

Phi Thăng Chi Hậu

Contents

Phi Thăng Chi Hậu	17
1. Chương 1: Phi Thăng Chi Tế, Mộng Tỉnh Chi Thì	17
2. Chương Thứ 2: nhân Tộc Thánh Địa	19
3. Chương Thứ 3: ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp	22
4. Chương Thứ 4: thái Cổ Hiệp Nghị	25
5. Chương Thứ 5: chí Tôn Yết Ngừ (lời Lộ Ra Của Chí Tôn)	27
6. Chương Thứ 6: huyền Minh Quyền	29
7. Chương Thứ 7: thần Vực	31
8. Chương Thứ 8: ẩn Cốc	33
9. Chương Thứ 9: Ẩn Cốc Tu Hành Giả.	35
10. Chương Thứ 10: Bất Tốc Chi Khách. (khách Không Mời)	37
11. Chương Thứ 11: điều Linh Yêu Thú	39
12. Chương Thứ 12: oan Gia Lộ Trách (oan Gia Gặp Mặt)	41
13. Chương Thứ 13: tà Đạo Thánh Địa U Minh Phong	43
14. Chương Thứ 14: Địa Ma Kiếm	44
15. Chương Thứ 15: Phá Diệt Đạo Chủ	46
16. Chương Thứ 16: hư Không Phá Diệt Điện	48
17. Chương Thứ 17: Bất Phá Bất Lập, Phá Nhi Lập Hậu	50
18. Chương Thứ 18: Quán Đỉnh, Bách Vạn Niên Công Lực. (truyền Công Trăm Vạn Năm Công Lực)	52
19. Chương Thứ 19: đao Vực Tuần La Sứ	54
20. Chương Thứ 20: Tây Môn Y Bắc	56
21. Chương Thứ 21: Nhất Chiêu, Nhất Kiếm.	59
22. Chương Thứ 22: Liễu Như Tùy Phong Thân Pháp	61
23. Chương Thứ 23: Đại Tự Tại Bất Động Căn Bản Ẩn.	63
24. Chương Thứ 24: Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái	66
25. Chương Thứ 25: Tranh Đoạt	68
26. Chương Thứ 26: Vong Ngã Sát Cảnh	70
27. Chương Thứ 27: Đồn Ngộ	72
28. Chương Thứ 28: Thiên Ma Kiếm	74
29. Chương Thứ 29: Tự Sang Đạo Pháp, Tả Đạo!	75
30. Chương Thứ 30: Đệ Ngũ Kiếm Đảm	77
31. Chương Thứ 31: Kiếm Đảm Nhận Chủ.	79
32. Chương Thứ 32: Mục Tí Dục Liệt	81
33. Chương Thứ 33: Đao Vực Dương Kiếm	83
34. Chương Thứ 34: Danh Động Thiên Hạ	85
35. Chương Thứ 35: Linh Hồn Địch Kinh Quý	88
36. Chương Thứ 36: Ma Thần Điều Tượng	90
37. Chương Thứ 37: Hựu Nhất Cá Biến Dị Giả (lại Một Kẻ Biến Dị)	92
38. Chương Thứ 38: Chấn Hám Địch Địa Hạ Mộ Huyệt (bất Ngờ Ở Huyệt Mộ Dưới Lòng Đất)	94
39. Chương Thứ 39: Cường Đại Địch Thần Thức	96

40. Chương Thứ 40: Dị Dạng Địch Lạt Kích (kích Thích Dị Dạng)	98
41. Chương Thứ 41: Phỉ Lệ Ti Địch Dự Hoặc (dự Hoặc Cửa Phỉ Lệ Ti)	100
42. Chương Thứ 42: Lai Tự Ma Tộc Địch Quan Chú (Chú Ý Đến Từ Ma Tộc)	102
43. Chương Thứ 43: Thâm Dạ	103
44. Chương Thứ 44: Phát Tiết, Hấp Tinh Đại Pháp	105
45. Chương Thứ 45: Tái Thứ Lộ Diện Địch Nhị Hoàng Tử (nhị Hoàng Tử Lại Lộ Mặt)	107
46. Chương Thứ 46: Đại Pháp Sư Mai Lâm Địch Quyền Trượng (quyền Trượng Của Đại Pháp Sư Mai Lâm)	109
47. Chương Thứ 47: Đào Xuất Sanh Thiên	110
48. Chương Thứ 48: Côn Bằng	112
49. Chương Thứ 49: Hí Sái Côn Bằng (Giỡn Côn Bằng)	114
50. Chương Thứ 50: Trọng Hồi Thái Cổ (quay Về Thái Cổ)	116
51. Chương Thứ 51: Thái Cổ Ma Viên	118
52. Chương Thứ 52: Kiếm Hoàng Chi Cảnh (cảnh Giới Kiếm Hoàng)	120
53. Chương Thứ 53: Ngã Khiếu Trì Thương (tôi Tên Trì Thương)	122
54. Chương Thứ 54: Kiếm Vực Thảo Sang (kiếm Vực Thành Lập)	124
55. Chương Thứ 55: Thân Thể Dị Biến	126
56. Chương 56: Sát Cơ (1)	128
57. Chương 57: Sát Cơ (2)	130
58. Chương 58 : Sát Cơ (3)	132
59. Chương 59: Sát Cơ (4)	134
60. Chương 60 : Sát Cơ (5)	136
61. Chương 61 : (không Tên)	138
62. Chương 62: Kiếm Cửa Độc Cô Phiêu	140
63. Chương 63: Tả Đạo Truyền Thừa	142
64. Chương 64: Rượu Tể Của Tây Môn Y Bắc	144
65. Chương 65: Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương	147
66. Chương 66: Đại Sự Khả Kỳ	149
67. Chương 67: Công Cáo Của Nam Thăng Bắc Đấu Kiếm Phái	151
68. Chương 68: Âm Vực Ma Quân	153
69. Chương 69: Nhất Ba Vị Bình, Nhất Ba Hựu Khởi	155
70. Chương 70: Tuyệt Cảnh	157
71. Chương 71: Kiếm Ma Cứu Viện	159
72. Chương 72: Bát Phương Lai Viên	162
73. Chương 73: Âm Triều Dừng Động	164
74. Chương 74: Thỏa Hiệp Của Hai Vực	166
75. Chương 75: Kiếm Vực Tam Hoàng	168
76. Chương 76: Thánh Điện Lai Nhân	170
77. Chương 77: Tam Tộc Chiếu Hội	172
78. Chương 78: Không Gian Thông Đạo	174
79. Chương 79: Vận Toán Dữ Thôi Diễn	176
80. Chương 80: Điền Cuồng Tu Luyện	178
81. Chương 81: Trở Về Chiến Trường	180
82. Chương 82: Sơn Trang Thẩm Ân	182
83. Chương 83: Giang Hồ Hỗn Loạn, Thiên Hạ Hỗn Loạn	184
84. Chương 84: Di Cô Của Khoái Kiếm Môn	187
85. Chương 85: Đệ Nhất Cá Phi Thăng Giả	188
86. Chương 86: Thân Đồ Ma Quân	190
87. Chương 87: Dịch Biến Trử Sinh	192
88. Chương 88: Huých Tương Chi Loạn	194
89. Chương 89: Xảo Ngộ Nguyệt Thiên	197
90. Chương 90: Cảm Giác Bất Điều	199
91. Chương 91: Tin Tức Từ Thích Khách	202
92. Chương 92: Manh Mối Sơ Hiện	204

93. Chương 93: Đại Chu Thiên Đại Diễn Kiếm Trận	206
94. Chương 94: Thần Y Quỷ Kiến Sầu	209
95. Chương 95: Độc Dược Cổ Quái	211
96. Chương 96: Phá Cục	213
97. Chương 97: Đại Đức Thịnh Minh Hoàng Đế	215
98. Chương 98: Thần Nhưng Không Phải Thần	218
99. Chương 99:	220
100. Chương 100: Triều Đình Cấm Lệnh: Không Được Phi Thăng	222
101. Chương 101: Thiên Hạ Đại Loạn	224
102. Chương 102: Hồng Hoang Dị Chứng	227
103. Chương 103: Quỷ Nguyệt Thanh Ảnh	229
104. Chương 104: Hồi Kinh	231
105. Chương 105: Diện Mục Chân Thật	233
106. Chương 106: Đệ Ngũ Thiên Ma Vương	236
107. Chương 107: Ma Khí Bạo Tăng	238
108. Chương 108: Thái Sơn Chi Điện (1)	241
109. Chương 109: Thái Sơn Chi Điện (2)	243
110. Chương 110: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (1)	245
111. Chương 111: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (2)	248
112. Chương 112: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (3)	250
113. Chương 113: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (4)	252
114. Chương 114: Năm Mươi Vạn Giáp Sĩ	254
115. Chương 115: Trăm Vạn Phi Thăng Giả	256
116. Chương 116: Trọng Hồi Thái Cổ	259
117. Chương 117: Bằng Hữu Từ Xa Tới	261
118. Chương 118: Thương Mang Vu Thuật	263
119. Chương 119: Hoàng Kim Chiến Quyết	265
120. Chương 120: Đông Hải	267
121. Chương 121: Du Du Vạn Tái	269
122. Chương 123: Nam Thăng Bắc Đẩu Chi Loạn	274
123. Chương 124: Dao Đế	276
124. Chương 125: Hủy Kỳ Vũ Dực [hủy Di Vây Cánh]	278
125. Chương 126: Xoay Chuyển Thế Cục	280
126. Chương 127: Quân Lâm Thiên Hạ Quyết	282
127. Chương 128: Hoàng Kim Giáp Sĩ	284
128. Chương 129: Phá Vọng Ngân Mâu	286
129. Chương 130: Đế Hoàng Chi Biệt	289
130. Chương 131: Ánh Sáng Của Một Kiếm	291
131. Chương 132: Đoạt Xá Trọng Sinh	293
132. Chương 133: Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công – Sơ Hở!	295
133. Chương 134: Đông Hải Cao Thủ	297
134. Chương 135: Cửu U Vu Tộc	299
135. Chương 136: Tuyệt Thế Cầm Ma	301
136. Chương 137: Âm Hắc Đế Quân	304
137. Chương 138: Binh Khí – Vải	306
138. Chương 139: Quỳ Hoa Hoàng Hậu	308
139. Chương 140: Quỳ Hoa Sính Uy	311
140. Chương 141: Truy Sát	313
141. Chương 142: Bất Ngờ	316
142. Chương 143: Sơn Cùng Thủy Tận, Liễu Âm Hoa Minh	318
143. Chương 144: Cổ Nhân Vạn Năm	320
144. Chương 145: Dị Biến Lúc Nửa Đêm	322
145. Chương 146: Bắc Hải Hiên Viên Khâu	325
146. Chương 147: Triều Thánh, Hiên Viên Khâu, Hoàng Đế Mộ	327

147. Chương 148:	Bắc Hải Tù Đồ	329
148. Chương 149:	Nội Mạc	331
149. Chương 150:	Đế Cấp	333
150. Chương 151:	Thân Phận Của Nam Nhân Áo Đen	335
151. Chương 152:	Ác Ma	338
152. Chương 153:	Thiên Địa Dị Biến	340
153. Chương 154:	Thái Huyền	342
154. Chương 155:	Lĩnh Vực Oan Hồn	344
155. Chương 156:	Thất Sát Đạo Pháp	347
156. Chương 157:	Mạnh Hơn Cả Thất Sát Đạo Pháp!	349
157. Chương 158:	Phá Ma Nhất Quyền	351
158. Chương 159:	Cường Viện Bất Ngờ	354
159. Chương 160:	Thái Huyền Thất Thức	358
160. Chương 161:	Cuộc Chiến Đấu Thảm Liệt	362
161. Chương 162:	Bí Mật Của Cửu Chuyển	366
162. Chương 163:	Đường Lang Bộ Thiên, Hoàng Tước Tại Hậu (bộ Ngựa Rình Ve, Se Sẻ Sau Lưng) 371	
163. Chương 164:	Đào Xuất Lĩnh Vực	376
164. Chương 165:	Lên Thánh Sơn Một Lần Nữa	381
165. Chương 166:	Hấp Tinh Hung Danh	385
166. Chương 167:	Ám Hắc Lục Phân Thân	396
167. Chương 168:	Đạo Vực Chi Chủ	405
168. Chương 169:	Sơ Lâm Địa Cầu	410
169. Chương 170:	Thiên Sứ Hàng Lâm	414
170. Chương 171:	Cổ Thi Vạn Năm	416
171. Chương 172:	Tin Tức (1)	426
172. Chương 172:	Tin Tức (2)	431
173. Chương 173 :	Lam Dục Thiên Sứ	435
174. Chương 174:	Huyết Tộc Phó Lĩnh Chủ	447
175. Chương 175:	Tạp Nhĩ Lĩnh Chủ	457
176. Chương 176:	Tạp Nhĩ Lĩnh Chủ (hạ)	462
177. Chương 177:	Phá Chướng	466
178. Chương 178:	Tọa Thiên Sứ Mặc Đa Lí Tư	470
179. Chương 179:	Thánh Thương Long Cơ Nỗ Tư	472
180. Chương 180:	Cái Chết Của Mặc Đa Lí Tư	477
181. Chương 181:	Ai Thương	481
182. Chương 182:	Thái Cổ Kinh Biến	486
183. Chương 183:	Loạn	489
184. Chương 184:	Tán Công Trọng Tu	494
185. Chương 185:	Xuất Quan	499
186. Chương 186:	Mê Hoặc!	505
187. Chương 187:	Thật Giả?	510
188. Chương 188:	Đều Là Giả!	515
189. Chương 189:	Biến Trong Biến!	520
190. Chương 190:		525
191. Chương 191:	Ma Thần Lĩnh Vực (thượng)	532
192. Chương 192:	Ma Thần Lĩnh Vực (hạ)	534
193. Chương 193:	Năm Loại Kiếm Ý	539
194. Chương 194:	Thần Ma Chiến Trường	544
195. Chương 195:	Ma Thần Mã Cổ Tư	549
196. Chương 196:	Thiên Sứ Không Đầu	554
197. Chương 197:	Cầm Ứng	558
198. Chương 198:	Cửu Mệnh Chiến Giáp	563
199. Chương 199:	Cửu Chuyển Huyền Công Đệ Lục Chuyển	567
200. Chương 200:	Thần Cấp!	572

201. Chương 201:	Tổ Vu	577
202. Chương 202:	Bí Mật Cửa Vu	582
203. Chương 203:	Thời Không Nguyên Địa	586
204. Chương 204:	Lĩnh Vực Cửa Phong Vân Vô Kị	590
205. Chương 205:	Hoàng Cửa Mảnh Đất Thần Ma	595
206. Chương 206:	Thu Phục Thái Cổ Ma Viên	600
207. Chương 207:	Nguy Cơ Cực Đại!!!	606
208. Chương 208:	Tuyệt Vực Chi Hành	611
209. Chương 209:	Vực Ngoại Thiên Ma	616
210. Chương 210:	Thiên Ma Ngoại Tướng	622
211. Chương 211:	Vực Ngoại Thiên Ma Thiên	627
212. Chương 212:	Xuất Thủ	631
213. Chương 213:	Hợp Lại Làm Một	636
214. Chương 214:	Bể Quan Lân Nữa!	641
215. Chương 215:	Đệ Thất Trọng Thiên Tâm Pháp Và Chuyển Biến	645
216. Chương 216:	Đệ Nhất Phân Thần – Ma Giới	649
217. Chương 217:	Đệ Nhị Phân Thần – Bồn Tôn	654
218. Chương 218:	Trầm Miên	659
219. Chương 219:	Vạn Năm	664
220. Chương 220:	Tân Nhiệm Đại Ma Quân	668
221. Chương 221:	Sát Lục Chiến Giáp	673
222. Chương 222:	Chinh Chiến	678
223. Chương 223:	Đệ Thất Thiên Ma Vương	683
224. Chương 224:	Tinh Hồng	688
225. Chương 225:	Quỷ Dị	693
226. Chương 226:	Linh Hồn	697
227. Chương 227:	Một Truyền Thuyết	701
228. Chương 228:	Ma Đế	705
229. Chương 229:	Cáp Lạp Mỗ	710
230. Chương 230:	Sống Hay Chết?	715
231. Chương 231:	Sát Lục Ma Quyết	720
232. Chương 232:	Vũ Dạ !	724
233. Chương 233:	Hắc Thiên Đại Ma Đế	728
234. Chương 234:	Hắc Thiên Ma Công	732
235. Chương 235:	Tát Cáp Lạp Vương Triều	736
236. Chương 236:	Hắc Âm Kim Tự Tháp	740
237. Chương 237:	Chiến Trường Cổ Tư Đề Lạp	744
238. Chương 238:	Phá Đất Bay Lên	748
239. Chương 239:	Hắc Âm Kim Tự Tháp Và Xích Sắt	752
240. Chương 240:	Yêu Cầu Của Bồn Tôn	756
241. Chương 241:	Một Đoạn Tơ Nhỏ	760
242. Chương 242:	Hấp Tinh Đại Pháp Tầng Thứ Tám	765
243. Chương 243:	Tuần Thú Giả	769
244. Chương 244:	Tín Ngưỡng Chi Liêu (Sợi Xích Tín Ngưỡng)	773
245. Chương 245:	Được Một Kẻ Mạnh Trợ Giúp	777
246. Chương 246:	Tuần Thú	781
247. Chương 247:	Kiếp Ma Đạo	785
248. Chương 248:	Sát Lục Chi Hồn Lại Thức Tỉnh	789
249. Chương 249:	Hóa Thân Thiên Ma, Phá Giới Bay Đi	794
250. Chương 250:	Trọc Thế Ma Trì	798
251. Chương 251:	Đệ Tứ Ma Sơn	802
252. Chương 252:	Kiếp Ma Đạo Đệ Nhất Chiêu - Quân Ma Loạn Vũ !	806
253. Chương 253:	Ma Thức Của Thiên Ma Đế	810
254. Chương 254:	Nhân Giáp Phân Ly	813

255. Chương 255:	Con Mắt Của A Bô La Địch Và Chiến Tộc	817
256. Chương 256:	Chiến Đế Cô Tịch	822
257. Chương 257:	Quan Tài Thủy Tinh Dưới Lòng Đất Và Phượng Phi	826
258. Chương 258:	Chiến Tộc Xuất Động	829
259. Chương 259:	Phong Vân Biến Sắc	832
260. Chương 260:	Thực Lực Của Đạo Vực	835
261. Chương 261:	Bội Lý Tư	839
262. Chương 262:	Lần Đầu Giao Thiệp	843
263. Chương 263:	Quân Thiên Thương	847
264. Chương 264:	Thức Tỉnh	850
265. Chương 265:	Đệ Tam Phân Thần	854
266. Chương 266:	Thái Cổ Chân Chính	857
267. Chương 267:	Là Người Quen Cũ	860
268. Chương 268:	Chiến Ma	864
269. Chương 269:	Luân Hồi Quyết	868
270. Chương 270:	Sơ Hở Của Luân Hồi	871
271. Chương 271:	Đề Quân Cho Mời	875
272. Chương 272:	Kiểm Trung Chi Thần	879
273. Chương 273:	Vạn Kiếm Triều Tông	883
274. Chương 274:	Chiến Ý Và Sát Khí	887
275. Chương 275:	Chiến Ma!	891
276. Chương 276:	Tây Môn Trọng Thương	895
277. Chương 277:	Khốn Cảnh Của Tây Môn	898
278. Chương 278:	Thái Cổ Ma Viên Trưởng Thành	901
279. Chương 279:	Ma Viên Độ Kiếp	904
280. Chương 280:	Bổn Tôn	907
281. Chương 281:	Đây Là Quy Tắc?	912
282. Chương 282:	Dùng Kiếm Thôi Diễn	915
283. Chương 283:	Chiến Đế Và Bổn Tôn	919
284. Chương 284:	Tiến Triển Của Sát Lục Ma Quyết	922
285. Chương 285:	Ám Tài Thảm Phán Giả	925
286. Chương 286:	Mảnh Đất Lưu Đày	928
287. Chương 287:	Thần Thức Hàng Lâm Đạo Vực	932
288. Chương 288:	Quay Về Chốn Cũ	935
289. Chương 289:	Ngõ Hẹp Tương Phùng	939
290. Chương 290:	Phá Ma Thần Phục	942
291. Chương 291:	Ta Là Thái Huyền	946
292. Chương 292:	Chiến Đế Ra Tay	949
293. Chương 293:	Chiến Tộc Tổng Tấn Công	952
294. Chương 294:	Cuộc Chiến Của Linh Vực	957
295. Chương 295:	Luân Hồi Linh Vực	960
296. Chương 296:	Linh Vực Của Chiến Ma	963
297. Chương 297:	Bức Màn Của Chiến Đế	967
298. Chương 298:	Đạo Thần	970
299. Chương 299:	Linh Vực Của Chiến Tâm	973
300. Chương 300:	Linh Vực Và Kỹ Xảo	976
301. Chương 301:	Ưu Thế Của Vô Hạn Tiểu Thiên Địa	979
302. Chương 302:	Bổn Tôn Xuất Thủ	982
303. Chương 303:	Trì Thương Đến Tím	986
304. Chương 304:	Phía Sau Bức Màn	990
305. Chương 305:	Chiến Đế Bá Đạo	994
306. Chương 306:	Hàn Băng Quyết Cứu Mạng	997
307. Chương 307:	Quyết Định Của Quân Thiên Thương	1001
308. Chương 308:	Thái Cổ Rất Lớn	1006

309. Chương 309:	Phượng Phi Xuất Quan	1012
310. Chương 310:	Ma Vực Tuyết Bay	1022
311. Chương 311:	Thái Cổ Đệ Nhất Dao	1026
312. Chương 312:	Ý Niệm Mô Phỏng	1029
313. Chương 313:	Hoành Không Xuất Thế	1035
314. Chương 314:	Thì Ra Là Thế	1039
315. Chương 315:	Bí Mật Của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công	1043
316. Chương 316:	Đỉnh Kiếm Các, Ba Người Uống Rượu	1048
317. Chương 317:	Quân Thiên Thương Rời Đi	1052
318. Chương 318:	Chém Giết Tại Cực Tây	1056
319. Chương 319:	Gặp Gỡ Định Mệnh	1059
320. Chương 320:	Kiểm Thần Và Phượng Phi	1062
321. Chương 321:	Lôi Uyên Tàn Sự	1066
322. Chương 322:	Loạn Chiến	1070
323. Chương 323:	Dùng Kiếm Ngăn Địch	1074
324. Chương 324:	Sách Cổ Hiên Viên Bị Mất	1077
325. Chương 325:	Viêm Tộc	1080
326. Chương 326:	Nguy Cơ Của Quân Thiên Thương	1083
327. Chương 327:	Quân, Phong, Chiến	1086
328. Chương 328:	Luân Hồi Vô Tình (phần 1)	1089
329. Chương 329:	Luân Hồi Vô Tình (phần 2)	1094
330. Chương 330:	Luân Hồi Vô Tình (phần 3)	1098
331. Chương 331:	Lần Đầu Giao Thủ	1103
332. Chương 322:	Quyết Đấu Đỉnh Cao	1107
333. Chương 333:	Chiến Bia Cô Độc	1112
334. Chương 334:	Băng Cung Hình Vạn	1116
335. Chương 335:	Lĩnh Vực Màu Bạc	1121
336. Chương 336:	Độc Cô Xuất Quan (phần 1)	1124
337. Chương 337:	Độc Cô Xuất Quan (phần 2)	1128
338. Chương 338:	Cảnh Báo Của Thái Huyền	1132
339. Chương 339:	Thiên Hàng Ma Viên	1137
340. Chương 340:	Trần Phục Phá Ma	1141
341. Chương 341:	Bồn Tôn Cộng Hưởng	1144
342. Chương 342:	Cấu Tạo Của Lĩnh Vực	1148
343. Chương 343:	Thất Đỉnh	1151
344. Chương 344:	Giao Dịch Giữa Hư Không	1154
345. Chương 345:	Kinh Sợ Thối Lui	1159
346. Chương 346:	Nam Nhi Phải Đội Trời Đạp Đất	1162
347. Chương 347:	Tháp Nghiêng Bắc Hải	1165
348. Chương 348:	Pháp Tổ Phục Hy	1168
349. Chương 349:	Thái Cổ Ngũ Tộc	1172
350. Chương 350:	Phong Tộc	1175
351. Chương 351:	Cường Giả Gặp Mặt	1178
352. Chương 352:	Kiểm Chi Lĩnh Vực	1181
353. Chương 353:	Chân Tướng (phần 1)	1185
354. Chương 354:	Chân Tướng (phần 2)	1188
355. Chương 355:	Thái Cổ Hồn Loạn	1191
356. Chương 356:	Bước Ngoặt	1195
357. Chương 357:	Ám Các	1197
358. Chương 358:	Thái Cổ Ma Viên Biến Mất	1200
359. Chương 359:	Ẩn Cốc	1203
360. Chương 360:	Ngộ Thương	1206
361. Chương 361:	Kiểm Các Trong Bóng Tối	1209
362. Chương 362:	Pháp Nhãn Nhìn Ma	1211

363. Chương 363: Dấu Vết	1216
364. Chương 364: Sự Khiêu Khích Của Phong Tộc	1219
365. Chương 365: Một Lưới Bắt Gọn (phần 1)	1222
366. Chương 366: Một Lưới Bắt Gọn (phần 2)	1226
367. Chương 367: Khẩn Cấp	1229
368. Chương 368: Người Và Thần Đều Phẫn Nộ	1232
369. Chương 369: Đạo Tên Phong Liễm	1236
370. Chương 370: Mục Đích	1239
371. Chương 371: Kiểm Vực Lại Biển Mất Lần Nữa (phần 1)	1243
372. Chương 371: Kiểm Vực Lại Biển Mất Lần Nữa (phần 2)	1245
373. Chương 372: Hỏa Ma Hiện Thế, Đất Càn Ngàn Dậm	1248
374. Chương 373: Số Mệnh Luân Hồi	1253
375. Chương 374: Phong Tộc Dưới Lòng Đất	1256
376. Chương 375: Thiếu Nữ U Nhược	1259
377. Chương 376: Gieo Gió Gặt Báo	1264
378. Chương 377: Bờ Bắc Hải, Trì Thương Ngộ Đạo	1269
379. Chương 378: Thái Cổ Đệ Nhất Đạo Quyết Đấu Viêm Ma	1273
380. Chương 379: A Khách La Cường Hãn	1277
381. Chương 380: Chạy Trốn	1281
382. Chương 381: Phá Rồi Lại Lập	1285
383. Chương 382: Dùng Kiếm Ngự Nhân	1289
384. Chương 383: Kiểm Vực Tam Chủ, Bình Nguyên Tụ Hợp	1292
385. Chương 384: Vị Diện Nguy Cơ	1296
386. Chương 385: Bí Mật Trăm Triệu Năm	1299
387. Chương 386: Ác Ma Xâm Lấn	1303
388. Chương 387: Tấn Công Và Phòng Thủ	1307
389. Chương 388: Ác Ma Linh Chủ	1310
390. Chương 389: Không Thể Không Tàn Nhẫn	1314
391. Chương 390: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 1)	1317
392. Chương 391: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 2)	1321
393. Chương 392: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 3)	1327
394. Chương 393: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 4)	1331
395. Chương 394: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 5)	1334
396. Chương 395: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 6)	1337
397. Chương 396: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 7)	1343
398. Chương 397: Chỉ Chiến Chỉ Thương (phần 8)	1348
399. Chương 398: Âm Mưu Của Hình Thiên	1354
400. Chương 399: Biến Hóa Bất Ngờ	1358
401. Chương 400: Lối Đi Của Bốn Tôn	1364
402. Chương 401	1367
403. Chương 402	1375
404. Chương 403 Bày Bát Quái, Pháp Tổ Muốn Thành Thần Vào Kim Thành, Vô Kỵ Lên Yết Thánh	1379
405. Chương 404 Thân Tâm Tiêu Tụy, Một Lời Phá Thiên Cơ Bất Chợt Biệt Ly, Hóa Thân Thương Khung Hiện	1384
406. Chương 405	1390
407. Chương 406	1396
408. Chương 407 Vô Kỵ Bày Trận, Ngũ Kiếm Bức Thánh Sơn Chiến Đế Giá Lâm, Một Lời Càn Khôn Định	1404
409. Chương 408 Biển Trong Biển, Huỳnh Hoắc Rút Lui Phân Thiên Hạ, Tam Cường Tra Xét	1411
410. Chương 409 Gặp Cao Tăng, Vô Kỵ Biện Huyền Cơ U Nhược Đến, Phong Tôn Vô Tình Thả	1419
411. Chương 410 Lên Thánh Sơn, Khó Bề Phân Biệt Dưới Thánh Sơn, Lão Giả Từ Đây	1426
412. Chương 411 Thủ Hộ Tộc, Nói Rõ Huyền Cơ Đóng Kiếm Các, Cửu Tinh Mới Xuất	1432

413. Chương 412 Lén Nhìn Tín Ngưỡng, Không Chế Thời Gian Mặt Phẳng Vũ Trụ, Pháp Tắc Sơ Hiện	1437
414. Chương 413 Vãn Lạc Thần, Dựng Tháp Tập Trung Thần Lực Nơi Bỏ Hoang, Vô Kỳ Gặp Thủ Hạ Xưa	1439
415. Chương 414 Từ Xưa Còn Lại, Sát Lục Chi Phó Vùng Đất Bỏ Hoang, Loạn Của Thần Cách	1443
416. Chương 415 Tập Hợp Bộ Hạ, Sát Lục Hiện Chân Thân Chinh Chiến Tứ Phương, Danh Lừng Nơi Hoang Phế (thượng)	1449
417. Chương 416 Tập Hợp Bộ Hạ, Sát Lục Hiện Chân Thân Chinh Chiến Tứ Phương, Danh Lừng Nơi Hoang Phế (trung)	1452
418. Chương 417 Tập Hợp Bộ Hạ, Sát Lục Hiện Chân Thân Chinh Chiến Tứ Phương, Danh Lừng Nơi Hoang Phế (hạ)	1455
419. Chương 418 Tiến Hóa, Thôn Phệ Làm Đạo Sát Lục, Kiếp Ma Xưng Danh (phần 1)	1459
420. Chương 419 Tiến Hóa, Thôn Phệ Làm Đạo Sát Lục, Kiếp Ma Xưng Danh (phần 2)	1462
421. Chương 420 Dùng Một Địch Trăm, Vạn Ma Triều Tông Thân Của Ma Trùng, Đạo Của Cường Giả	1466
422. Chương 421 Kiếp Ma, Vạn Ma Triều Tông Sát Lục, Hấp Tinh Phá Vực	1470
423. Chương 422 Chinh Chiến Vì Danh, Vương Triều Sát Lục Con Đường Công Phạt, Biến Hóa Bất Ngờ	1476
424. Chương 423	1481
425. Chương 424	1484
426. Chương 425	1488
427. Chương 426	1491
428. Chương 427 Tế Đàn Bỏ Hoang, Ngải Âu Lý Á Linh Vực Quỷ Dị, Một Cảnh Giới Khác	1494
429. Chương 428	1498
430. Chương 429 Kết Minh, Nghịch Thần Truyền Đạo Linh Vực, Cấp Bậc Ba Tầng	1503
431. Chương 430 Muốn Thoát Thân, Chủ Nhân Luyện Ngục Vì Thần Cách, Song Ma Lập Ước	1507
432. Chương 431 Trở Mặt Vô Tình, Chủ Tổ Đối Đầu Vô Tướng Thiên Ma, Bí Mật Sát Lục	1513
433. Chương 432 Diệu Vận Thiên Ma, Nhìn Thấu Huyền Cơ Ý Thức Tồn Tại, Bức Máu Hủy Ước	1517
434. Chương 433 Nghi Điểm Trùng Trùng, Sát Lục Là Ai Vạn Ma Thành Tiệc, Con Người Lưu Lạc	1521
435. Chương 434: Cửu Tinh Ngôi Thứ Nhất, Thanh Minh	1525
436. Chương 435: Thanh Minh Trên Cao, Quần Sao Lui Tránh	1529
437. Chương 436: Vùng Đất Hỗn Độn	1533
438. Chương 437: Thái Cổ Đệ Nhất Cao Thủ	1540
439. Chương 438: Truyền Thuyết Hệ Phái Tự Do, Huyền Vũ Linh Vực	1545
440. Chương 439: Yêu Long Ba Đầu	1555
441. Chương 440: Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp	1560
442. Chương 441: Quy Tắc Hình Chiếu	1567
443. Chương 442: Cánh Cổng Thiên Đường	1573
444. Chương 443: Linh Vực Màu Bạc	1581
445. Chương 444: Thiên Đường Triệu Hoán	1586
446. Chương 445: Lộ Tây Pháp Thứ Hai	1592
447. Chương 446: Thiên Tài Ma Tộc	1598
448. Chương 447: Sự Báo Thù Của Thiên Đường	1603
449. Chương 448: Ma Giới Pháp Tắc	1610
450. Chương 449: Cửu Tinh Ngôi Thứ Hai, Nhật Quỷ	1619
451. Chương 450: Chiến	1631
452. Chương 451: Truyền Thuyết Và Truyền Thuyết	1641
453. Chương 452: Hoàng Và Bốn Tôn	1652
454. Chương 453: Thời Gian Chi Kiếm	1662
455. Chương 454: Thập Phương Câu Diệt	1673
456. Chương 455: Trở Về Kiếm Các	1684
457. Chương 456: Mặt Lệ Chi Kiếp (phần 1)	1693
458. Chương 457: Mặt Lệ Chi Kiếp (phần 2)	1699
459. Chương 458: Mặt Lệ Chi Kiếp (phần 3)	1709

460. Chương 459:	Thế Giới (phần 1)	1716
461. Chương 460:	Thế Giới (phần 2)	1719
462. Chương 461:	Thiên Hạ Luận Võ (phần 1)	1727
463. Chương 462:	Thiên Hạ Luận Võ (phần 2)	1733
464. Chương 463:	Con Cửa Phong Vân Vô Kỵ	1738
465. Chương 464:	Ban Tên Cho Ma Nghiệt	1744
466. Chương 465:	Kế Hoạch Của Đệ Nhất Phân Thần	1751
467. Chương 466:	Ma Giới Chuyển Sinh	1758
468. Chương 467:	Vô Cùng Linh Vực, Vô Hạn Phục Chế	1765
469. Chương 468:	Thần Phục	1776
470. Chương 469:	Vương Triều Trung Ương	1782
471. Chương 470:	Ma Viên Ma Giới	1787
472. Chương 471:	Thao Thiết	1797
473. Chương 472:	Hoàng Giáng Lâm	1802
474. Chương 473:	Chiến Tộc Đổi Chủ	1807
475. Chương 474:	Chiến Phần Huyền Bí	1817
476. Chương 475:	Giấc Mơng (phần 1)	1823
477. Chương 476:	Giấc Mơng (phần 2)	1826
478. Chương 477:	Giấc Mơng (phần 3)	1834
479. Chương 478:	Vương Triều Đại Đế, Ma Đế Hoàng	1843
480. Chương 479:	Kinh Biển (phần 1)	1852
481. Chương 480:	Kinh Biển (phần 2)	1856
482. Chương 481:	Xi Vưu Chiến Giáp	1865
483. Chương 482:	Truyền Thuyết Của Thiên Ma Tộc	1875
484. Chương 483:	Người Đứng Đầu Bắc Hải Tù Đồ	1879
485. Chương 484:	Kiểm Thần Sống Hay Chết? - Thượng.	1885
486. Chương 484:	Kiểm Thần Sống Hay Chết? - Hạ	1889
487. Chương 485:	Cái Chết Của Chiến Đế	1893
488. Chương 486:	Nơi Phong Ấn Của Thái Cổ Đệ Nhất Tà Ác	1899
489. Chương 486:	Nơi Phong Ấn Của Thái Cổ Đệ Nhất Tà Ác (2)	1902
490. Chương 487:	Vô Thương Thiên Ma	1905
491. Chương 487:	Vô Thương Thiên Ma (2)	1909
492. Chương 488:	Bí Mật Của Đông Hải	1912
493. Chương 488:	Bí Mật Của Đông Hải (2)	1917
494. Chương 489:	Đệ Ngũ Chí Tôn	1920
495. Chương 489:	Đệ Ngũ Chí Tôn 2	1925
496. Chương 489:	Đệ Ngũ Chí Tôn 3	1928
497. Chương 490:	Phá Diệt Đạo Chủ	1932
498. Chương 490:	Phá Diệt Đạo Chủ 2	1935
499. Chương 490:	Phá Diệt Đạo Chủ 3	1939
500. Chương 491:	Vạn Ma Diễn Sinh Quyết	1943
501. Chương 492:	Quyết Định Của Phong Vân Vô Kỵ	1948
502. Chương 493:	Xi Vưu Xuất Thế	1953
503. Chương 494:	Độc Cô Và Tây Môn Rời Đi	1959
504. Chương 494:	Độc Cô Và Tây Môn Rời Đi 2	1962
505. Chương 495:	Sự Khiêu Chiến Của Vương Triều Ni Cổ Lạp Tư	1966
506. Chương 496:	Chiến Tranh Vương Triều (phần 1)	1971
507. Chương 497:	Chiến Tranh Vương Triều (phần 2)	1977
508. Chương 496:	Chiến Tranh Vương Triều (phần 3)	1982
509. Chương 496:	Chiến Tranh Vương Triều (phần 4)	1988
510. Chương 496:	Chiến Tranh Vương Triều (phần 5)	1993
511. Chương 497:	Sự Quật Khởi Của Vương Triều Trung Ương (phần 1)	1997
512. Chương 497:	Sự Quật Khởi Của Vương Triều Trung Ương (phần 2)	2003
513. Chương 497:	Sự Quật Khởi Của Vương Triều Trung Ương (phần 3)	2008

514. Chương 498: Ngũ Tinh Luyện Thể (phần 1)	2013
515. Chương 498: Ngũ Tinh Luyện Thể (phần 2)	2018
516. Chương 498: Ngũ Tinh Luyện Thể (phần 3)	2023
517. Chương 499: Nghịch Chuyển Cửu Tinh (phần 1)	2030
518. Chương 499: Nghịch Chuyển Cửu Tinh (phần 2)	2036
519. Chương 499: Nghịch Chuyển Cửu Tinh (phần 3)	2042
520. Chương 499: Nghịch Chuyển Cửu Tinh (phần 4)	2045
521. Chương 500: Sát Lục Ma Quyết Tầng Thứ Ba, Sát Lục Chi Chủ	2052
522. Chương 500: Sát Lục Ma Quyết Tầng Thứ Ba, Sát Lục Chi Chủ 2	2056
523. Chương 501: Cơn Giận Của Các Hắc Ám Quân Chủ	2060
524. Chương 502: Chúng Ta Không Sợ Bị Lãng Quên	2065
525. Chương 502: Chúng Ta Không Sợ Bị Lãng Quên 2	2069
526. Chương 503: Người Sáng Tạo Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp	2073
527. Chương 504: Tầng Thứ Mười Của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp	2078
528. Chương 504: Tầng Thứ Mười Của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp 2	2080
529. Chương 505: Sự Kết Hợp Của Sát Lục Chi Chủ Và Kiếp Ma Đạo	2083
530. Chương 506: Hủy Diệt Chi Chủ	2088
531. Chương 506: Hủy Diệt Chi Chủ 2	2091
532. Chương 507: Bí Mật Của Ma Vực	2094
533. Chương 507: Bí Mật Của Ma Vực 2	2098
534. Chương 508: Món Quà Của Ma Thần Xi Vưu	2102
535. Chương 508: Món Quà Của Ma Thần Xi Vưu 2	2105
536. Chương 508: Món Quà Của Ma Thần Xi Vưu 3	2108
537. Chương 509: Đệ Tử Thứ Hai Của Phong Vân Vô Kỵ	2112
538. Chương 509: Đệ Tử Thứ Hai Của Phong Vân Vô Kỵ 2	2116
539. Chương 509: Đệ Tử Thứ Hai Của Phong Vân Vô Kỵ 3	2120
540. Chương 510: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 1)	2124
541. Chương 510: Quyết Chiến Xi Vưu 2	2127
542. Chương 510: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 2-1)	2131
543. Chương 511: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 2-2)	2134
544. Chương 512: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 3-1)	2137
545. Chương 512: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 3-2)	2140
546. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4 -1)	2142
547. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-2)	2145
548. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-3)	2147
549. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-4)	2150
550. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-5)	2153
551. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-6)	2156
552. Chương 514: Thiên Địa Là Kiếm	2160
553. Chương 514: Thiên Địa Là Kiếm 2	2163
554. Chương 514: Thiên Địa Là Kiếm 3	2167
555. Chương 515: Quyết Tâm Của Ma Đế Hoàng	2170
556. Chương 516: Hai Thế Giới Của Bốn Tôn	2174
557. Chương 517: An Đức Liệt Rời Đi Và Kế Hoạch Của Tà Hồn	2177
558. Chương 518: Thế Lực Hợp Nhất	2182
559. Chương 518: Thế Lực Hợp Nhất 2	2185
560. Chương 518: Thế Lực Hợp Nhất 3	2188
561. Chương 519: Hắc Ám Viễn Chinh Quân Và Hư Vô Chi Quân	2190
562. Chương 520: Thủ Hạ Cũ Của Xi Vưu	2195
563. Chương 521: Quân Đoàn Ma Tộc Thái Cổ	2200
564. Chương 521: Quân Đoàn Ma Tộc Thái Cổ 2	2202
565. Chương 521: Quân Đoàn Ma Tộc Thái Cổ 3	2205
566. Chương 522: A Tu La Ma Tộc (phần 1)	2208
567. Chương 522: A Tu La Ma Tộc (phần 1) 2	2211

[illegible]

Từ ba tuổi học đúc kiếm, năm tuổi tập kiếm, sáu tuổi có chút thành tựu, bảy tuổi rời khỏi nhà đi bán sư học kiếm thuật, nhưng chân chính danh sư đâu dễ tìm được. Những kiếm sư mà mọi người biết không ai đủ tài năng dạy người được một tháng tròn. Cuối cùng năm tám tuổi, lần thứ mười rời khỏi sư môn, vào chốn hoang dã, sống cuộc sống cô mao ẩm huyết. Coi tự nhiên là thầy, học theo các loài động vật, tự sáng tạo thân pháp, bộ pháp, kiếm pháp. Năm năm sau rời khỏi nơi hoang sơn. Cầm kiếm dài 3 xích, khiêu chiến người luyện võ trong thiên hạ. Bách chiến bách thắng, trở thành thanh niên kiếm khách cao thủ. Mười sáu tuổi khiêu chiến đại võ học tông sư kiếm ma Độc Cô Bại Thiên, cuối cùng chiến bại lần đầu tiên trong đời. 17 tuổi dựa vào võ học đã biết tự sáng tạo ‘Diệt Ma Tâm Kinh’, trong sơn động ở Quan Thương Trúc ngọ ‘Liễu Như Tuỳ Phong thân pháp’, dựa vào đó tái khiêu chiến kiếm ma Độc Cô Bại Thiên, cuối cùng thắng lợi. Trên giang hồ mang danh ‘Phong thần’. Được coi là đỉnh phong cao thủ trong giang hồ. Sau đó trong 5 năm, đánh bại vô số cao thủ, gần như trở thành vô địch.

Tịch mịch trong giang hồ, một mình trên đỉnh cao phong, không có địch thủ. Hết cách, đành tự coi bản thân là địch thủ tập tả thuật Tả Hữu Hổ Bách, 3 năm thành công, có thêm kỹ thuật ấy võ công lại bước thêm 1 tầng. Ba năm sau cuối cùng không còn dùng kiếm, mỗi ngọn cỏ cành cây đều có thể làm kiếm. Lại 2 năm sau, tự quên hết võ học bản thân. Do vậy bước vào con đường võ học chân chính. Chừng 30 tuổi, so võ công cùng vũ giả trong thiên hạ, không biết đến từ thất bại. Ba mươi ba tuổi phá toái hư không, bạch nhật phi thăng, để lại sách ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ cùng Liễu Như Tuỳ Phong thân pháp cho người có duyên. Không ngờ sau khi phi thăng, bí kíp võ học để lại dẫn đến một trường chém giết trên giang hồ kéo dài suốt 30 năm.

“Vô lâm chiến sử - kiếm thần Phong Vân Vô Kỵ truyện”

-Bách Hiểu Sanh chấp bút.

“Nếu như nói bạch nhật phi thăng là cực đỉnh của võ học thì ta đã đứng trên cái cực đỉnh đó. Nhưng khi võ học của ta vừa đạt đến đỉnh phong ta chợt nhận ra tất cả mới chỉ mới bắt đầu.”- Phong Vân Vô Kỵ ngữ.

“Chào mừng người đến với Thái cổ thời đại, 12 vạn ức niên trở lại đây, người là phi thăng giả thứ 17894564. Là dẫn đạo giả của người, ta mong người có thể sinh tồn trong thời đại tàn khốc này, chân chính trở thành 1 thành viên của chúng ta”- Còn chưa mở mắt, Phong Vân Vô Kỵ đã nghe thấy một âm thanh già nua.

Quá trình độ thiên kiếp tiêu hao hết chân khí trong thể nội của hắn, lúc này cảm giác mệt mỏi chưa từng có bao trùm hết toàn thân, hắn thậm chí không thèm trở dậy, tất cả chỉ vì quá mệt mỏi. Phong vân vô kị há mồm thở nặng nhọc, một luồng không khí ẩm mốc tràn vào phổi làm hắn bất giác trợn mi mắt.

Mang theo tia hi vọng hắn hỏi: “Đây không phải là tiên giới sao?”

“Không phải, trước giờ đều chưa từng có tiên giới.” Câu trả lời đơn giản mà rõ ràng.

“Là phi thăng giả đầu tiên trong 1 vạn năm nay người có 3 cơ hội khả dĩ hỏi ta những gì người cần biết. Vừa rồi là câu đầu tiên.”

Phong vân vô kị cảm giác thân thể cuối cùng có chút sức lực, cuối cùng mở mắt, trước mặt hắn là một lão già gầy ốm, trên mặt đầy dấu vết của tuế nguyệt, lão già im lặng đứng giữa khu vực đổ nát nhìn hắn.

Sau khi nhìn quanh, Phong vân vô kị chấn kinh. Ở nơi đây với những gì ấn tượng về tiên giới không có chút gì tương tự. Trước mắt chỉ thấy vô số tàn tích như đã trải qua nhiều ngàn đại chiến lớn.

Sau khi chấn kinh, Phong vân vô kị hồi lại thần. Trầm mặc 1 lúc, hắn liền sử dụng cơ hội thứ hai: “Nói cho tôi biết ta nên biết những gì?”

Lão già trong mắt loé lên một tia tán thưởng, ngay sau đó là sự cô đơn cùng tịch mịch hiện lên trên mặt lão. Thở dài, lão già đột nhiên hỏi: “Trong mắt người nhân loại có phải là đứng đầu vạn vật, tất cả các sinh vật khác đều ở dưới nhân loại?”

“Đương nhiên, câu này lão cần phải hỏi sao?”

“Vậy thì đáng tiếc ta đành phải nói cho người biết sự thật, loài người từ trước đến nay không phải là đứng trên cùng trong các sinh vật, mà ngược lại, tại vũ trụ đa nguyên này, nhân loại chính là sinh vật tối thấp kém.” Lão già không nói thì thôi, đã nói thì thạch phá kinh thiên(*).

“Trước nay không có cái gì là tiên giới, tiên giới chỉ là thứ chúng ta nói dối để khích lệ các người. Cũng có thể nói là để giúp các người thoát khỏi tù ngục.”

“Cái gì?” Toàn thân khí huyết sôi sục, cảm giác bị lừa đảo đè nặng lên ngực hần, làm hần có cảm giác là ảo giác, ngay sau khi trầm mặc lúc lâu Phong Vân Vô Kị đứng dậy mạnh mẽ tóm lấy cổ lão già phần nộ nói: “Tại sao? Tại sao lại vậy?”

“Đó là vấn đề thứ 3 hả?” Về mặt lão già vẫn vô cùng trấn tĩnh như không nhìn thấy hần đang cầm cổ mình, Phong Vân Vô Kị như bị điện giật đã vội vàng buông tay.

“Nhớ lúc trước, khi ta biết chân tướng sự thật, cũng như người rất bàng hoàng mê man.” Lão già thở dài một hơi, nhìn phi thăng giả trẻ tuổi trước mặt, trong mắt hiện lên sự thương cảm.

“Mạnh được yếu thua, kẻ biết nghe lời thì sống sót, đó là phép tắc bất biến của vũ trụ. Nhưng con người thật quá yếu ớt. Vì để phát triển loài người bọn ta bắt buộc phải thiết kế cái nhà tù này. Thân ở trong đó, các người không thể phát hiện sự thật này, đúng thế, loài người thật quá yếu. Như từ nơi người đến, những bình dân bách tính không được bọn ta chân chính thừa nhận, tuy bọn ta cũng đã từng là một trong số đó.”

“Nhớ ta vừa nói với người không? Người là phi thăng giả thứ 17894564, con số đó có phải rất lớn không? Nhưng không muốn cũng phải nói cho người biết số đó rất bé, bé đến nỗi có thể đếm được, không quản là yêu ma hoặc thiên sứ cánh dài, quần tộc của bọn chúng, mỗi tộc số lượng đều lên đến hàng chục tỉ. Còn chưa kể yêu ma cùng thiên sứ bản thân mạnh hơn con người quá nhiều. Bây giờ người sau khi phi thăng vui hay buồn? Hay là nghĩ ta đang nói đùa?”

“Thật đáng tiếc nói cho người biết đó là sự thật. Trong 3 năm này người sẽ nhận được bất kể sự giúp đỡ nào người muốn, không biết trong thời gian ngắn ngủi này, đã là giới hạn chúng ta có thể làm, không biết sẽ nhận lại được gì. Ba năm, trong 3 năm, như quả người không có cách trở thành cường giả người sẽ bị loại bỏ một cách vô tình. Yêu ma bọn chúng dù sao cũng không chán ghét việc ăn thịt một con người. Dù sao nếu chuyện đó xảy ra, cũng thật là một chuyện đáng tiếc.”

“Hiện tại người có thể hỏi câu hỏi thứ 3 của người được rồi.”

Phi thăng giả trẻ tuổi hình như đang xem xét vấn đề thứ 3, im lặng đứng yên. Nhưng lão già trước mặt cũng không vội, im lặng đợi hần nói.

“Theo như lão nói, thế giới này mạnh được yếu thua, nhưng yêu ma tự hồ ăn thịt loài người, nếu đã như vậy, nói cho ta biết chỉ có số lượng vài chục triệu người tại sao lại có thể sinh sống trong thế giới này?”

Tưởng là vấn đề đơn giản, không ngờ lúc lâu không thấy lão già trả lời. Ngẩng đầu lên, Phong vân vô kị phát hiện trên mặt lão già đang có kỳ quái biểu tình, lúc thì như hồi ức, lúc thì như bội phục, lúc lại như thất thần.

Thở dài thêm một lần nữa, lão già thật sự chú ý đến phi thăng giả trẻ tuổi, nói: “Hi vọng sự xuất hiện của người có thể để tình cảnh của loài người chúng ta tốt hơn bây giờ. Còn về vấn đề thứ 3 người vừa nói, mỗi loài đều có cách tồn tại, đối với những cách tồn tại này mà nói huỷ diệt không gian mà người sống là chuyện rất dễ dàng, Nhưng trong loài người, không nghĩ ngờ gì cũng có cường giả.”

“Người đã sử dụng hết 3 câu hỏi của người, bây giờ im lặng, trên đường đến vũ học thánh điện, không có sự cho phép của ta không cho người mở mồm.” Lạnh lùng nói xong, lão già nắm lấy tay Phong vân vô kị trực tiếp bay lên không trung.

Tiếng gió vù vù thổi qua hai tai, 2 người ở không trung phi hành, trong lúc vô ý tầm nhìn của Phong vân vô kị trải suốt khu vực rừng rậm nguyên thủy, mắt nhìn thấy một yêu ma mạnh mẽ đang đánh nhau cùng một hồng hoang mãnh thú to lớn, còn có vài ba khối thịt máu me đầm đìa đang bị chúng tranh dành.

2. Chương Thứ 2: nhân Tộc Thánh Địa

Khi Phong Vân Vô Kị đến vũ điện học đường, phát hiện các tấm đá thô rộng rãi hai bên đường đã ngồi đầy người, mỗi người chiếm không gian trên một tấm đá, không đến nỗi chật. Đám người này có già có trẻ,

mỗi người đang nhắm mắt tự tu, nếu không phải lão già nói cho hắn biết, những người này đã đạt đến bình cảnh, là vũ giả khổ tu ở thánh điện, hắn đã cho rằng bọn họ chết hết rồi.

Hai người xuyên qua đường lợp đá vụn đến cửa chính, tiếng chân như làm tỉnh nhiều vị vũ giả đang khổ tu, mở mắt kinh ngạc nhìn lão già cùng Phong Vân Vô Kỵ, bọn họ lại nhanh chóng nhắm mắt chìm vào khổ tu.

Cửa chính, 2 người đàn ông khôi ngô đầu tóc bạc trắng, dung mạo chỉ khoảng ba bốn chục tuổi đang ngồi ngay tại cửa chính, nhìn theo hướng đường tới thánh điện, một người mở mắt ra, ngay lúc ấy, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác cả đất trời như bừng sáng, đặc biệt là trong mắt xán lạn đầy cảm quan ấy.

“Kiếm Nô, đây có phải là vị phi thăng giả mới thuộc loài người?” Một người đàn ông hỏi, thanh âm bình đạm, nghe không thấy nửa điểm sắc thái tình cảm.

Gật gật đầu, lão già nói: “Đúng vậy, Thị Giả đại nhân, bây giờ đến 3 năm sau, võ học của hắn đều do các ngài phụ trách.”

Gật đầu, người đàn ông nói: “Rõ rồi, bây giờ ngươi có thể đi được rồi.” Nghe thấy thế, lão già cười cười vỗ vai Phong Vân Vô Kỵ, nói: “Bây giờ tất cả đều nhìn vào bản thân ngươi đó. Nếu có chuyện gì không rõ, ngươi khả dĩ hỏi 2 vị Thị Giả đại nhân, 3 năm sau, cho dù ngươi có hay không có thành tựu gì, nếu mất mạng chỉ có thể trách ngươi thôi”. Nói đến câu cuối mặt lão già hướng ý khích lệ.

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh gật đầu, không động thanh sắc, tiễn lão già đằng không bay đi biến mất khỏi tầm nhìn, hắn từ từ đi đến bên cạnh 2 vị Thị Giả, y dạng ngồi xuống.

“Tên?” Thị Giả bên trái không mở mắt, tiếng nói là ông ta phát ra.

“Phong Vân Vô Kỵ”

Thị Giả bên phải xuất một ngón tay tại không trung long hành phượng vũ viết 4 chữ ‘Phong Vân Vô Kỵ’, sau đó hỏi: “Bao tuổi?”

“Ba mươi ba.”

Nghe thấy thế, Thị Giả bên trái cuối cùng mở mắt, làm người ta kinh ngạc chính là trong mắt Thị Giả là một màu trắng, không có lấy một chút màu đen.

“Ba mươi ba, có thể ở tuổi còn trẻ như vậy mà phi thăng, ngươi là người thứ 23” Ngay sau đó, Thị Giả bên trái lại nhắm mắt, đồng thời tại không trung viết ba mươi ba, tay trái vỗ, các chữ lập tức bay thẳng lên trời, khi cách mặt đất khoảng ba chục trượng, không trung đột nhiên xuất hiện một lớp khói mỏng, cùng xuất hiện với lớp khói còn có dày đặc các chữ hiện lên rõ ràng, sau đó lớp khói mỏng biến mất.

“Tốt rồi, đăng ký đã hoàn thành, ngươi muốn học pháp thuật hoặc võ học đều có thể tìm ông ta.” Nói xong, Thị Giả bên trái 2 tay từ từ để lên hai đầu gối, cuối cùng không có cử động gì nữa, Phong Vân Vô Kỵ không thể từ trên người ông ta cảm nhận một chút khí tức của sự sống, nếu như không phải vừa rồi cùng ông ta nói chuyện, hắn còn nghi hoặc đây là thi thể của kẻ mạnh sau khi tọa hoá lưu lại.

“Ngươi muốn học pháp thuật hay võ công?” Thị Giả bên phải, nam tử có mắt như sao sáng cười nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

“Võ công.”

“Ngươi biết pháp thuật là gì không?”

“Không biết”. Trả lời rất nhanh gọn.

“Vậy tại sao ngươi muốn học võ công?” Nam tử ngạc nhiên hỏi.

“Tôi nguyên là một người luyện võ nhập đạo, bạch nhật phi thăng, tại sao phải chọn pháp thuật?” Lúc này đến Phong Vân Vô Kỵ tò mò.

“Thì ra như thế, xem chừng ngươi còn chưa biết, học tập pháp thuật mà nói phát triển so với võ học nhanh hơn nhiều, mà khả dĩ cùng đạt được cùng dạng hiệu quả. Ngươi mới phi thăng số nhiều nhanh chóng tuyển chọn pháp thuật. Đã biết như vậy ngươi còn kiên trì học võ học sao?”

“Đúng thế”Phong Vân Vô Kị khẳng định.

“Thế cũng tốt, theo ta”Thị Giả bên phải cuối cùng mặt nghiêm túc đứng dậy quay người hướng trong đại điện đi tới.

Bên trong Thánh điện,một hành lang tối om trông dài vô hạn, hai bên được tường đá phân thành vô số không gian nhỏ.

Hơn vài vạn gian phòng nhỏ làm Phong Vân Vô Kị cảm thấy hoa mắt, bên trong mỗi căn phòng nhỏ phát ra khí tức đều như nhật nguyệt thiên địa không thể dò nông sâu.Thánh điện Thị Giả đưa Phong Vân Vô Kị đến một căn phòng tối om, lòng bàn tay ấn vào mặt tường một cái, theo sau đó là một loạt âm thanh ì ầm cùng vang lên, mặt đất chia làm hai nửa , từ từ rút về hai bên tường , bên dưới là một thông đạo tối đen.

Thị Giả đứng ở cửa thông đạo chỉ hướng những bậc đá nói với Phong Vân Vô Kị:“Xuống đi, trong đó có cất giữ vô số võ học bí kíp ,chỉ còn xem người có thể chọn được cao cấp võ học bí kíp hay không thì phải nhìn vào may mắn của người.Cuối cùng tặng người một câu :Muốn trở thành cao thủ chân chính chỉ có tự sáng tạo võ công riêng cho bản thân,võ học trong Thánh điện tuy nhiều nhưng đại đa số là võ học cơ bản, tất cả là nhìn vào vận số của người thôi.”

“Đa tạ!”Nói xong Phong Vân Vô Kị bước tiến vào trong bóng tối.

Nhìn trong bóng tối đối với một vũ giả mà nói là năng lực tối cơ bản, do vậy bên dưới Thánh điện không có chút ánh sáng nhưng đối với Phong Vân Vô Kị mà nói không có gì trở ngại.

Vị Thị Giả đó từng nói qua, bí kíp võ học trong Thánh điện nhiều vô cùng, nhưng sau khi trực tiếp tiến nhập vào thông đạo tối đen bên dưới Thánh điện Phong Vân Vô Kị mới chân chính hiểu ý nghĩa của câu nói ấy.

Võ học trong Thánh điện khắc trên mặt đá ở 2 bên thông đạo , dày đặc những ký tự vô cùng nhỏ , nếu không để ý khó mà nhận ra.Còn chuyện khác chưa nói đến ấy là những thông đạo không phải thẳng đến lòng núi mà không ngừng dẫn vòng quanh trong lòng núi ,cả ngọn núi cao ngàn trượng , như thế mà nói không gian khắc hoạ đồ phổ võ học vô cùng lớn.

Phong Vân Vô Kị một bên tính toán trong lòng về thời gian, một bên xem các võ học khẩu quyết cùng đồ phổ, đó chính là kỹ thuật học được trước khi phi thăng Tả Hữu Hổ Bào ,có hiệu quả một tâm dùng trong nhiều việc.Qua một ngày một đêm , Phong Vân Vô Kị mới bước qua được 8 bậc đá , khả dĩ tưởng tượng võ học ở đây phong phú như thế nào.

Thời gian 3 năm rất ngắn mà muốn tưởng xem hết võ học trong thông đạo ít nhất cũng vài tháng , còn chưa nói các gian phòng , trong Thánh điện có hơn vài vạn gian , võ học quý tinh bất quý đa do vậy muốn chọn một môn võ học thích hợp không dễ dàng.

Một tháng trôi qua ,Phong Vân Vô Kị đang xem các võ học, đến bây giờ cũng lắm mới đi qua hơn nghìn bậc đá.Nhưng càng tốn nhiều thời gian về sau, hẳn cuối cùng phát hiện những võ học đồ phổ không phải thủ bút của một người .Bút tích mỗi người cách viết chữ cũng không giống nhau.Sau khi phát hiện điểm ấy Phong Vân Vô Kị bắt đầu nhắm mắt sờ đồ phổ võ học trên tường.

Mỗi người khắc võ học lưu hạ lại trên tường đa số đều lưu lại ít hay nhiều khí tức của bọn họ .Bản thân tu vi càng cao , khí tức càng mạnh.Dựa vào cảm ứng khí tức của người sáng tạo vũ học lưu lại trên tường, Phong Vân Vô Kị nhanh chóng tiến hành tuyển chọn , chỉ gần một ngày , hẳn đi hết 300 bậc thang đá.

Trong thông đạo, Phong Vân Vô Kị không phải là người tham quan duy nhất , tại bậc đá thứ 3 vạn hẳn gặp một vũ giả lão đảo ôm một cây tú kiếm như si như cuồng xem xét bí lục trên tường .Nhìn thấy Phong Vân Vô Kị mắt không thèm mở nhanh chóng từ bên cạnh đi qua ,gã này mũi hừ một tiếng như là không thèm quan tâm.

Sau 3 tháng Phong Vân Vô Kị cuối cùng đến cuối thông đạo , cuối thông đạo màu đen là một thạch bích trống trải , ngoài ra không còn vật nào khác. Cả quá trình đi đến đây Phong Vân Vô Kị cảm thụ được vài chục vạn khí tức bất đồng , các khí tức có mạnh yếu cũng bất đồng.Sau quá trình xem xét các bí kíp võ học đồ phổ trong bí đạo Phong Vân Vô Kị luôn nhắm mắt theo thông đạo quay lại.

Khi quay lại tại bậc đá thứ 4 vạn y tìm được một thứ là một đoạn văn tự ngắn khắc ở bên dưới bậc đá trong khi các võ học khác khắc trên tường .Đoạn văn tự nhỏ lộ ra khi tức vô cùng kì quái so với các văn tự lưu lại trong thông đạo hoàn toàn không giống .Điểm này làm Phong Vân Vô Kị chú ý.

Đoạn văn có khoảng vài trăm chữ nhỏ mở đầu , có cả tên của võ học tâm pháp là 6 chữ cổ triện ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’, sau đoạn văn tự có lời nhắn lưu lại của người tạo ra công phổ.

”Đoạn công pháp này chỉ là sơ giai công pháp, ngày sau tập công pháp này cần người tập luyện tự sáng tạo, thành hay không nhất thiết tùy thuộc vào bản thân và số mệnh.Ngay cả ta cũng chưa luyện thành công pháp này,ta vốn nghĩ huỷ nó đi nhưng tâm huyết đã bỏ ra không nhẫn tâm phá bỏ.Người tập công pháp này thấy đoạn văn tự nhớ lấy cẩn thận,cẩn thận.”

3. Chương Thứ 3:ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp

“Ta nguyên nghĩ ngươi phải mất hơn 1 năm công phu tìm kiếm mới có thể từ trong đi ra, không ngờ ngươi đã nhanh chóng ra ngoài như vậy.” Hữu Thị Giả quay lưng về phía Phong Vân Vô Kị nhậm lời nói.

“Sao, chọn được võ học ngươi cần rồi hả?”

Phong Vân Vô Kị nhìn bầu trời thâm thấp, trên trời mây đen dày đặc đang kéo đến , bóng đen khổng lồ bắt đầu trải xuống trên mặt đất ,ngay cả ở nơi cùng trời cũng hiện một tầng âm ám.Nhanh chóng bước qua Thị Giả , Phong Vân Vô Kị chênh mảng nói:“Đúng vậy.” Sau đó biến mất khỏi khu vực quản lý của Thị Giả.

Quảng trường bên ngoài Thánh điện trông như một đại bình nguyên vô bờ bến. Quảng trường do không biết bao nhiêu khối đá tảng tạo thành, hiện tại ở quảng trường không ít người.Nhưng mỗi ngày đều có người từ khối đá bản đứng dậy , đi xuống núi ,nhưng mỗi ngày cũng có người lên núi ngồi trên các khối đá bản.

Sau khi đợi nửa ngày , cuối cùng Phong Vân Vô Kị tại một gốc cây dong khổng lồ cao vài chục trượng tìm được một khối đá tảng không, rồi ngồi trên mặt khối đá.

Bên cạnh , còn ngồi 4 vị đang tu luyện, 4 người này trầm nhập trong tự tu,đối với việc Phong Vân Vô Kị đến không quản cũng không hỏi.

Tinh thần Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, đệ nhất trùng thiên, chia 3 tầng , phân biệt là :Bác kiếm, Ngự kiếm thuật, Thuật ngự kiếm .Ba tầng này đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì là kỹ thuật xử kiếm trong truyền thuyết , nhưng trong tinh thần Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp viết đó chỉ là cảnh giới đẳng cấp thấp nhất.

Trong thời đại của Thái cổ, mỗi loại võ công bí kíp tu luyện đến trình độ nhất định đều có uy lực kinh thiên địa khốc quỷ thần.Cho dù là loại võ học nào thì ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ mà hần sáng tạo ra đều không thể bằng được.

Do hần bởi kiếm mà thành danh bởi võ mà nhập đạo.Ba thức bác kiếm thức ,ngự kiếm thuật thức , ngự kiếm thức đối với hần mà nói tuy tối tăm mờ mịt khó hiểu nhưng cũng là có một điểm khởi đầu. Duy có khó khăn nhất là thể nội chân khí của hần tại thể giới hần đến khả dĩ xưng hùng hậu nhưng ở đây thì căn bản không bằng ai.Bên cạnh, 4 vị cao thủ trầm nhập trong tự tu , chỉ cần vô ý phát tán khí thể ra bên ngoài đã làm hần cảm thấy chấn kinh và khiếp sợ, trong đó còn một người luyện nội lực cực âm càng làm hần có cảm giác chìm trong băng điều.

Bác kiếm, ngự kiếm thuật, ngự kiếm , 3 chiêu trong kiếm đạo tục thế là cực đỉnh tuyệt học nhưng tại nơi đây sau khi đã thuộc Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp tâm pháp, tự khoách trương mở rộng, Phong Vân Vô Kị phát hiện trong tràng có ít nhất 3 ngàn người thân mang kiếm đạo tuyệt học , trong đó vài người đã tu luyện thành công ngự kiếm.

Trong quảng trường không gian có hạn , không cho phép thoải mái luyện tập thi triển quyền cước, vì vậy phương pháp tu tập duy nhất là tu tập tại tâm niệm.

Bác kiếm , kĩ xảo dùng kiếm thuần túy. Chữ ‘Bác’ viết bên cạnh là chữ ‘Mã’ ý chỉ nhanh , bên phải 2 ‘X’ , ý chỉ song kiếm.Bác kiếm giả là song kiếm hồ bác , hồ kích , kĩ xảo chuyển phương hướng , đó cơ bản là tu tập vũ học tối cơ sở của thượng thừa kiếm đạo.

Mất liên với mũi, mũi liên với tim, nhắm mắt khoanh chân, nhập định vào cảnh giới bất động.Ngay với thiên tư của Phong Vân Vô Kị , đoạn tối cơ sở kiếm kĩ này làm mất thời gian một tháng để đả tọa. Khi thanh tỉnh lại, mở mắt , nửa thốn kiếm mang từ trong mắt xạ ra. Tay trái xử kiếm kỹ trước khi phi thăng, tay phải bác kiếm, thi triển tả hữu hồ bác chi kích , từ chiêu đối chiêu bắt đầu, cuối cùng kết quả thật rõ ràng, bác kiếm thuật tại thế tục được liệt vào cực đỉnh kiếm thuật là có đạo lý . Lường kiếm trong quá trình va chạm cuối cùng chuyển được quỹ tích của kiếm đạo , chiêu kiếm tăng thêm hoàn mỹ , tại thiên biến vạn hoá bác kiếm thuật chỉ cần có cơ hội có thể nhất kích sát.

Còn đang tu tập đệ nhất tầng tâm pháp, Phong Vân Vô Kị kinh hãi phát hiện , bản thân có thể cảm ứng khí tức của những người phát ra không đến 1 phần ngàn công lực .Nhưng trong vài vạn người có hơn một vạn người mà Phong Vân Vô Kị không cảm ứng được sinh khí của bọn họ , giống như họ là những người chết.

Phong Vân Vô Kị hiểu có thể làm được giống như Thị Giả như vậy tất thuật thu liễm khí phải cực cao, đương nhiên võ công cũng không thể kém.Nhìn lại từ một khía cạnh khác ,Phong Vân Vô Kị đang tu tập tâm pháp đệ nhất tầng rõ là vô cùng yếu, hơn nữa không bằng một phần vạn của bất kỳ người nào yếu nhất.Tuy nhiên hiểu đó là hiện tượng tất nhiên của tân phi thăng giả , nhưng Phong Vân Vô Kị còn có chút bất mãn, càng có thêm động lực để tiến lên.

Đệ nhị tầng tâm pháp , ngự kiếm thuật.Ngự kiếm thuật còn cách gọi khác là bằng khí ngự kiếm chính là thuật trong truyền thuyết kiếm tiên , bằng khí ngự kiếm, lấy đầu địch thủ từ ngoài ngàn dặm, đó không phải là truyền thuyết , ít nhất Phong Vân Vô Kị đã từng gặp qua loại kiếm thuật ấy. Chữ ‘Ngự’ , có ‘Mã’ ý chỉ kiếm bay cực nhanh, bên phải chữ X thêm một nét ngang là chỉ kiếm cùng kiếm khí , ngự kiếm thuật bản chất từ cách thay đổi quỹ tích chuyển động của song kiếm hồ bác , chỉ là sử dụng khí thay cho một thanh kiếm để thay đổi quỹ tích của chiêu kiếm.

Tu tập ngự kiếm thuật đối với nội lực yêu cầu phi thường hà khắc cũng cực tốn chân khí , nên tu tập ngự kiếm thuật trước tiên cần có nguồn nội lực vô cùng mạnh mẽ . Nhưng đáng tiếc chính là , trong tâm pháp của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp không có công quyết để thăng nội lực , giống như người sáng tạo tâm pháp này bản thân là kẻ mạnh có võ công đã đạt đến trình độ nhất định.

Phong Vân Vô Kị thiên tư tuyệt đỉnh, từ khi sinh ra có năng lực đã nhìn một lần không bao giờ quên .Trong thông đạo dưới Thánh điện, bí kíp võ học khắc trên đó có tới hơn mười vạn , ngay cả hần cố gắng cũng không thể nào nhớ hết, vì thế hần tuyển chọn những chữ công pháp khẩu quyết được khắc lên với khí tức mạnh mẽ để ghi nhớ lại.Nhưng dù như vậy đã hơn vài ngàn công pháp, đó là cực hạn của hần rồi.Công pháp càng mạnh sức ép lên tâm thần càng mạnh , số lượng càng lớn càng tổn tâm sức.

Chọn đi chọn lại , cuối cùng Phong Vân Vô Kị tuyển chọn khí tức mạnh mẽ nhất là ‘Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công’.

Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công,điều kiện luyện tập phi thường hà khắc yêu cầu người luyện tập phải trải qua 9 lần khảo nghiệm ở ‘Tử cảnh’. Mỗi lần như vậy võ công lại tăng nhiều lần , như vậy thì cũng đáng, nhưng loại công pháp này cần người luyện tập huỷ một thân tu vi mới có thể luyện tập .Điều này đối với người tu vi đã đạt đến đỉnh cao mà nói , là chuyện không thể chấp nhận. Nhưng đối với Phong Vân Vô Kị mà nói tuy nội công của hần rất thâm hậu nhưng thâm hậu là ở cái thế giới trước khi phi thăng .Tại đây,bất kì người nào cũng có thể giống như đập chết một con gián đập chết hần , đã thế, hần quyết định bỏ thân công lực này.

Luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công bước đầu tiên là tán công tự đoạn toàn thân thất kinh bát mạch làm chân khí trong thể nội tiêu tan. Sau bước đầu tiên của tâm pháp còn có lưu ngôn của người sáng tạo : Bước đầu tiên mười người còn sáu , có tính nguy hiểm cực cao nếu người luyện tập ý chí không kiên định không thể luyện tập huyền công này.

Tán công, là chuyện rất dễ dàng , tự đoạn toàn thân thất kinh bát mạch , có thể nói là trở thành một phế nhân còn tập võ công ở đâu. Chỉ cần là người biết võ học đều không tin công quyết này , vài trăm triệu

nằm trở lại đây , luyện tập qua công quyết này tuyệt đối không quá 2 người. Mọi người đại đa số khi nhìn thấy bước đầu tiên của công pháp thậm chí còn chưa tính là công pháp đệ nhất tầng đã lùi bước , Nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn lựa chọn công pháp này . Theo lý giải của hắn điều kiện càng hà khắc , càng cổ quái , giống như loại công pháp này một khi luyện thành uy lực càng kinh thiên hã địa.

A!Phong Vân Vô Kị đau đớn kêu lên, âm thanh vang 9 tầng trời , vang vọng tại quảng trường, ngàn vạn tia máu từ chân lông của hắn chảy ra , ngay cả trong mắt, mũi lỗ tai đều chảy máu, thống khổ vô cùng như thế này dù là người sắt cũng không chịu nổi. Chỉ trong giây phút toàn thân hắn ướt đầm máu tươi.

Cuối cùng chân khí trong cơ thể đã tiêu tan, Phong Vân Vô Kị cố gắng chịu đựng sự thống khổ xé gan ruột, trong cơ thể vận chuyển Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tâm quyết của đệ nhất chuyển. Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công đệ nhất chuyển tâm pháp là: Sinh tử do mệnh.Là một đoạn nội công phi thường huyền ảo , chỉ vừa niệm qua đoạn tâm pháp khẩu quyết , sự thống khổ trên cơ thể đã đỡ hơn trước nhiều. Nhanh chóng sự thần kì của tâm pháp đệ nhất chuyển hiện ra .Tàn kinh đoạn mạch giống như được quán nhập vào lực sống , nơi kinh mạch bị đứt dần dần tự sinh ra nhục nha, nhục nha ở 2 bên đầu kinh mạch tự giao triển kết hợp lại , nhanh chóng từng đoạn kinh mạch liên tiếp được nối lại, trong cả quá trình phi thường đau đớn.Đến lúc này Phong Vân Vô Kị mới hiểu tại sao Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công ngay cả người tạo ra cũng coi điều kiện là vô cùng hà khắc nhưng không giải thích rõ ràng ,Chỉ bởi trong cả quá trình thống khổ người thường khó có thể chịu đựng , nhưng nếu so sự thống khổ này so với lợi ích luyện tập sau này thì chỉ là chuyện nhỏ.

Mất một tháng , im lặng đã toạ không nói không cử động .Trong 1 tháng này thất kinh bát mạch trong cơ thể hắn cuối cùng cũng tự nối lại toàn bộ, đến khi đoạn kinh mạch cuối cùng được nối lại ,trong cơ thể hắn xuất một luồng chân khí nhỏ. Cổ chân khí này tuy rất yếu , nhỏ như sợi chỉ nhưng cực thuần túy , so với diệt ma chân khí của hắn thuần túy hơn vài vạn lần.

Chân khí càng thuần túy , uy lực càng lớn , đó là những gì người luyện võ biết được.

Tâm pháp đệ nhất chuyển sinh tử do mệnh, đến giờ khả dĩ là đã luyện thành, sau đó chuyện cần làm là tăng sự thuần túy của chân khí trong cơ thể cùng với số lượng . Đệ nhất chuyển tâm pháp còn có một đoạn chữ ngoài lề như là tâm pháp sau khi hoàn thành trúc cơ. Phong Vân Vô Kị không do dự vận hành đoạn tâm pháp này . Nhưng không ngờ là sau khi vận hành đoạn tâm pháp chân khí linh hoạt trong cơ thể trở nên chậm chạp, tốc độ vận hành chỉ còn đạt đến 1 phần ngàn so với trước. Một cỗ khí tức tụ tập tại ngực hắn làm hắn thấy khó thở.

Làm một vũ giả chân chính , bốn tính là tâm chí kiên định. Như Phong Vân Vô Kị chính là loại vũ giả ấy.Hắn một mực kiên trì thôi động vận khí theo đoạn tâm pháp khi chân khí trong cơ thể vận hành được một chu thiên, Phong Vân Vô Kị toàn thân nhất chấn theo đó là mười vạn lỗ chân lông trên cơ thể đều mở lớn, nguyên khí từ thiên địa hải gian hùng dũng nhập vào cơ thể. Phong Vân Vô Kị mừng rỡ đưa đoạn nguyên khí ấy toàn bộ nhập vào cơ thể chiếu theo đoạn tâm pháp ấy mà vận khí.

Nhưng Phong Vân Vô Kị không biết ,quảng trường ở Thánh điện bởi vì hắn mà xuất hiện một cơn lốc lớn , mà lại có xu thế phát triển càng lúc càng lớn.

Các vũ giả bên cạnh Phong Vân Vô Kị đã bị kinh động, từng người mở mắt ra, kinh hãi nhìn thiên địa nguyên khí hình thành cơn lốc từng cỗ nhập vào cơ thể tiểu tử trước mặt. Theo đó chu vi cơn lốc mở rộng ngay cả những vũ giả tu vi cao cũng bị đánh thức , bởi vì bọn họ phát hiện thiên địa nguyên khí bên ngoài đang bị một lỗ đen hút sạch , làm trên cả quảng trường người đứng dậy càng lúc càng nhiều , cứ như thế suốt 3 ngày.

Trên quảng trường , các vũ giả kinh kì nhìn tiểu tử trong trung tâm cơn lốc , thông qua khí tức, cảm ứng của bọn họ cảm giác rõ ràng tu vi võ học của tiểu tử không cao , nguyên nhân duy nhất là vì uy lực công pháp của hắn.

Sau cùng , ngay cả hai Thị Giả ở cửa Thánh điện cũng đã bị kinh động , từng người đứng dậy, hướng về phía cơn lốc đi tới...

4. Chương Thứ 4:thái Cổ Hiệp Nghi

Thị Giả bên trái mở to mắt , trong đôi mắt trắng bạch xuất ra mông lung thanh khí, sau giây lát , ông ta thở dài một hơi: ” Võ học người này tu luyện , các người tuy chưa từng nhìn thấy nhưng chắc phải từng nghe qua ‘ Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công’, đó là tên của võ học , ở số 12564 trong thánh địa võ học , là nơi khắc bí lục của đoạn võ học này, tin rằng trong các người có người đã từng nhìn qua đoạn bí lục đó.”

“Thì ra là vậy, không ngờ tiểu tử này chọn lựa môn võ học cửu tử nhất sinh , nghe nói người luyện tập võ học này là chuyện đã xảy ra ngàn vạn năm trước rồi, có nghe người đó luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công đến cảnh giới đệ lục chuyển thì cả Thái cổ, người có thể đánh bại ông ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đáng tiếc ông ta sau khi luyện đệ thất chuyển thì bạo thể thân vong. Lúc ấy người luyện đoạn bí lục này còn có danh xưng là võ học kỳ tài , có thiên thần hỗ trợ , không ngờ do tu luyện đoạn huyền công mà có kết cục như vậy.” Một nam tử áo choàng dài hình như rất có hiểu biết, nghe thấy Thị Giả với ‘Minh Nhân’ đã nhìn xuyên thấu võ học của Phong Vân Vô Kỵ , nói.

“Các người như muốn học ‘Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công’ , có thể đến số 12564 trong võ học thánh địa tìm tâm pháp của công pháp này. Đối với vũ công này ta có chút hiểu biết. Tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công ,bước đầu tiên là tán công!”

“Tán công!Ta luyện đến nay , tâm lực bỏ ra không thể kể hết làm sao chỉ vì một đoạn công pháp mà tán công được. Thị Giả đại nhân, người này có phải vừa mới phi thăng?”

Hai vị Thị Giả gật đầu, mọi người nghe thấy thế lộ ra biểu tình như thử khó trách rồi từng người rời đi.

Phong Vân Vô Kỵ cảm giác tia chân khí trong cơ thể vốn nhỏ mảnh đã trở nên thô to , liền dừng lại, theo đệ nhất chuyển tâm pháp, thì đệ nhất chuyển công pháp đã đại công cáo thành rồi. Mở mắt, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện 2 vị Thị Giả đứng trước mặt hắn.

“Phong Vân Vô Kỵ, võ công của ngươi là Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công phải không?”

“Đúng vậy.”Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu.

“Thật đáng tiếc phải nói cho người biết chuyện này, do người luyện võ công quá bá đạo , lúc người luyện võ công này những người khác khó có thể từ thiên địa không gian hấp thu được thiên địa nguyên khí. Nói như vậy, chỉ cần người luyện võ công này, những người khác không thể tự tu bình thường. Do vậy , theo quy củ của Thánh điện , mặc dù người chưa ở Thánh điện được đủ 3 năm, nhưng, chúng ta đặc biệt cho phép người tại phụ cận thánh sơn tự do luyện tập , trong đủ 3 năm này người được sự bảo hộ an toàn của Thánh điện.”

Phong Vân Vô Kỵ nghe Thị Giả nói thế , không nói gì, quay đầu xuống núi , hắn cơ bản cũng cảm giác được, trên Thánh điện luyện tập võ học không thể toàn lực triển khai , tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công cũng có áp chế, tựa như trên Thánh điện có cấm chỉ .Do vậy, đệ nhất chuyển đã luyện thành, hắn quyết định rời khỏi Thánh điện, lúc này nghe Thị Giả nói là hợp ý hắn.

Hai vị Thị Giả đối với hành vi của Phong Vân Vô Kỵ có chút bất ngờ , nguyên là bọn họ chuẩn bị một phiên thương lượng trả giá, tuy nhiên, tiểu tử này thật là ngay thẳng.

“Tả Thị, người thấy hắn có năng lực luyện hoàn chỉnh Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công không?” Hữu Thị Giả đợi sau khi Phong Vân Vô Kỵ rời đi mới nói chuyện với Tả Thị, trong âm thanh có chút lo lắng:“Nếu tộc của chúng ta có thêm một người luyện thành cao thủ Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công , đối với tình cảnh khó khăn trước mắt của tộc chúng ta cũng là một sự trợ giúp không nhỏ.”

Tả Thị ngẩng đầu lên trời thở dài một hơi , nói: ” Mọi vật cạnh tranh , kẻ có thể thích nghi thì sống sót. Từ sau khi đại nhân Đế Mị Thần mất tích đến nay, địa vị của tộc chúng ta giảm dần, tôi cũng mong trong tộc xuất hiện một vị cao thủ có thể cùng thiên thần ma bọn chúng đối kháng , nhưng Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công trong những võ học đã có là khó luyện nhất , điều kiện hà khắc nhất, hơn nữa tình thế hiện tại , luyện công pháp Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công cả đời chỉ sợ khó mà thành công.”

“Ôi, nếu trước cuộc chiến thần ma lần này,tộc chúng ta không thể xuất hiện thêm một vị thần vực cao thủ , đến lúc đó hiệp định cùng thần ma chỉ sợ phải thay đổi mất.”

Hai vị Thị Giả trên mặt lộ ra niềm lo lắng , im lặng đứng trên quảng trường , hồi lâu thở dài một hơi ,chỉ vung tay , đã quay người về cửa chính Thánh điện ngồi xuống.

Thăng đến biên giới của thánh sơn , Phong Vân Vô Kị mới phát hiện một sự thật, biên giới thánh sơn có vực sâu ngàn trượng ,với thật lực của Phong Vân Vô Kị không có khả năng như các vũ giả thái cổ khác , chẳng không phi hành, mà tại thánh sơn từ sơ khai đến nay mặc nhận người lên thánh sơn có năng lực phi hành. Lúc này Phong Vân Vô Kị lâm vào tình cảnh khó khăn , muốn quay về nhờ 2 vị Thị Giả giúp đỡ , nhưng lại không muốn mất mặt. Nghĩ đi nghĩ lại , chỉ có Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp , đệ nhất trùng thiên , đệ tam tầng thuật ngự kiếm có thể giúp đỡ được. Tốt là thuật ngự kiếm chỉ là một môn kiếm kỹ , không cần luyện nội lực, không ảnh hưởng đến người khác. Do vậy, Phong Vân Vô Kị ở bên bờ vực toạ hạ, 2 tay đặt lên đầu gối, tại đó luyện tập đệ tam tầng thuật ngự kiếm.

Thuật ngự kiếm, uy lực lớn hơn ngự kiếm thuật, nhưng cùng ngự kiếm thuật không quá khác biệt. Có thể nói chính xác hơn, thuật ngự kiếm đa phần là môn thuật phi hành tuyệt khoái , ngự kiếm phi hành, đương nhiên ,thuật ngự kiếm có thể khả dĩ đối địch , hơn nữa uy lực còn mạnh hơn ngự kiếm thuật.

Cùng là chữ ‘ngự’, nhìn vào mặt chữ mà nói, có thể thấy sự bất đồng. Ngự giả (ngự kiếm thuật) , ‘ngự’ này cần người trên kiếm thi triển hao phí tâm lực ; Nhưng cũng là ngự giả (thuật ngự kiếm) nhưng là ngự mà sử , dùng kiếm như một ngón tay rõ ràng không như dạng ngự trên hao phí tâm lực . Đạt đến thuật ngự kiếm , kiếm dài 3 xích cũng chỉ như ngón tay nhất dạng linh hoạt , có thể nói thân cùng tâm tại , tâm cùng kiếm tại ,là nhân kiếm đã hợp nhất.

Thuật ngự kiếm, so với ngự kiếm thuật càng thêm thâm ảo , do vậy thời gian tu luyện cũng dài hơn. Mất 3 tháng mới từ trong đả toạ tỉnh lại, Phong Vân Vô Kị cùng lắm mới tu được một nửa thuật ngự kiếm, ngự kiếm phi hành.

Nhưng đã có ngự kiếm phi hành pháp môn, nhưng không có một thanh kiếm . Nguyên do trước khi phi thăng Phong Vân Vô Kị đã đạt đến cảnh giới không kiếm, mỗi cành cây , ngọn cỏ trong tay đều khả dĩ là kiếm . Do vậy chỉ cần tâm động , tức một ngọn cỏ té , 2 ngón tay cầm khê chấn động , nguyên là lá cỏ té mềm mại đã thẳng như trường kiếm , cứng như sắt, sắc như kiếm. Hai chân chẳng không nhảy lên , đứng trên lá cỏ Phong Vân Vô Kị tại không trung để lại một đạo lưu quang hướng thánh sơn đi tới.

Đất đai rộng lớn, một khu hoang sơ, cỏ mọc cao quá thân người, cây cao hơn trăm trượng, trong rừng sâu, hồng hoang mãnh thú đi lại , núi cao chạm mây, yêu thú hoành hành. Tầm mắt nhìn qua cảnh tượng bên dưới , Phong Vân Vô Kị dần hiểu rõ tình cảnh của loài người. Ở Thánh điện một thời gian , hẳn đã dần tiếp xúc với sự thật : không quản là yêu thú , ma thú hay yêu ma, sinh ra đều mạnh hơn loài người , thời gian càng lâu sức mạnh của yêu ma lại càng mạnh. Từ khi vũ trụ sơ khai đến vài tỉ năm lại đây, trong vũ trụ đã sớm sinh ra không biết bao nhiêu yêu ma cường đại. Loài người muốn cùng yêu ma sinh tồn đâu có dễ dàng , cũng không biết trong loài người đã có xuất hiện bao nhiêu người đủ sức mạnh hủy thiên diệt địa, ngay yêu ma cũng phải kinh sợ vạn phần , không ngờ bắt yêu ma bọn chúng cùng loài người ước định. Nội dung là nhân loại có thể bảo tồn thứ nguyên, tại đó phát triển sinh sản , ngay cả người Thái cổ cũng không được xâm phạm, càng không thể truyền thụ bọn họ võ học cao cấp , cũng như thể yêu ma bọn chúng cũng không được phép tiến nhập thứ nguyên. Nhưng đối lại yêu ma bọn chúng trong tình huống không hủy diệt thứ nguyên có thể ăn thịt loài người. Thứ nguyên mà Phong Vân Vô Kị sinh sống vốn là một thứ nguyên như chuồng gia súc nuôi dưỡng loài người. Mỗi người mới từ thứ nguyên phi thăng lên, mới được nhận chân chính là người Thái cổ thì trong 3 năm , phi thăng giả có thể an toàn ở Thánh điện, yêu ma không được tập kích nhân loại ở Thánh điện. Nhưng sau 3 năm dù thế nào ,người tộc Thái cổ không được bảo hộ nữa , giữa thái cổ nhân tộc và yêu ma tuân theo vũ trụ phép tắc , mạnh được yếu thua , yêu ma khả dĩ săn bắt loài người , đồng dạng loài người khả dĩ săn bắt yêu ma.

Hiệp nghị này có vẻ công bằng, Nhưng kì thật một điểm cũng không công bằng .Không nói số lượng yêu ma đã là hàng trăm hàng ngàn triệu, nhưng tộc người thái cổ số lượng không đủ một triệu , yêu ma mới sinh có ưu thế người Thái cổ không thể bằng được , bọn chúng không cần trải qua tu luyện có thật lực mạnh mẽ , nhưng loài người phải mất nhiều năm dài luyện tập mới mới có thể có thực lực cùng yêu ma tranh đấu.

5. Chương Thứ 5: chí Tôn Yết Ngữ (lời Lộ Ra Của Chí Tôn)

Đột nhiên người khổ tu mở đôi mắt , nhãn tình sáng như sao phát xuất một đạo tinh mang, miệng hú một tiếng , tiếp đó người ấy bật dậy từ trên núi nhảy xuống , ở giữa không trung vẽ lên một nửa vòng tròn ,bật ngược trở lại , đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống mặt đất. Thân thể lác dũ sạch bụi bám trên vai và đầu.

Hốt nhiên người ấy như có dự cảm ngẩng đầu nhìn lên trời ,trời xanh trên cao , mây trắng thưa thớt, cầu vồng nổi đất và trời ,nhưng trước mặt bỗng xuất hiện một nam nhân.

“Thật cao hứng, người trong 3 năm cuối cùng cũng có thành tựu.Nhưng , lần này ta đại biểu thánh điện báo cho người, hôm nay là tròn 3 năm ,người không được xuất hiện trong 100 dặm phạm vi thánh sơn. Từ nay sinh tử của người do người tự lo.”

Người khổ tu, chính phi thăng chưa lâu Phong Vân Vô Kỵ.Vài năm khổ tu , hôm nay cứu chuyển huyền công đệ nhất tầng ‘sinh tử do mệnh’ đã thành. Còn Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp , hần cũng hoàn toàn tu thành Thuật Ngự Kiếm.

Nghe thánh điện sứ giả nói xong , Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt coi thường, tóc dài tung bay, quay đầu chuyển thân, từ đỉnh núi cao ngàn trượng nhảy xuống , tại không trung vẽ nên một vòng tròn rồi dần biến mất trước mắt sứ giả.

Ngoài thánh sơn , trừ màu xanh đậm của núi non trùng điệp, một thân thể to lớn của hồng hoang đã thú đi lại giữa rừng rậm, nơi nó vượt qua cây cối gãy đổ . Phong Vân Vô Kỵ phi hành sát mặt đất không dám đi lại quá gần.Chỉ nhìn từ khí tức , khí tức của yêu thú này mạnh hơn hần quá nhiều.Trong Thái cổ, nguy hiểm quá nhiều, trên trời có thân thể to lớn của yêu cầm, mặt đất có những hung thú to như quả núi, tất cả đều được tận mắt nhìn thấy, tuyệt không nhầm lẫn, báo cho Phong Vân Vô Kỵ thế giới này nguy hiểm chân thật như thế nào.

Thái cổ thế giới vượt xa tưởng tượng quá nhiều,Phong Vân Vô Kỵ suốt mấy ngày liền trừ trên thánh sơn , các nơi khác đều không gặp được người nào khác. Tối ngày thứ 5, Phong Vân Vô Kỵ đang muốn như hàng ngày , tìm một cây cổ thụ cao để qua đêm, trong lúc vô ý phát hiện , ở trên một ngọn núi phía xa có ánh lửa. Ánh lửa không như loại lửa của yêu thú phun ra có mang theo sắc đỏ mà đây chính là lửa đơn thuần.Nơi có lửa, chắc phải có người. Trong lòng tò mò , Phong Vân Vô Kỵ đành không bay về phía ngọn núi.

Quác!

Một tiếng chim kêu phá màn đêm yên tĩnh,dưới ánh sao, một con chim khổng lồ sải cánh dài hơn ba mươi trượng bay đến, hai cánh vỗ tạo nên từng trận gió lớn.Phong Vân Vô Kỵ trong lòng run sợ, dùng Thuật Ngự Kiếm bay lên, đằng sau yêu cầm ráo riết đuổi theo không tha. Không quản Phong Vân Vô Kỵ chuyển hướng như thế nào thủy chung không thoát được khỏi yêu cầm. Muốn đến chỗ có ánh lửa nhưng sợ mang nguy hiểm cho người còn chưa biết mặt. Chỉ đành dẫn theo con chim bay xung quanh dãy núi .Từng tiếng chim kêu vang đến điếc tai.

Không còn cách nào khác, Phong Vân Vô Kỵ tìm ngọn núi cao hơn trăm trượng dẫn theo yêu cầm đằng sau,liên tục chuyển hướng để né tránh yêu cầm sau lưng, tay phải giơ lên hút vào tay một cành tùng đầy lá, dùng ngự kiếm pháp làm lá cây cứng như thép bắn về phía yêu cầm.

Nghe thấy một loại âm thanh đinh đang không ngừng như sắt thép va chạm.Lá tùng có thể dễ dàng xuyên qua sắt đá nhưng trên lưng yêu cầm như chạm phải sắt thép tinh luyện không thể xuyên qua lớp da của nó.

Yêu cầm tuy không thụ thương nhưng trong lòng đã nổi giận , cánh phải vung lên ầm một tiếng đập vào ngực Phong Vân Vô Kỵ , chỉ nghe thấy tiếng xương gãy liên tiếp vang lên,ngay sau đó,Phong Vân Vô Kỵ bắn thẳng về phía sau, cánh chim mang theo sức mạnh đập hần bay thẳng vào một ngọn núi.

Yêu cầm không tha cho hần , kêu lên một tiếng, tại không trung chuyển ngang thân hoá thành một tàn ảnh thẳng hướng Phong Vân Vô Kỵ bay tới.

“Xong rồi, không ngờ đến chỉ là một con yêu cầm phổ thông có thần lực như vậy, ta căn bản không bằng một phần trăm.” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nghĩ, toàn thân truyền lại từng trận tê liệt đau đớn, vào lúc hần nghĩ hần chắc chắn chết thì không trung truyền lại một tiếng kêu phẫn nộ.

“Súc sinh,còn không quay lại.”

Âm thanh từ tứ phương truyền lại , không thể nhận ra từ hướng nào truyền lại. Nhưng yêu cầm sao có thể vứt bỏ miếng thịt ngon trước mắt, trong mắt hung quang loạn bạo , thẳng hướng Phong Vân Vô Kị bay đến.

“Không biết tốt xấu”.Người kia như phẫn nộ, một luồng đao phong mang theo tiếng gió rít từ giữa không trung truyền lại , yêu cầm vốn đồng bì thiết cốt dễ dàng bị chia ra 2 nửa như cắt đậu phụ.Máu đen tung

Triệu Vô Cực kinh ngạc quay lại nhìn Phong Vân Vô Kị sau đó mới nói: “Sự thật thì lí giải như vậy được rất nhiều người đồng tình , do vậy , thánh tôn của tứ vực không có cổ kị gì .Không sai, đây chính là điều được cho phép. Ta đoán, ‘Bọn Họ’ tất cả mong thông qua phương thức ấy có thể làm cho tộc chúng ta không ngừng lớn mạnh , tốt nhất là có thêm vài người có thể đối kháng với sự tồn tại của chủ thần,như vậy mới có thể cải biến tình huống của tộc chúng ta.Chúng ta số lượng không bằng yêu ma , cũng không bằng người chim ở thiên đường , không thể thủ thắng bằng số lượng thì chỉ có thể bằng chất lượng thủ thắng. Một khi đạp nhập ‘Thần Vực’, cho dù một cao thủ thần vực nào đều có thể dễ dàng đối phó vài chục vạn thậm chí trăm vạn yêu ma.”

“ ‘Bọn họ’ là ai?”

“Ta cũng không biết, không ai biết, cho đến hiện nay chỉ biết một vị , Hiên Viên Đại Đế.” Triệu Vô Cực trên mặt thể hiện sự bội phục , kính trọng trong lòng.” Ôi, đáng tiếc hiên viên đại đế trong thần ma chỉ chiến đã mất tại bắc hải . Đó là tổn thất lớn nhất của tộc chúng ta.Mỗi năm đều có rất nhiều người đến lăng của bắc hải hiên viên phúng điệu một lần.Quanh lăng bắc hải hiên viên phương viên ngàn dặm , cấm được đánh giết lẫn nhau.Nơi đây cả yêu ma mạnh nhất cũng không dám đến gần.Hiên viên đại đế 4 chữ ấy , không những hướng về cả loài người , mà cũng nhận được cả sự kính phục và sợ hãi từ trong thâm tâm của yêu ma bọn chúng.

Triệu Vô Cực nói xong liền trầm nhập vào ký ức , Phong Vân Vô Kị cúi đầu , 2 người ở bên đồng lửa đều có tâm sự.Lúc lâu, Phong Vân Vô Kị hình như đã hạ quyết tâm, nhẹ giọng nói với bản thân : “Ta nhất định bước lên Thần vực lĩnh vực ,dù phải trả bất cứ giá nào.Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.”

Triệu Vô Cực kinh dị nhìn hắn, nhưng nhanh chóng cúi đầu ,giả như không nghe thấy, ánh mắt trở nên mê mang....

8. Chương Thứ 8:Ẩn Cốc

“Ở đây mọi thứ đều không quen, đang không có nơi để đi, tiện thể cùng huynh đi một chuyến vậy, ít nhất dọc đường cũng có người chiếu cố.”

Triệu Vô Cực mỉm cười, sau đó quay đầu , từ trên đỉnh núi nhảy xuống , ở không trung vẽ lên một tàn ảnh màu đỏ rồi bay về phía đông, Phong Vân Vô Kị thì triển ngự kiếm chi thuật, vội vàng theo sau.

Ba ngày sau, Phong Vân Vô Kị cuối cùng theo Triệu Vô Cực đến một sơn cốc rất lớn,trong cốc sương khói lăng lăng không nhìn rõ mọi vật xung quanh.Tại cách cửa cốc một khoảng, Triệu Vô Cực gọi Phong Vân Vô Kị xuống đất, hai người đi bộ thẳng theo hướng cửa cốc.Cửa cốc rất nhỏ , nơi ra vào, có 2 chữ to bằng cát đỏ ‘Ẩn Cốc’ . Phong Vân Vô Kị nghi hoặc nhìn Triệu Vô Cực , nhưng Triệu Vô Cực như không nhìn thấy , đi thẳng qua, đến cửa cốc, dưới mặt đất ngồi hai lão già râu tóc bạc trắng, cong người bái một bái, sau đó cầm lấy một con dao con nhỏ nhấc dưới mặt đất, nhẹ nhàng cắt trên ngón tay trở một đường, con dao nhỏ ấy trông như hơi cùn, không ngờ lại sắc bén vô cùng , dễ dàng cắt trên ngón tay trở của Triệu Vô Cực . Một giọt máu tươi từ vết thương rơi xuống trúng vào một cái chén đá dính liền với mặt đất.Trong chén đá một màu đỏ tươi,đáy chén đã đọng một lớp màu đỏ đen đen.

2 lão già đầu tóc bạc trắng khi Triệu Vô Cực cắt ngón tay trở thì ánh mắt hạ xuống cùng nhìn về phía chén đá, mãn ý gật đầu, sau đó quay ra nhìn về Phong Vân Vô Kị .

“Cứ làm như vừa rồi.” Triệu Vô Cực đưa con dao cho Phong Vân Vô Kị , sau đó nói: “Đây là để phòng tránh yêu ma cao cấp xâm nhập được vào trong cốc.Có loại yêu ma thiên sinh đã có phép biến hoá vô cùng cao minh, ngay cả đỉnh phong cao thủ cũng khó mà nhận ra, do vậy chỉ có thể nhận ra từ huyết dịch mà thôi.”

Phong Vân Vô Kị hiểu ra, nhận lấy con dao , tại ngón trở cắt một cái, để dòng máu rơi vào trong chén đá.

“Hai người các ngươi vào đi.Nhớ lấy, sinh tử có số.” Nói xong 2 lão già đầu tóc bạc trắng vung tay, nhắm mắt không nói thêm.

Trong Ẩn cốc, vách đá cao chọc trời, giữa 2 bên vách có đào vô số hang động, dày đặc xen kẽ nhau, ở sát động có thể ẩn ước thấy có người ngồi bên trong không cử động.

“Trong Ẩn cốc, thực lực càng mạnh, nơi ở càng cao, lấy 300 thước làm mốc, người ở dưới 300 thước, đều không được làm phiền việc thanh tu của người ở từ 300 thước trở lên. Nơi đây vài vạn năm trước đã qua một lần, vài nghìn năm trước cũng đã qua một lần nữa. Nhưng chưa từng nhìn thấy cao nhân ở từ 300 thước trở lên. Trong bọn họ, có người đến nay đã thanh tu vài chục vạn năm không hề cử động,”

Phong Vân Vô Kị có chút buồn cười, nghĩ, bay lên trên nhìn một lần cũng được mà. Triệu Vô Cực cười nhìn Phong Vân Vô Kị như đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn, đối với hắn nói: “Người thử bay lên trên cao 300 thước xem sao.”

Phong Vân Vô Kị nghe thấy hắn nói, cảm giác từ 300 thước lên trên có gì đó cổ quái, cũng không nói thêm gì, hai chân khê nhún, sau đó như tên rời cung bắn thẳng lên cao. Càng lên cao, Phong Vân Vô Kị cảm thấy trở lực của không khí càng trở nên nặng nề, đến độ cao 200 thước trở lên, tốc độ bay không khác đi bộ là bao, cố gắng lên đến độ cao 250 thước, cũng không thể lên thêm được nữa. Không gian bên trên dường như trở nên vô cùng bền chắc, như một khối sắt lạnh không lồ, không cho phép người lại gần.

Chân khí trong cơ thể đột nhiên dừng lại, giống như hiện tượng kiệt sức, bắt đầu dĩ, Phong Vân Vô Kị cuối cùng chậm chậm xuống dưới mặt đất,

“Sao?”

“Đệ chỉ có thể lên đến nơi cao khoảng 250 thước.”

“Một vạn năm trước, ta chỉ có thể lên đến nơi cao 280 thước, sau này cũng chỉ có thể lên thêm 2 thước, không thể lên tiếp. Càng lên cao, những khí tức của cường giả càng dày đặc, loại khí tức do vô ý tụ tập lại một chỗ ấy so với tấn công bình thường không khác nhau bao nhiêu. Ta và người công lực quá thấp, không có cách nào vào thượng tầng. Những gì nhìn thấy trong ẩn cốc này, đều là người ở nơi dưới dưới 300 thước. Người ở ba trăm thước trở lên trên đã lâu không thấy lộ mặt rồi.”

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy trên trời nung hậu linh khí cùng với sự cuốn hút khí lưu, cảm thấy tò mò hỏi: “Bọn họ...đều đang tiềm tu sao?”

“Không sai”.

“Trong ẩn cốc này có linh trận của chí tôn, tốc độ hội tập linh khí tự nhiên so với tự tu nhanh gấp trăm, ngàn lần, do vậy nhiều tu hành giả của tự do hệ phái đều tụ tập đến đây tu hành. Đương nhiên, kì thật tối trọng yếu là...” Triệu Vô Cực nhìn vào mắt Phong Vân Vô Kị nói bình đạm nói: “Thái cổ thế giới này, tuyệt đối không giống những gì ở không gian chúng ta từng sinh sống, chỉ cần vài chục năm, có thể đại thành một công pháp. Người của tộc chúng ta tuy không thể bằng tộc người chim ở thiên đường, cũng không bằng bất kỳ 1 tộc nào trong yêu ma bọn chúng, nhưng số lượng cũng không ít. Nhưng dọc đường đến đây người nhìn thấy bao nhiêu người? Không có phải không, chính là như vậy. Ở thế gian này, chân chính có uy lực lớn, công pháp có đại thần thông, không mất vài vạn năm, mười vạn năm, thậm chí 100 vạn năm, căn bản không thể đại thành. Công pháp có uy lực càng mạnh, thời gian bỏ ra lại càng lâu. Người Thái cổ ít gặp, nguyên nhân lớn nhất là đại đa số đều đang trong tiềm tu. Ta cũng đã tu luyện vài vạn năm, cũng có chút thành tựu. Nhưng ta khó mà chịu đựng kiểu tu luyện cùng vô tận tuế nguyệt ấy, nên mới hay ra ngoài. Trong ẩn cốc này, từ 300 thước trở lên trên, có lẽ đều là những cường giả đang tu luyện công pháp có uy lực lớn chẳng.”

“Lâu thế sao!...” Phong Vân Vô Kị buột miệng nói, trong lòng nghĩ đến ý niệm kiếm thể đại pháp lấy được trong thánh điện, không biết cần tốn bao nhiêu lâu có thể đạt đến cảnh giới đại thành, vài vạn năm? hay là vài chục vạn, trăm vạn? Nguyên bản thân cùng với mọi người đã có chênh lệch lớn về thời gian, nếu như cần thời gian dài như vậy mới có thể đại thành, vậy trong vài vạn năm ấy, một khi trên đường gặp yêu ma cường đại, thậm chí kẻ thù trong loài người thì nên làm thế nào.

Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị vắt trán suy nghĩ, tuy trong lòng đã hiểu luyện võ không thể vội vàng, nhưng dọc đường nhìn thấy ngay cả yêu thú cấp thấp bản thân cũng không thể dễ dàng đối phó, hiện thực tàn khốc này khiến hắn trong lòng lo lắng không yên.

“Đi thôi, Thuyền đã đến đầu cầu kiều thì phải xuống, chúng ta nên vào bên trong đây.” Tay vỗ vào vai Phong Vân Vô Kị một cái, Triệu Vô Cực thu tay bước nhanh về phía trong cốc đi tới. Phong Vân Vô Kị hồi lại thần, vội vàng theo sau Triệu Vô Cực.

Càng đi vào sâu, bên trong ẩn cốc không gian càng rộng rãi, sương khói cũng mờ dần, đến nơi cách cửa cốc nghìn thước đã không còn chút sương khói nào.

Ở một khu gần đáy vách vực, đến một hang động sâu đen ngòm, Triệu Vô Cực dừng lại, đối với cái hang cung tay nhẹ giọng nói: “Văn bối Triệu Vô Cực xin đến bái kiến tiền bối Diệt Ma Thủ.”

Trong động im lặng bao trùm, như một cái đầm chết, Phong Vân Vô Kị không cảm thấy bên trong có một chút sinh khí nào, nhưng tiếng của Triệu Vô Cực vừa dứt, trong hang động nổi lên một trận gió to, một cỗ khí tức mạnh mẽ như bão lớn từ trong hang động phát ra, loại áp lực vô hình này, tạo thành từng cơn gió như dao kiếm, từ trong hang động phát ra, dưới áp lực, Phong Vân Vô Kị bị ép liên tiếp lùi lại. Lòng ngực khó thở, cơ hồ thổ huyết.

Thanh âm hùng hồn của chủ nhân động khẩu vang bên tai Phong Vân Vô Kị, “Đây là ai, tại sao dẫn theo một người lạ ta chưa từng gặp mặt đến đây. Kì quái, người thực sự là ai, sao công lực lại thấp như vậy, cả thái cổ này, chắc không còn ai yếu hơn người nữa.”

“Đây là một vị phi thăng giả mới, người này phi thăng mới được ba năm mà thôi. Văn bối trên đường gặp hấn, được hấn viện thủ giúp đỡ, thoát qua nguy hiểm, thuận tiện đưa hấn đến ẩn cốc.” Triệu Vô Cực thần thái cung kính nói.

Ồ! người trong động ngạc nhiên kêu một tiếng, sau đó không thấy nói thêm. Nhưng Phong Vân Vô Kị phát hiện môi Triệu Vô Cực máy động, hiển nhiên là đang cùng chủ nhân động truyền âm nhập mật nói chuyện.

9. Chương Thứ 9: Ẩn Cốc Tu Hành Giả.

Sau vài bước chân, khuôn mặt của chủ nhân hang động xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kị, người này tóc rất dài, trên mũi có cài một cái trâm dài. Khuôn mặt chất phác, những nếp nhăn trên mặt nói nên tuổi tác đã cao, chiếc áo màu tro rộng bó lại cả thân hình gầy ốm, ngay cả hai chân cũng ẩn dưới vạt áo màu tro bạc.

Ở đỉnh hang động của người ấy, có treo một viên ngọc châu to như trứng ngỗng, đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, thứ đó, Phong Vân Vô Kị từng ở thế giới trước khi phi thăng thấy qua, chính là một viên bích trần châu.

Trông hang động, trừ khối đá tròn lồi lên mà người ấy đang ngồi, không còn vật nào khác, giản dị đến không thể giản dị hơn được nữa. Sinh hoạt của tu hành giả đơn giản đến thiếu thốn, tằn tiện được gì thì tằn tiện.

“Tự tiện”, chủ nhân hang động từ dưới tay áo lộ ra một bàn tay, chỉ chỗ nền đất trống bên cạnh, nói, bàn tay ấy nhanh chóng lại tiến vào trong ống tay áo rộng, nhưng Phong Vân Vô Kị ánh mắt khẽ biến đổi, tại sát na vừa rồi, Phong Vân Vô Kị đột nhiên phát hiện, bàn tay ấy hoàn toàn không thích hợp với dung mạo khô héo của chủ nhân hang động, bàn tay ấy trong sáng đẹp như ngọc, giống như tạo từ thủy tinh, ẩn ước có ánh ngọc loé lên, so với bàn tay con gái còn nhỏ mịn, dễ nhìn hơn.

Triệu Vô Cực nghe thấy, khẽ vén vạt áo, ngồi ngay bên cạnh chủ nhân hang động, sau đó gọi Phong Vân Vô Kị, trong mắt lộ ra ý “Cứ làm như thế”.

Phong Vân Vô Kị có chút ngập ngừng nhìn quanh mặt đất trống trải, nghĩ một chút, ngồi ngay bên cạnh Triệu Vô Cực.

“Nghe nói ngươi là người mới phi thăng?” Chủ nhân hang động đột nhiên mở đôi mắt, trong mắt loé lên tinh mang, như một ánh sao băng, một màu trắng xoá, trong giây phút ấy, Phong Vân Vô Kị như thấy cả hang động sáng như ban ngày.

“Đúng thế.”

Chủ nhân hang động dùng ánh mắt cổ quái nhìn Phong Vân Vô Kỵ ,tuy không có ác ý, nhưng thật khiến người khó chịu, may mắn cuối cùng ánh mắt người ấy dời đi,, thở dài một hơi: “Đã bao nhiêu năm rồi? Trong cái hang động này, không biết đến thời gian, ta đã lâu lắm không nghe nói có phi thăng giả. Những năm tháng này, phi thăng giả càng lúc càng ít, nhưng ít còn tốt hơn so với không có.”

“Cố gắng nỗ lực, ta nhìn người thiên tư không tồi, luyện võ đạo không giống như ở nơi người đến , không có lối tắt. Muốn sống ở thế giới tàn khốc này , chỉ có 2 chữ khổ tu... Đương nhiên,có thể người đối với hai từ tàn khốc mà ta nói không thể lý giải,, nhưng điều đó cũng không quan trọng.Ở đây lâu, người tự nhiên hiểu được thôi.Ở đây có tụ linh trận, tu hành có thể nói bỏ một được gấp nhiều lần, các người không ngại có thể ở lại.” Nói xong. Chủ nhân hang động , cũng tức là người mà Triệu Vô Cực nói là Diệt Ma Thủ nhắm mắt , trầm nhập vào trong tự tu, trong hang động trở nên âm đạm hơn.

“Cám ơn tiền bối!” Triệu Vô Cực không phải lần đầu tiên đến đây, cảm ơn xong, quay đầu nói với Phong Vân Vô Kỵ : “Diệt Ma Thủ tiền bối là như vậy, chỉ cần có thời gian là trầm nhập tự tu, hôm nay chúng ta đến đây, ông ấy có thể mở mắt ra là đã khó gặp. Kì thật không phải chỉ mỗi Diệt Ma Thủ tiền bối như vậy , nhiều người khác cũng như vậy. Ở đây lâu, người sẽ hiểu, năm tháng đối với cao thủ đều tịch mịch như vậy.”

Nói hết, Triệu Vô Cực 2 tay đặt lên đầu gối , nhắm mắt bắt đầu tự tu, một làn khói mỏng màu trắng từ cơ thể của hắn thoát ra, bay quanh thân thể.

Thủy chung. Phong Vân Vô Kỵ chỉ cùng vị Diệt Ma Thủ nói qua một câu, nói có hai chữ, vị Diệt Ma Thủ ấy không con để ý tới hắn.Chuyện này làm Phong Vân Vô Kỵ có chút kì lạ cùng không quen. Nhìn Triệu Vô Cực đang tự tu, Phong Vân Vô Kỵ không có chuyện gì làm, không muốn cũng phải ngồi thiền.

Quả nhiên, như chủ nhân hang động nói, nơi đây linh khí vô cùng hùng hậu, thiên địa nguyên khí như vật chất từ các lỗ chân lông toàn thân nhập vào cơ thể, chuyển hoá thành một cỗ chân khí lưu động, cảm giác này thật là sướng khoái vô cùng.Dần dần Phong Vân Vô Kỵ cũng trầm nhập vào trong tự tu , vào trạng thái vô ngã.

Không biết qua bao lâu, khi Phong Vân Vô Kỵ mê man tỉnh lại , thanh tỉnh lại thì bên tai nghe thấy bên ngoài hang động có tiếng chửi quen thuộc: “Triệu Vô Cực , người cái đồ nhát gan, còn tên tiểu tử không biết sống chết kia, rút ra đây cho ta, hừ Triệu Vô Cực , lão tử biết người không có nơi chấp chứa, nhất định trốn trong ẩn cốc. Nói cho người biết , nếu không chịu đưa ra huyền minh quyển, đừng mong sống qua ngày hôm nay. Không quản các người chạy đến đâu, lão tử cũng tìm được các người. Ra đây , ra ngay đây, lão tử biết các người 2 tên nhát gan đang trốn trong đây, đừng tưởng chạy... Mẹ kiếp, không ra cũng được , các người không ra , lão tử tự vào, tìm từng người một.”

Nghe tới đây, Phong Vân Vô Kỵ đã kinh tỉnh, âm thanh đó không phải của U Vô Tà thì của ai. U Vô Tà đã có lý giải rõ ràng về Triệu Vô Cực , không ngờ dex dàng truy tìm đến đây.

Quay đầu, vừa định gọi Triệu Vô Cực nhưng đúng lúc Triệu Vô Cực mở mắt ra.

“Hừ! U Vô Tà lại ở đó giả trang, nơi đây hang động rất nhiều, hơn nữa U Vô Tà võ công có cao, cũng không dám ở ẩn cốc này đánh rắm, hắn mà dám làm loạn , tự nhiên có người thu thập hắn.” Không biết lúc nào Triệu Vô Cực đã tỉnh lại, chỉ nhìn qua đã rõ ý của Phong Vân Vô Kỵ .

Quả nhiên , bên ngoài hang nghe thấy một tiếng kêu gào như như sấm nổ: “Người nào đấy, dám vào hang của ta đánh rắm!” Rõ là U Vô Tà xâm nhập vào làm chư hang bị kinh tỉnh, trong âm thanh phần nộ có thể thấy, chủ nhân hang động phi thường phần nộ.

“Hừ. Lão già, có thấy trong cốc có người mới vào, trong đó một người mặc áo nho sinh màu trắng, tuổi không quá bốn mươi, khuôn mặt trông như thiếu niên?Nói cho ta biết, ta sẽ đi,còn không người không dễ chịu gì đâu!” U Vô Tà cũng không phải người dễ trêu vào, âm thanh của y cường đại vang cả ẩn cốc.

“Hỗn trướng! Ta đang tu hành công pháp, có lúc nào rời khỏi đây chưa!” Chủ nhân hang động đã phần nộ.

“Hừ, người cho ta là thằng ngốc chắc, tuy nói trong tu hành , đóng cả 6 giác quan, không nghe không biết vật ngoài thân, nhưng còn chưa nói, tu hành giả các người khi tự tu chẳng lẽ không lưu lại bên cơ thể nữa

phần thần thức, lắng nghe động tĩnh bên trong cốc, các người làm sao lại không biết. Đồ đáng chết, tiếp một chưởng của ta!”

“Người dám! Đây là...” Câu nói đột nhiên ngắt quãng, sau một khoảng yên tĩnh, đột nhiên một tiếng sét đánh trong cốc nổ ra, ngay sau đó một cỗ khí lưu mạnh mẽ từ ngoài hang tràn vào trong động, như sóng lớn đánh tới, đánh mạnh vào thân người Phong Vân Vô Kị.

A, hự! Phong Vân Vô Kị hự một tiếng, cả thân thể bị một cỗ lực lượng cường đại đẩy về phía sau đập vào vách đá, rũ người xuống, cơ thể bị cỗ đại lực đập dính vào tường, tâm tạng đau như xé, một dòng máu tươi chảy ra từ miệng.

Chỉ là một chút áp lực sinh ra do quyền kinh va chạm, đã có thể làm tâm tạng Phong Vân Vô Kị trọng thương, so sánh mà nói, Triệu Vô Cực tốt hơn nhiều, trừ sắc mặt có chút trắng bệch, không có chuyện gì. Còn chủ nhân hang động vẫn không cử động, kinh khí sản sinh do giao chiến đến ngay cả vạt áo màu tro của ông ta cũng không bị lay động.

” Đó là khoảng cách tuyệt đối sao?” Thất lạc cực độ làm Phong Vân Vô Kị thương thế thêm nặng, phun ra một ngụm máu tươi, từ trên vách động trượt xuống, lăn ra trên mặt đất.

10. Chương Thứ 10: Bất Túc Chi Khách. (khách Không Mời)

“Tốt rồi, người có thể dậy được rồi. Người này không biết có phải tu ma đạo không mà hành vi điên cuồng như vậy. Các người làm sao mà động đến người ấy?” Trong đầu truyền lại âm thanh quen thuộc của chủ nhân hang động.

Thương thế tuy nặng, nhưng Phong Vân Vô Kị không hôn mê, sau khi đỡ, Phong Vân Vô Kị mở to mắt, không có ai đứng đằng sau hắn vì hắn chữa thương, Triệu Vô Cực còn không lo nổi bản thân, không thể giúp hắn, chỉ có thể là chủ nhân hang động làm.

“Cám ơn tiền bối giúp đỡ.” Phong Vân Vô Kị cảm kích nói, trong lòng đánh giá tu vi Diệt Ma Thủ thật là sâu không thể đoán, loại năng lực cách không truyền công hắn còn không dám tưởng tượng đến.

“Có lẽ nhanh thôi.” Triệu Vô Cực đột nhiên tự nói một mình.

Phong Vân Vô Kị đang lạ lẫm không hiểu hắn nói thế có ý gì, đang định hỏi hắn, liền cảm giác có hai cỗ khí tức cực lớn đang nhanh chóng lại gần, chớp mắt đã xuất hiện cách hang động không xa.

“Trưởng lão!” ngoài hang truyền lại tiếng tu hành giả ở một hang động khác kinh hô.

“Trường cái gì mà trưởng, a, thì ra là hai vị trưởng lão, tại hạ Hàn Trì Thiên Ma U Vô Tà, đây là, vừa rồi...” Nguyên vừa rất tự đại U Vô Tà lúc này nói lắp bắp, như là nhìn thấy khắc tinh. (chữ ‘trưởng’ và ‘trưởng’ đồng âm)

“Ẩn cốc trọng địa, không cho đánh lộn! Hừ!” Âm thanh vừa dứt, nghe thấy một tiếng động vang vọng, U Vô Tà kêu thảm một tiếng, âm thanh càng lúc càng nhỏ, cuối cùng theo hướng ngoài cốc truyền đi, Phong Vân Vô Kị trong lòng nổi lên suy đoán không biết có phải U Vô Tà bị trưởng lão nào đó của ẩn cốc đuổi đi không. U Vô Tà biết nghe lời như vậy sao?

“Bây giờ không cần lo nữa, U Vô Tà làm việc phô trương, hành động quá tà đạo, ẩn cốc này nổi danh, nhưng hắn đến đây không nhiều, không biết đến trưởng lão của ẩn cốc, đó là vũ giả ở lại tu hành từ vài trăm vạn năm trước. Trừ những cao thủ tiềm tu từ 300 thước trở lên, cả ẩn cốc đều không ai có thể bằng được. U Vô Tà không biết nặng nhẹ, ở trong cốc ra tay, là hắn tự mang khổ vào thân thôi,” Bên tai truyền lại âm thanh hưng phấn của Triệu Vô Cực, ẩn cốc này hắn đến không nhiều nhưng cũng đã ở đây không thời gian không ngắn, mỗi truyền văn trong cốc đều không giấu được hắn. Quả nhiên ngoài cốc truyền lại âm thanh già nua, từ âm thanh đoán ra là của một trong hai vị trưởng lão: “U Vô Tà, hành vi của người đáng bị trừng phạt, người bị cấm bế trong Diện Bích động ở ẩn cốc 10 ngày...” Vị trưởng lão ẩn cốc ấy, một

bên nói, một bên theo hướng ngoài cốc mà đi, tiếng phá không khí truyền nhập vào trong tai thì người đã biến mất ngoài cốc.

“Không nói chuyện!” Diệt Ma Thủ đột nhiên mở mắt ra, không thèm nhìn Triệu Vô Cực , Triệu Vô Cực trong lòng phát lạnh, vội cúi đầu xuống.

“Xin lỗi tiền bối , vãn bối biết sai rồi.” Triệu Vô Cực vội vang nói. Diệt Ma Thủ mãn ý gật gật đầu ,tiếp tục nhắm mắt vào.

Phong Vân Vô Kị có chút kì lạ nhìn qua Diệt Ma Thủ, trong lòng có điều không hiểu.

“Vô Kị huynh, chúng ta ra ngoài đi.” Trong tai truyền lại âm thanh nhỏ mà rất rõ ràng , chắc Triệu Vô Cực sợ làm kinh động Diệt Ma Thủ, đành truyền âm nhập mật cùng Phong Vân Vô Kị nói chuyện.

“Triệu huynh. Vị Diệt Ma Thủ tiền bối này hình như có chút không thân cận tình người thì phải.” Phong Vân Vô Kị nhăn trán, truyền âm nhập mật trả lời. Truyền âm nhập mật chi thuật, chỉ cần dùng nội lực biến âm thanh tập trung thành một sợi, chẳng phải là cái gì khó hiểu, sớm trước khi phi thăng, Phong Vân Vô Kị đã biết dùng , bây giờ dùng tự nhiên không có vấn đề.

Triệu Vô Cực một bên kéo Phong Vân Vô Kị , hướng ngoài hang động đi ra, một bên truyền âm nói: “Ẩn cốc này mỗi một cái hang động, tương đương với một cái mật thất dùng bế quan, tuy không có cửa, nhưng ẩn cốc cũng đã là cường đại thánh địa, người thường mà dám lại kiếm chuyện, cũng chỉ có U Vô Tà vừa rồi...Bỏ đi, không nói hấn nữa, mỗi cái hang động, là một trọng địa riêng, nếu không phải sự phụ ta cùng với Diệt Ma Thủ tiền bối từng là tri âm, chúng ta căn bản không được cho phép tiến vào trong đó. Diệt Ma Thủ tiền bối chưa có đuổi chúng ta ra đã là ân lớn rồi.”

“...Vũ giả ở Thái cổ , đều như vậy sao?”

“Đương nhiên.. Không phải, nơi bế quan, ngoại trừ ẩn cốc ở đâu có nơi bế quan rõ ràng thế này. Ừm, những thứ này người sẽ sớm lí giải được thôi, có thứ cùng nguyên bản không gian chúng ta từng sống không giống, càng chú ý, không được phạm vào cấm kị của người khác, đến bị đuổi giết còn không rõ chuyện gì xảy ra.”

”Cám ơn Triệu huynh nhắc nhở, đúng rồi, huynh chuẩn bị ở lại đây bao lâu? Phong Vân Vô Kị truy hỏi.

Sắc mặt Triệu Vô Cực khi nghe Phong Vân Vô Kị nói xong, đột nhiên biến đổi, da mặt biến đến trắng bệch, nghiêng rằng nói: “Một ngày làm thầy, cả đời là thầy, sự phụ ta rất tốt. Không ngờ một ngày bị Hàn Trì Thiên Ma U Vô Tà tên tặc tử dùng thủ đoạn vô sỉ giết hại, ta nhất định phải giết hấn trả thù. Ta Triệu Vô Cực là người tuy lười biếng, không thích luyện công, nhưng đã nói câu này , nhất định làm được.” Tay phải Triệu Vô Cực đặt lên ngực trái, run run. Phong Vân Vô Kị biết, ở ngực hấn giấu chính là huyền minh quyển thượng mà sự phụ để lại, Triệu Vô Cực rõ ràng mang hết hi vọng trông gửi vào bản công quyết mà hấn từng nói rất có danh tiếng.

“Trong ẩn cốc đầy linh khí, ở đây tu hành thu được gấp nhiều lần, tôi quyết định ở đây khổ tu huyền minh quyển, không thành công không ra khỏi ẩn cốc. Vô Kị huynh, nếu như huynh muốn, cũng có thể ở lại, trong ẩn cốc sẽ có người an bài hang động mới cho chúng ta, bên trong mỗi hang động đều có vô số tụ linh trận nhỏ, so với chúng ta tự tu thì tốt hơn nhiều. Tuy nhiên.. Một khi huynh quyết định ở lại, ít nhất trong một ngàn năm ,huynh không được phép rời khỏi nơi đây.”

Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên: “Sao lại vậy?”

“Cái đó, nói không hay, là quy định của ẩn cốc, mục đích ban đầu không ai biết , nhưng mỗi một loại công pháp tu luyện đều không ít hơn ngàn năm, do vậy, quy củ này trước giờ chưa có người phạm phải, Mọi người cũng không có thúc ước.”

Phong Vân Vô Kị lắc đầu, nói: “Chỉ sợ không phải, tu hành tuy nói cần thời gian, nhưng nó không phải là điều kiện duy nhất, luyện võ đạo, vận khí, kì ngộ , linh ngộ cũng không thể thiếu. Chỉ cần một lúc ngộ ra thì hàng trăm suy nghĩ đều thông. Việc cũ ví dụ, chỉ cần một khi đắc đạo, lập tức bạch nhật phi thăng. Nếu là một vị khổ tu , chỉ sợ không hấn có thể thành tựu.”

Triệu Vô Cực nhất chấn, mắt ngậy đại nhìn Phong Vân Vô Kị , nửa ngày sau mới ngẩng đầu nhìn trời thở dài một tiếng: “Không trách huynh hơn ba mươi tuổi có thể phá bỏ bức ngăn không gian, ngộ tính này quả

không phải người thường có thể so sánh, công pháp luyện được thành tựu, vài vạn năm, trăm vạn năm ở Thái cổ cũng thường thấy, không tính là gì, mọi người đều coi thể là bình thường, chỉ có câu nói vừa rồi của huynh, là lần đầu tiên tôi được nghe, tử tế suy nghĩ, như là nắm bắt được gì đó.”

Phong Vân Vô Kị trong lòng có ý riêng, hần luyện là ý niệm kiếm thể đại pháp, chỉ trọng thứ nhất đã phi thường gian nan, có luyện lâu dài cũng khó thành, giống như đạt đến bình cảnh, nhưng hần trước khi phi thăng là cao thủ kiếm đạo, về kiếm đạo đều một mình lĩnh ngộ, mới có thể trong 3 năm bước vào trọng thiên thứ nhất của ý niệm kiếm thể đại pháp, tiến cảnh như vậy trong môn võ học này thật không thể nói gì hơn.

Thái cổ thể giới này, luyện võ tốn vạn năm đến vài trăm vạn năm, chỉ sợ cùng với chữ ‘Ngộ’ có quan hệ, nếu có thể ‘Ngộ’ nói không chừng rút ngắn rất nhiều thời gian. Nhưng Phong Vân Vô Kị cũng đã dần lý giải, những khoáng thể kỳ công, thôi khí, vận khí cần đủ chân khí, mà thiên địa linh khí tuy hùng hậu, nhưng không thể dùng, hơn nữa, nếu có, thì vô cùng ít, lại nói thiên địa linh khí chỉ có thể chuyển hoá thành rất ít chân khí tinh thuần.

Nội lực trước khi phi thăng cùng những công quyết người thái cổ luyện thật là cách nhau một trời một vực, trong đó nguyên nhân lớn nhất, là ở độ tinh thuần của chân khí. Nội lực luyện được trước đây, căn bản giống như một vật phẩm thủ công thô, không thể so sánh cùng chân khí của vũ giả thái cổ luyện.

11. Chương Thứ 11:điều Linh Yêu Thú

Hơn mười ngày trước, có một vị tu đạo giả áo tím từ trong cốc đi ra, thần sắc lãnh đạm hỏi, ai là vũ giả mới gia nhập ẩn cốc. Triệu Vô Cực trả lời một tiếng sau đó được dẫn đi. Phong Vân Vô Kị suốt quãng đường đều đi theo, đi theo đạo nhân ấy vào một cái động mới, trong động không có ai, từ đất mới trên vách động mà nhìn thì rõ ràng đây là hang động mới.

“Sau hôm nay đây đã là hang động của ngươi, tu luyện cho tốt, trên động có bố trí tụ linh trận mới khắc lên không bao lâu, cần một người trong trận mới phát huy bình thường. Nếu tụ linh trận có vấn đề gì, người có thể đến hang động số 123561 tìm ta.”

Đạo nhân nói xong liền đi mất, như là có việc gì gấp giúp cần làm. Phong Vân Vô Kị đã biết. Thái cổ vũ giả này, vì muốn tăng cường thực lực thật nhanh nên như thế, nếu không phải ẩn cốc trưởng lão yêu cầu, có lẽ ông ta cũng không từ trong nhập định tỉnh lại, giúp một đệ tử hậu bối tạo một hang động.

“Vô kị huynh, tôi đã thỉnh cầu ẩn cốc vào đây ở, trong 1000 năm sau này, tôi không thể ra khỏi đây. Vô kị huynh, nếu huynh đồng ý, không ngại cùng tôi tu luyện, huynh thấy thế nào?” Đạo trưởng đi rồi, Triệu Vô Cực truy hỏi.

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Vô cực huynh, nói thật với huynh, công pháp của đệ vô cùng đặc thù, đối với các huynh mà nói, nội lực tích lũy cần rất nhiều thời gian, nhưng võ học của đệ tuyệt đối không giống thế. Dễ thành nhưng khó tăng, luyện dễ, mỗi một cảnh giới, một khi tiến nhập, không có trở ngại nào, một ngày tiến ngàn dặm, so với tu hành giả bình thường nhanh hơn vô số lần. Nhưng cũng do thế, nếu muốn từ một cảnh giới, đề thăng lên một cảnh giới khác, so với tu hành phổ thông khó hơn vô số lần, rất có khả năng, vĩnh viễn không thể tiến nhập cảnh giới khác, không giống công pháp các huynh tu luyện, có khó thế nào, thì cũng chỉ cần tốn vài chục vài trăm vạn năm, tự nhiên lên đến đỉnh phong. Đệ luyện 2 loại võ học, trước mắt, đều đạt cảnh giới đầu tiên, nếu muốn tiếp tục tiến, trông vào khổ tu, là chuyện không có khả năng. Huống hồ, đệ vừa phi thăng, với thái cổ hiểu biết có hạn, nhiều thứ đệ vẫn chưa biết. Tốt là có thể nhờ thời gian này ở bên ngoài lịch duyệt, một mặt đến các nơi của thái cổ, một mặt nói không chừng có kì ngộ, có thể phá bình cảnh này, tiến nhập cảnh giới cao hơn, nói thế cũng không chắc đâu.”

Triệu Vô Cực kinh ngạc nói: “Có kiểu công pháp đó sao?” Triệu Vô Cực có biết nhiều loại võ học, nhưng chưa từng nghe nói có loại công pháp luyện dễ tiến cảnh cực khó, lúc này đoán Phong Vân Vô Kị không

muốn cùng hắn ở lại trong cốc, vì an ủi hắn , mượn một lí do cho có.

Nhìn Phong Vân Vô Kị gật gật đầu, Triệu Vô Cực trong lòng thở dài một tiếng, có chút thâm ý nói: “Vô kị huynh thể giới thái cổ này nguy cơ bốn bề , an toàn đảm bảo duy nhất là thực lực, huynh phi thăng chưa lâu, còn chưa nắm được , được rồi, có chuyện, người khác có nói thế nào, cũng không tin, không trải qua thật khó mà hiểu rõ ràng.Vô kị bảo trọng , sau một ngàn năm gặp lại.”

Nói xong, Triệu Vô Cực quay người, dứt khoát đi vào trong hang động mới, trước mặt Phong Vân Vô Kị toạ hạ, hai tay hạ xuống để lên trên hai đầu gối, mắt nhắm vào, không cử động.

Phong Vân Vô Kị nhìn qua đã biết Triệu Vô Cực triệt để quan bế 6 giác quan, động tĩnh ở bên ngoài khó làm kinh động hắn.Nguyên kiểu bế quan này không có chuyện không để ý sự tình bên ngoài, nhưng Triệu Vô Cực đến giờ, tuy phi thăng vài vạn năm, nhưng công lực vẫn chưa đủ, căn bản không có khả năng lưu lại một tí thần thức bên ngoài cơ thể,

“Hắn đã hoàn toàn quan bế 6 giác quan, vị này,xin rời khỏi chỗ này, đợi bốn đạo tạo một đạo môn hộ rồi nói.” Sau lưng , có một đạo nhân hắn chưa từng thấy tay cầm một cái phát trần, nói.

Phong Vân Vô Kị quay lưng đi ra khỏi động, im lặng nhìn đạo nhân vung tay vẽ trên không trung các đạo phù văn, bắn lên không trung, những đạo phù văn có ánh sáng chuyển động, giữa các đạo như có các sợi tơ liên hệ. Đạo nhân ấy trong miệng phát ra tiếng ngâm nho nhỏ, sau giây lát các phù văn hợp thành một thể, hình thành một bức tranh cổ quái , dần dần mờ dần, cho đến biến mất.

“Đó là pháp thuật sao?”

Đạo nhân kinh ngạc nhìn qua Phong Vân Vô Kị , sau đó lộ ra nụ cười ôn hoà: “Cái gì là đạo pháp, cái gì là võ học? Phải? Hay không phải? Ừm, người mới phi thăng của nhân tộc, nếu người có thể sống trong thế giới này, sau vạn năm người sẽ rõ thôi.”

Nói xong đôi chân đạo nhân khẽ nhún, đạp không một đạp, hoá thành một đám mây, đạp không mà đi, biến mất trong ánh sáng đỏ, với thị lực của Phong Vân Vô Kị cũng không nhìn rõ ông ta biến mất như thế nào.

“Đành vậy,” Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn Triệu Vô Cực đang an tĩnh ngồi thiền trong hang động sau lưng, nói, “Nghìn năm sau chúng ta gặp lại.”

Hết lời quay người từ từ đi mất, trong lòng tràn đầy hoang mang, bằng hữu đầu tiên trong thái cổ đã chia tay như thế, trong ngàn năm không thể gặp mặt.

Ôi nghìn năm!

Lại trong ẩn cốc ngậy ngốc mất cả tháng, mỗi ngày, Phong Vân Vô Kị sáng sớm tỉnh dậy , ra bên ngoài hít một hơi mang theo khói trắng và linh khí trong không khí, sau đó đến nhìn bên ngoài hang động của Triệu Vô Cực.

Cuối cùng một ngày, Phong Vân Vô Kị quyết định rời khỏi đây, nơi đây, không phải nơi hắn thích.

Cửa cốc, hai vị lão nhân vẫn như trước, an tĩnh ngồi thiền, mi mắt trắng rũ xuống, hai mắt nhắm nghiền im lặng.

Sau đó hút lấy một vật, dùng ngự kiếm chi thuật, Phong Vân Vô Kị như sao băng nhanh chóng bay đi, ẩn cốc đằng sau càng lúc càng nhỏ...

Trên không trung cách ẩn cốc vài trăm dặm, sau lưng đột nhiên truyền lại một tiếng kêu to, Phong Vân Vô Kị quay người nhìn, giật mình kinh hãi, sau lưng cách xa ngàn dặm một con chim khổng lồ với đôi cánh dài hơn trăm thước, đôi mắt đỏ hồng, hai vuốt màu vàng kim, sắc như kiếm đang vỗ cánh,như tia sét bay đến. Trong chớp mắt, con chim khổng lồ đã bay qua vài trăm dặm, nhanh chóng nhắm hướng Phong Vân Vô Kị bay đến.

Trong cảm ứng thần thức, con chim khổng lồ này như một cơn bão , khí tức mạnh vô cùng, hơn xa trên người Triệu Vô Cực .

Vù!

Từng tiếng vượt không truyền tới, là hai cánh của con chim vỗ mạnh, dưới đôi cánh, hàng trăm chiếc lông chim như các cây kiếm bắn ra trên không, chặn hết đường thoát của Phong Vân Vô Kị .

“Không xong, con chim này không ngờ biết võ công.” Phong Vân Vô Kị trong lòng phát lạnh, thực lực của con chim này hơn cả hắn có thể nghĩ.

Bằng công lực mà nói , bằng công lực của Phong Vân Vô Kị mới phi thăng ba năm, hoàn toàn không thể so sánh cùng con chim này, khoảng cách thực lực không lời nào diễn tả hết.

Nhưng Phong Vân Vô Kị trước khi phi thăng tu kiếm đạo, sau phi thăng, luyện ý niệm kiếm thể đại pháp, càng là đỉnh cao của kiếm đạo.

‘Ngự kiếm’ hai chữ, chỉ nhẹ nhàng vận dụng vào một pháp quyết, lập tức đẩy hết được lông chim với sức mạnh xuyên sắt đá ra khỏi quỹ đạo của chúng.

Lông chim bắn tới, hoàn toàn không thể bằng sức mạnh bản thân so sánh, muốn hoàn toàn khống chế hơn nghìn cái lông chim, tuy không có sức mạnh, nhưng chuyển hướng đường di chuyển, đối với một đỉnh phong kiếm đạo cao thủ mà nói, không có vấn đề.

Đã được đột tấn công đầu tiên, Phong Vân Vô Kị như thiểm điện từ trong khoảng không lông chim bao trùm thoát ra.

Sau lưng gió lớn thổi tới. Phong Vân Vô Kị trong lòng sợ hãi vô cùng, không dám quay đầu, trên không chuyển hướng né tránh, nhanh chóng bay đi, không dám bay thẳng, hoàn toàn không so sánh được tốc độ với yêu thú này.

Thái cổ thế giới, núi cao chọc trời, liên miên bất tuyệt, lúc này thành bảo hộ tốt nhất cho hắn. Nhưng con chim khổng lồ như bị kích nổi giận, luôn đuổi theo sau, dễ dàng ở trên đường đập rơi các khối đá núi. Con chim cánh cứng như sắt, dài hơn trăm thước, khi bay qua khe núi, không tránh được đập trúng một quả núi. Đất đá cứng rắn, dưới cánh của nó như đậu phụ, dễ dàng bị đập nát, từng khối đất đá lớn rơi từ trên không xuống, sau lúc lâu tiếng vọng mới phát ra.

12. Chương Thứ 12: oan Gia Lộ Trách (oan Gia Gặp Mặt)

“Xin hỏi, vị huynh đài phía trước có thể giúp một tay không?” Phong Vân Vô Kị cấp bách nói, con chim khổng lồ đằng sau càng lúc càng gần, thanh thể của con chim rất lớn, dưới hai cánh đất đá rơi, đổ, tiếng ầm ầm không ngớt. Nhờ vào kĩ xảo né tránh cao siêu, Phong Vân Vô Kị có thể bắt con yêu thú có các phương diện rõ ràng đều vượt quá hắn ở đằng sau, điều này cũng chẳng dễ dàng gì, chân khí tích lũy trong ba năm được hắn phát huy tác dụng lớn nhất. Nhưng nhanh chóng tiêu hao sau vài canh giờ, cuối cùng có hiện tượng cạn chân khí. Nhìn thấy có người trước mắt, Phong Vân Vô Kị vội vàng kêu gọi. Người ở Thái cổ, mỗi người đều mạnh hơn hắn quá nhiều, nghĩ chắc đủ sức đối phó với yêu thú này.

Bóng đen đằng xa hình như giật mình, không ngờ ở nơi này gặp được đồng đạo, sau đó phản ứng lại, hoá thành một đạo ánh sáng uyển chuyển, nhanh chóng bay tới.

“Ha ha ha, thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô môn người lại đến , tiểu tử , cuối cùng ta cũng tìm được ngươi.” Một trận âm thanh ngông cuồng từ không trung đi tới, bóng đen đã lại gần, Phong Vân Vô Kị cẩn thận nhìn, không khỏi thán kêu khổ. Cứu tinh cái gì, rõ là người bị ả cốc trưởng lão giam giữ, vừa mới thoát ra chính là Hàn Trì Thiên Ma, U Vô Tà !

U Vô Tà trong mắt lộ ra sự hung dữ cùng thù hận, áo choàng tím ở không trung lất phất, chỉ vung tay , tiện phát ra một cỗ khí lạnh, xâm nhập vào cơ thể vốn đã kiệt lực của Phong Vân Vô Kị , phong bế huyết đạo của hắn, tay trái vung lên lập tức đỡ lấy hắn.

Quá! Con chim khổng lồ vừa vượt qua một ngọn núi cao , đuổi theo đến đây, nhìn thấy vật săn bị đánh cắp, kêu to một tiếng, hai cánh giương lên, bay nhanh như tên bắn lại gần.

“Ồ, đây là...” U Vô Tà giật mình ,giữ Phong Vân Vô Kị ngay ngực nhìn con chim đang lại gần..

Tuy đối với sự xuất hiện của yêu thú có chút ngoài ý muốn, nhưng U Vô Tà không quan tâm, nhìn yêu cầm bay lại gần, Hừ lên một tiếng, loáng một cái, một chưởng vỗ về hướng cái mỏ sắc nhọn màu vàng kim của yêu cầm. Hàn Trì Thiên Ma không biết dùng loại công pháp gì mà vùng chưởng lên, khí lạnh toả ra bốn xung quanh, lạnh đến thấu xương.

“Không trách tiểu tử ngươi kêu cứu ở đây...Á! Hoả hoàng loan... Khốn kiếp, ngươi làm sao trêu đến cả con vật này!” U Vô Tà tay phải tức thì vỗ về phía yêu cầm, nhìn thấy yêu cầm dừng đôi cánh, không ngờ từ trong cơ thể phun ra một luồng hỏa diễm nóng bỏng, mười hai cái lông đuôi mĩ lệ, đẹp dễ từ thân sau xoè ra, sau một lúc, trong chớp mắt, cơ thể yêu cầm thân hình to ra, so với thân hình to lớn lúc này, lại càng to thêm không ít, hơn nữa ở ngoài cơ thể bao phủ một ngọn lửa đủ nóng để nung chảy sắt đá.

Một chưởng của U Vô Tà vỗ ra, đẩy yêu cầm lùi lại trăm trượng, nhưng hần thì bị đẩy lùi đến vài trăm dặm.

Á! U Vô Tà, đau đớn kêu một tiếng, Phong Vân Vô Kị phát hiện tay trái hần không ngừng run rẩy, một luồng khói mỏng bay ra xung quanh, ẩn ước có mùi vị thịt cháy. Bàn tay đã cháy đen, lòng bàn tay có ngọn lửa thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện.

Phong Vân Vô Kị thở ra một hơi khí lạnh, con yêu cầm ấy đột nhiên hình dáng biến to ra, uy lực lớn đến kinh người, trong khu vực trăm dặm, nhiệt độ tăng lên nhanh chóng, ngay cả núi đá cũng bị nung chảy, huống hồ là con người.

“Ngươi không ngờ trêu vào con chim này, võ công thì không cao mà bốn sự kiếm chuyện thật không nhỏ.” U Vô Tà cảm hận nhìn qua Phong Vân Vô Kị, nhắm hờ mắt, thầm vận công trị thương. Một loạt tiếng động lách cách truyền lại, bàn tay U Vô Tà có một cổ băng mỏng bằng mắt thường có thể nhìn thấy đang đóng lại nhanh chóng, trong chớp mắt, đã kết thành một lớp băng giáp dày, bao lấy cả cánh tay, băng giáp từ khuỷu tay đến khớp ngón tay thì dừng lại, đốm lửa trông như ảo giác lúc này hiện ra uy lực mạnh mẽ, ngăn cản băng giáp đi tiếp.

U Vô Tà nhìn qua đốm lửa trong lòng bàn tay, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhìn lướt qua về phía yêu cầm giờ như một mặt trời nóng bỏng, cấp lấy Phong Vân Vô Kị nhanh chóng cúp đuôi chạy trốn, vội vàng như chó hoang. Phong Vân Vô Kị để ý, bàn tay phải của hần những đốm lửa nhỏ mờ dần ẩn vào trong lòng bàn tay.

Tiếng gió lướt qua bên tai, bởi công lực mạnh mẽ duy trì, hai người dần dần đã bỏ lại con yêu cầm, U Vô Tà hạ xuống trên một ngọn núi lớn ngón tay búng liên tiếp, điểm các huyết đạo ở ngực Phong Vân Vô Kị, ném hần qua một bên, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đừng có loạn động”

Sau đó, ngồi xuống, khí lạnh hùng hậu từ trong cơ thể hần phát ra, mặt đất dưới chân kết thành một lớp băng, nhưng ngọn lửa cùng hần tranh đấu vẫn chưa bị hần áp chế, lúc này một đoàn hỏa diễm lớn bọc U Vô Tà bên trong, lớp băng vừa xuất hiện, giây lát đã chảy ra. U Vô Tà thân thể chấn động, một cổ băng khí mạnh mẽ từ cơ thể phát ra, hỏa diễm hùng hậu yếu đi không ít, thể lửa càng lúc càng nhỏ, cuối cùng dần dần nhập vào cơ thể U Vô Tà. Đến khi trời tối, U Vô Tà mới từ trong ngồi thiền tỉnh lại.

U Vô Tà mở mắt ra, trong mắt không ngờ phát ra ánh sáng đỏ, sáng như hai cái đèn, trong mắt sớm đã nhìn qua Phong Vân Vô Kị dưới mặt đất, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ngươi thật không tồi, lần trước gặp nhau, ngươi giả mạo người đao vực, làm lão phu thật mất mặt, lần này gặp lại không ngờ trêu vào loại tiên thiên yêu cầm như hỏa hoàng loan, bị nó hạ vào cơ thể ta một chút bất diệt chân hỏa, ngươi nói, ta nên làm thế nào với ngươi?”

Rơi vào tay người trong tà đạo, Phong Vân Vô Kị kêu khổ không ngừng, nhưng trước mắt nằm trong tay người ta, đành để người ta muốn chém muốn giết, biết làm thế nào được, thở dài một tiếng, trả lời: “Ngươi muốn làm sao thì làm, rơi vào tay người cũng là số của ta. Tuy nhiên ngươi nói ta giả mạo người của đao vực, câu đó có chút không đúng, thủy chung ta không có nói ta là người đao vực, tất cả đều là người phán đoán.”

“Ta nói ngươi mạo xưng thì là ngươi mạo xưng, không cho ngươi phủ nhận.” U Vô Tà phát bực nói, tuy nhiên câu tiếp theo làm người sắp chết như Phong Vân Vô Kị thoải mái hơn: “Hừ hừ, không ngờ lần này ta được phúc trong họa, ta luyện là hàn băng quyết, dẫn nhập thứ bất diệt chân hỏa ấy, nghĩ chắc chết,

không ngờ ngược lại, có bắt diệt chân hoả giúp đỡ, làm ta lĩnh ngộ được băng hoả quyết, thuỷ hoả tương khắc, băng hoả tương dung, uy lực tăng lên không ít. Lần này tạm tha ngươi một mạng. Tuy nhiên, ngươi đừng vui mừng sớm, huyền minh quyển, ta nhất định phải lấy được. Tiểu tử Triệu Vô Cực không đi cùng ngươi sao, y đâu rồi?”

“Ta không biết, ta cùng y không bao lâu thì đã chia tay rồi.”

“Hừ ngươi đừng hòng lừa ta, ta đối với tiểu tử Triệu Vô Cực đã hiểu quá rõ, ngươi cứu y, y tất cảm ơn ngươi, nhưng tiểu tử ngươi, thì ra ngươi nguyên là một phi thăng giả mới, nếu biết, y nhất định giúp ngươi một tay, nhìn hướng ngươi đến phải chăng tại ẩn cốc?” U Vô Tà thật không ngu, một câu đã phá câu nói dối của hắn, khả năng suy đoán của y lại càng làm Phong Vân Vô Kị trong lòng kinh ngạc.

“Ngươi dám khẳng định như vậy, sao không vào ẩn cốc mà tìm y? Hừ hừ, ngươi không ngờ tự nhận thông minh, tại sao lần trước bị đoạ đến bỏ chạy?”

Cho dù da mặt U Vô Tà có dày đến đâu, nhưng bị người ta nói, cũng có chút xấu hổ: Nơi ẩn cốc hắn vừa bị bắt, không biết làm thế nào thoát ra được, làm sao còn dám quay lại, tự cho đầu vào lưới, Phong Vân Vô Kị chính là nhìn vào điểm ấy, mới dám lấn át hắn.

“Hừ, không thềm nói với ngươi”, U Vô Tà vung tay áo, quay người, vung tay một cái, từ trên núi bắt lấy một cành cây, tay phải búng ra một đốm lửa, cành khô liền cháy lên. Trời tối đen, hai người ở bên đồng lửa, không nói gì, Phong Vân Vô Kị không muốn nói, U Vô Tà thì căn bản là không dám nói.

13. Chương Thứ 13:tà Đạo Thánh Địa U Minh Phong

Khi ánh mặt trời chiếu lên người, Phong Vân Vô Kị từ trong giấc mơ tỉnh dậy, vừa mở mắt liền nhìn thấy đôi mắt màu lửa đỏ đang nhìn hắn, ánh mắt mang theo tia kì quái.

“Tiểu tử, ta nhìn căn cốt của ngươi không tồi, ngộ tính thì tuyệt đỉnh. Ngươi vừa phi thăng không lâu, nghĩ chắc cũng chưa bái sư, không bằng làm đệ tử của ta, thế nào?” U Vô Tà đột nhiên nói ra câu ấy, Phong Vân Vô Kị giật mình, tử tế nhìn, thấy mặt U Vô Tà rất nghiêm túc, rõ là trải qua một phen xem xét mới đưa ra quyết định này.

“Ngươi đã phi thăng bao lâu rồi?” Phong Vân Vô Kị truy hỏi.

“Ta phi thăng đến nay cũng đã một trăm năm mươi vạn năm, ngươi hỏi làm gì? Là lo ta công lực không đủ để làm sư phụ ngươi sao?”

Hừ! Nạp Lan Nhược Dung lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm quay đầu, bay đi theo sứ giả. Nhưng U Vô Tà sắc mặt không dễ nhìn, lạnh nhìn Nạp Lan Nhược Dung bỏ đi, U Vô Tà quay người lại, giận dữ nói: “Đều là chuyện tốt của người.”

Phong Vân Vô Kị cười lớn: “Ta? Rõ ràng là người động thủ, cùng ta vô quan, ta xem người sợ cái gì phá diệt đạo chủ, lần này cứ đổ hết trách nhiệm lên người là được rồi.”

U Vô Tà trong lòng chán chường, tên khốn này là kẻ thông minh, không dễ dây vào, dây vào chỉ bức mình, đến muốn mượn lời cũng không nổi.

U Vô Tà trên mặt đột nhiên xuất hiện một màu đỏ. Sắc mặt biến đổi, lập tức ngồi ngay trên đất, vụ khí từ trong cơ thể hần nùng nùng phát ra.

Véo! U Vô Tà ngón tay búng một cái, một tia kiếm khí từ ngón tay hần bắn ra, đập vào mặt băng, hình thành một lỗ rộng 3 xích, không biết sâu bao nhiêu. Véo! Lại một chỉ búng ra, lại một tia kiếm khí bắn ra. Một chỉ, lại một chỉ, liên miên bất đoạn kiếm khí từ cơ thể U Vô Tà phát ra.

Một cảm giác không hay bam trùm U Vô Tà, quay đầu, U Vô Tà bức tức đầy đầu: “Tên khốn, người luyện võ công gì vậy, sao quái dị thế này.” Bằng công lực vài trăm vạn năm của U Vô Tà, không sợ loại kiếm khí yếu ớt này, nhưng kiếm khí ẩn trong cơ thể, hơn nữa cực kỳ cổ quái, chỉ bằng công lực yếu như Phong Vân Vô Kị sử dụng, đã làm U Vô Tà cảm thấy phiền phức không thôi, vừa đánh nhau với tà kiếm không chú ý khu tán kiếm khí xâm nhập, tạo thành phiền phức như hiện tại.

Nhưng càng phiền phức là, U Vô Tà nghĩ bằng chục chỉ bắn ra, kiếm khí trong cơ thể đáng ra bị khu trừ hoàn toàn, nhưng sự thật là, càng búng càng nhiều, kiếm khí trong cơ thể xuất ra nhiều như vậy, nhưng không hiểu sao, kiếm khí hình thành mới trong cơ thể lại nhiều hơn.

“Sao rồi?” Phong Vân Vô Kị cũng u mê, bằng công lực của U Vô Tà đáng ra không bị thương một chút nào trên người mới đúng, lắc đầu, hần trả lời: “Địa ma kiếm, đó là tên chiêu ta vừa dùng, ta không phải nói với người rồi sao?”

“Địa ma kiếm, không trách!” U Vô Tà sắc mặt vô cùng khó nhìn, vội vàng bay lên trên không, quả nhiên kiếm khí đang bắt đầu sinh ra trong cơ thể cuối cùng dừng lại, nguyên là địa ma kiếm này người trúng kiếm chỉ cần tiếp xúc với mặt đất, thì trong cơ thể không ngừng sản sinh địa ma kiếm khí.

U Vô Tà nhắm mắt, tâm thần đổ vào cơ thể, lúc sau một khoảnh khắc xuất hiện tại nơi đầu ngón tay, những kiếm châu hình tròn tại đầu ngón tay hần không ngừng chuyển động,

A! U Vô Tà kêu to một tiếng, ngón tay búng ra, các kiếm châu bắn xuống chân núi, lâu sau truyền lại tiếng băng vỡ.

“Hừ, lần này tha cho người, nhưng không có lần sau đâu. Do người mà ta phá nhiều động phủ của các đồng đạo, hiện nay đã có nhiều kẻ thù, nơi này không thể ở lại nữa, người hãy theo ta đi gặp phá diệt đạo chủ trước, sau đó chúng ta an bài sau.”

Phong Vân Vô Kị nhìn qua động phủ mà mình đã ở không được bao lâu, cầm lấy quyển sách dưới mặt đất cho vào trong người sau đó theo U Vô Tà đáp không mà đi- nhìn uy lực bằng hỏa chỉ mà U Vô Tà mới dùng, cùng với thần sắc cố kị của Nạp Lan Nhược Dung, bằng hỏa chỉ này tuyệt đối là môn võ học đỉnh cao khó tìm.

Dọc đường đi qua vô số núi băng, vực tuyết, ở biên giới phía đông u minh phong, một toà đại điện to lớn bằng huyền thiết trôi nổi trên không trung, đại điện cao hơn trăm trượng, bên ngoài đại điện khắc một đồ tượng phức tạp khó nhìn, nhìn qua chỉ có cảm giác lạnh run, bên ngoài đại điện không có người, ngay lính coi cửa cũng không có, đại điện nằm trên một khối băng khổng lồ, như là một khối lục địa, bên dưới nữa, một sợi xích sắt to nổi lên đại điện đang trôi nổi trên không với một toà núi băng cao ngàn trượng.

Phong Vân Vô Kị ngẫm tắc lưỡi, vị phá diệt đạo chủ nào thật quá khoa trương, không ngờ bằng công lực, đưa đại điện nặng ít nhất vài vạn tấn trôi nổi trên không, như vậy ít nhất tốn vài trăm ngàn vạn năm công lực, công lực y không biết khủng bố như thế nào.

Đội đi còn cách huyền thiết đại điện chưa được ngàn trượng thì Phong Vân Vô Kị cảm giác không đúng, không khí trước người như ngưng thành vật thật, trên người như vác nghìn cân đá, bị đè rơi xuống. Ngang đầu nhìn qua U Vô Tà, thấy y như không cảm thấy gì, vẫn đi thẳng tới trước.

Phong Vân Vô Kị nghiêng răng, cổ chống đỡ áp lực đi tới trước. Rắc, xương vai vang lên một tiếng, đồng thời, một áp lực vô hạn tràn vào trong đầu Phong Vân Vô Kị, nơi huyền thiết đại điện như trong giấy lát biến thành địa ngục, oán khí hình thành chướng khí, làm mắt nhìn không thể xuyên thấu.

Nơi vừa là một toà đại điện lớn, theo Phong Vân Vô Kị bước thêm một bước thì các hình ảnh thay đổi như rơi từ trên trời xuống.

“Đừng cử động! Áp lực do Phá Diệt đạo chủ vô ý phát tán căn bản không phải là loại mà người mới phi thăng vài năm như ngươi có thể chịu được, mau lùi lại.” Bên tai truyền lại âm thanh quan tâm lo lắng của U Vô Tà.

“Đây là cao thủ sao?” Phong Vân Vô Kị trong lòng hiểu ra một chút, ngay cả U Vô Tà cũng không có khả năng bằng áp lực trong vô ý phát tán ra làm mình gãy xương vai.

Chậm chậm nhắm mắt lại, tại sát na hai mi mắt nhắm lại, nguyên là nùng nùng hắc chướng có cảm giác đã biến mất, bốn phía trống vắng, lạnh lạnh, im ắng, đây là thế giới của băng tuyết, nhưng tại trung tâm thế giới băng tuyết này, một đoàn khí tức cuồng bạo đang chiếm giữ, trong khí tức ấy có một bóng người cao lớn ẩn hiện, y là chủ nhân của không gian này. Tại nơi không gian tĩnh mịch này không biết đã tĩnh toạ vài ngàn vài vạn năm, trong tâm tràn đầy sự độc ác.

Bên ngoài vài trăm thước, U Vô Tà đang quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, Phá Diệt đạo chủ tồn tại lâu như vậy, nhưng người ở U Minh Phong rất ít được nhìn thấy mặt của phá diệt đạo chủ. Không phải không có lòng tò mò mà do áp lực mạnh mẽ của phá diệt đạo chủ làm bọn họ không thể bước vào toà đại điện đang trôi nổi trên không trung, còn chưa dám nói đến thấy mặt phá diệt đạo chủ.

17. Chương Thứ 17: Bất Phá Bất Lập, Phá Nhi Lập Hậu

Trong Hư Không, tần suất không khí chuyển động theo một cách kì quái, không nghe thấy âm thanh, chỉ có hình ảnh U Vô Tà sợ hãi không ngừng lay lắt, miệng liên tục chuyển động như giải thích điều gì.

Bằng công lực của Phong Vân Vô Kị không có khả năng phá trừ vách ngăn của không gian đặc thù này, cố nghe không thấy gì, cũng đành bỏ qua. Khi Phong Vân Vô Kị nhắm mắt vào không lâu, hần đột nhiên cảm ứng thấy một ánh mắt mạnh mẽ nhắm vào người hắn.

Bình! Một sức ép vô hình, buộc Phong Vân Vô Kị quỳ xuống. Trong lòng chấn động, không kể trước hay sau khi phi thăng, Phong Vân Vô Kị chưa từng quỳ lạy ai, trong giây phút ngắn ngủi ấy, toàn thân cảm thấy sự sỉ nhục vô cùng mạnh mẽ. Cho dù phá diệt đạo chủ công tham tạo hoá, Phong Vân Vô Kị cũng không tự nguyện quỳ trước mặt hắn.

A! Phong Vân Vô Kị gào lên điên cuồng, cố gắng dậy dựa đứng dậy, nhưng càng dậy, sức ép vô hình càng lớn. Rắc! Xương chân Phong Vân Vô Kị gãy rời, máu tươi không ngừng từ thất khiếu chảy ra.

Thân hình tàn tạ của Phong Vân Vô Kị hướng về Hư không phá diệt điện gào lên: “Sỉ nhục hôm nay ta ghi nhớ trong lòng, một ngày sẽ trả lại ngươi gấp bội.”

Ầm!

Đại điện chấn động, một sức mạnh vô hình từ trong Hư không phá diệt điện phát ra, đập Phong Vân Vô Kị bay xa vài chục vạn dặm.

“Tiểu nhân vô tri, không ngờ dám đối với bốn toạ điên cuồng, ha ha ha..., Hừ, nghìn vạn năm nay, hắn còn là người đầu tiên, Tả hộ pháp nghe lệnh, bắt tên tiểu nhân đó cho bốn toạ. Bốn toạ muốn xem y xác lão được bao lâu!” Một âm thanh lớn tràn đầy tức giận từ trong Hư Không phá diệt điện phát ra.

Trong Hư không phá diệt điện một người đàn ông tóc màu nâu nghe lệnh bay ra , người này vừa bước khỏi đại điện, trên trời trong đám mây có loé lên tia chớp, người này ngẩng đầu lên. Trong mắt không ngờ không có một chút màu đen. Cả đôi mắt đều trắng bạch.

Người đàn ông tóc nâu tay cầm một thanh kiếm dài, áo choàng lay động, cứ như thể cúi đầu không vội vàng đi ra bên ngoài điện, nhưng nhìn thì chậm, kì thật nhanh vô bỉ, khi một tia sét đánh về phía đông thì người đàn ông theo tia sét bay về phía đông.

“U Vô Tà , ngươi to gan!” Một tiếng quát lớn vang trên không, U Vô Tà ngay khi người đàn ông tóc nâu rời khỏi Phá Diệt điện, đột ngột bay ra, hướng về phía Phong Vân Vô Kị bị đánh bay lao tới. Hành động này làm phá diệt đạo chủ đại nộ, một đạo thần thức mạnh mẽ đánh mạnh vào não U Vô Tà .

Hự! Tâm thần U Vô Tà thụ trọng thương, một ngụm máu tươi phun ra.

“Đạo chủ, xin thứ tội, tại hạ tuyệt không có ý mạo phạm, tôi U Vô Tà chỉ có duy nhất một đồ đệ, hơn nữa...” U Vô Tà trên không trung gào to, không quay đầu bay về hướng đông.

“Hơn nữa, y cùng đứa đệ tử đã chết trong tay yêu ma giống hệt nhau, cùng ngạo khí, cùng không nghe tôi nói...” U Vô Tà trong lòng khổ sở, U Vô Tà hẳn chưa có lòng tốt bao giờ, thu đồ đệ có lúc nào cần U Vô Tà hẳn tự thân đi cầu, tất cả chỉ vì hắn quá nhớ nhung tâm ái đồ đệ của hắn, cũng chính là con trai yêu của hắn.

Trong kí ức, U Vô Tà nhớ lại tối hôm ấy, bầu trời âm u.

“Mộc nguyệt, lần này đánh nhau cùng yêu ma, cha quyết không cho con đi!” U Vô Tà ngữ khí lạnh lùng nói, vẻ mặt quyết không cho phép.

“Hừ! Ông không cho tôi đi, tôi càng muốn đi, ta chẳng lẽ nhỏ lắm sao, ông để mẹ chết trong tay yêu ma, tôi căm thù ông. Ông không đi báo thù cho mẹ, tôi đi!” Thiếu niên không thèm ngẩng đầu đi thẳng ra ngoài.

“Quay lại! Ngươi dám bước ra khỏi động phủ một bước, thì không còn là con trai của U Vô Tà ta!” Nhiều năm chiều chuộng, lúc này đã làm U Vô Tà cảm thấy hối hận, là con trai duy nhất của hắn sao tính khí lại cố chấp như vậy.

“Hừ! Không thể không thấy, nhân tộc chúng ta bị yêu ma đè nén lâu như vậy, thân là một phần tử của nhân tộc, tôi quyết không khoanh tay đứng nhìn, ngay cả năng lực của tôi có thấp hơn nữa!” Thiếu niên trên không nói với U Vô Tà câu cuối cùng, không quay đầu, ra đi trong trời mưa to, ngoài động phủ truyền lại tiếng gào thét của yêu ma...

Khi tin Mộc Nguyệt chết truyền lại, U Vô Tà tâm thần chịu đả kích vô cùng mạnh mẽ, từ đó tính tình biến đổi lớn, đi khắp nơi tìm các loại võ công, chỉ vì muốn mạnh hơn, mạnh hơn nữa vì con trai báo thù.

“Mộc Nguyệt, con ngàn vạn lần không được có chuyện à! Cha đã không thể chịu được đả kích ấy đâu!” Phá diệt đạo chủ tu vi kinh người, chỉ vừa một kích vào tâm thần, làm U Vô Tà tâm thần trọng thương, xuất hiện hỗn loạn, lúc này Phong Vân Vô Kị , ảnh hưởng của Mộc Nguyệt trong não không ngừng xuất hiện, kết hợp cuối cùng trở thành một thể.

Ầm! Trên không tia sét loé lên....

Dưới bầu trời âm u, U Vô Tà nhìn rõ Phong Vân Vô Kị run rẩy thân người như đang nắm lấy cái gì, phía trước hắn, chính là người đàn ông áo nâu tóc nâu.

“Địa ma kiếm!” Phong Vân Vô Kị rõ đang cố gắng kích phát tâm thần, khởi động địa ma kiếm vượt quá năng lực bản thân.

Một thanh trường kiếm lớn do mặt băng cùng hơi nước tạo thành lẫn vài điểm màu đỏ, mang theo sức mạnh kinh thiên chém tới người đàn ông tóc nâu, hộ pháp của phá diệt điện.

U Vô Tà nhìn rõ miệng người đàn ông áo nâu động đậy, rõ ràng nói: “Không biết sống chết”.

Người ấy không rút kiếm, trực tiếp một chưởng vỗ phá nát địa ma kiếm, đồng thời dư lực mang Phong Vân Vô Kị sức tàn lực kiệt đập mạnh xuống đất.

A!

Phong Vân Vô Kị kêu thảm một tiếng, ngực vỡ nát, máu tươi phun ra như suối.

“Không!” U Vô Tà gào lên một tiếng, vội vàng xuống dưới, toàn thân hai màu sắc xanh đỏ bạo trướng, giữa 2 tay một đoàn hỏa diễm đánh về hướng người đàn ông áo nâu.

Người đàn ông từ từ ngẩng đầu, cũng không thèm nhìn, trực tiếp đánh ra một chưởng, đánh U Vô Tà bay ra, thật lực chênh lệch quá lớn.

Quay lại nhìn qua cái hố lớn dưới đất, người đàn ông áo nâu quay người chân đạp hư không, như chậm mà nhanh bay đi.

“Mộc Nguyệt, không được có chuyện, ngàn vạn lần không được có chuyện!” U Vô Tà vừa bị đánh bay, vội vàng bật dậy, lao về mặt đất nơi Phong Vân Vô Kị bị đánh bay.

Đáy hố, Phong Vân Vô Kị không cử động, cả bộ ngực vỡ nát, máu chảy vung vãi.

U Vô Tà tra xét mũi Phong Vân Vô Kị, không nghi ngờ gì, đã chết rồi, hộ pháp phá diệt điện ra tay, không phải xác nhận đã chết, sao dễ dàng bỏ đi.

“Mộc Nguyệt....Mộc Nguyệt...” U Vô Tà không còn hình dáng cao nhân tà đạo, lúc này ông ta chỉ là một ông lão đáng thương mất con, nước mắt chảy quanh, U Vô Tà bế Phong Vân Vô Kị không cử động trong hố sâu.

U Vô Tà không có để ý, một loại lực lượng đặc biệt ở cơ thể Phong Vân Vô Kị vận chuyển, cỗ lực lượng này càng lúc càng mạnh, không ngừng lưu chuyển trong kinh mạch, đồng thời tu bổ kinh mạch bị tổn hại.

Không biết trôi qua bao lâu, Phong Vân Vô Kị kêu á một tiếng, lại sống lại, U Vô Tà lập tức cảm giác được.

“Mộc Nguyệt....Mộc Nguyệt! Con không có chết, con không có chết!” U Vô Tà mừng đến phát cuồng.

Bất phá bất lập, phá nhi lập hậu. Cửu chuyển sinh tử huyền công khi Phong Vân Vô Kị nhận vết thương chí mạng cuối cùng đột phá đệ nhất trọng thiên, đã tiến vào đệ nhị trọng thiên ‘Sanh Bất Như Tử’. Chân khí lớn hơn chục lần về lượng và tốc độ trong cơ thể vận chuyển.

Cửu chuyển sinh tử huyền công đệ nhị trọng thiên ‘sanh bất như tử’, đến cảnh giới này, toàn thân như người mắc bệnh nan y, toàn thân không có sinh khí, như người chết vậy, công lực càng cao, tử khí càng nặng. Nên Phong Vân Vô Kị lúc này đang trong một trạng thái đặc biệt...

18. Chương Thứ 18: Quán Đỉnh, Bách Vạn Niên Công Lực. (truyền Công Trăm Vạn Năm Công Lực)

Đợi đến lúc tỉnh hẳn, phát hiện U Vô Tà đang lay vai mình, trong miệng điên cuồng gọi tên Mộc Nguyệt, mới biết U Vô Tà nhầm mình với con trai y.

“U Vô Tà, người tỉnh lại, ta là Phong Vân Vô Kị, không phải Mộc Nguyệt.” Phong Vân Vô Kị đẩy U Vô Tà ra, nhưng U Vô Tà vội vàng bật dậy, ôm đầu hắn, kêu khóc: “Mộc Nguyệt, con đừng rời khỏi cha, cha chỉ có mình con thôi, nếu con đi rồi, cha biết làm sao? Yêu ma bọn chúng quá mạnh, con đánh không nổi chúng đâu, đừng có đi à!”

Phong Vân Vô Kị đưa tay ra, muốn đẩy y ra lần nữa, nhưng có chút không nhẫn tâm, trong thời gian hắn hôn mê, nội dung những lời tự bạch của U Vô Tà, đã làm hắn hiểu, y cũng chỉ là một kẻ đáng thương.

Thở dài một hơi, Phong Vân Vô Kị rút tay lại, nói: “Người nhìn cho rõ, ta không phải là cái gì Mộc Nguyệt, ta là Phong Vân Vô Kị.”

U Vô Tà nghe thấy kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn kỹ mặt Phong Vân Vô Kị, vào lúc Phong Vân Vô Kị cho rằng U Vô Tà đã tỉnh lại, U Vô Tà ôm lấy hai vai hắn, lo lắng nói: “Sao lại như thế này, sao lại như thế này?”

Sắc mặt của con sao lại tím đen thế này, có phải con trúng phải độc thủ của yêu ma?Đừng có lo, cha nhất định sẽ chữa khỏi cho con.”

U Vô Tà không để mất thời gian, cấp thân thể của Phong Vân Vô Kị , để lưng hấn quay lại đối với bản thân,sau đó ngồi ngay xuống, hai tay đưa ra, một tay áp vào lưng Phong Vân Vô Kị , một tay áp trên đỉnh đầu hấn. Phong Vân Vô Kị đang muốn phản kháng, nhưng phát hiện ngay cả khi cửu chuyển Sinh tử huyền công sức mạnh đã tăng mười lần, cũng không phải đối thủ của U Vô Tà , trăm vạn năm khổ tu, cũng không phải ai cũng có thể chống cự, cho dù Cửu chuyển sinh tử huyền công có huyền diệu thế nào đi nữa.

Chân khí hàn tính tràn tới, như nước sông Trường Giang hùng dũng nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị , trên đường chân khí đi qua, đã khai vô số ẩn huyết.Nguyên là cửu chuyển sinh tử huyền công đệ nhị tầng ‘Sanh Bất Như Tử’, trong thời gian dài , làm sắc mặt của Phong Vân Vô Kị giữ nguyên như người chết, nhưng tại trăm vạn năm công lực tấn công, cửu chuyển sinh tử huyền công mà Phong Vân Vô Kị luyện đã đột phá đệ nhị trọng thiên ‘Sanh Bất Như Tử’, đệ tam trọng thiên ‘Tử Cực Nhi Sanh’. Bước tiếp một bước vào đệ tứ trọng thiên là ‘Phi Sanh Phi Tử Chi Cảnh’.

Phong Vân Vô Kị nguyên phi thăng khi ba mươi ba tuổi, khuôn mặt cũng giữ nguyên hình dạng hơn ba mươi tuổi, nhưng dưới tác dụng đặc thù của cửu chuyển sinh tử huyền công, tóc đen dài trên đầu tự chuyển động, tự tung bay, càng lúc càng đen, da dẻ cũng trở nên trắng trẻo, cơ mặt cũng thay đổi, dung mạo càng lúc càng trẻ ra, cho đến khi trở thành hình dáng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Sau lưng có tiếng vật rơi xuống đất, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, nhìn thấy U Vô Tà đang nằm trên mặt đất, trên mặt có một nụ cười khổ.

“Vài trăm vạn năm công lực của lão phu, như vừa rồi đã truyền hết cho ngươi rồi. A a” U Vô Tà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên đỏ bừng, đôi mắt từ đỏ hồng đã biến thành màu đen, sáng như sao: “Có lẽ đây là báo ứng chẳng, ngươi không phải nói cần báo thù sao, đây là cơ hội tốt nhất đấy.”

Phong Vân Vô Kị trầm mặc im lặng, tiếp theo làm sao đây, hấn không thể ra tay được, trông bộ dạng của U Vô Tà , y đã tỉnh lại hoàn toàn.

Khối chân kh trong cơ thể vận chuyển, là chân khí hùng hậu mà Phong Vân Vô Kị không dám nghĩ đến, mệnh môn như biển lớn, vô cùng vô tận.

Nhìn thấy U Vô Tà không ngừng thổ huyết, Phong Vân Vô Kị đưa ra một tay, nắm lấy tay U Vô Tà , chân khí mạnh mẽ truyền vào cơ thể U Vô Tà .

U Vô Tà ho khan, cười thảm nói:”vô dụng thôi, ta biết, thương thế của ta không thể khỏi được, tuy nói ta trong tình huống thần trí mê hồ mang toàn thân công lực cấp cho ngươi, nhưng không phải bản thân chắc chết,thì sao lại làm như thế.Phá diệt đạo chủ công tham toạ hoá, ngay cả bằng ta trăm vạn năm khổ tu cũng không dám trước mặt y quá lời, một chiêu tấn công bằng thần thức của y, đã làm thần thức của ta đến rang giới bị huỷ diệt, như vậy ta chắc chắn chết.Ta khổ tu trăm vạn năm, một thân tu vi tuy không lọt vào mắt siêu cấp cao thủ, nhưng cũng không phải là đồ bỏ. Ngươi mới đến Thái cổ, khiếm khuyết duy nhất là công lực, có trăm vạn năm công lực của ta, ngươi ít nhất giờ có chỗ dựa, ít nhất, ngươi cũng hơn đa số người ở điểm khởi đầu. Đã có công lực duy trì, ta nghĩ, các võ học cổ quái của ngươi, có lẽ đã phát huy ra được 8 thành uy lực rồi.

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kị vẫn trầm mặc im lặng, U Vô Tà cười thảm vài tiếng, cố gắng đứng dậy, run rẩy đi ra bên ngoài.” Xong rồi, ta vốn đối với ngươi không tốt, không nên đưa ngươi đến nơi này... Ngươi đi đi, ta U Vô Tà tuy đã cùng đường mặt lộ, nhưng quyết không để ai cười vào mặt.

“Ngươi có di nguyện gì muốn ta làm không?” Phong Vân Vô Kị đứng thẳng người, bình tĩnh nói.

U Vô Tà cười lớn: “Ha ha ha..., tốt, không hổ là đồ đệ của ta...ta truyền cho ngươi trăm vạn năm công lực, ngươi không cần cảm ơn ta, chỉ cần thay ta giết ,một cao cấp yêu ma tên là Lộ Tây Pháp là được rồi.”

“Ta biết rồi, ngươi đi đi...”

”A a... Cuối cùng cho ngươi một lời cảnh cáo, tuyệt đối không nên đi kiếm phá diệt đạo chủ,tuyệt đối đừng nghĩ thay ta báo thù....không thể phủ nhận, ngươi là người ngoài lạnh trong nóng...Ngàn vạn lần nhớ lấy.Phá Diệt người không thể địch được,

Ngày sau khi người thành đỉnh phong cao thủ, có thể cùng anh hùng trong thiên hạ so cao thấp thì hăng hay.Nên nghĩ đến chuyện bằng danh vọng của Phá diệt đạo chủ, sao có thể sống giữa hai vực Tuyết vực và Dao vực, mà cả hai vực chủ không động đến y!..”

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, nói:Ngay cả không phải vì người, chỉ bằng sĩ nhục ta phải chịu, ta cũng không tha cho y, ta Phong Vân Vô Kị đã nói là làm...”

Sau lưng đột nhiên im lặng, Phong Vân Vô Kị quay người , chính đang nhìn thấy giây phút cuối cùng của hàn trì Thiên Ma U Vô Tà .

Thân hình cao lớn đứng giữa đất trời, toàn thân công lực mất hết, thân thể y trong gió dần dần biến thành tro bụi, tiêu tán trong không trung, ngay một chút dấu vết cũng không còn...

Ôi!

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, hai tay giơ lên trời, trên không một đám mây đen đang chuyển động, đầy sự bi thương.Lúc này, Phong Vân Vô Kị bắt đầu mê mang,sau khi U Vô Tà chết đi, hẳn nhất thời không biết nên đi đâu làm gì.

Như đang thấy,bóng hình của U Vô Tà xuất hiện trên bầu trời nhìn hẳn. Phong Vân Vô Kị trong lòng bây giờ hoang mang, không biết bản thân đối với y hận hay cảm kích nhiều hơn...

19. Chương Thứ 19:đao Vực Tuân La Sứ

Cái mỏ sắc dài mở lớn, một cột lửa lớn đường kính hơn ba xích cuộn cuộn bắn về phía Phong Vân Vô Kị .

Ngọn lửa còn chưa tới nơi, trong bán kính trăm trượng, không khí như bị đốt cháy, phát ra âm thanh lách tách.

Nếu như là trước đây, nhìn thấy một con yêu cầm mạnh như vậy, Phong Vân Vô Kị chỉ có thể chạy trốn, né tránh, nhưng hiện tại, Phong Vân Vô Kị không cần như thế nữa.

Áo quần toàn thân lất phất bay theo gió, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn thẳng con yêu cầm, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì.

Vào lúc cột lửa phun trúng Phong Vân Vô Kị thì, chỉ thấy Phong Vân Vô Kị nghiêng người bước sang bên trái một bước, thân thể tuy thể nghiêng theo, ngọn lửa bay sát qua người Phong Vân Vô Kị .

“Chết đi!” Phong Vân Vô Kị nói lạnh lùng, tay phải chỉ như cây kiếm, chém nghiêng ra một kiếm, chỉ thấy trên không một đạo khí màu trắng mờ mờ lướt qua,con yêu cầm phun lửa mới bay được thêm hơn năm chục trượng, đột nhiên trên cái cổ dài có một vết máu nhỏ, sau đó cái cổ đứt ra làm đôi,cái cổ dài cùng cái đầu từ trên không rơi xuống,mồm vẫn phun ra lửa, còn một nửa thân thể theo quán tính lướt ra xa mới rơi xuống.

Từ vết cắt nơi cổ yêu cầm, một lượng máu lớn chảy ra, mùi máu nhanh chóng cuốn hút các yêu thú thích máu trong rừng tuyết bên dưới.Từng tiếng gầm rú truyền lại,yêu thú với thể hình khổng lồ như quả núi nhỏ từ các hướng chạy tới,thăng hương thi thể yêu cầm rơi xuống.

Vài chục con yêu thú nhanh chóng đến bên thi thể yêu cầm, bắt đầu tham lam cắn xé. Còn có nhiều yêu thú mạnh mẽ đã phát hiện Phong Vân Vô Kị trên không, một con yêu thú hình dáng giống linh cẩu , lông dài toàn thân, đột ngột ngẩng đầu phát ra một tiếng hú, sau đó vọt lên từ mặt đất, như tên bắn phóng tới Phong Vân Vô Kị .

Cái chết của U Vô Tà ,luôn làm Phong Vân Vô Kị cảm thấy khó chịu trong lòng, ngày trước, có lúc suýt chết trong tay yêu thú,hiện tại,những con yêu thú này lại tìm đến hẳn. Phong Vân Vô Kị trong lòng đột nhiên tràn đầy sự khát máu.

“Ta cần phát tiết một hồi.” Phong Vân Vô Kị tay phải giơ lên, trong tay xuất hiện một cây kiếm bằng dài, bởi trăm vạn năm công lực duy trì, mũi trường kiếm có một lớp kiếm khí màu trắng nhạt không ngừng phát ra,thân hình hơi chuyển động, Phong Vân Vô Kị từ trên không lao xuống,không né tránh ,trực tiếp đón lấy con yêu thú....

Yêu thú rống lên một tiếng, tiếng kêu sợ hãi, thân kiếm rõ đã đâm ngập nhục thể, trong rừng tuyết liên tục vài canh giờ, khi Phong Vân Vô Kị rút cây trường kiếm bằng băng ra từ đầu một con yêu thú cao vài chục trượng, thân thể khổng lồ của nó đổ ra mặt đất, thân thể phân ra làm bốn. Bốn phía quanh yêu thú, còn có nhiều khối máu thịt, đều là thi thể các yêu thú, hiện đã không thể nhìn ra khối nào là thân con nào.

Nơi rừng tuyết đầy mùi máu tươi, lúc này không thể kéo những con yêu thú đầu não giản đơn, có tính khát máu nữa, ngược lại, bọn chúng lùi ra rất xa Phong Vân Vô Kị, chui vào tận trong rừng sâu.

Húuu! Phong Vân Vô Kị đột ngột ngưỡn lên trời hú lên một tiếng, tiếng hú vọng thẳng lên trời, sau lúc lâu tiếng vọng vẫn chưa tắt hẳn. Lúc này trên cơ thể Phong Vân Vô Kị là máu tươi của yêu thú, nhưng Phong Vân Vô Kị cảm thấy thoải mái hơn nhiều, từ khi đến thái cổ đến nay, không có lúc nào được thư thân, cuối cùng, đã không cần tiếp tục trốn tránh yêu thú nữa.

Phong Vân Vô Kị chưa rõ nên đi đâu, thu thập xong đám yêu thú, lúc này cũng không vội, tiện ở lại trên một ngọn núi, trên núi tạo một cái hang động, ở lại trong đấy, cửa động lấp lại, đóng cả 6 giác quan, lúc này cũng không cần lo lắng yêu thú ngửi mùi tìm đến.

Trong hang hẹp, Phong Vân Vô Kị ngồi bên trong, ngoài cửa hang gió tuyết vẫn thổi, xa hơn nữa là vực sâu trăm trượng, một thế giới lạnh lẽo băng giá, toàn một màu bạc, nhưng tất cả những điều ấy cùng thế giới bên trong hang động vô quan. Cửu chuyển sinh tử huyền công vận khí, từng cỗ hàn băng chân khí mạnh mẽ nhanh chóng chuyển thành chân khí bản thân. Tuy nhanh, nhưng trăm vạn năm công lực không phải tầm thường, ngay với tính chất đặc biệt của cửu chuyển sinh tử huyền công đã không thể trong một lúc mà tiêu hoá hết.

Vận khí chân khí không cần tâm thần khống chế, bằng tự động vận chuyển. Phong Vân Vô Kị quan sát chân khí trong cơ thể vận hành, cảm thấy không có gì đáng ngại, liền tự trầm nhập vào trong tự tu, bắt đầu tu luyện ý niệm kiếm thể đại pháp.

Ý niệm kiếm thể đại pháp đệ nhị trọng thiên, tầng thứ 2, Thiên Ma kiếm. Một loạt văn tự cổ xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kị, nhưng Phong Vân Vô Kị chỉ mới cảm thụ được một nửa, liền cảm thấy chân khí trong cơ thể muốn vận động, vận khí theo một quỹ đạo chưa từng thấy qua, một cảm giác kì diệu bao trùm ở đan điền, Phong Vân Vô Kị cảm thấy bản thân ẩn ước nắm được một lực lượng thần kỳ.

Kiểm khí khổng lồ đang hội tụ trong lòng, càng lúc càng mạnh, đến tự tu cũng phải dừng lại, Phong Vân Vô Kị toàn lực cố áp chế cỗ kiếm ý không chịu khổng chế ấy. Thân thể chấn động càng lúc càng mạnh, Phong Vân Vô Kị có một cảm giác trùng động mạnh mẽ, xuất thủ, xuất thủ.

“Không xong, sức mạnh tinh thần của ta bùng nổ, không phải là tu luyện có được, tinh thần ngưng tụ không đủ, khó mà điều khiển được kiếm ý cường độ này... người sáng tạo ý niệm kiếm thể đại pháp này thật quá lợi hại, bản thân đã thêm hơn trăm vạn năm công lực, nghĩ đã đủ sử dụng, không ngờ ý niệm kiếm thể đại pháp này, ngược lại yêu cầu với tinh thần còn nhiều hơn yêu cầu về lực lượng. Không trách tên là ý niệm.” Phong Vân Vô Kị trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Ngoài ngọn núi Phong Vân Vô Kị ẩn thân, từng khối băng tuyết rơi đổ, làm cả ngọn núi như muốn bị đổ vỡ. Vào lúc Phong Vân Vô Kị không có cách nào áp chế cỗ kiếm ý ấy thì từ phía đông một cỗ khí tức bàng bạc nhanh chóng kéo đến, như sóng thủy triều lên liên miên bất tuyệt, như biển lớn không bến bờ.

“Đao khí!” Cỗ khí tức mạnh mẽ ấy Phong Vân Vô Kị không phải không biết, chỉ có người theo đao đạo đạt đến trình độ kinh người mới có thể phát ra đao ý ấy. Cỗ đao khí mạnh mẽ như thủy triều lên kéo tới, ngay sắc trời cũng bị biến đổi.

Trong cơ thể Phong Vân Vô Kị kiếm ý dưới sự dẫn dụ của đao ý, lúc này nổ ra, vô hạn kiếm ý nghênh đón vô hạn đao ý. Kiếm ý cùng đao khí cùng trên không trung đánh giết, tàn nhẫn điên cuồng.

Mượn áp chế của đao khí, Phong Vân Vô Kị cuối cùng áp chế được cỗ kiếm khí khổng lồ, chớp mắt làm kiếm ý đang khiến bầu trời biến sắc biến mất không vết tích.

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, trước mắt là một người cao chạm hang động, một đại hán cao 8 xích đang im lặng nhìn hắn, toàn thân áo choàng dài, trên ngực dùng chỉ bạc thêu hai chữ ‘Đao Vực’, dưới chữ dạng cổ triện là một thanh đao sắc vàng kim.

“Người là ai?Sao lại ở đây?Người có thấy một người đàn ông áo đen qua đây không” Đại hán cao 8 xích bắt đầu truy hỏi, trong lời nói mang theo một cỗ ngạo khí.

Phong Vân Vô Kị hiểu rõ, người này là người phát ra vô hạn đao ý.

“Tại hạ đang tự tu, chưa thấy qua ai khả nghi,không biết các hạ xưng hô như thế nào?” Phong Vân Vô Kị đứng dậy, nói. Phong Vân Vô Kị tự thấy công lực không bằng đối phương, hơn nữa người này đứng ở vị trí là cửa ra duy nhất, trong lòng không muốn cùng y nói chuyện, nhưng cũng không dám đắc tội.

Người này trong mắt loé lên tia nghi ngờ, tử tế nhìn qua Phong Vân Vô Kị , hình như có chút cổ kị nói: “Ta là người dưới quyền đao hoàng Tuần la sứ thứ 17 của Đao vực, lần này vâng lệnh điều tra chuyện người Ma Vực xâm nhập Đao vực.Người có phải là hộ vệ Phá diệt điện dưới quyền Phá diệt đạo chủ?”

“Không phải”. Phong Vân Vô Kị không muốn cùng y nói chuyện quá nhiều, tên phá diệt đạo chủ vừa lọt vào tai, làm tinh thần hắn dao động.

Người này như nhìn thấy được điều gì, đánh giá lại Phong Vân Vô Kị , sau đó nói: “Đã vậy, tại hạ cáo từ..Hi vọng huynh đệ sau này gặp lại, huynh đài không biết có phải là một vị đệ tử của Nam thắng Bắc Đấu trường giáo, có một câu xin nhớ kĩ, đây là địa bàn của đao vực, không phải kiếm tông. Hừ!”

Người này nói xong bay đi mất,biến mất nơi đường chân trời.

Đến khi người ấy biến mất một lúc lâu, Phong Vân Vô Kị mới thở ra một hơi, người này tu vi quá cao minh, cho dù y cực lực thu liễm, nhưng loại đao khí trong vô ý phát ra, có thể dẫn phát chân khí trong cơ thể Phong Vân Vô Kị trùng động,chỉ muốn cùng y đánh một trận, cảm giác ấy vô cùng khó chịu.

“Đó, là người Đao vực sao? Đao ý thật mạnh,nhưng,tại sao kiếm ý của ta và đao ý cầu y xung đột nhỉ?” Phong Vân Vô Kị trong lòng suy nghĩ. Rõ ràng, người này nhận nhầm Phong Vân Vô Kị thành đệ tử của môn phái tu kiếm gọi là Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái.Tuy nhiên Phong Vân Vô Kị lười phủ nhận.

Đứng dậy,nhìn thế giới băng tuyết mênh mông bên ngoài cửa hang, Phong Vân Vô Kị hít một hơi dài , sau đó từ trên đỉnh vực nhảy xuống.

Phong Vân Vô Kị muốn bề U Minh Phong trước để xem xét,sau đó đến Đao vực bên cạnh một chuyến, phi thăng còn chưa lâu, Phong Vân Vô Kị đã nghe thấy truyền thuyết về Đao vực cùng Tuyệt vực.Đối với 2 nơi này, Phong Vân Vô Kị muốn đi tham quan.

Xác định phương hướng xong, Phong Vân Vô Kị đã xác minh hướng Hư Không phá diệt điện của Phá diệt đạo chủ, đi theo hướng động phủ trước đây của U Vô Tà .

Cùng lần đầu đến đây hoàn toàn không giống nhau,Lần đầu bị U Vô Tà bắt đến thì, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy một nơi hoang vắng, trên đỉnh núi tuy có vài bóng người nhưng đều như xác chết, không có một chút khí tức. Lần này công lực bạo tăng, U Minh Phong trong cảm ứng tự nhiên khác biệt.

Ngọn núi cao vài chục vạn trượng này, mỗi khi qua đều bị một loại khí tức bao bọc, đó là do người tu hành quá lâu, làm chân khí cùng ngọn núi dung hợp lại thành một thể.

Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, vài vạn cỗ khí tức cường độ không giống nhau xuất hiện trong não.trong những khí tức này,có khí tức mạnh mẽ vượt xa Phong Vân Vô Kị , nhưng đại đa số khí tức cùng Phong Vân Vô Kị tương đương công lực.Chân khí của mỗi người, không kể công pháp nào, đều mang theo sát khí dày đặc, đó là chứng minh trên tay từng nhúng máu tươi.

“Người không chết!” Sau lưng truyền lại một tiếng kinh hô, âm thanh rất quen thuộc.

Phong Vân Vô Kị quay người lại. Một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong mắt, Phong Vân Vô Kị lộ ra một nụ cười:“Thì ra là người.”

20. Chương Thứ 20: Tây Môn Y Bắc

“Ta nên xưng hô với người như thế nào?” Phong Vân Vô Kị cười nhìn kẻ mới đến.

“Sư phụ người không nói cho người sao?Tiểu quỷ, Trảm Phách Thủ là ta.” Người đó cười,tay chìa ra,lúc lắc: “Đưa thứ đó ra đây,ta tha mạng cho người.”

“Cái gì ?”

“Đừng giả hồ đồ với ta, lão quỷ U Vô Tà lần ấy ra ngoài không phải vì Huyền Minh Quyển trong truyền thuyết sao?Đưa ra đây, ta cho người một con đường sống, hiện tại lão quỷ đã chết, không ai bảo vệ cho người nữa đâu.” Trảm Phách Thủ sắc mặt biến đổi, độc ác nói.

“Người nhận thấy người đang cùng ta nói chuyện sao?” Phong Vân Vô Kị thu lại nụ cười,lạnh lùng nói.

Kẻ đó không nói nữa, chỉ ác độc nhìn Phong Vân Vô Kị , một bàn tay bắt đầu mở ra.

Nhanh như chớp, Phong Vân Vô Kị không nói thêm,chân phải đạp một cái xuống đất,như tia chớp hướng Trảm Phách Thủ lao tới,tay phải nắm trong không khí, một cây trường kiếm bằng trong suốt hình thành, chém một kiếm vào ngực Trảm Phách Thủ.

“Người!...” Trảm Phách Thủ vừa kinh vừa giận, không ngờ Phong Vân Vô Kị đột nhiên động thủ, nhưng từ đó hẳn biết, Phong Vân Vô Kị một khi nhận thấy đối phương là địch nhân, không nói lời thừa.Tuy việc xảy ra vội vã,nhưng vài trăm vạn năm công lực của Trảm Phách Thủ không phải vứt đi,tay phải nhanh như điện xẹt giờ ngang trước thân, đỡ trên đường đi của cây trường kiếm .

Ầm!Trường kiếm không ngờ ầm một tiếng nổ thành mạt bằng vụn, nhưng Trảm Phách Thủ cũng bị một kiếm đánh bay, ở không trung bay đi vùn vụt về phía sau.Có câu ‘Nhân Lúc Người Bệnh, Muốn Mệnh Người’ (* Sẩn nhĩ bệnh, yếu nhĩ mệnh) Phong Vân Vô Kị tiện tay vẫy một cái , lại một cây trường kiếm xuất hiện trong tay, hai chân nhảy bắn lên hướng tới Trảm Phách Thủ bay nhanh tới.

“Người dám!” Trảm Phách Thủ phần nộ, chốc lát ổn định thân hình, vội một chưởng vỗ ra, một đạo băng chưởng khổng lồ xuất ra, hướng Phong Vân Vô Kị đánh tới.

Trên thân kiếm vang lên không ngớt, keng keng keng!!! Phong Vân Vô Kị trong chốc lát phát ra hơn ngàn kiếm tấn công, khi băng chưởng còn cách một trượng thì bị kiếm đâm hở ra một khoảng trống, sau đó thân người lọt qua, mềm dẻo như rắn xuyên qua chưởng phong, đâm tới hai mắt Trảm Hồn Thủ.

Phong Vân Vô Kị không phải là kẻ mới vào nghề,ở thế giới Thái cổ này, bởi công lực không đủ, cho nên nhiều chiêu thức tinh diệu không xuất ra được, nhưng giờ sau khi nhận được toàn thân công lực của U Vô Tà , Phong Vân Vô Kị đã đứng ngang cùng đại đa số người , thậm chí có mặt còn giỏi hơn, như so sánh về mặt chiêu thức.

Mắt thấy trường kiếm bằng của Phong Vân Vô Kị sắp đâm trúng mắt Trảm Phách Thủ thì,hai ngón tay đột nhiên xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kị , như từ trước đến giờ nó vẫn ở đó, nhẹ nhàng kẹp lấy, Trường kiếm bằng bằng bị giữ chặt, không thể tiến thêm một phân nào.

Trảm Phách Thủ khuôn mặt lạnh lùng,tay còn lại xuất ra như điện xẹt, đập nhẹ vào trường kiếm một cái, một tiếng quỷ kêu gào từ tay của Trảm Phách Thủ truyền tới, theo đó một đám khói đen từ tay phải thoát ra, theo trường kiếm bằng bằng nhanh chóng lao hướng tới đốc kiếm.

Bằng bản năng, Phong Vân Vô Kị sát giác đám khói đen có chút quỷ dị, không đợi đám khói đen chạm tới thân thể, còn cách một đoạn, ngón giữa búng một cái, rắc một tiếng, thanh kiếm thuần do hàn khí kết thành gãy rời.Nhưng Trảm Phách Thủ trong lòng bức tức,mắt thấy Phong Vân Vô Kị bật thoát ra đằng sau, làm sao có thể để hắn dễ dàng đi được.Trường kiếm gãy kẹp trong tay trái nhanh chóng bắn ra.

Kiểm bị nhiễm màu đen thành tà kiếm xé gió nhanh chóng hướng Phong Vân Vô Kị bắn tới.

Phong Vân Vô Kị hít vào một hơi,áo trên người bắt đầu rung động kịch liệt,sau đó trong con mắt ngây ngốc của Trảm Phách Thủ,lòng ngực đã chậm chậm ngửa ra sau,như cây liễu lay động trước gió, đoạn kiếm đáng ra bắn trúng đầu Phong Vân Vô Kị ,chỉ lao sát qua ngực hắn, đâm vào một ngọn núi băng đằng xa nổ tung.

“Hồn lảo, kiếm vừa rời của ai?!” Một nam tử sắc mặt dữ tợn từ trong núi băng bay lên, đứng giữa không trung,thét to vang bốn phương: “Trả động phủ lại cho ta!”

Vào lúc Phong Vân Vô Kị bằng Liễu Như Tùy Phong thân pháp né được một kiếm quái dị của Trảm Phách Thủ thì một vật từ ngực hắn rơi ra, bị nam tử đang giận dữ lấy được.

“Huyền Minh Quyển?” Người này vô ý đọc lên.

Trảm Phách Thủ sắc mặt biến đổi, nhìn nam tử trên không, vội vàng nói: “Nguyệt Ma, đó không phải đồ của ngươi, mau trả lại cho ta.”

Phong Vân Vô Kị sắc mặt cũng biến đổi, vô ý sờ lên trên ngực, quyển sách U Vô Tà để lại vẫn còn ở đó. Chạm tay vào, một mảnh trống trơn, áo che trước ngực sớm đã không còn, chỉ còn dấu vết rách nát. Ngay Phong Vân Vô Kị cũng không cảm giác thấy.

Phong Vân Vô Kị nhìn về phái Trảm Phách Thủ, ánh mắt trở nên vô cùng cẩn trọng, đám khói quái dị ấy chỉ lướt sát qua, chưa chạm vào người mà y phục đã rách ra một lỗ to, nếu thực sự bị đánh trúng, không biết như thế nào?

Còn về quyển sách, Phong Vân Vô Kị không quan tâm, Huyền minh quyển chỉ có hạ quyển, đa phần đã bị cắt xén, hơn nữa nội dung trong đó Phong Vân Vô Kị đã sớm thuộc lòng, do vậy, không quan tâm việc mất quyển sách.

Phong Vân Vô Kị không quan tâm, không phải người khác cũng không quan tâm, ‘Huyền Minh Quyển’ mấy chữ nói ra, nam tử ấy đã vội hối hận, nhìn quanh bốn phía, xung quanh mập mờ những bóng người, còn có vài chục người nhắm hướng đám người Phong Vân Vô Kị bức đến.

Phong Vân Vô Kị lập tức cảm thấy áp lực trên người tăng lên vài lần, dưới sự chú ý của nhiều người, sức ép nặng nề bởi khí tức, ngay như hiện tại công lực hắn bạo tăng, có cố gắng cũng không bằng.

“Các người muốn làm gì? Đây là sách Huyền Minh Quyển, là ta lấy được trước, kẻ nào dám lấy của ta.” Nguyệt Ma giữ chặt Huyền Minh Quyển, cho vào trong ngực áo.

Bình ! Bình!

Hai tiếng vang lên, một lão già trông khoảng 60 tuổi âm u lạnh lẽo, tóc xoã trước ngực, mặc áo choàng liền đầu, tay phải có đeo một chiếc nhẫn bằng ngọc xanh, đẩy 2 người phía trước ra, đi ra, lạnh giọng nói: “Nguyệt Ma, thứ này ngươi không tiêu nổi đâu, bỏ ra đi.”

“Hừ, Âm Dương Tán Nhân, ngươi muốn cướp sao?” Nguyệt Ma phản nộ chỉ lão già.

“Ngươi thấy thế nào?” Âm Dương tán nhân cong một ngón tay lên, một chút quang mang màu đen trên đầu ngón tay lập loè.

Con ngươi của Nguyệt Ma co lại, nhìn chòng chọc vào điểm quang mang màu đen, mồm nói: “Âm Dương tán nhân, ngươi nếu dám ra tay, ta ngươi sau này gặp không chết không nghi.”

“Đe dọa lão phu sao?” Âm Dương tán nhân sắc mặt biến đổi, bực dọc nói: “Bằng vào ngươi, dám chọc vào bọn ta.”

Âm Dương tán nhân vừa nói xong, sau lưng y lập tức đi ra 7 người cao gầy không giống nhau.

“Bảy so với một, ngươi thấy thế nào? Ngươi làm gì có tư cách gì mà cùng ta bàn bạc điều kiện.”

“Thật sao?” Một âm thanh bình đạm bay đến, mọi người sắc mặt biến đổi, là ai mà lúc này có gan dám xuất ngôn khiêu chiến. Âm Dương tán nhân nguyên khí động vào, thêm vào 7 cao thủ tà đạo, ai cũng không dám thiếu cẩn trọng chọc vào y.

Mọi người nhìn quanh bốn phía dưới đất, Phong Vân Vô Kị mắt đưa theo, nghe âm thanh phát ra từ dưới chân, liền nhìn xuống dưới. Bên dưới là một nam tử khoảng ba mươi khuôn mặt anh tuấn, toàn thân bạch y bay bay, trên eo lưng đeo một thanh trường kiếm màu tuyết, không nhanh không chậm hướng không trung bay tới.

Người này tuy có một mình, nhưng phong thái vượt trên khí thế mọi người, như trong giữa trời đất này, chỉ có một người, một kiếm. Ngay cả mây đen u ám nhiều năm cũng đã biến thành màu trắng.

Vào sát na người này xuất hiện, đang hiêu trương Âm Dương tán nhân, khi người ấy phá băng tuyết ra, đi từ từ trên không, đều bước lại thì trở nên vô cùng khó nhìn, toàn thân công lực vận chuyển điên cuồng, tay phải ngưng tụ 8 thành công lực, sẵn sàng ra tay.

”Tây Môn,.. Tây Môn Y Bắc ...!!Có người kêu kinh hoàng.

Người ấy ngưỡng đầu lên,tóc dài trắng tuyết, đôi mắt lạnh như hàn băng, đây không phải là trong khoảng khắc, mà là một loại lạnh lẽo đến thấu xương.

“Muốn ra tay với ta phải không?”

Âm Dương tán nhân lạnh sống lưng,vô ý lùi lại một bước.

21. Chương Thứ 21: Nhất Chiêu, Nhất Kiếm.

“Huyền Minh Quyền? Là vũ học Huyền Minh Quyền trong lời đồn do Minh Vực Thánh Tôn sáng tạo ra, các bản lưu truyền không dưới vài chục bản?” Tây Môn Y Bắc không ngạc nhiên nói, tóc dài từ trên đầu xoắn xuống, bao trùm khuôn mặt.

“Sao? Người cũng muốn?” Âm Dương tán nhân trào phúng nói: “Thì ra mọi người cùng một đường , không ai kém ai.”

“Bằng vào người,mà dám so cùng ta!” Tây Môn Y Bắc chậm chậm liếc qua Âm Dương tán nhân.

Âm Dương tán nhân im bật, nhưng chợt to gan nói: “Tây Môn Y Bắc ,ngươi đừng khi người thái quá, cho dù ngươi là người duy nhất khiêu chiến Phá Diệt đạo chủ không chết.”

Phong Vân Vô Kị thâm quan sát, phát hiện sau khi kiếm khách tóc trắng quái dị tên Tây Môn Y Bắc xuất hiện, cả tràng đều đã bị y ép đứng im, những tà đạo cao thủ tính tình cô ngạo đối với y như mười phần sợ hãi.

Tây Môn Y Bắc nhìn qua Phong Vân Vô Kị , Phong Vân Vô Kị lập tức cảm thấy kiếm ý nặng sát khí ẩn giấu trong người y , kiếm ý ấy như đã hoá vật thật, chỉ có trong ánh mắt y, mới có thể nhìn thấy.

Các cao thủ Thái cổ, trên dọc đường nhận biết, mỗi một người không nghi ngờ gì đều có khí tức lộ ra, có khí tức vô cùng lạnh lẽo, có khí tức mạnh mẽ ,ngay cả muốn lại gần cũng rất khó khăn, rất ít người giống người này, mang kiếm ý toàn thân thu liễm vào trong cơ thể, không lộ một chút nào ra bên ngoài, trừ đôi mắt.

Phong Vân Vô Kị lúc này trong lòng rất tò mò , nhìn kỹ lại, giật mình phát hiện, kiếm đạo cao thủ tên Tây Môn Y Bắc , mỗi cử động đều theo một quy luật, mỗi lần y dùng sức trên hai tay, chỉ cần là mượn quán tính là được,mỗi lần y bước chân,đều mượn lực gió.Người này tuy cùng mọi người một kiểu đi chậm trên không, nhưng công lực y tiêu hao ít hơn rất nhiều so với mọi người,thật ra mà nói,người này có một thói quen vô cùng đặc biệt,nghĩa là,không quản làm gì,đều muốn tiết kiệm thể lực hết mức,chân khí cũng vận hành theo phương thức ấy.

“Huyền Minh Quyền trong tay hắc là của ngươi phải không?” Tây Môn Y Bắc quay người, đối với Phong Vân Vô Kị nói.

“Chính xác là từ ngực áo ta rơi ra.”

Tây Môn Y Bắc chuyển hướng Nguyệt Ma không nói gì, chỉ im lặng nhìn hắc, nhưng ý muốn thể hiện ra thật dễ hiểu.

Nguyệt Ma đứng đó ngây ngốc, có lúc sờ vào Huyền Minh Quyền trong ngực áo, có lúc lo sợ nhìn trường kiếm Tây Môn Y Bắc đeo, trên mặt biểu hiện thần tình do dự.

Lúc lâu, cuối cùng tay Nguyệt Ma trong ngực áo bỏ ra,sợ hãi cuối cùng đã chiến thắng tham lam.

“Từ đây! Huyền Minh Quyển này là ta phát hiện trước, ngươi muốn cầm đi, sao dễ dàng như vậy được.” Trảm Phách Thủ đột nhiên cất tiếng ngăn cản.

Tây Môn Y Bắc đột nhiên quay người, tàn ảnh của hàn quang ở eo lưng loé lên, cất lên một đường cầu vồng, các cao thủ tà đạo mặt không còn chút máu, hàn quang đầy trời làm trời đất biến sắc.

Kiểm quang làm thiên địa biến sắc xuất ra nhanh mà đi còn nhanh hơn, chớp mắt đã đến mục tiêu, Tây Môn Y Bắc bạch y tung bay, một thanh kiếm dài 3 xích đang chỉ thẳng vào cổ Trảm Phách Thủ, hai ngón tay có thể giáp kim đoạn ngọc của Trảm Phách thủ lúc này vẫn giữ tư thế chuẩn bị.

Nhanh, quá nhanh! Tại tràng không một người nào nhìn rõ Tây Môn Y Bắc xuất kiếm như thế nào, kiếm quang loé lên, đã chỉ thẳng cổ Trảm Phách thủ, đến hai ngón tay mà hấn nhờ đó kiều ngạo còn chưa kịp phản ứng.

Mọi người tại tràng, có người công lực cao hơn Phong Vân Vô Kỵ không ít, nhưng tu vi trên kiếm đạo không có ai bằng Phong Vân Vô Kỵ. Bằng kiếm đạo tu dưỡng của Phong Vân Vô Kỵ, tự nhiên nhìn ra, nam tử kì quái đang thổi tuyết, tốc độ xuất kiếm, đã đạt đến cực hạn của con người. Xuất thủ trước hay sau, đối với người này không có ý nghĩa gì, cái gì mà chiếm tiên cơ đối người này cũng vô hiệu.

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên.

“Ta chỉ có một chiêu, chỉ xuất một kiếm, chỉ cần tiếp được một kiếm của ta, bản Huyền minh quyển này là của người đó.” Tây Môn Y Bắc bình tĩnh nói, sau đó từ từ rút kiếm về.

“Thật sao?” Âm dương tán nhân liếc qua Trảm Phách Thủ kinh nghi hỏi.

“Thật!”

“Tốt...” Nhưng câu nói sảng khoái của Âm Dương tán nhân còn chưa nói xong, liền nghe thấy bên cạnh truyền lại tiếng òng ọc, nhìn theo hướng tiếng động, nhìn thấy Trảm Phách Thủ một tay bịt lấy cổ họng, một tay chỉ hướng Tây Môn Y Bắc mắt mở trừng trừng, tiếng òng ọc chính phát ra từ cổ họng y.

“Ngươi có ý kiến gì, Trảm Phách Thủ?” Âm Dương tán nhân liếc qua Trảm Phách Thủ, nói lạnh tanh.

“Ngươi....Ngươi...” Trảm Phách Thủ trên mặt tràn đầy sự kinh khủng, trước mắt kinh hãi của mọi người, nơi cổ họng Trảm Phách Thủ đang bịt tay một dòng máu tươi chảy ra, đột ngột cái đầu nghiêng về một bên, từ trên vai rơi xuống, một cột máu từ vết cắt trơn nhẵn phun ra, sau đó, thân thể hấn rơi thẳng xuống từ trên không.

Tây Môn Y Bắc, một kiếm ấy tuy không đâm trúng cổ hấn, nhưng kiếm khí đã cắt đứt cổ họng hấn. Tại tràng mọi người đều cho Tây Môn Y Bắc hạ thủ lưu tình, không biết Trảm Phách Thủ trong giây phút ấy đã là một người chết.

Một ngọn gió nhẹ thổi qua, thổi tung bay một đám hoa tuyết, một cổ hàn ý bao trùm cả U Minh Phong, những người chứng kiến cảnh vừa rồi, bất giác lạnh sống lưng.

Âm Dương tán nhân vẽ đắc ý trên mặt đã không còn, chỉ còn lại vô hạn kinh khủng.

“Huyền Minh Quyển ấy, ta không cần nữa.” Âm Dương tán nhân run run nói, sắc mặt trắng bệch.

Âm Dương tán nhân cùng 7 người sau lưng cùng lùi lại đằng sau, nhưng Tây Môn Y Bắc nhìn cũng không thèm nhìn qua bọn họ.

“Cẩn thận!”

Tây Môn Y Bắc lúc này đang quay lưng lại với đám người Âm Dương tán nhân, từ góc độ của Phong Vân Vô Kỵ vừa kịp nhìn thấy Âm Dương tán nhân trong lúc định chạy bỗng nhiên quay lại, lộ ra nụ cười dữ tợn, cùng lúc quay người bắn ra một khối lập loè hắc mang.

Mắt thấy khối hắc mang chớp mắt đã bắn tới chỉ cách nơi Tây Môn Y Bắc không đầy một xích, nhưng Tây Môn Y Bắc vẫn không cử động, Phong Vân Vô Kỵ bất giác bắt đầu lo lắng. Nhưng chuyện lạ đã phát sinh, khối hắc mang nho nhỏ còn cách Tây Môn Y Bắc khoảng 3 tấc thì đột nhiên phân 2, tiếp đó lại tiếp tục mỗi phần phân chia thành một nửa. Một nửa, một nửa, lại một nửa.....

Khối hắc mang không ngờ phân chia thành vài trăm đến hàng nghìn điểm đen, bắn ra bốn phía.

Ầm Ầm Ầm!

Khi từng điểm bắn vào núi băng thì nơi tiếp xúc hoàn toàn nát vụn.

Vào lúc này, Tây Môn Y Bắc đột nhiên quay người lại, tay phải cầm chuôi kiếm, bắn ra kiếm khí trùng thiên, kiếm khí bắn ra rồi lập tức thu vào, nhưng ở ngoài vài trăm trượng, đám người Âm Dương tán nhân đột nhiên đứng im, liền đó giống như khối hắc mang, chia ra vài phần ,từng dòng máu tươi chảy ra, từ không trung rơi xuống....

“Cho người!” Nguyệt Ma vút ngay Huyền Minh Quyền đã nóng trong tay, như vút một hòn đá, sau đó đầu không quay lại, vài giây sau, biến mất trong những ngọn núi mênh mông.

Tây Môn Y Bắc , tay ngửa lên, bản huyền minh quyền liền rơi vào tay y.

“Các người còn ở lại đây làm gì?”

Nghe thấy âm thanh của Tây Môn Y Bắc , các cao thủ tà đạo tranh nhau bỏ chạy, chốc lát đã đi hết sạch, như chưa từng xuất hiện. Phong Vân Vô Kị bất giác cảm thán, uy của Tây Môn Y Bắc , chỉ có thể đến thế mà thôi.

“Cho người!” Đối với Huyền Minh Quyền mà các cao thủ tà đạo tranh đoạt, Tây Môn Y Bắc thuận tay vút ra, nhìn cũng không thèm nhìn qua.

22. Chương Thứ 22: Liễu Như Tùy Phong Thân Pháp

“Tại sao cái gì?” Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu ,nhìn Phong Vân Vô Kị , mỗi một cử động, có một vẻ tiêu sái,từ từ phát tán ra xung quanh.

“Tại sao muốn giúp một người lạ như ta?” Phong Vân Vô Kị không thừa nhận đối phương vô duyên vô cớ giúp đỡ bản thân.

Tây Môn Y Bắc ngón tay búng ra một cái, Huyền minh quyền vừa bị người tà đạo tranh cướp, đánh nhau vỡ đầu chảy máu bị y vút về phía Phong Vân Vô Kị ,sau đó quay người, bước từng bước trên không, hướng về phía xa đi tới.

“Bởi vì ngươi cũng là một kiếm khách.” Âm thanh của Tây Môn Y Bắc từ phía trước vọng lại, mang theo một nỗi niềm tịch mịch.

“Bởi vì ta cũng là một kiếm khách?” Phong Vân Vô Kị tử tế cân lường câu nói ấy, đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì đã không còn thấy kiếm khách thần bí kia nữa.

“Thiếu niên này, ngày sau ở U Minh Phong, do ta bảo hộ.Ai dám động vào y, thì sẽ như ngọn núi này.” Âm thanh của Tây Môn Y Bắc như u hồn dưới địa ngục phiêu đ lang trong không trung, nhưng Phong Vân Vô Kị biết đó chỉ là âm thanh lưu lại của y từ trước.

Câu nói vừa xong, một ánh kiếm quang từ chân trời loé lên, vừa hiện ra đã biến mất, lúc lâu không có âm thanh, bốn phía một khoảng tĩnh lặng.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên phía trước Phong Vân Vô Kị , một ngọn núi cao ngàn trượng đột nhiên từ sườn núi đứt rời ra, từ sườn núi trở lên trên từ từ trượt xuống, rơi xuống sơn cốc, tiếng vọng vang lên trong thời gian dài.

Trời đất thêm im lặng và lạnh lẽo, chỉ còn tiếng gió thổi trong không trung.

Chỉ có một chiêu, chỉ xuất một kiếm.

Kiếm đạo như vậy, khả dĩ đã đạt tới đỉnh phong rồi. Phong Vân Vô Kị im lặng đứng trên không, nhìn hướng Tây Môn Y Bắc rời đi, đột nhiên có chút sáng tỏ. Người này tu kiếm đã bước vào một thiên đạo, hơn nữa

nay đã tu đến cực chí của thiên đạo ấy, tu kiếm như vậy, đã không còn gì nữa. Người như vậy mà nói, chỉ có một chiêu, chỉ xuất một kiếm, nhưng một kiếm này, ai có thể đỡ được.

Một chiêu xuất ra, một kiếm lập tức phân thắng phụ, địch không chết, thì ta chết, đó là kiếm thuộc sát đạo!

Tình hình Tây Môn Y Bắc xuất kiếm, Phong Vân Vô Kị thử nghĩ bản thân đối diện với một kiếm ấy: Một ánh kiếm quang hoành không xuất thế...

Mồ hôi từ trên trán rơi xuống như mưa, một kiếm ấy, Phong Vân Vô Kị tự nhận tất tử. Một kiếm ấy, đã mạnh đến độ, hoàn toàn không quản chiêu thức của đối phương, cảnh giới một chiêu giết địch.

“Người ấy là người như thế nào? Có thể khả dĩ cầm kiếm, tu đến dạng cảnh giới nghe thấy đã phát sợ ấy.” Phong Vân Vô Kị lầm rầm nói, đầu hướng lên trời, nhất thời đã phát ngốc.

Lúc lâu, Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, đi theo phía Nam, thế giới băng tuyết này, không thích hợp cho y ở lại...

Trên đường trải qua từng ngọn núi, vô số đạo thần thức lướt qua trên người y, rồi như thủy triều rút nhanh chóng quay lại, uy danh của Tây Môn Y Bắc, không ngờ lớn như vậy.

Nửa ngày sau, Phong Vân Vô Kị cuối cùng đi khỏi thế giới băng tuyết này, đứng ở biên giới tuyết vực, một nửa là băng tuyết, một nửa là vùng đất trời xanh tươi, nơi ng giữa băng tuyết và đất đai, một bóng người màu nâu, ngạo nhiên ở đó.

Bóng người màu nâu quay người lại, một đầu tóc nâu dài tung bay, lộ ra một đôi mắt trắng dã. Người này cười nhìn Phong Vân Vô Kị đang bước trên không, nói: “Chúng ta, lại gặp lại rồi.”

Sát na người này quay người lại, tâm thần Phong Vân Vô Kị chấn động mạnh: “Là người.... Hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện.”

Người áo nâu gật đầu, thông thả dùng chân phải đạp vào không khí, chớp mắt, biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện ở nơi trước thân Phong Vân Vô Kị không đầy mười trượng, biến hoá do cực tĩnh đến cực động ấy, làm người nhìn khó chịu vô cùng.

“Người không chết, đạo chủ rất giận dữ.” Hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện ngữ khí không có chút biến hoá, như một xác chết biết đi không có tình cảm.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng: “Các người thật thông minh, tại sao vừa rồi không động thủ, đợi ta rời khỏi nơi này, mới xuất hiện? Liệu có phải là sợ Tây Môn Y Bắc .”

“Người áo nâu bình thản gật đầu, bình đạm nói: ”Kiếm đạo của y quá cực đoan, ta không muốn cùng y liều mạng! Cũng không hẳn nếu cần.”

“Người ra tay đi.” Phong Vân Vô Kị không muốn nói nhiều, đã biết rõ đối phương không thể lay động, bản thân chuẩn bị tùy thời đối phó với tấn công của đối phương.

Nam tử áo nâu ngẩng đầu lên, nhìn Phong Vân Vô Kị bình tĩnh, trường kiếm từ trong ống tay áo to bên phải xuất ra, trường kiếm tuy chưa rời khỏi vỏ, nhưng Phong Vân Vô Kị đã nghe thấy tiếng kiếm reo càng lúc càng rõ .

Một vỏ trường kiếm màu nâu từ trên không bắn ra, Hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Không kịp nhìn rõ, linh cảm một ánh kiếm quang sắc nhọn đã sắp tiếp cận thân thể, Phong Vân Vô Kị hít một hơi dài, thân thể lập tức trở nên mềm dẻo, trượt ra phía sau.

Nơi nguyên là chỗ của Phong Vân Vô Kị, hữu hộ pháp của Phá Diệt Hư Không điện lại xuất hiện, trong tay phải của hắn nắm chặt chuôi kiếm, là một tư thế cầm kiếm kì quái.

Hộ pháp áo nâu ngẩng đầu lên, trong ánh mắt loé lên tia kì dị, sau đó đầu cúi xuống, phía Phong Vân Vô Kị, hộ pháp áo nâu lại xuất hiện, một kiếm chém lên một vết, một đạo kiếm khí màu nâu mờ mờ phá không bay tới.

Nhưng Liễu Như Tỳ Phong thân pháp của Phong Vân Vô Kỵ đã có thể phát huy mười phần uy lực, chỉ cần một chút gió, có thể làm y mượn thể bay đi, đường kiếm khí chém vào hư không.

Hữu hộ pháp thu lại trường kiếm, quét lên một đường bên thân, rồi như bất động, lập tức Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy, đó chỉ là một tàn ảnh, bản thân hắn đã không còn ở tại chỗ cũ.

Sau lưng một tia kiếm khí vô thanh vô tức thâm tập, nhưng chỉ phóng qua bên dưới Phong Vân Vô Kỵ.

Một kiếm lại một kiếm, liên miên bất tuyệt, trên kiếm phát ra lớp khói cổ quái tán phát ra, không trung có mùi vị thối nát, trong không trung, đã xuất hiện thêm mười người áo nâu, một người vừa biến mất, lại có thêm nhiều người mới sinh ra, mỗi người áo nâu đều giữ những tư thế bất đồng khi vung kiếm.

Nhưng càng thêm quỷ dị là Phong Vân Vô Kỵ. Đó không phải là những động tác của con người có thể làm được, thân thể cong cong lướt đi, như một tờ giấy, theo ý về góc độ bề cong. Hữu hộ pháp xuất thủ hơn ngàn kiếm, nhưng không đắc thủ được một kiếm.

“Đây là võ học gì của người vậy?” Âm thanh của hữu hộ pháp trên không vang vọng, một chữ vừa nói, một chữ khác đã phát ra từ hướng khác.

Phong Vân Vô Kỵ từ giọng nói người này đã cảm thấy một chút dậy sóng trong lòng, trong lòng người này đang cực kỳ chán nản cùng buồn bực.

“Liễu Như Tỳ Phong thân pháp” Phong Vân Vô Kỵ tiện mồm nói.

Đột nhiên, ảo ảnh đầy trời đột nhiên biến mất hết, cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, nam tử áo nâu lại xuất hiện, chiếc áo choàng lớn lay động theo gió.

“Có tuyệt thể thân pháp như thế này, người đã ở vào thế bất bại, kiếm của ta, có mạnh hơn nữa, cũng không thể làm người bị thương.” Nói xong, sau đó ngẩng lên, vô kiếm từ trên đất bay lên chui vào trong tay y.

Keng! Trường kiếm nhập bao, nam tử áo nâu không quay đầu nhằm hướng U Minh Phong đi tới.

“Đợi ta thu liễm được kiếm khí, không còn phát ra chút gió nào, sẽ lại tìm người!”

Âm thanh xa dần, nhưng người đã không còn tung tích..

23. Chương Thứ 23: Đại Tự Tại Bất Động Căn Bản Ấn.

“Các người là ai? Sao lại chặn đường của ta?” Phong Vân Vô Kỵ quát lên.

Mười hai người tự động phân ra, ẩn ước chặn hết đường thoát của Phong Vân Vô Kỵ. “Không sai, đại ca, theo lời đồn, Huyền Minh Quyền có lẽ không nghi ngờ gì đang ở trong tay y.” Một nam tử áo trắng khác nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ nói to.

“Huyền Minh Quyền, các người vì Huyền Minh Quyền mà đến?” Phong Vân Vô Kỵ kinh nghi nói.

“Không sai, quả nhiên là y!” Người đứng đầu một tiếng quát to, mười hai người thân hình vội bắn ra, bao vây lấy Phong Vân Vô Kỵ. Hự lên một tiếng, mười vị người Dao vực áo choàng tung bay, cơ thể phát ra từng đạo khí tức bá đạo, mười hai cổ đao khí vô hình tung hoành đan xen, hoàn toàn bao vây không gian hoạt động của Phong Vân Vô Kỵ.

Áp lực vô hình, như ngọn núi Thái sơn đè trên vai, cường hoành đè Phong Vân Vô Kỵ xuống.

“A!” Phong Vân Vô Kỵ quát to một tiếng, vô hạn kiếm ý từ trong cơ thể phóng ra, cố gắng chống cự đao khí của mười hai người.

“Hự! Xuống đi!” Mười hai người không biết vô sỉ lấy nhiều đánh ít, đột ngột kêu to một tiếng, toàn lực phóng ra đao khí, mang theo Phong Vân Vô Kỵ rơi xuống mặt đất.

Ầm! Như sao băng rơi, mười ba người rơi xuống mặt đất làm nổ một khối đất lớn.

“Người đừng hi vọng chạy thoát,việc người Đạo vực muốn làm, trước giờ không ai có thể chống lại!” Đạo đạo cao thủ Vi Đạo nhìn thẳng Phong Vân Vô Kị , quát lạnh.

“Các người muốn làm gì?” Phong Vân Vô Kị giận dữ quát, mười hai người nguyên công lực không thấp hơn y, lại liên thủ, căn bản y không có cách chống lại, dưới đất lúc này, đôi chân của Phong Vân Vô Kị đã ngấp vào trong đất, đao khí cùng kiếm khí khổng chế lẫn nhau, làm y không thể thoát thân ra ngoài.

“Bóp!bóp!” Một trận vỗ tay từ bên cạnh truyền lại, mọi người ngẩng đầu nhìn,thấy một nam tử khuôn mặt tuấn tú đang chậm chậm từ không trung đi xuống: “Người Đạo vực quả nhiên là thủ đoạn tốt,lần này vì Huyền Minh Quyển, không ngờ phải đi Đạo vực thập nhị cương tiên đến bắt một người mới luyện võ chưa nổi 3 năm, ha ha...quả nhiên là thủ đoạn tốt.”

“Người Ma vực?Các người đến làm gì?” Trong mười hai người đi ra một nam tử lông mày dày, mắt to, phần nộ nhìn người mới đến.

“Các người làm cái gì,bọn ta muốn làm cái ấy.Nam tử này, Ma vực bọn ta cũng muốn.”

“Cút!” Đạo đạo cao thủ uy mạnh quát to một tiếng,tay phải đã ấn trên vỏ đao,dừng lại một chút nói: “Hoặc giả, tử!”

Chữ tử vừa nói ra, mười hai người đồng thời tản rộng ra,vẫn vây lấy Phong Vân Vô Kị bên trong, cùng lúc mười hai đạo hàn quang từ trong vỏ đao loé lên, vô thất đao luyện thẳng hướng Ma vực thần bí cao thủ cùng 6 nam tử sau lưng y bổ tới.

Ma vực nam tử sắc mặt biến đổi, quát lên: “Nhanh lùi lại!” Chân đan xen vội vàng , hướng về phía sau lùi lại, cùng lúc một quyền đánh ra, một đạo khói đen như thủy triều kéo tới từ đầu quyền đánh ra, thẳng tới mười hai đạo vô thất đao khí đi tới.

Xoẹt xoẹt!Vô thất đao khí như cắt vải cắt đứt đám khói màu đen, tiếp tục bổ tới phía trước, nhưng trải qua cản trở của khói đen, 6 người Ma vực đã tranh thủ chút thời gian, tránh khỏi phạm vi của đao thế.

Ầm ầm ầm!

Đất đá vỡ nát, sau lưng 6 người Ma vực,trên nham thể cứng rắn lưu lại mười hai vết đao dài.

Một cỗ khí tức cường tuyệt cùng khí thế lăng uyên (*) Từ trong hư vô chợt nổi lên, bao trùm không gian của mọi người .Mười hai người Đạo vực cùng có cảm giác,cùng lúc ngẩng đầu nhìn hướng về một ngọn núi cao lớn.

Một nam tử tóc dài ngồi trên một khối đá lớn, thân thể nghiêng về phía trước,đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới,áo choàng dài phủ kín thân trong gió như bướm bay lượn.

“Phong ma?!!” Đạo vực thập nhị cương sắc mặt biến đổi mạnh,kêu lên kinh hoàng: “Người sao lại ở đây!”

Phong ma tu luyện một bộ Phong ma thiên hạ quyết, võ công đã đến cảnh giới xuất thần nhập hoá, trong Ma vực có danh vọng, người này xuất hiện, Đạo vực thập nhị cương tự thấy không phải đối thủ, trong lòng có ý muốn lùi.

“A a...là Đạo vực phải không?” Phong ma một tay vuốt tóc, trên miệng lộ ra một nụ cười nhạt: “Muốn cùng Ma vực chúng ta cướp người ,bằng vào vài người các người chỉ sợ chưa đủ tư cách.”

Nói xong,từ trên không trung nhẹ nhàng nhảy xuống, Đạo vực thập nhị cương sắc mặt kịch biến,mọi người liếc qua nhau,cùng lúc xuất thủ, mười hai đạo vô thất trường hồng thẳng hướng đỉnh núi lao tới.

Phong ma cười lạnh lẽo,thân ở trên không, nhẹ nhàng quay một cái, lướt tránh qua đao khí, quay một vòng nữa, hoá thành một cơn cuồng phong từ trên đỉnh núi thổi xuống.

Mười hai đạo thủ cho dù dùng đao như thế nào, vô pháp chém trúng nam tử thân là cuồng phong.

Ngọn gió sắc bén như một con rắn bạc, nhanh chóng lướt một vòng qua cổ mười hai người ,sau đó xuất hiện lại sau lưng mười hai người.

“Khách khách!...Mùi vị thật không tồi à!” Nam tử đó đưa ngón trỏ tay phải vào miệng,mút lấy một cách hưởng thụ,cùng lúc phát ra tiếng cười lạnh.

Phốc!Phốc!...

Mười hai người không cử động,đang giữ tư thế bỏ ra đao khí,thân thể khê rung,tiếp đó từng dòng máu từ trong lỗ chân lông toàn thân phụt ra,trong tíc tắc đã nhuộm đỏ y phục trắng bạch.Mười hai hán tử mắt mở trừng trừng,nhìn trời như không dám tin,thăng người ngã xuống.

“Phong ma thiên hạ quyết, dẫn công lực của đối thủ làm bạo huyết khí trong cơ thể, xuất thủ nặng bao nhiêu, thụ thương nặng bấy nhiêu.” Nam tử ấy quay người lại, nhìn Phong Vân Vô Kị : “Huyền Minh Quyền,đưa ta!”

Mười hai nam tử ép Phong Vân Vô Kị từ trên không rơi xuống,không ngờ lại bị người đàn ông danh xưng Phong ma một chiêu giết sạch,điều này làm Phong Vân Vô Kị như không dám tin vào mắt mình.Nhìn nụ cười thân thiện của Phong ma, Phong Vân Vô Kị trong lòng bất giác lạnh sống lưng.

Vô công lợi hại, Phong Vân Vô Kị tự thấy không phải đối thủ, từ trong người lấy ra Huyền Minh Quyền hạ,ngón giữa chỉ quyền sách làm người Dao vực cùng Ma vực đánh nhau vỡ đầu chảy máu, ung dung nói: “Huyền Minh Quyền hả?Đưa người cũng được , chỉ cần người trả lời ta một câu hỏi.”

Khi Phong Vân Vô Kị bỏ Huyền Minh Quyền ra thì trong mắt Phong ma loé lên một tia nhìn tham lam.

“Không cần đưa hân!” Một nam tử vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Phong Vân Vô Kị ,trầm giọng nói.

Phong Vân Vô Kị cất kinh,sau lưng lúc nào có người,y căn bản không phát giác,đến lúc người này cất tiếng, y mới biết.

“Đại Tự Tại tán nhân?!Người muốn nhúng tay vào chuyện của Ma vực bọn ta?!” Phong ma nghe thấy nổi giận.

Nam tử kia từ từ đi đến trước Phong Vân Vô Kị , y mặc một bộ y phục cũ màu trắng, đi chân trần, đầu trọc lóc,tướng mạo rất phổ thông,trên dưới toàn thân, không có một chút khí chất cao thủ,nơi xuất chúng nhất,chỉ có đôi mắt y, nơi đó có cỗ khí tức tự nhiên dễ gần.

“Người Ma vực,hành sự tàn bạo,toàn bằng ý thích, vị tiểu bằng hữu này ngàn vạn lần không thể đưa Huyền Minh Quyền cho bọn họ, không thì sẽ gây ra hoạ lớn.” Đại Tự Tại tán nhân cung tay với Phong Vân Vô Kị , nhẹ giọng nói.

“Là người tìm cái chết!” Phong ma tức giận quát lên một tiếng, thân hoá thành gió, biến mất trong không trung.

“Đại tự tại bất động căn bốn ẩn pháp!” Đại Tự Tại tán nhân hai tay bắt chéo, thân thể hơi cong, quát lên, áo choàng màu nâu xỉn như bằng sắt đột ngột thăng bằng,một cỗ chân khí vô hình từ cơ thể y phát ra tạo ở bên ngoài một đồ hình phòng ngự bát giác kì quái.

Vào lúc Đại Tự Tại tán nhân khởi động Đại tự tại căn bốn ẩn do y tự sáng tạo thì, Phong Vân Vô Kị có một cảm giác kì quái: nam tử trông không hợp mắt trước mặt như liền cùng mặt đất, y cùng mặt đất như liền vào một thể, y là đất, đất cũng là y,không thể lay động phân hào.

Tiếng gió gào thét,trong không trung đan xen với nhau, nơi đi qua, ngay mặt đất phía dưới cũng có xuất hiện các rãnh nứt.Nhưng không kể Phong ma tìm kiếm như thế nào, vẫn không thể tìm được sơ hở trên người của Đại Tự Tại tán nhân.

“Bỏ đi, ta không thể phá Đại tự tại bất động căn bốn ẩn của ngươi, Huyền Minh Quyền ngươi lấy thì lấy đi, người Ma vực bọn ta tuy lúc sẽ đến, hừ hừ, hẹn gặp lại, hi vọng lần sau gặp ngươi, ngươi vẫn còn mạng...” Tiếng của Phong ma càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất vô thanh vô tức.

24. Chương Thứ 24: Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái

Đại Tự Tán nhân mắt mở to nhìn Phong Vân Vô Kỵ đưa món bảo vật trong tay cho mình, cúi đầu nhìn ba chữ cổ trên bìa, nhất thời không kịp phản ứng. Hắn sao biết được, Phong Vân Vô Kỵ tự biết, ngay cả bản Huyền Minh Quyển này là bản thật, y cũng không có khả năng giữ được nó, thứ này không có phúc hưởng thụ, để trên mình, chỉ mang họa.

Luc lâu, Đại Tự Tán nhân hồi lại thần, thở dài một tiếng, mang Huyền Minh Quyển đưa lại cho Phong Vân Vô Kỵ : “Loại bảo vật này người như ta không nuốt nổi. Còn vấn đề mà người nói, ta có thể nói cho người.”

Đại Tự Tán nhân đột nhiên dừng lại, đánh giá trên dưới Phong Vân Vô Kỵ , kì quang trong ánh mắt sáng rực: “Người có phải phi thăng đến nay mới được hơn ba năm?”

“Không sai, mà sao như ai cũng biết vậy.”

“Là thế đó,” Đại Tự Tán nhân gật gù đầu, “Thời gian ba năm, tu luyện bằng người bình thường tu luyện hơn trăm vạn năm, Huyền Minh Quyển quả nhiên công hiệu vô cùng à! Không hổ là võ học do Thương Khung Minh vực thánh tôn sáng tạo ra.”

Lần này đã đến lượt Phong Vân Vô Kỵ cật kinh, một cảm giác bất hảo tràn đến, y ấn ước thấy vấn đề này vô cùng đáng sợ: “Ta đúng là phi thăng đến nay được 3 năm, nhưng đó căn bản cùng với Huyền Minh Quyển không có quan hệ.”

Đại Tự Tán nhân lộ ra một biểu tình như lí giải, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết, lí giải của hắn cùng những gì mình định nói không giống nhau, muốn giải thích, nhưng nhất thời còn không biết nên nói như thế nào.

“Ta chỉ không muốn Huyền Minh Quyển này rơi vào tay người Ma vực, bản thân không có ý muốn tranh cướp, quyển sách này, người có thể giữ lại. Võ học của ta có hạn, đối phó với người trong ma đạo như Phong ma, miễn cưỡng có thể, nhưng nếu gặp những kẻ lợi hại hơn thì không nổi....Vật trước mắt này là vật cả thiên hạ muốn có, nhất thiết cần cẩn thận ngàn vạn lần. Ngoài ra...Huyền Minh Quyển này là chí bảo, thế gian có thể làm một kẻ mới phi thăng, thực lực bạo trưởng như vậy, sợ rằng cũng chỉ có bảo vật này mà thôi.”

“Không phải đâu...kì thật, ta có thể trong thời gian ngắn, công lực bạo trưởng ,hoàn toàn bởi vì...công lực của ta nhận được hoàn toàn do quán đỉnh đại pháp của sư phụ ta.” (*) (Quán đỉnh đại pháp: công pháp truyền công).

“Sư phụ người có phải là U Vô Tà ?” Đại Tự Tán nhân sắc mặt biến đổi, lạnh giọng nói.

“Không sai, người sao biết...”

“Hừ!” Đại Tự Tán nhân quay người đi, đi ra bên ngoài: “Ta bằng thành ý đối đãi với người, nhưng người coi thường thành ý của ta. Hừ! Thiên Ma U Vô Tà , lúc ta đến còn gặp y, người lại dám nói công lực của người nhận được do y dùng quán đỉnh đại pháp. Hừ hừ! Thái cổ thế giới này, ai không biết một khi mất toàn thân công lực , nhất định hoá thành tro bụi, y nếu truyền công cho người, có lí nào vẫn còn sống.....Người hãy tự bảo trọng!”

Nói xong, Đại Tự Tán nhân đã đi mất, hiển nhiên là mang theo sự bất mãn cùng tức giận rời đi. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ căn bản không để ý, chấn động mạnh làm y thất thần, ngay cả trời có sập xuống, cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Sư phụ không chết?!” Phong Vân Vô Kỵ lầm rầm tự nói, như không tin vào tai mình: “Chính mắt mình nhìn thấy ông ta hoá thành tro bụi, sao lại có thể còn có người nhìn thấy ông ta?...Rốt cuộc là chuyện gì đây?!”

“Muốn biết chuyện gì sao? Để ta nói cho người nhé, a a...” Một âm thanh nhu mì dễ nghe truyền lại. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy trên núi cao, một nữ tử mặc áo đỏ đang nhìn y, một cái chén màu ngọc bích trong cánh tay dài trắng toát của nữ tử, nâng lên như đang uống, bên cạnh nữ tử, một nam tử áo

tím có thể miễn cưỡng tính là anh tuấn đang ôm nàng ta, một tay cũng cầm một chén rượu giống thế, nhưng nam tử đang ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt một khoảng hoang mang, như đang suy nghĩ điều gì.

“Các người là ai?” Phong Vân Vô Kị trong lòng trở nên phòng bị, ngày hôm nay những người thần bí xuất hiện đã quá nhiều.

“Ta!” Nữ tử áo đỏ bắt đầu cười lớn, cười đến gục xuống, cười đến Phong Vân Vô Kị cảm thấy kì lạ, nam tử bên cạnh nữ tử cũng đã bị tiếng cười kinh tỉnh, quay lại nhìn qua mỹ nữ áo đỏ, vô nhè nhẹ lên vai nàng ta, trên miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

“Ta, là đến giết ngươi!” Tiếng cười của nữ tử đột nhiên biến mất, trên khuôn mặt đẹp tràn đầy vẻ lạnh băng, âm thanh vừa dứt, đã từ ngọn núi cao vài nghìn trượng nhẹ nhàng nhảy xuống, hoá thành một vệt ánh sáng đỏ hướng Phong Vân Vô Kị bay tới.

“Thiên Sơn Lục Dương Chương!” Nữ tử dó giữa tay vỗ ra sáu chương, mỗi chương đều hoá thành một mặt trời máu trên không trung, hướng Phong Vân Vô Kị ập tới. Lục chương ập phát ra nhiệt lượng nóng bỏng, làm cả nhiệt độ cả không gian tăng mạnh.

“Địa ma kiếm!” Một thanh trường kiếm lớn hõ độn từ dưới Phong Vân Vô Kị phá đất mà lên, mang theo tiếng ầm ầm nghênh đón 6 mặt trời máu.

Ầm!

Gió lớn nổi lên, cát đá bay mù mịt, địa ma kiếm khí như cùng lúc đập vào 6 mặt trời đỏ máu thì cũng bị tiêu tán. Trong cát bụi mù mịt, một bóng đỏ lao tới, một cánh tay trắng bạch mang màu đỏ ập lên ngực Phong Vân Vô Kị.

Thân hình Phong Vân Vô Kị khê rung, đã tránh được chiêu thâm tập.

“Ha ha, nàng đã thua rồi.” Nam tử trên đỉnh núi đột nhiên xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kị, trong lòng Phong Vân Vô Kị cảm thấy quái lạ, vô ý ngẩng đầu nhìn, giật mình phát hiện, từ trên đỉnh núi tới bên cạnh đều là nam tử áo tím, mỗi một nam tử áo tím đều giữ các tư thế bất đồng.

“Tốc độ người này thật kinh người, tàn ảnh không ngờ thời gian lâu như vậy đều chưa tan.” Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị đối với 2 người này càng thêm kiêng kị.

Nam tử áo tím như cảm nhận được ý nghĩ của Phong Vân Vô Kị, cười nhìn qua hắn, sau đó quay người ôn nhu ngắm nữ tử áo đỏ, hay tay mở, ôm nàng ta nhẹ nhàng, trên mái tóc dài mượt mà của nàng ta nhẹ nhàng vuốt ve, trên miệng phát ra tiếng cười nhẹ.

“Hừ! Thiếp không tin thiếp còn không giết nổi hắn!” Nữ tử áo đỏ ấy cũng không động đậy, để cho nam tử kia ôm ấp, nhưng ánh mắt xuyên qua tay nam tử, lạnh lùng nhìn Phong Vân Vô Kị.

“A. ha, nàng không ngoan nhé, rõ ràng nói không dùng đặc tính khí tràng. Ha ha, Đông nhi, nàng nếu không dùng Thiên Ma khí tràng, thì tuyệt đối không thể đánh trúng y đâu, người này tu luyện thân pháp rất kì quái, căn bản không chịu lực. Nếu không thể thu liễm lực gió, tuyệt đối không thể đánh trúng y.” Nam tử một câu đã nói rõ đặc điểm võ công của Phong Vân Vô Kị, làm y chấn kinh.

“A. ...thiếp vốn không định giết hắn.” Ma nữ tên gọi Đông nhi đột nhiên cười, như hoa hồng nở rộ. “Tử Hoàng, chàng cần ra tay nhanh lên nhé, nơi này người đã càng lúc càng nhiều.”

“A....Người nhiều, có nhiều bằng người của Nam thắng bắc đấu kiếm phái chúng ta không?” Nam tử tên gọi Tử Hoàng hớp nhẹ một ngụm rượu trong chén ngọc, nói.

Người này vừa nói xong, bốn phía đang trống trải, từ xa đột nhiên nổi lên vô số cờ xí, bóng người dày đặc, mỗi cổ khí tức đều tương đối mạnh mẽ.

“Nam thắng bắc đấu, thiên hạ vô địch, Tử Hoàng bắt xuất, thủy dữ tranh phong!” Phía xa bóng người dày đặc nhanh chóng lại gần, những người này mặc kì lân khai giáp, xếp theo đội ngũ, bước trên không đi đến. Dẫn đầu là 4 cao thủ đang vác kiệu, dưới cái màn lớn, một nữ tử xinh đẹp mặc áo tím đang từ dưới màn che thò đầu ra, nhìn một nam một nữ đằng xa, yêu kiều nói: “Tử Hoàng, Đông hậu tử, ta đến rồi đây,

các người nhìn lần này ta dẫn theo cao thủ trong phái đến trợ trận, không tồi phải không...” Nói xong, nữ tử ấy làm một cái mặt quỷ khả ái, dương dương đắc ý cười to.

Nam tử tên Tử Hoàng thở dài một hơi, nhìn nữ tử ấy, lắc đầu chán nản nói: “Nàng mang toàn bộ cao thủ trong phái đến đây. Nếu có địch nhân xâm nhập,núi Nam thẳng bắc đầu sẽ như thế nào?”

Nữ tử mỉm cười từ trong màn lăng không nhảy ra,tiến vào trong lòng Tử Hoàng.

“Tử Ngọc à, muội quả nhiên cũng đến rồi.” Mỉm cười nữ tử tên gọi Đông Hậu nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dài của nữ tử,trong ánh mắt đầy sủng ái...

“A...Đông Hậu tử tử, Tử Hoàng không phải đã nói rồi sao, người nhiều dễ làm việc, nếu việc một đám người có thể làm, một người chưa hẳn đã làm được.Tử xem, muội rất nghe lời, đã mang toàn bộ cao thủ trong phái gọi đi.” Tử Ngọc ngẩng đầu, khuôn mặt khả ái làm Phong Vân Vô Kỵ có cảm giác kinh ngạc vì vẻ diễm lệ.

25. Chương Thứ 25: Tranh Đoạt

Thần tình ấy thật khiến người không nhẫn tâm cự tuyệt, nam nhân áo tím tên gọi Tử Hoàng sủng ái vỗ vỗ đầu Tử Ngọc, lắc lắc đầu, nhưng không lên tiếng ngăn cản.

Ngón giữa búng một cái, Phong Vân Vô Kỵ rất thoải mái đưa Huyền Minh Quyền vút sang: “Muốn xem phải không, cho nàng.”

Sự thoải mái của Phong Vân Vô Kỵ làm ba người cận kinh, như vậy là dễ dàng lấy được Huyền Minh Quyền!

Tử Hoàng nhận lấy Huyền Minh Quyền, nghi hoặc nhìn qua, sau đó đưa cho Tử Ngọc, Tử Ngọc cười hi hi nhận lấy, lập tức mở sách ra, tử tử coi xét.

“Tử Hoàng, tên khốn này cũng giống chàng.” Nữ nhân xinh đẹp tên gọi Đông Hậu thở thở bên tai Tử Hoàng, cười nói.

“Sao lại giống nhau?”,Tử Hoàng vẻ mặt hoang mang.

Người đẹp ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Một dạng nói láo và vô sỉ.”

“Tử Ngọc, sao rồi?” Nữ nhân áo đỏ truy hỏi.

“Đông Hậu tử tử,quyển sách này chỉ có quyển hạ,muội không nhìn ra là thật hay giả.” Nữ nhân áo tím ngẩng đầu,nhẹ giọng nói.

“Biết người sẽ giở trò!” Nữ nhân áo đỏ tên gọi Đông Hậu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên bật tới, một cánh tay duỗi ra thành trảo hướng tới cổ Phong Vân Vô Kỵ .

“Làm sao, lại muốn đánh hả?” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng đầy phẫn nộ, ồng tay áo dài khê vung, tiện trượt về phía sau.

“Bằng vào hai tay ngươi,dừng mong thoát khỏi tay ta.Thiên Sơn Chiết Mai Thủ!” Tay phải Đông Hậu khê rung,một điểm sáng đỏ từ ngón út phát ra,đâm thẳng tới trước mặt Phong Vân Vô Kỵ .

Phong Vân Vô Kỵ chỉ thấy trước mặt một ánh sáng đỏ, trong mờ ảo,vài điểm màu đỏ không ngờ bắt đầu to dần lên,từng bông hoa hiện ra,ẩn ước có hương hoa mai truyền lại,trong lòng khê run, không dám coi thường, toàn lực sử dụng Liễu Như Tùy Phong thân pháp , thân thể nghiêng đi cách tay Đông Hậu ba xích, trôi về phía sau.

“Người thật cho rằng ta không thể làm gì người sao?” Đông Hậu đại nộ, một khoảng sắc đỏ diện tích mười trượng vuông bùng sáng, bao trùm Phong Vân Vô Kỵ bên trong.

“Thiên Ma khí tràng.” Lờ mờ, Phong Vân Vô Kị nghe thấy nữ nhân ấy kêu lên, ngay sau đó chân khí trong cơ thể chuyển động hỗn loạn, thất kinh bất mạch không chịu sự điều khiển, Liễu Như Tuy Phong thân pháp theo đó bị phá giải.

Một bàn tay trắng như ngọc nhanh như chớp tóm lấy cổ Phong Vân Vô Kị, bên tai truyền lại âm thanh nhu mì của Đông Hậu nhưng trong tai Phong Vân Vô Kị lại vô cùng khủng bố: “”Lần này, ta xem ngươi đỡ như thế nào.”

Rắc!Băng vụn tung toé!Một cây kiếm băng nát vụn dưới tay Đông Hậu, Phong Vân Vô Kị vội vàng trong khoảnh khắc tạo thành một cây trường kiếm án giữa cổ mình và tay Đông Hậu,thể bản thân qua được một kiếp.

Phong Vân Vô Kị chân phải điểm một cái,thân thể bay về phía sau với tốc độ tối đa.Đối với nữ nhân tên Đông Hậu, trong lòng Phong Vân Vô Kị thêm chút sợ hãi,sát na vừa rồi,y chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể hỗn loạn trong chốc lát,những việc khác y không hay biết gì.

“Đó là võ công gì?Thiên Ma khí tràng?Sao lại có thể như vậy?Ta cách nàng ta còn một đoạn cự li, nàng ta làm thế nào vậy, đột nhiên làm chân khí trong cơ thể ta tán loạn, thật quá mạnh!” Ý niệm trong đầu Phong Vân Vô Kị nhanh chóng xoay chuyển, mới thấy nữ nhân ấy lại muốn động thủ, vội vàng ngăn cản nói: “Từ đây!”

“Ồ,ngươi còn di ngôn gì muốn nói sao?” Nữ nhân áo đỏ Đông Hậu,trên mặt lạnh như băng.

“Quyển Huyền Minh Quyển này, là thứ duy nhất ta có.Tiến bộ của võ công bản thân ta,cùng Huyền Minh Quyển này không có quan hệ gì.Tin hay không là do ngươi!”

“Được rồi, Đông Hậu,lần này chúng ta đến đây, nguyên không phải Huyền Minh Quyển gì, trong tay Tử Ngọc đã có Thái Huyền Kinh, không cần võ công khác nữa. Thái cổ này, người trong kiếm đạo càng lúc càng ít, người này là một cao thủ, để y lại sẽ hữu dụng.” Lúc này,Tử Hoàng đã cất tiếng, y mở rộng hai tay, ôm lấy Đông Hậu từ phía sau, vẻ lạnh băng trên mặt Đông Hậu cũng đã tan ra.

“Thiếp đâu có định giết hắn, chỉ là muốn xem y có đủ tư cách gia nhập Nam thắng Bắc đấu kiếm phái chúng ta hay không thôi!” Đông Hậu cười hi hi nói, quay đầu lại hôn nhẹ một cái lên mặt Tử Hoàng.

“Không được,muội cũng muốn hôn.” Tử Ngọc quăng Huyền Minh Quyển đi, chạy lại, thơm một cái trên mặt Tử Hoàng.

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, thật không rõ quan hệ của bọn họ là thế nào.

“Gia nhập Nam thắng bắc đấu kiếm phái của bọn ta không?” Nam nhân tên gọi Tử Hoàng ngưỡng đầu ,nhìn Phong Vân Vô Kị ,cười nói, nam nhân này tướng mạo phổ thông, nhưng một nụ cười này, làm người khác sinh ra cảm giác rực rỡ như ánh mặt trời .

“Ha ha,y tốt của Nam thắng bắc đấu kiếm phái, thu thiếu niên này vào trong phái, rồi từ từ hỏi nơi giấu của Huyền Minh Quyển thật, a thật là một kế hay.” Một tiếng cười lạnh từ trên trời vọng lại,mọi người ngưỡng đầu lên nhìn,ngay dưới một đám mây, một người đàn ông thân hình cao hơn hai thước, đang khoanh tay đứng trên không.Người đàn ông này trên người mặc một bộ huyền thiết khôi giáp, gương mặt tục tằn hung tợn, da đen đúa, cổ ngắn ngắn, sau lưng một áo choàng trong không trung tung bay.Nơi duy nhất làm người khác cảm thấy quái dị là đôi mắt của y,ngay cả khi trời còn chưa tối hẳn,nhưng đôi mắt của y trông sáng như bó đuốc.

“Nam nhân này, Ma vực bọn ta cũng cần, Nam thắng bắc đấu kiếm phái. Tốt nhất đừng có nhúng tay vào!” Âm thanh ồm ồm của người đàn ông ấy trong không trung vọng lại,tiếng vừa dứt,đột nhiên cả vùng, từ trên không rơi xuống hoa lửa đầy trời, ở chính giữa, một hỏa cầu lớn từ trên trời rơi xuống.

“Hừ!Hoả ma Xích Luyện Tông!Dám trước mặt Tử Hoàng ta xưng cuồng,là người tự vào tử lộ!” Chương môn Nam thắng bắc đấu kiếm phái Tử Hoàng lạnh giọng nói, lãnh ý trong lời nói làm người nghe kinh hãi.

Phong Vân Vô Kị nghe tiếng quay nhìn sang Tử Hoàng,chỉ thấy Tử Hoàng ngưỡng đầu nhìn hoa lửa đầy trời,trong mắt vẫn đầy trầm tư, bóng người màu tím trước mắt Phong Vân Vô Kị từ từ mờ dần, trên không truyền lại một tiếng kêu thảm!Sau đó bóng người màu tím lại rõ trở lại.Trên tay y không biết từ khi nào đã

có một thanh trường kiếm màu tím, trên chuôi kiếm có treo một ngọc bội màu tím, lưỡi kiếm có một giọt máu đỏ thuận theo thân kiếm màu bạc, từ từ rơi xuống.

Bốp!

Một cánh tay thô trắng từ trên không rơi xuống, rơi cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, trên cánh tay hỏa diễm bốc lên, do vết thương, máu màu đỏ rực chảy ra, làm hỏa diễm bốc cao lên, lúc lâu không giảm.

Hoả cầu rơi vào giữa đám người Nam thắng bắc đấu kiếm phái, nổ tung, ép vài chục cao thủ của Nam thắng bắc đấu kiếm phái bay ra, sau đó, một bóng người đỏ rực từ trong hỏa diễm bắn ra, trên không hiện hình ra, chính là kẻ tên gọi Hoả ma Xích Luyện Tông, lúc này hắn đang ôm chặt bả vai tay trái, tay trái hắn đã đứt hẳn, máu đỏ rực không ngừng chảy ra.

Ầm Ầm! Sét đánh, sấm nổ, gió mạnh nổi lên, một con rắn bạc ngoằn ngoèo trên không, dưới bầu trời, từ bốn phương tám hướng kéo đến vài cơn lốc xoáy, mưa lớn trong giây lát từ trên trời rơi xuống, dưới mưa ngoài trăm xích không nhìn rõ mặt người.

“Ma vực ngũ tướng, đều vì Huyền Minh Quyển mà đến hả?...” Tử Hoàng bình tĩnh nói, trong tiếng nói không thấy một chút chấn động.

Bốn bóng người trên không dần dần xuất hiện....

26. Chương Thứ 26: Vong Ngã Sát Cảnh

Phong ma đứng dưới đám mây, tay mở ra, vài chục đạo lốc xoáy từ bốn phía kéo lại dừng tiến tới, chậm chậm chuyển động tại chỗ.

“Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái quả nhiên thực lực rất mạnh, lần này ngay cả thần bí chương môn Tử Hoàng cũng đã xuất động. Bọn ta bốn người tự thấy không thể đánh nổi người, nhưng nếu muốn đối phó thuộc hạ của người, chắc là không có vấn đề.” Phong ma cao giọng nói.

“Không sai, nếu Tử Hoàng chương môn hiện tại hồi hận còn kịp. Bằng không, a ha...bốp bốp!” Bên trái Phong ma một nữ nhân thân người kiều diễm, vẻ mặt dâm đãng cười nói, khẽ vỗ tay, tiếng vỗ tay không to, nhưng trong hoàn cảnh âm ỉ thế này, không ngờ có thể nghe thấy rõ ràng.

Cộp cộp cộp!

Tiếng chân bước chầm chầm từ bốn phía truyền lại, chớp mắt, từ trên trời dưới đất, cùng với sau những ngọn núi xuất hiện vô số bóng người, những người này cùng mặc một bộ khải giáp màu đen, một luồng khói nâu lưu chuyển bên ngoài cơ thể, như một dòng thủy lưu.

Người trong Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái do Tử Ngọc dẫn theo, trong chốc lát, đã bị người Ma vực bao vây lại. Từng cặp mắt hung tợn độc ác trừng trừng nhìn vào người Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái bên dưới.

“A ha ha...” Tử Hoàng bắt đầu mỉm cười, “Bằng vào những kẻ này, cũng dám huênh hoang trước mặt Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái chúng ta?”

Tiếng cười từ nhỏ đột nhiên biến thành to, Tử Hoàng bắt đầu cười lớn, Đông Hậu, Tử Ngọc cũng cười đến lăn bở ra, Tử Ngọc còn khoa trương đến mức bắt đầu ôm bụng kêu đau.

“Mấy vị đế quân của Ma vực các người chưa từng nói cho các người, nếu đối diện với chương môn Nam Thắng Bắc Đấu kiếm phái thì ngàn vạn lần không được thử chiến thuật biến người sao,” Nụ cười của Tử Hoàng chợt tắt, biểu tình lạnh lẽo nhìn lên trời.

“Hừ hừ, nói cho các người biết, chỉ cần một mình y cũng có thể giết toàn bộ các người.” Tử Ngọc bộ dạng dương dương đắc ý chỉ vào Ma vực ngũ tướng nói.

Tử Ngọc cười đến hoa chi loạn thoán (*), biểu tình đáng yêu trên mặt, thật làm người khác khó tin câu nói vừa rồi của nàng ta. Nhưng Ma vực ngũ tướng cùng Phong Vân Vô Kỵ trong lòng dâng lên một trận hàn ý.

Ánh mắt PHong Vân Vô Kị nhìn quanh bốn phía, phát hiện người của Ma vực ít nhất không dưới vài nghìn, hơn nữa võ công mỗi người không yếu, thấp nhất cũng đã có vài chục vạn năm công lực. Kẻ mạnh có đến vài trăm vạn năm công lực. Một kẻ muốn giết sạch từng này người, y là thần sao?

“Tử Hoàng, người thật quá nhiều, võ công của muội chỉ có thể giết từng người, ngay cả tốc độ có nhanh hơn cũng mất một khoảng thời gian, lần này muội không ra tay nữa, một mình chàng lo toàn bộ bọn chúng đi. Tất cả đều giết hết!” Vui vẻ cười hi hi nói, nội dung trong lời nói làm người khác phát lạnh, nữ nhân này coi mạng người như cỏ rác, thần tình này, chỉ có đã giết người nhiều vô số mới có thể có.

“Minh nhi, mấy người các người bảo vệ Tử Ngọc, người của Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái nghe đây, không cần nhúng tay vào, các người toàn bộ ngồi xuống, niệm nội công tâm quyết của Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái chúng ta!” Tiếng của Tử Hoàng truyền đi tứ phương, y như đã sắp ra tay, mọi môn nhân của Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái gương mặt hưng phấn, nghe xong không do dự ngồi xuống, từ từ vận chuyển công pháp của Nam Thăng Bắc Đẩu phái, một luồng khí màu tím từ cơ thể bọn họ phát ra.

Tử Hoàng ngửa đầu, nước mưa rơi trên trán y theo tóc dài trôi xuống, trong mắt y chỉ còn biểu tình trầm tư.

“Vong Ngã Sát Cảnh!” Âm thanh lạnh lùng của Tử Hoàng vang trong không gian, ngũ ma nghe thấy sắc mặt đại biến.

“Từ đây!...” Thuỷ ma là nữ giới duy nhất trong ngũ ma sắc mặt đại biến, vội vàng muốn ngăn Tử Hoàng lại, nhưng đã muộn, một luồng không khí kì dị bao phủ cả bầu trời, mặt đất. Một cỗ sát ý cường tuyệt bao trùm trời đất, bầu trời như càng thêm u ám, mây đen thêm dày.

Phong Vân Vô Kị cảm thấy một cây tuyệt thế sát kiếm đang chém tới, là một cây hung kiếm đã trải qua vô số lần giết chóc mới luyện thành, khí tức hung ác lạnh lẽo vô cùng, làm người ta muốn phát điên, làm người ta muốn rút kiếm ra tay.

Ầm ầm! Trên trời rần rạc ngàn ngàn, một ánh chớp giạt, bốn phía đột nhiên sáng bừng, pvvk giạt mình phát hiện vô số thanh vũ khí kì lạ trôi nổi trên không, trong ánh chớp phát ra ánh sáng sắc nhọn.

Đoàng!

Lại một đạo thiên lôi, vũ khí kì lạ đầy trời càng nhanh chóng từ trên không bắn xuống, tiếng kêu thảm từ bốn phía truyền tới liên miên bất tuyệt, ẩn ước có tiếng vật nhọn đâm chém cơ thể bằng máu thịt.

Lôi điện đột nhiên dừng lại, mây đen trên trời cũng đã tan, mặt đất sáng dần lên, nhưng nước mưa vẫn lộp bộp rơi.

Ánh mắt của PHong Vân Vô Kị nhanh chóng từ người Tử Hoàng rời đi, nhanh chóng quét qua bốn phía bên dưới, kinh hoàng! Vô cùng kinh hoàng! Trên các ngọn núi, chu vi xung quanh vô số người Ma vực bị đâm xuyên bởi chính vũ khí bản thân, đóng chặt vào núi, máu chảy như suối làm cả ngọn núi đỏ hồng, dọc theo sườn núi xác người chất như núi.

Trên núi, trên mặt đất, tràn đầy xác người, mỗi người đều mắt mở trừng, bọn họ chỉ có một biểu tình duy nhất là kinh khủng.

“Đó là võ công gì vậy, tại sao bọn họ chết vì binh khí của chính mình, tại sao vừa rồi ta cảm thấy chân khí trong cơ thể như không chịu khống chế, muốn phá cơ thể ra ngoài?... Bao nhiêu người, trong chốc lát đã bị giết, sao có thể như vậy!!!” Trong lòng PHong Vân Vô Kị đầy nghi vấn, Tử Hoàng, Đông Hậu, Tử Ngọc, những người này trong mắt y đều trong một lớp mây mù dày đặc thần bí, võ công của những người này đã hoàn toàn lật đổ nhận thức truyền thống của y về võ công.

“Người không ngờ giết bọn họ!...” Thuỷ ma giận dữ nói, Ma vực ngũ tướng mắt mở trừng nhìn thi thể đầy trên mặt đất, trong mắt như không tin vào những gì mình nhìn thấy.

“Chúng ta đi! Núi Nam Thăng Bắc Đẩu hôm nay quyết máu chảy thành sông!” Phong ma hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

Tử Ngọc ngoan ngoãn giúp Tử Hoàng khoác một chiếc áo ngoài bằng da màu tím, hai tay ôm chặt eo lưng Tử Hoàng, nghiêng đầu lộ ra một nụ cười rạng rỡ, nói với ngũ ma: “Tử Hoàng đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu

không phải vậy, các người sớm giống bọn chúng, nằm trên mặt đất rồi, uy lực Vong Ngã Sát Cảnh của Nam Thăng Bắc Đẩu các người căn bản không thể chống cự được.A.. ha...”

“Tử Hoàng, hay muội đem bọn chúng giết sạch đi nhé,..à.,không ngờ dám uy hiếp chúng ta.”Đông Hậu cười hi hi nói, không nhanh không chậm lấy từ trong ngực áo ra một đôi găng tay tím biếc, từ từ đeo lên.

“A,được rồi, bọn chúng chỉ là tiểu nhân vật, không đáng cho chúng ta ra tay!Tạm tha mạng cho bọn chúng đi!”Lời của Tử Hoàng bình hoà, nhưng hơn Đông Hậu càng khiến ngũ ma cảm thấy khuất nhục, nhưng nghĩ đến một bên chưởng môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái ,một bên chỉ là Ma vực ngũ tướng, hai bên chênh lệch về địa vị cũng là chênh lệch về thực lực.

“Chúng ta đi thôi, lần này tuy không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cũng có thu hoạch ngoài ý muốn,vô công của chưởng môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái không ngờ cường hân cùng quỷ dị như vậy, lần này thu hoạch cũng không nhỏ. ...Lần này là kinh nghiệm đáng nhớ,lần sau mọi người không nên coi thường môn phái do phi thăng giả hợp thành nữa.”

Hoả ma nhặt cánh tay đứt trên mặt đất, nhanh chóng theo sau tứ ma bỏ đi, trước khi bỏ đi còn nhìn lại một cách hung ác, lần này đi thật không cam tâm.

27. Chương Thứ 27: Đồn Ngộ

Tây Môn Y Bắc , người này kiếm đạo đã đạt đến một cực chí, kiếm y dùng, không trọng chiêu thức, chỉ trọng tốc độ. Như y từng nói, y chỉ cần một chiêu, chỉ xuất một kiếm.Một kiếm xuất ra, vạn người tuyệt không đỡ nổi.Nhưng Phong Vân Vô Kị cảm nhận được vô công người này có sơ hở rất lớn.Nghĩ đi nghĩ lại, không làm sao nghĩ ra. Cảm giác này vô cùng khó chịu, rõ ràng sắp bắt được , nhưng lại trở lên mơ hồ.

Một cái cực chí khác của kiếm đạo,là vị Tử Hoàng chưởng môn kiếm phái trước mắt.Tử Hoàng,thân pháp người này như đạt đến tốc độ xuất kiếm của Tây Môn Y Bắc , đi ngàn vạn dặm, nhưng nguyên địa vẫn lưu lại tàn ảnh, chính xác mà nói, rất khó phân biệt ảo ảnh thật giả. Phong Vân Vô Kị thậm chí không dám khẳng định, hai người con gái kia, một là Đông Hậu, một là Tử Ngọc lúc ôm y, là ôm chân chính y, hay là ảo ảnh của y. Người này có thể nói là đã hoàn mỹ, ‘Vong Ngã Sát Cảnh’ đặc thù của y, vừa quỷ dị lại mạnh.Nhưng cũng như thế, Phong Vân Vô Kị cũng có một cảm giác, y như cũng có một sơ hở nào đó mình chưa nắm được, là một cảnh giới không hoàn mỹ.

Tây Môn Y Bắc , Tử Hoàng, một người lạnh lùng, một người ánh mắt tư lự, hai người này không ngừng xoay chuyển trong đầu Phong Vân Vô Kị , hai người như đều cùng bắt đầu vùng kiếm trong não Phong Vân Vô Kị . Khi Phong Vân Vô Kị trong lúc vô ý cho hai người đụng độ, trong đầu ‘Ông’ một cái , sau đó như đã có một thứ gì đó được mở ra.

Một luồng kiếm ý mạnh mẽ làm Tử Hoàng cùng Ma vực ngũ tướng kinh tỉnh , Ma vực ngũ tướng đang muốn bỏ đi trong lòng khê động, quay đầu lại , nhìn về hướng đám người Tử Hoàng đứng.

Trong vài người, tu vi kiếm đạo tối cao là Tử Hoàng, trước khi cổ kiếm ý nổ ra, Tử Hoàng trong lòng đã có cảm giác, một tay ôm Đông Hậu, chân điểm một bước, như chậm mà cực nhanh rời xa Phong Vân Vô Kị .

“Ta đã hiểu rồi”, trong lòng Phong Vân Vô Kị vui mừng phát cuồng: “Kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc , trọng kiếm nhưng không trọng thân,do vậy, kiếm của y đã đạt đến cực khoái. Kiếm đạo của Tử Hoàng, trọng thân không trọng kiếm, hoặc có thể nói là trọng sát, kiếm đạo của hai người đều là kiếm thuộc sát đạo, xuất kiếm tất có máu chảy, nhưng không hoàn toàn như nhau. Tây Môn Y Bắc không có tốc độ của Tử Hoàng, Tử Hoàng cũng không có tốc độ xuất kiếm của Tây Môn Y Bắc !”

Phong Vân Vô Kị hiểu được điều này, trong não không ngừng vận chuyển công pháp, một vùng thông suốt . Kiếm ý hai người này trong não không ngừng thu phóng, Ý niệm kiếm thể đại pháp của Phong Vân Vô Kị không giống với người khác, hoàn toàn không nhìn vào hình thức biểu hiện của kiếm đạo đối phương, chỉ

nhìn qua một lần, một đặc tính khác của Ý niệm kiếm thể đại pháp đã hiện ra. Hấp thụ kiếm ý của người khác!

Trong lúc bất tri giác, Phong Vân Vô Kị bắt đầu vận chuyển kiếm ý của Ý niệm kiếm thể đại pháp, kiếm ý dưới sự thúc đẩy của kiếm ý của Tây Môn Y Bắc và Tử Hoàng, do bác kiếm ở đệ nhất tầng trong quá khứ không ngừng đề thăng, đột phá lên Địa ma kiếm kiếm ý, chưa tiến lên được đệ nhị trọng thiên đệ nhị tầng-Thiên ma kiếm.

Dưới sự thúc đẩy của kiếm ý, chân khí trong cơ thể Phong Vân Vô Kị bạo tăng! Bằng mắt thường có thể thấy thiên địa nguyên khí với tốc độ như sóng lớn tràn tới nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị, áo choàng trên người Phong Vân Vô Kị dưới sự trùng kích của nguyên khí tung bay phấp phới, ngay cả tóc trên đầu cũng như xà bàn vũ động(*).

“Tử Hoàng, người này cũng tu kiếm đạo, chàng xem y làm sao vậy?” Đông Hậu chỉ Phong Vân Vô Kị cùng với những luồng khí đang chuyển động bên dưới hỏi.

Tử Hoàng thở dài một tiếng, quay đầu liếc qua Tử Ngọc, sau đó trên miệng lộ ra một nụ cười khổ: “Thiên tư của người này, theo ta thấy, sợ rằng không dưới Tử Ngọc. Nghĩ lúc chúng ta vì muốn nhận được một thân công lực như hiện tại, tốn không biết bao nhiêu ngày đêm. Trước đây, ta còn nghĩ cao thủ là luyện công không ngừng nghỉ trong ngày tháng tịch tịch, khi người khác hưởng thụ tình ái, tình thân, thì chúng ta đối lấy tự tu. Bây giờ cuối cùng ta cũng biết, trên đời này còn có loại người này, bọn họ không giống chúng ta cùng trầm nhập vào tự tu không ngừng, chỉ cần một khi ngộ ra, thực lực liền bạo tăng. Tử Ngọc như vậy, người tên Phong Vân Vô Kị này cũng như vậy!”

“Tử Hoàng, chàng nói là y cũng thông minh giống muội?” Tử Ngọc không phục nhìn Phong Vân Vô Kị bên dưới nói.

Tử Hoàng sùng ái vỗ vỗ đầu nàng ta, không nói gì.

Trong mắt Đông Hậu sát khí nổi lên, “Tử Hoàng, nếu thiếp nhìn không nhầm, trong kiếm ý hiện tại của hần, không ngờ có kiếm ý Bắc Lạc Tử Tiêu của chàng! Người này lưu lại là một đại họa, không bằng giết y đi!”

“Nàng đồ kị hần sao?” Tử Hoàng khôi phục biểu tình thờ ơ, nhìn Đông Hậu không phủ nhận, nói tiếp: “Ta cũng đồ kị hần, điểm này ta không phủ nhận. Nhưng, chúng ta nếu cứ thấy một người thiên tư vượt chúng ta, lại giết một người, như thế, chắc cần giết hơn nửa số người ở Thái cổ này mới xong. A, kì thật ai cũng biết, tư chất của chúng ta rất bình thường. Với việc giết y, không bằng cho y một chút nhân tình, thiên tư của người này, ngày sau không kém mấy vị vực chủ của Đào vực, Ma vực. Ngày hôm nay, nhân y công lực còn thấp, không bằng quan hệ tốt với y, ngày sau Nam Thắng Bắc Đẩu kiếm phái của chúng ta cũng tính là thêm một bằng hữu, thêm một phần giúp sức.”

“Hừ! Chàng cho là ta không biết sao, nói cái gì mà đường hoàng như thế,” Đông Hậu liếc qua Tử Hoàng, điều cốt nói: “Nhìn y bây giờ, công lực trong thời gian ngắn bạo tăng, thêm vào thân pháp cổ quái của y, nếu không dùng Thiên Ma khí tràng làm loạn chân khí trong cơ thể y, ngay thiếp cũng không làm gì được y, hà huống, y lần này rõ ràng đã đột phá bình cảnh, muốn đánh bại chúng ta là chuyện không thể, nhưng nếu y muốn chạy trốn, bằng vào thân pháp cổ quái của y, ta với chàng cũng không làm gì được y. Hơn nữa, sớm nghe nói, lúc U Minh Phong Phá Diệt đạo chủ bức bách y quỳ xuống, y từng nghiêng rằng nói, ngày sau quyết rửa sạch mối nhục hôm đó. Lần này tuy nói, Nhiều người vì Huyền Minh Quyển mà đến, nhưng tin Huyền Minh Quyển trên người y, là do PHá Diệt đạo chủ truyền ra. Không kể việc này là thật hay giả, trên người y có thứ gì đó làm Phá Diệt đạo chủ cực kỳ cổ kị, bằng vào thân phận của Phá Diệt đạo chủ, mà phải như vậy, vì một kẻ phi thăng chưa được nổi 3 năm, làm chuyện như thế.”

“Nàng tóm lại thông minh hơn ta,” Tử Hoàng nắm chặt tay Đông Hậu, có chút lo lắng hỏi: “Ý của nàng là, chuyện Huyền Minh Quyển, chỉ sợ là giả?”

“Chưa hẳn, nhưng không loại bỏ khả năng Phá Diệt đạo chủ tá đao sát nhân!”

“Đã thế, chúng ta càng không thể hạ thủ với Phong Vân Vô Kị! Lần này tuy đẩy lùi được Ma vực ngũ tướng nhưng nhân vật cấp cao thủ trọng yếu của Ma vực chưa xuất hiện.” Tử Hoàng nhìn xuống bên dưới, nói: “Bảo vật như Huyền Minh Quyển, chỉ sợ Ma vực không dễ bỏ qua, không quản là thật hay giả, chỉ cần

có khả năng, Ma vực tuyệt đối không bỏ qua, hà huống lần này, là có khả năng là thật cao nhất. Duy có lần này!”

A!

Phong Vân Vô Kị vung hai tay lên, kiếm ý bàng bạc như thủy triều từ trong cơ thể phát ra, đằng sau lưng y như có một bàn tay khổng lồ, nhắc y vút lên vùng trời sau lưng y, như một cánh chim lớn, bay thẳng lên không, đến khi nhập vào một đám mây....

28. Chương Thứ 28: Thiên Ma Kiếm

“Hừ! Các người đều cho rằng ta đã tu luyện Huyền Minh Quyền chân chính, là của Thương Khung chủ Minh vực, đã như vậy, các người nếu muốn biết chỗ kỳ diệu trong đó, hãy tự xem lại phân lượng bản thân trước đã.” Phong Vân Vô Kị đã tự thừa nhận, có những kẻ một khi đã nhận định, cho dù người khác nói thế nào, đều không nghe, nếu không kết thúc với những kẻ đó chỉ là tự kiếm thêm phiền phức, không như mượn cơ hội này, uy hiếp một lượt, ít nhất, để chúng thấy bản thân cũng là cao thủ. Ngoài ra, Phong Vân Vô Kị tính Huyền Minh Quyền chỉ có quyền hạ, tác dụng căn bản không lớn, nhưng đối với mình thì không như thế, một ngày không nói ra, những kẻ mạnh mà tham lam tuyệt không dám giết mình.

Khi Phong Vân Vô Kị nói ra, tứ phía người người cất kinh, ngay cả ba người Tử Hoàng cũng kinh ngạc không kém, không hiểu tại sao y lại điên cuồng nói ra những lời ấy.

“Mang khẩu quyết của Huyền Minh Quyền chân chính ra!” Vài người từ trên núi bay lên, như những cánh chim lớn hướng Phong Vân Vô Kị lao tới.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kị lạnh lẽo, quát to một tiếng: “Các người thật coi ta như miếng thịt nằm trên thớt sao, tiếp Thiên Ma kiếm của ta!”

Hét to một tiếng, lúc này Phong Vân Vô Kị đã bằng tốc độ nhanh nhất chui vào trong các đám mây, trên trời một tiếng sấm nổ vang, thân người Phong Vân Vô Kị, bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chuyển dần sang màu đen, cuối cùng cả thân hình Phong Vân Vô Kị đã không thể nhìn thấy, triệt để cùng màu đen xung quanh dung thành một thể.

Một luồng gió mạnh từ trên không thổi xuống, tiếng gió rít kêu gào trên không, im lặng, im lặng tuyệt đối, ngay những kẻ đang lao tới chỗ Phong Vân Vô Kị cũng đã bị hiện tượng quái dị làm cho đỡ dần, cẩn thận quan sát dưới đám mây, nhìn một khoảng trời đột nhiên biến thành đen kịt.

Một cỗ kiếm khí hùng hậu từ trong không trung nổ ra, dưới sự tấn công của vô tận kiếm ý, mọi người đều phải cố gắng toàn lực vận chuyển công lực chống lại cỗ kiếm ý này, chỉ có Tử Hoàng vẫn thản nhiên, chỉ vào lúc ngưỡng đầu lên, đôi mắt dưới mái tóc dài lộ ra màu sắc kinh ngạc.

Thân hình Phong Vân Vô Kị dần từ trong vùng hư không hiện lên, y như đã biến thành một người khác, toàn thân bao trùm trong một làn khói màu tro, thần sắc lạnh lùng, cuồng ngạo, hai tay dần mở ra, đột nhiên chỉ nghe y hét lên một tiếng, một đạo kinh thiên động địa kiếm từ trong thân thể y lộ ra, bằng tốc độ như thiểm điện đánh xuống hướng đám người đang tấn công lên.

Thân thể Phong Vân Vô Kị hoàn toàn bị thanh kiếm lớn đen xì che kín, lưỡi kiếm kéo dài vô hạn, nơi nó đi qua không gian bị phá toái, những làn khói đen từ các vết nứt không gian bay lên.

“Điều trùng tiểu kỹ!” Mặt đất bên dưới, một vũ giả áo đen phi lên, như sao sa bay tới nghênh đón thanh kiếm đang hạ xuống với tốc độ ánh sáng, hét to một tiếng ‘Vô Cực Ma Quyền’!

Quyền phải với uy thế vô thượng đánh thẳng tới Thiên Ma kiếm! Vô Cực Ma Thần, thành đạo đã hơn năm trăm vạn năm, một bài Vô Cực Ma Quyền kinh thể hải tặc, trong chớp mắt đã đánh ra vài trăm quyền, mỗi quyền đánh ra đều có sấm sét đi theo. Người này vừa ra tay, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Phong Vân Vô Kị có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng vượt năm trăm vạn năm khổ tu của Vô Cực Ma Thần. Chính vào lúc mọi người đang yên lặng chờ kết quả, bên thân nổ ầm một tiếng, toàn thân nát vụn, sau đó không còn biết gì nữa.

Từ hướng khác nhìn, có thể nhìn thấy một bức tranh vô cùng quý dị, hơn trăm nghìn quyền của Vô Cực Ma Thần đánh ra không ngờ xuyên thẳng qua đạo kiếm ảnh, lao tới Phong Vân Vô Kị, nhưng thanh kiếm khổng lồ kia như không gặp trở ngại gì, xuyên qua quyền kinh, thẳng hướng những vũ giả đang mang lòng tham đánh tới.

Tử Ngọc mồm mở to, nghiêng đầu, khó tin đối với Tử Hoàng nói: “Sao có thể như thế?! Tử Hoàng chàng không phải trộm dạy cho hắc đặc hiệu xuyên thấu của chúng ta chứ.....nhưng không phải à! Cố gắng xuyên thấu không thể ngoài tấn công bình thường có hiệu quả!”

Tử Hoàng gật gù đầu, nhìn lên trời, nói: “Thiên Ma kiếm của hắc, tuyệt đối không thể có đặc tính xuyên thấu, cách giải thích duy nhất là, Thiên Ma kiếm chúng ta nhìn thấy là ảo ảnh, Thiên Ma kiếm thật sự, đã sớm đánh xuống bên dưới trước khi Vô Cực Ma Thần lao lên.

Dưới Thiên Ma kiếm, vài ngọn núi cao hơn nghìn trượng chốc lát sụp đổ, vài chục vũ giả có lòng tham mà công lực không bằng Phong Vân Vô Kị hoá thành tro bụi.

Một kiếm vừa xuất, Phong Vân Vô Kị cũng không nhìn quyền kinh do Vô Cực Ma Thần xuất ra như sao băng đang lao tới, dưới chân ngưng kết tạo thành một thanh băng tinh trường kiếm, vận ngự kiếm chi thuật, cười mây bay đi. Cả thiên hạ, đập bộ hư không chi thuật không dưới ngàn vạn, nhưng cao minh hơn ngự kiếm chi thuật chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vài nghìn người bên dưới, tốc độ ngang Phong Vân Vô Kị không quá hai chục người, có thể đuổi kịp Phong Vân Vô Kị, trừ chương môn Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái thì không còn ai khác, nhưng đối với người này, Phong Vân Vô Kị nắm chắc chắn, y tuyệt đối không đuổi theo.

“Tử Hoàng, đã nợ ngươi một nhân tình rồi!” Phong Vân Vô Kị trong lòng tự nhủ, y đã sớm phát hiện ba người Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái, Đông Hậu, Tử Ngọc, Tử Hoàng ba người do Tử Hoàng dẫn đầu, nhưng Tử Hoàng đối với y không có sát niệm, do vậy không hề lo lắng.

Ma vực ngũ tướng vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kị ngự kiếm bỏ đi, nhưng người Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái như không có ý đuổi theo, trong lòng đại hỉ, vội vàng theo hướng Phong Vân Vô Kị đuổi theo, ở đằng sau, vài chục bóng người tranh nhau bay lên, xem chừng, hấp dẫn của Huyền Minh Quyền không thể dễ dàng tiêu trừ. Biểu hiện của Phong Vân Vô Kị càng mạnh, lòng tham càng cháy bỏng.

Tu vi của Ma vực ngũ tướng so ra Phong Vân Vô Kị không thể bằng, nhưng chớp mắt, Ma vực ngũ tướng giật mình phát hiện, nguyên Phong Vân Vô Kị còn vừa thấy phía chân trời, chớp mắt đã không thấy đâu nữa, chuyện này sao có thể không làm bọn chúng giật mình. Các vũ giả đang theo sát phía sau Ma vực ngũ tướng cũng đã phát hiện điểm này.

“Hắc chưa thể chạy xa!” Thủy ma lạnh giọng nói: “Các người đều xuống dưới đi tìm! Hắc chạy lần này, là tự tìm cái chết.”

Đằng sau, một vũ giả áo trắng khoảng ba bốn chục tuổi đang bay đến, sau lưng Ma vực ngũ tướng không xa lên dừng lại, sau đó quay đầu, cùng những vũ giả tự do hệ phái đàm luận. Mọi người đang bàn không biết sao Phong Vân Vô Kị bằng không biến mất, trong lòng vô cùng lạ lùng. Vũ giả áo trắng đàm luận vài câu, liên tục nói phải, sau đó liền bỏ đi.

Trong sát na gã quay người, không ai nhìn thấy, một nụ cười đắc ý xuất hiện trên môi gã.....

29. Chương Thứ 29: Tự Sang Đạo Pháp, Tả Đạo!

Thuật dịch dung, đó là võ học có tính kỹ xảo. Sớm từ trước khi phi thăng, không biết bao nhiêu vũ giả mang võ học đặc ý nhất của bản thân, tìm đến kiếm thần Phong Vân Vô Kị, mong y có thể trên võ học chỉ điểm cho bọn họ. Thuật dịch dung chính từ trên thân một vũ giả lấy được.

Thuật dịch dung, trước khi phi thăng thì về mặt nào đó, đối với người học yêu cầu rất cao. Trước tiên cần đạt đến thuật súc cốt dịch cân đại thành, yêu cầu người sử dụng bằng vào ý nghĩ, mượn công lực thay đổi cơ nhục tại bộ phận tùy ý trên cơ thể. Trước khi phi thăng, chưa dùng được thuật dịch dung, nhưng sau khi phi thăng, trong sát na nhận được trăm vạn năm công lực của uvt, điều này đã không còn là vấn đề.

Đạo của võ học không có giới hạn, võ học Liễu Như Tuỳ Phong thân pháp do tự sáng tạo thành công ở Thái cổ, do Phong Vân Vô Kị mở ra một cánh cửa khác. Tức là, làm sao trước tình huống sức mạnh có hạn, có thể cố gắng hết mức đánh bại kẻ mạnh hơn mình, ít nhất cũng có thể chạy giữ được mạng.

Thiên Ma kiếm vừa xuất ra, Phong Vân Vô Kị không dám dừng lại, sau lưng các luồng khí tức mạnh mẽ không ngừng kéo lại gần, trong lòng Phong Vân Vô Kị đã rõ, bản thân đã thành vật sẵn của nhiều người. Phi thường xảo diệu lợi dụng một đám mây, khi thân người Phong Vân Vô Kị bên trong, dùng dịch dung, tức khắc thân cao đến khoảng hai trượng, khuôn mặt cũng hoàn toàn thay đổi.

“Sao rồi, có nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đâu không?” Phong Vân Vô Kị lướt qua một vũ giả thuộc tự do phái hệ, tùy miệng hỏi thăm.

Gã này ngạc nhiên nhìn Phong Vân Vô Kị, vội lắc đầu. Trong lòng nhủ thầm: “Tên này là thằng ngu sao? Đồ như Huyền Minh Quyền, một khi có tin tức, đương nhiên không thể nói cho người khác, tốt nhất là một mình độc hưởng.” Sau đó nhanh chóng bay đi, trên không trung dò xét.

Phong Vân Vô Kị mỉm cười, sau đó cũng ở bên dưới giả giống như đang tìm kiếm một lượt. Nam Thăng Bắc Đẩu kiếm phái cùng những người khác thuộc tự do phái hệ, sau khi tìm kiếm hồi lâu không thu được gì lần lượt giải tán, từng người quay lại chỗ cũ. Phong Vân Vô Kị cũng không muốn ở lại đây, chỉ sợ khi bỏ đi, dẫn tới sự chú ý của người khác. Nhưng tại sát na trước khi bỏ đi, Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng chân, quay người lại.

Nhìn bốn phía một hồi, không thấy ai chú ý, vội vàng chạy lại, trên chỗ phồng ở ngực áo của một người mặc y phục Đạo vực, cho tay vào lục lọi, từ hình dáng vật phồng lên, Phong Vân Vô Kị đoán rất có khả năng là một quyển sách, chính xác ra mà nói thì có thể là một quyển bí kíp.

Sự thật đã chứng minh phỏng đoán của Phong Vân Vô Kị, quyển sách màu xanh trên bìa có vài chữ cổ nhìn rõ dị thường “Đạo đạo chú giải”.

Quyển sách này đã có một nửa bị dính máu, Phong Vân Vô Kị xem qua một lượt, trong lòng vui sướng, vội cúi đầu cho quyển ‘Đạo Đạo Chú Giải’ này vào trong ngực áo.

Người không thể quá tham lam! Phong Vân Vô Kị lấy được quyển ‘Đạo Đạo Chú Giải’, sau đó tìm lại một lượt, rồi bỏ đi ngay, đúng như y suy đoán, những kẻ cùng suy nghĩ với y không chỉ một hai người, đúng sau khi y bỏ đi, đã có vài người tự do phái hệ không khác khí bắt đầu từ trên các tử thi ở bốn phía nhặt nhạnh, nhưng ở không xa, một đám người trên ngực áo thêu ký hiệu của Đạo vực, người mặc bạch y, khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng bay đến.

Phong Vân Vô Kị thẳng đường hướng đông, không dám dừng lại, đi thẳng hơn ngàn dặm, cảm thấy bốn phía không có khí tức người khác, mới dám dừng lại. Xung quanh y lúc này là những dãy núi cao nghìn trượng, dài hàng trăm dặm. Phong Vân Vô Kị cố đào trên núi một hang động chứa được một người, sau đó trốn bên trong, như vậy, có thể mượn ánh sáng từ cửa động xem xét cẩn thận quyển “Đạo đạo chú giải”, cũng có thể quan sát động tĩnh vũ giả qua lại xung quanh, một khi có gì khả nghi, có thể lập tức chạy trốn.

‘Đạo đạo chú giải’ Chỉ là võ công của hạng võ sĩ trong Đạo vực, tự nhiên không thể quá cao siêu, nhưng Phong Vân Vô Kị đối với quyển đạo đạo chú giải trọng thị như vậy, hoàn toàn bắt đầu từ một chủ ý tuyệt diệu trong đầu.

Người thiên hạ biết Huyền Minh Quyền mà Phong Vân Vô Kị luyện là kiếm đạo. Nhưng người trong kiếm đạo cả thiên hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay, như thế, muốn tìm Phong Vân Vô Kị, phạm vi nhỏ đi nhiều. Nhưng nếu Phong Vân Vô Kị chuyển sang tu luyện đạo đạo thì sao?

Ánh sáng ngoài hang không thật sáng, nhưng hoàn toàn có thể nhìn rõ chữ trên quyển ‘Đạo Đạo Chú Giải’. Chỉ là như tên sách, đây là một quyển luận về võ học dùng đao, trong sách toàn nói về đạo lý của đao đạo. Gần cuối sách, Phong Vân Vô Kị tìm được thứ y muốn tìm, một đoạn nội công khẩu quyết đao pháp.

Phong Vân Vô Kị bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, một khi thấy tâm đắc, liền bắt đầu tu luyện. Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Đao ư cùng kiếm ý trùng đột, điểm này Phong Vân Vô Kị đã sớm biết, nhưng y không ngờ hai thứ trùng đột lại kịch liệt thế này, đến mức thủy hỏa bất dung. Chỉ cần một

chút đao khí trong cơ thể vừa hình thành, liền bị kiếm khí trong cơ thể tấn công, lập tức đã nuốt chửng một tí đao khí mới hình thành do đao đạo khẩu quyết sinh ra.

Liền mấy ngày, Phong Vân Vô Kị đều không ngừng nghiên cứu quyển ‘Đạo Đạo Chú Giải’ để suy nghĩ biện pháp tạo thành đao khí trong cơ thể. Nhưng kết luận cuối cùng làm y chán nản vô cùng. Theo đường hành công của nội công khẩu quyết trên quyển ‘Đạo Đạo Chú Giải’, gần như không có khả năng trong cơ thể tạo thành đao đạo chân khí, nếu có thể sinh ra, thì đợi đến khi đao khí cùng kiếm khí mạng ngang nhau, trùng đột của hai bên làm cả hai bên cùng bị tê liệt.

“Không thể nào, đao khí cùng kiếm khí thật không thể cùng tồn tại sao?” Phong Vân Vô Kị tự suy nghĩ, không tiếp tục luyện đao quyết trong cơ thể, nhưng trong não đang suy nghĩ tình huống vận chuyển đao quyết cùng kiếm quyết.

“Có thể Ý niệm kiếm thể đại pháp của ta quá bá đạo, hoàn toàn không cho phép một chút đao khí nào tồn tại.” Phong Vân Vô Kị nghĩ một hồi lâu, cuối cùng tìm ra một lí do khả dĩ, nhưng cái lí do ấy lại càng làm y chán nản.

Phong Vân Vô Kị chưa chịu bỏ qua, không ngừng suy nghĩ, tìm cách giải quyết. Kiểu tự nghiên cứu cùng sáng tạo của trước khi phi thăng lại một lần nữa xuất hiện trên người y, xưa khi trong hang động trong lòng núi, trong Quan Thương Trúc chống lại gió bão, Phong Vân Vô Kị ngộ ra Liễu Như Tuỳ Phong thân pháp, lần này, cũng trong hang động trong lòng núi, Phong Vân Vô Kị lại một lần nữa có cảm giác sắp thành công.

Đao khí cùng kiếm khí trùng đột, nhân vì hai bên trong phương diện vận hành kinh mạch có đan xen vào nhau, một khi hai bên hợp thành một thể, làm sao có thể dễ yên được? Nếu theo khẩu quyết trên đạo đạo chú giải vận hành, hai bên xung đột là điều tất nhiên. Một khi nghĩ ra mấu chốt vấn đề, vấn đề còn lại đơn giản hơn. Còn không phải là tạo ra một đao quyết mới, để hai bên kiếm khí cùng đao khí không còn xung đột.

Hơn mười ngày sau, Phong Vân Vô Kị cuối cùng trên cơ sở của khẩu quyết đạo đạo chú giải tạo ra một đao pháp mới, nói đúng ra, là một bài đạo đạo nội công khẩu quyết không giống với bất kỳ đao pháp nào khác. Nơi đặc biệt, thể hiện tại, đường vận hành của đao quyết chỉ qua một đường kinh mạch, là một mạch tả thủ thiếu dương. Đường kinh mạch này là nơi duy nhất kiếm quyết không dùng đến.

Không nghi ngờ gì, đao quyết trong vài chục ngày này tuyệt không hoàn mỹ, chỉ là một thành phẩm thô, nhưng càng là một thành phẩm thô, lại dễ hiện ra uy lực mạnh mẽ của nó. Độc luyện một đường kinh mạch không nghi ngờ gì, so với cần luyện kinh mạch toàn thân dễ dàng hơn nhiều. Cũng càng dễ đại thành, hơn nữa Phong Vân Vô Kị có cảm giác, uy lực bài đạo pháp tuyệt đối vượt mức tưởng tượng.

Nhưng khuyết điểm của bài đạo pháp này cũng rõ ràng, đao đạo theo đường tả, uy lực có thể mạnh, nhưng tuyệt đối không thể đạt đến vũ cảnh tối cao của đao đạo. Nhưng dù như vậy, Phong Vân Vô Kị đã cực kỳ hài lòng, dù sao y không thật sự muốn đổi kiếm đạo sang tu đao đạo.

Tả đạo! Là tên của bài đao quyết!

30. Chương Thứ 30: Độ Ngũ Kiếm Đảm

Chân khí trong cơ thể từng cổ từ từ rời khỏi quỹ tích vận hành bình thường, tiến vào theo đường kinh mạch tay trái đến huyệt dừng tuyền ở gót chân trái, giữa đường kinh mạch này là thượng đan điền. Còn hạ đan điền là hạch tâm của kiếm đạo. Sau khi chân khí trong cơ thể vận chuyển được một vòng, chân khí đã chuyển hoá thành chân khí của đao pháp, không đến vài vòng, bá đạo của đao pháp đã hiện ra. Đao khí trong kinh mạch tay trái của Phong Vân Vô Kị càng chuyển động càng nhanh, càng vận chuyển càng nhanh, đến cuối cùng, như ngựa rời cương, có hiện tượng hoàn toàn không chịu khống chế. Chân khí bá đạo của đao đạo làm tay trái Phong Vân Vô Kị căng phồng lên.

Trong người có một luồng khí vô cùng khó chịu, Phong Vân Vô Kị đột ngột hét to một tiếng, từ trong hang động nhảy ra, trong không trung tay trái như một thanh đao, hướng xuống bên dưới vẽ lên một đường, một đạo đao khí vô cùng mạnh mẽ từ tay phát ra, đánh thẳng tới ngọn núi đối diện.

Ầm!

Đá núi tung toé, tạo lên một trận gió mạnh, nham thạch rơi vãi, rơi như sao băng từ trên núi xuống, tạo thành một cái gò núi nhỏ trên núi. Khi gió dừng thổi, cát bụi lắng xuống, đối diện với Phong Vân Vô Kị, một vết nứt lớn kéo dài suốt dọc ngọn núi đối diện như một vết thương khổng lồ, từ hướng núi ấy, thậm chí còn có thể nhìn thấy trong vết nứt ẩn ước có ánh sáng truyền ra....Một đạo này không ngờ đã xuyên thủng qua ngọn núi!

Phong Vân Vô Kị đứng giữa không trung, tóc dài tung bay, trong lòng vô cùng tự hào: “Tả đạo cuối cùng đã sáng tạo thành công!”

“Khiếm khuyết duy nhất là thiếu một thanh đao!” Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhìn qua tay trái, trên mu bàn tay, các mạch máu đan xen nổi lên như lưới, so sánh cùng lòng bàn tay trắng trẻo, hiện lên trong mắt gây kinh khiếp.

Võ công cao đạt đến một trình độ nhất định, ngưng hư thành thật không phải nói không, như Phong Vân Vô Kị tiện tay có thể kết ra một thanh băng tinh trường kiếm, nhưng cuối cùng vẫn không bằng một thanh kiếm thực sự. Không kể ở độ sắc bén, cứng rắn, cùng phương diện thích ứng với chân khí cùng truyền lực, trường kiếm ngưng kết ra không thể so sánh cùng thần binh lợi khí, hơn nữa, nếu có một thanh thần kiếm, tốc độ ngự kiếm phi hành tăng lên rất nhiều. Đó là nguyên nhân tại sao Phong Vân Vô Kị đối với chiếm hữu một thanh thần kiếm cho bản thân luôn mong mỏi.

Hít vào một hơi dài, gió lạnh thổi ngang qua, Phong Vân Vô Kị nhìn kĩ ngọn núi, nhận chính xác hướng đông, đang chuẩn bị đi Đao vực, đột nhiên trong tai nghe thấy tiếng người ồn ào, trong đó có cả tiếng giao nhau của sắt thép.

Lòng hiếu kỳ của Phong Vân Vô Kị nổi lên, theo gió thuận hướng thanh âm ấy tìm kiếm. Bay được khoảng vài trăm dặm, Phong Vân Vô Kị cuối cùng nhìn thấy những bóng hình mờ mờ không xa, sau một ngọn núi, kiếm khí tung hoành, giống như thần binh xuất thế.

“Không phải chứ, sao lại khéo như vậy!” Phong Vân Vô Kị tự nhủ, thân thể hạ xuống, theo mặt đất đi hướng tới sau núi.

“Tà Nguyệt chân nhân, nhanh nhanh giúp, tôi đỡ không nổi rồi, cái thứ này quá tà quái!” Sau núi, một vũ giả thuộc tự do phái hệ vôi kêu nói, cùng lúc thanh đao trong tay liên tục huy động, mỗi lần huy động là một lần có đao khí mạnh như thiên quân vạn mã phát ra. Nhưng người này liên tiếp bị ép lùi về phía sau.

Kể đang đánh cùng người này, là một thư sinh thân mặc áo dài màu xanh, trong tay hắn là một thanh kiếm dài ba xích thần quang ẩn hiện, từ các góc độ quý dị hướng vũ giả tấn công.

A! Phong Vân Vô Kị kinh dị kêu lên một tiếng, y chỉ có thể nhìn thấy hình dáng người thư sinh này, nhìn không rõ mặt hắn, nhưng không bị trở ngại khi nhìn thanh trường kiếm đặc biệt trên tay hắn, đó rõ là một thanh nhuyễn kiếm, đâm, chém, thẳng, cong,...Đối với thanh nhuyễn kiếm này mà nói, gần như không có góc chết cho tấn công. Mỗi một lần cuốn lại, nhuyễn kiếm đều phát ra tiếng kiếm ngâm rất rõ. Làm Phong Vân Vô Kị thấy lạ là, vũ giả thuộc tự do phái võ công rõ ràng không thấp, mỗi một đạo đao khí đều có thể giết người, nhưng đao khí chém trúng thư sinh áo xanh không có một chút phản ứng nào, thư sinh áo xanh cũng không né tránh, thẳng hướng vũ giả ấy lao tới với thể liệu mạng.

“Nhạc Đông Lai, người mau quay lại, Đệ Ngũ tiên sinh này đã chết nhiều năm, nhưng oan hồn chưa tan, Đệ Ngũ Kiếm Đả của y oán khí quá nặng, đã phản khách vi chủ, khống chế thân xác Đệ Ngũ tiên sinh, bọn ta không thể đánh nổi y. Các huynh đệ đã nhiều người bị thương, bỏ qua cho y mấy ngày này, đợi bọn ta chuẩn bị toàn vẹn hãy quay lại.” Tà Nguyệt chân nhân râu dài, mũi thẳng, khuôn mặt bình hoà, trông giống như hình tượng một cao nhân đắc đạo.

Sau lưng Tà Nguyệt chân nhân, vài vũ giả trên mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn thư sinh áo xanh, tay bọn họ mềm oặt, hiển nhiên đã gây vụn, không còn sức tái chiến.

“Không được, ta ở sinh tử cốc này đã sống không dưới vài trăm năm, bởi Đệ Ngũ Kiếm Đả này mà đã mất không ít tâm huyết, mất thấy thành công, sao có thể bỏ qua?Tà Nguyệt, giúp hay không giúp, người nói đi, ta chỉ cần người nói một chữ.” Vũ giả kia một bên đỡ đòn dần dần lùi về phía sau, một bên thét lên.

“Được, ta giúp!” Tà Nguyệt chân nhân trầm tư lúc lâu, cuối cùng gật đầu, vũ giả thuộc tự do phái hệ kia nghe được mừng rỡ.

Hai người lúc này liên thủ tấn công hướng thư sinh áo xanh, hai người vừa liên thủ, thư sinh áo xanh giống như dừng lại, nhưng vào lúc này, vài vũ giả ở bên cạnh lướt trận kêu to: “Nhanh lùi, hấn sắp dùng một chiêu đó!”

Hai người nghe nói đại kinh, vội thu đao lùi về phía sau, nhưng đã muộn, chỉ thấy thư sinh áo xanh ngửa lên trời kêu dài một tiếng , một luồng khói đen bay lên, sao đó từ thư sinh đó làm trung tâm, trong phạm vi vài trăm thước , từng vết không gian liệt ngân lan ra, như rễ cây, bao trùm toàn bộ không gian đó vào, đám vũ giả kia miệng mở lớn, nhưng không không phát ra được tiếng động gì, thân thể như bị một sức mạnh nào đó điều khiển, không thể cử động.

Một đạo ánh sáng đỏ từ trong tay thư sinh áo xanh phát ra, nhanh như thiểm điện,bay qua các khối không gian đã bị các vết không gian liệt ngân chia cắt rồi nhanh chóng quay lại, chỉ chớp mắt, quay về trong tay thư sinh áo xanh, co nhỏ lại, hoá thành một vật hình tròn nho nhỏ.

Trong phạm vi trăm thước, từng đạo không gian liệt ngân dày đặc đến vài vạn đường cuối cùng dần dần hợp lại, trong không gian mênh mông,thân hình đám vũ giả dần hiện ra.Giây lát sau, một trận gió nhẹ thổi qua, đám người này đột nhiên hoá thành từng khối thịt, rơi xuống mặt đất.

Thư sinh áo xanh quay người lại, tóc dài trên trán tung bay, Phong Vân Vô Kị nhìn rõ, đây đâu phải là người, rõ là một kẻ đã chết rất lâu,là một tử thi trên đầu chỉ còn mớ tóc dài, không trách không sợ bất kì sự tấn công nào của đao khí.

Tử thi này như nghe thấy điều gì, cái đầu chuyển động, sau đó quay về phía nơi Phong Vân Vô Kị ẩn thân.....

Phong Vân Vô Kị nhảy ra, hét to một tiếng. Đao pháp Tả đạo đã xuất thủ, một đạo vô hạn đao khí màu đen phát ra, chém tử thi phân ra làm hai, lần lượt đổ trên mặt đất.

Nặng nhọc thở một hơi, Phong Vân Vô Kị nhìn lại nơi tử thi kia đổ xuống thì, giật mình phát hiện vật hình tròn kéo dài ra, hoá thành một thanh trường kiếm, khói đen từ trong thân kiếm hùng dũng phát ra, nhập vào cái xác đã phân làm hai bên dưới , sau đó nghe thấy một loạt âm thanh răng rắc, cái xác không ngờ đứng thẳng dậy, hai nửa hợp lại, lại trở thành một tử thi hoàn chỉnh.

Một trận gió lạnh thổi qua, Phong Vân Vô Kị lạnh cả sống lưng, đối diện với tử thi đang từ từ từng bước thẳng hướng Phong Vân Vô Kị mà đến, tóc dài bay bay, bên dưới là hai cái hố mắt đen sâu hoắm lúc ẩn lúc hiện, sát khí hãi nhân.....

31. Chương Thứ 31: Kiếm Đả Nhận Chủ.

Đây không tính là một trường quyết đấu, bởi vì đối thủ của Phong Vân Vô Kị , không phải là loài người gì cả, là Kiếm Đả một thanh kiếm tự có ý thức .Bảo vật trời sinh, tất có kì vật bảo vệ. Phong Vân Vô Kị hiểu rất rõ, muốn lấy được kiếm này,cần đánh bại nó trước đã.

Kiếm không giống người, không thể y như người, có thể tu luyện, lực lượng tiêu hao không thể trong thời gian ngắn khôi phục.Chính là biết được điểm này, Phong Vân Vô Kị mới không quay đầu bỏ chạy.Cây kiếm này quá ưu tú, ngay cả biết rõ kiếm này kinh khủng như thế nào, Phong Vân Vô Kị cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này.

“Tả đạo!” Phong Vân Vô Kị hét to một tiếng, tay trái phình lên, đao ý trong một đường kinh mạch bên trái vận chuyển đến cực hạn, một cỗ đao mang màu trắng bạc mà mắt thường có thể nhìn thấy từ tay Phong Vân Vô Kị kéo dài từ đầu khuỷu tay đến đầu ngón tay Phong Vân Vô Kị .

Ầm! Một đạo ánh sáng rực rỡ thoát từ tay bắn ra, đó là một đạo đao khí, trên không đột nhiên loé lên một tia sét, mây đen trên trời hình thành một cơn lốc, không chỉ cơn lốc, ngay lúc đó, mưa lớn đổ xuống.

Tả đạo vừa xuất, đao khí hãi nhân chém nát nước mưa trên đường đi, đâm thẳng đến xác của Đệ Ngũ tiên sinh. Chỉ nghe một tiếng vang lên, thân thể Đệ Ngũ tiên sinh bị đánh nát vụn, cả thân áo dài màu xanh vỡ nát ra, tung bay đầy trời, không chỉ quần áo, ngay cả xương cốt dưới y phục cũng hoàn toàn tan nát, ngay cả một mảnh vụn cũng không thể tìm thấy.

Bốp! Chân trái Phong Vân Vô Kỵ trở nên mềm oặt, lăn ra dưới mưa, dưới mưa lớn, làm toàn thân Phong Vân Vô Kỵ ướt đầm, từng giọt nước mưa lớn theo trán rơi xuống. Lần này đã tiêu hao hết sạch đao khí y có trong cơ thể, một đoạn thời gian sau này, sợ không thể chỉ trông chờ vào ‘Tà Đạo’ rồi.

Một cơn đau từ tay trái truyền lại, đầu óc Phong Vân Vô Kỵ còn một chút minh mẫn, cúi đầu nhìn, máu tươi như tơ nhện giăng đầy trên tay trái, theo ngón tay chảy xuống. Phong Vân Vô Kỵ thở dài một hơi, vuốt tay, một loạt huyết châu rơi xuống.... Lấy tay làm đao, quả nhiên không xong a! Phong Vân Vô Kỵ tự nhủ, trong lòng càng mong lấy được Đệ Ngũ Kiếm Đả kia.

Một cỗ khí tức kì dị từ trước thân truyền lại, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chấn động, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong mưa, Đệ Ngũ Kiếm Đả trôi nổi trên không, một dòng máu chảy từ cán kiếm tới mũi kiếm, dưới trường kiếm ấy, một hư ảnh mờ mờ do nước mưa hình thành đang nhìn y chăm chú, hư ảnh giống như Đệ Ngũ tiên sinh.

Trong thủy ảnh, hai điểm sáng đỏ đột nhiên xuất hiện, càng lúc càng sáng, đột nhiên hư ảnh kia mở rộng mồm kêu khóc, không biết chuyện gì xảy ra, tuy không có âm thanh phát ra, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cảm giác đầu đau như búa bổ, trong tai chấn động, như có tiếng sấm nổ trong tai. Hư ảnh đột nhiên giơ cao tay một tay, cầm Đệ Ngũ Kiếm Đả đang trôi nổi trên không, chân từng bước đi về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Có tâm phản kích, nhưng tiếng kêu vô thanh làm tê tâm liệt phế lại nhập vào trong tai, Phong Vân Vô Kỵ cố gắng thi triển ‘Liễu Như Tuỳ Phong Thân Pháp’, cũng đã không còn sức phản kích nữa.

Trong mưa lớn, một thanh kiếm bay trong không trung, chĩa hướng tâm tạng Phong Vân Vô Kỵ, đâm thẳng tới, như trong chớp mắt, đã vượt qua khoảng cách không gian, cách Phong Vân Vô Kỵ không đầy 3 tấc, vào lúc trường kiếm vượt qua hư không thì hư ảnh do nước mưa hợp thành bốp một tiếng hoá thành một vũng nước rơi xuống.

Tiếng gió rít, nhìn từ một bên, chỉ thấy trường kiếm dài tam xích nhanh như thiểm điện đâm vào ngực Phong Vân Vô Kỵ đẩy Phong Vân Vô Kỵ lùi ra sau, tiếng ầm vang trong tai, Phong Vân Vô Kỵ giữ chặt mũi kiếm bắn về phía sau, sau lưng nơi đi qua, nước mưa đập vào thành một màn mưa, sau đó vỡ tan, nước mưa bắn ra tung toé, một đạo lại một đạo, một giọt lại một giọt, trời đất như nhập vào một thể. Như không có giới hạn, một dòng nước mưa chảy dọc thân người, không ngừng kéo dài, như không có kết thúc.

Giữa trời đất, tuy có đất đai rộng lớn, nhưng cũng có nhiều dãy núi, vài giây sau, Đệ Ngũ Kiếm Đả đã mang theo Phong Vân Vô Kỵ vượt qua vài nghìn dặm trên không, sau lưng là một ngọn núi cao chọc trời, không còn đường lùi nữa.

A! Hét to một tiếng, tay phải Phong Vân Vô Kỵ, đột nhiên nắm lấy lưỡi kiếm Đệ Ngũ Kiếm Đả, một người một kiếm đột nhiên dừng lại, không cử động bay trên không trung.

Kiểm ý của Ý niệm kiếm thể đại pháp toàn lực phát ra, cùng kiếm ý mạnh mẽ ẩn trong thân kiếm của Đệ Ngũ Kiếm Đả tranh đấu, góc độ đã chuyển hoàn toàn sang mặt tinh thần.

Mưa lớn không dứt, gió lớn vẫn không ngừng, nhưng trong không trung, bao quanh một người một kiếm, một quả cầu lớn xuất hiện trên không, nước mưa rơi trên mặt quả cầu kêu lộp bộp. Sau đó trôi dọc theo mặt ngoài quả cầu rơi xuống, bên trong quả cầu không có một giọt nước mưa nào.

Phong Vân Vô Kỵ toàn lực chống lại kiếm ý mạnh mẽ của Đệ Ngũ Kiếm Đả, không để ý, năm ngón tay nắm lấy lưỡi kiếm, máu đỏ từ ngón tay chảy ra, rơi trên lưỡi kiếm, thanh kiếm dài ba xích như hải miên (*) Hấp thu toàn bộ máu tươi vào thân kiếm.

Không biết trôi qua bao lâu, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy kiếm ý trong thân kiếm dần triệt tiêu, đến cuối cùng, cũng không kịp suy xét, Phong Vân Vô Kỵ thuận tay với lấy, dễ dàng cầm Đệ Ngũ Kiếm Đả trong

tay, có một cảm giác huyết nhục tương liên truyền vào trong tim.

“Kiếm Đảm nhận chủ, ta cuối cùng có thể an tâm ra đi rồi!” Bên tai một trận âm thanh hiền hoà truyền lại, Phong Vân Vô Kị giật mình, ngưỡng đầu nhìn, một bóng người màu xanh mờ mờ đang cười nhìn y, chính là Đệ Ngũ tiên sinh.

“Đệ Ngũ Kiếm Đảm cùng ta cả cuộc đời này, đối với ta mà nói, nó không phải là một thanh binh khí mà là bằng hữu tốt nhất của ta.” Vòng tròn bao quanh đã biến mất, nước mưa xuyên qua thân thể Đệ Ngũ tiên sinh rơi xuống mặt đất.

“Vài vạn năm trước, ta bại trong tay đao đế, bị giết bất ngờ! Nhưng thân tuy tử, ý chưa diệt, những năm nay luôn mập mờ ẩn trong thân Kiếm Đảm. Ý muốn duy nhất của ta là thay cho thanh kiếm này tìm cho nó một chủ nhân hợp với nó.” Đệ Ngũ tiên sinh ngưỡng đầu nhìn núi cao, sắc mặt có chút trắng bệch lộ ra thần tình đang hồi ức. “Thái cổ này kiếm khách càng lúc càng ít, ta thân chết dưới đao, Kiếm Đảm không thể dễ dàng nhận chủ, do vậy kéo dài đến nay. Hiện nay ta cuối cùng có thể an tâm ra đi rồi.”

Đệ Ngũ tiên sinh quay đầu nhìn lại Phong Vân Vô Kị, mỉm cười, thân hình càng lúc càng mờ, càng lúc càng ảm đạm, cho đến biến thành hư vô.

Ong! Đệ Ngũ Kiếm Đảm trong tay Phong Vân Vô Kị rung rung, như đang vĩnh biệt chủ cũ....

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, tay vuốt nhẹ thân kiếm, thân kiếm an tĩnh trở lại, trong lòng khẽ động, trường kiếm biến thành một viên đá tròn, thu gọn trong lòng bàn tay Phong Vân Vô Kị.

Mới lấy được kiếm, Phong Vân Vô Kị trong lòng mừng rỡ, nhưng không biết tại sao, niềm vui này càng lúc càng nhạt dần, một cảm xúc khác tràn vào trong lòng, nói không rõ là cảm giác gì.

“Từ nay về sau, ngươi và ta cả đời bên nhau rồi...” Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhẹ giọng nói với Đệ Ngũ Kiếm Đảm, sau đó kiên định bước đi, thẳng hướng Đao vực đi tới.

Mưa càng lớn thêm....

32. Chương Thứ 32: Mục Tí Dục Liệt

Trong vùng núi non chập chùng, có một dòng suối nhỏ chảy róc rách, nhưng nước suối lại bị nhiễm hồng, một màu đỏ tươi, mùi máu tươi chính là truyền lại từ nơi đây. Theo dọc dòng suối lên đến thượng lưu, Phong Vân Vô Kị phát hiện một thi thể trôi từ trên xuống, trên thi thể tràn đầy vết thương, đã ngâm trong dòng nước đến trương phình.

Phong Vân Vô Kị bước nhanh hơn lên thượng lưu, thi thể càng lúc càng nhiều, những ngọn cỏ thụ hai bên dòng suối đều đã gãy rời, như bị một cơn lốc đi qua.

“Các người là đồ súc sinh, cầm thú, cùng người trong tộc, lại giúp bọn chúng tác ác, các người còn là người sao!” Một âm thanh trong trẻo của một thiếu nữ từ phía trước truyền lại, trong âm thanh đầy sự phẫn nộ, dường như kèm theo tiếng khóc, làm trong lòng Phong Vân Vô Kị khẽ động, bước nhanh hơn.

Tại một khu đất trống, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một tình cảnh làm người ta đau đớn, một thiếu nữ khuôn mặt xinh đẹp, lúc này đang bị bốn đại hán cường tráng đè trên mặt đất, y phục trước ngực đã bị xé nát, lộ ra da thịt trắng trẻo, chiếc quần màu xanh đã bị vén lên, phía trước có một thiếu niên đang cười dâm tà, đã tụt quần ra, đang muốn làm chuyện bỉ ổi.

Xung quanh có nhiều vũ giả, trong đó có vài người Phong Vân Vô Kị đã quen mặt, một người là Đao vực tuần la sứ khi y trong động đã thấy, người còn lại không ngờ chính là Đại Tự Tại tán nhân. Đối mặt với tình cảnh không bằng cảm thú này, Đại tự Tại tán nhân quay mặt qua một bên, không hề quan tâm.

Mắt thấy thiếu niên kia muốn tương vật đang ngưỡng cao đâm vào trong người thiếu nữ dưới mặt đất, Phong Vân Vô Kị quát lạnh một tiếng: “Dừng tay!”

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thiếu niên kia nhìn qua, cười lạnh: “Tốt, tốt, loài người các người hay thích làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, ta muốn xem xem, người bằng cái gì mà anh hùng cứu mỹ tửu trong tay ta.”

“Mau lùi lại, chuyện này, không được nhúng tay vào!” Đại Tự Tại tán nhân vội vàng nói, lúc này Phong Vân Vô Kỵ đã dịch dung, y đương nhiên không nhận ra.

“Nhìn người tự nhận là người trong chính đạo, không ngờ lại khoan tay đứng nhìn!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lẽo trừng mắt nhìn Đại Tự Tại tán nhân, bước lại gần.

“Ôi...Chuyện này, người không hiểu...Mau đi đi!” Đại Tự Tại tán nhân mặt ngượng ngùng, nhưng vẫn kiên trì để Phong Vân Vô Kỵ rời đi.

“Ai?Chuyện Đạo vực làm, còn không nhanh lùi lại!” Đạo vực tuần la sứ sắc mặt biến đổi, khẽ ra hiệu, môn hạ Đạo vực bốn xung quanh đã rút đao khỏi vỏ, vây Phong Vân Vô Kỵ lại.

“Thì ra là một kẻ không biết tự lượng sức, quấy nhiễu nhả hứng của ta, Đạo Quyết, người nên biết làm thế nào rồi đây! Chắc không cần bản vương dạy người nữa!” Thiếu niên kia hừ lạnh một tiếng, sắp nâng chân thiếu nữ lên.

“Bại loại vô sỉ!” Phong Vân Vô Kỵ không nói thêm, tay phải vung ra, Kiếm Đằm trong lòng bàn tay đã hoá thành một thanh trường đao, lạch vào trong tay Phong Vân Vô Kỵ.

“Tả Đạo!” Một đạo vô hạn đao khí đã rời tay bắn ra, chém thẳng tới thiếu niên kia. Mười hai vũ giả của Đạo vực đang cùng đứng trước thân Phong Vân Vô Kỵ, mười hai đạo đao khí cùng lúc xuất thủ.

Ầm! Một đạo của Phong Vân Vô Kỵ không những chém tan đao khí của mười hai vũ giả Đạo vực, đẩy mười hai người bọn họ bắn ra, còn thuận thế chém tới thiếu niên kia.

“Không thể!” Đại Tự Tại tán nhân kêu lên kinh hoàng một tiếng, nhảy ra chắn trước đường đi của đao khí, Đại Tự Tại Bất Động Căn Bản Ấn đã xuất thủ.Đao khí bằng bạc của Tả Đạo va chạm với khí kinh quanh người Đại Tự Tại tán nhân, gây ra một luồng chấn kinh, gần như phá vỡ Đại Tự Tại Bất Động Căn Bản Ấn.

“Thí chủ, mau đi đi, đừng nói người, cả ta cũng không thể động vào, chuyện này liên hệ quá lớn, người nếu ra tay, tất trở thành tội nhân thiên cổ!” Trên môi Đại Tự Tại tán nhân đã ứa ra một vết máu nhỏ, người hơi rung nói.

“Đạo Quyết!” Thiếu niên kia trên mặt hiện ra vẻ bất duyệt, quát lên với Đạo vực tuần la sứ.

Đạo Quyết thân hình đột nhiên loáng lên,lần xuất hiện kế thì đã cùng với vô thượng đao khí đánh mạnh vào ngực Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ không ngờ, Đạo vực tuần la sứ lại ra sát thủ, kêu thảm một tiếng, cả người bị chém bay.

Một vết thương kéo dài từ tay trái Phong Vân Vô Kỵ đến sườn phải, Phong Vân Vô Kỵ quỳ gối dưới mặt đất, máu tươi từ trên ngực chảy ra, tóc dài xõa xuống, che kín khuôn mặt.

”Đại Tự Tại tán nhân, người luôn muốn ta bỏ đi, chắc nguyên vì kẻ này là thiếu chủ của Đạo vực, hừ! Đừng nói thiếu chủ đạo vực, ngay cả vực chủ Đạo vực làm chuyện khốn kiếp này, ta cũng quyết rút đao can dự.

“Ôi, ta kêu người đi, người quyết không đi, khi người đến chắc nhìn thấy các thi thể trên đường, họ đều giống người, không biết suy nghĩ cẩn thận, hành sự lỗ mãng, nên mới có kết cục như vậy.” Đại Tự Tại tán nhân thở dài nói.

“Hừ, các người ai cũng cố kị, vậy để bản vương nói cho người.” Thiếu niên kia đột ngột đứng dậy, lạnh lẽo nhìn Phong Vân Vô Kỵ :”Bản vương là nhị hoàng tử của Ma giới, chỉ vì một thiếu nữ nhỏ nhen, các người dám động đến ta, ha ha, hần...hần,đều biết bản vương, đừng nói những tên này, nơi này cách Đạo vực của các người không đến ba ngàn dặm, mấy kẻ mạnh của loài người ở Đạo vực, sợ rằng đều biết bản vương đang làm gì.Bọn chúng còn không dám đến quấy rầy, người chỉ là một tên nhân loại nhỏ bé, không ngờ dám quấy nhiễu chuyện tốt của ta. Tứ đại hộ vệ, giết hần, bản vương muốn móc tim hần ra thưởng thức một lần.

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ kịch biến,không dám tin trừng trừng nhìn đám người Đại Tự Tại tán nhân, một cổ nộ khí từ trong người trùng lên, như muốn phá tung lồng ngực : “Các người dung túng một tên yêu ma lăng nhục một người cùng tộc?!”

Người ở xung quanh đều ngoảnh đầu qua. Lúc này âm thanh khe khẽ của thiếu nữ truyền tới: “Người mau chạy đi, mạng ta đã xong rồi!”

“Đại Tự Tại tán nhân, Dao Quyết, bản vương ra lệnh các người giết ngay nam nhân này cho bản vương, bằng không khi bản vương quay về Ma giới, tất nói với phụ vương, huy động trăm vạn đại quân, giết sạch loài người các ngươi.” Trên khuôn mặt tuần tú của thiếu niên hiện ra vẻ ác độc.

Bốn đạo ma khí bốc thẳng lên trời, bốn nam tử sắc mặt biến đen hiện ra trong luồng ma khí, thân thể cao dần lên, trên bắp tay trần, một lớp vảy màu vàng kim hiện ra trên da.

Bốn kẻ này đã cao đến hơn 3 thước, hoàn toàn không giống loài người, đôi tròng mắt hoàn toàn biến thành màu tím, gầm lên một tiếng, lao đến Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ từ từ đứng lên, ánh mắt đầy kiên nghị, tay trái nhanh chóng trên ngực điểm huyết cầm máu, tay phải vung lên, Kiếm Đám đã trong tay.

Bốn hộ vệ ma tộc gào lên điên dại, lao đến Phong Vân Vô Kỵ, không xa, mười hai vũ giả Dao Vực đã rút đao khỏi vỏ.

Vương tử Ma tộc cười ác độc, nắm lấy cổ thiếu nữ, tay dùng sức xé nát toàn bộ y phục của thiếu nữ, thân hình mơn mớn lộ ra trong không khí, cái vật cứng đờ đã đối thẳng hạ thể thiếu nữ. Vào lúc tên vương tử Ma tộc định làm chuyện bỉ ổi, bên tai đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn.

“Thả nàng ấy ra!...” Phong Vân Vô Kỵ giận dữ hét lên một tiếng, đôi mắt đỏ bừng, nhưng bốn kẻ Ma tộc cùng vũ giả Dao Vực đã lao đến nơi.

Thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, ngiên răng, khuôn mặt kiên cường nói: “Yêu ma, ta cho dù có chết, cũng quyết không cho ngươi thỏa mãn mục đích.” Nói xong, miệng dùng lực cắn chặt, sau đó một dòng máu tươi chảy ra từ bên mép, đầu lệch ra, tay chân mềm nhũn buông lỏng.

Một tên Ma tộc đi qua, tham xét trên mũi nàng ta, rút tay nói với nhị hoàng tử: “Điện hạ, y đã cắn lưỡi tự vẫn rồi.”

Bốp! Nhị hoàng tử một chưởng tát vào mặt thiếu nữ, lạnh lùng nói: “Không ngờ làm hỏng hứng bản vương.” Đột nhiên quay đầu nhìn tên kiếm khách trẻ tuổi xuất hiện giữa đường, trong ánh mắt đầy hung bạo.

Ầm!

Phong Vân Vô Kỵ bị mười hai đạo đao khí bá đạo cùng bốn đạo quyền kinh đánh trúng cơ thể bắn bay ra, một dòng máu tươi chảy ra từ trong miệng, ruột gan như bị phá nát. Lờ mờ, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một giọt nước mắt chảy ra từ mắt thiếu nữ, sắc mặt đầy tuyệt vọng, thống khổ, buồn bã, bất cam cùng căm thù, đôi mắt nguyên linh động, từ từ biến thành một màu đen, không chuyển động...

A! Ta căm hận! Ta căm hận! Tại sao! Tại sao! Sức mạnh! Ta cần sức mạnh!

33. Chương Thứ 33: Dao Vực Dương Kiếm

Một cước đạp vào mặt Phong Vân Vô Kỵ, day day, nhị hoàng tử lạnh giọng nói: “Loài người ti tiện, trước nay tên nào cũng như ngươi, không biết tự lượng sức!”

Choẹt! Nhị hoàng tử nhổ một bãi nước bọt vào mặt Phong Vân Vô Kỵ, một cước đạp mạnh xuống, một loạt tiếng răng rắc truyền lại, chân phải của nhị hoàng tử đã xuyên thủng ngực Phong Vân Vô Kỵ, bàn chân phải xuyên ra sau lưng, đạp xuống đất.

Phong Vân Vô Kỵ không cử động, chỉ nhờ vào cố ý chí mạnh mẽ chống cự.

“Hắn chết chưa?”

“Không nghi ngờ gì đã chết rồi!”

“Hừ, chết như thế này, thật quá tiện nghi cho y, loài người trước giờ đều hèn kém như vậy, không có thực lực, cái gì cũng không xong!” Đạp thêm một cước vào mặt Phong Vân Vô Kị , nhị hoàng tử dẫn bốn ma tộc hộ vệ rời đi.

Đại Tự Tại tán nhân nhìn qua Phong Vân Vô Kị với lồng ngực vỡ toang, thở dài một hơi, phá không bay đi.

Không biết trôi qua bao lâu, trong sơn cốc đó không còn người nào khác, dưới bầu trời, chỉ còn thi thể thiếu nữ cùng Phong Vân Vô Kị .

Đoàng!

Một tia sét lớn kéo dài trên không, sau đó, mây ở bốn phía hùng dũng kéo lại, mây đen không ngừng tụ tập trên không , từng tia chớp loé lên trên các đám mây.

Mây đen theo đó chuyển động quay tròn, sau đó dẫn theo vạn tia sét hạ xuống, nhập vào lồng ngực của Phong Vân Vô Kị .

Khói đen mờ mờ từ lòng đất bốc lên, bao trùm cả khu vực trăm trượng vuông. Một luồng hấp lực vô cùng mạnh mẽ nâng thân thể Phong Vân Vô Kị lên, từng đạo sương khói màu đen như cá voi hút nước nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị .

Phong Vân Vô Kị mở to mắt ra, một luồng ánh sáng vàng kim từ mắt phát ra, nhẹ nhàng vung tay , mây đen đang hùng dũng kéo xuống bị cắt đoạn, mặt đất, nùng nùng khói đen từ dưới chân mạnh mẽ nhập vào cơ thể y.

Khí tức thậm chí còn mạnh hơn trước kia từ cơ thể Phong Vân Vô Kị phát ra, sắc mặt Phong Vân Vô Kị không biểu tình, từng bước đi qua, cúi xuống, ôm thiếu nữ kia lên.

Mắt thiếu nữ khẽ động đậy, khuôn mặt trắng bệch đã xạm đen cố gắng lộ ra một nụ cười, nàng ấy còn chưa chết hẳn, người luyện võ, nhờ vào cố ý niệm duy trì, có thể tạm thời kéo dài sinh mạng.

Thiếu nữ ấy bình tĩnh nhìn Phong Vân Vô Kị , bàn tay đã nhiễm đầy máu tươi trên mặt đất cố cử động, vạch vạch, sau giây lát, cuối cùng đã bất động, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười đau buồn.

Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhìn, trên mặt đất viết những chữ nghiêng ngã bằng máu: “Cám ơn người, cảm ơn người!!”

A! Phong Vân Vô Kị vẫn ôm thi thể thiếu nữ, ngưỡng đầu lên trời phát ra tiếng gào đau đớn, một nỗi đau không thể nói hết trong lòng y.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Phong Vân Vô Kị cúi đầu, cả người đờ đẫn, liên tục nói xin lỗi, Phong Vân Vô Kị ôm chặt thi thể thiếu nữ, bước trên mây , từng bước đi tới, hướng Đao vực đi tới.

“Xin lỗi !” Nói xong , một giọt lệ từ trên mặt rơi xuống. Phong Vân Vô Kị một bước mười trượng, đi hướng Đao vực.

Ầm!

Một tia sét lớn đi qua trên khoảng không của Đao vực, phía xa một đám mây đen hùng dũng kéo đến đao vực, dưới đám mây đen một thanh niên sắc mặt trắng bệch, đôi mắt cương trực ôm một thiếu nữ mặt đã xạm đen từ xa đi tới.

Ầm!

Lại một tiếng sấm vang lên, mưa lớn rơi như trút nước, người thanh niên dưới mưa vẫn ôm chặt thiếu nữ đã chết từng bước đi tới.

“Ai? Đây là Đao vực, mau quay lại!” Hai đệ tử Đao vực thấy Phong Vân Vô Kị lại gần, bay lên phía trước, quát hỏi.

Roẹt!

Một âm thanh vang lên, hai vết máu xuất hiện trên trán hai đệ tử Đạo vực, theo sau âm thanh đó, rầm một tiếng, hai người vô thanh vô tức phân làm bốn nửa, ngã xuống mặt đất, máu tươi phun ra.

Phong Vân Vô Kị ôm thiếu nữ, bước qua thi thể hai đệ tử Đạo vực, hướng tới phía trong Đạo vực đi tới.

Bàn đến binh khí trong Thái cổ, đao là đứng đầu. Đạo vực là chứng minh rõ nhất, cũng chưa từng có người nghĩ qua, kiếm mạnh đến cực trí thì như thế nào, nhưng một thanh hung kiếm hung đến cực trí thì sẽ như thế nào? Hôm nay, Đạo vực cuối cùng được kiến thức kiếm ý hung hãn nhất trên Thái cổ.

Vô hạn kiếm ý như sóng lớn đánh tới không gian của cả Đạo vực, đệ tử Đạo vực có mặt đều cảm thấy một kiếm ý mạnh mẽ, vô cùng tàn bạo đang tung hoành trên không trung của Đạo vực, nơi kiếm ý đi đến, không ít bội đao trong tay các đệ tử, rắc một tiếng hoá thành phần mạt.

Dưới sức ép cực mạnh của đả kích cùng tử vong, Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của Phong Vân Vô Kị cuối cùng bước đến cảnh giới đệ ngũ chuyển, như cả Thái cổ tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tối cao chỉ đến đệ lục chuyển. Không chỉ như vậy, mắt thấy một thiếu nữ trước mặt mình chịu nhục, bản thân vô lực, Phong Vân Vô Kị chịu đả kích lớn, tinh thần lực dưới sự đả kích mạnh hơn trăm lần, Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp đột phá đệ nhị trùng thiên, đạt đến đệ tam trùng thiên tầng thứ ba Thiên kiếm chi cảnh, bước thêm một bước, đã là Kiếm hoàng chi cảnh. Cả Thái cổ chưa từng có Kiếm hoàng chi cảnh, Kiếm hoàng uy lực như thế nào, không ai hay biết, nhưng chỉ là Thiên kiếm chi cảnh, đã vô cùng khủng bố.

Đạo vực nguyên im lặng, chớp mắt bóng người thiểm động, vô số đạo đệ tử thân mặc áo trắng từ bốn phương tám hướng bay tới, chỉ trong chốc lát, đã có không dưới vài vạn đệ tử Đạo vực tụ tập trước thân Phong Vân Vô Kị.

“Ha ha ha...” Phong Vân Vô Kị ngưỡng đầu lên trời cười điên cuồng, trong tiếng cười mang theo tiếng khóc, tiếng cười vừa dứt, một cặp mắt tràn đầy tia máu xuất hiện trong mắt đệ tử Đạo vực, sát ý không che giấu làm người người bạt冷氣, sát na nhìn thấy đôi mắt ấy, những người có mặt bất giác hít vào một hơi.

“Các người đáng chết!” Phong Vân Vô Kị nghiêng răng nói ra một câu, thân thể hơi nghiêng, ‘Tả Đạo’ không gì không phá nổi đã xuất thủ, dưới sự duy trì mạnh mẽ của đệ ngũ chuyển Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, Tả Đạo xuất thủ, một vùng ánh sáng rực rỡ làm sáng rực cả bầu trời, sức mạnh như muốn huỷ diệt trời đất chém xuống vài vạn đệ tử Đạo vực.

Mọi người hét to một tiếng, vài vạn người cùng lúc rút đao xuất thủ, cùng tu đao đạo, không ai ngờ đến đao đạo có thể bá đạo đến thế, đệ tử Đạo vực nguyên tự xưng đao khí hùng mạnh so sánh cùng đao đạo khí nổi liền trời đất này, thật chỉ là sông lớn nhìn thấy biển rộng, vài vạn đao đạo khí xuất thủ, ngăn chặn một đao ấy, dư kinh vẫn chấn bay vô số người.

Thân người Phong Vân Vô Kị đột nhiên hoá thành hư ảnh, trùng nhập vào trong đám đệ tử Đạo vực, tay trái ôm lấy thi thể thiếu nữ, tay phải Kiếm Đả đã xuất thủ, trường kiếm vung lên, máu tươi bay tung toé, không ai có thể đỡ nổi một chiêu, những thanh đao chạm vào kiếm, toàn bộ hoá thành cát bụi trong giây lát, đao khí vô hình cắt đứt yết hầu đệ tử Đạo vực cầm đao.

Một đạo ánh sáng ngời ngời tung hoành trong vài vạn đệ tử Đạo vực, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt, khi đạo ánh sáng dừng lại, vào lúc hiện ra thân hình, vài nghìn đệ tử Đạo vực sau lưng Phong Vân Vô Kị ôm chặt yết hầu, trong miệng phát ra âm thanh ‘Ông ọc’, một dòng máu tươi chảy ra qua kẽ tay, vài ngàn người này mắt mở trừng trừng, thân thể lần lượt ngã xuống.

Một cỗ khí tức vô cùng bá đạo từ trong sâu thẳm Đạo vực hùng dũng phát ra, một âm thanh uy nghiêm vang lên trên không trung Đạo vực: “Ai, dám đến Đạo vực của ta ra tay?!”

34. Chương Thứ 34: Danh Động Thiên Hạ

Vài vạn thanh đao rung rung phát ra tiếng ngâm, trong tiếng đao ngâm, một nam tử thân mặc hoàng bào từ sâu trong Đạo vực từ từ đi ra, áo choàng dài kéo lê trên đất, bước tựa chậm mà nhanh đi tới, nam tử này ánh mắt như chớp giật, chốc lát, ngay cả bầu trời như lúc sáng lúc tối.

Nam tử thân mặc hoàng bào dáng người khô ngô uy vũ, mày dày, mắt vuông, có ba sợi râu đen dài, da thịt trắng phau, nơi y đi qua, các vết đao ngân hiện ra trên mặt đất, từng vết theo bước chân y kéo dài ra xung quanh, trong vòng ba trượng, các đao khách bạch y đều vội tránh ra.

“Đao hoàng!” Vài vạn đệ tử Đao vực lớn tiếng quỳ xuống, trường đao trong tay cắm trên mặt đất, tay phải để lên ngực. Thần thái vô cùng cung kính.

“Người là ai? Sao lại giết đệ tử Đao vực của ta?” Tiếng của Đao hoàng trầm ồm mà vang lớn, như từ miệng người khổng lồ phát ra.

“Giao ra Đao Quyết, Ma giới nhị hoàng tử!” Âm thanh cứng đờ của Phong Vân Vô Kỵ như một thanh kiếm phá xuyên không gian.

“Đao Quyết!” Tiếng của Đao hoàng không lớn, nhưng mỗi người đều nghe rõ, Đao vực tuần la sứ mà Phong Vân Vô Kỵ từng thấy qua hoá thành một tia chớp ngoằn ngoèo, hạ xuống sau lưng Đao hoàng, chấp tay nói: “Đao hoàng!”

Ánh mắt lướt qua thiếu nữ cùng Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và khó tin, lại như là vẻ xấu hổ.

“Đao hoàng, giết thanh niên này cho ta!” Tiếng của nhị hoàng tử từ sâu trong Đao vực truyền lại.

Đao hoàng nghe thấy tiếng, sắc mặt biến đổi, nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ, khuyên giải: “Thiếu niên, quay lại đi, chuyện này quan hệ trọng đại, đừng nói người, ngay cả ta, thêm thiếu nữ trong tay người nguyên từ Tuyệt vực thánh điện, chuyện này cũng không thể làm gì được!”

Đao hoàng ngưỡng đầu nhìn trời: “Đây là nỗi đau của cả loài người, ta xem người thiên tư không tồi, không muốn huỷ người, người mau sớm đi đi.”

Một giọt máu chảy ra từ trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, vẻ mặt tê dại có một chút biểu tình: “Người là Đao vực vực chủ? Người thật sự là Đao vực vực chủ? Người bằng cái gì mà làm Đao vực vực chủ? Người có xứng đáng không?”

Vẻ mặt Đao hoàng thoáng hiện lên chút nộ ý, quát: “Đi đi!”

Phong Vân Vô Kỵ như bị sét đánh, trượt dài về phía sau vài bước, toàn bộ y phục trên ngực bị nát vụn, vết chém ngay ngắn như dùng đao vẽ lên.

“Chuyện này nếu xử lý không tốt, hoà bình trong hơn ba chục vạn năm của tộc chúng ta bị huỷ. Người sẽ là tội nhân thiên cổ, người gánh vác nổi không?” Đao hoàng rõ rệt rất giận, cũng rất bức bối.

“Ha ha ha!...” Phong Vân Vô Kỵ ngẩng lên trời cười điên cuồng, hai dòng huyết lệ càng gây xúc mục kinh tâm, “Ba chục vạn năm, kéo dài hơi tàn kiếp chó ba chục vạn năm, ba chục vạn năm, đã làm những người sống đủ lâu như các người bị thoái hoá rồi, ba chục vạn năm trước, bao nhiêu người bỏ qua sống chết, cùng yêu ma, thiên sứ chiến đấu, bao nhiêu người hy sinh, nhưng không lời oán trách, hôm nay, một nhị hoàng tử của yêu ma, trước mặt con người, ô nhục người cùng tộc, một thiếu nữ không có sức phản kháng, nhưng người cùng tộc nàng ta lại nói, các người không được báo thù, chuyện này quan hệ quá lớn! Phải chăng, nữ nhân của tộc chúng ta là để di tộc đến ô nhục sao! Nam nhân của tộc chúng ta đều không cảm thấy sỉ nhục sao?!!”

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ từ Đao Quyết, Đao hoàng, cùng đa số nam nhân trong Đao vực lướt qua, không ai dám đối mặt với ánh mắt y.

“Các người ...còn xứng là nam nhân sao?”

Im lặng, như quả mồi bắt đầu các đệ tử Đao vực còn có thể cảm đao chỉ hướng thiếu niên vừa nói chuyện, vào lúc sau khi liễu giải chân tướng, không còn kẻ nào rút đao ra khỏi vỏ nữa. Từng đao khách áo trắng xấu hổ cúi gằm đầu.

Phong Vân Vô Kỵ nghiêng chặt răng, những tiếng vỡ vụn liên tiếp truyền ra từ trong miệng. Cheng! Một tiếng kiếm ngâm vang vọng trên không, dưới bầu trời u ám, một cột kiếm quang đỏ rực kéo dọc theo ánh chớp, mục tiêu giết mình lại là nhị hoàng tử.

Rốp! Sắc mặt nhị hoàng tử hung tợn, hai vai rung động, sau vài tiếng rốp, một đôi cánh lớn lộ ra từ trong cơ thể, nhưng trước lúc đó, Dao Quyết đã chắn ngang người trước thân nhị hoàng tử, kêu lên: “Không thể! Không được giết!”

Dao hoàng tựa chậm mà cực nhanh quay người, áo choàng hơi động, một cơn gió nhẹ thổi qua, kiếm khí trên thân Đệ Ngũ Kiếm Đả đã bị đập nát, Kiếm Đả cũng bị đánh bay.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, thân hoá thành ảo ảnh, đã vượt qua Dao hoàng, chém tới Dao Quyết.

Sắc mặt Dao hoàng biến đổi, tròn mắt co lại, một vùng dao khí vô hình phát ra từ trong mắt, đánh trên thân Phong Vân Vô Kỵ.

Rắc! Tay trái Phong Vân Vô Kỵ hạ xuống mềm oặt, mềm há ra, một ngụm máu phun ra từ trong họng, một đòn này Phong Vân Vô Kỵ đã trọng thương, nhưng thiếu nữ ôm trong tay trái, vẫn dựa sát vào ngực trái Phong Vân Vô Kỵ, không rơi xuống.

Phong Vân Vô Kỵ lấy cứng chọi cứng đỡ một kích của Dao hoàng, ngón trở tay phải dùng như kiếm, vung tay đâm ra, Dao Quyết đối diện với một cổ vô hình kiếm khí do Phong Vân Vô Kỵ đâm ra, hét to một tiếng, trường dao nâng cao quá đầu, một đạo vô hạn dao khí chém xuống từ trên đỉnh đầu.

“Thiên kiếm!” Phong Vân Vô Kỵ quát to một tiếng, thân hình phiêu dật trôi về phía sau, tay phải nâng cao quá đỉnh đầu. Vào giây phút ngắn ngủi ấy, dao khách có mặt đều cảm thấy trường dao trong tay run rẩy dự báo điềm bất an.

Trong tay Phong Vân Vô Kỵ không có vật gì, nhưng mọi người đều cảm thấy rõ trong tay y, là một thanh kiếm đáng sợ, sức mạnh trong kiếm đủ huỷ diệt trời đất. Bốn phía quanh Phong Vân Vô Kỵ, dâng lên một cơn sóng lớn vô hình, từng cơn sóng kiếm khí không ngừng vươn ra bốn phía!

Đoàn!

Một cột sét dài sáng chói đánh xuống từ trên không, vào sát na ấy, mọi người như thấy trên không trung, một lưỡi kiếm của một thanh vô thượng bảo kiếm.

A! Nhị hoàng tử vào lúc này, đột nhiên từ sau lưng Dao Quyết nhảy lên, một quyền mang ma khí hùng dũng từ trên không đánh xuống, chỉ thấy trên không một cột khí rộng hơn chục trượng, mang theo mây đen dũng động, đánh chéo xuống, mục tiêu thẳng hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Dao hoàng sắc mặt biến đổi, thầm nói: “Người thế này không phải là tìm cái chết sao?” Người Ma giới chỉ biết ma công, không biết đạo kiếm, căn bản không hiểu đạo kiếm tu vi đạt đến thiên kiếm, thiên đạo trở lên, là cảnh giới khủng bố như thế nào.

Đến lúc này, Dao hoàng đã bắt đầu phải xuất thủ, áo choàng khẽ tung bay, Dao hoàng đột ngột biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện lại trước Phong Vân Vô Kỵ, tay phải một chiêu, vài vạn thanh trường đao cùng rung rung cất tiếng ngâm, thoát ra từ tay mọi người, như trăm sông lớn đổ ra biển rộng, leng keng hưởng ứng, chui vào trong vật áo phải Dao hoàng.

Dao hoàng vật áo khẽ vung, hình ảnh một thanh đao do hàng vạn thanh trường đao hoá thành đã hướng tới thanh kiếm vô hình đang hạ xuống trong không trung đánh tới.

Keng!

Tiếng động lớn do kim thiết va chạm vang vọng khắp trời, tuy trong không trung không có một vật gì, nhưng như có một thanh trường kiếm bằng sắt thép, một loạt âm thanh gây vụn truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ ngưỡng đầu phun ra một ngụm máu tươi, lồng ngực như bị đập một quả chùy nặng, rơi xuống, đầu chúc xuống dưới, nhưng trên mặt vẫn hiện lên một nụ cười nhẹ.

Dao hoàng đánh ra một đòn này, như rất nhẹ nhàng, không thấy hơi thở nặng nhọc chút nào, chỉ có phát ra một tiếng thổ dài khó nghe thấy, vật áo phải khẽ phẩy, thanh đao do vài vạn thanh trường đao hợp thành đã tách ra, trở về tay người chủ.

Sau lưng đột nhiên truyền lại hai tiếng kêu thảm, sắc mặt Dao hoàng kịch biến, quay lại nhìn, thấy Đệ Ngũ Kiếm Đả vừa bị đánh bay đã chém đứt vai trái nhị hoàng tử, sau đó đâm thủng lưng Dao Quyết, xuyên

qua trước ngực, lại vòng lại, như muốn triệt để chém chết nhị hoàng tử.

Sắc mặt Dao hoàng biến đổi không ngừng, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm ấy.

“Đệ Ngũ Kiếm Đảm! Sao có thể...”

Tay phải vỗ ra, một cổ đao khí vô hình đã giam chặt được Đệ Ngũ Kiếm Đảm, Đệ Ngũ Kiếm Đảm không ngừng rung động, cổ găng vùng vẫy, vô hạn oán niệm từ trong kiếm phát ra, như cùng Dao hoàng có mối thù rất lớn.

Ầm!

Vài tiếng nổ truyền lại, Phong Vân Vô Kị bị ma khí do nhị hoàng tử xuất thủ cùng đao khí do Dao Quyết đánh trúng, cả thân người bị đánh lún sâu vào đất, lồng ngực vỡ ra, lộ ra nội tạng bên trong.

Dao hoàng quay đầu nhìn qua, trên mặt thoáng qua một chút xấu hổ: “Bỏ đi thôi, bổn hoàng không đáng là chủ Dao vực, hôm nay không ngờ ba người liên thủ đối phó một tên tiểu bối...”

Ngón giữa hơi động, Đệ Ngũ Kiếm đảm đã bị vứt xuống hố nơi Phong Vân Vô Kị rơi xuống.

“Bổn tọa đã thay đổi chủ ý, toàn lực giữ mạng hắc cho ta, ta muốn mang hắc về Ma giới, hành hạ y cho tốt, không ngờ dám làm bổn hoàng tử bị thương, thành đại sỉ nhục, ngay cả phụ vương ta cũng chưa từng động đến một sợi lông của ta, ngày hôm nay không ngờ bị một con người hèn kém làm bị thương....A!”

Nhị hoàng tử trong không trung giận dữ thét nói, sắc mặt càng lúc càng hung tợn.

Phong Vân Vô Kị nhìn Dao Quyết đang rơi xuống đất mắt mở to, như không cam tâm, lại nhìn nhị hoàng tử trong không trung thét giận dữ, ý thức càng lúc càng mơ hồ, trong đầu cuối cùng chỉ còn một suy nghĩ là: “Đáng tiếc, không thể giết được hắc!”...

Chính là cuộc chiến Dao vực, để một vũ giả phi thăng không lâu, Phong Vân Vô Kị danh động thiên hạ, mọi người đều để ý đến, Dao vực, Ma vực, Vu tộc, Tuyệt vực, ánh mắt đám người này đều đổ lên thân người thanh niên chí tình chí nghĩa, không gian bình tĩnh của loài người vài chục vạn năm, cũng vào lúc này, bắt đầu có biến đổi to lớn.

35. Chương Thứ 35: Linh Hồn Địch Kinh Quý

Kít! Một loạt tiếng vang của cửa sắt truyền lại, vài tên ác ma trên đầu có sừng, toàn thân đỏ máu, đáng hung ác, đẩy vẩy trên người khiêng một thiếu niên từ ngoài cửa ngục vào. Con người đã vài vạn năm không chuyển động của Mặc Lê đột nhiên khê chuyển, một niềm trùng động muốn trốn ra không thể ức chế tràn lên trong tim.

“Là vào lúc này, nhanh!” Trong tim Mặc Lê gào thét điên cuồng, nhưng lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi, hai tay vô lực buông lỏng.

“Ngay cả chạy khỏi cánh cửa này thì sao?” Mặc Lê nghĩ, “Chạy ra ngoài, bên ngoài còn có vài cánh cửa nữa, cửa có chứa thần lực kỳ quái của Ma giới, còn chưa nói đến ác ma lưng mọc nhiều cánh. Chạy, thế nào thì cũng chẳng thoát được.”

Mặc Lê thở dài một hơi, nhìn qua hai tay đầy vết sẹo, trong lòng đầy đau khổ, ngày nào bàn tay có thể phá núi lấp biển, giờ thì trói gà không chặt.

“Con người, đây là bạn mới của mày, hôm nay trở về sau, nó sẽ ở cùng mày.” Một tên ác ma lòng mắt màu tím tròng lên, hung ác nói, nói xong nhỏ một bãi nước bọt vào thân thể thiếu niên trên đất, lại đá một cước, lúc này mới vừa cười vừa đi ra khỏi thủy lao.

Tiếng cười của hai tên ác ma từ xa truyền lại: “Loài người cái loại hèn kém nên sớm diệt tuyệt mới phải, chỉ là một tên tiểu tử, dám động vào nhị hoàng tử, còn chém đứt tay ngài ấy, nếu không phải ác ma chúng ta trời sinh có khả năng khôi phục mạnh...”

Mặc Lê đứng dậy khó khăn, sợi xích sắt lớn trên cổ tay leng keng va chạm, đến bên người thiếu niên kia, Mặc Lê cẩn thận xem xét một hồi: dung mạo phi thường tuấn tú, tóc dài buông xoã che trên mặt, môi có

chút trắng bệch, hô hấp có hơi yếu. Nhìn qua ngực thiếu niên ấy, Mặc Lê lập tức đoán được đôi phương từng thụ thương thể vô cùng nghiêm trọng, cả lồng ngực rất có thể từng bị xuyên thủng, có khả năng còn nghiêm trọng hơn. Chân khí trong cơ thể lưu chuyển rất chậm, lượng chân khí cũng không nhiều.

“A! Giết! Giết! Các người đều đáng chết!” Thiếu niên ấy đột nhiên bắt đầu nói mơ, đôi mắt trên mặt nhắm chặt, nhân vì quá kích động nên trông có vẻ hung tợn.

“Người mau tỉnh lại.” Mặc Lê xuất ra một ngón tay, run run đối với lồng ngực Phong Vân Vô Kỵ, liên tiếp bắn ra nhiều lần, mới từ đầu ngón tay bắn ra một sợi chân khí màu trắng, nhập vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Một luồng khói trắng mờ mờ nhanh chóng chui ra từ cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, bao khoả trong phạm vi 3 xích quanh Phong Vân Vô Kỵ, sau chốc lát toàn bộ nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, đến lúc này mặt Phong Vân Vô Kỵ mới hiện lên một chút huyết sắc.

Khi ý thức quay trở về cơ thể, Phong Vân Vô Kỵ chậm chậm mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là một lão già ăn mày, trên khuôn mặt già lão đầy dấu vết của năm tháng lộ ra một nụ cười nhẹ: “Người đã tỉnh rồi.”

Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu, một tay chống xuống dưới thân, dựng nửa người lên, sau đó xếp chéo hai chân, hai tay áp vào nhau, theo đó nhắm mắt lại, Cửu Chuyển Sinh Tử chân khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, tấn tốc chữa trị nội thương trong cơ thể, không đến phút chốc, thân thể đã tốt hơn bảy tám phần.

Phong Vân Vô Kỵ không tránh khỏi kì quái, nhớ được thương thế trước đó đáng ra không có nhẹ như vừa rồi, cũng không rõ là xảy ra chuyện gì.

“Cám ơn người, tiền bối.” Phong Vân Vô Kỵ mở miệng nói, vào lúc vừa vận động thì, Phong Vân Vô Kỵ đã phát hiện một luồng chân khí trên thân lão già có khí tức giống chân khí đang vận chuyển trong cơ thể giúp chữa trị thân thể.

Mặc Lê cười cười, quay người, lại quay lại chỗ cũ, ngồi trên mặt đất.

“Tiền bối, đây là nơi đâu?”

Mặc Lê thở dài một tiếng, nhìn nóc thủy lao phía trên vẽ đầy ấn phù kì quái, có ánh sáng bạc lưu chuyển, nói: “Thủy lao của Ma giới, nơi đây là nơi giam kẻ bị đưa làm nô lệ của Ma tộc.

“...nơi này có bao nhiêu người?”

“Không biết, trước khi ta đến, nơi đây ít nhất có hơn chục vạn người.”

“Nơi này tiền bối đến từ bao giờ, sao lại có nhiều người bị giam tại đây.”

“Ta trăm vạn năm trước đã bị đưa đến đây, trăm vạn năm trở về trước, có bao nhiêu người bị áp giải đến Ma giới, ngay ta cũng không rõ nữa.”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng kinh hãi không thôi: “Mười vạn, sao có thể. Tôi từng thấy qua nhị hoàng tử của Ma giới, cùng với bốn tỳ tùng của y, hình như không được mạnh cho lắm. Bằng vào sức mạnh của võ giả Thái cổ chúng ta, hoàn toàn có thể dùng sức mạnh trốn khỏi đây mà.”

Mặc Lê nghe thấy chớp đôi mắt vô thần một cái, đối với Phong Vân Vô Kỵ nói: “Người huy ra một quyền, đối với đỉnh đầu đánh ra một quyền!”

Phong Vân Vô Kỵ tuy không hiểu, nhưng vẫn nắm chặt đầu quyền, đối chuẩn đỉnh thủy lao phía trên đánh ra một quyền, tiếng phá không veo veo truyền lại, Mặc Lê ngẩng đầu nhìn, thấy trên đầu quyền của thiếu niên không phải quyền kinh, mà là một cột kiếm khí lớn, kiếm khí sáng rõ đánh trúng lưới kết thành từ những sợi tơ ánh sáng bạc, lại thấy ở giữa trên đỉnh đầu một trận pháp kì lạ hình có bốn đầu nhọn đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ, sau đó, từng đạo ánh sáng bạc truyền lại theo các sợi tơ từ bốn phía, đạo quyền kinh vừa rồi không ngờ không dẫn đến một chút rung động.

“Thế nào?”

“Sao lại không có hiệu quả gì, đó là cái gì vậy?”

“Ta là hỏi cơ thể người thế nào?” Lão già lắc đầu, nói.

Phong Vân Vô Kị mắt vừa nhắm, chớp mắt lại mở ra, sắc mặt kinh ngạc nói: “Sao lại thế này? Chân khí trong cơ thể tôi giống như ít đi, chân khí đánh ra, giống như không nhận thêm được bổ sung.”

“Không phải không nhận được bổ sung, mà là bổ sung vô cùng ít.” Lão già lúc này mới nói: “Ở nơi đây, mỗi chút chân khí đều rất quý báu, một khi dùng một phần chân khí, chân khí trong cơ thể lại ít đi một phần. Không chỉ như vậy, người có thể cảm giác được ở nơi đây, rất khó chịu, giống như có cái gì như ngọn núi đè lên trên thân thể.”

Nhìn thấy biểu tình của Phong Vân Vô Kị, lão già thờ ơ nói: “Bọn ta ở đây vài trăm vạn năm, không phải không nghĩ đến bỏ trốn, nhưng căn bản là không thể, nơi đây không phải thế giới mà chúng ta đến, chân khí của chúng ta, ở nơi đây, nhận bài xích của thế giới này, người nhìn thấy cái tên nhị hoàng tử cùng bốn tên hộ vệ của y, có lẽ cũng như vậy, mới thể hiện ra không mạnh. Ma tộc ở thế giới Thái cổ chúng ta, nhận bài xích, so với bài xích chúng ta nhận được ở nơi này còn mạnh hơn trăm lần. Còn về thực lực tên nhị hoàng tử ấy, tăng thêm trăm lần, người có lẽ đã biết thực lực của hắn rồi.”

“Thực lực của một thế giới, đều có bài xích với các thực lực khác, đó là một trong các quy tắc của vũ trụ, cũng là nguyên nhân loài người chúng ta tuy yếu hơn yêu ma vẫn có thể tồn tại. Ngoài ra, như một cái giá cho hoà bình, người ở đây, không có một ai nghĩ đến bỏ trốn, cả cuộc đời của bọn ta, sẽ trải qua ở nơi này, người nếu muốn bỏ trốn, tất sẽ thành tội nhân của tộc chúng ta, đến lúc ấy, đừng nói người khác trong tộc, ngay cả ta cũng không tha cho người!”

Như bị sét đánh, Phong Vân Vô Kị mắt mở to, nhìn lão già trước mắt vẻ khó tin: “Ông.....!”

“Ta biết người phi thăng chưa lâu, nhưng chỉ cần là người tộc chúng ta, vì bình yên của cả loài người, hi sinh bản thân tính là gì, đó cũng bởi nguyên nhân vì sao mỗi trăm năm, lại có nhiều người trong tộc ở lại. Ma giới chịu khổ, chưa từng có một người bỏ trốn. So sánh cùng đại nghĩa dân tộc, bọn ta không là gì cả.” Tiếng của lão già vô cùng bình hoà, nhưng Phong Vân Vô Kị như cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ trong linh hồn.

“Ở Ma giới bị Ma tộc nô dịch qua quá nhiều năm tháng, trải qua quá nhiều chuyện (Chuyện này nghĩ cũng đều không cần nghĩ), bọn họ không ngờ không những không tự bỏ trốn, ngược lại....” Phong Vân Vô Kị cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ trong linh hồn, một hơi lạnh chạy dọc toàn thân, làm cả con tim y phát cóng.

36. Chương Thứ 36: Ma Thần Điều Tượng

Phong Vân Vô Kị thờ ơ gật gật đầu, sau đó tìm một góc ngồi xuống. Mặc Lê miễn ý gật đầu, người đến trước, đối với người đến sau, tiến hành giáo dục, để ngăn ngừa các hành động có thể dẫn đến sự diệt vong của loài người, đó là trách nhiệm của họ, không quan bản thân có bất mãn hay không.

Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy toàn thân đều không được thoải mái, bên ngoài như có vô số mũi kim, đâm vào trong cơ thể. Cảm giác áp bức này làm y rất khó chịu. Ngón tay bắn ra một đạo khí, đứng ra nguyên là kiếm khí rộng ba đốt, giờ chỉ như một sợi tơ mỏng manh.

“Có thể câu nói của lão già là đúng, một thế giới có sản sinh ra bài xích lớn đối với người của một thế giới khác.” Phong Vân Vô Kị im lặng trầm tư, trong cơ thể vận khởi “Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công”, nguyên thường toả ra không khí xung quanh cơ thể lớn hơn hai chục lần thân người, giờ chỉ sát ngoài thân thể.

Một chút nguyên khí yếu ớt của trời đất theo kinh mạch tiến vào cơ thể, nguyên khí yếu như thế này, còn yếu hơn nhiều so với thiên địa nguyên khí có thể hấp thu trong không gian Phong Vân Vô Kị từng sống trước khi phi thăng.

“Sao lại như thế này!” Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn vô cùng kinh hoàng.

Cộp cộp cộp !!!

Một loạt tiếng bước chân vang vọng từ thông đạo trong thủy lao truyền lại, Phong Vân Vô Kị nhìn theo hướng âm thanh, chỉ nhìn thấy một đám ma nhân thể hình to lớn, đáng người hi kì cổ quái tay cầm các loại vũ khí đang qua thông đạo đi vào, thông đạo đang trống trải, phút chốc đã chật kín.

“Dậy đi. Dậy đi! Đến giờ rồi!” Một ma tộc lưng có hai cánh đang đập vào cột sắt trong thông đạo, hung tợn kêu gọi. Trong và ngoài thủy lao có tấm sắt ngăn cách, Phong Vân Vô Kị không thể biết rõ tình huống ngay sau bức vách, nhưng y có nghe thấy một loạt âm thanh leng keng do xích sắt hưởng động từ sau bức tường.

Phong Vân Vô Kị khó hiểu nhìn Mặc Lê, Mặc Lê thở dài một tiếng, run run đưa đôi tay đặt vào đầu một bức tượng giống Ma thần bằng sắt đen đầu có sừng, khuôn mặt hung ác trên cửa sắt, một luồng ánh sáng trắng yếu ớt theo tay ông ta chui vào trong mồm con thú Ma thần.

Grừ...

Cái mồm đang mở rộng của Ma thần ấy đột nhiên cắn một cái trên cổ tay Mặc Lê, bốn vết răng nanh sâu hoắm in lên trên da thịt của Mặc Lê, Mặc Lê sắc mặt lộ vẻ thống khổ, máu đỏ tươi tuôn theo răng nanh trắng ớn chảy vào trong mồm con thú, sau lúc lâu bốn cái răng nanh dài từ từ mở ra, khôi phục lại hình dạng nguyên trạng. Ẩn ước từ cái lỗ đen ngòm trong mồm con thú không biết dẫn đến đâu truyền lại tiếng ừ ừ đầy thỏa mãn.

Làm xong các động tác ấy, trên mặt Mặc Lê trở nên trắng bệch, Phong Vân Vô Kị khẽ động, xuất hiện sau lưng Mặc Lê, một tay áp trên lưng ông ta, chân khí hùng dũng nhập vào trong người Mặc Lê, sắc mặt Mặc Lê vừa hơi khôi phục, liền đẩy Phong Vân Vô Kị ra : “Đến người rồi đây...”

“Tên kia, ở bên cạnh, đến đây rồi, nhanh đi lên!” Một tên ma tộc vừa thấy Phong Vân Vô Kị giúp Mặc Lê, quát to vung lên một chiếc roi dài, chiếc roi quát trong không trung , vẽ lên một vết hoa lửa.

Phong Vân Vô Kị trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn ma tộc dày đặc bên ngoài, phân vân không quyết định.

“Nhanh đi!” Tiếng quát giận dữ của Mặc Lê truyền lại từ sau lưng: “Người muốn hại những người ở đây sao?”

Phong Vân Vô Kị quay đầu, nhìn thấy Mặc Lê rất yếu, như chỉ cần một trận gió có thể thổi bay ông ta, nhưng ông ta lúc này, thần sắc rất nghiêm chỉnh.

Trong lòng bồi hồi thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kị đi qua, một tay cho vào trong mồm tượng ma thần, cổ tay hơi dùng sức, vô hạn kiếm khí nhập vào trong huyệt tượng ma thần.

Grừ...

Từ trong cái mồm thú phát ra một tiếng rú dài thê thảm, một luồng khí đen từ trong mồm thú đang mở lớn phun ra, sau đó mặt của tượng ma thần bằng huyền thiết hiện các vết nứt đỏ máu, ngay cả trên răng nanh cũng có hiện tượng nứt ra các gân máu.

“Chuyện gì thế này?” Ngoài cửa một ma tộc không hiểu chuyện kêu hỏi.

“Nạp thú đã chết! Chân khí tên này quá sắc bén, nạp thú không thể hấp thu.” Tại nơi Phong Vân Vô Kị không nhìn tới, tiếng một tên ma tộc gào lên vang trong thông đạo.

Tên ma tộc thủ lĩnh lưng có cánh, toàn thân ma khí mạnh mẽ chuyển động, lạnh lẽo nhìn qua Phong Vân Vô Kị , đột nhiên vung tay, chiếc roi dài quát trên lưng Phong Vân Vô Kị , chát một tiếng, áo rách ra, lộ ra da thịt bên dưới, máu nhanh chóng từ trong vết thương chảy ra, làm ướt lưng áo.

Phong Vân Vô Kị cảm thấy một nỗi đau đón phát ra từ linh hồn, phảng phất như chiếc roi ấy quát vào không phải nhục thể mà là linh hồn, trong miệng chịu không nổi kêu thảm một tiếng.

“Con người, tử tế một chút .” Tên ma tộc đôi mắt tím loé lên ánh hung ác, tay vung lên, chiếc roi cổ quái liền bị thu lại, quần trên cổ tay, đối với bên ngoài kêu lên một tiếng: “Đổi một con khác, đổi cổ thú đến đây.”

Sau đó lại quay đầu, quát lên với Phong Vân Vô Kị : “Lên đi, thâm nhập chân khí, nhanh một chút.”

Trong mắt Phong Vân Vô Kị hung quang chớp động, không kém tên ma tộc chút nào, vào lúc y chuẩn bị động thủ thì, một bàn tay lớn thô ráp nắm vào lưng y, Phong Vân Vô Kị quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt già cả của Mặc Lê.

“Đi đi, không cần nghĩ cách gì khác, chúng ta không thể trốn khỏi nơi này đâu.” Mặc Lê chỉ vũng nước bắn cách chân không xa: “Nhìn thấy chưa, đầu lâu trong nước ấy, đều là người cùng ngục trước kia.”

Trong mắt Mặc Lê hoe đỏ, một lớp hơi nước làm đôi mắt mờ đi, dùng vạt áo cũ bần lau mắt, im lặng nhìn đầu lâu màu đen nổi lênh bênh trong nước, một dòng nước mắt từ trong khoé mắt chảy ra.

Đoành!

Phong Vân Vô Kị một lần nữa như bị sét đánh, vừa lại gần, y lập tức phát hiện xương cốt đầy đặc trong nước, gần như hợp cùng dòng nước đen vào một thể, khó nhận ra rõ ràng.

Phong Vân Vô Kị chậm chậm đứng dậy, một lần nữa chậm chậm đi đến bên đầu ma thú kia, để tay phải vào trong, một luồng hấp lực lớn từ trong cái đầu truyền lại, Phong Vân Vô Kị không biểu tình, mặc cho ma thần kì quái kia hút cho no, từ từ rút tay phải ra, đến bên cạnh Mặc Lê ngồi xuống, không nói không cử động.

Ngoài thông đạo, dày đặc ma tộc từ trong thông đạo đi ra, không biết thuỷ lao dưới lòng đất lớn đến thế nào. Tất cả lại chìm vào im lặng, Phong Vân Vô Kị hai tay khoanh tròn, ngậy người nhìn những thứ chìm nổi trong nước, lâu không cất tiếng, không ai biết y đang nghĩ điều gì....

37. Chương Thứ 37: Hựu Nhất Cá Biến Dị Giả (lại Một Kẻ Biến Dị)

Liên mười ngày, Phong Vân Vô Kị vẫn không có động tĩnh, Mặc Lê thở dài một tiếng, nằm dựa lên tường, trong lòng nghĩ: “Lần bị lấy chân khí sau còn những hai mươi ngày, những ngày này tạm để y hưởng thụ cảm giác bình tĩnh vậy.” Một làn gió lạnh thổi qua thuỷ lao, Mặc Lê không khỏi quần chặt áo ngoài, trong lòng thoáng chốc hoảng hốt, phảng phất như những ngày hào khí ngút trời xuất hiện lại trước mắt.

Ngày thứ hai, Phong Vân Vô Kị đã tỉnh lại, mở mắt ra, câu đầu tiên, Phong Vân Vô Kị hỏi: “Tiền bối, cái thứ kia (chỉ hình khắc Ma thần), có phải dựa theo lượng chân khí khác nhau để hấp thu chân khí?”

Mặc Lê kinh ngạc, không ngờ y lại xem xét vấn đề này, nhưng cũng vội gật đầu.

Phong Vân Vô Kị gật đầu, nằm dựa vào tường, không nói thêm. Lần đầu tiên, Mặc Lê chợt nhận ra thiếu niên này rất kì lạ, không ai hiểu y đang suy nghĩ điều gì.

Ngày thứ ba, khí tức trên người Phong Vân Vô Kị đột nhiên yếu đi, ngày thứ bốn, lại rõ ràng yếu đi không ít. Khí tức trên người Phong Vân Vô Kị yếu dần đi từng ngày, đến ngày thứ sáu, khí tức trên người Phong Vân Vô Kị gần như không khác trên người Mặc Lê bao nhiêu.

“Người đang làm cái gì vậy?” Mặc Lê cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Tôi mang chân khí trong cơ thể ép thành một khối, cất giấu trong đan điền, phong ấn lại.”

“Vô dụng thôi, người chỉ làm phí phạm chân khí, về sau cũng dùng đến nó thôi.”

Phong Vân Vô Kị nở một nụ cười đáp lại. Những ngày này, y luôn suy nghĩ, nếu như một thế giới có bài xích đối với sinh vật của một thế giới khác, cách tốt nhất, tự nhiên, muốn triệt để vượt qua được lực bài xích của thế giới này, phải đồng hoá cùng thế giới này. Còn về trước mắt, không nghĩ ngợi gì, lực bài xích lớn nhỏ khác nhau, tuy theo sức mạnh trong cơ thể của từng sinh vật ở thế giới khác. Bản thân năng lượng càng lớn, nhận lực bài xích cũng càng lớn, nghĩ muốn triệt để dùng sức mạnh vượt qua lực bài xích của thế giới này, gần như là không thể, do đó cách duy nhất, là chỉ có thể đồng hoá cùng lực lượng của cái thế giới này.

Bước đầu tiên, thu gọn năng lượng bản thân, đã làm xong, sức ép bên ngoài cơ thể như không giảm đi. Nhưng Phong Vân Vô Kị biết, đó chỉ vì thiếu đi chân khí duy trì, là nguyên nhân cơ thể yếu đi không ít.

May mắn rằng sức mạnh của thần thức cùng chân khí không có quan hệ lớn. Phong Vân Vô Kị liền ngồi bên cạnh Mặc Lê, đạt đến ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ đệ tam trùng thiên, ý thức của đệ tam tầng Thiên kiếm cảnh giới phát tán ra xung quanh. Kiểu dao động của ý thức này không nhận lực bài xích của thể giới.

Ý thức đột nhiên biến trở nên mờ mịt, vào lúc đó, Phong Vân Vô Kị cảm giác mình đã hoá thân thành một loại năng lượng vô hình, bao phủ một không gian có diện tích rộng lớn, tất cả những thứ trong không gian ấy, đều hiện ra dưới mắt, đến cọng lông cũng hiện ra.

Trong từng sợi tơ trong lưới trên đỉnh thủy lao, lưu chuyển dày đặc các năng lượng có màu sắc bất đồng. Ở giữa bức tường, có một số ẩn bùa màu xanh cổ quái nhỏ như kiến. Phong Vân Vô Kị không thể hiểu được những ẩn bùa liên nhau này có ảo diệu gì. Xa ra bên ngoài, khí tức dày đặc tựa từng dấu ấn trên một tấm bản đồ hiện ra, khí tức có mạnh có yếu, trong không trung có một số ý thức quét qua lại, thật rõ ràng, những ý thức này đều không yếu hơn sức mạnh ý thức của Phong Vân Vô Kị, hơn nữa có vẻ mạnh hơn nhiều.

Phong Vân Vô Kị vốn định cùng bọn họ giao lưu một lượt, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua, ý thức đi thẳng theo thông đạo thủy lao, lao đến một tên ma tộc đang canh phòng bên đông lửa.

Tên ma tộc này đầu trâu, thân lợn, chân dê, vó ngựa, còn một cái đuôi lợn, tay cầm một cái rìu đồng, trên mũi có khuyên một cái vòng tròn bằng đồng xanh, toàn thân chỉ chút lông đen nhỏ dài khoảng một xích.

Ý thức của Phong Vân Vô Kị xuyên qua cả thân thể tên ma tộc, chỉ thấy tên ma tộc này đột nhiên mở mắt trừng trừng, cả thân thể như đã bất động. Vốn chán ghét và căm thù ma tộc, Phong Vân Vô Kị không ngại ngần gì, triệt để đem ý thức của con ác ma cấp thấp này giết đi.

Thông đạo vẫn im lìm, không ai ngờ rằng tên ma tộc đang dựa vào tường đã là một cái xác không ý thức. Ý thức của Phong Vân Vô Kị rất nhanh chóng mang kết cấu thân thể, nội tạng, kinh mạch của tên ma tộc ấy xem xét một lượt, đặc biệt là ma khí trong cơ thể tên ma tộc.

Không nghi ngờ gì, cấu tạo thân thể của ma tộc và con người không giống nhau. Kinh mạch bọn chúng so với người bình thường dẻo dai hơn, lợi hại hơn, sức hồi phục cơ thể của chúng mạnh đến đáng sợ, nhưng trên tổng thể, kinh mạch của ma tộc không khác so với con người nhiều lắm.

Không gian Ma giới, độc đặc nhất chính là ma khí nồng hậu, Phong Vân Vô Kị phát hiện, ma khí nơi đây cùng ma khí trên thân cao thủ Ma vực như cùng một loại, đều là một mặt của năng lượng, nhưng ma khí của Ma giới không nghi ngờ gì ở chất cùng lượng đều hơn xa ma khí ở không gian Thái cổ.

Phía xa truyền lại một loạt tiếng chân, ý thức Phong Vân Vô Kị phản ánh ra một đám ma tộc kì lạ áo đen đang từng bước đi tới, Phong Vân Vô Kị không dám lộ ra hành tung, vội vã như nước triều rút, thu ý thức quay về. Tiệm thể mang một đoàn ma khí từ trong cơ thể tên ma tộc cấp thấp về cơ thể.

Liên mấy ngày, Phong Vân Vô Kị đóng cả sáu giác quan, trong cơ thể tử tế nghiên cứu một đoàn ma khí ấy, còn về cái chết của tên ma tộc, như bị đưa thành sự cố ngoài ý muốn, không dẫn lại chú ý gì.

Tuy Phong Vân Vô Kị cực lực muốn bảo tồn, nhưng đoàn ma khí lấy được từ thân thể tên ma tộc cấp thấp rất nhanh chóng tiêu tán.

Phong Vân Vô Kị lại một lần nữa dùng hình thái ý thức, đi khỏi phòng giam, bằng thủ pháp giống nhau giết thêm một tên ma tộc cấp thấp, lại lấy được thêm một đoàn ma khí. Trước sau, ở thủy lao dưới lòng đất Phong Vân Vô Kị tổng cộng giết khoảng hai chục tên ma tộc cấp thấp, hơn hai chục đoàn ma khí, đã đủ để nghiên cứu của Phong Vân Vô Kị đối với loại ma khí này có chút thành quả.

Vào ngày nhập thủy lao dưới đất thứ hai mươi bảy, một luồng ma khí màu đen mờ nhạt từ thân người Phong Vân Vô Kị đang ngồi tĩnh lặng phát ra. Nguyên Mặc Lê đối với Phong Vân Vô Kị luôn không nghe không hỏi, để y tùy ý chột mở mắt ra, sắc mặt đã biến đổi, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm vào đám ma khí mờ nhạt như có như không bên ngoài cơ thể Phong Vân Vô Kị.

“Lại thêm một kẻ biến dị!” Mặc Lê trầm ngâm lúc lâu, đột nhiên nặng nề phát ra một câu qua kẽ răng, đó cũng là câu nói Phong Vân Vô Kị nghe được đầu tiên sau khi tỉnh lại.

Mở mắt ra, Phong Vân Vô Kị nhìn Mặc Lê, trong mắt sáng rực...

38. Chương Thứ 38: Chấn Hám Đích Địa Hạ Mộ Huyệt (bất Ngờ Ở Huyệt Mộ Dưới Lòng Đất)

Mặc Lê thở dài một tiếng, đứng dậy, quay đầu đối với Phong Vân Vô Kị nói: “Người đi theo ta.”

Mặc Lê ở một góc bởi một lớp đất ra, bên dưới lộ ra một tấm sắt rỉ sét loang lổ, Mặc Lê phẩy sức nâng tấm sắt hình vuông ra, bên dưới lộ ra một huyệt động tối đen dưới lòng đất, từng bậc đá chật hẹp kéo dài từ cửa động xuống bên dưới.

Phong Vân Vô Kị bật dậy, kinh ngạc nhìn huyệt động dưới đất mới lộ ra. Mặc Lê hướng phía y vẫy vẫy tay, sau đó đi xuống trước. Phong Vân Vô Kị theo sát sau ông ta, các bậc đá xây hình xoắn ốc kéo dài xuống bên dưới, chật hẹp gấp ghe, thân thể già nua của Mặc Lê lão đảo như muốn rơi, tuy lúc đều có thể rơi xuống dưới.

“Đây là nơi nào?”

“Đừng hỏi nhiều, xuống dưới người sẽ biết.” Mặc Lê lạnh lùng nói.

Mắt của vũ giả, nhìn vật trong bóng tối là năng lực cơ bản nhất. Không biết qua bao nhiêu lâu, lão già đột nhiên đứng trên bậc đá không cử động nữa.

“Sao rồi?” Phong Vân Vô Kị nhìn lão già, hỏi.

“Nơi đây là mộ huyệt của tội nhân, chúng ta không được bước lên đất nơi đây.” Mặc Lê lạnh giọng nói.

Phong Vân Vô Kị không quan tâm, vượt qua Mặc Lê, theo bậc đá đi xuống.

“Người không phải kẻ đầu tiên nghĩ đến đồng hoá cùng cái thế giới này, xem đi, xem kết cục của bọn họ, người sẽ hiểu nên làm thế nào.” Âm thanh quen thuộc của Mặc Lê từ sau người truyền lại.

Phong Vân Vô Kị không quay đầu đi xuống bên dưới, không lâu sau, ở trước một cánh cửa xiên vẹo, Phong Vân Vô Kị dừng lại. Tầm mắt trở nên rộng rãi, nơi đây là một cái hầm dưới đất rất lớn. Vừa nhìn thấy cái hầm, Phong Vân Vô Kị kinh ngạc không nói lên lời.

Thế giới bóng tối nơi đây, nơi có ánh sáng duy nhất ở nơi đây, trong không khí trôi nổi ánh huỳnh quang màu xanh, càng sâu xuống mặt đất, càng dày, là lửa lân tinh trên hài cốt người chết.

Phong Vân Vô Kị gần như không tin vào mắt mình, ở cái hầm khổng lồ dưới lòng đất này, nơi đâu cũng dày đặc đầy chằm xanh hài cốt. Những hài cốt này rất kì quái, đáng sợ vượt hẳn người bình thường, mỗi bộ hài cốt đều không giống nhau, đa số hài cốt, từ đốt xương cột trở về dưới, một đoạn xương sống kéo dài theo thân người đến ngang bàn chân, trên lưng, còn có từng đoạn xương dài sắc nhọn đâm ra, trên bàn tay một số hài cốt, đã hoàn toàn thay bằng móng vuốt thú vật.

Trong lúc Phong Vân Vô Kị giật mình, bất tri giác chân đạp ra, đã bước trên đất ở lòng huyệt mộ, dưới chân phát ra một loạt âm thanh răng rắc, đó là tiếng hài cốt gãy vụn.

Những hài cốt này, ít nhất vài vạn hài cốt, mỗi bộ đều giữ biểu tình vô cùng thống khổ, nhiều hài cốt có đầu sọ đã hoàn toàn biến hình, đã không còn là loài người.

“Nhìn đi, nhìn những người trong tộc đã từng tu luyện ma công này, đây là hậu quả sau khi đồng hoá với cái thế giới này đã thu được.” Trong bóng tối truyền lại tiếng Mặc Lê thở dài náo nê: “Bọn họ chết trong lúc thống khổ, mang theo cái xác không còn là con người.”

Tiếng bước chân vang lên từ trong bóng tối truyền lại, là Mặc Lê đã rời khỏi nơi đây.

Phong Vân Vô Kị cúi người cầm lên một cái sọ xanh biêng biếc, miệng cái sọ đã mọc thêm một cái răng nanh dài, nơi trán, một chiếc sừng mới nhú đã đâm ra. Cầm trong tay xem xét xong, Phong Vân Vô Kị lại nhẹ nhàng bỏ cái sọ ấy xuống.

Ở nơi huyệt mộ dưới lòng đất này, Phong Vân Vô Kị như một u hồn, lảng vảng giữa những bộ hài cốt.

Ở sát vách hầm huyệt mộ, Phong Vân Vô Kị đã phát hiện dấu vết các chữ đầy cả mặt vách, đâm sâu vào trong vách hơn một tấc:

“Ta, chết vạn lần, không hối tiếc.”

“Hận! Hận! Hận! Giết thần! Giết ma!”

“Ta xa quê xưa, khi nào trở lại.”

“Ta ngày nay chịu nhục, quyết ghi sâu trong tim, kiếp sau tất báo thù.”

“Kể đến sau, người tộc ta, nếu có thể, xin mang hài cốt của ta về quê cũ, ta quá nhớ đất xưa rồi, nhớ đến không khí trong lành quê nhà, đất đai ẩm ướt...”

“Trời cao đáng giận a, người tộc ta bao giờ có thể thoát khỏi ngục này! Ta khổ tu ma công, nếu có một ngày đi được khỏi nơi đây, quyết huyết tẩy thần ma!”

“Hận hận hận! Tại sao người tộc ta không hiểu khổ tâm của ta!Giết giết giết! Oán oán oán!!!”

“Ta tự nguyện nhập ma ngục này, nhận kiếp khổ vạn thế, chỉ nguyện người tộc ta có thể hưởng bình an một phương! Trời cao có người tộc ta!”

“Chịu thiên kiếp khó khăn vạn lần, ta cũng quyết chuyển thế trọng tu, quay lại nơi này, không diệt ma tộc, thế không ngừng nghỉ!”

Từng dòng chữ xúc mục kinh tâm nhập vào trong mắt, không biết trôi qua bao lâu, khi Phong Vân Vô Kị xem xong các chữ trên tường thì, mới phát hiện áo mình không biết khi nào đã ướt đầm.

Ở đằng sau một bộ hài cốt biến dị dài hơn hai trượng , Phong Vân Vô Kị đã phát hiện một dòng chữ nhỏ: “Ta tự sáng tạo ‘Bách Luyện Ma Công’ dẫn vô hạn ma khí nhập thể, thành ma thể thật sự, tuy công pháp này không thích hợp cho cơ thể tộc ta, nhưng ta không nguyện tâm huyết bị bỏ đi như vậy, khẩu quyết công pháp sáng tạo ra bên dưới hài cốt ta. Người tộc ta nếu may nhìn thấy những chữ này,ghi nhớ cẩn thận, cẩn thận! Luyện công pháp của ta, tất thành ma thể, nhận kiếp vạn ma phạt thể, quyết suy nghĩ sâu sắc mới có thể luyện thử. Nếu có một ngày có thể ra khỏi chốn này, xin mang theo hài cốt dưới đất này trở về quê nhà, ta trên trời cao cầu chúc cho người được may mắn,thật may mắn!”

Di chuyển hài cốt ra, mặt đá bên dưới lộ ra một loạt chữ nhỏ dày đặc, nếu không cẩn thận, thật nhìn không ra. Phong Vân Vô Kị chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng cúi đầu bình tĩnh ghi nhớ công quyết này vào trong đầu.

Nhận được điều này, Phong Vân Vô Kị y dạng di khai các bộ hài cốt, thi hài bên dưới , đều có các đoạn khẩu quyết ma công hoặc dài hoặc ngắn, cẩn thận đếm lại, trong cái hầm xác này, không ngờ có 365412 bộ hài cốt, cộng với 365000 bộ khẩu quyết công pháp, ngoài ra có 412 bộ khẩu quyết công pháp bị tàn khuyết, đã không có cách tu luyện, cũng không có ghi nhớ.

365000 bộ khẩu quyết công pháp ghi nhớ xong, Phong Vân Vô Kị phát hiện mình đã đứng ở giữa hầm huyết, nhìn lại mặt đất của cái hầm khổng lồ này một lần nữa, những hài cốt biến dị xúc mục kinh tâm kia, Phong Vân Vô Kị vái một vái dài, sau đó lại từ thông đạo nơi ấy, quay lại thủy lao.

Đẩy tấm sắt che phủ ra, Phong Vân Vô Kị vừa nhìn thấy Mặc Lê gần như không tin vào mắt mình. Ông lão này, trong khoảng thời gian y rời đi, không ngờ trở lên vô cùng già yếu.

Đầu vốn còn chút tóc đen, lúc này, Mặc Lê đã đầu bạc trắng,vết nhăn trên mặt thật khó làm người ta tin rằng, đây là một người sống có thể có . Mắt ông ta đã mờ đục thêm, bị mi mắt bên dưới lông mày che phủ, áo phủ trên người càng rách nát thêm, từng vết máu thịt, như đã không còn máu chảy ra nữa.

“Người không quay lại, ta đã thay người cung cấp chân khí.” Lão già nói một cách bình thường, như đã làm một việc không đáng nhắc đến.

Phong Vân Vô Kị sống mũi hơi cay, nguyên y luôn nhận thấy ông lão này đáng ghét như vậy, luôn khó chịu tính tình ông ta, nhưng vào giây phút này, y đã cảm thấy mình đã sai.

Phong Vân Vô Kị vội đến bên Mặc Lê, một chưởng áp trên lưng ông ta, chân khí vốn đã phong ấn, mạnh mẽ nhập vào cơ thể lão già.

“Vô dụng thôi!” Lão già khó khăn nhưng kiên định bỏ tay Phong Vân Vô Kị ra, mắt khẽ chuyển, nhìn Phong Vân Vô Kị : “Ta sắp chết rồi, việc này, đã không thể cải biến được nữa, sống lâu như vậy rồi, ta chỉ có một nguyện vọng duy nhất chưa thành hiện thực, luôn làm ta đáng tiếc vô cùng.”

“Ông nói đi, tôi quyết giúp ông hoàn thành.” Phong Vân Vô Kị trong lòng xúc động, không nghĩ mình vô tâm, lại làm hại một ông lão, vết thương trên người ông ta chắc là do mấy tên ma tộc không thấy y , đánh trên người ông ta. Nghĩ đến đây, lòng căm thù đối với ma tộc, càng thêm sâu nặng.

“Sau khi ta chết, nếu có khả năng, mang hài cốt của ta về quê hương...”

Phong Vân Vô Kị linh hồn chấn động, hồi lâu không nói...

39. Chương Thứ 39: Cường Đại Đích Thần Thức

Mang theo thi thể Mặc Lê, Phong Vân Vô Kị một lần nữa đi vào huyết mộ rộng lớn dưới lòng đất. Có thể, ở nơi đó, thân xác của ông ấy được yên nghỉ.

“Người đã đến!” Phong Vân Vô Kị đi vào mộ huyết thăm sắc xanh dưới lòng đất , vừa để thi thể Mặc Lê xuống, liền nghe thấy một tiếng gọi truyền đến tai.

Ngẩng mắt nhìn, một người đàn ông trung niên áo xanh đang ngồi yên giữa khu huyết mộ, quanh ông ta là lửa huỳnh quang mờ ảo, hiện ra rất quý dị.

“Người sao vào được đây?” Phong Vân Vô Kị hỏi.

Người này chỉ bốn phía: “Nơi này có rất nhiều cửa ra vào, nếu không, người cho rằng trên mặt đất nhiều thi hài như vậy làm sao đến đây.”

“....người cũng tu luyện ma công sao?”

Người này không trả lời, mà lại hỏi: “Người đã chuẩn bị tốt chưa? Nếu muốn quay lại Thái cổ, chỉ có cùng cái thế giới này đồng hoá.”

Phong Vân Vô Kị gật đầu, bước qua một thi hài, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông trung niên.

“Người sắp tu luyện loại ma công nào? Có thể ta khả dĩ chỉ điểm cho người một chút.”

“Không cần đâu.” Phong Vân Vô Kị lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại. Hơn 360000 khẩu quyết ma công , mỗi loại đều không phải thứ y muốn, kiểu biến dị đó quá đáng sợ.

Một đặc tính khác của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp liền thể hiện ra, Phong Vân Vô Kị không ngừng trong não mô phỏng tu luyện các đặc trưng của các loại công quyết ma pháp, như vậy, đặc điểm mỗi loại ma công , Phong Vân Vô Kị thông qua thân thể nhận định, đều tìm được ưu điểm. Cách nghĩ của Phong Vân Vô Kị rất đơn giản, là hiểu cho rõ đường vận hành bất đồng mỗi loại ma công mang theo hậu quả đặc thù sau đó, mang các loại khẩu quyết công pháp tổng hợp lại, lấy ưu điểm, sáng tạo một ma công mới.

Mấy chục vạn khẩu quyết công pháp phi thường tốn tâm lực, ngay cả Phong Vân Vô Kị trước khi phi thăng, đã thành tựu nhất tâm nhị dụng, có năng lực cùng lúc diễn luyện hai loại công quyết khác nhau, việc này cũng không thể trong thời gian ngắn mà hoàn thành.

“Người không nên đưa ông ta vào đây.” Người đàn ông trung niên đột nhiên chỉ thân xác Mặc Lê nói.

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, hiện tại y không cần nhắm mắt , toàn tinh thần tập trung vào diễn luyện nữa, thần thông nhất tâm đa dụng, trong những ngày này đã được y luyện thành thực. Một bên trong não cùng lúc diễn luyện nhiều loại công quyết, một bên Phong Vân Vô Kị hỏi: “Tại sao?”

Người đàn ông trung niên trầm mặc một lúc, nói: “Nơi đây, nếu bọn họ còn sống, thì tuyệt đối không nguyện ý đến nơi này.”

“Tại sao?”

“Quan điểm bất đồng, trong mắt bọn họ, chúng ta là kẻ phản nghịch. Bọn họ luôn cho rằng, vì duy trì và bảo hộ an toàn cho người tộc chúng ta, chúng ta có thể hi sinh tất cả.” Người đàn ông trung niên sắc mặt có chút kích động gào lên: “Nhưng ta rất muốn biết, ngay cả chúng ta hi sinh bản thân, chúng ta thật sự có thể đổi lấy hoà bình vĩnh cửu sao?”

Trong tim Phong Vân Vô Kị chấn động mạnh, không thể không nói gì hơn nhìn ông ta, trong ấn tượng của y, gần như mọi người đều đã bị tê liệt, sống leo lắt buông thả, tồn tại dật dờ.

“Người thì sao? Người nghĩ kĩ chưa? Ngay cả tu thành ma công, người lại muốn làm cái gì? Lại có thể làm cái gì? Để bị bắt lại thêm lần nữa sao?” Người này nhìn Phong Vân Vô Kị rất nghiêm túc hỏi.

Phong Vân Vô Kị thở dài một hơi, ôm xác người Mặc Lê lên, nhẹ nhàng, mang ông ta để lên một đầu thông đạo, sau đó quay người nói: “Có thể ông ấy thật sự không thích hợp với nơi này. Tôi không biết mình có thể làm được điều gì, cách nghĩ của ta cùng người giống nhau, nhưng nếu chỉ có những người bọn ta, kết quả của bọn ta, cũng không khác vị tiền bối này bao nhiêu. Có thể tôi hiện tại còn máu nóng sục sôi, còn về sau này, tôi sẽ ra sao, ngay tôi cũng không biết, (Cúi đầu nhìn qua xác người Mặc Lê) Có thể tôi giống ông ta chẳng.”

Thở dài thườn thượt một tiếng, trong tim Phong Vân Vô Kị đột nhiên vô cùng đau khổ, rốt cuộc, ta có thể làm được cái gì? Sức mạnh một người quá nhỏ bé. Một cảm giác tuyệt vọng cùng vô lực tràn lên trong lòng.

Trong lúc bất tri giác, Phong Vân Vô Kị đã lại về đến thủy lao của Mặc Lê.

“Lúc nào đó, người thật sự không còn bàng hoàng, nói hạ quyết tâm, hãy xuống tìm bọn ta.” Âm thanh quen thuộc của người đàn ông trung niên trực tiếp truyền thẳng đến não Phong Vân Vô Kị.

Ngày tháng từng ngày từng ngày trôi qua, Phong Vân Vô Kị mỗi ngày im lặng ngồi trong thủy lao, một bên diễn luyện các loại ma công, một bên mở trừng mắt, im lặng đến ngây ngốc. Lúc bắt đầu, thời gian Phong Vân Vô Kị nhắm mắt tự tu dài phi thường, nếu không phải mỗi tháng phải phóng chân khí ra một lần, lại bị chiếc roi kì lạ đánh tỉnh, thì Phong Vân Vô Kị đã không biết đến thời gian nữa.

Về sau này, Phong Vân Vô Kị đã gần như không cần nhắm mắt nữa. Bằng kiểu mở mắt này im lặng suy nghĩ, ngủ, nghĩ đến việc xảy ra sau khi phi thăng, nghĩ đến ma giới, nghĩ đến hải cốt dưới lòng đất, nghĩ đến Mặc Lê.

Thời gian, có thể đối với người sau khi đã phi thăng không tính là gì chẳng. Dần dần, thời gian Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, là yên lặng đến ngây người, không suy nghĩ gì, trong não một vùng trống rỗng.

“Chào, cậu nhỏ, tỉnh lại, tỉnh lại nào!” Một âm thanh hoà ái mà hiền từ vang lên trong não Phong Vân Vô Kị, âm thanh ấy có sức mạnh kì dị, không biết sao, Phong Vân Vô Kị liền một lần nữa cảm thấy sự tồn tại của bản thân.

Vừa cử động chân tay, một lớp bụi dày rơi từ trên vai xuống, Phong Vân Vô Kị ho vài cái, không thể không đứng hẳn dậy, vắn vắn người.

“Nhiều bụi quá! Giống như đã trôi qua rất lâu, tại sao lại thế này? Ta cảm giác giống như mới qua đoạn thời gian rất ngắn mà.” Phong Vân Vô Kị tự nghĩ, người ngây ra quá lâu, làm tư duy của y nhất thời không thể theo kịp.

“Ôi! Lão phu đã quan sát người hơn hai trăm năm rồi, phát hiện người luôn ngây người như vậy, trong lòng bất nhẫn, nên mới gọi tỉnh người.” Âm thanh kia lại vang lên trong não Phong Vân Vô Kị.

“Hơn hai trăm năm, lâu như vậy sao?!!! ... Người sao biết ta nghĩ điều gì?”

Âm thanh già nua nguyên là một cỗ thần thức lan truyền, nhưng chỉ bằng cỗ thần thức lan truyền này, đã vượt xa sức mạnh tinh thần của ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ đệ tam trùng thiên giai đoạn cuối. So sánh cùng cỗ tinh thần lực này, Phong Vân Vô Kị như một dòng suối nhỏ gặp phải biển lớn, khoảng cách không thể tính nổi.

“Tác dụng của thần thức, ảo diệu vượt xa người tưởng tượng, người đã quá xem thường thần thức rồi, nếu không phải phát hiện người đã có lúc tu luyện công phu thần thức, lão phu cả đời này, cũng không nói cùng người một câu.”

“Tiền bối cũng ở trong khu phòng giam này sao?” Phong Vân Vô Kỵ đã phát ra thần thức bản thân.

“Đương nhiên, không người cho làm sao ta tìm được người.”

“Ôi, thần thức có mạnh hơn nữa, cũng không thể thoát khỏi nơi này.”

“Ai nói vậy, thủy lao nơi đây tuy phòng thủ nghiêm mật, nhưng lão phu nếu muốn, ma tộc nơi đây, một tên cũng đừng mong còn sống, thủy lao này, lão phu càng tùy ý bỏ đi. Quay về Thái cổ.”

“Cái gì?!!! Nếu như vậy, người sao còn ở lại nơi này?” Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc không nói lên lời, thật không phát hiện được, nơi đây còn có cao thủ mạnh như vậy.

“Lão phu nếu bỏ đi, người ở đây phải làm thế nào?” Lão già trong thần thức Phong Vân Vô Kỵ thở dài thườn thượt một hơi: “Để ngăn ma tộc đem toàn bộ người nơi đây giết sạch, lão phu ẩn nhẫn nơi này, đã hơn một triệu năm rồi...”

40. Chương Thứ 40: Dị Dạng Địch Lạt Kịch (kích Thích Dị Dạng)

Nơi thủy lao im lặng, hồi lâu thần thức lan động mới thở dài nói: “Đúng vậy, khi ấy, ta còn chỉ là một đứa trẻ rất nhỏ, tràng chiến tranh thảm liệt ấy, gần như mọi chiến sĩ Thái cổ đều đã tham gia, ngay ta cũng không ngoại lệ. Có thể bởi ta còn là một đứa trẻ, nên mới may mắn sống sót. Nhưng dù là một đứa trẻ, đã đủ để nhớ rõ tràng chiến tranh thảm liệt ấy. Thật quá thảm liệt ...”

Tình tự của ông lão như đã cảm nhiễm Phong Vân Vô Kỵ, bầu không khí giữa hai người trở nên trầm mặc.

“... .. Người, có phải nhận thấy tư tưởng của con người ở thế giới này đã thoái hoá, không còn thuốc chữa phải không?”

Phong Vân Vô Kỵ im lặng thay cho trả lời.

Thần thức mạnh mẽ lại một lần nữa thở dài: “Chuyện này, người nên biết, Thái cổ thứ nguyên, tại sao lại tồn tại? Lại nữa vì sao vũ giả sau khi phi thăng, giống như người tu luyện ma công, tà công, cũng tuyệt không phi thăng đến Ma giới hả?”

“Phi thăng, Ma giới?.... ..”

“Ôi, thời gian người phát ngốc quá lâu, một số chuyện, đã không còn linh động như trước nữa, bỏ đi, để ta trực tiếp nói cho người vậy, Thái cổ thứ nguyên, an nguy của thứ nguyên, quan hệ đến ngàn vạn vị diện, an toàn của trên vài trăm, ngàn triệu con người nơi đó, tuy có nhiều người không thừa nhận, nhưng những kẻ yếu ớt ấy, cũng là người cùng tộc của chúng ta. Điều đó, không có cách nào phủ nhận.”

“... .. Ý của ông là, ý nghĩa tồn tại của Thái cổ, là bảo hộ, bảo vệ các vị diện sao?” Phong Vân Vô Kỵ nào còn có chút trì trệ, nhưng cũng đã có thể theo kịp tư duy của lão già.

“Đúng vậy, nếu ngay cả các vị diện đó của chúng ta cũng bị mất, con người ở đó, sẽ trở thành nô lệ, lương thực của yêu ma, thiên đường vĩnh cửu. Vị diện có yêu ma, thiên sứ sẽ thống trị vị diện của con người. Mông mênh biển người trên vài trăm, ngàn triệu con người, sẽ vĩnh viễn chìm trong bể khổ, không thể siêu sinh.

Phong Vân Vô Kỵ toàn thân chấn động, đột ngột rung mình.

“Hiện tại, người đã rõ Mặc Lê bọn họ, tại sao ngăn cản người bỏ trốn, bản thân cam tâm trong cái thủy lao này, thống khổ cả cuộc đời chưa. Kì thật, bọn họ, trong lòng cũng vô cùng thống khổ cùng chán nản. Như ta, lại cũng không phải là giống thế sao?”

Ôi! Phong Vân Vô Kỵ thở dài một hơi, lại tự ngồi xuống, thời gian quá lâu, làm y có thói quen ngồi dưới đất, vừa mới đứng dậy, trong người có chút không thích nghi. Trong não, vài chục vạn khẩu quyết công

pháp, đã diễn hoá xong một nửa, theo tiến độ này, còn cần thời gian hai trăm năm, mới có thể diễn luyện công pháp này hoàn tất.

”Cách nghĩ của các người, có thể rất có đạo lý, nhưng tôi không nghĩ như vậy, cũng không dám nghĩ đến. Chỉ có kẻ mạnh, mới có thể chân chính nhận được sự trân trọng của người khác. Tại các thứ nguyên khác, con người sở dĩ có thể trở thành chủ của vạn vật, không phải vì điều gì khác, chỉ bởi vì con người so với sinh vật khác mạnh mẽ hơn. Khi đó mới thành chủ của vạn vật. Nếu cứ mãi thoả hiệp, tương lai của con người, tất không có kết cục khác, đi đi lại lại chỉ có duy nhất kết cục bị huỷ diệt. Nếu chuyện gì, cũng đều đổ lên đầu con người, cùng yêu ma hợp tác, con người cũng không tránh khỏi quá chùn lòng. Tôi không muốn chùn bước như vậy, cũng không muốn nghĩ quá nhiều. Hiện tại chính tôi, chỉ có một suy nghĩ, từ nơi này thoát ra, nếu như nói có khả năng, mang thi hài tiên bối từng sống với tôi cùng với thi hài dưới huyết mộ khổng lồ dưới lòng đất, đều mang về Thái cổ, để bọn họ có thể yên nghỉ, ít nhất không đến nỗi chết nơi đất khách quê người, mà có kết cục ngay thi hài đều không quay về được quê hương.

“Có thể, người nói có đạo lý nhất định chẳng... ..” Thần thức kia trầm ngâm lúc lâu, cuối cùng như thủy triều rút đi.

Thần thức mạnh mẽ kia đã bỏ đi, Phong Vân Vô Kị mới nghĩ đến quên hỏi vị trí cùng tên ông ta. Nghĩ một chút, lại nói, thế thôi, nếu không đến, cũng là như chưa từng gặp.

Phong Vân Vô Kị lại chìm vào trạng thái yên lặng phát ngây đại lúc đầu, một ngày lại một ngày, một bên yên ắng đến phát ngốc, một bên trong cơ thể, diễn luyện các công pháp còn lại.

Người đàn ông gặp qua dưới lòng đất, trong thời gian này có đến vài lần, mỗi lần nhìn thấy Phong Vân Vô Kị, nhìn hồi lâu, cuối cùng không nói gì, im lặng bỏ đi.

Thời gian lại trôi qua bình lặng, có những lúc, Phong Vân Vô Kị đột nhiên nghĩ đến tên nhị hoàng tử kia, tại sao đã lâu hần không đến đây? Chẳng lẽ đã quên rồi sao? Còn cả thiếu nữ Tuyết vực, thân xác nàng ấy không biết có ai lo liệu. Nghĩ quá nhiều, vấn đề này cũng không có đáp án, cũng không nghĩ nữa, hơn nữa, ngay cả các hình ảnh ấy, cũng trong não dần trở nên mờ và nhạt nhoà dần. Nhưng từ đó về sau, sự lan động của thần thức mạnh mẽ kia, không từng qua lại. Tất cả đều khôi phục lại kiểu sinh hoạt từ trước.

Nhưng mà, người vẫn là người, chỉ cần tồn tại, liền không thể để kẻ khác quên lãng. Cuối cùng có một ngày, cửa lớn thủy lao dưới đất đã mở ra một lần nữa, lần này, đi vào không phải là con người, mà là một nữ nhân ma tộc tuyệt sắc, diễm lệ. Tóc dài hơi xoắn, đôi mắt linh động lộ nét cười, dáng cao, mũi thẳng, ngũ quan tinh tế, phối hợp chặt chẽ, bộ ngực to tròn như muốn từ trong lớp vải mỏng tang phá ra, còn có cặp mông tròn trĩnh kia, tất cả đều đã nói lên phong tình dụ người của nữ nhân ma tộc ấy. Càng trọng yếu là, ngoài trên ngoại hình, trừ so với nữ nhân của loài người cao hơn một chút, nữ nhân ma tộc này gần như cùng nữ nhân bình thường thuộc loài người không có khác biệt gì.

“Tên con người này, bề trên đã nói rồi, năng lực đã bị lấy hết sạch, còn chút chân nguyên cuối cùng, nạp thú cũng không thể hấp thu, người mau lấy chút chân nguyên đó của hần hấp thu sạch sẽ đi!” Cửa lao tên ma tộc xấu xí màu tím gào lên hai tiếng, sau đó cách một tiếng, đã đóng cửa lao lại, bỏ đi, cái đuôi trâu nhỏ dài phản chiếu lên mắt Phong Vân Vô Kị, hồi lâu mới biến mất.

“Ta tên Phỉ Lệ Ti, người thì sao?” Ma nữ ấy cười rạng rỡ đi đến bên cạnh Phong Vân Vô Kị, cũng không ngại đất bẩn, ngồi bên cạnh người y.

Phong Vân Vô Kị nghiêng đầu nhìn qua nàng ta, lại quay đầu lại, không nghĩ ngợi gì.

Biểu hiện của con người, có thể làm Phỉ Lệ Ti có chút thất vọng, nàng ta liền tự ôm lấy một tay của Phong Vân Vô Kị, để bộ ngực căng tròn dưới tay y sờ nắn. Nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn không có phản ứng, ý thức của y, đã đa phần chìm vào trong diễn luyện công pháp trong cơ thể, ngay cả một chút thần thức bên ngoài, cũng chìm vào trong sự thờ ơ, tình cảm, mị lực của ma nữ, y căn bản không cảm nhận được, còn nói chỉ đến động lòng.

Nhìn thấy khiêu khích thân thể không có hiệu quả gì, cái miệng xinh xắn của Phỉ Lệ Ti hơi mím lại, ánh mắt khẽ chuyển, cánh tay thon dài mềm mại đưa ra, sau đó cỡi y phục đã có chút nát vụn trên người Phong Vân Vô Kị, lướt đi trên thân thể y như con rắn, cùng lúc từng đạo khí kinh hồng nhạt từ đầu ngón tay phát ra, nhập vào trong các huyết đạo mẫn cảm của Phong Vân Vô Kị.

A!...Kiểu khiêu khích dị dạng này, cuối cùng làm Phong Vân Vô Kị chịu không nổi, người ngâm lên một tiếng dài

Chú thích:

+ Thứ nguyên: Thể giới được coi là nguyên sơ nhất, là nơi đến của các sinh vật sau khi phi thăng. (Kiểu như tiên ma yêu giới ấy)

+ Vị diện: Thể giới cấp thấp, có thể nói là phạm nhân giới.

41. Chương Thứ 41: Phỉ Lệ Ti Đích Dụ Hoặc (dụ Hoặc Của Phỉ Lệ Ti)

Phỉ Lệ Ti che miệng mỉm cười, tiếng cười như chuông reo từ trong chiếc miệng nhỏ nhắn phát ra, ma nữ thiện nghệ nhất là cách dụ hoặc, một tay che miệng, một tay khác của Phỉ Lệ Ti đã lướt đến trên ngực Phong Vân Vô Kị , ở đó nhẹ nhàng vẽ lên một vòng tròn. Một luồng kinh khí màu hồng nhạt nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị , sau đấy, cái gì đó như bị đánh thức, một cảm giác khô nóng dâng lên từ dưới bụng.

Loại cảm giác này vô cùng khác lạ, đặc biệt vào lúc nhìn thấy Phỉ Lệ Ti cúi đầu xuống, ngực lộ ra một vùng mềm mại trắng như tuyết, cảm giác ấy càng mạnh thêm.

Phỉ Lệ Ti liếc nhìn Phong Vân Vô Kị yêu kiều, trong mắt lưu chuyển sắc dục, bàn tay mềm mại thon thả như con rắn nhỏ lướt trên quần áo Phong Vân Vô Kị , ánh mắt thoảng qua nhân thân càng lúc càng mê man của Phong Vân Vô Kị , Phỉ Lệ Ti khẽ nghiêng rằng, bàn tay nhỏ nhắn cuối cùng trượt theo phía dưới áo Phong Vân Vô Kị .

Một cảm giác như bị sét đánh truyền ra toàn thân Phong Vân Vô Kị , toàn thân như vừa bị điện giật, tê tê dại dại, nơi yếu hại ở trong khớp, đột nhiên bị tập kích, lập tức ngưỡng lên, đối với Phỉ Lệ Ti gian dữ.

“Sao lại như thế này? Sao lại như thế này?” Phong Vân Vô Kị nói mơ màng, ngay cả trước khi y phi thăng, một lòng hướng tới võ đạo, đối với chuyện này tuy có chút hiểu biết, nhưng cũng chỉ hữu hạn, còn chưa từng cùng nữ nhân tiếp xúc gần như thế này.

Phỉ Lệ Ti cuối cùng đã cười, như một đoá hoa mai, bừng nở khi đón gió trong tiết trời đông lạnh, mi lệ đến mê người, chiếc miệng nhỏ như đoá anh đào, hạ xuống bên dưới, liền đưa vật đang dương lên nhập vào trong miệng, cái đầu bắt đầu chuyển động có tiết tấu.

Cảm giác chật hẹp ấy kích thích mạnh mẽ vào cảm quan của Phong Vân Vô Kị , ngay trong ý thức, tốc độ diễn luyện công pháp đã so với bình thường chậm đi không ít.

Ư ! Một loạt tiếng ngâm khe khẽ từ trong họng Phong Vân Vô Kị phát ra, hoàn toàn là một phản ứng theo bản năng, Phong Vân Vô Kị ôm cứng lấy đầu Phỉ Lệ Ti, hai tay xuyên vào mái tóc dài mượt như tơ , để khuôn mặt xinh đẹp ấy ép ngang vật đang dựng lên.

Phỉ Lệ Ti tuy là một ma nữ, nhưng thể chất lại không được khoẻ mạnh như ma tộc, thậm chí còn không bằng con người, chịu lực ép như vậy, vật cứng kia gần như đâm sâu vào họng nàng ta, đến nỗi ho sặc liên tiếp, không thể không nhẹ nhàng đẩy vật cứng kia ra ,hít vào hai hơi ,yêu kiều liếc qua Phong Vân Vô Kị , lại dùng bàn tay nắm lấy, một lần nữa ngậm lấy vật cứng kia bắt đầu chuyển động theo quy luật.

Một cổ sắc hồng, từ dưới da Phong Vân Vô Kị tràn lên , kéo lên khuôn mặt, cuối cùng bao phủ toàn thân, trong lòng đầy dục vọng muốn mạnh mẽ phát tiết.

Á! Phong Vân Vô Kị kêu lên một tiếng dài, trên người một luồng khí đen mờ mịt từ trong cơ thể phát ra, sau đó, lấy vật cứng kia từ trong đôi môi ẩm ướt, trợn nhả của Phỉ Lệ Ti ra, ôm chặt lấy nàng ta, đè nàng ta bên dưới thân người.

Phỉ Lệ Ti mắt lim dim, để cho Phong Vân Vô Kị xé nát quần áo mỏng như cánh ve, chỉ có một biểu tình si mê, ngấm khuôn mặt của Phong Vân Vô Kị .

Phong Vân Vô Kị kêu lên diên đại, đôi mắt đầy tia máu, bạo lực mở đôi chân thon dài mịn màng của Phỉ Lệ Ti ra, vật cứng kia đối chuẩn cánh cửa tối tăm mềm mại của Phỉ Lệ Ti, sao đó tất cả liền như nước đổ ra kênh lớn, án chiếu theo chuyện nên phát sinh giữa nam nữ mà tiến hành.

Nơi thủy lao dưới đất vang lên một trận tiếng ngâm dự người, khuôn mặt non nớt của Phỉ Lệ Ti chảy đầy mồ hôi, miệng hơi há ra, một bên ứng phó tấn công của Phong Vân Vô Kị, một bên cánh tay thon thả lướt đi trên cơ thể Phong Vân Vô Kị, móng tay hồng nhạt đột nhiên nhẹ nhàng điểm xuống ở một huyết đạo bí ẩn trên lưng Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị đôi mắt đột nhiên mở lớn, cả bộ tóc bắt đầu tung bay, thân thể đột nhiên dừng động tác lại, Phỉ Lệ Ti ngược lại, bắt đầu cử động, đôi chân đẹp thon dài trắng phau đột nhiên kẹp chặt lấy eo người Phong Vân Vô Kị, sau đó, vận ma công đặc thù thiên sinh của tộc ma nữ, Dục mị ma quyết, nơi bên dưới thân người như vật sống, mạnh mẽ hút lấy vật cứng bên trong.

Tinh quan thả lỏng, từng luồng chân nguyên đột nhiên từ quan khiếu mở lớn tràn vào cơ thể Phỉ Lệ Ti, chân nguyên cực kỳ tinh thuần nhanh chóng bị Phỉ Lệ Ti bằng bí pháp đặc thù luyện hoá, từng luồng chuyển hoá thành ma khí bản thân, trong cơ thể vận chuyển.

A! Phỉ Lệ Ti kêu lạnh lạnh, thân thể căng ra, nhưng đôi chân thon dài vẫn không hạ xuống, vẫn cấp chặt lấy người Phong Vân Vô Kị.

Trong tiếng kêu vang, Phỉ Lệ Ti đôi mắt lim dim đột nhiên mở lớn, hai con ngươi nguyên màu tím đột nhiên biến thành màu đỏ đậm, sau đó một cỗ như vật chất lại như ảo ảnh toả ra từ trong mắt, đôi mắt nhắm lại, lại một lần nữa đột nhiên mở ra thì, trong mắt đã một vùng sắc vàng kim pha hồng, một lớp khói mờ mờ từ trong cơ thể Phỉ Lệ Ti bay ra, trong không khí một mùi vị đậm đặc trời nổi.

Mắt thấy chân khí Phong Vân Vô Kị tích lũy trong cơ thể từng đợt phát ra, bị Phỉ Lệ Ti luyện hoá hấp thu, nhân thần của Phong Vân Vô Kị càng lúc càng ảm đạm, ngay diễn luyện ma quyết sâu trong não cũng chịu ảnh hưởng, triệt để đình chỉ vận chuyển.

Phong Vân Vô Kị cuối cùng đã thanh tỉnh hoàn toàn, ánh mê man trong mắt dần dần trở nên sáng tỏ, Phỉ Lệ Ti thầm kêu không hay, vội tăng tốc độ hấp thu chân khí.

“Người đang làm cái gì?!” Phong Vân Vô Kị giận dữ quát một tiếng, hoàn toàn là phản ứng trong ý thức, một đoạn khẩu quyết ma công mới thành hình xuất hiện trong não, sao đó ma khí ít ỏi ẩn giấu sâu trong cơ thể án chiếu theo ma quyết mới thành này bắt đầu vận chuyển.

Một khí thể chấn nhiếp nhân tâm, như ma thần chín tầng địa ngục đột nhiên xuất hiện trên người Phong Vân Vô Kị, khí thể ấy mạnh đến thế. Ngay cả Phỉ Lệ Ti cũng bị giật mình đến ngất người, lực hút đặc thù của Dục mị ma quyết đột nhiên gặp sự phản kháng của một sức hút còn mạnh hơn từ đối phương, không chỉ không thể từ cơ thể đối phương hấp thu thêm chân nguyên, ngược lại tinh quan bản thân có hiện tượng trùng động.

Bình! Cơ thể Phong Vân Vô Kị mãnh liệt phát ra một làn khói đen, không chỉ bao phủ bản thân, còn có cả Phỉ Lệ Ti bị quấn vào bên trong, trong thủy lao, mặt đất đột nhiên tràn lên từng luồng ma nguyên tinh thuần, ma khí ấy lúc đầu còn rất mờ, nhưng rất nhanh đã đạt đến mức thường có thể nhìn thấy, mức độ đến như một đám mây đen.

Trong cả thủy lao dưới đất, ma tộc có mặt đều cảm thấy một khí tức mạnh mẽ nhưng lại nhỏ bé, cảm giác này rất mâu thuẫn, khí thể này lướt qua cả thủy lao dưới lòng đất rộng lớn, làm trong tim các ma tộc có mặt dâng lên trùng động muốn cúi đầu bái lạy.

Trong thủy lao. Một tiếng kêu lạnh lạnh từ trong khói đen mờ mịt phát ra, đó là tiếng của một nữ nhân. Khói đen hùng dũng, dần dần nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị, dưới khói đen, Phỉ Lệ Ti sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm oặt ngã trên mặt đất, miệng mấp máy, như muốn nói điều gì

42. Chương Thứ 42: Lai Tự Ma Tộc Đích Quan Chú (Chú Ý Đến Từ Ma Tộc)

Một luồng sức mạnh kì dị phẳng phất như kim nhọn đâm xuyên vào trong não Phong Vân Vô Kị , Phong Vân Vô Kị rùng mình một cái, như bị dội nước lạnh vào người, lập tức tỉnh lại, ma khí hùng dũng quay xung quanh bên thân người dần dần tan đi, dung nhập vào trong trời đất.

Ầm!

Trong lúc đó đột nhiên có một luồng sức mạnh huỷ thiên diệt địa đánh mạnh vào ngực Phong Vân Vô Kị . Phụt một tiếng, Phong Vân Vô Kị máu chảy ra toàn thân, như một viên đạn pháo bắn lên đỉnh thủy lao, bức tường có thể hấp thu sự tấn công của chân khí, đã hoàn toàn bị đột tấn công thuần túy vật lí này đánh thủng một lỗ lớn.

Ngoài dự liệu, hoàn toàn là ngoài dự liệu, lực phủ ngũ tạng như muốn chui ra không nói, vào trước khi triệt để bị đánh ngập vào lớp đất nơi thủy lao, Phong Vân Vô Kị nhanh như chớp, trong mắt loé lên một bóng hình có ma khí ngập trời.

Cửa thủy lao dưới đất vẫn đóng chặt, nhưng trong thủy lao, bên dòng nước đen chứa vô số sọ người, một tên ma tộc mạnh mẽ người cao quá ba trượng , đầu đeo mũ giáp xanh biếc, thân mang áo giáp xanh, cơ bắp rắn chắc, đôi mắt như chuông đồng đột nhiên xuất hiện trong thủy lao, cả thân mình quần quanh ma khí dày hơn ba xích.

“Người ra đi, chuyện ở chỗ này cùng người vô quan rồi!” Tên ma tộc hung tợn nói xong, mang theo vô hạn ma uy chui vào trong cái lỗ do Phong Vân Vô Kị phá ra.

“Người mau chạy giữ lấy mạng, không nghĩ khí tức của người không ngờ lại dẫn đến chú ý của ma tướng Mặc Phi Tư, lúc này rắc rối rồi, ta không thể bạo lộ ra, tất cả chỉ có thể trông vào bản thân người thôi.” Tiếng của lão già ở trong não Phong Vân Vô Kị vang lên: “Ta tạm thời dùng thủ đoạn, làm thời gian hẩn đuổi đến bị gặp ít trở ngại. Có thể giữ mạng hay không, giờ nhìn vào bản sự của người thôi, ngay bây giờ!”

Thần thức mạnh mẽ kia trong não Phong Vân Vô Kị vừa nói xong, Phong Vân Vô Kị liền cảm thấy linh hồn mình bị một luồng sức mạnh kì lạ, vô cùng mạnh mẽ bao trùm, mạnh mẽ lôi ra khỏi cơ thể.

Đó là một cảm giác vô cùng kì dị, Phong Vân Vô Kị cảm giác bản thân giống như một con suối nhỏ, hoà vào trong biển cả mênh mông ầm ập, giây phút ấy, suối nhỏ cùng biển cả không còn khác biệt.

Dưới sự dẫn dắt của thần thức mạnh mẽ kia, thần thức của Phong Vân Vô Kị cảm thụ được bức tranh vẽ mặt bằng của cả thủy lao dưới đất, y ‘nhìn thấy’ nơi thủy lao rộng lớn gần như không bờ bến này, thông đạo đan xen chằng chịt, giống như các mạch máu, đem không gian dưới đất này chia thành từng gian phòng giam, mỗi phòng thủy lao chỉ có hai đến năm người , có một số người như cảm thấy làn sóng ý thức kì dị, ngẩng đầu lên thờ ơ, nhìn vào hư không. Trải dài ra bên ngoài, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một quảng trường khổng lồ, mặt đất đều là đá tảng ghép thành, từng khối đá tảng đem quảng trường chia thành từng khu. Trên quảng trường hoặc sắp, hoặc ngồi, hoặc gối, hay nghiêng ngả các kiểu, ít nhất vài vạn ma nữ xinh tươi mềm mại, tư thế dâm dăng đang cùng vài ngàn nam nhân hình dáng gầy guộc quần lấy cùng một chỗ, không ngừng giao hoan.

Kéo ra phía ngoài, biên giới của thủy lao, khoảng vài chục vạn ma tộc đang xếp hàng đợi ở cửa ra vào, ma khí ngập trời tụ tập lại ở một chỗ, hình thành một đợt sóng ma khí hùng dũng, bao trùm cả thủy lao dưới đất lại.

“Nơi này phòng thủ nghiêm mật, ít nhất có khoảng hai chục tên ma tộc có tu vi mạnh hơn người vài chục lần thủ hộ ở đây.” Tiếng của người ấy vang lên trong não Phong Vân Vô Kị : “Ma tộc sinh ra có tính ham thích chiến đấu, đối với một đối thủ yếu ớt, bình thường bọn chúng không bao giờ quần công. Đường sống duy nhất của người bây giờ là ở trên đỉnh đầu, nói nếu như người vận khí tốt, có thể khả dĩ chạy lên trời, đến cửa truyền tống của nơi thủy lao dưới lòng đất này, ở nơi đó, người may ra có cơ hội quay về Thái cổ.”

Lão già nói xong, năng lượng ý thức mạnh mẽ đã mang theo Phong Vân Vô Kị xuyên qua hàng nghìn tầng đá dày , tiến vào khu vực băng tuyết âm u lạnh lẽo, đây là một vùng biển lớn tối tăm, sâu thăm thẳm, dưới sự dẫn dắt của ý thức người ấy, Phong Vân Vô Kị cảm nhận được các khí tức xa gần, dày đặc, cường độ không đồng đều.

“Đây đều là ma thú đã sống trong biển Minh Ngục hàng chục triệu trăm triệu năm, riêng nói về mức độ sức mạnh, hơn xa ma tộc, nhưng mà, cơ thể bọn chúng tuy to lớn, sức mạnh cũng mạnh mẽ vô hạn, nhưng trí lực lại chưa được mở mang. Như quả người có thể thoát khỏi sự truy lùng của ma thú, thì có thể thoát khỏi khu vực tù ngục này rồi.”

Sau đó sóng thần thức mạnh mẽ kia như thủy triều rút đi, biến mất không tung tích.

Ầm! Một tiếng vang lớn, vài chục khối đá lớn vỡ ra mang theo khí thế lớn tập trung bắn hướng tới Phong Vân Vô Kị, sau đó vụn, ma tướng khuôn mặt hung ác toàn thân lửa đen cháy sáng rực, tay cầm một cây trường kích phá đá mà ra.

“Con người hèn kém, nếu không phải lệnh của nhị hoàng tử, bản toạ đã sớm giết chết ngươi rồi!” Mặc Phi Tư gào lên nói, hai tay khê xoay, một luồng ánh sáng tím như cầu vồng mang theo tiếng veo veo phá không đánh tới Phong Vân Vô Kị, nơi nó đi qua, đất đá hoá thành cát bụi, bốc lên mù mịt.

Phong Vân Vô Kị đột nhiên bị tập kích, thân thể đã thụ thương, mắt thấy ánh sáng tím chiếu tới, bắt đặc dĩ, mở phong ấn trong cơ thể ra, kiếm khí ngưng tụ đến cực hạn phá chướng bắn ra, veo một tiếng, mạnh mẽ đem ánh sáng tím kia chia làm hai nửa, nhưng hai đạo ánh sáng tím vẫn lướt qua kiếm khí, đánh vào trên đôi vai của Phong Vân Vô Kị.

Tiếng răng rắc vang lên không ngớt trong tai, hai vai trong giây phút ngắn ngủi ấy toàn bộ nát vụn, hay tay mềm oặt rủ xuống, sau ánh sáng tím, Mặc Phi Tư khuôn mặt hung hãn đánh ra một quyền mang theo vô số ma hoả nặng nề đánh vào lồng ngực Phong Vân Vô Kị.

Đoành!

Phong Vân Vô Kị như một viên đạn pháo xuyên qua hàng ngàn tầng đất đá, bắn thẳng lên trên, đằng sau, một thông đạo thẳng băng nhỏ hẹp kéo dài theo thân người.

Vết thương trên thân thể lại nặng thêm, từng cơn đau xé gan ruột làm Phong Vân Vô Kị không chịu nổi kêu thảm một tiếng, dòng máu màu đen phụt ra từ trong miệng, mang theo chút chút lửa đen phun lên trên đất đá xung quanh, phát ra tiếng ăn mòn lách tách.

Trọng thương trên thân thể làm Phong Vân Vô Kị bắt đầu mơ mơ hồ hồ, ở cái thế giới này, lực bài xích của thế giới làm y không thể phát huy toàn lực. Trong mờ ảo, trong mắt một bóng hình cao lớn như ánh chớp hiện ra phía trước, lại là tên ma tướng Mặc Phi Tư phá ra lớp đất đá dày, đã đuổi theo đến nơi.

“Chết đi!” Trong đôi mắt tím của Mặc Phi Tư, hàn quang loé lên, âm thanh lạnh như băng tuyết mùa đông, sau đó hai tay hơi rung, ma khí lạnh lẽo mà bá đạo thẳng đường huỷ diệt, phá huỷ từ kinh mạch đến tâm tạng nửa thân trên của Phong Vân Vô Kị, ma khí hùng dũng hoá thành lửa đen ngập trời, nuốt chửng Phong Vân Vô Kị vào bên trong.....

43. Chương Thứ 43: Thâm Dạ

Một dòng máu đỏ từ trên trán Phong Vân Vô Kị chảy xuống, cả mái tóc bắt đầu tung bay. Mặc Phi Tư đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, con người trước mắt kia, thân thể gần như hoàn toàn nát vụn, chỗ nào cũng có vết máu, bên sườn thậm chí có nhiều chiếc xương gãy trắng nhon đâm lộ ra từ trong thân thể.

Một cảm giác bất an đột nhiên dâng lên trong tim Mặc Phi Tư, nhìn đôi mắt quật cường mà kiên nhẫn, có cảm giác có chỗ nào đó không thoả, còn chưa đợi hắn hỏi tình lại, Mặc Phi Tư liền giật mình phát giác ‘Bất Diệt Ma Diễm’ nhập vào cơ thể con người hèn kém trước mắt như muối bỏ bể biến mất không tung tích, không chỉ như vậy, con người trước mắt, đôi tay mềm rũ kia đột nhiên nhanh như chớp đặt lên trên ngực Mặc Phi Tư.

Sát khí mạnh mẽ từ trên thân con người trước mắt phát ra, Mặc Phi Tư chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy vô cố, nhìn con người trước mắt, nhìn đôi mắt vô cùng băng lạnh, trong tim Mặc Phi Tư gào thét: “Không thể nào, ta là ma tướng của Ma giới, sao có khả năng sợ một tên người hèn kém được?”

Bất Diệt Ma Diễm tăng thêm số lượng hùng dũng nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị , nhưng kết quả không thể cải biến, không quản hấn phát ra bao nhiêu ma khí, hoàn toàn không có một chút ma khí nào từ cơ thể Phong Vân Vô Kị thoát ra, thân thể không những không gãy vỡ thêm, ngược lại bộ ngực nguyên lõm sâu từ trước đã bắt đầu khôi phục, từng chiếc xương gãy lộ ra ngoài thân thể trong tiếng rộp rộp đã thu lại vào trong cơ thể.

“Hấp !”

“Tinh!”

“Đại!”

“Pháp!”

Phong Vân Vô Kị từ trong miệng dần phát ra bốn chữ ấy, mỗi lần phát ra một chữ, cả mặt đất đều bắt đầu chấn động, còn có một luồng ma khí dày từ bên dưới da hiện ra, mỗi chữ phát ra, ma khí dày thêm một phần, đến chữ thứ bốn thì, trước thân Phong Vân Vô Kị , ma khí kì dị dày đặc hình thành một cái lốc xoáy hơi thành hình, cấp tốc bắt đầu chuyển động.

“Người! Đây là cái công pháp gì!” Mặc Phi Tư sắc mặt đã biến đổi, ma tướng luôn coi con người như cỏ rác, lúc đối diện một kẻ tù nhân, không ngờ lại bàng hoàng sợ hãi. Ma khí ngưng tụ trong cơ thể đến cực hạn, dưới tác dụng của cơn lốc kì dị kia, từng phần tuôn ra từ trong các lỗ chân lông, từng chút, từng luồng nhập vào trung tâm của nguyên khí hình cơn lốc, sau đó tiến vào cơ thể Phong Vân Vô Kị .

“Người!” Mặc Phi Tư đôi mắt mở trừng gân dử, tay phải ngón cong thành trảo, chậm chậm từng chút một hướng tới cổ họng Phong Vân Vô Kị , ma khí trong cơ thể hấn, lúc này như dê vỡ, ngăn cũng ngăn không nổi tràn vào cơ thể Phong Vân Vô Kị .

Một cảm giác sung sướng thoả thuê tràn vào trong lòng, cảm thụ công lực không ngừng gia tăng, Phong Vân Vô Kị không chịu nổi phát ra một tiếng thét dài, chân khí trong cơ thể Mặc Phi Tư càng bằng tốc độ gấp chục lần tràn vào cơ thể Phong Vân Vô Kị .

Phụt! Mặc Phi Tư cắn lưỡi phun ra một ngụm máu, gào lên: “Mẹ kiếp, nhanh lại giúp tao, tên tiểu tử này có cổ quái!”

Không cần hấn nói, các ma tộc lớn mạnh khác đã sớm luôn dùng ma thức tra xét khu vực không gian này, theo dõi sát cuộc chiến, đến khi nhìn thấy Mặc Phi Tư hai người bất động, còn nhằm tưởng rằng Mặc Phi Tư đã chiếm thượng phong, không chế được tính mạng của tên tiểu tử loài người, không ngờ, chớp mắt, Mặc Phi Tư đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, gào thét.

Ở nơi cửa thủy lao, dưới sự bảo vệ của một đám ma tộc, một thiếu niên anh tuấn thẳng người đứng đó, trước người y, một tên pháp sư áo đen trên miệng đang lầm rầm niệm một đợt chú ngữ, trước thân người đám ma tộc, một khung cảnh màu đen thuần túy do ma pháp hình thành bồng bềnh trên không trung.

Thiếu niên đó chính là Ma giới nhị hoàng tử, cúi đầu nhìn cánh tay non nớt mới mọc ra dưới ống tay áo, nhị hoàng tử hung tợn nhìn chăm chăm con người trong gương, giọng tàn nhẫn : “Mấy tháng này bị phụ hoàng ép tu luyện Hoàng Ma Quyết, chưa động đến người, tính người may mắn. Hiện tại đã đến lúc thu thập người - một tên người ti tiện, dám thương hại đến thân thể của ta, thật không thể tha thứ.”

Ống tay áo khe vung, đối với ma tộc bên cạnh quát lên: ”Bọn người mấy tên lên đi, thu thập hấn, nhớ lấy, nhất định phải lưu một hơi thở. Bản vương lưu y còn hữu dụng.

Bên thân hai tên ma tộc cánh dơi ứng tiếng, dang rộng đôi cánh vẫy động vài cái, liền như điện xẹt lướt đến chỗ Mặc Phi Tư.

Hơn ba mươi sáu vạn khẩu quyết ma công mới diễn luyện xong không lâu, một môn ma công mới thành hình đã hiện lên trong não Phong Vân Vô Kị , môn ma công này còn chỉ là phôi thai, còn nhiều chỗ đang đợi hoàn thiện, nhưng dù chỉ là một sơ bản, uy lực mạnh mẽ đã ẩn ước hiện ra.

Âm thanh khổng lồ phía trên thủy lao đã sớm làm kinh động cả loài người trong thủy lao dưới đất, khi từng đạo thần thức quét qua không trung phía trên ngàn thước, thấy được khung cảnh ấy thì, đều ngây ngốc. Ở nơi này trước giờ chưa từng phát sinh qua chuyện như vậy, trừ đoạn thời gian mới bắt đầu.

“Không được! Người như vậy hại chết mọi người!” Một đạo thần thức trong não Phong Vân Vô Kị lưu lại tin tức nói.

“Người sao lại như vậy! Người muốn thành tội nhân của dân tộc sao?” Lại là tin tức từ một đạo thần thức truyền đến.

“Chúng ta một khi tiến vào nơi này, là quyết không thể nghĩ cách thoát ra, vì cả chủng tộc, người phải quỳ xuống, hướng ma tộc đầu hàng.”

‘Hấp Tinh Đại Pháp’ do hàng vạn ma công ngưng luyện mà thành có chứa ảnh hưởng tâm tính đến kinh người, nếu là lúc trước, Phong Vân Vô Kị có thể còn trầm mặc, nhưng hiện tại, tính cách của Phong Vân Vô Kị, dưới ảnh hưởng của ma quyết cổ quái, đã biến trở nên có khuynh hướng tà ác cùng tàn bạo.

“Ta chịu đủ rồi! Ta chịu tất cả đủ rồi! Cái gì mà hoà bình của chủng tộc! Cái gì mà tội nhân của dân tộc! Ta không quan tâm! Ta muốn giết! Giết! Giết hết tất cả ma tộc ta nhìn thấy!” Tiếng hét của Phong Vân Vô Kị vang vọng trong cả thủy lao dưới đất, như tiếng sấm ì ầm vang động.

“Các người, hiện tại hiến tế cho ta đi! Dâng lên sinh mệnh và năng lượng của ma tộc ti bỉ các người!” Phong Vân Vô Kị cười độc ác, đột nhiên một quyền đánh ra, đem Mặc Phi tư lún sâu vào đất đá vài nghìn thước. Máu ma tộc màu tím, vung vãi tung toé.

Các một khoảng hai tên ma tộc cánh dơi gào lớn, phá ra từng lớp đất đá, đứng cách Phong Vân Vô Kị không xa.

“Chết đi, con người ti bỉ!” Hai tên ma tộc hai chân dang rộng, giữa hai bàn tay, hai khối cầu lớn chừng cái bát ngừng tụ trong lòng bàn tay, xung quanh khối cầu, từng vết nứt không gian màu đen không ngừng xuất hiện rồi biến mất.

Trong tiếng hét lớn, hai khối cầu đen ngòm mang theo tiếng lôi điện, đánh tới Phong Vân Vô Kị, nơi đi qua, không gian từng phần vỡ vụn, đất đá từng mảng từng mảng nát vụn rơi lả tả

44. Chương Thứ 44: Phát Tiết, Hấp Tinh Đại Pháp

Vào lúc hai khối cầu ánh sáng bằng lôi điện to bằng cái bát đánh trúng Phong Vân Vô Kị, hai bàn tay trắng tinh nhanh như chớp duỗi ra, giữ chặt lấy hai khối cầu ánh sáng vốn được nén đến cực điểm, ngay không gian cũng bị phá nát.

Xèo! Nơi bàn tay tiếp xúc với lôi cầu, từng mảng da cháy xém, máu tươi tung toé, nhưng Phong Vân Vô Kị như không có cảm giác, cười điên cuồng, quanh người cương khí xoay tròn, gió lớn từng cơn, trong tiếng cười lớn, hai khối lôi cầu uẩn hàm năng lượng khổng lồ không ngờ bị y như vậy tiêu dung hấp thụ.

Hai tên ma tộc nhìn nhau, lần lượt rống lên một tiếng, thân người đột ngột lớn gấp đôi, cơ bắp nổi lên trên xương cốt, hai cái sừng trong ma khí ngập trời, từ từ nhú lên trên trán.

Rắc ! Rắc!

Trên thân hai tên ma tộc, mũ giáp bằng sắt thép nặng nề vốn mặc trên người từng mảnh vỡ vụn, lộ ra cơ thể xích loã bên dưới, còn có từng mảng vảy đen hình bán nguyệt mọc ra trên cơ thể, giữa các lớp vảy, các sợi lông đen dài mọc ra dày đặc.

Grừ!

Hai tên ma tộc há mồm phát ra một tiếng gầm, khí thể tăng vọt, từng ngọn lửa đen bên ngoài cơ thể bốc cháy rừng rực, trong cánh tay to bản của hai gã đã nắm chặt một thanh trường kích bằng đồng xanh dài hơn một trượng, hét to một tiếng lần lượt lao hướng đến Phong Vân Vô Kị, nơi đi qua, đất đá cứng rắn vỡ vụn từng mảnh, không đến một khắc đã đến nơi.

Phong Vân Vô Kị đã có chút nhập ma cười tà một tiếng, hoá thành một vệt sáng mờ mờ, xuyên qua khoảng không cực nhỏ bé giữa hai tên ma tộc, luồn đến sau lưng hai tên ma tộc, hai cánh tay vô thanh vô tức ấn vào nơi gáy hai tên ma tộc, công pháp hấp nạp ma khí đã được phát ra.

Bùng Bùng!!

Hai tiếng như trúng vào mặt trống từ dưới tay truyền ra, thân thể khổng lồ của hai tên ma tộc chỉ hơn chân động, ngay vậy trên người cũng không rơi nửa chiếc. Lúc này, phản ứng lại, hai cây trường kích bằng đồng xanh mang theo những cơn gió mạnh, quét ngang qua.

Thời gian như đột nhiên dừng hẳn lại, khi hai cây trường kích bằng tốc độ vượt qua thời gian xuyên qua tầng tầng chướng ngại, sắp đâm trúng Phong Vân Vô Kị thì, Phong Vân Vô Kị vốn vì xuất chiêu mà thân hình bất động, đột nhiên giống như bị cuốn vào một trận gió lớn, quay vòng vòng, như chiếc lá lướt về phía sau, sau vài lần đổi hướng, lại như một chiếc lá cây mỏng manh, dính vào hai cây trường kích to bằng cổ tay, bắn về phía sau, chớp mắt hoá thành một hư ảnh biến mất không tung tích.

Dưới sự tra xét bằng thần thức, ma thức của mọi người, không gian chu vi vài ngàn dặm, như trong suốt, tất cả các động tĩnh, đều bị nhìn thấu. Trong không trung, lớp lớp ma khí che kín cơ thể, Phong Vân Vô Kị đành bỏ lại hai tên ma tộc trung cấp thân thể rắn chắc, lộn người hạ xuống, lao đến từng đám ma tộc cấp thấp ma khí hùng dũng.

Nhị hoàng tử hơi động não, sau đó sắc mặt thay đổi, quát lớn lên: “Nhanh ngăn cản hắn! Hắn muốn hấp thu ma khí, gia tăng nội lực!”

Tiếng cười lớn thoả mãn của Phong Vân Vô Kị truyền lại: “Ha ha ha ... Muộn rồi! ...”

Như con sói đói, Phong Vân Vô Kị lao vào đám ma khí do cơ thể ma tộc phát ra, còn chưa tiếp cận, liền đã giơ cao hạ xuống, đánh ra một chiêu.

“Không được đánh lại!” Một pháp sư áo đen khuôn mặt âm u lạnh lẽo đã hiểu ra, giơ tay ngăn cản.

Nhưng, sao có thể ngăn đây? Phong Vân Vô Kị một chiêu đánh ra, lập tức, hàng trăm ma tộc bên dưới, dẫn theo ma tộc canh phòng thuỷ lao dưới đất xung quanh đều gầm lên điên dại, đánh ra toàn lực, từng đạo ma khí hùng hậu phá không bay ra, hội tụ lại một chỗ, đánh tới Phong Vân Vô Kị.

Cả thuỷ lao dưới đất dưới sự hấp nhiếp(*) của đám ma tộc, một luồng ma khí từ sâu trong lòng đất dâng lên, nơi nơi đều là ma khí hùng dũng dày hơn một xích, từng đạo tràn vào cơ thể đám ma tộc, sau khi bị luyện hoá thành các loại ma khí tinh thuần, đánh tới Phong Vân Vô Kị.

“Hấp, Tinh, Đại, Pháp!” Phong Vân Vô Kị áo choàng phản phát, âm thanh băng lạnh mà đặc ý nặng nề đập vào trái tim yếu ớt của đám ma tộc, mái tóc dài bắt đầu tung bay, sau đó ma khí như thuỷ triều nuốt chửng lấy y, trước lúc ma công ma quyết đánh trúng y, đám ma tộc đều nhìn thấy một đôi mắt, một đôi mắt băng lạnh và tàn nhẫn.

Hấp Tinh Đại Pháp, bốn chữ vừa phát ra, một loại ma khí kì lạ phóng ra từ cơ thể Phong Vân Vô Kị, ở bên ngoài cơ thể y hình thành một xoáy lốc, bao trùm y bên trong.

Từng dòng khí lưu ở bên ngoài thân người y nhanh chóng vận chuyển, sau đó, ma khí bàng bạc dưới một luồng sức mạnh tinh xảo dẫn dắt, như cá voi hút nước nhập vào xoáy lốc bên ngoài cơ thể Phong Vân Vô Kị.

A! Cảm giác sung sướng thoải mái từng cơn dâng lên, phương pháp không cần khổ tu mà lấy được chân khí ma nguyên thâm hậu này, thật quá sáng khoái, cảm thụ được từng đạo ma khí vốn đánh vào mình, dưới tác dụng đặc thù của công quyết Hấp Tinh Đại Pháp, từng đạo nhanh chóng nhập vào cơ thể, hoá thành tu vi bản thân, Phong Vân Vô Kị không chịu nổi ngưỡng đầu phát ra một tiếng kêu sắc nhọn trong trẻo!?

Từng vòng tròn sóng âm gây ra bởi năng lượng vô hình khoách tán ra phía ngoài bao trùm cả thuỷ lao dưới đất, dòng nước đen ngòm trên mặt đất dưới tác động của năng lượng, dâng lên cao vài trượng. Còn có nhiều ma tộc không chịu nổi sự tấn công của sóng âm, từng tên bị tai kêu khóc.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị thật quá hưng phấn, áp ức bấy lâu nay, vào giây phút này triệt để được phát tiết, không còn nhìn thấy từng tên ma tộc bình thường đề đầu cười cợt, dưới sự chi phối của một mình mình, bay đi lượn lại, kẻ sống kẻ chết, cảm giác do mình không chế càng thêm sáng khoái.

Hai tay mở lớn, Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, lại đột ngột mở lớn, đầy mắt có ánh hàn quang loé lên, sau đó trong thuỷ lao dưới đất đột nhiên cuốn lên một cơn gió lớn, cát bay đá lở, tiếng gió gào thét.

Đám ma tộc cấp thấp ở dưới Phong Vân Vô Kị đột nhiên cảm thấy trước người có một sức hút khổng lồ phát ra, sau đó không tự chủ bay lên, tinh hoa sinh mạng rung động một trận, mấy giây sau, năng lượng tinh hoa sinh mạng, quan hệ đến sinh tử, từ cơ thể phát ra, sau đó không còn biết gì nữa.

Phong Vân Vô Kị không ngừng cười lớn, cười lớn độc ác mà tàn nhẫn, giữa hay tay, sinh mạng tinh hoa của mấy trăm tên ma tộc bị y hút hết, thân thể nhanh chóng khô lại. Gió khe thổi, lớp da dày bọc trên mô xương từng phần tan ra

Vào lúc Phong Vân Vô Kị trong lòng khẽ động, vài trăm tên ma tộc đã hoá thành một đồng xương trắng, tình trạng thật quá thê thảm, ngay cả thần thức của những kẻ mạnh trong loài người khi quét qua, cũng đã triệt để ngây người! Một cảm giác không thể nói rõ tràn lên trong tim, hi vọng Phong Vân Vô Kị đem bọn chúng giết sạch đi, lại muốn ngăn cản Phong Vân Vô Kị, nhất thời thủy lao dưới đất, nhiều người trên mặt lộ ra biểu tình khó xử, nhất thời đều ngây dại

45. Chương Thứ 45: Tái Thứ Lộ Diện Đích Nhị Hoàng Tử (nhị Hoàng Tử Lại Lộ Mặt)

Veo veo! Tiếng phá không không ngớt trong tai, trên thân kích quần quanh ánh điện quang màu xanh, từng làn khói xanh từ mũi kích bốc lên, nơi trường kích đi qua, không khí như cũng bị chấn động đến vỡ nát, tiếng động ầm ầm đập vào tai vang vọng trong không trung.

Ầm Ầm!

Hai tiếng nổ lớn không ngừng vang lên trong thủy lao dưới đất, nơi trường kích màu xanh rơi xuống, ngay cả đá hoa dày vài trăm trượng cũng bị vỡ ra một khối lớn, đá vụn tung toé, còn khu vực trường kích đi qua, tất cả đều hoá thành khói xanh, vài trăm ma tộc ngay kêu thảm đều không kịp, dưới mũi kích đã hoá thành tro bụi.

“Con người bé gan, có bản sự đừng có chạy!” Tiếng gầm thét phần nộ của ma tộc từ sau lưng truyền lại, nhưng Phong Vân Vô Kị chỉ cười lạnh một tiếng, ngay nhìn cũng không quay đầu nhìn qua, bàn tay mở ra, Hấp Tinh Đại Pháp lại một lần nữa thi triển ra, đối phó ma tộc trung hoặc cao cấp, Phong Vân Vô Kị có thể có chút khó khăn, nhưng để đối phó đám ma tộc cấp thấp, Phong Vân Vô Kị căn bản không tốn chút sức lực nào, hoàn toàn không đợi bọn chúng phản kháng, từng cỗ ma khí như triều dâng liền nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị, thời gian của một quá trình ấy rất ngắn, gần như chớp mắt, Phong Vân Vô Kị liền một lần nữa biến mất ở chỗ cũ, lưu lại một đồng xương trắng.

Nếu vào trước lúc ngộ ra ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ sơ hình, Phong Vân Vô Kị rất có khả năng, biết rõ sẽ chết, cũng cùng đám ma tộc này đánh một trận, nhưng hiện tại, sau khi đã tu luyện ma quyết, hấp nạp ma khí bạo lực, âm ám, tàn nhẫn nhất trong trời đất này, tính cách của Phong Vân Vô Kị đã có bất đồng lớn so với trước kia.

Trong cảm giác của Phong Vân Vô Kị, sau lưng vài chục tên ma tộc đang như giò bám xương, âm hồn bất tán kia đều không tên nào không có thân thể cực kỳ rắn chắc, gần như bất tử bất diệt, ít nhất cường độ hiện tại đối với y mà nói, là như vậy. Nếu muốn đối phó một tên ma tộc trung cấp, Phong Vân Vô Kị còn khá dễ, nhưng một khi đối diện sự truy sát từ nhiều mặt của ma tộc trung cấp, ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ vốn không thể cùng lúc ứng phó nhiều công kích từ nhiều mặt, đó cũng là nguyên nhân vì sao Phong Vân Vô Kị luôn né tránh cùng đám ma tộc trung cấp này trực diện đối kháng. Biết rõ không thể làm, tất không làm (Minh tri bất khả vi, tất tất bất vi), đó là quan niệm của ma đạo.

Chục tên ma tộc sau lưng tuy biết, chỉ cần bắt được tên con người kia, liền có thể dễ dàng đem y tiêu diệt, nhưng lại khổ vì thân thể tuy rắn chắc, nhưng phương diện linh hoạt và tốc độ hoàn toàn không bằng tên con người này, chỉ có thể bị dắt mũi, theo phía sau. Mắt thấy hàng trăm ma tộc cấp thấp hoàn toàn vô pháp phản kháng bị Phong Vân Vô Kị hút khô ma khí toàn thân, hoá thành từng đồng xương trắng. Cảm

giác biệt khuất này, làm đám ma tộc giận đến sắc mặt biến xanh, mồm om sòm kêu la, ngay nhị hoàng tử luôn có lòng muốn đợi xem kịch hay, hai tay cũng nắm chặt, sắc mặt giận đến trắng bệch.

Ha ha ha... Tiếng cười cuồng ngạo của Phong Vân Vô Kị vang động cả thủy lao, từng tốp ma tộc tràn đến, muốn trông vào chiến thuật biển người để tiêu diệt y, nhưng tốc độ của Phong Vân Vô Kị bọn chúng còn xa mới đuổi kịp, một tốp ở phía đông, một tốp ở phía tây, tấn công của chúng gần như không thể động đến vạt áo của y. Cảm giác chơi đùa với đám ma tộc trong lòng bàn tay thật quá sướng khoái, bằng tính cách của Phong Vân Vô Kị lúc này, thật là đắc ý phi phàm.

“Phong Vân Vô Kị !” Một tiếng quát lớn vang trong thủy lao, đám ma tộc nghe tiếng đều dừng bước, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nhị hoàng tử nắm chặt tóc của một thiếu nữ xinh đẹp, lôi nàng ta tiến lại gần.

“Ha ha... Người gọi là Phong Vân Vô Kị đúng không! Con người ti tiện, lão tử lại vui thích chơi đùa nữ nhân của loài người các ngươi, đem chúng từng đứa chết đi sống lại, sau cùng toàn bộ giết hết! Sao, có phải là rất căm thù ta! Bộ dạng lần trước của ngươi như là muốn thay con tiện nhân ấy báo thù, giết ta phải không? Hả ? Ha ha ha...” Khuôn mặt tuần tú của nhị hoàng tử lúc này hiện lên vẻ độc ác, nhắc người phụ nữ yếu đuối kia lên cao, một cánh tay khác thoải mái cho vào trong y phục người phụ nữ kia, sờ soạn.

Người thiếu nữ bắt đầu ngăm người thống khổ, cố gắng giãy giụa, nàng ta ngưỡng đầu nhìn Phong Vân Vô Kị , trong mắt ươn ướt, nàng ta không van xin, cũng không cầu cứu, chỉ nghiêng chặt môi.

Rệt! Một tiếng lùa rách vang lên trong thủy lao đang yên lặng, nhị hoàng tử đem y phục mỏng manh trên người thiếu nữ kia xé nát, một bên đối với Phong Vân Vô Kị cười độc ác : “Sao nào? Cứu hay không cứu? Nhìn người trong tộc của ngươi một lần nữa bị ta dây dằm ma vạn ác gian sát, làm chuyện vạn ác, trong tim có phải đang rỉ máu hả. Giãy giụa hả? Cứu hay không cứu? Hả? Ha ha ha ...”

Từng sợi tơ máu phủ đầy đôi mắt Phong Vân Vô Kị , ma khí quán xung quanh người bắt đầu rung động kịch liệt, từng tiếng răng rắc liên tiếp không ngừng từ tay Phong Vân Vô Kị phát ra, nhưng Phong Vân Vô Kị lại chăm chăm nhìn nhị hoàng tử, không cử động. Dưới ý của nhị hoàng tử, ma tộc xung quanh đều tản ra, không tên nào dám vượt lên. Cũng đã biết có lên cũng vô dụng, tên con người này tốc độ quá nhanh.

“Không cử động, ha ha... Tốt, đã luyện ma công của ma tộc bọn ta, ngươi bắt đầu có tâm tính tàn nhẫn rồi... Ta lại xem ngươi có thể chịu đến lúc nào.”

Nói xong, nhị hoàng tử vén áo dài lên, lấy ra cái vật đang dương lên, một tay nắm lấy cái cổ mềm mại trắng tinh của thiếu nữ kia, eo người khẽ đẩy, sau đó nghe thấy tiếng kêu thảm vang tận trời xanh của thiếu nữ kia, một dòng máu tươi từ miệng chảy ra, giữa cặp đùi thon dài trắng muốt, máu tươi dọc theo quần chảy xuống, nhiễm hồng cặp đùi.

“Ha ha ha... Phụ nữ của loài người thật là mềm mại, làm cái việc này, thật là sướng khoái, sao nào, con người, ngươi có muốn gia nhập không hả, ha ha ha...” Nhị hoàng tử dùng lực đưa đẩy eo người, một bên cười điên cuồng.

Nhưng lúc lâu, Phong Vân Vô Kị vẫn băng lạnh như vậy, thân thể vẫn không cử động.

Nhị hoàng tử cuối cùng đã bực mình, quát to một tiếng: “Ta xem ngươi có thể chịu bao lâu!”

Vươn tay lấy một cây trường kích dài trong tay một tên ma tộc bên cạnh, nặng nề cầm ngược trường kích, đem cán kích đâm sâu vào trong đá, còn lại mũi kích dài khoảng một trượng bên ngoài, nghiêng nghiêng đối với bản thân.

“Thiếu nữ này, ta muốn xem xem, ngươi cứu hay không cứu!” Nhị hoàng tử lạnh giọng nói, cầm người phụ nữ của loài người kia lên, ác độc đưa vào mũi kích sắc nhọn

46. Chương Thứ 46: Đại Pháp Sư Mai Lâm Địch Quyền Trượng (quyền Trượng Của Đại Pháp Sư Mai Lâm)

Con người của nhị hoàng tử co lại, đột nhiên gào lên: “Chính lúc này! Giết y!” Nói xong, vung tay phải ra, một quyền từ tay phải đánh ra, ‘Ma Hoàng Quyết’ có chút tiểu thành đã xuất thủ, năng lượng màu tím bằng bạc có tính chất huỷ diệt theo tay phóng ra, đánh về hướng thiếu nữ thuộc loài người.

Vài chục tên ma tộc đang bất động cũng cùng xuất thủ, tuyệt chiêu mạnh nhất cùng lúc đánh ra, tiếng phá không ầm ầm không ngớt, từng tia chớp màu đen đem không gian của thiếu nữ hoàn toàn phong tỏa, nhị hoàng tử nhếch mép cười, trong lòng nghĩ: “Tuy không thể tóm được thân ảnh của người, nhưng chỉ cần người tiến vào không gian này, tất tử vô nghi.”

Quả nhiên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ hiện ra phía sau thiếu nữ thuộc loài người, khuôn mặt lạnh lùng, mắt thấy bọn ma tộc nhị hoàng tử đã phát ra tấn công, Phong Vân Vô Kỵ mặt vẫn bình tĩnh, như chậm mà nhanh xuất ra một tay, như gọng kìm kẹp chặt lấy cổ thiếu nữ, hơi dùng lực, thiếu nữ kia mở trừng mắt không dám tin nhìn Phong Vân Vô Kỵ, đầu nghẹo sang một bên, chết tốt, trong tay phải, một thanh vũ khí hình dáng cổ quái chỉ còn cách Phong Vân Vô Kỵ hai tấc rơi xuống, chưa rơi xuống đất, đã hoá thành một làn khói đen mờ, biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại trên mặt đất một cái xương cá dài.

“Người làm tốt lắm, chỉ là người quên che giấu mùi vị trên cơ thể người.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh giọng nói, tiện tay quăng đi, liền đem thân thể thiếu nữ vứt về hướng đám người nhị hoàng tử, thi thể ấy bay đi chưa được ba trượng, gặp phải sự tấn công của đám người nhị hoàng tử phát ra, nổ tung toé, sóng dư kinh làm tấn công của đám người nhị hoàng tử bị chậm lại, còn Phong Vân Vô Kỵ đã khẽ lướt người đi, như ánh chớp phá ra tầng đất đá nặng nề, chui vào trong tầng đất đá phía trên.

Loáng thoáng, tiếng của Phong Vân Vô Kỵ như có như không truyền lại: “Nhị hoàng tử, ta nhớ người rồi, ha ha. Trò chơi kém cỏi như vậy, bằng một tên ma nữ giả làm một thiếu nữ thuộc loài người, khách khách, hai tên ma tộc trước mặt ta giao hoan, trừ khi, sở thích của người là như thế chăng? Trừ khi, trí tuệ của người cũng chỉ như vậy chăng? Hoặc là, ma tộc, lớn lên đều đầu heo cả hả?”

“Nhanh lên! Bọn ngu ngốc các người, giết hắn, hắn không chạy ra được đâu, không mang được đầu hắn quay về, các người tự mang đầu mình đến đây.” Nhị hoàng tử nhìn cái hồ lớn trên đỉnh đầu, cắn răng nói.

“Đạ!” Mấy chục tên ma tộc bậc trung lớn tiếng trả lời, sau đó từng tên đăng không rời đi, trước sau chui vào trong thông đạo do Phong Vân Vô Kỵ dùng sức mở ra.

“Đại pháp sư Mai Lâm, trói buộc hành động của hắn!” Nhị hoàng tử nghĩ một hồi, đột nhiên đối với một pháp sư áo đen bên cạnh nói, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối: “Ta sao lại không nghĩ ra sớm hơn nhỉ!”

Nhị hoàng tử hối hận, vừa rồi không nghĩ đến để đại pháp sư áo đen Mai Lâm trói buộc tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ, hạn chế y, đương nhiên đó cũng không thể trách hắn, ngay cả ở Ma giới, pháp thuật, cũng không được trọng thị, chân chính nhận được coi trọng vẫn là ma công ma quyết.

“Rõ!” Pháp sư mặt đầy vết nhăn, trên đầu đeo khăn trùm đầu lớn màu đen, đưa ra tay phải gầy gò xương, trên không trung vẽ một vòng tròn, sau đó nhắm mắt lại, miệng phát ra tiếng niệm chú quỷ dị lúc trầm lúc cao nghe không rõ.

Sau đó một luồng khói đen mờ mờ từ trong chiếc áo choàng đen rộng lớn của Mai Lâm bay ra, thuận theo cánh tay gầy guộc hội tụ vào trong lòng bàn tay, luồng khói đen ấy càng tụ càng nhiều, chuyển động trong tay Mai Lâm hình thành một gậy cầm tay đen xì dài gần một trượng, âm thanh của Mai Lâm đột nhiên lớn lên, đục đục và vang to, đất, đá, không khí, trong âm thanh đó bắt đầu rung động, bụi đá từ trên đỉnh đầu từng mảng rơi xuống.

Trong lúc âm thanh kia gây chấn động núi xiêu, cây gãy màu đen trong tay Mai Lâm nặng nề đập xuống mặt đất, cắm vào trong đất đá, sau đó một loạt tiếng ầm vang khắp bốn phương truyền lại, mọi người trong trận chấn động kinh hoàng bất an.

Hướng trên đỉnh đầu, khối đá lơ lơ chỗ chỗ kia trong mắt mọi người dần dần khép lại, ngay các khối đá lớn đã rơi xuống cũng dưới tác dụng một sức mạnh kì dị quay lại vị trí cũ khảm nhập vào trong, tiếp nối hoàn mỹ, giống như chưa từng bị phá ra.

Đám ma tộc kinh hãi nhìn Mai Lâm, hiển nhiên là không ngờ đến lão pháp sư có uy lực mạnh đến thế.

Nhưng Mai Lâm vẫn nhắm mắt, một tay cầm gậy, một tay để không. Nhị hoàng tử biết, pháp sư đang thi triển thần thông, trong vùng toàn đất đá menh mông dưới lòng đất này, truy tìm nơi tên Phong Vân Vô Kị đến. Dưới tác dụng của bí pháp, lúc này cả thủy lao dưới đất đều dưới sự khống chế của Mai Lâm, cùng ông ta hợp thành một thể.

Lại nói Phong Vân Vô Kị tương kế tựu kế, trước mặt nhị hoàng tử giết mổ ma nữ xinh đẹp, lại càng đường hoàng đường trường bỏ đi, làm nhị hoàng tử nổi giận lôi đình. Sau đó liền đầu cũng không quay lại, cổ hết sức, lấy thân làm lợi khí, trong khối đất đá rần chắc, phá ra một thông đạo lên trên.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, đột nhiên, Phong Vân Vô Kị cảm thấy một luồng hắc ám kì dị lao đến, đó là một cảm giác rất cổ quái, không quan hệ gì với thị giác, hoàn toàn là một cảm giác trong ý thức. Liền đó, Phong Vân Vô Kị đã cảm thấy không thể cử động, dính vào trong đồng đất đá.

Đất đá bốn phía quanh thân thể như chốc lát đã dung hoá, hoá thành một dịch thể cứng rắn bao phủ, quần chặt lấy y, trên dưới bốn phía, vài cái cột đá khổng lồ mà sắc nhọn chậm chậm tiến tới.

A! Phong Vân Vô Kị thét lên một tiếng, ma khí trong cơ thể toàn lực phát ra, ầm một tiếng, đem đất đá xung quanh phá ra, lộ ra một cái động huyệt đủ để dung thân, nhưng, rất nhanh chóng, đất đá xung quanh lại trôi qua, giống như vật sống.

Dưới thân truyền lại tiếng nổ kịch liệt, thần thức lướt qua, lại là hơn chục tên ma tộc hung ác đang lao đến.

“Con người, người không chạy được đâu, ngay cả trốn khỏi cửa của ta, ra ngoài lại là biển Minh Ngục rộng vô biên, ngay cả là yêu ma cao cấp cũng không dám nói có thể từ đó thông qua, huống gì là người. Hiện tại, hãy nghỉ ngơi cho ta thôi.” Một âm thanh già cả vang lên trong não Phong Vân Vô Kị, sau đó một sức mạnh kì dị hướng tới linh hồn của Phong Vân Vô Kị

Hô! Phong Vân Vô Kị bất kinh phản hỉ, hét to một tiếng, thần thức toàn lực phát ra, nghênh hướng về phía linh hồn kì dị kia.

Ầm!

Trong não như phát sinh ra một vụ nổ trời long đất lở, làm trước mắt sao bay đầy trời, sức mạnh tinh thần của Phong Vân Vô Kị có thể không bằng lão già thần bí thuộc loài người, nhưng đối với kẻ không chuyên tu năng lượng tinh thần như Mai Lâm thì có thừa.

Sau một đòn, trời buộc xung quanh đột nhiên biến mất, đất đá lại cứng rắn như vốn có, Phong Vân Vô Kị vội đánh ra một quyền, mở ra một thông đạo hướng tới biển Minh Ngục

Trong thủy lao, pháp sư ma tộc Mai Lâm vốn luôn không nói không rằng, nhắm mắt trầm tư đột nhiên mở trừng mắt, phun ra một ngụm máu tươi, cây gậy đen đúa cầm trong tay cũng trong tiếng ho vỡ vụn, hoá thành một đám tro bụi, tiếp đó thân thể gầy guộc của Mai Lâm liền như một khúc tre, ngã thẳng xuống mặt đất

47. Chương Thứ 47: Đào Xuất Sanh Thiên

Sau lưng đám ma tộc giận đến oa oa kêu lớn, trên đường kêu gào, khổ nỗi tốc độ vốn không thể so sánh được với người tập qua kiếm đạo như Phong Vân Vô Kị, mắt thấy khoảng cách càng lúc càng xa, hốt nhiên, Phong Vân Vô Kị đang bạo lực phá đá mở đường ở phía trước dừng hẳn lại. Đám ma tộc tuy không biết tại sao, nhưng trong lòng sung sướng, không quan tâm nhiều chuyện như vậy, nhanh như chớp, trường kích trong tay đã rời tay mà đi, mang theo tiếng sét ầm ầm hướng đến Phong Vân Vô Kị phía trước.

Vào lúc này, Phong Vân Vô Kị mặt hướng về đám ma tộc, trên mặt lộ ra một nụ cười tà ác kì lạ, sau đó đột nhiên thu tay, một quyền nặng nề đánh ra, kinh khí mạnh mẽ đập mạnh vào đất đá phía trên. Đá vụn

tung bay, từng khối từ bên người Phong Vân Vô Kị bay ra, trước người y, một hang động khổng lồ đã được thả thông, liền sau đó là nước biển âm lạnh từ nơi hang động tràn xuống điên cuồng.

“Nhanh tránh, hắn đã đánh mở ra lỗ hổng thông với biển Minh Ngục!” Một tên ma tộc kinh khủng nói, hình ảnh nhìn thấy cuối cùng là tên con người ti tiện cùng với nụ cười tà ác, từ từ chìm vào trong bóng tối sâu thẳm mà băng lạnh kia, hình ảnh ấy, đám ma tộc cả đời khó quên.

Thủy lao nơi lòng đất vang lên một loạt tiếng ngấm xuống lên bỗng xuống trầm, sau đó lỗ hổng bị đánh ra nhanh chóng gắn kết lại. Không còn nhìn thấy dấu vết từng bị phá ra.

Biển Minh Ngục này, sâu không biết bao nhiêu nghìn bao nhiêu vạn vạn ngàn thước, nơi đáy biển sâu, sức ép cực lớn, đủ để sánh ngang một đòn toàn lực của cao thủ có một nghìn vạn năm công lực. Ở nơi ngay một tia ánh sáng cũng khó thấy này, đến nơi nào trong vực thẳm dưới đáy biển sâu cũng một vùng tối đen. Phong Vân Vô Kị vận công lực toàn thân, ngay kiếm nguyên phong ẩn chứa trong cơ thể cũng phóng ra, khôn khổ đề kháng áp lực dưới đáy biển. Nước biển cực lạnh, mang theo một cảm giác như chạm vào kim loại.

May mắn, ở trong nơi đáy biển Minh Ngục này, lực bài xích của thế giới giảm đi không ít, kiếm nguyên trong cơ thể Phong Vân Vô Kị có thể phát huy gần tám thành uy lực, mới chống đỡ được áp lực của nước ở nơi đáy biển sâu. Dưới ý thức, thần thức Phong Vân Vô Kị từ cơ thể phóng ra, từng vòng toả ra, vừa quét qua, không thể không doạ y sợ phát khiếp. Trong diện tích ngàn dặm, chỗ nào cũng dày đặc sinh vật thể hình to lớn, khí tức chúng lộ ra, yếu nhất cũng ngang với cao thủ loài người đã khổ tu ngàn vạn năm, càng thêm kinh hãi là, ý thức của Phong Vân Vô Kị lướt qua một số kẻ, còn chưa kịp nhận tin tức phản hồi, liền đã bị cái thứ không biết tên ấy nuốt chửng, tin tức truyền lại, chỉ là một mảnh trắng toát.

Trong biển sâu, không khí phi thường khó chịu, lồng ngực bị ép bẹp, bất đắc dĩ, Phong Vân Vô Kị không thể không vận Quy Tức đại pháp mà trước khi phi thăng có được, ý thức càng lúc càng mơ hồ, một sát na cuối cùng, Phong Vân Vô Kị mơ mơ màng màng cảm giác thấy một bóng đen khổng lồ từ trên đỉnh đầu lướt qua, còn lại y không biết gì nữa.

Không biết đã trôi qua bao lâu, trong cảm thụ, như đã qua ngàn ngàn vạn năm, trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, tiềm thức của Phong Vân Vô Kị vẫn không ngừng tăng tốc hoàn thành nội công khẩu quyết sơ hình của ‘Hấp Tinh Đại Pháp’.

Hoảng hốt, lần tỉnh lại đầu tiên, Phong Vân Vô Kị phát hiện mình đã thân ở một nơi mềm mại, dưới chân mềm mềm, không khí đầy ẩm ướt, mang theo một mùi vị thoang thoảng.

“Đây là nơi nào? Ta không phải ở trong đáy biển sao? Sao lại ở đây?” Phong Vân Vô Kị lão đảo đứng dậy, toàn thân cảm giác dinh dính, như có gì đó rất dẻo dính trên người, bốn phía tối đen, là tối đến hoàn toàn cái gì cũng không thấy nổi, bằng vào thị lực của một vũ giả mà nói, đó gần như không thể. Nhưng nó lại đã phát sinh.

Dưới chân rung dữ dội, là do thứ mềm nhuyễn không biết là gì, hết cách, Phong Vân Vô Kị chỉ có thể bay lên, nơi đây hoàn toàn không biết là nơi nào. Trong bóng tối, Phong Vân Vô Kị dò dẫm tiến tới, là kiểu dò dẫm không có tính phương hướng.

Trên đường không biết đã đi bao lâu, trừ bóng tối lại là bóng tối, cuối cùng, Phong Vân Vô Kị luôn theo đường thẳng đến trước một bức tường chắn trước mặt, một bức tường thịt.

“Trời, chỗ này không phải là trong cơ thể một con quái thú đáy biển nào đó chứ.” Phong Vân Vô Kị nhất thời trong lòng lạnh ngắt, nhưng nơi chạm vào, một khối lạnh băng, Phong Vân Vô Kị cũng không đoán nổi con quái vật này đã chết chưa, hay là bản thân nó là động vật máu lạnh, không có máu nóng mà nói.

Đối với nơi này đã có suy đoán, Phong Vân Vô Kị ngón tay như kiếm, đào trên tường thịt, từng mảng thịt rơi xuống, cuối cùng, bức tường thịt vẫn không có động tĩnh, điều ấy làm Phong Vân Vô Kị bắt đầu hoài nghi, phải chăng mình đã đoán sai.

Ngay cả có nội lực duy trì, đào khối thịt rất có tính đàn hồi này rất mất thời gian, trên tường thịt làm một cái hang, Phong Vân Vô Kị một bên tiến tới trước, một bên đào hang, cuối cùng không biết chân bước mấy

trăm dặm, trước mặt không tìm thấy đường nữa, chần ở trước mặt, là một khối vật thể, dù Phong Vân Vô Kị làm thế nào, vật này không có chút động tĩnh, không chỉ như vậy, thậm chí còn có dư kinh phản kích.

Chán nản, Phong Vân Vô Kị chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, một bên suy nghĩ đối sách, một bên nghỉ ngơi. Trong lúc vô ý, đưa một miếng thịt đã đào ra cho vào trong miệng, lại phát hiện loại thịt này thật là ngon lành, vừa miệng, hơn nữa sau khi nuốt vào, như có một luồng sức mạnh kì dị tràn vào cơ thể làm chân nguyên trong cơ thể càng thêm kết tinh, tinh luyện.

Thu hoạch ngoài ý muốn này làm Phong Vân Vô Kị không thể không vui mừng, không còn lo lắng nữa, ở lại nơi ấy ngồi, một lòng luyện hoá chân khí trong cơ thể, cùng lúc diễn hoá ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ kia, theo dõi tử tế khả năng phát triển cùng sơ hở. Đó là một hoạt động rất tốn trí óc, thậm chí so với trước đó, diễn hoá hơn ba chục vạn phần công quyết kia càng tốn tâm thần hơn. Gián tiếp, cho kẻ đã nhập vào cảnh giới tích cốc như Phong Vân Vô Kị, khẩu vị được thoả mãn, khối thịt lớn như ngọn núi nhỏ xung quanh không ngờ toàn bộ bị y nuốt sạch vào bụng, chân khí trong cơ thể càng thêm tinh luyện không ít. Kiểm nguyên phong ấn vào, càng có hình tượng như sắp bước vào cảnh giới kiếm hoàng.

Ọc Ọc!

Xèo! Một loạt âm thanh cổ quái từ bên người truyền lại, theo tiếng nước rơi trên mặt thép tong tong, một luồng gió từ bên trái thổi lại, Phong Vân Vô Kị vô ý nhìn, lại thấy vật thể đã lâu không rõ là gì, chui vào bên trong một cái động lớn, ngoài động trở lên rộng rãi, ẩn ước có ánh bảo vật truyền lại, cùng lúc, một chất lỏng màu xanh mang theo mùi hôi từ ngoài động tràn vào, nơi đi qua, tiếp xèo xèo không ngừng, không có khói bốc lên.

“Chất lỏng này có độc!” Phong Vân Vô Kị kinh hãi, vội vàng bay lên không trung, chất lỏng màu xanh nhanh chóng tràn vào lướt sát qua gót chân y, làm y toàn thân toát mồ hôi lạnh.....

48. Chương Thứ 48: Côn Bằng

Cùng cơn sóng màu xanh lục tràn vào là tiếng nước chảy cổ quái kia. Vô cùng cẩn thận, Phong Vân Vô Kị bay qua lỗ hổng đang lớn dần, thứ đầu tiên nhìn thấy là một không gian rộng lớn, cùng với những viên ngọc to bằng cối xay trên không trung đang phóng ra từng luồng ánh sáng.

Dựa vào ánh sáng phát ra từ viên ngọc ấy, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng nhìn rõ nơi này .

Kia là một sinh vật rất lớn dưới lòng đáy biển, hình dạng vô cùng xấu xí, đầu trâu, thân cá voi, đuôi rắn, có bốn chân, mỗi chân đều to đến vài chục trượng, da bên ngoài thô ráp, cũng rất cứng rắn, nhưng không biết sao, nó như đã chết rồi. Càng trọng yếu là, như bị một quái thú không biết lớn hơn bao nhiêu lần ăn thịt, hơn nữa còn đang trong bụng quái thú kia.

Kinh thán! Bằng đầu óc của Phong Vân Vô Kị, cũng thật khó đoán được, chỉ là một bộ phận quái vật đã rộng lớn ngang thủy lao dưới lòng đất, thậm chí còn có thể lớn hơn, thân thể thực sự của nó lớn đến thế nào.

Tay trên quái vật này đỏ lôm, đầy vết nứt, từng mạch máu đan xen trong đám máu thịt, đột nhiên hiện ra, lở mờ có tiếng ục ục lớn như tiếng sấm. Bên dưới, là chất lỏng như một hải dương, đang chậm chậm tiêu hoá quái vật dưới đáy biển hình dáng như quái tê ấy.

Ngạc nhiên đến há hốc mồm, ngậm miệng lại, trong lòng Phong Vân Vô Kị có cảm giác phức tạp vô cùng, hơn nữa quái vật hiện trước mắt, khả năng vượt xa quái tê này. Hải dương màu xanh lục trên mặt đất kia không ngừng sôi lên, một mùi vị hôi thối đập vào mũi khó ngửi vô cùng.

Nghiêng nghiêng, Phong Vân Vô Kị hướng tới khối thịt ở biên chém ra một luồng kiếm khí, phát hiện bước tường thịt như bị một trận gió nhẹ thổi qua, hơi rung động, ngay cả vết kiếm ngân cũng không có, điều này dù đã đoán trước cũng không ngờ đến.

Đứng trên không trung, Phong Vân Vô Kị nhìn đợt sóng sắc xanh lục bên dưới, trong lòng phát sầu, nên thế nào thoát khỏi đây?

Cứ ngỡ người như thế, im lặng suy nghĩ, cũng không biết trôi qua bao lâu, Phong Vân Vô Kị cuối cùng thở dài một tiếng, vô kế khả thi rồi. Ánh mắt lướt qua những viên ngọc sắp xếp trên không đang phát tán ra từng luồng ánh sáng, nhất thời hứng thú nổi lên, phi thân hướng gần tới viên ngọc to như cái cối đang phát ra ánh sáng vàng kia.

Viên ngọc ấy trong suốt, khối nhẹ lưu chuyển bên trong, chỉ mới lại gần một chút. Phong Vân Vô Kị đã cảm thấy tốc độ lưu chuyển động chân khí trong cơ thể đã tăng lên.

“Đây thật là một bảo bối tốt à!” Phong Vân Vô Kị xem xét viên ngọc lớn kia một lượt, động tâm nói. Viên ngọc này, như không ngoài dự liệu, rất có thể là nội đan của sinh vật khổng lồ này. Thứ này là thiên địa sinh ra, có cơ duyên tái sinh nhất định. Nội đan lớn mà nhiều như thế này, Phong Vân Vô Kị thật không biết quái vật này đã sống bao nhiêu năm tháng, mới có thể những nội đan này.

Cái gì đối với vũ giả có sức hấp dẫn lớn nhất? Một là công pháp, hai là công lực. Mắt thấy nhiều nội đan cao cấp bày ra trước mắt như vậy, nếu nói Phong Vân Vô Kị không động tâm, mới quái.

Đáy mắt từng luồng tà khí thoát ra, ma khí toàn thân Phong Vân Vô Kị bạo trưởng, đôi tay không khách khí nắm lấy một viên ngọc, sau đó ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ đã cải biến theo tay phát ra. Khối đen dày đặc bao trùm cả viên ngọc lớn, khối đen từng đợt rung động, trở nên mềm mại.

Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn, có ý hấp nạp chân nguyên của quái thú này vào.

Ồng ọc! Tường thịt bên biên kịch liệt chấn động, ngay cả hải dương xanh lục bên dưới cũng sôi lên. Nhưng những điều đó Phong Vân Vô Kị không nghe, cũng không nhìn thấy, chỉ một lòng hấp nạp nội đan vào.

“Thứ này ít nhất đã có vài trăm triệu năm!” Trong lòng Phong Vân Vô Kị phán đoán, nội đan này ngưng kết đến cực độ, hấp nạp rất khó khăn, còn ẩn ước có từng đợt khí chống đối mạnh mẽ. Tuy vậy, dù như thế, bằng bá đạo cùng vô sỉ của ‘Hấp Tinh Đại Pháp’, đó không phải vấn đề gì lớn, tối đa chỉ mất thời gian lâu hơn một chút là xong.

Viên ngọc ấy khô dần lại, lòng tham của Phong Vân Vô Kị nổi lên, toàn lực phát ra, từng luồng khối đen thoát ra từ tay, bao trùm cả đám nội đan bên trong, sau đó, Phong Vân Vô Kị liền ngồi trên không trung, không nghĩ làm sao rời khỏi nơi đây nữa, chỉ một lòng vận ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ hấp thu những nguyên đan này.

Chân khí trong cơ thể bốc lên, chỉ một viên ngọc, liền đề cao vài trăm vạn năm khổ tu của Phong Vân Vô Kị, thật là vô cùng sướng khoái, Phong Vân Vô Kị đã cảm thấy lớp ngăn cách của cánh cửa kiếm hoàng, sau đó, muốn đột phá, cùng với công lực vô quan. Chỉ có liên hệ cùng tâm cảnh.

Nhất tâm nhị dụng này, cùng làm nhiều việc, Phong Vân Vô Kị không phải làm lần đầu, liền trong không trung, một bên hấp thu nguyên đan quái thú, một bên chỉnh sửa ‘Hấp Tinh Đại Pháp’, cùng lúc một nửa tâm thần chìm vào trong kiếm ý của ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ đệ tam trùng thiên, hi vọng có thể mượn kiếm ý của đệ tam trùng thiên, thôi xuất ra tần thứ nhất của đệ tứ trùng thiên cảnh giới kiếm hoàng.

“Tiểu tử ở đâu đến, không ngờ dám làm chuyện nguyên đan của bản tôn!” Một tiếng oang oang trong tai đột nhiên vang trong không trung, từng đợt sóng âm thanh vang động trong không gian rộng lớn vô biên này.

Phong Vân Vô Kị giật nảy mình, mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy ai, dưới tay, Hấp Tinh Đại Pháp vận chuyển bình thường, một bên mở miệng nói: “Người là ai? Người ở đâu?”

“Người!” Âm thanh kia cười lạnh: “Người vô sỉ giống ngươi sao? Nguyên đan ta khổ tu vài trăm triệu năm, ngươi lại vừa đến liền không khách khí lấy của ta một viên, trước mắt lại muốn đoạt đi toàn bộ nguyên đan ở đây. Đó là hành xử của loài người các ngươi à?”

“Ta chỉ hấp thu của ngươi một viên, ngươi nhìn nhiều ngọc như thế này, mất một viên có gì lớn chứ, phải không. Tối đa cũng chỉ tổn thất một chút. Chín trăm vạn năm công lực mà thôi.”

“Hỗn láo! Người còn không dừng tay! Không phải muốn chọc cho bản tôn xuất thủ...Ngươi không muốn ra ngoài sao?” Âm thanh kia mắt thấy Phong Vân Vô Kị một bên cùng ý nói chuyện, một bên vẫn hấp thu

đan chân bình thường, thật là giận đến nhất phật thẳng thiên, nhị phật xuất thế à. Ngay cả tường thịt mà chém vào đến nửa vết kiếm không có cũng kịch liệt chấn động.

Hừ! Phong Vân Vô Kị đối với dọa nạt của quái vật này căn bản không quan tâm, hấn nếu có thể vào, đã sớm thu thập y rồi. Bằng công lực mấy trăm triệu năm, muốn giải quyết một tiểu tử hậu bối vài ngàn vạn năm công lực như y, còn không phải việc trong tay, có lẽ là do y cảm thấy nội thể có vấn đề, tham nhập vào cơ nội thể một chút thần thức.

Nói đến thần thức, Phong Vân Vô Kị tự biết đánh không quá súc sinh này, cũng không đến nỗi một chút thần thức của nó tấn công liền thân hoá tro bụi. Thật sự làm y động tâm là lời phía sau.

“Tiền bối có thể cho tôi ra ngoài?”

“Người không ra ngoài, trừ khi còn muốn trong cơ thể ta không bằng. Côn Bằng ta tuy cơ thể không ngại thêm một con người người, nhưng còn thương tiếc vài chục nội châu không dễ có này.” Chủ nhân của âm thanh này ra là một Côn Bằng đã tu không biết mấy trăm triệu năm, trong Minh Hải này, hấn hoá thân thành cá côn, xưng vương xưng bá, trong biển Minh Ngục này cũng là bá chủ một phương, không ngờ dị thú có tu vi mấy nghìn vạn năm hấn vừa nuốt chửng, liền mang theo con người tham lam kia, cũng tính hấn đen đủi.

Côn Bằng từ biển lên trời, thân cá khổng lồ liền hoá thành chim bằng sải cánh hàng ngàn dặm, quái thú này tu đến vài trăm triệu năm, vẫy cánh không biết đi xa bao nhiêu ngàn vạn dặm nữa.

Phong Vân Vô Kị không phải ngu ngốc, mở miệng hỏi: “Chúng ta hiện tại ở nơi đâu?”

“Không trung cao vài vạn thước của Ma giới, không xa là cổng truyền tống của Ma giới.” Côn Bằng không quanh co nói.

Phong Vân Vô Kị nghe thấy vui mừng vô cùng, nhưng trên mặt không động thanh sắc: “Vệ tốt, người cho ta ra ngoài đi.”

“Chỉ cần ngươi không chống cự, ta mới có thể tống ngươi ra.” Côn Bằng nói, Phong Vân Vô Kị theo lời mà làm, tuy nhiên có chút không đành lòng bỏ nhiều đan châu thế này. Trước mắt không thể hấp thu, nhưng cơ hội tự do duy nhất từ trước tới giờ cũng trở trước mắt, đành dè nén lòng tham ấy xuống.

Khi Côn Bằng này hoá thành chim, có thể tính là sinh vật bay nhanh nhất trên trời đất, sức mạnh khổng lồ chế ngự gió không cần nói, vừa thấy Phong Vân Vô Kị đáp ứng, vội trong cơ thể hình thành một luồng gió mạnh, đem Phong Vân Vô Kị thổi ra theo đường miệng...

49. Chương Thứ 49: Hí Sái Côn Bằng (Giỡn Côn Bằng)

“Tiểu tử con người giao hoạt thật!” Tiếng hét giận dữ của Côn Bằng vang trên vạn thước không trung.

“Hừ, sớm biết ngươi nhất định không có lòng tốt đến thế, trong đó tất tổ thủ cước, quả nhiên như ta sở liệu.” Phong Vân Vô Kị đầu cũng không hồi bay ra phía ngoài, sau lưng Côn Bằng thân thể gần che kín bầu trời truy sát không bỏ, vừa bay vừa thu nhỏ cơ thể.

Lúc trước đã nói qua, trong phi cầm Côn Bằng có tốc độ nhanh nhất, khi hoá thành chim, gọi là Đại Bằng cánh vàng, tính tình hung dữ, không chịu được chút uỷ khuất nào. Phong Vân Vô Kị tàng thân trong cơ thể nó, đoạt đi một viên nội đan, lại hấp thu đi nhiều tinh hoa các nội đan khác, bằng tính tình hung dữ của Đại Bằng sao có thể dễ dàng tha cho y, sớm đã có ý định, vào lúc y ra ngoài, lợi dụng cái mỏ sắc nhọn vô cùng cứng rắn nghiền nát, chỉ bất quá, Phong Vân Vô Kị cao tay hơn một trù, xuất kì bất ý nhanh hơn một bước, thoát thân ra ngoài.

Bằng năng lực khổng lồ chế ngự gió trong thiên địa của Côn Bằng, đuổi theo Phong Vân Vô Kị gần như không tốn chút sức lực nào, trước sức mạnh của vua tốc độ trong đất trời này, gần như không có ai dám cùng nó đề đến hai chữ tốc độ, đó đơn giản là múa rìu qua mắt Lỗ Ban.

Mắt thấy cặp mỏ sắc nhọn của Côn Bằng mở ra sắp cắn Phong Vân Vô Kị , vào lúc ấy, lại nghe Phong Vân Vô Kị bình đàm nói ra sáu chữ ‘Liễu Như Tuỳ Phong Thân Pháp’, sau đó thân thể y liền không như bình thường, trở nên cong cong, mềm mại như một chiếc lá mỏng manh.

Đôi mắt Côn Bằng loé lên ánh hung ác, mỏ sắc mổ xuống, không ngờ không trúng, sát sạt lướt qua dưới người Phong Vân Vô Kị , nhưng Phong Vân Vô Kị liền như một cành liễu, khẽ rung lướt đi.

Côn Bằng tính tình thẳng thắn, tự nhận tốc độ thiên hạ đệ nhất, sao tin vào sự thật này. Dọc đường mổ, quắp, chộp, ném, quét, các loại thủ đoạn dùng mãi không hết, nhưng rõ là nhìn thấy tiểu tử kia ngay bên miệng, chỉ có lệch một chút, là không cấp trúng hần. Đáng giận nhất là, trên mặt con người kia bình đàm như không, thật quá đáng ghét, thực là một sự mỉa mai coi thường .

“Bản tôn không tin, thu thập không nổi người một tên con người nhỏ nhoi.” Côn Bằng đột ngột ngừng cổ phát ra một tiếng hót lạnh lạnh vang tận trời cao, sau đấy toàn thân bùng bùng lửa đỏ sắc vàng, hoá thành một đạo kim quang ở tít trên cao, lúc bay xuống thì, Côn Bằng khổng lồ đã biến thành một thiếu niên trắng trẻo đẹp đẽ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, răng trắng sáng, mũi thẳng, thật là một công tử tuấn tú, chỉ là, công tử ấy lại có khuôn mặt hung dữ.

“Lần này ta xem ngươi còn chạy thế nào.” Côn Bằng tự nghĩ một miệng hai vuốt không bằng hai chân hai tay, lần biến hoá này, là vô cùng tin tưởng, thế muốn bắt được tên con người đáng ghét này.

Yêu ma, tuổi đủ cao, biến hoá thành người là bản năng, Côn Bằng ở trong biển Minh Ngục đã vài trăm triệu năm, sớm có thể biến hoá, nhưng luôn quen hình thái bản thể Côn Bằng, lúc này bị Phong Vân Vô Kị bốn cọt, tự nhận là do thân quá lớn, lần này hạ quyết tâm, biến hoá thành người, bắt lấy y.

Côn Bằng có ý định là, không quản người tránh né thế nào, chỉ cần bắt được người , bằng vài trăm triệu năm tu hành của ta, đối phó người còn không nắm chắc trong tay, tất nhiên chênh lệch là rõ như vậy, khoảng cách vài trăm triệu năm công lực, đủ để hần dễ dàng giết vài chục đến cả trăm đối thủ có tu vi như con người trước mắt kia rồi.

Phong Vân Vô Kị luôn theo dõi Côn Bằng, bằng thân pháp Liễu Như Tuỳ Phong đối phó tấn công của Côn Bằng, như vậy cũng có chỗ tốt, là con Côn Bằng tính tình vô thường này có cử động gì khác lạ, lập tức có thể phát hiện, cũng tiện ứng phó. Mắt thấy Côn Bằng vốn giang cánh dài không biết mấy ngàn mấy vạn dặm, che kín bầu trời không ngừng thu nhỏ cơ thể , đến cuối biển thẳng thành hình người.

Sau lúc kinh ngạc ban đầu, Phong Vân Vô Kị lại cười , thần thái rất tiêu sái, bình tĩnh, cất tiếng nói: “Yêu cầm người, nguyên là giống nhanh nhất trong thiên hạ, nếu biến hoá thân chim, ta tự nhận tốc độ không bằng, cũng không dám toàn lực chạy trốn, nhưng người tự tác thông minh biến hình người, lại còn là một thiếu niên tuấn tú, ha ha... .. , vậy ta không đợi nữa chỉ có chạy trước đây.”

Hết lời, quay đầu, như chớp giạt hướng truyền tống môn cách ngàn trượng phía xa đang có ma khí ngút trời, đen nhem không rõ nguyên vật liệu, khắc đầy phù văn bay tới. Vừa rồi tuy tấn công của Côn Bằng lợi hại, nhưng có thân pháp Liễu Như Tuỳ Phong, căn bản không tổn nhiều tinh thần, do vậy còn có sức dùng thần thức tra xét tình huống trong khu vực vài nghìn dặm. Sớm từ lúc trong bụng Côn Bằng, y tra xét ra , phía dưới là cổng truyền tống của ma giới. Muốn chống lại con Côn Bằng đã sống hơn trăm triệu năm này không cần nghĩ nữa, chọn lựa duy nhất chỉ có một đường chạy trốn.

Côn Bằng hoá thành thân người, khổng chế gió trong thiên địa kém xa chân thân Côn Bằng, ngoài ra mới biến thành thân người, đối với thân thể không quen thuộc, chút thời gian để thích nghi, đã giúp Phong Vân Vô Kị bay được xa vài ngàn thước.

“Khốn kiếp, quay lại cho bản tọa! Con người hèn yếu, có bốn sự đừng chạy! ” Côn Bằng vội vã, trên đường đuổi theo, Côn Bằng này là dị chủng trong trời đất, bản thân đã rất có linh tính, cũng chỉ công phu trong chớp mắt, đã quen với thân xác con người. Khổng chế lực gió, tấn tốc bay hướng tới Phong Vân Vô Kị .

Côn Bằng ngay cả biến thành thân người, sức khổng chế gió trong thiên địa kém hần, nhưng không hổ là vua tốc độ, tốc độ bay tuy không bằng chân thân, nhưng cũng nhanh hơn Phong Vân Vô Kị một chút , dấu vậy khoảng cách vài ngàn thước, bằng vào chênh lệch tốc độ có một chút ấy, trong thời gian ngắn không thể đuổi kịp.

Mắt trông thấy không xa một cánh cửa lớn cao tận mây, khí đen vây quanh trước mắt, Côn Bằng hơi động não, đã hiểu ra chủ ý của Phong Vân Vô Kỵ .

“Khốn kiếp! Vô sỉ! Ti bỉ!” Côn Bằng gần như nghiến nát răng, khuôn mặt co giật. Mắt thấy Phong Vân Vô Kỵ hoá thành một đạo ánh sáng, lao nhập vào đám thủ vệ ma tộc xấu xí ở cổng truyền tống phía dưới, Côn Bằng cuối cùng hạ quyết tâm, khê lắc người, biến lại thành con chim lớn Côn Bằng khổng lồ, chốc lát xuyên qua tầng tầng lớp lớp không gian, dừng lại ngay trước cổng truyền tống cao lớn, đôi cánh vẫy nhẹ, đám ma tộc ngay gần cổng truyền tống bị một luồng gió mạnh thổi bay đi, một loạt tiếng động xương cốt gãy nát đập vào tai, liên miên bất tuyệt truyền lại.

Côn Bằng trên không khê lắc lần nữa, lại biến thành một thiếu niên tuấn tú, từ từ hạ xuống, đôi mắt màu vàng kim quét qua, thu tận vài chục vạn ma tộc vào đáy mắt, nào đâu có Phong Vân Vô Kỵ ? Nhưng Côn Bằng thiên sinh thông tuệ, không phải đám yêu thú cấp thấp có thể bằng, chớp mắt đã hiểu tên con người kia, nhân lúc hỗn loạn chui vào đám ma tộc, trong lòng liền có ý định.

“Các người từng tên một, ai cũng không được lại gần cổng truyền tống, lại gần một chút, ai không nghe lời, bản tôn ăn thịt nó. Xếp hàng vào, đợi bản tôn tra xét, xem tên con người có trốn trong đám các người không.” Tiếng Côn Bằng âm ỉ vang vọng khắp nơi ở cổng truyền tống nơi biên duyên ma giới

50. Chương Thứ 50: Trọng Hồi Thái Cổ (quay Về Thái Cổ)

Ma khí mờ mờ bao trùm không gian diện tích vài trăm thước, đứng ngoài phạm vi ấy, chỉ nhìn thấy khói đen mờ mịt, không còn nhìn thấy gì khác.

Thấy tình huống ấy, đám ác ma chỉ đành dừng chân lại, từng tên ma khí vận toàn thân, ma khí trên người cuộn cuộn, chuẩn bị đợi khói đen tan đi, liền lập tức ra tay.

Không ngờ khói đen tan hết, trước các con mắt chăm chú chỉ trừ một tên ác ma cấp thấp thụ thương nhẹ ra, không còn chuyện gì khác phát sinh, tên con người vừa xuất hiện đã biến mất không tung tích.

Đúng lúc đang kinh nghi bất định, trên trời, Đại Bằng cánh vàng đã lao tới, chặn ở trước cổng truyền tống khổng lồ.

Đối với con Đại Bằng cánh vàng này, cả ma giới gần như đều biết đến hung danh của nó. Nhưng không phải bởi vì nó là bá chủ một phương ở biển Minh Ngục, biển Minh Ngục, một vùng đất cấm tồn tại ở Ma giới, ma tộc đến nơi đó, ít lại càng ít. Nguyên nhân chủ yếu là, nó mỗi tháng đều hoá thành Đại Bằng cánh vàng, trên không trung của Ma giới sản mỗi, cùng nó đối vô quan, hồng hoang dị chủng trong biển Minh Ngục đã đủ cho nó ăn, nó mỗi tháng ra ngoài sản mỗi, hoàn toàn là để mài răng, thay đổi khẩu vị.

Bản thân Đại Bằng cánh vàng to lớn vô cùng, mỗi lần ra ngoài, nhiều khu vực có ma thú rộng lớn đều bị bóng đen che phủ. Cùng với đó là số lượng khổng lồ, mỗi miếng đều đến hàng vạn, chục vạn ác ma mới có thể đầy miệng nó.

Theo kiểu hành động của nó, sớm nên bị diệt rồi, nhưng tên khốn ấy đã đắc đạo vài trăm triệu năm, thực lực vô cùng cường hãn, ở Ma giới, ngay là nhân vật cấp Ma Hoàng, cũng không dám sơ xuất trên vào nó, nhất thời không ai có thể làm gì vào nó.

Đại Bằng cánh vàng hành sự hiệu trương như thế, lại không ai động vào nó, hung danh của nó lớn, thật không cần nói. Phụ trách ở nơi cổng truyền tống Ma giới này là một yêu ma trung cấp thượng vị, dáng cực kì hung dữ, thân cao ba trượng, cánh tay trắng kiện, đầy vẩy đỏ máu, trên cổ là hai cái đầu liền nhau, sau lưng hai cánh đầy lông mao màu đen không ngừng vẫy động.

Tên này tuy sinh ra có đầu não ngu dốt, nhưng còn không quá ngu, mắt thấy thủ hạ từng vòng vây hướng tới Đại Bằng cánh vàng đã hoá thành thiếu niên tuấn tú, chữ chữ bởi bởi, bộ dạng như muốn xuất thủ, không khỏi chửi những tên ấy không có mắt nhìn xa.

“Các người quân khôn kiếp, nhìn thấy Kim Sí Đại Minh vương cũng không biết khoanh tay tham kiến, không phải tên nào cũng muốn chết rồi sao.” Yêu ma trung cấp thượng vị cao giọng quát lên.

Hô! Đám ác ma cùng lúc hít vào một hơi, nhìn vào ánh mắt của Đại Bàng cánh vàng không khỏi lộ ra biểu tình kinh hãi, giống hệt như nhìn thấy quỷ.

“Các người một lũ thỏ đế, nghe rõ cho ta, bản tôn hôm nay vừa mới ăn no, cũng ngại nuốt đám ngu ngốc các người vào bụng, từng tên xếp hàng vào, bản tôn muốn tìm một tên con người vô sỉ, hôm nay sẽ tha cho các người một mạng.” Thiếu niên tuấn tú do Côn Bằng hoá thành chống nạnh, ra dáng trưởng bối nói.

Tuy Đại Bàng cánh vàng có hung danh, xa gần đều nghe tiếng, nhưng trước giờ không thiếu những kẻ không biết sống chết, lời của Đại Bàng cánh vàng vừa dứt, liền có một tên ác ma cấp thấp kêu lên nói: “Người bảo làm gì thì làm cái ấy? Người cho người là ai vậy? Đem bao nhiêu huynh đệ ở đây thành cái gì? Uy nghiêm của Ma Hoàng người cũng dám mạo phạm, thực là không biết sống chết.”

Đại Bàng cánh vàng tính cao ngạo, khó chịu được đả kích, không thì cũng không vì một viên nội đan chạy đến nơi này, vừa nghe xong, lập tức lửa giận bốc lên: “Mạo phạm đến uy nghiêm của Ma Hoàng có kết quả gì, ta không biết, nhưng kết quả của việc mạo phạm đến bản tôn, là như thế này.”

Tiếng của Đại Bàng cánh vàng vừa dứt, liền bắn lên không trung, hoá thành hình dáng bản thể hung dữ, miệng lớn vừa mở, một sức hút kì lạ liền hướng tới chỗ tên ác ma cấp thấp hút vào, hàng ngàn ác ma cấp thấp kêu gào trong hoảng sợ, bị sức hút khổng lồ, hút vào chiếc mỏ sắc nhọn của Đại Bàng cánh vàng.

“Mọi người lên đi, tên Côn Bằng này chẳng phải là hiền lành gì, khi nào nói lời dễ nghe như vậy, hần khách khí như vậy, tất có âm mưu, ý định chia rẽ chúng ta từng nhóm, sau đó dễ dàng ăn thịt, mọi người cùng lên, giết tên súc sinh nhiều lông này.” Tiếng của Phong Vân Vô Kị lúc này tận dụng cơ hội (*) truyền lại, âm thanh trôi nổi bất định, không ngừng thay đổi phương vị, căn bản không thể tìm được vị trí chính xác của y.

“Súc sinh nhiều lông!” Đại Bàng cánh vàng nghe bốn chữ ấy, lập tức giận đến mắt toả hào quang, tính cách bản thân hung hãn lúc này bạo phát ra, lạnh lạnh kêu một tiếng, phát ra một tiếng hét cao vút, sau đó hét lên: “Bản tôn cũng không muốn cùng đám kiến mồi các người nói lời thừa, ăn sạch đi rồi nói tiếp.” Nói xong, miệng lớn mở ra, lúc này phát ra sức hút lớn hơn lúc này cả hàng trăm lần, ác ma đầy mặt đất từng tên bị bốc lên, bay hướng về cái mồm khổng lồ.

Đại Bàng cánh vàng tuy đang lúc nổi giận, nhưng cũng thật thông minh, không quên dùng thân thể khổng lồ che kín cổng truyền tống cao ngàn trượng.

“Yêu cầm nhà ngươi, không phải chưa nếm mùi dạy dỗ, cũng được, ta giờ liền vào bụng ngươi lần nữa, đem đồng nội đan kia hấp thu toàn bộ!” Tiếng cười lớn của Phong Vân Vô Kị truyền lại, sau đó một bóng người hướng Đại Bàng cánh vàng bay đến.

Nghe câu ấy, Đại Bàng cánh vàng sợ hết hồn, liền vô ý đổi hấp thành thổi, cùng lúc nghiêng đi, một đôi móng vuốt vô cùng sắc nhọn và cứng rắn trong thiên địa hướng bóng người kia vồ tới.

Ha ha ha Một tiếng nổ vang, sau đó liền thấy một bóng người đột nhiên từ mặt đất nơi gần cổng truyền tống bật lên, mang theo bụi đất tung toé nhanh như điện bắn tới cổng truyền tống, Đại Bàng cánh vàng vồ được bóng đen, là tự làm cổng truyền tống sau lưng lộ ra, Phong Vân Vô Kị liền từ chỗ trốn trong lòng đất chui ra, đầu không hồi chui vào trong cổng truyền tống khổng lồ.

Đại Bàng cánh vàng lúc này mới biết mắc lừa, cúi đầu nhìn, bóng đen ra là một tên ma tộc cấp thấp đã chết. Đại Bàng cánh vàng mắt thấy đuổi theo không kịp, trong lòng thật giận đến kêu lên như sấm, thét lên một tiếng, đôi vuốt dùng lực, thân thể ác ma cấp thấp dưới chân liền hoá thành một vũng máu, từ trên không lả tả rơi xuống.

“Con người, ta sẽ không tha cho người đâu!” Xa xa, tiếng thét giận dữ của Đại Bàng cánh vàng từ sau lưng truyền lại, cũng không biết nguyên nhân gì, nó không dám xuyên vào trong cổng truyền tống Ma giới này.

Mũi người thấy một mùi vị quen thuộc, Phong Vân Vô Kị cuối cùng thả lỏng tâm tình, nhắm mắt lại, hít vào một hơi sâu, mới cảm thán nói: “Cuối cùng đã quay về rồi!”

Một áp lực mạnh từ ngoài cơ thể truyền lại, là lực bài xích sinh ra do thể giới Thái Cổ đối với ma khí nguyên thuần trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Khẽ nghiêng rằng, Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng đem ma khí trong cơ thể toàn bộ nén vào trong đan điền, cùng lúc kiếm nguyên phong ẩn còn lại trong thượng đan điền lại phóng ra, một tiếng kiếm ngâm truyền lại. Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn, thấy một luồng sáng từ trong người thoát ra, bay lượn trên không, quay xung quay thân thể Phong Vân Vô Kỵ không ngừng kêu lên, không phải Đệ Ngũ Kiếm Đả còn là vật gì!

Phong Vân Vô Kỵ đưa tay ra, thu lấy Đệ Ngũ Kiếm Đả, tay trái nhẹ nhàng vuốt lên lưỡi kiếm, Đệ Ngũ Kiếm Đả khẽ rung, như đang vui sướng.

“Ra là mày, thì ra mày ở đây!” Phong Vân Vô Kỵ ầm ập nói, trong lòng khẽ động, Đệ Ngũ Kiếm Đả lại thu gọn lại, co vào trong lòng bàn tay.

Trong tai chợt nghe thấy một loạt tiếng quát tháo, như có âm thanh do nhiều người ở cùng chỗ phát ra, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tới ngọn núi cao phía trước, nhìn về phía sau, còn chưa nhìn rõ chuyện gì, liền cảm thấy nơi ngọn núi cao hàng trăm trượng trước người đột nhiên lay động, sau đó liền rời khỏi mặt đất, bay lên không trung

51. Chương Thứ 51: Thái Cổ Ma Viên

P phía trước không xa, một con Thái Cổ Ma Viên thân cao hàng ngàn trượng đang một tay múa một ngọn núi cao vừa nhỏ lên, quét quanh bốn phía, tay còn lại đang vỗ bộ ngực đầy lông, kêu ầm ĩ, quanh thân nó, trên dưới, ít nhất có vài vạn người, thân mang các trang phục khác nhau, vây kín trên dưới quanh người Thái Cổ Ma Viên, thỉnh thoảng phát ra một hai chiêu tấn công.

Thái Cổ Ma Viên kia cực kì hung dữ, răng nanh cong lộ ra trên mép, lấp lánh ánh lạnh, trong tay ngọn núi múa lên ầm ầm, loại tấn công thuần vật lí này, ngay cả bốn vực chủ bốn vực, cũng không dám ngạnh tiếp, do vậy, tuy cao thủ Thái Cổ vây kín xung quanh, nhưng nhất thời cũng không dám lại gần.

Thái Cổ Ma Viên này nguyên là cấp thần thú sống ở Thái Cổ, đẳng cấp hơn xa yêu thú thông thường. Nói đến hiện tại mọi người vây lấy con Thái Cổ Ma Viên này có nguyên nhân rất lớn. Giờ người cầm bút giới thiệu một lượt, cả thể giới loài người không có tồn tại thần, nhưng lại tồn tại một loại sinh vật đặc thù, đó là thần thú, sở dĩ gọi là thần thú, là do thần thú có ‘Thần Cách’.

‘Thần Cách’ của thần thú tuy rất thấp kém, có thể tính là cấp thấp nhất trong ‘Thần Cách’, nhưng ở tình huống cả loài người không tồn tại thần, thì thật vô cùng ít ỏi. Lại nói ‘Thần Cách’ của con Thái Cổ Ma Viên này, đó là trời sinh ra đã có, từng đời truyền thừa, có diệu dụng là dẫn sức mạnh của trời cao để sử dụng. Tuy ‘Thần Cách’ đại biểu thần ở một mặt nhỏ, tối đa chỉ đến cảnh giới sức mạnh rất lớn, bất tử bất diệt, nhưng công dụng dẫn sức mạnh của tinh tú trên trời vào cơ thể, làm các cao thủ Thái Cổ trông đỏ mắt.

Con Thái Cổ Ma Viên này sinh ra vài trăm triệu năm trước, bản thể trốn trong lòng đất nơi hoang dã, thân khu hoá thành ngọn núi, bị cây cối che phủ, luôn chìm vào trong giấc ngủ, dựa vào bản năng hấp thu khí của mạch đất. Không ngờ một ngày gần đây có một cao thủ Thái Cổ trong lúc vô ý phá đi dây núi che phủ bên trên, mới bị kinh tỉnh. Cao thủ Thái Cổ ấy nguyên là người trong tự do phái, mắt thấy sau khi dây núi đổ vỡ, lòng đất đột nhiên xuất hiện một con Thái Cổ Ma Viên còn chưa trưởng thành, trong lòng tự cao hứng, nhưng cũng tự biết không phải đối thủ của loại thần thú thiên sinh có thần lực này, liền tự bỏ đi. Sau này không biết sao, tin tức tiết lộ, liền dẫn lại Dao vực, Ma vực, thậm chí Vu tộc đã lâu không xuất hiện cũng bị kinh động, các phái phái xuất cao thủ, đến giết con Thái Cổ Ma Viên chưa trưởng thành, đoạt lấy ‘Thần Cách’ của thần thú.

Grừ!

Con Thái Cổ Ma Viên một tay vỗ ngực bình bình vang động, như sấm đánh trên không. Con Thái Cổ Ma Viên này sinh ra da thô thịt dày, tuy bị nhiều người vây công, đánh trên người chỉ đau không bị thương, nhưng cũng làm bộc phát hung tính của nó. Một bên kêu gào, một bên dùng kinh lực múa ngọn núi lớn trong tay, nơi gió mạnh quét qua, không còn gì lưu lại, bốn phía đầy dấu chân con thái Cổ Ma Viên thành từng cái hố lớn.

Cùng con Ma Viên này so sánh, con người nhỏ như con kiến, đao khí bằng bạc của hàng vạn chiến sĩ Dao vực liên miên bất đoạn tấn công trên thân con súc sinh này phát ra tiếng vang bình bình, nhưng không lưu lại một vết đao ngân nào. Ngay cả Phong Vân Vô Kị nhìn thấy sự cường hãn của con Thái Cổ Ma Viên này, cũng không khỏi trầm tắc lưỡi.

Hú! Thái Cổ Ma Viên cuối cùng bị làm cho nổi giận, đột nhiên hống lên một tiếng dài, vài chục cao thủ Thái Cổ phía trước nó lập tức bị sóng không khí ấy đập vào, ngực lõm xuống, kêu thảm một tiếng, như điều đứt dây rút xuống, thân thể bị sóng không khí mạnh mẽ đánh chui vào trong địa tầng.

Grừ!

Lại một tiếng gầm, Thái Cổ Ma Viên vung tay quăng ngọn núi lớn trong tay về phía xa, đập vào một đội chiến sĩ Dao vực đang tiến hành tấn công từ xa, ngọn núi với thể bài sơn đảo hải đập vào hàng vạn chiến sĩ Dao vực, ngọn núi ấy không đáng sợ, nhưng đáng sợ là trong núi có uẩn hàm man lực bá đạo của con Thái Cổ Ma Viên, do vậy, hàng vạn chiến sĩ Dao vực tuy có thể phát ra đao khí phá ngọn núi ấy, nhưng cũng không dám đứng nguyên chỗ cũ, từng người bay lên không trung.

Ầm Ầm Ầm!

Ngọn núi kia đập trên mặt đất, phá ra một cái hố khổng lồ, xa xa, ngay Phong Vân Vô Kị cũng cảm thấy luồng dư kinh kinh người ấy. Con Thái Cổ Ma Viên ném ra một ngọn núi, vung tay ra, lại nhổ lên một ngọn núi khác, ở trên không vung vẩy vài cái, liền hướng đến đám cao thủ Thái Cổ ném tới, ngọn núi ấy cực lớn, lại mượn tay Thái Cổ Ma Viên ném ra, khu vực tấn công có diện tích lớn kinh người, trong lúc nhất thời, không ngờ không ai dám lại gần phạm vi ngàn thước quanh Thái Cổ Ma Viên, từng người bị con Thái Cổ Ma Viên đuổi đánh.

“Con vật này, thật là quá mạnh!” Phong Vân Vô Kị xem từ phía xa, không khỏi cảm thán nói. Mắt thấy xung quanh có đông người xúm vào, thêm đó Phong Vân Vô Kị vừa thấy con vật ấy, lại nghĩ đến con chim lăm lăm ở Ma giới, trong lòng lại dâng lên một cỗ khí. Lập tức, thân hình loáng lên, đã nhanh như điện bắn tới.

Đối diện với loại thần thú khoẻ mạnh gần như miễn dịch với tấn công vật lí này, tấn công thông thường gần như vô dụng, do vậy, Phong Vân Vô Kị vừa đến, lập tức ‘Thiên Kiếm’ mạnh nhất đã xuất thủ.

Tay phải nâng cao, Phong Vân Vô Kị đứng trên không, trên mặt bình tĩnh, cảm giác kì dị ấy lại tràn lên trong lòng, cảnh giới như nắm được gì đó mà lại như chưa nắm được thật phi thường khó nói hết bằng lời.

Đoành!

Trong mây đen đột nhiên loé lên một tia sét sáng lòe, sau đó Phong Vân Vô Kị tay phải khẽ vung, Thiên Kiếm đã xuất thủ!

“Thiên Kiếm!”

Ầm thanh bình đạm hàm chứa vô tận uy nghiêm, gần như cùng lúc truyền lại, liền dẫn đến chú ý từ các phương thể lực.

“Là hấn, không ngờ là hấn!”

“Hấn không ngờ không chết!”

“Sao lại có thể?!! Hấn sao có thể trốn thoát ra!!”

Người Dao vực gần như vừa trông thấy y, liền nhận ra y. Đối với cao thủ kiếm đạo này, bọn họ ấn tượng thật quá sâu đậm, nhất thời không khỏi kinh hô lên.

Dưới những ánh mắt trợn trừng, Phong Vân Vô Kị tay phải nâng cao, từ từ vung xuống, không nhanh cũng không chậm, con Thái Cổ Ma Viên đang truy sát một đội chiến sĩ Ma vực, hốt nhiên cảm thấy điều gì, đột ngột quay người lại, chằm chằm nhìn tay phải đang vung xuống của Phong Vân Vô Kị.

Tuy trong tay phải của Phong Vân Vô Kị không có gì, nhưng mọi người đều cảm thấy rõ trong tay y nắm chặt gì đó, một loại cảm giác thật kì quái khó nói rõ ràng.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra thật nhanh, cùng vào lúc mọi người suy nghĩ, ‘Thiên Kiếm’ đã nặng nề chém trúng con Thái Cổ Ma Viên, thần thú tuy bản năng linh lợi, nhưng đối với thanh kiếm vô hình, không biết ứng phó thế nào.

Roẹt! Một âm thanh truyền lại, trên ngực của Thái Cổ Ma Viên, vô thanh vô tức mở ra một vết thương dài, vết thương ngay ngắn, như bị vật sắc nhọn cắt ra, nhưng vết thương không sâu, không có máu chảy ra.

Grừ!

Thái Cổ Ma Viên ngừng vỗ ngực, đột nhiên ngưỡng đầu kêu lên một tiếng dài, lông trên thân dựng thẳng lên, dưới da, ẩn ước có ánh sáng màu hồng nhạt thoát ra.

“Không tốt, con súc sinh này muốn dẫn đến sức mạnh của tinh tú rồi!” Một lão già gầy gò áo đen kinh hô nói.

Quả nhiên, sau tiếng kêu vang ngàn dặm ấy của Thái Cổ Ma Viên, trên không trung, mây đen đột nhiên phá ra một lỗ lớn, một trụ tròn bằng ánh sáng đỏ mang theo lấp lánh tinh quang từ trên tầng mây hạ xuống, chui vào trong miệng của con Thái Cổ Ma Viên

52. Chương Thứ 52: Kiếm Hoàng Chi Cảnh (cảnh Giới Kiếm Hoàng)

Một luồng gió lớn cuồng bạo nổi lên ở chu vi ngàn thước quanh thân người Thái Cổ Ma Viên, con Thái Cổ Ma Viên khuôn mặt hung ác, thậm chí đáng ghét, chợt một chân đạp mạnh xuống, trong phạm vi ngàn thước, mặt đất như sóng biển nổi lên, sau đó từng khối đá vỡ mang theo ánh sáng màu đỏ máu phá không bắn ra, như mưa lớn ngập trời bắn tới những vũ giả Thái Cổ.

Bao quát Phong Vân Vô Kị bên trong, toàn bộ đều ở trong phạm vi vụn đá tấn công. Mắt thấy đá vụn với khí thể vạn quân bắn tới, Phong Vân Vô Kị trong lúc đó đột nhiên như ngộ được điều gì, bất giác đưa tay phải ra, mở lòng bàn tay, tà tà đối chuẩn với bên dưới.

Ầm!

Một luồng sức mạnh vô hình như đón lấy đám đá vụn số lượng lên đến hàng ngàn vạn đang bắn tới, sau đó mọi người chấn kinh nhìn thấy mưa đá màu máu như trải đầy mặt đất không ngờ dừng lại một cách kì dị. Thời gian dừng lại không lâu, tối đa không vượt quá một khắc, sau đó lại bằng tốc độ cũ bắn tới.

Bình bình bình!!!

Một loạt âm thanh vật cứng xuyên qua cơ thể truyền lại, từng trận kêu thảm không ngớt trong tai. Bằng sức mạnh của con Thái Cổ Ma Viên này, mượn sức mạnh của tinh tú phát ra một kích này, tuy sức mạnh đã bị phân tán, nhưng dù như vậy, sức mạnh ấy đã siêu việt một cao thủ Thái Cổ phổ thông.

Không kịp chống đỡ, hàng trăm vũ giả bị đá vụn xuyên người mà chết, hàng ngàn vũ giả thụ thương. Đa số người trong giây phút cuối bay lên cao, hiểm hóc né qua một kích ấy.

“Ha ha ha Ta hiểu rồi, ta cuối cùng cũng hiểu rồi, thì ra đó là cảnh giới Kiếm Hoàng!” Một trận cười điên cuồng đột nhiên truyền ra bốn phía, mọi người vọng theo tiếng cười, nhìn thấy Phong Vân Vô Kị toàn thân đầy máu, vừa rồi gián tiếp giao thủ, làm y bách khiếu xuất huyết, uy nghiêm của Thái Cổ Ma Viên không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Nhưng Phong Vân Vô Kị thụ trọng thương như vậy, ngược lại lại không biết sao cười lên, cười càng lúc càng lớn, mọi người cũng kì lạ, thậm chí, người này không phải điên rồi chứ.

Phong Vân Vô Kị đứng giữa không trung, tiếng cười càng lúc càng lớn, mà khí thể trên thân y cũng càng lúc càng mạnh, càng lúc càng kinh người, đột trước mạnh hơn đột sau, đến lúc cuối mọi người tại tràng đều cảm thấy một cơn cuồng phong bằng không khí, không thể không lùi lại.

Mây đen trên trời tụ lại, trời đất tối sầm, gió lớn nổi lên, cát bụi mù mịt. Một người ở giữa đất trời cười lớn, lộ ra thái độ ngạo nghễ.

Chợt nghe thấy một tiếng ‘Rắc’, như có gì đó bị vỡ vụn, lại như có gì đó phá vỡ chui ra, ai cũng không biết là chuyện gì.

Lão già gầy gò áo đen tán thán nói: “Trong đất trời này, cuối cùng đã có một vị Kiếm Hoàng rồi!”

Đinh đinh đang! Hàng vạn trường đao trong tay các chiến sĩ Dao vực không ngừng run rẩy, như bị một sức mạnh vô hình áp chế, một luồng gió nhẹ thổi qua. Khắp bốn phía, cây cỏ những nơi cuộc chiến chưa tới hết nhiên tà tà chỉ hướng Phong Vân Vô Kị, chốc lát, hàng trăm triệu lá cây, cỏ rời thân cây bắn ra, như tên rời cung, dày đặc bắn tới chỗ Phong Vân Vô Kị.

Từ trên không nhìn, lấy chiến trường làm trung tâm, bốn phía dày đặc chấm đen bay lại, giống như triều dâng, mây đen trên trời cũng không ngừng tụ lại, hình thành một cơn lốc.

Tiếng cười của Phong Vân Vô Kị chợt ngừng, trên mặt bình tĩnh, hai ngón tay phải trái chỉ thẳng, hướng về đằng sau rồi lại dẫn hướng về trước thân Thái Cổ Ma Viên khê vung. Hàng trăm triệu lá cây mang theo tiếng kiếm sắc phá không, đâm vào thân thể khổng lồ của Thái Cổ Ma Viên.

Ầm! Những chiếc lá dưới sự khống chế của Phong Vân Vô Kị ở cảnh giới Kiếm Hoàng, so với kiếm sắc thật không khác là bao, nhiều kiếm nhọn đâm vào trên thân Thái Cổ Ma Viên, ngay cả khi nó đã hấp dẫn sức mạnh của tinh tú, có năng lực mạnh hơn hàng chục lần, cũng đau đến không ngừng kêu gào, chực muốn lao về phía trước, đối phó với con người nhỏ bé kia. Liên thấy Phong Vân Vô Kị một lần nữa mở hai cánh tay, trong phương viên ngàn thước, đến hàng vạn mảnh đá dưới một sức mạnh vô hình khống chế, tập trung đánh vào đầu của con Thái Cổ Ma Viên.

Grào!

Đầu não không bằng được thân người, yếu ớt hơn nhiều, nhiều mảnh đá uẩn hàm kiếm khí đánh trúng đầu Thái Cổ Ma Viên, ngay cả nó da thô thịt dày, cái đầu cũng bị choáng váng, nhưng còn chưa xong. Phong Vân Vô Kị lại vung tay một lần nữa, lần này, không ngờ là trường đao trong tay các chiến sĩ Dao vực không ngừng run rẩy, đột nhiên ‘Veo’ một tiếng, phá không bay đi.

Cảnh giới Kiếm Hoàng, trong thiên hạ trừ cảnh giới Dao Hoàng trở lên, căn bản không vật gì có thể chống lại, đao kiếm đều nằm dưới sự sai khiến.

Đôi tay vung lên lần nữa, gần vạn thanh trường đao bằng thép như tên rời cung, nặng nề đánh vào trên đầu con Thái Cổ Ma Viên. Lần này, Thái Cổ Ma Viên phát ra một tiếng kêu đau rầm trời.

Đột tấn công thứ ba còn chưa kết thúc, Phong Vân Vô Kị miệng mang theo một nụ cười nhạt, đột tấn công thứ tư đã xuất thủ.

Hai tay dang ngang, như đôi cánh mở ra, trái phải hai bên, dày đặc kiếm khí sáng chói xếp hàng ngay ngắn, xuất hiện trên không trung, nhìn xa xa, tựa như hai bên Phong Vân Vô Kị dài ra một đôi cánh ánh sáng có sáu cánh hàng ngàn thước.

Vung tay một lần nữa, hàng vạn thanh kiếm dài ba xích do khí tạo thành xuất hiện trên không trung một lần nữa phóng ra.

Thái Cổ Ma Viên sanh tính biết tránh hung tích cát, nhưng đối diện với những thanh khí kiếm theo sát như hình với bóng này vốn không thể né tránh. Trong đôi mắt lần đầu xuất hiện vẻ khiếp sợ, trong ánh mắt nhìn Phong Vân Vô Kị lộ ra vẻ cầu khẩn.

“Bỏ đi, vốn cùng ngươi ngày trước không oán, ngày nay không cừ, hà tất giết chóc nhiều như vậy!” Phong Vân Vô Kị nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của Thái Cổ Ma Viên, cuối cùng thở dài, tay khê vung, hàng ngàn vạn thanh kiếm vô thanh vô tức biến mất trước thân Thái Cổ Ma Viên ba xích.

Chấn kinh, tuyệt đối chấn kinh! Ai cũng không ngờ được, cao thủ kiếm đạo trẻ tuổi ấy không ngờ mạnh đến thế!!

Người Dao vực tính ra là đối với y hiểu rõ nhất, nhưng cũng không ngờ y trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thực lực tăng lên như vậy.

“Phong Vân Vô Kị !”

Có người kêu lên. Vừa rồi mọi người đều ứng phó con hung vật này, nào có rồi quan tâm Phong Vân Vô Kỵ vừa đột nhiên xuất hiện, đến khi có người kêu lên tên của y, lại thấy y lộ ra thực lực mạnh mẽ, lúc này mới rõ, nguyên lai người này là Phong Vân Vô Kỵ danh truyền thiên hạ.

Nhất thời các loại ánh mắt thể hiện biểu tình khác nhau đều hướng về Phong Vân Vô Kỵ. Nhưng con Thái Cổ Ma Viên sau khi ném đòn, như đã trở nên thông minh, không dừng lại, nhân lúc mọi người chấn kinh, trở hai tay, chạy ra ngoài. Tiếng đập đất bình bình bình vang điếc tai.

“Các người còn không đuổi mau, còn không đi, nó chạy mất đấy.” Phong Vân Vô Kỵ chỉ Thái Cổ Ma Viên đang vội bỏ chạy, bình đạm nói. Sau đó liền nghe thấy một trận kinh hô, từng bóng người nhảy lên từ mặt đất, hướng con Thái Cổ Ma Viên đuổi theo. Dụ hoặc của ‘Thần Cách’ thật quá lớn.

Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười không nói, niềm vui dễ thắng cảnh giới tràn ngập trong lòng, ngay cả đối với ‘Thần Cách’ kia cũng không cảm thấy hứng thú, những thứ có mạnh hơn nữa, tìm được sơ hở, tự nhiên có thể dễ dàng đối phó. Mang theo mình ngộ ấy, Phong Vân Vô Kỵ, từng bước đi ra phía ngoài.

Vào lúc này, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền lại một tiếng kinh hô: “Sư phụ, đợi con!”

Phong Vân Vô Kỵ chấn động quay đầu, nhìn thấy một cao thủ trẻ tuổi đang chạy tới

53. Chương Thứ 53: Ngã Khiếu Trì Thương (tôi Tên Trì Thương)

Đại sư huynh hơn ba mươi tuổi, là một người rất tốt bụng, ở Thương Mang kiếm phái, tôi thường nhận được giúp đỡ của huynh ấy. Tôi rất cảm ơn huynh ấy, tôi rất yêu quý Thương Mang kiếm phái, yêu quý các sư huynh đệ trong phái, yêu quý tiểu sư muội thuần khiết khả ái, yêu mến muội ấy cười, hai bên má lộ ra hai trái đào nhỏ xinh, còn yêu mến đôi mắt to tròn của muội ấy chớp chớp nhìn tôi, đứng cạnh tôi luyện kiếm.

Tôi phát hiện, Thương Mang Kiếm Pháp có sơ hở rất lớn, đó là trong lúc tôi vô ý phát hiện. Tôi không biết bí mật ấy có nên tố cáo chưởng môn hay không, dù sao Thương Mang Kiếm Pháp truyền lại ngàn đời, qua tay nhiều tiền bối, cũng chưa có người phát hiện ra.

Bí mật ấy tôi chỉ tố cáo cho tiểu sư muội, trừ trừ cầu với kiếm đạo, tiểu sư muội là người còn lại tôi quan tâm.

Đó là một đêm sấm chớp bập bùng, tôi nghe thấy tiếng thét của tiểu sư muội, trong lòng lo lắng, tôi không kịp suy nghĩ, vội vã lao đến phòng của tiểu sư muội. Ở nơi đó, tôi nhìn thấy một hình ảnh làm tôi chấn động: tiểu sư muội áo quần bị xé nát, dưới thân lấm tẩm chấm đỏ, đôi mắt ngây ngốc vô thần, - tiểu sư muội bị lãng nhục rồi!

Là ai? Là ai đối với tiểu sư muội hạ độc thủ? Ta kinh, ta giận, ta hận, ta oán, ta thề sẽ báo thù tên súc sinh không bằng cầm thú ấy.

Đại sư huynh bọn họ đột nhiên chạy đến, vừa vào cửa liếc qua, liền giận dữ nhìn tôi.

“Trì Thương, người tốt thật! Thật quá tốt! Ta đối với người không bạc, người không ngờ làm chuyện không bằng cầm thú này!” Bộ râu trắng của chưởng môn trong lúc giận dữ rung rung, đôi mắt như muốn lồi ra khỏi tròng.

Bốp!

Một cái tát lên mặt tôi, đại sư huynh rút kiếm chĩa vào tôi, giận dữ nói: “Trì Thương, ta sớm biết người có ý với tiểu sư muội, nhưng không ngờ người lại nhân trời tối cường gian tiểu sư muội.”

“Không có, sư huynh đệ không có, chưởng môn, con xin thề, con không có à!” Sét đánh ngang tai, tôi quỳ gục xuống.

“Không có, không có người sao lại áo quần không chỉnh tề xuất hiện trong phòng của tiểu sư muội?”

“Trì Thương, người còn dám chối cãi, tiểu sư muội Thương Mang Kiếm Pháp đạt đến cảnh giới tầng thứ bảy, chỉ có người mới biết phương pháp phá giải Thương Mang Kiếm Pháp, không phải người, tiểu sư muội sao dễ dàng bị bắt thụ nhục như thế này?” Đại sư huynh chỉ vào tôi, nghiêng răng nói.

Ầm!

Trong đầu tôi trống rỗng, chuyện tôi biết phá giải Thương Mang Kiếm Pháp, chỉ tổ cáo qua một mình tiểu sư muội, đại sư huynh sao biết được?” Tôi nhất thời mơ màng.

“Tiểu sư muội, tiểu sư muội, muội mau nói, là ai làm chuyện không bằng cầm thú này?” Đại sư huynh chạy qua, bên tai tiểu sư muội hô hoán.

Đó là hi vọng duy nhất của tôi rồi, nhìn ánh mắt khinh bỉ cùng giận dữ của các sư huynh đệ, tôi muốn nói, không phải tôi, không phải tôi! Nhưng không có ai tin tôi cả.

“Trì Thương!”

“Trì Thương!”

Tiểu sư muội đôi mắt vô thần, cánh tay trắng bệch nắm chặt áo ngủ, mê man nói.

“Súc sinh, ta đánh chết ngươi!” Chưởng môn đại nộ, một kiếm là ‘Cửu Thiên Lôi Động’ có uy lực lớn nhất trong Thương Mang Kiếm Pháp hướng vào tôi chém xuống.

Tôi không thể chết, tôi muốn tra rõ chân tướng, tổ cáo các sư huynh đệ, không phải tôi làm, tôi muốn vì tiểu sư muội báo thù, tôi xin thề, do vậy, tôi không thể chết lúc này.

Tôi bỏ chạy, chạy thật khốn nạn, như con chó hoang, tôi nghĩ trước nên về nhà tránh một thời gian, không ngờ, về đến nhà, lại đột nhiên nghe thấy cả nhà bị chém đầu, tài sản trong nhà vốn có ước vạn cũng đã bị trưng thu.

Sau này, tôi ở chân núi nghe tin tiểu sư muội cùng đại sư huynh đã kết hôn, trong lòng không biết là mùi vị gì.

Về sau, tôi dần dần hiểu ra, đó nguyên là một âm mưu, sự suy lạc của gia đình tôi vốn là chìa khoá của chuyện này, tiểu sư muội cũng vốn không bị cưỡng gian, người muội ấy yêu thích là đại sư huynh, chính vì nguyên nhân do chưởng môn, mới tiếp cận tôi mà thôi. Mỗi lần muội ấy nhìn tôi cười, đều nghĩ đến đại sư huynh.

Tâm hơi ý lạnh, tính nết con người không ngờ xấu xa đến thế, tôi vốn muốn tra ra tên hung thủ, lại về sư môn tạ tội, nhưng sau này dần dần hiểu ra, không còn mang ý báo thù, không còn chấp ý về tiểu sư muội, dù sao bọn họ yêu nhau, thì thành toàn cho bọn họ được rồi.

Không còn vướng vấp tiểu sư muội, tôi cuối cùng lại có thể một lòng truy cầu kiếm đạo mà tôi từng lãng quên, tôi bắt đầu chu du thiên hạ, trong thời gian đó, tôi nghe thấy tên một người, Phong Vân Vô Kỵ .

Người này giống như ngôi sao sáng nổi lên, trên bầu trời vô lâm toả ánh hào quang, trên đường khiêu chiến cao thủ kiếm đạo khắp nơi, nhiều kẻ thành danh đều bại dưới kiếm người ấy. Lợi hại nhất là, võ học của người ấy không ngờ toàn bộ tự sáng tạo, chưa từng có sư phụ chỉ dạy.

Đúng lúc tôi chuẩn bị đi tìm người ấy, báỉ người ấy làm thầy, người ấy đột nhiên biến mất, nghe nói là khiêu chiến Kiếm Ma trong truyền thuyết thất bại, sau này không có tung tích.

Tôi vô cùng thất vọng, chỉ có thể tiếp tục phiêu lưu, một đêm mưa gió, ở một ngôi miếu đổ, tôi gặp một kiếm khách trung niên, đêm ấy ở trong miếu, chúng tôi đốt lên một đống lửa, cùng là kiếm khách, liền nói chuyện cùng nhau. Tu vi kiếm đạo của ông ta tôi tự thán không bằng, tôi tự nhận là thiên tài trên đời, ngay truyền kỳ ‘Thương Mang Kiếm Pháp’ trong kiếm đạo cũng có thể phá, nhưng không ngờ, ông ta đã sớm phá rồi, hơn nữa hoạ đồ vẽ cách phá trên mặt đất, phương pháp phá giải vô cùng rõ ràng đơn giản.

Đêm ấy, thẳng đến lúc trời sáng, chúng tôi bàn thật tâm đầu ý hợp, trời sáng lúc chia tay, ông ta không chân chừ, từ trong lòng lấy ra một quyển sách.

“Cái này cho ngươi, có thể giúp cho ngươi một chút.” Ông ta nói xong, liền đột nhiên biến mất, tôi từ đầu đến cuối không phát hiện sao ông ta biến mất.

Mở sách ra, tôi nhìn thấy bốn chữ ‘Diệt Ma Tâm Kinh’.

Sau này, truyền thuyết Phong Vân Vô Kị tái khiêu chiến Kiếm Ma, lần này, ông ta đã thành công, Kiếm Ma bất bại, đã bại.

Về sau, Phong Vân Vô Kị lại biến mất, lần này, ông đã thành một truyền thuyết.

Vài chục năm sau, tôi đã báo thù cha, cầm kiếm giết đến Tử Cầm Thành, đâm chết tên cầu hoàng đế trên ngai vàng, vào lúc ấy, danh thanh của Phong Vân Vô Kị đã lên tới tột đỉnh. Người gọi ‘Phong Thần’, võ lâm sử quan Bách Hiếu Sanh, gọi là ‘Kiếm Thần’, tên gọi ấy nhận được tán đồng của nhiều người giang hồ.

Tôi đối với Phong Vân Vô Kị chỉ biết có hạn, đao để võ công của ông đến cảnh giới nào, lại có một số sự tích, cũng không thật rõ ràng, chỉ biết rằng, ông đã thành thần. Có người nói, từng thấy ông đã ngự kiếm phá không, bạch nhật phi thăng, cũng có người nói ông chết rồi, rốt cuộc ra sao, ai cũng không biết.

Về sau, võ lâm đồn thổi, sau khi Kiếm Thần phi thăng để lại một bản võ học bí cấp, lời đồn ấy nhanh chóng mở ra một tràng giết chóc hơn hai chục năm.

Không có ai có thể ngăn cản tràng giết chóc trong võ lâm trước giờ chưa từng có ấy, ai cũng không thể, tôi cũng không thể!

Sau cùng, tôi may mắn biết được tên của bản bí cấp ấy, Diệt Ma Tâm Kinh.

Tôi lúc ấy mới biết, nguyên lai đêm ở trong miếu ấy, người kia là Phong Vân Vô Kị , Kiếm Thần. Nhưng đó đã là chuyện hai chục năm trước.

Có cảm giác, chém giết hai chục năm dài, làm võ lâm quá thương tang, tôi đem nội dung ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ công cáo thiên hạ, giúp người người đều có thể luyện bộ võ điển tuyệt thế ấy.

Về sau, hơn hai chục năm, trong võ lâm nơi nơi phồn thịnh, các môn phái lập ra như rừng, nhiều môn phái còn tự xưng danh ‘Kiếm Thần Môn’, các môn phái đều tự cho là Kiếm Thần chính tông, đó là một tràng tranh chấp kéo dài hàng chục năm thậm chí trăm năm.

Ngộ tính mỗi người đều có chênh lệch, thứ ngộ ra tự nhiên cũng không giống nhau. Mỗi người đều tự cho là Kiếm Thần chính tông, tuy có tranh chấp, nhưng chỉ làm võ lâm càng lúc càng mạnh, càng lúc càng phồn vinh, do vậy, tôi cũng chưa từng xuất hiện để nói rõ, kì thật, Kiếm Thần Phong Vân Vô Kị , căn bản không có truyền hạ môn phái. Môn hạ đệ tử, tính thật ra, chỉ có một mình tôi. Ít nhất tôi tự nhận như thế.

Một ngày kia, tôi cảm thấy tiếng gọi từ trên không, tôi biết, bạch nhật phi thăng, nguyên lai không phải là huyền tưởng, sư phụ, phi thăng thật rồi.

Trên trời cao lẫm liệt, tôi tìm một ngọn núi cao, nơi ấy chắc không có ai đến quấy rầy.

Không có chuyện ngoài ý muốn, tôi đã phi thăng, Diệt Ma Tâm Kinh đến tầng mười hai, thiên kiếp vốn không cần phải nói. Vào giây phút cuối cùng khi phi thăng, tôi nhìn thấy Bách Hiếu Sanh già nua ngồi trên một ngọn núi khác, cầm bút viết nhanh tả gì đó.

Xa xa, tôi nhìn thấy miệng Bách Hiếu Sanh lúc mở lúc khép, tôi đọc đã hiểu, ông ấy nói là:

“Khi xưa lúc sư phụ ngươi phi thăng, ta cũng ở bên cạnh.”

Mỉm cười, tôi nhìn trời cao, lỗ hổng càng lúc càng gần rồi, sư phụ, con cuối cùng có thể tìm người rồi

54. Chương Thứ 54: Kiếm Vực Thảo Sang (kiếm Vực Thành Lập)

“Sư phụ, người quên con sao? Con luôn không quên người. Sư phụ, con là Trì Thương đây.” Trì Thương cúi đầu xuống lạy, trong mắt ướt ướt, đầy vẻ vui mừng.

“Trì Thương? Thì ra là ngươi!” Phong Vân Vô Kị mặt lộ vẻ vỡ lẽ, cuối cùng nhớ ra, trước khi phi thăng, vốn chưa từng có đệ tử, nếu nói có đệ tử thật sự, cũng chỉ có Trì Thương này mà thôi, thời gian đã quá lâu, bất tri bất giác đã trôi qua hơn bốn trăm năm, các kỉ ức cũ đã dần trở nên mơ hồ.

Nhìn đệ tử trước mắt, Phong Vân Vô Kị trong lòng vô cùng cảm khái: “Thời gian trôi thật quá nhanh! Không ngờ đến người cũng phi thăng rồi.”

Trì Thương vừa thấy Phong Vân Vô Kị không phủ nhận thân phận đệ tử của mình, trong lòng vui sướng, ngẩng đầu lên nói: “Sư phụ, người tuy không ở Trung Nguyên truyền lại võ học, nhưng cả Trung Nguyên gần như là môn hạ của người. Đệ tử vào ba trăm năm trước, đem Diệt Ma Tâm Kinh tu đến đại thành, cuối cùng phi thăng đến nay Chỉ không ngờ rằng, nơi đây không phải là tiên giới.”

“Phải à. Khi xưa vì sư cũng vô cùng chấn kinh, không nghĩ đến tiên giới trong truyền thuyết không ngờ vốn là một chuyện bịa đặt, nhưng loài người đang trong cảnh khốn quẫn Người có lẽ là người phi thăng duy nhất trong bốn trăm năm nay phải không?” Phong Vân Vô Kị cảm khái nói.

“Sư phụ Kì thật, trừ đệ tử ra, trong ba trăm năm nay, còn có người phi thăng.”

“Ồ? Bọn họ đâu?”

Trì Thương quay đầu gọi: “Các người mau qua đây, đây là sư phụ.”

Trì Thương lời vừa dứt, hàng ngàn kiếm khách áo xanh từng người dùng thức ‘Nhạn Lạc Trầm Sa’, bay qua. Phong Vân Vô Kị giật mình, qua lời Trì Thương vốn cho rằng những người phi thăng gần đây không quá vài người, tối đa một hai chục người, không nghĩ đến, một lúc lại chạy ra nhiều người như thế.

Uy nghiêm và khí thế của Kiếm Hoàng nguyên không phải người luyện kiếm bình thường có thể so sánh, ngay cả Phong Vân Vô Kị lúc này áo quần lam lũ, nhưng khí độ rộng rãi của cảnh giới Kiếm Hoàng, làm người cảm thấy ngay cả có mặc hoàng bào, cũng không thể trên khí độ vượt qua người này.

“Tham kiến Phong Thần tiên bối!” Hàng ngàn cao thủ kiếm đạo vừa lại gần Phong Vân Vô Kị trong phạm vi một trăm thước đều không tự chủ quỳ xuống, làm tối đen cả một vùng, vô cùng tráng quang, nó thậm chí hấp dẫn chú ý của một số người bốn vực ở phụ cận.

Tu vi đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng, ước thúc đối với người trong kiếm đạo vô cùng mạnh, lần đầu gặp mặt, ai cũng không rõ khả năng đối phương, đầu bằng một câu nói mà tin lời đối phương. Nhưng hàng ngàn người lúc này hoàn toàn tin tưởng, người này là tuyệt đỉnh cao thủ ‘Kiếm Thần’ trong truyền thuyết mấy trăm năm trước ở Trung Nguyên. Bởi vì, trước người này, mọi người đều cảm thấy, mình cùng người này có một loại liên hệ vi diệu, khó dùng lời để hình dung. Cảm giác ấy như thần tử thấy quân chủ, trước người ấy, ngay cả người trong lòng có tà niệm, cũng chỉ có hoàn toàn thần phục, căn bản không sinh ra nổi một chút ý niệm rút kiếm. Kiếm của kiếm khách bị khống chế, kiếm khách ấy cũng gần như bị phế rồi, uy nghiêm của Kiếm Hoàng, mạnh mẽ đến vậy.

Nhìn thấy hàng ngàn kiếm khách trước mắt, ý định chôn giấu trong lòng của Phong Vân Vô Kị, lúc này đã đột nhiên thức tỉnh.

“Các người đứng dậy đi!” Phong Vân Vô Kị lớn giọng nói, lúc này thần thái pha chút uy nghiêm của y, đích xác cũng có phong phạm của bậc tiền bối, thêm vào cảnh giới Kiếm Hoàng, càng giúp khí độ ấy lộ ra rõ ràng: “Các người đều là người giống ta, cùng đến từ một vị diện, ở thế giới Thái Cổ này, thời gian các người sống không thật dài, nhưng tin rằng cũng không quá ngắn. Ta biết, trước khi phi thăng các người tu luyện đều là ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ ta truyền hạ, nhưng như nay, các người đều đã đến Thánh Điện học võ học phải không?”

“Dạ.” Mọi người gật đầu, vẫn không ai dám đứng dậy, chỉ cần trong phạm vi nhất định, các kiếm khách liền sinh ra cảm giác thần phục đối với cao thủ ở cảnh giới Kiếm Hoàng.

“Thái Cổ này, là thiên hạ của người luyện đạo, điểm này ai cũng biết, ta thân là người luyện kiếm, cho rằng không thể để người luyện đạo độc chiếm, do vậy, ta quyết định, sáng lập ‘Kiếm vực’. Chiêu nạp những người luyện kiếm, tăng uy danh của kiếm đạo ta, các người đều là thân tự do, nếu nguyện ý, không ngại gia nhập môn hạ của ta. Ý các người thế nào?”

Mọi người đều nhìn nhau, bắt đầu bàn luận, hiển nhiên là không ngờ đến có cuộc họp này.

“Sư phụ, con nguyện ý gia nhập Kiếm vực!” Trì Thương xung phong nói trước, Trì Thương ở vị diện Phong Vân Vô Kị từng sống, uy danh rất lớn, đã ẩn ước tiếp cận uy thế của Phong Vân Vô Kị, lại phi thăng khá muộn, có nhiều liên hệ cùng các phái trong giang hồ, có Trì Thương dẫn đầu, lập tức có vài người hưởng ứng theo: “Chúng tôi nguyện ý gia nhập Kiếm vực của tiền bối.”

“Sai, không phải Kiếm vực của ta, là Kiếm vực của người luyện kiếm trong thiên hạ, ta mong kiến lập một thế lực có thể kháng hành cùng Đạo vực, có sự che chở của ta, càng trọng yếu là, ta có một mục tiêu cần nhờ Kiếm vực mới có thể thực hiện” Phong Vân Vô Kị ngưỡng vọng trời cao, đôi tay chấp sau lưng, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

“Bọn tôi nguyện ý theo Kiếm Thần tiền bối!” Lại có hàng trăm kiếm khách bị khí độ của Phong Vân Vô Kị thuyết phục, sang sảng nói.

“Chúng tôi nguyện ý theo sau Kiếm Thần!” Lại có vài trăm kiếm khách chấp tay hưởng ứng, những người này đều đã kiến thức qua sự vá đạo của những chiến sĩ Đạo vực, có câu song quyền nan địch bốn tay, hảo hán địch không nổi nhiều người, mình biệt khuất như vậy không phải chỉ vì không có thế lực sao? Do vậy những người này cũng thật lòng quy phục.

Vừa có người dẫn đầu, những người chưa quyết định, tự nhiên cũng hưởng ứng: “Chúng tôi nguyện ý theo.”

Một nhóm lại một nhóm kiếm khách quỳ xuống đất, cúi thấp cái đầu cao ngạo của họ, trước mặt Kiếm Hoàng, kiếm khách nào cũng đều lễ phép.

Nơi có người, tự có khác biệt, đương nhiên không thể người người đều hưởng ứng. Có người đã tu luyện đạo khác, cũng có người đã có tính toán riêng của bản thân, do vậy, có vài người hạ giọng nói: “Chúng tôi có tính toán khác, không biết tiền bối có thể cho chúng tôi rời đi không.” Những người này trong lòng pha chút lo sợ.

Tình huống này cũng đã trong dự liệu của Phong Vân Vô Kị, nhìn kỹ, nhân số cũng không nhiều, chỉ có từng ấy mười mấy người, do vậy, thản nhiên nói: “Khả dĩ, các người có thể đi, ta sẽ không cưỡng bách các người.”

“Cám ơn tiền bối.” Hơn chục người ấy bước lùi vài chục thước, mới dám quay đầu lại, chẳng không bay đi.

Phong Vân Vô Kị quay người nhìn xung quanh, trầm ngâm hồi lâu, trong sự chú mục của mọi người, cuối cùng mở miệng nói: “Nơi đây đã qua một tràng đại chiến, núi non đã bị đập bằng, lại thích hợp làm nơi ở cho Kiếm vực ta. Ta quyết định rồi, từ hôm nay, Kiếm vực liền ở đất này chính thức thành lập!”

Câu nói ấy có âm thanh rất lớn, bên ngoài vài ngàn thước, một số người thuộc tự do kiếm phái nghe thấy mặt lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng bỏ đi, Phong Vân Vô Kị mắt lim dim, mỉm cười gật đầu, ý biết, không lâu sau, tin vực thứ năm của Thái Cổ, Kiếm vực thành lập, sẽ do miệng những người ấy truyền đi.

“Chúng ta đã quyết tâm thành lập Kiếm vực, đương nhiên không thể không có nơi ở, được rồi, hôm nay để chúng ta cùng lúc động thủ, đến nâng lên một cột gỗ đầu tiên cho Kiếm Các của Kiếm vực nào.” Nói xong, Phong Vân Vô Kị tay áo khẽ phất, ngoài hàng ngàn thước, hàng chục cây gỗ lớn dưới sự điều động của một luồng kiếm ý mạnh mẽ đều bay lên, bắn lên không trung, sau đó theo thể vạn quân các thân cây cắm sâu vào đất bốn góc quanh Phong Vân Vô Kị, sau đó nghe liền nghe rộp một tiếng, vô những cây gỗ mấy người ôm chia thành mấy phần, tự tách ra, thân gỗ thẳng trơn nhẵn còn lại, cắm chặt vào trong đất....

55. Chương Thứ 55: Thân Thể Dị Biến

Đối với thật giả của tin tức ấy, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau. Không quản thế nào, bốn trăm năm gần đây, hiện tượng thường xuyên xuất hiện phi thăng giả đã dẫn tới sự chú ý của cả Thái Cổ, tình huống này tuyệt đối không bình thường, phi thăng giả trong bốn trăm năm, đã vượt quá số phi thăng giả ở các vị diện trong hàng chục vạn năm ở quá khứ.

Thời gian bốn trăm năm, đã phi thăng chỉ ít sáu nghìn đến tám nghìn người, lực lượng ấy, dù cho đối với thế lực nào mà nói, đều vô cùng thềm muốn, mỗi thế lực một phương, không quản là Ma vực hay là đạo vực, hoặc là Tuyết vực, Vu môn, đều sẽ không trở mặt ra, nhìn đối phương thu hút lực lượng lớn ấy.

Thái Cổ, thứ không thiếu là thời gian, thứ thiếu nhất, chính là con người. Tuy còn phi thăng chưa lâu, nhưng chỉ cần cho một thời gian nhất định, sẽ thành là một lực lượng lớn, ở Thái Cổ ít người này, ai cũng không thể bỏ qua lực lượng ấy.

Không quản là Đạo vực, hoặc là Ma vực, đều từng thử qua, thu hút đám người ấy về bên mình, nhưng trong đám phi thăng giả, có một người đàn ông tên gọi Trì Thương, như rất có uy vọng, không quản người trong bốn vực dù ở thể nào, những người ấy vẫn không động lòng, thật là làm người ta hết cách, thật không ngờ, đám người ấy lại đều có quan hệ với Phong Vân Vô Kị trực tiếp hoặc gián tiếp!

Nếu như nói, hai tin bên trên, chỉ có thể chấn động đến hạ tầng của bốn vực, thì tin thứ ba, lại không thể không dẫn đến cao tầng các phương chú ý .

Bốn trăm năm trước, kiếm khách thiếu niên thực lực mới đến cảnh giới Thiên Kiếm, như nay quay lại Thái Cổ, lần xuất hiện lại thì, không ngờ đem Thái Cổ Ma Viên mà hàng vạn chiến sĩ Đạo vực phải bắt lực, đánh đến van xin, hiện trường còn có trưởng lão Vu môn nhận ra người ấy đã đạt đến ‘Cảnh Giới Kiếm Hoàng’. Giá trị của tin tức ấy liền làm người khác không thể không bàn tán về y.

Trong bốn vực, nhân lực toàn bộ xuất động, mỗi ngày đều có những người như thoi đưa đi lại trên mặt đất Thái Cổ, đến nơi tìm kiếm các sự việc liên quan đến tin tức ấy. Sau cùng, khi chứng thực, cả ba tin đều là một thì, liền như sét đánh trên đầu, cao tầng của bốn vực đều chết lặng.

Nhưng ngoài dự liệu là, Đạo vực, Ma vực, Tuyệt vực, Vu môn, không ngờ không có hành động thanh trừng nào, điều đó làm những người tà phái cùng tự do phải đang chuẩn bị xem nhiệt náo trọn tròn mắt, như không dám tin vào mắt mình.

Đối với hành động và biến hóa của người bốn vực, Phong Vân Vô Kị sớm có dự liệu, người bốn vực cuối cùng không ngờ bàng quan, giống như thềm đạt thành hiệp nghị, điểm này làm Phong Vân Vô Kị có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không quá để ý. Tình huống trước mắt, một phương nào, chỉ cần thôn hạ thể lực Kiếm vực, tất bị các thể lực khác chống đối quyết liệt, do vậy, tạm thời giữ nguyên tình huống này là tốt nhất, hơn nữa, Phong Vân Vô Kị tính, trong mắt vực chủ bốn vực, vị tất đã coi trọng Kiếm Hoàng mình, cùng với mấy ngàn kiếm khách.

“Các người sớm muộn sẽ hối hận thôi.” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ, sau đó loại trừ tạp niệm, hai tay vung ra, hai tấm gỗ mỏng cuối cùng đóng vào trong tầng thứ hai của ngôi lầu, phủ tay, mọi người ánh mắt hưng phấn trên mặt nhìn tòa Kiếm Các nguy nga trước mắt.

Kiếm Các gần như toàn bộ đều là công sức của Phong Vân Vô Kị , cao hơn năm chục trượng, toàn bộ do gỗ lớn cứng rắn chế thành, theo phong cách miếu vũ thức, bốn góc lầu cong cong vươn ra phía ngoài, vành mái Các do Đệ Ngũ Kiếm Đả điêu khắc mà thành, Kiếm Các phân làm năm tầng, mỗi một tầng đều có cột gỗ lớn trơn nhẵn khắc hình rồng to mấy người ôm chống đỡ, bên trong mặt sàn đều là gỗ bản đã bào nhẵn.

Từ ngoài nhìn vào, Kiếm Các rộng đến hàng trăm mẫu nguy nga mà hoa lệ, đưa mắt nhìn cả Thái Cổ, đã coi như là một kiến trúc có tính đại biểu rồi.

“Các gian phòng ở tầng một, tầng hai các ngươi có thể chọn lựa, tầng ba ta ở, tạm thời, như vậy đi. Đợi qua mấy ngày, ta sẽ nghĩ cách, tăng thêm tu vi của các ngươi.” Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, đứng thẳng trước mấy ngàn người, nói.

“Cám ơn chủ công!” Mọi người nửa quỳ hồi ứng nói, chủ công là cách gọi mới của bọn họ đối với Phong Vân Vô Kị .

Gật đầu, Phong Vân Vô Kị đi trước vào trong Kiếm Các mới tạo thành, mọi người theo sau tiến vào

Phong Vân Vô Kị để tất cả người cho một mình Trì Thương quản lý, sau đó một mình ngồi trên mặt sàn tầng thứ ba trống trải của Kiếm Các, im lặng suy nghĩ.

Vạn sự khởi đầu nan, một Kiếm Các, chỉ mới đủ cho bản thân một chỗ dung thân, còn có rất nhiều chuyện ta cần thiết chuẩn bị, còn có rất nhiều chuyện cần ta làm. Thực ra, thực lực của đệ tử Kiếm vực này thật quá kém, nhân số ít ỏi, nói lại, Kiếm Các cao thủ cấp biệt thật quá ít, chỉ có một mình mình, điều này không khỏi làm Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy một loại cô độc và áp lực.

“Còn có giấc mơ chưa thực hiện, còn có lời hứa chưa làm được, ta không thể từ bỏ, ta cần phải nỗ lực!” Trong tầng ba thoáng đảng của Kiếm Các chìm trong im lặng, trên trời một đám mây đen che kín mặt

trắng, làm bóng đen chiếu lên thân người dong dỏng cao của Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị bình đạm nhắm nghiền mắt, nhưng trong lòng y đang dậy sóng.

Ầm! Đột nhiên, Phong Vân Vô Kị toàn thân tràn lên một làn khí đen mờ mờ, sau đó khuôn mặt bình hòa biến thành hung ác, trên lưng, từng sợi gân dài màu đen mọc ra từ trên da thịt, móng tay trên hai tay, cũng đột nhiên biến thành đen xì, cong dài, trông vô cùng đáng sợ.

“Đáng ghét! Di chứng do tu tập ma khí, cuối Cùng xuất hiện rồi!” Phong Vân Vô Kị nghiêng răng cố gắng chịu đựng, thử đem ma khí ấy ép nhập vào trong hạ đan điền, thân thể đã dần dần cảm thấy lực bài xích đến từ thế giới

Đối với sự phát sinh của tình huống này, Phong Vân Vô Kị sớm có dự liệu, nhưng không ngờ đến, nhân vì Hấp Tinh Đại Pháp so với các công pháp khác đều có uy lực lớn và bá đạo, do vậy sau khi tu tập ma công, dị biến của thân thể đã sớm hơn một chút so với người khác. Lúc này trời đã gần khuya, trong trời đất dương khí lên, trọc khí hạ, âm khí thịnh vượng, ma khí này vốn tính âm, ít đi áp chế của nửa âm khí trong trời đất, lập tức không ngờ đột phá được phong ấn.

“Sư phụ, phát sinh chuyện gì vậy?” Không khí kịch liệt chấn động cùng với khí tức cuồng bạo cuối cùng dẫn đến sự chú ý của Trì Thương, nghi hoặc một hồi, Trì Thương sau cùng truy hỏi.

“Không có chuyện gì, các người về chỗ nghỉ đi.”

Một luồng ánh sáng rực rỡ chuyển động dưới da, kiểm nguyên đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, ở phương diện bá đạo không thua kém ma khí, thậm chí còn bá đạo hơn, cuối cùng, trước lúc trời sáng, ma khí bị áp chế quay lại hạ đan điền, nhưng lúc này, trên trán Phong Vân Vô Kị đã đầy mồ hôi

56. Chương 56: Sát Cơ (1)

Tầng thứ ba của Kiếm Các chính là nơi bế quan nghỉ ngơi của chủ công, về điểm này thì những chiến sĩ của Kiếm Các đều hiểu rõ. Suốt thời gian trong mỗi ngày chỉnh cả tầng thứ ba của Kiếm Các đều có kiếm ý tung hoành, cổ khí tức bá đạo nhưng uy nghiêm đó thời thời khắc khắc đều khiến cho chư nhân kinh hãi không thôi, càng khiến người ta kì quái là đồng hành với kiếm khí còn có một cổ ma khí cuồng bạo hung dữ, chẳng khác gì ở trong tầng thứ ba có hai người đang đả đấu với nhau.

Trong tâm lý của mỗi một người đều vô cùng hiếu kì, nhưng lại không dám hỏi, chỉ có Trì Thương là ẩn ước có chút minh bạch là sự phụ có lẽ là có một vài bí mật khác, nhưng không tiện nói rõ ra.

Trên mặt sần bóng loáng, Phong Vân Vô Kị như một lão tăng khô tóa, nhưng tại ý thức hải của y thì lại là ba đào hung dữ, hoàn toàn bất đồng với sự biểu hiện bình tĩnh bên ngoài.

Hấp Tinh Đại Pháp, tuy rất là bá đạo nhưng tác dụng phụ của nó thì rất minh hiển, trong não hải ý thức của Phong Vân Vô Kị mô phỏng xuất một hình người, sau đó khiến cho hình người đối diện với công kích của loại khẩu quyết công pháp này, ba mươi sáu vạn bộ ma quyết hiện ra những cao thủ tương ứng mà bản thân y đã thấy và đã biết, bao quát cả những công pháp mà bản thân y đã tu luyện như ‘Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công’ cùng ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’, đối với người khác mà nói thì chỉ cần đắc được một phần mười thôi cũng đáng để gọi là xa vọng rồi, nhưng đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì cứ tùy tay mà lấy, cực kì bình thường.

Mỗi một lần ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ bị một loại công pháp phá giải thì phải qua một đoạn thời gian rất dài để hoàn thiện Hấp Tinh Đại Pháp. Lúc bắt đầu thì Hấp Tinh Đại Pháp chỉ có thể hấp thu công lực của chỉ một đối tượng mà thôi, đối với nhiều đối tượng thì rất có nhiều chỗ khiếm khuyết, nhưng được Phong Vân Vô Kị chỉnh sửa trong một khoảng thời gian rất dài, dĩ nhiên đã giải quyết được vấn đề này, ngoài ra tốc độ hấp thu công lực cũng đã đạt đến một mức độ đồ sộ, nhưng đặc tính của Hấp Tinh Đại Pháp là chỉ có thể hấp thu ma khí cũng là một khuyết điểm cực đại, gần đây nhất, Phong Vân Vô Kị cũng đã khảo luận đem chỗ thiện trường trong khẩu quyết ‘Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công’ bổ sung vào bên trong vấn đề của ‘Hấp Tinh Đại Pháp’.

Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công ảo diệu phi thường, cho đến hiện nay thì chỉ có tới đệ lục trọng thiên, còn những trọng thiên cao hơn nữa thì chưa biết. Hơn nữa bộ công pháp này tuy có điều kiện tu luyện hà khắc, nhưng thu hoạch cũng rất là nhiều, tối tối khiến cho Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy mê hoặc và cảm thán là khi luyện bộ huyền công này thì không ngờ là mỗi một lần sinh tử huyền quan đều có thể phá hủy rồi sau đó trọng sinh, hơn nữa là càng thêm cường đại. Cơ bản mà nói, chỉ cần chết một cách không triệt để, dù là lồng ngực vỡ toang, tâm tạng li thể, cũng không dễ dàng gì chết được, không những thế mà lại còn có khả năng là công lực sẽ càng tiến thêm một tầng.

Loại đặc tính của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công dĩ nhiên đã vượt qua phạm trù của võ công, điểm này cũng chính là điểm khiến cho Phong Vân Vô Kỵ nghi hoặc không hiểu, phóng nhãn cả khắp Thái Cổ, có thể khiến cho thân thể con người thụ trọng thương như thế, thậm chí đối với thường nhân mà nói là công kích tạt tử nhưng lại không chết, cái loại công pháp này, có lẽ cũng chỉ có duy nhất một mình Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công mà thôi.

Nhìn lại từ khi tiến nhập vào Thái Cổ cho đến nay, nhớ đến những tình huống gặp phải hiểm cảnh sinh tử, ném trải thương thế nguy kịch, nhưng đều còn sống cho đến giờ, tuy nhiên không thể phủ nhận nguyên nhân may mắn, nhưng cũng chưa chắc là bộ công pháp này không có diệu dụng thần kì. Nếu như không phải bộ công pháp này tuy nhiên cường hãn nhưng muốn đề thăng cảnh giới lại cần phải những tế ngộ cùng với điều kiện hà khắc, thì chắc chắn bộ công pháp này xứng đáng để được mệnh danh là Thái Cổ đệ nhất kì công.

Phong Vân Vô Kỵ nhất tâm đa dụng, tuy suy nghĩ tư lự nhưng bên trong ý thức hải, Hấp Tinh Đại Pháp vẫn không ngừng tu sửa, cải thiện. Bên tai truyền lại tiếng hô hấp thổ nạp đều đặn từ tầng dưới, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, bọn họ ... chính là nơi kí thác mộng tưởng của bản thân!

Xuy xuy!! Bên trong màn đêm truyền lại hàng loạt âm thanh phá không, ầm ầm còn nghe thấy trân trận hô khiếu.

“Kiếm thần tiền bối, Trì Thương tiền bối, cứu cứu tại hạ! ...” Bên trong màn đêm truyền lại tiếng bước chân gấp gáp, một nửa thân thức của Phong Vân Vô Kỵ phá thể phóng xuất, lướt qua phạm vi ngăn thước xung quanh Kiếm Các, bên ngoài mấy trăm thước, một vị bạch y kiếm khách y sam lam lữ ôm kiếm bay về phía Kiếm Các, trên ngực của y rõ ràng nhìn thấy đạo đạo trảo ngân ăn sâu vào trong lồng ngực, máu me chảy ướt đầm hết quần áo, tại sau lưng y không xa có mấy chục thân hình mang đồ đen, áo choàng sau lưng xả thành hình dạng cánh dơi đang truy đuổi sát phía sau.

“Chạy đi, chạy đi, để ta xem thử ngươi chạy đến nơi nào, ở tại Thái Cổ này, chỉ cần là vật sản của Dạ Tộc ta muốn có, từ trước giờ chưa có lần nào có thể đào thoát. Hi hi hi ... cấp cấp cấp ...”

Người kia dường như đã tuyệt vọng, từ không trung rớt xuống, thất hồn lạc phách nhìn về sâu trong bóng đêm, dựa vào trạng thái hiện tại của y hiện tại thì căn bản không hề phát hiện đằng sau tòa núi cao phía trước là nơi mà y một lòng muốn tìm – Kiếm Các.

“Sư tổ Kiếm Thần, cứu con! ...” Vị kiếm khách đó có khuôn mặt trẻ tuổi phi thường, trước mắt đã khó có thể thoát khỏi ách vận, liền hồi tưởng lại sau khi phi thăng lên tiên giới, mộng tưởng đã phá diệt, cùng với hoàng loạt những tạo ngộ, bị thương từ trong lòng dưng khởi, không khỏi ngẩng đầu lên trời mà gào khóc một cách bị thương.

“Không chạy nữa hả? Cấp cấp cấp. Sớm đã biết không thể thoát rồi mà ... các huynh đệ, trò chơi đã kết thúc, chúng ta đi ăn thôi.” Dứt lời, mấy chục đạo hắc ảnh từ không trung hạ xuống, mục tiêu: vị kiếm khách trẻ tuổi.

Sư tổ Kiếm Thần! Bốn từ này truyền đến tai của Phong Vân Vô Kỵ, khiến cho trong lòng y đột nhiên chấn động, sau đó là đại nộ, giận dữ quát lên một tiếng: “Tặc tử đáng chết!” Thân thể đã phá không bay đi.

Oành oành oành!!!

Ba tiếng oành vang lên một cách bất ngờ, mấy chục đạo hắc ảnh mất thấy sắp bắt được vị kiếm khách đó để ăn uống một bữa no nê, không ngờ rằng lại lòi đầu ra một kẻ phá hoại.

“Người là ai? Chẳng lẽ chưa hề nghe qua danh tiếng của Dạ Tộc ta?” Một người kia phiến thân mấy vòng ở trên không trung, sau đó đình trụ thân hình, giận dữ quát.

“Sư tổ, mau ... mau cứu các sư huynh ... bọn họ” Vừa nói tới đây, vị kiếm khách trẻ tuổi đó không ngờ đã tuyệt khí, Phong Vân Vô Kỵ đại kinh, cúi đầu nhìn xuống thì thấy tam tạng của y sớm đã thất tung, có thể tìm tới nơi này cũng chỉ là do có cổ chấp niệm chi trì.

“A!” Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng, lần đầu tiên sát cơ trong lòng của y lấp đầy lồng ngực, vị kiếm khách trẻ tuổi này chẳng chút nghi vấn là người mới phi thăng từ công pháp cầu bản thân lưu truyền dưới nhân gian, còn bản thân, không ngờ lại mở to mắt ra đó mà nhìn thấy y ngã xuống trước mặt của mình mà cứu không nổi!!

“Thật sự là rất muốn giết người a!” Sát cơ trong lòng vô pháp đè nén, lồng ngực như muốn vỡ tung ra, bành! Một tiếng nổ khê vang lên, ma khí cuộn cuộn từ bên trong thân thể của Phong Vân Vô Kỵ bùng phát, đầu tóc điên cuồng phi vũ, Phong Vân Vô Kỵ trong thời khắc này trông chẳng khác gì một tôn ma thần.

“Cáp cáp cáp ... không ngờ rằng người cũng là đồng loại của bọn ta ha!” Đám người Dạ Tộc nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy thân thể Phong Vân Vô Kỵ cuộn cuộn ma khí, trước tiên là ngơ ngác, sau đó là cười ầm cả lên.

“Các người hãy xuống dưới đó mà bồi đệ tử của ta đi!” Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt hung ác, mười ngón tay liên tục búng ra, mười ngón tay thuần gian biến đen như mực.

Thân hình vừa lay động, Phong Vân Vô Kỵ đã hóa thân thành gió, dung nhập vào trong hư không.

“Không ổn! ...” Chúng Dạ Tộc vừa mới phát giác thấy không ổn, thì thân hình của Phong Vân Vô Kỵ đã hiện xuất ngoài mây trắng đằng sau, thân hình một lần nữa lóe lên, thân hình dọc theo lộ tuyến của đệ tử đó mà tiếp tục truy đi! Ở phía sau, mấy chục thân hình của Dạ Tộc đột nhiên ngừng lại, sau đó là đạo huyết ngân biến bố khắp toàn thân, hoa lập một tiếng, hóa thành từng khối từng khối huyết nhục rớt xuống. Co đến chết, bọn họ cũng chưa thể hiểu được, bản thân làm sao mà chết.

“Các người đều ở lại Kiếm Các, ta đi một lát rồi sẽ quay về!” Từ phía xa xa trong màn đêm truyền lại thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ bên trong thanh âm là một phiến tức sát chi khí ...

57. Chương 57: Sát Cơ (2)

Phong Vân Vô Kỵ cúi gập người xuống, mặt không chút biểu tình, nhẹ nhàng vuốt mắt cho họ, trong khí đó đôi hàng lệ từ trong cặp mắt của y lặng lẽ chảy xuống.

Ah!

Một tiếng thét cực độ bi phẫn từ trong cổ họng của Phong Vân Vô Kỵ vang lên, xông thẳng lên trời, khiến cho bầu trời rung chuyển, mây đen tản mát, sát lục chi khí trong lòng cường đại đến mức không thể tăng thêm hơn nữa, đột nhiên Phong Vân Vô Kỵ ngheh gió chậm chậm khép mắt lại. Một tiếng long ngâm từ trước ngực truyền xuất, tiếp đó là một đạo kiếm ảnh thanh triệt phá không bay đi, hóa thành lưu quang biến mất trong hư không.

Thần thức cường đại của Phong Vân Vô Kỵ phá thể xuất phát, cuộn cuộn lướt qua tình cảnh xung quanh, một dặm, hai dặm, mười dặm, một trăm dặm, xuất hiện rồi, cuối cùng cũng xuất hiện rồi...

Ngoài một trăm dặm, mấy tên Dạ Tộc với sắc mặt trắng bệch đang lôi lấy thân thể của một nam tử, những chiếc răng trắng dài cắm sâu vào ngực của nam tử đó. Huyết dịch từ trong ngực, lưng, cổ và cả cánh tay liên tục chảy vào miệng của mấy tên Dạ Tộc, ngoài ra còn chảy lênh láng trên mặt đất.

Bỗng nhiên, một tên dạ tộc đột nhiên ngẩng đầu lên, trên bộ mặt trắng bệch loang lổ đầy máu, huyết dịch dọc theo cặp răng nanh dài mà chảy xuống, bộ dạng cực kỳ dễ nhận biết trong màn đêm. Mặt hắn ta hiện ra thần sắc nghi hoặc nhìn khắp tứ phía một lượt, sau đó quay đầu lại vừa định nói lời gì đó thì ở đằng xa một đạo ô hồng quang mang lướt qua, tên Dạ Tộc đó đột nhiên sửng sốt, đôi tay dài ngoằn liền ôm lấy cổ họng, nhưng huyết dịch cứ từng từng tuôn theo những ngón tay mà không ngừng rỉ ra, cổ họng không ngừng phát xuất những thanh âm từng từng như những tiếng nấc nghẹn. Cùng ngã xuống đất còn có năm tên

Dạ Tộc, cái đầu của bọn chúng vẫn cứ móc vào thân thể của vị kiêu khách đó, trên mặt vẫn hiện lên thần sắc tham lam nhưng thỏa mãn

Thần thức lại một lần nữa hướng tra bên ngoài mà khoách triển, hai trăm dặm, ba trăm dặm... một ngàn dặm, một lần nữa tìm thấy mục tiêu, ô hồng quang mang tức thì phi xạ qua đó

Cách đó ngoài ngàn dặm, bên dưới một cây tham thiên cự thụ, một vị nam tử tà tà dựa thân vào gốc cây, bộ ngực lồ lộ, y phục của y sớm đã bị xé rách, hiển lộ một nửa thân trên. Cách đó không xa, mười tên Dạ Tộc ngạo nhiên vây quanh, mặt cười nham hiểm, tiến thêm một bước nữa là một tên Dạ Tộc có khí tức cường đại đang từng bước từng bước đến gần vị nam tử đó. Vị nam tử này thân thể đầy vết máu, chân khí dĩ nhiên cũng rất là ít ỏi.

Y nhìn tên Dạ Tộc đang dần tiến đến, cũng không kháng cự gì cả, chỉ là ngẩng đầu nhìn lên trời cao, lặng lẽ ngắm bầu trời đêm tĩnh lặng, miệng thì lẩm bẩm: “Tiên giới... sư phụ... tiên giới... sư phụ... không phải... đẹp như vậy sao!...”

Tên Dạ Tộc có khí tức cường đại đó đang chậm chậm tới gần, mỉm cười hung ác, đưa một cánh tay ra hướng về ngực của y mà trào lẩy

Một tiếng kêu thứ nhĩ phá không truyền đến, mấy tên Dạ Tộc tức thì kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở trong màn đêm, một đạo ông hồng quang mang với thể ngàn quân, phi xạ bay tới.

“Cái gì vậy!...” Tên Dạ Tộc trung niên có khí tức cường đại đó tức thì giật mình kinh hãi, dương hai tay hướng về đạo ô hồng quang mang mà đón đỡ. Dưới mọi cặp mắt trừng to, đôi tay của hắn dễ dàng bị chặt đứt làm hai bởi đạo ô hồng quang mang đó, thuận theo đó thì thân thể cũng phân ra làm đôi...

“Chạy mau.....” Mười tên dạ tộc còn lại thì sắc mặt kịch biến, thảm thiết không phải là đối thủ nên chiêu hô một tiếng rồi chia ra mà chạy, thân hình loáng lên một cái đã biến mất. Giữa không trung, một đạo ô hồng quang mang hồi chuyển lướt qua, tại không trung vẽ ra một vòng rồi biến mất trong màn đêm mênh mông mang

Bịch bịch bịch...

Mười cự thi thể không đầu rơi xuống đất, mười đạo huyết tiễn phi tiên khắp trường không, trên trời, mười cái đầu với bộ mặt thảm bạch y nhiên vẫn hướng về phía trước mà bay đi, trải qua mấy miếu sau đó mới bắt đầu rơi xuống đất....

Tiếp sau đó là mỗi một cự thi thể đều bị chia cắt thành hai phần, hướng về hai phía mà ngã xuống, huyết dịch từ giữa thân thể văng ra tung tóe... .

Ngự kiếm chi thuật!

Trong vòng trăm dặm, lấy đầu kẻ thù một cách vô hình!

Khi đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng, lại có sự trợ giúp của thần binh Đệ Ngũ Kiếm Đảnh, Phong Vân Vô Kỵ dường như có thể dễ dàng miểu sát những cường giả từ cảnh giới Thiên Kiếm trở xuống.

Mở đôi mắt rasát cơ trong ánh mắt vẫn không hề tiêu giảm đi bao nhiêu. Thân hình một lần nữa lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ đã biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện trở lại thì đã cách chỗ cũ ngoài ngàn dặm. Đưa cánh tay ra, Đệ Ngũ Kiếm Đảnh nhẹ nhàng hạ lạc xuống, sau đó rút lại thành một đoàn, hóa thành hình dạng kiếm đảnh, nằm bên trong lòng bàn tay y.

Thần thức cường đại vẫn không ngừng dò xét tình hình xung quanh, một ngàn dặm, hai ngàn dặm, ba ngàn dặm tựa hồ như đã đạt đến cực hạn rồi, Phong Vân Vô Kỵ nghiêng rằng, phạm vi lướt của thần thức một lần nữa gia tăng, năm ngàn dặm, một vạn dặm... xuất hiện rồi! Một lượng lớn Dạ Tộc, một lượng lớn nhưng người vừa mới phi thăng... và họ dĩ nhiên là những kẻ đã chết.

Một cổ huyết sắc chợt xuất hiện và lan rộng trong tròng mắt, đôi tay vung lên, trong hư không ở hai phía lập tức xuất hiện cả vạn thanh khí kiếm tua tủa bài liệt quanh thân thể, thân hình một lần nữa biến mất trong gió....

Kiểm khí màu trắng dày đặc dài mấy ngàn thước rộng mấy dặm từ trong hư không lướt qua, gặp núi núi lở, gặp cây cây ngã, để lại sau lưng là một phiến phế khu.

Áo trắng phát phơ, khi Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện trên đồng nham thạch của tòa sơn phong đó, thì dưới chân núi, cả ngàn tên Dạ Tộc ở dưới núi đều ngẩng đầu lên mà nhìn.

“Người là ai? Muốn gì?.....”

“Muốn mạng của các người!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ không ngờ là lại bình tĩnh đến đặc biệt mà chẳng có chút nộ khí nào cả, bình tĩnh đến đáng sợ, bình tĩnh đến lạnh khốc. Đôi tay áo nhẹ nhàng phát lên, trong đêm đen hiển hiện một đôi cánh trắng to khổng lồ, tử tế nhìn kĩ hơn thì thấy đó chẳng phải đôi cánh gì, mà chính là vô vàn kiếm khí tua tủa tạo ra.

Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng tà tà ngã về phía trước, đôi tay dang rộng ra, đôi “cánh” khổng lồ hue triển tại không trung, khi thân thể được giữ một góc bốn mươi lăm độ với sơn phong thì Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hóa thành một con chim lớn, từ từ hạ từ trên không trung xuống

Mấy chục tên Dạ Tộc thấy tình hình bất ổn, đầu ngón chân điểm đất một cái liền hóa thành một đạo hắc ảnh lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ, Phóng nhãn cả Thái Cổ đại lục, tốc độ bình quân của Dạ Tộc có thể tính là nhanh nhất. Vừa có kẻ dẫn đầu, mấy ngàn tên Dạ Tộc còn lại lập tức hóa thành đạo đạo hắc ảnh mơ hồ, lao về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Thời gian như tĩnh chỉ ở tại nơi đây trong thời khắc này, mấy ngàn tên Dạ Tộc với nhiều sắc mặt khác nhau, hoặc là đang phóng mình lên trên không, hoặc là đang quỳ trên đất, hoặc là đang điên cuồng hút máu, hoặc là đang bay là là trên không, hoặc là đang xuất thế công kích... Nhưng Phong Vân Vô Kỵ thì mặt lại không có chút biểu tình, từ từ lướt qua thân thể của mấy ngàn Dạ Tộc, ở hai bên, đám kiếm khí dày đặc dễ dàng đâm xuyên thân thể của từng tên Dạ Tộc.

Thời gian khôi phục trở lại, hai tay phát lên một cái, vô số thi thể của Dạ Tộc rơi từ trên không xuống, trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, một tên Dạ Tộc gương mặt lộ rõ thần sắc khủng hoảng, cơ thể run lên bần bật, vào trong sát na cuối cùng, Phong Vân Vô Kỵ buông tha cho hắn ta.

“Nói ta biết, cứ địa của các người ở đâu? Chủ nhân của các người là ai?” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ chẳng chút ba động, nghe chẳng thấy có chút sắc thái của cảm tình.

Mắt nhìn cả ngàn đồng tộc loáng một cái đã trở thành những cụ thi thể, chỉ còn lưu lại duy nhất một mình mình, tên nhân loại đứng trước mắt trong mắt hắn trông chẳng khác gì một tên ma quỷ hung ác nhất, thanh âm run rẩy, tên Dạ Tộc cất tiếng nói: “Vua... vua của bọn ta... là Dạ Mị đại nhân... cứ ... cứ địa của Dạ Tộc là ở... xin đừng giết ta! Cầu xin ngài!!!!...”

Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu, bước tới phía trước, người giơ tay chụp lấy cổ hắn rồi nhẹ nhàng niết một cái, một tiếng rắc vang lên, đầu của hắn ngã hẳn sang một bên...

Trong khu rừng không xa đó, một đạo hắc ảnh lao vút đi như chó không nhà về hướng đông. Mục quang của Phong Vân Vô Kỵ tức thì hàn lãnh, cơ thể vừa chuyển động đã biến mất ngay trong gió...

58. Chương 58 : Sát Cơ (3)

Đột nhiên, tất cả Dạ Tộc đều nghe thấy tiếng gọi triệu tập của Dạ Tộc tộc trưởng – Dạ Mị. Mọi người cùng nhau phi thân khỏi những tán cây cổ thụ, sau đó tập trung tại quảng trường thạch bản ở trung tâm của Dạ Chi Sâm Lâm.

Ở đó, Dạ Kiêu nhận được lệnh của Dạ Mị đại nhân, dẫn theo hơn một ngàn tộc nhân đi đến vị diện số 1245, nơi giao tiếp với Thái Cổ để tàn sát một đám kẻ mới phi thăng. Dạ tộc bản tính vốn khát máu, còn về lý do tại sao thì chẳng thể lần ra được, ngay cả bản thân Dạ Kiêu cũng không biết, có lẽ khi sinh ra thì mỗi một thành viên trong Dạ Tộc đều đã có bản tính này rồi.

Từ lúc nhân loại ký vào Thái Cổ Hiệp Nghị cho đến nay, số lượng phi thăng giả được khống chế ở một con số cực kì thấp. Dạ Kiêu vốn cảm thấy kỳ lạ, một cái vị diện, phi thăng giả dù tính là có nhiều hơn đi chăng

nữa thì cũng bất quá là mấy người thôi, có tất yếu cần phải dẫn theo nhiều tộc nhân đến vậy? Nhưng nếu như tộc trưởng đã nói thế thì đành phải chấp hành, chẳng có ai dám hó hé.

Khi Dạ Kiêu đến nơi thì thấy nơi phi thăng của vị diện số 1245 không ngờ lại có đến mấy ngàn phi thăng giả mới với dung mạo thê thảm, phía sau bọn họ còn có đến vài trăm người đang phi thăng nữa. Toàn thân trên dưới đều đầy vết thương của lời kích, tựa hồ như thụ thương trong quá trình mà truyền thuyết của nhân loại gọi là ‘độ kiếp’. Trong không khí còn tàn lưu một loại khí vị vị xa xôi nhưng quen thuộc, đó chính là khí tức thánh khiết trên thân thể của những thiên sứ. Tất cả Dạ Tộc sinh tính vốn rất căm ghét loại khí tức này, và cũng miễn cảm phi thường đối với nó, cho nên Dạ Kiêu nhanh chóng tìm ra được nơi bắt nguồn của khí tức này.

Không có gì đáng bàn cãi, Dạ Tộc vốn lấy huyết dịch của nhân loại làm thức ăn, nhìn thấy một đám phi thăng giả thúi nhục như thế, tự nhiên là mở một cuộc đại đồ sát, một bộ phận nhân loại rất cơ linh, thấy tình hình như thế thì xoay người đào thoát, một bộ phận còn lại thì lưu lại đối phó bản thân.

Sau một chút thời gian, đám nhân loại đó rốt cục cũng đã bị xử lý, để lại khoảng hơn hai mươi tên nhân tộc, rồi mọi người mở một buổi yến tiệc, cùng hưởng thụ thực vật mỹ vị nhất – huyết dịch.

Nhưng không ai ngờ rằng, tai nạn lại xảy ra ngay lúc này. Đối với nguy hiểm, Dạ Kiêu có một loại trực giác khó nói, loại trực giác này đã cứu mạng hắn ta mấy lần, vì thế ngay khi trong lòng của Dạ Kiêu có chút bất an thì hắn ta liền li khai bản doanh, trốn vào một nơi kín đáo trong rừng rậm để thoát thân.

Khủng bố! Một nam nhân khủng bố! một nam nhân chẳng khác gì ác ma, tốc độ của Dạ Tộc gần như được xưng là thiên hạ đệ nhất trong các chủng tộc, dù là cao thủ của nhân tộc cũng không thể so sánh, nhưng trong mắt của nam nhân này thì nó chẳng đáng là cái gì cả. Quay đầu trở lại, chỉ trong thời gian chớp mắt mà mấy ngàn tộc nhân đã đám kiếm khí sán lạn rợp trời đồ sát sạch sẽ. Dạ Kiêu thậm chí chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy thi thể rơi như xuống ồ ạt chẳng khác gì rơm rạ.

Một cổ hàn khí ớn lạnh từ dưới sống lưng xông thẳng lên trên đầu, Dạ Kiêu cuối cùng cũng đã hiểu, vì sao chuyến đi này cần đến hơn ngàn tộc nhân, nhưng cho dù là một ngàn người thì làm sao có thể chống đỡ được tên nam nhân như sát thần này chứ?

Nỗi sợ hãi vô cùng vô tận như bóp nghẹt cổ họng của hắn ta, khiến hắn ta gần như không thể hô hấp. Tháo chạy, tháo chạy bạt mạng, ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn Dạ Kiêu cũng không có, chỉ biết bỏ chạy như con chó khong nhà trên con đường trở về Dạ Chi Sâm Lâm.

Cổ khí tức băng lãnh sau lưng như gần tựa xa, đã có mấy lần, Dạ Kiêu thậm chí còn có thể cảm giác thấy một cổ nhiệt khí đang thổi qua bên cổ của mình. Dạ Kiêu rất sợ, sợ đến toàn thân run rẩy, hắn ta rất muốn quay đầu lại nhìn xem thử kẻ đó có ở đằng sau hay không, nhưng hắn rất cuộc vẫn không dám, hắn ợ rằng khi hắn quay đầu lại nhìn thì cái đầu của hắn sẽ vĩnh viễn bị cắt đứt khỏi cổ, quá sợ hãi...

Một ngày trôi qua, Dạ Kiêu bỏ chạy bạt mạng, một đêm lại trôi qua, Dạ Kiêu vẫn cứ cầm đầu cầm cổ mà chạy.... một ngày lại một ngày, Dạ Kiêu vượt qua tòa tòa núi cao, băng qua từng dòng dòng sông, rốt cuộc ... rốt cuộc cũng đến được Dạ Chi Sâm Lâm. Lúc này Dạ Kiêu vừa mệt vừa sợ, há miệng thở hồng hộc, Dạ Kiêu đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm và vui mừng biết chừng nào.

Dạ Kiêu thầm nghĩ :Về đến Dạ Chi Sâm Lâm là ổn rồi, ở nơi này có thể nói là an toàn rồi. Lại nghĩ tới tên ma vương đó, không biết là hắn ta đã bỏ đi hay chưa, sau lưng tĩnh lặng đến thế, hơn nữa đã qua nhiều ngày rồi, hắn ta có lẽ đã bỏ đi rồi. Dạ kiêu vừa nghĩ vừa quay đầu lại, ập vào trong mắt là một đạo kiếm khí sắc bén, tiếp đó là một thi thể không đầu đứng đờ ra ở tại chỗ, tiếp sau đó nữa là — trời đất bỗng tối sầm lại....

Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng thu hồi Đệ Ngũ Kiếm Đả, ở bên trên thi thể của Dạ Kiêu tham sát một lát, tần quần là bên trên bề mặt chẳng hề có vết máu, rồi lạnh lùng nói: “Người không nên quay đầu lại.”

Sải bước bước tới, Phong Vân Vô Kỵ bước qua thi thể không đầu của Dạ Kiêu. Thời gian ba ngày trôi qua, dưới sự dẫn đường của Dạ Kiêu, Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc cũng đến được nơi này, thần thức lập tức tảo qua xung quanh, dĩ nhiên đã cảm giác thấy trong mảnh rừng này dày đặc khí tức, nơi này có lẽ chính là cơ địa của Dạ Tộc, tên Dạ Kiêu này có lưu lại đi chăng nữa cũng vô dụng, Phong Vân Vô Kỵ chẳng chút do dự đem hắn ta trừ khử.

Nợ máu phải trả bằng máu, ngay từ khi đứa hậu bối đệ tử ngã xuống trước mặt của bản thân, Phong Vân Vô Kỵ đã tự thề với lòng như thế.

Bọn ta trốn tránh, chỉ bởi vì thực lực của bọn ta không đủ, nhưng bây giờ, khi sự giết chóc tái hiện, bọn ta chọn lựa đối mặt, bởi vì, nay đã khác xưa....

Ở trên đỉnh núi ngàn trượng, Phong Vân Vô Kỵ ngạo nhiên đón gió, phía bên dưới, một khu phiến rừng nguyên thủy trải dài cả ngàn vạn dặm, Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng nhắm mắt lại một lần nữa, hai tay giang ra, thân thể tà tà ngã xuống, tạo thành góc bốn mươi lăm độ với vách núi. Ngay lúc đó một phiến rừng nguyên thủy ở gần vách núi nhất đột nhiên phát xuất hàng loạt những tiếng loạt xoạt, sau đó là hàng ngàn hàng ngàn cây cổ thụ khổng lồ đổ sập xuống từ trong ra ngoài, khiến cát bụi bay lên khỏi mặt đất đến mấy trượng.

Làn sóng bụi đó càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng cao, dần dần quét sâu hơn về phía khu rừng nguyên thủy. Nó đi đến đâu, hàng hàng cây cổ thụ đều ngã trụi đến đó....

Phong Vân Vô Kỵ dùng tay phải niết lấy kiếm quyết, sau đó những chiếc lá từng những cây cổ thụ đảo xạ phi xuất, hàng ngàn vạn đến cả ức chiếc lá hình thành dạng lốc xoáy chuyển động vòng tròn ở trên không trung, thẳng đường áp về phần trung tâm của cánh rừng, càng tiến về phía trước, số lượng của những chiếc lá càng lúc càng nhiều.

Sâu trong cánh rừng, tại một quảng trường trống thênh thang, trên một cột trụ cao to, một nam tử dùng áo choàng bao bọc toàn thân đột nhiên mở mắt ra, khoe miệng nhếch lên lộ ra cặp răng nanh sắc nhọn. Gã đó đột nhiên ngẩng đầu lên trời hú dài một tiếng, tiếng hú chấn phá trường không, sau đó là cả khu rừng tĩnh lặng như bị kinh động, hàng loạt tiếng phá không lần lượt vang lên mãi không dứt.

Phía trên khu rừng đen, từng đạo từng đạo hắc ảnh dày đặc sau mấy lần thiểm thân liền hướng về ngọn núi mà Phong Vân Vô Kỵ đang đứng kích xạ tới....

59. Chương 59: Sát Cơ (4)

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhếch mi lên, ngón tay búng ra, hàng con lốc khổng lồ được tạo thành từ hàng ức chiếc lá cây lao thẳng về phía đám mây đen kia, thoảng một cái đã nuốt chửng cả đám mây đó.

Phốc phốc phốc !!!

Huyết dịch từ trong thân thể những hắc ảnh dày đặc trong không trung tung tóe nhiễm hồng cả hư không, không ngừng có những thi thể mang theo tiếng gió rít ngã bình bịch xuống dưới mặt đất. Tuy vậy vẫn còn một nửa thân ảnh của Dạ Tộc vẫn đang tiếp tục chớp nhoáng lao tới trong đêm đen, ngoài ra còn chia thành nhiều nhóm, lao về phía Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời thi triển thảo nha xé nát tất cả lá cây ập đến trên đường đi.

Nhếch mép cười lạnh một cái, Phong Vân Vô Kỵ dùng tay trái ấn kiếm quyết, một cơn gió lốc lập tức cuốn đến lướt qua phiến rừng tàn tạ phía dưới, cuốn theo vô số lá nhỏ mang theo kiếm khí sắc bén xạ xuất về phía trường không, một làn nữa gia nhập vào bên trong đoàn kiếm khí bạo phong kia.

Trên thiên không, huyết dịch rơi vãi càng lúc càng nhiều, tiếng gào thét bi thảm càng vang mãi không ngừng.

Trong Dạ Tộc, có vài tên cao thủ diện mạo trắng bệch nhưng hung hãn đã vượt qua đồng bạn, thi triển tốc độ cực cao áp sát về phía Phong Vân Vô Kỵ, không gian mấy trăm dặm chỉ một loáng là tới, thân xuất quỷ thảo mang theo kinh khí mọc về phía cổ cùng hai vai của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ cau mày lại, cũng không thấy y có động tác như thế nào, chỉ nghe hàng loạt tiếng kiếm ngân từ trong ngực của y vang lên, sau đó là một đạo ô hồng quang mang lóe lên, dùng tốc độ chớp nhoáng xuyên qua thân thể của các cao thủ Dạ Tộc, rồi lại trở về trong ngực của Phong Vân Vô Kỵ.

Đến khi cách cái cổ trắng trẻo của Phong Vân Vô Kỵ chỉ có mấy tấc thì cặp quỷ thảo sắc bén đó đột nhiên dừng lại, một vết xước mảnh mai xuất hiện dưới cằm của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lại không có máu rỉ ra, chỉ là bị xay xước ngoài da mà thôi. Ở phía trước, bọn Dạ Tộc cao thủ mặt đỏ ra, cả sắc mặt, tư thế đều giữ nguyên trong trạng thái trong sát na công kích cuối cùng.

Kẹt kẹt!

Tiếng vỡ giòn tan phá tan sự tĩnh lặng, đôi quỷ thảo cách cổ của Phong Vân Vô Kỵ vài tấc đột nhiên đứt rời ra, máu vẫn chưa kịp chảy thì ngay trên cổ của chúng đã bắt đầu xuất hiện một vết máu chạy ngang theo cái cổ mà nhiều một vòng, vết thương càn lúc càng khuếch đại ra, cho đến khi đầu và cổ đứt lìa hoàn toàn, cái đầu với sắc mặt trắng bệch ngã thẳng về phía trước, rồi sau đó rơi xuống đất.

Sau lưng của tên Dạ Tộc cao thủ đó, mấy tên Dạ Tộc tựa hồ như đồng thời toái liệt ra muôn mảnh, sau đó là trên những tám thân trần xuất hiện vô số đạo huyết ngân tung hoành đan xen, chia thân thể thành từng mảng từng mảng nhỏ hơn.

Một cơn gió nhẹ lùa qua, mấy tên cao thủ trước mặt Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một làn mưa máu, nhưng đôi mắt của Phong Vân Vô Vị ngay cả đến chớp một cái cũng không.

Sâu trong quảng trường trong khu rừng đen, tên nam tử có tướng mạo tuấn vĩ, sắc mặt trắng bệch trở nên cực kì khó coi, chỉ trong một thoáng thời gian mà các cao thủ trong Dạ Tộc đã bị kẻ vừa đến đồ sát gần hết. Vốn tưởng rằng đối phương là cao thủ, nhưng chỉ cần đông người là có thể chế ngự, không là đã đánh giá hấn ta quá thấp.

Một nụ cười mang theo thần sắc hung dữ xuất hiện ở khóe miệng của Dạ Mị, sau đó hấn ta dang hai tay ra, tấm áo choàng sau lưng mở tung ra hóa thành hình dạng cánh dơi phấp phấp trong gió.

Một tiếng rú thê lệ từ trong miệng của Dạ Mị vang lên, rồi xông thẳng trên trời, sau đó chu thân của Dạ Mị chán đặng vòng công sóng vô hình ba động dần khoách triển ra bên ngoài, những nơi nó đi qua, cây cối liền hóa thành những phiến cát bụi.

Sóng âm chấn đặng không ngừng khuếch triển ra tứ phía, vô vàn phiến thụ mộc hóa thành cát bụi bay mù trời. Trong chớp nhoáng, đạo âm ba vô hình đó đã đón lấy ứ ứ chiếc lá mà Phong Vân Vô Kỵ đã điều khiển để tiêu diệt chúng Dạ Tộc.

Ừnh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, chẳng khác gì sét na khi vũ trụ sơ khai, hồng hoang vừa mới định, sau đó thì lại thấy nơi tiếp xúc của các phiến lá và âm ba vô hình, hư không uốn khúc cực độ, nhìn về một phía khác thì cảnh vật hoàn toàn trở nên mơ hồ, lại càng có một đạo khe nứt không gian nho nhỏ ở giữa nơi giao kích liên tục của hai cổ lực lượng bất đồng không ngừng xuất hiện rồi lại biến mất, lại xuất hiện, rồi lại biến mất.

Hai cổ lực lượng bất đồng rốt cuộc cũng tương hỗ xuyên thấu, năng lượng cuồng bạo lập tức nghiền vụn hàng ứ ứ lá cây, cho dù tu vi có đạt tới cảnh giới của Kiếm Hoàng thì cũng không thể nào điều khiển được những hạt bụi li ti như thế.

Sau khi hàng loạt phiến lá hóa thành tro bụi, cùng với mấy trăm thi thể của Dạ Tộc từ trên không rơi xuống, nhân anh chợt loáng qua, Dạ Mị xuyên qua tầng tầng bụi lá, nhưng trên người lại không vương một hạt bụi nào.

Trong hư không, Dạ Tộc nguyên lai phân bố dày đặc, nhưng sau khi trải qua kiếp nạn này, đã còn lại không đầy một ngàn người, hơn nữa đa phần đều đã thụ trọng thương, trên thân thể hoặc ít hoặc nhiều cũng còn ghim vài chiếc lá thâm nhập vào sâu trong máu thịt.

“Người là ai? Tại sao lại đồ sát tộc nhân của ta?” Dạ Mị cách đó một cự li tương đối xa, cất tiếng hỏi Phong Vân Vô Kỵ, thanh âm tuy không lớn nhưng không vì cự li mà giảm nhược.

Haha.....Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu phá lên một tràng cười cuồng dại, tiếng cười đột nhiên dừng lại, Phong Vân Vô Kỵ lừ mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Mị, mục quang một phiến huyết sắc: “Người hỏi ta là ai? Người đã giết hơn ngàn đệ tử của ta, khiến ta phải trần mắt mà nhìn chúng đệ tử vong mạng ở trước mặt nhưng lại không thể cứu giúp, giờ đây người dám hỏi ta là ai? Khi người phái người đến đồ sát đệ tử của ta thì người không lẽ không biết ta là ai?”

Dạ Mị biến sắc, giọng lạnh lùng: “Không ngờ, người chính là kẻ được gọi là ‘Phong Vân Vô Kỵ’, ta vốn không nghĩ người có lợi hại đến vậy, không ngờ rằng người lại dám truy sát đến tận đây. Người đã giết chết

hơn mấy vạn tộc nhân của ta, hôm nay đừng hòng rời khỏi chỗ này.”

“Không tiêu diệt tên đầu sỏ nhà ngươi, ta làm sao xứng đáng đối diện với những môn hạ đệ tử đã chết đi của mình? Bằng vào cái gì mà bọn họ tin tưởng ta, bằng vào cái gì mà an ủi những vong linh đã chết dưới tay của Dạ Tộc các ngươi? Ngươi – chắc chắn sẽ phải chết!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ bằng lãnh thấu xương, sát khí dày đặc xua mãi không tán.

Khách khách khách.... Dạ Mị cười lên một cách quái dị, tiếng cười oanh chấn tứ phía: “Ngươi muốn giết ta? Cho dù kẻ thực lực của mạnh hơn ta thì cũng tuyệt không dám nói như thế trước mặt ta, hôm nay hãy để ta hút hết sạch máu của ngươi, cũng là để ngươi biết được uy danh của Dạ Tộc ta.”

“Các ngươi hãy mau li khai nơi này, ở đây đã không có chuyện của các ngươi nữa.” Dạ Mị thần tình lãnh ngạo quát đuổi đám tộc nhân đang đứng thù người ra ở sau lưng. Tuy biểu diện lãnh mạc nhưng vẫn không thể giấu nổi vẻ đau đớn trong lòng hắn ta, đó là mấy vạn tộc nhân, mấy vạn tộc nhân, chỉ vì bản thân chủ quan mà đã chết sạch, càng nghĩ đến chuyện này, hắn ta cũng càng thêm thống hận tên nhân loại trước mắt, cũng muốn trực tiếp ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt.

Vụt!

Dạ Mị nhẹ nhàng phát khai tấm áo choàng màu đen sau lưng, sau đó tựa như một con dơi khổng lồ đang lơ lửng trên không trung. Thân hình khe khẽ động đậy, Dạ Mị như dần hòa mình vào bóng đêm, biến mất tăm tích...

60. Chương 60 : Sát Cơ (5)

Cách mấy trăm thước ở phía sau, Dạ Mị cười lên khanh khách, thân ảnh quỷ dị từ từ hiện lộ ra, trước tiên là nửa thân trên rồi sau đó là nửa thân dưới, hắn ta thè lưỡi ra nhẹ nhẹ liếm những giọt máu còn vương lại trên đầu trâu, mặt Dạ Mị lộ xuất một nụ cười rất thỏa mãn : “Huyết dịch của ngươi nó ngọt ngào làm sao, có lẽ cũng đã có hòa hầu từ hai ngàn vạn năm trở lên rồi, chắc chắn là một thứ thực vật đại bổ.... Khả khả, đã quá lâu rồi, quá lâu đến mức người trong thiên hạ đã quên mất Dạ Tộc của bọn ta, quên mất tốc độ xưng bá thiên hạ của Dạ Tộc bọn ta.”

Phong Vân Vô Kỵ vẫn mặc nhiên im lặng, đòn tấn công vừa rồi y vốn không nhìn thấy thân ảnh của Dạ Mị, tránh né chỉ là theo trực giác. Thiên hạ vạn đạo, kiếm đạo của võ giả được xem là tốc độ nhanh nhất, cho dù là tốc độ của Dạ Tộc có nhanh hơn đi chăng nữa cũng thua xa Phong vân Vô Kỵ, nhưng y thật không ngờ tốc độ của tên tộc trưởng của chúng lại nhanh đến như vậy.

Dạ Mị lại cất tràng cười quái dị, thân hình thoát một cái đã trở nên mơ hồ, nhanh chóng biến mất trong gió.

Ô quang quang mang đột hiện, Phong Vân Vô Kỵ mãnh nhiên xuất chiêu tà tà chém xuống, đột nhiên một tiếng kêu quái dị vang lên, Phong Vân Vô Kỵ nâng lấy Đệ Ngũ Kiếm Đả trong tay lên, một miếng da thịt long ra, huyết dịch rỉ ra.

Nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại cứ xem như là không thấy gì, chỉ là nhìn trừng trừng vào Dạ Mị ở cách đó vài trượng, tà tà hạ Đệ Ngũ Kiếm Đả hạ xuống, một mảng tia tuyến màu đen từ từ phiêu lạc.

Dạ Mị đưa tay sờ lên trên đầu tóc, một vết cắt rất ngọt và gọn còn rõ ràng trên tóc. Dạ Mị nhìn Phong Vân Vô Kỵ với nét mặt cổ quái, bộ dạng như có lời muốn nói nhưng lại ngưng lại, mấy lần há miệng ra nhưng lại ngậm lại, rốt cuộc cũng nhịn không được hỏi: “Làm sao... làm sao có thể ... ngươi....”

“Ngươi nghĩ ta có tất yếu phải nói cho ngươi biết hay sao? Hay ngươi nghĩ ta cũng ngốc như ngươi?” Phong Vân Vô Kỵ ngắt lời của hắn, Dạ Mị muốn hỏi gì, y đương nhiên biết, nhưng y đâu dại gì mà nói cho kẻ địch biết mình đã làm như thế nào? Điều này sẽ khiến cho đối phương càng dễ giết bản thân hơn.

“Hừ! Ngươi nghĩ rằng ta giết ngươi không được hay sao!”

Dạ Mị tung cánh dơi ra, hai phía bên thân thể không ngờ là lại đồng thời xuất hiện mười tên Dạ Mị, thân hình một lần nữa lại loáng lên, lại có thêm mười tên Dạ Mị nữa ... loáng một cái, trước mắt Phong Vân

Vô Kỵ đã xuất hiện hơn mấy trăm tên Dạ Mị, tên nào tên nấy giống nhau như đúc, lơ lửng giữa hư không, hoàn toàn không thể nhìn thấy dấu vết nào để xác định đó là ảnh ảo.

Phong Vân Vô Kỵ quan sát mấy trăm tên Dạ Mị với một nụ cười quỷ dị ở trước mặt, tâm thần cuồng chấn không thôi, điều này hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của y.

Trong lòng cũng không dám chần chừ, hai tay đan xen lẫn nhau khua khua ở trước ngực, sau đó dọc theo đôi vai giang ra hai bên, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, đầu tóc tung bay trong gió, khi đôi mắt nhắm nghiền lại, trong hư không truyền đến tiếng kiếm ngân chói tai liên tục, sau đó là đạo đạo quang mang trắng xóa tấn tốc ngưng kết thành hình, sau đó, kiếm khí dày đặc tập trung từ mấy ngàn đến cả vạn thanh đỉnh ninh bất tuyệt, tự động nhiều thành một vòng tròn, bao quanh Phong Vân Vô Kỵ.

“Đến đi! Để ta xem ngươi có tuyệt chiêu gì, nếu chỉ bằng tốc độ mà ngươi muốn giết ta thì đúng là si tâm vọng tưởng!... Ta cũng không ngại ngừng mà mang cái đầu đó của ngươi về.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, hai tay huy xuất, kiếm trận dày đặc như mưa bão hộ vệ chắc chắn quanh thân thể y, mũi chân khe khẽ điểm một cái, Phong Vân Vô Kỵ đã nhảy xuống khỏi vách núi, chu thân kiếm trận tấn tốc chuyển hóa, mũi kiếm toàn lực công kích về phía Dạ Mị.

“Thế sao?” Mấy trăm tên Dạ Mị đồng thời mở miệng nói, khóe miệng cũng đều nhếch lên hiện ra một nụ cười quỷ dị, thân thể khe động một cái sau đó đều biến mất trong hư không.

Binh!

Vài thanh kiếm khí ở bên cánh trái đột nhiên bị bể vụn, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ khe lướt qua, nhưng chỉ thấy Dạ Mị đã thối lui về phía sau, rồi bên cánh phải lại phát ra một tiếng vang lớn, mấy trăm thanh kiếm khí tức thì oanh toái hóa thành bụi cát.

Binh! Binh! Binh!

Mấy đạo hắc ảnh tựa hồ như đồng thời từ các phương hướng ở bên ngoài trùng nhập vào bên trong kiếm trận bày bố ở bên ngoài thân thể, những nơi chúng tiến đến, kiếm khí ở nơi đó đều toái liệt. Phong Vân Vô Kỵ vẫn chẳng hề động đậy vì đang đợi thời cơ, quả nhiên, mấy chục đạo thân ảnh đó đến khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ vài thước thì đột nhiên quay đầu bỏ đi, tốc độ thì nhanh như chớp giật. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ sớm đã tính toán chờ mấy đạo hắc ảnh bắt đầu trùng nhập kiếm trận, đột nhiên nhìn thấy mấy đạo hắc ảnh khựng lại trong phiên khắc, kiếm trận ở bên ngoài vốn đang đình chỉ bất động đột nhiên xoay chuyển, kiếm khí trước sau tương kích bao bọc lại, nhưng chỉ thấy một phiên quang mang trắng xóa, chỉ thấy ánh sáng mà không thấy hình.

Phù!

Phong Vân Vô Kỵ há miệng phun ra một hơi chân nguyên kiếm khí, kiếm trận quanh cơ thể đột nhiên khuếch đại khí thế. Mấy đạo hắc ảnh di chuyển với tốc độ cực nhanh, liên tục tránh né trong kiếm khí trong kiếm trận, mặc dù tránh được nhưng nhất thời vô pháp thoát khỏi.

Bên ngoài kiếm trận, lại một đám hắc ảnh dày đặc điên cuồng lao tới công kích kiếm khí bên ngoài kiếm trận. Vô số kiếm khí tại ngay khi hóa thân của Dạ Mị lao đến công kích thì oanh nhiên toái liệt hóa thành cát bụi. Nhưng rất nhanh dưới sự bổ sung của kiếm nguyên, những thanh kiếm khí còn chưa kịp toái liệt hoàn toàn đã trọng tân ngưng kết thành hình. Khiến cho trong một thời gian ngắn, Dạ Mị hoàn toàn không đủ sức để thoát ra.

Keng!

Một tiếng kiếm ngân trong trẻo từ trong ngực của Phong Vân Vô Kỵ vang lên, một đạo ô hồng quang mang đột nhiên lao ra, tấn tốc dung nhập vào trong màn kiếm khí dày đặc đang toàn chuyển.

Bên trong kiếm trận, dần nhiều thêm một tia màu xám, sự gia nhập của Đệ Ngũ Kiếm Đám, khiến cho Dạ Mị bắt đầu cẩn thận và thần trọng hơn, đó là một thanh thần binh, Dạ Mị vẫn có thể cảm thấy được khí tức nguy hiểm của trên thân kiếm.

Khó khăn lắm mới dụ được chân thân của Dạ Mị đi vào kiếm trận, Phong Vân Vô Kỵ lí nào lại dễ dàng để cho hắn ta thoát ra, thần thức cường đại vô thức phá thể xuất ra, bao bọc phạm vi mấy trăm dặm phụ cận,

bất kỳ một cử động nào dù là rất nhỏ cũng đều biết rõ.

Điều khiến cho Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy kỳ lạ đó là dưới sự tra sát của thần thức, nhưng cả mấy trăm tên Dạ Mị đang điên cuồng oanh kích kiếm trận này đều có khí tức của người sống, hoàn toàn không giống thuật pháp hay là ảo ảnh. Nghi hoặc thì vẫn là nghi hoặc, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại không có ý suy nghĩ sâu sẫm về vấn đề này. Tâm niệm vừa động, thần thức lập tức công kích vào mấy trăm tên Dạ Mị.

Ầm ầm ầm!!!

Từng tên Dạ Mị ở ngoài kiếm trận đột nhiên hóa thành tro bụi, tan biến vào trong hư không, còn bên trong kiếm trận, chỉ còn lại một chân thân của Dạ Mị, vẻ mặt đầy đau khổ, quanh thân thể cuiả hắt ta là vô số cát bụi phiêu sái.....

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Phong Vân Vô Kỵ, uy lực của thần thức công kích vượt xa dự liệu của y, dựa vào cường độ ý thức của ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ đệ tứ trọng thiên, phóng mắt nhìn cả Thái Cổ, những người có ý thức cường đại hơn cũng không có là mấy, nhưng chuyện đối phó với Dạ Mị, tự nhiên cũng không cần phải nói.

Lần này quả là cơ hội hiếm có, Phong Vân Vô Kỵ làm sao có thể bỏ qua cho được, vô số kiếm khí bên ngoài điên cuồng oanh kích lên chân thân của Dạ Mị, ngay sau đó, thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ loáng lên, dĩ nhiên đã nắm lấy Đệ Ngũ Kiếm Đám, dùng tốc độ nhanh như chớp chém xuống vai trái của Dạ Mị, xả thẳng xuống thất lưng....

Xoẹt! Dạ Mị trừng to đôi mắt ra, trông chẳng khác gì như chết không thể nhắm mắt, hai nửa cơ thể ngã về hai phía, huyết dịch chạy ra ào ạt từ giữa cơ thể....

Thu lại kiếm, Phong Vân Vô Kỵ chuyển thân chậm chậm bước đi về phía Kiếm Các, ở sau lưng, hai phần thân mang theo một phiến mưa máu rơi xuống dưới đất, cả phiến sâm lâm trở thành một mảng hoang tàn

61. Chương 61 : (không Tên)

Mấy vạn cụ thi thể cùng với huyết dịch nhiễm hồng cả đất đai khiến cho vị võ giả này chấn kinh mãi không thôi, rất hiển nhiên, nơi này đã từng phát sinh một trận đại chiến, còn kết quả chiến đấu cuối cùng thì hiển nhiên là Dạ Tộc chiến bại, ở trong không khí, vị võ giả này cảm thấy kiếm khí ba động cực kỳ cường liệt, khắp thiên hạ hiện nay, loại kiếm khí bá đạo nhưng khủng bố như thế, loại tu vi kiếm đạo cường hãn như thế, chỉ lăm lăm trên đầu ngón tay ... đó là thủ đoạn của Kiếm Hoàng.

Tin tức này mau chóng truyền bá khắp thiên hạ, mọi người một lần nữa vì uy lực hải nhân của hoàng cấp cảnh giới mà chấn động, Kiếm Hoàng cấp cao thủ không ngờ lại có thể đối phó với mấy vạn cao thủ, mức sát thương lực của nó quả là cực kỳ hải nhân. Kiếm Hoàng Chi Cảnh đã khủng bố rồi, nhưng khủng bố hơn cả là thủ đoạn của Kiếm Hoàng, những thi thể này tựa hồ đều là chết không toàn thây, đầu đứt chân bay, hình dáng thê lệ, càng nhiều hơn nữa là những mảng máu đen biến bố khắp cả một ngọn núi, tong chẳng khác gì địa ngục tu la. Thủ đoạn lôi đình của Kiếm Vực chi chủ, của Kiếm Hoàng khiến cho nhân tâm chấn kinh mãi không thôi.

Sáng sớm mấy ngày hôm sau, Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt trầm trọng từ bên ngoài Kiếm Các tiến vào, bộ y phục màu trắng sạch sẽ hôm ào đã nhiễm đầy huyết tinh, rì Thương tiên tới nghênh tiếp, mở miệng hỏi: “Sự phụ, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt bì bại nói: “Chuyện này – tạm thời chưa thể nói cho các con biết được, đợi qua một thời gian nữa, tự ta sẽ nói rõ ra cho các con biết.” Sau đó y lê lấy tấm thân bì bại, đi lên tầng thứ ba của Kiếm Các.

Một mình ngồi ở trên cái sàn bong loáng của tầng thứ ba, Phong Vân Vô Kỵ quay mặt về phía cánh cửa đã mở của Kiếm Các, lắng lắng đến phát ngốc, cơn gió nhẹ thổi qua song sắt, lướt tới mặt y, hiển khởi những

cộng tóc ở hai bên má.

Kịch kịch kịch! một trận tiếng bước chân khe khẽ từ dưới lầu truyền lên, tiếng bước chân đi đến trước cửa phòng rồi đột nhiên dừng lại.

“Sư phụ, con có thể tiến vào không?” Là tiếng nói của Trì Thương.

“Tiến vào đi!” Phong Vân Vô Kị thở dài đáp.

Trì Thương chậm chậm bước đến bên cạnh Phong Vân Vô Kị, sau đó khoanh chân ngồi xuống, quan sát sắc trời đang dần dần sang súa qua song sắt, còn có cả những đám mây đang không ngừng biến ảo

“Mấy ngày trước, mấy ngàn đệ tử từ vị diện của chúng ta đồng thời phi thăng, đồng thời ngộ nạn!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị rất bình đạm, nhueng bên trong sự bình đạm đó là một tia kích động và phần nộ khó có thể che dấu được.

“Cái gì!!” Tâm thần của Trì Thương cuồng chấn, bọn họ sớm đã phát hiện ở ngoài Kiếm Các không xa, thấy có một vị Kiếm Tông đệ tử nằm xuống trong vũng máu, tâm tạng trng lồng ngực không cánh mà bay, trong lòng sớm đã có dự liệu chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, nhưng lại không thể ngờ được lần này lại là mấy ngàn đệ tử, đồng thời phi thăng, hơn nữa trừ một vị đệ tử hiện đang hôn mê bất tỉnh đã cố gượng đến Kiếm Các ra, thì chẳng còn có một người nào nữa.

“Là ai lại”

“Là người của Dạ Tộc làm, ta đã đem toàn bộ bọn chúng tru sát hết sạch rồi!” Phong Vân Vô Kị nghiêng rằng đáp, cho tới hiện tại thì nộ khí trong lòng của y vẫn chưa thể bình tức trở lại, khi vị đệ tử đó trong màn đêm gào khóc kêu tổ sư cứu mạng, y cũng không thể làm được gì, trần trần con mắt ra mà nhìn vị đệ tử đó ngã xuống. Là một loại sức mạnh nào đã chi trì cho một người đã mất đi tâm tạng gắng gượng bay qua một quãng đường xa đến thế, mà chạy đến nơi này để kêu tổ sư cứu mạng.

Y xưng hô bản thân là tổ sư, không sai! Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, võ công của bọn họ, đều xuất phát từ Diệt Ma Tâm Kinh, đều là đệ tử của bản thân, hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp, nhưng bản thân mình đây thân làm tổ sư, nhưng đã làm được gì cho bọn họ.

Vị đệ tử đó, tâm tạng đã bị móc ra khỏi lồng ngực, chỉ dựa vào chấp niệm mới có thể gắng gượng đến nơi này, hy vọng của y đều kí thác hoàn toàn trên thân của vị tổ sư mà y chưa từng gặp mặt, nhưng bản thân lại có thể

Đồ sát sạch Dạ Tộc, thực sự là có tác dụng hay sao? Có thể lấy lại được tính mạng của mấy ngàn đệ tử hay không? Trong lòng của Phong Vân Vô Kị sung mãn tự trách, trước đây bản thân có lẽ là sẽ nhuyển nhược, sẽ thối lui, sẽ do dự, nhưng hiện tại – thì đã không còn như thế nữa.

Không còn như thế nữa! Phong Vân Vô Kị đứng dậy trở lại, tay phải nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng y thâm phát thệ, sau này, quyết không để một vị đệ tử nào phải thụ ử khuất.

Một người, y còn có thể tiêu sái, còn có thể dung khing công đào tẩu, nhưng hiện tại, đã không còn như thế nữa, y đã là chúa công của mấy ngàn chiến sĩ của Kiếm Các, càng là chỗ dựa của mấy vạn người hay càng nhiều hơn nữa trong một vị diện sau khi phi thăng, gaánh nặng trên vai – quả thật là quá nặng, nhưng y dĩ nhiên là không được phép chối từ hoặc vứt bỏ.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị ba đào khởi phục, từng đợt từng đợt kiếm khí vô hình sung xích cả không gian, khiến cho Trì Thương không khỏi không tránh né.

Tĩnh lặng, Trì Thương đứng ở chỗ đi xuống lầu dưới, quan sát vị sư phụ toàn thân y sam phát phơ, chu thân kiếm khí tứ ngược. Trì Thương tuy vô pháp minh bạch được sư phụ rốt cuộc là đã định hạ quyết tâm gì rồi, hoặc là nội tâm của sư phụ đng biến động như thế nào? Nhưng y lại có thể cảm giác thấy cổ khí thể trên thân thể của Phong Vân Vô Kị đang biến hoá, đó là cổ khí thể bề ngê thiên hạ, dùng cảm không hề sợ hãi

Nhẹ nhàng, Trì Thương nhẹ nhàng lui xuống, y biết – trong lúc này, cái mà sư phụ cần, có lẽ không phải là sự an ủi của một người khác, mà là sự tĩnh lặng của riêng bản thân.

Trong ngày này, Phong Vân Vô Kị vẫn tĩnh lặng đứng ở trên tầng thứ ba, mặt hướng về đại địa ở phía trước Kiếm Các, lẳng lặng suy nghĩ, một ngày một đêm, đầu chuyển tinh dời, đến sáng sớm ngày thứ hai, Phong Vân Vô Kị nghe thấy một tiếng rên khe khẽ lướt qua bên tai, vị đệ tử đó rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi

“Thuyền độc mộc khó mà đi lâu dài được!” Phong Vân Vô Kị suy nghĩ cả một ngày, rốt cuộc cũng ngộ ra, thâm hạ quyết tâm, nhất định phải tập trung hết những kiếm giả trong thiên hạ lại thành một khối, khiến cho Kiếm Vực trở thành một phiến đất lạnh cầu kiếm giả khắp thiên hạ

Ở trong tầng thứ nhất của Kiếm Các, vị tân phi thăng giả, đại đệ tử của Kiếm Tông – Tiêu Phi, cũng chính là vị nam tử đã dựa vào gốc cây rốt cuộc cũng đã tỉnh lại rồi, nhãn thần của y hoán tán, khoé miệng mơ màng lẩm bẩm: “Cứu cứu bọn họ ... cứu cứu bọn họ”

Những người nghe thấy đều không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay, vị đệ tử này vừa tỉnh lại, chuyện đầu tiên nhớ đến không phải là bản thân, mà là các sư huynh đệ của y.

“Tỉnh lại đi, Tiêu Phi, nơi đây đã không còn ở trong rừng nữa, đây là Kiếm Các.” Một vị chiến sĩ của Kiếm Các khẽ cất tiếng hô hoán.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, Phong Vân Vô Kị đã xuất hiện ở ngay bên giường.

“Y làm sao rồi!”

Tiêu Phi vừa thấy Phong Vân Vô Kị, tựa hồ nhớ lại đêm hôm đó, kiếm khí bùng sang khắp cả bầu trời, liền liền tưởng đến thân phận của y trong truyền thuyết – Kiếm Thần.

“Sư tổ, mau mau cứu lấy bọn họ, mau mau cứu lấy bọn họ, bọn họ hiện đang bị đồ sát, đồ sát a Sư tổ, người mau đi nhanh lên!” Tiêu Phi vừa lo lắng vừa nói nhanh, trên bộ mặt chỉ toàn là một phiến lo lắng.

Mọi người đều nghiêng mặt qua một bên, đều không dám nhìn vào cặp mắt của Tiêu Phi.

“Bọn họ ... đều đã chết hết rồi!” Rốt cuộc vẫn là Phong Vân Vô Kị nói sự thật tàn nhẫn này.

“Chết rồi? ... Không thể như thế, sư huynh, sư đệ, con có sư muội khả ái của ta còn có sư phụ, không thể, không thể, bọn họ không thể như thế mà chết được, kiếm thần sư tổ, người võ công cao cường, nhất định là có thể cứu được bọn họ mà, có phải không? ... Người đang lừa con, đúng không?”

Con tim của Phong Vân Vô Kị như có một lưỡi cưa đang cò kéo, nhưng cuối cùng – y vẫn cố gượng lắc lắc đầu.

“A, sư phụ!” Tiêu Phi đột nhiên học ra một ngụm máu, thân thể ngã thẳng xuống

62. Chương 62: Kiếm Của Độc Cô Phiêu

Khi Phong Vân Vô Kị từ nghe được tin này từ Tiêu Phi, nộ hỏa trong lòng trước đây đã khó bình tức, lần này lại một lần nữa hung dũng dâng khởi. Thiên Đường ở nơi nào? Điểm này không một ai biết được, Phong Vân Vô Kị lại càng không biết. Nộ ý trong lòng đã không thể tăng thêm được nữa, nhưng Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn bảo trì lý trí, thiên sứ của Thiên Đường ra mặt xuất thủ bất quá cũng chỉ là thiên sứ hai cánh mà thôi, thiên sứ cấp cao hơn căn bản chưa có ra mặt. Thực lực của thiên sứ cường đại đến đâu, cao giai thiên sứ lại cường đại đến đâu, Phong Vân Vô Kị chẳng thể biết được, y chỉ biết được một tin tức duy nhất, đó là số lượng thiên sứ tại Thiên Đường trước giờ chưa từng gia tăng nhưng cũng không hề giảm đi, số lượng thiên sứ ước chừng độ trăm ức. Dù là phía bên yêu ma cũng có chút e dè khi đối mặt với Thiên Đường.

Yêu ma vốn đã phi thường đáng sợ nhưng Thiên Đường lại có thể chén ép lên trên đầu của yêu ma, từ đó có thể thấy được thực lực cường đại của Thiên Đường. Cực độ cô tịch lẫn bất lực triền miên lays con tim của Phong Vân Vô Kị, y chỉ biết chôn vùi nội tâm của mình vào sâu trong lòng.

Sau khi đem toàn bộ mọi chuyện trong Kiếm Các giao cho Trì Thương xử lý xong, Phong Vân Vô Kị khoác trên mình một bộ y sam màu trắng, phiêu lãng về phương xa, lần này y cần đi tìm một người, một vị kiếm khách tuyệt cường - Tây Môn Y Bắc.

Gió lạnh gào thét, lướt mắt nhìn thì thấy chỉ có hàng loạt những ngọn núi tuyết lạnh lẽo xông thẳng lên trên cao ngàn trượng, khắp thiên địa phiêu sái những hạt tuyết trắng li ti, bên tai chỉ nghe thấy tiếng rít từng đợt của hàn phong. Trong thiên không, một đạo bạch ảnh từ từ hạ xuống, ngạo lập đón gió đứng trên đỉnh của một toạ băng phong ngàn trượng, không phải Phong Vân Vô Kị thì là ai đây?

Phong Vân Vô Kị tịnh không áp chế khí tức trên trên thân thể, nên kiếm ý bá đạo nhưng cường đại bao bọc phương viên ngàn dặm quanh U Minh Phong, trong phạm vi cách thân thể của Phong Vân Vô Kị, băng tuyết lướt qua đều tự động ngưng thành một cây băng châm nho mảnh mai, hơi dừng lại phiến khắc rồi rơi thẳng xuống phía dưới ngọn núi ngàn trượng.

U Minh Phong chính là thánh địa của tà đạo, Phong Vân Vô Kị tuy nhiên không thuộc về tà đạo, nhưng trên danh nghĩa y vẫn là đệ tử của Hàn Trì Thiên Ma – U Vô Tà, trước đây có lẽ là chẳng ai thêm chú ý đến y, hay nói chính xác hơn là chỉ chú ý đến quyền hạ của Huyền Minh Sách trên thân thể của y, nhưng từ khi Phong Vân Vô Kị đi đến Đạo Vực, sau đó là động danh thiên hạ, chính cả tà đạo đều bắt đầu quan chú đến y. Đến khi y từ Ma Giới quay về thì chính cả Thái Cổ đều bị oanh động, những kẻ tà đạo quanh U Minh Phong lí nào lại không biết vị tân phi thăng giả năm xưa giờ đây đã trở thành một trong những vị hoàng cấp cao thủ hiếm hoi của cả Thái Cổ - Kiếm Hoàng.

Trên mặt của Phong Vân Vô Kị hiện ra thần sắc bình tĩnh, ẩn ước có chút thần sắc lạc mịch lẫn thương tang, một thân áo bào trắng tung bay phành phạch trong gió lạnh, tựa hồ tùy thời đều có thể theo gió bay đi.

Mọi kẻ tà đạo trong U Minh Phong đều tại sự uy nhiếp của Kiếm Hoàng Chi Cảnh liền lập tức rụt cái cổ vào hang, liên quan tới chuyện một người đồ sát sạch cả Dạ Tộc đang lưu truyền gần đây, những người này sớm đã minh bạch, đệ tử của Hàn Trì Thiên Ma, tuy không phải là người trong tà đạo nhưng thủ đoạn thì cũng chẳng tốt hơn là mấy so với những người trong tà đạo, với tính cách khi thực lực không đủ để đối địch với người ta thì không nguyện ý gây chuyện thị phi, càng đừng tuởng đến chuyện đoạt lấy Huyền Minh Sách gì gì đó.

Thần thức cường đại vô thất phá thể phóng ra, Phong Vân Vô Kị lần lượt tra xét nhất thiết động tĩnh trong phạm vi một ngàn dặm, thần thức đi tới đâu thì kẻ tà đạo ở đó đều lộ vẻ kinh hãi, còn nghĩ là vị Kiếm Hoàng hành động ngoan lạt này đến tìm bản thân để tính sổ, còn may là đạo thức thức bá đạo này chưa lướt qua, rồi sau đó thì đi qua chỗ khác, Phong Vân Vô Kị đối với những kẻ tà đạo chỉ có mấy trăm vạn công lực mà nói thì tịnh không có chút hứng thú. Y chỉ muốn tìm một người – Tây Môn Y Bắc.

“Người đã đến rồi!” Phong Vân Vô Kị nhìn về phía trước, phía sau tĩnh lặng, một chút thanh âm cũng không có.

“Đúng vậy, ta đã đến rồi! Trước giờ ta không hề li khai, ngoại trừ lần đó.” Phía sau Phong Vân Vô Kị, nam tử áo xám - hữu hộ pháp của Phá Diệt Điện chậm rãi bước tới, trước trán những cọng tóc bay phất phơ qua lại, lộ xuất cặp mắt có con ngươi gần như toàn mà màu trắng lúc ẩn lúc hiện.

“Chẳng lẽ Phá Diệt Đạo Chủ phái người tới đối phó ta?”

“Không phải. Không phải ý của đạo chủ, đó là ý của bản thân ta, ta còn nhớ lời thề trước kia của ta hay không? Bốn trăm năm rồi, ta rốt cục cũng học được Vô Phong Chi Kiếm!”

“Vô Phong Chi Kiếm?” Phong Vân Vô Kị khẽ ‘đi’ một tiếng, nhưng tịnh không quay đầu trở lại, chấp tay ra đằng sau nói: “Không ngờ được, người đã thật sự học được Tàng Phong Chi Thuật, đích xác rất là khiến cho người ta kinh ngạc.”

P phía sau lưng truyền lại một tiếng thở dài, nam tử áo xám mở miệng nói: “Ta biết, hiện nay, chu dù ta có học được Tàng Phong Chi Kiếm, nhưng cũng không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng ta vẫn còn muốn rút kiếm ra, chúng ta chiến đấu một tràng.”

Trong mắt của Phong Vân Vô Kị loé lên quang mang tán thưởng, rốt cục cũng quay người lại, đối diện với nam tử áo xám nói: “Nói cho ta biết, ngươi tên gì?”

“Dựa vào địa vị hoàng cấp cao thủ của ngươi thì ngươi xác thật là có cái quyền lợi này, tên của ta đã từ rất lâu rồi không có một ai hỏi qua, chỉ có một mình ta còn nhớ rõ bổn danh của mình là Độc Cô Phiêu, ngươi

ra tay đi!”

“Độc Cô Phiêu? Ha ha, mặc dù ngươi đã từng suýt chút nữa là giết được ta, nhưng ta cũng nhờ vậy mà nhân họa đắc phúc, đột phá tầng thứ nhất của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, tính đi tính lại thì ngươi và ta cũng chẳng có thù oán gì, ngươi cũng chỉ là phụng mệnh mà hành sự mà thôi. Ta không muốn làm khó ngươi, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, hãy lui xuống đi. Nếu có thể, ta hy vọng ngươi có thể gia nhập Kiếm Vực của ta.” Phong Vân Vô Kỵ sang lảng cắt tiếng nói, câu nói sau cùng mới lộ ra mục đích chân chính của y. Kiếm pháp của Độc Cô Phiêu quỷ dị phi thường, đơn giản mà trí mạng, nhưng chẳng chút nghi vấn y cũng là một vị kiếm đạo cao thủ, nếu không cũng không thể trở thành hữu hộ pháp của Phá Diệt Điện. Kiếm Vực, thời khắc này đang khiếm khuyết nhiều nhất chính là – cao thủ.

“Ta không thể rời khỏi Phá Diệt Điện”. Độc Cô Phiêu bình tĩnh nói: “Nếu ngươi không động thủ thì ta đành phải ra tay trước vậy.”

“Ngươi ra tay đi!” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nói.

Độc Cô Phiêu đặt tay phải lên vỏ kiếm, đầu hơi cúi xuống, thân thể nghiêng về phía trước tựa hồ tùy thời đều có thể xuất kiếm.

Đình đình đang!

Trường kiếm bên hông Độc Cô Phiêu đột nhiên chấn động không ngừng, phát xuất trận trận thanh âm kiếm ngân. Độc Cô Phiêu sắc mặt biến đổi, tay nắm lấy vỏ kiếm đột nhiên kịch liệt chấn động. Thầm ngưng kết một hơi chân khí, Độc Cô Phiêu đột nhiên nắm lấy chuôi kiếm rút ra.

Keng! Một đạo hàn quang hoa phá không, bên trong chiếc vỏ kiếm màu đen một thân kiếm sắc bén lộ ra, nhưng vừa mới rút được một xích thì không thể rút ra nữa, cả thân kiếm đều run rẩy kịch liệt.

Độc Cô Phiêu rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, đưa mắt gần như không hề có trông đen nhìn chăm chăm về phía Phong Vân Vô Kỵ, một thân trường bào màu xám không gió mà tự lay động, mái tóc dài cũng bắt đầu tung bay trong gió. Kiếm ý vô thất từ trong cơ thể phát ra bên ngoài, không khí bên ngoài ẩn ước dần dần uốn khúc, cảnh vật cũng trở nên mơ hồ.

Phong Vân Vô Kỵ chấp tay nhìn Độc Cô Phiêu, đột nhiên chân phải từ bên dưới bước về phía trước một bước.

Xoẹt! Một thanh âm vang lên, không phải phát ra từ hư không mà là phát ra từ tâm linh, trong cảm giác của Độc Cô Phiêu, Phong Vân Vô Kỵ bước lên một bước, khiến cho kiếm ý khắp không gian đột nhiên bạo trướng.

Keng! Một tiếng kiếm ngân vang lên, thanh kiếm vừa được rút ra một chút đã lại chui vào trong vỏ.

“Không có một ai – có thể rút kiếm ra ở trước mặt Kiếm Hoàng!” Phong Vân Vô Kỵ nhìn Độc Cô Phiêu thản nhiên nói.....

63. Chương 63: Tả Đạo Truyền Thừa

Về phương diện ngự kiếm và khống chế kiếm, Kiếm Hoàng đối với lý giải về kiếm dĩ nhiên đã hoàn toàn vượt qua những kiếm khách phổ thông, chỉ cần đối diện với Kiếm Hoàng, mọi kiếm khách đều không thể có sức để phản kháng.

Trên trán của Độc Cô Phiêu không ngừng rỉ ra mồ hôi hột, tay phải rút kiếm không ngừng run rẩy, cuối cùng toàn thân cũng trở nên run rẩy kịch liệt, trên trán nổi mồ hôi càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều, trong phiên khắc thời gian, toàn thân đã hoàn toàn ướt đẫm.

“Không, không, không phải thế, không phải thế!” Độc Cô Phiêu nghiêng răng kèn kẹt, đầu liên tục lắc như điên như dại, thần tình tựa hồ như điên cuồng. Y tựa hồ như đang cố kiên trì, không chịu bỏ qua.

Phong Vân Vô Kỵ vô pháp minh bạch, rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến cho y có biểu hiện điên cuồng đến vậy, dù là không thể đánh lại cao thủ cấp kiếm hoàng thì cũng không đến nỗi thế chứ.

Đinh! Kiếm ý của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bạo trướgnóng tay cái trên bàn tay phải búng ra một cái, tay phải nắm lấy kiếm của Độc Cô Phiêu đột nhiên run lên, sau đó trường kiếm trong tay hoa thành một đạo hồng quang bay đi, găm sâu vào trong một tòa băng sơn, chuôi kiếm y nhiên vẫn chỉ thẳng lên trời, chấn động không ngừng.

Ngẩng đầu thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kị nhàn nhả đi về phía xa, ở sau lưng Độc Cô Phiêu ướt đầm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, mục quang sững sờ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Người không thích hợp để luyện kiếm! ...”

Sau khi Phong Vân Vô Kị đi được mấy trăm thước, thanh âm mới truyền nhập vào trong tai của Độc Cô Phiêu, thân thể tức thì chấn động, Độc Cô Phiêu chậm chậm ngẩng đầu lên, bên trong con mắt đột nhiên thẳng khởi một mặt huyết hồng.

“Không phải thế! Ta nhất định có thể đánh bại ngươi! ...” Độc Cô Phiêu ngẩng đầu lên trời gầm lên một câu thê lệ: “Tiểu Dao, ta nhất định có thể đánh bại ngươi! ...”

Sau đó, tay phải của Độc Cô Phiêu đột nhiên giơ lên, tay phải đã ngưng tụ thành một thanh trường đao đen thui, bất ngờ la lên một tiếng, từ xa hướng về Phong Vân Vô Kị mà trảm xuống, một đạo đao khí sắc sắc nhanh chóng phá không xuất ra, bài không phá lãng lao về phía sau lưng của Phong Vân Vô Kị.

“Người không nên xuất thủ!” Một thanh âm băng lãnh từ ben tai lướt qua, sau đó thì thấy Phong Vân Vô Kị ở ngoài mấy trăm thước chớp nhoáng thân hình, sau đó đột ngột biến mất trong gió, một cỗ lực lượng cực kì cường đại, đột nhiên lẳng lẳng ập đến, nặng nề ấn ở bên trên ngực của Độc Cô Phiêu.

A! Độc Cô Phiêu kêu thảm lên một tiếng, ngẩng mặt lên hộc ra một ngụm máu tươi, sau đó cả thân thể rơi xuống theo một đường cong, nặng nề đập vào một tòa băng sơn, khiến cho thân thể của Độc Cô Phiêu mau chóng bị chôn vùi trong tuyết, sâu trong băng tuyết, một phiến đỏ hồng hiện ra rồi mau chóng khuếch tán.

Phong Vân Vô Kị lòng biết là một kích đó căn bản không thể kích sát y, bổn tâm cũng không có ý giết y, một chuồng chấn bay y rồi sau đó chuyển thân quay lại chuẩn bị li khai.

“Đợi một lát.” Một cánh tay đưa ra khỏi mặt tuyết, bộ mặt tái xanh của Độc Cô Phiêu từ trong băng tuyết hiện ra: “Xin đợi một lát.”

“Sao rồi, ngươi vẫn không nả lòng, kiếm đạo tu vi của ngươi còn không bằng đao đạo tu vi của ngươi, ta bổn lai nghĩ ngươi là một kiếm khách, nhưng không ngờ lại đánh giá thấp ngươi nên vừa rồi mới nói như thế, mọi lời vừa rồi coi như ta không nói.” Dứt lời, Phong Vân Vô Kị phẩy tay áo bỏ đi.

“Xin – đợi một lát ...” Độc Cô Phiêu lê tấm thân đầy máu ra rồi băng tuyết, hướng về phương hướng của Phong Vân Vô Kị mà quỳ hai gối xuống, đầu cũng cúi xuống mà quỳ bái: “Ta nguyện ý gia nhập Kiếm Vực, nguyện ý thành đệ tử của ngươi, thành người hầu của ngươi, thậm chí là nô lệ của ngươi, chỉ cầu xin ngươi, nhất định phải truyền cho ta kiếm đạo, một loại kiếm đạo có thể đánh bại mọi kiếm khách!”

Nghe thấy lời này, Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng lại, thần thức của y lướt qua tình hình ở sau lưng rồi ấn nhập vào trong đầu của y, không biết là tại sao, tuy nhiên vị nam tử này muốn giết y nhưng y lại không muốn giết hắn, ở trên thân thể của vị nam tử này, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một đoạn quá khứ bi thảm, cô độc, vùng vẫy, đen tối, đó kì thật là một cị vô si, một người đáng thương. Phong Vân Vô Kị trầm nghĩ.

“Tại sao?”

Độc Cô Phiêu lại càng cúi đầu xuống thấp hơn, hai bàn tay nắm chặt lại, những ngón tay do nắm quá chặt mà trở nên trắng bệch, nhưng thủy chung lại không chịu mở miệng

“Người không phải là thuộc hạ của Phá Diệt Đạo Chủ hay sao? Nếu như để hắn ta biết được, lí nào lại để ngươi đi theo ta?”

“Ta tịnh không phải là thuộc hạ của Phá Diệt Đạo Chủ.” Độc Cô Phiêu hạ giọng đáp: “Ta đi theo hắn ta, chỉ là bởi vì ta muốn trở nên cường đại.”

Phong Vân Vô Kị cau mày lại, xoay người trở lại, nhìn vào Độc Cô Phiêu quỳ gối ở dưới đất nói: “Vì thế ngươi mới tìm đến ta?”

“Đúng thế, ta đi theo Phá Diệt Đạo Chủ đã hơn hai ngàn năm, thực lực tịnh không tăng trưởng bao nhiêu, ta theo người bốn trăm năm, nhưng bốn trăm năm trước thực lực của người thua xa ta, nhưng hiện tại thì ta đã không thể sánh với người!” Thanh âm của Độc Cô Phiêu phi thường bình đạm, nghe ra chẳng có chút tình tự ba động, tựa hồ như trải qua một đoạn thời gian, sự điên cuồng của y rốt cuộc cũng tiêu giảm rồi.

Độc Cô Phiêu hồi đáp rất thẳng thắn, cũng rất trực tiếp, Phong Vân Vô Kỵ tuy nhiên có chút không thích nhưng lại hoàn toàn khen thưởng sự thẳng thắn của y, suy nghĩ một lát, Phong Vân Vô Kỵ nói: “Ta không thể truyền cho người kiếm đạo!”

“Cái gì!” Toàn thân Độc Cô Phiêu tức thì chấn động, vội vàng ngẩng đầu lên.

“Người tịnh không thích hợp với kiếm đạo! Kiếm của người đã đi vào con đường tà đạo, có thể tu luyện đến cảnh giới này dĩ nhiên cũng đã đi đến cuối đường rồi, nhưng Kiếm Hoàng Chi Cảnh của ta cũng không thể dễ dàng truyền cho người, mối quan hệ của ta người người tịnh không thâm, sở dĩ ta chiêu nạp người là vì người là một kiếm khách, nhuệng hiện tại, sự thật cáo tố cho ta, người lại càng thích hợp làm một đạo khách hơn. Ta vô pháp truyền cho người kiếm quyết, nhưng lại có thể truyền cho người đạo quyết!”

“Hiểu rồi.” Sắc mặt Độc Cô Phiêu trở nên lạc mịch, chậm chậm đứng dậy, trong con mắt của y, Phong Vân Vô Kỵ thân làm Kiếm Hoàng, mà lại đề xuất cái đề nghị như thế, dĩ nhiên đã biểu minh thái độ của y.

Oanh!

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khua tay một cái, một tiếng nổ to vang lên, Độc Cô Phiêu kinh hãi quay lại nhìn theo ý thức, đúng lúc nhìn thấy một tòa băng sơn cáo mấy ngàn trượng ở không xa ở trước mắt đột nhiên từ bên trên đỉnh xả xuống dưới chân núi, rồi ngọn núi đó phân ra làm hai, ở giữa hai nửa ngọn núi phẳng lì như kính ...

“Đó là ...” Độc Cô Phiêu sửng sờ nói theo quán tính.

Phong Vân Vô Kỵ rất mãn ý với sự biểu hiện của Độc Cô Phiêu, khe khẽ mỉm cười, nói: “Đó là bộ đạo pháp mà ta muốn truyền cho người – ‘Tả Pháp’, trước mắt, đó chỉ là biểu hiện mức đại thành của một điều kinh mạch mà thôi, nếu như người có thể đem kinh mạch của ở bên tay trái luyện đến đại thành, tất nhiên có thể ứng phó với bất kỳ vị hoàng cấp cao thủ nào, nếu như người có khả năng đột phá, thì trên con đường dài của đạo đạo chưa chắc đã không thể dẫn lĩnh người đi đến đỉnh phong của võ học, vấn đề duy nhất là, đó là một loại đạo pháp đi theo đường tắt, uy lực lại quá bá đạo, tu luyện không dễ, nhưng cũng nhân vì thế mà loại đạo pháp này có yêu cầu với tâm tính của người luyện phi thường cao, nếu như lòng cầu võ không kiên định thì chắc chắn không thể đại thành, chỉ là lãng phí thời gian một cách vô ích mà thôi.”

“Xin hãy dạy cho ta ‘Tả Đạo’ ” Độc Cô Phiêu quỳ một gối xuống mặt tuyết, cung kính nói.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm về phía Độc Cô Phiêu một lúc, rốt cuộc cũng gật đầu, đem đạo quyết của ‘Tả Đạo’ ấn nhập vào ý thức của y.

“Người ở đây một lát, ta đi rồi sẽ quay trở lại.” Nói xong, Phong Vân Vô Kỵ phiêu thân từ trên núi băng hạ xuống.

64. Chương 64: Rượu Tề Của Tây Môn Y Bắc

Cường giả ở cảnh giới Kiếm Hoàng, độ miễn duệ đối với kiếm khí đã đạt đến một trình độ đáng sợ, trong vòng một ngàn dặm phạm vi, chỉ cần có người tu kiếm tồn tại, không cần phải dùng đến thần thức cũng có thể phát hiện nơi ở của đối phương.

Một bóng người hạ xuống, Phong Vân Vô Kỵ đã phiêu nhiên hạ xuống ngay động khẩu của băng huyết đó, bên trong băng huyết rất sáng, thông đạo uốn khúc nhất trực duiên thân vào bên trong, không biết nơi kết thúc là ở nơi nào.

Do dự trong phiên khắc, Phong Vân Vô Kỵ đứng ở ngoài động khẩu, cất tiếng sang lảng: “Phong Vân Vô Kỵ, cầu kiến Tây Môn Y Bắc tiền bối.”

“Nếu như đã đến cửa động rồi thì tiến vào đi.” Bên trong động huyết truyền lại một thanh âm lạc mịch nhưng tịch liêu, đó chính là thanh âm của Tây Môn Y Bắc.

Thông đạo trong động huyết uốn éo vòng vèo, đập lên bằng tầng trơn láng, Phong Vân Vô Kỵ khi đi sâu xuống mặt đất được mấy trăm thước, nhìn thấy Tây Môn Y Bắc với sắc mặt chán chường.

Thật ra mà nói thì nơi đây là một căn phòng bằng băng, hay nói chính xác hơn mà nói thì là một căn phòng để thiết tiệc bằng băng, mặt đất rất lộn xộn, đến nơi nào cũng thấy những bình rượu nằm ngã nghiêng, ở bên trong căn phòng đó Tây Môn Y Bắc nhất thân bạch y ôm lấy thanh kiếm dựa vào mặt băng lạnh lẽo, ở trước mặt của y là một chiếc bàn bằng băng, trên đó còn phóng một bình rượu tửu khí bốc phì phì. Mặt tuyết đối diện với chiếc bàn đó đang treo một bức họa đã cũ, trên đó có vẽ một nữ tử sắc mặt ôn nhu, khoe miệng mỉm cười.

“Tiền bối” Phong Vân Vô Kỵ vừa mới muốn mở miệng thì đã bị Tây Môn Y Bắc đưa tay ngăn cản.

“Hiện tại cái gì cũng đừng nói, hãy bồi ta uống rượu!” Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên, như tỉnh tựa say nói.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không tiện mở miệng, đành chậm chậm đi qua, tựa mình vào một chiếc ghế bằng băng, khoan chân ngồi xuống. Tây Môn Y Bắc đưa tay quơ lấy một bình rượu, tay phải phất qua bình rượu một cái, rượu ở trong bình sớm đã kết thành băng mau chóng dung hóa, không lâu sau thì từ bên trong bốc lên nhiệt khí đăng đăng.

“Đến đây, người cũng lấy một bình.” Tây Môn Y Bắc đem bình rượu để trên chiếc bàn bằng băng, chiêu hô nói với Phong Vân Vô Kỵ.

Nhìn thấy chiếc bình rượu cổ phác, mùi rượu quen thuộc, nhân thần của Phong Vân Vô Kỵ dần dần có chút hoảng hốt. Bao lâu rồi, đã bao lâu rồi bản thân chưa uống rượu trở lại rồi, một trăm năm, hai trăm năm ... bốn trăm năm, không ngờ là đã bốn trăm năm chưa được nếm lại mùi rượu rồi. Sau khi phi thăng, con người cũng đã đạt đến cảnh giới ích cốc, ít đi sự khổn nhiều của tục vật, cũng là mất đi rất nhiều nhạc thú.

“Thật không ngờ là Vô Kỵ huynh cũng là người nho nhã nha.” Tây Môn Y Bắc túy nhân mông lung nói, thuận tay quơ lấy một cái, lấy ra hai cái chén tinh xảo để lên trên bàn: “Đó là khi ta phi thăng, thuận tiện mang theo, lúc bình thường thì không dễ dàng gì sử dụng, nhưng hôm nay, thuận tiện mang ra để chiêu đãi huynh vậy.”

Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy thế, liêng quay sang nhìn hai chiếc chén tinh trí, trong lòng không khỏi hãi nhiên, khi phi thăng lên đây, đất trời như muốn sụp đổ, thân thể còn khó có thể bảo toàn, nhưng Tây Môn Y Bắc lại có thể mang theo hai chiếc dạ quang bôi mà trước khi phi thăng bản thân đã sử dụng mang theo. Phần công lực này quả đúng là kinh nhân a.

Phong Vân Vô Kỵ cầm lấy chiếc dạ quang bôi trong suốt trên chiếc bàn bằng, một cổ tửu tuyền từ trong bình rượu bay lên, chú nhập vào bên trong chén rượu của Phong Vân Vô Kỵ, vừa đổ đầy thì dừng lại.

Nâng chén rượu lên uống một hơi hết sạch, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi tán thán: “Rất lâu rồi chưa từng uống qua loại rượu như thế này, không biết Tây Môn huynh lấy nó ở đâu vậy.”

Những người phi thăng lên Thái Cổ, tính về tuổi tác thì cũng đều có thể tính là lão quái vật rồi, nếu như tính theo niên linh thì đại đa số mọi người đều là tiền bối của Phong Vân Vô Kỵ hết, nhưng nếu như Tây Môn Y Bắc đã nguyện ý gọi y là Vô Kỵ huynh thì Phong Vân Vô Kỵ cũng vui vẻ mà xưng y là Tây Môn huynh, hai bên bình bối luận giao, cự li xích lại gần không ít.

“Đó đều là những thứ mà trước khi ta phi thăng, các bằng hữu đã tặng cho ta” Tây Môn Y Bắc đạm nhiên nói, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại nghe thấy trong thanh âm đó có một tia run rẩy.

“Thế làm sao mà không thấy bọn họ?”

Tây Môn Y Bắc không hồi đáp ngay mà chụp lấy bình rượu, ngẩng đầu lên uống lấy một hơi, một lúc thật lâu sau, mới đặt bình rượu xuống, lấy tay lau khô những giọt rượu còn vương lại trên miệng, Tây Môn Y Bắc đột nhiên đưa tay chụp lấy trường kiếm, bước ra khỏi động.

“Bọn họ đều đã chết rồi, chết rồi, chết rồi Ta thì phi thăng nhưng bọn họ thì đều đã chết hết rồi! ... Lục huynh, Hoa huynh” Bên ngoài căn nhà bang truyền lại tiếng la lớn của Tây Môn Y Bắc.

Phong Vân Vô Kỵ thờ dài một tiếng, rồi chụp lấy bình rượu, đưa một hơi uống hết rượu trong bình, một lúc lâu sau, mới khà ra một hơi, lẩm bẩm: “Huynh còn có bằng hữu, chỉ ít, trước đây cũng từng có, còn ta, thì một vị bằng hữu cũng chưa từng có ... trước giờ chưa từng có ...”

Nói xong, nhấc thân bay lên đi ra khỏi động, vừa đi đến bên ngoài căn nhà băng thì đã thấy Tây Môn Y Bắc ngang nhiên đứng ở trên mặt tuyết, ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, nhất thân bạch y phất phành phạch trong gió, cũng không thấy y có động tác như thế nào, chỉ thấy mấy ngàn đạo kiếm khí từ trong cổ tay phải đồng thời phát xuất, khiến cho tuyết đang rơi ở khắp tứ phía đột nhiên bay bổng lên. Trước thân của Tây Môn Y Bắc, một tòa băng sơn hùng vĩ cách đó mấy trăm thước đột nhiên hoa lập một tiếng, từng mảng từng mảng tuyết lớn từ trên sườn núi cuộn cuộn ập xuống.

Cặp mắt của Phong Vân Vô Kỵ vẫn nhìn chăm chăm vào tay của Tây Môn Y Bắc, tuy nhiên cho dù y có dùng lực để nhìn ngắm kỹ càng đến thế nào đi chăng nữa thì tay của Tây Môn Y Bắc vẫn tĩnh lặng nắm chặt bên trên chuôi kiếm, chẳng hề động đậy, ngẫu nhiên trong sát na tựa hồ như xuất hiện ảo ảnh.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ sóng ba hung dũng khởi phục, bốn trăm năm trước, lúc bản thân gặp Tây Môn Y Bắc thì y đã biết, tốc độ xuất kiếm của người này đúng là thiên hạ vô song, nhưng bốn trăm năm sau, lại gặp lại người này, Phong Vân Vô Kỵ biết được, trước đây mình đã sai rồi, võ công cao, thì càng thấy rõ được thật lực của Tây Môn Y Bắc đúng là cường hãn vô thất.

Nếu như trong vòng trăm thước, Phong Vân Vô Kỵ vô pháp bảo chứng, bản thân có thể toàn thân thối lui dưới kiếm của Tây Môn Y Bắc.

“Lục huynh, Hoa huynh ...” Tây Môn Y Bắc đem rượu trong chiếc dạ quang bôi sái xuống dưới tuyết, miệng thì lẩm bẩm nói cái gì đó, Phong Vân Vô Kỵ biết được, y đang hoài niệm về nhuengx vị bằng hữu trong quá khứ.

“Chuyện của huynh ta đã biết rồi.” Thanh âm của Tây Môn Y Bắc vang lên bên tai của Phong Vân Vô Kỵ, thanh âm bình đạm đến mức khiến người ta khó lòng mà tìm được mối liên hệ giữa y và vị kiếm khách vừa rồi.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn về phía y. Tây Môn Y Bắc cảm thán nói: “Sau khi ta phi thăng một ngàn năm, ta rốt cuộc cũng đã có thể phá khai bình chương của bị diện trở về vị diện trước đây. Tuy nhiên lòng biết bọn họ đều đã chết hết, nhưng khi đích thân nhìn thấy mới hiểu rõ được nỗi khổ khôn tả trong lòng. Người ở nơi đây băng lãnh lại thiếu đi cảm tình, hoàn toàn không thể so sánh với thế giới trước khi phi thăng. Nếu như không phải những người quen của ta đã chết đi, thì ta tuyệt đối không nguyện ý sống ở cái vị diện này.”

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu nói: “Huynh hiển nhiên đã nghe tới tiêu chí của Kiếm Vực do ta sáng lập, cũng hiểu rõ tông chỉ do ta tạo ra, ta nghĩ ta cũng không cần thiết phải nói lại nữa ... ta hy vọng huynh có thể gia nhập Kiếm Vực, bất luận là như thế nào, bất luận vị trí nào, ta chỉ hy vọng huynh có thể giúp đỡ ta sáng lập ra một mảnh đất lành mà tất cả kiếm khách khắp thiên hạ đều có thể tựa mình.”

“Nếu như chỉ có thể thì râtý là hối tiếc, ta hoàn toàn không thể giúp gì được cho huynh, huynh hãy đi mời người cao minh hơn đi.” Tây Môn Y Bắc lạnh lùng nói, mũi chân khẽ điểm một cái, nhẹ nhàng lướt qua thân thể của Phong Vân Vô Kỵ.

“... ta còn hy vọng, hy vọng có thể làm cái gì đó để cải biến cái thế giới này, nhận loại trên cả cái Thái Cổ này – đều đã đọa lạc hết rồi, ta hy vọng ta có thể vì nhân loại mà mang lại một phân hy vọng, ta hy vọng – đệ tử của ta sẽ không còn tử vong nữa, cũng hy vọng những võ giả khác không cần thiết phải li khai khỏi thân hữu của mình nữa.”

Tây Môn Y Bắc quay lưng với Phong Vân Vô Kỵ, cước bộ đang sải ra đột nhiên dừng lại ở trên không trung, một lúc lâu sau, thở dài một tiếng rồi nói: “Huynh đi tìm một người tên là ‘Kiếm Ma’ Độc Cô Cầu Bại – Độc Cô Vô Thương đi, nếu như huynh có thể mời được người này gia nhập, thêm cả ta nữa, có lẽ Kiếm Vực – thực sự là có thể chân chính kiến lập trở lại.”

Nói xong, Tây Môn Y Bắc khoanh tay tiến nhập vào sâu bên trong căn nhà băng.

“Kiếm Ma – Độc Cô Cầu bại! ... uhm.” Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói, sau đó trên mặt lộ xuất một nụ cười,

cao hứng hướng về phía bên ngoài mà đi, y đã biết câu trả lời của Tây Môn Y Bắc, đó chắc chắn là một loại đáp ứng gián tiếp rồi

65. Chương 65: Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương

“Chủ công.” Độc Cô Phiêu đứng dậy cúi đầu cung kính nói. Phong Vân Vô Kỵ xua tay bình thản nói: “Người cũng không cần phải gọi ta là chủ công, nếu như người đã nguyện ý đi theo, tất phải nghe theo sự phân phó của ta, ở đây có một bộ Súc Cốt Công Quyết, đủ để khiến cho ngoại mạo của người ta biến hóa, người cứ lấy nó mà nghiên cứu cho tử tế, ba ngày sau người hãy đi đến Đào Vực, đầu nhập làm tọa hạ của Đào Hoàng, nếu như có chuyện cần thiết ta sẽ liên lạc với người, còn nếu như không có chuyện gì to lớn thì trong một đoạn thời gian rất dài, người không cần phải liên lạc với ta. Bộ đao quyết này là do ta sáng tạo ra, nhân vì công lực không đủ, nên không đủ để phát huy hết toàn bộ uy lực, nhưng hiện tại – trình độ kiếm đạo tu vi của ta đã đến một trình độ nhất định, nên đối với đao khí có sự bài xích lẫn phản cảm cực độ, trong cơ thể tựa hồ như khó có thể dung nạp đao khí, về sau tùy theo sự đề thăng công lực của ta, thì ta đã không còn khả năng phát xuất “Tả Đao” nữa, vì thế – bộ “Tả Đao” này cũng có thể là công pháp độc môn của người, hãy cố gắng tu luyện cho thật tốt, ta tin tưởng tại Đào Vực người có thể tham khảo các loại đỉnh cấp đao pháp, điều này tạo điều kiện thuận lợi khiến cho đao pháp của người sớm ngày đại thành.

“Tạ chủ công!” Độc Cô Phiêu cung kính nói, một lần nữa quỳ hai gối xuống, cung kính đưa hai tay đón lấy một quyển sách mà Phong Vân Vô Kỵ lấy từ trong ngực ra.

“Kiếm ma, Độc Cô Cầu Bại ... Kiếm ma, ông rốt cuộc đang ở phương nào?” Phong Vân Vô Kỵ nhìn về một phiến mệnh môn trắng xóa, lẩm bẩm nói.

Độc Cô Phiêu thân thể đột nhiên chấn động, khóe mắt của Phong Vân Vô Kỵ vừa kịp thu lấy, trong lòng chợt máy động, quay đầu hỏi: “Trừ phi người biết được Độc Cô Cầu Bại ở nơi nào?”

Đối với Kiếm ma Độc Cô Cầu Bại, từ chỗ của Tây Môn Y Bắc, Phong Vân Vô Kỵ chỉ biết là Tây Môn Y cùng với ông ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, lần đó – hai người đều có cảm giác, dựa vào sự cường hãn của Tây Môn Y Bắc, tuy trong lòng có trùng động muốn rút kiếm, nhưng lại không dám dễ dàng rút kiếm, nhưng lại không dám rút kiếm, dựa theo những gì y nói thì, nếu như đã rút kiếm ra thì tất sẽ là lúc phán sinh tử, đối mặt với đối phương thì Tây Môn Y Bắc còn chưa thể nắm chắc là bản thân có thể xuất kiếm giết chết đối phương. Mặc dù hai người không giao thủ, nhưng vẫn tương hồ nói ra tên tuổi của mình, do đó, Tây Môn Y Bắc biết được vị kiếm đạo tông sư cường hãn này có tên là Độc Cô Cầu Bại – Độc Cô Vô Thương cũng là một người phi thăng từ vị diện. Còn về y thường cư ngụ nơi nào thì lại không hề biết được. Hai người từ đó về sau cũng chưa từng gặp mặt lại.

Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy rất phiền não, rốt cuộc là phải tới nơi đâu để tìm nên mới lẩm bẩm, nhưng ai ngờ đâu Độc Cô Phiêu đối với cái danh tự này có lẽ là có biết.

Độc Cô Phiêu vẫn đang quỳ một dưới đất, cúi đầu xuống, mái tóc dài từ đỉnh đầu phủ xuống, khiến cho người ta không thể nhìn rõ được biểu tình trên mặt của y, trầm mặc một lúc lâu, Độc Cô Phiêu rốt cục cũng thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Đó chính là ân sư của thuộc hạ!”

Oanh!

Phong Vân Vô Kỵ như bị điện giật, cái này đúng là khiến cho bản thân ngạc nhiên không ít.

Độc Cô Phiêu, Độc Cô Vô Thương Độc Cô Phiêu ... Độc Cô Vô Thương ...trừ phi...” Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn thoáng qua Độc Cô Phiêu một cái, trong mắt lộ ra biểu tình như đang suy nghĩ về cái gì đó.

Độc Cô Phiêu vẫn không nói gì, nhưng Phong Vân Vô Kỵ phát hiện ngón tay chống ở dưới mặt bằng đã vì bóp lấy quá chặt mà trắng bệch.

“Nói cho ta biết – ông ta ở nơi nào!” Phong Vân Vô Kỵ trমে đing chặt sắt nói, ngữ khí chẳng hề cho người khác sự phản kháng.

Độc Cô Phiêu do dự một chút, rồi rốt cục cũng chậm rãi ngẩng đầu....

.....

Tại một cái động huyết phổ thông đến mức không thể phổ thông hơn nữa, Phong Vân Vô Kị đã tìm được Kiếm Ma, nơi này vốn là nơi ở của chúng yêu cầm, nhưng hiện tại yêu cầm sớm đã mất tầm tích, nhưng bây giờ yêu cầm sớm đã chẳng biết ở phương nào. Bên trong cái động không lớn không nhỏ, mọi thứ được bố trí vô cùng sạch sẽ.

“Phong Vân Vô Kị bái kiến Kiếm ma Độc Cô Vô Thương tiền bối.” Phong Vân Vô Kị ôm quyền nói.

Trước mặt Phong Vân Vô Kị là một vị lão giả áo xanh râu tóc đều bạc đang khoanh chân tọa thiền, mắt nhắm chặt lại, trên bức tường ở sau lưng lão giả được khắc một hàng các thanh trường kiếm có chất liệu cứng mềm bất đồng từ trái sang phải.

“Mời ngồi.” Thân hình của Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương phi thường gầy gò, trên người tịnh không có một chút khí tức nào của cường giả phát ra, nhìn đi nhìn lại cả một lúc lâu mà Phong Vân Vô Kị vẫn cứ ngỡ như nhìn một vị lão giả bình thường trước khi bản thân phi thăng, hoàn toàn không thể đem y với hai chữ cao thủ liên hệ lại một chỗ.

Phong Vân Vô Kị mang theo một tia nghi hoặc, khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn bên cạnh Độc Cô Vô Thương.

“Chắc là hài tử Độc Cô Phiêu chỉ cho người đi đến chỗ này.” Độc Cô mở mắt ra, đạm nhiên nói.

Phong Vân Vô Kị gật đầu nói: “Tại hạ biết được danh tính của tiền bối từ chỗ của Tây Môn Y Bắc, sau đó vô ý từ chỗ của Độc Cô Phiêu mà biết được chỗ ở của tiền bối.”

Độc Cô Vô Thương thở dài một tiếng: “Đứa hài tử này – đúng là văn quật cường như xưa, không nguyện ý quay về.”

“Không biết...”

“Nó ta là đại đệ tử của ta, đồng thời cũng là nghĩa tử của ta, là nghĩa tử mà sau khi ta phi thăng mới nhận.” Độc Cô Vô Thương đạm nhiên đáp, thần sắc không chút dao động, nhìn không ra biểu tình gì, trông chẳng khác gì tự thuật lại chuyện của người khác vậy: “Cha mẹ của nó chết trong tay bọn yêu ma, vừa lúc ta đi qua, thuận tiện giết tên yêu ma đó và nhận nó làm nghĩa tử. Sau ta lại thu nhận một gã đồ đệ nữa. Nó và nhị đệ tử kia của ta có chút xung đột, tuổi trẻ khí thịnh, chịu không nổi chuyện khích tướng, rồi cứ như thế mà bỏ đi, đã rất nhiều năm rồi ... ta nghe nói nó đã gia nhập Phá Diệt Hư Không Điện, trở thành tọa hạ của Phá Diệt Đạo Chủ.”

“Nó vẫn còn khỏe chứ!” Kiếm Ma nhẹ giọng hỏi một câu.

Phong Vân Vô Kị gật đầu: “Y cũng còn khỏe, tại hạ thấy y thiên tính thích hợp với đạo hơn là so với kiếm nên truyền cho y một bộ đao pháp tên ‘Tả Đao.’”

Độc Cô Cầu Bại quay đầu nhìn qua Phong Vân Vô Kị một cái, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh dị rồi biến mất.

“Cha mẹ nó đều là những người tu luyện đao đạo.”

Phong Vân Vô Kị nghe vậy trong lòng máy động, chung quy y đã có thể hiểu được tại sao Độc Cô Phiêu trên con đường kiếm đạo lại không thể đột phá, trong khi tu vi của đao đạo lại cao như vậy.

“Tây Môn Y Bắc có phải nói rằng nếu ta gia nhập Kiếm Vực của người, thì y cũng sẽ gia nhập?” Độc Cô Vô Thương đột nhiên nói.

Phong Vân Vô Kị thân hình khe khẽ chấn động, đang muốn trả lời, thì sắc mặt đột nhiên có chút cổ quái nhìn ra phía ngoài động.

“Người cũng cảm giác thấy rồi, đó chính là nhị đệ tử phi thường đặc biệt của ta.” Độc Cô Vô Thương khẽ cười nói, sau đó đứng dậy. Trong một sát na này, Phong Vân Vô Kị đột nhiên sinh ra cảm giác núi non rung chuyển, con người trước mặt tựa hồ như trong nháy mắt trở nên cao lớn, huyết động này cũng bắt đầu trở nên rộng rãi. Loại cảm giác cổ quái này xuất hiện khi Kiếm ma đứng dậy và rồi biến mất khi ông ta cầm lấy thanh kiếm gỗ đi ra khỏi động.

“Độc Cô Vô Thương, ta đã đem kiếm ý duy của riêng ta ra tu chỉnh không ít, hôm nay ta với ông tái chiến một tràng.” Trên vách núi đối diện động huyết, một nam tử lãnh tuấn đang đứng ở đó, một thân y bào vỏ phành phạch trong gió, chu thân dày đặc kiếm ảnh, những thanh kiếm này hoặc gãy hoặc nứt, nói chung là hoàn toàn không hoàn chỉnh đang phiêu phù quanh thân thể của y.

“Đó là nhị đệ tử của ta, nó tên Tiểu Kiếm.” Độc Cô Vô Thương hướng sang Phong Vân Vô Kị mà giới thiệu, trong giọng nói khó có thể che giấu ngạo ý.

“Tiểu Kiếm, con hãy huân bị cho tốt, lần này ta vẫn sẽ dùng một chiêu, đó là ‘Phá Kiếm Thức’ trong ‘Độc Cô Cửu Kiếm’ để phá chiêu này của con.” Độc Cô Vô Thương hướng sang Tiểu Kiếm nói.

Một lão nhân đơn giản, một thanh kiếm gỗ không hoa hòe, Phong Vân Vô Kị thực sự là không thể tìm ra mối liên hệ với cụm từ vị kiếm đạo cao thủ cấp tông sư trong ời của Tây Môn Y Bắc nói.

Tiểu Kiếm lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Vân Vô Kị, thần sắc trong mắt khê chớp động, sau đó lại quay sang Độc Cô Vô Thương mà nói: “Ông hãy chuẩn bị đi, ta sắp xuất chiêu rồi!”

Tay phải chập ngón lại thành kiếm, rồi niết thành kiếm quyết, huy tay hướng về Độc Cô Vô Thương, mấy chục vạn thanh tàn kiếm trong không trung xoay vòng vòng trong không trung chẳng khác gì bầy ong, mang theo tiếng phá không xèn xẹt cuốn về phía của Độc Cô Vô Thương.

Sắc mặt Độc Cô Vô Thương trở nên nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Độc Cô Cửu Kiếm chi ‘Phá Kiếm Thức’!” Sau đó bước một bước khỏi vách núi một cách chậm chậm, cũng không thấy ông ta có động tác như thế nào, mà chỉ mang thanh kiếm gỗ nhẹ nhàng trầm xuống một cái.

Trong hư không đột nhiên không ngừng truyền lại những tiếng va chạm keng keng. Những thanh tàn kiếm đầy trời bắt đầu ập tới, từ những thanh tàn kiếm lao tới trước tiên bắt đầu tương hỗ va chạm, cắt xén, cuối cùng diễn hóa khiến cho mấy chục vạn thanh tàn kiếm tương hỗ tranh đấu, rốt cuộc khi đi đến trước thân thể của Độc Cô Vô Thương độ ba thước thì phan ra từng bộ phận rồi hóa thành một trời sắt vụn.

Độc Cô Vô Thương phẩy ống tay áo một cái, những thanh sắt vụn đó vẫn theo quán tính lao tới liền bị cương phong cuốn mất chẳng thấy tăm ảnh ...

“Thật cường hân!” Phong Vân Vô Kị nội tâm cảm thấy chấn kinh cực độ, rốt cuộc cũng hiểu được vì cái gì mà khiến cho một Tây Môn Y Bắc vốn tự cao tự ngạo cũng không dám khinh địch rút kiếm rồi...

66. Chương 66: Đại Sự Khả Kỳ

Có vị đệ tử có tính cách đặc biệt dị thường như thế, Phong Vân Vô Kị đúng là lần đầu nhìn thấy. Nhìn dáng vẻ của Độc Cô Vô Thương thì thấy ông ta đối với vị đệ tử này đúng là hân thưởng phi thường. Phong Vân Vô Kị bắt đầu hiểu được tại sao mà Độc Cô Phiêu rời khỏi Độc Cô Vô Thương, tại sao mà y đầu thân làm tọa hạ dưới trướng của Phá Diệt Đạo Chủ, cũng là hiểu được lý do khi y rút kiếm trước mặt bản thân mà mồ hôi lại chảy ra như mưa.

“Tiền bối, chẳng biết đối với việc vừa rồi, tiền bối có ý nhue thế nào.” Phong Vân Vô Kị dõi mắt nhìn theo hướng Tiểu Kiếm rời đi, kiếm đạo của người này trông chẳng khác gì cảnh giới của Kiếm Hoàng Chi Cảnh vậy, nếu như có thể có được sự gia nhập của y, đúng là sẽ có thêm một nguồn lực khá lớn, còn về Độc Cô Cầu bại thì lại càng không thể thiếu, thực lực của ông ta – ngay cả Phong Vân Vô Kị cũng không thể nhìn thấu.

“Người nên từ bỏ hy vọng đi, đối với Tiểu Kiếm, nó không thể gia nhập bất kì phương nào, bất luận là yêu ma, thiên sứ hay là nhân loại, những phân chia đó đối với nó mà nói thì chẳng có gì khác biệt.” Độc Cô Vô Thương vẫn đứng quay lưng lại với Phong Vân Vô Kị, dù là hiện tại khi ông ta ngự bộ hư không nhueng Phong Vân Vô Kị vẫn không thể cảm giác được khí tức cao thủ phát ra từ thân thể ông ta, cảm giác trông chẳng khác gì đó là một người bình thường không có chút võ công. Cái cảm giác này đúng là quái dị khôn tả.

“Chỉ cần là một kiếm khách, sớm hay muộn gì cũng sẽ gia nhập vào Kiếm Vực.” Phong Vân Vô Kị nhìn về phương hướng Tiểu Kiếm biến mất, trong lòng lẳng lặng nói.

“Tại hạ hy vọng tiền bối có thể có thể gia nhập Kiếm Vực!” Phong Vân Vô Kị nhìn vào Độc Cô Vô Thương rồi đin thẳng vào vấn đề.

Độc Cô Vô Thương quay người lại đối diện với Phong Vân Vô Kị: “Vì cái gì? Nếu như là vì Tây Môn Y Bắc bảo ta gia nhập thì người hãy trở về đi. Là một võ giả, ta chỉ có chỉ có hứng thú với võ học, tuyệt không vì quan hệ với một người mà gia nhập thế lực của một phương, nếu không thì ta cũng đã không ở mãi nơi này mấy vạn năm rồi.”

“Tại hạ thỉnh cầu tiền bối gia nhập tịnh không phải vì tại hạ có dã tâm gì, tại hạ sáng lập Kiếm Vực cũng không phải vì muốn đối kháng với bốn vực còn lại hoặc là tranh bá thiên hạ.”

“À, thế là vì cái gì?”

“Nếu như tiền bối có hứng thú nghe, chi bằng chúng ta vào bên trong mà đàm đạo.”

“Uhm, nếu người có thể thuyết phục được ta, thì ta có thể gia nhập Kiếm Vực, còn nếu không, lão phu bình sinh chỉ có hứng thú với võ học, nên người chỉ cần đả bại được ta là có thể rồi.” Nói xong xoay người đi vào trong động.

Hai người phân ra trước sau ngồi xuống trong động, Phong Vân Vô Kị tiếp đó mở miệng nói: “Ngay cả Tây Môn Y Bắc cũng thừa nhận không dám khinh địch mà xuất kiếm trước mặt tiền bối, tại hạ mặc dù tu vi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, nhưng bất quá cũng chỉ có tu vi ngang ngửa với vị đệ tử Tiểu Kiếm của tiền bối mà thôi, tối đa thì cũng chỉ cường đại hơn một chút thôi. Y không phải là đối thủ của tiền bối, tại hạ cũng rất khó có thể đánh bại tiền bối.”

“... Người cũng rất trung thực và thẳng thắn, hãy nói đi, ta lắng nghe đây.”

“Tại hạ kiến lập Kiếm Vực, cố nhiên là có ý nguyện của riêng mình, nhưng đó tịnh không phải là mục đích cuối cùng, chân chính nguyên nhân là...” Sau đó Phong Vân Vô Kị liền đem những tao ngộ của bản thân ở Thái Cổ ra thuật lại tường tận, tới khi kể đến đoạn vị nữ tử nhân loại đó cắn lưỡi tử tử trước mặt mình, nhưng bản thân lại không có năng lực, đến khi kể lại chuyện đệ tử sau phi thăng, liền bị Dạ Tộc truy sát, mất đi tâm tạng nhưng nhờ một cổ chấp niệm mà đã chạy được đến trước mắt mình, nhưng bản thân lại cũng không có năng lực, bộ mặt băng lãnh của Phong Vân Vô Kị lại nhịn không được chửi xuống hai hàng lệ. Phong Vân Vô Kị chẳng hề lau lấy, mỗi một khi nghĩ tới những chuyện này, y vẫn cực độ tự trách bản thân, tại sao, tại sao lúc đó mình chẳng thể làm được cái gì.

Độc Cô Vô Thương nghe thấy thế, đạo tâm mấy vạn năm không lay động cũng không khỏi biến sắc, hừ lạnh một tiếng, đập tay xuống đất một cái, trên tường của động huyết kiếm khí đột nhiên tung hoành, sau đó là vết kiếm hiện ra dày đặc.

“Đại Tự Tại tán nhân cũng có thể được tính là người trong chính đạo, Đạo vực cũng luôn tự cho mình thuộc về chánh đạo, nhưng lại trở mặt ra nhìn ma giới nhị hoàng tử gian dân nhân loại nữ tử. Chẳng những không ngăn cản mà lại còn trợ Trụ vi ngược. Tại hạ cũng đã gặp qua Đạo Hoàng của Đạo Vực, vốn tưởng rằng Vực chủ sẽ chủ trì công đạo, nhưng không ngờ rằng lời nói của y cũng chẳng khác gì những kẻ đó. Không thể giết, không thể động chạm, ủy khuyaát cầu toàn, trừ phi hòa bình của nhân tộc ta đều dựa trên sự hy sinh của nữ tử, của mấy chục vạn, mấy trăm vạn đồng bào ở Ma Giới mà đổi lại hay sao? Nếu như phải khuất nhục như thế để đổi lấy hòa bình, thì sự hòa bình đó cũng không cần thiết.”

Đầu tóc của Độc Cô Vô Thương không ngừng phiêu động, tình tự cực kỳ ba động, giữa đầu thở dài một tiếng rồi nói: “Ta tới Thái Cổ này cũng đã lâu, đối với nhân loại nguyên thủy sống ở Thái Cổ hàng trăm vạn, hàng ngàn vạn năm, cũng đã biết tới, tư tưởng của bọn họ sớm đã hủ hóa, nhưng lại không liệu được bọn họ lại hủ hóa, đọa lạc đến mức này. Ài! Độc Cô Vô Thương ta hào xưng là Kiếm Ma, trước khi phi thăng chỉ cầu môn có một lần chiến bại, tuy nhiên, trước tiên ta là một thành viên trong nhân loại, sau đó là trở thành một võ giả. Tình cảnh của nhân loại đã đến nước này, bọn ta tuy là người học võ, vô pháp một tay nâng trời, nhưng cũng cần phải thực hiện chức trách của mình. Ài, lời thề mãi không rời khỏi sơn cốc đến đây là chấm hết, Kiếm Vực của người, ai dám có dị nghị gì thì trước tiên phải hỏi qua Độc Cô Vô Thương ta trước đã!”

“Còn về chỗ của Tiểu Kiếm, ta sẽ tận lực khuyên nhủ, người cũng đừng có ôm hy vọng quá lớn, tiểu tử này – thiên sinh đã sống rất lí trí, chẳng biết đến tình cảm. Sau này nếu cần giúp đỡ thì hãy bảo Điều nhi đến thông báo cho ta, một ngày nó có thể bay ngàn vạn dặm, cũng không kém hơn đại bàng là mấy. Khi ta vừa nhận được tin tức thì bất quản là ở đâu, ta cũng sẽ tới ngay.” Độc Cô Vô Thương nói xong, liền vẫy tay một cái, bên ngoài động xuất hiện một con chim lớn cao gấp mấy lần con người đang cúi đầu đi vào.

“Điều nhi, vị này là chủ nhân của Kiếm Vực, Phong Vân Vô Kị, là bằng hữu của ta. Ngày sau nếu người nghe thấy y gọi thì cần phải đi ngay, không được chậm trễ, hiểu chưa.” Độc Cô Vô Thương vuốt ve cái đầu của nó, ôn nhu nói.

Dát!

Hắc điều gật gật đầu thanh âm có chút khó nghe, sau đó quay đầu giương ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phong Vân Vô Kị một lát rồi biến mất

“Có lời này của tiền bối, tại hạ cảm kích bất tận, chỉ ít – sinh cơ của tộc ta tịnh không phải hoàn toàn không có.” Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, rồi lặng lẽ đứng lên.

“Ta nghe nói trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, có một vị kiếm đạo tông sư tên là Tử Hoàng, y còn có mấy vị hồng nhan, nghe nói võ công cũng tương đối cao, hơn nữa đều giống như người và ta – là những kẻ phi thăng, người có thể đến đó để thử thử xem, nếu như có được sự giúp đỡ của bọn họ, thế thì Kiếm Vực đã có đủ thực lực để đối kháng với bốn vực còn lại, đại sự có thể thực hiện rồi.” Độc Cô Vô Thương trầm ngâm một lát rồi đối với Phong Vân Vô Kị nói.

“Tại hạ và vị chưởng môn nhân Tử Hoàng của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái trên núi Nam Thăng Bắc Đẩu đã có duyên gặp mặt một lần, theo như ước sát của tại hạ, chỉ sợ chuyện này có hy vọng không lớn lắm! ...” Nói xong bèn lướt thân biến mất khỏi động khẩu....

67. Chương 67: Công Cáo Của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái

Tử Hoàng – chưởng môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái nhờ người trong phái hệ tự do phát ra công cáo với giang hồ: Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị kiến lập Kiếm Vực, Nam Thăng Bắc Đẩu chưởng môn – Tử Hoàng đặc suất toàn bộ môn nhân biểu kì ủng hộ Phong Vân Vô Kị, đồng thời, bất kì một thế lực nào đối với Kiếm Vực có bất kì địch ý hay mưu đồ bất quĩ, cũng chẳng khác gì muốn đối địch với Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái.

Tử Hoàng: Ta nguyện ý cùng với Kiếm Vực vực chủ Phong Vân Vô Kị kiến lập liên minh, đặc phái sứ giả đến Kiếm Các, không biết ý của Kiếm Hoàng như thế nào?”

Phong Vân Vô Kị ngay khi vừa trở về Kiếm Các, thì ý tứ của Tử Hoàng đã biểu đạt rõ ràng, Nam Thăng Bắc Đẩu nguyện ý liên minh cùng với Kiếm Vực, nhưng quyết tuyệt đối không gia nhập vào trong Kiếm Vực. Dựa vào thực lực của Nam Thăng Bắc Đẩu và Tử Hoàng thì điều này cũng đúng về lí về tình, hoàn toàn nằm trong dự liệu của Phong Vân Vô Kị. Duy nhất không nghĩ tới là còn chưa đi tới Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, thì Tử Hoàng đã phái môn hạ đệ tử tới Kiếm Các làm thuộc hạ rồi.

Bất quản như thế nào, Tử Hoàng đã đáp ứng liên minh, điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị có chút cao hứng, nhưng cũng khiến cho y có chút thất lạc. Nếu như có sự gia nhập của mấy vạn môn nhân trong Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, thế lực của Kiếm Vực sẽ trường đại trong thoáng giây, tuy không dám nói là đủ sức để đối kháng với bốn vực còn lại, nhưng chí thiểu là cũng không thua kém quá xa.

Sứ giả Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái đưa tới là một nữ tử tên gọi Minh Nhi, nói cười như hoa, trong lúc giao đàm thủy chung thị văn dùng một loại nhãn quang cổ quái để đnhgs giá Phong Vân Vô Kị, trực giác cáo tố với Phong Vân Vô Kị là tiếp xúc lâu dài với nữ tử có một loại cảm giác không an toàn, tựa như đang có một cặp mắt đang nhìn lén hết mọi bí mật của bản thân mình vậy.

Không ngờ Phong Vân Vô Kị đã đoán đúng, ở vị diện mà Tử Hoàng phi thăng, có một loại năng lực kì quái gọi là ý cảnh, còn nữ tử tên Minh Nhi này lại luyện một loại ý cảnh kì quái, có năng lực có thể chế phục đối phương. Nam Thăng Bắc Đẩu chưởng môn - Tử Hoàng có dụng ý gì khi phái nữ tử này làm sứ giả, thì không cần nói cũng biết được.

Hơn nữa, y cảm giác tuy nữ tử này có tướng mạo khá mỹ lệ, nhưng cùng ngồi một chỗ đối với cô ta lại có cảm giác khó chịu, nên sau khi nói chuyện xã giao về việc biểu minh lập trường của liên minh, liền giao nữ tử này cho Trì Thương đối ứng, còn bản thân y thì tiến nhập vào tầng thứ ba của Kiếm Các.

Minh Nhi hứng thú liếc mắt dò xét bối cảnh của Phong Vân Vô Kỵ, cùng với Trì Thương nói chuyện không lâu thì tìm cái cớ để rời đi, trước khi đi thì để lại một thanh trường kiếm đỏ hồng như lửa, thon thả mỹ lệ, nói là thanh kiếm này có tên là Xích Tiêu, nằm trong thập đại thần binh, tặng cho Phong Vân Vô Kỵ để làm bằng chứng của việc liên minh.

Phong Vân Vô Kỵ sớm đã có Đệ Ngũ Kiếm Đả, đối với Đệ Ngũ Kiếm Đả – Phong Vân Vô Kỵ cũng đã luyện hóa đến cảnh giới huyết nhục tương liên, có thể cương có thể nhu, đối với Phong Vân Vô Kỵ mà nói, đó chính là thanh kiếm tốt nhất, lí nào còn cần phải dùng thanh Xích Tiêu Kiếm này nữa nên đem thanh trường kiếm đó tặng cho Trì Thương.

Đối với một kiếm khách mà nói, thì ngoại trừ võ công, một thanh bảo kiếm thượng đẳng cũng trân quý chẳng khác gì sinh mạng, Trì Thương có được Xích Tiêu Kiếm thì trong lòng cao hứng vạn phần.

Những thành phần trong Kiếm Các đều đã tự chọn lấy những loại võ học mà bản thân thích từ Thánh Điện từ sau khi phi thăng thì không tiếc ngày đêm tu luyện, nhưng sau khi gia nhập vào Kiếm Vực thì lại càng điên cuồng tu luyện.

Trong đêm đuổi giết Dạ tộc, Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu chú ý tới – kiếm trận! Nếu kiếm trận được phát huy tốt thì sẽ có thể tiêu diệt được đối thủ mạnh hơn bản thân mình. Trước khi phi thăng, mỗi một môn phái đều có kiếm trận của riêng mình. Nhưng hiện giờ, thực lực của Kiếm Các vẫn còn khá yếu, tuy đã có hơn bốn trăm năm khổ tu nhưng so với những cao thủ Thái Cổ khác thì còn vẫn quá yếu kém.

Các thuộc hạ của Kiếm Các nguyên bốn đều đến từ những môn phái bất đồng, hai mươi năm giang hồ đại sát lục, tuy nhiên khiến cho một vài võ học cao cấp của một vài môn phái thất truyền, nhưng những thứ không liên quan đến việc đề thăng thực lực của một người như kiếm trận thì lại tổn thất không nhiều.

Triệu tập mọi người trong Kiếm Các lại, Phong Vân Vô Kỵ yêu cầu mỗi người tự đưa khẩu quyết kiếm trận và trận pháp của môn phái mình ra, trước khi phi thăng thì Phong Vân Vô Kỵ cũng đã từng khiêu chiến rất nhiều vị cao thủ, tự nhiên cũng đã khiêu chiến qua một vài danh môn đại phái. Nên cũng đã kiến thức qua độc môn kiếm trận của bọn họ.

Kết hợp các khẩu quyết kiếm trận lại với nhau, Phong Vân Vô Kỵ dùng mười ngày liên tiếp ở lại trong Kiếm Các mình tư khổ tưởng đoạt lấy phần tinh hoa của mỗi một trận rồi kết hợp với cảm ngộ đặc biệt của bản thân, y theo thiên địa thuật số, ngũ hành bát quái, hao phí một lượng lớn tâm huyết, rốt cục cũng sáng tạo ra một bộ kiếm trận có uy lực tuyệt đại – Ma Ha Kiếm Trận.

Đem trận đồ cùng với khẩu quyết và những tư thế mà mỗi một người dùng kiếm vẽ ra, rồi giao cấp cho Trì Thương, sau đó Phong Vân Vô Kỵ cũng chẳng thèm quản đến nữa, về chuyện quản lí, Trì Thương nguyên lai cũng có chút uy vọng trong Kiếm Các, đồng thời lại cẩn thận nên bộ kiếm trận này truyền xuống không lâu, thì Trì Thương đã dẫn đầu các chiến sĩ đi diễn luyện rồi.

Trong các chiến sĩ của Kiếm Các, Phong Vân Vô Kỵ chọn lựa lấy bảy người làm tùy tùng hộ vệ, được mệnh danh là ‘Kiếm Các Thất Phó’, ban tên cho họ phân biệt là Kiếm Nhất cho tới Kiếm Thất. Những người này đều là những người rất có thiên tư. Phong Vân Vô Kỵ mất một ngày một đêm để thông qua lối truyền công lực ngược lại trong bản ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ đã chỉnh sửa – truyền công lực của bản thân cho bảy vị chiến sĩ trong Kiếm Các, mỗi người đều được năm mươi vạn năm công lực.

Năm mươi vạn năm công lực đối với người có hơn hai ngàn vạn năm công lực mà nói thì không nhiều cho lắm, nhưng đối với những kiếm khách vừa mới phi thăng được bốn trăm năm mà nói thì đó là một loại khoái cảm khi đề thăng công lực, loại cảm giác này không cần phải nói rõ ra nữa.

Phong Vân Vô Kỵ tự thân mang theo bảy người vào một nơi bằng phẳng trong núi để diễn luyện, cho đến khi diễn luyện ăn ý, đem uy lực của Ma Ha Kiếm Trận phát huy hết mười phần uy lực của nó thì mới thôi.

Mặc dù thông cáo liên minh với Nam Thắng Bắc Đẩu đã khiến cho Kiếm Vực có một tia hy vọng sinh tồn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết, nếu như muốn chân chính tồn tại thì cần phải dựa vào chính bản thân mình,

trong một thời gian dài thì Nam Thăng Bắc Đẩu cũng không thể liên lạc phái một binh một tốt qua để giúp đỡ, nếu như Kiếm Các chống đỡ không nổi thì chưởng môn của Nam Thăng Bắc Đẩu sẽ cho là Kiếm Vực không đủ thực lực để liên minh cùng Nam Thăng Bắc Đẩu, còn nếu như vẫn còn chống cự được thì Nam Thăng Bắc Đẩu cũng hoàn toàn có thể nói – trong đó cũng có một phần công lao của mình, Kiếm Vực hoàn toàn vô pháp chỉ trích y. Những thứ này – khi Tử Hoàng phái sứ giả đến thì Phong Vân Vô Kỵ đã hiểu rất rõ ràng.

Khi trời còn sáng trong mỗi ngày, Phong Vân Vô Kỵ đều đốc thúc thuộc hạ diễn luyện ‘Ma Ha Kiếm Trận’, chiều xuống thì lại đốc thúc bọn họ điên cuồng luyện công, đồng thời cũng dùng tự thân lực lượng để dẫn động thiên địa nguyên khí gia tốc tiến độ tăng gia nội công của các chiến sĩ trong Kiếm Các, trải qua sự dẫn động thiên địa nguyên khí này của Phong Vân Vô Kỵ, thì mật độ lẫn tốc độ tụ tập nguyên khí đã vượt xa tác dụng của ‘Tụ Linh Kiếm Trận’ trong Ấn Cốc. Khuyết điểm duy nhất của việc này là hao phí rất nhiều tâm thần, cũng may là Phong Vân Vô Kỵ có khả năng nhất tâm đa dụng, đồng thời ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ lại khiến cho thần thức của bốn thân đoán luyện đến mức cường hãn vô bỉ, có những điều kiện như thế – Phong Vân Vô Kỵ mới có thể liên tục duy trì trong một đoạn thời gian rất dài để dẫn động thiên địa nguyên khí tiến nhập vào trong nội thể của mấy ngàn chiến sĩ ở Kiếm Các.

Cho tới một ngày, Phong Vân Vô Kỵ đang vẫn đang ngồi xếp bằng trên nóc Kiếm Các, khắp bốn phía Kiếm Các là mấy ngàn chiến sĩ đang ngồi xếp bằng dưới mặt đất khổ tâm tu luyện nội công, đột nhiên – trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên máy động, mở cặp mắt ra, ở phía trước – dưới ánh trăng, vô số bóng đen đang lao vùn vụt tới

68. Chương 68: Âm Vực Ma Quân

Sau đó hắc bào nam tử vung hai tay lên, sau lưng ma khí hung dũng như thủy triều mau chóng bao phủ vô số vị hắc y Ma Vực, khiến cho các chiến sĩ Ma Vực đang sai bước lao tới đón thời khí thể bạo trưởng, nổi giận gầm lên một tiếng sau đó rồi ngự không lao tới.

Phong Vân Vô Kỵ tâm thần cuồng chấn, giận dữ quát lên một tiếng: “Các người là ai?” Sau đó vừa nhìn thấy hắc triều ập đến, Phong Vân Vô Kỵ đứng dậy quát lớn: “Ma Ha Kiếm Trận!”

Tình huống phi thường nguy cấp, nhân số của đối phương không ngờ lại đến cả vạn, đám người Trì Thương lộ ra thần sắc ngưng trọng, nghe thấy tiếng quát của Phong Vân Vô Kỵ thì liền lập tức rút kiếm ra, bày ngàn thanh trường kiếm dưới ánh trăng lấp lánh hàn mang sắc lạnh.

“Điều nhi, mau đi thỉnh Độc Cô tiền bối tới đây!” Phong Vân Vô Kỵ ngửa mặt lên trời quát, sau đó mọi người đều nhìn thấy tran đám mây đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh kêu lên một tiếng, sau đó chẳng khác gì sao xẹt cấp tốc biến mất ở phía chân trời.

Phong Vân Vô Kỵ đầu tóc tung bay, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận: “Trì Thương, con chỉ huy mọi người. Nhớ lấy, không cần tấn công, chỉ cần bảo trụ tính mạng. Lần này khó mà chống địch!”

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ quát lên một tiếng lớn, thân đạp hư không, hai tay giang ra như chim dang cánh, ở chỗ của hai cánh tay phù hiện hàng loạt kiếm khí xán lạn. Hắc y nam tử sắc mặt biến đổi, âm âm nói: “Bổn tọa là Âm Vực Ma Quân của Ma Vực, sau khi người chết đi, nhất định phải nhớ kỹ!” Sau đó thân hình loáng lên, lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ nhanh như chớp giật, thân thể ở tại không trung vung ra một chuồng: “Hãy tiếp một trong Âm Vực tam tuyệt – U Minh Chuồng!”

Trong hư không một đám mây đen nhanh chóng bành trướng, hóa thành một bàn tay đen thui to thật to, bàn tay đó nhẹ nhàng vỗ xuống một cái trong không trung, nhưng lại nghe một tiếng oanh vang lên, cả không gian kịch liệt chấn động, sau đó một cổ khí lưu cường đại vô bỉ lan rộng ra khắp tứ phía.

Oanh!

Khí kiếm ở hai phía bên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ còn chưa kịp xuất chiêu hoàn toàn thì đã bị khí kinh vô hình đó chấn động, oanh nhiên nổ tung, hóa thành điểm điểm lấp lánh tiêu tán ở trong không trung. Kiếm Hoàng Chi Cảnh, ngự kiếm chi đạo, lần đầu tiên bị phá, Phong Vân Vô Kỵ thần sắc cuồng chấn, ở

trước mặt của loại cao thủ như thế, những thuật quần công như khí kiếm có tác dụng không lớn, công lực phân tán – còn không bằng chỉ một kiếm công kích.

Hai người còn chưa tiếp xúc đã giao tiếp với nhau một chưởng, nhưng chỉ trong đoạn thời gian này thì gần một vạn chiến sĩ Ma Vực cùng với những chiến sĩ Kiếm Các kết trận đón đợi đã bao vây, giao thủ, kịch chiến lại một chỗ.

“Ma Ha Kiếm Trận!” Nghe thấy một âm thanh to lớn vang lên, Âm Vực Ma Quân cúi đầu nhìn xuống mặt đất, thì thấy mấy ngàn chiến sĩ Kiếm Các sau khi nghe thấy tiếng la này thì đột nhiên mỗi một nhóm bảy người kết thành một trận, khí tức ngưng thành một thể, hóa thành một đạo kiếm nhận bạo phong, kiếm quang bao phủ bốn phía, sau đó cứ một trăm tòa kiếm trận lại kết thành một đại kiếm trận, nhất thời – trong lòng kiếm trận, kiếm khí tung hoành ngang dọc.

Nhìn thấy kiếm trận vừa quái dị lại hung hiểm và lăng lệ như thế, Âm Vực Ma Quân lần đầu nhìn thấy, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi. Kiếm Các chiến sĩ bốn lai có công lực tối cao là năm mươi vạn năm, căn bản không thể sánh với Ma Vực chiến sĩ, nhưng sau khi kết thành kiếm trận, bảy người hợp lại làm một, công lực tăng lên gấp bảy lần, trong nhất thời, dưới sự hỗ trợ của kiếm trận, không ngờ lại đề thăng thật lực của bảy người đến mức có thể đối kháng với Ma Vực chiến sĩ.

Ma Vực có ba vị vực chủ, dưới trưởng vực chủ chính là thập đại ma quân, trong số thập đại ma quân thì Âm Vực Ma Quân bài danh đệ nhất, thực lực đã tiếp cận ba vị vực chủ. Thêm vào đó là tu luyện tuyệt học của Âm Vực, đặc biệt quỷ dị nên khiến cho hắn tự tin phi thường, tự nhận chuyện tiêu diệt Kiếm Vực do đám tân phi thăng giả mới kiến lập là việc búng một ngón tay là xong, duy chỉ có chỗ phiền phức là vị Kiếm Hoàng trong đó, nên hắn ta đã chọn Phong Vân Vô Kị làm đối thủ.

Theo như suy nghĩ của Âm Vực Ma Quân, tên Phong Vân Vô Kị khai mặc dù đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng, nhưng mới bước vào hoàng cấp cảnh giới không lâu, bản thân tu vi cũng đã tiếp cận tu vi hoàng cấp, lại có công pháp quỷ dị, tuy không dám nói là có thể tiêu diệt được y nhưng tuyệt đối có thể ngăn cản y, còn về phần của các chiến sĩ Kiếm Các thì dùng một vạn chiến sĩ của Ma Vực thì với tay một cái là hoàn toàn quét sạch.

Tuy nhiên, chỉ trong tích tắc, Âm Hắc Ma Quân đã biến ngay sắc mặt, trong lòng tự biết hành động lần này chỉ sợ là không dễ dàng như dự định.

Mấy trăm ‘Ma Ha Kiếm Trận’ đem những chiến sĩ Ma Vực trùng lên đầu tiên phân cắt ra, đồng thời trăm trận triển khai, trận trận tương liên, lại ngăn chặn được những chiến sĩ Ma Vực ở phái sau lao đến, trong lúc nhất thời, không ngờ lại có thể ngăn trở được sự tấn công cuồng bạo của chiến sĩ Ma Vực.

Phong Vân Vô Kị biết rằng công lực của Kiếm Các chiến sĩ dù sao cũng kém hơn Ma Vực chiến sĩ, nên chống chọi tạm thời còn có thể, nhưng lâu dần thì sẽ hiện ra sơ hở, Ma Ha Kiếm Trận có uy lực tuy lớn nhưng mức độ hao phí chân lực cũng khá là lớn. Càng trọng yếu là lần này không ngờ Ma Vực đã bỏ ra vốn lớn, phái đi cả một vạn chiến sĩ để đi đến tiêu diệt Kiếm Vực, có thể thấy được quyết tâm của Ma Vực nhằm ngăn cản Kiếm Vực trở thành một Đạo Vực tiếp theo.

Người ở trước mắt hào xưng là Âm Vực Ma Quân, công lực tuy cường đại, nhưng bản thân còn có thể hoàn toàn đối phó, chuyện hàng đầu bây giờ là cầm chân Âm Vực Ma Quân đồng thời kích sát Ma Vực chiến sĩ, chỉ cần kéo dài tới khi Độc Cô đến, dựa vào công lực tuyệt cao của ông ấy, thậm chí là có thể một mình giết sạch cả vạn chiến sĩ Ma Vực. Dù sao thì Phong Vân Vô Kị cũng tự biết là bản thân mình vẫn chưa thể là đối thủ của Độc Cô Cầu Bại.

Thân hình của Phong Vân Vô Kị chợt loáng lên, nhanh như gió xuất hiện phía trên các Ma Vực chiến sĩ, một tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên, tiếp đó một đạo hồng quang mang từ trong lồng ngực của Phong Vân Vô Kị phá không lao đi, tại không trung uyển chuyển chẳng khác gì du long uốn lượn, sau đó sau đó xạ xuất, máu văng tung tóe, những nơi ô hồng quang mang đi qua, chẳng có lấy một tên chiến sĩ Ma Vực còn đứng.

Phong Vân Vô Kị dùng tay phải bắt kiếm quyết, toàn thân loáng lên, Đệ Ngũ Kiếm Đả với tốc độ ánh sáng chuyển động vòng quanh tứ phía, những nơi đi qua, thân tàn chân đứt, huyết nhiễm trường không, mấy trăm chiến sĩ Ma Vực đã tử vong.

Ám Vực Ma Quân căn bản không ngờ Kiếm Vực chủ này lại xảo trá đến vậy, thoát khỏi sự tấn công của các chiến sĩ Ma Vực, chỉ dùng ngự kiếm chi thuật nhưng lại bá đạo đến thế, chớp mắt một cái đã có mấy trăm người hoành thây đại địa. Ám Vực Ma Quân giận dữ cực độ, chuyện mấy trăm chiến sĩ Ma Vực chết đi thì hắn ta chẳng thêm để ý, nhưng điều khiến hắn ta tức giận là Phong Vân Vô Kị lại chẳng coi hắn ra gì.

Ám Vực Ma Quân dù sao cũng là nhân vật rất là ác độc, cũng không thêm tiến lên truy đuổi Phong Vân Vô Kị mà chỉ quát lớn một tiếng: "Kiếm Hoàng, nếu như ngươi cứ tiếp tục hành động như thế thì đừng trách ta học theo ngươi, đem toàn bộ Kiếm Các chiến sĩ giết sạch, chỉ lưu lại một mình ngươi, xem thử ngươi làm sao."

Dứt lời liền xuất ra một quyền: "Tiếp lấy tam tuyệt của Ám Vực ta – Phá Địa Ma Quyền!" Ám Vực Ma Quân chậm rãi đánh một quyền xuống phía dưới, một quyền kia trong đánh ra cực chậm nhưng lại cực nhanh, vừa xạ xuất một xích thì đã khiến cho cuồng phong nổi lên, trên hư không, mấy ngàn ám hắc ma quyền đồng thời xuất hiện, rồi với tốc độ chớp nhoáng oanh nhiên kích xuống.

Vân Vô Kị khê biến sắc, trong lòng biết rằng nếu như một quyền này đánh xuống, với tu vi của Kiếm Các chiến sĩ mà vừa phải ngăn sự trùng kích của chiến sĩ Ma vực vừa phải ứng phó với ám vực tam tuyệt cuồng bạo của Ám Vực Ma Quân là chuyện không có khả năng. Hơn nữa rất có thể sẽ khiến cho Ma Ha Kiếm Trận thuận gian phá diệt, đến lúc đó thì chuyện sinh tử đã hoàn toàn nằm trong tay của Ám Vực Ma Quân.

Suy nghĩ đến chỗ này thì y lí nào còn dám dây dưa với đám chiến sĩ Ma Vực nữa, chỉ phân xuất một phần tâm thần thao khống Đệ Ngũ Kiếm Đám, giết chóc những chiến sĩ Ma Vực, còn thân thể thì xuất hiện phía bên dưới của một trời ám hắc ma quyền

69. Chương 69: Nhất Ba Vị Bình, Nhất Ba Hựu Khởi

Oanh oanh oanh!!!

Quyền kiếm đan xen phát ra những tiếng nổ liên miên bất tuyệt, vô số kiếm khí cơ hồ như vừa chạm phải ma quyền liền bị nghiền nát thành nhiều mảnh, những phần kiếm khí vỡ nát tinh oánh trong suốt tràn khắp không trung, hình thành một phiến hư không lấp lánh, trông chẳng khác gì những vì tinh tú tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Phốc!

Phong Vân Vô Kị há miệng phun ra một luồng kiếm nguyên trong suốt, luồng kiếm nguyên này vừa mới phát ra đã khiến cho những thanh kiếm khí và những phần vỡ nát của khí kiếm ở trước thân thể đột nhiên bùng sáng, trong không trung truyền xuất hàng loạt những tiếng kêu rín rít chói tai, vô số những thanh kiếm khí chưa kịp vỡ nát và những phần vỡ nát của khí kiếm vun vút lao thẳng về những đạo quyền ảnh của Ám Vực Ma Quân.

Ám Vực Ma Quân giật mình kinh hãi, tay phải nắm lấy góc phải của tấm áo choàng phát ra phía trước, rồi tấm áo choàng lóe sáng lên một cái rồi làn mưa kiếm dày đặc lắng lắng biến mất bên trong thanh minh....

"Muốn so tốc độ với ta, ngươi căn bản đúng là muốn chết!" Một âm thanh lạnh lùng đột nhiên từ bên trên truyền xuống. Ám Vực Ma Quân chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, lại giật mình thêm một lần nữa, ngẩng đầu lên nhìn theo quán tính, ập vào trong mắt là một thanh trường kiếm đang xông thẳng xuống đầu hắn ta.

"ngươi..." Ám Vực Ma Quân lần này sợ tới mức linh hồn cũng phải toát mồ hôi hột, tay phải mau chóng che lên trên đỉnh đầu, cùng lúc đó đầu nghiêng ra về một phía.

Keng!

Đệ Ngũ Kiếm Đám dưới sự thao khống của của Phong Vân Vô Kị, một kiếm chấn bay cánh tay của Ám Vực Ma Quân, tiếp đó thì nặng nề trảm xuống trên vai của hắn ta, cơ hồ trong chớp mắt thì đã nghe thấy một tiếng kêu thanh thủy vang lên, một đạo bạch ngân xuất hiện trên vai Ám Vực Ma Quân rồi nhanh chóng khuếch đại ra cả phần vai bên đó.

Oanh!

Ám Vực Ma Quân đau đớn gầm lên một tiếng, sau đó hóa thành một vì sao xẹt nặng nề đâm sầm xuống mặt đất, thân tạo thành một cái hố thật lớn trên mặt đất.

A ! Ám Vực Ma Quân giận dữ gầm lên một tiếng, từ dưới đáy hố đứng dậy, hai tay đặt lên trên vai lắc lắc một cái, làm lộ ra một tấm giáp vai với hình dạng kì dị, chỉ là tấm giáp vai này bây giờ gần như đã vỡ vụn hoàn toàn, căn bản không còn bảo vệ vai được nữa.

“Tên hồn đản này, trong tay chẳng biết là thanh thần binh nào, mà ngay cả Huyền Thiên Hộ Giáp cũng bị phá vỡ!” Ám Vực Ma Quân lấy tấm giáp vai đó vứt đi, ngẩng đầu nhìn lên, Phong Vân Vô Kỵ căn bản không truy xuống dưới mà trùng nhập vào bên trong chiến trường, hai tay liên tục thi triển, vô số kiếm khí bạo xạ bay ra, đồng thời một đạo ô hồng quang mang vun vút như gió, linh hoạt như du long, những nơi nó lướt qua thì chẳng có một chiến sĩ Ma Vực nào có thể can ngăn, rất nhiều chiến sĩ Ma Vực vừa mới nâng đao lên thì thân thể đã xuất hiện một đạo huyết, sau đó cánh tay đang chém ra cùng với thanh đao trong tay đồng thời toái liệt rồi rớt xuống

“Kiếm Vực Thất Phó! Ma Ha Kiếm Trận! Vây khốn Ám Vực Ma Quân!” Phong Vân Vô Kỵ vừa sử dụng ngự kiếm chi thuật để ứng phó với gần một vạn Ma Vực chiến sĩ vừa quát lên.

Thanh âm chưa dứt thì bên trong Kiếm Các lao ra bảy đạo thân ảnh, chớp mắt đã vây lấy Ám Vực Ma Quân, đồng thời quát lên một tiếng ‘Ma Ha Kiếm Trận’!

Set oanh!

Một đạo thiểm điện to lớn đánh xuống, trên thiên không phong vân loi động, thất đại kiếm phó hóa thân thành hư ảnh, linh hoạt tựa du long, trường kiếm trong tay phát xuất cả ngàn đạo kiếm khí tung hoành ngang dọc, hình thành một tấm lưới kiếm cự đại, cùng với trận trận cương phong dung hợp lại một chỗ.

Chỉ là trong thời gian chớp mắt, Ám Vực Ma Quân đã phát hiện ra bảy người ở trước mặt đã không còn phân biệt được nữa, chỉ thấy đạo đạo thân ảnh đang chuyển động quanh thân, càng chuyển động càng thu nhỏ lại. Ám Vực Ma Quân nhìn thấy khi đạo kiếm trận này thành hình thì bạo phong nổi tiếp thiên địa, ở trung gian lại càng tia tia điện quang lóe sáng, áp lực khắp tứ phía đột nhiên tăng lên gấp nhiều lần, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất diệu.

Aaaa ...! Ám Vực Ma Quân gầm lên một tiếng lớn, trong nháy mắt oanh xuất cả trăm ngàn quyền, quyền ảnh dày đặc hình thành một đạo lưu tinh oanh xuất vào tấm tuyệt bích kiếm khí do các vết kiếm tung hoành đan xen.

Xuy xuy!

Tia lửa tung tóe khắp tứ phía, Ám Vực Ma Quân há hốc miệng mồm nhìn những đạo ma khí bị tấm kiếm khí tuyệt bích lần lượt phân cắt thành từng tia từng tia nhỏ, sau đó lại được phân nhỏ ra hơn nữa rồi tiêu tán vô tung.

Xuy xuy!

Mấy tiếng phá không truyền tới, Ám Vực Ma Quân liếc sang những thanh trường kiếm sắc bén đang ập xuống, liền hừ lạnh một tiếng, chính đang muốn đưa tay chụp lấy thì không ngờ nghe thấy mấy tiếng phá không từ phía sau lao tới, ở sau lưng lại có năm thanh trường kiếm đang phun ra kiếm mang hướng tới những yếu huyệt trên lưng của hắn mà đâm tới.

Ám Vực Ma Quân tức giận hừ lên một tiếng, trong lòng buồn bực muốn chết nhưng lại không thể đăng không bay lên được, cái kiếm trận này quả thật là rất cổ quái, đối phó với một người chính là đối phó với cả bảy người. Hơn nữa không ngờ lại có thể câu thông với thiên lôi chỉ hỏa, lại càng trở nên khó đối phó. Cho tới chính lúc này, Ám Vực Ma Quân mới hiểu được bản thân đã đánh giá cái kiếm trận này quá thấp.

Ám Vực Ma Quân vừa mới bay lên trên không chưa được ba trượng thì đột nhiên trong tai vang lên tiếng kiếm khí tung hoành vun vút, còn chưa kịp phản ứng, thì bảy thanh kiếm đã áp thẳng lên trên vai hắn nặng nề chẳng khác gì bảy tòa núi lớn. Ám Vực Ma Quân không ngờ lại vị chống đỡ sức nặng mà bị chấn bay

thăng xuống đại địa, lôi hỏa chi lực từ trên bảy thanh kiếm đó lại càng xâm nhập vào trong nội thể của hắn, tức thì chấn tán đi chân khí đã được ngưng tụ trên ngực của hắn ta.

“Con mẹ nó! Cái thú này là cái gì chứ? Làm sao lại như thế! Mẹ nó, khi ta chuẩn bị đi sao chẳng ai đề tỉnh ta một câu!” Âm Vực Ma Quân gầm lên như sấm, trong lòng thì buồn bực muốn chết, cũng chẳng thêm quản tới bất cứ chuyện gì nữa, trực tiếp oanh xuất mấy đấm, xuy xuy mấy tiếng, thì đột tấn công đó lại biến mất, bảy thanh trường kiếm lại công tới

Hơn nữa, do có sự cách biệt về công lực nên Ma Ha Kiếm Trận tuy nhiên đã khốn trụ được Âm Vực Ma Quân, nhưng căn bản vô pháp tiêu diệt hắn ta, nhưng cũng nhờ đó mà tạo được cho Phong Vân Vô Kỵ được một khoảng thời gian để tranh thủ. Mấy vạn thanh kiếm khí cùng với Đệ Ngũ Kiếm Đám liên tục được ngự kiếm thuật chỉ sử mà tiêu diệt địch nhân, nhất thời dầu người lẫn lộn xộn, máu nhiễm tường không, mùi máu tanh càng thêm dày đặc.

Kiểm Các chiến sĩ mắt thấy Phong Vân Vô Kỵ đại triển thần uy, nhất thời tinh thần đại chấn, sung mãn chiến ý lao vào đánh giết với các chiến sĩ của Ma Vực, đao kiếm keng keng va chạm vang mãi không dứt.

Chiến sĩ Ma Vực có thực lực đúng là cường hãn, kiếm khí và Đệ Ngũ Kiếm Đám đã liên tục xuất thủ mấy lượt nhưng bất quá cũng chỉ diệt sát hơn một ngàn người, phần nhiều cũng chỉ là đứt tay đứt chân mà thôi, quay đầu nhìn lại chỉ thấy khắp tứ phía đã trở thành một phiến huyết hồng. phần lớn là tay đứt chân đoạn, số lượng của Ma Vực chiến sĩ y nhiên vẫn không giảm bao nhiêu, bởi vì Kiếm Vực tổn thất cũng không nhỏ.

“Ngũ đại ma tướng, các người nếu đã đến rồi thì còn không mau mau xuất hiện, bốn quân hôm nay đã bị khốn ở đây rồi! Các người mà không xuất hiện thì sau khi trở về, mọi người đều bị trị tội!” Âm Vực Ma Quân đột nhiên ngửa mặt lên trời mà quát lên một cách giận dữ, y đang ngăn cản sự tấn công của Kiếm Vực Thất Phó một cách chặt vật, quần áo rách te tua, từng mảnh từng miếng phát phơ trên thân thể.

Ma Ha Kiếm Trận có khả năng vây khốn Âm Vực Ma Quân lâu như vậy, khiến cho hắn chật vật khốn khổ như thế, dù cho là Phong Vân Vô Kỵ - người tạo ra nó cũng không ngờ tới.

Mắt thấy Âm Vực Ma quân tức giận gầm thét, khắp tứ phía truyền đến trận trận thanh âm phá không vút tới, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn lên thì lại thấy đi đầu là bốn thân ảnh cao lớn dần theo vô số Ma Vực chiến sĩ điên cuồng ập tới.

“Ma quân đừng khấn trương, chúng tôi đã dẫn thêm tám ngàn chiến sĩ đến đây, lần này nhất định sẽ có thể hủy diệt sạch sẽ Kiếm Vực khiến cho nơi này một ngọn cỏ cũng không thể mọc lên được.” Kẻ vừa nói kia không phải ai xa lạ, người này Phong Vân Vô Kỵ cũng biết, đó chính là Hỏa ma tướng trong Ma Vực ngũ đại ma tướng.

Nhìn thấy bốn gã ma tướng xuất hiện, cùng với đội ngũ Ma Vực chiến sĩ ồ ạt lao tới ở phía sau, sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ chớp mắt đã trở nên trắng bệch, một cơn sóng dữ chưa lắng, cơn sóng khác lại nổi lên, trừ phi trời muốn diệt ta, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ một phiến tuyệt vọng....

70. Chương 70: Tuyệt Cảnh

Có lẽ trời muốn diệt ta! Lòng Phong Vân Vô Kỵ chẳng khác gì tro tàn, quay đầu nhìn lại những chiến sĩ của Kiếm Các đang hãm nhập vào trong trạng thái khổ chiến, nhân thần sung mãn đợi chờ, lòng Phong Vân Vô Kỵ chứa đầy sự áy náy và phẫn nộ.

Phong Vân Vô Kỵ thống khổ vô hạn nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên ngẩng đầu quay lại về phía sau mà hét to: “Mọi chiến sĩ của Kiếm Các nghe lệnh, lập tức thoái lui, không có mệnh lệnh của ta tuyệt không được quay đầu lại. Rút! Rút! Rút!...”

Phong Vân Vô Kỵ vừa nói xong, y bèn đột nhiên phát phơ, một cỗ thần thức tuyệt cường tức thì oanh động khắp tứ phía, cả vạn Ma Vực chiến sĩ bao quát cả Âm Vực Ma Quân đều đau đớn la lên một tiếng, ôm đầu lẫn lộn bên trên mặt đất. Còn Phong Vân Vô Kỵ thì lại hừ lạnh một tiếng, khoe miệng rỉ máu, sắc mặt trắng bệch, trông chẳng khác gì vừa mới trải qua cơn bệnh nặng.

Chúng đệ tử Kiếm Vực sững sờ, tấn tốc chuyển mình lao thẳng về đám Ma Vực chiến sĩ đang ôm đầu kêu thảm thiết mà giết chóc.

“Chạy đi! Chạy nhanh lên!..Trì Thương, con dẫn đầu, không có mệnh lệnh của ta thì ai cũng không được quay đầu lại!” Phong Vân Vô Kị cố nén cơn đau kịch liệt trong đầu quát, dùng ý thức tấn công là hung hiểm nhất, dù cho Phong Vân Vô Kị có cường độ thần thức cao hơn xa so với những cao thủ bình thường, nhưng dù có như thế thì khi phân ra công kích cả vạn người, bản y cũng thụ thương không nhẹ.

Trì Thương nhìn về phía Ma Vực chiến sĩ rồi lại hướng thân ảnh của Phong Vân Vô Kị, đột nhiên y phát giác thấy bóng dáng của Phong Vân Vô Kị càng lúc càng cao lớn, càng lúc càng cao lớn, rồi trở thành một ngọn núi đậm thẳng lên trời.

Chỉ cần là người sáng mắt, hay chí ít cũng là người bình thường – đều có thể nhìn thấy trong tình huống này, tại sao Phong Vân Vô Kị lại làm như vậy, mọi cặp mắt của những đệ tử trong Kiếm Vực đều trở nên ẩm ướt, đỏ hồng, đối với Phong Vân Vô Kị - lúc đầu, chúng nhân chỉ nhân vì y là vị tổ sư trên danh nghĩa, hơn nữa công lực cũng là cao nhất, nên mới cam chịu làm thuộc hạ để có được sự che chở, con người ai ai cũng tự tư, tự nhiên là không thể vì Phong Vân Vô Kị mà có ý niệm ngu si như bỏ quên sinh tử hay phụng hiến sinh mạng. Nhưng tại thời khắc này, khi nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đứng ngạo nghễ, một người gần trở hơn cả vạn Ma Vực đệ tử, từ sâu trong lòng của mọi người đều dấy lên sự cảm động lẫn chấn động. Tại thời khắc này, Phong Vân Vô Kị - vị tổ sư kiêm chủ công và vực chủ này mới chân chính thâm nhập vào trong tâm lý của mọi người.

“Sư tổ, chúng tôi không đi, chúng tôi nguyện đồng sinh cộng tử với người!” một gã Kiếm Vực đệ tử nhiệt huyết dâng trào, nhiệt lệ khoanh tròn hét to lên.

“Chạy đi! Các người đều đi hết cho ta! Giờ phút này các người còn có thể yếu đuối như nữ nhi như thế nữa sao?” Tiếng quát giận dữ này không ngờ lại phát ra từ chính miệng của Trì Thương, mắt Trì Thương đỏ ngầu, đưa tay kéo lấy một gã đệ tử khác bỏ chạy.

“Chạy đi!...Phong Vân Vô Kị giận dữ quát lên một tiếng,lại một chiêu thần thức công kích phát ra, chúng Ma Vực đệ tử vừa mới đứng lên đã lại ngã xuống ôm đầu ngã xuống đất là lẫn lộn.

Phốc!

Phong Vân Vô Kị ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, bộ đồ trắng đã bị nhiễm lấm tẩm những giọt máu, trông thấy rất rõ ràng.

Mọi người đều biết kết cục của tối nay, chỉ cần mọi người không chết hết, chỉ cần còn có người chạy thoát được, lưu lại rừng xanh, ngày sau còn có thể báo thù. Nếu lưu lại nơi này tất sẽ chết hết, hơn nữa là ôm hận mà chết, nên quyết định như thế nào thì mọi người đều đã biết từ sớm, chỉ là không chui đầu thừa nhận mà thôi.

Kiếm Vực đệ tử mắt ai cũng đỏ ngầu con mắt, lưu luyến quay đầu lại nhìn Phong Vân Vô Kị một cái, sau đó dứt khoát quay đầu về phương hướng ngược lại với Kiếm Các mà bay đi, trong trời đêm, từng điểm từng điểm tinh ánh lấp lánh

Phong Vân Vô Kị giang hai tay ra, mấy vạn thanh kiếm khí xán lạn phân bố dày đặc ở hai bên, hai tay liên tục niết lấy kiếm quyết, mấy vạn thanh kiếm khí phân bố khắp trường không dày dày đặc đặc, chẳng thấy một chỗ nào trống, mắt thấy một vạn mấy ngàn Ma Vực chiến sĩ đã dần dần không phục, chậm chậm đứng lên, áp lực trên thân thể đã đạt đến một trình độ nhất định, nếu tăng thêm nữa thì e là sẽ bị bảo thể mà chết, phía sau lưng – Kiếm Vực đệ tử đang đào li, nên còn cần phải có một đoạn thời gian nhất định.

Phong Vân Vô Kị cắn răng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu đau đớn, hai chiếc cánh dài do vô số kiếm khí xán lạn tổ thành đột nhiên bạo trưởng lên gấp mấy lần, nhưng toàn thân Phong Vân Vô Kị máu chảy như suối chỉ trong chớp mắt liền chẳng khác gì một con người máu.

“Chết đi!” Phong Vân Vô Kị điên cuồng hét lên một tiếng, hai luồng kiếm khí cực kì khủng bố ở hai phía bên thân thể lao vun vút về một vạn mấy ngàn chiến sĩ Ma Vực mà xạ tới, kiếm khí xán lạn chiếu sáng cả phiến thiên địa.

“Mau ngăn cản hấn lại!” Âm Vực Ma Quân hướng sang tứ đại ma tướng nói, tuy hấn ta chưa trùng đến phạm vi của kiếm khí, vừa bay đi được ba trượng thì một đạo ô hồng quang mang chẳng khác gì từ sâu trong u minh lò ra, lẳng lẳng lao thẳng vào ngực của Âm Hắc Ma Quân đang định thoát thân.

Âm Vực Ma Quân sắc mặt biến đổi, đạo ô hồng quang mang này hấn ta vẫn có thể nhận ra được, bộ giáp vai mà hấn ta tự nhận không có vật nào có thể phá hủy, nhưng lại bị hủy dưới tay của vật này, mắt thấy Phong Vân Vô Kị rõ ràng đã mang ý tưởng đồng ư quy tận, đạo ô hồng quang mang càng đại trướng thanh thế, phun xuất một đạo kiếm mang màu xanh, khiến cho Âm Vực Ma Quân e dè mãi không thôi, không thể làm gì, chỉ biết liên tục oanh kích kiếm khí, đồng thời cấp tốc thoái lui, trong lúc nhất thời vô pháp thoát khỏi phiến kiếm khí xán lạn nổi thông thiên địa.

Tứ đại ma tướng nhìn thấy cả ngàn vạn đến gần cả ức thanh kiếm khí có thanh thế lớn đến thế, lí nào còn không biết được sự chênh lệch giữa hai bên, kiếm hoàng cảnh giới, dù cho là mới đạt đến kiếm hoàng sơ đẳng cảnh giới, nhưng một khi định hạ quyết tâm, dĩ bản thân tổn hao làm cái giá, thậm chí có thể tiêu diệt cao thủ cùng cảnh giới chứ đừng nói bọn họ.

Oanh oanh oanh!!!

Hàng loạt tiếng nổ kịch liệt sung xích khắp thiên địa, khí lằng trùng trùng, bụi cát mù mịt, trong phạm vi mấy ngàn thước –khối bụi dày đặc, bên trong đó là gần tám ngàn Ma Vực chiến sĩ ngã ngang dọc xuống vũng máu, thân thể bị xuyên thủng hoang loạt động huyết dày đặc .

Phong Vân Vô Kị giữ nguyên tư thế dương lên cao, trong mắt, trong mũi – máu chảy ròng ròng, tĩnh lặng đứng lơ lửng trong không trung, bộ y phục võ phành phạch trong gió, ở trước thân thể - khối bụi tiêu tán hết, một cái hố to lớn hiện ra, thi thể biến bố dày đặc, chu vi – những chiến sĩ Ma Vực còn lại đều đứng lên, kinh khủng nhìn vào tình trạng chết thê thảm của những kẻ đang nằm trong cái hố to lớn đó, rồi quay sang nhìn Phong Vân Vô Kị một cái, thì không khỏi hạ ý thức lui về phía sau nửa bước.

Ở sau lưng, đột nhiên truyền lại hàng loạt những âm thanh phá không, tựa như đang có một quần người đang bay tới, Phong Vân Vô Kị cường áp thương thế, quay đầu nhìn lại, thì thấy những người vừa đến chính là đám Kiếm Vực đệ tử vừa mới bỏ đi.

“Trì Thương ... các con làm sao còn chưa đi! ...” Phong Vân Vô Kị căn bản không có liệu được, bọn họ không ngờ là đã đi nhưng lại quay trở về, đón thời thương thế áp chế không được, há miệng học ra một ngụm máu nhiễm hồng trường không.

“Hãy để bản tọa đến trả lời ngươi!” Một thanh âm của một người còn trẻ xuyên thấu trường không, thanh âm chưa dứt thì một thanh niên tóc dài, tay ấn vào chuỗi trường đao ở bên hông, theo sau lưng là mấy ngàn đệ tử của Đạo Vực đang vùn vụt lao tới.

“Đạo vực...!” Phong Vân Vô Kị toàn thân như bị điện giật, ngàn tính vạn tính nhưng lại bỏ qua Đạo Vực, hiện nay trước mặt thì có Ma Vực, sau lưng lại có Đạo Vực, trừ phi hôm nay là ngày tàn của Phong Vân Vô Kị ta, suy nghĩ đến chuyện này, y không khỏi cảm thấy bi thương, nỗi tuyệt vọng trong lòng chẳng khác gì lúc bá vương Hạng Vũ từ biệt ái cơ mà tự vẫn trên dòng sông Ô giang

71. Chương 71: Kiếm Ma Cứu Viện

Đúng ngay tại lúc Phong Vân Vô Kị gần như tuyệt vọng thì trên thiên không một con chim đen từ trên các đám mây lao xuống, hai cánh phẩy phẩy, tạo ra một cơn gió lớn, khiến cho chúng nhân liên tục thoái lui.

“Vô Kị, đừng lo! Lão phu Độc Cô Vô Thương ở tại đây, bất kì ai cũng dám nói tiêu diệt Kiếm Vực! Lão phu sẽ diệt y trước!” Một đạo thân ảnh gầy gò từ trên không trung tà tà hạ xuống, người này vừa mới xuất hiện liền khiến cho mọi người sản sinh một cảm giác phi thường đặc biệt, phảng phất như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trong nội tâm, bất quá là ứng đối như thế nào vẫn rất cuộc vô pháp tránh né, chỉ trong chớp mắt đã bị bại dưới kiếm của y, cực kì bất lực, thân thể lại càng mệt mỏi vô cùng.

Còn con chim đen thì ở trên thiên không chuyển động xoay vòng, cặp mắt sắc bén vô song nhìn chằm chằm vào những người ở phía dưới. Độc Cô Vô Thương y phục phất phơ, chân chạm xuống đất ngay bên cạnh của Phong Vân Vô Kị, còn điêu nhi thì lại bay vòng vòng bên trên đầu của hai người, không ngừng kêu vang

Tuy nhiên chỉ có một người một chim nhưng chúng nhân lại sản sinh cảm giác một nhánh đại quân do những cao thủ cường hãn tổ thành.

Vị thiếu niên ở Dao Vực nhìn thấy chúng nhân sĩ khí trầm xuống thì đột nhiên quát lên: “Độc Cô Vô Thương? Là ai? Ta chưa từng nghe qua.”

Độc Cô Vô Thương đặt một tay lên trên bờ vai đã nhuốm hồng của Phong Vân Vô Kỵ, sắc mặt có hơi biến đổi, kiểm nguyên vừa hùng hậu lại ôn hòa dung nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kỵ, vừa giúp y trị thương vừa quay đầu sang vị thiếu niên kia mà cười nói: “Lão phu tên là Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương, nếu như trước đây ngươi chưa từng nghe thì hôm nay – các ngươi sẽ nhớ rất rõ.”

“Kẻ nào muốn động vào Kiếm Vực, thì hay hỏi qua lão phu trước đã!” Độc Cô Vô Thương vừa dứt lời, sắc mặt lẫn thần thái đều trở nên nghiêm túc.

“Quần làm gì tên Kiếm Ma với chẳng phải Kiếm Ma, thuộc hạ của Dao Vực nghe đây, hôm nay cần phải tiêu diệt toàn bộ tất cả mọi người trong Kiếm Vực – mới có thể quay về! Lên!” Dứt lời liền vung đao, linh đầu lao lên.

“Quay về!” Sắc mặt của Độc Cô Vô Thương tức thì biến đổi, lạnh lùng quát lên, đồng thời cũng không thấy ông ta có động tác như thế nào, tay phải niết lấy một cái kiếm quyết, sau đó tùy ý trầm về phía hư không!

Bình! Vị thiếu niên đó còn chưa kịp vung đao chém xuống liền đột nhiên rên lên một tiếng, sau đó chẳng khác gì như bị một cái chùy to lớn kích trúng, lăn lộn cuộn cuộn trên không trung, bay lui trở về, còn về cả đám đệ tử Dao Vực đang lao tới nãy giờ sau hần ta cũng đột nhiên bị một cổ lực đạo vô hình chấn bay, tên nào tên nấy đều oa oa kêu âm lên, rồi chấn bay lui trở về, còn phần phía sau đang lao đến nữa thì bị một đạo kiếm ý vô hình nhưng bá đạo áp bức đến khó bước tiếp một bước, đồng thời cũng không khỏi không phát ra đao ý để giá ngự đạo kiếm ý bá đạo này.

“Thiếu chủ!” Chúng Dao Vực đệ tử nhìn thấy vị thiếu niên đó đã bị chấn bay, ai ai cũng đại kinh thất sắc, vừa mới muốn đưa tay nâng đỡ lấy hần ta đứng dậy thì nghe thấy hần ta gợn dữ quát lên một tiếng: “Cút ngay, tất cả cút ngay cho ta!”

Vị thiếu niên đó chống một tay xuống đất, để nhàm đỡ lấy thân mình đứng dậy thì sắc mặt bất ngờ biến đổi, đột nhiên mặt chẳng có chút máu, cặp mắt trừng to ra nhìn vào Độc Cô Vô Thương.

“Lần đầu gặp mặt, mà ngươi đã cuồng vọng đến vậy, lão phu niệm tình tuổi người còn trẻ, nên tha cho ngươi một mạng, tuyệt không có lần sau.” Độc Cô Vô Thương lãnh mạc nói, bộ y bào võ phành phạch trong gió, rất là có tác phong của một cao thủ.

Dứt lời thì thấy một dòng máu rỉ ra từ khóe miệng của vị thiếu niên đó, cặp mắt trừng to ra nhìn chăm chăm vào Độc Cô Vô Thương, thần sắc sung mãn căm hận.

Ám Vực Ma Quân thì thầm lau mồ hôi hột, hần có nhận thức vị thiếu niên này, y hào xưng là Quân Tử Lan, chính là con trai duy nhất của Dao Hoàng của Dao Vực, tuy nhiên rất được sủng hạnh nhưng cũng có mấy phần thực lực, chỉ thiếu là cũng khôn gthua bản thân nhiều lắm, nhưng ai ngờ đâu chỉ bị người ta phẩy tay một cái liền trọng thương, hơn nữa cái người mang tên Độc Cô Vô Thương xem ra chẳng chút phí lực, Ám Vực Ma Quân nhất thời tâm lý đúng là lạnh a! Một vị Kiếm Hoàng đã khó đối phó rồi, hiện tại lại xuất hiện thêm một vị cao thủ với thực lực có thể còn cao hơn cả Kiếm Hoàng nữa, làm sao mà ứng đối đây?

Nhìn lướt qua Phong Vân Vô Kỵ thì lại thấy y đang nhắm chặt mắt lại, trên bộ tóc đen dài bốc lên khói trắng cuộn cuộn, hiển nhiên là đang mượn sức lực của Kiếm Ma để tự liệu thương.

“Quân Tử Lan, oán cừu của hai vực – chúng ta tạm thời bỏ qua, trước tiên nên đối phó với tên lão đầu này đi rồi tính sau! Ông ta hiện đang kéo dài thời gian để cho Kiếm Hoàng liệu thương!” Ám Vực Ma Quân hướng sang vị thiếu niên đó mà la lớn lên.

Quân Tử Lan căm hận nhìn qua Ám Vực Ma Quân một cái, ý tứ trong mắt biểu lộ một cách rất rõ ràng: “Tình hình tới nước này, ngươi còn cần phải nói sao? Ta làm sao mà không nhìn ra chứ.”

Quân Tử Lan lúc này liên đến việc dùng lực để đứng dậy căn bản cũng không có, run run rẩy rẩy, Quân Tử Lan đem một vật bỏ vào trong miệng, sau đó ngẩng đầu phát ra một tiếng cao vút xông thẳng lên trên chín tầng mây. Quân Tử Lan đem vật đó lấy ra khỏi miệng, sau đó quát lên: “Lên, bọn họ đều là những tân phi thăng giả, tuy nhiên có cái lão già kia, những một mình lão ta căn bản không thể ngăn cản nhiều người đến vậy, dùng một đồng người cũng đủ để chết ông ta rồi!”

Ám Vực Ma Quân cũng mỉm cười, vẫy vẫy cánh tay, hét lên: “Đều lên hết cho ta, bắt quản mục tiêu, cùng nhau công kích.”

Cơ hồ như cung một lúc, người của hai bên đồng thời oanh xuất một làn sóng đao khí, một bên thì đao quang vun vút, đao khí rợp trời, một bên thì ma khí hung dữ, ma thể thao thiên, một trắng một đen rất là trái ngược, mấy vạn chiến sĩ đồng thời phát xuất toàn lực, khiến cho uy lực tổng hợp lại cũng khiến cho Ám Vực Ma Quân kinh hãi không thôi.

Kinh phong ập tới, đệ tử của Kiếm Các tựa hồ như ôm lấy ý niệm tất tử, ngay cả Trì Thương cũng nhắm chặt mắt lại, nếu như do về võ học thì còn có thể chống đỡ được, nhưng loại công kích này – thuần túy là do công lực, chính là do những tuế nguyệt khổ tu!

Sắc mặt của Độc Cô Vô Thương vẫn thản nhiên, chẳng thấy chút khẩn trương nào, chỉ rút lại bàn tay trái ở trên vai của Phong Vân Vô Kỵ về mà thôi.

“Độc Cô Cửu Kiếm chi Phá Đao Thức, Phá Ma Thức!” Cánh tay của Độc Cô Vô Thương lắc lên một cái, dĩ nhiên đã nhiều thêm một thanh kiếm gỗ nhỏ nhỏ dài hai xích, thân hình loáng lên, hướng về hai phía mà phát ra hai kiếm, sau đó tiêu sái ung dung thu kiếm, rồi cắm lại vào trong vỏ.

Xuy xuy!!

Hai cổ công kích như sóng biển ồ ạt, như sắp nuốt chửng lấy mọi người trong Kiếm Các, nhưng đột nhiên không gian trở nên tĩnh lặng, những đòn tấn công đó biến mất vô ảnh vô tung, trông chẳng khác gì chưa hề xuất hiện vậy.

Xuýt!

Mọi người đều bị màn vừa rồi làm cho sửng sờ, đều không khỏi hít vào một hơi lạnh, tựa hồ không dám tin tưởng vào những gì vừa xảy ra ở trước mắt, sau đó lại quay về phía lão già mà nhìn một lần nữa, mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng

“Lão đầu tử, ông mà còn không đến thì ta sẽ chết cho ông coi”

Quân Tử Lan đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một câu, trong mắt hiện lên thần sắc kinh hoàng, lần đầu tiên – đó là lần đầu tiên hắn ta có nhận thức sâu sắc về cách biệt giữa các cảnh giới trong võ học.

“Con trai của ta đừng có lo, phụ thân đến rồi đây” Một tiếng nói bá đạo nhưng hùng hồn cách âm truyền đến, sau đó một cổ khí tức cực cường cực tốc bức cận, Độc Cô Vô Thương ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không một cái, sau đó sắc mặt trở nên ngưng trọng.

“Vô Kỵ, lần này chỉ sợ là phiền phức rồi!” Độc Cô Vô Thương khẽ cất tiếng nói.

Trên thiên không một vị nam tử áo trắng chậm chậm hạ xuống, Đao Vực đệ tử thấy thế lieng khom mình cao giọng nói: “Cung nghênh Đao Hoàng”

Nam tử đó đôi mắt như điện, chỉ dùng mắt lướt qua, mục quang dừng lại ở trên thân thể của Độc Cô Vô Thương, sắc mặt trở nên ngưng trọng: “Kiếm Ma – Độc Cô Vô Thương!”

“Đao Hoàng Quân Bất Bại!” Độc Cô Vô Thương nhìn nam tử đó, chậm chậm nói, mục quang của hai người đều tóe lửa.

Quân Tử Lan thất thế thì sắc mặt biến đổi, sau đó quát lên: “Lão đầu tử, các người đã gặp mặt qua?!!!”

Đao Hoàng thần sắc ngưng trọng gật gật đầu đáp: “Không ngờ rằng lại là ngươi, ta thật tại không nguyện ý giao thủ với ngươi!”

“Ta cũng không nguyện ý giao thủ với ngươi!”

72. Chương 72: Bát Phương Lai Viên

Độc Cô Vô Thương nhìn sang những đệ tử Kiếm Các một cái, rồi lại nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ đang liệu thương đến lúc khẩn yếu quan đầu, thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Đạo Hoàng, người hãy ra tay đi!”

Choeng!

Đạo Hoàng dùng tay phải rút ra một thanh trường đao dài ba tấc, trên mặt đao ẩn ẩn có quang hoa lưu chuyển, chính là một thanh bảo đao.

“Lão đầu tử!” Quân Tử Lan tức thì kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn Đạo Hoàng, ở trong ấn tượng của hắn ta, Đạo Hoàng trước giờ chưa hề động dụng đến thanh đao tùy thân, thanh đao này trong mắt của Quân Tử Lan chẳng khác gì đồ trang sức hơn là giá trị thật dụng, không ngờ rằng khi đối diện với lão đầu tóc bạc này, Đạo Hoàng lại động dụng thanh đao bên mình đó.”

Đạo Hoàng dùng tay quăng vạt áo về phía sau, một cổ chân lực vô hình ẩn nhập vào trong nội thể của Quân Tử Lan, tại thân thể của hắn ta lưu chuyển một vòng, khiến cho thương thể của Quân Tử Lan đã được chữa trị đi bảy tám phần.

“Mọi thuộc hạ của Đạo Vực lui ra xa một ngàn thước! Kể chống lệnh xử lý theo Vực quy!” Đạo Hoàng dương tay lên nói.

Không có ai phản đối, đến ngay cả Quân Tử Lan cũng tấn tốc đứng dậy, nhìn sang Đạo Hoàng một cái rồi giang hai tay ra, ngăn cản chugns cao thủ Đạo Vực, rồi sau đó chúng nhân mau chóng hướng về phía sau là lui lại! Cát bụi theo gió mà tấp lên cuộn cuộn.

“Dừng!” Tới ngoài ngàn thước, mấy ngàn Đạo Vực chiến sĩ do cực động chuyển sang cực tĩnh, hoặc lấy một tiếng rồi đồng thời quỳ một gối xuống đất, sau đó rút đao ra rồi cắm vào mặt đất ở phía trước mặt, sau đó cung kính nhìn về phía trước.

Những cao thủ từ hoàng cấp trở lên khi giao thủ với nhau sẽ dẫn khởi chân khí kích dâng, những cao thủ bình thường căn bản không có khả năng chịu nổi, không cần đợi Đạo Hoàng cất tiếng nói, Âm Vực Ma Quân phát tay một cái, những chiến sĩ của Ma Vực đồng thời lui về phía sau, sau khi lui ra ngoài ngàn thước thì vẫn không yên tâm, Ma Vực tứ tướng lại tiếp tục phát tay, sau đó thì lại lui thêm về sau vài trăm thước.

Trì Thương do dự một lát rồi cuối cùng cũng chọn lựa đi về một phía nơi cách xa hai phương thế lực, sau đó muốn bước sang để mang Phong Vân Vô Kỵ thoát lui, nhưng không ngờ Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương đột nhiên ngăn trở nói: “Không cần thiết, y hiện đang liệu thương, không thể di động, kinh khí do hai bọn ta giao thủ phát xuất ra căn bản không thể ảnh hưởng đến những cao thủ ở cảnh giới kiếm hoàng, các người hãy lui ra sau đi!”

“Các người lui mau, tận lượng lui ra càng xa càng tốt, một khi thấy tình thế không ổn thì lập tức chia nhau ra mà li khai, nhớ lấy, phải nắm chuẩn thời cơ, nhớ là phải lần lượt li khai, đến cuối cùng thì phải cùng nhau li khai, Phong vân Vô Kỵ cứ giao cho ta, ta sẽ dẫn y li khai, tình hình trước mặt không thể trì nghi, thế lực của đối phương quá thịnh.”

Thanh âm của Độc Cô Vô Thương vừa dứt thì bên tai của Trì Thương vang lên tiếng nói nhỏ như kiến, đó chính là thanh âm do Độc Cô Vô Thương dùng truyền âm mật thuật để dẫn dò Trì Thương nhìn thời cơ mà hành sự.

Trì Thương thầm gật đầu, sau đó nhìn lại Phong Vân Vô Kỵ một cái, thấy trên trán của y khối trắng càng lúc càng nhiều, rốt cuộc cũng quát lên một tiếng: “Mọi người đi theo ta!” Sau đó thì chuyển thân, mau chóng cất bước lui sang một bên, sau khi lui ra ngoài đó mấy ngàn thước thì dừng lại, từ xa quan vọng lại.

“Ma quân, theo như quan sát của ngài, chúng ta có nên nhân cơ hội kẻ đó bị Đạo Hoàng ngăn cản, chúng ta quay sang tiêu diệt đám tân phi thăng giả đó?” Lôi ma tướng đi đến sau lưng của Âm Vực Ma Quân, cúi đầu hỏi.

“Không cần thiết, những kẻ đó chẳng thể làm nên được chuyện gì to lớn cả, chỉ cần tiêu diệt được người đứng đầu của bọn chúng là được rồi, hơn nữa – người không có cái đầu hay sao?” Âm Vực Ma Quân hẳn học nhìn sang Lôi ma tướng một cái, lạnh lùng nói: “Tại thời gian này mà động thủ thì chẳng phải là muốn

chọc ghẹo lão đầu ‘Đạo Hoàng’ đó sao? Lão quái vật hấn ta tiến nhập vào Đạo Hoàng cảnh giới đã khôn ghiết bao nhiêu vạn năm rồi, Kiếm Hoàng cùng lắm là cũng mới vừa tiến nhập vào hoàng cấp cảnh giới mà thôi, căn bản vô pháp so sánh, đến lúc đó lão ta tùy tiện tìm một lí do bất kính, người và ta nói không chừng phải nằm lại nơi đây. Chỉ cần có một cái lí do, những cao thủ cấp biệt Vực chủ hoàn toàn có lí do để xuất thủ đối với chúng ta!”

Lôi ma tướng nghe thế thì cúi đầu xuống, lẳng lặng không nói, ai cũng không thể nhìn thấy hàn quang trong mắt của y.

Độc Cô Vô Thương cầm lấy một thanh kiếm gỗ hai tắc ra, nghiêm túc nói: “Đạo Hoàng, mời!”

Đạo Hoàng Quân Bất Bại sắc mặt trở nên nghiêm trọng, cũng không khách sáo, trực tiếp dùng hai tay nắm chặt một thanh trường đao lấp lánh hàn quang, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, chậm chậm chém một cái xuống dưới, một kiếm này chém xuống có tốc độ cực chậm, đao khí cũng chỉ có một đạo khí nhận sáng rực dài độ ba thốn.

Một đạo này của Đạo Hoàng hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của mọi người, không có lấy một tia yên hỏa khí, cũng không có khí thế bàng đại, gió không thổi, mây không bay, trông chẳng khác gì một đạo thủ vừa mới học đạo đạo, và hiện đang luyện tập rút đao ra vậy, Đạo Hoàng chém xuống một đạo này, Âm Vực Ma Quân cũng giật mình kinh hãi. Đó là một loại cảm giác cực độ thất vọng, tại trong ấn tượng của mọi người, hoàng cấp cảnh giới vừa ra tay tất sẽ sinh ra khí thế bàng đại, địa động thiên kinh, nhưng một kích này của Đạo Hoàng lại rất là bình đạm, thực sự là chẳng thể nhìn thấy được chỗ nào lợi hại cả.

Chư nhân nhìn không ra, nhưng không đại biểu cho Độc Cô Vô Thương nhìn không ra, một đạo này của Đạo Hoàng thực sự là đã đạt đến đạo đạo đỉnh phong, một đạo kích xuất, cũng không có bất kì tia năng lượng nào phát tiết ra ngoài mọi kinh đạo đều đã uẩn hàm vào bên trong, càng lợi hại là ở chỗ - đao khí ngưng mà không tán, chẳng có một tia nào phát tán ra, đúng là sự ngưng tụ cực độ.

Độc Cô Vô Thương sắc mặt ngưng trọng, đó tịnh không phải là lần đầu ông ta giao thủ với Đạo Hoàng, hai người có thể nói là đều đã hiểu rất rõ đối phương, Đạo Hoàng thâm biết Độc Cô Vô Thương có một bộ Độc Cô Cửu Kiếm cơ hồ có thể phá hết mọi võ học trong thiên hạ, đối diện với vị võ giả kinh thế tuyệt tài này, bất kì loại chiêu thức nào cũng đã mất đi ý nghĩa, duy chỉ có dùng lực lượng phá thủ xảo, dựa vào sự cách biệt về công lực mới có thể có thu hoạch.

Thanh kiếm gỗ dài hai tắc tròn gnhệ nhàng vô bỉ, nhưng khi Độc Cô Vô thương chém xuống một kiếm lại nặng tựa thái sơn, mũi kiếm chấn động không ngừng dựa vào tốc độ mà mắt thường khó thấy, mỗi khi thanh kiếm gỗ tiến tới phía trước một phần, thân kiếm truyền lại những thanh âm trong trẻo, lòi ra một đạo thanh quang, khi thanh kiếm gỗ tiếp xúc với đao khí thì đã nổ tung ra thành mạt phẩn, nhưng một đạo này cũng cực tốc ảm nhiên trở lại, phần còn lại của đao khí thì bay qua hai bên thân của Độc Cô Vô Thương, gió nhẹ xua tán, căn bản không hề thương hại được đến Kiếm Ma.

Độc Cô Vô Thương thở dài một tiếng, khi tay trái lấy lại thanh kiếm gỗ thì nó đã hóa thánh đám bụi phẩn, sau đó tùy theo gió mà bay đi, phiêu tán đi.

“Hôm nay người thua ta không phải là người không bằng ta, mà là người không có thanh thần binh như ta, nhưng chuyện này không phải là cuộc tranh đấu tư nhân, nếu như đã nói không xong thì ta cũng chỉ đành ra tay thôi, Mọi thuộc hạ của Đạo Vực, xuất thủ!” Đạo Hoàng lạnh lùng quát lên một tiếng, đệ nhất thứ giao thủ, Đạo Hoàng đã có sự hiểu rõ hơn về thực lực của Độc Cô Vô Thương, cũng có thể nói là đã tìm ra đạo phá giải rồi, tuy vô pháp kích bại ông ta nhưng vẫn có thể can ngăn ông ta, khiến ông ta không dám động thủ, mà cũng chỉ cần như thế thì mục đích của Đạo Hoàng cũng đã đạt đến rồi.

“Chạy! Nhớ lấy – hôm nay – không được quay đầu trở lại!” Trì Thương đỏ hồng đôi mắt, hét lớn lên một tiếng, sau đó hướng về phía tây bắc mà bay đi, nhưng lại không ngờ là thanh âm vừa dứt thì lại thấy mấy ngàn đệ tử của Đạo Vực với bộ mặt lạnh lùng đã ngăn cản đường đi không biết từ lúc nào.

“Nếu như không có an bài vạn toàn, bổn hoàng làm sao dám để các người ngồi yên ở một bên!” Thanh âm của Đạo Hoàng lúc này truyền lại, chẳng khác gì một khối băng châm đâm thẳng vào tim của mọi người, đem một tia hy vọng cuối cùng của mọi người phá diệt: “Động thủ!”

“Ai dám động thủ, chết!” Một tiếng quát từ phía tây bắc vang lên, một đạo thân ảnh lướt qua hư không với tốc độ cực nhanh, người này nhất thân bạch y, sắc mặt lạnh tựa huyền băng, chính là Tây Môn Y Bắc – y đã xuất hiện. Trong thị tuyến của mọi người, y đạp chân vào trong hư không, loáng một cái đã lao tới bên trên những Dao Vực đệ tử đang mai phục, sầm nhiên nói: “Ta nói qua một lần, ai dám động đây, tất tử vô nghi!”

Dứt lời, Tây Môn Y Bắc đầu tóc tung bay, đạp bộ hư không, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cũng không thấy y có động tác như thế nào, tựa như một đạo kinh hồng phá không xạ đi, vừa xạ rồi lại hiện, khiến cho người ta có ngỡ là ảo giác.

Ba dát!

Trong mấy ngàn gã đệ tử Dao Vực đó, đột nhiên có mấy thân thể tách rời ra, phân thành mấy khối, rơi ra tung tóe

“Đừng có để ta nói tới lần thứ hai.” Tây Môn Y Bắc lạnh lùng nói, nhất thân áo bào trắng kêu lên phành phạch trong không trung, phong độ nhất thời vô song, nhưng chư nhân lúc này chỉ cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua, khôn hkhỏi toàn thân rét lạnh, không khỏi cùng nghĩ đến một ý niệm.

Người này – thật quá đáng sợ!

73. Chương 73: Âm Triều Dững Động

Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dao Hoàng một cách lạnh nhạt, sau đó hững hờ đáp: “Tây Môn Y Bắc!”

Tây Môn Y Bắc từng bước từng bước đạp bộ hư không, đi xuyên qua mấy ngàn gã Dao Vực đệ tử, nhưng nơi y sắp đi qua, quần người dày đặc liền tự động nhường đường, mỗi một người đều căng khẩn thần kinh, khủng hoảng nhìn vào Tây Môn Y Bắc, ngay cả thở cũng không dám thở to.

Tây Môn Y Bắc như đi vào chốn không người, xuyên qua các đám đệ tử Dao Vực, không nhanh không chậm đi tới bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, cùng với Độc Cô Vô Thương tạo thành một hàng, khiến cho Dao Hoàng cảm giác áp lực đột nhiên tăng lên.

Hai vị tuyệt thế cao thủ, lại thêm một vị Kiếm Hoàng đang sắp hồi phục, dù cho có tu vi như Dao Hoàng cũng không khỏi cảm thấy có chịu và uy hiếp.

“Các người đều là những cao thủ ở cảnh giới kiếm hoàng, chẳng lẽ đều muốn lấy hai địch một?” Dao Hoàng lạnh lùng nói.

Phần tóc trên trán của Tây Môn Y Bắc nhẹ tung bay, chậm rãi ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn chằm vào Dao Hoàng, trầm mặc một lát rồi lạnh lùng nói: “Nếu như thực sự xem bọn ta là cao thủ, mà không phải kẻ ngốc, thì không nên hỏi loại vấn đề này.”

Sắc mặt Dao Hoàng khê biến sắc, có chút xấu hổ, ý tứ của Tây Môn Y Bắc đã hiện ra rất rõ, người cũng đã đến tận cửa nhà của người ta mà giết chóc rồi, lí nào còn cái đạo lí không cho phép đối phương lấy hai chọi một?

Sắc mặt của Âm Vực Ma Quân cũng trở nên rất khó coi, trong lòng không ngừng chửi rủa: “Một cái Kiếm Vực vừa mới thành lập không lâu, lí nào lại có nhiều cao thủ đến thế? Bà mẹ nó, khi ta đến đây thì sao không có ai đề tỉnh ta một tiếng? Chỉ nói là có một tân phi thăng giả vừa tiến nhập Kiếm Hoàng Chi Cảnh mà thôi?!”

Ngay cả kẻ ngốc cũng thấy tu vi của hai người trước mắt đó tuyệt đối không kém gì Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kỵ, một Kiếm Hoàng có thể tiêu diệt cả mấy vạn người Dạ Tộc, thế ba vị Kiếm Hoàng thì có thể tiêu diệt được bao nhiêu người?

Mồ hôi lạnh từ trán của người Âm Vực Ma Quân và Ma Vực tứ tướng chảy xuống đầm dề, trên khuôn mặt thô quánh của Lô ma tướng cũng co rút lại: “Chẳng trách khi sắp bắt đầu đi thì Thủy ma lại đột nhiên quyết định không đi!”

Xung quanh trăm trượng của tòa Kiếm Các uy nghi sừng sững, khắp tứ phía đều đầy dẫy người, là Dao Vực, là Ma Vực, là Kiếm Các, nhưng ở trung gian thì lại tạo ra một khoảng trống bán kính ngàn trượng cự li. Bốn vị tuyệt thế cao thủ đứng thành thế đối lập, tại Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc dùng khí thể giáp công, Dao Hoàng cũng chịu đựng không thấu, khí thể một lần nữa tăng cao, chân khí khuấy động khiến cho hoàng sa cuộn lên cuộn cuộn.

Dưới sự cảm ứng của khí cơ, ba người ai cũng không dám vọng động, khí cơ của mỗi một người đều được điều động tới mức tối cao, nếu như có ai dám động dậy thì sau đó sẽ tiếp lấy một kích thạch phá thiên kinh, trong ba người nhất định sẽ có một người không chết thì cũng bị trọng thương. Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc liên thủ mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng dù sao thì Dao Hoàng cũng đã thành danh nhiều năm, tiến nhập vào hoàng cấp cảnh giới cũng không phải một hai năm gì, nếu như liều mạng đánh ra một kích, rất có khả năng là sẽ lưỡng bại câu thương, cũng có khả năng là sẽ kéo theo một người, vì thế hai người cũng không dám kinh cử vọng động.

“Đêm nay, rất là náo nhiệt ha! ...” Một thanh âm lạnh nhạt không kém Tây Môn Y Bắc vang lên từ phía sau đám đệ tử Dao Vực, chúng đệ tử Dao Vực đều giật mình kinh hãi, giương mắt nhìn lên thì thấy một nam tử áo tím mắt tím xuất hiện ở bên ngoài mấy trăm thước, ngón tay trắng bóc nhẹ nhàng vuốt ve một thanh tà kiếm màu tím, thanh kiếm này có thân kiếm nung úc như máu, không biết là đã nhiễm bao nhiêu máu mới có thể biến thành như thế.

Bỗng nhiên – tử bào nam tử thân hình đột nhiên nhoáng lên, hóa thành một đạo quang ảnh mỏng manh lướt qua trên đầu Dao Vực đệ tử, đến khi xuất hiện trở lại thì thanh kiếm đó đã nằm hằn trong tay và đang đâm thẳng vào lưng của Dao Hoàng

Tạiogna khi cảm giác người vừa rồi xuất hiện ở sau lưng, Dao Hoàng chẳng khác gì bị nhốt vào trong động băng. Chưởng môn của Tử Tiêu Kiếm Phái – Tử Hoàng, có thật lực không dưới Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kỵ, thành đạo đã mấy ngàn năm trước, người này vừa mới xuất hiện thì cơ hồ đã đạt đến Kiếm Hoàng Chi Cảnh, cực kì lợi hại, càng đáng sợ hơn là người này có tu vi cao đến vậy nhưng chẳng hề có phong cách của một cao thủ gì cả, có thể ám sát được thì tuyệt đối không trực diện tấn công! Hắn ta lĩnh đầu Tử Tiêu Kiếm Phái vừa mới xuất hiện thì tự nhiên sẽ tiếp thụ được sự quan chú đặc biệt. Dao Vực và Ma Vực đối với những thế lực được kiến lập từ tay cậu người ngoài từ trước giờ chẳng lúc nào không chiều cổ, nhưng hành động của Tử Hoàng khiến người ta phải giật mình, mấy trăm tràng chiến đấu lớn nhỏ với Tử Tiêu Kiếm Phái, nhưng chính diện giao thủ thì ít đến không thể ít hơn được nữa!

Ba người vốn đang bảo trì ở trạng thái cân bằng vi diệu, mắt thấy sự cân bằng này sắp bị Tử Hoàng phá vỡ, trong ba người tất sẽ có hai người bị mất mạng, thậm chí trong mắt của Tây Môn Y Bắc cũng lóe lên một tia sát khí cuồng bạo.

Khi trường kiếm của Tử Hoàng còn cách lưng của Dao Hoàng chưa đầy ba tấc cự li thì hai ngón tay thon thả như đã tồn tại từ tiền cổ đến nay liền cản ngăn trước Bắc Lạc Tử Tiêu Kiếm, hai ngón tay này chỉ nhẹ nhàng kẹp lại, thì thanh Bắc Lạc Tử Tiêu Kiếm trông chẳng khác gì bị kiếm thiết kẹp lấy, chẳng thể tiến thêm một thốn nào.

“Được rồi, Tử Hoàng chưởng môn, đùa giỡn cũng đến lúc hạ màn rồi, nên thu lại tay đi thôi!” Một thanh âm hùng hậu truyền tới, một khuôn mặt trẻ tuổi đập vào mắt của Tử Hoàng, không ngờ lại là Quân Tử Lan.

Tất cả mọi người đều bị kinh ngạc, dù là người trong Dao Vực cũng sững người ra, ai cũng không thể nghĩ tới, một Quân Tử Lan chỉ biết ý trượng vào phụ thân của mình là Dao Hoàng lại có thực lực như thế, chỉ dùng hai ngón tay lại có thể kẹp chặt lấy một kiếm ở kiếm hoàng cảnh giới của Tử Hoàng!

Quân Tử Lan lúc này có khí thể bất đồng với vừa rồi, đó là một loại khí thể mà thượng vị giả mới có, bá đạo mà uy nghiêm, ánh mắt lại càng toát ra thần sắc tang thương.

“Không ngờ là Dao Đế lại giá lâm, chẳng thể trách!” Tử Hoàng cười hì hì, thoát khỏi vô ngã ý cảnh, tay phải thu lại, thu lấy thanh Bắc Lạc Tử Tiêu Kiếm trở về.

‘Quân Tử Lan’ cũng tựa hồ tịnh không có ý ngăn cản nên cứ để Tử Hoàng thu trường kiếm về, sau đó đạm nhiên nói: “Phản tâm tư đó của người ta cũng biết, người hãy sớm thu lại đi. Dựa vào thật lực của người ít

dùng thủ đoạn vẫn hay hơn, suy nghĩ thử xem làm sao lại có thể nhanh chóng thắng nhập hoàng cấp cảnh giới như thế chứ.”

‘Quân Tử Lan’ vừa chuyển thân, đối diện với Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, mà quay lưng lại với Tử Hoàng nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên, chẳng chút lo lắng là Tử Hoàng lại nhân cơ hội này mà xuất thủ.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc lập tức cảnh giác lại, Tên Quân Tử Lan này đột nhiên đại biến thần sắc, tuyệt đối có thực lực đủ để uy hiếp bọn họ, tại thương khắc này nếu mà xuất hiện một nhân tố như thế, hai người tuyệt đối không nguyện ý.

Một cỗ vô biên kiếm ý đột nhiên triển khai, Phong Vân Vô Kỵ này giờ không có chút động tĩnh đột nhiên mở mắt ra, trong mắt bạo phát hai đạo thần quang, cỗ kiếm ý vô biên vừa rồi so với khí tức nguyên bản của Phong Vân Vô Kỵ cường đại hơn không ít.

Độc Cô Vô Thương lúc này trong lòng chộp động, bên trong cỗ kiếm ý này – ông ta cảm thấy một tia khí tức quen thuộc, đó là kiếm ý trong kiếm đạo của bản thân mình, trừ phi bản thân mình vừa chỉ mới dùng một chương để truyền kiếm nguyên vào đó, mà y đã có thể cảm ngộ ra được kiếm ý của bản thân mình?!! Vừa tưởng đến chỗ này, Độc Cô Vô Thương vừa kinh vừa hãi, đồng thời cũng phi thường chấn động: “Người này mới phi thăng bất quá cũng chỉ có bốn trăm năm, nhưng mà đã đột phá đến Kiếm Hoàng Chi Cảnh, thành tựu này quả không phải là ngẫu nhiên, có được phần ngộ tính như thế, đúng là kinh thể hải tặc.”

“Chậm đã...” ‘Quân Tử Lan’ từ trong kiếm ý của Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy một tia sát khí lẫn địch ý, liền vội vàng ngăn cản nói: “Ta có một đề nghị”

74. Chương 74: Thỏa Hiệp Của Hai Vực

“Người là ai? Đủ khả năng để đại biểu cho lập trường của Đạo Vực?” Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, mục quang lướt qua Đạo Hoàng, sau đó dừng lại ở bên trên thân thể của ‘Quân Tử Lan’.

“Bệ hạ hoàn toàn có khả năng đại biểu cho lập trường của Đạo vực bọn ta!” Đạo Hoàng đột nhiên mở miệng nói, chân khí vừa chuyển, dưới sự cảm ứng của khí cơ hai đạo kiếm ý từ Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương đồng loạt phát xuất, còn may là hai người biết rõ lúc này không phải là lúc động thủ, nên mau chóng thu lại ba thành khí kinh.

Đạo Hoàng vừa khai khẩu liền lập tức chém ra một đao, đồng thời lui về phía sau. ‘Quân Tử Lan’ đột nhiên chen ngang vào giữa ba người, đám người Phong Vân Vô Kỵ đại hãi, đang đứng lúc nghĩ người này giở trò, chuẩn bị thâm hạ sát thủ, thì lại thấy ‘Quân Tử Lan’ đột nhiên phát tay một cái, không những khiến cho hai đạo kiếm ý của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương dung hóa mà ngay cả một đao của Đạo Hoàng cũng nuốt chửng.

Ngạo nghễ đứng giữa ba vị tuyệt thế cường giả, ‘Quân Tử Lan’ chẳng hề có chút khó thở hay áp lực, phong phạm của cường giả triển lộ vô nghi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đạo Hoàng, nhưng Đạo Hoàng căn bản không có ý giải thích, chỉ quỳ một gối xuống trong không trung, cung kính nói: “Bệ hạ!”

Đột nhiên nhìn thấy màn kịch này, đừng nói là Phong Vân Vô Kỵ, mà ngay cả Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương cũng chấn kinh mãi không thôi, Phong Vân Vô Kỵ tuy đang trong tình trạng liệu thương nhưng lại biết được thân phận của Quân Tử Lan. Khắp cả thiên hạ, phụ thân lại quỳ gối trước mặt con trai, cái chuyện như thế này – trong mắt các phi thăng giả – đơn giản là không thể tưởng tượng được.

“Đứng dậy đi.” ‘Quân Tử Lan’ cao giọng nói, thần sắc rất là tự nhiên, ánh mắt chuyển hướng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Loại sự tình này, huynh hãy tự làm chủ.” Tây Môn Y Bắc truyền âm nhập mật nói với Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kị lại nhìn về phía Độc Cô Vô Thương, hai người đều là cao thủ có tu vi kinh thiên, lại có ý gia nhập Kiếm Vực, chuyện trước mặt quan hệ trọng đại, không thể không hỏi đến ý kiến của hai người.

Độc Cô Vô Thương gật đầu mỉm cười, ý từ là – tất cả đều tùy thuộc vào người, khôn ngoan phải hỏi đến ý của ta.

Ý tứ câu Dao Vực rất rõ ràng, trong vòng một vạn năm, hai bên không động binh đao, nhưng sao một vạn năm thì sao? Tình thế của tứ phương thế lực rất là vi diệu, hai phương ai cũng đều khó nói, một vạn năm sau, sẽ xảy ra tình huống như thế nào đây. Đối với Thái Cổ nhân loại đã tồn tại trên mảnh đất này từ rất lâu rồi, một vạn năm so với cả mấy ức năm mà nói thì ngắn đến có thể bỏ qua. Nhưng đối với bọn người Phong Vân Vô Kị mà nói, thì một vạn năm tuyệt đối là một khoảng thời gian đủ dài, chí thiếu cũng đủ cho Kiếm Vực đề thăng thật lực lên trên một tầng cao mới, có một vạn năm thời gian, Phong Vân Vô Kị có tin tâm sẽ khiến cho Kiếm Vực trở thành một phương thế lực thứ năm.

Phong Vân Vô Kị có ngạo khí, có ngạo tính, nhưng cũng không phải là không sáng suốt, nghe thấy kiến nghị của ‘Quân Tử Lan’, Phong Vân mở miệng nói: “Như ý nguyện của người, trong vòng một vạn năm, hai vực không còn là địch nhân nữa.”

‘Quân Tử Lan’ mỉm cười nói: “Rất tốt, kiến thức của Kiếm Hoàng đúng là khiến cho người ta bội phục, ta biết – một vài hành vi trước đây của Dao Vực, đã khiến cho người sản sinh hiểu lầm, nhưng hiểu lầm sớm hay muộn gì cũng sẽ tiêu trừ. Lần gặp mặt này, ta phi thường sao hứng, đợi chờ lúc chân chính hội diện với Kiếm Hoàng.”

Dứt lời, sắc mặt của Quân Tử Lan đột nhiên biến đổi, trên bộ mặt hồng hào, huyết sắc mau chóng thối lui, hai mắt nhắm lại, cổ khí thế của kẻ thượng vị tán tột rút đi, sau đó lại mở mắt một lần nữa, sắc mặt lần này của Quân Tử Lan lại biến đổi – là mang nhiên.

“Cha, chuyện này là sao, làm sao con lại ở đây?” Sắc mặt Quân Tử Lan trở nên mang nhiên, vừa nhìn thấy Độc Cô Vô Thương thì lập tức run lật bật, liên tục thối lui, đến khi chạy tới sau lưng Dao Hoàng thì mới dừng lại.

Dao Hoàng vuốt ve đầu tóc của Quân Tử Lan, sắc mặt lộ xuất thần tình phức tạp phi thường, sau đó vung tay lên nói: “Dao Vực đệ tử nghe lệnh, rút lui!”

Phong Vân Vô Kị dần dần có chút hiểu ra, lại nhìn thoáng qua Quân Tử Lan một cái, biết được vị thiếu niên này chắc là đã bị một vị cao thủ mà Dao Hoàng đã gọi là “bệ hạ” dùng thần thức cường hành khống chế thân thể, như thế mới cứu được Dao Hoàng. Người này ... có công lực thật cường hãn! Thần thức cũng rất là cường đại! Trước đây Phong Vân Vô Kị cứ nghĩ là bản thân tu luyện ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ nên về phương diện ý thức, trụ vị lão giả vô danh ở trong thủy lo của Ma Giới ra, thì chẳng còn có ai cường đại hơn bản thân nữa, nhưng lúc này y mới biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chí thiếu, Phong Vân Vô Kị tự nhận là bản thân vô pháp dùng thần thức từ ngoài ngàn dặm cường hành đoạt lấy thân thể của người khác.

Người đó là ai?... Dao Hoàng gọi hắn là ‘bệ hạ’, trừ phi hắn ta là Dao Đế? Một vị đế cấp đích thực là cường giả! Hoàng cấp dĩ nhiên là đã lợi hại rồi, đế cấp thì lại khủng bố đến mức nào? Trong lòng Phong Vân Vô Kị trăm vị tạp trần, đệ tử của bốn vực hùng hậu vô cùng, mặc dù bản thân đã lôi kéo được Tây Môn Y Bắc, Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương, Tử Tiêu Kiếm Phái ... miễn cưỡng cũng có thể tính là cường đại, nhưng vẫn không thể là đối thủ của bốn vực còn lại.

Người trong Dao Vực sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Dao Hoàng, lần lượt rút lui như thủy triều, cho đến khi rút đi hết thì Dao Hoàng mới cất bước rút lui, ba vị ... bốn vị Kiếm Hoàng thật sự là quá khiến người ta lo lắng, thần thức của Dao Đế vừa mới thu, rất khó nói là bọn họ sẽ không xuất thủ trong lúc này, sự bảo chứng của thế lực mới, rất khó mà tin tưởng cho được!

Quân Tử Lan vẫn đứng ở bên cạnh Dao Hoàng, đợi đến khi thấy Kiếm Vực tứ hoàng tịnh không có ý truy kích thì Dao Hoàng mới kéo theo Quân Tử Lan, sau đó tốc độ như thiểm điện lao thẳng về phía Dao Vực, sau khi đi được mấy vạn thước thì Dao Hoàng mới từ trong không trung hạ xuống, nặng nề ngã xuống đất, khom mình oa một tiếng rồi hộc ra một ngụm máu.

“Lão đầu tử, ông làm sao rồi?!!! Quân Tử Lan cả kinh thất sắc, Đào Hoàng là chỗ dựa của hắn, nhưng ông ta lại đột nhiên không ngừng học máu, dọa cho hắn ta kinh hoàng thất thổ.

Đào hoàng một tay đặt trên người Quân Tử Lan, đôi môi trở thành một phiến đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch cực độ. Nhìn lướt qua Quân Tử Lan, Đào Hoàng cười thầm nói: “Lan nhi, con thực sự tưởng rằng phụ thân là vô địch thiên hạ sao? Đối mặt với ba gã cao thủ hoàng cấp, có thể sống sót là may mắn lắm rồi ... đáng tiếc là Tử Hoàng lại chơi lên một đòn, một kiếm kia của hắn trông giống như bị cản lại nhưng kì thật bị thương chính vì một kiếm đó ... Lan nhi, phụ thân đã nói với con từ sớm, con cần phải chăm chỉ luyện tập để tăng cường thực lực, tình thế thiên hạ vô cùng vi diệu, bốn vực tùy thời đều có thể khai chiến, trong quá khứ còn có ‘Thánh Vực’ áp chế, nhưng nhiều năm qua, ảnh hưởng của ‘Thánh Vực’ càng lúc càng yếu đi, nếu lỡ như có một ngày vi phụ ra đi, ở cái thiên hạ cá lớn nuốt cá bé này, điều duy nhất khiến ra lo lắng là con! Con thực sự ... là đừng có tranh khí nữa, phải có đầu óc một chút, cần bốn không đến lượt con rat ay, nhưng con lại cứ đòi ra mặt, khiến cho vi phụ cũng không thể không đi theo! Thái Cổ lúc này nguy cơ bốn bề, dù là ở trong Đào Vực cũng luôn tiềm ẩn nguy cơ, hành vi của con mang đến cho vi phụ họa hoạn cực đại!”

Phốc! Càng nghĩ càng bức bối, Đào Hoàng lại cúi đầu phun tiếp một ngụm máu, máu đào dù sao cũng hơn cả ao nước lã, Quân Tử Lan dung một cánh tay không ngừng vỗ về trên lưng của Đào Hoàng.

“Phụ thân, người là Vực chủ của Đào Vực, chẳng lẽ còn có chuyện gì mà người không làm được hay sao?”

Đào Hoàng dần ổn định trở lại, nghe thấy thế liền cười thầm: “Vực chủ ... Vực chủ ... Vực chỉ cần một người là đủ rồi, lí nào lại cần ba người? ... Thôi, thôi được rồi, không nên nhắc đến chuyện này với con, dù sao thì thật lực của con còn chưa đủ, đến lúc đó chỉ có hại mà thôi, khi thời gian đến rồi thì tình huống chân thực của Đào Vực này sẽ hiện ra, tới lúc đó thì con sẽ biết ... Đi thôi! Nơi đây không thể lưu lại, chương môn của Tử Tiêu Kiếm Phái đúng là khiến người ta chẳng giám yên tâm.”

75. Chương 75: Kiếm Vực Tam Hoàng

“Sư tử, có cần phải truy theo hay không, y vừa mới chạy không xa.” Một nữ tử khác hỏi.

“Không cần, cái lão già Đào Đế kia cũng là một lão hồ ly, chúng ta dù chưa trực tiếp cùng hắn giao thủ nhưng cũng đã chứng kiến qua thủ đoạn của hắn ta. Phía trước – tất có Đào Vực cao thủ tiếp ứng hắn. Thôi được rồi, lần này cứ coi như mạng hắn hãy còn lớn, để hắn ta chạy thoát được lần này. Hahaha...” Nói xong thì cười lên, ba người kẻ vai đập không bay đi...

Bỏ qua cho Đào Hoàng quay trở về Đào Vực cũng chẳng sao, về phía bên này – chương môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái liền tiến tới nghênh tiếp, cười nói: “Thật không ngờ – Kiếm Hoàng lại có vốn lớn đến thế, một lượt liền mời được nhiều cao thủ đến vậy, ha ha, có ba vị cao thủ từ hoàng cấp trở lên tọa trấn, chuyện lập Kiếm Vực có thể thành công rồi.”

Phong Vân Vô Kị thầm biết trong lòng, vị chương môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái này chỉ sợ là đã sớm tiềm phục ở một bên, lặng lẽ quan sát sự tình phát triển, lần này xuất hiện cả hai vị cao thủ hoàng cấp trở lên, nên khiến cho y không khỏi giật mình, khiến cho kế hoạch của y loạn hết cả lên. Có ba vị Kiếm Hoàng, bất luận là nói như thế nào, muốn bảo hộ một thể lực chưa đủ một vạn người, hoàn toàn đủ sức. Chương môn Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái nhìn thấy Kiếm Vực tất không thể bị tiêu diệt nên mới thuận tay giúp đỡ một cái, nhằm lấy một món nợ nhân tình.

“Tử Hoàng chương môn, lần này đa tạ huynh đã viện thủ! Ngày sau nếu có chuyện muốn nhờ tới Kiếm Vực, ta tuyệt không chối từ.” Phong Vân Vô Kị cũng không tiện lộ trần sự việc, tiến lên cất tiếng hàn huyên.

Tử Hoàng cũng mỉm cười nói: “Huynh và ta là liên minh, tự nhiên là cần phải giúp đỡ lẫn nhau, Kiếm Hoàng nói đến những lời này quả thật là quá khách khí rồi.”

Hai người lại hàn huyên thêm vài câu, sau đó Tử hoàng tìm cơ ly khai.

Ám Vực Ma Quân thấy tình thế bất diệu, liền lảng lảng rời khỏi trước khi Đào Vực rút quân, Ma Vực không thể sánh với Đào Vực, bên đó còn có một vị Đào Hoàng áp trận, Ám Vực Ma Quân là người có tâm tư nhạy bén, tự biết Kiếm Vực chưa hoàng mà chĩa mũi kiếm về phía mình thì lần này khó mà thoát thân rồi. Vì thế

sớm đã bỏ chạy, quả nhiên – khi tiền chưởng môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái xong, những đệ tử của Kiếm Các lần lượt trở về. Phong Vân Vô Kỵ quay người lại thì chẳng thấy Âm Vực Ma Quân đâu cả, thì sắc mặt tức thì biến đổi, nghiêng rằng nó: “Gã này đúng là chạy rất nhanh, lần này để hắn ta chạy thoát, lần sau mà gặp lại hắn ta thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta.”

“Tây Môn huynh, Độc Cô tiền bối, lần này thật may mắn khi được các người giúp đỡ, nếu không – Vô Kỵ thật không biết phải ứng phó như thế nào, nói không chừng Kiếm Vực hôm nay chẳng còn lấy một ai. Cảm ơn các vị.”

Độc Cô Vô Thương bình thản nói: “Kiếm Hoàng không cần phải khách khí, chúng tôi đã đồng ý gia nhập Kiếm Vực, cũng xem như là một phần tử trong đó rồi, huống hồ cho dù chúng tôi tịnh không đồng ý gia nhập Kiếm Vực, nhưng bằng vào các người đều là người trong kiếm đạo, chúng tôi cũng tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn. Lần này mặc dù đã qua khỏi kiếp nạn, nhưng dù sao đi chăng nữa cũng sẽ chưa thể chấm dứt. Làm như thế nào để khiến mọi người trong Kiếm Vực đề thăng mới là chuyện Kiếm Hoàng nên nghĩ tới.”

“Vô Kỵ thụ giáo rồi.” Phong Vân Vô Kỵ thành tâm nói.

“Ừm, vị Dao Hoàng kia có tu vi quả thật không tệ, chỉ là vị thiếu niên kia ngay cả Dao Hoàng cũng phải cúi đầu nghe lệnh, đích thực cũng có chút cổ quái!” Tây Môn Y Bắc vẻ mặt trầm tư nói.

Phong Vân Vô Kỵ và Độc Cô Vô Thương đều chấn động.

“Người này ...chỉ sợ là võ công đã cao đến một mức độ kinh người” Độc Cô Vô Thương nói, vừa lúc Tây Môn Y Bắc nhìn sang, hai người đều nhìn thấy nỗi sợ từ trong mắt đối phương.

“ ... Hai vị, nếu như đã đến đây Kiếm Vực rồi thì cũng nên ở lại đây luôn, dù sao cũng dễ dàng chiếu ứng lẫn nhau.” Phong Vân Vô Kỵ thấy hai người đã đến đây, trong đầu liền nghĩ đến ý này, cất tiếng hỏi.

Độc Cô Vô Thương lắc đầu: “Ta đã ở chỗ kia một khoảng thời gian dài nên cũng đã quen rồi, nhất thời sửa đổi không được. Huống hồ gì còn có nhị đệ tử kia của ta nữa, mỗi ngày nó đều đến khiêu chiến vài lần, thời gian lâu dần, nếu như không đánh với nó mấy hiệp thì cũng không quen. Người của Dao Vực đã có lời hứa như thế thì thiết nghĩ cũng không dễ dàng gì huỷ đi. Ma Vực thì tạm thời cũng không có khả năng xuất thủ một lần nữa, Dao Vực đã đưa ra lời hứa trọng yếu như thế, chẳng biết Ma Vực có phản ứng ra sao. Người cứ lẳng lặng mà xem tình hình, không chừng – không lâu sau, Ma Vực cũng sẽ có phản ứng thôi.”

Tây Môn Y Bắc rất ít nói, biểu tình cũng vẫn là dạng lãnh mạc như thế, nghe thấy Phong Vân Vô Kỵ phát xuất tình cầu như thế thì đạm nhiên nói vài chữ: “Không quen cho lắm!”

Phong Vân Vô Kỵ thì lại biết được trong căn phòng bằng của Tây Môn Y Bắc, có treo một bức hoạ của một nữ tử, nhất định là người chí ái của y, vô số năm tháng ở chỗ đó nên đã sớm sản sinh cảm tình, vì thế cưỡng cầu cũng không được.

Hai người đã không nguyện ý, Phong Vân Vô Kỵ cũng không cưỡng cầu làm gì, lòng biết có thể có được sự giúp đỡ của hai người đã là quá tốt rồi, nếu quá cưỡng cầu ngược lại sẽ khiến long người không vui.

Hành động tiêu diệt Kiếm Vực của Ma Vực và Dao Vực có thể nói là hoàn toàn thất bại, trong trận chiến này tên tuổi của Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc bắt đầu oanh truyền khắp thiên hạ, ban đầu, ai cũng không biết nguyên lai trên mảnh đất Thái Cổ rộng mênh mang, sớm đã tồn tại hai nhân vật Kiếm Hoàng cường hãn đến thế.

Kiếm Vực có Phong Vân Vô Kỵ, Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc ba vị cao thủ kiếm đạo tuyệt đỉnh tọa trấn, lại kí kết công thủ liên minh với môn phái nổi danh gần đây – Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, nhất thời ngời lên vị trí vực thứ năm, không còn ai dám coi thường thế lực thứ năm do các tân phi thăng giả lập thành nữa.

Một vị Vực chủ của Ma Vực rốt cuộc cũng xuất hiện, Âm Hắc Đế Quân - người này tuy nhiên chưa hiển lộ chân thân, nhưng đã thông qua phái hệ tự do truyền lời: Ma Vực chúc mừng Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kỵ thành lập kiếm Vực. Hành vi lúc trước của Ma Vực chỉ là hành động mang tính tự phát của một số người trong Ma Vực, không hề liên quan gì đến lập trường của Ma Vực, Ma Vực hoan nghênh sự gia nhập

của Kiếm Vực. Ma Vực bảo chứng trong vòng một vạn năm tuyệt đối không có bất kì hanh vi nào đối địch với Kiếm Vực.

Theo sát sau Ma Vực, Tuyết Vực, Cửu U Vu tộc cũng thông qua phái hệ tự do biểu kì tiếp thụ sự xuất hiện của Kiếm Vực.

Một đám tân phi thăng giả chưa đầy bốn trăm năm nhưng lại có thể chống cự được sự công kích của những cao thủ mấy chục vạn, thậm chí là mấy trăm vạn năm, điều này thực sự khiến người ta khó lòng mà tin được, nhưng sự thật vẫn mãi là sự thật.

Theo sát ngay sau đó, chuyện Kiếm Hoàng của Kiếm Vực đã sang tạo ra ‘Ma Ha Kiếm Trận’ đã bị người trong phái hệ tự do moi móc được thông tin, đối với loại kiếm trận kì diệu có thể câu thông được với thiên địa chi khí, mọi người đều rất là có hứng thú, thậm chí là chương môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái sau khi biết được chuyện này thì đã từng phái sứ giả đến Kiếm Vực để nhằm có được khẩu quyết trận pháp của ‘Ma Ha Kiếm Trận’. Nhưng bị Phong Vân Vô Kị lấy cớ từ chối, trước khi chân chính hợp nhất, Phong Vân Vô Kị tuyệt đối không thể để đối phương biết rõ được tường tận về bản thân.

Kiếm Vực chi chiến, Kiếm Vực đã tử thương hơn ba trăm người, con số này khiến cho Phong Vân Vô Kị khó chịu phi thường, trong lòng không khỏi cảm thấy tự trách, tuy nhiên – sự tổn thất của Ma Vực cũng tuyệt đối không nhỏ.

“Sư phụ, phải chăng người vẫn còn những đệ tử đã chết mà thương tâm.” Trì Thương luôn xuất hiện đúng lúc, có nhiều khi Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy vị trí của Trì Thương là đệ tử của y, nhưng lại càng giống với bằng hữu hữu hơn.

Trên tầng thứ ba của Kiếm Các, Phong Vân Vô Kị phát hiện bản thân càng lúc càng thích nơi này, mỗi khi trong lòng buồn bã thì y mở cánh cửa của tầng thứ ba ra, đón gió lùa vào, lắng lặng ngồi một lát, một lúc sau thì tâm tình cũng rất là bình tĩnh.

“Kì thật mọi người trước giờ chưa từng trách cứ sư phụ.” Trì thương đứng ở sau lưng của Phong Vân Vô Kị, lắng lặng nói.

“Ta biết....” Phong Vân Vô Kị thời dài một tiếng, ánh mắt lướt qua không gian nhìn về phía xa, xa xa

76. Chương 76: Thánh Điện Lai Nhân

Kiểm nguyên cùng với nguồn chân khí thu được từ việc tu luyện ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ ở Ma Giới đồng thời vận chuyển trong nội thể, dùng thuật pháp nhất tâm nhị dụng cùng lúc thao khống hai phần tâm pháp vận chuyển, đúng là cực kì tốn lực.

Ba ba ba!!!

Một hàng xương cốt màu đen nhô ra khiến cho y phục sao lưng nhô to ra phía sau rồi đâm xuyên qua lớp áo của Phong Vân Vô Kị, khiến cho y trông chẳng khác gì một tên quái vật hình người, hung ác đến đáng sợ.

Mồ hôi lạnh từ trán Phong Vân Vô Kị tuôn xuống như mưa, nỗi thống khổ từ dị biến trên thân thể, người bình thường căn bản không thể tưởng tượng, càng khó khăn hơn là ma khí đã dẫn khởi lực bài xích của thể giới này. Phong Vân Vô Kị lần lượt khai phóng ma khí đang trói buộc bên trong cơ thể từng chút một, mỗi khi khai phóng một phần, lực bài xích của thể giới này lại càng cường đại thêm một lần, đợi đến khi lực bài xích của thể giới này đạt đến cực hạn của sự chịu đựng, Phong Vân Vô Kị cũng không khai phóng ma khí nữa, chỉ là không ngừng mượn lực bài xích của thể giới này để chùy luyện bốn thân chân lực, khiến cho nguồn kiếm nguyên trong thân thể càng thêm thuần hậu và thuần túy.

Qua mỗi một đoạn thời gian, sau khi cảm thụ được bản thân thích ứng với cường độ bài xích của thể giới thì y lại hướng đến phần lực bài xích càng cao hơn mà khiêu chiến, võ đạo vĩnh viễn không có điểm dừng

Chúng nhân tại kiếm các đều có thể cảm thấy ma khí dày đặc ở trên tầng thứ ba của Kiếm Các, không có một ai hiểu được đó là chuyện gì, cho đến khi Trì Thương vô ý tiến vào, thì mới nhìn thấy tình trạng tu luyện thống khổ này của Phong Vân Vô Kị.

Trì Thương lặng lẽ lui xuống, Phong Vân Vô Kị đang hăm nhập vào trong sự thống khổ do lực bài xích của thế giới nên căn bản không hề phát giác. Dưới sự thụ ý của Trì Thương, cơ hồ như mỗi một người đều biết, trên tầng thứ ba của Kiếm Các, tổ sư lại càng liều mạng tu luyện hơn mọi người nữa.

Mỗi một tháng, Phong Vân Vô Kị đều đi ra ngoài vài lần, sau khi trở về thì đều có cảm giác mệt mỏi đặc biệt, vừa tiến vào trong cửa, cũng chẳng thêm nói cái gì, lẳng lặng tiến lên tầng thứ ba của Kiếm Các, sau đó liền đóng chặt cửa lại, chỉ một mình ở bên trong. Ngẫu nhiên – có thể nghe thấy được tiếng gào thống khổ từ trên tầng thứ ba truyền xuống, mỗi khi đến ngày này, mọi người đều quan bế hết cả thủy lục thức, không ai dám nghe lấy tiếng gào thống khổ khiến người ta không nhẫn tâm đó.

Phong Vân Vô Kị cứ thống khổ mà rèn rỉ, nhưng trước giờ lại chẳng hề thấu lộ cho mọi người biết, mỗi khi đến ngày thứ hai trong lúc này, Trì Thương chỉ có một cơ hội duy nhất để tiếp cận Phong Vân Vô Kị, đều phát hiện thấy, trên sàn gỗ phẳng lì của tầng thứ ba đều rướm đầy vết máu đỏ hồng, Trì Thương đứng là không dám tưởng tượng, sự phụ – rớt cuộc là đã luyện công điên cuồng đến mức nào.

Trì Thương luyện công cũng ngày càng liều mạng hơn, sự liều mạng của Trì Thương khiến cho mọi người trong Kiếm Các cũng bắt đầu liều mạng tu luyện

“Thực lực, thực lực, thực lực, bọn ta cần thực lực, cần thực lực cường đại hơn” Trong lòng mỗi một vị chiến sĩ của Kiếm Các đều đang điên cuồng gầm thét, đối với khát vọng về thực lực, cơ hồ cả Thái Cổ cũng không có một ai có khát vọng cường liệt hơn người trong Kiếm Các nữa.

Thực lực hơi thấp một chút, nếu mà không nỗ lực thì làm sao đủ sức để sinh tồn.

Rốt cuộc mỗi lần đi ra ngoài, Phong Vân Vô Kị đã làm gì? Chuyện này thì cũng chỉ có Phong Vân Vô Kị biết mà thôi. Lực bài xích của thế giới có liên quan mật thiết với cường độ của ma khí trong nội thể, sau khi mức độ tích lũy của ma khí trong cơ thể Phong Vân Vô Kị đạt đến một trình độ nhất định thì lực bài xích của thế giới cũng không tăng thêm nữa. Nhưng muốn hanh chóng gia tăng thực lực mà không cần phải trải qua một thời gian dài, cách dựa vào lực bài xích của thế giới này chính là biện pháp tốt nhất mà Phong Vân Vô Kị có khả năng tìm được, chỉ cần ma khí sung túc thì lực bài xích của thế giới liền gia tăng vô hạn.

Hơn nữa, ở tại Thái Cổ thế giới mà muốn tìm cách gia tăng ma khí thì Phong Vân Vô Kị chỉ biết tìm đến những hung thú đã tồn tại mấy chục vạn, mấy trăm vạn hay cả ngàn vạn năm tuổi.

Mỗi một khi đạt được, đều cần phải trải qua một cuộc chiến đấu sinh tử, yêu thú trăm vạn năm, Phong Vân Vô Kị cơ hồ như muốn với tay là bắt được, nhờ vào Đệ Ngũ Kiếm Đả thì hoàn toàn có thể miểu sát, nhưng với cơn gục của Phong Vân Vô Kị thì trăm vạn năm công lực của yêu thú thì chỉ có thể dùng Hấp Tinh Đại Pháp chuyển hóa lại thành ma khí thuần túy thì chỉ có mấy chục vạn năm công lực mà thôi, còn lâu mới đạt đến nhu cầu mà y cần, vì thế nên càng về sau, Phong Vân Vô Kị càng dùng lấy đặc tính nhìn xuyên thấu đặc biệt của thần thức để tìm những Thái Cổ hung thú ở những nơi kín đáo hơn, sau khi đồ sát thì thu lấy nội đan, hấp nhiếp bốn thân ma khí để sử dụng.

Nhưng vấn đề chính là những hung thú ngàn vạn năm không những khó tìm mà bản thân lại càng cực kỳ cường hãn, dù cho với công lực một ngàn năm trăm vạn năm tu vi của Phong Vân Vô Kị và những hiệu dụng đặc biệt của kiếm hoàng cảnh giới nhưng muốn tiêu diệt một đầu hung thú ngàn vạn năm, cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì, dần dần – cần phải trải qua một phen huyết chiến mới có thể thành công, đó cũng là lí do tại sao mỗi một khi quay về thì Phong Vân Vô Kị lại mệt mỏi đến thế.

Trên bầu trời của Thái Cổ phần lớn đều phân bố dày đặc mây đen, nhưng trời lại không mưa, chỉ là rất ít khi tìm thấy mặt trời mà thôi. Lại một buổi sáng sớm bắt đầu, sau khi Phong Vân Vô Kị mượn lực bài xích của thế giới tu luyện hoàn tất thì đột nhiên cảm giác thấy một cổ khí tức quen thuộc nhưng đặc biệt.

”Ra đây đi.” Một Thanh âm bình tĩnh nhưng thương lão vang lên trong tai Phong Vân Vô Kị.

Tại sau khi chấn kinh lẫn bất ngờ vào lúc đầu, Phong Vân Vô Kị liền mở cánh cửa của tầng thứ ba ra rồi nhảy xuống phía dưới, sau đó lặn người trong không trung liền bay về phía xa.

Trên một tòa núi không cao lắm, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy vị tiếp dẫn sứ giả từ biệt đã lâu – Kiếm Nô.

”Ông không phải là đã chết rồi hay sao?” Phong Vân Vô Kị kinh ngạc nhìn vào lão nhân đầu bạc, cất tiếng hỏi: “Ta nghe nói ở vị diện trước kia của ta – khi phi thăng, tiếp dẫn sứ giả cũng nằm trong hàng ngũ bị

ngộ hại.”

Kiểm Nô cười khổ nói: “Đúng thế, tiếp dẫn sứ giả đúng là đã chết rồi, nhưng tịnh không phải là ta. Từ sau khi ta dẫn người đến Thánh Điện, thì Thánh Điện đã an bài cho ta một nhiệm vụ khác, còn vị tiếp dẫn sứ giả ở vị diện của người đã chuyển sang để tiếp dẫn vị diện khác rồi ... Ta nguyên bản đáng chết, nhưng may mắn đã thoát khỏi một kiếp nạn này.”

“Ta nghe nói, lần đó có sự tham gia của thiên sứ?” Phong Vân Vô Kị bèn hỏi, trong ngữ khí không khỏi mang theo chút sát khí.

“Người làm sao biết được? ... Ài, quỳen mắt, những phi thăng giả đó đều có thể tính là đệ tử của người rồi.” Lắc lắc đầu, Kiểm Nô càng cảm khái nói: “Quên nó đi, Thiên Đường quá cường đại, căn bản vô pháp đối phó.”

“...” Phong Vân Vô Kị trầm mặc không nói, y trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Ông làm sao có thời gian rảnh rỗi để đến đây, không phải là chỉ đến gặp người quen một cách đơn giản đến thế chứ?”

Kiểm Nô thần sắc phức tạp nhìn lướt qua Phong Vân Vô Kị một cái, có chút kích động nói: “Ta trước giờ chưa có bao giờ tự hào đến vậy ... thật đó, ta làm tiếp dẫn sứ giả lâu đến thế nhưng trước giờ, hay nói là chưa một khắc nào khiến ta cảm thấy cái nhiệm vụ đó trọng yếu và sùng cao đến thế. Người là sự kiêu ngạo của ta, hài tử à, ngay khi thấy người lần đầu, ta đã biết người và những người khác hoàn toàn bất đồng.”

“Mấy vạn người ... mấy vạn người a! Ta từ trước giờ chưa từng nghĩ qua, dù cho có là lúc toàn thịnh thời kì, cũng không dám tưởng tượng, một cái vị diện lại có thể sản sinh ra số lượng phi thăng giả trong một thời gian ngắn lại nhiều đến vậy, thật đó!” Kiểm Nô trong mắt có chút ướt át, lau lấy những giọt lệ còn vương trên mi, Kiểm nô nói tiếp: “Khiến cho người cười chê rồi, một lão đầu tử như ta, khôn gnờ lại thất thái trước mặt người như thế ... rất lâu rồi chưa trải qua loại cảm tình này rồi. Ài, nhiều năm qua, người là người đầu tiên khiến ta nhìn thấy niềm hy vọng của nhân loại ...”

Phong Vân Vô Kị chỉ nhìn Kiểm Nô, cũng không có cất ngang sự cảm khái của ông ta, bởi vì đột nhiên – Phong Vân Vô Kị cảm giác được, có lẽ - Kiểm Nô cũng là một loại người như mình.

77. Chương 77: Tam Tộc Chiếu Hội

Sau nửa ngày trời, Kiểm Nô rốt cục cũng bình tâm lại, khen thưởng nhìn sang Phong Vân Vô Kị, sau đó mở miệng nói: “Cao tăng của Thiên Đường và ma tộc đều đang chú ý đến Thánh Điện!”

“A?! ...” Phong Vân Vô Kị giật mình kinh hãi, không ngờ tới Kiểm Nô vừa lãnh tĩnh trở lại, đã mở miệng nói ra một tin tức đủ để khiến cho cả Thái Cổ chấn động.

“Bọn họ ... làm sao lại ... tại sao? Hử ...” Phong Vân Vô Kị nhất thời không tìm thấy từ nào để diễn tả.

Kiểm Nô cười cười: “Đó là công lao của người.”

Nhìn thấy sự chấn kinh lẫn nghi hoặc của Phong Vân Vô Kị, Kiểm Nô tiếp tục tung thêm một loạt thuốc nổ: “Cao tăng của ba tộc quan chú đến Thánh Điện, hoàn toàn là bởi vì người. Còn nhớ tới trước khi người phi thăng để lại một bộ ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ hay không? Thánh Điện cũng không ngờ tới, một bộ ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ không ngờ lại có ảnh hưởng lớn đến vậy. Ở cái vị diện mà người phi thăng, trong vòng mấy trăm năm đã lần lượt phi thăng từng đợt từng đợt mấy ngàn người, với tốc độ phi thăng như thế, khi Thánh Điện biết được tình huống này – cũng phải chấn kinh đến cực độ.”

“Thế cao tăng của ba tộc nói như thế nào?” Phong Vân Vô Kị đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí chẳng kinh chẳng sợ hỏi.

Kiểm Nô nhìn qua Phong Vân Vô Kị một cái nữa rồi nói: “Ba tộc, chủ yếu là Thiên Đường yêu cầu Thánh Điện đem hết những bộ ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ toàn bộ hủy hết, mọi phi thăng giả đều không được phi thăng đến Thái Cổ, nếu đã phi thăng rồi tất phải phế hết võ công của những người đó!”

“Cái gì?!!! Bọn họ không ngờ lại có loại yêu cầu quá đáng đến thế?” Cặp mắt của Phong Vân Vô Kị đỏn thời đỏ hồng lên, nghiêng răng kèn kẹt, những kêu răng rắc phát ra từ các đốt ngón tay.

“Đúng thế! Loại yêu cầu này thật sự là rất quá đáng!” Kiếm Nô ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không âm trầm nói: “Nhưng như quả không làm như thế, Thiên Đường uy hiếp sẽ phái thiên sứ đến để tiến hành triệt để hủy diệt!”

Một cổ kiếm ý cuồng bạo từ trên người Phong Vân Vô Kị bùng phát, kiếm khí nùng liệt nhưng táo bạo khiến cây bụi bay lên cuộn cuộn, càng là khiến cho đất đá cuốn vào bên trong. Đối mặt với kiếm ý cuồng bạo kia của Phong Vân Vô Kị, Kiếm Nô cũng không khỏi không thối lui mấy bước, kinh ngạc nói: “Không ngờ được, chỉ mới bốn trăm năm thời gian, công lực của ngươi đã tinh tiến đến thế này.”

Phong Vân Vô Kị cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt đến nỗi cả bàn tay đều trắng bệch, mái tóc đại phủ từ trên xuống, che lấy bộ mặt của y, nhìn không thấy biểu tình của y.

“Thánh Điện đáp lại như thế nào?” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị rất nhỏ, cũng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không hề thấy được bất kỳ ba động gì.

“Dưới sự nỗ lực cuối cùng của Thánh Điện, Thiên Đường đồng ý, ở vị diện của ngươi, một đám người đạt đến cảnh giới phi thăng cuối cùng đều có thể tiếp nhận bọn họ phi thăng, nhưng sau khi bọn họ phi thăng, cái vị diện đó buộc phải thanh tẩy triệt để, mọi bí thuật võ học đều phải bị thu hồi trở lại, những người có những ký ức liên quan đến những loại võ học đó đều phải bị xóa đi ký ức. Cái vị diện đó từ nay trở về sau sẽ không có bất kỳ phi thăng giả nữa. Đó là giới hạn cuối cùng của Thiên Đường.”

“Ông hãy để ta yên tĩnh một lát, ta nghĩ – ta cần phải suy nghĩ thật kỹ càng.”

“Được rồi, lần này ta đại biểu cho Thánh Điện thông tri cho ngươi biết, mục đích đã đạt đến, bước tiếp theo như thế nào thì công phải xem vào ngươi ... Hy vọng sau này chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại nhau, nếu như có thể giúp đỡ được chuyện gì, tất sẽ toàn lực giúp đỡ.” Kiếm Nô nói với giọng đầy thâm ý, sau đó từ ngọn núi hạ xuống, tiếp đó là lướt đi như cầu vồng.

Phong Vân Vô Kị tìm một phiến đá to, sau đó ngồi xuống, nhìn về phương xa, một lúc thật lâu sau mới đứng lên. Về mặt mê mang lúc ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một loại thần sắc kiên định, thân hình loáng lên, biến mất vô tung

“Tây Môn huynh, ta cần huynh giúp đỡ.” Tại can phong băng ở U Minh Phong, Phong Vân Vô Kị hướng tới Tây Môn Y Bắc đang lao đảo vì say rượu nói.

Phong Vân Vô Kị trên mặt có chút lo lắng, điều này làm cho Tây Môn Y Bắc giật mình tỉnh lại, từ ý nhất thời bay mất vài phần.

“Có chuyện gì rồi? Có chuyện gì cần ta giúp đỡ?” Tây Môn Y Bắc khoanh chân ngồi xuống, mắt khép hờ, một luồng tử khí nồng đậm như sương trắng từ đỉnh đầu bay ra, Tây Môn Y Bắc mở mắt ra một lần nữa, ánh mắt lóe quỳnh hâu thần.

“Ta cần phải trở về vị diện của mình một chuyến.” Phong Vân Vô Kị nói.

“Ý của huynh là ... muốn mượn lực lượng của ta để quay trở về đó?” Tây Môn Y Bắc nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị, không xác định nói.

“Đúng thế, chuẩn xác mà nói, thì ta hy vọng huynh có thể giúp ta đã khai thông đạo đến vị diện của ta. Ta nhớ – tựa hồ huynh đã từng quay trở về một lần, về phương diện này có lẽ là có kinh nghiệm.”

Tây Môn Y Bắc nghe vậy nhắm mắt lại, từ từ dựa vào tường, thở dài một tiếng nói: “Vô Kị huynh, không phải là ta không muốn giúp huynh, mà là căn bản không có biện pháp. Chưa hề đi qua cái vị diện đó, căn bản vô pháp đã khai vị diện thông đạo chính xác.”

“Cái gì!” Phong Vân Vô Kị tâm thần chấn động, căn bản không có liệu đến đáp án này.

“Chẳng lẽ không có biện pháp hay sao?”

Tây Môn Y Bắc trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu nói: “Biện pháp thì cũng có một cái, nhưng ở loại tình huống này, nếu như dùng biện pháp đã khai vị diện thông đạo ra mà thực hiện, kết quả chỉ có thể tùy

ý đã khai một cái vị diện thông đạo mà thôi. Có khả năng là Ma Giới, có khả năng là Thiên Đường, cũng có khả năng là những vị diện bất kì nào đó, tính đi tính lại cũng rất khó nói. Như quả có vận khí tốt thì nói không chừng có thể đã khai thông đạo đến vị diện của huynh.”

“Vận khí tốt? ...” Phong Vân Vô Kỵ cười khở, từ từ dựa vào vách tường lạnh như băng, nhìn lên một quả băng lăng móc trên căn phòng băng, trong lòng có chút khó chịu hỏi: “Chẳng lẽ – thực sự là không có biện pháp nào hay sao?”

Tây Môn Y Bắc lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu, đột nhiên quay đầu lại nói: “Còn có một biện pháp khác”

“Cái gì?”

“Huynh có thể tự mình lĩnh ngộ biện pháp đã khai vị diện thông đạo! ...”

“ ... Giữa lúc đã khai liên tiếp hai vị diện thông đạo, huynh cần thời gian bao lâu?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

Tây Môn Y Bắc kinh ngạc nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ, sau đó nói: “Đã khai vị diện thông đạo bất đồng với khi phi thăng, năng lượng tiêu hao lớn phi thường, dù là tu vi hiện tại của ta, cũng chỉ có khả năng mỗi một tháng đã khai một lần. Huynh cần phải dụng tâm để thể hội, trong vòng một tháng, ta cảm bốn vô pháp tự bảo vệ, càng đừng nói đến chuyện đã khai vị diện thông đạo một lần nữa.”

“Ta hiểu rồi.” Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu: “Khi nào chúng ta có thể bắt đầu.”

“Ngay bây giờ cũng được, bất quá – huynh tốt nhất là gọi Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương đến đây, sau khi ta đã khai vị diện thông đạo sẽ hư nhược phi thường.”

“Ừm.”

Phong Vân Vô Kỵ đi ra ngoài căn nhà băng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu, một lát sau một con chim lớn từ trên trời sải cánh hạ xuống.

“Đại điều, đi mời Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương tiền bối đến đây.”

Đại điều kia hét lên một tiếng cao vút, sau đó hóa thành một điểm đen, nhanh chóng biến mất tại chân trời
.....

78. Chương 78: Không Gian Thông Đạo

Phong Vân Vô Kỵ tiến lên nghênh đón, đem đại khái tình hình cáo tố lại cho Độc Cô Vô Thương, tình huống vị diện của Phong Vân Vô Kỵ, Tây Môn Y Bắc cũng là lần đầu tiên nghe thấy. Sau khi nghe Phong Vân Vô Kỵ tự thuật lại, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương đồng thời cảm khái một tiếng.

“Có vấn đề gì sao?” Phong Vân Vô Kỵ cất tiếng hỏi.

Độc Cô Vô Thương tán thưởng nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ, vuốt lấy hàm râu bạc mà nói: “Được lắm, người có thể tại lúc ba mươi ba tuổi mà đã phi thăng lên Thái Cổ, đích xác không phải là may mắn a. Một phần ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ mà đã khiến cho nhiều người như thế phi thăng lên Thái Cổ. Thật sự đúng là một kì tích, càng khó tưởng tượng hơn là bộ ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ đó lại có thể truyền biến khắp cả một vị diện, đúng là rất khó tin.”

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng: “Nhưng cũng tạo thành một cuộc giết chóc kéo dài hai mươi năm! ...”

“Giang hồ – từ trước giờ không hề thiếu đi sự giết chóc, nếu như không có ‘Diệt Ma Tâm Kinh’ của người thì vị tất đã không phát sinh một tràng đại giết chóc.” Độc Cô Vô Thương bình thản nói.

Tây Môn Y Bắc vẫn không nói gì, lúc này đột nhiên hạ giọng nói một : “Nếu lúc đầu đã biết như thế thì ... bọn họ có lẽ sẽ ở nơi này mà cùng uống rượu với ta rồi, ta cũng ... không có chịu tịch mịch đến thế này.”

Thanh âm của Tây Môn Y Bắc mang một cổ vô bì tịch liêu lẫn lạnh lẽo, hai người nghe thấy thế cũng không khỏi chấn động cả thân và hồn.

“Tây Môn huynh, nếu như huynh không hiểm, thì sao lại không đến Kiếm Vực của ta định cư cho vui?”

“Có lẽ nên như thế, khi ta ở tại nơi này ... chúng ta bắt đầu thôi.” Tây Môn Y Bắc bắt đầu sải chân bước đi, bay đến một nơi trống trải ở giữa sườn núi, trên không trung tuyết hoa phiêu lạc, Tây Môn Y Bắc dùng tay ấn vào trên thanh trường kiếm đeo ở hông.

Một cổ kiếm ý cực độ hàn lãnh nhưng ngưng tụ phát xuất, Tây Môn Y Bắc vẻ mặt lạnh lùng, bộ đồ trắng kêu lên phành phạch trong gió.

“Hãy xem cho tử tế!” Tây Môn Y Bắc chậm chậm nhắm mắt lại, tay trái nắm lấy vỏ kiếm, tay phải cầm vào chuôi kiếm. Phong Vân Vô Kị đem thần thức thi triển tới mức cực đại, bao phủ cả không gian, đồng thời mở to đôi mắt ra, cơ hội này phi thường hiếm có, muốn thấy một lần nữa thì cần phải một tháng sau mới được, nhưng cái mà Phong Vân Vô Kị thiếu nhất bây giờ là thời gian. Hành động thanh tẩy của Thiên Đường tùy thời đều có thể triển khai.

Choeng!

Khi một thanh âm trường kiếm rời khỏi vỏ, thân kiếm với phần bên trong của vỏ kiếm ma sát kịch liệt phát xuất ra thanh âm chói tai, sau đó một đạo quang hoa rực sáng từ kiếm của Tây Môn Y Bắc xuất ra, quang hoa rực sáng chẳng khác gì mười cái mặt trời cùng lúc xuất hiện. Quang mang xán lạn nhưng chói sáng khiến cho không gia chỉ còn lại một màu trắng, hoàn toàn không thể phân biệt được mọi vật xung quanh. Trong mắt chỉ nhìn thấy một phiến quang mang trắng xóa, bất đắc dĩ – Phong Vân Vô Kị mới nhắm mắt lại.

Vị diện thông đạo – Chuyện này quá là trọng đại, Phong Vân Vô Kị cơ hồ như phải dùng uy lực lớn nhất của mình để thi triển thần thức lướt qua lướt lại nhằm quan sát toàn bộ quá trình của Tây Môn Y Bắc.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, trong phản ứng của thần thức, chỉ thấy trước thân thể của Tây Môn Y Bắc ba trượng xuất hiện một cái hắc động to lớn bằng một thân người bằng không xuất hiện, hắc động này do vô số những đám mây chuyển động vòng tròn mà thành. Hắc động vừa hiện ra, một cổ cương phong từ trong động thổi tới, với công lực cao như ba người cũng không khỏi lão đảo lui lại mấy bước.

Tốc độ xuất kiếm của Tây Môn Y Bắc thật sự là quá nhanh, cơ hồ chưa đầy một cái chớp mắt, dựa vào sự cường hãn của thần thức, Phong Vân Vô Kị cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm ảnh sáng rực phát ra, lóe lên một cái rồi biến mất, căn bản vô pháp bắt lấy được. Lúc này Phong Vân Vô Kị mới biết trình độ kiếm thuật của một người không thích hiển lộ như Tây Môn Y Bắc đã đạt đến trình độ nào.

Phong Vân Vô Kị tại ngay khi cái hắc động đó xuất hiện liền phát xuất thần thức bao trùm lấy nó, từ bên ngoài vị diện thông đạo hướng vào bên trong mà thám tra. Tại sự cảm nhận của thần thức, bên ngoài vị diện thông đạo có một tầng năng lượng hào hàn nhưng cường đại và cực kì bất ổn định, loại năng lượng này phi thường đặc thù, không ngờ là lại có khả năng thôn phệ thần thức.

Phong Vân Vô Kị miễn cưỡng cố nén sự khó chịu đó, thần thức tiếp tục hướng vào phía trong mà thám tra. Càng vào phía trong, thần thức cảm ứng càng yếu đi, Phong Vân Vô Kị cảm giác thần thức chạm tới một tấm màng vô hình vô chất, khi thần thức của Phong Vân Vô Kị chạm đến tấm màng này, trong đầu oanh lên một tiếng, thần thức như thủy triều tự động lui trở về, bên tai nghe thấy một tiếng gầm cuồng bạo, một cổ khí tức âm ám ập tới trước mặt.

Bên tai truyền lại tiếng quát đầy phẫn nộ của Độc Cô Vô Thương: “Súc sinh to gan!”

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra thì đã thấy một quái vật tựa như một con trâu, trên đầu có hai chiếc sừng sắc nhọn uốn cong, hai mắt đỏ ngầu, dưới cằm còn có một bộ râu đang từ trong vị diện thông đạo lộ ra một cái đầu, trông bộ dạng – thì thân thể của nó tựa hồ cực kì bàng đại, hiện đang cố nỗ lực vùng vẫy nhằm thoát khỏi vị diện thông đạo.

Độc Cô Vô Thương điểm mũi chân một cái, sau đó nhẹ nhàng bay qua đó, một chưởng đánh ngay vào trán của ma vật đó, ma vật đó đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng thảm thiết, máu tươi từ các khiếu huyết chảy ròng ròng ra bên ngoài thân thể, thân thể bổ đầy vết kiếm, cặp mắt đỏ hồng cũng dần dần ảm đạm vô quang, rốt cục cũng nằm sóng soài bên trong vị diện thông đạo đó.

Vị diện thông đạo đó càng lúc càng nhỏ lại, rốt cuộc cũng khiến có ma vật đó nghiền nát, rồi dần dần biến mất trong hư không.

“Lực lượng hỗn loạn trong vị diện thông đạo cường đại phi thường, nếu như không thể đi hết vị diện thông đạo trước khi nó đóng lại, tất sẽ bị nó nghiền nát, dù cho là kim cương bất hoại thân cũng như thế.” Tây Môn Y Bắc hạ giọng nói, thanh âm đúng là có khí nhưng vô lực, một kiếm phá khai không gian thông đạo tựa hồ đã tiêu hao hết chân lực trong nội thể của y.

Phong Vân Vô Kỵ đang muốn mở miệng, thì đột nhiên sắc mặt biến đổi, điên cuồng quát lên: “Phá Diệt Đạo Chủ!”

Cơ hồ đồng thời, sắc mặt của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cũng đột biến, bên trong hư không, một cỗ thần thức cường hãn nhanh chóng ập đến.

“Bốn tọa đợi cái thời khắc này đã lâu lắm rồi, Tây Môn Y Bắc, bốn tọa đối với ngươi đã quá dung nhẫn rồi, lần này – sẽ cùng lúc thu thập các ngươi luôn một thể!” Một thanh âm bá đạo lần uly nghiền vang dội trong không trung.

“Thế thì thuận tiện tính luôn thù cũ hận mới giữa hai ta luôn đi!” Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, thần thức lại một lần nữa phá thể phát ra, hướng lên phần thần thức hạo hàn trên không trung mà lao đến.

“Đom đóm mà cũng dám tranh quang với mặt trăng, lần trước bỏ qua cho ngươi, nhưng lần này bốn tọa sẽ thành toàn cho ngươi!” Thanh âm kia quát lên.

“Khẩu khí đúng là không nhỏ!” Cơ hồ đồng thời, ngoại trừ Phong Vân Vô Kỵ ra, hai đạo thần thức cường hãn từ dưới đất bùng phát, hướng về đạo thần thức trên cao mà oanh kích.

Chỉ trong chốc lát bốn đạo thần thức mạnh yếu không đồng đều cùng va chạm tại một chỗ.

Ư ...!

Trong ý thức hải, bốn người cùng lúc phát ra một tiếng kêu rên đau đớn, nhưng trong hiện thực thì khoe miệng của Phong Vân Vô Kỵ, Độc Cô Vô Thương cùng Tây Môn Y Bắc ứa máu.

“Các ngươi ... không ngờ đều ở cảnh giới kiếm hoàng ... tốt tốt!!” Phá Diệt Đạo Chủ vừa dứt lời, thần thức liền nhanh chóng rút đi như thủy triều.

Mở mắt ra, ba người trong lòng hoảng sợ, tên Phá Diệt Đạo Chủ này ở vị trí xa đến thế – không ngờ lại có phần ý thức có thể đối kháng với thần thức của ba vị Kiếm Hoàng, ai có thể nói là hắn không hề có tổn thất gì, nhưng phần thần thức này đúng là khiến người ta kinh hãi không thôi.

“Tây Môn huynh, huynh” Phong Vân Vô Kỵ nhìn Tây Môn Y Bắc, nghi vấn hỏi.

Lau đi vết máu trên khoe miệng, Tây Môn Y Bắc dùng một tay khê đặt lên trên ngực, rồi lại ho ra một ngụm máu nữa, lần đầu tiên cười nói: “Đề phong bất trắc mà thôi, ở bên cạnh hổ, ta làm sao có thể không lưu lại một chiêu để đề phòng chứ?”

Ba người cùng nhìn nhau cười rồi lên, tương hồ đỡ lấy nhau mà bay về phía Kiếm Vực, trêu vào Phá Diệt Đạo Chủ thì dãy U Minh Phong này không nên lưu lại lâu, Tây Môn Y Bắc tháo bức họa treo trên căn phòng bằng xuống rồi bỏ vào trong lòng, thất lạc nhìn thoáng qua căn phòng bằng, mang theo tiếc nuối – rồi đi....

79. Chương 79: Vận Toán Dĩ Thôi Diễn

Độc Cô Vô Thương cũng đã trở lại huyết động ở ngọn núi kia, Phong Vân Vô Kỵ căn dặn Trì Thương có thời gian rảnh thì hãy trông coi phòng của Tây Môn Y Bắc, phải luôn quét dọn sạch sẽ bụi bặm, sau đó y cũng trở về tầng thứ ba của Kiếm Các, lẳng lặng khoanh chân ngồi xuống.

Trên lầu, khí tức của Tây Môn Y Bắc càng lúc càng yếu, càng lúc càng yếu, rồi cuối cùng biến mất trong cảm ứng của Phong Vân Vô Kỵ, chẳng khác gì trong tầng thứ tư của Kiếm Các không có lấy một ai.

Tình hình khi Tây Môn Y Bắc xuất kiếm một lần nữa hiện lên trong đầu, hai tay Phong Vân Vô Kị đan xen vào nhau, rồi đặt lại ở trên đầu gối, trong đầu một phiến không linh, một vầng quang mang xán lạn chẳng khác gì tuệ tinh lướt qua – một lần nữa xuất hiện trong đầu của Phong Vân Vô Kị, chu vi một phiến đen tối, duy chỉ có vầng quang mang xán lạn đó mà thôi.

Phong Vân Vô Kị không ngừng mô phỏng kiếm ý kinh nhân do một kiếm đó của Tây Môn Y Bắc phát ra, dùng thần thức trực tiếp nhiếp lấy hình tượng của đoàn quang mang đó làm căn bản, Phong Vân Vô Kị dựa vào tốc độ vận toán vượt xa người thường của ý thức cùng với năng lực nhất tâm đa dụng, tại ý thức hải không ngừng tiến hành diễn hóa và phân tích vầng quang mang xán lạn chẳng khác gì tuệ tinh đó.

Lúc mới bắt đầu, thì trong đầu của Phong Vân Vô Kị ngoài một phiến vô tận hắc ám ra, cũng chỉ có một đoàn quang mang chói lóa, dần dần – hư không như bị phân cắt làm mấy khối, ở bên cạnh vầng quang hoa đó hoành không lướt qua lại xuất hiện một vầng quang hoa, nhưng hình thái lại không giống nhau, tựa hồ như ngoại biểu đã nhạt đi không ít. Sau khi đạo quang hoa y như thế xuất hiện lần thứ hai, thì không lâu sau, ở bên cạnh lại xuất hiện một đạo quang hoa, nhưng ngoại biểu lại càng âm đạm hơn một chút.

Phong Vân Vô Kị không ngừng vận dụng thần thức cường hân để tính toán, diễn hóa kiếm ý của Tây Môn Y Bắc, vô số đạo quang mang chói sáng lần lượt xuất hiện trong đầu của Phong Vân Vô Kị, ý thức bị phân thành vô số phần, dùng những phương hướng có khả năng để phân tích và thôi diễn đạo quang hoa đó, mỗi một cách diễn luyện đạo quang hoa đó đều có phương hướng không giống nhau.

Bên trong đầu, quang hoa mỗi lúc một nhạt đi, kiếm ảnh trong đạo quang hoa đó cũng dần rõ ràng hơn một phần, bên ngoài ý thức, nội thể của Phong Vân Vô Kị lại phát ra kiếm ý càng dày đặc hơn một phần.

Bên trong ý thức chẳng có ngày tháng, chỉ có vô cùng vô tận diễn luyện, thôi đoán, với tốc độ nhanh nhất thôi diễn ra phần ảo diệu trong một kiếm. Phong Vân Vô Kị cơ hồ nhất tâm đa dụng, đồng thời vận chuyển cả vạn đạo quang hoa, hơn nửa số lượng còn đang không ngừng gia tăng. Dù cho cường độ ý thức của Phong Vân Vô Kị, khi đối diện với nhiệm vụ cực kì hao phí não lực này cũng có chút đuối không trôi, mấy vạn đoàn quang hoa – đột nhiên bắt đầu lắt lư.

Bất tri bất giác, tâm pháp khẩu quyết của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp cũng bắt đầu tự động vận chuyển, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh hơn, bất tri bất giác – một cổ chân khí nho nhỏ thoát li khỏi quỹ đạo vận hành nguyên bản, tiên nhập vào một đạo kinh mạch cực kì bé nhỏ, cực kì ít khi dùng tới, sau đó lại quay trở lại mạch lạc vận hành nguyên bản

Bên trong ý thức, chính cả ý thức không gian đột nhiên chấn động, thời gian cơ hồ như tĩnh chỉ, tất cả đều bất động, bao quát cả những quang đoàn rực sáng sung xích cả não vực. Một loại lực lượng thần bí đột nhiên tiến nhập vào bên trong, ngay thời khắc này, Phong Vân Vô Kị lại khôi phục ý thức, chứ không còn lơ đãng nữa, vẫn dựa vào bốn năng ý thức mà diễn hóa và thôi diễn quang chất của đoàn quang mang đó. Phong Vân Vô Kị đột nhiên cảm giác bản thân nắm giữ một lực lượng thần bí, lực lượng này khiến cho bản thân có thể lẳng giá lên trên không gian ý thức, dùng mọi loại nhãn quang lãnh mạc nhưng sắc bén quan sát cả mọi thứ trong cái không gian ý thức này.

Tầng tầng quang hoa đột nhiên như dần dần bị tước đi từng tia từng tia liễu nhiễu xung quanh, bên trong ý thức hải hạo hàn vô biên, vô số đoàn quang hoa biến mất, thay vào đó là cả không gian tràn ngập vô số thanh – kiếm!

Kiếm, một thanh kiếm rất phổ thông! Phổ thông đến không thể phổ thông hơn nữa! Nhưng Phong Vân Vô Kị lại biết được đó là một thanh kiếm chấn động nhân tâm – một kiếm đó của Tây Môn Y Bắc không ngờ lại là do mấy chục vạn thanh kiếm hợp lại mà thành, mỗi một thanh kiếm đều bao hàm những loại kiếm ý bất đồng.

Bên ngoài ý thức hải, trong tầng thứ ba của Kiếm Các, mắt bên trái nhắm chặt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên mở to ra, con ngươi màu đen nguyên bản trong mắt lại trở thành một phiến ngân sắc, lãnh mạc nhưng sáng suốt.

Trong ý thức hải, mấy chục vạn thanh thiết kiếm với kiếm phong chỉ về những phương hướng bất đồng dưới sự chú thị của Phong Vân Vô Kị – đột nhiên tụ lại làm một, hóa thành một thanh trường kiếm cổ phác,

thanh trường kiếm đó đột nhiên rung động, một kiếm tựa kinh lôi tức thì chém ra, kiếm hoa bạo thiểm, Phong Vân Vô Kị bức nó từ trong ý thức hải đi ra ngoài.

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra thì phát hiện tấm trường bào trên người đều đã hóa thành từng mảnh từng mảnh bay phát phơ, phiến gỗ trơn láng ở phía dưới cũng có hàng loạt những vết xước lằng lộn giao thác lại một chỗ, trông chẳng khác gì cỏ cây đang bị mưa gió vùi dập.

Đối với đủ loại quái trạng trên tầng thứ ba của Kiếm Các, thì chúng đệ tử sớm đã quen rồi, khi Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, thì phát hiện ngay cửa của thông đạo sau lưng đã có một bộ y phục đã được xếp gọn gàng ở đó rồi.

Phong Vân Vô Kị cảm thán một tiếng, biết là Trì Thương đã để nó ở đó.

Ài, có được đồ nhi như Trì Thương, trong lòng đúng là rất vui mừng. Phong Vân Vô Kị với tay hấp lấy trường bào, đem bộ trường bào này căng lấy trong tay, trong lòng rất là cảm động.

Thay xong y phục, Phong Vân Vô Kị từ kiếm các nhảy xuống, hướng xa xa biến mất.

Kiểm ý của một kiếm kia do Tây Môn Y Bắc phát ra liền lướt qua trong đầu, Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, sau đó lấy tay nâng lấy Đệ Ngũ Kiếm Đả mà chém ra một cái, một đạo quang hoa yếu nhược lóe lên, sau đó lẳng lẳng biến mất, chỉ có tiếng gió nhẹ lướt qua.

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, trong lòng hiểu được – biết được kiếm pháp là một chuyện, nhưng có thể đánh ra được hay không thì lại là mộ chuyện khác, muốn phá khai không gian bình thường đúng là cần phải chăm chỉ tập luyện, một kiếm đó của Tây Môn Y Bắc, xem thì tựa như lại rất giản đơn, nhưng sau lưng của sự giản đơn đó là những biến hóa tinh tế phức tạp đến không thể phức tạp hơn.

Lệ!

Một con chim lửa to lớn từ trên thiên không lướt qua, cái bóng của nó chep lấp thân hình của Phong Vân Vô Kị. Y liền đưa tay trái hướng lên trên hư không, đầu cũng không thèm ngẩng lên, chỉ chậm chậm la lên bốn chữ: “Hấp Tinh Đại Pháp!”

Con chim lửa trên thiên không nguyên lai đã bay được một đoạn cự li đột nhiên bị một cổ hấp lực cường đại đến khó có thể hình dung kéo xuống, liền trở thành con diều đứt dây lọt vào trong tay Phong Vân Vô Kị.

Cơ hồ như khi bàn tay trái của Phong Vân Vô Kị đụng vào móng vuốt của con chim lửa lớn đó thì con yêu cầm bằg đại đột nhiên kêu lên một tiếng kêu kinh khủng, sau đó thân thể liền sụp đổ xuống với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, những cộng lông trên thân thể vốn lấp lánh ánh lửa dần trở nên ảm đạm, mất đi ánh sáng, rồi trở nên cực kì khó coi.

Chỉ trong nháy mắt, con chim lửa to lớn kia đã biến thành bộ xương khô băng nắm tay nằm trong bàn tay của Phong Vân Vô Kị.

Hấp Tinh Đại Pháp – sau khi được Phong Vân Vô Kị không ngừng diễn hóa, chỉnh sửa, hoàn thiện, rốt cuộc uy lực cũng đã tăng thêm một bậc, không còn đơn thuần là một loại ma côn ghci hấp thu được ma khí nữa.

Dưới sự linh ngộ của một thiên tài như Phong Vân Vô Kị, Hấp Tinh Đại Pháp đã đạt đến mức độ phá vỡ sự cân bằng của trời đất – hấp thu sinh khí. Nhưng cả khắp thiên địa này, căn bản là có quá nhiều thứ nghịch thiên, nên thêm một bộ Hấp Tinh Đại Pháp cũng không hề gì. Vì thế, Phong Vân Vô Kị cũng không để trong lòng làm gì.

Hấp thu lấy năng lượng trong nội đan và sinh khí của yêu cầm, Phong Vân Vô Kị cảm giác gần đủ lực rồi, liền vung ra một kiếm trame xuống

80. Chương 80: Điền Cường Tu Luyện

Đối với một số ít yêu thú yếu nhược, Phong Vân Vô Kị chẳng thèm nhìn tới, bọn chúng bỏ chạy thì mặc chúng, nhưng những yêu thú cường đại có tu vi độ ngàn vạn năm tuy nhiên còn ở cách đó mấy vạn dặm nhưng thần thức càng lúc càng cường đại của Phong Vân Vô Kị đã bắt chắc lấy bọn chúng.

Lợi dụng lực bài xích của thế giới này, thông qua khoảng thời gian khổ tu kéo dài, sớm đã khiến cho cảnh giới kiếm hoàng của Phong Vân Vô Kị càng thêm vững chắc, khoảng cách vạn dặm chỉ một loáng là tới, không có bất kì yêu thu ngàn vạn năm nào có thể đào thoát được.

Mỗi một khi hấp thu lấy tinh hoa của một yêu thú ngàn vạn năm, Phong Vân Vô Kị liền phát xuất ra một kiếm, quang hoa mang theo đó càng lúc càng cường đại, tùy kiếm phát ra thì tiếng rì rào của sấm chớp cũng càng lúc càng lớn, sau mấy ngày liên tục khổ luyện không ngừng nghỉ, Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên là đã cảm giác thấy bản thân sắp thành công rồi.

Nếu Tây Môn Y Bắc có mặt tại nơi này thì nhất định cũng giật mình không thôi, trảm phá bình chương của không gian để mở ra vị diện thông đạo, mức độ tiêu hao chân lực chỉ có thể dùng hai từ khủng bố để hình dung. Nhưng Phong Vân Vô Kị thân hoà một bộ công quyết đoạt lấy thiên địa tạo hóa - ‘Hấp Tinh Đại Pháp’, mấy trăm vạn nhân tộc đã hi sinh tại Ma Giới, mấy chục vạn phần công quyết của ma công mới có thể đánh đổi lại được phần ‘Hấp Tinh Đại Pháp’, có uy lực như thế cũng là điều tất nhiên.

Set oanh!

Một đạo thiểm điện bổ dọc hư không, tạo nên một khe hở thông hồng trong các đám mây, thiên địa đột nhiên bừng sáng, sau đó lại trở về như cũ, trong sát na ánh điện quang đó lóe lên, cơn mưa tầm tã ập xuống đại địa thương mang, một nam tử ôm kiếm đứng thẳng trên mặt đất, ở bên cạnh thân thể của y là một bộ xương khô của một yêu thú đang nằm lẫn trong đất đá, bạch cốt âm sâm trông chẳng khác gì vật sống, nước mưa đập lên bộ xương khô đó vang lên tanh tách, bên trên bộ xương đó bùng phát tầng tầng bạch vụ.

Phong Vân Vô Kị mái tóc dài ướt hết, dọc theo thân thể mà hạ xuống, nước mưa không ngừng đập xuống trán, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, trong vòng mười thước căn bản vô pháp nhìn rõ mọi vật.

Một loại cảm giác cường liệt từ trầm tẩm trong tang tọng của Phong Vân Vô Kị, đó là một loại cảm giác trùng động muốn mau chóng xuất thủ, Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên là đã có cảm giác rồi, một loại cảm giác sắp thành công, nhưng y vẫn cực lực ức chế từng động xuất thủ, cảm giác kì quái trong lồng ngực càng lúc càng bành trướng, tựa hồ như muốn nổ tung ra.

Xuy!

Thời gian như chạy chậm lại cả mấy vạn lần, một đạo kiếm quang tinh tế từ trong lồng ngực Phong Vân Vô Kị xuất ra, đạo kiếm quang tinh tế kia không ngừng khuếch tán – cường đại, mũi kiếm đột phá không gian đi tới, mũi kiếm từng chút từng chút đột phá không gian, mỗi khi tiến lên phía trước một phần, chu thân sản sinh quang mang rực sáng càng cường đại thêm một phần. Nơi trường kiếm đi qua, không gian liền như mặt nước gợn sóng mà ba động, sau khi trường kiếm tiến được một xích thì thân kiếm bạo phát đoàn quang mang đã bao bọc lấy toàn bộ thân kiếm, quang mang sáng rực trong đêm trông chẳng khác gì vàng thái dương nổ tung ra, phát xuất quang mang chói mắt, trong vòng mấy trăm dặm trở thành một phiến trong suốt, sáng rực.

Tùy theo trường kiếm phần phần tiến về phía trước, thân kiếm dần dần biến mất, phảng phật như đã tiến nhập vào trong không gian khác rồi vậy, tiếp theo đó là chuôi kiếm cũng biến mất một phần, không gian ba động càng lúc càng cường đại hơn một phần, còn quang mang trên trường kiếm lại càng không ngừng bạo trướng, rốt cuộc trước thân thể của Phong Vân Vô Kị liền hiện ra một điểm xoáy màu đen, cần lúc càng lớn, cần lúc càng rộng, cương phong cuồng bạo từ trong lòng động không ngừng thổi ra.

Bồ đồ màu trắng của Phong Vân Vô Kị kêu lên phành phạch trong gió, nghênh đón lấy cương phong từ trong lòng động phát ra, rồi đột nhiên cười lên ha ha.

Ha ha ha.... Ta rốt cuộc cũng thành công rồi!

Lúc này Phong Vân Vô Kị một tay cầm kiếm, một tay đặt lên trên ngực mà án giữ, một kiếm vừa rồi đã không chỉ tiêu hao hơn một nửa hân khí trong nội thể của y, thật sự tiêu hao phần lớn chân khí trong cơ thể, cho nên bây giờ Phong Vân Vô Kị cơ hồ muốn di chuyển một bước cũng rất là khó khăn.

Cái hắc động kia thoát ảm thoát hiện trong màn đêm, một đầu kia của hắc động cũng ảm ước phát ra ánh sáng, nhưng tịnh không có bất kì thứ gì từ trong đầu bên đó chạy qua.

Thân thể mặc dù vô cùng hư nhược, bây giờ có lẽ chỉ cần một đầu hung thú trăm vạn năm cũng có thể dễ dàng tiêu diệt Phong Vân Vô Kỵ, bất quá điều may mắn là trong vòng ngàn dặm quanh đây – nhưng yêu thú trăm vạn năm sớm đã bị y tiêu diệt sạch sẽ, còn những yêu thú trăm vạn năm cũng đã bị mùi huyết tinh trên thân thể của y khiến cho bỏ chạy tứ tán, lí nào lại dám đến gần.

Ở bên cạnh vị diện thông đạo dạng lỗ xoáy, Phong Vân Vô Kỵ nằm ngửa lên trên mặt đất, hai tay đặt ở sau đầu, mặt nhìn lên trên thiên không, rồi lại cười lên ha hả, ầu nhiều ngày gian khổ, lúc này rốt cuộc cũng được hồi báo rồi....

Sau nhiều lần thử nghiệm, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng cũng nắm được cách mở ra vị diện thông đạo, trước mắt cái duy nhất còn chưa thí nghiệm là làm sao để xác định chính xác vị diện.

Phong Vân Vô Kỵ quay lại kiểm các không lâu, Trì Thương liền đột nhiên đi đến nghênh đón, trong tay đưa ra một bức thư: “Đây là bức thư của Tây môn tiền bối phân phù con sau một đoạn thời gian thì đưa cho sự phụ.”

Phong Vân Vô Kỵ cầm lấy rồi đọc lướt qua, bên trên chỉ có một hàng nhỏ: “Hồi ức về khí tức của vị diện.”

Phong Vân Vô Kỵ dùng ngón tay giữa nhẹ nhàng búng vào bức thư một cái, bức thư đó liền hoá thành cát bụi tan biến trong gió.

“Ta hiểu rồi, Trì Thương, cho gọi ba người trong đợt phi thăng cuối cùng, hơn nữa cần phải là người có uy vọng nhất trong môn phái đi tới đây. Ta cần có chuyện nhờ đến bọn họ giúp đỡ.”

“Đệ tử hiểu rồi, đệ tử sẽ đi làm ngay.”

Phong Vân Vô Kỵ sớm đã khảo lự chu toàn, dù sao thì cũng đã phi thăng hơn bốn trăm năm, những người biết được thân phận cơ hồ như đã chết hết rồi, nên rất khó chứng minh thân phận của mình, nhưng có những môn nhân mới phi thăng để chứng minh thân phận, thì mọi chuyện đều trở nên dễ dàng rồi, dựa vào thân phận sáng tạo ra ‘Diệt Ma Tâm Kinh’, thiết nghĩ sẽ có rất nhiều người sẽ nghe bản thân nói.

Rất nhanh sau đó, Trì Thương đã dẫn ba gã đệ tử đến, mỗi người đều là những thiên tài, y nhiên vẫn bảo trì dung mạo ba bốn chục tuổi. Phong Vân Vô Kỵ đem tình huống đại khái nói rõ ra cho cả ba người nghe, tính danh của ba người phân biệt là: Mạc Li Dạ - tiền chủ công môn nhân của Bắc Băng Kiếm Phái, Lãnh Nhược Thương - tiền chủ công môn nhân của Mộ Tử Kiếm Phái và Cổ Nguyệt Thiên - tiền nhiệm chủ công môn nhân của Nam Tinh Kiếm Phái.

Bắc Băng Kiếm Phái, Mộ Tử Kiếm Phái, Nam Tinh Kiếm Phái đều là những đại môn phái hiện tại ở vị diện của Phong Vân Vô Kỵ.

Cơ hồ tất cả các môn phái đều giảng dạy về chuyện tôn sư trọng đạo, sau khi Phong Vân Vô Kỵ đề xuất yêu cầu này ra, ba người đều nhiệt tình đáp ứng, lí nào lại có đạo lí cự tuyệt.

Ngày đó rốt cuộc cũng tới, dưới sự chú mục của chúng đệ tử Kiếm Các, vẫn là nơi sau khi phi thăng đặt chân đến. Phong Vân Vô Kỵ chém ra một kiếm, quang mang rực sáng hoành không loé lên, một hắc động xoáy thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Trì Thương, mọi chuyện của Kiếm Vực ta giao hết cho con, không lâu nữa ta sẽ trở về” Phong Vân Vô Kỵ hướng phía Trì Thương mà phân phù, thấy Trì Thương gật đầu thì mới dẫn ba người bọn Cổ Nguyệt Thiên đạp nhập vào trong vị diện thông đạo, động hkẩu sau lưng dần dần khép lại

81. Chương 81: Trở Về Chiến Trường

Vị diện thông đạo không ngừng súc nhỏ lại, Phong Vân Vô Kỵ tăng tốc hướng sang một đầu kia của thông đạo mà lướt đi, thân ảnh của ba người Cổ Nguyệt Thiên đã biến mất trước tiên ở phía trước, Phong Vân Vô Kỵ cũng đi tiếp theo sau đó, từ trong hắc động cao bằng nửa thân người mà bay ra, trước mắt liền trở nên khai lãng.

Một cổ khí tức quen thuộc truyền nhập vào trong mũi, Phong Vân Vô Kị không khỏi nhắm đôi mắt lại, hít sâu vào một hơi, trong lòng không khỏi kêu vang lên: “Ta – rốt cuộc cũng đã trở về rồi!”

Giết!

Đột nhiên hàng loạt những tiếng hò hét hỗn loạn truyền nhập vào trong tai, tiếp theo đó là trận trận cung tên vang lên, những mũi tên dày đặc sung xích cả không trung, Phong Vân Vô Kị tứthì kinh hãi, mở đôi mắt ra thì thấy ở phía dưới vô số chiến sĩ mang áo giáp ở hai trận doanh đang lao vào nhau mà giết chóc, ở dưới đất máu me đầm đìa, còn ở hai bên cung tiễn như ong vàng ồ ạt lao đến, bất quá xảo hợp là ở chỗ – Phong Vân Vô Kị hiện đang ở giữa hai quân giao chiến.

Mắt thấy hàng loạt mũi tên dày đặc sắp xạ tới, Phong Vân Vô Kị đột nhiên giang hai tay ra, đầu tóc tung bay, y phục kêu phành phạch, chỉ nghe một tiếng “Dừng!” vang lên, một trời mũi tên không ngờ lại bị ngừng ngay ở giữa không trung, Phong Vân Vô Kị dung hai tay phát ra một cái, cả ngàn vạn mũi tên đột nhiên hướng về hai phía khác mà bay đi, rồi biến mất bên trong thanh minh.

Phong Vân Vô Kị dung mục quang lạnh lung lướt qua phía dưới, phát hiện chính cả chiến trường đều tĩnh lặng trở lại, hai bên liễu mạng kích sát đột nhiên thu vũ khí lại, ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, ai ai cũng có biểu tình há hốc miệng mồm. Phong Vân Vô Kị đối với những chiến sĩ này căn bản không có hứng thú, mục quang lướt qua phía sau chiếc xe hoa lệ dừng ở sau lưng bên phải của các chiến sĩ, trên xe có một trung niên nam tử râu quai nón với cặp mắt bắn xạ hàn quang, đang dừng mục quang lại trên thân thể của mình.

Thần a!

Hàng loạt phiến hỗn loạn thanh âm từ khắp chiến trường vang lên, sau đó Phong Vân Vô Kị nhìn thấy vô số chiến sĩ, khom mình quỳ xuống, mang theo một cổ huyết tinh chi khí, Phong Vân Vô Kị chẳng có thời gian để lí tới nhưng binh sĩ phổ thông đó, chỉ nhìn về thiên không ở phía nam một cái, sau đó mau chóng bay đi, loáng một cái đã biến mất bên trên chiến trường.

Mắt thấy bản thân đã không còn nhìn thấy những giáp sĩ đó nữa, Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng lại, một cảm giác bất diệu xông thẳng vào trong lòng: Cổ Nguyệt Thiên đâu? Lãnh Nhược Sương? Mạc Li Dạ đâu? Bọn họ không phải bay trước bản thân chỉ có một bước thôi hay sao? Tại sao giờ lại không nhìn thấy nữa?

Phong Vân Vô Kị lập tức muốn quay trở lại đó để xem thử xem, nhưng nghĩ lại thêm một lần nữa thì đành bỏ qua, dung lấy thần thức kinh thể hải tặc của bản thân dù sao cũng tốt hơn. Nghĩ đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị liền phát ra thần thức, trong phương viên vạn dặm không ngừng lướt qua lướt lại, tuy nhiên điều khiến Phong Vân Vô Kị phát lạnh đó là trong phương viên vạn dặm này căn bản không có khí tức của ba người đó, đám người Mạc Li Dạ tốt xấu gì cũng là người đã phi thăng, sau mấy trăm năm tu luyện ở Thái Cổ cũng đạt được sự dễ thăng cực đại, công lực cao đến mức những người tu võ phổ thông vô pháp so sánh, điều này cũng đủ khiến cho bọn họ thoát li khỏi chiến trường rồi. Nhưng sau khi Phong Vân Vô Kị dung thần thức thám tra thì căn bản vô pháp tìm thấy tung tích của bọn họ, sau mấy lần thử lại, thấy không có kết quả thì Phong Vân Vô Kị chỉ đành bỏ qua.

Phong Vân Vô Kị nghĩ, chắc là lối ra của vị diện thông đạo không ngừng biến ảo.

Phong Vân Vô Kị cũng không lo, chỉ là phân tán mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại, trước mắt là cần phải ngăn cản những phi thăng giả đơn lẻ, cần phải tụ tập bọn họ lại một chỗ, sau đó mới tập trung phi thăng luôn thể, để tránh Thiên Đường lại giở trò trong lời hứa.

Phong Vân Vô Kị vừa suy nghĩ vừa bay lướt qua không trung, cự li vạn trượng loáng một cái đã bay qua, phía cuối chân trời, một tòa thành đập vào trong mắt, Phong Vân Vô Kị trong lòng rất là vui mừng, đúng lúc đang muốn qua đó xem thử, đột nhiên cảm giác thấy ở phía dưới có một cổ huyết tinh xông thẳng lên trên, Phong Vân Vô Kị không khỏi cau mày lại, y từ trên không hạ xuống, nhẹ nhàng tìm đến nơi có mùi huyết tinh nồng nặc đó.

Đó là một tòa núi xanh um tùm, phạm vi bao bọc của tòa sơn phong này lớn phi thường, trên đỉnh núi ẩn ước có mây khói liêu nhiễu, ở trên một con đường nhỏ ở dưới chân núi hiện ra hai dấu bánh xe in sâu vào trong đất, đi lòng vòng qua mấy gốc cây, rồi đi thẳng lên trên núi. Đi dọc theo dấu bánh xe lưu lại, Phong

Vân Vô Kị chậm chậm đi lên trên núi, đi được một đoạn thì thấy bên dưới đất, ở giữa rãnh của hai bánh xe xuất hiện những vết máu.

Cách đó mấy bước, Phong Vân Vô Kị tại nơi những hòn sơn thạch rớt xuống, phát hiện một cụ thi thể đã bị đá làm cho phần thân toái cốt, cả khối đá đều ướt đầm máu khô. Đi thêm về phía trước mấy bước nữa, một thi thể của một nam tử khoác trên mình một bộ đồ võ sĩ màu lam, mặt đầy thần sắc kinh sợ, nằm lộn lộn trong đồng đá vỡ, một thanh trường mâu xuyên thấu thân thể của y, khiến cho thân thể của y cố định ở bên trên đồng đá vỡ.

Càng đi vào sâu hơn, thi thể càng lúc càng nhiều, trên con đường nhỏ một bên là vách núi, một bên là vách núi mây khói mờ mịt, rất là hiểm tuấn. Bên trên vách núi đó phân bố đầy vết kiếm lằng lộn, một vài lá cờ tàn phá của một vài môn phái bất đồng găm hỗn loạn trên con đường nhỏ. Tiến thêm mấy bước, một chiếc xe ngựa màu đen đang móc lên trên một cây tùng to lớn ở gần vách núi, dưới đáy của chiếc xe ngựa đã hoàn toàn vỡ nát, cách đó không xa là một con ngựa đã chết, từ trong kiệu xe vươn ra một cánh tay trắng toát thắm đầy máu.

Càng tiến sâu vào trong, thi thể càng lúc càng nhiều, các loại lá cờ với nhiều màu sắc khác nhau rơi vãi trên đường, đó tựa hồ như là những tiêu chí của các kiếm phái trong giang hồ, đoạn kiếm tàn đao vượn vãi khắp nơi, đến chỗ nào cũng có dấu vết của một cuộc chiến thảm liệt, đi tiếp vào sâu hơn, một tình huống hỗn chiến xuất hiện trong đầu của Phong Vân Vô Kị, đầu rơi máu chảy, xác nằm khắp nơi, khi Phong Vân Vô Kị dừng bước thì thấy trước mắt đã là một bờ vực sâu thăm thẳm, dưới bờ vực mây khói liêu nhiên, cương phong lướt qua, vụ khí chấn động, phía đối diện là một tòa sơn phong rộng rãi lúc ẩn lúc hiện.

Thần thức cường đại vô thất phát xuất, bắt đầu truy tìm trong phạm vi trăm dặm, quả nhiên là có rất nhiều thi thể mang trang phục cùng một môn phái, dĩ nhiên là đã trở thành một đồng thịt, khó có thể phân biệt được diện mục của các thi thể, dưới sự cảm ứng của thần thức, Phong Vân Vô Kị thấy được mấy đoạn xích sắt nối hai bên ngọn núi với nhau lúc ẩn lúc hiện, nếu như không phải thần thức của Phong Vân Vô Kị cường đại vô bì, thì khó có thể phát hiện cho được.

Nhẹ nhàng đưa một chân ra tra thám một cái, thấy chân đã đạp lên trên một vật thật, ở bên dưới chân vang lên những tiếng do xích sắt va chạm, Phong Vân Vô Kị đạp chân lên trên xích sắt trông chẳng khác gì mặt đất, dù cho hai bên có cương phong trùng trùng, xích sắt có chấn động như thế nào đi chăng nữa, Phong Vân Vô Kị lại chẳng có chút dao động, vẫn ổn định hướng về phía đối diện mà đi.

Chưa đi được mấy bước, trong lòng của Phong Vân Vô Kị khẽ chớp động, sau đó hạ cúi người ngồi xuống bên trên đoạn dây xích nhìn xuống thì thấy ở giữa các mắt xích có chen vào một bàn tay, bên cạnh đó là một cụm lông màu xám tro. Phong Vân Vô Kị lấy phần lông đó lên xem thử thì trong lòng không khỏi cảm thấy kì quái, phần lông mao này trông chẳng khác gì một vật ở trên thân thể của quái thú, làm sao lại có thể xuất hiện ở nơi này? Trừ phi khi những người này đến đây có mang theo loại quái thú nào bắt được trong thâm sơn cùng cốc để hân thưởng hay sao?

Vị trí ở phía trước dần mỏng đi, một ánh đèn le lắt từ phía trước chiếu tới, Phong Vân Vô Kị điểm mũi chân một cái, liền như mũi tên rời cung, lao thẳng về phía ánh đèn truyền lại

82. Chương 82: Sơn Trang Thảm Án

Bên trên sơn môn vòng cung có treo một tấm biển, trên đó có ghi bốn chữ “Minh Dạ Sơn Trang”, Phong Vân Vô Kị vừa bước chân tới thì đã nghe thấy một tiếng quát lên: “Nạp mạng đây!”

Một thanh trường kiếm lưu chuyển hàn quang đột nhiên từ bên cạnh ập tới, Phong Vân Vô Kị đại nộ, kiếm hoàng ý cảnh phát động, thanh trường kiếm đó vừa tới cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy ba tấc thì đột nhiên dừng lại, sau đó cùng với người mang kiếm bay ngược lại về phía sau, nặng nề va vào trên sơn thạch, vị lão giả râu bạc đó nhếch đầu qua một bên rồi từ trên thạch bích hạ xuống.

Tiến về phía trước hai bước, tình cảnh trước mắt tức thì khai lãng, tuy nhiên – lướt mắt nhìn quanh tình cảnh bên trong Minh Dạ Sơn Trang thì Phong Vân Vô Kị không khỏi hít sâu một hơi lạnh, đây chẳng khác gì một tràng tu la địa ngục, thấy chất thành đồng cũng không đủ để hình dung thảm trạng ở nơi này.

Đến nơi đâu cũng đều thấy tình trạng như vừa xảy ra một trận nổ lớn, những lâu các cổ phác của sơn trang dĩ nhiên đã sụp đổ, đó tuyệt đối là những võ giả ở cảnh giới phi thăng mới có thể làm được, bên trên những bức tường đổ nát, một chiếc đèn đỏ treo trên nóc nhà, ánh đèn mà Phong Vân Vô Kị vừa rồi mới nhìn thấy chính là do ánh đèn này phát ra.

Dưới ánh đèn đậm hồng đang lẳng lặng phát sáng, càng khiến cho cái sơn trang này tăng thêm một cổ thảm đạm huyết tinh chi khí, Phong Vân Vô Kị nhìn lướt qua cả sơn trang một lượt, không nỡ nhấn tâm để quan sát nữa, toàn bộ đều là những tử thi với tình trạng chết rất thê thảm, người vừa rồi cũng chỉ là còn một hơi thở, bị bản thân chấn động một cái liền mất mạng, chỉ từ kiếm cương mà lão giả phát ra thì Phong Vân Vô Kị có thể nhận định người này là một võ giả sắp phi thăng rồi, trên thân thể của y đầy đầy những vết thương trí mạng, dù cho y không đánh trả lại, lão giả đó chắc chắn cũng sẽ chết.

Phong Vân Vô Kị tịnh vô ý mà du ngang qua, nên trở lại đường cũ mà trở về, tu võ giả – đạt đến cảnh giới phi thăng, cũng đã có thể bay lên trên không trong một đoạn thời gian nhất định, nhưng không lâu cho lắm, nếu như đã trở về vị diện, Phong Vân Vô Kị cũng không muốn quá kinh thế hãi tục.

Một tiếng lướt sắc nhọn đột nhiên từ bên dưới dây xích sắt truyền lên, trong lòng Phong Vân Vô Kị có hơi giật mình, thần thức của y tịnh không hề tra thấy người này.

Một hắc y nhân che mặt từ bên trong đám khói dày đặc lao ra, thân thể xoay vòng vòng, trường kiếm trong tay mang theo kiếm quang thô quán, kêu vun vút hướng về Phong Vân Vô Kị, đó rõ ràng là Bác Kiếm Thuật rất cao minh!

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, chẳng chút e sợ, hơn nữa trên thế giới này còn chưa có người có thể thương hại đến y, dù có thì chỉ cần dùng vũ khí là kiếm thì vĩnh viễn không thể giết được y.

Phất ống tay áo một cái, Phong Vân Vô Kị đem kiếm khí quán nhập vào trong chiếc áo trắng, đạo kiếm quang bích lục thô quán kia tức thì dừng lại, tên hắc y che mặt kia cũng không thể tiến thêm được bước nào nữa.

Người này thân khoác bộ đồ dạ hành, chỉ lộ ra hai con mắt nùng liệt sát khí, tay phải buông thanh kiếm này ra, thân thể lộn một vòng trong không trung, sau đó lấy từ hông ra một thanh chủy thủ óng ánh màu xanh của độc dược, sau đó đâm thẳng vào cặp mắt của Phong Vân Vô Kị chẳng khác gì độc xà.

“Điều trùng tiểu kĩ!” Phong Vân Vô Kị chẳng hề xem đó ra gì, cho dù là bị vũ khí có độc đâm trúng, đối với những cao thủ Thái Cổ với tu vi đoạt thiên địa tạo hóa mà nói thì cũng dễ dàng bức xuất chất độc này ra khỏi nội thể.

Chỉ là nhẹ nhàng đưa ra hai ngón tay, Phong Vân Vô Kị dùng tốc độ càng nhanh hơn tên hắc y để kẹp lấy thanh chủy thủ đó, hai ngón tay dụng lực một cái, chủy thủ liền vỡ vụn, lần lượt rớt xuống.

Hắc y nhân rút cuộc cũng lộ ra thần sắc khẩn trương, hai chân đá ra nhằm lấy thế để bay ngược trở lại, nhưng Phong Vân Vô Kị lí nào lại để cho y dễ dàng bỏ đi đến thế, tay phải liền thuận theo cánh tay cầm chủy thủ của hắc y nhân mà phất lấy một cái xuống phía dưới hông, theo đó đạo đạo kiếm khí cũng phát ra.

Dựa vào tu vi hiện tại của Phong Vân Vô Kị, phóng mắt cả vị diện này, đã đạt đến mức kinh thế hãi tục như thế nào, chỉ là nhẹ nhàng phất qua một cái, tịnh không có dụng tâm, nhưng phần y sam từ trên tay đến phần hông của hắc y nhân liền rách tung ra, lộ ra phần da thịt trắng bóc và mềm mại.

Bên tai truyền lại tiếng rên của một nữ tử, hắc y nhân này dường như có tu luyện một loại kì học ngự lực nào đó, trên cánh tay vẫn mềm mại như cũ, nhưng Phong Vân Vô Kị dám khẳng định, hắc y nữ tử này tất nhiên là đã thụ nội thương không nhẹ.

Võ công của nữ tử này đúng là phi phàm, sau khi học ra một ngụm máu tươi thì xoay mình tiến vào bên trong đám khói dày đặc kia, Phong Vân Vô Kị bỗng nhiên cũng muốn truy theo, nhưng đột nhiên cảm giác thấy dưới chân núi có một đám người đang đi lên, nhớ lại mục đích của chuyến đi này, nên y không muốn dây

dựa với những chuyện cừu sát trong giang hồ, liền đằng không bay đi, biến mất bên trong bầu trời, ẩn ước – bên phía dưới truyền lại một tiếng kinh hô.

Hạ xuống một con đường vắng người, bên cạnh một cây cùg cao to, sau đó đi dọc theo lối đi vào cổng thành, Phong Vân Vô Kỵ chỉnh sửa lại y phục trên mình, sau đó giả làm một người lữ trình hướng vào bên trong thành mà đi

Thanh Tùng Thành.

Nhân vì những núi rừng chung quanh có quá nhiều cây tùng mà nổi danh, trên tường thành lâu năm, đội đội sĩ tốt cầm lấy vũ khí mà hành tẩu, cánh cửa cao mấy chục trượng mở ra, hai đội sĩ binh mang theo vũ trang toàn thân triển khai làm hai hàng đứng nghiêm tại ngay cổng, bên tường thành gần cổng có dán rất nhiều hải bộ công văn, rất nhiều thứ đã trở nên vàng khè rồi.

Khi Phong Vân Vô Kỵ đi đến dưới cổng thành, thì một nha dịch đang cầm lấy một tấm hải bộ công văn kiểm tra những khách lữ hành đang tiến vào trong cổng thành.

“Người, đứng lại!” Một tên nha dịch nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ bước đến gần, liền giơ tay kêu lên.

Đợi đến khi Phong Vân Vô Kỵ đi tới, tên nha dịch đó liền lấy một tấm quan văn mở ra, sau đó đối chiếu với Phong Vân Vô Kỵ, một lúc lâu sau, mới xua tay nói: “Đi đi!”

Phong Vân Vô Kỵ bình thản đi lướt qua tên nha dịch đó, bên trong Thanh Tùng Thành rất là náo nhiệt, người người đông đúc, quán trà, tửu lầu, đều được dựng từ đầu đường bên này đến cả cuối con đường.

Giá!

Đột nhiên một đám người ở đằng xa truyền lại một trận tao động, một đại hán giang hồ diện mao hung hân cưỡi một con ngựa cao to từ một đầu kia lao tới, vừa la lên vừa vung cây roi trong tay để đánh những người qua đường, những nơi y đi qua, người người té ngã ồ ạt.

“Bắt lấy hần ta, hần ta là yếu phạm trên hải bộ công văn! Cả nhà Tần thị ba trăm nhân khẩu đều do hần ta giết hại!” Phía sau đại hán đó là một đám bộ đầu trẻ tuổi đang truy theo, trong tay không ngừng vũ lộng công văn.

Đại hán đó đột nhiên kéo lấy dây cương khiến cho con ngựa đột nhiên vung vó trước, hí lên một tiếng, đại hán chuyển đầu ngựa sang rồi dừng ngựa lại, cười lên một cách hung ác nói: “Mao đầu tiểu tử, ta xem ra đúng là ngươi mới hành nghề không lâu, không ngờ lại không biết được Độc Hành Đại Đạo ta”

“Ít nói lời thừa thải thôi! Giết người dền mạng, bắt quản người là ai, Lâm bộ đầu, người này võ nghệ cao cường, mau đi theo ta bắt lấy người này.” Đám bộ đầu trẻ tuổi lập tức bao vây lấy đại hán đó, rồi rút ra Ngũ Hổ Đoạn Môn đao ra, người lĩnh đầu vừa cảnh giác nhìn sang đại hán, vừa hướng về đám nha dịch phía sau yêu cầu giúp đỡ.

Nhưng đám nha dịch ở trước cổng lại cứ xem như là không thấy, không những thế, tên bộ đầu đó còn tìm ra một lí do để kéo hết huynh đệ vội vàng đi ra chỗ khác.

Tên tráng hán kia vừa nhìn thấy đám nha dịch ở cửa đều đã đi hết rồi, ngay cả sĩ binh cũng né sang một bên, liền đối với đám bộ đầu trẻ tuổi bao vây xung quanh mỉm cười hung ác nói: “Nhìn thấy hay chưa, muốn ra mặt thì cũng phải nhìn rõ hình thể nghe chưa, các người truy đuổi cực nhọc, lão tử không muốn dây dưa với các người, nhưng các người lại không biết sống chết, thì lão tử chỉ biết thành toàn cho người mà thôi.”

Keng! Tên tráng hán đó rút ra một thanh đao từ bên hông, rồi mỉm cười hung ác lao về phía đám nha dịch kia

83. Chương 83: Giang Hồ Hỗn Loạn, Thiên Hạ Hỗn Loạn

Lão bách tính ở xung quanh ngay khi phát giác thấy cuộc truy đuổi này phát sinh thì đã lần lượt tránh xa, từ đằng xa quan vọng lại nơi đó. Ở trên tường thành, đám thủ vệ sắc mặt như thường trông chẳng khác gì là không thấy cả. Tên đại hán đó giết hết mấy tên nha dịch, cười lên ha hả một tiếng, lấy y phục bên trên những thi thể nằm dưới đất mà lau cho sạch, sau đó nhảy lên trên ngựa, vỗ vào mông ngựa mà bỏ đi.

Phong Vân Vô Kị từ đầu đã lạnh lùng quan sát màn kịch hỗn loạn vừa rồi, bách tính khắp tứ phía cũng lãnh mạc như thường, đối với những loại chuyện như thế này thì đã sớm nhìn chẳng thấy làm lạ nữa, hiển nhiên những chuyện như thế này cũng không phải phát sinh một hai lần gì. Phong Vân Vô Kị nguyên bản muốn ra tay cứu lấy những người này nhưng nghĩ lại thì đành thôi, dựa vào bốn tính của bọn họ, thì dù có thoát được lần này thì cũng không thể thoát được lần sau, cứu được nhất thời chứ cứu không được cả đời, huống hồ, từ thần sắc của đám người bên cạnh mà nhìn thì có lẽ đã xem quen rồi, nên ra tay cứu một lần thì bản thân cũng dấy vào những phiền phức không đáng có. Hơn nữa, trước khi phi thăng thì bản thân cũng không có hảo cảm với bọn quan phủ, người trong giang hồ lúc nào cũng có nguyên tắc cố gắng hết sức để không dây dưa với quan phủ, tên đại hán đó tuy đáng ghét, nhưng dù sao cũng là người trong giang hồ.

Phong Vân Vô Kị dọc theo con đường tiến về phía trước, chưa được mấy bước thì đột nhiên quay đầu lại nhìn, liền thấy đại hán vừa chạy ra khỏi thành lại đột nhiên bay ngược vào bên trong, thân thể trong không trung hộc ra một ngụm máu tươi, thân thể phân bố đầy vết kiếm rất sâu, huyết dịch tẩm ướt cả một nửa thân thể.

Đại hán đó kêu lên một cách thảm thiết, nặng nề dạp xuống mặt đất, mặt hướng xuống dưới, nằm bệt xuống dưới mặt đất. Thân thể không ngừng run rẩy, hai tay chắp lại run rẩy nói: “Tiểu nhân có mắt mà không biết thái sơn, không biết chư vị đại tiên đã đến, xin đại tiên tha mạng cho tiểu nhân! ... Đại tiên tha mạng!”

Ngạo khí nguyên lai của tên hán tử này đã mất tăm ở đâu mất rồi, hiện giờ trông chẳng khác gì một con trùng đáng thương, thân thể không ngừng run rẩy, đầu gối bành bạch xuống dưới mặt đường mà van xin.

Bên ngoài cửa thành vang lên hàng loạt tiếng chân ngựa đề vó, hốt nhiên nghe thấy một tiếng kêu thanh thúy vang lên, một thanh trường kiếm lao đi vun vút như chớp giật, xẹt từ bên ngoài thành tiến vào, tên đại hán kia vừa mới ngẩng đầu lên liền bị thanh trường kiếm đó xuyên qua bên ngực, cắm phập vào trên mặt đường.

Một nam tử sắc mặt lãnh tuấn, nhất thân trường bào từ bên ngoài thành bay vào, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái dưới mặt đất, rồi phiêu lãng hạ xuống phía trước thân thể của tên đại hán đó, nhẹ nhàng rút lấy thanh trường kiếm đó ra.

Sau lưng nam tử đó là mấy trăm kiếm khách có y phục đồng dạng đang lặng lẽ đi đến bên cạnh thân thể của y, người lĩnh đầu vùng tay lấy ra một tấm kim bài, sau đó kêu đình lên một tiếng, găm vào trên mặt đường, trên đỉnh đầu của tấm kim bài hình vuông có một lỗ móc đang treo hai quả chuông, bên trên kim bài có khảm hoa văn tinh mỹ, chính là được viết theo lối

chữ triện: Khoái Kiếm Môn.

Tấm kim bài này vừa mới xuất ra, bách tính chu vi liền phát xuất ra trận trận kinh hô, từ lâu đang mở cửa liền đóng lại, những canh cửa mở trên đại nhai đều lần lượt lò ra một cánh tay, đem cánh cửa đóng lại, nguyên bản trên con đường người qua người lại đông đúc tấp nập trở nên thanh lãnh.

Tên nam tử lạnh lùng liếc qua kẻ duy nhất còn đứng ở trên đại nhai – Phong Vân Vô Kị, ý tứ trong nhãn thần biểu lộ vô nghi: Khoái Kiếm Môn giải quyết chuyện riêng, những người nhàn rỗi, xin đừng chen tay vào.

Người này tự thị bản thân tu vi bất phàm, cũng có thể nhìn thấy được Phong Vân Vô Kị thân mang tuyệt học, chỉ là vô pháp tra thám nông sâu, một cánh tay phát lên, mấy trăm bạch y kiếm khách liền nhẹ nhàng lao lên trên không trung, bay về phía một căn phòng ở trong một tòa lầu gần đó, sau đó thì biến khỏi mắt của Phong Vân Vô Kị.

Nơi nào có người, thì nơi đó có giang hồ, mà trong giang hồ trước giờ lại không thể thiếu được cừu sát.

Phong Vân Vô Kị nhìn sang nơi những bạch y kiếm khách đó biến mất, sau đó hướng về đầu bên kia của con đường mà đi.

“Chuyện chủ yếu – là cần phải tìm cho được ba người bọn Cổ Nguyệt Thiên, sau đó là đi đến tam đại môn phái, thông qua tam đại môn phái để chứng thực thân phận của mình, rồi mới bắt đầu áp chế các phi thăng giả, cuối cùng - - những người có khả năng phi thăng thì phi thăng, chỉ có như thế thì mới có thể giảm mức tổn thất hạ xuống mức thấp nhất.” Phong Vân Vô Kị vừa bước đi vừa suy tính trong lòng.

Cảnh còn đây mà người đã đi đâu, chính là để chỉ tình cảnh hiện tại ở Thanh Tùng Thành, đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì nó đã trở nên rất là lạ lẫm, càng đừng nói đến những môn phái mới như Mộ Tử, Nam Tinh hay Bắc Băng, trăm tính ngàn tính, rồi lại cũng phải bắt đầu lại từ đầu, tưởng đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị không khỏi thở dài một hơi.

Ba!

Một đạo bạch ảnh từ bên trên hạ xuống, Phong Vân Vô Kị này giờ vẫn trầm trầm trong suy tư, không chút lưu tâm, biến cố đột nhiên phát sinh, trong lòng cũng không khỏi có chút kinh hãi, ngón tay trên bàn tay phải nhẹ búng ra một cái, đạo bạch ảnh đó tức thì chẳng khác gì mũi tên rời cung đâm sầm vào bức tường đối diện.

Phong Vân Vô Kị nhìn rõ lại một cái, thì thấy đám kiếm khách lạnh lùng lúc này đang đả đầu lung tung ở trên không trung, hiển nhiên là cuộc giao chiến đã sắp kết thúc, chỉ còn lại những con cá tàn tạ đang vùng vẫy.

“Không tự lượng sức!” Trên mái ốc truyền lại một tiếng quát lạnh lùng, sau đó mấy đạo nhan ảnh từ trên không lướt qua.

Phong Vân Vô Kị cũng không thấy có động tác như thế nào, thân hình đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh ốc, mấy trăm cụ thi thể của đám kiếm khách áo trắng lúc này chất ngang dọc trên tầng đỉnh, thanh kiếm nguyên bản cần phải đối phó với địch nhân nhưng lại tự cắm vào trên thân thể của mình.

Dù là sớm đã liệu như thế, Phong Vân Vô Kị cũng không ngờ được, những vị kiếm khách bá đạo phi thường kia không ngờ lại bị người ta đồ sát sạch sẽ đến thế. Huyết dịch sần sần tạo thành một dòng chảy nho nhỏ nhũ xuống phía bên dưới, tiến nhập vào bên trong tử lâu, giọt máu nhỏ lên trên bàn phát xuất tiếng tích tích, lọt vào trong tai Phong Vân Vô Kị rất là rõ ràng.

A!

Một tiếng rên khe khẽ truyền tới, Phong Vân Vô Kị có hơi ngạc nhiên, không ngờ rằng trong đám tử thi lại còn có người sống, mũi chân nhẹ điểm lấy một cái, Phong Vân Vô Kị lướt qua mấy cụ tử thi, tại một nơi có năm cụ thi thể nằm chồng chất lên nhau, hiện ra một khuôn mặt trẻ trung còn non sữa.

Một thanh trường kiếm xuyên qua ngực trái của y, Phong Vân Vô Kị lướt mắt qua thì đã nhìn thấy, vị thiếu niên này đúng là may mắn phi thường, thanh trường kiếm đó chỉ lướt qua tâm tạng, chỉ cần nhích qua một chút thì y đã thành một cụ tử thi rồi, tuy nhiên không đâm vào tâm tạng nhưng cũng chẳng có gì khác biệt - - nếu như không gặp phải Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị đưa ra hai ngón tay kẹp vào thanh kiếm trên ngực của y, rồi rút về theo đường cũ của nó, một điểm kinh mạch cũng không hề bị tổn thương thêm. Phong Vân Vô Kị vừa rút kiếm ra, thì bàn tay điểm chỉ như bay, liên tục điểm mấy lượt trên ngực của vị thiếu niên đó, ngăn cản máu từ trong chảy ra.

Nhẹ nhàng đặt tay lên trên ngực của vị thiếu niên đó, đồng thời thâm nhập một cỗ nội lực thì nghe thấy vị thiếu niên này hét lên một tiếng, thân thể đột nhiên bật dậy, há miệng phun ra một ngụm máu tụ.

Oa!

Vị thiếu niên đó mở mắt ra, nhìn thấy những thi thể trước mắt, trong mắt trở thành một phiến ướm át, nhưng lại chẳng hề khóc ra tiếng, chỉ là không ngừng rơi lệ, Phong Vân Vô Kị đưa tay kéo y đứng dậy nhưng lại bị y cự tuyệt.

Thiếu niên đó đứng dậy, chậm chậm chuyển thân lại ở trên đỉnh ốc, nhìn lấy hết những tử trạng thê thảm của những người đó, nước mắt trong mắt lại chảy xuống càng mau, nhưng trên mặt của y lại chẳng thể nhìn ra chút biểu tình nào, dù là căm hận cũng không có.

“Nếu như sư môn trưởng bối của ngươi đã không còn nữa thì – từ nay trở về sau, ngươi hãy đi theo ta”

Bên tai của vị thiếu niên đó vang lên một thanh âm cuốn hút, y xoay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, chỉ lẳng lặng không nói

84. Chương 84: Di Cô Của Khoái Kiếm Môn

Phong Vân Vô Kị đưa lấy thanh Đệ Ngũ Kiếm Đả đưa ra, cánh cửa đó đang bị đóng lại thì cũng không hề đóng lại được nữa.

“Không biết là giờ đây có đầy nữa hay không?” Hai ngón tay búng ra, một tấm ngân phiếu có giá lớn phiêu nhiên xạ tới, cắm chặt vào bên trên cánh cửa. Tấm ngân phiếu này là do Phong Vân Vô Kị tùy ý kiếm được ở Minh Dạ Sơn Trang, tuy nhiên là đã tiến nhập vào cảnh giới tích cốc, không cần ăn uống, nhưng dù sao thì Phong Vân Vô Kị cũng vẫn còn những kinh nghiệm trước khi phi thăng, biết được có tiền thì muốn sai thần khiến quỷ cũng đều được, rất nhiều chuyện khi đã có tiền rồi thì lại làm rất dễ.

Quả nhiên, tiểu nhị còn chưa kịp lên tiến thì một thanh âm thương lão ở bên trong khách sạn đã vang lên: “Đỡ y tiền vào đi.” Nghe khí thế của thanh âm này thì hiển nhiên là chủ phòng quỹ rồi. Chủ phòng quỹ nếu như đã lên tiếng rồi thì tiểu nhị cũng không dám ngăn cản.

Phong Vân Vô Kị bước chân vào trong cánh cửa, vị thiếu niên ở thân sau cứ lẳng lặng mà tiến vào theo.

“Một gian phòng thượng hảo, tìm một thầy lang đến đây, hơn nữa giúp vị huynh đệ này tẩy rửa một phen, sau đó thì chuẩn bị một bàn rượu thịt thượng hảo, ta nghĩ tấm ngân phiếu đó đủ để trafe tiền rồi chứ.”

“Vị đại gia này, cái đó” Vẫn là thanh âm của tiểu nhị, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn, thì lại thấy tên tiểu nhị đó đang dùng một tay đang cầm tờ ngân phiếu, không biết làm như thế nào mới ổn.

Phong Vân Vô Kị tùy tay búng ra một đạo chỉ khí, cánh cửa vang lên một tiếng cốc, sau đó tấm ngân phiếu liền rời khỏi cánh cửa, mắt của chủ phòng quỹ đột nhiên bừng sáng.

“Tiểu nhị, mau dẫn hai vị khách quan này đến một căn phòng thượng hảo để nghỉ ngơi.”

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên trên lan can của lầu hai có một hàng nam tử ăn mặc theo lối giang hồ, trong mắt lóe lên một đạo quang mang lãnh lệ, hàng loạt tiếng bước chân truyền đến, khách nhân trên nhị lầu lần lượt biến mất vô ảnh vô tung, tiếp sau đó là hàng loạt tiếng đóng cửa vang lên.

Hành tẩu giang hồ mà, có lẽ võ công không cao, nhưng cũng có một hai chiêu đặc biệt, nếu không thì cung không thể sống lâu được. Chiêu này của Phong Vân Vô Kị sớm đã khiến cho những kẻ có quỷ trong lòng biết rằng món hàng này có gai.

Tiểu nhị đi trước tiên, hai người Phong Vân Vô Kị đi ở đằng sau, tiến vào trong một căn phòng giản đơn nhưng dễ chịu. Kì thật vết thương của vị thiếu niên này cơ bản là đã đỡ rồi, chỉ là còn chút ngoại thương mà thôi, nhìn vết thương thấy có chút ghê rợn nên Phong Vân Vô Kị mới kêu đại phu cho an toàn.

Một lát sau, một lão tử lưng đeo thùng thuốc đi tới, kiểm tra lại cho vị thiếu niên đó một phen, rửa sạch vết thương, thoa thuốc, rồi dùng dây chỉ khâu đoạn vết thương đó lại. Từ đầu chí cuối, ánh mắt của vị thiếu niên đó vẫn là một phiến mang nhiên, cũng không kêu đau, cứ để cho vùi lang trung đó mặc sức mà làm.

Lão lang trung đó thực hiện một hồi, sau đó cầm lấy tiền, phân phù những chuyện cần chú ý rồi mới đi. Không lâu sau, phục vụ viên trong khách sạn đã mang lên mấy con gà nướng, một bình rượu, một đĩa thịt chim, một đĩa đậu phộng, cùng với mấy món rau.

“Nếu như người đói, thì ăn đi, nội thương của người đã được ta trị liệu gần khỏi rồi, ăn thêm một chút rượu thịt, cũng chẳng thể ảnh hưởng gì đến thương thế.” Phong Vân Vô Kị mở cánh cửa ra, nhìn ra phía con đường phía dưới và những căn nhà trùng điệp, sắc trời cũng dần dần tối lại.

Vị thiếu niên kia ngồi ngơ ngác ở cạnh giường cả một lúc thật lâu, đột nhiên giống như định hạ quyết tâm gì đó, liền đi đến cái bàn trong phòng khách, nắm lấy một con gà quay đưa lên miệng mà ăn, vừa ăn vừa chảy nước mắt.

Phong Vân Vô Kị tà tà dựa vào song cửa, sắc trời bên ngoài đã tối, trời mưa lâm lâm, trên đường giường như chẳng có một ai đi lại, chỉ có ánh đèn của những khách sạn lác lác trong gió, con đường phía dưới rất rộng, từ cánh cửa này mà nhìn ra phía góc quanh, có một cây đại thụ cành cành lá lá chia ra xum xuê bao phủ cả một khoảng đất lớn trên mặt đất.

“Người tên là gì?” Phong Vân Vô Kị nhìn ra bên ngoài hỏi.

Vị thiếu niên đó không ngừng ăn uống, ngay đúng lúc Phong Vân Vô Kị nghĩ y không thèm đáp trả thì y đột nhiên cầm lấy bình rượu trên bàn, uống lấy ừng ực, sau đó chùi mép rồi nắm lấy trường kiếm trên hông và nhảy ra ngoài cửa.

Oa!

Bên ngoài cửa truyền lại một tiếng thét lớn, sau đó là mấy giọt máu điểm hồng cánh cửa, trong lòng Phong Vân Vô Kị chớp động, phát ổng tay áo một cái, một cổ chân khí cách không tiến nhập vào trong thân thể của vị thiếu niên đó trong tình huống mà y không hề phát giác.

Ở ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng lớn, tiếng kêu tích tích vang lên không ngừng, Phong Vân Vô Kị lẳng lặng hân thưởng cảnh sắc mưa trong tiểu trấn, tại Thái Cổ, những cảnh sắc như thế này căn bản nhìn không thấy.

Một loạt tiếng múa kiếm trong mưa truyền lại, Phong Vân Vô Kị dò theo âm thanh mà nhìn ra, thì thấy cây đại thụ bên khúc quanh của con đường không ngừng lay động, cành lá không ngừng rơi xuống, bên trong các tán lá ẩn ẩn thấu xuất điểm điểm kiếm quang.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức lướt qua, thì phát hiện thiếu niên đó đang điên cuồng luyện kiếm bên dưới cây đại thụ, Phong Vân Vô Kị quan sát một hồi thì phát hiện kiếm pháp của vị thiếu niên này quá thiên về phần sắc xảo nhưng độ tinh chuẩn lại không đủ, có thể nói là hoàn toàn không nhập cách, kiếm pháp tu tập của môn phái cũng không phải đi theo đường lối chính đạo gì.

Thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kị từ bên trên cánh cửa sổ nhảy xuống, như một chiếc lá không phiêu lẳng trên không trung rồi đáp xuống đất, lẳng lặng xuất hiện ở sau lưng của vị thiếu niên đó.

Set oanh!

Một tiếng sấm vang lên, từ trong tay của Phong Vân Vô Kị xạ xuất cả vạn đạo kiếm quang, lóe lên rồi chớp tắt, kiếm khí cường liệt đó lập tức khiến cho vị thiếu niên kia quay đầu trở lại, chớp chớp đôi mắt mấy cái liền lộ ra quang mang chẳng khác gì dã thú.

“Muốn học võ không?” Phong Vân Vô Kị xoay thân người lại, thuận theo cơn gió đem mà tiến về phía trước, ở sau lưng vang lên một tiếng rắc, cây đại thụ kia đột nhiên ngã xuống, vô số chiếc lá tung bay, chỉ còn lại một thân cây trần trụi, ngay cả những chiếc cành nhỏ bé nhất cũng được lưu lại.

Những giọt mưa đập vào thân cây, dễ dàng xuyên thấu thành những cái lỗ nhỏ, phiến phiến vỏ cây dần dần được lột ra, lộ xuất một đồng bụi bên trong, một kiếm đó không ngờ lại chấn thân cây thành bụi phấn.

Vị thiếu niên đó sững sờ đứng ở trong mưa, mặc cho nước mưa từ trên trán chảy xuống, đột nhiên khom mình quỳ xuống, có chút lơ lửng mở miệng nói: “Sư ... phụ...”

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, dùng chân lại: “Người tên là gì?”

“Mộc ... Hoán ... Nhiên ..., sư ... phụ ... dạy ...con!” Thiếu niên đó cúi gằm đầu xuống, nặng nề đập vào bên trên những phiến gạch lát đường

Vị thiếu niên này đúng là một kẻ luyện võ cuồng, ở trong môn phái y tựa hồ rất ít nói chuyện, có thời gian là lao vào luyện võ, từ trong tình hình mà y nói chuyện mà thấy, thì tuyệt đối là đã rất lâu không có nói chuyện rồi. Phong Vân Vô Kị nghĩ tới chỗ này, trong lòng không khỏi cảm thấy thương thiếu niên này hơn, bản thân cũng là một võ si võ cuồng a

85. Chương 85: Đệ Nhất Cá Phi Thăng Giã

Trong môn phái đều là nam tính, do nam tính không thiện trường chuyện giao tiếp nên trong môn phái từ trên xuống dưới đều một lòng đề cao thanh vọng của môn phái và địa vị trong giang hồ, ai ai cũng đều điên cuồng tu luyện võ công, đại bộ phận thời gian đều dồn vào việc luyện công, Mộc Hoán Nhiên thì lại càng có

mấy năm liên tục luyện kị lục của Khoái Kiếm Quyết một mình ở bên bờ vực của Khoái Kiếm Môn trong thời kì niên thiếu, do quá ít khi giao tiếp với người khác nên khi y nói chuyện thì đều có chút cứng đờ, nhưng Khoái Kiếm Môn có chuyện khiến người ta chấn động đó là : Bọn họ không cần phải biểu đạt bằng ngôn ngữ, chỉ là dùng một động tác, một ánh mắt là có thể hiểu được ý tứ của đối phương, đó là sự mặc kệ khiến người khác phải chấn kinh, trở thành vô thượng công kích lực khi Khoái Kiếm Môn quần công.

Có một lần, chương môn của Khoái Kiếm Môn đi báỉ phỏng Phiêu Lưu Kiếm Phái thì không ngờ lại bị Phiêu Lưu Kiếm Phái ám hại, điều này mới khiến cho toàn thể môn nhân của Khoái Kiếm Môn đến cửa tầm cứu, nhưng lại không ngờ đối phương lại có năm vị võ giả phi thăng kì, nên thuận gian bị đối phương diệt sạch.

Những thứ đó đều là do Phong Vân Vô Kị từ những lời tự thuật đứt đoạn của Mộc Hoán Nhiên mà chấp nói lại, Phong Vân Vô Kị tuy phát giác thấy bên trong đó tất có khá nhiều vấn đề, nhưng nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào cho y hiểu, ở phương diện thể tục, Phong Vân Vô Kị cũng còn rất là thuần khiết.

Khoái Kiếm Môn có một bộ Khoái Kiếm Quyết, bộ công pháp này trong mắt Phong Vân Vô Kị căn bản bất nhập lưu, nhưng Mộc Hoán Nhiên đã tu luyện Khoái Kiếm Quyết nhiều năm, khiến cho y tu cái chưa chắc đã thích hợp, hơn nữa Phong Vân Vô Kị nhìn ra những đứa trẻ này có cảm tình rất sâu với môn phái. Vì thế thuận tiện khi nhìn thấy y luyện kiếm, kết hợp với độ cao trong võ học của bản thân, tổng hợp tạo ra một bộ kiếm quyết với chữ ‘khoái’, danh xưng không đổi, nhưng đã chỉnh sửa một chút.

Nhất thiết đều dĩ khoái làm căn bản, Phong Vân Vô Kị bốn tưởng muốn truyền cho y ‘khoái’ kiếm của Tây Môn Y Bắc nhưng thân thể của Mộc Hoán Nhiên căn bản không thể chịu đựng được môn khoái kiếm bá đạo này, vì thế chỉ mang kiếm ý trong khoái kiếm của Tây Môn Y Bắc mà dung nhập vào trong kiếm quyết của Khoái Kiếm Môn.

Mộc Hoán Nhiên sau khi được Phong Vân Vô Kị truyền thụ kiếm quyết thì kích động đến liên tục cúi đầu lấy ba cái, sau đó khổ luyện chẳng quản ngày đêm, ban ngày thì Phong Vân Vô Kị dẫn y ra bên ngoài mà luyện tập, ban đêm thì đến những nơi vắng người để luyện, tuy là không dễ nhưng cũng không khó. Phong Vân Vô Kị lưu lại hai ba ngày, sau đó đợi khi Mộc Hoán Nhiên hoàn toàn nắm được tinh túy trong bộ khoái tự kiếm quyết này, thì ở lại không được nữa, nhân cơ hội tên tiểu tử này đi ra ngoài, để lại một bức thư kêu y chăm chỉ tu luyện, khi thời gian đến thì bản thân sẽ đến tìm y.

Tưởng pháp của Phong Vân Vô Kị rất giản đơn, những môn phái bình thường trong giang hồ, những bách tinh bình thường không nhất định biết đến, nên chỉ cần tìm một người trong giang hồ là giải quyết được vấn đề rồi.

Phong Vân Vô Kị vừa đạp bước ra cửa, ý thức cường hãn bao bọc cả Thanh Tùng Thành, rất dễ dàng tìm thấy một nơi đang dấy dẫu, tâm niệm nhất động, liền phá không lao đi, người ở chu vi chỉ cảm giác trước mắt hoa lên một cái, thế là một người đang ở trước mắt biến mất, bị kinh đến trờng mắt há mồm

Ở gần cổng thành phía tây bắc của Thanh Tùng Thành, có năm vị thanh niên thân mặc nho sam danh đã đấu với ba vị kiếm khách áo xám đầu đội mũ xanh, trong đó có một người có kiếm pháp rất là cao minh, các thế kiếm quyết đều được vận dụng rất là xảo diệu, cơ hồ như một người chống lại cả mấy người.

Phong Vân Vô Kị dùng một thức Bình Sa Lạc Nhận hạ xuống ngay giữa tám người, tám thanh trường kiếm cơ hồ như đồng thời đâm chém về phía y, Phong Vân Vô Kị phát ra mấy chuỗi xoay vòng, trợn trợn kim thiết va chạm vang lên, tám thanh trường kiếm liền đứt đoạn, kêu lên keng keng mấy tiếng rồi rơi xuống đất.

Phong Vân Vô Kị chẳng thèm nói nhiều, trực tiếp xuất chỉ điểm huyết đạo của gã kiếm khách có võ công cao nhất, sau đó trước khi chư nhân kịp có phản ứng thì chụp lấy vai của hắn mà bay đi.

Ở bên ngoài thành, Phong Vân Vô Kị tìm một nơi không người, búng một ngón tay ra giải khai huyết đạo của y, lạnh lùng nói: “Dẫn ta đi đến Mộ Tử Kiếm Phái.”

“Tiền bối là vị nào? Tại sao lại làm khó những kẻ hậu sinh như vãn bối, dĩ công lực của tiền bối, sớm đã có thể phi thăng rồi.” Tên nam tử đó sắc mặt kinh hoảng, chấn kinh mà Phong Vân Vô Kị mang lại cho y quả

thật là quá lớn, chinh cả cái đại lục này, phi thang giả thì có không ít, nhưng còn chưa tới mức ngự không bay đi, chân hoàn toàn không chạm đất, đó căn bản là thần thông của thần tiên.

“Dẫn ta đến Mộ Tử Kiếm Phái, chỉ cần như thế, ta sẽ không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi dẫn ta đến Mộ Tử Kiếm Phái là được rồi.”

Gã nam tử kia tử tế nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tiền bối, người có yêu cầu gì thì hãy nói đi, xin đừng đùa giỡn với vãn bối.”

Phong Vân Vô Kỵ cười khổ mãi không thôi, dù có là người giang hồ bình thường cũng nhất định đều biết Mộ Tử Kiếm Phái cùng bản doanh của nó, nhưng bản thân lại thực sự là không biết nên mới hỏi, nhưng cái tên tiểu tử này lại nghĩ là bản thân giỡn với y.

Phong Vân Vô Kỵ đang định giải thích một phen, đột nhiên sắc mặt tức thì biến đổi, hai tay liên tục bùng ra, giải khai huyết đạo của nam tử đó, rồi hóa thành một tia chớp phá không bay đi.

Ngoài đó mấy vạn dặm, trên thiên không có một đám mây đỏ đang vận động cuộn cuộn, vô số kim hồng thiểm điện từ trong trung tâm của nó không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, thanh âm lẹt xẹt phát ra không ngừng.

Ở phía dưới, một nam tử sắc độ tứ tuần sắc mặt âm hàn, toàn thân liễu nhiễu một cỗ tà khí, thân khoác một bộ u phục mây tím, hiện đang đứng ở trên một ngọn núi hoang dã, ngẩng đầu lên nhìn vào thiên không, cỗ cỗ cường đại khí lãng từ trên thân thể của y không ngừng khuếch tán ra ngoài, khiến cho cát bụi tung bay, bộ y bào trên thân thể cũng phát phơ phần phật.

“Mấy chục năm khổ tu, hôm nay rốt cuộc cũng đắc thành chính quả rồi.” gã nam tử đó cò đầu tóc dài phát phơ trong gió, sắc mặt hưng phấn ngẩng đầu nhìn lên thiên không.

Kiếp vân trên không trung càng lúc càng phiên đảo lợi hại gã nam tử đó đang chuẩn bị ứng kiếp thì đột nhiên bị một cỗ khí tức cường đại đến mức khiến người ta khủng bố từ phía chân trời ập đến, gã nam tử đó quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy một điểm đen xuất hiện ở phía chân trời, còn chưa kịp phản ứng thì trong mắt đã hiện ra một bóng người mơ hồ cấp tốc tiếp cận.

“Là ai?” Gã nam tử đó chỉ kịp sinh ra ý niệm đó trong lòng, còn chưa kịp nói ra thì huyết đạo toàn thân trên dưới đều bị phong trụ, chân khí đang cỗ dâng vô pháp phản kháng, chẳng khác gì đứa trẻ – dễ dàng bị người đến chế trụ.

Phong Vân Vô Kỵ ôm lấy gã nam tử sắp phi thăng này ở ngang hông, lao đi về phía thành trấn gần đó nhất

86. Chương 86: Thân Đồ Ma Quân

Người trong tà đạo chỉ thiên về tùy tâm sở dục, muốn giết là giết. Con gái lớn của Đông Phương thế gia không ngờ lại dám xem thường ta, mắng ta là sắc lang, lão tử làm sắc lang cho cô ta xem, trong đêm khuya tiêng nhập vào trong phòng của cô ta, lộng cho cô ta dục tiên dục tử. Gia chủ phu nhân nửa đêm đến phòng con gái xem thì cũng bị ta gian sát cho đến chết, nhưng lại không ngờ con mụ này cuối cùng lại hô lên một tiếng, kinh động cao thủ trong Đông Phương thế gia. Lão tử một mình tiêu diệt hơn một ngàn năm trăm người trong Đông Phương thế gia, giết đến máu chảy thành sông, Đông Phương thế gia từ đó trừ danh, Thân Đồ Ma Quân từ đó vang danh.

Những tên cướp ở Đại Mạc Thất Liên Trảm, lão phụ nghe thấy không thích, liền bắt quản đi cả vạn dặm, chạy đến đại mạc, đốt sạch hang ổ của chúng, liên tục truy sát ba ngày ba đêm, không ngừng không nghỉ, trảm sát toàn bộ những tên mã tặc đó, hơn hai trăm chiếc đầu treo lơ lửng ở biên thù của đại mạc, đại mạc từ nay không còn nạn cướp bóc nữa.

Giang hồ tranh đấu, lão tử cũng chen vào một tay, hác đạo giết, bạch đạo cũng giết, hai bên đều giết, cấp cấp. Người muốn giết lão tử xếp thành hàng, từ Mộ Tử Kiếm Phái xếp đến Nam Tinh Kiếm Phái, nhưng những người có thể giết được lão tử thì cực kì ít ỏi, chí thiếu, hiện tại ta vẫn còn đang sống. Danh tiếng của Thân Đồ Ma Quân trong giang hồ có thể lấy ra để dọa trẻ nhỏ.

Mấy trăm năm trước, đệ tử của Thương Mang Kiếm Phái, Trì Thương tiền bối đem tuyệt học của Kiếm Thần Phong vân Vô Kỵ - “Diệt Ma Tâm Kinh” chiếu cáo thiên hạ, khiến cho giang hồ sau hai mươi năm giết chóc, đột nhiên trong một đêm phồn vinh đỉnh thịnh, mọi người đều nói hành động này là anh minh vĩ đại. Nhưng dù cho cả Trì Thương tiền bối cũng không thể ngờ được giang hồ hiện nay lại loạn đến mức này.

Chỉ hủ cả đại lục có đến cả mấy vạn môn phái, không biết là lúc nào, sự trùng đột của các môn phái đã bạo phát ra, hơn nữa càng lúc càng thăng cấp, rất nhiều cuộc tranh đấu của các môn phái có quy mô mà ngay đến cả lão ma đầu như ta cũng không khỏi lạnh mặt, không dám chen tay vào. Ngay mấy ngày qua, Khoái Kiếm Môn bị diệt, còn có một vài môn phái khác nữa, mỗi một ngày đều có một vài môn phái bị diệt, trong thời gian mấy chục năm, mấy vạn môn phái trong giang hồ không ngờ lại đã bị diệt khoảng năm sáu ngàn. Gần đây càng thêm lợi hại, cả thiên hạ cũng trở nên loạn luôn.

Con mẹ nó, bỗng lai dĩ lão tử tu vi cũng là đã tiếp cận phi thăng rồi, đủ để tung hoành cái đại lục này, nhưng không ngờ lại có mấy lão quái vật sống mấy trăm năm mà không chịu phi thăng, nhưng mà nếu như có mấy lão thì lão tử đây cũng chẳng thèm để ý, nhưng con mẹ nó chứ, ngay cả một phái nhỏ bé như Thủy Nguyệt Kiếm Phái cũng có năm lão đầu tử ở cảnh giới phi thăng, ở cái giang hồ này còn ai dám đi lại nữa, thôi đành tìm cách phi thăng thôi.

Ta không dám ở những nơi cách thành thị quá gần, trước giờ vẫn thường chạy đến hoang sơn dã lĩnh, phát giác thấy xung quanh không có người thì ta bắt đầu độ kiếp rồi, mắt thấy một đạo nhân ảnh loáng lên, sau đó

“Một tiếng bối phi thăng kì khổ tu mấy trăm năm như ông, nhân cơ hội ta độ kiếp mà đánh lén, chẳng lẽ không thấy mất thân phận hay sao?” Huyết cam của Hách Liên Nam Sơn tịnh không bị điểm, nên khi bị ôm đi, trong lòng vừa kinh hoảng vừa phẫn nộ, trưởng lão của những môn phái ngày xưa mà bản thân đồ sát, rốt cuộc cũng tìm đến nơi rồi, không ngờ được phi thăng như thế vẫn là muộn một bước.

Hách Liên Nam Sơn uy cho Phong Vân Vô kị là một lão già co rút ở nhân gian mấy trăm năm mà không chịu phi thăng, như thế mới có thể giải thích tại sao bản thân lại có thể dễ dàng bị bắt đến thế.

Phong Vân Vô Kỵ ôm lấy Hách Liên Nam Sơn, chỉ thông qua bàn tay tiếp xúc thì đã biết người này nguồn chân khí tà đạo của người này, tự nhiên biết người này cũng không phải kẻ tốt lành gì. Nghe thấy hắn ta mở miệng, lạnh lùng quát lên: “Câm miệng, tạm thời ta còn chưa muốn giết ngươi, nhưng nếu như ngươi không biết điều thì coi chừng, tâm tình của ta xấu đi, đem ngươi diệt sát đó.”

Phong Vân Vô Kỵ cũng không muốn giải thích cái gì với hắn ta, đối với người trong ma đạo, tà đạo, Phong Vân Vô Kỵ nhân vì tự thân quan hệ, tình không có nhiều hảo cảm, tự nhiên cũng chẳng có hảo cảm gì.

Hách Liên Nam Sơn bị xưng là Thân Đồ Ma Quân, tự nhiên là có bộ mặt huyết tinh của mình, nhưng có thể sống được tới hiện tại thì không thể không nói, sự thức thời của y cũng có chỗ hơn người.

“Có phân phù gì, xin tiền bối cứ nói ra, vẫn bối dù làm nô bộc làm người hầu cũng không hề oán báo.” Thân Đồ Ma Quân chỉ vì một mạng sống mà loáng một cái đã biến thành nô bộc, mức chuyển biến đúng là kinh nhân.

Phong Vân Vô Kỵ ôm ngang lấy Thân Đồ Ma Quân đi đến một nơi vắng vẻ ở bên ngoài thành trấn, hạ thân xuống, sau đó giải khai huyết đạo của Thân Đồ Ma Quân, đưa cho y một tấm ngân phiếu nói: “Cầm lấy.”

Dù cho Thân Đồ Ma Quân có giảo hoạt đến đâu đi chăng nữa cũng vô pháp biết được Phong Vân Vô Kỵ muốn làm cái gì, sắc mặt mang nhiên nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ nói: “Tiền bối, đó là”

“Đi vào trong thành tìm một chiếc xe ngựa cực tốt, dẫn ta đi đến Mộ Tử Kiếm Phái.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

Thân Đồ Ma Quân giật thót mình, tử tế nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, càng nhìn càng kinh tâm, ở khắp đại lục, đạt đến phi thăng kì bình thường đều là ở khoảng tứ tuần, càng về sau, công lực càng thâm hậu, dung mạo cũng càng lúc trở nên trẻ hơn, nhưng lại trẻ tuổi tới mức như người ở trước mắt như thế này thì chắc là đã đạt đến cảnh giới phi thăng được hai ba trăm năm rồi, hơn nữa với tốc độ nhanh tựa thiểm điện như vừa rồi, hoàn toàn đáng không ở trên lục địa chẳng khác gì thần tiên, chỉ e là niên tuế lại càng lâu hơn nữa.

Thân Đồ Ma Quân trong lòng trầm tư, trừ phi là một lão bất tử của Mộ Tử Kiếm Phái, khổ tu rồi mới quay trở về, cũng không đúng, Mộ Tử Kiếm Phái mới thành lập chưa đầy ba trăm năm, nếu như y là trưởng lão trong phái, lí nào lại không biết đường đến Mộ Tử Kiếm Phái? Chẳng lẽ là – tầm cù? Vừa tưởng đến mấy ngàn cao thủ phi thăng kì của Mộ Tử Kiếm Phái, sắc mặt của Thân Đồ Ma Quân trở nên thảm bạch.

“Tiền ... tiền bối, chẳng lẽ ... người có cừu hận với Mộ Tử Kiếm Phái, tiểu nhân biết tiền bối có công lực cao thâm, nhưng Mộ Tử Kiếm Phái lại có tới mấy ngàn cao thủ phi thăng kì, tiền bối”

“Không cần nói nhiều nữa, mau đi đi, đừng có hòng bỏ chạy, nếu như ngươi nghĩ bản thân ngươi có võ công cao hơn ta, hay là có khinh công nhanh hơn ta thì cứ thử xem.” Phong Vân Vô Kị tùy tay phát ra một chưởng, kiếm khí bàng bạc bùng phát, một tiếng nổ vang lên ở phía bên trái, đồn thời oanh xuất một cái động cự đại, đất cát tung bay mù mịt, nhưng lại không có một chút bụi nào có thể bay đến phạm vi ba tấc xung quanh Phong Vân Vô Kị.

Thân Đồ Ma Quân há hốc miệng mồm, đứng sững sờ ở tại chỗ, nhìn vào cái động to đủ để dung một tòa cổ lâu, tâm lí kinh hãi phi thường, dù có tính là cao thủ ở cảnh giới phi thăng cũng không nhất định có uy lực như thế. Nhưng hắn ta lại không biết, một chưởng tùy tay đó của Phong Vân Vô Kị căn bản chưa dùng đủ một phần ngàn thật lực, nếu như dùng toàn lực, khiến cho cả tòa thành trấn này sụp xuống cũng không phải là chuyện khó.

“Đi nhanh về nhanh!” Phong Vân Vô Kị dùng thanh âm băng lãnh nói, khiến cho Thân Đồ Ma Quân không rớt run lên một cái, mau chóng cầm lấy tấm ngân phiếu rồi hướng về phía cổng thành của tòa thành trấn cách đó không xa mà đi.

Sau một lát, một chiếc xe ngựa hoa lệ màu đen xuất hiện trên quan đạo bên ngoài cổng thành, Thân Đồ Ma Quân nhảy khỏi xe, rồi dẫn Phong Vân Vô Kị lên trên xe dưới ánh mắt sững sờ của mã phu, sau đó, mã phu vung roi ra và la lên một tiếng, chiếc xe ngựa hoa lệ đó liền dọc theo hướng bắc mà đi.

87. Chương 87: Dịch Biên Trữ Sinh

“Đại gia đến rồi, những nơi ở sâu bên trong đều là những nơi mà tiểu nhân không dám tiếp cận, tiểu nhân chỉ có thể đưa các vị đi đến đây mà thôi.” Mã phu đó thu roi lại, quay đầu vào bên trong xe nói.

Ừm, Phong Vân Vô Kị đáp một tiếng, sau đó từ trong chiếc xe đi ra, theo sau đó là Hách Liên Nam Sơn với tâm trạng thảm tắc bất an.

“Tiền bối, người đích xác là muốn đi đến Mộ Tử Kiếm Phái hay sao? Một trong ba phái lớn nhất trong giang hồ?” Thân Đồ Ma Quân y nhiên vẫn còn một tia hy vọng hỏi.

Phong Vân Vô Kị không thèm đáp trả, phát ống tay áo một cái rồi dọc theo con đường nhỏ trên núi hướng vào ngọn núi có các đám mây vây quanh đi tới, trong lúc ngẩng đầu thì thấy bên trong các đám mây có một trang viện màu đỏ lúc ẩn lúc hiện.

Thân Đồ Ma Quân do dự một chốc rồi quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn vào mã phu: “Lão phu đi lên núi ngắm cảnh, không lâu sau sẽ quay lại, nếu như ngươi dám ỷ li khai, ta sẽ giết cả nhà ngươi, hiểu chưa?”

Tên mã phu nghe thấy thế, bộ mặt thuần gian chẳng còn chút máu, trở nên thảm bạch, không ngừng vội vàng gật đầu.

Thân Đồ Ma Quân thấy thế mới quay đầu lại đi theo sau Phong Vân Vô Kị, tâm lí buồn bực trong sát na vừa rồi cũng đã phát tiết hết sạch, nên cảm thấy tâm thần sảng khoái vô bì.

Hai người dọc theo con đường mà lên núi, một lát sau, tòa trang viện màu đỏ ẩn tàng trong các đám mây rốt cuộc cũng hiện ra, ở phía trước trang viện màu đỏ đó, có một khối nham bích màu đen, ở trên đó có khắc ba chữ thô rát: Giải Kiếm Trì.

Cách Giải Kiếm Trì không xa, là một tấm biển to lớn, bêm trên đó có hàng chữ rồng bay phượng múa viết Mộ Tử Kiếm Phái, lối chữ viết cường kinh có lực, trong nét chữ ẩn ước có mang theo bá liệt chí khí, rất là có khí thế.

Ở trước cổng là hai gã đệ tử mặc bộ trường bào màu trắng, hông đeo một thanh trường kiếm ba tấc, hai gã đệ tử này nhìn thấy có hai người đi tới, liền từ xa hô lớn lên: “Nơi đây là sơn môn của Mộ Tử Kiếm Phái, nếu như có mang theo binh khí, xin hãy bỏ binh khí xuống Giải Kiếm Trì.”

Phong Vân Vô Kỵ y nhiên vẫn không chậm không nhanh tiến tới, rồi dừng lại cách hai gã đệ tử đó không xa, mở miệng hỏi: “Thượng nhiệm chương môn Lãnh Nhược Sương của môn phái các người có ở đây hay không?”

Hai tên đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái lóe lên một đạo thần sắc ngạc nhiên trong mắt, một gã đệ tử lỡ miệng nói: “Tiền bối làm sao biết được? ... Thái thượng chương môn mới trở về ngày hôm qua, hôm nay hiện đang ở cùng với chương môn nhân, loại chuyện bí mật này, bọn ta chỉ mới có may mắn được biết, chẳng lẽ tiền bối cũng giống như thái thượng chương môn, từ bên trên hạ xuống?”

Gã đệ tử bên cạnh sắc mặt tức thì biến đổi, nhẹ nhàng đá vào chân gã kia một cái, gã đệ tử đang nói kia liền ngậm miệng lại.

Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ lóe lên thần sắc tán thưởng, đám đệ tử giữ cửa này đúng là linh hoạt, đúng là tài năng có thể tạo được, có được phiên tâm ý này, ngày sau Phong Vân Vô Kỵ mới tiến hành tài bồi cho gã đệ tử này.

“Các người mau đi thông tri cho thái thượng chương môn của các người đi.”

Hai gã đệ tử đó liền gật đầu, gã đệ tử lúc này lên tiếng sắc mặt hưng phấn chạy vào bên trong. Phong Vân Vô Kỵ đứng ở bên ngoài cổng, dĩ bồi phận của y tự nhiên là không tự tiện tiến nhập, bên tai nghe thấy một trận thanh âm huyền nháo phi đằng, sau đó thanh âm quen thuộc của Lãnh Nhược Sương từ trong trang viện vang ra, tiếng người lộn xộn, nhất thời cũng chẳng nghe thấy được gì, nhưng hiển nhiên là rất hưng phấn.

Khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ lộ xuất một nụ cười, lòng biết chỉ cần tìm thấy được Lãnh Nhược Sương thì hành động lần này sẽ trở nên dễ dàng phi thường, nhờ vào địa vị của Mộ Tử Kiếm Phái, cáo tri thân phận của bản thân, sau đó bằng vào bồi phận của bản thân để hào lệnh thiên hạ võ lâm, đến lúc đó chúng nhân cùng nhau phi thăng, được bao nhiêu thì phi thăng bấy nhiêu, để miễn khỏi Thiên Đường giở trò.

Thân Đồ Ma Quân ở cạnh Phong Vân Vô Kỵ thì thăm trắc bất an, e sợ những lão bất tử của Mộ Tử Kiếm Phái ồ ạt ập đến, nhưng trên bộ mặt của hắn ta không dám biểu hiện ra, xem ra rất là trầm ổn. Cho đến khi tên đệ tử trông cửa của Mộ Tử Kiếm Phái đi gọi thái thượng chương môn thì Thân Đồ Ma Quân mới chấn động trong lòng, dùng mục quang cổ quái đánh giá Phong Vân Vô Kỵ.

A!

Trong trang viện đột nhiên truyền lại một tiếng kêu thảm, sau đó là một tiếng quát lên giận dữ của Lãnh Nhược Sương: “Tương Quyết, ngươi! ... dám! ...” Sau đó là một loạt tiếng kim thiết va chạm vang lên.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ và Thân Đồ Ma Quân đều biến đổi, cùng nhau nhìn vào bên trong Mộ Tử Kiếm Phái.

“Là lãnh Nhược Sương!” Sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ tức thì trở nên hàn lãnh, thân thể loáng lên một cái liền lao vào trong cổng của Mộ Tử Kiếm Phái.

“Không thể! ...” Gã đệ tử canh cửa thấy thế thì rất là lo lắng, hai tay giang ra, Phong Vân Vô Kỵ giơ cánh tay phải lên, gã đệ tử đó liền bị chấn bay đi.

Bên trong cánh cửa lớn, mấy ngàn đệ tử hiện đang luyện kiếm, có nhiều người sắc mặt mang nhiên nhìn vào trong trang viện, hiển nhiên tịnh không biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Tương quyết, không ngờ ngươi lại dám khi sư diệt tổ! ... Phốc! ... Sư tổ! ...”

Tiếng kim thiết va chạm trong trang viện càng thêm kịch liệt.

“Mọi người nghe đây, người này không ngờ lại dám giả mạo làm thái thượng chương môn, lòng dạ có mưu đồ khó lường, chúng đệ tử Mộ Tử Kiếm Phái nghe lệnh, ngăn chặn người ở bên ngoài trang viện lại, không được để y tẩu thoát, nếu không sẽ tính tội trạng này trên đầu các ngươi!” Thanh âm của một lão giả từ bên trong trang viện vang lên.

Những đệ tử nguyên bốn đang luyện kiếm, thời khắc này đã dừng lại, cùng nhau nhìn chăm chăm về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Keng! Mấy ngàn thanh trường kiếm chỉ ngay về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Sư tổ, mau ... cứu ... con!”

Hiển nhiên tình hình của Lãnh Nhược Tương đã đến thời khắc vô cùng nguy cấp, Phong Vân Vô Kỵ tuy không minh bạch trong Mộ tử Kiếm Phái, Lãnh Nhược Tương đã phát sinh ra chuyện gì, nhưng cũng theo đó mà gấp lên.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, mọi đệ tử trong trang viện đều cảm giác tâm thần chấn động, lắc lư thân hình lùi lại mấy bước, Phong Vân Vô Kỵ lắc thân người một cái hóa thân thành một đạo lưu quang lao vào trong trang viện, mấy đạo kiếm quang từ phía sau lao tới nhưng đều rơi lại ở phía sau.

Trên đường đi, vô số đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái ra tay ngăn cản, thực lực càng lúc càng cường đại, nhưng hoàn toàn chẳng thể làm Phong Vân Vô Kỵ khựng lại một thoáng giây, trên đường tiến vào, vô số đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái liền chẳng khác gì bao đám liên tục bị đâm bay về sau.

Vừa tiến vào trong nội viện, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy mấy ngàn võ giả ở cảnh giới phi thăng đang khoanh chân ngồi trên không trung, liên tục công kích vào Lãnh Nhược Tương, nếu như Lãnh Nhược Tương không phải là đã được Phong Vân Vô Kỵ gia trì mấy vạn năm công lực thì thời khắc này sớm đã ngã xuống rồi. Hơn nữa, dựa vào mức độ đề thăng của Lãnh Nhược Tương sau khi phi thăng, thì những võ giả này tuy đã đạt đến cảnh giới phi thăng, nhưng căn bản không cùng một cấp độ với Thái Cổ nhân loại, cũng vô pháp cấu thành uy hiếp đối với Lãnh Nhược Tương, tuy nhiên, trên sự thật thì đã có một thanh kiếm đã cắm vào trong ngực của Lãnh Nhược Tương, trường kiếm được đâm từ sau lưng, hiển nhiên là bị đâm lúc không đề phòng, hơn nữa nhìn ánh sáng trên thanh bảo kiếm thì có thể thấy được đó là một thanh bảo kiếm.

Sắc mặt Lãnh Nhược Tương tái xanh, thân thể lắc lư, tựa hồ tùy thời đều có thể ngã xuống, trên thân thể đã có nhiều chỗ bị thương, òn may là công lực của y đã vượt xa đám võ giả ở cảnh giới phi thăng kia, nên mới có thể chống cự được đến hiện tại.

Đối diện với y là một lão giả râu bạc, sắc mặt âm hiểm, trong tay nắm lấy một tấm kim bài, khi Phong Vân Vô Kỵ tiến vào, thì chỉ nghe lão ta quát: “Vô Tu, kim bài của chương môn ở đây, chẳng lẽ ngươi dám phẩm lệnh, mau mau xuất thủ, nếu không thì sẽ bị xử trí theo môn quy!”

Trước khi Phong Vân Vô Kỵ sầm nhập vào trong, một tên đệ tử cấp thấp đã sớm làm kinh tỉnh mọi người trong trang viện, gã chương môn có tên Tương Quyết sắc mặt tức thì vừa kinh vừa giận, hướng về mấy ngàn lão giả đang bàn tọa trong không trung mà quát: “Các ngươi còn không mau ngăn cản hắn ta lại!”

Chư nhân đều lộ ra thần sắc bất lực, mắt thấy Tương Quyết đã lấy ra một tấm kim bài, nên liền quát lên một tiếng rồi rút kiếm ra, mấy ngàn thanh kiếm mang theo đạo đạo kiếm mang hàn liệt từ các phương hướng nghênh không lao về phía Phong Vân Vô Kỵ, ở bên kia, mấy ngàn người đang công kích Lãnh Nhược Tương cũng lập tức gia tăng tốc độ tấn công

88. Chương 88: Huých Tường Chi Loạn

Lợi dụng lực bài xích của thế giới, chọn phương thức khổ tu tựa hồ như tàn khốc, cuối cùng cũng khiến Kiếm Hoàng Chi Cảnh của Phong Vân Vô Kỵ được ổn định, thu phát tùy tâm.

Mấy ngàn cao thủ ở cảnh giới phi thăng từ các phương hướng kích xạ tới, bên trên thanh phong ba tác đều bạo phát kiếm mang ba thôn, rất là tráng quan, còn một bên là Lãnh Nhược Sương run rẩy đôi môi, thân thể lắc lư, tựa hồ tùy thời đều có thể ngã xuống.

“Cút!” Một tiếng quát vang lên, sau đó là một cổ khí tức cường đại vô hình ập tới, mấy ngàn thanh trường kiếm đang xạ tới đột nhiên dừng lại ở giữa không trung, sau đó cùng với mấy ngàn võ giả ở cảnh giới phi thăng bị một cổ vô hình lực lượng chấn bay ra xa.

Phong Vân Vô Kị phóng khai một nửa trời buộc đối với Kiếm Hoàng Chi Cảnh, một cổ khí tức cường đại khiến mọi người tại tràng đều run rẩy, tiếp đó là những tiếng kiếm ngân không ngừng vang lên, mọi người trong Mộ Tử Kiếm Phái đều kinh hãi phát hiện trường kiếm trong tay không ngờ là lại đang có xu thế thoát khỏi tay mà lao ra.

Tại ngay khi mọi người đều bị cổ khí thể cường hãn này chấn nhiếp, thì trong mắt của Tương Quyết lướt qua một thần sắc ác độc, quăng đi trường kiếm trong tay, tay phải như một thanh kiếm xạ thẳng vào ngực của Lãnh Nhược Sương, trong sát na này, tay phải của Tương Quyết tựa hồ như đã trở thành một thanh trường kiếm, bên trên đó không ngờ là lại còn có quang trạch bong loáng.

“Thủ kiếm của Kiếm Ma!” Phong Vân Vô Kị cơ hồ chỉ liếc mắt qua một cái liền nhận ra tuyệt học mà đối phương phát xuất, mắt thấy Lãnh Nhược Sương sắp phệ đâm trúng tâm tạng, Phong Vân Vô Kị lạnh lùng quát lên một tiếng, phất ống tay áo một cái, tay phải như chẳng khác gì từ trong u minh thoát ra, hư hư ảo ảo về phía Tương Quyết. Một tiếng kêu thảm vang lên, Tương Quyết chẳng khác gì bị một thanh cự chùy kích trúng, tại ngay khi cách Lãnh Nhược Sương chưa đầy ba xích thì đột nhiên bị chấn bay ngược lại, thân thể lơ lửng ở trong không trung, áo bào màu xám trên thân thể đột nhiên rách tung tóe, sau đó lại tự rách càng thêm te tua, cuối cùng thì hóa thành từng sợi từng sợi tơ vương vãi khắp không trung.

Bộ ngực trần lộ ra, bên trên là đạo đạo huyết tuyến đan xen như lưới phân bố khắp người của Tương Quyết, nhưng chỉ nghe một loạt tiếng xuy xuy vang lên, đạo đạo huyết tuyến tấn tốc khuếch đại thành những vết thương to lớn, da thịt bị xé ra ngang dọc, máu trên thân thể mau chóng xạ xuất ra theo hình lưới.

Oanh!

Tương Quyết nặng nề đập vào bức tường trong trang viện của Mộ Tử Kiếm Phái, phá vỡ một cái lỗ lớn, đợi đến khi hắn ta hạ xuống đất thì đã là một người máu rồi, trên thân thể đầy ắp những vết thương, không ngừng rên rỉ một cách đau đớn, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Thân thể của Phong Vân Vô Kị loáng lên một cái, dĩ nhiên là đã chen ngang giữa Lãnh Nhược Sương và mấy ngàn cao thủ của Mộ Tử Kiếm Phái ở cảnh giới phi thăng đang sửng sốt mà chưa kịp phản ứng.

Chân phải đạp xuống đất một cái, tà áo Phong Vân Vô Kị tung bay phất phơ, dưới chân, đạo đạo kiếm khí phá không bay ra, kiếm khí cường liệt chấn những võ giả ở cảnh giới phi thăng bay lui ra xa mấy chục bước. Quay sang nhìn Lãnh Nhược Sương, thì sắc mặt Phong Vân Vô Kị biến nên rất khó coi, chỉ nhìn sắc mặt của Lãnh Nhược Sương thôi, Phong Vân Vô Kị đã biết ngay là y đã trúng độc, nhưng lại không liệu được loại độc này lại bá đạo và quỷ dị đến thế, bá đạo và quỷ dị đến mức ở cái vị diện này căn bản không thể có.

Truyền nhập chân khí vào trong nội thể của Lãnh Nhược Sương, sau đó bảo hộ tâm tạng và não bộ của y lại, còn may là Lãnh Nhược Sương có nội lực cực kỳ thâm hậu, nên độc tính chưa kịp tiến tới tâm tạng.

“Sư ... sư tổ ... chén trà ... Tương Quyết ... đưa cho ... cho con ... có ...” Lãnh Nhược Sương sắc mặt tái xanh, đôi môi run rẩy nói.

Chân khí bàng bạc dung nhập vào trong thân thể của Lãnh Nhược Sương, nhưng dù cho Phong Vân Vô Kị có làm như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể khu trừ được loại độc tính quái dị trong nội thể y, mắt thấy đầu của Lãnh Nhược Sương nghiêng qua một bên, dĩ nhiên là đã hôn mê, lửa trong lòng của Phong Vân Vô Kị bùng bùng cháy lên, từ sau lần trước, Phong Vân Vô Kị tuyệt không để đệ tử của mình cứ như thế mà gục xuống trước mặt của mình nữa.

Thật là muốn đem hết những kẻ ở trước mắt giết sạch hết đi, trong lòng Phong Vân Vô Kị giận dữ gầm lên, nhưng y lại không thể làm như thế, những người này đều là những cao thủ ở cảnh giới phi thăng, mấy ngàn người a, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà đồ sát hết sạch được, hơn nữa dù sao đi chăng nữa thì

bọn họ cũng có chút uyên nguyên với bản thân mình. Hơn nữa, dựa vào tình hình vừa rồi thì có thể thấy tên Tương Quyết kia lấy tấm lệnh bài của chương môn ra uy hiếp bọn họ khiến cho bọn họ xuất thủ.

Chính ngy tại lúc Phong Vân Vô Kị cực độ giận dữ thì ở sau lưng đột nhiên truyền lại tiếng kêu cứu của Hách Liên Nam Sơn: “Tiền bối cứu vãn bối, nếu mà không cứu nữa thì vãn bối chết mất!”

Ở một đầu kia, Hách Liên Nam Sơn một tay nắm lấy một gã đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái, một tay cầm một thanh kiếm đang điên cuồng hướng về bên này, ở sau lưng hắn ta là vô số những đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái với thần tình kích động, thẳng đường chạy tới đây, nếu như không phải Hách Liên Nam Sơn thông minh, không ngừng lấy gã đệ tử đó để che thân thì y sớm đã chết rồi.

“Tiêu diệt cái tên này! Hắn ta không ngờ lại giả mạo thái thượng tổ sư! Còn thêm vào đó là một gã bại loại dịch dung thành thái thượng tổ sư của chúng ta, với ý đồ mưu soán cơ nghiệp của Mộ Tử Kiếm Phái ta, chúng đệ tử nghe lệnh, tuyệt không thể tha cho hắn ta.” Tương Quyết đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dậy, không biết lấy ở đâu ra lực khí mà nói một hơi như thế.

“Chương môn!” Vô số đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái vừa mới đuổi tới nhìn thấy thảm trạng của Tương Quyết, từng gã từng gã lần lượt kinh hô lên một tiếng, sau đó phân ra một phần lớn lao về phía Phong Vân Vô Kị, một phía kia thì tiếp tục truy sát Thân Đồ Ma Quân.

Hừ! Một tiếng hừ lạnh băng lãnh thấu xương khiến cho chư nhân không khỏi chấn động trong lòng.

Phong Vân Vô Kị mặt quay về hướng những đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái với tình tự kích động, đột nhiên phát ra một chương, rồi đối với chúng đệ tử hư hư ảm ảm một cái, một cổ âm ba vô hình chấn động mau chóng khuếch tán ra, chỉ thấy quần người đó liêng hóa thành dạng vòng cung là bị chấn bay về phía sau, Phong Vân Vô Kị giơ bàn tay lên trên không thì lại nghe một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, cả vạn đệ tử đột nhiên lần lượt chấn bay về phía sau, nằm ngang nằm dọc chồng chất lên nhau.

Chiêu này của Phong Vân Vô Kị chính là đang lập uy, cố ý giương cao thanh thế, thực tế thì đám đệ tử của Mộ Tử Kiếm Phái tịnh không bị thương nặng lắm, chỉ là trong lòng quá chấn kinh uy năng của y, chấn kinh đến quên cả đứng dậy.

“Các người còn không lên!” Tương Quyết đối với mấy ngàn võ giả ở cảnh giới phi thăng mà quát lên, mỗi một người trong đám võ giả này đều có bối phận cao hơn Tương Quyết, nhưng Tương Quyết chấp chương đại ấn của môn phái, tay nắm lấy lệnh bài của tổ sư, nên bọn họ buộc phải nghe lệnh của Tương Quyết.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía Tương Quyết, trong mắt chẳng hề che giấu sát khí, khiến Tương Quyết liên tục thối lui về phía sau.

Tay phải niết lấy một cái kiếm quyết, chỉ nghe một trận thanh âm kiếm ngân vang lên, mọi người đều kinh hãi phát hiện trường kiếm trong tay đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của bản thân, phi xạ về phía không trung.

Một cổ hàn ý tựa băng sương bao bọc lấy chúng nhân tâm, mọi người bao quát cả Tương Quyết đều kinh hãi nhìn vào cả mấy vạn thanh trường kiếm đang bài thành thành vòng tròn trong không trung, tình tự không khỏi hít sâu một hơi lạnh.

Cả mấy vạn thanh trường kiếm đang chuyển động vòn tròn trên không trung dưới sự khống chế của Phong Vân Vô Kị, phát xuất những tiếng kiếm ngân trong trẻo, tay phải chỉ xuống phía dưới một cái, mấy vạn thanh trường kiếm đột nhiên mang theo kiếm mang mỏng lung từ trên không trung ập xuống.

Bồng bồng bồng!!!

Mấy vạn thanh trường kiếm hóa thành đạo đạo lưu quang phi xạ xuống dưới, thanh thanh trường kiếm lướt qua chu thân của Tương Quyết mà xạ xuất, trên không trung chẳng khác gì có một màn mưa kiếm đang ập xuống. Tương Quyết trong lòng la lớn lên một tiếng: “Ta xong rồi!” Rồi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, mọi thanh âm đều biến mất, Tương Quyết mở mắt ra, cặp mắt đón thời bị đạo đạo quang mang khiến cho mắt hoa cả lên: Mấy vạn thanh trường kiếm kia đã vây Tương Quyết ở trung tâm, từng vòng từng vòng bài liệt xếp thành một cái thứ cực đồ.

Ở phía góc tường, từng chút y phục dần dần tiêu thệ, trong không trung lưu lại thanh âm băng lãnh của Phong Vân Vô Kỵ: “Tạm thời lưu lại cho người một mạng, nếu như Nhược Sương mà chết, toàn bộ người trong môn phái của các người đều phải chết hết, nếu như y không chết, ta sẽ để y tự thân thanh lí môn hộ.”

Tương Quyết nghe thấy thế không khỏi rét lạnh, trong lòng một phiến tuyệt vọng, đó – có còn là năng lực của con người nữa hay sao?

89. Chương 89: Xảo Ngộ Nguyệt Thiên

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đang mang theo một nam tử máu nhuộm đầy mình, sắc mặt tái xanh, gã mã phu lập tức đứng dậy, nhưng cặp mắt thì lại nhìn về phía sau lưng Phong Vân Vô Kỵ.

Khinh công của Thân Đồ Ma Quân cũng không tệ, một lát sau dĩ nhiên là đã xuống tới nơi, gã mã phu đó nhìn thấy Thân Đồ Ma Quân Hách Liên Nam Sơn thì da mặt co rút lại mấy cái, không dám nói tiếng nào, quay thân lại rồi nhảy lên trên xe.

“Tiền ... tiền bối thực sự là từ bên trên xuống đây? ...” Hách Liên Nam Sơn quan sát sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ, dùng tay chỉ chỉ lên trên trời mà nói một cách cẩn thận.

“Biết là tốt rồi ... Đây là đệ tử của ta, ta đã hộ trụ tâm mạch của y, trước khi ta tìm thấy được cách giải cứu, thì sẽ giao cho người chiếu cố rồi, nếu như có chuyện gì xảy ra cho y, thì người cũng chuẩn bị đi xuống đó một lượt luôn.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn vào Thân Đồ Ma Quân nói.

Oanh!

Thân Đồ Ma Quân chẳng khác gì bị ngũ lôi oanh đỉnh, trong đầu một phiến trống rỗng, khắp cả thiên hạ này, phi thăng lên trên thì đúng là không ít, nhưng hạ xuống thì trước giờ chưa từng thấy qua. Tuy nhiên đã kiến thức qua võ công của Phong Vân Vô Kỵ, Thân Đồ Ma Quân sớm đã có ý nghĩ đó, nhưng khi được Phong Vân Vô Kỵ thừa nhận thì cái loại chấn động này – nhất thời khó mà tiêu trừ cho được.

Đờ đẫn tiếp lấy Lãnh Nhược Sương, dơi Thân Đồ Ma Quân hồi thần trở lại, thì phát hiện bản thân đã ngồi trên xe ngựa rồi, Không gian bên trong của chiếc xe ngựa này cũng khá là rộng rãi, ở bên trên chỗ ngồi có gắn một khối lông thú khá dày.

“Tiền bối, chúng ta giờ này đi đâu?” Thân Đồ Ma Quân cẩn thận hỏi.

“Trước tiên nên tìm một khách sạn lớn lớn một chút, sau đó thì tìm lang trung đến ... không được, lang trung bình thường căn bản không thể trị được loại độc thương này, cần phải tìm thần y trong giang hồ mới được. Hách Liên, về phương tiện này ta giao cho người. Làm xong rồi thì sẽ có lợi cho người.”

“Đa tạ tiền bối.” Hách Liên Nam Sơn đại hỉ. “Tiền bối, xin hãy thu văn bối làm đồ đệ!” Hách Liên Nam Sơn đúng là hận không được lập tức quỳ xuống mà bái sư, chỉ tiếc là có bệnh nhân trên tay, cực kì bất tiện, tâm lí đúng là đau một nỗi hận a. Người ở bên trên này tùy tùy tiện tiện lấy ra một thứ làm ân huệ với bản thân, thế là đủ dùng rồi.

Màn vừa rồi ở Mộ Tử Kiếm Phái vẫn còn lòng vòng trong đầu của Hách Liên Nam Sơn, cả mấy vạn thanh trường kiếm chuyển động vòng tròn trên không trung đủ để kham xưng là thần tích, một tiếng quát lên khiến cho cả mấy ngàn võ giả ở cảnh giới phi thăng bị chấn bay, những thứ đó không cái nào không thể nói, người ở trước mặt có thực lực thâm hậu. Trước giờ muốn phi thăng, không phải là công lực không đủ, quần áo thì đánh không lại, chỉ cần học được một chiêu ngự kiếm tuyệt học đó, thì có thể hoành tẩu giang hồ à nha. Hách Liên Nam Sơn nghĩ đến chỗ này, thì càng thêm cao hứng, tầm định hạ chủ ý, nhất định phải phục vụ vị tiền bối này cho thật chu đáo.

Giá!

Mã phu nâng cái roi lên, xua thốt ngựa đi về phía thành trấn gần đó, cuối cùng thì cũng tiến vào được trong thành trước khi trời tối. Khi chiếc xe ngựa dừng lại ở trước một khách sạn, thì Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp ôm lấy Lãnh Nhược Sương tiến vào một gian phòng, những chuyện khác thì đều giao cho Hách Liên Nam Sơn, tên gia hỏa này hành tẩu giang hồ đã lâu đến thế rồi, nên nhiều thứ đều rất là quen thuộc.

Chưa đầy phiền khắc, Hách Liên nam Sơn đã dẫn theo một vị lão giả gầy gò với sắc mặt trắng bệch tiến vào gian phòng.

“Mau xem bệnh cho bệnh nhân này đi, nếu mà trị ổn rồi bảo đảm một đời của nhà ngươi sẽ sống trong phú quý, nếu mà trị không được thì hãy chuẩn bị nằm xuống mà chờ người ta mang ra.” Hách Liên Nam Sơn ngang ngược đe dọa nói.

Gã lang trung đó nguyên bản đang ở trong nhà, cùng với người nhà ăn cơm tối, nhưng không ngờ lại chui đầu ra một kẻ ngang ngược như thế, không thèm nói một câu, liêng kéo người ta đến đây, khiến cho lão ta ngay cả thuốc cũng quên cả mang theo, chỉ thuận tay mang theo một vài đồ chẩn bệnh.

Vị lang trung tốt nhất thành trấn này cau mày bắt mạch cho Lãnh Nhược Sương cả một lúc thật lâu, Phong Vân Vô Kỵ đang chuẩn bị nghe kết luận của ông ta, thì đột nhiên lão lang trung này chẳng chút do dự quỳ xuống mà lay, đầu đập vào mặt sàn kêu lên bình bình, rất là vang dội.

“Đại gia, xin hãy tha mạng ... không hpải là tiểu lão nhi không muốn cứu mà thật tại chưa hề thấy qua loại độc cổ quái đến thế, hơn nữa, tâm phế của y đều đã thụ thương, có khả năng sống đến hiện tại thì đã là kì tích rồi. Cái này đúng là nằm ngoài năng lực của tiểu lão nhi ... đại gia tha mạng, đừng giết tiểu lão nhi!”

Phương hướng mà lão lang trung quỳ xuống lại là hướng về Thân Đồ Ma Quân, thanh âm cũng có chút run rẩy, dựa theo sự chấn động của y phục mà thấy, thì e là phần phía dưới thân thể đang run rẩy càng dữ dội hơn nữa.

“Cứu không được! ...” Hách Liên Nam Sơn đại nộ, nâng tay lên chuẩn bị kết liễu lão lang trung này, y theo bốn tính của hắc tá, thì làm như thế cũng là nằm trong ý liệu.

Phong Vân Vô Kỵ nâng cánh tay lên, Hách Liên Nam Sơn liền ngậm miệng lại, khâm mình lại, lão lang trung đó cũng là người thông minh, lập tức xoay người lại rồi lại bái lay.

Nguyên bản là đã liệu được lão lang trung này sẽ không thể trị được loại độc này, nhưng sau khi nhận được sự xác thật thì vẫn rất là thất vọng, trong lòng một phiền bức bội, lí nào lại có tâm tình để ý đến lão ta, xua tay nói: “Ông đi đi.”

Lão lang trung đó như được đại xá, chụp lấy đồ nghề rồi thềm liếc sang Hách Liên Nam Sơn một cái, sau đó thì ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

“Chưởng quỹ đâu, cần trợ!” ở dưới lầu vang lên một thanh âm hào sảng.

“Khách quan, đến ngay”

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ tức thì chớp động, cái thanh âm lại quen thuộc phi thường, thần thức phát xuất lướt qua dưới hạ lầu, Phong Vân Vô Kỵ cuồng hỉ, quả nhiên là y, Cổ Nguyệt Thiên của Nam Tinh Kiếm Phái!

Hách Liên Nam Sơn phát hiện biểu tình của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ngưng trệ, chính đang không biết làm sao thì đột nhiên nhìn thấy biểu tình lộ xuất thần sắc kinh hãi, sau đó là mở cánh cửa đi xuống lầu dưới. Hách Liên Nam Sơn tức thì ngơ ngác, đang định đi xuống theo nhưng liền bỏ ngay ý định, chiếu cố bệnh nhân cho tốt, tự nhiên sẽ có lợi, còn những chuyện không có liên quan, thì ít chen vào thôi, miễn dấy vào những chuyện phiền phức.

Không lâu sau, Phong Vân Vô Kỵ dẫn theo một nam tử trung niên đi lên, gã nam tử kia khi nhìn thấy Lãnh Nhược Sương nằm ở trên giường thì mau chóng bước qua, Hách Liên Nam Sơn thấy thế thì lập tức tránh qua một bên rồi đi ra ngoài mấy vòng, sau đó mới dám quay trở lại căn phòng đó.

Còn chưa kịp đẩy cửa thì nghe thấy thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ: “Nguyệt Thiên, ngươi là sao lại xảo hợp vào ngụ ở khách sạn này.”

“Sư tổ, con vừa mới từ trong không gian thông đạo vừa mới xuất ra, thì đã phát hiện bản thân đang ở một nơi hoang vu, con còn nhớ rõ ràng là mình còn đang ở bên cạnh Mạc Li Dạ sư huynh, nhưng lại không biết là chuyện gì, đợi khi đi ra rồi thì bên cạnh chẳng có lấy một ai. Con nghĩ, sư tổ không tìm thấy con thì sẽ đến Nam Tinh Kiếm Phái để tìm con, nên từ chỗ đó đi đến đây. Khinh công của đệ tử thua xa sư tổ, đi nữa

ngày trời thì mới tới một thành trấn lân cận, bỗng lại định dừng lại nghỉ ngơi một đêm, rồi trở về Nam Tinh Kiếm Phái, thật không ngờ lại xảo ngộ sư tổ, đúng là khiến cho đệ tử cảm thấy bất ngờ và hưng phấn.”

“Ừm, ta hiểu rồi, ài, thật không ngờ, chương môn của Mộ Tử Kiếm Phái lại to gan lãn tham lam như thế, vì muốn tiếp tục làm chương môn mà lại hạ độc thủ đối với Nhược Sương. Một kiếm đâm lên au lưng đó, nếu ta không kịp thời đến thì chỉ sợ là Nhược Sương đã chết rồi.”

“Sư tổ, bọn chúng dám thương hại Lãnh sư huynh, chúng ta hãy đi đến Mộ Tử Kiếm Phái đó giết sạch bọn chúng đi.” Lân này lại là thanh âm của Cổ Nguyệt Thiên.

“Giết? Mấy ngàn phi thăng giả cũng giết?”

“A?!!!”

Ở trong phòng, Phong Vân Vô Kỵ chấp hai tay ở sau lưng, đi qua đi lại tựa hồ như đang khảo luận chuyện gì đó.

Không lâu sau, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hướng về ngoài cửa mà kêu: “Hách Liên, người tiến vào đi.” Cánh cửa chính mở ra, Hách Liên sắc mặt ngưng ngùng mở cửa ra, rồi buwóc vào.

“Sư tổ, y rốt cuộc là ai?” Cổ Nguyệt Thiên nhìn sang Hách Liên Nam Sơn mà nói.

“Chuyện này tạm thời đừng có hỏi ... Hách Liên, Nhược Sương tạm thời giao cho người chiếu cố, người cứ mang y đến nơi cầu một thần y nổi tiếng nhất trong giang hồ là được rồi, ta bắt quả người dùng thủ đoạn gì, nhất định phải khiến cho người đó khử độc dùm Nhược Sương. Nếu như có người nào chen vào, người cứ thẳng tay mà làm.” Nói xong, Phong Vân Vô Kỵ liền đưa tay ra, Hách Liên liền chẳng khác gì đưa trẻ nhỏ, chẳng hề có một chút lực phản kháng, liền bị một cổ hấp lực kéo về phía trước.

Phong Vân Vô Kỵ vỗ một chương lên trên vai của Hách Liên, chân nguyên hung dũng liền dũng nhập vào trong thân thể của hắn ta, sau đó mở miệng nói: “Hách Liên, ta đã thối thể và truyền cho người năm ngàn năm công lực, mấy chục đến mấy trăm võ giả ở cảnh giới phi thăng kì, hiện tại không phải là đối thủ của người ... trù phi người bị ám toán. Trong nội thể của người có chân lực đồng mạch với ta, bắt quả là người đi đến đâu, đều không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta, nếu như khi ta làm xong chuyện của mình mà người vẫn chưa xử lí ổn thỏa thì, không cần ta phải nói nữa chứ, bản thân người ứng rõ mà, nếu như chọc giận ta, thủ đoạn của ta cũng không kém hơn người đâu.”

Dứt lời, cũng không đợi Hách Liên Nam Sơn hồi đáp, liền dùng một chương chấn bay hắn ta, bay phá từng cánh cửa, từ trong phòng trực tiếp bay vào trong màn đêm đen bên ngoài.

Quay đầu lại, Phong Vân Vô Kỵ nói: “Nguyệt Thiên, chuyện không thể chậm trễ, thời gian chúng ta ở tại vị diện này không thể quá dài, nếu không bọn thiên sứ trên Thiên Đường cũng trừ khử chúng ta luôn đó. Nhân tố không ổn định có quá nhiều, chuyện duy nhất chúng ta có thể làm được là án chiếu theo kế hoạch, mau chóng làm xong những chuyện này. Nhược Sương thì giao lại cho hắn là được rồi, tin tưởng hắn ta sẽ không dám giở trò gì đâu, sáng sớm ngày mai, chúng ta đi đến Nam Tinh Kiếm Phái.”

“Dạ, sư tổ! ...”

90. Chương 90: Cảm Giác Bất Diệt

Hách Liên Nam Sơn thì bị lưu lại để chiếu cố cho Lãnh Nhược Sương, sự an nguy của Lãnh Nhược Sương quan hệ đến tiền đồ của hắn ta, nên hắn ta đúng là không dám chậm trễ, sau khi Phong Vân Vô Kỵ rời khỏi không lâu thì hắn ta lại tìm một chiếc xe ngựa hào hoa, hướng về nơi cư ngụ của vị thần y nổi tiếng nhất giang hồ - Quỷ Kiến Sầu mà đi.

Nam Tinh Kiếm Phái bất đồng với Mộ Tử Kiếm Phái, Nam Tinh Kiếm phái cư ngụ ở trong Bắc Đẩu Thành, cơ nghiệp của kiếm phái là những lâu các chiếm diện tích rộng rãi, nhìn lướt qua thì chẳng thể nhận ra đó

là một kiếm phái gì cả, ngược lại thì giống với nhà của một thế gia ở kinh sư hơn, chỗ xa hoa của nó cũng khiến cho Phong Vân Vô Kỵ kinh tâm không thôi.

Hai người đứng ở trước cổng của Nam Tinh Kiếm Phái, khi vừa thông báo tính danh, liền có đệ tử chạy vào trong thông báo.

Cổ Nguyệt Thiên nhân cơ hội chưởng môn của Nam Tinh Kiếm Phái còn chưa ra, liền cười nói: “Sư tổ yên tâm, Nam Tinh Kiếm Phái của đệ tử khác với Mộ Tử Kiếm Phái, trong phái có rất nhiều đại nho, có quan hệ không tệ với thành chủ của Bắc Đẩu Thành, hơn nữa đương nhiệm chưởng môn Mặc Huyền là do chính thân đệ tử nuôi lớn, có quan hệ rất thân thiết với đệ tử, tên tiểu tử này là người tôn sư trọng đạo, không giống như tên Tương Quyết ở bên Mộ Tử Kiếm Phái, Nhược Sương sư huynh đúng là đã nuôi một kẻ phản phúc mà. Đợi chúng ta chứng thực được thân phận, sau đó dựa vào thân phận của tổ sư mà hào lệnh thiên hạ, tuyệt không có ai dám phản kháng.”

“Như thế thì quá tốt, trong phái của Nhược Sương không ngờ lại dạy dỗ ra một kẻ phản đồ, đúng là nỗi bất hạnh của môn phái, lần hạ giới này, quan hệ trọng đại, không nên chậm trễ. Đợi mọi chuyện xử lý ổn thỏa xong rồi, sau đó thu thập y cũng không muộn.” Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu nói.

“Lời của sư tổ rất đúng.”

Hai người ở bên ngoài đợi không lâu thì đã thấy một nam tử độ ba bốn chục tuổi thân mang một bộ y bào màu xanh, hiện đang sải bước hướng sang bên này mà đi tới, sau lưng của y là mấy ngàn cao thủ ở cảnh giới phi thăng, đi sát theo sau lưng. Cặp mắt tức thì đảo chuyển, không chỉ như thế, khắp mọi nơi trong Nam Tinh Kiếm Phái cũng đang hiện có người ập đến.

“Cáp cáp, vẫn là tiểu Huyền Tử hiếu thuận, thấy ta trở về, liền dẫn mọi người ra nghênh đón.” Cổ Nguyệt Thiên sắc mặt hưng phấn nói.

“Không đúng!” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chớp động, liền kéo tay Cổ Nguyệt Thiên lại, lui về phía sau mấy bước, lạnh lùng nói: “Nguyệt Thiên, cẩn thận, tình huống có chút không ổn.”

“A ... a?” Cổ Nguyệt Thiên nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại.

“Không ngờ lại dám giả mạo thượng nhiệm chưởng môn của môn phái, tội này không thể dung tha, ném một kiếm caue bốn tọa.” Nam Tinh Kiếm Phái chưởng môn Mặc Huyền chẳng nói hai lời, liền phát ra một kiếm lao về phía Cổ Nguyệt Thiên.

“Mặc Huyền, con điên rồi sao?” Cổ Nguyệt Thiên kinh hãi kêu lên một tiếng, liên tục thối lui.

“Chưởng môn, có cần chúng tôi tương trợ hay không.” Bên trong mấy ngàn võ giả cảnh giới phi thăng, một lão giả râu tóc bạc phơ sắc mặt ác độc vừa rút kiếm ra, vừa hỏi.

Mặc Huyền liên tục đâm mấy kiếm về phía Cổ Nguyệt Thiên, đúng là ác độc phi thường, dựa vào thân thủ của Cổ Nguyệt Thiên tự nhiên là có thể dễ dàng ứng phó, Phong Vân Vô Kỵ nhất thời cũng không vội chen tay vào, chỉ là đứng ở một bên quan sát những đệ tử của Nam Tinh Kiếm Phái càng lúc càng đến nhiều hơn.

“Không cần, một mình ta là được rồi.” Mặc Huyền vừa xuất kiếm đâm về phía Cổ Nguyệt Thiên một cách ác độc, vừa cất tiếng đáp, sau đó lại thêm vào một câu: “Ai dám chen tay vào, sẽ bị xử trí theo môn quy.”

Mặc Huyền thấy mấy kiếm không có tác dụng, tựa hồ giận dữ rồi, đột nhiên chém thẳng về phía Cổ Nguyệt Thiên.

“Chưởng môn.” Chúng nhân kinh hô.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng liền chớp động, nhìn về phía Mặc Huyền, chiêu này có thể một đi không trở lại, tuy nhiên có chút uy hiếp nhưng sơ hở của bản thân cũng lớn.

Dựa vào cảnh giới võ học của Cổ Nguyệt Thiên, một võ giả ở cảnh giới phi thăng căn bản không thể so sánh được, một kiếm này lao tới, thân hình của Cổ Nguyệt Thiên liền né sang một bên, trực tiếp ý tưởng vào công lực cường hoành mà chấn bay trường kiếm của Mặc Huyền, tay phải chẳng khác gì chiếc kiếm sắt

chế trụ lấy yếu huyệt ở tay phải của Mặc Huyền, trực tiếp chưởng một chưởng vào bên trên ngực của Mặc Huyền.

Phốc!

Mặc Huyền học ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây bị chấn bay đi, chỉ nghe thấy một trận kinh hô vang lên, trong mấy ngàn võ giả ở phi thăng kì, liền có mấy người lao lên tiếp lấy Mặc Huyền.

Oa! Mặc Huyền học ra một ngụm máu, cặp mắt trừng to ra, nhìn vào Cổ Nguyệt Thiên với ánh mắt không thể tin được, tựa hồ như đang nhìn vào một chuyện gì đó rất khủng bố vậy.

“Súc sinh! Ta nuôi dưỡng ngươi bao nhiêu năm, đối với ngươi cũng không bạc, thật không ngờ ngươi cũng lại tham đồ cái chức vị chưởng môn. Được rồi, cứ cho là năm xưa ta không có mắt, thu lấy một kẻ phản phúc như ngươi làm đồ đệ ... sư tổ, chúng ta đi thôi.” Cổ Nguyệt Thiên phẫn nộ phát ống tay áo, chuyển thân quay người đi.

“Không ngờ ngươi lại dám hạ thủ với chưởng môn, ngươi nghĩ Nam Tinh Kiếm Phái là nhà của ngươi hay sao, mà muốn tới là tới, muốn đi là đi, lưu lại tính mạng đi!” Lão giả có sắc mặt hung ác vừa nãy lạnh lùng cất tiếng nói.

“Không thể, tạm thời để bọn họ li khai đi ...” Mặc Huyền đột nhiên mở miệng nói.

“Tại sao ... chưởng môn, những người này dám giả mạo thượng nhiệm chưởng môn, đó chính là đại tội, tự nhiên đáng để trừ khử, các vị sư huynh, tùy ta cùng nhau động thủ, trừ khử đi hai người này.”

Ở sau lưng nhân ảnh chớp động, Phong Vân Vô Kị vừa nhìn thấy đã biết không ổn, sắc mặt tức thì trở nên lạnh lùng, phát ống tay áo một cái, dĩ nhiên đã xuất thủ: “Chỉ bằng vào các ngươi, mà cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn!”

Một cái phát ống tay áo của Phong Vân Vô Kị xuất ra, mọi người bắt quả công lực cao thấp trong vòng ba mươi trượng trước thân thể, liền toàn bộ bị một cổ lực lượng cường đại chấn bay, chỉ có Mặc Huyền không biết là tại sao lại có thể đứng ngay ở tại chỗ, không thụ bất kì lực công kích nào.

Phong Vân Vô Kị nhìn kĩ Mặc Huyền một cái, mục quang vô ý lướt qua một phần võ nát trên mặt đất, trong lòng liền chớp động, ngón tay phải nhẹ nhàng ngoắc lên, nhiếp lấy phần vật vỡ nát đó vào trong lòng bàn tay.

“Nguyệt Thiên, chúng ta đi thôi. Tranh chấp thêm nữa chỉ dẫn đến chuyện giết chóc, chứ chẳng thể giải quyết được chuyện gì.” Dứt lời liền phát ống tay áo, lao thẳng lên trên trời chẳng khác gì phi điêu, Cổ Nguyệt Thiên hung dữ nhìn Mặc Huyền một cái, sau đó mới phát tay, theo sát sao lưng Phong Vân Vô Kị.

Hai người đi lòng vòng quanh Bắc Đẩu Thành mấy vòng, Cổ Nguyệt Thiên tìm lấy một chiếc xe ngựa, rồi hai người liền chui vào bên trong, chiếc xe liền hướng ra bên ngoài thành mà đi.

“Nguyệt Thiên, ngươi có biết nơi cư ngụ của Bắc Băng Kiếm Phái không?” Ở bên trong, Phong Vân Vô Kị hỏi.

“Biết chứ, Bắc Băng Kiếm Phái dù sao cũng là một phái lớn, chỉ cần là người trong giang hồ, rất ít người không biết.” Cổ Nguyệt Thiên cung kính nói.

“Thế thì tốt, ngươi nói với mã phu, chúng ta liên tục ngày đêm tiến đến Bắc Băng Kiếm Phái, không biết tại sao ta lại có cảm giác gần đây có chuyện gì đó không đúng cho lắm, chuyến đi này chỉ e là không dễ giải quyết.” Phong Vân Vô Kị cảm giác có chỗ không đúng, nhưng không thể chỉ ra được, nên chìm đắm vào trong trầm tư, trầm ngâm phiến khắc, mở miệng nói.

“Sư tổ? ...”

“Đừng có hỏi nữa, lập tức nói cho mã phu biết nơi cư ngụ của Bắc Băng Kiếm Phái.”

“Dạ, sư tổ.”

Đợi Cổ Nguyệt Thiên nói chỗ của Bắc Băng Kiếm Phái xong rồi, chiếc xe ngựa đó liền chuyển sang một con đường khác, dọc theo một con đường nhỏ đi đến Bắc Băng Kiếm Phái.

Hai bên con đường nhỏ là khu rừng thông dày đặc, toàn là những loại cây hồng diệp phong thụ cao hơn mười trượng, cảnh sắc tuy đẹp, nhưng Phong Vân Vô Kị lại không có lòng hân thưởng, nội tâm dửng dưng khỏi một loại cảm giác càng lúc càng bất diệu.

Khi chiếc xe ngựa tiến sâu vào trong rừng thông đó thì một cổ sát khí nhàn nhạt ập đến, Phong Vân Vô Kị đột nhiên kinh tỉnh, quát lớn một tiếng: “Cẩn thận, có mai phục! ...”

91. Chương 91: Tin Tức Từ Thích Khách

Oanh!

Cả xe ngựa bị nổ tung, những khối gỗ bắn ra tung tóe về các phương hướng, ngay cả Cổ Nguyệt Thiên cũng bị vụ nổ này chấn bay ra xa. Đáy xe ngựa cũng bị toái liệt, phu xe cũng chết ngay tại chỗ, trong cả phạm vi một trăm trượng dưới đất bị một cổ lực đạo to lớn áp xuống phía dưới sâu mấy xích, phân khai roc rành với phần đất còn lại. Ở bên con đường nhỏ, những cây hồng diệp phong thụ cũng bị oanh nhiên chấn gãy, cành cây văng ra tứ phía, còn chiếc lá lì ồ ạt phiêu lãng qua lại trên không trung.

Phong Vân Vô Kị trong lòng như có phát hiện, thêm vào đó là đối phương có thuật ẩn thân lẫn ẩn đi khí tức cao minh, cho đến khi tới gần mới bị phát hiện, thốt không kịp đề phong nên chỉ phát ra được có một trăm vạn năm công lực mà thôi. Căn bản nghĩ đã đủ để đối phó với đối phương, nhưng không ngờ là người mai phục lại có tu vi cao đến mấy vạn năm, trong lúc không phòng bị nên bản thân y đã chịu chút thiệt thòi.

Tuy nhiên điều khiến Phong Vân Vô Kị cảm thấy giạt mình đó là: Ở cái vị diện này, ngoại trừ đám người của bản thân ra, làm sao có thể có tồn tại cao thủ có mấy vạn năm tu vi?!!!

Cái sự thật này khiến cho Phong Vân Vô Kị quá chấn hãi, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của y.

Xe ngựa vỡ tan tành, bên trên không xuất hiện một gã hắc y nhân, gã hắc y nhân đó đột nhiên phát ra một tiếng kêu cao vút trong không trung, sau đó thân thể liền xoay người bay đi về phía xa.

Sát thủ! Tuyệt đối là sát thủ, một kích không trúng liền thôi lui.

Phong Vân Vô Kị lập tức khẳng định thân phận của đối phương, y lí nào lại có thể để cho đối phương dễ dàng bỏ đi như thế, liền quát lên một tiếng: “Muốn chạy, lí nào lại dễ dàng đến vậy?”

Thân hình mờ đi, dĩ nhiên là đã lao đi như chớp xạ, giải khai trói buộc đối với chân lực, dưới sự chỉ trì của mấy ngàn vạn năm công lực, từ nhanh tựa thiểm điện đã không đủ để hình dung tốc độ lúc này của Phong Vân Vô Kị. Tốc độ của sát thủ thân hoài mấy trăm vạn năm công lực đã rất nhanh rồi nhưng Phong Vân Vô Kị lại càng nhanh hơn hẳn ta gấp hai lần, lướt qua mấy tòa sơn phong, liền truy kịp gã sát thủ này.

“Hừ, nói cho ta biết người đến từ nơi nào, phục vụ cho ai? Ta sẽ tha cho người một mạng.” Phong Vân Vô Kị năncản đường đi của kẻ đó, lạnh lùng nói.

Gã hắc y nhân đó không thềm đáp trả, mà chỉ là chuyển sang một phương hướng khác mà chạy, thân hình của Phong Vân Vô Kị loáng lên một cái, lại cản ngăn đường đi của hắn ta.

“Nói cho ta biết, ta muốn biết đáp án, nếu không thì sẽ chết.” Phong Vân Vô Kị động nộ nói.

Gã hắc y nhân vừa mới chuyển thân bay lên trên thì Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, tay phải liền đưa ra khỏi ống tay áo với tốc độ như thiểm điện, Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ.

Hắc y nhân lập tức từ trên cao mấy trăm trượng hạ xuống phía dưới, ngay đúng lúc Phong Vân Vô Kị chuẩn bị xuất thủ chế trụ hắn ta thì người đó đột nhiên quay đầu đánh lại một chưởng, khiến cho lực hấp nhiếp của Hấp Tinh Đại Pháp thoáng khựng lại, tiếp theo đó kêu lên một tiếng: “Người không muốn cứu đồ đệ của người hay sao?”

Phong Vân Vô Kị tức thì kinh hãi, thần thức lướt đi như ánh sáng trở lại chỗ vừa rồi thì lập tức ‘nhìn’ thấy mấy chục gã hắc y cao thủ có công lực không dưới mấy vạn năm đang tấn công về phía Cổ Nguyệt Thiên, sau đợt tập kích vừa rồi, dựa vào võ công của Cổ Nguyệt Thiên thì cũng chịu không nổi chấn động do mấy trăm vạn năm công lực đối chưởng phát ra, nên thân thể chắc chắn là đã thụ nội thương.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, ý muốn dùng một chiêu để bắt sống hắc y nhân này, rồi sau đó mang theo hắc y nhân này quay trở lại cứu Cổ Nguyệt Thiên, những gã hắc y nhân này rất là giảo hoạt, tựa hồ như nhìn thấu được tâm tư của Phong Vân Vô Kị, nên đột nhiên rên lên một tiếng, khoe miệng rỉ ra một dòng máu, trong mắt tinh quang bạo trướng, hồn thân khí thể dồn thời đại trướng.

Lòng biết người này tất đã dùng một loại bí pháp gia tăng công lực nào đó, nên muốn bắt sống y cũng không khó, nhưng chỉ e là tới lúc đó thì Cổ Nguyệt Thiên cũng đã sắp chết rồi, sau một thoáng so sánh nặng nhẹ, Phong Vân Vô Kị giận dữ gầm lên một tiếng, Đệ Ngũ Kiếm Đả trên tay phải dĩ nhiên là đã xuất thủ, một kiếm toàn lực chém ra, sau đó cũng không thèm nhìn kết quả, phi tốc theo con đường cũ mà trở về.

Cơ hồ như mấy chục người đó vừa mới bay được chưa đầy một trượng, thân ảnh của Phong Vân Vô Kị đã xuất hiện ở trước thân thể của Cổ Nguyệt Thiên, Đệ Ngũ Kiếm Đả hướng về bên ngoài quét qua một cái, mấy chục gã hắc y nhân đó còn chưa kịp rút kiếm ra thì đã bị một kiếm sắc bén của Đệ Ngũ Kiếm Đả cắt thành hai đoạn.

Một tay nâng lấy Cổ Nguyệt Thiên, thuận thế đem chân lực hồn hậu dồn nhập vào trong thân thể của Cổ Nguyệt Thiên, đồng thời thân thể cũng cấp tốc trở về chỗ của gã thích khách vừa rồi. Trước và sau chỉ cách biệt nhau có mấy giây thời gian, Phong Vân Vô Kị đã miểu sát mấy chục gã hắc y nhân, nhưng gã đầu lĩnh với mấy trăm vạn năm công lực đã biến mất không thấy, ở dưới đất chỉ còn lại một vũng máu và một cánh tay bị đứt đoạn.

Tên sát thủ đó hiển nhiên là bỏ đi rất vội vàng, ngay cả cánh tay đứt cũng quên mang theo. Thần thức của Phong Vân Vô Kị phá thể phát xuất, điên cuồng lướt qua phương viên mấy vạn dặm một vòng, nhưng căn bản không phát hiện được thân ảnh của đối phương.

“Đáng ghét.” Phong Vân Vô Kị cảm hận nói, tuy nhiên biết là đối phương chạy không xa, nhưng căn bản không hề tra soát được đối phương. Gã hắc y nhân này, bao quát cả gã hắc y nhân xuất hiện ở đây xích sắt, rõ ràng là đã tu luyện một loại công pháp đặc thù, có thể thoát khỏi sự tra soát của thần thức.

Một loạt các ý niệm lướt qua trong đầu của Phong Vân Vô Kị, cục thế trước mắt cực kỳ mơ hồ, hiển nhiên là đã có thể lực khác chen nhập vào cái vị diện này. Gã sát thủ có mấy trăm vạn năm công lực theo lý thuyết thì không thể xuất hiện ở tại vị diện này, vì thế Phong Vân Vô Kị ẩn ước như đã nắm bắt được điều gì đó, nhưng lại rất mơ màng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng rồi nói.

“Sư tổ, chẳng lẽ bỏ qua cho hắn ta dễ dàng như vậy sao?” Khí sắc của Cổ Nguyệt Thiên đã đỡ hơn rất nhiều, nghe thế liền bắt cam cất tiếng.

“Những nhân vật nhỏ bé như thế cũng không cần lí đến làm gì, tạm thời để lại cho hắn ta một mạng ... ừm, sự xuất hiện của hắn ta đã cung cấp cho chúng ta rất nhiều tin tức – đã thể lực khác tiến nhập vào trong cái vị diện này, đó tuyệt đối không phải là một tin tức tốt, chúng ta cần phải nhanh chân hơn mới được.”

Cổ Nguyệt Thiên chấn động toàn thân, cả kinh nói: “Còn có những người khác.”

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị gật gật đầu nói: “Nguyệt Thiên, Bắc Băng Kiếm Phái còn cách đây bao xa?”

“Không xa lắm, ngọn núi kia chính là nơi cư ngụ của Bắc Băng Kiếm Phái.” Cổ Nguyệt Thiên chỉ về phía xa mà nói.

“Thế thì chúng ta hãy đi thôi.” Phong Vân Vô Kị nhìn sang chỗ mà Cổ Nguyệt Thiên đang chỉ đến, trong lòng đã biết chỗ, liền nắm lấy Cổ Nguyệt Thiên rồi hướng về ngọn núi phía xa mà bay đi.

Bắc Băng Kiếm Phái.

Nó cư ngụ ở trong một ngọn núi bàng đại, trên đỉnh núi như bị một thanh cự kiếm cắt đứt, nên trên đỉnh núi là một phiến bình phẳng, còn Bắc Băng Kiếm Phái thì tọa lạc ở trên đó, ở trên núi địa thế rộng rãi, chu

vi là một phiến huyền nhai, từ trên núi đi xuống thì chỉ có một con đường nhỏ để đi lại.

Ở trước viện lạc của Bắc Băng Kiếm Phái có một quảng trường lát đá xanh rất rộng, đó chính là nơi luyện công của đệ tử Bắc Băng Kiếm Phái. Khi Phong Vân Vô Kỵ mang theo Cổ Nguyệt Thiên đi đến bên trên không của Bắc Băng Kiếm Phái thì nhìn lướt một cái thì đã thấy phía dưới phân thành mấy phương trận, y theo các phục sức bất đồng mà đứng, những người này tuyệt đại đa số là đã có tu vi hơn cả cảnh giới phi thăng, trong đó càng có nhiều võ giả đầu tóc bạc phơ, hiển nhiên là cường hành lưu lại nơi này rất nhiều năm.

Ở trước những đám người đó là mấy lão giả ngang nhiên đứng đó, Phong Vân Vô Kỵ vừa mới đáp xuống đất, thì một vị lão giả trong đó liền bước lên trước một bước, chỉ về phía của Phong Vân Vô Kỵ mà quát: “Đến hay lắm, đợi các người cũng khá là lâu rồi!”

“Người đó là trưởng môn của Thương Mang Kiếm Phái, người này nghe nói đã tồn tại từ thời của Trì Thương tiên bối, bốn trăm năm rồi, ông ta không ngờ còn chưa chịu phi thăng.” Cổ Nguyệt Thiên kinh hô nói.

“Thảm án ở Minh Dạ Sơn Trang, thiết nghĩ chính là do các người làm, hôm nay cao thủ của các môn phái đều ở tại đây, dù cho các người có công lực bằng trời, cũng đừng có hòng chạy thoát.” Trưởng môn của Thương Mng Kiếm Phái một tay cầm kiếm một tay chỉ vào Phong Vân Vô Kỵ mà quát, trong ngôn ngữ rất là có kiểu cách của dạng chính khí lắm nhien.

Người này vừa nói xong thì mấy ngàn người đột nhiên lao lên, bao vây Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Nguyệt Thiên vào ở giữa, ẩn ước trong đó là một kiếm trận được bài bố

92. Chương 92: Manh Mối Sơ Hiện

“Tặc tử, ngươi có lời gì để nói?” Một lão giả gầy gò đứng ở bên cạnh Thương Mang Kiếm Phái sảng lãng nói, sau lưng người này có mấy chục võ giả ở cảnh giới phi thăng, hiển nhiên là trưởng môn của một môn phái nhỏ.

“Thái thượng trưởng môn của Bắc Băng Kiếm Phái – Mạc Li Dạ có mặt ở đây không?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi, tình hình ở trước mắt, người đông như núi, trận thế này tuy nhiên mang khí thế bang đại nhưng trong mắt của y thì chẳng khác gì đối diện với một người, sự cách biệt về thực lực thì số lượng người không thể thay thế cho được.

“Hắc hắc.” Một lão giả mang phục sức của Mộ Tử Kiếm Phái bước lên phía trước một bước, cực kì giận dữ nhưng lại cười đáp: “Thế nào, phải chăng là ngươi lại muốn giở trò như ở bên Mộ Tử Kiếm Phái, mang đến một kẻ giả mạo thái thượng trưởng môn của Bắc Băng Kiếm Phái?”

Đối với sự trào phúng này của lão giả bên Mộ Tử Kiếm Phái, Phong Vân Vô Kỵ chẳng thêm để trong lòng, trong lòng y đang đánh giá một chuyện khác: “Quả nhiên là không có ở đây?”

“Ma đầu, tại thời khắc này, tại trước mặt nhiều đồng đạo đến thế mà ngươi vẫn muốn bỏ chạy hay sao? Hừ! Hôm nay những trưởng môn nhân của các môn phái đều ở nơi này, món nợ máu ở Minh Dạ Sơn Trang hôm nay phải lấy máu để trả, ma đầu, ngươi chuẩn bị chịu chết đi.”

“Chậm đã!” Phong Vân Vô Kỵ lại một lần nữa lên tiếng ngăn cản.

Nhưng những người này hiển nhiên là đã nhận định Phong Vân Vô Kỵ chính là chủ hung của vụ thảm án ở Minh Dạ Sơn Trang, nên chẳng thèm nói một lời nào, từng đội từng đội cao thủ ở cảnh giới phi thăng mau chóng chuyển động, chỉ trong chớp mắt đã bao vây xung quanh Phong Vân Vô Kỵ thành vô số vòng vây, tử tế mà đếm thì cũng phải đạt đến cả ngàn vòng bao vây, hơn nữa một một vòng bao vây đều ẩn hiện theo một dạng kiếm trận nào đó.

Từng vòng từng vòn kiếm trận cấp tốc di chuyển theo hai hướng nghịch phản, kiếm quang chớp nhoáng, khí thế rất là kinh nhân, một cổ cảm giác kì quái truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ biết là bản thân đã bị cái kiếm trận này tỏa định rồi.

“Chư vị đều là những danh môn chánh phái, chẳng lẽ muốn miệt thị người khác hay sao, các người nói ta là chủ hung của thảm án tại Minh Dạ Sơn Trang, thì cũng nên lấy ra một vài chứng cứ chứ!” Phong Vân Vô

Kị chẳng thêm dễ trong lòng, mà trái ngược, y cảm thấy rất có hứng thú với đối với trò chơi của những kẻ này.

“Được thôi, để cho ngươi chết được nhắm mắt.” Đếm số lượng võ giả ở sau lưng người phát thoại thì có thể biết đó là một chưởng môn của một môn phái trung đẳng, người này nghe thấy Phong Vân Vô Kị chất vấn, liền nhìn sang chưởng môn của Thương Mang Kiếm Phái – Bách Lí Lăng, thấy Bách Lí Lăng gật gật đầu thì mới mở miệng nói: “Ngày đó, có chưởng môn của môn phái ta, trưởng giả của Thương Mang Kiếm Phái, còn có các lão giả của chức phái nhận được lời mời từ trang chủ của Minh Dạ Sơn Trang để cùng nhau thương lượng đại sự, bọn ta thu được lệnh phù của chưởng môn sai bọn ta đi tới Minh Dạ Sơn Trang để nghênh tiếp về, nhưng không ngờ rằng khi bọn ta đến Minh Dạ Sơn Trang thì phát hiện toàn bộ người của Minh Dạ Sơn Trang từ trên đến dưới đều chết thảm, một người còn sống cũng không có. Đáng thương cho chưởng môn của bọn ta, ngay cả chết cũng không toàn thây, ngày đó khi bọn ta đi đến Minh Dạ Sơn Trang thì thấy một bóng đen từ dưới đất bay lên, ma đầu, hôm nay dù cho ta có mất mạng cũng phải vì chưởng môn của phái ta mà báo thù.”

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị có hơi bức bối, giận dữ nói: “Một bóng đen? Chỉ bằng vào đó mà cũng có thể nói là bằng chứng?”

“Hừ. sớm đã liệu đến ngươi sẽ không chịu thừa nhận, Lạc Minh, con ra đây.” Lão giả đó giận dữ nói, vẫy tay gọi ra một người, một gã kiếm khách áo xám mũ xanh từ trong đám người đi ra, nhìn thấy người này, con ngươi của Phong Vân Vô Kị không khỏi co lại, người này thì y có chút ấn tượng, chính là gã nam tử đang đã đấu ở Thanh Tùng Thành rồi bị y đột nhiên bắt đi, bốn lai là muốn từ miệng của y nghe ngóng vị trí của Mộ Tử Kiếm Phái, nhưng không ngờ được là ngay lúc đó lại có Hách Liên Nam Sơn sắp phi thăng, nên nhất thời quên mất hần ta, không ngờ là lúc này hần ta lại bước ra đây.

“Hừ hừ! Tặc tử, ngày đó do ta có một vài chuyện bận rộn nên sơ thúc đi trước, ngay khi ta ở tại chân núi thì thấy một người từ trên không trung hạ xuống, lúc đó ta mới nghĩ là quý khách mà trang chủ của Minh Dạ Sơn Trang mời đến, nhưng thật không ngờ, người lại là một tên ma đầu. Hừ, tặc tử, người đối với ta cũng còn có chút ấn tượng chứ.” Gã kiếm khách tên Lạc Minh sắc mặt chẳng khác gì bộ dạng nghĩa phần điền ưng*** vậy.

*** Một bụng phần nộ.

Phong Vân Vô Kị không khỏi sửng sò, chuyện hôm đó vốn là cử động vô tâm, làm sao cũng nghĩ không ra chuyện này lại bị kéo sang chuyện của Minh Dạ Sơn Trang, gã nam tử tên Lạc Minh này lí nào lại gặp bản thân trước đó, hiển nhiên là được người khác chỉ điểm để hãm hại bản thân mình.

“Ma đầu, ngươi còn có lời nào để nói.” Trưởng giả của môn phái trung đẳng kia giương cặp mắt đầy tia máu lên mà quát: “Hôm nay phải khiến cho ngươi vay nợ máu phải trả bằng máu.”

Những tầng kiếm trận ở xung quanh mau chóng chuyển động, một chính một phản, chỉ trong mấy bước đã hồn nhiên trở thành một thể, những thân hình của chưởng môn cùng trưởng lão của mấy phái liền lui về phía sau, sau đó liền ẩn nhập vào bên trong kiếm trận, biến mất chẳng thấy tăm tích.

Một loạt cổ kiếm khí từ khắp bốn phương tám hướng ập đến, khiến cho cát bụi tung bay mù mịt. Những đệ tử ở ngoại tầng của kiếm trận vận lấy kiếm quyết của kiếm trận, động tác nhất trí, chỉ trong chớp mắt thời gian đã không thể phân biệt nhân ảnh, chỉ thấy từng vòng từng vòng kiếm quang lưu động, bên ngoài kiếm trận ba xích, một đạo khí lưu màu xanh nhạt mỏng lung đang lưu chuyển, chính là do kiếm cương ngưng tụ của những võ giả ở cảnh giới phi thăng hợp lại mà thành.

“Nguyệt Thiên, nơi này không có lợi đối với ngươi, người quá nhiều, người hãy đi trước đi, để ta xem thử bộ kiếm trận này có chỗ nào ảo diệu.”

“Sư tổ, Nguyệt Thiên không dám bỏ sư tổ một mình mà đào tẩu.” Cổ Nguyệt Thiên sắc mặt kiên nghị nói.

Phong Vân Vô Kị không khỏi mỉm cười, nói: “Dựa vào công lực của ta, đừng nói là những võ giả ở cảnh giới phi thăng này, cho dù là đông hơn gấp đôi, gấp chục lần thì cũng không thể làm gì được ta. Đi đi ... như quả người còn nhận vị sư tổ này như ta thì cứ chiều theo ý của ta mà làm.”

“Sư tổ ...” Cổ Nguyệt Thiên tức thì cắn môi, cuối cùng cũng dằng không bay đi, khắp tứ phía đột nhiên truyền lại một tiếng quát: “Muốn chạy, không dễ như vậy đâu.”

Kiểm trận đó đột nhiên phát xuất một cỗ hấp lực cực đại, dựa vào công lực của Cổ Nguyệt Thiên mà khi thân ở tại không trung, cũng bị lực hấp nhiếp của cái kiếm trận bàng đại nhưng kì dị do mấy vạn võ giả ở cảnh giới phi hất xuống khiến cho thân hình bay ngược trở lại.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một cái, một chưởng đánh ra, cỗ cự lực đó liền tiến nhập vào trong thân thể của Cổ Nguyệt Thiên, giúp cho y thoát được cỗ lực hấp nhiếp của kiếm trận. Ở trên thượng không của Bắc Băng Kiếm Phái lại có mấy người từ khắp bốn phía ập đến, những phương vị của họ cũng ẩn ước tổ thành một kiếm trận.

“Đi xuống!” Thân hình của tám người đang ngự không cầm kiếm tức thì chuyển hướng, sau đó liền hóa thành một vòng kiếm quang cấp tốc chuyển động lao tới Cổ Nguyệt Thiên.

“Hừ! Các người quả là bố trí kiếm trận đugns là một giọt nước cũng không lọt.” Phong Vân Vô Kị cười lạnh một cái, sau đó liền vung ra một chưởng, Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ, ổng tay áo phát phơ qua lại, một cỗ cự lực cường đại đến mức khiến người ta kinh khủng hấp nhiếp lấy tám người đang bay ở trên không trung xuống phía dưới. Còn Cổ Nguyệt Thiên thì do có được sự giúp đỡ của Phong Vân Vô Kị nên đã nhanh chóng biến mất, sau đó mới truyền lại thanh âm của y: “Sư tổ, con ở dưới núi đợi người.”

Khắp tứ phía đều truyền lại thanh âm hít một hơi lạnh, sau đó là thanh âm của chưởng môn Thương Mang Kiếm Phái Bách Lí Lăng truyền lại: “Ma đầu, nếu thế thì càng không thể tha thứ cho người được.”

Tám người trên không trung vừa đáp xuống mặt đất thì thân hình liền phiêu đăng, rồi lập tức dung nhập vào trong kiếm trận bàng đại đó.

“Chịu chết đi!”

Một loạt thanh âm vang lên, từ trên không trung nhìn xuống thì thấy một vòng lại một vòng trong kiếm trận lại phân thành trạnh thái đan xen, mỗi một vòng đều chỉ thấy kiếm quang chứ không hề thấy bóng người.

Bên trên quảng trường lại có tới cả mấy vạn người, mỗi một người đều có cả trăm năm công lực, muộn sự giúp đỡ của kiếm trận khiến cho cả mấy vạn người hồn lại thành một thể, liền chẳng khác gì một cao thủ có cả trăm vạn năm công lực, chỗ càng lợi hại hơn nữa là cái kiếm trận này không biết do ai tạo ra mà lại có năng lực gia tăng lực công kích lên cả mấy chục lần, nên nhất thời ẩn ước cái kiếm trận này không ngờ lại có đủ sức để đối kháng với Phong Vân Vô Kị.

Một vòng kiếm cương cự đại đột nhiên rung động, sau đó liền tán tốc cuốn về phía Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị theo quán tính phát ra một kiếm, phát xuất ra một thanh kiếm khí vô hình. Thanh kiếm khí vô hình này vừa gặp phải màn kiếm khí mỏng lung của kiếm trận thì lập tức bị phân ra thành nhiều đạo khác nhau, trong cảm ứng của Phong Vân Vô Kị thì một kiếm vừa rồi đã bị phân ra chia đều cho mấy vạn người đang tổ thành kiếm trận này chống chịu, một kiếm bị phân chia làm mấy vạn phần, sau đó lại có lực để ngự hóa giải của kiếm trận, nên chẳng thể phát huy được chút lực thương hại nào.

Vòng kiếm quang đó còn chưa tiếp cận thì Phong Vân Vô Kị đã cảm giác thấy một cỗ kiếm khí ập đến, liền hít sâu một hơi, ‘Liễu Như Tùy Phong Thân Pháp’ dĩ nhiên đã triển khai, nhưng vẫn là muộn mất một bước, bên tai truyền lại một tiếng xé vải vang lên, chỉ thấy trên ổng tay áo của Phong Vân Vô Kị đã xuất hiện một vết rách dài

93. Chương 93: Đại Chu Thiên Đại Diễn Kiếm Trận

Thân thể của Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng rung động lên một cái, sau đó liền hướng về phía sau mà phiêu đăng, vòng kiếm khí cận thân công kích không trúng, liền lập tức lui trở lại, một vòng kiếm khí khác lại ập đến thay vào vị trí nguyên bản vừa rồi, hướng về Phong Vân Vô Kị mà công đến, hai vòng kiếm trận tương

hỗ giao hoán, khép chặt đến mức cả một giọt nước cũng không lọt, chẳng hề có chút nào trở ngại hay trì trệ.

Khắp bốn phía khác, lại có mấy vòng kiếm khí cấp tốc chuyển động và tấn công về phía Phong Vân Vô Kị, mỗi một vòng kiếm khí tự thành một kiếm trận, hơn nữa là giữa những kiếm trận nhỏ này lại tổ thành một đạo kiếm trận càng bàng đại hơn nữa, kiếm trận như thế, ảo diệu như thế, làm sao mà không khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm thấy thích thú cho được.

‘Ma ha Kiếm Trận’ có bảy người lập thành một tổ, câu thông với thiên địa, ma ha cũng chính là vô lượng, chính là ý chỉ kiếm trận có uy lực vô cùng. Ma Ha Kiếm Trận có uy lực của trận đơn đều rất cự đại, cơ hồ đủ để đối kháng với doid thủ có thực lực hơn bản thân gấp mười lần, gấp mấy chục lần, thậm chí là càng cường đại hơn. Nhưng sự liên kết giữa những Ma Ha Kiếm Trận với nhau lại không nhiều, giữa hai Ma Ha Kiếm Trận lại không hề có liên quan gì với nhau, đó cũng chính là chỗ mà Phong Vân Vô Kị cảm thấy hối tiếc sau khi sáng tạo ra, một là do thời gian không đủ, một nguyên nhân khác to lớn hơn là sự sản sinh của Ma Ha Kiếm Trận lại căn bản không phải do sức của bản thân y, mà do y lĩnh ngộ ra, cơ sở của sự lĩnh ngộ lại là những hộ pháp kiếm trận của vô số môn phái ở cái vị diện này.

Ngộ được sự tinh tú là một chuyện, nhưng nếu như nắm rõ như trong lòng bàn tay lại là một chuyện khác, thông qua chuyện xâm nhập vào kiếm trận mà lĩnh ngộ ra tâm pháp của kiếm trận, dù sao cũng bất đồng với kiếm trận tâm pháp chân chính của môn phái. Những kiếm trận đó đã được truyền thừa mấy ngàn năm, đã được truyền qua mấy chục đời, thậm chí là cả trăm đời tu sửa, cuối cùng rồi cũng thành hình, những chỗ ảo diệu của nó tất nhiên có rất nhiều. Phong Vân Vô Kị có thể từ trong đó mà ngộ ra chuyện câu thông với thiên địa chi lực, gia tăng lên mấy chục lần lực phòng ngự lẫn tấn công thì cũng đã là rất tuyệt rồi, còn chuyện như giữa những kiếm trận có biện pháp hô ứng với nhau, dựa vào năng lực của Phong Vân Vô Kị thì trước khi chưa có được khẩu quyết hoàn chỉnh, đúng là vô pháp ngộ thông.

Càng nhìn trong lòng càng hoan hỉ, nếu như có thể ngộ thông được sự ảo diệu của việc giữa những kiếm trận với nhau có biện pháp hô ứng, tức thì uy lực của Ma Ha Kiếm Trận khẳng định sẽ dễ thăng lên mấy bậc. Có ý định như thế, nên Phong Vân Vô Kị cũng không vội li khai. Nhưng uy lực của trận pháp này cũng khiến cho Phong Vân Vô Kị không ngớt kinh tâm, nếu như không phải là có võ nghệ cao cường, thì lần này e rằng khó mà thoát được.

Từ trên không nhìn xuống, kiếm trận bàng đại này do từng vòng từng vòng kiếm trận tương hỗ đan xen, không ngừng cấp tốc chuyển động, các kiếm trận từ khắp bốn phương tám hướng ập đến công kích Phong Vân Vô Kị, một vòng lại một vòng có tiết tấu rất nhanh. Nhưng Phong Vân Vô Kị lại chẳng khác gì một cảnh liễu phiêu lãng bên trên những công kích của từng vòng từng vòng kiếm trận. Bộ kiếm trận này có uy lực tuy lớn, lại tịnh không có thuật khống chế gió, mỗi một vòng kiếm trận công kích, tất sẽ mang theo phong lôi, chỉ cần có gió, Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp liền lập mảnh đất bất bại.

Trước cổng của Bắc Băng Kiếm Phái, mấy vạn võ giả ở cảnh giới phi thăng từ các môn phái trên đại lục tổ thành một hải dương bằng kiếm, còn Phong Vân Vô Kị thì chẳng khác gì một chiếc lá không ngừng nhấp nhô trên đầu ngọn sóng trong phiến hải dương này, nhưng lại không hề bị chìm xuống. Thân hình tùy theo kiếm khí mà đi lên rồi hạ xuống, nhưng những kiếm mang vẫn không thể chạm được vào thân thể của y.

Giữa kiếm trận và kiếm trận với nhau, tất sẽ có khoảng trống, nhưng chỗ trống này tùy theo thời gian mà không ngừng biến hóa vị trí và di chuyển, còn Phong Vân Vô Kị thì cơ hồ chẳng hề phí chút tâm thần nào, chỉ vận dụng ‘Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp’ mà phiêu đảng tùy theo thế kiếm, những nơi thân thể ở đó đều là những chỗ trống uốn khúc vừa khít với thân người.

Ở trên một lầu các phía xa xa của Bắc Băng Kiếm Phái, một lão giả gầy ốm nhìn vào thân hình của Phong Vân Vô Kị như một cảnh liễu phát phơ bất định bên trong kiếm trận, trên mặt xuất hiện thần sắc trì nghi: “Trừ phi ... đó có vẻ giống như ... tuyệt học đã thất truyền của Kiếm Thần – ‘Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp’?!”

Những lão giả cấp biệt trưởng lão của các môn phái đang ở bên cạnh cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc, một lão giả do dự một chốc rồi mở miệng nói: “Ấn chiếu theo như miêu tả trong truyền thuyết về Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp, thì rất giống như thế, có thể dễ dàng phiêu lãng như thế trong bộ Đại Chu Thiên Đại Diễn kiếm trận do Thiên Cơ Môn ‘Bách Hiểu Sinh’ tiền bối tốn bao tâm huyết mà sáng tạo ra, chỉ sợ là trừ

bốn thân của Kiếm Thần tiền bối thì chẳng thể có ai khác nữa. Trừ phi, y thực sự là tổ sư từ trên thiên giới hạ xuống?!!!”

“Các người đừng có phỏng đoán bậy bạ nữa.” Chương môn của Thương Mang Kiếm Phái Bách Lí Lăng giận dữ quát lên một tiếng, người này đã hơn bốn trăm tuổi rồi, nhưng lại là hạc phát đồng nhan***, luận về bối phận thì còn hơn cả vị tông sư truyền kì Trì Thương, ông ta vừa lên tiếng, những người khắp chu vi liền ngậm miệng lại, cùng nhau nhìn về phía của ông ta.

*** Tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt trẻ tuổi

“Mấy ngàn người phi thăng lần trước, ông và ta tuy nhiên đều không có ở trên đó, nhưng cũng có thể nhìn thấy chúng nhân khi phi thăng, thì thông đạo được mở ra ở bên trên lại đột nhiên xuất hiện những quái nhân có cánh đó chứ? Mấy ngàn đồng môn phi thăng mới loáng một cái đã bị bọn họ tiêu diệt quá nửa, hiện tại lại xuất hiện một người có tu vi cao đến thế, chắc chắn là từ bên trên hạ xuống chứ chẳng nghi, nhưng có thể ở trong kiếm trận mà không bị thương thì có cần nhất định là Kiếm Thần sư tổ không? Chẳng lẽ là không có khả năng người ở bên trên có dã tâm hay sao? Mấy ngàn người phi thăng thân vong đã là một bài học giáo huấn to lớn, tiên giới cũng tịnh không đẹp đẽ như chúng ta tưởng tượng, nhất thiết đều chỉ là truyền thuyết, trước khi Kiếm Thần tiền bối phi thăng, đều chẳng hề có kí tài những chuyện liên quan đến phi thăng lên tiên giới. Tất cả mọi chuyện nên cẩn thận mới được.”

Chúng nhân nghe thấy thế đều gật đầu, mấy ngàn người phi thăng lần trước chính là một cử động tráng quan, các môn phái cơ hồ đều có người hộ tống những trưởng bối trong môn phái của mình phi thăng, nhưng đột nhiên tất cả mọi chuyện lại biến hóa như thế, chỉ có những đoạn tay chân đứt đoạn từ bên trên rơi xuống, máu nhuộm ướt đầm đại địa, đó hoàn toàn không phải là tình huống xuất hiện khi độ kiếp thất bại, mà là tình huống gặp phải công kích. Cũng nhân vì cố sự này mà trở về sau rất nhiều võ giả ở cảnh giới phi thăng đều cường hành lưu lại nơi này, không dám phi thăng, công lấy tất cả những võ giả ở cảnh giới phi thăng của các môn phái lại thì đã đạt đến một con số kinh nhân.

Dần dần, Phong Vân Vô Kị cũng đã tìm thấy quy luật chuyển động của kiếm trận này, còn liên quan đến sự tương hỗ giữa các kiếm trận với nhau thì y cũng đã có chút thành quả, có ở thêm ở trong này cũng không thể hoàn toàn ngộ thông, trừ phi có được khẩu quyết và đồ hình của bộ kiếm trận này.

Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên đã khẳng định, trước khi đảm người của bản thân trở về vị diện, thì đã có một thế lực khác tiềm nhập vào trong, tại trước khi tra rõ tử tế về cổ thế lực này thì Phong Vân Vô Kị cũng không vội dẫn những võ giả này dẫn đi, chỉ cần khống chế tốt, không để trên đại lục này có bất kì một phi thăng giả nào, thì án chiếu theo ước định của Thiên Đường và Thánh Điện, Thiên Đường không được hạ thủ.

Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng sử dụng tuyệt học áp tướng của mình, Kiếm Hoàng Chi Cảnh được giải khai hoàn toàn, mấy vòng kiếm khí khi cách thân thể của Phong Vân Vô Kị mấy xích thì liền ngưng trệ, sau đó thì vang lên hàng loạt những tiếng kiếm coong coong ngân lên, mọi trường kiếm đang tấn công về phía y đều không ngừng chấn động, cường hành thu lại kiếm phong, tựa hồ như biểu hiện trạng thái thần phục, khiến cho chúng phi thăng giả đại hải.

“Quỳ xuống!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng hét lên, khí thế một lần nữa được tăng thêm một bậc, dưới sự uy áp của kiếm hoàng, mọi người tu kiếm liền thân bất do kỉ đồng thời quỳ bái xuống đất, thực hiện đại lễ ngũ thể đầu địa.

Đại Chu Thiên Đại Diễn kiếm trận hoàn toàn bị phá giải, chịu cần là có liên quan tới kiếm, tại tình huống cảnh giới không đủ thì căn bản vô pháp tạo thành bất kì thương hại nào đối với Phong Vân Vô Kị, không chỉ như thế, chỉ cần là tu kiếm giả, căn bản vô pháp phản kháng uy áp của kiếm hoàng.

Trong lòng mọi người đều dâng lên một cảm giác như đang diện kiến quân chủ của mình, chỉ cảm thấy bản thân nên thành tâm làm như thế, nhưng một phương diện khác là tu nhục và không thể tin được.

Phong Vân Vô Kị chấp tay sau lưng lơ lửng trên không trung, nhất thân trường bào phất phơ trong gió, lấy y làm trung tâm, từng vòng từng vòng kiếm giả chống tay quỳ xuống, từ trong ra ngoài, từng tầng từng tầng quỳ xuống, dù là những trưởng lão của các phái ở lâu các đằng xa kia khi đối diện với Kiếm Hoàng Chi Cảnh cũng căn bản không có sức lực phản kháng.

Trong lòng mọi người vừa kinh vừa khủng, lúc này – cho dù bọn họ có lòng phản kháng thì cũng cần bốn không có sức lực để phản kháng, ý nghĩ thần phục không ngừng cường hành thông suốt thân thể, đó là một ý nghĩ không thể bị chuyển di từ ý chí, mà hoàn toàn là một loại chấn động đến từ sâu trong linh hồn

94. Chương 94: Thần Y Quỷ Kiến Sầu

Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ như chỉ nhìn lướt qua một cái đã nhìn thấy được người này: Thương Mang Kiếm Phái chủ môn – Bách Lí Lăng, năm xưa trước khi phi thăng, Phong Vân Vô Kỵ đã khiêu chiến với võ giả khắp cả thiên hạ, đến thì vội vàng, bại thì lui ngay, vì thế nên rất có ít người biết được dung mạo chân thật của y. Năm xưa Phong Vân Vô Kỵ nhân vì duyên cớ của Trì Thương, nên y chỉ đưa ra những chiêu thức phá giải Thương Mang Kiếm Pháp danh chấn thiên hạ, chứ tịnh không đi đến khiêu chiến tận sơn môn, nhân vì duyên cớ này mà đã gián tiếp mang lại thanh danh cho Thương Mang Kiếm Phái, khiến cho nó dần dần lớn mạnh lên.

Thương Mang Kiếm Phái vốn đã là đại phái, lại là môn phái trước đây của Trì Thương – học trò của Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ, nên dần dần được các môn phái trên đại lục tôn trọng, trải qua cả trăm năm chấp chưởng những địa vị chí cao trong võ lâm, địa vị thậm chí còn cao hơn cả ba phái Mộ Tử, Bắc Băng, Nam Tinh. Hành động lần này cũng chỉ có Thương Mang Kiếm Phái mới có thể có lực triệu tập lớn đến vậy.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy Bách Lí Lăng có thể không thụ sự uy áp của Kiếm Hoàng Chi Cảnh, theo lí thường mà nói thì với tu vi của Bách Lí Lăng, cho dù là có gặp kì ngộ, tu vi thông thiên, nhưng chỉ cần la tu kiếm đạo, chỉ cần công lực không bằng Phong Vân Vô Kỵ, thì tất phải thụ chế ước của kiếm hoàng, nhưng tình huống thực tế thì lại tương phản hoàn toàn.

Bách Lí Lăng tất có điều cổ quái! Đó chính là ý nghĩ thuần gian lướt qua trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ, thân hình vừa động dậy, Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên là đã lao thẳng về phía Bách Lí Lăng như chớp xạ, đi phía trước thân pháp siêu tuyệt của y, là thần thức cường hân đã phá thể phi xuất, như một thanh cự chùy đánh thẳng về phía Bách Lí Lăng.

Trên sắc mặt của Bách Lí Lăng hiện lên thần sắc khủng hoảng, liên tục thối lui, thụ lấy một kích thần thức của Phong Vân Vô Kỵ, thân thể lắc lư, khóe miệng rỉ máu, sau đó liền dùng tốc độ tuyệt khoái lao xuống phía dưới vách núi Bắc Băng.

Tình huống này nằm ngoài ý liệu của Phong Vân Vô Kỵ, với đòn thần thức công kích như vừa rồi, Phong Vân Vô Kỵ tự nhận bản thân có trúng cũng không thể chỉ rỉ một chút máu, chỉ thụ thương một cách giản đơn như thế, nhưng sự thật lại là như thế. Mắt thấy Bách Lí Lăng đã lao tới gần vách núi của Bắc Băng Kiếm Phái, Phong Vân Vô Kỵ lí nào lại để cho ông ta li khai một cách dễ dàng như thế, liền giận dữ quát lên một tiếng, dĩ nhiên là đã truy theo, Đệ Ngũ Kiếm Đả sắc tuyệt thiên hạ dĩ nhiên là cũng đã xuất thủ.

Dưới vách núi vân vụ phiêu đăng, mắt thấy bản thân đã thoát khỏi thị tuyến của mọi người, Bách Lí Lăng đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười một cách quỷ dị, rồi đưa một cánh tay đưa ra khỏi ống tay áo.

Tranh!

Một tiếng kim thiết trong trẻo vang vọng khắp không trung, Bách Lí Lăng lấy ra một vũ khí hình thoi, nhưng lại không biết là do thứ gì đúc thành, dựa vào mức độ sắc bén của Đệ Ngũ Kiếm Đả mà cũng không thể chặt đứt được nó. Một kích không trúng, tay phải ngoắc xuống, Đệ Ngũ Kiếm Đả dùng một góc độ xảo diệu một lần nữa chém xuống, đồng thời tay trái giơ lên, vô số kiếm khí xán lạn liền xuất hiện trên đầu ngón tay, năm ngón tay xòe ra, mấy trăm khí kiếm dày đặc đồng thời phát xuất.

Tranh!

Lại một tiếng kim thiết va chạm vang lên, Đệ Ngũ Kiếm Đả một lần nữa bị ngăn chặn, nhưng trên vũ khí hình thoi đó cũng đã xuất hiện một vết kiếm sâu mấy thốn, Bách Lí Lăng tuy nhiên rất là cổ quái, nhưng mấy trăm đạo khí kiếm do Phong Vân Vô Kỵ phát ra đều tiến nhập vào trong nội thể của ông ta.

Bách Lí Lãng liền rên lên một tiếng, trên thân thể xuất hiện mấy cái huyết động, nhưng điều cổ quái là tịnh không có máu chảy ra, chỉ thấy thân thể của ông ta xoay mình đi, rồi đột nhiên đâm sầm vào trong lòng núi của Bắc Băng Kiếm Phái, những tiếng ầm ầm vang lên không dứt, thân hình của Bách Lí Lãng đã hoàn toàn biến mất trong lòng núi của Bắc Băng Kiếm Phái.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một cái, thần thức phát xuất, tấn tốc truy tìm tung tích của Bách Lí Lãng, chẳng chút nghỉ vẫn liên tục tiếp oanh kích một kiếm vào vị trí mà Bách Lí Lãng biến mất trong lòng núi.

Oanh!

Kiếm khí trên thân Đệ Ngũ Kiếm Đả bạo trưởng, một đạo kiếm khí dài phá kiếm phi xuất, mang theo quang mang xán lạn oanh nhập vào trong lòng núi, những nơi đi qua, thể như chẻ tre oanh xuất ra một thông đạo, ẩn vào trên người của Bách Lí Lãng.

A!

Bách Lí Lãng rút cuộc cũng phát xuất một tiếng kêu thảm thiết, càng đúng lúc Phong Vân Vô Kị chuẩn bị tiến thêm một bước để truy sát thì Bách Lí Lãng đã mượn lực của một kiếm đó, phá xuyên lòng núi bay ra xa mấy dặm, hơn nữa thần thức tỏa định trên thân thể của ông ta cũng đột nhiên mất đi cảm ứng.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị có chút bất cam, thần thức khoách triển khắp mấy chục dặm phạm vi, liên tục tra thám nhiều lần cả trên trời và dưới đất, tuy nhiên bất luận là dụng tâm như thế nào, thì có một chuyện mà y cải biến không được: Bách Lí Lãng đã quỷ dị biến mất trong cảm ứng của Phong Vân Vô Kị.

“Ở trên trời ta gọi là Kiếm Hoàng, tại cái vị diện này ta đã từng được gọi là Kiếm Thần, mọi võ giả đạt đến cảnh giới phi thăng nghe lệnh, ta dùng thân phận của Kiếm Thần, yêu cầu các người trong vòng ba tháng không được phi thăng, nguyên do trong chuyện này thì sau này các người sẽ biết.”

Phong Vân Vô Kị bỏ qua chuyện truy tung Bách Lí Lãng, quay người trở lại thượng không của Bắc Băng Kiếm Phái, trong ánh mắt vừa kinh vừa sợ của mọi người, nói ra những lời đó, sau đó bất quản là bọn họ có phản ứng như thế nào, trực tiếp điện xạ lao đi, li khai khỏi Bắc Băng Kiếm Phái.

Bất quản chúng nhân có tin tưởng hay không, Phong Vân Vô Kị tin rằng với tu vi về kiếm đạo mà bản thân triển lộ ra, thì cũng đủ khiến cho một bộ phận người bắt đầu hoài nghi những lời nói dối của Bách Lí Lãng, chỉ cần có một bộ phận là đủ rồi

Thần thức lướt qua, Phong Vân Vô Kị đã phát hiện thấy Cổ Nguyệt Thiên đang trốn ở phía sau một ngọn núi ở một phía khác, nhưng điều kì quái là Phong Vân Vô Kị chỉ lạnh lùng liếc sang y một cái, sau đó hướng một cái phương hướng khác mà bay đi.

Thần y Quỷ Kiến Sầu, người này hào xưng là có khả năng siêu phàm, chỉ cần là còn một hơi thở thì ông ta cũng có thể cứu sống, nhưng tính tình lại rất là cổ quái, cứu hay không cứu đều hoàn toàn do bản thân có thích hay không, hơn nữa người cần cứu chữa phải trả ra một cái giá cổ quái mới chịu cứu trị.

Thân Đồ Ma Quân Hách Liên Nam Sơn thừa xe ngựa chở Lãnh Nhược Sương đi đến chỗ ở của thần y Quỷ Kiến Sầu, nhưng lại phát hiện bản thân căn bản vô pháp tiến vào trong đó.

Quỷ Kiến Sầu do chuyên tâm nghiên cứu y thuật nên võ công tịnh không cao, nhưng ông ta đã công bố rộng rãi là nơi ở của ông ta đã nuôi dưỡng khá nhiều độc trùng để bố thành trận pháp, bảo hộ nơi ở. Rất nhiều độc trùng thậm chí là được sản sinh từ thời kì hồng hoang, độc tính cực kì bá liệt, dù cho có là phi thăng giả khi bị cắn một cái thì cũng khó chịu vô cùng.

Bất quản là Thân Đồ ma Quân hao phí bao nhiêu tâm lực mới có thể vượt qua được độc trận này, nhưng nếu như không có phần công lực thâm hậu mà trước đây Phong Vân Vô Kị truyền cho thì e là hắn ta đã trở thành một cái xác rồi.

Khi gặp được Quỷ Kiến Sầu, ông ta liền nhìn thấy ngay Lãnh Nhược Sương, sắc mặt liền lộ ra nụ cười, ngay lúc Thân Đồ Ma Quân vừa mới nghĩ là người này có ý cứu chữa thì câu hỏi tiếp theo sau đó của Quỷ Kiến Sầu đã khiến cho hắn ta rơi thẳng xuống đáy cốc.

“Người dùng cái gì để trả công cho ta sau khi ta cứu chữa cho y?” Tiểu lão đầu gầy gò xấu xí Quỷ Kiến Sầu mỉm cười híp cả mắt hỏi.

Thân Đồ Ma Quân đang định hồi đáp, nhưng miệng vừa mở ra thì đột nhiên ngơ ngác. Kim tiền? Những người mà Quỷ Kiến Sầu cứu thì đa phần là kẻ giàu sang, lí nào lại thiếu tiền, nghe nói ông ta đã từng cứu một kẻ giàu có, cái giá phải trả là toàn bộ tài sản.

Nữ nhân? Niên kỉ của Quỷ Kiến Sầu đã quá lớn, sớm đã qua cái thời ham muốn rồi, tuy là danh y nhưng cũng không thể trị khỏi những chứng trạng của tuổi già***.

*** Già yếu thì không thể abc được.

Địa vị? Tuyệt đỉnh cao thủ trong giang hồ cũng không dám trêu vào vị thần y Quỷ Kiến Sầu này, dù cho Thân Đồ Ma Quân có ngang ngược nhưng cũng không dám khinh địch đắc tội với lão đầu tử này, những người trong giang hồ nợ ân tình với ông ta thì quá nhiều, đặc biệt là những năm nay, người nợ ân tình của ông ta lại càng nhiều hơn.

Quỷ Kiến Sầu vừa nhìn thấy thần sắc của Thân Đồ Ma Quân thì đốn thời biến sắc, phát ổng tay áo một cái, rồi đi vào trong phòng: “Cầu người khác cứu trị, nhưng lại không trả công, hay là người đi tìm người khác cao minh hơn đi.”

Thân Đồ Ma Quân thực sự vừa lo vừa giận vừa bực lại vừa bất lực, dựa vào thân phận Thân Đồ Ma Quân của y thì dù đi đến đâu, ăn ở đâu cũng cần bổn không thêm trả tiền nên trước giờ không thêm mang theo gì, lí nào lại có vật gì lấy ra, hơn nữa lại phải khiến cho Quỷ Kiến Sầu thở mán.

“Nếu như tặng cho người một trăm năm thọ mạng thì sao?” Một thanh âm từ bên ngoài truyền vào, khi ông ta ngẩng đầu lên thì Phong Vân Vô Kị đã ở trong căn phòng này rồi ...

95. Chương 95: Độc Dược Cổ Quái

Quỷ Kiến Sầu liếc sang Hách Liên Nam Sơn một cái, nhưng lại không thêm lí đến hấn ta mà liền quay đầu lại, nhìn thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, hai cánh tay không ngừng run lên, trong mắt ánh lên thần sắc tham lam: “Trừ phi ... người có Thọ Nguyên Đan trong truyền thuyết?”

“Không có!” Phong Vân Vô Kị hồi đáp rất ngắn gọn.

“Người lừa lão phu.” Mặt của Quỷ Kiến Sầu liền lạnh lùng trở lại, nhưng một câu sau đó lại khiến ông ta kích động trở lại.

“Ta không có Thọ Nguyên Đan, nhưng ta lại có phương pháp khiến cho ông trường thọ, hơn nữa lại có thể khiến ông trường thọ một cách khang kiện. Thế nghiệm thử một lát đi.” Phong vân Vô Kị vừa nói xong liền búng ngón tay một cái, chỉ trụ huyết đạo của Quỷ Kiến Sầu.

“To gan, các ... các người ...” Mặt Quỷ Kiến Sầu lộ vẻ kinh hoảng, mắt nhìn Phong Vân Vô Kị bước tới gần.

“Hắc hắc, ai bảo lão thất phu nha người ngạo mạn, không chịu cứu chữa, hiện tại sự phụ của lão tử ra tay rồi, người không muốn trị cũng phải trị!” Hách Liên Nam Sơn hạnh tại nhạc họa*** cười lên, bắt qua hấn ta hiển nhiên là đã hiểu lắm ý đồ của Phong Vân Vô Kị.

*** Vui mừng trước tai họa của người khác.

“Ta trở thành sự phụ của người lúc nào?” Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, liếc sang Hách Liên nam Sơn một cái, đồng thời vỗ ra một chưởng đặt lên trên vai của Quỷ Kiến Sầu

“Cái ... cái này ...” Hách Liên Nam Sơn ấp a ấp úng, nhưng trong tâm lí lại thêm vào nửa câu: “Chỉ cần ta hầu hạ ông mãi ý thì không phải là ông đã trở thành sự phụ của ta rồi hay sao? Hắc hắc.”

Tại trước khi Phong Vân Vô Kị phi thăng, những võ học có công hiệu dịch cân tẩy tủy đều được xem như là thánh điển, nhưng sau khi Phong Vân Vô Kị phi thăng thì y đã hiểu được nguyên lí của chuyện dịch cân tẩy tủy rất là giản đơn, công lực cao đến một trình độ nhất định thì hoàn toàn không cần dùng công pháp dịch cân tẩy tủy mà vẫn có thể dịch cân tẩy tủy cho người khác, hành động lúc này của Phong Vân Vô Kị chính là làm như thế.

Quý Kiến Sầu chỉ cảm giác thấy một dòng nước khí xâm nhập vào trong nội thể, di chuyển một vòng quanh tâm tạng tựa hồ như bảo hộ tâm mạch, sau đó dòng khí nóng này càng lúc càng cường đại, bắt đầu xông thẳng ra khắp toàn thân, những nơi nó đi qua đều trở nên vô cùng thư thả, một cảm giác cực độ sảng khoái khó mà tả được lan truyền khắp toàn thân, Quý Kiến Sầu cơ hộ như nhịn không được mà bắt đầu rên lên.

Rắc rắc!!

Dưới mục quang sừng sờ của Hách Liên Nam Sơn, thân thể còm cõi của tiểu lão đầu Quý Kiến Sầu vang lên hàng loạt những tiếng kêu răng rắc, rồi sau đó dần dần đứng thẳng lên, thân thể gầy gò cũng bắt đầu cường tráng hơn, từ một tiểu lão đầu biến thành một lão giả cường tráng, hơn nữa đầu tóc bạc phơ của ông ta đã có phần lớn tóc chuyển sang màu xám tro, rồi chuyển biến sang màu đen. Lớp da tràn đầy nếp nhăn cũng dần dần trơn láng, không còn khô cằn như trước nữa.

Hách liênnam Sơn cơ hồ như không dám tin vào mắt mình, đó còn là Quý Kiến Sầu hay sao? Quý Kiến Sầu hiện tại đã trở thành một con người khác, bất kì ai nhìn thấy cũng khó mà tin tưởng được lão giả cường tráng này chính là Quý Kiến Sầu!!

Phong Vân Vô Kị tùy tay phát ra một cái, hóa giải huyết đạo của Quý Kiến Sầu rồi nói: “Trả công cũng có nguyên tắc của nó, vừa rồi ta đã trả cho ngươi một nửa tiền công rồi, đợi ngươi trị lành cho Nhược Sương, một nửa còn lại sẽ trả cho ngươi.”

“Đa tạ tiền bồi ...” Quý Kiến Sầu vừa mới mở miệng, thì đến ngay cả bản thân cũng phải giật thót mình, đó còn là thanh âm của bản thân nữa hay sao, nó khi nào đã biến trở nên trắng khì đến thế, Quý Kiến Sầu tựa hồ như không dám tin tưởng vào tai mình mà sờ sờ vào cuống họng, Phong Vân Vô Kị hiển nhiên là đã cung cấp cho ông ta lợi ích vượt xa tưởng tượng của ông ta.

“Cáp cáp cáp ... Quý Kiến Sầu ... Quý ...” Hách Liên Nam Sơn cười âm lên, Phong Vân Vô Kị trừng mắt nhìn hắn ta một cái, Hách Liên Nam Sơn liền ngậm miệng lại.

Thuận theo mục quang của hách Liên Nam Sơn, Quý Kiến Sầu cuối cùng cũng phát hiện sự biến hóa của bản thân, bộ y phục cũ khoác trên mình đã không còn thích hợp nữa.

“Xin hai vị đợi một lát ...” Quý Kiến Sầu đỏ mặt, mau chóng chạy vào trong phòng, lúc này Quý Kiến Sầu cảm giác như bản thân lại trở về thời trai trẻ hai mươi năm xưa, thân thể tràn đầy sức lực, đến khi đi vào căn phòng thì nhịn không được mà cười lên ha hả, trong lòng thật tại là cao hứng khôn tả.

Phiếu khắc sau, Quý Kiến Sầu thay một bộ trường bào mà tro tiến tới, Quý Kiến Sầu lúc này xem ra phi thường có thần vận, hoàn toàn có phong phạm của một vị thần y, trên người cũng có chút tiên cốt chi khí.

“Hãy để lão phu xem cho y trước cái đã, nếu như đã trả công thì lão phu tất phải dùng toàn lực để cứu chữa cho y.” Quý Kiến Sầu tuy có võ công không cao minh, nhưng cũng hiểu rất rõ cách thức cường hành dịch cân tủy tủy cho người khác mà chẳng chút phí lực như thế thì ngay cả võ giả ở cảnh giới phi thăng cũng không thể làm được, chỉ có thể là người từ bên trên hạ xuống. Tuy Quý Kiến Sầu ẩn thân trong sơn cốc nhưng ông ta lại có một hệ thống tra thám tin tức trên giang hồ, nên những chuyện phát sinh trên giang hồ thì không qua phiên khắc, ông ta liền biết ngay.

Dù là ẩn ước đã phán đoán ra lai lịch cùng thân thông của đối phương, trong lòng Quý Kiến Sầu đang mong chờ một nửa tiền công còn lại cũng không dám chần chừ, lập tức kêu mấy nha đầu tiếp lấy Lãnh Nhược Sương từ tay của Hách Liên Nam Sơn, rồi để lên trên một cái giường giản phác.

“Không cần phải thử, nhất định phải trị liệu cho y thật tốt, hiểu chưa?” Phong Vân Vô Kị bình đạm nói, nhưng ý nghĩa mệnh lệnh trong thanh âm thì lại hiển lộ vô nghi.

Thân thể của Quý Kiến Sầu run lên một cái, cố gắng trấn định đáp: “Hiểu.”

Quý Kiến Sầu đưa ra một cánh tay đặt lên cổ tay của Lãnh Nhược Sương mà bắt mạch. Ông ta nhắm mắt lại, ngay cả Phong Vân Vô Kị và Hách Liên Nam Sơn đều không dám thở to.

Dưới sự chú thị của hai người, Quý Kiến Sầu đột nhiên cau lại, hơn nữa là càng lúc cau càng chặt lại, trên mặt xuất hiện thần sắc nghi hoặc, tựa hồ như đã gặp phải chuyện gì khó lí giải được vậy.

Một khắc sau, Quỷ Kiến Sầu cuối cùng cũng mở mắt ra, trên mặt toàn là thần sắc cổ quái lẫn tự tang.

“Sao rồi, chẳng lẽ là không thể trị được?” Hách Liên Nam Sơn lo lắng nói, đó là chuyện liên quan đến tiền đồ của hắn ta, nên hắn ta không thể không quan tâm.

Quỷ Kiến Sầu lại tránh né không đáp thẳng vào vấn đề, mà chấp tay nhìn về khung cửa: “Lão phu tinh nghiên y thuật đã hơn sáu chục năm, đối với kinh ca mạch huyết và lục phủ ngũ tạng trên thân thể con người không gì là không biết, dù cho có một người bị cắt đứt ra thành nhiều mảnh, lão phu cũng có thể thuần gian nối liền lại thân thể cho hắn ta, dù có là thiên cổ tuyệt chứng, thiên sinh cửu âm cửu dương tuyệt mạch thì lão phu cũng có thể trị khỏi một cách dễ dàng. Vạn bệnh vạn thương trên cả thiên hạ này, lão phu tự nhận là bằng tạo nghệ của bản thân thì cho dù có gặp bệnh chứng mà trước giờ chưa từng gặp qua, thì lão phu cũng có thể thông qua bệnh chứng, thì đều nhất định là có thể trị khỏi.”

“Nhưng loại bệnh chứng này ... thì lão phu lại không thể dò ra được chút manh mối nào, phế phủ ciuả y hiển nhiên đã từng bị vật sắc bén đâm xuyên, nhữn rõ ràng là có cao nhân cứu giúp, thêm vào đó là bản thân công lực của y hồn hậu, nên căn bản là không sao, nhưng cho đến hiện tại mà y vẫn chưa tỉnh, chỉ e là nguyên nhân lớn nhất là chất độc mà y trúng trên thân thể.”

“Điều này thì ta có biết một chút, độc thuật trong y thuật bị xem là hạ lưu, chẳng lẽ dựa vào danh hào của Thần Y Quỷ Kiến Sầu như ngươi mà không thể giải được loại độc được hạ lưu như thế hay sao?!” Hách Liên Nam Sơn lo lắng nói.

Quỷ Kiến Sầu liếc sang nhìn Hách Liên Nam Sơn một cái, rồi lại nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ, loại cảm giác xem thường này khiến cho Hách Liên Nam Sơn cơ hồ như muốn phát cuồng, nhưng bản thân hắn ta lại không dám phát cuồng.

“Tiền bối.” Quỷ Kiến Sầu dĩ nhiên là đã nhìn ra, người ở trước mắt tuy nhìn còn trẻ hơn so với bản thân nhưng niên kỷ thực tế thì e là cao hơn nhiều, vì thế nên xưng hô là tiền bối, thái độ cũng khá là cung kính: “Độc thuật là hạ lưu trong y thuật, chỉ là những lang trung tầm thường trong giang hồ lưu truyền mà thôi, độc thuật nếu biết sử dụng thì có thể vẫn trị bệnh được ... còn vị này thì chỉ e là không chỉ trúng độc một cách giản đơn như thế..”

“Cái gì!” Phong Vân Vô Kỵ và Hách Liên Nam Sơn mở miệng kinh hô

96. Chương 96: Phá Cục

“Độc giả được phân ra làm tam đạo lục thừa, mỗi đạo phân ra làm tam thừa, lão phu tuy mang danh là thần y nhưng cũng là một cao thủ dùng độc, những bậc thành thủ trong giang hồ nhất định đều có kiến thức về độc đạo, hơn nữa lão phu tự nhận mình là người cường đại nhất về mặt này, chỉ là cái danh thần y quá lớn, khiến cho người ngoài không biết cái danh đầu độc y của lão phu mà thôi.”

“Về điểm này thì ta cũng nhìn ra, những trùng độc mà ngươi phân bố ở ngoài cốc đủ để nói rõ ra độc đạo của ngươi cao đến đâu, chúng ta đến đây không phải là để nghe giảng về độc thuật, ngươi không cần nói vòng vo nữa, cứ nói thẳng ra đi.” Hách Liên Nam Sơn xua xua tay chen ngang lời của Quỷ Kiến Sầu, rồi lén nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ một cái, phát hiện sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ này giờ vẫn bình đạm, không hề nhìn ra được y có biểu tình gì, nhưng hiển nhiên đó cũng là sự ngầm cho phép, nên đồn thời yên tâm trở lại.

“Được, để lão phu nói thẳng vậy. Biểu hiện độc chứng của loại độc này thì không hoàn toàn là độc, người lại thì có vẻ giống như một loại cổ, còn nói về cổ thì các người không biết, nói chung là loại độc này không hoàn toàn là độc, nhưng cũng không hoàn toàn là trạng chứng của việc trúng cổ, hơn nữa loại độc này thì ngay cả chân khí cũng ngăn cản không được, tuy nhiên tiền bối đã hộ trụ tâm mạch và những yếu huyết của y, nhưng độc tính của nó tán phát toàn thân thì chỉ là vấn đề thời gian. Toàn thân chân lực của y quả thật là bàng đại đến hải nhân, độc tính của loại độc được này hiện tại đang dần dần triển khai, trước mắt đã khống chế được tám thành chân khí của y, thời gian càng về sau thì loại độc này khống chế chân khí

càng nhiều, hơn nữa độc nguyên cũng sẽ không ngừng khuếch tán, nếu như không kịp thời giải cứu, chỉ e là tất tử vô nghi.”

Hồn thân Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, cái tin tức này chắc chắn là thứ mà y không nguyện ý nghe thấy nhất, tay phải hơi động đậy, Quỷ Kiến Sầu đã bị một cổ lực lượng cường đại vô bí hấp nhiếp lên trên không trung, hai chân căng cứng ra.

Phong Vân Vô Kị căn bản không có tiếp xúc với Quỷ Kiến Sầu, nhưng Quỷ Kiến Sầu lại lơ lửng trên không trung, tựa như bị đóng đinh ở trên đó vậy, tràng cảnh này khiến cho mấy nha đầu ở một bên phụ trách thị hầu không khỏi cả kinh hét lên, rồi lần lượt bỏ chạy ra ngoài.

“Ý của ngươi là y không thể cứu được nữa?!” Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng nhận không được mà giận dữ nói, từ sau khi đạp nhập vào cái vị diện này, một loạt chuyện cổ quái không ngừng phát sinh, Lãnh Nhược Thương trúng độc, đó vốn là chuyện không có khả năng, tiếp đó là gặp lại Cổ Nguyệt Thiên, còn Mạc Li Dạ thì căn bản không hề biết tung tích, từ tình huống liên tục xuất hiện mấy võ giả có công lực mấy trăm vạn năm mà thấy, hiển nhiên là đã có một thể lực ở bên ngoài xâm nhập vào đây, hàng loạt những dấu hiệu cho thấy Mạc Li Dạ rất có khả năng đã bị cổ thể lực đó bắt được.

Thương vong của môn nhân trước giờ vẫn là nỗi đau trong lòng Phong Vân Vô Kị, dựa vào năng lực của bản thân y thì căn bản đủ để bảo chứng an toàn của bọn họ, nhưng lại không ngờ được là một loạt chuyện đã xảy ra. Tự trách lẫn phần nộ dày xé tâm can của Phong Vân Vô Kị, cho nên khi vừa nghe thấy tin tức này thì rốt cuộc cũng nhận không được mà bạo phát.

Quỷ Kiến Sầu không ngừng vùng vẫy trong không trung, sắc mặt trở nên một片 trắng bệch: “Tiền ... tiền bối, xin hãy nghe lão phu nói hết cái đã ... loại độc này tuy nhiên lão phu chưa từng thấy qua, trong độc kinh cũng không có bất kì kí táỉ nào, nhưng dựa vào sự hiểu rõ của lão phu về độc đạo lẫn y đạo thì chỉ cần là một căn bệnh, chỉ cần có liên quan với độc, thì tuyệt đối không có khả năng thúc thủ vô sách, lão phu tuy nhiên vô pháp bảo chứng là thanh trừ loại độc cổ quái trên người y, nhưng lại có thể kéo dài thời gian phát tác, dựa vào tạo nghệ của lão phu, chỉ cần cấp cho lão phu thời gian, tuyệt đối là có thể tìm ra biện pháp giải cứu.”

Bịch!

Quỷ Kiến Sầu nằm sổng xoài ở trên mặt đất, cổ lực đạo vô hình kia hiển nhiên là đã biết mất vô tung. Quỷ Kiến Sầu từ trên mặt đất tẩn tốc đứng dậy, thân hình hoạt bát chẳng khác gì thanh niên.

“Hách Liên Nam Sơn, an nguy của Quỷ Kiến Sầu và lãnh Nhược Thương giao cấp cho ngươi bảo hộ.” Trong đầu Phong Vân Vô Kị không ngừng tư lự, suy nghĩ một lát rồi sau đó đột nhiên quay sang nhìn Quỷ Kiến Sầu mà nói: “Ngươi lập tức li khai nơi này, có Hách Liên Nam Sơn bảo hộ ngươi, tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm. Qua một đoạn thời gian, ta sẽ an bài người đến nghênh đón các ngươi.”

“A! ... Li khai nơi này, lão phu cảm giác thấy nơi này rất ...” Quỷ Kiến Sầu thấy sắc mặt của Phong Vân Vô Kị có chút không vui, liền mau mắn chuyển ý nói: “Cũng được, không thành vấn đề, không phải chỉ là một gian tiểu ốc thôi sao?”

“Hách Liên Nam Sơn, ngươi bảo hộ cho Quỷ Kiến Sầu thật tốt, nếu như có nguy hiểm thì ta sẽ cảm ứng thấy, tời lúc đó tự ta sẽ cứu ngươi, Quỷ Kiến Sầu nếu như trị khỏi được cho Nhược Thương, công lao của ngươi cũng sẽ không nhỏ, tự nhiên ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi ... trong đoạn thời gian này ta còn có chuyện phải làm, vì đề phòng vạn nhất, tốt nhất là các ngươi nên tìm một nơi bí ẩn một chút, cố gắng hạn chế chuyện lộ diện, một tháng, chỉ cần một tháng sau các ngươi đi đến kinh sư, đến lúc đó tự ta sẽ tìm các ngươi.”

“Dạ, sư phụ.” Hách Liên Nam Sơn cao hứng nói, vừa mới tăng lên mấy vạn năm công lực, dựa vào bốn tính không sợ trời không sợ đất của Hách Liên Nam Sơn, thì hiện tại đã có thực lực rồi, dù cho có mấy chục hay mấy trăm võ giả ở cảnh giới phi thăng vây công, Hách Liên Nam Sơn cũng không sợ.

“Rất tốt, Quỷ Kiến Sầu, trị khỏi cho Nhược Thương thì một nửa tiền công còn lại, ta sẽ kịp thời trả lại cho ngươi, hiện tại thì lập tức li khai.”

Phong Vân Vô Kỵ nói xong, thân ảnh nhoáng lên một cái, dĩ nhiên là đã biến mất vô tung, chẳng khác gì quỷ giữa ban ngày vậy.

Giang hồ tuy biến đổi, sơn hà tuy biến đổi, danh xưng tuy biến đổi, nhưng trong bốn trăm năm thời gian thì triều đình lại không hề biến đổi, chỉ cần triều đình không biến đổi, thì kinh sư cũng sẽ không biến đổi.

Phong Vân Vô Kỵ đã hiểu rõ được tình huống, trước khi bản thân đáp nhập trở về cái vị diện này, thì đã có một thế lực nào đó đã âm thầm khống chế cả võ lâm, trong khi địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, trước khi tra thám được chi tiết về địch nhân thì Phong Vân Vô Kỵ không được phép xuất thủ, tấn quân – y biết rằng nếu như y đại khai sát giới thì có khả năng sẽ khiến cho toàn bộ võ giả ở cảnh giới phi thăng trên vị diện này chết sạch. Nhưng vấn đề là, nếu như đồ sát hết những võ giả này thì nhiệm vụ lần này có ý nghĩa gì nữa? Mỗi một phi thăng gia, bất luận là đối với Thánh Điện, đối với Phong Vân Vô Kỵ hay đối với cả Thái Cổ đều là một nguồn tài phú.

Trong tình huống mọi võ giả đều bị thế lực trong bóng tối mê hoặc và dụ dỗ thì Phong Vân Vô Kỵ không còn chọn lựa nào khác, chỉ có thể chọn lựa chuyện đợi chờ cơ hội để nói ra thân phận của bản thân, khiến cho võ giả khắp thiên hạ chấp nhận, đồng thời cũng tiện tay tiêu diệt cỗ thế lực trong bóng tối này.

Đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ cũng hiểu muốn phá trừ cái cục đã được đối phương tinh tâm bố trí, thì biện pháp duy nhất là thoát khỏi cái cục này, thoát khỏi tầm khống chế của đối phương. Thân ở bên ngoài cục, thì hiển nhiên có lợi hơn nhiều so với ở bên trong cục.

Nếu như cả thiên hạ võ lâm đều đã bị thế lực trong bóng tối khống chế, thì Phong Vân Vô Kỵ nhận định rằng, quyết không thể mượn sức của võ lâm được nữa, vì thế biện pháp duy nhất chỉ có một – đương kim triều đình!!

Từ xưa đã có câu: Dân không thể đấu với quan, người trong giang hồ trước giờ cũng hạn chế qua lại với quan phủ, đó là quy định bất thành văn của giang hồ, nhưng Phong Vân Vô Kỵ có chút lo lắng, sau khi trở về vị diện thì những chuyện đã thấy và đã nghe có thể nhận ra rằng thế lực hiện tại của đương kim thiên tử rất yếu, quan binh bị người trong võ lâm đồ sát, từ loại cục diện hỗn loạn này mà nhìn thì bên trong triều đình cũng đang có người chen tay vào!

Phong Vân Vô Kỵ thẳng đường mà bay đi, tới lúc mặt trời xuống núi thì cũng đã đến được tòa hoàng thành nguy nga lộng lẫy, bên trong thành ánh đèn sáng sủa, khắp nơi đều có cấm vệ quân mang khải giáp đi tuần, xem ra thủ vệ rất là nghiêm, đương nhiên đó chỉ là đối với những người phổ thông trong giang hồ mà thôi.

Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười, sau đó liền lao thẳng về phía hoàng cung, từng bước từng bước đạp về phía trước, thân thể lao đi chẳng khác gì sao xẹt rồi biến mất trong không trung, cấm vệ quân tuần thủ tuyệt đối không hề phát giác

97. Chương 97: Đại Đức Thịnh Minh Hoàng Đế

Sau long án là một nam tử mặt mày dày dặn đang ngồi ở trên long y, cặp mày hơi cau lại, trên mặt hiện ra thần sắc ưu sầu.

Trẫm chính là Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, lên ngôi đã được hơn hai mươi năm, từ khi Đại Đức Uy Vũ hoàng đế lập triều cho tới nay, triều đình của ta đã có mấy ngàn năm cơ nghiệp. Các đời hoàng đế đã có không dưới mấy trăm, tuy nhiên làm hoàng đế như bù nhìn thì chỉ có một mình ta mà thôi.

Vấn đề lớn làm biện pháp đảo loạn, hiệp đảng võ làm cách vi phạm điều cấm – đó là cổ nhân nói.

Từ xưa hoàng đế đều cho rằng văn là tất cả, lúc ban đầu trẫm cũng nghĩ như thế, Đại Đức mấy ngàn năm trở lại đây, chuyện duy nhất khiến cho hoàng tộc cảm thấy rất là phiền não chính là những đại nho đó, đại nho đọc kinh viết sách, dùng lí mà tranh, cần bôn không thêm lí tới lập trường của hoàng tộc, thậm chí là hoàng tộc bôn không thể chết, nhưng lại bị đám đại nho kia chặt đầu.

Văn nhân tập nho gia, tư tưởng lại hủ bại bất kham, năm thứ hai mươi của Đại Đức Minh Tông hoàng đế, một trang đại loạn nổi dậy chính là do một tay của văn nhân dẫn phát, chuyện này trước giờ vẫn lấy làm

chuyện sỉ nhục của hoàng gia. Các đời hoàng đế đối với chữ nho cũng rất là cảnh giác.

Trăm trước giờ vẫn nghĩ là chỉ cần tuân thủ đúng theo biện pháp ‘dùng nho chế nho’ do các đời tiên hoàng truyền lại là có thể bình an vô sự, an toàn ở trên hoàng vị cả trăm năm, bao quát cả trăm ở trong đó, e rằng chẳng một ai liệu được có một ngày nữa câu sau thành hiện thực, mà khi đã thành hiện thực thì còn nguy hại với triều đình hơn nữa câu trước gặp nhiều lần.

Người tập võ đã gây họa cho triều đình, gốc rễ của mối họa này đã được trồng vào hơn bốn trăm năm trước. Chỉ cần giang hồ không quá nguy hại cho triều đình thì triều đình vẫn bảo trì thái độ thả lỏng, dù sao đi chăng nữa thì giang hồ đã tồn tại quá lâu rồi, không thể nói diệt là diệt được, những người này đi nhanh đến lẹ, nếu như chọc giận họ rồi thì ngay cả cấm vệ quân cũng không cản nổi. Hoang cung được giới bị sâm nghiêm nhưng đối với người trong giang hồ mà nói thì chẳng khác gì vườn không nhà trống, nếu như triều đình có hành động nào quá khích thì nói không chừng, thì ngày hôm sau đầu và thân của hoàng đế đã nằm ở hai nơi khác nhau.

Người tập võ trước giờ chẳng thèm quan tâm tới đạo quân thần, đều là những điều dân giết người không chớp mắt.

Đối với giang hồ, triều đình không chen tay vào, nhưng cũng không thể hoàn toàn thả lỏng, nên từ rất lâu trước đây, các đời tiên đế trước đây đều đã kiến lập ra một tổ chức chuyên giám sát những hành động trong võ lâm.

Loạn do người tập võ vi phạm luật pháp đã bắt đầu từ bốn trăm năm trước, đương thời có một võ nhân tên là Phong Vân Vô Kỵ, nhất thân võ học kin huyết thiên hạ, được người trong thiên hạ xưng làm Kiếm Thần. Người này nghe đồn là dùng võ nhập đạo, bạch nhật phi thăng, nhưng một bộ Diệt Ma Tâm Kinh do y lưu lại thì đã trở thành căn nguyên của họa loạn.

Hiện nay, võ lâm thì có thể lớn, triều đình có thể yếu, mỗi một ngày các huyết án ở khắp nơi chẳng khác gì tuyết rơi dồn về kinh sư, nhưng những bộ khoái từ Lục Phiến Môn do kinh sư phái đi phá án thì lại không những là không bắt được hung thủ, mà còn bị hung thủ đồ sát. Võ lâm hiện nay quá mạnh, mạnh đến mức đã thoát khỏi khống chế của triều đình, giang hồ cũng quá loạn, loạn đến triều đình cũng vô pháp quản thúc.

Vẫn dùng nho làm biện pháp đảo loạn, hiệp dùng võ làm cách vi phạm điều cấm. Hai bên so sánh với nhau thì võ đúng là có họa loạn lớn hơn.

Giang hồ loạn tắc thiên hạ loạn, thiên hạ loạn ... mà thiên hạ đã loạn thì triều đình cũng loạn, trăm tuy mang danh là hoàng đế, nhưng chân chính giải quyết chuyện lại là người khác, ha ha ... thật là trào phúng, trăm làm hoàng đế hai mươi năm thì cả hai mươi năm đều là con rối của kẻ khác.

Trăm bắt cam, trăm tuy có chí nhất thống thiên hạ, nhất thống vũ nội, nhưng lại vĩnh viễn vô pháp thực hiện.

Trăm bắt cam, bắt cam! Bắt cam! Bắt cam! Bắt cam!

Nếu như có một ngày, trăm có thể nắm giữ được thực quyền, tất sẽ giết hết tất cả những kẻ học võ khắp thiên hạ.

Cách, cánh cửa của ngự thư phòng mở ra, một cơn gió tiến vào, ngọn đèn trên lưu kim cung đang lắc lư mấy cái, vị Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế bốn mươi tuổi này đột nhiên cầm lấy một cây bút chấm vào nghiêng mực màu đỏ, sau đó thì ghi lên bốn công văn một hàng chữ phượng múa rồng bay: Văn dùng nho làm biện pháp đảo loạn, hiệp dùng võ làm cách vi phạm điều cấm.

Sau đó thì dùng hết toàn thân lực khí mà viết chồng lên những hàng chữ này mấy chữ: Giết! Giết! Giết!

Tiếp đó thì chẳng khác gì mất đi hết toàn thân lực khí, mệt mỏi ngã xuống long y.

Ở bên ngoài ngự thư phòng, một gã thái giám đang chậm chậm bước vào ngự thư phòng, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, đem chính lại vị trí của lưu kim cung đang, rồi thấp sáng lên những ngọn đèn đã bị gió thổi tắt, mực quang lướt qua những hàng chữ màu đỏ trên giấy, mấy chữ giết to

lớn trên đó đập vào trong mắt, liền biến đổi sắc mặt, sau đó vừa lấy tay gấp tờ giấy đó lại vừa nói: “Bệ hạ, ngài cũng nên nghỉ ngơi thôi. Ngài xưng đã ở quá lâu trong ngự thư phòng rồi.”

“Hỗn trưởng, tên cầu nô tài nhà ngươi, trầm muốn làm cái gì, lúc nào đã đến phen nhà ngươi quản thúc!” Thịnh Minh hoàng đế đại nộ, mở miệng quát mắng.

Nhưng gã thái giám đó lại chẳng thèm để ý, tiếp tục nói: “Nô tài cũng đã nói ra rồi, muốn đi hay không thì bệ hạ cứ khảo lự rồi hãy quyết định sau, hừ hừ! ...”

Sau đó mang theo những bốn công văn mà Thịnh Minh hoàng đế đã kí, bỏ vào trong người, rồi đi ra phía bên ngoài, khi đi đến chỗ cánh cửa thì quay đầu lại mỉm cười một cách quỷ dị và đóng cánh cửa phòng lại.

“Ngươi!” Thịnh Minh hoàng đế chỉ thẳng vào tên thái giám đó, tức tối đến mức không nói ra lời, lồng ngực bực bội như muốn vỡ tung ra, nhưng chỉ biết ngồi xuống lại trên long y.

Trong ngự thư phòng trống rỗng, một cổ cảm giác tịch mịch, tuyệt vọng và khuất nhục cường liệt dâng lên trong lòng, tim của Thịnh Minh hoàng đế đang rỉ máu.

Quân không ra quân, thần không ra thần! Quân không ra quân, thần không ra thần! Lão thiên, ông muốn diệt cơ nghiệp ngàn năm của Đại Đức ta hay sao?

“Phải chăng ngươi rất là bất cam?” Một thanh âm đạm nhiên truyền lại, Thịnh Minh hoàng đế tức thì kinh hãi, từ trên long y đứng dậy, kinh hoảng nhìn khắp tứ phía, đồng thời hét lên: “Ai? Là ai? Mau ra đây cho trẫm.”

Phong Vân Vô Kị với sắc mặt mạc nhiên từ sau tấm bình phong đi ra, Thịnh Minh hoàng đế lại giật mình một lần nữa, thương lương thối lui mấy bước, sau đó khôn gbiết là vì lí do gì mà đã trấn định trở lại.

“Ngươi là ai? Chẳng lẽ không biết nơi này là hoàng cung cấm địa, kẻ bậy bạ xông vào tất sẽ bị tru di cửu tộc hay sao?” Thịnh Minh hoàng đế phất ống tay áo, giận dữ nói, lần giận dữ này quả nhiên là cũng có chút uy thế.

Nhưng Phong Vân Vô Kị lại không đáp, mà chỉ nhìn thẳng vào cặp mắt của Thịnh Minh hoàng đế, cất tiếng hỏi: “Ngươi có muốn nắm lại trọng quyền, trọng chấn hoàng uy hay không?”

Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Phong Vân Vô Kị, trong lòng của y gầm lên một cách điên cuồng: “Muốn, đến lúc chết trẫm vẫn còn muốn.” Nhưng y lại cố nhẫn nhịn trùng động trong lòng, trầm giọng nói: “Ngươi bằng vào cái gì mà dám nói câu này.”

Phong Vân Vô Kị không thêm đáp lại, thân người đứng thẳng lên, cánh tay áo phất ra một cái, một cổ kiếm ý cuồng bạo bùng phát xuất ra.

Cách cách cách!!

Dưới chân của Phong Vân Vô Kị xuất hiện hàng loạt những vết kiếm ngân, rồi tiếp đó là triển khai hình trạng phúc xạ khuếch triển ra khắp tứ phía, những cánh cửa khắp tứ phía liên tục nổ vang lên những tiếng lách cách, rồi nổ tung thành từng đoàn từng đoàn. Mọi vật bên trong ngự thư phòng dưới sự uy nhiếp của một cổ lực đạo vô hình, nhẹ nhàng bay lên trên không rồi bay vòng quang hai người.

Trong sát na này, Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế từ trên người của Phong Vân Vô Kị cảm thấy một cổ khí tức quen thuộc: Hoàng giả chi khí.

Sắc mặt tức sthì biến đổi, Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế mở miệng kinh hô: “Là ngươi!”

“Cho tới bây giờ ngươi mới phát giác hay sao?”

Thịnh Minh hoàng đế đột nhiên nhớ lại người này, người này chính là người thần bí đã xuất hiện trong tràng giao chiến ngày trước với Anh Lạc đế quốc, chỉ phất tay một cái đã không chế mấy vạn mũi tên. Thời gian Phong Vân Vô Kị đình lưu tại chiến tràng ngăn phi thường, Thịnh Minh hoàng đế cũng tịnh không nhìn thấy được mặt của Phong Vân Vô Kị. Điều chân chính khiến cho y cảm thấy quen thuộc và kinh dị là ngày đó y cảm thấy trên mình của người thần bí đó có một cổ hoàng giả chi khí. Hoàng đế của nhân giới, có lẽ tịnh không phải là vô lâm cao thủ, cũng không biết lí thuyết về khí cơ, nhưng bọn họ thiên sinh đã mẫn cảm phi thường đối với loại khí thể chỉ có ở hoàng giả mới có này.

Ngày đó, hoàng giả khí tức trên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ đã lưu lại cho Đại Đức Thịnh Minh hoàng để một ấn tượng thâm khắc.

“Ta tin tưởng người có thực lực đó.” Thịnh Minh hoàng để trầm giọng nói : “Ta cần phải trả ra cái giá như thế nào?”

Trên khuôn mặt này giờ chẳng hề có chút biểu tình của Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng cũng đã xuất hiện nụ cười, nhìn thẳng vào Thịnh Minh hoàng để mà nói: “Đó là quyết định chính xác nhất mà người đã quyết định”

98. Chương 98: Thần Nhưng Không Phải Thần

Hôm nay Đại Đức Thịnh Minh hoàng để rõ ràng là khác với mọi ngày, sáng sớm, có ba gã thái giám và sáu cung nữ nhân vì khi nghe thấy mệnh lệnh của Thịnh Minh hoàng để nhưng lại sản sinh trì nghi, liền bị Thịnh Minh hoàng để chẳng chút do dự cầm lấy thượng phương bảo kiếm chặt đứt đầu, từ xưa cho tới nay, dùng thượng phương bảo kiếm để chém cung nữ và thái giám thì Thịnh Minh hoàng để đúng là người đầu tiên.

Bên trong triều đường, Đại Đức Thịnh Minh hoàng để an tọa bên trên long y, long mục thần quang tứ xạ, ở phía dưới của triều đường thì có gần trăm gã đại thần phân ra thành chín hàng ngang và chín hàng dọc, ý chỉ cửu cửu quy nhất.

Bên phải là văn thần, bên trái là võ thần, nhưng những người đứng ở đầu hàng đều là những văn thần. Từ xưa đã lấy bên phải làm chính, văn thần khinh võ, võ thần khinh văn, nhưng trên triều đường lại lấy văn làm trọng.

“Tả thừa tướng, Mộng Nguyệt Thành dâng tấu chương báo, đại hạn, bách tính không có thu nhập, cần phải phát lương cứu tế, khanh thấy thế nào?” Thịnh Minh hoàng để nhìn về phía một lão giả nho bào ở phía dưới bên trái mà hỏi.

“Không thể, thừa bệ hạ, Mộng Nguyệt Thành thực sự là có lương, nhưng phủ nha lại báo gian, đáng bị xử tội.” Tả thừa tướng trầm giọng nói.

“Ừm, ... chuyện này tạm thời không bàn luận nữa ... mấy ngày trước Mặc Thủy Kiếm Phái không ngờ lại dám giết sạch một ngàn ba trăm mạng người trong phủ của thành chủ Phong Phủ Thành, loại hành vi này đúng là công nhiên miệt thị triều đình, theo như ý của Tư Đồ thừa tướng thì nên làm như thế nào?”

“Mặc Thủy Kiếm Phái là thế lực thâm căn cố đế ở Phong Phủ Thành, không nên trêu vào bọn họ, còn chuyện gấp bây giờ là phái một thành chủ khác để tiếp quản Phong Phủ Thành, đó mới là chuyện gấp cần phải làm bây giờ.”

“Thế sao? Thế còn đối với Mặc Thủy Kiếm Phái thì sao? Chẳng lẽ không nghe không hỏi.” Thịnh Minh hoàng để không vui nói.

Tả thừa tướng sắc mặt như thường, đạm nhiên đáp: “Võ lâm hiện tại có thế lực rất lớn, không nên trêu vào họ.”

“Bệ hạ, Phong Phủ thành đang thiếu mất một chức, thần đề xuất một người, Nam Dương Mục Dung rất là có tài, có khả năng đảm nhiệm chức này.” Hữu thừa tướng Xuất Liệt nói.

Nam Dương Mục Dung, chính là người trong phái hệ của hữu thừa tướng, Thịnh Minh nghe thấy thế trong lòng không khỏi cười lên giận dữ, nhưng trên mặt thì chẳng hề có biểu hiện gì.

“Bệ hạ, Mộng Tử Kiếm Phái - Nam Thiên cũng có tài, vì thần tiến cử người này đảm nhiệm chức thành chủ của Phong Phủ Thành.” Tả thừa tướng mở miệng nói.

Trong lòng của Thịnh Minh hoàng để không khỏi thở dài một tiếng, nhười mà hai vị thừa tướng tiến cử đều thuộc phái hệ của bọn họ, hơn nữa đều là người trong giang hồ, triều đình – đã đến lúc tới hậu quả rồi a, trừ phi ... cả thiên hạ này đã muốn hoán đổi một võ nhân làm hoàng đế!

“Chuyện này hãy để trẫm suy nghĩ, ngày sau sẽ nói tiếp.” Thịnh Minh xoa tay nói.

Hữu thừa tướng cùng tả thường tướng quả là phối hợp chặt chẽ, cũng không dây dưa quá nhiều vào chuyện này.

“Bệ hạ, Hàn Lâm Viện Đại Học Sĩ Cổ Lâm niên kỉ đã cao, xin bệ hạ chuẩn cho cáo lão hoàn lương.” Một nho thần bước ra khỏi hàng, chấp tay khởi tấu nói.

Gã nho thần bị chỉ thẳng tên trên mặt xuất hiện biểu tình kinh hãi, ngơ ngác nhìn sang vị đại thần đó, đôi môi mấp máy nói: “Ta ... ta ... ta trước giờ chưa từng nói qua”

Nhưng tựa hồ như chẳng có một ai nghe thấy thanh âm của y, đáng thương cho vị quan viên đang ở độ ba bốn chục, đang đứng thời tráng niên, lí nào lại đến cái niên kỉ già là cáo lão hoàn lương.

“Cổ Lâm, có chuyện này hay không?” Thịnh Minh hoàng đế trầm giọng hỏi, khí thế và uy nghiêm lộ ra trong thanh âm lập tức nhiếp trụ lấy Cổ Lâm.

Cơ hồ như theo quán tính, Hàn Lâm Viện Đại Học Sĩ mở miệng ra nói ý nghĩ trong lòng: “Bệ hạ, tuyệt đối không có chuyện này, niên kỉ của thần chưa tới tứ tuần, lí naog lại đến niên kỉ cáo lão”

“Nhâm Sủng, không ngờ là người lại dám khi quân!” Thịnh Minh vỗ bàn đứng dậy, nổi buồn bực tích lũy đã lâu liên tục gian bạo phát, y thân làm hoàng tộc, khí thế của thiên hạ chi chủ vô cùng bá liệt, ngay cả tả hữu thừa tướng cũng bị cổ khí thế này ảnh hưởng, nên nhất thời kinh dị há mồm nhìn vào Thịnh Minh hoàng đế.

Nhâm Sủng nguyên bản trong lòng có quỷ, Thịnh Minh hoàng đế trước giờ nhuyển nhược quen rồi, đã khiến cho rất nhiều đại thần đều đã quên y kì thật vẫn còn là một hoàng đế, mà khi một hoàng đế chân chính phát lộ thì cũng tương đối là đáng sợ.

“Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng! thần biết tội, thần biết tội!” Nhâm Sủng nghe thấy Thịnh Minh hoàng đế quát tháo, đồn thời quỳ xuống, hồn thân run rẩy không ngừng.

Thịnh Minh hoàng đế nhìn thấy tả hữu thừa tướng chuẩn bị mở miệng thì lập tức định ngay tội của Nhâm Sủng: “Nhâm Sủng, không ngờ người lại dám thừa nhận, trầm phát lạc ... Nhâm Sủng được sủng ái mà cao ngạo, coi thường quân thượng, căn bản đáng để tru cửu tộc, nhưng trầm từ bi, chỉ xử tội một mình y. Người đâu, mau dẫn Nhâm Sủng đi ra Ngọ Môn xử trảm!”

Oanh! Nhâm Sủng chẳng khác gì bị nằm mơ, sững sờ quỳ ở dưới mặt điện mà nhìn vào Thịnh Minh hoàng đế.

Thịnh Minh hoàng đế đã phát khẩu dụ xuống, nhưng trong đại điện lại trở thành một phiên trống không, chẳng có một ai, mà cũng chẳng có một thị vệ nào đi lên, tả hữu thừa tướng ngẩng đầu lên nhìn vào Thịnh Minh hoàng đế một cách trào phúng.

“Người đâu!” Thịnh Minh hoàng đế giận dữ quát, thanh âm từ trong Sùng Minh Điện truyền ra rất xa, nhưng cung nữ, thái giám lẫn ngự lâm quân ở phụ cận thì lại như chẳng hề nghe thấy gì.

“Phản rồi, các người! Trẫm nói, lập tức cho người bắt Nhâm Sủng ra ngoài kia chém đầu!”

“Bệ hạ đã mệt rồi, các người mau đưa bệ hạ đi nghỉ ngơi đi!” Trong mắt của tả thừa tướng lóe lên một tia tinh mang, trầm giọng nói.

Khắp cả đại điện trở nên tĩnh lặng, y nhiên vẫn không hề có chút động tĩnh, tả thừa tướng tức thì biến sắc, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn sang hai tên thái giám ở hai bên của Thịnh Minh hoàng đế.

Hai gã thái giám đó sau khi nghe thấy lời nói của tả thừa tướng thì hai người này vẫn chẳng hề có biểu tình gì, lặng lẽ bất động.

“Ta nói bệ hạ đã mệt rồi, mau dẫn bệ hạ đi nghỉ ngơi.” Thanh âm của tả thừa tướng đề cao hơn mấy phần, nhưng hai gã thái giám đó vẫn chẳng hề có động tác gì.

Thịnh Minh hoàng đế lạnh lùng nhìn vào tả thừa tướng, trên mặt chẳng hề có thái độ gì cả.

Bịch bịch!!

Hai tên thái giám đột nhiên ngã xuống, nằm sóng xoài ở trên đại điện, chúng thần không ngừng kinh hô, nhưng ngay lúc này thì Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế lại cứ vẫn bình tĩnh như thường mà mở miệng nói: “Chư khanh bắt tất phải kinh hoảng, hai người này là do có bệnh lâu nên thành tật, hôm nay mới đột tử. Trẫm niệm hai người bọn họ trung tâm hộ chủ nên sau khi chết sẽ chôn cất linh đình.”

“Bệ hạ có chút phát sốt, bắt đầu ăn nói hồ đồ rồi, chúng khanh cần phải thể lượng cho chỗ khó của bệ hạ. Người đâu, sai ngự lâm quân dẫn hoàng thượng trở về điện nghỉ ngơi, tảo triều ngày hôm nay đến đây là kết thúc.” Lúc này thì hữu thừa tướng lại đột nhiên mở miệng nói.

Hai gã ngự lâm quân giáp sĩ thân mang khải giáp tay cầm trường kích từ bên ngoài điện đi vào, trong tay hai người tuy cầm trường kích nhưng ở hông lại đeo trường kiếm.

Những phiến giáp trên thân thể của hai gã võ sĩ này không ngừng va chạm nhau rộn rã, mặt thì không hề có chút biểu tình đi xuyên qua quần thần, bước chân lên ngọc đài mà đi về hướng của hoàng đế.

Trên mặt của Thịnh Minh hoàng đế không thấy kinh cũng không thấy giận, chỉ lẳng lặng chú thị vào hai gã võ sĩ đang đi đến.

Ngay đúng lúc hai gã võ sĩ vừa mới đặt chân lên bậc ngọc đài thứ ba thì đột nhiên rên lên một tiếng, một dòng máu từ trên trán chảy xuống, sau đó ngã xuống chẳng khác gì một khúc gỗ.

“Hôm nay chính là ngày đại hung, liên tiếp có hai ba người bị chết, trẫm quyết định, hiện tại tan triều, chúng khanh đều có thể lui xuống, tả thừa tướng và hữu thừa tướng lưu lại, trẫm còn có chuyện khác cần hỏi.” Thịnh Minh hoàng đế trầm giọng nói.

Chúng nhân sớm đã bị một loạt các sự kiện biến hóa khiến cho đờ đẫn, trong đám văn võ bá quan có một vài kẻ không đủ sức trời gà, vừa nghe thấy Thịnh Minh hoàng đế mệnh lệnh liền như thủy triều ồ ạt đi ra ngoài điện.

Ở sau lưng, cánh cửa to lớn bằng thiết đóng lại một cái, trong đại điện ta hữu thừa tướng đứng ở phía bên dưới bậc của đại bạch ngọc thạch, ở sau lưng y nhiên vẫn có gần mấy chục gã văn võ quan viên vẫn chưa đi khỏi, sắc mặt của chúng nhân tức thì trầm hẳn lại, đồng thời nhìn về phía Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế đang ngồi ở trên long y

99. Chương 99:

Thịnh Minh hồn thân tức thì chấn động, mở miệng nói: “Cái gì?!” Sau đó nhìn sang hữu thừa tướng mặt vô biểu tình, cùng với đám đại thần ở dưới điện, căn môi ác độc nói: “Nguyên lai là các người đã sớm đặt thành hiệp nghị, vừa rồi chỉ là diễn trò cho trẫm xem, hay cho những tên tặc tử.”

Tả thừa tướng vẫn bình tĩnh nói: “Đó là chuyện của bọn ta, bốn người nên ngoan ngoãn làm hoàng đế của người, có lẽ bọn ta sẽ để cho người làm một vị hoàng đế thư thả, nhưng người lại ... nhẫn nhịn không được. Dù là có như thế thì người cũng nên nhường vị đi, như thế đã là không tệ rồi, chí thiếu thì chúng ta cũng tha cho người một mạng.”

“Caps cấp” Thịnh Minh hoàng đế cực kì giận dữ nhưng mỉm cười: “Hiệp dùng võ để làm chuyện vi phạm luật pháp, cấp cấp ... hiệp dùng võ để làm chuyện vi phạm luật pháp, đến đây, các người đều lên hết đi, giang sơn của trẫm đã bị các người khiến cho loạn hết cả lên rồi, hai mươi năm trước trẫm đã sớm biết có một ngày như thế này, nhưng lại không ngờ lại đến nhanh nư thế. Nhớ hai trăm năm trước, giang hồ các phái cường hành chiếm lấy trên cả vạn mẫu lương điền, nhân số của môn phái đã đạt đến cả vạn, trẫm đã biết những môn phái này sớm hay muộn gì cũng xâm nhập vào trong triều đình, bốn người cứ tưởng các người chỉ len lỏi vào trong triều chính mà làm một chức quan nào đó, cũng đã thỏa mãn rồi, nhưng không ngờ được các người lại muốn kéo trẫm ngã xuống ngựa, để bản thân làm hoàng đế, hừ hừ! Cái gan chó của các người cũng đúng là rất to!” Thịnh Minh dùng tay vỗ lên long y một cái, phát ra một tiếng trầm đục vang lên.

“Bệ hạ quả nhiên là điên rồi!” Một gã võ thần nhìn vào Thịnh Minh mà lạnh lùng nói.

“Không sai, bệ hạ mệt lâu thành tật, hiển nhiên là đã có triệu chứng điên cuồng, chư thần chúng ta đích mắt nhìn thấy.” Lại một gã võ thần khác đứng ra, nhìn chằm chằm vào Thịnh Minh mà lạnh lùng nói.

“Nếu như bệ hạ đã mắc triệu chứng điên cuồng, vô pháp tự mình xử lí triều chính.” Lại một gã đại thần đứng ra, nhìn vào Thịnh Minh, lạnh lùng nói.

“Tả thừa tướng Tư Đồ Phụng Tiên có đại tài, đủ sức để thụ sự tín nhiệm của bệ hạ.” Lại một gã đại thần đứng ra.

“Bệ hạ trong lúc còn thanh tỉnh, thì cảm thán bản thân có tật, thái y lại vô lực, nếu có vị quân chủ như thế thì quốc gia ắt sẽ bất lợi, bệ hạ lại không có lưu lại long chủng, nhưng bệ hạ lại thân hoài quốc gia, thân hoài thiên hạ.”

Gã đại thần thứ sáu đứng ra nói: “Bệ hạ thấy tả thừa tướng có tài, có khả năng đảm đương sức nặng của thiên hạ xã tắc, nên quyết định truyền vị cho tả thừa tướng.”

“Cáp cáp cáp ... hay cho đám loạn thần tặc tử các ngươi, ngay cả thanh đũa truyền vị cũng đã thảo ra sẵn, tốt ... tốt!” Thịnh Minh cơ hồ như nghiêng sảng nghiêng lợi nói: “Nói đi, còn có cái gì chưa nói nữa.”

Hữu thừa tướng lúc này đột nhiên đứng ra, tổng kết một câu: “Tư Đồ thừa tướng sau nhiều lần chối từ, nhưng ngại hoàng mệnh nên không thể không nhận. Sau đó Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế bệ hạ dưới sự chứng kiến của chư thần bọn ta, đã tự thân cầm bút viết một bức thư, rồi giao cho thái giám của ngự sự phòng hạ thanh đũa chỉ. Sau khi bệ hạ phát thành chỉ ra không lâu thì đột nhiên không ngừng hộc máu, đã được thái y trị liệu nhưng không khỏi, nên băng hà! Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, đức uy nghiêm hàng, thi ân bố huệ, chính là minh quân, đáng để xếp vào hàng tam hoàng ngũ đế.”

“Tuyệt! Tuyệt! Không hổ danh là những thần tử được trầm sủng hạnh! Ngay cả diếu văn sau khi trầm chết cũng đều đã soạn ra hết rồi.” Thịnh Minh hoàng đế giận dữ cười lên, tiếng cười vang lên rồi lại dứt, Thịnh Minh hoàng đế lạnh lùng chú thị vào tả thừa tướng: “Tặc tử phản phúc, ngươi còn có âm mưu gì nữa, nhất loạt nói ra hết đi.”

“Lời này đáng ra là nên hỏi bệ hạ mới phải, hai tên thái giám, hai gã võ sĩ, vô duyên vô cớ ngã xuống đại địa, hiện tại bệ hạ lại có thể trấn định như thế, hiển nhiên là không sợ. Thôi được rồi, để bọn ta xem thử xem hôm nay bệ hạ mời ai đến chống lưng trốn ở đằng sau bình phong, không ngờ lại khiến cho bệ hạ có gan phản kháng!” Tả thừa tướng nhìn sang bình phong ở phía sau long y, từ khi tảo triều bắt đầu cho đến giờ, ở đằng sau tấm bình phong không hề phát ra một tiếng động nào, chẳng khác gì ở trong đó không có lấy một ai.

“Quân chẳng ra quân, thần chẳng ra thần! Tròng hí nháo này cũng đến lúc thu tràng rồi!” Một thanh âm đậm nhiên từ sau tấm bình phong truyền ra.

Tả thừa tướng có hơi biến sắc: “Cuồng đồ nơi đâu, nếu như ngươi là người trong giang hồ, thì đứng ra là nên biết ứng đối như thế nào mới phải chứ.”

Tiếng nói vừa dứt, mấy gã võ thần ở sau lưng liền tháo bỏ khải giáp, lộ ra ba bộ phục sức của ba kiếm phái Mộ Tử, Nam Tinh, Bắc Băng, bên trong khải giáp không ngờ là cũng có mang theo bội kiếm.

“Các ngươi thật quá cuồng vọng, không ngờ là lại mang theo kiếm vào Sùng Minh Điện!” Thịnh Minh hoàng đế giận dữ nói.

“Chuyện càng cuồng vọng hơn nữa, bọn ta cũng đã làm qua, hơn nữa là còn đang chuẩn bị làm một chuyện cuồng vọng nhất nữa!” Hữu thừa tướng co rút đồng tử lại, trong mắt lóe lên một phiến hàn mang.

“Tiêu diệt tên bại hoại trong giang hồ núp ở đằng sau bình phong, sau đó buộc Thịnh Minh viết chiếu chỉ truyền vị!” Tả thừa tướng phát ống tay áo một cái, sau đó đạp bước đi ra ngoài, không thèm quan đến việc trong điện nữa, đối với tả thừa tướng – Tư Đồ Phụng Tiên mà nói thì bất quân là người trốn ở đằng sau tấm bình phong là ai, thì mười võ giả ở cảnh giới phi thăng cũng đủ sức để hoàn toàn ứng phó. Một kẻ khiêu lương tiểu sủ mà thôi, không cần phải để ý.

Đát! Đát! Đát!

Một loạt những tiếng bước chân trong trẻo không nhanh không chậm từ phía sau vang lên, tựa hồ như đang hướng bản thân mà bay đến, tại sao ở sau lưng chỉ vang lên những tiếng bước chân, rồi cả đại điện trở nên tĩnh lặng, hữu thừa tướng bọn họ đâu? Tại sao lại không có động tĩnh gì? Trong lòng tả thừa tướng rất là nghi hoặc, khi đi đến cánh cửa thì cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được mà quay đầu trở lại, một thanh âm băng lãnh truyền đến bên tai: “Người không nên quay đầu lại”

Tràng cảnh cuối cùng mà tả thừa tướng nhìn thấy là những thi thể nằm với những hình thế bất đồng, huyết dịch trong miệng không ngừng chảy ra, thân thể bị đều bị một thanh kiếm quang xán lạn đâm xuyên, ngoài ra còn có một nắm đấm đang hướng về phía mặt của bản thân

Oanh!

Cánh cửa của Sùng Minh Điện bị mở ra một cách nặng nề, nơi mở ra của cánh cửa lao ra một thân ảnh, rồi nặng nề rút xuống đất, hiển nhiên là tình huống thảm không dám nhìn, diện mục đều không thể nhận ra, chỉ có một thân quan phục mới hiển lộ thân phận: Tả thừa tướng.

“Tư Đồ tả thừa tướng ý đồ mưu phản, ngay trên đại điện lại dám thích sát trẫm, hiện nay đã truy sát! Hữu thừa tướng một lòng trung can, dùng thân bảo hộ trẫm, nhưng lại bị Tư Đồ phản tặc đâm chết, lòng trung tâm trời đất chứng giám, trẫm tự thân ban danh Minh Nguyệt Công, dùng lễ an táng của bậc công quốc. Những phản tặc còn lại đều đã tru sát, Tư Đồ phản tặc trong lòng mưu đồ bất chính, tất phải bị tru, chúng khanh cần phải lấy đó làm gương. Năm thứ hai mươi sáu của Đại Đức Thịnh Minh. Khâm thủ.”

Một thanh âm vang dội nhưng uy nghiêm từ bên trong Sùng Minh Điện truyền ra, sau đó đạo khẩu dụ này được thảo ra thành thánh chỉ, chuyện Tư Đồ tả thừa tướng mưu phản công cáo khắp cả thiên hạ. Trong ngày hôm đó, các cao thủ của Lục Phiến Môn phối hợp với đại nội cao thủ đã đi khắp nơi tróc nã phản đảng, cùng xuất động với Lục Phiến Môn là một chiếc kiệu hắc sắc do các đại nội cao thủ khiêng đi, khi đối kháng với những phản đảng có công lực cao hơn đám đại nội cao thủ, thì đều bị người thần bí trong chiếc kiệu này phát xuất ra những vật xán lạn kì quái kích sát.

Trong ngày này, lực lượng mà hoàng tộc ẩn tàng đều nhô lên khỏi mặt nước, từ khi Thịnh Minh hoàng đế đăng cơ thì đã an bài tâm phúc bồi dưỡng những lực lượng này, nhưng hai mươi năm trở lại đây vẫn cố gắng ẩn nhẫn, chưa hề tiếp xúc với phần lực lượng này. Người trong giang hồ, nếu như luận về đao kiếm thối hơn xa người trong triều đình, nhưng nếu luận về âm mưu và trí lược thì mười người trong giang hồ cũng không thể địch lại một gã học sĩ của Hàn Lâm Viện.

Văn võ bá quan trong triều đình cơ hồ như chết hết quá nửa, phần còn lại đều là cổ đầu tường***, Thịnh Minh hoàng đế cũng không có động đến bọn họ, rất nhiều lão thần trước đây được Thịnh Minh hoàng đế phê chuẩn cho cáo lão hoàn hương lại nhận được thánh chỉ, mệnh lệnh cho bọn họ lập tức hồi triều, tiếp chưởng lại chức quyền xưa. Chúng lão thần không khỏi lệ lưu mãn diện, chúc mừng lẫn nhau. Còn phản đảng cuối cùng cũng bị tru diệt.

100. Chương 100: Triều Đình Cấm Lệnh: Không Được Phi Thăng

Trong kinh sư có cao thủ tuyệt đỉnh cao thủ tương trợ, trong vòng một ngày đã thanh trừ toàn bộ những thế lực giang hồ ở trong kinh sư, cái tin tức này mau chóng truyền biến cả giang hồ. Nguyên bốn thì những chuyện trong triều chính thì người trong giang hồ không quan chú, nhưng lần này lại bất đồng, chuyện lần này có liên can với tam đại môn phái: Mộ Tử Kiếm Phái, Bắc Băng Kiếm Phái, Nam Tinh Kiếm Phái.

Trước mắt, ba môn phái này chính là ba môn phái lớn trong giang hồ, loại tội trạng mưu phản này trong bất kì triều đại nào cũng là đại tội, người trong giang hồ can thiệp vào chuyện triều cương, mưu đồ tạo phản, đó cũng chính là đại tội.

Kinh sư sẽ có phản ứng như thế nào, đó mới chính là chỗ mà người trong giang hồ quan chú, tuy nhiên khiến người ta càng quan chú hơn là vị cao thủ thần bí trong chiếc kiệu màu đen, người trong ba phái đạt đến cảnh giới phi thăng ở trong kinh sư không phải là ít, nhưng chỉ trong một ngày đã hoàn toàn bị tiêu diệt, công lực của người này đủ để xưng là kinh thiên địa khóc quỷ thần. Nếu như không có người này giúp đỡ, thì chẳng có ai trong giang hồ thèm chú ý đến cái triều đình Đại Đức này, nhưng khi có được sự gia nhập của người này lại khiến cho triều đình có được chỗ dựa vững chắc. Hơn nữa, những đại nội cao thủ

xuất hiện gần đây đều có công lực cao hơn những lần trước đó một bậc, những cao thủ trong một vài môn phái khi đụng phải những cao thủ đại nội này thì cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế, thậm chí là còn có trường hợp ngang tay nữa.

Bên trong hoàng cung, cao thủ đã dần dần nhiều lên, đối với người trong giang hồ thì đó tịnh không phải là tin tức gì tốt lành. Trước đây triều cương suy sụp, mấy vạn môn phái trong giang hồ - có phái nào là không cường hành chiếm lấy những mảnh đất tốt ở chu vi môn phái của mình, đó chính là hậu quả trực tiếp khiến cho Đại Đức quốc trống không, nếu như Đại Đức muốn chân chính trọng chấn triều cương, tất phải chỉnh lí cả vô lâm.

Sự phản kháng của những người trong giang hồ cũng là nằm trong dự liệu, nhưng lại có hơi muộn một chút. Từ sau khi bình định triều cương xong, tổng cộng là có hơn trăm giang hồ cao thủ phân ra thành mười tám đợt lợi dụng đêm khuya tập kích hoàng cung, nhưng sự cách biệt về thực lực thể hiện rõ ràng ra đó, dựa vào công lực của Phong Vân Vô Kỵ thì những người này, ngay đến cả diện mục của y cũng chưa kịp nhìn thấy thì đã bị bắt rồi.

Toàn bộ mọi cao thủ trong giang hồ có ý đồ xâm nhập hoàng cung với ý đồ ám sát Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế đều chẳng khác gì trâu nhập đại hải, từ đó trở đi bất vô âm tín, một hai lần thì có thể nói là xảo hợp, nhưng toàn bộ những cao thủ xâm nhập vào hoàng cung đều không có một ai có thể quay về, điều này không khỏi khiến cho người trong vô lâm lạnh mặt. Từ đó trở về sau, thì chẳng còn có ai dám xâm nhập hoàng cung nữa.

Bên trong ngự thư phòng ở hoàng cung.

Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế lẳng lặng phê chuẩn những tấu chương dưới ánh đèn, những tấu chương này rất nhanh sau đó liền được các lão thần truyền xuống, sau đó là những quan viên ở địa phương thực thi, dĩ nhiên là cơ chế đồi bại của triều đình dưới sự nỗ lực của Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế thì cuối cùng cũng tắt tốc khôi phục lại quy trình vận hành. Những đại thần trong triều chính mà có liên quan đến những môn phái trong giang hồ, toàn bộ đều bị Thịnh Minh hoàng đế hạ chỉ ban cho được cáo lão về quê.

Ở trước long án, Phong Vân Vô Kỵ nhất thân bạch bào chấp tay đứng đó, lẳng lặng chú thị vào Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, Phong Vân Vô Kỵ mở miệng ra nói: “Bệ hạ, ta đã giúp ngài thực hiện nguyện vọng của mình, hiện tại đến nguyện vọng của ta, cung hy vọng ngài có thể giúp đỡ một chút.”

Nguyên bốn Thịnh Minh hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, nghe thấy Phong Vân Vô Kỵ mở miệng nói thì đặt bút xuống, ngẩng đầu lên hỏi: “Xin sư phụ cứ nói, nếu có thể giúp được, trẫm tuyệt đối giúp hết mình, bất quá chuyện những môn phái trong giang hồ, còn hy vọng sư phụ có thể giúp trẫm đến cùng. Nếu không, khi sư phụ vừa đi khỏi, thì ngôi vị hoàng đế này của trẫm tùy thời đều có thể bị ngã ngựa.”

“Những chuyện này thì ngài không cần phải lo lắng, những vấn đề mà người quan tâm tất nhiên sẽ được giải quyết ổn thỏa, còn về chuyện các môn phái chiếm đoạt ruộng đất mà ngài trước giờ vẫn quan chú, khiến cho quốc khố trống rỗng thì ngài cũng không cần lo lắng, bất luận bọn họ đã chiếm lấy bao nhiêu đất đai, cũng bất luận là bọn họ nư lợi được bao nhiêu, những thứ đó sớm muộn gì cũng quy nhập vào trong quốc khố.”

“Không biết chuyện này sư phụ có mấy thành nắm chắc?” Thịnh Minh rốt cuộc cũng nhin không được mà hỏi ra vấn đề này, những lời này của Phong Vân Vô Kỵ sớm đã nói ra cho y nghe mấy lần rồi nhưng thủy chung lại không nói rõ ra là tại sao.

“Cái này ngài không cần phải biết, thời gian đến rồi, những gì nên biết thì ngài sẽ được biết, ta chỉ có thể cáo tố cho ngài một chuyện, nếu như ngài muốn làm một vị hoàng đế tốt thì ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ ngài. Hỏi ngài một lần cuối cùng, ngài muốn làm một cao thủ phi thăng hay làm một hoàng đế?”

“Tại sao lại không thể làm một hoàng đế có võ công cao cường?” Thịnh Minh hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ lắc lắc đầu: “Đó là chuyện không thể, dù cho ta có quán thâu công lực cho ngài để khiến cho ngài chỉ trong một đêm có thể trở thành một cao thủ tuyệt thế, đồng thời cũng có thể là một vị hoàng đế, thì một thân võ công cao cường đó cũng không thể bảo trì được lâu. Hơn nữa, ta cũng đã đề cao võ công của các cao thủ đại nội thủ về hoàng cung rồi, bọn họ đủ để bảo hộ cho ngài rồi, một vị hoàng đế – cần võ công cao cường để làm gì? Chẳng lẽ muốn tự thân đi xông trận đánh giết hay sao?”

Thịnh Minh trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Sư phụ hãy cáo tố với trẫm, người hy vọng trẫm giúp ngài cái gì?”

Phong Vân Vô Kỵ thở dài nói: “Đó là sự lựa chọn của riêng ngài, ta cũng không cưỡng cầu, chỉ hy vọng ngài không hối hận, làm một hoàng đế có tiêu sái hơn đi nữa thì cũng chỉ có trăm năm thời gian, còn làm một võ giả phi thăng, chí thiếu cũng có thể sống một khoảng thời gian rất dài, trước khi ta rời khỏi thì ta cũng sẽ cấp cho ngài một cơ hội nữa, hy vọng ngài hãy khảo luận cho kĩ càng ... ta hy vọng ngài thể ta hạ một đạo thánh chỉ, nội dung như sau: Những võ giả đạt đến cảnh giới phi thăng trong các môn phái trong giang hồ đều không được phi thăng, nếu không thì những môn phái của bọn họ sẽ bị triều đình phái trọng binh tiêu diệt ngay sau khi họ phi thăng.”

“Cái gì?!!!” Thịnh Minh hoàng đế chấn kinh cực độ, chiếc bút trong tay cũng bị rơi xuống long án.

“Không sai!” Phong Vân Vô Kỵ trầm đình chặt sắt đáp: “Giúp ta phát ra một công văn của triều đình: Cấm chỉ phi thăng.”

... ..

Không lâu sau, mấy trăm thớt ngựa mặng theo một phần công văn từ trong kinh sư xuất phát, đi ngày đêm không ngừng nghỉ, những thớt ngựa do mệt mà chết để lại ở các dịch trạm cũng phải đạt đến con số mấy trăm.

Sau đó, phủ nha ở khắp nơi ra mặt dán những công văn của triều đình khắp các tường thành.

Năm thứ hai mươi sáu của Đại Đức Thịnh Minh.

Phụng thiên thừa vận

Hoàng đế chiếu viết

Giang hồ các môn các phái nghe lệnh, từ nay phát ra công văn này, mọi võ giả đạt đến cảnh giới phi thăng của các môn phái đều không được phi thăng, nếu không, triều đình sẽ phái trọng binh san bằng nơi ở của môn phái đó.

Khâm thủ.

Giang hồ phí đẳng,, loạn hết cả lên. Ngày trước người trong giang hồ vọng đồ nhiều loạn triều cương, cải triều hoán đại, dững võ nhân làm hoàng đế, nhưng hiện nay, hoàng đế đã nắm lại hết quyền lực, nhưng lại phát ra cái công cáo cổ quái này, đó là sự tuyên chiến của triều đình đối với giang hồ hay sao?

Mọi người đều suy nghĩ về vấn đề này, trong ngày hôm đó đã có mấy đám người trong giang hồ xông vào huyện nha, sau đó đem toàn bộ người trong huyện nha ngược sát. Tiếp đó là một lượng lớn đại nội hảo thủ trong kinh sư đã mau chóng xuất động, hành trình không nghỉ để đi đến các nơi. Rất nhiều những người trong giang hồ sát hại công môn và những độc hành đại đạo giết người không chớp mắt liền bị bắt về quy án, phản kháng thì giết không tha. Trên hải bộ công văn, những hung phạm mấy năm nay chưa bắt được về để quy án liền bị bắt hết trong một đoạn thời gian ngắn, đa số đều bị cắt đứt hết gân tay gân chân rồi nhốt vào đại lao.

Thiên hạ – càng loạn thêm

101. Chương 101: Thiên Hạ Đại Loạn

Đó nguyên lại là một võ giả ở cảnh giới phi thăng của ma đạo, nhưng lúc này chỉ là một lão già với cặp mắt hỗn đục vô lực, đôi môi trắng bệch, chân lực trong đan điền sớm đã bị phế đi, mấy chục năm khổ tu bị hủy trong một khắc.

Một gáo nước lạnh tạt vào đầu của lão già, khiến cho y run lên, gã ma đạo lão nhân này ngẩng đầu lên nhìn những cao thủ đại nội xung quanh, trong mắt ánh lên thần sắc oán hận.

“Cổ Hương Sơn Bất Diệt Đạo đã bị bao vây, đại quân tùy thời đều có thể phát động công kích để tiêu diệt những phản đảng này, xin đại nhân phát chỉ thị hành động tiếp theo.” Một đại tướng mang khải giáp cung thân trước một cái kiệu màu đen mà nói.

“Ừm, rất tốt, lệnh cho mọi quân sĩ chuẩn bị kỹ càng cung tên, tùy thời đều có thể kích sát bất kì môn nhân của ma đạo chạy ra.” Từ trong chiếc kiệu màu đen truyền ra một thanh âm lãnh đạm.

“Dạ, đại nhân!” Gã tướng quân đó lĩnh mệnh lui xuống, sau đó mệnh lệnh mau chóng được truyền đạt, mười vạn cung tiễn thủ bao vây ở dưới chân núi một cách chặt chẽ, trên lưng của mỗi một người đều mang cả mấy trăm mũi tên.

Cổ Hương Sơn Bất Diệt Đạo, đó là một trong những môn phái ma đạo rất có tiếng mà Thịnh Minh đã thông qua ứng trảo của triều đình đưa lên trên danh đàn để làm mục tiêu. Đối với những kiếm phái chính đạo, Phong Vân Vô Kỵ tịnh không muốn động thủ, nhưng đối với những kẻ kiệt ngao bất tuân trong ma đạo thì Phong Vân Vô Kỵ cũng không thêm khách khí làm gì.

Thần thức tra thám thấy gã cao thủ ma đạo này chuẩn bị độ kiếp, Phong Vân Vô Kỵ liền bắt lại chẳng khác gì nắm lấy cổ gà mà mang về, sau đó lĩnh mấy ngàn đại nội cao thủ từ chỗ của Thịnh Minh hoàng đế, lấy long phù điều động một đại quân mười vạn người, Phong Vân Vô Kỵ nhân đêm tối bao vây cả ngọn núi này, chuẩn bị hành động giết gà cảnh cáo khi.

Dưới chân núi Cổ hương Sơn, mấy gã binh sĩ đặt đuốc xuống, sau đó là mấy ngàn đồng lửa bùng lên chiếu sáng cả một vùng trời, đồng thời không ngừng bỏ củi vào trong đó, những ngọn lửa hừng hực bốc lên cao cả mấy trượng.

Lửa ở dưới chân núi cuối cùng cũng kinh động đám người ma đạo ở trên Cổ Hương Sơn, vô số quan sĩ từ khắp các phương hướng tiến lên trên Cổ Hương Sơn, Cổ Hương Sơn cũng không phải là ngọn núi hiểm tuấn gì, cơ hồ là ở bất kì chỗ nào đều cũng có thể đi lên trên đỉnh núi.

Những nơi mà giáp sĩ sau khi đi qua thì cứ mỗi một khoảng cách năm thước đều có cắm xuống đất mấy chục mũi tên.

Cả quân đội tiến lên trên núi thẳng hàng trật tự, dưới chân núi vang lên một tiếng quát lớn.

“Hỏa tiễn!”

Mệnh lệnh của Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng được truyền đi, dĩ nhiên là cũng đã truyền đến tai của các quân sĩ ở lưng chừng núi, mỗi một người đều có sắc mặt bình tĩnh rút mũi tên ra, đưa về phía đám lửa để điểm lửa rồi đặt lên dây cung và kéo ra hướng về đỉnh núi.

Vút! Vút! Vút!

Những tiếng kêu xé gió vang lên không ngừng, màn lửa tên từ khắp bốn phương tám hướng bay lên, sau đó là ập xuống cơ nghiệp của Bất Diệt Đạo. Bất Diệt Đạo - ba cái chữ này khiến cho Phong Vân Vô Kỵ rất là miễn cảm, lúc đầu chọn lựa cái ma môn này thì nguyên nhân cũng không phải là không từ đó mà ra.

“Là ai!” Một thanh âm vang dội từ trên núi truyền đến, sau đó một bóng người từ trên đó lao xuống, chân bay mây đợt lửa tên đang lao xuống.

Tinh!

Trong chiếc kiệu đen truyền ra một thanh âm trong vút, mấy chục gã đại nội cao thủ xung quanh tức thì chấn động, khom người cung kính nói: “Dạ, đại nhân!” Sau đó lần lượt bay lên khỏi mặt đất, lao về phía thân ảnh trong không trung.

Lượt tên thứ nhất lao xuống, trên núi bùng lên hỏa diễm hừng hực, các cung tiễn thủ bỏ chiếc giỏ đựng mũi tên với màu sắc đặc thù xuống, sau đó mỗi một người nắm lấy mười chiếc mũi tên và bắn lao đi vun vút về phía đỉnh núi với tốc độ nhanh hơn vừa rồi gấp mấy lần, những tiếng bước chân bình bịch vang lên không ngừng.

Trên Cổ Hương Sơn, mấy trăm bóng người từ trong khói lửa lao ra như mảnh hổ, vừa lao vào trong đội ngũ cung tiễn thì liền đại khai sát giới.

“Hộ Long Thất Vệ, các người mang theo năm trăm người tiến lên, tiêu diệt hết bọn chúng!” Phong Vân Vô Kị một lần nữa phát ra mệnh lệnh, thần thức của y đã quét qua cả Cổ Hương Sơn nên trừ gã cao thủ vừa rồi, những cao thủ còn lại thì chỉ cần dựa vào cái hợp trận này là hoàn toàn đủ sức đối phó, còn về Hộ Long Thất Vệ thì đã được Phong Vân Vô Kị đề thăng đến trình độ siêu việt qua cảnh giới phi thăng, nếu như gặp phải tình huống bất ngờ thì cũng có thể đối phó.

“Dạ, đại nhân!” Bầy gã đại nội cao thủ đeo đao ở trước kiệu nghe thế liền khom người lui về sau, lui được mấy thước thì mới dám quay đầu rồi tấn tốc li khai.

“Chúng ta quay về thôi” Chiếc kiệu màu đen dưới sự hộ tống của tám gã cao thủ đại nội với khinh công tuyệt thế hộ tống liền ngự không phi hành, rồi biến mất trong màn đêm, ở sau lưng không ngừng vang lên tiếng hò hét giết chóc

Sáng ngày hôm sau, Cổ Hương Sơn nguyên bản thuộc về một đại phái của ma đạo – Bất Diệt Đạo, đã biến thành một phiên tàn tạ, trên thì không ngừng có khói đen bay lên, trên núi thì có những thi thể của môn nhân Bất Diệt Đạo nằm ngang dọc chồng chất lên nhau, trên mỗi một thi thể đều có chí ít cũng là mấy trăm mũi tên cắm vào, trông chẳng khác gì nhím vậy.

Sau đó, từ kinh sư không ngừng phát ra công văn, dán kín các tường thành.

Cổ Hương Sơn Bất Diệt Đạo, công nhiên xem thường triều đình, chẳng hkacs gì tội mưu phản! Triều đình đã phái mười vạn đại quân đến tiêu diệt, giang hồ các phái hãy lấy đó làm gương.

Cấm lệnh không được phi thăng do triều đình ban bố ra, cuối cùng cũng đã sản sinh ra một môn phái thụ hại, lần này triều đình đã truyền đạt ý chỉ của mình một cách rõ ràng.

Thịnh Minh hoàng đế một khi nắm giữ thật quyền, thì một hệ thống tình báo sưu tập tin tức liền hiện ra, nhất cử nhất động trong giang hồ đều được thông qua phi kị truyền về kinh sư, sau đó lại được truyền đến tai của Phong Vân Vô Kị.

Trên một bản công văn bằng vải, ghi lại quá nhiều tin tức giết chóc, từ sau khi triều đình công bố lệnh cấm thì giang hồ các phái trở nên càng hỗn loạn, trước đây là giang hồ gây loạn triều cương, nhưng lần này lại trở thành sự tranh đấu trong giang hồ, những môn nhân của các phái không ngừng tranh đấu trong các thành trì với những nguyên nhân mà Phong Vân Vô Kị cho là rất lạ lùng.

Ngay cả một trong tam đại môn phái – Nam Tinh Kiếm Phái, cũng bị lôi kéo vào trong vòng tranh đấu này, lao vào vòng cừu sát với Một Tử Kiếm Phái, liên tiếp các tin tức về chuyện cừu sát trong giang hồ không ngừng được truyền về, những tin tức tạp loạn đó đã được những quan viên chuyên trách trong triều đình phân tích ra, sau đó là báo lại cho Thịnh Minh và Phong Vân Vô Kị, nên tin tức hiển nhiên là đã giản lược đi không ít.

“Ngày hai mươi, Phiêu Lưu Kiếm Phái đã tranh đấu với Vô Túng Kiếm Phái, tử thương mấy trăm, hai mươi vị võ gia ở cảnh giới phi thăng vẫn lạc”

“Ngày hai mươi, mấy gã võ giả ở Bắc Băng Kiếm Phái điều hí ái nữ của chủ môn Nam Tinh Kiếm Phái, hai phái tranh đấu, mấy trăm võ giả ở cảnh giới phi thăng vẫn lạc”

“Ngày hai mươi mốt, Hoành Đoạn Toàn Phái và Phi Huyết Kiếm Phái tranh đấu, tám võ giả ở cảnh giới phi thăng vẫn lạc”

“Ngày hai mươi mốt”

... ..

Khi Phong Vân Vô Kị xem hàng loạt những tin tức như thế thì đột nhiên hiểu ra điều gì: “Ngày hai mươi, ngày hai mốt, ... phi thăng giả ... phi thăng giả ... trăm vạn năm công lực ... Bách Lí Lăng ... thần thức tra tìm không thấy ... thế lực bên ngoài ... trúng độc ... không phải là loại độc phổ thông ... tam đại môn phái ... mọi chuyện đều không thuận”

Một loạt sự kiện diễn ra, khi Phong Vân Vô Kị liên kết lại với nhau thì trong đầu của Phong Vân Vô Kị lóe lên một đạo ánh sáng, đột nhiên hiểu ra: Cổ thế lực trong bóng tối chính đang chế tạo nội loạn trong giang

hồ, đưa sự tiêu hao những võ giả ở cảnh giới phi thăng lên con số cực đại để gây nên sự giết chóc trong cả giang hồ

102. Chương 102: Hồng Hoang Dị Chứng

Hai người li khai Thàn Y Cốc không lâu, Quỷ Kiến Sầu tìm lại những nha hoàn bỏ chạy lúc trước, rồi cấp cho mỗi người không ít ngân lượng, đợi bọn họ đi xa rồi thì Quỷ Kiến Sầu đột nhiên lấy từ trong lòng ra một viên dược hoàn và đưa lần lên trên mặt của Hách Liên Nam Sơn.

“Người muốn làm gì?!” Hách Liên Nam Sơn đại nộ, cứ nghĩ lão bất tử này giờ trò gì nên liền chộp lấy tay của Quỷ Kiến Sầu.

Thả tay, hỗn đản, người không muốn sống nữa hay sao? Quỷ Kiến Sầu đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ quát lên: “Đó là Dịch Dung Hoàn, chỉ cần lần một ít đủ để khiến cho dung mạo của người đại biến, chúng ta hiện tại là đào mệnh, tuy nhiên lão phu không nguyện ý như thế, nhưng, hắc hắc, muốn có được giá hồi báo cao thì cần phải mạo hiểm, lão phu tuy đã có niên kỷ lươn đến thế nhưng vẫn chưa sống đủ. Vì trăm năm thọ nguyên, ta cũng phải thử.”

“Chuyện này, chúng ta cần phải lặng lẽ tiến hành, mang theo nhiều người chỉ có thể bại lộ hành tung, ta bắt quân các người đã trêu ghẹo phải ai, nhưng ta chỉ cần trăm năm thọ nguyên của ta mà thôi, trên đường đi người phải nghe theo lời của ta, sau khi chúng ta dịch dung thì làm việc dễ dàng hơn rất nhiều, bằng vào khuôn mặt của người thì những người nhận ra cũng không phải ít, như thế thì e là không thể đi đến kinh sư nổi nữa rồi, cũng đừng mong ẩn tàng.”

“Người thử trước đi.” Hách Liên Nam Sơn tuy nhiên bị thuyết phục nhưng lòng hoài nghi cũng vẫn còn.

Quỷ Kiến Sầu giận dữ hừ lên một tiếng, rồi rút bàn tay lại, thuận thế lần lên mặt, tiếp theo đó là một gương mặt khác ánh lên trên đôi mắt sững sờ đến há hốc miệng mồm của Hách Liên Nam Sơn, bộ mặt mới này trông chẳng khác gì một lão đầu sắp chết.

Quỷ Kiến Sầu lại lấy từ trong lòng ra một viên dược hoàn, lần này thì Hách Liên Nam Sơn cũng không cự tuyệt nữa, cứ mặc cho Quỷ Kiến Sầu lần lên trên mặt, không lâu sau thì Hách Liên Nam Sơn đã có một bộ mặt của một nông phu trung niên. Quỷ Kiến Sầu lại lấy một viên dược hoàn dịch dung cho Lãnh Nhược Sương, sau đó liền ôm lấy Lãnh Nhược Sương đi vào một tòa thành trấn mà thuê lấy một chiếc xe ngựa, sau đó đi đến một tòa thành lớn thì mua lấy một căn phòng và cư ngụ ở trong đó, rất ít khi đi ra ngoài. Một ngày thì Quỷ Kiến Sầu cũng đều lấy kim châm ra mà thử trên người của Lãnh Nhược Sương rất lâu, nhưng mỗi một ngày trôi qua thì đôi mày của ông ta cau lại càng chặt.

Hách Liên Nam Sơn căn bản không thể giúp đỡ được gì, chỉ biết nhìn lão thần y mỗi ngày đều than ngắn thở dài, cặp mày càng cau càng chặt, không ngừng xem qua xem lại những quyển sách đã ố vàng.

Đầu tóc nguyên bản đang có xu hướng chuyển sang màu đen của Quỷ Kiến Sầu chỉ trong vòng năm ngày đã lại biến thành bạc trắng trở lại, không những thế mà những sợi tóc trên đầu của ông ta cũng dần dần rụng xuống, da thịt nguyên bản trơn láng cũng dần nhăn nhó trở lại, Hách Liên Nam Sơn dùng mục quang chấn kinh ngắm nhìn Quỷ Kiến Sầu dần dần suy lão, Hách Liên Nam Sơn đã thử ngăn cản ông ta một lần, nhưng sau này thì có chút hối hận, nếu mà không cứu được thì tiền đồ của mình không phải là bị hủy đi hay sao?

Còn may là lúc này Quỷ Kiến Sầu tựa hồ như đã nhập mà rồi, khi Hách Liên Nam Sơn có ý ngăn cản thì Quỷ Kiến Sầu chẳng chút khách khí quát lên một chữ: “Cút!”

Quỷ Kiến Sầu đã quên đi nguyên bản nhân vì tham lam thọ nguyên nên mới cứu trị cho người này, toàn bộ tâm thần của ông ta đều hao phí lên trên chuyện tìm ra phương pháp trị liệu ổn thỏa cho Lãnh Nhược Sương. Quỷ Kiến Sầu cơ hồ như dùng hết học thức cả đời của mình, từ các phương diện học thuyết về bệnh lý mà nghiên cứu phương pháp cứu trị.

Đầu tóc rụng xuống của Quỷ Kiến Sầu càng lúc càng nhiều, thân thể càng lúc càng khòm xuống, thậm chí so với trước khi Phong Vân Vô Kỵ giúp đỡ ông ta dịch căn tẩy tủy thì còn già hơn, còn chật vật hơn.

Rồi dần dần, ngay cả Hách Liên Nam Sơn cũng bắt đầu lo thế cho ông ta, nhưng Quỷ Kiến Sầu căn bản đã nhập ma, không ngừng lăm bằm một mình, dù cho Hách Liên Nam Sơn có kêu la ầm ĩ bên tai hay lắc lắc thân thể của ông ta thì ông ta cũng không hề phản ứng, tựa hồ như đã quên mất bên cạnh bản thân còn có một người vậy. Trong căn phòng bỏ đầy các lọ các bình, trong không khí nồng nặc mùi thuốc, trên mặt đất thì quảng đầy khối vãi, bên trên đó đều có những ngân châm dài ngắn bất nhất.

Cốc cốc ~~

Có một đêm, Hách Liên Nam Sơn đang nghỉ ngơi ở trong phòng, đột nhiên ở bên ngoài truyền lại những tiếng gõ cửa, Hách Liên Nam Sơn bước ra mở cửa thì thấy người trước đây đi cùng Phong Vân Vô Kỵ ở tại quán trọ mà y đã từng thấy, đang ở trước cửa.

“A! Người ... người là ...” Hách Liên Nam Sơn há to cái miệng ra, nhưng lời vừa nói ra tới miệng thì lại quên mất danh tự của người đó.

“Ta là Cổ Nguyệt Thiên, ngày đó người ở cùng người là sư tổ của ta.” Cổ Nguyệt Thiên mỉm cười nói. Hách Liên Nam Sơn mở to cửa ra, mời Cổ Nguyệt Thiên vào bên trong, nhưng trong lòng lại cảm thấy kì quái, nhưng bản thân lại không nghĩ ra đó là chuyện gì.

“Ta tìm ra rồi, ta tìm ra biện pháp cứu chữa Lãnh Nhược Sương rồi ...” Trong phòng truyền ra một tiếng cười điên cuồng, Hách Liên Nam Sơn vừa kinh sau thì thì đại hỉ, la lớn lên: “Ông nói cài gì?!” Sau đó sải bước đi vào bên trong.

Cổ Nguyệt Thiên đứng ở ngay tại chỗ, trên mặt tựa hồ như lóe lên một chút thần sắc trì nghi, sau đó cũng đi theo vào bên trong. Ở trong phòng, Quỷ Kiến Sầu đầu tóc tán loạn, ở dưới chân có rơi rất nhiều ngân châm, nhưng trên thân thể của Lãnh Nhược Sương lại cắm càng nhiều hơn, những chiếc ngân châm cắm trên thân thể của Lãnh Nhược Sương sâu cạn bất nhất, mỗi mấy căn ngân châm ẩn ước hình thành một hình trạng đặc dị.

Cổ tay phải của Quỷ Kiến Sầu chảy máu như suối, hiển nhiên là vừa mới bị một vật sắc bén cắt qua. Hách Liên Nam Sơn vừa nhìn thấy vết máu ở trên miệng của Lãnh Nhược Sương thì hiểu ngay ra lão thần y này vừa làm chuyện gì.

Loại thần y tựa như Quỷ Kiến Sầu thì cả đời thử qua vô số linh dược lẫn độc dược, huyết dịch trong nội thể về cơ bản cũng có thể tính là một dược khổ khổng lồ.

Thần dung của Quỷ Kiến Sầu rất là tiêu tụy, trong tay của ông ta có cầm một thanh đao sắc bén, Hách Liên Nam Sơn tiến vào thì ngay cả nhìn ông ta cũng không thèm nhìn, chỉ là mau chóng rạch ra mấy chỗ trên thân thể của Lãnh Nhược Sương, sau đó đưa tay cầm lấy những chiếc bình có nhốt những con trùng nhỏ quái dị mà xấu xí, rồi đặt đầu bình vào chỗ những vết thương đó, những con tiểu trùng này thuận theo đó mà tiến nhập vào trong nội thể của Lãnh Nhược Sương.

“Loại hồng hoang dị chủng này cơ hồ đã gần như diệt tuyệt, lão phu vô ý tìm thấy được hai con trong một đầm lầy lớn trong núi sâu, tinh tâm bồi dưỡng, như hiện nay mới có thể có được mấy chục con. Loại này thiên sinh đã có thể thôn phệ một vài loại độc bất lợi đối với con người, đó cũng là một loại tài liệu thượng hảo để làm một loại cổ bổ mệnh. Phối hợp với kim huyết chi thuật, thêm vào đó là huyết dịch uẩn hàm vô số linh dược của lão phu làm vật dẫn, chuyện đưa loại cổ này du tẩu tứ xứ để thôn phệ loại độc dược quái dị này, đó cũng là phương pháp tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra, hy vọng là có hiệu quả.” Quỷ Kiến Sầu cơ hồ như lăm bằm nói.

Chỉ là nhìn lướt qua những con trùng màu máu quái dị một cái, dựa vào tính tình của Hách Liên Nam Sơn mà cũng không khỏi rét run trong lòng, vừa nghĩ tới chuyện những con trùng này du tẩu tứ xứ trong thân thể, thì cả thân thể lại run lên bần bật, hạ ý thức thối lui vài bước.

Chi chi!!

Những tiếng trùng kêu từ trong thân thể của Lãnh Nhược Sương vang lên, sau đó là từng làn từng làn khói xanh từ trong các huyết trên thân thể của y bay ra, mang theo một mùi vị rất là khó ngửi.

Hống!~~

Một tiếng gầm như tiếng gào thét của một con hồng hoang mãnh thú từ trong nội thể của Lãnh Nhược Sương truyền ra, tiếp đó là một cổ ba âm vô hình lấy Lãnh Nhược Sương làm trung tâm lan truyền ra khắp tứ phía, những nơi đi qua đều khiến cho những binh lữ ở phía dưới vỡ tung, Quỷ Kiến Sầu giơ tay ra đỡ nhưng chỉ rên lên một tiếng rồi bị một cổ lực đạo vô hình chấn bay đập vào vách tường, ngã đầu lên trên trời mà học ra một ngụm máu, sau đó thì hôn mê

103. Chương 103: Quỷ Nguyệt Thanh Ảnh

Trên da thịt lở lỏ của Lãnh Nhược Sương, tầng tầng thanh sắc khí vụ từ nhạt chuyển sang đậm, đầu tóc tung bay phi vũ.

“Các ngươi đều phải chết!” Lãnh Nhược Sương mở miệng ra, những thanh âm trong miệng nghe ra chẳng giống tiếng người, khàn khàn đến khó nghe.

Tiếng nói chưa dứt thì thân thể của Lãnh Nhược Sương liền lao về phía trước, bước một bước nhanh như thiểm điện về phía trước, một bóng người màu xanh từ trong thân thể của Lãnh Nhược Sương. Bên trong căn phòng cương phong trận trận, Hách Liên Nam Sơn bị bóng người màu xanh thoát ra khỏi thân thể của Lãnh Nhược Sương dọa khiếp, kinh hãi la lên: “Người ... người rốt cuộc là thứ gì!”

Bóng người màu xanh đó có tướng mạo cực kì tương tự với Lãnh Nhược Sương, trừ màu da có khác biệt ra thì bất cứ thứ gì còn lại đều giống như đúc. Cặp mắt màu xanh nhạt lạnh mạc đến tàn khốc, nghe thấy Hách Liên Nam Sơn cất tiếng nói thì bóng người màu xanh đó cũng không thèm hồi đáp, đột nhiên giơ một cánh tay lên, cuồng phong nổi dậy, sau đó đánh ra một chưởng, một cổ khí kinh cường liệt vun vút lao đến chỗ của Hách Liên Nam Sơn.

A! Hách Liên Nam Sơn hét lớn lên một tiếng, rồi đánh ra một chưởng, hắn ta cũng không phải là kẻ hiền lành gì, lí nào lại bỏ tay chịu trời, mấy vạn năm công lực có được từ Phong Vân Vô Kỵ liền lập tức hóa thành một đạo khí kinh vô hình đánh về phía bóng người màu xanh.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hách Liên Nam Sơn bị một cổ cự lực chấn bay, liên tục đâm sầm vào mấy bức tường liên tiếp, sau đó thì oa một tiếng rồi học ra một ngụm máu tươi, thân thể ở không trung liền vội vàng hét lớn lên: “Cổ Nguyệt Thiên, mau xuất thủ đi!”

Đột chấn nổ to như thế cũng không hề ảnh hưởng gì đến bóng người màu xanh đó, mọi kinh khí cuồng loạn đều hoàn toàn xuyên qua thân thể mà bay đi, nhưng thân ảnh màu xanh đó cũng chẳng hề động đậy. Chỉ là trên thân thể trong suốt màu xanh nhẹ nhàng gợn lên một loạt sóng ba.

Hách Liên Nam Sơn nhìn thấy cái màn này thì trong lòng không khỏi dâng lên một phiền tuyệt vọng, oa thêm một tiếng, lại một ngụm máu nữa học ra, nặng nề rơi xuống dưới đất.

“Sư phụ, người mà không chịu ra tay thì bọn con chết hết bây giờ, trời ơi! Đó rốt cuộc là thứ quái vật gì vậy!”

Cổ Nguyệt Thiên tựa hồ như bị dọa đến mức khùng luôn, đứng ở tại chỗ mà cũng không hề động đậy, trong lòng của Hách Liên Nam Sơn vừa bức bối vừa lo lắng, trong miệng toàn là máu, muốn mở miệng nói ra cái gì, nhưng chỉ là học ra thêm một ngụm máu.

“Các ngươi đều phải chết!” Đạo tha ảnh màu xanh đó quát lên, đợt ba âm thanh lạnh khiến cho những vật trong phòng đều bị nghiền thành tro bụi, sau đó cuộn lại thành vòng chuyển động xung quanh thân thể của y.

Biểu tình của Cổ Nguyệt Thiên vẫn lãnh tĩnh như thường, chỉ là lạnh lùng nhìn vào bóng người màu xanh đó mà không thèm thối lui một bước, cử chỉ cũng rất là cổ quái. Một phiên khác sau thì Cổ Nguyệt Thiên

tựa hồ như đã suy nghĩ rõ ràng được điều gì, liền chuyển người quay mặt nhìn về phía Hách Liên Nam Sơn, đưa chân bước tới một bước, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ quyệt.

Trong căn tiểu ốc đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, sau đó là Hách Liên Nam Sơn chỉ cảm giác thấy trước mắt hoa lên, tiếp đó là nhận ra trong căn tiểu ốc đã nhiều hơn một người, nhất thân bạch y không nhiễm lấy một hạt bụi, tóc dài phủ vai và biểu tình thì lãnh mạc, Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên là đã xuất hiện.

“Sư ... sư phụ! ...” Hách Liên Nam Sơn vừa kinh vừa hãi, cơ hồ không dám tin tưởng vào mắt của mình, tâm tình vừa mới thả lỏng liền cảm giác thấy toàn thân đau đớn lạ thường, nên rên lên một tiếng rồi hôn mê.

“Sư tổ! ...” Cổ Nguyệt Thiên cả kinh nói, hiển nhiên là không ngờ được Phong Vân Vô Kỵ sẽ xuất hiện vào lúc này.

“Hống! ...” Đạo thân ảnh màu xanh lại kinh hãi kêu lên một tiếng quái dị, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại như chưa hề nghe thấy, xoay hông về phía đạo nhân ảnh đó, sau đó thì giơ tay lên và phát một kiếm như chớp giật.

Xoẹt!

Một tiếng xé vải vang lên, bóng người màu xanh đó bị Phong Vân Vô Kỵ dùng một kiếm chém ra làm hai nửa, nhưng rất nhanh sau đó lại hợp lại một cách quỷ dị, không những là không có chút thương thế nào, mà khí tức lại cường đại hơn không ít.

Đạo thanh sắc nhân ảnh đó đưa cánh tay về phía trước mà bắt trảo, đạo đạo khí kinh hình màu xanh đậm chữ O từ trong lòng bàn tay của y phát xuất, kéo dài ra rồi tổ thành một thanh trường kiếm.

“Người cũng ... đáng ... chết ...” Bóng người cổ quái đó đó khàn khàn cất tiếng, thân thể hóa thành một đạo lưu quang màu xanh lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ như chớp giật.

Tinh!

Phong Vân Vô Kỵ tùy ý chém ra một kiếm liền nhận cản một kiếm cầu bóng người màu xanh đó, một tiếng nổ vang lên, tiếp đó là khí kinh bùng phát khắp tứ phía, cả gian tiểu ốc này bị đạo khí kinh này oanh kích trúng, liền kêu cái rắc một tiếng và đổ sầm xuống.

Thanh trường kiếm do bóng người màu xanh đó ngưng tụ lại cổ quái phi thường, trông chẳng hề khác gì với một thanh trường kiếm đúc thành từ kim thiết, cùng giao kích với Đệ Ngũ Kiếm Đả nhưng lại không hề sút mẻ, nhưng công lực của Phong Vân Vô Kỵ thì làm sao mà đạo nhân ảnh này có thể so sánh cho được, một kiếm không chỉ đón đỡ được đòn tấn công của y mà còn chấn y bay lui về phía sau.

Phong Vân Vô Kỵ liền truy theo sau, khi đạo nhân ảnh đó bay đi được hai chục thước thì hay chân co lại, dĩ nhiên là đã chỉ trụ thể bay, nhưng trước khi y kịp phản ứng thì Phong Vân Vô Kỵ đã mau chóng xuất hiện ở sau lưng của y, Đệ Ngũ Kiếm Đả giương lên, trong tay liền xuất hiện mấy đạo quang mang xán lạn, tay phải đưa lên liền chém xuống mấy kiếm.

Đạo thanh sắc nhân ảnh đó liền thẳng thừng bị chém ra thành mấy đoạn, một tiếng kêu cao vút vang lên, rồi nó lại muốn tổ hợp lại lần nữa. Mắt của Phong Vân Vô Kỵ bắn ra hàn quang như điện, hừ lạnh một tiếng, ống tay áo phồng ra, Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ.

Dưới sự cảm ứng của thần thức, thêm vào đó là mấy phen xuất thủ, Phong Vân Vô Kỵ cơ bản đã tìm ra chân tướng của bóng người màu đen này, nó cường hành chiếm đoạt chân khí trong nội thể của Lãnh Nhược Sương, thêm vào đó là sự giúp sức của một công pháp đặc thù khiến cho bản hóa thân này hình thành, hơn nữa bản hóa thân này có thể hấp thu chân khí trực tiếp công nhập vào trong nội thể của nó. Phong Vân Vô Kỵ một khi nhìn rõ được hư thật thì lí nào lại khách khí làm gì, tuy không biết kẻ đó dùng bí pháp gì, nhưng Phong Vân Vô Kỵ có Hấp Tinh Đại Pháp thì có thể chẳng cần để ý đến loại bí pháp này, nên trực tiếp hút hết sạch chân khí cấu thành thân thể của nó, lúc đó thì mọi bí pháp không cần tấn công cũng tự bị phá.

Giờ ống tay áo lên, một cỗ hấp lực cường hãn phát xuất, hút lấy đạo nhân ảnh đó về phía lòng bàn tay.

“Người! ...” Đạo thanh sắc nhân ảnh đó chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hoảng, sau đó thì cả thân thể dưới tác dụng của Hấp Tinh Đại Pháp liền mau chóng co rút lại rồi hóa thành một làn khói màu xanh tiến nhập vào trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ.

Một làn khói màu xanh nhạt từ trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ bốc lên, Phong Vân Vô Kỵ phất ống tay áo một cái, xung quanh liền nổi lên một trận gió lớn, cuốn lấy đám khói xanh đó bay khắp tứ phía.

Nhìn lướt qua xung quanh một cái, Phong Vân Vô Kỵ quay trở về chỗ của đám người Quỷ Kiến Sầu. Trên mặt đất là bộ dạng thê thảm của Quỷ Kiến Sầu, ngay cả Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy cũng không khỏi sững sờ, cơ hồ chẳng dám tin tưởng lão đầu tử bất kì lúc nào cũng có thể bước vào quan tài đang nằm ở trước mặt chính là lão thần y vừa mới được y dịch cân tủy tủy, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn không gặp mà ông ta lại suy lão đến mức này, rốt cuộc là trong mấy ngày nay, ông ta đã hao phí bao nhiêu tâm huyết!

Nghĩ đến chỗ này, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi sản sinh đồng tình với vị lão giả tham tài này, cánh tay phải đưa xuống nắm lấy cổ tay của ông ta, chan khí hạo hãn như đại hải liền ồ ạt dũng nhập vào trong thân thể của Quỷ Kiến Sầu, cứu thoát lấy sinh mệnh chỉ còn một hơi tàn của ông ta, đồng thời cũng vì ông ta mà tiến hành lần dịch cân tủy tủy thứ hai

Cơ hồ tại ngay đồng thời với đạo thanh sắc nhân ảnh kia biến mất thì ở tại một tòa hoàng cung lộng lẫy cách đó mấy ngàn vạn dặm, một đạo hắc ảnh giận dữ gầm lên một tiếng, từng vòng từng vòng ba âm vô hình khuếch tán khắp tứ phía, những vật dụng ở những nơi nó đi qua để trở thành tro bụi.

104. Chương 104: Hồi Kinh

Trên đường đi, Quỷ Kiến Sầu không ngừng sờ mó khắp các bộ vị trên thân thể, không ngừng phát ra những thanh âm lẩm bẩm đỡ đỡ, ngẫu nhiên cũng có nước dãi từ khóe miệng chảy ra. Ông ta hiện tại quả thật là quá hưng phấn, đơn giản là không dám tin tưởng thân thể trẻ tuổi cường tráng này đã là của ông ta. Da thịt trắng bóc, thân thể cân đối hài hòa đầy sức sống đã thay vào cái bộ dạng lòm khòm sắp chết lúc xưa, ngay cả đầu tóc bạc phơ cũng đã đổi thành mọi phiến đen huyền, nếu như thần sắc thương tang trong mắt không thể cải được thì bất kì ai cũng khó mà tưởng được, một nam tử với bộ dạng hai ba chục này không ngờ lại là một lão đầu tử đã sắp vào quan tài.

Trong mắt của Quỷ Kiến Sầu, Phong Vân Vô Kỵ lúc này khả ái chẳng kém gì thần thánh, ngẫu nhiên nhìn sang ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ thì cũng có chút sợ sệt, ở trong lòng của ông ta thì người có khả năng như thế, đúng là chẳng khác gì quỷ thần.

Đến một tòa thành trì lớn ở phụ cận, ở cổng thành có một lượng lớn đại nội cao thủ đứng đó nghênh tiếp, ngoài ra cũng có những đại đội quân sĩ của triều đình thủ vệ, thu hút nhiều sự chú ý của bách tính.

Ở trước cổng thành có để một chiếc xe ngựa màu đen hoa lệ mà chỉ có hoàng tộc mới được sử dụng, nhìn thấy kim bài mà Phong Vân Vô Kỵ treo ở ngoài chiếc xe ngựa giản đơn đó, chúng đại nội cao thủ đều quỳ một chân xuống, cung kính nói: “Cung nghênh đại nhân quay về!”

Một lượng lớn sĩ binh từ hai bên dàn ra, ngăn cách xe ngựa với đám người bình dân, sau đó mọi giáp sĩ đều quay lưng lại với xe ngựa. Án theo ý tứ của Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế thì không để người ngoài được phép nhìn thấy khuôn mặt của Phong Vân Vô Kỵ.

Khắp tứ phía là từng đội từng đội đại nội cao thủ cảnh giác nhìn quanh tứ phía.

Hai gã đại nội cao thủ có thân thể cường tráng mau chóng bước tới vén tấm màn của chiếc xe ngựa giản đơn kia ra, khom mình quỳ xuống một cách cung kính.

Phong Vân Vô Kỵ đập lên lưng của hai người bọn họ mà đi xuống xe ngựa, sau lưng là đám người Quỷ Kiến Sầu.

Mã phu của chiếc xe này sớm đã bị tràng cảnh trước mắt dọa đến sững sờ, làm sao cũng không thể ngờ được lai lịch của cổ chủ lại lớn đến thế, không chỉ là y mà ngay cả Hách Liên Nam Sơn cũng không ngờ được, chỉ không gặp mặt mấy ngày mà Phong Vân Vô Kị đã len lỏi vào được trong hoàng cung, hơn nữa địa vị xem ra cũng không thấp. Chỉ có Quỷ Kiến Sầu thì này giờ vẫn đăm nhiên, nổi trong mắt của ông ta thì Phong Vân Vô Kị không có gì là làm không được.

“Tặc tử, nạp mạng đây!” Đột nhiên trong đám người đông đúc xung quanh vang lên một tiếng quát giận dữ, sau đó là một bóng người lao ra, phát tay chém một kiếm về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, trông chẳng khác gì không hề thấy gã thích khách lao tới, tay vẫn cứ ôm thân thể hôn mê của Lãnh Nhược Sương, chân vẫn cứ bước chậm rãi hướng về chiếc xe ngựa hoa lệ phía trước. Quả nhiên sau khi gã thích khách đó vừa mới xuất hiện không lâu thì liền bị những đại nội cao thủ xông lên bao vây.

Hai gã cao thủ đang khom mình làm bậc thang đột nhiên ngẩng đầu lên, trongmawts bạo phát hai đoàn quang mang hung lệ, mũi chân điểm nhẹ một cái, thân hình nhẹ nhàng lao về phía đám người Quỷ Kiến Sầu mà tập kích.

Xoẹt!

Trước khi hai người này kịp hành động gì thì hai mũi tên từ phía sau lao tới vun vút, xuyên tới trước ngực của hai gã giả mạo đại nội cao thủ, thuận thế kéo hai người ngã ngửa xuống đất, mũi tên theo thế đó mà lao đi tiếp và găm chặt xuống đất.

Cách đó không xa, bên trong chúng quân sĩ, một gã giáp sĩ với phục sức dạng giáo úy thu hồi cung tiễn lại, sau đó quay người trở lại, tiếp tục hướng ra bên ngoài. Mũi tên đó có uy lực quá kinh nhân, căn bản không thể phát ra từ tay của một giáp sĩ phổ thông, trong đám người đông đúc quanh đó có không ít người lóe lên thần sắc e sợ trong mắt, cuối cùng cũng chầm chậm thối lui.

Phong Vân Vô Kị dùng một tay vén chiếc màn xe ngựa lên, chầm chậm bước vào trong, mấy đạo thân ảnh ở đằng sau đằng không lao đến cũng chẳng khác gì chiếc màn đang từ từ hạ xuống mà từ trên không rớt xuống, máu tươi đầy đất

Xe ngựa thẳng đường được sự hộ tống của quan binh và đại nội cao thủ, hướng về kinh sư mà đi, sau khi đạt đến kinh thành thì xe ngựa lại thẳng đường hướng về phía hoàng cung, những nơi đi qua thì những thủ vệ quân ở hoàng thành đều dùng quân vương đại lễ để nghênh tiếp, cái này chính là do Thịnh Minh yêu cầu, chỉ cần là nhìn thấy chiếc xe ngựa này thì đều phải dùng lễ quân vương để đối đãi, còn chiếc xe ngựa này cũng đã trở thành đồ chuyên dụng của Phong Vân Vô Kị rồi.

Đối với những tràng cảnh này, Phong Vân Vô Kị tịnh không để ý, bất luận Thịnh Minh đối đãi như thế nào với y, những thứ này rốt cuộc cũng là phù vân, đối với người đã đạt đến độ cao như y mà nói thì loại lễ tiết của hoàng đế ở vị diện này thật tại là chẳng có ý nghĩa gì, chỉ thuần túy chẳng là một người đi xem trò mà thôi. Nếu như chẳng hề có ý nghĩa thì cũng chẳng tất yếu phải ngăn cản hoặc tiếp thụ.

Chiếc xe ngựa này dừng lại ở trước một tòa cung điện, sớm đã có thái giám nghênh tiếp, đón mọi người tiến nhập vào trong nội điện, tòa cung điện này chính là tẩm cung do Thịnh Minh hoàng đế chuyên môn chuẩn bị cho Phong Vân Vô Kị.

An trí Lãnh Nhược Sương trên một chiếc giường lớn, Phong Vân Vô Kị kêu Quỷ Kiến Sầu đến để xem mạch lại cho y một lần nữa. Quỷ Kiến Sầu ngồi xuống ở cạnh giường, sau khi bắt mạch một lát thì cặp mày của ông ta lại cau lại: “Kì quái, độc tính trong nội thể của y đã bị trừ sạch, tuy nhiên chân khí trong nội thể đã mất đi quá nửa, nhưng thân thể đã khỏe, theo lí hì y đã sớm tỉnh dậy rồi mới đúng, nhưng sao lại vẫn còn hôn mê.”

“Cái gì?! Quỷ Kiến Sầu, ý của ngươi là ngươi cứu không nổi y?!” Hách Liên Nam Sơn la ó ầm ĩ, nhảy đến bên cạnh giường, chụp lấy Quỷ Kiến Sầu.

“Không phải là cứu không được, mà là y đã ổn rồi, chỉ là không biết do nguyên nhân gì mà y vẫn cứ hôn mê bất tỉnh.” Quỷ Kiến Sầu vừa đẩy tay của Hách Liên Nam Sơn ra vừa giải thích.

“Thân Đồ, thả y ra.” Phong Vân Vô Kị trầm giọng nói, Hách Liên Nam Sơn liền buông tay ra, rồi lui sang một bên.

“Quý Kiến Sầu, Lãnh Nhược Sương giao cho người chiếu cố, nếu như cần tài liệu gì thì cứ tìm ngự y, bọn họ không dám chối từ đâu.” Nói xong liền xay người bỏ đi

Tình huống của Lãnh Nhược Sương, Phong Vân Vô Kị nguyên bản có chút nghi ngờ, nhưng Quý Kiến Sầu đã khẳng định, độc trong thân thể của Lãnh Nhược Sương đã được giải trừ, nhưng cho tới nay vẫn chưa tỉnh, chẳng chút nghi vấn chắc là do thể lực trong bóng tối thi triển bí pháp kì quái, chỉ cần tìm được người thi pháp thì Lãnh Nhược Sương ắt sẽ tỉnh lại. Trước mắt, Lãnh Nhược Sương đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, vô luận là như thế nào thì cái tin tức này vẫn khiến cho Phong Vân Vô Kị cao hứng phi thường.

Tại một góc khác của đại điện, Phong Vân Vô Kị thẳng đường đi vào trong, sau đó ngồi lên trên chiếc long y ở ngay chính giữa đại điện. Trong bóng đen của đại điện, có một hắc y nhân che mặt khom người đi tới, sau đó là quỳ xuống nói: “Tham kiến đại nhân.”

“Nói đi.” Phong Vân Vô Kị đặt hai tay lên trên hai chiếc đầu rồng, nhìn về phía hắc y nhân kia, toàn thân tán phát một cỗ khí thế uy nghiêm.

“Đại nhân, hôm nay cả Phiêu Lưu Kiếm Phái bị một vị thiếu niên tiêu diệt, mười vị cao thủ ở cảnh giới phi thăng đều bị diệt, hơn nữa, cho đến hôm nay thì trong võ lâm đã có tmas ngàn bảy trăm hai mươi bốn vị võ giả ở cảnh giới phi thăng vẫn lạc, trước mắt giang hồ y nhiên vẫn rất là hỗn loạn” Hắc y nhân nói ra đều đều, nhưng nội dung trong đó thì lại khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi lạnh lòng.

Một lúc lâu sau, đợi gã hắc y nhân đó đi khỏi, Phong Vân Vô Kị ở một mình trong phần khuất của đại điện, sau một lúc trầm tư rồi mới chậm chậm cất tiếng: “Người, cũng nên xuất thủ rồi ...”

105. Chương 105: Diện Mục Chân Thật

Một tháng trước, cái hoàng cung này chẳng khác khi chốn không người, bất kì võ lâm cao thủ nào muốn đến thì đến mà muốn đi thì đi, nhưng hiện nay thì lại trở thành nơi phòng thủ nghiêm mật nhất và khủng bố nhất, không thêm kể đến mấy vạn đại nội cao thủ, chỉ cần có bản thân y với mấy ngàn vạn năm công lực của một cao thủ cấp hoàng tọa trấn, cũng đủ để áp chế tất cả các võ giả khắp thiên hạ rồi.

Có được sự ủng hộ của Phong Vân Vô Kị, dã tâm của Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế cũng được thỏa mãn và khoách trương đến cực đại, hoàng quyền từng bước từng bước tập trung lại, hơn nữa càng lúc càng cường đại. Giang hồ đã loạn, đã không còn đủ khả năng để uy hiếp đến hoàng tộc nữa, điều này đối với Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế chính là một tin tức tốt đến không thể tốt hơn được nữa. Hiệp dùng võ để phạm pháp – cái uy hiếp này cuối cùng cũng qua đi.

“Sư tổ, đồ nhi có được cực phẩm trà điệp ở trong hoàng cung, sư tổ ngày đêm lao lực, xin hãy uống chút trà để dưỡng thần.” Đại môn mở ra, Cổ Nguyệt Thiên mang một bộ dụng cụ dùng trà tinh mỹ tiến vào, nhẹ nhàng đặt nó xuống trên bàn, tự thân rót trà ra chén.

Trong đại sảnh tức thì dương dật một cỗ hương trà thanh đậm, ản ước có hương khí liêu nhiễu. Vừa mới hít vào trong mũi thì tâm khoáng thần di, cũng rất là dễ thần, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên sáng suốt hơn.

“Người từ nơi nào mà có được loại trà điệp cực phẩm này, không ngờ là lại có côn ghệu như thế?” Phong Vân Vô Kị không khỏi ngạc nhiên hỏi.

“Sư tổ, theo như thái y nói thì đó là loại trà sản sinh ở mảnh đất bằng hàn trên cực bắc, trăm chỗ mới có một lá, ngàn năm mới có thể hái, chính là cực phẩm trong các loại trà.” Cổ Nguyệt Thiên chậm chậm đáp.

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kị có chút hứng thú bưng chén trà lên, đưa đến gần miệng hít sâu một hơi, cảm giác thấy trong đầu trở nên thông suốt như băng tuyết, cảm giác sáng khoai phi thường, ngay cả thần thức

cũng ngừng thật hơn không ít.

Chính lúc đang định đưa lên miệng mà phẩm thường một phen, thì đột nhiên trong bóng đêm hiện ra một bóng người đang quỳ xuống dưới đất, nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân, tham kiến đại nhân.”

Phong Vân Vô Kị đặt chén trà xuống, chấp tay sau lưng mà nhìn sang kẻ ở trong bóng tối, trầm giọng nói: “Có tình huống gì mới không?”

“Hồi bẩm đại nhân, người trong Ứng Tập đã truyền lại một tin tức, chương môn Bách Lí Lăng của Thương Mang Kiếm Phái - môn phái lớn nhất trong giang hồ đã phát bố thông cáo cho cả giang hồ, kêu gọi các phái sau năm ngày sau mang theo các cao thủ trong môn phái đến tụ tập lại trên đỉnh Thái Sơn, cùng nhau tranh ghì chuyện lập vô lâm minh chủ nhằm giải quyết tình trạng loạn lạc cầu giang hồ.”

“Cái gì?!” Thân thể của Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, sau đó biết là bản thân đã thất thái nên liền xua tay, nói: “Người lui xuống đi.”

“Dạ, đại nhân.” Người đó cẩn thận lùi ra sau mấy thước rồi mới dám xoay người vội vàng li khai.

Lòng của Phong Vân Vô Kị khởi phục như sóng biển, Thịnh Minh hoàng đế đã đem hết toàn bộ những thể lực của triều đình có quan hệ với giang hồ giao lại cho y, từ tin tức mà Ứng Tập truyền về thì có thể thấy, lần đề nghị này của Thương Mang Kiếm Phái hiển nhiên là có mục đích khác, tuyệt đối không như vì của vô lâm chính nghĩa gì gì mà hắn ta nói.

Phong Vân Vô Kị còn nhớ rất rõ, lúc mấy chục thanh khí kiếm đâm vào trong thân thể của Bách Lí Lăng, nhưng hắn t achir rên lên một tiếng, sau đó vết thương trên thân thể liền khép lại, chứ tịnh không có huyết dịch chảy ra.

Phong Vân Vô Kị vừa dạo qua dạo lại trong căn phòng, vừa suy nghĩ giá trị ẩn hàm trong cái tin tức này.

Bách Lí Lăng tự nhiên là có trò quỷ, Phong Vân Vô Kị khẳng định là hắn ta có liên quan với cổ thể lực trong bóng tối, vô lâm đại loạn, giữa các môn phái với nhau đều có tranh chấp và thương tổn, nhưng Thương Mang Kiếm Phái lại chẳng hề tổn thất, chỉ thấy những võ giả ở cảnh giới phi thăng trong những môn phái khác không ngừng vẫn lạc, nhưng cao thủ ở cảnh giới phi thăng của Thương Mang Kiếm Phái trước giờ vẫn không hề giảm đi.

Một đoạn thời gian trước, vô lâm đại loạn, giang hồ tổn thất một lượng lớn cao thủ của các phái, mục đích của cổ thể lực trong bóng tối hiển nhiên là đã rất rõ ràng, chính là muốn tổn hao một lượng lớn cao thủ ở cảnh giới phi thăng. Nhưng những thể lực có mục đích như thế thì cũng chỉ có mấy thể lực mà thôi, thêm vào đó là những hệ liệt quái trạng của Lãnh Nhược Sương sau khi trúng độc, bao quát cả chuyện hóa thân được hình thành một cách quỷ dị từ việc lợi dụng chân khí, hai chữ tức thì xuất hiện trong đầu của Phong Vân Vô Kị, cơ hồ như theo quán tính mà nói ra: “Ma tộc ...”

Có khả năng khiến một cao thủ bình thường đến đề thăng lên mấy vạn năm công lực một cách dễ dàng, lại có lập trường đối lập với nhân loại, trừ Thiên Đường và Huyết tộc ra thì chỉ có Ma tộc mà thôi, đặc chính của Thiên Đường quá là rõ ràng, bọn nếu như đã từng hội hợp với Thánh Điện thì khả năng hủy đi lời hứa tự nhiên là không có khả năng.

Còn về Huyết tộc, Phong Vân Vô Kị trước giờ chưa từng thấy qua, nhưng trực giác cáo tổ cho y biết là không phải, hơn nữa dựa trên khí tức thấu lộ ra trên thân thể của đạo hóa thân màu xanh đỏ khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm thấy quen thuộc, đó chính là ma khí thuần túy.

Ngay khi Phong Vân Vô Kị nói ra hai chữ ‘ma tộc’ thì thân thể của Cổ Nguyệt thiên tức thì chấn động, sau đó liền cúi đầu trầm tư.

“Sư tổ, trà sắp lạnh rồi, người hãy nhân lúc nó còn ấm mà phẩm thường, đối với những chuyện rối loạn trước mắt thì sư tổ chỉ cần nhấp nhấp trà, đề đề thần, thì lúc đó suy nghĩ tự nhiên cũng trở nên thông suốt hơn. Đồng thời cũng có thể tính là một phen hiểu tâm của đồ nhi.”

Phong Vân Vô Kị bị Cổ Nguyệt Thiên cắt ngang dòng suy nghĩ, liền hồi thần trở lại, quay lại nhìn chén trà mà Cổ Nguyệt Thiên châm, không khỏi mỉm cười tiếp lấy, rồi nói: “Người có lòng rồi.”

Nhéch nắp chén trà lên, Phong Vân Vô Kị thổi nhẹ một cái rồi nâng chén trà lên gần miệng, nhưng lại đột nhiên dừng lại, trong mắt xuất hiện thần sắc suy tư.

“Sư tổ ... sư tổ ...” Cổ Nguyệt Thiên cẩn thận gọi.

“Hử?”

“Sư tổ, trà sắp lạnh rồi ...”

“À ...” Phong Vân Vô Kị lại nâng chén lên, nhẹ đưa lên trên miệng, nhìn thấy Cổ Nguyệt Thiên này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào mình, liền mỉm cười nhưng lại giả vờ bỏ chén trà xuống.

“Phải chăng là người rất hy vọng ta uống chén trà này?” Phong Vân Vô Kị cười hỏi.

“Ừm ... đúng, à? Không phải ...” Trên mặt của Cổ Nguyệt Thiên lộ xuất thần sắc kinh hoàng: “Không biết sư tổ có ý gì?”

Cạch!

Phong Vân Vô Kị đặt chén trà xuống, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Người không phải là Cổ Nguyệt Thiên!”

“Sư ... sư tổ, người nói cái gì ... đồ nhi nghe không hiểu.” Thân thể của Cổ Nguyệt Thiên tức thì chấn động, mặt lộ thần sắc kinh hãi.

“Người có hiểu.” Phong Vân Vô Kị cười lạnh, lạnh lùng liếc sang Cổ Nguyệt Thiên một cái, rồi đứng dậy: “Từ khi người đột nhiên xuất hiện tại khách sạn một cách xảo hợp, thì ta đã bắt đầu lưu ý với người rồi.”

“Sư tổ, người nói loạn cái gì vậy, lúc đó không phải là người tìm thấy con hay sao?”

Phong Vân Vô Kị cười lạnh, rồi nói tiếp: “Chuyến đi đến Nam Tinh Kiếm Phái, đã khiến ta chân chính hoài nghi người. Mặc Huyền căn bản không phải là đồ vô ơn như người nói, nếu như y muốn giết người thì tuyệt đối không bao giờ dùng một chiêu thức đầy sơ hở như thế, cũng không ngần trở môn nhân ở sau lưng xuất thủ. Dựa vào sự thông minh của y thì làm sao không biết được, sau khi người phi thăng thì thực lực đại tăng, dựa vào tu vi của y thì tuyệt đối không phải là đối thủ của người, y làm như thế thì chẳng khác gì tự sát.”

“Sư tổ, lúc đó người cũng có ở nơi đó mà, những hành vi của Mặc Huyền không phải người cũng chính mắt thấy hay sao? Tại sao còn biện giải cho đồ vô ơn đó.” Cổ Nguyệt Thiên tranh biện nói.

“Hừ! Người nghĩ là ta đã mù rồi hay sao?! Đòn công kích cuối cùng thì có sơ hở cực đại, kì thật thì đòn tấn công của y chính là muốn truyền đến cho người một tin tức nào đó, phiền vãi kí tá tin tức đã được y kẹp lại ở kẻ tay, nhưng y không ngờ rằng tên thái thượng trưởng môn như người lại nhìn cũng chẳng thèm nhìn mà chán xé mảnh vải đó, hơn nữa một chưởng đó lại suýt chút nữa là chấn đoạn tâm mạch của y.”

“Sư tổ, người nói loạn cái gì vậy?!” Cổ Nguyệt Thiên la to lên.

“Trông bộ dạng thì người chưa đi đến Hoàng Hà thì chưa nản lòng rồi, đó là cái gì?” Giữa hai ngón tay của Phong Vân Vô Kị kẹp lấy một mảnh vải rách nho nhỏ, bên trên đó chỉ có một chữ, rồi nói tiếp: “Ta biết người không phục, một mảnh vải rách thì chẳng thể chứng minh được điều gì, nhưng người đã phạm một sai lầm cực đại.”

“Cái gì?” Cổ Nguyệt Thiên cuối cùng cũng động dung.

“Lần đầu tiên người tìm thấy ta thì có thể coi là xảo hợp, nhưng lần thứ hai người tìm thấy đám người thần y Quý Kiến Sâu thì sao? Lúc đó bọn họ có dùng Dịch Dung Hoàn, người làm sao mà nhận thức và tìm ra bọn họ?!”

“Cái này ... không phải sư tổ cũng đã tìm thấy đám người Hách Liên Nam Sơn như vậy sao?”

“Hừ, trên thân thể của bọn họ đều có chân khí do ta truyền vào, thân thể của ta sớm đã tảo định bọn họ rồi, vừa gặp nguy hiểm thì t alienf lập tức cảm ứng thấy, dù là có dùng Dịch Dung Hoàn thì cũng không thể lừa được ta. Còn người thì sao? Người giải thích làm sao đây? Còn về chén trà mà người châm cho ta

phải chẳng cũng có loại độc được như trong chén trà của Lãnh Nhược Sương?” Ngừ thanh của Phong Vân Vô Kị càng lúc càng bức nhân.

Cổ Nguyệt Thiên tức thì cứng lưỡi, suy nghĩ một chốc rồi tiếp tục tranh biện: “Sư tổ, người nhất định là suy nghĩ sai rồi, chén trà này chính là một phen hiểu nghĩa của đồ nhi, nếu như người hoài nghi thì đồ nhi uống cho người xem”

Phong Vân Vô Kị cười lạnh, im lặng không nói, chỉ là nhìn vào hắc ta, sắc mặt của Cổ Nguyệt Thiên đỏ hồng, cầm lấy chén trà trên bàn mà uống sạch, tiếp đó nói: “Sư tổ, người xem ... không phải là con không có việc gì đó sao?”

Phong Vân Vô Kị tử tế đánh giá Cổ Nguyệt Thiên một phen, nhưng lại thấy thân thể của hắc ta chẳng có chút dị dạng nào.

Cười lạnh một cái, Phong Vân Vô Kị quay mặt ra ngoài điện nói: “Người đâu, đi tìm một con chó mực đến đây”

“Không cần nữa” Thanh âm này là do Cổ Nguyệt Thiên cất lên, sau đó hắc ta đột nhiên đứng dậy, đẩy ngã chiếc bàn về phía trước, rồi bay lui về sau, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Phong Vân Vô Kị mà nói: “Không ngờ rằng lại bị nhìn thấu, lòng phòng bị của ngươi đúng là không chỉ nặng bình thường ha.”

“Ngươi cuối cùng cũng chịu lộ ra diện mục nguyên bản của mình!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, nhưng trong lòng lại rất đau, khi thân phận của Cổ Nguyệt Thiên bị chứng thật, một sự thật khác cũng theo đó mà được chứng minh, Cổ Nguyệt Thiên đã chết, cái tin tức này khiến cho Phong Vân Vô Kị rất đau, rất đau

106. Chương 106: Đệ Ngũ Thiên Ma Vương

“Bỏ lại người cũng có cơ hội, ở trên đường đi tới Nam Tinh Kiếm Phái, khi gã lạt khách đó hành động, người cũng có thể nhân lúc ta không phòng bị mà đánh lên mà.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói.

“Hừ! Lần đó có thể tính là vận khí của ngươi may mắn, nguyên bản ta không chuẩn bị xuất thủ, chỉ là muốn Cổ Lạp Tư thử xem trình độ thực lực của ngươi mà thôi, với thực lực hiện tại của ngươi thì ngươi quả thật không nên tự tiện trở về vị diện, ngươi cần bản là đang tìm – đường – chết!” Cổ Nguyệt Thiên gầm lên một tiếng, đột nhiên xé toạc y phục trên thân thể ra, sau đó là một chiếc đuôi sắc nhọn bằng những đoạn xương màu đen huyền lơ lửng ở phía sau lưng, độ cứng rắn chẳng khác gì cương thiết. không ngừng khua khua trong không trung, phát ra những tiếng rít chói tai.

Ba ba ba!!!

Một tiếng rầm rắc vang lên, Cổ Nguyệt Thiên không ngừng cao lên trước mắt Phong Vân Vô Kị, từng khối da thịt của nhân loại từ bên trên thân thể của hắc ta rớt xuống, phía bên trong những lớp da thịt đó là một lớp vảy màu đen, hai tay mau chóng biến dài và sắc bén, trên đỉnh đầu mọc ra hai chiếc sừng dài, không ngừng uốn khúc.

Chỉ là trong chớp mắt thời gian, Cổ Nguyệt Thiên đột nhiên biến thành một ma vật to lớn có thân thể cao hai trượng, cổ cổ ma khí dày đặc từ bên trong nội thể của hắc ta phát xuất, liểu nhiễu quanh thân thể rồi che lấp cả thân người của hắc ta, bên trong lớp khói đen dày đặc có hai điểm đỏ rất là dễ thấy, đó chính là cặp mắt của tên ma vật đó.

“Ngươi rốt cuộc cũng xuất ra rồi!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị thấu lộ vô hạn sát cơ: “Cho đến hiện tại mới động thủ, chính là muốn đợi ngươi xuất hiện chân thân, vì như thế, ta lại càng dễ giết ngươi hơn!”

Ngừ âm chưa dứt, thân hình đã biến mất, bên trong đại điện, tiếng gió gầm rít, trong không khí sung khí kiếm ý cuồng bạo vô biên.

“Nhân loại đều quá yếu nhược!” Tên ma vật đó dùng âm thanh vang dội nói, vừa đưa tay ra liền đón lấy một quyền do Phong Vân Vô Kị đâm thẳng tới, hai quyền tương giao, một loạt thanh âm ma sát truyền lại, giữa các khe hở trong ngon tủy của Phong Vân Vô Kị bùng phát vô số đạo kiếm khí sắc bén, đâm thẳng

vào trên thân thể của ma vật đó làm tia lửa bắn ra tung tóe, kiếm khí sau khi đi qua đều chỉ để lại những vết kiếm màu trắng, ngay cả lớp vảy trên người hắn ta cũng không thể phá nổi.

“Giới thiệu một chút, bổn tọa chính là đệ ngũ thiên ma vương – toạ hạ dưới trướng của Hắc Thiên Đại Ma Đế bệ hạ ở Ma Giới, nhân loại, hãy chết đi.” Đệ ngũ thiên ma vương đâm tay trái ra làm một loạt tiếng loạt xoạt vang lên, bên trên các ngón tay xuất hiện năm cái giáp ngón tay phát xuất ra những tiếng kim thiết va chạm với nhau, năm ngón tay chụm lại và đâm thẳng vào ngực của Phong Vân Vô Kị, những tiếng kêu chói tai theo đó âm không ngừng vang lên.

Ngay lúc năm ngón tay đen thui đó cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy hai thốn thì Phong Vân Vô Kị hít sâu vào một hơi, dĩ nhiên liền như một phiến giấy hư hư bay ra phía sau.

Hừ! Một tiếng hừ lạnh vang lên, đệ ngũ thiên ma vương liền đạp một chân xuống đất, khiến cho mặt đất liền nứt toạc ra, mặt đất liền nứt toạc ra, cả đại điện đều lắc lư muốn ngã. Một chân đạp xuống, đệ ngũ thiên ma vương liền phá không lao đi, truy theo Phong Vân Vô Kị.

Thân thể của Phong Vân Vô Kị đang cong lại đột nhiên thẳng ra, không còn tùy theo gió mà phiêu lãng nữa, lạnh lùng nói: “Để ta xem thử xem, người trong Ma Giới các ngươi rốt cuộc là có bản sự như thế nào.”

Lần này Phong Vân Vô Kị không còn tránh né như trước nữa, hơn hai ngàn vạn năm công lực toàn bộ ngưng tụ ở trên hai tay, đâm thẳng về phía đệ ngũ thiên ma vương.

Hắn ta cười lớn lên: “Nhân loại, trừ mấy vị diện lớn như Thái Cổ và Thiên Đường ra, những vị diện khác đối với bọn ta căn bản không có lực bài xích, hôm nay để ta cho ngươi xem sự cách biệt của nhân loại và ma tộc trong Ma Giới!”

Một quyền oanh nhiên phát xuất, trên đầu năm đám – phát ra một đạo quang mang màu đỏ chói sáng chẳng khác gì mặt trời, sau đó nặng nề đâm thẳng vào trong đầu quyền của Phong Vân Vô Kị.

Oanh!

Chẳng khác gì lúc vũ trụ sơ khai, hồng hoang chưa định, một đạo quang mang sáng rực hơn cả mặt trời gấp mấy chục lần bạo phát trong một tòa cung điện ở tại kinh sư hoàng thành, sau đó một đạo quang mang vòng cung nửa hình tròn mau chóng khuếch triển, đạo đạo khí kinh mang tính hủy diệt xạ xuất ra ngoài, hơn một nửa hoàng cung đều bị một cỗ năng lượng hủy diệt biến thành bình địa, phần còn lại cũng chỉ là những phần tàn viên mà thôi.

Cả hoàng thành tại một tích này mà chết cả gần một vạn người, cả kinh sư bị kinh tỉnh bởi tiếng nổ trong đêm này, mọi người đều bước ra khỏi phòng, khi nhìn thấy hoàng cung trống không thì không khỏi sửng sờ

Ben trong phế khu, một đạo thân ảnh cảnhng khác gì chớp giật xạ thẳng lên trên trời, ở phía dưới là một đạo hắc ảnh bàng đại đang truy theo.

Trong sát na vừa giao kích, đệ ngũ thiên ma vương đúng là đã chiếm thượng phong, về số công lực tích lũy không ngờ lại nhiều hơn Phong Vân Vô Kị mấy trăm vạn năm, một kích vừa rồi Phong Vân Vô Kị cũng chỉ chịu thiệt thòi một chút mà thôi, nhưng cũng không dễ chịu gì, kiếm nguyên ngưng thật xâm nhập thẳng vào trong nội thể, không có lỗ nào là không lọt, những nơi đi qua, kinh mạch huyết lạc đều bị chấn phá, càng tồi tệ hơn cả là đặc tính tự nổ của kiếm nguyên.

Tấn quân là bên trên bề ngoài mà nhìn, thì đệ ngũ thiên ma vương ngay cả lớp vảy cũng không hề bị phá, nhưng thực chất thì cũng bị thương cũng không thua kém gì Phong Vân Vô Kị.

Oanh long!

Một tiếng sấm nổ vang lên, sau đó là mây đen cuộn cuộn từ khắp bốn phương ập đến, đạo đạo thiểm điện ngân sắc không ngừng chớp sáng bên trong các đám mây.

Phong Vân Vô Kị ở phía dưới các đám mây, trong mắt một phiến lạnh lùng, hai tay giang ra, liên tục xuất hiện “đôi cánh” to lớn vô tỷ, khí kiếm mỏng lung xán lạn biến bố khắp hư không, không ngừng chớp sáng chẳng khác gì tinh tú đang lấp lánh.

Sét oanh!

Một đạo lôi điện từ trên đám mây đánh thẳng xuống dưới, nặng nề kích ngay vào trong thân thể của đệ ngũ thiên ma vương, sau đó thì đệ ngũ thiên ma vương liền biến mất khỏi chỗ đó.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở bên trong các đám mây, đệ ngũ thiên ma vương đang không ngừng phẩy phẩy hai chiếc cánh to lớn sau lưng.

“Ngự Điện Ma Quyết!” Một tiếng gầm giận dữ vang lên, toàn thân đệ ngũ thiên ma vương chớp lóe ánh lam điện, đạo đạo lôi quang từ khắp tứ phía hội tụ lại thành một phiến quang cầu sáng rực ở cách các đầu ngón tay ba xích.

Phong Vân Vô Kị nâng hai tay lên, kiếm khí dày đặc liền hợp lại làm một, hình thành một đạo kiếm trận dạng hình lưới mang theo những tiếng kêu chói tai, đâm thẳng về phía đệ ngũ thiên ma vương ở trong các đám mây.

Đệ ngũ thiên ma vương đan xen hai tay ở trước ngực, đạo quang cầu sáng rực kia đột nhiên phá không bay đi, những nơi đi qua liền xuất hiện không gian toái liệt.

Xuy xuy!!

Không có những tiếng nổ vang dội như trong tưởng tượng, đoàn quang cầu kia nghênh tiếp nguồn kiếm lưu do kiếm khí tổ thành một đạo kiếm trận dạng hình lưới thì mạnh liệt va chạm, vô số đạo thiểm điện từ trong đoàn quang điện kia phát xuất, dùng tốc độ không tưởng rải rộng ra chẳng khác gì màng lưới phủ trùm cả nửa bầu trời.

Đạo đạo tia điện quang từ bên trên một thanh quang kiếm truyền này tới thanh quang kiếm khác, lửa điện lệt xệt vang vọng khắp trời, khí kiếm cùng với lưới điện đan xen tại một chỗ, một tiếng oanh vang lên, mọi kiếm khí đồng thời toái liệt chẳng khác gì pha lê vỡ vụn, một màn những mảnh vỡ vụn màu trắng với một diện tích rộng rãi phân bố khắp cả hư không, sau đó từ trên không trung hạ xuống. Ở giữa Phong Vân Vô Kị với đệ ngũ thiên ma vương thẳng khởi tia tia khói xanh, không khí trên không trung mang theo một mùi thối khó ngửi

107. Chương 107: Ma Khí Bạo Tăng

Sắc mặt của đệ ngũ thiên ma vương liền biến đổi, giận dữ quát lên một tiếng, chỉ nghe một tiếng xoạt vang lên, càn càn xương cốt sắc bén màu đen từ trong lòng bàn tay của đệ ngũ thiên ma vương lòi ra, đến khi dài đến khoảng năm xích thì mới dừng lại. Điểm nhẹ mũi chân một cái trên không trung, hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng xuống Phong Vân Vô Kị.

Keng keng!!

Đầu xương với Đệ Ngũ Kiếm Đám giao kích, phát xuất từng tiếng từng tiếng va chạm trên không trung, Đệ Ngũ Kiếm Đám mỗi một khi chặt đứt được một đoạn xương cốt thì phần còn lại liền mọc ra ngay lập tức, đồng thời chiếc đuôi của đệ ngũ thiên ma vương dùng tốc độ chớp giật không ngừng đâm về phía Phong Vân Vô Kị, những nơi đi qua đều tê liệt cả không gian, xuất hiện đạo đạo hắc ngân, mức độ uy hiếp chẳng chút thua kém kiếm đám trong tay của Phong Vân Vô Kị.

“Nhân loại, ngươi không có biện pháp đả thương được ta đâu.” Đệ ngũ thiên ma vương cười lạnh.

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên đáp, sau đó bàn tay phải đột nhiên thả ra, Đệ Ngũ Kiếm Đám phát xuất một loạt tiếng long ngâm, rồi lướt chẳng khác gì du long thoát ra khỏi bàn tay của Phong Vân Vô Kị, hóa thành một đạo ô hồng quang mang từ các phương hướng khác nhau liên tục côn gkích đệ ngũ thiên ma vương với tốc độ như chớp giật.

Trong lúc không kịp đề phòng, đệ ngũ thiên ma vương liền bị thuật ngự kiếm của Phong Vân Vô Kị khiến cho liên tục thối lui, loại viễn trình công kích này nguyên bản không cần lo lắng những đòn công kích của đối phương. Dưới sự dẫn đạo của ý thức Phong Vân Vô Kị, Đệ Ngũ Kiếm Đám liên tục đánh cho đệ ngũ thiên ma vương không ngừng thối lui. Không có nỗi lo về thân thể, tính chất xuất quỷ nhập thần và vô kiên bất tồi của Đệ Ngũ Kiếm Đám được phát huy đến cực hạn.

Phong Vân Vô Kị đứng thẳng ở trên hư không, nhất thân y bào kêu lên phành phạch trong gió, tay phải đưa ra khỏi ống tay áo, đưa lên trên đầu với thế chống trời.

Oanh!

Một tiếng sấm nổ từ bên trên trời vang lên, sau đó là vang vọng cả đại lục bất kể gần xa, một loạt tiếng kiếm ngân vang mãi không ngừng, mọi người trong các kiếm phái đều bị loại dị dạng này kinh tỉnh, há hốc miệng mồm nhìn thanh bội kiếm mà bản thân đeo bên mình mấy chục năm đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang từ bên cạnh thân thể xạ thẳng vào bầu trời đêm.

Khắp cả thiên địa, vô cùng vô tận kiếm ý hội tụ lại, Phong Vân Vô Kị dùng hai tay đưa về phía hư không mà nắm lại rồi chém thẳng về phía đệ ngũ thiên ma vương.

Phích lập!

Đệ ngũ thiên ma vương chính đang những cơn kích vô khống bất nhập của Đệ Ngũ Kiếm Đả, thì đột nhiên cảm thấy một cổ kiếm ý bàng đại ập đến, còn chưa kịp phản ứng qua đó là chuyện gì thì đã cảm thấy một thanh cự kiếm vô hình nặng nề kích ngay vào trên ngực. Kêu lên một tiếng thảm thiết, bị thiên kiếm trực tiếp oanh kích bay thẳng xuống phía dưới.

Mau ở trước ngực phn ra xối xả, đệ ngũ thiên ma vương còn chưa kịp đập vào trên mặt đất thì lại phát hiện một phiến ngân quang chói tề từ phía dưới ập lên, ổn định thần tình nhìn xuống thì thấy cả vạn thanh kiếm tụ thành đám mây ồ ạt lao đến.

Đing đing đing!!!

Cả vạn thanh trường kiếm liên tục oanh kích lên thân thể của đệ ngũ thiên ma vương, Phong Vân Vô Kị ở bên trên hóa thành một đạo lưu tinh hạ xuống, tay phải đưa ra, một đạo ô hồng quang mang bay thành một đường cong rồi lọt lại vào trong tay Phong Vân Vô Kị.

Tay cầm lấy kiếm, Phong Vân Vô Kị liền trảm về phía đệ ngũ thiên ma vương.

Xuy!

Một đạo hắc ảnh từ khoeo mắt lướt qua, chiếc đuôi của đệ ngũ thiên ma vương lướt qua vau của hắn ta công kích về phía Phong Vân Vô Kị. Chẳng chút chậm trễ, Phong Vân Vô Kị đột nhiên gia tốc, nặng nề kích vào ngực của đệ ngũ thiên ma vương một cái, kiếm khí hạo hàn thông qua ngực oanh nhập vào trong nội thể của đệ ngũ thiên ma vương, đồng thời tay phải như điện cấp tốc chém ra mấy chục kiếm, mỗi một kiếm đều trải lên trên những nơi giao tiếp của các đoạn xương ở trên đuôi của hắn ta.

Rắc!

Một tiếng xương vỡ vang lên, chiếc đuôi mấy trượng dưới sự sắc bén của Đệ Ngũ Kiếm Đả liền bị chặt đứt thành mấy chục đoạn, từ trên không trung rơi xuống.

A!

Đuôi nối với thân, nên khi đuôi đứt thì đệ ngũ thiên ma vương phát ra tiếng gào đau đớn đến tê tâm liệt phế, ma khí quanh thân thể liền tản đi.

“Đó là ta thay thế Nguyệt Thiên trả lại cho ngươi!” Phong Vân Vô Kị huy kiếm chém xuống, cánh tay phải của đệ ngũ thiên ma vương liền đứt rời ra.

“A! Bốn tọa tuyệt đối không tha cho ngươi!” Đệ ngũ thiên ma vương giận giữ gào lên một tiếng, ở trước ngực liền phát xuất ra một đoàn huyết quang lấp lánh, đoang huyết quang đó khiến cho chu vi trở thành một phiến huyết hồng.

“Huyết Long Phệ Thiên!” Đệ ngũ thiên ma vương điên cuồng gầm lên một tiếng, đoàn huyết quang ở trước ngực bùng phát vạn đạo huyết quang, mang theo khí tức hủy diệt lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Một cánh tay mang theo ma khí dày đặc đột nhiên xuất ra, xuyên thẳng qua đạo quang đoàn hắc sắc đó, đệ ngũ thiên ma vương ngạc nhiên trừng to mắt ra, lúc này thì thấy Phong Vân Vô Kị với bộ mặt hung ác, hồn thân liễu nhiễu ma khí, ở sau lưng nhô lên hai chiếc xương màu đen, đầu tóc tung bay trong gió.

“Người! Người không phải là nhân loại sao?!!!” Đệ ngũ thiên ma vương không ngờ được trong chớp mắt mà kĩ xảo chiến đấu của tên nhân loại đó đột nhiên tăng lên mấy bậc, càng không thể ngờ là có thể biến thành một tên ma tộc mà so với bản thân thì còn giống ma tộc hơn, hơn nữa không ngờ là lại có thể trực tiếp chộp lấy đạo khí kinh hỷ diệt của Huyết Long Phệ Thiên.

“Hấp Tinh Đại Pháp!” Một tiếng gầm phát ra từ trong cổ họng của Phong Vân Vô Kị phát ra, sau đó trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị đột nhiên xuất hiện một đám mây đen dạng vòng xoáy, hút chặt lấy đoang huyết quang đó, một tay còn lại dĩ nhiên là đã đánh trúng thân thể của đệ ngũ thiên ma vương.

Đệ ngũ thiên ma vương dồn thời cảm giác toàn thân ma khí như trăm sông đổ bể lưu nhập vào trong nội thể của tên nhân loại trước mặt, trong lòng đại hải, một cánh tay còn lại điên cuồng đánh về phía Phong Vân Vô Kị, nhưng lại bị Đệ Ngũ Kiếm Đả ngăn cản, mọi lộ tuyến tấn công đều bị lấp kín.

“Nói cho ta biết, những đồng bạn khác của ngươi đang ở đâu?” Phong Vân Vô Kị tóc dài bay phất phơ, cặp mắt đã hoàn toàn chỉ còn là một màu đen.

“Một gã Cổ Lạp Tư – là thuộc hạ của ta, chuyện ở Minh Dạ Sơn Trang là do y làm, còn một tên nữa là Minh Gia, y là đệ tứ thiên ma vương, thực lực của y cao hơn so với ta, y hiện tại đang ở tại Anh Lạc đế quốc. Đừng giết ta, cái gì ta cũng đã nói rồi ...” Đệ ngũ thiên ma vương kinh khủng nói, dựa vào năng lực của y thì cũng không ra nông nổi này, nhưng nhất thời sơ hở, bị Phong Vân Vô Kị chặt đứt một tay, lại bị chặt đứt đuôi, sau đó là bị Hấp Tinh Đại Pháp hút sạch ma khí, mối uy hiếp lớn nhất đối với hắn ta là Hấp Tinh Đại Pháp, cả ngàn vạn năm tích tụ ma khí dưới sự hấp nạp cường hãn của Hấp Tinh Đại Pháp thì chẳng khác gì hồng thủy điên cuồng tiền nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kị.

“Món độc dược của các ngươi rốt cuộc là cái gì? Còn nữa, các ngươi làm sao có thể thoát được sự cảm ứng của thần thức?”

“Đó là ma quyết của đệ ngũ thiên ma vương, kết hợp với một loại độc dược từ bên trong nội thể của ma thú luyện chế mà thành, đối với những cường giả có tu vi cơ ứ năm công lực đều hữu hiệu. Còn chuyện thoát khỏi sự cảm ứng cầu thần thức thì đó là Liễm Tức Quyết đặc biệt của Hắc Thiên Ma Tộc của bọn ta.”

“Ngươi có biết tâm pháp của Liễm Tức Quyết?”

Nội thể của đệ ngũ thiên ma vương chỉ còn lại chưa đầy trăm vạn năm ma khí, trong lòng sợ muốn chết, lại bị nắm giữ mệnh mạch của sinh mệnh, lí nào lại dám cự tuyệt, liền nói ngay ra khẩu quyết của Liễm Tức Quyết.

“Rất tốt, ngươi có thể chết đi rồi!” Trong mắt Phong Vân Vô Kị lướt qua một làn sát cơ âm hàn, tay phải điên cuồng vận Hấp Tinh Đại Pháp, đệ ngũ thiên ma vương ngay cả kêu thảm lên một tiếng cũng không đủ thời gian, cả thân thể liền sụp đổ xuống, chỉ còn là một bộ da bọc xương.

Phong Vân Vô Kị tùy tay phát ra một chưởng, phần tàn骸 còn lại oanh nhiên nổ tung thành tro bụi ...

Lặng lặng lơ lửng trên không trung, troang mắt Phong Vân Vô Kị hai màu đen trắng không ngừng đan xen, xương cốt sau lưng không ngừng nhô lên, rồi lại rút về, trên thân thể lúc thì hung dũng mà khí, lúc thì kiêu khí bành phát ...

“Đại nhân!” Một gã đại nội cao thủ từ xa nhìn vào bóng lưng của Phong Vân Vô Kị, kêu lên.

Hồn thân run lên một cái, Phong Vân Vô Kị đột nhiên kinh tỉnh, ma khí hung dũng liền như thủy triều rút đi, tiền nhập vào một nơi bí ẩn trong thân thể, thân thể không ngừng phát xuất ra những tiếng răng rắc, những căn xương cốt ở sau lưng lần lượt lui vào trong thân thể, hắc khí ở trong mắt cũng lui xuống, lộ ra cặp mắt như cũ.

Ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không một cái, vầng trăng sáng đang huy chiếu khắp đại địa, mây đen cuộn cuộn quang vầng trăng tròn dần dần tản đi ...

108. Chương 108: Thái Sơn Chi Đền (1)

Cái chết của Cổ Nguyệt Thiên đột nhiên khiến cho Phong Vân Vô Kị có một loại minh ngộ. Nếu dựa vào một người mà muốn bảo hộ toàn bộ những tính mệnh của mọi người, là một chuyện không thực tế, đó là một tràng chiến tranh, một loại chiến tranh giữa các chủng tộc, vô pháp tránh khỏi thương vong, con đường này một khi đã đạp lên, thì không thể quay đầu.

Cuộc chiến ở hoàng cung, đệ ngũ thiên ma vương của Hắc Thiên Ma Đế thân vong, nhưng cả hoàng cung cũng bị hủy đi hơn một nửa, tử thương cũng cả vạn người. Đối với chuyện này, Phong Vân Vô Kị chỉ giải thích đó là là một ma vật ở Ma Giới gây ra.

Khi hoàng cung bị hủy thì Thịnh Minh hoàng đế may mắn là đang ở một cung điện cách vụ nổ khá xa, lại có cao thủ hộ vệ nên chẳng hề gì, đối với chuyện xảy ra trong đêm, Thịnh Minh hoàng đế cũng chẳng hề truy vấn, tuy nhiên hoàng cung tổn thất rất lớn, nhưng đối với một hoàng đế mà nói thì mọi chuyện chỉ là một con số mà thôi, qua nhiều ngày sau thì sẽ lại có một tòa hoàng cung khác càng nguy nga hơn sẽ được kiến lập trên phế khu này.

Hoàng giả – thiên sinh đã vô tình.

Thịnh Minh hoàng đế đối với chuyện đêm qua cũng không để ý, cũng không hỏi rõ, điều này đối với Phong Vân Vô Kị mà nói là một chuyện tốt. Tiêu diệt được đệ ngũ thiên ma vương, tử thương mấy ngàn đại nội cao thủ cũng là xứng đáng. Lệnh chiêu tập của hoàng cung một lần nữa được ban ra, không lâu sau một đám đại nội cao thủ khác từ Lục Phiến Môn được đưa đến, sau khi giao cho Phong Vân Vô Kị huấn luyện, trong một thời gian ngắn, lại có thêm một đám hoàn cung thị vệ với võ công đủ để đối địch với những cao thủ bình thường trên giang hồ. Hoàng cung bị hủy, Thịnh Minh không thể không chuyển đến một hành cung khác, kinh thành này giao cho lễ bộ đại thần xử lý, nhiệm vụ kiến lập lại hoàng cung là chuyện lâu dài mà quan trọng, nên tạm thời để đó.

Năm ngày sau, tại Thái Sơn.

Thái Sơn từ xưa đã có truyền thuyết là một vùng đất lành, hôm nay nó lại trở thành thánh địa để các môn phái trong giang hồ cùng nhau bàn chuyện võ lâm đại sự, các môn phái trên giang hồ có tới mấy vạn, tuy nhiên tu luyện cá sở trường khác nhau, nhưng nội công đều là phần “Diệt Ma Tâm Kinh” do Kiếm Thần để lại.

Thương Mang Kiếm Phái chính là nhất đại một phái, tuy nhiên không phải mang danh là môn phái chí tôn trong giang hồ, nhưng sự thật cũng không khác xa là mấy.

Về cơ bản đã điều tra rõ ràng được chi tiết về thế lực trong bóng tối rồi, Phong Vân Vô Kị cũng không cần phải ẩn tàng thực lực nữa, đi trên đường Kiếm Hoàng Chi Cảnh hoàn toàn giải khai, trực tiếp từ trên không trung của hoàng cung lướt qua, chỉ chớp mắt đã biến mất vô tung, lúc này chúng đại nội cao thủ mới biết được những mà thường ngày mình xưng hô là đại nhân – là đại hồng nhân trước mặt hoàng thượng lại thần thông nghiêm đại như thế, phi hành trên không trung chẳng khác gì thần tiên.

Khi Phong Vân Vô Kị cách Thái Sơn độ mấy ngàn dặm thì từ xa đã nghe thấy hàng loạt tiếng hò hét giết chóc từ trên đỉnh của Thái Sơn truyền lại, võ lâm minh chủ căn bản là chuyện cần tranh nghị, nhưng hôm nay các môn phái đều tạm thời bỏ qua hiềm khích để tụ tập nơi đây, lý nào lại có đạo lý sát lục.

Nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm vang dội trời xanh, trong lòng Phong Vân Vô Kị tức thì lo lắng, mỗi một võ giả ở cảnh giới phi thăng đều là một món tài phú khá lớn, tuyệt không để ma tộc dễ dàng phá hủy.

Nghĩ đến chỗ này, phạm vi ảnh hưởng của kiếm hoàng cảnh giới dần dần tăng lên gấp mấy lần, người còn chưa tới mà những thanh đao kiếm va chạm đang ở trên đỉnh Thái Sơn đã ngừng va chạm và xạ ngược trở lại hình thành một đạo vòng xoáy bằng trường kiếm.

Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng đạp chân bên trên luồng kiếm lưu đang chuyển động xoay vòng, y bào kêu lên phành phạch, thân ở trên cao nhìn xuống cảnh loạn lạc ở trên đỉnh Thái Sơn.

“Là hắn ta!”

“Là hắn ta!”

Mọi người sớm đã bị kinh ngạc bởi dị trạng của những thanh trường kiếm trên tay, kiếm khách nếu như không còn kiếm nữa thì tu vi tựa hồ như bị phế một nửa.

“Mọi người hãy nghe lệnh, lập tức dừng tay!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị tịnh không cao, nhưng lại có thể truyền đến tai của mọi người một cách rõ ràng.

“Hừ! Cái tên ma đầu nhà ngươi, nơi đây không phải là nơi ngươi có thể đến, chẳng lẽ ngươi cũng muốn làm mình chủ.” Một võ giả ngẩng mặt lên trên trời mà hét lên.

Xẹt!

Một thanh trường kiếm trong luồng xoáy kiếm dưới chân của Phong Vân Vô Kị phi xuất, lao thẳng xuống dưới và găm ngay trước chân của người này, chuôi kiếm lắc qua lắc lại phát xuất một loạt những tiếng kiếm ngân. Sắc mặt của kẻ đó đột biến nên trắng bệch, thương lương lui ra sau mấy bước, không dám mở miệng nói chuyện nữa.

“Có lẽ nên cho các ngươi biết sự cách biệt chân chính của các ngươi so với ta!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị truyền biến khắp cả Thái Sơn, dưới ánh mắt của mọi người, Phong Vân Vô Kị quay lưng lại với mặt trời rồi giang hai tay ra.

Một cổ cuồng phong từ trên thiên không cuốn xuống phía dưới, đá cát bay mù mịt, bụi đất bị bay lên trên không cao tới mấy trượng, khiến chúng cao thủ không khỏi nhắm mắt lại. Tựa hồ trong sát na bọn họ nhắm mắt lại, một cổ lực lượng hạo hàn như đại hải bao trùm cả đỉnh Thái Sơn, Phong Vân Vô Kị vung hai tay ra, toàn bộ võ giả đồng thời cảm giác toàn thân cứng đờ ra, sau đó liền bị một cổ lực lượng cự đại đến mức không thể phản kháng kéo lên trên không trung, lơ lửng trên đó.

Xuýt!

Hàng loạt những thanh âm hít vào một hơi lạnh vang lên, bất quản là những võ giả đã biết biểu hiện của Phong Vân Vô Kị lúc ở tam đại kiếm phái hay chưa, đều bị lực lượng cự đại mà Phong Vân Vô Kị triển hiện ra mà sửng sờ, có năng lực cường hãn như thế, có còn là người nữa hay sao?!

“Nếu như ta có cái dã tâm gì đó, thì chỉ cần một người như ta cũng đủ để giết sạch các ngươi.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, phát ông tay áo một cái, chúng nhân liền trở về lại với mặt đất.

“Mọi người cùng nhau lên, tiêu diệt hắn ta, người này biết sử dụng yêu pháp, nhưng bốn thân lực lượng tịnh không cường đại!” Một thanh âm không hài hòa vang lên, Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn sang nơi có tiếng nói, thì thấy một lão nhân đầu tóc bạc phơ, ngang nhiên đứng đó, không phải chương môn của Thương Mang Kiếm Phái – Bách Lí Lăng thì còn ai vào đây nữa.

Chúng nhân kinh nghi bất định, lúc thì nhìn sang Bách Lí Lăng, lúc thì nhìn lên Phong Vân Vô Kị, thấy Phong Vân Vô Kị chân đạp mấy vạn thanh kiếm, cảnh trạng chẳng khác gì thần nhân, nhất thời cũng do dự bất quyết.

“Mọi đệ tử thuộc Thương Mang Kiếm Phái nghe lệnh, cùng lên với ta, tiêu diệt tên yêu nhân này, ai tiêu diệt được hắn ta thì ta sẽ lập tức truyền cấp chức vị chương môn cho người đó.” Bách Lí Lăng hét lên.

“Chậm đã!” Sau một tòa sơn thạch trên Thái Sơn, một lão giả áo xanh có tuổi hơn trăm dưới sự nâng đỡ của hai nam tử mặc đồ người hầu, đang dần dần tiến tới, bên cạnh lão nhân đó còn có một đứa trẻ độ mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo rất là khả ái.

“Bách Hiểu Sinh tiền bối, người đến rồi!” Nhìn thấy vị lão nhân này xuất hiện, cơ hồ trên mặt của toàn bộ mọi người đều xuất hiện thần sắc tôn kính, mấy võ giả ở cảnh giới phi thăng liền tiến lên nghênh đón, một trái một phải nâng đỡ Bách Hiểu Sinh.

“Văn bối – Thiên Cơ Môn Bách Hiểu Sinh, bái kiến Kiếm Thần tiền bối!” Bách Hiểu Sinh lại khua tay chối từ sự nâng đỡ của chúng nhân, hướng về chỗ đứng của Phong Vân Vô Kị mà quỳ xuống.

Oanh!

Mọi người đều sửng sờ, Kiếm Thần?! Người có bối phận tối cao – Thiên Cơ Môn Bách Hiểu Sinh lại xưng tên yêu nhân này là Kiếm Thần? Kiếm Thần, mấy trăm năm trở lại đây, có ai dám nhận nổi hai chữ Kiếm

Thần, trong hơn bốn trăm năm trở lại đây cũng chỉ có người truyền lại “Diệt Ma Tâm Kinh” – Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ mà thôi.

“Hỗn trưởng, ở ngày thường – các người ai ai cũng xưng mình là chính thống của Kiếm Thần, hôm nay gặp được chân diện mục của Kiếm Thần, không ngờ có mắt mà không biết Thái Sơn, còn không mau quỳ xuống tham kiến Kiếm Thần tiền bối.” Bách Hiểu Sinh đầu tóc bạc phơ, dùng ngón tay chỉ vào đám võ lâm nhân sĩ, giận dữ quát.

Trong giang hồ, luận về người có thanh vọng cao nhất là người nào? Không phải là Bách Lí Lãng của Thương Mang Kiếm Phái, mà là người đã biên soạn ra “Võ Lâm Chiến Sử” – Bách Hiểu Sinh.

Một lời này của Bách Hiểu Sinh vừa nói ra, người trong giang hồ nguyên bản có chút hoài nghi liền quỳ ngay xuống với sắc mặt xấu hổ nói: “Bái kiến sư tổ!”

Bái kiến sư tổ!

Cả một phiên dày đặc người liền quỳ ngay xuống, rồi quỳ xuống, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều, vô luận là như thế nào, trong lòng của các phái trong giang hồ, hai chữ Kiếm Thần là hai chữ tuyệt đối không thể tiết độ, là một thần thoại vĩnh viễn trong giang hồ. Ai cũng không thể ngờ được bốn trăm năm sau, Kiếm Thần lại trở về nơi đây. Suy nghĩ đến những chuyện mà bản thân của mình làm, rất nhiều vũ giả cảm thấy xấu hổ mà cúi đầu.

109. Chương 109: Thái Sơn Chi Điền (2)

“Bách Hiểu Sinh? Người còn sống, làm sao có khả năng? Ta nhờ là người tựa hồ như không biết võ công mà.”

“Tiền bối nói không sai, Bách Hiểu Sinh năm xưa mà Kiếm Thần tiền bối nhìn thấy chính là thái thượng tổ sư của văn bối, Thiên Cơ Môn mỗi một đời môn chủ đều được xưng là Bách Hiểu Sinh, do bí thuật trong môn phái mà có thể cải biến thành hình tượng của môn chủ đời trước, cứ như thế mà bảo lưu lại, văn bối là hiện nhiệm môn chủ của Thiên Cơ Môn.”

“Nếu như người chưa gặp mặt ta, thì làm sao mà biết được ta là Kiếm Thần?” Phong Vân Vô Kỵ ngạc nhiên nói.

Bách Hiểu Sinh có hơi run rẩy lấy một cuốn tông thư đã có chút ố vàng từ trong ngực rồi mở ra, thở dài một tiếng nói: “Năm xưa, khi tiền bối phi thăng, thái thượng tổ sư của văn bối ở một bên mà kí lục, mỗi một đời môn chủ của Thiên Cơ Môn ở phương diện về ảnh truyền thần đều có thể kham xưng là thánh thủ. Thái thượng tổ sư hao phí một ngày thời gian để đem thần vận của tiền bối lúc phi thăng truyền lại, lưu truyền ở trong phái, trở thành trấn phái chí vật. Văn bối ngày ngày nhìn ngắm bộ đồ án này nên đối với tiền bối thì rất là quen thuộc.”

Hai người một hỏi một trả lời, chẳng khác như đang hỏi ức về chuyện xưa, từ đó cũng giải thích được nghi hoặc của mọi người, Phong Vân Vô Kỵ cũng không khỏi khen thầm một tiếng, trong lòng thầm gờn ngón cái với Bách Hiểu Sinh.

“Tham kiến tổ sư!” Càng có thêm nhiều người quỳ xuống, mọi người ở nơi này đều tu luyện nội công từ trong bộ Diệt Ma Tâm Kinh, từ điểm này mà nói thì mọi người có thể tính là đồng môn.

“Hỗn trưởng! Hắn ta căn bản là dung yêu pháp mê hoặc lão già Bách Hiểu Sinh, các người không ngờ lại tin theo hắn ta?!” Bách Lí Lãng giận dữ quát.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ cau mày lại, lạnh lùng nói: “Bách Lí Lãng, bốn trăm năm trước, nhân vì Trì Thương mà ta đã bỏ qua cho sơn môn của người, thật không ngờ hôm nay lại phải chịu nạn thảm hại về rừng, tranh giành của mọi môn phái trong giang hồ, gần như là do một tay người dựng nên.”

“Người nói ... nói bậy cái gì đó ...” Bách Lí Lãng sắc mặt biến đổi, kinh hãi nói.

“Bách Lí Lãng, những hành động nhiều năm nay của người, Thiên Cơ Môn đều có ghi lại, chỉ nhân vì người có thể lực lớn, một tay che trời, đồng thời lại là người có bối phận cao nhất trong giang hồ, nên lão phu cũng

chỉ mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng thật sự là người không nên chọn Thái Sơn để nhằm châm ngọn lửa giết chóc cho vô lâm. Dụng tâm của người đứng là rất hiểm ác.”

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng người trong không trung, dưới chân cả vạn kiếm không ngừng chuyển động vòng tròn, nhìn thấy Bách Lí Lăng đang chối bỏ, không chịu nhận sai, liền cười lạnh một tiếng, thân ở trên đỉnh, hai tay nhẹ vung lên, mấy ngàn đại nội cao thủ ở phía dưới núi án chiếu theo kế hoạch trước đó để bàn mà hành động, đem mấy chục người mang các phục sức của các phái trong giang hồ đang bị trói lại mang lên, rồi quăng thẳng xuống dưới mặt mọi người.

“Những kẻ này đều là những đệ tử của Thương Mang Kiếm Phái, nhìn khuôn mặt của bọn họ, các người lẽ ra là có nhận thức chứ.”

“Thái thượng chưởng môn, cứu con !” Một gã kiếm khách trẻ tuổi đang bị trói ngắc đầu kêu lên.

“Là người! ... là cái tên tặc tử nhà người!” Hai vị trưởng lão trong các kiếm phái đứng ra, nhìn một cái đã nhận ra kẻ này, chính là nguyên hinh của cuộc tranh chấp hai phái.

“Người là ai? Bỏ toạ không nhận biết, Thương Mang Kiếm Phái trước giờ không có người này.”

“Thái thượng chưởng môn, là con đây mà, lúc trước con phụng mệnh của người giả trang thành môn nhân của Tuyết Nguyệt Kiếm Phái để tiến hành thích sát trưởng lão của Lưu Phong Kiếm đây mà” Gã kiếm khách trẻ tuổi đó kêu lớn lên.

Bách Lí Lăng hừ lạnh một cái rồi xoay đầu qua một bên.

Một gã khác lại bị quăng xuống đất và bị người khác nhận ra, hết kẻ này cho đến kẻ khác, môn nhân trong các kiếm phái liền phi đảng lên, ai ai cũng nghiêng rằng ken két nhìn chăm chăm vào những gã kiếm khách của Thương Mang Kiếm Phái do Phong Vân Vô Kỵ thông qua Lục Phiến Môn và đại nội cao thủ bắt được, thần sắc hận không thể lao lên mà băm vằm hấn ta làm trăm mảnh.

Phong Vân Vô Kỵ cũng mỉm cười, nhưng không thêm lí đến, chỉ lẳng lặng mà nhìn Bách Lí Lăng.

“Người còn có gì để nói!”

Bách Lí Lăng sắc mặt căm hận, tiến tới một bước, lấy ra vũ khí dạng con thoi, lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ mà nói: “Yêu nhân, hôm nay ta sẽ thể thiên hành đạo mà diệt trừ kẻ ác độc như người.”

Đang đứng lúc Phong Vân Vô Kỵ nghĩ hấn ta lao đến mà liều mạng thì không ngờ rằng Bách Lí Lăng lại đột nhiên nắm lấy một gã đệ tử quăng về phía Phong Vân Vô Kỵ, sau đó điên cuồng lao thẳng xuống dưới chân núi Thái Sơn.

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một cái, mấy vạn trường kiếm đang ngự sử ở dưới chân liền cấp tốc truy theo Bách Lí Lăng với tốc độ càng nhanh hơn.

“Chạy đi, ta cũng rất là muốn xem thử tốt độ của người rồi cuộc là nhanh đến đâu, không ngờ lại dám bỏ chạy trước mặt ta, hừ hừ, lần trước chủ quan nên mới để cho người đào thoát, nhưng lần này thì người đã không còn may mắn đến thế nữa đâu.” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ từ ở sau lưng truyền đến, Bách Lí Lăng hồn thân tức thì chấn động, cũng không đáp trả, chỉ liều mạng mà lao về phía trước.

“Không chạy!” Phong Vân Vô Kỵ giận dữ hừ lên một tiếng, Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ, sau khi đã hấp thu mấy ngàn vạn năm công lực của đệ ngũ thiên ma vương, Hấp Tinh Đại Pháp lại càng trở nên bá đạo hơn, Bách Lí Lăng chẳng khác gì con diều bị thao khống, bay ngược trở lại lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ.

“Ma tộc rốt cuộc là cho người lợi ích gì? Mà người lại bán mạng cho chúng như thế!” Phong Vân Vô Kỵ xòe năm ngón tay ra, rồi nắm chặt lấy cổ của Bách Lí Lăng, thực lực đề cao lên gấp đôi, Bách Lí Lăng căn bản không có cơ hội chạy thoát.

Rắc rắc!!

Bách Lí Lăng dung lực vùng vẫy, đột nhiên ở sau lưng vang lên hai tiếng trong vút, hai chiếc xương từ sau lưng đâm ra phía sau, mang theo tiếng vun vút đâm thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Ồ hồng quang mang loé lên, hai chiếc xương đó hiển nhiên là đã bị cắt thành vô số khối, Bách Lí Lăng gào lên một tiếng thảm thiết: “Đại nhân, cứu ta!”

Một thân ảnh ở phía dưới loáng lên, một hắc y nhân với bộ y phục bó sát dĩ nhiên là đã lẳng lặng tiềm nhập vào đây, Phong Vân Vô Kị không khỏi trầm kinh hãi, bộ Liễm Tức Quyết này của ma tộc quả là lợi hại, ngay cả bản thân cũng vô pháp phát giác.

Ba! Phong Vân Vô Kị phát ra một chưởng, hắc y nhân ngay cả rên lên một tiếng cũng không có cơ hội, liền hoá thành một đồng huyết nhục từ trên không trung rơi xuống, Phong Vân Vô Kị ngay cả việc tra xét diện mục của hắc y nhân cũng không có hứng thú. Bốn ngàn năm công lực cũng đủ để miểu sát một tên ma tộc dưới trướng của đệ ngũ thiên ma vương rồi.

“Đi chết đi!” Bách Lí Lăng đột nhiên giận dữ gầm lên một tiếng, đem món vũ khí hình thoi trong tay đâm ngược về sau, chiếc vũ khí hình toa đó phát ra những tiếng kêu vun vút đâm thẳng vào mặt của Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị không dám chủ quan, thân hình loáng lên một cái, liền thối lui ra ngoài mấy trăm trượng, vũ khí hình toa đó ở nguyên tại chỗ cũ mà nổ tung ra, đạo đạo tử sắc lôi quang phân bố dày đặc trong phạm vi ba mươi thước, ngay đến cả không khí cũng hoá thành khói xanh.

Phong Vân Vô Kị lướt mắt nhìn qua một cái, thì thấy Bách Lí Lăng nhân cơ hội này liền chui xuống dưới mặt đất để dùng biện pháp tiềm tức mà đào thoát.

“Chạy nơi đâu!” Phong Vân Vô Kị giận dữ quát lên một tiếng, mấy vạn trường kiếm dưới chân mang theo những tiếng kêu vun vút lao về mặt đất ở phía dưới, từng thanh từng thanh toàn bộ đều chui sâu vào bên trong mặt đất, thuận theo vị trí quan sát lúc đầu mà cấp tốc xuyên hành trong mặt đất.

Phong Vân Vô Kị phun ra một hơi kiếm nguyên, hoá thành một đạo quang mang màu xanh mông lung tiến nhập vào bên trong mặt đất, mấy vạn thanh kiếm đang phong toả cả mặt phía bắc khi có được một hơi kiếm nguyên của Phong Vân Vô Kị giúp đỡ liền đại trướng kiếm khí, mũi kiếm lòi ra một đạo kiếm mang ba xích, mấy vạn đạo kiếm mang đầu đuôi tương liên, ráp thành một cái lưới phong toả cả mặt đất.

Hắc! Phong Vân Vô Kị thở ra một cái, rồi quát lên một tiếng, dưới tác dụng của Hấp Tinh Đại Pháp, một khối đất sâu mấy trăm thước liền bị hút lên trên cao rồi không ngừng xoay vòng, bên cạnh đó là vô số thanh trường kiếm lao vun vút vào đó.

Thông qua những kẽ hở của màn lưới kiếm, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy Bách Lí Lăng với bộ mặt kinh hoàng, trong mắt Phong Vân Vô Kị loé lên một màn sát cơ, Đệ Ngũ Kiếm Đám chém xuống.

Oanh! Khối đất cao mấy trăm thước oanh nhiên nổ thành tro bụi, ngay cả Bách Lí Lăng ở trong đó cũng bị nổ tung thành một đoàn huyết vụ, cả hài cốt cũng không còn.

“Đó – là làm giúp cho Trì Thương” Phong Vân Vô Kị nhìn vào đoàn vụ khí uân nhân không tánm trên không trung, lẩm bẩm nói rồi quay người lại, quyết định đi trở về

110. Chương 110: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (1)

Trở về đỉnh Thái Sơn, Phong Vân Vô Kị phát hiện ở đỉnh núi nhiều thêm mấy chục đồng thệ, nữ tể của Bách Lí Lăng, đại sư huynh của Trì Thương, còn có tiểu sư muội đột nhiên nổ tung ra, khiến cho mấy trămco thủ ở bên cạnh thụ trọng thương.

“Đệ tứ thiên ma vương!” Tại khi nghe thấy cái tin tức này thì Phong Vân Vô Kị liền nghĩ tới ngay một người mà y đã biết được từ miệng của đệ ngũ thiên ma vương - đệ tứ thiên ma vương.

Hồng!

Cơ hồ tại lúc Phong Vân Vô Kị nghĩ đến đệ tứ thiên ma vương thì từ những khối tàn骸 của môn nhân Thương Mang Kiếm Phái, đám khói xanh hội tụ lại, một cỗ cuồng phong từ bên vách núi ập đến hoá thành một bộ mặt to lớn nhưng quái dị.

“Phong Vân Vô Kị, đến đây, ta ở Anh Lạc đế quốc đợi ngươi!” Khuôn mặt to lớn nhưng khủng bố kia đột nhiên kêu lên một cách quái dị.

Xuy!

Sự đáp trả của Phong Vân Vô Kị là một kiếm, một kiếm khiến cho khuôn mặt quái dị đó phân ra thành mấy phần, phát ổng tay áo một cái, đám khói xanh đó liền bị một đạo cuồng phong cuốn đi mất tăm.

“Anh Lạc đế quốc, ta sẽ đến.” Phong Vân Vô Kị hướng mặt về nơi đám khói xanh đó, trong lòng cất tiếng.

Chân tướng của sự thật, sau khi bách lí lăng chết đi đã được vén lên gần hết, còn gã kiếm khách mũ xanh mà Phong Vân Vô Kị bắt được ở Thanh Tùng Thành cũng đã thừa nhận, căn bản y chưa từng thấy Phong Vân Vô Kị cái gì cả, chỉ là vì bị Bách lí lăng dụ hoặc và uy hiếp nên mới vu khống cho Phong Vân Vô Kị. Đối với sự “bất đắc dĩ” của hắn, Phong Vân Vô Kị cũng không thêm để ý đến, thật sự là không nên so đo với một nhân vật nhỏ bé như thế. Hiểu lầm lớn nhất được giải trừ, lần trở về vị diện này tuy nhiên gặp phải sự quấy nhiễu, nhưng cơ bản mà nói thì vẫn là thành công.

Giang hồ vạn phái, sau khi hội nghị ở tại Thái Sơn kết thúc, đã còn không quá tám ngàn, nếu như không phải thực hiện kế hoạch đúng lúc, con số này sẽ tiếp tục giảm xuống.

Phong Vân Vô Kị đem tình hình ở Thái Cổ sau khi phi thăng và mục đích của chuyến đi này thuật lại cho mọi người biết được, sau đó thì im lặng. Trên đỉnh Thái Sơn, mỗi một người đều lộ xuất thần sắc kinh hoàng, ai cũng không ngờ được sau khi phi thăng, không ngờ là lại không đến được tiên giới tốt đẹp như trong truyền thuyết, mà là Thái Cổ với nguy cơ tứ bề. Càng chấn kinh hơn nữa là những thiên sứ sau khi tiêu diệt mấy ngàn phi thăng giả sẽ tìm cách thanh tẩy cái vị diện này, mọi thứ liên quan đến võ học sẽ bị xoá sạch.

Có người hoan hỉ có người ưu sầu, cũng có người cảm thấy rất có hứng thú đối với những võ học huyền thiên diệt địa của Thái Cổ võ học, mọi võ giả có quí nửa khi nghe thấy Phong Vân Vô Kị nói ra chân tướng liền thất lạc, sau đó hưng phấn thay vào đó. Người học võ, trong thiên tính đều có một loại trùng động truy cầu lực lượng cường đại, Phong Vân Vô Kị đã triển hiện ra sự cách biệt quá lớn của võ học ở Thái Cổ và võ học ở cảnh giới phi thăng, khiến cho nhiều người đều rất muốn phi thăng ngay.

Phong Vân Vô Kị dùng danh nghĩa Kiếm Thần thỉnh cầu mọi người trong các kiếm phái tham gia vào trong trận thảo phạt ở Anh Lạc đế quốc vào mấy tháng sau, đồng thời tìm cách kéo dài thời gian phi thăng, đợi đến khi mọi cao thủ ở cảnh giới phi thăng đều hội tụ lại thì mới tập trung phi thăng luôn thể.

Đối với mệnh lệnh của Phong Vân Vô Kị, hiện tại cơ hồ như không một ai dám phản đối nữa rồi, mà dù có phản đối cũng bị đồng môn bên cạnh dùng nhãn quang giết chết. Bất luận là như thế nào, tại đại lục, Phong Vân Vô Kị đại biểu cho sự tổ của cộng đồng chư phái, cũng đại biểu cho một cái thần thoại vĩnh viễn trong võ lâm.

Chuyến đi đến vị diện lần này cũng đã sắp kết thúc rồi, đầu óc đang vô cùng căng thẳng của Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng đã ổn định trở lại.

Ngày đó ở trên chiến trường, hai bên quân sĩ mà Phong Vân Vô Kị nhìn thấy, cũng chính là hai bên Đại Đức quân và Anh Lạc đế quốc quân.

Từ góc độ của đệ tứ thiên ma vương mà nói thì loại ma công quỷ dị này rất có thể là sẽ tạo ra rất nhiều siêu cấp võ giả ở trạng thái ma hoá, vì thế nên Phong Vân Vô Kị mới thỉnh cầu nhiều võ giả ở cảnh giới phi thăng tương trợ.

Hai tháng tiếp đó, Phong Vân Vô Kị nảy sinh một ý tưởng điên cuồng, y hướng về Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế mà yêu cầu một hồ phù của một chi quân đội gồm năm mươi vạn người, sau đó dùng hấp tinh đại pháp dần dần khai thác những kinh mạch theo lộ trình của Diệt Ma Tâm Kinh trong nội thể của bọn họ, sau đó lại lợi dụng thêm mấy tháng thời gian mà không ngừng quán chú giùm chân khí vào trong thân thể bọn họ, để thăng bọn họ đến cảnh giới phi thăng.

Ba tháng sau, một đại quân chỉ do võ giả ở cảnh giới phi thăng tổ thành xuất hiện dưới tay Phong Vân Vô Kị, mỗi ngày không ngừng tiêu hao, rồi lại bổ sung, hao phí vô số tâm huyết, thì chỉ đại quân phi thăng giả này cuối cùng cũng thành hình.

Ở tại phế khu trong hoàng cung ở tại kinh sư, Thịnh Minh hoàng đế đọc tuyên ngôn tuyên chiến với Anh Lạc đế quốc, sau đó cả quân bị và hậu cần của Đại Đức đế quốc liền cấp tốc vận chuyển, nhất thiết đều là vì sự tồn tại của chiến tranh. Giang hồ các phái dưới sự hào triệu của Phong Vân Vô Kị liền hội tụ lại một chỗ, nghe theo sự chỉ huy của Phong Vân Vô Kị, mau chóng áp tiến về Anh Lạc đế quốc.

Phong Vân Vô Kị đứng ở ngay giới tuyến của Đại Đức đế quốc và Anh Lạc đế quốc, trên một mảnh thảo nguyên bằng phẳng mà rộng lớn, ở phía dưới là vô số đại quân của Đại Đức đế quốc, ở một bên khác là những giang hồ võ giả, thần thức cường hãn dĩ nhiên là đã phân bố khắp chiến trường, trong cảm ứng của thần thức, đại quân của Anh Lạc đế quốc đang ồ ạt từ phía xa ập đến chiến trường, theo như cảm giác thì thấy có khí tức của mấy chục vạn người đều hoàn toàn không mang theo khí tức của con người, Phong Vân Vô Kị biết được, những người đó – hay nguyên bản là người, hiện nay đã quy nhập vào đám ma nhân, những người này nên để cho đám giang hồ cao thủ đối phó.

Thịnh Minh hoàng đế ngồi trên một chiếc xe ở xa, ngẩng đầu nhìn ra xa thì nhìn thấy một phiến thủy triều đang dừng động, kèm theo đó là những tiếng bước chân rầm rầm từ phía xa truyền lại, Thịnh Minh hoàng đế lẩm bẩm nói: “Cuối cùng cũng đến rồi ...”

Một cổ thần thức âm lãnh ở phía chân trời như thủy triều ập đến, thuần gian bao bọc cả chiến trường, Phong Vân Vô Kị chớp động, thần thức liền nghênh tới.

Xuy xuy xuy!!!

Trong hư không truyền lại một loạt những thanh âm toé lửa, mây đen cuộn cuộn từ khắp bốn phía ập đến, loáng một cái đã bao trùm cả bầu trời trên chiến trường, những tiếng sấm chớp rì rầm cũng những đạo thiểm điện không ngừng đan xen giữa các đám mây, giữa các khe hở của các đám mây là một bầu trời máu và những đám mây máu. Bên trong một đám mây máu là một quái vật to lớn có hai chiếc cánh và một chiếc đuôi dài màu đen tuyền, đang ở xa nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, hai con mắt trên đầu phát xuất quang mang xán lạn trông chẳng khác gì hai vì sao đang treo lơ lửng trên không trung.

“Người đến rồi!” Thanh âm của đệ tứ thiên ma vương vang vọng khắp không trung, thanh âm khàn khàn đến khó nghe, chẳng khác gì tiếng kim thiết va chạm mà vang lên.

“Đúng thế, âm mưu của người đã hoàn toàn thất bại.” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên đệ tứ thiên ma vương trong đám mây, đầu tóc tung bay phi vũ trong gió.

“Bốn toạ lại không nghĩ như thế, chỉ cần bốn toạ giết được người thì nhưng tên nhân loại này, bốn toạ có thể dễ dàng diệt sạch, hiện tại dù cho người trong Thánh Điện muốn nhúng tay vào cũng không kịp nữa rồi. Tên hồn trưởng đệ ngũ, không ngờ lại bại trong tay người, đúng lắm thứ vô dụng, dù cho người không giết hẳn ta thì bốn toạ cũng giết cái tên phế vật của ma tộc này.”

“Đèn đây, hãy để chúng ta kết thúc tràng chiến tranh này!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, hai tay giang ra, khí kiếm xán lạn cùng được ngưng luyện xuất hiện.

Sắp xếp hàng hàng lơ lửng trên không trung, một đạo ô hồng quang mang từ trong lòng bùng phát, hoá thành một đạo lưu quang tấn tốc bay vòng quanh khắp chu thân của Phong Vân Vô Kị, mang theo những tiếng lêu lừng vụt xé gió

“Đến đây, hãy để bốn toạ kết thúc cuộc đời của người!” Đệ tứ thiên ma vương hợp hai tay lại ở giữa trước ngực, đạo đạo huyết quang từ bốn phía hội tụ lại, tiếng điện hoa phích lịch ba lạp vang vọng khắp bầu trời, nghe chẳng khác gì ngày tàn của thế giới đã đến.

“Tiến công!” Thịnh Minh hoàng đế vừa vùng bảo kiếm vừa hét lên, đại quân của Đại Đức đế quốc liền ồ ạt tiến về phía trước, còn phía bên kia thì vang lên những tiếng gào chẳng khác gì dã thú, hàng hàng chiến sĩ của Anh Lạc đế quốc hò hét, thân thể đột nhiên trở nên bành trướng, khiến cho khải giáp trên thân thể bị xé toạc ra, đạo đạo thân hình màu xanh đứng về một bên, thần sắc trong mắt tràn ngập sự tàn nhẫn và hiếu sát.

“Lên!” cao thủ cử giang hồ các phái hội tụ lại một chỗ, giận dữ gầm lên một tiếng, ai ai cũng đang không bay đi, hướng về đám nhân loại bị ma hoá bởi đệ tứ thiên ma vương

111. Chương 111: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (2)

Sưu sưu sưu!!!

Một loạt mũi hỏa tiễn hoa phá bầu trời, rồi lại từ bên trên các đám mây xạ ngược xuống dưới, phía dưới các đám mây chẳng khác gì như bị ập xuống mang mưa hỏa tiễn dày đặc, sau đó ở trên mặt đất liền bùng phát hàng đồng hàng đồng lửa, khói đen dày đặc xông thẳng lên trên các đám mây.

Ngao ô!

Một loạt những tiếng kêu chẳng khác gì dã thú từ trong quân đội của Anh Lạc để quốc vang lên, những đám người ma hóa toàn thân màu xanh không ngừng gào thét, từ trong liệt đội lao lên trên, vừa nhẩy lên đã cao mấy trăm trượng và xa mấy trăm trượng, nặng nề đáp xuống đất, chẳng khác gì thiên thạch từ trên trời lao xuống, hàng loạt những tiếng oanh oanh không ngừng vang lên, trong cặp mắt xanh thẳm toàn là máu, toàn là thần sắc tàn nhẫn.

Ở một bên khác, những cao thủ ở cảnh giới phi thăng bài liệt Đại Chu Thiên Đại Diễn Kiếm Trận, lướt qua quân đội của Đại Đức đế quốc mà hướng về phía trước, hướng về những ma nhân do đệ tứ thiên ma vương mà công kích.

Khói dày bay thẳng lên trên trời, Phong Vân Vô Kỵ liếc xuống phía dưới một cái rồi không quan chú lại, lòng biết nếu như không có gì bất ngờ thì dựa vào hơn sáu mươi vạn phi thăng giả thì tuyệt đối đủ để đối phó với những ma nhân đó rồi. Chuyen khẩn yếu trước mắt là đối đầu với kẻ đầu sỏ - đệ tứ thiên ma vương.

Oanh!

Cơ hồ như đồng thời, hai đạo nhân ảnh cùng lúc từ hai phía lao ra như hai đạo lưu vạ chạm lại một chỗ, một vòng khí kinh hủy diệt gồm một nửa đỏ hồng và một nửa trắng tinh lập tức hướng ra bên ngoài mà chấn đặng, chấn bay những đám mây đen ở xung quanh làm lộ xuất phần tinh không lấp lánh. Đệ Ngũ Kiếm Đám linh động chẳng khác gì du long, không ngừng xuất kích nhưng bên trên trên thân thể của đệ tứ thiên ma vương lại mang một bộ khải giáp vững chắc, từ trên xuống dưới đều được bao bọc kín đáo, còn chiếc đuôi ác ma thì cầm lấy một tấm thuẫn bài ngân sắc không ngừng linh hoạt vũ động, mang theo những tiếng kêu vun vút, không ngừng cách tuyệt những đòn đánh của Đệ Ngũ Kiếm Đám ở bên ngoài. Những tiếng kim thiết va chạm vang vọng khắp thiên địa.

Đệ tứ thiên ma vương dương tay phải mang theo đạo đạo huyết sắc điện quang trào về hướng Phong Vân Vô Kỵ, mỗi một đạo công kích của đệ tứ thiên ma vương đều mang theo những khe nứt không gian uốn khúc. Nên một khi kích trúng, Phong Vân Vô Kỵ chẳng chút hoài nghi uy lực của nó đủ để xé toạc thân thể của mình.

Tốc độ của đệ tứ thiên ma vương nhanh phi thường, cặp cánh to lớn không ngừng vỗ vỗ, hiện khởi trận trận cuồng lưu, dựa vào tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ căn bản vô pháp thoát khỏi ỷn ta một cách dễ dàng. Đạo đạo quang ảnh mang theo huyết quang hướng tới Phong Vân Vô Kỵ mà công kích, mỗi một thứ đều chỉ lướt qua ngay bên cạnh người của y mà thôi, Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ như đã đem ưu thế của bản thân hất huy đến cực hạn, trong phạm vi khá hẹp, đến nơi nào cũng là hư ảnh của y, thậm chí là có mấy lần, những đòn công kích của đệ tứ thiên ma vương sau khi Phong Vân Vô Kỵ di động chỉ còn lưu lại những đạo tàn lưu công kích, Phong Vân Vô Kỵ nhân cơ hội đó mà chém ra mấy kiếm ở trên vai của hắn, tia lửa bắn tung tóe.

Vô số đạo kiếm khí xán lạn ở hai bên Phong Vân Vô Kỵ không ngừng sinh diệt, số lượng cơ hồ như chưa hề thay đổi, một thanh lại một thanh khí kiếm hình thành một nửa vòng tròn bao bọc Phong Vân Vô Kỵ lại, chỉ là giữa tâm niệm, chỉ hướng về những sơ hở của đệ tứ thiên ma vương mà công kích, những tiếng nổ oanh oanh không ngừng vang lên khắp thiên không. Bộ hắc sắc khải giáp trên thân thể của đệ tứ thiên ma vương khôn ghiết là do vật nào luyện chế mà thành, mà căn bản vô pháp kích xuyên, mỗi một lần đều chỉ mang theo những tia lửa là cùng. Nếu như đệ tứ thiên ma vương căn bản không có giáp đầu, vô pháp bảo

hộ cặp mắt, thì Phong Vân Vô Kị chỉ có thể làm bao đấm mặc cho người ta đánh. Đối với những đòn công kích của đệ tứ thiên ma vương, thì Phong Vân Vô Kị quá nửa là công kích vào trong mắt của hắn ta.

Hai người tranh đấu rất là nhàm chán, khải giáp của đệ tứ thiên ma vương trông chẳng khác gì một xác ô quy vậy, khiến cho Phong Vân Vô Kị chẳng biết đánh vào đâu, còn tốc độ như chớp giạt của Phong Vân Vô Kị cũng khiến cho những đợt công kích bá đạo của đệ tứ thiên ma vương không ngừng kích không.

Xuy xuy!!

Quang kiếm chém trúng khải giáp của đệ tứ thiên ma vương liền vỡ vụn ra ngay lập tức, trong lúc vô ý, Phong Vân Vô Kị liếc nhìn trên giáp vai của đệ tứ thiên ma vương thì thấy đạo đạo vết kiếm ngân mỏng manh, nếu như không quan sát tử tế thì không thể thấy được, tùy theo đó là một đạo linh quang lóe lên trong đầu.

Đinh ninh ninh ...!

Một loạt tiếng kiếm ngân vang lên, vô số đạo quang cầu dày đặc ở sau lưng đột nhiên như lưu quang tiến nhập vào bên trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng phát ra hai bên trái phải, hàng loạt quang kiếm đột nhiên bùng sáng quang mang, không ngừng phát xuất những tiếng kiếm ngân càng lúc càng vang to, chỉ trong chớp mắt, quang hoa đột nhiên thu liễm hết lại, nhưng ở trong tay của Phong Vân Vô Kị lại xuất hiện ra một thanh khí kiếm cổ phác và hoa lệ chẳng khác gì một thanh kiếm thật thể.

Công kích lâu mà không thể đạt được kết quả, khiến Phong Vân Vô Kị không thể không thay đổi suy nghĩ, ngự kiếm chi thuật đối với những cao thủ đỉnh cấp thì căn bản vô pháp tạo thành những thương hại có tính thực chất, một lần công kích nữa nhưng lại vô hiệu, Phong Vân Vô Kị trong lúc vô ý lại liếc thấy những vết bạch ngân tinh tế trên chiếc giáp vai của đệ tứ thiên ma vương thì ý thức cũng minh ngộ rồi, mấy thanh trường kiếm hợp lại làm một, chân khí không ngừng áp súc và ngưng thật.

Mấy chục thanh kiếm hợp lại làm một, nặng nề chém xuống tay của đệ tứ thiên ma vương liền vỡ toái thành mấy mảnh, cũng không hề lưu lại chút ngân tích.

“Còn chưa đủ hay sao? Thề thì thêm vào một trăm thanh ...” Tùy tay ngoắc lên, lại một thanh trường kiếm càng thêm ngưng thật, càng thêm xán lạn xuất hiện trên tay của Phong Vân Vô Kị, một kiếm chém xuống, nhưng lại bị một quyền của đệ tứ thiên ma vương oanh thành bụi phấn.

“Một trăm thanh không đủ, thế thì một ngàn thanh thì như thế nào? ...” Mấy ngàn thanh khí kiếm ở sau lưng khi Phong Vân Vô Kị phát tay một cái thì lại ngưng tụ làm một, kết quả – tự nhiên là lại đứt, lại vỡ

Không ngừng súc tích tụ tập, không ngừng áp súc, khi chân lực đã đạt đến mức vô pháp áp súc nữa thì Phong Vân Vô Kị lại dùng thần thức cưỡng hãn để áp bức tiếp một lần nữa thanh trường kiếm do chân khí cấu thành, một vạn thanh, mười vạn thanh, khi gần cả trăm vạn thanh khí kiếm đột nhiên biến mất vô tung thì ở trong tay của y lại xuất hiện một thanh trường kiếm chớp loáng hàn khí, tinh oánh trong suốt, dài sáu xích rộng ba thốn.

Set oanh!

Phong Vân Vô Kị chém ra một kiếm, mang theo tiếng rì rào của sấm, nặng nề chém vào cổ tay của đệ tứ thiên ma vương.

Ca sát!

Một vết nứt nhỏ nhỏ xuất hiện trên giáp cổ tay của đệ tứ thiên ma vương, đệ tứ thiên ma vương đại hãi, không ngờ được Phong Vân Vô Kị mới lúc đầu đã xuất tuyệt chiêu, kiếm khí phát ra lại có uy lực cường đại đến thế. Sắc mặt đột nhiên đại biến, đang định phản kích thì Phong Vân Vô Kị lại chém ra mấy kiếm nữa, bất lực đành giơ tay ra mà đỡ.

Oanh oanh oanh!!!

Lúc bắt đầu thì Phong Vân Vô Kị dùng một khoảng thời gian ngắn để phát ra mấy chục đến mấy trăm kiếm, nhưng đều bị hộ giáp của đệ tứ thiên ma vương đỡ lấy, nhưng dần về sau thì tốc độ của thanh trường kiếm tinh mông này càng lúc càng chậm, càng lúc càng chậm, đến sau cùng thì nặng nề chém xuống, mỗi

một kiếm đều chậm như rùa, nhưng trên sắc mặt của đệ tứ thiên ma vương lại xuất hiện biểu tình ngưng trọng, cổ cổ ma khí dày đặc từ trong thân thể dật xuất, hội tụ lại trong tay.

Oanh!

Lại một cái chém xuống, đệ tứ thiên ma vương đột nhiên chấn động, một đạo khe nứt màu trắng từ trên giáp ngực rách toác ra tới giáp đùi, thân thể lùi ra sau hai bước.

Oanh!

Lại một kiếm chém ra, chiến giáp bên trên thân thể của đệ tứ thiên ma vương đã phân bố đầy các vết nứt dày đặc. Trong mắt của đệ tứ thiên ma vương loé lên một tia thần sắc e sợ, đột nhiên hét lên một tiếng, hai tay đưa về phía hư không mà nắm một cái, trong hai tay là một điểm huyết hồng khuếch triển ra hai bên, tấn tốc hình thành một thanh huyết kiếm sáng rực màu máu, trên thân kiếm liễu nhiễu kinh khí huyết hồng đang phiêu du và cách thân kiếm độ một tấc, sau đó thì hoá thành ma khí dày đặc, liễu nhiễu chứ không tan.

“Đi!”

Đệ tứ thiên ma vương giận dữ gầm lên một tiếng, huyết kiếm to rộng trên tay giận dữ trảm ra một cái, chính diện nghênh tiếp kiếm thứ một trăm năm mươi sáu do Phong Vân Vô Kỵ chém ra.

Oanh!

Đệ tứ thiên ma vương chẳng khác gì bị mũi tên lao vút đi đập thẳng vào trên mặt đất, huyết kiếm trong tay bị chặt thành vô số mảnh, còn ở trên không trung, trường kiếm trong tay của Phong Vân Vô Kỵ cũng bị chấn tán, thân thể bị chấn bay ra xa mấy trăm thước, ở nơi hai kiếm của hai người giao kích – huyết bạch nhị sắc khí kinh như một thanh cự nhận chém thẳng xuống dưới, đem thiên địa phân ra làm hai.

Oanh long long

Đại địa chấn động, một tiếng rền trầm muộn vang lên, sau đó thì thấy ở trên chiến trường có một vết to lớn không ngừng kéo giãn xa hai bên, bên trong khe nứt là một phiến tối thui, không biết là sâu đến đâu, mấy ngàn sĩ binh đang chiến đấu trên chiến trường loáng một cái đã bị khí kinh huỷ diệt từ trên trời ập xuống bám thành bụi phấn, còn những người bên cạnh thì cũng bị rơi vào trong khe nứt này.

Biến cố đột nhiên này kinh động cả hai bên, vô số sĩ binh vừa đánh giết vừa liếc một cái về phía thiên không một cái, thì lại thấy một đạo nhân ảnh nhanh như lưu tinh từ trên không lao xuống, phương hướng – chính là nơi của tên ác ma hai cánh

112. Chương 112: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (3)

Phong Vân Vô Kỵ từ trên không lao xuống, trường kiếm tinh oánh trong tay một lần nữa chém lên trên thân thể của đệ tứ thiên ma vương, lần này thì chỉ nghe một tiếng giòn tan vang lên, sau đó là chiếc chiến giáp màu đen tuyền trên thân thể của đệ tứ thiên ma vương liền vỡ thành vô số mảnh, thoát lạc xuống phía dưới, Phong Vân Vô Kỵ chỉ đợi đến một kiếm nữa chém xuống, nhưng đột nhiên liếc thấy nụ cười hung ác của đệ tứ thiên ma vương: “Cùng ta đi xuống đi.”

Phong Vân Vô Kỵ đang lúc nghi hoặc thì khóe mắt liền thấy một chiếc đuôi dài màu đen đột nhiên xuất hiện, sau đó dùng thế sét đánh không kịp bưng tai cuốn lấy hông của Phong Vân Vô Kỵ, rồi cuộn chặt lại và kéo về phía đệ tứ thiên ma vương.

Hừ! Phong Vân Vô Kỵ tuy tạo ngộ biến cố này nhưng lại chẳng chút kinh hãi, ngược lại thì càng thêm tăng tốc hướng về đệ tứ thiên ma vương mà chém xuống, một tiếng nổ lớn vang lên, trường kiếm trên tay của Phong Vân Vô Kỵ chém thẳng lên trên hộ thuẫn của đệ tứ thiên ma vương, mất đi sự ngăn cản của hộ thuẫn, Đệ Ngũ Kiếm Đả hoá thành một đạo lưu quang, mau chóng tìm thấy sơ hở rồi đâm xuyên qua hậu tâm của đệ tứ thiên ma vương.

A!

Đệ tứ thiên ma vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết cao vút, một đạo ma khí xông thẳng lên trên trời, đuổi sạch đám mây đen trên thiên không, rồi đột nhiên cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, hung ác nói: “Nhất phân thắng bại đi.”

Sau đó, chiếc đuôi dài rắn chắc như cương thiết đang quấn lấy Phong Vân Vô Kị kéo về phía trước, sau khi đỡ lấy một kiếm của Phong Vân Vô Kị, đệ tứ thiên ma vương liền giương hai tay trào về hai vai của Phong Vân Vô Kị, một cổ huyết hồng điện quang truyền biến toàn thân của y, luồng huyết sắc khí kinh đó có mang theo đặc tính hủy diệt cực kì cường đại, Phong Vân Vô Kị vừa mới thụ lấy một chốc mà đã đau đớn rên lên, há miệng học ra một ngụm máu.

Oanh!

Đệ tứ thiên ma vương ôm lấy Phong Vân Vô Kị từ cao trên không nặng nề lao xuống dưới chẳng khác gì một vì sao xẹt đâm sầm vào đại địa, cát bụi bay mù mịt lên cao cả trăm trượng, sau khi hai người đâm sầm vào mặt đất thì đại địa không ngừng chấn động kịch liệt, ầm ầm!! Tiếng đả đấu từ dưới mặt đất truyền xuất, phạm vi chấn động không ngừng di động, sau đó lại là một tiếng nổ kinh thiên, hai đạo nhân ảnh xông thẳng lên trên không, hai màu đỏ hồng với trắng toát không ngừng từ thân thể của hai người phát xuất, huyết khí ngào đường, bạch quang vạn đạo.

Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế ngồi ở bên trong tọa long liễn, ngẩng đầu lo lắng nhìn hai người đang đả đấu trong không trung, so với những người khác, Thịnh Minh hoàng đế hiểu rõ được nhân tố quyết định chân chính của chiến trường chính là hai người, trong hai người nếu như có một người còn sống thì mức độ đả kích về phe đối phương bị nâng cao lên đến mức hủy diệt, quân sĩ phổ thông căn bản vô pháp đối kháng với những người siêu việt phạm tục này.

Trên thiên không, Phong Vân Vô Kị và đệ tứ thiên ma vương cơ hồ như giao chiến với nhau một cách dã man, chẳng có cái gì có thể nói là kĩ xảo, nhất thiết công kích đều có mục đích là tạo thành thương hại lớn nhất cho đối phương, quyền quyền đến thân, kiếm kiếm thấu cốt, dù là chiếc hộ thuẫn rắn chắc của đệ tứ thiên ma vương thời khắc này cũng phân bố đầy vết xước, có nhiều chỗ ẩn ước đã thấy những vết nứt, tựa hồ như tùy thời đều có thể phá diệt.

Trong mục quang của Đại Đức Thịnh Minh hoàng đế, thân hình của hai người một lần nữa bị mây đen và khói lửa che mất, các tầng mây trên không không ngừng ba dâng, rồi rất nhanh lại khép lại.

Từ trên trời đánh xuống dưới đất, rồi lại từ dưới đất đánh lên trên trời, đệ tứ thiên ma vương và Phong Vân Vô Kị cơ hồ như đã thi xuất hết bình sinh sở học của mình, trên thân thể của Phong Vân Vô Kị nơi nơi đều có vết thương, huyết quang hủy diệt của đệ tứ thiên ma vương khiến cho cơ thịt của y hóa thành tro bụi, nhưng những đòn công kích cầu Phong Vân Vô Kị cũng khiến cho thân thể của đệ tứ thiên ma vương tàn tạ khôn tả, nhưng những vết thương đó lại cùng với những huyết nhục vung vãi ở không trung trộn lẫn lại với nhau, chưa đầy phiên khắc thì những vết kiếm khảm khiếp đó lại đỡ trở lại.

Đệ Ngũ Kiếm Đảm đã có mấy lần đâm xuyên thân thể của đệ tứ thiên ma vương, có mấy lần thậm chí là còn bị cơ nhục của hắn ta tấn tốc khép lại mà kẹp chặt ở bên trong, đều bị Phong Vân Vô Kị mượn thể rút ra, vật lí công kích tựa hồ như vô hiệu đối với đệ tứ thiên ma vương, bất luận là vết thương khảm bó đến đâu đi chăng nữa, nhưng vết thương đó đều có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng minh bạch được tại sao đệ ngũ thiên ma vương lại nói đệ tứ thiên ma vương cường đại hơn hắn ta rất nhiều, năng lực khôi phục vết thương của đệ tứ thiên ma vương có hồ như đã lập ra mảnh đất bất bại cho hắn ta, nhưng không biết là tại sao đệ tứ thiên ma vương lại không chịu hoàn toàn phóng khai phòng thủ, để toàn lực công kích. Dựa vào lực khôi phục cường hãn đó cầu đệ tứ thiên ma vương, không cần cái gì là khải giáp, nhưng trên thân thể của y không những có khải giáp rắn chắc và bản thân cũng có lực khôi phục cường hãn, mà lại không hoàn toàn phóng tay mà tấn công, điều này ẩn ước khiến cho Phong Vân Vô Kị biết được đệ tứ thiên ma vương khẳng định là có khuyết điểm trí mệnh nào đó mà bản thân còn chưa phát hiện và nắm lấy, phòng hộ càng chặt chẽ thì vấn đề càng lớn, về chuyện này thì những người có thông minh một chút đều có thể hiểu được.

Nghĩ đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị công kích càng lúc càng mãnh liệt, vô số các thể kiếm đều được phát

huy lâm li tấn trí, phần thuận bài cầu đệ tứ thiên ma vương cơ hồ như đã bị phế, căn bản không chế không được, càng lúc càng nhiều vết kiếm đâm vào trên thân thể của đệ tứ thiên ma vương, nhưng đệ tứ thiên ma vương vẫn chẳng chút để ý, cười lạnh nói: “Phong Vân Vô Kỵ, người giết không chết ta đâu, ta có được Chân Ma Bất Diệt Thể, ta đã lập cho mình một mảnh đất bất bại, bằng vào những công kích của người căn bản vô pháp hủy diệt ta. Đầu hàng đi, ta có thể ma hóa cho người, để cho người tiến nhập vào trong ma tộc vĩ đại của bọn ta.”

“Chân Ma Bất Diệt Thể? Thực sự là bất diệt sao?” Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên dùng chân phải điểm nhẹ lên trên cổ tay của đệ tứ thiên ma vương khi hắn ta xuất quyền, mượn cổ lực đạo này để áp tới tấn công, chiếc đuôi đã sớm bị chấn khỏi hông của Phong Vân Vô Kỵ trong lúc đã đầu gối lại lao vọt tới đâm thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Né đầu sang một bên, cái đuôi đó liên lướt sát qua bên tai của Phong Vân Vô Kỵ, theo đó là mấy sợi tóc nhẹ nhàng tung bay rơi xuống. Phong Vân Vô Kỵ né được đòn công kích của đệ tứ thiên ma vương, tránh kiếm trong tay nặng nề chém thẳng vào thân thể của hắn ta, chỉ nghe thấy đệ tứ thiên ma vương gào lên một tiếng, ngực của hắn ta đã bị chém thành mấy vết thương to lớn sâu mấy xích. Phong Vân Vô Kỵ bỏ kiếm dùng chưởng thay đao đâm nhập vào trong lồng ngực vừa mới bị phá của đệ tứ thiên ma vương, chân khí trong đan điền điên cuồng vận chuyển, một đạo quang đoàn xán lạn hình thành trong tay của Phong Vân Vô Kỵ, loáng một cái đã nổ tung, hóa thành một đoàn kiếm khí cường liệt tứ ngược khắp nội thể của đệ tứ thiên ma vương.

“Cáp cáp ... tùy ta nhập ma thôi.” Cả lồng ngực của đệ tứ thiên ma vương đột nhiên nổ tung ra, nhưng cũng chẳng thềm để ý, hai tay trao hai vai của Phong Vân Vô Kỵ, ma khí cuộn cuộn tiến nhập vào trong nội thể của y, ma khí thuần gian bành trướng, nuốt chửng lấy hai người.

Chiến trường dần dần chuyển di đến trên thân thể của hai người, thân thể của đệ tứ thiên ma vương tấn tốc khôi phục lại, nhưng lại một lần nữa bị Phong Vân Vô Kỵ cho nổ đi một lần nữa, còn ma khí của đệ tứ thiên ma vương thì cuộn cuộn dũng nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kỵ, đệ tứ thiên ma vương há miệng ra rồi phun ra một loạt các âm phù cổ quái, mỗi một khi một cái âm phù xuất ra, ma khí dần chấn động thêm một phần, càng thêm tinh túy một phần, càng thêm dày đặc một phần, hồn thân Phong Vân Vô Kỵ chấn động kịch liệt một cái.

“Cáp cáp cáp ... hãy ma hóa cho ta!” Đệ tứ thiên ma vương cười ha hả, ngay khi lời nói của hắn ta vừa dứt, thì hai tiếng phốc phốc vang lên, hai chiếc cánh bằng thịt từ sau lưng Phong Vân Vô Kỵ mọc ra, gặp gió là trướng đại lên, loáng một cái đã khoách triển ra hai thước, nhẵn sắc cũng từ màu huyết hồng trở thành màu đen tuyền.

Ngao hồng

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ngẩng mặt lên trời gào lên một tiếng, y phục sau lưng đột nhiên nhô cao lên, một hàng xương cốt màu trắng lần lượt đâm toạc y phục nhô ra ngoài rồi nhô thẳng lên trên trời, sau đó thì xoạt một cái, một chiếc đuôi bằng xương màu đen tuyền lấp lánh hàn quang từ sau lưng Phong Vân Vô Kỵ xuất ra

113. Chương 113: Chiến Tranh Cuối Cùng Và Thống Nhất (4)

Bồng! Phong Vân Vô Kỵ sau khi di biến quát đuôi một cái, nhất cử đâm xuyên trán của đệ tứ thiên ma vương mà chui ra tận phía sau đầu của hắn ta.

Đầu của đệ tứ thiên ma vương bị đâm xuyên, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhưng lúc này Phong Vân Vô Kỵ sau khi ma hóa liền đại trướng ma khí toàn thân, chiếc đuôi dài mang theo đệ tứ thiên ma vương nặng nề đập xuống dưới. Lần này hai người lại hóa thành một đạo lưu tinh màu đen, nặng nề đâm sầm vào mặt đất, chớp mắt đã chui sâu vào trong lòng đất, chỉ lưu lại một cái động huyết mà từ trong đó khí tức nóng bỏng không ngừng tỏa ra.

Chân Ma Bất Diệt Thể của đệ tứ thiên ma vương cường hãn vượt xa dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ, dù là bị đâm xuyên đầu mà vẫn chưa chết, nhưng lực lượng mà Phong Vân Vô Kỵ phát xuất sau khi ma hóa lại vượt xa tưởng tượng của đệ tứ thiên ma vương, ở cái vị diện này, không biết là tại sao lại không có lực bài

xích của thế giới, ma công ma thể của Phong Vân Vô Kị đã được phát huy toàn lực, những chiếc vuốt vừa dài lại vừa sắc không ngừng công kích vào thân thể của đệ tứ thiên ma vương, liên tục đâm xuyên thân thể của hắn ta. Bị ma khí của đệ tứ thiên ma vương câu động, Phong Vân Vô Kị sau khi dị biến thì thực lực thuần gian bạo tăng, bỗng lại Phong Vân Vô Kị đã từng dùng Hấp Tinh Đại Pháp để hấp thu chân khí của nhiều con yêu thú và ma tộc, những chân khí này chuyển hóa thành kiếm nguyên rất ít phần còn lại thì còn tồn tại trong nội thể, Phong Vân Vô Kị vô pháp sử dụng hoàn toàn.

Âm lãnh, tàn bạo, khát máu, hàng loạt những ý thức âm ám xuất hiện trên khuôn mặt của Phong Vân Vô Kị, y xuất ra một quyền, nắm đấm mang theo ma khí cuộn cuộn chấn cho đệ tứ thiên ma vương chấn sâu xuống đất cả trăm trượng, sau đó lại tiếp tục lao xuống.

A! Đệ tứ thiên ma vương bị Phong Vân Vô Kị đánh đến mức điên lên, mắt thấy bản thân đang ở trong lòng đất, còn Phong Vân Vô Kị lại đang lao đến, chiếc đuôi quất ra một cái rồi đâm vào Phong Vân Vô Kị. Ở đầu bên kia, Phong Vân Vô Kị với bộ mặt tàn bạo cũng liên quất đuôi đón lấy.

Xuy!

Một tiếng cao vút vang lên, sau đó một tiếng rắc lại vang lên, chiếc đuôi của đệ tứ thiên ma vương trong lúc va chạm với chiếc đuôi của Phong Vân Vô Kị liền bị kích toái, huyết dịch không ngừng tuôn ra. Một chốc sau, Phong Vân Vô Kị đã lao thẳng vào trong người của đệ tứ thiên ma vương, hai tay theo đó mà xé toạc lồng ngực của đệ tứ thiên ma vương ra.

Bùng!

Đệ tứ thiên ma vương chẳng có chút lực phản kháng, chẳng khác gì một viên đạn pháo xuyên phá mặt đất, rồi xạ tới không trung, đôi cánh sau lưng đã bị tàn phá bất kham.

Trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị xuất hiện một phiến ngân bạch, ẩn ước có một vòng xoáy đang lưu động, mắt phải thì trở thành một phiến đen tuyền, mắt thấy đệ tứ thiên ma vương lại lao lên trên không trung, mũi chân của y liền dụng lực đạp một cái, cung xtheo đó mà lao ra khỏi mặt đất, lao thẳng về phía thân hình của đệ tứ thiên ma vương

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một điểm màu đen, phần hắc sắc đó tấn tốc khoách triển đến cả một nửa không trung hóa thành ma khí đầy trời, bên trong đám ma khí đó đột nhiên lòi ra một cánh tay to lớn, to lớn đến mức đủ để nắm lấy thân thể của đệ tứ thiên ma vương vùn vùn bên trong.

“Đệ tứ, ngươi chẳng khác gì đệ ngũ, đều quá khiến cho ta thất vọng, bốn tọa phi thường, phi thường thất vọng” Một thanh âm uy nghiêm từ bên trong hắc động đó truyền lại, đồng thời Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy một cổ khí tức cực kỳ tàn bạo nhưng âm lãnh từ trong động huyết đó truyền lại.

Đệ tứ thiên ma vương ngay cả việc phản kháng cũng không thể, liền bị cánh tay to lớn kia chụp lấy từ trong không trung, rồi từ từ kéo về sau.

Phong Vân Vô Kị cười lạnh một cái: “Muốn bỏ chạy, lưu mạng của đệ tứ thiên ma vương lại đây.” Nói xong liền lao tới, nghênh đón cánh tay to lớn đó, Đệ Ngũ Kiếm Đám dĩ nhiên là đã xuất thủ.

“Nhãi nhép ở đâu, ngay trước mặt bốn tọa mà cũng dám ngông cuồng!” Dứt lời, bàn tay to lớn kia đang rút về thì đột nhiên quất ra bên ngoài một cái, Phong Vân Vô Kị rên lên một tiếng, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã có một cổ cự lực vô hình kích bay ra xa, một tiếng oanh vang lên, rồi nặng nề đập vào trong lòng đất.

Phong Vân Vô Kị tựa hồ như chẳng hề biết đau, vừa mới bị chấn bay xuống dưới đất, liền lao thẳng lên trên, bên trong mắt trái bùng sáng ngân quang, chiếc bàn tay to lớn dần trở nên mơ hồ trước mắt Phong Vân Vô Kị, chỉ chớp mắt thời gian thì cả thế giới đột nhiên biến đổi sắc màu, chỉ có hai màu trắng đen, trong mắt của Phong Vân Vô Kị thì bàn tay đó đột nhiên biến thành vô số kén tia đan xen mà tổ thành, một tia một lỗ tơ tuyền nổi giữa chiếc bàn tay đó với một nơi khác trong không trung, mà đầu đó cũng đích xác là biến mất trong hư không, tự nhiên là đã liên nhập vào một cái vị diện khác.

“Còn muốn tìm chết nữa hay sao? Cách biệt giữa người và bốn tọa chẳng khác gì cách biệt giữa trời và đất, đệ tứ thiên ma vương thì bốn tọa chắc chắn phải mang đi rồi, nhiệm vụ của Thánh Điện giao cho thì người cũng đã hoàn thành rồi, cũng nên mãn ý chứ, nhân loại.” Gã cao thủ cường hãn đó lạnh lùng nói.

Phong Vân Vô Kị lặng lẽ không nói, thân hình loáng lên, biến mất trong cơn gió, tới khi xuất hiện một lần nữa thì đã xuất hiện bên trong đám ma khí dày đặc, trường kiếm trong tay trăm ra với tốc độ nhanh như chớp giết.

Sét oanh!

Liên tiếp mấy thanh âm tơ tuyền bị đứt vang lên, bên trong hắc động truyền lại một thanh âm vừa kinh vừa giận: “Ngươi! ...”

Chiếc bàn tay to lớn cùng với đệ tứ thiên ma vương từ trên không trung rơi xuống, khí tức của đệ tứ thiên ma vương rất là hư nhược, cười thảm: “Ngươi giết không được ta, ta có Chân Ma Bất Diệt Thể ...”

“Muốn giết ngươi tịnh không nhất định là phải phá Chân Ma Bất Diệt Thể của ngươi!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị trong cháng khác gì từ băng điêu vang lên, một cánh tay đưa ra, trong lòng thầm nói: “Hấp Tinh Đại Pháp.”

Ma khí trong nội thể của đệ tứ thiên ma vương hung dũng tiến nhập vào trong thể nội của Phong Vân Vô Kị, tay trái của y phát ra một cái, thì cái bàn tay to lớn do tinh túy của ma khí hóa thành liền tiến nhập vào bên trong tay của Phong Vân Vô Kị, rồi tấn tốc tiêu dung và hóa thành một đạo ma nguyên tiến nhập vào trong thể nội của y.

A! Đầu tóc dài của Phong Vân Vô Kị tung bay trong gió, ma khí trên thân thể hung dũng, vừa rồi sở dĩ y đối với bàn tay cường đại như thế mà vẫn động thủ, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là – sau khi ma hóa, y hành sự theo bốn năng mà thôi, đệ tứ thiên ma vương trong mắt của Phong Vân Vô Kị chỉ là một nguồn lương thực ngon lành, lí nào lại có thể dễ dàng bỏ qua.

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn sang đệ tứ thiên ma vương thấy y đang kinh khủng nhìn bản thân, Đệ Ngũ Kiếm Đả tà tà dương lên

Một chiếc đầu của một con ác mà đang trừng to mắt ra liền bay ra xa, ở chiếc cổ vừa đứt rời ra liền phun máu ra xối xả, sau đó thì tấn tốc khô úa.

Bất cứ bất diệt thể nào, nếu như đầu bị đứt rồi, cũng chắc chắn là chết

Từng giọt từng giọt máu đen từ trên Đệ Ngũ Kiếm Đả nhỏ xuống, không gian ở sau lưng thân thể của Phong Vân Vô Kị – xuất hiện một khe nứt không gian rồi dần dần khoách triển ra, một cặp mắt cuồng bạo lộ ra, khi nhìn thấy thi thể bên trên mặt đất thì tựa hồ như sững sờ một lát, sau đó khe nứt không gian liền hợp lại, vô thanh vô tức

Xoay người lại, Phong Vân Vô Kị chậm chậm hướng về phương hướng của chiến trường mà đi, ma khí trên thân thể cũng nhạt đi một phần, ngân sắc trong mắt trái cũng dần ảm đạm đi, mỗi một bước đạp ra, mặt đất liền lưu lại một dấu chân khá sâu, dấu chân đó từ sâu chuyển sang mờ nhạt, sau mười bước thì Phong Vân Vô Kị đã khôi phục bộ dạng nguyên bản, mũi chân điểm xuống rồi nhẹ nhàng lao về phía chiến trường

114. Chương 114: Năm Mươi Vạn Giáp Sĩ

Từ miệng của Thịnh Minh hoàng đế, Phong Vân Vô Kị biết được tình hình biến hóa kịch liệt của chiến trường: những kẻ ma hóa kia tịnh không khó đối phó, nhưng sau khi những võ giả ở cảnh giới phi thăng giết chết, thì bên trong thân thể của bọn họ không ngờ là lại chui ra khá nhiều người con người màu xanh trong suốt, bộ dạng chẳng khác gì bộ dạng nguyên bản của những ma nhân này trước khi ma hóa, những thứ cổ quái này căn bản không sợ bất kì loại hình công kích nào, sau khi bị những võ giả ở cảnh giới phi thăng công kích thì đột nhiên càng lúc càng cường đại, bốn lai Thịnh Minh muốn thỉnh Phong Vân Vô Kị giúp đỡ nhưng Phong Vân Vô Kị với đệ tứ thiên ma vương đã đấu lên trời xuống đất, rồi lại đánh từ dưới đất lên trên trời, lại di động với cự li không ngăn gì, sớm đã rời khỏi phạm vi của chiến trường, vì thế tình huống ở trên chiến trường trở nên rất bất lợi cho phía quân đội của Đại Đức quân. Tuy nhiên, điều khiến

người ta cổ quái là không lâu sau những thứ cổ quái đó liền độ nhiên biến mất, cái cải đều nổ tung ra, khiến cho nhiều sĩ binh của Đại Đức quân nị thương.

Phong Vân Vô Kị nghe thấy thế thì không khỏi hiểu ra, chắc chắn là do sau khi bản thân tiêu diệt được đệ tứ thiên ma vương, nên những hóa thân được chế tạo ra liền mất đi sự khống chế mà lần lượt tự bạo.

Trong một tháng thời gian, Phong Vân Vô Kị ở trong hoàng cung liệu thương, một tháng sau thì Phong Vân Vô Kị xuất quan, lúc này thì quân đội của Đại Đức đế quốc dĩ nhiên là đã triệt để chiếm lĩnh được Anh Lạc đế quốc, Thịnh Minh thực hiện được nguyện vọng cả đời của mình, làm một vị quân chủ của cả thiên hạ thống nhất.

Dựa vào dang nghĩa của Kiếm Thần, Phong Vân Vô Kị triệu tập mọi võ giả trong khắp thiên hạ đến hoàng đô. Mọi người đều minh bạch, lần này – thời gian phi thăng đến rồi.

Ở trước phế khu của hoàng cung, một đoàn quân sĩ mang theo khải giáp toàn thân xếp hàng ở trước đó, lĩnh đầu là Bưu Kị đại tướng quân của Đại Đức đế quốc – Nam Cung Tiểu Đế.

Ở trước cổng của hoàng cung, Phong Vân Vô Kị và Thịnh Minh hoàng đế đối diện với nhau.

“Thịnh Minh, có nhớ không lâu trước đây, ta đã từng hỏi qua ngài một lần, đương thời ngài đáp lại ta là không. Hôm nay, trước khi phi thăng, ta vẫn hỏi một câu như trước đây, hoàng đế với phi thăng giả, ngài chọn cái nào?” Phong Vân Vô Kị chấp tay sau lưng, nhìn chăm chăm vào Thịnh Minh mà hỏi.

Trong mắt của Thịnh Minh xuất hiện thần sắc phức tạp, nhìn nhìn vô số phi thăng giả ở trước hoàng cung, còn có năm mươi vạn Ngự Lâm Quân Giáp Sĩ mà y đã mệnh lệnh là hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của Phong Vân Vô Kị.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe Thịnh Minh thở dài một tiếng rồi mở miệng: “Sư phụ, tuy nhiên người không dạy cho con võ học, nhưng con cũng rất muốn gọi người một tiếng sư phụ. Nói thật ra thì con cũng rất là muốn theo sư phụ phi thăng, có được sinh mệnh trường cửu, ai mà không muốn? Tại sao lại không thể làm vị hoàng đế trường cửu? Nếu như những người trên thiên đường không đến thì tốt biết bao.”

Nghe đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng: “Ngài vẫn còn là ...”

“Đúng thế, so với chuyện làm một phi thăng giả nhỏ bé, mỗi một ngày đều không ngừng tu luyện, vùng vẫy để cầu sinh tồn, chỉ bằng làm một hoàng đế trong trăm năm còn tốt hơn. Một kiếp nhân sinh, ngoại trừ không thể trường sinh ra, thì những thứ mà người ta hy vọng có được, thì con đều có được. Ở nơi này, con là chúa tể của thiên hạ, mỗi một mệnh lệnh của con đều có thể truyền đi một cách rõ ràng, mỗi một nhu cầu của con đều được thỏa mãn. Đối với con mà nói thì về phương diện làm một nhân loại, con đã được thỏa mãn, lí nào lại cần phi thăng? Con không biết được, cả đời truy cầu của sư phụ là cái gì, nhưng có lẽ là truy cầu vũ lực càng cường đại hơn.”

Phong Vân Vô Kị nghe thế thì hồn thân run lên một cái, một cổ điện lưu phân bố khắp toàn thân. Lần đầu tiên – Phong Vân Vô Kị dùng ánh mắt khác để đánh giá vị hoàng đế nhân gian này, tại thời khắc này, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy, Thịnh Minh đã không còn là một vị hoàng đế nhỏ bé giữa thế tục nữa, y trong thời khắc này – chí thiếu là đã bình đẳng với mọi người khác. Truy cầu của y – dĩ nhiên là đã được thỏa mãn, nguyện vọng thống nhất thiên hạ của y đã trở thành hiện thực, chinh cả Đại Đức đế quốc từ khi khai triều cho đến nay, chỉ e là chưa có vị quân chủ nào có năng lực to lớn như y. Nhưng còn bản thân thì sao? Truy cầu của bản thân ta, nguyện vọng của bản thân ta là gì? Có đạt được thỏa mãn hay chưa?

Phong Vân Vô Kị lại suy nghĩ đến vị nữ tử Tuyết Vực kia, nghĩ đến bộ dạng chết thảm của cô ấy, nghĩ đến tên hoàng tử hèn hoang của Ma Giới, Đại Tự Tại Tán Nhân ma mị đến mức lãnh khốc, Dao Vực tuần la sứ, cũng nghĩ tới mấy trăm vạn tộc nhân vì đối lấy hòa bình từng ngày cho nhân loại mà bị ma tộc nhốt ở thuyê lao dưới mặt đất, còn có những nhân loại dị biến chôn sâu thây mình dưới đất, cùng với hàng vạn di nguyện thấm sâu vào trong xương tủy: “Ta, dù chết cả vạn lần, cũng không hối tiếc.”

“Hận! Hận! Hận! Giết thân! Giết ma!”

“Cổ thổ xa xăm của ta, lúc nào mới có thể quay về.”

“Ta – những mối nhục mà phải phải chịu, tất sẽ ghi rõ trong tim, ngày sau tất báo phục.”

“Người đến sau, tộc nhân của ta, nếu như có khả năng, xin hãy mang hài cốt của ta trở về cố thổ, ta quá nhớ nhung cố thổ rồi, nhớ nhung không khid thanh tân của cố thổ, mặt đất ẩm thấp”

“Đáng hận ông trời, tộc nhân của ta tới khi nào mới có thể thoát khỏi khổ ngục! Ta khổ tu ma công, nếu như có ngày rời khỏi nơi này, tất sẽ huyết tẩy thần ma!”

“Hận hận hận! Tại sao tộc nhân của ta lại không thể hiểu được khổ tâm của ta! Giết giết giết! Oán oán oán!!!”

“Ta nguyện tiến nhập vào ma ngục này, thụ vạ thể khổ kiếp, chỉ nguyện tộc nhân của ta có thể hưởng được một chút bình an! Xin trời hãy bảo hộ tộc nhân của ta!”

... ..

Một cỗ nhiệt huyết phi đằng, nhiệt lệ khoanh tròn. “Khi nào nhân loại có thể ngạo khiêu mọi vị diện, khi nhuengx di hài của tộc nhân đã hiến sinh mệnh của mình cho hòa bình của nhân loại có thể quay trở về cố thổ, tới lúc đó có lẽ là ta sẽ có thể như Thịnh Minh vậy, đạm nhiên nhưng thỏa mãn.”

“Sư phụ, đi đường bảo trọng”

“Được rồi, trước khi rời đi, ta thuận tiện tặng thêm cho ngài một vài thứ nữa vậy.” Phong Vân Vô Kị nang tay phải lên, kéo Tịnh Minh lại ngay cạnh thân thể minh, chân lực bàng đại tiến nhập vào trong nội thể của Thịnh Minh, thay thế y dịch cân tủy tủy.

“Ta tuy vô pháp khiến cho ngài sống vĩnh viễn, nhưng lại có thể khiến cho ngài sống lâu hơn người thường rất nhiều, trước khi chia tay, kẻ làm sư phụ như ta cũng tặng thêm cho ngài một thứ nữa, nó có thể bảo vệ cho ngài cả đời không phải sợ bị người ta thích sát, còn về chuyện có khả năng lưu truyền lại hay không thì chỉ biết trông chờ vào tạo hóa của ngài rồi.” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói, dưới sự giúp sức của chân lực cường hãn, Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên là đã cải tạo thân thể của Thịnh Minh, khiến cho thân thể của y cường hãn chẳng khác gì beo gấu, hơn nữa còn đem một trăm năm chân lực phong ấn ở trong nội thể của y, một khi gặp phải những chuyện như thích sát thì đoàn chân khí này sẽ có khả năng bị động giúp cho y hộ thân. Còn về đoàn chân khí này có còn bảo lưu lại sau khi Thiên Đường thanh tẩy hay không, thì Phong Vân Vô Kị vô pháp dự liệu, vì muốn gia tăng mấy phần thành công, Phong Vân Vô Kị lại phong ấn xung quanh chân nguyên trong đan điền của Thịnh Minh một đạo phòng ngự tinh thần.

“Bệ hạ!” Ở trước hoàng cung, năm mươi vạn giáp sĩ đã đạt đến cảnh giới phi thăng tay trái đặt lên ngực, đồng thời quỳ một chân xuống đất.

Cải tạo hoàn thành, Thịnh Minh hoàng đế mở mắt ra, cảm kích nhìn sang Phong Vân Vô Kị một cái, tại thời khắc này y cảm giác dễ chịu chưa từng thấy.

“Trẫm đem các người giao lại cho thái phó, sau khi phi thăng, nhất thiết đều phải nghe theo thái phó” Thịnh Minh hoàng đế lạnh lùng nói, những giáp sĩ này tuy đã đạt đến cảnh giới phi thăng, nhưng từ tư tưởng trung quân được dạy dỗ từ nhỏ, nên tuy lúc này bọn họ có thực lực đại tăng nhưng tư tưởng này trong lòng họ vẫn không hề di động.

Thịnh Minh hoàng đế giao một khối lệnh bài cho Phong Vân Vô Kị: “Sư phụ, con biết người nhất định có thể dễ dàng dẫn theo chi quân đội này một cách dễ dàng, nhưng có cái lệnh phù này, sư phụ có lẽ là đỡ phiền phức hơn.”

115. Chương 115: Trăm Vạn Phi Thăng Giả

Sau lần phi thăng này, thì ở cái vị diện này đều không còn có phi thăng giả nữa, cũng không còn có bất kì môn phái giang hồ nào cả. Vì thế Phong vân Vô Kị quyết định ở giữa mọi người, phi thăng tập thể, khiến chúng nhân nhìn thấy được tình cảnh vĩ đại này, có lẽ đó là một cảnh tráng quang mà cả đời một người đều khó có thể thấy được một lần. Bất quản là bọn họ nhìn thấy cái gì, tại không lâu sau, bọn họ đều sẽ quên hết.

Oanh long!

Một tiếng sấm nổ vang lên trong không trung, tiếp đó là cuồng phong nổi lên, mây đen bao phủ khắp cả thiên không, mọi phi thăng giả đều đã giải khai cấm chế công lực, toàn thân công lực cổ dâng, tâm thần tấn nhập vào trong một cảnh giới kì diệu.

Oanh long!

Sau tiếng sấm nổ vang lên, trên trời đột nhiên ập đến một trận mưa to, những hạt mưa ồ ạt lao xuống bên dưới, chúng nhan cổ dâng chân khí, cách tuyệt những hạt mưa bên ngoài thân thể, nhưng hạt mưa chỉ đập vào màn chân khí hộ trảo của mọi người, tạo ra một phiến thủy hoa trắng xóa, trừ những phi thăng giả ra, mọi bách tính đều bị mưa thấm ướt đầm, nhưng không có một ai li khai. Bóng người dày đặc bao vây ở bên ngoài, từ xa nhìn lại.

Phía bên dưới mái hiên của hoàng cung, Thịnh Minh hoàng đế lăng lặng ngẩng đầu quan vọng.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, sau khi mây đen ập đến, một điểm huyết hồng lúc ẩn lúc hiện, chỉ trong chớp mắt thời gian, mãnh nhiên từ trong hướng ra ngoài, thuần gian đã bành trướng ra độ khoảng một mẫu đất, hơn nữa là còn đang bành trướng.

Phong Vân Vô Kị lí nào lại để cho kiếp vân hoàn toàn triển khai ra, thiên kiếp của cả trăm vạn người phi thăng, nếu như để nó hoàn toàn phát huy hết sức, dù cho có là cao thủ của Thái Cổ cũng tất tử vô nghi a!

Một tiếng kêu vang dội từ trong cổ họng của Phong Vân Vô Kị phát xuất, sau đó Phong Vân Vô Kị liền bay lên trên không, hóa thành một đạo lưu quang xông thẳng lên trên thiên không, một tiếng long ngâm vang lên tứ phía, Đệ Ngũ Kiếm Đả dĩ nhiên là đã triển khai, hóa thành một đạo trường kiếm dài ba xích, Phong Vân Vô Kị lại phát ra một tiếng kêu cao vút, trường kiếm dĩ nhiên là đã xuất thủ, kiếm khí vô thất xông thẳng lên trên trời, nghênh đón lấy cơn mưa cuồng loạn, mấy chục đạo kiếm khí dài vạn trượng lao thẳng về phía kiếp vân, phân đạo hồng sắc kiếp vân hóa thành vô số đoạn.

Kiếp vân tiếp tục hợp trở lại, Phong Vân Vô Kị lại phát xuất mấy kiếm, thông thiên kiếm khí trước khi kiếp vân phát huy uy lực đã bị nghiền nát tan tành, oanh, bên trong kiếp vân đột nhiên nổ tung ra, sau đó đám kiếp vân đỏ hồng đó ngập trên bầu trời bên trên hoàng cung, sấm chớp âm âm, chính cả mấy trăm dặm vuông đều dờn mấy ngàn đạo thiểm điện màu tím về phía Phong Vân Vô Kị, những đạo thiểm điện đó còn chưa tiếp cận nhưng Phong Vân Vô Kị cũng đã cảm nhận được khí tức hủy diệt đến khủng bố của kiếp vân.

Ngay khi Phong Vân Vô Kị muốn xuất thủ đánh tan đám kiếp vân này, thì đột nhiên một đạo linh quang lướt qua trong đầu, thân hình đột nhiên gia tốc, trugn nhập vào bên trong kiếp vân.

Set oanh!

Đạo đạo thiểm điện kích trúng thân thể của Phong Vân Vô Kị, điện xà triển nhiều quanh thân thể, Phong Vân Vô Kị không những không chống cự, mà cứ để cho những đạo thiểm điện cường đại từ trong đám kiếp vân đánh vào trên thân thể, sau đó Phong Vân Vô Kị khoanh chân ngồi xuống ở trong đám kiếp vân, Hấp Tinh Đại Pháp toàn diện triển khai.

Đạo đạo thiểm điện còn chưa kịp chuyển hóa thành lôi kiếp đã hóa thành từng phiến từng phiến sương mù dừng nhập vào trong thân thể Phong Vân Vô Kị thông qua bách huyết, không ngừng chuyển hóa thành kiếm nguyên tồn nhập vào bên trong đan điền.

Ở phía bên dưới, chúng phi thần giả cũng há hốc miệng mồm, nguyên lại độ kiếp cũng còn có thể thực hiện như thế?!!! Kiếp vân đây trời dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy rõ tấn tốc dừng nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kị, chưa đầy phiến khắc, kiếp vân đây trời đã bị Phong Vân Vô Kị hấp nhập vào bên trong nội thể, lôi điện chân lực bị y dùng để thổi luyện chân khí, cổ cốt chân lực cường hãn lưu chuyển khắp mọi nơi bên trong thân thể, Phong Vân Vô Kị cảm thấy cực kì sáng khoái, cổ cổ khí nóng vận chuyển toàn thân, nhưng từ trên thân thể chỉ nghe thấy những tiếng nổ lách tách truyền lại, thân thể của Phong Vân Vô Kị một lần nữa bay lên cao thêm mấy thốn, trên lớp da thịt, phiến phiến vân hà lưu động, đó hoàn toàn là năng lượng của kiếp vân đã biến mất.

Phong Vân Vô Kị không ngờ rằng năng lượng kiếp vân do cả trăm vạn phi thăng giả dẫn khởi lại bàng đại đến thế, đó đúng là một nguồn năng lượng khôn gnhĩ a, sau khi hấp thu hết vào bên trong nội thể, kiếm

nguyên của Phong Vân Vô Kị điên cuồng tăng cao, ẩn ước đã có thể đối kháng với ma khí trong thân thể.

“Nhân loại to gan, không ngờ ngươi lại dám làm như thế! Đó là hành vi phản lại Thái Cổ Hiệp Nghị. Chẳng lẽ Thánh Điện đã phản lại Thái Cổ Hiệp Nghị rồi hay sao?” Một tiếng quát giận dữ vang lên, Phong Vân Vô Kị đứng thẳng thân người dậy, thì phát hiện trước mặt đã nhiều thêm mười mấy sinh vật kì quái ở sau lưng có những chiếc cánh màu trắng dài mấy thước, ai ai cũng tuần tú phi thường, trong tay nắm lấy quang kiếm, toàn thân phát tán ánh sáng nhàn nhạt.

“Các ngươi là cái gì?”

“Bọn ta là chiến đấu thiên sứ trên Thiên Đường, phụng mệnh của chủ giám thị cái vị diện này, hành vi của ngươi đã hoàn toàn phản lại Thái Cổ Hiệp Nghị, nhiều phi thăng giả như thế thì không được cho phép.” Một vị thiên sứ nói.

“Thiên sứ?” Phong Vân Vô Kị có chút ngơ ngác, sau đó liền nhớ tới cái gì đó, mục quang liền lướt qua một đạo sát cơ, nâng tay lên phát ra một kiếm quát: “Không ngờ lại là thiên sứ, thế thì các ngươi đều phải chết.”

Đệ Ngũ Kiếm Đãi đại trưởng kiếm mang, một kiếm huy xuất, kiếm khí bàng bạc liên lạc tức trăm sát mười mấy vị thiên sứ thành tro bụi, lông vũ bay đầy trời.

Bên trong màn mưa máu, mười mấy trái tim tinh oánh trong suốt chẳng khác gì thủy tinh lao ra bên ngoài, cấp tốc đào thoát hướng về phía thiên không.

Phong Vân Vô Kị nâng tay phải lên, Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ, mười mấy vật hình trái tim liền quay trở lại như lưu tinh nằm gọn trong bàn tay của y, chỉ có một vật vùng vẫy kiệt lực, đào xuất ra được rồi loáng một cái đã biến mất.

Phong Vân Vô Kị cũng chẳng chút để ý, đem mười mấy vật hình trái tim đó trói buộc ở tại chu vi, lòng bàn tay cầm lấy một vật, tử tế xem xét thì thấy vật này không ngừng khiêu động trong tay, trông chẳng khác gì có sinh mệnh vậy. Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, thần thức lướt qua, thì lại phát hiện vật này chỉ đơn thuần là do năng lượng cấu thành, độ tinh tú tinh thuần cao phi thường.

Tâm ý vừa động, mười mấy vật đó liền bị Phong Vân Vô Kị dùng Hấp Tinh Đại Pháp nhiếp nhập vào trong thân thể, sau đó là phân giải hấp thu, trọng tân chuyển hóa thành chân nguyên.

Trên thiên không xuất hiện một phiến hà quang xán lạn, bao trụ lấy chúng phi thăng giả, một cổ phiêu phiêu dục tiên cảm giác từ trong lòng chúng nhân thăng khởi.

Oanh!

Dị biến đột nhiên phát sinh, khắp thiên địa vang vọng một tiếng nổ, sau đó là một cánh cửa to lớn độ trăm trượng do tinh quang lộng lẫy tổ thành xuất hiện ở bên trên thiên không, tại ngay khi cánh cửa này xuất hiện, thì hà vân đầy trời bỗng ngưng biến mất.

Bên trong cánh cửa to lớn do tinh quang tổ thành, một thân ảnh to lớn do quang mang xán lạn tổ thành xuất hiện ở giữa cánh cửa, quang mang cường liệt khiến người ta phải nhắm mắt lại.

“Các ngươi có tội ...” Một thanh âm uy nghiêm cất tiếng nói, cả vị diện đều bị thanh âm này làm cho chấn động, đại địa dưới đất lần lượt băng liệt, thiên không oanh oanh nổ vang lên, tựa hồ tùy thời đều có thể sụp xuống.

Vị thần bí tồn tại đó còn chưa hoàn toàn xuất hiện mà cổ uy áp đó đã khiến cả vị diện như muốn hủy diệt, dù cho là Phong Vân Vô Kị cũng cảm thấy một phiến tuyệt vọng khi cánh cửa ánh sáng này xuất hiện, uy năng cường đại đến thế, bản thân căn bản không thể kháng cự được.

Đột nhiên, một đạo âm lãnh khí tức mau chóng ập đến, Phong Vân Vô Kị trong lòng có cảm giác liêng ngắc đầu nhìn lên thiên không, một âm ảnh hình lưỡi hái to lớn lướt qua cnách cửa đó, trong cánh cửa đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh hãi, cũng không nghe rõ đó là kêu cái gì, nhưng sau đó tấm cửa ánh sáng to lớn sung mãn uy năng đột nhiên bị cắt ra làm hai, oanh nhiên toái liệt, hóa thành cơn mưa tinh quang đầy trời.

Phiến âm ảnh to lớn hình lưỡi hái xuất hiện đột ngột, mà biến mất cũng đột ngột, phiến âm ảnh đó lướt qua cánh cửa ánh sáng đó, đồn thời phân nó ra làm hai rồi biến mất

Cả vị diện đang chấn liệt đột nhiên dừng lại, Phong Vân Vô Kỵ vẫn ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, hy vọng nhìn thấy được phiến âm ảnh đã phân cắt tấm cửa ánh sáng đó ra làm hai, nhưng y đã thất vọng, người đó tựa hồ như chưa từng xuất hiện qua vậy, lẳng lặng biến mất

Đạo đạo hà quang từ trên đầu chiếu xuống, trăm vạn đại quân bay về phía thiên không, ở phía dưới là vô số bách tính quỳ bái

“Thái Cổ, ta lại trở về rồi” Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt trở lại, trong lòng lẳng lặng nghĩ, để tự cho hấp lực đó kéo bản thân lên trên thiên không

116. Chương 116: Trọng Hồi Thái Cổ

Vô số yêu thú gầm rống từ khắp bốn phương tám hướng ập đến, đạo đạo hắc khí truk từ khắp tứ phía phun thẳng lên trên trời, đến ngay cả những yêu thú ở ngoài vạn dặm cũng bị hấp dẫn bởi nơi này, chẳng khác gì bị diên ồ ạt ập đến nơi này, ở trong mắt của những yêu thú này thì đó đều là những lương thực cực tốt. Mắt thấy đại quân của yêu thú từ khắp tứ phía ập đến, chúng phi thẳng giả sắc mặt đại biến, khí tức cường hãn của những yêu thú này trùng kích thẳng vào trong tâm linh của mọi người, những phi thẳng giả ngạo thị cả vị diện nhưng giờ đây yếu kém chẳng khác gì những đứa trẻ.

Khi năm mươi vạn giáp sĩ liền bài liệt bố trận, chuẩn bị đối phó với những con yêu thú có thân thể to lớn kia thì ở trước mặt thân ảnh lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện bên trên không trung.

Oanh! Những yêu thú bỗng lại đang từ bốn phương tám hướng ập tới, đột nhiên như bị sự đe dọa nào đó, liền vội vàng bỏ chạy tứ tán. Bên trên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ, cổ huyết tinh khí tức có được do đồ sát cả ngàn vạn đỉnh cấp hung thú khiến cho chúng yêu thú sợ hãi đến phát diên lên, bỏ chạy tứ tán.

Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ lãnh quang bắn ra tung tóe, phát cánh tay ra một cái, một con quái diệu to lớn liền đột nhiên như bị một cái gì đó chụp lấy, cực lực vùng vẫy đôi cánh, nhưng chỉ thấy Phong Vân Vô Kỵ dùng cổ tay ngoắc lên một cái thì con quái diệu đó liền kêu lên một cách thảm thiết, rồi lao thẳng xuống mặt đất, còn chưa kịp chạm tới mặt đất thì toàn thân từ trong ra ngoài bắt đầu tan rã, đến khi chạm vào mặt đất thì chỉ còn lại một bộ xương bọc da.

Phong Vân Vô Kỵ bước chân phải lên, bước qua bộ xương của yêu thú đó rồi nhìn quanh một lượt, tinh không thấy Thánh Điện tiếp dẫn sứ, sau khi tiếp dẫn sứ đã từ vong ở lần trước, Thánh Điện e là vẫn còn chưa kịp phái người khác thay thế. Bất quá, cũng không cần thiết, dù sao thì từ nay về sau ở cái vị diện này cũng không còn phi thần gia nữa.

“Đều đi theo ta, ngự khí phi hành đi.” Quay lại nhìn chúng nhân ở sau lưng đang còn sững sờ bởi những ngọn núi hùng vĩ, đại địa thương mang của Thái Cổ, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại nói.

Cả trăm vạn người, không có một ai lên tiếng, đang lẳng lặng đánh giá phiến đại địa này, nghe thấy thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ, rốt cuộc cũng hồi thần trở lại, người người liền bay lên khỏi mặt đất mà phi hành. Những võ giả ở cảnh giới phi thăng có thể ngự không phi hành, nhưng lại bay không cao, hơn nửa rất là hao phí chân khí.

Cả trăm vạn người đành không bay lên, nhưng những giáp sĩ kia lại không quen phi hành, Phong Vân Vô Kỵ thấy thế liền phát ông tay áo một cái, bồng đại chân khí hiển nhiên là đã xuất thủ, nguồn chân lực có thể dễ dàng phá hủy một tòa núi lớn cao ngàn trượng của Thái Cổ muốn mang theo năm mươi vạn người cũng không phải là khó.

Một phiến đen dày đặc do trăm vạn phi thăng giả tổ thành khiến cho đại đại bị che phủ bởi một phiến âm ảnh, nhưng nơi đi qua, phi cầm tẩu thú đều lần lượt tránh né, có những võ giả thuộc phái hệ tự do nhìn thấy cảnh này không khỏi há hốc miệng mồm, không dám tin tưởng vào cặp mắt của mình.

Rốt cuộc, cũng đã đến nơi đặt bản doanh của Kiếm Vực, cả trăm vạn phi thăng giả hạ xuống mảnh đất rộng rãi ở trước Kiếm Các, khiến cho cát bụi dưới mặt đất bay lên cuồn cuộn, mọi người bên trong Kiếm Các

đều đã bị kinh động, lần lượt chạy ra ngoài, nhìn vào Phong Vân Vô Kị đang dẫn đầu, rồi lại nhìn cả đại quân phi thăng giả nhìn dày đặc ở phía sau, ai ai cũng sửng sốt chẳng khác gì con gà gồ. Hồi lúc nào – phi thăng đã trở nên dễ dàng đến thế?

Trì Thương tiến lên nghênh đón Phong Vân Vô Kị, nhìn trái nhìn phải thì chỉ thấy Lãnh Nhược Tương với bộ mặt trắng bệch như vừa mới khỏi bệnh nặng, còn có một thiếu niên thần sắc lãnh mạc, im lặng không nói cười, khôn gkhỏi nghi vấn hỏi: “Sư phụ, Mạc Li Dạ bọn họ”

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, nói: “Bọn họ đều chết hết cả rồi, lần hàn động này có bất ngờ ngoài ý muốn, có ngoại lực gia nhập, ài, hiện tại an trí mon họ cho ổn thỏa cái đã, chuyện đó sau này hãy nói.” Nói xong, iền phiêu nhiên tiến nhập vào trong Kiếm Các.

Cả trăm vạn đại quân, dù cho cả bốn vực cũng dung nạp không nổi, một cái Kiếm Các – như thế nào có thể thu hết được, nhìn vào đám hậu bối đông nghịt đó, Trì Thương không khỏi phát sầu.

Trong tầng thứ ba của Kiếm Các, Phong Vân Vô Kị ngồi lên trên mặt sàn, tuy mấy tháng rồi mới trở về đây, nhưng Trì Thương vẫn thường xuyên quét dọn nơi này khiến cho nó rất là sạch sẽ. Hai cánh cửa đều đã đóng lại, trên tầng thứ ba cả một phiến âm ám, lù lù quang tuyến len lỏi xạ nhập vào căn phòng, ở tại nơi này, Phong Vân Vô Kị cảm giác nội tâm một phiến an tĩnh, phi thường bình hòa. Có rất nhiều chuyện, Phong Vân Vô Kị phát giác thấy bản thân cần phải bình tâm để suy nghĩ kĩ càng lại.

Kiểm Vực chi chủ - Phong Vân Vô Kị ở sau mấy tháng mang theo cả trăm vạn đại quân trở về, sáng sớm ngày hôm sau đã nhanh chóng oanh truyền cả Thái Cổ, những người nghe thấy tin tức này đều phi đẳng. Trăm vạn người! Đó là khái niệm như thế nào? Chinh cả toàn bộ cao thủ trên Thái Cổ lại cũng bất quá là chỉ mấy ngàn vạn người mà thôi, nhưng Phong Vân Vô Kị một lần đi đã mang về một trăm vạn phi thăng giả, cái con số này – đúng là khá khủng bố.

Tứ vực cũng phi đẳng, bất quản là Dao Vực hay Ma Vực, Thánh Vực hay Cửu U Vu Tộc đều đã bị kinh động.

Cũng chính vào sáng sớm của ngày này, Phong Vân Vô Kị ngồi tọa thiền ở trong tầng thứ ba của Kiếm Các thì cảm giác thấy một cổ khí tức đặc biệt nhưng quỷ dị đang khóa cận.

Mấy trăm trượng ngoài Kiếm Các, một lão giả gầy ốm khoắc lên mình một bộ hắc bào phue từ đầu xuống chân đang ngự không bay đến, trong tay mang theo một chiếc trượng dài hơn một trượng, bay đi rất nhanh, mấy trăm trượng cự li loáng một cái là tới.

“Vị tiên bối này, không biết đến đây có việc gì không.” Trì Thương nhìn thấy vị lão giả đó liêng không dám chậm trễ, cung kính hỏi.

“Ta muốn gặp vực chủ của các người.”

“Trì Thương, để ông ấy tiến vào đi.” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị từ trên lầu các truyền lại, vị lão giả không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng thương tang ngất đầu lên, những nếp nhăn trên thân thể tựa hồ chớp động một cái, sau đó thân hình đột nhiên biến mất truwóc mắt của Trì Thương

Trong tầng thứ ba của Kiếm Các, một điểm quang mang màu xanh từ trong bóng tối xuất hiện, sau đó không gian đột nhiên ba động, lão giả gầy gò đó đột nhiên xuất hiện ở trước thân thể của Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị quá hãi hùng, phương thức xuất hiện của lão giả này đúng là quá quỷ dị, võ công căn bốn không thể có được. Trong lòng tuy nhiên chấn kinh nhưng trên mặt của Phong Vân Vô Kị lại chẳng thể hiện chút thần sắc nào, trong lòng biết được đối phương có chuyện cần giúp đỡ, lần vừa rồi chính là thể hiện thực lực của bản thân.

“Lão phu là trưởng lão của Vu tộc – Vu Tề. Chuyển đi đến đây lần này, là có chuyện muốn nhờ Kiếm Hoàng.” Hắc bào lão nhân nói.

Đó là lần đầu tiên Phong Vân Vô Kị chân chính giao thiệp với người của Vu tộc, ở trên thân thể của vị trưởng lão này, Phong Vân Vô Kị cảm thụ thấy một cổ lực lượng hạo hạo nhưng quỷ dị, đối diện với vị Vu tộc trưởng lão này, chẳng khác đối diện với cả phiến Thái Cổ thương mang, đối diện với cổ lực lượng thương

tang đó. Phong Vân Vô Kị không biết đó rốt cuộc là loại lực lượng thần bí nào mà khiến cho bản thân có cảm giác như thế, ở trong lòng, hai chữ Vu tộc luôn khoắc trên mình một tầng sắc thái thần bí.

“Không biết trưởng lão rốt cuộc là muốn giúp chuyện gì? Nếu như có khả năng, tại hạ không dám chối từ.” Phong Vân Vô Kị cũng rất lễ mạo, đứng thẳng thân người dậy, mời trưởng lão ngồi xuống.

“Thế thì ta thay mặt cho Vu tộc đa tạ Kiếm Hoàng trước, do vu thuật của Vu tộc ta quá quý dị và hạo hân, nếu như không phải là người có thiên tư thông đỉnh, tuyệt đối vô pháp tu tập vu thuật, nhưng Thái Cổ lại có nhân khẩu điều linh, vì thế, nhân số của Vu tộc cho tới giờ vẫn không nhiều, lần này nghe nói Kiếm Hoàng trở về vị diện dẫn về cả trăm vạn phi thăng giả, tộc trưởng của ta thỉnh cầu Kiếm Hoàng, để cho tộc ta trong trăm vạn phi thăng giả lựa chọn mấy vị đệ tử.” Vu Tế mở miệng nói

Phong Vân Vô Kị trầm ngâm không nói, còn Vu Tế thì vẫn nhìn vào y, đợi lời phúc đáp của y.

Trong bốn vực thì Ma Vực và Đạo Vực đã đối địch với Kiếm Vực, chỉ còn lại Cửu U Vu Tộc và Tuyết Vực mà thôi, tuy nhiên không biết hai vực này có thực lực như thế nào, nhưng đủ sức để sánh ngang danh với Đạo Vực và Ma Vực thì thật lực cũng không phải thường, có thể kiến lập giao tình với Kiếm Vực là chuyện quá tốt, càng huống gì Kiếm Vực cũng vô pháp nuốt trôi con số lớn phi thường đó. Nghĩ đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị sắc mặt đáp: “Xin trưởng lão cứ tự nhiên, chỉ cần bọn họ nguyện ý, Vô Kị tuyệt đối không ngăn cản.”

Vu Tế nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị một lát rồi nói: “Nếu thế thì Vu Tế đại biểu cho Vu Tộc đa tạ Kiếm Hoàng, Vu tộc ta nhờ ơn Kiếm Các mà truyền thừa được một tuyến hương hỏa, ngày sau sẽ báo đáp.”

117. Chương 117: Bằng Hữu Từ Xa Tới

“Kiếm Vực vực chủ - Kiếm Hoàng có ở đây không?” Đột nhiên một thanh âm thanh lãnh dễ nghe của một nữ tử từ thiên không truyền xuống, ẩn ước mang theo mùi vị của băng tuyết.

Phong Vân Vô Kị tức thì ngạc nhiên, thần thức phá không phát ra thì phát hiện bên trên các đám mây, có một nữ tử cực mỹ thân mặc một bộ đồ tơ lụa, bên trên có một bông hoa sen kim sắc, chân đạp mây, xung quanh là mấy đám mây lộng lẫy đang phiêu vũ, nữ tử này da trắng như tuyết, trên bộ mặt tuyệt đẹp tựa hồ như được bao bọc bởi một lớp hàn sương chi khí, chẳng vương chút bụi trần.

“Thiếp thân là Tuyết Vực Băng Tuyết Thánh Điện - Ngạo Hàn Yên” Nữ tử này khi cảm giác thấy thần thức của Phong Vân Vô Kị lướt qua thì cũng phát hiện ra Phong Vân Vô Kị, phát khê ông tay áo một cái, từ trên không trung từ từ hạ xuống.

“Tiên tử, xin mời vào trong.” Phong Vân Vô Kị cũng khẽ phát tự một cái, hai cánh cửa trên tầng thứ ba của Kiếm Các thuận đó mà mở ra. Ở bên ngoài, Băng Điện Thánh Nữ - Ngạo Hàn Yên thần sắc lãnh mạc, chân ngự hư không từ từ tiến vào. Mục quang lướt qua Vu tộc trưởng lão - Vu Tế, có hơi sững sốt, sau đó khom mình nói: “Vân bối tham kiến Vu Tế trưởng lão.”

Vu Tế nhẹ gật đầu nói: “Hàn Yên cô nương phải chăng là vị trăm vạn phi thăng giả của Kiếm Vực mà tới?”

Ngạo Hàn Yên gật đầu, rồi xoay mặt lại nhìn áng Phong Vân Vô Kị, nhẹ nhàng mở đôi môi nói: “Không biết Kiếm Hoàng có chịu chấp nhận hay không, nữ tử trong Tuyết Vực Băng Điện rất lát ỏi, nghe nói lần phi thăng này cũng có một vài nữ tử, Tuyết Vực chúng tôi hy vọng có thể có được sự đồng ý của Kiếm Hoàng, thu lấy những đệ tử đó làm đệ tử của Tuyết Vực Băng Điện tôi.”

Trong lần phi thăng này, nữ quyền tuy có, nhưng tịnh không nhiều, nam tử thiên tính thích hợp với việc tập võ, còn nữ tử về phương diện này thì kém hơn một chút, vì thế Thái Cổ trước giờ vẫn là nam nhiều nữ ít, nữ tử rất là ít ỏi, cơ hồ như mọi nữ tử đều tập trung đến Tuyết Vực Băng Điện.

Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ trong lòng: “Trong đám phi thăng giả lần này, nữ tử không nhiều, ở Kiếm Các nam tử chiếm phần lớn, lưu lại đám nữ quyền đó cũng không thích hợp cho lắm, lúc này thuận tiện giúp đỡ người ta một chuyện, đưa sang cho Tuyết Vực Băng Điện.”

Nghĩ đến chỗ này liền nói thẳng: “Trong trăm vạn phi thăng giả lần này, tuy đại đa số đều có thể tính là môn hạ của ta, nhưng khi đến Thái Cổ rồi thì bọn họ cũng có thể chân chính tính là Thái Cổ nhân loại rồi.

Còn về chuyện lựa chọn bọn họ, thì cũng như đã nói với Vu Tế trưởng lão vậy, chỉ cần tiên tử có khả năng thuyết phục bọn họ, ta tự nhiên không ngăn cản.”

Trong mắt Ngạo Hàn Yên tán tóc loé lên một thần sắc ngạc nhiên, nghe thế thì ôm quyền nói: “Thiếp thân bốn lai còn nghĩ là Kiếm Hoàng sẽ chối từ một phen, không ngờ rằng là thiếp thân đã qua lo xa rồi. Nếu thế thì thiếp thân đại diện Tuyết Vực đa tạ Kiếm Hoàng.”

“Không cần ... lại có khách nhân đến nữa rồi!” Bên tai Phong Vân Vô Kị lướt qua một tiếng phá không vang lên, mũi chân điểm nhẹ một cái, lao ra khỏi Kiếm Các. Đạo thân ảnh ở phía xa loáng một cái đã tới, rồi do cực động chuyển sang cực tĩnh, nhất thân y bào chẳng chút động đậy, nhìn thấy vị nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt, Vu Tế cùng Ngạo Hàn Yên đang lướt theo sau đột nhiên giật mình, mở miệng nói: “Thị giả đại nhân.”

Vị nam tử kia chính là tả thị đại nhân mà Phong Vân Vô Kị đã từng gặp qua khi ở tại Thánh Điện, cao tăng trong Thánh Điện rất ít khi xuất hiện, hơn nữa hữu thị lại là người có địa vị cao nhất trong Thánh Điện mà Phong Vân Vô Kị có khả năng gặp qua, đương nhiên chuẩn xác mà nói thì tả hữu thị giả chỉ có thể tính là người quản lý võ học trong thánh điện và người phụ trách đăng kí cho những tân phi thăng giả, còn chưa thể được tính trong cao tăng của Thánh Điện.

Ngạo Hàn Yên và Vu Tế khi thấy tả thị đều hơi khom mình xuống, tại Thái Cổ, địa vị của Thánh Điện chẳng khác gì thần thánh.

“Ha ha, trăm vạn phi thăng giả, Thánh Điện còn chưa kịp tới thăm hỏi, mà Tuyết Vực và Vu tộc đã đến trước rồi.” Tả thị chấp hai tay ở sau lưng, mỉm cười nói.

Vu Tế và Ngạo Hàn Yên đều xuất hiện thần sắc kinh hoàng, điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi có chút hiếu kì, nhìn qua phản ứng của hai người thì có thể thấy được địa vị của Thánh Điện ở Thái Cổ chỉ sợ là vượt xa tưởng tượng của bản thân, chỉ là – Thánh Điện rất ít khi can thiệp vào chuyện của tứ vực.”

“Hàn Yên không dám!”

“Vu Tế không dám!”

Hai người liên tục ôm quyền khom người, thần tình đúng là khủng hoảng một cách chân chính, tả thị mỉm cười nói: “Hai vị bất tất cho đó là thật, trăm vạn phi thăng giả, đối với Thánh Điện cũng đúng là một vấn đề lớn, từ trước giờ chưa từng có tình huống nhiều phi thăng giả đến thế.”

Xoay đầu qua, rồi lại nói với Phong Vân Vô Kị nói: “Chỉ mấy trăm ngàn người mà người đã đột phá đến Kiếm Hoàng Chi Cảnh, phần thiên phú này đến ngay cả ta cũng không thấy có mấy người ... tân phi thăng giả, bốn lai trước tiên cần phải đến Thánh Điện để đăng kí danh tính, sau đó sẽ do Thánh Điện phụ trách giáo thụ võ học và ba năm thời gian bảo hộ, người tự tiện dẫn bọn họ quay về đây, Thánh Điện bốn lai không cho phép nhưng lần này công lao của người cũng không nhỏ, trăm vạn phi thăng giả, đó căn bản đối với yêu ma và Thiên Đường là chuyện tuyệt đối không cho phép xuất hiện, Thái Cổ Hiệp Nghị có quy định, mọi nhân loại trong Thái Cổ không được phép tự tiện đem võ học của bản thân truyền thụ đến bất kì vị diện nào. Nhưng lại không có quy định, người bốn lai ở trong vị diện đó không được phép tự thân võ học của mình truyền đến vị diện của mình. Như thế mới có thể lợi dụng cơ hội lần này, nhưng nhân vì người trong vị diện đó lại không hiểu rõ chân tướng, cùng với nhân tâm lại tham lam và tự tư, một vài những võ học kì tài có thiên tư phi phàm chỉ đem võ học của bản thân mình truyền cho những người thân cận mà thôi. Vì thế nên mấy ức niên trở lại đây, mỗi một vị diện cách một đoạn thời gian đều chỉ có vài người phi thăng mà thôi.”

Nói đến chỗ này, tả thị không khỏi ngẩng mặt lên trên trời mà thở dài một hơi, Ngạo Hàn Yên và Vu Tế chỉ lẳng lặng không nói. Phong Vân Vô Kị nghe thấy thế thì cũng đã lí giải được một nghi hoặc – tại sao Thái Cổ nhân loại lại ít đến vậy, mặc dù bọn họ đều có khả năng thuận gian mang theo trăm vạn người tiến tới Thái Cổ.

“Tình huống của ta rất là đặc thù, không nằm trong Thái Cổ Hiệp Nghị?”

“Không sai!” Tả thị tán thưởng nhìn sang Phong Vân Vô Kị một cái, rồi nói tiếp: “Thời gia người ở tại Thái

Cổ ngắn phi thường, chỉ mấy trăm thời gian, căn bản không được tính là gì, người có thể được tính là Thái Cổ nhân loại nhưng cũng có thể nói là người trong vị diện đó, càng tuyệt diệu hơn là – bộ võ học mà người sáng tạo ra, trải qua hàng loạt nguyên nhân lại được người trong vị diện truyền bá ra khắp vị diện, căn bản không liên quan gì đến Thánh Điện. Vì thế mới khiến Thiên Đường không có lời nào có thể nói. Nhưng số lượng phi thăng giả càng lúc càng nhiều lại khiến cho Thiên Đường nhần nại không được nữa, liền ra tay can thiệp ... thực lực – mới có thể quyết định mọi chuyện.”

Tả thị nói xong liền thở dài một hơi, trong ngôn ngữ không giấu được sự thốn thức.

Phong Vân Vô Kỵ trầm ngâm không nói, đối với hai chữ thực lực, y có nhận thức thâm khắc vượt xa những người khác.

“Đó là lí do tại sao lại phái ta trở về vị diện hay sao?”

“Đúng thế, không có bất kinh nhân tuyển nào càng thích hợp hơn người, mọi người trong Thánh Điện, bao quát cả mọi người trong Thái Cổ đều không thể chen tay vào trong chuyện này. Như thế lại càng phải tạo ra một cuộc tranh nghị càng lớn hơn.” Tả thị đáp.

Dừng lại một lúc rồi nói: “Lần này, có thể nói là người đã có một cống hiến to lớn cho cả nhân loại, người có thể đề nghị một yêu cầu, bất quản là yêu cầu gì, Thánh Điện đều sẽ tận lực đáp ứng ... đừng nên dễ dàng mở miệng, đợi khi suy nghĩ kĩ càng rồi hãy nói.”

118. Chương 118: Thương Mang Vu Thuật

“Về chuyện ba năm, Thánh Điện đã có sự khảo luận của Thánh Điện, đạo lí trong đó chỉ là không tiện nói rõ ra mà thôi. Bất quá, trước mắt Thánh Điện đang chuẩn bị chiêu thêm một vài nhân thủ để bảo vệ Thánh Điện, vì thế, hay có lẽ là trong số những người đó sẽ có một vài người được chọn làm thị vệ của Thánh Điện, sau ba năm trôi qua, bọn họ đều có thể có những chọn lựa cho riêng mình, trong thời gian này Thánh Điện sẽ bảo chứng sự an toàn cho bọn họ, bất quá ...” Tả thị cổ quái nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ nói: “Những yêu thú cường đại trong Thái Cổ có mười con thì bị người đồ sát hết tám con, số còn lại cũng không thể tạo ra nhiều thương hại.”

Ngạo Hàn Yên nghe thế không khỏi liếc sang Phong Vân Vô Kỵ một cái, trên khuôn mặt không thể nhìn ra bất kì biểu tình nào, còn Vu Tế thì thần sắc thủy chung vẫn chẳng hề biến đổi.

“Hai vị, xin cứ tự nhiên, chuyện trăm vạn đại quân phi thăng giả, cần phải mau chóng giải quyết.” Phong Vân Vô Kỵ nói.

“Tả thị đại nhân, Vu Tế thất lễ rồi.” Vu Tế chuyển thân qua, đi về phía trước mấy bước, bên trong chiếc áo bào đen rộng thùng thình đưa ra hai cánh tay gầy gò đen đúa hoa động trong không trung.

Một cổ thanh âm phẳng phật như từ trong hồng hoang thương mang từ trong miệng Vu Tế trường lão phát xuất, mỗi một khi một tiếng vang lên, chúng nhân đều cảm giác thấy thiên địa chấn động một phần, từ trong bàn tay của ông ta dật xuất ra một loạt hoa văn màu xanh lục, hóa thành một đạo lưu quang biến mất vào trong hư không.

Trong cổ tay của Vu Tế trường lão thoát xuất những hoa văn màu xanh lục nhỏ nhỏ cấp tốc tiến nhập vào bên trong lòng bàn tay của ông ta, sau đó liền bat ra khắp tứ phía một cách không có quy tắc, hoa văn màu xanh lục dật xuất càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, trong lúc đó Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm giác thấy một cổ lực lượng bao trùm cả vùng hồng hoang vũ trụ ở Kiếm Các, cổ lực lượng này vừa hạo hàn lại thương lão, khiến cho người khác khó có thể hiện xuất ý niệm đối địch.

Khắp thiên địa không biết từ lúc nào đã trở nên hôn ám, thiên không lúc sáng lúc tối, nhưng trong phạm vi ngàn dặm quanh Kiếm Các, thiên không vẫn cứ như cũ. Mọi phi thăng giả đều ngẩng đầu lên quan sát cảnh tượng trông chẳng khác gì ngày tàn của thế giới ập đến, trong lòng tràn ngập nghi hoặc lẫn khủng hoảng.

Vu Tế trường lão lầm bầm một loạt thanh âm dai dẳng và cổ quái, sau đó thiên địa đột nhiên biến thành màu xanh, đột nhiên loáng một cái, cả trăm vạn phi thăng giả đột nhiên chẳng khác gì bị hút hết toàn bộ

lực lượng, chỉ còn lại mười vị kiếm khách đang ngơ ngác đứng ở trong quần người. Ở lớp da trên tay của bọn họ xuất hiện đạo đạo hoa văn màu xang lục đang cấp tốc di chuyển, trông chẳng khác gì vật sống vật.

Phong Vân Vô Kị có chút hiểu được, mười gã kiếm sĩ này có lẽ có thể chất thích hợp để tu luyện vu thuật. Cả trăm vạn phi thăng giả cũng chỉ có mười người mới có thể trở thành đệ tử của Vu tộc, cái tỉ lệ này khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi cảm thấy chấn kinh: Điều kiện tu tập vu thuật lại hà khắc đến thế sao?

Ngoại diện của Vu Tế trong chẳng khác gì một lão già bình thường chẳng hề biết võ công, ngoại trừ có hình tượng quái quái dị ra. Nhưng khi ông ta triển xuất hạo hàn lực lượng lại khiến cho Phong Vân Vô Kị chấn kinh mãi không thôi, Vu rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại có thể khiến cho người ta cảm giác thấy thương lương lẫn thương mạng như thế.

Vu Tế đứng ở trên hư không cả một lúc lâu, vẫn đứng yên bất động, chúng nhân cũng không quấy rầy ông ta, sau một lát nữa trôi qua, Vu Tế xoay người lại rồi hơi khom mình xuống, trong thanh âm không thể giấu nổi sự vui mừng nói: “Vu Tế đa tạ Kiếm Hoàng, Vu tộc ta có thể thu được mười vị đệ tử này thật tại quá là đáng mừng.” Trong quần người, mười vị phi thăng giả đó mau chóng bay đến bên cạnh Vu Tế.

“Trưởng lão ... đã hỏi qua ý của bọn họ rồi?”

Vu Tế gật gật đầu nói: “Đúng thế, vừa rồi lão phu đã thông qua linh hồn để liên hệ với bọn họ rồi, cũng đã hỏi qua bọn họ rồi, bọn họ đều nguyện ý đi theo ta tu tập Vu thuật.”

Phong Vân Vô Kị có hơi sững sờ, lực lượng của Vu thuật quỷ dị vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

“Tả thị đại nhân, Hàn Yên cô nương, Kiếm Hoàng, Vu Tế cáo từ trước.”

Ba người gật đầu, sau đó Vu Tế phi thân bay đi, dẫn theo mười đệ tử rời khỏi Kiếm Các

“Vu Tế trưởng lão cũng đã lựa chọn được những đệ tử mãn ý rồi, thiếp thân cũng cần phải xử lý xong chuyện mà điện chỉ đã giao cho ... tả thị đại nhân, xin hãy thứ tội.” Ngạo Hàn Yên lãnh băng băng nói, Phong Vân Vô Kị nhìn ra loại thần tình lẫn nguewx khí này hoand toàn là do thiên tính, chứ không gphải phát xuất từ cái già là lãnh mạc hay khing thường.

Tả thị gật đầu, Ngạo Hàn Yên liền đáp bước hư không, chậm chậm hướng về những nữ phi thăng giả mà bay tới, thần thái pieu lãng tựa tiên, khiến người ta sững sờ, thất lực của Ngạo Hàn Yên phát phơ trong gió, chân đạp lên mây chẳng khác gì tiên tử trên trời, cùng với những nữ phi thăng đang cùng nhau nói chuyện

Phong Vân Vô Kị thu hồi mục quang, nhìn sang tả thị nói: “Tả thị đại nhân, mời vào bên trong, tại hạ còn một chuyện muốn thỉnh giáo.”

“À?” Tả thị có hơi ngạc nhiên nói.

Hai người bay vào trong tầng thứ ba của Kiếm Các, khoanh chân ngồi xuống dưới mặt sàn, Phong Vân Vô Kị trầm ngâm phiến khắc rồi nói: “Tại khi bọn ta phi thăng, Thánh Điện có phái người tương trợ?”

Tả thị có hơi kinh hãi: “Lúc phi thăng, trừ phi là có cường địch xuất hiện?”

Phong Vân Vô Kị nhìn chăm chăm vào tả thị một lát, tựa hồ như để xác định thần tình này không phải là hư ngụy, sau đó liền đem đầu đuôi sự việc nói lại một lần cho tả thị nghe, kể lại xong thì lại hỏi: “Dựa vào địa vị của Thánh Điện, chẳng lẽ cũng không có bí pháp tra thám hư thật của vị diện?”

“Không phải là không có, mà là từ sau khi người tiến nhập vào trong vị diện, thì cả vị diện đều bị một cổ cường đại lực lượng quấy nhiễu, Thánh Điện tuy có phương phá phá trừ sự quấy nhiễu này nhưng lại không thể thực hiện. Còn về cổ lực lượng này thì không cần ta phải nói, ngườioid cũng có thể đoán ra xuất xứ của chúng. Ưc niên hòa bình của nhân loại có được không dễ dàng gì, Thánh Điện không thể không nghĩ cho đại cuộc. Trước khi có đủ thực lực để đối kháng với thần ma, thì tận lực tránh gây ma sát với với bọn họ, đó chính là lập trường nhất quán của Thánh Điện.”

Phong Vân Vô Kị thê lương thở dài: “Thực lực a, mọi chuyện đều vẫn liên quan đến vấn đề thực lực ... còn vị cường giả có thể dung một liềm mà có thể kích sát tên thiên sứ cường đại trên Thiên Đường, Tả thị có biết là ai không? Tộc ta có được nhân vật cường hân như thế, thật là may mắn!”

Tả thị sắc mặt nghiêm túc nói: “Nếu như án theo người nói thì một cái thiên sứ chi tâm tất đã trở về Thiên Đường hồi báo, nên đã kinh động tọa thiên sứ. Có thể khiến cho vị diện chấn động, cũng chỉ có tọa thiên sứ trở lên mới có năng lực này, còn nhân vật có thể thuần gian miếu sát tọa thiên sứ, tộc của ta đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy vị, hơn nữa khi thiên không lướt qua một phiến âm ảnh hình lưỡi liềm, thì có thể dễ dàng tra xuất được thân phận ... thật không ngờ, ngay cả vị đó cũng bị kinh động, vì người mà tự thân xuất thủ kích sát tọa thiên sứ.”

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt mê hoặc, tả thị có ý đề tỉnh: “Thuận tiện nói một câu, vực chủ của bốn vực đều có thể đi đến Thánh Vực, thật lực đủ để đối phó với những nhân vật từ cấp tọa thiên sứ trở lên, nhưng phạm nói đến chuyện thuần gian miếu sát, thì còn lâu mới đủ.”

“Chí tôn” Phong Vân Vô Kỵ mở miệng kinh hô lên một tiếng, có thể phù hợp với điều kiện của tả thị, chỉ có thể là những vị thần long thấy đầu không thấy đuôi – tứ đại chí tôn, một cỗ nhiệt huyết xông thẳng vào trong ngực, Phong Vân Vô Kỵ làm sao cũng không thể ngờ tới, người xuất thủ không ngờ lại là người trong tim của nhân loại chẳng khác gì thần thánh – chí tôn.

119. Chương 119: Hoàng Kim Chiến Quyết

Hồn thân Phong Vân Vô Kỵ tức thì chấn động, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tâm ma! ở vị diện của người, những người tu tập võ thuật cần phải tuân tự tiệm tiến, nếu không thì sẽ có mỗi nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma. Tại Thái Cổ, mọi người tu tập võ học, ít thì có mấy ngàn năm, nhiều thì có mấy vạn hay mấy chục vạn năm, thời gian càng lâu, công lực càng cường đại, nếu như võ công được đề thăng quá nhanh, rất dễ dàng kinh động vực ngoại thiên ma, có mỗi nguy hiểm nhập ma.”

“Vực ngoại thiên ma?”

“Không sai, đi trước người, có mấy người do võ học đề thăng quá nhanh, tâm cảnh bất ổn, nên dẫn động vực ngoại thiên ma, bị thiên ma xâm nhập, tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. Đó nguyên bản là một chuyện bí mật, ta thấy người có thiên thư thông tuyệt, lại có công với nhân loại, nên bắt nhãn người bước nhập vào hạ tràng như thế, nên mới đề tỉnh người.”

Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt vẫn mê hoặc: “Vực ngoại thiên ma là cái gì, chẳng lẽ không thể kích sát hay sao?”

Tả thị lắc đầu: “Người vẫn không hiểu, vực ngoại thiên ma vô hình vô tướng, sinh sinh diệt diệt, diệt diệt sinh sinh, ngoại lực tuyệt đối không thể khiến nó bị thương, chỉ có thể dùng bốn tâm mà chế ngự. Tâm ma của người còn chưa xuất hiện, người tuyệt không ghtể biết được hư thật trong đó, khi thời gian đến thì người sẽ tự mình bạch được ... Thái Cổ thế giới có thánh thú thủ hộ, cảm ứng của vực ngoại thiên ma sẽ chịu sự quấy nhiễu, nhưng sớm muộn gì cũng có thể tìm thấy người, người tốt nhất là nên dành nhiều thời gian để luyện tâm đi.”

“ ... Đa tạ tả thị đại nhân đã đề tỉnh.”

“Không cần, ta cũng chỉ có thể nói đến đó, thân là một thành viên trogn Thái Cổ nhân loại, người còn quá trẻ tuổi, bốn trăm năm thì đã là Kiếm Hoàng, thật tại là gần như không có ai ... nhưng đối với bộ mặt chân thực của cái thế giới này, người còn hiểu biết quá ít, quá ít, Thái Cổ tuyệt không phải là Thái Cổ như người nghĩ, cao thủ – cũng tuyệt không phải là những cao thủ mà người biết. Thái Cổ này, lớn đến mức người không thể tưởng tượng được. Kiếm Hoàng, có lẽ theo như người nghĩ thì còn có thể tính là cao thủ, nhưng so sánh với những cao thủ chân chính mà nói, người còn kém quá xa, quá xa ... ta biết người bất phục. Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của người quá bá đạo, đoạt thiên địa tạo hóa một cách thái quá, nên biết những thứ quá ưu tú, tất sẽ có khuyết điểm không thể sửa đổi, mọi chuyện đều cần phải cận thận mới được ... Hàn Yên cô nương cũng sắp lựa chọn xong rồi, cũng nên đến lượt ta hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.” tả thị nói xong liền phi thân bay lên, lướt qua Phong Vân Vô Kỵ

Sau khi tả thị bỏ đi, Phong Vân Vô Kỵ vẫn ngồi im bất động, lẳng lặng khoanh chân ngồi trên mặt sàn, suy nghĩ về những tin tức do tả thị truyền đạt.

Khi Phong Vân Vô Kị chìm đắm trong những suy nghĩ tĩnh lại thì thấy một bóng người đang tĩnh lập ở một bên – Trì Thương, y tựa hồ như đã đứng đó từ rất lâu rồi.

“Tuyệt Vực Thánh Nữ - Ngạo Hàn Yên đã dẫn toàn bộ những nữ tử phi thăng đi rồi, cô ta nói nhìn thấy sư phụ đang suy nghĩ chuyện gì đó nên không tiện dă nhiều, truyền lời lại cho đồ nhi, nói những nữ tử đó đã được cô ta mang đi, chỉ là còn có một vài người nhớ nhung gia quyến, nên hy vọng đến lúc đó sư phụ có thể cho bọn họ với phụ mẫu thân tộc cùng nhau gặp mặt. Hơn nữa, tả thị đại nhân cũng đã rời đi, ông ấy dẫn theo hơn ba mươi vạn phi thăng giả.”

“Ừm, biết rồi, con lui ra đi.”

“Dạ, sư phụ.” Trì Thương khom mình, chậm chậm lui ra.

Năm mươi vạn giáp sĩ, thêm vào đó là mười vạn phi thăng giả, đó đối với Phong Vân Vô kị mà nói thì cũng là một gánh nặng không nhỏ, cần phải tận dụng đề thăng thực lực của bọn họ trong một thời gian ngắn mới được.

Năm mươi vạn giáp sĩ, thiên sinh sát lục chi khí quá nặng, học tập những loại võ học khác chit có thể khiến bọn họ tu luyện lâu hơn, chi bằng căn cứ vào đặc tính của bọn họ mà sáng tạo ra một môn võ công, nghĩ đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị liền phát cánh tay một cái, đóng lấy những cánh cửa trong tầng thứ ba của Kiếm Các lại.

Năm mươi vạn giáp sĩ, tinh không yêu cầu võ công quá cao, hơn nữa Phong Vân Vô Kị có ý đem bọn họ huấn luyện thành một đội ngũ cường đại dưới hình thức một nhánh quân đội. Suy nghĩ một lúc lâu, Phong Vân Vô Kị đem gom hết lại những đặc tính cần có trong bộ công pháp của chi quân đội này cần phải có lại: Sát lục! Nhục thân cường hãn!

Quá trình sáng tạo công pháp tinh không khó lắm, chỉ thiếu là việc sáng tạo và hoàn thiện bộ Hấp Tinh Đại Pháp cũng không khó lắm. Ba mươi sáu vạn bộ ma quyết ở dưới thủy lao của Ma Giới lại một lần nữa trở thành căn cơ cho Phong Vân Vô Kị sáng tạo công pháp mới, chỉ bất quá lần này, Phong Vân Vô Kị chỉ lựa chọn mấy trăm bộ công quyết có sát lục chi khí cực trọng và những bộ chuyên tu nhục thân mà thôi, những đặc tính của những bộ công quyết này đã được Phong Vân Vô Kị nhìn thấu từ sớm, nếu như chỉ đơn độc mà kết hợp những bộ ma quyết này mà sáng tạo công pháp, tự nhiên là không hoàn thiện, Phong Vân Vô Kị lại kết hợp với Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của bản thân và đặc tính chính đạo của bộ Diệt Ma Tâm Kinh mà bản thân đã từng sáng tạo lại với nhau, đem một bộ phận trong những bộ ma quyết kết hợp lại, dung hợp lại, giản hóa bớt liên hóa thành một bộ công pháp căn bản đang còn thô ráp.

Lại trải qua không độ một tháng thời gian, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc cũng đem bộ công pháp cương mãnh, bá đạo, saung mãn sát lục chi khí này hoàn thiện, bộ công pháp này được y mệnh danh là: Hoàng Kim Chiến Quyết

Nguyên nhân rất giản đơn, tu tập Hoàng Kim Chiến Quyết từ tầng thứ ba trở đi, toàn thân sẽ xuất hiện ánh quang trạch chẳng khác gì hoàng kim, màu sắc chân khí trong thân thể cũng chuyển sang màu hoàng kim.

Hoàng Kim Chiến Quyết tổng cộng có sáu trọng thiên, thiên về luyện thể, mỗi khi đột phá một trọng, thân thể sẽ cường hoành thêm một tầng.

Đạt đến trọng thứ sáu - hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, Phong Vân Vô Kị tịnh không tu luyện bộ công pháp này, nhưng ấn chiếu theo khi tầng thứ nhất luyện thành công, thì một khi tu thành trọng thứ sáu, uy lực chấn chấn là cực kì khủng bố, một kích toàn lực của cao thủ mấy ngàn vạn năm công lực, chỉ sợ là vô pháp làm tổn thương phân nào, bất quá tùy theo sự bá đạo của nó thì mức độ khó khăn khi tu luyện của bộ công pháp này cũng khá cao. Muốn đạt đến trong thiên thứ sáu, cần phải ở một nơi cực băng cực hàn trên vạn năm thời gian, phải chịu cực hàn cực nhiệt chi khí thổi luyện thân thể cả vạn năm mới có thể trở thành bất bại bất phá kim cương thể.

Hoàng Kim Chiến Quyết sáng tạo đã hoàn thành, trong lòng Phong Vân Vô Kị cũng thư thả hơn nhiều, đẩy cánh cửa của Kiếm Các ra, từ bên trên tầng thứ ba nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp chân xuống mặt đất, cả cát bụi dưới chân cũng không bị kinh động.

Ở trước Kiếm Các, năm mươi vạn giáp sĩ mang giáp ngồi xuống, bên cạnh thân thể cắm xuống một thanh

trường kích tùy thân, Phong Vân Vô Kị liếc nhìn sang một cái, khe cau mày lại, những chiến sĩ này là cơ sở ngày sau của Kiếm Các, những chiếc chiến giáp và binh khí ở trần tục làm sao mà xứng được với bọn họ. Nhưng năm mươi vạn bộ chiến giáp lẫn binh khí lí nào lại có thể dễ dàng tìm được, nên chỉ có thể tính kế lâu dài.

Oanh!

Vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kị, năm mươi vạn đại quân đồng thời đứng dậy, sau đó tay trái đặt lên ngực, quỳ một gối xuống dưới đất, mệnh lệnh của Đại Đức hoàng đế trước khi phi thăng đã được bọn họ biểu đạt cực kì rõ ràng, từ nay trở về sau, Phong Vân Vô Kị là chủ công của bọn họ, là quân chủ của bọn họ.

“Rất tốt!” Phong Vân Vô Kị cất cao giọng nói: “Thân làm giáp sĩ, sự an toàn của các người là ưu tú nhất, nhưng là một vị hoàng kim giáp sĩ của Kiếm Các, thì thực lực của các người lại không đủ. Thực lực gia tăng, cần phải có sự nỗ lực của các người, ở chỗ của ta có một bộ Hoàng Kim Chiến Quyết do chính ta tự thân sáng tạo cho các người, sau khi tu thành thì có thể ngạo khiêu Thái Cổ. Ta hiện tại truyền cấp cho các người, ngưng thần – tĩnh khí.”

Phong Vân Vô Kị nói xong, thần thức liền phát xuất, bao bọc toàn bộ năm mươi vạn chiến sĩ vào bên trong, sau đó thông qua ý thức đem khẩu quyết của bộ Hoàng Kim Chiến Quyết ẩn nhập vào não hải của mọi người.

“Tạ chủ công ban thưởng!” Năm mươi vạn hoàng kim giáp sĩ cất giọng hô to.

“Từ này về sau, các người là hoàng kim chiến sĩ của ta!”

120. Chương 120: Đông Hải

Không lâu sau, chương môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái cũng tự thân đến Kiếm Vực, muốn lấy đi năm vạn tân phi thăng giả, do hai bên là liên minh, nên Phong Vân Vô Kị cũng không tiện từ chối.

Trăm vạn phi thăng giả xuất hiện, oanh truyền khắp Thái Cổ khá lâu, rất nhiều người đều đã minh bạch, loại cơ hội này chỉ có thể đến một lần, từ này về sau chỉ sợ là vĩnh viễn không có xuất hiện nữa. Bất quá là như thế nào, do sự giới nhập của Thánh Điện, nên chuyện lớn oanh động cả Thái Cổ lại tĩnh không dẫn khởi sự tranh chấp của bốn vực, mọi mâu thuẫn tạm thời bị áp xuống, Thái Cổ lại khôi phục lại những ngày bình hòa nguyên bản của nó.

Phóng mắt cả Thái Cổ, Kiếm Vực tự xưng là vực thứ năm, nhưng thực lực lại là yếu kém nhất, nếu như không có sự gia nhập của hai vị hoàng cấp cao thủ là Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, thì ngay cả Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái cũng không bằng.

Như thế nào để rút ngắn khoảng cách cự li với bốn vực khác, đó là vấn đề khiến cho Phong Vân Vô Kị rất là đau đầu. Thông qua nhiều lần suy nghĩ, rốt cuộc cũng tới một ngày, Phong Vân Vô Kị đem hết toàn bộ đệ tử của Kiếm Các đi, Kiếm Vực đột nhiên trống không, chẳng một ai biết bọn họ đi đâu, điều này khiến cho mọi người giật mình kinh hãi. Dù là Tử Hoàng - chương môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái cũng chấn kinh với cái tin tức này.

Một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, nửa năm trôi qua, một năm trôi qua, Liếm các y nhiên vẫn chẳng có một bóng người, Kiếm các bị bao phủ bởi một tầng bụi dày đặc, cả Kiếm Vực chẳng khác gì đột nhiên bốc hơi trên Thái Cổ vậy, thân là cừ địch như Ma Vực và Dao Vực đều đã từng phái người đi khắp Thái Cổ để truy tìm tung tích của bọn họ, nhưng khiến người ta chấn kinh là Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị cùng với hơn sáu mươi vạn chiến sĩ của Kiếm Các không ngờ chẳng khác gì đã bị bốc hơi mất vậy.

Có người cảm thấy may mắn, có người cảm thấy ưu sầu, nhưng mọi người đều rất là hiếu kì: những người trong Kiếm Vực rốt cuộc là đã đi đâu? Tại sao cả khắp Thái Cổ cuing tìm không thấy tung tích của bọn họ, cũng không có bất kì một người nào nhìn thấy những chiến sĩ của Kiếm Các.

Phía đông của Thái Cổ, có một phiến đại hải vô biên, được viết: Đông hải. Biển sâu không biết mấy ngàn vạn dặm, rộng không biết mấy ngàn vạn dặm.

Sâu mấy ngàn thước dưới đại hải, vô số nhân ảnh khoan chân ngồi trong nước, trên thân thể của rất nhiều người không ngừng lấp lánh. Bên trong phiến đại hải cách lục địa mấy ngàn dặm, nhưng người này ngồi im không động đậy, mực áp lực của đại hải để tu luyện công lực lẫn thân thể. Tại chu vi của phiến hải vực này có rất nhiều thi thể bàng đại trôi nổi lênh bênh trên mặt nước, ở bên trên mặt nước có một nam đầu tóc đen bay phất phoe trong gió, nửa thân dưới ngâm trong biển, mặt biển ba đào hung dữ nhưng vị nam tử đó chẳng chút động đậy chẳng khác gid đã mọc rễ trong biển vậy. Bên trên đại hải có một phiến thiên địa nguyên khí như thật chất đang án chiếu theo một loại quy luật nào đó từ khắp tứ phía chuyển động vòng vòng xung quanh người này, rồi sau đó thâm nhập vào sâu trong đại hải, tiến nhập vào thân thể của phiến nhân ảnh dày đặc ở ở sâu phía dưới.

Người này chính là Phong Vân Vô Kị cùng với mọi người trong Kiếm Các, Phong Vân Vô Kị đã suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc cũng quyết định lợi dụng áp lực không ngừng gia tăng của đông hải để gia tăng công lực. Trước khi đi đến đông hải, Phong Vân Vô Kị đem bộ Quy Tức Đại Pháp truyền cho mọi người, sau đó chúng nhân lợi dụng đêm khuya để rút đi, ban ngày thì cẩn thận ẩn tàng, nếu không có động huyết thì tự tạo động huyết. Chuyển đi này có quan hệ trọng đại, Phong Vân Vô Kị tuyệt đối không hy vọng khi đang ở đông hải tu luyện võ học thì lại bị người của Ma Vực hay Đạo Vực phát hiện, rồi nhân cơ hội đó mà tấn công.

Cửu Chuyển Sing Tử Huyền Công vô cùng bá đạo, vừa ngay lúc ở Thánh Điện đã có thể thấy mức độ hấp thu nguyên khí bá đạo của nó, trong phương viên mấy trăm dặm, những người khác hầu như vô pháp hấp thu được thiên địa nguyên khí.

Bên trong đại hải, đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, hấp thu nhật nguyệt tinh khí, hấp thu vân khí của thiên địa, vàng có nhiều yêu thú bên trong đại hải thôn vãn thổ khí, hấp nạp nhật nguyệt tinh hoa, nhưng phần nhật nguyệt tinh hoa này, chúng vô pháp hấp thu hoàn toàn, nên phần còn lại đã dung nhập vào bên trong đại hải, tích tiểu thành đại, nên linh khí bên trong đại hải cũng không ít, Phong Vân Vô Kị lại dùng biện pháp thổ nạp thiên địa nguyên khí trong Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công để đem thiên địa nguyên khí để nạp nhập vào sâu bên trong đại hải, nhằm tăng gia tốc độ tích lũy chân khí của mọi người.

Khi tốc độ tích lũy chân khí giảm chậm thì chúng nhân lại bắt đầu hạ xuống sâu thêm một ngàn thước bên dưới đại hải, cứ như thế không ngừng hạ sâu xuống, càng hạ càng sâu, thủy áp càng lúc càng lớn, dưới áp lực của ngoại giới, công lực vận chuyển lại càng lúc càng nhanh nhằm sản sinh ra lực lượng để đối kháng với nó.

Điều đáng để may mắn là dải đại dải ở đông hải tựa hồ rất ít người đặt chân tới, vì thế khi chư nhân truy tìm tung ảnh của người trong Kiếm Vực thì chẳng một ai biết được Phong Vân Vô Kị và đám người trong Kiếm Vực đang tu luyện võ học ở sau trong đại hải. Đệ Ngũ Kiếm Đả không ngừng du hoặc quang phiến hải vực này, khi những yêu thú bị khí tức của nhân loại hấp dẫn tới đều bị Phong Vân Vô Kị dùng chân khí bá đạo chấn chết, khi thì bị Đệ Ngũ Kiếm Đả phân thân, rốt cuộc thì trong phạm vi mấy ngàn dặm quanh đó cũng chẳng có yêu thú nào dám tiếp cận nữa, vì thế đám người trong Kiếm Các thủy chung vẫn an tĩnh.

Năm mươi vạn giáp sĩ – tư chất mặc dù phong thông, nhưng Hoàng Kim Chiến Quyết không có yêu cầu đốt với tư chất của người luyện, nửa năm thời gian, năm mươi vạn giáp sĩ đều đã đạt đến Hoàng Kim Chiến Quyết trọng thứ nhất.

Trong biển không tháng ngày, chư nhân một lòng tiềm tu, khi bắt đầu thì còn dụng tâm vận chuyển chân khí trong nội thể, nhưng dần về sau thì đã hình thành tập quán, nên không cần dụng tâm để dẫn đạo nữa.

Hoàng Kim Chiến Quyết mỗi một khi đột phá một tầng liền bắt đầu hạ sâu xuống dưới một ngàn thước, lúc vừa mới bắt đầu thì cần hao phí tâm tư để làm. Nhưng càng về sau dần dần hình thành một loại bản năng. Trong mơ mơ màng màng, tâm thần chư nhân trong Kiếm Các trở nên vô ưu vô lự, dần dần tiến nhập vào thái hư vô thượng giai cảnh vô tư vô tưởng, trên con đường tu tập võ học cũng dần dần nhanh hơn nhiều.

Qua bao nhiêu năm rồi nhỉ? Ở trong đại hải, khoan chân ngồi ở trong nước, Phong Vân Vô Kị lần đầu tiên thấy đông hải đóng băng, tuyết hoa trong không trung phiêu phiêu hạ xuống, đại hải kết lại một tầng băng, càng kết càng dày, càng kết càng dày, dày đến mức Phong Vân Vô Kị cũng không khỏi dùng sức lực của bản thân phá khai băng tầng.

Lúc mới bắt đầu, Phong Vân Vô Kỵ cong lưu lại một tia ý thức ở ngoài thân thể, lẳng lặng nhìn những thi thể của những yêu thú đang trôi nổi lênh bênh trên mặt biển dần dần thối rữa, dần biến thành một bộ xương trắng âm sâm, trên thân xương xuất hiện những đường mờ mờ, rồi tiếp đó là đạo đạo liệt gân dày đặc, rồi lại trầm nhập vào sâu trong đại hải, biến mất không thấy. Một đám yêu thú không ngừng trọng nhập luân hồi, một đồng yêu cốt, không ngừng khắc lên trên mình dấu vết của năm tháng, rồi trầm nhập vào trong đại hải và biến mất.

Bằng trong đông hải – kết rồi lại tan, tan rồi lại kết, lần này qua lần khác, tuyết hoa trên thiên không ngừng rồi lại rơi, rơi rồi lại ngưng, năm này qua năm khác, không ngừng trọng phục tuần hoàn.

Lúc vừa mới bắt đầu, tia thần thức do Phong Vân Vô Kỵ lưu lại bên ngoài thân thể còn lẳng lặng tính năm tính tháng, một năm, hai năm, ba năm, ..., nhưng rốt cuộc ý cũng cảm giác cứ đếm như thế thật nhàn rồi và chán ngắt, nên cũng bỏ qua, không thèm đếm nữa.

Sức mạnh của thời gian là vô pháp ngăn cản, tia ý thức mà Phong Vân Vô Kỵ để lại bên ngoài thân thể cuối cùng cũng biến thành một phiền hỗn độn, rất nhiều thứ đã không còn nhớ rõ nữa, lúc bắt đầu thì Phong Vân Vô Kỵ cũng vẫn còn nhớ về cái vị diện xa xôi kia, nhớ rõ bao nhiêu ngày đêm luyện võ trong mưa gió, chuyện ngộ đạo, còn nhớ được sự thất lạc khi biết được chân tướng sự việc của Thái Cổ, nhưng cuối cùng – mọi thứ, mọi thứ cũng dần trở nên mơ hồ trong đầu

121. Chương 121: Du Du Vạn Tái

Oanh! Hai người đồng thời sử xuất tuyệt học của mình, ở giữa không trung một đạo khí mạc to lớn gần như trong suốt phân thiên địa ra làm hai, hướng tứ phía mà khoách triển.

Rắc! Trên mặt băng dày đặc ở đông hải xuất hiện hàng loạt vết nứt không ngừng khoách triển ra, ở giữa kẽ nứt của tầng băng lộ xuất mặt nước biển thâm sâu. Hai gã cao thủ Thái Cổ đã đấu càng lúc càng kịch liệt, từ trên không đánh xuống mặt đất, rồi lại từ mặt đất đánh lên trên không, ngay lúc hai người đang chuẩn bị dồn lực để ngạnh tiếp một lần nữa thì một cổ hấp lực cường đại từ bên dưới trên đến.

Hai người đồng thời kinh hô một tiếng, rồi chẳng khác gì hai con chim đang bị sợi dây xích trói chân mà kéo xuống mặt đất.

Oanh!

Hai người này trực tiếp đâm sầm vào mặt băng bên trên đông hải, cả thân thể đều chui cả vào trong mặt băng.

Rắc!

Một loạt thanh âm nứt ra của tầng băng vang lên, cả bề mặt của đông hải đều bắt đầu chấn động, bên trong khe nứt của tầng băng, một nam tử đầu tóc đen thui, đang dần dần đứng dậy, hàng loạt các khe nứt lầy to lớn chân y làm trung tâm mà hướng ra hai bên trái phải mà kéo dài ra, cuối cùng cũng phân tầng băng dày mấy chục trượng trên bề mặt đông hải phân ra làm hai.

Hai gã cao thủ Thái Cổ nằm bên trong tầng băng mà chẳng hề động đậy, chân khí trong cơ thể của bọn họ đã bị một nguồn chân khí quái dị phong trụ lại.

Người kia đứng dậy, chiếc áo bên ngoài cùng đã ố vàng, phân thành những mảnh rất nhỏ, sau đó thì lần lượt phân ra rồi rơi xuống, lộ xuất phần cơ thể tinh trắng rắn chắc.

Người này nhìn vào hai gã cao thủ Thái Cổ, hơi cau mày lại nói: “Các người ... quá ... ồn!”

Hai gã này khủng hoảng gần chết, bên trong tầng băng của đông hải này, ai cũng không thể ngờ được lại có một kẻ quái dị tàng thân ở đó, nguyên bản hai gã đó chọn lựa nơi vắng người như đông hải, nhưng lại không ngờ rằng lại chọc giận vị cao thủ này.

Xẹt xẹt xẹt!

Một loạt thanh âm của vật gì đó lao lên khỏi mặt đất truyền lại, hai gã này còn chưa kịp hồi thần lại thì nhìn thấy bên trong khe nứt của tầng băng xuất hiện đạo đạo thân ảnh từ dưới nước phá không bay lên, rồi đáp xuống một bên của tầng băng.

Một người, hai người, ba người, ... bóng người càng lúc càng nhiều, băng tầng hai bên khe nứt đã bị những người từ dưới nước nhảy lên này chiếm cứ, nhưng ở bên trong khe nứt – nhân ảnh y nhiên vẫn cứ liên miên bất tuyệt từ bên dưới lao lên.

Hai gã đã kinh hãi đến cực độ, những người ở dưới nước này có thực lực rõ ràng là rất cao, chí thiếu cũng có bảy tám chục vạn năm công lực, hơn nữa số lượng không ngờ lại nhiều đến thế, cả một phiên đầy ắp, căn bốn không chỉ mấy trăm mấy ngàn hay mấy vạn.

Trừ phi là đã vô ý sấm nhập vào trong sào huyết của một thể lực nào đó rồi, không biết là có bị diệt khẩu hay không đây! Trong lòng hai gã đồng thời nảy sinh ra ý niệm này.

Cho tới mười thời thần sau, mặt băng mới không còn bóng người lao lên nữa.

“Chủ, chủ ... công ...” Một thanh âm trì trệ mang theo một chút nghi hoặc vang lên, người này nhìn về phía Phong Vân Vô Kị rồi chậm chậm quỳ một chân xuống.

“Chủ công!” Trên mặt của hàng loạt những nhân loại mang theo khải giáp xuất hiện thần sắc nghi hoặc, cuối cùng thì tựa hồ như đã nghĩ ra điều gì, trên mặt cung lộ ra thần sắc hoảng nhiên, cũng lần lượt quỳ xuống.

Năm mươi vạn giáp sĩ quỳ một gối xuống, khải giáp trên thân thể phân bố đầy dẫy những vết nứt, có một vài chỗ cũng đã rời ra, trong mỗi một cặp mắt hoặc ít hoặc nhiều đều mang theo một tia mang nhiên. Ở trong đầu, có rất nhiều chỗ là một phiến trống rỗng, rất nhiều kí ức đã trở nên mơ hồ, muốn nghĩ tới thì rất là phí lực.

Tại sao bọn ta lại ở nơi này? Tại sao bên cạnh lại có nhiều người đến thế? Trong lòng mỗi một người đều sung mãn mang nhiên, dù cho là Phong Vân Vô Kị cũng không ngoại lệ. Trong cảm giác, tựa hồ như đã qua một đoạn thời gian rất dài và rất dài, dài đến mức cả vũ trụ đều đã kinh lịch mấy phen luân hồi.

Ta là ai? Tại sao ta lại ở nơi này? Những người này là ai? Tại sao lại quỳ về phía ta? Phong Vân Vô Kị mang nhiên nhìn về hai gã cao thủ đang kinh khủng trên mặt băng, rồi lại xoay người qua, mang nhiên nhìn về thể giới băng phong này và đám người đông đúc đang quỳ ở trên mặt băng.

Rất lâu, rất cuộc là bao lâu? Tại sao mọi chuyện ta đều không thể nghĩ lại được? Tựa hồ ... tựa hồ rất lâu trước đây, ta đã từng có một danh tự gọi ... gọi ... là Kiếm Thần ..., không đúng ... là Kiếm Hoàng ..., cũng không đúng..., rất cuộc là gọi bằng tên gì?

Phong Vân Vô Kị sắc mặt mang nhiên đạp ra một bước, ngực bộ hư không, mang nhiên hướng về lục địa mà đi, năm mươi vạn giáp sĩ và những người còn lại trong Kiếm Các cũng với sắc mặt mang nhiên cung vội đạp bước hư không mà đi theo sát sau lưng y, chỉ còn để lại hai gã nam tử áo trắng với thân sắc kinh hãi giao gia nằm lết ở trên mặt băng của đông hải.

Phía tây của đông hải, Dao Vực thuộc về phía bên trái.

Gió lạnh gào thét, cả Thái Cổ rộng rãi nào chỉ có mấy ngàn hay mấy vạn ngàn dặm, tuy là cùng một mùa, nhưng ở những nơi khác nhau thì khí hậu cũng khác nhau.

Tiếp cận dải địa đới của đông hải, mấy ngàn đệ tử của Dao Vực đang áp giải nhiều người trong phái hệ tự do với những y phục bất đồng đi về hướng Dao Vực, những gã đệ tử đó không ngừng quất tháo mấy cây, đá chân lên trên mình những người trong phái hệ tự do kia.

Đột nhiên một cổ khí tức cường đại cấp tốc tiếp cận, mấy ngàn đệ tử Dao Vực kia liền tức thì phản ứng, kết trận đối địch, trường đao dĩ nhiên là đã rời vỏ, cảnh giác nhìn về phía đám người đang từ đông hải ập đến.

A!

Chiến ý nguyên bản thuần gian liền bị sụp đổ, khi bầu trời phía đông xuất hiện vô số những điểm đen dày đặc, thì mọi đệ tử của Dao Vực đều bị chấn kinh đến há hốc miệng mồm, không dám tin tưởng rằng ngay

bên cạnh của Đạo Vực - ở trong đông hải, lại có một nhánh quân đội, đúng thế là một nhánh quân đội tàng nhập ở trong đó.

Khi Phong Vân Vô Kị dẫn theo sáu mươi vạn người trong Kiếm Các xuất hiện trên bờ lục địa, hai chân đặt xuống mặt đất thì những người tà phái bị áp giải đến Đạo Vực cũng bị chấn kinh mà quay đầu lại, cử động dị dạng của bọn họ không dẫn lại sự đánh mắt của đệ tử Đạo Vực.

Hàng loạt nhân ảnh chậm chậm đáp xuống mặt đất, trong đó có rất nhiều thân thể đều đã phát tán ánh kim quang xán lạn, trông rất là chói mắt.

Phong Vân Vô Kị nhìn những đệ tử Đạo Vực đang cản ở trước thân mình, hơi cau mày lại: “Các ... người ...”

“Đây là Đạo Vực ... các, các người từ đâu đến, muốn làm cái gì ...?”

“Đạo Vực?” Phong Vân Vô Kị cau mày hẳn lại, một cảm giác đã từng nghe qua dâng thẳng lên trong đầu, trong đó cũng có sự căm ghét từ trong bốn năng.

“Đạo Vực ... cút mau! ...” Mấy chữ này của Phong Vân Vô Kị nói ra rất nhẹ nhàng, mấy chữ này căn bản không nghe thấy được bất kì thành phần phẫn nộ nào, bình tĩnh chẳng khác gì đang chúc phúc cho người bạn cũ đi đường bình an, nhưng loáng một cái, những người trong Đạo Vực lập tức nghe thấy được hàm nghĩa của những từ này.

Phất ống tay áo một cái, một cổ bạo phong phát xuất, thổi bay đám đệ tử của Đạo Vực cùng với đám người phái hệ tự do chẳng khác gì gió cuốn lá bay vậy, ồ ồ tiếp biến mất khỏi thị tuyến.

Sau đó Phong Vân Vô Kị với sắc mặt mạc nhiên đạp bước tiến tới, rồi lẳng lặng đi về phía trước, vừa đi vừa hồi tưởng lại những kí ức đã trở nên mơ hồ trong đầu, cảm giác quen thuộc từ trong những chuyện cũ ập đến trong đầu

Phi Thăng Chi Hậu

Chương 122: Kiếm Vực trọng hiện

Dịch: anhtuanek

Nguồn:

Bùng! Phong Vân Vô Kị phát ra một chưởng, mấy trăm người đang cản ở trước mặt liền bị chấn bay mất tầm, thẳng đường đi về phía tây, những người ở trên đương mà ya gặp được đều chẳng chút để ý mà phát bay đi, cản đường cũng bị chấn bay, đang đả đấu cũng bị chấn bay, toàn bộ đều chỉ là một chưởng, tuyệt không có dư thừa.

Sáu mươi vạn người ồ ạt nhắm về hướng tây mà đi, những nơi đi qua, quỷ thần đều trốn, chỉ cần có người cản đường thì bất quản là công lực cao hay thấp, nhân số nhiều hay ít, đều bị một chưởng chấn bay, ngay cả một chút phản kháng cũng không có, gặp phải yêu thì giết sạch toàn bộ.

Sáu mươi vạn người trong đầu đều chỉ là một phiến mang nhiên, chỉ biết đi theo người ở phía trước, người mà trong tiềm thức mà bản thân phải tu phục, còn Phong Vân Vô Kị thì căn bản chẳng quản bản thân đã đi đến đâu, trong đầu của y chỉ có một ấn tượng mơ hồ, mọi hành động hoàn toàn giao cho bốn năng khống chế.

Cũng không biết là đã đi bao lâu, vô số người đều bị chi quân đội bàng đại này hấp dẫn, người bị Phong Vân Vô Kị phát bay càng lúc càng nhiều, nhưng kì quái là lại chẳng hề có một ai bị thương, mức độ tinh chuẩn về lực lượng của Phong Vân Vô Kị khiến người khác phải chấn động và kinh hãi, cổ cổ thần thức cường đại phá không phát xuất, lướt qua đôi nhũ bang đại đột nhiên xuất hiện này, Phong Vân Vô Kị căn bản không hề lí tới những thần thức nhìn lên này, cuối cùng sau khi đi qua mấy toà núi lớn cao mấy ngàn trượng thì trước mặt xuất hiện một phiến đất rộng mênh mông.

Ngoài mấy trăm trượng, một loạt tiểu lâu tàn phá đập vào trong mắt của Phong Vân Vô Kị, tiểu lâu đã không thể gọi là tiểu lâu nữa, những bộ phận từ tầng thứ hai trở lên đều ngã nghiêng ngã dọc trong đám

đất bụi, khối nào khối nấy đều có đầy bụi đất bám vào, tấm sàn gỗ cũng đã mục nát, tựa hồ chỉ động vào một cái là sẽ sụp ngay.

Nhìn vào những kiến trúc trước mắt, một cảm giác quen thuộc xông thẳng lên trên đầu, đồng thời cũng còn có một loại cảm giác thương lương, Phong Vân Vô Kị chậm chậm đi qua đó, cúi khom mình xuống để lấy một khối gỗ, khối gỗ đó rất nhanh chóng hoá thành một đám tro trên tay y, rồi không ngừng tan vào trong cơn gió.

“Ta quay về rồi” Một cảm giác rất quen thuộc ập đến, đó là một loại cảm giác về nhà, nhìn vào cảnh tượng tàn phá bất kham trước mắt, một cảm giác càng lúc càng cường liệt ập đến.

“A!”

Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngẩng đầu lên trên trời, hét lớn lên một tiếng, khí lã xông thẳng lên trên trời, thổi bay những tầng mây ở khắp tứ phía, lộ ra một bầu trời trong xanh, ở phía dưới thì tầng tầng cát bụi với tốc độ chậm chậm khuếch tán ra bên ngoài, phần tàn骸 còn lại của Kiếm Các liền oanh nhiên sụp xuống trong tiếng hét thanh lã này, triệt để hoá thành một đồng tro tàn và tan biến vào trong gió.

Kỉ ức nguyên bản đã mơ hồ, tại thời khắc này đột nhiên trở nên rõ ràng, từng bước từng bước tranh lướt qua trong đầu, một cỗ nhiệt huyết bành phái xông thẳng lên trên đầu, Phong Vân Vô Kị đột nhiên hét lên một tiếng: “Ta là Kiếm Hoàng, chủ nhân của Kiếm Vực!”

Oanh oanh oanh!!!

Mấy toà núi cao xung quanh bị một cỗ khí cảnh đủ để huỷ thiên diệt địa thuấn gian áp bức mà nổ tung, hoá thành những đám bụi vàng tung bay giữa tầng trời.

Phất cánh tay ra một cái, những tàn骸 của Kiếm Các liền biến mất, hai tay gấp lại, ngoài mấy ngàn dặm – một toà sâm lâm bị bật cả gốc lên, những cây đại thụ đủ để có mười người ôm bị một cỗ lực đạo vô hình khiến dẫn mà chẳng không bay đi, khi cách Kiếm Các mấy trăm trượng cự li thì đột nhiên dừng lại, mấy ngón tay của Phong Vân Vô Kị mau chóng thiểm động, những cây đại thụ cành lá xum xuê đó đột nhiên như bị một thanh cự nhận vô hình cắt xẻ ra, những cành lá đều bị cắt bỏ, chỉ còn lại thân cây thẳng tưng.

Phong Vân Vô Kị chậm chậm nhắm mắt lại, kiếm ý trong nội thể đại trưởng, lòng bàn tay của hai tay hướng về phía mặt đất, cách lòng bàn tay ba thốn xuất hiện một đạo khí nhận to bằng bàn tay cực kì mỏng đang cấp tốc chuyển động tròn, ngón giữa của Phong Vân Vô Kị có hơi động đậy, tầng khí nhận tuy cực mỏng nhưng độ sắc bén chẳng khác bất kì thần binh lợi khí nào này liền phá không bay đi, ở nơi cách bàn tay ba thốn lại hình thành một đạo khí nhận to bằng bàn tay, hay tay khẽ chớp động, một khối lại tiếp một khối khí nhận ta bằng bàn tay chuyển động vòng tròn rồi lại lao đi, chỉ trong chớp mắt, khi khối khí nhận đầu tiên mới chỉ lao đi được độ trăm thước thì Phong Vân Vô Kị đã phát xuất cả mấy vạn khối khí nhận mỏng nhưng sắc.

Trong phương viên trăm thước phạm vi hoàn toàn phân bố đầy các khối khí nhận mỏng nhưng sắc đó, những thanh âm xé gió chói tai không ngừng vang lên, chính là tốc độ quá nhanh nên nên ma sát với không khí mà vang lên.

Hưu hưu! ...

Khí nhận cấp tốc chuyển động vòng tròn đi rồi về mà tước xẻ, chỉ trong chớp mắt thì vô số khối gỗ to lớn đang phiêu phù trên không trung bị cắt thành từng khối gỗ dày hoặc mỏng, dài hoặc ngắn, trên bề mặt cực kì trơn láng.

Hắc!

Phong Vân Vô Kị mở miệng hà ra một hơi, hàng loạt các khối gỗ đột nhiên xạ thẳng lên trên không trung chẳng khác gì mũi tên rời cung, đến khi lên trên cao độ mấy ngàn trượng trên không trung thì dừng lại một chốc rồi sau đó liền quay đầu lại lao xuống dưới, chẳng khác gì mưa rơi mang theo thể vạn quân lần lượt hạ xuống.

Oanh oanh oanh!!!

Từng phiến từng phiến gỗ to, dài và trơn láng như sao băng ập xuống, nơi nó rơi xuống thì chẳng có chút quy luật cắm sâu vào trong mặt đất hơn mười thước, một phiến rồi lại một phiến, năm mươi vạn chiến sĩ ở sau lưng Phong Vân Vô Kị bị thanh âm này kinh tỉnh, chấn kinh nhìn những khối gỗ đang từ trên trời lao xuống và cắm sâu vào trong mặt đất, phạm vi các khối gỗ lao xuống rộng rãi phi thường, ở phiến không gian này rộng rãi đến mức ngay cả những tọa sơn phong ở phía xa đều nằm trong phạm vi này.

Oanh long long!!!

Đại địa chấn động, nhiều chỗ trên mặt đất nứt toác ra, khối khối đá lớn màu xanh đều bị Phong Vân Vô Kị hấp nhiếp lại, đạo đạo ô hồng quang mang lướt qua, những khối đá xanh to lớn đó liền bị cắt thành những hình trạng giống nhau. Phong Vân Vô Kị phát tay ra một cái, những khối đá xanh đó như bị một cổ cự phong nhắc bay lên, từng khối từng khối nối tiếp nhau dần trải ra trên mặt đất, sau đó là những khối gỗ trên thiên không lao xuống, lại một loạt khối đá xang dần trải ra, cứ như thế mà tuần hoàn, sau mấy lần như thế, khi đỉnh ốc dưới dạng thức của một vũ miếu cổ phác từ trên không hạ xuống, mọi người đều kinh ngạc phát hiện, một phiến sơn dã hoang lương nguyên bốn chỉ trong chớp mắt thời gian đã trở thành một quần kiến trúc lâu các hoa lệ và nguy nga, khối khối đá nền lộ ra, khối khối gỗ ập xuống thì đã thành một quần kiến trúc lâu các trên những tòa núi cao ngàn trượng, nơi đây hoàn toàn là một tòa thành thị, chứ không còn là một Kiếm Các đơn điều nữa.

Trên một tòa núi cao ngàn trượng, một Kiếm Các khác nguy nhiên cao vút đang tọa lập trên đó, dưới ánh dương quang xuyên thấu tầng mây, phản xạ ánh kim quang nhàn nhạt. Dưới chân núi, một cái thạch môn cao to độ trăm trượng hoàn toàn do thạch nham cấu thành.

Ở chính giữa thạch môn có một khối đá vuông vắn, bên trên có gắn những phiến đá dày ba phân ráp lại thành hai chữ phượng mua rồng bay: Kiếm Vực!

Thân hình của Phong Vân Vô Kị nhẹ loáng lên, dĩ nhiên là đã đi lên trên, nhẹ nhàng dừng chân ở trên đỉnh của Kiếm Các, nhìn xuống chúng đệ tử của Kiếm Các, đạm nhiên mở miệng nói: “Chúng ta đã li khai ... hiện tại, chúng ta đã trở về!”

“Tham kiến chủ công!” Mấy chục vạn chiến sĩ oanh nhiên quỳ xuống, thần tình cực kì cung kính, kí ức cuối cùng cũng bắt đầu rõ ràng, tuy nhiên vẫn còn khá là mơ hồ.

Phong Vân Vô Kị nhìn xuống mấy chục vạn chiến sĩ Kiếm Các với khí tức cường đại, trong lòng hào khí vạn trượng, ngẩng đầu lên trên trời, trong lòng giận dữ gầm lên: “Trải qua cả ngàn cả vạn năm, ta rốt cuộc cũng trở lại rồi. Hiện tại trong tay đã nắm giữ trọng binh. Mong tưởng của ta có lẽ là có thể trở thành hiện thực rồi”

Thần thức phá thể phát xuất, độ cường đại đã gấp mấy trăm lần so với trước kia đã lấy Kiếm Các làm trung tâm hướng khắp bốn phía mà lướt qua, sơn xuyên đại hà loáng một cái đã thu tận hết vào trong mắt, những nơi mà trước đây bản thân cảm giác không có người thì giờ đây dưới sự thị sát của thần thức, thì lại phát hiện vô số võ giả tiềm tu, người nào người nấy đều ngồi im chẳng khác gì khúc gỗ. Tại ngay khi cảm giác thấy luồng thần thức khiến cho cả thiên địa đều phải biến sắc của Phong Vân Vô Kị lướt qua bên trên không, thì có không ít tiềm tu giả đột nhiên mở mắt ra, trong mục quang lóe lên thần sắc kinh hãi.

Thần thức như hải triều khuếch tán phát xuất, ngàn vạn dặm chớp mắt là đã lướt qua, nơi ẩn cư của Độc Cô Vô Thương thì trống rỗng, chỉ là ở cách đó không xa là một nam tử có cặp mắt lãnh mạc tựa hồ như đã phát hiện ra Phong Vân Vô Kị, ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không. Thần thức một lần nữa chuyển sang hướng khác mà phát xuất, bên trong Phá Diệt Điện thì thanh lãnh chẳng cảm thấy bất kì khí tức nào, Phá Diệt Đạo Chủ hên hoang nhưng bá đạo trong dĩ vãng tựa hồ như đã đột nhiên biến mất rồi. Trong căn phòng bằng băng dưới đáy U Minh Phong, băng tuyết đã lấp đầy động huyệt, Tây Môn Y Bắc cũng không có ở trong đó.

Núi sông còn đây, mà người đã đi đâu!

Phong Vân Vô Kị đột nhiên sản sinh một cảm giác thanh lãnh mát mát, những người quỳ trước đây, giờ đã đi đâu? Tâm ý tức thì xoay chuyển, thần thức cường hoành dĩ nhiên là đã chuyển hướng đến Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, đó chính là nơi cư ngụ của Nam Thăng bắc Đẩu Kiếm Phái, là nơi của ở của Tử Hoàng

122. Chương 123: Nam Thăng Bắc Đẩu Chi Loạn

Dưới núi của Nam Thăng Bắc Đẩu sơn bóng người trùng điệp, Dao Hoàng Quân Bất Phá ngạo lập ở dưới chân núi, ở sau lưng của ông ta là năm người thần bí thân khoác ngân bào có theo trường đao.

Khi thần thức của Phong Vân Vô Kị xuất hiện trên thiên không thì Dao Hoàng Quân Bất Phá đột nhiên bước lên trên hai bước, thần thái cung kính đến bên tai của một trung niên nam tử có tướng mạo khá uy vũ, bộ râu điểm sương, đầu đội đế quan mà thì thầm cái gì đó, gã nam tử đó khoanh tay đứng đó ngược nhìn lên trên đỉnh núi, nhất thân khí tức cường hãn vô bỉ, so với Tử Hoàng thì cường hãn hơn nhiều, giữa chân núi và đỉnh núi là một phiến hỗn loạn, đến nơi nào cũng là những tử thi nằm ngang ngửa, mình đầy vết máu, những người này đều là những môn nhân của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái.

Khi thần thức của Phong Vân Vô Kị như thủy triều ồ ạt ập đến trên thiên không thì có rất nhiều người cảm giác thấy cổ khí tức cường hãn này, thần sắc đều lập tức biến đổi.

“Cao thủ phương nào?” Dao Đế thần sắc tức thì lạnh lùng, ngẩng đầu lên trên mà quát, sau đó một cổ thần thức cường đại từ bên dưới lao lên, nghênh đón thần thức của Phong Vân Vô Kị.

Ở giữa các đám mây và mặt đất đột nhiên điện quang lấp lánh, mây đen tề tụ, đạo đạo lôi thanh vang vọng khắp không trung, thần thức của Phong Vân Vô Kị với thần thức của Dao Đế kịch liệt giao kích tại không trung, dẫn phát dị tượng của thiên địa, tranh đấu thần thức là chuyện cực kì hung hãn, hai người tranh đấu khá lâu, trên không trung đã phát xuất vô số khe nứt không gian màu đen, nhưng thủy chung thì không thể làm gì được đối phương, nên cuối cùng là quyết định thoái lui.

Dao Đế khề hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, bộ mặt nhìn không thấy bất cứ biểu tình gì, nhưng trong lòng thì cực kì chán hời: “Mắt thấy Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái sắp bị công hạ, lúc này lại xuất hiện để cấp cao thủ, rốt cuộc là có lai lịch ra sao, chẳng lẽ có quen biết với Tử Hoàng hay sao, hay là một vị cao thủ nào xuất quan? Hy vọng là nguyên nhân ở sau thì tốt hơn, nếu không thì phiền phức to.”

Bên kia Dao Đế chán hời không thôi thì ở bên này, Phong Vân Vô Kị cũng không ngừng chán kinh, ‘Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp’ vô cùng huyền ảo, dựa vào sự khổ tu không biết bao nhiêu năm của Phong Vân Vô Kị, độ cường hãn của ý thức không chỉ hơn cả mấy trăm lần, nhưng cũng không thể đột phá đệ ngũ trọng thiên – Kiếm Đế Chi Cảnh, nhưng cũng chỉ cách kiếm đế cảnh giới có một bước mà thôi.

Gần ngay trước mắt nhưng lại xa tít chân trời, đạo tu luyện võ – chỉ e là có một chút cách biệt thì cũng cực kì khó vượt qua.

Phần đầu của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp tu luyện rất là dễ dàng, nhưng về sau thì độ khó khăn không chỉ gia tăng gấp trăm gấp ngàn lần. Nhưng dù sao thì bộ công pháp này cũng ảo diệu vô song, dựa vào cường độ ý thức của kiếm hoàng hậu kì thì cũng đủ để đối chọi trực tiếp với nhân vật cấp đế rồi.

Thần thức như triều thủy trở về thân thể, sắc mặt Phong Vân Vô Kị tức thì biến đổi, một hàng chữ tấn tốc xuất hiện trong đầu, quay mình trở lại nói: “Lưu lại một nửa số người thủ vệ Kiếm Các, những người còn lại theo ta đi đến Nam Thăng Bắc Đẩu sơn. Trì Thương, con biết đã đường đi, ta sang đó trước, các con đi cứ theo sau.”

Dứt lời, mũi chân nhẹ nhàng điểm xuống một cái, sau đó như chớp giạt liền phá không bay đi, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, khí phần trở nên khẩn trương, Tử Hoàng sắc mặt phân nhiên: “Lão hồ li Dao Đế, không ngờ là lần này lại tự thân xuất quan, hơn nữa còn mang theo những chiến sĩ tinh anh của Dao Vực, dựa vào thực lực của chúng ta, căn bản vô pháp đối kháng với bọn họ, hiệu quả sát ý đặc thù của Vong Ngã Sát Cảnh đã bị đạo ý của hắn ta khắc chế, căn bản vô pháp phát huy uy lực, sự cách biệt về cảnh giới không ngờ lại lớn đến vậy!”

Trên sắc mặt của Đông Hậu cũng là một phiến khí phẫn: “Lão già này dẫn theo năm sáu cao thủ có thực lực không dưới hoàng cấp cảnh giới, thêm vào đó là Dao Hoàng Quân Bất Phá, bên của chúng ta tuy có Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc tương trợ, nhưng vẫn không thể là đối thủ! Sự cách biệt về thời gian, chúng ta căn bản vô pháp kéo gần lại.”

“Thế – chi bằng chúng ta đầu hàng đi!” Tử Ngọc đột nhiên mở miệng nói.

Đông Hậu, Tử Hoàng, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đồng thời hướng về cô ta mà nhìn, cho đến khi cô ta thấy gương liền le lưỡi ra rồi rụt đầu lại.

“Nếu như hiện tại đánh không lại thì chúng ta có thể đầu hàng, cũng có thể bỏ chạy, dù sao thì Đạo Đế tuy có võ công cao nhưng không nhất định là chạy nhanh hơn chúng ta.” Tử Hoàng giả bộ suy nghĩ rồi đột nhiên cất tiếng nói rất là quang côn [lưu manh, côn đồ].

Tây Môn Y Bắc nghe thấy thế, sắc mặt vẫn lãnh mạc vô tình, chỉ có tay phải là nắm chặt lại, má bàn tay nổi gân dày đặc. Độc Cô Vô Thương nghe thế thì khoe miệng khe giựt giựt mấy cái.

“Còn chưa quyết định hay sao? Lần trước, bốn tọa vì một vài nguyên nhân, nên không thể xuất quan, thế mới tha cho các ngươi một mạng, hôm nay bốn tọa dẫn theo bảy cao thủ hoàng cấp, các ngươi còn muốn ngoan cố phản kháng nữa hay sao?” Ở dưới núi truyền đến thanh âm của Đạo Đế.

“Sai rồi, là năm vị hoàng cấp cao thủ.” Tử Ngọc chống nạnh hai tay, nhảy ra nhìn xuống dưới núi, bắt phục khí nói.

“Tiểu nha đầu, cút sang một bên, nơi này không có chuyện của ngươi.” Đạo Đế chẳng có kiên nhẫn quát.

“Cấp cho các ngươi bốn giây thời gian, bốn giây trôi qua, bốn tọa lĩnh thuộc hạ của Đạo Vực biển Nam Thăng Bắc Đẩu sơn thành bình địa.”

“Bốn”

“Ba”

“Hai”

Một đạo đạo khí bao la chẳng khác gì muốn khai thiên lập địa nổi lên thiên địa, hướng về đỉnh núi của Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, cho đến khi phân ngọn núi này ra làm hai thì đạo khí vẫn còn chưa chém xuống, không những thế mà nó như đang tương minh với cả ngọn Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, tựa hồ như tùy thời đều có thể sụp đổ.

Trên đỉnh núi xuất hiện ba đạo kiếm khí bàng đại từ ba phía ập xuống, đánh vào đạo đạo khí như muốn khai thiên lập địa kia. Một loạt thanh âm toái liệt giòn tan vang lên, ba đạo thông thiên kiếm khí đều tự toái liệt, còn đạo đạo khí bàng bạc cũng ảm đạm đi không ít.

Trong hư không lóe lên một đạo nhân ảnh, một người xuất hiện ở bên dưới đạo vô hình đạo thể nối tiếp thiên địa đó, tóc dài tung bay, tay phải chưởng về phía trên đạo vô hình đạo khí này.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, đạo đạo khí thông thiên do Đạo Đế chém xuống thuận gian vỡ ra tung tóe, phân làm ngàn vạn toái phiến, biến mất vào trong hư không.

Chúng nhân chỉ phát giác trước mắt lóe lên một bóng người, trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn đã nhiều thêm một nam tử ở trần phần trên, trường phát phủ đầu.

“Ngươi là ai?” Sắc mặt Đạo Đế tức thì biến đổi, thông qua thần thức cảm giác thì ông ta đã sớm nhận ra người trước mặt là vị cao thủ vừa rồi đã dùng thần thức thám tra. Có một câu nói : Hành gia vừa xuất thủ, biết ngay là có hay không, Phong Vân Vô Kị vừa tung ra một chưởng chấn phá đạo khí của tàn dư của Đạo Đế, chỉ cần một chiêu này thôi cũng đủ để Đạo Đế biết rõ, người này rất là không dễ trêu.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, phía dưới mái tóc dài lộ xuất ra cặp mắt xán lạn, nhìn chằm chằm vào chư nhân ở phía dưới, lạnh bầm nói: “Ta là ai? Chẳng lẽ – các ngươi không nhận thức hay sao?”

Đám người của Tử Hoàng cùng Độc Cô Vô Thương tức thì kinh hãi, bốn lai nghĩ là có cao thủ trượng nghĩa tương trợ, nhưng không liệu được – nghe giọng điệu của đối phương thì – lại là cổ nhân, nhưng người này là ai? Chúng nhân truy tầm kí ức trong đầu, nhưng lại không thể tìm ra được người có hình tượng như vị nam tử có đầu tóc xôm xoàm thân trên ở trần này.

Độc Cô Vô Thương trong mắt cũng là một phiến mang nhiên, đối với người ở trên đỉnh đầu, ông ta có cảm giác tựa như từng quen biết, nhưng lại không thể nhớ ra được người này là ai! Loại cảm giác này khó chịu phi thường.

Phong Vân Vô Kị thở dài một cái, có chút lạc mạch nhìn xuống dưới: “Thực sự – là không có ai nhận thức ta sao?”

Một thanh âm run rẩy từ phía dưới vang lên: “Người ... người là Kiếm Hoàng sao?”

123. Chương 124: Dao Đế

“Kiếm Hoàng?!”

Phản ứng của Phong Vân Vô Kị lọt vào mắt cầu mọi người, khiến mọi người đều tức thì kinh hãi, Kiếm Hoàng lại là một cảnh giới, nhưng cả thiên hạ tựa hồ như đã từng có một người như thế, nên Kiếm Hoàng cơ hồ như đã trở thành danh tánh xưng hô của riêng một mình y.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị không khỏi thổn thức không thôi, làm sao cũng không thể ngờ được – lại có một tiểu nữ hài như thế nhận ra bản thân.

“Không sai, ta là Kiếm Hoàng.” Phong Vân Vô Kị đưa cánh tay phải lướt qua trước mặt rồi hạ xuống, khi cánh tay đưa ra lại thì đã mang theo đám râu ria kia ra và thả xuống.

Một cái ấn tượng xa xôi từ sâu trong đầu mọi người phù hiện ra, rồi dần trở nên rõ ràng.

“Kiếm Hoàng! Phong Vân Vô Kị!” Độc Cô Vô Thương kinh hô một tiếng: “Người không phải là đã biến mất hơn hai vạn năm rồi sao?”

Tây Môn Y Bắc cũng lộ xuất thần sắc chấn kinh, một danh tự đã bị lãng quên rất lâu rồi cuối cùng cũng hiện ra ở trong đầu của mọi người: Kiếm Vực!

“Vạn năm?!! Ha ha, thật không ngờ, chỉ nhập định một cái mà đã lên đến cả vạn năm rồi! Kiếm Vực ngày xưa, hôm nay chắc người ta đã quên gần hết rồi.” Phong Vân Vô Kị cảm khái không thôi, rồi đột nhiên quay sang Tử Hoàng nói: “Tử Hoàng, không biết hiệp ước đồng minh ngày xưa – hôm nay có còn tính hay không?”

Tử Hoàng không ngừng gật đầu, thời khắc trước mắt mà có thể có một trợ thủ như thế thì còn gì bằng, hà huống gì đã qua cả vạn năm, võ công của Kiếm Hoàng tựa hồ như đã tăng cường không ít, một cao thủ hoàng cấp xuất hiện, ít nhất là cũng có thể có chút uy hiếp với Dao Đế.

“Đương nhiên, minh ước giữa chúng ta thì vĩnh viễn đều vẫn tính.” Trong lòng của Tử Hoàng cao hứng mãi không thôi, thầm suy nghĩ: “Ngày xưa giúp đỡ người một chuyện nhỏ, hôm nay quả nhiên là đã thu được hồi báo, đúng là xứng đáng a.”

“Bổn tọa bất quản các ngươi có minh ước cái gì đó với nhau hay không, hôm nay nếu như lão phu đã xuất quan, lại có mấy cao thủ tương trợ, lí nào lại dễ dàng thoái lui, nếu như trong các ngươi có một cao thủ để cấp thì có lẽ ta còn có chút e dè, nhưng ... hừ, đừng nói là có bốn cao thủ hoàng cấp, dù cho có tới nhiều hơn nữa, bổn tọa cũng không sợ. Cách biệt về cảnh giới, nhân số không thể bù đắp được.”

“Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị chứ gì? Bổn tọa đối với người cũng có chút ấn tượng, nghe nói năm xưa Kiếm Vực chỉ trong một đêm mà toàn bộ nhân số đều biến mất vô ảnh vô tung, ai cũng không biết các ngươi đi đâu, nên còn tạo ra oanh động cả Thái Cổ, mọi người đều đàm luận về sự đột nhiên xuất hiện rồi lảng lảng biến mất của Kiếm Vực, nhưng mà không ai ngờ được các ngươi nguyên lai là đến một nơi bí ẩn để tìm tu. Hừ hừ! Được thôi, để lão phu thử xem rốt cuộc là người có võ công cao tới mức nào, không ngờ lại dám ngông cuồng trước mặt lão phu.”

Đạo Đế ngẩng đầu nhìn lên Phong Vân Vô Kị ở trên không trung, con người đột nhiên co lại, hư không quanh chu thân của Phong Vân Vô Kị đột nhiên xuất hiện một đạo đao hình lúc ẩn lúc hiện, hơi dừng lại một cái, sau đó kêu vun vút chém về phía Phong Vân Vô Kị.

Thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bùng sáng, sau đó trong phạm vi ba xích quanh thân thể xuất hiện vô số thanh khí kiếm dài ba xích một cách dày đặc, Phong Vân Vô Kị dùng tay phải niết lấy một cái kiếm quyết, sau đó ẩn ra ngoài một cái, vô số thanh trường kiếm đột nhiên hướng về bên ngoài mà nổ tung ra.

Xuy xuy!!

Đạo đao hình mờ nhạt như không bị khí kiếm cắt vỡ ra tung tóe.

Hừ!

Một vết thương cực kì tinh tế xuất hiện trên cánh tay của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì huyết dịch cũng dần dần từ trong vết thương đó rỉ ra, lại một đạo đao hình phá vỡ lướt qua, sắc mặt Phong Vân Vô Kị tức thì có hơi biến đổi, thân hình loáng lên, liền biến mất ở trên hư không, khi xuất hiện thì đã cách xa chỗ cũ cả trăm trượng.

Đạo Đế biểu tình lãnh mạc, quay đầu lại, phát ống tay áo một cái, vô số đạo hình cực kì nhạt cực kì tinh tế phá thể xuất ra, lẳng lẳng chuyển động xoay vòng rồi lao lên phía Phong Vân Vô Kị.

Những đạo hình này phi thường quái dị, khí kiếm tuy có thể cắt đứt nó nhưng vô pháp chấn tán nó, chu thân vô số đạo đao hình nhàn nhạt như có như không từ tứ phía chém xuống. Phong Vân Vô Kị hơi cau mày lại, sau đó quát lên một tiếng quát lạnh lùng, hai tay giương ra bên ngoài, một cổ khí tức vô hình liền khuếch triển ra.

Bồng bồng bồng!!!

Một loạt tiếng vỡ nát cực kì tinh tế vang lên, từng thanh lại từng thanh hư vô đạo hình bỗng lại đang chuyển động xoay tròn lao tới chỗ của Phong Vân Vô Kị đột nhiên nổ tung thành một đám khói mờ, tiêu tán vô tung.

Chỉ là một chiêu, Phong Vân Vô Kị đã thử ra được, những thanh hư vô đạo hình này chính là chân khí có kèm theo tinh thần lực lượng, nếu như muốn phá trừ thì chỉ có thể dùng tinh thần đối với tinh thần mà thôi.

Chiêu này bị phá, sắc mặt Đạo Đế có hơi biến đổi: “Ta cũng là đã đánh giá người quá thấp rồi.”

Lời nói vừa dứt thì Đạo Đế đã rời khỏi mặt đất, một đám khói mờ lao thẳng lên trên không.

Độc Cô Vô thương, Tây Môn Y Bắc, Tử Hoàng đều biết sự lợi hại của Đạo Đế, dựa vào một thân lực lượng của Phong Vân Vô Kị căn bản không thể chống đỡ, mắt thấy Đạo Đế đã quyết tâm đối phó với Phong Vân Vô Kị, cái đạo lí môi hở răng lạnh ai cũng biết, lí nào lại ngồi yên. Choang! Một trường kiếm đã rời vỏ, thân hình thiểm xạ lao lên trên, trong đó tử ảnh lao lên trước, bạch ảnh theo sau, cuối cùng là Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc. Hai người bọn họ ctuy có tu vi kinh nhân nhưng kinh công lại không xuất sắc cho lắm.

Cơ hồ như đồng thời, một đạo đao khí bàng bạc liền trảm qua trước thân của Tử Hoàng, một tiếng quát sáng lạng từ bên dưới truyền lên: “Tử Hoàng, muốn qua đó thì hãy hỏi Đạo Hoàng Quân Bất Phá ta trước đã!”

Cơ hồ như khi Quan Bất Phá ở phía dưới trảm ra một đao này, thì năm nam tử mang ngân bào trường đao cũng bay lên khỏi mặt đất, lao về hai người Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc mà ngăn cản.

Đạo Hoàng Quân Bất Phá chém ra một đao, thân người đã lóe lên và xuất hiện ngay bên cạnh Tử Hoàng, đúng đang muốn xuất thủ công kích thì không liệu được thân ảnh mạc nhiên của Tử Hoàng đang ngơ ngác nhìn lên trên thì dần nhạt dần rồi hóa thành trong suốt, cho đến khi hóa thành hư vô. Tròng lòng Quân Bất Phá thầm kêu lên một tiếng không tốt, liền ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, quả nhiên là thấy thân ảnh của Tử Hoàng xuất hiện ngay bên cạnh của Đạo Đế, thanh Tử Tiêu Kiếm trong tay kích thẳng vào mi tâm của Đạo Đế.

Đao Hoàng đang định lao lên đối phó với Tử Hoàng, thì một thanh âm đậm nhiên từ sau lưng vang lên: “Người hãy đấu với lão phu một lát.” Nói xong, một cổ kiếm khí hạo hàn mang theo hấp lực cực cường cuốn tới, Đao Hoàng bất lực nên chỉ đành quay người lại, rút lấy một thanh trường đao rồi chém xuống

Năm ngàn bào nhân có thực lực không kém hơn Đao Hoàng bao nhiêu đang phân ra làm năm bao vây lấy Tây Môn Y Bắc, năm người dùng tay phải nắm chặt lấy thanh đao, tựa hồ như tùy thời đều có thể xuất thủ, nhưng những thanh trường đao liễu nhiễu hàn khí rốt cuộc vẫn chưa hề rút ra. Kiếm ý mang theo sát khí cực cường của Tây Môn Y Bắc dĩ nhiên là đã gắn chặt vào trên năm người này, chỉ cần có một người động đây một cái, tiếp theo đó nhất định là một kiếm đoạt lấy tính mệnh thạch phá thiên kinh của Tây Môn Y Bắc.

Không có ai dám khẳng định mà nói, có khả năng đối diện với một kiếm của Tây Môn Y Bắc mà có thể sống sót, Độc Cô Vô Thương cũng không, Phong Vân Vô Kị cũng không, cao thủ ở cảnh giới hoang cấp cũng không, ha huống gì năm người chỉ là tiếp cận hoàng cấp cảnh giới mà thôi, chứ không phải là đã đạt đến hoàng cấp cảnh giới.

Một cổ nguy hiểm cường liệt khiến cho năm người đồng thời tuyển chọn trầm mặc bất động, kiếm ý của Tây Môn Y Bắc dĩ nhiên là đã đạt đến cảnh giới cực độ ngưng tụ, một khi xuất thủ thì trường kiếm nhất định sẽ không uống máu thì không chịu vào vỏ. Sinh mệnh chỉ có một lần, ai ai cũng rất là trân thích.

Trên thiên không, trường kiếm của Tử Hoàng lao đến như điện, đâm thẳng vào mi tâm của Đao Đế. Đinh! Một tiếng kêu chói tai vang lên, tùy tiện có thể thấy một thanh đao hình trong suốt từ trên trán của Đao Đế phát xuất, thẳng thừng chém thẳng về phía Tử Tiêu Kiếm của Tử Hoàng.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, hai cánh tay áo của Đao Đế ở phía dưới đưa lên nhanh tựa thiểm điện, năm ngón tay giang ra, một cổ đao khí lăng loạn lao ra khỏi tay, vừa mới xuất thủ đã bao bọc cả thân hình của Tử Hoàng vào bên trong, trong hư không không ngừng vang lên những tiếng kêu sắc nhọn

124. Chương 125: Hủy Kỳ Vũ Dực [hủy Di Vây Cánh]

Thân thể của Tử Hoàng liền cong lại, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, ống tay áo tung bay trong gió, thân thể như chớp giạt lui về phía sau, cùng lúc đó màn lưới đao liền lao tới

Ở một bên khác, Phong Vân Vô Kị ở trên cao chém xuống một kiếm, một đạo bạch quang phát xuất ra khỏi tay. Đao Đế hừ lạnh một tiếng: “Đền đúng lúc lắm.” Phất ống tay áo một cái, tay phải từ trong ống tay áo đưa ra, ngón tay giữa bung ra, tùy theo đó là một thanh trường đao bằng lãnh màu bích lục thuận theo cánh tay mà tiến nhập vào lòng bàn tay, trường đao tùy tay vung ra một cái, một đạo đao khí hình cung khoách triển lao lên.

Bồng!

Kiếm khí và đao khí tương hổ va chạm, tương hổ tiêu dung. Trong mắt của Đao Đế lướt qua một đạo sát cơ, phất tay áo một cái rồi thân hình lao thẳng về hướng Phong Vân Vô Kị như điện xạ.

“Được thôi, hôm nay sẽ cho các người thấy được đế vực tuyệt học – ‘Đao Đế Thiên Hạ Quyết’ đệ nhất thức: Đao Thiên Hạ!”

Ngũ kinh tứ tọa, vang vọng hồi đẳng mãi trong không trung, rồi trong tiếng hồi đẳng, thân thể Đao Đế đang ở trên không trung đột nhiên xoay chuyển một vòng, chân phải tà tà đạp ra một bước về bên phải, sau đó trường đao trong tay mang theo hàng loạt hư ảnh nâng lên trên đỉnh đầu, rồi như cắt chém xuống.

Oanh!

Mây đen trên không trung bị một cổ lực lượng vô hình cắt ra làm hai, ở trung tâm là một phiến hư không chẳng có mây đen dài độ mười trượng, thiên địa oanh minh, một đao này của Đao Đế chém xuống trông như chậm nhưng rất nhanh, tại sát na này, Phong Vân Vô Kị và Tử Hoàng đều cảm thấy trên đỉnh đầu

đang có một lực lượng hủy thiên diệt địa đang áp xuống, bên trong cổ lực lượng đó có mang theo đạo ý mà hai người quen thuộc, trong lòng hai người chấn kinh mãi không thôi, tương hỗ trao đổi một ánh mắt, sau đó mỗi một người lao về một phương hướng khác nhau.

Oanh!

Trong phạm vi mấy trăm trượng ở hai bên của Đạo Đế xuất hiện một đạo vòng cung cự đại hướng về phía trước mà duyên thân, mọi sơn xuyên hà lưu lẫn thảo mộc trong phạm vi này đều biến mất vô tung. Ở phía trước rất xa đều nhìn không thấy bất kì vật gì nhô lên khỏi mặt đất, trong phương viên ngàn dặm trở thành một phiến bằng phẳng, trên mặt đất xuất hiện vô số đạo ngân.

Tốc độ của Phong Vân Vô Kị và Tử Hoàng tuy nhanh nhưng y nhiên vẫn đánh giá thấp uy lực lẫn phạm vi của chiêu này, khi hai người ở ngay biên duyên của phạm vi đạo khí, Đạo Đế Thiên Hạ Quyết đệ nhất thức – Đạo Thiên Hạ đã cận kề, hai người kêu thảm lên một tiếng, thân hình đồng thời loáng lên bay về hai bên.

Y phục trên thân thể của Tử Hoàng bị vô hình đạo khí của Đạo Đế cắt tới tấp, còn Phong Vân Vô Kị thì cũng chẳng hơn gì Tử Hoàng, trên thân thể phân bố đầy vết đao, từng giọt từng giọt máu từ trên những vết đao lãng lã trên thân thể rỉ ra.

Phốc!

Phong Vân Vô Kị và Tử Hoàng đều nhin không được ngã về phía trước, rồi học ra một ngụm máu, nội thể kiếm nguyên lưu chuyển, đao đao đạo khí xán lạn từ trên các huyết đạo bùng ra, trên mặt đất xạ xuất một loạt vết chém dài, sâu và hẹp.

“Lão già này quá cường đại! Đệ nhất chiêu đã cường đại như thế, những chiêu về sau – không biết là còn có tuyệt chiêu gì nữa hay không, huy hãy dùng tốc độ để lôi kéo sự chú ý của ông ta, ta đi qua giúp Độc Cô tiên bối cùng Tây Môn huynh giải quyết những tên đó, huynh cứ quấy rầy và thu hút lấy sự chú ý của ông ta một lát, ta sẽ quay lại ngay, sau khi tiêu diệt Đạo Hoàng thì bốn người chúng ta quay lại đối phó với ông ta!” Phong Vân Vô Kị sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Đạo Đế, lặng lặng truyền âm nhập mật cho Tử Hoàng.

“Không thành vấn đề, dựa vào tốc độ của ta, tạm thời còn có thể quấy rầy y một lát, nhớ dùng võ học có cường lực, tốc chiến tốc quyết!” Tử Hoàng cũng cảnh giác nhìn lên Đạo Đế ở trên không trung, sắc mặt chẳng hề biểu lộ ra cái gì.

Không có mệnh lệnh của Đạo Đế, mấy vạn đệ tử rõ ràng là cường đại hơn đệ tử bình thường gấp đôi cũng không dám động dậy, thực lực của Đạo Đế tịnh không cần hoài nghi, bên kia không động thân, Tử Hoàng cũng càng mừng, lần này Đạo Đế mang theo những đệ tử toàn là có hơn hai trăm vạn năm công lực trở lên trong Đạo Vực, những đệ tử trước đây xuất hiện đều là những đệ tử ngoại vi của Đạo Vực, hai cái này không cùng cấp độ. Dưới chân núi tụ tập cả mấy vạn người đứng im lặng, nhưng trên thân thể của mỗi người đều xuất hiện đạo khí vô hình đan xen lại với nhau, hình thành một đạo trận như một cái kén bằng đại, nguy nhiên như núi, bất động như non.

Tử Hoàng với thương lượng đối sách với Phong Vân Vô Kị thì lí nào lại để Đạo Đế xuất thủ mật lần nữa, thân hình nhoáng lên, hai người đồng thời xạ thẳng về phía Đạo Đế, tay phải cầm kiếm, Tử Tiêu Kiếm và Đệ Ngũ Kiếm Đắm đồng thời ngân lên vút cao, nhưng Đệ Ngũ Kiếm Đắm chấn chiến càng lúc lợi hại nhất, hàng loạt trận kiếm ngân vang lên, cho đến khi rời khỏi tay bay ra, Phong Vân Vô Kị đột nhiên tưởng tới chủ nhân trước đây của kiếm đắm tựa hồ như đã chết dưới tay của Đạo Đế. Hơn nữa bản thân kiếm đắm lại có linh tính, thời khắc này thấy chủ nhân thì lí nào lại nhẫn nhịn cho được, nhưng bất quản là ra sao thì chỉ đi được nửa đường, thân hình Phong Vân Vô Kị run lên một cái, rồi biến mất trong gió

Ở bên kia, Tử Hoàng mang theo vô số ảo ảnh công kích đến Đạo Đế, trường kiếm chấn động một cái liền mang theo một phiến âm ảnh, đâm thẳng vào yết hầu của Đạo Đế, tay trái rung lên liền xuất hiện một đám bất diệt tử diễm màu tím nhạt cáo gần xích.

Sắc mặt của Đạo Đế có hơi biến đổi, Đạo Đế Thiên Hạ Quyết đệ nhị thức đang định đánh ra, thì lại thấy Tử Hoàng đã cách bản thân ngoài mấy chục trượng, thân hình liên tục uốn lượn ở giữa Đạo Đế và cả vạn đệ tử của Đạo Vực, Đạo Đế thấy thế trong lòng không khỏi mắng một tiếng, dĩ nhiên là phải thu lại một nửa chân khí về đan điền. Mắt ngơ ngác nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đi được nửa đường đã chuyển hướng, chuyển

sang tấn công Đao Hoàng, liền hừ lạnh một tiếng: “Được thôi, bốn tọa cũng muốn xem thử các người muốn giở trò gì? ... Thu thập người trước tiên rồi sau đó lần lượt thu thập bọn chúng. Không ngờ các người lại tuyển chọn phản kháng, thế thì hãy để bốn tọa lần lượt kích sát từng tên trong các người vậy, Kiếm Hoàng, hừ hừ, ... mấy vạn năm trước các người lựa chọn biến mất là một chọn lựa sáng suốt đó, nhưng hôm nay lại xuất hiện thì đúng là tìm đường chết.”

Trường đao tỏa ra hàn khí bức nhân trên tay của Đao Đế đưa ra trước mặt, sau đó dựng đứng thân đao lên, rồi đưa một tay còn lại lên cầm đao, cơ hồ như đồng thời thì Tử Hoàng cũng cảm giác thấy một cỗ tinh thần lực cường đại đã phong tỏa chặt chẽ lấy bản thân, dựa vào sự trấn tĩnh của Tử Hoàng mà cũng không khỏi có hơi biến sắc.

Thân hình run lên, trong hư không đã xuất hiện bảy gã Tử Hoàng, Đao Đế thấy thế thì hừ lạnh một cái, sắc mặt vẫn như thế mà vung đao ra, đao này chậm phi thường, cũng có thể nói là phiêu dật vô bị, khiến cho người ta quá dị nhất là một đao này tịnh không phải chém về bất kỳ một đạo thân ảnh nào trong bảy đạo tử ảnh

Ở một bên kia, Phong Vân Vô Kỵ còn chưa kịp tiếp cận, thì bàn tay đã đối với Đao Hoàng trao một trao trong hư không, đạo đạo kiếm hình dài ba xích như có như không từ trong lòng bàn tay gùng phát, xoay chuyển vòng tròn rồi ráp lại thành hình lưới vung về phía Đao Hoàng

“Độc Cô tiền bối, người mau sang giúp đỡ Tây Môn huynh, giúp y đỡ lấy đòn phản kích của mấy người kia, dựa vào kiếm thuật của Tây Môn Huynh thì một khi xuất chiêu thì tự nhiên là có thể dễ dàng giết những người đó.” Phong Vân Vô Kỵ không kịp giải thích, chỉ là vội vàng dùng truyền âm nhập mật mà nói với Độc Cô Vô thương.

Đao Hoàng nhìn thấy những kiếm hình lúc có lúc không phân bố đầy trời, con người co rút lại, trong lòng không khỏi chấn kinh, loại tuyệt học này lý nào y lại không biết, căn bản chẳng khác gì tuyệt học ‘Hư Tướng Đao Hình’ của Đao Đế, chỉ là Phong Vân Vô Kỵ lại chuyển thành kiếm ý mà thôi.

Độc Cô Vô Thương chém ra một kiếm, Đao Hoàng điểm mũi chân một cái, thân thể liền lập thành một góc năm mươi độ với mặt đất, sau đó liền phiêu xạ như gió, một Độc Cô Vô Thương đã khó đối phó rồi, y lý nào lại dám cùng lúc đối phó với hai cao thủ cùng cấp.

Độc Cô Vô Thương dùng một kiếm bức lui Đao Hoàng, liền lập tức xoay người thoái lui, hiển nhiên là đến chỗ của Tây Môn Y Bắc

125. Chương 126: Xoay Chuyển Thế Cục

Tư vị của Đao Hoàng cũng không phải thường, vạn năm trôi qua không chỉ có một mình Phong Vân Vô Kỵ có võ công tiến triển, thân thể Đao Hoàng lui nhanh về phía sau, áo trắng phành phạch trong gió, đao ý trong mắt bùng phát, những nơi đi qua đều khiến cho cả phiên kiếm ảnh nửa hư nửa thật kia toàn bộ phá khai.

Sau khi lui được mấy chục bước, Đao Hoàng phát tay áo một vòng, đột nhiên không lui mà lại tiến tới, bên trong trường bào ồ ạt cuốn ra một cỗ đao ý cường hãn, đem toàn bộ kiếm hình đang truy kích trên không trung oanh toái.

Phong Vân Vô Kỵ căn bản không hề nghĩ rằng bản thân ăn trộm được tuyệt học của Đao Đế mà chỉ xuất thủ một chiêu là đã có thể diệt sát được Đao Hoàng, nên vừa đánh ra một chiêu thì thân hình mau chóng truy theo, trong hư không xuất hiện một đạo bạch ảnh kéo dài tới mấy chục trượng, tay phải giương ra, kiếm đảm trong tay của Phong Vân Vô Kỵ không ngừng xoáy vòng mang theo những tiếng kêu sắc nhọn, Phong Vân Vô Kỵ chém một kiếm về phía Đao Hoàng.

Đao Hoàng vung tay ra, một thanh trường đao màu đen liền xuất hiện ở trong tay, quát lớn lên một tiếng, lo lên trên nhanh như chớp giạt.

Choeng!

Đao kiếm giao kích, tia lửa bắn tung tóe, kinh khí chấn động xung quanh, một cổ cự phong từ nơi đao kiếm của hai người giao kích bùng phát khiến cho cát bụi bay mù mịt, hai người vừa hợp thì đã phân, sau đó lại có mấy kiếm chém ra, đao kiếm tương kích, một một lần đều hợp rồi liền tách ra, chỉ trong chớp mắt thời gian thì hai người đã liên tục giao thủ mấy trăm lần, đao ý và kiếm ý không ngừng vẽ ra những bức họa lằng lộn với vết đao vết kiếm dưới mặt đất.

Lênh dênh vạn năm, Phong Vân Vô Kỵ đã tiến nhập cảnh giới kiếm hoàng hậu kì, Đao Hoàng Quân Bất Phá tuy nhiên tiến nhập vào hoàng cấp cảnh giới sớm hơn Phong Vân Vô Kỵ cả mấy vạn năm, nhưng muốn từ hoàng cấp cảnh giới mà đột phá đến cấp cảnh giới thì không phải chỉ cần có công lực cao là được, muốn phá cái bình cảnh này thì phải dựa vào một chữ ngộ, ngộ được thì qua, không ngộ thì dừng. Cùng một cảnh giới, Phong Vân Vô Kỵ và Đao Hoàng ai cũng chẳng thể làm gì được ai. Hai người có vẻ là đang giao thủ kịch liệt, mỗi một lần giao thủ đều phát xuất cả vạn trượng khí kinh, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ, muốn tiêu diệt đối thủ thì tuyệt không thể trong nhất thời nửa khắc mà được.

Trong lúc giao thủ, Phong Vân Vô Kỵ lợi dụng khoảng thời gian dư giả sau khi giao kích và chuẩn bị đòn tiếp theo với Đao Hoàng Quân Bất Phá, liếc về phương hướng của Tây Môn Y Bắc, thì lại phát hiện mấy người này y nhiên vẫn ở trong tình trạng cương trì, kiếm ý lẫn đao ý tương hỗ khắc chế, đạt đến một cái bình hành xảo diệu, đừng nói là Độc Cô Vô Thương, mà cho dù mà Phong Vân Vô Kỵ cũng biết được, chỉ cần có ngoại lực bên ngoài gia nhập thì tiếp theo đó là những chiêu thạch phá thiên kinh, không chết không thôi, vấn đề là kiếm ý lẫn đao ý của bảy người này đã đạt đến một trạng thái bình hành, trong bảy người thì không ai có thể xuất thủ, nếu như xuất thủ thì sẽ bị những đợt công kích thân bất do kỷ của mấy người còn lại, dạng bình hành cực diện này cũng nằm trong dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ.

Hơi trì nghi một chút thì thanh trường đao màu đen của Đao Hoàng đã lướt ngay qua bên tai của y, cắt đứt một mớ tóc, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ giật thót mình, liền lập tức thu liễm tâm thần.

“Đệ tử Đao Vực nghe lệnh, xuất thủ, giết sạch hết những người không thuộc về Đao Vực của ta trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, một kẻ cũng không tha!” Một thanh âm lãnh khốc ở trên không vang lên, chúng nhân đều giật thót mình, thanh âm này chính là thanh âm của Đao Đế, ông ta dùng một đao chém trúng ngực của Tử Hoàng, chấn y bay ra sau rồi phát xuất mệnh lệnh.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ hơi biến đổi, bàn tay phải đang nắm chặt lấy Đệ Ngũ Kiếm Đả đột nhiên thả ra, ba thành lực lượng của Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ, Đao Hoàng chỉ cảm giác một cổ kinh phong lướt tới, vừa mới muốn tránh né thì đã nghe thấy ở phía sau truyền lại một tiếng kêu thảm thiết, trong lòng đại kinh, một đao bức lui Phong Vân Vô Kỵ, quay đầu lại nhìn thì thấy một trong năm cao thủ ngân bào đã bị chém ra làm hai, thanh thiết kiếm phổ thông trên tay của Tây Môn Y Bắc thì lại đang nhỏ máu xuống đất.

Ba Phần lực đạo Hấp Tinh Đại Pháp của Phong Vân Vô Kỵ lướt qua Đao Hoàng, trực tiếp tác dụng vào năm cao thủ chỉ một lòng đề phòng Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, khiến cho thân hình của năm người đều lắc lư, tâm thần lập tức xuất hiện sơ hở, kiếm ý của Tây Môn Y Bắc đã sớm tỏa định vào năm người này, mắt thấy khí cơ của năm người đột nhiên ngưng lại, dưới sự cảm ứng của khí cơ, một kiếm dĩ nhiên là không thể không phát ra.

Chỉ một chiêu, chỉ một kiếm, một cao thủ ngân bào thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một kiếm lướt qua, thân thể phân ra làm hai, thanh đao lấp lánh hàn quang thậm chí còn chưa kịp rút ra được một nửa.

Kiếm của Tây Môn Y Bắc, mọi người đều biết nó rất lợi hại, nhưng ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng không ngờ được kiếm của Tây Môn Y Bắc lại bá đạo đến thế, chỉ một kiếm – mà đã dễ dàng thuận gian miểu sát một cao thủ gần đạt đến hoàng cấp, đối phương thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Một kiếm xuất thủ, Tây Môn Y Bắc liền bắt động, bốn người còn lại liền phản ứng lại, giận dữ quát lên một tiếng, bốn đạo đao khí bàng bạc dĩ nhiên đã phát ra.

“Phá Đao Thức!” Độc Cô Vô Thương thở dài một tiếng, thanh kiếm gỗ ba xích trầm xuống không trung, bốn đạo đao khí cường đại vô thất đồn thời đột nhiên biến mất vô tung. Công kích – có lẽ Độc Cô Vô Thương không chuyên, nhưng luận đến phong ngự thì Độc Cô Vô Thương đủ để kham xưng thiên hạ đệ nhất.

“Chính là lúc này!” Tròng lòng Phong Vân Vô Kỵ chuyển động chớp nhoáng, đột nhiên phát ra một kiếm,

Đao Hoàng vẫn nâng đao lên đón lấy như thường, tia lửa bắn tung tóe, một tiếng kim thiết va chạm vang vọng khắp trời, Phong Vân Vô Kị mượn một kích này để thoát khỏi Đao Hoàng, đồng thời lao về phía bốn cao thủ ngân bào còn lại.

“Không tốt!” Đao Hoàng đại kinh, biết là đã trúng kế, liền phát ống tay áo mượn lực truy theo, nhưng luận về tốc độ thì y lý nào lại có thể so sánh được với Phong Vân Vô Kị, dù chỉ là cách nhau một tấc, cũng đủ để Phong Vân Vô Kị làm được rất nhiều chuyện rồi.

Sét oành!

Đám mây trên không trung chớp lên một đạo thiểm điện, Phong Vân Vô Kị nâng cao cánh tay phải lên rồi chém xuống, ‘Thiên Kiếm’ dĩ nhiên là đã xuất thủ.

Kiểm khí hạo hàn còn chưa kịp bức gần thì bốn người đã kinh hãi phát giác, trong lúc chần chừ thì thân hình của hai người đột nhiên xoay mình, dĩ nhiên là đã phản ứng lại. Keng keng!! Hai tiếng, hàn khí dương dật khắp tứ phía, hai đạo bạch quang phá vỡ lao ra, đao khí linh động tựa du long, xông thẳng lên trên trời.

Oanh! Thân hình của hai người hơi hơi chấn động, liền tụt lùi mấy bước, Phong Vân Vô Kị cũng không đỡ hơn là mấy, hai người này tuy chưa đạt đến hoàng cấp cảnh giới, nhưng độ thuần chân khí cũng không kém đi bao nhiêu.

Thần thức lướt qua, một đạo lẳng lặng của Đao Hoàng đã bức gần tới sau lưng, đao cương dập dờn, một đao này của Đao Hoàng là hàm súc chứ không phát tán, rút thể đợi kích, Phong Vân Vô Kị cố áp huyết khí đang phiên dưng trong thân thể, thân hình mượn thể lao về phía trước, thân thể chẳng khác gì cành liễu đang phiêu đảng về phía trước, trường đao của Đao Hoàng chỉ cách một sát na lướt qua thân người Phong Vân Vô Kị.

Đao Hoàng thầm thở dài một tiếng, thầm nghĩ: “Bộ Liễu Như Tỳ Phong Thân Pháp này quả thật là thần kì, nếu như không thể học được Tàng Phong Chi Thuật thì căn bản vô pháp đả thương hắn ta.” Khóe mắt liếc qua một cái, một đạo ô hồng quang mang lẳng lặng lướt qua bên cạnh, Đao Hoàng giật thót mình, không khỏi kinh hô: “Cẩn thận”

Nhưng vẫn còn là quá muộn

126. Chương 127: Quân Lâm Thiên Hạ Quyết

Cơ hồ như ngay lúc Phong Vân Vô Kị xuất hiện thì Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y bắc cũng ăn ý phối hợp mà xuất thủ, lại một đạo quang hoa kinh thiên lóe lên, một cao thủ ngân bào tiếp cận hoàng cấp cảnh giới cũng thuần gian liền bị phân ra làm hai, hướng sang hai bên mà ngã xuống, huyết dịch tuôn ra như suối.

Nam tử ở bên cạnh của vị cao thủ ngân bào này tức thì kinh hãi, kêu lớn lên một tiếng, ngẩng đầu chém ra một đạo đao khí thông thiên, Độc Cô Vô Thương phát ống tay áo một cái, thân hình khom cúi mà lại tiến, trên thanh kiếm gỗ thêu xuất một đạo kiếm mang dài ba xích, một kiếm chẳng chút cách trở liền đâm thẳng vào tâm tạng của gã nam tử này, chính là Phá Đao Thức trong ‘Độc Cô Cửu Kiếm’, gã nam tử này tuy đã có phòng ngự, nhưng lại bị Độc Cô Cửu Kiếm tìm thấy sơ hở, một kiếm đâm xuyên tâm tạng.

Đao Đế trên thiên không nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thì cúi xuống nhìn, đón thời nộ hỏa trong lòng xung thẳng lên trên đỉnh đầu, chỉ trong chớp mắt thời gian đã ngã xuống ba cao thủ thân tín, mắt thấy hai người còn lại cũng tùy thời đều có thể ngã xuống, trong lòng Đao Đế đúng là một bụng bực, một ngực tức a.

Cuốn ống tay áo lại, tay trái chấp chỉ như đao, hư hư hướng phía dưới chém xuống, một đạo đao khí vô hình phá chướng phát xuất, cắt ngang giữa Phong Vân Vô Kị với hai cao thủ ngân bào còn lại, đồng thời một tay còn lại cũng hư hư hướng về phía dưới bắt trảo một cái, sau đó liền nhiếp lấy hai người bay lên trên không trung.

“Hừ! Chạy đi đâu!” Phong Vân Vô Kị vừa nâng cánh tay phải lên một cái, Đệ Ngũ Kiếm Đảm lách qua một cái, rồi chui vào trong tay áo, rồi truy lên trên, Dao Hoàng ở một bên lí nào lại có thể để cho ý đồ của y đạt được dễ dàng, ở khóe mắt phải của Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một đoàn đao trận xuất hiện rồi ập xuống. Đồng thời thân thể của Dao Hoàng lách qua một cái, dĩ nhiên là đã tiến về phía của Phong Vân Vô Kị.

Cánh tay phải của Phong Vân Vô Kị vừa đưa lên, kinh khí bàng bạc đã xuất thủ, một tiếng oanh vang lên, trực tiếp khiến cho màn đao trận kia trở thành bụi phấn. Thân hình có hơi ngưng lại, Dao Hoàng đã lập tức đuối đến, tay phải nâng lên, hắc phong trường đao đã điên cuồng chém xuống.

Thân thể của Phong Vân Vô Kị hơi hướng về phía trước một cái, tại bên ngoài thị tuyến của Dao Hoàng – một đạo ô hồng quang mang từ bên một ống tay áo khác của Phong Vân Vô Kị phá xuất, rồi lao về phía hai người đang bị Dao Đế nhiếp lấy.

Ở bên dưới đao phong dài và mỏng, thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên thả lỏng ra, sau đó thì chẳng khác gì tấm giấy mỏng lướt theo thanh trường đao này mà phiêu lãng.

“Lại là cái thân pháp này!” Trong lòng của Dao Hoàng cảm thấy bất lực, đối diện với Phong Vân Vô Kị, y căn bản có sức nhưng không có chỗ dùng, loại cảm giác này đúng là vô cùng khó chịu.

Nói ra thì dai nhưng dĩ tốc độ của chúng cao thủ Thái Cổ thì nhất thiết đều chỉ phát sinh trong một sát na thời gian mà thôi, hai cao thủ ngân bào tiếp cận hoàng cấp cảnh giới bị Dao Đế dùng tay hấp lấy chưa bay lên trên được mười trượng thì một đạo ô hồng quang mang đã lẳng lặng từ bên dưới lao lên, tại ngay khi cách hai người chỉ còn mấy trượng thì đột nhiên gia tốc, tốc độ không chỉ tăng lên mười lần, tiếng xé gió vang lên không ngừng.

Ở một bên khác, bộ y bào màu tím của Tử Hoàng đã rách te tua, lộ ra một vết đao ở trước ngực, thân thể đầy huyết tích, mái tóc dài lấm tấm mấy giọt máu ở bên trên cũng đang phủ xuống bộ mặt mà che lấy đôi mắt.

Cách đó mấy trượng cự li, thần thức của Dao Đế vẫn tỏa định Tử Hoàng, bất quản là đã biết rõ đối phương không phải là đối thủ của bản thân, nhưng Dao Đế y nhiên vẫn không thể không phân tâm ra mà quan chú tới Tử Hoàng, kiếm đạo của Tử Hoàng quỷ dị vô cùng, độc ác chẳng khác gì rắn rết, giảo hoạt như hồ li, sát khí cao ngang đến mức thể gian hiểm có, lỡ không lưu tâm một cái thì sẽ bị y thừa cơ tấn công.

Đế cấp cao thủ tuy nhiên không cùng đẳng cấp với hoàng cấp, nhưng nếu như đối phương một lòng tránh né thì Dao Đế cũng chẳng có biện pháp gì.

A!

Chỉ quay đầu lại trong sát na, ở phía dưới đã vùn lên mấy tiếng kêu thảm thiết, khóe mắt nhìn thấy một đạo ô hồng quang mang lướt qua thân thể hai nam tử ngân bào tiếp cận hoàng cấp, khiến cho một người bị chặt đứt tay, rồi thuận thế đó mà đâm lấy một lỗ thật to trên thân thể của y, khiến cho huyết dịch tuôn ra như suối.

Phong Vân Vô Kị sớm đã có chủ ý, y chế trụ Dao Hoàng, đồng thời lấy thân thể yểm hộ, Đệ Ngũ Kiếm Đảm chuyển từ tay phải sang tay trái, quán chú cả mười phần công lực để ngự sử Đệ Ngũ Kiếm Đảm xuất thủ, dựa vào toàn lực nhất kích của một cao thủ đạt đến cảnh giới kiếm hoàng hậu kì thì gã đệ tử đó của Dao Vực dĩ nhiên là không thể địch nổi.

Mất thấy Đệ Ngũ Kiếm Đảm lại muốn trảm sát một cao thủ ngân bào còn lại thì Dao Đế hừ lạnh một cái, phát một chưởng xuống phía dưới, chỉ dùng một chưởng liền chấn bay Đệ Ngũ Kiếm Đảm.

“Mấy các người quả thật là quá vô dụng!” Trong lòng Dao Đế cực kì giận dữ, hẳn học nhìn nam tử đó một cái, sau đó trừng mắt nhìn đám người Phong Vân Vô Kị, nguyên bốn có Dao Hoàng và năm cao thủ tiếp cận hoàng cấp cảnh giới, thêm vào đó là đế cấp tu vi của bản thân, bắt lấy ba gã kiếm hoàng thì tuyệt đối không thành vấn đề, không ngờ lại xuất hiện thêm một gã Kiếm Hoàng của Kiếm Vực, hoàn toàn đả phá kế hoạch ban đầu đã vạch ra.

Trên thiên không, Dao Đế cầm hận nhìn sang Tử Hoàng một cái, đột nhiên xoay người lao xuống phía Phong Vân Vô Kị, cơ hồ tại đồng thời, Dao Hoàng cũng nhẹ nhàng lên trên.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị đại hải, Dao Đế trong sát na dường như đã liên hệ với Dao Hoàng Quân Bất Phá, hai người hợp thủ liên công.

Phong Vân Vô Kị cho dù có tự đại hơn đi chăng nữa cũng không nhận rằng bản thân đủ sức để đối kháng với một cao thủ để cấp, hà huống gì còn có một cao thủ hoàng cấp phối hợp. Tâm niệm chớp động, bay tà tà ra xa.

Dao Hoàng lạnh lùng quát lên một tiếng: “Chạy nơi nào!” Một đạo dao khí cao mấy trăm trượng chém ngang ra, chém thẳng về phía không gian sau lưng của Phong Vân Vô Kị, án chiếu theo tốc độ của Phong Vân Vô Kị thì nếu như không chuyển hướng, chắc chắn sẽ bị kích trúng. Bất lực, Phong Vân Vô Kị đành lách người qua, chỉ thoáng ngừng như thế thôi nhưng Dao Hoàng đã xuất hiện ở sau lưng để ngăn cản đường lui của y, rồi phát ống tay áo ra, đạo vô hình dao khí liền biến mất trong không trung, thu phát do tâm! Dao Hoàng hiển nhiên là cũng đã bức cận hoàng cấp hậu kì rồi.

Đám người Tử Hoàng và Độc Cô Vô Thương đều đông thời kinh hãi, biết được Dao Đế đã bị kích nộ, không ngờ lại bỏ qua tôn nghiêm, liên hợp với Dao Hoàng Quân Bất Phá để vây công Phong Vân Vô Kị, lí nào lại dám chậm trễ, liền quát lên một tiếng rồi lao tới chỗ của Phong Vân Vô Kị.

“Quân Bất Phá, ngươi còn đợi cái gì nữa? Quân Lâm Thiên Hạ Quyết!” Dao Đế lạnh lùng quát lên một tiếng, Dao Hoàng hồn thân run lên, trong mắt lướt qua một tia do dự, nhưng cuối cùng cũng nghiêng rằng hét lên một tiếng: “Quân Lâm Thiên Hạ Quyết – Quân Lâm Đại Địa!”

Coong!

Một tiếng dao ngâm vang khắp bầu trời, toàn thân Dao Hoàng Quân Bất Phá đột nhiên bùng sáng quang mang, chỉ trong chớp mắt, dao khí đại trượng, thân hình loáng lên một cái thì đã không thấy tung ảnh, ở ngay tại chỗ là một thanh dao uy lâm thiên hạ! Từng phiến từng phiến dao khí màu trắng menh mang từ trên thanh dao to lớn tán phát ra, dao khí khắp thiên hạ thuấn gian bành trướng, bao trùm cả Nam Thăng Bắc Đẩu sơn.

Phong Vân Vô Kị đại hải, một loại cảm giác cực độ nguy hiểm nổi dậy trong lòng. Y đã không chỉ giao thủ với Dao Hoàng Quân Bất Phá một lần, nhưng trước giờ lại chưa hề thấy qua ông ta dùng loại tuyệt học cường hãn như thế, đó là tại sao? Cho đến thời khắc này, tựa hồ như dưới mệnh lệnh của Dao Đế, thì y mới dùng, đó đại biểu cho cái gì? Trong lòng của Phong Vân Vô Kị lo lắng vạn phần.

Đối diện với trạng thái cổ quái này, nỗi uy hiếp xuất phát từ tâm linh, Phong Vân Vô Kị hạ ý thức lựa chọn bảo mệnh tuyệt học ‘Như Ý Tùy Phong Thân Pháp’! Thân hình tức thì thả lỏng, dĩ nhiên là đã tùy phong phiêu lãng

127. Chương 128: Hoàng Kim Giáp Sĩ

Dược tầng mây đen, từ thiên không nhìn xuống đại địa, đạo đạo dao hình xán lạn cao tới mấy trượng đang mau chóng xuyên tọc trong hư không, bên trên mặt đất hiện xuất một loạt vết dao khá sâu, dao khí sung xích của cả không gian phụ cận quanh Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, đạo đạo dao khí như muốn phá núi hủy non khiến cho không gian phân ra làm từng khối, ở giữa những khối không gian này ẩn ước có một đạo nhân ảnh bên trong dao hình mau chóng xuyên qua xuyên lại.

Đạo đạo dao khí sắc bén lướt qua thân thể, Phong Vân Vô Kị có thể nghe thấy một trận hư không phá liệt từ sát bên tai truyền lại một cách rõ ràng, những đạo đạo khí này không ngờ lại có uy lực hải nhân đến thế.

Liễu Như Tùy Phong Thân Pháp dĩ nhiên là đã phát huy hết mười hai thành uy lực, Phong Vân Vô Kị lúc thì như một chiếc lá không, lúc thì như một làn khói, thân thể uốn khúc chẵn ra hình người, với những góc độ không thể tưởng được để lướt qua đạo đạo đại khí trong không trung.

Chỉnh cả hư không đều lấp đầy bởi dao hình đang tuần hoàn với vô số quy tắc khắc nhau, trong phạm vi không gian ba trăm thước quanh thân thể của Phong Vân Vô Kị hoàn toàn bị những đạo đạo khí này cách li, cái này bất đồng với những đạo đạo hình do Dao Đế dùng chân khí kết hợp với tinh thần lực tạo ra, dao khí do chiêu Quân Lâm Đại Địa này của Dao Hoàng tạo ra chẳng khác gì thần binh của thiên địa.

Bên tai không ngừng phát ra những thanh âm chói tai do đao khí lướt qua, bên trên những thanh đao đang xuyên qua xuyên lại đều là những hình ảnh của Đao Hoàng với sắc mặt lãnh mạc, vị trí biến hóa không ngừng, chẳng khác gì trong không trung xuất hiện vô số Đao Hoàng, mỗi một thanh đao hình đều là hóa thân của Đao Hoàng.

Đao Hoàng đúng là ẩn tàng quá thâm, loại khoáng thể tuyệt học này dù cho Độc Cô Vô Thương đã nhiều lần giao thủ với ông ta mà cũng chưa từng biết, mỗi một người đều có thể cảm thấy lực lượng bá đạo và hủy diệt của thức ‘Quân Lâm Đại Địa’ này. Không cần nói một lời nào, khi ba người ập đến từ ba phía, thân ảnh của Đao Đế liền loáng lên, ống tay áo phất ra, một loạt phiến đao hình bức lui Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, đồng thời tay trái hấp lên một cái, Nhiếp Không Chương phổ thông nhất nhưng lại có uy lực không phổ thông hướng về thân ảnh của Tử Hoàng mà hút lại, thân ảnh ngừng lại, Tụewr Hoàng hiện ra.

“Hãy để hai người ở hoàng cấp cảnh giới như bọn họ quyết đấu một cách công bằng đi! Cũng là để mọi người trong Thái Cổ xem thử trong những cao thủ đồng cấp thì đao lợi hại hơn hay kiếm lợi hại hơn!” Đao Đế đạm nhiên nói.

Thân ảnh của ba người đồng thời dừng lại ở phía trước thân người của Đao Đế, sau đó tụ lại một chỗ, khí tức đồng thời tỏa định Đao Đế, nhằm tránh khỏi chuyện Đao Đế xuất thân liên thủ với Đao Hoàng để công kích Phong Vân Vô Kỵ.

Trên mặt của Đao Đế lộ ra nụ cười gian hoạt, khí cơ tự hồ như cũng tỏa định cả ba người, đồng thời trên hư không truyền lại thanh âm của Đao Đế: “Đao Vực đệ tử, tiêu diệt hết sạch những người ở trên Nam Sơn Bắc Đẩu sơn, một kẻ cũng không tha.”

Đôi môi của Đao Đế chẳng hề động đậy, câu này hiển nhiên là do bụng nói ra.

Ở phía dưới, Đao Vực đệ tử nội vi với sắc mặt lãnh khốc cuộn cuộn lao lên trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn với thế chẳng khác gì thủy triều, đao đao đao khí trùng thiên bùng phát, trên đỉnh núi cũng phát ra tử sắc kiếm khí để đối kháng, đao khí và kiếm khí tương hỗ giao kích, trận trận thanh âm phá toái truyền lại, có thể thấy rõ kiếm khí không thể đối địch được với đao khí.

Càng lúc càng có nhiều Đao Vực đệ tử đạp chân lên trên thổ địa của Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, y bào kêu lên phanh phạch, trường đao trong tay dập dờn đao cương cả xích, sắc mặt lạnh lùng.

Đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Phái liên tục bại lui, chỉ trong chớp mắt giao thủ đã có mấy trăm người tang mệnh dưới đao của Đao Vực đệ tử, ai ai cũng chết không toàn thây, một đao phân ra làm hai đoạn. Đột nhiên trong đám người đó vang lên một tiếng nữ nhân quát tháo, sau đó một vầng hồng quang tráo bùng sáng, những Đao Vực đệ tử trong phạm vi này trên mặt đều lộ thần sắc khủng hoảng, sau đó là một bàn tay thon thả mỹ lệ mang một bộ tử sắc quyền sáo vung ra, vô số đao quyền ảnh trùng điệp oanh kích vào trên đan điền của những đệ tử ở trong quang tráo. Đao đao hồng sắc khí kinh từ trong đan điền liền xâm nhập vào toàn thân kinh mạch của những người này

Oanh!

Khấp chu thân Đông Hậu, toàn bộ Đao Vực đệ tử trong phạm vi mười thước đều toàn bộ nổ thành toái phiến, huyết nhục phân phi. Nhưng liền sau đó lại có càng nhiều người hơn lao về phía Đông Hậu, còn chưa kịp tiếp cận với đám người đó thì đã bị một đao chém tới, tiếp đó là vô số đao đao khí dài cả trượng từ trên trường đao chém tới, Đông Hậu bất lực nên chỉ đành liên tục thối lui

“Tả Đạo!” Trong quần người, một thanh âm lãnh khốc vang vọng ra xung quanh, Đông Hậu cơ hơi sửng sốt, sau đó thì thấy một đạo đao khí thông thiên xán lạn từ trên trời chém xuống

Oanh!

Khí lãng dương dật tứ tung, cát bụi bị cuốn bay lên cao cả trăm trượng, trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn xuất hiện một vết đao từ trên đỉnh kéo xuống, gần ba mươi gã đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái bị một đao này chém thành cát bụi, ngay cả xương thịt cũng không còn. Dưới chân núi, một nam tử tóc xám phủ đầu, tay cầm một thanh trường đao màu đen đang hướng lên trên núi mà tới, khác với người khác là y cầm đao ở tay trái, con người của Đông Hậu co lại, nhìn chăm vào người này

Lịch sử của Nam Thăng Bắc Đẩu sơn dù sao cũng chẳng thể sánh được với Dao Vực, nếu như không phải là vì có công pháp đặc biệt, lại có một loại kì học gọi là ‘Ý Cảnh’, thì sớm đã bại rồi, tuy nhiên dù là như thế thì Nam Thăng Bắc Đẩu sơn bại lui cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ba cao thủ hoàng cấp trên thiên không tuy nhiên trong lòng rất lo lắng nhưng khí cơ đã bị Dao Đế tỏa định, động dậy một chút cũng không dám, chỉ cần động dậy một chút thôi thì tiếp đó là toàn lực nhất kích của Dao Đế.

Trong lòng Dao Đế đắc ý phi phàm, đã định chủ ý, chỉ cần tiêu diệt căn bản lập phái của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, thì dù cho tam hoàng có tồn tại đi chăng nữa, thì ngày sau cũng chỉ có cách gia nhập vào trong phái hệ tự do mà thôi, Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái cũng không còn tồn tại nữa, xu hướng của thế lực đưa đẩy, chuyện tam hoàng gia nhập vào trong Dao Vực cũng chưa chắc là không thể, dựa vào tu vi kiếm đạo của ba người, nếu chuyển sang tu đạo đạo, tính đi tính lại cũng không kém đi ở chỗ nào!

Ngay lúc ba người đang lo lắng mãi không thôi, Phong Vân Vô Kỵ lại bị Quân Lâm Đại Địa của Dao Hoàng khốn tỏa ở trong hư không, thì ở phía đông – một phiến kim quang từ xa đang lao đến ...

Kim quang dừng động, mau chóng tiếp cận, trông chẳng khác gì phía trời đông đang mọc lên mấy chục mặt trời, đạo đạo kim quang từ xa ập đến, chúng nhân không khỏi nheo mắt lại.

Đứng ở dưới Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, nhìn về phiến kim quang ở đằng xa, thấu qua kim quang, chúng nhân nhìn thấy vô số nam tử sắc mặt lạnh lùng, trên thân thể mang theo sát phạt chi khí, vũ khí trong tay đã rỉ đi quá nửa, có rất nhiều chỗ cũng đã bị hủ thực đi, nhưng bên trên những vũ khí này lại có đạo đạo kim quang lưu chuyển, nhìn vào thì có thể thấy chúng chẳng khác gì thần binh lợi khí cả.

Dày dày đặc đặc, mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ từ hướng đông ập tới, trên đường đi đều lẳng lặng mà đi, nhưng chúng nhân có thể từ trong phiến kim quang này phát giác thấy mùi huyết tinh chi khí nồng nặc, những Hoàng Kim Giáp sĩ này đều án chiếu theo chiến trận mà tiến tới, vị trí thích hợp lại gọn gàng, mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ bước bước đi đến đâu, không khí liền bị sát lục chi khí bị ngưng cố như thật chất đó khiến cho trở nên uốn khúc ...

Rất nhanh sau đó, phiến kim quang này dừng nhập vào Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, cùng với Dao Vực đệ tử giao dung lại ở một chỗ, nhưng y nhiên vẫn còn vô số Hoàng Kim Giáp Sĩ từ trên không trung vẫn chưa kịp lao xuống, khiến cho cả tòa Nam Thăng Bắc Đẩu sơn xán lạn kim quang, những đệ tử Dao Vực áo trắng rất nhanh chóng bị cổ kim quang chói mắt này phân cắt ra thành từng khối từng khối một cách có quy luật.

Sắc mặt của Dao Đế loáng một cái đã biến đổi, biến thành phi thường phi thường khó coi

128. Chương 129: Phá Vọng Ngân Mâu

Oanh! Oanh! Oanh!

Mấy trăm Hoàng Kim Giáp Sĩ bị đao khí chém trúng, những vết xước xuất hiện ở ngay trên thân thể, nhưng tịnh không có máu chảy ra, vết đao cắt cạo phi thường, khi những đao đao khí kia chạm vào trên thân thể của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ thì ầm ầm có tiếng kim thiết va chạm vang lên.

Đá bụi tung bay mù mịt, khí lẫm dương dật tứ phía, những Hoàng Kim Giáp Sĩ bị đao khí cuồng mãnh kia kích trúng liền bị chấn bay lên cao về phía sau rồi hạ xuống đất, những Hoàng Kim Giáp Sĩ còn lại liền giơ tay ra tiếp lấy bọn họ, rồi thả xuống đất.

Ở đội phía trước, ngay tại dải địa dải giao tiếp với Dao Vực đệ tử, năm nhóm Hoàng Kim Giáp Sĩ bài liệt đội hình cuồng bạo quát lên một tiếng, dưới sự chỉ huy của một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ liền đồng thời nâng chiếc trường kích rỉ sét nhưng được quán chú chân khí của Hoàng Kim Chiến Quyết, cơ hồ như đồng thời rút về phía sau rồi tiếp đó là phóng về phía trước.

Xuy Xuy Xuy!!!

Vô số thanh âm phá không vun vút vang lên, hàng loạt thanh hoàng kim trường kích dài cả trượng hóa thành đạo đạo lưu quang, một thanh rồi lại một thanh lao đi, xạ về hướng những đệ tử của Đạo Vực.

Bùng! Bùng! Bùng!

Vô số nhân ảnh bị trường kích chấn bay, trực tiếp lao vút qua đỉnh núi rồi rớt xuống chân núi, sau đó thì loáng một cái đã bị vô cùng vô tận Hoàng Kim Giáp Sĩ của Kiếm Vực nuốt chửng.

Từ trong thủy triều kim sắc và bạch sắc, không ngừng có kim sắc trường kích lao vút ra, còn Đạo Vực nội vi đệ tử thì không ngừng chém ra những đạo đạo khí bá đạo nhưng sắc bén. Trong chuyến đi lần này, Đạo Vực toàn dân theo những đệ tử nội vi, công lực so với những Hoàng Kim Giáp Sĩ nhiều hơn cả trăm vạn năm, nên khi bị trường kích xạ trúng thân thể thì cũng đi vào không sâu, nhưng đạo khí chém trúng thân thể của Hoàng Kim Giáp Sĩ thì chỉ nghe những tiếng keng keng mà thôi, tử thương không nhiều. Lệnh dênh cả vạn năm, chư nhân đều đã tu luyện Hoàng Kim Chiến Quyết đến tầng thứ tư, cũng tương đương với kim cương bất hoại chi thể rồi, đạo khí tuy cương mãnh nhưng cũng khó mà đả thương cho được.

Mắt thấy cục diện muốn hình thành dạng giằng co, một nam tử có độ tuổi chưa quá ba mươi với sắc mặt lạnh lùng mang trên mình bộ giáp tướng quân từ dưới chân núi đi lên, Hoàng Kim Giáp Sĩ ở tứ phía liền né ra hai bên một cách chỉnh tề.

Trong mắt của gã nam tử này lãnh băng băng, nhìn xuống những đạo thân ảnh không ngừng bị chấn bay, không nhanh không chậm lấy ra một thanh trường cung do hoàng kim cấu thành, tay phải đưa ra sau vai rút ra một mũi tên bằng huyền thiết, đặt nó lên dây cung và kéo

Sưu!

Một đạo kim quang quán xuyên hư không, xạ xệt như sao băng từ trên đỉnh núi xạ xuất, xuyên qua khe hở của đám người phía dưới rồi xuyên qua yết hầu của một đệ tử Đạo Vực đang giơ trường đao trong tay lên. Điểm điểm huyết hồng rỉ ra trên yết hầu, sau đó là trên yết hầu vang lên những tiếng rồ rồ, một dòng máu dọc theo mũi tên mà chảy xuống, thân hình hắn ta lắc lư rồi ngã nghiêng xuống, ở phần sau của cổ lòi ra đầu mũi tên dài hơn cả xích, đầu mũi tên lấp lánh hàn quang, từng giọt từng giọt huyết dịch theo đó mà nhỏ xuống đất.

Huyết thủy từ trên thân thể của gã Đạo Vực đệ tử chảy ra, làm nhiễm hồng cả chu thân, tất cả mọi đệ tử Đạo Vực tựa hồ như trong sát na này đều trở nên sợ hãi, bao lâu rồi, có lẽ là mấy ngàn năm, có lẽ là mấy vạn năm, từ trước giờ chưa ai chết đi, nhưng tại thời khắc này, mọi chuyện đều cải biến rồi

Gã tướng quân đó chậm chậm thu lại chiếc trường cung để lại trên lưng, lạnh lùng mở miệng: “Lên, mấy người chơi một người, giết sạch!” Ở sau lưng, kim sắc nhân ảnh như thủy triều cuốn tới.

Sát lục – từ thời khắc này bắt đầu

Cơ hồ như cùng lúc với một tiếng nổ xạ ra, Phong Vân Vô Kị có hơi ngạc nhiên, thân pháp phiêu dật đồn thời xuất hiện sơ hở. Dị biến đột nhiên sản sinh, những đạo ảnh ở khắp chu thân đột nhiên biến mất toàn bộ, chỉ còn dư lại mấy chục đạo kinh thiên cự đạo mấy trăm trượng hướng về Phong Vân Vô Kị mà chém xuống.

Oanh long!

Một tiếng kinh lôi từ trên không trung vang lên, lôi thanh hướng sang khắp tứ phía mà truyền đi, ở dưới tầng mây đen, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, từng phiến từng phiến cự đại đao hình nửa hư nửa thật ánh lên trong con ngươi đen như màn đêm chết của Phong Vân Vô Kị, mắt thấy đạo ảnh đầy trời đủ để hủy thiên diệt địa sắp chém xuống, bộ tóc dài ở sau lưng của y đột nhiên tung bay, cùng phát sinh với dị biến này là con ngươi đen tuyền bên mắt trái xuất hiện điểm điểm ngân vầng và khoáng triển như trạng thái tán ra, rồi hình thành dạng chuyển động xoáy chiếm đầy con ngươi.

Ánh ngân quang nhàn nhạt như có như không từ trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị xạ xuất, trong nội thể – chân nguyên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại pháp mau chóng thông qua một đoạn kinh mạch xa xôi, càng chuyển càng nhanh.

‘Phá Vọng Chi Nhân’ – Đó là danh tự của một năng lực mà Phong Vân Vô Kị vô ý phát hiện ra, dĩ vãng đã xuất hiện qua hai lần, Phong Vân Vô Kị nhờ cái năng lực đột nhiên xuất hiện này mà vượt qua khỏi khó khăn, nhưng loại kỹ năng này tựa hồ như không thể tự mình khống chế, hơn nữa lại cực kì tiêu hao tinh thần lực lượng. Dưới đáy của đông hải, lênh đênh cả vạn năm, cuối cùng thì Phong Vân Vô Kị cũng nắm được một chút yếu quyết của năng lực này, tuy nhiên tịnh không thể hoàn toàn tự hành khống chế nó.

Thông qua mắt trái, cả thế giới trong sát na liền bị phân hóa thành hai loại nhan sắc đen và trắng. Mây đen đầy trời biến mất hình tích, hóa thành một đám sương mờ, đảo ảnh đầy trời cũng biến mất trong sát na, tốc độ như kinh lôi ở trong mắt trở nên rõ ràng, bên trong một thanh đao lớn, một nam tử sắc mặt lãnh mạc, tay trái chấp sau lưng, hai ngón tay trên tay phải xòe ra, nhất thân y bào kêu lên phành phạch trong gió, không phải Đao Hoàng thì còn là ai nữa?!

Đao phong tiếp cận, đao khí bàng bạc cắt phá da thịt, nhưng Phong Vân Vô Kị lại chẳng hèn động dấy, chỉ là tĩnh lặng lơ lững trong không trung, bình tĩnh nhìn hướng lên không trung, tại ngay khi cách Phong Vân Vô Kị mấy trượng thì mấy chục thanh đao hình cả trăm trượng liêng tăn tốc hợp lại vào ở giữa như chớp giật, mãnh liệt chém xuống.

Cơ hồ như ngay trong lúc đó, Phong Vân Vô Kị dùng mũi chân điểm nhẹ một cái thân thể uốn khúc một cách quỷ dị, rồi đột nhiên biến mất dưới màn đao phong một cách li kì, một đạo thân ảnh với tốc độ siêu việt cực hạn của con người lao thẳng vào thân đao trăm trượng.

Phốc!

Ở trung tâm của thanh cự nhận trăm trượng phun ra một điểm đỏ hồng, những huyết tia bổ đầy cả mặt đao, tiếp đó là một tiếng nổ vang lên, cả một thanh cự nhận do đao khí hóa thành oanh nhiên vỡ tung ra, đao đạo toái phiến sắc bén bắn tung tóe ra khắp tứ phía.

Bên trong màn toái phiến đầy trời, Phong Vân Vô Kị nâng một tay lên làm kiếm, chém xuống ngực của Đao Hoàng trong đao hình đã hiện ra, từ trong màn toái phiến mù trời đỏ lao ra, ngực của Đao Hoàng trở thành một phiến huyết hồng, ở sau lưng bùng phát đao đạo kiếm khí chẳng khác gì như hoa sen khoe sắc.

Phong Vân Vô Kị lợi dụng ‘Phá Vọng Ngân Mâu’ đã phá được chân thân của Đao Hoàng, xuất kì bất ý đánh ra một chưởng khiến cho Đao Hoàng trọng thương, thuận thế quát lên một tiếng, huých cùi chỏ vào ngực của Đao Hoàng.

Oanh!

Đao Hoàng liền chẳng khác lao đi chẳng khác gì pháo đạn nặng nề xuyên nhập mặt đất, khiến cho cát bụi tung bay lên cao cả trăm trượng, cát bụi lắng xuống, lộ ra một cái động to lớn, bên trong động toàn thân y bào của Đao Hoàng rách te tua, trên thân thể phân bố đầy vết kiếm ngân, hàng loạt vết máu thấm đầy thân, huyết dịch trong máu phun ra như suối.

Quân Lâm Thiên Hạ Quyết một khi thi triển, lực thương hại gia tăng không chỉ không chỉ cả trăm lần, một khi kích trúng thì không chết cũng trọng thương, dù cho kim cương bất hoại thân cũng bị phá hủy, nhưng loại lực thương hại cường đại này lại lấy tự thân phòng hộ làm cái giá, Phong Vân Vô Kị vừa nhìn thấy chân thân của Đao Hoàng và đánh trúng bốn thể, khiến cho Đao Hoàng thụ thương nghiêm trọng, thân thể nằm lết dưới hố, bản thân đã không còn sức tái chiến nữa, mấy gã Đao Vực đệ tử trung tâm liền nhảy vào trong hố để bảo hộ Đao Hoàng.

Dị biến diễn ra nhanh như thế, khiến cho chúng nhân có cảm giác theo không kịp, nhất thời còn chưa phản ứng lại, thì kết cục đã định rồi.

Ở phía dưới, từng thanh từng thanh kim sắc trường kích tập trung xạ thẳng về phía những Đao Vực đệ tử, huyết dịch tuôn ra như suối, từ trên đỉnh của Nam Thắng Bắc Đấu sơn cho xuống dưới chân núi, hàng loạt thi thể nằm nghiêng ngã trên mặt đất, tiếng giết chóc vang lên không ngừng, thi thể càng lúc càng nhiều

129. Chương 130: Đế Hoàng Chi Biệt

Đao Đế nhất thân bạch bào phất phơ phành phạch trong gió, đế quan trên đỉnh đầu cũng không ngừng lay động, chỉ thấy ông ta lơ lửng ở trên không trung, một tay giơ lên cao với hình tượng chống trời, hai mắt bắn ra hàn quang tung tóe.

Oanh!

Cả không gian đột nhiên chấn động, sau đó mây đen mang theo lôi quang trên thiên không cuộn cuộn hội tụ trên đỉnh đầu của Đao Đế, tiếng rì rầm của sấm chớp vang lên không ngừng, nhưng tại thời khắc này chúng nhân đột nhiên sản sinh một loại cảm giác âm thanh đã mất đi.

Tử Hoàng ngẩng đầu lên nhìn vào Đao Đế với bộ mặt hung ác ở trên thiên không, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng, Phong Vân Vô Kỵ cũng phát giác thấy không ổn, thiên đại nguyên khí khắp tứ phía đột nhiên ngưng trệ, hơn nữa còn không ngừng lưu chuyển về phía Đao Đế.

“Thượng thiên hạ địa, duy ngã độc tôn!” Thanh âm của Đao Đế từ trên không trung truyền lại: “Đó là cảnh giới của đế!”

Oanh! Một đạo lôi đình từ trên thiên không đánh xuống, Phong Vân Vô Kỵ tức thì kinh hãi, mũi chân khẽ điểm một cái, thân người đã xuất hiện ở ngay bên cạnh của đám người Tử Hoàng, nơi vừa rồi đang đứng đã bị sét đánh thành một cái động to lớn, từ bên trong động bốc lên một làn khói xanh.

Xuy xuy xuy!!!

Từng thanh từng thanh hoàng kim trường kích xạ xuất, lần này hoàng kim vĩ diễm sau khi xuất thủ thì tấn tốc tiêu dung, khi xạ trúng thân thể của Đao Vực đệ tử thì chân khí đã hao tận, phần công kích còn lại chỉ thuần là quán tính mà ra, nên căn bản không thể cấu thành uy hiếp.

Nhẹ nhàng cầm lấy hoàng kim trường kích xạ ở trước thân thể, các đệ tử Đao Vực lần lượt đứng thẳng người lên, dùng cặp mắt tà ác nhìn vào chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ ở xung quanh.

Oanh oanh oanh!!!

Mấy đạo đao khí oanh xuất, kinh thiên đao khí cường đại hơn vừa rồi cả mấy lần đồn thời oanh xuất mấy điều thông đạo trong quần người, trong phạm vi của đao kinh, mọi người đều toàn bộ bị chấn bay.

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ tức thì biến đổi, tay trái tà tà vung chưởng ra, một tiếng kiếm ngân vang lên, nhưng chúng chỉ chấn chiến mà thôi, chứ không có một thanh trường kiếm nào bay lên trên, năng lực ngự kiếm của kiếm hoàng cảnh giới đột nhiên thất hiệu.

Tinh tinh tinh!!!

Lại một loạt tiếng kiếm ngân vang lên, càng lúc càng kịch liệt, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại nhìn thì thấy Tử Hoàng với sắc mặt ngưng trọng đang ở bên cạnh, tay phải cũng đưa ra chẳng khác gì như bản thân y, những thanh trường kiếm chớp sáng hàn quang tán lạc trong đại điện và khắp xung quanh không ngừng chấn chiến, nhưng lại không có thanh nào có thể rời khỏi mặt đất.

Khi Phong Vân Vô Kỵ nhìn sang thì cũng đúng lúc Tử Hoàng nhìn lại, hai người đều tức thì chấn động, ngự kiếm kì học lúc này đã mất đi hiệu nghiệm.

“Hừ hừ! Đó chính là đế cấp, hiện nay – tại phiên thiên địa này, tất cả mọi chuyện đều do ta chưởng khống, mọi thiên địa nguyên khí đều do ta chi phối, hoàng cấp – ở trước mắt đế cấp thì chẳng đáng là cái gì. Cấp cấp cấp ...” Trên thiên không, đầu tóc của Đao Đế tung bay phi vũ, khuôn mặt tràn đầy thần sắc đắc ý, từ trên nhìn xuống phía dưới, rồi đột nhiên đánh xuống một chưởng.

Oanh!

Một đạo kinh lôi rộng mấy thước từ trên thiên không đánh xuống, bốn người đều tức thì kinh hãi, liền lao đi về tứ phía với tốc độ như chớp giật, nơi đứng vừa rồi đã bị kinh lôi đánh thành một cái động lớn, cát bụi tung bay mù mịt lên trên cao cả trăm trượng, cứ tập trung lại chứ không tản ra.

Đinh đanh đinh!!!

Một thanh âm chấn chiến vang lên, từng phiến từng phiến đao khí xông thẳng lên trên trời, Đao Đế cười lên ha hả, năm ngón tay khẽ động đây, một thanh trường đao xạ thẳng lên trên, một thanh lại tiếp một thanh, liên kết thành một thanh kinh thể cự đao, đao khí cường đại từ trong lòng bàn tay của Đao Đế phát xuất, một loạt những thanh trường đao đó nghiêm nhiên hợp lại thành một thể, hóa thân thành một thanh cự đao dài mấy trăm trượng.

Cổ tay của Đao Đế khẽ động đây, thanh cự đao đó liền xoay chuyển hai vòng trong không trung, khi chuyển động ẩn ước có mang theo gió và sấm. Sắc mặt của cả bốn người Phong Vân Vô Kị đều biến đổi, ý đồ của Đao Đế rất rõ ràng, hiện nay trong phương ngàn dặm đã bị Đao Đế khống chế, mọi kiếm đạo tuyệt học căn bản không thể thi triển. Mắt thấy Đao Đế muốn huy động thanh cự đao đó chém xuống, sắc mặt của Phong Vân Vô Kị lại biến đổi, sau đó thân thể liền nhoáng lên rồi xuất hiện ở bên cạnh thân thể của Đao Đế.

“Quay về đi!” Đao Đế hừ lạnh một tiếng, ống tay áo bên phải phát ra một cái, một đạo thiên địa nguyên khí ngưng tụ ở trước ngực rồi hóa thành một thanh cự đao chém thẳng xuống dưới, Phong Vân Vô Kị tức thì lách người qua như muốn né qua một đạo này mà tiếp tục đến gần, nhưng không ngờ được Đao Đế lại biến chiêu, tay trái đánh thẳng về ngực của Phong Vân Vô Kị với tốc độ như thiểm điện, tới lúc tối hậu quan đầu thì Phong Vân Vô Kị cũng kịp thời đưa tay chắn ở trước thân.

Bùng! Phong Vân Vô Kị đến nhanh, mà quay trở về cũng nhanh, một kích của Đao Đế đã chấn bay y từ thiên không xuống, ở trên không trung xoay chuyển mấy vòng rồi mới đáp xuống mặt đất, thương lương lui về sau vài bước, cúi đầu nhìn xuống thì thấy máu ở trên tay chảy ra đầm đề, trên cánh tay toàn là những vết đao dày đặc, chẳng khác gì bị cả ngàn vạn thanh đao cắt xẻ.

Cơ hồ tại đồng thời, Đao Đế giơ cánh tay phải lên, thanh cự đao do nhiều thanh trường đao hóa thành chém thẳng xuống phía bên dưới, mắt thấy thanh cự đao mang theo năng lượng cường đại chém xuống, Hoàng Kim Giáp Sĩ tất sẽ tử thương thảm trọng, để cấp cao thủ ra tay, tuyệt đối không chỉ tăng thứ tư của Hoàng Kim Chiến Quyết có thể đỡ được.

Cự đao các lúc càng gần, tại lúc tối hậu quan đầu thì ở dưới thanh trường đao xuất hiện một lão giả có bộ râu bạc trắng đang mặc áo xanh, Độc Cô Vô Thương thần thái thông thả ngẩng đầu nhìn lên trên không, thanh kiếm gỗ trong tay không nhanh không chậm nâng lên, hóa thành một phiến ảo ảnh.

Chỉ là một kiếm, một kiếm nhẹ nhàng điểm ra, thanh cự đao do vô số trường đao tạo thành đột nhiên dừng lại, ‘thân đao’ không ngừng chấn chiến rồi oanh một cái, liền nổ tung ra, từng thanh từng thanh trường đao dưới sự quán chú của đao khí, liền ồ ạt lao xuống mặt đất như mưa.

Ca sát, cơ hồ như đồng thời, một tiếng vang rền, thanh kiếm gỗ trong tay của Độc Cô Vô Thương trước giờ chưa hề bị gãy, liền đột nhiên bị chẻ ra làm hai ...

“Lên! Đừng để cho ông ta cơ hội, để cấp cảnh giới biết khống chế thiên đại nguyên khí trong một phạm vi nhất định, mọi đòn công kích từ xa đều vô hiệu, chỉ có cận thân mới có thể đả thương ông ta.” Tử Hoàng hét lớn một tiếng, đồng thời mau chóng lao lên, cùng lúc đó thì đám người Phong Vân Vô Kị và Tây Môn Y Bắc đều từ ba phương hướng lao thẳng lên trên không trung, lao thẳng về phía Đao Đế.

Sắc mặt của Đao Đế tức thì biến đổi, bình thường mà nói thì khi khống chế được thiên địa nguyên khí quang thân thể trong một phạm vi nhất định, để cấp cao thủ cơ hồ đã lập mảnh đất bất bại, chí thiếu là trong tình huống một chọi một, để cấp cao thủ tuyệt đối là như thế.

Nhưng đối diện với bốn cao thủ hoàng cấp từ bốn phía ập tới, sắc mặt của Đao Đế liền biến đổi, bốn đạo thần thức cơ hồ như đồng thời bám chắc lấy Đao Đế, trong đó uy hiếp lớn nhất là Tây Môn Y Bắc.

Trong những cao thủ hoàng cấp, con đường kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc có thể xưng là tà đạo, hy sinh lực phòng ngự để đổi lại lực công kích cường đại, chỉ là xuất ra một kiếm, chỉ là đánh ra một chiêu, nhưng một chiêu này có thể nói là cường đại đến mức không thể tưởng được, đó cũng chính là loại kiếm đạo có thể uy hiếp đến cao thủ để cấp, mức độ uy hiếp kém hơn một chút thì chính là Tử Hoàng rồi, con đường tu luyện của người này chính là sát đạo, chuyên nghiên cứu bỏ ra cái giá nhỏ nhất để hoán đổi chiến quả lớn nhất.

Nếu như chỉ có hai người này thì Đao Đế cũng không sợ, dựa vào năng lực khống chế thiên địa chi lực của để cấp thì Đao Đế cũng hoàn toàn có thể khiến cho thương hại hạ đến mức thấp nhất, đồng thời thuận gian kích sát người có phòng ngự lực siêu thấp – Tây Môn Y Bắc. Nhưng trong lần này lại có Độc Cô Vô Thương,

nếu thế thì không giống nhau rồi. Dù có là đệ cấp cao thủ, đối diện với loại võ học hy sinh lực công kích để đổi lại lực phòng ngự siêu cường như ‘Độc Cô Cửu Kiếm’, thì Đào Đế cần bốn vô pháp nắm chắc khi một kiếm của Tây Môn Y Bắc phát ra, thì bản thân ông ta có thể miếu sát y.

Còn về Phong Vân Vô Kỵ, tuy nhiên thực lực xem ra tựa cường đại nhất, nhưng Đào Đế cũng chẳng thêm để ý

130. Chương 131: Ánh Sáng Của Một Kiếm

Sát kiếm của Tử Hoàng, một khi lơ là để bị cận thân, không chết cũng bị thương, khoái kiếm của Tây Môn Y Bắc dĩ nhiên là đã siêu việt cực hạn của tốc độ, là một loại kiếm đạo truy tìm tốc độ cực hạn, ai cũng vô pháp xem thường, thêm vào nữa là lực phòng ngự cường tuyệt của Độc Cô Vô Thương, phối hợp với thần thức của bản thân, hợp trận hiện nay dù là có đối diện với cao thủ đệ cấp, Phong Vân Vô Kỵ cũng hoàn toàn có tín tâm bác kích một phen.

Đối diện với sự tỏa định tinh thần của bốn cao thủ cấp kiếm hoàng, trên mặt cầu Đào Đế cũng lộ xuất thần sắc ngưng trọng, trên thiên không chớp lóe đao đao ngân xà, mây đen cuộn cuộn, năm người thì có bốn người bao vây một người ở giữa, ai cũng không dám vọng động.

Phiến thiên đại này đã bị Đào Đế khống chế, nên một khi tiêu hao hết chân lực trong nội thể, tất nhiên là vô pháp từ trong phiến thiên địa này hấp nạp thiên địa nguyên khí để bổ xung chân khí. Đám người Phong Vân Vô Kỵ biết rõ cơ hội xuất thủ chỉ có một lần.

Cả thiên địa nhất thời tĩnh lặng trở lại, chỉ có tiếng sấm rì rầm, tiếng đánh giết từ bên dưới chẳng khác gì biến mất khỏi tai của bốn người, nhất thân trường bào của Đào Đế phát phơ phất phạt trong gió.

Oanh long!

Một đạo lôi đình từ trên không trung lướt qua.

“Chính là lúc này!” Trong đầu của bốn người cơ hồ đồng thời lướt qua cái ý niệm này, khắp thiên địa đột nhiên trở nên âm đạm, chình có đại địa đều bị bóng mây bao trùm. Thiên không đại địa duy chỉ có mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ ở phía dưới phát xuất kim sắc quang mang, chẳng khác gì kim thủy bao trùm cả Nam Thăng Bắc Đẩu sơn.

Thiên không chẳng khác gì hợp lại thành một thể, tối đen như mực, chẳng khác gì thâm uyên vô tận, thiên tượng kì dị như thể khiến chư nhân đều kinh hãi, đều ngẩng đầu nhìn lên trên một cái.

Thời gian phẳng phật như một lần nữa được kéo dài ra.

Một điểm quang mờ nhạt từ sâu trong thâm uyên lóe lên, rồi chỉ trong chớp mắt đã bành trướng rực sáng đến mức không thể tăng gia, chẳng khác gì một đạo sao băng xán lạn mang theo chiếc đuôi ánh sáng lướt qua thiên không, lóe lên rồi tắt. Biến mất trong màn đêm vô tận, nhưng một đạo quang hoa đó lại ẩn nhập sâu vào trong mắt của chúng nhân, cả đời khó quên.

Một phiến huyết hoa cơ hồ tại ngay khi đạo quang hoa xán lạn đó biến mất liền bắn ra tung tóe, trong màn đêm phát tán đóa đóa huyết liên từ trên không trung hạ xuống, cho đến thời khắc này, chúng nhân mới hốt nhiên cảm giác thấy thời gian đã lưu chuyển trở lại.

A!

Một tiếng kêu thảm vang lên, thiên không đột nhiên bừng sáng trở lại, Tây Môn Y Bắc hai tay ôm kiếm, chân phải bước lên trên một bước, mũi kiếm đang dính vào trong tay phải của Đào Đế, triệt để khiến cho cánh tay phải đang chống đỡ trước thân của Đào Đế bị chém xé ra cho tới tận cổ tay, cuối cùng cắt vào trong xương cổ tay, huyết dịch từ trong cánh tay phun ra như suối.

Đào Đế sắc mặt hung ác, cũng không chịu chỉ trụ huyết dịch đang chảy ra, cơ hồ như ngay trong lúc đó, tay trái nhanh như chớp đánh một chưởng vào ngực của Tây Môn Y Bắc, tả chưởng còn chưa kịp tiếp cận, mà cường liệt đao khí đã phá khai cơ thịt của Tây Môn Y Bắc, một loạt cơ nhục dưới tác dụng của đao khí đã nổ tung ra, huyết dịch loáng một cái đã ứa ra tới mặt da, còn chưa kịp chảy ra thì Tây Môn Y Bắc đã bị

một chưởng của Dao Đế chấn bay chui vào trong mặt đất, biến mất không thấy, cũng không biết là đã chui sâu vào trong đó bao sâu.

Trên đường rơi xuống, một phiến huyết dịch trong nội thể của Tây Môn Y Bắc văng ra tung tóe, từ trên không trung rơi xuống mặt đất trong phương viên cả trăm trượng.

Tây Môn Y Bắc cách Dao Đế quá gần, hơn nữa tốc độ phản ứng của Dao Đế quá nhanh, khiến cho Độc Cô Vô Thương căn bản không kịp giúp đỡ Tây Môn Y Bắc đỡ lấy một chưởng này. Một chưởng giạt dữ của Dao Đế, uy lực tuyệt đối không nhỏ, trong lòng Độc Cô Vô Thương không khỏi chấn động.

Kiểm của Tây Môn Y Bắc quá nhanh, nhanh đến mức dù là đã có sự chuẩn bị rồi, nhưng đám người Độc Cô Vô Thương cũng vẫn còn không ngừng chấn kinh, với tốc độ của Tử Hoàng cũng bắt quá mới lao đi được ba xích, nhưng kiếm của Tây Môn Y Bắc đã chém đến chỗ của Dao Đế rồi.

Đáng tiếc là kiếm của Tây Môn Y Bắc chỉ chém trúng tay của Dao Đế, cả ba người đều nuối tiếc, nếu như đâm xuyên qua tâm tạng, thì dù Dao Đế có võ công cao hơn đi nữa cũng chắc chắn là phải chết.

Cùng lúc với Tây Môn Y Bắc và Dao Đế xuất thủ thì kiếm của Tử Hoàng cũng đã tiến đến mi tâm của Dao Đế, trên thân kiếm một phiến tử diễm, trên mũi kiếm có một đạo kiếm cương sắc bén đang thôn thổ bất định, tiếp ngay sau đó là ngón tay thay kiếm của Độc Cô Vô Thương, tay phải dùng hai ngón tay thay kiếm, trên hai ngón tay xuất hiện một làn kiếm khí độ hai ngón tay tấn tốc kéo dài ra đến độ ba xích, lúc này làn kiếm khí đó đã ngưng thành trường kiếm như thật chất, Độc Cô Vô Thương huy cánh tay phải một cái, liền hướng về cánh tay đang bị thương của Dao Đế, mũi kiếm của kiếm khí trực tiếp chém thẳng xuống nơi quan tiết của hai phần xương cổ tay của Dao Đế ...

Oanh! Oanh!

Hai đạo lôi đình đột nhiên từ trên thiên không oanh xuống, một đạo oanh kích vào trên kiếm khí của Độc Cô Vô Thương, khiến cho nó bị chấn vỡ, còn một đạo thì oanh lên trên trường kiếm của Tử Hoàng, lôi điện chỉ lực cường đại khiến cho tâm huyết của Tử Hoàng trở nên rạo rực, trường kiếm trong tay không khỏi có hơi khựng lại. Ngay đúng lúc này, trường bào nhuộm đầy máu bên cánh tay phải của Dao Đế phát ra một cái, mang theo một loạt tiếng kim thiết va chạm cuộn lấy trường kiếm của Tử Hoàng, ống tay áo đỏ chẳng khác gì hóa thành cương thiết vậy, dựa vào độ sắc bén của trường kiếm đó mà nhất thời cũng không thể làm gì được ống tay áo này, cũng không thể rút nó ra khỏi.

Dao Đế dùng một chiêu đã đắc thủ, tay trái đưa ra, thanh hắc phong trường đao dĩ nhiên đã hóa thành một đạo hồ quang chém về phía Tử Hoàng, khi trường đao còn cách Tử Hoàng độ ba xích thì thiên không đột nhiên tối sầm lại, trông màn đêm đen tựa hồ có một làn ánh sáng lướt qua sau lưng của Dao Đế, sau đó – trường đao trong tay của Dao Đế liền dừng lại ở trước cổ của Tử Hoàng, chẳng hề động đậy ...

“Nhớ lấy, vĩnh viễn không được quên một kiếm hoàng! ...” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị từ sau lưng của Dao Đế vang lên, Dao Đế thậm chí là còn cảm giác thấy hơi nóng thổi phả qua bên cổ mình, một cảm giác như bị nhốt vào hầm băng biến bố khắp toàn thân.

Đệ Ngũ Kiếm Đảm trong tay của Phong Vân Vô kị tà tà kéo xuống, liền dễ dàng phân thân thể của Dao Đế ra làm hai phần, trường kiếm hơi động đậy một chút thì hai phần thân thể đó đã từ trên thiên không phân ra làm hai phía mà rơi xuống đất ...

Tử Hoàng rút trường kiếm trở về, ngạc nhiên nhìn mặt của Phong Vân Vô Kị một cái, sau đó quay đầu qua, nhìn xuống cặp mắt trừng to ra của Dao Đế ở phía dưới.

“Ông ta chết có chút oan uổng ...” Tử Hoàng đạm nhiên nói.

“Đúng thế ... biết chiêu kiếm đó, tịnh không chỉ có một mình Tây Môn huynh.” Phong Vân Vô Kị cũng đạm nhiên đáp.

Ở phía dưới, chúng Dao Vực đệ tử nhìn thấy Dao Đế triệt để bị phân ra làm hai, liền khùng hoảng triệt để, ai ai cũng chẳng dám chiến đấu nữa, liền bỏ chạy tứ tán.

Tinh tinh tinh!!!

Một loạt thanh kiếm ngân vang lên, trong mắt của Tử Hoàng toàn là sát khí băng lãnh, năm ngón tay trên bàn tay phải hơi xòe ra, chín trăm chín mươi chín thanh tử kiếm ở trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn liền bay lên trên không trung, dưới sự khống chế của Tử Hoàng liền phát xạ như mưa, xuyên qua lồng ngực của mấy chục gã đệ tử Dao Vực.

“Những người này – có nên tha cho bọn họ trở về hay không? Dù sao thì Dao Vực cũng còn một vực chủ thần cấp, lần này Dao Đế thân vong cũng chỉ là do chủ quan, nhưng thực lực cũng đủ để đối phó với ba người bọn ta rồi. Nếu như chộc giận vị vực chủ có quyền lợi lớn nhất này” Độc Cô Vô Thương lo lắng nói.

“Dù cho có không giết Dao Đế thì Dao Vực cũng sẽ đối phó với chúng ta, hà huống gì Dao Vực đã giết đến cửa nhà rồi, ý đồ của đối phương đã biểu hiện rất rõ ràng rồi, chúng ta tự nhiên cũng không còn tất yếu phải nương tay nữa! Có nương tay hay không gthì cũng vô pháp cải biến quyết tâm của Dao Vực.” Phong Vân Vô Kị đậm nhiên nói, tay phải xòe ra, trường kiếm trong tay của các đệ tử Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái liền như thủy triều ập về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị gập tay phải vào lại trong ngực, sau đó phát ra ngoài một cái, đạo đạo thanh âm phá không vang lên, trường kiếm đầy trời liền hóa thành sao băng xạ về phía đám đệ tử của Dao Vực

Hoàng Kim Giáp Sĩ của Kiếm Vực và đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái truy sát sau lưng, nhất thời máu chảy thành sông

Thần thức lướt qua phía Tây Môn Y Bắc, thí y thân thể nhuộm đầy máu, run rẩy từ trong đáy hố đi lên, vừa mới lò đầu ra đã học ra một ngụm máu tươi, đám người Phong Vân Vô Kị đều tức thì kinh hãi, đồng thời lao về phía Tây Môn Y Bắc, sáu cánh tay lần lượt dặt vào trước ngực và sau lưng của Tây Môn Y Bắc, kiếm nguyên cuộn cuộn dừng nhập vào trong nội thể y

131. Chương 132: Đoạt Xá Trọng Sinh

Cầm hận quay đầu lại nhìn đám người Phong Vân Vô Kị một cái, gã cao thủ ngân bào đó liền chen vào đám người đang bỏ chạy phía dưới, thuận theo đó mà bỏ chạy khỏi Nam Thăng Bắc Đẩu sơn.

“Phong Vân Vô Kị, Tử Hoàng, Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc, bốn người các người cứ đợi đó, bốn để nhất định sẽ trở lại.” Một thanh âm vang vọng khắp cả Nam Thăng Bắc Đẩu sơn.

Ba người đồng thời kinh hãi, mở mắt ra rồi tương hồ nhìn nhau một cái.

“Là Dao Đế! Ông ta chưa chết!”

“Không, ông ta đã chết, chúng ta đã chính mắt thấy!”

“Ta hiểu rồi.” Phong Vân Vô Kị trầm ngâm chốc lát rồi ngẩng đầu lên, phát hiện Tử Hoàng và Độc Cô Vô Thương đều đang nhìn vào bản thân thì trầm thanh nói: “Lần trước khi Dao Vực tiến công Kiếm Các, đương thời Dao Đế đã từng dùng thần thức y phụ vào trên thân thể của con trai Dao Hoàng – Quân Tử Lan, lần này ... chắc là ông ta bỏ đi nhục thân để đoạt lấy thân thể của một gã đệ tử Dao Vực nào đó.”

Hai mắt của Tây Môn Y Bắc nhắm chặt lại, trên thân thể bốc lên cả một làn khói trắng, huyết thủy dần dần bị khô đi, tại ngay khi Phong Vân Vô Kị nói ra lời này thì ba người thông qua cánh tay đều cảm thấy thân thể của Tây Môn Y Bắc đột nhiên chấn động một cái.

“Dù cho ông ta có tu luyện bí công đoạt xá, nhưng khi bỏ nhục thân cũ mà xâm nhập vào một thân thể khác thì thực lực lúc này của ông ta chỉ e là không còn như trước nữa, không cần phải lo lắng.”

Cơ hồ đồng thời với khi Độc Cô Vô Thương nói ra lời nói này thì ở ngoài đó mấy vạn dặm, bên trên đại địa thương mang, một gã nam tử ngân bào ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, trên đỉnh đầu mây đen cuộn cuộn từ bốn phía ập đến.

Oanh long!

Một đạo lôi điện tử sắc to lớn từ trên các đám mây oanh xuống, kích trúng thân thể của gã nam tử ngân bào đó, gã nam tử ngân bào đó gào lên một tiếng thảm thiết, cổ cổ điện quang từ dưới chân di chuyển khắp

toàn thân, đại lôi trên đỉnh đầu ập xuống nhưng vẫn không thể dập tắt được lôi hỏa trên thân thể của nam tử ngân bào.

Cuồng phong nổi lên, thiên địa thành một phiến âm ám, cơn mưa nhue trút nước khiến cho cả thiên địa trở thành một phiến mơ hồ, một cỗ lực lượng cường đại từ trên thiên không đổ xuống, thuận theo cỗ lôi điện đó oanh nhập vào nội thể của gã nam tử đó.

A!

Lại một tiếng gào thảm thiết vang lên, đầu tóc tung bay lòa xòa trong gió, râu tóc đều dài ra, y sam phồng lên, bộ tóc dài trên đầu thuần gian biến thành màu xám bạc, ngay cả mi, mày lẫn tóc đều biến thành một phiến trắng như tuyết.

“Các người đều phải chết! ...” Đao Đế Quân Vô Dạ mở mắt ra, trong mắt toàn là sát cơ, tuy có thần thức để cấp, nhưng những chuyện cường hành để thắng cảnh giới của thân thể lại phải trả một cái giá đắt. Vì muốn sớm ngày khôi phục lại tu vi của đế cấp, sớm ngày tiêu diệt đám người Phong Vân Vô Kị, Đao Đế lợi dụng bí pháp cường hành dùng thiên địa lôi đình chi lực để tẩy luyện thân thể, khiến cho cụ thân thể này được cường hành để thắng đến hoàng cấp trung kì cảnh giới.

Làm một cao thủ đế cấp, không ngờ lại bị một đám cao thủ hoàng cấp vây công, nhân vì chủ quan mà bị lật thuyền, nhục thân bị hủy, cái sự thật này khiến cho trong lòng của Đao Đế Quân Vô Dạ cảm thấy sung mãn sỉ nhục.

Ba ba ba!!!

Những ngón tay do dụng lực quá độ mà phát ra những tiếng răng rắc, cảm hận quay đầu nhìn lại một cái, rồi Đao Đế đành không bay về phía Đao Vực ...

Ben trên Nam Thăng Bắc Đẩu sơn, Tây Môn Y Bắc dưới sự giúp đỡ của tam hoàng, cuối cùng cũng khôi phục được bảy tám thành, nội thương cũng được ba người giúp đỡ nên cũng khôi phục được ba bốn thành, phần còn lại thì chỉ cần tự thân liệu thương thì hoàn toàn có thể thuyên giảm.

Một loạt tiếng khải giáp vang lên, một nam tử với thần sắc nghiêm túc đi tới, dừng lại ở trước thân thể của Phong Vân Vô Kị không xa và quỳ xuống, cung kính nói: “Báo cáo chủ công, chung sta có ba trăm giáp sĩ tử vong, một ngàn giáp sĩ bị thương nặng, và năm ngàn giáp sĩ bị thương nhẹ. Bên địch có hơn hai ngàn người tử vong, thụ thương thì vô pháp thống kê, đều đã bỏ chạy, nhưng thương vong thì nhiều hơn so với chúng ta rất nhiều.”

“Hiểu rồi, người lui xuống đi. Xử lí cho tốt những giáp sĩ bị thương.”

“Dạ, chủ công.” Gã tướng quân tên Mặc Vũ nói xong liền xoay người lại, rồi đi về phía xa trong những thanh âm chiến giáp va chạm vào nhau.

Phong Vân Vô Kị nhìn theo lưng của y, mục quang lướt qua những phiến giáp rỉ sét, trong lòng chộp động, thâm nghĩ: “Lên đến dưới đáy đông hải cả vạn năm, khải giáp đều đã bị hủy đi quá nửa, nếu như không phải do tác dụng của chân khí thì những khải giáp này chỉ sợ là không còn phần nào cả, chiến sĩ lí nào lại chẳng có chiến giáp, cầm phải mau chóng tìm cho ra những bộ khải giáp mới cho bọn họ mới được, còn có vũ khí nữa, năm mươi vạn người, đó cũng là một công tác không nhỏ.”

Tây Môn Y Bắc mở mắt ra, câu đầu hướng về Phong Vân Vô Kị là: “Cả vạn năm nay, huynh đã đi đến nơi nào?”

“Ta nhập định tĩnh dậy, chỉ phát hiện một thiếu niên cầm theo bức thư của huynh, người của Kiếm Các không biết là đã đi đâu hết, dù cho là gã đệ tử mà huynh phải thủ hộ bên cạnh ta cũng không biết huynh đã đi đến đâu.”

“Tây Môn huynh, đối với gã đệ tử mà ta giới thiệu, huynh có măn ý hay không?” Phong Vân Vô Kị nói.

Tây Môn Y Bắc trầm mặc một chốc, nhưng lại thở dài: “Ta tại trên người của nó nhìn thấy hình ảnh của mình.”

Phong Vân Vô Kị gật đầu nói: “Như thế thì tốt, lúc trở về vị diện thì ta cũng cảm giác thấy gã tiểu tử này rất giống Tây Môn huynh, hơn nữa là Tây Môn huynh lại không có đệ tử, nên mới to gan dẫn y đi đến Thái Cổ giao cho Tây Môn huynh, thiết nghĩ là y sẽ nhập vào trong pháp nhãn của Tây Môn huynh.”

Độc Vô Vô Thương nhìn sang hai người, đạm nhiên nói: “Nơi này không phải là nơi nói chuyện, hay là tiến nhập vào trong Bắc Đẩu Đại Điện của Tử Hoàng, rồi mới nói tiếp.”

CHúng nhân gật đầu đáp ứng, tiến nhập vào trong Bắc Đẩu Đại Điện của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, Phong Vân Vô Kị đem chuyện ở đông hải kể lại, khiến cho chúng nhân không khỏi thổn thức, nhưng cũng biết dụng tâm khổ sở của Phong Vân Vô Kị, biến mất cả vạn năm cũng là lo cho chuyện sau này, chỉ là y biến mất quá đột nhiên, ngay cả những người thân cận cũng không nói, nên cũng có chút bực mình.

“Tử Hoàng, huynh và ta đều là đồng minh, nhưng lại chia núi mà ở, khoảng cách lại xa, muốn tương hỗ chiếu cố cũng không dễ, hiện nay Dao Vực đã định tâm cần phải diệt trừ chúng ta, chỉ bằng Tử Hoàng chuyển Nam Thăng Bắc Đẩu đại điện đến Kiếm Vực của ta, như thế thì Kiếm Vực cũng tính là tên như hiện thật rồi, hơn nữa mấy người bọn ta ở lại một chỗ, thì dù cho Dao Đế có đến đây một lần nữa, chúng ta cũng không sợ.” Nói xong cảnh ngộ của bản thân, Phong Vân Vô Kị quay sang đối với Tử Hoàng nói.

Tử Hoàng cúi đầu trầm ngâm một lúc thật lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Như thế cũng tốt, chỉ là lần này Dao Hoàng bị trọng thương, đã được thuộc hạ dẫn đi, Dao Đế thì bị chúng ta hủy đi nhục thân, nhưng năng lực cầu đế cấp vẫn còn đó, ngoại trừ trăm sát được một vài cao thủ của Dao Vực ra thì chẳng còn thu hoạch gì nữa, thực sự là có chút đáng tiếc.”

“Nếu như chúng ta phân khai ra một lần nữa, nếu như gặp phải Dao Đế thì tuyệt đối không là đối thủ, mặc dù nhục thân của y đã bị hủy.” Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói.

“Đế cấp cảnh giới thì có thể khống chế một phiên thiên địa, trong chúng ta thì ngoại trừ một kiếm của Tây Môn Y Bắc ra, căn bản không thể tạo ra bất kỳ uy hiếp nào với ông ta, nếu như không phải không liệu được Vô Kị cũng học được một kiếm cầu Tây Môn, thì thời khắc này thắng bại chỉ e là còn khó mà dự liệu.” Độc Cô Vô Thương trầm giọng nói.

“Chính diện giao thủ với Dao Đế, chúng ta chỉ có một cơ hội xuất thủ!” Tây Môn Y Bắc nói, chúng nhân đều tức thì chấn động.

Phong Vân Vô Kị trầm mặc một chốc rồi ngẩng đầu nói: “Hiện nay, chỉ cần biết được thân thể mà y đoạt được có cường độ ra sao, lại có thể đề thăng đến cảnh giới nào. Thiết nghĩ trong một thời gian ngắn thì e rằng ông ta sẽ không tìm đến tận cửa đâu. Nhục thân đế cấp bị hủy, lí nào lại dễ dàng đoạt được một thân thể đế cấp khác.”

“Ừm.”

“Như thế thì xin mời mọi người toàn bộ di cư đến Kiếm Các của ta đi.”

132. Chương 133: Cứu Chuyển Sinh Tử Huyền Công – Sơ Hở!

“Nơi này được lắm.” Tử Hoàng phát ổng tay áo một cái, bay đến bên một vách vực, nhìn xuống phía bên dưới, rồi ngẩng đầu nhìn về một ngọn núi ở phía xa, sắc mặt nói: “Tây Môn huynh và Độc Cô tiên bối, tòa Nam Thăng Đại Điện này tặng cho hai vị. Như thế thì hai người, ta và Kiếm Các của Vô Kị huynh, ba tòa đại điện thành hình tam giác, có thể công và thủ, hồn nhiên thành một thể, rất là tuyệt diệu.”

“Như thế thì đa tạ rồi.” Độc Cô Vô Thương nói, biết được Tử Hoàng nói cũng là thật tình, lại có lợi cho mọi người, nên chẳng cần chối từ, Tây Môn Y Bắc cũng gật gật đầu. Ở phía sau, mấy trăm đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái cũng đang nâng một tòa đại điện bay đến.

Tử Hoàng phát ổng tay áo một cái, lao thẳng lên trên không trung, dùng ngón trỏ của tay phải chỉ ra một phía, chúng đệ tử đều hội ý, đem Bắc Đẩu Đại Điện để ở trên một ngọn núi ngàn trượng khác.

Nam Thăng Đại Điện, Bắc Đẩu Đại Điện, Kiếm Các, ba phía từ xa nhìn lại, tương hỗ thủ hộ lẫn nhau.

“Ta thối lui trước, qua một đoạn thời gian nữa, đợi khi mọi chuyện đã làm xong rồi thì ta sẽ đến bái phỏng.” Phong Vân Vô Kỵ nói.

Chúng nhân gật đầu, căn cơ của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái đã di chuyển đến Kiếm Vực, có rất nhiều chuyện cần phải làm, trong một thời gian ngắn thì rất là bận rộn, bốn người đều là những người không thích nói nhiều, nên chỉ đều gật đầu.

Sau đó, Phong Vân Vô Kỵ, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương đều phân ra hướng về hai tòa đại điện còn lại mà bay đi.

Ở sau lưng Tử Hoàng, Đông Hậu nhất thân hồng y từ phía dưới núi đi lên theo, vừa đi vừa nói: “Tử Hoàng đã hạ quyết tâm cùng với bọn họ chân chính hợp thủ với bọn họ?”

Tử Hoàng gật đầu nói: “Hợp lại tất cùng có lợi, phân ra thì cùng tổn hại, sự thái đã phát triển đến mức này thì chúng ta không thể không đồng ý.”

Đông Hậu trầm ngâm chốc lát rồi mới gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, tứ đại kiếm hoàng cùng lúc tọa trấn Kiếm Vực, lại có chuyện liên hợp để hủy đi nhục thân của Dao Đế, bằng vào đó thì đủ để uy nhiếp thiên hạ rồi, Kiếm Vực đã không còn rỗng ruột nữa rồi. Chỉ là, Kiếm Vực vực chủ? ...”

Tử Hoàng mỉm cười bay đến ôm lấy eo của Đông Hậu mà nói: “Chuyện này thì quản làm cái gì? Ta vô pháp tiếp chưởng Kiếm Các của y, y cũng vô pháp khống chế Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái của ta, mỗi người đều ngồi ngang hàng, đó cũng là sự thật, vô pháp cải biến được bất cứ thứ gì, Kiếm Vực chỉ có một kiếm hoàng, không có kiếm đế, càng không có kiếm thần, đến lúc nào xuất hiện một kiếm thần, thì có lẽ người đó mới chân chính là Kiếm Vực vực chủ. Dù sao đi chăng nữa, thực lực mới là yếu tố quyết định mọi chuyện.”

Đông Hậu cười khẽ ...

Trở về tới Kiếm Các, đám người của Trì Thương đều ở phía dưới nghênh tiếp.

“Cung nghênh chủ công.” Năm mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ đồng thời đưa tay lên ngực rồi quỳ xuống nói.

“Đứng dậy đi.” Phong Vân Vô Kỵ hạ xuống đất, sau đó dùng mũi chân điểm nhẹ một cái, thân thể liền hóa thành một đường công lao về phía tòa Kiếm Các nguy nga: “Trì Thương theo ta.”

Ngoại vi của Kiếm Các, bốn gã tướng quân thân mang tướng quân khải giáp thủ vệ ở bốn góc của Kiếm Các, dọc theo bốn góc mà đi ra ngoài là bốn hàng Hoàng Kim Giáp Sĩ đang toàn thần giới bị, trên thượng không của Kiếm Các thì có tám đệ tử Kiếm Các áo trắng đang lơ lửng trên không trung, quan vọng khắp tứ phía.

Từ Kiếm Các nhìn ra bên ngoài, bên trên bốn tọa núi cao, bốn lầu các cao tầng dựng ở đó, trên mỗi một tòa tháp lầu đều có sáu đệ tử Kiếm Các thủ vệ.

Tiến nhập vào trong Kiếm Các, Phong Vân Vô Kỵ vén tà áo mà ngồi xuống đối diện với Trì Thương.

Trì Thương cung kính quỳ xuống, nói: “Sư phụ, trước mắt Kiếm Các ta đã có năm mươi vạn giáp sĩ đang trú thủ ở Kiếm Các, hơn mười vạn đệ tử còn lại đều đã thực hiện như sư phụ phân phù, chỉ lưu lại một vạn đệ tử tuần thủ ở trong Kiếm Vực, những người khác đều đã xen lẫn vào trong phái hệ tự do, không ngừng tuần hồi khắp cả Thái Cổ, một khi có động tĩnh gì thì bọn họ chắc chắn sẽ kịp thời truyền tin tức về.”

“Rất tốt, trăm vạn đệ tử lúc đầu, các vực đã lấy đi một phần, tuy là vô pháp cự tuyệt nhưng là cũng có ý. Hiện tại đại thế đã thành, không còn những chuyện tai mắt không thông như trước nữa. Ở cái Thái Cổ này rất rộng lớn, cao thủ cũng quá nhiều. Trước mắt, theo như ta biết thì võ công cao nhất là Dao Đế, nhưng Dao Đế bất quá cũng chỉ mới hơn năm ngàn vạn năm công lực, Thái Cổ Hiệp Nghị đã kí kết trước đây cả ức vạn năm, những cường giả hiện tại đang đi lại trên Thái Cổ cơ bản đều là những cường giả sau khi Thái Cổ Hiệp Nghị đã kí kết, hoặc giả chuẩn xác mà nói thì đều là những nhân loại đã phi thăng đến Thái Cổ rất nhiều năm về trước. Chân chính Thái Cổ nhân loại nguyên thủy, chúng ta chưa hề nhìn thấy một ai. Còn về nguyên nhân thì vẫn chưa thể biết được. Còn có vực chủ của mấy vực nữa, đều là cao thủ thần cấp, để cấp thì đã có thể khống chế thiên địa chỉ lực trong một phạm vi nhất định, áp chế mọi võ học dưới cấp đế. Thần cấp rốt cuộc là cường đại đến mức nào, điều này thì chỉ có trời mới biết ... Trì Thương, con có

thể tính là đệ tử chân chính và duy nhất của ta, ta rất hy vọng con có thể đột phá, trở thành vị hoàng cấp cao thứ năm của Kiếm Vực ta. Khổ tu vạn năm dưới đáy đông hải, ta ẩn ước có cảm giác bản thân chỉ cách để cấp có một bước, tùy thời đều có thể tiến nhập, nhưng có ther thì cả đời cũng vô pháp đạp nhập.”

“Đệ tử tuyệt không phụ kí thác của sư phụ, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, đệ tử đã tu luyện đến tầng thứ nhất của đệ tam trọng thiên – Tâm Kiếm Cảnh Giới.” Trì Thương cung kính nói.

“Rất tốt, thiên tư của con cũng không kém. Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công ảo diệu phi thường, cũng chính là một trong những thứ quan kiện khiến cho ta tồn tại được đến giờ, ta bỗng lại muốn truyền lại cho con nhưng không lâu trước đây ta đột nhiên cảm giác thấy bộ công pháp này có sơ hở cực đại, nếu như truyền cho con, thì tương lai tất sẽ hủy con. Đợi đến khi nào ta hoàn thiện bộ công pháp này thì mới dạy lại cho con.”

“A? Sư phụ, làm sao lại như vậy?” Trì Thương chấn kinh nói.

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, tay phải phủ lướt qua một khối gỗ, dưới sự ngạc nhiên đến há hốc mồm của Trì Thương, một mầm non từ trong tấm gỗ đó chui ra, sau đó không ngừng mọc dài ra, đợi đến khi dài độ một ngón tay thì hai chiếc lá non hướng sang hai bên phân khai ra.

“Sư phụ, đó?!! Thật là không thể tưởng được!” Trì Thương chấn kinh nhìn thân cây non từ trong tấm gỗ mọc ra, đột nhiên nghi hoặc nói: “Sư phụ, Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công không phải là rất cường” Lờ của Trì Thương còn chưa nói hết thì đã thấy thân cây non đó liền tấn tốc không héo, trở nên đen thui, rồi trong chớp mắt nó liền hóa thành tro bụi.

“Chuyện ở trong này, vô pháp dùng ngôn ngữ để nói rõ ... thân là đại đệ tử của Kiếm Vực Kiếm Hoàng, công lực của con không thể quá thấp, hôm nay ta truyền cho con một chút công lực, khiến cho con đủ sức tự bảo vệ.” Nói xong thì Phong Vân Vô Kị há miệng phun ra một hơi kiếm nguyên, đạo kiếm nguyên bao bọc toàn thân của Trì Thương, rồi dần dần tiến nhập vào trong đan điền của Trì Thương.

Độ chừng một nén hương sau đó, Trì Thương mở mắt ra, căn phòng âm ám khi Trì Thương mở mắt ra đột nhiên bừng sáng, chính là do trong mắt của Trì Thương bạo xuất một phiến tinh mang dài hơn ba thốn, lóe lên rồi chớp tắt.

“Đa tạ sư phụ.” Trì Thương liền cúi đầu bái lạy một cái.

“Ừm, con đi đi, khi ta không có ở Kiếm Các thì mọi chuyện do con toàn quyền xử lí, nếu như có cường địch xâm phạm, dựa vào năm mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ, thêm vào đó là những vị kiếm hoàng còn lại giúp đỡ, đủ để kích lui địch nhân, về chuyện này thì không cần phải lo.”

Trì Thương lùi lại phía sau, đợi đến cửa của Kiếm Các mới dám xoay người rời khỏi Kiếm Các. Bên trong Kiếm Các hiện giờ chỉ có một mình Phong Vân Vô Kị mà thôi

133. Chương 134: Đông Hải Cao Thủ

Đất ở Thái Cổ nào chỉ mấy ngàn vạn dặm, dựa vào thần thức của Phong Vân Vô Kị, cũng cần phải hao phí rất nhiều thời gian mới có thể xuyên nhập vào trong địa mạch để tìm kiếm kim quang với số lượng lớn.

Tâm niệm chớp động, Phong Vân Vô Kị phá không bay đi, mau chóng biến mất khỏi Kiếm Vực, một khắc sau đã xuất hiện ở trên một quảng sơn vừa mới phát hiện.

Oanh long long!

Cả tòa núi lớn không ngừng vang lên âm âm, trên đỉnh núi xuất hiện một loạt khe nứt kéo thẳng xuống dưới chân núi, triệt để khiến cho tòa núi lớn này phân ra làm bốn phần, một lượng lớn các khối đá từ trên đỉnh núi lăn xuống bên dưới, bên trong lòng núi phù hiện xuất một khối vật thể to lớn màu hoàng kim. Dưới sự khống chế của Phong Vân Vô Kị, phần kim quang trong lòng núi liền bị Phong Vân Vô Kị cường hành dùng man lực để lấy ra.

Dưới sự tác dụng của chân lực cường hãn, Phong Vân Vô Kị mang theo phần kim quang nguyên thủy nặng đến mấy vạn tấn phi hành về phía Kiếm Vực. Trên không trung của Kiếm Vực, Phong Vân Vô Kị liền thả lỏng chân khí, khối kim quang cự đại đó liền đổ sầm vào trong một tòa sơn cốc. Ở bên dưới sớm đã có nhiều đồng kim quang, năm mươi vạn bộ khải giáp, con số bàng đại như thế, kim quang trong một ngọn núi tuyệt đối không đủ để thỏa mãn.

Lại mấy ngày trôi qua, Phong Vân Vô Kị lợi dụng sự thuận tiện của thần thức, cuối cùng cũng thu thập được đủ kim quang, Phong Vân Vô Kị dùng thần thức lướt qua một phần kim quang nguyên thủy bàng đại chẳng khác gì một ngọn núi cao cả trăm trượng, trong lòng thâm nghĩ: “Hiện nay kim quang đã đủ, nhưng kim tính bốn lai lại mềm, muốn luyện chế chiến giáp cho Hoàng Kim Giáp Sĩ thì cần phải có huyền thiết mới được.”

Huyền thiết tại cả Thái Cổ cũng không phải là loại quang sản thường gặp, kim thiết phổ thông căn bản vô pháp thỏa mãn yêu cầu của Phong Vân Vô Kị, bất quá còn may là ở chỗ, Phong Vân Vô Kị còn nhớ được một nơi đang ẩn tàng một lượng lớn huyền thiết vạn năm: Đông hải.

Có một lần, thần thức của Phong Vân Vô Kị xuyên sâu vào dưới đáy của đông hải, nhưng lại vô ý phát hiện được một mỏ huyền thiết đã trầm tích ở sâu dưới đáy biển. Ở tại Thái Cổ, loại quang sản này đúng là một tài liệu cực tốt để luyện chế binh khí.

Đông hải hạo hân, nước xanh thấu trời, Phong Vân Vô Kị lơ lửng ở trên không trung của đông hải, y bào toàn thân phát phơ phần phật trong gió, hai mắt nhẹ khép hờ lại, thần thức liền hướng sâu về phía đông hải mà tra thám. Ấn chiếu theo vị trí trong ký ức, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc cũng đã tìm thấy mỏ huyền thiết bàng đại trầm tích sâu dưới đáy biển.

Khi thần thức của Phong Vân Vô Kị bao trùm lấy khối huyền thiết cự đại đó, rồi hướng về phía dưới mà xâm nhập, thì một cảm giác cổ quái truyền lại, khối không gian bên dưới khối huyền thiết này tựa hồ như hướng vào bên trong mà sụp đổ, khi thần thức của Phong Vân Vô Kị muốn cường hành triển thân hướng vào bên trong thì một tầng sóng gợn vô hình của không gian gợn lên lần lần, nhưng thần thức của Phong Vân Vô Kị lại bị ngăn cản ở bên ngoài, vô pháp tiến nhập.

Hoa lap!

Một tiếng xoạt vang lên, phía dưới đông hải đột nhiên bay lên một nam tử, vị nam tử khí độ uy nghiêm này trước khi xuất hiện thì Phong Vân Vô Kị căn bản không hề phát hiện ra sự tồn tại của y, chính cả đông hải lấy huyền thiết làm trung tâm đều bị Phong Vân Vô Kị dùng thần thức bao phủ, nhưng người này lại chẳng khác gì ngay trước mắt Phong Vân Vô Kị mà hoành không xuất thế.

“Người là ai?” Trong lòng Phong Vân Vô Kị cực kì chấn hãi, cả thân thể của nam tử này tựa thật tựa ảo, thân thể của y là thật, nhưng lại đồng hợp thể với cả đông hải, khiến cho người ta có cảm giác không thể đánh trúng được.

“Quay về đi, nơi này là cấm địa, nếu như ngươi muốn khối huyền thiết ở dưới đó thì ngươi có thể lấy đi, nhưng nhớ lấy không được đến chỗ này nữa. Hay ít nhất là trước khi ngươi tiến nhập thần cấp, thì nơi này không thích hợp để ngươi đến.” Gã nam tử đó đạm mạc nói, cánh tay phải phất ra một cái, khối huyền thiết vạn năm như một tòa núi lớn ở dưới biển đột nhiên bay lên rồi rớt xuống mặt đất, nhưng lại rất nhẹ nhàng, không hề kinh động một hạt bụi nào.

Bên bờ đông hải bằng phẳng, một tòa núi cao do huyền thiết cấu thành, rất là dễ dàng phát hiện, bóng núi dưới ánh dương quang kéo ra thật dài.

“Đi đi, khi lần đầu tiên ngươi dẫn theo một số lượng lớn người đến nơi này, rồi sau đó tại đông hải bề quan cả vạn năm, nhưng nhân vì các người không xâm nhập vào cấm địa, vì thế bọn ta cũng không can thiệp. Nhưng vị trí của khối huyền thiết này lại thuộc phạm vi mà ngươi không thể tiến nhập, vừa rồi ngươi dùng thần thức xâm nhập, nếu như không phải niệm tình ngươi mới phi thăng không lâu, đối với Thái Cổ không biết nhiều bí mật và cấm địa, chứ nếu không thì hành động vừa rồi đủ để cho ngươi chết đi rất nhiều lần rồi.”

Phong Vân Vô Kị nghe xong lời nói này thì trong lòng chấn hãi đến khó mà hình dung, chuyện bản thân tu luyện tại đông hải cứ nghĩ là tuyệt mật, nhưng ai ngờ đầu lại tu luyện ngay bên cạnh của đám nhân vật

cường tuyệt đến thế, nếu như bọn họ có ý thì trong vạn năm thời gian đó

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ không khỏi phát lạnh, cũng không khỏi cảm thấy may mắn.

Chuyến đi này tuy nhiên là đã lấy được huyền thiết, nhưng đối diện với vị nam tử có thực lực nông sâu đột nhiên xuất hiện này, còn có bí mật về đáy đông hải, nếu nói trong lòng Phong Vân Vô Kỵ không chút hiếu kì thì là chuyện không thể, nhưng mạo nhiên xuất thủ lại không hợp với tính cách của y, nên nhất thời trừ trừ bất định.

“Được rồi, biết ngay là người không nản lòng, ta dù chỉ là một thị vệ nhỏ bé thủ hộ đông hải, nhưng dù có là như thế thì người cũng không thể đủ sức để đối kháng đâu.” Nam tử này tựa hồ như đã nhìn thấu tâm tư của Phong Vân Vô Kỵ, tẩy phải hư hư bắt ra một trào, Phong Vân Vô Kỵ vừa muốn phản kháng thì toàn thân động đậy không được, thì cực kì kinh hãi. Còn chưa kịp phản ứng lại thì nghe vị nam tử này nói: “Đi đi, đừng có quay lại đây nữa, ở nơi này – cho dù là vực chủ của Đào Vực cũng không dám đặt chân đến, nếu không thì dựa vào thần thức của cao thủ thần cấp, còn không biết các người đang nghỉ ngơi ở nơi nào hay sao.” Vị nam tử đó phát ống tay áo một cái, Phong Vân Vô Kỵ cùng với tòa huyền thiết sơn kia liền bị một cỗ cuồng phong cuốn ra xa cả ngàn cả vạn dặm.

Cách đông hải mấy ngàn dặm, Phong Vân Vô Kỵ xoay vòng trên không một cái, tay phải nâng lên để đỡ, tòa huyền thiết sơn liền ổn định dừng lại ở trên không trung.

Quay mặt về phương hướng của đông hải, sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ biến ảo bất định: “Thôi bỏ đi, đối phương làm sao tới buộc bản thân mà bản thân còn không biết, liền bị thổi bay ra ngoài mấy ngàn dặm. Nếu thực sự động thủ, thì lại càng không phải là đối thủ của y. Chỉ là – y thực sự chỉ là một thị vệ nhỏ bé thôi sao? Chủ nhân của y là ai? Cường đại đến mức nào?”

Nhất thời gian, niềm vui khi kích bại Đào Đế và võ công đề thăng đã không còn nữa, mà trong lòng chit còn lại vô vàn tự tang.

“Các biệt còn quá xa, dù cho có gặp thêm mấy phen kì ngộ nữa, tốc độ đề thăng công lực cũng hơn xa người khác, nhưng đối diện với những người đã tồn tại không biết bao nhiêu năm như thế thì – sự cách biệt về thực lực quả không chỉ là một bậc hai bậc a!”

Thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ triệt để bỏ qua ý niệm tra thám chi tiết về người này, chỉ hư hư nâng lấy tòa núi huyền thiết to lớn đó mà phi hành về phía Kiếm Vực. Thái Cổ cao thủ tuy có năng lực hủy núi diệt non, nhưng khi mang theo một thứ bàng đại thì tốc độ cũng giảm xuống không ít, Phong Vân Vô Kỵ hao phí hết hay ngày thời gian mới có thể trở về đến Kiếm Vực.

Từ sau khi Phong Vân Vô Kỵ quay về, Trì Thương phát hiện sự phụ có chút dị thường, một mình thường ở trong Kiếm Các mà tính tọa cả hơn mười ngày, trong lòng của Trì Thương tuy có nghi hoặc nhưng không biết chuyến đi đến đông hải rốt cuộc là đã gặp phải chuyện gì, nên cố gắng nhẫn trụ trùng động dò hỏi.

Thân làm đệ tử, thì khi sư tôn cần thì xuất hiện, khi sư tôn không cần thì nên tránh ra, đó chính là kính sư chi đạo mà Trì Thương trước giờ vẫn tín phục, trên sự thật thì đó cũng chính là chỗ mà Phong Vân Vô Kỵ hân thưởng y.

Mười ngày sau, Phong Vân Vô Kỵ tự thân lên Bắc Đẩu Đại Điện của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái

134. Chương 135: Cửu U Vu Tộc

“Các người lui xuống đi.” Tử Hoàng phát ống tay áo một cái, chư đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái liền phân tán hết sạch, Tử Hoàng cười lên ha hằm bước tới nghênh đón: “Vô Kỵ huynh đại giá quang lâm, khôn gbiết là có chuyện gì chỉ giáo.”

“Không dám, Vô Kỵ chính đang có một chuyện khẩn cầu, hy vọng Tử Hoàng huynh đáp ứng.”

“Cứ nói đi, nếu như có thể giúp đỡ thì nhất định không chối từ.” Tử Hoàng khẳng khái đáp.

“Ta cần năm mươi vạn bộ hoàng kim chiến giáp, năm mươi vạn thanh trường kích, nhiều ngày trước ta đã đi tìm những tòa quặng sơn ở khắp nơi, tưởng tất chuyện này Tử Hoàng huynh cũng đã biết, ta nghe nói Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái có tời chín trăm chín mươi chín thanh tà kiếm, thêm vào đó là thanh trấn phái chỉ bảo của Tử Hoàng huynh, toàn là do Tử Hoàng huynh đúc thành. Ta tuy có tài liệu nhưng tịnh không có lò luyện, vì thế nên sang đây là muốn mượn lò của huynh.” Phong Vân Vô Kỵ nói.

“Cái này thì không thành vấn đề, chỉ là lò luyện của ta so với lò thường tuy to hơn lò thường khá nhiều, nhưng muốn đúc năm mươi vạn bộ khải giáp và năm mươi vạn thanh trường kích thì không thể làm một lần là được, chỉ sợ là cần phải có một đoạn thời gian dài.” Tử Hoàng nói tiếp: “Ừm, hơn nữa trong quá trình đúc kiếm phải cần có nhiệt độ cực cao, ta có luyện một bộ công pháp bắt diệt diễm, nếu như Vô Kỵ huynh cần tới thì ta cũng có thể giúp đỡ một tay.”

“Như thế thì quá tốt rồi, Vô Kỵ đa tạ trước vậy.”

Được sự cho phép của Tử Hoàng, Phong Vân Vô Kỵ tin tâm đại trưởng.

Lò luyện của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái quả nhiên là rất lớn, có diện tích hơn mấy trăm thước vuông, dùng thanh đồng và kim tinh chế thành, bên ngoài có chạm khắc thanh long với bốn chân.

Tử Hoàng đem tòa lô đỉnh to lớn đó đặt ở trên một tòa núi cao ở Kiếm Vực, sau đó Phong Vân Vô Kỵ dùng một tay nâng kim quặng, một tay nâng thiết quặng, hai tòa cự sơn lơ lửng trên không trung trông rất là tráng quan.

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng phân giải hai tòa quặng sơn này phân giải thành từng khối từng khối một rồi bỏ vào trong lò, còn Tử Hoàng thì đứng ở bên cạnh lò luyện, dung hóa quặng thạch đó thành kim thủy, phần tạp chất bị rơi xuống đáy, liêng bị Phong Vân Vô Kỵ vận công hấp nhiếp.

Lửa ở Kiếm Vực bay cao cả mấy trượng, ngày đêm không ngừng nghỉ, dù là ở xa cũng có thể nhìn thấy ánh lửa hừng hực, tại thời khắc này thì Phong Vân Vô Kỵ cũng không khỏi không cảm kích U Vô Tà, bộ Băng Hỏa Chỉ mà ông ta tặng cho Phong Vân Vô Kỵ chính là loại công pháp cực âm cực dương, băng quyết cực hàn, nhưng hỏa quyết lại cực nóng, dựa vào hỏa quyết thì Phong Vân Vô Kỵ và Tử Hoàng không ngừng không nghỉ cả nửa năm, năm mươi vạn bộ hoàng kim chiến giáp và năm mươi vạn thanh trường kích cuối cùng cũng đã được đúc hoàn thành, đồng thời với những tài liệu còn dư lại thì bị Tử Hoàng lấy về để đúc kỳ lân khải giáp cho đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, phần tài liệu còn dư này không ngờ lại có thể đúc thành hơn hai mươi vạn bộ kỳ lân khải giáp và hơn hai mươi thanh huyền thít trường kiếm.

Hai người đều có thu hoạch nên ai ai cũng đều hoan hỉ, đến đây công tác đúc rèn đã hoàn thành.

Trong thời gian này, ngọn lửa lớn của Kiếm Vực đã hấp dẫn vô số thần thức quan chú, nhưng ngồi ở chu vi của tòa lô đỉnh này là năm mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ và hơn hai mươi vạn đệ tử của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, ngoài ra thì còn có thần thức của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương không ngừng tuần thị một phen, thế trận hào hoa đến vậy thì dù cho có là người có lòng đi chẳng nữa cũng không thể không thối lui.

Cửu Nghi Vu Tộc

Cửu Nghi Vu Vực nằm ở góc đông nam của Thái Cổ, thường xuyên bị những làn sương xám bao bọc, ở trung tâm của Cửu Nghi Vu Vực là một vùng đất toàn là đầm lầy, đến nơi nào cũng ngập tràn chướng khí, bên trong đó là một vài động vật hành tẩu, cùng với những tiếng gió rít u u. Trong Vu Vực, những thực vật khác đều khó mà sinh tồn, chỉ có một vài loại đại thụ lá kim và có sống lá theo hình mạng lưới, có lớp vỏ cây dày nhưng trơn láng mới có thể sinh tồn, những phiến lá của những loại thực vật này thiên sinh đã có màu xám tro, những cây đại thụ trưởng thành có thể cao đến cả trăm trượng, tán lá bao trùm cả một diện tích cực kì rộng rãi, xung quanh thân cây trong phạm vi mấy dặm đều có thể ngửi thấy một mùi vị thối rữa khó nghe. Trong đầm lầy có hàng loạt những khúc xương cốt dính đầy bùn chóp sáng ánh huỳnh quang.

Chỗ này là nơi sinh hoạt của Vu tộc, bên trong Cửu U rất ít khi thấy con người, ngẫu nhiên nhìn xuyên qua những bóng cây trùng điệp chỉ có thể nhìn thấy một tộc nhân của Vu tộc thân mang một bộ đồ đen rộng thùng thình, ngay cả đầu cũng bị bao trùm lại, tại những nơi bọn họ đi qua thì những mãnh thú đều ngoan ngoãn quỳ xuống dưới mặt đất.

Ở trung tâm của Vu tộc, có một cánh cửa to lớn cao mấy trăm trượng rộng mấy chục trượng, ở hai bên của cánh cửa đều có chạm khắc những bộ xương của các con thú, ở bên ngoài thì không ngừng uốn khúc rồi tương hỗ giao xoa, ở hai bên của mỗi một cánh cửa đều có một nửa đầu lâu, vừa khít hợp lại làm một, ở trong hai hốc mắt trống rỗng của một đầu lâu quái thú hung ác, không ngừng lập lòe ánh sáng đỏ chói. Bên trên đầu lâu ác thú đó có khắc những hoa văn phức tạp, ở bên rìa thì có khá nhiều những hoa văn màu xanh lục không ngừng du động, trông có vẻ như được chạm khắc dính chặt trên cánh cửa nhưng từ hai bên nhìn vào, thì có thể phát hiện những hoa văn đang du động đó kì thật là đang phiêu phù lơ lửng ở trên cánh cửa. Chính cả thạch môn đều được làm từ một loại đá cực kì hiếm có, cả Thái Cổ cơ hồ như không còn nữa – Hắc Diệu Thạch, theo truyền văn thì Hắc Diệu Thạch chỉ có bí pháp của Vu tộc mới có thể chế tạo ra, có thể hấp thu hết tất cả mọi công lực tấn công tới, khó mà phá hủy cho được.

Khi ở trên không thì rất khó phát hiện cánh cửa đá cao lớn này, dù có là người trong Vu tộc khi li khai một phạm vi nhất định thì cũng không thể phát hiện cánh cửa lớn cổ quái này, chẳng khác gì phiến thạch môn này được đặt ở một thế giới khác vậy. Ở dưới đáy của thạch môn mỗi một ngày đều có khói đen từ trong đó xuất ra, ngay cả bộ khô lâu đầu cốt trên phiến thạch môn đó cũng không ngừng phun ra khói trắng cuộn cuộn.

Cả phiến thạch môn này theo như trong ý thức của tộc nhân Vu tộc thì trước giờ chưa từng mở qua một lần, ngoại trừ những vị trưởng lão trong tộc thì không một ai biết được phiến thạch môn đó rốt cuộc là có tác dụng gì.

Oanh long!

Trên thượng không của Cửu Nghi Vu Vực đột nhiên sấm chớp ầm ầm, mây đen từ khắp bốn phía cuộn cuộn ập tới, gió lớn nổi lên khắp cả Vu tộc, sau đó đột nhiên một tiếng nổ vang rền truyền lại, cánh cổng lớn không biết đã qua bao nhiêu tuế nguyệt chưa từng mở ra nay lại đột nhiên bị một cái gì đó đẩy ra, lộ xuất một khe hở cực kì hẹp, tiếng vang rầm rầm của cánh cửa này kinh động cả mọi thành viên trong Vu tộc, bên trong cánh cửa, một phiến quang mang màu đỏ mang theo tiếng âm khí hô rít lao ra, một thanh âm thương lão nhưng lo lắng từ bên trong vang lên: “Ngăn cản nó, đi mau!”

Trong linh hồn của mọi thành viên trong Vu tộc đều vang lên cái thanh âm này, sau đó ở trước cánh cửa lớn này đột nhiên xuất hiện một màn bình chương quỷ dị trong không khí.

“Đi, bắt hẩn quay trở về!” Một thanh âm thương lão nhưng vang rền từ trong cánh cửa truyền ra, sau đó cánh cửa liền tắt tốc đóng lại.

“Dạ, đại nhân.” Vu Tế một tay phủ ngực, khom mình nói, sau đó xoay người lại, nói to lên: “Vu Lễ, Vu Kỳ nghe lệnh, bên trong cánh cửa của cấm địa có một ác ma đã đào thoát ra, các người liền xuất phát, để bắt hẩn ta quay về đây. Nhớ lấy, cần phải thận trọng.”

“Dạ, trưởng lão.” Hai vị tộc nhân của Vu tộc gật đầu đáp, sau đó hai người liền xoay người hét lên một tiếng triệu hồi hai con báo đen, rồi nhảy lên trên lưng nó, hướng tra bên ngoài Cửu U mà đi

Ở sau lưng của hai người, Vu Tế cùng với tám vị trưởng lão còn lại đứng quanh cánh cửa, khoanh chân bàn tọa, chậm chậm nhắm mắt lại, một đạo hoa văn màu xanh từ trên thân thể của chín người bay lên rồi tiến nhập vào trong thạch môn

135. Chương 136: Tuyệt Thế Cầm Ma

“Cầm Ma?” Phong Vân Vô Kỵ nghe thế thì trong lòng chớp động: “Chẳng trách cho đến giờ bên phía Ma Vực vẫn chưa hề có động tĩnh gì, còn lão già Dao Đế thì không những chưa có hành động báo phục nào, mà cho đến hiện tại cũng chưa thấy ông ta xuất hiện. Nguyên lai là ông ta đang nhằm vào Hiên Viên Đế Tâm Quyết.”

“Ồ nhi cáo lui.”

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị gật đầu nói, Hiên Viên Đế Tâm Quyết, Phong Vân Vô Kị cũng đã từng nghe qua, cư truyền là loại võ học mà Hiên Viên hoàng đế đã từng tu luyện, bằng vào bộ võ học này, Hiên Viên hoàng đế uy chấn thần ma, dù cho Thiên Đường nghe tới tên cũng phải tránh xa, chỉ là đáng tiếc – ông ấy đã vẫn lạc mất rồi.

Suy nghĩ một lúc khá lâu, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng quyết định một lần nữa li khai Kiếm Các.

Phong Vân Vô Kị vừa án chiếu theo phương hướng mà Trì Thương nói mà bay đi, vừa dùng thần thức lướt qua tình hình ở khắp tứ phía. Đột nhiên, bên trong ý thức Phong Vân Vô Kị quan sát thấy hai cao thủ tuyệt thế đang tranh đấu với nhau, trong lòng Phong Vân Vô Kị tức thì ngạc nhiên, liền chuyển sang phía đông mà bay đi.

“Từ Y Tiêu Diêu Hầu, đã nhiều năm trôi qua rồi, tại sao ngươi còn mãi theo đuổi Tuyệt Tình mà không chịu bỏ qua?” Khi Phong Vân Vô Kị lướt qua thì thấy ở trên hai ngọn núi ở phía xa, mỗi một bên có một nam tử, một người thì mặc trên mình bộ đồ màu trắng, một người thì mang một bộ áo tím và trên đầu mang mũ của hoàng đế, lời nói vừa rồi chính là do nam tử áo trắng nói ra.

Khi Phong Vân Vô Kị hạ chân xuống một ngọn núi lân cận thì vị nam tử mặc áo tím, trên đầu đội mũ hoàng đế liếc nhìn sang nơi ẩn thân của Phong Vân Vô Kị một cái, sau đó quay đầu lại đối với vị nam tử áo trắng nói: “Nếu không phải là do ngươi thì Tuyệt Tình tại sao lại không thêm gặp hai người bọn ta. Chiến Hoàng, lần này chỉ có một mình ta mới có thể giúp đỡ được Tuyệt Tình mà thôi, ngươi hãy quay về Tuyệt Vực đi.”

“Hừ! Ta cũng muốn xem thử xem trải qua nhiều năm như thế rồi, thực lực của ngươi tăng cường được bao nhiêu. Lần này, giữa chúng ta cũng nên kết liễu mọi ân oán thôi, hai người ngươi và ta, chỉ có một người có thể ở cùng một chỗ với Tuyệt Tình.”

“Như ý nguyện của ngươi, dùng võ phân thắng bại, nếu như ngươi thắng, thì từ nay về sau, chỉ cần ngươi đến nơi nào thì ta sẽ tránh xa ra. Trong phần đời còn lại, ta tuyệt không gặp mặt ngươi và Tuyệt Tình.” Từ Y Tiêu Diêu Hầu lạnh lùng nói.

“Tuyệt Tình, nàng cũng đã nghe thấy rồi đó, nàng hãy làm nhân chứng cho cuộc chiến này, ta và y, hôm nay tất phải có một người ngã xuống nơi này. Từ Y Tiêu Diêu Hầu, tiếp chiêu.” Gã có tên là Chiến Hoàng có dung mạo tuấn vĩ, trên hai mép có hai phiến râu khá rậm cắt tiếng nói, trong tay liền xuất hiện một thanh trường đao sáng loáng, một đao oanh nhiên chém ra.

Trên ngọn núi đối diện, Từ Y Tiêu Diêu Hầu cũng chém ra một kiếm, một đao tung quang sáng rực lao thẳng về phía Chiến Hoàng.

Oanh!

Hai ngọn núi oanh nhiên nổ tung thành tro bụi, không chỉ hai ngọn núi đó mà ngay cả ngọn núi mà Phong Vân Vô Kị ẩn thân trong đó cũng bị khí kinh cuồng bạo chấn động đến cát bụi bay mù trời, đất đá tung bay ra khỏi đám bụi dày đặc. Phong Vân Vô Kị nhìn thấy Từ Y Tiêu Diêu Hầu và Chiến Hoàng cùng một lúc bay ra hai phía, vừa dừng lại ở trên không trung thì lại lao thẳng về phía đối phương như chớp giật.

Kiểm khí với đao khí cuồng bạo sung xích cả chu vi ngàn thước, khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi không lui ra khỏi phạm vi này. Thực lực của hai người này khiến cho Phong Vân Vô Kị cực độ chấn kinh, căn bản không hề liệu được hai người giao thủ lại dẫn phát những loạn lưu cường liệt đến vậy.

Mấy ngọn núi đều nổ tung thành cát bụi, mù mịt mà không tản ra, khiến cho phạm vi mấy trăm dặm đều bị màn cát bụi dày đặc đó bao trùm, không ngừng có những tiếng kim thiết vang lên, vị trí của hai đạo nhân ảnh không ngừng biến hóa, không ngừng ẩn hiện bên trong màn cát bụi dày đặc đó.

“Tiếp chiêu!” Đột nhiên trong màn cát bụi dày đặc đó truyền lại một tiếng quát lớn, sau đó màn cát bụi đầy trời đó co rút vào bên trong mà hội tụ, cát bụi đầy trời rất nhanh đã tiêu tán hết, Phong Vân Vô Kị giương mắt lên mà nhìn thì thấy gã nam tử tên Từ Y Tiêu Diêu Hầu giờ tay phải bắt trảo ở trong không trung, một thanh cự kiếm do cát bụi tụ thành xuất hiện ở trong không trung, y vẩy cổ tay một cái thì thanh cự kiếm đó liền oanh nhiên chém về phía Chiến Hoàng.

Chiến Hoàng thần sắc lãnh mạc, mắt thấy thanh ‘cự kiếm’ chém xuống nhưng cũng không tránh né, ngay đúng khi thanh ‘cự kiếm’ đó cách trán chưa đầy mấy trượng thì Chiến Hoàng liền giương thanh đao sáng loáng lên trên, trảm xuống một đao lên trên thanh ‘cự kiếm’ đó.

Một cổ hàn khí cường liệt lấy Chiến Hoàng làm trung tâm mà bùng phát ra ngoài, dù là ở đó rất xa nhưng Phong Vân Vô Kị cũng cảm thấy một cổ hàn khí cường hãn đó, cổ cổ hàn vụ cũng xuất hiện trong không khí chung quanh và phiêu lãng trên không trung, trong sát na này, Phong Vân Vô Kị tựa hồ như lại một lần nữa bàn tọa ở trong đông hải dưới cảnh tượng gió tuyết ồ ạt.

Một đao của Chiến Hoàng chém ra, thanh cự kiếm do cát bụi đầy trời tụ lại kia liền bị ngưng kết, hóa thành một thanh băng đao trong suốt, sau đó thân đao xuất hiện hàng loạt những khe nứt tinh tế, rồi từ trên không trung lần lượt rớt xuống, hóa thành hàng loạt những mảnh băng nho nhỏ rớt đầy đất.

“Tới một lần nữa!” Sắc mặt của Tử Y Tiêu Diêu Hầu liền biến đổi, phất ống tay áo một cái, liền lắc người lao lên, muốn xuất thủ một lần nữa, đối với sự xuất hiện của Phong Vân Vô Kị, hai người chẳng thêm để trong lòng.

“Muốn chiến thì chiến đi!” Ngay lúc Chiến Hoàng chuẩn bị xuất thủ thì một thanh âm băng lãnh của nữ nhân đột nhiên từ khắp bốn phương tám hướng truyền đến.

“Các người đều rút ngay đi cho ta! Trong phần đời còn lại của ta, ai trong các người đều không được xuất hiện ở trước mặt ta nữa.”

Thanh âm đó không ngừng biến ảo vị trí, khiến người ta vô pháp phân biện phương hướng.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên mà nhìn khắp tứ phía xung quanh, thì chỉ thấy núi non trùng điệp, nhưng rốt cuộc là vô pháp tìm ra được nữ tử tên Tuyệt Tình kia đang tàng thân ở nơi nào. Tâm niệm nhất động, thần thức đã phá thể phi xuất.

Cho đến lúc này, hai gã nam tử đó mới chịu dừng tay và quay đầu lại, hải nhiên nhìn về nơi đứng của Phong Vân Vô Kị, hiển nhiên là bản thân đã đánh giá thấp thực lực của Phong Vân Vô Kị.

Ngay khi thần thức của Phong Vân Vô Kị bùng phát thì thanh âm của nữ tử này lại một lần nữa truyền tới: “Chỉ là một cái Ma Vực mà thôi, ta còn có thể đối phó được, không cần hạ nam tử bạc tình như các người giú đỡ! Rút đi!”

Thần thức của Phong Vân Vô Kị quét lướt qua, dĩ nhiên là đã phát hiện được nơi ẩn thân của nữ tử này, nhưng không biết là nữ tử này tu luyện loại công pháp nào, mà lại có thể ngăn cản thần thức của Phong Vân Vô Kị ở bên ngoài, nên Phong Vân Vô Kị vô pháp biết được tướng mạo của cô ta như thế nào.

Tung!

Một tiếng đàn thanh thúy vang lên, tiếng cầm này chẳng khác gì một thanh chùy bổ vào bên trên thần thức của Phong Vân Vô Kị khiến cho ý hồn thân tức thì chấn động, thần thức liền rút lui về chẳng khác gì thủy triều.

Một đạo hồng ảnh từ trên thiên không cực tốc lướt qua, Tử Y Tiêu Diêu Hầu và Chiến Hoàng tức thì biến sắc, cùng nhau lao lên khỏi mặt đất.

“Tuyệt Tình, đợi ta với!”

Cồng!

Một tiếng cầm chẳng khác gì một tiếng chuông vang lên, thân thể của Tử Y Tiêu Diêu Hầu và Chiến Hoàng đều bị chấn động toàn thân, khóa miệng đều rỉ ra một dòng máu, chỉ là một tiếng cầm, hai người không ngờ là đã thụ thương.

“Đừng có theo ta nữa. Từ ngàn năm trước các người đã bỏ ta mà đi, ta đã phát thệ, cả đời này trừ khi ta già chết, nếu không thì tuyệt không tương kiến.” Thanh âm cực kỳ hận cực kỳ oán từ xa truyền lại.

Chiến Hoàng và Tử Y Tiêu Diêu Hầu nghe thế thì thân thể tức thì chấn động, bỗng lại muốn truy theo nhưng lúc này lại đột nhiên dừng lại. Trên khuôn mặt của Chiến Hoàng lộ xuất biểu tình hối hận, cong Tử Y Tiêu Diêu Hầu thì lại lộ ra biểu tình cực kỳ phức tạp.

“Cầm Ma!” Hai từ ngữ này đột nhiên lóe lên trong đầu của Phong Vân Vô Kị, không hề lí tới hai cao thủ hoàng cấp đột nhiên xuất hiện này, Phong Vân Vô Kị lướt qua đầu của hai người này, hướng về phương hướng Cầm Ma biến mất mà truy theo.

“Xuống đây!” Một đạo đao khí cực lạnh từ phía dưới chém lên, Phong Vân Vô Kị cũng chẳng thèm quay đầu lại mà phát một chưởng xuống dưới, mượn thế của một đao này mà bay đi càng nhanh hơn

136. Chương 137: Âm Hắc Đế Quân

Phong Vân Vô Kị thẳng đường truy theo, nhưng lại phát hiện tia thần thức mà bản thân tỏa định trên thân thể của Cầm Ma đột nhiên chấn động, rồi liền mất đi tung ảnh. Phong Vân Vô Kị xuất hiện ở nơi cuối cùng mà Cầm Ma xuất hiện trong cảm ứng của mình, nhìn khắp tứ phía nhưng chỉ thấy một phiến mênh mang mà không thấy tung ảnh.

Hai đạo thanh âm phá không từ phía sau truyền tới, Phong Vân Vô Kị biết được hai cao thủ phân biệt là Tử Y Tiêu Diêu Hâu và Chiến Hoàng đang truy đến, trong lòng không muốn dây dưa với bọn họ, tâm niệm chớp động, thân thể đã hướng sang một hướng khác mà bay đi.

Tìm được một ngọn núi rậm rạp, Phong Vân Vô Kị bay ra đằng sau sườn núi và tạo ra một đông huyết, rồi sau đó chui vào trong, thân thể bao bọc cả chu vi vạn dặm, mọi động tĩnh đều được thu vào trong mắt, lẳng lặng mà đợi chờ.

Đợi đến lúc hoàng hôn, thiên không hốt sáng hốt tối, ở phương hướng tây bắc cuộn cuộn ma khí, bên trong cảm ứng thì Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một đám đệ tử của Ma Vực đang hướng về phía này mà bay đến, người dẫn đầu là một nữ tử có thân thể yêu kiều. Phong Vân Vô Kị khẽ di một tiếng, nữ tử này y đã từng nhìn thấy qua, chính là một trong ngũ đại ma tướng của Ma Vực – Thủy Ma. Bốn ma tướng còn lại đều đang đi theo bên cạnh thân thể của thị, cách ngũ đại ma tướng hai bước là một đại hán mi rậm, toàn thân mang một bộ khải giáp đen tuyền, tại trên thân thể của người này, Phong Vân Vô Kị có cảm giác tựa hồ như đã từng quen biết, khí tức của y tiếp cận với kẻ đã từng xâm phạm qua Kiếm Vực – Âm Vực Ma Quân.

Phía đông bắc phương hướng thì xuất hiện một nhánh đại quân áo trắng cũng đang ồ ạt đi đến, không phải là Dao Vực thì là ben nào nữa? Khi Phong Vân Vô Kị nhìn thấy kẻ dẫn đầu thì không khỏi giật mình kinh hãi, không ngờ lại là Độc Cô Phiêu!!!

Người trong hai vực lần lượt dừng lại, sau đó thì hạ xuống nghỉ ngơi. Trong lòng Phong Vân Vô Kị không khỏi kì quái, dựa vào thực lực của hai vực lúc này mà muốn bắt Cầm Ma, chỉ e là không thể, hoàng cấp cao thủ của hai vực tựa hồ như không thấy một ai.

Phong Vân Vô Kị phân tán thần thức ra phi thường mỏng, lại chẳng chú dao động, người của mấy vực khi vừa mới tiến vào phạm vi bao bọc của thần thức Phong Vân Vô Kị thì cũng có cảm giác quái quái, nhưng loại cảm giác này rất nhanh sau đó liền biến mất, vì thế cũng tịnh không để ý.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Ma Vực ngũ tướng đột nhiên đứng dậy, hướng thân về phía một ngọn núi cao vút đâm thẳng tầng mây ở phương xa. Ngọn núi nguyên bản tối thui, phiến khắc trước ở đỉnh núi đột nhiên bùng phát một đám lửa lớn, khắp chu vi đỉnh núi, bùng sáng một loạt đám lửa. Ánh lửa yếu nhược trong đêm lạnh tựa hồ như tùy thời đều có thể tắt đi. Đêm khuya, núi cao thẳng tầng mây, phiến hỏa điểm trên đỉnh núi, chu vi dập dờn ánh lửa, tất cả mọi thứ từ xa nhìn lại thì quỷ dị vô cùng.

Ngũ đại ma tướng lao thẳng về phía ngọn sơn phong đó mà bay đi, hàng loạt thân ảnh mau chóng biến mất khỏi tầm mắt của Phong Vân Vô Kị, Thần thức của Phong Vân Vô Kị liền mau chóng thu hồi lại trong nội thể như thủy triều, vừa mới định đi đến tòa sơn phong đó thì trên đỉnh đầu một đạo thần thức cường hãn lướt qua, theo đó là trận trận lôi điện lẫn mây đen, tâm thần của Phong Vân Vô Kị tức thì chớp động, lập tức thu nhiếp tâm thần, lẳng lặng bất động.

Phiến khắc sau, thông qua khe hở của đám cây trúc dày đặc, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một gã nam tử đang lướt qua không trung như đại điêu, hướng về ngọn núi đỏ mà bay đến, loáng một cái đã biến mất không thấy.

Khí tức của gã nam tử này cường đại đến mức khiến cho Phong Vân Vô Kỵ không khỏi biến sắc, loại cường đại như thế thì Phong Vân Vô Kỵ chỉ từng cảm ứng thấy ở trên thân thể Đạo Đế, hơn nữa là so với Đạo Đế thì y còn cường đại hơn nhiều.

Người này vừa lướt qua không lâu thì lại có mấy tiếng phá không từ khắp tứ phía bay đến, mỗi một đạo khí tức đều cường đại vô bỉ, đều là từ tứ phương tụ tập lại ở trên ngọn núi đang phát ánh lửa đỏ, khí tức của những người này – hoàn toàn không phải là người của hai vực.

“Người của phái hệ tự do cũng tham gia vào chuyện này, xem ra sức dụ hoặc của Hiên Viên Đế Tâm Quyết đúng là lớn không chỉ ở mức bình thường a!” Phong Vân Vô Kỵ thầm nghĩ.

Suy nghĩ một lúc, rồi Phong Vân Vô Kỵ van khởi Súc Cốt Công, đổi thành tướng mạo của một nam tử trung niên, sau đó mới đi ra khỏi đám rừng trúc đỏ, rồi giả dạng thành người trong phái hệ tự do, hướng về phía ngọn núi có ánh lửa đỏ mà bay đi.

Sau khi có chuyến đi đến đông hải, Phong Vân Vô Kỵ đã hiểu được cao thủ trên Thái Cổ không chỉ giới hạn trong bốn vực, tại cả Thái Cổ mệnh mông này thì bất cứ ở nơi nào cũng có thể ẩn tàng cao thủ, chỉ là những người này hoặc là ẩn tàng ở một nơi nào đó trong Thái Cổ, hoặc là ẩn thể bất xuất, hay là lại phân ra thành những thế lực bất đồng. Vì duyên cớ này, những loại người vừa mới tiến vào trong Thái Cổ như Phong Vân Vô Kỵ thì những nhận thức ban đầu về Thái Cổ căn bản vẫn cứ dừng lại ở ý nghĩ bốn vực này là cường đại nhất.

Cho đến hiện tại, thế lực cường đại nhất triển hiện ra trước mặt mọi người cũng là người trong bốn vực. Nhưng sau khi Phong Vân Vô Kỵ có chuyến đi đến đông hải thì đã có nhận thức mới, hai cao thủ hoàng cấp như Chiến Hoàng và Tử Y Tiêu Diêu Hầu đã chứng minh điểm này.

Đêm đến, trong những chỗ hở của các đám mây trên thiên không ẩn hiện những ánh sao lấp lánh, nhưng ở trong màn đêm này lại khiến cho hàn khí lại càng thêm bức người.

Dưới các đám mây đen, bên trên đại địa, một đạo nhân ảnh vội vàng lướt đi sát đất, từ xa lao về phía ngọn núi có ánh lửa đỏ mà bay tới.

Đợi đến khi Phong Vân Vô Kỵ đi đến nơi thì chu vi tòa sơn phong đỏ, từ dưới chân núi đến trên không trung đều phân bố dày đặc bóng người, Phong Vân Vô Kỵ đứng lại ở trên không trung của sườn núi, giữa y và người của Ma Vực có cách một vài người của phái hệ tự do, nên nhất thời cũng không sợ bị chú ý.

Ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, Phong Vân Vô Kỵ giật mình phát hiện, điểm điểm quang hỏa ở chu vi tòa sơn phong này chính là những lồng đèn dầu đang lơ lửng ở trên không trung, Phong Vân Vô Kỵ tử tế nhìn qua, thì phát hiện ở dưới đáy của những ngọn lồng đèn dầu đó đều có một sợi tơ tuyến cực kì mỏng manh, những tơ tuyến đó cũng mang màu đen tuyến, nếu như không nhìn tử tế thì cũng không phát hiện được.

Trên đỉnh núi, một ngọn lửa lớn trùm thiên, ánh lửa chiếu sáng cả một nửa tòa sơn phong. Trong hư không ở chu vi, bóng người dày đặc lơ lửng ở trên không trung, ai ai cũng có sắc mặt ngưng trọng.

Hoa lập!

Ở trên ngọn núi này đột nhiên có mấy thứ lặn xuống, Phong Vân Vô Kỵ tức rì kinh hãi, một lần nữa ngẩng đầu lên thì thấy có mấy dải vải với màu sắc lộng lẫy đang từ trên đỉnh núi hạ xuống, không ngờ lại dài hơn ngàn trượng. Hết vòng này tới vòng khác từ trên đỉnh núi hạ xuống, bao bọc cả tòa sơn phong này.

Cơ hồ như đồng thời, mấy trăm vòng vải ở trên sơn phong kéo dài ra rồi không ngừng vũ lộn trên không trung chẳng khác gì linh xà, dưới ánh lửa trong đêm lạnh trông rất là quỷ dị.

Đối diện với những thứ mà bản thân chưa biết thì con người đều rất thận trọng, vì thế nên khi những dải vải với những màu sắc khác nhau từ trên đỉnh núi hạ xuống thì không có một ai tiến lên phía trước để ngăn cản.

Phạch!

Những dải vải đó va vào sườn núi rồi sau đó bay về phía bên ngoài, tiếp đó là được kéo căng ra cố định ở trong không trung, khiến cho cả ngọn núi này chẳng khác gì một đóa hoa sen lộng lẫy đang khoe sắc trong đêm khuya.

“Mau mau quay về, vật của Hiên Viên, bọn các ngươi không thể vọng tưởng. Nếu như còn lòng tham nữa thì sinh tử tự chịu!” Một thanh âm băng lãnh từ trên đỉnh núi vang vọng khắp màn đêm, nghe thấy không khỏi kinh tâm.

“Bọn ta đông người như thế này, người nói lui là lui? Giao Hiên Viên Đế Tâm Quyết ra đây, bọn ta tự nhiên là sẽ rút lui, nếu không thì ... hừ, người nghĩ một mình người có thể đối phó với nhiều cao thủ như thế này hay sao?” Một gã tựa hồ như thuộc trong phái hệ tự do cao ngạo nói.

Bạch!

Một mảnh vải cách hần ta rất gần đột nhiên lao đi như chớp giật, sau một bạch vang lên thì nặng nề đập vào lồng ngực của hần, người này thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại thì đã học ra một ngụm máu, sau đó liền bị chấn bay ra xa chẳng khác gì như điều bị đứt dây.

Chúng nhân đều tức thì kinh hãi, lúc này mới biết những mảnh vải đó dùng vào việc gì, trong lòng có chút hối hận

137. Chương 138: Binh Khí – Vải

Mấy chục gã hắc y nhân quát lớn lên một tiếng rồi trong tay phát xuất ra đạo đạo hắc khí, hai tay nắm thanh trảo, rồi trảo về phía những dải vải đang lao tới đó.

Bồng bồng!!

Mấy tiếng vang rền truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ này giờ vẫn quan sát một cách tử tế, nên khi mấy người đó xuất thủ thì lại càng ngưng thần quan sát tử tế hơn, thấy những đòn công kích bằng trảo của mấy hắc y nhân đó khi đụng vào dải vải thì đều phát xuất một thanh âm vang rền, dải vải hướng vào bên trong rồi sau đó lại đập thẳng về phía ngoài, chấn bay mấy chục trảo của bọn họ, nhưng dải vải chẳng có chút thương tổn, vẫn cứ tiếp tục lao về phía mấy chục người kia mà không kích.

Bồng bồng!! Những thanh âm vang rền như tiếng trống không ngừng vang lên, thân ảnh của mấy chục hắc y nhân đó trong chớp mắt đã bị những dải vải rộng lớn đó che lấp, khiến người ta vô pháp tra khán hư thật trong đó.

Mỗi một người đều quan vọng động tĩnh của mấy chục người đó, Thái Cổ có truyền ngôn là võ kĩ của Cầm Ma thần bí khó lường, nhưng không ngờ cô ta lại dùng vải để làm vũ khí, hơn nữa thực lực cũng khá là cường đại, có mấy chục gã hắc y nhân này làm tiên phong để thăm dò hư thật đúng là quá tốt rồi.

Mấy dải vải đang dừng động đột nhiên hướng vào bên trong mà co lại như chớp giật, sau đó thì nghe mấy chục tiếng kêu thảm vang lên, những tiếng kêu thảm này chỉ vang lên rồi dừng ngay lại, chúng nhân đều tức thì kinh hãi, biết được những người đó đã gặp phải bất trắc. Quả nhiên, mấy dải vải đang co chặt lại vào bên trong đột nhiên vùng ra phía bên ngoài, theo đó là một đám máu thịt có xen lẫn mấy cái xương trắng bay theo, mấy chục cái đầu lâu còn lại của đám người này liền bị quăng ra bên ngoài rồi tự mình lăn lóc cộc xuống dưới.

Xuýt!

Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy những thanh âm hít hơi lạnh vang lên, loại thủ đoạn như thế này thì quả là tàn nhẫn vô bì.

“Nếu mà không rời khỏi đây thì hạ tràng của những người vừa rồi cũng chính là hạ tràng của các ngươi, đừng có khiêu chiến với lực nhẫn nại của ta.” Thanh âm băng lãnh của nữ tử trên núi truyền lại, trong thanh âm hiển nhiên là có mang theo sự tức giận.

Phong Vân Vô Kỵ phát xuất ra thần thức lướt về phía đỉnh núi đỏ, nhưng chỉ phát hiện ở đây trống không, trừ một cái chảo bằng đồng đang hừng hực lửa ra thì chẳng thấy bất kì vật nào nữa.

“Cái này làm sao có thể!” Phong Vân Vô Kỵ đại kinh trong lòng, trên đỉnh núi rõ ràng là có người, nhưng tra khán ra kết quả như thế này thì chỉ có một khả năng, đó là đối phương có thuật ẩn thân rất cường đại. Không nản lòng, Phong Vân Vô Kỵ lướt qua chu vi của đám lửa đỏ một lần nữa, lần này thì nguyên bốn chẳng có vật gì lại đột nhiên hiện xuất một đạo nhân ảnh mơ hồ, nói là mơ hồ là bởi vì thần thức của Phong Vân Vô Kỵ vô pháp tỏa định nó, tự nhiên là vô pháp từ đó mà tra khán tướng mạo chân thật của cô ta.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó một thanh âm trực tiếp truyền vào trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ: “Người quá là không biết điều.”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng biết bất diệu, thân ảnh loáng lên, liền cấp tốc thối lui về phía sau, nhưng vẫn là muộn một chút, lòng bàn tay có chút đau đau, Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn xuống thì thấy trong lòng bàn tay có một cái lỗ nhỏ đang chảy máu không ngừng, cái lỗ nhỏ này sâu tới mức xuyết chút nữa là xuyên thấu cả lòng bàn tay.

“Đó là vết thương do cái gì tạo thành!” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chấn hải không thôi, thật tại đúng là không rõ vừa rồi Cẩm Ma rốt cuộc là dùng cái gì để đả thương bản thân, không ngờ là dựa vào tốc độ của y mà vẫn né không kịp.

“Cùng nhau vây công cô ta!” Một người trong phái hệ tự do hô to lên: “Tên yêu nữ này quá lợi hại, lên một mình tuyệt không thể là đối thủ.”

Dứt lời liền lao thân lên trên, mấy người ở bên cạnh thân thể của y cũng hóa thành mấy đạo hắc ảnh lao theo, những người còn lại của phái hệ tự do có hơi do dự một chút rồi lần lượt lao lên. Người của Ma Vực này giờ vẫn nằm ngoài phạm vi của dải vải thì dưới mệnh lệnh của Thủy ma tướng cũng chỉ có chậm một bước, lao đến công kích về phía đỉnh núi.

“Bọn họ đúng là thông minh, dùng phái hệ tự do làm pháo hôi, vì bọn họ mà mơ đường.” Phong Vân Vô Kỵ nhìn sang Ma Vực ngũ tướng một cái, tại trước khi bọn họ quay đầu nhìn lại thì quay đầu qua. Vừa mới nếm khổ từ Cẩm Ma, tại trước khi biết chi tiết về đối phương, Phong Vân Vô Kỵ cũng không muốn mạo hiểm. Chuyện lật thuyền trong đêm của Đạo Đế chính là một minh chứng tốt nhất.

Khấp chu vi của ngọn núi, đạo đạo nhan ảnh lao lên trên, những dải vải đầy trời kia đột nhiên như sống cả dậy, hóa thành vô số cánh tay rồi bắt đầu huy động, đả đấu với chư nhân, võ công của Cẩm Ma đúng là cao đến mức lợi hại, bị nhiều người như thế vây công, nhưng đều không thể đột phá được vòng phong tỏa của những dải vải này.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm vang rền, ở giữa lòng bàn tay của Hỏa ma tướng đột nhiên bùng phát một đám lửa hừng hực, Hỏa ma tướng toàn thân râu tóc phát phơ, quát lớn lên một tiếng rồi quăng đám lửa đỏ về những dải vải kia.

Tạch!

Vải gặp lửa thì tự nhiên sẽ bị cháy, Hỏa ma tướng tựa hồ như gợi ý cho mọi người, hỏa diễm vừa xuất thủ thì những dải vải đó tức thì bốc cháy. Chúng nhân đều trở nên vui mừng, nhưng niềm vui này rất nhanh qua đi sau đó, những dải vải kia đột nhiên cuốn vào bên trong rồi hướng ra bên ngoài vung ra, một đám lửa bay ra ngoài, ngọn lửa trên dải vải cũng bị dập tắt.

Bên trên những dải vải này, ngoại trừ còn lưu lại những vết cháy xém ra thì chẳng hề thụ tổn hại. Trong lòng Hỏa Ma có chút bức bối, nhưng còn chưa kịp phản ứng lại mấy dải vải đã đột nhiên ập đến và đánh vào lồng ngực của hắn ta, Hỏa Ma kêu lên một tiếng, sau đó lảo lộn chấn bay đi, rồi liên tục học ra mấy ngụm máu, bộ giáp giáp ở trước ngực phân bố đầy những vết xước tinh tế, khi Hỏa Ma học máu thì bộ giáp ngực không ngừng chấn chiến, những tiếng cách cách vang lên rồi cả bộ giáp ngực này liền bị cắt thành từng khối toái phiến cực kì tinh tế, ở trên lồng ngực trở thành một phiến đỏ hồng.

Vù vù vù!!!

Ở trên đỉnh núi lại có mấy phiến vải hướng về phía hư không mà thi triển, thanh âm băng lãnh cầu nữ tử đó lại một lần nữa vang lên: “Lần cuối cùng, nếu như các người không chịu rời khỏi đây thì đừng có trách

ta độc ác.”

Chúng nhân nghe thấy thề thì thân thể tức thì chấn động, trừ phi người này còn có thủ đoạn càng lợi hại hơn nữa.

Chỉ có Phong Vân Vô Kị trong lòng sầu muộn không ngớt: “Vị Cầm Ma này chính là dùng cầm mà nổi danh, hiển nhiên là dùng cầm để đả thương người, sao tới lúc này mà vẫn chưa thấy cô ta thì triển ra?”

“Thế thì cô hãy dùng nó đi.” Một đạo thanh âm băng lãnh từ phía đông bắc truyền lại, sau đó trong hư không đột nhiên có một đạo đao khí hạo hàn nhưng xán lạn chém xuống.

Rệt rệt!!

Một loạt tiếng vải bị xé vang lên, hàng loạt dải vải liền đứt đoạn trong không trung, đao khí bàng bạc đó huy động mấy lần thì đã khiến cho cả nửa số dải vải triệt để bị cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Một đạo này xuất hiện quá đột nhiên, đao quang vừa hiện thì đã phân cắt những dải vải đó thành vô số khối, chúng nhân thậm chí là còn chưa kịp phản ứng lại.

“Ai!” Thanh âm của nữ tử trên đỉnh núi lại vang lên, những dải vải còn lại liền vũ động khắp trời.

“Ta!” Ở phương hướng đông nam có một phiến bạch ảnh từ trên hư không lướt qua, người dẫn đầu là một nam tử có đầu tóc màu xám tro, mặt cúi xuống, từng bước từng bước từ trong màn đêm hiện ra trong phạm vi của ánh lửa, đến lúc này thì người đó ngẩng đầu lên, bên trong cặp mắt của y gần như hoàn toàn là một màu trắng, điều càng kì quái hơn là những đệ tử Đao Vực khác cầm đao ở tay phải nhưng y lại cầm đao ở tay trái.

“Độc Cô Phiêu!” Trong lòng Phong Vân Vô Kị tức thì giật mình, thầm nghĩ: “Nhiều năm không gặp lại, không biết Tả Đạo của Độc Cô Phiêu đã tu luyện đến mức nào rồi, từ một đạo vừa rồi của y thì có thể thấy đao đạo đã tiến triển rất nhiều, ở trận chiến ở Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, Đao Hoàng thì thụ thương, tâm phúc của Đao Đế thì bị diệt sát gần hết, trừ phi nhân vì thế mà y mới được trọng dụng.”

Bất luận là Phong Vân Vô Kị có cảm tưởng như thế nào, thì Cầm Ma tại sau khi Độc Cô Phiêu xuất hiện thì không những không giận dữ mà lại đột nhiên lãnh tĩnh lại: “Đao Vực, Ma Vực thực sự là hết người rồi hay sao? Chỉ phái những người như các ngươi mà muốn đối phó với ta.”

Mục quang của Độc Cô Phiêu xuyên qua những dải vải trùng điệp, giao nhau với mục quang của Thủy Ma, rồi hai người tấn tốc di khai mục quang.

“Chỉ cần có ta là đủ, giao xuất vật của Hiên Viên ra, ngươi có thể an nhiên li khai, nếu không”

“Hừ! Ta cũng muốn xen thử xem Đao Vực đã phái đi người nào, không ngờ lại dám ngông cuồng trước mặt bổn cung.” Cầm Ma lạnh lùng nói, sau đó những dải vải liền cuốn đến chỗ của Độc Cô Phiêu

138. Chương 139: Quỷ Hoa Hoàng Hậu

Một loạt dải vải lao về phía Độc Cô Phiêu, rồi một tiếng nổ vang lên, sau đó cả ngọn núi cao ngàn trượng trong tiếng nổ này tấn tốc chấn động, đất đá không ngừng dọc theo sườn núi mà rơi xuống.

Chư nhân đều giật mình kinh hãi, sau đó thì cả ngọn núi cao này không ngừng chấn động, chẳng khác gì một người khổng lồ dùng tay để lắc lư kịch liệt ngọn núi này, với ý đồ nhỏ nó lên khỏi mặt đất.

Biến cố đột nhiên này khiến cho mọi người phải mau chóng lui về phía sau, thần sắc thì kinh nghi bất định.

Đột nhiên ở dưới chân núi vang lên một tiếng cười ha hả: “Quỷ Hoa hoàng hậu, Cầm Ma giao bí quyển của Hiên Viên Đế Tâm Quyết giao cho ngươi bảo quản, nhưng ngươi lại tự sáng tạo ra ‘Quỷ Hoa Bảo Điện’, loại võ học này rất là bá đạo, nhưng ngươi lại căn bản không thể tu tập những loại võ học khác, nên ngươi có

giữ cũng vô dụng, chỉ bằng giao cho bốn đế, đợi đến khi bốn đế đột phá đến thần cấp, thì tất sẽ báo đáp cho người trọng hậu, như thế nào?”

Dứt lời thì cả ngọn núi đó đột nhiên bay lên khỏi mặt đất, ở dưới chân núi là một nam tử thân mang bộ đồ màu đen đang cười lớn, tay phải hư hư nâng lấy đáy cầu ngọn núi, nâng nó lên trên không trung.

Chư nhân không khỏi không hít lấy một hơi lạnh, Phong Vân Vô Kị cũng không khỏi kinh tâm, công lực của người này tuyệt đối không kém bản thân, nhiều khi còn hơn xa, nên biết muốn nâng một ngọn núi bằng đại như thế thì không chỉ cần có chân khí hùng hậu, còn cần phải là thiên sinh thần lực mới được.

Ánh lửa trên đỉnh núi không ngừng lắc lư bất định, những ngọn đèn lơ lửng trong không trung cũng lắc lư không ngừng.

“Ám hắc Đế Quân, trừ phi người nghĩ bản thân đạt đến đế cấp rồi thì có thể là thiên hạ vô địch hay sao?”

Một loạt thanh âm chói tai kì quái truyền lại, sau đó thì Ám hắc Đế Quân kêu lên một tiếng quái dị, đột nhiên triệt thoái, cơ hồ như đồng thời thì cả ngọn núi cao đó đột nhiên oanh toái, đất đá ồ ạt từ trên không trung rơi xuống.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị chớp động, ngưng thần nhìn sang, cuối cùng cũng nhìn thấy được bên trong những khối đất đá rơi xuống là những sợi tơ tuyến cực kì mỏng manh, Ma Vực vực chủ Ám Hắc Đế Quân hiển nhiên là vừa rồi cũng có chút thiệt thòi.

Núi cao nổ tung, đất đá tung bay đầy trời, người trên đỉnh núi cuối cùng cũng xuất hiện ra, chỉ thấy trong màn vải ngũ thải đầy trời hiện xuất một nữ tử cao quý ngạo khí, thân khoác một bộ phượng bào đang đứng ở trung tâm của những dải vải. Đôi mắt phượng bắn ra hàn quang tung tóe, vô hình trung khiến cho người ta một cảm giác xuất trần, tuy nhiên chưa từng nhìn thấy qua dung mạo chân chính của Cẩm Ma, nhưng nữ tử này trong tay chẳng hề có vật gì, hiển nhiên tịnh không phải là Cẩm Ma.

Rệt rệt!!

Một loạt những âm thanh xé vải vang lên, những dải vải phân bố đầy trời đột nhiên tản ra thành vô số những sợi tơ cực kì mỏng manh.

“Các người không ngờ lại mưu đồ cướp đoạt vật của chí tôn, nếu thì đừng hòng li khai nơi này nữa.” Những dải vải sau khi tán thành những sợi tơ tuyến thì thì Quỷ Hoa hoàng hậu đột nhiên phát cổ tay một cái, vô số những căn hắc châm thoát ra khỏi bàn tay, những sợi tơ tuyến kì liền sau đó xuyên qua lỗ kim, sau đó mũi kim lao thẳng tới và kéo căng chúng ra.

“Đi đi!” Hắc châm đầy trời liền xạ xuống như mưa, ngay cả Phong Vân Vô Kị cũng nằm trong phạm vi này, một căn kim châm nhỏ bé xạ thẳng đến mi tâm của Phong Vân Vô Kị, tốc độ như thiểm điện.

Phong Vân Vô Kị có hơi kinh hãi, tay phải giơ lên, Đệ Ngũ Kiếm Đả với tốc độ chẳng kém chém ra.

Đỉnh!

Căn hắc châm đó không biết là do vật nào đúc thành, dựa vào độ sắc bén của Đệ Ngũ Kiếm Đả cũng chỉ tước ra được một chút bụi kim. Một kiếm chém ra, trên thân kiếm truyền lại một cổ lực đạo cực đại, căn hắc châm đó liền bị Đệ Ngũ Kiếm Đả chấn bay đi, nhưng trường kiếm trong tay cũng chấn động không ngừng.

“Quỷ Hoa Bảo Điển là loại võ học gì, chỉ dùng một căn châm mà lại có uy lực như thế.” Trong lòng Phong Vân Vô Kị không khỏi cảm khái, Thái Cổ hạo hàn, cao thủ cũng là nhiều như mây a.

Xuy xuy!!

Một loạt thanh âm của vật sắc bén xuyên phá huyết nhục truyền lại, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn thì tâm thần liền cuồng chấn, trên không trung vô số căn hắc châm không ngừng lướt qua lướt lại, khiến cho các cao thủ trong phạm vi đó đều lần lượt bị đâm xuyên, gần một ngàn cao thủ đều bị những căn hắc châm đó đâm xuyên dày đặc qua thân thể.

Nữ tử có tên là Quỷ Hoa hoàng hậu lơ lửng bên trên không trung, mười ngón tay không ngừng chuyển động, những tiếng vun vút vang lên không ngừng, những cao thủ Thái Cổ bị những căn hắc châm này xuyên qua đều bị nó phân ra thành vô số khối thịt, ồ ạt rơi xuống.

“Quỷ Hoa hoàng hậu, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, dù cho cô có công lực cao hơn nữa thì cũng không thể giữ được Hiên Viên Đế Tâm Quyết khi bị nhiều người đến vây vây công.” Trên thiên không, Âm Hắc Đế Quân từ trên cao nhìn xuống, tay phải giơ lên trên đỉnh đầu với hình trạng nâng trời, bên trong cánh tay, ngân xà không ngừng chuyển động loạn xạ, đạo đạo điện hoa truyền biến toàn thân, mây đen trên thiên không từ bốn phía cuộn cuộn ập tới, cuồng phong nổi dậy khắp tứ phía, khiến cho những đóm lửa lơ lửng trên không trung bị dập tắt.

“Nơi đây – chính là thiên địa của ta!” Âm Hắc Đế Quân lạnh lùng nói, trường thân ngạo lập, trường bào phát phơ phần phật, chẳng khác gì tuyệt thế ma thần.

Set oanh!

Mấy đạo lôi đình đánh xuống, nhưng ngay lúc này thì lại nghe thấy một tiếng tung vang lên, mấy sợi tơ tuyến bị đứt đoạn, phát ra những tia lửa rồi rơi về hai phía.

Tung tung!!

Lại mấy thanh âm cao vút vang lên, lần này thì lại là tự thân Quỷ Hoa hoàng hậu cắt đoạn mấy sợi tơ tuyến tương liên với hắc châm, mấy trăm căn hắc châm mang theo tiếng xé gió lao đến chỗ của Âm Hắc Đế Quân mà tấn công.

“Trong thiên địa của ta, ta chính là thần.” Âm Hắc Đế Quân hừ lạnh một tiếng, đưa một cánh tay ra đỡ ở trước ngực, mấy căn hắc châm đó khi đi đến ngực của Âm Hắc Đế Quân thì nhẹ nhàng hạ xuống, y lấy tay chụp lấy, mấy trăm căn hắc châm liền nằm gọn trong tay của y.

“Ma Vực đệ tử, lên!” Âm Hắc Đế Quân vung tay quang đi mấy trăm căn hắc châm trên tay rồi lạnh lùng nói.

Ở phía dưới, chúng đệ tử Ma Vực hung dung lao đến chỗ của Quỷ Hoa hoàng hậu, trong lĩnh vực của đế cấp thì rất nhiều tuyệt học đều không thể thi triển.

Sắc mặt của Quỷ Hoa hoàng hậu cuối cùng cũng biến đổi, mắt thấy khắp bốn phía đều có người lao đến, thì trong đám mây bên trên đột nhiên hạ xuống một nữ tử mặc một bộ váy hồng, trên hai tay là một chiếc cổ cầm dài độ bốn xích, bên trên có khắc long khảm phượng.

“Ai nói thiên địa này là của ngươi!” Nữ tử này tóc dài trắng như tuyết, phi tán ở trên đôi bờ vai.

“Tuyệt Tình, làm sao muội lại đến đây?” Quỷ Hoa hoàng hậu tiến tới nghênh đón.

“Nếu như muội không đến thì chẳng phải là để bọn họ khi phụ tử hay sao.”

Âm Hắc Đế Quân biến sắc nói: “Cầm Ma.”

“Không sai.” Nữ tử đó ngẩng đầu lên, khuôn mặt vừa tinh trí dị thường vừa mỹ lệ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng phủ lên trên chiếc cổ cầm một cái.

Tung!

Một tiếng đàn vang lên, sau đó thì một vòng khí lãng hướng ra bên ngoài khuếch tán với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, vòng khí lãng đó đi đến nơi nào thì toàn bộ những người ở đó thì cho dù là có phản kháng hay không thì đều hộc ra một ngụm máu tươi, sau đó thì bị chấn bay đi như điều đứt dây.

Tung!

Cầm Ma giơ tay lên rồi búng ra một cái, chỉ nghe thấy một tiếng nổ của sấm vang lên, sau đó là một cổ cầm âm như một thanh cự kiếm vô hình xông thẳng lên trên trời.

Oanh!

Một đám mây đen trên thiên không đột nhiên nổ tung ra, một cổ lực lượng vô hình quét qua những đám mây đen khắp tứ phía, khiến cho thiên không loáng một cái đã xua tan hết các đám mây đen.

Sắc mặt của Âm Hắc Đế Quân tức thì biến đổi, giương cánh tay lên trên thiên không rồi xòe ra, mây đen lại ồ ạt ập đến, theo cung với nó là sấm chớp ầm ầm vang lên.

Tung!

Lại một tiếng cầm cao vút vang lên, những đám mây đen vừa mới tụ lại không ngừng dừng động, tự hồ như tùy thời đều có thể lui đi.

Âm Hắc Đế Quân quát lớn lên một tiếng, trên thiên không sấm chớp ầm ầm vang lên, cuồng phong nổi dậy. Ở phía dưới, Cầm Ma nhếch khóe miệng lên tạo thành một nụ cười lạnh, hai tay gảy đàn, một loạt những cổ cầm âm thôi hồn đoạt mệnh ba động khắp tứ phía.

Oa!

Phong Vân Vô Kỵ và Âm Hắc Đế Quân đồng thời cảm giác thấy lồng ngực tức thì chấn động, liền như bị núi kích trúng, há miệng học ra một ngụm máu tươi.

“Muội muội mau dừng lại, tỉ tỉ cũng chịu không nổi nữa rồi.” Thanh âm của Quỷ Hoa hoàng hậu đã cứu hai người một mạng.

Cầm Ma đột nhiên thu tay lại, những ngón tay để trên dây đàn cuối cùng cũng di khai

139. Chương 140: Quỷ Hoa Sính Uy

“Tiếp chiêu!” Thanh âm của Độc Cô Phiêu đột nhiên truyền lại vào đúng lúc này, sau đó tay trái vung ra, một đạo đao khí trùng thiên chém thẳng xuống dưới.

Tung!

Trên khuôn mặt tuyết mỹ của Cầm Ma là một phiến băng lãnh, thân thể vừa xoay đi thì chẳng khác bông hoa đang di động, tay phải lướt về phía trước thì một loạt tiếng cầm vang lên nghênh đón đạo đao quang từ trên không trung chém xuống. Một tiếng nổ vang lên, cả đạo đao quang đó liền nổ tung ra.

“Người như thế là tự tìm đường chết.” Quỷ Hoa hoàng hậu hừ lạnh một cái nói, tay phải nhiếp lấy một căn hắc châm, nâng cánh tay bắn thẳng ra, dựa vào sự trầm ổn của Độc Cô Phiêu mà cũng không khỏi biến sắc, mũi hắc châm này đúng là rất khó dây vào, tay trái giơ lên rồi lại chém ra thêm một đạo về căn hắc châm đó.

Quỷ Hoa hoàng hậu cười lạnh một cái, tay phải ngoắc lên một cái, căn hắc châm đó liền chuyển hướng ngay trong không trung, sau đó đột nhiên từ phía sau cột mây vòng vào chuôi đao nằm ở trên tay trái của Độc Cô Phiêu. Độc Cô Phiêu có hơi biến sắc, tay phải chấp lại thành hình dạng thanh đao, đang đúng lúc định cắt đứt sợi tơ ở phía sau căn hắc châm thì Quỷ Hoa hoàng hậu lại dương tay lên, lần này lại là mấy trăm căn hắc châm ồ ạt lao đến tấn công.

Oanh!

Độc Cô Phiêu chuyển thể đánh ra một chưởng, chân khí cuồng bạo oanh kích vào đám hắc châm dày đặc đó, chỉ nghe những tiếng xẹt xẹt vang lên, những căn hắc châm đó không ngờ là đã xuyên thấu chân khí của Độc Cô Phiêu, đã có mấy chục sợi tơ tuyến liễu nhiễu cột lấy thanh trường đao nằm trên tay của Độc Cô Phiêu, mấy chục căn hắc châm còn lại thì xạ thẳng vào lồng ngực của y.

Không lâu trước đây, hình ảnh thê thảm của gần ngàn cao thủ Thái Cổ bị những sợi tơ tuyến và hắc châm này phân thân vẫn còn gần ngay trước mắt, nên khi nhìn thấy mấy chục căn hắc châm đó muốn xạ thẳng vào trong lồng ngực thì Độc Cô Phiêu đại biến sắc mặt, đột nhiên quát lên một tiếng: “Tả Đạo!”

Một cổ đao khí bá đạo và sắc bén từ trên thanh hắc đao bùng phát, khiến cho những sợi tơ tuyến đang quấn chặt ở trên tay bị cắt đứt. Quát lên một tiếng giận dữ, tay trái của Độc Cô Phiêu mau chóng chém xuống, đao khí bàng bạc bùng phát.

Hừ!

Quỳ Hoa hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đánh một chưởng xuống phía dưới, cả thân thể liền bay lên khỏi mặt đất rồi hoá thành một đạo lưu quang. Xuyên qua tầng tầng đao khí công kích của Độc Cô Phiêu, trực tiếp ấn vào trên ngực của y.

Rắc!

Một loạt tiếng xương vỡ vang lên, Độc Cô Phiêu cơ hồ như thuần gian liền bị chân khí cực kì âm lãnh trong nội thể của Quỳ Hoa hoàng hậu chấn vỡ xương lồng ngực, cả lồng ngực bị sụp sâu vào bên trong, còn thân thể thì bay đi chẳng khác gì điều đứt dây.

Độc Cô Phiêu bay đi được mấy chục trượng thì thân thể đột nhiên dừng lại trong không trung, đầu ngẩng về phía sau rồi há miệng phun ra một ngụm máu. Ở trước ngực của y là mấy chục sợi tơ tuyến xuyên thấu, đầu kia của những sợi tơ tuyến này là nằm ở trong tay của Quỳ Hoa hoàng hậu.

Quỳ Hoa hoàng hậu sắc mặt băng lãnh, những ngón tay thon thả như ngọc giơ lên trên rồi kéo về phía sau như muốn cắt xẻ Độc Cô Phiêu ra thành nhiều mảnh.

Đột nhiên, một đạo kiếm quang ở bên cạnh chém thẳng xuống dưới, mấy chục thanh âm đứt đoạn của cương ti vang lên, những sợi tơ tuyến trong tay của Quỳ Hoa hoàng hậu dĩ nhiên đã bị cắt đứt.

“Là ai?” Sắc mặt của Quỳ Hoa hoàng hậu tức thì biến đổi, ngẩng đầu nhìn lên trên, Cầm Ma ở bên cạnh cũng nhìn lên trên với thần sắc đầy địch ý.

“Lúc này mà không chạy thì còn đợi đến lúc nào nữa.” Phong Vân Vô Kị nhìn thấy Độc Cô Phiêu vẫn còn đứng im tại chỗ thì dung truyền âm nhập mật nói với y.

Con người của Độc Cô Phiêu đột nhiên phóng to ra, sau đó cố gắng áp chế thương thế rồi hướng về bên ngoài mà bay đi.

“Chạy nơi đâu!”

Đó là tiếng của hai người cùng vang lên, Phong Vân Vô Kị tức thì kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Ám Hắc Đế Quân và Quỳ Hoa hoàng hậu đột nhiên cùng lúc xuất thủ.

Ở bên trên, một đạo khí trụ to lớn mang theo ma khí cuộn cuộn oanh kích về phía Độc Cô Phiêu. Ở phía dưới, Quỳ Hoa hoàng hậu phát tay phát ra mấy trăm căn hắc châm, khác với đòn tấn công của Ám Hắc Đế Quân, đòn tấn công của Quỳ Hoa hoàng hậu khiến cho Phong Vân Vô Kị cực kì đau đầu.

Thân hình nhoáng lên, Phong Vân Vô Kị đã xuất hiện ở giữa Ám Hắc Đế Quân và Độc Cô Phiêu, cánh tay phát lên trên, Đệ Ngũ Kiếm Đám trong chớp mắt đã chém ra năm sáu lần, chỉ nghe thấy những tiếng xẹt xẹt vang lên, khí trụ bằng bạc đã bị kiếm khí của Phong Vân Vô Kị chém phá, ma khí cuộn cuộn phân ra làm hai ở trước thân thể của Phong Vân Vô Kị lướt qua hai bên, cơ hồ như đồng thời thì hai đạo ma khí đó lại bị phân ra làm mấy đoạn khác.

Sau khi Phong Vân Vô Kị đã tập được kiếm ý của Tây Môn Y Bắc, tốc độ xuất thủ càng lúc càng nhanh, mấy kiếm chém ra rơi vào mắt của đám người Ám Hắc Đế Quân thì lại chẳng khác gì một kiếm.

Chưa nhân đều khe di một tiếng, sau đó mới tử tế đánh giá lại gã nam tử thuộc phái hệ tự do này, Phong Vân Vô Kị chẳng có thời gian rảnh đâu mà lí tới phản ứng của đám người này, thần thức này giờ vẫn phân bố ở ngoài thân thể, Quỳ Hoa hoàng hậu xuất thủ chậm hơn Ám Hắc Đế Quân một tích tắc, nên khi Phong Vân Vô Kị phá khai đòn truy sát của Ám Hắc Đế Quân đối với Độc Cô Phiêu thì những hắc châm của Quỳ Hoa hoàng hậu đã cách Độc Cô Phiêu không còn xa nữa.

Đối với những căn hắc châm này, Phong Vân Vô Kị đã sớm ném thử rồi nên trong lòng cũng có chút e dè.

“Độc Cô Phiêu không thể chết.” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ, cho dù là từ khía cạnh giao tình với Độc Cô Vô Thương thì Phong Vân Vô Kị cũng vô pháp để Độc Cô Phiêu chết ở trước mắt của mình được, nhưng Phong Vân Vô Kị lại không muốn lộ khuôn mặt thực sự của bản thân trước mặt Ám Hắc Đế Quân và hai nữ tử khủng bố đó, nếu như lộ khuôn mặt thật ra thì đối với tình hình sau này sẽ rất bất lợi, dựa vào tình

huống mới được lập ra của Kiếm Các thì tự nhiên là ít được một địch nhân thì càng tốt, người có nhà rồi thì dù sao cũng khác với người chỉ có một thân một mình.

Độc Cô Phiêu sớm đã bị trọng thương, mắt thấy y sắp bị hắc châm của Quỷ Hoa hoàng hậu đâm phải, thì tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Phong Vân Vô Kị quát lên một tiếng: “Tới đây!”

Tay phải đối với mấy trăm sợi tơ tuyến căng cứng đó nhiếp lấy, Hấp Tinh Đại Pháp dĩ nhiên là đã xuất thủ. Một cổ kinh phong cuồng bạo từ một phía khác thổi tới, hấp nhiếp chỉ lực cực cường của Hấp Tinh Đại Pháp biến cho những sợi tơ tuyến đang căng cứng kia phải bị kéo đến uốn khúc, hướng về bản thân y mà bay lại.

Ông!

Một đạo âm phù đột nhiên nổ tung ơt trong đầu của Phong Vân Vô Kị, khiến cho hồn thân của y tức thì chấn động, chỉ cảm giác thấy huyết khí toàn thân như bị dẫn bạo, một cổ huyết khí như muốn thoát ra khỏi thất khiếu, trong lòng y đại hãi, biết là Cầm Ma đã xuất thủ.

“Không ngờ người lại một lòng bảo hộ kẻ đó, thế thì người lưu lại thể tên đao khách đó cho bốn cung đi.” Sắc mặt của Quỷ Hoa hoàng hậu như bị hàn sương bao bọc, mấy lần bị Phong Vân Vô Kị quấy rầy nên đã thực sự giận dữ rồi.

Phong Vân Vô Kị cảm thấy trong lòng tức thì lạnh lẽo, một cảm giác nguy cơ cực cường dâng lên trong lòng, hạ ý hướng về phía bên ngoài mà bay đi, mấy chục căn hắc châm vô thanh vô tức xuất hiện ngay ở chỗ đó, đuôi của chúng chẳng hề tương liên với sợi tơ tuyến nào cả.

“Ám Hắc Đế Quân, người hãy lui đi, có hai người bọn ta, cho dù người có tu vi để cấp cũng đừng có mơ lấy được vật gì ở trong tay hai tử muội bọn ta.” Cầm Ma ngẩng đầu nhìn lên phía Ám Hắc Đế Quân ở trên không trung, lạnh lùng nói, sau đó quay đầu nhìn sang Phong Vân Vô Kị mà nói: “Người đứng là rất vô lễ, vừa rồi ta phát hiện người truy tung theo ta, người tuy biến hoá dung mạo nhưng đặc tính về thần thức của người lại không thể lừa được ta, người rốt cuộc là ai.”

Quỷ Hoa hoàng hậu phất hai cánh tay về phía sau, những căn hắc châm liên ồ ạt trở lại trong lòng bàn tay của cô ta, quay đầu lại nhìn sang Cầm Ma, cất tiếng hỏi: “Hắn ta truy tung muội?”

Tâm thần Phong Vân Vô Kị chấn hải không thôi, không ngờ được bản thân bí mật địch dung lại bị cô ta phát hiện.

“Còn may là trước đây cô ta chưa từng gặp mặt ta, cô ta có lẽ là không biết được ta là ai, nếu không, có Ám Hắc Đế Quân tại tràng, hiển nhiên là rơi vào tình huống khó khăn, hiệp định vạn năm với Ma Vực đã qua, tình hình trước mắt lại không thể để tăng thêm một địch nhân.” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ, đối mặt với câu hỏi của Cầm Ma mà không trả lời.

Khắp tứ phía trở nên một phiến bình tĩnh, rất nhiều cao thủ thuộc phái hệ tự do sau khi nhìn thấy Cầm Ma xuất thủ thì đã dần dần ẩn đi.

Hai người này đều quá là lợi hại, nhân số – trước mặt bọn họ dĩ nhiên là đã mất đi tác dụng, chúng cao thủ của phái hệ tự do thở dài nghĩ, nhưng không đành lòng thối lui

140. Chương 141: Truy Sát

“Ta tuyệt không bỏ qua, Hiền Viên Đế Tâm Quyết đối với ta trọng yếu phi thường.” Ám Hắc Đế Quân lạnh lùng nói, thân hình dần dần hướng lên trên các đám mây bên trên, sau đó hoàn toàn biết mất trong thị tuyến của mọi người.

Tận quản là đã dùng thần thức tra thám mấy lượt qua phiến hư không này, nhưng Ám Hắc Đế Quân tựa hồ như đã đột nhiên rút lui, chỉ vì mấy ngàn dặm căn bản không hề cảm thấy chút khí tức nào của hắn ta, nhưng người thông minh như Phong Vân Vô Kị thì lại biết tên Ám Hắc Đế Quân này lại đang giấu mình trong một đám mây phụ cận nào đó quanh đây, một khi có thời cơ có thể chớp được, hắn ta cũng tuyệt đối không bỏ qua mà sẽ đục nước béo cò.

Đối diện với hai người cường hoành như Cầm Ma lẫn Quỷ Hoa hoàng hậu, dù cho có cường đại như Âm Hắc Đế Quân cũng chỉ biết thối lui, Phong Vân Vô Kị tự biết những vật trong tay của hai người này khó có thể lấy được, Âm Hắc Đế Quân dĩ nhiên đã ẩn thân, Phong Vân Vô Kị trong lúc tâm niệm chuyển động, cũng thiểm thân bay về phía bên ngoài.

“Muốn đi là đi, lí nào lại có chuyện dễ dàng đến vậy!” Nghe thấy Cầm Ma lạnh lùng quát lên một tiếng, đôi bàn tay ngọc hé ra khỏi tấm áo bào màu hồng đặt lên trên các dây đàn rồi gảy trông chẳng khác gì nước chảy mây trôi, đạo đạo âm phù phá không phi xuất, xông thẳng về phía Phong Vân Vô Kị.

Bùng!

Tốc độ của Phong Vân Vô Kị tuy nhanh, nhưng cầm âm lại càng nhanh hơn, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy một cổ vô hình lực đạo mãnh liệt kích ngay vào hậu tâm của mình, toàn thân chân khí lưu chuyển, huyết khí phiên dưng, ngũ phủ như bị sét đánh, hự lên một tiếng rồi học ra một ngụm máu tươi, nhưng cũng không dám đình lưu, chân cũng không dám dừng lại nhanh chóng bay về phía xa.

Đối diện với tiếng cầm vô hình vô ảnh đúng là không thể chống đỡ, Phong Vân Vô Kị chỉ thuận theo hướng gió mà bỏ chạy, liên tục bại lui.

Sau lưng, cặp mắt phượng của Cầm Ma xạ xẹt lãnh mang khắp tứ phía, khê hừ một tiếng, hai tay liên tục gảy cầm. Một cổ cầm âm mang theo khí lăng vô hình lấy Cầm Ma làm trung tâm tảo qua khắp tứ phía, tùy đó là hàng loạt những tiếng kêu thảm thiết vang lên trong màn đêm, bóng người liên phiên lẫn lộn, bồn bồn tiên huyết nhiễm hồng trường không

Phong Vân Vô Kị trên đường đi cũng không dám quay đầu, liên tục chuyển đổi phương hướng sau đó đâm sâu vào sườn của một ngọn núi nhỏ, sau đó liền ngồi xuống bình tâm tĩnh khí nhằm áp hạ huyết khí đang phiên dưng.

Sau đó, Phong Vân Vô Kị liền đem thần thức bày bố khắp toàn thân để ẩn thân, y làm vừa xong thì phiên khắc sau thì dọc theo con đường mà Phong Vân Vô Kị vừa đi tới trên thiên không, một tầng mây đen phân khai, Âm Hắc Đế Quân từ bên trên nhìn từ trên nhìn xuống, mục quang tấn tốc lướt qua phía dưới một lượt, sau đó thần thức cường đại nhưng âm lãnh tảo qua tảo lại phiên khu vực này cả mấy lần, sau phiên khắc thì mục quang lộ ra thần sắc nghi hoặc, rồi chậm chậm bay lên trên, sau đó đám mây lại khép lại.

Sau khi Âm Hắc Đế Quân bỏ đi, Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn chẳng động thân. Thần thức bao bọc cả thân thể, ngăn cản mọi sự tra thám của thần thức. Loại kỹ xảo này có được từ miệng của Đế Ngũ Thiên Ma Vương trước khi trở về vị diện.

Tứ phía tĩnh lặng, một lúc sau, mấy người trong phái hệ tự do toàn thân nhuốm đầy máu, bay lướt qua nơi tàng thân của Phong Vân Vô Kị, ở phía sau là Quỷ Hoa hoàng hậu một thân phượng bào đang truy đuổi.

Xuy xuy!

Tại ngay khi mấy người trong phái hệ tự do sau đào thoát ra khỏi thị tuyến thì Quỷ Hoa hoàng hậu rút cuộc cũng động thủ, những ngón tay trắng bóc trên bàn tay câu hồn đoạt phách phát xuất ra mấy cây hắc châm, hóa thành đạo đạo lưu quang cực kì mỏng manh tiến nhập vào trong nội thể của nam tử phái hệ tự do, nơi những ngón tay lướt qua, thân thể của mấy người trong phái hệ tự do oanh nhiên nổ tung, hóa thành cơn mưa máu đầy trời, Quỷ Hoa hoàng hậu thu tay phải lại, mấy căn hắc châm đó lại được thu hồi trở lại.

“Âm Hắc Đế Quân, ngươi vẫn cứ như âm hồn bất tán theo ta như thế, phải chăng là chưa nản lòng?” Quỷ Hoa hoàng hậu đột nhiên ngẩng đầu lên trên thiên không, lạnh lùng nói.

“Quỷ Hoa hoàng hậu hiểu lầm rồi, kì thật người mà bổn đế truy đuổi không phải là các người!”

Quỷ Hoa hoàng hậu đột nhiên phát cánh tay lấy một cái, kim châm tức thì tung ra đầy trời mang theo tiếng rín rít tập trung về một chỗ trong đám mây.

Ma khí dày đặc giảo động vân khí, căn căn hắc châm tức thì lọt vào trong tay của hắn ta.

“Những cây Tú Hoa Châm này – ta trả lại cô nè.” Thanh âm của Âm Hắc Đế Quân từ bên trên truyền xuống, cánh tay xòe ra, những căn kim châm hắc sắc lấp lánh đạo đạo hàn quang, mang theo ma khí dày đặc từ trên thiên không vun vút lao xuống.

Quỳ Hoa hoàng hậu cười lạnh một tiếng, từ trong ống tay áo phóng xuất mấy chục tia tuyến mang theo các nhan sắc bất đồng lao lên phía trên trông chẳng khác gì những con linh xà điện xạ, sau đó linh động đan xen đón lấy các mũi Tú Hoa Châm, tia tuyến vừa căng ra, thì những căn cương châm đó tức thì bất động, một cổ hắc sắc chân khí dọc theo dải tia tuyến tiến nhập vào bên trong Tú Hoa Châm, một loạt tiếng xuy xuy vang lên, lũ lũ hắc sắc ma khí từ trong thân châm thoát ra, tiêu tan ở bên trong không trung.

Tưng!

Một tiếng cảm thanh tê liệt hư không, xông thẳng vào trong đám mây, đám mây đó tức thì phiến dừng, sau đó một thanh âm từ bên trên truyền xuống: “Tuyệt Tình, ta biết ngươi cso được Thiên Ma Cầm, cầm kĩ dĩ nhiên là không thể dùng cảnh giới thông thường mà luận. Nhưng nếu như ngươi đối địch với ta, bốn tọa tuyệt không để ý phải dùng một vài thủ đoạn để huy đi Thiên Ma Cầm của ngươi.”

“Thiên Ma Cầm, ngươi nghĩ nó có thể dễ dàng bị hủy đi như thế sao?” Thanh âm của Cầm Ma từ xa truyền lại, nhưng trên không trung lại trở nên tĩnh lặng, lại một loạt thanh âm từ phương xa xông thẳng về phía đám mây, nhưng thiên không vẫn cứ tĩnh lặng, chẳng có lấy nửa điểm động tĩnh, Âm Hắc Đế Quân hiển nhiên là đã bỏ đi rồi.

“Ra đây đi!” Đợi Âm Hắc Đế Quân rời khỏi, Quỳ Hoa hoàng hậu đột nhiên chuyển thân lại, mặt hướng về nơi Phong Vân Vô Kị ẩn thân, lạnh lùng nói.

Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn không có chút động tĩnh, một căn Tú Hoa Châm hắc sắc phá không lao xuống, tay phải của Phong Vân Vô Kị nhanh tựa điện xẹt, tấn tốc kẹp lấy căn Tú Hoa Châm đang xông thẳng vào mặt.

“Hừ hừ! Ngươi quá chủ quan rồi, vết máu của ngươi vẫn còn lưu lại ở trên những cành cây ở bên ngoài, Âm Hắc Đế Quân có lẽ không thể phát hiện được ngươi, chẳng lẽ bốn cung cũng sẽ không phát hiện hay sao?”

Phong Vân Vô Kị tới lúc này mới biết mình đã lộ ra sơ hở ở chỗ nào, ở vị trí của Quỳ Hoa hoàng hậu mà nói, nếu như nhìn không thấy các vết máu ở trên thân cây thì mới đúng là kì quái.

“Sai lầm a!” Trong lòng Phong Vân Vô Kị thầm hối tiếc không thôi, không ngờ lại bị phát hiện như thế, đành thần nhiên từ bên trong động mà đi ra.

“Ngươi đã mấy lần ngăn cản bốn cung xuất thủ, nếu như không cấp cho ngươi một chút giáo huấn, bốn cung tuyệt đối không làm Quỳ Hoa hoàng hậu nữa.” Tiếng nói của Quỳ Hoa hoàng hậu rất là khinh nhu, nhưng Phong Vân Vô Kị lại cảm thấy sát khí nùng liệt.

Xuy xuy!!

Từ bên trong ống tay áo rộng rãi của Quỳ Hoa hoàng hậu phóng xuất một lượng lớn tia tuyến, bên trên tia tuyến là những căn Tú Hoa Châm hắc sắc, Phong Vân Vô Kị đại kinh, thân hình tức thì lắc lư, dĩ nhiên là đã vận khởi Liễu Như Tùy Phong thân pháp, hướng về phía sau lưng mà phiêu lãng.

Xuy Xuy!!!

Căn căn Tú Hoa Châm trực tiếp xuyên qua ống tay áo của Phong Vân Vô Kị, mấy căn còn lại thì bị Phong Vân Vô Kị ngự khai.

“Còn không mau qua đây.” Quỳ Hoa hoàng hậu dùng ngón tay niết chỉ rồi xoay vòng, sau đó đem tia tuyến vòng hai vòng lên trên ngón tay rồi kéo về phía sau, ống tay áo của Phong Vân Vô Kị tức thì bị kéo qua đó.

Một tiếng xẹt vang lên, Tú Hoa Châm ghim vào trong tay áo kéo về phía trước, nhưng Phong vân Vô Kị lại dùng tay phát ra kiếm khí cắt đi ống tay áo.

“Quỳ Hoa hoàng hậu hà tất phải truy mãi không tha? Dù cho công lực của cô có cao hơn nữa, ta cũng không tin là ta không thể không chạy thoát được.”

“Trước khi Tuyệt Tình muội muội xuất thủ, có lẽ ta không dám nói như thế, nhưng sau khi Tuyệt Tình muội muội xuất thủ, thì đã không còn như nhau nữa, trừ phi ngươi nghĩ rằng, sau khi ngươi thụ trọng thương mà vẫn còn có thể đào thoát được?” Quỳ Hoa hoàng hậu nói xong liền phát tay lên một cái, lại có mấy trăm căn Tú Hoa Châm xạ xuất.

“Được rồi, nếu như tình hình lại tới nước này, thì đành phải thế thôi.” Thân hình của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bay cao lên, hai tay giang ra, sau đó trông chẳng khác gì chim đại bàng lẳng lẳng bay lui về phía sau, mấy trăm căn Tú Hoa Châm ở tại không trung tức thì chuyển hướng rồi lại truy thẳng theo

141. Chương 142: Bất Ngờ

Xuy xuy xuy!!!

Thanh thanh kiếm khí va chạm vào căn căn Tú Hoa Châm, nổ tung thành toái phiến, đồng thời cũng có không ít căn Tú Hoa Châm trở nên cong queo, tà tà rơi xuống.

Phong Vân Vô Kị vừa phi thân lui về phía sau vừa huy thủ, loáng một cái, lại có vô số thanh khí kiếm xạ xuất, từng đợt từng đợt kiếm khí không ngừng nghênh tiếp những căn Tú Hoa Châm đang vùn vụt lao tới.

Trong chớp mắt, Quỷ Hoa hoàng hậu đã xạ xuất mấy trăm căn Tú Hoa Châm đã bị Phong Vân Vô Kị hủy hết sạch, lúc đầu thì Quỷ Hoa hoàng hậu đã bị biến hóa của Phong Vân Vô Kị khiến cho chấn kinh, sau khi hồi thần trở lại thì giận dữ hừ một cái, uyển chuyển phi thân bay lên trên, giận dữ quát lên : “Bổn lai không muốn giết ngươi, nhưng lần này – thì không thể không giết ngươi rồi.”

Xuy xuy xuy!!!

Ở mỗi một nơi trên tấm phượng bào bao bọc quanh thân thể lung linh của Quỷ Hoa hoàng hậu dũng xuất một lượng lớn các sợi tơ, nhưng bộ phượng bào trên thân thể của Quỷ Hoa hoàng hậu lại chẳng hề cải biến nhan sắc.

“Ta xem thử ngươi chạy đi đâu!” Thân thể của Quỷ Hoa hoàng hậu vừa mới lay động, thì đã hóa thành một đạo hồng ảnh mơ hồ xông thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, từ chu thân của bà ta, hàng ngàn hàng vạn sợi tơ li ti uốn éo chẳng khác gì vô số những con linh xà uốn lượn, hướng về không gian chu thân của Phong Vân Vô Kị mà triển thân.

Tốc độ của Quỷ Hoa hoàng hậu rất nhanh, nhưng thân ảnh của Phong Vân Vô Kị cũng không chậm, từ hồ ngay khi Quỷ Hoa hoàng hậu kích xạ đến thì Phong Vân Vô Kị cũng đồng thời cấp tốc thối lui, cùng lúc đó y huy thủ hai tay rồi niết ấn, màn màn kiếm khí như mưa ập tới.

Bồng bồng!!

Kiếm khí do Phong Vân Vô Kị xạ xuất không ngừng bị Tú Hoa Châm của Quỷ Hoa hoàng hậu xuyên thấu, nhăng căn Tú Hoa Châm đó không biết được làm từ vật gì mà rắn chắc vô cùng.

Lệ!

Quỷ Hoa hoàng hậu đột nhiên mở miệng phát xuất một tiếng kêu trong trẻo, tốc độ đột nhiên bạo tăng gấp mười lần, cự li với Phong Vân Vô Kị thuấn gian rút lại gần, những sợi tơ từ trên tấm phượng bào của bà ta cũng tùy đó mà giang rộng ra theo thế Không Tước Khai Bình, hướng về phía của Phong Vân Vô Kị mà bao vây lại.

Bên tai truyền lại tiếng kêu vun vút, quần áo trên thân thể của Phong Vân Vô Kị kêu lên phành phạch trong gió, trên thiên không một phiến mây đen ập xuống, âm ảnh che lấp cả thân hình của Phong Vân Vô Kị. Ngay lúc này, Quỷ Hoa hoàng hậu đột nhiên phát hiện con mắt bên trái của người trước mặt đột nhiên biến ảo thành ngân sắc, sau đó một đạo ô hồng quang mang từ trong lồng ngực của hắn ta lao ra rồi liên tục chuyển động vòng tròn trong không trung với tốc độ nhanh như chớp.

Ba ba ba!!!

Hàng loạt những âm thanh đứt đoạn truyền lại, hàng vạn sợi tơ phát xuất từ trên thân thể của Quỷ Hoa hoàng hậu đột nhiên toàn bộ đứt đoạn, một thanh ô hắc trường kiếm lơ lửng ở bên vai trái của Phong Vân Vô Kị, chính là thanh Đệ Ngũ Kiếm Đâm mà Phong Vân Vô Kị dùng ngự kiếm chi thuật để ngự sử.

Xuy xuy xuy!!!

Phượng bào trên thân thể của Quỳnh Hoa hoàng hậu đột nhiên truyền xuất hàng loạt những thanh âm xèn xẹt, những sợi tơ lại càng dũng xuất ra nhiều hơn, mỗi một sợi tơ đều là một vũ khí sắc bén.

Sau khi Quỳnh Hoa hoàng hậu phát xuất ra một tiếng kêu trong trẻo thì tốc độ lại tăng thêm gấp mười lần, chớp mắt đã đuổi kịp Phong Vân Vô Kỵ. Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ đang thu lại Đệ Ngũ Kiếm Đả thì hàng vạn căn hồng sắc tơ lụa đã đâm xuyên khắp thân thể của Phong Vân Vô Kỵ, sợi sợi tơ tuyền ở đầu đó đều nhiễm chút màu đỏ hồng của máu, sau đó tản nhiễm lan dài ra.

Ở trên không trung, hai người dĩ tốc độ cực nhanh đột nhiên dừng lại. Mái tóc dài từ trên đỉnh đầu hạ xuống, che lấy con mắt trái của Phong Vân Vô Kỵ, sợi sợi tơ tuyền xuyên qua khiêu huyết, đâm thẳng vào bên trong nội thể của y, trông chẳng khác gì một con rối với những sợi tơ tuyền mà người ta dùng để điều khiển.

“Hiện tại ...” Quỳnh Hoa hoàng hậu cười lạnh lên một tiếng, nắm chặt lấy những sợi tơ trong tay, đúng ngay lúc bà ta chuẩn bị kéo lại như lần trước nhằm tê liệt thân thể của Phong Vân Vô Kỵ thì đột nhiên một đạo khí cơ có tính hủy diệt, diệt tuyệt hết mọi tuyền sinh cơ từ một đầu kia truyền lại, cổ kinh khí có tính hủy diệt dọc theo những sợi tơ đó truyền đến trên thân thể của Quỳnh Hoa hoàng hậu, đạo khí kinh màu tro loãng một cái đã khiến cho những sợi tơ tuyền cùng với những căn Tú Hoa Châm lần lượt hóa thành tro, rồi tan vào trong gió.

Quỳnh Hoa hoàng hậu đại kinh, liền lấy tay phát ra, chặt đứt lấy những sợi tơ tuyền đó, những sợi tơ tuyền bị chặt đứt rơi xuống đất rất nhanh đã bị đạo khí kinh màu tro này nuốt chửng, rồi hóa thành tro tàn.

Những phiến cỏ khô ở phía dưới hạ phương, nơi cách Phong Vân Vô Kỵ chưa đầy ba xích đột nhiên mọc dài ra, không ngừng mọc dài ra, từng cọng từng cọng tà tà khuynh về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Tình trạng cổ quái này khiến cho Quỳnh Hoa hoàng hậu kinh ngạc không thôi, đúng ngay lúc này, ở sau lưng đột nhiên truyền lại thanh âm quen thuộc.

“Quỳnh Hoa tử tử, tử làm sao còn chưa quay trở lại!” Chính là thanh âm của Cẩm Ma, Phong Vân Vô Kỵ ngay khi nghe thấy thanh âm này thì đột nhiên xoay người biên mất, Quỳnh Hoa hoàng hậu kinh nghi bất định nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ biến mất, nhưng cũng không dám truy theo

Chạy xuất mấy trăm dặm, Phong Vân Vô Kỵ hoa một tiếng rồi ngã xuống dưới, quỳ phục xuống dưới đất, dưới chân của y – một nửa mặt đất bên trái tốc tốc trở nên xanh tốt, còn ở bên phải là một phiến màu xám tử vong, rất nhanh sau đó một nửa bên trái lại do một phiến sinh cơ màu xanh biến thành một phiến tử hồi, còn bên phải thì lại biến thành một phiến màu xanh sinh cơ bừng bừng, từng cọng từng cọng lồi ra khỏi mặt đất tấn tốc trưởng thành.

Cứ như thế mà biến ảo bất định, hai loại sắc thái màu xanh và màu tro lại không ngừng biến ảo nhưng thủy chung cố định trong phạm vi hai ba xích xung quanh thân thể của Phong Vân Vô Kỵ, đầu của Phong Vân Vô Kỵ gần như gục xuống sát dưới đất, từng giọt từng giọt mồ hôi hột từ trên trán rơi xuống, trên làn da trắng tinh nổi lên đạo đạo huyết quản, tựa hồ như muốn nhảy thoát ra khỏi lớp da, nhưng còn một vài nơi khác thì cả khối thịt không ngừng co rút, tựa như muốn áp sát lại lên trên xương của y.

“Làm sao lại như thế? Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công đã tu đến chỗ chí thâm, không ngờ lại xuất hiện hai loại năng lượng cực đoan này lại trùng đột với nhau. Sinh tử, sinh tử, hai chữ này không những chỉ sinh tồn và tử vong a, Tại sao lại như thế? Không phải là đã có người luyện tới tầng thứ bảy của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công hay sao? Chẳng lẽ là y tu luyện đến tầng thứ năm cũng xảy ra chuyện này, nội thể dật xuất hai loại chân khí cực đoan là sinh và tử?” Lòng của Phong Vân Vô Kỵ như lời đình rạch qua, hết ý niệm vừa rồi thì đã chuyển ngay đến ý niệm khác : “Người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công rất khó chết đi một cách chân chính, những vị tiền bối tu luyện nó trước ta đều đột nhiên biến mất? Chẳng lẽ thực sự là có người có khả năng giết chết được người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công hay sao?”

Tả Thị tại trước khi bản thân rời khỏi đã đem hết những chuyện liên quan đến Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công lại cho Phong Vân Vô Kỵ, chỉ là lời nói này có chút hơi muộn.

Không biết trải qua bao lâu, sinh tử nhị khí trùng đột trong nội thể của Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc cũng bình tức lại, nhưng toàn thân y đã trở nên ướt đầm, ngay cả ở dưới đất cũng trở nên ẩm thấp, trong phạm vi ba xích quanh thân thể đều hóa thành hoàng sa, không còn những sinh cơ như trước đó nữa. Ngay cả

những sinh cơ nguyên bản ẩn sâu trong lòng đất cũng bị sinh tử nhị khí sản sinh từ Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của Phong Vân Vô Kỵ hấp thu sạch trơn.

Một bộ đồ màu trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, ở phía dưới bộ áo trắng lộ ra hai chiếc giày rất là nổi bật.

“Người rất may mắn, nếu như ta đến muộn thêm một bước nữa, người sớm đã chết đi ... bất quá hiện tại cũng như thế ...” Một thanh âm bình đạm đến lạnh mạc từ bên trên đỉnh đầu truyền xuống.

142. Chương 143: Sơn Cùng Thủy Tận, Liễu Ám Hoa Minh

“Chép chép, người như thế nào lại thê thảm đến vậy? ... mê mang hay sao? Cảm giác thấy rất lạ? hãy suy nghĩ kĩ lại một chút, suy nghĩ kĩ lại một chút!” Nam tử đầu bạc kia không nhanh không chậm cất bước đi vòng quanh Phong Vân Vô Kỵ nói: “Ta đã đợi cơ hội này – rất lâu rồi, cấp cấp ... trời giúp ta, món nợ huy đi nhục thân của ta, ta nhất định sẽ lần lượt ‘báo đáp’ các người.”

“Đao đế?!!!” Một câu nhanh tựa tia điện lướt qua trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ, thuận ý thức mở miệng la lên.

“Hừ! Còn may là người nhớ được bốn đế, ta có bộ dạng như thế này đều là do các người hại! Nhục thân của ta!” Đầu tóc của Đao Đế tung bay trong gió, cặp mắt tràn đầy vẻ lãnh khốc lần tàn nhẫn: “Lần trước chủ quan nên mới mất đi nhục thân, lần này – bốn đế muốn xem thử xem, người một thân một mình ở bên ngoài, lại phải trọng thương, người còn có thủ đoạn gì nữa.”

Phong Vân Vô Kỵ lắc lắc đầu, cười lạnh nói: “Người tự tin ... có thể tiêu diệt ta như thế?”

“Người thực sự cho là cao thủ để cấp lại dễ dàng bị tiêu diệt đến vậy hay sao? Lần trước nếu không phải bốn người các người liên thủ, bốn đế lại không ngờ được người lại sử ra một kiếm của Tây Môn Y Bắc, mới khiến cho ta có hạ tràng như thế. Lần này, bốn đế vẫn là cảm thấy hiếu kì, người còn có thể phát xuất ra một kiếm đó nữa hay không?”

“Không thể.” Phong Vân Vô Kỵ thẳng thắn nằm ngoài ý liệu của Đao Đế.

Đồng tử hơi co lại, Đao Đế ngưng tụ chân khí toàn thân, sau đó lại đột nhiên cười lên ha hả: “Được rồi, bốn tọa không ngờ là người lại thẳng thắn đến thế, mặc dù chân khí trong cơ thể ta không so được với trước kia nhưng thần thức cũng không kém. Trong nội thể của người ngũ phủ đều thụ tổn thương, kinh mạch tắc nghẽn, chân khí không đủ, căn bản không đủ chân khí để xuất ra loại kiếm chiêu tiêu hao chân nguyên đến thế ... hừ hừ, tốt lắm, quả nhiên là bản tính khó dời, hôm nay không ngờ người lại rơi vào trong tay bốn đế, bốn đế tự nhiên sẽ chiêu đãi cho người thật tử tế, thật chậm rãi.”

Đao Đế vừa dứt lời liền đánh ra một chưởng, một đạo đao khí nhằm thẳng vào đỉnh đầu Phong Vân Vô Kỵ mà đánh tới.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, cố gắng đề tụ chân khí, đưa tay đón lấy đạo đao quang của Đao Đế.

Bình! Một cỗ lực đạo to lớn ập đến, Phong Vân Vô Kỵ bị một đạo của Đao Đế chấn bay ra xa mấy trăm trượng, thân thể kéo dài trên mặt đất tạo thành một cái rãnh thật sâu.

Cả thân thể của Phong Vân Vô Kỵ nằm sóng soài ở trên mặt đất, không nhúc nhích. Vẻ mặt của Đao Đế ngập tràn sát cơ, xoay chuyển đao trên tay rồi bước từng bước về phía Phong Vân Vô Kỵ, tiếng bước chân vang lên một cách rõ ràng.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Đao Đế đề khởi toàn thân chân khí, sau khi chịu chút thiệt thòi, ông ta đã sớm tiếp thu lấy không ít giáo huấn.

Từng đạo từng đạo khói đen nhàn nhạt từ khắp các lỗ chân lông của Phong Vân Vô Kị dật xuất, hồn thân Dao Đế trức thì chấn động, vừa bước tới gần vừa nói: “Bổn lai muốn chơi đùa với ngươi một chút, mỗi hận hủy đi nhục thân, thật sự là không nhẫn dùng một đạo trảm sát ngươi, như thế thì tiện nghi cho ngươi quá. Nhưng con người của ngươi đúng là quá kỳ quái, biến số trên thân thể lại quá nhiều, câu khởi lòng hiếu kỳ của ta. Cũng vì thế mà ta nguyện an an ổn ổn nhìn thấy ngươi chết ngay trước mặt ta, sau đó băm vằm ngươi thành trăm mảnh!”

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kị nguyên bản đang nằm sóng soài dưới đất đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó lao tới như một tia chớp, Dao Đế cũng phản ứng phi thường tấn tốc, tay phải vung ra, trường đao đã lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kị.

Phốc!

Trường đao đâm xuyên qua ngực của Phong Vân Vô Kị, xuyên qua cơ thể, mũi đao đâm lòi ra tận phía sau lưng của y, máu tươi từ thân đao chảy ra rờn rờn, nhưng gần như đồng thời – hai tay của Phong Vân Vô Kị phân ra một tay bóp chặt cổ Dao Đế, một tay như ngọn đao đâm thẳng vào trong ngực Dao Đế.

“Tên ... điên khùng nhà ngươi!” Dao Đế giận dữ hét lên, sau đó liền vung đao muốn chặt đứt thân thể của Phong Vân Vô Kị, nhưng trong nội thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên dưng xuất một cỗ ma khí cường liệt, trùng tiến vào trong cơ thể của Dao Đế, sau đó một cỗ hấp lực đáng sợ từ bàn tay của Phong Vân Vô Kị phát ra, chân khí trong nội thể của Dao Đế cuộn cuộn dưng nhập vào trong tay của Phong Vân Vô Kị với một tốc độ kinh nhân, sau đó truyền vào nội thể của y, dù là chân khí truyền đến bàn tay phải cầm đao cũng bị Phong Vân Vô Kị dùng Hấp Tinh Đại Pháp mà hấp nhập vào trong nội thể.

Nơi Dao Đế bị lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị phá khai, huyết dịch phun ra như suối, nhiễm hồng cả người của Phong Vân Vô Kị.

“Ngươi” Toàn thân Dao Đế run rẩy không ngừng, đôi môi máy động, rất khó có thể phát ra được thanh âm hoàn chỉnh.

“Thả hấn ra!” Một tiếng quát lạnh lùng từ phía sau truyền đến, tiếp đó là một cỗ lực đạo từ bên cạnh ập đến, kinh khí bàng đại đó kích thẳng lên trên thân thể của Phong Vân Vô Kị. Oanh một tiếng chấn y bay ra xa, sau đó biến mất trong khu rừng. Trong một sát na bay đi, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy Âm Hắc Đế Quân khoác trên mình một bộ đồ bào màu đen với sắc mặt âm trầm, chậm rãi từ không trung hạ xuống.

“Y tại sao lại cứu ông ta” Đó là ý niệm cuối cùng lóe lên trong đầu Phong Vân Vô Kị, sau đó một bóng người xẹt qua trước mắt, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa.

Ở phía sau, Âm Hắc Đế Quân hướng sang Dao Đế gật gật đầu, sau đó thân hình nhanh như chớp giạt lao thẳng về nơi Phong Vân Vô Kị rơi xuống, thân thể do cực động chuyển thành cực tĩnh!

“Hấn ở đâu chứ?” Ngực của Dao Đế đã trở thành một phiến đỏ lừ, cổ tay phải run run không ngừng: “Làm sao lại không thấy nữa”

“Không biết.” Âm Hắc Đế Quân xoay người lại đối diện với Dao Đế, hai người nhìn thấy trong mắt của đối phương có chút thâm ý.

Tạch tach!

Tiếng củi lửa nổ tach tach khiến cho Phong Vân Vô Kị giật mình tỉnh dậy, mở to mắt ra, Phong Vân Vô Kị phát hiện bên cạnh thân thể là một đám củi đang bốc cháy ngùn ngụt, một người với mái tóc dài phất phơ, khoác trên mình một chiếc áo màu đen rộng thùng thình quay lưng về phía Phong Vân Vô Kị, đang lẳng lặng ngồi bên cạnh đống lửa, tay phải nhặt thêm một cây củi khô ở bên cạnh vứt vào trong đống lửa.

Một loại cảm giác giống như đã từng quen biết hiện lên trong đầu, cảnh tượng ở trước mắt khiến cho Phong Vân Vô Kị có cảm giác tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào trong lúc nào đó.

Lệ!

Sâu trong màn đêm, truyền lại hàng loạt tiếng câu thanh thốt của yêu cầm, khiến cho màn đêm tĩnh lặng trở nên có chút tịch mịch lẫn hoang lương. Phong Vân Vô Kị chống một tay lên mặt đất, sau đó khoanh

chân ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh, màn đêm khắp tứ phía phiêu khởi một cổ sương mờ như mờ nhạt lại tựa dày đặc, tiếng gió rít qua, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy một cổ hàn ý liền co rụt người lại.

“Làm sao lại ra nông nỗi này!” Phong Vân Vô Kị đột nhiên tỉnh ngộ ra, thân thể không ngừng run rẩy, công lực của thái cổ cao thủ ít nhất thì cũng mấy chục vạn năm, nhiều thì cả ngàn vạn năm, cả ức năm công lực, cần bốn đã đạt đến mức nóng lạnh bất xâm, làm sao mà chỉ có một cơn gió đêm thổi qua, mà đã khiến cho bản thân lại cảm giác thấy hàn lãnh.

Thần thức quan sát nội bộ trong cơ thể, Phong Vân Vô Kị nhất thời kinh ngạc đến bán sống bán chết, chân khí trong nội thể trống rỗng, ma khí thì bị một cổ lực lượng cường đại phong ấn.

“Không cần phải lo lắng, qua một khoảng thời gian nữa, công lực của ngươi sẽ khôi phục lại như cũ.” Một thanh âm ôn hòa từ bên cạnh truyền đến, Phong Vân Vô Kị nhìn về nói cất ra tiếng nói, thì thấy tay của người áo đen khe khẽ lay động, tựa hồ như đang cầm cái gì đó, một cảm giác quen thuộc dấy lên trong lòng càng thêm cường liệt, nhưng lại không thể nhớ nổi.

“Có muốn cùng ta nướng thịt hay không!” Người mặc áo đen đột nhiên xoay người lại, một cánh tay thì cầm lấy một nhánh cây đâm xuyên qua những miếng thịt để nướng, miếng thịt đã có chỗ cháy đen, hiển nhiên là đã được nướng qua một khoảng thời gian rồi.

Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của người mặc áo đen kia, Phong Vân Vô Kị toàn thân kịch chấn, há mồm cứng lưỡi nói: “Tiền bối là tiền bối!!”

Người mặc áo đen khe khẽ mỉm cười: “Đúng thế, là ta, thật không ngờ ngươi và ta lại gặp mặt nữa rồi.”

143. Chương 144: Cổ Nhân Vạn Năm

Nam nhân trước mắt chính là người thần bí mà Phong Vân Vô Kị vừa mới li khai khỏi Thánh Điện, bị một yêu cầm mình đồng da sắt tập kích thì đột nhiên xuất hiện cứu giúp.

Phong Vân Vô Kị há miệng ra, nhưng cả một lúc lâu vẫn chưa thể nói ra một chữ nào, một lúc lâu sau đó mới thở dài: “Thật ngượng quá, tiền bối cứu tính mạng của vạn bối, nhưng cho đến bây giờ mà vạn bối vẫn còn chưa biết được danh tính của tiền bối?”

“Danh tính?” Nam tử đó mỉm cười nói: “Điều này có trọng yếu hay không? Còn nhớ những gì mà lúc đầu gặp mặt ta đã nói với ngươi hay không? Gặp mặt nhau tức là có duyên. Nếu như ngươi thực sự cảm kích ta thì ngày sau vẫn cứ xưng hô ta là tiền bối đi.”

Phong Vân Vô Kị im lặng, biết được ông ta không nguyện ý nói ra tính danh chân thật, nên sau đó nói: “Nếu như đã là ý của tiền bối thì vạn bối cũng không dám không theo.”

Hồi tưởng lại lúc xưa vừa mới đi khỏi Thánh Điện, Phong Vân Vô Kị không khỏi không thốn thức trong lòng.

“Ngươi và ta đã bao lâu không gặp mặt rồi?” Nam tử đó hỏi.

“Đại ước là độ hai vạn năm trăm năm chưa từng gặp mặt trở lại.” Phong Vân Vô Kị nghĩ một lúc rồi nói.

“Đúng thế, hai vạn năm trăm năm, thời gian như bạch câu quá khịch, vội vàng đi qua, hai vạn năm, đủ để nhân loại trong một vị diện phồn diễn đi mấy thời đại rồi, nhưng đối với chúng ta mà nói thì chẳng khác gì một sát na bung ngón tay mà thôi.”

Phong Vân Vô Kị im lặng gật gật đầu, cả thiên địa lại khôi phục bình tĩnh trở lại, Phong Vân Vô Kị và nam tử thần bí đó lặng lẽ ngồi im ở trên đỉnh núi mà nướng thịt, gió ở dưới chân núi vù vù thổi qua những khe núi, khiến cho màn đêm lại càng thêm yên tĩnh.

Một cảm giác an ninh hòa bình đã mất đi từ lâu dâng lên trong lòng, Phong Vân Vô Kị xoay nửa người sang để nhìn vào trong đám hàn khí mệnh mang, một vài tấm lưng của yêu thú cấp thấp lúc ẩn lúc hiện, chậm chậm đi lại, không ngừng ngừng đầu lên.

Dù là võ công mất hết, nhưng loại mùi vị huyết tinh của yêu thú trên than thể có muốn tẩy cũng không thể tẩy được, những yêu thú cường đại sớm đã bỏ chạy đi xa rồi, còn lại ở đám rừng tùng đại cũng chỉ còn lại những yêu thú có trí lực thấp hoặc là không có trí lực.

“Thịt nướng cháy rồi!” Bên tai truyền lại thanh âm quen thuộc khiến người ta cảm thấy an tĩnh và bình hòa.

Phong Vân Vô Kỵ mau chóng quay đầu lại, chỉ thấy phần thịt hướng về mặt lửa đã bị cháy đen, nên liền rút lấy khối thịt đó ra.

“Cáp cáp cáp” Nam tử đó cười ha hả, giơ khối thịt trong tay lên rồi há miệng mà nhai ngồm ngoàm, tuy cách ăn không văn nhã nhưng bên trong cảm giác thô tục là một loại cảm giác tự nhiên.

Phong Vân Vô Kỵ cũng học theo cách ăn uống đó, tuy có chỗ đã cháy rồi nhưng phần còn lại thì vàng ươm, chất thịt vừa mềm lại vừa giòn, cảm giác cũng không tệ.

Ăn thì cứ ăn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn cứ nhìn lên trên trời mà thở dài, ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, xuyên thấu phiến tinh không lấp lánh nói: “Rất lâu rồi, ở tại Thái Cổ cơ bản không cần ăn uống bất cứ thứ gì, trải qua nhiều năm như thế, đột nhiên lại ăn những miếng thịt nướng như người thường, đúng là có chút không quen.”

Nam tử kia nghe thấy thế thì thả khối thịt nướng trong tay xuống, nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, đạm nhiên nói: “Yêu ma ăn thịt người, người cũng nên ăn thịt lại yêu ma! Tích cốc, ta cũng đã rất lâu rất lâu không biết tích cốc nữa rồi, yêu thú thì tính là cái gì? Lớn thì có thượng vị yêu ma, nhỏ thì có hạ cấp yêu ma, ta cũng đều đã nếm qua. Nếu như ngươi là một nam nhân thì sau này cứ học theo ta, không cần tích cốc nữa. Thiên đạo tuần hoàn, nhân quả báo ứng, hử hử, thì cứ từ ta mà bắt đầu – báo ứng đi.”

Phong Vân Vô Kỵ ngoắc cổ tay một cái, khối thịt đã bị nướng cháy quá nửa rơi xuống dưới đất, một cảm giác cộng minh từ sâu trong tâm hồn truyền lại.

“Tại Thái Cổ, đó là mảnh tịnh thổ cuối cùng của chúng ta, yêu ma tịnh không nhiều, nhân loại còn chưa luân lạc đến mức độ thâm trọng, nhưng khi đi khỏi nơi này, đi khỏi Thái Cổ, người mới có thể nhìn thấy được tình cảnh chân thật.” Nam nhân này quay đầu lại, nhìn về những ngọn núi non trùng điệp thương mang, nhất thân y bào vang phần phật trong gió.

“So với những người trải qua quá nhiều tuế nguyệt, thì ngươi còn quá trẻ tuổi. Từ khi ngươi xuất hiện trước mặt ta lần đầu tiên, thì ta đã chú ý đến ngươi, sự trưởng thành của ngươi cũng nhanh đến mức kinh nhân, Kiếm Hoàng!” Nam nhân này nói ra hai chữ cuối cùng chẳng khác gì một trận nổ oanh tạc trong lòng Phong Vân Vô Kỵ.

Cảm giác bị người ta bóc trần bí mật tịnh không dễ chịu, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt đầy thương tang, dưới cặp mắt rạng ngời tinh quang là một phiến tràn ngập ưu thương, thật tại chẳng có chút địch ý.

“Nếu như ông ta có ý đồ gì thì ta sớm đã chết đi hai lần rồi.” Phong Vân Vô Kỵ thâm nghĩ, thản nhiên đáp: “Đúng thế, văn bối chính là Kiếm Vực Kiếm Hoàng.”

Nam nhân này đưa tay lấy một cành cây đưa vào trong đồng lửa, hai người đều lặng lẽ nhìn vào ngọn lửa bùng hực bốc cháy đó, còn có những tiếng lách bạch từ trong đám lửa không ngừng truyền lại.

“Ngươi phải cẩn thận.” Nam nhân đó nói: “Ma khí trong nội thể của ngươi, ta đã tạm thời phong ấn giúp ngươi, Thái Cổ có thánh thú bảo hộ, mọi võ công tu luyện ma khí thuần túy đều bị áp chế, hơn nữa ta đã quan sát thấy thân thể cầu ngươi đã thụ tổn thương cực đại, không phải là bị thương bên ngoài, thân thể của ngươi dị biến đã bao lâu rồi”

Phong Vân Vô Kỵ tâm thần cuồng chấn: “Tiền bối cũng đều biết hết rồi.”

Nhìn thấy người đó gật đầu, Phong Vân Vô Kỵ hít sâu một hơi, tâm thần bình tĩnh trở lại, lúc này mới nói: “Khi văn bối vừa mới tới Thái Cổ được bốn trăm năm thì toàn thân đã nhiễm ma khí, năm xưa khi sang tạo ra bộ ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ thì ngay cả bản thân văn bối cũng không ngờ nó lại bá đạo đến thế, không lâu sau đó thì thân thể đã biến dị rồi, từ lúc biến đổi lần đầu cho đến hiện tại đã có hơn hai vạn năm

rồi, trong hai vạn năm đó thì chỉ tu luyện ở đông hải nên thân thể không hề biến dị, cho đến khi văn bối rời khỏi đông hải.”

“Đông hải?” Nam nhân đó hơi cau mày lại, sau đó lại giãn đôi mày ra: “Người rất là may mắn, nếu như không phải ở tại đông hải thì thân thể của người sớm đã ma hóa rồi, không thể khôi phục lại thân người, đừng nói là tu luyện, có thể sống được hai vạn năm thì đã có thể xưng là thần tích rồi.”

“Tiền bối quả nhiên cũng biết đến đông hải? Tại sao ở đông hải, thân thể của văn bối lại không thể biến dị, mỗi một tháng vào giờ tý của một ngày, thân thể của văn bối đều bị biến một cách mất tự chủ, nhưng ở tại đông hải lại chưa hề phát sinh qua một lần nào, đó là tại sao? Văn bối ở đông hải đã từng nhìn thấy một nam tử, dù cho văn bối đang có tu vi kiếm hoàng nhưng khi đối diện với y thì lại ngay cả lực đánh trả lại cũng không có? Y rốt cuộc là thuộc về thế lực nào?”

Nam nhân đó nghe thấy thế thì tịnh không hồi đáp lại ngay tức khắc, cúi đầu khiêu khiêu đồng lửa, rồi nói: “Đông hải, nơi đó cho dù là ta, khi không có chuyện gì trọng đại cũng không dám đi đến đó. Ta đã nói qua, người rất may mắn, chính cả Thái Cổ này, những người có chút bối phận đều biết, từ bờ biển lùi vào trong bờ một ngàn dặm, đó là phạm vi cấm địa của đông hải. Văn khí của người cũng không tệ, lại dám vào nơi cấm địa mà tu luyện.”

“Cấm địa? Tại sao? Có bí mật gì?”

“Tự bản thân người đi tìm đáp án đi, hiện tại cho dù ta nói cho người biết được đáp án thì có thể làm được gì? Sau khi thực lực của người đạt đến thần cấp, thì rất nhiều bí mật của Thái Cổ, người đều sẽ biết, trước khi đó, người biết càng nhiều thì phiền não càng nhiều.” Nam nhân đó đáp lại

“Nếu như tiền bối không tiện hồi đáp thì văn bối cũng không miễn cưỡng” Phong Vân Vô Kị nói, đột nhiên sắc mặt biến đổi, thân thể gấp lại, dùng một góc độ như sắp bị gấp gãy mà uốn lại, sau đó thì đột nhiên lại ngưỡng hướng về phía sau, trong sát na ngẩng đầu lên, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một vầng minh nguyệt lơ lửng trên đỉnh đầu, sau đó là một cảm giác âm lãnh ập đến, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa

Rắc rắc!!

Một loạt tiếng xương cốt kêu lên rắc rắc, nam tử lẳng lặng nhìn Phong Vân Vô Kị đột nhiên bay lên khỏi mặt đất, một chiếc đuôi đen tuyền từ sau lưng mọc ra, biểu diện trên thân thể liền tấn tốc chuyển sang màu đen tuyền. Một tiếng phạch vang lên, hai chiếc cánh ác ma từ sau lưng của Phong Vân Vô Kị phá thể mà chui ra, những ngón tay mau chóng biến dài ra.

Xoạt xoạt xoạt!!!

Lại một loạt thanh âm cao vút vang lên, từng khối từng khối vảy màu hồng từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kị hiện ra rồi dính sát vào trong da thịt, đầu tóc dài của Phong Vân Vô Kị tung bay phi vũ, mắt trái ngân bạch, mắt phải tử hồng, diện mục đột nhiên trở nên rất là hung ác, toàn thân ma khí đại trướng! Chỉ trong chớp mắt thời gian, Phong Vân Vô Kị liền biến thành một ma tộc thuần túy

144. Chương 145: Dị Biến Lúc Nửa Đêm

“Chân khí thật thuần túy! Chân khí thật thâm hậu! Cho tới bây giờ, người chỉ mới phi thăng được tám mươi vạn năm hay sao?” Phong Vân Vô Kị cười ha hả nói, cặp mắt nhìn chăm chăm vào nam tử kia.

Hắc bào nam nhân tựa hồ như từ trong trạng thái chấn kinh khi chân khí phong ấn ma khí trong nội thể của Phong Vân Vô Kị bị phá tỉnh lại, rồi khôi phục lại bình tĩnh, đạm nhiên nhìn vào Phong Vân Vô Kị giờ đây đã hơn cả một cái đầu mà nói: “Muốn xuất thủ hả?”

“Đúng thế!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị cũng đã biến hóa, thái độ khi đối mặt với nam tử đã từng cứu mạng bản thân trước và sau khi chuyển biến thật qua lớn, sau khi nói ra hai chữ này thì đột nhiên phẩy đôi cánh mà lao về phía nam tử kia.

Hắc bào nam tử nhẹ phất ông tay áo một cái, không khí bên cạnh tựa hồ liên biến đổi, sau đó liền mỉm cười nhìn Phong Vân Vô Kị đang vùng vẫy tới một trảo.

Xệt!

Thủ trái của Phong Vân Vô Kị mang theo tiếng phá không lướt qua bên tai của nam tử đó, nhưng hắc bào nam tử lại chẳng hề động dậy.

“Di!” Phong Vân Vô Kị khẽ di một tiếng, sau đó lại trái tới một lần nữa, nhưng cánh tay rõ ràng là đang trái về lồng ngực của nam nhân áo đen, nhưng chỉ trong chớp mắt lại chuyển di đến một nơi trống không bên cạnh thân thể của y. Mắt của Phong Vân Vô Kị này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào nam tử áo đen đó, thấy y này giờ hình như vẫn chưa hề động dậy qua lần nào.

Xệt xệt!!

Phong Vân Vô Kị lại vung ra mấy trái nữa, nhưng kết quả vẫn là như vậy, một người đang sống sờ sờ đứng đó, nhưng bắt trái này giờ vẫn không trúng, cái cảm giác này đúng là quá khó chịu rồi!

Nam tử áo đen đột nhiên xuất thủ, chỉ dùng một chưởng, một chưởng huy xuất, Phong Vân Vô Kị liền bị chấn bay chẳng khác gì tờ giấy. Mắt thấy y sắp bay khỏi vách núi thì đột nhiên Phong Vân Vô Kị lại cảm giác trước mắt biến đổi, sau đó thì trở lại chỗ cũ, ở trước mắt lại là gã nam tử đó!

“Vô công, tịnh không chỉ đơn thuần là chân khí!” Nam tử đó đạm nhiên nói, một chưởng liền đâm ngay vào huyệt đạo của Phong Vân Vô Kị.

Ngay lúc này thì mắt trái của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bùng sáng ngân quang. Một cổ ngân quang xạ thẳng lên trên người của nam tử đó, sau đó Phong Vân Vô Kị đột nhiên đánh ra một chưởng, nhưng một chưởng này tịnh không phải là đánh về phía nam tử đó, mà là một chỗ trống không.

Thấy Phong Vân Vô Kị đánh ra một chưởng đó vào chỗ trống, trên khuôn mặt của nam tử này lần đầu tiên xuất hiện kinh hãi, sững sờ nhìn vào Phong Vân Vô Kị, chỉ thấy một chưởng do cánh tay mà hóa đánh ra đột nhiên chuyển hướng sang lồng ngực của nam tử đó.

“Hấp Tinh Đại Pháp!” Một cổ ma khí dày đặc từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kị truyền ra lòng bàn tay, sau đó lại hóa thành một cổ khí vụ tiến nhập vào trong cơ thể của nam tử áo đen, cuộn cuộn ma khí rất nhanh sau đó đã bao bọc xung quanh thân thể của nam tử đó.

Sắc mặt âm lãnh của Phong Vân Vô Kị tới lúc này cũng đã lộ ra thần sắc chấn kinh, Hấp Tinh Đại Pháp bá đạo dưới trạng thái ma hóa thì uy lực đã tăng lên rất nhiều lần, nhưng Hấp Tinh Đại Pháp có mức bá đạo như thế nhưng lại không thể hấp thu được chân khí trong nội thể của nam tử trước mắt. Rõ ràng là cảm giác thấy chân khí đang chuyển động trong nội thể của đối phương nhưng lại hấp thu chẳng được một tia chân khí nào.

“Ngồi xuống đi.” Nam tử áo đen rút cuộc cũng phất ống tay áo một cái, Phong Vân Vô Kị đang chấn kinh đến thất thần thì cảm giác thấy một cổ lực lượng cường đại đè nặng lên trên vai. Một tiếng bùng vang lên, cổ lực lượng kì dị này trối buộc Phong Vân Vô Kị chặt xuống dưới đất.

Nam tử đó phất ống tay áo một cái, những đám mây trên thiên không ập tới che phủ lấy vầng trăng tròn, rồi chậm chậm đi đến. Nam nhân áo đen dùng ngón tay chỉ thẳng lên trên trán của Phong Vân Vô Kị, sau đó chân khí bàng đại của Phong Vân Vô Kị liền như thủy triều dồn lại ở đan điền, rồi co rút lại thành một đoàn, một lần nữa bị phong ấn.

“A!” Phong Vân Vô Kị hét lớn lên một tiếng, mở to mắt ra, y phục trên thân thể loáng một cái đã ướt đầm.

“Tiền bối, đó là chuyện gì? Tại sao vãn bối lại té ngã xuống đây?”

Trong mắt của nam nhân áo đen lướt qua thần sắc lo lắng: “Người thực sự là không nhớ bất cứ điều gì.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Phong Vân Vô Kị với sắc mặt kì quái hỏi.

“Ài!” Nam nhân áo đen ngẩng đầu lên trời mà thở dài một hơi: “Tinh huống của ngươi còn nghiêm trọng hơn ta nghĩ a!”

“Tiền bối?”

“Sự hôn mê của người vừa rồi đối với ma công của người có quan hệ rất lớn, ta không biết tại sao người chỉ mới phi thăng mới có hơn hai vạn năm, nhưng sao lại có thể tu tập được loại ma công bá đạo đến thế, ngay đến cả linh hồn cũng bị triêm nhiễm, đến khi ma công của người tu luyện đến mức chí cao, cũng chính là lúc người phát cuồng mà chết!” Nam tử áo đen nuối tiếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ mà nói.

“Vân bối không minh bạch cho lắm, tiền bối có thể nói rõ hơn không?”

“Không nhớ được là tốt nhất ... kì thật vừa rồi cũng không phát sinh ra chuyện gì.” Sắc mặt của nam nhân áo đen lại khôi phục trở lại, thần thái đạm nhiên đáp.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, biết là bản thân đã xảy ra chuyện gì đó nhưng nếu như đối phương đã không chịu nói ra thì Phong Vân Vô Kỵ cũng không miễn cưỡng.

Hai người ngồi đối diện với đồng lửa, rồi lẳng lặng ngồi xuống, Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu xuống, cặp mắt tựa hồ như đang nhìn vào đồng lửa nhưng tựa hồ cũng không phải đang nhìn vào trong đó.

“Người cho nhiều củi vào quá” Thanh âm đạm mạc của nam nhân áo đen truyền lại: “Có tâm sự gì sao?”

Phong Vân Vô Kỵ tức thì giật mình, ngẩng đầu lên, sau đó mới phát hiện bản thân đã vô ý cầm lấy một mớ củi không đang định bỏ vào trong đồng lửa, ngọn lửa đã dâng lên cao mấy trượng, sớm đã cháy rất là lớn rồi, ở bên ngọn lửa phía Phong Vân Vô Kỵ còn có những cây củi còn chưa cháy hết, hiển nhiên là vừa rồi Phong Vân Vô Kỵ cũng đã vô ý thức bỏ vào thêm rất nhiều củi.

“Tiền bối, vân bối có nhớ lần đầu tiên vân bối gặp tiền bối thì đã từng hỏi tiền bối một chuyện, tứ đại chí tôn của Thái Cổ là ai? Lúc đó, tiền bối nói cho vân bối một câu yết ngữ: Bắc Hải Hiên Viên Khâu, Tây địa Thương Ngô Uyên, Cửu Nghi có Phủ Sơn, thương khung tàng minh vực, vân bối vừa nghĩ bốn vị chí tôn là bốn vị nào. Hiện nay, vân bối đã đáp nhập hoàng cấp, tùy thời đều có thể tiến nhập để cấp ảnh giới, hôm nay có duyên gặp lại tiền bối, không biết là lần này tiền bối có thể chỉ cho vân bối biết hay không?”

“Ý người muốn biết nhân loại chí cường giả - chí tôn, rốt cuộc là có thể đạt đến mức độ nào?” Nam nhân áo đen hỏi.

“Không sai.”

“Cao thủ để cấp, chí tôn có thể loáng một cái hòa thành cả ngàn vạn.” Nam nhân áo đen đạm nhiên nói.

Trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ thành một phiến trống rỗng: “Cả ngàn vạn?”

Gật gật đầu, nam tử áo đen nói: “Lực lượng của chí tôn rất là khó nói rõ ra, nhưng dù sao thì không phải người như người có thể chống cự. Nếu như đã là có duyên thì người hãy đi với ta đến Bắc Hải Hiên Viên Khâu một chuyến đi. Trước khi công lực của người hoàn toàn hồi phục, ta sẽ bảo chứng an toàn cho người.”

Phong Vân Vô Kỵ thành tâm cúi đầu, cung kính nói: “Đa tạ tiền bối.”

“Người đa tạ ân cứu mạng của ta với người? Nếu thế thì không cần thiết, người và ta thân là người trong một tộc, ta cứu người một mạng cũng là chuyện nên làm, hà huống gì người mới phi thăng không lâu, còn quá trẻ tuổi, dựa vào bối phận của ta, nếu như không gặp thì thôi, nhưng đã gặp, đối lại thanh người khác thì chắc chắn cũng sẽ xuất thủ tương trợ.” Thấy Phong Vân Vô Kỵ há miệng muốn nói cái gì, thì nam nhân áo đen đó liền xua xua tay nói: “Được rồi, đợi đến khi từ Hiên Viên Khâu quay về, những gì người muốn biết, chỉ cần ta có thể nói thì ta sẽ nói cho người biết. Nghỉ ngơi đi.”

Phong Vân Vô Kỵ không nói thêm nữa, khoanh chân ngồi xuống, nhãn quan tị, tị quan tâm, tiến nhập vào trong vô thượng thái hư chi cảnh, trên thân thể dần dần bốc lên một loạt những làn vụ khí màu trắng nhàn nhạt.

Nam tử áo đen phát ổng tay áo một cái, khiến cho đồng lửa liền bị dập tắt, sau đó hai tay hợp lại ở trước ngực, khoanh chân ngồi xuống

145. Chương 146: Bắc Hải Hiên Viên Khâu

Phong Vân Vô Kị từ trong nhập định tỉnh lại, mở cặp mắt ra, nhìn thấy nam tử áo trắng liền phát ổng tay áo, rồi đứng dậy.

“Cần ta tương trợ không?” Nam tử áo đen hỏi.

Phong Vân Vô Kị lắc đầu, mặc nhiên đáp: “Không cần đâu, sau một đêm cũng đủ để tiêu hao phần chân khí dùng trong việc sử dụng khinh công, bất quá, sử dụng không được lâu cho lắm, chỉ một nửa ngày thì chân khí trong nội thể sẽ tiêu hao hết sạch.”

“Thế là đủ rồi.” Nam tử áo đen nói xong liền xoay người, y bào phát phơ phần phật, tay phải vuốt qua thanh đao, ổng tay áo rộng rãi phát ra, liền lướt đi như một con chim lớn từ trên một ngọn núi chọc trời lao xuống, vẽ ra một đường cong lướt về phương xa mà bay đi.

Hai người một trước một sau, trên đường đi vượt qua cao sơn đại xuyên, xuyên qua rừng tùng mệnh mang, những yêu cầm tại trước khi hai người đi đến đều đã bị mùi huyết tinh khó ngửi trên thân thể của Phong Vân Vô Kị xua đuổi đến bay toán loạn về phương xa. Ở dưới đại địa, đôi lúc nhìn thấy những đám người đang đả đấu với nhau, phái hệ tự do cũng có, người trong bốn vực cũng có, cũng có đang tranh đấu những yêu thú, hay những yêu thú đang tương hổ cắn xé lẫn nhau.

Nam tử áo đen đi thẳng đường về hướng bắc, mắt cũng chẳng thèm nhìn xuống phía dưới, Phong Vân Vô Kị cẩn mồi lại, cuối cùng cũng đành ngậm miệng lại, không còn tuân vãn nữa.

Từ Thái Cổ đi về phía bắc, tại cực bắc chi địa, chính là Tuyết Vực, ở giữa Tuyết Vực và Dao Vực có cách nhau một dải những phiến băng phong, nơi đó những cao thủ tà đạo rất nhiều, được xưng là U Minh Phong, nhưng Tuyết Vực đi về phía bên phải thì là một phiến đất rộng rãi bị băng tuyết bao trùm, mặt đất lại đột nhiên cao hơn không ít, nhìn lướt mắt một cái thì chỉ thấy một phiến bằng phẳng với lớp tuyết dày đặc. Núi non thì cực kì ít ỏi, mùa tuyết trắng là màu duy nhất của cả phiến thiên địa này. Tuyết hoa cả năm đều rơi không ngớt, khi Phong Vân Vô Kị theo nam tử áo trắng đạp nhập vào phiến thổ địa này thì nhìn đã thấy những cảnh tượng như vậy.

“Tại sao lại dừng lại ở nơi này? Đến Bắc Hải Hiên Viên Khâu rồi sao?” Phong Vân Vô Kị đi theo sau lưng của nam nhân áo trắng hạ xuống mặt đất, mũi chân nhẹ điểm một cái, liền nhẹ nhàng như một cộng lông vũ điểm nhẹ trên mặt tuyết, chẳng hề lưu lại một điểm ngân tích nào cả.

“Không được dùng khinh công, từ nơi này đến bắc hải, dù là những nhân vật cấp vực chủ cũng cần phải bước chân mà đi.” Nam nhân áo đen nói, sau đó từ trong lòng lấy ra một vật rồi đưa cho Phong Vân Vô Kị nói: “Mặc cái này vào.”

Phong Vân Vô Kị tiếp lấy theo ý thức, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một bộ đồ màu đen rộng thùng thình giống như bộ đồ nam nhân áo đen đang mặc, tuy nhiên trong lòng có chút mơ màng, nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn khoác nó ở bên ngoài, ngay cả cái đầu cũng phủ trùm luôn. Thêm vào đó là chiếc đầu bông ở trên đỉnh đầu phủ xuống trước mặt một màn âm ảnh, từ xa nhìn lại thì vô pháp phân biệt ra tướng mạo của đối phương.

Khi Phong Vân Vô Kị khoác trên mình bộ y bào này thì nam nhân áo đen đã ẩn sâu vào trong tuyết, hướng về phía bắc mà khom mình quỳ xuống một cách cung kính.

Đầu của nam nhân áo đen dính sát vào trên mặt tuyết băng lạnh, lẳng lặng bất động, mọi lúc lau sau mới đứng dậy, ở trên đầu gối cũng đã dính rất nhiều tuyết.

“Đó là ...” Phong Vân Vô Kị nghi hoặc nhìn vào nam nhân áo đen mà hỏi.

“Nơi này là thanh địa của tộc ta, là nơi duy nhất không cho phép đả đấu, vì thế, ta mới để cho người mặc áo đen vào, để tránh gặp phải một vài cừu nhân. Nhớ lấy, ngàn vạn lần không được động võ, cứ xem như là từ trước giờ người chưa từng tập qua võ công, chỉ là một người bình thường.” Nam nhân áo đen hướng về phương xa mà đi.

“Nơi này là nơi an nghỉ của chí tôn trong tộc ta – Hiên Viên hoàng đế, hòa bình của tộc ta được kiến lập bên trên thi hài của Hiên Viên bệ hạ, nếu như người có cảm kích đối với vị chí tôn này thì hãy thành tâm

quỳ xuống như ta, cầu nguyện sự bình an cho tộc ta.” Thanh âm của nam nhân áo đen từ phía xa truyền lại.

Phong Vân Vô Kị suy nghĩ một lát rồi chậm chậm quỳ xuống, mặt dí sát vào mặt tuyết băng lãnh, trong lòng thầm nghĩ: “Bệ hạ, di nguyện mà người chưa hoàn thành, những hậu nhân như chúng tôi sẽ thế người hoàn thành, dù cho tan xương nát thịt, cũng không hề sợ hãi.”

Đứng thân dậy, Phong Vân Vô Kị dọc theo dấu chân của nam nhân áo đen mà bước đi. Hai người thẳng đường đi về phương bắc, dần dần những dấu chân ở phía trước càng lúc càng nhiều, từ khắp tứ phương tám hướng đi thẳng về hướng bắc, cũng có một vài dấu chân biến nên rất cạn, gần như đã bị tuyết lấp lại, hiển nhiên là đã đi qua nơi này một đoạn thời gian rồi.

“Mỗi một năm đều có rất nhiều người tiếm tu, không tiếc chuyện phá quan đi ra ngoài, đi đến Bắc Hải Hiên Viên Khâu để triều kiến di hài của Hiên Viên hoàng đế, vào thời gian này trong mỗi năm thì ta cũng đến Bắc Hải Hiên Viên Khâu sám hối một lần. Ở tại nơi này, bất luận là gặp phải ai, đều không được phát sinh tranh chấp, càng không được nổi lòng hiếu kỳ. Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình, bất luận là bọn họ đã làm chuyện gì, thì ở nơi này bọn họ đều là những nhân loại đáng để tha thứ.” Nam nhân áo đen quay đầu lại, chân chẳng hề dừng lại, từng bước từng bước đi về phía trước: “Nghỉ thử lại xem, những hành vi của người đã làm, nghỉ thử lại xem, người đã làm chuyện gì sai. Nếu có, thì hãy ở nơi này mà sám hối đi.”

Xoạt xoạt xoạt!!!

Một loạt những thanh âm đập lên trên tuyết từ xa vang lại, Phong Vân Vô Kị thông qua màn tuyết rơi dày đặc mà nhìn về phía xa, thấy bốn người khoác trên mình một bộ hắc bào rộng thùng thình như bản thân và hiện đang hướng về phía này mà đi.

“Không được tò mò, đi thôi.” Ở phía trước truyền lại thanh âm đậm mạc của nam tử áo đen: “Không xa phía trước là một tòa tháp, đã bỏ đi không biết bao nhiêu lâu rồi, hiện tại chính là nơi nghỉ ngơi của những tộc nhân đến đây để triều kiến, bọn họ có lẽ giống như chúng ta, đến khi trời tối thì người sẽ nhìn thấy bọn họ.”

Phong Vân Vô Kị không nói ra một lời nào, đầu cúi gằm xuống, hai người một trước một sau từng bước từng bước đạp chân trên mặt tuyết mà đi. Trên thiên không, tiếng gió gào rít, tuyết hoa từ trên không phân phi rơi xuống

Càng đi về phía trước, thì nhìn thấy càng nhiều người, mỗi một người đều mang trên mình một bộ đồ đen rộng thùng thình, đầu cúi gằm xuống, chỉ lẳng lặng đi đường, trên đường đi nếu như gặp người quen biết thì chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái xem như là chào hỏi, tuy nhiên lại có càng nhiều người căn bản chưa hề lí đến những người ở bên cạnh, chẳng khác gì cả phiến thiên địa này chỉ còn lại một mình mình mà thôi.

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, tuyết rơi trên thân thể lại nhiều thêm mấy tầng, tuyết ở dưới chân cũng càng lúc càng dày, cuối cùng thì nam nhân áo đen cũng dừng lại, nhìn về phía xa mà lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng đã đến rồi.”

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, bên ngoài đó trăm trượng, khói trắng mông lung, che khuất tầm mắt của con người. Bên trong màn tuyết vụ mông lung, mấy tòa ốc giống như cái tháp đang tà tà nghiêng về một phía, trên thân tháp dĩ nhiên là đã bị phủ một lớp tuyết khá dày. Đợi đến khi đi đến gần, Phong Vân Vô Kị mới phát hiện nơi này có một tòa tháp cao vút, đủ để cao tới năm mươi trượng, ở bên ngoài mỗi một tầng tháp đều có những phiến băng toa từ bốn góc hạ xuống, tinh oánh trong suốt, rất là xán lạn.

Tại chu vi của một ngọn tháp cao nhất, lại có mấy tòa tháp nhỏ ngã ở xuống mặt đất, trên thân tháp chỉ còn lại những phiến tàn tạ.

Đó là một tòa tháp có lịch sử rất lâu rồi, ở phiến băng phong rộng lớn này đã tồn tại không biết bao nhiêu tháng năm dai dẳng, thân tháp tà tà nghiêng xuống, tựa hồ như một chốc sau liền có thể ngã xuống, nhưng nó vẫn y nhiên kiên cường đứng vững trong thế giới băng tuyết mênh mang này.

“Nơi này tại sao lại có một tòa tháp như thế? Trước đây những người cư ngụ trong đó là ai? Lại phát sinh ra chuyện gì? Mà lại bỏ nó đi trong một khoảng thời gian dài đến vậy. Nơi này, trước giờ đều bị băng tuyết

bao phủ hay sao? Tại mấy vạn năm trước, thậm chí là càng lâu hơn trước đây, nơi này đã từng phát sinh chuyện gì?” Trong đầu Phong Vân Vô Kị toàn là nghi vấn, sự tồn tại bằng phong nơi này mà lại xuất hiện một tòa tháp khiến cho người ta có một cảm giác thương lương mà mất mát, tạo cho người ta rất nhiều liên tưởng.

“Đi vào đi.” Thanh âm của nam nhân áo đen khiến cho Phong Vân Vô Kị đang đứng xuất thần ở trước cánh cửa tầng thứ nhất của tòa tháp này kinh tỉnh, lắc lắc thân người một cái, tuyệt ở trên thân thể liền loạt xoạt rớt xuống, sau đó Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên tiến nhập vào trong tòa tháp

146. Chương 147: Triều Thánh, Hiền Viên Khâu, Hoàng Đế Mộ

Nam nhân áo đen hiển nhiên tịnh không phải là lần đầu tiên đến đây, đi xuyên qua quần người, nam nhân áo đen trực tiếp đi dọc theo bậc thang đá ở phía góc, tiến lên tầng thứ hai của băng tháp, Phong Vân Vô Kị cũng theo sát phía sau.

Trên mặt đất của tầng thứ hai trên băng tháp y nhiên vẫn có rất nhiều người áo đen đang ngồi ở dưới, mỗi một người đều chẳng khác gì một mặt giếng phẳng lặng, vô pháp nhìn thấu hư thật của bọn họ, công năng cảm ứng của thần thức ở trước mặt những người này tựa hồ như đã mất đi hiệu nghiệm.

Thẳng đường đi lên trên cho đến tầng thứ chín của băng tháp thì hai người mới tìm thấy chỗ dung thân, trong tầng này chẳng có lấy một người nào, hai người bọn họ hiển nhiên là nhóm người đến đây sớm nhất. Chỉ thấy nam nhân áo đen đi thẳng đến một vách tháp mà cầm lấy những cành cây tùng khô đã để đó không biết bao nhiêu năm, sau đó ấn chiếu theo một quy tắc nào đó mà đặt xuống rồi điểm lửa, một đồng lửa cao ba xích tức thì bốc lên trong chiếc chảo sắt tinh mỹ, trong căn phòng dần dần có một chút hơi ấm.

Từng vầng từng vầng quang vịnh màu vàng nhạt khoách triển ra, sau đó dần dần tạo ra một vùng sáng sủa trong băng tháp âm ám. Ở bên ngoài tháp, tiếng gió gào thét vang dội, kèm theo đó là những hạt tuyết len lõi xuyên qua những khe hở của thân tháp mà tiến vào, đồng lửa cũng theo đó mà lắc lư.

Hai người vây quang đám lửa mà ngồi xuống, trên mặt dần dần lộ xuất thần sắc đạm nhiên, hiển nhiên là đã tự tiến vào trạng thái nhập định của mình, những thanh âm từ tiếng gió tuyết găm rít dần biến mất ở bên tai, càng lúc càng xa

Sáng ngày thứ hai, khi Phong Vân Vô Kị tỉnh lại thì ở bên cạnh đã có khá nhiều người mặc áo đen ngồi xuống, những cành cây trong đồng lửa sớm đã bị đốt cháy hết, phần còn lại là một đám tro tàn.

Ngay khi nam nhân áo đen đứng thẳng dậy thì Phong Vân Vô Kị biết là đã đến lúc xuất phát, y vươn người đứng dậy, kèm theo đó một loạt những tiếng kêu răng rắc từ khắp mọi phía trên thân thể vang lên.

Nhẹ nhàng đi xuống tầng dưới, hai người lại lặng lẽ từ trong băng tháp đi ra chẳng khác gì lúc đi vào, đi ra khỏi cánh cửa lớn của băng tháp, nghênh đón bọn họ là những trận gió lạnh mang theo những hạt băng vỡ nhỏ ập tới. Phong Vân Vô Kị trùm kín lại chiếc áo bào rồi bước chân qua khỏi cánh cửa, rồi phóng mắt nhìn quanh. Các đồng người kéo dài ở bên ngoài không ngừng di dời về hướng bắc.

Không một ai biết được ở bên trong chiếc áo đen đó là ai, có thân phận thể nào, có tuyệt học gì, ở tại nơi này, mỗi một người đều quay trở lại thời nguyên thủy, đều mang một tấm lòng chân thành nguyên bản. Dòng người lặng lẽ tiến tới, trong đó không ngừng có người dừng lại và quỳ xuống dưới đất, rất lâu sau vẫn quỳ im bất động

Phong Vân Vô Kị vừa đi vừa chú ý đến những người đang quỳ phục ở dưới đất, trước khi bọn họ đứng dậy thì có một đoạn thời gian bọn họ đều nhắm chặt mắt, hai tay chấp lại, đôi môi không ngừng chớp động. Phong Vân Vô Kị ngưng thị lắng nghe, nhưng chẳng hề nghe thấy bất kì một thanh âm nào, đám người này chỉ đơn thuần là lẩm bẩm trong lòng, nên thanh âm chỉ có thể vang vọng trong tâm trí mà thôi.

Gió lạnh gào rít, băng tuyết ồ ạt ập đến, cũng không biết là đã đi được bao lâu, người đi ở phía trước đột nhiên dừng lại, Phong Vân Vô Kị cũng dừng lại, trong lòng có chút nghi hoặc, nhếch mắt lên mà nhìn về phía trước, lúc này thì y không khỏi cảm thấy giật mình.

Ở phía trước mặt mấy chục trượng là một phiến đất sạch trơn, chẳng hề có một hạt tuyết nào, thay vào đó là một phiến đất mới mẻ, xa hơn về phía trước là một mảnh trời trong xanh, chứ không có tuyết rơi. Phong Vân Vô Kị cơ hồ như không dám tin tưởng vào mắt mình, theo quán tính đưa tay phải ra khỏi ống tay áo mà đón lấy những hạt tuyết rơi xuống lòng bàn tay, truyền vào trong thân thể là một cảm giác băng lãnh.

“Nơi này chính là Bắc Hải Hiên Viên Khâu.” Nam nhân áo đen nhìn về phía trước, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Nơi này là một thế giới độc lập, là một nơi duy nhất không có tuyết trong phiến thế giới băng tuyết này.”

Trong lòng Phong Vân Vô Kị chấn kinh không thôi: “Chỉ là sức mạnh của hải cốt sau khi chết mà đã có thể khai mở một khối tịnh thổ ở trung tâm băng phong đại địa, lúc sinh thời – sức mạnh của Hiên Viên hoàng đế đúng là cường đại phi phàm a.”

Ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không thì thấy dị tượng một nửa vùng trời là tuyết hoa phiêu phiêu, một nửa còn lại là bầu trời trong xanh, trong lòng Phong Vân Vô Kị đột nhiên sản sinh lòng kính ngưỡng vô tận. Thu hồi mục quang, Phong Vân Vô Kị đi theo sau nam nhân áo đen mà tiến vào Bắc Hải Hiên Viên Khâu.

Đại hải vô biên vừa gào thét vừa nhấp nhô lên xuống, bọt nước bay cao lên cả mấy trăm trượng, một lúc lâu sau mới rút xuống, trên trời thì mây đen cuộn cuộn không ngừng, trông chẳng khác gì liên hợp thành một thể với sóng dữ của bắc hải, khiến người ta không thể phân biệt ra đâu là mây và đâu là biển. Từ phương hướng của bắc hải nhìn vào bờ là những đỉnh nhọn trơn láng nhô lên khỏi mặt đất mà chỉ thẳng lên trời, những đỉnh nhọn này phân bố đầy dẫy khắp bờ biển. sóng biển ồ ạt vỗ bờ, nuốt chửng lấy những đỉnh nhọn không cao lắm và đập vỡ nó thành những mảnh nhỏ, rồi mang theo nó về với biển.

Đi sâu vào một phía khác của lục địa là những phiến đá trơn láng cao cả ngàn trượng được bài bố dày như rừng, sâu vào trong là một phần mộ to lớn bằng đồng thiết đúc thành. Những ngọn cỏ xanh trên đỉnh mộ phát phơ trong gió, ở phía dưới là những đường ren do vô số những văn tự nhỏ bé tạo thành, chúng phân phần xác bên ngoài của vật hình nón làm từ đồng thiết thành những phần khác nhau, mỗi một đường ren đều kéo dài xuống dưới độ mấy chục trượng, ở ngay phần cuối của một đường ren là những đạo đường cong vòm cung, ở dưới vòm cung đó là một động huyết hình cung, những động huyết này bao bọc khắp tứ phía tòa mộ phần to lớn kia, trong mỗi một động huyết cao mấy trượng đều có những nam tử với y sam lam lũ không chân ngồi trong đó, thêm vào đó là những chiếc xích sắt màu huyết hồng đâm xuyên qua thân thể của bọn họ, còn đầu kia thì gắn chặt vào trong bức tường, nhưng thần sắc những người này lại rất đạm nhiên, tựa hồ như chẳng hề cảm thấy chút đau đớn nào.

Trong sự bao bọc của nhiều động huyết vòm cung là một động huyết vòm cung to lớn, hay nói đúng hơn là một thông đạo rộng mấy chục trượng đi thẳng vào bên trong, đó chính là lối vào của mộ hoàng đế trong Bắc Hải Hiên Viên Khâu.

Ở xung quanh mộ hoàng đế ở Hiên Viên Khâu có một bộ hải cốt đã hóa thạch của một con rắn lớn từ phía dưới mộ huyết lôi ra, ngoài ra ở khắp chu vi của mộ huyết đều có những khối đất đá hình thoi từ dưới mặt đất đâm xiêng lên, chúng đan xen lại thành vòng và bao bọc xung quanh mộ hoàng đế.

Trái ngược với sự gào thét của bắc hải, nơi này quả thực rất là tiêu điều lẫn bi lương, một loạt những tiếng hu hu từ chu vi của Bắc Hải Hiên Viên Khâu truyền lại, đó chính là những tiếng khóc sấm hối của những nhân loại Thái Cổ đến để triều thánh phát ra.

Phong Vân Vô Kị đứng ngay bên cạnh của nam nhân áo đen, mắt thì không ngừng lướt qua cả mấy ngàn người khoác áo đen, bên tai nghe thấy hàng loạt những tiếng khóc đau khổ truyền tới, đột nhiên cảm giác thấy mang nhiên lẫn bi thương.

Một loạt những tiếng lẩm bẩm chấn nhiếp linh hồn truyền lại.

“Bệ hạ, hãy phù hộ cho tộc ta!”

“Khổ tu trăm vạn năm, tôi y nhiên vẫn chưa tiến nhập vào thần vực vô thượng đó, bệ hạ, tôi có tội!” Người này chống hay tay xuống đất, đôi mắt ướt đầm, nước mắt chảy thành dòng.

“Mấy trăm vạn tộc nhân cam chịu đầy đọa ở Ma Giới để đổi lại hòa bình cho tộc ta, nhưng chúng tôi lại không hề làm được gì, không chỉ như thế, mà hiện tại dẫm ra tay với những tộc nhân không cùng ý niệm,

không biết bao nhiêu tộc nhân chết oan uổng a! ...”

“Dù cho có ngàn người trách mắng, vạn kẻ phỉ báng thì tôi cũng cam nguyện làm một tên đồ phụ để tiếng xấu lại muôn đời, chỉ mong có thể tộc ta có khả năng chùy luyện khổ nạn mà sớm ngày hưng thịnh.”

“Bệ hạ, tôi vô năng, qua nhiều năm như thế, tôi y nhiên vẫn dừng lại ở cái cảnh giới này, thân làm nhân tộc, nhưng lại không thể cống hiến một phần lực đạo, tôi có tội a!”

“Tôi có tội!”

“Tôi có tội, không thiết sống nữa!”

“Tôi có tội, không thiết sống nữa!”

Trong quần người, một loạt những người áo đen đột nhiên thoát khỏi chiếc áo bào đen, rút trường kiếm ra rồi đâm thẳng vào tâm tạng, thân thể dần dần ngã xuống, huyết dịch nhuộm hồng cả mặt đất.

“Tôi có tội, tôi thật hổ thẹn với nhân tộc.” Lại thêm một người ngã xuống mặt đất, vĩnh viễn nằm xuống trên mảnh đất này.

“Ông trời làm chứng, hồn Hiên Viên quan giám, nếu như không thể đạp nhập vào trong thần vực, hồn tôi nguyện tiến nhập luân hồi, vĩnh thế không được siêu sinh!” Một người đột nhiên đứng dậy, kiên quyết li khai, cũng không quay đầu lại

Hàng loạt tiếng tiếng khóc ở chu vi truyền lại. “Ngô hoàng**, hãy phù hộ cho tộc nhân!”

** ngô hoàng: hoàng đế của tôi

Ngô: tựa như ngã (tôi, ta) nhưng dùng trong trường hợp trang trọng.

147. Chương 148: Bắc Hải Tù Đồ

Đi theo sau lưng của nam nhân áo đen, Phong Vân Vô Kị đi xuyên qua quần người, hướng vào lối vào của Hiên Viên Khâu, tại sát na này, một loại cảm giác trầm trọng áp bức trong lòng, khiến người ta thở không nổi. Cát những bước chân trầm trọng, Phong Vân Vô Kị đi dọc theo lối đi vào rộng mấy chục trượng đi vào bên trong, từ đằng xa, một cổ khí tức cường liệt của hoàng giả truyền lại.

“Phàm là sinh ra trong tộc nhân của ta, phải lấy chí chấn hưng tộc ta.”

“Phàm là sinh ra làm người, phải có trách nhiệm phá trừ những xiềng xích gắn trên thân của tộc ta.”

Ở lối vào của một huyết, hai hàng chữ cùng kích cỡ ba phân hiển hiện rõ ràng và phân ra ở hai bên. Cúi đầu xuống, Phong Vân Vô Kị tiến vào trong thông đạo đi vào trong mộ huyết. Chỉ bước đi mấy bước, Phong Vân Vô Kị đã dừng bước lại, chấn kinh nhìn xuống phía dưới chân.

Dưới chân là một cái hố to lớn, bên trong cái hố đó là vô số chiến sĩ thân mang long khải đang quỳ ỏa trên mặt đất, trường kích cắm sâu vào trong mặt đất, mặt hướng về phía trước, nhân ảnh dày đặc chiếm cứ đầy cả cái hố to lớn đó, những chiến sĩ này sớm đã tọa hóa, ở bên dưới khải giáp đều là những bộ khô cốt, dù là đã chết đi cả ức năm thời gian, nhưng bọn họ vẫn y nhiên bảo trì thân thể thẳng đứng, vẫn bảo trì lòng trung thành ở lúc còn sống.

Tại phương hướng mà mấy vạn thi hài chiến sĩ đang quỳ bái, là một thi hài ngồi bên trên một chiếc long y bằng vàng, thân mang chân ti long bào, đầu mang đế quan.

Chấn kinh nhìn về cụ thi hài đó, một cổ tị giác trùng đột cường liệt nghênh mặt ập đến, Phong Vân Vô Kị hạ ý thức quỳ bái ở trên mặt đất, đợi đến khi hồn thần trở lại thì hai tay đã chống ở dưới mặt đất rồi.

Một cổ tình tự bị mãnh nghênh diện phát tới, trong lúc hoảng nhiên, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một vị hoàng giả tận mắt thấy tộc nhân bị yêu ma khi áp. Nộ khí trùng thiên, nhìn thấy hoàn cảnh khốn quẫn

của tộc nhân mà ảm nhiên rơi nước mắt. Tại ngay khi hàng loạt thần ma tấn công đến, một thân một mình đối diện với những công kích hủy thiên diệt địa, thần sắc như thường, chỉ mỉm cười một cái đã khiến chi cả ngàn vạn yêu ma hóa thành tro bụi, nhất thời hào khí vô song, nhìn thấy ông ấy một thân một mình đối diện với những cường địch trong thời gian tức tốc đại chiến. Quyết nhiên chẳng hề sợ hãi, một bước đi đã bị vô số thần ma bao vây rồi nhấn chìm

“Sinh ra làm người, ta lấy nhiệm vụ chấn hưng tộc ta làm chí hướng!”

“Dù tan xương nát thịt, cũng không hề hối tiếc!”

... ..

Tích!

Hai hàng lệ chảy thẳng xuống dưới, Phong Vân Vô Kị đột nhiên kinh tỉnh, lau sạch những giọt lệ trên mi mắt, hưng huyết khí đang hung dũng trong lồng ngực rất lâu sau mà vẫn chưa thể bình ổn lại, thân làm nam nhi, chỉ lo sống vì bản thân, không chịu chấn hưng nhân tộc, làm sao xứng để xưng là nam nhi?

“Chúng ta đi thôi.” Nam nhân áo đen đứng dậy, đối với Phong Vân Vô Kị nói.

“Tiền bối đi trước đi. Vãn bối muốn ở lại đây một đêm.” Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn quỳ ở trên mặt đất, ngẩng đầu lên, đối với nam nhân nói.

“Ta chờ ở bên ngoài, ở lối ra, sáng sớm ngày mai người đến đó tìm ta.”

“Cũng được.”

Đợi sau khi nam tử áo đen đi ra khỏi, Phong Vân Vô Kị đi dọc theo những nấc thang đá mà đi xuống, từng bước từng bước đi đến gần chiếc long y hoàng kim, tại ngay khi cách thi hài của Hiên Viên hoàng đế mấy chục bước thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng lại, rùy xuống, rồi gập đầu ba cái, sau đó ngồi bần tọa ở giữa những mấy vạn chi hài chiến sĩ mang long khải.

Thi thể của hoàng đế ngồi bên trên long y, từ phần thân dưới của long bào có lòi ra một chiếc xương đuôi tựa như đuôi rồng, từ trên long y kéo ra ra tới chục bước. Phong Vân Vô Kị không khỏi nghĩ tới truyền văn nghe từ miệng của nam nhân áo đen, theo như truyền thuyết thì Hiên Viên hoàng đế khi tu luyện Hiên Viên Đế Tâm Quyết đến cuối cùng, đạt đến đỉnh phong của tầng cao nhất – Thần Long Biến, thì có thể hóa thân thành thánh thú thanh long, uy lực đủ sức để hủy thiên diệt địa, cử tay ngoảnh đầu đều có thể diệt sát vô số sinh linh. Uy lực của Thần Long Biến quá bá đạo, Hiên Viên hoàng đế thì nhân vì cảnh giới đã vượt qua Thần Long Biến nên sau khi khôi phục lại hình người thì thân thể y nhiên vẫn bảo trì một chiếc đuôi rồng như trong quá trình biến thân, chiếc đuôi dài đó là chiếc đuôi rồng dị biến mọc ra của cảnh giới siêu việt Thần Long Biến.

Truyền nhân của rồng, cái truyền thuyết này hầu như ở mọi vị diện đều có, ở tại vị diện mà Phong Vân Vô Kị phi thăng lên, hoàng đế dùng rồng làm tượng chính, cũng chính là nhân vì cái truyền thuyết này.

Mang theo tâm tình như đang triều tống kiến tổ, Phong Vân Vô Kị chậm chậm nhắm mắt lại.

“Cả đêm nay, hãy để ta có cảm giác bản thân và hoàng đế thủy tổ ở cùng một chỗ đi.” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ, rồi dần dần nhắm mắt lại.

Một làn sương vụ dày đặc từ trong nội thể của Phong Vân Vô Kị dật xuất, y đã tiến vào vô thượng thái hư chi cảnh. Không biết là đã trải qua bao lâu, khi sắc trời hoàn toàn tối sầm lại, động huyết trở thành một phiên hôn ám, khi Phong Vân Vô Kị tiến nhập vào trạng thái bình lặng như nước trong giếng cổ thì một loạt cổ vũ khí nhạt màu màu hoàng kim từ thi thể của Hiên Viên hoàng đế và những chiến sĩ mang long khải quỳ dưới đó phiêu lãng bay lên trên, khi những cổ vũ khí nhạt màu hoàng kim này lướt ngang qua thân thể của Phong Vân Vô Kị thì vũ khí đột nhiên ba động mãnh liệt, sau đó thì màn khí vụ lấp đầy mộ huyết này phân ra làm hai làn khói, từ mũi, mắt, tai của Phong Vân Vô Kị mà tiến nhập vào trong nội thể của y

Tới sáng sớm ngày thứ hai, từ trong nhập định tỉnh lại, Phong Vân Vô Kị không ngờ lại chân khí trong nội thể đã khôi phục được ba thành, trong lòng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không biết làm sao để lí giải nên đành thôi.

Một lão giả áo đen ngồi ở bên cạnh của Phong Vân Vô Kỵ, nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đứng dậy thì ngạc nhiên liếc sang y một cái, tựa hồ như nhìn thấy một thứ gì không thể lí giải được vậy.

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo ra một cái, rồi hướng ra ngoài động huyết mà đi. Ở bên tai – thanh âm cuồng bạo của bắc hải vỗ bờ từ xa xa truyền lại.

Nam tử áo đen từ xa phát phát y vào rồi đi tới, mặc nhiên nói: “Công lực của ngươi độ khoảng nửa tháng sau sẽ không phục hoàn toàn, ngươi có thể tùy ý hoạt động ở nơi này, trong thời gian này ta cũng sẽ ở nơi này mà sám hối, nếu như ngươi muốn tìm ta, thì hãy đến nơi này mà tìm.”

Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu, sau đó kéo chiếc đầu bông thấp xuống, lẳng lặng đi lại trong ca rừng người, tìm lấy một chỗ trống, quay lưng lại với một gã áo đen mà đối diện với Bắc Hải Hiên Viên Khâu mà khoanh chân ngồi xuống.

“Ngươi có cảm thấy kì quái bọn họ là ai? Tại sao lại bị xích sắt cắm xuyên thân thể, nhưng thần thái như không, phẳng phật như chẳng hề cảm giác thấy đau đớn?” Một thanh âm nhỏ đến khó có thể nghe vang lên bên tai của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ thu hồi mục quang đang chú thị vào những người bị xích sắt đâm xuyên thân thể, khoanh chân ngồi trong những động huyết hình vòng cung, đầu lẳng lặng cúi xuống, chẳng hề nói gì.

“Bọn họ đều là tự nguyện như thế, những day xích đó cũng chính là do bọn họ tự mình mang đến đây để đâm xuyên thân thể của mình, phải chăng người rất là khó hiểu?” Người đó tựa như đang tự nói một mình: “Bọn cũng đều giống như ngươi, trong quá khứ bọn họ đều là những thiên tư chi tài, độ cao của thiên tư khiến người ta phải kinh thán, nhưng đồng thời trên tay của họ cũng nhuộm đầy máu của tộc nhân. Mỗi một người khi võ công đại thành, đều trở thành nhất đại hào kiệt tưng hoành cả Thái Cổ, nhưng có đạo lí : Một tướng công thành vạn cốt khô, bất luận biết tất cả đều là tất nhiên, bất luận biết đó là ý tứ của Thánh Điện, dùng chiến đấu để thúc giục nhân tộc tấn tốc đề thăng thực lực, nhưng trên tay của bọn họ đã nhuộm đầy máu của tộc nhân, đó là sự thật không thể chối cãi. Bọn họ vô pháp tha thứ cho bản thân mình, nên đành đến Bắc Hải Hiên Viên Khâu, đến bên cạnh lăng mộ của chí tôn thánh nhân Hiên Viên bệ hạ mà đào một động huyết hình cung mà sống, lấy xích sắt xuyên thân để sám hối về những gì mà bản thân đã làm sai. Một cái nguyên nhân khác nữa là, những người này đều đã đạt đến thần cấp cảnh giới, nhưng căn bản không có khả năng tấn thăng lên đến cảnh giới chí tôn, máu của tộc nhân đã chảy nhiều rồi nhưng lại không xứng đáng! Chưa đạt đến chí tôn cảnh giới thì chỉ là bình dung, máu của những tộc nhân đã chảy ra cũng là chảy xuống vô ích.”

148. Chương 149: Nội Mạc

“Nhân vì ta ngửi thấy trên người của ngươi có mùi huyết tinh của tộc nhân, tại trên thân thể của ngươi, ta nhìn thấy hình ảnh của vô số thiên tư chi tài trong cả ngàn vạn năm thời gian, nhìn thấy những động huyết còn trống đó không? Rất có khả năng, nó là để dành cho ngươi.” Người này đạm nhiên nói.

“Ngươi là ai?” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

“Ta là ai có trọng yếu hay không? Trọng yếu là ở chỗ, ngươi đang đạp lên một con đường cũ của họ. Ngươi thân làm Kiếm Hoàng, cho đến hiện nay, hiện nay có nhiều người chết như thể tất là vì ngươi mà ra.” Thanh âm của người đó đâm thẳng vào trong tâm lí của Phong Vân Vô Kỵ.

“Cố tri sao? Cựu thức sao? Nếu như đã biết thân phận của ta, tại sao còn giả vờ thần thần bí bí?” Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh, dùng truyền âm nhập mật mà hỏi đáp: “Chẳng lẽ không có ta, hay ta không làm Kiếm Hoàng thì mọi người cả trong Thái Cổ này sẽ cùng chung một lòng hay sao? Tề tâm hợp lực lại mà phối hợp với ma tộc để khi nhục nữ tử trong tộc? Ừm, Đại Tự Tại Bất Động tán nhân?”

Người dưới lớp áo đen này chính là Đại Tự Tại tán nhân, nghe thấy Phong Vân Vô Kỵ nói thế, trên mặt của Đại Tự Tại tán nhân có giạt một lúc, lộ ra biểu tình thống khổ: “Đó cũng chính là lí do tại sao ta đến nơi này. Ta có tội, ta nguyện ý như thế, nhất thiết chỉ là vì an định của tộc ta, vì tộc ta mà tranh thủ thời gian.”

“Thời gian?” Phong Vân Vô Kị cười lạnh: “Có thể khiến cho nhân khẩu của tộc ta nhiều hơn yêu ma hay sao? So với cả thiên sứ trên Thiên Đường, yêu ma ở Ma Giới, còn có cái Huyết tộc gì gì đó mà ta chưa biết tường tận, có thể nhiều hơn tổng số lượng của ba tộc gộp lại hay sao? Ức vạn năm trước, có thể kéo dài được hơi tàn cho tới bây giờ chẳng lẽ cũng là vì nhân số của tộc ta nhiều hơn cả đám yêu ma đó hay sao?”

Đại Tự Tại tán nhân thở dài một tiếng: “Đó chính là lí do tại sao Thánh Điện có thái độ dăm mực với chiến tranh giữa bốn vực với nhau. Dựa vào uy vọng của Thánh Điện thì nếu như ra mặt, tình huống của cả Thái Cổ đã khác xa nhiều rồi, nhưng Thái Điện trước giờ vẫn nhận định rằng, chỉ có thông qua chùy luyện của sát lục mới có khả năng bồi dưỡng ra một chí tôn trong một thời gian ngắn, để thế vào vị trí trống của tứ đại chí tôn, nhưng lại không biết rằng bản thân sát lục tộc nhân, lí nào lại có thể tự tha thứ cho mình, chứ chưa nói đến trở thành chí tôn?”

“Nếu như người đã biết đạo lí này, có sao lại trợ trụ vi ngược? Chẳng lẽ trên tay của người chưa hề nhuộm máu của tộc nhân hay sao?” Phong Vân Vô Kị cảm hận noi: “Tận mắt nhìn thấy nữ tử đó chết thảm ở trước mắt, chẳng lẽ người có thể an lòng hay sao?”

Đại Tự Tại tán nhân lại tịnh không hề hồi đáp, như tự nói với bản thân mình mà nói: “Thời gian cụ thể thì ta cũng không còn nhớ nữa, có lẽ là mấy ngàn vạn năm về trước, Dao Vực vực chủ và Ma Vực vực chủ nguyên bản là tri kỷ chí giao, hai người khi còn trẻ đã từng kinh lịch qua thần ma đại chiến, nếu như không phải là may mắn thì sớm đã chết đi rồi. Tất cả mọi người còn sống sót trong trận đại chiến này, chỉ cần là một con người thì đều có mong muốn chấn hưng tộc ta. Dao Vực vực chủ và Ma Vực vực chủ đều nghĩ rằng, chỉ có cường lực thống nhất cả Thái Cổ, đem mọi tộc nhân tập hợp lại, sau đó thì đồng tâm hợp lực lại thì mới có hy vọng chấn hưng tộc ta. Trong quá trình này tất sẽ có thương vong, nhưng đều rất xứng đáng, hai ý tưởng cơ hồ như tương đồng, nhưng cuối cùng lại phân biệt kiến lập Dao Vực và Ma Vực, lúc này thì xuất hiện cục diện đỉnh lập, trong hai người không ai chịu nhận đối phương là người có khả năng lãnh đạo tộc nhân đi lên con đường hưng vượng, cuộc đấu tranh trong nội bộ nhân tộc từ đây mà bắt đầu. Đến hiện nay, người kiên slap vực thứ năm lại càng khiến cho tình huống càng trở nên phức tạp, dưới sự thăm cho phép của Thánh Điện, nếu như tình huống cứ phát triển như thế thì sẽ trở thành tranh chấp của cả ngũ vực, nhân tộc còn chưa đợi đến ngày ra mặt thì đã bị suy lạc bởi nội đấu rồi.”

“Tại sao lại nói với ta những lời này?” Phong Vân Vô Kị hỏi.

“Ta hy vọng người có thể gia nhập với chúng ta, để cải biến tình huống hiện tại.” Đại Tự Tại tán nhân xoay người lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Bọn ta? Ý người chỉ cái gì? Trừ phi người còn thuộc trong một thế lực naog khác nữa?”

Đại Tự Tại tán nhân đưa cánh tay ra khỏi y bào mà chỉ vào những người áo đen ở xung quanh, nói: “Đó chính là bọn ta”

Đại Tự Tại tán nhân nói xong lời này thì vô số gã áo đen đồng thời xoay người lại nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Tuy nhiên trong tay của người đã nhuộm không ít máu của tộc nhân, nhưng người lại mang lên cả trăm vạn tộc nhân phi thăng, người là công thần của tộc ta, có lẽ trong số trăm vạn người đó, trong tương lai có lẽ sẽ sản sinh một hai vị chí tôn? Chúng ta cần phải vì bọn họ mà tạo ra càng thêm nhiều thời gian hơn.”

Phong Vân Vô Kị im lặng, trong sự chú thị của Đại Tự Tại tán nhân, y ngẩng đầu lên, nhưng lại đáp lại một câu trả lời chẳng hề liên quan đến câu hỏi: “Đó là một tràng chiến tranh, không phải là trò chơi, chiến tranh trước giờ không thể không có thương vong, bất luận là nội bộ hay ngoại bộ.”

“Như thế là người muốn cự tuyệt?”

Phong Vân Vô Kị xoay người lại, khom chân ngồi đó mà không đáp lại.

“Ta hiểu rồi, nhiệm vụ lần này – ta thất bại rồi ... ta biết nếu như ở đây không phải là Bắc Hải Hiên Viên Khâu thì chắc chắn là người sẽ chẳng hề do dự mà ra tay giết ta, trên sự thật thì đối với chuyện đó, ta cũng vô pháp tha thứ cho bản thân mình, cũng nên cấp cho lương tâm của mình một câu trả lời ... tuy nhiên người cự tuyệt gia nhập vào bọn ta, nhưng ta hy vọng, kiếm của người có thể tận lượng mà hướng sang người ngoài.”

Đứt lời, Đại Tự Tại tán nhân đứng người dậy, sải bước đi.

“Bệ hạ, tôi có tội!” Thanh âm bi sảng của Đại Tự Tại tán nhân truyền lại, trong lòng của Phong Vân Vô Kị cảm thấy một cổ bất an, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, xoay người lại, đưa tay hướng về phương hướng của Đại Tự Tại tán nhân mà hét: “Đừng”

Vẫn là muộn rồi, đập vào mắt của Phong Vân Vô Kị là thân ảnh khô ngô của Đại Tự tại tán nhân ngã xuống chẳng khác gì một cây đại thụ bị cắt gốc mà oanh nhiên ngã xuống.

Rất nhiều năm sau, Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn không ngừng hồi tưởng về bức tranh này, thân thể của Đại Tự Tại tán nhân một lần lại một lần ngã xuống trong đầu của Phong Vân Vô Kị, ngã xuống rồi ngã xuống

“Đúng thế, tôi cũng có tội!” Phong Vân Vô kị ngẩng đầu lên trên trời, trong lòng thầm nói: “Hãy đi đi, Đại Tự Tại tán nhân, ta có thể hứa với ông, kiếm trong tay của ta tất sẽ vung về phía yêu ma.”

Ngày hôm nay, tâm thần của Phong Vân Vô Kị thủy chung vẫn bất định, những lời nói của Đại Tự Tại tán nhân không ngừng vang lên bên tai, tiếng gió càng lúc càng lớn

Xuyên qua quần người, bát tri bát giác Phong Vân Vô Kị đã đến bên bờ bắc hải, những tầng mây dày đặc trên thiên không liên tục bị cự phong lừa đi. Ở phía dưới, bắc hải vô tận như đang gào thét giận dữ, sóng dữ đang lên cao cả trăm trượng như muốn hủy diệt mọi thứ.

Thở dài ra một hơi, Phong Vân Vô Kị tìm một bờ vách chìa ra phía biển độ hơn hai mươi trượng, sau đó thân hình bung lên một cái rồi đáp xuống đó, diện đối với bắc hải mà khoanh chân ngồi xuống.

Sóng dữ vỗ bờ, trong lòng của Phong Vân Vô Kị cũng ba động không ngớt chẳng khác gì sóng biển, tấn quân trong lòng rất hy vọng ông ta chết đi, nhưng khi Đại Tự Tại tán nhân tự tuyệt trước mắt bản thân thì Phong Vân Vô Kị cảm thấy mang nhiên vô tận.

Xoạt xoạt!

Nước biển ập đến không xa dưới chân của Phong Vân Vô Kị, rồi lại chậm chậm rút xuống, một đợt rồi lại một đợt, trong lúc mơ màng, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy bắc hải này không phải bạo ngược giống như trong tưởng tượng của bản thân, mỗi một lần sóng biển vỗ bờ đều có quy luật của nó, trong lúc bất triu bất giác, Phong Vân Vô Kị dần dần nhập định, thần thức dưới sự dẫn đường của thanh âm dào dạt của sóng biển, chậm chậm phát ra khỏi nội thể, cùng với sóng biển cuồng bạo của bắc hải dung hợp lại làm một, ba động nhấp nhô và cuộn cuộn, thần thức càng thêm tiến sâu vào sâu trong đại hải

149. Chương 150: Đế Cấp

Phong Vân Vô Kị cảm thụ thấy sức mạnh hào hàn của bắc hải, tùy theo sự ba động của bắc hải, hoặc phủ lên trên cao không, hoặc trầm phù dưới đáy nước, khi tâm thần của Phong Vân Vô Kị thâm nhập vào trung tâm của bắc hải thì y đột nhiên phát hiện ở trong bắc hải tồn tại một nguồn năng lượng cường đại nhưng cuồng bạo dật xuất ra ngoài, sự tung hoành của bắc hải có liên hệ mật thiết với cỗ lực lượng cường đại này, vôpháp hình dung nguồn năng lượng đó rộng rãi đến mức nào, Phong Vân Vô Kị chỉ biết ước chừng, dù cho một vạn cao thủ bình thường đề thang đến đế cấp cũng chỉ bằng một phần trăm của cỗ năng lượng này mà thôi.

Bách chỉ đã tồn tại đã bao lâu rồi, không một ai biết, nhưng chí ít, tại trước khi bắc hải tồn tại, còn chưa có nhân loại xuất hiện trên khối đại địa này, trải qua vô số tuế nguyệt thương tang, nang lượng của bắc hải vẫn y nhiên được bảo tồn. Cỗ cỗ năng lượng vi nhược từ nguồn năng lượng trung tâm này tán phát ra khắp bắc hải, lưu nhập vào trong mọi ngóc ngách, sau đó là một bộ phận nhỏ của nguồn năng lượng này bị các đám mây hấp thu, khiến cho trên trời mây đen cuồng bạo bất an, không ngừng cuộn cuộn, những đám mây thấp thậm chí còn có thể tương tiếp với con sóng lớn mấy trăm trượng từ mặt biển vỗ lên trên.

Tâm thần của Phong Vân Vô Kị không ngừng triển khai, từ bên trong đại hải, dọc theo đạo đạo năng lượng dạt tán xong thẳng lên trên trời, trận trận oanh oanh thanh âm truyền lại, dưới sự cảm ứng của thần thức, chính cả các đám mây đen trên thiên không đều sung xích điện năng cuồng bạo, đạo đạo thiểm điện cực kì mãnh mai không ngừng lướt qua lướt lại bên trong những đám mây, Phong Vân Vô Kị dùng thần thức lướt qua những nơi mà thiểm điện chạy qua, thì thấy trên đường đi nó không ngừng tán phát năng lượng, khuếch triển cả thiên không, cũng không biết là đã qua bao lâu, dần dần – Phong Vân Vô Kị lại cảm giác được bản thân đã dung hợp một thể với phần thiên không này, từ bên trên thiên không nhìn xuống đại địa. Chỉ cảm giác thấy một cổ bị lương nhưng thương mang, một cổ cảm giác bực bội sung xích cả trong trong lòng, trong lúc bất ngờ, tâm thần của Phong Vân Vô Kị lại bồi hồi giữa đại hải và thiên không. Lúc thì thân hoá thành bắc hải, hải lưu cuộn cuộn nuốt chửng toà toà thiên phong, bào mòn từng khối từng khối đá. Lúc thì hoá thân thành thiên không, từ trên cao nhìn ngắm khắp đại địa.

Đột nhiên, Phong Vân Vô Kị có một tia minh ngộ, phần thiên địa này là chính bản thân y, còn y cũng chính là phần thiên địa này, năng lượng của thiên địa này tự nhiên cũng là năng lượng của bản thân y, thuận theo ý của y mà sử dụng. Một thứ thông trăm thứ thông, tựa như lõi đình quán đỉnh, Phong Vân Vô Kị hãm nhập vào trong trạng thái đốn ngộ, nhục thân đang ngồi ở trên một phiến đá đột nhiên lẳng lặng phi lên thiên không, trông chẳng khác gì chim bay lao vào những con sóng cuồng bạo, loáng một cái đã bị sóng biển của bắc hải nuốt chửng.

Bắc hải bắc đầu phi đằng, từng con từng con sóng dữ cuộn thẳng lên trên cao mấy trăm trượng, sóng lớn tấp vào bờ biển, bắn tung toé vô số bọt nước. Bên trên mặt biển, cũng vòng xoáy lần lượt xuất hiện, ngay cả không khí cũng bị hấp lực cực đại của vòng xoáy mà phát ra tiếng ù ù. Nhưng nhục thân của Phong Vân Vô Kị lại ẩn tàng ở bên trong những con sóng dữ thao thiên, chu vi tuy sóng biển ba đào, nhưng lại chẳng có lấy một giọt nước nào có thể chạm vào trên người của Phong Vân Vô Kị, đó – không phải là tác dụng của sự cách tuyệt của chân khí, Phong Vân Vô Kị căn bản chẳng có vận chút chân lực nào, cả bắc hải dần dần nằm trong sự khống chế của y.

Thân thể Phong Vân Vô Kị của Phong Vân Vô Kị đã bị sóng dữ nuốt chửng, thân hình bàn tọa bất động, cổ cổ thiên địa nguyên khí từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ trở lại, đồng thời bốn thân thần thức của y cũng tán phát ra một cách vô cùng vô tận, trên thì tra xét bầu trời, dưới thì thăm dò biển cả.

Oanh long!

Một đạo kinh lôi xẻ đôi thiên không, lôi quang lấp lánh, thiên không bên trên bắc hải đột nhiên tối sầm lại, các tầng mây hạ xuống càng thấp tựa hồ như muốn tiếp xúc với cả mặt biển, bắc hải cuồng bạo lại càng trở nên cuồng bạo hơn không chỉ gấp trăm lần, cả mặt biển không ngừng xuất hiện những cơn sóng lớn tấp thẳng lên trên cao cả ngàn trượng, sau đó nặng nề đổ xuống mặt biển, phát xuất những tiếng động kịch liệt.

“Hấp Tinh Đại Pháp!” Trong long Phong Vân Vô Kị lẳng lặng nói, sau đó hay tay đang để ở trên gối đột nhiên giang ra, tà tà nâng lên trên trời, tại khi Phong Vân Vô Kị vận lấy Hấp Tinh Đại Pháp thì phương viên mấy trăm thước của mặt biển phía dưới đột nhiên áp xuống phía dưới, trên thiên không những cơn sóng cả tung hoành đan xen, thiên không bên trên bắc hải ẩn hàm một lượng lớn thiên địa linh khí hình thành đạo đạo khí lưu thực chất tiến nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kị, dưới chân – nguồn năng lượng dẫn khởi sự bạo ngược của bắc hải phát xuất tia tia năng lượng xuyên qua vạn trượng thâm uyên bàn toàn xoay chuyển, tiến vào thân thể của Phong Vân Vô Kị thông qua bách huyết, hoá thành đạo đạo chân khí lưu chuyển trong nội thể của Phong Vân Vô Kị, trong đan điền nguyên bốn trống rỗng, chân khí dần dần trở nên sung túc, nước nâng thuyền lên cao.

Ở tại nơi những cơn sóng cả điên cuồng tứ ngược đầy trời, lôi điện chớp loé tứ phía, Phong Vân Vô Kị đột nhiên chậm chậm ngẩng đầu lên, hai mắt chậm chậm hé mở, ngưỡng vọng lên nhìn thiên địa nguyên khí đang hội tụ lại ở trên thiên không, thần thức cảm giác thấy năng lượng ở dưới mặt biển từ bốn phương tám hướng dũng nhập vào Dũng Tuyền huyết ở dưới chân rồi lưu nhập vào trong nội thể, một thứ gì đó trong long lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Đúng lúc Hấp Tinh Đại Pháp đang vận chuyển toàn lực đột nhiên ngừng lại, sau đó lại án chiếu theo quỹ tích tương phản mà lưu chuyển.

Oanh long!

Một con sóng cả ngàn trượng từ trên đỉnh đầu ập xuống, trước khi con sóng cả đó dội trúng, thân thể của Phong Vân Vô Kị quỹ dị trầm nhập vào đại hải, trần trần gầm rít từ trên thiên không của bắc hải truyền lại, mấy vị triêu thánh hắc y nhân trong lúc vô ý ngoảnh đầu qua, liếc liếc một cái rồi lẩm bẩm : “Thành đế!”

Trên thiên không, những đám mây dày đặc hỗn loạn lấy nơi Phong Vân Vô Kị trầm nhập xuống dưới biển làm trung tâm, sau đó bắt đầu chuyển động thành vòng tròn sau đó đạo đạo mây đen như những xúc tu của bạch tuộc dùng hình trạng lốc xoáy hạ từ trên không xuống, vừa chạm đến mặt biển thì nổ oang lên một cái, sóng dữ bị kích tán, vân khí ở phía sau nguyên nguyên bất đoạn từ không trung ập xuống, tiến nhập vào bên trong lòng bắc hải.

Set oanh!

Trên thiên không lúc sang lúc tối, đạo đạo thiên lôi đan xen chẳng khác gì mạng lưới hướng khắp tứ phía mà khuếch triển, tiếp ngay sau đó là hai ba đạo xích hồng lôi đình liên tiếp oanh kích xuống bên dưới, kích toái những con sóng dữ mấy trăm trượng.

Tại mấy vạn trượng sâu trong bắc hải, một đoàn năng lượng vô hình hội tụ, Phong Vân Vô Kị ở cách đó mấy trăm trượng cự li, khoanh chân bàn tọa ở dưới nước, hai tay hư thân hướng về phần trung tâm của nguồn năng lượng cự đại đến vô pháp tưởng tượng này, ở giữa tay của Phong Vân Vô Kị với đoàn năng lượng mờ ảo như thật tựa hư có bán kính mấy ngàn trượng đó hình thành vô số kén tia năng lượng khiến cho Phong Vân Vô Kị cùng với quả cầu năng lượng đó liên hệ lại một chỗ.

“Bắc Minh Thần Công!” Phong Vân Vô Kị thầm hét lên trong lòng, trên thân thể chân khí liêu nhiễu, trong đan điền hình thành một cơn lốc xoáy, không ngừng hấp nạp đoàn năng lượng tinh hoa của bắc hải, bộ công pháp này chính là công quyết của Hấp Tinh Đại Pháp khi đã được cải tiến lộ tuyến, được y mệnh danh là Bắc Minh Thần Công.

Trong nội thể của Phong Vân Vô Kị, chân khí không ngừng khôi phục, không ngừng tăng cường, liên tục trải qua ba mươi ngày, nội thể của Phong Vân Vô Kị sớm đã khôi phục lại thủy bình nguyên bản, nhưng y nhiên vẫn không ngừng hấp nạp tinh hoa của bắc hải.

Hấp Tinh Đại Pháp, chỉ có khi Phong Vân Vô Kị hóa thân thành ma thì mới có thể phát huy xuất thực lực lớn nhất, hơn nữa chỉ thiện trường hấp thu ma khí, nhưng sau khi được Phong Vân Vô Kị cải tiến một bộ phận, dùng trong khi hấp thu thiên địa nguyên khí cùng với những chân khí khác thì ở trạng thái chính thường, uy lực của Hấp Tinh Đại Pháp không bằng một nửa khi trong trạng thái ma hoá.

Phong Vân Vô Kị đem tâm thần hoá nhập vào trong thiên địa, cảm ngộ được đạo vận khí của thiên địa nguyên khí, đem Hấp Tinh Đại Pháp cải biến lộ tuyến hành công, khiến cho bộ ma công bá đạo này trở nên càng thích hợp với nhân thân sử dụng, uy lực tuy nhiên không bằng ở trạng thái ma hoá thì triển Hấp Tinh Đại Pháp, nhưng so với trạng thái chánh thường mà vận hành Hấp Tinh Đại Pháp thì vượt xa.

Công lực của Phong Vân Vô Kị không ngừng đề thăng, ba ngàn vạn năm công lực, ba ngàn năm trăm vạn năm công lực, bốn ngàn vạn năm công lực ... oanh! Phong Vân Vô Kị chỉ cảm giác thấy trong đầu nổ vang lên một tiếng, sau đó một cổ trọc khí từ trong nội thể bài xuất, trên đỉnh đầu một đạo thiểm điện uốn khúc đánh xuống, xuyên thấu qua vạn trượng hải thủy, đánh thẳng vào trên thân thể của Phong Vân Vô Kị, khiến cho y chẳng khác gì mũi tên rời cung từ trong đáy của bắc hải xông thẳng lên trên tám tầng mây.

Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ ngũ trọng thiên - Kiếm Đế! Rốt cục cũng đã đạt đến rồi

150. Chương 151: Thân Phận Của Nam Nhân Áo Đen

Kêu thiên không phân khai thì mây đen liền lộ ra một khe nứt, rồi hướng về hai bên mà di chuyển, Kêu biển phân khai thì mặt biển hạ sâu xuống dưới lộ ra một cái rãnh sâu mấy ngàn xích. Giữa phiên thiên địa này, tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự kiểm soát, đó chính là đề cấp, trong lòng Phong Vân Vô Kị sung mãn vô hạn hỉ duyệt.

Lặng không bước đi trên mặt biển, những nơi đi qua thì sóng dữ liền bình lặng, mây đen dừng lại, Phong Vân Vô Kỵ cứ như thế mà từng bước từng bước một đi về phía bờ, ở sau lưng – sóng dữ bị áp chế dần dần nhô cao lên.

“Người đứng là một người khiến cho người ta giết mình.” Một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

Phong Vân Vô Kỵ hướng về nam nhân áo đen mà gật đầu: “Công lực của tại hạ đã khôi phục rồi.”

“Hơn nữa lại còn có đột phá.” Nam nhân áo đen nói, sau đó xoay người lại, đi về phía Hiên Viên Khâu mà đi: “Đi thôi, chúng ta cần phải li khai, mỗi một người dừng lại ở đây không được quá một tháng, đương nhiên – nếu như ngươi muốn ở lại đây trường kì giống như bọn họ thì ngoại lệ rồi.”

Nam nhân áo đen ngẩng đầu nhìn vào trong động huyết vòm cung ở Hiên Viên Khâu, nhìn vào một người khoanh chân ngồi trong đó, thân thể bị dây xích sắt đâm xuyên, hiển nhiên là y tự nguyện bị trói buộc với nơi này.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, mục quang lướt qua trùng trùng khôn gian rồi dừng lại trên thân thể của một khối đồ tựa như sắp chết, đột nhiên người đó cũng tựa hồ như cảm thấy mục quang của Phong Vân Vô Kỵ dừng lại ở trên thân thể mình, cái đầu cúi xuống đột nhiên dần dần ngẩng lên, dưới bộ tóc đa phần là màu trắng là cặp mắt lấp lánh tinh quang, khí tức cường hãn đó khiến cho đề cập như Phong Vân Vô Kỵ cũng cảm thấy kinh hãi không thôi.

“Chúng ta sẽ gặp mặt lại nhau, tộc nhân.”

Phong Vân Vô Kỵ giật mình kinh hãi, chấn kinh nhìn vào người đó, thì thấy đôi môi của người này chẳng hề động đậy, cũng không phải là dùng thần thức ‘nói’ vang lên trong đầu của y, cái câu này – hoàn toàn là do Phong Vân Vô Kỵ đọc được từ trong mắt của đối phương.

Phong Vân Vô Kỵ sửng sờ nhìn vào người này, trong lòng chấn động: “Ta sẽ không quay trở lại, ta sẽ không ngồi trong động huyết vòng cung này mà tự trói mình cả vạn năm.” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thầm nói, người đó tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của Phong Vân Vô Kỵ nên trong mắt lộ ra thần sắc cảm thán, sau đó lại cúi đầu xuống, lại bất động như cũ, trên thân thể của ông ta chẳng hề cảm giác thấy bất kỳ một chút sinh cơ nào cả.

“Đi thôi.” Thanh âm của nam nhân áo đen lại một lần nữa vang lên bên tai của Phong Vân Vô Kỵ.

Mục quang lướt qua hàng loạt Triều Thánh Giả áo đen, Phong Vân Vô Kỵ càng nhìn càng kinh tâm, như quả chưa tiến nhập đề cấp, y có lẽ sẽ không chấn kinh như thế, nhưng sau khi tiến nhập vào đề cấp thì thần thức cường đại hơn rất nhiều. Nguyên bốn những người nhìn không thấu hư thật thì giờ đây cũng đã có khả năng nhìn ra được một chút.

“Trời ơi! Làm sao lại có nhiều đề cấp cao thủ đến vậy! Nhưng lại chẳng có một ai mà ta quen biết, càng có nhiều người hơn mà ngay cả ta với thực lực như hiện tại mà vẫn vô pháp nhìn thấu hư thật!” Trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ đang bồn chồn chẳng khác gì bắc hải, không ngừng nhấp nhô cuộn cuộn, tình tự khó mà bình tức cho được: “Ta tại Thái Cổ cũng đã hơn hai vạn năm, nhưng lại chưa hề phát hiện ra ở tại Thái Cổ này lại có nhiều cao thủ đến vậy, bọn họ rốt cuộc là thuộc về thế lực nào? Nếu như có một thế lực nào mà có nhiều cao thủ đến thế thì hoàn toàn có thể hoành tảo Thái Cổ!!!”

Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ như đã không dám tin vào mắt mình, một Hiên Viên Khâu bé nhỏ, diện tích cũng không đủ mấy ngàn dặm vuông, nhưng tại thời khắc này, những cao thủ hưởng thánh trên phiên thổ địa này lại đủ để khiến cho bất kì ai động dung biến sắc.

Từ Bắc Hải Hiên Viên Khâu đi ra, Phong Vân Vô Kỵ còn vẫn chìm đắm trong một loại cảm giác hoảng hốt, lần kinh lịch này thật quá chấn hãi rồi, khiến cho y không dám tin vào cặp mắt của mình.

Hai người bước chân trên tuyết, đầu có đội gió tuyết, nam nhân áo đen xoay người lại đối với Phong Vân Vô Kỵ nói: “Hiện tại ngươi không chỉ hồi phục công lực, mà võ công cũng đã càng tiến thêm một bậc, cả Thái Cổ này lại nhiều hơn một cao thủ đề cấp ... hiện tại, cũng là lúc chúng ta nên chia tay rồi, trước khi đặt chân vào Hiên Viên Khâu, ta đã hứa với ngươi là sau khi đi ra thì nếu như ngươi có vấn đề gì thì ta đều sẽ hồi đáp, ngươi nói đi.”

“Tại hạ hy vọng tiền bối nói cho tại hạ biết danh tự của tiền bối?” Mắt của Phong Vân Vô Kị xuyên thấu gió tuyết trùng điệp mà nhìn vào nam tử áo đen.

Trong mắt của nam tử áo đen hiện xuất một chút do dự, sau đó một chốc liền nói: “Được rồi, danh tự của ta là Huỳnh Hoắc!”

“Huỳnh Hoắc? ... Huỳnh Hoắc?” Trong lòng Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm đi lại nhiều lần, trong đầu chẳng có chút ấn tượng nào với danh tự này nhưng lại cố ghi nhớ thật kĩ.

Nam nhân áo đen này giờ vẫn quan sát phản ứng của Phong Vân Vô Kị, thấy y có chút mang nhiên, trên mặt liền lộ ra thần sắc nhẹ nhõm: “Ta đã nói cho người biết được danh tự của mình, nhưng ta hy vọng người đừng có nói với những người khác, cũng không thể cáo tố cho Thánh Điện biết là người đã gặp ta, người có thể đáp ứng hay không?”

Nam nhân áo đen trên mặt lộ xuất biểu tình nghiêm túc, Phong Vân Vô Kị gật gật đầu, có hơi sững sốt một chút rồi sau đó nói: “Tiền bối, những người đó ... tại sao? ...”

“Bọn họ đều không thuộc về bất kì thế lực nào, chỉ là một đám nam nhân đầy nhiệt huyết, đi khỏi Hiên Viên Khâu, đi khỏi bắc hải, tuyệt đại đa số người trong đó – người đều sẽ không gặp lại, trừ phi tộc của ta đối mặt với tuyệt cảnh sinh tử, nếu không, bọn họ đều vĩnh viễn không nghe không thấy, một thân một mình trải qua những tháng năm dài đằng.”

Huỳnh Hoắc thở dài một tiếng, liếc sang Phong Vân Vô Kị một cái rồi thở dài nói: “Ta cũng là một thành viên trong đó!”

Phong Vân Vô Kị im lặng, mưa tuyết dày đặc lướt qua thân thể, từng phiến từng phiến tuyết hoa đọng đầy đôi vai.

“Người còn muốn biết chuyện gì nữa không?”

Phong Vân Vô Kị có chút mang nhiên lắc lắc đầu, những chuyện nên biết thì Đại Tự Tại tán nhân cũng đã cho y biết rồi, biết được danh tính chân thật của nam nhân áo đen, trong lòng Phong Vân Vô Kị cũng không còn nghi vấn gì nữa.

Nam nhân áo đen nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị thấy y vẫn im lặng như thế một lúc lâu, liền trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng nói: “Cảnh cáo người một câu, đừng có ý đồ thiêu chiến với những nhân vật cấp vực chủ, Thánh Điện đối với những vực chủ này sớm đã có ước thúc, tuyệt đối không thể xuất thủ đối phó với những tộc nhân từ thần cấp trở xuống, nhưng nếu như chạy đến Dao Vực hay Ma Vực thì không nằm trong ước thúc rồi.”

Phong Vân Vô Kị hồn thân chấn động, chấn kinh nhìn vào nam nhân áo đen, cuối cùng y cũng biết tại sao vực chủ của hai vực thủy chung lại chưa xuất thủ đối phó với bản thân rồi, dựa vào mức độ uy hiếp của Kiếm Vực tạo thành cho hai vực thì hai vị vực chủ đó sớm đã nên đối phó với Kiếm Vực rồi, để cấp thì có thể khống chế một phiến thiên địa nho nhỏ, thế còn thần cấp thì cường hãn đến mức nào? Phong Vân Vô Kị hoàn toàn không biết, chỉ là từ sự cách biệt giữa đế cấp và hoàng cấp mà đánh giá, chỉ e là một vị cao thủ thần cấp xuất thủ liền có thể tiêu diệt cả Kiếm Vực!

Lời nói này của Huỳnh Hoắc cuối cùng cũng khiến cho vấn đề mà trước giờ Phong Vân Vô Kị tránh né không nghĩ đến cũng đã được giải quyết, trái tim để tít trên cao cũng đã an tâm trở lại.

“Ta tiễn người! Người bảo trọng ... nhớ lấy, cố gắng ít sử dụng Hấp Tinh Đại Pháp thôi! Hấp Tinh Đại Pháp tịnh không phải là vạn năng, chí thiếu là khi một cao thủ đã đạt đến đế cấp, nếu như đã có sự chuẩn bị thì người căn bản không thể hấp nạp được chân khí của y! Hoan nữa” Nam nhân áo đen chỉ lên trên trời: “Cẩn thận thiên ma!”

Sau đó, không đợi Phong Vân Vô Kị phản ứng lại, liền tung ra hắc bào, rồi hóa thành một com chim lao vút lên trên trời, biến mất trong gió tuyết.

“Tiền bối, bảo trọng!” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, trong lòng thầm nói.

151. Chương 152: Ác Ma

“Có lẽ – ta sẽ còn quay trở lại.” Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn về phía Bắc Hải Hiên Viên Khâu một cái, sau đó phá không bay đi như điện thiểm.

Thần thức của Phong Vân Vô Kị bao trùm cả phương viên mấy vạn dặm, trong phạm vi này, toàn bộ bội kiếm của tu kiếm giả đều nằm trong phạm vi khống chế của Phong Vân Vô Kị.

Xuy!

Một đạo kiếm khí trắng toát từ trong một phiến rừng phía dưới xông thẳng lên trời, kiếm khí rộng ba xích đâm thẳng lên các đám mây, dưới thiên không âm ám xem ra rất là dễ phát hiện.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị tức thì chớp động, đó là kiếm khí do Kiếm Vực đệ tử được phái ra khắp Thái Cổ để thăm dò tin tức phát ra, đạo kiếm khí vừa rồi chính là phương pháp đặc thù phát ra do Phong Vân Vô Kị dạy cho bọn họ, chỉ có biểu hiện bên ngoài chứ sát thương lực tịnh không lớn, đó chính là phương thức tương hỗ truyền tin giữa các đệ tử của Kiếm Các.

Thân hình tức thì dừng lại, sau đó Phong Vân Vô Kị liền chuyển hướng sang phía đạo kiếm khí kia phát ra mà bay tới.

Trong rừng, một đệ tử áo trắng nhìn thấy Phong Vân Vô Kị liền quỳ xuống đất: “Bái kiến chủ công!”

Khi nói chuyện thì thanh kiếm bên hông của y không ngừng chấn chiến, trong lòng Phong Vân Vô Kị không khỏi cười khổ, sau khi tiến nhập vào cảnh giới đề cấp, lực ảnh hưởng lẫn khống chế đối với kiếm tăng lên gấp nhiều lần, vừa mới có được lực lượng cường đại hơn nên còn chưa thể tự do khống chế đề cấp chi lực.

“Người đứng dậy đi.” Phong Vân Vô Kị chấp hai tay sau lưng, y bào phát phơ trong gió: “Trì Thương có lời nào muốn cáo tố với ta không?”

“Y lệnh cho thuộc hạ đi tìm chủ công, tuân vãn chủ công thử mọi chuyện có ổn không, từ khi chủ công đi tra thám chuyện Ma Vực với Đạo Vực mưu đồ đoạt lấy Hiên Viên Đế Tâm Quyết từ tay của Cầm Ma, thì cả Thái Cổ đều biết Cầm Ma và Quỷ Hoa hoàng hậu thi triển độc thủ, nhất cử diệt sát mấy ngnà cao thủ Thái Cổ, hơn nữa sau đó thì chủ công lại biến mất không có tung tích. Nên các thuộc hạ đều lo lắng phi thường, Trì Thương thiếu các chủ sớm đã phái những đệ tử Kiếm Các ở ngoài truy tìm nơi hạ lạc của chủ công, hy vọng có thể tìm thấy được chủ công.” Gã đệ tử Kiếm Các đó cung kính đáp.

“Ta biết rồi, người đi đi.” Phong Vân Vô Kị phát ổng tay áo một cái, đệ tử Kiếm Các nghe thấy thế liền lui ra sau mấy bước rồi mới xoay người bay đi rồi biến mất trong cánh rừng.

Phong Vân Vô Kị đang định chuyển thân bỏ đi thì đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm vang ra từ trong rừng, thanh âm quen thuộc phi thường, chính là gã đệ tử Kiếm Các vừa mới bỏ đi.

Phong Vân Vô Kị đại kinh thất sắc, thân thể dường như lao vút đi, lao thẳng về nơi phát ra tiếng thét mà bay đi như điện thiểm, đồng thời chân khí trong nội thể như sóng nước phá không bay đi, khiến cho những cây cối cản đường đều bị đốn ngã. Tại trong phiến rừng rậm này, liền xuất hiện một con đường rộng mấy chục trượng, cơ hồ trong chớp mắt đã kéo dài mấy trăm trượng trong phiến rừng này.

Khi Phong Vân Vô Kị xuất hiện trung tâm của cánh rừng thì hải nhiên phát hiện một nam tử cổ quái bộ mặt vừa quái dị vừa xấu xí, thân mang một bộ y sam lam lũ, đầu tóc dính cục vào nhau đang dùng một tay nắm lấy yết hầu của gã Kiếm Các đệ tử đó, một tay còn lại đâm xuyên vào ngực của y, nếp nhăn đầy mặt chẳng khác gì cổ thi vạn năm hiện đang đối diện với gã đệ tử đó, một cổ gì đó nhàn nhạt tựa khí tựa dịch từ trong cổ họng của y chạy lên trên cổ rồi chui vào trong miệng của gã nam tử quái dị đó.

“A!” Tên nam tử đó dùng một tay quăng thi thể của gã đệ tử Kiếm Các đó sang một bên, ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi phát ra một tiếng rên dễ chịu.

Sự tình phát sinh quá nhanh, Phong Vân Vô Kị không kịp ngăn cản, tựa hồ như vừa nhìn thấy cảnh tượng này thì gã đệ tử vừa rồi còn sống khỏe kia đã trở thành một xác chết rồi.

Oanh! Trong đầu Phong Vân Vô Kị một phiến trống rỗng, sau đó hai mắt trở thành một phiến huyết hồng, chỉ trong chớp mắt đã đột nhiên xuất thủ, một chưởng hoàn toàn xuyên việt thời gian lẫn không gian cơ

hồ tại ngay lúc tên nam tử đó ngẩng đầu lên trên không thì một chưởng này đã oanh kích trên vai của hắn, kiếm khí trong tay bùng phát như hoa sen rồi tiến nhập vào trong nội thể của hắn ta.

Oanh!

Trên khuôn mặt của gã nam tử này chỉ kịp xuất hiện biểu tình ngạc nhiên, sau đó liền bị một chưởng giận dữ của Phong Vân Vô Kỵ chấn bay tên nam tử đó liên tục đâm sầm vào mấy ngàn thân cỏ thụ rồi ngã nằm xuống đất, mũi chân nhẹ điểm một cái, tốc độ xưng tuyệt thiên hạ của Phong Vân một lần nữa được thi triển.

Tên nam tử đó toàn thân đầy vết kiếm, máu nhuộm khắp người, nhưng tựa hồ như chẳng hề thấy đau đớn, cơ hồ như vừa ngã xuống đất liền đứng dậy ngay, mau chóng xoay người lại đối diện với Phong Vân Vô Kỵ, đôi mắt bích lục lộ xuất thần sắc quý dị, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười quý dị.

Mắt thấy một chưởng trí mệnh của Phong Vân Vô Kỵ sắp ập lên trên thân thể của hắn ta, thì nụ cười trên khuôn mặt của gã nam tử này càng lúc càng rõ nét, khoanh tay đứng đó, chẳng có chút nhàn động phản kháng nào, trong sát na cuối cùng thì nụ cười trên mặt của tên nam tử này liền tắt tức thu liễm lại, sau đó đột nhiên há miệng ra, miệng há to đến mức khóe miệng như muốn toạc ra.

Tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ nhanh cực độ, cơ hồ ngay khi hắn ta há miệng ra thì tay phải hóa thân làm kiếm mang theo kiếm cương thôn thổ bất định, trực tiếp đâm xuyên ngực của hắn.

A! Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ đâm xuyên tâm tạng của hắn thì tên nam tử cổ quái này đột nhiên phát ra một tiếng gào, âm ba xông thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ, từ miệng và huyết đạo toàn thân của tên nam tử này phát xuất từng làn từng làn tuyệt sắc vụ khí chẳng khác gì thủy triều, sau đó tại ở ngay trước thân thể của hắn ta ngưng tụ lại thành một bóng người màu xanh, tiếp đó thì một cơn gió lướt qua, bóng người màu xanh đó liền lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Oanh!

Trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chấn động, thân thể lắc lư một cái, cảm giác như có vô số cây kim nhỏ bé đang chích vào trên linh hồn, một ý thức thể cường đại mang theo oán niệm lẫn hận ý trùng nhập vào trong não hải của Phong Vân Vô Kỵ, cương quyết đẩy linh hồn của y ra ngoài với ý đồ chiếm cứ nhục thân của y.

Oanh!

Một cơn sóng ba dữ tợn từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kỵ bùng phát, khiến cho cây cối xung quanh toàn bộ đều đổ xuống, y bảo toàn thân tung bay phần phật, đạo thần thức oán niệm này công kích phi thường kịch liệt, vừa mới xuất hiện đã dùng đòn công kích mãnh liệt nhất, một loạt mùi vị thống khổ ập đến, linh hồn đau đớn chẳng khác gì đang có hàng vạn con kiến dặng cắn xé.

Sau lúc đầu kinh hoàng ra, Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu triển khai phản kích, thần thức liền tranh đấu với đạo thần thức cổ quái kia, hai bên tương hỗ công kích, chỉ công không thủ, dùng thần thức tranh đấu, người ngoài căn bản không thể biết được hung hiểm bên trong đó.

Một loạt cổ khí vụ màu xanh nhạt hướng về thân thể của Phong Vân Vô Kỵ mà nhập xâm, tựa hồ như muốn hoàn toàn tiến nhập vào trong nội thể của y vậy, khi vụ khí hoàn toàn tiến nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kỵ thì thân thể của Phong Vân Vô Kỵ đã bị chiếm.

“Nhục thể, ta cần có nhục thể, còn có linh hồn! Đưa cho ta, đưa cho ta!” một thanh âm rền rền vang lên trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ.

“Cút! Cút ra ngoài cho ta!” Phong Vân Vô Kỵ triệt để phản nộ rồi, đột nhiên giận dữ quát lớn lên một tiếng, thần thức của đế cấp toàn lực bạo phát, một cổ thần thức phong bạo từ trong nội thể cuốn ra ngoài, oanh lên một tiếng sau đó thì đạo nhân ảnh màu xanh bị cổ bạo phong thần thức oanh xuất ra khỏi nội thể, ngã nhào xuống đất.

Choeng!

Phong Vân Vô Kỵ giơ cánh tay phải lên, Đệ Ngũ Kiếm Đả liền chém đạo nhân ảnh màu xanh đó ra làm hai phần.

Ngao!

Đạo nhân ảnh màu xanh gần như trong suốt đó phát ra một tiếng gào thảm thiết từ trong linh hồn, sau đó hai phần thân thể này liền điên cuồng bỏ chạy về phía trước, sau khi chạy được mười bước thì tụ lại ở giữa rồi hợp lại làm một, ngay khi Phong Vân Vô Kị định xuất thủ một lần nữa thì đạo nhân ảnh màu xanh đó liền nhạt dần, kiếm khí vừa mới xuất thủ thì thứ cổ quái đó đã biến mất triệt để, triệt để biến mất trước mắt Phong Vân Vô Kị.

152. Chương 153: Thiên Địa Di Biến

“Hừ!” Phong Vân Vô Kị giận dữ hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo một cái rồi xoay người quay trở lại bên cạnh thi thể của gã đệ tử Kiếm Các đó. Ngồi khom xuống mà quan sát thì thấy sắc mặt của đệ tử đó đã chuyển sang màu tái tím, toàn thân chẳng có lấy một nửa điểm sinh khí, vết thương trên ngực và những nơi khác của y xem có vẻ nghiêm trọng nhưng căn bản chẳng phải là loại thương thể trí mạng gì.

“Y bị hút hết sạch sinh mệnh lực mà chết ...bao quát cả linh hồn.”

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, đưa tay phải ra vuốt mắt của y, để y yên nghỉ rồi sau đó đành không bay đi.

Ngay sau khi Phong Vân Vô Kị li khai không lâu thì đột nhiên có hai gã nam tử thân mặc áo bào đen, ngồi trên hai con báo săn đang chậm chậm đi tới, thân thể của hai người tùy theo chuyển động của hai con báo mà không ngừng lắc lư qua lại, một trận gió từ trong phiến rừng tàn tạ thổi tới, tựa hồ như tùy thời đều có thể thổi bay bọn họ rớt xuống khỏi thân báo, nhưng điều kì quái là hai gã áo đen này lại chẳng hề động đậy, trông chẳng khác gì những trận gió đó trực tiếp xuyên qua thân thể của họ vậy.

“Ta cảm giác thấy rồi.” Một nam nhân áo đen ngẩng đầu lên, nhìn ra tứ phía mà nói.

“Ta cũng cảm giác thấy rồi, đúng thế, ác ma vừa mới đi qua nơi này, chúng ta lại đến muộn một bước.” Một gã áo đen còn lại cũng phụ họa theo.

Hai người này ngồi trên lưng báo đen, chậm chậm đi về phía thi thể của gã đệ tử Kiếm Các đang nằm ở trên mặt đất.

Nam tử áo đen đi trước lấy tay vuốt vuốt đầu báo một cái, con báo đen đó liền cung thuận quỳ xuống bên cạnh thi thể của gã đệ tử Kiếm Các, gã áo đen từ trên lưng báo bước xuống bên cạnh gã đệ tử Kiếm Các. Quan sát tử tế một lát, rốt cuộc lại kéo mi mắt của gã đệ tử Kiếm Các đó lên mà xem.

“Sao rồi?” Một gã áo đen còn lại y nhiên vẫn ở trên lưng của con báo đen mà hướng về gã nam tử kia cất tiếng hỏi.

“Đã bị hút hết sạch linh hồn, sức mạnh của ác ma lại cường đại thêm một phần.” Gã áo đen kia đáp lại, sau đó đứng thẳng thân người lên, từ trong lòng lấy ra một chút bột phấn màu xanh lục rồi nhẹ nhàng thả tay ra, những bột phấn đó từ trên cánh tay gầy gò của y tung bay ra ngoài, sau đó thì hóa thành từng tia, rồi từng làn phiêu đảng ở trên không trung.

Từ trong miệng của nam nhân áo đen vang lên những thanh âm thương mắng chẳng khác gì đến từ trong vũ trụ hồng hoang, một loại lực lượng hạo nhiên sung sức cả thiên địa, tiếp đó là những bụi phấn màu xanh lục đang phiêu tán trong không trung đột nhiên hóa thành một văn tự kì quái màu u lục, rồi không ngừng lay động và dung nhập vào trong không trung, một vầng sáng mờ mờ màu xanh lục bao bọc cả phiến không gian này, sau đó là xuất hiện hai thân ảnh trong vầng sáng xanh lục đó, chính là Phong Vân Vô Kị và thân ảnh của gã nam tử cổ quái đó ...

Hai gã áo đen đồng thời nhìn về những ảnh tượng trên vầng sáng đó, một lát sau thì gã nam tử đó phất cánh tay một cái, những vầng quang mang màu xanh đó liền bị hấp nhập vào trong ống tay áo của y, sau đó thì lại hóa thành bụi phấn màu xanh lục.

“Chúng ta cần phải đi nhanh lên. Thật không ngờ tên ác ma kia lại gặp phải Kiếm Hoàng, hơn nữa Kiếm Hoàng lại có thể dùng thần thức chấn bay hắn ra khỏi thân thể của y. Tên ác ma đó thụ trọng thương, khẳng định là đang vội đi tìm những người khác để khôi phục vết thương, chúng ta hãy mau lên.” Gã nam tử áo đen ở trên lưng báo vội vàng nói.

“Ừm, chúng ta cần phải nhanh lên một chút, hắn ta đã nhập thể hơn hai mươi cao thủ Thái Cổ rồi, nếu như để hắn ta nhập thể thêm mười cao thủ Thái Cổ nữa thì lúc đó năng lượng của hắn ta sẽ khôi phục lại mức một phần trăm lúc nguyên bản, đến lúc đó thì dựa vào Vu thuật của hai bọn ta thì cần vốn vô pháp đối phó được với hắn.” Gã áo đen kia đáp lại, sau đó nhảy lên lưng báo: “Chúng ta hãy nhanh lên!”

“Đúng thế, chúng ta cần phải nhanh lên.”

Con báo đen kia cũng đứng dậy, sau đó cả hai con báo đen dưới sự chỉ huy của hai Vu sư áo đen liền dồn thể rồi lao đi nhanh như chớp xạ, bốn chân không đập dưới đất mà đập ở trên không trung

Phong Vân Vô Kỵ rời khỏi cánh rừng tùng nguyên thủy, cấp tốc phi hành hướng về Kiếm Vực, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kì quái, nó tựa như một loại chiêu hoán đến từ đồng loại, Phong Vân Vô Kỵ tức thì chuyển động từ trạng thái cực động chuyển sang cực tĩnh, thân hình tĩnh lập ở giữa không trung.

Trên mặt lộ xuất thần sắc nghi hoặc, Phong Vân Vô Kỵ không hiểu được cái cảm giác đó rốt cuộc là chuyện gì, đó chẳng khác gì đang đối diện với một loại triệu hoán đến từ chính bản thân mình, rất là khó kháng cự, suy nghĩ một chốc rồi Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên trên, tóc dài phát phơ trong gió, thần thức cường hân bùng phát xuất ra, tảo lướt qua khắp trên thiên không và dưới mặt đất trong phạm vi cả vạn dặm.

Không hề phát hiện gì cả!! Phong Vân Vô Kỵ cảm giác vô cùng kì quái, dựa vào cường độ của thần thức để cấp thì cơ hồ như rất khó có thứ gì mà không thể phát giác thấy, dù cho có bí pháp để ẩn tàng khí tức thì chỉ cần có ý muốn tra thám, hơn nữa khi song phương có thực lực cách biệt quá lớn thì tuyệt đối vô pháp thoát khỏi cáo thủ để cấp.

Cần nhắc một lát, cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ cũng quyết định bỏ qua, chuyện cần thiết nhất bây giờ là quay trở về Kiếm Vực.

Thẳng đường đi về hướng đông, loại cảm giác cộng minh đó càng lúc càng cường liệt, chân khí của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công cũng vận chuyển càng lúc càng nhanh, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cũng không thêm để ý đến, vừa ở trên không trung dùng thần thức quét qua phía dưới vừa cấp tốc đi thẳng về phía Kiếm Vực.

Khi Phong Vân Vô Kỵ đi đến trên một thảo nguyên xanh thẳm sau khi vượt qua mấy ngọn núi cao thì trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an cường liệt, theo quán tính nhìn xuống phía dưới xem thử, nhưng những thứ nhìn thấy không khỏi khiến y kinh ngạc đến sửng sờ.

Lấy phần đất ở phía dưới thân thể làm trung tâm, một vòng sáng màu vàng không ngừng khoách triển ra khắp bốn phía với tốc độ mà mắt thường có thể thấy, nó không ngừng nuốt chửng núi cao rừng xanh, phiến đại địa bồng bồng sinh cơ chỉ trong chớp mắt đã bị hoàng sa nuốt chửng, mấy tòa núi cao thì lại không ngừng sụp xuống và hóa thành những hạt cát mà dàn phẳng ra trong ánh mắt chấn kinh của Phong Vân Vô Kỵ.

“Chuyện gì xảy ra thế này?!” Phong Vân Vô Kỵ ngạc nhiên cực độ, chấn kinh nhìn vào phiến sa mạc ở phía dưới, phiến sa mạc này tuy không lớn nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, trong khi y còn trì nghi bất định thì đột nhiên phát sinh.

Cả sa mạc đột nhiên chuyển động xoáy ngược hướng kim đồng hồ, ở ngay trung tâm của sa mạc bay lên một tầng cát vàng tổ thành một khuôn mặt to lớn chỉ với hốc mắt và miệng!

Khuôn mặt thuần do cát vàng tổ thành này trông chẳng khác gì một người sống, cái miệng to lớn há ra, bên trong là một màn đêm tối, trông rất là khủng bố.

Hồng!

Một tiếng gầm kinh thiên từ bên dưới vang lên! Vô số hạt cát từ bên dưới ập lên trên khuôn mặt ở trên không trung, những tiếng xé gió vun vút vang lên không ngừng, tiếp đó những đường màu vàng nhạt ở trên không trung do những đám cát bay lên trên tổ thành.

Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng Phong Vân Vô Kị chỉ kinh chứ không loạn, trực tiếp đưa cánh tay về phía dưới, rồi quát lớn lên một tiếng: “Ngưng!”

Những đám cát dày đặc đang từ bên dưới lao lên liền bị một tầng bình chướng vô hình ngăn cản, và dồn lại thành một mặt phẳng dày đặc ở cách Phong Vân Vô Kị độ mười trượng, từng hạt từng hạt cát khảm vào trong bức tường chân khí vô hình ở trên không trung.

“Tán!” Phong Vân Vô Kị phát ổng tay áo một cái, tầng cát ở trong không trung liền rơi xuống tứ tán.

Hống!~~

Khuôn mặt do cát tổ thành đột nhiên lại gầm lên một tiếng, tiếp đó là đột nhiên bành trướng kịch liệt, cái miệng to lớn lại há ra. Lần này, mặt đất ở phía dưới truyền lại một cổ hấp lực cự đại, Phong Vân Vô Kị thốt không kịp đề phòng liền bị cổ hấp lực đó kéo xuống mấy trăm trượng, nỗi bất an trong lòng càng lúc càng cường liệt, vừa mới muốn dằng không li khai thì từ trong phiến sa mạc này đột nhiên hiện ra một cánh tay to lớn quơ lên chụp lấy Phong Vân Vô Kị trên không trung, vô số hạt cát từ khắp bốn phương tám hướng ập về phía cánh tay này.

Oanh oanh!!

Phong Vân Vô Kị khí kinh lay động, chấn bay hết những đám cát ở xung quanh, nhưng những đám cát này lại tụ lại với tốc độ càng nhanh hơn, những hạt cát ở phía dưới liền như triều thủy ồ ạt ập về phía cánh tay đó, chiếc cánh tay bành cát này càng lúc càng lớn, càng lúc càng chắc chắn, cuối cùng cũng chụp lại được Phong Vân Vô Kị và kéo y đi xuống phía dưới

153. Chương 154: Thái Huyền

Bùng bùng bùng!!!

Trên mặt sa mạc, cát bụi bay tung tóe, không ngừng có những làn sóng cát kinh thiên nhấp nhô, cả bề mặt phi đẳng chẳng khác gì bắc hải. Sóng cát dâng cao mấy trăm trượng. Dù cho Phong Vân Vô Kị có vận công kháng cự như thế nào đi chăng nữa, dù có chấn bay hết những đám cát xung quanh thì ngay sau đó liền bị càng nhiều đám cát ập đến từ khắp bốn phương tám hướng. Nếu như là cát phổ thông thì căn bản không thể tạo nên sự khốn nhiều đối với Phong Vân Vô Kị. Nhưng rõ ràng là những phiến cát trong sa mạc này đang bị một sức mạnh thần bí nào đó khống chế mà ập đến. Chân khí bùng phát khỏi thân thể Phong Vân Vô Kị đều bị những đám cát này hấp thu một phần lớn, chỉ có một bộ phận nhỏ là chấn phá sự ràng buộc của đám cát, khiến cho cả bề mặt của sa mạc không ngừng phi đẳng như mặt biển.

Phiến đại địa xanh thẳm nguyên bản đã hóa thành cát một cách đột ngột. Cát ở dưới mặt đất cũng mềm mại phi thường, dù cho Phong Vân Vô Kị có phân bố chân khí đầy ắp toàn thân, thể trọng nhẹ như lông hồng nhưng dưới sự áp bức của chu sa khắp tứ phía, chỉ cảm giác thấy bản thân không ngừng chìm xuống dưới, vùng vẫy càng kịch liệt thì chìm xuống càng mau.

Bất lực, Phong Vân Vô Kị đành thôi không vùng vẫy nữa, chỉ phân bố nguồn chân khí bành đại lên khắp nơi trên thân thể và mười trượng phạm vi xung quanh. Trong khu vực này, dù cho những hạt cát có lực áp bức lớn hơn đi nữa cũng không thể tiến nhập vào, nhờ thế mà tạo ra chút không gian cho Phong Vân Vô Kị trong phiến sa mạc không biết bao sâu này.

Phong Vân Vô Kị đứng ở giữa trung tâm của khí cầu, chỉ cảm giác thấy cát ở tứ phía không ngừng đi lên trên, còn bản thân thì không ngừng hạ xuống. Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy thân thể của mình cuối cùng cũng không còn chìm xuống nữa, cát ở xung quanh cũng lắng lại.

Dưới đáy sa mạc trở nên tĩnh lặng, chỉ có vô tận cát và cát.

“Không biết vị tiền bối nào đã làm khó tại hạ, xin hãy ra đây gặp mặt.” Phong Vân Vô Kị lớn tiếng nói.

Khắp bốn phía trở nên tĩnh lặng, không hề có chút thanh âm nào. Phong Vân Vô Kị thấy không có ai hồi đáp, nhún mình muốn lao lên trên. Vùng cát đang bình lặng lại bắt đầu trở nên cuồng bạo, phía dưới lại có một cổ hấp lực cực mạnh hút Phong Vân Vô Kị xuống. Cổ hấp lực này tuy không bằng hấp lực do Hấp Tinh Đại Pháp khi ma hóa tạo ra, nhưng cũng không thua là mấy.

Phong Vân Vô Kị vừa mới đi lên được trăm trượng thì lập tức bị cổ hấp lực hạo hàn kéo xuống dưới; khi quay trở lại chỗ cũ thì cát ở bốn phía lại khôi phục sự yên tĩnh.

Phong Vân Vô Kị không tin tà ma nên lại lao lên trên thêm mấy lần nữa. Lần nào cũng đều bị kéo trở lại. Người khờ cũng có ba phần tức tối, hà huống gì là Phong Vân Vô Kị.

“Kẻ nào, dám đùa giỡn với bổn đế!” Phong Vân Vô Kị giận dữ quát, rồi đột nhiên đưa tay trái lên, thông qua màn chân khí mà chạm vào trên phần cát bên ngoài. Một điểm màu xanh từ trên tay của Phong Vân Vô Kị phát ra, những nơi bàn tay đi qua đều có những cây xanh tươi mọc rễ, như lá một cách bồng bồng sinh cơ. Những thực vật này lấy bàn tay của Phong Vân Vô Kị làm trung tâm hướng khắp tứ phía vươn ra. Rễ của chúng bao bọc lấy những phần cát ở xung quanh, phiến màu xanh lục đó không ngừng khuếch triển trong sa mạc, rất nhanh sau đó là vô số chiếc lá nhỏ màu xanh ló ra khỏi mặt đất, tiếp đó là thân cây non nhô lên, tán tốc lớn lên to ra và dần dần trưởng thành. Chỉ trong chớp mắt, cả phương viên mấy trăm thước trên mặt sa mạc đã sinh trưởng thành những thân cây to lớn, từng phiến, từng phiến màu xanh lục phân bố đầy mặt cát, rồi khuếch triển ra xung quanh.

Ngao!

Cổ cổ sóng cát từ bên rìa dâng lên, bên trong đó là những phiến khí vụ màu tro từ khắp tứ phía ập đến. Đám cây màu xanh lục vừa mới sản sinh trong sa mạc liền bị thôn phệ đến chẳng còn tăm tích.

“A! ...” Một thanh âm vang dội nhưng thương mưng từ khắp tứ phía vang lên: “Là ai – đã thức tỉnh bổn tọa!”

“Người là ai, tại sao lại muốn ngăn cản bổn đế ở lại nơi đây?”

“Không ... không phải là ... là người thức tỉnh ta!” Thanh âm đó lại nói, thanh âm có chút khàn khàn, có vẻ chần chừ lẫn nghi hoặc.

“Thứ mà đang triệu hoán ta, chính là người?” Phong Vân Vô Kị chợt tỉnh ngộ.

“Có lẽ vậy, người khiến cho ta cảm thấy rất quen thuộc. Là người đã đánh thức ta trong khi ta ngủ vùi. Tại sao? ... người là ai? Ta tựa hồ như chưa hề gặp qua người, nhưng tại sao lại cảm giác thấy rất quen thuộc?” Thanh âm đó mang theo nghi hoặc nói.

Cát ở xung quanh tản ra từng tầng từng tầng một. Trước Phong Vân Vô Kị không xa là một lão tử đầu tóc bạc trắng, thân hình héo gầy đang khoanh chân ngồi. Thân thể của y gây đến kinh nhân, trông chẳng khác gì một cành cây khô, tóc ở trên đầu phủ xuống che lấy khuôn mặt, khiến cho người ta không thể nhìn rõ được dung mạo của y.

“Ta hiểu rồi!” Người đó đột nhiên cười lên một cách điên cuồng, rồi ngẩng đầu lên. Nhìn lướt qua khuôn mặt của người này, Phong Vân Vô Kị không khỏi hít vào một hơi lạnh. Trên mặt của người này còn dính vào mấy khối cơ nhục ít ỏi, không có da mặt, rất nhiều chỗ đã lộ ra phần xương trắng âm sâm, những sợi gân và huyết quản nằm đè lên nhau, thậm chí, chỉ cần ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy sự phập phồng của huyết quản. Mục quang di chuyển xuống phía dưới thì thấy từng khối, từng khối cơ thịt khô quắt còn đang dính ở trên xương cổ, nhìn từ một phía thì ấn ước có thể xuyên qua thân thể của y mà nhìn thấy hoàng sa ở phía bên kia.

Đó cơ hồ như không còn giống con người nữa, nhưng sự thật thì y vẫn là một con người, hơn nữa còn đang sống bình thường.

“Người hiểu cái gì?”

Người đó lạnh lùng hỏi: “Phải chăng người đã tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công?”

Phong Vân Vô Kị chấn động. Y không ngờ lại bị một người lạ phát hiện ra xuất xứ võ công, nhưng trên mặt lại không hề hiển lộ ra.

“Phải thì làm sao? Không phải thì làm sao?” Phong Vân Vô Kị không thừa nhận cũng không phủ nhận đáp.

“Cáp cáp cáp ...” Người này ngẩng đầu lên trời mà cười dài: “Người không cần phải phủ nhận, khắp cả thiên hạ này, người có thể đánh thức Thái Huyền ta tỉnh dậy khi đang trầm thụy trong lĩnh vực chỉ có là người tu luyện loại công pháp đồng nguyên Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công mà thôi!”

“Người là Thái Huyền?” Phong Vân Vô Kị hỏi: “Là người duy nhất đã tu luyện đến tầng thứ sáu của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, tung hoành cả một nửa Thái Cổ, sau đó biến mất vô ảnh vô tung, không biết sinh tử - Thái Huyền?”

“Không sai!” Thái huyền hưng phấn nói: “Không ngờ là vẫn còn có người nhớ đến danh tính của ta ... Tốt! Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của người đã tu đến đệ ngũ chuyển rồi, không ngờ là đã sắp đạt đến đệ lục chuyển rồi!”

Phong Vân Vô Kị nghe thấy trong thanh âm của y có mang theo sát ý, trong lòng lập tức trở nên cảnh giác, lạnh lùng nói: “Người muốn làm gì?”

“Cáp cáp cáp ..., cái gọi đồng hành chính là oan gia. Cửu Chuyển Sinh tử Huyền Công đoạt thiên địa tạo hóa, huyền kì xuyên vũ trụ, loại thần công này chỉ một người tu luyện thì đã là quá nhiều rồi, hà huống gì lại có tới hai người tu luyện. Tuy nhiên, người gọi ta tỉnh lại, nguyên là cũng nên cảm kích người. Nhưng mà người không nên tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công. Hiện tại, hãy để ta tiễn người một đoạn đường đi ...”

Ngao!

Khấp tứ phía truyền lại tiếng gầm rú của mãnh thú, sau đó là những cánh tay do vô số hạt cát tổ thành mang theo tử khí màu tro oanh kích đến Phong Vân Vô Kị. Vô số cánh tay to lớn đó khi vừa đến cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy mấy xích cự li thì thân ảnh khoanh chân ngồi xuống của Phong Vân Vô Kị đột nhiên biến mất. Sau đó, thân ảnh của Phong Vân Vô Kị lại hiện ra giữa không trung, Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay chỉ thẳng về thân thể quái dị của Thái huyền.

Có đạo gọi là tiên hạ thủ vi cường. Phong Vân Vô Kị đã sớm ngưng tụ chân khí toàn thân, khi Thái huyền xuất thủ thì Phong Vân Vô Kị lập tức dùng tốc độ càng nhanh hơn mà kích xạ. Chỉ trong chớp mắt thời gian, Đệ Ngũ Kiếm Đám đã cách chiếc đầu khổng lồ của Thái Huyền vài thốn. Nhưng Thái Huyền lại chẳng hề kinh hoảng, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười khó coi, lạnh nhạt nói: “Tựa hồ như người đã quên, nơi này là lĩnh vực của ta ...”

Mỗi một chữ phát ra, thân thể của Thái Huyền lại nhanh chóng lùi ra sau mấy chục trượng. Một chữ tiếp một chữ, tốc độ càng lúc càng nhanh, cho đến khi chữ ‘ta’ vừa mới nói ra thì đã siêu việt cực hạn biến mất ở trước mặt Phong Vân Vô Kị, tiến nhập vào trong đám hoàng sa cuộn cuộn

154. Chương 155: Lĩnh Vực Oan Hồn

Phong Vân Vô Kị quát lên một tiếng, thân ở trong không trung đột nhiên tăng tốc một lần nữa, lao thẳng về phương hướng cảm giác được. Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay bùng xuất kiếm khí vô tận. Những nơi nó đi qua thì ngay cả hạt cát cũng bị nghiền thành tro, hóa thành từng đám từng đám khí vụ màu xám, sau đó thì bị chân khí trong cơ thể Phong Vân Vô Kị cường hoành chấn bay ra ngoài.

Bên tai không ngừng vang lên những âm thanh vun vút. Tốc độ Phong Vân Vô Kị cơ hồ đã đạt đến cực hạn. Thân hình đã hoàn toàn biến thành một đạo bạch quang tinh tế. Thân và kiếm tựa hồ như hoàn toàn

dung thành một thể. Trong cảm giác, không gian không ngừng đi lui về phía sau, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, chỉ có ý thức về vị trí của Thái Huyền là chưa hề biến đổi.

“Ài” Thái Huyền phát ra một thanh âm kinh nghi: “Chép chép... trừ phi người tiến nhập thần cấp, nắm giữ được quy tắc, sau đó tiến thêm một bước nữa là nắm giữ pháp tắc, thực có khả năng trở thành một kì tích, tốc độ – bước thêm bước nữa thì đã đập phá bình chương giới hạn rồi ... chép chép. Đáng tiếc – nơi này là lĩnh vực của ta, hơn nữa người cũng mới chỉ là một kẻ mới tiến nhập để cấp mà thôi. Chép chép... đáng tiếc...”

Trong cảm giác của Phong Vân Vô Kị, tựa hồ như đã trải qua một đoạn thời gian khá lâu. Dựa vào tu vi của kiếm đế thì khoảng thời gian này đủ để đi ngang cả một nửa đại lục của Thái Cổ. Nhưng trong cảm ứng của thần thức thì khoảng cách giữa y và Thái Huyền thủy chung lại chẳng hề thay đổi.

Cuối cùng, Phong Vân Vô Kị cũng đành phải dừng lại, phát ra một màn chân khí bao bọc bản thân. Khấp tứ phía, nhân vì cực tốc vận động mà sản sinh ra chỗ trống, nhưng lập tức đã bị những hạt cát lấp lại.

Trong cảm ứng, khoảng cách giữa y với Thái Huyền này giờ vẫn không hề biến đổi. Cảm giác này khiến cho Phong Vân Vô Kị vô cùng khó chịu. Y ngẩng đầu nhìn lên, hướng về vị trí của Thái Huyền nói: “Lĩnh vực mà người vừa nói tới là cái gì? Là kĩ năng sau khi đạt đến thần cấp? Là thao túng không gian?”

“Tại sao ta phải nói cho người biết?” Thái Huyền lạnh lùng đáp.

“Tại sao người lại không thể nói cho ta biết? Dựa vào thanh danh mà Thái Huyền người tung hoành Thái Cổ cả mấy chục vạn năm, chẳng lẽ còn sợ một kiếm đế như ta hay sao?” Phong Vân Vô Kị chẳng chút khoan nhượng nói.

“Hắc hắc... phải chăng người muốn ta nhất định phải nói cho người biết?... chép chép... Nói cho người biết cũng không sao. Dù cho một người có nói cho một bầy kiến biết ở ngọn núi bên kia có một tổ kiến còn lớn hơn bên này thì con kiến kia cũng không thể nào biết được, và đối với tình huống của bọn chúng cũng không hề cải biến. Còn người, đối với ta mà nói thì người chỉ là một con kiến bé nhỏ trong đám kiến đó.”

“Thái Huyền, ta chỉ là tùy ý hỏi một câu mà thôi, hơn nữa lại không phải hỏi điểm yếu của người ở chỗ nào, có tất yếu phải để ý đến chuyện này hay không? Chẳng lẽ võ công càng cao thì lá gan càng lúc càng nhỏ hay sao. Người không nói thì ta cũng biết được. Lĩnh vực chính là loại khả năng giống như khả năng khống chế thiên địa chi lực của đế cấp, bất quá lĩnh vực chi lực chỉ là khả năng khống chế thiên địa chi lực cường đại hơn mà thôi.” Phong Vân Vô Kị lạnh nhạt nói.

“....” Thái Huyền im lặng không nói, một chốc sau thì thản nhiên nói: “Người có duyên tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, hơn nữa lại đạt đến cảnh giới cao như thế, quả nhiên không phải là do ngẫu nhiên, mà là người cũng có chút bổn sự. Chỉ là như vậy càng khiến ta thêm quyết tâm phải trừ khử người.”

“Trừ khử ta?! Chỉ bằng vào bộ dạng hiện giờ của người?... Dựa vào sự bá đạo lẫn huyền kì của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, mà người lại tu thành một bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này, nghĩ ra cũng mất mặt thay cho người! Thế mà còn dám xưng là tung hoành cả nửa phiên Thái Cổ. Thế nào? Chẳng lẽ một nửa mảnh đất Thái Cổ còn lại đã đánh người thành ra bộ dạng như thế này?” Phong Vân Vô Kị mặc nhiên nói.

“Người!”

Trong cảm ứng, vị trí mà Thái Huyền đang ở tán phát đạo đạo năng lượng hỗn loạn, khiến cho cát bụi tung bay cuộn cuộn.

“Được rồi! Thái Huyền ta hôm nay mặc dù rơi vào hạ tràng thê thảm như thế, nhưng tốt xấu gì cũng là một cao thủ thần cấp của Thái Cổ... Hừ! Cái gì gọi là bị một nửa phần còn lại của Thái Cổ đánh thành bộ dạng thế này? Dựa vào công lực của ta, ai dám nói như thế! Bản thân người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, dù tính là không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chẳng lẽ lại đoán không ra? Cái bộ dạng sống không ra sống chết không ra chết này của ta chính là cái hình ảnh ngày sau của người đó. Hôm nay, hãy để ta siêu độ cho người, giải thoát cho người khỏi nỗi thống khổ này, cũng có thể tính là ta trả lại món nợ ân tình mà người gọi ta tỉnh dậy.”

Phong Vân Vô Kị nghe thấy thế thì không khỏi cảm thấy lạnh lòng, quả nhiên là..., Còn chưa đợi y kịp suy nghĩ tiếp thì bên trong cảm ứng, Thái Huyền đã đánh xuống một chưởng, một tiếng nổ lớn vang lên, cả đại địa đều chấn động, ngay cả không gian cũng rung động theo.

Ồ!~~

Một loạt những tiếng gào thét thê lương từ khắp bốn phương tám hướng truyền đến. Phong Vân Vô Kị tức thì xoay người lại, thần thức bùng phát liên phát hiện có một cỗ khí tức quỷ dị bao bọc cả không gian hoàng sa. Khắp tứ phía dần dần hiện xuất vô số đạo hư ảnh nhàn nhạt tựa mây khói. Thân thể chúng không ngừng uốn khúc, rồi dần dần dần ra, nằm lẫn trong cát, nhất thời, từ bốn phía an tĩnh hạ xuống.

“Năm xưa, khi ta tung hoành cả Thái Cổ, tay cũng đã nhuộm không ít máu. Một vài cao thủ sau khi chết âm hồn bất tán. Sau khi ta tiến nhập vào tầng thứ sáu của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, tiến nhập sáu lần chết giả, đồng hóa chúng trong lĩnh vực này. Hôm nay, hãy để bọn chúng thể ta thu thập người, chứ không người lại nói là ta ý lớn hiếp nhỏ, uống phí khoảng thời gian dài như thế để tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công.”

Thanh âm của Thái Huyền vừa dứt thì Phong Vân Vô Kị liền phát hiện, thân thể này giờ vẫn bị tỏa định của Thái Huyền đột nhiên kịch liệt lay động, sau đó hóa thành một đạo thân ảnh mơ hồ. Thân hình chấn động càng lúc càng mạnh. Cuối cùng, một tiếng nổ lớn vang lên. Thần thức của Phong Vân Vô Kị này giờ vẫn tỏa định trên thân thể y đột nhiên bị bãi thoát. Thân hình của Thái Huyền cấp tốc thối lui, loáng một cái đã biến mất trong cảm ứng của Phong Vân Vô Kị.

Cát ở khắp tứ phía liền cấp tốc ập xuống phía dưới. Một lát sau, Phong Vân Vô Kị phát hiện bản thân đã lộ xuất khỏi mặt đất. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên thiên không mây đen cuộn cuộn, kèm theo đó là những đạo sấm chớp chói lòa.

Set oanh!

Trên thiên không đánh xuống một đạo kinh lôi, thanh âm vang vọng khắp tứ phía. Từng đám, từng đám mây đen không ngừng khởi phục. Bên dưới là một phiến sa mạc vô biên vô tận, khắp cả thiên địa là một phiến hôn ám. Trận trận âm phong từ khắp bốn phương ập tới, trong tiếng gió còn mang theo những tiếng gào thét thê lương.

Đột nhiên có mấy thanh âm cực kì khê khàng truyền đến. Trong lòng Phong Vân Vô Kị tức thì chớp động, nhìn vọng quanh một lượt thì giật mình phát hiện thấy ở chu vi ngoài hai mươi trượng, những đồng cát ở dưới đất đột nhiên không ngừng đâm thẳng lên trên trời. Từng tầng, từng tầng cát ồ ạt tiến tới những đỉnh nhọn bằng cát liều nhiều khối đen đỏ, những tiếng soạt soạt không ngừng vang lên.

Một đỉnh nhọn bằng cát mau chóng nhô cao lên, biến to ra độ bằng một thân người, sau đó liền hướng ra bên ngoài mà khuếch triển, biến hóa ... dần dần hình thành tay, chân, đầu

Ngao!~~

Một loạt những thanh âm thê lương từ khắp tứ phía truyền lại. Những đám hoàng sa bị khói đen bao bọc cuối cùng cũng biến thành một hình người bị khói đen bao bọc. Người đó ngẩng đầu lên trời, rồi đột nhiên không ngừng gào thét, sau đó là mấy trăm đạo khói đen xông thẳng lên trên trời chẳng khác gì thông thiên hắc trụ, sau khi đạt đến độ cao mấy ngàn trượng trên không trung thì liền phun ra tung tóe.

Một loạt những thanh âm nho nhỏ truyền tới. Tại vị trí đôi mắt trên đầu của những thân ảnh đó, những hạt cát không ngừng dạt sang hai bên, hai khe mắt thành hình, sau khi lay động vài cái thì đột nhiên mở ra. Hai đại huyết quang chói mắt bùng phát ra, oán khí lẫn sát khí cường liệt ập đến, mang theo hỗn hợp oán lẫn giận lẫn sự bất cam cực độ...

Chỉ trong chớp mắt, Phong Vân Vô Kị đã bị vô số những vật hung lệ hình người liều nhiều khối đen, trong mắt là một phiến huyết quang bao vây. Những hung vật đó đều phóng ra oán khí dày đặc, mục tiêu – hiển nhiên là Phong Vân Vô Kị.

Choeng choeng choeng!!!

Những hung vật này đưa cánh tay bằng cát ra, trên tay hiện xuất một đạo hắc ảnh thon nhỏ hướng sang hai bên mà khuếch triển, nhanh chóng hình thành một vật dạng hình thanh đao

155. Chương 156: Thất Sát Đao Pháp

Tiên hạ thủ vi cường. Thân hình Phong Vân Vô Kị vừa chớp động đã xuất hiện ngay bên trái một oan hồn Thái Cổ, đánh ra một quyền. Ngực của oan hồn đó liền bị chọc thủng một lỗ to bằng nắm đấm, sau lưng cát bụi tung bay xuất ra. Cùng lúc này, một oan hồn khác ở bên liền mau chóng vung tay chém vào đầu Phong Vân Vô Kị.

Xoẹt!

Phong Vân Vô Kị lắc lắc cổ tay phải, Đệ Ngũ Kiếm Đám nằm sát trên lòng bàn tay mà chuyển động xoay vòng. Sau khi ngân lên một tiếng, Đệ Ngũ Kiếm Đám liền triển khai hóa thành một thanh bảo kiếm phong mang. Một nhát chém ra, cánh tay phải cầm đao của gã oan hồn Thái Cổ liền bị chặt đứt. Cánh tay đứt rời hóa thành một đám cát rã xuống

Cặp mắt huyết hồng của gã oan hồn Thái Cổ này có chút mờ đi, thân thể đang huy động hơi ngưng trệ, hiển nhiên là không thích ứng với loại hình thái này. Phong Vân Vô Kị nhân cơ hội hóa thành một cơn gió bay đi. Loáng một cái, đã xuất hiện vô số thân ảnh Phong Vân Vô Kị. Mỗi một Phong Vân Vô Kị lại có một tư thế khác nhau. Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay cơ hồ như đồng thời hoặc chém ngang hoặc chém dọc, hoặc đâm, hoặc vung lên. Đệ Ngũ Kiếm Đám trên tay ảo ảnh của Phong Vân Vô Kị liền xuyên qua thân thể của những oan hồn Thái Cổ này.

Oanh oanh oanh!!!

Cơ hồ như vừa lúc Phong Vân Vô Kị hiện ra thì từ trong nội thể của những oan hồn Thái Cổ vừa mới thành hình này bùng phát đạo đạo kiếm khí trùng thiên, xạ xuất ra khắp bốn phương tám hướng. Những hạt cát do kiếm khí chấn bay ra cũng tùy theo khí kiếm mà mau chóng lao đi. Trên thân thể của đạo đạo nhân ảnh âm lãnh nhất thời xuất hiện đầy những lỗ nhỏ.

“Chép chép ... người cũng đã quá xem thường đám cao thủ Thái Cổ sau khi bị ta kích sát mà vẫn y nhiên bảo trì linh hồn bất diệt rồi. Nếu như bọn chúng chỉ có sức lực tầm thường thì lí nào ta lại cho gọi bọn chúng ra đối phó với người. Nếu như khả năng của bọn chúng chỉ có thế thì những oan hồn của bọn chúng làm sao có thể bám theo ta trong một khoảng thời gian lâu đến thế? Chép chép ... người làm thế chính là đang bồi bổ thêm cho bọn chúng đó!” Thanh âm của Thái Huyền phiêu miểu bất định, từ các phương hướng truyền đến.

Phong Vân Vô kị hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời, nhưng trong lòng thì toàn thân giới bị.

Keng keng keng!!!

Đạo đạo thanh âm kiếm ngân vang lên khắp bốn phía. Thân hình của những oan hồn Thái Cổ với vô vàn những lỗ hổng đột nhiên dựng đứng lên. Từng đạo, từng đạo lốc xoáy từ dưới chân bắt đầu phiêu đảng. Trong lúc chú thị vào Phong Vân Vô Kị, vô số những hạt cát ồ ạt hướng về các lỗ hổng trên thân thể của những oan hồn Thái Cổ do kiếm khí của Phong Vân Vô Kị đâm xuyên, chỉ trong chớp mắt, những oan hồn này trở lại như thường. Đáng sợ hơn là những thanh trường đao trên tay bọn chúng đã ngưng tụ chân thật hơn không ít. Trên bề mặt đao ẩn hiện những đường khắc kẻ tinh tế trông chẳng khác gì những thanh bảo đao bảo kiếm thực sự.

Xoay cổ tay một cái, mấy trăm đạo thân ảnh quanh thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên lóe lên rồi đột ngột biến mất trong mắt của y.

Khắp tứ phía trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió gào thét. Sắc mặt Phong Vân Vô Kị càng thêm nghiêm trọng. Ngẩng đầu lên thì thấy trên thiên không có mấy trăm bóng đen cuốn lấy nhau theo hình lốc xoáy, rồi đổ ập xuống phía Phong Vân Vô Kị....

Từng đạo hắc ảnh như thật như hư, hội tụ lại thành đạo lốc xoáy ánh lên trên con người của Phong Vân Vô Kị. Trong khi những thanh âm vun vút vang lên, Phong Vân Vô Kị lao lên trên, thân hóa thành một đạo

lưu quang. Kèm theo đó, Đệ Ngũ Kiếm Đả cũng đã xuất thủ, hướng sang hắc ảnh gần nhất công kích.

Đinh!

Một tiếng kim thiết va chạm vút lên, thanh kiếm cát của gã oan hồn Thái Cổ đó liền bị Đệ Ngũ Kiếm Đả chặt đứt. Ngay khi Phong Vân Vô Kị chuẩn bị truy sát thì gã oan hồn Thái Cổ đó đột nhiên đập vào thân hình của một gã oan hồn Thái Cổ khác rồi quỷ dị gấp người lại và biến mất trước mặt Phong Vân Vô Kị. Hắn ta từ bên cạnh lướt qua, thanh kiếm đứt trong tay nhanh chóng kéo dài ra đến trạng thái hoàn chỉnh, rồi đâm về phía cạnh sườn Phong Vân Vô Kị. Ở trên cũng có năm sáu đạo oan hồn lao xuống.

Choeng choeng choeng!!!

Trường kiếm vung ra, Phong Vân Vô Kị một kiếm chấn bay năm sáu đạo thân ảnh đó. Đạo đạo hắc ảnh đầy trời ở phía trước đột nhiên tản ra, sau đó thì chỉ nghe thấy những tiếng kêu xé gió vang lên. Thân hình của mấy trăm đạo hắc ảnh đột nhiên gia tốc lên gấp đôi rồi từ khắp tứ phía truy theo, trường đao trong tay phát xuất đạo đạo đao khí xán lạn chém về phía Phong Vân Vô Kị.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị đại kinh, nhưng trên mặt y nhiên vẫn bảo trì trấn định, thông thả ứng đối với những đợt công kích càng lúc càng kịch liệt từ khắp bốn phương tám hướng. Những đợt công kích đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sắc bén, Đệ Ngũ Kiếm Đả trong tay của Phong Vân Vô Kị cũng không thể không tăng tốc một lần nữa.

Tinh!

Một loạt những thanh kiếm ngân lên. Đệ Ngũ Kiếm Đả trong tay Phong Vân Vô Kị đột nhiên chấn động, sau đó ở chỗ cách phía bên trái ba xích lại xuất hiện thanh Đệ Ngũ Kiếm Đả thứ hai, ngăn cản một thanh đao cát đang lăng lạng chém về phía cổ.

Tinh!

Lại một tiếng kiếm ngân, ba xích về bên phải lại xuất hiện Đệ Ngũ Kiếm Đả dương lên, và rồi lại ngăn cản một thanh đao cát khác, thanh thứ ba, thanh thứ tư, thanh thứ năm...

Thân hình của Phong Vân Vô kị y nhiên vẫn bất động, sắc mặt nghiêm túc, trường kiếm trong tay cơ hồ như đồng thời ngăn cản lấy đạo đạo công kích từ khắp trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng. Thân thể của những oan hồn Thái Cổ này uốn khúc đến đáng sợ, rất nhiều công kích mà con người cơ hồ như không thể phát ra, góc độ công kích rất quỷ dị và sắc bén khiến cho Phong Vân Vô Kị đề phòng không xong; một kích không trúng thì mau chóng thoái lui, tuyệt không đình lưu, khiến cho Phong Vân Vô Kị không thể tiếp tục truy sát!

Vô số hắc ảnh đó chẳng khác gì như đang dàn trận, không ngừng bay qua bay lại, hợp rồi lại tản, vị trí phiêu hốt, vô pháp dự đoán. Ngay khi Phong Vân Vô Kị đang chống đỡ những đòn tấn công của mấy trăm oan hồn Thái Cổ mà không thể đánh trả thì ở sau lưng, mấy chục hắc ảnh đang công đến đột nhiên xuất hiện một thanh trường đao, đao khí kinh nhân của nó khiến trong lòng Phong Vân Vô Kị dấy lên nỗi bất an. Vung kiếm chấn bay những đạo oan hồn đang vây quanh, Phong Vân Vô Kị vừa mới quay mặt lại thì thấy hai gã oan hồn Thái Cổ đang bị chấn bay đang phi lại. Ở sau lưng hai gã oan hồn này là một Thái Cổ oan hồn thân thể cao lớn, hồn thân ma diễm thao thiên, hai tay nắm lấy một thanh trường đao liễu liễu hắc khí, đôi mắt lấp lánh huyết quang. Hắn ta đang lướt qua hai gã oan hồn Thái Cổ yếu nhược lao tới phía Phong Vân Vô Kị.

“Thất Sát Đao Pháp!” Gã oan hồn Thái Cổ đó bình tĩnh mở miệng cất tiếng nói bốn chữ nhỏ đến không thể nghe, sau đó thì hai tay giơ lên cao, rồi mạnh mẽ chém xuống. Phong lôi chỉ thanh trong không trung càng lúc càng nổi dậy, trong phạm vi ba trăm thước xung quanh thân thể đột nhiên trở thành một phiên trời đen tối, đạo đạo khe nứt không gian phát xuất những thanh âm nổ lách bạch liên miên bất tuyệt.

Oanh!

Trong không gian đen như mực đó, một đạo đạo ảnh đen tuyền cao mấy chục trượng trùng phá tầng tầng không gian, sau đó mãnh liệt chém xuống, vừa mới thoáng hiện thì đã cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy một trượng.

Xoẹt!

Kiểm khí trùng thiên, từ tay phải của Phong Vân Vô Kị phát xuất ra một đạo kiếm khí rực sáng, lao thẳng về phía đạo đao ảnh màu đen đang lẳng lặng chém xuống.

Không có những tiếng nổ vang dội như trong tưởng tượng, thanh cự đao đó dễ dàng phân giải đạo kiếm quang ra thành nhiều phần, một đao chém thẳng xuống đạo chân khí hộ thân của Phong Vân Vô Kị, nặng nề đánh vào ngực y!

Oanh!

Lao đi như đạn pháo! Phong Vân Vô kị bị chấn bay lui về phía sau. Trong sát na ngẩng đầu lên trời, Phong Vân Vô kị nhìn lướt qua phía sau gã oan hồn Thái Cổ có ma diễm thao thiên đó, phát hiện thấy trên những đám mây bên trên có ba đạo thân ảnh khôi ngô đang khoanh tay đứng nhìn, trông chẳng khác gì ba bức tượng vô thượng ma thần, cặp mắt huyết hồng lạnh lùng nhìn vào Phong Vân Vô Kị như một con mồi sắp bị nuốt chửng. Sau lưng ba đạo thân ảnh này là cuộn cuộn ma khí, thân thể bất động như núi, khí thế vô thất đó trực tiếp ấn nhập vào trong lòng Phong Vân Vô Kị

156. Chương 157: Mạnh Hơn Cả Thất Sát Đao Pháp!

Dựa vào ý thức cường đại của mình, Phong Vân Vô Kị tự biết có thể dễ dàng bức nó ra. Nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn chỉ lãnh mạc như thường, nét mặt không hề biểu hiện gì, cứ để cho Thái Huyền liên thuyền ngừng, còn đầu óc thì mau chóng chuyển động, phân tích những tin tức có ích từ những lời thừa thãi của Thái Huyền.

“Địa Bất Sát Thiên Sát!” Một thanh âm cực kì bình đạm từ xa truyền lại, sau đó là một cỗ đao khí cực mạnh từ trên đỉnh đầu đè xuống, nặng nề chẳng khác gì mấy chục ngọn núi cùng nhau đè xuống vậy.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên thì thiên không đã trở thành một màu hắc ám. Thiên địa lúc sáng lúc tối. Oan hồn Thất Sát Ma Quân hóa thành hình người cũng trở nên tối đen. Hai điểm hồng quang trong hai mắt chẳng khác gì hai chiếc đèn lồng trong đêm. Một thanh đao cự đại xẻ dọc thiên địa, trực tiếp từ trên không chém xuống.

Một đạo này như muốn dùng toàn bộ thiên địa chi lực áp xuống. Dù là năng lực như Phong Vân Vô Kị thì trong lòng cũng bị chấn nhiếp, không muốn trực tiếp đối chọi, thân hình chớp động liền lao lên trên không, hóa thành một đạo hư ảnh lướt qua đạo hắc ảnh đó.

Không có bất kì thanh âm vang dội nào phát ra. Mọi vật trong một khu vực sa mạc rộng lớn phía dưới biến mất vô thanh vô tức, chẳng khác gì bị nuốt chửng bởi một cái miệng to lớn, chỉ còn dư lại một cái hố vừa to vừa sâu.

Bị Phong Vân Vô Kị tránh được đao thứ hai song Thất Sát Ma Quân tựa hồ như chẳng chút để ý, thản nhiên nâng thanh trường đao bằng cát, hữu thủ dương lên, Thất Sát Đao Pháp thức thứ ba dĩ nhiên đã xuất thủ.

“Thiên Bất Sát Đạo Sát!”

Thất Sát Ma Quân đạm nhiên nói, trong ngữ thanh nghe không ra nửa điểm cảm ứng của nhân loại. Trường đao phát lên thì mây đen trên thiên không tầng tầng hạ xuống, rồi hình thành một nửa hình thái cực đồ ở trước mặt Thất Sát Ma Quân. Dưới mặt đất, đạo đạo bạch khí phiêu miểu bốc lên rồi dần dần hình thành một nửa phần thái cực đồ còn lại, trên thiên không và dưới mặt đất, hai nửa thái cực đồ một âm một dương dần dần hợp làm một.

Nhìn lên phần đồ án quái dị nửa đen nửa trắng đang không ngừng chuyển động trong không trung, trong lòng Phong Vân Vô Kị sản sinh cảm giác bất an cực độ, một loại cảm ứng nguy hiểm từ trong nội tâm dâng lên.

Phong Vân Vô Kị lần này không tránh né mà tiến lên trước, đưa tay vén tà áo, thân hình lao thẳng lên trên như chớp xạ. Ngay khi cách hình thái cực trắng đen ngoài ba mươi trượng thì Phong Vân Vô Kị chuyển từ cực động sang cực tĩnh, đột nhiên dừng lại, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Từ chỗ tiếp xúc giữa cổ tay Phong Vân Vô Kị và Đệ Ngũ Kiếm Đảm phát xuất một đạo kiếm khí cường hãn, kiếm khí xông thẳng lên trời, nghiền nát vân khí trên thiên không, kiếm ý vô thất sung xích cả phiến thiên không, khiến cho oan hồn của ba gã ma thần trên thiên không biến sắc, cặp mắt huyết hồng nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, sát khí trong mắt bạo trướng.

Ầm ầm! Thiên địa đột nhiên ảm đạm, chỉ còn lại ba cặp mắt huyết hồng và một đồ án âm dương thái cực đồ cự đại trong không trung.

Tựa hồ như trải qua một khoảng thời gian rất dài, dài như một thế kỷ của cả vũ trụ, nhưng cũng rất ngắn ngủi, ngắn đến mức chỉ loáng một sát na, cả thiên địa đột nhiên hãm nhập vào trong một phiến tử tịch. Từng cỗ, từng cỗ sát khí từ trên không trung xạ thẳng về phía Phong Vân Vô Kị. Mặc dù cỗ sát ý đó chỉ tiến về trước một chút, nhưng đột nhiên như từ nơi sâu thẳm nhất trong hắc ám lóe lên một đạo quang mang xẹt qua như lưu tinh. Chỉ trong chớp mắt đạo quang mang đó đã bạo trướng ra. Quang mang chói lóa khiến cả thiên địa trở nên xán lạn, chẳng khác gì như có mấy cái mặt trời đang nổ tung ra ở phạm gian.

Một kiếm của Tây Môn Y Bắc, lại một lần nữa được thể hiện trong tay Phong Vân Vô Kị.

Chỉ là một kiếm, quang mang của một kiếm này khiến cho mọi người chấn kinh không dứt. Dù có là ánh ma diễm hừng hực của ba oan hồn cao thủ thái cổ ở trên cao cũng tức thì bị dập tắt ...

Ánh sáng chói lòa, kiếm ý vô thất, tốc độ vượt quá suy nghĩ khiến cho đồ án thái cực đồ trên không trung bị cắt ra làm hai. Nhưng như thế vẫn chưa hết, một kiếm này xẻ dọc thân thể của Thất Sát Ma Quân thành hai nửa, quang mang xán lạn vô thất từ trong các huyết đạo trên thân thể Thất Sát Ma Quân bùng phát. Năng lượng hủy diệt cuồng bạo loáng một cái đã đốt cháy toàn bộ phần hồn còn lại của Thất Sát Ma Quân!

Đến lúc này thì thời gian mới tiếp tục lưu động, quay về quỹ đạo bình thường của nó. Hai nửa thái cực đồ sau lưng Phong Vân Vô Kị phân ra hai bên mà rơi xuống, khi chạm mặt đất liền đột nhiên xạ xuất khí kinh vô cùng vô tận, tiếp đó là một tiếng nổ vang dội truyền lại, cả đại địa chấn động, bề mặt sa mạc đột nhiên tụt xuống mấy thước, trên bề mặt phủ một lớp cát nhỏ bé dày đặc, nhỏ bé đến mức không thể phân cắt nhỏ hơn được nữa....

Ba ba!!

Tiếng vỗ tay từ trên không truyền lại, ba gã Thái Cổ hung tinh hồn thân đen tuyền, cặp mắt huyết hồng, tóc dài tung bay, ma diễm thôn thiên chậm chậm bước xuống. Kẻ dẫn đầu cất tiếng nói vang dội: “Hay! Một kiếm thật cường đại! không ngờ Thất Sát Đạo Pháp ngay cả đệ ngũ thức cũng chưa kịp phát ra mà đã bị người phá cả thức lẫn thân. Kiếm pháp bá đạo và cường hãn đến thế thì bốn tọa đứng là lần đầu tiên nhìn thấy. Dù cho là nhất đại hung tinh tung hoành cả thiên địa Thái Cổ mà gặp phải chiêu kiếm này của người thì cũng phải tránh lui ba xá... chỉ là – người còn có thể dùng được mấy chiêu như thế?”

Tuyệt đại hung nhân như ba vị ma thần phân ra ba phía, đứng thành hình tam giác, tập trung nhìn về phía Phong Vân Vô Kị.

Ở phía đối diện, Phong Vân Vô Kị cầm xéo thanh trường kiếm trên tay, một thân y bào tung bay phần phật trong gió. Chân khí trong nội thể vì một kiếm vừa rồi đã mất đi bảy phần. Phần chân khí còn lại, đúng như lời ba gã ma thần kia nói, không đủ để xuất ra một chiêu nữa.

Kiếm của Tây Môn Y Bắc chính là cực trí của kiếm đạo. Bản thân chân lực càng cao, cảnh giới càng cao, chân khí cần để thi triển kiếm chiêu càng lớn, uy lực của kiếm chiêu cũng sẽ càng lớn. Tuy nhiên, bất luận là người có cảnh giới như thế nào, trước khi bổ sung chân khí trong thân thể cho sung mãn thì cũng chỉ có thể phát xuất một kiếm. Một kiếm này nếu không đả thương địch tất sẽ tự đả thương mình!

157. Chương 158: Phá Ma Nhất Quyền

Người ở bên trái cũng có chút danh đường. Người này hào xưng là Tuyết Ma, thân hoài một bộ Tuyết Ma Ấn Pháp cực kì cường hãn. Nếu như không phải Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của ta đã từ đệ lục chuyển tiến nhập đệ thất chuyển, uy lực của ‘Sinh Tử Ấn Pháp’ bạo trưởng thì cũng không thể tiêu diệt được hắn.

Còn về kẻ cuối cùng thì sau khi ta đạt đến thần cấp và ngộ ra ‘lĩnh vực’ thì tiến vào đó. Dát dát. Cũng tính là mạng của hắn ta không tốt, lĩnh ngộ được ‘lĩnh vực’ chỉ lực rồi, dù cho hắn ta có công lực cao hơn đi chăng nữa, năm tháng tu luyện có lâu hơn đi chăng nữa, chỉ cần cảnh giới không đủ, đụng phải bốn tọa thì xui xẻo cho hắn ta rồi. Công lực một ức năm trước mặt bốn tọa cũng không thể phát huy được chút uy lực nào!”

Thanh âm của Thái Huyền một lần nữa vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ: “Bất quá nói thật lòng, một kiếm vừa rồi của ngươi có uy lực cũng không tệ, thế nào? Cần nhắc một chút, nói cho ta biết kiếm phổ hay kiếm quyết của nó, ta sẽ đưa ngươi ra khỏi lĩnh vực của ta, thế nào?”

“Nghĩ ta làm đùa trẻ lên ba hay sao? Ra khỏi lĩnh vực của ngươi với ở trong lĩnh vực của ngươi có khác biệt rất lớn hay sao? Ngươi nghĩ là ngươi ở cách ta một trượng với ngươi ở cách ta một ngàn trượng có khác biệt rất lớn với nhau hay sao?” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ vang lên trong đầu của Thái Huyền: “Muốn ta giao lại kiếm quyết, lại không muốn thả ta ra, cũng không muốn nói dối, ý đồ bảo trì tôn nghiêm của cao thủ, những cổ kị của ngươi quả là không ít ha.”

Thái Huyền im lặng, một chốc sau thì có chút ngượng quá hóa giận nói: “Ngươi làm gì được ta, nơi đây là lĩnh vực của ta, mọi chuyện đều do ta làm chủ!”

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, không thêm lí tới Thái Huyền nữa.

Ba thân ảnh do hồn phách của ba cao thủ đệ cấp của Thái Cổ hóa thành đồng thời bước tới trước một bước. Cùng lúc, khí thế cường hãn áp trụ lấy Phong Vân Vô Kỵ.

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ tức thì chấn động. Một thân y bào phật phật trong gió. Phong Vân Vô Kỵ từ từ quay lại, thân thể mỗi khi chuyển động một góc độ rất nhỏ thì kiếm ý trên người lại cường đại thêm một phần. Đến khi hoàn toàn quay lại đối diện với ba người thì nhất thời bạo phát một cỗ kiếm ý vô thất, cả thân thể chẳng khác một thanh bảo kiếm vô thượng ngạo lập quần luân ở giữa trần thế.

“Ta nhìn ngươi rất thuận nhãn.” Tà Huyền khoanh tay đứng trong không trung, lạnh lùng nói: “Vì thế ta càng muốn giết ngươi!”

Tà Huyền từng bước từng bước đi về phía Phong Vân Vô Kỵ, trong tay chẳng hề có vật gì nhưng sắc mặt cuồng ngạo, mắt đỏ trên trán. Khi hắn đến gần thì Phong Vân Vô Kỵ chợt phát hiện hắn tịnh không đơn thuần chỉ là hồn phách và cát vàng hóa thành, mà là một người chân chính, mặc dù thân thể của y không có mạch đập, không có nhịp tim, sắc mặt tím tái, chính là sắc mặt của người chết trong một khoảng thời gian dài mới có.

“Thái Huyền, chỉ cần ta tiêu diệt tên tiểu tử này, ngươi thực sự sẽ trả lại ta một nửa hồn phách sao?” Khi Tà Huyền còn cách Phong Vân Vô Kỵ không xa thì đột nhiên dừng lại, nhìn Phong Vân Vô Kỵ rồi ngẩng đầu lên trời nói.

Dưới các đám mây trên thiên không lộ ra một khuôn mặt ngông cuồng đầy tà khí, mở miệng nói với ba hung tinh ở dưới: “Không sai, tiêu diệt hắn ta! Các ngươi có thể tự do, ta sẽ thả các ngươi ra. Dựa vào năng lực của các ngươi thì chỉ cần tìm thấy địa hỏa nguyên mạch, tự nhiên có thể tu bổ lại linh hồn, sống lại cũng không phải là chuyện gì khó khăn! ... Đừng trách ta không đề tỉnh các ngươi, hắn ta cũng tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công giống như ta, trừ phi xé thịt phanh thây hắn ra, các ngươi đều không thể chân chính tiêu diệt hắn!”

“Thái Huyền, bọn ta cũng chỉ cần có thể xé nát tàn thân của ngươi thì có thể giết ngươi đúng không?” Một hán tử khô ngô ngẩng đầu lên, nhẹ khép hồ đôi mắt lạnh lùng nói.

“Đương nhiên là có thể. Tuyệt Ma, người có thể xông lên thử xem, giỏi giỏi... ta cũng không để ý đến chuyện phanh thây người đâu, trong lĩnh vực của ta, người tốt nhất là nên thật thà một chút đi.” Thanh âm của Thái Huyền từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Ba gã tuyệt đại hung tinh tựa hồ như không thèm để ý đến Phong Vân Vô Kị. Gã nào gã nấy đều ngẩng mặt lên trời, có lẽ trong mắt của ba người thì một Phong Vân Vô Kị đã mất đi bảy phần chân khí căn bản không cần phải chú ý.

“Thái Huyền, tên tiểu tử này vừa mới đấu xong với Thất Sát Ma Quân, sớm đã suy nhược thành ra bộ dạng thế kia rồi, nếu như muốn giết hắn ta thì rất dễ dàng, dựa vào bốn sự của người thì chuyện này chẳng khác gì nhấc tay một cái là xong, cần gì phải mượn bọn ta xuất thủ? Trừ phi – người còn chưa xuất thủ được? Tên tiểu tử này rốt cuộc là có quan hệ gì với người?” Gã nam tử cuối cùng lạnh lùng nói.

Oanh!

Một đạo khí kinh đột nhiên nổ tung trước ngực gã nam tử đó, khí kinh mạnh mẽ nhất thời chấn hắn ta bay lui ra sau mấy trăm trượng. Người này vẫn cứ khoanh tay bất động, khí kinh của tiếng nổ này tuy chấn hắn ta bay đi nhưng căn bản không có khiến cho hắn ta thụ thương, ngay cả cánh tay cũng chẳng có chút thương tích nào.

“... Phá Ma, người thu liễm lại cho bốn tọa, nơi này là không gian của bốn tọa, người tuy có cả ức năm công lực, nếu như còn ở bên ngoài thì bốn tọa có lẽ là có chút e dè người, nhưng nơi này là nơi bốn tọa khống chế, nếu như chọc ta giận lên thì bốn tọa sẽ xích người lại ở nơi này đời đời kiếp kiếp, người cũng đừng mong là rời khỏi nơi này nữa.” Thái Huyền giận dữ quát lên.

“Thái Huyền tôn thượng bắt tất phải giận dữ, tại hạ chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, nếu như tôn thượng muốn lấy tính mạng của tên tiểu tử này thì tại hạ sẽ lấy cái mạng của hắn dâng lên cho tôn thượng!” Phá Ma khom mình xuống, đột nhiên chuyển sang bộ dạng cung kính nói.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị chấn động đến há hốc mồm. Hóa ra cao thủ cũng có thể như thế a! Nhưng lời nói vô ý của Phá Ma khiến cho lòng Phong Vân Vô Kị chớp động: “Thái huyền tại sao lại không tự thân động thủ?!”

“Thái Huyền, thu thập tên tiểu tử này thì hai người bọn ta cũng đã đủ rồi, Phá Ma không cần chen tay vào. Thu thập xong tên tiểu tử này, hy vọng Thái Huyền tôn thượng có thể thực hiện ước định thả bọn ta ra.”

“Tất nhiên, tuyệt đối không thành vấn đề.” Khuôn mặt của Thái Huyền dần dần mờ đi.

“Lên, tiêu diệt hắn ta!” Tuyệt Ma lạnh lùng nói, sau đó thân ảnh biến mất. Thân hình Tà Huyền cơ hồ cũng biến mất cùng lúc rồi xuất hiện ngay bên trái Phong Vân Vô Kị. Hai người một trái một phải đồng thời xuất thủ, khí kinh mạnh mẽ đồng thời oanh kích Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị đã toàn thần lưu ý đến ba gã này từ sớm. Vừa thấy hai người xuất thủ thì lập tức thiên quân nhất phát, bùng thân bay lên, gặp mình một cái, thân hình liền lao lại phía sau như huyền tiễn.

Oanh!

Khí kinh lồng lộn, khiến cho cát bụi bay đầy trời. Trong màn cát bụi đó, Tuyệt Ma và Tà Huyền bám sát theo sau truy sát Phong Vân Vô Kị. Hai người tương hỗ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó phân khai, thân thể uốn khúc chẳng tựa thân người, vừa truy theo Phong Vân Vô Kị vừa thi triển tuyệt học.

“Tuyệt - Ma - Ẩn - Phá!” Hai tay của Tuyệt Ma liên tục kết ấn, hai tay chỉ trong chớp mắt đã biến ảo mấy ngàn thế thủ, sau đó đạo đạo hắc tơ mỏng manh từ trong lòng bàn tay của y bùng phát phi xuất. Một loạt thanh âm phá không vang lên không ngừng, vô số sợi tơ không ngừng đan xen qua lại trong không trung, theo đó là những tiếng xé gió vun vút khiến không ai dám hoài nghi nếu như bị đâm trúng, chắc chắn sẽ thủng người.

Những sợi tơ nhỏ trong tay của Tuyệt Ma tựa hồ như vô cùng vô tận, chẳng hề có một phương hướng cố định nào cả mà lao đi khắp phía như không có mục đích. Những sợi tơ đó trình hiện ra những hình cong, đường cong với đường cong tương hỗ đan xen khiến cho cả thiên không bị phong tỏa.

Chỉ trong chớp mắt, cả thiên địa như bị những sợi tơ phân bố ngập tràn. Chỉ là – Tuyết Ma lại đột nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười với Phong Vân Vô Kỵ một cách quỷ dị: “Tuyết Ma Ấn Pháp – Tử Kết!”

Tay phải vung lên, những màn tơ đầy trời đó đột nhiên co rút chặt lại, từ khắp bốn phương tám hướng ồ ạt co lại, từng sợi từng sợi tơ đột nhiên hóa thành một đạo bạch quang, tiếp đó là hàng loạt những âm thanh chói tai vang lên liên tục, nhưng mắt thì nhìn chẳng thấy bất kì vật nào.

Xệt! Một âm thanh sắc bén từ bên tai vang lên, Phong Vân Vô Kỵ theo quán tính cúi đầu xuống, tiếp đó là một ít tóc từ bên tai rớt xuống.

Sau lưng lại vang lên mấy thanh âm như thế nữa. Phong Vân Vô Kỵ lạnh sống lưng, tâm niệm chớp động, Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp dĩ nhiên là đã triển khai.

Từng sợi từng sợi vun vút từ dưới chân hoặc lướt qua trước ngực. Thân hình Phong Vân Vô Kỵ bay trong không trung càng lúc càng cao, càng lúc càng xa, đạo đạo bạch ngân từ những góc độ quỷ dị công kích tới Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lại bị Liễu Như Tuy Phong Thân Pháp quỷ dị tuyệt luân của Phong Vân Vô Kỵ tránh khỏi.

Con người của Tuyết Ma co rút lại, bàn tay phải đang nắm chặt lại đột nhiên xòe ra, loáng một cái tựa hồ như có vô số thứ gì đó từ trong lòng bàn tay phi ra, vòng cong sang bốn phía mà khuếch triển.

Những thanh âm vun vút vang lên không ngừng, hàng loạt những sợi tơ vừa bay ra khỏi phạm vi mấy chục trượng rồi mau chóng dung hóa vào trong gió. Tuyết Ma nhếch mắt nhìn lên Phong Vân Vô Kỵ với thần sắc nghiêm túc.

Oanh! Không gian đột nhiên chấn động, sau đó, cả thiên địa tựa hồ như ngưng lại, vô số sợi tơ lấy Tuyết Ma làm trung tâm mau chóng kết thành những phiến kén, khiến cho cả không trung bị phân cắt thành từng khối từng khối nhỏ, đồng thời bao bọc cả không gian.

Tiếng gió tràn ngập thiên địa đột nhiên biến mất, khắp thiên địa trở nên lặng lẽ, không còn có bất kì cơn gió nào thổi ra. Phong Vân Vô Kỵ đang tung bay theo gió đột nhiên dừng lại ở trên không, sau đó mau chóng hạ xuống, phía dưới là mấy sợi tơ cực kì mỏng manh lơ lửng giữa hư không đang chờ đợi, còn khắp tứ phía là vô số màn kén đang co rút lại.

Ở bên cạnh Tuyết Ma, Tà Huyền nãy giờ chẳng hề động đậy đột nhiên búng thân bay lên, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Phong Vân Vô Kỵ, chém xuống một kiếm về phía cổ Phong Vân Vô Kỵ. Một kiếm chém xuống, tiếng kêu hô hô vang dội từ trong thanh kiếm quái dị trên tay truyền ra, đạo đạo hắc khí chuyển động xoay vòng rồi xông thẳng lên trời

Kể mà nãy giờ vẫn không hề có động tĩnh nào, kể có nhục thân cực kì cường hãn – Phá Ma đột nhiên động thân, tốc độ xuất thủ nhanh đến không tưởng.

Chỉ bất quá – tay của hắn ta tịnh không phải hướng về Phong Vân Vô Kỵ, mà là

Khóe miệng của Tà Huyền lộ ra một nụ cười quỷ dị đến hung tàn, hắn ta tự tin – thanh tà kiếm trong tay mình chỉ cần đâm trúng Phong Vân Vô Kỵ thì liền có thể hút lấy linh hồn của y, nhiếp nhập vào trong kiếm, bổ sung sức mạnh cho bản thân. Nhưng không ngờ rằng khi hắn ta sắp xuất thủ thì ở sau lưng vang lên một tiếng kêu thảm, thanh âm này chính là của Tuyết Ma, những sợi tơ đầy trời đang hướng về phía Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chấn động, sau đó là tấn tốc dung hóa và biến mất trong không trung.

“Chẳng lẽ là Thái Huyền không giữ chữ tín, nhân lúc bọn ta ra tay đối phó với tên tiểu tử này thì đột nhiên xuất thủ kích sát Tuyết Ma, sau đó là chuẩn bị kích sát ta!” Trong đầu Tà Huyền đột nhiên lóe lên ý niệm này, liền đó tự động xoay người lại. Đối diện với hắn là một nắm đấm cự đại màu đen tuyền đang ập đến.

“Phá Ma Quyền!” Một thanh âm bình đạm nhưng đầy bá khí trùng nhập vào trong tai, thân thể tức thì đau dữ dội, tiếp đó thì Tà Huyền chẳng còn biết gì nữa. Điều duy nhất hắn còn nhớ là một quyền đó là của Phá Ma, chỉ là – tại sao lại là Phá Ma? Tới đó thì hắn ta đã chết, không còn có thể suy nghĩ được điều gì nữa....

158. Chương 159: Cường Viện Bất Ngờ

Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng rơi xuống, cách Phá Ma mấy trăm trượng, không dám lại quá gần, cẩn thận nhìn chăm chăm vào Phá Ma.

Một cao thủ để cấp đã có công lực mấy triệu năm, bất quản là hắc ta có hành động gì thì cũng đều khiến người ta không dám yên tâm.

“Tại sao lại giúp ta?” Phong Vân Vô Kị dùng thanh âm trào phúng nói.

“Giúp người, hừ, đó cũng chính là ta tự giúp mình, nếu không thì ta cũng không có hứng thú giết hai tên phế vật kia... Thái Huyền chắc chắn là có một sơ hở rất lớn, hơn nữa sơ hở này lại nằm trên mình người. Người hãy mau mau suy nghĩ để tìm ra sơ hở của hắc ta, rồi nhất cử đánh đổ lĩnh vực của hắc ta. Khi đó muốn đi ra ngoài thì cũng không thành vấn đề rồi. ”Phá Ma vừa đi về phía Phong Vân Vô Kị vừa nói.

“Hỗn trưởng. Phá Ma, người biết là người đang làm gì hay không? Đó là người có ý đồ khiêu chiến với ta! Đừng nghĩ là ta không thể làm gì được người. Trong đám cao thủ để cấp thì người thuộc hàng có công lực đệ nhất, cũng có thể đạt đến thần cấp, nhưng đó là chuyện sau này! Để cấp tuyệt đối không có khả năng khiêu chiến với một cao thủ thần cấp. Phá Ma, người đúng là đang tự tìm đường hủy diệt!... Đừng có nghĩ trước giờ ta không động đến người thì không có biện pháp động đến người. Không sai, ta thừa nhận là trên thân thể ta có một căn bệnh rất nặng, không đủ để ta phát huy hoàn toàn tác dụng của lĩnh vực, nhưng muốn giết người thì tối đa ta cũng chỉ hao phí một chút lĩnh vực chi lực mà thôi, có tệ hại hơn thì cũng chỉ là trầm thụy thêm mấy năm nữa mà thôi... Người suy nghĩ kỹ chưa?”

“Ta giúp người khôi phục công lực. Mau mau suy nghĩ đi. Trên thân thể của người có thứ gì mà Thái Huyền cố kị? Suy nghĩ mau lên, nếu không, lão tử phanh thây người!”

Phá Ma đập chân một cái, liền biến mất rồi lại xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kị ba xích, hai tay đặt lên trên hai vai Phong Vân Vô Kị.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị liền biến đổi, tâm niệm chớp động. Công pháp duy nhất có hiệu quả là Liễu Như Tuyền Phong Thân Pháp, thân thể tức thì thả lỏng, sau đó bay lui về phía sau.

Phá Ma cười lạnh, tay phải đột nhiên gia tốc, đột phá trùng trùng không gian một cách không tưởng trực tiếp đặt lên vai Phong Vân Vô Kị.

“Công pháp của người tuy thần kỳ nhưng chỉ cần thông qua tầng tầng không gian thì sẽ không làm xuất hiện chút gió nào, tới lúc đó thân pháp này của người sẽ bị phá ngay... Hiện tại, tốt nhất là người hãy thực thà một chút!” Phá Ma cười lạnh, chân khí cuộn cuộn dũng nhập vào trong thân thể Phong Vân Vô Kị. Đúng thế, là chân khí chứ không phải ma khí, đó chính là ma khí đã được chuyển hóa trước trong thân thể của Phá Ma, nên hoàn toàn có thể giúp đỡ Phong Vân Vô Kị.

Theo lời Thái Huyền nói, trong các cao thủ để cấp thì Phá Ma là người có công lực cao nhất. Vào thời khắc này, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng có nhận thức sâu sắc. Dem bản thân chân khí chuyển hóa thành chân khí của đối phương, hơn nữa cho đi ngàn vạn năm công lực, nhưng bản thân lại như chẳng hề gì, trừ gã Phá Ma ở trước mắt ra thì Phong Vân Vô Kị chưa từng thấy người nào khác.

Một cỗ quang mang xán lạn từ trong nội thể Phong Vân Vô Kị bùng phát, kiếm ý vô thất xông thẳng lên trời. Từ hai bàn tay của Phá Ma đang ở trên vai Phong Vân Vô Kị hiện xuất hàng loạt những cái lỗ, nhưng tịnh không có máu chảy ra nên hiển nhiên là những lỗ này không sâu, chỉ là đâm xuyên qua da mà thôi.

Trên thiên không, nét mặt Thái Huyền xuất hiện thần sắc hung ác, rồi dần dần ẩn đi, biến mất đằng sau các tầng mây.

“Các người đúng là đang tự tay diệt vong!”. Thanh âm băng lãnh, tràn ngập sát cơ của Thái Huyền từ trên truyền xuống. Trên mặt của Phá Ma chẳng hề có biểu tình gì, tựa hồ như chẳng thèm để ý đến sự uy hiếp của Thái Huyền.

Oanh long!

Cuồng phong nổi dậy khắp bốn phía, vân khí trên thiên không cuộn cuộn phiến dưng. Một thanh âm chấn động đột nhiên vang lên, sau đó là một đạo thiểm điện hắc sắc cự đại với đường dài đến cả trượng từ trên đỉnh đầu đánh xuống. Những nơi nó đi qua vang lên hàng loạt những thanh âm không gian phá diệt, mục tiêu không ngờ lại là nhắm vào Phong Vân Vô Kị đang liệu thương.

Oanh!

Ngay khi đạo hắc sắc lôi điện đó sắp đánh trúng Phong Vân Vô Kị thì Phá Ma đột nhiên ra tay đón lấy. Đạo thiểm điện đó đánh thẳng vào trên cánh tay của Phá Ma.

Xẹt xẹt!!

Cánh tay Phá Ma loáng một cái đã biến thành màu đen thui, từng làn khói từ trên cánh tay thô trắng bốc lên. Trên bề mặt cánh tay vẫn còn có mấy ngọn lửa đang cháy.

Một cỗ chân khí từ trong kinh mạch bên tay phải của Phá Ma bùng phát. Một tầng phong khí sắc bén thuận theo bề mặt của cánh tay xạ xuất. Chỉ nghe thấy bồng một tiếng, một cỗ hắc khí từ trên tay phải Phá Ma xuất ra, bề mặt cánh tay đang phủ một lớp cháy đen liền hóa thành một đám bụi tung bay theo gió, ở dưới lộ ra lớp da như thường.

“Thái Huyền, người dùng loại thủ đoạn đó để đối phó với ta?... Người đúng là đánh giá ta quá thấp rồi đó!” Phá Ma ngẩng mặt lên trời lạnh lùng nói, trong ngữ khí không thể che giấu nổi nộ ý, là loại nộ ý sinh ra khi bị người khác miệt thị khiến cho lòng tự tôn thương hại.

Mặc dù Phong Vân Vô Kị đang toàn thần hấp nạp công lực do Phá Ma truyền vào, nhưng vẫn còn lưu lại bên ngoài một tia thần niệm. Tất cả mọi chuyện vừa phát sinh y vẫn biết được một cách rõ ràng. Nhìn thấy Phá Ma dễ dàng phá đi đạo lôi điện có uy lực vô cùng lớn đó, tâm lý y kinh hãi cực độ, đến khi nghe thấy Phá Ma nói ra những lời đó thì lại càng lạnh sống lưng: “Những tuyệt đại cao thủ đã sống không biết bao nhiêu tuế nguyệt rốt cuộc là cường đại đến mức độ nào! Loại công kích ở trình độ như thế mà lại không thể tạo cho bọn họ những thương hại có tính thực chất nào cả.”

“Phá Ma, người quá ngông cuồng rồi, ta vốn không muốn dùng loại công kích ở trình độ đó để đối phó người... nhưng người lại một lòng giúp đỡ tên tiểu tử đó để tìm ra sơ hở của ta. Được lắm, bốn tọa sẽ để các người thấy được là các người tìm ra sơ hở của bốn tọa trước hay là bốn tọa kích sát các người trước!” Thanh âm của Thái Huyền không ngừng vang lên từ khắp trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, khắp không gian đều vang lên thanh âm của y.

Sau đó, khắp tứ phía trở nên trầm tịch, nhưng lúc này Phá Ma lại biến sắc, gương tai lắng nghe, nhưng khắp tứ phía chỉ là một phiến tĩnh lặng, chẳng hề có lấy nửa tiếng động nhỏ. Mây đen trên thiên không vốn đang không ngừng cuộn cuộn cũng bình tĩnh lại, cả sa mạc vô biên vô tận cũng không hề động dấy. Thiên địa trở thành một phiến tử tịch, duy chỉ có tiếng hô hấp khê khàng của bản thân vang lên.

Cũng chính vào lúc này, Phong Vân Vô Kị đột nhiên mở to mắt ra, trong mắt xạ ra một đạo quang mang nhũ bạch sắc dài cả xích. Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy trong lồng ngực tràn trề sức sống, ngoài ra y còn cảm giác thấy những tiếng hô hấp của bản thân đều có thể chấn thiên động địa. Loại cảm ứng khổng lồ lực lượng cự đại như thế khiến cho trong lòng Phong Vân Vô Kị sáng khoái cực độ. Trong lòng Phong Vân Vô Kị biết được nhờ vào chân lực hùng hậu của Phá Ma, thực lực của bản thân lại được đề thăng không ít, không khỏi cảm kích nhìn về phía Phá Ma.

“Người rốt cuộc cũng khôi phục rồi.” Khi Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên thì cũng đúng lúc nghênh đón ánh mắt của Phá Ma, thấy trên mặt hắn ta lóe lên thần sắc ngạc nhiên, sau đó lại nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh mạc và nghiêm túc nói.

Phong Vân Vô Kị gật đầu nói: “Cảm ơn đã viện thủ! Yêu cầu của người ta sẽ cố gắng hoàn thành. Hà huống gì nó cũng chẳng hề mâu thuẫn với mục đích của ta.”

“Rất tốt!” Phá Ma nói: “Người rất thức thời. Ta ghét nhất là những người dài dòng mà chẳng biết thời vụ gì. Hiện tại thì nghe cho kĩ đây. Thời gian của chúng ta không có nhiều... đợi đến khi chân thân của Thái Huyền xuất hiện, cũng chính là lúc chúng ta diệt vong. Ở trong lĩnh vực của hắn ta, thực lực hắn ta gia tăng lên gấp mấy lần. Lão tử ở trong lĩnh vực này đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở rồi. Dựa vào danh

khí của Phá Ma ta thì ngoại trừ một vài người mà ta có chút cố kị ra thì Phá Ma ta có thể tung hoành khắp thiên địa, làm sao lại ở trong cái sa mạc nhỏ bé này mà khiêm cung khuất tất... Hy vọng thoát khỏi đây hoàn toàn đều là nằm ở người ... Ta đã chẳng chút để ý mà giết đi hai con chó săn kia, giúp người thoát hiểm, cũng ra tay giúp đỡ người không phục công lực, nên nếu như người vô pháp thể hiện giá trị của người thì ta cũng không chút để ý mà kích sát cả người. Đối với thực lực của ta, ta rất tin tưởng, còn người hiện tại có lẽ là cũng không còn nghi ngờ gì nữa chứ.”

“Người có thời gian uy hiếp ta, thì chi bằng đem những hiểu biết của người về những thứ có liên quan đến lĩnh vực và cảnh giới nói cho ta biết rõ, ta biết càng nhiều thì khả năng thành công càng lớn.” Phong Vân Vô Kị chẳng chút khách khí, lạnh lùng hồi đáp.

“Được! Có khí phách... hiện tại quá bình tĩnh rồi, Thái Huyền chắc chắn là đang tế luyện bộ Thái Huyền Chiến Giáp của hần. Một khi hần ta hoàn thành thì tử kỳ của chúng ta cũng không còn xa nữa... đừng có hỏi tại sao ta không ngăn cản hần ta tế luyện, người không phải là đã xuất thủ rồi hay sao? Dựa vào tốc độ của người tại sao lại không thể đánh trúng hần ta! Nguyên nhân giống như nhau. Hiện tại thì hãy hỏi những thứ có ích đi, người cần biết cái gì?” Phá Ma nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị, nói xong phất cánh tay áo một cái, một quả cầu đen tuyền liền bao bọc lấy hai người vào trong: “Đó là năng lực mà ta có được sau khi lĩnh ngộ một chút về lĩnh vực, có thể cách tuyệt được thần thức nhìn lên.”

Phong Vân Vô Kị khoanh chân ngồi xuống, một tay chống cằm ngưng thần suy nghĩ.

“Đế cấp!”

Phá Ma ở bên liền tức tốc đáp ngay: “Đế cấp, khổng chế thiên địa chi lực, dung hợp lại với thiên địa, sau đó hóa thân thành thiên địa, thiên địa nguyên khí tùy ý cung cấp cho ta sử dụng.”

“Tuyệt học?”

“Thiên địa chi lực rất to lớn, nhưng sức lực con người lại bạc nhược, chỉ khi đạt đến đế cấp trung hay hậu kỳ thì mới có thể nắm lấy tuyệt học của riêng đế cấp cảnh giới, khi dùng những tuyệt chiêu này thì những cao thủ đế cấp cùng cấp độ đều chắc chắn sẽ chết. Nhưng như ta đã nói, thiên địa chi lực rất mạnh, mà nhân chi lực lại bạc nhược. Muốn thôi động thiên địa chi lực để công kích đối thủ thì bản thân cần phải có một nhục thể cường hãn để gánh chịu áp lực sản sinh ra khi thôi động thiên địa chi lực. Trong tình huống bình thường thì những cao thủ đế cấp thường không thôi động thiên địa chi lực, bởi vì, nếu như nhục thân không đủ cường đại thì trong quá trình thôi động thiên địa chi lực thì sẽ bị bạo thể mà chết. Dù cho là cao thủ hậu kỳ của đế cấp, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì cũng tuyệt đối không dùng thân thể để thôi động thiên địa chi lực. Mỗi một lần sử dụng tuyệt học của đế cấp, nhẹ thì thụ trọng thương, nặng thì thân thể nổ tung mà chết, cả tro cũng không còn. Những cao thủ đế cấp thường chỉ sử dụng thiên địa chi lực để trói buộc, giảm bớt uy lực trong đòn công kích của đối phương, hơn nữa, khiến cho địch nhân trong phạm vi của phiến thiên địa mà bản thân khổng chế vô pháp sử dụng chiêu thức có uy lực lớn, hoặc là hạ mức độ uy hiếp của đòn công kích xuống tới mức không đủ để uy hiếp đến thân thể.”

“Thần cấp?”

Trên mặt của Phá Ma xuất hiện vẻ do dự.

“Không muốn nói thì thôi.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn về phía Phá Ma.

“Không... thần cấp và đế cấp tịnh không có khác biệt rõ ràng lắm. Giống như ta, nếu như Thái Huyền không tàng thân ở trong lĩnh vực, lại vô tâm, mà ta có ý muốn giết hần thì khi bị ta đánh lên hần ta cũng phải chết chẳng nghi.”

“Từ đế cấp tấn thăng lên thần cấp thì khả năng dung nạp chân khí trong thân thể được đề thăng lên không ít, hoàng cấp cao thủ bình thường thì có thể dung nạp tối đa là bốn ngàn năm trăm vạn năm công lực (45.000.000), hơn nữa là còn tùy vào sự đặc thù của bản thân công pháp. Cao thủ đế cấp thì tối cao là có thể dung nạp một ức tám ngàn vạn năm công lực (180.000.000), nhưng cũng có một vài người ngoại lệ, giống như ta, năm ức năm công lực là hạn độ mà thân thể của ta có thể dung nạp (500.000.000). Còn về cao thủ thần cấp thì lượng chân khí tối đa mà bọn họ có thể dung nạp là tám mươi ức năm (8.000.000.000)! Còn tiến lên cao hơn nữa, là cấp chí tôn, công lực đối với bọn họ mà nói đã không còn có ý nghĩa gì nữa. Nơi nào mà chí tôn đặt chân lên thì phiến thiên địa đó là của y, với lĩnh vực thì vung tay một cái là có thể

phá, động niệm một cái là có thể tiếp quản cải sửa quy tắc. Còn như siêu việt chí tôn chính là cảnh giới của thân, có thân thể bất tử bất diệt, có năng lực định lập pháp tắc, chép chép.” Trên mặt của Phá Ma hiện xuất thần tình khát khao, sau đó hốt nhiên hồi thần lại, lắc đầu nói: “Ta nói với người những thứ này làm gì nhỉ? Tộc ta căn bản không có thần gì cả, ngoại trừ ...”

“Quy tắc – rốt cuộc là cái gì, lĩnh vực lại là cái gì?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

“Ta không biết! Ta chỉ là một cao thủ cấp đế, người hỏi về phần thần cấp thì ta làm sao mà biết được. Còn về chút nhận thức này của ta thì cũng chỉ là do từ cái lĩnh vực gì gì đó của tên Thái Huyền hồn trưởng đó mà lĩnh ngộ ra một chút. Ngay cả hần ta cũng đã nói rồi, cái lĩnh vực này căn bản không hoàn thiện, đối với quy tắc của lĩnh vực thì hần ta lại càng nắm giữ ít đến đáng thương. Nếu không thì hần ta cũng không đem thân thể để dung hợp lại với mặt đất đáng chết này làm gì. Làm thế cũng chính là tự trời mình, khiến cho bọn ta cũng phải chịu chung số phận!” Phá Ma càng nói càng tức tối, trong ngữ khí mang theo oán khí lẫn nộ ý bùng bùng: “Hay là nói sang bản thân người đi, Thái huyền không dám ra tay đối với người, mà lại thông qua bọn ta đối phó với người, cho tới khi ta ra tay bóc trần ý đồ của hần ta thì mới chuẩn bị tự mình ra tay... Trên thân thể của người nhất định là có cái gì đó khiến cho hần ta úy kị!”

“Trên thân thể của ta? Chỗ duy nhất có thể có liên hệ chỉ là bộ công pháp mà ta tu luyện giống như y – Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công. Nhưng Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của y còn cao hơn cả ta, ta làm sao có thể đánh bại y?”

“Ta làm sao mà biết được!” Phá Ma bực bội nói, thiên địa đột nhiên dần dần trở nên âm ám, bên dưới mặt sa mạc bốc lên vô số những đạo hắc khí phiêu miểu. Trên mặt Phá Ma lộ xuất thần sắc vội vã: “Nghĩ mau, mau nghĩ đi, mau!!!... hần ta sắp đi ra rồi! Đến lúc đó thì cả người và ta đều phải chết! Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công đáng chết, không biết ai đã sáng tạo ra bộ tà công này chứ, chết cũng chết không được, hơn nữa càng đánh lại càng cường đại! Người hỏi ta? Người tu tập Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công mà chính người cũng không biết, thì ta làm sao mà biết được!! Mau mau suy nghĩ nhanh lên!... nếu không thì trước khi Thái Huyền ra tay, ta sẽ phanh thây người trước, dù sao thì người và ta đều phải chết!”

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, không thềm lí tới Phá Ma đang đột nhiên trở nên nóng nảy, chỉ lẳng lặng suy nghĩ về chuyện bản thân có thứ gì mà Thái Huyền cố kị. Nghĩ đi nghĩ lại thì y nhiên vẫn chỉ có Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công mới có thể liên hệ hai người lại với nhau.

“Trừ phi – thứ mà Thái Huyền e sợ chính là Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công mà ta đang tu luyện. Nhưng không có khả năng! Nhưng ta và y đều đồng nguyên, nếu như dùng Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công để đối phó với người khác thì có lẽ còn hữu hiệu, nhưng muốn đối phó với người tu luyện nó mà lại có cảnh giới còn cao hơn cả ta thì khả năng cơ hồ như là không có. Rốt cuộc là ở chỗ nào đây, tại sao ta lại không thể nghĩ ra chứ...” Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ trong lòng.

Phốc phốc phốc!!!

Bề mặt của sa mạc chẳng khác gì mặt nước đang sôi, chỗ nào chỗ nấy đều có bụi cát phụt lên trên không trung, bốc cao đến cả mấy trăm trượng chẳng khác gì nước phun lên cao. Trên thiên không, điện quang lấp lánh. Thiên địa lúc sáng lúc tối, khí tức nguy hiểm sung xích cả phiến thiên địa, hắc khí dưới bề mặt cát bốc lên càng lúc càng nhiều.

Sẹt oành! Sẹt oành! Sẹt oành!

Trên thiên không vang lên hàng loạt tiếng sấm. Mấy vạn đạo lôi đình đánh xuống mặt sa mạc ồ ạt như mưa, khiến cho màn sóng cát dày đặc bất tán dâng lên. Chỉ ít cũng có mấy trăm đạo lôi đình oanh kích lên trên quả cầu hắc sắc bao bọc quanh thân thể Phong Vân Vô Kỵ và Phá Ma, khiến cho cả quả cầu kịch liệt ba động, sắc mặt của Phá Ma liên tục biến đổi.

Ầm ầm!!

Sâu dưới mặt đất, vô số thanh âm vang rền truyền xuất tựa hồ như có vật gì đó to lớn đang muốn chui ra. Cả mặt sa mạc đều đang bắt đầu nhấp nhô chẳng khác gì mặt biển.

“Hần ta sắp ra rồi! ...” Phá Ma gầm lên nói!

159. Chương 160: Thái Huyền Thất Thức

Đại địa chấn động, thiên không âm ám, một đạo lôi đình lướt qua không trung, trên thiên không ba trăm trượng của sa mạc liễu nhiễu khói xám. Ở trung tâm sa mạc – cách đám người Phong Vân Vô Kỵ độ hai ngàn trượng – mặt cát mau chóng nâng lên hình thành một đồng cát nhỏ, không ngừng bành trướng. Cát ở xung quanh tựa hồ như chịu một cổ hấp lực cự đại, từng phiến, từng phiến tựa như dòng nước ồ ạt dồn lại ở trên đồng cát đó.

Đồng cát càng dâng càng cao, càng dâng càng cao, rồi đột nhiên tựa như đã bành trướng đến hết cỡ, liền nổ oanh một tiếng, cát bụi tung bay hình thành một đám vụ khí dày đặc bao bọc cả phương viên mấy trăm trượng. Khi màn vụ khí đó tản ra, xuất hiện một cái ao lớn, trung tâm là một nam tử thân mang khải giáp lấp lánh hàn khí âm liệt. Khải giáp trên thân thể người này hiện ra màu đen tuyền tà dị. Đó là một màu đen tuyền mang theo màu huyết hồng, từ xa đã cảm giác thấy mùi vị huyết tinh nồng nặc, trông thoáng qua chẳng khác gì hân hiện ra từ trong thâm la địa ngục.

Choeng!

Một tiếng đao ngân thanh thúy vang lên. Trên tay của người mang khải giáp đã xuất hiện thêm một thanh ngân đao. Thanh đao lấp lánh hàn quang xuất hiện trong trời đêm âm ám khiến cho không khí trở nên rất quỷ dị. Chính giữa thân của thanh đao có một huyết tuyến kéo dài từ chuôi đến mũi. Bàn tay được bao bọc bởi lân phiến khải giáp đột nhiên nắm chặt lại, xoay một cái, từ thanh đao liền vang lên tiếng kêu sững khoát đến tà dị. Thân đao phát tán ra một đám huyết vụ nhàn nhạt bao trùm khắp phạm vi ba xích xung quanh.

Bồng! Từ dưới vai của tấm giáp triển khai ra một tấm áo choàng dài màu đen phiêu động trong gió.

Ca sát sát!!

Thanh âm chấn động của khải giáp truyền lại từ xa ngàn trượng. Người mang khải giáp quay lại, một loại thị giác cường liệt trùng kích ập đến. Khuôn mặt Thái Huyền ở bên dưới bộ khải giáp lộ ra, phần mặt bên trái không ngừng giật giật, từng khối từng khối cơ nhục đang mau chóng sinh trưởng. Ở trên phần xương mặt trắng âm sâm, dần tạo ra từng khối từng khối cơ thịt, rồi một lớp da mặt trơn láng, mi mắt và râu tóc mau chóng sinh trưởng. Những thanh âm sinh trưởng của cơ nhục truyền đến bên tai hai người Phong Vân Vô Kỵ, khiến cho cả hai không khỏi lạnh sống lưng.

Tại chỗ tiếp hợp của khải giáp, bên trên phần xương cổ tay và xương bàn tay âm sâm mau chóng hiện ra hàng loạt dây gân và huyết quản, tiếp đó là huyết nhục. Cánh tay trái nguyên bốn gầy gò không giống tay người đó mau chóng có huyết nhục và đầy đặn trở lại chẳng khác gì thường nhân, nhưng những phần huyết nhục còn lại trên cánh tay phải của Thái Huyền cũng theo đó mà triệt để khô héo, hoàn toàn trái ngược với nửa phần còn lại. Nửa thân người bạch cốt âm sâm mang theo sát khí vô thất, và tạo ra loại trùng kích thị giác cường liệt, phối hợp với một nửa thân còn lại mang theo bá khí, thân người khoác bộ khải giáp uy vũ, phát ra mùi vị huyết tinh nồng nặc, càng khiến cho người ta cảm giác thấy quái dị phi thường.

“Thế nào, chẳng lẽ không nhận được bốn tôn hay sao?” Thanh âm đặc ý của Thái Huyền từ trong khải giáp phát ra, mái tóc ở sau lưng nhanh chóng mọc dài và đen lại, từng cọng, từng cọng tán phát ra mà phi vũ trong gió.

Phong Vân Vô Kỵ không hồi đáp ngay, đôi mắt chỉ nhìn vào phần xương cốt màu trắng âm sâm lộ qua khe hở giữa giáp cánh tay và giáp bàn tay của Thái Huyền, nhìn thấy từng sợi gân và huyết nhục đang không ngừng sinh trưởng với ý đồ kết thành một khối huyết nhục rắn chắc, nhưng vừa mới vươn ra thì đã nhanh chóng khô úa, cứ như thế mà chuyển qua chuyển lại, không ngừng tuần hoàn.

“Sao lại không nói chuyện, Phá Ma, không phải ngươi rất cuồng vọng hay sao? Hiện tại bốn tôn đã tự thân xuất hiện ra để gặp ngươi rồi, tại sao ngươi còn không chịu nói chuyện?” Thái Huyền nhìn chằm chằm vào thân hình của Phá Ma, lạnh lùng nói.

Phá Ma y nhiên vẫn khoanh tay đứng yên nhìn lại Thái Huyền, lạnh lùng nói: “Trầm thủy đã qua nhiều năm, vừa mới xuất ra mà lại lảm chuyện đến thế, nói năng không ngừng, muốn động thủ thì mau mau động thủ, còn giết được bọn ta hay không thì phải xem thử người có đủ công lực không!”

Sắc mặt của Thái Huyền tức thì trầm lại, bước ra khỏi hố cát, từng bước từng bước đi về phía Phong Vân Vô Kị và Phá Ma. Y nhấc tay phải lên, thanh ngân đao trong tay phát xuất một thanh âm chấn chiến, một cổ đao ý cường đại liên bùng phát, những nơi nó lướt qua thì cát bụi đều bị hóa thành sương khói.

“Ta cũng rất muốn xem thử – người bằng vào cái gì mà dám ngông cuồng trước mặt bổn tôn, chịu chết đi!” Thái Huyền dương đao lên, mạnh mẽ chém xuống một nhát. Một đạo huyết quang chói lóa ập tới. Đao khí cường hân khiến cho hư không tê liệt, xuất hiện hàng loạt những khe nứt màu đen.

Rắc!!

Quả cầu hình tròn màu đen mà Phá Ma tạo ra ở bên ngoài thân thể vỡ tan. Trước khi đao khí chạm vào người thì thân thể Phong Vân Vô Kị và Phá Ma đột nhiên nhòe đi rồi cả hai liền phân ra hai hướng bay lui lại. Thân thể Phá Ma vừa mới lui ra sau chưa đầy ba trượng thì đột nhiên quỷ dị biến mất trong không trung. Phong Vân Vô Kị vô ý liếc thấy, trong lòng kêu lên một tiếng không ổn, cùng lúc đó tay phải dương lên, Đệ Ngũ Kiếm Đả liên xoay một vòng rồi lao thẳng về phía Thái Huyền.

Trước thân thể Thái Huyền độ mười trượng, thân hình Phá Ma quả nhiên từ trong hư không xuất hiện. Bất quá, lần xuất hiện này tịnh không phải là bản ý của hắn ta.

“Cáp cáp cáp! Phá Ma, ở trong lĩnh vực của ta, mọi chuyện đều do ta khống chế, để ta xem thử các người làm sao mà đấu nổi với ta!” Thái Huyền cười lên một cách điên cuồng, lời nói chưa dứt thì đã chém ra một đao vào ngực Phá Ma. Từ chỗ trúng đao trên ngực Phá Ma bùng phát vô số tia huyết khí mỏng manh dày đặc như lưới, không ngừng khoách tán ra khắp tứ phía.

Phá Ma giận dữ gầm lên một tiếng, hai tay chấp lại kẹp lấy thanh đao của Thái Huyền: “Tiểu tử, lên mau!”

Thân thể Phong Vân Vô Kị rung động một cái rồi đột nhiên gia tốc, ngay sau đó, thân kiếm hợp nhất hóa thành một đạo ô hồng quang mang cực kì mỏng manh, vun vút lao về phía đầu Thái Huyền.

Đạo đao hắc khí dọc theo thanh ngân đao tán phát, đồng thời trên khuôn mặt khủng bố của Thái Huyền xuất hiện nụ cười quái dị, khóe mắt nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đang lao đến thì hơi xoay đầu, nhìn chăm chăm về phía Phong Vân Vô Kị, nhẹ giọng nói: “Đi đi!”

Ngay khi thanh Đệ Ngũ Kiếm Đả trong tay Phong Vân Vô Kị cách thân thể Thái Huyền chưa đầy ba thốn thì không gian đột nhiên ba động. Tiếp đó, Phong Vân Vô Kị phát hiện tuy thân thể vẫn cứ tiếp tục tiến về phía trước, lướt qua tầng tầng không gian, nhưng cự li ba thốn giữa Đệ Ngũ Kiếm Đả và Thái Huyền vẫn không hề thay đổi. Cảm giác này chỉ duy trì trong nháy mắt. Ngay sau đó, Phong Vân Vô Kị cảm thấy cảnh vật trước mắt đột nhiên biến ảo rồi lại cảm giác thấy bản thân đã xuất hiện ở ngoài xa mấy ngàn trượng, tư thế thân thể bất biến, vẫn y nhiên lao đi trong không trung mà cực tốc phi hành, nhưng Thái Huyền và Phá Ma đã không còn gần ở ngay trước mắt nữa.

“Trong lĩnh của ta, mọi thứ đều do ta khống chế!” Thái Huyền sầm nhiên nói, rồi đột nhiên rút đao khỏi tay Phá Ma, tiếp đó một đao nữa chém ra thì không gian xuất hiện vô số ảo ảnh xuyên qua hai tay Phá Ma, nặng nề oanh kích lên lồng ngực Phá Ma.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, trên lồng ngực Phá Ma bạo khai một phiến huyết hoa, sau đó liền bị một đao của Thái Huyền chấn bay ra xa ngoài mấy ngàn trượng. Phá Ma ổn trụ thân hình, trong đôi mắt huyết hồng lấp lánh cả một phiến sát cơ, tay phải thì sờ sờ vào trước ngực rồi đưa lên miệng liếm liếm những giọt máu trên đó, lạnh lùng nói với Thái Huyền: “Người rất mạnh! Lĩnh vực chi lực quả nhiên không tệ, chỉ là một chiêu đao bình thường, nhưng lại có thể phá vỡ được phòng ngự của ta! Xác thật là rất mạnh!”

Khi Phá Ma cất tiếng nói thì phần cơ nhục bị nổ toang ra lại tự động khép lại, giọt máu cuối cùng rỉ ra rồi sau đó lồng ngực Phá Ma lại lành lặn như thường, thậm chí ngay cả một vết thương cũng chẳng có. Phong Vân Vô Kị không khỏi lạnh sống lưng: “Hắn ta là ai và tu loại võ công gì mà nhục thể lại cường hân chẳng hề giống với con người! E là ngay cả yêu ma cũng chưa chắc đã khủng bố đến thế! ”

“Hãy mau tìm ra sơ hở của hắn, nhân lúc hắn còn cố kị mà không dám ra tay đối phó với ngươi, hãy mau mau tìm ra đối sách. Ta chỉ có thể chống cự được nhất thời chứ không thể cầm cự được lâu. Một khi ta chết trong tay hắn, thì lúc đó dù ngươi có tìm ra sơ hở của hắn, với công lực hiện tại hắn ta cũng không còn e dè ngươi quá nhiều đâu.” Thanh âm Phá Ma vang lên bên tai Phong Vân Vô Kị, hiển nhiên là hắn ta đã dùng truyền âm nhập mật để đề tỉnh y.

Phong Vân Vô Kị gật gật đầu, cũng không quay đầu nhìn sang mà lại nhìn về phía Thái Huyền, trong lòng thầm nghĩ với năng lực khổng lồ không gian huyền diệu của Thái Huyền thì hai người bọn họ dù có muốn lấy hai chọi một cũng là chuyện không thể. Vì thế, Phong Vân Vô Kị giả vờ khoanh chân ngồi xuống suy nghĩ. Quả nhiên không ngoài sở liệu của Phong Vân Vô Kị, khi Thái Huyền thấy Phong Vân Vô Kị ngồi xuống thì trong lòng hắn ta dâng lên một cảm giác bị người khác xem thường, nhưng hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn cảm giác không thoải mái này, giận dữ hừ lên một tiếng, từng bước từng bước đi về phía Phá Ma.

“Ta tưởng các ngươi dùng biện pháp gì, không ngờ là lại dùng biện pháp truyền âm nhập mật? Hừ! Phiến không gian này là lĩnh vực của ta, thử hỏi làm sao có bí mật nào che mắt được ta! Cũng được, hãy để ta thu thập kẻ phản bội vô thường như ngươi trước, sau đó thì đến lượt hắn ta.”

Trong lòng Phong Vân Vô Kị và Phá Ma đều tức thì chấn động, từ đó mới biết sự ảo diệu của lĩnh vực đã vượt xa sức tưởng tượng của hai người.

Ngay lúc này, Thái Huyền tà tà nâng thanh ngân đao lên, các đám mây đen trên thiên không đột nhiên áp thấp xuống, từng đạo thiểm điện đen thui từ sâu trong các đám mây đánh xuống, sau khi đi được một đoạn đường độ mấy chục trượng thì lại đột nhiên biến mất, sau đó là lại một đạo lôi đình từ sâu trong các đám mây đánh xuống.

Phá Ma ngẩng đầu nhìn lên trời, hơi biến sắc, quay đầu lại nhìn vào Thái Huyền mà nói: “Chuẩn bị dùng tuyệt học thành danh Thái Huyền Thất Thức của ngươi rồi hay sao? Được thôi, hôm nay hãy để ta dùng Phá Ma Tam Quyền của ta ứng phó với Thái Huyền Thất Thức của ngươi, xem thử xem khi ở trong lĩnh vực của ngươi thì có thể phát huy được mấy phần bốn sự.”

Thái Huyền không đáp lại, chỉ lẳng lẳng nắm chặt lấy trường đao huy động trong không trung mấy vòng, trường đao hoa phá hư không khiến cho vết đao như khắc lên trên nó, hình thành từng đường từng đường vòng cung xoay tròn trên đỉnh đầu Thái Huyền.

“Thái Huyền Đệ Nhất Thức – Phi Thiên!”

Trường đao của Thái Huyền huy động mấy vòng trong không trung, sau đó thế tựa thiên quân chậm chậm chém xuống. Trên đường đi xuống thì đột nhiên biến hoá, trong thời gian mấy sát na ngắn ngủi, quá trình chém xuống nâng lên tuần hoàn đi lại mấy trăm lần, sau đó thân thể Thái Huyền tà tà lao xuống dưới cùng thanh trường đao, một đao nặng nề ấn vào trong mặt cát.

Set oanh!!

Trên thiên không vang lên vô số tiếng sấm rì rào, thiên địa hốt sáng hốt tối, chỉ trong chớp mắt thời gian mà đã biến ảo tuần hoàn tới mấy lần. Sau đó Phá Ma phát hiện thân hình Thái Huyền đột nhiên rung lên, hoá thành một đám khói tiêu tán vô tung.

“Không ổn!” Trong lòng Phá Ma tức thì kinh hãi, hai tay giơ ra trước ngực, đạo đạo tử quang không ngừng chạy qua chạy lại ở giữa hai tay với tốc độ nhanh như điện. Cùng lúc đó, thần thức vô thất bùng phát hoành tảo khắp không gian. Chỉ trong thoáng chốc, Phá Ma đã phát hiện ra thân ảnh Thái Huyền!

Ở trên không, cách đỉnh đầu Phong Vân Vô Kị mấy trăm trượng, Thái Huyền hiện ra với cặp mắt lạnh tựa băng sương, tay cầm đao chém xuống, nhất thân y sam phát phơ phần phật, sau lưng y là một cổ lôi điện hồng lưu hội nhập vào trong thân thể, đầu tóc tung bay ra phía sau.

Không gian trăm trượng chỉ thoáng chốc là tối. Ngay khi Thái Huyền cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy mấy chục trượng cự li thì thân hình Phá Ma liền chớp động, hoá thành một đạo thiểm điện gấp khúc lao về phía Thái Huyền, trên đường lao đi thì tuyệt học ‘Phá Ma Quyền’ cũng đã sử ra.

Đạo đạo thanh âm chói tai từ trong hư không phát ra. Không gian không ngừng chấn động như muốn sụp đổ, từ phía trên tay quyền của Thái Huyền, một mặt người hung ác bùng phát ra khỏi nắm đấm.

“Tên Thái Huyền hỗn trướng, không ngờ là lại dùng quỷ kế dương đông kích tây!” Mắt thấy Phong Vân Vô Kị sắp bị một đao này kích trúng, nếu thế thì y không chết cũng bị trọng thương, Phá Ma tức muốn bể phổi. Nhưng cũng chính vào lúc này, thần thức Phá Ma phát hiện thấy Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngừng đầu lên, trong con mắt bên trái là một phiến ngân bạch, một vầng ngân quang nhàn nhạt từ trong đó phát ra rồi bao bọc quanh thân thể của Thái Huyền.

Trong sát na sau đó, thân ảnh Phong Vân Vô Kị đột nhiên biến mất một cách quỷ dị, trông chẳng khác gì có một làn gió nhẹ thổi lướt qua rồi thân hình của y liền biến mất.

Xoạt!

Từ sau lưng Phá Ma vang lên một tiếng động. Đệ Ngũ Kiếm Đả trong tay Phong Vân Vô Kị liền xuất thủ đánh về phía thanh ngân đao đang lẳng lẳng ập đến sau lưng Phá Ma.

Một cổ huyết quang từ trên thanh trường đao mau chóng khoéch tán lên thân kiếm của Phong Vân Vô Kị, sau đó tiến nhập vào trong nội thể của y.

Phốc phốc phốc!!!

Thân thể Phong Vân Vô Kị đột nhiên nổ bùng lên mấy đạo huyết hoa. Huyết dịch trong chớp mắt đã nhiễm hồng y sam, không những thế, còn có từng giọt từng giọt máu trên y sam bắt đầu nhỏ xuống sa mạc bên dưới.

“Cáp cáp cáp” Phong Vân Vô Kị đột nhiên cười lên một cách điên cuồng: “Thái Huyền, ta cuối cùng cũng đã tìm ra phương pháp phá ngươi rồi!”

Thanh trường đao từ trong hư không xuất hiện thoảng chốc đã bị đánh gãy đoạn. Thân thể Thái Huyền liền tung bay lên trên, thoát khỏi một quyền uy thế kinh nhân của Phá Ma!

“Ngươi làm sao mà phát hiện được?” Thái Huyền vừa mới đặt chân xuống đất, liền xoay người hướng sang Phong Vân Vô Kị cất tiếng hỏi với giọng lạnh lùng.

Phá Ma quái dị nhìn sang Phong Vân Vô Kị, đôi môi mấp máy một cái rồi lại khép lại.

“Phá Ma, cùng nhau xông lên, có thể lần này ta sẽ giúp ông được một chút!” Phong Vân Vô Kị không thèm đáp trả lại Thái Huyền mà xoay đầu về phía Phá Ma nói.

Phá Ma cũng không thèm nhiều lời, chỉ gật đầu một cái rồi lập tức tung thân lao đi, sau khi đáp xuống mặt cát ở phía trước mấy chục trượng thì lại tung người bay lên, rồi lại hạ xuống mấy chục trượng phía trước, mũi chân điểm xuống đất một cái lại bay lên. Sau ba lần như thế, thân hình Phá Ma đã hoá thành một đạo hư ảnh mơ hồ đến khó mà nhận ra. Sau mười lần thì thân thể của hắn xuất hiện một lần hư ảnh kéo dài, và rồi biến mất trong hư không

Sau lưng, Phong Vân Vô Kị đưa tay phải ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm trong suốt, tiếng kiếm ngân vang, một cổ kiếm ý cường liệt bắt đầu rải ra xung quanh. Tiếp đó, mỗi một bên vai Phong Vân Vô Kị đều xuất hiện ba thanh kiếm khí giống nhau. Khi sáu thanh kiếm khí này xuất hiện trong hư không thì trên trán Phong Vân Vô Kị đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt có chút trắng bệch. Mỗi một thanh kiếm khí này đều là do mấy chục vạn thanh kiếm khí từ ngũ kiếm chi thuật hợp thể lại mà ra, uy lực của nó cũng theo đó mà tăng lên.

Tranh!

Sau lưng Phong Vân Vô Kị vang lên một tiếng kiếm ngân cao vút. Một đạo ô hồng quang mang từ sau lưng lao tới trước, vẽ thành một đường cong trong không trung chém về phía Thái Huyền. Phong Vân Vô Kị điểm nhẹ mũi chân một cái, sau đó liền mang theo sáu thanh kiếm khí xông về phía Thái Huyền

“Thái Huyền Đệ Nhị Thức!” Trong mắt Thái Huyền là một phiến âm sâm, quát dài một tiếng. Sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một hắc ảnh to lớn, cao tới mấy chục trượng. Hắc ảnh này vừa mới xuất hiện đã sải bước lao vào Thái Huyền, những âm thanh sa sa từ dưới chân vang lên

160. Chương 161: Cuộc Chiến Đấu Thảm Liệt

Thái Huyền cười lạnh một tiếng, từ năm đầu ngón tay phải xuất ra mấy đạo hắc khí, không ngừng khuếch triển dọc theo thân đao, trong chớp mắt đã bao bọc hết thanh ngân đao khiến thanh trường đao trắng bạc nhất thời trở nên đen tuyền. Thêm nữa, huyết khí lấp lánh quanh thân đao, khiến nó trông chẳng khác gì đầu hồng hoang mãnh thú, vừa hung mãnh lại vừa quỷ dị, tùy lúc đều có thể nuốt chửng người khác. Thái Huyền vung đao lên, trường đao nhẹ nhàng chém xuống ...

Rắc!!

Một thanh âm vỡ đoạn thanh thúy vang lên. Hắc ảnh to lớn cao cả mười trượng sau lưng Thái Huyền đột nhiên vỡ nứt ra từ trung ương. Từng vết nứt hoặc gấp khúc hoặc thẳng từ trên đầu kéo dọc xuống dưới chân. Ngay khi thanh trường đao của Thái Huyền vung ra thì nửa phần bên trái của hắc ảnh to lớn đó đột nhiên hóa thành nước, nhập vào thân thể Thái Huyền, thuận theo những kinh mạch trong thân thể mà dũng nhập vào trong thanh trường đao đen tuyền.

Oanh!

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, một đám mây đen lớn bùng phát ra từ giữa ba người. Quyền ảnh cự đại của Phá Ma và sáu thanh kiếm khí mà Phong Vân Vô Kị đánh ra đều bị một đao nhẹ nhàng của Thái Huyền dễ dàng chấn phá. Một cỗ khí kinh đầy tính hủy diệt dưới dạng hắc sắc lưu thủy oanh kích thẳng vào nội thể hai người.

A!

Phá Ma gào lên một tiếng, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu, thân người lao đi như điều đứt dây, sau đó nặng nề rớt xuống mặt sa mạc. Gần như lập tức, phía dưới thân thể liền xuất hiện một vũng máu lớn, nhuộm đỏ cả một khoảng sa mạc khá lớn. Từng cỗ, từng cỗ hắc khí từ trong tứ chi Phá Ma rỉ ra. Tiếp đó, hàng loạt âm thanh xè xè vang lên. Cát ở những chỗ hắc khí đó rỉ ra liền hóa thành tro tàn. Thân thể Phá Ma cũng theo đó dần dần hạ sâu xuống dưới mấy phân.

Xè xè!!

Từng làn, từng làn khói từ tứ chi Phá Ma bốc ra. Cơ thịt ở cả tay lẫn chân hắn ta lần lượt bị ăn mòn, lộ ra phần xương trắng âm sâm. Thái Huyền chỉ mới dùng đến thức thứ hai mà Phá Ma đã nằm sòng xoài trên mặt cát.

Sau khi vung ra một đao, Thái Huyền cũng không khỏi có chút ngỡ ngàng: “Phá Ma, người cũng quá là vô dụng! Bất quả chỉ mới là thức thứ hai mà người lại xuất chút nữa là tiêu rồi?”

Phá Ma thở không ra hơi, nhưng nghe thấy thế thì không khỏi lại phun ra một ngụm máu, liếc sang Phong Vân Vô Kị, thấy y đang ngơ ngác đứng trên cát, ánh mắt mờ mịt. Trông bộ dạng y có thể thấy, y thụ thượng tịnh không nặng.

Trong lòng Phá Ma chớp động, miễn cưỡng hít sâu một hơi, hét lớn: “Tiểu tử, mau ra tay! Cố ngăn cản hắn, giúp ta tranh thủ một đoạn thời gian để ta chuẩn bị đánh ra tuyệt học mạnh nhất của mình! Mau lên!”

Thái Huyền nói ra một câu đã khiến cho Phá Ma học ra một ngụm máu, trong lòng cao hứng không thôi, dạt dạt cười lên một cách quái dị: “Ta làm sao lại quên mất rồi!... Ta hiện tại đã đạt đến hậu kỳ trong tầng thứ sáu của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, lại có Thái Huyền Khải Giáp tương trợ, công lực so với khi mới gặp ngươi thì đã cao hơn rất nhiều rồi ... Ừm, trong lĩnh vực của ta, chiêu thức có uy lực lớn nhất của ngươi cũng vô pháp sử dụng được... Chép chép, chẳng trách mới chỉ dùng một chiêu mà ngươi đã bị ta đánh ngã rồi!”

Huyết khí trong ngực Phá Ma nhộn nhạo. Hắn mau chóng nhắm mắt lại, lẳng lặng vận công lực. Từng làn khói đen từ khắp thân thể bốc ra, khiến phía trên thân thể hắn ta hình thành tòa tòa núi khói...

“Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công!” Phong Vân Vô Kị nghe thấy những lời nói của Thái Huyền, trong lòng tức thì chớp động, cuối cùng cũng hiểu được tại sao Phá Ma bị trọng thương, trong khi bản thân mình lại thụ thương không nặng: “Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công ảo diệu phi thường, đồng chủng đồng nguyên,

chân khí đệ thất trọng Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của Thái Huyền không ngờ là lại vô pháp đã thương ta!”

Thần thức quét qua thân thể, Phong Vân Vô Kị phát hiện, ngoại trừ lúc đầu lục phủ ngũ tạng bị chút chấn động thì bản thân thụ thương tịnh không nặng; nhưng ngược lại, khi trúng một chiêu của Thái Huyền thì chân khí trong cơ thể của bản thân lại trướng lên không ít ... không ngờ là lại – bị hấp thu mất rồi!

Phong Vân Vô Kị trong lòng nhất thời đại hỉ, lòng cố kị đối với Thái Huyền cũng theo đó mà giảm đi bảy phần, nhẹ nhẹ gật đầu một cái rồi búng thân lên, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Phá Ma. Lướt nhìn qua thì thấy trên thân thể của hắn dày đặc những vết thương đan xen ngang dọc. Nhìn từ trên xuống thì những vết thương đó vừa đúng kết thành một nắm đấm hình lập phương.

Phất ống tay áo một cái, Phong Vân Vô Kị đứng thẳng người lên ở bên Phá Ma; tay phải từ từ nâng Đệ Ngũ Kiếm Đắm lên, giữa mắt trái xuất hiện một phiến trắng bạc; ‘Phá Vọng Ngân Mâu’ dĩ nhiên đã được sử dụng.

“Muốn bảo hộ hắn ta? Có khả năng không?” Thái Huyền cười lên một cách tà dị, rồi đột nhiên thu đao, chuyển trường đao sang tay trái, còn tay phải phát ra một cái. Mặt cát nơi Phá Ma nằm đột nhiên sụp xuống. Phong Vân Vô Kị thần sắc bất động, chỉ lẳng lặng chú thị vào Thái Huyền, tay trái đưa ra phía trước, thân thể của Phá Ma liền nằm ngang lơ lửng cách mặt đất một thốn, thân thể chẳng hề động đậy trông không khác gì đang nằm trên mặt đất vậy.

Tay trái âm thầm bạch cốt của Thái Huyền khẽ động, phát ra một tiếng cắc thanh thúy. Không gian ba xích xung quanh thân thể Phá Ma đột nhiên trở nên mơ hồ, sau đó đột ngột biến mất, đến khi xuất hiện trở lại thì đã ở cách Thái Huyền độ trăm trượng. Trường đao liền chuyển sang tay phải, tay đao vung ra vài vòng rồi chấn động một cái; một tiếng đao ngân chẳng khác gì long ngâm truyền xuất. Thái Huyền nắm chặt thanh trường đao trong tay chuẩn bị chém ra

Thân hình Phá Ma đột nhiên biến mất. Thần sắc Phong Vân Vô Kị vẫn bất động, nét mặt lãnh mạc, tựa hồ như chẳng chút khẩn trương, chỉ là trong mắt trái đột nhiên ngân quang đại thịnh.

Thân thể Phong Vân Vô Kị di động về phía trước, rồi hóa thành một làn khói mờ biến mất. Ở giữa Thái Huyền và Phá Ma, thân hình Phong Vân Vô Kị như lưu thủy tụ hình lại mà xuất hiện; tay phải giơ Đệ Ngũ Kiếm Đắm lên, một tiếng kiếm ngân vang, rồi chỉ thấy cánh tay phải của Phong Vân Vô Kị chém xuống tạo thành một đường cong trắng bạc trong hư không, theo sau là một tiếng rắc vang lên tựa hồ như vừa mới có cái gì đó vỡ nát. Sự ràng buộc nguyên bản của Thái Huyền đối với Phá Ma đột nhiên nhanh chóng biến mất, thân hình Phá Ma theo đó ngừng lại.

Phong Vân Vô Kị xòe tay trái ra, thân hình bay lên trên không trung, thuận tiện mang theo thân thể của Phá Ma bay về phía xa.

Trong mắt Thái Huyền lóe lên một đạo hàn quang, tay trái vung ra. Phong Vân Vô Kị và thân thể của Phá Ma đột nhiên quay đầu lại, rồi bay về phía y. Trường đao trong tay phải y lại giơ lên, lạnh lùng nói: “Thái Huyền Đệ”

Còn chưa kịp nói xong thì Phong Vân Vô Kị lại đã chém ra một nhát vào hư không. Lần này cũng vang lên mấy thanh âm vang ròn, Phong Vân Vô Kị lại quay đầu đi, chỉ chớp mắt sau đó đã hóa thành một điểm đen ở phía chân trời.

“Làm sao có khả năng!” Thái Huyền kinh hãi kêu lên, thân hình bay lên không trung, vội vàng đuổi theo. Chỉ trong thời gian mấy lần hít thở, cự li giữa Thái Huyền và Phong Vân Vô Kị đã rút ngắn lại không ít. Thái Huyền huy vũ tay trái liên tục, không ngừng khống chế không gian trong lĩnh vực, chuyển đổi phương hướng lao về phía trước của Phong Vân Vô Kị, ý đồ khiến Phong Vân Vô Kị quay sang bản thân y mà bay tới, nhưng lại bị Phong Vân Vô Kị liên tục phá vỡ. Đệ Ngũ Kiếm Đắm hết chém ra rồi lại chém ra, mỗi một lần chém ra thì thân thể của Phong Vân Vô Kị và Phá Ma lại lập tức khôi phục lại vị trí ban đầu, tốc độ cũng không giảm.

Liên tục khống chế không gian nhằm nhiễu loạn phương hướng tiến tới phía trước của Phong Vân Vô Kị và Phá Ma, nhưng hết lần này đến lần khác y phát hiện trong tay vẫn trống không, năng lực khống chế không

gian tựa hồ như đã mất đi hiệu nghiệm vậy. Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, Thái Huyền cuối cùng cũng lạnh lòng: “Không ngờ người cũng biết không chế quy tắc?!!! Không có khả năng, làm sao lại như thế!”

Dựa vào tình hình trước mắt, nếu như muốn truy đuổi kịp Phong Vân Vô Kị thì căn bản không có khả năng, Thái Huyền đành phải dừng lại, nhìn về phía Phong Vân Vô Kị mà giận dữ gào lên. Một cảm giác bất mãn cực độ, cừ hận và oán nộ trào sôi đầy lồng ngực Thái Huyền.

“Tại sao? Tại sao ta trầm thủy mấy chục vạn năm, lạc vào hạ tràng người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế này mới có thể lĩnh ngộ được một bộ phận không gian chi lực, nhưng còn hắc ta – hắc ta cũng tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công như ta, tại sao lại có thể lĩnh ngộ được không gian chi lực sớm đến thế? Tại sao?! Tại sao?! Tại sao?!” Thái Huyền lẩm bẩm rồi dần chuyển sang gào lên một cách điên cuồng, sau đó đột nhiên ngừng đầu lên hét. Tiếng hét vang dội xông thẳng lên trên trời, chấn khai một lỗ hổng lớn ở trong tầng tầng mây đen dày đặc. Vân khí xung quanh mau chóng lấp đầy lại chỗ hổng đó.

Set oanh!

Một đạo lôi đình cự đại từ trên không xẻ dọc hư không, thẳng thừng đánh vào thân thể Thái Huyền. Khi lôi điện biến mất thì chỗ đó chẳng có thứ gì. Thái Huyền thì không biết đã bay đi đâu!

Oanh long!

Đại địa khắp nơi bốc lên, mọi chỗ trên bề mặt bằng phẳng của sa mạc liên tục nổ ầm ầm, sóng cát dâng cao cả mấy trăm trượng, mây đen trên thiên không đột nhiên bay cao lên trên, càng lúc càng cao. Các đám mây đen như bị một bàn tay to lớn khuấy động, hình thành một cơn lốc xoáy bằng mây đen to lớn!

Phong Vân Vô Kị đứng thẳng người trên mặt cát, nhất thân y bào phần phần trong gió, cát bụi khắp tứ phía bay lên tung tóe. Mặt đất ở xung quanh thân thể không ngừng nổ tung lên, khiến cát bụi như muốn che phủ cả thiên không, nhưng những hạt cát rớt xuống chẳng có hạt nào rơi vào phạm vi ba trượng quanh người Phong Vân Vô Kị.

Ở dưới chân, thân thể Phá Ma chẳng hề động đậy. Cả thân hình bị nhuộm thành một màu huyết hồng. Phía dưới màu huyết hồng đó là một làn hắc khí dừng động. Thân thể Phá Ma cũng dần theo sự chuyển động của màn hắc khí mà trở nên mơ hồ, rồi dần ẩn nhập vào trong màn huyết quang

Trên mặt Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn là một phiến lãnh mạc. Ngân quang trong mắt trái đại thịnh. Cả thế giới này trong con mắt đó đã chuyển sang màu sắc khác. Thông qua tầng tầng huyết quang, Phong Vân Vô Kị chỉ nhìn thấy hàng loạt những kinh mạch dày đặc tung hoành đan xen. Bên trong kinh mạch là nguồn chân khí hùng dũng đang án chiếu theo một lộ trình nào đó mau chóng vận hành. Dưới tác dụng của sự vận chuyển đó, Phong Vân Vô Kị quan sát thấy chân khí toàn thân đều dồn vào tay phải, đích xác là hoàn toàn dừng nhập vào trong tay phải, một tia chân khí cũng không thừa lại! Cánh tay phải khùng bở

Thu hồi mục quang khỏi thân thể của Phá Ma, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trời. Thông qua tầng tầng vân vụ che phủ, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy thân ảnh Thái Huyền ở trung tâm của một đám mây bàng đại trên thiên không. Trong mắt Phong Vân Vô Kị hiện giờ thì y không nhìn thấy mây đen trên không trung mà là từng làn từng làn bạch sắc ẩn kín cổ quái trông tựa một loại phù văn nhưng lại không phải phù văn đang án chiếu theo một quỹ tích bất đồng mà xoắn thành những đường nhỏ, chúng tung hoành đan xen lẫn nhau mà cấu thành nên không gian này.

“Đó chính là bản chất của lĩnh vực hay sao?” Phong Vân Vô Kị tuy nhìn ra pháp tắc trong không gian này nhưng chỉ mới lần mò được vào phần ngoài cùng mà thôi. Phần hạch tâm chân chính, dựa vào năng lực của Phong Vân Vô Kị thì còn phải đi thêm một đoạn đường dài nữa.

Trên thiên không, Thái Huyền khoan chân ngồi ở trung tâm của đoàn vân khí lưu lốc xoáy trên vòm trời, cặp mắt băng lãnh tựa hàn sương từ bên trên nhìn xuống đại địa!

“Thái Huyền Đệ Thất Thức – Hủy Thiên Diệt Địa!” Thanh âm băng lãnh của Thái Huyền ồ ạt vang lên khắp tứ phía. Thanh âm vang dội nhưng lãnh khốc như đã tuyên cáo quyết định của y.

Trên thiên không điện quang chớp lóe, tiếng sấm ầm ầm vang lên liên miên bất tuyệt, vô số điện lưu chẳng khác gì vạn sông đổ bể mà hội tụ lại cánh tay phải lấp lánh hồng quang của Thái Huyền.

Oanh long long!

Cả thiên không tựa hồ như muốn sập xuống. Thiên địa hốt sáng hốt tối. Mây đen đột nhiên hạ thấp. Vân khí hung dũng chuyển động, từ sau lưng Thái Huyền cuộn cuộn bốc ra. Mắt thấy nó sắp bao phủ cả thân thể Thái Huyền thì đột nhiên vang lên một tiếng quát.

“Thái Huyền, muốn hủy diệt bọn ta? Trước tiên, hãy tiếp lấy một chiêu này của ta, Phá Ma Cấm Đoạn Quyền!”

Ở sát bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, một thân ảnh lướt sát cách mặt đất một đoạn cự li, sau đó lại đột nhiên bật thẳng lên trời với tốc độ cực hạn mà mắt thường không thể nhìn được, dù là với năng lực của Phá Vọng Ngân Mâu. Trong thế giới hắc bạch của Phong Vân Vô Kỵ chỉ nhìn thấy một vết tàn ngân cực kì mỏng manh!

Oanh!

Ngay lúc Thái Huyền chuẩn bị dùng cánh tay phải chói lóa điện quang đánh xuống thì đột nhiên phần trước ngực của hắn giáp phát ra một tiếng nổ lớn, toàn thân run lên, giáp ngực chẳng khác gì như bị một thanh cự chùy đáng trúng, thuần gian thụt sâu vào bên trong!

Một đoàn khí hình như một đạo tuế tinh xuất hiện ngay trước thân thể Thái Huyền, trực tiếp oanh kích nặng nề lên thân thể của y. Cả không gian chấn động kịch liệt chẳng khác gì một ngôi nhà gỗ bị một gã khổng lồ chơi đùa, nhảy múa trên đó. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên thì thấy đoàn khí hình do Phá Ma hóa thành nặng nề oanh kích lên lồng ngực Thái Huyền. Cổ lực lượng bàng đại đó bùng phát khiến cho Phong Vân Vô Kỵ, dù đang ở cách rất xa, cũng không khỏi biến sắc. Cổ lực lượng này chính là sự kích xuất mấy ức năm công lực mà không có chút bảo lưu nào.

Quyền kinh cực độ áp súc lại đã chấn bay Thái Huyền ra khỏi vị trí trung tâm của cơn lốc mây đen, tách sự dung hợp của y với thiên không hắc ám. Thân hình Thái Huyền hóa thành một đạo lưu quang với thanh âm chấn nhĩ bay xuyên qua các đám mây, tạo thành một cái động sâu hun hút.

Sấm sét ầm vang!

Điện quang chớp lóe. Cả chục vạn đạo thiểm điện từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ vào trong cái động sâu hun hút ở trong cơn lốc mây đen.

Trên đại địa, năng lượng hỗn loạn trong khắp vòm trời dẫn khởi vô số trận nổ. Từng đám vân khí bị nổ tung ra, hóa thành từng làn từng làn khói rồi tiêu tán. Trong phiến vân hải mù mịt trên trời không ngừng nổ tung ra tạo thành vô số đại động. Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ đang định truy tung theo trận tranh đấu của Phá Ma và Thái Huyền, thì mắt trái đột nhiên đau đớn kịch liệt, hắc bạch thế giới đột nhiên trở nên mơ hồ, trong đầu đau đớn chẳng khác gì bị cả vạn con kiến đang ngấu nghiến. Trong mắt trái, ánh ngân quang cuối cùng cũng trở nên yếu nhược đến không thể phân biệt.

Trong các tầng mây đen trên trời, hai đạo nhân ảnh hướng theo hai phương hướng trái ngược tản ra. Thân thể cả hai đều bao bọc những đạo hỏa diễm hùng lực mà lao thẳng xuống phía dưới.

Oanh oanh!!

Hai đạo hỏa diễm hắc sắc thể như lưu tinh từ trên không trung đâm sầm xuống đất, dẫn phát những trận nổ kinh thiên. Hai đám cát bụi dày đặc theo đó mà bùng phát lên tít trên cao, càng lên càng cao

Thân thể Phá Ma chứa đầy vết thương, trông khá thê thảm, nhưng vẫn bảo trì một tư thế cổ quái, chẳng hề nhúc nhích.

Phốc!

Phá Ma đột nhiên há miệng lên trời phun ra một ngụm máu, rồi khó khăn quỳ lên trên mặt cát. Mấy tiếng bùng bùng vang lên, máu trên người Phá Ma của chảy ra như suối, chẳng khác gì một túi nước bị một thanh đao rạch phá mà chảy xuống phía dưới, ngấm vào trong mặt cát, cùng với đó là khói trắng xì xì bốc lên trên không.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, thân hình chớp động, liền xuất hiện ngay bên cạnh thân thể Phá Ma. Tay phải vung lên, nguồn chân lực cuộn cuộn dũng nhập vào trong thân thể Phá Ma.

Ngay lúc này, ở phía đối diện với Phá Ma truyền lại tiếng cười điên cuồng:

“Ha ha ha... Phá Ma, làm sao rồi? Ha ha... Đám kiến các ngươi không ngờ lại có ý đồ dùng sức lực của đế cấp mà đối kháng với thần cấp. Đúng là không biết tự lượng sức!”

Thái Huyền cười lên điên cuồng rồi chuyển thân qua. Tình trạng Thái Huyền tịnh không khá hơn Phá Ma chỗ nào. Một thân khải giáp lồi lõm, đã hoàn toàn không còn ra bộ dạng của một bộ khải giáp nữa. Ngay khi Thái Huyền cười lên một cách điên cuồng thì mấy thanh âm của kim thiết rớt xuống cát vang lên. Chiến giáp trên thân thể Thái Huyền đột nhiên vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ rớt xuống...

161. Chương 162: Bí Mật Của Cửu Chuyển

- Đát!

Thanh âm của Thái Huyền bất thành linh dừng lại, y nhìn Thái Huyền Chiến Giáp dưới chân với vẻ chẳng thể nào tin nổi, hai con mắt xoay chuyển liên tục trong hốc mắt, cuối cùng quay đầu lại nhìn đám người Phong Vân Vô Kị với những tiếng nghiến răng kèn kẹt.

“Thái Huyền Chiến Giáp của ta!...” Mái tóc dài của Thái Huyền tung bay phi vũ, đột nhiên y ngẩng đầu lên trên mà hồng một tiếng dài, một luồng hắc khí bay thẳng tới tận mây trời.

Miệng Thái Huyền vừa khép lại, bộ xương trắng âm sâm bước chân trái lên phía trước một bước, chỉ trong chớp mắt đã đi được mấy chục trượng, chân bước như nước chảy mây trôi mà đi về phía đám người Phong Vân Vô Kị: “Hủy chiến giáp của ta, chết!” Thái Huyền giơ cánh tay phải lên rồi vung ra một cái, thanh trường đao trên tay bay ra rất xa. Nó vạch ra một đường cong trên không trung, rồi tà tà cắm xuống mặt cát, thân đao không ngừng lay động.

“Sinh, Tử, Ẩn, Pháp.” Thái Huyền nói ra từng chữ từng chữ một, mỗi một chữ được phát ra thì cả thiên địa liền ảm đạm đi một phần, ẩn ước như có một tiếng rắc rắc trầm muộn từ một nơi nào đó trong không gian truyền tới. Khắp mọi chỗ trên hai nửa thân thể trái ngược của Thái Huyền không ngừng chảy ra các âm ảnh, rồi kết thành hai nửa thân người của Thái Huyền. Phần thân ảnh bên trái thì đen như mực, còn phần bên phải thì lại trắng như mây trời, hai phần hợp lại làm một và hiện ra một thân người hoàn chỉnh. Thái Huyền đưa hai cánh tay của mình lên trước ngực và không ngừng kết và biến chuyển ẩn pháp, mỗi một lần đều phát xuất ra những âm thanh răng rắc, theo đó thì hai màu của thân ảnh ở phía sau liền đậm hơn một chút, đã đen thì càng đen, đã trắng thì càng trắng, cái bóng cũng càng ngày càng mỏng đi. Cuối cùng thì chỉ còn mỏng như tờ giấy, tựa như chỉ thổi cái cũng đủ để dâm xuyên.

Cuồng phong nổi lên, giữa hai tay của Thái Huyền phát ra đạo đạo khí đen về phía trước theo hình chiếc dù, ở cuối đạo khí đen đó dần dần hiện ra mấy chữ triện cổ phượng múa rồng bay.

“Sinh”!

“Tử”!

Hai chữ này một trái một phải xuất hiện phía trước Thái Huyền, chúng không ngừng biến ảo, hai chữ sinh tử liên tục đổi vị trí cho nhau, tương hỗ đối ứng với nó là hai phần nửa thân thể của Thái Huyền cũng không ngừng giao thế, phần bên trái mau chóng sinh trưởng huyết nhục, cùng lúc đó thì phần thân thể đầy đặn bên phải cũng tấn tốc khô héo với cùng tốc độ, cả thiên địa cũng không ngừng biến huyền sáng tối theo những động tác trên tay của Thái Huyền. Đồng thời phần không gian quanh thân thể của y ba trượng cũng xuất hiện hàng loạt những vết nứt, Phong Vân Vô Kị biết được Thái Huyền chính là đang dùng năng lực khổng lồ không gian của mình mà bóp méo không gian xung quanh, để phòng bản thân xen vào trong quá trình hấn thi triển pháp thuật.

Thứ có thể phá đi năng lực khổng lồ không gian của Thái Huyền chỉ có Phá Vọng Ngân Mâu, nhưng nó đã biến mất, trong một khoảng thời gian ngắn thì không thể sử dụng được nữa, còn cường giả mạnh nhất

trong để cấp như Phá Ma thì giờ đây lại đang nằm ở dưới mặt đất. Tình huống có vẻ không lạc quan cho lắm, Phong Vân Vô Kị không khỏi dằn nhứ chặt mày lại.

Vù vù...

Gió lạnh thổi qua, trường bào bạch sắc của Phong Vân Vô Kị theo làn gió mà tung bay phát phơ. Ngoài đó ngàn trượng, Thái Huyền co hai tay lại ở phía sau hai chữ “sinh” “tử” to như cái dấu đó, tiếp đó là hai thân ảnh trắng đen mỏng như giấy ở sau lưng bất thành linh bay lên trên cao mấy trượng.

Đột nhiên chỉ nghe thấy Thái Huyền lạnh lùng hét một tiếng: “Lên!” Hai tay y vỗ mạnh vào nhau, hai chữ “sinh” “tử” phía trước liền vỡ tan, hóa thành dòng nước mà chảy vào hai nửa của cái bóng, tiếp đó thì ở trên ngực của cái bóng đó liền hiện lên hai chữ sinh và tử một cách rất rõ ràng.

Trong mắt Thái Huyền là một phiến băng lãnh, cánh tay trái là xương trắng, tay phải thì đầy đặn, trông y lúc này chẳng khác chi thần ma. Vung hai cánh tay về phía trước một cái, hai nửa trái phải của thân ảnh đó đột nhiên ngẩng đầu lên trời mà phát ra một tiếng thét chói tai, tiếp đó hóa thành hai luồng nước bay ra tới trước, bay ra được mấy trượng thì bất thành linh chui tọt vào trong mặt cát, biến mất chẳng thấy đâu nữa.

Đứng phía trước thân thể Thái Huyền, Phong Vân Vô Kị tựa hồ như đã quyết định chuyện gì đó, đột nhiên cũng ngẩng đầu lên trời mà rú một tiếng dài, hai tay bất thành linh đánh mạnh xuống mặt cát. Dưới mặt cát trong sa mạc mênh mông đột nhiên bốc lên vô số luồng khí đen dày đặc, chúng lần lượt chui vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kị.

Xẹt xẹt!

Hai thanh âm xé vải liên tục vang lên, từ sau lưng của Phong Vân Vô Kị đột nhiên mọc ra hai cái cánh cực lớn, không những thế, ở mép rìa của đôi cánh đó còn có hai chiếc vuốt sắc bén, trên lớp da bàn tay của Phong Vân Vô Kị cũng dần dần nhô lên những phiến vảy màu tím đen, hai cánh tay kéo dài ra và trở nên đen xì, móng tay cũng theo đó mà dài ra cả ba xích và lấp ánh hàn quang sắc nhọn.

Phạch!

Phong Vân Vô Kị kéo theo Phá Ma, rồi vỗ mạnh hai cánh một cái, cuồng phong ở dưới chân nổi dậy, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một đạo thiểm điện ngoằn ngoèo, biến mất khỏi mặt đất. Trên những tầng mây dày cộm, Phong Vân Vô Kị hiện hình ra, đôi mắt lạnh lùng như điện, chớp mắt một cái, hàn mang từ trong mắt bắn ra cả xích.

Cơ hồ như cùng lúc Phong Vân Vô Kị dùng tốc độ siêu việt cực hạn để bay lên, trong phương viên vài trăm trượng quanh vị trí y vừa đứng bất thành linh nổ tung, mặt cát ở phía dưới hóa thành tro. Hai nửa thân ảnh từ mỗi một phía chui lên khỏi mặt đất với tư thế bất đồng, rồi hợp lại làm một.

Thái Huyền ngẩng đầu lên trời, hai nửa thân ảnh đột nhiên vỡ ra thành từng mảnh, từng mảnh từng mảnh hóa thành lưu quang dạng nước rồi biến mất reong không trung.

Một mái tóc dài phía sau Thái Huyền không ngừng nhảy múa, những tia điện lạnh lùng từ trong mắt bắn ra tứ phía. Ngẩng mặt trên trời, Thái Huyền đưa cái ngón tay chỉ còn lại xương trắng ra và chỉ vào Phong Vân Vô Kị nói: “Sinh!”

Trong hư không, bên dưới tầng mây, một chữ ‘sinh’ khổng lồ xuất hiện và xoay chuyển, sau đó bất thành linh lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, tiếp đó thì lại đứng yên. Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy không khí phía bên trái mình đã ngưng kết lại, thân thể chẳng chẳng khác gì hãm nhập vào trong đầm lầy.

Một loạt cảm giác nguy hiểm cường liệt từ tận đáy lòng dâng lên, Phong Vân Vô Kị chẳng thềm suy nghĩ gì mà liền vẫy cái đôi cánh ác ma, bay về phía bên còn lại như thiểm điện, nhưng vừa bay được vài trượng, thì thân người của Phong Vân Vô Kị và Phá Ma liền đứng yên trong không trung, ở phía dưới thân thể của hai người bất thành linh hiện một chữ ‘tử’ to lớn với khối đen liều nhiều xung quanh.

Trên bầu trời, lấy hai chữ sinh tử làm giới hạn, một khoảng không gian cực lớn đã bao bọc lấy Phong Vân Vô Kị, trong đó chẳng thể động đậy, không khí ngưng tụ lại cứng kim thiết, từ trong đó truyền ra những

tiếng nổ lụp bụp. Trong hư không quanh thân thể Phong Vân Vô Kị đột nhiên xuất hiện hàng loạt những khe nứt mỏng manh, chúng dày đặc chẳng khác gì mặt đất nứt nẻ khi đại hạn vậy.

Cạch cạch!

Hàng loạt những thanh âm của cái gì đó vỡ vụn và rơi xuống vang lên, từng khối từng khối không gian ở phía dưới thân người bất động của Phong Vân Vô Kị liền bị màn hư không đen xì thay thế, chẳng khác gì như đang có một thứ gì đó đang nuốt chửng không gian vậy, phần còn lại chỉ là một dải màu đen trống rỗng.

Những mảnh vỡ không gian liên tục từ trong không trung vỡ ra rồi rơi xuống, khe nứt không gian dày đặc mau chóng lan rộng ra với tốc độ kinh nhân, mỗi một mảnh vỡ không gian biến mất thì ở phía dưới lại có thêm một dải màu đen trống rỗng.

“Cáp cáp cáp cáp” Thái Huyền ngẩng mặt lên trời mà cười lên một cách điên cuồng, tiếng cười của y vang vọng khắp đất trời: “Ta đã nói với ngươi rồi, khắp thiên địa này, tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công chỉ một người cũng đã là quá nhiều. Hai người đồng thời tu luyện thì tuyệt đối không được phép! ... nể mặt ngươi và ta là đồng nguyên, lại là người sắp chết, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật, để cho ngươi sau khi chết đi mà còn trách ta!”

Một luồng lực lượng hạo hàn kì quái trói buộc cả không gian, khiến cho Phong Vân Vô Kị chẳng thể động đậy, cứ phải bảo trì cái tư thế cổ quái mà bị cố định trong không trung. Vô luận là Phong Vân Vô Kị có dãy dựa thế nào, những công kích phát ra liền như muối bỏ biển, đều bị thôn phệ hết sạch, đến cả một cái bong bóng cũng chẳng thể tạo ra được. Trong lòng Phong Vân Vô Kị biết rõ, nếu không thể thoát ra khỏi phiền hư không này, khi khoảng không gian bị đông cứng này vỡ vụn thì cũng là lúc bản thân y bị khe nứt không gian xé tan xác.

Ở phía dưới, thanh âm lạnh lùng của Thái Huyền dần truyền đến, từng chuyện từng chuyện bí mật của Thái Cổ cũng bị Thái Huyền kể ra. Sinh Tử Ấn Pháp, quỷ dị mà bá đạo, những kẻ bị trúng phải tuyệt đối không có may mắn thoát khỏi, Thái Huyền biết là kết cục đã định, vì vậy y cũng không vội hủy diệt Phong Vân Vô Kị.

Liếc nhìn Phong Vân Vô Kị trên thiên không với thần sắc phức tạp, Thái Huyền đột nhiên ngồi xếp bằng xuống, vừa mới ngồi xuống liền nói ra một câu khiến cho Phong Vân Vô Kị phải chấn động khôn xiết: “Ngươi có muốn trách thì hãy trách Cửu Chuyển tán nhân – người đã sáng tạo ra Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công! Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tạo hóa thông thiên, đoạt cả tạo hóa của thiên địa, huyền kì như nhật nguyệt, phóng mắt cả Thái Cổ cũng không có mấy loại công pháp sánh ngang với Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công! Bốn tôn không biết loại công pháp này so với công pháp của chí tôn thì như thế nào, nhưng án chiếu theo tình huống bạo tăng của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công thì dù cho không thể sánh với công pháp của chí tôn thì cũng chẳng thua xa là mấy! Vấn đề chủ yếu là, từ khi thần ma chi chiến bắt đầu, bao quát cả Cửu Chuyển tán nhân cũng chưa tu luyện được tới đệ cửu chuyển của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công. Ta đã phải hao phí tất cả mọi năng lượng, đích thân đi qua rất nhiều cấm địa mới có thể biết được những tin tức liên quan đến Cửu Chuyển Huyền Công. Theo truyền văn thì Cửu Chuyển tán nhân đương thời cũng chỉ mới tạo ra đệ bát chuyển của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, đệ cửu chuyển chỉ mới sáng tạo ra được một nửa mà thôi. Nói cách khác, chúng ta hiện tại tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, nếu như có duyên tu đến đệ cửu chuyển thì cần phải dùng trí tuệ của mình mà sáng tạo ra một nửa bộ phận sau của đệ cửu chuyển. Cái này vẫn chưa phải là vấn đề, người có thể tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công chắn chắn là người có đại trí tuệ, Sinh Tử Ấn Pháp chính là do ta tự sáng tạo ra, ta không biết người có từng sáng tạo ra công pháp gì hay không ... ừm, kiếm chiêu mà người dùng một kiếm để miểu sát Thát Sát Ma Quân có lẽ chính là do người tự sáng tạo ra! Chép chép, thật sự không tồi, chỉ đáng tiếc là nó chỉ có thể phát ra một lần!”

“Bất kì loại công pháp nào quá hoàn mỹ thì sẽ gặp phải thiên kị, Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công cũng không ngoại lệ. Tao ngộ của Cửu Chuyển tán nhân thì ta không hiểu rõ cho lắm, không biết là ông ta đã sáng tạo ra Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công trong tình huống nào, nhưng điều mà ta biết là từng đời từng đời truyền thừa lại của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công và Cửu Chuyển tán nhân đã chết trong cuộc chiến thần ma của bốn tộc: Nhân loại, Huyết tộc, Ma tộc và Thiên Đường.”

“Truyền nhân đời thứ hai của Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công là Huyền Huyền đại đế, năm đó đã danh

chấn cả Thái Cổ. Đã có tài liệu ghi lại rõ ràng những chuyện sự khởi đầu của ông ấy, Huyền Huyền đại đế có thiên tư trác tuyệt, không ngờ chỉ dùng mới mười vạn năm đã có thể đạt tới đế cấp, hơn nữa còn đồng thời tu luyện đến đệ ngũ chuyển, tùy thời đều có thể đột phá tới đệ lục chuyển cảnh giới, nhưng, lúc này Huyền Huyền đại đế lại đột nhiên phát hiện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công có một sơ hở không thể bù đắp nổi!”

Nói đến đây, Thái Huyền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này không gian xung quanh Phong Vân Vô Kỵ đã bị ăn mòn mất quá nửa, xuất hiện một khoảng không cực lớn, Thái Huyền chỉ ngón tay ra một cái, tốc độ vỡ nứt của không gian liền lập tức giảm đi một chút.

“Một mình ở nơi đây, ở đã rất lâu, tuy chỉ là trầm thụ nhưng thần thức vẫn có thể cảm giác được những năm tháng dài đằng đằng trôi qua! Thật tịch mịch! Thật sự là rất tịch mịch, thật sự là rất khó chịu! Đến cả việc tìm một người để nói chuyện cũng không tìm nổi. Những thứ này, ta không thể nói với lũ phế vật bọn Phá Ma. Trong thiên địa này, có lẽ – trừ người cũng tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công như ta ra, thì chẳng còn kẻ nào khác có thể khiến ta thổ lộ chuyện này ra.”

Thiên địa trở nên vô cùng tĩnh lặng, chỉ có gió thổi qua, tạo lên những thanh âm phàn phật khe khẽ cùng với tiếng không gian nứt vỡ nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy.

Trong mắt Thái Huyền lộ ra thần sắc như đang nhớ lại chuyện cũ: “Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công! Sơ hở thật là lớn a ... Sinh tử sinh tử, ta vốn vẫn luôn cho rằng đó là đặt mình vào chỗ chết rồi sống lại. Không ngờ, Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công sau khi tu đến hậu kỳ tầng thứ năm, đạt đến tầng thứ sáu, trong thân thể sẽ sinh ra hai luồng khí sinh tử được phân biệt rõ ràng. Công lực càng cao, sinh tử nhị khí càng thêm hỗn hậu. Sinh, có thể làm bộ xương trắng của người chết sinh trưởng da thịt. Tử, có thể khiến thiên địa vạn vật bị hủy diệt. Hắc hắc, quả thật là công pháp thần kì đến mức đoạt cả tạo hóa của thiên địa a! ... Nhưng từ sau tầng thứ sáu, Huyền Huyền đại đế lập tức phát hiện ra sơ hở lớn nhất và trí mệnh nhất của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, đã nhìn thấy thảm trạng của ta bây giờ rồi chứ! Với tu vi của ta, trong những cao thủ thần cấp thì tuy là còn khá yếu, nhưng cũng chẳng yếu đến mức rơi vào hạ tràng như thế này!! Hống! ... Ta rất không cam tâm, khi ta khổ sở lắm mới có thể tu luyện tới Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tầng thứ sáu thì lại phát hiện, Sinh Tử nhị khí mà cơ thể mình luyện ra căn bản lại chẳng thể đạt tới trạng thái cân bằng, mỗi tháng nhất định sẽ có một ngày tử khí bành trướng, hoặc là sinh khí bành trướng, khi đó cơ nhục toàn thân ta tất cả đều thối rữa, từng mảnh nhỏ, từng kinh mạch đều thối rữa. Cứ như vậy, nhìn bản thân từ một nam tử tuấn tú biến thành một cái giá xương trắng hếu như bây giờ!”

“Có biết tại sao ta lại yếu như vậy không? Đến bây giờ cũng chỉ mới có mấy ức (1 ức = 100 triệu) năm công lực, đến cả Phá Ma cũng chưa tới thì không thu thập được! Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, mỗi khi tiến thêm một tầng thì chân khí sẽ tăng lên gấp mười lần, trải qua bảy lần để thăng cảnh giới, vốn dĩ làm sao có thể chỉ dừng lại ở mấy ức năm công lực. Thu thập một tên Phá Ma nhỏ bé thì nào khó khăn gì!! Nhưng – sinh tử nhị khí tranh đấu không ngừng, mỗi một lần sinh tử nhị khí xung đột với nhau đều khiến kinh mạch toàn thân ta thối rữa, không có kinh mạch, huyết nhục, làm sao có thể dung nạp chân khí! Từng lần từng lần trôi qua, mắt ta mở trừng trừng nhìn toàn thân mình thối rữa, một thân công lực đều hóa thành mây khói, tâm tình của ta a! Tại sao? Tại sao ông trời đã để cho Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công xuất hiện trên thế gian này, hơn nữa còn để lại một sơ hở lớn như vậy! Nếu không phải nó kì ảo huyền diệu vô cùng thì ta sớm đã thành một cỗ xương trắng rồi, hôm nay, chỉ e là mặc dù ta đã nhập được vào thần vực, nhưng đến cả một tên Phá Ma ở đế cấp cũng chẳng thu thập nổi nữa rồi! Cáp cáp cáp ... Một thần cấp cao thủ, không ngờ đến một tên đế cấp cao thủ cũng có thể bức thành tình trạng thê thảm thế này. Cả Thái Cổ, chỉ e đây là chuyện chưa từng xuất hiện!”

Tiếng cười của Thái Huyền vang lên rất là thê thảm, âm thanh chấn động cả tứ phía, xông thẳng lên tận trời mây.

“ Huyền Huyền đại đế năm đó giao du rộng rãi, bên cạnh có rất nhiều hảo hữu, còn nhận được sự chiếu cố từ rất nhiều hảo hữu của phụ thân y - Cửu Chuyển tán nhân, năm đó Cửu Chuyển tán nhân cũng là cao thủ có hạng của nhân loại, đã giết chết vô số yêu ma, cuối cùng chết về tay của tuyệt đỉnh yêu ma, nhưng đó lại là vì cả nhân loại mà chết. Từ một điểm này mà nói thì có rất nhiều người, không cần biết là có giao tình với Cửu Chuyển tán nhân hay không, đều vô cùng kính trọng y, quý một người thì quý hết những thứ liên quan tới người đó, theo lí này thì tự nhiên là cũng quan tâm đến Huyền Huyền đại đế - hậu nhân của

Cửu Chuyển tán nhân. Năm đó, Huyền Huyền đại đế tuy toàn thân bị sinh tử nhị khí làm cho thối rữa hết, thân thể chỉ còn trơ lại bộ xương trắng, so với thảm trạng của ta bây giờ thì còn thảm hơn, ngay khi ông ấy sắp mất mạng, thì lại có được sự giúp đỡ của những cao thủ có uy danh hiển hách của Thái Cổ, nên có thể duy trì được sinh mệnh, sau khi hao phí vô số tâm huyết, trải qua mấy vạn năm, cuối cùng đã nghĩ ra được một biện pháp tuyệt diệu, cứu được tính mạng y trở về!”

“Huyền Huyền đại đế, nhờ uy vọng của Cửu Chuyển tán nhân cùng sự giao du rộng rãi của bản thân, mà thu thập được những bảo vật tồn tại từ thời hồng hoang trên khắp cả Thái Cổ như: Vân Mẫu Chi Tinh, Hàn Thiết Chi Linh, Thái Dương Chi Hoa, Lân Nguyệt Chi Tinh, hơn nữa là Hồn Hồn Tinh Kim ... và vô số dị bảo của thiên địa bị chôn vùi trong lòng đất. Những bảo vật trước giờ chưa có ai phát hiện đầu lần lượt thu thập lại, Huyền Huyền đại đế mời chín vị cao thủ thần cấp được hiệu xưng là chín người có dương khí cương mãnh nhất Thái Cổ, dùng nội lực chí dương chí thuần để dung luyện chín chín tám mươi một lần, lại trải qua hơn mười vạn năm, cuối cùng tạo ra được một bảo bối độc nhất vô nhị của thiên địa – Cửu mệnh Chiến Giáp!”

Trong mắt Thái Huyền xuất hiện thần tình cuồng nhiệt, hệt như y đã chính mắt nhìn thấy cái Cửu Mệnh Chiến Giáp quang mang vạn tượng, chấn động cả vũ trụ đó vậy!

“Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, Cửu Mệnh Chiến Giáp! Nghe tên là đã biết hai thứ có quan hệ với nhau, không sai! Cửu Mệnh Chiến Giáp chính là chiến giáp đặc thù được chế tạo dành riêng cho những người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, có được bộ chiến giáp này thì liền có thể làm sinh tử nhị khí trong cơ thể trở nên cân bằng, còn cái thân thể đã bị thối rữa hết thịt cũng có thể sinh sôi trở lại, càng chẳng phải chịu đựng những khổ sở khủng khiếp nữa! ... Có được sự trợ giúp của Cửu Mệnh Chiến Giáp, Huyền Huyền đại đế rất nhanh đã hồi phục lại được một thân tu vi, chỉ trong vòng vài vạn năm đã liền đạt tới thần cấp! Thậm chí có thể xưng là thiên hạ vô song a! Cửu Mệnh Chiến Giáp, mỗi một đời chỉ có thể có một chủ nhân! Chỉ có thể có một người sử dụng! Cho nên ta mới nói, nếu người muốn oán thì hãy oán cha con Cửu Chuyển tán nhân! Không phải Cửu Chuyển tán nhân tạo ra bộ Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công có sơ hở lớn như vậy, không phải Cửu Mệnh Chiến Giáp chỉ thừa nhận một chủ nhân, nếu chủ nhân không chết thì không thể truyền chiến giáp cho chủ nhân đời sau sử dụng, thì người và ta có lẽ cũng không có cuộc chiến ngày hôm nay! Cùng là người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, sớm muộn gì tương lai thì người cũng cùng ta tranh đoạt Cửu Mệnh Chiến Giáp, một khi người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công có thành tựu và ra khỏi nơi đây. Nếu sau đó bị người tìm thấy được Cửu Mệnh Chiến Giáp, lúc đó há chẳng phải là ta chết chắc sao? Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, Thái Huyền ta chưa ngu đến mức đợi người luyện tập võ công vượt qua ta và đoạt lấy Cửu Mệnh Chiến Giáp, nó chỉ là của một mình ta thôi!”

Chân tướng cuối cùng đã rõ ràng, Phong Vân Vô Kị tỉnh ngộ, các nghi vấn trong đầu y lập tức đã được giải thông! Cuối cùng y cũng hiểu tại sao hình dáng Thái Huyền chân nhân lại thê thảm như vậy, lại sao lại chẳng hề có nhân tình như vậy! Tất cả đều là vì ‘Cửu Mệnh Chiến Giáp’!

“Những thứ này tích trong lòng thật sự quá lâu rồi, nói ra rồi, lại có người nghe, trong lòng sáng khoái hơn rất nhiều, bây giờ, đã đến lúc ta giải quyết ngươi rồi!” Thái Huyền đứng dậy, đưa tay phải ra, một tiếng đao rung vang lên, thân trường đao đang cắm chéch trên mặt đất tự động bay vào trong tay Thái Huyền, hắn nói: “Xử lý ngươi, sau đó là đi tới thần ma chiến tràng trong truyền thuyết và tìm Cửu Mệnh Chiến Giáp! Sau đó thì ta đã có thể triệt để thoát li khỏi trạng thái này rồi! Thái Cổ, sắp đến lượt Thái Huyền ta tới tung hoành rồi! Cáp cáp cáp ... tất cả các cường giả của Thái Cổ, Thái Huyền ta sắp thoát ra rồi, ta muốn để cho cả đại địa phải rên rỉ dưới chân ta!”

Thái Huyền điên cuồng cười lên, tay phải vung ra, một đạo hắc ảnh dài hẹp cực lớn màu đen mang theo vô số đao ý, xông thẳng đến chỗ của Phong Vân Vô Kị

162. Chương 163: Đường Lang Bộ Thiên, Hoàng Tước Tại Hậu (bộ Ngựa Rình Ve, Se Sẻ Sau Lưng)

Trên thiên không vang vọng không ngừng những thanh âm gào thét gầm rít của cuồng phong và sấm chớp. Trong tầng mây mệnh mang như đại hải liên tục chớp lóe đạo đạo ngân xà!

Set oanh!

Một đạo ngân xà cự đại xẻ dọc không trung, bầu trời u ám tức thì trở nên bừng sáng dưới ánh lói quang. Phong Vân Vô Kị nhìn chăm chăm vào đạo hắc ảnh đang càng lúc càng bức tới gần. Bên dưới là một khoảng không gian tàn khuyết bất toàn. Cả một khu vực lớn đều là chân không vô tận, thâm u như ma thần chỉ uyên, u minh thông đạo.

Ngay đúng khi Thái Huyền vung ra một đạo, Sinh Tử Ấn Pháp sắp khiến cho không gian xung quanh và thân thể của Phong Vân Vô Kị đồng loạt xé toạc ra, thì thời gian liền bị cách đoạn tại thời khắc này.

Một đạo ngân sắc thiểm điện chính đang hoa phá hư không bằng một đường gấp khúc từ trong các đám mây đen, chẳng khác gì một chiếc rễ cây lớn đang mọc dài ra trong không trung, ánh vào đôi mắt đen thâm như màn đêm chết và sáng lấp lánh như tinh tú của Phong Vân Vô Kị, ảnh của đạo ngân sắc thiểm điện đó không ngừng lan rộng ra từ trong sâu thẳm của đôi mắt y.

Đúng lúc đạo cự đại đạo ảnh ở phía xa mang theo mùi huyết tinh nồng nặc ập tới, sắc mặt băng lãnh của Phong Vân Vô Kị đột nhiên biến đổi, chuyển sang biểu tình hung ác. Một làn hắc khí nhàn nhạt từ sâu trong mắt Phong Vân Vô Kị dũng xuất, rồi mau chóng chiếm lĩnh cả khuôn mặt. Một tiếng nổ lách bách vang lên, khối không gian vỡ nát ở gần Phong Vân Vô Kị nhất đột nhiên gấp lại, sau đó dung hợp thành một thể với mấy khối không gian vỡ nát nhỏ nhỏ khác, hình thành một khối không gian vỡ nát cự đại. Từng mảnh rồi lại từng mảnh không gian vỡ nát đột nhiên rung động rồi lại liên kết thành một phiến. Trong nháy mắt, phần chân không thâm trầm vô tận đang ở bên cạnh Phong Vân Vô Kị đột nhiên đình trệ. Không gian ngập tràn hắc ám theo đó dần dần sáng lên, hóa thành một phiến không gian hoàn chỉnh.

Cự đại đạo ảnh từ xa bức tới gần. Hình ảnh của nó ánh lên trên con người của Phong Vân Vô Kị càng lúc càng lớn. Chính vào lúc này, đôi cánh ác ma ở sau lưng Phong Vân Vô Kị đột nhiên vẫy vẫy một cái, thân hình liền hóa thành một đạo thiểm điện gấp khúc thoát ra khỏi không gian toái phiến như một con du long linh hoạt.

Oanh!

Cả khối không gian gần như toái liệt ở dưới thân thể của Phong Vân Vô Kị liền bị đạo đạo ảnh oanh nhiên chấn vỡ tung tóe. Một trận cuồng phong từ ngay trung tâm của trận nổ bạo phát quét ra tứ phía, khí kinh cường liệt chấn bay hết vân khí trên không.

“Làm sao lại như thế!” Mắt thấy Phong Vân Vô Kị không ngờ lại thoát khỏi sự phong tỏa về không gian của Sinh Tử Ấn Pháp, Thái Huyền không khỏi kinh hô một tiếng. Sau đó hung độc nói: “Dù cho người có thoát ra thì ta vẫn cứ như thế mà tiêu diệt được người!”

Dứt lời liền dằng không bay đi, lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kị với tốc độ tựa thiểm điện.

Chiếc đuôi ác ma từ phía sau lưng Phong Vân Vô Kị phóng ra, cuốn lấy thân thể Phá Ma.

“Sao rồi, còn có thể động đậy được hay không?” Phong Vân Vô Kị dùng thuật truyền âm nói với Phá Ma. Thân hình Phong Vân Vô Kị hiện tại đã cao cả trượng, cơ hồ đã hoàn toàn ma hóa, nhưng khác với trước đây là lần này đôi mắt Phong Vân Vô Kị lại không chuyển sang màu tím của Ma tộc, mà vẫn giữ nguyên lấy màu đen của màn đêm chết. chóc

Thân thể Phá Ma chẳng hề động đậy, chẳng khác gì như đã chết, chỉ có lồng ngực là có hơi nhấp nhô lên xuống. Phong Vân Vô Kị trầm lòng, lướt mắt nhìn về phía sau thì thấy Thái Huyền đang cấp tốc truy tới, trong mắt lóe lên một tia lãnh điện. Tay phải nâng lên, một tiếng kiếm ngân vang, ba đoàn kiếm quang triển khai ra hóa thành ba thanh trường kiếm trong suốt chuyển động trong tay Phong Vân Vô Kị.

Tay phải phát xuống, ba thanh trường kiếm trong tay mang theo tiếng kêu vun vút bắn thẳng về phía Thái Huyền, cùng lúc đó thì thân thể bay lui về phía sau nhanh như chớp giật.

Đình đình!!

Thái Huyền đưa tay chắn ở phía trước, ba thanh trường kiếm trong suốt đâm thẳng vào phần xương khủy tay trắng hếu của y, phát xuất ba thanh âm trong trẻo. Mỗi một thanh âm vang lên lại có một thanh trường kiếm nổ tung ra thành một đám bụi phấn, nhưng theo đó thì thân thể của Thái Huyền cũng chấn động kịch liệt một chút. Sau ba lần chấn động liên tiếp, thân thể Thái Huyền cũng bị chấn lui ra sau mấy xích, vì thế nên đã chậm một bước, khó mà có thể truy kịp Phong Vân Vô Kị.

Thái Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Phong Vân Vô Kị ở đằng xa, trong mắt lộ xuất thần sắc, tựa không như không tin được Phong Vân Vô Kị chỉ tùy tay ngưng tụ ba thanh kiếm khí mà lại có uy lực như thế. Đôi mày hơi cau lại, Thái Huyền một lần nữa phi xạ truy theo, nhưng lần này lại vận dụng thêm năng lực không chế không gian, chỉ loáng một cái đã lướt qua mấy ngàn trượng.

Phong Vân Vô Kị giật thót mình một cái, Phá Vọng Ngân Mâu đã vô pháp vận dụng nữa. Mắt thấy Thái Huyền đã dùng tới năng lực không chế không gian, nếu thế thì bản thân căn bản không đủ sức để đối kháng.

“Làm sao đây!” Phong Vân Vô Kị thầm gầm lên. Không gian chi lực quá là huyền diệu. Phong Vân Vô Kị hiểu rằng chỉ cần Thái Huyền biết được bản thân đã mất đi Phá Vọng Ngân Mâu, thì y chắc chắn sẽ dùng không gian chi lực mà trói buộc, khiến cho bản thân tuy có sức lực nhưng vô pháp đối kháng.

Vừa mau chóng suy nghĩ vừa không ngừng chuyển hướng qua lại trên thiên không, kĩ năng nhất tâm đa dụng được Phong Vân Vô Kị vận dụng đến mức lâm li tận trí. Chỉ trong mấy giây sau thì một phương pháp đối kháng có khả năng nhất đã hiện ra trong đầu Phong Vân Vô Kị một cách rõ ràng.

Thái Huyền này giờ vẫn không ngừng truy theo, nhưng lại bị Phong Vân Vô Kị xảo diệu thay đổi phương hướng tránh thoát. Ngay đúng lúc Thái Huyền chuẩn bị sử dụng năng lực không chế không gian một lần nữa thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngừng lại.

Một chân đạp ra, cả hư không đều phát ra hàng loạt những âm thanh chấn động âm âm. Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu, tay phải chỉ thẳng lên trời hét: “Thiên!” Vô số vân khí tụ lại mà chuyển động xoay vòng trên đỉnh đầu Phong Vân Vô Kị, càng tụ càng dày đặc. Trên thiên không, tiếng sấm chớp vang động liên miên bất tuyệt, cuồng phong nổi dậy khắp tứ phía, từng cổ từng cổ thiên địa nguyên khí dũng nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kị, nguyên khí tiêu hao tức thì được bổ sung. Trong lòng Phong Vân Vô Kị đại định, một ngón tay chỉ xuống dưới đất: “Địa!”

Sinh chi lực xâm nhập vào trong đại địa, hàng loạt những âm thanh tách tách từ trong sa mạc phía dưới vang lên. Từng cây từng cây đại thụ xanh tốt mau chóng từ trong mặt cát mọc lên và trưởng thành. Mặt đất nhanh chóng trở thành một vùng cây cối xanh tươi. Một phiến rồi lại một phiến rừng cây xuất hiện phía dưới chân Phong Vân Vô Kị, rồi mau chóng khoách triển ra khắp tứ phía.

Trận trận cuồng phong sung xích cả phiến thiên không. Thiên địa nguyên khí mau chóng ập về phía Phong Vân Vô Kị với tốc độ kinh nhân. Thái Huyền thấy thế không khỏi ngạc nhiên dừng lại nhìn Phong Vân Vô Kị. Sau đó tựa hồ như đã tỉnh ngộ, đột nhiên ôm bụng mà cười lăn lộn!

Ha ha ha ha

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn Thái Huyền. Dưới sự chi trì của cảnh giới đế cấp, cảm thụ của Phong Vân Vô Kị với năng lượng vận chuyển của thiên địa nguyên khí được nâng lên một độ cao trước giờ chưa từng có. Y liếc mắt nhìn sang Thái Huyền một cái rồi phát ổng tay áo. Một đạo thiểm điện từ đỉnh đầu phá không phi xuất đánh thẳng về phía Thái Huyền.

Tiếng cười của Thái Huyền liền ngừng lại. Y ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Phong Vân Vô Kị nói: “Hôm nay hãy để ta nói cho người biết, tại sao cao thủ đế cấp trước mặt của cao thủ cấp thần lại chẳng đáng một xu!”

Thái Huyền dứt lời thì đạo thiểm điện đó liền biến mất khi vừa đánh xuống cách đỉnh đầu của y ba xích.

Oanh!

Ở ngoài mấy trăm trượng, một đạo lôi điện đánh trúng vào người Phong Vân Vô Kỵ khiến cho thân thể y chấn động không ngừng. Một làn khói nhạt từ trên thân thể bốc lên. Trong cảm giác, Phong Vân Vô Kỵ thấy thần thức của bản thân đang dung hợp lại thành một thể với thiên địa thì đột nhiên bị một cỗ lực lượng cực kì cường đại nhưng quỷ dị chấn bay ra khỏi thiên địa. Cảm giác mỗi một hơi thở đều có thể khiến cho thiên địa chấn động loáng một cái đã biến mất vô tung, ngay cả cảm giác nắm giữ thiên địa trong tay cũng theo đó mà biến mất, chẳng khác gì đang ở trên trời bị đánh rớt xuống mặt đất vậy, cảm giác rất là khó chịu!

“Ha ha ha ... hiện tại đã biết cái gì gọi là lĩnh vực rồi chứ? Lĩnh vực, lĩnh vực, lĩnh vực của ai thì thiên địa là của người đó. Người muốn nắm giữ thiên địa trong lĩnh vực của ta, ha ha ha ... hãy hỏi thử xem Phá Ma ở bên cạnh người, tại sao hắn ta cũng là cao thủ đế cấp nhưng lại không làm như người?” Thái Huyền cười lên một cách điên cuồng, từng bước từng bước đi về phía Phong Vân Vô Kỵ. Khi y đi được hai bước thì phiến rừng xanh thẳm do Phong Vân Vô Kỵ dùng sinh chi lực tạo ra đột nhiên nổ tung lên rồi biến mất, cuối cùng hóa thành một phiến cát bụi!

“Hừ! Thế sao?” Mắt thấy Thái Huyền đang từng bước từng bước đi tới, Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một cái: “Người sáng tạo ra Sinh Tử Ấn Pháp, có khả năng phong ấn không gian, lợi dụng không gian toái phiến để xé toạc thân thể của đối thủ, nhưng chẳng lẽ ta lại không có bộ công pháp do tự mình sáng tạo ra? Người có một câu nói sai rồi, một kiếm mà ta miếu sát Thất Sát Ma Quân không phải là do ta sáng tạo ra. Chiêu thức chân chính mà ta sáng tạo ra chính là chiêu này!”

Phong Vân Vô Kỵ quát lên một tiếng, hai tay hợp lại ở trước ngực: “Hấp Tinh Đại Pháp!”

Bốn chữ vừa mới thoát ra khỏi miệng, thì cuồng phong gào thét khắp tứ phía. Từng đám, từng đám cát bụi cuốn lên cao cả mấy ngàn trượng, từ khắp bốn phương tám hướng cuốn cuộn ập đến che phủ cả đất trời. Phóng mắt nhìn ra thì khó mà nhìn ra xa ngoài ba trượng. Các đám mây đen trên thiên không bị hút xuống phía bên dưới màn gió cát trên sa mạc, tùy theo thiên địa nguyên khí điên cuồng nhập vào trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ mà tiếng gió và sấm không ngừng vang lên rì rầm.

Một chiêu vừa thi triển đã thấy có hiệu nghiệm. Trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ đại định. Hấp Tinh Đại Pháp toàn lực triển khai, ngay cả Thái Huyền cũng bị cỗ hấp lực cường đại này hút bay về phía Phong Vân Vô Kỵ, nên không thể không vận công định vị thân thể.

Phóng mắt nhìn ra thì thấy thiên không sấm vang chớp giạt. Thiên địa nguyên khí ồ ạt nhập vào thân thể Phong Vân Vô Kỵ. Không gian khổng lồ trong lĩnh vực không ngừng chấn động kịch liệt, xem ra cực kì bất ổn định. Thái Huyền không khỏi thấy lạnh người: “Đó là loại công pháp gì? Làm sao lại bá đạo đến thế!”

Xệt! Một khối không gian dưới chân Thái Huyền đột nhiên sập xuống. Tiếp đó là hàng loạt những âm thanh phá liệt không gian ở phía dưới vang lên. Cát ở tứ phía bị hút lên trên không trung thành từng phiến từng phiến ồ ạt lao về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Thái Huyền cất lực ổn định không gian trong lĩnh vực, toàn thân công lực bạo trưởng, nhưng sự bá đạo của Hấp Tinh Đại Pháp vượt xa sự đánh giá của Thái Huyền.

“Làm sao lại có khả năng... làm sao có khả năng ...” Thái Huyền lẩm bẩm nói: “Một cao thủ đế cấp – làm sao có khả năng có năng lực cường đại như thế! Ngay cả lĩnh vực chi lực cũng cơ hồ như vô pháp đối kháng ...!!!”

Trời ơi! Thái Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời thở dài ra một hơi, trong mắt lóe lên thần sắc đổ kị đến phát cuồng, nghiêng răng nghiêng lưỡi: “Được rồi, xem như là thành toàn cho người!”

Cánh tay phải này giờ vẫn bắt trảo tựa hồ như đang nắm lấy thứ gì, sau đó năm ngón tay đột nhiên xòe ra, khắp tứ phía liền truyền lại một loạt thanh âm của thứ gì đó phá liệt. Thiên không đột nhiên trở nên tối sầm chẳng khác gì như ngày tàn của thế giới ập đến vậy. Nhưng Thái Huyền lại chẳng thêm quan đến chuyện đó mà rút ngay thanh đao vung ra phía trước rồi lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ như chớp giạt. Thêm vào sự giúp đỡ của Hấp Tinh Đại Pháp, thế lao đi của y lại càng nhanh tựa sao xẹt!

Trên thiên không tựa hồ như có cái gì phá vỡ. Hàng loạt những khe nứt cự đại liên tiếp xé rách vòm trời và không ngừng kéo dài xuống dưới đất. Đạo đạo thiên địa nguyên khí mới từ trong các khe nứt cự đại đó điên cuồng ập vào trong, cùng với nó là một phiến lớn ánh dương quang và không khí mới mẻ.

“Đến đây!” Mắt thấy Thái Huyền lao tới, Phong Vân Vô Kị lớn tiếng hét lên, sau đó búng người lao đi. Hai người giao kích một chiêu trên không trung, gây ra một tiếng nổ vang dội chấn động cả thiên địa.

Khí lãng tản xạ khắp tứ phía. Khí lưu cuồng bạo từ nơi giao thủ của hai người bùng phát ra xung quanh.

Bùng bùng!!

Trên hư không liên tục vang lên hàng loạt những tiếng nổ vang rền. Thoáng chốc, Phong Vân Vô Kị và Thái Huyền đã giao thủ hơn cả trăm lần. Dưới tình huống tốc độ đạt đến cực trí thì mọi tuyệt chiêu của hai người đều khó mà thi triển ra, nên những chiêu mà hai người thi triển ra chỉ chú trọng đến kỹ xảo chiến đấu và công lực. Tốc độ của Phong Vân Vô Kị có thể xưng là thiên hạ vô song, rất hiếm người có khả năng so được với y, nhưng Thái Huyền cũng vừa mới sơ bộ nắm giữ được không gian chi lực, nên cũng không thua kém gì Phong Vân Vô Kị. Hai người hóa thân thành hư ảnh mà tranh đấu kịch liệt với nhau, đánh rừ trên trời xuống dưới đất và rồi lại từ dưới đất đánh lên trên trời, hai người ai cũng có tổn thương, nhưng về phương diện công lực thì Phong Vân Vô Kị căn bản không thể sánh được với Thái Huyền, nếu như không phải là Hấp Tinh Đại Pháp quá thần diệu, rất nhiều khí kinh cuồng bạo kích đến thân thể đều bị Phong Vân Vô Kị hấp thu mà hóa thành chân khí trong thân thể, thì e là đã bị chém chết dưới đao của Thái Huyền rồi.

Nhưng dù có là như thế thì tần suất công kích của Thái Huyền cũng vượt xa tốc độ chuyển hóa chân khí của Hấp Tinh Đại Pháp mà Phong Vân Vô Kị thi triển. Hàng loạt những đạo công kích liên tục đánh lên như mưa trên thân thể của Phong Vân Vô Kị. Nhưng Thái Huyền cũng không đỡ hơn nhiều lắm. Trong công kích cận thân thì không gian chi lực cũng chỉ phát huy có hạn, còn ưu thế tốc độ từ chuyển Phong Vân Vô Kị tu kiếm lại có thể hoàn toàn phát huy.

Thân hình Phong Vân Vô Kị đột nhiên run lên, khiến cho sơ hở lộ ra. Dựa vào năng lực của Thái Huyền thì lí nào lại có thể bỏ lỡ. Y chẳng chút do dự chém ra một đao thẳng xuống cổ tay Phong Vân Vô Kị. Theo dự đoán của Thái Huyền thì Đệ ngũ Kiếm Đám trong tay Phong Vân Vô Kị chắc chắn sẽ bắn ra từ bên phải để ngăn cản một đao này, nhưng tình hình thực tế lại nằm ngoài dự liệu của Thái Huyền. Phong Vân Vô Kị không những là không chống trả mà lại lao tới phía trước.

Phốc!

Thanh đao trên tay của Thái Huyền thuận lợi đâm xuyên qua thân thể của Phong Vân Vô Kị, lòi cả mũi đao ra sau lưng. Một dòng máu thuận theo thân đao rỉ ra nhỏ xuống đất.

“Không ổn.” Thái Huyền thầm kêu lên trong lòng. Một cảm giác nguy hiểm cường liệt dâng lên trong lòng. Thái Huyền cũng không thêm suy nghĩ thêm, liền vận dụng năng lực khổng lồ không gian bay lui về phía sau.

Ngay lúc này thì trên mặt Phong Vân Vô Kị lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Hiện tại muốn lui – cũng muộn rồi!”

Hấp Tinh Đại Pháp toàn lực triển khai. Thái Huyền vừa mới lui ra được mấy trượng thì liền bị Hấp Tinh Đại Pháp hút lại. Sát na sau y đã lại xuất hiện ở ngay trước mặt của Phong Vân Vô Kị.

“Cái mà ta đợi chính là thời khắc này!” Phong Vân Vô Kị gào lên trong lòng, hai tay đột nhiên hóa kiếm cùng lúc đâm xuyên vào trong thân thể của Thái Huyền. Sinh chi lực bạo hãn trong nội thể dùng tốc độ kinh nhân truyền nhập vào trong thân thể của Thái Huyền.

“Đừng mà!” Thái Huyền kinh khủng hét lên, nhưng đã muộn rồi. Nguồn sinh lực bạo hãn toàn bộ đều dùng nhập vào trong thân thể Thái Huyền. Thiếu đi sinh chi lực, hai tay của Phong Vân Vô Kị mau chóng hủ thực. Lớp da trắng mịn mau chóng mất đi, lộ ra phần huyết nhục đỏ hồng, nhưng phần huyết nhục đó cũng tấn tốc khô héo, rồi hóa thành một làn khói nhạt mà phiêu tán trong gió, cuối cùng chỉ còn lại phần bạch cốt âm sâm.

Hai con mắt Thái Huyền trợn tròn lên. Một nửa phần thân thể bình thường còn lại mau chóng khô héo đi, cả thân thể cũng chỉ còn lại bộ xương khô, ngay cả những kinh mạch và huyết đạo cũng không còn nữa. Đầu tóc màu đen nhanh chóng chuyển sang màu vàng, rồi chuyển sang xám tro, trở thành bạc trắng và rụng xuống. Bộ xương trắng càng lúc càng trắng hếu, càng âm sâm. Một thanh âm lạnh sống lưng từ trong bộ xương trắng đó truyền ra. Sau đó Phong Vân Vô Kị liền nhìn thấy những phần xương còn lại của Thái

Huyền đột nhiên lay động chẳng khác gì vật sống mà tự tách nhau ra khỏi những đoạn khớp. Từng khúc, từng khúc xương không ngừng lay động trong không trung, trên thân của những đoạn xương này toạc ra những vết nứt và rồi huyết dịch trong đó rỉ ra. Cái đầu lâu lơ lửng của Thái Huyền cũng theo đó mà ngẩng lên trời phát ra một tiếng gào cực kì thống khổ!

Trong lúc phát ra tiếng gào đau đớn này thì phần xương trắng của Thái Huyền mau chóng sinh trưởng ra huyết nhục, kinh mạch, huyết quản và lớp da. Chỉ trong chớp mắt, trước mặt Phong Vân Vô Kị đã không còn là một bộ xương trắng hếu, mà là một nam tử phong trần tuấn lãng mang trên người một khí tức tà dị. Chỉ là trong đôi mắt mới sinh trưởng ra của nam tử này chỉ có một phiến mang nhiên. Đôi mắt chớp động mấy cái rồi nhìn thẳng vào Phong Vân Vô Kị với thần tình không dám tin tưởng. Sau đó, những tiếng xì xì không ngừng vang lên. Thân thể đang đầy đặn của Thái Huyền chưa duy trì nổi một giây thì lớp da trên thân thể mang theo đầu tóc và một phần mạch lạc nhanh chóng bị hủ thực, rồi đến kinh mạch và huyết nhục. Thái Huyền lại gào lên một tiếng đầy thống khổ. Một thân huyết nhục lại một lần nữa mau chóng khô héo và biến mất. Hình tượng hoàn mỹ của Thái Huyền chỉ được bảo trì trong khoảnh khắc, sau đó thì lại bị biến lại nguyên hình, thành một bộ khô lâu. Một khô lâu mà một chút huyết nhục cũng không còn.

A!

Một tiếng gào tê tâm liệt phế từ trong miệng Thái Huyền vang lên. Thanh âm đó xông thẳng lên trời. Trên bộ xương khô đó lại bắt đầu sinh trưởng da thịt. Cứ như thế mà tuần hoàn, chỉ trong thời gian mấy lần hít thở thì Thái Huyền đã ở giữa nhục thân và bạch cốt liên tục luân hồi mấy lần. Nổi thống khổ khi nhục thân sinh trưởng và hủy diệt xâm nhập sâu vào trong linh hồn. Dù có là cao thủ thần cấp cũng nhẫn nhịn không được mà gào thét lên một cách đau đớn.

Bùng! Thái Huyền đánh vào lồng ngực của Phong Vân Vô Kị một chưởng, chấn Phong Vân Vô Kị bay ra xa, nhưng thân thể của y lại nặng nề rơi xuống mặt cát. Thái Huyền đau đớn gào thét lăn lộn trên mặt cát. Cả không gian hốt sáng hốt tối. Hàng loạt những thanh âm ầm ầm từ khắp tứ phía vang lên, nhưng thân thể của Thái Huyền vẫn cứ không ngừng đau đớn gào thét và lăn lộn ở trên mặt cát, thân thể không ngừng biến ảo bất định giữa nhục thân hoàn chỉnh và khô lâu.

Hình ảnh này ấn sâu vào trong đôi mắt của Phong Vân Vô Kị, ấn sâu vào trong tâm lí của y... Sơ hở của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công không ngờ lại khủng bố như thế. Điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi lạnh sống lưng. Nhìn vào Thái Huyền đang thống khổ lăn lộn qua lại trên mặt cát, Phong Vân Vô Kị đột nhiên như nhìn thấy bản thân trong tương lai cũng sẽ có hoàn cảnh lăn lộn và gào thét như thế, nên nhất thời cũng quên mất phải tiêu diệt Thái Huyền.

Là không thể, không nguyện ý, không muốn thế hay là bất nhẫn, trên mặt của Phong Vân Vô Kị trong nhất thời lộ xuất ra những thần tình phức tạp mà ngay cả bản thân của y cũng không biết.

Bùng!

Một đạo quyền ảnh cự đại nặng nề oanh kích lên thân thể Thái Huyền, chấn nát cốt cách của Thái Huyền, khiến cho thân thể của y nặng nề đâm sâu vào trong mặt cát.

“Người đang làm cái gì đó?” Phong Vân Vô Kị đột nhiên quay sang Phá Ma mà quát mắng. Đó hoàn toàn là một hành vi theo quán tính, không hề liên quan gì đến lí trí.

Phá Ma không biết là đã khôi phục từ lúc nào đột nhiên xuất hiện đúng nơi nguyên là vị trí của Thái Huyền, trên mặt lộ xuất một nụ cười tàn nhẫn nhưng quỷ dị: “Tiêu diệt hắn, còn có người nữa, tất cả những người có uy hiếp đến ta!... Để các người cắn lộn với nhau, sau đó thì bốn tọa đứng ra thu thập toàn cục. Hắc hắc ... người thực sự nghĩ là ta sẽ cứu người ra hay sao! Ngủ giấc!”

Nói xong, cả người lao về phía Phong Vân Vô Kị. Thân thể còn đang ở trong không trung thì một quyền đã đánh ra. Cả không gian chấn động không ngừng. Tiếp đó là một đạo quyền ảnh cự đại mang theo huyết khí từ trên đầu năm đốm của Phá Ma oanh xuất ...

163. Chương 164: Đào Xuất Linh Vực

Ngay lúc này thì Phá Ma lại đột nhiên đứng dậy đục nước béo cò, đánh ra một quyền về phía Phong Vân Vô Kị khiến cho tình hình của Phong Vân Vô Kị chẳng khác nào đang gặp phải tuyết mà lại thêm sương. Một quyền này nếu như đánh ra trước khi Phong Vân Vô Kị xuất thủ thì căn bản không thể tạo thành uy hiếp gì, nhưng lúc này lại rất khác biệt. Hơn nữa, Phá Ma cũng không phải bị thương nghiêm trọng như Phong Vân Vô Kị đã nghĩ. Hắn ta này giờ vẫn giả chết ở phía dưới, trong lòng có chủ ý riêng, vì những gì cần làm thì cũng đã làm hết rồi, phần còn lại là nằm ở Phong Vân Vô Kị. Nếu Phong Vân Vô Kị có thể tìm ra sơ hở của Thái Huyền rồi tiêu diệt hắn ta, như thế là tốt nhất. Nhị hổ tương tranh, tất sẽ có một con bị thương, một con còn lại cũng chẳng hề đỡ hơn chút nào. Phần việc còn lại chính là của bản thân hắn ta rồi, thiết nghĩ cũng không phí lực cho lắm, chí thiếu cũng có thể đào thoát khỏi linh vực này.

Nếu như không phải là hiện tại Phong Vân Vô Kị đủ thông tuệ, trước khi lâm tử tìm ra biện pháp đối phó với Thái Huyền thì hai người bọn họ nhất định sẽ chết, phản kháng cũng là vô ích. Cái kết cục này không phải là kết cục mà Phá Ma muốn thấy, nhưng bị khốn ở trong linh vực này lâu đến thế, thụ lấy áp bức của Thái Huyền lâu đến thế cũng chẳng khác gì đã chết. Kết quả cuối cùng cũng không khác nhau mấy, nên tự nhiên là không có tồn tại cái gì gọi là hối hận cả.

Đó chính là tính toán của Phá Ma, hắn ta tranh đấu với Thái Huyền ở trong linh vực này không phải lần một lần hai gì. Phá Ma sớm đã có nhận thức sâu sắc về Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công. Loại công pháp này căn bản là một loại công pháp đánh không chết, thật không nên tồn tại ở trên thế gian này. Nếu như không phải loại công pháp này khi luyện đến tầng thứ sáu có một sơ hở cực lớn, người tu luyện trở nên người không ra người, ma không ra ma thì chỉ e là ngay cả lão thiên cũng phải đổ kị.

Trong tình huống càng nguy hiểm, người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công càng có thể phát huy được tiềm năng - chính là có điểm nhận thức này nên Phá Ma mới an tâm giả chết, giả trọng thương.

“Ha ha ha...” Phá Ma cuồng tiếu. Trên khuôn mặt hung ác, nửa bên phải sán lạn, nửa bên trái âm ám, trông thật khủng bố: “Những kẻ tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công – đều phải chết! Đều phải chết hết!”

Phá Ma điên cuồng cười lên. Tiếng cười như lôi đình, thanh âm truyền khắp tứ phía. Trong lòng hắn ta, mức độ căm hận những kẻ tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, cả Thái Huyền và Phong Vân Vô Kị, đã đạt đến mức cực độ biến thái. Từ đây có thể thấy khi ở trong linh vực của Thái Huyền, hắn ta đã chịu phải những nỗi đau đớn đến thế nào.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị vừa kinh vừa giận. Phá Ma giả chết nằm ngoài dự liệu của y. Nãy giờ y toàn tâm toàn lực ứng phó với Thái Huyền, lí nào lại có thời gian tra thám hư thật của Phá Ma. Hơn nữa, y căn bản không ngờ được Phá Ma lại có tâm tư như thế, nhất thời chủ quan nên đã bị hắn ta lừa, với ý đồ ngư ông đắc lợi.

Vừa áp chế tử khí hỗn loạn trong thân thể, vừa vận khởi Liễu Như Tùy Phong Thân Pháp, thân thể liền mềm mại chẳng khác gì cánh liễu phát phơ trong gió bay lui về phía sau. Một quyền uy lực kinh nhân đó mang theo tiếng kêu vun vút, đẩy Phong Vân Vô Kị bay lui ra xa thêm mấy trăm trượng, sau đó xạ lướt qua thân thể Phong Vân Vô Kị mà lao về phía chân trời.

Mặc dù không bị trực tiếp đánh trúng, nhưng quyền kinh của nó phát ra khiến da thịt của Phong Vân Vô Kị trở nên đau rát, xương cốt toàn thân như bị cối giã.

“Còn muốn dùng cái chiêu này!... Hắc hắc, còn chưa chịu giác ngộ hay sao? Chiêu này không thể dùng ra hai lần trước mặt ta, người đứng là đã hết trò rồi!” Phá Ma âm hiểm mỉm cười. Sải chân bước ra một bước, thân thể lao lên không trung, hóa thành một lưu ảnh hắc sắc. Hai nắm đấm mang theo quang hoa của sóng nước xuyên qua tầng tầng không gian oanh kích về phía Phong Vân Vô Kị ở trong không trung.

Một đạo tinh quang lóe lên trước mắt Phong Vân Vô Kị. Phá Ma ở phía trước càng lúc càng tới gần. Một nụ cười mỉm xuất hiện nơi khóe miệng Phong Vân Vô Kị, hơn nữa càng lúc lại càng lộ rõ: “Ha ha... người chân chính không giác ngộ là người mới đúng!”

Oanh!

Hai nắm đấm của Phá Ma thuần gian đánh nát xương lồng ngực Phong Vân Vô Kị. Tiếp đó, thân thể y cũng nặng nề đâm sầm vào ngực Phá Ma. Nhưng nhờ đó, toàn bộ tử khí mà Phong Vân Vô Kị chưa kịp đồng hóa liền bùng phát ra bên ngoài cơ thể, ồ ạt truyền qua thân thể Phá Ma thông qua những huyết đạo tiếp xúc với Phá Ma.

A!

Phá Ma lập tức gào lên một tiếng, một chưởng nặng nề chấn bay Phong Vân Vô Kị, rồi lùi về sau mấy bước, cúi đầu kinh hãi nhìn vào lồng ngực mình. Ngực của Phá Ma đang dần dần hủ lạn phân hủy với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, những xương cốt âm thầm trong nội thể liền mau chóng bị lộ ra, hơn nữa còn đang khuếch tán về khắp tứ phía. Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy trái tim và lá phổi đang phập phồng của hắn ta.

“A! ...” Phá Ma kinh khủng gào lên: “Điên rồi! Điên rồi ... các ngươi đều là những kẻ điên. Những người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công đều là những kẻ điên! ...”

Phong Vân Vô Kị trúng một quyền của Phá Ma, miệng học máu xối xả, y bào trên thân thể sớm đã bị máu nhuộm đỏ. Mặc dù thụ thương rất nặng nhưng trên miệng của Phong Vân Vô Kị lại không thể giấu nổi nụ cười, những năng lượng và tử khí hỗn loạn trong nội thể phần lớn đều đã chuyển sang thân thể của Phá Ma. Phần tử khí và năng lượng còn lại rất khó tạo thành thương hại đáng kể gì đối với Phong Vân Vô Kị.

Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công không ngừng vận chuyển trong khắp kinh mạch. Cùng lúc đó, Phong Vân Vô Kị cũng không ngừng tổng tử khí còn lại xuống dưới huyết dòng tuyền ở lòng bàn chân, đẩy nó vào trong bề mặt sa mạc. Phía dưới, một vòng khói xám nhanh chóng khuếch tán ra khắp tứ phía theo hình tròn, mặt đất xung quanh sụp xuống. Cát ở chỗ đó mau chóng hóa thành tro.

Từng tia từng tia, rồi từng làn từng làn sinh khí sản sinh trong nội thể, dần dần đạt cân bằng với tử khí trong thân thể. Chân khí trong thân thể vận chuyển càng lúc càng nhanh. Sinh cơ vô cùng vô tận nguyên nguyên bất đoạn sản sinh trong nội thể.

Huyết nhục mau chóng sinh trưởng. Những tiếng xì xì từ trên hai cánh tay không ngừng vang lên. Từng mạch từng mạch máu nhỏ bé “mọc” ra. Trên bộ xương cánh tay dần dần phân bố đầy những mạch máu li ti, huyết nhục mau chóng sinh trưởng, hai cánh tay dần lành lại một cách hoàn thiện. Quá trình này cực độ thống khổ, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhẫn nhịn được.

A! Phong Vân Vô Kị thở ra một hơi, hoan hỉ nhìn hai cánh tay mới sinh ra, vẫn cường đại có lực như xưa và càng thêm trắng nõn.

Ngẩng đầu nhìn lên Phá Ma ở phía xa, thấy lồng ngực của hắn ta không ngừng từ khắp tứ phía tập hợp, rồi lại không ngừng bị xâm thực, tim phổi thủy chung vẫn lộ rõ ở bên ngoài. Có thể thấy, tử khí mà Phong Vân Vô Kị truyền nhập vào thân thể của Phá Ma đã tạo ra thương hại rất lớn đối với hắn, hơn nữa trong một thời gian ngắn thì hắn ta vô pháp giải trừ.

Con người co rút lại. Trong mắt Phong Vân Vô Kị lóe lên một đạo sát khí dày đặc, đối với loại người như Phá Ma thì Phong Vân Vô Kị trước giờ tuyệt đối không nường tay. Bàn chân bước ra một bước, Phong Vân Vô Kị muốn đi đến chỗ Phá Ma, nhưng đột nhiên....

Oanh long long!

Cả đại địa đều chấn động, mặt đất kịch liệt nhấp nhô. Sa mạc mênh mông loáng một cái tựa hồ như đã hóa thành một mặt hải dương vô tận. Thiên không cũng không ngừng vang lên những tiếng âm ầm. Vô số hắc khí dũng nhập vào trong những khe nứt trên thiên không. Một cảm giác cực độ nguy hiểm dâng lên trong lòng. Phong Vân Vô Kị dừng bước chân, đầu cũng không thèm ngoảnh lại mà lao thẳng về phía khe nứt ở trong không trung, thể lao nhanh tựa lưu tinh.

Ở bên kia, cơ hồ như đồng thời, Phá Ma cũng phát giác thấy không đúng. Không để ý đến phần tử khí đang hủy diệt thân thể mà đạp mạnh chân xuống dưới, thân người cũng mau chóng lao đi về phía khe nứt to lớn ở trên không trung....

“Ha ha ha... Muốn chạy, chạy đi đâu chứ. Các ngươi hãy ở lại đây với ta vĩnh viễn muôn đời đi!” Thái Huyền chuyển động càng lúc càng nhanh. Tiếng cười mau chóng từ phía sau vang lên, sau đó là một luồng tử vong

năng lượng bạo hàn đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ mà hình dung ồ ạt lao lên như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

Oanh long long!

Khe nứt trên thiên không mau chóng hợp lại với tốc độ nhanh chóng. Phong Vân Vô Kị ngay cả đầu cũng không dám quay lại. Thần thức cảm ứng thấy nguồn năng lượng bàng bạc ở sau lưng đang lao tới, trong lòng lo lắng mãi không thôi. Rồi đột nhiên y giận dữ quát lên một tiếng, lực lượng như muốn lấp bể dời non đánh thẳng xuống phía dưới. Một tiếng nổ vang lên, khí lãng phân phi. Phong Vân Vô Kị mượn lực phản chấn gia tốc lao về phía trước. Ngay khi khe nứt đó sắp hợp lại thì thân hình Phong Vân Vô Kị cũng vừa lách qua đúng khe nứt đó thoát ra ngoài. Sau lưng vang lên một loạt những tiếng nổ ầm ầm. Toàn bộ không gian trong lĩnh vực mau chóng khép lại ở ngay dưới chân!

Không!

Thanh âm cực độ bất cam của Thái Huyền từ xa xói phía dưới vọng lên. Thanh âm càng lúc càng xa, rồi nhỏ dần đến không thể nghe được, chẳng khác gì như xa cách cả vô số vũ trụ vậy.

Phong Vân Vô Kị lao đi lên trên như cành liễu. Y ngẩng đầu lên đón lấy những ánh dương quang thông qua tầng tầng mây đen chiếu lên mặt. Cảm giác thật là ấm áp

Cơ hồ như đồng thời, một đạo thân ảnh khác cũng từ bên dưới bùng lên trên không, sau đó vẽ nên một đường cong hoàn mỹ trước khi đáp xuống đất.

Ầm ầm!

Một loạt những thanh âm ầm ầm vang lên. Không gian ở phía dưới dần dần chui xuống phía dưới mặt đất biến mất. Vô số cát trong bãi sa mạc đột nhiên từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ lại ở trung tâm, rồi chui xuống chỗ mà không gian lĩnh vực biến mất.

Cuồng phong nổi dậy. Chỉ trong chớp mắt thì nơi nguyên là phiến sa mạc đã bị thay bằng một phiến thế giới thổ địa bằng phẳng. Trên phiến đất này chẳng có lấy nửa điểm màu xanh, cũng không có lấy nửa hạt cát. Cả mặt đất bị hạ xuống phía dưới đến mấy trăm trượng so với những phiến đất ở chung quanh.

Thần thức vô địch bùng phát, Phong Vân Vô Kị mau chóng quét qua khắp không gian ở bên dưới, nhưng không hề phát hiện thấy cái gì. Tình huống dưới mặt đất cũng chẳng khác gì với những nơi khác. Không gian lĩnh vực đó tựa hồ như được kiến lập ở ngay bên trên mặt đất, bên trong thì rộng lớn vô hạn, nhưng không biết Thái Huyền đã làm gì mà nó đã biến mất vô ảnh vô tung. Không gian biến mất, Thái Huyền cũng biến mất. Không còn bất cứ thứ gì có thể lấy làm chứng cứ để chứng minh cho sự tồn tại của Thái Huyền

Ở phía xa, Phá Ma dùng một tay chống xuống đất, vừa quỳ chân vừa quay đầu lại hung ác nhìn Phong Vân Vô Kị một cái, rồi đột nhiên đánh ra một chưởng. Thân thể hắn bùng lên trên không trung vẽ thành một đường cong rồi mau chóng biến mất trong tầm mắt....

Trong mắt Phong Vân Vô Kị lóe lên một đạo sát cơ, vừa mới bước được nửa bước thì lại rút chân trở lại, nhìn về phía Phá Ma bỏ đi, hần học nói: “Tạm thời bỏ qua cho người. Người và ta sớm muộn gì cũng có ngày gặp lại, đến lúc đó cũng chính là lúc người vong mạng.”

Phong Vân Vô Kị chuyển thân lại, hướng về phía Kiếm Các bay đi

“Cửu Mệnh Chiến Giáp... Thần ma Chiến trường” Phong Vân Vô Kị đón gió bay đi, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc là ở nơi nào?”

Thảm trạng của Thái Huyền khiến cho Phong Vân Vô Kị có nhận thức sâu sắc. Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tuy là bá đạo, đủ để nằm vào hàng ngũ Thái Cổ kì học, nhưng sơ hở cũng chần động chẳng khác gì sự bá đạo của nó. Phong Vân Vô Kị vốn nghĩ sơ hở của bộ công pháp này chỉ nằm ở chỗ sự cân bằng của sinh tử nhị khí, nhưng sự kinh lịch của Thái Huyền đã nói cho Phong Vân Vô Kị biết cái sơ hở này nghiêm trọng đến mức nào.

Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công cho dù không được tính là Thái Cổ đệ nhất kì công, thì cũng tuyệt đối không xa vị trí đó bao nhiêu. Chí thiếu là Phong Vân Vô Kị trước giờ chưa từng nghe thấy có loại công

pháp nào tu luyện hai loại sinh tử nhị khí. Sinh tử nhị khí ở trong thân thể hiện giờ vẫn bảo trì hình thái cân bằng, nhưng tùy thời đều có thể bị phá vỡ. Bởi vì, Phong Vân Vô Kị đã cảm giác thấy chân khí trong nội thể đang có dấu hiệu tùy thời đều có thể đáp nhập vào tầng thứ sáu của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công.

Đến lúc đó thì tình huống của Thái Huyền sẽ chân chân thật thật ập lên trên người của Phong Vân Vô Kị

Thăng đường lướt qua núi sông mệnh mang, thần thức tra thám khắp trên trời dưới đất một lượt – Phong Vân Vô Kị dần dần hình thành cái tập quán này. Ở trong một cánh rừng rậm rạp, Phong Vân Vô Kị phát hiện thấy hai người áo đen đang cười trên hai con báo quý dị đang đằng không, trên mặt y không khỏi lộ xuất thần sắc nghi hoặc. Thân hình Phong Vân Vô Kị cơ hơi ngưng trệ một chốc, rồi sau đó liền lao thẳng về phía Kiếm Vực. Gần như đồng thời, hai người áo đen phía dưới cũng ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không và nhìn thấy Phong Vân Vô Kị rời đi. Thiên không lướt qua một đạo lưu quang, hai người tương hỗ nhìn nhau một cái: “Đi thôi!” Sau đó lại cúi đầu, đầu bóng màu đen cũng kéo xuống theo, nhất thân hắc bào phiêu vũ trong không trung, hướng về phía trước mà lao đi

Phong Vân Vô Kị vừa xuất hiện tại Kiếm Các thì nghe thấy những tiếng va chạm của kim thiết. Một phiến kim quang từ phía dưới truyền lên.

“Cung nghênh chủ công!” Kim giáp chiến sĩ phủ ngực quỳ xuống như một phiến hải dương. Phong Vân Vô Kị gật đầu: “Đứng dậy đi.” Sau đó đi thẳng vào trong Kiếm Các.

Phong Vân Vô Kị vừa xuất hiện ở tầng đầu tiên của Kiếm Các thì bước chân liền bước lên trên tầng thứ hai, nghênh đón là khuôn mặt lo lắng của Trì Thương: “Sư phụ, rốt cuộc người cũng quay trở về rồi, đồ nhi”

Phong Vân Vô Kị dừng lại, giơ cánh tay phải lên cắt ngang lời Trì Thương, nghiêm túc nói: “Trì Thương, mau chóng phái những đệ tử lưu thủ ở Kiếm Các, ừm, Hoàng Kim Giáp Sĩ cũng phái đi hai mươi vạn, để nghe ngóng thử trên Thái Cổ đại địa có nơi nào gọi là Thần ma Chiến trường hay không?”

“Dạ, sư phụ.” Trì Thương tức thì ngơ ngác, nhưng rất nhanh sau đó liền phản ứng trở lại, không chờ Phong Vân Vô Kị nói đến lần thứ hai, liền quay ra bên ngoài mà đi.

“Đợi một lát.” Phong Vân Vô Kị cất tiếng gọi.

“Sư phụ, còn có chuyện gì nữa không?” Trì Thương quay đầu lại.

“Chút nữa hãy mang tới cho ta một bộ y phục.” Phong Vân Vô Kị nói.

“Dạ, sư phụ.” Trì Thương xoay người bước đi.

Rất nhanh sau đó, Kiếm Vực trước giờ chưa hề có động tĩnh gì đột nhiên có một hành động quy mô lớn. Vô số môn hạ của Kiếm Các đồng loạt xuất phát, phân tán ra khắp mọi nơi trên Thái Cổ mà truy tìm thứ gì đó. Võ công của đệ tử Kiếm Các xác thật là rất cường hãn, hơn nữa là có thêm thanh danh của Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị chấn nhiếp, chuyện trong một đêm đã tiêu diệt hết sạch Dạ tộc vẫn còn được lưu truyền cho đến giờ. Vì thế nên nhất thời cũng không có ai ra tay với những đệ tử này. Một vài cao thủ khác tuy có chút mâu thuẫn nhỏ với đệ tử Kiếm Vực, nhưng cũng cố nhẫn nhịn, không hề xuất thủ.

Hành động cổ quái của cả Kiếm Vực đã khiến cho những người khác chú ý.

Đạo Vực. Đạo Đế ngồi trên một chiếc kim y rộng rãi với sắc mặt nghiêm túc. Một gã Đạo Vực đệ tử cúi đầu tiến vào, khi báo cáo tin tức về Kiếm Vực thì sắc mặt của Đạo Đế trở nên hung ác, giơ một tay lên và đập cái rầm xuống kim y: “Làm sao có khả năng! Hắn ta làm sao còn chưa chết! Hơn nữa lại mau chóng xuất hiện đến thế! Tại sao? ... chẳng lẽ mạng của hắn ta thực sự lớn đến thế hay sao?”

Đạo Đế càng nghĩ càng tức tối. Hai cao thủ cấp đế mà lại để một kẻ khác đem người đi mất ở ngay trước mắt, hơn nữa ngay cả mặt mũi của đối phương cũng không nhìn thấy, vốn muốn phái người đi san bằng Kiếm Vực nhưng bị Âm Hắc Đế Quân ngăn cản.

“Các người lui xuống... Đợi đã, phái người tra thám thử xem bọn họ rốt cuộc là đang truy tìm cái gì? Rốt cuộc là muốn làm cái gì? ...” Đạo Đế dứt lời thì liền xua xua tay. Môn hạ chúng đệ tử mau chóng li khai.

Rất nhanh sau đó thì chúng Đào Vực đệ tử cũng ồ ạt ra quân, tản ra khắp cả đại lục Thái Cổ. Gần như đồng thời thì đệ tử của Ma Vực cũng đồng loạt xuất quân.

Đệ tử của ba phương đều tận lực khắc chế trùng động muốn ra tay, vừa tra thám vừa tương hỗ giám thị động tĩnh của đối phương.

Phong Vân Vô Kị tuyệt đối không thể nghĩ tới chỉ một mệnh lệnh của bản thân đã dẫn động phần lớn các thế lực ở Thái Cổ. Các phương đều đang phỏng đoán Kiếm Vực có hành động lớn như thế, rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Ba ngày sau, hàng loạt những đệ tử Kiếm Vực đồng loạt quay trở về Kiếm Các. Những đệ tử của các vực khác cũng ngẫu nhiên từ trong miệng của các đệ tử Kiếm Vực trong khi giao đàm với nhau biết được bốn chữ: Thần ma Chiến trường!

Tin tức này mau chóng truyền đến tai của các vực chủ, nhưng cơ hồ như khi vừa nghe thấy bốn chữ này thì vực chủ của mấy vực đều cau mày lại.

Đạo Đế cau đôi mày lại, đi qua đi lại trong phòng, miệng thì lầm bầm: “Thần ma Chiến trường... đó rốt cuộc là nơi nào. Ta tựa hồ như đã nghe thấy qua tên của nó... Nhưng mà ở đâu đây? Kiếm Hoàng tại sao lại muốn tìm nơi đó?... Hẳn ta rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Ngay cả người tồn tại qua một khoảng thời gian dài như Đạo Đế cũng đều không biết bốn chữ ‘Thần ma Chiến trường’, thì những Kiếm Vực đệ tử khi quay trở lại Kiếm Các cũng đương nhiên mang theo một tình tức đồng dạng cho Phong Vân Vô Kị: Trên Thái Cổ đại địa tuyệt không tồn tại một nơi nào có tên là Thần ma Chiến trường!

Mọi đệ tử Kiếm Vực đều lần lượt trở về. Hành động lần này cũng theo đó mà kết thúc. Đệ tử của các vực khác khi thấy những đệ tử của Kiếm Vực đã phản hồi thì cũng không đi theo tra thám nữa, lần lượt trở về khu vực của mình.

“Không có tồn tại nơi như thế sao?” Phong Vân Vô Kị sau khi nghe thấy chúng môn hạ đệ tử hồi báo thì thở dài một tiếng, bật người đứng dậy nhìn xuyên qua cánh cửa của Kiếm Các về phương xa: “Xem ra – ta cần phải đi tới thánh sơn một chuyến sớm hơn dự định rồi.”

Phong Vân Vô Kị nói xong liền đằng thân bay đi, lao ra khỏi Kiếm Các mà hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng về phía thánh sơn. Cơ hồ như y vừa mới lao ra khỏi Kiếm Các thì vô số đệ tử ở phía dưới đều đồng loạt quỳ xuống

Ngay khi còn cách thánh sơn mấy trăm trượng thì Phong Vân Vô Kị dừng lại ở trên hư không, nhất thân y bào phát phơ phần phật. Ngẩng đầu nhìn lên tòa thánh sơn nguy nga chọc thủng tầng mây đó, trong lòng Phong Vân Vô Kị dâng lên một cảm giác cổ quái. Khác với lần đầu tiên đến thánh sơn, sau khi Phong Vân Vô Kị đạp nhập vào cảnh giới để cấp thì cảm giác đối với thiên địa năng lượng càng lúc càng mãnh cảm. Lúc này, Phong Vân Vô Kị có thể phát hiện thấy nguồn năng lượng quái dị dày đặc chẳng khác gì thật chất đang bao bọc lấy thánh sơn. Nguồn năng lượng này đang tuân theo một quỹ tích đặc biệt mà vận chuyển.

Dựa vào năng lực của Phong Vân Vô Kị thì chỉ có thể cảm giác thấy những điều như thế thôi. Những thứ khác càng là nằm ngoài kiến thức của Phong Vân Vô Kị.

“Đó là một loại cảm chế nào đó hay sao?” Trên mặt Phong Vân Vô Kị xuất hiện vẻ nghi hoặc, lầm bầm nói. Nguồn năng lượng uẩn hàm trong phiên không gian này tuyệt đối không hề thua kém năng lượng được phát ra ở đệ thất thức của Thái Huyền khi ở trong lĩnh vực, có khi còn cường đại hơn, có thể là mấy lần, có thể là mấy chục lần. Nếu như có một ai có ý đồ phá hủy thánh sơn thì Phong Vân Vô Kị chẳng chút hoài nghi những năng lượng bao bọc quanh thánh sơn sẽ thuận gian xuất kích, hủy diệt đối phương.

“Người đến rồi!” Một thanh âm thanh lãnh từ trên đỉnh núi truyền xuống. Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hữu thị với nhất thân y bào màu trắng phát phơ và nụ cười trên khuôn mặt.

“Hữu thị đại nhân!” Phong Vân Vô Kị dùng tay phủ ngực mà cung kính hành lễ.

“Ha ha, Vô Kị, ngươi suy nghĩ kỹ chưa? Sử dụng một cơ hội kia của ngươi...!” Hữu thị nhìn vào Phong Vân Vô Kị mà nói.

“Hữu thị sao lại biết ta sẽ sử dụng cơ hội này, hơn nữa có biết ta sẽ có yêu cầu gì?” Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên nói.

Hữu thị thở dài một tiếng: “Bất quá là người yêu cầu chuyện gì, người xuất hiện ở dưới thánh sơn thì tất phải có chuyện khẩn cầu. Thời khắc người hiện thân đã chú định là người muốn sử dụng cái yêu cầu kia của người!”

Trên mặt của Phong Vân Vô Kị chẳng hề có chút thần sắc trì nghi nào, chỉ nhìn chăm chăm vào hữu thị, thật thà nói: “Ta sử dụng quyền lợi yêu cầu đó... nói cho ta biết tất cả mọi chuyện có liên quan đến Cửu Mệnh Chiến Giáp và Thần ma Chiến trường!”

Phong Vân Vô Kị đã suy nghĩ rất rõ ràng. Bất quá là Thánh Điện cấp cho bản thân cái quyền lợi quý giá đến đâu thì cũng không thể quý bằng sinh mạng của bản thân. Tầng thứ sáu của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công quá đáng sợ. Phong Vân Vô Kị tuy đang cực lực áp chế chân khí trong nội thể để ngăn cản nó đột phá đệ ngũ chuyển mà tiến vào đệ lục chuyển, nhưng y chỉ có thể áp chế được nhất thời chứ không thể áp chế được cả đời. Đáp nhập vào tầng thứ sáu của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công là chuyện sớm muộn. Một ngày tìm không ra Cửu Mệnh Chiến Giáp thì ngày đó Phong Vân Vô Kị vô pháp an tâm.

Phản ứng của hữu thị nằm ngoài dự liệu của Phong Vân Vô Kị. Ngay khi Phong Vân Vô Kị dứt lời thì trên mặt của hữu thị liền xuất hiện thần tình mê mang.

“Cái gì?” Lòng của Phong Vân Vô Kị thuần gian rơi âm xuống đáy cốc: “Hữu thị, ngài không biết!”

Hữu thị thở dài một tiếng, nhìn sang Phong Vân Vô Kị, trên mặt xuất hiện biểu tình phức tạp: “Cái quyền lợi này – người hãy bảo lưu lại đi thôi. Không chỉ là ta, mà e là những người khác cũng không một ai biết được... Thị giả của Thánh Điện chỉ là đại biểu của Thánh Điện, chứ tịnh không tồn tại trong một khoảng thời gian dài gì. Mỗi một ngàn vạn năm thì sẽ chuyển sang hai thị giả mới. Còn ta và tả thị là thị giả đời này, rất nhiều bí mật mà ngay cả chúng ta cũng đều không biết...”

“Làm sao lại như thế?...” Cực độ thất vọng cũng cực độ thất lạc liền hiện rõ trên khuôn mặt của Phong Vân Vô Kị: “Chẳng lẽ là ta nhất định phải rơi vào kết cục như của Thái Huyền hay sao”

“Ta không biết, không có nghĩa là Thánh Điện không biết.” Hữu thị đột nhiên mở miệng nói: “Người đi theo ta, có rất nhiều bí ẩn của Thái Cổ đều được ghi lại ở trong Thánh Điện... Nhưng, có thể tìm thấy được hay không thì còn phải dựa vào thực lực bản thân người!”

Hữu thị nói xong thì chuyển thân hướng vào bên trong Thánh Điện. Trong lòng Phong Vân Vô Kị cuồng hỉ, mặc dù không hiểu câu nói của Hữu thị là có ý gì, nhưng vẫn là một tia hy vọng cuối cùng, nên y liền đi theo sau Hữu thị....

164. Chương 165: Lên Thánh Sơn Một Lần Nữa

Loại căn phòng nhỏ như thế này thì trên tòa Thánh sơn rộng tới mấy ngàn dặm vuông không biết có đến bao nhiêu. Nhưng rõ ràng là không phải ai cũng được vào.

“Phong Vân Vô Kị, từ ngày Thánh sơn bắt đầu tồn tại thì tất cả mọi chuyện phát sinh ở Thái Cổ đều được ghi chép lại ở trong động huyết này. Những chuyện không xảy ra ở Thái Cổ nhưng có liên quan hoặc ảnh hưởng sâu rộng tới nhân loại cũng được ghi chép lại. Trong đó cũng có nội dung chi tiết về Thái Cổ Hiệp Nghị.” Hữu thị chỉ tay vào cái động huyết không biết bao sâu mà nói với Phong Vân Vô Kị: “Thân làm thị giả của Thánh Điện, bọn ta chỉ cần biết rõ những căn phòng trong Thánh Điện như lòng bàn tay là được. Mặc dù nằm trong danh sách người của Thánh Điện nhưng Thánh Điện rốt cuộc là có bao nhiêu bí mật, dù cho ta có sống thêm cả ngàn năm nữa cũng không biết được... Người hãy tiến vào đi. Kí lục về Thần ma Chiến trường có hay không thì ta cũng không biết, nhất thiết đều phải trông vào duyên phận của người thôi.”

Dứt lời cũng không đợi Phong Vân Vô Kỵ đáp lời, liền chuyển thân phát tay áo mà đi. Trước khi rời đi còn như có thâm ý liếc sang Phong Vân Vô Kỵ một cái.

Đợi hữu thị đi khỏi, Phong Vân Vô Kỵ đứng ở bên cạnh động huyết một chốc rồi mới nhảy xuống bên dưới. Tách!

Một thanh âm cao vút truyền lại, trên bức tường trong thông đạo chợt bùng sáng lên một đám lửa, chiếu sáng cả lòng động.

“Người đi vào trong đây nhớ lấy, thấy khó thì lui. Người có thực lực không đủ thì không được cưỡng hành xâm nhập!”

Phong Vân Vô Kỵ chăm chú nhìn vào hàng chữ trên tường một lúc lâu. Những chữ này tịnh không phải là được khắc vào mặt tường, mà chỉ thuần là những chân khí màu trắng sữa ngưng tụ trong hư không mà thành. Hơn hai mươi chữ do chân khí thuần túy ngưng tụ mà thành này áp sát nửa thốn vào bức tường, vừa nhìn lướt qua thì chẳng khác gì như được khắc.

“Công lực thật cường hãn!” Phong Vân Vô Kỵ nhìn chăm chăm vào hàng chữ đó, trong lòng nghĩ: “Từ những gì hữu thị nói ra thì có thể biết được hàng chữ này không biết đã tồn tại qua bao nhiêu tuế nguyệt. Trải qua một khoảng thời gian dài đến thế mà cái hàng chữ mỏng manh này y nhiên vẫn còn lưu tồn ở trong hư không, có thể thấy được công lực của y đã đạt đến mức nào!”

Phong Vân Vô Kỵ cứ chìm vào trong suy nghĩ như thế cho đến khi chân đạp xuống bậc đá, rồi bước đi tiến về phía trước trong thông đạo. Đi được hai ba bước thì thấy trên bức tường lại có thêm một ngọn đèn. Bên trái của bức tường có ghi hai chữ như phượng múa rồng bay áp sát vào trong mặt tường mà lơ lửng trong hư không: Hoàng cấp.

Một cảm giác kì quái khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn đạt dâng lên trong lòng. Chẳng khác gì đang nhìn lại quá trình mà bản thân đã đi qua, một cỗ thần thức từ trên thân thể tự động tán phát quét qua xung quanh.

Y bước xuống bậc đá phía dưới, lướt qua bên cạnh hai chữ “hoàng cấp”, đồng thời thần thức cũng theo thói quen tán phát ra khắp tứ phía.

Ở hai bên tường có khắc vô số những văn tự mà Phong Vân Vô Kỵ không biết. Khi Phong Vân Vô Kỵ vừa mới nghĩ hoặc thì một lượng lớn tin tức đột nhiên từ phần hư không phía trước dưng nhập vào trong đầu. Từng bộ từng bộ họa diện lần lượt lướt qua trong đầu, từ các chủng các loại yêu thú, cho tới núi non, sông ngòi. Những động vật mà Phong Vân Vô Kỵ tịnh không biết danh tự, lần lượt ẩn nhập vào trong não, tựa hồ như bản thân đã biết rồi vậy.

Phong Vân Vô Kỵ dừng lại, đợi đến khi tiêu hóa xong toàn bộ những tin tức đó, cho đến khi không còn bất kì tin tức nào ập đến nữa y mới mở mắt ra, sau đó hướng xuống phía dưới bước đi.

Tiếp theo là tin tức về những yêu thú hung danh hiển hách của cả Thái Cổ, trong đó có rất nhiều rất nhiều những yêu thú cường hãn có khả năng xé xác một cao thủ hoàng cấp. Mỗi khi một Thái Cổ hung thú xuất thế thì đều dẫn động họa loạn. Những màn giết chóc lần lượt hiện ra sống động trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, chẳng khác gì như chính bản thân đã chứng kiến qua vậy.

Thái Cổ Ma Viên, Thái Cổ Ma Viên khi đã trưởng thành – thân cao đến mấy ngàn trượng, dùng núi non làm vũ khí, chỉ một kích đã có thể khiến cho vô số cao thủ Thái Cổ hóa thành huyết nhục, một khúc xương hoàn chỉnh cũng không còn. Hơn nữa, Thái Cổ Ma Viên có thân thể đao thương bất nhập, ngoại lực khó làm tổn thương. Ghi chép về lần đầu tiên xuất hiện Thái Cổ Ma Viên đã được ghi lại từ mấy chục ức năm trước. Một con Thái Cổ Ma Viên hoàn toàn trưởng thành bị hai cao thủ thần cấp quyết đấu kinh tỉnh, sau đó liền chui ra từ trong mặt đất. Khi Thái Cổ Ma Viên vừa xuất hiện thì cả thiên không đều bị bóng đen bao trùm. Hai gã cao thủ thần cấp của Thái Cổ liền bị con Thái Cổ Ma Viên này dùng một quyền kích sát, ngay cả tàn tro cũng không còn.

Sự xuất hiện của Thái Cổ Ma Viên dẫn động vô số cao thủ của Thái Cổ. Vô tận chết chóc cũng từ đó mà bắt đầu. Cao thủ mất mạng trong tay Thái Cổ Ma Viên lên đến cả vạn. Khi con Thái Cổ Ma Viên đó đang chiến đấu tới thời điểm kịch liệt thì thân thể cao cả mấy ngàn trượng đột nhiên bạo trưởng một lần nữa,

lên tới mấy vạn trượng, che phủ trời mây. Chỉ thân thể bàng đại đó thôi cũng đủ để khiến người ta nhìn mà cũng thấy sợ. Khi những tin tức vô cùng đó dồn nhập vào trong đầu, Phong Vân Vô Kị như tự thân đối diện với cảnh đó. Sự sợ hãi tử vong bao trùm cả thân tâm, trên trán mà hôi chảy như mưa.

Nhớ lại lúc vừa mới trở về vị diện thì đã gặp một con Thái Cổ Ma Viên chưa thành niên, Phong Vân Vô Kị rất khó tưởng tượng được một con Thái Cổ Ma Viên ở thời kì thành thực lại có thân thể cao to tới mấy vạn trượng, trong khi hít thở thì phong lôi quẫy động, đúng là cực kì kinh nhân.

Một cổ khí tức cường hãn, chẳng hề thua kém Thái Cổ Ma Viên từ trên các tầng mây ập xuống. Sau đó, những tin tức và hình ảnh có liên quan đến Thái Cổ Ma Viên đều biến mất.... Thay vào đó là một con quái điều khổng lồ, thân thể bùng cháy hỏa diễm, trông hình dáng vừa giống lại vừa không giống phượng hoàng. Tên của nó tựa hồ như gọi là Li Loan. Nó có thân hình của phượng hoàng, nhưng lại mang đầu của khổng tước. Nhất thân tán phát ra quang mang lộng lẫy, cực kì hoa lệ. Chỉ là con thần thú ưu nhã như thế lại có năng lượng hủy thiên diệt địa. Móng vuốt chỉ huy động một vài cái thì vô số cự sơn hóa thành tro bụi, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn. Thời gian con Li Loan này xuất hiện ước chừng khoảng hai mươi ức năm trước. Sự giết chóc tuy không bằng Thái Cổ Ma Viên nhưng cũng không thua kém là bao

Vô số hung thú xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kị. Mỗi một con hung thú xuất hiện tất sẽ gây ra một tràng đại sát lục, khiến cho nhân loại tổn thất thảm trọng. Những bức họa này đều kết thúc rất bất ngờ khi có một khí tức chẳng kém gì các hung thú xuất hiện. Mỗi bức họa đều chỉ là những bức họa tàn khuyết nên không thể biết được kết quả của những trận sát lục này ra sao.

Sau khi nạn hung thú qua đi thì đến nội nạn của các cao thủ Thái Cổ. Phong Vân Vô Kị phát hiện ra những ảnh tượng của mấy gã Bắc hải tù đồ. Từng bức, từng bức họa sống động như thật, giết chóc khắp nơi, mỗi một bước trưởng thành của một bắc hải tù đồ đều là máu nhuộm khắp rừng, sát lục đào thiên. Mùi huyết tinh nồng nặc xuyên qua từng bức họa mà truyền đến mũi Phong Vân Vô Kị.

Một gã Bắc hải tù đồ đứng trong đám cây cốt róc rách máu chảy, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm về phía trước, như thể đang nhìn vào Phong Vân Vô Kị. Bên trong đôi mắt bừng sáng thấu phát vô tận sát khí tàn nhẫn.

Phong Vân Vô Kị chăm chú nhìn vào cặp mắt đó. Một sát niệm cực kì cường đại trực tiếp xâm nhập vào thần thức Phong Vân Vô Kị, nhưng y cũng chẳng chịu thua kém. Trong lòng Phong Vân Vô Kị có một chút ý tranh chấp: Tranh đấu với Bắc hải tù đồ, xem thử sự cách biệt giữa bản thân y và những Bắc hải tù đồ ở trong thời kì hiếu sát nhất có bao nhiêu cách biệt.

Oanh!

Thân thể Phong Vân Vô Kị chấn động dữ dội, chẳng khác gì vừa mới đối chưởng toàn lực với một người khác vậy. Sau đó, hình ảnh của những Bắc hải tù đồ đều không thể chịu nổi sự trùng kích cường đại này mà lần lượt vỡ ra.

Nặng nề hít thở một hơi, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy lồng ngực ngập tràn huyết khí, trước mắt cũng là một màu huyết hồng, trong lòng chấn kinh đến không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung nổi. Thời kì cường hoành nhất của Bắc hải tù đồ – không ngờ lại lại khủng bố đến thế!

Chỉ là một bộ tin tức bằng tranh ghi chép lại tình huống đương thời mà đã có mùi huyết tinh nồng nặc đến thế, vậy khi bọn họ còn ở tại Thái Cổ thì đã tạo ra sát nghiệp nặng nề đến đâu! Hai tay nhuộm đầy máu tanh như thế, chẳng trách thủy chung vẫn vô pháp tiến vào cảnh giới chí tôn. Ngay cả bản thân cũng không thể tự tha thứ cho mình được nữa là!

Sau những suy nghĩ này là cảm giác bị thương nồng đậm dâng lên trong lòng. Đối với những Bắc hải tù đồ, trong lòng Phong Vân Vô Kị vừa bội phục vừa phẫn nộ lại vừa thương tiếc. Bội phục thực lực của bọn họ; phẫn nộ sát lục mà bọn họ tạo ra cho Thái Cổ nhân loại; và thương tiếc bọn họ phải chìm đắm trong sự tự trách vô tận

Trong lúc bất tri bất giác, Phong Vân Vô Kị đã thuận đường đi xuống được mấy ngàn bậc đá. Vô tận bí mật về Thái Cổ lần lượt ập vào trong đầu. Từng bức, từng bức họa mở ra ở trong đầu. Thánh Điện đã dùng một phương thức đặc thù để chuyển những ghi chép của mình sang cho Phong Vân Vô Kị. Một cách

vô thức, Phong Vân Vô Kị đã hiểu rõ hơn về Thái Cổ. Tuy nhiên, hiểu càng rõ thì trong lòng lại càng sản sinh ra nhiều mê hoặc khó giải thích.

Dát!

Phong Vân Vô kị lại đạp ra một bước nữa. Tuy nhiên, lần này thì lại không có tin tức bất ngờ nào ập đến, mà phía trước chỉ là màn đêm đen vô tận, tịnh không có lấy một chút ánh đèn nào cả.

Phong Vân Vô Kị nghi hoặc không hiểu, đang định bước thêm mấy bước nữa thì mục quang chợt dừng lại ở bức tường bên phải: “Võ giả để cấp, dừng bước tại đây. Chưa phải cao thủ thần cấp, cấm được tiến tới!”

Bất tri bất giác, Phong Vân Vô Kị đã đi xuyên qua khu vực của hoàng cấp và đế cấp, tiến tới khu vực thần cấp!

“Thần cấp?... Thần cấp...” Phong Vân Vô Kị hoảng hốt nhìn về hàng chữ trên tường, lẩm bẩm nói: “Tại sao ở nơi này lại phân ra thành khu vực hoàng cấp, khu vực đế cấp, khu vực thần cấp?... Thần ma Chiến trường – tại sao lại không có ở nơi này? Chẳng lẽ là nằm trong khu vực thần cấp hay sao?”

Khi Phong Vân Vô Kị nghĩ tới bốn chữ ‘Thần ma Chiến trường’ thì trong đầu tựa hồ như bừng sáng, thân người run lên một cái, hân hỉ nhìn về phía trước: “Thần ma Chiến trường, thần cấp cao thủ... Thần... Bí mật của Thần ma Chiến trường nhất định sẽ được ghi lại trong khu vực thần cấp...”

Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị cũng không thềm đoán đo gì thêm, trong lòng đã có sẵn chủ ý. Hiện tại y đã đạt đế cấp tu vi, thêm vào đó là thần thức cường đại, dù cho có gặp phải trở ngại nào cũng có thể chống cự được. Nghĩ ra thì cũng chỉ là một động huyết bí sử mà thôi nên có lẽ là cũng không có cấm chế lợi hại cho lắm. Dù sao nơi đây cũng là Thánh Điện của Thánh sơn. Hơn nữa, bản thân lại là đồng tộc.

Phong Vân Vô Kị vừa mới bước được nửa bước, thì ở dưới động khẩu đen thui lập tức phát ra một cỗ cuồng phong. Bước chân Phong Vân Vô Kị càng bước tới phía trước thì gió càng lúc càng lớn.

Phong Vân Vô Kị bước đến một bước. Đột nhiên, trong động huyết liền sản sinh một cỗ phong lực cực kì cường đại. Không gian khắp tứ phía lập tức trở nên mơ hồ. Một thanh âm vang dội vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kị: “Quay về đi, nơi này không phải là nơi ngươi có thể đến... Khi ngươi đạt đến thần cấp thì hãy quay trở lại!”

Sau đó, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, rồi y phát hiện thấy mình đã ở trên thánh sơn. Ánh vào trong mắt là khuôn mặt mỉm cười của tả hữu nhị thị.

“Ha ha... thế nào? Ta đã nói y nhất định sẽ cường hành xâm nhập vào trong khu vực thần cấp! Ông xem, không phải là như thế đó sao...” Hữu thị quay đầu qua cười nói với tả thị.

Tả thị cười híp mắt nhìn sang Phong Vân Vô Kị lắc đầu: “Đừng có cố gắng nữa, Vô Kị! Thực lực không đủ thì những bí mật tương ứng với đẳng cấp đó, tuyệt đối không thể để cho người biết được! Người có đi cũng uống công...”

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn hai vị thị giả, nói: “Chuyện này có liên quan trọng đại đến tính mạng của ta, ta cần phải tiến vào khu vực thần cấp xem qua một lần.”

Nụ cười trên mặt hai thị giả tức thì thu liễm lại. Sắc mặt hai người trở nên nghiêm túc: “Người sao lại không chịu nói sớm. Không ngờ lại là chuyện này. Hiện tại, chỉ e là ngay cả bọn ta cũng vô pháp giúp đỡ người rồi!”

Phong Vân Vô Kị lướt qua thân thể của hai thị giả, hướng về căn phòng ở trong ấn tượng mà đi. Bước tới cửa phòng thì bị hai gã thủ vệ giờ trường kích ra chặn lại trước thân thể của Phong Vân Vô Kị, nhanh chóng bịt kín cả lối đi vào trong căn phòng đó.

Phong Vân Vô Kị giận dữ, đang định ra tay thì ở phía sau truyền lại thanh âm của tả thị: “Được rồi, để y tiến vào đi... Vô Kị, chuyện này e là bọn ta vô pháp giúp đỡ người!”

Hai gã thị vệ thu lại thanh trường kích. Phong Vân Vô Kị lướt qua hai người, tiến vào trong căn phòng vừa rồi. Nhưng khi vừa bước vào trong phòng thì y đồng thời cũng sử.

Trong phòng trống trơn, không có bất kì động khẩu nào. Dựa vào thần thức của mình, Phong Vân Vô Kỵ biết ngay là ở phía dưới đất tuyệt đối không có động khẩu nào cả.

“Làm sao lại như thế!” Phong Vân Vô Kỵ đại kinh, thất thanh cất tiếng nói.

Tả hữu nhị thị ở sau lưng tiến vào, không nhìn xuống mặt đất mà trực tiếp nói với Phong Vân Vô Kỵ: “Vô Kỵ, hãy từ bỏ đi thôi. Quy củ của Thánh Điện không thể phá. Hiện tại, cho dù ta và hữu thị cầu xin cho người cũng vô dụng... Thánh Điện có thể trở thành trung tâm thánh địa của cả Thái Cổ nhân loại tự nhiên là có đạo lý của nó. Động huyết bí sử đó tất nhiên là không còn nằm ở đây nữa rồi. Người hãy từ bỏ đi!”

Hữu thị thở dài một tiếng: “Thị giả chỉ có thể tiếp xúc với bí mật ở bên ngoài cùng của Thánh Điện. Chỉ khi thối lui khỏi vị trí thị giả và tiến lên tầng cao hơn thì mới có thể tiếp xúc được với hạch tâm của Thánh Điện... Chỉ trong khoảng thời gian ngắn đến thế mà người đã đạt đến đề cấp. Chà chà! Thực sự là khó tin... Bất quá, người hãy từ bỏ đi thôi! Địa huyết vừa rồi mà người đi vào, nhân vì người không chịu nghe khuyên cáo, cưỡng hoành xâm nhập vào khu vực bí mật của thần cấp, nên đã bị người có đại năng lực của Thánh Điện chuyển đi đến một không gian khác rồi. Người hãy triệt để từ bỏ đi!”

Oanh!

Phong Vân Vô Kỵ như bị sét đánh. Trong đầu đột nhiên trở nên trống rỗng. Hít vào sâu một hơi, Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh sau đó bình phục lại tâm tình phức tạp. Dù trong lòng đang có bao nhiêu phần nộ lẫn bất cam, Phong Vân Vô Kỵ vẫn còn lưu lại một phần lý trí. Nơi này là Thánh sơn, chứ không phải là nơi nào khác. Người có thể chuyển dời động huyết bí sử đến một không gian khác, tự nhiên cũng có thể có năng lực dễ dàng đối phó với hắn. Bí mật của Thánh Điện có quá nhiều. Lần trước đến đây thì chỉ có tả thị và hữu thị là cao tầng duy nhất trong Thánh Điện. Nhưng không ngờ, bên trong Thánh Điện lại có nhiều người có năng lực lớn đến thế!

Nhất thời, một đám mây đen dày đặc bao trùm cả đầu óc Phong Vân Vô Kỵ. Hai chữ Thánh Điện đột nhiên trở nên mơ màng trong đầu y. Toàn bộ tòa Thánh Điện chợt ẩn nhập vào trong một tầng mây khói nhìn không thấu.

“Vô Kỵ cáo từ! Đa tạ hai vị thị giả đại nhân. Vừa rồi, Vô Kỵ đã thất lễ!” Phong Vân Vô Kỵ khom mình thi lễ rồi sau đó sải chân bước đi, mang theo tâm tình mất mát cực độ từ trên Thánh sơn nhảy xuống dưới, đằng không bay đi...

165. Chương 166: Hấp Tinh Hung Danh

Lướt nhìn qua một gã nam tử đang bay nhanh về phía Thánh sơn, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện nét mặt của gã cao thủ Thái Cổ đã đạt tới đề cấp đó tràn đầy thần sắc lo lắng, như thể đã phát sinh một chuyện động trời nào vậy. Người đó thấy Phong Vân Vô Kỵ đang nhìn mình thì liếc nhanh một cái, thần sắc lo lắng trên mặt vẫn chẳng chút thay đổi, vội vàng lướt qua ngay cạnh Phong Vân Vô Kỵ, bay về phía Thánh Điện. Cơ hồ như ngay khi gã nam tử này xuất hiện trên Thánh sơn thì một lão giả ở quảng trường rộng rãi phía trước Thánh Điện liền mở mắt ra, bật người đứng dậy, phất ống tay áo một cái, bay lên nghênh đón.

Hai người quay đầu lại liếc Phong Vân Vô Kỵ một cái, đôi môi mấp máy, nhưng lại không có chút thanh âm nào truyền ra. Phong Vân Vô Kỵ biết là hai người bọn họ đang dùng truyền âm nhập mật để trao đổi thông tin do không muốn người ngoài nghe được, trong lòng rất hiểu kì những cũng biết như thế là quá đáng, nên rút cuộc cũng thu hồi thần thức, bay xuống phía dưới Thánh sơn. Hình ảnh cuối cùng mà Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy là hai cao thủ đề cấp tiến lên Thánh sơn, lao về hướng hai thị giả trước Thánh Điện. Trên mặt hai cao thủ này đều mang nét kinh hoàng...

“Trông thần sắc những người này thì không giống như giả vờ. Không biết là đã xảy ra chuyện gì, khiến cho ngay cả những người có tâm tính kiên định như cao thủ đề cấp cũng phải thất thố đến thế?” Trên đường đi về Kiếm Các, Phong Vân Vô Kỵ trầm tư: “Chẳng lẽ, ở Thái Cổ lại phát sinh chuyện lớn gì hay sao?... Ừm, quay về rồi sẽ hỏi thử xem.”

Vừa trở về tới Kiếm Vực, Phong Vân Vô Kị lập tức cho gọi Trì Thương đến hỏi: “Trì Thương, gần đây Thái Cổ có phát sinh chuyện lớn gì chấn động hay không?”

Nghe thấy thế, vẻ mặt Trì Thương lộ vẻ nghi hoặc không hiểu, rồi cúi đầu ôm quyền nói: “Sư phụ, Thái Cổ những ngày này bình tĩnh phi thường! Đồ nhi tịnh không hề thu thập được bất kì tin tức nào về chuyện lớn phát sinh.”

“Không có?...” Trực giác đã cáo tố với Phong Vân Vô Kị rằng Thái Cổ đã có một chuyện lớn nào đó phát sinh, nhưng sự hồi đáp của Trì Thương khiến cho y trở nên nghi hoặc. Nếu như không có thì chuyện gì đã khiến cho các cao thủ để cấp lại thất thái đến thế, ở trước mặt một người ngoài mà vẫn không thể thu liễm được một chút tình tự của bản thân?

Suy nghĩ mãi mà không ra, Phong Vân Vô Kị xua xua tay, cho Trì Thương lui ra.

Lại một ngày nữa trôi qua, Thái Cổ y nhiên vẫn bình tĩnh phi thường. Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng ở trong Kiếm Các một đoạn thời gian, hưởng thụ đoạn sinh hoạt bình tĩnh hiếm có này.

Cho tới một ngày, khi Phong Vân Vô Kị đang khoan chân ngồi tĩnh tu trong Kiếm Các thì đột nhiên có một cỗ đao khí cường liệt từ xa ập tới. Trong lòng chớp động, Phong Vân Vô Kị liền hóa thành một đạo lưu quang từ trong Kiếm Các bay ra. Chỉ trong chớp mắt thời gian đã xuyên qua tầng tầng núi non, Phong Vân Vô Kị dừng chân ở một cánh rừng xum xuê trên một ngọn núi cao chót vót.

Xa xa, dưới một tán cổ thụ cao lớn mấy chục trượng, một gã nam tử áo trắng tóc xám đang đứng quay lưng với Phong Vân Vô Kị.

Gã nam tử đó vừa thấy Phong Vân Vô Kị xuất hiện liền muốn quỳ xuống, nhưng Phong Vân Vô Kị lại xua tay ngăn cản nói: “Không cần thiết, nếu như ngươi đã tìm ta thì tất là có chuyện. Nói đi, những lễ tiết khác thì không cần thiết.”

Gã nam tử đó thủy chung vẫn cúi đầu xuống, vô pháp nhìn rõ biểu tình của y, nghe thế liền búng ra một đạo kinh phong. Phong Vân Vô Kị quơ cánh tay qua chụp lấy thì thấy đó là một mảnh vải nhỏ được cuộn lại.

“Ngươi đi đi!” Phong Vân Vô Kị nghiêm túc nói. Người này vẫn bảo trì tư thế quỳ xuống đất mà lui về sau mấy bước, liền đó mau chóng xoay người, đập ra một bước, thân thể liền đằng không bay lên chẳng khác gì đại điêu, mau chóng biến mất về phía chân trời....

Lúc này Phong Vân Vô Kị mới mở mảnh vải đó ra, cẩn thận đọc qua nội dung của nó một lần rồi hai tay hợp lại. Vô số bụi phấn từ lòng bàn tay y lần lượt tung bay rơi xuống dưới đất ...

Phong Vân Vô Kị nhìn theo hướng biến mất của gã nam tử một cái rồi quay đầu lại đằng không bay đi, hóa thành một đạo lưu quang trở về Kiếm Các.

Về tới Kiếm Các, thần thức Phong Vân Vô Kị liền quét qua cả các khu vực xung quanh Kiếm Các một lượt, mau chóng tìm thấy Trì Thương ở một nơi đang trồng trà. Giống của những cây trà này đều là do những võ giả phi thăng lần trước mang theo lên đây. Do không hề trải qua kiếp hỏa gì nên rất nhiều thứ vẫn còn tốt, gồm cả một lượng lớn vải vóc mà bọn họ mang lên.

“Trì Thương, tới đây!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị trực tiếp vang lên trong đầu của Trì Thương. Trì Thương chẳng chút chần chừ liền đằng không bay đi về phía Kiếm Các.

Ở trong Kiếm Các, Phong Vân Vô Kị trầm giọng nói: “Trì Thương, e rằng, ta lại phải đi ra ngoài một chuyến rồi. Chuyện này vô cùng khẩn cấp, quan hệ đến sự tồn vong của Kiếm Các. Khi ta đi, có thể là trong một khoảng thời gian rất dài không thể quay trở về được. Mọi chuyện của Kiếm Các đều giao cho con xử lí. Còn về những việc chủ khác, ta đã liên lạc với bọn họ qua thần thức rồi, nếu như con có vấn đề gì thì có thể tìm bọn họ thương lượng.”

Trong lòng Trì Thương có chút kinh dị, nhưng thần sắc kinh dị này rất nhanh sau đó đã biến mất. Trong tiềm thức của mình, Trì Thương đã quen với việc xuất hiện trong một khoảng thời gian ngắn rồi lại biến mất một khoảng thời gian dài của sư phụ rồi, nên y cũng cho đó là chuyện thường tình.

Gật gật đầu, Trì Thương cung kính nói: “Xin sư tôn cứ yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ tận tâm xử lý mọi việc ở Kiếm Các ổn thỏa, không để Kiếm Các có bất kì chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.”

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị thỏa mãn nói: “Như thế thì tốt, ta đi đây.”

Bóng người loáng lên, Phong Vân Vô Kị đã biến mất vô ảnh vô tung. Trì Thương ngẩng đầu lên, rồi chậm chậm đi ra bên ngoài Kiếm Các.

Ở trên một ngọn núi nham thạch trước Kiếm Các, Trì Thương đón gió đứng nhìn xuống từng phiến từng phiến đất xanh um tùm ở dưới Kiếm Các.

Đời sống vật chất ở Thái Cổ có thể nói là thiếu thốn nhưng cũng có thể nói là không thiếu thốn. Người ở nơi này rất ít khi có những hoạt động sinh hoạt, đa phần đều trầm mịch ở trong việc tu luyện. Nhưng tân phi thăng giả thì lại khác. Trước khi thích ứng với chuyện bế quan mấy vạn năm, thậm chí còn lâu hơn nữa, thì những người này đều cảm giác không thích ứng với Thái Cổ cho lắm, nên cần phải có một vài thứ khác để điều tiết.

Vì thế nên khi phi thăng, những loại hoa, cỏ, lá trà do nữ quyến chuẩn bị mang lên đều lần lượt mang ra. Những thứ này rất nhiều năm trước đã trồng xuống khắp xung quanh Kiếm Các. Có một vài thứ đã khô héo mà chết, nhưng cũng có một vài loại lại thích ứng với thiên địa của Thái Cổ, mau chóng sinh trưởng, trong lúc không có ai lưu ý đến đã lặng lẽ sinh sôi, nảy nở và trưởng thành.

“Trước đây sư phụ rất thích uống trà, chỉ là sau khi đến Thái Cổ thì nhân vì điều kiện không đủ nên không uống trà nữa. Những loại trà diệp cực phẩm này sau khi trải qua một đoạn thời gian nữa là có thể hái rồi.” Trì Thương ở trên đỉnh núi nghĩ thầm.

Thái Cổ đại địa vẫn rất bình tĩnh. Sau sự hỗn loạn ở Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, trong lòng của mọi người thiên hạ đều chân chính thừa nhận vị trí vực thứ năm của Kiếm Các. Dao Vực và Ma Vực tựa hồ như cũng đã mặc nhận sự tồn tại của Kiếm Vực, không còn đối địch nữa.

Trong thời gian nửa tháng, bên trong Kiếm Vực vẫn bình tĩnh như thường.

Chỉ là, những đệ tử ở trên các lầu gác cảnh giới ngẫu nhiên có phát hiện một vài nam tử áo trắng lảng vảng ở ngoài Kiếm Các, nhưng lại không hề làm gì. Do chưa hề đáp nhập vào phạm vi cảnh giới của Kiếm Vực nên chúng đệ tử Kiếm Vực cũng tịnh không thèm chú ý đến.

Thái Cổ đại địa, ngoại trừ người trong ngũ vực ra thì còn rất nhiều người trong phái hệ tự do, khó tránh được có một vài người trong phái hệ này hiếu kì, đến phạm vi phụ cận Kiếm Vực để nghe ngóng tình hình của cái thế lực mới sản sinh này. Những loại tình huống như thế, trước đây mọi người đã sớm quen thuộc rồi. Chỉ cần không có ác ý, đệ tử Kiếm Các cũng không thèm quản làm gì.

Sau khi Phong Vân Vô Kị rời khỏi độ một tháng, một cỗ thần thức cường hãn đến mức khiến người ta biến sắc quét qua Kiếm Vực, làm kinh tỉnh cả Kiếm Vực. Cuối cùng thì cỗ thần thức cường hãn đột nhiên áp đến này bị mấy vị kiếm vực vực chủ lãnh ngoại khác liên thủ bức lui.

Một đoạn thời gian sau, cỗ thần thức đó chẳng hề xuất hiện lần nào nữa. Điều này khiến cho Trì Thương nghi hoặc nhưng cũng thở nhẹ ra một hơi, trong lòng chỉ có thể nghĩ là chủ nhân của đạo thần thức cường hãn này là một cao thủ rất hiếu kì, nên chỉ quét qua Kiếm Vực để xem qua cho biết mà thôi, chứ tịnh không hề có ác ý.

Nhưng dần dần thì Trì Thương phát giác thấy không đúng. Những người với trang phục kì quái xuất hiện ở khắp chu vi của Kiếm Vực càng lúc càng nhiều, cơ hồ như ở bất kì các phương vị nào của Kiếm Vực đều có người. Thời gian xuất hiện của những người này không lâu. Tựa hồ như trước khi Trì Thương phái người đến hỏi ý đồ của đối phương thì đối phương đã biến mất.

Do có sự phân phó trước khi rời đi của Phong Vân Vô Kị, Trì Thương cẩn thận điều động cả Kiếm Các, cẩn thận thủ vệ. Sau chuyện này, Trì Thương lần lượt tự thân đến phủ đệ của mấy vị vực chủ còn lại để thương đàm về chuyện này, cũng là nhằm có được sự giúp đỡ của mấy vị vực chủ.

Lại tiếp một khoảng thời gian, những Hoàng Kim Giáp Sĩ liền khoách triển phạm thủ vệ chu vi Kiếm Các ra xa một trăm dặm. Những địch nhân xuất hiện ở khu vực này đều bị khu trừ toàn bộ. Những người này

cũng rất biết điều, tình không phản kháng quá phận, rời khỏi đó rất nhanh.

Cùng lúc đó, Trì Thương mau chóng điều động các đệ tử ngoại vi của Kiếm Các truy tìm nơi hạ lạc của Phong Vân Vô Kỵ. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ như đột nhiên biến mất vậy, vô pháp tìm thấy bất kì một chút tin tức nào, chẳng khác gì mấy lần trước đó.

Trong lòng Trì Thương có chút bất lực, đành phải tập trung môn hạ lại. Những đệ tử Kiếm Các ở ngoại vi đều lần lượt nhận được lệnh triệu hồi.

Mấy ngày sau đó, Kiếm Các lại nghênh đón khoảng thời gian bình tĩnh hiếm có. Nhưng trong lòng Trì Thương rất lo lắng, không biết Phong Vân tới lúc nào mới có thể quay về. Tuy nhiên, khi xuất hiện trước mặt mọi người thì thủy chung y vẫn bảo trì sắc mặt trấn định như thường. Trong những khảo nghiệm hà khắc trước đây, Trì Thương cũng dần dần trưởng thành. Ở giữa đôi mày đã nhiều thêm mấy phần ổn trọng và thành thực. Uy tín của Trì Thương đối với đệ tử Kiếm Các cũng dần dần kiến lập. Loại uy tín này được kiến lập tịnh không phải dựa trên vũ lực của y, mà là trên phong cách xử sự và ứng đối của y. Tại phương diện này thì y lại càng thích ứng với vai trò là một vực chủ hơn cả Phong Vân Vô Kỵ.

Thêm mấy ngày bình tĩnh nữa trôi qua, trong lòng của Trì Thương thủy chung vẫn không dám thả lỏng. Những ngày này, Trì Thương đều bất an đứng ở trên huyền nhai cạnh Kiếm Các, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Sau các đám mây đen dày đặc là vô số những vì sao lấp lánh.

Đột nhiên, sắc mặt Trì Thương biến đổi. Dưới ánh sáng mờ nhạt của sao đêm, ở hướng tây bắc của Kiếm Các có vô số hắc ảnh mang theo ma khí dày đặc đang ồ ạt như thủy triều ập đến. Gần như đồng thời, từ phía đông bắc cũng có vô số bạch ảnh vun vút bay tới. Tiếng phá không vang lên bất tuyệt.

Một loạt thanh âm vang dội từ các lầu các thủ vệ do đệ tử Kiếm Các truyền lại. Đó là tín hiệu mà các đệ tử Kiếm Các phát ra khi phát hiện địch nhân tập kích.

Bóng người chớp nhoáng. Từng phiến, từng phiến kim quang bắt đầu lay động. Gần năm mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ toàn bộ đều đứng dậy, rồi tập trung lại ở trước Kiếm Các bài binh bố trận! Ở hậu phương là vô số đệ tử Kiếm Các áo trắng tay cầm kiếm, đứng la liệt trên không trung.

Sét oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên. Một đạo thiểm điện hoa phá hư không, sau đó mây đen cuộn cuộn từ khắp tứ phía ập đến, khiến cho cả bầu trời trên Kiếm Vực hoàn toàn bị che phủ. Ở phía xa là năm nam tử tóc dài tung bay, nhất thân hắc bào phát phơ phần phật trong gió. Năm gã nam tử này hóa thành năm đạo lưu quang giữa trời, tiến nhập vào trong các đám mây, khoan tay lại lạnh lùng nhìn về phía Kiếm Các. Một trong số đó là người trước đây đã từng đến Kiếm Các một lần – Âm Vực Ma Quân. Trì Thương chỉ nhìn loáng qua một cái liền nhận ra.

“Trừ phi – mấy người này chính là năm gã ma quân trong thập đại ma quân của Ma Vực!” Trì Thương thâm nói một cách kinh hãi. Trong lòng cũng chấn kinh phi thường, thậm chí gào lên một cách điên cuồng: “Sư phụ, người hãy mau mau quay về! Ma Vực e là đã toàn bộ xuất động rồi!... Chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ!”

Ở phía đông bắc, một phiến đao khí mông lung chiếm lấy một diện tích rộng rãi xông thẳng lên trên trời, trông chẳng khác gì đã hóa thành một cánh rừng đao.

Ngao!

Từ trong cánh rừng đao tê thiên mông lung, một đạo long hình khí kinh do đao khí hội tụ lại phát ra một tiếng long ngâm, sau đó nhẹ nhàng múa vuốt lướt đi trong không trung, rồi nặng nề đâm sầm vào một tòa vọng lâu ở ngoại vi đông bắc Kiếm Các.

Oanh!

Cả tòa lầu các đó bị đạo long hình đao khí mông lung kích trúng liền vỡ tung ra, hóa thành tro bụi. Ngay cả một nửa ngọn núi phía dưới cũng liền sạt lở trong tiếng nổ vang dội đó, khiến cho đất đá bay mù mịt, dày đặc không tán.

Đao khí đầy trời tùy theo chúng đệ tử Đạo Vực giơ trường đao lên trên đỉnh đầu mà thu liễm lại. Đoàn người tách sang hai bên, một gã nam tử áo trắng ngẩng đầu bước ra, ở giữa đôi mày mang theo chút thần sắc tiêu tụy. Người này khoanh tay đứng đó, nhất thân y bào phất phơ theo gió đêm, nào phải ai khác, chính là Đạo Hoàng Quân Bất Phá.

“Đệ tử Đạo Vực nghe lệnh, mục đích lần này là tiêu diệt Kiếm Vực. Nhớ kỹ, không được phát sinh xung đột với Ma Vực!” Đạo Hoàng lạnh lùng nói.

“Dạ!” Chúng đệ tử Đạo Vực giơ đao đồng loạt đáp.

Đạo Hoàng gật đầu, sau đó khiêm cung quay đầu qua, khom mình nói: “Đạo Quân đại nhân, mời ngài!”

Trì Thương cực kì ngạc nhiên. Đạo Vực khi nào lại xuất hiện một nhân vật mà ngay cả Đạo Hoàng cũng phải khiêm cung khom mình như thế.

Từ trong chúng đệ tử Đạo Vực, một nam tử tóc màu xám sải chân bước đi. Thanh đao đeo ở hông lay động theo từng bước đi.

Thần tình người này lãnh mạc đến cực đoan, hơi ngẩng đầu lên nhìn vào Đạo Hoàng một cái, sau đó đứng ngay cạnh thân thể đang khom xuống của Đạo Hoàng. Trong mắt các đệ tử Đạo Vực lóe lên thần sắc giận dữ, nhưng nhanh chóng chuyển sang kinh hãi lui ra.

Oanh!

Gã nam tử tên Đạo Quân đó chẳng hề động đậy, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía Trì Thương đang đứng. Một thanh cự đao mông lung mấy trăm trượng đột nhiên phá không bay đi. Một đao lướt qua chặt đứt cả hư không nặng nề từ trên các đám mây đen chém xuống, mục tiêu chính là Trì Thương.

Một đao đó chém ra, đến khi tiếp cận ngọn núi cao ngàn trượng nơi đặt Kiếm Các thì một cỗ cương phong cực mạnh từ trên các đám mây cuốn xuống. Cuồng phong nổi lên từng trận như muốn thổi bay cả quần sơn của Kiếm Các!

Ở phía xa, trên một ngọn núi cao thẳng tắp, một đạo tử sắc kiếm khí mông lung nhưng hạo hân đột nhiên từ trong đại diện trên đỉnh núi bùng phát, sau đó quét qua hư không, xuất hiện ngay bên dưới thanh đao có uy lực cường đại kia.

Đao khí và kiếm khí vừa mới tiếp xúc đã nổ oanh lên một tiếng vang dội, khiến cho khí lãng cuộn cuộn ba động. Khí kinh cuồng bạo khiến cho đất đá bắn tung tóe. Trì Thương nhất thân trường bào phất phơ, ngẩng đầu nhìn lên không trung, dưới chân lại chẳng hề động đậy.

Rắc!

Một thanh âm giòn rụm vang lên. Ngọn núi dưới chân nổ tung ra thành vô số mảnh nhỏ, bắn ra tung tóe khắp huyền nhai, nhưng Trì Thương vẫn cứ đứng lơ lửng trên không trung.

Trì Thương quay đầu cảm kích nhìn về phía Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, biết rằng vừa rồi là Tử Hoàng đã ra tay tương trợ. Sau đó, y quay đầu lại hạ xuống giữa đám Hoàng Kim Giáp Sĩ và đệ tử Kiếm Các áo trắng.

Bên ngoài ồn ào động trời nhưng trong phạm vi Kiếm Các thì lại an tĩnh dị thường. Năm mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ xếp hàng dài từ núi này sang núi khác, hình thành một phiến hải dương hoàng kim. Mỗi một Hoàng Kim Chiến Sĩ đều có thể chống đỡ một kích toàn lực của đối thủ có thực lực vượt xa bản thân họ. Dù Hoàng Kim Chiến Sĩ đi đâu thì đủ để ngăn cản được đòn công kích đầu tiên của các đệ tử Đạo Vực.

Nhìn sang gã nam tử tên Đạo Quân một cái, trong lòng Đạo Hoàng buông tiếng thở dài, thối lui sang bên. Y chỉ biết gã nam tử tên là Độc Cô Phiêu, tu luyện một loại đao pháp cổ quái bằng tay trái, uy lực cực kì lớn! Gã nam tử này đã xuất hiện vào mấy vạn năm trước. Hiện nay dường như đao đạo đã đại thành, nên được Đạo Đế của Đạo Vực rất xem trọng, dĩ nhiên là ẩn ước có dấu hiệu muốn dùng để thay thế bản thân mình.

Độc Cô Phiêu đứng lơ lửng trên không trung, vẻ mặt lãnh mạc, tuyệt không thể nhìn thấu nội tâm. Mái tóc dài màu xám tung bay trong gió, y lặng lẽ nhìn về phía của Kiếm Các, không nói không rằng. Tất cả

đệ tử Đạo Vực xung quanh không có một ai dám động đây, cũng cứ lẳng lặng như thế mà nhìn vào Độc Cô Phiêu!

Choeng!

Độc Cô Phiêu dùng tay trái rút lấy thanh đao đen ở hông, một đạo hàn quang từ trên đó lóe lên. Độc Cô Phiêu giơ đao lên trên đỉnh đầu, sau đó liền vung xuống chỉ về phía Kiếm Vực. Chúng đệ tử Đạo Vực ở sau lưng ò ạt lao lên phía trước. Hai dòng thủy triều ở hai bên Độc Cô Phiêu sau khi tiến lên phía trước không xa liền hợp lại làm một, ập về phía Kiếm Vực.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu! (1)

Ở hướng tây bắc, đại quân Ma Vực mang theo ma khí hung dữ cũng đã bắt đầu chạm trán với đệ tử của Nam Thắng Bắc Đẩu Kiếm Phái. Hai bên như hai cơn thủy triều từ hai hướng đâm sầm vào nhau. Cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã có vô số đệ tử Ma Vực vùng với những đệ tử áo tím của Nam Thắng Bắc Đẩu Kiếm Phái từ trên không trung rớt xuống, một lúc rất lâu sau vẫn không thấy đứng dậy.

Tình huống chiến đấu kịch liệt vượt xa dự liệu của Trì Thương. Quyết tâm của Tử Hoàng cũng vượt xa tính toán của y. Đó chính là dùng đao thật thương thật, chẳng hề bảo lưu chút nào. Sát na này, trong lòng của Trì Thương dâng lên một cảm giác minh ngộ. Tử Hoàng có lẽ là đã ý thức thấy tình huống lần này vượt xa sự vây công lần trước của các đệ tử Đạo Vực và Ma Vực. Chỉ sợ lần này chính là thời khắc sinh tử tồn vong!

Ma Vực và Đạo Vực nhân lúc Phong Vân Vô Kị không có ở Kiếm Vực mà liên thủ phát động công kích hung mãnh nhất đối với Kiếm Vực.

Sự thật thì, Đạo Đế kết hợp nhiều sự kiện để phán đoán và đưa ra quyết định lần này. Đầu tiên, các đệ tử Kiếm Vực được phái ra một lượng lớn khắp cả Thái Cổ để truy tìm Thần ma Chiến trường. Tiếp đó, Phong Vân Vô Kị đích thân đến Thánh sơn để cầu kiến tả hữu nhị thị. Tình huống đó sớm đã được đệ tử của Đạo Vực tra thám thấy. Về sau, những đệ tử lai vãng quanh vùng phụ cận của Đạo Vực đã phát hiện Phong Vân Vô Kị đột nhiên từ Kiếm Các bay đi, sau đó thì biến mất vô tung, hơn nữa là chưa thấy quay về. Liên tục mấy tháng sau đó, những thám tử của Đạo Vực đều không phát hiện thấy Phong Vân Vô Kị quay về.

Đối với Phong Vân Vô Kị, Đạo Đế sớm đã gắn y với một ẩn số chưa biết, đặc biệt là loại tuyệt học cổ quái khi Phong Vân Vô Kị sắp chết sử dụng khiến cho Đạo Đế đến giờ đây vẫn kinh hãi không thôi. Nếu như không phải là Hắc Ám Đế Quân đột nhiên đi tới thì e là Đạo Đế đã chết ở trong tay Kiếm Hoàng lần thứ hai rồi. Mỗi khi nghĩ tới sự thật này thì Đạo Đế nghiêng răng kèn kẹt, đồng thời cũng xấu hổ không thôi.

Đạo Đế đã âm thầm cấu kết với Ám Hắc Đế Quân từ sớm, chuẩn bị liên thủ xuất động toàn lực đối phó với Kiếm Vực, quyết không để Kiếm Vực tiếp tục phát triển lớn mạnh thêm nữa. Nhưng trong tâm lý của Đạo Đế, thủy chung vẫn còn chút e sợ Phong Vân Vô Kị. Tâm lý này không biết có từ lúc nào. Có lẽ là nó đã bắt đầu từ lúc nhục thân của Đạo Đế bị hủy. Phong Vân Vô Kị đột nhiên sử dụng một kiếm đó của Tây Môn Y Bắc đã triệt để phá tan sự đánh giá của y đối với vị Kiếm hoàng vừa mới thăng cấp này.

Tổng hợp nhiều tin tức lại với nhau, Đạo Đế biết được Kiếm hoàng Phong Vân Vô Kị đã không còn ở Kiếm Vực, để đi tìm thần ma chiến trường gì gì đó rồi. Kết luận này khiến hắn hưng phấn không thôi. Nhưng Đạo Đế sớm đã học được sự cẩn thận, cho đến khi thần thức của bản thân quét qua cả Kiếm Vực, phát hiện Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị xác thật là không có ở nơi này, lúc đó mới hạ quyết tâm phát động đợt tấn công cường liệt nhất từ trước đến giờ đối với Kiếm Vực.

Hành động lần này đối với Kiếm Vực, Ma Vực xuất động năm ma quân trong số thập đại ma quân, ngũ đại ma tướng toàn bộ xuất động, thêm vào đó là vô số cao thủ khác và gần bốn mươi lăm vạn đệ tử Ma Vực. Còn Đạo Đế thì phái đi Độc Cô Phiêu, Đạo Hoàng và năm mươi cao thủ của Đạo Vực.

Hợp trận như thế đáng gọi là xa xỉ. Đạo Đế đứng ở một nơi cách hậu phương mấy ngàn trượng, tiếp sát với những đám mây đen trên hư không, trong lòng tràn ngập tín tâm trước giờ chưa từng có.

Thần thức liên tục quét qua cả chiến trường. Đạo Đế vẫn cực kỳ cẩn thận tra tìm cả Kiếm Vực một lần nữa, cho đến khi kết luận là Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị không có ở đây thì trên mặt mới lộ xuất nụ cười. Thân hình loáng lên một cái đã biến mất trong hư không.

Oanh!

Trên thượng không Kiếm Các, mây đen dày đặc đột nhiên phá khai. Một thanh cự đao vạn trượng phá mở tầng tầng mây đen chém thẳng xuống. Phía sau mây đen là thanh âm đặc ý đến điên cuồng của Dao Đế: “Phong Vân Vô Kị, hôm nay ta hủy đi căn cơ của Kiếm Các, xem thử ngươi làm cách nào để đấu một lần nữa với ta. Hủy đi nhục thân của ta, hôm nay – hãy để ta lấy mạng mấy vạn đệ tử của ngươi trả nợ.”

Thanh cự đao vạn trượng còn chưa kịp chém xuống thì áp lực cự đại của nó đã nặng nề áp lên trên thân thể của mấy chục vạn đệ tử Kiếm Vực.

Oanh!

Dưới chân của chúng nhân phát xuất hàng loạt những tiếng nổ. Dưới áp lực từ trên đỉnh đầu bức xuống, đôi chân của mỗi người đều ấn sâu vào trong mặt đất. Từng vết nứt từ dưới chân khoách triển ra khắp tứ phía.

“Chỉ sợ là chưa chắc!” Một thanh âm vang lên, rồi một bóng người màu xanh đột nhiên xuất hiện ở đằng xa. Chỉ chớp mắt sau, người đó đã xuất hiện ở bên cạnh thanh cự đao vạn trượng kia, tay phải cầm một thanh trường kiếm, thân hình như điện, loáng một cái đã xuất kích cả ngàn vạn lần vào thanh cự đao.

Đinh!

Một loạt vết nứt xuất hiện bên trên thanh cự đao do đao khí ngưng thành đó. Tiếp đó, một tiếng nổ lớn vang lên. Đao đao khí cường đại liền bị hóa giải, hóa thành từng làn từng làn đao khí mỏng lung phiêu tán trong không trung.

“Độc Cô Vô Thương!” Thân ảnh của Dao Đế từ trong các đám mây bị phá khai hạ xuống dưới, giận dữ nhìn vào lão giả áo xanh.

Giữa đôi mày của Độc Cô Vô Thương thoáng lóe qua một tia ưu lự, một kiếm phất ra, đạm nhiên nói: “Dao Đế, trước giờ vẫn khỏe ha!”

“Hừ, bất quá là nói như thế nào! Kiếm Vực này tuyệt đối không thể tồn tại đến sáng ngày mai!” Dao Đế lạnh lùng nói.

Thiên địa đột nhiên tối sầm lại, chúng nhân đều tức thì giật mình. Sau đó, từ hướng của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái xuất hiện một đạo sao băng xé đôi hư không. Liền đó, vang lên một tiếng kêu thảm. Một gã trong thập đại ma quân từ trên không trung rơi xuống.

“Dao Đế Quân Vô Dạ, Phong Vân Vô Kị không có ở đây, ngươi rốt cuộc là còn đợi chờ cái gì nữa?” Thanh âm phẫn nộ của Âm Hắc Đế Quân từ xa truyền lại.

Set oanh!

Một đạo điện quang từ phía Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái lướt qua bên trên bầu trời Kiếm Các. Cuồng phong từ khắp tứ phía ập đến. Mây đen cuộn cuộn không ngừng từ phía chân trời kéo tới. Phía dưới bầu trời là một trung niên nam tử thân mang long bào hắc sắc, một tay giơ lên trên đỉnh đầu, trong lòng bàn tay sấm vang chớp giật, chính là một cao thủ cấp đế khác – Âm Hắc Đế Quân.

Sắc mặt Độc Cô Vô Thương tức thì biến đổi: “Lại thêm một cao thủ đế cấp!”

Dao Đế hung ác mỉm cười nói: “Nơi này còn có một cao thủ đế cấp nữa đây! Chúng đệ tử Dao Vực nghe lệnh, tiêu diệt Kiếm Vực, không tha một ai.” Dứt lời, thân như đại diều bay lùi ra phía sau, một tay giơ lên trên đỉnh đầu. Một tiếng nổ lớn vang lên, hàng loạt các đám mây đen trên bầu trời của Kiếm Các ồ ạt dồn lại như muốn áp thẳng xuống dưới mặt đất.

Lấy Kiếm Vực làm trung tâm, trong phương viên ngàn dặm, mây đen cuộn cuộn, cuồng phong trận trận. Hai vị cao thủ cấp đế như Dao Đế và Âm Hắc Đế Quân đồng thời liên thủ, sử dụng tuyệt học của đế cấp để khống chế cả phiên thiên địa trong phạm vi của Kiếm Vực.

Những đệ tử của Dao Vực chẳng chút chần chừ. Cơ hồ như ngay khi Dao Đế hạ mệnh lệnh thì đã lao tới cách năm mươi vạn đệ tử Kiếm Các chưa đầy năm mươi trượng.

Choeng choeng choeng!!!

Vô số thanh âm của binh khí được rút ra khỏi vỏ truyền lại. Tiếp đó là một loạt đao đao khí vừa dài vừa rộng từ trong đám đệ tử Đao Vực phá không bay ra, từ cự li cách mấy chục trượng công kích về phía Hoàng Kim Giáp Sĩ!

Trong đám Hoàng Kim Giáp Sĩ, một giáp sĩ tướng quân sắc mặt lạnh mạc, thuận tay cầm lấy thanh hoàng kim trường kích đang cắm ở dưới đất, lạnh lùng nói: “Công kích!”

Trong đám Hoàng Kim Chiến Sĩ ở phía trước, mấy chục hàng Hoàng Kim Giáp Sĩ đột nhiên giận dữ quát lên một tiếng, thân hình lao lên trên cao mấy xích, khải giáp ở trên thân thể căng cứng ra như muốn phá liệt, hai tay đan xen lại với nhau đưa ra trước ngực, cúi đầu xuống đối lập với phương hướng của Đao Vực đệ tử.

Oanh oanh oanh!!!

Đến gần chục vạn đao đao khí cường hãn dài cả mấy trăm trượng nặng nề oanh kích vào đám Hoàng Kim Giáp Sĩ. Khí kinh dày đặc hoàn toàn nuốt chửng thân hình của các Hoàng Kim Giáp Sĩ. Những thanh âm vang dội không ngừng vang lên liên miên bất tuyệt. Từ trong đội ngũ của Hoàng Kim Giáp Sĩ bụi cát bốc cao trăm trượng. Màn cát bụi dày đặc bao bọc cả khu vực năm mươi trượng ở phía trước những đệ tử Kiếm Các.

Xuy xuy xuy!!!

Cơ hồ như đồng thời, từng thanh, từng thanh hoàng kim trường thương mang theo những chiếc đuôi lửa dài ngoằn ngoài lao thẳng về phía đệ tử Đao Vực. Mỗi một thanh đều là tử vong chi thương!

Phốc phốc phốc!!!

Một loạt những thanh âm sắc nhọn xuyên qua huyết nhục vang lên. Chỉ thấy từng thanh từng thanh hoàng kim trường thương khi tiếp cận đệ tử Đao Vực thì đột nhiên gia tốc, hóa thành những quang tuyến rất mỏng manh xuyên qua thân thể của những đệ tử Đao Vực đang giờ đao trên đầu.

A!

Một tiếng gào thảm vang lên, thể lao đi của hoàng kim trường thương đã kiệt nên mang lấy thi thể của đệ tử Đao Vực găm thẳng xuống đất. Chuôi thương lộ ra ở trước ngực tà tà tại không trung chấn động không ngừng. Trên thân thương màu hoàng kim, từng giọt, từng giọt máu hội tụ lại thành dòng, thuận theo thân thương chảy xuống ...

Ở bên kia, khi cát bụi trên chiến trường tản ra, khi tình hình tại tràng dễ dàng thấy rõ, từng tiếng từng tiếng ho khan kịch liệt từ dưới mặt đất vang lên. Ở trước trận của Hoàng Kim Giáp Sĩ, trong những cái hố, từng đôi từng đôi tay dính máu với lên trên mặt đất. Khi cái đầu dính đầy máu vừa mới nhô lên khỏi mặt đất thì bên tai liền nghe thấy một loạt những thanh âm oanh long, cùng với đó là vô số đao ảnh xán lạn trùng điệp đan xen nhau ánh lên trong đôi mắt. Cuối cùng thì mắt tối sầm lại, chẳng hề biết gì nữa ...

Hoàng Kim Chiến Quyết tuy bá đạo, nhưng đối diện với nhiều công kích như thế của chúng đệ tử Đao Vực, những Hoàng Kim Chiến Sĩ thân thụ lấy hai đao đao khí công kích liên tiếp, liền bị đánh thành mảnh vụn, huyết nhục vương vãi.

Cơ hồ khi trở mắt nhìn những Hoàng Kim Giáp Sĩ còn tàn tồn lại bị đao khí của chúng đệ tử Đao Vực đánh thành mảnh vụn, màn màn huyết vụ liễu sát từ sâu trong con người của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ dấy lên.

Hống!

Hàng loạt những Hoàng Kim Giáp Sĩ đột nhiên ngẩng đầu lên trời giận dữ gầm lên một cách bi phẫn. Sau đó, vô số hoàng kim trường thương phá không xạ thẳng về phía các đệ tử Đao Vực. Cùng lúc đó, mọi Hoàng Kim Giáp Sĩ đột nhiên rút lấy thanh hoàng kim trường thương ở cạnh thân lao về phía trước, trong lúc di chuyển vẫn bảo trì nguyên đội hình hoàn chỉnh!

“Nghiền nát bọn chúng!” Đao Hoàng quát lên, đồng thời hướng lên trên bay đi. Cùng lúc, toàn bộ đệ tử Đao Vực đều hạ xuống dưới đất. Trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, ở trong tràng đại hỗn chiến này, ngoại

trừ những cao thủ ra, không một ai dám phiêu phù ở trên không trung, đem bản thân bạo lộ ra cho người khác công kích!

Đạp chân một cái, chúng đệ tử Dao Vực như thủy triều ồ ạt lao về phía Hoàng Kim Giáp Sĩ.

Oanh!

Cát bụi ở nơi hai bên tiếp xúc bắn lên tung tóe. Dao đạo thân ảnh bị lực trùng kích chấn bay lên trên không mấy trăm trượng. Sau đó, từ mỗi một trận doanh đều có hàng loạt đạo trường thương và đao khí trực tiếp đánh trúng những thân thể đang bay trên không trung, khi rơi xuống đất thì chỉ còn là một xác chết mà thôi.

Mục quang của Độc Cô Vô Thương dừng lại trên thân thể Độc Cô Phiêu. Gần như cùng lúc, Độc Cô Phiêu như có cảm giác, liền ngẩng đầu nghênh đón nhãn quang của Độc Cô Vô Thương. Sắc mặt Độc Cô Phiêu có hơi biến đổi, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, hướng về phía cách xa Độc Cô Vô Thương mà lao đi. Thân ở tại không trung nhưng đao vẫn cứ chém ra....

Độc Cô Vô Thương thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên Dao Đế ở trên không trung: “Không ngờ người lại mau chóng khôi phục tu vi để cấp như thế?!”

Khuôn mặt Dao Đế lúc sáng lúc tối theo ánh chớp giạt trong không trung, nghe thấy thế liền nói: “Không sai! Các người hủy đi nhục thân của bốn đế, nhưng có ngờ đâu ngày hôm nay lại đến nhanh như thế! Ha ha ha... hôm nay ta sẽ để cho các người bồi táng theo nhục thể của ta!”

Dao Đế cười lên lạnh lùng. Từng đạo lôi điện trên thiên không ồ ạt hội tụ vào trong lòng bàn tay Dao Đế chẳng khác gì lưu thủy, hướng về nơi những Hoàng Kim Giáp Sĩ tập trung đông nhất mà đánh ra một chưởng. Một đạo tử sắc lôi điện cự đại xé dọc hư không đánh xuống, mục tiêu chỉ thẳng về phía những Hoàng Kim Giáp Sĩ ở phía dưới....

Sắc mặt Độc Cô Vô Thương liền trầm xuống, tung người lao về phía đạo lôi điện mang sức mạnh hủy diệt kia

Ở bên kia, Âm Hắc Đế Quân giận dữ quát lên một tiếng, đồng thời một chưởng đánh xuống. Lôi điện dày đặc như mưa trên thiên không oanh kích vào những đệ tử của Nam Thắng Bắc Đấu Kiếm Phái. Khắp tứ phía lao lên sáu đạo nhân ảnh xông thẳng về phía Âm Hắc Đế Quân, dẫn đầu chính là Tử Hoàng và Đông Hậu

“Dao Đế, lần này hãy để ta xem thử người chạy đến nơi nào!”

Tại thời khắc nguy cấp này, trong đám đệ tử của Dao Vực ở dưới Dao Đế, một gã nam tử mang phục sức của đệ tử Dao Vực đột nhiên xé toạc y phục trên thân thể của mình ra, thân hình như thiểm điện lao thẳng lên không trung. Ngay khi tiếng quát này vang lên thì gã nam tử đó đã xuất hiện ở trước mặt Dao Đế, trong ánh mắt chấn kinh của Dao Đế, hai cánh tay nặng nề ấn vào trên lồng ngực của y!

“Hấp Tinh Đại Pháp!”

Một thanh âm quen thuộc vang lên. Tại tràng, Âm Hắc Đế Quân biến sắc, mở miệng kinh hô: “Phong Vân Vô Kỵ!”

Cuồng phong nổi dậy, mọi người đều cảm giác thấy một cỗ hấp lực cường hãn từ trong không trung phát ra, thân thể lắc lư không ngừng, như muốn bị hút bay lên. Điều này khiến mọi người chấn kinh không ngớt, lần lượt cố gắng áp trụ thân hình.

Vô tận tiếng gió cùng từng lớp, từng lớp đất cát từ tứ phương ập đến.

Rắc rắc!!

Hàng loạt những thanh âm chấn động vang lên, mấy ngọn núi ở phụ cận cũng bị nhổ bật gốc. Những ngọn núi đó mang theo những quầng thạch tung bay dập dờn lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Vô tận thiên địa nguyên khí tiến nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kỵ với tốc độ kinh nhân. Vân khí bao bọc cả bầu trời bên trên Kiếm Vực điên cuồng ập về phía Phong Vân Vô Kỵ lẫn Dao Đế. Ngay cả

phần thiên không bên phía Âm Hắc Đế Quân cũng có hiện tượng mất khống chế. Vô tận nguyên khí không ngừng ồ ạt lao về phía Kiếm Các!

Oanh long long!

Tòa tòa sơn phong lần lượt bị hút bay đi. Dưới hấp lực cường hân của Hấp Tinh Đại Pháp, chúng ồ ạt lao về phía không trung. Ở phương xa truyền lại hàng loạt những thanh âm răng rắc, càng lúc càng có nhiều sơn phong hứng chịu lấy tác dụng của Hấp Tinh Đại Pháp mà bay về phía Kiếm Các.

Phong Vân Vô Kị quát lớn lên một tiếng, một cổ kiếm khí xán lạn từ trong nội thể bùng phát. Hấp Tinh Đại Pháp dưới sự vận chuyển toàn lực của Phong Vân Vô Kị, uy lực liên tăng thêm gấp đôi!

Ở phía dưới, vô số nhưng thân ảnh không ngừng lắc lư, rồi bay lên trên không trung. Trên mặt mỗi người đều tràn đầy thần sắc kinh khủng. Dù cho ở phía xa như Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, vô số nhân ảnh cũng phải chịu tác dụng của Hấp Tinh Đại Pháp, thân bắt do kỷ bay về phía Kiếm Các!

Sắc mặt của Âm Hắc Đế Quân trở nên thảm bạch, làm sao cũng không hiểu được Phong Vân Vô Kị lại xuất hiện ở nơi này, và tại sao Phong Vân Vô Kị lại có thực lực cường hân đến thế?!! Càng khiến hắn ta kinh hãi là chân khí trong thân thể của hắn ta cũng đang có hiện tượng trùng xuất ra khỏi thân thể!

“Không, đừng!” Thanh âm kinh khủng của Đào Đế hoa phá hư không, vang dội khắp tứ phía, nhưng chẳng một ai thèm lí tới ông ta. Ngay cả Độc Cô Vô Thương cũng đang phải dùng toàn lực ứng phó với cổ hấp lực của Hấp Tinh Đại Pháp!

Thanh âm băng lãnh của Phong Vân Vô Kị xuyên thấu tầng tầng mây đen và ma khí cuộn cuộn trên không trung, trực tiếp đâm xuyên vào tâm lí mỗi người: “Ta sớm đã biết được bọn lòng lang dạ sói các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đối phó với Kiếm Vực của ta, không phải hôm nay thì là ngày mai, nếu đã như thế thì chi bằng như các ngươi xuất thủ luôn cho tiện! Hai cao thủ cấp đế. Hừ! Chỉ như thế mà các ngươi cứ nghĩ là sẽ ăn chắc bọn ta hay sao? Quân Vô Dạ, tính tình của ngươi đúng là vẫn không thể sửa chữa, mấy lần có ý đồ hủy đi Kiếm Các của ta, hôm nay ta sẽ khiến các ngươi có đi mà không có về!”

Oanh long long!

Từng tòa từng tòa sơn phong bị Hấp Tinh Đại Pháp hút lấy, khi bay đến gần đoàn mây đen cuộn cuộn trong không trung độ trăm trượng thì đột nhiên nổ tung ra chẳng khác gì bị đâm sầm vào một ngọn núi lớn khác! Một tòa lại một tòa sơn phong đúng khi cách Phong Vân Vô Kị và Đào Đế Quân Vô Dạ độ trăm trượng thì bị nguồn chân khí cuồng bạo bên ngoài thân thể Phong Vân Vô Kị đánh thành tro bụi.

Chân khí trong nội thể của Đào Đế điên cuồng lưu nhập vào trong thân thể Phong Vân Vô Kị, sau khi vận chuyển mấy chu thiên liền hóa thành chân khí của Phong Vân Vô Kị. Điều này lại khiến cho uy lực của Hấp Tinh Đại Pháp tăng cường thêm!

Dựa vào tu vi mấy ngàn vạn năm của Đào Đế, nhưng đối với tốc độ đoạt công như cự kinh uống nước của Hấp Tinh Đại Pháp, cũng không khỏi hải nhiên biến sắc. Càng bất diệu là ở chỗ, đối tượng bị Hấp Tinh Đại Pháp hấp thu công lực bị chân khí trong thân thể điên cuồng trùng kích nên khó có thể động đậy; càng thêm hoang đường là – Đào Đế lại cảm giác thấy thân thể sản sinh một cổ khoái cảm cực độ. Bị cưỡng hành hấp nạp công lực mà còn sản sinh khoái cảm?!!! Cái kết luận này khiến cho sự sợ hãi của Đào Đế đối với Phong Vân Vô Kị lại tăng thêm một phần.

“Quân Vô Dạ, gắng gượng thêm một lát, bốn đế sẽ đến cứu ngươi!” Âm Hắc Đế Quân tức thì phát giác thấy nguy cơ của Đào Đế. Nhưng hắn ta lí nào lại biết được tình hình của Đào Đế lúc này còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của y. Chỉ là khoảnh khắc thời gian, mà Đào Đế đã bị Phong Vân Vô Kị hút đi hơn hai ngàn vạn năm công lực!

Set oanh!

Vô số đạo ngân xà ở sau lưng Âm Hắc Đế Quân ngăn cản lấy đám người Tử Hoàng, sau đó xạ thẳng về phía Phong Vân Vô Kị.

“Diệt Thế Thất Đại Thế, đệ nhất thức – Âm Hắc Chi Thủ!” Âm Hắc Đế Quân la lớn lên một tiếng. Thiên không đột nhiên trở nên cực kì u ám, ẩn ước có một đạo âm ảnh cự đại xuyên qua thân ảnh của Âm Hắc

Đế Quân, rồi bao bọc lấy thân thể hắn ta, sau đó, đột nhiên gia tốc tấn công về phía Phong Vân Vô Kỵ. Đạo âm ảnh cự đại đó ẩn ẩn có hình dạng một bàn tay to lớn, phát xuất một tiếng gào ớn lạnh.

“Ám Hắc Chi Thủ?! Hừ, đến đúng lúc lắm!” Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ lóe lên một màn sát sát cơ. Cánh tay phải đang áp sát trên lồng ngực của Đạo Đế rút về, tay còn lại y nhiên vẫn hút chặt lấy Đạo Đế, sau đó xông ra ngoài đám mây đen, chẳng chút e sợ nghênh đón chiếc cự chưởng kia. Những tòa sơn phong bị Hấp Tinh Đại Pháp hút lấy liền đột nhiên gia tốc lên, chẳng khác gì lưu tinh lao thẳng về phía chiếc cự chưởng mà Ám Hắc Đế Quân tàng thân trong đó mà oanh kích!

Oanh!

Một tiếng nổ vang dội như vũ trụ sơ khai, hồng hoang chưa định vang lên ở giữa Phong Vân Vô Kỵ và Ám hắc Đế Quân. Một vòng âm hưởng trùng kích cuồng bạo lan truyền ra khắp tứ phía, quét sạch hết mây đen trên không trung, lộ xuất ra một bầu trời trong xanh.

Trong sát na giao thủ với Ám hắc Đế Quân, thân thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chấn động, lập tức thối lui. Nhưng một đạo khí kinh mang theo lực hủy diệt cường đại đã trùng nhập vào trong kinh mạch của y, hai ống tay áo cũng bị phân giải ra hóa thành tro bụi, làm lộ xuất hai cánh tay thô tráng. Khi cổ khí kinh mang tính hủy diệt lan sang tới tay của Phong Vân Vô Kỵ thì liền bị Phong Vân Vô Kỵ dùng Hấp Tinh Đại Pháp chuyển di sang nội thể của Đạo Đế.

Phốc!

Đạo Đế bỗng lại đang toàn thần ứng đối với Hấp Tinh Đại Pháp của Phong Vân Vô Kỵ thì đột nhiên bị đạo khí kinh có tính hủy diệt đó trùng nhập vào trong nội thể, liền thụ thương ngay tại tràng, há miệng học ra một ngụm máu!

Loại thương thế này không hoàn toàn là nghiêm trọng nhất. Nghiêm trọng nhất là bản thân y là một cao thủ đệ cấp, nhưng không những không thể phản kháng, bị Hấp Tinh Đại Pháp cổ quái của Phong Vân Vô Kỵ nhiếp trụ, lại còn trở thành nơi chuyển di khí kinh mang tính hủy diệt của Phong Vân Vô Kỵ khi y giao thủ với Ám Hắc Đế Quân. Điều này cũng chính là nói, biện pháp này của Phong Vân Vô Kỵ đã khiến y ở thế bất bại rồi!

“Làm sao lại như thế?! Một võ giả hoàng cấp làm sao có thể cường đại đến mức này!” Trong lòng Đạo Đế vừa ngượng ngùng vừa phẫn nộ. Trong lồng ngực liền xuất hiện một cổ ức khí, nhất thời lại học ra thêm một ngụm máu, thương thế lại càng nặng thêm.

Loại đoạt xá đại pháp(2) mà Đạo Đế tu luyện đã giúp cho Đạo Đế đoạt xá qua một lần. Tinh thần bị thụ thương, căn bản, trong khoảng thời gian ngắn gần như không thể sử dụng thêm một lần nữa, nếu không, Đạo Đế thực là rất muốn bỏ đi cự nhục thân này để tìm một nhục thân khác. Tao ngộ đêm nay dù có nói ra thì ai tin? Cái sỉ nhục này đã ẩn nhập sâu vào trong lòng của Đạo Đế, khiến cho ông ta cả đời khó quên.

Cảm giác thấy sự hư nhược của Đạo Đế, Phong Vân Vô Kỵ lập tức đình chỉ Hấp Tinh Đại Pháp. Kiểm nguyên cường hãn trong nội thể dừng nhập vào trong thân thể của Đạo Đế, phong ấn toàn thân huyết đạo của ông ta, sau đó nhìn về phía những đệ tử Kiếm Các ở phía dưới, lạnh lùng nói: “Giữ lấy hắn!”

Sau đó quay đầu lại nhìn sang Ám hắc Đế Quân.

Ở phía xa, Ám Hắc Đế Quân khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi, mắt lộ hàn quang, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ...

Chú thích:

- (1) Một câu thơ trong bài “Hàm Dương thành đông lâu” của Hứa Hồn, đại ý mưa núi sắp tới thì gió đầy lầu.
- (2) Ý nói là loại công pháp đoạt thân xác người khác làm chỗ trú cho linh hồn khi Đạo Đế bị hủy nhục thân.

166. Chương 167: Âm Hắc Lục Phân Thân

“Nãy giờ đã có mặt.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Rất bất ngờ phải không? Đừng có nghĩ là ta rất ít khi ở trong Kiếm Các. Ta rất có khả năng sẽ ở ngay bên cạnh các người. Lần này là trà trộn trong đám đệ tử Đạo Vực. Lần sau có khả năng là ở bên cạnh người. Có lẽ, người châm trà cho người cũng chính là ta!”

Lời này của Phong Vân Vô Kị chính là có tính toán khác của riêng mình. Trước mắt, Cửu Mệnh Chiến Giáp còn chưa biết ở nơi nào, bản thân không thể luôn luôn ở trong Kiếm Các. Nếu như lúc có mình mà hai vực mưu đồ hiểm độc thì không hề gì, nhưng một khi mình chân chính đi tìm Cửu Mệnh Chiến Giáp thì chắc chắn là không thể quay về trong một khoảng thời gian ngắn. Dù sao thì Cửu Mệnh Chiến Giáp cũng là bảo vật nhất đẳng. Những vật như thế, tuyệt đối không dễ dàng gì có thể lấy được. Nếu như lúc đó, người trong hai vực vì không thấy mình ở Kiếm Vực mà phát động tiến công. Lúc đó thì...

Âm hắc Đế Quân sắc mặt nghi hoặc nhìn Phong Vân Vô Kị. Hắn thật không rõ cho lắm, Phong Vân Vô Kị làm sao để có thể tránh thoát được sự tra thám của hai cao thủ đế cấp..

“Kiếm Hoàng đúng là tàng thân trong chúng đệ tử Đạo Vực của ta, và đã lừa gạt được Đế quân.” Một thanh âm lãnh mạc vang lên bên tai Âm Hắc Đế Quân. Dò theo tiếng nói, Âm Hắc Đế Quân thấy một cao thủ Đạo Vực có thực lực tăng cao nhanh nhất, một nam tử được Đạo Đế rất xem trọng – Đạo Quân.

Đối với lời nói vừa rồi của Phong Vân Vô Kị, Âm Hắc Đế Quân tức thì tin tưởng tám phần, trong lòng chấn động, thầm nghĩ: “Người này hành sự như thiên mã hành không, vô pháp đo lường. Nếu như Đạo Đế bị y ám toán thì ngày sau khi đối diện với những người bên cạnh, cần phải đề phòng một chút. Đừng có học theo Đạo Đế mà trúng kế Kiếm Hoàng. Chỉ không biết bộ công pháp đó rốt cuộc là y học ở đâu, không ngờ lại bá đạo đến thế!...”

“Thả Đạo Đế ra, rồi giải tán Kiếm Vực, thì hôm nay bọn ta sẽ lui binh!” Âm Hắc Đế Quân nhìn Phong Vân Vô Kị, nghiêm túc nói.

“Thả Đạo Đế... Giải tán Kiếm Vực...” Phong Vân Vô Kị cơ hồ như không dám tin vào tai mình, tròn mắt nhìn Âm Hắc Đế Quân: “Cái giá của các người – chỉ là lui binh!...”

Âm Hắc Đế Quân lạnh lùng nói: “Người tự nghĩ đi, liệu có ứng phó nổi với tấn công không ngừng của cả Ma Vực và Đạo Vực không. Đến cuối cùng thì cũng là người chết vực hủy. Theo ta, chi bằng có thể lưu lại tính mệnh của đám người này. Đường nhiên, bọn họ cần phải phân tán ra, gia nhập vào Đạo Vực và Ma Vực của bọn ta.”

Vài trận chiến lẻ tẻ vẫn tiếp tục. Những tiếng tiếng đao kiếm va chạm lần lần ít đi. Cả chiến trường cũng dần yên tĩnh trở lại. Mọi trận hình đều bị phá hủy. Người của các phương thế lực cũng đã trở về trận doanh của mình, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Hấp Tinh Đại Pháp đúng là bá đạo đến mức trước giờ chưa ai thấy. Loại công này thì triển trong khu vực càng nhiều người thì uy lực càng hiện rõ. Khi Phong Vân Vô Kị vận chuyển Hấp Tinh Đại Pháp đến cực hạn thì cả chiến trường đều hứng chịu ảnh hưởng của nó. Giao chiến thông thường dĩ nhiên là không thể diễn ra. Trong tình huống này, sự thắng bại của thủ lĩnh hai bên hiển nhiên đã trở thành điểm mấu chốt trong chiến đấu.

Hừ hừ!! Phong Vân Vô Kị cười một tiếng lạnh tựa băng sương: “Ta sớm đã biết tính tình của bọn người không cái, không suy nghĩ làm cách nào để đối phó với đám yêu ma và Thiên Đường, mà chỉ biết nội đấu. Vì địa vị của bốn vực mà hoàn toàn không cho phép bất kì thế lực nào sản sinh! Những tộc nhân trong Ma Vực đã chết đi đúng là chết uống!”

“Hừ! ...” Âm hắc Đế Quân bước tới một bước, ma khí trên người cao trướng: “Nếu như không phải do các người tạo ra Kiếm Vực cái gì gì đó, ý đồ tranh bá thiên hạ, khiến cho Thái Cổ càng lúc càng hỗn loạn, bọn ta nào muốn đánh động can qua. Tứ vực đỉnh lập dĩ nhiên cũng là tình huống không được phép, nếu như nhân tộc muốn thống nhất, muốn thoát khỏi sự áp bức của Ma Giới, Thiên Đường và Huyết tộc, muốn sinh tồn, muốn thoát khỏi con đường đó thì cần phải có một thế lực lãnh đạo thống nhất. Sự xuất hiện của vực thứ năm chính là một sai lầm. Việc đã đến nước này thì người phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Yêu ma... Bọn ta làm như thế thì chẳng lẽ không thể đối kháng với yêu ma hay sao? Bên ngoài nhân tộc thì có mối

hoạn từ địch nhân, bên trong thì phân năm xẻ bảy, người nào cũng không phục đối phương. Chỉ có cường lực thống nhất, khiến cho cả nhân tộc đồng tâm hiệp lực thì nhất định mới có thể chống lại yêu ma. Cả ức năm trở lại đây, vô số tộc nhân bị tổng tới Ma Giới để đổi lại hòa bình cho tộc ta, không phải là vì nhằm tạo ra một khoảng không gian hòa bình để phát triển hay sao? Nhưng cục diện hiện nay lại nhân vì lòng riêng của người mà bị phá hủy, thế mà người lại còn dám đề đến tộc nhân?”

Sắc mặt Phong Vân Vô Kị tức thì biến đổi, giận dữ nói: “Tộc ta lâm vào tình trạng diệt tuyệt nguy cấp như thế, các người tự nhận mình là lực lượng lãnh đạo của nhân tộc, nhưng các người đã làm được gì cho tộc ta? Làm cái gì để chấn hưng nhân tộc? Lúc ta vừa phi thăng đến Thái Cổ, chính mắt ta nhìn thấy một nữ tử nhân tộc bị nhị hoàng tử của Ma Giới lăng nhục cho đến chết. Nhưng Đạo Vực, lực lượng lãnh đạo như lời người nói thì lại là đám hung nhân thất học, không những không tìm cách cứu trợ mà còn ngăn cản tộc nhân ra tay giúp đỡ. Thế mà các người lại tự cho mình đủ sức gánh vác trọng nhiệm chấn hưng tộc ta. Chẳng lẽ, các người đều chấn hưng nhân tộc bằng cách này hay sao?”

Ám Hắc Đế Quân chớp chớp mắt một cái, phát ổng tay áo nói: “Đó là do Đạo Vực xử trí không thỏa đáng, không liên quan gì đến Ma Vực bọn ta.”

“Không có liên quan? Được lắm! Ta từ tà đạo thánh địa U Minh Phong đi ra, có lời đồn là trên thân thể của ta có Huyền Minh Sách của Thương Khung chỉ tôn, sau đó liền bị đám người Ma Vực các người truy sát. Chuyện này, người định giải thích như thế nào? Toàn bộ Thái Cổ này, đạo đạo xưng tôn, tu kiếm giả phải chịu sự đả áp của Đạo Vực. Người thân làm Ma Vực vực chủ, tự nhận là có năng lực lãnh đạo cả nhân tộc, tình huống này xảy ra mà tại sao các người không ra tay tương trợ. Nếu như không phải muốn đòi một câu công đạo cho tu kiếm giả thì cũng không có Kiếm Vực ngày hôm nay, các người cũng không phải động can qua như thế. Nhưng các người có làm như thế hay không? Không có, cả Thái Cổ, tân phi thăng giả đều chịu sự thù địch và áp chế. Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái chính là một ví dụ điển hình. Nếu như mất hết những tân phi thăng giả thì các người lấy cái gì để đối địch? Nhân tộc bỗng lại có số lượng không bằng yêu ma lẫn Thiên Đường, nhưng các người lại nhất quyết đả áp tân phi thăng giả, đó là hành động cần làm của việc chấn hưng nhân tộc hay sao? Người cũng nói là chuyện này không có liên quan gì đến Ma Vực của các người hay sao? Ta nói muốn lập nên Kiếm Vực để tranh bá thiên hạ lúc nào? Tranh bá thiên hạ, thực sự là một trò vui lắm hay sao? Nếu như ta có tâm tư như thế, thì khi ở hạ giới, bằng vào sức mạnh của ta, ta có thể kháng cự phi thăng, bằng vào vũ lực để tranh bá thiên hạ, làm một võ hoàng cũng là một chuyện dễ như trở bàn tay, hà tất phải đến Thái Cổ để thực hiện chuyện tranh bá thiên hạ?”

“Đó là ý tưởng hiện tại của người. Chuyện trong tương lai thì ai cũng không thể nói trước được. Dĩ tâm sẽ lớn dần theo sự tăng trưởng của lực lượng. Hiện tại, lực lượng của người chưa đạt đến trình độ đó. Nhưng, khi lực lượng của người đạt đến trình độ nhất định thì dĩ tâm cũng xuất hiện theo. Đến lúc đó thì dù có làm gì đi chăng nữa cũng đã là quá muộn. Nếu như chờ đợi đến khi tình huống đó xuất hiện, thì chỉ bằng bóp chết các người ngay hiện tại. Dù sao, so với cái giá phải trả trong tương lai thì cái giá lúc này chẳng thể tính là gì cả.” Ám Hắc Đế Quân chẳng hề động dung đáp.

“Hừ! Nói đi nói lại thì người chẳng phải cũng chỉ muốn nói một câu, nắm đầm của ai to hơn thì lời nói của kẻ đó là đúng hay sao? Loại dĩ tâm hình thành theo lực lượng mà người vừa nói đó chính là lấy bụng ta suy ra bụng người mà thôi. Hơn nữa cũng vì thế mà các người năm lần bảy lượt đả áp Kiếm Vực ta.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói.

Ám Hắc Đế Quân lúc này lại mỉm cười: “Không sai, cho dù là ở nơi nào, đạo lý giảng mãi cũng không thông. Yêu ma tại sao lại không giảng lý với nhân tộc? Dựa vào sự cường đại lẫn số lượng của yêu ma thì nhân loại tuyệt đối không thể là đối thủ. Nhân loại giảng đạo lý với yêu ma, yêu ma sẽ nghe theo hay sao? Chỉ có sức mạnh cường đại mới chính là đạo lý chắc chắn nhất. Nếu như Kiếm Vực của các người đủ mạnh, có nhân vật thần cấp tọa trấn, hoặc giả nếu như trong mấy kiếm koàng các người có người có thể đạt đến cảnh giới chí tôn, thì hôm nay bọn ta cũng không dám tới nơi này. Dù là ta, khi gặp chí tôn thì trong lòng cũng rất bội phục. Dù bị nhân vật cấp chí tôn trảm sát, trong lòng cũng vẫn bội phục, chứ không hề có gì bất mãn cả. Nhân tộc, về phương diện số lượng thì không thể so sánh với yêu ma, chỉ có thể thủ thắng từ phương diện chất lượng. Hi sinh một bộ phận người để có một vị chí tôn, thì những người hi sinh đó cũng cảm thấy vui mừng. Mọi người nói có phải hay không?”

“Đúng như đế quân nói!” Trong mắt của đệ tử Ma Vực lộ xuất thần tình cuồng nhiệt, đồng loạt đáp ứng,

nhất nhất quỷ xuống. Đệ tử của Đạo Vực nghe thấy thế cũng không khỏi lộ ra biểu hiện cuồng nhiệt.

“Chỉ cần có thể thành tựu một vị chí tôn, bọn tôi nguyện ý hi sinh!”

“Bọn ta làm sao lại không có ý tưởng chấn hưng nhân tộc? Sức mạnh của bọn ta còn yếu kém, tư chất có hạn, dùng biện pháp hiệp đàm thì không thể có thành tựu cao hơn nữa. Nếu như có người nào đó có thể trở thành nhân vật chí tôn, bọn ta đầu chết cũng không oán!”

Chúng đệ tử Đạo Vực ai ai cũng có thần tình kích động. Chấn hưng nhân tộc, trong sinh mệnh dài dằng của chúng nhân, phần lớn đều là dồn vào chuyện luyện công, nhưng bốn chữ này lại tịnh không hề phai nhạt. Ngược lại, theo thời gian trôi qua nó lại càng trở nên cần thiết đến cỡ nào.

Khi hai bên chiến đấu như thế, loại thanh âm này xuất hiện đúng là không thể tưởng tượng được. Nhưng lời đối thoại của hai nhân vật cấp biệt vực chủ ở trên không, đã làm tỉnh lại một giấc mơ dai dẳng chôn vùi sâu trong lòng của mỗi một người. Giấc mộng chấn hưng nhân tộc. Thời khắc này, mọi người đều quên bỏ lập trường đối lập, cùng nhau mơ về một giấc mộng – chấn hưng nhân tộc.

“Nếu như tộc ta có thể xuất hiện một vị tân chí tôn, bọn tôi dù có chết hết sạch cũng tuyệt không oán thán!” Đạo Hoàng Quân Bất Phá thậm chí thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trên không trung.

“Các người đều điên cả rồi hay sao? Vì thành tựu một vị chí tôn, các người nguyện ý hi sinh bản thân, đồng thời cũng yêu cầu bọn ta cùng hi sinh hay sao?” Phong Vân Vô Kỵ dùng ánh mắt sững sờ nhìn vào Âm Hắc Đế Quân, sau đó lại quét mắt nhìn xuống những đôi mắt tràn ngập phấn khích và cuồng nhiệt của người trong hai vực. Những con người chỉ biết lao vào luyện công, bản tính chất phác, khắc khổ, một khi sản sinh cộng minh thì sẽ dẫn phát bốn tính của họ, sự bùng phát của cuồng nhiệt và nhiệt tình sẽ trở nên kinh nhân.

Tất cả tân phi thăng giả đều khó hiểu nhìn những kẻ đối địch. Bọn họ tuy đã từng nghe Phong Vân Vô Kỵ nói qua về tình trạng hiện nay của nhân loại và yêu ma, nhưng họ căn bản chưa từng thâm nhập vào Ma Giới như Phong Vân Vô Kỵ, lại cũng chưa trải qua thời gian sống lâu dài nên không có những hiểu biết và cảm xúc sâu sắc về hiện trạng của nhân tộc; đồng thời, tư tưởng chấn hưng nhân tộc chưa ăn sâu vào cốt tủy của bản thân như người trong hai vực. Đối với biểu hiện cuồng nhiệt lẫn phấn khích của hai vực, thì những tân phi thăng giả này ngoại trừ chấn kinh ra thì chỉ có khó hiểu mà thôi.

“Không ngờ người lại nói đến chuyện chấn hưng tộc ta, ta hy vọng người có thể vì chuyện chấn hưng tộc ta mà giải tán Kiếm Vực!” Âm Hắc Đế Quân nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ mà nói.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng nhìn vào Âm Hắc Đế Quân, nhìn chằm chằm vào cặp mắt của hắn ta, ý đồ tìm trong đó một tia biểu tình giả vờ.

Cả thiên địa trở nên tĩnh lặng. Mọi đợt tranh đấu đều đã đình chỉ. Người của hai bên đều nhìn lên trên cao không, đợi chờ sự hồi đáp của Phong Vân Vô Kỵ.

Sự việc phát triển đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế, vượt xa dự liệu trước đây của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại, nhìn về phía mọi người đang đứng ở phía Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, gồm cả Tử Hoàng, Đông Hậu và Tây Môn Y Bắc đang có chút hờn nhọc, rồi lướt qua Độc Cô Vô Thương, thấy ông ta đang nhìn về phía mình và gật đầu, ý chỉ rằng nhất thiết đều do y làm chủ.

Tâm tư Phong Vân Vô Kỵ nhất thời bay đi rất xa rất xa. Nhớ lại tình hình lúc trước khi thỉnh Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương gia nhập Kiếm Vực, lúc đầu bản thân cũng vì bốn chữ “chấn hưng nhân tộc” mà thuyết phục được hai người bọn họ a! Như hiện tại, cái đề nghị này lại xuất hiện ở trước mặt bản thân, trong chuyện này phải chăng cũng ẩn hàm một loại tất nhiên?

Còn về Tử Hoàng thì Kiếm Vực có giải tán hay không, không hề có ảnh hưởng gì đến y và Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái.

Giải tán hay là không giải tán? Thần tình của Phong Vân Vô Kỵ nhất thời có chút hoảng hốt. Hao tổn bao nhiêu tâm tư để kiến lập Kiếm Các, hiện tại, chỉ nghe thấy một câu nói của Âm Hắc Đế Quân mà giải tán, nói cam tâm thì ai tin? Nhưng – nhìn những ánh mắt cuồng nhiệt của đệ tử cả hai vực, Phong Vân Vô Kỵ rất khó có thể nói chữ không.

Quên hết đi thân phận của đệ tử hai vực, bọn họ vào thời khắc này càng giống với bản tính của một nhân tộc phổ thông, một người tràn đầy nhiệt huyết, không ngừng mơ tưởng về một ngày có thể chấn hưng nhân tộc. Mặc dù, bọn họ có chút điên cuồng lẫn cố chấp, nhưng là một sự điên cuồng và cố chấp khả ái.

“Chỉ cần có thể thành tựu một vị chí tôn, dù là hy sinh bản thân cũng nguyện ý.” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm, đột nhiên toàn thân tràn ngập cảm động. “Nguyên lai, mọi người đều có một giấc mộng như nhau!”

Phong Vân Vô Kị chợt sản sinh một cỗ trùng động muốn lập tức đáp ứng yêu cầu của Âm Hắc Đế Quân. Nhưng, đột nhiên, sắc mặt của Âm Hắc Đế Quân bỗng biến đổi, trên mặt lộ xuất thần sắc chăm chú lắng nghe.

“Rất xin lỗi, Kiếm Hoàng. Ta vừa tiếp nhận mệnh lệnh của vực chủ, lập tức tiêu diệt đám người của Kiếm Vực. Ta thật bất lực, nhưng đó là mệnh lệnh do chính thân vực chủ hạ xuống, tuyệt đối không được phản kháng. Vì thế....” Âm Hắc Đế Quân có chút bất đắc dĩ nói.

A!

Chúng nhân kinh hô lên. Sự tình phát triển đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mọi người. Nguyên bản cứ nghĩ là tràng chiến tranh này có thể tránh khỏi. Dù sao thì Kiếm Hoàng Phong Vân Vô Kị đã từng vì một nữ tử nhân tộc mà đơn thân xông vào Dao Vực, chuyện này cơ hồ như sớm đã được lan truyền cả Thái Cổ.

Dù có là Dao hoàng, khi nghe thấy Âm Hắc Đế Quân đột nhiên nói ra lời này thì sắc mặt cũng biến đổi rất khó coi, không dám tin tưởng nói: “Đó rốt cuộc là chuyện gì? Đệ nhất vực chủ chẳng khác gì thần thánh của Ma Vực, làm sao lại truyền đạt một mệnh lệnh cổ quái như thế đối với Âm Hắc Đế Quân. Kiếm Vực đã cường đại đến mức khiến cho một vực chủ thần cấp có thể chấn động?!”

Phong Vân Vô Kị thở dài ra một hơi, rất khó nói trong lòng ý hiện tại đang có cảm giác gì, có một tia bất lực, có một tia do dự, có một tia phẫn nộ, cũng có một tia nhẹ nhõm.

Vẫn là trở về điểm xuất phát a! Trong lòng Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn vào Âm Hắc Đế Quân: “Thế nào, phải chăng phải dùng võ lực để giải quyết?”

“Đúng thế, chuyện này không có biện pháp nào khác! Mệnh lệnh của vực chủ – ta cũng không dám phản kháng!”

Ở phía dưới, một gã đệ tử Ma Vực đột nhiên tháo bỏ trường bào trên thân thể. Khí thể trên cơ thể đại trưởng, mũi chân điểm nhẹ một cái, đằng không bay lên trên không trung xuất hiện ở bên trái Phong Vân Vô Kị.

“Ta cũng không muốn như thế! Hy vọng người có thể hiểu được!” Lại một thanh âm từ xa vang lên. Thần thức Phong Vân Vô Kị quét qua thì hải nhiên phát hiện không ngờ lại có một gã Âm Hắc Đế Quân khác: “Thật lực của ngươi rất cường đại! Ta vốn không muốn bộc lộ ra sớm như thế. Nhưng muốn đối phó với ngươi mà chỉ dùng một phân thân thì vĩnh viễn không đủ!”

Chấn kinh! Cực đại chấn kinh. Trên mặt mọi người đều ngập tràn thần sắc chấn kinh. Ngay cả thập đại ma quân vào ngũ đại ma tướng của Ma Vực cũng lộ xuất thần tình chấn kinh. Chỉ duy nhất một mình Thủy ma tướng là vẫn thản nhiên.

Xẹt xẹt xẹt!!!

Đạo đạo thanh âm phá không từ bốn phía truyền lại. Chỉ trong chớp mắt, sáu gã Âm Hắc Đế Quân giống nhau như đúc đã xuất hiện ở sáu phương hướng xung quanh Phong Vân Vô Kị độ hơn trăm trượng.

“Sáu gã!” Trong lòng Phong Vân Vô Kị chấn hải không dứt. Thần thức quét qua thì phát hiện sáu người này cho dù là khí tức trên thân thể hay thực lực đều rất giống nhau, cũng chính là nói đó hoàn toàn là sáu phân thân của Âm Hắc Đế Quân.

Không chỉ Phong Vân Vô Kị, ngay cả Tử Hoàng, Đông Hậu, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương khi nhìn thấy sáu gã Âm Hắc Đế Quân này xuất hiện thì hồn thân đều tức thì chấn động, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

“Ta sống đã hơn cả ức năm rồi. Thời gian tồn tại còn lâu hơn cả Đạo Đế. Luận về tư chất thì ta tuyệt đối không kém người quá xa. Không nhớ là đã trải qua bao nhiêu năm rồi, chỉ nhớ là rất nhiều, rất nhiều năm về trước, nhiều đến mức ngay cả ta cũng không nhớ nổi, lúc đó ta đã bước vào cảnh giới đế cấp, nhưng lại không thể tiến thêm một bước. Thần vực – phẳng phất như xa không thể với.” Trên mặt của một gã Âm Hắc Đế Quân đối diện với Phong Vân Vô Kị lộ xuất thần sắc hồi ức. Nhưng năm gã Âm Hắc Đế Quân còn lại đều gơ năm bàn tay trái có mang một quả thanh lam cầu thể nửa trong suốt lên trên cao. Từng đạo tử lam sắc điện quang trong lòng bàn tay của năm người không ngừng lệt xệt chớp lóe trong đó.

“Vì đề cao thực lực, ta hao phí không biết bao nhiêu tâm lực, hao phí vô số năm tháng để tra cứu vô số bí cấp lẫn tư liệu. Trải qua không biết bao nhiêu ngàn vạn năm sáng tạo đó mới có được bộ pháp thuật “Âm hắc Lục Phân Thân” này, có được sáu phân thân với thực lực ngang ngửa với bốn thân. Bí mật này ngoài vực chủ ra thì ngay cả thập đại ma quân cũng không biết. Những người ngoài Ma Vực thì lại càng không biết. Hôm nay, nhân vì chuyện của người mà ta không thể không bộc lộ ra bộ võ công này. Ta nghĩ, cho dù người có chết trong tay của ta thì cũng không có gì phải hối tiếc cả.” Âm Hắc Đế Quân không khỏi có chút hối tiếc nói.

Nói xong thì sáu gã Âm hắc Đế Quân đột nhiên đồng thời thối lui. Sau đó, một tay còn lại cùng đưa lên đỉnh đầu mà hét: “Đế cấp!”

Set oánh!

Sáu tiếng nổ vang lên. Mây đen cuộn cuộn mang theo thiểm điện uy thế kinh nhân nhanh chóng từ khắp tứ phía ập đến, loáng một cái đã bao trùm cả phạm vi vạn dặm xung quanh Kiếm Vực.

Set oánh!

Sáu đạo kinh lôi từ sáu phương truyền lại. Sau đó là sáu cơn mưa từ các đám mây đen ập xuống. Lúc đầu, còn lưa thưa nhưng chỉ trong chớp mắt đã ồ ạt như nước trút, hạt mưa này chưa rơi xuống hết thì hạt sau lại từ trên thiên không nối tiếp rơi xuống. Thanh âm những hạt mưa chạm đất và trên người mọi người không ngừng vang lên ...

Phong Vân Vô Kị cứ mặc cho nước mưa làm cho y sam trên thân thể ướt hết. Đầu tóc cũng dần dần ướt đầm, không còn tung bay trong gió nữa mà phủ dọc theo vai và lưng y. Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn những hạt mưa ồ ạt ập xuống, đôi mắt nhắm lại, le lưỡi ra để mặc cho nước mưa đập vào nó. Một cảm giác thanh lạnh truyền vào trong lòng. Bên tai không ngừng vang lên những tiếng rì rào của sấm chớp. Thần thức quét qua thì thấy mỗi một gã Âm Hắc Đế Quân đều gơ bàn tay trái lên. Trong lòng bàn tay là một quang cầu thiểm điện, xung quanh không ngừng có lôi điện lệt xệt chạy qua chạy lại.

“Người tựa hồ như khẳng định là thắng chắc? Phải không?” Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, đạm nhiên nói.

“Không cần phải nhiều lời, tiếp chiêu đi!” Sáu thanh âm từ sáu phía truyền lại, sau đó là vô số thanh âm sấm chớp rì rào. Sáu đạo quang hoa màu xanh đậm mang theo uy thế vô thượng oanh kích về phía Phong Vân Vô Kị. Những nơi nó đi qua thì mưa bị tách ra hai bên tạo thành một dải chân không. Ở sau sáu đạo quang hoa màu xanh là một dải địa dải chân không kéo dài mấy chục trượng.

“Người tựa hồ như nghĩ rằng chỉ như thế là có thể thắng ta, có phải không?” Phong Vân Vô Kị thản nhiên nói, trong thanh âm mang theo một cỗ uy nhiếp lực như có như không. Rồi Phong Vân Vô Kị chậm chậm mở mắt ra, đồng thời tay phải giơ lên trên đỉnh đầu theo thế kinh thiên: “Đế cấp!”

Set oánh!

Một đạo kinh lôi rạch xé bầu trời bên trên đầu Phong Vân Vô Kị. Cùng lúc đó, một đám mây đen hiện ra rồi không ngừng lan hướng ra tứ phía, triển khai thành một khoảng thiên địa của riêng mình ở giữa sáu phiến thiên địa do phân thân của Âm Hắc Đế Quân sinh ra.

Sáu đạo thiểm điện uẩn hàm năng lượng cực đại ngay khi cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy mười trượng thì đột nhiên từ nhanh biến chậm, rồi dần dần dừng lại, uy lực cũng đại giảm.

Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng đưa tay trái ra. Hấp Tinh Đại Pháp hấp nhiếp lấy một cái, sáu đạo hiệp cầu đồng nguyên liền bị hút vào trong lòng bàn tay, những năng lượng uẩn hàm trong đó liền mau chóng bị hút

sạch. Một cổ điện quang xanh đậm từ trong tay phải của Phong Vân Vô Kị lan truyền khắp toàn thân. Sau đó thì thấy Phong Vân Vô Kị há to miệng ra ngẩng đầu lên trên không, nội thể bùng phát khí kinh bàng bạc. Cùng lúc, đám mây đen trên đầu đột nhiên khuếch tán ra bên ngoài, phát triển phiến thiên địa của mình ra cả trăm trượng ngay trong phạm vi phiến thiên địa đang bị Âm Hắc Đế Quân khống chế.

“Á!” Chúng nhân đều đồng loạt biến sắc, kinh hãi nhìn về không trung. Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên, chấn kinh nhìn về phía Phong Vân Vô Kị, trên mặt lộ xuất thần sắc cuồng hỉ, theo quán tính nói: “Vô Kị – đã tiến nhập để cấp rồi!!!”

Cuồng phong nổi dậy, cơn mưa rào ồ ạt phân bố khắp cả phiến thiên địa. Trong mắt của sáu gã Âm Hắc Đế Quân đều tràn ngập thần sắc không thể tin tưởng: “Không ngờ người đã tiến nhập vào cảnh giới để cấp!”

Âm Hắc Đế Quân nhớ rõ là lần trước khi gặp được Phong Vân Vô Kị thì y vẫn còn ở hoàng cấp cảnh giới, hơn nữa còn đang trọng thương. Nhưng thời gian mới chỉ trôi qua chưa đầy một năm mà Phong Vân Vô Kị đã đạt tới để cấp. Điều này khiến cho Âm Hắc Đế Quân cơ hồ như không dám tin tưởng vào mắt của mình... Để cấp, lúc nào đã trở nên dễ dàng tiến nhập đến vậy!

Hắn ta lại không biết rằng, Phong Vân Vô Kị thân hoài Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công và Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, hơn nữa, lại còn sáng tạo ra bộ công pháp bá đạo hấp thu lấy công lực của người khác như Bắc Minh Thần Công và Hấp Tinh Đại Pháp, nên chuyện hấp thu công lực so với người khác thì càng hiểu rõ hơn. Quan trọng hơn cả là từ sau khi Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp diễn sinh ra Phá Vọng Ngân Mâu thì lại càng miễn cảm đối với năng lượng và quy tắc biến hóa ở thế giới bên ngoài, đối với pháp tắc trong thiên địa càng dễ lĩnh ngộ, người thường tuyệt đối không thể so sánh.

Đương nhiên, loại công pháp phá vỡ sự cân bằng này lại có sơ hở trí mệnh! Công pháp hoàn mỹ vô khuyết từ trước giờ không dễ dàng gì sản sinh như thế.

“Đúng thế, ta đã đạt đến để cấp, các người đã đánh giá ta quá thấp rồi.” Phong Vân Vô Kị lạnh nhạt nói, khổng chế mưa gió trong phạm vi của phiến thiên địa này khiến cho nó ngừng lại. Bên ngoài phạm vi đó vẫn cứ mưa gió ồ ạt.

Sắc mặt Âm Hắc Đế Quân liên tục biến chuyển. Phong Vân Vô Kị đã đạt đến để cấp, tình huống này nằm ngoài dự liệu của hắn ta. Nguyên bản cứ tưởng sẽ dễ dàng khống chế tình huống, nhưng không ngờ giờ đây lại lâm vào hoàn cảnh khó khăn thế này. Muốn đối phó với Phong Vân Vô Kị thì tốt nhất là dùng những chiêu thức tấn công từ xa. Nhưng dù là chiêu thức nào, khi tiến nhập vào phiến thiên địa của y thì uy lực đều giảm hẳn xuống, cơ hồ có thể nói là chẳng thể gây ra chút uy hiếp nào.

Âm Hắc Đế Quân sắc mặt âm tình bất định. Hàng loạt những tiếng sấm nổ không ngừng vang lên chói tai. Người trong Kiếm Vực dưới sự chỉ đạo của tầng lớp cấp cao, nhanh chóng dũng nhập vào trong phạm vi phiến thiên địa do Phong Vân Vô Kị khống chế. Mỗi người đều hiểu rõ: Một khi để cấp cao thủ khổng chế thiên địa, những người chưa đạt đến để cấp khi ở trong phiến thiên địa này thì yếu đuối chẳng khác gì đứa trẻ vậy.

Âm Hắc Đế Quân tựa hồ như đã quyết tâm thực hiện một quyết định nào đó. Sáu phân thân đồng thời giậm dũ quát lên một tiếng. Thiên không sấm vang chớp giạt, khắp tứ phía mây đen cuộn cuộn, ồ ạt hướng đến phiến thiên không do Phong Vân Vô Kị chi phối.

Phong Vân Vô Kị biết được Âm Hắc Đế Quân muốn tỉ thí với bản thân về khả năng khổng chế thiên địa chỉ lực, liền đột nhiên hét lên một tiếng. Hấp Tinh Đại Pháp toàn lực vận chuyển. Cuồng phong nổi dậy, đạo đạo nhân ảnh bị hút lên trên không trung, dù cho có vận Thiên Cân Trụ cũng chẳng hề có tác dụng gì.

Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn tiến nhập vào nội thể Phong Vân Vô Kị, đồng thời cũng bị Phong Vân Vô Kị sử dụng để chi phối lại thiên địa chỉ lực.

“Tây Môn huynh, Độc Cô tiên bối, Tử Hoàng huynh, mau lên đây giúp ta!” Phong Vân Vô Kị điên cuồng gầm lên.

Cơ hồ như Phong Vân Vô Kị vừa mở miệng nói thì sáu đạo nhân ảnh từ dưới mặt đất lao lên trên không trung. Mười hai cánh tay áp sát lên người của Phong Vân Vô Kị, công lực trong nội thể cuộn cuộn tiến nhập vào trong thân thể Phong Vân Vô Kị.

“Hấp Tinh Đại Pháp!” Phong Vân Vô Kị gầm lên một tiếng. Uy lực của Hấp Tinh Đại Pháp tăng thêm một tầng. Sáu cao thủ Kiếm Vực ở cảnh giới hoàng cấp nguyên nguyên bất đoạn truyền nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô kị.

Cuồng phong nổi dậy khắp thiên địa. Trong khu vực mà Âm Hắc Đế Quân khống chế càng mưa như trút nước. Nước mưa làm khắp thiên địa trở thành một phiến mơ hồ, tiếng mưa rào rạt không ngừng vang lên.

Trong Kiếm Vực, toàn bộ những đệ tử có chút thực lực đều bay đến bên cạnh Phong Vân Vô Kị, đem công lực trong nội thể tổng nhập vào trong thân thể của y.

Set oanh!

Lôi điện cuồng bạo không ngừng ầm ầm chạy qua chạy lại bất định trong không trung. Nguồn năng lượng bạo loạn lẫn hỗn loạn tràn ngập cả phiến thiên địa. Riêng phần năng lượng uẩn hàm trong cuồng phong cũng đủ để khiến cho người ta tê rát cả mặt mày.

Bầu trời bên trên đầu Phong Vân Vô Kị, mây đen hình thành một cơn lốc cự đại. Năng lượng lôi điện sung xích cả thượng không; cương phong từng trận như muốn xé nát thân người. Tại trung tâm cơn lốc ẩn ước hình thành một cái hắc động.

A!

A!

Âm Hắc Đế Quân và Phong Vân Vô Kị cơ hồ như đồng thời điên cuồng gầm lên một tiếng, rồi toàn lực xuất thủ.

Oanh long!

Một tiếng nổ vang dội bùng lên. Sau đó, trong không trung cuồng bạo xuất hiện một cây nắm bằng mây đen khổng lồ. Một cỗ năng lượng mang tính hủy diệt hình thành cương phong từ trên không trung áp xuống bên dưới. Đám người Phong Vân Vô Kị và Âm Hắc Đế Quân do ở trung tâm nên liền lập tức học ra một ngụm máu, thân người bay về phía sau chẳng khác gì điều đứt dây.

Phốc!!

Hàng loạt đạo tiên huyết nhiễm hồng trường không. Âm Hắc Đế Quân và đám người bên phía Phong Vân Vô Kị đều thụ trọng thương. Trong đó, Phong Vân Vô Kị và đám người Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái là bị thương nặng nhất.

Âm Hắc Đế Quân tuy có sáu phân thân, có thể giảm bớt vài phần áp lực, nhưng nội thương cũng không nhẹ hơn đám người bên Kiếm Vực.

“Thập đại ma quân, ngũ đại ma tướng nghe lệnh, tiêu diệt bọn chúng!” Âm Hắc Đế Quân vừa rơi xuống đất liền cố gắng đứng dậy, chỉ vào đám người Phong Vân Vô Kị mà quát lên.

“Dạ, đế quân!” Đám người Ma Vực liền lao thẳng về phía mấy người Phong Vân Vô Kị. Dao Hoàng suy nghĩ một chốc rồi cũng hướng sang phía mấy người Phong Vân Vô Kị mà lao đi. Độc Cô Phiêu lạnh lùng quát lên một tiếng: “Công kích!” Sau đó liền lao lên trước tiên. Nhưng Dao Hoàng lại phát hiện không biết là do cố ý hay vô tình mà y lại luôn chặn ở trước mặt bản thân ông ta. Hơn nữa, tốc độ của y tựa hồ không nhanh cho lắm.

Dao Hoàng quái dị nhìn sang Dao Quân Độc Cô Phiêu một cái, suy nghĩ một thoáng rồi sau đó dừng chân lại.

Cơ hồ như đồng thời, Độc Cô Phiêu cũng chậm chậm dừng lại, cố ý hoặc vô ý dừng lại ngay bên cạnh Dao Hoàng.

“Người yên tâm, ta sẽ không ra tay đâu, cũng không đem bí mật của ngươi nói ra!” Dao Hoàng nhìn vào những đệ tử ồ ạt lướt qua bên thân, dùng truyền âm nhập mật nói với Độc Cô Phiêu.

Thân thể của Độc Cô Phiêu có hơi chấn động, lạnh nhạt đáp: “Ta không hiểu ngươi rốt cuộc là đang nói cái gì.”

Đạo Hoàng mỉm cười, cũng chẳng hề động đậy. Hai người lẳng lặng đứng ở trong quần người, nhưng lại chẳng có ai lưu ý đến, chỉ nghĩ là bọn họ đang lờn trận.

Ngay đúng lúc những đệ tử của Ma Vực và Đạo Vực từ khắp bốn phương tám hướng lao đến bên đệ tử Kiếm Vực thì trên thiên không bỗng nhiên vang lên một tiếng quát của một nữ tử.

“Đám nam nhân các ngươi không chịu suy nghĩ làm sao để tăng cường tự thân thực lực nhằm sát trừ yêu ma, chấn hưng nhân tộc, mà lại ở đây nội đấu. Chẳng lẽ các ngươi không biết liên sỉ hay sao? Các ngươi đúng là cũng không bằng một nữ tử như ta. Chí thiểu ta còn hiểu rõ, trước khi nhân loại được chấn hưng thì không được phép nội đấu.”

Trên thiên không, một nữ tử tóc trắng, thân mang y phục màu đỏ, đôi tay thon thả như ngọc đặt lên trên một chiếc cổ cầm khá dài mà thanh nhã. Nữ tử này từ trên không trung hạ xuống, đầu tóc bạc trắng tung bay phất phơ. Bên dưới làn tóc bạc là một khuôn mặt tinh trí đến tuyệt mỹ.

“Dừng tay lại!” Cầm Ma nhìn xuống ba cổ hồng lưu sắp hợp lại một chỗ ở bên dưới, lạnh nhạt nói. Thanh âm không lớn nhưng lại rõ ràng có thể nghe. Ngay cả tiếng sát phạt ầm ầm cũng bị nó nhấn chìm.

“Hừ!” Cầm Ma hơi cau đôi mày lại, hai ngón tay liền phủ lên trên năm sợi dây đàn.

Tưng!

Một tiếng đàn vang dội lấy Cầm Ma làm trung tâm mà khoách tán sang khắp bốn phía.

Oanh!

Mắt thấy ba cổ hồng lưu sắp đâm sầm vào nhau, liền bị tiếng cầm âm đột nhiên vang lên khiến cho tâm thần chấn động. Trên mặt mọi người xuất hiện biểu tình khó chịu, bàn chân cũng không do tự chủ mà dừng lại.

“Cầm Ma. Nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi hãy mau mau li khai, nếu không – hậu quả tự chịu!” Ám Hắc Đế Quân giận dữ quát lên.

Cầm Ma dương đôi mày liễu lên: “Hừ, ngươi còn dám nói lời này đối với ta? Nếu như không phải nhìn thấy người trong ba vực không ngờ lại xuất động trên trăm vạn người, nếu như ta không tới thì không biết là sau cuộc chiến này, tộc ta không biết là tổn thất bao nhiêu nam nhân, nếu không phải thế thì cho dù ngươi có mời ta tới cũng chưa chắc là ta chịu tới.”

“Người trong cả ba vực hãy nghe đây. Ta chính là Cầm Ma, nếu như các ngươi lui xuống thì không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu ai xuất thủ! Hừ...” Cầm Ma lơ lửng ở trên không trung, trong đôi mắt đẹp bắn hàn quang tung tóe, ý đồ uy hiếp hiện ra rõ ràng.

Chúng nhân ngẩng đầu nhìn lên, thấy một nữ tử dùng tay đặt lên cầm, liền chẳng thềm lí tới. Đệ tử Đạo Vực và Ma Vực cúi đầu xuống rồi giận dữ hét lên một tiếng, sau đó thì lại lao về phía đám người của Kiếm Vực!

Năm mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ cũng gầm lên một tiếng, tự động phân ra thành một nửa đường tròn, bao bọc lấy những người bị thương ở trung gian. Mỗi người đều cầm lấy hoàng kim trường kích, giận dữ nhìn vào người của hai vực đang lao đến.

“Các ngươi đúng là tự tìm lấy khổ não!” Cầm Ma lạnh lùng nói. Sau đó, thân thể xoay vòng một cái, y bào liền uốn lượn xán lạn như hoa sen khoe sắc, hai tay lướt lên trên Thiên Ma Cầm mà phát ra hai đạo sóng ngầm, hướng về người của hai vực.

Bùng bùng bùng!!!

Đám người của hai vực lao đi ở mặt trước liền đột nhiên cảm giác thấy bản thân như bị vật nặng kích trúng, sau đó hét lớn lên một tiếng, rồi bị một cỗ cự lực báng đại chấn bay lên trên không trung, nặng nề bay về phía sau.

Người ở phía sau thì cảm thấy bất ngờ, chỉ đột nhiên phát hiện người ở phía trước đột nhiên cuồng hồng một tiếng rồi sau đó lần lượt bay ngược về phía sau như bị cuồng phong cuốn theo.

Đám người trong Kiếm Vực do ở thế yếu nên căn bản chỉ thiên về phòng thủ, không có tấn công nên vô hình trung đã chiếm đại tiện nghi.

Không một ai suy nghĩ sâu về chuyện tại sao tiếng cầm vang lên thì những người ở phía trước lại đột nhiên bay lui về phía sau, chỉ biết quán triệt mệnh lệnh một cách triệt để, nguyên nguyên bắt đoạn lao về phía trước. Năm mươi tượng cự li chỉ loáng một cái là tới. Cầm Ma đã từ trên không trung hạ xuống, đối diện với đệ tử của hai vực đang lao đến, mặt ngọc như được bao bọc một lớp hàn sương.

“Cửu Thiên Long Ngâm!” Cầm Ma lạnh lùng nói, mười ngón tay không ngừng lướt qua dây cầm như điện.

Ngâm!

Một loạt những tiếng long ngâm từ phương xa truyền tới. Chúng nhân tức thì đều kinh hãi. Sau đó là một bức họa khó có thể tin được. Từ chỗ đặt tay của Cầm Ma trên Thiên Ma Cầm chui ra một con hoàng kim cự long sống động như thật. Sau đó, thân thể bằng đại của nó mang theo uy lực vô thượng lao về phía đệ tử hai vực. Phía sau đuôi lại là một con cự long khác chui ra.

Hống!

Cự long nguyên nguyên bắt đoạn từ trong những ngón tay của Cầm Ma chui ra, một, hai, ba, bốn... chín. Tổng cộng có chín con cự long không ngừng nhe nanh múa vuốt lao về phía đệ tử của hai vực.

Từ trên thiên không nhìn xuống thì có thể thấy chín con cự long nặng nề đâm sầm vào hai cổ hồng lưu màu trắng và đen của đệ tử hai vực, tạo ra chín con đường rộng lớn và dài ngoằng trong hai cổ hồng lưu này.

Nơi nào mà cự long đi qua thì hàng loạt thân ảnh liền bị chấn bay đi chẳng khác gì những đứa trẻ, kêu thảm một tiếng rồi nặng nề rơi xuống.

“Các người còn không chịu dừng tay hay sao? Đó chỉ là trừng phạt nho nhỏ dành cho các người mà thôi. Nếu như các người không biết hối cải, thì đừng trách ta có thủ đoạn diệt tuyệt!” Thanh âm của Cầm Ma vang vọng khắp thiên địa.

“Tuyệt Tình muội muội, để tỷ tỷ giúp muội!” Một thân ảnh quỷ dị khoác trên mình một bộ phượng bào màu đỏ, đầu mang phượng quan (mũ phượng) hoa lệ xuyên qua tầng tầng mây, rồi hạ xuống ngay bên cạnh Cầm Ma. Người này hiển nhiên là Quỳnh Hoa hoàng hậu.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng đến rồi.”

Quỳnh Hoa hoàng hậu gật đầu, sau đó lạnh lùng nhìn sang đệ tử của hai vực: “Thiên hạ đều đã bị đám nam nhân thú này khiến cho hỗn loạn cả lên. Nếu như không đổ chút máu thì bọn chúng vĩnh viễn không biết hối cải. Tuyệt Tình muội muội, muội không cần áp ức thực lực của bản thân. Cửu Thiên Long Ngâm chỉ có thể làm bọn chúng mất đi năng lực hành động, căn bản không hề uy hiếp đến tính mạng của bọn chúng. Đối với nam nhân – thì cần phải làm như thế này!”

Quỳnh Hoa hoàng hậu nói chưa dứt lời thì ở trên phượng bào đã phi xuất vô số sợi tơ tuyến như chớp giắt, đâm xuyên vào trong thân thể của chúng đệ tử ở ngoài mây trăm trượng. Lan hoa chỉ nhếch lên một cái thì những đệ tử này kêu thảm lên một tiếng rồi hóa thành một màn mưa máu bắn ra tung tóe.

“Quỳnh Hoa hoàng hậu, xin hãy dừng tay!” Một thanh âm từ trong các đám mây vang lên.

Chúng nhân ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một lão giả từ trên mây hạ xuống, người này không phải là ai khác mà là Kiếm Si lão nhân.

Sau khi hạ xuống, tùy tay lấy ra một tấm kim bài, Kiếm Si nói to lên: “Thánh Điện có lệnh, đệ tử của hai vực mau mau thoái lui, tuyệt không được nảy sinh xung đột với đệ tử của Kiếm Vực!”

Ngay khi nhìn thấy tấm kim bài này thì đệ tử của hai vực, vốn bị thủ đoạn huyết tinh của Quỳnh Hoa hoàng hậu kích nộ, liền lập tức quỳ xuống, trên mặt ai ai cũng có thần tình cung kính.

Thánh Điện, ở trong lòng mọi người là một nơi thần thánh.

“Rất nhiều năm, rất nhiều năm rồi, Thánh Điện đều chưa từng sử dụng tấm kim bài này để truyền lệnh... Đó chính là nguyên nhân mà vực chủ thần cấp của Ma Vực đã trực tiếp truyền lệnh cho Âm Hắc Đế Quân

hay sao? Chẳng lẽ, ông ta sớm đã biết là Thánh Điện sẽ phái người tới tương trợ Kiếm Vực? Hoặc giả, cao tăng trong Thánh Điện đã từng tìm tới vực chủ của Ma Vực?” Đào Hoàng trong sát na nhìn thấy Kiếm Si thì như đột nhiên hiểu ra điều gì, trong lòng thầm nghĩ.

Trên mặt Ám Hắc Đế Quân lộ xuất biểu tình chán nản. Bất kì ai cũng biết được nếu như Thánh Điện đã chen tay vào việc này thì Ma Vực và Đào Vực đã thất bại triệt để. Không chỉ như thế, trải qua hai lần liên thủ công kích, hai vực đều đã thất bại. Chỉ sợ là từ nay về sau hai vực cũng khó lòng mà tổ chức tấn công đến Kiếm Vực một lần nữa.

“Làm sao lại như thế? Chẳng lẽ, Kiếm Vực là con gián đánh mãi không chết hay sao? Tại sao – mỗi một lần đều có người đến để giúp đỡ bọn họ? Tại sao – mỗi một lần đều gặp phải thất bại? Ta bắt cam, bắt cam. Bí mật Ám Hắc Lục Phân Thân đã bị lộ ra, nhưng lại chẳng hề có chút thu hoạch nào, ta bắt cam!....” Sáu gã Ám Hắc Đế Quân quỳ phục ở dưới mặt đất, trong lòng hần học suy nghĩ. Nhưng hiện giờ, hẳn ta có thể làm gì đây. Thánh Điện đã ra mặt, chỉ có nước cắn răng mà rút lui thôi.

“Ma Vực đệ tử, tốc tốc thoái lui!” Ám hắc Đế Quân đứng thẳng người dậy, hơn nữa lại có sự quyết đoán kinh nhân. Dù có là Thủy ma tướng cũng có chút kinh dị nhìn vào hắn ta.

Quỳ Hoa hoàng hậu và Cầm Ma thu cầm lại, sau đó quay sang Kiếm Si khom mình thì lễ một cái. Quỳ Hoa hoàng hậu tuy coi mạng người như cỏ rác, giết người như ma, nhưng cũng biết chọn lựa thời điểm thích hợp. Ảnh hưởng của Thánh Điện đã thâm căn cố đế ở cả Thái Cổ. Tuyệt đối không có một ai có thể đủ sức đối kháng.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, nếu như Thánh Điện đã ra mặt thì chúng ta có thể đi rồi.” Cầm Ma nắm lấy tay của Quỳ Hoa hoàng hậu nói. Mục quang lướt qua đám người Phong Vân Vô Kị một cái, rồi hai người quay đầu lại, song song đằng không bay đi, biến mất vào trong các đám mây trên trời.

Đám người Phong Vân Vô Kị nhìn thấy Kiếm Si mang theo lệnh dụ của Thánh Điện xuất hiện, không lập tức tiến lên tương kiến mà khoanh chân bàn tọa ở dưới đất. Sau khoảnh khắc, từ thân thể bốc lên những làn khói trắng, một lúc thật lâu vẫn chưa dứt.

“Kiếm Si, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi. Lần này, Thánh Điện tại sao lại phái ông tới đây? Chẳng lẽ là thấy ta gặp phải kiếp nạn nên tự mình dùng lấy cái yêu cầu kia rồi?” Phong Vân Vô Kị nhìn sang đám người Tây Môn Y Bắc còn đang liệu thương, sau đó vỗ tay xuống đất một cái, thân thể liền lao tới nghênh đón Kiếm Si.

Trên mặt của Kiếm Si xuất hiện một nụ cười, cao hứng vỗ lên trên vai Phong Vân Vô Kị mà nói: “Hảo tiểu tử, thật không ngờ ngươi lại mau chóng tiến nhập vào cảnh giới để cấp đến thế. Đơn giản, chính là thần tích. Còn may là ta đối với ngươi sớm đã chuẩn bị về tâm lý. Dù sao thì kì tích đã xuất hiện một lần thì cũng có thể xuất hiện lần thứ hai, nếu không thì e là đã bị ngươi dọa đến chết ngất mất.”

Phong Vân Vô Kị đạm nhiên cười nói: “Ông hãy nói thẳng ra đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nụ cười trên mặt của Kiếm Si tức thì thu lại, nghiêm túc nói: “Lần này là do tranh chấp giữa ba vực đã có số người tham gia quá lớn. Đối với cả Thái Cổ nhân loại thì tuyệt đối không cho phép, Thánh Điện cần phải ra mặt, nhưng đồng thời ta cũng mang theo một mệnh lệnh khác. Lần này, Thánh Điện e là cần người giúp đỡ một lần nữa.”

167. Chương 168: Đào Vực Chi Chủ

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị gạt đầu, phát ống tay áo một cái, thân hình liền vẽ ra một đường cong hoàn mỹ ở trên không trung, đáp xuống trước mặt các đệ tử Đào Vực, mục quang băng lãnh quét qua chúng Đào Vực đệ tử, rồi lạnh lùng nói: “Thế nào, các ngươi sao còn chưa đi? Chẳng lẽ còn chưa từ bỏ!”

Không một ai hồi đáp. Chúng đệ tử Đào Vực lần lượt ngẩng đầu lên, chuyển mục quang về phía Đào Hoàng Quân Bất Phá ở sau lưng Đào Quân.

Quân Bất Phá thở dài ra một tiếng, từ sau lưng Độc Cô Phiêu bước tới, cao giọng nói: “Kiếm Đế, nếu Thánh Điện đã ra mặt thì vô luận là như thế nào, bọn ta đều không có khả năng đối phó với Kiếm Vực nữa.

Chỉ là, bọn ta hy vọng Kiếm Đế có thể giao trả lại Dao Đế đại nhân cho bọn ta!”

Chúng đệ tử Dao Vực nghe thế đều gật đầu. Một vị vực chủ của Dao Vực – Dao Đế lại bị người ta giam sống, hơn nữa là bị áp chế rồi bắt sống trước mắt mọi người. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ tổn thương cực lớn đến thanh vọng của Dao Vực. Nếu như không thể giải thoát Dao Đế ra, chỉ sợ là chúng đệ tử Dao Vực sau này sẽ trở thành trò cười của cả Thái Cổ.

Phong Vân Vô Kị nghe thấy thế thì quay đầu lại, xòe tay trái ra. Một cỗ hấp lực cực mạnh hút lấy Dao Đế đang kinh hoảng lại trong lòng bàn. Liếc nhìn Dao Đế một cái, Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Muốn ta thả hẳn? Hừ! Không có khả năng!”

Oanh!

Thân thể chúng đệ tử Dao Vực đều chấn động, nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

Dao Đế hiện tại thì đầu tóc bù xù, hình dung có chút tiêu tụy, trông chẳng khác gì một lão già không nơi nương tựa hơn là một đế cấp cao thủ. Hai lần thảm bại trong tay Phong Vân Vô Kị đã khiến hắn bị đả kích đến mức không thể diễn tả.

“Có giỏi thì hãy giết ta đi! Hừ, đến lúc đó – hai vực của chúng ta sẽ không chết không thôi!” Cái duy nhất Dao Đế có thể động dậy được chỉ là cái miệng này thôi.

Bùng!

Bốn chữ “không chết không thôi” của Dao Đế vừa mới nói ra thì Phong Vân Vô Kị tức thì biến sắc, tay trái quảng hẳn ta xuống đất, còn chân bên phải liền đạp thẳng vào mặt hắn.

A!

Chúng nhân đều kinh hô ra tiếng, há hốc miệng mồm mà nhìn Phong Vân Vô Kị. Dù cho là Dao Hoàng cũng phải kinh hãi không thôi. Trong lòng Dao Hoàng thì Phong Vân Vô Kị là người đã tiến vào đế vực, có lẽ cũng là người dễ nói chuyện, tuyệt đối không thể có những hành vi thiên khích như thế.

Toàn trường oanh động. Tất cả mọi người đều chấn kinh nhìn Phong Vân Vô Kị. Không ai nghĩ tới chuyện Phong Vân Vô Kị lại tùy tiện dẫm đạp lên sự tôn nghiêm của một cao thủ đế cấp.

Kiểm Si lão nhân cũng biến sắc, vừa mới muốn mở miệng ngăn cản thì đã không kịp, chỉ đành thở dài ra một tiếng.

Phong Vân Vô Kị đạp chân phải lên trên mặt của Dao Đế, nét mặt trở nên hung ác: “Ta tịnh không có ý đồ tranh chấp gì với Dao Vực. Trên sự thật thì mỗi lần đều là do các ngươi tìm ta kiếm chuyện. Lần đầu tiên là Dao Hoàng. Lần thứ hai, tại Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, là Dao Đế. Lần thứ ba là cách đây mấy tháng trước. Còn lần này thì Dao Đế ngươi không ngờ lại liên hợp với Ma Vực mà công đánh Kiếm Vực của ta. Chẳng lẽ ngươi nghĩ là ta không dám giết ngươi hay sao? Ta dám hủy đi nhục thân của ngươi một lần thì tuyệt đối dám hủy đi lần thứ hai. Chỉ bất quá, lần này hãy để ta xem thử ngươi chạy đi đằng nào!”

Đầu tóc của Phong Vân Vô Kị tung bay trong gió. Thần thức vô biên trong thân mau chóng bao trùm cả thiên địa.

Oanh long!

Thần thức cường hãn dần phát thiên địa dị biến. Một tiếng sấm nổ từ trên thiên không vang lên, mây đen ùn ùn kéo đến.

Đình!...

Hàng loạt tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên, sau đó là một cỗ kiếm khí tán phát xuống phía dưới. Phong Vân Vô Kị giơ tay phải lên. Đệ Ngũ Kiếm Đả tà tà bay lên, đạo kiếm cương mãnh lung trên mũi kiếm ba xích không ngừng thôn thổ bất định.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì” Dao Đế lách mặt sang một bên, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

“Kiếm Đế, xin dừng!” Dao Hoàng đưa ra một tay như muốn ngăn cản, vội vàng nói.

Nếu như Phong Vân Vô Kị thực sự giết chết Đạo Đế, chỉ sợ là sẽ kết cừu với Đạo Vực. Từ nay về sau thì tình hình của hai vực thực sự là rơi vào tình cảnh không chết không thôi.

“Ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Nếu như người nói chuyện với ta đằng hoàng, thì chuyện ta thả người còn có thể. Nhưng người lại đi uy hiếp ta. Nếu như muốn nói không chết không thôi thì các người cứ đến đây. Thắng làm vua thua làm giặc. Các người cứ liên tục giở trò khiến ta rất là phiền phức. Đừng có nói cái gì là không chết không thôi. Các người hết lần này đến lần khác tấn công Kiếm Vực không phải là đã biểu minh thái độ của các người rồi hay sao. Sau mấy lần giao chiến thì đệ tử Kiếm Vực của ta cũng tổn thất không ít. Nếu không phải là tộc ta có ngoại địch cường đại uy hiếp, không cho phép nội đấu thì ta quyết không có nương tay. Lần loạn ở Nam Thắng Bắc Đấu Kiếm Phái, nếu như ta không phải nương tay, thì các người nghĩ là các người có thể chạy thoát được nhiều người như vậy sao?”

“Người lại hết lần này đến lần khác mà quấy nhiễu không thôi, thế thì đành giết người để người giác ngộ vậy. Chủ nhân đời trước của thanh kiếm này được gọi là Đệ Ngũ tiên sinh. Ông ta đã chết dưới tay người. Nhục thân của người thì lại bị hủy dưới tay nó, cũng tính là nợ xưa đã trả. Hôm nay, hãy để ta triệt để tính nợ của người đối với Kiếm Vực.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói.

“Vô Kị” Kiếm Si mở miệng nói, nhưng còn chưa kịp nói hết thì đã bị Phong Vân Vô Kị ngắt lời.

“Kiếm Si, ông đừng nói nữa. Ta rất tôn trọng Thánh Điện, tôn trọng tác dụng của Thánh Điện đối với nhân tộc tại Thái Cổ. Nhưng điều đó tịnh không biểu minh là ta muốn làm gì cũng cần phải nghe theo Thánh Điện. Huống hồ gì, ta nghĩ lần này Thánh Điện có lẽ là không có chỉ thị ta phải thả Đạo Đế ra!” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói.

Phản ứng của Phong Vân Vô Kị nằm ngoài dự liệu của Kiếm Si. Ý chí của y chẳng hề lay động. Kiếm Si đến đây một cách vội vàng. Thánh Điện cũng chỉ biết là Đạo Vực và Ma Vực liên thủ vây công Kiếm Vực, nhưng tình huống cụ thể thì không biết, căn bản cũng không thể nghĩ nổi rằng Phong Vân Vô Kị lại bắt sống được Đạo Đế.

“Cái này, xác thật là không có” Kiếm Si ngưng ngưng nói.

Kiếm Si không biết được lòng họ tộc thì ai ai cũng có. Phong Vân Vô Kị cũng không thể thoát khỏi. Đối với dã tâm của Ma Vực và Đạo Vực, Phong Vân Vô Kị đã sớm có dự liệu, nhưng căn bản không ngờ rằng hai vực lại xuất động hơn một nửa lực lượng để đối phó với Kiếm Vực. Đó hoàn toàn là tâm tư muốn diệt vực. Điều này đối với Phong Vân Vô Kị mà nói là tuyệt đối không thể nhẫn nhịn. Mỗi một đệ tử Kiếm Vực đối với y đều trọng yếu phi thường. Chấn hưng nhân tộc là một mộng tưởng vĩnh viễn ở trong lòng của Phong Vân Vô Kị. Mộng tưởng này không thể nhờ người khác thực hiện. Nhưng Kiếm Vực đệ tử chính là một trong những nhân tố ảnh hưởng đến sự thành bại của Phong Vân Vô Kị trong cái mộng tưởng cơ hồ như không có khả năng này.

Đình!

Trên mặt Phong Vân Vô Kị lộ xuất thần sắc lãnh khốc. Tay phải giơ lên, theo đó là một cổ kiếm ý bàng bạc bao trùm cả chiến trường.

“Xin dừng!”

“Dừng tay, người không thể giết y!”

Sắc mặt Phong Vân Vô Kị vẫn lạnh lùng như thường, tay phải vung ra chém về phía đầu của Đạo Đế.

Trên cái đầu thắm bạch của Đạo Đế ngập tràn sự kinh hãi. Cặp mắt trợn tròn. Hình ảnh Đệ Ngũ Kiếm Đả ánh lên trong con ngươi của ông ta, càng lúc càng gần....

“Kiếm Đế Phong Vân Vô Kị, có thể nghe một lời của bốn tọa hay không!” Một thanh âm phóng khoáng từ xa truyền lại. Sau đó, một cơn cuồng phong từ phía tây bắc ập đến, thổi tung vô số cát bụi.

Ngay khi Đệ Ngũ Kiếm Đả cách đầu Đạo Đế chưa đầy mấy thốn thì Đạo Đế đột nhiên biến mất dưới chân Phong Vân Vô Kị.

“Là ai?” Phong Vân Vô Kị đại nộ.

Ông ông ông!!!

Tiếng đao ngâm không ngừng truyền khắp thiên địa. Sắc mặt của đám người Dao Hoàng đều kịch liệt biến đổi, tiếp đó là hàng loạt những tiếng bịch bịch vang lên. Chúng đệ tử Dao Vực quỳ xuống đất mà hô lên: “Cung nghênh thánh tôn!”

Đao đao đao khí từ trên thân đao mang theo trên người chúng đệ tử Dao Vực bùng phát ra khỏi vỏ đao. Một cỗ đao khí mông lung xông thẳng lên trời, bao bọc cả khu vực có những đệ tử Dao Vực.

Tiếng gió gào thét. Không gian xung quanh những đệ tử Dao Vực hình thành một phiến hải dương đao khí ở trên không trung. Một thân ảnh mờ ảo từ trong phiến đao khí đó dần dần hiện ra.

Thân ảnh mờ ảo đó vừa mới xuất hiện, đao khí trên thân thể chúng đệ tử Dao Vực đại trưởng. Đao khí dày đặc bao bọc lấy thân thể. Toàn thân như đã hóa thành một thanh cự đao đỉnh thiên lập địa. Tất cả đao khí đều tập trung lại ở một chỗ, không phân mà tương hỗ dung hợp lại với nhau. Chỉ trong sát na, thần thức của mấy chục vạn đệ tử Dao Vực đã biến mất khỏi cảm ứng của Phong Vân Vô Kị, chẳng khác gì như bọn họ chẳng hề tồn tại vậy.

“Bốn tọa là vực chủ thần cấp của Dao Vực – Quân Thiên Tử!” Người vừa mới đến mới mở miệng ra đã khiến cho Phong Vân Vô Kị chấn kinh. Không ngờ là người có quyền lực cao nhất của Dao Vực – vực chủ thần cấp!

Đao khí mông lung hình thành một phiến hải dương ngưng cố, còn hóa thân của Dao Vực vực chủ thì đứng ở trên hải triều của màn đao khí đó. Thân thể ông ta được cấu thành từ những đao đao khí như thật chất, nên ngũ quan cũng không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể ước lượng mà phân biện ra thôi. Từ dạng mạo đó có thể ước đoán ông ta trong độ trung niên.

Đao khí bàng bạc tràn ngập nhưng thủy chung vẫn chỉ dội qua dội lại ở trong phiến hải dương đó mà thôi.

“Tham kiến Dao Thần!” Kiếm Si cung kính hướng về đạo hóa thân do Dao Thần ngưng thành mà hành lễ nói.

Địa vị của Thánh Điện tuy cao, nhưng Kiếm Si thân làm sứ giả, nhìn thấy chúa tể chân chính của Dao Vực – Dao Thần, thì cũng cần phải khiêm cung.

Hư ảnh của Dao Thần nhẹ gật đầu, đạm nhiên nói: “Thánh Điện sứ giả bất tất phải khách khí, lần này bốn tọa đến đây chính là vì hành động to gan của Vô Dạ.”

Trên tay trái của đạo hư ảnh do Dao Thần ngưng thành vừa xuất hiện Dao Đế với vẻ thất thần.

Hi lí ba lạp!

Một loạt những thanh âm vang lên. Thân thể Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, biết được cấm chế trên thân thể của Dao Đế đã bị hóa thân của Dao Thần phá giải.

A!

Dao Đế lắc cổ vài cái, thở phào ra một hơi, quay đầu hung dữ nhìn vào Phong Vân Vô Kị, rồi cung kính nói: “Cung nghênh thần tôn!”

Dao Thần không thèm nhìn vào Dao Đế lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, sau đó nói: “Bốn tọa muốn cùng với Kiếm Đế thực hiện một cuộc giao dịch!”

Thần thức Phong Vân Vô Kị sớm đã phát hiện ra sự cường hãn của đối phương. Trình độ của đối phương đã đạt đến mức độ ngưng thành thật chất. Nếu như muốn tranh đấu với đối phương về mặt thần thức thì căn bản là vọng tưởng. Những nhân vật như Dao Thần, cường độ của thần thức tự nhiên cũng là cường hãn nhất đẳng.

“Giao Dao Đế ra đây!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Sau đó mới nói đến chuyện giao dịch, nếu không thì miễn đi.”

Trên mặt Dao Thần hơi mỉm cười: “Chuyện mà ta muốn nói với ngươi – cũng chính là chuyện này.”

“Ta bế quan đã được mấy ngàn vạn năm. Mọi chuyện trong Đạo Vực đều giao lại cho hai người Quân Vô Dạ và Quân Bất Phá quản lí. Gần đây Thái Cổ liên tiếp xảy ra quá nhiều chuyện, ta cũng không biết là chuyện gì. Vừa rồi, một lũ thần thức ta để lại ngoài thân thể đột nhiên cảm giác thấy Đạo Đế gặp nguy hiểm, vì thế nên mới có chuyện dùng thần thức hóa thân đến nơi này... Kiếm Đế có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như thế đã đạt đến cấp cảnh giới, thật đúng là thiên tư trời cho. Tất cả mọi nhân vật có khả năng trở thành chí tôn đều không bị bọn ta đả áp. Đạo Vực ta công đánh Kiếm Vực đã mấy lần, nhưng chỉ là chủ trương của Quân Vô Dạ, bốn tọa không biết chút gì. Nếu như biết được thì tuyệt đối không cho phép y làm như vậy.”

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn vào Đạo Thần, đợi ông ta nói hết câu. Đừng nói là lúc này y đối diện với một cao thủ cấp thần, mà cho dù lúc này đối thủ là một chí tôn thì y cũng quyết chẳng chút nhân nhượng, mặc dù đối phương có thực lực hơn cả bản thân.

“Bốn tọa biết nội khí trong lòng của người, quyết không chỉ vì mấy câu của bốn tọa mà nguôi ngoai.” Đạo Thần đột nhiên vung tay một cái, dưới ánh mắt sững sờ của Đạo Đế, liền phong trụ lấy huyết đạo của ông ta, sau đó quăng ông ta xuống đất.

Bịch!

Đạo Đế nặng nề rơi xuống đất, không thể nói, không thể động đậy. Chỉ là trong mắt hiện lên vẻ không tin, tựa hồ như căn bốn không liệu được Đạo Thần lại ra tay với bản thân ông ta.

“Tất cả mọi chuyện đều là do y tự tay làm chủ. Trên thực tế thì bốn tọa đối với những chủ trương của y cũng rất phần nộ. Không ngờ y lại mấy lần dẫn đệ tử trong vực để công đánh Kiếm Vực, tạo thành thương vong cho đệ tử của hai vực, tự nhiên cũng phải chịu trách nhiệm với những đệ tử đã chết.” Đạo Thần nói tiếp: “Chỉ là, y dù sao cũng là một vực chủ của Đạo Vực. Một thân tu vi không dễ gì mà tu được. Bốn tọa cũng có thể nhìn thấy được Kiếm Đế cũng là người nhiệt huyết, giống như bốn tọa, đều hy vọng có thể chấn hưng nhân tộc. Một cao thủ cấp đế bị chết chỉ vì nội đấu, chuyện này nếu truyền ra thì tất sẽ làm trò cười cho yêu ma. Vì thế, bốn tọa hy vọng Kiếm Đế nể mặt bốn tọa mà tha cho y một mạng.”

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị tức thì biến đổi, đang định cự tuyệt, nhưng lại nghe Đạo Thần nói: “Đương nhiên, để làm giảm nỗi tức giận trong lòng Kiếm Đế, bốn tọa sẽ giao y cho Kiếm Đế xử trí. Bất luận là Kiếm Đế đối phó với y bằng cách nào, chỉ cần lắng bớt cơn giận là được, bốn tọa tuyệt đối không hỏi han tới. Chỉ hy vọng, Kiếm Đế có thể tha cho y một mạng. Đồng thời, bốn tọa cũng lấy danh dự của một cao thủ thần cấp mà bảo chứng, ngày sau đệ tử Đạo Vực quyết không được tiếp cận vào phạm vi ngàn dặm quanh Kiếm Vực, như thế nào?”

Phong Vân Vô Kị hơi cau đôi mày lại. Yêu cầu này của Đạo Thần nói ra cũng hợp tình hợp lí. Phong Vân Vô Kị nhất thời cũng trở nên do dự.

Không ngờ, Đạo Thần nhìn thấy Phong Vân Vô Kị cau mày lại thì nghĩ là y không đồng ý, lập tức thêm một câu: “Cùng với đó, bốn tọa còn có thể thỏa mãn Kiếm Đế một yêu cầu, chỉ cần bốn tọa có thể thỏa mãn.”

“Vô Kị, đáp ứng đi.” Thanh âm của Độc Cô Vô Thương vang lên bên tai của Phong Vân Vô Kị. Phong Vân Vô Kị tịnh không quay đầu lại, thần thức quét qua thì phát hiện đám người Độc Cô Vô Thương, Tử Hoàng và Đông Hậu đều đã liệu thương hoàn tất, ai ai cũng đứng lên nhìn vào y.

“Vô Kị huynh, chuyện này cần phải thận trọng. Mặc dù ta cũng hy vọng giết chết Đạo Đế, nhưng nếu vì thế mà kết cừ oán với một cao thủ thần cấp thì lại là chuyện bất trí. Huống hồ gì điều kiện của Đạo Thần cũng không tệ. Đáp ứng ông ta, đối với chúng ta đều có lợi. Còn về lão già Đạo Đế thì hãy cứ giao cho ta. Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phải của bọn ta đích thị là có thủ đoạn để đối phó với bộ cốt già của hắn ta, bảo đảm sẽ cho hắn ta một bài học, cả đời cũng không dám bước chân vào Kiếm Vực nữa. Hơn nữa, nếu như giết hắn ta thì cũng quá tiện nghi cho hắn ta rồi.” Trên mặt của Tử Hoàng lộ ra thần sắc bình tĩnh, nhưng không một ai biết được là y đang truyền âm lẩm bẩm với Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị chớp động: “Tử Hoàng nói cũng có lí. Giết một người không phải là một phương thức giải hận tốt nhất. Bất quá, về phương diện tra tấn người ta lại không thạo. Nếu như Tử Hoàng nói là y

thành thạo, tự nhiên là có chỗ độc đáo của nó. Cũng được, để giao hấn ta cho Tử Hoàng xử trí, đó cũng chính là phương thức tốt nhất.”

“Ý của Kiếm Đế như thế nào?” Dao Thần hỏi.

Phong Vân Vô Kị gật đầu. Kiếm Si đứng ở bên cạnh không khỏi thầm thở ra một hơi. Mặc dù thời gian giao tiếp với Phong Vân Vô Kị tịnh không lâu, nhưng Kiếm Si biết được Phong Vân Vô Kị từ lúc Phong Vân Vô Kị vừa mới phi thăng lên Thái Cổ. Đối với gã nam tử này thì ông ta cơ hồ như đã quan sát sự trưởng thành của y, biết được y có lúc rất là nông nổi, nhưng kì thật rất lí trí. Ở sau lưng của sự nông nổi chỉ là một vài thứ xung đột với nguyên tắc sống của y mà thôi.

Người không thể mãi ủy khúc cầu toàn, mà bỏ qua nguyên tắc cơ bản của bản thân. Đồng thời, cũng không thể quá thiên kích mà không có lí trí. Về điểm này, Kiếm Si rất tán đồng. Người nếu như đánh mất đi nguyên tắc cơ bản của mình, thì người đó phải tự hổ thẹn khi xưng hô mình là con người.

“Rất tốt, Dao Đế giao lại cho các người xử trí. Chỉ cần không làm tổn thương đến tính mệnh của y là được. Mười ngày sau, ta muốn Quân Vô Dạ xuất hiện ở tại Dao Vực của ta. Sau khi các người xử trí y rồi, đến phiên ta xử phạt.” Dao Thần nói xong thì hình thể do thần thức ngưng tụ lại thuần gian hóa thành mây khói.

Mây đen trên thiên không dần dần tản đi. Một đạo điện quang cự đại dần dần đi xa, rồi biến mất về hướng Dao Vực....

Sau khi Dao Thần xuất hiện thì chúng đệ tử Dao Vực mới tựa hồ như đã có thêm sức sống. Ai ai cũng lần lượt đứng dậy, nhìn đông ngó tây để tìm tung ảnh của Dao Thần. Dù cho có là đệ tử của Dao Vực, những người chân chính nhìn thấy chân diện mục của Dao Thần cũng không nhiều. Trong lòng đệ tử Dao Vực thì Dao Thần chẳng khác nào thần thánh.

Dao Hoàng trầm ngâm, nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Thần tôn đã an bài ổn thỏa rồi. Chúng ta cũng không có dị nghị gì nữa... Đệ tử Dao Vực nghe lệnh, triệt thoái!”

Dao Đế trợn to con mắt ra mà nhìn vào Dao Hoàng và đám đệ tử Dao Vực. Dao Thần vì muốn đề phòng ông ta nói chuyện nên đã sớm điểm vào huyệt câm của ông ta. Một làn quang mang màu hồng từ trên cổ Dao Đế dâng lên, sau đó liền khuếch tán ra đầy cả mặt mày, rồi mắt của Dao Đế đột nhiên trợn ngược lên, không ngờ là lại cứ như thế mà bất thành linh hồn mê.

Đội đệ tử Dao Vực rút lui hết, đám người Tử Hoàng bước tới bao vây Dao Đế. Tử Hoàng điểm chỉ một cái. Dao Đế đau đớn la lên một tiếng rồi tỉnh dậy, nhìn thấy đám cao thủ hoàng cấp đang vây quanh, kinh hãi nói: “Các người... các người muốn làm cái gì?”

Một chỉ vừa rồi của Tử Hoàng chính là giải huyệt câm cho ông ta.

Chúng nhân lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Dao Đế. Đột nhiên, có một bàn chân đạp lên trên mặt của Dao Đế, hung dữ chà xát một cái, rồi cất tiếng nói: “Ta hiện tại càng lúc càng chẳng muốn nhìn vào cái bộ mặt này nữa rồi...”

“Ha ha ha... Dao Thần đã nói rồi, trong vòng mười ngày đều do chúng ta tùy ý xử lí, thế nên cũng cần phải chiếu cố y cho thật tốt!” Tử Hoàng vừa cất tiếng cười âm trầm vừa bóp tay răng rắc, sau đó quay sang chào hỏi đám người Phong Vân Vô Kị, rồi hưng phấn chộp lấy Dao Đế mà bay thẳng về Nam Thăng Bắc Đẩu sơn.

Khó lắm mới có một cơ hội tra tấn một cao thủ cấp đế, nên cũng không thể trách được Tử Hoàng lại hưng phấn đến thế. Phong Vân Vô Kị lắc đầu mỉm cười, hướng về những đệ tử Kiếm Vực đi tới.

168. Chương 169: Sơ Lâm Địa Cầu

Sét oành!

Một tiếng sấm nổ vang lên trong các đám mây. Năng lượng to lớn thoát chốc đã khiến cho bầu trời xuất hiện một hắc động dạng lỗ xoáy. Cùng thời gian đó, các thiết bị quan sát ở nhiều quốc gia trên địa cầu

đều nhìn thấy một hiện tượng lạ. Vệ tinh quân sự của bảy cường quốc liên được điều động đến trên thượng không của đô thị SH. Ngoài ra, còn có một vài vệ tinh khí tượng cũng được sử dụng để quan sát dị tượng này.

Sẹt oành!

Lại một tiếng sấm vang lên. Bên trong hắc động dạng lốc xoáy đó dường như có cái gì đó bay ra, theo sau là một trận nổ điện từ cường liệt. Cơ hồ như toàn bộ thiết bị điện từ trên địa cầu trong sát na này đều mất đi hiệu dụng. Những người đang xem ti vi ở nhà đột nhiên thấy màn hình ti vi chỉ là một màn trắng nhiễu loạn. Tuy nhiên, tình huống này diễn ra không quá lâu. Chỉ chừng sau hai giây thì mọi chuyện đều khôi phục trở lại như thường. Mọi thiết bị lại vận hành bình thường.

Ở một căn cứ nghiên cứu quân sự dưới lòng đất của nước M, một nam tử quân hàm thiếu tướng đang đứng sau lưng một nghiên cứu viên đeo đôi kính dày cộm, lạnh lùng hỏi: “Là chuyện gì? Hắc động làm sao lại đột nhiên biến mất?”

Xung quanh phòng là đầy dãy những công cụ nghiên cứu tinh vi. Vô số các nghiên cứu viên vội vàng đi qua đi lại nhằm tiến hành xử lý các loại tin tức khác nhau.

“Dem bản đồ mà vệ tinh mới chụp vừa rồi lại đây, tra khám thử xem rốt cuộc là có chuyện gì?” Thiếu tướng nói.

Trên trán của ba mươi gã nghiên cứu viên mồ hôi chảy đầm dề, mười ngón tay gõ gõ như bay, rất nhanh sau đó đã chuyển được bản đồ được chụp từ vệ tinh về máy, phiên bản đồ đó không ngừng được phóng to ra.

Chỉ một dị tượng trong hai giây vừa rồi nhưng không ngờ là lại có tới mấy trăm vạn bản chụp, thông qua điện não xử lý xong thì chỉ lựa chọn những bản phù hợp với yêu cầu nhất, sau đó thì lại được lựa chọn một lần nữa, cuối cùng thì lọc ra được mấy ngàn bản chụp.

Nửa tiếng sau, viên thiếu tướng và những nghiên cứu viên đồng thời kinh hãi hô lên một tiếng. Ở trong hắc động có một bóng đen nhanh chóng được kéo dài ra. Mặc dù những bản chụp đó được quay chậm và phóng đại ra vô hạn nhưng do tốc độ của đạo hắc ảnh đó quá nhanh nên bộ phận xử lý không thể không chỉnh lí hình ảnh lại cho rõ ràng hơn. Cuối cùng, trên bản chụp này lại hiện ra một hình người....

Từ bên dưới căn cứ nghiên cứu quân sự ở dưới lòng đất truyền ra hàng loạt những tin tức. Trong đó, có một phần được truyền đến tay chủ nhân Nhà Trắng. Toàn bộ tầng lớp nhân sự cấp cao bị chấn động

Ở đô thị SH của nước Z. Một đạo kinh lôi từ trên trời đánh xuống. Sát na sau đó, trên tòa cao ốc trăm tầng xuất hiện một nam tử thần sắc lãnh mạc, thân mang bạch bào, tóc dài tung bay phi vũ trong gió.

Nam tử này dĩ nhiên là Phong Vân Vô Kị. Từ sau khi Đạo Thần xuất hiện, tiếp đó là Đạo Đế bị Tử Hoàng kéo vào trong Nam Thắng Bắc Đấu Kiếm Phái ngày đêm tra tấn. Tử Hoàng đặc biệt đốt một đồng lửa lớn ở trước Nam Thắng đại điện. Hai tay của Đạo Đế bị bốn dây xích do huyền thiết dưới biển sâu đúc thành đâm xuyên qua, gấn chặt vào trên bốn cột thiết trụ.

Tử Hoàng thi triển các loại thủ đoạn như thế nào thì Phong Vân Vô Kị không rõ. Nhưng mỗi ngày Phong Vân Vô Kị ngồi tọa thiền ở trong Kiếm Các đều nghe thấy những tiếng gào thét sống không bằng chết của Đạo Đế. Từ những tiếng mắng chửi giận dữ ban đầu cho đến van xin xâu tha; cuối cùng thì im im lặng lặng. Phong Vân Vô Kị không khỏi có chút bội phục khả năng tra tấn của Tử Hoàng, thủ đoạn cao minh đến thế.

Mười ngày sau, khi Đạo Đế được Tử Hoàng thả ra thì Phong Vân Vô Kị vốn định chuẩn bị trước khi lâm hành sẽ dày dạn hấn ta thêm một chút, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hấn ta thì mất hết hứng thú. Lúc đó, dù cho có tra tấn hơn đi nữa thì hấn ta cũng không có phản ứng gì nữa rồi.

Sau khi tính toán thời gian, toàn bộ đệ tử Kiếm Vực đều ngay ngắn xếp hàng. Mỗi người đá vào người Đạo Đế một cái. Chỉ cần nghĩ tới chuyện bản thân đã đập cho vực chủ của Đạo Vực một cái thì trong lòng bất kì ai cũng rất sáng khoái. Được đập vào cao thủ đề cấp của Đạo Vực, cộng với những khổ sở do Đạo Vực gây ra trước kia, trong lòng càng thêm sáng khoái.

Qua ngày thứ mười sau khi Đạo Đế được đưa đến Kiếm Vực, một đạo cuồng phong thổi tới. Thân ảnh Đạo Thần một lần nữa lại ngưng tụ ra. Khi nhìn vào gã nam tử người không ra người quỷ không ra quỷ ở trên mặt đất thì dựa vào sự trấn định của Đạo Thần cũng không khỏi lộ ra vẻ chấn kinh, cơ hồ như không dám tin tưởng vào mắt mình.

Thần tình chấn kinh trên mặt Đạo Thần chỉ xuất hiện trong sát na, rất nhanh sau đó lại trở về vẻ bình thường, đạm nhiên nói: “Hiện tại, chính là lúc ta mang Quân Vô Dạ trở về. Các người tra tấn y đủ rồi, có lẽ cũng đã hết giận... Kiếm Đế, nói đi, người có yêu cầu gì, ta sẽ cố gắng thỏa mãn cho người – chỉ cần ta có thể làm được.”

“Nói cho ta biết Thần ma Chiến trường ở nơi nào?” Phong Vân Vô Kị chấp hai tay ở sau lưng, trực tiếp nói.

“Thần ma Chiến trường!...” Lần này Phong Vân Vô Kị rõ ràng nhìn thấy trên khuôn mặt của Đạo Thần xuất hiện vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên là y không ngờ Phong Vân Vô Kị lại đề xuất yêu cầu như thế: “Người hỏi vấn đề này làm gì?”

“Không cần quan đến chuyện của ta làm gì. Ta chỉ cần biết Thần ma Chiến trường ở nơi nào mà thôi. Đạo Thần, ông đã đáp ứng thỏa mãn một nguyện vọng của ta. Thần ma Chiến trường, dựa vào người đã sống không biết bao nhiêu năm tháng như ông, đúng ra thì có thể biết được nơi đó?”

Đạo Thần nghiêm túc nói: “Không sai, ta biết nơi đó, nhưng ta không thể trực tiếp nói cho người biết. Người đã không nguyện ý nói ra lý do, ta cũng không miễn cưỡng... Nếu như người muốn tìm Thần ma Chiến trường thì có thể đi đến Cửu U, tìm trưởng lão của Vu Tộc hỏi thử xem. Nếu như người có vận khí tốt thì có lẽ bọn họ sẽ trực tiếp dẫn người tới Thần ma Chiến trường... Bất quá, người không nên ôm hy vọng quá lớn. Thần ma Chiến trường quan hệ đến một bí mật lớn của Vu tộc, một bí mật không thể nói cho người ngoài biết được.”

Dứt lời thì một cỗ cuồng phong lướt qua, sau đó là một đạo cuồng lôi ở phía chân trời dần dần đi xa và biến mất. Đạo Đế và hư ảnh của Đạo Thần cùng lúc biến mất khỏi Kiếm Vực.

“Vu tộc...” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm, trong lòng thì lại thở dài một hơi: “Chỉ e là còn phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể đi.”

Mấy ngày trước, Kiếm Sĩ lão nhân đã truyền đến một tin tức từ Thánh Điện: đi đến Địa Cầu - một vị diện vật chất để giải cứu một cường giả của nhân tộc đã bị Thiên Đường giam giữ mấy ngàn vạn năm trước – Thái Cực đạo nhân.

Căn cứ theo tư liệu của Thánh Điện thì Thái Cực đạo nhân có thiên tư ngút trời, dùng võ nhập đạo, ngộ ra thiên địa âm dương, từ phục hi bát quái mà thôi diễn ra lưỡng nghi tứ tượng, hợp lại mà thành thái cực của thiên địa. Thái Cực lấy mộc ngư âm dương làm tượng chính, sau đó tự sáng tạo ra bộ Thái Cực Kiếm Pháp uy lực cực kì cường đại. Khi diễn luyện thì sấm chớp trong thiên địa âm âm nổ lên, kèm theo đó là những dị tượng khác.

Thái Cực đạo nhân là người có lòng thương người bao la. Mấy ngàn vạn năm trước, khi cảm thấy sự yếu nhược của nhân loại, Thái Cực đạo nhân đã đột phá không gian mà đi đến địa cầu. Sau đó, đem bộ Thái Cực Kiếm Pháp – bộ công pháp có khả năng đề cao số lượng cao thủ của nhân tộc ra tuyên truyền. Chỉ trong một thời gian ngắn sau đó thì đã sản sinh ra một lượng lớn cao thủ ở Thái Cổ. Cả Địa Cầu đều lan truyền một nền võ học hưng thịnh. Nhưng cuối cùng, tình huống này lại dẫn khởi sự chú ý của Thiên Đường. Nội dung của Thái Cổ Hiệp Nghị bị lật lại. Đồng thời, Thiên Đường lại tự tiện thêm một điều ước chú thích: Không được tự tiện hạ giới để truyền bá tuyệt học của Thái Cổ, nếu không thì Thiên Đường có quyền tiến hành thanh tẩy vị diện mà tuyệt học Thái Cổ đó được tuyên truyền.

Dưới thế mạnh của Thiên Đường, điều ước này bị buộc phải chấp nhận. Những cao thủ cấp Thái Cổ ở Địa Cầu đều phải chịu thanh tẩy. Cùng lúc, một lượng lớn thiên sứ được phái đến địa cầu để tiến hành cải sửa những kí ức của nhân loại ở nơi đó, rồi nối những đoạn kí ức đó vào với lịch sử. Thông qua thủ đoạn của Thiên Đường, toàn bộ lịch sử của nhân loại đều bị cải biến. Do ảnh hưởng của Thái Cực đạo nhân quá thâm sâu nên Thiên Đường vì muốn tạo ra kí ức hoàn mỹ với lịch sử nên đã ‘tạo ra’ một lai lịch giả khác cho Thái Cực đạo nhân, đem gán Thái Cực đạo nhân vào vai một vị tu đạo trong một vương triều nhà Minh ở trong lịch sử của dân tộc Hoa Hạ. Còn bộ Thái Cực Kiếm Pháp do y truyền lại cũng bị tu sửa toàn bộ,

chỉ còn lại bộ xương khô, không còn thần vận như ban đầu nữa. Nội công khẩu quyết của Thái Cực Kiếm Pháp sớm đã bị thất truyền. Những chiêu thức còn lại cũng chỉ có tác dụng dưỡng sinh mà thôi.

Từ sau chuyện của Thái Cực đạo nhân, cũng có vài Thái Cổ cao thủ khác xuyên qua vị diện để truyền bá võ học. Kết quả của bọn họ thảm thương phi thường. Cả vị diện đều bị hủy diệt triệt để, ngay cả bốn thân cũng bị hủy diệt luôn.

Thái Cực đạo nhân do tu luyện Thái Cực Đạo Thể nên Thiên Đường không dễ dàng gì hủy diệt, chỉ đành nhốt ông ấy lại ở Địa Cầu, sau đó phái thiên sứ cấp cao canh giữ.

Đến nay, Thái Cực đạo nhân đã chịu khổ hơn năm trăm vạn năm. Ảnh hưởng của ông cũng dần yếu đi. Thế lực của Thiên Đường ở Địa Cầu cũng giảm đi không ít. Thánh Điện nhận thấy khổ nạn mấy trăm vạn năm của Thái Cực đạo nhân chính là thụ thay cho nhân tộc. Thế lực hiện tại của Thiên Đường ở Địa Cầu đã không còn như trước đây mấy trăm vạn năm nữa. Lúc này chính là thời khắc tốt nhất để giải cứu ông ta. Đồng thời, do Thái Cực đạo nhân tu luyện Thái Cực Kiếm Pháp nên địa điểm nhốt Thái Cực đạo nhân cũng bị Thiên Đường giấu giếm. Nhưng Thánh Điện nghĩ rằng chuyện này có lẽ là không lừa được Kiếm Đế Phong Vân Vô Kị nắm giữ cả trăm triệu thanh kiếm trong thiên hạ. Vì thế nên mới thỉnh Phong Vân Vô Kị đi giải cứu Thái Cực đạo nhân.

Vừa mới nghe thấy yêu cầu này, Phong Vân Vô Kị liền đáp ứng ngay không chút do dự, không vì bất cứ thứ gì khác, mà vì Thái Cực đạo nhân tu luyện kiếm đạo, bị giam cầm là vì nhân tộc. Nếu như có thể cứu thoát Thái Cực đạo nhân, thì Kiếm Vực nhất định là sẽ có thêm một trợ thủ. Nếu như tất cả những gì Thánh Điện nói là đúng, mấy ngàn vạn năm trước, Thái Cực đạo nhân đã đạt đến đệ cấp, bản thân thiên tư tuyệt đỉnh, thì hiện tại rất có khả năng đã đạt đến thần cấp. Nếu như Kiếm Vực có thể tìm được một cao thủ cấp thần tọa trấn, thì Kiếm Vực có thể đứng ngang hàng với bốn vực còn lại rồi.

Còn về vấn đề của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, thì đã có tin tức cụ thể về Thần ma Chiến trường, thêm vào đó là chân khí của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công còn có thể áp chế được mấy năm nữa, nên cũng chẳng phải là một vấn đề lớn lao gì. Chỉ cần cứu được Thái Cực đạo nhân trước thời gian đó là được rồi.

Phong Vân Vô Kị đã có sẵn chủ ý rồi nên chỉ trong vòng nửa tháng đã bàn giao lại mọi chuyện. Sau đó, một mình một kiếm án chiếu theo chỉ điểm của Thánh Điện phá khai hư không bay đi.

Phong Vân Vô Kị đứng trên tòa cao ốc cả trăm tầng mà nhìn xuống thành thị bên dưới, nhìn vào những ngọn đèn cổ quái trên các tầng lầu, rồi nhìn xuống những phương tiện đi lại lụp xụp phía dưới. Các loại âm thanh khác nhau truyền vào trong tai. Già trẻ trai gái với các phục sức nhiều màu đi qua đi lại....

“Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?...” Phong Vân Vô Kị mơ hồ lẩm bẩm. Mọi thứ ở nơi này đối với y mà nói thì đơn giản là không thể tin được, hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của y về cái vị diện này.

Thần thức vô biên tán phát xuất ra. Khắp thiên không phong lôi cuộn cuộn tựa hồ như bị chấn nhiếp bởi độ cường hân của thần thức Phong Vân Vô Kị.

Thần thức khoách triển ra khắp tứ phía, rồi như thủy triều bao trùm cả tòa thành thị này. Trong cảm ứng của y, chỉ có một vài điểm khí tức có hơi mạnh một chút, nhưng đó cũng chỉ là so với người phổ thông mà thôi. Đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì yếu nhược chẳng khác gì đứa trẻ sơ sinh vậy.

“Tại sao thiên địa nguyên khí ở nơi này lại ít ỏi đến thế?!...” Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên nói. Quanh thân thể là cả vạn tòa lầu các, ánh đèn điểm điểm. Phong Vân Vô Kị nhất thân trường bào ngênh phong phi vũ, trong lòng mê man chưa từng thấy, không biết là bản thân nên đi đâu. Sau lưng chợt truyền lại một tiếng cười khê. Phong Vân Vô Kị xoay người lại thì thấy hai nữ tử thân hình bạo lộ ra ngoài bị một nam nhân giàu có ôm ấp từ bên trên bậc thang đi lên.

Ba người nhìn thấy Phong Vân Vô Kị ở trên đỉnh lầu thì đều giật mình kinh hãi. Gã nam tử trẻ tuổi kia sau khi chấn kinh thì giật dứ quát lên: “Người là ai? Có biết đây là tài sản riêng của ta hay không? Người làm sao mà lên được đây?”

Hắn ta còn chưa kịp nói xong thì thấy Phong Vân Vô Kị búng ra hai ngón tay. Hai nữ tử phong trần ở hai bên liền hôn mê ngã xuống đất. Sau đó thì một cỗ hấp lực hút gã nam tử trẻ tuổi lại. Đợi đến khi ý thức

trở lại với thân thể thì y thấy bản thân đã bị lọt vào trong tay của gã nam tử trước mặt, bên tai truyền lại một thanh âm đậm mạc: “Cái thế giới này, hãy để ta bắt đầu từ trên thân thể người....”

169. Chương 170: Thiên Sứ Hàng Lâm

Trên đỉnh của tòa cao ốc ở đô thị SH, Phong Vân Vô Kị dùng một chưởng hút lấy gã nam tử kia vào trong tay, ý niệm chớp động liền xâm nhập vào trong não của gã ta. Một lượng lớn tin tức, xe cộ, cao ốc, cổ thị, kim tiền, nữ nhân, súng ống, mạng internet, lần lượt xuất hiện trong đầu Phong Vân Vô Kị. Trong những tin tức đó, có nhiều cảnh gã nam tử này ngoạn lộ nữ nhân. Trong lòng Phong Vân Vô Kị không khỏi chán ghét, tự động lướt qua những cảnh tượng này. Sự tự trách của y khi dùng sư huyễn thuật để lấy tin tức từ trong đầu gã nam tử này cũng theo đó mà giảm đi nhiều.

Trong tình huống thần thức có cách biệt quá lớn thì có thể dùng thần thức để tra thám tin tức trong đầu của đối phương, đó cũng không phải là chuyện gì khó. Chỉ là loại phương pháp này có chút bá đạo, đối với người bị động hứng chịu sẽ tạo thành thương hại nhất định, nên bình thường rất ít khi được sử dụng. Nhưng do Phong Vân Vô Kị hoàn toàn lạ lẫm đối với vị diện này, cần phải có một lượng lớn các tin tức. Hơn nữa, gã nam tử này thật khiến cho Phong Vân Vô Kị không thể tìm ra chút liên hệ nào với hai chữ “lương thiện”.

Phong Vân Vô Kị mau chóng tiêu hóa những tin tức có được từ gã nam tử. Tới lúc mở mắt ra một lần nữa thì trong đầu đã sáng sủa hơn nhiều. Gã nam tử trong tay thì thần thái khá mệt mỏi. Phong Vân Vô Kị vừa buông tay thì gã ta đã ngã nhào xuống nền.

Phong Vân Vô Kị đạp chân vào mép tòa cao ốc, thân thể nghiêng nhẹ về phía trước rồi lao ra ngoài, vừa phi hành trong không trung vừa thi triển thần thức quét qua khắp cả đô thị SH. Có mấy chỗ ẩn ước truyền lại tiếng kiếm ngân. Trong lòng Phong Vân Vô Kị cảm thấy hứng thú, mau chóng bay qua phía đó xem thử, nhưng lại mau chóng mất đi hứng thú. Đó là một người tu đạo cực kì yếu nhược, yếu đến mức Phong Vân Vô Kị lười chẳng muốn giao đàm với y.

Set âm âm ~~~

Thiên không đột nhiên nổi lên sấm chớp, tiếp theo là một thân ảnh được bao bọc bởi ma khí dày đặc từ trong tầng tầng mây lướt ra lao về phía Phong Vân Vô Kị. Thân ảnh được bao bọc bởi ma khí trông chẳng khác gì một đám khói, hoàn toàn nhìn không thật. Ngay cả thần thức cũng vô pháp nhìn thấu.

Một thanh âm vang rền quát lên: “Người là người ở bên trên hạ xuống? Nơi này đã được Ma Giới bọn ta để ý đến rồi. Nếu người muốn sống thì hãy quay về đi.”

Phong Vân Vô Kị cau mày lại: “Ma tộc?... không ngờ các người cũng chen chân vào nơi này? Hừ, muốn ta quay về cũng được, bắt quá”

“Bắt quá cái gì?” Ma vật kia ngạc nhiên nói.

“Hãy hỏi thanh kiếm của ta cái đã!”

Một đạo kiếm quang chẳng hề có dấu hiệu báo trước lóe lên. Ma vật ở trong đám mây đen đột nhiên khựng lại, thân thể phân ra làm hai, sau đó đột nhiên nổ tung ra thành một đoàn khói xám tiêu tán trong không trung.

Ngâm!

Một tiếng kiếm minh trong vút vang lên. Đệ Ngũ Kiếm Đám co rút lại về lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị, rồi hóa thành một dải kiếm màu xám xoay tròn trong lòng bàn tay Phong Vân Vô Kị.

“Ma Giới, Thiên Đường, cái vị diện này đúng là không giản đơn. Thiên địa nguyên khí ít ỏi nhưng lại có yêu ma cao cấp tồn tại.” Phong Vân Vô Kị đón gió lạnh bầm, trong đầu nhớ lại tình cảnh khi trở về vị diện. Chỉ e là lần này – Ma Giới cũng sẽ phái người đi theo đây.

Từ sau khi trở về vị diện thì Phong Vân Vô Kị đã hiểu được thần thức tịnh không phải là vạn năng. Có một vài công pháp đặc biệt có tác dụng phân tán thần thức ra khắp thể biểu để nguy trang thành núi hoặc

khối đất đá, hoặc là đem toàn bộ năng lượng trong nội thể phong ấn đi thì có thể thoát qua khỏi sự tra thám của thần thức. Đặc biệt là cách thứ hai, ở trong vị diện nếu có người như thế này thì trừ phi cố tình truy tìm nếu không thì căn bản không dễ dàng gì phát giác được.

Sự xuất hiện của ma vật khiến Phong Vân Vô Kị không khỏi cảnh giác. Cái thành thị này chỉ sợ là không giản đơn như biểu hiện bên ngoài.

Thần thức của Phong Vân Vô Kị quét qua xuống dưới mặt đất, tiến nhập vào một đại lâu.

Xoảng!

Một thanh âm thủy tinh vỡ nát vang lên. Một nam tử đang ngồi trước máy vi tính, tay cầm li cà phê, đang định đưa lên miệng uống thì đột nhiên nhìn thấy Phong Vân Vô Kị, kinh hoảng há miệng lắp bắp: “Người... người...”

Phong Vân Vô Kị lẳng lặng bước tới, nhẹ nhàng điểm lên huyệt ngũ của y.

Trên thế giới này có một thứ thần kì phi thường được gọi là mạng internet. Lượng tin tức trong đó to lớn dị thường, đủ để kinh nhân. Tin tức này là do Phong Vân Vô Kị nhận được từ trong đầu của gã nam tử lúc trước.

Đến trước máy tính, Phong Vân Vô Kị kéo bàn phím lại, sau đó nhắm mắt hồi ức về những thứ có liên quan đến máy tính.

Tách tách tách!!

Mấy ngón tay của Phong Vân Vô Kị gõ gõ trên bàn phím. Lúc đầu có chút lạ lẫm rồi dần chuyển sang quen thuộc, hai tay gõ bàn phím càng lúc càng nhanh. Chỉ mấy giây sau, Phong Vân Vô Kị đã gõ bốn chữ ‘Thái Cực đạo nhân’ vào trong máy tính.

Rất nhanh, trên màn hình liền xuất hiện dày đặc những hàng chữ. Phong Vân Vô Kị mau chóng tham khảo. Tuy trên đó có cả ngàn vạn tin tức, nhưng rất nhiều thứ có nội dung căn bản không hề liên quan đến bốn chữ Thái Cực đạo nhân, nội dung chủ yếu là quảng cáo – nói theo cách nói của người ở vị diện vật chất.

Sau khi tham khảo hoàn tất, Phong Vân Vô Kị tịnh không hề phát hiện bất kì nội dung nào có ích.

Không nản lòng, y gõ lên trên màn hình hai chữ ‘thái cực’. Rất nhanh sau đó, Phong Vân Vô Kị tra tìm được một mớ tin tức, trong đó có một tin tức gần nhất với tình huống mà Thánh Điện kể lại là một đạo nhân có tên Trương Tam Phong. Ấn chiếu theo tin tức có ở trên mạng thì vị đạo nhân này lưu lại một đạo quán ở vật chất vị diện với tên gọi Võ Đang, có địa vị rất cao ở trong vị diện vật chất này.

“Võ Đang, ở Hồ Bắc.” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm nói, đem mấy chữ này nhớ kĩ vào trong đầu, mấy ngón tay lại gõ gõ thêm lần nữa, sau đó là tìm một bản địa đồ tường tận của nước Z.

Tâm niệm chớp động, Phong Vân Vô Kị liền phá cửa bay ra, bay về nơi nằm trong ấn tượng – Hồ Bắc, Võ Đang sơn.

Phạm Đế Cường. (Vatican)

A!!

Dưới bí thất của giáo đường thánh Bửu Đắc (chắc là nhà thờ St. Peter? – Hong Linh), một tiếng kêu thảm vang lên khắp không trung. Trên một chiếc giường lớn là một phụ nhân trung niên đang nhắm mắt, miệng thì lẩm bẩm thánh kinh, xung quanh là mấy gã mang bộ giáo bào hắc sắc của giáo chủ. Chân tay của phụ nhân này đều bị trói chặt vào bốn chiếc cột giường bằng sắt. Ở bốn góc là bốn cây nến to đang tỏa sáng. Ánh sáng dập dờn bất định.

Phụ nhân này mặc bộ y phục lộ một nửa ngực, cánh tay và cổ chân hằn bốn vết máu hình cái đinh, trên đầu là một thánh ngân hình thập tự.

Trong thạch thất âm ám phi thường. Mấy gã hồng y giáo chủ sắc mặt ngưng trọng đứng sau lưng các giáo sĩ, bên cạnh còn có mấy giáo chức nhân viên.

“Hãy đi báo cho giáo hoàng tôn kính, thánh ngân thứ ba mươi hai sắp nghênh đón thiên sứ hàng lâm.” Một nam tử thân mang hồng bào nói với một gã chủ giáo ở bên cạnh.

“Dạ.” Gã chủ giáo đỏ sắc mặt cung kính quay người đi, rồi mau chóng dọc theo bí thất thông đạo đi lên trên....

A!

Phụ nhân kia hét lớn lên, thân thể vùng vẫy kịch liệt, máu từ vết thương ở tứ chi và trên ngực chảy ra càng nhiều.

Những giáo sĩ ở xung quanh chân thành niệm tụng đều đặn: “Cha nhân từ, cha thương yêu....”

Thanh âm rất nhỏ hình thành một loại thanh âm thần thánh. Ngay lúc này thì trên vết thương ở tứ chi và ngực của phụ nhân này đột nhiên bùng phát thánh quang cường liệt. Từ trên đỉnh mái vòm của giáo đường thánh Bửu Đắc xuất hiện một đạo thánh quang, xuyên qua tầng tầng lớp lớp đất ở bên dưới mà chiếu lên trên người phụ nhân kia.

Keng keng keng keng!!!!

Bốn tiếng dây xích đứt vang lên. Những dây xích trói buộc chân tay của phụ nhân đó đều đứt đoạn. Cái đầu tiêu tụy của phụ nhân đột nhiên ngẩng cao lên, cặp mắt tròn tròn. Một lực lượng vô hình nâng cô ta từ trên chiếc giường sắt dần dần bay lên trên không.

Những hồng y giáo chủ nhìn chăm chăm vào phụ nhân ở trên không trung với thần sắc ngưng trọng lẫn khẩn trương.

Bồng bồng bồng!!

Từ sau lưng phụ nhân đột nhiên mọc ra một đôi cánh với màu trắng tinh khiết. Đôi cánh dài đến mấy mét giang ra trong không trung.

Kịch

Chủ a!

Những nhân viên giáo đường ở xung quanh kinh hô rồi quỳ ngay xuống, hai tay không ngừng chắp lại trước ngực một cách thành tâm.

Một tiếng vang khe khẽ truyền tới, phụ nhân kia đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt trắng bạc, tràn ngập băng lãnh và tàn khốc.

170. Chương 171: Cổ Thi Vạn Năm

Khói nhang liễu nhiễu từ nóc đạo quan trên Võ Đang sơn bốc lên cao. Trên đường núi, du khách đan xen lên xuống. Ở cửa đạo quan có hai đệ tử trẻ tuổi, vẻ mặt nghiêm nghị, mặc đạo bào, đang quan sát đám người qua lại.

Dưới chân núi, một nam tử cổ quái thân khoác trường bào nhìn lên phía trên núi, chậm chậm bước đi. Từng bước đều như hành vân lưu thủy. Khuôn mặt người thần sắc như ngọc, tướng mạo cũng có chút tuấn tú. Điều khiến người ta thực sự chú ý chính là bộ y phục cổ xưa trên người y cùng mái tóc để dài quá vai. Người này không phải là những kẻ ăn đua theo model thời trang của nước ngoài. Thần sắc y rất tự nhiên tựa hồ như thiên tính đã là như thế, thân y phục cổ trang trên người rất thích hợp, tựa như có một loại khí thể bất phàm. Những nơi y đi qua thì mọi người đều mau mắn tránh đường.

Phong Vân Vô Kỵ xuyên qua đám người. Khi y đi ngang qua hai đạo sĩ canh cửa thì hốt nhiên như có cảm giác gì đó, liền quay đầu nhìn hai đạo sĩ một cái. Từ trên thân thể hai người này, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện thấy sự dao động của năng lượng được cực lực ẩn tàng.

Hai gã tiểu đạo sĩ bị Phong Vân Vô Kỵ liếc một cái, đan khí trong cơ thể nhất thời không ngừng ba động. Khuôn mặt vốn tỉnh lặng liền lộ vẻ kinh ngạc.

Phong Vân Vô Kị lắc lắc đầu, đi vào bên trong đạo quan, lòng thầm nghĩ: “Xem ra bộ công pháp mà Thái Cực đạo nhân lưu lại còn chưa thất truyền. Đan khí trong nội thể có lẽ là được tu từ công pháp không hoàn chỉnh, chỉ là – còn quá yếu nhược.”

Võ công của hai đạo sĩ nếu so với người bình thường mà nói thì có lẽ đã như người trời, nhưng đối với Phong Vân Vô Kị thì chỉ cần chớp động ý niệm là được.

Bên trong đạo quan, từng đám, từng đám khói nhang từ lư hương bay ra mù mịt. Bên trên là bức tượng thờ Chân Võ Đại Đế. Phong Vân Vô Kị vừa bước chân vào trong đạo quan thì liền có một gã đạo sĩ gác cửa theo sát sau lưng đi vào theo. Gã đạo sĩ còn lại thì lại nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị quan sát những bức tượng khắp đạo quan như thể ở đây chẳng có một ai. Trên những bức tường khắp tứ phía đều có khắc rất nhiều chữ tự thuật lại đoạn cổ sự giữa Chân Võ Đại Đế và Trương Tam Phong.

Bên trên có ghi rõ, Trương Tam Phong là một nhân vật truyền kì trong triều Minh, trong một đêm nằm mơ thấy Chân Võ Đại Đế truyền võ công, ngày hôm sau thì đã dùng thần quyền do thần truyền để đánh đuổi thổ phỉ, từ đó thì có Thái Cực Quyền. Sau này, Trương Tam Phong quan sát cuộc chiến giữa rùa và hạc, từ đó sáng tạo ra Thái Cực Kiếm hoàn chỉnh.

Ngoài ra, còn có những bức ảnh của Chân Võ Đại Đế ở trên thiên giới. Đối với những thứ này, Phong Vân Vô Kị chỉ mỉm cười lắc đầu. Tiên giới sớm đã là một truyện cười. Căn bản mà nói thì không có tồn tại tiên giới, tự nhiên là không có cái người gọi là Chân Võ Đại Đế rồi. Bất quá, điều mà Phong Vân Vô Kị cảm thấy kì quái là sự miêu tả về tiên giới ở vị diện vật chất này lại chi tiết hơn rất nhiều so với những vị diện khác. Thậm chí còn sáng tạo ra một hệ thống thần tiên hoàn chỉnh. Điều này khiến Phong Vân Vô Kị cảm thấy kì quái. Dù sao thì những người ở cái vị diện này tựa hồ như không tin thần tiên cho lắm. Hay có thể nói con cháu của Hoa Hạ ở vị diện này và con cháu Hoa Hạ ở những vị diện khác đều giống nhau, đều không tin thần cho lắm.

Bởi vì, ở Thái Cổ không có vị thần nhân loại nào.

“Thí chủ, chương giáo có lời mời, xin hãy đi theo bản đạo.” Một đạo sĩ đột nhiên đi tới bên cạnh Phong Vân Vô Kị nói.

Phong Vân Vô Kị trầm ngâm trong phiên khắc rồi đạm nhiên nói: “Xin hãy dẫn đường.”

Phong Vân Vô Kị đi theo gã đạo sĩ đó, sau mấy lần chuyển hướng, đã tới hậu đường, gặp một lão giả râu tóc bạc phơ. Lão giả này mở mắt ra định đánh giá Phong Vân Vô Kị một cái, nhưng mới hé được nửa mắt thì đột nhiên mở to ra, kinh ngạc nói: “Không biết tiền bối là cao nhân của phái nào. Tiền bối giá lâm tế quan, bản đạo không nghênh đón từ xa, xin tiền bối hãy thứ tội. Không biết tiền bối lần này giá lâm là có chuyện gì chỉ giáo.”

“Năm xưa, Trương Tam Phong đạo nhân có lưu lại bí phổ gì không?” Phong Vân Vô Kị hỏi. Tuy đối phương rõ ràng đã ngộ nhận bản thân y là trưởng lão của một môn phái nào đó, nhưng Phong Vân Vô Kị cũng không thèm biện bác. Những tranh đấu nhỏ giữa các môn phái không tạo cho y chút hứng thú nào.

Mọi người trong căn phòng đều biến sắc. Lão giả râu tóc bạc phơ cùng mấy đạo sĩ trung niên đại biến sắc mặt, vừa mới muốn mở miệng mắng chửi thì lão giả tóc bạc kia không ngờ lại đưa một tay ra ngăn cản, đồng thời mở miệng nói: “Xin tiền bối đợi một lát.”

Dứt lời liền từ trong phiên bồ đoàn màu vàng nhạt ở phía dưới cẩn thận lấy ra một cuốn sách cổ đã ố vàng. Từ màu giấy thì có thể thấy nó đã được viết cách đây rất nhiều năm rồi. Những trang giấy lúc nào cũng đều có thể hóa thành bụi phấn.

Phong Vân Vô Kị hơi cau đôi mày lại. Giấy sách bình thường đều không thể bảo tồn lâu dài, nhưng Thái Cực đạo nhân thì đã đến cái vị diện vật chất này được mấy ngàn vạn năm. Nếu như được truyền lại từ lúc đó thì cuốn sách này tuyệt đối không thể bảo trì được cho đến giờ. Cơ hồ như vừa mới nhìn thấy quyển sách đó thì Phong Vân Vô Kị lập tức mất đi hứng thú.

“Quyển sách này chính là thái cực đồ lục của đạo quan ta bảo tồn.” Lão giả tóc bạc cung kính đưa quyển sách qua.

Phong Vân Vô Kị không trực tiếp cầm lấy, ngón tay trong ống tay áo chỉ nhẹ động đẩy một cái. Một cơn gió nhẹ lướt qua, những trang giấy trên đôi tay đầy nếp nhăn của lão giả liền tự động lật ra.

Hiện lên trước mắt là một đồ án thái cực đã phai màu. Phía dưới là một hàng chữ: Thiên địa nhất thái cực, dương cực âm sinh, âm cực dương sinh, âm dương tương dung, tất tự thành thái cực.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, tựa như có cảm ngộ, tâm niệm chớp động, quyển đồ phổ đó mau chóng lật qua. Phong Vân Vô Kị chỉ dùng mấy giây thời gian đã đọc qua hết mấy chục trang sách. Đọc xong, trong lòng Phong Vân Vô Kị không khỏi thất vọng. Cuốn sách này ngoại trừ đồ án âm dương một ngư và đoạn chú ở ngoài trang đầu ra thì những phần khác toàn bộ đều là tạp nham. Những thứ này đối với cao thủ bình thường trong Thái Cổ thì cũng không để vào trong mắt.

“Đa tạ.” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói, sau đó chậm chậm quay người lại, đột nhiên hóa thành một đạo hư ảnh mơ hồ, một trận cuồng phong thổi qua, thân hình liền biến mất vô ảnh vô tung

Một âm thanh vang lên. Sắc mặt của lão giả tóc bạc kia đột nhiên đại biến. Đệ tử khắp tứ phía đại kinh: “Sư tổ, người làm sao rồi?”

Một cỗ kinh phong từ trong người của lão giả tóc bạc bùng phát ra ngoài, chấn khai chúng đệ tử ra. Sau đó, thân thể của lão giả tóc bạc đột nhiên bay lên trên cao, đầu tóc bạc trắng dần biến thành màu đen, khí thể trên thân thể càng lúc càng cường đại. Chỉ trong mấy giây thời gian, sắc mặt của lão giả tóc bạc đã trở nên hồng nhuận, thần thanh khí爽, đan khí trong nội thể không ngừng lưu chuyển, cảnh giới liền tăng cao lên mấy tầng, khí thể hồn nhiên thiên thành, chẳng khác gì một cao nhân đắc đạo.

“Sư phụ, người không sao chứ.” Chúng đệ tử dồn dập hỏi thăm lão giả cấp tổ sư trên Võ Đang sơn.

“Không sao!” Trong mắt của lão giả xuất hiện thần sắc cảm kích: “Duyên đến duyên diệt, nhờ đức tặng thư, mà lại được trả công hậu đến vậy, tiền bối đã hậu ái rồi!” Lão giả nói xong thì khom người về phía Phong Vân Vô Kị biến mất mà hành lễ. Quay đầu nhìn lại đám đệ tử với thần sắc mơ hồ ở phía sau, lão nói: “Ngay khi ta nhìn thấy người này lần đầu tiên thì chẳng khác gì như nhìn vào đại hải đang lúc mưa gió cuồng phong. Các người có cảnh giới không đủ, nên không có cảm giác thâm khắc như ta... Người này – quyết không nên xuất hiện ở thế giới này. Nếu như y có ý đồ tranh đoạt thì cho dù ta không đưa đồ phổ ra thì y cũng có thể lấy đi. Đưa hay không đưa thì cũng không có gì khác biệt. Hơn nữa, y tựa hồ như còn không nhất định là để ý đến nó. Nếu như chộc giận y thì chỉ cần y động niệm, sợ là cả Võ Đang sơn sẽ bị hủy diệt trong sát na.”

Chúng đệ tử đều kinh hãi....

Trên Võ Đang sơn, ngoại trừ một vài gã tu đạo có sức mạnh cường đại hơn người bình thường một chút mà thôi, không hề có bất kỳ vật hoặc chuyện gì có liên quan đến Thái Cực đạo nhân, đó là kết luận mà Phong Vân Vô Kị có được sau khi dùng thần thức quét qua cả Võ Đang sơn. Tuy đã dự liệu trước nhưng trong lòng Phong Vân Vô Kị cũng không khỏi có chút thất vọng.

“Võ Đang sơn là nơi có liên quan đến truyền thuyết về Trương Tam Phong. Bất luận là Trương Tam Phong hay Thái Cực đạo nhân, ông ta có thể học được thái cực chi đạo thì chắc chắn sẽ có quan hệ cực đại đến Thái Cực đạo nhân. Ừm, Thiên Đường đã tiến hành thanh tẩy vị diện vật chất này, nhưng hiển nhiên là không triệt để. Thái cực đồ phổ trên Võ Đang sơn tối đa cũng chỉ là một tuyệt học mà một chương giáo ở đời nào đó đã ngộ ra, nên không có quan hệ lớn lắm với Thái Cực đạo nhân.” Phong Vân Vô Kị vừa tùy ý phi hành ở trong không trung vừa suy nghĩ: “Thái Cực đạo nhân lúc ban đầu khẳng định là đã xuất hiện ở Võ Đang sơn, hoặc giả là có liên hệ mật thiết với Võ Đang. Nhưng ở Võ Đang hiển nhiên là không có giam cầm Thái Cực đạo nhân. Hiện tại chỉ còn nước tìm theo manh mối khác mà thôi. Thiên Đường. Thái Cực đạo nhân đã bị Thiên Đường giam cầm, chỉ cần tìm ra nơi ở của thiên sứ ở vị diện này thì tự nhiên có thể tìm thấy Thái Cực đạo nhân rồi. Thái Cực đạo nhân đến nơi này đã được mấy ngàn vạn năm. Dân tộc Hoa Hạ tựa hồ như không có lịch sử lâu đời lắm. Muốn tìm ra nơi hạ lạc của Thái Cực đạo nhân thì chỉ e là cần phải lần theo truyền thuyết mới được, hoặc giả nên trực tiếp đi tìm thiên sứ cao cấp của Thiên Đường, như thế mới có khả năng tìm được nơi hạ lạc của ông ấy.”

Trong đầu rất nhanh chóng trở nên sáng suốt. Về chuyện tìm người cùng tư liệu tự nhiên là dùng thể lực ở chính vị diện này là tốt nhất.

Nghĩ đến chỗ này, Phong Vân Vô Kị dùng chân trong không trung, thần thức vô biên mau chóng triển khai. Một giây sau đã vươn ra xa cả vạn dặm, những khí tức yếu nhược đều bị Phong Vân Vô Kị tự động bỏ qua, cho đến khi

Bắc Dân sơn.

Từ xưa, Bắc Dân sơn đã là nơi an táng lí tưởng. Không biết bao nhiêu đế vương binh tướng cho đến bình dân bách tính đã được mai táng ở đây. Lâu dần, âm khí đúc kết, thiên địa nhật nguyệt tinh hoa tụ tập, cuối cùng cũng tạo ra được những dị loại như quỷ mị, quỷ thi. Nhân có đế vương chí bảo che chở, lại được trăm vạn thi binh chi khí nuôi dưỡng, nên từ xưa thì ở Bắc Dân sơn có truyện kể về quỷ vương.

Quỷ vương thống lĩnh chúng quỷ, quỷ tướng, quỷ tốt, quỷ binh. Thuộc hạ đúng là không ít. Nếu như có nhiều âm vật như thế mà Phong Vân Vô Kị không phát hiện được là không có khả năng.

Ở trên Quỷ Vương sơn trong dãy Bắc Dân sơn, âm khí sâm sâm, cỏ xanh lác nhấc, cây chết cây khô nằm rải rác, ở giữa sườn núi lại có một cái động đặc biệt. Trong Quỷ Vương Động, trên mấy thân cây bạch đàn lớn lốm đốm trắng đen gắn đầy những châu báu. Trên trần đại sảnh lại gắn những viên dạ minh châu lớn. Trong phòng mờ tối, lốm đốm ánh lân tinh. Trên mặt đất là một tầng xương trắng dày.

Từng bóng âm hồn không ngừng đi qua đi lại, gào thét ở trên không. Trong góc cuối của đại sảnh là một nam tử thân hình gầy héo đang ngồi trên một chiếc bảo tọa hoàng kim ngọc thạch, thân mang khải giáp rách rưới, sắc mặt trắng bệch như giấy. Bên cạnh hắn là mấy gã cổ thi tướng quân.

Đột nhiên, quỷ vương bất thành linh mở to đôi mắt ra, trong mắt bạo phát ánh lực mang u tối dài cả mấy thốn. Chúng quỷ đang không hiểu gì thì chợt nghe một tiếng nổ lớn vang lên. Ở sườn Quỷ Vương sơn bất ngờ phá khai một đại động. Vô số đá vỡ cùng những mảnh vỡ của cửa mộ ập đến. Chúng quỷ quất lên một tiếng, rồi che chắn ở trước người quỷ vương, nhất thân quỷ khí đại trường rồi oanh nhiên xuất thủ, chắn bay những mảnh đá vỡ.

Trong màn cát bụi lẫn đá vỡ mịt mù, Phong Vân Vô Kị phiêu lãng bay tới, hai tay chấp sau lưng, mái tóc dài tung bay phi vũ.

Một cỗ khí thể hải nhân phá thể phát ra như thủy triều áp lên thân thể chúng quỷ. Trên mặt chúng quỷ lộ ra vẻ cố gắng cật lực, thân thể chẳng khác gì như bị Thái sơn áp lên vậy.

Rắc rắc!!

Một loạt âm thanh vang lên. Xương chân của chúng quỷ đã gãy vụn khiến chúng phải quỳ phục dưới mặt đất.

“Kẻ nào to gan dám xâm nhập Quỷ Vương động!” Động tĩnh của Quỷ Vương mộ sớm đã kinh động đến những tiểu quỷ ở cạnh sườn núi. Vô số tiểu quỷ thân mang y giáp rách nát, tay cầm mâu bằng xương và một vài quỷ tướng từ trong thông đạo của những mộ huyết khác nổi với Quỷ Vương động tràn ra.

Từng trận âm khí mạnh mẽ ập đến. Phong Vân Vô Kị không thèm quay đầu, một cỗ kinh khí bùng phát, chân khí hạo hạo như hải dương thoáng chốc đã bao trùm toàn bộ chúng quỷ vào trong. Cổ tay Phong Vân Vô Kị khẽ lắc, những âm vật này đều bị treo lơ lửng trên không trung, không thể động đậy.

Ngôi mộ vốn đang ồn ào bỗng không còn một tiếng động. Đúng lúc này, quỷ vương đột nhiên vung tay đánh ra một bảo vật hình lập phương. Bảo vật đó vừa xuất thủ thì đã khuếch triển đến mấy xích. Từ những vắn tự nhỏ nhỏ của nó xạ ra hàng vạn đạo kim quang chiếu thẳng về đỉnh đầu Phong Vân Vô Kị.

Ngay lúc đó, chợt nghe một tiếng hừ lạnh của Phong Vân Vô Kị vang lên, ổng tay áo phất nhẹ một cái. Những tiểu quỷ bị Phong Vân Vô Kị dùng chân khí cố định trên không trung đột nhiên kêu thảm một tiếng, rồi vỡ vụn thành một đám khói. Từ trong không trung, hàng loạt những mảnh vụn của xương cốt ồ ạt rơi xuống.

Cùng lúc này, đạo kim quang từ trên đỉnh mộ chiếu thẳng vào trên người Phong Vân Vô Kị.

Quỷ vương cười lên một cách hung ác: “Mãng hán ở nơi nào, hãy ném Kinh Thiên Ấn của bốn vương!”

Quý vương mắt thấy ống tay áo của đối phương chỉ phát động một cái thì cả vạn tiểu quý đã bị chấn thành tro, nên sớm đã lạnh cả sống lưng, nhưng khi thấy mình đắc thủ thì không khỏi cười lớn. Kinh Thiên Ấn là bảo bối ngự tứ của đế vương. Quý vương dùng một hơi bốn mệnh nguyên khí ngày đêm khổ luyện, trải qua mấy ngàn năm mới có thể trở thành chí bảo, một khi bị Kinh Thiên Ấn kích trúng thì chẳng khác gì bị Thái sơn áp đỉnh. Dù có là quý vương bị kích trúng một lần thì toàn thân cũng hóa thành đồng xương vụn, tuyệt không thể thoát khỏi.

Thân hình Phong Vân Vô Kị đứng im bất động. Loại công kích này trước giờ y chưa từng thấy qua. Vừa mới bị đạo kim quang đó chiếu vào thì chẳng khác gì như bị Thái sơn áp đỉnh vậy.

Quý vương thấy Phong Vân Vô Kị bị định trụ lại thì cười lớn: “Tiểu tử, dám hủy mộ huyết của ta, giết thủ hạ của ta. Hôm nay, hãy để ta lấy mạng ngươi đền lại. Dắt dắt dắt ~”

Chúng quý soái, quý tốt ngay khi nhìn thấy Phong Vân Vô Kị dễ dàng hủy diệt cả vạn tiểu quý thì sớm đã thối lui. Lúc này, khi nghe thấy tiếng cười của quý vương, rồi lại thấy gã nam tử kia bị Kinh Thiên Ấn bao bọc thì vô cùng mừng rỡ. Tên nào tên nấy lần lượt từ các thông đạo mộ huyết khác chạy ra ca tụng công đức của quý vương.

“Quý vương thần công cái thế, thiên hạ vô địch. Tên nhân loại kia đúng là không biết tiến thoái, dám cả gan xâm nhập Quý Vương động, hôm nay mất mạng ở nơi này cũng rất là đáng, cũng để cho trưởng bối của hần ta biết được Quý Vương mộ chúng ta không phải là nơi muốn đạp chân thì đạp ...”

“Quý vương bệ hạ thần công vô đức, thiên hạ vô song, là thiên hạ đệ nhất cao thủ, phần thắng tự nhiên là thuộc về quý vương bệ hạ rồi ...”

“Bất quản hần ta là ai, bất quản hần ta có mạnh đến mức nào, hắc hắc, chỉ cần trúng Kinh Thiên Ấn của quý vương, tất tử vô nghi ...”

“Người này không biết đến từ nơi nào, võ công đúng là rất cao ...”

“Hừm?” Quý vương không vui hừ lạnh một tiếng. Chúng quý tướng cũng giận dữ vào tên tiểu quý kia.

“Bất quá,... đạo cao một thước, nhưng quý vương bệ hạ của chúng ta lại cao cả trượng ...” Gã tiểu quý đó không chút kinh hoảng, chậm chậm nói tiếp.

“Ha ha ha... ngươi đúng là biết nói chuyện.” Chúng quý binh, quý tướng đều cười ầm lên.

Cười xong thì lại đua nhau nịnh hót. Quý vương nghe thấy là mở miệng cười không ngừng. Nịnh nọt thì ai cũng đều thích nghe, nhưng nghe thì cũng tới lúc phiền. Một cảm giác không thỏa đáng dâng lên trong lòng, hần ta thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.

Ngay lúc này thì thanh âm lạnh nhạt của Phong Vân Vô Kị vang lên khắp đại sảnh: “Nói xong hết chưa? Nói xong rồi thì tới lượt ta ra tay!”

Mọi thanh âm đều im bật. Cặp mắt của quý vương cũng tròn tròn lên, tròn mắt như sắp rớt ra ngoài vậy.

Ngoài đó mấy trượng, Phong Vân Vô Kị nhẹ phát tay phải, một tiếng kiếm ngân vang lên. Sau đó, cũng không biết Phong Vân Vô Kị có tư thế như thế nào, chúng nhân chỉ phát giác một hình ảnh lướt qua trước mắt với tốc độ cực nhanh, sau đó thì trên không trung vang lên một tiếng cách.

Chúng quý ngẩng đầu lên thì kinh hãi đến há hốc miệng nhìn vật chí bảo của quý vương bị cắt ra làm hai phần, một trái một phải cùng nhau rớt xuống. Ánh kim quang đầy trời cũng theo đó mà biến mất vô ảnh vô tung.

Quý vương đột nhiên hóa thành một đám âm khí dày đặc từ trên bảo tọa lao lên trên, hai cánh tay thăm bạch đưa ra đón lấy hai nửa Kinh Thiên Ấn đang rơi xuống.

“Bảo bối của ta, bảo bối của ta!” Quý vương quỳ xuống dưới đất gào lên.

Còn chưa kịp khóc xong thì trên cổ của hần ta đã có thêm một thanh kiếm. Mặc dù thanh kiếm này đen kịt, nhìn chẳng có chỗ nào đặc biệt, thậm chí là còn chưa được khai phong, nhưng trên cổ của quý vương

lại truyền lại cảm giác băng hàn thấu cốt. Cảm giác cáo tố cho hẳn biết thanh trường kiếm này có thể dễ dàng cắt đứt đầu của mình.

“Phục tùng ta, ta có thể ban cho ngươi sức mạnh!...” Một thanh âm băng lãnh nhưng đầy dụ hoặc truyền lại.

“Quý vương bệ hạ!...” Chúng quỷ tướng rút binh khí ra lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Ổng tay áo Phong Vân Vô Kị lay động một cái, một cổ chân khí bàng đại cuộn cuộn ra bên ngoài, chấn nhiếp lấy toàn bộ chúng quỷ ở trên không.

“Phục tùng ta, hoặc là chết!” Thanh âm lãnh khốc của Phong Vân Vô Kị lại vang vọng trong mộ huyết.

“Chúng tôi phục tùng!”

Quý vương quỷ xuống đất theo thế ngũ thể đầu địa nói, trong lòng thầm nghĩ: “Đó là chuyện gì vậy, một khi bị Kinh Thiên Ấn kích trúng thì chẳng khác gì như bị Thái sơn áp đỉnh, tại sao kẻ này lại chẳng hề bị thương tổn gì cả!”

Quý vương trước giờ vẫn chỉ ở vị diện vật chất này, nên đâu biết được sự thần thông của Thái Cổ cao thủ! Đừng nói là Thái sơn, mà có gấp mười lần Thái sơn đi chẳng nữa cũng không thể sánh ngang với những ngọn núi cao ngàn trượng của Thái Cổ. Dựa vào tu vi để cấp của Phong Vân Vô Kị thì chuyện bạt sơn hám nhạc là chuyện chẳng chút khó khăn, lẽ nào lại thụ thương dưới Kinh Thiên Ấn!

Phong Vân Vô Kị quay sang lạnh lùng nhìn chúng quỷ: “Các ngươi có nguyện ý thần phục hay không?”

Chúng quỷ không ngớt gật đầu, trên mặt tràn ngập thần sắc sợ hãi.

Phong Vân Vô Kị phát hai ổng tay áo, một cổ kinh phong lướt qua, chúng quỷ đang bị chấn nhiếp trên không đột nhiên rơi xuống dưới đất.

Phong Vân Vô Kị cũng không thèm quay nhìn lại, lãnh mạc đi về phía bảo tọa của quỷ vương, thân thể xoay lại rồi ngồi lên quỷ vương bảo tọa, hai tay đặt trên hai bậc phù văn hoàng kim trên bảo tọa.

“Chúng quỷ nghe lệnh, lập tức tra thám mọi tin tức có liên quan đến thái cực và thiên sứ! Trên trời, dưới đất đều phải điều tra hết cho ta!” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói.

Chúng quỷ tướng hạ ý thức nhìn sang quỷ vương, đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ lạnh, thân thể tức thì chấn động. Sau đó, kẻ nào kẻ nấy đều hóa thành âm phong tản ra khắp tứ phía.

“Đại nhân, nếu ngài muốn ngồi lên chức vị quỷ vương, tiểu nhân nguyện ý hiến dâng ngôi quỷ vương.” Ở phía dưới, quỷ vương vẫn cứ quỳ ở trên mặt đất, cung kính nói: “Chỉ hy vọng đại nhân có thể truyền cho tiểu nhân một chiêu nửa thức.”

Quý vương không phải là kẻ có lòng liêm sỉ như những người trong chính đạo, đánh không lại thì nhận thua là được, chuyện gì có lợi thì tự nhiên là phải làm, còn tôn nghiêm cái gì đó, phì, nếu như người chết rồi thì tôn nghiêm để lại làm gì.

“Ngươi yên tâm đi!” Phong Vân Vô Kị vô ý tán phát khí thế chẳng khác đại sơn, áp thẳng vào trong lòng quỷ vương. Chỉ sau mấy lần xuất thủ, Phong Vân Vô Kị đã lập ra hình tượng bất khả chiến bại trong lòng quỷ vương.

“Ta không chú ý đến bảo tọa của ngươi. Khi các ngươi đem tin tức về cho ta, tới lúc đó ta sẽ li khai, quỷ vương bảo tọa trả lại cho ngươi.” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Đương nhiên, tiền đề là trong thời gian đó ngươi phải phục tùng ta.”

“Tiểu nhân không dám.” Quý vương sợ hãi đáp. Hẳn vốn là một vị tướng quân chiến tử thời cổ đại, hiểu rất rõ đạo lý thắng làm vua thua làm giặc, mấy ngàn năm trở lại đây thì minh tranh ám đấu với các thế lực ở địa cầu, sớm đã được chà xát cẩn thận.

Phong Vân Vô Kị chậm chậm nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau ở trước ngực suy nghĩ, thân hình ẩn ước như đã dung hợp thành một thể với bóng tối trong cổ mộ, chẳng khác gì một vị đế hoàng ở thế giới bóng tối.

Quý vương ngay cả việc thử to cũng không dám, ngoan ngoãn khoanh tay đứng một bên. Trong Quý Vương mộ chỉ có những tiếng hô hấp như có như không của Phong Vân Vô Kị.

Thân người của Phong vân Vô Kị tuy ở trong mộ huyết của quý vương, nhưng thần thức thì không ngừng quét ra khắp bên ngoài, bao trùm cả dãy Bắc Dân sơn, tình hình của mọi đại tiểu quý đi ra khỏi mộ huyết đều nằm trong lòng bàn tay. Khi trở lại vị diện, Phong Vân Vô Kị đã hiểu rõ hơn rất nhiều, để cho thể lực sinh trưởng ở vị diện đó đi nghe ngóng tin tức thì nhiều lúc còn thuận tiện và tường tận hơn cả thần thức.

Thần thức quét qua, kết cấu của cả dãy Bắc Dân sơn đều thu nhập vào tầm mắt. Bắc Dân sơn cực kì to lớn, đỉnh núi cao tới mấy ngàn mét, phân ra làm mấy trăm tầng, mỗi tầng lại thuộc một thời đại khác nhau nhưng đều bị phủ bởi một lớp khô cốt sâu dày, mộ phần nhiều đến cả trăm vạn. Mệnh lệnh của Phong Vân Vô Kị vừa mới phát ra, đám tiểu quý đông nghịt liền lao ra khỏi mộ huyết, ồ ạt bay khỏi Bắc Dân sơn như thủy triều, sau đó biến mất.

Khắp tứ phía đều tĩnh mịch. Phong Vân Vô Kị dùng thuật nhất tâm đa dụng, vừa dùng thần thức tra thám vừa suy nghĩ về chúng quý ở Bắc Dân sơn. Theo lí thường mà nói thì sau khi con người chết đi, linh hồn của họ liền tiêu tán, không thể ngưng tụ lại ở trong thiên địa, càng đừng nói đến chuyện ngưng tụ lại hình phách rồi trọng sinh trở lại như quý vương. Có lẽ là do vị diện vật chất nguyên khí hiếm hoi, trọc khí quá nhiều, vì thế mà từ đạo sĩ Vô Đang ở trên đạo quan cho tới đám quý ở trong lòng đất đều có võ công không cao lắm. Phóng mắt nhìn cả Thái Cổ, bất kì một cao thủ nào ở Thái Cổ, khi đến vị diện này cũng đều có thể xưng là đệ nhất cao thủ, đại sát tứ phương. Uy hiếp duy nhất cũng chỉ có đám Ma tộc và thiên sứ di lưu từ Thiên Đường ở lại đây.

Khi thần thức của Phong Vân Vô Kị xuyên xuống dưới lòng đất mấy ngàn trượng, rồi dừng lại ở một cổ thi nằm trong một chiếc quan tài lớn thì y không khỏi giật nảy mình. Đôi mắt y đột nhiên mở ra, bùng phát ánh tinh quang dài cả tám xích khiến cho quý vương giật thót mình.

“Dưới mặt đất có mộ người là sao?”

“Mộ huyết, dưới đất?” Quý vương ngạc nhiên nói: “Ý chỉ là những khô cốt được mai táng ở nơi này trước tiểu nhân?!”

“Xuống sâu hơn nữa! Sâu mấy ngàn trượng....” Phong Vân Vô Kị không vui nói.

Về mặt quý vương mơ hồ: “Như thế này, tiểu nhân được mai táng ở đây độ tám ngàn năm trước, còn về xuống sâu hơn nữa thì không biết. Khi tiểu nhân tỉnh lại thì thấy ở phía dưới có mai táng khá nhiều thi thể cổ quái, chỉ cần lại gần thì toàn thân thi khí đều bị hút lấy, ngăn cản không được. Chỗ đó, sớm đã được tiểu nhân liệt vào hàng cấm địa rồi.”

Trong lòng Phong Vân Vô Kị chớp động, sát na sau đó đã biến mất trong thị tuyến của quý vương. Hàng loạt tiếng nổ âm âm vang lên. Trước mặt quý vương vài trượng từ hư không xuất hiện một đại động hình tròn không biết bao sâu, ở trong chỉ là một màu đen thui.

Quý vương mở miệng chép lưỡi đứng nhìn vào đại động không biết bao sâu đó hít mạnh một hơi: “Cái... cái này cũng quá là trực tiếp đó chứ! ...” Suy nghĩ một chốc, quý vương liền hóa thành một làn âm phong tiến vào trong động khẩu....

Vừa rồi, Phong Vân Vô Kị đã từ trên bảo tọa của quý vương trực tiếp đào ra một động huyết rồi chui xuống dưới.

Phía dưới là một ngôi mộ rất lớn, nhìn qua thì không khỏi khiến Phong Vân Vô Kị nhớ tới những ngôi mộ của người dị biến ở thủy lao dưới mặt đất ở Ma Giới.

Lơ lửng từ trên không trung nhìn xuống dưới tầng tầng xương trắng, Phong Vân Vô Kị sải bước như lưu thủy hành vân, trực tiếp đi tới phía cổ thi mà cảm ứng phát hiện được.

Bùng!

Một đám khói xám lớn từ trong lớp thi hài sâu dày phun ra nuốt chửng lấy Phong Vân Vô Kị. Sau đó, từ trong đám thi hài dày đặc, một cánh tay cương ngạnh nhô lên, nắm lấy hai tay của Phong Vân Vô Kị. Đập vào mắt Phong Vân Vô Kị là một khuôn mặt thâm bạch.

A!

Một tiếng kinh hô truyền lại. Quý vương không ngờ vừa mới bước xuống dưới thì đã nhìn thấy ngôi mộ này.

Oanh oanh oanh!!!

Một loạt những tiếng nổ lớn vang lên. Từ trong tầng tầng thì hải xuất hiện vô số cương thi. Mỗi cương thi đều có khí thể lẫn sức mạnh hơn xa quý vương.

“Tiền bối, cứu tại hạ!” Một cương thi đưa hai tay chộp lấy thân thể quý vương. Âm khí trong nội thể quý vương bị điên cuồng hút ra ngoài khiến hắn nhất thời kinh hãi thất thanh. Lướt mắt nhìn ngang thấy khắp nơi đều có những cương thi loại này, kẻ nào kẻ nấy đều mái tóc phủ dài, thân thể đầy đủ chẳng khác gì lúc sống, chỉ là ít đi vài phần huyết sắc.

Cương thi nắm lấy tay của Phong Vân Vô Kỵ có tứ chi mập mạp và dẻo dai hơn so với nhiều cương thi khác, khí thể cũng cường hãn hơn so với những cương thi khác.

Xuy! Cương thi đó phun ra một hơi khói trắng về phía Phong Vân Vô Kỵ. Làn khói trắng đó khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ hai xích thì tự động phân ra làm hai, hướng sang hai bên lướt đi.

Hai tay Phong Vân Vô Kỵ khẽ động. Một tiếng rắc vang lên, hai cánh tay của cương thi đó liền bị đứt đến tận vai.

“Muốn hút lấy tinh khí của ta? Dựa vào trình độ tu vi của ngươi thì còn kém xa lắm!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, hai tay phát ra một cái, cương thi đó liền lẳng lẳng bay mất.

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ rung lên, khí kinh như sóng bể điên cuồng phát xuất, bao bọc cả mộ huyết, tâm niệm chớp động thì sát na sau đó là những tiếng nổ vang dội truyền lại. Cương thi trong mộ huyết toàn bộ đều hóa thành tro bụi tung bay khắp nơi.

Quý vương không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, cơ hồ như không dám tin tưởng những cương thi cả vạn năm có thực lực siêu cường như thế mà Phong Vân Vô Kỵ búng tay một cái đã bị hóa thành tro. Đồng thời, hắn cũng thầm nhủ mình may mắn, bản thân thức thời vụ, biết tiến thoái, nếu không thì đó cũng chính là kết cục của mình.

Rắc rắc!!

Một loạt những tiếng xương cốt va đập vào nhau vang lên. Cương thi mới mất hai tay vừa nảy từ dưới mặt đất chui lên. Phong Vân Vô Kỵ hơi cau mày lại, đang định tiêu diệt hắn ta thì lại thấy cương thi đó đột nhiên hướng về phía mình quỳ xuống, sau đó lặng im bất động, thần thái rất cung kính.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chăm chăm vào hắn ta một chốc. Sau đó, Phong Vân Vô Kỵ nhận định là cương thi này tựa hồ như có một chút linh trí, cánh tay mà Phong Vân Vô Kỵ nâng lên vừa nảy cuối cùng cũng hạ xuống. Phát tay áo một cái, bao nhiêu khô cốt trên mặt đất liền bị cuốn bay mất, phía dưới lộ ra một phiến âm dương thái cực đồ do thiết cương đúc thành.

Quý vương ở sau lưng cũng hoảng nhiên đại ngộ. Nguyên lai những cương thi chính là những quái vật thủ hộ nơi này. Y liếc mắt nhìn sang Phong Vân Vô Kỵ thì thấy trên mặt Phong Vân Vô Kỵ lộ ra thần tình ngưng trọng và nghiêm túc.

Phong Vân Vô Kỵ đưa tay bắt hư trao đổi với đồ án thái cực do cương thiết đúc thành đó, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên. Một tiếng kim thiết ma sát truyền lại, âm dương mộc ngư được khắc trên nền cương thiết trên dưới chuyển động, một loạt thanh âm của cơ quan vang lên. Âm dương mộc ngư phân ra hai phía trái phải tạo ra một khe hở. Ở trong khe hở đó đó bốc lên màn khói trắng cuộn cuộn.

Đó là một cổ thi, hơn nữa là một cổ thi có niên đại rất lâu đời. Trên lồng ngực của y có một vết thương hình chữ thập xuyên qua, từ bên này có thể nhìn xuyên qua bên kia. Hơn nữa, trên cơ thể y cũng đầy đầy những vết thương, những vết thương như bị bỏng. Lớp da của y nhăn nheo trông chẳng khác gì một lão đầu cả trăm tuổi. Y bào trên thân thể sớm đã bị hủ hóa. Thân người y dựa vào tường động ở phía dưới âm dương mộc ngư. Bên trên người là một thanh cổ kiếm, chuôi kiếm có khắc một đồ án thái cực.

Khô lâu này đã gầy tới mức chỉ còn da bọc xương. Đúng thế, chỉ còn một lớp da bọc trên một bộ xương khô.

Chỉ liếc sơ qua một lần thì Phong Vân Vô Kị đã có hiểu biết sơ bộ về cổ thi này: Chắc chắn là cao thủ Thái Cổ cùng thời kì với Thái Cực đạo nhân. Mấy ngàn vạn năm trôi qua mà vẫn bảo trì được bộ dạng như thế, cũng đã là không dễ dàng gì. Còn những cương thi kia thì chắc chắn là do y dùng bí pháp nào đó tạo ra, nhằm bảo hộ nhục thể của bản thân.

“Người này là ai? Tại sao lại có Thái Cực Kiếm? Sao lại bị thái cực đồ phong ấn và chôn vùi ở đáy Bắc Dân sơn? Chẳng lẽ, y là Thái Cực đạo nhân?” Trong lòng Phong Vân Vô Kị đầy nghi hoặc.

Ngay khi Phong Vân Vô Kị vừa mở quan tài thái cực này ra thì cổ thi đó đột nhiên mở mắt. Trong cặp mắt của y chỉ toàn một màu đen. Sau đó, hai tay của cổ thi đột nhiên chấn động, rồi vùng trào ra.

Oanh!

Một lượng lớn thiên địa nguyên khí khó mà hình dung từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ vào động huyệt phía dưới, rồi dung nhập vào trong thân thể của cổ thi đó. Thiên địa nguyên khí khi đi ngang qua thái cực quan thì hóa thành từng luồng bạch khí, rồi thông qua các huyệt đạo mà tiến nhập vào trong thân thể của cổ thi.

Trong ánh mắt sững sờ của quỷ vương, cổ thi này nhanh chóng trở nên đầy đặn, sát sau lưng xuất hiện một đồ án thái cực mô phỏng lung hư ảo.

Da thịt, lông tóc, kinh mạch, tất cả mọi thứ đều nhanh chóng sinh trưởng trong một thời gian ngắn. Trên đầu của cổ thi mọc lại một mái tóc đen dài. Lớp da đầy nếp nhăn cấp tốc được phủ bằng, trở nên phong nhuận, có thêm huyết sắc. Trong thời gian chớp mắt, một nam tử trung niên có thân hình uy nghiêm và khôi ngô đã xuất hiện ngay trước mắt quỷ vương.

“Các người là ai?! Tại sao lại mở quách quan của ta trước hạn định?!” Gã nam tử đó đột nhiên mở mắt, khí thế cường đại như cuồng phong chấn quỷ vương bay ra xa mấy trăm trượng.

Phốc!

Quỷ Vương gào thảm một tiếng, há miệng phun ra một hơi hắc khí, thân làm quỷ nên đâu có máu mà phun ra, cái phun ra chỉ là tinh nguyên mà thôi. Chỉ một hơi tinh nguyên đó cũng đủ để hao phí ngàn năm đạo hạnh của quỷ vương, khiến cho quỷ vương vừa kinh vừa giận lại vừa đau lòng.

Chỉ có Phong Vân Vô Kị lẳng lặng bất động, mặc cho khí tức cuồng giang đảo hải của nam tử đó có ập đến như thế nào thì y vẫn lẳng lặng bất động chẳng khác gì chiếc cọc giữa sông vậy.

“Người là ai?” Gã nam tử đó tức thì kinh hãi, thân trên uốn lên rồi nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị. Sau đó, y dừng mục quang trên thân thể của gã cương thi thủ lĩnh rồi quay đầu lại, thở dài một tiếng: “Trừ phi, trời muốn diệt ta, tổ sư, đệ tử vô lực, vô pháp cứu được người rồi!”

“Là duyên, là nghiệt, đều là do trời chú định!” Gã nam tử đó đột nhiên thở dài một tiếng, thân thể bùng phát vô số đạo bạch khí. Từng cỗ, từng cỗ thiên địa nguyên khí như thật chất từ trên khắp các huyệt đạo của y xạ xuất ra ngoài, kéo dài đến mấy chục trượng, khiến cho khói trắng trong mộ huyệt dày đặc không tan.

Lúc này, tướng mạo của gã nam tử mau chóng héo gầy, bộ mặt sụp xuống, đôi môi mở ra, một ngụm máu ứa từ trong miệng bay ra ngoài. Sau đó, gã ngã mạnh xuống. Chỉ trong chớp mắt thời gian, một trung niên nam tử đã chuyển lại thành một cổ thi.

Về mặt Phong Vân Vô Kị vẫn bình đạm, không thể hiện biểu tình gì. Đối với tình huống của gã nam tử đó, y đã biết được chút ít.

Người này không biết là tu tập loại bí pháp nào, dùng thuật đoạt lấy thiên địa nhật nguyệt tinh hoa, tụ liễm tinh khí, ý đồ nghịch thiên trọng sinh. Không liệu được, do bản thân mở quan tài ra sớm hơn dự định, thêm vào đó là thiên địa nguyên khí ở đây rất ít, thua xa sự hùng hậu ở Thái Cổ. Mới nhìn thì thấy gã nam tử này đã hấp thu một lượng lớn thiên địa nguyên khí trong một thời gian ngắn, nhưng sự thật, lượng thiên địa nguyên khí đó còn lâu mới đủ, nên loại bí pháp nghịch thiên đó sắp thành công lại thất bại.

“Gặp được ta, là sự bất hạnh của ngươi, cũng là sự may mắn của ngươi.” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói. Ông tay áo phất ra, hữu chưởng từ trong ông tay áo vung lên, tiếp đó thì thấy thân thể của gã nam tử sắp bị công pháp phản phệ mà chết đột nhiên chấn động. Quá trình nghịch phản lập tức đình chỉ.

Phong Vân Vô Kị xòe bàn tay trái ra, ba tầng Hấp Tinh Đại Pháp đã xuất thủ. Thiên địa nguyên khí từ thân thể của gã nam tử kia chưa kịp tản đi đã bị Hấp Tinh Đại Pháp của Phong Vân Vô Kị hút sạch. Trong cổ động tràn đầy tiếng gió, cương khí cường liệt lại một lần nữa chấn quỹ vương bay đâm sầm vào bức tường.

Tiếng gió đột nhiên tiêu tán. Trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị xuất hiện nhiều viên cầu uân nhân bạch khí. Phong Vân Vô Kị tâm ý chớp động, thân thể của gã nam tử liền từ trong quách quan bay lên. Ngón tay búng ra một cái, đám viên cầu do thiên địa nguyên khí hóa thành liền bay vào miệng gã nam tử. Sau đó, Phong Vân Vô Kị khom người lại, phun ra một hơi chân khí trong suốt. Đạo chân khí đó tiến vào trong thân thể của y qua khắp các lỗ chân lông.

A!

Gã nam tử đột nhiên há miệng hét lên một tiếng. Thân thể khô héo mau chóng trở nên đầy đặn. Hàng loạt những thanh âm huyết nhục sinh trưởng từ trong thân thể y vang ra.

Gã nam tử mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt y là Phong Vân Vô Kị khiến cho y không khỏi lộ ra thần sắc giật mình.

“Hoan nghênh ngươi trở về?” Phong Vân Vô Kị đưa ra một cánh tay: “Hy vọng chúng ta có thể cùng giúp nhau đạt thành nguyện vọng.”

Gã nam tử đó do dự một chốc rồi cũng đưa tay ra, bắt quá vắn lên tiếng hỏi: “Nguyện vọng gì?”

“Cứu thoát Thái Cực đạo nhân.” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói.

Cánh tay đang đưa ra của gã nam tử đó đột nhiên rút về, thân hình búng bay về phía sau, trên mặt lộ xuất thần sắc giới bị: “Ngươi là ai? Ngươi làm sao biết được danh hủ của tổ sư? Chẳng lẽ ngươi cũng là đồ đệ của tổ sư? Không, không có khả năng, trước giờ ta chưa hề nhìn thấy ngươi.”

Phong Vân Vô Kị mỉm cười, tùy ý đưa ra hai ngón tay chỉ về thanh trường kiếm đang ở cách thân thể của gã nam tử đó mấy xích. Thanh trường kiếm đó dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kị.

Nam tử đó đại kinh, đột nhiên đưa ra hai ngón tay tựa kiếm chỉ thẳng về phía Thái Cực Kiếm, miệng quát lên: “Mau!”

Thanh Thái Cực Kiếm đó tức thì run lên, tựa như muốn thoát khỏi sự khống chế của Phong Vân Vô Kị.

Di? Phong Vân Vô Kị hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Thái Cực Kiếm Pháp quả nhiên là có chỗ độc đáo, không ngờ lại có thể kháng cự lại công năng ngự kiếm của một kiếm đế, chỉ là còn hơi kém một chút.”

Hai ngón tay vốn đang đưa ra đột nhiên rút lại, ông tay áo mang theo một đạo kinh phong phất ra, hai tay thì chấp lại ở sau lưng, toàn thân y bào phất phơ. Chỉ trong sát na, gã nam tử đó đột nhiên phát giác hình tượng của người ở trước mặt đột nhiên đại biến. Trong chớp mắt, người đó đột nhiên hóa thành một thanh kiếm, để giả uy nghiêm vô biên. Thanh Thái Cực Kiếm vừa mới khựng lại liền lập tức bay thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, xoay một vòng trong không trung rồi cắm thẳng xuống đất ngay dưới chân Phong Vân Vô Kị

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Gã nam tử đó giận dữ quát lên.

“Ta vừa mới cứu ngươi một mạng, chẳng lẽ ngươi lại đối xử với ta như thế sao?” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói, ông tay áo phất ra, tay phải liền hút lấy thanh Thái Cực Kiếm, nhẹ nhàng búng lên một cái, thanh cổ kiếm liền phát xuất ra một tiếng reo mừng rỡ.

“Ngươi không nói thì ta cũng biết, ngươi theo học Thái Cực đạo nhân, phải không? Chẳng lẽ ông ta trước giờ chưa từng nói ra là ông ta đến từ nơi nào hay sao?”

Sắc mặt của nam tử này đại biến, đưa tay chỉ lên trời mà nói: “Chẳng lẽ, ngươi cũng giống như tổ sư, là từ... trên trời xuống...?”

Phong Vân Vô Kỵ gạt đầu, ngón trỏ và ngón giữa bung ra một cái. Thái Cực cổ kiếm liền hóa thành một đạo lưu quang lao về phía gã nam tử đó, khi cự li còn độ mấy xích thì dừng lại, lẳng lẳng bất động.

Trên mặt của gã nam tử lộ ra vẻ kinh hãi, tay phải đưa ra tiếp lấy cổ kiếm, sau đó nói: “Ta tin tưởng người cũng từ trên trời hạ xuống giống như tổ sư, hy vọng người có thể cứu được tổ sư...”

Gã nam tử đó vừa nói xong thì trên mặt lộ xuất thần sắc âm đạm.

“Đương nhiên là vậy. Lần này ta đến đây cũng chính là vì giải cứu Thái Cực đạo nhân.” Phong Vân Vô Kỵ nói: “Nhưng, chuyện Thái Cực đạo nhân đến đây đã là chuyện của cả ngàn vạn năm trước. Rốt cuộc là ông ấy bị Thiên Đường giam giữ ở nơi nào, ta lại chẳng hề biết được tí gì. Người có biết được chỗ giam giữ ông hay không?”

Trên mặt gã nam tử lộ vẻ kinh hãi, nhưng sau đó lại chuyển sang vẻ thương tang: “Đã trải qua ngàn vạn năm rồi sao? Chuyện ngày xưa vẫn chẳng khác gì như mới xảy ra ở trước mắt. Cuộc chiến đấu không ngừng với Thiên Đường chẳng khác gì như mới xảy ra ngày hôm qua. Không ngờ rằng đã trải qua cả ngàn vạn năm. Ài, ta tuy có lòng muốn cứu tổ sư nhưng chỉ sợ dựa vào năng lực của ta thì vẫn chưa đủ! Thiên Đường có thực lực quá mạnh...”

“Cái này thì người không cần phải lo. Theo như lời của Thánh Điện, thực lực của Thiên Đường ở cái vị diện vật chất này đã được giảm đi đáng kể. Đối với thiên sứ ở trên Thiên Đường thì ta cũng có duyên gặp mặt một lần, nếu như ở đây chỉ là thiên sứ bình thường thì ta hoàn toàn có thể kích sát toàn bộ.”

Không ngờ gã nam tử đó lại lắc đầu: “Người sai rồi, nếu như chỉ là thiên sứ bình thường thì không cần đến người, bản thân ta cũng có thể dễ dàng kích sát cả một đám... Nhưng, tử vong đối với thiên sứ chẳng có ý nghĩa gì. Thiên sứ không bị tử vong một cách chân chính theo đúng nghĩa. Hơn nữa, thiên sứ ở nơi giam giữ tổ sư cũng không phải là thiên sứ bình thường!”

Phong Vân Vô Kỵ biến sắc: “Còn có thiên sứ cấp cao canh giữ ở nơi này?!!!”

171. Chương 172: Tin Tức (1)

“Đề cấp!” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên đáp.

Thân thể của nam tử đó tức thì chấn động, không dám tin tưởng nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ: “Không ngờ người đã đạt đến mức độ của tổ sư năm xưa?!!!”

Phong Vân Vô Kỵ không thềm nói nhiều, mà phát ống tay áo lên một cái, kiếm hoàng cảnh giới được triển khai hoàn toàn. Trên không trung vang lên hàng loạt những tiếng kiếm ngân. Không gian trước mắt nam tử như có vô số kiếm ảnh xuất hiện. Thân hình Phong Vân Vô Kỵ không ngừng thối lui bên trong cảm giác của y, cự li không ngừng kéo dài ra, chỉ trong chớp mắt thì thân ảnh Phong Vân Vô Kỵ đã biến mất ở trong cảm ứng. Ở điểm cuối của không gian chỉ còn lại một thanh kiếm ngạo lập giữa thiên địa, hai bên là vạn kiếm thần phục.

Một áp lực nặng tựa Thái sơn áp đến. Nam tử này chỉ cảm giác thấy hai vai trĩu nặng, đầu gối như muốn quỳ xuống. Đó là một cảm giác thuộc về tinh thần ý thức. Sự thật thì Phong Vân Vô Kỵ chỉ đứng cách y chỉ có mấy trượng mà lẳng lẳng bất động. Uy thế của kiếm hoàng đã tạo thành áp lực cực đại đối với nam tử này. Hoàng giả đối với chân khí của kiếm giả đều có lực ước thúc.

A!

Nam tử này hét lên một tiếng, đôi chân đang khụy xuống đột nhiên đạp mạnh xuống đất, không ngờ là lại có thể dần đứng thẳng lên. Chỉ nghe một tiếng kiếm ngân ông ông từ trên thanh Thái Cực Kiếm cảm ở dưới chân y vang lên, một cổ kiếm ý cường đại tương hồ hô ứng với nam tử này nhằm đối phó với lực ước thúc của hoàng kiếm.

Di!

Phong Vân Vô Kỵ hơi kinh hãi. Trên người của nam tử này từ từ tán phát ra khí tức mà Phong Vân Vô Kỵ quen thuộc phi thường, mùi vị của kiếm, hơn nữa lại là hoàng kiếm.

“Thật đáng tiếc, y đã tiến nhập hoàng cấp ở Địa Cầu, so với Thái Cổ kiếm hoàng sinh ra ở nơi có thiên địa nguyên khí thuần chính cũng còn có chút khoảng cách.” Phong Vân Vô Kị lại đề thăng từ hoàng cấp cảnh giới lên đến cấp cảnh giới.

Oanh!

Trong đầu nam tử này chấn động điên cuồng. Dưới cảm ứng của thần thức, y cảm thấy vô số những thanh kiếm vô hình phân bố đầy trời đang từ trong hư không áp về phía bản thân. Vô tận kiếm ý bá đạo công kích vào tâm linh y. Đầu gối của y co lại rồi bắt tri bắt giác quỳ xuống dưới đất.

Một cơn gió thoảng qua, nam tử này chợt cảm giác toàn thân lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống thì mới phát hiện toàn thân đã ướt đầm, mồ hôi trên trán chảy xuống như mưa.

Phong Vân Vô Kị thần sắc lãnh đạm nhìn xuống gã nam tử này, bá khí của đế giả hiển lộ vô nghi: “Nói cho ta biết tên của ngươi?”

“Âm Thái Cực!” Gã nam tử nói ra theo quán tính, đến khi nói ra rồi thì mới đột nhiên tỉnh ngộ, toàn thân kịch liệt chấn động, không dám tin tưởng nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị phất ống tay áo một cái, Âm Thái Cực liền được một cỗ cự lực nâng lên lên trên không trung.

Kiểm nguyên của Phong Vân Vô Kị bao bọc lấy Âm Thái Cực, triệt để gắn chặt y ở trên không trung, mặc cho Âm Thái Cực có bạo phát chân khí trong nội thể như thế nào, toàn bộ đều chẳng khác gì đổ sông đổ bể, bị Phong Vân Vô Kị hấp nạp sạch sẽ.

“Đó chính là đế cấp cảnh giới, cảm giác thấy chưa? Đế cấp tuy trước mặt của hoàng kiếm cũng có lực ước thúc, nhưng lại không lợi hại đến thế. Ngươi biết tại sao trước mặt ta ngươi lại không có lực phản kháng hay không?” Phong Vân Vô Kị thản nhiên nhìn Âm Thái Cực hỏi.

“Ta biết, là vì thực lực của ta không đủ! Mấy trăm vạn năm trước ta cũng chỉ là một đệ tử có công lực thấp nhất. Cũng chính vì thế mà ta được sư tôn an trí ở trong Thái Cực Quách Quan, thoát được một mạng. Ha ha ha... ta thật vô dụng, ta thật là đáng chết... Ta không thể giúp gì được cho tổ sư.” Âm Thái Cực cười lên một cách điên cuồng, trong tiếng cười lại mang theo vô cùng bi phẫn và tự trào, ẩn ước có chút thốn thức.

Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên. Phản ứng của Âm Thái Cực nằm ngoài dự liệu của y. Tâm linh Âm Thái Cực tựa hồ như phải chịu sự dày dạn khôn cùng. Sự dày dạn này đến từ cảm giác vô lực của bản thân. Cái cảm giác này...

“Ta tin tưởng chắc chắn rằng, tổ sư Thái Cực đạo nhân của ngươi là một Thái Cổ cao thủ thiên tài. Năm xưa ông ấy không cường hành đề thăng cảnh giới cho ngươi, chắc chắn là có lý do riêng của mình. Hiện tại, mọi chuyện đều đã là quá khứ. Hôm nay ta đã cứu ngươi thì nhất định cũng sẽ giúp đỡ ngươi đến cùng. Những chuyện khác ta không muốn đề cập nhiều đến làm gì, nhưng bản thân ngươi chắc cũng biết cảnh giới kiếm hoàng của mình có chút không ổn định... Ta có thể giúp ngươi đề thăng đến cảnh giới kiếm hoàng chân chính ở Thái Cổ. Tuy nhiên, nó cũng có cái giá của nó, ngươi có nguyện ý hay không?”

“Chỉ cần cấp cho ta sức mạnh, khiến ta có thể giúp đỡ tổ sư, giá gì ta cũng có thể trả!...” Âm Thái Cực la lên một cách điên cuồng. Sự cường đại của Phong Vân Vô Kị sớm đã đập tan vẻ ngoài kiên cường của y, phần còn lại chỉ là tâm linh yếu nhược.

Phong Vân Vô Kị phất ống tay áo một cái, mấy ngàn vạn năm công lực trong nội thể kích xạ ra ngoài, thuần gian bao bọc lấy Âm Thái Cực. Từng luồng chân khí thuần chính điên cuồng nhập vào trong nội thể của Âm Thái Cực. Nếu nói về mức độ thuần túy thì kiếm nguyên của Phong Vân Vô Kị thuần túy hơn nhiều so với Âm Thái Cực.

Âm Thái Cực cảm thụ thấy sức mạnh đang điên cuồng tăng trưởng, trong lòng cuồng hỉ. Một cảm giác xung động không hết lên thì không sáng khoái dội đi dội lại trong lòng y. Âm Thái Cực bất thành linh la lên một tiếng: A!

Ngay lúc này khoảng không ở sát sau lưng Âm Thái Cực xuất hiện một đồ hình thái cực gần như trong suốt. Một cơn cuồng phong dạng lốc xoáy bao bọc lấy Âm Thái Cực và Phong Vân Vô Kị, không ngừng khuếch

triển ra bên ngoài, khiến cho đồng khô cốt dưới mộ huyết trong lòng đất bị tốc lên từng đám từng đám một.

“Trừ phi ngươi có tể ngộ đặc thù, nếu không thì cả đời này ngươi không có duyên với cảnh giới cao hơn. Mà dù cho ngươi có tể ngộ đặc thù đi chăng nữa cũng rất khó mà dễ thăng được cảnh giới.”

“Ta biết, ta đã có chuẩn bị rồi. Mấy trăm vạn năm trước, khi tổ sư cự tuyệt ta thì ta đã hiểu....” Âm Thái Cực chống hai tay xuống đất, đầu cúi xuống, trầm giọng đáp.

Phong Vân Vô Kị chấp tay sau lưng, y bào phất phơ trong gió, quay đầu nhìn quỷ vương một cái, lạnh nhạt nói: “Ngươi đi ra đi, nơi này tạm thời không cho phép bất kì ai tiến vào.”

Quỷ vương đang dựa lưng vào tường mộ, sắc mặt đầy kinh khủng, nghe thấy thế thì gật đầu như gà mổ thóc: “Dạ, tiểu nhân sẽ lên trên.”

Nói xong thì hóa thành một trận âm phong, thuận theo thông đạo do Phong Vân Vô Kị dẫn thông mà bay lên trên, trong lòng có chút bất cam, thầm lẩm bẩm: “Đáng chết, bọn họ khẳng định là đang nói chuyện bí mật gì đó... Cái gì là cổ thi... Cái gì là đạo trường... Ngàn vạn năm... Phì, cái con khỉ! Lão tử cho tới hiện tại đã tu được tám ngàn năm và cũng đã thành tinh rồi, nhưng nếu muốn tu luyện đến cả ngàn vạn năm thì... Ngàn vạn năm, ngàn vạn năm trước có thứ gì, chưa hề nghe qua... Khẳng định là hai người bọn họ kết hợp với nhau để lừa gạt ta. Nói cái gì mà bí mật thể chứ?... Thực là muốn nghe trộm quá... dât dât”

Phong Vân Vô kị nhìn xuống Âm Thái Cực, lạnh lùng nói: “Kể lại cho ta mọi chuyện lúc xưa.”

Âm Thái Cực trầm ngâm một lúc lâu, sau đó, theo âm thanh trầm thấp của y, những chuyện xưa như từng bức, từng bức họa được trải ra. Từ người thoát khỏi sự thanh tẩy của Thiên Đường như Âm Thái Cực thì những tin tức có được nhiều và tường tận hơn xa so với Thánh Điện cung cấp....

Một ngàn vạn năm trước, Thái Cực đạo nhân từ Thái Cổ hàng lâm vị diện vật chất. Lúc đó, thiên địa nguyên khí ở nơi này vẫn còn dày đặc, tuy không bằng Thái Cổ nhưng cũng không kém bao xa.

Thái Cực đạo nhân tiến nhập để cấp cảnh giới, ngộ thông được thái cực chi lí, hàng lâm xuống vị diện này. Khi đó, Thái Cổ Hiệp Nghị đã được kí kết, nhưng hành động này vẫn không bị hai bên để mắt đến. Cho dù là bên nào cũng đều phải chịu sự tổn thất nặng nề. Trong bốn tộc thì Thái Cổ nhân tộc là tổn thương nặng nề nhất, nhưng lực chiến đấu khủng bố của Thái Cổ nhân tộc cũng đã để lại dấu ấn sâu sắc khó mà xóa nhòa trong đầu của ba tộc còn lại. Sự cường hoành của tứ đại chí tôn cũng khiến cho ba tộc hiểu được, nếu như cường hành tiêu diệt nhân tộc, chỉ e là ngoại trừ thần linh ra thì mọi tộc khác cũng không còn lại một ai, mọi vị diện lần thứ nguyên đều theo đó mà biến mất. Kết quả này thì không một ai nguyện ý nhìn thấy.

Thiên sứ trên Thiên Đường mặc dù không bị chết đi một cách chân chính, nhưng đó cũng chỉ là do thiên sứ chỉ tâm có liên hệ với Thiên Đường mà thôi. Trong tình huống bình thường, dựa vào cường lực của Thiên Đường thì hoàn toàn có thể triệu hồi tinh hoa của thiên sứ chỉ tâm trở về, trọng tân tái tạo. Cứ như thế thì những thiên sứ chết đi có thể trọng sinh trở lại.

Mặc dù cao thủ Thái Cổ vô pháp hủy diệt thiên sứ. Nhưng nếu thiên sứ mà lọt vào tay của một cao thủ cao hơn một bậc thì vẫn sẽ bị hủy diệt, ngay cả thiên sứ chỉ tâm cũng không thoát khỏi.

Trong toàn bộ cuộc chiến thần và ma, nhân tộc tổn thất cả mấy vạn cao thủ thần cấp, mấy chục vạn cao thủ đế cấp, mấy trăm vạn cao thủ hoàng cấp, cộng thêm vô số Thái Cổ cao thủ. Trong tứ đại chí tôn thì Hiên Viên bị chết. Nhân tộc tổn thất thảm trọng.

Thiên Đường cũng tổn thất một lượng lớn thiên sứ cao cấp. Thiên sứ cấp tối cao bị chết mất hai, còn về chủ thần thì tổn thất đi một vị do tứ đại chí tôn và hắc ám chư thần liên thủ hủy diệt. Một vị chủ thần của thiên giới mà vẫn bị chết, đã kích này lớn đến không thể lớn hơn được.

Những yêu ma cao cấp của Ma Giới thì tổn thất cả mấy ức. Chủ thần trong vực hắc ám cũng bị chết vài vị trong lúc tranh đấu.

Vô luận là tộc nào cũng đều phải chịu tổn thất nặng nề trong chiến tranh. Chỉ là tổn thất của nhân loại, một tộc loại có nhân khẩu tương đối ít, chính là thảm trọng nhất.

Thái Cực đạo nhân tựa hồ cũng đã từng tham gia vào trận chiến tranh thảm liệt đó, cũng có cảm nhận sâu sắc nhất về thảm trạng sau thần ma chi chiến của nhân tộc. Cũng giống như Phong Vân Vô Kỵ, Thái Cực đạo nhân nghĩ rằng sau thần ma chi chiến, tuy các bên có hiệp nghị ràng buộc lẫn nhau, nhưng một khi tứ tộc còn tồn tại thì thần ma chi chiến còn có thể bạo phát một lần nữa. Dựa vào nhân khẩu và thực lực sau chiến tranh của nhân loại thì trận thần ma chi chiến sau này sẽ khiến cho toàn bộ nhân tộc ở Thái Cổ đại lục bị hủy diệt hoàn toàn!

Sự thật này khiến cho Thái Cực đạo nhân rất lo lắng. Sau khi Thái Cực đạo nhân từ bát quái ngộ ra thái cực đại đạo, tiến nhập để cấp một vạn năm, ông liền từ Thái Cổ bay xuống Địa Cầu, lần đầu tiên đem võ học Thái Cổ của bản thân hoàn toàn truyền thụ cho cả nhân loại trong vị diện vật chất này.

Ở vị diện này, nhân loại mặc dù yếu nhược nhưng số lượng lại rất đông. Chỉ trong một thời gian ngắn, toàn bộ vị diện không gian đều cúi đầu trước sự cường hãn của Thái Cổ võ học và sức mạnh của Thái Cực đạo nhân. Sau đó thì toàn dân ai ai cũng học võ. Thái Cực đạo nhân từ thái cực ngộ ra đạo pháp, võ đạo đồng tu, tại vật chất vị diện thiết lập một thái cực khổng lồ, tập trung thiên địa tạo hóa, nhật nguyệt tinh hoa, sau đó bồi dưỡng rộng rãi cho cả nhân tộc, tịnh không tiếc bản thân tổn hao tinh nguyên.

Gần trăm vạn năm đầu thì Thiên Đường còn chưa chú ý đến vật chất vị diện, nên trong thời gian này, Thái Cực đạo nhân mượn sự hùng hậu của thiên địa nguyên khí ở vị diện vật chất này để tạo ra những cao thủ cấp Thái Cổ. Hoàng cấp cao thủ có đến mấy ngàn, để cấp cao thủ cũng có tới cả trăm người. Còn về bản thân Thái Cực đạo nhân thì trong trăm vạn năm này tự thân phá cực mà sinh ra, từ đó ngộ thấu thiên địa âm dương, tiến nhập thần cấp. Chỉ trong trăm vạn năm ngắn ngủi người đã tiến nhập vào cảnh giới thần cấp hậu kỳ. Môn hạ đệ tử cũng có tới mười hai người đột phá đến thần cấp sơ cảnh, đều ngộ ra lĩnh vực chi lực và quy tắc chi đạo.

Chỉ ở trong một vật chất vị diện nhỏ nhỏ mà Thái Cực đạo nhân đã ẩn ước tạo thành một Thái Cổ khác.

Sự tình chuyển biến từ khi một thiên sứ của Thiên đường khai phá hư không rồi xuất hiện ở vị diện vật chất này, chuẩn bị truyền bá vinh quang của chư thần quang minh, nhằm phát triển tín đồ.

Gã thiên sứ đó mặc dù bị kích sát nhưng thiên sứ chi tâm lại đào thoát trở về. Vật chất vị diện liền bị Thiên Đường biết đến. Sau đó, xuất hiện một cổng không gian xán lạn tinh quang cao tới mấy ngàn trượng, thiên sứ từ trong đó nguyên nguyên bắt đầu ập xuống vị diện....

Đó chính là trận chiến thảm liệt nhất và lớn nhất giữa nhân loại và Thiên Đường kể từ sau thần ma chi chiến. Cả trăm triệu cao thủ Thái Cổ cấp cùng với thiên sứ liên tục giao chiến kịch liệt. Âm Thái Cực chính là người chứng kiến trận chiến này. Mỗi ngày đều có vô số nhân tộc bị chết. Nhưng Thiên Đường lại nhờ vào Thiên Đường Chi Môn mà không ngừng phục sinh những chiến thiên sứ đã chiến tử. Lực lượng mới sinh không ngừng xuất ra. Trong ấn tượng của Âm Thái Cực thì mái tóc đen dài của Thái Cực đạo nhân chỉ trong một đêm đã biến hoàn toàn thành màu trắng, trên trán dày đặc nếp nhăn.

Âm Thái Cực đã từng hỏi qua: “Sư tổ, tại sao người lại không triệu hoán cao thủ ở Thái Cổ tương trợ?!”

Âm Thái Cực nhớ rõ lúc đó Thái Cực đạo nhân thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không mà đáp: “Ta đã hao phí vô số tâm huyết, dùng trăm vạn năm thời gian mới có thể tạo ra mấy trăm triệu cao thủ cấp Thái Cổ. Nhưng những cao thủ này do bị hạn chế về thiên địa nguyên khí ở trên Địa Cầu nên so với những cao thủ chân chính ở Thái Cổ thì có sự cách biệt về bản chất. Trăm vạn năm, mấy trăm triệu cao thủ cấp Thái Cổ. Ha ha... Dù có tăng thêm cao thủ Thái Cổ còn lại thì cũng không phải là đối thủ của Thiên Đường. Lần này, ta đúng là đã phạm sai lầm lớn, đã đem họa diệt thân cho mấy trăm triệu nhân tộc, nhưng không thể liên lụy đến những tộc nhân còn lại ở Thái Cổ. Nếu như ta kêu gọi Thái Cổ tương trợ thì chỉ e là đến lúc đó Thiên Đường sẽ có lí do quang minh chính đại công đánh Thái Cổ. Lúc đó, chỉ sợ là cả vị diện Thái Cổ đều hóa thành tro bụi, mảnh đất thủ hộ cuối cùng của nhân tộc sẽ bị hủy trong tay của ta, nhân loại sẽ vĩnh viễn không có ngày ngẩng mặt. Nếu như vì chuyện này mà liên lụy đến Thái Cổ, ta có chết trăm lần cũng không rửa sạch tội.”

Người ở Địa Cầu hoàn toàn theo lời của Thái Cực đạo nhân. Những đệ tử từ hoàng cấp trở lên đều tập trung ngăn cản đôn tấn công của thiên sứ. Bản thân Thái Cực đạo nhân mỗi lần xuất thủ đều khiến cho cả ngàn thiên sứ tử vong.

Chiến tranh tựa hồ như tiến nhập trạng thái giằng co. Âm Thái Cực ở trong tràng chiến tranh này cũng thụ vô số vết thương. Những đòn công kích của thiên sứ rất đặc biệt, vừa ngấm xương vừa công kích, mỗi một lần đều có đạo đạo quang mang chói sáng bắn xuống. Các thiên sứ gọi đó là thánh quang. Những vết thương trên người Âm Thái Cực chính là từ đó mà ra.

Đến ngày thứ ba trăm sau khi cổng không gian mở ra ở vị diện vật chất này thì Thái Cực đạo nhân vội vàng tìm tới Âm Thái Cực. Thái Cực đạo nhân lúc này trông tiêu tụy và già nua khôn tả.

“Thái Cực, con hãy mau mau trốn đi! Nếu không thì không còn kịp nữa.”

Âm Thái Cực nhìn vào vị tổ sư tiêu tụy, rồi quay sang các vị sư thúc đang càng ngày càng ít dần. Sư phụ của Âm Thái Cực sớm đã tẩu hỏa nhập ma mà chết, nên việc dạy dỗ Âm Thái Cực là do chính tay Thái Cực đạo nhân thực hiện. Danh là sư tổ với đồ tôn, nhưng lại là quan hệ sư đồ. Trên sự thật thì những người này là những sư huynh đệ của Âm Thái Cực.

“Sư phụ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Tại sao lại lo lắng đến thế!” Âm Thái Cực bất an nói. Nhìn những sư huynh đệ bên cạnh sư tổ, những khuôn mặt quen thuộc đã vĩnh viễn biến mất gần hết. Những huynh đệ còn lại cũng miễn cưỡng lộ ra nụ cười. Đại sư huynh xoa xoa đầu của Âm Thái Cực mà nhu hòa nói: “Thái Cực, hãy nghe lời sư phụ. Hãy đi đi”

Thanh âm của đại sư huynh mang theo mùi vị quyết biệt, khiến cho trong lòng Âm Thái Cực dâng lên nỗi bất an mạnh mẽ.

Oanh long!

Thiên địa vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó là một dải bạch quang (ánh sáng trắng) chói lòa từ hướng tây truyền lại, ngay cả phòng ốc cũng cảm không nổi ánh cường quang này. Âm Thái Cực cảm thụ thấy một thân thể to lớn đang lao về phía này.

Thái Cực đạo nhân tức thì biến sắc, lạnh lùng nói: “Các con mau mau dẫn nó đi đến Thái Cực Quách Quan!”

Hai cao thủ để cấp ở sau lưng Thái Cực đạo nhân liền một trái một phải kẹp lấy Âm Thái Cực bay về hướng đông.

“Ta, dùng danh nghĩa của Phí Lạp Quý Mễ Nhĩ, đối với mảnh đất đầy tội ác này, ban cho Quang Chi Tài Quyết!!” Một thanh âm thần thánh, lãnh mạc nhưng vang dội từ trong đoàn thánh quang cao mấy vạn trượng phía tây truyền ra.

Ở cạnh đoàn thánh quang đó, thiên sứ bay tản ra trên dưới. Mấy gã sĩ thiên sứ khí tức cường đại sắc mặt lãnh mạc khoanh tay đứng bên cạnh đoàn quang mang chói rực đó.

Vô tận thiên sứ từ trong quang đoàn chói rực đó ồ ạt lao ra. Một đạo thánh quang đột nhiên từ trên không trung hạ xuống, xuyên qua lồng ngực của Âm Thái Cực. Ý thức của y dần trở nên mơ hồ, hình ảnh cuối cùng mà Âm Thái Cực nhìn thấy là hai gã sĩ thiên sứ một trái một phải cầm lấy một dây xích do thánh quang tạo thành, đầu kia của dây xích xuyên qua hai vai của Thái Cực đạo nhân. Vô tận thánh quang từ khắp tứ phía ồ ạt ập đến như thủy triều. Các cao thủ cấp Thái Cổ phân bố đầy trời liền bị nuốt chửng ở trong đám thánh quang đó mà gào thét thảm thiết, rồi hóa thành từng đám tro bụi....

Âm Thái Cực tự thuật xong thì Phong Vân Vô Kị vẫn còn đang chìm đắm trong nỗi kinh hãi cực độ.

Thánh quang, ngấm xương, công kích, thiên sứ mù trời, truyền tống môn (cửa truyền tống) xán lạn cao cả mấy ngàn trượng, cùng với thanh âm lãnh mạc nhưng thần thánh, đạo công kích quỷ dị, một kích đã có thể hủy diệt vô số cao thủ cấp Thái Cổ....

Đoạn tự thuật nhỏ nhỏ này khiến cho Phong Vân Vô Kị đối với thực lực của Thiên Đường có được nhận thức sâu sắc. Một loại cảm giác vừa kinh hãi vừa e dè từ sâu trong linh hồn dâng lên. Khi Âm Thái Cực thuật xong thì Phong Vân Vô Kị phát hiện trong lòng bàn tay đã ướt đầm.

Thái Cực đạo nhân phải chăng là đã cảm ứng thấy được cái gì mới vội vàng vàng đem giấu Âm Thái Cực? Đoàn quang mang đó là cái gì? Còn đòn hủy diệt kì quái đó là cái gì? Âm Thái Cực thuật lại thanh

âm thần thánh đó: “Ta, dùng danh nghĩa của Phí Lạp Quý Mễ Nhĩ, đối với mảnh đất đầy tội ác này, ban cho Quang Chi Tài Quyết!

Đó rốt cuộc là loại sức mạnh gì, tại sao lại cường đại đến thế, một kích có thể hủy diệt cả ngàn vạn Thái Cổ nhân tộc?!! Căn cứ theo truyền văn sau này của Thánh Điện thì dường như ngoại trừ Thái Cực đạo nhân ra, những cao thủ thần cấp khác đều bị táng mạng trong một kích này.

172. Chương 172: Tin Tức (2)

Một Ma tộc đã cường đại như thế rồi, thêm vào đó lại còn một Thiên Đường cũng cường đại không kém. Trong lòng Phong Vân Vô Kị đột nhiên cảm thấy trầm trọng đến cực độ, dường như có cảm giác không hít thở nổi.

“Thiên Đường... Ma tộc... Nhân tộc ta, tới lúc nào có ngày ló mặt!!?” Phong Vân Vô Kị gào thét ở trong lòng.

Khi Âm Thái Cực thuật lại xong, cả hai đều chìm vào trầm mặc. Trên mặt mỗi người lộ ra thần sắc trầm tư. Lòng ngực Phong Vân Vô Kị nhấp nhô kịch liệt, một lúc lâu sau thì mới dần bình phục trở lại, hít sâu một hơi rồi quay sang nói với Âm Thái Cực: “Lên trên thôi! Ta đã sai chúng quỷ đi nghe ngóng tin tức của Thái Cực đạo nhân rồi, tin rằng không lâu sau sẽ có tin tức truyền về. Án chiếu theo những gì mà Thánh Điện nói lại thì Thái Cực đạo nhân vẫn bị giam giữ ở vật chất vị diện này. Hơn nữa, lực lượng của Thiên Đường ở đây cũng đã triệt thối gần như toàn bộ. Dựa vào thực lực của người, chỉ cần tìm ra nơi giam giữ Thái Cực đạo nhân thì tin rằng chuyện cứu ông ấy thoát ra cũng không phải là chuyện khó.”

Âm Thái Cực chỉ lẳng lặng gật đầu, tinh không mở miệng nói chuyện, trên mặt mang theo thần sắc lo lắng.

Thân hình Phong Vân Vô Kị nhoáng lên một cái, sau đó biến mất trong mộ huyết. Âm Thái Cực nhìn sang gã cương thi vương đang quỳ ở bên, thở dài một tiếng, rồi bước đến, đưa tay ôm lấy đầu của gã ta, hai hàng lệ từ trong mắt chảy ra: “Sư huynh, huynh hãy an nghỉ đi!”

Hai tay Âm Thái Cực phát ra kinh lực. Trên trán của gã cương thi đó liền xuất hiện mấy dòng máu, chúng không ngờ là lại vẫn còn ấm.

Một âm thanh vang lên, cương thi vương ngã xuống đất, nhưng trên mặt lại hiện ra một nụ cười thỏa mãn....

Khi Âm Thái Cực hóa thân thành gió xuất hiện ở trong Quỷ Vương mộ thì thấy Phong Vân Vô Kị đang ngồi trên một bảo tọa hoàng kim, hai bàn tay đan kết vào nhau, vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuống dưới, thân thể tán phát ra khí tức như đế vương, thân người dung hợp lại với màn đêm.

Đứng chếch một bên phía dưới là thân hình Quỷ Vương, nét mặt đầy vẻ cung kính. Dưới đất là vô số tiểu quỷ đang quỳ phục.

“Hỗn trưởng! Không ngờ là lại chẳng có chút tin tức nào về cả!” Thanh âm băng lãnh đến tận khốc của Phong Vân Vô Kị vang lên.

Chúng tiểu quỷ và quỷ tướng nghe thế liền run run rẩy rẩy, ngay cả việc thở mạnh cũng không dám.

Phong Vân Vô Kị cực kì giận dữ. Nhiều tiểu quỷ đi ra ngoài nghe ngóng tin tức như thế, nhưng không ngờ là lại chẳng mang về chút tin tức nào cả. Mang theo chút hy vọng, Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn ngồi ở trên quỷ vương bảo tọa, tĩnh lặng đợi chờ tin tức từ những tiểu quỷ còn lại.

Ngày này qua ngày khác, mỗi ngày đều có mấy ngàn tiểu quỷ từ khắp nơi trở về Quỷ Vương mộ. Mười ngày sau thì mọi tiểu quỷ và quỷ tướng đều đã phản hồi trở về hết cả, nhưng những tin tức mà bọn chúng mang về lại khiến cho Phong Vân Vô Kị cực kì thất vọng: Không có bất kì tin tức nào của Thái Cực đạo nhân cả!

Phong Vân Vô Kị lặng lẽ ngồi trên quỷ vương bảo tọa, không nói lời nào. Phong Vân Vô Kị không mở miệng thì những quỷ chúng ở Bắc Dân sơn cũng không dám thở mạnh. Mặc dù Phong Vân Vô Kị không nói gì, nhưng chúng quỷ đều có thể cảm thấy khí tức băng lãnh trên người y, kèm theo đó là nộ khí tùy thời đều có thể bạo phát.

“Các người muốn ta ban cho các người hủy diệt hay không?” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị cực kì nhẹ nhàng, nhưng khi chúng quỷ nghe thấy những lời này thì lại run lên bần bật, chẳng khác gì như đang bị giam vào hầm băng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Đại vương tha mạng, tiểu nhân đã chết đi hơn mấy trăm năm, nên phần lớn đều chỉ biết cổ vắn. Hiện tại, thế giới đã biến đổi rất nhiều, ghi lại chuyện gì cũng không dùng cổ vắn nữa, quần áo trên người cũng rất là quái dị, ngay cả bím tóc cũng đã cắt bỏ!” Một quỷ tướng cuối cùng cũng không nhịn được cất tiếng nói, thân người không ngừng run rẩy kịch liệt.

Phong Vân Vô Kị chậm chậm mở mắt ra nhìn gã quỷ tướng vừa cất tiếng nói; cặp mắt lấp lánh chẳng khác gì hai vì sao sáng trong đêm. Gã quỷ tướng đó liền bị một sức mạnh vô hình chấn bay về phía bức tường, cả thân người bị đập thành một đồng xương khô rơi đầy đất. Cái khô lâu của hắn lẫn lộn cọc trên mặt đất rồi xen lẫn vào trong chúng quỷ. Mục quang của chúng nhân tùy theo cái đầu lâu đó mà chuyển qua chuyển lại. Một cổ hần ý bao bọc lấy toàn bộ chúng quỷ, nhiệt độ trong Quỷ Vương mộ điện điên cuồng hạ xuống.

Đối với những thứ không phải là nhân loại thì Phong Vân Vô Kị tuyệt không hảo cảm cho lắm, đương nhiên cũng không phải là ghét hoàn toàn. Chỉ là, hy vọng của Phong Vân Vô Kị đặt lên trên người chúng quỷ quá nhiều, nhưng tin tức của chúng quỷ lại khiến cho người ta cực độ thất vọng. Nộ khí trong lòng Phong Vân Vô Kị đại thịnh, đồng thời cũng biết rõ, đối với những dị loại này, nếu như không dùng thủ đoạn lõi đỉnh thì chỉ e là bọn chúng chẳng thể ngoan ngoãn nghe lời.

Phong Vân Vô Kị rút hai bàn tay đang đan xen vào nhau về đặt lên trên hai tay ngai được trạm khắc bằng ngọc thạch, thân thể chậm chậm đứng dậy. Tùy theo thân hình đứng dậy của Phong Vân Vô Kị, chúng quỷ chỉ cảm thấy khí thế trên người của Phong Vân Vô Kị tán phát ra, càng lúc càng đại thịnh, chẳng khác tòa núi lớn đang áp về phía chúng nhân.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu. Mặc dù sắc mặt Phong Vân Vô Kị bình tĩnh, nhưng mọi người đều biết dưới lớp vỏ bình tĩnh đó là nộ hỏa lúc nào cũng có thể bạo phát. Loại nộ hỏa có khả năng thiêu hủy toàn bộ Bắc Dân sơn.

Uy áp trên người của Phong Vân Vô Kị càng lúc càng nặng. Sự cách biệt về thực lực khiến cho Phong Vân Vô Kị chỉ dùng uy áp trên thân thể cũng đủ để khiến cho chúng quỷ hóa thành tro bụi.

Âm Thái Cực lẳng lẳng đứng ở một bên. Đối với chúng quỷ này, y tịnh không có giao tình gì, tự nhiên là không nguyện ý cầu xin cho chúng để có khi chọc giận vị cường giả để cấp này. Còn với Quỷ Vương thì chúng tiểu quỷ này chẳng đáng một xu, thật lực mới là điều trọng yếu. Chỉ cần có thực lực thì chuyện làm thủ hạ cho nhân loại cao thủ cũng không phải là chuyện không có khả năng.

“Đại vương, tiểu nhân có lời muốn nói!” Một tiểu quỷ đột nhiên giơ tay lên nói, hai con mắt khô úa đảo quanh trông mắt.

Phong Vân Vô Kị ngưng thị nhìn vào hắn ta. Gã tiểu quỷ đó chỉ cảm giác thấy toàn thân như sắp bị tán rời ra, xương cốt kêu lên răng rắc.

“Đại vương, hôm qua tiểu nhân gặp một cái hộp kì lạ, ở trong đó có một người tí hon và một điều nhân. Gã tí hon kia nói là ở Luân Đôn gì gì đó có xuất hiện thiên sứ gì đó. Tiểu nhân cảm giác kì quái nên ôm cái hộp đó về, không ngờ sau khi mang về thì lại không thấy hắn ta đâu nữa, trong hộp chỉ còn lại một đồng gì đó quái quái. Gã người tí hon và gã điều nhân có cánh kia cũng biến mất” Tên tiểu quỷ đó thăm thẳm bất an nói.

Khí thế như núi non trên người Phong Vân Vô Kị đột nhiên thu liễm vô tung: “Cái hộp đó đâu?”

Tiểu quỷ đó ngẩng đầu lên, run rẩy nói: “Mất rồi, nhân loại hình như gọi nó là máy ti vi.”

Phong Vân Vô Kị gật đầu. Vật này y cũng đã tra thấy ở trong đầu của gã nam tử lần trước. Có vẻ như nó có tác dụng truyền tin ngay tức thì, hơn nữa, dường như đều là tin tức chân thật. Còn làm sao để đem hình ảnh của con người đem vào trong thì Phong Vân Vô Kị không biết. Nhân loại ở vị diện này khá là cổ quái. Gã nam tử lần trước đó cũng có vẻ là kẻ bất học vô thuật, đối với rất nhiều thứ thì chẳng hề biết gì cả, nên những in tức cung cấp cho Phong Vân Vô Kị cũng hạn chế. May là, những thứ như ti vi thì trong đầu của hắn ta lại có.

“Thiên sứ, không ngờ đã xuất hiện rồi... Luân Đôn, ở đâu nhỉ...” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm, sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn vào gã tiểu quỷ nói: “Ồ trong cái hộp đó nói làm sao?”

Tên tiểu quỷ đó thấy Phong Vân Vô Kị nhìn chăm chăm vào mình thì bị dọa đến suýt khóc, vội vàng lấy cùi chỏ thúc vào gã tiểu quỷ bên cạnh nói: “Tiểu nhân nhớ không rõ lắm! Y cũng đi cùng tiểu nhân. Kí ức của y khá tốt. Đại vương cứ hỏi y đi. Y nhất định là biết.”

Phong Vân Vô Kị không nói gì, chỉ nhìn sang ở gã quỷ thi đang có sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh. Gã quỷ thi này khoác trên người một bộ nho sam, tựa hồ như lúc còn sống là một văn nhân.

Mặc dù toàn thân run rẩy nhưng gã quỷ thi đó vẫn nói được: “Tiểu nhân nhớ, tiểu nhân nhớ...”

Sau đó, gã bắt ngờ không còn phải chịu ảnh hưởng của khí thể phát ra từ trên người Phong Vân Vô Kị, thần sắc liền trở nên nghiêm túc, nhanh miệng phát ra một tràng:

“Bốn đài truyền báo, tin tức lớn nhất của thế kỉ này. Thiên Đường, thiên sứ trước giờ đều là những thứ nằm trong truyền thuyết. Mọi người đều nghĩ nó là hư ảo, là không tồn tại, tuy nhiên sự thật đã chứng minh mọi người đều nghĩ sai. Thiên sứ trong truyền thuyết xác thật có tồn tại. Hôm qua, tại Uy Tư Đặc giáo đường (*) ở Luân Đôn, trong một buổi cầu nguyện đã gọi được thiên sứ hàng lâm ngay trước mắt mấy ngàn giáo đồ. Sau đây là những tin tức mới nhất mà bốn đài nhận được”

Phong Vân Vô Kị đợi gã quỷ thi kia nói tiếp phần sau, nhưng đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy gì, liền hỏi: “Sao thế?”

Gã quỷ thi đó run rẩy đáp: “Phần sau, phần sau thì bị y ôm lấy cái hộp đó quay về, cái gì cũng không còn nữa”

“Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng, tiểu nhân không biết chuyện gì cả...” Gã tiểu quỷ kia gào khóc.

“Người lui xuống đi! Ta không giết người.” Phong Vân Vô Kị cau mày nói: “Ai biết Luân Đôn ở đâu...”

Chúng quỷ quay mặt nhìn nhau, ai cũng không biết. Ngay đúng lúc Phong Vân Vô Kị cảm thấy thất vọng thì bên tai đột nhiên nghe thấy thanh âm của Quỷ Vương: “Đại vương, không lâu trước đây có một gã mất xanh, mũi cao, thân thể nồng nặc ma khí, tự xưng là hội trưởng của hắc ám công hội ở Luân Đôn. Hắn ta nói là ở phương tây tới, muốn liên minh với Bắc Dân sơn của tiểu nhân, cùng nhau đối phó với giáo đình gì đó!”

Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn sang Quỷ Vương, ngạc nhiên hỏi: “Người đó đâu?”

“Cái này...” Quỷ Vương gãi gãi đầu: “Tiểu nhân thấy hắn ta bộ dạng quái dị, người không ra người, quỷ không ra quỷ nên đuổi hắn đi rồi.”

Oanh!

Chẳng chút tín hiệu, một lực lượng mạnh mẽ đập lên người Quỷ Vương. Sau đó, chỉ nghe thấy Quỷ Vương gào thảm lên một tiếng, rồi lao vào bức tường như sao xẹt, toàn thân xương khớp kêu lên răng rắc, như sắp nát cả ra.

Phong Vân Vô Kị hừ một tiếng, trong lòng có chút phiền loạn. Trong căn phòng ngập tràn khí tức hỗn loạn do y phát tán ra. Chúng quỷ đều cúi gằm mặt xuống đất, thành hoàng thành khủng.

“Đại vương, tiểu nhân có lời muốn nói.” Quỷ Vương bị một cỗ cự lực áp lên trên tường, nhưng không dám phản kháng: “Mấy ngày trước có một quỷ tướng dâng lên một người tây dương. Tiểu nhân chê hắn ta hơi thối quá nên tạm thời giam giữ lại. Quỷ tộc của tiểu nhân có thủ đoạn có thể sưu tra kí ức ở trong linh hồn con người. Đợi tiểu nhân tra ra kí ức của hắn ta, tự nhiên sẽ biết Luân Đôn ở nơi nào.”

Phong Vân Vô Kị liếc nhìn hắn ta một cái, rồi phất ống tay áo. Quỷ vương liền từ trên tường rớt xuống dưới đất.

“Không cần thiết. Người hãy đem người tây dương đó đến đây cho ta. Ta tự có phương pháp tra tìm kí ức của hắn.”

Không lâu sau, một người tây dương bị một tiểu quỷ dẫn lên. Ngay khi gã tây dương lưng đeo ba lô lữ hành được đưa đến thì sắc mặt của gã đã trở nên trắng bệch, hít thở hồng hộc. Phong Vân Vô Kị cũng không quen nói nhiều nên liền bước tới phía trước, đưa cánh tay rồi nâng lên. Gã tây dương đó liền bay lơ lửng trên không trung...

Vô tận tin tức ập đến. Người tây dương này trông có vẻ chính phái, nhưng ai ngờ được trong kí ức của hắn ta cũng có khá nhiều cảnh dâm loạn. Bất quá, còn may là có một chút tin tức hữu dụng. Sư thần hoàn tất thì gã tây dương đó cũng đã tử vong.

Dựa vào kí ức của gã tây dương, Phong Vân Vô Kị tìm lấy một tấm bản đồ thế giới trong ba lô của gã ta, ngay cả ngôn ngữ của phương tây cũng đã học xong.

“Được rồi, ta đã biết Luân Đôn ở đâu rồi!” Phong Vân Vô Kị thản nhiên nói, quay đầu lại nhìn vào Âm Thái Cực: “Người có muốn cùng đi với ta.”

Âm Thái Cực gật đầu nói: “Đương nhiên là cùng đi”

Phong Vân Vô Kị nhìn thấy trong mắt của Âm Thái Cực hiện lên thần sắc căm hận.

“Quý vương, hiện nay cũng là lúc nên trả chiếc bảo tọa quý vương lại cho người. Người cũng rất thức thời. Trước đây ta đã từng hứa với người, chỉ cần người phối hợp thì ta sẽ trả công cho người.”

Dứt lời, thân hình của Phong Vân Vô Kị đột nhiên trở nên mơ hồ, sau đó liền biến mất khỏi Quý Vương Mộ. Tại nơi mà y vừa đứng bùng ra một quả cầu màu trắng tinh, đánh thẳng đường, tiến nhập vào trong nội thể quý vương. Một làn gió nhẹ thổi qua Quý Vương Mộ, Âm Thái Cực cũng lảng lạng biến mất...

Phong Vân Vô Kị phi hành như điện trong không trung, mặc dù vì để Âm Thái Cực theo kịp thì y cũng đã hạ tốc độ lại.

Diệu dụng của thần thức quả là vô cùng vô tận. Phong Vân Vô Kị chỉ là mới khai thác được một bộ phận mà đã phát huy tác dụng rất lớn. Đối với những tác dụng khác của thần thức, Phong Vân Vô Kị vẫn còn đang nghiên cứu. Y ấn ước cảm giác thấy thần thức chính là một trong những điểm quan trọng để đột phá đến thần cấp...

Âm Thái Cực thẳng đường đi theo sau lưng Phong Vân Vô Kị, chẳng hề nói năng gì. Chỉ là, trên mặt thỉnh thoảng lóe lên một tia sát cơ, lưng bàn tay thỉnh thoảng cũng nổi lên những dây gân xanh: “Thiên sứ... giết...”

Hai người lướt đi trong không trung. Nhà lầu cao ốc ở phía dưới không ngừng lướt qua. Tiếp đó là một hải dương vô tận. Phong Vân Vô Kị dùng thần thức tỏa định, không ngừng thăm dò tình hình phía trước. Trên đường đi, khi gặp phải phi cơ của nhân tộc, hai người đều bay vòng. Tốc độ của hai người cũng vượt xa tốc độ âm thanh của phi cơ.

Một ngày sau, ở trong thị tuyến của hai người đã xuất hiện đất liền. Trước mắt là một mảng lục địa dày đặc các tòa cao ốc.

Hai người mới vừa từ trên các đám mây hạ xuống, lơ lửng ở trong không trung chưa đầy một trăm trượng thì dị biến đột sinh...

“Xin hãy chú ý, các người đã bị bao vây, hãy mau mau đầu hàng!” Một thanh âm vang dội từ bờ biển truyền lại.

Sau đó, có mấy chiếc trực thăng vũ trang từ bờ biển bay lên trên không, trực tiếp bao vây lấy hai người. Thanh âm đó tiếp tục dùng Anh ngữ để nói nên Âm Thái Cực nghi hoặc hỏi: “Bọn họ đang nói cái gì vậy? Những thứ kia... là thứ gì?”

Phong Vân Vô Kị thản nhiên liếc nhìn những phi cơ vũ trang ở xung quanh cùng với đám sĩ binh vũ trang ở phía dưới, nói: “Những người này nói muốn tiêu diệt chúng ta! Là người xuất thủ hay là ta ra tay?”

Âm Thái Cực cười lạnh: “Những kẻ như thế này mà đòi tiêu diệt bọn ta?! Thế thì chúng ta nên ra tay trước thôi!”. Sau đó, Âm Thái Cực thuần gian phát ra sáu kiếm. Sáu đạo kiếm quang mỏng manh bắn khỏi bàn

tay khiến cho những phi cơ đang tiếp cận thân thể đều bị chém ra làm hai phần. Chúng mới rơi xuống chưa được bao lâu thì đột nhiên nổ tung ra thành một đám lửa, kèm theo đó lá khói đen bốc lên mù mịt.

Trên bờ biển không ngừng vang lên những tiếng pằng pằng, hàng loạt những viên đạn từ trên súng máy dồn bắn về phía hai người.

Phong Vân Vô Kị dùng ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn một cái, tay phải thò ra ngoài ống tay áo ẩn tới một chưởng. Trong không trung cách hai người mấy ngàn trượng là vô vàn những đầu đạn đang bay lại. Chỉ trong chớp mắt, số đầu đạn đã gia tăng thêm mấy chục lần, từ xa nhìn lại trông như trên không trung đã có thêm một quả cầu kim thiết do các đầu đạn tổ thành.

Oanh!

Không biết là đội sĩ binh lực chiến nào đã bắn hỏa tiễn ra trước tiên. Một tiếng nổ lớn vang lên. Đạo hỏa tiễn đó nổ tung ra ngay trên bề mặt của quả cầu kim thiết, bùng phát một đám khói thật lớn.

“Khoa kĩ ở cái vị diện này rất là độc đáo, có điều, không phải là con đường đúng! Một cao thủ Thái Cổ cũng có thể dễ dàng tiêu diệt bọn họ, hà huống gì là bọn ta!” Phong Vân Vô Kị thần nhiên nói, ống tay áo phát một cái. Cả trăm vạn đầu đạn đang lúc nhúc lao tới đột nhiên bay ngược trở lại. Tiếp đó, hàng loạt tiếng kêu thăm vang lên, dĩ nhiên là hung đa cát thiểu.

Cả bờ biển trở nên tĩnh lặng. Trên mặt biển lênh bênh đầy xác chết. Đối với những người không phải có mắt đen như Thái Cổ nhân loại, trước giờ Phong Vân Vô Kị thấy rất phản cảm.

“Đi thôi!” Phong Vân Vô Kị lãnh mạc bước đi về phía lục địa. Âm Thái Cực ở sau lưng mau chóng đi theo. Hai người vừa mới đi được mấy bước thì ở bờ biển đột nhiên phát ra mấy tiếng ma sát không khí. Hai người quay đầu nhìn lại thì đã thấy mấy quả tên lửa to lớn đang từ dưới đất bay lên bắn về phía hai người.

“Những loại vũ khí này chẳng khác gì trò chơi!” Âm Thái Cực lắc đầu, dùng tay đánh ra một chưởng. Một quả tên lửa khi còn cách y mấy chục trượng thì tự động nổ tung ra.

Phong Vân Vô Kị không nói gì, chỉ lạnh lùng chú thị vào bờ biển, ống tay áo lại phát ra một cái. Bấy quả tên lửa đang bay đến đột nhiên cố định ở trên không rồi sau đó bay ngược trở lại với tốc độ còn nhanh hơn lúc đầu....

Ầm ầm ầm ~ ~

Những nơi tên lửa đánh trúng, toàn bộ kiến trúc liền nổ tung thành tro bụi. Khói lửa bùng lên cao mấy chục trượng....

Cả lục địa không ngừng vang lên những tiếng còi báo động chói tai. Trên bờ biển có đặt một tấm biển báo: Hải quân trọng địa, du khách dừng bước!

Trên thiên không, hai người thần nhiên liếc sang đó một cái, rồi hóa thành hai làn gió nhẹ bay về phía lục địa. Hai người hạ xuống một đỉnh tháp chuông cao chừng trăm mét. Một trận gió lạnh thổi tới, hai mảnh y bào tung bay phất phơ trong gió. Xe cộ đi lại ở bên dưới trông nhỏ bé như những con kiến.

Đó là một thế giới lờ lợ quái dị, đồng thời cũng là một thế giới yếu nhược! Phong Vân Vô Kị thâm nghĩ, thần thức phá thể phát ra ngoài, bao bọc cả Luân Đôn, mọi động tĩnh ở đây đều án nhập vào trong đầu y....

* Chắc là cái tu viện Westminster.

173. Chương 173 : Lam Dục Thiên Sứ

Lại một ngày cuối tuần ở trước giáo đường thánh Bảo La, người người tập trung đông như núi, vô số lũ khách và các tín đồ từ khắp bốn phương tám hướng ồ ạt kéo đến, phần đất ở trước giáo đường đã đông

cứng đến không thể chen nổi thêm một người nào nữa, quảng trường rộng rãi của giáo đường giờ đây đã tập trung lại cả mấy vạn người, tín đồ ở bên ngoài xếp ãi đến cả tháp Luân Đôn, ngay cả khu vực sông Thames ở cạnh đó cũng phân bố đầy các dạng thuyền.

Trong quần người có thể nhìn thấy không dưới mấy phương tiện thông tin, những nhân viên camera thì ở trên những nóc xe mà quay hình, kèm theo đó là những phóng viên của các đài báo đang không ngừng báo cáo thông qua những microphone.

Trên bầu trời thì cũng có tới mấy cái trực thăng với những tiêu chí của mấy đài truyền hình đang lượn qua lượn lại, khắp tứ phía là đầy những phương tiện cảnh sát và những đường dây cảnh báo.

Khi vị hồng y chủ giáo cùng mấy vị chủ giáo khác và nhân viên xuất hiện ở cửa vòm của cửa đại giáo đường thánh Bảo La, thì quần người vang ồ lên hoan hô, vô số những giáo đồ đều giơ tay vẫy vẫy với thần tình kích động, sau đó thì ồ ạt lao về phía hồng y chủ giáo.

“A men!” Hồng y giáo chủ thấy quần người tào động thì đưa tay đưa tay vẽ hình thánh giá theo kiểu cầu nguyện, nhưng thanh âm ồn ào liên lập tức đình chỉ, chúng tín đồ lần những phóng viên đều hiện lên thần sắc chân thành, đưa tay vẽ hình thánh giá và ngâm tụng: “A men!”

Keng!

Keng!

Keng!

.... Mấy tiếng chuông truyền lại, đó chính là những tiếng chuông từ tòa tháp chuông cổ xưa nhất ở Luân Đôn, những người ở quảng trường nghe thấy tiếng chuông liên lập tức xếp thành hàng, sau đó thì vẽ hình thập tự rồi chấp tay ở trước ngực, nhắm mắt lại và ngâm tụng theo sự dẫn dắt của hồng y giáo chủ:

“Cha của chúng con ở trên trời, nguyện tôn danh của người là thánh, nguyện quốc độ của người hàng lâm, nguyện ý chỉ của người đều thực hiện ở trên trời cũng như dưới đất, nguyện dâng những ẩm thực thường dùng hàng ngày của chúng con lên cho người, tha tội cho chúng con, cũng như chúng con tha tội cho người khác, xin người hãy cứu chúng con thoát li hung ác, bởi vì quốc độ, quyền hành, vinh diệu đều hoàn toàn thuộc về người. A Men!”

Ngay trong những thanh âm ngâm xướng đó, chúng nhân ẩn ẩn ước ước nghe thấy những tiếng đàn, một đạo thánh quang cự đại từ trên vòm trời hạ xuống, thánh quang xạ lướt qua vòm cửa của đại giáo đường thánh Bảo La và chiếu rọi vào trước thân người của hồng y giáo chủ.

Từ đầu kia của luồng sáng truyền lại những thanh âm hát ca, màn màn mưa hoa từ trong thánh quang rơi xuống, sau đó thì chư nhân nhìn thấy ở chu vi xung quanh thánh thang hiện ra vô số tiểu thiên sứ trần trụi, moix tiểu thiên sứ đều ôm lấy một nhạc khí bất đồng ở trên tay và bay lượn lơ xung quanh thánh quang

Trời ạ! Chúng mĩ nữ kí giả của các đài truyền hình đều há to miệng ra, sau đó thì liền lấy một tay che lên trên miệng, mắt thì trợn to ra mà nhìn vào đạo thánh quang từ trên trời hạ xuống, ngay cả microphone trên tay bị rơi xuống đất mà cũng không hay không biết, trên mặt ngập tràn thần sắc không tưởng.

Trong thời khắc này, những người đang xem ti vi đều cảm giác thấy màn hình lay động, thậm chí là còn quay ngược đầu lại, chiếu về phía mặt đất. Mấy khắc sau thì mọi chuyện mới khôi phục trở lại, bất quá khi màn hình trở lại bình thường thì thì người ở cả Luân Đôn và Châu Âu đều há hốc miệng mồm, bất tự giác phát ra một tiếng: “A men!” Ssau đó thì đưa tay vẽ hình thánh giá nguyện cầu.

Cơ hồ như tất cả các màn hình ti vi đều hiện rõ lên luồng thánh quang và vô số tiểu thiên sứ đang ngâm xướng. Một gã thiên sứ mĩ lệ thánh khiết từ trên không trung chậm chậm hạ xuống. Mái tóc dài ngân sắc, cặp quang rực trắng bạch dài cả mét, cùng với thân thể ngọc nhân, đó chính là một vị thiên sứ chân chính. Ngay khi y xuất hiện thì trên bầu trời của giáo đường thánh Bảo La liền chiếu xạ xuống vô số đạo thánh quang, bao bọc lấy quần tín đồ ở trước quảng trường của giáo đường thánh Bảo La. Mỗi một người đều cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác bình tĩnh lẫn thánh khiết, trong thời khắc này mọi người đều cảm giác thấy bản thân có tội, ngâm mình trong màn thánh quang liền chẳng khác gì như được tẩy lễ, tẩy đi hết mọi vết nhơ và tội ác trên người.

“Các người phải tín phụng chủ!” Trên người thiên sứ đó khoác một bộ ngân sam rộng thùng thình, bàn chân trần nhẹ nhàng điểm lên trên vòm cửa của giáo đường thánh Bảo La, thanh âm băng lãnh nhưng rõ ràng, tán phát ra khí tức của kẻ ở trên cao một cách tự nhiên, ở sâu trong đôi ngân mâu hiện ra một thần sắc lãnh khốc nhưng mạc nhiên, trong đó còn có chút thần sắc khinh thường, chẳng khác gì như một con người đang cúi xuống nhìn một bầy kiến vậy.

“Các người đều phải tín phụng chủ, tín phụng cha của các người, hiến dâng lòng chân thành của các người, tẩy xóa đi tội ác trong lòng của các người, những tội lỗi do các người phạm phải, chủ đều tha thứ cho các người, chỉ cần các người trở về vòng tay của chủ. Những người tín phụng chủ đều được sống mãi, những kẻ không tín phụng chủ đều phải chịu phán xét, linh hồn phải bị hỏa diễm thiêu cháy, vĩnh thế phải chịu đày đoạ!”

A men!

Quần người đông đúc quỳ ohuyc xuống dưới mặt đất, thần thái cung kính và ngoan ngoãn, người nào người nấy đều nước mắt quanh tròn!

“Tín ngưỡng chủ của ta, chủ sẽ ban cho các người sinh mệnh mới!” Gã thiên sứ tóc trắng mắt ngân nói xong thì bàn tay phất ra phía ngoài một cái, một màn quang ba nhũ bạch liền lấy giáo đường thánh Bảo La làm trung tâm mà khoách triển ra bên ngoài, những người tiếp xúc với thánh quang đều rùng rùng nước mắt, chẳng khác gì vừa được ban một sinh mệnh mới vậy.

Ngao!

Ở trên một tòa cao ốc ở phụ cận Luân Đôn truyền lại hàng loạt những tiếng sói tru, qua đầu kính của camera thì một loạt những người sói cao lớn hiện ra trên nóc cao ốc, ngẩng đầu lên trên trời mà gầm rú.

“Dị loại, kẻ phỉ báng thần tể sẽ bị trừng phạt.” Sở phó tài phán trưởng từ sau lưng của hồng y chủ giáo bước tới trước, hắn ta ước độ khoảng bốn chục, trước ngực có đeo mấy chục cây thánh giá, trong tay nắm lấy một thanh trường kiếm cổ phác ngân sắc, ở sau lưng của hắn ta là mấy mấy gã tài phán nhân viên của tông giáo, ngoài ra thì còn có khá nhiều những thần thần chức nhân viên khác.

Hống!

Đạo đạo bóng ảnh thô quáng từ trên núi vào cao ốc lao ra ngoài không trung, nhảy về phía giáo đường thánh Bảo La.

“Những dị loại bị đày ải ở bên rìa của thần ái, hãy tiếp thụ sự phán nộ đến từ chủ!”

Dưới ánh mắt sững sờ của chúng nhân, nhân viên tài phán và hồng y chủ giáo bay lên trên không trung mà nghênh đón mấy trăm người sói đang lao tới.

“Chủ nói, thế giới này nên có ánh sáng, thì sẽ có ánh sáng!”

Hồng y giáo chủ ngậm xương, thần bào hắc sắc vung ra, một làn thánh quang từ trong tay hắn ta bay ra và đâm xuyên qua thân người của mấy trăm người sói đang lao đến, một loạt những tiếng gào thảm truyền lại, từ trên thân thể của những người sói kia đều bốc khói, rồi rơi xuống quần người, một vài người sói cực kì hung ác thuận theo đó mà bắt lấy một vài tín đồ rồi há miệng ra cắn vào cổ của họ, sau đó thì ngẩng mặt lên trên trời, mặc cho huyết dịch từ trong miệng rỉ ra mà chảy xuống rồi gào lên, tiếp đó thì búng người nhảy lên cao cả mấy trăm thước mà lao về phía những thần chức nhân viên kia.

“Linh hồn tội ác, hãy tiếp lấy sự phán nộ của thần, thần thánh chi quang!”

Một gã nhân viên tài phán ngân xương, theo đó thì một tay vung ra, một đạo thánh quang cực kì tinh tế lướt qua không trung và đâm xuyên qua đầu của gã người sói đó.

Ở một đầu kia của bờ sông Thames và tháp Luân Đôn hiện ra hàng loạt những vụ sư áo đen, ở những góc ngách bí ẩn cũng hiện ra rất nhiều những vụ sư áo đen trong truyền thuyết. Ở phương hướng tháp chuông ở Luân Đôn ập đến một quần dơi đông ngịt chẳng khác gì đám mây đen, theo đó thì một thanh âm sắc bén vang lên: “Thiên sứ cũng đã xuất hiện rồi, dát dát, không biết giáo đình lại giở trò vui gì nữa đây, nghe nói hiện tại đã có một loại kỹ thuật tân tiến gọi là đầu ảnh lập thể, dát dát, không phải là vì nhân cơ hội này

mà lộ mặt lộ mày ra chứ, nếu thế thì những sinh vật hắc ám như chúng ta cũng nên lộ mặt mặt rồi, dát dát”

Trong nhân quang sáng sủa của nhiếp ảnh gia, quần dơi đông ngịt từ trắng và đen đến màu bạch kim ồ ạt lao vào quần người. Một tiếng nổ vang lên, sau đó thì bọn chúng hóa thành một đám khói đen, sau khi đám khói đen đó biến mất thì một nam tử với sắc mặt trắng bệch và một chiếc áo choàng đen hiện ra với cử chỉ cao quý ưu nhã.

“Quý hút máu!”

Một nữ kị giả hét lên, một lão giả tóc trắng đưa tay chop lấy nữ kị giả đó, cười lạnh nói: “Là huyết tộc, huyết tộc, huyết tộc cao quý ... hiểu chưa?”

Sắc mặt của nữ kị giả đó liền trở nên thảm bạch, đầu thì không ngừng gật xuống chẳng khác gì gà mổ thóc.

“Biết rồi, ô, thế là tốt!” Lão giả đó nói xong thì lắc cánh tay một cái, đầu của nữ kị giả đó liền rơi xuống.

.....

Cả quần người liền trở nên hỗn loạn, người nào người nấy đều hoảng sợ hét toáng cả lên, những đài truyền hình sớm đã cắt đoạn việc truyền phát tin tức, bất quá cũng có mấy gã quý hút máu đoạt lấy những máy ảnh từ những nhiếp ảnh gia, sau đó thì đối với đầu ống kính mà tạo dáng.

Trong luồng thánh quang, gã thiên sứ đó vẫn lặng lặng bất động, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

“Dát dát, ta đã nói là hắc ta chính là kĩ thuật đầu ảnh của nhân loại mà!” Một gã công tước quý hút máu cười rộ lên rồi lao về phải đạo ảo ảnh đó, cơ hồ như đồng thời thì đột nhiên trong quần người lao ra mười ba gã kị sĩ thân mang giáp giáp bằng đồng cổ, ở bên rìa của quần người cũng có vô số thần chức nhân viên ập tới.

“Quang Chi Thẩm Phán!” (1)

Gã kị sĩ ở trước tiên bất thành linh lao lên trên không trung, tay phai nắm lấy trường kiếm và quỳ một gối xuống trong không trung, sắc mặt thánh khiết ngăm xướng.

“Quang Chi Tài Quyết!” (2)

“Quang Chi Phán Phạt!” (3)

“Quang chi cứu thực!” (4)

(1) Ánh sáng phán xét

(2) Ánh sáng thống trị

(3) Ánh sáng trừng phạt

(4) Ánh sáng cứu rỗi

Mười ba gã kị sĩ đồng thời quỳ một gối trong không trung, trường kiếm trong tay phát ra một làn thánh quang ngân bạch xông thẳng lên trên trời, cùng lúc đó thì từng màn từng màn quang vừng lấy những thanh kiếm trên tay bọn họ làm trung tâm mà khoách triển ra khắp tứ phía!

Một loạt những tiếng ngăm tụng chú văn từ khắp bốn phương tám hướng truyền tới, cổ cổ hắc vụ theo dòng cũng từ khắp bốn phương tám hướng ập tới đối kháng với màn quang vừng phù bạch đó, những nơi hắc vụ đi qua thì toàn bộ những người ở đó đều hóa thành huyết thủy, phần còn lại chỉ là một bộ khô cốt.

Trên đỉnh của tháp Luân Đôn, một gã nam tử có khí tức cường đại, toàn thân bao bọc bởi một bộ hắc bào, trên tay hắc ta hiện đang cầm một chiếc hắc sắc thủ trượng, chỉ thấy hắc ta vừa xuất hiện ở trên không trung thì lập tức khiến cho ma khí trở nên hung dữ và xông thẳng lên trên trời, sau đó thì bao trùm cả vòm trời của giáo đường thánh Bảo La.

Mười ba gã thánh đường kị sĩ đối chọi với những đòn công kích của nhiều những sinh vật hắc ám đó cũng rất là cật lực, đạo đạo thánh quang từ trên đỉnh đầu xạ xuống, những kẻ trúng phải đều bốc khói đen toàn thân, chết ngay tại chỗ.

Ngao!

Ở phía xa, đông đúc người sói gào thét, ồ ạt nhảy về phía giáo đường thánh Bảo La, những thanh âm ngâm xướng của các hắc ám vụ sư càng thêm vang vọng

Đạo đạo thánh quang khoáng triển ra khắp tứ phía, những tiếng ngâm chú cầu xin vang lên không ngừng, nhưng so với đội quân hắc ám mà nói thì hiển nhiên quá yếu nhược.

“Không ngờ được ngay cả hắc ám nghị trưởng cũng đều đến đây!” Phó tài phán trưởng giận giữ quát lên.

Ngay đúng lúc này thì gã thiên sứ kia đột nhiên phẩy phẩy đôi quang dực, sau đó thì đột nhiên mở miệng ra: “Sinh vật tội ác, hãy tiếp thụ sự trừng phạt của chủ!”

Cặp quang dực của gã thiên sứ đó đột nhiên giang ra, hai chiếc quang dực đột nhiên bùng sáng quang mang, sau đó thì một màn thánh quang cường liệt tán phát ra khắp xung quanh, những Huyết tộc trên quảng trường đều liên tục phát ra những tiếng gào thảm thiết, loáng một cái đã hóa thành khói mây, chỉ có hai gã quỷ hút máu kim sắc hóa thành dơi mà bay đi mất

“Con mẹ nó, đó là thiên sứ thật!” Ở dưới tháp Luân Đôn, một gã hắc ám vụ sư kinh hô nói.

Ngay trong những tiếng thét kinh hoàng vừa những sinh vật hắc ám, gã thiên sứ đó đột nhiên quỳ một gối xuống, hạ giọng ngâm tụng: “Tinh Không Thiên Sứ tôn kính, xin hãy ban cho ta hủy diệt, thị giả của thần vĩ đại, Lạc Lạc Cơ Đức, xin hãy ban cho ta sự cứu rỗi!”

Ở trong hư không của gã thiên sứ đó đột nhiên hiện ra hình ảnh của hai gã thiên sứ bốn cánh, mỗi một gã đều đưa ra một tay đâm xuyên vào chiếc quang dực của gã thiên sứ kia.

“Với danh nghĩa của chủ, ban cho các ngươi hủy diệt!” Gã thiên sứ hai cánh kia đứng lên, lạnh lùng nói.

Dứt lời thì cả bầu trời đột nhiên hiện ra màn màn quang vừng lan rộng ra khắp tứ phía xung quanh, hắc ma nghị trưởng ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời thì phát hiện trong một phạm vi lớn đều tản tốc xuất hiện màu nhũ bạch, lúc này thì hẳn ta cũng không khỏi cuồng biến sắc mặt, hét toáng lên: “Chạy mau, đó mới chân chính là Hủy Diệt Chi Quang mà chỉ có thiên sứ mới có thể sử dụng!” Nói xong thì hóa thành một đám khói đen và lao về phía xa.

Gã thiên sứ tóc màu ngân sắc đó cười lạnh một cái, nhìn về phía những sinh vật hắc ám đang ồ ạt tháo chạy, phạm vi của Hủy Diệt Chi Quang rộng lớn vượt xa những gì nhìn thấy, những người không phải là sinh vật hắc ám đều chẳng hề bị chút tổn thương nào, nhưng nếu là sinh vật hắc ám thì chắc chắn phải chết.

“Đám diều nhân trên Thiên Đường, hãy nạp mạng!” Một tiếng quát lớn từ trên tòa tháp Luân Đôn truyền tới, gã thiên sứ tóc trắng kia ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một đạo ngân quang mang theo những thanh âm phá không vù vù chém xuống. Gã ta quát lên một tiếng, trong tay liền ngưng kết thành một thanh quang kiếm, rồi vung tay chém ra!

Một đạo thánh quang rộng cả trượng và dài mấy trăm thước từ trên thanh quang kiếm đó phát ra và nghênh đón đạo kiếm quang đó.

Oanh!

Đoàn thánh quang đó liền nổ tung ra, Âm Thái Cực dọc ngược theo đạo thánh quang đó mà chém gã thiên sứ kia ra làm hai phần!

Tựa như chưa hết tức tối, Âm Thái Cực lại vung ra mấy kiếm, chém gã thiên sứ đó ra làm trăm mảnh, Hủy Diệt Chi Quang trên không trung sắp hàng lâm liên biến mất.

Từ trong đồng thịch bầy nhảy đó, một khối tâm tạng tinh oánh trong suốt bay ra ngoài, khối tâm tạng đó khi bay ra thì còn vẫn hơi ẩm và co bóp.

Âm Thái Cực đâm tới một kiếm, nhưng không ngờ được là không thể phá được thiên sứ chi tâm, ngược lại thì càng khiến cho nó bỏ chạy nhanh hơn.

Ở sau lưng, Phong Vân Vô Kị nhìn chăm vào khối thiên sứ chi tâm đang tháo chạy, tiếp đó thì vung ra một chưởng rồi hấp nhiếp lấy nó, thiên sứ chi tâm mới bay được mấy trăm trượng thì đột nhiên vút lên một tiếng và bay ngược trở lại với tốc độ càng nhanh hơn.

Phong Vân Vô Kị đưa tay nắm giữ lấy thiên sứ chi tâm, Hấp Tinh Đại Pháp toàn lực vận chuyển, khối tâm tạng đó tức thì liền dần dần trở nên khô héo, khi Phong Vân Vô Kị mở lòng bàn tay ra thì trong đó chỉ còn là một chút cát bụi, ngoài ra thì chẳng còn có gì thêm.

Quả thiên sứ chi tâm đó sau khi bị Phong Vân Vô Kị hoàn toàn hấp thu, rồi phần năng lượng chuyển hóa đều tập trung ở trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị.

Năng lượng sớm đã đủ rồi, Phong Vân Vô Kị không dám hấp thu thêm nữa, nếu như không cẩn thận, hấp thu quá nhiều thì sẽ khiến cho sinh tử nhị khí tùy thời đều có thể mất đi cân bằng. Đoàn năng lượng thuần tịnh do quả thiên sứ chi tâm đó chuyển hóa bị Phong Vân Vô Kị áp súc thành một đoàn, sau đó thì tồn trữ ở trong một đạo kinh mạch, chuẩn bị tùy thời để ứng đối trong tình huống năng lượng không đủ – – Vật chất vị diện này có nguyên khí hiếm hoi dị thường, nguồn năng lượng cần thiết của một cao thủ Thái Cổ bình thường thì trong một khoảng thời gian ngắn khó có thể thu thập đủ thiên địa nguyên khí, trong tình huống đó thì nguồn năng lượng của thiên sứ chi tâm để dự trữ cũng rất là khả quang.

“Người quá kích động rồi, làm như thế thì khi đối diện với Thiên Đường thì sẽ rất là nguy hiểm ... có chút đáng tiếc, như quả người không giết hẳn ta thì – có lẽ ta sẽ tra xét được vị trí của sư tổ người và tình hình hiển hiện tại của Thiên Đường trong ký ức của hẳn ta.” Phong Vân Vô Kị bước đi về phía Âm Thái Cực, đạm nhiên nói.

“Không ngờ bọn ... bọn họ lại có thể giết được thiên sứ! ...” Một thanh âm chấn kinh từ phía dưới truyền lên, Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhìn xuống thì nhận ra người phát ra thanh âm đó chính là phát ra từ miệng của một gã hồng y chủ giáo.

Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng áp xuống một chưởng, năm ngón tay xòe ra, phần hư không ở bên dưới liền biến bố đầy đầy kiếm trận xán lạn, Phong Vân Vô Kị phát hay tay ra, màn mưa kiếm liền phá không bay xuống.

A!

Một loạt những tiếng gào thảm vang lên, thực lực quyết định mọi chuyện, bất luận là tài phán trường hay là hồng y chủ giáo, toàn bộ đều bị màn mưa kiếm ở trên không trung xạ xuống đâm xuyên thân người, màn thánh quang bảo hộ thân người bọn họ hoàn toàn vô hiệu.

Phong Vân Vô Kị quét mắt nhìn cuống phía dưới một lượt, lạnh lùng nói: “Những kẻ này chính là tay sai của Thiên Đường, chết như thế vẫn chưa đủ, đi thôi, ta vừa mới lấy được ký ức của một thần chức nhân viên, án chiếu theo ký ức của hẳn ta thì gã thiên sứ này đến từ Phạm Đế Cương. Nơi đó là giáo đình của Giáo Hoàng, cũng là cứ điểm của Thiên Đường tại vị diện vật chất. Từ trong phần ký ức của hẳn ta, ta đã tra được một tin tức, mấy ngày trước ở tại giáo đình ở Phạm Đế Cương đã có thiên sứ xuất hiện, tựa hồ như số lượng cũng có không ít. Căn cứ theo như trong truyền thuyết thì giáo đình trăm yêu trừ ma, có một vài yêu ma khó chế phục phi thường đều bị trấn áp ở phía dưới giáo đường Thánh Bửu Đắc, mượn lấy thánh lực của Thiên Đường để áp chế, nếu như Thái Cực đạo nhân còn sống, ắt hẳn sẽ bị giam cầm ở nơi đó!”

“Thế thì đi thôi.”

Thân hình của hai người nhoáng lên, hóa thành thanh phong mà bay về phía Phạm Đế Cương, lưu lại một đồng thi thể ở phía dưới

Hai người không hề phát hiện ra một chiếc vệ tinh gián điệp ở ngoài không gian này giờ vẫn đang quay lấy tràng cảnh nơi này mà truyền về người Mĩ, ở trong một căn phòng tiếp thu lấy hình ảnh truyền từ vệ tinh, một nhân viên mang áo khoác trắng đang nhìn về màn hình mà toát mồ hôi lạnh

Phạm Đế Cương.

Lúc thường thì trên quảng trường của giáo đường thánh Bửu Đắc rất là náo nhiệt, nhưng hiện tại thì chỉ là một phiến tĩnh tịch, không có một bóng người, chỉ có những tiếng gió rì rào lừa dối.

Giáo đường thánh Bử Đắc tương truyền là được xây dựng trên mộ của thánh Bử Đắc vào những năm 326 – 333 trước công nguyên, được gọi là giáo đường thánh Bử Đắc, nó hoàn thành vào năm 326 trước công nguyên, có hình thức của La Mã và kiểu cách kiến trúc của Ba Rốc.

Chu vi của quảng trường thánh Bử Đắc, một loạt những chiếc xe của quân đội bao vây thành một nửa đường tròn, ở trên đỉnh của những chiếc xe đó là một quân nhân ngự trang các kiêu đang hướng súng lên phía trên trời, tựa hồ như đang đợi chờ điều gì đó.

Một luồng gió nhẹ thổi lướt qua giữa những chiếc xe, ai cũng không hề lưu ý tới

Trong giáo đường thánh Bử Đắc, bóng người nhoáng lên, Phong Vân Vô Kỵ và Âm Thái Cực xuất hiện ở hai bên thềm đỏ trong giáo đường, trên đỉnh là những dải ruy băng hoa mĩ, bên trên đó đầy dẫy những dòng chữ ca ngợi thiên sứ và thần.

“Bọn họ tựa hồ như đã sớm có chuẩn bị!” Âm Thái Cực cẩn thận nói.

“Thực lực mới là điều trọng yếu nhất.” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nói, sau đó thì di chuyển mục quang, trực tiếp hướng tới phù hội của một thiên sứ mà bản thân cảm ứng thấy thông qua thần thức.

Ngâm!

Trên tay của Phong Vân Vô Kỵ vang lên một tiếng chấn động, thanh Đệ Ngũ Kiếm Đảm sắc bén từ trong lòng bàn tay bay thẳng lên trên trời, sau đó thì lao vút xuống, đâm xuyên sâu vào phù hội đó.

A!

Phù hội đó đột nhiên gào thảm lên một tiếng, thân thể lay động mấy cái, từ trong hốc mắt chảy ra một lượng lớn huyết dịch, huyết thủy thuận theo tường bích mà chảy xuống.

Ngâm!

Đệ Ngũ Kiếm Đảm ngân lên một tiếng du duyệt, sau đó thì tự động quay trở về tay của Phong Vân Vô Kỵ.

“Loại trò chơi này mà cũng dám bày ra trước mắt của ta, hãy quang minh chính đại triển hiện toàn bộ thực lực của các người đi!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, thanh âm hồi vọng ở trong giáo đường thánh Bử Đắc. Ở bên trên giáo đường, bức phù điêu thiên sứ lay động thân thể, từng lần từng lần huyết dịch biến bố khắp thân thể bằng thạch cao.

“Ài, người hãy tiến vào đi!” Một thanh âm thương lão từ bên trong truyền ra.

“Người đi tìm tổ sư cầu người đi, nơi này có khí tức cầu thánh quang rất là nồng nặc, bất kì khí tức khác đều bị che dấu đi mất ... những thiên sứ này cứ để cho ta.” Phong Vân Vô Kỵ mặc nhiên nhìn vào Âm Thái Cực.

Âm Thái Cực gật đầu, sau đó thì chuyển người hướng về cánh cửa ở một bên mà đi

Đát! ~

Đát! ~

Đát! ~

Đát! ~

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi bước đi dọc theo hành lang, hướng vào nội đình mà thần thức cảm ứng thấy mà đi tới.

“Tên dị giáo đồ tác ác nhà ngươi, chịu chết đi!” Ở hai bên cửa hành lang, một thần chức nhân viên của tông giáo giận dữ quát lên, sau đó thì nhảy ra và đánh một đòn thánh quang về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ vẫn không hề biến đổi, tựa như là chẳng hề nhìn thấy vậy, vẫn cứ tiếp tục bước về phía trước, một mũi kiếm nhỏ dài mấy xích trong lòng bàn tay xạ thẳng ra, đâm xuyên qua thân thể của gã ta

Thẳng trên đường đi, hai bên của hành lang đã bị Phong Vân Vô Kị dùng khí kiếm đóng đinh mấy trăm gã nhân viên giáo đình mang thần bào.

Vòng theo một hành lang dài khác, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một gã giáo hoàng thương lão độ bốn mươi sáu tuổi, đó chỉ là một lão già phổ thông, nhìn chẳng ra có chút năng lượng ba động nào.

Khắp tứ phía trống không, trên đầu của giáo hoàng là một chiếc hải man hoàng quan, tay hắn cầm một chiếc quyền trượng, hắn liếc mắt nhìn Phong Vân Vô Kị một cái, đạm nhiên nói: “Người tới rồi”

Phong Vân Vô Kị không thềm mở miệng đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào lão giáo hoàng, năm ngón tay xòe ra, Đệ Ngũ Kiếm Đả từ trong ống tay áo bay ra ngoài, một cỗ khí thế cường đại phá thể bay ra và bao trùm thân người gã giáo hoàng, tiếng giõ vi vút phẳng phật như mưa gió sắp ập tới.

“Bảo hộ bệ hạ!” Từ sau tấm rèm ở sau chiếc bảo tọa của giáo hoàng, một lượng lớn thánh đình võ sĩ mang khải giáp đồng xanh tay cầm trường kiếm cổ đồng từ hai bên chạy ra, mấy chục gã thánh đình võ sĩ quỳ phục ở trước thân thể của giáo hoàng, còn những gã võ sĩ khác thì lại ập về phía Phong Vân Vô Kị, kẻ nào kẻ nấy đều giận dữ hò hét, trường kiếm trên tay phát tán ra tầng tầng quang vừng sắc bạch phù.

Phong Vân Vô Kị cười lạnh, ống tay áo phát ra một cái, cả căn phòng ngân vang hồi vọng tiếng kiếm ngân, vô số trường kiếm đồng xanh mang theo thanh quang nhũ bạch bay ra khỏi chungs võ sĩ giáo đình mà bắn thẳng lên trên trời. Phong Vân Vô Kị dùng tay phải áp xuống phải dưới, một loạt những tiếng gào thảm vang lên, từng thanh từng thanh cổ kiếm đồng xanh bay ngược trở lại, đâm xuyên qua người của chúng võ sĩ và cắm thẳng xuống dưới mặt đất.

Những võ sĩ với thần sắc phẫn nộ nguyên bốn đang ồ ạt lao đến phía Phong Vân Vô Kị, ngay khi còn cách y chưa đầy mười trượng thì toàn bộ dừng lại bất động, huyết dịch từ trên đỉnh đầu nhom nhớp chảy xuống, mỗi một người đều trợn tròn con mắt ra, tựa hồ như không dám tin tưởng bản thân lại chết ở dưới kiếm của chính mình

“Người còn muốn bảo lưu gì nữa? gã thiên sứ ở bên cạnh người không lừa được thần thức của ta đâu!” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói, nhất thân y bào tùy gió phất phơ, chân phải bước tới thì đã đạp bộ bước lên trên hư không, từ bên trên nhìn xuống giáo hoàng.

Ở dưới bảo tọa của giáo hoàng, một loạt những võ sĩ phẳng phật như đã hóa thành một bức tượng bất hủ, huyết dịch từ trong khải giáp nhom nhớp chảy xuống thành dòng

Giáo hoàng thở dài một tiếng, mở miệng ngâm xướng: “Dùng danh nghĩa giáo hoàng thánh Bỉ Đắc đối thứ bốn mươi sáu, triệu hoán chư thiên sứ ở thiên giới!”

Từ trên đỉnh quyền trượng của giáo hoàng, một đạo quang mang màu nhũ bạch xông thẳng lên trên trời. Trên đỉnh đầu của phù hội hạ hàng xuống đạo đạo thánh quang, ngay trong đạo đạo thánh quang đó, thì từng gã từng gã thiên sứ giang rộng đôi cánh và mở mắt ra, trong mắt ngập tràn thần tình băng lãnh và tuyệt tình.

Một đạo, hai đạo, ba đạo ... hai mươi ba đạo thánh quang chiếu xuống, hai mươi ba gã thiên sứ cũng phù hiện ở trong hư không của giáo đường thánh Bỉ Đắc.

“Dùng danh nghĩa của chủ, ban cho người hủy diệt!” Một gã thiên sứ mở mắt ra, sâm lãnh nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị mà nói.

“Triệu hoán Nghiệp Diễm Liệt Nhân trên thiên giới!” Một gã thiên sứ quỳ một chân xuống dưới, cúi đầu xuống mà ngâm xướng, ở trong bàn tay phải của hắn ta bất thành linh xuất hiện một thanh quang kiếm, mũi kiếm liên tục hướng lên bên trên mà kéo dài ra. Một tiếng tranh vang lên, một thanh trường kiếm đã xuất hiện ở trong tay của gã ta, cơ hồ như ngay lúc thanh kiếm đó thành hình thì thanh trường kiếm đó liền vút một cái rồi bùng cháy những đạo thán diễm vô hình.

Xẹt!

Hai mươi ba gã Tinh Không Thiên Sứ hóa thành hai mươi ba đạo lưu tinh bao vây lấy Phong Vân Vô Kị vào bên trong, mấy tiếng xẹt xẹt vang lên, đạo đạo dây xích do thánh quang cấu thành từ khắp bốn phương

lao tới, cùng lúc đó thì gã thiên sứ tay cầm thanh kiếm nghiệp hỏa quát lên một tiếng, hóa thành một đạo bạch quang lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, thân hình biến ảo, hóa thành một đạo lưu quang thoát khỏi hai mươi hai chiếc dây xích, thân người chém ra một kiếm trong không trung, mấy chục đạo khí kiếm thoát kiếm bay ra, phân biệt đâm về phía hai mươi ba gã thiên sứ.

Oanh oanh oanh!!!

Hai mươi ba gã thiên sứ liền bị một kiếm của Phong Vân Vô Kị chấn nát tan tành, Phong Vân Vô Kị phất ống tay áo một cái, đang định bước về phía giáo hoàng thì bất thành linh hai mươi ba gã thiên sứ kia lại thành hình trong chớp mắt, một thanh thiên sứ chi kiếm bùng cháy hỏa diễm hùng hực chỉ nhoáng một cái đã đến cách lưng của Phong Vân Vô Kị mấy thốn.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị tức thì biến đổi, Đệ Ngũ Kiếm Đám chuyển sang tay trái rồi chém ra, nhưng trong lần này chỉ là chấn bay gã thiên sứ đó mà thôi, chứ không hề đánh tan xác hắn ta. Sau khi ngưng hình trở lại thì tựa hồ như thực lực của bọn chúng đã được tăng cường không ít.

Chém ra một kiếm, Phong Vân Vô Kị đột nhiên cảm giác thấy không ổn, tử tế quan sát thì phát hiện ngọn thánh diễm đó không ngờ là lại thông qua Đệ Ngũ Kiếm Đám mà chậm chậm lan sang thân thể của y.

“Hỡi con người ác độc, mặc dù ngươi có võ lực cường đại, nhưng – hãy chuẩn bị tiếp thụ lấy sự trừng phạt của chủ thần trên thiên giới đi! Khi linh hồn của ngươi cháy trụi đi, chính là lúc ngươi được cứu rồi.” Gã thiên sứ cầm thiên giới thánh kiếm lạnh lùng quát lên.

Trên mặt của Phong Vân Vô Kị vẫn là một phiến mặc nhiên, nhìn chẳng ra chút tình tự ba động nào, ống tay áo chỉ layu động phát phơ, chân khí trong thân thể hùng dũng phát ra rồi ồ ạt tiến vào trong Đệ Ngũ Kiếm Đám.

“Vô dụng thôi, liệt diễm của thiên giới chính là ngọn lửa dùng để thiêu cháy linh hồn, không thể bị dập tắt, hiện tại thì cho dù ngươi có quảng thanh kiếm đó đi, thì chỉ dựa vào liên hệ giữa ngươi với nó, hỏa diễm thiên giới y nhiên vẫn có thể đốt cháy linh hồn của ngươi.” Gã thiên sứ đó lạnh lùng nói, thân hình quỳ xuống chậm chậm đứng dậy, sau đó thì bay về phía Phong Vân Vô Kị, hai mươi hai gã thiên sứ còn lại cũng cùng lúc hóa thành bạch quang mà lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, ngón tay búng ra một đạo kiếm khí găm vào thân người gã giáo hoàng, lão giáo hoàng tựa hồ như chẳng khác gì người thường, chẳng có chút lực phản kháng.

Giáo hoàng bị Phong Vân Vô Kị đâm chết ngay trên bảo tọa, nhưng những thiê sứ trên thiên không lại chẳng hề có chút phản ứng, chẳng khác gì không nhìn thấy vậy.

“Thánh Quang Chi Tài! ****” Một đạo thánh quang xán lạn cự đại từ trên đỉnh giáo đường bắn xuống, Phong Vân Vô Kị lắc người tránh né, sau đó thì đánh ra một chưởng, chấn tan thân thể gã thiên sứ đang ngâm xuống.

*** Thánh quang kết liễu

Những mảnh vỡ của gã thiên sứ đó còn chưa hoàn toàn tán lạc thì đột nhiên khựng lại, sau đó thì kết lại thành thân thể nguyên bản, khí tức lại trở nên cường đại hơn một phần.

Chỉ trong khoảng thời gian mấy giây mà ngọn thánh diễm đã bùng cháy lan tới chuôi kiếm, Phong Vân Vô Kị thả tay phải ra, Đệ Ngũ Kiếm Đám hóa thành phi hồng nhiều một vòng trong không trung, nghiền nát đám thiên sứ đó.

Từng lần từng lần thánh quang chiếu xuống, sau khi hai mươi ba đạo thánh quang hiện ra thì lại có thêm hai mươi ba gã thiên sứ thành hình, thân hình của mỗi một gã thiên sứ đều trường đại lên không ít, thân hình cũng cao hơn trước nhiều.

“Triệu hoán Nghiệp Diễm Liệt Nhận trên thiên giới!” Hai mươi hai gã thiên sứ quỳ một gối xuống dưới, chân thành cầu khẩn, từng thanh từng thanh thiên giới chi kiếm bốc cháy liệt diễm lần lượt xuất hiện trong tay của chúng thiên sứ.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị cũng theo đó mà biến đổi, những thiên sứ này căn bản đánh không chết, hơn nữa càng đánh thì thực lực của chúng càng mạnh thêm, cái này đúng là phiền phức.

Bất chợt, một cảm giác bỏng rát truyền lại, Phong Vân Vô Kị rên lên một tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì nhìn thấy ở trên bàn tay phải có dính một chút hỏa diễm trong suốt. Ở sau lưng của y cũng đang có mấy đạo hỏa diễm nhỏ bé xếp thành hàng bùng cháy lan tỏa ra khắp thân thể của y.

Một điểm ngân sắc từ sâu trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị phù hiện, sau đó thì khoách đại ra cả con mắt bên trái.

Khi chúng thiên sứ cầm lấy trường kiếm lao về phía Phong Vân Vô Kị, nhưng y vẫn chẳng hề đánh vào những thiên sứ này, mà lại bất thành linh đánh phá một bức tường ở lân cận. Mắt trái tán phát ra ánh ngân huy nhàn nhật mà chiếu lên trên đạo thánh diễm thiên giới đó, đạo hỏa diễm đó đốn thời vô hạn phóng đại trong mắt của y, Phong Vân Vô Kị cố gắng nhận chịu sự bỏng rát do thánh diễm gây ra, dùng thần thức đem một đạo thánh diễm đưa tới trước mắt, đám hỏa diễm nhỏ bé đó liền ánh vào trong mắt của Phong Vân Vô Kị.

Thế giới đang dần cải biến thành hắc bạch nhị sắc, trong mắt ngoại trừ đạo thánh diễm đó ra thì chỉ còn có vô tận hắc ám, nhãn mâu ngân sắc dần dần phân giải đạo thánh diễm đó. Ở trong mắt của Phong Vân Vô Kị, đạo thánh diễm đó đã không còn là một đạo thánh diễm nữa, mà là một thứ do những hạt tròn tròn uẩn hàm nguồn năng lượng cổ quái, những hạt này không ngừng tiếp xúc ma sát lẫn nhau.

Mắt trái của Phong Vân Vô Kị bùng sáng quang mang, phá khai trùng trùng sự che yểm của các hạt, Phong Vân Vô Kị bóc lớp ngoại y bên ngoài những hạt đó ra, lúc này thì y phát hiện thấy ở trung tâm của nó chính là một hình tứ diện rất đều đặn.

Dùng thần thức hóa thành mũi kiếm nhọn, Phong Vân Vô Kị mạnh mẽ đánh thẳng vào hình tứ diện đó, một tiếng nổ vang lên, nguồn năng lượng uẩn hàm ở trong hình tứ diện đó vượt xa dự liệu của Phong Vân Vô Kị, khi thần thức của Phong Vân Vô Kị đánh trúng nó thì ở trong hư không bùng cháy một đoàn hỏa diễm màu trắng cự đại, đến khi đoàn hỏa diễm đó lụi tàn thì thánh diễm cũng biến mất vô tung.

“Tội nhân, hối lỗi đi, vì sự giết chóc của ngươi, vì sự phỉ báng thần của ngươi mà sám hối đi, thần sẽ tha thứ cho ngươi, ban cho ngươi sự cứu rỗi cuối cùng.”

Từ động khẩu bị đả khai, chúng thiên sứ ồ ạt lao ra, đối cánh ánh sáng ở phía sau lưng càng thêm ngưng thật hơn trước.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, thân thể của những thiên sứ ở trong thế giới trắng đen loáng một cái đã bị phân giải, phần còn lại trong mắt chỉ là những quang tuyến đan kết lại với nhau, ở trong đó còn có một trái thiên sứ chi tâm không ngừng co giãn. Ở trên những thiên sứ chi tâm này, Phong Vân Vô Kị phát hiện có một dải tơ cực kì mỏng manh nối liền với thiên sứ chi tâm của bọn họ, đầu kia thì xâm nhập vào trong hư không.

Khi Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên thì toàn bộ thánh diễm bùng cháy trên thân thể liền lụi tắt, con mắt ngân sắc đập vào mắt của chúng thiên sứ, vô tình, băng lãnh nhưng uy nghiêm, chẳng khác gì như chư thần đang cúi đầu nhìn xuống cả ức vạn vị diện.

Hai mươi ba gã thiên sứ đều hiện lên thần tình chấn động, một tay đưa phủ lên trên ngực, rồi cong gối quỳ xuống theo thói quen, nhưng rất nhanh sau đó thì phản ứng trở lại, chấn kinh nhìn vào Phong Vân Vô Kị: “Ngươi! ...”

Phong Vân Vô Kị đột nhiên bùng người bay đi lao vào hai mươi ba gã thiên sứ. Hai mươi ba gã thiên sứ trở lại thần sắc bình thường, lắc cổ tay một cái thì hai mươi mấy thanh thiên giới chi kiếm mang theo ánh thánh diễm hùng hực chĩa về phía Phong Vân Vô Kị, đồng thời miệng thì ngâm xướng: “Thẩm Phán Chi Quang!”

Đạo đạo thánh quang bắn thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, sắc mặt của y vẫn lạnh mạc như thường, chẳng thèm nhìn tới những đạo thánh quang đó, cũng không thèm lí tới hai mươi ba thanh thiên giới chi kiếm đang lao tới, trực tiếp dùng một chiêu đánh thẳng xuống đại sảnh, đám thiên sứ kia liền bị chấn bay đi

chẳng khác gì những con diều đứt dây, sau đó thì hóa thành một đoàn toái phiến, nhưng chỉ trong chớp mắt lại trọng tâm ngưng tụ thành thân thể.

Ngay khi những thiên sứ này bị Phong Vân Vô Kỵ đánh vỡ vụn, thì ở trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ, thời gian thuần gian đã biến nên chậm rãi, quá trình nổ tung và hợp lại đều tử tế ánh lên trên mắt của Phong Vân Vô Kỵ.

Tại thời khắc những thiên sứ đó trọng sinh, ngân mâu quang mang trong mắt trái đột nhiên bùng sáng, ở trên ngân mâu đó cuất hiện từng sợi từng sợi tơ mỏng manh, những sợi tơ đó từ trong tâm tạng bay ra ngoài, sau đó thì đâm xuyên qua những mảnh vỡ thân thể, những sợi tơ nối liền với tâm tạng loáng một cái đã trở nên to lớn. Dưới sự chú thị của Phá Vọng Ngân Mâu của Phong Vân Vô Kỵ, y thuận theo những sợi tơ ngân sắc đó mà truy tìm căn nguyên, Phong Vân Vô Kỵ thông qua trùng trùng khí vụ, phát hiện thấy hai mươi ba thân thể đầy đầy những vết thương trong một căn phòng hắc ám bí mật ở trong giáo đường thánh Bỉ Đắc.

Mắt trái của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở to ra, thông qua tầng tầng nhục thể, y nhìn thấy những hư ảnh cực kỳ mờ nhạt của thiên sứ đang ẩn tàng trong đó, chúng đều có bộ dạng y chang như hai mươi ba gã thiên sứ ở trên này, những hư ảnh của chúng đã biến nên rất là mờ nhạt, tựa hồ như tùy thời đều có thể biến mất vậy. Giữa những thiên sứ chi tâm của chúng thiên sứ ở bên trên và những tâm tạng của bóng thiên sứ ẩn tàng trong nhục thể đều có liên kết với nhau bằng một sợi tơ mỏng manh, hay nói chính xác hơn là đầu sợi tơ nối liền với không trung vừa nãy chính là nối liền sang tâm tạng của những nhục thể này.

“Nguyên lai là như thế!” Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh trong lòng, đang đứng lúc định hủy đi những thánh ngân hoạn giả*** đó thì đột nhiên có một cổ cự lực đánh mạnh vào trên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ.

*** Những người bị tế để thiên sứ nhập hồn

Oanh!

Phong Vân Vô Kỵ bị đánh bay đi chẳng khác gì đạn pháo, từ trong giáo đường thánh Bỉ Đắc phá khai tầng tầng bức tường mà bay ra ngoài, trong sát na quay đầu lại thì Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một gã quang đầu thiên sứ cao lớn phù hiện ra ở sau lưng của gã giáo hoàng, hắn ta đưa một tay tới trước, ở sau lưng liền bùng sáng màn thánh quang chói rực, tựa như đang có một thứ gì đó đang muốn chui ra khỏi thân thể của hắn.

Ba ba!!

Chẳng khác gì hồ điệp vỗ cánh, ở sau lưng của gã thiên sứ có dung mạo như nữ nhân đó bung ra một đôi cánh màu Bích Lục, nó nhẹ nhàng giang ra hai bên, khinh nhu mà mãnh liệt, nó mang theo những điểm tinh quang đậm lam

Phong Vân Vô Kỵ lắc người chuyển hướng trong không trung, rồi đáp xuống mặt đất, ở sau lưng của y đã có một huyết động, huyết dịch từ trong đó nhơm nhớp chảy ra, cơ nhục ở chu vi của huyết động đều trình hiện tình trạng bị thiêu cháy. Sự xuất hiện bất thành linh của Phong Vân Vô Kỵ dẫn phát sự khủng hoảng của những quân nhân Ý Đại Lợi đang thủ hộ ở bên ngoài, một loạt những tiếng súng vang lên ồ ạt.

Phong Vân Vô Kỵ hơi cau mày lại, cánh tay phải giơ lên trên, sau đó thì dừng lại ở trong không trung và vung về phía trước, những quân nhân ở bên ngoài, ngay cả những chiếc xe ở đó cũng bị một cổ cự lực vô hình nâng lên rồi quang về phía xa

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, sinh chi lực của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công liền vận chuyển, huyết dịch đang chảy ra liền ngưng lại, cơ nhục cũng theo đó mà tấn tốc sinh trưởng, vết thương khép lại.

Ở cửa của giáo đường thánh Bỉ Đắc, gã quang đầu thiên sứ có con ngươi và quang dực màu đậm lam đó khoát một bộ y bào ngân sắc, hắn ta đang chậm chậm bước ra, theo sát sau lưng là hai mươi ba gã thiên sứ.

Ngân mâu trong mắt trái của Phong Vân Vô Kỵ quét tới, những thân người của những kẻ thánh ngân hoạn giả ở trong ám thất ở dưới mặt đất của giáo đường thánh Bỉ Đắc đột nhiên mở toang ra, từng cánh từng cánh tay từ trong đó thò ra, tiếp đó là những thiên sứ mãnh liệt trần trụi với thân sắc băng lãnh bước ra.

Ở một bên là những thần chức nhân viên cung cung kính kính dâng lên những bộ đồ ngân chất không biết do tài liệu nào chế tạo.

Từng gã từng gã thiên sứ băng lãnh từ các nơi trong giáo đường thánh Bỉ Đắc bay ra ngoài, chỉ trong chớp mắt thì đã có vô số thiên sứ bao vây lấy cả giáo đường.

“Cha của chúng ta ở trên trời, nguyên người người đều tôn người làm thánh”

Một loạt những tiếng ngân xướng chân thành những thần thánh vang lên từ khắp các phương hướng trong giáo đường thánh Bỉ Đắc, trong những thanh âm ngân xướng đó còn ẩn ước mang theo âm nhạc, thánh quang trong giáo đường đồn thời đại thịnh, từ bên trong xạ ra vô số những đạo thánh quang mờ lung, thánh lực trường niên tích lũy trong thời khắc này hoàn toàn kích phát ra, từng đạo từng đạo thánh quang từ trên thân thể những thiên sứ trên bầu trời đan xen kết thất với nhau, hình thành một đốm sáng mờ lung tựa thật tựa ảo.

Một luồng thánh quang cự đại từ trên thiên không chiếu xuống, nó bao trùm cả giáo đường thánh Bỉ Đắc, ánh quang hoa trung rải đầy trời và tiếng đàn vi vu truyền lại, xô vô tiểu thiên sứ độ hai thốn từ trong những đạo thanh quang bay ra, mặt mang theo nụ cười thuần khiết, hoặc khiêu hoặc vũ, không ngừng ra ra vào vào trong màn thánh quang.

Những ảo tượng mỹ lệ đó ánh vào trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị, căn bản không hề tồn tại, chỉ có một loạt những trận ba động trùng kích do những hạt thánh lực gây ra.

Ngoại trừ gã lam dục thiên sứ ra, tất cả những thiên sứ còn lại đều nhắm mắt lại, liên tục ngâm tụng và cầu xin.

Ở sau lưng của gã lam dục thiên sứ, hai gã thiên sứ tay nắm một sợi dây xích ánh sáng, ở đầu kia của dây xích chính là Âm Thái Cực.

Phong Vân Vô Kị hoảng nhiên đại ngộ, nguyên lại là những thiên sứ này lợi dụng thánh lực của chúng thiên sứ vừa rồi, tiếp đó là dùng bí pháp áp chế Âm Thái Cực ở dưới mặt đất, trong tình huống thánh quang sung xích cả không gian, tất cả mọi sức mạnh khác đều bị áp chế, Âm Thái Cực cũng vì như thế mà bị bắt sống.

“Bỏ tay chịu trói, người có thể cứu được đồng bọn!” Gã lam dục thiên sứ nhìn vào Phong Vân Vô Kị, đạm nhiên nói.

“Xin lỗi!” Âm Thái Cực cúi đầu xuống, suy sụp tinh thần nói.

Phong Vân Vô Kị ảm nhiên cả một lúc lâu, sau đó thì đạm nhiên nói: “Người không cần xin lỗi ta! Nam nhân cần phải chịu trách nhiệm về những hành động của chính mình. Người và ta đều giống như nhau, người hiểu không?”

Âm Thái Cực gật đầu, y đã hiểu được ý tứ ở trong lời nói của Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị hiển nhiên là đã biểu minh là tạm thời sẽ không cứu y, duy chỉ có bản thân tự cứu lấy mình.

Nói xong thì Phong Vân Vô Kị nhìn vào gã lam dục thiên sứ, lẳng lặng không nói.

“Người tựa hồ như không chuẩn bị cứu hần ta!” Thanh âm của gã lam dục thiên sứ rất là dễ nghe, hần ta nhìn thấy Phong Vân Vô Kị mặc nhận thì xua tay nói: “Rất tốt, người quả nhiên không phải là nhân loại phổ thông, có thể có được thật lực như thế thì cũng chỉ có cao thủ Thái Cổ thôi ... dẫn hần ta đi!”

Hai gã thiên sứ ở sau lưng phủ ngực gật đầu, lôi lấy Âm Thái Cực hướng vào trong nội bộ của giáo đường thánh Bỉ Đắc.

“Người là thiên sứ ở thứ bậc nào?” Phong Vân Vô Kị liếc nhìn sang Âm Thái Cực một cái, sau đó thì mở miệng hỏi.

“Ta không có bậc giai, ta chỉ là thiên sứ thị hầu của tọa thiên sứ Tọa Mễ Lạp đại nhân, thần phục đi nhân loại, chỉ khi được tắm rửa trong thánh quang từ ái của thần thì thần mới có thể ban cho người sự cứu rỗi!”

“Cứu rỗi?” Phong Vân Vô Kị cười lạnh nói: “Ta cũng rất mà muốn ban cho các người sự cứu rỗi!” Nói xong thì Phong Vân Vô Kị phi thân lên trên, tốc độ chẳng khác gì lưu tinh

Chú: Những giáo đường như Bảo La, Bửu Đắc mình vẫn để nguyên, không chuyển sang tiếng Anh, và từ chủ mình vẫn giữ nguyên. Các bạn nào có làm PDF hay PRC thì xin hãy để nguyên, vì mình không muốn động chạm vào tôn giáo. Và tác giả cũng không phải là thuộc dạng bài xích gì cả, chỉ mượn hình tượng để viết ra mà thôi. Đọc về sau sẽ rõ được ý này của tác giả!!!!

174. Chương 174: Huyết Tộc Phó Linh Chủ

Thân hình của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chuyển hướng, mang theo những tiếng phá không xè xè, y hóa thành một làn ảo ảnh lướt qua chúng thiên sứ. Lam dực thiên sứ thấy thế thì biến đổi sắc mặt, cánh tay phải tinh oánh đột nhiên đưa lên và hướng về chúng thiên sứ, sau đó thì giang ra và bắt trảo, tiếp đó thì ahwsn ta phun ra mấy âm phù không thuộc về nhân gian giới, cặp cánh lam sắc ở sau lưng bất thành linh vẩy vẩy nhẹ một cái và sải ra. Trong luồng thánh quang mông lung ở sau lưng của hắn ta hiện ra một hình tượng thiên sứ to lớn mơ hồ, hay tay của nó đâm xuyên vào cặp cánh thiên sứ của hắn.

Lam dực thiên sứ phun ra đạo âm phù cuối cùng thật mạnh, cả không gian đột thời ngưng trệ lại, trong hư không bên trên giáo đường thánh Bửu Đắc phù hiện một hình tứ diện đều lấp lánh lam quang sáng chói.

Chúng ảo ảnh của Phong Vân Vô Kỵ đang lướt qua lướt lại giữa đám thiên sứ đột nhiên chấn động, sau đó thì từng đạo từng đạo ảo ảnh liên biến mất vô ảnh. Ở chỗ cách thân người của gã thiên sứ tay cầm liệt diễm chỉ kiếm mấy xích, Phong Vân Vô Kỵ hiện ra thân hình, rồi bị cố định ở trong không trung, chẳng thể động đậy được, thân thể y nhiên vẫn bảo trì tư thế công kích.

Tách tách!

Ở sau lưng Phong Vân Vô Kỵ, một nửa bộ phận thiên sứ ở trước giáo đường thánh Bửu Đắc toàn thân bảo trì một tư thế kì quái, sau đó thì một loạt những tiếng tách tách vang lên, sau đó thì thân thể chúng liền bị phân cắt thành vô số khối và rơi xuống phía dưới.

“Người giết không chết được bọn ta đâu!” lam dực thiên sứ bình tĩnh nói, quả nhiên, những phần huyết nhục đó khi còn cách mặt đất được mấy xích thì đột nhiên ngưng kết lại thành từng khối từng khối lớn hơn. Trong hư không, không gian uốn khúc vặn vẹo, sau đó thì những thiên sứ chết dưới tay của Đệ Ngũ Kiếm Đám liền tự động ngưng kết lại thành hình, kẻ nào kẻ nấy không những không hề có chút thương tổn nào, mà ngược lại, năng lực của từng kẻ trong bọn chúng lại tăng cường không ít.

Xẹt xẹt xẹt! ~~~

Sợi sợi dây xích tinh oánh do thánh quang ngưng kết từ tay của chúng thiên sứ bắn ra và đâm xuyên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ, hết sợi này đến sợi khác, mỗi một dây xích xuyên qua huyết nhục của Phong Vân Vô Kỵ chẳng khác gì hư ảnh, sau đó thì ngưng tụ thành thực chất và móc vào cốt cách ở trong thân thể, trông chẳng khác gì chúng được chui ra từ trong thân thể y.

Một sợi, hai sợi, ba sợi, mấy trăm sợi dây xích thánh quang dài ngắn bất nhất đâm xuyên qua thân thể của Phong Vân Vô Kỵ, sau đó thì chúng móc cốt cách toàn thân trên người y, ở đầu bên kia của mấy trăm sợi dây xích chính là mấy trăm gã thiên sứ lạnh lùng.

Lam dực thiên sứ gật đầu, chúng thiên sứ đột nhiên bay lên, sau đó thì kéo về khắp bốn phía, những sợi dây xích móc nối với xương cốt của Phong Vân Vô Kỵ liền bị kéo căng ra.

“Tên tội nhân thích sát giáo hoàng, đồ sát tử dân của chủ, dùng danh nghĩa của chủ, ta ban cho người phán xét cuối cùng, vĩnh viễn phải chịu sự thiêu cháy của thiên giới nghiệp hỏa!” Lam dực thiên sứ dùng một loại tư thế trên cao phán xét và tuyên cáo, thanh âm lúc ban đầu thì rất là trầm, nhưng mỗi một chuex phát ra thì thanh âm sẽ biến lớn lên một phần, đến chữ cuối cùng thì chẳng khác gì chư thần ở thiên giới hàng lâm và tự thân phát xét đối với dị giáo đồ vậy.

Tùy theo kì cáo của lam dực thiên sứ, không gian xung quanh Phong Vân Vô Kỵ thì dần dần chấn động, mỗi một chữ phát ra thì không gian lại chấn động gấp đôi so với trước đó.

Khi lam dực thiên sứ phát ra tiếng cuối cùng thì ở sau lưng những thiên sứ nắm dây xích đột nhiên xuất hiện luồng thánh quang mờ lung, trong màn quang ảnh nhàn nhạt, những hư ảnh thiên sứ bùng cháy hảo diệu thánh khiết của thiên giới cùng lúc xuyên qua gã thiên sứ ở phía trước, thiên sứ chân thật và thiên sứ hư ảo trùng trùng kết hợp lại với nhau.

Một loạt những âm phù cổ quái từ khắp bốn phương tám hướng truyền lại, mỗi một phương hướng đều phát tán ra những âm phù thần thánh nhưng lạnh mạc, cả trăm âm phù kết thành một đoạn chú văn cổ quái.

Khi đoạn chú văn đó xuất hiện, mấy trăm sợi dây xích thánh quang đột nhiên bùng sáng quang mang, bên ngoài những sợi xích đó liền được bao phủ tầng tầng thánh quang, sau đó thì chúng áp vào bên trong rồi dần ra bên ngoài, tiếp đó thì chỉ nghe những tiếng xoạc xoạc, mỗi một sợi xích đều bùng cháy hừng hực thiên giới thánh diệu, những hỏa diễm màu trắng nhạt dọc theo những sợi xích mà cháy lan sang người của Phong Vân Vô Kị

Thân thể của Phong Vân Vô Kị chẳng thể động đậy, lực lượng của lam dực thiên sứ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, chu thân không hề có bất kì năng lượng nào ba động, đó là một loại năng lượng hoàn toàn mới.

Phong Vân Vô Kị hoàn toàn có thể cảm giác thấy cổ lực lượng đang trói buộc thân thể đó, nó phẳng phất như có một sợi dây lưng buộc tầng tầng quanh thân thể của y, toàn bộ những chân khí phát ra ở ý đồ phá tan chỗ lực lượng này thì đều bị hấp thu hết sạch.

Phong Vân Vô Kị cố gắng thử ba lần, nhưng thấy không có hiệu quả thì không thử nữa, thiên địa nguyên khí ở vị diện vật chất này rất là hiếm hoi, nếu như chân khí quá hao tổn, thì nhất thời khó có thể hấp thu lấy năng lượng từ trong thiên địa. Vấn đề này nghiêm trọng đến đâu thì tạm thời còn chưa hiển hiện ra, nhưng đợi đến khi phá khai vị diện bình chương để trở về Thái Cổ, nếu như lúc đó không có đủ năng lượng, thì vấn đề có thể sẽ khá là lớn. Đó chính là ý niệm loáng qua trong đầu, ngay sau khi y phát giác thấy thiên địa nguyên khí ở vị diện vật chất hiếm hoi.

Do toàn thân bị chế trụ, Phong Vân Vô Kị vô pháp dùng Phá Vọng Ngân Mâu để tra thám xem bản thân rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì, cũng vì thế mà nhất thời vũng vầy không thoát được cái không gian này, chỉ đành đợi biến hóa mà đối kháng.

Từng sợi từng sợi xích đâm xuyên qua thân thể của Phong Vân Vô Kị, những sợi xích thánh quang đó mặc dù không thương tổn tới huyết nhục, nhưng lại mang tới cảm giác đau đớn chẳng khác gì như đang đâm xuyên qua huyết nhục vậy, nếu như không phải là những cao thủ Thái Cổ tùy theo sự dễ dàng công lực mà độ miễn cảm với cảm giác đau đớn bị hạ hàng xuống thấp, thì e là chỉ nổi đau do mấy trăm sợi dây xích đó gây ra cũng đủ để khiến Phong Vân Vô Kị phát cuồng.

Thân thể của Phong Vân Vô Kị tà tà phiêu phù trong không trung, mặt nhìn xuống phía dưới, mái tóc dài phủ trùm xuống khuôn mặt, ở góc độ mà chúng thiên sứ không thể nhìn thấy, ở trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị lại phù hiện màu sắc ngân bạch.

Ngay khi Phá Vọng Ngân Mâu xuất hiện, ngoại biểu hoa lệ của những sợi xích thánh quang lập tức biến mất khỏi mắt của Phong Vân Vô Kị, phần còn lại chỉ là những dải thánh quang do những sợi xích thánh quang đan xen kết thắt lại với nhau, chúng kết lại thành dây xích, ở trên những sợi mắc xích dày đặc đó là những phù văn màu sắc ngân bạch mà trước giờ Phong Vân Vô Kị chưa hề nhìn thấy qua, chúng kết thành những văn tự lưu mà cuộn xoáy lấy sợi xích thánh quang hình thành dây xích đó.

Mắt trái dưới lớp tóc của đen của Phong Vân Vô Kị chớp chớp một cái, đến khi mở ra thì ánh sáng trong mắt đại thịnh quang mang, một làn ngân quang nhàn nhạt chiếu lên trên một mắt xích trên sợi xích thánh quang mọc trong thân thể.

Phá vỡ hư vọng bên ngoài, chỉ giữ lại phần chân thật bên trong – – đó chính là Phá Vọng Ngân Mâu!

Giữa những mắt xích với nhau, ở bộ phận cực kì nhỏ đó bị phóng đại ra vô hạn ở trong mắt của Phong Vân Vô Kị, phần xuất hiện ở trong mắt của Phong Vân Vô Kị chỉ là những kết cấu cực kì tinh tế, mỗi một chỗ liên kết trong mắt xích không ngờ lại là một phiến không gian uốn khúc, những phù văn màu ngân bạch ở những chỗ liên tiếp của những mắt xích đều nhỏ hơn nhiều so với những bộ vị khác.

Thông qua tầng tầng phù vân che yếm, Phong Vân Vô Kị phát hiện những điểm liên tiếp của sợi xích thánh quang kì thật nhỏ bé phi thường, chỉ chớ một chút điểm mà thôi, chỉ là – một chút điểm tương liên này lại có một đóm lửa nhỏ bé, ở trong đóm lửa đó là một phù vân nhỏ bé mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được đang lưu chuyển dập dờn bất định trong hỏa diễm.

Chúng thiên sứ nắm chặt lấy dây xích thánh quang trong tay của mình, mắt thấy ánh hỏa diễm thiên giới hùng hực sắp nuốt chửng gã dị giáo đồ cường đại, nhưng chúng thiên sứ y nhiên vẫn lãnh tĩnh nhìn chăm chăm vào ngọn thánh diễm đang bùng cháy. Tẩn quân là biết được chỉ cần dính một chút thiên giới thánh diễm thì sẽ bị thiêu cháy đến linh hồn, cho đến khi tử vong thì mới thôi, thiên giới thánh diễm có mức độ thương tổn đối với nhục thể không lớn lắm.

Hống!

Bất thành linh có một cổ khí lẫm vô hình lấy Phong Vân Vô Kị làm trung tâm, điên cuồng khoách tán ra khắp xung quanh.

Oanh oanh oanh!!!

Mấy trăm thiên sứ liền bị đạo khí kinh như cự sơn đổ đánh mạnh vào thân thể, cùng lúc đó là những tiếng nổ rì rầm cũng vang lên.

Đoàn thánh diễm hoàn toàn nuốt chửng lấy thân người của Phong Vân Vô Kị liền như bị cuồng phong vùi dập, sau đó thì những đóm thánh diễm lớn nhỏ bất nhất trên thân thể của y bị hất bay ra ngoài, vừa mới bay chưa được mấy xích thì đột nhiên lụi tàn thành những đóm sáng lam sắc, sau đó thì tiêu tán vô tung.

Lực lượng định trụ lấy thân người của Phong Vân Vô Kị cũng theo đó mà biến mất, sắc mặt của lam dực thiên sứ cũng liền biến đổi, năm ngón tay xò ra một cách ưu nhã, miệng thì liên tục phát ra những tiếng ngâm xướng ngân nga trầm bổng, mục quang nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị liếc nhìn hắn ta một cái rồi quay mặt đi, mấy trăm sợi xích trên thân thể cũng theo đó mà rơi xuống mặt đất phía dưới.

Ầm ầm! ~

Cả đại đại chấn động kịch liệt, một khe nứt không gian cự đại từ trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị đánh xuống phía dưới và xuyên qua giáo đường thánh Bỉ Đắc, cùng lúc đó thì mặt đất trong một trăm thước phạm vi xung quanh thân thể của Phong Vân Vô Kị đột ngột nứt nẻ, từng khối từng khối đá vỡ từ dưới mặt đất mang theo kinh đạo vô thượng bắn thẳng lên trên không.

Rắc! ~

Một loạt những khe nứt xuất hiện ở ngoại vi giáo đường thánh Bỉ Đắc, Phong Vân Vô Kị đầu tóc tung bay phi vũ, y bào phát phơ phần phật, y đột nhiên há miệng phun ra một hơi, chân khí từ trong đan điền hung dũng phát ra vào lòng bàn tay, sau đó lại đánh thẳng về phía mặt đất.

Ầm ầm!!

Bên tai truyền lại những tiếng ngâm xướng của lam dực thiên sứ, một đạo thánh quang thập tự từ trên vòm trời chiếu thẳng vào Phong Vân Vô Kị, nhưng trước khi đạo thánh quang đó hạ xuống thì những vật nhô lên khỏi mặt đất đều đã bị chấn bay lên trên không trung, bao quát cả giáo đường thánh Bỉ Đắc

Oanh!

Trong thời khắc thiên quân nhất phát thì Phong Vân Vô Kị liền chuyển sang hướng khác, một đạo thánh quang kích thẳng xuống và phá khai một cái động sauu hun hút, ở trong cái động đó vẫn còn bùng cháy hừng hực ánh hỏa diễm thuần bạch sắc, bên trong ánh lửa còn có những đóm sáng lấp lánh chẳng khác gì tinh tú.

Những thiên sứ bị Phong Vân Vô Kị chấn bay khắp tứ phía loáng một cái đã tụ liễm thành thân thể, còn giáo đường thánh Bỉ Đắc thì bị chấn bay lên cao cả mấy trăm trượng trên không trung.

Một đạo lại một đạo thánh quang mang theo ánh sao nhân nhật từ thiên không chiếu rọi xuống mà truy tung, Phong Vân Vô Kị hóa thành đạo đạo ảo ảnh, không ngừng chuyển hướng tránh né, từng đạo từng đạo

thánh quang chiếu sát qua bên người y, mặc dù né qua né lại nhưng y thủy chung vẫn hướng về phía mặt thất có chứa những thánh ngân hoạn giả ở trong cảm ứng của thần thức.

“Ngăn cản hần ta!” Sắc mặt cầu gã lam dực thiên sứ liên biến đổi, dùng aty chỉ vào Phong Vân Vô Kị mà quát, sau đó thì xòe bàn tay ra một lần nữa và chậm chậm đưa về phía Phong Vân Vô Kị, tựa như muốn sử dụng lại chiêu cũ.

Ầm ầm!!

Cả tòa giáo đường thánh Bỉ Đắc nổ tung ra trong không trung, từng mảnh từng mảnh vỡ lớn nhỏ từ trên đỉnh đầu rơi xuống, nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn không hề quay đầu lại, mà chỉ phất ống tay áo một cái. Nguyên cái vòm cong cong của giáo đường thánh Bỉ Đắc hạ được xuống phía dưới được mấy chục trượng thì bất thành linh khựng lại, sau đó thì dùng tốc độ càng nhanh hơn để bay ngược lại

Trên thân thể của Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn còn móc mấy trăm đoạn xích thánh quang, thần thức nhìn thấy chúng thiên sứ đang vươn tay chụp lấy những đầu kia của sợi xích, nhưng Phong Vân Vô Kị cũng vẫn không thèm quay đầu lại nhìn, trực tiếp đánh ra một chưởng về phía sau.

Oanh!

Đất đá bùng lên trên cao cả mấy trăm trượng, mặt đất mà giáo đường thánh Bỉ Đắc vừa rồi mới tọa lạc, bao quát cả bí thất ở dưới mặt đất cũng hoàn toàn hóa thành cát bụi, ngay cả những thánh ngân hoạn giả ở trong đó.

A!

Mấy trăm thiên sứ vừa mới nắm lấy đầu xích ở trên người cầu Phong Vân Vô Kị thì đột nhiên thân thể cứng đờ ra, mắt trợn tròn lên, hai tay chụp lấy cổ họng mà phát ra những âm thanh rồ rồ. Từ nơi những thánh ngân hoạn giả ẩn náu, từng bóng từng bóng thiên sứ hư ảo bay lên trên không trung, phân biệt bay về phía đám thiên sứ đang vây quanh thân thể Phong Vân Vô Kị.

Khi bóng ảnh và những thiên sứ kia hợp lại làm một, những gã thiên sứ đang cứng đờ người ra trong không trung đột nhiên khôi phục chính thường, nặng nề thở phò ra một hơi, đôi cánh ánh sáng ở sau lưng bùng sáng quang mang, sau đó thì chúng lại dài ra thêm mấy xích và dày hơn không ít, ở hai bên hông còn ẩn ước nhìn thấy còn có một cặp cánh mờ nhạt khác giang ra, nhưng cặp cánh đó chỉ dài có mấy xích.

Sau khi Phong Vân Vô Kị dùng một kích hủy diệt bí thất ở trong lòng đất thì đám thiên sứ ở chu vi của y bất thành linh đại trướng khí thế, thật lực không chỉ tăng lên gấp đôi.

Phong Vân Vô Kị cười lạnh một tiếng, thầm nói: “Chính là lúc này!”

Trên biểu diện mà nhìn thì thấy những thực lực của đám thiên sứ xung quanh tựa hồ như thực lực đại tăng, nhưng trong Phá Vọng Ngân Mâu của Phong Vân Vô Kị thì thấy những hư ảnh thiên sứ ẩn tàng ở trong nhục thân của các thánh ngân hoạn giả mới chân chính là mệnh môn của bọn họ, nếu muốn hủy diệt đám thiên sứ này thì nhất định hủy diệt những bóng ảnh do thánh lực tổ thành đó.

Phong Vân Vô Kị trở bàn tay lại, bất thành linh ở bên tai truyền lại một giọng nói vang vọng nhưng lãnh mạc, tiếp đó là ở bên cạnh thân thể bùng sáng ánh sao xán lạn, thời gian trong thời khắc này tựa hồ như đã đình chỉ.

Hai mắt của lam dực thiên sứ đột nhiên bùng phát hai đạo tinh quang nhỏ bé hình tứ diện, sau đó thì chúng đột nhiên chuyển động đan xen quần quýt lấy nhau. Những nơi nó bay qua đều rải ra điểm điểm quang mang màu lam, chúng ngưng nhưng không tán. Chỉ trong chớp mắt thì những điểm lam quang đó liền ngưng tụ bất động, ở hai bên của hình tứ diện đột nhiên mọc ra một quang trụ màu lam xán lạn, những đạo quang trụ đó uốn cong trong không trung, rồi hoàn mỹ liên tiếp với nhau, hình thành một cây cung thô thảo, thân cung mau chóng hoàn mỹ hóa, bề mặt trở nên mượt mà bóng bẩy, chu vi thân cung lấp lánh những điểm tinh quang đang dập dờn.

“Linh hồn tội ác, người đã đi nhầm đường, người không tin thần, quang huy của thần vô pháp tha thứ cho người. Thần nói, tất cả những dị giáo đồ tin tưởng ta, tất sẽ được lên trời, còn những kẻ không tin, tất sẽ

phải bị hủy diệt. ta dùng tinh thần chi cung mà Táp Mễ Lạp đại nhân ban cho, phán xét cho người được hủy diệt.” lam dực thiên sứ đưa những ngón tay trắng nõn nà ra nắm lấy cây trường cung màu lam nhạt đó.

Lam dực thiên sứ đưa tay phải lên, trên bàn tay liền ngưng kết lấy thánh quang, chỉ trong chớp mắt đã kết thành một thanh trường tiễn do thánh quang tổ thành.

Lam dực thiên sứ dung ngón cái và ngón trỏ nắm lấy mũi tên rồi kéo về phía sau, cây cung bị kéo căng cứng, hai hình tứ diện ở hai đầu cung cũng theo đó mà tán phát ra ánh tinh quang cường liệt.

Hoa lập!

Khắp tứ phía, chúng thiên sứ sắc mặt lãnh mạc, tay thì nắm chặt lấy những sợi dây xích đang móc trên thân thể của Phong Vân Vô Kị.

“Linh hồn tội ác, tất phải chịu trừng phạt, Thần Phạt Chi Quang!”

Trong những tiếng ngâm tụng, từ trên vòm trời đột nhiên chiếu xuống mấy đạo thánh quang chói sáng, chuungs đều tập trung dồn vào Phong Vân Vô Kị.

Ngay khi những tiếng ngâm tụng đó vừa mới kết thúc, thân người Phong Vân Vô Kị đột nhiên tán phát ra một tầng quang trạch đen thui, không khí ở khắp tứ phía đồn thời trở nên uốn khúc, từng điểm từng điểm quang mang lam sắc liền bị ngăn trở ở chỗ uốn khúc của phiến không gian đen thui đó.

Tiếp đó là một loạt những thanh âm truyền lại, những sợi xích thánh quang trên thân thể của Phong Vân Vô Kị liền đứt ra thành từng đoạn từng đoạn.

Trên mặt của lam dực thiên sứ đồn thời mất đi thần sắc băng lãnh vô tình, thay vào đó là vẻ chấn kinh: “Làm sao có khả năng!”

Nhưng sợi xích thánh quang không ngờ là lại bị đứt đoạn ra, mắt của lam dực thiên sứ ẩn ước nhìn thấy trong tay của Phong Vân Vô Kị chớp lóe lên mấy chiếc kiếm hình bóng ảnh, mấy chiếc bóng đó chỉ chớp nhoáng một cái, đó chỉ là một loại cảm giác, nhưng thực tế thì trong tay của Phong Vân Vô Kị lại chẳng hề có bất kì vật gì.

Sợi dây xích thánh quang đứt rời ra từng đoạn từng đoạn, những phần đứt đoạn sau khi rơi xuống mặt đất thì liền phát ra những tiếng kịch kịch, sau đó thì bùng cháy lên thành những đám thánh diễm đằng đằng, sau đó thì biến mất vô tung

Phong Vân Vô Kị giang hai tay ra, rồi kết đan xen lại với nhau ở trước ngực, nhìn thoáng qua thì hai cánh tay vẫn bất động ở trước ngực, nhưng sự thật thì lại chuyển động với tốc độ cực nhanh, đạo đạo lợi nhận** mỏng dính có độ lớn cỡ độ bàn tay liên tục gào rít, nguyên nguyên bắt đoạn từ trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị phi ra ngoài, sau đó thì lấy Phong Vân Vô Kị làm trung tâm mà chuyển động vòng vòng khắp tứ phía

** binh khí sắc bén

Xuy xuy xuy! ~~~

Chỉ trong thời gian chớp mắt, quanh thân người của Phong Vân Vô Kị đã biến bố trùng trùng điệp điệp những binh khí sắc bén, chúng liên tục bay vun vút trong không trung, kèm theo đó là những tiếng kêu chói tai theo không ngừng vang lên.

Chỉ trong mấy giây thời gian thì những thanh lợi nhận rợp trời hội tụ toàn bộ lại ở trong tay của Phong Vân Vô Kị, hình thành những phiến lợi nhận dày cộm, ở phía dưới những phiến binh khí mỏng đó là từng giọt từng giọt huyết tích nhỏ xuống phía dưới.

Chúng thiên sứ ở xung quanh vẫn bảo trì tư thế ngâm tụng hoặc công kích, thân người lẳng lặng bất động, một loạt những cơn gió nhẹ thổi lướt qua, kẻ nào kẻ nấy trong đám thiên sứ liền hóa thành toái phiến mà rơi xuống dưới đất, ở nơi đứng nguyên bốn của chúng thiên sứ chỉ còn dư lại những âm ảnh nhàn nhạt mỏng manh của thiên sứ. Ở trên những chiếc âm ảnh đó cũng biến bố đạo đạo liệt ngân cực kì mờ nhạt, trên mặt của chúng thì hiện ra thần sắc khủng bố, miệng thì há to thật to ra tựa như đang gầm thét, nhưng lại chẳng

hề có chút thanh âm nào vang ra, chỉ trong thoáng chốc thì những âm ảnh của chúng thiên sứ đã uốn khúc, sau đó thì hóa thành những điểm sáng nhỏ bé, rồi biến mất vô tung

Bất chợt, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy một cảm giác cực độ nguy hiểm, thân người lách qua một bên theo phản xạ, tiếp đó là một mũi thánh quang tiễn tinh oánh mang theo ánh tinh quang lộng lẫy xạ xuyên qua vai của y, lực lượng cự đại và sự bỏng rất kéo lên Phong Vân Vô Kị trong không trung, theo đó thì một loạt những giọt máu rơi xuống. Những giọt máu đó rơi xuống trên khe hở của chiếc quan tài bằng thép phía dưới, trên bề mặt của nó có trạm khắc những phù hạo của giáo đình, ở tám góc tổng cộng có tám sợi dây xích móc vào. Mỗi một sợi dây xích đều ánh lên quang trạch đen thui, bên trên bề mặt của nó đang phiêu phù những khí ảnh thánh khiết của giáo đình, tựa như chúng đang áp chế lấy khí tức uẩn hàm trong đó. Sau khi những giọt máu rơi xuống, thì cả quan tài và dây xích liền biến mất ở trong không trung

Ở tại bên cạnh chiếc quan tài đó là những chiếc quan tài khác, sau khi giáo đường thánh Bỉ Đắc bị chấn nát, thì ở dưới mặt đất liền lộ ra khá nhiều những vật sự kì quái.

Sau khi đạo thánh quang tiễn đó đâm xuyên qua vai của Phong Vân Vô Kị, phóng xạ ra quang mang cả vạn trượng, từ chỗ bả bắn xuyên qua trên vai của Phong Vân Vô Kị bốc ra một làn khói khen khét, một cổ thánh diễm màu trắng bùng cháy lên, bên trong thánh diễm còn mang theo những quang huy nhàn nhạt của tinh tú, cả mũi thánh quang trường tiễn có hiện tượng dần dần trở nên mờ nhạt, hóa thành thánh lực mà ập về phía tâm tạng của Phong Vân Vô Kị.

A!

Phong Vân Vô Kị rên lên một tiếng, một cổ rớt bóng từ trogn linh hồn truyền lại, còn chưa kịp phản ứng lại thì lại có một mũi thánh quang trường tiễn phá không bắn tới, xuyên qua vai trái của Phong Vân Vô Kị, cổ cự lực này một lần nữa kéo Phong Vân Vô Kị bay ra xa thêm cả mấy trăm thước!

“Những kẻ báng bổ thần, tội không thể dung tha! Thần Phật Chi Quang!” Lam dực thiên sứ thu lại thỉnh thần chi cung, hai tay đan xen lại ở trước ngực, sau đó thì nhắm mắt lại, chân thành ngâm xướng, trên bầu trời của giáo đường thánh Bỉ Đắc chiếu thẳng xuống một đạo thánh quang hình chữ thập, bắn thẳng vào Phong Vân Vô Kị.

Bất thành linh thấy Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngẩng mặt lên trên trời, đầu tóc tung bay phi vũ.

A!

Một tiếng rú dài từ miệng của Phong Vân Vô Kị phát ra ngoài, sóng ba vô thượng từ trong miệng của Phong Vân Vô Kị mang theo uy thế vô cùng nghênh đón đạo thánh quang đang đánh xuống, trên thân thể của Phong Vân Vô Kị chẳng khác gì như bùng phát ra đạo đạo sóng dữ, hai mũi thánh quang trường tiễn cùng với những đạo thánh diễm đều bị chấn bay toàn bộ, rơi rớt xuống dưới mặt đất.

Oanh!

Trên đỉnh đầu, đạo thánh quang hình chữ thập đó bị màn ba âm từ trong miệng của Phong Vân Vô Kị lần lượt chấn tan nát, hóa thành những đốm sáng li ti trong không trung rồi tiêu tán vô tung.

Phong Vân Vô Kị duỗi bàn tay phải ra, ở trung tâm của bàn tay y hiện ra một thanh trường kiếm mờ mờ thuần do âm ảnh tổ thành, tay phải nhẹ vung ra một cái, một loạt những tiếng kiếm ngân tựa có như không vang lên trong không trung, thanh âm ảnh trường kiếm trong tay của Phong Vân Vô Kị hóa ra thành ba, rồi từ ba hóa sáu, Phong Vân Vô Kị lắc tay phóng ra, sáu thanh âm ảnh trường kiếm liền kích xạ bắn đi.

Sắc mặt của lam dực thiên sứ liền đại biến, đang định tránh né thì mấy thanh âm ảnh trường kiếm đó đột nhiên gia tốc, đi được giữa đường thì đột nhiên biến mất, đến khi xuất hiện lại thì đã găm xuyên qua hai bên ngực và tứ chi của hắn ta.

A!

Một tiếng gào thảm sắc nhọn từ trong miệng của lam dực thiên sứ phát ra, sau đó thì thấy sáu thanh âm ảnh trường kiếm mang theo một âm ảnh mơ hồ của gã thiên sứ cánh lam từ trong nhục thân của gã ta bay ra ngoài, sau khi rời xa nhục thể độ hai trượng thì bị gấn chặt ở trong hư không.

Sau khi âm ảnh đó rời khỏi nhục thân, gã lam dực thiên sứ đột nhiên đỡ đầu, sau đó thì lẳng lặng bất động.

Phong Vân Vô Kị bước tới với thần sắc lạnh lùng, tay phải đưa ra mà đặt lên trên trán của gã quang đầu thiên sứ dưới ánh mắt sững sờ của âm ảnh thiên sứ, sau đó thì nhắm mắt lại, đầu ngẩng lên, thần thức cường hành xâm nhập để tra xét ký ức của hắn ta.

Lam dực thiên sứ phản kháng kịch liệt phi thường, dựa vào năng lực của Phong Vân Vô Kị thì tốc độ xâm lấn cũng rất là chậm chạp, hơn nữa, ở trong ký ức của gã lam dực thiên sứ này có khá nhiều bức họa đều là vô tận ánh sáng, vô tận chờ đợi.

Bất thành linh dưới mặt đất của giáo đường thánh Bỉ Đắc ở sau lưng Phong Vân Vô Kị, chiếc quan tài kim thiết cự đại đột nhiên bay lên trên cao cả mấy trăm trượng, bên trong có một thân thể lẳng lẳng đứng dựng lên như than củi, thân thể gầy gò khô héo, những nếp nhăn trên da thịt gió kéo dài ra cả mấy trăm vạn năm, toàn thân chẳng có chút huyết sắc.

Ở bộ vị trên lồng ngực của cự thi thể đó có một giọt máu tấn tốc xâm nhập vào trong nội thể của hắn ta, sau đó thì có một loạt những tiếng róc rách từ trong thân thể của cự cương thi đó truyền ra ngoài. Cự thân thể như được dệt bằng sợi đỏ chỉ trong chớp mắt đã biến nên đầy đặn những cơ thịt khô ran liền trở thành những khối cơ thịt nở nang màu trắng, một giọt máu đó không ngừng tư nhuận mỗi một khối cơ nhục trong thân thể héo gầy của hắn ta, mỗi một khi đi qua một khối cơ thịt khô cạn, thì huyết dịch lại tràn đại lên không ít, những nơi nó đi qua thì tất cả mọi cơ thịt đều tấn tốc sinh trưởng, chỉ trong phiến khắc thì giọt máu đó đã biến thành một con sông máu nhỏ nhỏ, chúng không ngừng lưu chuyển và tăng cường trong kinh mạch. Từ bên ngoài nhìn vào thì thấy một luồng huyết hồng sắc đang liên tục tẩm nhiễm khắp tứ phía. Tế bào tấn tốc sinh trưởng, thân thể gầy úa của cương thi cũng cũng theo đó mà bành trướng và kéo cao lên. Khi huyết dịch đi qua quả tâm tạng khô cạn thì miệng của gã cương thi này bất thành linh rú lên một tiếng. Một cổ khói đen xông thẳng lên trên trời cao, màn khói dày đặc đón thời bao trùm cả bầu trời Phạm Đế Cương.

Thân thể của gã cương thi đó tấn tốc sinh trưởng với tốc độ càng lúc càng nhanh, một luồng cuồng phong thổi tới, gã cương thi đó nổ tung ra thành một đám khói mây, khi khói mây tan đi hết thì ở trên chiếc quan tài liền hiện ra một gã nam tử trung niên sắc mặt trắng bệch không chút máu, thân mang chiếc áo đuôi tôm màu đen, tay mang găng tay màu trắng. Gã nam tử đó lơ lửng ở trong không trung, đột nhiên mở mắt ra, trong mắt là một phiến huyết hồng, nhưng màu huyết hồng đó mau chóng lui đi và trở lại mà đen trắng chính thường.

Cháp!

Khi gã nam tử này mở miệng ra thì ở trong đôi môi lộ ra cặp răng nanh dài âm sâm, theo đó thì mấy giọt huyết dịch thuận theo cặp nanh đó mà nhũ xuống dưới.

Gã ta hít sâu một hơi, cặp nanh âm sâm rút trở lại.

Bồng!

Ở sau lưng gã ta mọc ra cặp cánh ác ma, chúng phát phát trong không trung mấy cái rồi lại khép lại và hóa thành một chiếc áo choàng màu đen ở sau lưng.

Nhân quang nhìn quyet qua gã nam tử và thiên sứ ở phía dưới, một loạt những ký ức ồ ạt ập vào trong đầu, con người của hắn ta tức thì co rút lại, sau đó thì cặp mắt tròn lên, từ màu trắng đen chuyển thành màu huyết hồng, tấm áo choàng ở sau lưng bất thành linh phát động, rồi hóa thành hai chiếc cánh dơi cự đại.

“Thiên sứ đều đáng chết!” Gã nam tử đó gầm lên một tiếng, cặp nanh dài từ trong miệng nhe ra, sau đó thì thân người hóa thành một đạo hắc ảnh mà lao về phía gã lam dực thiên sứ.

Phong Vân Vô Kị mặc dù đang toàn thân tra tìm những ký ức tựa hồ như bị phong ấn ở trong đầu của gã lam dực thiên sứ này, nhưng phản ứng đối với bên ngoài cũng vẫn lưu ý, những biến shoas của gã nam tử đó hàn toàn nằm trong cảm ứng của Phong Vân Vô Kị. Thân thức quét qua một lượt thì Phong Vân Vô Kị phát hiện khí tức của gã nam tử cổ quái bị chôn vùi ở dưới lòng đất của giáo đường tịnh không cường đại, nên cũng không thêm để ý ở trong lòng.

Bên trong cảm giác, gã nam tử đó đột nhiên hóa thành một đạo hắc ảnh lao tới, Phong Vân Vô Kị đón thời

đại kinh, biểu hiện của gã nam tử này hoàn toàn không nhất trí đối với khí tức lộ ra bên ngoài của hắn ta, Phong Vân Vô Kị liền theo thói quen đánh ra một chưởng.

Trong lòng bàn tay thôn thổ bất định đạo kiếm mang ba xích, khi đạo hắc ảnh đó lướt qua thân người của Phong Vân Vô Kị, thì lao đúng ngay vào một chưởng đánh ra đó của y, ngay khi y chuẩn bị chém xuống thì lần hắc ảnh đó liền đột nhiên gia tốc lên gấp mấy lần, thoát khỏi đòn chém một cách quỷ dị.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, thân thể của gã lam dực thiên sứ liền bị gã ta triệt để chấn tan nát, hóa thành từng phiến từng phiến vỡ vụn mà rơi xuống dưới, những mảnh vụn đó vừa mới bay đi được mấy trượng thì liền có một đoàn khói đen từ trong đó bốc ra, sau đó thì bao bọc lấy những miếng thịt vụn đó, tiếp đó thì những phần thân thể đó liền biến mất trong những đám khói đen kia.

A!

Một tiếng hét thảm từ trong linh hồn của đạo âm ảnh thiên sứ phát ra, thân thể âm ảnh đó đột nhiên co rút vào bên trong, sau đó thì hướng ra bên ngoài mà bành trướng, nổ tung thành một đoàn những mảnh âm ảnh vỡ vụn, những mảnh vỡ đó mau chóng phân giải, tán thành điểm điểm quang mang rồi biến mất ở trong không trung.

“Thiên sứ, dất dất ... đều đáng chết!” gã nam tử đó hiện ra ở trước thân thể Phong Vân Vô Kị mười trượng, trên tay còn đang nắm lấy đầu lâu của gã thiên sứ đó, kiệt kiệt cười lên quái dị.

Hừ! Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay, một chưởng đánh mạnh vào thân thể của gã nam tử kia.

Thân thể của hắn ta trực tiếp bị chấn bay ra xa mấy trăm trượng chẳng khác gì tờ giấy mỏng, nặng nề đâm xuống mặt đất, sau đó thì bật lên rồi bay tiếp ra sau thêm mấy trăm thước nữa, tới đó mới có thể hóa giải được cổ lực cự đại đánh vào thân thể.

Gã nam tử trung niên gượng gạo đứng dậy, trên thân thể biến bố đầy đầy những vết kiếm – một chưởng tùy ý của Phong Vân Vô Kị đều có mang theo kiếm khí rất cường đại, trong mục quang của Phong Vân Vô Kị, thì những vết kiếm sâu mấy thốn đó liêng lần lượt khép lại, ngay cả nội sam bị rách nát và bộ áo đuôi tôm màu đen cũng mau chóng khôi phục lại như thường.

Phủi phủi vào bộ áo đuôi tôm, gã nam tử đó đứng dậy, hung dữ nhìn vào Phong Vân Vô Kị: “Dám dă thương thân thể tôn quý của ta, ta phải ... đi ... khí tức này thật quen thuộc ...”

Gã nam tử đó dùng mũi ngửi ngửi trong không trung: “Là huyết dịch của người đã hoá tính ta?”

Phong Vân Vô Kị cau mày lại, trầm nghĩ: “Thật là quá quỷ dị, có nhục thể siêu cường, độ cứng rắn cực giai, sức khôi phục kinh nhân!”

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn vào gã nam tử đó, căn bản không nghe thấy hắn ta nói gì, trong lòng vẫn còn rất phẫn nộ, vốn tưởng lấy đi kí ức của gã lam dực thiên sứ, nhưng không ngờ được hắn ta lại chấn nát phần nhục thân đó, vừa mới dă khai kí ức phong ấn và tiếp xúc được với một chút ấn tượng về Thiên Đường thì lại bị hắn ta phá hoại, trong lòng lí nào lại không bức bối.

“Hừ! Dù huyết dịch của người có hoá tính ta, người cũng không thể thân thể tôn quý của Uy Nhĩ Tư Đốn phó linh chủ ta! Người cần phải trả giá đắt!” Cặp nanh dài từ trong miệng của gã ta lộ ra.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị chớp động: “Phó linh chủ? Là cái quái gì?”

Mặt của Uy Nhĩ Tư Đốn tức thì tái xanh, giận dữ quát lên: “Phó linh chủ, là Huyết tộc thượng vị cao quý, không phải là cái quái gì!” Sau đó thì gầm lên một tiếng, hóa thành một đạo hắc ảnh lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Lần này thì Phong Vân Vô Kị không còn dám đánh giá thấp gã hấp huyết quỷ này nữa, những sinh vật như hắn ta tựa hồ như có lực công kích vật lí tương đối cường đại, phòng ngự cũng rất cường hãn, hơn nữa thần thức vô pháp tra thám chân chính thực lực của gã Huyết tộc này.

Bất quá trong mơ hồ, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy trên thân thể của gã Huyết tộc này có khí tức khá là quen thuộc, tựa hồ là, tựa hồ là ... Dạ tộc!

Không sai, chính là Dạ tộc, đều thích hút máu!! Một đạo linh quang đột nhiên từ trong đầu của Phong Vân Vô Kị lướt qua.

Một cảm giác cực độ căm ghét từ trong lòng dâng lên, mặc dù biết rõ gã này không phải là Dạ tộc, nhưng Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn căm ghét phi thường, bất quản hắn ta có cử chỉ ưu nhã đến đâu cũng đều khó có thể che giấu đi sự khát máu của cầm thú.

Đình!

Một đạo hắc ảnh lóe lên trước mắt, tay phải của Phong Vân Vô Kị nhất động, Đệ Ngũ Kiếm Đả từ trong ống tay áo bay ra và cắm đứng vào móng vuốt đáng đâm tới.

Thân ảnh của Uy Nhĩ Tư Đốn phí linh chủ nhoáng lên, còn chưa kịp hoàn toàn biến mất thì đột nhiên hóa thành một phiến hắc ảnh mơ hồ, rồi tiêu thất.

Đình!

Trường kiếm của Phong Vân Vô Kị chuyển sang bên trái, công kích của Uy Nhĩ Tư Đốn lại bị cản lại, nhưng lần này thì tay trái của Phong Vân Vô Kị lại chấn động kịch liệt, xuýt chút nữa là bị cổ cự lực này chấn bay.

Đình đình đình!!!

Công kích thuần vật lí của Uy Nhĩ Tư Đốn không ngờ là lại trầm trọng chẳng khác gì núi non, còn sự sắc bén của cặp vuốt cũng có thể dễ dàng cắt đứt cương thiết, dựa vào độ sắc bén của Đệ Ngũ Kiếm Đả mà cũng không thể cắt đứt cặp vuốt của hắn ta.

Phong Vân Vô Kị đứng nguyên ở chỗ cũ bất động, tay phải không chế Đệ Ngũ Kiếm Đả cản ngăn toàn bộ công kích của Uy Nhĩ Tư Đốn, công kích của Uy Nhĩ Tư Đốn đã nhanh tới cực tốc, cơ hồ như đồng thời từ các phương hướng tấn công về phía Phong Vân Vô Kị, còn tay phải của Phong Vân Vô Kị thì đã hoàn toàn không nhìn thấy rõ nữa, toàn thân đều biến bố màn ảo ảnh của bàn tay, trông chẳng khác gì như có mấy bàn tay đang cầm lấy Đệ Ngũ Kiếm Đả đang vung múa, nhưng tiếng kiếm ngân ông ông vang mãi không thôi, kiếm khí tung hoành, sung xích trong phạm vi trước thước.

Ầm ầm!

Một phiến đất lớn ở dưới chân của Phong Vân Vô Kị chịu không nổi khí kinh oanh kích liền ầm một tiếng, sau đó thì sập lún xuống phía dưới, hóa thành một phiến tro tàn, cả mặt đất nơi tọa lạc của giáo đường thánh Bỉ Đắc cũng từ đây biến mất khỏi Địa Cầu. Nhưng mấy trăm chiếc quan tài ở dưới đó vẫn chẳng hề có chút thương tổn nào, chiếc nào chiếc nấy đều do tám sợi xích móc lơ lửng ở trong không trung.

“Không gian ma pháp, lao lung! (1)” Uy Nhĩ Tư Đốn đột nhiên bỏ qua công kích vật lí, ảo ảnh biến mất, từ ngoài mây trượng trực tiếp dùng chưởng xòe ra về phía Phong Vân Vô Kị, màn màn khí vụ như thủy triều thoát ra khỏi lòng bàn tay của Uy Nhĩ Tư Đốn, bao bọc lấy thân người của Phong Vân Vô Kị.

(1) trói buộc, nhốt tù

Thân hình đang bước ra của Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng lại, ngay khi Uy Nhĩ Tư Đốn nghĩ là công kích đã thành thì từ trên thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bùng phát một làn khói đen, Hấp Tinh Đại Pháp hiển nhiên đã xuất thủ, phần năng lượng ở xung quanh thân thể vị hấp thu sạch sẽ, sau đó thì y bước chân ra, nhưng màn khí vụ màu đen ở quanh thân thể đột nhiên tiêu tán hết trơn.

Sắc mặt của Uy Nhĩ Tư Đốn tức thì biến đổi, vội vàng nói: “Hắc ám ma pháp – suy nhược!”

Một làn khói đen từ khắp tứ phía trong hư không bay ra, không đợi lấy luồng khói đen đó thành hình, Phong Vân Vô Kị liền đuổi ra, Đệ Ngũ Kiếm Đả cuồng mãnh chém xuống, một đạo kiếm quang dài mấy trăm trượng phá kiếm phát ra.

Phong Vân Vô Kị chém ra một kiếm, mắt thấy Uy Nhĩ Tư Đốn sắp tang mạng dưới kiếm thì bất thành linh chiếc áo choàng ở sau lưng phát động, thân thể của Uy Nhĩ Tư Đốn liền phân ra thành hai nửa, rồi ‘bồng’

một tiếng và nổ tung thành một đoàn khói đen, một quần dơi từ trong màn khói đen đó mà chí chí bay ra, sau đó thì chuyển sang nơi khác và hình thành thân hình của hắn ta.

“Người rất mạnh!” Uy Nhĩ Tư Đốn lập thân ở trong không trung, tham lam nhìn về phía Phong Vân Vô Kị: “Mạnh phi thường ... thực là đáng tiếc, giọt máu đó!”

Phong Vân Vô Kị không hề hồi đáp, trực tiếp chém ra một kiếm, một kiếm này có tốc độ nhanh đến cực trí, một kiếm chém ra thì không gian liền hiện rõ ra một màn bạch ngân chân không, nhưng không liệu được Uy Nhĩ Tư Đốn lại biến hóa thành đám dơi một lần nữa tản ra khắp bốn phương tám hướng, tốc độ của những con dơi đó nhanh phi thường, hơn nữa lại rắn chắc chẳng khác gì tinh thiết, dựa vào độ sắc bén của Đệ Ngũ Kiếm Đám cũng không thể hủy được mấy trăm con dơi đó.

“Đừng phí lực nữa, người không thể giết được ta đâu, nếu như phó lĩnh chỉ dễ dàng bị giết như thế thì ta đã sớm chết ở dưới đại giáo đường rồi, lí nào lại có thể sống đến hiện tại.”

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, đột nhiên chém ra một kiếm, Uy Nhĩ Tư Đốn lại một lần nữa hóa thành dơi tứ tán khắp nơi.

Ngay lúc này thì đột nhiên nghe thấy Phong Vân Vô Kị gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên cao lên, hai chiếc cánh ác ma từ sau vai mọc ra, tiếp đó là một chiếc đuôi dài lớn. Trên bề mặt thân thể biến bố đầy những làn phiến màu tím, cặp mắt tấn tốc chuyển thành màu tím.

“Hấp Tinh Đại Pháp!” Phong Vân Vô Kị sau khi ma hóa gầm lên một tiếng, hai tay hợp lại ở trước ngực.

Ầm ầm!!

Trên thiên không mây đen cuộn cuộn kéo đến, kèm theo đó là những đạo lôi điện chớp giạt, chúng bao phủ lấy bầu trời của Phạm Đế Cương, do thiên địa nguyên khí sở nơi này có hạn, nên vân khí cũng khá mỏng manh. Những tiếng âm thanh ầm ầm vang lên, mấy đạo điện hoa nhỏ bé không ngừng lướt qua lướt lại trong tầng mây.

Sau khi ma hóa, Phong Vân Vô Kị đứng ở dưới vòm trời bị mây đen bao phủ, ở quanh thân thể là những mảnh vỡ của giáo đường thánh Bửu Đắc, những tiếng gió gào thét từ khắp bốn phương tám hướng truyền lại. Trong phạm vi quanh chu thân của Phong Vân Vô Kị mấy ngàn thước liễu nhiễu ma khí, trông chẳng khác gì như vừa mới có một cánh cổng của địa ngục được mở ra, cổ cổ hấp lực cực cường từ trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị phát ra, luồng luồng cự phong từ khắp bốn phương tám hướng thổi tới, đất đá bị cuồng phong cuốn bay lên trên, ồ ạt lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Trên thiên không, mây đen gào thét, hóa thành các loại tư thế mà ồ ạt lao về phía Phong Vân Vô Kị, nhưng tiếp đó thì mây đen khắp bốn phương tám hướng lại nguyên nguyên bất tuyệt ập tới, đạo đạo lôi đình liên tục từ trên thiên không đánh xuống.

Chí chí!!

Vô số con dơi đen mới bay được mấy trượng thì đột nhiên ngưng lại, vô pháp bay về phía trước được nữa, tựa hồ như ở sau lưng đang có một bàn tay cự đại vô hình đang chụp lấy, dù cho những con dơi này có cố vùng vẫy như thế nào thì cũng không thể di động được một thốn nào, chỉ đành chí chí kêu lên một cách lo lắng, cặp mắt nhỏ tròn tròn cả lên.

Mấy trăm con dơi bay tứ tán ở khắp bốn phía dần dần hóa thành làn làn lưu quang hội tụ lại chỗ của Phong Vân Vô Kị.

Trong mắt của Phong Vân Vô Kị lóe lên sát cơ nùng liệt, sắc mặt hung ác, toàn bộ những con dơi ở xung quanh đều hóa thành từng làn từng làn lưu quang chuyển đi về phía Phong Vân Vô Kị.

Bồng!

Uy Nhĩ Tư Đốn phó lĩnh chủ cuối cùng cũng chịu không nổi, hóa thành một đám khói đen ở trước thân người của Phong Vân Vô Kị rồi hiện nguyên hình, toàn thân rách rưới, trông rất là thê thảm, cơ hồ như ngay lúc hắn ta xuất hiện thì liền có một bàn tay cường hãn chụp lấy cổ của hắn ta, hấp lực cường đại của nó cơ hồ như muốn hấp hết huyết dịch trong người của Uy Nhĩ Tư Đốn mà kéo ra ngoài, hai mắt của hắn ta lộ ra ngoài, da thịt thảm bạch dửng hiện tầng tầng huyết sắc.

Phốc!

Uy Nhĩ Tư Đồn dùng hai tay chụp lấy bàn tay của Phong Vân Vô Kị, huyết dịch trong thân thể cuối cùng cũng trùng phá hạn chế của thân thể, từ các khiếu huyết phun ra ngoài.

“Đừng mà! ... chúng ta là ... đồng loại!” Trong mắt của Uy Nhĩ Tư Đồn dâng lên màu huyết dịch tiên hồng, mở miệng ra thì huyết dịch điên cuồng chảy ra, hình tượng cực kì thê thảm.

Sát khí cuồng bạo của Phong Vân Vô Kị đột nhiên thu liễm, hai cánh thu hồi lại vào trong nội thể, cặp mắt màu tím cũng biến trở lại màu đen, thân thể cao lớn dần thời gầy gò đi vài phần, rồi tha bàn tay đang chụp cổ của Uy Nhĩ Tư Đồn.

Sở dĩ y không giết Uy Nhĩ Tư Đồn, không phải là vì câu nói kia của Uy Nhĩ Tư Đồn, mà là từ đó có một chủ ý tuyệt diệu nhoáng lên trong đầu của Phong Vân Vô Kị: “Huyết tộc, thần ma chi chiến tựa hồ cũng có chân của bọn họ, có khả năng đối kháng với Thiên Đường và Ma tộc, thì thực lực của Huyết tộc khẳng định là không yếu kém, tha cho một tên Uy Nhĩ Tư Đồn, ngày sau tất sẽ hữu dụng ... địa vị phó lĩnh chủ tựa hồ như cũng không thấp.”

“Phó lĩnh chủ có địa vị gì trong Huyết tộc?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói.

Trên mặt của Uy Nhĩ Tư Đồn lộ ra thần sắc giật mình: “Đại nhân, không ngờ là ngài lại không biết.”

“Ta bảo người nói thì người cứ nói!” Phong Vân Vô Kị quát lên, thầm nghĩ cặp cánh ác ma vừa rồi đã khiến cho gã thượng vị Huyết tộc ngộ nhận bản thân là một thượng vị yêu ma nào đó của Ma tộc.

Phong Vân Vô Kị vừa quát lên thì Uy Nhĩ Tư Đồn liền lộ ra thần sắc kinh khủng, tựa hồ như loại phản ứng này của Phong Vân Vô Kị lại rất chính thường.

“Ta chỉ là một gã phó lĩnh chủ phật hồng của A Cổ Tư Thông gia tộc, trong lúc vô ý đã gặp phải chiến thiên sứ ở trên Thiên Đường, bị hắn ta thẳng đường truy sát, thân thể bị thương, vốn tưởng chắc chắn sẽ phải chết, nhưng không ngờ được lại vô ý chạy đến cái vị diện vật chất sung mãn khe nứt không gian này. Sau khi thụ thương, liền bị đám giáo đình ở nơi này bắt giữ, bọn chúng không thể hủy diệt được ta, say đó thì có một kẻ xưng là Thánh Bử Đắc đại đế phong ấn ta ở dưới lòng đất, sau đó thì còn xây dựng một tòa giáo đường ở bên trên, hy vọng mượn lấy thánh lực mà áp chế ta. Cho đến khi được một giọt máu của ngài cứu sống lại ... Huyết tộc chân chính thì chỉ cần một giọt máu là có thể dễ dàng phục sinh.”

“A Cổ Tư Thông gia tộc của người, có bao nhiêu phó lĩnh chủ như người?”

Trên mặt của Uy Nhĩ Tư Đồn tức thì lộ ra thần sắc do dự: “A Cổ Tư Thông gia tộc của ta có mấy trăm triệu phó lĩnh chủ, mấy ngàn vạn linh chủ, mấy trăm vạn huyết thân vương, còn có mấy vạn trưởng lão! Dát dát, cả thứ nguyên đó thì A Cổ Tư Thông gia tộc ta là cường đại nhất!” Trên mặt của Uy Nhĩ Tư Đồn lộ ra thần tình tự hào: “Mặc dù Huyết tộc của bọn ta có tới mấy chục vạn gia tộc, nhưng không hề có một gia tộc nào có thể sánh với A Cổ Tư Thông gia tộc ta!”

Hồn thân Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, không dám tin tưởng nhìn vào Uy Nhĩ Tư Đồn

175. Chương 175: Tập Nhĩ Lĩnh Chủ

“Người chỉ là một phó lĩnh chủ nhỏ bé, chẳng lẽ còn có thể đại biểu cho cả A Cổ Tư Thông gia tộc của các người hay sao?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói.

“Cái này thì đại nhân không biết rồi, A Cổ Tư Thông gia tộc của bọn ta mặc dù là gia tộc cường đại nhất của Huyết Tộc, nhưng A Phỉ Nhĩ gia tộc cũng không kém gia tộc bọn ta là bao, mấy trăm triệu năm trước thì A Nhĩ Phỉ gia tộc không ngờ là lại liên thủ với Thiên Đường tham gia thần ma chi chiến, dát dát ... bọn họ không ngờ là lại quên mất Thiên Đường tuyệt đối không thể là minh hữu của Huyết tộc, A Phỉ Nhĩ gia tộc bất chấp sự phản đối của cả Huyết tộc, mà tham gia vào thần ma chi chiến. Hắc hắc, nguyên bản A Phỉ Nhĩ gia tộc có thể xưng là Huyết tộc đệ nhất đại gia tộc, nhưng thần ma chi chiến lí nào lại có thể dễ dàng tham gia như thế, mấy vạn trưởng lão và huyết thân vương của A Phỉ Nhĩ gia tộc dưới sự sau khiến của Thiên Đường, không ngờ lại không tự lượng sức mà chạy đến bảo địa cuối cùng của nhân loại, vị diện Thái Cổ cũng đặc thù không khác gì Ma Giới, mặc dù nói khi thực lực ở cấp độ trưởng lão của Huyết tộc

đã không còn ảnh hưởng quá nhiều từ vị diện, nhưng bọn họ lại quên mất một điều, thực lực của moojy trưởng lão Huyết tộc tối đã cũng chỉ tương đương với một cao thủ thần cấp trung kì của Thái Cổ mà thôi, thực lực của huyết thân vương cũng bất quá là ngang ngửa với đệ cấp hậu kì của Thái Cổ nhân tộc, dất dất ... đám ngu xuẩn đó không ngờ lại quên mất cao thủ Thái Cổ nhân loại có lực lượng đồng đẳng đồng cấp cường hân hơn nhiều so với những chủng tộc khác! Nhân vật ở cấp độ chí tôn của nhân tộc đã là đỉnh núi cao nhất của mọi sinh vật, ngoại trừ chủ thần ra! Dù có là tộc trưởng của Huyết tộc gia tộc cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của nhân tộc tứ đại chí tôn!”

“Nghe nói, bọn họ còn lưu lại Dạ tộc gì gì đó ở Thái Cổ? Ừm, nhữn thứ tạp giao trước giờ đều là những sự tồn tại thấp hèn, cũng giống như Huyết tộc ở cái vị diện này vậy, huyết thống không thuần chánh thì lực lượng vĩnh viễn không thể sánh với Huyết tộc cao quý chân chính như bọn ta được.”

“A Phi Nhĩ gia tộc từ đó mà suy lạc, lúc đó thì A Cổ Tư Thông gia tộc của các người đã trở thành đệ nhất gia tộc rồi, tại sao lại còn muốn liên minh gì nữa?” Phong Vân Vô Kị án chiếu theo lí giải của Uy Nhĩ Tư Đốn, dùng sự ngạo mạn và vô lí vốn có của thượng vị yêu ma mà hỏi.

“Cái này” Uy Nhĩ Tư Đốn nhìn sang Phong Vân Vô Kị một cái. Một điểm huyết dịch cuối cùng của hắn ta ở bên ngoài thể biểu chui lại vào trong thân thể.

“Cái này, thì lại có liên quan tới Thiên Đường!” Uy Nhĩ Tư Đốn ngập ngừng nói: “Huyết tộc của bọn ta có tính chất năng lượng tương phản tương khắc với Thiên Đường. Cái này, đại nhân có lẽ là biết chứ”

Phong Vân Vô Kị nhìn thấy Uy Nhĩ Tư Đốn tựa hồ như không muốn nói sâu hơn, dựa vào thân phận của hắn ta thì những gì nói ra đã là quá nhiều rồi, nếu như cứ như thế mà truy vấn tiếp thì dù cho hắn ta có sợ hãi hình thái ác ma của bản thân, nhưng chắc chắn là sẽ sinh nghi.

Phong Vân Vô Kị không mở miệng nữa, chỉ lạnh lùng nhìn vào Uy Nhĩ Tư Đốn, Uy Nhĩ Tư Đốn đã triệt để sợ hãi y rồi, dựa vào lực lượng của phó lĩnh chủ, thuần vật lí công kích cũng dễ dàng dũ đi một ngọn núi cao, nhưng đối với gã ác ma trước mặt thì lại vô dụng. Đặc biệt là loại công pháp bá đạo nhưng quỷ dị mà y triển hiện ra.

Đối với mọi Huyết tộc mà nói thì – máu, chính là tất cả, nó là sinh mệnh, là năng lượng, là tinh hoa. Có là Huyết tộc cường đại hơn đi chăng nữa, một khi mất hết huyết dịch trong thân thể cũng tất tử vô nghi, nếu như những ác ma khác thì Uy Nhĩ Tư Đốn tuyệt đối không sợ đến thế. Đánh không lại thì dùng thiên sinh bản của Huyết tộc, biến hóa thành dơi mà bỏ chạy thì cũng dễ dàng bảo trì tính mạng, đẳng cấp càng cao thì sau khi hóa dơi sẽ biến hóa ra càng nhiều hơn. Dựa vào cấp biệt phó lĩnh chủ của Uy Nhĩ Tư Đốn thì đã có thể trong sát na hóa thành mấy vạn con dơi kim hắc sắc, dù có là thần binh lợi khí muốn hủy diệt một con dơi đó cũng phải phí chút lực khí. Nhưng chỉ cần để một con chạy thoát thì gã Huyết tộc này vẫn có thể bảo trì tính mạng, qua một đoạn thời gian sau đó thì tự nhiên có thể khôi phục lại thực lực vốn có.

Sau khi hóa dơi, những con dơi do Huyết tộc hóa thành có tốc độ có thể sánh ngang với chớp giạt, Uy Nhĩ Tư Đốn trước giờ chưa hề nghĩ tới có một ngày thủy bình hóa dơi đủ để tự ngạo của bản thân lại vô pháp đào thoát.

Càng khung bố hơn là tính trọng yếu của huyết dịch đối với Huyết tộc, tất cả mọi Huyết tộc cơ hồ đều rất khó thôi động huyết dịch trong thân thể, dù cho huyết dịch có chảy ra ngoài cũng trình hiện trạng thái gần như ngưng cố rồi lại thu vào trong thân thể. Nhưng gã thượng vị ác ma này tựa hồ như tu luyện ma công chính là để đối địch với Huyết tộc, ngay cả huyết dịch trong nội thể của Huyết tộc cũng có thể hút ra ngoài. Loại ma công đó làm sao mà không khiến cho Uy Nhĩ Tư Đốn sợ hãi cho được?

Nhìn vào một màn huyết vụ ở dưới đất, Uy Nhĩ Tư Đốn đau lòng vô bí, bất đồng với nhân tộc, một giọt máu của Huyết tộc đều là tinh huyết.

Phong Vân Vô Kị trầm ngâm cả một lúc lâu, sau đó thì chỉ vào những quan tài ở dưới đại giáo đường thánh Bửu Đắc, nói: “Những chiếc quan tài đó là đồng tộc của người?”

“Đúng thế, bọn họ đều là tộc nhân của ta!” Uy Nhĩ Tư Đốn nhẹ gật đầu, trên mặt có chút thản nhiên.

“Người tự mình đi giải cứu bọn họ đi.”

Uy Nhĩ Tư Đồn gật đầu, đi tới bên trên những chiếc quan tài đó hai ngón tay trên tay phải tấn tốc tăng trường đến một xích, sau đó thì nhẹ nhàng rạch vào cổ tay, một giọt huyết dịch từ trong đó rỉ và kéo dài ra, tựa hồ như muốn quay trở lại thân thể. Uy Nhĩ Tư Đồn lắc lắc cánh tay thì mới có thể bức giọt máu đó nhỏ xuống dưới, ở chỗ vết thương cũng mau chong khép lại, chẳng hề có chút vết thương nào.

Xuy xuy xuy! ~~~

Một loạt những luồng khói từ trên quan tài bốc lên, huyết dịch của phó lĩnh chủ quả nhiên là bá đạo vô cùng, những phù văn nhỏ bé của giáo đường phiêu du trên qua tài dần dần dung hóa và biến thành những làn khói rồi biến mất, nhưng giọt máu đó lại chẳng hề giảm bớt đi chút nào, nó xuyên qua tầng tầng phong ấn và chạm vào mặt quan tài.

Làn khói mù mịt tản ra, giọt máu đỏ của Uy Nhĩ Tư Đồn rơi vào chiếc quan tài, một loạt những thanh âm xuy xuy truyền lại, cơ hồ như trong sát na sau đó thì điều điều huyết quản mạch lạc lấy giọt máu đỏ làm trung tâm mà lan ra khắp bốn phương tám hướng chẳng khác gì như rễ cây, không ngừng phân nhánh rồi lại phân nhánh, hình thành dạng lưới bao trùm cả quan tài, vừa mới nhìn một cái thì thấy cả chiếc quan tài đó chẳng khác gì những một đồng những vật sống đang sinh hoạt

Chân của Uy Nhĩ Tư Đồn tịnh không dừng lại, mỗi khi đến trước một quan tài thì đều nhỏ xuống một giọt tinh huyết, sau khi đi một vòng thì sắc mặt của Uy Nhĩ Tư Đồn đã lộ ra màu xanh tái, một phen hành vi vừa rồi đã khiến cho huyết khí lẫn nguyên khí của hắn ta tổn hao không ít.

Trong khi Uy Nhĩ Tư Đồn đang giải cứu tộc nhân thì thần thức của Phong Vân Vô Kị bức xạ ra xung quanh, Phong Vân Vô Kị nhất thời toàn thần ứng đối với gã lam dực thiên sứ nhưng sau đó thì lại bị sự xuất hiện của Uy Nhĩ Tư Đồn làm dang dở, thiên sứ và Huyết tộc đối với mà nói thì đều có ý nghĩa trọng đại. Có lòng muốn nghe ngóng thực lực của hai tộc, Phong Vân Vô Kị nhất thời hốt lượt đi hai gã thiên sứ đã bắt giữ đi Âm Thái Cực.

Nguyên bản suy nghĩ là tiêu diệt đám thiên sứ đó xong, Âm Thái Cực tự nhiên là được cứu, nhưng cho tới hiện tại thì ngay cả lam dực thiên sứ cũng đã bị tiêu diệt, nhưng Âm Thái Cực còn chưa xuất hiện. Điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm thấy mức độ nghiêm trọng của sự tình. Thần thức liên tục quét qua chu vi mấy vạn dặm xung quanh giáo đường thánh Bỉ Đắc, cả trên trời dưới đất, nhưng cũng chẳng hề có chút khí tức nào của Âm Thái Cực.

Khí tức của thiên sứ vừa thánh khiết vừa thần thánh, có lẽ bọn họ có bí pháp che giấu đi khí tức của bản thân, nhưng Phong Vân Vô Kị không tin, Âm Thái Cực cũng ẩn tàng khí tức của mình, hà huống gì, dựa vào trình độ miễn cảm ở cấp độ đối với những tu kiếm giả thì dù cho Âm Thái Cực có lòng ẩn tàng cũng không thể đào thoát pháp nhãn của Phong Vân Vô Kị, ở Bắc Dân sơn, Phong Vân Vô Kị cũng bằng vào độ miễn cảm đó mà mới tìm ra được Âm Thái Cực!

Uy Nhĩ Tư Đồn vừa mới làm xong mọi chuyện thì xoay người nhìn về phía Phong Vân Vô Kị, nhìn thấy một con mắt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên biến ảo, một đạo ngân bạch từ trung tâm của con ngươi hiện ra, sau đó thì khoáng tán ra cả con mắt. Nhân thần của Phong Vân Vô Kị đột thời biến nên cực độ băng lãnh. Uy Nhĩ Tư Đồn nhìn thấy con mắt ngân mâu đó thì đột thời chấn nhiếp trong lòng, một luồng khí lạnh lướt qua xương sống, ý định mở miệng ra hỏi liền lập tức nuốt lại vào trong bụng.

Phong Vân Vô Kị vận khởi Phá Vọng Ngân Mâu, lập tức nhân thần thấu qua mặt đất, quét qua cả vạn thước ở dưới mặt đất để quan sát tình huống, cả thế giới này trở nên rất là thông suốt ở trong con mắt của y.

Bùng!

Uy Nhĩ Tư Đồn bị Phong Vân Vô Kị đẩy vang ra xa, lão đảo lui về sau mấy bước, Uy Nhĩ Tư Đồn ngơ ngác nhìn về phía Phong Vân Vô Kị, cũng không dám nói gì. Huyết tộc cùng yêu ma đều giống nhau, đối với cường giả đều rất là kính úy.

Phong Vân Vô Kị bước tới mấy bước, thân người phiêu phù lên trên không trung, từng bước từng bước đi đến cái nền của giáo đường thánh Bỉ Đắc.

Ở trung tâm của giáo đường thánh Bỉ Đắc, Phong Vân Vô Kị đột nhiên không nói không rằng đánh xuống

một chớp, Uy Nhĩ Tư Đốn không hề cảm giác thấy bất kì khí tức ba động năng lượng nào, nhưng lại nhìn thấy phân lưu không ở trước người Phong Vân Vô Kỵ tựa hồ như có một hư ảnh lướt qua với tốc độ cực nhanh.

Oanh!

Cách trước thân thể của Phong Vân Vô Kỵ mấy trượng, không khí gợn lên một chút sóng lăn tăn như trên mặt nước, phần hư không nguyên bốn chẳng có vật gì đột nhiên lấp lánh ánh sao xán lạn, một cánh cổng vòm cung cao bằng mấy thân người thuần do thánh quang tổ thành xuất hiện ở trong không trung, ở một bên kia của cánh cửa ánh sáng đó là mấy gã quang dực thiên sứ đang cầm lấy sợi xích thánh quang chói sáng ở trên tay và hiện đang bay về phía xa.

Thông qua cánh cửa ánh sáng đó, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một thế giới khác, một thế giới khiến người ta cực kì chấn động, cảnh tượng này hoàn toàn vượt xa liệu của Phong Vân Vô Kỵ, điều này khiến cho Phá Vọng Chi Nhân thuần gian tiêu tán.

Ở trong màn đêm tối vô tận đột nhiên xuất hiện một điểm sáng, điểm sáng đó tấn tốc khoách đại, khi tới gần thì thấy đó nguyên lai là một thiên sứ, ở sau lưng của gã thiên sứ này có bốn chiếc cánh ánh sáng dài đang nhẹ nhàng phát động, hắn ta đang bước tới nghênh tiếp hai gã thiên sứ khác, sau đó thì nói nói cái gì đó rồi bất thành linh nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt lóe lên thần sắc kinh dị, tiếp đó thì bàn tay phải xòe ra, một thanh thánh quang trường mâu dài độ một trượng đột nhiên xuất hiện ở trong tay hắn ta, sau đó thì thanh thánh mâu đó liền mang theo cả vạn trượng quang mang mà bắn thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Oanh!

Cự li do không gian tạo ra liền bị hút lược, thanh thánh quang trường mâu đó phá khai không gian, từ một bên của cánh cửa ánh sáng xạ thẳng về phía Phong Vân Vô Kỵ, mũi mâu từ trong cánh cổng lộ ra và chĩa vào Phong Vân Vô Kỵ.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ tức thì biến đổi, tiếp đó thì đánh ngay ra một quyền!

Oanh!

Cả cánh cổng vòm cung nổ tung ra, một cổ cự lăng vô hình chấn Phong Vân Vô Kỵ bay xa về phía sau. Ở chỗ của cánh cổng vòm cung đó bốc lên một vầng sáng chói lóa, sau đó thì hóa thành một điểm quang mang mà biến mất vô tung.

Trong không trung, Phong Vân Vô Kỵ thối lui cả mấy trăm thước, cuối cùng thì cũng can ngăn được cổ lực trùng kích cự đại kia, y giờ bàn tay phải lên thì thấy ở trên đầu nắm đầm rỉ máu.

“Đó chính là sức mạnh của thiên sứ bốn cánh hay sao?” Phong Vân Vô Kỵ thầm nói trong lòng, sau đó thì phát ổng tay áo một cái, rồi từ trên không trung hạ xuống.

Đang định bước tới chỗ của Uy Nhĩ Tư Đốn, hỏi hắn ta vài câu thì bất thành linh một loạt những tiếng nổ ầm ầm liên tục truyền lại.

Phanh phanh phanh phanh! ~~~

Chiếp nắp của chiếc quan tài đang lơ lửng trên không trung tiếp đó thì bị chấn bay tít lên trên cao, từ trong thiết quan liên có một hấp huyết quỷ sắc mặt trắng bệch bung thẳng người dậy.

Một, hai, ba ... mười, hai mươi, hai mươi ba gã Huyết tộc đứng ở trong lòng quan tài, những chiếc áo choàng ở sau lưng phát phơ phấp trong gió.

“Dát dát dát ... hoan nghênh các người, huynh đệ của ta!” Uy Nhĩ Tư Đốn cười lên ha hả, sau đó thì giang hai tay ra mà nhảy tới.

“Không ổn!” Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy những gã Huyết tộc này có chút cổ quái, tử tế nhìn kĩ hơn thì rõ cuộc cũng phát hiện những gã Huyết tộc này trông có vẻ như đã khôi phục chân thân, nhưng con mắt của bọn chúng lại lồi ra ngoài, tựa hồ như muốn bay ra ngoài, sắc mặt trắng xanh, yết hầu hoạt động lên xuống, ẩn ước truyền ra những tiếng ừng ực.

Uy Nhĩ Tư Đốn bước đi về phía quan mộc ngoài cùng bên trái, bất thành linh gã Huyết tộc trung niên anh tuấn đó đột nhiên dung hai tay chộp lấy cổ của tự thân, tiếp đó thì miệng phát ra một tiếng gầm. Từ miệng của hắn ta phát ra một luồng thánh quang cao mấy trượng, tiếp đó là hai mắt, vô tận thánh quang từ trong hai mắt của hắn ta bắn ra ngoài, cả hai mắt hóa thành huyết thủy trong một loạt những thanh âm ba ba, sau đó thì lại hóa thành thánh quang.

Thánh quang nóng bỏng từ trong thể nội của gã Huyết tộc đó bắn ra ngoài, thấu qua lớp da thì ẩn ước có thể nhìn thấy màn thánh quang dày đặc đang lưu chuyển trong nội thể của hắn ta.

Xuy xuy xuy!!!

Đạo đạo thánh quang từ các bộ vị trên thân thể của gã ta bùng phát ra ngoài, sau đó thì gã ta gào lên một tiếng thảm thiết như sắp chết, thân thể đột nhiên bùng cháy một ngọn lửa lớn, rồi ngã nhào xuống mặt đất và lăn lộn vài vài, sau đó thì hai chân duỗi thẳng ra và triệt để bất động, thân thể cũng theo đó mà hóa thành than. Thân thể hắn ta dần dần sụp xuống, biến thành một đám tro tàn, tiếp đó thì theo gió biến mất.

A!

Lại một tiếng gào thảm! Hết kẻ hấp huyết quỷ này đến kẻ hấp huyết quỷ khác từ trên quan tài ngã xuống, từ trong các khiếu huyết trên thân thể bùng xạ ra các đạo thánh quang, tiếp đó là thân thể bùng cháy một ngọn lửa lớn, sau đó thì kẻ nào kẻ nấy đều ngã nhào xuống mặt đất

“Không! ...” Uy Nhĩ Tư Đốn đau khổ gào lên, hai tay không tự chủ giang ra, tuyệt vọng nhìn những tộc nhân bùng cháy hỏa diễm, ngã xuống đất và hóa thành tro rồi theo gió bay đi!

Uy Nhĩ Tư Đốn dùng hai tay che mặt, quỳ thân người xuống dưới mặt đất tựa hồ như không dám tin, hai vai run rẩy không ngừng. Giữa những Huyết tộc với nhau, khi đồng loại bị thánh quang của Thiên Đường tiêu diệt, thì những Huyết tộc ở phụ cận đều có cảm giác chẳng khác gì như chính thân thể bọn họ phải gánh chịu vậy, cách chết đi này đối với Huyết tộc mà nói thì còn đau đớn hơn cả việc mất máu mà chết!

Ô ô ~

Uy Nhĩ Tư Đốn quỳ phục xuống dưới đất mà gào khóc, chỉ có tiếng khóc chứ không hề có nước mắt, những người này chính là những đồng bạn cùng hắn ta đào thoát đến cái vị diện này, cùng bị trấn áp dưới giáo đường thánh Bỉ Đắc vô số năm, nên giữa bọn họ với nhau còn có một tia liên hệ huyết mạch, làm sao mà không có cảm tình cho được.

Một bàn tay cháy đen bất thành linh đặt lên trên người của Uy Nhĩ Tư Đốn, cánh tay đó cơ hồ như toái liệt, hiện giờ trông chẳng khác gì như được ráp lại từ nhiều mảnh, từ trong những khe nứt vẫn còn có thể nhìn thấy được ánh lửa, màn khói dày đặc từ trong bàn tay của hắn ta bốc ra, Uy Nhĩ Tư Đốn có thể cảm giác thấy nhiệt độ từ trong bàn tay đó phát ra cao đến đâu.

“Uy Nhĩ Tư Đốn, huynh đệ của ta, ta, không sao!” Một thanh âm khàn khàn từ trên đỉnh đầu Uy Nhĩ Tư Đốn vang lên.

Uy Nhĩ Tư Đốn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cái đầu lâu bốc khói đang nhìn vào hắn ta, trong mắt phát tán ra hồng quang chẳng khác gì hai ngọn đèn đang cháy, ẩn ước có ánh lửa nhàn nhạt từ trong hốc mắt tán phát ra ngoài.

“Tập Nhĩ linh chủ!” Uy Nhĩ Tư Đốn vừa ngẩng đầu lên thì liền hiện xuất thần sắc kinh hãi, nhưng thần sắc đó rất mau chóng thu liễm lại, Uy Nhĩ Tư Đốn nghiêm túc sắc mặt, cung kính quỳ một gối xuống, cất giọng nói cung kính: “Uy Nhĩ Tư Đốn phò linh chủ, tham kiến linh chủ đại nhân!”

“Ừm!” Tập Nhĩ gạt đầu, những mảnh than đen trên đầu mau chóng rút đi, từ trên chiếc đầu lâu tán tóe được bao phủ bởi một lớp da mới, trên đỉnh đầu cũng theo đó mà mọc ra những sợi tóc dài, chúng tự mọc dài ra phía sau một cách tán loạn, sau đó thì lại có một sợi dây buộc chúng lại với nhau.

Trên thân thể của Tập Nhĩ linh chủ dần dần thành hình một bộ y phong màu đen tuyền, nắm lấy một góc của bộ y phong, Tập Nhĩ phát những ngón tay một cái, những đốm thánh diễm đang cháy trên y phục liền bị hất bay ra bên ngoài.

Tập Nhĩ đưa chân đạp lên đốm lửa đó, chúng liền lụi tắt.

“Người là ai?” Tạt Nhĩ vén những sợi tóc phất phơ ở trước mặt ra một bên, khuôn mặt anh tuần ngẩng lên nhìn vào Phong Vân Vô Kị, trong con mắt hắc sắc lóe lên một luồng sát cơ.

“Linh chủ đại nhân tôn kính, vị này là Ma tộc ... là Ma tộc” Uy Nhĩ Tư Đốn đang nói tới đó thì đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn vào Phong Vân Vô Kị, vừa rồi hẳn ta quên hỏi tên của Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị không hồi đáp, mà đột nhiên bước tới một bước, bất thành linh một tiếng nổ vang lên, phong lôi nổi dậy, những đám mây đen đang tản ra trên thiên không liền hội tụ lại

Set oanh!!!

Một đạo lôi đình lướt qua, Uy Nhĩ Tư Đốn kinh sợ nhìn lên trên thiên không, ngay trong những tiếng ầm ầm của sấm chớp thì một loạt những thanh âm rắc rắc vang lên, hai chiếc cánh ác ma cự đại từ sau lưng mọc ra, Phong Vân Vô Kị liền hóa thành một ác cao cao lớn, khí thế cuồng bạo ồ ạt ập tới hai gã Huyết tộc như cuồng phong bạo vũ.

Uy Nhĩ Tư Đốn liên tục thối lui, nhưng Tạt Nhĩ lại chẳng hề động đậy, trên mặt vẫn là một phiến lạnh lùng, sau đó thì bất thành linh gầm lên một tiếng, tấm áo choàng ở sau lưng đột nhiên tung bay lên trên rồi một tiếng xoạt vang lên, thân thể của Tạt Nhĩ liền cao to lên rồi lại cao to hơn, áo choàng giang ra tạo thành một cặp cánh dơi to lớn và mờ mờ, trên cặp cánh đó có biến bố đầu dấy những phù văn kim sắc thần bí.

Hống!

Cả khuôn mặt của Tạt Nhĩ biến hóa thành hình dạng ác ma, hai cái tai kéo dài lên bên trên, cái miệng nhe ra khiến cho hai hàng răng sắc nhọn hiện ra, cơ thịt bành trướng ra vô hạn, cặp mắt biến nên đen thẫm thẫm mà thâm trầm.

Ở sau lưng, một chiếc đuôi ác ma dài mấy thước đang khua qua khua lại, cặp cánh ác ma vẫy vẫy mấy cái thì thân thể cự đại của Tạt Nhĩ liền biến mất ở trên mặt đất, sau đó thì hiện thân ở trên mấy trăm thước trong không trung, Tạt Nhĩ phất nhẹ cặp cánh dơi, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào phía dưới

Phong Vân Vô Kị đạp ra một chân, cả phương viên mấy trăm trượng liền hóa thành tro bụi, dưới chân của Phong Vân Vô Kị bốc lên cao những đạo ma khí cuồng bạo, mượn lấy lực đạo có từ một cái đạp này, Phong Vân Vô Kị bay thẳng lên trên cao, cặp cánh ác ma cự đại vừa mới vẫy một cái thì đã xuất hiện ở ngay trước mặt Tạt Nhĩ linh chủ.

Hai người đồng thời vẫy cặp cánh, khí thế điên cuồng ập về phía đối phương, ở giữa hai người không ngừng có luồng luồng khí đen xuyên qua xuyên lại.

Ầm ầm!

Trên thiên không lướt qua một đạo kinh lôi, thiên địa tức thì tối sầm lại, Uy Nhĩ Tư Đốn chớp mắt một cái theo phản xạ, bên tai liền lại những tiếng va chạm kịch liệt, chẳng khác gì như có hai tòa cự sơn mang theo khí thế vạn quân mà đâm sầm vào nhau, cả không gian đều bị chấn động kịch liệt.

Khi Uy Nhĩ Tư Đốn ngẩng đầu lên thì phát hiện hai người đã hoán đổi vị trí, Huyết tộc linh chủ đưa ra một cánh tay, ưu nhã nói: “Huyết tộc A Cổ Tư Thông Tạt Nhĩ linh chủ, phi thường vinh hạnh được gặp các hạ, hy vọng chúng ta có thể trở thành bằng hữu của nhau.”

Cặp cánh dơi cự đại của Tạt Nhĩ dần dần rút đi, sau đó thì hợp lại với nhau ở sau lưng và hóa lại thành chiếc áo choàng, thân thể bằng đại cũng co rút trở lại, chỉ trong chớp mắt thì hình tượng ác ma hung tợn biến mất, thay vào đó là một gã thân sĩ ưu nhã

176. Chương 176: Tạt Nhĩ Linh Chủ (hạ)

Tạt Nhĩ đưa ra một cánh tay rồi bắt tay với Phong Vân Vô Kị, bất quá trên mặt lại lộ ra thần sắc do dự: “Hủy Diệt Ma Thần? Làm sao ta lại chưa nghe qua nhỉ?”

“Hủy Diệt Ma Thần tọa hạ có tới mấy trăm vạn cao thủ để cấp, mấy ngàn vạn hoàng cấp cao thủ, người lại nói là không biết?” Phong Vân Vô Kỵ cố giả vờ phần nộ nói.

“Rất là xin lỗi, đệ nhất ma đế tôn kính, Huyết tộc của bọn ta lúc bình thường thì đều ở trong thứ nguyên, rất ít khi đi đến những vị diện khác, vì thế đối với Ma Giới thì khôn hiểu rõ cho lắm, bốn nhân tịnh không có ý tiết diệt Hủy Diệt Ma Thần, hy vọng đệ nhất ma đế hiểu cho.”

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, biểu kì đã hiểu: “Thực lực của A Cổ Tư Thông gia tộc rất là cường đại, Hủy Diệt Ma Thần bệ hạ của bọn ta chắc chắn sẽ nguyện ý trở thành bằng hữu của một gia tộc cường đại như thế, khi ta trở về Ma Giới thì ta sẽ đích thân chuyển cáo đến Hủy Diệt Ma Thần bệ hạ vĩ đại.”

Tập Nhĩ mỉm cười gật đầu, hốt nhiên quay đầu lại nhìn về một phía khác, một phiến mây đen đang dập dờn lên xuống bay đến, từ trong đó còn phát ra những tiếng chít chít chói tai, hiển nhiên đó không phải là mây mà là một bầy dơi.

“Đó là ?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

“Ừm, khi bọn ta vừa tới cái vị diện vật chất này thì A Cổ Tư Thông gia tộc của bọn ta có phái một thuộc hạ tên Cai Ẩn đến cái vị diện này để lưu lại huyết mạch của A Cổ Tư Thông gia tộc bọn ta, sản sinh ra những Huyết tộc hỗn huyết này ... chép chép, thực lực của Cai Ẩn quá kém, nên chẳng trách là huyết mạch của A Cổ Tư Thông gia tộc của bọn ta tại vị diện này lại yếu nhược như vậy, ngay cả bản thân Cai Ẩn hình như cũng bị giáo đình ở cái vị diện này giết chết.”

“Sao lại thế?”

Tập Nhĩ cười đáp: “Nếu như đệ nhất ma đế đã biểu kì ý nguyện kết minh, Hủy Diệt Ma Thần lại cường đại đến thế, thì Tập Nhĩ ta cũng thấu lộ một chút về A Cổ Tư Thông gia tộc để biểu kì thành ý kết minh.”

Dừng lại một chốc, Tập Nhĩ nói tiếp: “Bình thường thì Huyết tộc của bọn ta không dễ dàng gì phát triển hậu duệ, mỗi đời của một Huyết tộc đều chỉ có thể chế tạo ra hậu duệ có hạn. Tỉ như một tử tước có huyết dịch thuần chính thì một giọt máu có thể phát triển ra sáu hậu duệ, hơn nữa số lượng hậu duệ cũng không thể biến hóa nhiều theo đẳng cấp gia tăng, ngay cả tộc trưởng của A Cổ Tư Thông gia tộc của bọn ta cũng chỉ có một trăm hậu duệ có huyết thống thuần chánh, nếu như có thêm nữa thì những người ngoài số một trăm đó đều là hỗn huyết nhi, huyết thống không thuần chính thì vĩnh viễn không thể đạp chân tới vị trí đỉnh cấp trong Huyết tộc, cũng giống như hần ta.”

Tập Nhĩ chỉ vào bóng người từ dơi hóa thành mà nói: “Sau khi hần ta hóa dơi thì chẳng khác gì với thân vương có huyết mạch thuần chính, nhưng lực lượng của hần ta đừng nói là thân vương chân chính, mà ngay cả một bá tước có huyết mạch thuần chính cũng có thể dễ dàng kích sát hần ta! Thượng vị Huyết tộc đối với hạ vị Huyết tộc và những thành viên không thuần huyết đều có quyền khống chế sinh tử tuyệt đối, dù cho bọn họ có không nằm trong trục hệ Huyết tộc của ta, nhưng ở trước mặt ta thì chỉ có thuần phục! Không dám có bất kì phản kháng nào!”

Nói xong thì Tập Nhĩ nhìn chăm chăm vào gã Huyết tộc thân vương ở Luân Đôn kia, khiến cho gã ta run run rẩy rẩy, cúi đầu không dám nhìn vào Tập Nhĩ.

Gã thân vương đó sợ hãi đến mức run như cây sậy, chứ đừng nói tới những Huyết tộc cấp thấp khác, bọn chúng cơ hồ như bị khí thế thượng vị Huyết tộc của Tập Nhĩ áp nằm xuống mặt đất.

“Tiên huyết, một lượng lớn tiên huyết, hiểu chưa?” Thân thể của Tập Nhĩ đột nhiên to lớn lên, nhe nanh ra mà hướng vào những gã Huyết tộc phía dưới mà gầm lên.

A!

Chúng Huyết tộc dưới sự uy nghiêm của Tập Nhĩ liền gào khóc và co rúm lại, cứ hai người một cặp tương hổ ôm nhau lại, sợ hãi nhìn vào Tập Nhĩ.

“Dạ, ma thần vĩ đại, chúng thuộc hạ sẽ đi làm ngay!” Chỉ có gã thân vương kia còn miễn cưỡng nói ra lời nói hoàn chỉnh, nhưng sắc mặt của hần ta cũng tái xanh.

“Đi đi! Ta sẽ tới sào huyết của các người để xem.” Táp Nhĩ xua tay, đám Huyết tộc kia liền hóa dơi, rồi tụ thành một đám mây đen mà đào mệnh, kẻ nào kẻ nấy cũng đều sợ mình rơi lại ở phía sau.

Sau khi đám Huyết tộc đó bay đi, gã thân vương kia vẫn lưu lại, trên trán không ngờ cũng đã hiện ra lấm tấm mồ hôi!

“Dẫn ta tới gia tộc của các người nghỉ ngơi một lát!” Táp Nhĩ uy nghiêm nói.

Gã Huyết tộc thân vương đó liền gật đầu như gà mổ thóc, Táp Nhĩ vừa mới vung tay một cái thì hắn ta liền hóa thành một con dơi mà bay về phía Luân Đôn.

Táp Nhĩ thở dài một tiếng: “Những Huyết tộc này quá yếu nhược, ngay cả chuyện hóa dơi chân chính cũng không học được!”

Nói xong thì thân thể đột nhiên nhô cao lên, khiến cho y phục ở lồng ngực bị xé toạc ra, chiếc áo choàng ở sau lưng liền hóa thành một cặp cánh dơi cự đại, sau đó thì vẫy cánh bay theo con dơi kim sắc phía trước. Phong Vân Vô Kị phát tà áo một cái rồi bay đi, Uy Nhĩ Tư Đồn ở phía sau cũng hóa thành một bầy dơi nhỏ kim sắc bay theo Phong Vân Vô Kị.

Sau khi còn cách tháp Luân Đôn mấy ngàn thước thì Táp Nhĩ thu lại cặp cánh dơi, trong quá trình cặp cánh thu lại thì chậm chậm hóa thành thân người, cơ hồ như cũng lúc thì Phong Vân Vô Kị cũng hạ xuống bên cạnh hắn ta, bầy dơi do Uy Nhĩ Tư Đồn hóa thành cũng nổ tung thành một đám khói rồi hội tụ lại thành hình người ở mặt đất.

“Làm sao lại có nhân tộc!” Hai gã hắc bào vu sư cau mày lại nhìn về phía Phong Vân Vô Kị.

Oanh!

Táp Nhĩ đột nhiên ra tay đánh lên trên người hai gã vu sư đó như chớp giạt, thân thể của hai gã đồn thời nổ tung thành tro bụi, sau đó thì lần lượt hạ xuống đất, tới lúc này thì Táp Nhĩ lĩnh chủ mới nói: “Đây là khách nhân tôn quý của A Cổ Tư Thông gia tộc, không ngờ các người lại dám vô lễ như thế!”

Chư nhân chẳng hề lí tới cái chết của hai gã vu sư này, gã Huyết tộc thân vương bước tới phía trước mấy bước rồi đưa tay ra mà tụng niệm một loạt những chú văn ngân nga trầm bổng.

Ầm ầm!!

Trong những chú văn của gã ta, mặt đất ở trước thân người Phong Vân Vô Kị đột nhiên nứt ra, tiếp đó là một luồng khói đen bốc lên, ở trong luồng khói đó thì một tòa cổ bảo dần dần từ trong lòng đất bay lên.

Ở ngay phía trước tòa cổ bảo là một hình ác ma há to miệng ra đối với chư nhân, ở lối đi bên trong đó ẩn ước có tia tia ma khí thoát ra.

“Đây chính là hắc ám nghị hội vĩ đại, Huyết tộc của chúng thuộc hạ cũng chiếm một vị trí trong hắc ám nghị hội, vì muốn đoàn kết hắc ám thế giới với nhau nên toàn bộ huyết tộc ở Luân Đôn đều chuyển dời vào bên trong hắc ám nghị hội.” Gã thân vương Huyết tộc cung kính nói.

“Ừm!” Táp Nhĩ gật đầu, sau đó thì bước vào thông đạo, những thành viên trong hắc ám thế giới bao quát cả vu sư, người sói và u hồn ở trong thông đạo tới ten như mực đều hướng về Táp Nhĩ mà cúi đầu chào đón.

Ở trong hắc ám thế giới vẫn lưu lại một truyền thuyết, ở dưới lòng đất của giáo đường thánh Bỉ Đắc ở Phạm Đế Cương, xa xưa trước thời kì thần ma chi chiến (chỉ chiến tranh giữa hắc ám và giáo đình ở vị diện này), ở một thời đại xa xưa, có một quần ma thần của hắc ám thế giới bị trấn áp ở trung tâm của giáo đình, sau này thì thánh Bỉ Đắc đại đế vì muốn trấn áp những vị ma thần này nên mới xây dựng ở bên trên một giáo đường thánh Bỉ Đắc, hy vọng thánh lực của thánh địa có thể vĩnh viễn trấn áp được những ác ma này.

Trong hắc ám thế giới trước giờ vẫn có một truyền thuyết, chỉ cần đại ma thần phá ấn thoát ra thì cả cái thế giới này tất sẽ hàng phục dưới ma uy của vị đại ma thần, cả thế giới sẽ chìm ngập vào trong hắc ám.

Dị động ở thánh thành Phạm Đế Cương quá lớn, những sinh vật phi nhân loại đều có thể phát giác thấy nồng nặc thánh lực lẫn ma khí từ đó phát ra.

Trên đường mà Tạt Nhĩ đi qua, tất cả mọi sinh vật ở hắc ám thế giới đều quỳ phục dưới mặt đất, ngay cả thổ mạch cũng không dám.

Đối với sinh vật hắc ám mà nói thì khí tức hắc ám thuần chính Huyết tộc của Tạt Nhĩ quá nồng đậm, nồng đậm đến mức những sinh vật hắc ám nhỏ bé này không thể kháng cự. Những sinh vật ở vị diện vật chất này do sự hạn chế của huyết thống lẫn thiên địa nguyên khí, căn bản không thể sánh được với Huyết tộc linh chủ.

Trong hắc ám nghị hội, hội nghị trưởng với một bộ y bào rộng thùng thình màu đen quỳ phục dưới mặt đất, cung kính nói: “Cung nghênh đại ma thần bệ hạ tôn kính!”

Tạt Nhĩ chỉ nhẹ nhàng gật đầu, vén lấy những sợi tóc phát phơ ở trên trán, sải bước đến trước bảo tọa của hắc ám nghị trưởng và ngồi xuống.

“Rất tốt, các người không hổ là tử dân của hắc ám thế giới, không có bọn ta ở đây mà cá người cũng có thể đối kháng được với giáo đình đáng chết kia, hiện tại thì giáo đình ở cái vị diện vật chất này đã bị hủy, thế giới đã là thiên hạ của thế giới hắc ám! Cấp cấp” Tạt Nhĩ cười lên một cách điên, tiếng cười vang vọng khắp tòa cổ堡.

“Ma thần đại nhân tôn kính, vị này là? Thuộc hạ hình như ngửi thấy được mùi vị của con người trên thân thể của y?” Hắc ám nghị trưởng đối với hành vi vô lễ của Tạt Nhĩ chẳng hề có thái độ không vui, chỉ là nghi hoặc nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ.

Hừ!

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một cái, thanh âm truyền nhập vào trong tai của hắc ám nghị trưởng chẳng khác gì như sấm, khiến cho hắc ám nghị trưởng không khỏi toàn thân chấn động.

“Người nói trên thân thể của ta có khí tức của nhân loại hay sao?” Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhô cao lên, hai cánh ác ma từ sau lưng mọc ra, sau đó thì mạnh mẽ phát một cái, hắc ám nghị trưởng đột nhiên cảm giác thấy có một cổ cự lực ập tới, chỉ trong chớp mắt thì gã nhân loại ở trước mắt đã biến thành một thượng vị yêu ma cường đại.

Trán của hắc ám nghị trưởng nổi mồ hôi hột: “Ma thần đại nhân biến hóa vô đoan, Phổ Nỗ Nặc đã thất ngôn, xin ma thần thứ tội.”

So với hình thức ma dơi của Tạt Nhĩ thì hình thái sau khi ma hóa của Phong Vân Vô Kỵ lại càng tiếp cận với ác ma trong thần thoại của tây phương hơn, trên sự thật thì những yêu ma trong thần thoại đại đa số đều là những ác ma ở Ma Giới thông qua khe nứt không gian mà chạy tới vị diện này, sau đó thì lưu lại truyền thuyết.

Phong Vân Vô Kỵ vừa biến hóa thành ma thân, bóng ảnh cự đại của y bao trùm lấy hắc ám nghị trưởng đang quỳ phục ở phía dưới, quanh thân người của y liễu nhiễu ma khí, khí thế cường đại bao trùm lấy tâm linh của hắc ám nghị trưởng.

“Không biết hắc ám nghị trưởng có thể làm việc gì cho ma thần vĩ đại?” So với Tạt Nhĩ thì hình thái của Phong Vân Vô Kỵ lại càng khiến cho hắc ám nghị trưởng phát xuất sự tôn kính hơn từ trong tận đáy lòng.

“Rất tốt, ta nghe nói thế lực của hắc ám nghị hội rất lớn, ta cần tìm một nhân loại tên là Thái Cực đạo nhân, nghe nói ngàn vạn năm trước hắn ta đã bị giáo đình bắt đi.” Thanh âm vang rền của Phong Vân Vô Kỵ hồi vọng khắp thành堡: “Hãy tìm vị trí bị giam giữ của hắn cho ta!”

Trên mặt của Tạt Nhĩ nguyên bản lộ ra thần sắc không vui, nhưng nghe thấy Phong Vân Vô Kỵ nói thế thì trấn định nói: “Nguyên lai là đệ nhất ma đế vì tìm một nhân loại mà tới đây, không biết vì sao Hủy Diệt Ma Thần vĩ đại lại cần tìm một nhân loại như thế?”

Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại, đối với Tạt Nhĩ nói: “Đó là bí mật của Ma tộc bọn ta, gã Thái Cực đạo nhân này ngàn vạn năm trước đã chạy đến cái vị diện này, nghe nói hắn ta có một bộ công quyết rất đặc biệt và cường đại, ma thần bệ hạ của bọn ta đối với nó rất là có hứng thú!”

Phong Vân Vô Kỵ lại một lần nữa nói xạo, nhưng do thân thể của y sau khi ma hóa rất là giống với thượng vị Ma tộc chân chính, nên ngay cả Tạt Nhĩ cũng bị y hồ lộng.

“Nguyên lai là như thế.” Táp Nhĩ nói: “Có lẽ – Huyết tộc của bọn ta cũng có thể giúp đỡ đệ nhất ma đế một chút!”

Táp Nhĩ phát tay một cái, gã Huyết tộc thân cường kia liền cung kính bước tới.

“Vĩ đệ nhất ma đế vĩ đại nhất của Ma Giới, các người hãy đi tìm Thái Cực đạo nhân, đi tra xét hết tất cả những nơi có dấu tích của giáo đình!”

Huyết tộc thân vương gật đầu, sau đó thì xoay người bỏ đi.

“Những Huyết tộc hỗn huyết như thế mặc dù có huyết thống không thuần chính, vô pháp hóa thành ngàn vạn con dơi như Uy Nhĩ Tư Đốn, cũng vô pháp có được năng lực hóa dơi chân chính như ta, nhưng số lượng của bọn chúng rất nhiều, sau khi hóa dơi thì cũng tiện để truy tìm hắc ta! Hiệu suất có lẽ là cũng không kém!” Táp Nhĩ nhìn về phía Huyết tộc thân vương đang bước đi, chậm chậm nói.

Từ trong tòa cổ堡 của hắc ám nghị hội bay ra một bầy bơi đông đúc, con nào con nấy đều tròn tròn con mắt ra và dùng lực vỗ cặp cánh bay đi chẳng khác gì các đám mây đen, hết đợt này rồi đến đợt khác từ khắp các nơi trong cổ堡 bay tản ra về các phương hướng.

Cả tòa cổ堡 như hóa thành một nơi cổ quái, nguyên nguyên bất tuyệt phun ra những bầy dơi, cho đến mấy thời thần sau thì mới chấm dứt.

Cơ hồ như ngay lúc đó thì toàn bộ sinh vật trong thế giới hắc ám liền nhận được một mệnh lệnh của hắc ám nghị trưởng: Đi tìm Thái Cực đạo nhân dùng cho ma đế vĩ đại đến từ sâu thẳm trong địa ngục.

Một loạt những tiếng sói tru từ các phương hướng truyền lại, vô số người sói, vu sư liên miên bất tuyệt từ các phương hướng ồ ạt bay khắp các góc ngách ở cả vị diện vật chất, giáo đình bị diệt, giáo hoàng chết đi, ba vị ma thần cấp cao hiện thân, cả thế giới đã là thiên hạ của sinh vật hắc ám, những sinh vật đi ra đều hưng phấn dị thường

177. Chương 177: Phá Chương

Cả thế giới đều trở nên hỗn loạn, hai mươi bốn giờ trong mỗi ngày đều có những tin tức và hình ảnh của các sinh vật hắc ám truyền về cho công chúng một cách liên tục, Huyết tộc ưu nhĩ trên tháp sắt Ba Phi Nhĩ (- tháp sắt Pakistan Feir ???), người sói rầm rú trên vai tượng nữ thần tự do, u linh ở trong Lô Phù Cung (- cung Louvre ???)

Thế giới trở nên hỗn loạn

Những sinh vật hắc ám nghênh ngang xuất hiện dưới ánh sáng mặt trời, mỗi một ngày đều có những sự kiện huyết tinh, một lượng lớn cha sứ bị những cây cột đâm xuyên người, tử trạng cực kì thê thảm, những thủ đoạn mà giáo đình thi triển trên thân thể của những sinh vật hắc ám đều bị dùng ngược lại đối với những thần chức nhân viên của giáo đình.

Biển rộng, núi cao, bình địa, miền núi, bầu trời, mặt đất, tất cả mọi sinh vật hắc ám đều bị tra xét tử tế không bỏ qua chút gì, mỗi một ngày đều có những sinh vật hắc ám tiến nhập cổ堡 báo cáo những nơi nghi ngờ.

Nhưng kết quả lại khiến cho Phong Vân Vô Kỵ vô cùng thất vọng, mỗi một nơi nghi ngờ đều bị chứng minh là căn bản không hề có chút liên quan gì tới Thái Cực đạo nhân.

Trong thời gian nửa tháng, Phong Vân Vô Kỵ hết lần này đến lần khác đến những nơi mà chúng sinh vật hắc ám hồi báo lại, mỗi một lần đều là thất vọng, trong khoảng thời gian này thì nơi hạ lạc của Thái Cực đạo nhân vẫn chưa hề có chút tin tức nào, nhiệm vụ của Thánh Điện không thể dần dà, chuyện tìm Cửu Mệnh Chiến Giáp cũng không thể chậm trễ, Phong Vân Vô Kỵ đã ảm ước cảm nhận thấy sự ba động của sinh tử nhị khí đang bị áp chế, một loạt những chuyện hợp lại với nhau khiến cho tâm ma của Phong Vân

Vô Kị nổi dậy, trong thời gian ngắn thì những sinh vật hắc ám bị Phong Vân Vô Kị kích sát trong lúc giận dữ cũng không phải là ít.

Phong Vân Vô Kị giết càng nhiều thì nghi lực trong lòng của Tập Nhĩ càng ít đi, nguyên bản thì hắn ta cũng đang nghi hoặc, dù có là nhân thân do thượng vị yêu ma ở Ma Giới biến hóa mà thành thì cũng không nên có khí vị nhân loại nồng nặc đến thế, nhưng biểu hiện trong mấy ngày này của Phong Vân Vô Kị đã khiến cho hắn ta bỏ qua nghi lự trong lòng.

“Đó mới chính là tác phong nên có của một thượng vị Ma tộc!” Tập Nhĩ lĩnh chủ cười ngĩ, đối với những sinh vật hắc ám chết dưới tay của Phong Vân Vô Kị thì Tập Nhĩ cũng không thể có biện pháp gì, cũng không cảm thấy đáng tiếc, dù sao thì những sinh vật này chẳng khác gì những con kiến ở trong mắt cầu hắn ta, có chết nhiều hya ít cũng chẳng sao.

Trong cổ bảo hắc ám nghị hội.

Một gã vu sư bước vào trong hội nghị đại sảnh, dừng lại ở nơi xa và cung kính quỳ xuống.

Phong Vân Vô Kị biến hóa ma thân, thân hình cự đại ngồi ở trên bảo tọa của hắc ám nghị trưởng, ở bên cạnh thân thể là một chiếc bảo tọa cự đại khác, ngồi ở bên trên chính là Tập Nhĩ lĩnh chủ, bên cạnh hắn ta là Uy Nhĩ Tư Đốn phó lĩnh chủ.

“Lần này lại là nơi nào?” Thanh âm to lớn mang theo sự bạo ngược vang vọng khắp đại sảnh, xung quang ma thân cự đại liêu nhiễu ma khí cuộn cuộn, trong cặp mắt màu đỏ tím ẩn ước có ma khí nhàn nhạt thoát ra, sâu thẳm trong mục quang ẩn tàng một cổ tàn nhẫn nhưng bạo ngược, cặp cánh ác ma ở sau lưng thì giang ra và nhẹ nhẹ vẫy.

Hắc bào vu sư quỳ phục ở phía dưới, cung kính nói: “Vu sư ở Châu Phi truyền lại tin tức, nói là ở sâu trong sa mạc Sa-Ha-Ra có sự phản ứng với thánh lực, thuộc hạ cũng không biết là thật hay giả, nhưng sau khi gã vu sư đó đi sâu vào trong sa mạc thì liền biến mất, không còn quay trở lại nữa, thuộc hạ vừa có được tin tức thì liền đến đây để bẩm báo với ma thần vĩ đại!”

“Sa mạc Sa-Ha-Ra?” Phong Vân Vô Kị nghi hoặc nói.

“Có thể là đại ma thần không biết, đó là tên mà nhân loại gọi nó, sau đó thì bị chúng thuộc hạ sử dụng luôn. Sa mạc Sa-Ha-Ra thì chúng sinh vật hắc ám đều không chú ý tới, nơi đó tựa hồ như đã tồn tại từ rất lâu, hơn nữa nơi đó rất là không thích hợp cho những sinh vật hắc ám cư trú. Ấn chiếu theo như truyền ngôn của nhân loại thì nơi đó tựa hồ như đã bị người ta chặt hết đi cây xanh, phá hủy cỏ cây nên mới có bộ dạng như thế.”

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị trầm ngâm một chốc, đối với nơi mà gã vu sư này nói thì cũng không có hy vọng lớn lắm, dù sao thì cũng đã thất vọng rất nhiều lần rồi.

“Dem địa đồ mang lên đây!” Phong Vân Vô Kị hừ một tiếng, mở miệng nói.

Hắc bào vu sư không dám chậm trễ, vội vàng lấy ra một tấm địa đồ cổ lão, đó là bức địa đồ cổ lão do những vu sư tự chế.

Phong Vân Vô Kị dương ngón tay lên, tấm da dê đó liền bay đến trong tay của y, sau đó thì nhìn lướt qua một cái, cặp mắt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bùng sáng lên, phạm vi của sa mạc Sa-Ha-Ra này rất là rộng lớn.

“Sa mạc Sa-Ha-Ra rộng lớn gấp mấy lần Luân Đôn?”

Hắc bào vu sư tức thì ngơ ngác, nhưng ngay lập tức hồi đáp: “Cái này, đại ước độ khoảng bảy tám lần Luân Đôn!”

“Thế nào rồi?” Tập Nhĩ nhìn thấy biểu tình của Phong Vân Vô Kị không đúng, liền mở miệng hỏi.

“Không có gì ... ta muốn tới sa mạc đó sa mạc đó xem thử xem.” Phong Vân Vô Kị trả lời qua loa, nhưng trong nội tâm lại sóng cả hung dũng, khó mà bình tức được.

Án theo những gì mà gã vu sư đó nói, kết hợp với tấm địa đồ đó, Phong Vân Vô Kị có năm thành năm chắc là Thái Cực đạo nhân rất có khả năng ở trong sa mạc Sa-Ha-Ra này.

“Sa mạc có diện tích lớn như thế, căn bản không có khả năng như những gì như chặt cây xanh mà nhân loại ở vị diện này nói, nhưng nếu như có hai gã cao thủ để cấp trở lên giao thủ mới có khả năng xuất hiện hiện tượng sa hóa trong một diện tích lớn như thế. Dựa vào công lực thần cấp hậu kì của Thái Cực đạo nhân, thì không dễ dàng gì mà bị bắt như thế, chắc chắn là đã có một phen kịch chiến. Thánh Điện đã từng nói là Thái Cực đạo nhân có lẽ là còn ở cái vị diện vật chất này, thì chắc chắn là ông ấy còn ở cái vị diện này, mặc dù không biết là làm sao Thánh Điện lại có được cái kết luận này, nhưng nếu như Thánh Điện đã nói như thế thì chắc chắn có có căn cứ, cũng nhất định là nắm chắc, nhưng trung tâm của giáo đình tại Phạm Đế Cương lại căn bản không hề có tung tích của Thái Cực đạo nhân, đối với cao thủ thần cấp hậu kì thì mức độ thương hại của thánh quang đều có hạn, không thể chỉ bằng vào sự trấn áp của giáo đình ở cái vị diện này mà được.” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ: “Dù sao thì nhân loại cũng bất đồng với Huyết tộc, đối với thánh quang cũng không miễn cảm cho lắm, như thế thì Thái Cực đạo nhân có khả năng là sẽ bị giam giữ ở bên ngoài. Dựa vào tu vi thần cấp hậu kì của Thái Cực đạo nhân, nếu như không có thủ đoạn cấm chế đặc biệt, thì chắc chắn sẽ dễ dàng khôi phục lại bốn thân tu vi, vì thế nên chắc chắn là Thiên Đường đã dùng một thủ đoạn nào đó để cấm chỉ lực lượng của ông ấy, có nguồn năng lượng ba động lớn đến thế thì không thể không đẩy lên những biến hóa của thiên địa, nên những chuyện như chặt cây xanh mà tạo nên thì căn bản là chuyện bậy bạ.”

Vừa nghĩ tới nơi này, Phong Vân Vô Kị đón thời cực kì hưng phấn trong lòng, nhưng biểu hiện thì lại chẳng hề nhìn thấy bất kì biến hóa gì, chỉ quay đầu lại nói với Tạp Nhĩ: “Ta đi tới đó thử xem!”

Tạp Nhĩ gật đầu: “Hy vọng là đệ nhất ma đế có thể tìm thấy gã nhân loại đó, sớm ngày trở về Ma Giới, sau đó là truyền đạt ý nguyện của A Cổ Tư Thông gia tộc của bọn ta ... gia tộc của bọn ta trước giờ vẫn hy vọng có được ngoại viện từ Ma Giới.”

Sắc mặt của Tạp Nhĩ mặc dù không để ý cho lắm tới chuyện này, nhưng hẳn ta đã cùng Uy Nhĩ Tư Đốn cùng Phong Vân Vô Kị đi tới nhiều nơi, vừa là muốn giúp đỡ, vừa là hy vọng từ chuyện này tra thám thêm một chút gì đó, nhưng lại chẳng hề có được chút gì, còn về lần này thì Tạp Nhĩ cũng không có nhiều hy vọng cho lắm, nên cũng không có hứng thú đi cùng với Phong Vân Vô Kị.

Thần tình và phản ứng của Tạp Nhĩ khiến cho Phong Vân Vô Kị thở ra một hơi, có rất nhiều chuyện, khi có mặt những gã Huyết tộc này thì cũng không thuận tiện cho lắm, Tạp Nhĩ không đi theo là tốt nhất.

Gật đầu một cái, Phong Vân Vô Kị hồi ức lại tám địa đồ đó, sau đó thì vẫy đôi cánh rồi trực tiếp đâm xuyên qua tầng tầng tường của cổ堡 mà bay ra ngoài

Sa mạc Sa-Ha-Ra là sa mạc lớn nhất trong vị diện này, nó nằm ở phía nam của dãy núi A Đặc Lạp Tư (- Atlas) và Địa Trung Hải, phía tây giáp Đại Tây Dương, phía đông là cạnh bờ Hồng Hải, nằm trải dài cả phần bắc bộ của Châu Phi, khoảng cách từ đông sang tây dài năm ngàn sáu trăm kilomet (5600 km), chiều rộng từ bắc xuống nam là một ngàn sáu trăm kilomet (1600 km), diện tích ước chừng chín trăm sáu mươi vạn kilomet vuông (960.000 km²), ước chiếm ba mươi hai phần trăm tổng diện tích của Châu Phi.

Ở trong thiên không, một bóng trắng bay vút qua, chỉ trong chớp mắt thì trong sa mạc Sa-Ha-Ra đã xuất hiện một nam tử áo trắng, mặc dù khí trời nóng như lửa đốt, nhưng đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì lại chẳng hề có chút ảnh hưởng nào.

Đưa tay nắm lấy một chút cát trên sa mạc, Phong Vân Vô Kị tử tế quan sát một chốc, sau đó thì ngẩng đầu lên nhìn vào sâu trong sa mạc, cát trên tay thông qua những khe hở giữa các ngón tay mà phiêu tán xuống phía dưới

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua một lượt, thân hình bung lên trên cao rồi biến mất, đến khi xuất hiện lại thì đã xuất hiện ở trước mặt một một thổ dân Châu Phi.

“! ...” Gã thổ dân Châu Phi có làn da đen thui đó nhìn thấy Phong Vân Vô Kị thì liền kị kị oa oa, sắc mặt lộ ra thần sắc kinh hoàng, Phong Vân Vô Kị hơi cau mày lại, trực tiếp bước tới và đưa một cánh tay ra mà chụp lấy đầu của gã Châu Phi đó, một loạt những kí ức ập đến trong đầu của Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, sau đó thì đưa tay điểm vào sau gáy của gã ta, khiến cho gã ta tạm thời hôn mê.

Đó là một hướng dẫn viên của một đoàn nghiên cứu ở Châu Phi, thuộc về một cái bộ lạc ở bên mép rìa của sa mạc Sa-Ha-Ra, bảy ngày trước gã nam tử này gặp một đoàn khảo sát, dưới sự hấp dẫn của mũi kim thì

gã ta dẫn đoàn khảo sát này đi đến trung tâm của sa mạc, dẫn tới dải địa đới mà trong truyền thuyết là có ác ma. Trong bảy ngày thời gian, trong đoàn khảo sát không ngừng có người tử vong, cho đến ngày hôm qua thì mấy người cuối cùng trong đoàn khảo sát đó không thèm nghe khuyến cáo của gã mà tiến vào trong khu vực của ác ma

Phong Vân Vô Kị phát tà ao một cái, thân hình nhoáng lên và biến mất.

Thuận theo phương hướng trongkis ức của gã thổ dân Châu Phi đó, Phong Vân Vô Kị thẳng đường đi đến khu vực ác ma ở trong sa mạc Sa-Ha-Ra, trên đường đi thì y không ngừng nhìn thấy những bộ xương trắng xóa của những con lạc đà.

Thẳng đường đi về phía trước, những bộ xương trắng âm sâm càng lúc càng nhiều, đại đa số đều là những lạc đà đã chết vì khát, phần còn lại cũng là những mảnh xương rời khó mà nhận ra được

Mấy con trăn mối màu đen bành đại không ngừng cắn xé mấy cụ thi thể của con người trong sa mạc, từ trong kí ức của gã thổ dân đó thì Phong Vân Vô Kị nhận ra được đó là những thi thể của những thành viên trong đoàn khảo sát.

Phất ống tay áo một cái, Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng hạ xuống dưới, sau đó thì vung ra một chưởng, mấy con rắn mối đó tức thì kêu lên mấy tiếng thảm thiết, hóa thành vô số khối thịt bắn ra tung tóe xung quanh. Phong Vân Vô Kị đánh ra một chưởng khiến cho bề mặt sa mạc phụ cận đồn thời dừng động, trông chẳng khác gì như sóng cả dập dờn, từng cái từng cái lưng đen thui lộ ra, chiếc đuôi nhọn nhọn ngoắc ngoắc mấy cái, sau đó thì kêu lên mấy tiếng rồi chui sâu vào trong sa mạc.

Phong Vân Vô Kị liếc nhìn mắt cụ thi thể đó một cái, sau đó thì tấn tốc quay đầu lại, thần thức cường đại tức thì phát xuất ra và bao trùm cả sa mạc Sa-Ha-Ra, nhưng trong cảm ứng của thần thức thì ngoài trừ những sinh vật thuộc họ rắn lẫn màu đen sinh hoạt ở trong cái sa mạc này ra thì không có bất kì chỗ nào đặc thù cả.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị trở nên nghi hoặc: “Chẳng lẽ ta đã làm sai rồi sao?” Bước tới phía trước mấy bước, bất thành linh Phong Vân Vô Kị cảm thấy phía bắc của kiếm đan trong đan điền đột nhiên chấn động, không khỏi đại biến sắc mặt.

Cảnh giới kiếm đế cơ hồ như đều có cảm ứng với mọi tu kiếm giả, dù cho đối phương có cảnh giới hơn cả bản thân, nhưng chỉ cần là đối phương không cố ý che giấu khí tức của mình, thì tất cả những người có cảnh giới từ kiếm hoàng trở lên đều có cảm ứng khi tiếp cận trong một khoảng cự li, nhưng hiện tại thì Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy một thanh kiếm, một thanh kiếm có khí tức vi nhược đang bị áp chế cực độ, nhưng lại là một thanh kiếm cực kì cường hãn

Ở trong mắt trái lóe sáng lên một điểm ngân bạch, sắc thái đa dạng khắp trời đột nhiên thối lui, chỉ còn lại hai màu trắng đen chân thật, mây gió đầy trời cũng không ngừng biến ảo, khi Phá Vọng Ngân Mâu của Phong Vân Vô Kị mở to ra thì hình tượng thế giới trước mắt đã biến đổi.

Trên cái sa mạc nguyên bốn không có bất kì một vật gì, giờ đây trong con mắt của Phong Vân Vô Kị đã trở nên trong suốt, trên có bầu trời, dưới có mấy vạn thước dưới mặt đất, tất cả đều lộ ra hình tướng chân thật của nó.

Ngoài thân người y mấy trăm trượng là một quang tráo mờ mờ nửa hình tròn đang bao trùm đại địa, từ trong quang tráo đó ẩn ước tán phát ra điểm điểm thánh quang, nếu như không có Phá Vọng Ngân Mâu thì Phong Vân Vô Kị căn bản không thể nhìn thấy được. Ngẩng đầu lên, đỉnh của màn quang tráo mờ mờ đó tiếp cận tầng mây, phạm vi diện tích bao trùm của nó đủ để mấy ngàn kilomet vuông.

“Quả nhiên là ở tại nơi này!” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm nói, ngân quang trong mắt trái đại thịnh, thông qua sự ngăn cách của quán quang, Phong Vân Vô Kị phát hiện ở trong màn thánh quang tráo đó là một lòng chảo, ở bên vách chảo là những sợi dây xích kéo dài xuống tận đáy, ở dưới đáy lòng chảo là những thân thể đầu cùi găm xuống đang bị những sợi xích đó treo lơ lửng trên không trung, những thân thể này rất là đông đúc, mới nhìn thoáng qua thì cũng đã đếm được mấy ngàn, người nào người nấy đều cui gằm mặt xuống nên vô pháp phân biện thân phận, trong những thân ảnh đó có nhân loại Thái Cổ, cũng có ác ma và một vài yêu ma khác, mỗi một thân người đều có hình dung tiêu tụy, có những thân thể treo trên sợi xích đã biến thành cốt khô. Ở phía dưới những sợi dây xích đó phân bố một tầng cây cốt sâu dày. Từ trên đỉnh

của màn thánh quang có treo mấy sợi xích thánh quang kéo dài xuống các phương hướng phía dưới, ở trên những sợi xích đó là những đạo thiểm điện nổ lách tách, trong đó thỉnh thoảng cũng có những đạo lôi điện nổ rì rầm, những thân thể bị trên trên những sợi xích này khi bị những đạo lôi điện đó đánh trúng đều rên rĩ lên những tiếng rên đau đớn sống không bằng chết.

Những sợi dây xích thánh quang treo trên đỉnh khung đạt tới con số mấy vạn, mỗi khi có một đạo lôi điện mang theo khí tức thành khiết dọc theo sợi xích mà đánh xuống thì ở trên một sợi dây xích khác lại có một đạo lôi điện khác xuất hiện, đạo đạo thiểm điện dày đặc liên miên bất tuyệt đánh xuống.

Những gã Ma tộc cường đại trên đó, mỗi khi trúng một đạo thiểm điện thì toàn thân đều bốc lên một làn khói, trên thân thể lại có thêm một vết bỏng cháy xấu xí, còn những nhân loại thì lại lẳng lặng bất động, chỉ có thể thông qua sự co giật của cơ nhục trên những cánh tay trần của bọn họ mới có thể phân biệt ra là bọn họ còn sống.

Mái tóc đen óng của Phong Vân Vô Kị phát phơ trong gió, sau đó thì bước tới một bước, thân người đập bộ hư không đi về phía màn thánh quang tráo như nước chảy mây trôi, vừa mới đi được chưa đầy mấy trượng thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng chân lại, trong lòng dường như có cảm giác, đầu ngẩng lên trên trời mà nhìn

178. Chương 178: Tọa Thiên Sứ Mặc Đa Lí Tư

Ngay khi thanh âm vang lên thì gã thiên sứ đó liền phóng ra một thanh quang thương, thanh thương ánh sáng đó vừa mới nhìn thì còn ngoài mấy trăm trượng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã xuyên việt tầng tầng không gian mà lao thẳng về phía mặt của Phong Vân Vô Kị. Khi Phong Vân Vô Kị phát giác thì thanh thương do thánh quang tổ thành đó đã cách người y chưa đầy mấy thốn.

Ngay trong lúc thiên quân nhất phát thì Phong Vân Vô Kị lắc hông một cái, thanh thánh thương đó liền bay lướt qua sát mặt, Phong Vân Vô Kị thậm chí còn có thể nhìn thấy những đạo thánh diễm như có như không đang bốc cháy trên đó và những đạo thiểm điện nhỏ bé chớp lóe trông có vẻ yếu nhược nhưng lại mang sức mạnh hủy diệt cực kì cường đại bên trên.

Ngâm!

Phong Vân Vô Kị giang tay phải ra, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh trường kiếm mờ mờ do âm ảnh tổ thành, rồi chém ngang ra, thanh thánh thương lướt qua ngang mặt liền lẳng lặng phân ra thành hai phần, tiếp đó tay phải liền niết lấy kiếm quyết rồi dẫn chỉ bay về phía gã thiên sứ đó. Một nửa thanh thánh thương bị đứt ở phía sau đột nhiên chuyển hướng rồi xạ ngược lại gã thiên sứ hai cánh kia. Ở sau lưng nổ ầm lên một tiếng, vô số cát bụi bắn tung tóe lên trên không trung cả mấy chục trượng, trận trận khí kinh từ phía sau ập tới. Nhất thân y bào của Phong Vân Vô Kị phát phơ phần phật, toàn thân vững vàng bất động chẳng khác gì bàn thạch, chỉ là ngẩng đầu nhìn lên trên không trung.

Gã thiên sứ hai cánh đó đột nhiên xéo ngón tay ra, thanh thánh quang thương bị Phong Vân Vô Kị dùng ngự khí chỉ đạo phóng ngược lại liền bị hấn ta chụp lấy, thánh lực vừa mới vận chuyển thì đầu thương vừa mất liền dần dần sinh trưởng lại.

“Tọa thiên sứ Mặc Đa Lí Tư, phụng ý chỉ của chủ, đến đây để thu thập tính mạng của những tội nhân các người!” Gã thiên sứ đó đột nhiên bước tới một bước, hai phiến cánh ánh sáng xán lạn ở sau lưng từ từ kéo dài ra, sau khi dài được mấy thước thì một loạt những thanh âm ba ba truyền lại, lại một đôi quang dực màu xám mọc ra rồi nhẹ nhàng phát phật.

“Đó là một gã tọa thiên sứ bốn cánh!” Phong Vân Vô Kị đại kinh trong lòng, trên mặt y nhiên vẫn bảo trì trấn định, uy lực của tọa thiên sứ thì Phong Vân Vô Kị đã thể hội rõ ràng, trong lúc trăm vạn đại quân phi thăng ở vị diện nguyên bản thì trên thiên không hiện ra một cánh cửa ánh sáng cự đại, ở trong cánh cửa đó có một gã tọa thiên sứ bước ra, khiến cho cả vị diện đều phải chấn động, gần như là sập đổ, uy năng của tọa thiên sứ không ngờ là lại khủng phò đến mức khiến cho Phong Vân Vô Kị cực độ chấn kinh, nếu như

lúc đó không phải là có Thương Khung chí tôn trực tiếp nhất kích miểu sát thì e rằng toàn bộ nhân loại ở vị diện đó đều bị diệt vong.

Nhưng gã thiên sứ ở trước mặt

Phong Vân Vô Kị không khỏi do dự, uy năng của tọa thiên sứ tuyệt đối không chỉ như thế, mặc dù những vị diện phổ thông không chắc chắn bằng thật chất vị diện, nhưng nếu như năng lượng ở cấp độ tọa thiên sứ thì cái vị diện này – tuyệt đối không thể không mấy may biến hóa.

Gã tọa thiên sứ này tuy cường đại, nhưng vô pháp sánh với gã tọa thiên sứ trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kị, nếu như là gã tọa thiên sứ trong ấn tượng thì Phong Vân Vô Kị chỉ có nước bỏ chạy, ngoại trừ thần cấp cao thủ ra, căn bản không có ai có thể đối kháng với tọa thiên sứ.

Mắt trái sáng lên, Phá Vọng Ngân Mâu của Phong Vân Vô Kị dĩ nhiên đã triển khai, ngân huy nhàn nhạt từ trong mắt phát ra. Ở trong mắt, thân hình của gã tọa thiên sứ đó lập tức phân ra làm hai, ở sau lưng của gã thiên sứ đó có áp sát một tầng âm ảnh hình tượng thiên sứ, chỉ một lớp giấy mỏng manh được tổ thành từ âm ảnh, âm ảnh đó cũng có bốn chiếc cánh đang giang ra, góc độ giang ra của bốn chiếc cánh so với gã thiên sứ ở phía trước chẳng hề khác gì nhau.

Bất quá là những thiên sứ đã nhìn thấy ở giáo đường thánh Bỉ Đắc, hay là gã thiên sứ bốn cánh ở trước mắt, nhục thể của bọn họ tựa hồ như đều có liên quan tới một tầng âm ảnh, điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị rất là nghi hoặc, suy nghĩ cả trăm lần nhưng vẫn không thể hiểu được.

Trong không trung, gã tọa thiên sứ kia thông thả bước xuống, trông chẳng khác gì như ở dưới chân có một chiếc thanh vô hình vậy.

“Dùng dang nghĩa của chủ, ban cho tội nhân ở trước mặt sự trừng phạt!” Trong mắt của Mặc Đa Lí Tư lộ ra một tia thần sắc lãnh khốc lẫn cao ngạo, kèm theo đó là tay phải đưa ra, từ trên bầu trời liền vô số đạo thánh quang cường liệt kịch xạ xuống phía dưới.

“Hồng!” Phong Vân Vô Kị hồng lên một tiếng, tiếp đó là thực hiện một loạt những động tác rút kiếm, xuất kiếm và thu kiếm, kiếm khí trong hư không hiện ra cả vạn đạo, đạo nào đạo nấy đều dài cả mấy vạn trượng và chúng dày xé tầng mây, không những là chấn tan được những đạo thánh quang đang lao xuống, mà lại còn bị trực tiếp quét sạch hết những tầng mây ở bên trên.

Trên thiên không, sắc mặt của tọa thiên sứ tức thì biến đổi, sau đó thì bất thành linh điểm chỉ một cái, Phong Vân Vô Kị đột nhiên cảm giác thấy trước mặt tối sầm, lồng ngực như bị trùng kích dữ dội, tiếp đó là bên tai nghe thấy một tiếng nổ lớn, rồi bị một cỗ cự lực chấn bay ra sau mấy chục trượng và rơi mạnh xuống mặt đất.

Vừa rơi xuống đất thì thân hình của Phong Vân Vô Kị liền bùng lên trên không trung, ở khóe miệng rỉ ra một dòng máu, dĩ nhiên đã thụ thương không nhẹ.

Chỉ dưới một chiêu mà không ngờ lại bị thụ thương một cách bất ngờ, trong lòng của Phong Vân Vô Kị cực kỳ tức giận, hai bàn tay mau chóng đưa ra như thiểm điện, phần hư không trong không trung trước thân thể biến bố đầy đầy những quang kiếm, một loạt những trận kiếm ngân vang lên không ngừng nghỉ.

Trong mắt của Phong Vân Vô Kị bạo hiện sát cơ, hai cánh tay vung ra, trong hàng loạt những tiếng kiến ngân vang đầy trời, cả mấy vạn thanh khí kiếm ba xích chấn động ông ông và hóa thành một đạo kiếm lưu, kịch xạ trực tiếp về phía gã tọa thiên sứ bốn cánh.

“Hừ!” Mặc Đa Lí Tư hừ lạnh một tiếng: “Người có lẽ là cao thủ đế cấp của Thái Cổ? Nhân tộc ngu xuẩn truy cầu lực lượng tuyệt đối, hãy để ta dạy người cái gì mới là kĩ xảo chiến đấu chân chính, chỉ bất quá người cần phải trả sinh mạng ra làm cái giá.”

Mái tóc của Mặc Đa Lí Tư dập dờn vũ động, cánh tay phải thon dài đưa ra trước, năm ngón tay khép lại đột nhiên xòe ra và hướng về phía mang kiếm khí mù trời đao bay tới

Oanh!

Một tiếng nổ cự đại vang lên, mấy ngàn thanh quang kiếm cách gã tọa thiên sứ gần nhất đột nhiên nổ tan tành, khí lãng cuộn cuộn mang theo những mảnh vỡ của quang kiếm cuộn ngược lại phía sau và nuốt chửng

lấy màn kiếm quang mù trời nuốt chửng lấy, cơ hồ như cùng lúc đó thì thân ảnh của gã ta cũng biến mất

Một cảm giác nguy cơ từ trong lòng dâng lên, Phong Vân Vô Kị liền điểm nhẹ mũi chân một cái mà không hề nghĩ ngợi, thân người mau chóng bay lên trên không trung và tấn tốc lui về phía sau, nhưng vẫn là chậm một bước. Trong hư không ở trước thân thể của y, một đạo thân ảnh mờ mờ dần dần thật thể hóa và phác về Phong Vân Vô Kị, tay phải của hắn ta duỗi ra hướng về phía Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị vốn thối lui về phía sau, nhưng ngay khi thấy gã tọa thiên sứ đó bước ra trong không trung thì thân hình liền lao ngược lại phía trước, tiếp đó thì quát lên một tiếng: “Thiên kiếm!”

Ở trong hư không, một tiếng sấm vang âm lên, bầu trời đột nhiên ảm đạm lại, cuồng phong nổi dậy, đám mây đen từ khắp bốn phía ập tới, bóng của nó che phủ lấy thân người của Phong Vân Vô Kị, ngay lúc trên đỉnh đầu lóe lên một đạo lôi đình thì Phong Vân Vô Kị một tay nâng trời, chu thân sấm vang chớp giật, một thanh kiếm ngân chấn thiên vang lên, ở trong tay của Phong Vân Vô Kị chớp ẩn chớp hiện một thanh trường kiếm thông thiên như có như không

Cánh tay vốn đưa ra của gã tọa thiên sứ chậm chậm thu lại, lẳng lặng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, thong thả nói: “Lực lượng vĩnh viễn không có cực trí, lực lượng có cường đại hơn đi chăng nữa thì – cũng không thể mạnh hơn quy tắc!”

Dứt lời thì hai chiếc cánh màu xám ở sau lưng gã ta đột nhiên phát động một vài cái, hai chiếc cánh chắc nịch đó bất thành linh thu lại vào trong, hóa thành hai phiến âm ảnh mỏng như cánh ve, Mặc Đa Lí Tư đột nhiên xuất thủ, cung kính quỳ xuống mặt cát: “Chủ nhân từ, chủ vĩ đại, xin hãy ban cho con năng lực chưởng khống không gian, để tiêu diệt triệt để linh hồn lẫn nhục thể của tội nhân ở trước mắt, nhằm bồi hoàn lại tội nghiệt mà hắn ta đã phạm phải và sự bất kính của hắn ta đối với thần!”

Phong Vân Vô Kị căn bản không hề lí tới hắn ta, tay trái dĩ nhiên đã chém xéo xuống phía dưới, cơ hồ như cùng lúc đó thì Mặc Đa Lí Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt dập dờn hai đóm lửa kim sắc, cặp cánh âm ảnh mỏng như cánh ve ở sau lưng đột nhiên đại trường, khoách đại đến hết cả không gian.

Ầm ầm!

Trước mắt hoa lên, khắp thiên địa đang âm ảm đột nhiên bừng sáng, một đoàn quang mang chói sáng uẩn hàm khí tứ thần thánh vô thượng hiện ra

Phốc!

Một cổ lực lượng hủy thiên diệt địa đánh mạnh vào thân người của Phong Vân Vô Kị, lồng ngực như muốn vỡ toang ra, một cổ lực lượng khó mà chống cự được trùng trùng kích lên trên người Phong Vân Vô Kị, tiếp đó là trong không trung truyền lại những tiếng vỡ vụn loảng xoảng. Trong một loạt những âm thanh đó, hồn thân y của Phong Vân Vô Kị đều rách sạch, trên lồng ngực biến bố đầy những dấu vết những vật sắc bén qua, một đoàn thánh diễm hùng hực mang theo diễm diễm kim huy bùng cháy bên trên thân thể của y, thân người của y cũng theo đó mà bị chấn bay về phía xa chẳng khác gì điều đứt dây

179. Chương 179: Thánh Thương Long Cơ Nỗ Tư

Mặc Đa lí Tư bước tới một bước, thân hình cao lớn lại dần dần dung nhập vào trong hư không, biến mất từng chút từng chút một.

Ngoài đó mấy trăm trượng, một cánh tay thon dài trắng bóc chậm chậm xòe ra và vẽ một đường cong hướng về phía Phong Vân Vô Kị, tiếp đó thì lại nghe thấy Phong Vân Vô Kị đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, thân người đang rơi xuống lại bị chấn bay lên trên không, trên thân thể bùng cháy hùng hực ngọn thánh diễm màu trắng thiêu đốt linh hồn.

Thân hình của Mặc Đa Lí Tư vừa mới xuất hiện một nửa thân trước thì lại tiến nhập vào một cái không gian khác và biến mất, khi đó thì một nửa thân sau mới hiện ra rồi cũng mau chóng biến mất theo.

Mặc Đa Lí Tư không ngừng xuyên việt không gian, không ngừng lợi dụng lực lượng thần bí mà bản thân hắn ta nắm giữ mà kích mạnh vào thân người của Phong Vân Vô Kị, sau mấy đợt như thế thì thân thể của Phong Vân Vô Kị đã hóa thành người máu, nhưng Mặc Đa Lí Tư tựa hồ như phi thường cẩn thận, hắn ta không ngừng xuyên việt không gian, dù cho Phong Vân Vô Kị có lòng phản kích cũng vô pháp tìm thấy mục tiêu.

Một loạt những cảm giác bỏng rát do linh hồn bị thiêu cháy truyền lại, so với cảm giác đau đớn này thì nỗi đau ở nhục thể có thể như tỉnh lược, không cần lí tới.

Mặc Đa Lí Tư tựa hồ như đã xác nhận Phong Vân Vô Kị vô pháp chế tạo ra những đòn công kích có lực thương tổn nữa, thân hình chớp nhoáng cuối cùng cũng ngừng cổ và hiện thân ở trước thân người Phong Vân Vô Kị mấy trăm trượng, trong song mâu ngân bạch là một phiến băng lãnh.

“Tên nhân loại Thái Cổ dám tiết độc thần linh, đối với chủ thần bất kính, dùng dang nghĩa của Mặc Đa Lí Tư ta, ban cho ngươi sự phán xét cuối cùng!” Mặc Đa Lí Tư lạnh lùng tuyên bố. Sau đó thì quỳ một gối và cúi đầu xuống trong không trung, sắc mặt là một phiến chân thành lẫn cung kính, hai tay chậm chậm nâng lên trên không.

Một đoàn bạch quang từ trên thiên không lướt qua rồi chiếu xuống lòng bàn tay của Mặc Đa Lí Tư, nó không ngừng biến ảo bất định trong không trung, không ngừng co duỗi kéo dài ra, chốc lát sau thì ở trên lòng bàn tay của hắn ta bùng phát ra một phiến thánh quang xán lạn, tiếp đó thì hiện ra bốn thanh thánh quang trường thương đang bùng cháy những ngọn lửa ngân bạch hùng hực, mỗi một thanh trường thương đều dài mấy trượng, so với những thanh trường phổ thông lại thon nhỏ hơn một chút.

Mái tóc ngân sắc của Mặc Đa Lí Tư phát động như sóng ba, bốn thanh trường thương bùng cháy thánh diễm phát ra những tiếng lách tách, nhưng thân người của hắn ta vẫn cứ lẳng lặng bất động, tựa hồ như đang chờ điều gì đó.

Ngoài đó mấy trăm trượng, Phong Vân Vô Kị gian nan gượng dậy mà quỳ một gối xuống mặt cát, lồng ngực hô hấp một cách khó khăn, vùng máu ở phía dưới thân thể chậm chậm khoách triển ra, huyết dịch trên thân thể liên tục chảy xuống chẳng khác gì con suối nhỏ.

Thánh diễm vẫn hùng hực thiêu cháy trên thân thể, nhưng Phong Vân Vô Kị tựa hồ như chẳng thêm quan tâm tới, chỉ là hô hấp kịch liệt, mắt nhìn về phía trước, từng lần từng lần thánh diễm bị y hấp nhập vào lỗ mũi

Ầm ầm!!

Trong thiên không, một đoàn quang mang từ trên trời lao xuống như sao băng, nó mang theo những âm thanh ầm ầm mà vẽ một đường cong màu kim sắc trong không trung và lao xuống

Bồng!

Đạo đường cong đó lướt qua bên cạnh thân thể của Mặc Đa Lí Tư và cắm vào trong sa mạc, tiếp đó thì một thanh kim sắc trường thương mang theo sự thánh khiết và uy nghiêm hiện ra, thân thương bùng cháy ngọn lửa màu hoàng kim, trong ngọn lửa dập dờn ba động những phù văn ngân bạch

Mặc Đa Lí Tư nhắm mắt lại và rút về một cánh tay, sau đó thì vẽ hình thập tự giá ở trước ngực.

Một tay đưa ra, khi bốn thanh trường thương đụng vào tay của Mặc Đa Lí Tư thì đột nhiên biến mất, cùng lúc đó thì Mặc Đa Lí Tư đưa về phía thanh trường thương kim sắc đang bùng cháy ngọn thánh diễm kim sắc ở phía dưới

Ngay đúng lúc này thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên động thân, thân người hóa thành một đạo thiểm điện mà lao về phía tọa thiên sứ Mặc Đa Lí Tư, trong không trung chỉ thấy đạo đạo ảo ảnh của Phong Vân Vô Kị kéo dài ra, sau khi dài được mấy trượng thì đã hóa thành một đạo ngân quang nhàn nhạt cực kì mỏng manh.

Khoảng không gian trăm trượng loáng một cái là đã qua, một cổ kính phong ập tới, tay phải của Mặc Đa Lí Tư còn chưa kịp đụng đến thanh trường thương kim sắc kia thì Phong Vân Vô Kị đã bất thành linh xuất

hiện ngay trước mặt hắn ta mấy trượng, thân ảnh của Phong Vân Vô Kị nhoáng lên và hóa thành mấy đạo ảo ảnh, đồng thời công kích về phía Mặc Đa Lí Tư.

Tay phải của Mặc Đa Lí Tư hiện còn đang cách thân thương một xích, trên mặt hắn ta vẫn là một phiến bình tĩnh, nhần thần vẫn lãnh mạc, chẳng hề có chút kinh hoảng, cặp ngân mâu mau chóng quét qua khắp tứ phía một lượt.

Sau đó thì thân thể của hắn ta đột nhiên cố định lại, một đạo quang mang lãnh lệ lóe lên trong mắt, tay trái của Mặc Đa Lí Tư liền lấp lánh điện hoa, kèm theo đó là những tiếng rì rào. Hắn ta vung tay trái về phía bên cạnh, nhưng trước khi hắn ta vung tay ra thì một đạo kiếm hình âm ảnh đã đột nhiên quét qua, sắc mặt của Mặc Đa Lí Tư đột nhiên biến đổi, thân hình bất thành linh trở nên mơ hồ, chỉ trong chớp mắt đã biến mất, kèm theo đó thì thanh trường thương kim sắc cũng vô tung.

Oanh!

Cơ hồ như ngay khi thân người của Mặc Đa Lí Tư biến mất thì một cổ cự lực cường đại đánh mạnh vào trên thân thể của Phong Vân Vô Kị, cổ lực đạo đó so với công kích của cao thủ để cấp còn khủng bố hơn, lần này thì Phong Vân Vô Kị lại kêu thảm lên một tiếng rồi bị kích bay lên trên cao, trên đường bay đi thì huyết dịch văng tung tóe

Ở phía dưới, thân ảnh của Mặc Đa Lí Tư hiển hiện ra cách chỗ cũ mười trượng, trong tay nắm lấy thanh trường thương kim sắc, thánh huy kim sắc chiếu rọi lên trên mặt của Mặc Đa Lí Tư, nhưng vẻ mặt của hắn ta lúc này lại có vẻ khá là hung tợn.

Ba xích!!

Ở sau lưng của Mặc Đa Lí Tư, trên một chiếc quang dực đột nhiên xuất hiện một khe nứt mỏng manh, vết thương đó từ bên phải phía trên kéo dài xuống tận bên trái phía dưới của chiếc quang dực, chỉ nghe một tiếng tách, chiếc cánh đó đột nhiên phân ra làm hai, một nửa kia rơi xuống dưới mặt đất.

Mặc Đa Lí Tư không thèm quay đầu lại, tay phải nắm chặt lấy thanh kim sắc trường thương, thanh âm thâm nhiên vang vọng trong hư không: “Không ngờ người lại dám làm thương tổn thân thể thần thánh của ta, ta – tọa thiên sứ – Mặc Đa Lí Tư, dùng danh nghĩa của thánh thương Long Cơ Nỗ Tư, chung kết tính mạng của người, ban cho người sự phán xét cuối cùng!”

Dứt lời thì tọa thiên sứ Mặc Đa Lí Tư đột nhiên thả thanh thánh thương Long Cơ Nỗ Tư ra, thanh thánh thương bốc cháy ngọn thánh diễm kim sắc đó liền bay lơ lửng trong hư không, tay phải của Mặc Đa Lí Tư duỗi ra, bốn thanh trường thương bốc cháy ngọn thánh diễm khiết bạch liền xếp thành hàng ở ngay trước thân thể của hắn ta.

Sưu sưu sưu sưu!!!!

Liên tục bốn bóng thương màu trắng hóa phá hư không mà truy lên trên, một lần âm ảnh từ trong mắt của Mặc Đa Lí Tư lóe lóe lên, sau đó thì hắn ta đưa tay phải ra và nắm lấy thanh thánh thương Long Cơ Nỗ Tư.

Mặc Đa Lí Tư ngẩng đầu nhìn lên trên trời, mắt tiễn bốn thanh thanh quang trường thương đâm xuyên qua hai vai lẫn hai đùi của đạo thân ảnh kia, tiếp theo đó là đạo đạo tiên huyết rưới đều xuống đại địa.

Tay trái duỗi ra, phiến quang dực đang rơi xuống ở phía sau tự động bay lên trên và hướng về phần cánh bị đứt của Mặc Đa Lí Tư mà ráp lại, hai phần quang dực hoàn mỹ kết hợp lại với nhau, một đạo thánh diễm từ trong khe nứt bốc cháy lên, kèm theo đó là trên mặt của Mặc Đa Lí Tư hiện lên thần sắc thống khổ.

Chiếc cánh của thiên sứ chẳng khác gì huyết dịch của Huyết tộc hay sinh mệnh của nhân tộc, nó chính là mạch sống của thiên sứ.

Xích!

Chiếc cánh vốn đang lành lặn lại thì đột nhiên phát ra một tiếng dòn rục, sau đó thì ngay ở chỗ bốc cháy thánh diễm lại hiện ra một khe nứt.

Rắc rắc!

Một nửa chiếc cánh kia rơi xuống mặt cát, sau đó thì bị gạt bụi vùi lấp, sắc mặt của Mặc Đa Lí Tư lấp lánh bất định giữa hai màu ngân sắc và kim sắc, thần tình kinh hãi nhoáng qua khuôn mặt.

“Làm sao có khả năng? Không thể như thế được! Hẳn ta làm sao có thể man chóng nắm giữ được” Tọa thiên sứ Mặc Đa Lí Tư gào thét trong lòng.

Bất thình lình ngẩng đầu lên, ngoài đó mấy trăm trượng, Phong Vân Vô Kị ngã nhào xuống mặt cát, bốn thanh trường thương găm chặt thân thể của y với mặt cát, từ chỗ găm vào thân thể của y bốc lên làn làn khói mang mùi vị huyết tinh, ở dưới thân thể của Phong Vân Vô Kị, huyết dịch ngưng cố như tương.

Trên thân thể của Phong Vân Vô Kị, màn thánh diễm hùng hực bốc cháy lên cao cả mấy trượng, ngay cả không gian ở xung quanh cũng trở nên uốn khúc, từ một bên nhìn vào thì tất cả mọi thứ ở phía trước đều trở nên uốn khúc theo.

Mặc Đa Lí Tư dụng lực đạp chân một cái, một phiến sóng cát diện tích rộng rãi trình hiện trạng thái phức xạ mà bay lên trên cao, còn thân thể của Mặc Đa Lí Tư thì lại bay thẳng lên trên cao mấy ngàn trượng chẳng khác gì đại điêu, hai chân hẩn khếp lại, hai tay giang ra, thân người thẳng đứng, mái tóc ở sau đầu kịch liệt ba động chẳng khác gì sóng biển.

Hai tay hợp lại, thánh thương Long Cơ Nỗ Tư bay đến trước ngực, Mặc Đa Lí Tư cong tay lại, sau đó thì nhìn xuống đại địa rồi phóng thánh thương Long Cơ Nỗ Tư bay xuống dưới.

Xích!

Thánh thương Long Cơ Nỗ Tư mang theo ngọn thánh diễm kim sắc kéo theo một chiếc vĩ diễm thánh quang dài ngoằn ở phía sau, trong một loạt những tiếng chấn động của không gian, nó mang theo thể uy lâm đại địa, mục tiêu chính là thân người của Phong Vân Vô Kị đang bị bốn thanh thánh quang trường thương găm dính chặt ở dưới mặt cát.

Sự uy hiếp của tử vong đã nồng đặc đến mức không thể tăng lên, cơ hồ ngay khi thanh thánh thương Long Cơ Nỗ Tư xạ ra thì sát khí nồng đậm trên thanh thánh thương đã bao trùm lấy thân người của Phong Vân Vô Kị, cũng giống với những dị giáo đồ và những kẻ tiết độc thần bị phán định trước đây, Phong Vân Vô Kị hoàn toàn có thể hoàn toàn cảm giác thấy trên thánh thương uẩn hàm mùi vị huyết tinh nùng liệt, mặc dù thánh quang đàng đàng, nhưng cũng hoàn toàn che yếm không được cổ huyết tinh đó, sử khùng bố của loại thánh quang kim sắc đó có lẽ là có liên quan đến vô số những dị giáo đồ cường đại chết dưới thanh thương này.

Có lẽ là trong thời khắc đối mặt với tử vong, người ta đều biến nên cực kì bình tĩnh, trong thời khắc này thì thời gian phẳng phật như đã không còn tồn tại, tất cả đều trở nên chẳng hề liên quan gì đến bản thân, cổ cổ huyết vụ uân nhân bao bọc lấy thân người của Phong Vân Vô Kị, thậm chí là còn có một bộ phận đã sấm nhập vào trong mắt của Phong Vân Vô Kị.

Dưới quang mang thần thánh cầu thánh thương, che yếm mộ con hung thú bạo lệ, một hung thú đồ sát những người có tội cường đại mà Thiên Đường phán định.

Thân thương kim sắc của Long Cơ Nỗ Tư mau chóng biến lớn ra, biến lớn ra, chiếc vĩ diễm kéo dài ở phía sau nó cũng đã trở nên nùng liệt đến mức không thể tăng thêm, trông chẳng khác gì một vì sao băng trụ nhập địa cầu, những nơi nó đi qua thì không khí đều phát ra những thanh âm ầm ầm chấn động, càng khủng khiếp hơn nữa là không gian lại bốc lên màn khói mờ mịt.

Trong màn khói dày đặc và thánh yên, một điểm kim sắc tấn tốc biến lớn, gào rít và phá khai màn khói và thánh diễm bay ra, đâm thẳng vào trán của Phong Vân Vô Kị

“Cường đại, trở nên cường đại, chúng ta cần một lực lượng cường đại!” Một thanh âm gào thét trong đầu của Phong Vân Vô Kị.

“Nhưng chúng ta không có biện pháp, chúng ta không thể thắng hẳn ta, hẳn ta là tọa thiên sứ bốn cánh ở trên Thiên Đường, sức mạnh của tọa thiên sứ thì ta đã kiến thức được, người nghĩ rằng bản thân chúng ta sẽ có cơ hội hay sao?” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói trong lòng, y biết cái thanh âm này chính là tâm ma, từ sau khi đến Bắc Hải Hiên Viên Khâu cho tới giờ thì tâm ma mới xuất hiện trở lại.

“Nếu như hần ta là tọa thiên sứ toàn bản, thì người và ta sớm đã chết rồi, làm sao có thể sống đến hiện tại!” Cái thanh âm băng lãnh nhưng bạo lệ đó cất tiếng nói.

“Ý của người là?”

“Đúng thế, hần ta khẳng định khoanh phải là tọa thiên sứ toàn bản, mặc dù không biết là hần ta làm cách nào, nhưng người cũng đã nhìn thấy chiếc bóng ở trong thân thể của hần ta, chuyện này nhất định là có liên quan đến chiếc bóng đó ... nhưng những điều này chẳng hề liên quan gì đến chúng ta, lực lượng của hần ta không hoàn toàn, đó chính là cơ hội của chúng ta, đừng dậy, mau mau đứng dậy cho ta.” Tâm ma giận giữ gầm lên.

Phong Vân Vô Kị cười thầm: “Không được đâu, hần và chúng ta căn bản không cùng cấp độ, ta biết, chỉ bằng phương diện lực lượng thì hần ta tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng ta, nhưng hần ta còn nắm giữ một loại lực lượng khác! Đó là một loại lực lượng căn bản không cùng bậc với lực lượng của chúng ta!”

“Không!” Tâm ma gầm lên: “Chúng ta có thể, lực lượng, chúng ta cần lực lượng càng cường đại hơn, người là một nọa phụ ... người biết ta tại sao lại sản sinh hay không?”

“Người còn nhớ nữ tử đó hay không? Nữ tử đã bị gã nhị hoàng tử của Ma Giới lăng nhục cho đến chết đó, nhưng người lại không thể làm được gì? Người còn nhớ cái cảm giác vô lực đó hay không? Người còn nhớ – những lời mà người đã từng nói hay không? Lực lượng, chúng ta cần phải có lực lượng càng cường đại hơn nữa, người không đủ cường, đó là nguyên nhân do ta sản sinh, nếu như người thừa nhận thất bại, thì hãy để cho ta, ta sẽ vĩnh viễn tiếp quản lấy cái thân thể này, vĩnh viễn bất bại!”

“Thế thì người lên đi! ...”

Sâu thẳm trong linh hồn, một phần ý thức âm ám phù hiện ra: “Tên nọa phụ nhà người, nếu như người để ta tiếp quản tất cả mọi thứ, thì cái mộng tưởng cứu rỗi nhân tộc của người, hãy cứ để nó trầm luân như thế đi ...”

Ngay lúc tâm ma sắp tiếp quản thân thể thì mắt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên sáng lên, huyết vụ trong mắt tức thì tán đi ...

“Mộng tưởng, đúng thế, ý nghĩa chân chính để ta tồn tại chính là vì cái mộng tưởng đó, một mộng tưởng đáng để ta phụng hiến và chiến đấu cả một đời, có lẽ – sinh mệnh của ta không tính là cái gì, nhưng hiện tại tuyệt đối không phải là thời khắc để chết! Lực lượng, đúng thế, ta cần lực lượng, chúng ta cần có lực lượng!” Phong Vân Vô Kị đột nhiên hét lên.

“Không sai, chúng ta cần lực lượng! Một lực lượng cường đại! một lực lượng càng cường đại hơn!” Tâm ma cuồng hỉ và hét lên.

“Lực lượng! Một lực lượng càng cường đại hơn, một lực lượng đủ để chiến thắng tất cả ...”

Trong thời khắc này, Phong Vân Vô Kị và tâm ma đã đạt đến tình trạng nhất trí đối với khát vọng lực lượng, tâm ma có lẽ sẽ là một phiền phức lớn cầu bản thân y sau này, nhưng trong thời khắc này thì Phong Vân Vô Kị phát hiện, tâm ma mà người ta nói đến là biến sắc, nguyên lai cũng giống với bản thân mình, tất cả mọi phân biệt trong lần này đều ...

Khát vọng vô tận, khát vọng đối với lực lượng cường đại đã khiến cho Phong Vân Vô Kị và tâm ma đã sản sinh cộng minh, dưới sự chi phối của khát vọng cường đại, chân khí trong người của Phong Vân Vô Kị đã chuyển động với tốc độ gấp mấy ngàn lần lúc bình thường, linh hồn vốn đang bị thánh diễm thiêu cháy đến khô héo đột nhiên cường tráng trở thành chẳng khác gì mầm non sau mưa xuân ...

Cặp mắt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên nhắm lại, sau đó thì bất thành linh mở ra, dưới mí mắt là một cặp mắt ngân bạch, cả hai con mắt đều là một phiến ngân bạch ...

180. Chương 180: Cái Chết Của Mặc Đa Lí Tư

Hình ảnh của cả thế giới thu vào tầm mắt chỉ có hai màu trắng đen, thiên địa – đã không còn là thiên địa nguyên bản nữa, ở trong cặp mắt của Phong Vân Vô Kị thiên địa quen thuộc trước mắt bất thành linh biến mất, những thứ đập vào trong mắt chỉ là vô số những sợi dây đan xen và quấn lại với nhau án theo các quy luật khác nhau, mỗi một sợi dây đều ẩn hàm một năng lượng cường đại.

Ngẩng mặt nhìn lên trên trời thì thấy trên thiên không dập dờn biển ảo, đạo đạo năng lượng sung xích cả vòm trời do vô số những sợi dây đó tổ thành, mỗi một loại năng lượng đều có một cường độ bất đồng, mà triển hiện ra trong mắt cũng với màu sắc bất đồng. Giữa các sợi dây đó và những đạo năng lượng tuần hoàn lưu động, phần lớn đều là một phiến hư vô, một phiến hư vô thâm trầm đen tối.

Cúi mặt xuống nhìn mặt đất thì thấy đại địa đã không còn là mặt đất nữa. Cả mặt đất, hay nói chính xác hơn là cả cái thế giới này – đã biến ảo thành một chiếc lồng do các sợi tơ tầm tổ thành, khắp thiên địa sung mãn những mảnh vỡ trắng đen, từ trước tới giờ thì Phong Vân Vô Kị chưa từng nghĩ qua bộ dạng chân thật của thiên địa – không ngờ lại là cái bộ dạng như thế này.

Đưa ra một cánh tay thăm dò những mảnh vỡ màu đen đang ngập tràn khắp thiên địa, Phong Vân Vô Kị mặc nhiên nhìn thấy cánh tay của mình dần dần biến mất, trông chẳng khác gì đã tiến nhập vào trong một thế giới khác, còn com tim thì vô hi vô bi, tựa hồ như đã không còn liên quan gì với cái thế giới này nữa.

Quay đầu lại, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy bốn thanh thương do quang mang tổ thành y nhiên vẫn còn găm trên thân thể của mình. Thông qua cơ thịt, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy từng khối từng khối cốt cách với cấu trúc dạng tổ ong, ở nơi tương liên với mũi thương cũng đang đang rỉ ra những tia năng lượng.

Phong Vân Vô Kị chậm chậm nắm lấy thanh trường thương do quang mang tổ thành đó, thánh diễm bùng cháy trên thanh trường thương đó cũng dần theo đó mà lụi tắt.

Phốc!

Phong Vân Vô Kị nắm chặt lấy chuỗi thương của thanh trường thương thánh quang đó, rồi dùng lực rút ra, thanh trường thương đó rời khỏi cơ thể và mang theo một mảng huyết nhục thật lớn, máu ở trên vai cũng theo đó mà chảy ra xối xả.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Cả bốn thanh thánh quang trường thương đều bị Phong Vân Vô Kị dần dần rút ra ngoài, ngay cả những mảng huyết nhục ở trên đó cũng dần dần bị bốc hơi và hóa thành một luồng khói. Tĩnh lặng quan sát những mảng huyết nhục đó chậm chậm hóa thành khói mây, trong lòng của Phong Vân Vô Kị vẫn vô hi vô bi.

Bốn cái động huyết ở hai vai và đùi chảy ra máu như xối xả, nhưng chỉ trong chốc lát thì những động huyết đó liền khép lại, ở trên những vết thương đều có một luồng khí tức màu xanh nhạt đang tấn tốc lưu động, rất nhanh sau đó thì cơ nhục mới được sinh ra. Trong tình huống chẳng có chút ba động nào, sinh tử nhị khí có được từ Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công trong thân thể của Phong Vân Vô Kị tấn tốc phân li, sinh khí mau chóng lưu chuyển tuần hoàn khắp toàn thân kinh mạch nhằm chữa trị vết thương và sinh máu.

Thánh diễm hừng hực y nhiên vẫn bùng cháy trên thân thể, phần đang đốt cháy không phải là huyết nhục mà chính là linh hồn, Phong Vân Vô Kị dùng cặp ngân mâu băng lãnh nhìn quét qua ngọn thánh diễm đang bùng cháy, cặp mày không khỏi có hơi cau lại, bất thành linh trong nội thể của y bùng phát ra một cổ tình thần bạo phong, ngọn thánh diễm đang bùng cháy tức thì những ngọn đèn trong gió và rồi vụt tắt.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, thanh trường thương Long Cơ Nỗ Tư màu hoàng kim đang chậm chậm xoay tròn trong không trung, tốc độ chậm đến mức khó mà hình dung. Ở trong cái thế giới này ở trong đôi mắt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên như biến thành một thế giới chậm như sên, tất cả mọi chuyện đều xảy ra cực kì chậm rãi, chậm đến mức không thể tin được.

Thanh trường thương Long Cơ Nỗ Tư kim sắc vẫn chậm chậm xoay chuyển trong không trung, Phong Vân Vô Kị vẫn ngạo nhiên đứng ở trên mặt đất, sự áp bức cường đại khiến ở cạnh bên thân thể của Phong Vân Vô Kị như bị áp súc cực độ, mặt đất ở phía dưới cũng theo đó mà bị áp tẩn ra ngoài, làm lộ ra một mảnh đất trống rộng rãi, Phong Vân Vô Kị vẫn đứng nguyên tại vị trí cũ, mặc nhiên nhìn vào thanh thánh thương Long Cơ Nỗ Tư đang phá khai không khí mà đâm tới đây.

Nếu như nói tốc độ đang tiến tới của thánh thương quá chậm rãi thì Phong Vân Vô Kị lại bay lên trên cao với tốc độ cực nhanh, lướt người sang bên cạnh thanh thánh thương. Trong tiếng kêu vun vút chói tai của Long Cơ Nỗ Tư, Phong Vân Vô Kị đưa hai tay tới và xuyên qua tầng tầng hỏa diễm kim sắc, nắm lấy thân thương

Xích! ~~~

Một làn khói nhạt mang theo những tiếng xích xích từ trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị bốc lên, thanh thương Long Cơ Nỗ Tư với màu kim sắc đột nhiên chuyển sang màu đỏ hồng chẳng khác gì thiếc nung, trên thân thương không ngừng lưu động vô số phù văn huyết sắc.

Những phù văn trên thân thương đang lưu động một cách bình hòa bất thành linh gia tốc, sau đó thuận theo ngọn thánh diễm kim sắc mà du tẩu về phía hai tay của Phong Vân Vô Kị.

Xích xích!!

Hai bàn tay nắm lấy thân thánh thương của Phong Vân Vô Kị bị ngọn hỏa diễm kim sắc đỏ nuốt chửng, trên bề mặt của hai bàn tay mau chóng trở nên đen xì, tiếp đó là vô số những cái lỗ nhỏ xuất hiện trên cơ nhục, những phù văn huyết hồng cũng theo đó mà dọc theo hai tay của Phong Vân Vô Kị mà chui vào trong thân thể của y

A!

Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngẩng mặt lên trời mà gầm lên một tiếng, tiếng gầm như một ngọn sóng dữ dâng thẳng lên vòm trời, quét sạch vân khí trên thiên không, trong phạm vi mấy trăm thước không ngừng cuộn cuộn những cơn sóng cát. Trong tiếng gầm đó, Phong Vân Vô Kị bất thành linh nắm chặt lấy thánh thương Long Cơ Nỗ Tư, sinh chi khí trong thân thể mau chóng ập tới hai tay, cấp tốc chữa trị những vết bỏng trên tay do thánh diễm kim sắc gây nên, đồng thời thì tử chi lực cũng theo sát sau sinh chi lực mà tiến nhập vào trong thân thương.

Một màn thánh diễm kim sắc tản mát ra theo hình sóng, tiếp đó thì Phong Vân Vô Kị chấn tan lực trùng kích cường đại trên thân thương, đồng thời giờ thanh trường thương lên trên đỉnh đầu rồi phóng thẳng vào gã tọa thiên sứ ở trên không trung.

Thánh thương Long Cơ Nỗ Tư hóa thành một vệt quang mang màu trắng, lẳng lẳng xuyên qua tầng tầng không gian mà xạ ngược về với tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần

Trên thiên không, gã tọa thiên sứ kia đang tĩnh lặng nhìn thanh thánh thương xạ thẳng vào Phong Vân Vô Kị, trong mắt là một phiến băng lãnh, chỉ cần thánh thương đâm xuyên qua tam tạng của gã nhân loại Thái Cổ này thì gã ta tất tử vô nghi.

Ngay khi thanh thánh thương đó cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy mười trượng, thì chuyện không tưởng đã bất thành linh phát sinh dưới sự chú thị của hắn ta.

Phong Vân Vô Kị nguyên bản với bốn thanh trường thương đang găm trên người đột nhiên biến mất, chính xác là bất thành linh biến mất ngay trước mắt của gã tọa thiên sứ này, gã ta lướt mắt nhìn khắp đại địa cũng không nhìn thấy tung ảnh của Phong Vân Vô Kị, tựa hồ như Phong Vân Vô Kị đã biến thành không khí đi vậy.

Tiếp sát sau đó thì thánh thương đột nhiên ngưng lại ở trong không trung, thánh diễm kim sắc hùng hực trên thân thương đột nhiên nổ tung ra, rồi trong màn khí lằng của trận nổ đó thì không biết là đã xảy ra chuyện gì mà thánh thương lại bất thành linh bay ngược trở lại với tốc độ càng nhanh hơn.

Ngay khi tọa thiên sứ Mặc Đa Lí Tư phát hiện ra điểm này thì thanh thánh thương đã ập tới trước mặt, trên mặt của hắn ta lóe lên một thần sắc kinh hãi. Tay phải vừa mới nâng lên chưa được nửa thốn thì thanh

thánh thương đã đâm xuyên vào ngực của hắn. Mũi thương đâm xuyên ra thẳng sau lưng và găm chặt lấy chiếc cánh trắng và xám lại với nhau, lực trùng kích cường đại của nó còn mang theo hắn ta bay ra xa mấy trăm trượng, thánh diễm kim sắc loáng một cái đã nuốt chửng lấy Mặc Đa Lí Tư.

A!

Mặc Đa Lí Tư phát ra một tiếng gào thảm thiết, thánh diễm trên thiên giới chỉ thương hại đến tọa thiên sứ với mức độ hữu hạn, điều chân chính khiến cho Mặc Đa Lí Tư cảm thấy tuyệt vọng và thống khổ chính là lực hủy diệt bàng đại uẩn hàm ở trên thánh thương, ngoài ra còn có những oán hồn bất diệt của những cường giả đã chết ở trên thánh thương Long Cơ Nỗ Tư.

Xích!

Ở nơi mà thánh thương xuyên qua trên thân thể của Mặc Đa Lí Tư lẳng lặng phân giải ra, không có chút máu nào chảy ra, chỉ có những chiếc lỗ nhỏ bé mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được. Loại thương thế này, đối với những sinh vật khác mà nói thì có thể nói là vết thương trí mạng, nhưng đối với tọa thiên sứ Mặc Đa Lí Tư mà nói thì chỉ là có chút đau đớn mà thôi, thiên sứ chi tâm với nguồn năng lượng bàng đại ở bên ngực trái mau chóng phát ra từng tia từng tia năng lượng thánh khiết nhằm tu bổ lại phần thân thể bị phân giải.

Một cổ cảm giác nguy cơ cực độ truyền tới, thân hình của Mặc Đa Lí Tư tức thì bay lùi ra phía sau, tiếp đó thì tay phải vung ra phía sau, và nửa thân người liền hãm nhập vào trong hư không, cùng lúc đó thì tay trái đưa lên và phủ ở trên ngực trái, ngay đúng lúc này thì một thanh âm băng lãnh truyền nhập vào trong tai của Mặc Đa Lí Tư.

“Còn muốn chạy nữa sao? Hiện tại, ta đại biểu cho những oan hồn đã chết ở dưới thanh tà thương này ra phát xét cuối cùng đối với ngươi, hãy đền tội đi!”

Một đoạn lời nói dài như thế, án theo đạo lý thì khi nói ra hết những lời này thì đủ để khiến cho tọa thiên sứ tiến nhập vào trong cánh cửa không gian rồi, nhưng trên sự thật thì sau khi lời này nói ra hết thì Mặc Đa Lí Tư phát hiện bản thân y nhiên vẫn bất động.

“Đó là chuyện gì? Làm sao lại như thế?” Mặc Đa Lí Tư gào thét lên trong lòng, căn bản không dám tin tưởng cử động của bản thân lại chậm đến thế, hay nói một cách khác thì tốc độ của đối phương lại nhanh đến như thế.

Thiên không đột nhiên ảm đạm, ẩn ước có tiếng sấm chớp rì rào truyền lại, khắp thiên địa chẳng thể nhìn thấy được thứ gì ngoài cặp cánh ánh sáng đang tổn thương ở sau lưng của Mặc Đa Lí Tư, ngoài cặp cánh đó ra thì phần còn lại cũng chỉ là màn đêm tối vô tận.

Ở sâu thẳm trong hắc ám, một điểm sáng lóe lên, sau đó thì khoáng triển ra cả thiên không trong một khoảng thời gian cực ngắn, quang mang bùng sáng chẳng khác gì một mặt trời đang nổ tung ra, nhìn tới nơi nào cũng đều là mang mang chói lóa, Mặc Đa Lí Tư đưa cánh tay trái đang xòe ra về phía nơi xán lạn nhất

Xích!

Quang mang đầy trời lóe lên rồi chớp tắt, ở cách sau lưng của Mặc Đa Lí Tư mấy chục trượng, Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng đứng trong gió, Đệ Ngũ Kiếm Đả trong tay phải nghiêng tà tà chie về phía mặt đất, chiếc trường bào rách rưới trên thân thể theo đó mà phát phơ phất phật, mái tóc dài cũng tung bay phi vũ

“Ngươi thực sự là không nên hàng lâm đến cái vị diện này!” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói, ngân quang trong đôi mắt cũng mau chóng thu liễm đi, thế giới cũng khôi phục lại màu sắc chính thường, thế giới nguyên bản đang chậm chạp như sên liền khôi phục lại chính thường.

Mặc Đa Lí Tư lẳng lặng không nói tiếng nào, một lúc lâu sau thì trên mặt lộ ra một nụ cười: “Ngươi giết không được ta đâu, những kẻ báng bổ thân đều phải chết!”

Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng đứng trong không trung, trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Đúng thế, ta vô pháp giết chết ngươi, chí thiếu là ngươi với loại hình thái này!”

Trên mặt của Mặc Đa Lí Tư vẫn bảo trì nụ cười, một vết nứt từ trên đỉnh trán bên trái kéo thẳng xuống dưới hông bên phải, nổi nứt ra thành hai phần thân thể, phần thân thể bên trên còn chưa tách ra hoàn toàn thì ở chỗ vết nứt đó bùng phát ra đạo đạo kiếm quang sắc bén!

Từ trong thân thể của tọa thiên sứ bùng phát ra quang mang vô tận, như hóa thành một thân người với vạn trượng quang mang, tiếp đó là nổ tung ra rồi hóa thành một đạo quang điểm cao cả trăm trượng và biến mất. Ở nơi mà tọa thiên sứ nổ tung bắn ra một đạo kim quang lên trên thiên không, sau đó thì vẽ ra một đường cong trong không trung rồi cắm xuống mặt cát, đầu thương không ngừng chấn động trong hư không.

Thân hình của Phong Vân Vô Kị cơ hồ như đồng thời hạ thẳng xuống phía dưới, nặng nề đáp xuống dưới mặt cát và quỳ phục tại đó.

Oanh oanh!!

Hai tiếng nổ lớn truyền lại, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn sang thì thấy màn thánh quang tráo ở đằng xa đột nhiên kịch liệt ba động, sau đó thì hai đạo thân ảnh từ trong màn thánh quang tráo đó bay ra ngoài, bốn chiếc cánh ánh sáng ở sau lưng hiện ra rất là nổi bật.

Phốc!

Phong Vân Vô Kị há miệng học ra một ngụm máu, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất là buồn bực.

Hai gã thiên sứ bốn cánh, hiện tại dù là có phái một gã thiên sứ đến đến đây đi chẳng nữa thì bàn thân y ứng phó cũng không nổi, nhưng hiện tại lại có đến hai gã, Phong Vân Vô Kị làm sao mà không cảm thấy buồn bực cho được.

“Mặc Đa Lí Tư đâu?” Một gã thiên sứ mở miệng hỏi, thần sắc trên mặt ngập tràn những nghi vấn.

Một gã tọa thiên sứ khác dùng đôi mắt ngân sắc quét qua không trung một lượt, lạnh lùng đáp: “Đầu ảnh của Mặc Đa Lí Tư ở vị diện vật chất đã bị hủy diệt! ... Mặc Đa Lí Tư thật là quá chủ quan, không ngờ là lại bị một gã nhân loại để cấp tiêu diệt!”

“Bị hủy diệt! ...” Một gã thiên sứ bốn cánh còn lại tức thì lạnh lùng sắc mặt, từ trên nhìn xuống Phong Vân Vô Kị, lạnh giọng nói: “Tội nhân đồ sát tọa thiên sứ, hãy hủy diệt đi!”

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, thản nhiên mỉm cười: “Thiên sứ các người, vĩnh viễn chỉ biết nói đến câu này hay sao?”

Hai gã tọa thiên sứ nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị mà không mở miệng nói, hai đôi cánh phất nhẹ một cái thì thân người liền lao về phía Phong Vân Vô Kị với tốc độ như lưu tinh.

Ngay khi thiên giới chỉ kiếm đang bùng cháy thánh diễm cách thân người Phong Vân Vô Kị chưa đầy mấy xích thì từ trong màn thánh quang tráo đột nhiên phù hiện một thái cực đồ cự đại trắng đen phân minh, nó vừa xuất hiện thì liền lập tức chuyển động xoay tròn.

Oanh!

Cả màn thánh quang tráo nổ tung ra, hai thanh thánh kiếm nguyên bản sắp chém vào đầu Phong Vân Vô Kị của hai gã tọa thiên sứ liền khựng lại, tựa hồ như muốn quay đầu lại nhìn một cái, nhưng ngay trong lúc này thì hai thanh trường kiếm một trắng một đen đột nhiên đâm thấu qua ngực của hai gã. Hai gã tọa thiên sứ trợn tròn mắt ra, dùng ánh mắt không tin nhìn vào thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực của mình, sau đó thì hai thanh trường kiếm đột nhiên dùng lực khuấy động một cái, hai gã tọa thiên sứ liền hóa thành từng đoàn từng đoàn quang điểm và tiêu tán vô tung, trên không trung chỉ còn lại hai quả thiên sứ chỉ tâm.

“Nhiều năm đã trôi qua, cuối cùng thì cũng đã thoát ra rồi ...” Một thanh âm thương lão truyền vào bên tai của Phong Vân Vô Kị, y vừa nghe thấy thế thì đỡ người ra, sau đó thì ngẩng đầu lên theo quán tính ...

181. Chương 181: Ai Thương

Phong Vân Vô Kị quỳ xuống dưới đất, kiểm ý như thật chất từ trong đạo quang ảnh kia dừng nhập vào trong nội thể của y.

“A!”

Phong Vân Vô Kị đột nhiên hét lên một tiếng, toàn thân cơ nhục căng cứng ra, dưới lớp da nổi lên hàng loạt những dây gân, ở trên mặt cũng nổi lên đầy đặc những huyết quản mỏng manh, trông rất là khủng bố. Thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bay về phía trước, tiếp đó là ngưỡng đầu về phía sau, đầu tóc đen dài tung bay kịch liệt, cặp mắt nguyên bản đã khôi phục thành màu đen trắng bất thành linh biến chuyển sang màu ngân bạch.

Nội thể, Ý Niệm Kiểm Thể Đại Pháp đột nhiên không chịu sự kiểm soát mà điên cuồng vận chuyển, điên cuồng hấp thu nguồn kiểm ý sung xích cả không trung đó.

Ở trong mắt của Phong Vân Vô Kị chẳng hề nhìn thấy bóng người, chỉ có kiếm, không có thiên địa mà chỉ có kiếm ý, một loại kiếm ý hạo hân nhưng cường đại đang ngập tràn cả phiến thiên địa này, nó cường đại đến mức không ai địch nổi, và hạo hân đến mức đủ sức để bao dung cả thiên địa.

Một con mắt màu ngân bạch, một con mắt màu đen nhưng ở giữa có một đạo ngân bạch, thế giới của mắt phải chỉ coa hai màu trắng đen, còn thế giới của mắt trái chỉ có hai màu đen và đỏ, một một con mắt đều triển hiện ra một thế giới riêng biệt, nhưng đều là một thế giới chân thật như nhau.

Phong Vân Vô Kị quỳ ở dưới đất, từng luồng từng luồng cuồng phong lấy thân thể y làm trung tâm mà cuốn về khắp bốn phía, theo đó thì cát cũng bị cuốn đi khắp các phương, mặt cát ở chỗ của Phong Vân Vô Kị cũng vì thế mà dần hãm xuống phía dưới.

Đồng thời, Ý Niệm Kiểm Thể Đại Pháp trong nội thể của Phong Vân Vô Kị cũng phân thành hai con đường vận hành bất đồng mà vận hành, một con đường đi qua mắt trái, con đường còn lại thì qua mắt phải, hai con đường này cuối cùng hội hợp lại với nhau ở đầu và đan điền.

Ở trong lòng của Phong Vân Vô Kị, đạo đạo văn tự nhỏ bé lướt qua, những văn tự này tổ thành một đoạn khẩu quyết mới. Đồng thời, một loại kiểm ý mới cũng ồ ạt như thủy triều dung nhập vào trong Ý Niệm Kiểm Thể Đại Pháp.

Phong Vân Vô Kị dùng hai tay đưa ra phía sau, bàn tay thì nắm chặt lại, đạo đạo kiểm ý cuồng bạo từ trong nội thể của y bùng phát ra ngoài. Trong mắt của Phong Vân Vô Kị, vô số những tia máu dần dần hằn lên khắp chu vi của con ngươi. Cùng lúc đó, khí thể trên thân thể của Phong Vân Vô Kị càng lúc càng cao, càng lúc càng cường đại. Trong phạm vi trăm thước quanh thân thể thì không gian đều trở nên uốn khúc cực độ, trông chẳng khác gì như đang bốc hơi. Ở dưới thân thể thì bùng phát ra đạo đạo vô hình kiểm ý, chúng tạo thành từng vết từng vết kiếm dài khắp xung quanh.

Oanh long!

Trên thiên không, vô tận mây đen từ khắp bốn phương tám hướng ập tới, trong tầng tầng mây đó là sấm vang chớp giạt. Một lát sau thì những hạt mưa ồ ạt trút xuống mặt sa mạc bên dưới, nước mưa bao trùm cả phiến sa mạc Tát Hợp Lạp rộng lớn. Ở mép rìa của sa mạc, những người dân bản xứ mau chóng lao ra khỏi nhà mà giang tay đón trời mưa

Trung tâm của sa mạc, các đám mây càng lúc càng hạ thấp xuống, đến khi cách mặt đất chưa đầy trăm trượng thì ngừng lại, những tiếng sấm nổ vang lên không ngừng, bóng của các đám mây to lớn bao phủ cả sa mạc, nguồn ánh sáng duy nhất chỉ là lôi quang của những đạo thiểm điện chớp giạt trong các đám mây mà thôi, khắp thiên địa ngập tràn màn đêm vô tận.

Set oanh!

Một đạo thiểm điện cự đại lóe lên trên không trung, thiên địa đột nhiên bừng sáng, ngay trong ánh sáng của thiểm điện đó, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, khí thể trên thân thể cường đại đến cực độ, trong phạm vi xung quanh thân thể trăm thước là một màn hơi nước mờ mờ lung, mọi hạt mưa

rơi xuống phạm vi này đều bị kiếm ý cường đại kiếm ý dày đặc và khí thể cường đại trên thân thể của y chấn thành hơi nước, uân nhân bất tán.

Bóng của đạo kiếm ảnh cự đại đổ ánh lên trên khuôn mặt của Phong Vân Vô Kỵ, tại thời khắc đó có thể thấy rõ được biểu tình thống khổ của y, trong cặp mắt tằm mác huyết sắc rồi ngập tràn cả con người, trên thân thể của y có vô số dòng máu hòa với nước chảy xuống bên dưới.

A!

Phong Vân Vô Kỵ lại hét lên một tiếng, nửa thân trên uốn cong lại rồi chạm lưng vào mặt cát. Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp trong thân thể của y điên cuồng chuyển động, không ngừng trùng phá tầng tầng cảnh giới, thẳng đường thể như chẻ tre, cho đến trọng thứ sáu ...

Trong không gian ý thức của Phong Vân Vô Kỵ, đạo đạo tự phù nhỏ bé từ sâu thẳm trong ý thức bị kích xạ ra, vô cùng vô tận tâm pháp khẩu quyết từ sâu trong ý thức ồ ạt hiện ra, tình huống này tùy theo khí thể trên thân thể của Phong Vân Vô Kỵ tăng cường mà trở nên nhanh hơn.

Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp khắc ở trên tường của Thánh Điện chỉ có tới trọng thứ sáu, khi khí thể của Phong Vân Vô Kỵ thử đường trường đại lên trên thì bất thành linh có một cảm giác minh ngộ dâng lên trong đầu, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp được khắc ở trong thông đạo của Thánh Điện là bản không hoàn chỉnh, ngay cả trọng thứ sáu cũng không phải là hoàn toàn. Nếu như án chiếu theo tình huống này mà tiến nhập vào thần cấp ở trọng thứ sáu, thì chỉ e là từ nay về sau công lực và cảnh giới đã không còn khả năng đề thăng nữa, hơn nữa khi tiến nhập vào trọng thứ sáu với khẩu quyết tàn khuyết thì chỉ e là hậu quả sẽ còn đáng sợ hơn cả sơ hở của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công.

Một cảm giác oán hận cường liệt dâng lên trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ, lúc xưa làm sao lại chọn phải hai loại công pháp này? Rốt cuộc là ai đã khắc lên trên đó hai loại công pháp không hoàn chỉnh này?! Tại sao công pháp lưu lại đó, lại không hoàn chỉnh?! Những công quyết ở những trọng đầu chẵn chẵn là hoàn chỉnh, nhưng khi đến giữa hậu kỳ của trọng thứ năm và trọng thứ sáu thì tâm pháp lại bị chỉnh sửa. Rốt cuộc là ai đã làm như thế? Và tại sao lại làm như thế? Tâm tư này quả là thâm độc?!

Trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ngập tràn oán niệm, trong nhãn mâu ngân bạch dâng lên ma khí dày đặc, cả con mắt dần hóa thành một màu đen hoàn toàn, khí thể trên thân thể thẳng đường trường cao lên, mặc dù biết là không đúng, nhưng Phong Vân Vô Kỵ căn bản vô pháp ngăn cản, nguyên bản không muốn vội vã xông thẳng lên trọng thứ sáu như thế, nhưng sự xuất hiện của Thái Cực đạo nhân đã hoàn toàn cải biến tình huống này.

Ngay khi bập mặt được chuông môn của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp của y đã tự động hấp thu lấy sát đạo kiếm ý của Tử Hoàng. Trong những lúc ở cùng với Tây Môn Y Bắc thì Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp lại tự động hấp thu lấy loại kiếm ý bỏ qua phòng ngự để đánh đối sự công kích cường đại. Ở trên thân thể của Độc Cô Vô Thương thì Phong Vân Vô Kỵ lại hấp thu lấy loại kiếm đạo có thể phá hết vạn chiêu trong thiên hạ và phòng ngự mọi thứ tiến công – phòng ngự kiếm đạo. Ba loại kiếm ý này hợp lại với loại kiếm đạo chứa tể và ngự sử vạn kiếm của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, bốn loại kiếm ý đi theo bốn hướng cực trí này dung hợp lại với nhau tạo thành kiếm ý của riêng Phong Vân Vô Kỵ, y có thể sử dụng kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc, cũng có thể sử dụng kiếm đạo của Độc Cô Vô Thương, thậm chí là kiếm ý của Tử Hoàng cũng không ngoại lệ. Bốn loại kiếm đạo kiếm ý này chỉ dung hợp một bộ phận nhỏ với nhau mà thôi, một một đạo trong số chúng đều quá bá đạo và hoàn mỹ, căn bản rất khó mà hoàn toàn dung hợp lại cho được, nhưng Phong Vân Vô Kỵ có một loại trực giác, trực giác này nói với y rằng, khi bốn loại kiếm đạo này hợp nhất thì bản thân y sẽ nắm giữ được một loại kiếm đạo cực trí và hoàn mỹ nhất, một loại kiếm đạo có thể bao dung vạn loại kiếm đạo nhưng lại siêu việt cả vạn kiếm đạo này.

Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, khi một loại kiếm đạo đó xuất thế, thì có thể đạt đến mức kinh thế hãi tục đến nhường nào, bá đạo đến nhường nào. Dù cho Đạo Vực và Ma Vực chủ có cùng xông lên thì Phong Vân Vô Kỵ cũng có lòng tin kích bại bọn họ. Bởi vì trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ thủy chung vẫn tin tưởng một tín niệm: Kiếm giả – chính là binh trung chi hoàng!

Hoàng giả có thể hàng phục vạn vật, đạo – dù có bá đạo hơn đi chăng nữa thì cũng không mạnh bằng kiếm.

Tuy nhiên cái nguyện vọng này hiện giờ chỉ e là đã vỡ tan rồi, khí thể của Phong Vân Vô Kỵ càng lúc càng

cường đại, phạm vi của màn hơi nước xung quanh thân thể đã khoách triển ra phạm vi cả ngàn trượng, màn kiếm ý dày đặc như thật chất đó khiến cho hư không như bị xé nát, vô số khe nứt không gian ở xung quanh thân thể của y không ngừng sinh sinh diệt diệt ...

Loại tình huống này, đối với người khác thì có lẽ là chuyện cầu mà không được, nhưng đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì đó chẳng khác gì lửa đốt trong lòng: “Không! không! ... không thể chết như thế, ta đứng ra còn có thể cường đại hơn, càng cường đại hơn, một vị diện đầu ảnh của một tọa thiên sứ đã mạnh hơn cả ta, ta cần một sức mạnh càng cường đại hơn nữa, lực lượng đỉnh phong, một lực lượng có thể đối kháng với những kẻ mạnh nhất của cả thiên địa vũ trụ!”

Phong Vân Vô Kị điên cuồng gào thét ở trong lòng, khí thể toàn thân cũng theo đó mà thăng cao, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp không ngừng tăng cao, nhưng ngay lúc này thì một tiếng thở dài cuộn thấu những thanh âm toái liệt của không gian mà truyền đến tai của Phong Vân Vô Kị: “Kiếm đạo như thế – đúng là bản đạo còn chưa hề được nhìn thấy, thôi bỏ đi, công lực tích lũy mấy ngàn vạn năm nay của bản đạo đành tặng cho người vậy ... nếu như muốn đối kháng thần ma, chỉ e là – hy vọng của cả nhân loại đều đặt ở trên vai của người rồi!”

Thanh âm thương lão đó nhàn nhã thở dài một hơi, sau đó thì một loạt những tiếng bước chân rõ ràng truyền nhập vào trong tai của Phong Vân Vô Kị.

Ngẩng đầu lên, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng thông qua được màn quang ảnh cường liệt đó mà nhìn thấy bóng người được bao bọc trong đạo kiếm ý đó, đó là một lão giả râu tóc bạc phơ, thân mang đạo bào, vô pháp nhìn rõ được khuôn mặt của ông ấy. Ông ấy đang chậm chậm bước tới, kiếm ý cường liệt đủ để rạch nát hư không từ trên người của Phong Vân Vô Kị phát ra vô pháp ảnh hưởng tới ông ấy, người đó bước tới chỗ nào thì những đạo kiếm khí cuồng bạo liền tản sang hai bên, tự động nhường đường cho ông ấy.

“Hãy để bản đạo giúp đỡ người!” Đạo nhân đó lại thở dài một tiếng, bất thành linh đưa một bàn tay ra khỏi màn quang ảnh, chậm chậm đặt lên trên đỉnh đầu của Phong Vân Vô Kị.

Một cổ kiếm ý cường đại nhưng ôn hòa từ trên bách hội huyết dũng nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kị, tuần hoàn khắp các kinh mạch trong nội thể, xuyên qua thất kinh bát mạch, kiếm nguyên liên miên bất đoạn dũng nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kị, tựa hồ như vô cùng vô tận vậy.

“Đó chính là một chút kiếm nguyên mà ta tích lũy cả ngàn vạn năm nay, ngay cả tinh túy của thiên địa thái cực âm dương chi đạo mà ta lĩnh ngộ ra cũng nằm trong đó, dựa vào cảnh giới hiện tại của người thì còn chưa thể hấp thu hoàn toàn, chỉ đành chậm chậm hấp thu thôi ... ta đã đạt đến cực chí của mình, chí tôn cực cách bản đạo xa không thể thấy, một cao thủ thần cấp hậu kỳ thì dù cho có đối kháng với sí thiên sứ sáu cánh thì cũng không kém bao nhiêu, hoàn toàn có thể gọi là ngang ngửa, nhưng như thế thì hoàn toàn không đủ, còn xa mới đủ. Tứ đại chí tôn, Hiên Viên chí tôn đã vắng lạc, đó chính là tổn thất lớn nhất của tộc ta, nếu như không có đầy đủ bốn vị chí tôn, thì lượng nguyên lực cường đại nhất của cấp chí tôn căn bốn vô pháp phát huy hoàn chỉnh.”

Sự thống khổ trong nội thể đã giảm đi rất nhiều, nhưng y nhiên vẫn rất là đau đớn, chỉ bất quá là tốc độ dễ thăng thực lực liền giảm xuống ngay khi có đạo kiếm ý ôn hòa đó tiến nhập vào trong thân thể, thanh âm của Thái Cực đạo nhân truyền vào trong tai chẳng khác gì lời cáo biệt, Phong Vân Vô Kị tử tế lắng nghe và ghi nhớ, không dám bỏ sót câu nào, đó hoàn toàn đến từ một loại trực giác trong lòng, nó cảnh báo với y, nếu như bỏ lỡ bất kỳ một chữ nào thì ngày sau nhất định sẽ hối hận.

“Còn về vấn đề sự cân bằng của sinh tử chi lực trong thân thể của người, ta sẽ tạm thời xử lý giúp người, nhớ lấy, nếu như có thời gian thì hãy cố gắng lĩnh ngộ thái cực chi đạo mà ta lưu lại trong nội thể của người, khi người hoàn toàn ngộ thấu nó, thì vấn đề tồn tại trong chân khí của người sẽ không còn tồn tại bất kỳ vấn đề gì nữa. Trước mắt, dựa vào phần công lực còn lại của ta, thì không thể hoàn toàn giải quyết được sinh tử nhị khí trong nội thể của người, hơn nữa khi công lực của người dễ thăng thì vấn đề này sẽ lại xuất hiện, chỉ có khi người hoàn toàn ngộ thấu thái cực âm dương chi đạo thì người mới có thể triệt để thoát khỏi cái vấn đề này. Rất lâu rất lâu trước đây, ta đã từng gặp mặt qua Huyền Huyền đại đế, cũng biết được Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công của ông ấy, đại đế cũng không có cơ hội tu luyện công pháp do chính mình sáng tạo ra đến cảnh giới cao nhất, trong quá trình tu luyện của mình, ông ấy gặp phải một vấn đề trọng đại, trong tương lai thì người cũng sẽ gặp vấn đề như thế. Đi đi, trước khi người hoàn toàn lĩnh

ngộ được thái cực âm dương chi đạo thì nên đi tìm bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp, nó sẽ rất có ích đối với ngươi, nói với Vu tộc trưởng lão là ta chỉ cho ngươi đi đến đó, ông ta sẽ dẫn ngươi đi đến thần ma chiến trường.”

Thái Cực đạo nhân lần lượt nói ra, Phong Vân Vô Kị vô pháp nhìn thấy được mặt của ông ấy, chỉ có thể nhìn thấy tà áo có khắc đồ án thái cực của ông ấy mà thôi, từ ở lưng của ông ấy có một đạo đồ án thái cực gần như trong suốt phiêu phù ở trên không trung, nó lấy Thái Cực đạo nhân làm trung tâm rồi tản tốc vận chuyển.

“Đây là lần đầu tiên ngươi và ta gặp mặt nhau, cũng có khả năng là lần cuối. Trước đây ta cứ nghĩ là dựa vào thái cực âm dương thì có thể đạt đến chí tôn chi cảnh, nhưng không ngờ được lại khiến cho Thiên Đường chú ý đến và xuất thủ, vô số tộc nhân vì ta mà vẫn lạc, tâm ma từ đó mà sinh, ta đã vô pháp tiến nhập vào cảnh giới chí tôn, cả ngàn vạn năm trở lại đây, ta vẫn chìm ngập trong tự trách và ân hận, nhưng hiện nay thì ta đã từ trên thân thể của ngươi lại nhìn thấy hy vọng. Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công và bộ công pháp có thể hấp thu lấy sáng tạo của người khác mà ta không biết tên đó đều có sơ hở cực đại, nhưng ngàn vạn lần đừng có bỏ qua. Hai loại công pháp này nếu như ngươi có thể dùng dùng trí tuệ vô thượng tu sửa hoàn toàn thì công quyết mà ngươi tự sáng tạo ra tất sẽ có thành tựu vô thượng, nhân loại cho đến nay vẫn chưa có một nhân vật cấp chủ thần nào cả, nếu như ngươi có khả năng đạt đến cái cảnh giới này, thế thì địa vị của nhân tộc ta sẽ được cải thiện, còn về khả năng cải biến đến mức nào thì còn phải dựa vào biểu hiện của ngươi rồi, nhớ kĩ lấy, nhân loại trong vô số vị diện, bao quát cả tộc nhân Thái Cổ, hy vọng của bọn họ đều nằm ở trên người của ngươi.”

“Tiền, tiền bối ... không phải là còn có người ... nữa sao?” Nguồn kiếm nguyên vô cùng ập đến, thêm vào đó là sự biến hóa ở nội thể khiến cho toàn thân Phong Vân Vô Kị run rẩy kịch liệt, khó lắm mới nói ra một câu này.

Thái Cực đạo nhân cười lên một tiếng, không hồi đáp mà lại nói: “Thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa, phần sau này ta nói thì ngươi nhất định phải nhớ kĩ lấy, ghi nhớ ở trong lòng. Đó là trong suốt thời gian mà ta đã bị giam giữ suốt mấy ngàn năm, lĩnh ngộ ra được những ảo diệu trong thần vực, cùng với khả năng tiến vào con đường đi tới cảnh giới chí tôn.”

“Thần cấp, lực lượng đầu tiên nắm giữ được chính là quy tắc, nắm giữ nhiều nhất chính là không gian chi lực, thời gian chi lực theo như lí thuyết thì cũng có thể nắm giữ, nhưng trước mắt thì không có một ai nắm giữ được, ngay cả chủ thần cũng vậy. Không gian chi lực tuy chỉ có bốn chữ, nhưng lại thiên biến vạn hóa, bất quá là thiên đường hay ma tộc, hoặc là nhân tộc thì cũng có vô số cường giả nắm giữ không gian chi lực. Hiện tại, để ta dẫn ngươi đi lĩnh ngộ quy tắc ứng dụng sơ cấp của không gian chi lực.”

Thái Cực đạo nhân ấn một chương vào trên chiếc đồ án thái cực gần như trong suốt kia

Oanh!

Thái cực đồ bất thành linh nổ tung ra, một luồng khí kinh hoành tán ra khắp tứ phía, trước mắt đột nhiên biến đổi, vị trí la bàn tư thế của Phong Vân Vô Kị và Thái Cực đạo nhân vẫn bất biến, nhưng chu vi đã biến đổi. Từng khối từng khối mảnh vỡ không gian trong suốt phiêu phù ở xung quanh, ở giữa chúng chính là những màn hư vô đen tối.

“Đó chính là không gian! ...” Thái Cực đạo nhân nói, cái thế giới này rộng rãi vô biên, trong lòng của Phong Vân Vô Kị không khỏi mang nhiên, cái thế giới này hiện ra chẳng khác gì thế giới được nhìn thấy từ trong Phá Vọng Ngân Mâu, chỉ là lần này chính là dùng mắt thường nhìn thấy nên rất là rõ ràng.

Ở cuối phía hư vô của ngập tràn các mảnh vỡ không gian đột nhiên lóe lên một chút ánh sáng, sau đó thì mau chóng khuếch đại, một thanh âm vang dội truyền lại: “Ai đó?”

Lòng Phong Vân Vô Kị tức thì trở nên căng thẳng, từ trong ánh quang hoa đó thì Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy khí tức thành khiết của Thiên Đường, hơn nữa là nguồn khí tức cường đại phi thường, đủ để dễ dàng đánh bản thân tan xương nát thịt.

“Cao cấp không gian chi lực chính là như thế, sự xa gần của không gian đều do ngươi khống chế.” Thái Cực đạo nhân đạm nhiên nói.

Tại bên trong cảm giác của mình, Phong Vân Vô Kị cảm thấy đạo thánh quang chói sáng đó mau chóng

tiếp cận tựa lưu tinh, nhưng đột nhiên thì nó tựa như là quay trở lại chỗ cũ, trở nên xa cách vô hạn, quang mang càng lúc càng yếu nhược.

Sát na sau đó thì Phong Vân Vô Kị phát hiện bản thân lại trở về sa mạc, trên thiên không y nhiên vẫn là một màn mưa như trút nước, trong phạm vi mấy trăm trượng thì màn hơi nước vẫn y như cũ.

Đất!

Một giọt máu từ trên trán nhỏ xuống dưới mặt cát, rồi mau chóng bị cát hút lấy, Phong Vân Vô Kị tức thì kinh hãi

“Không gian chi lực không tính là cái gì, những cường giả khác nhau thì có những lí giải khác nhau về quy tắc. Tiếp sau đây thì ta sẽ cho người thấy chuyện lợi dụng linh ngộ về qua tắc mà tạo thành linh vực!”

Ổng tay áo của Thái Cực đạo nhân mau chóng biến mất trong mắt của Phong Vân Vô Kị, tiếp đó là trong mắt một lần nữa lại biến ảo, hai người đã đi đến một cái không gian kì quái khác, dưới chân không ngừng dừng động vân khí, vô số giọt nước từ dưới chân bắn lên trên không trung.

Phong Vân Vô Kị rất là tò mò, nhưng tử tế nhìn thì không khỏi kích chấn tâm thần, chỗ dưới chân lấy đâu ra mặt đất, ở dưới chân căn bản chính là mây đen, nhưng giọt nước đó chính là những hạt mưa, đó hoàn toàn không phải là do chân khí tạo thành, mà là đến từ một loại biến hóa tự nhiên của thiên địa, ở tại nơi này thì trời và đất đã bị đảo chuyển.

“Ồ trong linh vực, ta chính là thần! Khi người linh ngộ được câu nói này thì chính là lúc người chân chính linh ngộ được linh vực chi đạo, có rất nhiều cường giả đã đạp sai con đường nên linh vực của bọn họ đã chú định là không hoàn chỉnh.”

Cảnh vật trước mặt lại biến đổi, Phong Vân Vô Kị lại quay trở về cái sa mạc ban nãy, nhưng lần này thì có chút bất đồng. Một lúc sau, Phong Vân Vô Kị mới thất thanh hô lên: “Thái Cực đạo nhân?!”

Không sai, Thái Cực đạo nhân đã biến mất, tịnh không quay trở về sa mạc cùng với Phong Vân Vô Kị.

Một thanh âm vang dội từ trong không trung truyền lại, rồi vang vọng khắp thiên địa: “Khắp thiên địa này, quy tắc vô số, dù người hay ta, cũng đều nằm trong phạm vi hạn chế của quy tắc, hã nỗ lực, tộc nhân của ta, hãy phá vỡ quy tắc, chế đỉnh quy tắc, người sẽ đạp bước trên con đường tiến tới chí tôn cảnh giới. Khắp thiên địa này, trên cả quy tắc chính là pháp tắc, nếu như người có thể chạm được vào pháp tắc, những người như bọn ta, cùng với cả ngàn vạn vạn tộc nhân đã chết đi sẽ đời đời thế thế cảm kích người! Hãy đi đi, tiếp tục mộng tưởng của bọn ta”

Thanh âm đó dần dần chìm vào trong hư vô, ngoài đó mấy trăm trượng thì màn thánh quang bao bọc đã biến mất, lộ xuất ra một lòng chảo cự đại, cùng với đó là vô số thân ảnh. Trong đám tù đồ của người và ma đó, một vị đạo nhân khoanh chân bần tọa trong hư không, từ xa nhìn vào Phong Vân Vô Kị với nụ cười trên môi. Sau đó thì trong ánh mắt của Phong Vân Vô Kị, cả không gian mà thánh quang bao bọc này bất thành linh sập đổ, những thanh âm âm âm vang lên không ngừng, cơ hồ như đồng thời thì Phong Vân Vô Kị nhìn thấy từng thốn từng thốn thân thể của vị đạo nhân đó hóa thành tro, rồi biến mất với không gian đó, kèm theo đó còn có mấy ngàn tù đồ

Không!!!

Không!!!

Không!!!

Phong Vân Vô Kị quỳ xuống mặt đất, ôm đầu gào lên.

Không!!!

Tiếng gào thét vang vọng lên trên các tầng mây, ở nơi màn thánh quang bao bọc đó, những tù đồ nhân tộc đang bị treo ở trên sợi dây xích thánh quang đột nhiên lay động, rồi cùng lúc ngẩng mặt lên mà nhìn vào Phong Vân Vô Kị, khóe miệng người nào người nấy đều hiện lên một nụ cười

Ầm!

Cả không gian mà quang tráo bao bọc đột nhiên cấp tốc co rút lại vào bên trong, rồi bất thành linh nổ tung ra

182. Chương 182: Thái Cổ Kinh Biên

Khi tâm thần quay trở lại thì ở xung quanh đã là cảnh núi non quen thuộc ở Thái Cổ rồi, lướt mắt nhìn vào đại địa thương mang, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm giác thấy phi thường cảm động, phiên sơn hà phá bại trước đây ở trong mắt y, giờ đây sao mà trân quý dị thường.

“Có lẽ đây là di sản cuối cùng của nhân loại.” Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ.

Nhiệm vụ giải cứu Thái Cực đạo nhân đã triệt để thất bại, ngay cả Âm Thái Cực cũng bị thiên sứ dẫn vào một thứ nguyên khác, Phong Vân Vô Kỵ cũng không biết phải trả lời với Thánh Điện như thế nào.

Ngẩng mặt nhìn lên trên trời, Phong Vân Vô Kỵ mơ hồ nhìn thấy trong các đám mây tựa hồ như có vô số khuôn mặt với nụ cười trên môi.

“Hy vọng của nhân loại có lẽ là ở đặt ở trên thân người rồi.” Trong tầng mây đột nhiên xuất ra thân ảnh của Thái Cực đạo nhân, ông ta đang dùng khuôn mặt lo lắng lẫn tang thương nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ.

“Sẽ như thế, ta nhất định sẽ thực hiện mộng tưởng của các người.” Phong Vân Vô Kỵ đối với trời mà hét lên, hai bàn tay nắm chặt lại, đồng thời cũng thầm nói với bản thân: “Cũng là mộng tưởng của bản thân ta.”

Chiếc bóng của Phong Vân Vô Kỵ chiếu xuống dưới mặt đất, nó dài và rất dài. Chưa có thời khắc nào mà Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy mộng tưởng lại hiện thật đến thế, cũng chưa có thời khắc nào mà Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy bản thân mình lại kiên định đến thế.

“Không phải chỉ một mình ta đang chiến đấu!”

Thân ảnh lay động một cái, Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một đạo lưu quang mà lao về phía Kiếm Vực. Khi thân người lướt qua không trung thì Phong Vân Vô Kỵ phát hiện trên đại địa thanh lãnh của Thái Cổ đã xuất hiện nhiều nhân loại hơn trước đây. Thông qua phục sức của những người đó, Phong Vân Vô Kỵ nhìn ra những người mới này đều là những cao thủ tiềm tu trong phái hệ tự do, phần lớn trong số họ vẫn là ở cấp cao thủ Thái Cổ, cũng có một vài người mà Phong Vân Vô Kỵ vô pháp nhìn thấu trình độ tu vi.

“Chẳng lẽ khi ta không có ở đây, Thái Cổ đã phát sinh chuyện gì hay sao?” Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ, nhưng thời khắc này y căn bản không có tâm tình để quán đến những chuyện này. Di sản bảo quý của Thái Cực đạo nhân còn lưu ở trong nội thể của bản thân y, nó đang đợi bản thân khai thác, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đã đến chỗ dừng, tất cả mọi chuyện ở phía sau hoàn toàn phải dựa vào bản thân dồn tâm thần vào việc lĩnh ngộ, nhằm tạo ra một bộ công pháp hoàn chỉnh.

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện ở trên thượng không của Kiếm Các thì phát hiện cả Kiếm Vực được thủ vệ rất sâm nghiêm, ai ai cũng có bộ dạng như sắp lâm đại địch. Khi Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện thì rõ ràng là những đệ tử ở phía dưới liền lộ xuất thần sắc kinh hãi.

“Cung nghênh chủ công.” Đại phiến đại phiến đệ tử Kiếm Vực quỳ xuống dưới, Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn một cái rồi dậm nhiên nói: “Đứng dậy đi.”

Dứt lời liền chuyển thân bước vào trong Kiếm Các.

Vừa mới bước vào trong thì đã thấy ngay Trì Thương. Vừa mới nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ, Trì Thương hiển nhiên lập tức sững người một chút, sau đó quỳ một gối xuống mà cung kính nói: “Sư phụ.”

“Con đứng dậy đi.” Phong Vân Vô Kỵ sải bước lướt ngang sang người của Trì Thương, sau đó vén vạt áo lên rồi ngồi xuống tọa y, hai tay đặt ở trên đầu gối, cất tiếng hỏi: “Trì Thương, tình huống Kiếm Các những ngày này sao rồi?”

“Hồi bẩm sư phụ ... vẫn ổn!” Trì Thương mừng sắc mặt lo lắng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, bộ dạng trông như định nói nhưng ngừng lại.

Phong Vân Vô Kị cau mày lại, nói : “Trì Thương! Có chuyện gì vậy, cứ nói!”

Trên mặt của Trì Thương hiện lên vẻ do dự, một lúc lâu sau thì trên mặt cũng xuất hiện thần sắc kiên định, cẩn thận nói: “Sư phụ có nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt là ở nơi nào hay không?”

Phong Vân Vô Kị càng cau mày lại sát hơn: “Ồ trong một ngôi miếu thành hoàng đồ nát ... Trì thương, con hỏi chuyện này làm gì?”

Trên mặt của Trì Thương hiện ra thần sắc vui mừng, nhưng y nhiên vẫn chưa thả lỏng người ra, y cất tiếng hỏi tiếp: “Sư phụ thích uống nhất là loại trà nào?”

Phong Vân Vô Kị giận dữ quát lên một tiếng: “Trì Thương!”

Thân thể của Trì Thương tức thì chấn động: “Sư phụ thứ tội, nhưng xin sư phụ hãy hồi đáp câu hỏi của con.”

Phong Vân Vô Kị hừ một tiếng, sau đó nói: “Thiết quan âm!”

“Sư phụ.” Trên mặt của Trì Thương rốt cuộc cũng xuất hiện thần sắc kinh hãi, theo sau kinhhĩr là thần sắc xấu hổ thay vào, y ngượng ngùng nói: “Đồ nhi bất kính, xin sư phụ trách phạt.”

Phong Vân Vô Kị ảm nhiên, nhìn chằm chằm vào Trì Thương, chậm chậm nói: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì, mà khiến cho con trở nên khác với ngày thường như thế?”

Trì Thương ngẩng đầu lên, cung kính nói: “Xin sư phụ thứ tội, đệ tử cũng chỉ là bất đắc dĩ ... cả Thái Cổ đang truy đuổi một ma vật, thực lực của ma vật này cường đại phi thường, đã có rất nhiều cao thủ ở Thái Cổ đã bị hấn ta chiếm lấy thân thể, sau khi ma vật đó rời đi thì chỉ lưu lại một cái xác không, thật sự là rất khủng bố. Lại nhân vì ma vật này vốn tới lui đều vô hình, căn bản vô pháp truy tìm tung ảnh. Không lâu trước đây thì ở Cửu U Vu Tộc truyền lại một tin tức, nói đó là một tàn hồn của một ma thần từ trong thánh địa của Vu tộc đào thoát ra ngoài và lưu nhập vào trong Thái Cổ, Vu tộc cũng đã phái người đi truy bắt ma vật đó. Trong thời gian này thì Vu tộc trưởng lão đề tỉnh các bên cần phải cẩn thận, nhằm tránh khỏi chuyện bị ma vật chiếm lấy thân thể!”

“Không ngờ là lại có chuyện như thế này?” Phong Vân Vô Kị vuốt lấy chòm râu mới mọc ra trong thời gian gần đây: “Ừm, lệnh cho đệ tử Kiểm Các tăng cường tuần thú, mười người tập trung thành một tổ, nhớ phải lập khẩu hiệu, nhằm đề phòng ma vật nhân cơ hội làm càn.”

“Dạ, sư phụ!” Trì Thương cao hứng đáp. Trong Kiểm Các, Phong Vân Vô Kị là chủ tâm cốt trong lòng của mọi người, đặc biệt là sau khi y đạt đến đề cấp, hiển nhiên là đã trở thành người có tu vi cao nhất trong Kiểm Vực rồi.

“Ừm, con lui xuống đi.” Phong Vân Vô Kị xua tay nói: “Có ta ở đây, dù là ma vật gì gì đó có đến đây, thì nó tuyệt đối cũng không dễ dàng gì mà thoát được ... mấy ngày này, ta cần phải bế quan tiêu hóa thu hoạch của chuyến đi đến vật chất vị diện này, bất cứ ai, dù có là người của Thánh Điện có đến thì con cũng nói với họ là ta đã bế quan, không tiếp khách!”

“Dạ, sư phụ!” Trì Thương chậm chậm lui ra, sau khi đi ra khỏi cửa thì mau chóng bước đi, thần sắc hưng phấn ở trên mặt vẫn không lui đi

Sau khi Trì Thương lui ra, Phong Vân Vô Kị phát ồng tay áo một cái, ở trên cánh cửa của Kiểm Các liền vang lên hai tiếng bùm bùm rồi đóng lại, Phong Vân Vô Kị đưa ngón trỏ ở trên tay phải ra ngoài và hoa động trong không trung, trên cánh cửa của Kiểm Các liền xuất hiện mấy chữ nhô ra ba phân: Bế quan!

Bồng!

Phong Vân Vô Kị phát ồng tay áo một cái, hai tay tự nhiên đáp hạ xuống hai đầu gối. Bên trong Kiểm Các là một phiến âm ám, chỉ có một chút ánh sáng xuyên qua khe hở của cửa mà chiếu vào bên trong, một làn quang tuyến chiếu rọi lên trên người của Phong Vân Vô Kị, từ đó mới có thể thấy trên thân thể của y bốc lên một cổ khí trắng, càng lúc càng dày đặc, rồi bao bọc lấy toàn thân .

Xuy!

Y sam của Phong Vân Vô Kị đột nhiên lay động một cái, một đạo thái cực đồ trắng đen xuất hiện ngay ở sau lưng của y. Vừa mới xuất hiện thì nó đã tấn tốc toàn chuyển, đồng thời hướng về khắp tứ phía mà khoách triển, loáng một cái đã bao bọc lấy cả bức tường ở sau lưng của Phong Vân Vô Kị.

Bên trong ý thức, Phong Vân Vô Kị không ngừng vận chuyển Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, nhằm hấp nạp Thái Cực tâm pháp và kiếm ý do Thái Cực đạo nhân ẩn sâu vào trong ý thức của bản thân.

Nhất tâm đa dụng một lần nữa lại được phát huy đến lâm li tẫn trí. Sâu trong ý thức, Phong Vân Vô Kị vừa điên cuồng hấp thu lấy kiếm ý hạo hàn trong thái cực chi đạo, đồng thời không ngừng dò đi dò lại năm tầng tâm quyết của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, khoong chỉ như thế, Phong Vân Vô Kị còn đem ý thức phân ra thành mấy phần, lấy ra những phần kiếm ý hấp nạp từ trên người của Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương và Tử Hoàng để phân tích.

Trong không gian ý thức chỉ là một phiến hắc ám, nhưng lại có năm cái quang đoàn phiêu phù ở trong không trung. Năm cái quang đoàn này vô ý đã bị Phong Vân Vô Kị bài thành một trận thế, năm đoàn kiếm ý từ đó thì miêng cường cũng đạt được cân bằng.

Trong năm cái quang đoàn đó, cái sáng nhất chính là thái cực âm dương chi đạo của Thái Cực đạo nhân lưu lại, Thái Cực đạo nhân mặc dù chỉ nói là tặng ngàn vạn năm công lực, nhưng cái gọi là ngàn vạn năm công lực đó lại cường đại hơn nhiều so với những quang đoàn khác, bên trong quang đoàn này ẩn ước có thể thấy được sự hiện hình của vũ trụ và sự rộng lớn bao la của tinh tú.

Bất quản là Phong Vân Vô Kị có toàn lực hấp thu lấy đoàn kiếm ý này, nhưng hấp nạp được cũng chỉ là những thứ ngoài cùng nhất của thái cực kiếm đạo. Hơn nữa, khi Phong Vân Vô Kị hấp nạp lấy kiếm ý của thái cực kiếm đạo thì những kiếm đoàn xung quanh không những là không yếu đi mà còn tùy theo sự hấp nạp của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp của Phong Vân Vô Kị mà dần phát triển và trưởng thành, không ngừng trưởng thành, từng tia từng tia sáng do kiếm ý tổ thành được tách ra và bay lên trên mấy phần ý thức của Phong Vân Vô Kị, nhưng giữa chúng lại vô số những thứ liên hệ lại với nhau mà Phong Vân Vô Kị vô pháp lí giải.

Cùng lúc này, ý thức của Phong Vân Vô Kị cũng tùy theo phương thức hấp nạp này mà trắng đại lên, tình hình chẳng khác gì trăm sông đổ biển vậy, đồng loạt hút lấy những kiếm ý bất đồng hay có thể nói là tuyệt đối tương phản cùng một lượt với nhau. Nhưng cung cấp cho chủng hợp lực này chính là âm dương chi đạo uẩn hàm trong đoàn kiếm nguyên bản đại do Thái Cực đạo nhân lưu lại.

Càng hấp nạp kiếm ý của thái cực chi đạo, Phong Vân Vô Kị càng cảm giác thấy thái cực chi đạo chàng hạo hàn và vĩ đại, càng cảm giác thấy tác dụng cự đại của thái cực chi đạo đối với việc lĩnh ngộ kiếm đạo hoàn mĩ nhất của bản thân, đồng thời cũng càng thêm cảm kích Thái Cực đạo nhân.

Người ân đã chết, cái mà ta có thể làm, chính là tiếp tục mộng tưởng của bọn họ, đó cũng là ... mộng tưởng của bản thân y.

Trong ý thức không phân ngày đêm, ngoại giới thì lại có ngày đêm. Ngay khi Phong Vân Vô Kị đang trầm đắm ở trong chuyện lĩnh ngộ kiếm đạo hoàn mĩ nhất trong lòng, dùng kiếm ý của năm loại kiếm đạo làm cơ sở, bao gồm: Ý niệm chi kiếm, sát đạo chi kiếm, công kích chi kiếm, phòng ngự chi kiếm, thái cực chi kiếm, rồi từ đó mà thôi diễn tinh hoa trong khẩu quyết. Trong thời gian đó thì cả Thái Cổ đã phát sinh những biến hóa kinh thiên động địa.

Thế lực nào cũng đều tăng cường tuần thú trong khu vực.

Cửu U Vu Tộc.

Ở bên cạnh Vu Tề cũng là những vị trưởng lão mang bộ đồ đen đồng dạng, Vu Tề đứng ở trước, mục quang lướt qua những tộc nhân Vu tộc đang quỳ dưới tề đàn, cất tiếng nói: “Ác ma từ trong cấm kị chi môn đào thoát ra đã cường đại hơn nhiều, ẩn chiếu theo tốc độ thực huyết hiện tại của hần ta thì chỉ qua một đoạn thời gian nữa thôi, chỉ e là hần ta sắp khôi phục được tám phần thực lực, đến lúc đó thì e rằng các vực vực chủ cũng không thể chế phục được hần ta!”

“Ác ma này đáo thoát ra từ địa vực của Vu tộc ta, chúng ta cần phải chịu trách nhiệm, trước khi hấn ta gây ra họa hoạn càng lớn hơn nữa, cần phải chế phục hấn ta. Các tộc nhân, hiện tại đã đến lúc các người triển hiện thực lực của bản thân mình rồi, hãy đi đi, đi chế phục lấy ác ma đó!”

Ồ!

Mấy ngàn hắc bào vu sư ở khắp mặt đất liền đứng dậy, trên tay trái của mỗi một người đều là một chiếc khô lâu bùng cháy ánh lửa màu xanh lục, tay phải thì cầm một thanh pháp trượng ngắn và nhỏ, bên trên phù động những hoa văn màu xanh đậm.

Sau khi Vu Tế nói xong thì chúng tộc nhân bắt đầu trầm giọng ngâm xướng, đạo đạo hoa văn màu xanh đậm từ bàn chân của mọi người bay lên trên và mau chóng phân bố toàn thân, rồi tiến nhập vào trong bách hội huyết trên đỉnh đầu.

“Xin tuân theo mệnh lệnh của các vị trưởng lão!” Chúng tộc nhân hô vang, tay trái phủ ngực, cung thân hành lễ rồi sau đó sải chân bước đi, những thanh âm thương mang những hoang lương kia cũng theo đó cũng dần dần phân thành mấy đạo hồng lưu từ Cửu U Vu Tộc chảy ra khắp Thái Cổ đại địa

Trong Kiếm Vực, những ánh lửa chiếu sáng khắp màn đêm, những đệ tử Kiếm Các thì tuần la nghiêm mật, đủ để xưng là một con chim cũng không lọt, đội đội Hoàng Kim Giáp Sĩ không ngừng đi qua đi lại trong Kiếm Vực. Ngoài Kiếm Vực, một loạt những tiếng bước chân dồn dập truyền lại, làm kinh tỉnh những Hoàng Kim Giáp Sĩ đang tuần thú: “Ai đó?!”

Mấy ngọn đuốc đưa ra phía trước, nhờ vào ánh lửa, chư nhân nhìn thấy một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ thân thể dính đầy vết máu đang thương lương bước tới, hoàng kim chiến giáp trên người của gã ta đều đã bị rách ra, cánh tay trái đã đứt đến tận vai, tình trạng rất là thê thảm.

“Cứu tôi” Gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó đưa một cánh tay với tới, cùng lúc đó thì dùng thanh âm ngắt quãng hô lên.

Chúng chiến sĩ Kiếm Các tức thì giật mình, chúng nhân nguyên bản là cùng một mạch, lại cùng là thuộc hạ của Kiếm Các, mắt thấy huynh đệ gặp phải thảm trạng như thế, khí huyết trong lòng dồn thời dâng lên, giận dữ quát lên một tiếng: “Ai làm!?”

Đồng thời tay cầm trường kích, tán tốc chạy qua chỗ đó nhằm nâng đỡ gã ta dậy. Ngay đúng lúc này thì ở trên không trung đột nhiên truyền lại một tiếng quát vang như sấm nổ.

“Không được đụng vào y!!”

183. Chương 183: Loạn

Ngay lúc này thì cuồng phong nổi dậy, một cỗ tinh thần lực bàng đại đến mức khiến người ta biến sắc từ sau lưng chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ đột nhiên ập tới, đánh thẳng về phía gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đang lao tới.

Bùng!

Thân thể của gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đang lao tới đột nhiên bị một cỗ lực lượng cường đại chấn bay về phía sau, ở sau lưng của gã ta bùng phát ra một màn khí vụ màu trắng, trong không trung hóa thành nhân ảnh, gió nhẹ thổi lướt qua một cái liền biến mất vô tung.

Còn gã Hoàng Kim Giáp Sĩ kia thì bị rơi xuống dưới mặt đất, lộn mấy vòng rồi bất động, khóe miệng không ngừng rỉ ra máu, trông bộ dạng thì e là thở ra thì nhiều mà hít vào thì không bao nhiêu.

Biến cố vừa mới phát sinh diễn ra quá nhanh, ai cũng không liệu được chỉ trong thời gian chớp mắt thì một hệ liệt các biến cố đã phát sinh, suy nghĩ đến bóng người màu trắng dạng khí vụ thoát ra từ sau lưng gã

Hoàng Kim Giáp Sĩ, chúng nhân không khỏi biến sắc: Chẳng lẽ đó chính là ma vật mà cả Thái Cổ đang truy tìm?

Ngay lúc đó Hoàng Kim Giáp Sĩ tuần la này phát giác thấy thanh âm vừa rồi là của Phong Vân Vô Kỵ, thì chỉ còn lại vị huynh đệ sắp chết đi đang nằm dưới đất, nhưng không ai biết làm thế nào để cứu chữa, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Các người tiếp tục tuần la đi, cứ để y cho ta!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ từ khắp bốn phía truyền lại, sau đó thì chư nhân liền nhìn thấy thân thể của gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó bay ngang lên trên không trung, rồi bay thẳng về phía Kiếm Các.

“Cung tiễn chủ công!” Chư Hoàng Kim Giáp Sĩ quỳ một gối xuống dưới đất, cung kính nói.

Oanh!

Cánh cửa của Kiếm Các mở to ra, thân thể của gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó liền nằm ngang bay vào trong Kiếm Các và đáp xuống dưới mặt đất. Trong Kiếm Các âm ám, chỉ có một khung ánh sáng trắng từ ngoài chiếu vào, Phong Vân Vô Kỵ y nhiên vẫn bảo trì tư thế như lúc bế quan, hai mắt vẫn nhắm chặt lại. Trên sự thật, chuyện mới vừa giải cứu gã Hoàng Kim Giáp Sĩ này chỉ là một lũ thần thức mà y lưu lại ngoài thân thể mà thôi. Gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó vừa mới xuất hiện thì lũ thần thức bao trùm cả Kiếm Vực của Phong Vân Vô Kỵ liền phát giác thấy không đúng, trực tiếp chắn bay đạo thần thức đang chiếm cứ lấy thân thể của gã ta ra ngoài, sau đó hấp nhiếp lấy hần ta tới đây, ở đan điền của Phong Vân Vô Kỵ phát ra một làn sinh khí màu xanh nhạt, nó dọc theo mặt sàn mà tiến nhập vào trong nội thể của gã Hoàng Kim Giáp Sĩ

Trên một tòa núi cao cách Kiếm Các ngàn trượng, một nam tử nhân loại có thân thể to lớn đứng ở trên đỉnh, một chân đạp lên trên khối đá hình vuông, cặp mắt thì lẳng lặng nhìn về phía Kiếm Các. Những chuyện vừa mới phát sinh đều lọt vào trong cặp mắt của y, nhưng trên mặt của y chẳng hề có biểu tình gì, chỉ là cặp mắt chớp động một cái, đến khi mở lại ra lần nữa thì trong mắt không ngờ chỉ toàn là màu đen, không có lấy một chút màu trắng nào.

Ba xích xích! ~ ~

Bất thành linh, những tiếng xích xích từ trong nội thể của gã ta truyền lại, sau đó thì chỉ thấy trên mặt của gã ta lộ ra thần sắc vừa âm độc vừa thống khổ. Hai cánh tay đưa ra sau lưng mà đâm sâu vào trong huyết nhục, sau đó dụng lực kéo sang hai bên

Ngao!

Một tiếng gào bạo lệ, tàn khốc, khát máu và hoang lương từ trên núi truyền ra xa, sau đó vang vọng khắp Thái Cổ, tiếng gào ghê rợn đó khiến người nghe cảm thấy kinh tâm. Trong Kiếm Vực, vô số Hoàng Kim Giáp Sĩ đều hiện ra thần sắc kinh hãi, cùng nhau nhìn về phía ngọn núi cao đó. Trên ngọn núi đó hiện xuất một đạo hắc ảnh cự đại, sau lưng là hai chiếc cánh ác ma chậm chậm vẫy vẫy, tiếp đó là một cổ khí tức hung ác và bạo lệ từ xa truyền tới, chúng nhân không khỏi biến sắc

Vô số Hoàng Kim Giáp Sĩ ngư không lao về phía ngọn núi đó, nhưng chỉ thấy đạo hắc ảnh đó lay động đôi cánh một cái, thân hình của của hần ta bay cao lên trên không trung, chỉ trong chớp mắt là đã bay tới các tầng mây, sau đó thì chuyển sang hướng tây, rồi biến mất vô ảnh vô tung

Oanh!

Cánh cửa của Kiếm Các mở ra, một trận gió lớn từ trong tầng một của Kiếm Các thổi ra ngoài, sau đó là một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ từ trong đó bay ra, rồi bị một cổ lực lượng cường đại tiễn y xuống đến dưới chân núi.

Chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ phản hồi đều cùng lúc nhìn vào gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó, trên mặt đều lộ ra thần sắc không tin. Vừa rồi khí tức của hã ta cong lúc có lúc không, trên thân thể của y còn đứt một cánh tay trái, nhưng hiện tại thì sắc da hồng nhuận, khí tức rõ ràng là đã cường đại hơn nhiều, bên vai trái không ngờ là lại mọc ra một cánh tay mới, thân hình lạnh lặn như trước.

Ngực của gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đỏ ba động gấp rút, sau đó là chậm chậm mở mắt ra, trong mắt là một phiến xán lạn, y nhìn thấy chúng nhân đều nhìn vào bản thân, trong mắt lóe lên một tia mang nhiên: “Các người làm gì vậy? ... tay của tôi! ...”

Phong Vân Vô Kị chưa từng nghĩ đến trong lúc y bế quan, chuyện mà lũ thần thức tàn lưu ở bên ngoài thân thể vô ý làm, đã khiến cho hình ảnh của y trong lòng chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ được thăng hoa lên chẳng khác gì thần thánh. Trong những đợt chinh chiến sau này, mọi Hoàng Kim Giáp Sĩ đều trở nên phi thường hung hãn, ở trong lòng của mỗi người thì cho dù có tay chân có đứt đoạn thì chỉ cần lưu lại một hơi thở, lúc đó thì vĩnh viễn không chết

Trong Kiếm Các trở lại một phiến an tĩnh, cánh cửa gỗ mở ra khi này đang chậm chậm đóng lại, mọi thứ đều lại chìm ngập trong hắc ám.

Một tia thần thức lưu lại ở bên ngoài thân thể, đối với bốn thân thần thức cường hãn như Phong Vân Vô Kị mà nói thì không cần phải đề cập đến, ở bên trong không gian ý thức hạo hãn vô biên, Phong Vân Vô Kị dồn toàn bộ tâm thần vào chuyện nghiên cứu tinh túy của năm loại kiếm đạo cực trí, đặc biệt là đoàn quang mang kết thành từ Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp ở trong không gian ý thức, Phong Vân Vô Kị cơ hồ như đã phân ra một nửa tâm thần để phân tích tâm pháp năm trọng đầu của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, và cả phần kiếm ý hoàn chỉnh của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp cũng bị Phong Vân Vô Kị phân ra thành năm phần lớn nhỏ bất động.

Tâm quyết của đệ nhất trọng Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp chuyển hóa thành một văn tự nhỏ bé, không ngừng ra vào đoàn quang mang do đoàn kiếm ý vi nhược đó hình thành, ở cạnh đoàn quang mang đó là quang đoàn kiếm ý của đệ nhị trọng cho đến đệ ngũ trọng cảnh giới.

Ở trong không gian ý thức, thần thwucs của Phong Vân Vô Kị hoàn toàn bị lí trí lẫn lãnh tĩnh chiếp lấy, từ trong tần tầng tâm pháp mà thôi diễn ra tầng tâm pháp sau này, đồng thời cũng với phần tâm pháp nguyên bốn tương hỗ tham chiếu, rõ dung hợp tế luyện lại, cho đến khi khẳng định phần tâm pháp này là hoàn mỹ nhất, thì lấy tiếp đó làm cơ sở và căn cứ vào những biểu hiện của các loại kiếm ý khác mà tiếp tục thôi diễn các trọng sau

Ở trong không gian ý thức của Phong Vân Vô Kị, đạo đạo kiếm quyết và tâm quyết hoàn toàn mới mẻ và bất đồng hóa thành đạo đạo văn tự tế lưu, chúng không ngừng lưu động và phi vũ khắp cả không gian, dải văn tự này tùy theo thời gian trôi qua mà không ngừng gia tăng, mỗi một ngày đều có cả ngàn bộ kiếm quyết mới mẻ xuất hiện ở trong không gian ý thức. Bá đạo, hiểm độc, đại khai đại hợp, vương đạo vô hạn

Mọi tinh túy của kiếm đạo khắp thiên hạ đã triển hiện hết ra ở nơi này, ý thức của Phong Vân Vô Kị lại được phân ra thành mấy đạo ý thức, không ngừng tiến hành chọn lọc lấy những ý kiếm mà bản thân cần có trong những bộ tâm pháp kiếm quyết mới có ở trong không gian ý thức. Sau đó thì lại tiến hành thôi diễn đối với loại kiếm ý kiếm quyết này với ý đồ thôi diễn ra loại tâm pháp kiếm quyết càng cao cấp hơn nữa, cứ như thế mà tuần hoàn, mỗi một đạo kiếm ý mới xuất hiện đều bị thần thức của Phong Vân Vô Kị liên tục tiến hành phân tích, đề luyện và thôi diễn, càng về sau thì một đạo kiếm ý tâm quyết mới đều mang theo cả ngàn đạo kiếm ý mới sinh, cho tới khi thần thức không thể từ trong đó thôi diễn ra phần kiếm ý và tâm quyết càng cao hơn nữa thì mới thôi

Phần công tác này là một công trình cực kì gian nan, dù cho Phong Vân Vô Kị có thần thức cường hãn, thêm vào đó là năng lực nhất tâm đa dụng, cũng không thể hoàn thành nó trong một thời gian ngắn, càng huống hồ gì năm đạo kiếm ý nguyên bốn có độ khó về sự chọn lọc và thôi diễn hơn những loại kiếm ý khác cả mười lần, trăm lần và thậm chí là cả ngàn lần.

Bất quá là Thái Cổ đại địa những ngày này đã phát sinh ra những biến hóa phiến thiên phúc địa gì, rất nhiều Vu tộc tộc nhân thân mang hắc bào xuất hiện trên khắp cả Thái Cổ đại địa để truy tìm tung tích của ma vật đã đào thoát ra khỏi Vu tộc, nhưng tựa hồ như ma vật này đã khôi phục thần trí, trở nên giáo hoạt vô cùng, tận lực tránh né người của Vu tộc, đồng thời tấn tốc cướp đoạt lấy nhục thân và nuốt chửng lấy năng lượng của các cao thủ Thái Cổ.

Mỗi một ngày đều có không ít người trong phái hệ tự do bị ma vật đó thôn thực, nhân tâm của cả Thái Cổ đều bàng hoàng, tình huống này cuối cùng cũng kinh động cao tăng trong tứ vực, Đạo Vực chí tôn – Đạo

Thần và vực chủ thần cấp của Ma Vực đồng thời hiện thân, truyền ngôn cho khắp cả mọi người trong phái hệ tự do yêu cầu bọn họ lập tức chuyển di đến ngũ vực hoặc nơi ở gần đó, đồng thời cũng có thể tiến nhập vào Ấn Cốc, ở sáu chỗ này thì mọi người trong phái hệ tự do đều được bảo hộ.

Ấn chiếu theo như lời của Đạo Thần nói, thì ma vật đó chính là tàn hồn của một cường giả ở Ma Giới đã đạt đến thần cấp cảnh giới, đồng thời Vu tộc trưởng lão cũng truyền cáo khắp Thái Cổ, thông cáo ma vật này thoát ra từ trong Vu tộc, đích xác là tàn hồn của một cường giả chí cao ở Ma Giới, những ma vật sau khi đã đạt đến thần cấp cảnh giới thì linh hồn ngưng tụ cực độ, rất khó phá hủy hoàn toàn, hơn nữa là con ma vật vừa cường đại lẫn quỷ dị này thực chất chỉ là một tàn hồn, hy vọng những cao thủ Thái Cổ bị ma vật truy sát thì hãy dùng thần thức để tìm xem thử ở phụ cận có người của Vu tộc hay không, vì ma vật này tuy mạnh nhưng người trong Vu tộc có thể đối phó với nó.

Các nhân vật cấp thần ở Thái Cổ đã hiện thân, dù có là những người không muốn gia nhập vào bất kì lực lượng nào như những người trong phái hệ tự do cũng rất là tôn kính đối với những cường giả tuyệt đối đó, hà huống gì chuyện này còn có liên hệ đến an nguy của bản thân.

Thần cấp, đó là sức mạnh nằm trong truyền thuyết, dù cho có là một tàn hồn của một cao thủ thần cấp cũng vẫn là cường đại hơn nhiều so với cao thủ Thái Cổ.

Vô hình trung thì sự xuất hiện của đầu ma vật này đã bức bách người trong phái hệ tự do một lần nữa phải chọn lựa, không ngừng phân hóa thành sáu phương hướng mà lưu nhập vào sáu thế lực.

Đạo Vực, Ma Vực, Cửu U Vu Tộc, thậm chí là thế lực chưa hề tham gia vào bất kì cuộc tranh chấp nào trong Thái Cổ như Tuyết Vực cũng đều đã phái cao thủ truy đuổi đầu ma vật đó. Ngạo Hàn Yên được vực chủ của Tuyết Vực phái xuất khỏi Thánh Vực để truy tìm đầu ma vật đó, thế lực vẫn y nhiên bảo trì bình tĩnh cũng chỉ có một mình Kiếm Vực mà thôi.

Tận quản là hầu hết những người trong phái hệ tự do đã chuyển di đến trong phạm vi của sáu thế lực, nhưng có một vài người ngẫu nhiên chạy ra khỏi phạm vi đó đều bị ma vật diệt sát.

Sự gian trá và âm hiểm của ma vật khiến người ta không khỏi không biến sắc, chỉ riêng năng lực biến hóa hình tượng, hóa thành vô hình vô ảnh, đồng thời lại có thể che giấu khí tức của bản thân thì cho dù có gần ngay trước mặt, chỉ cần hần ta lẳng lặng bất động thì trừ khi là có sự chú ý, nếu không thì cho dù có là vực chủ cấp thần cũng rất khó mà phát hiện được hần ta.

Oanh long!

Họa do ma vật gây ra sau khi hai vực chủ cấp thần xuất hiện thì giảm đi không ít, ngay lúc đó thì trong một đêm sấm chớp âm âm, mây đen che phủ không trung, mưa từ trên trời rơi xuống xối xả.

Trên tế đàn của Vu tộc, Vu Tế và mấy vị trưởng lão nhìn về phía trước với thần sắc trầm trọng: Trong màn mưa gió xối xả, có bốn năm tộc nhân của Vu tộc đang nâng một thi thể của tộc nhân Vu tộc chậm chậm đi tới, khi đi đến trước tế đàn thì thì chừ Vu tộc tộc nhân nhẹ nhàng và cực kì nhẹ nhàng đặt thi thể của vị tộc nhân đó xuống dưới, đồng thời lấy cái đầu bông ở trên đầu kéo xuống, cơn mưa như trút nước đã khiến cho y phục trên thân thể của vị tộc nhân đó ướt đẫm, nhưng chừ nhân cũng lẳng lặng bất động, mặc cho nước mưa trút xuống thân thể.

Vu Tế sắc mặt trầm trọng, trên thân thể tán phát xuất một màn quang mang màu xanh mông lung, y bước tới phía trước mấy bước rồi bằng không biến mất trong không trung, sát na sau đó thì ở bên cạnh thi thể của vị tộc nhân Vu tộc đó thấu phát một làn vụ khí màu xanh mông lung, Vu Tế chậm chậm từ trong không trung chậm chậm bước tới. Từ tế nhìn chăm chăm vào thi thể của vị tộc nhân đó, ngưng thị ước độ mấy giây thời gian thì hai hàng trọc lệ từ trong đôi mắt hỗn đục chảy ra. Mấy vị Vu tộc tộc nhân quỳ một gối ở dưới đất ngậm tụng những tế văn Vu Tộc trầm trọng, một cổ thanh âm bi lương nhưng trầm thống dội đi dội lại ở trên thượng không của tế đàn, Vu Tế chậm chậm ngồi xuống, rồi dùng tay rạch ở sau lưng của thi thể một đường dài từ cổ kéo xuống hông, bên trong trống không chẳng có nội tạng gì

“Tên ma vật đó đã cường đại hơn rồi” Một trưởng lão khác xuất hiện ở bên cạnh Vu Tế và nói.

“Chúng ta đã đánh giá hần ta quá thấp, những thứ từ trong cấm địa thoát ra, du cho có là thành phần yếu nhược – cũng không thể cem thường. Chúng ta đã quá chủ quan rồi....” Một thanh âm thương lão khác lại

ở bên trái của Vu Tế vang lên.

“Đúng thế, chúng ta đã quá chủ quan.” Vu Tế đứng dậy, trên mặt là một phiến trầm thống, bàn tay phải gầy gò đen đúa bung ra một đạo quang mang màu xanh, đạo quang mang đó vừa mới chạm vào thân thể của vị tộc nhân Vu tộc đó thì liền bốc cháy ngùn ngụt, mặc dù thiên không mưa như trút nước, trên mặt đất xuất hiện một tầng thủy vụ mông lung lưu động cao cả xích nhưng vô pháp dập tắt ánh hỏa diễm màu xanh hừng hực đó.

Năm vị trưởng lão của Vu tộc xuất hiện ở bên cạnh thi thể của vị tộc nhân Vu tộc đó, mỗi người đều đưa ra một tay ra phái trước và nâng lên, thi thể của vị tộc nhân đó liền lơ lửng bay lên cao, sau đó tùy theo năm vị trưởng lão mà bay lên trung tâm của tế đàn.

“Cát trở về với cát”

“Đất trở về với đất”

Năm vị trưởng lão vừa niệm tụng vừa hạ tay xuống, thi thể của vị tộc nhân đó chậm chậm hạ xuống trung tâm của tế đàn, đáp xuống một đồ án hình đồ đằng thần bí.

Khắp thiên địa vang vọng thanh âm ngân tụng thương mãng, hoang lương lẫn thương tang như đã tồn tại từ tuyên cổ

Ở trong Kiếm Vực chỉ là một phiến an tĩnh, mọi người đều biết chủ công hiện đang bế quan, sự ồn ào của Thái Cổ tựa hồ như cách nơi này rất xa, từ trước giờ chưa từng có ma vật xuất hiện ở nơi này, ngoại trừ ở lần trước ra.

Tình huống thật sự không phải là do tên ma vật đó không muốn đến Kiếm Vực, mà là sau khi một tia thần thức do Phong Vân Vô Kị lưu lại ngoài thân thể ra tay tấn công, thì tên ma vật đó lập tức nhận xuất ra người mà khiến cho hắn ta chịu thiệt thòi ở cánh rừng trước đây chính là Phong Vân Vô Kị. Đòn công kích của Phong Vân Vô Kị đặc thù phi thường, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp khiến cho y có khả năng công kích trực tiếp vào linh hồn của đối phương, loại công kích này chính là loại mà hắn ta e dè nhất, trước khi linh hồn trở nên hoàn chỉnh và thực lực chưa khôi phục hoàn toàn thì ma vật đó không dám khinh địch trêu vào Phong Vân Vô Kị

Toàn bộ lực chú ý của Thái Cổ đều chuyển di đến thân thể của ma vật đó, sau mấy tháng bình tĩnh thì tên ma vật đó lại xuất kích, lần này thì hắn ta chọn lựa đệ tử của phái hệ tự do ở ngoại vị Dao Vực, ngay khi hắn ta sắp đắc thủ thì Dao Thần liền xuất thủ!

Nguyên lai đó là mồi mà mấy vị vực chủ liên thủ thả ra, cái chờ đợi chính là hắn ta! Sự cường hãn của ma vật đó khiến người ta kinh tâm, tình huống chân thật như thế nào thì người trong Kiếm Vực không biết, điều duy nhất biết được là kết quả từ miệng của những người trong phái hệ tự do: Ma vật đó bị hóa thân của một làn thần thức mà Dao Thần lưu lại bên ngoài thân thể đánh trọng thương, nhưng tên ma vật đó đúng là rất cường hãn, sau khi đánh thương mấy chục người thì hắn ta bất thành linh đào tẩu

Sau đó nửa năm thì các vực y nhiên vẫn bảo trì cảnh giác, nhưng tên ma vật đó tựa hồ như đột nhiên biến mất vậy, lại mấy năm trôi qua nhưng ma vật đó vẫn không xuất hiện, đại đa số người đều dần dần quên đi tên ma vật đã từng nhất thời oanh oanh động Thái Cổ này, cho đến khi

Oanh long!

Một tiếng nổ lớn vang lên, một tòa sơn phong cao trăm trượng ở giữa sự giao phong của hai cao thủ Thái Cổ, từ giữa sườn núi lên đến đỉnh chấn động kịch liệt, trong hàng loạt những thanh âm ầm ầm liên ngã xuống dưới.

Hai gã cao thủ này hóa thân thành thiểm điện xả thẳng lên trên đỉnh của hai tòa sơn phong, đang định giao thủ tiếp thì một gã cao thủ Thái Cổ vô ý nhìn lướt qua chân ngọn núi vừa ngã xuống ở phía dưới thì không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng. Hai người này nguyên bản là hảo hữu, nên chỉ thiết tha kỹ nghệ lẫn nhau mà thôi, gã cao thủ còn lại mắt thấy thân sắc của bằng hữu có dị dạng thì không khỏi cất tiếng hỏi: “Sao thế?”

Mục quang cũng theo thế mà nhìn xuống dưới, nhìn thấy cảnh ở bên dưới cùng không khỏi thấy lạnh sống lưng, ở nửa phần núi còn lại phân bố đầy cây cối, vô số khô lâu giương đôi mắt trống rỗng mà nhìn lên trên không trung, ở trung tâm của những đầu khô lâu đó là một ma vật thân thể đen thui, tên lớp da là một phiến lân giáp đen tím, ở sau lưng là hai chiếc cánh ác ma to lớn có đầy lông mao màu đen, khuôn mặt thì vừa hung ác vừa xấu xí, ở trên đầu là hai chiếc sừng sắc nhọn đâm thẳng lên trên không trung, trong mắt lấp lánh ánh tử quang. Khi hắn ta nhìn thấy hai gã cao thủ ở trên không trung nhìn xuống thì cặp mắt tử hồng của ma vật đó nhìn chăm chăm vào hai người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khủng bố: “Cap cấp cấp”

A!

Tin tức ma vật trước đây đã từng tạo thành sát kiếp oanh động một thời tại Thái Cổ đã xuất hiện trở lại tức thì oanh truyền cả thiên hạ, cái tin tức này do một gã cao thủ Thái Cổ thân dính đầy máu nói ra trước khi chết, mức độ chân thật không cần phải nghi ngờ!

Cả Thái Cổ lại oanh động một lần nữa, án chiếu theo nơi mà gã cao thủ Thái Cổ này kể lại trước khi chết, Vu tộc trưởng lão cũng với những cao thủ ở những phái hệ khác liền tìm thấy ngọn núi đó, khi bọn họ nhìn thấy đám đầu lâu chất đống ở trong lòng núi đó thì toàn bộ đều biến sắc.

“Làn này chỉ sợ là phiền phức to rồi!” Vu Tề cầm một trong những đầu khô lâu đó lên và nói.

“Có được số lượng huyết nhục như thế thì chỉ e là – tên ma vật này đã hoàn toàn khôi phục lại thực lực rồi!”

Lời nói này của Vu Tề vừa mới nói ra, bốn phần cao thủ trong đám liền tức thì chấn động, về phương diện này thì Vu tộc có quyền uy tuyệt đối, lời nói này của Vu tộc trưởng lão chẳng chút nghi vấn là tuyên cáo mức độ nghiêm trọng của chuyện này!

Cơ hồ như ngay khi Vu tộc trưởng lão và mấy ngàn cao thủ Thái Cổ đến lòng núi đó thì một tin tức khiến mọi người biến sắc truyền lại, ma vật với thân thể hoàn toàn tập kích Tuyết Vực, giết chết mấy trăm nữ tử, sau đó thì ung dung bỏ đi

Chấn động, mọi người đều chấn động, ở tại Thái Cổ thì nữ tử rất là hiếm hoi, nữ tử phi thăng lên trong cả mấy vạn ức (ức: trăm triệu) năm trở lại đây cũng là ít đến đáng thương! Tuyết Vực cơ hồ như là nơi tập trung toàn bộ nữ tử của Thái Cổ, thân làm nam nhân, đặc biệt là nam nhân cường hãn như ở Thái Cổ, bất luận là trong lòng có tình có ý hay vô ý thì đều rất chiều cố đến Tuyết Vực, dựa vào thực lực của Tuyết Vực mà có thể tồn tại trong cuộc chiến giữa các vực và được liệt vào hàng ngũ tứ vực, thì trong đó chưa chắc là đã không có phần chiều cố của nam nhân Thái Cổ!

Liên tiếp hai ba tin tức giết chóc truyền lại, tên ma vật thần cấp đó tựa hồ như khôn còn e dè gì nữa!

Thánh Điện chấn động, tả hữu nhị thị sau khi thỉnh ý kiến của cao tăng trong Thánh Điện thì đã phái xuất một sứ giả của Thánh Điện màn theo ý chỉ của Thánh Điện đến Kiểm Các của Kiểm Vực

184. Chương 184: Tán Công Trọng Tu

Mấy năm thời gian trôi qua, nhưng thời gian lưu thệ ở trong không gian ý thức của Phong Vân Vô Kị vượt xa cái con số đó, mãi không ngừng thôi diễn, phân tích, phân hóa, dung hợp, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng dần dần sáng tạo ra một cái khuôn đại thể của một bộ kiếm quyết hoàn mỹ nhất, phần còn lại chỉ còn là lấp đầy những cái khung đơn điều này, khiến cho nó đầy đặn trở lại.

Công tác đầu tiên của việc thôi diễn thì cơ bản đã hoàn thành, trải qua tầng tầng phân tích và thôi diễn, những phán đoán chỉ đơn thuần lí trí, Phong Vân Vô Kị vẫn lựa chọn Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp làm cái khuôn bản nguyên nhất, dù sao bản thân của Phong Vân Vô Kị cũng chính đang tu luyện bộ công quyết này, điều trọng yếu nhất là căn cứ theo sự phân tích và thôi diễn không ngừng trong mấy năm qua, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp có mấy trọng thiên đầu được chứng minh là tiếp cận gần nhất với kiếm đạo hoàn mỹ

trong lòng của Phong Vân Vô Kị, duy nhất cần phải làm là dung hợp kiếm ý của sát lục kiếm đạo, công kích kiếm đạo, phòng ngự kiếm đạo và thái cực kiếm đạo vào phần kiếm ý này một cách thích hợp.

Kiểm đạo hoàn mỹ nhất trong lòng của Phong Vân Vô Kị càng dần thành hình, càng dần hoàn mỹ hóa, thì những dải văn tự nhỏ bé do những kiếm ý kiếm quyết hóa thành phân bố đầy dẫy không gian ý thức của Phong Vân Vô Kị càng giảm ít đi, biến mất từng chút từng chút một, những kiếm quyết kiếm đạo bị nhận xét là không phù hợp đều bị ý thức của Phong Vân Vô Kị loại bỏ toàn bộ. Mỗi một kiếm quyết mới được thôi diễn ra, một khi bị xác nhận là không cần thiết thì bất quản là nó có tinh diệu đến đâu đi chăng nữa đều liền bị xóa đi ngay lập tức, ngay cả dấu vết cũng không còn, dù cho Phong Vân Vô Kị có cố gắng nhớ lại cũng không thể. Xóa sạch đi ở trong không gian ý thức chính là xóa đi một cách triệt để nhất, ngay cả bản thân cũng vô pháp nhớ lại được.

Mọi tâm thần lẫn tinh lực đều được tập trung vào việc thôi diễn và lấp đầy sự hoàn mỹ vào bộ kiếm đạo mới mẻ nhất này!

Kiểm đạo mới nhất y nhiên vẫn được Phong Vân Vô Kị mệnh danh là Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, sở dĩ vẫn dùng danh tự này là do sự biểu hiện kiếm đạo của bộ công quyết này hoàn toàn nhất trí với bộ kiếm quyết hoàn mỹ nhất trong lòng của Phong Vân Vô Kị! Hao phí mấy tháng thời gian, Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng lọc đi những phần không cần thiết trong cái khuôn đại thể mới có và tinh luyện hóa nó, loại công tác này không thể làm một lần là xong, nhưng Phong Vân Vô Kị không có khả năng bỏ ra quá nhiều thời gian để thôi diễn hoàn mỹ, từ khi đạp chân trở lại Thái Cổ từ vị diện vật chất thì Phong Vân Vô Kị ẩn ước đã cảm giác thấy cả cái vị diện này chỉ e là đã có biến hóa cực đại, còn về ma vật mà Trì Thương nói đã dẫn khởi kinh biến cho cả Thái Cổ, trong lòng Phong Vân Vô Kị nó chỉ là một kẻ cơ mà thôi, nguy cơ chân chính thì tuyệt đối không phải là chỉ một hai ma vật có khả năng dẫn dắt.

Mỗi một ngày thì Trì Thương đều đem những tình huống mới nhất mà đệ tử Kiếm Các nghe ngóng được nói lại với một tia thần thức mà Phong Vân Vô Kị lưu lại ngoài thân thể, sau đó thì những tin tức đó lại được truyền đến không gian ý thức. Đối với những chuyện xảy ra bên ngoài thì Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn phân xuất ra một luồng thần thức để tiến hành xử lý.

Đối với ma vật cấp thần mà Trì Thương nói tới, thì khi Phong Vân Vô Kị vừa mới nghe thấy thì lập tức sản sinh một nghi hoặc.

Một ma vật thần cấp, hắn ta làm thế nào mà thiên nhập được vào trong Thái Cổ? Hắn ta tạo nên hỗn loạn to lớn đến thế thì tại sao lại không có người đến chế ước và tiêu diệt hắn ta? Thái Cổ không phải là có bốn vị chí tôn hay sao? Tại sao chí tôn lại không động thủ diệt trừ hắn ta, nếu như chí tôn động thủ thì chỉ trong thời gian sát na thì cũng đủ để diệt trừ hắn ta rồi!

Liên tưởng đến sách lược dùng máu để tìm ra một chí tôn mới của Thánh Điện, Phong Vân Vô Kị lập tức phán đoán ra, gã ma vật này bất quá chỉ là thần cấp, nhưng lại có thể hoành hành ở Thái Cổ đại địa, chỉ e là có liên quan tới một nhân vật nào đó tưng dưng, nếu không thì đừng nói là một lũ tàn hồn, mà là có cường hãn hơn nữa thì cũng chắc chắn là phải chết!

Phán đoán ra kết luận này, thêm vào đó là còn có mấy vị vực chủ thần cấp của các vực tham gia, Phong Vân Vô Kị triệt để bỏ qua, dựa vào thực lực và thể lực hiện tại của bản thân y thì tốt nhất là không nên xúc động đến Thánh Điện, đồng thời mỗi một đệ tử Kiếm Các đối với y mà nói thì đều là một nguồn tài phú bảo quý, là một phần lực trợ giúp thực hiện mộng tưởng đó. Ma vật thần cấp, Phong Vân Vô Kị mặc dù không sợ, nhưng cũng không thể không khảo luận cho môn hạ đệ tử, dù sao thì ảnh hưởng do một nhân vật cấp thần tạo ra cũng đáng xưng là khủng bố!

Phân tích ra điểm này, Phong Vân Vô Kị đem chuyện này triệt để không nghĩ tới chuyện này nữa mà an tâm tu luyện.

Sau khi tìm ra được bản tiến hóa của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, thì Phong Vân Vô Kị lại đối diện với một vấn đề khác. Làm như thế nào để đem bản tiến hóa và nguyên bốn của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp hợp lại làm một, tuy nói hai loại này đều là đồng nguyên, nhưng sau khi thêm vào kiếm ý của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, đặc biệt là kiếm đạo sát lục của Tử Hoàng, thì loại kiếm ý mới này đã sản sinh sự biến hóa về chất, căn bản không giản đơn như chuyện một cộng một là bằng hai.

Trải qua mấy lần suy nghĩ khổ sở, Phong Vân Vô kị cuối cùng cũng làm giống như với Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, lại tiếp tục ‘tán công trọng tu’!

Quyết định này sau khi trải qua những suy nghĩ đầy lí trí, thì mới quyết định thực hiện, trên sự thật thì tình không phải là chân chính tán công trọng tu.

Phong Vân Vô Kị đem toàn bộ kiếm nguyên trong nội thể đều chuyển hóa thành nguồn năng lượng tinh túy bốn nguyên và thuần chánh nhất, quá trình này mặc dù sẽ tổn thất rất nhiều năng lượng, nhưng đối với Phong Vân Vô kị mà nói thì đó chẳng đáng là gì.

Những năng lượng đó đều bị Phong Vân Vô Kị áp súc lại toàn bộ vào ngay bên cạnh của quả cầu phong ấn ma khí trong đan điền, sau đó thì Phong Vân Vô Kị lại trải qua sự thống khổ và gian nan khi trọng tâm thiết lập nền tảng võ công.

Trọng đầu tiên của bản tiến hóa của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, chính là da Phong Vân Vô Kị kết hợp năm loại Kiếm Đạo hoàn mỹ nhất – chính thức tiến hành tu luyện.

Ở bên trong Kiếm Các âm ám, mặt của Phong Vân Vô Kị lộ xuất thần sắc thống khổ, những âm thanh xình xịch liên miên bất đoạn từ trong nội thể của y truyền ra, khi những thanh âm này vang lên thì cơ thịt toàn thân của Phong Vân Vô Kị đều không co giật càng thêm kịch liệt, tiếp đó là những âm thanh răng rắc truyền ra, các khớp xương trong thân thể đều bị tách rời ra toàn bộ. Trong quá trình những thanh âm này vang lên, thân hình của Phong Vân Vô Kị bất thành linh cao lên không ít.

Ba ba ba!!!

Ở dưới lớp y bào của Phong Vân Vô Kị, cơ thịt ở từng chỗ từng chỗ đột nhiên tách rời nhau ra, hai tay theo đó mà cũng thả xuống dưới, tiếp sát sau đó là sinh chi khí tấn tốc nối xương cốt lại với nhau, cơ thịt trọng tâm sinh trưởng lại, đồng thời dùng nguồn năng lượng thuần túy nhất bồi nguyên, cơ nhục sản sinh như thế sẽ có bốn chất cường hãn hơn so với nguyên bản cả mấy lần. Tiếp đó, toàn bộ cơ nhục trong nội thể liền bị cắt đứt đi toàn bộ, sau đó rồi lại tiếp hợp lại, cứ như thế mà tuần hoàn đi lại, trên thân thể của Phong Vân Vô Kị bốc lên tầng tầng khói trắng, đệ nhất trọng thiên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp tối tân mới tu luyện hoàn thành.

Mật độ cơ nhục cường hãn hơn nguyên bốn cả mấy chục lần, ở trên cái sơ sở này thì đệ nhất tầng Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp của Phong Vân Vô Kị tấn tốc thành hình, trong nội thể sản sinh một luồng kiếm nguyên, dựa vào tu vi kiếm đế cảnh giới nguyên bốn của y, thì cửa ải khó khăn nhất trong chuyện tu luyện Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp chính là tu luyện đệ nhất trọng thiên. Ở trong quá trình này thì nguồn chân nguyên hùng hậu căn bản không thể giúp được điều gì, những cảm quan bị chân nguyên khiến cho không hoạt động được lại trở nên mẫn duệ, lại thể nghiệm cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế.

Sau khi đệ nhất trọng thiên hoàn thành, Phong Vân Vô Kị đón thời thở phà một hơi, hai tay chấp lại với nhau theo lối trên áp dưới giữa ở trước ngực. Trong Kiếm Các âm ám, đột nhiên bạo trưởng kiếm khí, ở giữa hai tay mà Phong Vân Vô Kị chấp lại bất ngờ hình thành một đồ án thái cực trắng đen, sau đó thì tấn tốc chuyển động xoay tròn.

Toàn thân y sam của Phong Vân Vô Kị tức thì phát phơ, từng tia từng luồng năng lượng thuần chánh bị áp súc ở đan điền dần dần xả ra ngoài. Trải qua từng bước từng bước chuyển hóa rồi lại lưu nhập vào trong đan điền, rồi hình thành ý niệm kiếm nguyên tối tân, tốc độ hấp nạp này tùy theo sự chuyển tốc của thái cực đồ mà mau chóng đề thăng nhanh lên. Đến cuối cùng thì toàn thân Phong Vân Vô Kị bốc lên tầng tầng khói trắng dày đặc, khói trắng càng lúc càng nhiều, dần dần nuốt chửng lấy thân hình của Phong Vân Vô Kị.

Ở sâu trong lớp khói trắng là một đồ án thái cực cự đại lúc ẩn lúc hiện.

Ở trong thân thể của Phong Vân Vô Kị đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, chân nguyên thuần túy cuộn cuộn chuyển hóa toàn bộ thành ý niệm kiếm nguyên, dưới sự cung cấp của nguồn chân nguyên hùng hậu, cảnh giới Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp của Phong Vân Vô Kị không ngừng đề thăng, thăng đường thể như chẻ tre trùng phá tầng tầng kiếm pháp tâm quyết.

Ý Niệm Kiếm Thử Đại Pháp đệ nhị trọng thiên – Địa Kiếm, đệ tam trọng thiên – Thiên Kiếm, đệ tứ trọng thiên – Hoàng Kiếm, đệ ngũ trọng thiên – Kiếm Đế

Sau khi nguồn chân nguyên thuần túy chuyển hóa thành ý niệm kiếm nguyên, thì nguồn chân nguyên trong nội thể của Phong Vân Vô Kỵ đạt gần cả ức năm công lực chỉ còn lại chưa đầy bảy tám ngàn năm công lực, trên mức độ tinh túy của chân nguyên thì ý niệm kiếm nguyên mới sinh còn tinh khiết hơn nhiều so với kiếm nguyên ban đầu.

Sau khi tiến nhập Đế Kiếm Chi Cảnh thì Phong Vân Vô Kỵ không vội trùng tiến lên cảnh giới càng cao hơn, mà là vội vàng củng cố những cảnh giới nguyên bản, đoạn thời gian dành riêng cho chuyện này tuyệt đối không thể giản lược bớt đi được.

Lại mấy tháng trôi qua, trong thời gian đó thì Phong Vân Vô Kỵ thậm chí là đem cả tia thần thức ở ngoài thân thể thu hồi lại, nhằm tránh khỏi sự ảnh hưởng khi tiếp thụ lấy những tin tức khác, trong quá trình tu luyện lại như thế thì bất kỳ một chút ba động nào cũng đều có thể tạo thành sự méo lệch trí mệnh.

Cơ hồ như sau khi đạo thần thức của Phong Vân Vô Kỵ thu hồi lại không lâu, ở ngoài Kiếm Các có một lão giả phiêu diêu bay tới, chợt Hoàng Kim Giáp Sĩ thấy vị lão giả này thì liền cảnh giác, từ xa cảnh báo: “Ai đó? Mau dừng bước!”

Rất nhanh sau đó thì cả vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ đã tụ tập lại theo hình vòng cung bao vây lấy vị lão giả này, từng thanh từng thanh hoàng kim trường kích nhắm chuẩn vào vị lão giả này, thanh thế phát ra rất là hãi nhân.

Lão giả nhìn vào những Hoàng Kim Giáp Sĩ ở xung quanh mà mỉm cười, trong lòng thì chẳng thêm để ý đến, dựa vào tu vi của ông ta, tự nhiên là không e dè gì đối với những Hoàng Kim Giáp Sĩ này. Ngay đúng lúc trong đầu của ông ta nảy sinh ra ý niệm này thì một tiếng truyền lệnh vang lên, sau đó là một cảm giác nguy cơ cường liệt ập đến, lão giả ngẩng đầu lên theo quán tính thì thấy ở sau chiến trận trùng trùng của Hoàng Kim Giáp Sĩ có một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ sắc mặt lãnh khốc đang nhìn chằm chằm vào bản thân ông ta, ở trên tay là một bộ cung tên đã được kéo sẵn, mũi tên hoàng kim dưới ánh mặt trời phát ra ánh kim quang lấp lánh cũng đang được hướng thẳng vào ông ta.

“Chậm đã, chợt vị dừng có hiểu lầm, chuyến đi này của lão phu tịnh không có ác ý, lão phu chỉ là phụng mệnh của Thánh Điện đến đây để cầu kiến Kiếm Các chi chủ - Kiếm Đế Phong Vân Vô Kỵ!” Thần sắc ngạo mạn trên mặt của lão giả lập tức biến mất, ngôn từ lúc này đúng là cũng có chút cung kính.

Sắc mặt của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ có hơi giảm xuống, bất quá mũi của những thanh hoàng kim trường kích y nhiên vẫn nhắm chuẩn vào ông ta, đồng thời với nó là những đạo thần thức yếu nhược tỏa định chắn lấy ông ta, khi mấy vạn đạo thần thức này tỏa định lấy lão giả thì ông ta không khỏi đại biến sắc mặt. Ông ta không ngờ được ở trình độ của chợt Hoàng Kim Giáp Sĩ lại biết được cách vận dụng cao cấp của việc tỏa định thần thức, như thế thì cho dù bản thân ông ta có võ công hơn người thì chỉ sợ là cũng không dễ chịu gì.

“Ông nói ông là sứ giả của Thánh Điện, có chứng cứ gì hay không?” Gã Hoàng Kim Giáp Sĩ cầm cung cất tiếng hỏi.

Thần sắc lúc này của lão giả đã biến nên rất là khiêm cung, dĩ nhiên trong lòng đã đặt đối phương lên địa vị ngang hàng với mình.

“Đây là lệnh bài của Thánh Điện, ta nghĩ thiếu các chủ Trì Thương của các người đúng ra là biết được.” Lão giả từ trong lòng lấy ra một khối kim bài và nói.

“Ông đem kim bài ném qua đây.” Gã Hoàng Kim Giáp Sĩ lại cất tiếng nói, sau đó lại bổ sung thêm.

“Xin Thánh Điện sứ giả đừng trách, đoạn thời gian này thì Thái Cổ nổi lên ma loạn, chúng tôi chỉ vì cẩn thận, nếu như nghiệm minh được thân phận của sứ giả xong rồi, chúng tôi nhất định hướng sang sứ giả mà thỉnh tội.”

“Chuyện này thì không cần thiết.” Lão giả quăng tấm kim bài bay về phía gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó, trong lòng đồng thời cũng không khỏi cảm khái: “Kiếm Các có khả năng liệt nhập vào trong hàng ngũ của năm vực quả nhiên là có chỗ độc đáo, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà đã huấn luyện được chúng tân

phi thăng giả đến trình độ này, đúng là không thể xem thường được. Ta bị cao tăng của Thánh Điện vội vàng điều phái tới đây, chưa từng có cơ hội gặp mặt vị Thái Cổ Kiếm Đế đó, cũng không biết là loại nhân vật anh hùng nào mà lại có tài nghệ kinh thiên như thế, huấn luyện ra được mấy vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ có thực lực đến thế này.”

Gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đầu lĩnh nhìn tấm kim bài một cái, thu lại hoàng kim trường cung, la lớn lên: “Tản ra!”

Đám Hoàng Kim Giáp Sĩ nguyên bản đang gầm gừ bao vây lão giả đột nhiên lui về phía sau một cách có hàng lối, còn gã Hoàng Kim Giáp Sĩ kia thì dùng hai tay cầm lấy tấm kim bài đó mà đập bộ hư không đi tới trước lão giả, cúi đầu đưa tới cho ông ta: “Nguyên lai thực sự là Thánh Điện sứ giả, tại hạ chỉ là người thô lỗ, nên không khỏi có nhiều mạo phạm, chuyện này không có liên quan tới chủ công, xin sứ giả đừng trách.”

“Không dám!” Lão giả vội vàng dùng hai tay nâng vai của gã Hoàng Kim Giáp Sĩ kia lên, sau đó nói: “Tại hạ còn có chuyện muốn cầu kiến Vực chủ của Kiếm Vực – Kiếm Đế, hy vọng tướng quân thông truyền một tiếng!”

“Chuyện gì đó?” Một thanh âm sáng lảng từ trên Kiếm Các truyền tới, tiếp đó là một đạo nhân ảnh từ trên ngọn sơn phong cao ngàn trượng cưỡi Kiếm Các nhảy xuống, từ xa cấp tốc bay tới, tốc độ nhanh như chớp giật.

Gã hoàng kim tướng quân lập tức nghênh đón, ôm quyền đáp: “Thiếu các chủ, vị này là Thánh Điện sứ giả, chúng thuộc hạ không biết nên có chút mạo phạm!”

Trì Thương gật gù đầu, lớn tiếng nói: “Các người lui xuống đi, nơi này có ta là được rồi!”

Gã tướng quân đó cung thân hành lễ, sau đó phát tay một cái, chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ dồn thời tứ tán, trở về vị trí của mình mà bắt đầu đi tuần thú trở lại ...

“Phải chăng sứ giả muốn gặp mặt sư tôn của tại hạ.” Trì Thương chấp tay nói, thần sắc chẳng cong cũng chẳng oằn.

Lão giả gật đầu đáp: “Đoạn thời gian này, ma vật làm loạn đến nghiêng trời lệch đất, mấy ngàn cao thủ Thái Cổ đã tang mạng trong tay của hắc ma, các vực chủ cao tăng của các vực cũng đều đã ra tay truy bắt ma vật đó, nhưng hắc ma qua giáo hoạt, các vực đều đã xuất động cao thủ, nhưng chỉ có Kiếm Vực là không có động tĩnh gì, cao tăng của Kiếm Vực hy vọng Kiếm Đế có thể gia nhập vào trong đó!”

Trì Thương nghe thấy thế thì ôm quyền đáp: “Phi thường xin lỗi, chuyện này chỉ có sư tôn của tại hạ mới có quyền quyết định, không có mệnh lệnh của sư tôn thì toàn bộ đệ tử của Kiếm Các đều không được bước ra khỏi phạm vi của Kiếm Vực nửa bước. Mấy năm trước sư phụ đã bế quan tu luyện, trước khi đó có dẫn nếu như có người đến thì nói lại rằng người đang bế quan, trong một khoảng thời gian ngắn thì không thể xuất quan. Trong thời gian này thì không chỉ là Thánh Điện, mà cả Tây Môn và cả Độc Cô tiên bối có tới cũng không gặp mặt, lần bế quan này của sư phụ có quan hệ trọng đại, hy vọng sứ giả đừng trách.”

Sứ giả nghe thấy thế thì đại biến sắc mặt: “Làm sao lại như thế, lần này chinh phạt mệnh lệnh của Thánh Điện, hơn nữa cao tăng trong Thánh Điện còn muốn bốn sứ hỏi Kiếm Đế chuyện giải cứu Thái Cực đạo nhân ở vị diện vật chất ra sao rồi? Kiếm Đế đã trở về Thái Cổ một đoạn thời gian rồi, tại sao lại không đến Thánh Điện bẩm báo?”

Trì Thương nghe thấy thế cũng biến sắc, quay lưng lại với sứ giả, phát ông tay áo mà nói: “Xin sứ giả cứ tự tiện, sư tôn đã nói là không tiếp khách khách thì là không tiếp khách ... hơn nữa, xin sứ giả nhớ lấy một câu, Kiếm Vực bọn ta tịnh không phải là thuộc hạ của Thánh Điện, Thánh Điện tịnh không có quyền chỉ trích bọn ta cái gì cả, sư tôn nguyện ý vì Thánh Điện đi tới vị diện vật chất là do người nể mặt Thánh Điện, tự nguyện mà đi, chứ không phải là nợ nần gì với Thánh Điện, đồng thời sư tôn cũng không phải là thuộc hạ của Thánh Điện, đối với mệnh lệnh của Thánh Điện thì sư tôn hoàn toàn có lý do cự tuyệt. Mời sứ giả đi cho, Trì Thương không tiễn!”

Sắc mặt của sứ giả đại biến, ở tại Thái Cổ đại địa, có thế lực nào dám không nhìn vào sắc mặt của Thánh Điện, không ngờ được là Kiếm Vực lại cuồng vọng đến thế, mắt thấy Trì Thương xoay người bỏ đi, cần bốn

không có ý đàm luận đến chuyện này nữa thì sắc mặt trở nên xanh tái: “Tốt! Tốt! Kiểm Vực có lòng có cánh rồi, không ngờ lại dám không nghe mệnh lệnh của Thánh Điện!”

Trì Thương lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp phất ống tay áo bỏ đi!

Một thanh âm đậm nhiên nhưng bình hòa đột nhiên từ trong Kiểm Các vang ra: “Phải chăng là Thánh Điện sứ giả!”

“Sư tôn!” Trì Thương có hơi biến sắc, quay mặt về phía Kiểm Các mà quỳ xuống, những đệ tử Kiểm Các cũng hướng về phía Kiểm Các mà quỳ xuống.

“Kiểm Đế!” Lão giả nguyên bản có chút hối hận vì đã làm lớn chuyện lên, nếu như không hoàn thành mệnh lệnh của Thánh Điện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Ý của ông đến đây thì ta đã biết, ông hãy quay về đi, nói với cao tăng trong Thánh Điện, qua một đoạn thời gian nữa thì ta mới có thể xuất quan!”

“Nhưng! ...” Lão giả đó biến sắc, lo lắng nói.

“Đi đi! ...” Thanh âm bình hòa nhưng vang dội của Phong Vân Vô Kị thấu lộ uy nghiêm vô thượng.

“Cũng được!” lão giả phất ống tay áo chỉ vào Trì Thương mà nói: “Mệnh lệnh của Thánh Điện thì ta đã truyền đạt, nhưng y ... y ..., đồ đệ của ngài lại chẳng thêm để Thánh Điện vào trong mắt!”

“Ông đi đi, đệ tử của Kiểm Vực tự có bổn để phụ trách, Thánh Điện không cần phải bận tâm, hơn nữa, ta cần một bộ ngân sam thiên tằm, ta muốn trong vòng mười ngày Thánh Điện hãy mang đến cho ta, không tiễn! ...”

Hai chữ cuối cùng thì đã biến nên rất yếu nhược, lão giả biết ngay được là thần thwucs của Phong Vân Vô Kị đã triệt để hồi quy vào nội thể, ngoại giới có ồn ào như thế nào đi chăng nữa thì y căn bản không hề nghe thấy.

Ài! Lão ta giậm chân một cái, sau đó thì xoay người rời đi, trong lòng của y thì trước giờ chưa có người nào dám không để Thánh Điện để vào trong mắt như thế ...

Trả Lời Với Trích Dẫn

185. Chương 185: Xuất Quan

“Nhược Hư, nhiệm vụ do cao tăng trong Thánh Điện giao cho, ông có hoàn thành hay chưa!” Tả thị hỏi.

“Đừng có đề đến nữa, Kiểm Vực đúng là không để Thánh Điện vào trong mắt, có lẽ là chúng ta không nên dung túng thái quá đối với bọn họ, hành vi lần trước của Thánh Điện đã phản lại chỉ ý nguyên bản của chúng ta, lần này không thể phản thêm một lần nữa. Kiểm Các – cần phải gánh chịu lấy giáo huấn, nếu không thì uy nghiêm của Thánh Điện còn đâu nữa?” Lão giả thêm mắm dặm muối vào hành vi của Kiểm Vực mà kể lại một lượt.

Hữu thị thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn vào ông ta, nói: “Ông vẫn còn chưa ý thức được sự xem trọng của cao tăng trong Thánh Điện đối với Kiểm Đế, cũng không ý thức được quan hệ giữa Kiểm Vực và Thánh Điện. Ài, ôn ghây tiens vào giải thích với cao tăng đi, có lẽ là ông đã rời Thánh Điện qua lâu rồi, lần này phải ông đi căn bản là một sai lầm.”

Lão giả biến sắc nói: “Chẳng lẽ Kiểm Vực còn cũng với Thánh Điện ...”

Tả thị lắc lắc đầu nói: “Ông còn không hiểu lập trường của Thánh Điện hay sao? Mọi ý chỉ và hành vi của Thánh Điện đều từ một lập trường mà xuất phát, ông nghĩ thử xem có mấy người có thể từ một tâm phi thăng giả yếu nhược như con kiến, thẳng đường tiến nhập hoàng cấp rồi tấn nhập vào đế cấp chỉ trong thời gian mấy vạn năm. Hơn nữa trong lần đi đến vật chất vị diện còn có thể kích phá đầu ảnh của một tọa

thiên sứ, án theo như ông nói thì y đang bế quan, cũng chính là nói sau khi y tiến nhập vào để cấp không lâu thì lại có thể đề thăng thực lực. Người có được tư chất như thế, ông nghĩ là trên dòng lịch sử của Thái Cổ có được mấy người có tư chất như thế?”

“Có vẻ như ... không có một ai!” Lão giả nói theo quán tính, sau đó đột nhiên đại biến sắc mặt.

Nhị thị gật đầu nói: “Ông biết là tốt rồi, quyết tâm của cao tăng trong Thánh Điện là cực kì kiên định, vì mục tiêu đó, bất cứ hy sinh nào cũng có thể tiếp thụ. Hiện tại thì ông cũng đã hiểu được ý nghĩa của Kiểm Đế đối với Thánh Điện và cả Thái Cổ rồi chứ!”

Sắc mặt của lão giả biến thành một phiến thảm bạch, chờ dẫn bước chân bước qua tả hữu nhị thị, hướng sang căn phòng mà hai sứ giả khác chỉ vào mà đi ...

Mấy ngày sau, Thánh Điện lại một lần nữa phái xuất vị lão giả tên Nhược Hư mang đến bộ ngân sam thiên tầm mà Phong Vân Vô Kỵ yêu cầu đến Kiểm Vực, án theo lời của Thánh Điện thì nếu như muốn được tha thứ thì ông ta phải đi cầu khấn Kiểm Đế ...

Thiên tầm ngân sam, theo như truyền văn là được dệt từ tơ do Băng Hỏa Thiên Tầm nhả ra. Băng tầm sản sinh ở Tuyệt Vực, ngay cả Tuyệt Vực vực chủ cũng chỉ có một con. Hỏa tầm thì sản sinh ở một vị diện có hoàn cảnh cực kì ác liệt, kết cấu lại rất là bất ổn, cả vị diện đều không có con người cư ngụ, dù có là ma tộc cũng không muốn tới nơi đó, ở nơi đó phân bố đầy dãy hỏa sơn, ở trong những ngọn hỏa sơn có độ nóng mà ngay cả những cao thủ Thái Cổ e sợ đó sản sinh ra một loại hỏa tầm.

Những sợi tơ do băng tầm hay hỏa tầm nhả ra đều rắn chắc phi thường, dù có là những thần binh bình thường cũng rất là khó đâm xuyên, tơ do băng tầm nhả ra thì băng hàn vô bì, cả bộ băng tầm ngân sam như thế thì Thánh Điện cũng chỉ thu tàng có hạn. Nhưng những thứ này, đối với những võ giả ở trong vị diện bình thường đều là những bảo vật mộng寐 dĩ cầu, nhưng đối với những cao thủ có thể trực tiếp đả thương nội tạng như các cao thủ Thái Cổ mà nói thì những ngoại vật này căn bản không hề có tác dụng gì, giá trị ngoại biểu của nó thua xa giá trị thực sự của nó, đó cũng là lý do tại sao những cao thủ Thái Cổ đều rất xem trọng tự thân tu luyện, nhưng lại rất ít khi quan chú đến trang bị như khải giáp.

Nói thẳng ra thì dù có là bảo giáp lợi hại hơn nữa, nếu như trực tiếp dùng một chưởng thấu qua bảo giáp mà oanh nhập vào trong nội tạng, vẫn có thể oanh sát đối phương, huống hồ gì nếu như thân hoài bảo vật thì tất sẽ ảnh hưởng đến chuyện tu luyện, có chỗ dựa dẫm thì chắc chắn sẽ có sự ngưng trệ, trong một thời gian ngắn thì không có ảnh hưởng gì, nhưng để thời gian lâu dần thì tu vi chắc chắn sẽ ngưng trệ không tiến.

Ngoại vật – trước giờ đều không phải là phương hướng truy cầu của các cao thủ Thái Cổ, ngoại trừ một vài thứ đặc thù ra!

Đối với yêu cầu này của Phong Vân Vô Kỵ, Thánh Điện có chút nghi hoặc, nhưng y nhiên vẫn lệnh cho Nhược Hư mang thiên tầm ngân sam đến cho Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời cũng là để Kiểm Vực tự thân xử trí Nhược Hư.

Trên đường đi, Nhược Hư tâm tình thảm trầm bất an, hai tay cầm lấy bộ ngân sam mà tiến tới Kiểm Vực, khi còn cách Kiểm Các còn độ mấy ngàn trượng thì Nhược Hư cảm giác thấy một cổ kiểm ý cường đại đến mức khiến cho thiên địa biến sắc ập tới trước mặt. Ở ngoài sơn lĩnh, đám cỏ xanh cao bằng thân người như bị trận trận kinh phong thổi lướt qua, đồng loạt ngã nghiêng về phía Kiểm Các, hàng loạt những âm thanh xào xạt vang lên không ngừng.

Thần thức quét qua một vòng, thần sắc của Nhược Hư đột thời đại biến, chu vi mấy ngàn dặm xung quanh Kiểm Vực, mọi thực vật hình kiểm đều ồ ạt ngã hướng về phía Kiểm Các, chẳng khác gì các thần tử đang triều bái một vị vương giả vậy.

Đing ngâm ngâm!

Hàng loạt những âm thanh kiểm ngân từ trong Kiểm Vực ở đằng xa truyền lại, tiếp đó là Nhược Hư nhìn thấy ở dưới ánh dương quang có từng hàng từng hàng kim sắc trường kiếm bài bố thành hình tròn đang liêu nhiễu xung quanh Kiểm Các, hàng loạt những thanh trường kiếm này tương liên với nhau thông qua

chuôi kiếm, mũi kiếm hướng ra bên ngoài. Dưới ánh dương quang, bọn chúng lấp lánh ánh kim quang chói mắt, những tiếng kiếm ngân đĩnh ngâm vang lên không ngừng.

Oanh!

Trên đỉnh của kiếm trận hình tròn đó và tòa Kiếm Các từng lập ở phía dưới đột nhiên hiện xuất một luồng khí lãng sí bạch cự đại nổi thông với nhau. Luồng khí lãng đó vừa mới xuất hiện thì đã bao trùm lấy thượng không trên Kiếm Vực, khí lãng cường đại ngưng lại một chốc rồi đột nhiên nổ tung ra khắp tứ phía, một cổ kiếm khí cường liệt dần trải ra xa cả mấy vạn dặm.

Ông Ông!!

Trong phạm vi của Kiếm Vực, trên mặt đất đột nhiên hiện xuất đạo đạo kiếm khí trong suốt, mỗi một đạo kiếm khí đều cao cả mấy trăm trượng, thậm chí còn có đạo cao cả ngàn trượng, kiếm khí mỏng lung khiến cho Kiếm Vực như được bao phủ bởi một tấm màn mỏng không chân thực, mọi người trong Kiếm Vực như cảm giác thấy trong lòng, đồng thời khoan chân ngồi xuống dưới mặt đất, khí tức toàn thân dồn thời bạo trướng, không ngừng hấp nạp lấy kiếm khí sung xích cả Kiếm Vực.

Nhược Hư chấn kinh nhìn vào Kiếm Vực, cả Kiếm Vực đột nhiên trở nên phiêu miểu, tựa như không hề tồn tại ở cái vị diện này, từ xa nhìn vào thì thấy nơi đó chẳng khác gì một đóa sen cự đại chạm tới cả trời, trạm lập ở giữa thiên địa ngạo nhiên khoe sắc, từng phiến từng phiến kiếm liên dày đặc phân bố đầy khắp cả Kiếm Vực.

“Đó là!” Nhược Hư chân kinh không ngớt, loại trạng thái chỉ có xuất hiện một lần ở Đạo Vực. Ở trong phạm vi của Đạo Vực, thì mọi người không tu luyện đạo đạo, chỉ cần thực lực chưa đạt đến một trình độ nhất định đều phải chịu sự hạn chế cực đại, khi ở trong phạm vi của Đạo Vực đều không thể hấp thu được một tia thiên địa nguyên khí nào, thực lực cũng vô pháp phát huy được năm thành, nhưng thực lực của đệ tử Đạo Vực lại tăng lên gấp đôi.

“Chẳng lẽ – vực chủ cử Kiếm Vực đã đột phá để cấp, đạt đến thần cấp?!” Nhược Hư tâm thần cuồng chấn, sau đó hướng sang phương hướng của Kiếm Các mà quỳ xuống, trong lòng cảm thấy vừa là xấu hổ, vừa kích động: “Chẳng lẽ – ta đã chứng kiến một Kiếm Thần mới dẫn sinh?!”

“Ông đặt bộ thiên tằm ngân sam đó xuống đi!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị đột nhiên vang lên ở bên tai của Nhược Hư, thanh âm bình đạm, vô hi vô bi.

Nhược Hư cung kính đặt bộ ngân sam đã được xếp ngay ngắn xuống, một cổ lực vô hình tiến tới, sau đó thì bộ ngân sam đó liền bay ngang về phía Kiếm Vực. Cách! Cánh cửa lớn của Kiếm Các mở to ra, bộ ngân sam đó tiến vào trong Kiếm Các, cánh cửa cũng tùy theo đó mà đóng lại.

Một lúc lâu sau thì lại một tiếng cách vang lên, hai cánh cửa của Kiếm Các hướng sang hai bên mà chậm chậm đẩy ra. Ở sau cánh cửa là thân ảnh cúi đầu đang bước ra của Phong Vân Vô Kị, ở trên đầu của y là một chiếc đầu bông khá lớn, chiếc đầu bông ngân bạch sắc này từ trên phủ xuống, khiến người ta vô pháp nhìn rõ được mặt mũi của y.

Nhược Hư từ xa nhìn vào thân ảnh đứng trước cánh cửa Kiếm Các của Phong Vân Vô Kị, trong lòng trầm trắc bất an. Phong Vân Vô Kị lúc này thấu phát một đoàn quang mang chói sáng, điều cổ quái là dựa vào tu vi của Nhược Hư mà vẫn không thể ước độ được tu vi của y.

Đầu bông trên đầu của Phong Vân Vô Kị phát phơ theo gió, bên trong lớp màn của đầu bông cũng phát xuất một luồng quang mang chói sáng.

“Ý của Thánh Điện, ta đã hiểu, ông hãy quay về đi!” Dứt lời thì Phong Vân Vô Kị đạp tới một bước, thân hình đột nhiên biến ảo ra mấy ảo ảnh lơ lờ, sau khi bước ra một bước thì đột nhiên bùng thẳng người lên trên không trung, tốc độ như phù quang lược ảnh, Nhược Hư chỉ cảm giác thấy trước mắt hoa lên, Phong Vân Vô Kị liền biến mất.

Xuy!

Ngay lúc Nhược Hư vừa mới thở ra một hơi và chuẩn bị trở về Thánh Điện thì ở chỗ đứng vừa này của Phong Vân Vô Kị bùng phát một đạo kiếm khí sáng rực trùng thẳng lên trên trời, đạo kiếm khí này cường

hắn đến mức khiến cho phong vân cũng phải biến hóa.

Nhược Hư không khỏi cảm thấy lạnh người, dựa vào nhãn lực của ông ta thì tự nhiên có thể nhìn một lần là biết được, đó là lúc Phong Vân Vô Kỵ đứng ở chỗ đó, vô ý thấu ra chút kiếm khí tiến nhập vào trong mặt đất. Kiếm khí trải qua một đoạn thời gian dài như thế mới phá đất bùng phát ra ngoài, hơi nữ khí thể lại hải nhân như thế, lần xuất quan này thì Kiếm Đế Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc là đã đạt đến mức độ hải nhân nào rồi?!!!

Trong sát na này thì Nhược Hư mới cảm giác thấy rõ ràng được ý nghĩa của vị Kiếm Vực vực chủ này đối với Thánh Điện, đối với cả Thái Cổ nhân loại!

Vừa nghĩ tới chỗ này, Nhược Hư lập tức xoay người bùng lên trên không trung, hướng về phía Thánh Điện mà bay đi, tốc độ như sấm vang chớp giật!

Đẹp như tiên tử, lạnh tựa băng sương, mỹ mạo khuynh thành, nhưng lại cự người từ ngoài ngàn dặm, đó chính là tiên tử của Tuyết Vực – Ngạo Hàn Yên.

Một bộ trừu sa bạc bạc, chân mang giày đỏ, bước đạp hư không, từ xa xa mà nhìn về phía các dãy núi trùng điệp, ở sau lưng là một đám nữ tử tử mỹ lệ đứng theo hình cánh quạt.

“Thánh cô, trước mắt còn chưa có tung ảnh của ma vật đó, bước tiếp sau chúng ta nên làm sao? Thực lực của ma vật đó quá khủng bố, chỉ e là chúng ta không dễ dàng gì đối phó được, chúng ta có nên phối hợp với những đệ tử của các vực khác hoặc là tìm đến người trong Vu tộc, để cùng nhau hành động, như thế thì cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều?” Một nữ tử trẻ tuổi ở một bên cúi khom người cúi đầu nói.

Mái tóc đen dài của Ngạo Hàn Yên tung bay phi vũ trong gió, trừu sam trên thân thể cũng phát phơ phần phật, nhìn vào càng giống với tiên tử trên trời, không ngấm chút bụi cát của trần thế.

“Ma vật đó đã giết mấy trăm đệ tử Tuyết Vực ta, nếu như khôn giết hẳn, thì làm sao có thể giải hận, Thái Cổ đại lục ta lúc nào đã yếu nhược đến mức chỉ có một tên ma vật như thế ngông cuồng đến mức đồ sát như thế? ... Bất quá, muội nói cũng rất có lí, chúng ta hãy đi xem thử xem ở xung quanh đây có đội ngũ của mấy vực khác hay không, mọi người cùng nhau đối phó với ma vật đó thì cũng dễ dàng hơn.” Ngạo Hàn Yên thần sắc lãnh đạm, nói xong thì hướng về phía tây mà đi, chư Tuyết Vực nữ tử ở phía sau cũng theo sát ở sau lưng.

“Sư tỷ, thánh cô ...” Ở phương hướng tây bắc có một nữ tử toàn thân dính đầy vết máu đang bay đến, y sam trên thân thể của cô ta sớm đã bị phá rách nhiều chỗ, ngẫu nhiên lộ xuất những phiến da thịt trắng bóc, chỉ là ở dưới màu tuyết bạch đó là một màu tái xanh, trên y sam dính đầy máu: “Sư tỷ, thánh cô cứu muội ...” Nữ tử này run rẩy đôi môi và đưa một cánh tay ra trước mà cầu cứu.

Tuyết Vực nữ tử bình thường đều ở chung với nhau, rất ít khi bước chân ra khỏi phạm vi của Tuyết Vực, trong sinh mệnh vô tận của mỗi một người thì tình tỷ muội trở thành toàn bộ của sinh hoạt.

“Nhược Lê, muội còn chưa chết ...” Một nữ tử ở sau lưng của Ngạo Hàn Yên kích động nói, trong mắt nhiệt lệ khoan hồng: “Bọn tỷ cứ nghĩ là ... tên súc sinh đó, hẳn ta, hẳn ta lại ...!”

Mấy nữ tử khác cũng sắc mặt đầy kích động, trong mắt của người ngoài thì mọi nữ tử Tuyết Vực đều có biểu hiện lạnh tựa băng sương, đó hoàn toàn là kết quả của tâm pháp và sự cô tịch trường cửu, nhưng giữa những tỷ muội với nhau thì loại băng lãnh đó đều hoàn toàn biến mất.

Mấy nữ tử lao tới phía trước với sắc mặt kích động, trên mặt vừa kích động vừa thương xót, trên mặt của mọi Tuyết Vực nữ tử đều hiện xuất đôi hàng lệ.

“Sư tỷ, sư muội ...” Nữ tuwer vừa mới đào sinh ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt dính đầy vết máu, vết thương trên trán không ngừng rỉ ra huyết dịch: “Muội rốt cuộc cũng nhìn thấy các người rồi!”

Vị nữ tử đó giang hai tay ra mà lao qua, ngay lúc này thì Ngạo Hàn Yên đột nhiên biến mất, sau đó thì xuất hiện ở ngay trước mặt của nữ tử đó mà đánh ra một chưởng.

Oanh!

Vị nữ tử thân dính đầy máu liền bị chấn bay đi, Ngạo Hàn Yên xuất hiện ở ngay vị trí mới đứng đó của nữ tử đó mà lạnh lùng nhìn vào cô ta.

“Thánh cô!”

... ..

Chúng Tuyết Vực đệ tử kinh hô một tiếng, đang định lao tới để đỡ vị nữ tử thân thụ trọng thương đó, thì nghe Ngạo Hàn Yên lạnh lùng quát lên: “Đứng lại!”

Thánh cô!

Chu Tuyết Vực đệ tử nhìn vào Ngạo hàn Yên với thần sắc khó tin.

“Các người còn chưa hiểu được hay sao?” Ngạo Hàn Yên vẫn giữ được sắc mặt lạnh lùng: “Dựa vào tu vi vừa ma vật thì lí nào lại dễ dàng để cho cô ấy đào thoát, thủ đoạn của ma vật đó, cho đến hiện tại các người còn chưa hiểu được hay sao? Cô ta thực sự còn là sư muội của chúng ta hay sao?”

Tuyết Vực đệ tử nghe thế thì trên mặt lộ xuất thần sắc nghi hoặc, sau đó nhìn chằm chằm vào vị Tuyết Vực nữ tử đang nằm ở dưới đất. Vừa rồi mọi người vừa mới nhìn thấy một vị sư muội thoát khỏi móng vuốt của ma vật thì trong lòng vừa kinh vừa kích động, nên nhất thời quên cả chuyện suy nghĩ.

Ngạo Hàn Yên là một nhân vật đặc thù trong Tuyết Vực, Ngạo Hàn Yên vừa nói ra thì chúng đệ tử đồn thời lẫn tỉnh trở lại, tử tế suy nghĩ liền nhìn thấy sơ hở trùng trùng.

“Ma vật, người có thể hiện xuất nguyên hình rồi.” Ngạo Hàn Yên lạnh lùng nói.

“Sư tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy, muội không hiểu?” Vị nữ tử này quỳ xuống đất mà ngẩng đầu lên, sắc mặt kin hhoangr nói.

Ngạo Hàn Yên lạnh lùng nhìn vcaof cô ta: “Người vẫn chưa chịu nản lòng!”

Thân hình của Ngạo Hàn Yên chớp động, đánh ra một chưởng nhanh như thiểm điện lên trên người của nữ tử đó, mặc dù nữ tử đó cực lực tránh né nhưng lí nào lại là đối thủ của Ngạo Hàn Yên? Bàn tay trắng toát vừa đánh trúng vai của nữ tử này, thần tình của cô ta lập tức ngưng trệ, tiếp đó là bên ngoài thể biểu kết thành từng khối từng khối băng, vô số vết nứt xuất hiện trên thể biểu của cô ta, phân thân thể của cô ta ra thành từng khối từng khối.

Rắc!

Thân hình của nữ tử đó oanh nhiên sụp xuống, hóa thành một phiến băng vỡ, ở trong những mảnh băng vỡ bùng phát ra một đám khói bụi, rồi lao thẳng về phía Ngạo Hàn Yên.

Sắc mặt của Ngạo Hàn Yên vẫn lãnh đạm như thường, phất ống tay áo một cái, đám khói đó đồn thời như thụ lấy một kích nặng nề, cả lồng ngực sập xuống và hóa thành từng phiến từng phiến băng mà rơi xuống, cả thân thể cũng hóa thành một đám khói mây dập dờn ba động.

Ngoài đó mấy trượng, đám khói trắng đó lại một lần nữa ngưng kết thành hình, một tiếng cười âm lãnh nhưng quái dị vang vọng khắp không trung.

“Ngạo Hàn Yên có phải không? Cáp cáp cáp. Bốn tôn sẽ quay trở lại, chúng ta sẽ gặp mặt lại nhau rất nhanh thôi ... cáp cáp.”

Dứt lời thì đám khói trắng đó dập dờn ba động một cái rồi tiêu tán vô tung.

“Hàn Yên tiên tử, cô có thấy tung ảnh của ma vật?” Một thanh âm vang dội truyền lại, ở giữa hai ngọn núi cả trần trường có một nam tử thân mang hắc bào để phục lao tới, ở sau lưng là mấy ngàn đệ tử Ma Vực ồ ạt đi theo.

Ngạo Hàn Yên thấy thế thì tiến tới nghênh tiếp, hơi khom người xuống đối với Âm Hắc Đế Quân nói: “Thiếp thân Hàn Yên, tham kiến đế quân!”

Âm Hắc Đế Quân phất ống tay áo một cái, cười nói: “Tiên tử bất tất phải khách khí, Ma Vực ta và Tuyết Vực cũng có quan hệ không tệ, lần này ma vật làm loạn Thái Cổ, coi nhân tộc chúng ta như không có ai,

tôn thần đã lệnh cho ta đi ra ngoài để truy tìm hấn ta, không để cho ahwns ta gây họa thêm nữa. Bất quá thực lực của ma vật đó rất là cường đại, nếu như tiên tử nhất thân độc hành, chỉ e là có nguy hiểm, chỉ bằng cùng nhau đi thì tốt hơn nhiều.”

“Như thế thì quá tốt rồi!” Ngạo Hàn Yên dạ nhiên đáp, trên mặt nhìn không thấy bất kì tình tự nào ba động, nói xong thì ngoảnh đầu sang một bên, nhìn về phía trước nói: “Chúng ta hãy qua đó xem thử đi, nơi cuối cùng mà ma vật đó xuất hiện tựa hồ như là ở nơi đó!”

Ám Hắc Đế Quân tựa hồ như nhìn thấy Ngạo Hàn Yên không thích nhiều lời, chỉ mỉm cười một cái rồi nói: “Thế thì đi!”

Nói xong thì ra lệnh cho chúng đệ tử Ma Vực cùng nhau đồng hành.

Ở phương xa đột nhiên truyền lại một tiếng thét dài, sắc mặt của Ám Hắc Đế Quân đôn thời biến đổi: “Không ổn, đó là tín hiệu cầu cứu của Ma Vực, chỉ e là ma vật đã xuất hiện rồi!”

“Cái gì!” Sắc mặt của Ngạo Hàn Yên tức thì biến đổi: “Thế thì chúng ta hãy mau lên, không thể để cho ma vật đó đào thoát!”

Khi Ngạo Hàn Yên cất tiếng nói thì trong mắt lóe lên một luồng hàn mang. Thân hóa thành một làn khói nhạt bay thẳng về nơi có tiếng thét, chúng đệ tử Tuyết Vực ở sau lưng nghe thấy thế cũng có thần tình kích động, tròng cảnh ma vật đó quấy phá Tuyết Vực, đồ sát Tuyết Vực đệ tử y nhiên như mới vừa xảy ra, ai ai cũng nghiêng chặt răng lại mà vượt qua chúng đệ tử Ma Vực.

Ngay khi Ngạo Hàn Yên vừa lướt qua thân thể thì trên mặt của Ám Hắc Đế Quân lóe lên thần sắc âm hiểm và đắc ý, sau đó lao tới đánh thẳng một chưởng vào hậu tâm của Ngạo Hàn Yên, đồng thời quát lên: “Xuất thủ, giết hết những đệ tử Tuyết Vực cho ta!”

Chúng Ma Vực đệ tử xuất thủ chẳng chút do dự, từ phía sau áp đến công kích vào đám Tuyết Vực nữ tử.

Oanh!

Hậu tâm của Ngạo Hàn Yên bị trúng chưởng, há miệng học ra một ngụm máu, cơ hồ vừa ngay mới bị trúng chưởng thì thân thể của Ngạo Hàn Yên không ngừng uốn chuyển như du ngư, cực lực chống cự với một chưởng mạnh mẽ của Ám Hắc Đế Quân. Nhưng dù có như thế thì sự ra tay bất ngờ của Ám Hắc Đế Quân vẫn nằm ngoài dự liệu của Ngạo Hàn Yên, hốt không kịp đề phòng nên thụ trọng thương.

Ngạo Hàn Yên bị cổ lực đạo đó chấn bay xa ra mấy chục trượng về phía trước, sau đó cô ấy quay mặt lại, trên mặt vừa kinh vừa giận: “Ám Hắc Đế Quân, ngươi muốn làm gì?”

Mấy trăm đệ tử Tuyết Vực cũng phải chịu cảnh ngộ đồng dạng như Ngạo hàn Yên, đều bị chúng đệ tử Ma Vực đánh lén đắc thủ, ai ai cũng học ra một ngụm máu tươi.

Ám Hắc Đế Quân thâm lóe lên một làn quang mang âm hiểm, dạt dạt cười nói: “Ngạo Hàn Yên, cô có nhớ lời mà ta vừa mới nói với cô?”

“Cái gì?” Thân thể của Ngạo Hàn Yên lắc lư muốn ngã, tiếp đó là trên mặt đột nhiên lộ ra thần sắc hoảng nhiên: “Ngươi là ... không, không có khả năng!”

Trên mặt của Ngạo Hàn Yên lộ xuất thần sắc không tin, trong mắt lóe lên một sắc thái vừa kinh vừa sợ, vô luận là như thế nào thì Ngạo hàn Yên cũng không dám tin – Ám Hắc Đế Quân không ngờ là đã bị ma vật đó chiếm lấy thân thể!!!

“Động thủ! Giết không ta!” Ám Hắc Đế Quân phát ông tay áo ra, âm hiểm nói.

“Dừng tay, hấn chính là ma vật đó, chẳng lẽ các ngươi muốn trợ Trụ làm ngược!” Ngạo Hàn Yên lạnh lùng quát lên.

Chúng Ma Vực đệ tử tức thì ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn vào Ngạo Hàn Yên một cái, sau đó lao vào mấy trăm đệ tử Tuyết Vực còn lại đang chống cự mà lao tới

Trong lòng của Ngạo Hàn Yên lóe lên một làn hàn ý, vừa kinh vừa sợ nhìn vào Ám Hắc Đế Quân đang bức cận!

Tâm cơ thật quá thâm trầm a! Trong lòng Ngạo Hàn Yên thầm nghĩ, từng bước từng bước thối lui, lúc này thì Âm Hắc Đế Quân quát lên một tiếng, thân hình hóa thành một đạo lưu ảnh mà lao về phía Ngạo Hàn Yên

186. Chương 186: Mê Hoặc!

Cái thanh âm này quen thuộc phi thường, khiến cho Âm Hắc Đế Quân dù cho đang đánh ra hai chưởng cũng không khỏi ngẩng đầu lên mà nhìn. Chỉ thấy ở trên không trung có một gã nam tử đỉnh lập thân người, toàn thân lấp lánh một bộ ngân bạch trường bào, ở trong trường bào ẩn ước có quang mang màu trắng rực sáng thấu phát ra.

Trên đầu của người này có mang một chiếc đầu bông to lớn, mái tóc đen dài thuận theo đầu bông mà hạ xuống, khuôn mặt bị che mất nên không thể nhận biết được dung mạo. Khi Âm Hắc Đế Quân quay đầu lại thì thấy ống tay áo của gã ta phất phơ trong gió, ở giữa hai lòng bàn tay đặt ở trước ngực phát ra cả vạn đạo quang mang, bàn tay trái màu trắng sáng, bàn tay phải lại là màu đen, hai tay của y hợp lại ở trước ngực hợp thành một đồ án thái cực, tiếp đó là vô số thanh âm liên miên bất tuyệt vang lên

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Từ trong lòng bàn tay của gã nam tử này xạ xuất cả vạn đạo bạch quang hình kiếm, chúng dàn ra theo hàng ngang mà xạ xuống phía dưới, phạm vi của nó bao trùm cả những đệ tử Ma Vực và Tuyết Vực nữ tử.

A! ~

Tiếng kêu thảm vang lên không ngừng, từng đạo từng đạo quang mang hình nón tạo thành những vết bạch ngân dài dài ở trên không trung, mang theo những tiếng xé gió vùn vút mà xạ thẳng xuống dưới. Mỗi một đạo quang mang đều xạ thẳng vào những đệ tử Ma Vực một cách cực kì tinh chuẩn, cơn mưa ánh sáng trông có vẻ tạp loạn không có quy tắc nhưng mỗi một đạo quang mang đều chính xác lướt xuống trước mặt hoặc đánh trúng bàn tay, bàn chân và thân thể của chúng đệ tử Ma Vực trước khi họ xuất thủ, niềm phong toàn bộ lộ tuyến xuất thủ của bọn họ, hơn nữa làn mưa ánh sáng này chẳng hề xạ trúng bất kì một Tuyết Vực nữ tử nào.

Những tiếng kêu thảm đó chính là phát ra từ miệng của chúng đệ tử Dao Vực, mỗi một gã đệ tử Ma Vực đều trúng chí thiểu là cả trăm đạo quang mang hình nón đó. Những đạo quang kiếm đó rất là sắc bén, căn bản vô pháp ngăn cản, dù cho có xuất chưởng chống cự cũng đều bị những đạo quang kiếm đó đâm xuyên.

Chỉ trong thời gian chớp mắt thì mọi đệ tử Ma Vực đều quỵ xuống dưới mặt đất, tang thất đi năng lực hành động.

Ở phía trước thân người Âm Hắc Đế Quân, làn mưa ánh sáng càng thêm dày đặc, từng hàng từng hàng quang kiếm tà tà cắm vào mặt đất ở trước thân thể của Ngạo Hàn Yên và bao bọc lấy cô ấy vào bên trong. Âm Hắc Đế Quân thử oanh kích lên trên màn mưa ánh sáng đó nhưng kết quả cuối cùng chỉ là khiến cho những quang kiếm đó chấn chiến và cổ tay truyền lại chấn lực cường đại. Những đạo quang kiếm trong có vẻ dễ bị kích vỡ này có độ rắn chắc khiến cho Âm Hắc Đế Quân thậm chí lười không thôi, bất đắc dĩ nên hắn ta chỉ có thể không ngừng tránh né những đạo quang kiếm đó trong không gian chật hẹp, ý đồ đột phá sự phong tỏa của màn mưa ánh sáng này.

Những màn mưa ánh sáng này dày đặc phi thường, người ở trên không trung tựa hồ như đặc biệt chiếu cố cho hắn ta, vài đợt mưa sau đó thì mật độ của màn mưa ánh sáng này không ngờ đã đạt đến mấy trăm quang kiếm trong một không gian nhỏ chỉ bằng nắm đấm.

Mặc dù biết rõ là Ngạo Hàn Yên thụ thương không nhẹ, hơn nữa không phải là đối thủ của bản thân, khoảng cách cũng chỉ trong một đoạn cự li ngắn ngủi mà thôi, nhưng hắn ta lại không thể thoát khỏi sự phong tỏa

của tầng quang kiếm này.

Nói ra thì chậm, nhưng mọi chuyện xảy ra chỉ trong một sát na, chỉ bất quá thời gian đối với những cao thủ mà nói thì có thể phân ra vô hạn.

Ngay khi Âm Hắc Đế Quân chuẩn bị tiếp lấy những đòn công kích của màn quang kiếm từ trong thái cực đồ phát ra mà cường hành kích sát Ngạo Hàn Yên thì Ngạo Hàn Yên ở một bên kia đột nhiên ra tay, hơn nữa màn quang kiếm trên không trung xạ xuống cũng giảm đi không ít.

Ở một đầu kia của màn quang kiếm, Ngạo Hàn Yên cắn răng đưa một bàn tay ra khỏi ống tay áo, cả bàn tay tinh oánh đều lấp lánh ánh bạch quang, trông chẳng khác gì ngọc thạch, chu vi của bàn tay bốc ra hàn khí xì xì.

Âm Hắc Đế Quân cười lạnh một cái, tay phải như nhanh như chớp đánh ra, chỉ trong sát na hai người sắp giao thủ thì đột nhiên có một màn quang mang chói mắt từ bên cạnh xạ tới, đạo nhân ảnh ở trên không trung cũng lao xuống dưới và từ bên cạnh ập tới.

Âm Hắc Đế Quân nguyên bản tính toán là thu thập Ngạo Hàn Yên trước, sau đó thì đối phó với người ở trên không trung, lúc đó dù có đánh không thắng thì cũng có thể bỏ chạy, nhưng không ngờ được tốc độ của người này lại nhanh đến thế.

Chỉ trong chớp mắt thì Âm Hắc Đế Quân đã có quyết định, hai chưởng đồng thời đánh về phía người áo ngân sắc, đồng thời toàn thân y bào phát phơ, phát xuất ra những thanh âm như cương thiết va chạm mà chuẩn bị đón lấy một chưởng của Ngạo Hàn Yên.

Phản ứng của Âm Hắc Đế Quân đã nhanh, nhưng người khoác ngân bào lại càng nhanh hơn, trước khi Âm Hắc Đế Quân chuyển người qua và xuất thủ thì người khoác ngân bào đã đâm sầm vào thân người của Âm Hắc Đế Quân như lưu tinh.

A!

Âm Hắc Đế Quân đột nhiên kêu thảm lên một tiếng, ở sau lưng của hắn ta lòi ra vô số đạo kiếm mang xán lạn dài cả mấy chục trượng, vừa mới nhìn vào thì chẳng khác gì có vô số thanh trường kiếm đã đâm xuyên qua thân người của Âm Hắc Đế Quân vậy.

Hai con mắt của Âm Hắc Đế Quân tròn tròn ra, tựa hồ không dám tin mà nhìn vào người ở trước mắt, hai cánh tay đưa ra của y đã vô pháp tiến tới phía trước.

Đôi môi nhiễm đầy máu của Ngạo Hàn Yên cũng há to ra, tựa hồ như không dám tin tưởng được người mang ngân bào lại có thể dễ dàng đánh bại Âm Hắc Đế Quân như vậy.

“Ở trong đế cấp, ta đã không có đối thủ nữa! Dù có là thần cấp, ta cũng không sợ!” Người mang ngân bào giờ Âm Hắc Đế Quân lên trên cao mà cất tiếng nói một cách lạnh lùng. Thần thái bá đạo đến ngông cuồng, ngữ thanh thì lại bình đạm nhưng lực lượng do y thấu lộ ra khiến người ta tin phục.

“Đế quân!” Ở một bên kia, một nhân vật ma quân cấp của Ma Vực dẫn theo mấy trăm người lao đến, nhất thời thấy tràng cảnh đó thì giật mình kinh hãi: “Thả đế quân ra!”

Tiếp đó là lao thẳng về phía đó, người mang ngân bào đột nhiên quay đầu lại, dưới ống tay áo bên trái phát xuất ra một chưởng. Ngoài đó mấy trăm trượng, mấy trăm gã đệ tử Ma Vực đột nhiên như phải chịu oanh kích nặng nề, y bào hắc sắc trên thân thể liền nổ tung ra và hóa thành sát khí của người mang ngân bào!

A!~~

Hàng loạt những tiếng kêu thảm vang lên, mấy trăm đệ tử Ma Vực đột nhiên như bị định thân ở trên không trung, ở sau lưng của bọn họ là từng đạo từng đạo kiếm hình kéo dài ra sau, đó chính là y phục trên thân thể của bọn họ hóa thành, từ phía trước mà đâm xuyên thấu đến thẳng sau lưng

Người mang ngân bào vừa mới vung tay một cái, thì mấy trăm nhân ảnh liền chẳng khác gì những con điều đứt dây mà đâm sầm vào sườn của mấy ngọn núi cả cả trăm trượng, một lúc lâu sau vẫn không thấy có động tĩnh gì hết.

“Cẩn thận!” Ngạo Hàn Yên đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng.

Người mặc áo ngân sam quay đầu lại thì thấy Âm Hắc Đế Quân mỉm cười hung ác, song quyền liễu nhiễu ma khí, mang theo tử hắc sắc thiểm điện oanh kích lên trên lồng ngực của người mang ngân bào, tựa hồ như muốn đồng ư quy tận.

Tim của Ngạo Hàn Yên như muốn giật thót ra khỏi lồng ngực, muốn cứu viện cũng không kịp, cao thủ qua chiêu chỉ cần lơ là trong sát na, chỉ trong chớp mắt thời gian cũng đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Ngay đúng lúc Ngạo Hàn Yên suy nghĩ là người mang ngân bào do quá chủ quan mà bị Âm Hắc Đế Quân đánh lén đắc thủ thì đầu bỗng trên đầu của người mang ngân bào dập dờn mãnh liệt. Đột nhiên ngẩng đầu lên, từ phương hướng của Ngạo Hàn Yên thì lại không thể nhìn thấy được khuôn mặt của y, chỉ có thể nhìn thấy được một bên, khuôn mặt đều bị đầu bỗng ngân bạch che lấp.

A!

Đúng lúc hai tay của Âm Hắc Đế Quân cách người mang ngân bào chưa đầy mấy thốn thì Ngạo Hàn Yên đột nhiên cảm giác thấy một đạo ý thức cường hãn đến kinh nhân phát ra như cắt xén hư không, trong cảm giác của cô ấy thì nó tựa hồ như từ trong mắt của người mang ngân bào, sát na sau đó thì thấy thân thể của Âm Hắc Đế Quân như thụ oanh kích nặng nề, toàn thân kịch liệt chấn động một chốc, rồi một đạo nhân ảnh màu xanh từ ở đằng sau lưng của hắn ta bay ra, như điều đứt dây mà chấn bay lui về phía sau, thân ở trong khppng trung đã học ra một lần khói xanh, tiếp đó là thân thể tấn tốc nhạt dần rồi biến mất

Người mang ngân bào vùng tay ra một cái, thân thể của Âm Hắc Đế Quân liền ỉu xiu rớt xuống một bên, sau đó thân hình chớp động, đang định truy theo phương hướng thân ảnh đó vừa mới biến mất thì nghe thấy một thanh âm rất dễ nghe của nữ tử vang lên: “Đa tạ ân cứu mạng của tiên bối, tiểu nữ tử Ngạo Hàn Yên, là thánh nữ của Tuyệt Vực, xin tiên bối hãy cho văn bối biết tôn danh, để sau này biết đường mà báo đáp.”

Người mang ngân bào ngẩng đầu lên nhìn một cái, nhìn thấy thanh sắc nhân ảnh đó đã biến mất, đành dừng chân rồi quay người lại, nhìn thấy Ngạo Hàn Yên khuất tất khom người thì cười đáp: “Xưng tiên bối thì không dám, lần gặp mặt trước đây của chúng ta tựa hồ như đã cách đây đã hai vạn năm rồi, không ngờ cô nương lại mau quên tại hạ đến vậy!”

Ngạo Hàn Yên nghi hoặc nói: “Tiên bối là!”

“Hai vạn năm trước, Kiếm Vực.”

“Ngài là Kiếm Đế! Phong Vân Vô Kị!” Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Ngạo Hàn Yên xuất hiện biểu tình đại kinh thất sắc, cô ấy làm thế nào cũng không ther ngờ được, chỉ trải qua một đoạn thời gian ngắn mà Phong Vân Vô Kị lại đã cường đại đến thế, bất luận là chuyện lợi dụng y bào trên thân thể của chúng đệ tử Ma Vực, dùng ngự y đại kiếm***, kích xuyên thân thể của bọn họ, hay là dùng một kích giết đi Âm Hắc Đế Quân và chấn thương ma vật kia, tất cả những thứ này đều biểu minh rõ ràng tốc độ tiến bộ kinh nhân của gã nam tử mà cô ấy chỉ vội vàng liếc nhìn một cái rồi không để ý gì thêm này.

*** Ngự y đại kiếm: ngự áo thay kiếm

“Không sai, tại hạ chính là Phong Vân Vô Kị.” Người mang ngân sam đạm nhiên nói, sau đó ôm quyền nói: “Những đệ tử Ma Vực này đều đã mất đi năng lực chiến đấu, không còn cấu thành chút uy hiếp gì nữa, tại hạ cáo từ!” Nói xong đằng không bay đi, sau đó liền hóa thành một đạo thiểm điện gấp khúc và biến mất.

Ngạo Hàn Yên đưa cánh tay ra như muốn gọi Phong Vân Vô Kị lại, nhưng vừa suy nghĩ một cái rồi rút tay lại, đôi môi mấp máy mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn về phương hướng biến mất của Phong Vân Vô Kị, trong mắt là một phiến mang nhiên, không biết là đang suy nghĩ cái gì

Ở phía xa, Phong Vân Vô Kị thẳng đường truy theo đạo ma khí nhàn nhạt mà ma vật đó lưu lại ở trong không trung, nhưng rất nhanh sau đó liền mất đi dấu vết của ma vật.

“Không ngờ là phân thân của Âm Hắc Đế Quân cũng bị hắn ta chiếm cứ, tên ma vật này rốt cuộc là đã cường đại đến trình độ nào?” Phong Vân Vô Kị đứng ở trên thượng không của một cánh rừng, đầu bỗng ở trên đầu không ngừng lay động qua lại trong gió.

Thần thức quét qua một vòng, Phong Vân Vô Kị lập tức hướng sang phía tây bắc mà bay đi, mấy ngàn dặm chỉ trong chớp mắt là qua, ở trên mấy trăm ngọn núi cao ngàn trượng đầy dãy bóng người, có người của Ma Vực, cũng có Đạo Vực, nhưng phần lớn vẫn là người trong phái hệ tự do, gần cả vạn người bao bọc lại thành một vòng mà phiêu phù ở trên không trung.

Khi thân hình của Phong Vân Vô Kị xuất hiện ở đằng xa thì đã có người quát lên: “Ai đó? Hãy mau mau báo thân phận!”

Phong Vân Vô Kị xòe tay ra, một vật hình lá gan hiện ra và không ngừng chuyển động xoay vòng, chỉ trong chớp mắt thời gian đã khoách triển to ra rồi hình thành một thanh trường kiếm đen tuyền dài ba xích. Phong Vân Vô Kị lắc cổ tay một cái thì thanh kiếm đó liền chuyển động một vòng ở trong tay, phát ra đạo đạo quang mang chói rực, ngón trỏ ở tay trái búng ra một cái, một trận kiếm ngân ông ông từ đằng xa truyền lại.

“Kiếm Đế!”

“Kiếm Đế! ...”

Hàng loạt những cao thủ phái hệ tự do chấp tay cúi đầu mở đường, Phong Vân Vô Kị thẳng đường phiêu diêu đi tới rồi từ trên không trung hạ xuống, quần người tự động mở ra một con đường, Phong Vân Vô Kị sải bước tiến vào

Ở trong mắt của những người trong phái hệ tự do, Phong Vân Vô Kị cũng có thể tính là một thần thoại trong phái hệ tự do, trong sự phân chia nguyên bản thì nếu như không thuộc vào Đạo Vực, Ma Vực, Tuyết Vực và Cửu U Vu Tộc thì thuộc về người trong phái hệ tự do, còn Phong Vân Vô Kị cũng được liệt vào trong hàng ngũ này.

Sau khi Phong Vân Vô Kị tiến nhập Thái Cổ, những hệ liệt mà y làm không có hành động nào là không oanh động cả Thái Cổ. Bắt đầu là từ khi một thân một mình khiêu chiến mấy vạn đệ tử Đạo Vực, sau đó mặc dù bị bắt và tống đến Ma Giới, nhưng lại an nhiên trở về, trở thành người đầu tiên trở về từ Ma Giới, cho đến khi thành lập đệ ngũ vực của Thái Cổ - Kiếm Vực, khiến cho những người tu kiếm khắp thiên hạ ngồi ngang hàng với người tu đạo, dương mi thổ khí, những hành động của Phong Vân Vô Kị không có cái nào là không oanh động cả Thái Cổ.

Đặc biệt là trong đợt liên thủ xuất động cả trăm vạn đại quân công đánh Kiếm Vực của Ma Vực và Đạo Vực gần đây nhất.

Không những là không thể công phá Kiếm Vực, mà vực chủ đề cấp của Đạo Vực lại bị bắt sống, chuyện này đã chấn chính kinh động đến vị chân chính chúa tể của Đạo Vực – Đạo Thần!

Đạo Thần là nhân vật thuộc về truyền thuyết của cả Thái Cổ, đã có mấy ngàn vạn năm không hề xuất hiện ở trên Thái Cổ đại lục, sự xuất hiện của ông ta càng là khiến cho địa vị của Phong Vân Vô Kị đề thăng đến cực độ, đặc biệt là ngay cả Đạo Thần không ngờ là cũng phải thỏa hiệp đối với Kiếm Vực!!!

Trong ánh mắt cung kính của chúng nhân phái hệ tự do, Phong Vân Vô Kị hơi cúi đầu xuống, bộ dạng hư không mà xuyên qua nhân quần, hướng về phía trung gian.

Trên trời dưới đất đều phân bố dày đặc bóng người, nếu như không có người nhường đường thì đúng là vô pháp tiến vào.

Vừa mới tiến vào trong thì liền có mấy gã cao thủ Thái Cổ ôm quyền đối với Phong Vân Vô Kị nói: “Kiếm Đế!”

Phong Vân Vô Kị có hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức liền hồi thần trở lại, sau đó liền gật đầu đáp lễ, biết đối phương chỉ là thể hiện sự tôn kính đối với cường giả mà thôi, chứ không có ý nghĩ gì khác.

“Phong Vân Vô Kị, ngươi đến đúng lúc lắm!” Hai thanh âm từ trung tâm của quần người truyền lại.

“Ám Hắc Đế Quân?” Trong lòng của Phong Vân Vô Kị chớp động, dưới chân gia tốc, tay phải đưa ra đối với quần người còn chưa nhường đường ở phía trước, đám người đông đúc ở phía trước liền như bị một bàn tay cự đại nâng lên trên không trung rồi bất thành linh giang sang hai bên, mũi chân của Phong Vân Vô Kị

điểm nhẹ một cái liền xuất hiện ở nơi thanh âm vừa mới phát ra, vừa mới nhìn một cái thì không khỏi có chút ngạc nhiên: “Các người đang làm cái gì vậy?”

Ở trước mặt của Phong Vân Vô Kị, hai gã Âm Hắc Đế Quân đang đối địch với nhau, hình tượng đều có chút thâm trầm, đồng thời hẳn học nhìn vào đối phương.

“Các người mau tản ra!” Âm hắc Đế Quân phát ổng tay áo một cái, nói với chúng đệ tử Ma Vực ở phía sau lưng, đám đệ tử Ma Vực đông đúc nghe thế liền tản đi ngay. Quần người nguyên bản đứng đông nghịt đồn thời trở nên thưa đi không ít.

Trong tràng chỉ còn lại mấy người, những đệ tử các phái khác thid đứng ở xa nhìn lại, tạo ra một không gian cự đại, ở trên các đám mây đầu người lơ nhô, trong mục quang của mỗi một người đều mang thần sắc cảnh giác mà quan sát động tĩnh ở phía dưới, tuyd thời đều có thể xuất thủ.

Trong tràng, Phong Vân Vô Kị, hai gã Âm Hắc Đế Quân, Dao Vực Dao Hoàng, còn có Dao Quân Độc Cô Phiêu, Thủy ma tướng và Lôi ma tướng trong Ma Vực ngũ ma tướng cùng với mấy cao thủ trong phái hệ tự do. Bọn họ bao vây lấy hai gã Âm Hắc Đế Quân ở bên trong.

Âm Hắc Lục Phân Thân của Âm Hắc Đế Quân ngay khi Ma Vực liên thủ với Dao Vực công đánh Kiếm Vực thì đã nổi danh thiên hạ, loại võ học như thế là cực kì hiếm có, khi mọi người kinh thần tài năng tuyệt diệu của Âm Hắc Đế Quân thì không có một ai nghĩ tới sẽ có một ngày Âm Hắc Đế Quân đối diện với cái cảnh: Hai phân thân đối địch, hơn nữa là bản thân còn hoàn toàn mất đi quyền khống chế một cụ thân thể!

“Phong Vân Vô Kị, ta biết rằng, lần trước ta dẫn người công đánh Kiếm Vực, hai bên đã kết lấy oán cừu, nhưng đó chỉ là thù riêng, tình hình trước mắt thì nên bắt lấy ma vật trước tiên, ta hy vọng người có thể tạm thời bỏ qua thù riêng mà hợp lực giết tên ma vật này, còn về thù riêng thì hãy để sau này hãy tính.” Âm Hắc Đế Quân ở bên trái chỉ vào Âm Hắc Đế Quân ở bên phải nói.

“Phong Vân Vô Kị, ta mới là Âm Hắc Đế Quân thật, ma vật đó chiếm lấy nhục thân của ta, hẳn ta đã tạo ra quá nhiều giết chóc ở tại Thái Cổ, nhân cơ hội hiện tại mà hãy mau mau diệt trừ hẳn ta, nếu không thì hẳn ta sẽ tạo ra nhiều giết chóc hơn nữa!” Âm hắc Đế Quân ở bên phải cũng đồng thời chỉ vào Âm Hắc Đế Quân ở bên trái mà quát lên.

Phong Vân Vô Kị không thềm để ý tới hai gã Âm Hắc Đế Quân, mà quan sát tình hình xung quanh, hai phân thân của Âm Hắc Đế Quân đều đã giao chiến kịch liệt, song phương đều đã biết rõ đối phương, chắc chắn là không chiếm được tiện nghi gì.

Phong Vân Vô Kị xoay xoay lấy đầu ngón ngón sắc ở trên đầu, quay sang nói với Dao Hoàng: “Quân Bất Phá, ông chắc là đến đây cũng được một đoạn thời gian rồi, chẳng lẽ ông cũng không thể phán đoán ra ai phải ai trái sao?”

Dao Hoàng cười khổ một tiếng: “Phân thân của Âm Hắc Đế Quân đều giống nhau như đúc, căn bản vô pháp phân biệt thật giả, càng huống hồ hơn nữa là khi hai người này giao thủ thì uy lực lớn đến kinh nhân, ta căn bản không phải là đối thủ, chỉ đành can ngăn bọn họ lại, để sau khi phân biệt ra thật giả rồi tính tiếp. Trận đánh vừa rồi đã có mấy trăm người trong phái hệ tự do bị liên lụy, bị đánh bay ra ngoài.”

Phong Vân Vô Kị im lặng, hai tay khinh lại, trầm ngâm trong phiên khắc rồi mở miệng nói: “Âm Hắc Đế Quân, ta có một phương pháp có thể phân biệt được thật giả.”

“Thật sao?” Hai người đồng thời nói.

Trong lúc nói ra câu này thì Phong Vân Vô Kị quan sát kĩ càng phản ứng hai người, ma vật không thể không biết là bản thân có thể chấn bay hẳn ta ra khỏi nội thể của người khác, chỉ cần một trong hai người có hơi lộ ra chút dấu hiệu gì thì Phong Vân Vô Kị sẽ lập tức phát hiện ra hư thật của đối phương. Nhưng kết quả lại khiến cho Phong Vân Vô Kị cực kì thất vọng, hai phân thân của Âm Hắc Đế Quân này chẳng hề có chút biểu tình dị dạng nào cả.

“Kì quái? Trừ phi ma vật đó còn có những thủ đoạn mà ta chưa biết?” Phong Vân Vô kị trầm nghĩ, bất quần là thể nào thì nếu như không thể trải qua thật nghiệm thì vô pháp nhận định.

“Đương nhiên ... là thật!”

Hai chữ ‘là thật’ vừa mới thoát ra cửa miệng thì tinh thần năng lượng của Phong Vân Vô Kị bùng phát ra ngoài như cuồng phong lồng vũ, oanh kích về phía hai người.

“Phong Vân Vô Kị, ngươi đang làm gì thế?” Âm Hắc Đế Quân gầm lên một tiếng, trên mặt tức thì đỏ hồng, sau đó huyết sắc rút đi, thân thể cũng lắc lư như muốn ngã xuống.

Phong Vân Vô Kị không thèm lí tới cả hai, lướt mắt sang bên kia thì thấy gã Âm Hắc Đế Quân kia cũng có thần sắc như thụ trọng thương, nhưng tịnh không hề có chút dị dạng nào.

“Làm sao có khả năng!” Phong Vân Vô Kị nói ra thành tiếng

187. Chương 187: Thật Giả?

“Mấy tháng trước?” Phong Vân Vô Kị thần tình hơi động: “Đã lâu như thế rồi sao?”

Gã Âm Hắc Đế Quân ở bên phải lúc này có thần tình kích động, chỉ vào Âm Hắc Đế Quân ở bên trái nói: “Mấy tháng trước hẳn ta đã chiếm lấy nhục thân của một gã Ma Vực đệ tử, nhân lúc ta gọi y vào điện mà đột nhiên ra tay đánh lên ta, người cũng biết đó, thứ mà Ma Vực bọn ta tu luyện chính là Cửu U Ma Khí, tuy có chút bất đồng với ma khí của ma giới nhưng lại có sự giống nhau cực đại, vì thế nên nhất thời ta cũng không phát hiện ra, để cho hắn ta tiếp cận phân thân của ta. Sau một lúc vùng vẫy chống cự thì thần thức của phân thân đầu không lại với ma vật nên đã bị hắn ta chiếm lấy nhục thân.”

Phong Vân Vô Kị gật đầu, đầu bồng trên đầu theo đó mà lay động một chút. Phong Vân Vô Kị rốt cuộc cũng hiểu được tại sao dựa vào tu vi của Âm Hắc Đế Quân mà lại bị ma vật xâm chiếm phân thân. Ấn chiếu theo những gì mà Âm Hắc Đế Quân nói thì rất có khả năng, bất quá như quả đó là lời nói thật thì trí tuệ của ma vật này quả là kinh nhân, mức độ giao hoạt khiến người ta kinh tâm.

“Âm Hắc Đế Quân, vừa rồi ở bên kia ta cũng đã phát hiện một phân thân khác của ngươi, khi ta phát hiện hắn ta thì hắn ta đang đánh lên Tuyết Vực thánh nữ Ngạo Hàn Yên cô nương!” Phong Vân Vô Kị nói, đồng thời cũng rất là chú ý đến phản ứng của hai gã Âm Hắc Đế Quân.

Lời nói này của Phong Vân Vô Kị vừa nói ra thì khắp tứ phía đều a lên một tiếng, tựa hồ như không dám tin tưởng, cùng lúc đó thì Phong Vân Vô Kị phát hiện phân thân bên trái của Âm Hắc Đế Quân đột nhiên chấn động một cái. Thân hình của y lay động một cái rồi biến mất, ai cũng không phát hiện ra được Phong Vân Vô Kị làm sao mà biến mất, bất quá chỉ chớp mắt thời gian, hoặc giả chuẩn xác mà nói thì là trong thời gian càng ngắn hơn nữa, trên cổ của Âm Hắc Đế Quân bên trái đã có thêm một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang – Đệ Ngũ Kiếm Đám.

Gã Âm Hắc Đế Quân ở bên trái vẫn còn bảo trì tư thế nguyên bản, ngay cả thần thái ngữ khí đều không biến đổi, nhưng ở trên cổ đã có thêm một thanh kiếm.

Đao Hoàng ở một bên nên nhìn được rất tử tế, Phong Vân Vô Kị vừa mới xuất thủ một kiếm, sắc mặt của Đao Hoàng liền đại biến, một luồng khí lạnh lướt qua sống lưng.

“Y đã hoàn toàn vượt qua ta rồi!”

Trong đầu của ông ta chớp hiện ý niệm này, đột nhiên sản sinh một cảm giác bi ai, mấy ngàn vạn năm khổ tu mà lại không bằng được với thành tựu của một tân phi thăng giả chỉ tu luyện trong mấy vạn năm, như thế thì không ai thương làm sao cho được.

“Trên thế giới này, có một loại người – có lẽ khi sinh ra đã bất phàm!” Trong lòng của Đao Hoàng thở dài, loáng một cái tựa hồ như đã già đi hơn nhiều, đó là sự thương lão từ tâm linh.

“Phong Vân Vô Kị, ngươi đang làm cái gì đó? Chẳng lẽ ngươi muốn lấy chuyện công để báo thù riêng?” Âm Hắc Đế Quân lập tức phản ứng lại, sắc mặt có hơi biến đổi, giận dữ nói.

Khi Âm Hắc Đế Quân nói chuyện, cổ họng nhấp lên nhấp xuống, lập tức có một vết thương xuất hiện ở yết hầu.

Phong Vân Vô Kị cười lạnh: “Người đứng là giả trang rất tốt, đáng tiếc, vừa rồi người đã lộ ra dấu vết”

“Người nói bậy cái gì đó, mấy ngày trước thì ta đã mất đi cảm ứng với cụ phân thân đó. Lúc đó ta đột nhiên cảm giác thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa. Vừa rồi nghe thấy tinh thần hoảng mà người nói ta mới biết được, một cụ nhục thân khác chỉ e là đã bị ma vật đó hủy mất rồi!” Âm Hắc Đế Quân giận dữ nói.

“Là như thế sao?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Âm Hắc Đế Quân, nhìn thần sắc của hắn ta trông có vẻ rất là thật.

“Kiếm Đế, hàn Yên tiên tử làm sao rồi? Có thụ thương hay không? Ma vật đó không có đặc thủ chứ!” Một thanh âm lo lắng từ trong quần người truyền lại, Quân Tử Lan sắc mặt lo lắng từ trong quần người bước ra.

Phong Vân Vô Kị phát ổng tay áo một cái, toàn thân y bào phát phơ, một tiếng kiếm ngân truyền lại, Đệ Ngũ Kiếm Đám cấp tốc rút về và hóa thành một đoàn quang mang mà tiến nhập vào trong y bào của Y.

“Nếu như ta đã có thể nói cho người biết chuyện này, hơn nữa là còn yên ổn đứng ở đây thì người nói cô nương ấy có chuyện gì được hay không?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, rồi quay đầu nhìn về phía Quân Tử Lan, Quân Tử Lan chỉ cảm giác thấy ở trước mắt có một đạo bạch quang sáng rực đang ập tới, theo quán tính chớp mắt một cái, đến khi mở mắt ra thì Phong Vân Vô Kị đã quay đầu lại, chiếc áo bông ngân bạch sắc to lớn lay động như hồ điệp bay, Quân Tử Lan không hề nhìn thấy được khuôn mặt của Phong Vân Vô Kị.

Quân Tử Lan sắc mặt kinh nghi nhìn vào Phong Vân Vô Kị, sắc mặt biến ảo bất định, trong lòng thực sự là không hiểu được tại sao khi Phong Vân Vô Kị quay mặt lại nhìn thì bản thân y lại nhìn thấy một phiến bạch quang sáng rực

“Kiếm Đế, người không cần phải dè dặt, đừng nghe lời giải thích của hắn ta, tiêu diệt hắn đi!” Âm Hắc Đế Quân ở bên phải vội vàng nói.

“Đừng nghe hắn ta nói, tại sao người lại phải lo lắng đến thế? Đó không phải là biểu minh cho sự lo lắng trong lòng của người hay sao.”

....

Hai người tương hỗ chỉ trích nhau một lúc, chúng nhân nhìn đến hoa mắt chóng mặt, bên tai không ngừng nghe thấy những chỉ trích có lí lẽ của hai người, nhất thời cực kì đau đầu, chỉ đành không ngừng khuyên cáo hai người nhằm tránh để hai người bọn họ động thủ.

Hai vị võ giả cấp đế một khi giao thủ với nhau thì uy lực lớn đến kinh nhân, ngôn từ của hai người càng lúc càng kịch liệt, tùy thời đều có khả năng động thủ, đám cao thủ Thái Cổ ở xung quanh cũng theo đó mà trở nên khẩn trương.

“Được rồi, Âm Hắc Đế Quân, như quả người thực sự là Âm Hắc Đế Quân thật thì hãy im miệng lại!” Một thanh âm lãnh đạm truyền lại, hai gã Âm Hắc Đế Quân liền lập tức an tĩnh lại, đồng thời nhìn sang Phong Vân Vô Kị.

“Thế nào rồi? Kiếm Đế có phát hiện ra hư thật?” Dao Hoàng hỏi.

Phong Vân Vô Kị không hồi đáp mà chỉ lẳng lặng nhìn sang hai gã Âm Hắc Đế Quân, trầm ngâm chốc lát rồi đạm nhiên nói: “Hai người các người, tất nhiên là có một người là do ma vật hóa thân. Dựa vào tâm cơ mà luận thì ta không thể không nói, tên ma vật này có kĩ nghệ khá là cao siêu, dựa vào tâm tính tu vi của Âm Hắc Đế Quân mà cũng bị hắn ta khiến cho động nộ thực sự, biểu hiện rất là thất thường.”

Chư nhân đều rất tán đồng với ý kiến này, cùng nhau gật đầu.

Trong lòng Phong Vân Vô Kị đột nhiên sáng sủa hơn, Âm Hắc Lục Phân Thân chính là kết tinh tâm huyết mấy ngàn vạn năm của Âm Hắc Đế Quân, là bậc thang mà hắn ta đạp lên thần cấp. Nhưng sáu cụ phân

thân đã hao phí vô số tâm huyết của hần ta, cho đến hiện tại thì đã mất đi hai cựa, làm sao mà không khiến cho y vừa hận vừa lo cho được, đổi lại là một người khác thì e rằng sẽ sản sinh sơ hở trong tâm linh, tên ma vật lại lợi dụng thêm cơ hội đó mà thực hiện tiếp âm mưu, trên sự thật cũng chính là như thế.

Phong Vân Vô Kỵ dừng lại một chốc rồi tiếp: “Ám Hắc Đế Quân, e rằng lần này ta không thể giúp gì được người rồi. Nếu như nhục thân của người vừa mới bị đoạt đi, hoặc giả là mức độ chiến cứ của ma vật đó còn chưa kịp đạt đến cảnh giới linh nhục hợp nhất, thì ta còn có thể có biện pháp chấn bay hần ta ra khỏi nhục thân của người, nhưng trước mắt thì nhục thân của người đã mất đi quá lâu, ta cũng không có biện pháp.”

“Cái gì?” Hai gã Ám Hắc Đế Quân đồng thời thất thanh la lên, hiển nhiên là cực kì thất vọng.

Phong Vân Vô Kỵ lại quan sát tử tế một lần nữa, trong lòng không khỏi cảm thán ma vật này quả nhiên là lợi hại, không ngờ là ngay cả một chút sơ hở cũng không lộ ra. Xem ra cái tin tức sau khi ma vật đó ẩn thân trong lòng núi mà thôn thực mấy ngàn nhục thân của các cao thủ Thái Cổ thì gần như đã hoàn toàn khôi phục đúng là sự thật, một tia tàn hồn của hần ta chỉ e là đã gần như khôi phục hoàn toàn rồi.

“Lúc đầu quả là quá chủ quan, khiến cho hần ta đào thoát một mạng, giờ đây không ngờ là lại tạo thành họa loạn như vậy!” Phong Vân Vô Kỵ nhớ tới lần ma vật vọng đồng chiếm lấy nhục thân của mình, trong lòng không khỏi có chút hối tiếc.

Ám Hắc Đế Quân ở bên trái đột nhiên thờ dài một tiếng, bình hòa nói: “Ta sớm đã biết được kết quả này, mặc dù đã dự liệu từ sớm cái kết quả này, nhưng đúng là có chút thất vọng.”

Nói xong thì quay người lại, đối mặt với gã Ám Hắc Đế Quân bên kia mà quát: “Đến đây, người chiếm lấy nhục thân của ta, khiến cho tâm huyết mấy ngàn vạn năm của ta bị phá hủy, hôm nay không chết không thôi.”

Hai tay vung lên, một trận lam sắc thiểm điện chớp nhoáng khắp toàn thân. Gã Ám Hắc Đế Quân ở bên kia cũng giậm dữ quát: “Chiến thì chiến, hôm nay người không chết thì ta chết!”

Mọi cao thủ Thái Cổ ở khắp trên trời và dưới đất ngơ ngác thấy thế thì trên mặt không khỏi trở nên căng thẳng.

“Ta không có phương pháp – không đại biểu cho người khác không có!” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nói.

Hai người đồng thời chấn động, tản đi công lực và quay đầu nhìn sang: “Biện pháp gì?”

“Theo như truyền văn thì người trong Vu tộc rất là giỏi về linh hồn chi đạo, ma vật này tuy đã đổi sang một nhục thân khác nhưng linh hồn tuyệt đối là không thể hoán đổi!”

Phong Vân Vô Kỵ vừa nói ra lời này không lâu thì một thanh âm nữ tử từ xa truyền tới: “Ở phía trước có phải là Kiếm Đế Phong Vân Vô Kỵ và Ám Hắc Đế Quân.”

Chư Thái Cổ cao thủ đều ngoảnh đầu lại, nhìn thấy ở mặt sau của một dãy núi có một đám nữ tử đang ngự không bay đến, người dẫn đầu chính là vị cô nương diễm tuyệt thiên hạ và lãnh tuyệt nhân hoàn – Tuyết Vực thánh nữ Ngạo Hàn Yên. Ở bên cạnh cô ấy là một lão giả thân mang một bộ y bào màu đen, chính là người trong Vu tộc.

Chúng nhân vừa mới nhìn thấy gã tộc nhân Vu tộc này thì đồn thời trong lòng đại hỉ.

Sức mạnh của người trong Vu tộc quý bí phi thường, bọn họ rốt cuộc là nắm giữ loại lực lượng nào, thì cả Thái Cổ cũng không ai biết. Lực lượng của bọn họ hoàn toàn không nhất trí đối với lực lượng truy cầu các cao thủ trong Thái Cổ, nhưng cũng rất là cường đại mặc dù nhục thân của bọn họ rất là thúy nhược. Điều này khiến cho các cao thủ trong Thái Cổ nghi hoặc không hiểu, nhưng không một ai dám khinh thị một vị tộc nhân của Vu tộc.

Thao như tư liệu duy nhất của Vu tộc tộc nhân được lưu truyền ở Thái Cổ, bọn họ thiện trường tu luyện một loại lực lượng tên là vu. Cửu U Vu Tộc, dù cho có là vực chủ của mấy vực nếu như không có chuyện gì trọng đại thì cũng không dám bước chân vào. Cả khắp Thái Cổ, Cửu u Vu Tộc tịnh không có tính tranh bá thực chất, nhưng mọi người đều xưng nơi ở của Vu tộc thành một cấm địa của một vực, được xưng là tộc vực của Vu tộc – Vu Vực.

Mục quang của mọi người đều dồn vào trên thân thể của vị tộc nhân Vu tộc ở cạnh thân thể của Ngạo Hàn Yên, so với sự lãnh diễm của Tuyết Vực thánh nữ thì chứ nhân đối với tộc nhân của Vu tộc cảm thấy hứng thú hơn.

Vị tộc nhân Vu tộc này thân mang một bộ hắc sắc trường bào, trên đầu là một chiếc đầu bông to lớn phủ xuống, che lấy nửa phần trên của khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm đầy nếp nhăn cái mũi cao thẳng. Ở trên tai trái của ông ta có cắm một chiếc lục diễm khô lâu đang bốc cháy, trong hốc mắt của khô lâu có vô số con kiến đang bốc cháy lục diễm đang bò qua bò lại, tay phải của ông ta thì ẩn tàng ở trong ống tay áo của mình.

Vị tộc nhân Vu tộc đó sải bước đi tới, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng vẫn cứ bảo trì tình trạng sánh vai với Ngạo Hàn Yên. Trên mặt băng lãnh của Ngạo Hàn Yên ẩn ước có chút không thỏa, tựa hồ như cực kì không nguyện ý ở gần với vị tộc nhân Vu tộc này.

Trên sự thật thì trên thân thể của mọi tộc nhân Vu tộc đều mang trên thân thể một loại khí tức thương lão lẫn cổ lão tựa như đã có từ thời hồng hoang, khiến cho thân thể của bọn họ như được phủ bởi một lớp màn mờ thần bí, biểu hiện rất riêng biệt đối với cả Thái Cổ nhân tộc. Đặc biệt là bọn họ tựa hồ như có nghiên cứu chuyên sâu vào thi thể và linh hồn.

Chúng nhân tự động mở đường cho Ngạo Hàn Yên và vị tộc nhân Vu tộc đó.

Vị tộc nhân Vu tộc khi nhìn thấy Phong Vân Vô Kị thì có hơi ngạc nhiên, sau đó thì hành một lễ, khàn khàn nói: “Vu Nặc tham kiến Kiếm Đế, Vu Tế trưởng lão đặt biệt căn dặn, nếu như sau này có gặp mặt Kiếm Đế, tất phải thực hiện lễ của một văn bối, nhằm da ta ân tình hương hỏa của Kiếm Đế.”

Phong Vân Vô Kị gật đầu, đạm nhiên nói: “Vu Tế trưởng lão đã quá khách khí rồi, có thể làm giúp cho Vu tộc những chuyện như thế, trong lòng Vô Kị cũng rất là cao hứng. Ngày sau nếu như Vô Kị có chuyện khẩn cầu, tin tưởng rằng Vui Tế trưởng lão cũng không chối từ.”

Phong Vân Vô Kị có thâm ý nói, trong lòng sớm đã có chủ ý, sau khi bình tức được ma loạn thì sẽ tới Vu tộc nghe ngóng về vị trí cụ thể của thần ma chiến trường.

Vị tộc nhân Vu tộc này lí nào lại có thể liệu được hàm ý sâu trong lời nói này của Phong Vân Vô Kị, chỉ là có hơi ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói: “Vu Nặc tất sẽ đem lời này của Kiếm Đế chuyển đến tai trưởng lão!”

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị gật đầu nói: “Đây là hai vị vực chủ của Ma Vực, Âm Hắc Đế Quân, nhưng có một người lại bị ma vật chiếm cứ lấy thân thể, thời gian chiếm cứ đã khá lâu nên đã đạt đến mức linh nhục hợp nhất, ta cũng không có năng lực, nghe nói Vu tộc thiện trường việc tra thám linh hồn, khờn biết có thể phân biện được thật giả?”

“Tên ma vật đó dù cho có thiện trường ẩn tàng hơn đi chăng nữa cũng tuyệt đối vô pháp lừa được hai mắt của Vu tộc bọn ta.” Vị tộc nhân Vu tộc này sải bước đi tới phía trước, nhìn chăm chăm vào hai gã Âm Hắc Đế Quân, lạnh lùng nói: “Còn không chịu hiện hình hay sao? Trừ phi thần trí của ngươi còn chưa khôi phục, quên mất ngươi từ nơi nào mà xuất ra? Hiện tại ngươi cũng là lúc ngươi nên quay trở về rồi.”

Âm Hắc Đế Quân ở bên trái tức thì biến đổi thần sắc, trong lòng Phong Vân Vô Kị chớp động.

Ngay tại lúc này thì chúng nhân nghe thấy một thanh âm ngâm xướng thương lão tựa như đến từ hồng hoang xa xôi, mang theo loại cảm giác bị lương khi mất thấy trần thế thương tang, cả thiên địa đều trở nên chấn động trong tiếng ngâm xướng, mỗi một người đều cảm giác thấy một tia cộng minh phát ra từ linh hồn, thân thể của ai ai cũng đều không ngừng rung động.

Đúng lúc này thì tiếng ngâm xướng liền bị một thanh âm hung ác cắt ngang: “Hãy chết đi cho bốn tọa!”

Phong Vân Vô Kị đại kinh trong lòng, thầm kêu không ổn, vừa mới muốn động thân cứu vị tộc nhân Vu tộc đó, thì đột nhiên phát giác hoa lên, gã Âm Hắc Đế Quân còn lại đã lao ngay về phía gã Âm Hắc Đế Quân ở bên trái, trong mắt là một phiến huyết hồng.

“Thánh sự không đủ, bại sự có dư!” Trong lòng của Phong Vân Vô Kị đại nộ, bị gã Âm Hắc Đế Quân đó đảo loạn, thân hình đang tiến tới phía trước của Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngưng trệ, bên tai truyền lại một tiếng kêu thảm, một bàn tay bùng cháy lục diễm xuyên qua sau lưng của vị tộc nhân Vu tộc.

“Hai trăm triệu năm, hai trăm triệu năm rồi! Các ngươi đã nhốt ta hai trăm triệu năm rồi, mọi tộc nhân Vu tộc đều đáng chết, đều đáng chết!” Một thanh âm cực kì bạo nộ từ phía trước truyền lại, cánh tay đó mãnh liệt phát lực một cái, vị tộc nhân Vu tộc đó liền bị phân thân triệt để, hóa thành từng khối từng khối huyết nhục bắn ra tung tóe xung quanh

“Súc sinh, xem thử ngươi chạy đi đâu!” Âm Hắc Đế Quân gầm lên.

Ma vật đó vừa mới giết xong vị tộc nhân Vu tộc thì chẳng chút đình lưu mà lao thẳng về nơi tập trung đông người gần nhất, thẳng đường thế như chẻ tre tạo ra một đào ra một con đường đi ra ngoài, lao người đi ra như muốn đào tẩu.

Phong Vân Vô Kị đại nộ, không ngờ được hắn ta lại có thể giết một tộc nhân Vu tộc trước mặt bản thân, chuyện này làm thế nào thì cũng không thể tha thứ.

Đang định lao tới ngăn cản ma vật đó thì trước mắt lại nhoáng lên thân ảnh, lại là Âm Hắc Đế Quân vô ý cản lại: “Ngươi lưu lại đây cho bổn đế! Hôm nay bổn đế cũng với ngươi không chết không thôi!”

“Cút!” Phong Vân Vô Kị mấy lần muốn xuất thủ nhưng đều bị Âm Hắc Đế Quân cản mất đường đi, thời khắc này lại thấy hắn ta cản đường, không khỏi đại nộ: “Thành sự không đủ, bại sự có dư!”

Phất ống tay áo một cái, Âm Hắc Đế Quân liền bay đầy bay đi chẳng khác gì một tờ giấy, ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có.

Phong Vân Vô Kị hóa thân thành thiểm điện lao về phía ma vật đào thoát, Dao Hoàng và đám người ở phía sau cũng vội vàng truy theo.

Trên thiên không, chúng cao thủ Thái Cổ đều đồng thời ra tay, hàng loạt đợt công kích đồng thời đánh ra, nhưng đều bị ma vật đó oanh toái, hoàn toàn vô pháp ngăn cản đường đi của hắn.

Ma vật này tựa hồ như biết được không phải là đối thủ của Phong Vân Vô Kị, nên toàn là tìm đường hướng sang những nơi đông người mà chạy. Mấy lần rõ ràng là nhìn thấy hắn ta sắp thoát ra khỏi trùng vây, nhưng đột nhiên hắn ta lại chuyển hướng, lại hướng sang chỗ đông người mà chạy lại.

Thực lực của ma vật này thực sự baatd phàm, từ chuyện có thể chiếm cứ được nhục thân của Âm Hắc Đế Quân thì có thể thấy được thực lực của hắn ta. Những cao thủ phái hệ tự do lí nào lại có thể ngăn cản được hắn ta, từng đám từng đám bị chấn bay tứ tán, người nào người nấy đều từ trên không trung rơi xuống.

Lúc này, người đông đã trở thành nhân tố hạn chế Phong Vân Vô Kị xuất thủ, dù có là trừ ma thì Phong Vân Vô Kị cũng không thể loạn sát như ma vật được.

Bất quá là ma vật đó có chạy toán loạn lên nhằm bãi thoát khỏi Phong Vân Vô Kị, nhưng thần thức của Phong Vân Vô Kị sớm đã tỏa định trên thân thể của hắn ta, dù cho hắn ta có chạy loạn xạ như thế nào cũng vô pháp thoát khỏi sự tỏa định thần thức của Phong Vân Vô Kị.

“Mọi cao thủ dưới hoàng cấp, hãy mau mau tản ra.” Phong Vân Vô Kị đành dừng bước lại, đầu ngẩng lên, mục quang tùy theo sự di động theo thân hình của ma vật, lạnh lùng nói.

Đám người ở trong tràng, ngoại trừ Âm Hắc Đế Quân ra thì không còn một ai có thể đối kháng với Phong Vân Vô Kị. Thậm chí, chư nhân từ trong một đòn vung tay vừa rồi thì có thể nhìn thấy, lần xuất hiện này của Kiếm Đế, chỉ e là lại có sự bạo tăng về thực lực, dù cho toàn bộ sáu phan thân của Âm hắc Đế Quân có tụ tập lại toàn bộ ở đây thì cũng chưa chắc là có thể đánh bại được y.

Đối với cường giả, các cao thủ Thái Cổ vẫn là bảo trì lòng tôn kính cực đại, càng huống hồ gì là trong tình huống mà bản thân vô pháp đối phó.

Sau khi Phong Vân Vô Kị nói ra một câu ản hàm nộ ý đó, bất quá là người trong Ma Vực hay là người trong Dao Vực, hay là người trong phái hệ tự do đều tự giác tản ra, không còn chen chúc nhau lao về phía ma vật nữa.

Oanh!

Ma vật đó nắm lấy một gã cao thủ Thái Cổ ở gần đó, sử dụng lực một cái thì thân thể của gã ta liền bị xé toạc ra. Trong mắt của ma vật đó toàn bộ đều là một màu đen, trên mặt thì tràn ngập thần sắc hung ác,

tựa như giết người rất là sảng khoái, nhưng chỉ trong chớp mắt thì đột nhiên phát hiện các cao thủ Thái Cổ ở xung quanh đột nhiên tản ra khắp tứ phía.

Kiệt kiệt kiệt! ~ ~

Gã ma vật cười lên một cách quái dị, lao về phía đám cao thủ Thái Cổ gần nhất, nhưng đột nhiên có một đạo kiếm khí kinh thiên triệt để phân thiên địa ra làm hai xuất hiện, kiếm khí lướt qua phía trước thân thể của ma vật, chính xác mà nói thì nó chỉ vừa mới lướt sát khí thân trước của hắn ta. Nhưng ma vật đó lại kinh hãi kêu lên một tiếng, liên tục thối lui về phía sau, sau đó liền xoay người và hướng sang một phương hướng khác mà lao đi.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một cái, một tiếng kiếm ngân vang lên, ống tay áo bên phải liền phát phơ một cái, lại một đạo kinh thiên kiếm khí lướt qua, ma vật đó kêu thêm một tiếng, rồi lại liên tục thối lui.

Mấy lần chuyển di phương hướng với ý đồ đột vây nhưng đều bị Phong Vân Vô Kỵ trảm đoạn đường đi, mỗi một kiếm của Phong Vân Vô Kỵ đều giản đơn phi thường, chỉ chém ra một kiếm như tùy tiện, nhưng uy lực của nó thì ngay cả Đạo Hoàng cũng hãi nhiên không dứt, kiếm khí triệt để thông thiên cơ hồ như muốn phân chia cả thiên địa ra làm hai.

Mọi người đều chấn kinh nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ, tên ma vật cường hãn khi nãy giờ đây chẳng khác gì một con thú bị người ta ngoạn lộ.

Phong Vân Vô Kỵ tĩnh lặng lơ lửng ở trên không trung, lạnh lùng nhìn vào ma vật đó, nhất thân ngân bào phát phơ theo gió.

Trên thiên không giờ đây hiện xuất một khối không gian trống, chỉ còn lại ma vật đang chiếm cứ lấy nhục thân của Âm Hắc Đế Quân, ma vật đó nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt là một phiến đen tuyền, trên mặt ngập tràn thần sắc căm hận.

Bất thành linh, ma vật đó tựa như nghĩ thông được điều gì, sau đó liền lao về phương xa với tốc độ thiểm điện, ý đồ muốn bỏ chạy.

“Không ổn, ma vật đó sắp chạy rồi!” Chúng nhân kinh hô lên.

Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nhìn vào ma vật đó, tĩnh lặng bất động, tựa hồ như rất có tự tin, trong thời khắc này thì chủng khí độ đó nhất thời vô song.

Trong quần người, Ngạo Hàn Yên lóe lên thần sắc phức tạp trong đôi mắt, hai má thoáng đỏ hồng một cái rồi biến mất.

Quả nhiên, ma vật đó vừa bỏ chạy đi chưa xa thì ở trong không trung đột nhiên bạo phát một đạo đao mang, đạo đao mang đó vừa mới lóe lên thì tấn tốc khoách triển, rồi bao trùm cả hư không, tiếng gió rít vang lên không ngừng, phạm vi của đao khí bao trùm khắp cả thiên không.

Set oanh!

Thiên địa phía trước đột nhiên ảm đạm, một đạo thiểm điện lóe lên, tiếp đó là một tiếng gào thảm thiết từ sâu trong bóng tối vang lên

188. Chương 188: Đều Là Giả!

Phong Vân Vô Kỵ chấp tay ở sau lưng, một bước đi tới phía trước, thân hình lay động một cái, hóa thành một đạo thiểm điện gấp khúc xuất hiện ở trước thân thể của ma vật mấy trượng, lạnh lùng nói: “Còn muốn bỏ chạy hay sao?”

Tay phải phát ra phía trước, Đệ Ngũ Kiếm Đả tà tà đưa lên, y bào của Phong Vân Vô Kỵ lay động phát phơ, hồn thân khí thể bạo trướng, áp về phía ma vật đó.

“Kiếm Đế, chậm đã.” Ở phía sau truyền lại một tiếng la lớn, Âm Hắc Đế Quân thân mang hắc sắc để bào từ phía dưới lao lên, giật dữ nhìn vào ma vật đó mà nói: “Ta và hắc không đội trời chung.”

Nói xong thì vượt qua thân người của Phong Vân Vô Kỵ, lao tới phía trước quyết đấu với ma vật, Phong Vân Vô Kỵ không thêm ra tay ngăn cản, chỉ là lạnh nhạt nói một câu: “Sao rồi? Hiện tại công lực bạo trưởng rồi à, mới rồi còn đánh không lại hắc ta, hiện tại thì ăn chắc rồi?”

Bước chân đang đi tới của Âm Hắc Đế Quân lập tức dừng lại, thần tình có chút ngưng ngừng mà rút chân lại, lặng im không nói.

Phong Vân Vô Kỵ phát ổng tay áo một cái, Đệ Ngũ Kiếm Đả xoay chuyển một vòng trong tay, rồi nhắm chuẩn vào ma vật.

Kiệt kiệt kiệt!

Ma vật đó ngẩng mặt lên trên trời đột nhiên cười lên những tiếng quái dị, Phong Vân Vô Kỵ không thêm nói lời thứ hai, thân thể lao tới phía trước, một kiếm đâm vào thân thể của ma vật.

Bùng!

Ma vật dùng một quyền ngăn cản kiếm của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng thân thể của hắc ta lại bị lực lượng áp súc cực độ trên kiếm của Phong Vân Vô Kỵ chấn bay đi, sau khi lăn lộn mấy vòng trong không trung thì rớt xuống dưới đất. Trên cánh tay xuất hiện một vết thương, huyết dịch chảy ra như suối.

“Chậm đã.” Ma vật đó đột nhiên hét lên.

“Người còn có chuyện gì muốn nói nữa hay sao?”

Trong mắt của ma vật lóe lên thần sắc âm độc, sắc mặt trở nên hung ác, sau đó đột nhiên lao người lên phía trước, cười lên điên cuồng: “Người trúng kế rồi, cấp cấp cấp ... bốn tọa trước giờ tín phụng có cừu báo cừu, có oán báo oán, một kiếm ngày trước ở cánh rừng, hôm nay trả lại cho người!”

Set oanh!

Trên thiên không mây đen cuộn cuộn ập đến, vô số thiểm điện không ngừng xuyên qua quyền lại giữa các đám mây, ở dưới tầng mây đen, ma vật nắm chặt đầu quyền mà đan chéo lại với nhau và đưa lên trên không trung, từng luồng từng luồng khói đen trình hiện dạng lốc xoáy mà triển khai, từng đạo từng đạo tử lam sắc thiểm điện chớp lóe phân bố đầy năm đám của hắc ta.

Phong Vân Vô Kỵ tĩnh lặng đứng nguyên tại chỗ, chẳng chút động đậy, Đệ Ngũ Kiếm Đả từ trong ổng tay áo ở bên phải chậm chậm đưa ra, trên thân kiếm truyền lại trận trận kiếm ngân hoan khoái.

Ngay khi bóng của tầng mây đen cuộn cuộn bên trên trời lướt tới đầu bóng của Phong Vân Vô Kỵ, thì y liền động thân, hai ngón tay ở trên bàn tay phải chỉ ra một cái. Đệ Ngũ Kiếm Đả liền hóa thành một đạo ô hồng quang mang lóe lên, rồi vẽ ra một đường cong, mang theo tiếng rít nhiếp nhân xạ thẳng về phía ma vật. Đồng thời, thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ cũng lao lên, sau khi kéo thành một đạo tàn ảnh dài mấy trượng, rồi biến mất trong không trung.

Sắc mặt của ma vật tức thì biến đổi, đột nhiên như phát hiện ra điều gì, hai cánh tay đang giơ ở trên không trung bất thành linh đánh về phía bên trái, ma khí cuồng liệt phá quyền phát ra. Năng lượng uẩn hàm cường đại khiến cho hư không liên tục chấn động.

Đúng lúc cách ma vật chưa đầy một trượng thì thân thể của Phong Vân Vô Kỵ hiển hiện ra, kiếm ý cường liệt xung xích quanh thân thể cả trăm thước.

Oanh!

Hai tay của hai người nặng nề va chạm với nhau, cơ hồ tại trong sát na hai tay vừa mới tiếp xúc thì một âm thanh lạnh lùng từ ở sau lưng của Phong Vân Vô Kỵ truyền lại: “Người trúng kế rồi!”

Ở sau lưng truyền lại hàng loạt tiếng kinh hô: “Âm Hắc Đế Quân, người đang làm cái gì vậy?”

“Ma Vực các người chẳng lẽ muốn đục nước béo cò hay sao?” Đó là thanh âm của Tuyết Vực thánh nữ.

Ở đằng sau lưng của Phong Vân Vô Kị, hai chưởng lăng lạng ấn mạnh lên trên hậu tâm của Phong Vân Vô Kị.

Ở sau lưng của y, Âm Hắc Đế Quân sắc mặt hung ác: “Không ngờ được – hai người bọn ta đều là giả!”

Thời gian ở tại sát na này tựa hồ như bị định lại, hai gã Âm Hắc Đế Quân một trước một sau, một gã thì tiếp xúc hai tay với Phong Vân Vô Kị, một gã thì nặng nề oanh kích lên trên hậu tâm của Phong Vân Vô Kị. Ở giữa hai tay của gã Âm Hắc Đế Quân phía trước bùng phát từng đạo từng đạo ma khí hình nón dài sắc bén, từng vòng từng vòng bao bọc lấy thân thể của Phong Vân Vô Kị vào bên trong. Ở phía sau, Âm Hắc Đế Quân sắc mặt hung ác, quanh chu thân ba xích liễu nhiễu ma khí dày đặc, trong hai ống tay áo không ngừng phát ra đạo đạo tử sắc thiểm điện dũng nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kị.

Xoạt!

Hàng loạt những thanh âm xoạt xoạt vang lên, bên trên bộ ngân bào xán lạn của Phong Vân Vô Kị không ngừng có tầng tầng ma khí tiến vào trong thân thể, khiến cho y phục của y như được phủ lên một lớp màn xám đen, tiếp đó là hàng loạt những vết rách hiện xuất ở trên bộ thiên tà ngân bào của Phong Vân Vô Kị.

Dưới sự giáp công một trước một sau của hai gã Âm Hắc Đế Quân, thiên tà ngân bào trên thân thể của Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng không thể chịu nổi áp lực, hóa thành vô số những mảnh vụn mà văng ra khắp tứ phía, dưới lớp ngân bào bạo xạ ra một phiến quang mang chói rực

Thời gian khôi phục lại chính thường, quang mang chói rực trên thiên không khiến cho mọi người không khỏi nhắm mắt lại. Một tiếng kêu vun vút vang lên, ở sau lưng của gã Âm Hắc Đế Quân phía trước loáng qua một đạo hồ quang rồi sau đó đâm xuyên qua lồng ngực của hắn.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, từng vòng từng vòng ma khí xung quanh chu thân của Phong Vân Vô Kị đột nhiên nổ tung ra, hóa thành đám khói mà tản ra khắp không trung.

A!

Âm Hắc Đế Quân ở trước mắt phát ra một tiếng kêu thảm, cơ hồ như đồng thời thì gã Âm Hắc Đế Quân ở phía sau cũng gầm lên một tiếng điên cuồng, thân hình mau chóng lui về phía sau, hai mắt tròn tròn ra mà nhìn vào hai tay với ánh mắt không tin.

Ở trên hai tay của hắn ta có vô số huyết động do kiếm đâm xuyên, huyết dịch chảy ra như suối, sắc mặt của Âm Hắc Đế Quân đột nhiên đỏ ra, tiếp đó là gào thảm lên một tiếng, quỳ thân ở trên không trung. Trên tay của hắn ta bạo phát xuất vô số đạo kiếm quang màu trắng sáng rực.

“Tay của ta!”

Khi mọi người khôi phục trở lại thì hải nhiên phát hiện, ở trên thiên không có một đạo thân ảnh đang bị vô số quang mang chói rực như thái dương đâm xuyên qua, ánh quang mang chói sáng đó khiến người ta không dám nhìn thẳng mà đành phải quay đầu sang một bên.

“Đó là chuyện gì?”

Chư nhân không ngừng kinh hô, làm sao cũng không hiểu được sát na vừa rồi rốt cuộc là đã phát sinh ra chuyện gì?

Tại sao Âm Hắc Đế Quân lại ra tay? Phong Vân Vô Kị đã đi đâu rồi? Bóng người đang phát ra vô số đạo kiếm quang vạn trượng kia là ai?

“Chép chép” Một thanh âm lạnh lùng từ trong đoàn quang ảnh trên không trung vang lên: “Người thực sự nghĩ là ta không có chút phòng bị hay sao. Ngay từ khi người mấy lần cản lấy lộ tuyến tấn công của ta thì ta đã có lòng khởi nghi đối với người rồi, người nghĩ là ta đã trúng kế của người, nhưng làm sao lại biết không phải là do ta cố ý?”

Hai gã Âm Hắc Đế Quân một trái một phải chấn kinh nhìn vào Phong Vân Vô Kị, không dám tin tưởng nói: “Không ngờ là người đã sớm nhìn thấu rồi?”

“Hừ hừ, ma vật đúng là ma vật, dù cho ngươi có thông minh hơn đi chăng nữa, thì thủy chung còn quá đánh giá thấp trí tuệ của nhân loại, lần này thì ta cũng rất là muốn biết được các ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?”

“Vừa rồi ngươi đã dùng thủ đoạn gì, tại sao khi ta kích trúng hậu tâm của ngươi, nhưng ngược lại thì chỉ có mình ta thụ thương?” Gã Âm Hắc Ma Quân ở bên phải trợn to con mắt ra mà hét lên.

“Ngài là ... Kiếm Đế sao?” Ở phía dưới truyền lại thanh âm kinh nghi của một nữ tử.

Phong Vân Vô Kị cúi đầu nhìn xuống một cái thì phát hiện ra Ngạo Hàn Yên trong đám người ở phía dưới.

Đám nhiên gật đầu, Phong Vân Vô Kị thanh lãnh đáp: “Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ ngũ trọng thiên – Ý Niệm Kiếm Thể! ... Lúc trước yêu cầu Thánh Điện tìm một bộ thiên tà ngân bào bốn lại chỉ là vì muốn che đi ánh quang mang này, nhằm tránh khỏi chuyện gây kinh thế hãi tục, không ngờ là lại bị hai người bọn hần hủy đi mất.”

Thanh âm của Phong Vân Vô Kị vang vọng khắp không trung, thanh âm tuy bình hòa nhưng lại thấu lộ uy nghiêm vô tận. Ý Niệm Kiếm Thể - một bộ công pháp đặc biệt lần đầu tiên xuất hiện trước mắt của Thái Cổ nhân loại.

Không một ai biết được những đạo kiếm quang vạn tượng phát ra từ trong nhân ảnh đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng đối với uy lực của nó thì chư nhân đều nhận thức rất rõ ràng, dù có là ở ngoài xa nhưng bọn họ đều cảm giác thấy như có một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trong tâm lý, mặc dù đều biết đó là giả, nhưng trong lòng y nhiên vẫn cực kì khó chịu.

“Ta vẫn là không tin – chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế mà ngươi lại có thể đột phá đến thần cấp!” Âm Hắc Đế Quân ở bên trái gầm lên một tiếng, sau đó đột nhiên đứng thẳng thân người lên, hai tay vòng lại xé toạc y bào trên thân thể ra, giận dữ gầm lên. Ngoài thể biểu nổi lên hàng loạt những dây gân, thân thể vươn cao lên mấy trượng, từng phiến từng phiến vẩy hắc sắc từ dưới lớp da hiện ra, rồi phân bố khắp thể biểu, đồng thời có một chiếc đuôi ở sau lưng mọc ra và ngoắc qua ngoắc lại trong không trung.

“Phong Vân Vô Kị, ta muốn ngươi phải chết!” Thanh âm của Âm Hắc Đế Quân trở nên cực độ khàn khàn: “Không những là ngươi phải chết, mà ngay cả những người trong Kiếm Vực – cũng phải chết sạch!”

Cơ hồ như đồng thời thì ở một bên kia truyền lại một tiếng gào thét, chỉ trong một thời gian ngắn mà hai gã Âm Hắc Đế Quân đồng thời ma hóa, thân hình bạo trưởng, trên đỉnh đầu ma khí hung dũng ập đến, che phủ lấy cả thiên không.

“Mọi người mau tản ra!” Ngạo Hàn Yên hét lớn lên: “Mọi người có cảnh giới không đủ thì hãy mau li khai, tuyệt đối không được ở lại!”

Thiên địa hốt sáng hốt tối, vô số điện xà không ngừng vũ động trong không trung.

“Đế cấp cảnh giới!”

Hai gã Âm Hắc Đế Quân gào thét, cùng lúc giơ một cánh tay lên trên đỉnh đầu, cả vạn đạo thiểm điện từ khắp tứ phía hội tụ lại ở trên đỉnh đầu của hai người. Ở trên đỉnh đầu, các đám mây càng lúc càng dày, càng lúc càng dày, dày đến mức ngay cả ánh dương quang vô pháp xuyên thấu. Cả phiến thượng không của địa khu này hiện xuất một tình cảnh quỷ dị: Trong phạm vi gần vạn dặm vuông, sấm vang chớp giạt, mây đen cuộn cuộn, thiên địa trở thành một phiến âm ám, nhưng khi ra khỏi khu vực này thì ánh mặt trời rực rỡ vẫn chiếu xuống mặt đất, ánh dương quang lộng lẫy chẳng khác gì thiên cả thiên địa hình thành hai cái thể giới vậy.

“Phong Vân Vô Kị, ta không tin một mình ngươi có thể đối phó với hai người bọn ta!” Âm Hắc Đế Quân ở bên trái hênh hoang nói.

“Bất quang ngươi có Ý Niệm Kiếm Thể gì gì đó, hôm nay – ngươi chắc chắn sẽ phải chết!” Một gã Âm Hắc Đế Quân khác gào lên một cách điên cuồng, ánh tử quang trong mắt bắn tung tóe khắp tứ phía.

Hai gã Âm Hắc Đế Quân tu tập võ công đồng nguyên đồng loại, đồng thời cũng ở cảnh giới đế cấp nên căn bản không có sản sinh sự tranh đoạt thiên địa nguyên khí như những người cùng cảnh giới khác, ngược lại uy lực cũng được tăng gia lên không ít.

Cuồng phong nổi dậy, quần người xung quanh sớm đã lui ra ngoài đó cả mấy ngàn trượng cự li, từ a mà quan sát chiến trường. Nơi đứng nguyên bản chỉ còn lại Phong Vân Vô Kị và hai gã Âm Hắc Đế Quân.

Phong Vân Vô Kị lơ lửng ở trên không trung mà nhìn vào những đám mây đen cuộn cuộn, thiên không sấm vang chớp giạt, hai gã Âm Hắc Đế Quân từ trên cao nhìn xuống, thần thức tỏa định trên thân thể của y, thấu qua trùng trùng kiếm quang, Phong Vân Vô Kị không khỏi cau mày lại: “Có chút không đúng, làm sao lại hiện ra tình huống hai gã Âm Hắc Đế Quân đồng thời bị chiếm cứ thân thể? Án theo đạo lý thì ma vật đó chỉ có thể chiếm cứ một người, tại sao lại xuất hiện tràng cảnh cổ quái như thế này?”

Nhưng mắt thấy sự thật trước mắt chính là hai gã Âm Hắc Đế Quân đồng thời bị chiếm cứ lấy nhục thân và bị ma vật đó khống chế, loại tình huống này hoàn toàn không phù hợp với dự đoán của Phong Vân Vô Kị.

Tích đất!

Một giọt mưa từ trong tầng mây đen dày đặc rơi xuống, tại khi cách thân thể của Phong Vân Vô Kị còn ba xích thì đột nhiên bắn tung tóe thành một màn thủy vụ, rồi tiêu tán

Tích đất đất! ~~~

Chỉ trong thời gian chớp mắt, thiên không mưa như trút nước, trong phạm vi ngàn dặm lấy Phong Vân Vô Kị và Âm Hắc Đế Quân là trung tâm, cơn mưa ồ ạt trút xuống, những hạt mưa khi còn cách thân thể của Phong Vân Vô Kị chưa đầy ba xích thì toàn bộ đều bắn tung tóe ra thành màn thủy vụ bao bọc lấy chu thân của Phong Vân Vô Kị.

Ở ngoài thân thể của hai gã Âm Hắc Đế Quân, đạo đạo lam tử sắc thiểm điện không ngừng kéo dài ra, hình thành hình trạng hồ điện bao bọc lấy thân thể của hai người vào bên trong. Từng đạo từng đạo thiểm điện nhỏ bé liên tục lệt xệt qua lại bên ngoài thân thể của Âm Hắc Đế Quân, ở giữa hai người tựa hồ như sản sinh một loại cộng minh đặc biệt, đạo đạo tử sắc thiểm điện phóng qua phóng lại ở trong phần hư không ở giữa hai người.

Hai gã Âm Hắc Đế Quân một trái một phải đứng chéo chéo ở trên thân người Phong Vân Vô Kị, thể biểu dần dần dựng xuất một màn quang khí tử lam sắc mông lung. “Chịu chết đi!” Hai gã Âm Hắc Đế Quân đồng thời quát lên, một trái một phải giơ nắm đấm lên, ở trên nắm đấm chớp lóe bất định một tầng điện quang lam tử sắc. Sau đó hai người đánh mạnh xuống một quyền, hai đạo quyền phong lốc xoáy mang theo thiểm điện lam tử sắc mà oanh kích về phía Phong Vân Vô Kị.

“Trong đề cấp, ta đã không còn có địch thủ nữa!” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói, y ngẩng đầu lên, dưới màn quang mang chói sáng, hai cánh tay gian ra, hàng loạt tiếng kiếm ngân truyền ra ngoài.

Lấy Phong Vân Vô Kị làm trung tâm, trong thiên không âm ám hiện xuất từng điểm từng điểm ánh sáng từ sâu trong hắc ám, quang đoàn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc. Hai đạo quyền Phong mới đánh ra chưa được một trượng thì quang kiếm ở ngoài thân thể của Phong Vân Vô Kị đã phân bố lúc nhúc, bất quá nó khác với ngự kiếm chi thuật nguyên bản của hoàng cấp cảnh giới trước đây có sự bất đồng, những quang kiếm từ sâu trong hư không hiện xuất ra trong lần này chỉ dài hai xích nhưng rất là ngưng luyện, những quang kiếm đó có vẻ như xán lạn nhưng sự thật thì trên thân thể của chúng không hề phát ra chút quang mang nào.

Phong Vân Vô Kị dùng hai tay chấp lại vào nhau ở trước ngực, những quang kiếm phân bố xung quanh tùy theo tư thế của Phong Vân Vô Kị mà lao về trước ngực của y, Phong Vân Vô Kị vừa mới hé hai tay ra thì màn quang kiếm đầy trời là xạ thẳng về phía hai gã Âm Hắc Đế Quân, nhưng Phong Vân Vô Kị cũng tùy theo những đạo quang kiếm đó mà lao về phía hai người.

Mọi hạt mưa ở giữa Phong Vân Vô Kị và Âm Hắc Đế Quân đều bắn ra khắp tứ phía.

Bùng vùng bùng!!!

Hai đại quyền khí lam tử điện mang theo uy lực cực đại do Âm Hắc Đế Quân đánh ra vừa mới oanh toái mấy chục đạo kiếm khí đã tiêu tán vô tung, hai người nhìn thấy thế thì không khỏi găm lên một tiếng, tiến tới nghênh đón màn mưa kiếm và Phong Vân Vô Kị.

Sưu! ~

Sưu! ~

Màn mưa kiếm ồ ạt lao tới, hai gã Âm Hắc Đế Quân liên tục vung tay chống đỡ, nguyên bốn cứ nghĩ những đạo quang kiếm này rất là thúy nhược, nhưng tình hình thực tế khiến cho hai người giạt mình kinh hãi, mỗi một đạo kiếm khí đều khiến cho hai người rất là hao phí chân khí.

Bồng bồng bồng!!!

Đạo đạo kiếm khí bị tay của hai người liên thủ oanh vỡ vụn, thỉnh thoảng cũng có một vài con cá lọt lưới, bất thành linh đâm xuyên vào trong thân thể của hai người, nhưng tịnh không tạo thành những thương hại thật chất nào.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, tay phải đưa ra, từ các ngón tay bùng phát ra đạo đạo thanh sắc kiếm liên, Phong Vân Vô Kỵ đẩy ra phía trước một cái, những đạo kiếm liên đó liền thuận theo những đạo quang kiếm vừa rồi mà phát ra, mục tiêu chính là gã Âm Hắc Đế Quân ở bên trái. Phong Vân Vô Kỵ vừa đẩy ra một đạo kiếm liên, tay trái lại đưa ra, lại một đạo kiếm liên giáp tạt trong làn mưa kiếm mà bay đi, màn mưa kiếm đầy trời nhất thời đã yểm trợ che giấu tung ảnh của hai đóa kiếm liên

Bùng!

Gã Âm Hắc Đế Quân ở bên trái nhất thời bị màn mưa kiếm dày đặc khiến cho tay trở không kịp, thân hình hạ xuống phía dưới nhằm thoát khỏi phạm vi của màn mưa kiếm nhưng lại liên tục bị những kiếm khí rắn chắc chẳng khác gì cương thiết liên tục bức bách đến không ngừng thối lui, chứ đừng có đề cập đến chuyện vượt qua màn mưa kiếm này mà công kích đến bốn thân của Phong Vân Vô Kỵ. Đột nhiên, trước mắt trở nên không khoáng, những màn kiếm khí dày đặc tựa hồ như đình chỉ, Âm Hắc Đế Quân đang định thở ra một hơi thì bất thành linh phát hiện ở trước thân thể có thêm một đóa kiếm liên màu lam mĩ lệ, từng cánh từng cánh hoa khoe sắc trong không trung

189. Chương 189: Biển Trong Biển!

A!

Âm Hắc Đế Quân hét lớn lên một tiếng, thân hình bị một cỗ lực đạo khủng bố dẫn bay về phía sau, thân thể bùng phát đạo đạo huyết hoa, huyết dịch bắn ra tung tóe khắp không trung

Một đóa kiếm liên chấn bay một gã Âm Hắc Đế Quân, một đóa kiếm liên còn lại thì đâm xuyên qua tứ chi của gã Âm Hắc Đế Quân còn lại, sau đó cũng mang y bay người về phía sau.

Sau khi phát ra hai đóa kiếm liên, thân người của Phong Vân Vô Kỵ cũng liền lao tới, hai tay đan chéo vào nhau rồi vung ra, kiếm khí ở đằng sau liền bắn ra như mưa vào thân hình của hai gã Âm Hắc Đế Quân.

Mỗi một tay giơ ra một ngón mà huy vũ trong hư không ở trước ngực, sau đó thì hướng theo phương hướng nghịch phản mà chuyển động, hai đạo vết tích một trắng một đen hợp lại làm một, đúng lúc này thì hai tay của Phong Vân Vô Kỵ đồng thời bùng ra một cái, hai đóa kiếm liên một trắng một đen tiến nhập vào trong màn mưa kiếm.

Ở trong hư không bất thành linh xuất hiện một đồ án thái cực trắng đen, ở giữa hai con mắt của hai cực là vô số những kiếm khí nhị xích xạ ra một cách nguyên nguyên bất đoạn, phạm vi bao trùm cả không gian mà hai gã Âm Hắc Đế Quân đang đứng.

Thân hình của Phong Vân Vô Kỵ tức thì lay động, rồi từ sau đồ án thái cực đó mà lao tới. Chân đạp vào đạo kiếm trận như mưa, ngự giá vô số quang kiếm, miệng thì quát lên một tiếng rồi lao về phía một trong hai gã Âm Hắc Đế Quân, ở phía sau lưng là vô số khí kiếm bài thành trận ồ ạt bay tới trước.

Oanh oanh oanh!!!

Từng đạo từng đạo khí kiếm dưới sự ngự sử của Phong Vân Vô Kị, ồ ạt bắn về phía hai gã Âm Hắc Đế Quân, thực lực của ma vật này quả thật cũng rất cường hoành, trên thân thể mặc dù bị găm mấy chục đạo khí kiếm của Phong Vân Vô Kị, máu chảy ra không ngừng nhưng y nhiên vẫn không ngã xuống, chỉ là toàn thân không ngừng run rẩy, oanh thì oanh không toái, nên chỉ đành đưa hai tay che chắn ở trước ngực, toàn thân chân khí ba động mãnh liệt, mặc cho Phong Vân Vô Kị oanh kích.

Từng đạo từng đạo kiếm khí bắn trúng vào hai tay của Âm Hắc Đế Quân, mỗi một đạo xạ ra thì thân hình của Âm Hắc Đế Quân lại chấn chiến một cái. Phong Vân Vô Kị dùng tay ngoắc một cái, những kiếm khí đang bắn thẳng ra đột nhiên lách ra phía ngoài, vẽ ra một đường cong rồi lại phản hồi, tiếp tục gia nhập vào trong hàng ngũ kiếm trận.

Phong Vân Vô Kị bước bước tiến tới, còn Âm Hắc Đế Quân thì lại liên tục thối lui, không dám để cho Phong Vân Vô Kị quá tiếp cận

Ở bên kia, gã Âm Hắc Đế Quân còn lại cũng bị vô số kiếm khí nguyên nguyên bất đoạn từ trong thái cực đồ xạ ra bức bách đến không ngừng thối lui, thân thể căn bản ngừng lại không được, màn mưa kiếm mù trời này kéo dài một đoạn cự li mấy ngàn thước trong không trung, y nhiên vẫn tỏa định chặt lấy hắn ta, mấy vạn đạo kiếm khí ồ ạt xạ tới, xếp thành từng đám từng đám oanh kích.

Mắt thấy ở bên kia Phong Vân Vô Kị liên tục chấn lui gã Âm Hắc Đế Quân kia, tùy thời đều có thể phá khai phòng ngự của hắn, lại nhìn vào màn khí kiếm dày đặc ở trước mặt, hắn ta nghiêng rằng rồi găm lên một tiếng và giơ một cánh tay lên trên đỉnh đầu. Hàng loạt những tiếng ầm ầm của sấm chớp từ trên đỉnh đầu truyền xuống, theo đó là những đạo thiểm điện chen chúc nhau mà hội tụ vào lòng bàn tay của hắn ta.

A!

Âm Hắc Đế Quân bất thành linh hét lên một tiếng, tay mang theo cả vạn đạo điện quang vung về phía Phong Vân Vô Kị ở bên phải. Mấy vạn đạo thiểm điện bay ngang trong không trung rồi hợp lại thành một luồng điện lưu oanh kích Phong Vân Vô Kị, những nơi đi qua thì ngược mưa đều toàn bộ bị bốc hơi hết, khiến cho trong không khí hình thành một màn sương mờ mờ.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua liền biết ngay tình hình, hừ lạnh một tiếng rồi đưa tay bắt trả về phía mấy vạn đạo thiểm điện đó. Luồng điện lưu uẩn hàm nguồn năng lượng khủng bố đó không ngờ là bị y bất thành linh chớp lấy, vô số đạo đạm lam sắc điện quang xuyên qua màn kiếm quang chói sáng mà tiến nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kị.

Cả vạn đạo điện quang chẳng khác gì như trâu nhập đại hải mà tiến nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kị, chẳng hề dẫn khởi chút ba động nào, hoàn toàn bị sự hấp thu bá đạo của Hấp Tinh Đại Pháp hút lấy.

“Lễ tặng thì cũng có qua lại, người đã tặng ta thì cũng nên tới lượt ta tặng lại người!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng dùng tay phải vung ra một chưởng, trong bàn tay của y phi xuất mấy đạo lam sắc điện lưu, chúng vẽ nên đạo đạo vết tích gấp khúc trong không trung rồi dung hợp vào bên trong màn mưa kiếm.

Phong Vân Vô Kị chân đạp vạn kiếm, thuận theo khe hở của vạn kiếm mà tiến tới, sau mấy là lay động thì đã cách Âm Hắc Đế Quân chưa đầy mười trượng. Tay phải bắt lấy kiếm quyết, màn mưa kiếm ở cạnh thân thể dồn thời bạo tăng tốc độ, trên thiên không hiện tại đã không còn nhìn thấy kiếm hình, chỉ còn là từng lùn từng làn bạch ngân sắc nhọn phá không phi xuất, kèm theo đó là những tia điện hoa bắn ra.

Oanh!

Vòng phòng ngự của Âm Hắc Đế Quân liền bị màn mưa kiếm của Phong Vân Vô kị chấn phá, lồng ngực ngay lập tức không còn được bảo hộ. Bên trong màn mưa kiếm, thân hình của Phong Vân Vô Kị hóa thành một đạo lưu tinh vạn trượng quang mang đâm thẳng vào lồng ngực của Âm Hắc Đế Quân.

Oanh!

Ở bên kia, Âm Hắc Đế Quân xuất kích mà không có công hiệu, tuy có chút giạt mình nhưng cũng tùy theo đó mà đột nhiên như nghĩ ra cách đối phó với màn mưa kiếm phía trước, bất thành linh hét lên một tiếng: “Thiên!”

Thiên địa nguyên khí ồ ạt tiến nhập vào trong nội thể của Âm Hắc Đế Quân, đồn thời khiến cho nguyên khí của hắn ta khôi phục lại không ít, tuy nhiên ngay khi hắn ta dùng lực khống chế của đế cấp đối với thiên địa nguyên khí để dung hóa đi màn mưa kiếm đó thì kinh hãi phát hiện màn mưa kiếm này căn bản không chịu sự ảnh hưởng của bản thân.

Mắt thấy mấy vạn đạo khí kiếm sắc bén mang theo tiếng xé gió vun vút xạ tới nơi, Âm Hắc Đế Quân đột nhiên dùng tay chỉ về phía trước. Trên thiên không đánh xuống mấy đạo cuồng lôi to lớn, đánh mạnh vào trên màn mưa kiếm.

Phách xẹt!

Uy lực của cuồng lôi xác thật là không thể xem nhẹ, mấy ngàn đạo kiếm khí ở phía trước liền hóa thành tro, Âm Hắc Đế Quân thấy thế thì đại hỉ, liên tục dán động thiên địa nguyên khí chuyển hóa thành lôi đình mà oanh kích lên trên mang mưa kiếm đó.

Ở bên kia, Phong Vân Vô Kị mang theo thể vạn quân xuyên qua mọi sự phòng ngự của Âm Hắc Đế Quân, đánh mạnh vào lồng ngực của hắn ta, cơ hồ ngay lúc y vừa đánh trúng thân thể của Âm Hắc Đế Quân thì trên miệng của Âm Hắc Đế Quân liền phát ra một tiếng gào thê thảm. Thân hình Phong Vân Vô Kị bạo xạ quang mang rồi như hóa thành một vô số thanh kiếm sắc bén xạ xuyên qua thân người của Âm Hắc Đế Quân, thân hình hắn ta liền bị huyết dịch nhuộm đỏ, ở sau lưng thì lộ ra vô số thanh kiếm!

Ở bên cạnh đó bất thành linh có mấy đạo hắc sắc lôi đình cự đại mang theo thể vạn quân đánh thẳng về phía Phong Vân Vô Kị.

Hừ lạnh một tiếng, Phong Vân Vô Kị quay đầu sang nhìn vào mấy đạo thiểm điện đang đánh xuống.

Mấy đạo thiểm điện đó chỉ trong chớp mắt thời gian đã đánh tới nơi cánh Phong Vân Vô Kị chưa đầy mấy xích, mắt thấy sắp đánh trúng Phong Vân Vô Kị thì bất thành linh biến mất vô ảnh vô tung.

Phong Vân Vô Kị phát ra một chưởng, đồng thời lạnh lùng nói: “Ta đã nói rồi, trong đế cấp, ta đã không còn địch thủ nữa ... các ngươi vẫn là chưa hiểu được!”

Trên thiên không, những tầng mây đen ập đến nhân vì lực khống chế thiên địa cấp đế của Âm Hắc Đế Quân bị một cái phát tay của Phong Vân Vô Kị mà đồn thời mây tản khói tan, lộ ra vòm trời trong xanh.

Khi các tầng mây tản đi, ánh sáng cũng từ trên trời chiếu xuống, trên mặt của Âm Hắc Đế Quân trở thành một phiến thảm bạch

Phong Vân Vô Kị dùng một chiêu làm trọng thương một gã Âm Hắc Đế Quân, dùng một tay chop lấy cổ của hắn ta, trong lòng bàn tay kiếm mang bạo trướng, thuận gia xuyên thấu cổ họng của hắn, nhưng dù có như thế thì Âm Hắc Đế Quân y nhiên vẫn chưa chết.

“Ha ha ...” Trên mặt của Âm Hắc Đế Quân lộ xuất một nụ cười quỷ dị, huyết dịch trong khoe miệng từ trong khoe miệng không ngừng chảy ra: “Người thua rồi, người triệt để thua rồi.”

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên mà nhìn vào hắn ta: “Còn có di ngôn gì nữa không?”

“Cáp cáp cáp ... người giết không chết ta đâu, đây chỉ là một lần thân ngoại hóa thân của ta mà thôi, người khống chế chính là bản tôn đang ở cách đây cả ngàn dặm!” Toàn thân của Âm Hắc Đế Quân đều bị kiếm khí của Phong Vân Vô Kị đâm xuyên, mỗi khi cười một tiếng thì toàn thân lại run lên một cái, huyết dịch chảy ra càng nhanh.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị có hơi biến đổi: “Bản tôn của ngươi?”

“Chịu chết đi!” Một tiếng quát khác ở bên cạnh vang lên, Phong Vân Vô Kị đột nhiên quay đầu rồi đánh ra một chưởng, gã Âm Hắc Đế Quân còn lại đồn thời không thể tự khống chế bị hút lại chỗ của Phong Vân Vô Kị, ngay khi hắn ta còn cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy mấy trượng thì cổ hấp lực cường đại đến khủng bố đó đột nhiên biến mất, Âm Hắc Đế Quân đang kinh nghi bất định thì bên tai truyền lại một trận kiếm ngân cao vút

Ngâm ngâm ngâm ~ ~

Phong Vân Vô Kị dùng tay trái giơ lên, một đóa kiếm liên trong suốt sáng rực ở trên đầu ngón tay của Phong Vân Vô Kị mà khoe sắc, chậm chậm chuyển động, Phong Vân Vô Kị vung tay ra một cái, đóa kiếm liên đó liền bắn thẳng về phía Âm Hắc Đế Quân với tốc độ như chớp giạt.

Trong lúc vội vã, Âm Hắc Đế Quân vẫn kịp phản ứng trở lại, một quyền đánh tới đóa kiếm liên kia.

Xuy xuy!!

Đóa kiếm liên kia chịu lấy một quyền của Âm Hắc Đế Quân thì đồn thời nổ bung ra, từng cánh từng cánh hoa phóng ra, tấn công thẳng vào mặt của Âm Hắc Đế Quân. Hắn ta la lớn lên một tiếng và phun ra một đám ma khí về phía mấy phiến hoa đang bắn tới, cùng lúc đó thì hai tay mau chóng thu lại, thu được nửa đường thì đột nhiên đánh thẳng vào mấy cánh hoa khác.

Bùng bùng!!

Từng cánh từng cánh kiếm hoa bị chấn bay, nhưng ở sau những phiến kiếm hoa đó là một cánh tay liễu nhiễu kiếm khí đánh thẳng vào lồng ngực của Âm Hắc Đế Quân, cùng lúc đó là một thanh âm băng lãnh truyền lại: “Người có thể đi chết rồi, hai cái phân thân – ta chỉ cần một cái!”

Phong Vân Vô Kị dùng một tay bóp lấy cổ của một gã Âm Hắc Đế Quân chẳng khác gì như bóp một con gà, một tay còn lại xuy đâm xuyên vào lồng ngực của gã Âm Hắc Đế Quân còn lại, thân thể thâm vận lấy Hấp Tinh Đại Pháp, gã Âm Hắc Đế Quân ở bên tay trái đồn thời sập người xuống chẳng khác gì một cái hộp bị đập bẹp dí, cả thân thể không ngừng co rút lại vào bên trong như một cái bong bóng bị xì hơi, cặp mắt thì tõ trong hốc mắt rớt ra ngoài, huyết dịch cũng từ đó mà phun ra ngoài không trung.

Phong Vân Vô Kị thả tay ra, rồi nắm lấy thanh Đệ Ngũ Kiếm Đảnh đang cắm ở trên người hắn ta rút ta rồi dùng chân đạp vào người hắn, Âm Hắc Đế Quân liền chẳng khác gì một tờ giấy bị thổi bay đi.

A!

Phong Vân Vô Kị phát ra một tiếng rên sướng khoái, kiếm nguyên trong nội thể tấn tốc vận chuyển nhằm chuyển hóa nguồn ma khí vừa mới hút được, tới khi mở miệng ra một lần nữa thì lại phun ra một đám ma khí.

“Thật đáng tiếc, Cửu U Ma Khí rốt cuộc vẫn không phải là ma khí thuần chính, mấy ngàn vạn năm công lực chỉ chuyển hóa được mấy trăm vạn năm kiếm nguyên mà thôi!”

Gã Âm Hắc Đế Quân sắp chết ở trong tay của Phong Vân Vô Kị đối với việc Phong Vân Vô Kị vừa mới giết gã Âm Hắc Đế Quân kia như chẳng liên quan gì đến mình, trên khóe miệng y nhiên vẫn cứ hiện ra một nụ cười quỷ dị, huyết dịch thuận theo đó mà chảy xuống ngực của hắn ta.

“Phải chăng là rất sướng khoái? Ha ha, giết người đúng là rất sướng khoái, người xem, kì thật người và ta đều là người đi chung một đường, nếu như người sinh ra ở Ma Giới thì tốt bao nhiêu, nếu thế thì bốn tọa nhất định sẽ đề thăng người thành đệ nhất đại ma đế tọa hạ của ta.”

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn ta: “Nói xong chưa? Nếu xong rồi thì đến lượt ta tiễn người lên đường.”

“Cáp cáp, người ra tay đi, hiện tại người sướng xong rồi, cũng nên đến lượt ta sướng, đợi ta giết hết đệ tử trong Kiếm Vực của người rồi thì không biết là có sướng giống như người hay không! ... cáp cáp ...” Âm Hắc Đế Quân cười lớn lên.

Phong Vân Vô Kị nghe thế thì sắc mặt đại biến: “Người nói cái gì, người nói lại một lần nữa xem?!”

“Cáp cáp cáp ...” Tiếng cười điên cuồng của Âm Hắc Đế Quân vang truyền khắp tứ phía, tựa như chẳng chút sợ gì Phong Vân Vô Kị, một lúc lâu sau thì tiếng cười đó mới dứt, thâm nhiên: “Người biết tại sao ngay cả Ma Vực, Dao Vực, Tuyết Vực ta cũng đều đã đi đến viếng, người trong ba vực thì ta cũng đã giết, nhưng tại sao lại không đến Kiếm Vực của người, mà giết sạch đệ tử Kiếm Vực của người?”

“Người! ... chẳng lẽ ...!!!”

“Cáp cáp cáp ... người đoán đúng rồi, từ sau khi bốn tọa thoát khỏi, người là người đầu tiên tạo thành thương hại to lớn đến thế, suýt chút nữa là bị người oanh diệt nguyên thần, món cừu hận này nếu như chỉ

giết người thì làm sao có thể giải hận! Bồn tọa trước giờ vẫn không động vào Kiếm Vực là vì để dành lại đối phó với người, dất dất ... nghe nói nhân loại các người coi trọng nhất là thân tình hữu tình, không biết là khi ta giết hết mọi thân nhân của người, không biết là người có cảm giác gì ...”

Phong Vân Vô Kị liền dụng lực, cả đầu của Âm Hắc Đế Quân liền nổ tung ra, bàn tay thả ra thì thi thể không đầu đó liền rơi xuống dưới

Từ đằng xa, mọi cao thủ phái hệ tự do, bao quát cả người trong Dao Vực và Ma Vực đều chấn kinh nhìn về phía thân ảnh đang tán phát ra ánh bạch quang chói lóa của Phong Vân Vô Kị, bọn họ đều không dám tin tưởng là hai phân thân của Âm Hắc Đế Quân lại bị y dễ dàng tiêu diệt đến thế!

“Y, chẳng lẽ đã đạt đến thần cấp? Trên đời này đã sản sinh ra một Kiếm Thần rồi sao?” Một cao thủ phái hệ tự do lẩm bẩm.

Ở phía xa, thân hình của Phong Vân Vô Kị hơi khựng lại một loáng rồi liền bay đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong thị tuyến của chúng nhân

Kiếm Vực.

Oanh long!

Mấy khối cự thạch đột nhiên từ trên đỉnh núi rơi xuống, mang theo vô số đá vỡ lẫn xuống dưới vách núi, một lúc lâu sau thì mới có tiếng vọng hồi lại. Ở sau một ngọn núi cao mấy ngàn trượng, một thân ảnh cự đại chậm chậm hiện ra, đôi cánh ác ma ở sau lưng hiện ra rất là nổi bật.

Không một ai ngờ được, ma vật mà cả Thái Cổ đang truy đuổi lại xuất hiện trên một ngọn núi cao cả ngàn trượng ở nơi này.

Bốn thân của ma vật này rất cao lớn, thân hình cao độ hai trượng, ở trên đầu là hai chiếc sừng nhô lên trên rất cao, mặt mày trông rất xấu xí, đôi mắt màu tím trên khuôn mặt rất dễ nhận ra, hiện tại cặp mắt này đang ngật trần cừu hận nhìn về phương xa, nơi kết thúc thị tuyến của hắn ta chính là một ngọn núi lớn sừng sững. Từ xa nhìn lại thì nó chẳng khác gì như một thanh cự kiếm đâm thẳng lên trên vòm trời, trên ngọn núi đó là một tòa kiến trúc cổ phác theo dạng vũ miếu như tiếp sát với mây trời đang lấp lánh ánh kim quang. Ở xung quanh của sơn phong có bốn chiếc đuốc hình chảo cự đại, ở bên trên đang bùng phát hỏa diễm hừng hực, dù ở cách xa mấy ngàn thước y nhiên vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ở phía bắc và phía đông nam của tòa Kiếm Các cao tung danh thức vũ miếu là hai ngọn núi cao ngàn trượng dựng đứng ở đó, trên đỉnh núi đó là hai tòa đại sảnh tọa lạc, ở trên đỉnh điện chiếu xạ ra phiến phiến dương quang, ba tòa đại điện tương hỗ hô ứng trình hiện thể hình tam giác.

Ở giữa ba ngọn núi cao thì vân vụ liêu nhiễu, rất là tráng quan!

“Phong Vân Vô Kị, bồn tọa trước tiên giết hết những thuộc hạ của người, sau đó rồi mới giết người! Khiến cho người tự mình ném lấy ác quả mà người trồng ... từ trước giờ chưa có ai sau khi xúc phạm đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc ta mà còn có thể sống một cuộc sống an nhiên hưởng thụ được.”

Ma vật đó nắm chặt đầu quyền lại, một loạt những tiếng răng rắc vang lên, trên bàn tay của y phân bố đầy đầy những phiến vảy nhỏ màu tử hắc, ở giữa các phiến vảy là những đám lông dài màu đen nhô ra ngoài

Đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc bất thành linh đạp xuống một đạp, ngay khi những tảng đá lớn từ trên đỉnh núi rơi xuống vách thì tahanan hình của đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc lao tới phía trước, thân thể cao lớn nhảy xuống dưới chân núi, hai chiếc cánh ác ma cự đại ở sau lưng vẫy vẫy một cái thì thân thể liền chuyển hướng lên trên không trung rồi bay về phía Kiếm Vực ở đằng xa

Ở sau lưng của đại ma thần là từng phiến từng phiến nhân ảnh dày đặc xuất hiện ở dưới núi, trong mắt hoàn toàn là màu hắc sắc, chẳng có lấy một nửa điểm màu trắng, ở sau lưng là đôi cánh ác ma hoàn toàn gang ra.

Hoa lạp lạp ...

Mấy ngàn thân ảnh nhảy xuống dưới vách núi mà đi theo đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc, bay hướng về phía Kiếm Vực, hai chiếc cánh ác ma ở sau lưng không ngừng vẫy vẫy, thân thể cũng tùy theo đó mà đập dồn

lên xuống, mục tiêu của bọn chúng chính là Kiếm Vực ở đằng xa

Một gã đệ tử Kiếm Các đang canh gác trên một gác canh được thiết trí ở một ngọn núi cao, ở cái vị trí này hoàn toàn không cần bay lên trên không trung nhưng mọi động tĩnh trong phạm vi mấy ngàn thước xung quanh đều dễ dàng thu nhập vào trong tầm mắt. Bất thành linh có một loạt những âm thanh như tiếng vầy cánh vang lên, gã đệ tử đó tuân theo phương hướng mà âm thanh truyền đến thì nhìn thấy có đầy dẫy bóng người như thủy triều đang ồ ạt bay đến, ở sau lưng bọn họ là từng cặp từng cặp cánh ác ma, trông rất là nổi bật lẫn kinh tâm ...

Hú ú ú!

Một tiếng hú sắc nhọn hoa phá hư không, cơ hồ như đồng thời thì những tháp canh những nơi khác cũng truyền lại những tiếng hú như thế, Kiếm Các vốn bình tĩnh bỗng thời như sóng dậy, Hoàng Kim Giáp Sĩ tuân thị từ khắp tứ phía hội tụ lại, người nào người nấy tay cầm lấy trường kích mà bài liệt thành chiến trận ở trên không trung.

Ở trên Kiếm Các, một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ tay nắm trường kích hỏa tốc bay về phía Kiếm Các, tới khi bước tới cửa của Kiếm Các thì thấy Trì Thương với sắc mặt trầm tĩnh đã đứng sẵn ở đó từ trước.

“Có chuyện gì?” Trì Thương hỏi.

“Có địch tập, từ bộ dạng của bọn họ mà phán đoán thì có thể là ma vật đang đảo lộn cả Thái Cổ!” Gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đó quỳ một gối dưới đất mà đáp.

Kì thật không cần phải nói, ngay khi y chạy đến báo thì Trì thương cũng đã nhìn thấy những hắc ảnh đang dập dờn trên không trung đang bay về phía này, kẻ dẫn đầu có thân thể bàng đại, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, dù cho cách ở xa như thế mà vẫn áp lực vẫn chẳng chút giảm sút, khiến cho tâm lí của Trì Thương trầm xuống đáy cốc.

“Ta hiểu rồi, người lui xuống đi, truyền lệnh cho các huynh đệ chuẩn bị tử chiến!”

“Dạ, thiếu các chủ ... không biết chủ công khi nào mới quay về?”

“Sư tôn sắp về rồi, người hãy mau lui đi, nói với mọi người là chủ công sắp về rồi.”

“Dạ!”

Mắt tiễn gã Hoàng Kim Giáp Sĩ nhảy xuống dưới vách núi, sắc mặt của Trì thương tức thì biến đổi, cấp tốc đẩy cửa của Kiếm Các mà tiến vào trong, hai cánh cửa gỗ chậm chậm đóng lại

190. Chương 190:

Mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ nghiêm trận chờ đợi, trên trời dưới đất bài bố dày đặc các trận hình, ẩn ước hình thành một quả cầu thể cự đại, ở mép của cầu thể là một gã tướng quân Hoàng Kim Giáp Sĩ đang giơ một cánh tay lên trên cao, mắt thì nhìn chăm chăm về phương hướng những hắc ảnh đang lao tới

Một ngàn tượng, chín trăm tượng, tám trăm tượng ... năm trăm tượng!

“Công kích!” Gã tướng quân Hoàng Kim Giáp Sĩ đó phát tay phải xuống, đông đúc Hoàng Kim Giáp Sĩ nhất trí đồng loạt nắm chặt lấy hoàng kim trường kích trong tay mà đưa ra phía sau, sau đó hô lên một tiếng, thân thể trường ra ba xích và trường kích trong tay mạnh mẽ phóng ra ...,

Sưu! ~

Hàng loạt những tiếng phá không truyền xuất, không khí phát ra những thanh âm tê liệt, từ khắp các phương hướng quả trong quả cầu thể trên không trung phát ra vô số thanh hoàng kim trường kích, hội tụ lại thành một đạo hoàng kim hà lưu cự đại, kéo theo ở sau là những vĩ diễm dài ngoằn, vô số đạo khí kinh kim sắc vun vút lao đi về phía đạo thủy triều hắc sắc ở đằng xa.

Dòng hà lưu do vô số thanh hoàng kim trường kích hội tụ thành chiếm lấy phạm vi không gian cả mấy ngàn thước vuông.

Những thanh hoàng kim trường kích đó chỉ trong chớp mắt đã vượt qua không mấy trăm trượng không gian, sắc mặt của Cổ Nhĩ Di Đặc có hơi biến đổi, thâm biết là đã đánh giá thấp lực lượng của những Hoàng Kim Giáp Sĩ này.

“Thần bạo!”

Cổ Nhĩ Di Đặc hô lên một tiếng, hai tay đan xen với nhau ở trước ngực, sau đó vung mạnh ra. Từ trong nội thể của Cổ Nhĩ Di Đặc bùng phát từng màn từng màn viên tráo màu xám dày đặc, trong chớp mắt đã khoách triển ra khắp không gian mấy trăm thước, hình thành một viên tráo màu xám gần như trong suốt, ẩn ước trong đó là vô số thiểm điện màu xám tro, những tiếng phích lịch ba lạp vang lên không ngừng.

Màn viên cầu màu xám khoách triển ra ngoài thân thể Cổ Nhĩ Di Đặc cả trăm thước phạm vi thì luôn ki, sắc hà lưu do hoàng kim trường kích cầu thành đã bức cận quang tráo, ngay đúng lúc này thì màn viên tráo của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên bạo trưởng ra ngoài rồi nổ tung ra

Trong phạm vi không gian mấy trăm thước lấy Cổ Nhĩ Di Đặc làm trung tâm, vô số thanh hoàng kim trường kích cơ hồ như vừa mới chạm phải màn quang tráo màu xám đó thì thanh nào thanh nấy đều phát xuất ra những tiếng xuy xuy, rồi hóa thành một đám khói rồi tiêu tán vô tung.

Cổ Nhĩ Di Đặc bạo đập hư không, hai chiếc cánh ác ma ở sau lưng sải ra, dưới chân cuộn cuộn ma khí, trong cả trăm thước phạm vi hoàn toàn là màn khói xám với tính hủ thực. Ở phía trước là vô cùng vô tận hoang kim trường kích tiến nhập vào trong màn khói xám đó, sau khi phát ra những âm thanh xuy xuy thì chúng bị phân giải triệt để.

Cáp cáp cáp

Tiếng cười điên cuồng của Cổ Nhĩ Di Đặc vang dội khắp tứ phía, cả Kiếm Vực đều phải chấn động dưới ma uy của đại ma thần hấn.

Sưu sưu sưu!!!

Mấy đạo kim lưu lướt qua hai bên thân thể của Cổ Nhĩ Di Đặc, sau đó là ở sau lưng truyền lại mấy tiếng gào thảm. Cổ Nhĩ Di Đặc tức thì biến sắc, bất thành linh quay đầu lại thì thấy mấy chục gã cao thủ Thái Cổ ma hóa bị kim sắc trường kích đâm xuyên qua thân thể, những người đó sau khi liên tục thối lui mấy trăm trượng thì ngã thẳng xuống dưới đất, không hề có chút động tĩnh gì nữa.

Hơn bốn chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ, những hoàng kim trường kích đó lí nào lại bị Cổ Nhĩ Di Đặc dễ dàng phá hủy toàn bộ, tận quản là hấn ta đã hủy đi một bộ phận những hoàng kim trường kích xạ tới, nhưng y nhiên vẫn có mấy trăm thanh trường kích hóa thành đạo đạo kim lưu vượt qua màn quang tráo màu xám của Cổ Nhĩ Di Đặc mà đâm xuyên qua những thân thể đã bị hấn ta xóa đi thần thức.

Hừ!

Cổ Nhĩ Di Đặc nghiêng rằng một cái, hai con mắt màu tím ngập tràn sát cơ, thân hình mãnh liệt bạo trưởng, màn khói xám xung quang mở ra một thông đạo, thân hình của Cổ Nhĩ Di Đặc hóa thành một đạo hắc sắc thiểm điện uốn khúc từ trong đó bắn ra, hai cánh ở sau lưng vẩy một cái thì tốc độ lao đi về phía chiến trận hình cầu do chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ tổ thành càng nhanh thêm.

Oanh!

Cổ Nhĩ Di Đặc như đi vào chốn không người, vung tay một cái là có thể đánh lui mấy ngàn Hoàng Kim Giáp Sĩ, thẳng đường tạo thành một thông đạo trong quả cầu thể do Hoàng Kim Giáp Sĩ tổ thành, những nơi hấn ta đi qua thì bóng người bay tung tóe, không có một ai đủ sức ngăn cản, cho đến khi đạt đến trung tâm của quả cầu.

Oanh!

Cổ Nhĩ Di Đặc quát lên một tiếng, nội thể bạo phát ra đạo đạo điện quang, vô số hắc sắc thiểm điện lấy hấn ta làm trung tâm mà đánh ra khắp tứ phía, đạo đạo hắc sắc thiểm điện chỉ trong sát na đã truyền biến

mỗi một góc ngách trong quả cầu thể do chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ tổ thành!

A!

Hàng loạt những tiếng kêu thảm vang lên, hơn bốn chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ liền bị Cổ Nhĩ Di Đặc bắt thành linh oanh tán, người nào người nấy tựa như bị oanh kích nặng nề mà từ trên không trung rơi xuống, nếu như không phải là do Hoàng Kim Chiến Quyết là loại công pháp nhất đẳng chuyển luyện thể thì chỉ e là hơn bốn mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ đã bị đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc diệt sạch trong một kích này rồi.

Cả không trung của Kiếm Các tản mát khói xám, Cổ Nhĩ Di Đặc lập thân ở trong màn khói xám đó, trong mắt lạnh điện xạ tung tóe.

Sưu sưu sưu!!!

Mấy chục đạo kim quang trường tiễn từ khắp trên trời dưới đất bắn thẳng vào mặt của Cổ Nhĩ Di Đặc, trên thân của mỗi một mũi tên đều bùng cháy kim sắc hỏa diễm kim sắc, khi Cổ Nhĩ Di Đặc phát hiện thấy thì những mũi tên này đã cách thân thể của hắn ta chưa đầy mấy xích, cho đến khi này thì trong hư không mới phát xuất ra những thanh âm tê liệt hư không cuồng bạo.

Ở bốn ngọn tháp canh ở bốn mép của Kiếm Vực trên các tầng mây, mấy gã Hoàng Kim Giáp Sĩ y nhiên vẫn bảo trì tư thế khi xạ xuất cung tiễn, cặp mắt lấp lánh tinh quang nhìn chăm chăm vào ma vật ở trên thượng không của Kiếm Các.

Bùng bùng bùng!!!

Mấy chục tiếng nổ to vang lên, Cổ Nhĩ Di Đặc bất thành linh đánh ra mấy chục quyền về phía những mũi tên đó, mỗi một quyền đánh ra thì có một mũi tên bị chấn toái, nhưng hai vai của Cổ Nhĩ Di Đặc cũng theo đó mà chấn động một cái, lực đạo uẩn hàm trong mũi trường tiễn này vượt xa dự liệu của hắn ta.

Xuy!

Hốt không kịp phòng, một mũi kim sắc trường tiễn đâm xuyên qua chân của Cổ Nhĩ Di Đặc, thần tình của hắn ta tức thì chấn động, cánh tay có hơi ngưng trệ một sát na, nhưng cũng chỉ trong sát na đó thì mấy chục muic trường tiễn đã đâm xuyên qua thân thể của hắn ta, mũi tên từ đầu này đâm xuyên qua đầu kia, theo đó là một đám máu đen.

Hống! ~ ~

Cổ Nhĩ Di Đặc ngẩng đầu mà hống lên một tiếng, dưới chân bùng lên một đạo hắc sắc hỏa diễm rồi loáng một cái đã nuốt chửng lấy thân người của hắn ta, những mũi tên hoàng kim xuyên vào trong thân thể của hắn ta liền bị ngọn hỏa diễm này đốt trụi thành tro.

Tùy theo tiếng hống dài của Cổ Nhĩ Di Đặc, một màn lực đạo hủy diệt khủng bố lấy hắn ta làm trung tâm điên cuồng quét qua cả Kiếm Vực, mây đen trên thiên không lẫn những phần đất nhô lên đều bị lực đạo vô hình đó phá hủy sạch sẽ.

Phốc!

Những Hoàng Kim Giáp Sĩ ẩn thân ở trong các đám mây đang định bắn ra một loạt tiễn nữa thì trên lồng ngực đột nhiên như chịu trọng kích, liên tục hộc ra mấy ngụm máu, thần sắc dần thời tái nhợt, thân hình cũng bị đạo sóng vô hình đó chấn bay mấy trăm trượng

Mặt đất trở thành một phiến tàn tạ chẳng khác gì như vừa mới bị lốc vòi rồng xâm tập.

“Giết sạch!” Cổ Nhĩ Di Đặc sắc mặt âm độc, hướng về phía dưới mà phất tay, những hóa thân bị hắn ta khống chế liền vấy vấy đôi cánh mà lao về phía những đệ tử Kiếm Vực.

Hừ!

Một tiếng hừ lạnh truyền lại, thân thể của Cổ Nhĩ Di Đặc tức thì chấn động, hắn ta quay người lại thì phát hiện một nam tử tóc trắng đồ trắng đang cúi đầu bình tĩnh đáp không đi tới.

“Người à ai?” Cổ Nhĩ Di Đặc cảm thấy một loại uy hiếp từ trong bốn năng, liền từ xa hướng về gã nam tử đó mà cất tiếng quát.

Gã nam tử đó không thèm đáp trả, ống tay áo phồng ra, bàn tay xòe ra, dưới ống tay áo xuất ra một thanh trường kiếm cực kì phổ thông.

Xuy xuy! ~ ~

Mấy đạo kiếm quang từ trên thanh trường kiếm trên tay của gã nam tử đó bùng phát, kiếm quang chói lóa khiến cho Cổ Nhĩ Di Đặc chớp mắt một cái theo quán tính, đợi đến khi mở mắt ra lại thì ở sau lưng truyền lại một loạt những thanh âm huyết nhục bị cắt xẻ. Thần thức quét qua một vòng thì giạt mình phát hiện mấy ngàn cao thủ Thái Cổ ma hóa đột nhiên như bị đóng đinh ở trong không trung, hai chiếc cánh ác ma ở sau lưng bất thành linh bị đứt tận gốc và tà tà rơi xuống phái dưới, tiếp đó là đạo đạo huyết quang từ trong thân thể của những người này bắn tung tóe ra ngoài, chỉ trong chớp mắt thì mấy ngàn ác ma đã hóa thành vô số khối thịt nhăm rượi.

“Tây Môn Y Bắc” Chậm chậm rút thanh thiết kiếm lại, nam tử áo trắng lạnh lùng nói, nói xong thì liền hướng sang Cổ Nhĩ Di Đặc mà bước tới mấy bước, sau đó thì dừng lại và ngẩng đầu lên, dưới làn tóc trắng là cặp mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào Cổ Nhĩ Di Đặc, không nói thêm một lời nào nữa.

Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên thấy lạnh sống lưng, gã nam tử lạnh lùng này cấp cho hắn ta một cảm giác nguy hiểm.

“Tây Môn Y Bắc?” Cổ Nhĩ Di Đặc sắc mặt nghi hoặc, sau đó thì bị thần sắc hung dữ thay thế vào: “Quản làm chi ngươi là ai, hãy mau mau chết đi cho bốn tọa!”

Cổ Nhĩ Di Đặc đánh ra một quyền, ma khí hung dũng mãnh theo ánh thiểm điện lập lòe xạ thẳng về phía Tây Môn Y Bắc. Bất thành linh, Cổ Nhĩ Di Đặc cảm giác thấy trước mắt lóe lên bóng người, một lão giả áo xanh râu bạc đột nhiên xuất hiện ở trước thân người của Tây Môn Y Bắc, cổ tay ngoắc một cái thì trên tay đã nhiều thêm một thanh thiết kiếm ba xích. Đối diện với màn thủy triều màu xám mang theo thể vạn quân ở phía trước mà thần sắc chẳng chút biến đổi, sắc mặt vẫn bình đạm, đợi đến khi đợt thủy triều đó đến cách thân thể gần một trượng thì Độc Cô Vô Thương đột nhiên xuất kiếm, kiếm phong trên trường kiếm ba xích trên tay hóa thành một đạo thiểm điện và tiến vào trong đạo triều thủy đó, rồi Độc Cô Vô Thương lùi lại bên cạnh thân người Tây Môn Y Bắc, lạnh lùng nhìn vào đợt hà lưu màu xám đang bồn đàng tới đó.

Đạo hà lưu màu xám đó mang theo đạo đạo thiểm điện ồ ạt lao tới, cho đến khi xuất hiện ở trước thân hai người mấy trượng thì trong nội bộ đột nhiên dập dờn hỗn loạn mấy cái, rồi yên tiêu vân tán, hóa thành một cơn gió nhẹ thổi lướt qua thân hai người.

Đôi mắt màu tím của Cổ Nhĩ Di Đặc lóe lên thần sắc không tin, tựa như là không dám tin tưởng đợt công kích này lại dễ dàng bị Độc Cô Vô Thương hóa giải, ngay cả một chút ba động cũng không hề dấy lên.

Có rút con ngươi lại, Cổ Nhĩ Di Đặc hung ác nói: “Bất quản các ngươi có là Tây Môn Y Bắc hay Tây Môn Y Nam gì, chỉ cần ngươi là nhân loại và chưa đạt đến thần cấp, hôm nay tất tử vô nghi!”

Cổ Nhĩ Di Đặc nói dứt lời thì hai cánh ở sau lưng tức thì giang ra, đồn thời hướng lui về phía sau mà bay, thiên địa đột nhiên trở nên ảm đạm. Ở phía đông, ma khí hóa làm mây đen cuộn cuộn ập đến, cự đại âm ảnh từ hướng đông dời sang hướng tây, cả đại địa như bị choàng lên một tầng hắc y.

Thiên địa hốt sáng hốt tối, phía đối diện với Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, thân thể của Cổ Nhĩ Di Đặc tựa hồ như hãm nhập vào trong một đoàn cực độ hắc ám, cả thân thể bàng đại tựa như dung hợp lại thành một thể với màn hắc ám vô tận đó.

Set oành!

Thiên địa đột nhiên bừng sáng, trong các tầng mây có cả chục vạn đạo thiểm điện đan xen hội tụ lại với nhau, lực lượng khủng bố ẩn hàm trong đó khiến cho Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cũng không khỏi có hơi biến sắc.

Một thanh âm vang dội nhưng thâm nhiên vọng hồi khắp thiên địa: “Kiếm Vực – từ hôm nay sẽ vĩnh viễn biến mất!”

Cả vạn đạo lôi đình từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ lại, thân hình dưới các tầng mây của Cổ Nhĩ Di Đặc liêu nhiễu ma khí.

Sắc mặt của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đều tức thì biến đổi, hai người đều biết rõ uy lực một chiêu này của Cổ Nhĩ Di Đặc, e rằng chỉ dựa vào thực lực của hai người thì căn bản vô pháp chống cự. Không ước mà cùng thực hiện, hai người hướng sang hai phương hướng khác nhau mà lao đi như điện thiểm.

“Chạy nơi nào!”

Trong đôi mắt màu tím của Cổ Nhĩ Di Đặc lóe lên một tia sát cơ, tay phải giơ cao lên trên đỉnh đầu, tay trái đẩy ngang ra phía trước. Ở trong lòng bàn tay, một quả viên cầu hắc sắc không ngừng chuyển động, vô số vết nứt mỏng manh không ngừng sinh sinh diệt diệt ở bên trên đó

Ở phía xa, sau khi Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc lao đi được mấy trăm trượng thì đột nhiên tương ngộ với nhau ở nguyên tại chỗ cũ, đồn thời trong lòng không khỏi hãi nhiên.

“Chạy khôn thoát đâu! Hẳn ta biết không chế không gian!” Độc Cô Vô Thương quát tiếng nói, Tây Môn Y Bắc gật đầu mà không nói gì. Hai tay nắm chặt lấy trường kiếm ba xích, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trên khôn trung, tùy thời đều chuẩn bị chống đỡ với một chiêu này của Cổ Nhĩ Di Đặc.

Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên hét lên một tiếng, bóng ảnh bên ngoài thân thể cũng theo đó mà bạo trướng, trong khi tiếng hét này vang lên, một cái bóng ảnh cao lớn cả mấy trăm trượng bao bọc lấy thân người của Cổ Nhĩ Di Đặc, mà ảnh đó hồn thân do ma khí cấu thành, đầu đội trời chân đạp đất chẳng khác gì như cửu thiên đại ma thần. Hai chiếc sừng ở trên đỉnh đầu đâm nhập vào trong tầng mây, hai chiếc cánh ác ma ở phía sau lưng giang ra xa tới mấy trăm trượng, ma uy cường đại bao trùm cả Kiếm Vực, thiên địa âm âm vang lên, tựa hồ như tùy thời đều có thể sập xuống

Ngẩng đầu nhìn vào đạo ma ảnh cự đại đó, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đều chấn kinh thất sắc

“Đám kiến nhỏ bé các ngươi.” Cổ Nhĩ Di Đặc âm nhiên nói: “Hôm nay tất phải diệt vong.”

Câu ở sau khàn khàn đến khó nghe, nhưng được truyền ra từ trong miệng của đạo ma ảnh cự đại bao trùm lấy Cổ Nhĩ Di Đặc phát ra.

Bất thành linh, một tiếng kiếm ngân cao vút từ sâu trong hư không truyền lại, kiếm ý vô biên bao trùm cả hư không.

Dưới thiên không âm ám, cuồng phong nổi dậy, đạo ma ảnh cự đại trong không trung giơ một tay lên trên đỉnh đầu, xuyên nhập vào trong tầng mây, lôi đình từ khắp bốn phía cuộn cuộn tiến nhập vào trong bàn tay phải của đạo ma ảnh cự đại đó, ngay khi Cổ Nhĩ Di Đặc sắp xuất thủ thì

Cách ...! ~~~

Cánh cửa của Kiếm Các theo đó mà mở to ra, trong lòng mọi người tức thì giật thót mình, đạo cự đại ma ảnh ở sau lưng Cổ Nhĩ Di Đặc tức thì khựng lại, một quyền nguyên bốn đánh xuống đột nhiên dừng lại. Mấy năm trước đây, Cổ Nhĩ Di Đặc sớm đã chính mắt nhìn thấy một tia thần thức mà Phong Vân Vô Kỵ lưu lại ở ngoài thân người có thể dễ dàng chấn bay hẳn ta ra khỏi thân thể một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ mà hẳn ta chiếm cứ, ở trong lòng của Cổ Nhĩ Di Đặc thì loại cao thủ Thái Cổ thiện trường dùng thần thức công kích như thế là cực kì nguy hiểm, nếu như là trước đây thì Cổ Nhĩ Di Đặc không sợ, nhưng sau khi khôi phục tri giác thì Cổ Nhĩ Di Đặc đã phát hiện thấy nguyên thần của bản thân lại không hoàn chỉnh, rất dễ dàng bị những loại công kích bằng thần thức làm tổn thương, vì thế nên sau khi chiếm đoạt huyết nhục và khôi phục huyết thân, nhưng nguyên thần thì không dễ dàng gì tu bổ.

Dưới sự chú thị của chúng nhân, từ trong cánh cửa gỗ đã mở, Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt đạm nhiên bước ra, từ xa đã nhìn về phía Cổ Nhĩ Di Đặc mà cười nói: “Thật không ngờ – chúng ta lại có thể mau chóng gặp lại nhau như thế.”

Sắc mặt của Cổ Nhĩ Di Đặc tức thì biến đổi: “Phong Vân Vô Kỵ?!”

Thần tình của Tây Môn Y Bắc cũng tức thì chấn động, ngẩng đầu lên nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Ở một bên, Độc Cô Vô Thương đột nhiên chớp lấy tay của Tây Môn Y Bắc, Tây Môn Y Bắc tựa hồ như hiểu được điều gì, sau đó lại cúi đầu xuống mà không nói gì.

“Không có khả năng?” Cổ Nhĩ Di Đặc hô lên một tiếng, trên mặt tràn ngập thần sắc không tin: “Ta rõ ràng là đã dùng hai cụ phân thân của Âm Hắc Đế Quân để dẫn dụ ngươi đi khỏi đây cả ngàn vạn dặm, dù là ngươi có muốn quay trở về thì cũng tuyệt đối không thể nhanh đến thế được, hơn nữa trong khoảng thời gian đó thì ta cũng đủ để tiêu diệt cả Kiếm Vực rồi.”

Phong Vân Vô Kị đạm nhiên đáp: “Ma vật đúng là ma vật, làm sao có thể so sánh với con người cho được, ngươi nghĩ là chỉ có một mình ngươi thông minh hay sao? Bằng vào giáo kế đó của ngươi thì làm sao có thể lừa được được ta?”

Phong Vân Vô Kị phất ống tay áo một cái, phiêu lãng lao lên trên thượng không của Kiếm Các, bước đạp hư không mà chậm chậm bước đi về phía Cổ Nhĩ Di Đặc, trên mặt vẫn là vẻ bình đạm, căn bản không thêm để ý đến ma uy của hắn ta.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Cổ Nhĩ Di Đặc làm sao cũng không tin tưởng được kế hoạch do bản thân khổ tâm dàn dựng lại thất bại: “Hóa thân của ta tuy bất đồng với bản thân, nhưng những gì nhìn thấy đều có thể truyền đến chỗ ta, chính thân ta nhìn thấy chân thân của ngươi đã xuất hiện cách đây ngoài ngàn dặm, ngươi làm sao có thể ẩn thân ở trong Kiếm Các?”

Bất thành linh, Cổ Nhĩ Di Đặc tựa hồ như suy nghĩ thông suốt được điều gì: “Đúng rồi, ngươi nhất định là lừa ta! Đây nhất định không phải là chân thân của ngươi!”

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, sau đó bước đến trước thân thể của Cổ Nhĩ Di Đặc mấy trăm trượng, nhìn chăm chăm vào hắn ta: “Trừ một phiên quang mang ra – ngươi còn nhìn thấy được cái gì? Có nhìn được chân diện mục của ta?”

“...” Trên mặt của Cổ Nhĩ Di Đặc lộ xuất thần sắc hồi ức, sau đó đột nhiên biến sắc: “Không ngờ là ta đã bị ngươi cho vào tròng?”

Cổ Nhĩ Di Đặc nghiêng rằng, kế hoạch báo thù nguyên bản hoàn toàn bị đảo loạn, hung ác nhìn chằm chằm về phía Phong Vân Vô Kị, âm thầm nói: “Hừ! Bất quả là đã bị ngươi hủy đi kế hoạch, nhưng ngươi vẫn cứ phải chết! Từ trước giờ chưa từng có ai sau khi đắc tội với bản tôn mà còn có thể yên ổn mà sống.”

Phong Vân Vô Kị đột nhiên mỉm cười, hai tay giang ra bên ngoài hư không, hàng loạt kiếm khí dày đặc bài bố ở trước thân thể. Hai tay vung ra bên ngoài một cái, màn kiếm khí dày đặc đó liền xạ thẳng về phía Cổ Nhĩ Di Đặc, sau một kích đó thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên bay ra phía bên ngoài: “Muốn báo thù hay không? Đi theo ta!”

Oanh!

Màn khí kiếm đầy trời khi cách Cổ Nhĩ Di Đặc còn có mấy trăm xích thì đột nhiên bùng bùng nổ tan tành, Cổ Nhĩ Di Đặc hung ác cười lên một tiếng: “Chạy nơi nào!”

Tay phải vừa mới vung ra một cái, trong tay bỗng không hiện ra một thanh trường kích màu xám, Cổ Nhĩ Di Đặc hướng về phía Phong Vân Vô Kị mà đánh ra một kích

Xuy!

Thanh trường kích màu xám vừa rời tay thì liền trở nên mờ nhạt đến không thể thấy, cơ hồ như đồng thời thì ngoài đó cả ngàn trượng đột nhiên xuất hiện một thanh trường kích màu xám xạ đến hậu tâm của Phong Vân Vô Kị. Mất thấy sắp xạ trúng thì thân hình của Phong Vân Vô Kị tức thì thả lỏng, thân như một cành liễu nhẹ nhàng phát phơ

Sắc mặt của Cổ Nhĩ Di Đặc có hơi biến đổi, lại mấy thanh trường kích màu xám phóng ra, nhưng hoàn toàn đều bị Phong Vân Vô Kị tránh khỏi, một khắc sau thì Phong Vân Vô Kị liền chuyển sang một phương hướng khác như thiểm điện, ở sau lưng xuất hiện vô số thanh trường kích xạ ra như mưa

Bất chợt, vô số thanh trường kích màu xám đột nhiên biến mất, đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc đứng im ở nguyên tại chỗ, thân thể bùng cháy ngọn hỏa diễm lam sắc, cặp mắt màu tím lóe lên thần sắc mang nhiên

Cổ Nhĩ Di Đặc lăng lạng bất động, mọi người cũng bất động, uy áp của Cổ Nhĩ Di Đặc quá lớn, ở trong cảm ứng của cao thủ hoàng cấp thì khí tức của cao thủ cấp thần cường bạo chẳng khác gì một cái vũ trụ,

tùy thời đều có thể nuốt chửng con người

“Động thủ!” Độc Cô Vô Thương đột nhiên mở miệng nói, dứt lời thì lao lên trước tiên, đồng thời nói: “Người trong Vu tộc đã từng nói qua, hắc ta chỉ là một lũ thần thú, mặc dù là hắc ta đã thôn thực rất nhiều huyết nhục, nhưng không có khả năng hoàn toàn khôi phục như thường!”

Độc Cô Vô Thương vừa nói thì những người khác dồn thời đại ngộ, thời khắc này trong đầu của Cổ Nhĩ Di Đặc đã sản sinh sự hỗn loạn, bất quản hắc ta có gian trá tới đâu đi nữa, nhưng đó xիր là phản ứng bản năng của hắc ta, hoàn toàn không liên quan đến sự hoang chĩnh của nguyên thần.

Ba người từ ba phía phát xuất ra bao đạo kiếm khí cường liệt, kiếm khí hoàn toàn phản thiên không ra làm ba khối, kéo dài ra xa cả mấy trăm trượng

Ngay khi ba đạo kiếm khí cường đại sắp đánh xuống thì đạo cự đại ma ảnh ở sau lưng của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên xuất thủ, một màn quang tráo đen tối từ trong nội thể hướng ra bên ngoài mà khoách tán!

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Màn quang tráo đen tối đó thuần gian chấn toái kiếm khí của cả ba người, du kinh mạnh mẽ chấn bay ba người, thân hình còn ở trong không trung đã học ra một ngụm máu

Thân hình của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên chấn động, rồi thanh tĩnh trở lại, sau đó nhìn lướt qua một lượt ở trên không trung, sau đó liền hiểu ra được điều gì, hung ác nói: “Muốn nhân cơ hội tâm thần ta lơ đãng mà đánh lên, nhân loại ti tiện, hãy chết đi!”

Ma thân cao lớn của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên toái liệt, sau đó dung nhập vào trong thân thể của đạo ma ảnh cự đại ở sau lưng.

“Lĩnh vực!”

Một thanh âm vang dội nhưng uy nghiêm vang vọng khắp thiên địa, sau đó thì ở trên vòm trời xuất hiện một mặt cong năng lượng vô hình khoách triển xuống mặt đất, thiên không đột nhiên tối sầm lại, đợi đến khi mọi thứ khôi phục lại chính thường thì thiên địa y nhiên vẫn là phiên thiên địa đó, nhưng sung xích trong phiên thiên địa đó không còn là thiên địa nguyên khí nữa, mà là ma khí hung dững

Khắp thiên địa tản mát ma khí, mắt nhìn không thấy rõ được vật gì, thân ảnh của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên biết mất vô tung, ngay cả đạo ma ảnh cự đại ở sau lưng của hắc ta

“Trò chơi kết thúc, nhân loại, chết đi!”

Một thanh âm lãnh khốc từ sâu thẳm trong hư không truyền lại, y phục của đám người Tây Môn Y Bắc toàn là vết máu, một cổ cảm giác nguy hiểm cường liệt từ trong lòng dâng lên.

Ngay lúc này thì Phong Vân Vô Kị đang đứng ở bên cạnh Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đột nhiên hét lớn lên: “Sư tôn, con không thể lừa được hắc ta nữa, người mà không ra tay thì mọi người đều chết chắc rồi!”

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương cảnh giác nhìn về tứ phía, đối với tiếng la đột nhiên của Phong Vân Vô Kị tựa hồ như sớm đã liệu được, thần sắc trên mặt chẳng hề có chút biến đổi nào.

Tiếng hét của Phong Vân Vô Kị vang vọng hồi đẳng, ma khí dày đặc khắp thiên địa bị ba âm của nó khiến cho dập dờn bất ổn, cơ hồ như cùng lúc đó thì trên mặt của Phong Vân Vô Kị trở nên uốn khúc, chỉ trong chớp mắt đã đổi sang một khuôn mặt khác, không phải là Trì Thương thì là ai

Sâu thẳm trong thiên địa đột nhiên truyền lại một tiếng nổ, tiếp đó là một phiên quang mang màu trắng chói mắt bùng phát

191. Chương 191: Ma Thần Lĩnh Vực (thượng)

Bên trong hư không sung xích kiếm ý cường liệt, cổ kiếm ý cường liệt này thậm chí là khiến cho nguồn kiếm ý trong nội thể của Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương và Trì Thương cuồng trưởng.

Một cánh hoa, hai cánh hoa, ba cánh hoa ... cả ngàn cánh kiếm hoa trùng trùng điệp điệp hướng tứ phía mà khoe sắc, quang mang lộng lẫy chói sáng, rất là kì quan

Khắp thiên địa, ma khí hung dũng ba động không ngừng, đạo đạo hắc sắc thiểm điện từ sâu trong hư không bùng phát, thuận theo mép của đóa kiếm liên mà hồ động, tựa hồ như muốn chấn toái đóa kiếm liên đó vậy, nhưng mặc cho những đạo hắc sắc thiểm điện đó có bá đạo như thế nào, nhưng đóa kiếm liên đó lại càng lúc càng nở bung ra nhiều hơn, từ trên đỉnh hoa mà không ngừng bung ra từng cánh từng cánh kiếm hoa.

Ngay khi ở trung gian còn mấy cánh kiếm hoa nữa thì trong hư không bất thành linh vang lên hàng loạt những tiếng kiếm ngân, ngay cả đám người Trì Thương và Tây Môn Y Bắc cũng đều phát giác chan nguyên kiếm đạo trong nội thể cuộn cuộn ba động như muốn phá thể phát ra.

Cho đến khi trung bộ của đóa kiếm liên bùng phát một đạo đồ án thái cực trắng đen và khoách triển đến phạm vi mấy chục trượng thì đột nhiên khoách triển ra khắp tứ phía trong không trung với tốc độ gấp mấy ngàn lần, ma khí dày đặc khắp không trung liền bị đẩy dời sang một phía. Trong phạm vi của thái cực đồ là một phiến sáng sủa, kiếm khí bành phái, không còn lại chút ma khí nào, đám người Tây Môn Y Bắc đón thời cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, loại cảm giác bị áp bức nguyên bản đã tiêu tán hết sạch.

Đinh ngâm!

Mấy cánh kiếm hoa cuối cùng cũng nở ra, ở trung tâm của những cánh kiếm hoa trùng điệp là một gã nam tử tóc đen, thân mang một bộ bạch y đang khoanh chân ngồi ở trong, ở trong phạm vi ba xích quanh thân là màn bạch vụ phiêu miểu uân nhân bất tán.

“Phong Vân Vô Kị!” Một thanh âm vang dội từ trên đỉnh vòm trời truyền lại, vụ khí ở xung quanh càng lúc càng mờ nhạt, ở phía đối diện với đóa kiếm liên cao cả ngàn trượng là một thân ảnh cự đại của một ma thần đầu đội trời chân đạp đất đang tĩnh lập ở giữa thiên địa.

Cổ Nhĩ Di Đặc nhìn vào Phong Vân Vô Kị: “Như quả ngươi là Phong Vân Vô Kị, thì người vừa rồi là ai?”

Cổ Nhĩ Di Đặc quay thân thể bàng đại của mình lại nhìn, khi thấy Trì Thương thì không khỏi biến sắc: “Là chuyện gì? Làm sao lại biến rồi? Vừa rồi, người không phải là Phong Vân Vô Kị hay sao? Làm sao lại ... làm sao lại!”

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên rồi chậm chậm mở mắt ra, trong mắt bạo xạ ra hai đạo kiếm mang dài mấy trượng, đạo kiếm quang vừa lóe lên rồi biến mất, tựa hồ như lại tiến nhập vào trong mắt của Phong Vân Vô Kị.

Tĩnh lặng nhìn vào thân thể cự đại của Cổ Nhĩ Di Đặc, Phong Vân Vô Kị im lặng không đáp.

“Như qua y là Phong Vân Vô Kị thì ta là ai?” Một thanh âm băng lãnh truyền lại, sâu thẳm trong không trung lóe lên một đạo quang mang cường liệt, ở trong lĩnh vực bị phá đi một lỗ hổng cự đại, từ trong chỗ hỏ đó một bóng người toàn thân bạo xạ ra kiếm khí dài mấy xích và phát tán quang mang chói sáng đang chậm chậm bước tới. Tay phải nâng lên, Đệ Ngũ Kiếm Đám ở trong tay xoay chuyển một vòng rồi phát ra một thanh âm sững khoái!

Thân thể bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc quay đầu nhìn vào đạo kiếm hình thân ảnh chói rực đó, rồi lại quay sang nhìn vào Phong Vân Vô Kị ở trong đóa kiếm liên, sau đó lại nhìn sang Trì Thương, đột nhiên ôm đầu hét lên: “Loạn rồi, đều loạn hết cả rồi ... Là chuyện gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Làm sao có khả năng có tới ba Phong Vân Vô Kị?”

“Như quả nhười mà ta dẫn ra ngoài đây cả ngàn vạn dặm là Phong Vân Vô Kị, thế ngươi là ai?” Cổ Nhĩ Di Đặc chỉ vào Trì thương mà nói, trong mắt lộ xuất thần sắc hỗn loạn, thần thức tàn khuyết khi gặp pahir những vấn đề đơn giản thì khuyết điểm của nó còn chưa thể hiện ra, nhưng một khi gặp phải vấn đề phức tạp thì sẽ hiện ra sơ hở trí mệnh!

“Như quả người là Phong Vân Vô Kị.” Cổ Nhĩ Di Đặc chuyển hướng sang Phong Vân Vô Kị ở trên đóa kiếm liên mà nói tiếp: “Thế hẳn ta là ai?”

“Ta là Phong Vân Vô Kị, y không phải?” Kiếm hình nhân ảnh chỉ vào Phong Vân Vô Kị ở trong đóa kiếm liên mà nói.

“Không, ta mới là Phong Vân Vô Kị, y không phải.” Phong Vân Vô Kị chỉ vào Trì Thương mà nói.

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương tức thì ngơ ngác, hai người cũng có chút không thể hiểu được đó là chuyện gì, làm sao lại đồng thời hiện xuất hai gã Phong Vân Vô Kị?

Ngay lúc này, Trì Thương tựa hồ như nghĩ đến chuyện gì, liền bước tới trước một bước, chỉ vào trong kiếm hình Phong Vân Vô Kị mà nói: “Y không phải, ta mới chính là Phong Vân Vô Kị!”

“Hẳn phải ... hẳn không phải ... hẳn không phải ... hẳn phải? ...” Ở dưới ma ảnh bàng đại, thể hiện của Cổ Nhĩ Di Đặc càng biểu hiện rõ bộ mặt chân chính của ma thần, sơ hở của sự tàn khuyết thần thức biểu lộ vô nghi. Trong đôi mắt màu tím, thần sắc hỗn loạn càng lúc càng dày đặc.

Rắc! ~ ~

Một tiếng rắc vang lên, trên thân thể bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc xuất hiện một vết nứt cự đại ở tay trái, cùng lúc đó thì ở trong hư không xuất hiện một vết nứt gấp khúc ở trên đỉnh của vòm trời.

Rắc! ~ ~

Lại một tiếng rắc to lớn vang lên, ở sau lưng thân thể bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc nứt ra một vết nứt cự đại, ma khí từ bên trong hung dũng phát xuất.

Ngay khi vết nứt đó xuất hiện thì tựa hồ như phiến hư không hỗn浊 xung quanh cũng có cảm ứng liên hệ, ứng đối với khe nứt trên ma thể cự đại của Cổ Nhĩ Di Đặc, trên vòm trời một lần nữa nứt ra một khe nứt gấp khúc, không khí tân tiến và ánh dương quang dũng nhập vào trong

Rắc rắc! ~ ~

Một đạo lại một đạo, hàng loạt những khe nứt dày đặc xuất hiện trên ma thân bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc, từng đạo từng đạo khe nứt mỏng manh cơ hồ như từ trên xuống dưới biến bố đầy đầy thân thể bàng đại của hắn ta.

Hàng loạt những khe nứt cự đại từ trên đỉnh hư không toác ra, Trì Thương miễn duệ phát giác thấy một một khe nứt trên thân thể của ma thể xuất hiện thì ở hư không cũng tương ứng sẽ có thêm một vết nứt, bao nhiêu vết nứt trên ma thân thì trên thiên không lại có bấy nhiêu khe nứt, cả không gian lĩnh vực trở nên ba động kịch liệt, tựa hồ như tùy thời đều có thể vỡ tung ra.

Ngay đúng lúc này thì hai gã Phong Vân Vô Kị đồng thời động thân, thân hình của kiếm hình Phong Vân Vô Kị lao thẳng lên trên không, rồi đánh ra một chưởng mạnh mẽ vào ma thể bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc. Ở bên kia, Phong Vân Vô Kị mang theo mấy cánh kiếm hoa lao về phía Cổ Nhĩ Di Đặc.

Phong Vân Vô Kị nhất thân bạch bào phát phơ phần phật, ống tay áo cuộn lại một vòng rồi đánh ra phía trước, những cánh kiếm hoa mấy ngàn trượng dàn hàng ra mà bắn tới, phạm vi bao trùm cả ma thể bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc, còn bốn thân của Phong Vân Vô Kị đạp bước lên trên những cánh kiếm hoa cao mấy ngàn trượng mà lao về phía Cổ Nhĩ Di Đặc, cơ hồ với kiếm hình nhân ảnh đồng thời tới gần bên cạnh của đạo ma ảnh.

Kiểm liên chói sáng vẫn là dẫn khởi sự chú ý của Cổ Nhĩ Di Đặc, cơ hồ như xuất thủ chống cự theo một loại bản năng, hai cánh tay bàng đại đánh về phía những cánh kiếm hoa đó.

Oanh!

Ma khí hung dũng oanh lên trên những cánh kiếm hoa, chỉ bất quá mới chấn toái mấy chục cánh kiếm hoa, những cánh kiếm hoa còn lại đều toàn bộ đâm vào trên ma thể bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc.

Oanh oanh!!

Hai cánh tay đánh mạnh và tiến nhập vào ma thể của Cổ Nhĩ Di Đặc, kiếm nguyên hung dũng nhưng bá đạo điên cuồng xâm nhập vào thân thể của hắn ta

Xẹt xẹt ~ ~!

Từ trong ma thân bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc bạo xạ ra đạo đạo kiếm quang sáng rực, quang mang chói mắt từ trong đạo đạo khe nứt bắn ra cả mấy ngàn trượng, kiếm khí cơ hồ như đâm xuyên ma thể thành một com nhím cự đại, kiếm khí xán lạn nguyên nguyên bất đoạn từ trong ma thân của hắn ta bạo xạ ra ngoài, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

A!

Cổ Nhĩ Di Đặc ôm đầu gào lên một cách thống khổ, từ trong miệng, mắt, tai, mũi đều bạo xạ ra từng luồng từng luồng kiếm khí sắc bén, hắn ta tựa hồ như thống khổ quá độ mà co rút người lại, kiếm khí xẹt xẹt không ngừng từ trên các bộ vị trong thân thể bùng phát ra, từ xa nhìn lại chẳng khác gì một con nhím cự đại

A!

Một tiếng gào thống khổ vang lên, rồi hồi vọng ra khắp tứ phía

Oanh long long!

Thanh âm phá liệt cự đại từ khắp tứ phía truyền lại, đám người Trì Thương ngẩng đầu lên thì giật mình phát hiện, chính cả thiên địa hỗn trọc đều phân thành từng khối từng khối toái phiến, quang mang vô tận từ bên ngoài chiếu rọi vào bên trong, ma khí quanh thân thể dần thời tiêu tán hết sạch, thiên địa lại dần sáng sủa lên, đến khi mở mắt ra một lần nữa thì chúng nhân phát hiện bản thân lại trở về thượng không của Kiếm Các, khắp tứ phía núi non nghiêng ngã, một phiến tàn tạ

192. Chương 192: Ma Thần Lĩnh Vực (hạ)

“Sư tôn?!” Trì Thương ngỡ ngác một chốc rồi mở miệng nói.

“Tiến vào đi!” Một thanh âm bình đạm vang lên bên tai của Trì Thương.

Trì Thương hồi thần trở lại, nhìn vào những ma vật cự đại đang bức cận một cái, sau đó mau chóng đóng cửa và quay người lại, giật mình nói: “Sư tôn, người vừa rồi không phải là ... là đã”

Mái tóc đen dài của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên tung bay, một luồng thần thức ở ngoài thân thể liền cắt ngang lời nói của Trì Thương mà nói: “Thời gian khẩn bách, công pháp mới của ta đã đến lúc khẩn yếu, kéo dài thời gian, Trì Thương, ta tin con sẽ có đủ khả năng để kéo dài thời gian! Chỉ một lát nữa thôi thì ta có thể hoàn công!”

Trì Thương tức thì ngẩn ngơ, tuy nhiên không hiểu được tại sao bản thân chính mắt thấy sư tôn đạp bước hư không bay đi mất, nhưng sao giờ đây lại xuất hiện trong Kiếm Các, y nhiên vẫn bảo trì tư thế bàn tọa, nhưng y lập tức hồi lại thần, khom người nói: “Sư phụ, con hiểu rồi.”

Sau khi quay mặt lại, trên mặt trở nên méo mó, chốc lát sau thì đã biến đổi thành một bộ mặt khác.

Cách

Cánh cửa của Kiếm Các nhẹ nhàng mở ra, Phong Vân Vô Kỵ với nụ cười trên môi chậm chậm bước ra, Cổ Nhĩ Di Đặc trên thiên không tức thì sững sờ

“Ta không phục, ta không phục! Nhân loại các ngươi ti bỉ, xảo quyệt!” Một thanh âm cuồng bạo truyền lại, Trì Thương ngẩng đầu lên thì không khỏi giật mình kinh hãi. Trên một ngọn núi bị chém đứt ở giữa sườn, Cổ Nhĩ Di Đặc dương ánh mắt đầy căm hận nhìn về phía chư nhân, mặc dù hắn ta lúc này có bộ dạng hơi

thể thắm một chút, hai cánh cũng tàn khuyết bất toàn, hai sừng trên đầu thì bị chém đứt một cái, cái còn lại cũng phân bố đầy vết nứt, ma thể của hắn ta tuy đã bị phá nhưng y nhiên vẫn còn sống.

“Thế sao? Ti bi?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, chậm chậm hướng tới trung gian mà đi.

Cổ Nhĩ Di Đặc nhìn chằm chằm vào y, hốt nhiên lại nghe ở bên khác truyền tới một thanh âm trào phúng.

“Chẳng lẽ nói – chỉ chút thần chí không thanh tỉnh đó của ngươi mà cũng có thể nghĩ ra được kế mưu gì được hay sao?” Ở bên khác, kiếm hình nhân ảnh với vạn đạo kiếm quang mở miệng nói.

“Là chuyện gì đây? Các ngươi rốt cuộc là chuyện gì?” Cổ Nhĩ Di Đặc giận dữ gầm lên, sau đó bất thành linh quay đầu lại, hung ác nhìn và chỉ vào Trì Thương: “Ngươi không phải là Phong Vân Vô Kị, ngươi quá yếu nhược! ... hai người các ngươi rốt cuộc là ai? Ai là Phong Vân Vô Kị?”

“Bọn ta đều là Phong Vân Vô Kị.”

Thanh âm bình đạm truyền lại, ngay dưới ánh mắt sững sờ của chư nhân, đạo nhân ảnh kiếm hình với vạn trượng quang mang chậm chậm bước tới chỗ của Phong Vân Vô Kị rồi tiến nhập vào nội thể của Phong Vân Vô Kị mà chẳng hề có chút cách trở nào, đạo kiếm hình nhân ảnh trên thiên không đã mất tăm mất tích.

Phong Vân Vô Kị nhất thân bạch bào, đầu tóc tung bay phi vũ, dưới mái tóc dài đang phát phơ đó là một cặp mắt chậm chậm mở ra, trong mắt bạo xạ ra quang mang chói sáng, cơ hồ như đồng thời thì màn kiếm quang rực sáng từ trong nội thể của Phong Vân Vô Kị bùng phát.

Ngay trong thời khắc hai người hợp lại làm một, khí thể trên thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên đại trưởng. Trong phương viên mấy trăm thước, không khí trở nên uốn khúc mà phát ra những thanh âm tê liệt, đám mây trắng trên đỉnh đầu thì chẳng khác gì như bị một cánh tay cự đại vô hình đang nhào nắn, không ngừng biến hóa

Biểu tình cuồng loạn của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên biến đổi, sắc mặt khủng bố nhìn về phía Phong Vân Vô Kị.

“Trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi kế mưu đều là hư vọng!” Khuôn mặt và thân ảnh của Phong Vân Vô Kị trở nên mơ hồ, vô pháp nhìn thấy rõ chân diện mục.

Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên gào lên: “Ngươi không thể cường hãn đến thế được!”

Trên mặt của đám người Trì Thương xuất hiện thần sắc nghi hoặc, đang lúc không hiểu tại sao tên ma vật này lại nói ra một câu như thế, thì thấy toàn thân của Cổ Nhĩ Di Đặc điên cuồng bắn máu ra tung tóe.

“Chú ý lông và vảy trên thân thể của hắn ta” Một thanh âm đạm nhiên truyền lại, nhưng trong thanh âm đó vẫn không thể che giấu được sự chấn kinh.

Trì Thương nghe thấy thế thì nhìn tử tế một cái, y giật mình phát hiện phần thân thể đối diện với Phong Vân Vô Kị của Cổ Nhĩ Di Đặc không ngờ lại trở thành một phiến huyết nhục mơ hồ, ở nơi đó không có lấy một cọng lông lẫn vảy giáp bao bọc, hơn nữa ở một vài địa phương ẩn ước còn có thể nhìn thấy một đầu của vảy phiến - - - những sợi lông và lân phiến đó không ngờ là đã bị Phong Vân Vô Kị chỉ dùng khí thể thôi cũng đủ oanh nhập vào trong nội thể của hắn ta, trong lòng của Trì Thương chấn kinh khôn xiết, có chút mang nhiên lẩm bẩm: “Sự phụ rốt cuộc đã đạt đến mức nào rồi? Không ngờ lại có thể thấu qua chân khí của đối phương mà trực tiếp dùng ngự kiếm chi đạo để ngự sử những sợi lông, lân phiến và ngay cả y vật?”

Cổ Nhĩ Di Đặc gầm lên một tiếng điên cuồng, hai cánh tay cường tráng đan chéo lại nhau ở sát ngực, cơ hồ như ngay khi hắn ta gầm lên thì từng màn từng màn khí kinh màu xám đen mang tính hủ thực từ trong nội thể của hắn ta bùng phát ra ngoài, cả hư không cũng đều phát xuất một tiếng rên bi thảm, một cổ lực lượng cường hãn đến mức khiến thiên địa cũng phải biến sắc điên cuồng khoách triển ra khắp tứ phía.

Hừ!

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, ngón trỏ ở tay phải bất thành linh đưa ra phía trước. Ở phía trước ngón tay này, không khí liền dập dờn một ba động sóng trong suốt, từng vòng từng vòng ba động do nhỏ đến lớn từ trong khoách triển ra ngoài

Ba ba

Màn quang tráo quanh thân thể của Cổ Nhĩ Di Đặc đột nhiên toái liệt, từng khối từng khối sập đổ xuống, cổ lực lượng hủy diệt bàng đại của Cổ Nhĩ Di Đặc bị một cổ lực lượng càng cường đại hơn áp xuống từng tầng một, theo đó thì chúng cũng lần lượt bị phá toái.

A!

Trong màn khói xám hủy diệt dày đặc truyền ra một tiếng gào thê lệ, thân thể của đại ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc nổ to lên một tiếng, rồi từ trong màn khói xám hiển hiện ra ngoài. Cơ thịt trên thể biểu phân bố đầy đầy những mảnh vỡ không gian, máu đen từ trong đó không ngừng chảy ra như suối

“Người không nên đến Thái Cổ, nơi này không phải là nơi mà người nên ở!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Hủy diệt đi!”

Tay phải xòe bùng ra như hoa sen, màn mưa kiếm dày đặc kéo theo những chiếc bóng dài màu ngân bạch ồ ạt phát ra từ trong tay của Phong Vân Vô Kị. Trong ánh mắt kinh khủng của Cổ Nhĩ Di Đặc, Phong Vân Vô Kị bay lên trên cao mà đạp bước lên trên màn khí kiếm như mưa đó, rồi hóa thành một đạo bạch mang mà lao về phía Cổ Nhĩ Di Đặc. Hắn ta kinh hoảng vung tay đánh ra hai quyền, hai đạo quyền kinh phá đầu nắm đấm mà bay ra ngoài chưa được mấy trượng thì đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của Cổ Nhĩ Di Đặc, bị một cổ hấp lực cực đại hút lấy về hai phía.

Một đạo kiếm quang cự đại đột nhiên phá không bay ra, nó ánh lên trên con người của Cổ Nhĩ Di Đặc càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cả thân thể của Cổ Nhĩ Di Đặc cũng theo đó mà vỡ ra tung tóe. Trong phạm vi mấy ngàn trượng trên hư không, đạo đạo vết lõm hình kiếm cự đại hiện xuất ra chẳng khác gì cảnh cự kiếm chém sóng, không khí ở trong phạm vi này cũng bị dồn về hai phía, hiện xuất sáu tám màn chân không bình chướng cả mấy trăm trượng.

Ánh sáng trên thiên không lụi dần, thân hình của Phong Vân Vô Kị cũng hiện ra trong không trung, nhất thân y bào phát phơ phần phật, hai tay y nhiên vẫn bảo trụ tư thế xuất kiếm

Ở nơi kết thúc của thiên địa, đột nhiên truyền lại một loạt những thanh âm thương mang nhưng hoang lương, nó chẳng khác gì được truyền từ tuyên cổ vang đến hiện tại mà hồi vọng khắp Thái Cổ đại địa. Trong thanh âm này ẩn hàm một cổ lực đạo hạo hàn vĩ đại, khiến cho thiên không liên tục chấn động, chẳng khác gì bị một bàn tay cự đại đang đùa nghịch lên xuống, thiên địa hốt sáng hốt tối. Mỗi một âm phù mơ hồ truyền xuất đều có thể khiến cho thiên địa biến sắc, ngay trong quá trình biến ảo bất định này thì trong hư không truyền lại một tiếng kêu thảm thiết ...

Ở trước thân thể của đám người Trì Thương mấy ngàn trượng, một đạo hư ảnh nhàn nhạt màu xanh có hai sừng và chiếc đuôi trâu đang điên cuồng bỏ chạy về phía tây. Một phía khác, một hàng tộc nhân của Vu tộc hiện ra ở phía chân trời và đang bay về phía này, trông tựa chậm nhưng lại rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua một cự li mấy ngàn trượng, người dẫn đầu là một trưởng lão Vu tộc khác mà Phong Vân Vô Kị không biết.

“Súc sinh, ngươi còn chưa muốn quay trở về sao?” Vu tộc trưởng lão giận dữ quát lên, tay phải đưa ra một chiếc khô lâu bằng lục ngọc gần như trong suốt, miệng của nó không ngừng thôn thò ra lục diễm.

“Mấy lão bất tử các người đều cùng một ruột với nhau, muốn bốn tọa quay trở về, đừng mơ!”

“Cáp cáp cáp ... ta sẽ còn quay trở lại!” Tàn thức của Cổ Nhĩ Di Đặc hét lên, rồi sau đó lao về phía tây với thể tựa lưu tinh.

Sắc mặt của vị trưởng lão Vu tộc này tức thì biến đổi, đang định truy theo thì một thanh âm bình hòa truyền tới tai ông ta: “Trưởng lão không cần vội, hắn ta chạy không thoát đâu!”

Vị trưởng lão Vu tộc nghe thế thì dần theo thanh âm mà nhìn, khi thấy đó là Phong Vân Vô Kị thì mới thu lại chiếc khô lâu lục ngọc.

Sau khi Phong Vân Vô Kị truyền âm không lâu thì ở phương hướng bỏ chạy của Cổ Nhĩ Di Đặc truyền lại một tiếng gầm cực kì oán độc: “Cổ Nhĩ Di Đặc! Trả lại ta năm cựa phân cho ta, trả lại giấc mơ chí tôn cho

ta!”

Chúng nhân nhìn về hướng tây thì giật mình nhìn thấy ở phía chân trời có một đạo lưu quang lao tới, bốn tôn của Âm Hắc Đế Quân khoác trên mình một bộ hắc sắc đế bào, trên đỉnh đầu là những tầng mây cuộn cuộn đang vội vàng bay về phía Kiếm Vực .

“Cáp cáp cáp ... đến đúng lúc lắm, thuận tiện mượn thân thể của người dùng một chốc!” Cổ Nhĩ Di Đặc cười nói, dưới bí pháp của Vu tộc trưởng lão thì đạo thân ảnh màu xanh nhạt căn bản đã vô pháp ẩn hình, chiếc bóng màu xanh đã hiển lộ ra vị trí của hắn ta, chỉ thấy tàn hồn của Cổ Nhĩ Di Đặc hóa thành một luồng lưu quang lao về phía Âm Hắc Đế Quân

“Muốn thân thể của ta? Cáp cáp cáp ... đến đây, đến đây!” Âm Hắc Đế Quân nghiêng răng hung ác nói, dứt lời thì thân hình bạo trưởng, nghênh đón lấy đạo lưu quang màu xanh đang lao tới.

Oanh!

Hai người nặng nề đâm sầm vào nhau, đạo quang ảnh màu xanh hoàn toàn bao bọc lấy thân thể của Âm Hắc Đế Quân và chui vào người hắn ta thông qua mọi lỗ ở trên thân thể.

“Nhân loại đúng là ngu xuẩn, ta đang thiếu một nhục thân, thì lập tức có người dâng tới, hơn nữa còn liên miên bất tuyệt dâng tới nữa chứ!” Một thanh âm khàn khàn kêu lên.

“Thế sao? Người có giỏi thì hãy cứ chiếm lấy nữa thử xem!” Một thanh âm điên cuồng khác vang lên: “Người hủy lấy phân thân của ta, hủy đi tâm huyết của mấy ngàn vạn năm của ta, thần cấp, chí tôn đều đã không có duyên với ta rồi ... ta muốn người phải chết!!!”

“Chỉ bằng thần thức để cấp của người thì có thể làm gì được ta!”

Thân hình của Âm Hắc Đế Quân không ngừng lộn nhào bất định trên không, biểu tình trên mặt thì biến ảo mạc trác, lúc thì âm độc lúc thì căm hận, khi thì hung ác khi thì cuồng bạo, mỗi một người đều có thể cảm giác thấy hai đạo thần thức đang giằng co với nhau, mức độ tranh đấu đã kịch liệt đến mức không thể cho phép bất kì người ngoài nào chen tay vào, bất kì ngoại lực nào tương trợ sẽ chỉ đồng thời làm trọng thương cả hai người.

Tấn quân Phong Vân Vô Kị lúc này rất là muốn một chưởng đánh chết Âm Hắc Đế Quân, nhưng trong thời khắc này thì y lại không thể ra tay. Ân oán cũ nhân cũng không đủ để khiến cho Phong Vân Vô Kị xuất thủ vào lúc này, ngay cả các trưởng lão của Vu tộc cũng không thể chen tay vào.

Ở mép rìa của thiên địa, càng lúc càng có nhiều đội ngũ diệt ma đi tới, mọi cao thủ trong đội ngũ diệt ma của Thái Cổ đã đều bị kinh động, từ khắp bốn phương tám hướng bay về phía Kiếm Vực, nhân ảnh trùng trùng

Mục quang của mọi người đều tập trung đến trên thân thể của Âm Hắc Đế Quân

Trong nội thể của Âm Hắc Đế Quân, thần thức của Âm Hắc Đế Quân và Cổ Nhĩ Di Đặc kịch liệt tranh đoạt quyền khống chế thân thể. Quá trình tranh đoạt này khiến cho phiến thiên địa trong phạm vi khống chế đều biến dị, sấm không ngừng vang và chớp không ngừng giật, thân thể của Âm Hắc Đế Quân liên tục lộn lộn ở trên không trung, lúc trên lúc dưới, khi trái khi phải, chẳng khác gì đang cùng đấu vật với một người vô hình vậy.

Khi biến hóa thành ma thân thì thần thức của Cổ Nhĩ Di Đặc hiển nhiên là đã thụ trọng thương, hiện tại tranh đoạt với Âm Hắc Đế Quân thì vừa mới bắt đầu đã giằng co không ngừng, sự chống cự kịch liệt của Âm Hắc Đế Quân đã vượt xa dự liệu của Cổ Nhĩ Di Đặc

“Kẻ điên .. người là kẻ điên! ...” Trên mặt của Âm Hắc Đế Quân xuất hiện thần sắc khủng hoảng cực độ, nhưng rất nhanh sau đó thì lại đổi sang một thần sắc hung ác lẫn điên cuồng cực độ: “Thần cấp! Chí tôn! Hủy hết rồi, mọi thứ đều đã hủy hết rồi, tâm huyết mấy ngàn vạn năm hoàn toàn bị hủy trong tay của người, người hủy đi giấc mơ của ta, ta cũng sẽ khiến cho người vĩnh viễn biến mất!”

“Người đâu không lại ta đâu!” Thanh âm của Cổ Nhĩ Di Đặc từ trong nội thể của Âm Hắc Đế Quân truyền ra: “Người ... còn quá kém ... kém chẳng khác gì những con kiến!”

“Thế sao?” Thân thể đang lặn lộn trên không của Âm Hắc Đế Quân đột nhiên ngừng lại: “Nhân loại đích xác là yếu nhược chẳng khác gì con kiến, nhưng kiến cũng có sắc mạnh để tiêu diệt ma thần!”

“Cáp cáp cáp ... ta không giết được ngươi, thế thì chúng ta hãy đồng ư quy tận đi!” Âm Hắc Đế Quân điên cuồng gầm lên.

“Đừng!”

Trì Thương tuần thanh nhìn về phía đó thì thấy Thủy ma tướng với sắc mặt lo lắng đang dẫn theo chúng đệ tử Ma Vực, trên khuôn mặt mỹ lệ của Thủy ma tướng ngập tràn thần sắc lo lắng, cánh tay thon thả với tới trước tựa như muốn nắm lấy cái gì

“Điên rồi, ngươi là một kẻ điên! ...” Thanh âm kinh khủng của Cổ Nhĩ Di Đặc từ trong thân thể của Âm Hắc Đế Quân truyền lại, tiếp đó là đạo đạo lục mang từ trong nội thể của Âm Hắc Đế Quân thoát ra ngoài

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, dưới sự chú thị của mọi người, thân thể của Âm Hắc Đế Quân đột nhiên nổ tung ra trong không trung, hóa thành màn huyết vụ đầy trời, ngay cả một khối thịt nhỏ cũng không còn lại, đó là sự nổ tung từ trong linh hồn nổ ra, ngay cả một tia thần thức cũng không lưu lại

“Ngươi và ta giao vãng không nhiều, mấy lần giao vãng đều xuất hiện trong hình thức đối địch, nhưng trong thời khắc này thì chính là lần đầu tiên – chân chính từ trong nội tâm, ta cảm thấy kính phục đối với ngươi!” Phong Vân Vô Kị trầm trầm, hướng về nơi nổ tung của Âm Hắc Đế Quân mà khom hẳn người xuống. Khấp mép của thiên địa, mỗi một cao thủ Thái Cổ đều hướng về nơi nổ tung của Âm Hắc Đế Quân mà cúi đầu xuống, bất quản là có nhận thức hay không

.....

Loạn đạo ma vật gây ra, cả Thái Cổ đều lưu truyền lại sự tích về Âm Hắc Đế Quân, ở trong truyền thuyết ghi lại Âm Hắc Đế Quân đã chính tay tiêu diệt tên ma vật cường đại đó, dùng thân làm mồi, cuối cùng thì đồng ư quy tận cùng với ma vật đến từ Ma Giới - - - cái danh tự Cổ Nhĩ Di Đặc cũng đã được trường lão Vu tộc xác nhận.

Trì Thương đôi lúc cũng nhận không được mà suy nghĩ, tại sao sư tôn lại không đứng ra để nói rõ ra sự thật? Nhưng liền lắc đầu, bỏ qua cái ý nghĩ này.

Không tất yếu phải tranh đoạt danh dự với một người đã chết, hà huống gì bất quản là trước đây Âm Hắc Đế Quân có làm gì, nhưng chí thiếu là trong thời khắc đó, sự điên cuồng và thiên chấp của y cũng đáng để mọi người kính phục!

Đó có lẽ mới chính là ý nghĩ của sư tôn, Trì Thương suy nghĩ nói.

Sau khi ma loạn qua được một tháng, hành vi của Âm Hắc Đế Quân nhất thời đã khiến cho thanh vọng của Ma Vực đạt đến một độ cao mới, nhưng dần dần rồi thì Thái Cổ cũng khôi phục lại bình tĩnh. Sự cường đại của ma vật đã khiến cho những nhân loại chưa từng đến Ma Giới đều đã có được nhận thức rõ ràng hơn sự cường đại của ma tộc, cũng từ đó mà có được sự hiểu biết rõ hơn về tròng đại chiến thần ma mấy ức năm về trước. Chỉ là một lũ tàn hồn mà đã cường hãn đến mức đó, tạo thành sát lục lớn đến thế, thế thì cả thế lực của ma tộc thì sao?

Mỗi một khi suy nghĩ đến vấn đề này, những người đã từng chứng kiến thấy sự cường hoành đến quỷ dị của Cổ Nhĩ Di Đặc đều không khỏi lạnh sống lưng, từ đó mà càng tu luyện thêm liều mạng.

Trong Kiếm Các.

Trì Thương quỳ xuống trước Phong Vân Vô Kị.

“Là chuyện này hay sao?” Phong Vân Vô Kị nâng lấy một chén trà tinh trí do những đệ tử Kiếm Các chế tạo, nhẹ nhàng nhấp một hơi rồi lại đặt nó xuống, nhìn xuống Trì Thương ở bên dưới.

“Đúng thế, ngay khi sư tôn đi đến Địa Cầu không lâu thì Tử Hoàng và những đệ tử của cả Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái đều biến mất vô ảnh vô tung, trước chuyện này thì chẳng hề có chút dấu hiệu nào, ngay

trong ngày biến mất thì cũng không có một ai đến Kiếm Các. Đệ tử đã đi tìm tới Tây Môn tiền bối và Độc Cô tiền bối, nhưng hai vị tiền bối cũng nói là không có bất kì ai đi tới chỗ của họ.”

Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ lộ xuất thần sắc traamg tư, sau khi trầm ngâm chốc lát thì nói: “Trong Bắc Đẩu đại điện có để lại cái gì không?”

Trì Thương nghe thấy thì từ trong lòng lấy ra một bức thư mà đưa lên nói: “Đệ tử đã phát hiện một bức thư trong Bắc Đẩu đại điện, bên trên có ghi tự thân sư phụ mở ra, sư phụ chưa trở về thì đệ tử cũng không dám mở ra. Lần trước sư phụ vừa mới trở về từ vị diện vật chất thì vội vàng bế quan, đệ tử không có cơ hội nói rõ.”

Phong Vân Vô Kỵ mở bức thư mỏng trên tay ra, từ bên trong lấy ra một mảnh giấy trắng, bên trên chỉ có một hàng chữ màu tím nhạt: Gấp, rời đi, đừng tìm!

“Ừm, ta đã biết rồi, con hãy lui xuống đi!” Phong Vân Vô Kỵ phất ống tay áo một cái, Trì Thương nghe thấy thế thì chậm chậm lui xuống.

Sau khi lui ra thì chậm chậm đóng cửa lại.

“Gấp, rời khỏi, đừng tìm!” Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn vào hàng chữ đó một lần nữa, rồi nhắm mắt trầm tư, bất thành linh bay lên khỏi mặt đất, thân hình phiêu diêu bay ra ngoài Kiếm Các

“Nên đi thì tất sẽ có lí do của nó, khi quay lại thì tự sẽ quay lại” Một thanh âm đạm nhiên hồi vọng ở trong tầng thứ nhất của Kiếm Các, ngay trong khi thanh âm đó hồi vọng thì có một tờ giấy là là bay xuống, khi sắp chạm vào mặt đất thì đột nhiên bạo phát mấy đạo kiếm quang, sau đó thì hóa thành tro bụi mà rơi xuống

193. Chương 193: Năm Loại Kiếm Ý

“Tham kiến các chủ!” Những đệ tử đứng ở trước cửa khom mình hành lễ, Phong Vân Vô Kỵ phất ống tay áo miễn lễ rồi đạm nhiên bước vào trong Nam Thăng đại điện.

Toài Nam Thăng đại điện này quá nữa là do huyền thiết đúc thành, nên kiên cố phi thường, trong điện rất là sạch sẽ, ở trung tâm là một chiếc đỉnh đồng đang bùng cháy hỏa diễm, từng tia từng tia hương đàn từ trong đỉnh đồng bốc lên, loại gỗ đàn sản sinh ra đàn hương này tịnh không hiếm có ở Thái Cổ, hương đàn có tác dụng định thần tĩnh khí, vì thế nên Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương mới bỏ nó vào trong đỉnh đồng.

Ở hai bên của đỉnh đồng, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương khoanh chân bàn tọa dưới mặt đất, nghe thấy Phong Vân Vô Kỵ tới thì hai người liền mở mắt ra nhìn một cái, sau đó thì lại nhắm mắt trở lại, tĩnh lặng tự tu.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không nói một tiếng nào, chỉ lẳng lặng bước tới trước mặt chiếc đỉnh đồng, sau đó vén vạt áo và ngồi xuống, cùng với hai người tạo thành thế hình tam giác.

“Tử Hoàng huynh đi rồi.” Tây Môn Y Bắc đột nhiên mở miệng nói.

“Biết rồi.” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nói: “Ta đã xem bức thư mà y đã để lại.”

“Hai bọn ta cũng thu được thư của y.” Độc Cô Vô Thương đạm nhiên nói: “Chỉ có năm chữ.”

“Gấp, rời đi, đừng tìm.” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nói ra năm chữ nội dung.

Tây Môn Y Bắc gật đầu, sau đó lẳng lặng không nói.

“Chuyến này đi đến vị diện vật chất cũng có khá nhiều thu hoạch.” Phong Vân Vô Kỵ mạc nhiên nói: “ta có hai thứ phân biệt muốn tặng cho hai người.”

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương ngẩng đầu lên nhìn vào Phong Vân Vô Kị, trên mặt chẳng thể nhìn ra chút biểu tình nào.

Phong Vân Vô Kị đưa bàn tay phải ra khỏi ống tay áo: “Cái này là tặng cho Độc Cô tiền bối!”

Độc Cô Vô Thương nhìn chăm chăm vào bàn tay phải đang chậm chậm xòe ra của Phong Vân Vô Kị.

Tùng làn từng làn khí mờ từ trong các kẽ tay ở tay phải rỉ ra, ở trong mục quang của Độc Cô Vô Thương, nam ngón tay của Phong Vân Vô Kị tản ra chẳng khác gì hoa sen đang bung cánh, trong lòng bàn tay là một đám mây xám dạng lốc xoáy, ngay khi Phong Vân Vô Kị xòe bàn tay ra thì nó đột nhiên nổ tung ra. Đám mây xám dạng lốc xoáy trong lòng bàn tay hóa thành từng đốm từng đốm đen mà phiêu dăng, ở trung tâm của nó là một đồ án thái cực trắng đen đang chậm chậm chuyển động, tình cảnh đó chẳng khác gì một tiểu vũ trụ mới hình thành khi vũ trụ sơ khai.

Ngay khi nhìn thấy đạo đồ án thái cực đó, thì một cổ kiếm ý đặc biệt trùng nhập vào trong lòng của Độc Cô Vô Thương, thân thể của Độc Cô Vô Thương kịch liệt chấn động, thần sắc thì chấn kinh nhìn vào đạo thái cực đồ ba xích đang chậm chậm chuyển động trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị.

“Ta nghĩ – nó có lẽ là sẽ hữu dụng đối với tiền bối!” Phong Vân Vô Kị chậm chậm đưa cánh tay phải tới: “Đó là một bộ phận kiếm ý môn lung của một vị tiền bối lưu lại trong nội thể của ta, ta vô pháp hoàn toàn thể hội, cũng không muốn lĩnh ngộ một mình, đến đây, hãy cùng với ta tham ngộ đại đạo vô thượng này.”

Độc Cô Vô Thương phất ống tay áo một cái, tay phải chậm chậm đưa ra rồi đặt lên trên bàn tay phải đang xòe ra của Phong Vân Vô Kị, thần tình rất là ngưng trọng, năm ngón tay cũng theo đó mà áp xuống.

Trong sát na hai bàn tay tiếp xúc với nhau, thì đạo thái cực đồ trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị đột nhiên nổ tung ra, quang mang vô tận từ trong khe hở của hai bàn tay bùng phát ra ngoài, đạo quang mang đó cường liệt nhưng tịnh không chói mắt, nó xuyên thấu cả Nam Thăng đại điện mà xạ thẳng về tứ phía, cả đỉnh của ngọn núi cao chẳng khác gì một mặt trời khác ở nhân gian, quang mang vô tận dần dần nuốt chửng lấy cả tòa Nam Thăng đại điện.

Oanh!

Một đạo thái cực đồ trắng đen to lớn môn lung từ ở giữa Nam Thăng đại điện bùng phát và khoáng triển ra ngang bằng với diện tích mặt ngang của chân núi, vô tận vân khí lấy ngọn núi cao ngàn trượng làm trung tâm mà quét qua khắp tứ phía

Trong Nam Thăng đại điện, quang mang biến ảo bất định chiếu thẳng lên trên mặt của Tây Môn Y Bắc, nhất thân thanh bào của Độc Cô Vô Thương cũng bắt đầu lay động, cặp mày cau hằn lại, tựa hồ như đang hãm nhập vào trong một tình cảnh khốn hoặc nào đó

“Tây Môn huy, nhân tố hạn chế huynh lớn nhất chính là dung lượng lẫn tổng lượng chân khí trong nội thể của huynh, đây là chút điểm tâm đắc mà ta đã thể ngộ được từ năng lực khống chế thiên địa chi lực của đế cấp, hy vọng nó có thể có ích đối với huynh!” Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, khí lưu cuồng loạn phát lên trên mặt khiến cho phần tóc ở trước mặt tung bay phát phơ, y chậm chậm đưa một cánh tay khác ra về phía Tây Môn Y Bắc.

Tây Môn Y Bắc mở mắt ra, nhìn sang Phong Vân Vô Kị một cái, không nói một tiếng nào, chỉ là chậm chậm đưa cánh tay phải ra. Trong sát na hai tay của hai người nắm lại với nhau, thì ở hai khuỷu tay của hai người đột nhiên khoáng triển ra một tầng kiếm khí trắng sáng, tầng kiếm khí sắc bén đó bao bọc lấy hai tay của hai người lại. Ở nơi tiếp xúc ở bàn tay của hai người, hàng loạt những tiếng kim thiết ma sát kịch liệt phát xuất ra ngoài, cổ tay của hai người trong sát na này hóa thành hai thanh trường kiếm, sau phiến khắc ma sát kịch liệt, thì kiếm khí trên hai tay của hai người dung hợp lại làm một thể, từng tầng kiếm khí trắng sáng như thật chất ở trên tay mau chóng lan truyền khắp toàn thân hai người.

Thân thể của Tây Môn Y Bắc trở nên sáng rực, kiếm khí bàng bạc phá thể phi xuất, xuyên thấu cả tòa Nam Thăng đại điện mà xông thẳng lên trên trời. Cơ hồ như đồng thời, trên thân thể của Phong Vân Vô Kị và Độc Cô Vô Thương cũng tự phát ra một đạo kiếm ý bất đồng, kiếm ý bàng đại xông thẳng lên trên trời. Trên tay trái của Phong Vân Vô Kị trình hiện kiếm khí chói sáng ở dạng gần như trong suốt, cùng với kiếm ý của Tây Môn Y Bắc dung hợp lại làm một thể. Tay phải tương thông với kiếm ý của Độc Cô Vô

Thương và trình hiện màn khí vụ màu xám nhạt, dung hợp lại thành một thể với không khí, tựa như đã biến mất vậy.

Tranh!

Tranh!

Tranh!

Ba tiếng kiếm ngân cao vút từ trong Nam Thăng đại điện bùng phát và hóa phá hư không rồi vang vọng khắp Thái Cổ, vô số những cao thủ phái hệ tự do ơt bên ngoài Kiếm Vực từ xa nhìn thấy trên một tòa sơn phong ngàn trượng có ba thanh cự kiếm bất đồng phá không bay đi với thể tam giác, kiếm khí cường liệt đâm thẳng vào trong các tầng mây.

Ông!

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay trong sát na mà Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại thì đỉnh của tòa Nam Thăng đại điện liền bị chấn phá. Đỉnh điện hướng về ba phương hướng mà bay đi chẳng khác gì những cánh hoa phiêu lãng, cảnh vật xung quanh cũng nhờ đó mà sáng sủa hơn.

Mấy khối huyền thiết cự đại cấu thành tòa Nam Thăng đại điện mang theo những tiếng kim thiết mà rơi xuống vách núi, chiếc đỉnh đồng ở giữa Phong Vân Vô Kị, Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương dưới tác dụng kiếm khí của ba người liền hóa thành cát bụi. Chính đỉnh đồng ở gần Tây Môn Y Bắc thì bị cắt thành vô số phiến đồng cực kì mỏng manh, còn chiếc đỉnh đồng ở cạnh Độc Cô Vô Thương thì lại bị cắt xén thành những mảnh vỡ cực kì có quy tắc, riêng chiếc đỉnh đồng ở cạnh Phong Vân Vô Kị thì hoàn toàn bị dung hóa, không có một tia nhiệt quang nào phát ra, chẳng khác gì như đột nhiên biến mất ở trong hư không vậy

Oanh!

Trên tòa Bắc Đẩu đại điện của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái của Tử Hoàng, cả tòa đại điện đột nhiên bay lên khỏi mặt đất, chín trăm chín mươi chín thanh trường kiếm tử sắc từ trong đỉnh điện bay lên cao cả ngàn trượng rồi chuyển động xoáy, hình thành một kiếm trận cự đại hình trụ.

Ngâm ngâm ngâm! ~~~

Dưới sự cảm ứng của kiếm khí, thì nguồn kiếm khí uẩn hàm ở trên chín trăm chín mươi chín thanh tử kiếm này đều bị kích phát ra, trong hàng loạt những tiếng kiếm ngân, kiếm quang trên thân những thanh kiếm này đại trường rồi hợp lại với nhau, khiến cho cả nóc của tòa Bắc Đẩu đại điện hình thành một thanh khí kiếm tử sắc cự đại, thanh tử kiếm này dần bay lên trên không trung và đâm vào các tầng mây.

Bốn thanh cự kiếm tương hỗ hô ứng, hàng loạt những tiếng kiếm ngân truyền lại

Oanh!

Ở nơi tương tiếp của bốn thanh cự kiếm vạn trượng với tầng mây đột nhiên vang lên một tiếng nổ, sau đó thì những tầng mây tiếp xúc đó liền dồn vào bên trong chẳng khác gì một luồng nước xoáy. Sau những tiếng nổ đó, cả thiên địa hãm nhập vào trong màn đêm tối, chỉ có quang mang vô tận phát ra từ trong Nam Thăng đại điện và chiếc đồ án thái cực trắng đen là còn có ánh sáng, trừ hai thứ này ra thì mọi vật đều chìm đắm vào trong đêm tối.

Ở giữa thiên địa, bốn thanh cự kiếm liên thiên tiếp địa với nhan sắc bất đồng tương hỗ cảm ứng, phát xuất hàng loạt những tiếng kiếm ngân sấm sét khoái

Set oành! ~ ~ ~

Đạo đạo lôi điện từ những chỗ mà bốn thanh cự kiếm đâm vào tầng mây rì rào phát ra, rồi lan rộng ra khắp bốn phương tám hướng, sau đó thì biến bố khắp thiên không âm u

“Thể nghiệm đi, đó chính là đế cấp!” Thanh âm lãnh mạc của Phong Vân Vô Kị vang dội khắp thiên địa, sau đó thì nhất thiết đầu khôi phục lại bình tĩnh, vạn vật đều trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại thiên không hắc ám và chớp nhoáng trong đó là vạn đạo ngưng quang, bốn thanh cự kiếm vạn trượng liên thiên tiếp địa và một đồ án thái cực trắng đen gần như trong suốt

Sát lục kiếm đạo!

Phòng ngự kiếm đạo!

Công kích kiếm đạo!

Ý niệm kiếm đạo!

Thái cực kiếm đạo!

Năm loại kiếm đạo tuyệt nhiên tương phản dưới một trạng thái kì diệu đã hướng tới thể nhân triển hiện sự cực trí của chúng, cả Kiếm Vực đều sung xích năm loại kiếm ý cường đại này, những người không phải là người tu kiếm thì khó có thể tiếp cận

Màn đêm và lời đình duy trì liên tục đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, trong bốn mươi chín ngày hắc ám này thì bốn thanh cự kiếm càng lúc càng cường liệt, kiếm khí cũng càng lúc càng ngưng thật

Ý thức của Phong Vân Vô Kị dần dấy lấy ý thức của Tây Môn Y Bắc, dùng phương thức của vị lão giả ở thủy lao của Ma Giới mà khiến cho ý thức của Tây Môn Y Bắc liên hợp lại làm một với bản thân, rồi sau đó tiến nhập vào trong phiên thiên địa rộng rãi ở bên trên, cảm thụ sự vận chuyển của thiên địa

Còn về ý thức của Độc Cô Vô Thương thì lại tiến nhập vào trong không gian ý thức của Phong Vân Vô Kị, trong màn không gian ý thức đen tối vô cùng vô tận đó, Phong Vân Vô Kị triển hiện lại cho Độc Cô Vô Thương thứ mà ngay cả bản thân y cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ - Thái cực chi đạo

Trên thượng không của Bắc Đẩu đại diện, thanh cự kiếm tử sắc sau mười ngày sau thì đột nhiên biến mất trong hư không, phẳng phật như đã đi vào trong một cái không gian khác

Bốn mươi chín ngày sau, Phong Vân Vô Kị thả tay của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương ra, sau đó thì phiêu nhiên xuống núi, cả thiên không bừng sáng, nhưng ở trên thượng không của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương y nhiên vẫn là các tầng mây đen bao bọc, hai thanh cự kiếm vẫn ngang nhiên đứng sừng giữa thiên địa, hai người bọn họ cũng chẳng khác gì như bàn thạch, lẳng lẳng bất động, y nhiên vẫn trầm đắm vào trong ý cảnh đặc biệt của riêng mình, khí thế càng trường càng cao

Trên Kiếm Các, Phong Vân Vô Kị đứng lơ lửng ở trong không trung, nhất thân y bào phát phơ, ở dưới tòa sơn phong ngàn trượng là mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ quỳ phục phía dưới, trên chiến giáp của mỗi một người đều có chút tàn khuyết.

Trì Thương đứng ở phía dưới cách Phong Vân Vô Kị mấy chục trượng, cùng với Phong Vân Vô Kị nhìn xuống đám Hoàng Kim Giáp Sĩ và những Kiếm Các đệ tử khác ở đại địa phía dưới.

“Bốn tọa sắp truyền cho các ngươi một bộ công pháp, có được bộ côn ghaps này rồi thì thực lực của các ngươi sẽ có sự đề thăng cực đại. Nhưng nhớ kĩ, dù là bất kì tình huống nào trong tương lai, cũng không được truyền cho những người có lòng dạ khó lường cũng với những kẻ không phải là nhân loại, dù cho có hy sinh tính mạng cũng không thể, hiểu chưa?” Cái sự thật một mình Cổ Nhĩ Di Đặc suýt chút nữa là đồ sát hết sạch những đệ tử Kiếm Các khiến cho Phong Vân Vô Kị kinh tâm khôn xiết, thực lực của Hoàng Kim Giáp Sĩ cần phải đề cao mau chóng, Phong Vân Vô Kị nghĩ đi nghĩ lại thì cuối cùng cũng quyết định đem năm tầng đầu của Bắc Minh Thần Công truyền cho bọn họ, đối với những chiến sĩ đến từ những vị diện mà nói thì đó cũng chính là trình độ cao nhất mà bọn họ có thể đạt đến, nếu như có một vài người cá biệt vượt qua trình độ này thì Phong Vân Vô Kị mới quyết định truyền tiếp mấy tầng sau của Bắc Minh Thần Công.

Bắc Minh Thần Công có thể tính là bộ công pháp sáng tạo dành riêng cho nhân loại, mức độ bá đạo của nó cũng không kém gì Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, quyết định truyền lại cho mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ bộ Bắc Minh Thần Công đã được Phong Vân Vô Kị suy nghĩ rất kĩ càng.

“Các ngươi nhớ kĩ lấy, ngày sau chúng ta nhất định sẽ chinh chiến tứ phương, chiến đấu vì nhân loại, vì sứ mệnh của nam nhân, nếu như có một ngày các ngươi bị bắt, khi các ngươi nói ra bộ công pháp này thì cũng chính là lúc cả nhân loại diệt vong!” Phong Vân Vô Kị trầm trọng nói, đó cũng là lý do tại sao y quyết định chỉ truyền lại năm tầng đầu của Bắc Minh Thần Công. Dựa vào ưu thế thiên tiên của ma tộc, nếu như có thêm loại công pháp đoạt lấy thiên địa tạo hóa bá đạo này tương trợ, thì lúc đó nhân loại vĩnh viễn sẽ không có ngày mở mày mở mặt.

“Chủ công, chúng thuộc hạ dù có chết cũng không tiết lộ bộ công pháp này!” Chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ điên cuồng hô cao

Phong Vân Vô Kị nhìn vào quần người ở thiên không phía dưới mà gật đầu, sau đó thân thể ngã về phía trước, đồng thời hai tay giang ra, cho đến khi hợp với mặt đất một góc bốn mươi lăm độ thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên dừng lại, sau đó nguồn thần thức hạo hạo bao trùm lấy mọi đệ tử Kiếm Các, trực tiếp dùng thần thức đem năm tầng đầu của Bắc Minh Thần Công ẩn nhập vào trong đầu mấy chục vạn Kiếm Các đệ tử và Hoàng Kim Giáp Sĩ

Sau khi ẩn nhập mấy vạn phần công pháp thì sắc mặt của Phong Vân Vô Kị cũng có chút trắng bệch, trải qua điều tức một chốc thì sắc mặt cuối cùng cũng khôi phục về hồng nhuận.

Sau khi tiếp thụ lấy bộ công pháp này của Phong Vân Vô Kị, mấy chục vạn đệ tử Kiếm Các và Hoàng Kim Giáp Sĩ đều khoan chân bàn tọa ở dưới mặt đất nhằm tiêu hóa lấy bộ công pháp mà Phong Vân Vô Kị mới truyền thụ.

Phong Vân Vô Kị quét mắt nhìn qua phía dưới, sau đó hét lên một tiếng và phát ra một đạo kiếm quang bàng đại về phía đông, một đạo hồng quang hướng về phía đông của Kiếm Vực mà lao đi.

Oanh!

Một tiếng nổ to vang lên, ở mép rìa phía đông của Kiếm Vực liền có một thanh kiếm khí cực đại thuận di kiếm khí tổ thành phá đất chui lên trên cao cả mấy ngàn trượng, kiếm khí đâm thẳng vào các tầng mây, từ xa nhìn lại có thể nhìn thấy được sát lục chi khí dày đặc ở trên thân kiếm

Oanh!

Phong Vân Vô Kị xoay người lại và phát ra một đạo kiếm quang về phía tây, sau đó thì thanh âm âm âm vang lên, một thanh kiếm khí cực đại khác phát đất chui lên và đâm xuyên các tầng mây

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Một đạo lại tiếp một đạo kiếm khí bàng đại phát xuất, ở bốn phía của Kiếm Các có năm đạo kiếm khí bất đồng tán phát lấy kiếm ý sắc bén, giữa chúng ẩn ước có uẩn hàm một chủng bình hành vi diệu mà tương hỗ hô ứng với nhau. Trong phạm vi của Kiếm Các hoàn toàn bị những kiếm ý này bao trùm, trong hư không liên tục truyền lại những trận kiếm ngân, liên miên bất tuyệt

“Có được sự bảo hộ của năm loại kiếm ý này, lại thêm sự bảo hộ của Tây Môn và Độc Cô, Kiếm Vực cũng đủ để an ổn rồi!” Phong Vân Vô Kị cất tiếng nói: “Trì Thương, ta đi đây”

Ổng tay áo phát lấy một cái, thân hình liền bay đi như đại điểu, chỉ trong chớp mắt đã đi được cả ngàn vạn dặm, hóa thành một điểm đen ở chân trời, rồi biến mất

Cũng ngay lúc này thì có một ý thức cường hãn oanh nhập vào trong đầu của Trì Thương, tiếp đó là vô tận tâm quyết ẩn nhập vào trong đầu của y, đó chính là bộ Bắc Minh Thần Công hoàn chỉnh

Cửu Nghi Vu Tộc.

Từ ngoài phạm vi của Cửu Nghi Vu Tộc mà nhìn vào nơi có cánh rừng và đầm lầy được bao phủ bởi màn chướng vụ - Vu Vực, Phong Vân Vô Kị không khỏi cau mày lại, cả Vu tộc tạo cho y một cảm giác tử vong lẫn quỷ dị, màn chướng vụ dày đặc tựa hồ như mãi mãi không tan, trên những đầm lầy còn có một vài dã thú đặc biệt đang chậm chậm hành tẩu.

Thần thức lướt qua một vòng, Phong Vân Vô Kị phát giác thấy cả Vu tộc như đang ở một vị diện khác, bên trong thần thức chẳng hề cảm thấy bất kỳ một ai, còn những thứ từ nhận được từ thần thức thì rất là mơ hồ, nơi này dường như được bao bọc lấy bởi một tầng lực lượng cổ quái.

Thân hình cong lại, Phong Vân Vô Kị lao thẳng vào trong màn chướng vụ dày đặc đó

“Tại hạ Kiếm Vực vực chủ, Phong Vân Vô Kị, cầu kiến Vu tộc Vu Tế trưởng lão!”

“Tại hạ Kiếm Vực vực chủ, Phong Vân Vô Kị, cầu kiến Vu tộc Vu Tế trưởng lão!”

... ..

Phong Vân Vô Kị sau khi tìm kiếm mấy lần trong màn chướng vụ dày đặc của Vu Vực, nhưng không hề nhìn thấy bất kì hình tích nào của Vu tộc, bất lực nên chỉ đành mở miệng.

Cả Vu tộc bắt đầu ba động những tầng sóng gợn, chẳng khác gì như có một hòn đá rơi xuống nước mà tạo ra những ba động dập dờn bên trên.

Từng tia từng tia huỳnh quang màu xanh từ dưới mặt đất bốc lên, sau đó phân bố đều đặn khắp chu vi của Phong Vân Vô Kị, vụ khí ở tứ phía tựa hồ như càng dày đặc thêm. Bất tri bất giác, Phong Vân Vô Kị phát hiện bản thân đã hãm nhập vào một片片 hắc ám vô tận, những cây đại thụ tàn tạ đột nhiên biến mất khỏi thần thức, trong màn đêm truyền lại một loạt những tiếng bước chân, vô số nhân ảnh từ trong màn lân quang màu xanh hiển hiện ra, đôi môi nứt nẻ mở ra rồi phát xuất những thanh âm ngâm tụng mơ hồ, vô số những văn tự nhỏ bé màu xanh đậm phiêu phù qua lại trong không trung, dưới chân truyền lại những tiếng rên rỉ thống khổ, từng cụ từng cụ khô lâu từ mặt đất nhô lên, rồi dùng nhãn thần trống rỗng nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Ta muốn gặp Vu Tế trưởng lão!” Phong Vân Vô Kị bình tĩnh nói, chẳng chút động dẩy gì.

Bóng người đang ồ ạt đi đến dần dần dừng lại, khắp tứ phía trở thành một片片 lãnh tịch, một lúc lâu sau thì một bóng người nói: “Như sở nguyện của vực chủ Kiếm Vực tôn kính!”

Màn chướng khí khắp tứ phía liền bị phá đi, khắc sau đó thid một luồng không khí mới mẻ ập đến, Phong Vân Vô Kị phát hiện thấy bản thân đã xuất hiện ở trên một tế đàn bằng đá xanh, trước thân thể là một vị lão giả áo đen xoay người lại.

“Hoan nghênh ngài, Kiếm Đế tôn kính, chúng ta lại gặp mặt nhau rồi”

Một khuôn mặt thương lão nhưng quyen thuộc đập vào trong mắt, chính là trưởng lão Vu tộc – Vu Tế

194. Chương 194: Thần Ma Chiến Trường

Vu Tế ngẩng đầu lên nhìn vào Phong Vân Vô Kị, nói: “Kiếm Đế bất tất pahir khách khí, ân tình hương hỏa của ngài đến hiện tại Vu tộc ta vẫn còn ghi nhớ ở trong lòng, nếu như tộc của ta có thể làm được thì tuyệt đối không chối từ.”

“Nếu thế thì Vô Kị đa tạ trước.” Phong Vân Vô Kị nói: “Không biết trưởng lão có biết một nơi được gọi thần ma chiến trường hay không?”

Vu Tế nguyên bản đang mỉm cười, sau khi nghe xong lời nói của Phong Vân Vô Kị thì đột nhiên biến sắc, sau đó liền phất ống tay áo rồi quay người lại, lạnh lùng đáp: “Xin lỗi, chuyện này thì tộc ta không biết.”

Phong Vân Vô Kị cau đôi mày lại, phản ứng của Vu Tế nằm ngoài dự liệu của y, nhưng y vẫn cứ bảo trì bình tĩnh: “Đao Vực cực chủ - Đao Thần đã từng đáp ứng tại hạ một yêu cầu, ông ta nói với ta có thể hỏi trưởng lão nơi ở của thần ma chiến tràng!”

“Lão phu không biết, xin Kiếm Đế lượng thứ!” Vu Tế nói xong thì đi về phía mép của tế đàn, trên thân thể dần dần bốc lên một đoàn lục diễm, thân hình càng lúc càng mờ hồ, ngay khi ông ta sắp biến mất thì thanh âm của Phong Vân Vô Kị lại từ ở đằng sau vang lên:

“Ta tại vị diện vật chất có gặp một cao thủ thần cấp, ông ấy gọi là Thái Cực đạo nhân, trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh mình, ông ấy chỉ điểm ta đi tìm trưởng lão!”

“Cái gì, ngài nói ai?” Thanh âm của Vu Tế trưởng lão đột nhiên từ đằng sau lưng của Phong Vân Vô Kị vang lên.

Phong Vân Vô Kị hơi cau đôi mày lại, Vu Tể xuất hiện ở sau lưng y nhưng mà thần thức của y lại chẳng hề bắt được, căn bản không biết làm sao mà ông ta đang ở đằng trước lại đột nhiên biến ra đằng sau.

“Thái Cực đạo nhân!”

Ở sau lưng truyền lại một tiếng thở dài: “Là ông ấy! Ông ấy ... đã chết rồi?”

Phong Vân Vô Kị gật đầu, phất ống tay áo một cái rồi xoay người lại đối diện với Vu Tể, sau đó hít sâu một hơi, trong mắt có chút ướt át: “Đúng thế, chết rồi.”

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Vu Tể lộ xuất thần sắc lạc mịch, trong đôi mắt thương tang hiện ra thần sắc hồi ức, tựa như là đã hăm nhập vào trong chuyện xưa.

Một lúc lâu sau, Vu Tể thở dài một tiếng, sau đó nói: “Kiếm Đế đừng trách. Thần ma chiến trường này quan hệ trọng đại đến bí mật to lớn của Vu tộc ta, bỏn lai chỉ dựa vào ân tình hương hỏa cũng đủ để ta nói cho ngài biết, nhưng thần ma chiến trường thì dù có là ta thì cũng không được phép tiến vào nơi đó, còn về ngài thì lại càng không thể.”

“Hoàn toàn không có khả năng hay sao?” Phong Vân Vô Kị nói.

Vu Tể lắc lắc đầu, rồi lại gật đầu, sau đó thì ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị nói: “Ngài tại sao lại muốn đến chỗ đó? Là ai đã cáo tố với ngài cái danh tự này?”

Phong Vân Vô Kị trầm ngâm phiến khắc, sau đó thì nói rõ ra chân tướng: “Ta phải tới nơi đó, nếu không chieh e là tất tử vô nghi!”

Vu Tể lộ xuất thần sắc chấn động, mở miệng nói: “Làm sao có khả năng?”

“Ta thân hoài Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, trước mắt ta đã vô pháp chế trụ nữa, Thái Cực đạo nhân tuy đã truyền cho ta thái cực chi đạo, nhưng thái cực chi đạo quá hào hàn, tuyệt đối không thể ngày một ngày hai mà có thể ngộ thông, hơn nữa tình hình trước mắt, cái mà ta thiếu nhiều nhất là thời gian.”

“Để ta xem thử xem!” Vu Tể nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị, cặp mắt dần dần chuyển sang màu sắc xanh nhạt gần như trong suốt, một loại năng lượng cổ quái từ trong cặp mắt của Vu Tể phát ra. Dưới ánh mắt đánh giá của loại mục quang này, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy linh hồn của mình trần trụi lộ ra trước mắt của Vu Tể. Cơ hồ như bản năng, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp trong nội thể của Phong Vân Vô Kị liên tục vận chuyển, một loạt những tiếng kiếm ngân phát ra, thân thể của Vu Tể trưởng lão tức thì chấn động, không tin nhìn vào Phong Vân Vô Kị, mở miệng kinh hô: “Không ngờ là ngài lại có thể ngăn cản được linh hồn chi nhãn của ta?”

“Cái gì là linh hồn chi nhãn?” Phong Vân Vô Kị tò mò nói.

“Ừm ... đó là một loại năng lực của riêng Vu tộc.” Vu Tể trưởng lão tránh né không đề cập đến nó, trong mắt biến ảo không ngừng, chỉ trong chớp mắt thì trong mắt đã trình hiện màu đen chính thường.

Vu Tể trưởng lão thở dài một tiếng: “Tình huống của ngài, e là còn tồi tệ hơn ngài nghĩ, muộn nhất là ngày mai ngài sẽ tiến nhập vào trong Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tầng thứ sáu, Thái Cực đạo nhân có thể kéo dài đến hiện tại cũng đã là một kì tích rồi, khi ngài đạt đến đệ lục chuyển thì sinh tử nhị khí sẽ đạt đến một mức độ kinh nhân”

“Khi ngài nhập thần, cũng chính là lúc ngài chết đi!” Vu Tể nhìn vào Phong Vân Vô Kị, nghiêm túc nói.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên thiên không, trong mắt hiện lên thần sắc mê mang, lẩm bẩm nói: “Có thể sống đến hiện tại, đối với bản thân ta trước đây mà nói thì cũng đã là chuyện không thể tin rồi, nhớ lại trước đây khi còn là một vũ giả bình thường, rất hay nghe thấy một câu nổi tiếng ‘nhân sinh như bạch câu quá khích, búng ngón tay đã trăm năm’, so với những người ở vị diện bình thường thì chúng ta đã sống quá lâu, quá lâu rồi. Chỉ là ta còn có một vài mộng tưởng chưa thực hiện được, còn có một vài lời hứa chưa hoàn thành, nếu như cứ thế này mà chết đi thì trong lòng cũng rất là bất cam!”

“Đúng vậy ... Vu tộc tuy nhiên chỉ có mấy ngàn người, nhưng y nhiên vẫn ngoan cường tồn tại đến giờ, tất cả mọi chuyện đều là bởi vì chúng ta còn có một sứ mệnh gánh vác trên vai.” Vu Tể cảm khái nói.

Trầm mặc một lúc lâu, Vu Tể nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị nói: “Có lẽ, ta có thể giúp ngài”

Ổng tay áo của Vu Tế vung lên, miệng thì lẩm bẩm những tiếng ngậm xương trầm thấp, không gian chấn chấn, màn chương vụ quanh tế dần dần tản ra, một cơn gió nhẹ cuốn tới, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một cánh cổng màu đen bằng đá cự đại và tráng quan vô pháp hình dung

“Đi theo ta!” Vu Tế từ bên trên tế đàn phiêu phù xuống dưới, Phong Vân Vô Kị cũng theo sát ở sau

Phong Vân Vô Kị đứng ở trước cánh cổng bằng đá to lớn đó, bỗng thời cảm giác thấy một cảm giác bản thân mình nhỏ bé, ngẩng đầu nhìn lên trên thì thấy đỉnh của cánh cửa đá màu đen đầy đầy phù văn Vu tộc đâm vào cả tầng mây, trên trên ẩn ước còn có vân khí bay qua bay lại. Từ vị trí của Phong Vân Vô Kị mà nhìn sang hai phía thì thấy mỗi một phía đều rộng tới mấy chục dặm, cả cánh cửa đá này tạo cho người ta một cảm giác cổ lão nhưng thương tang, phảng phất như khi vũ trụ sơ khai thì nó đã tồn tại và thủ hộ phiên thổ địa này rồi, loại khí thể bao la có thể bao dung mọi thứ đó khiến cho người ta không khỏi cảm giác thấy bản thân mình bé nhỏ, cái khí tức thương tang cổ lão của nó khiến cho trong lòng của Phong Vân Vô Kị phát sinh hồi hộp, một loại hồi hộp vì cộng minh.

Vu Tế đứng cách Phong Vân Vô Kị không xa và hiện đang đối diện với cánh cửa. Ở trước thân thể của ông ta, ở trong tròng mắt của đầu khô lâu không ngừng thôn thổ làn khí vụ màu đỏ, hai bên xương đầu của quái thú có mấy chiếc xương sườn hướng lên trên mà duyên thân, trên những chiếc xương này có khắc đầy những phù văn xanh đậm. Cả bức phù điêu đều thấu lộ ra một loại khí tức cổ quái, nó khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi nhớ tới tình hình trước đó, một cấu trúc cự đại như thế thì sao khi bản thân ở trên tế đàn lại không hề phát hiện thấy, án theo đạo lý thì dù cho có ở rất ra thì cũng có thể nhìn thấy được loại kiến trúc bàng đại này, tuyệt đối không thể không thấy!

“Vu tộc quả nhiên là quỷ dị!” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ.

Ở bên kia, Vu tộc đại trưởng lão khoanh chân ngồi xuống phía dưới nền, cúi đầu nhắm mắt, một loạt những thanh âm thương mang từ trong đôi môi mấp máy của Vu Tế phát ra, khi bắt đầu thì còn nhỏ đến không thể nghe, nhưng mỗi một chữ phát ra sau đều lớn hơn một phần, đến cuối cùng thì tùy theo thanh âm của Vu Tế thì những âm phù ức dương dần tỏa*** này bắt đầu trở nên chấn động.

*** Ưc dương dần tỏa: Cao thấp khởi phục và đình đốn chuyển chiết (hay nói gọn hơn là dập dờn xoay chuyển)

Từ các bộ vị trên thân thể gầy gò của Vu Tế, vô số các phù văn màu xanh đậm nhỏ bé lay động dập dờn mau chóng tiến nhập vào trong xương đầu của con quái thú ở trước mặt.

Oanh long long!

Từ chỗ khép lại của hai cánh cửa phát xuất ra những tiếng động âm âm, trong miệng của con quái thú đột nhiên phát ra một luồng khí vụ màu xanh, chúng bao bọc lấy toàn thân của Vu Tế

Phong Vân Vô Kị đột nhiên sản sinh một cảm giác quỷ dị, Vu Tế tựa hồ như đang có liên hệ với cánh cửa đá này, hoặc giả chuẩn xác hơn mà nói thì đang liên hệ với một thứ gì đó ở trong cánh cửa đá, khiến cho thân thể dung hợp lại với cánh cửa đá, cái cảm giác này rất là cổ quái.

Trong hư không đột nhiên truyền lại hai thanh âm trầm thấp đến không thể phân biệt, tựa hồ như đang có hai người đang thì thầm to nhỏ với nhau. Loại ngôn ngữ đó thì trước giờ Phong Vân Vô Kị chưa từng nghe qua, hốt cao hốt thấp, trong đó có một thanh âm mà Phong Vân Vô Kị có thể xác định được là thanh âm của Vu Tế.

Vu Tế tựa hồ như rất là kính sợ một thanh âm còn lại, này giờ vẫn dùng một ngữ khí của kẻ dưới giao đàm với thanh âm còn lại. Mặc dù Phong Vân Vô Kị không biết nội dung cụ thể của bọn họ, nhưng Phong Vân Vô Kị có thể đoán ra, tựa hồ như cái thanh âm còn lại phát ra một cách chấn nộ phi thường. Tiếp đó là mấy đạo thanh âm tiết nhiên bất đồng chen vào, gia nhập vào trong tràng ‘thảo luận’ này.

Thanh âm của Vu Tế càng phát càng trở nên khiêm cung, thanh âm vừa lo vừa vội, tựa hồ như đang hướng tới mấy thanh âm còn lại mà giữ thích điều gì đó, nhưng mấy thanh âm thương lão còn lại y nhiên vẫn rất là phần nộ.

Trong màn khói mông lung, Vu Tế đột nhiên phun ra mấy âm phù cự đại, sau đó thì tất cả mọi thanh âm đều biến mất, khắp tứ phía trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại thanh âm phun hỏa vụ phát ra từ đầu lâu của quái

thú.

Phong Vân Vô Kị rất là tò mò, không biết là Vu Tế rốt cuộc là đang giao lưu với ai, vừa rồi là nói những gì, ngôn ngữ trong thời khắc này của Vu Tế tuyệt đối không phải là ngôn ngữ hiện tại của Thái Cổ nhân loại, Phong Vân Vô Kị đoán đó là ngôn ngữ sử dụng của cao tầng trong Vu Tộc.

Sau một lúc lâu trầm tịch, cuối cùng thì ở trong cánh cửa đá cũng truyền ra một thanh âm vang dội khác, Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn không hiểu, nhưng Vu Tế hiển nhiên là hiểu, những nếp nhăn trên mặt theo đó mà giãn ra, lộ xuất một nụ cười!

Oanh long long!

Khe hở do hai cánh cửa khép lại dần dần khép chặt lại, cùng lúc đó thì Vu Tế cũng đứng lên, sau đó xoay người lại nhìn vào Phong Vân Vô Kị nói: “Vừa rồi ta vừa tuân vấn mấy vị vu tổ, bọn họ đồng ý rồi”

Phong Vân Vô Kị đại hỉ nói: “Đa tạ trưởng lão.”

Vu Tế nghe thấy thế thì sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc: “Kiếm Đế, mặc dù ta đáp ứng để ngài đi tìm thần ma chiến trường, nhưng – nhất thiết còn phải xem tạo hóa của ngài, thần ma chiến trường, ta không thể cùng đi với ngài. Mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

Phong Vân Vô Kị khom người hành lễ với Vu Tế, đạm nhiên đáp: “Trưởng lão yên tâm, dựa vào thực lực hiện tại của Vô Kị, dù cho có đi đến ma giới cũng không sợ cái gì cả.”

Vu Tế lắc đầu: “Ngài hiểu lầm rồi, thần ma chiến trường không phải là ở Ma Giới, mà Ma Giới cũng không đáng sợ bằng một phần vạn so với nơi đó, ta không biết tại sao lúc trước Huyền Huyền đại đế lại chết ở nơi đó, ngay cả Cửu Mệnh Chiến Giáp cũng di lạc ở đó, nhưng – nếu như ngươi muốn đi tìm Cửu Mệnh Chiến Giáp, thì ngươi phải chuẩn bị”

“Chuẩn bị để chết”

“Trưởng lão có thể nói rõ ra hơn không?” Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy chuyện này có chút không ổn, nên hỏi thẳng.

“Thần ma chiến trường, ta chưa hề đặt chân đến, nhưng trong nội bộ Vu tộc của ta trước giờ vẫn lưu truyền một truyền thuyết, ‘thần ma chiến trường, cửu tử vô sinh’, nếu như thật lực chưa đạt đến trình độ tổ vu, mọi người trong Vu tộc đều không dám bước chân vào đó, đó là một mảnh đất hỗn loạn vô cùng, là phần mộ của chư thần!”

Thân thể của Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, nhìn vào Vu Tế: “Phần mộ của chư thần?”

“Đó là truyền ngôn chỉ lưu truyền trong nội bộ Vu tộc, còn cụ thể thì không rõ lắm ... ngài tiến vào đi!” Vu Tế đáp.

“Tiến vào ... thần ma chiến trường ở đâu?”

Vu tế trưởng lão quay người lại, đối diện với cánh cửa cự đại mà đạm nhiên nói: “Nơi này chính là cánh cửa của thần ma chiến trường.”

Ầm ầm!

Một khe nứt từ trong trán của đầu lâu quái thú xuất hiện, sau đó kéo dài xuống phía dưới, xương sườn của hai quái thú đột nhiên hoạt động về hai phía. Trong một loạt những tiếng động ầm ầm, đầu của quái thú mở ra, trong đó hiện ra một động huyệt cao bằng thân hình của một người, trong động huyệt là một phiến vụn khí màu đỏ, ầm ầm có ánh lửa phát ra, không biết là bao sâu

Phong Vân Vô Kị đứng ở trước miệng của động huyệt, trên thân thể đột nhiên đại thịnh quang mang, một bóng người phát ra quang mang vạn trượng từ trong nội thể của Phong Vân Vô Kị bước ra, dọc theo động huyệt mà bước vào.

Trong mắt của Vu Tế lóe lên thần sắc kinh hãi, đưa tay ngăn: “Không được đâu, muốn xuyên qua không gian bình thường để tiến nhập thần ma chiến trường, thì chỉ có nhục thân mới có thể xuyên việt!”

Quả nhiên, lời nói của Vu Tế vừa dứt thì đạo kiếm hình nhân ảnh với quang mang vạn trượng đột nhiên khựng lại, tựa hồ như đang đâm vào cái gì, tiếp đó là ở hai bên của thông đạo phát ra hai phiến lục mang, lục mang kết thành một tấm màn với đầy những chú văn màu xanh đậm của Vu tộc. Sau đó thì một cổ lực lưỡng cường đại bùng phát, đạo nhân ảnh kiếm hình liền bị một lực đạo cự đại chấn bay ra ngoài.

Phong Vân Vô Kị bung thân người lên trên không, đâm sầm vào đạo kiếm hình nhân ảnh, hai người hợp lại làm một, quang hoa đầy trời tức thì tiêu tán.

“Hiểu rồi!” Phong Vân Vô Kị mặc nhiên nói, sau đó đạp bước lao vào trong động huyệt đó, lần này quả nhiên là không hề có bất cứ cái gì ngăn cản, Phong Vân Vô Kị điểm nhẹ chân một cái, lao thân vào sâu trong động huyệt.

Ở sau lưng truyền lại một loạt những thanh âm của đất đá rơi, xen lẫn vào đó là thanh âm của Vu Tế: “Mọi chuyện nên nhớ là cẩn thận, dù cho có cẩn thận hơn nữa ... nơi đó sung mãn nguy cơ, mọi chuyện đều không thể dùng lí thường mà phán đoán! ...”

Một bước chân bước tới hư không, rồi đạp xuống mặt đất, tiếp đó là hông, rồi toàn thân lộ ra ngoài. Phong Vân Vô Kị đứng trên thổ địa của không gian lạ lẫm, ở sau lưng là một màn ba động sóng dập dờn, một làn vụ khí màu đỏ cuối cùng phun ra, thông đạo đó cũng biến mất triệt để.

“Đây chính ... là thần ma chiến trường sao? ...” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm nói, một trận kinh phong từ bên cạnh thổi tới, khiến cho y bào trên thân thể phát phơ phất, đầu tóc cũng theo đó mà tung bay loạn xạ.

Ngẩng đầu nhìn lên trên trời thì thiên không cũng không có lấy một đám mây đen, chỉ có một phiến hỗn độn, thiên không và mặt đất ở nơi này tựa hồ như muốn dung hợp lại thành một thể, vô pháp phân rõ ra nơi nào là thiên và nơi nào là địa, giữa thiên địa đều hờn ám.

Kiệt kiệt kiệt!

Khắp thiên địa truyền lại một tiếng cười quái dị, thanh âm biến ảo bất định, vô pháp dò xét được thanh âm từ phía nào truyền lại

Rắc!

Một thanh âm truyền lại, Phong Vân Vô Kị dò theo âm thanh mà nhìn sang thì thấy ở cách bản thân không xa đang có một bộ xương trắng âm sâm nhô ra khỏi mặt đất được một nửa! Một đoạn xương sườn bổ đầy vết nứt từ trên bộ xương rớt xuống dưới đất.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại rồi đạp tới một bước, thân hình bay lơ lửng ở trên không trung. Đứng ở trên không trung nhìn về khắp tứ phía, thấy thiên địa tản mát những phiến khí vụ dày đặc, cả thiên địa là một phiến bình thản, không có lấy một chút khí tức và vết tích của nhân loại.

Phong Vân Vô Kị phát ra thần thức quét ra xung quanh với ý đồ xem thử địa hình của thần ma chiến trường, nhưng rất nhanh sau đó thì một cảm giác cổ quái truyền lại, thần thức tựa hồ như gặp phải một tầng không gian bình chướng nên vô pháp khoách triển ra thêm, ở những phương hướng khác cũng gặp phải tình cảnh như thế với cự li không giống nhau.

Phong Vân Vô Kị cau hăn đôi mày lại, bất thành linh ở đằng sau lưng truyền lại một tiếng nổ to lớn, Phong Vân Vô Kị mau chóng quay người lại, chỉ thấy ngoài đó mấy trăm trượng là một bức tường bằng đất cao mấy ngàn trượng đang hướng sang phía bên này mà ập tới, cát bụi theo đó mà cũng tung bay lên trên rất cao. Hướng về phía Phong Vân Vô Kị, từng tầng từng tầng đất đen cấp tốc dâng lên trên cao, tốc độ khoách triển nhanh đến kinh nhân

Cáp cáp cáp

Tiếng cười điên cuồng tấn tốc tiếp cận, trận bão cát đó tựa hồ như đã phát hiện thấy Phong Vân Vô Kị, mau chóng truy tới với tốc độ nhanh hơn nguyên bốn cả mấy trăm lần.

Phong Vân Vô Kị đứng ở trong hư không với sắc mặt băng lãnh, ngay khi trận bão cát đó cách bản thân độ năm mươi trượng thì ông tay áo đột nhiên lay động, năm ngón tay xò ra, một tiếng kiếm ngân truyền lại, Đệ Ngũ Kiếm Đả liền xuất hiện ở trong tay, từng phiến từng phiến quang mang chói sáng từ trong lòng

bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ bùng phát, Đệ Ngũ Kiếm Đả xoay chuyển một vòng rồi Phong Vân Vô Kỵ vùng kiếm chém xuống một chém

Oanh!

Mấy trăm đạo kiếm khí lấy Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm mà xạ thẳng về phía bức tường đất, mỗi một đạo khí kiếm đều chẳng khác gì một thanh thiên kiếm, chúng mang theo uy thế vô thượng từ trên bầu trời chém thẳng xuống phía dưới

Trận bão cát đỏ liền bị những đạo kiếm khí bàng đại dễ dàng cắt xén ra thành mấy trăm phần chẳng khác gì cắt đậu hủ, một tiếng nổ lớn vang lên và nổ tung ra, bùn đất và những chiếc lá thối rữa bắn ra tung tóe rồi rơi xuống dưới

Oanh!

Một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đột nhiên đánh trúng người Phong Vân Vô Kỵ, lực lượng mạnh mẽ của nó chấn Phong Vân Vô Kỵ bay đi như một viên đạn

Bùng bùng bùng!!!

Hàng loạt những tiếng bước chân hướng về phía Phong Vân Vô Kỵ rơi xuống mà truy tới, trên mặt đất có một cái dấu vết khá to, nhưng lại không thấy bất cứ nhân ảnh nào

Oanh!

Lại một cỗ cự lực cự đại vô hình mạnh mẽ đánh mạnh vào trên ngực của Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ rên lên một tiếng, một lần nữa bị chấn bay đi

Oanh long long!

Lại một loạt những tiếng bước chân vang lên hướng về nơi rớt xuống của Phong Vân Vô Kỵ mà truy theo, nhất thời Phong Vân Vô Kỵ xoay người ở trên không trung rồi an ổn định thân ở trên không trung, phần tóc phủ ở trước mặt cũng theo đó mà tự động tung bay về phía sau. Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, đôi mi giật giật một chút rồi bất thành linh mở ra, chỉ thấy trong mắt trái của y giờ này là một phiến ngân bạch

195. Chương 195: Ma Thần Mã Cổ Tư

Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt tay phải đang nắm Đệ Ngũ Kiếm Đả lại, sau đó thì phát ra một đạo kiếm quang chói sáng chém về phía đạo hư ảnh màu xanh nhạt đó.

Trong cặp mắt của gã ma thần màu xanh nhạt đó lóe lên thần sắc kinh ngạc, tựa hồ như đã sống sờ, cứ mặc cho đạo kiếm quang kia chém hẳn ra làm hai, từ trên đỉnh đầu đến tận phía dưới.

“Dát dát dát ..., ở trình độ của ngươi mà lại dám đồ thần, thật sự là quá ấu trĩ, dát dát dát ... không biết là làm sao ngươi lại tiến được vào nơi này!” Sau khi đạo kiếm quang lướt qua thì gã ma thần đó mau chóng hợp hai phần thân thể lại làm một, thanh âm từ linh hồn phát ra trực tiếp vang lên trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ, tiếp đó là chiếc Lưu Tinh Chùy cổ quái đập về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ vẫn không hề biến đổi, thân người hướng sang một hướng khác mà lao đi, tuy nhiên

Oanh!

Cái chùy với tốc độ rất chậm đó lại bất thành linh đánh trúng thân người đang di chuyển với tốc độ cực nhanh của Phong Vân Vô Kỵ, một loạt những cảm giác đau đớn từ trong linh hồn truyền lại, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi rên lên một tiếng, cái chùy đó tựa hồ như uẩn hàm một sức mạnh cổ quái nào đó, tựa như muốn dập nát linh hồn của người khác. Phong Vân Vô Kỵ lại một lần nữa bị đánh bay văng đi, mặc dù thân thể chẳng hề có chút vết thương nào, nhưng linh hồn thì lại đau đớn chẳng khác gì bị tê liệt.

“Chạy đi, cấp cấp cấp ... xem thử người có thể chạy đến đâu, ở trong địa bàn của Mã Cổ Tư ta, người chỉ là một con kiến nhỏ nhoi, mặc cho ta xử lí!” Chiếc bóng màu xanh nhạt cự đại đó khua khua cái chùy trên tay, mang theo một ngọn lửa mà chỉ có Phá Vọng Chi Nhân mới có thể nhìn thấy ập tới. Trong mắt phải của Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn là phiến thiên địa trước đây, trong không trung vẫn chẳng hề có một vật nào, nhìn không thấy bất cứ thứ gì, ngoại trừ một phiến thiên địa mệnh mang màu xám liên thành một mảng ...

Ở mặt đất không xa trước mắt là hai dấu chân cự đại, đó chính là dấu tích duy nhất mà mắt thường có thể thấy được sự tồn tại của ma thần Cổ Mã Tư.

Mã Cổ Tư sải bước chạy về phía Phong Vân Vô Kị, hai tay nắm chặt lấy sợi dây xích lơ mờ màu xanh nhạt mà múa máy, một loạt những thanh âm vang dội chỉ có linh hồn mới có thể nghe được theo đó mà vang lên.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại và búng ngón tay một cái, một điểm kiếm quang từ đầu ngón tay bùng phát, sau khi đi được mấy chục trượng thì kết thành một đóa kiếm liên cự đại, đóa kiếm liên đó vừa mới thành hình thì liền lập tức cấp tốc chuyển động ...

Xuy xuy xuy! ...

Vô số kiếm diệp phá không bay đi, trực tiếp đâm xuyên vào trong thân thể của Mã Cổ Tư, sau đó thì bạo phát kiếm quang cường liệt, vô tận kiếm quang từ trong thân thể của Mã Cổ Tư bùng phát ra ngoài theo các phương hướng, khắp thiên địa thoáng chốc đã sáng như ban ngày ...

Oanh!

Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng quan sát thân thể của Mã Cổ Tư hóa thành từng mảnh từng mảnh, nhưng tiếp đó thì trong không khí dập dờn một đợt ba động, những mảnh vỡ màu xanh nhạt của Mã Cổ Tư lại từ khắp tứ phía hội tụ lại, chỉ trong thời gian chớp mắt thì đã hoàn chỉnh như thường.

Oanh!

Mã Cổ Tư cười hung ác đập tới một chùy, Phong Vân Vô Kị lập tức bay lui về phía sau, mặt hướng về phía Mã Cổ Tư, thân thể bay lùi về sau, đồng thời trong mắt trái bạo trưởng ngân quang, tử tế nhìn chăm chăm vào Mã Cổ Tư.

*** Chú: Tới đây thì có lẽ các bạn đang thắc mắc giữa chùy và dây xích, đọc tiếp về sau sẽ rõ.

Vút!

Lưu Tinh Chùy của Mã Cổ Tư mang theo ánh sáng mà xanh nhạt chậm chậm quét tới, trên sự thật thì Phong Vân Vô Kị phát hiện Lưu Tinh Chùy của hắn ta đi được mấy trượng thì thân thể của bản thân đã né về phía bên trái được mấy chục trượng, nhưng chỉ trong chớp mắt thời gian ...

Oanh!

Lần này thì tựa hồ như Mã Cổ Tư đã phát giận, Lưu Tinh Chùy màu xanh nhạt đánh mạnh vào thân thể của Phong Vân Vô Kị, thân người của Phong Vân Vô Kị chẳng khác gì như bị sét đánh, tiếp đó là một ngụm máu phun ra, cả linh hồn gần như bị một chùy này đánh văng ra ngoài thân thể, thân hình thì lại càng bị chấn bay ra xa mấy trăm trượng, lại một lần nữa đâm sầm vào mặt đất.

Mã Cổ Tư chống nạnh, cất tiếng cười vang vọng khắp thiên địa: “Một con kiến yếu nhược, linh hồn nhân loại bé nhỏ, cấp cấp cấp ... ở trong cái không gian này thì ta chính là vị chúa tể duy nhất, người bước vào lĩnh vực của ta, cũng chính là mệnh người nó như thế, hãy chết đi, huyết nhục của người thì ta sẽ bảo quản ...”

Trong mắt của Mã Cổ Tư lộ ra thần sắc tham lam, ở tại cái Thần Ma Chiến Trường này, huyết nhục căn bản là xa vọng, nhưng huyết nhục đối với mỗi một một linh hồn của thần ma trên chiến trường mà nói thì đều là bảo vật không thể có nhiều ...

Cầm Lưu Tinh Chùy lên, Mã Cổ Tư sải bước tiến về phía Phong Vân Vô Kị, những thanh âm âm âm theo đó mà vang lên không ngừng, khi đến bên mép cái hồ mà Phong Vân Vô Kị ngã xuống thì ma thần Mã Cổ Tư dừng lại, hắn ta đang định nhảy xuống thì bất thành linh đất ở dưới chân đột nhiên nổ tung ra, đất đá

bắn lên trên cao cả mấy trăm trượng, Mã Cổ Tư dùng hai tay che lấy mắt, tiếp đó là lui về phía sau tháo quán tính

“Ta là con kiến, mà ngay cả con kiến mà cũng có thể đả thương người, thế thì người được tính là con gì ...” Một thanh âm lạnh lùng truyền lại, Mã Cổ Tư mở mắt ra nhìn về phía trước. Chỉ thấy Phong Vân Vô Kị ngồi xếp bằng ở trên cái hố đó, khắp chu thân là những đạo hắc ảnh với hình dạng bông hoa sen không ngừng chuyển động, ngay trong sát na Mã Cổ Tư mở mắt ra thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên đưa tay lên, trong tay xuất hiện một thanh liên hiện ra một âm ảnh trường kiếm dài mấy trượng và rộng hai đốt tay, tiếp đó thì thân người hóa thành một đạo tàn ảnh nhoáng lên như chớp giạt, chỉ trong thoáng chốc đã xuất hiện ở phía sau lưng Mã Cổ Tư mấy trăm trượng.

Mã Cổ Tư đợi cả một lúc lâu vẫn không phát hiện được gì, đột nhiên cười lên ha hả: “Nhân loại ti bỉ, các người chỉ toàn biết nói khoác, ta đã nói với người rồi, ở tại nơi này – ta chính là ... a!! Chân của ta!”

Mã Cổ Tư phát ra một tiếng gào tê tâm liệt phế, ở trên cái chân lơ mờ màu xanh nhạt của hắn ta xuất hiện một vết kiếm mỏng manh, thanh âm ảnh trường kiếm của Phong Vân Vô Kị tọa ra một khe nứt dài một trượng ở ngay mắc cá chân của Mã Cổ Tư. Nếu như không phải là thân thể của Mã Cổ Tư cường tráng phi thường thì lần vừa rồi đã trực tiếp chặt đứt chân của hắn ta luôn rồi, từ vết thương ở chân của Mã Cổ Tư không ngừng bốc ra những làn khói phiêu miểu màu xanh lục.

Mã Cổ Tư ôm chân gào thét đau đớn, hai tay không ngừng che bóp chặt lấy chân với ý đồ ngăn cản những làn khói xanh bốc ra bên ngoài, nhưng tất cả đều uống công.

Bất thành linh Mã Cổ Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, gào thét: “Ta muốn người phải chết! ... ta muốn người phải chết! ...” Đứng thẳng người dậy, sải chân lao về phía Phong Vân Vô Kị như sao xẹt

Phong Vân Vô Kị sắc mặt lãnh đạm, tay phải nắm lấy một thanh âm ảnh trường kiếm dài một trượng, tay trái nhẹ nhàng lướt qua thân kiếm, mái tóc ở phía sau tung bay dập dờn trong gió, mặc nhiên nhìn vào ma thần Mã Cổ Tư đang dần dần bức tới gần.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Mã Cổ Tư sải bước lao tới, trên mặt là một phiên hung ác, khi còn cách thân người của Phong Vân Vô Kị mấy trăm trượng thì đã đánh mạnh xuống một chùy, lần này thì tinh thần của Phong Vân Vô Kị cực kỳ tập trung. Dưới sự chú thị của Phá Vọng Ngân Mâu, Phong Vân Vô Kị phát hiện chùy của Mã Cổ Tư sau khi đi được mấy chục trượng thì cái chùy màu xanh nhạt đó liền biến mất trong hư không, làm cho một phần không trung dập dờn ba động, sau đó thì cả cái chùy biến mất, gần như ngay lúc đó thì cái chùy với ánh lửa màu xanh hừng hực lại xuất hiện ở cách chỗ cũ mấy trăm trượng với sợi dây xích ở phía sau, nó đâm thẳng vào phía Phong Vân Vô Kị, khi vừa mới xuất hiện thì chỉ còn cách Phong Vân Vô Kị chưa đầy hai xích

Thân thể Phong Vân Vô Kị nghiêng nghiêng bay lui về phía sau, cùng với Lưu Tinh Chùy thủy chung vẫn bảo trì cự li hai xích, đồng thời âm ảnh trường kiếm trong tay nghiêng nghiêng chém về phía sợi dây xích màu xanh nhạt ở đằng sau cái chùy

Bồng!

Một thanh âm trầm thấp truyền lại, sợi dây xích nối với Lưu Tinh Chùy bị âm ảnh trường kiếm chém trúng liền bị đứt rời ra và rơi xuống phía dưới, ngay khi Phong Vân Vô Kị đang định thuận thế xoay kiếm chém vào chiếc chùy thì bất chợt....

Hống! ~

Mã Cổ Tư sắc mặt phẫn nộ, bất thành linh mở miệng, sau đó liền lao về phía Phong Vân Vô Kị mà gầm lên một tiếng, từ trong miệng của hắn ta phát tán ra một cổ bạo phong vô hình màu xanh nhạt cuốn về phía Phong Vân Vô Kị

Oanh oanh oanh

Giữa Phong Vân Vô Kị và Mã Cổ Tư, từng lớp từng lớp đất bị bóc ra khỏi mặt đất và bắn lên trên không, hình thành một cơn bão cát liên tiếp thiên địa với nhau, đất cát tung bay trùng điệp lẫn nhau hình thành một bức tượng đất chẳng khác gì hải triều

Nhưng bức tường đất đó liền bị cơn bạo phong càng cường liệt kia triệt để phá hủy trong chốc lát, một cỗ tinh thần bạo phong quét qua khắt đất trời

Oanh!

Phong Vân Vô Kị bị cỗ tinh thần bạo phong đó đánh trúng, thân thể bị kích bay ra phía sau chẳng khác gì như điều đứt dây

Ở phía xa, Mã Cổ Tư quỳ phục ở dưới đất, miệng há ra mà thở hồng hộc, một kích vừa rồi cũng đã hao phí hầu hết sức lực của hắn ta.

“Muốn chết hay muốn sống?” Một thanh âm lạnh lùng từ bên cạnh truyền lại, một cỗ hàn ý từ trên cổ truyền khắp toàn thân. Ở bên cạnh, Phong Vân Vô Kị với thân người có chút thê thảm đập bộ hư không bước tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn ta, thanh âm ảnh trường kiếm trong tay kéo dài đến hơn năm trượng, độ dài này đủ để chặt đứt chiếc dầm bằng hõn thể của Mã Cổ Tư!

“Người còn chưa chết!” Mã Cổ Tư quay đầu sang mà hét lên với giọng điệu không thể tin, ngay lúc đó thì thanh trường kiếm ở trên cổ liền áp xuống dưới.

“Muốn chết? ... hay muốn sống?” Thanh âm lạnh lùng một lần nữa truyền lại, Mã Cổ Tư nhìn vào con mắt trái băng lãnh vô tình của Phong Vân Vô Kị, toàn thân run lên một cách không tự chủ, thân thể triệt để quỳ bái xuống: “Ta nguyện ý thần phục!”

Thanh âm ảnh trường kiếm trên tay của Phong Vân Vô Kị dần dần co rút về cổ tay phải, từ năm trượng rút lại còn một trượng, cổ tay xoay một cái, tay của Phong Vân Vô Kị liền thu vào trong ống tay áo, chỉ dư một đoạn âm ảnh trường kiếm lộ ra bên ngoài ống tay áo.

Phong Vân Vô Kị xòe tay trái ra, sợi dây xích do hồn lực cấu thành liền quần lên trên tay, sau đó Phong Vân Vô Kị phất tay một cái, sợi xích nguyên bốn dùng để nối với Lưu Tinh Chùy liền quần một vòng vào cột vào cổ của Mã Cổ Tư, dùng lực kéo mạnh mấy cái, một bộ phận của sợi dây xích kia liền ăn sâu vào cái cổ to lớn của Mã Cổ Tư.

“Đừng mà ... đau ... đau” Mã Cổ Tư dùng hai tay chộp lấy sợi xích ở trên cổ mà thét lên.

“Không được động đây ... nếu như ngươi muốn chết!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, ống tay áo ở bên phải phất lên một cái, thanh âm ảnh trường kiếm từ bên trong liền kéo dài ra một khoảng, trong mắt của Mã Cổ Tư liền lóe lên thần sắc khủng hoảng, vội vàng thả hai tay ra, trung thực quỳ xuống, cung kính nói: “Mã Cổ Tư nguyện ý thuận theo và phục thị ngài, chủ nhân vĩ đại!”

“Nơi này có một kiện Cửu Mệnh Chiến Giáp, ngươi có biết nó ở đâu hay không?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, theo như trong suy nghĩ của Phong Vân Vô Kị thì cái vật đó đã tồn tại trong một khoảng thời gian dài như thế, Mã Cổ Tư đúng ra là biết đến.

“Chủ nhân, ngài tới nơi này tìm bảo vật?” Mã Cổ Tư chấn kinh nhìn về phía Phong Vân Vô Kị, thấy Phong Vân Vô Kị gật đầu thì trên mặt lộ ra thần sắc khủng bố: “Nơi này là một không gian không ổn định, vừa rộng rãi vô biên lại vừa nhỏ bé vô cùng, nơi này bị các loại quy tắc và thậm chí là pháp tắc thống trị, bình thường thì ta cũng không dám bước chân ra khỏi khu vực này, chiếc Cửu Mệnh Chiến Giáp mà ngài muốn tìm, nếu như trước khi ta chết thì có lẽ là ta sẽ biết, nhưng hiện tại thì ta không biết, hơn nữa”

“Hơn nữa cái gì? ... nói mau?” Phong Vân Vô Kị đập một chân lên trên thân thể của Mã Cổ Tư, dùng sức kéo mạnh lấy sợi dây xích: “Đừng có lấp ba lấp bắp, nói một lần cho xong.”

“Dạ, dạ!” Mã Cổ Tư sắc mặt đau đớn, nhưng lại không dám dùng tay kéo lấy sợi xích, mặt thấy con mắt trái băng lãnh của Phong Vân Vô Kị đang chú thị vào hắn ta, trong lòng liền run lấy bầy, thầm nghĩ: “Tại sao con mắt này của hắn ta lại giống với con mắt của chư thần như thế?!”

“Nơi này – vốn là một chiến trường trọng yếu trong thần ma chi chiến, chủ lực của hai bên đều tiến hành chiến đấu ở nơi này, ngoài ra cũng có một vài thần linh cường đại khác cũng bị cuốn vào tràng chiến đấu

này, trong trận chiến đó thì ta cũng chỉ là một tiểu binh, thời đó thần ma nhiều vô kể, ta vẫn bồn không tính là cái gì, chính mắt thấy nhiều cường giả vẫn lạc, bao quát cả thần linh, ta đã cực kì sợ hãi, nhưng không ngờ được sau khi chết mà ta vẫn may mắn bảo trì được thần thức.” Mã Cổ Tư dần dà nói, sợ hãi nhìn về phía Phong Vân Vô Kị: “Mặc dầu ta chưa hề rời khỏi phiến lĩnh vực này, nhưng như quả ngài muốn tìm Cửu Mệnh Chiến Giáp thì e rằng không có khả năng cho lắm, ở nơi này có vô số bảo bối của các cường giả, nhưng ở bên cạnh những bảo bối đó chắc chắn sẽ có một linh hồn cường đại thủ hộ, đẳng cấp của bảo vật càng cao thì linh hồn thủ hộ càng cường đại! Như quả bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp mà ngài nói rất lợi hại thì chỉ sợ là”

“Năm xưa Huyền Huyền đại đế bắt quả cũng chỉ ở đẳng cấp, ông ấy làm sao lại chạy tới nơi này? Dù cho ông ấy có đạt đến thần cấp, thì uy lực triển khai ra cũng không đủ để những nhân vật quá cường đại chú ý đến ông ta, nếu như thế thì Cửu Mệnh Chiến Giáp rất có khả năng là có thể lấy được.” Phong Vân Vô Kị suy nghĩ trong lòng.

“Nơi này có mấy vị tổ vu, người có biết họ ở nơi nào hay không?”

Mã Cổ Tư vốn đang ngoan ngoãn, khi nghe tới danh tự tổ vu thì bất thành linh tình tự biến hóa cực độ, trong mắt lộ ra thần sắc cực kì cừ hận, đột nhiên đứng thẳng người dậy, gào thét: “Tổ vu ... tổ vu ... người muốn tìm tổ vu ... ở nơi này thì tổ vu là cừ địch của tất cả thần ma, tất cả thần ma đều là cừ địch của tổ vu, thù không đội trời chung, không ngờ người mà người muốn tìm lại là tổ vu”

Mã Cổ Tư đứng dậy gào thét, rồi dùng hai tay đánh mạnh về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn vào hấn ta, bất thành linh phát lực kéo mạnh lấy sợi xích, thân thể bàng đại của Mã Cổ Tư dồn thời đứng không vững, cặp mắt của hấn ta trợn tròn lên như muốn bay thẳng ra ngoài, mặt cũng trắng phồng lên, hai tay kéo lấy sợi xích trên cổ với ý đồ giải thoát khỏi sợi xích.

Hừ!

Bất thành linh chỉ nghe một tiếng hừ lạnh vang lên, Phong Vân Vô Kị kéo mạnh lấy sợi xích, thân thể bàng đại của Mã Cổ Tư liền bị Phong Vân Vô Kị kéo bay lên trên không rồi xoay hai vòng, sau đó thì nặng nề đập xuống mặt đất.

Oanh!

Cát bụi bốc lên trên cao cả mấy trăm trượng, một nửa thân thể cao lớn của Mã Cổ Tư đều chìm sâu vào trong lớp đất, thân thể vừa đập xuống đất thì Mã Cổ Tư liền lập tức đứng dậy, lần này thì hấn ta lại nắm chặt lấy sợi xích rồi gào lên: “Để xem ai mạnh hơn ai ... a!”

Mã Cổ Tư còn chưa nói hết lời thì ở đầu bên kia của sợi xích liền truyền lại một cổ sức mạnh cực kì, thanh âm lạnh lùng của Phong Vân Vô Kị truyền nhập vào tai: “Lần đầu tiên bị người bài bố, chỉ là do không quen thuộc cách thức chiến đấu của người, hiện tại – người hãy ngoan ngoãn nghe lời cho ta”

Oanh!

Mã Cổ Tư bị Phong Vân Vô Kị kéo lên và xoay hai vòng trên không trung chẳng khác gì như đứa nhỏ, sau đó thì lại một lần nữa đập mạnh vào mặt đất, lần này thì thân người của Mã Cổ Tư giang ra thành hình chữ đại à đập xuống đất, chiếc đầu cự đại ấn sâu vào trong mặt đất.

“... có lẽ, bây giờ ta nên giết chết người, sau đó lại tìm một người dẫn đường khác, ta có thể hàng phục được người, thì có thể hàng phục được những ma thần khác ... người – còn muốn phản kháng nữa hay không?” Phong Vân Vô Kị không vung vẩy sợi dây xích ở trong tay nữa mà lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mã Cổ Tư.

“Chủ nhân, ta ... thần phục!” Mã Cổ Tư ngẩng đầu lên, sắc mặt sấm hối nói, thần sắc chân thành và cung kính.

“Rất tốt, người hiểu ra là tốt, dẫn ta rời khỏi nơi này!” Phong Vân Vô Kị nắm chặt lấy sợi xích, hướng ra bên ngoài mà đi

“Dạ, chủ nhân.” Mã Cổ Tư cung thuận đáp, trong sát na Phong Vân Vô Kị xoay người đi, sắc mặt Mã Cổ Tư tức thì biến đổi, trong mắt chỉ còn lại một phiến hung ác

196. Chương 196: Thiên Sứ Không Đầu

Ở trước thân thể, bàn chân to lớn của Mã Cổ Tư nhấc lên và bước tới, sau đó thì đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung. Không gian trước mắt là một phiến bằng phẳng được tạo thành từ hỗn hợp giữa đất đen và cát, trập trập cuồn phong từ phía sau thổi tới, từ tất cả mọi thứ xung quanh thì không thể tìm ra đạo lý để khiến cho Mã Cổ Tư biến mất.

Ngân quang trong Phá Vọng Ngân Mâu ở mắt trái đại thịnh, không gian ở trước mắt liền bị phân giải thành vô hạn, trước thân thể mười trượng hiện ra một không gian rộng lớn vô hạn tán phát ánh sáng, ở trong cái không gian đặc biệt do từng sợi từng sợi tơ kén cấu thành ngập tràn khói lửa

Phong Vân Vô Kị bước tới một bước, thân thể cũng đột ngột biến mất trong phiến không gian hoang vu này. Trong không khí tản mạn đầy khói lửa, mắt thường khó mà nhìn thấy cảnh vật xung quanh, bên tai tràn ngập những thanh âm lụp bụp từ các đám lửa phát ra, từng làn từng làn khói khét nghẹt xông lên trên mũi, từ xa tới gần biến bố vô số núi lửa. “Chủ nhân” Ở trước thân thể, Mã Cổ Tư cung kính chấp tay đứng đó, tựa hồ như đã đợi khá lâu rồi vậy.

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị nhẹ gật đầu, trong mắt mau chóng lóe lên thần sắc cảnh giác.

“Nơi này là lĩnh vực của Dung Nham Linh Chủ, ở tựa nơi này thì hắc ta vĩnh viễn bất tử, chỉ cần có lửa là thần ta có thể trọng sinh, chúng ta tốt nhất là không nên kinh động hắc ta!” Mã Cổ Tư hạ nhỏ giọng xuống mà nói.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua một vòng, mau chóng phát hiện ra gã Dung Nham Linh Chủ mà Mã Cổ Tư nói đến, hắc ta có lớp vảy nham dày cộm và thân thể bằng đại, nếu như không phải lưu ý thì có lẽ là Phong Vân Vô Kị đã cho rằng đó là một ngọn núi lửa sống. Từ trong mũi của hắc ta liên tục phun ra hai làn khói lớn giáp tạp chút lửa, những làn khói dày đặc phiêu tán ở trên không trung, ở trên trời hình thành một tầng khói dài trải khắp mấy dặm, trong tầng khói thỉnh thoảng tán phát ra ánh lửa.

Tùy theo sự hô hấp của hắc ta mà từng khối từng khối nham tương không ngừng từ dưới lớp vảy nham thạch rỉ ra và nhũ xuống phía dưới thân thể, dung hợp với những lớp nham tương dày đặc ở phía dưới.

Phong Vân Vô Kị dùng mắt trái quét qua, cấu tạo thân thể của Dung Nham Linh Chủ liền lập tức ánh nhập vào trong mắt, trong con mắt ngân bạch liên tục biến ảo. Ngay khi thân thể bằng đại đang trầm thụ của Dung Nham Linh Chủ ẩn nhập vào trong con mắt ngân bạch của Phong Vân Vô Kị thì Mã Cổ Tư ở bên cạnh không khỏi kinh hãi nhìn vào mắt của Phong Vân Vô Kị, ở trên bề mặt của con mắt ngân bạch thì thân thể bằng đại của Dung Nham Linh Chủ liền bị bóc ra từng lớp từng lớp một, phần còn lại chỉ là một bức đồ tượng do khói và những sợi tơ đỏ hồng cấu thành. Hình ảnh của bức đồ tượng đó đột nhiên chuyển động xoay vòng, đến khi dừng lại thì chỉ còn lại những sợi tơ màu trắng mỏng manh và lớp xác bên ngoài của Dung Nham Linh Chủ.

Thân thể của Dung Nham Linh Chủ ở trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị ngập tràn một lượng lớn năng lượng dung nham bị ngưng cố, lực bạo phát khá là kinh nhân, thông qua tầng tầng năng lượng bằng đại che phủ, Phá Vọng Ngân Mâu của Phong Vân Vô Kị từ trong một đoàn năng lượng như thật chất phát hiện ra vô số những sợi tơ trắng cực kì mỏng manh đan xen dày đặc với nhau rồi kéo dài ra khắp thân thể của Dung Nham Linh Chủ sau đó là liên tiếp với mặt đất dung nham ở phía dưới và dung hợp lại làm một với nham tương cuộn cuộn dưới địa tầng, ngoài ra thì có càng nhiều sợi tơ tuyến liên tiếp lấy Dung Nham Linh Chủ với cả không gian này hơn.

Chỉ nhìn một lượt thì Phong Vân Vô Kị đã nhìn ra thực lực của vật to lớn này – trừ khi hủy diệt cả không gian này, nếu không thì không thể giết được hắc ta!

Đạm nhiên quay người lại, Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Mã Cổ Tư, dẫn ta đi tới lĩnh địa của Tổ Vu.”

“Dạ, chủ nhân của ta.” Mã Cổ Tư cung thuận đáp, cẩn thận đi lướt qua thân thể của Dung Nham Linh Chủ, Phong Vân Vô Kị đáp bước hư không đi sát theo ở phía sau, khi Mã Cổ Tư đi lướt qua thân thể của Dung

Nham Linh Chủ thì cặp mắt lóe lên thần sắc hung tợn, nhưng rất nhanh sau đó thì tiêu tán. Hai người cứ đi thẳng mấy trăm trượng nhưng vẫn không kinh động đến Dung Nham Linh Chủ, cả không gian này ngoại trừ tiếng núi lửa phun dung nham ra thì cũng chỉ có tiếng ngáy khò khò của Dung Nham Linh Chủ mà thôi

“Nơi này là tới rồi!” Mã Cổ Tư đứng ở một miệng núi lửa to lớn mà nói: “Nơi này là cửa ra duy nhất ở lĩnh vực của Dung Nham Linh Chủ!”

Dung nham ở trong lòng đất cuộn cuộn dâng lên, kèm theo đó là những luồng khói dày đặc bốc lên, ở trong miệng núi to lớn thỉnh thoảng phun lên trên cao.

Phong Vân Vô Kị bước tới, đứng ở bên mép của miệng núi lửa mà nhìn vào Mã Cổ Tư, lạnh lùng nói: “Ta nhớ là người tựa hồ như đã nói là người chưa hề đi ra khỏi lĩnh vực của mình, sao rồi? Sao giờ này ngay cả lối ra trong lĩnh vực của Dung Nham Linh Chủ mà cũng biết?”

Toàn thân Mã Cổ Tư tức thì đờ ra, tiếp đó là vội vàng giải thích: “Kì thực, đó không phải là lĩnh vực của ta, ta chỉ là chiếm chút tiện nghi mà thôi, chủ nhân của khối không gian đó đã bị một vị ma thần cấp cao nuốt chửng, nhất thời không có ai chiếm lấy, vì thế nên ta cứ trụ ở đó luôn. Còn về gã Dung Nham Linh Chủ này thì ... ngài biết đó, mặc dù ta tuy yếu nhược nhưng trong chiến trường này cũng có một vài tàn hồn càng yếu hơn ta, bọn ta đôi khi cũng cần phải săn mồi, vì thế ... hơn nữa, gã Dung Nham Linh Chủ này dùng phần lớn thời gian vào việc ngủ, khi đi qua lĩnh vực của hắn ta thì chỉ cần cẩn thận một chút là được, tuyệt đối không có vấn đề gì. Ngoài ra, bản thân Dung Nham Linh Chủ có thực lực cường đại, là một cái thuẫn che chắn không tệ, những thần ma bình thường ở phụ cận đều không dám trêu vào hắn ta. Ở tại nơi này, một khi quan bế lối ra vào không gian này thì dù cho vị ma thần nào có thực lực cao hấn hấn ta đi chẳng nữa thì cũng bị hắn ta làm mệch chết! Hắn ...”

Mã Cổ Tư còn chưa nói hết thì đột nhiên từ đằng xa truyền lại những tiếng động ầm ầm, tiếp đó là một loạt những cơn sóng nhiệt ồ ạt ập tới, Mã Cổ Tư tức thì biến sắc, gào lên: “Dung Nham Linh Chủ đã tỉnh dậy! Hắn ta sắp bắt đầu đi tìm thức ăn rồi!”

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn thì thấy ở đằng sau có một cơn sóng nham tương cao mấy vạn trượng đang gào thét chạy về phía này, tốc độ cực kì nhanh, ở trên cơn sóng nham tương đó lờm đó là một cái bóng cự đại đang hung hăng nhòm chằm chằm về phía hai người Phong Vân Vô Kị, cặp mắt cự đại chẳng khác gì hai chiếc lồng đèn trong đêm, dù cho khoảng cách còn rất xa nhưng cũng rất là dễ nhận ra, đạo ma ảnh đó không ngờ là còn cao hơn cả cơn sóng dung nham ...

“Mau nhảy xuống, hắn ta sắp đóng lối ra của lĩnh vực rồi!” Mã Cổ Tư gào lên, lĩnh đầu nhảy vào trong miệng núi lửa, thân thể bàng đại dần dần chìm vào trong lớp nham tương cuộn cuộn, từng lần từng lần sóng gợn lần lần dạt ra xung quanh, Phong Vân Vô Kị nhíu mày lại, thân thể của Mã Cổ Tư đã hoàn toàn chiếm hết lối ra của lĩnh vực, nham tương xung quanh đang yên ả đột nhiên hội tụ lại rồi dần dần ngưng cố thành những khối dung nham đỏ hồng, cả miệng núi lửa cự đại chỉ trong chớp mắt đã ngưng cố một vòng lớn, hơn nữa là hiện còn đang lan rộng ra với tốc độ cực nhanh.

Phong Vân Vô Kị đã dùng pvn quan sát rất kĩ lĩnh vực của Dung Nham Linh Chủ, một khi Dung Nham Linh Chủ phong bế cả không gian này thì đến lúc đó nơi này sẽ trở thành ngục tù vĩnh cửu, bản thân cũng theo đó mà bị nhốt ở nơi này vĩnh viễn, hãm nhập vào cuộc chiến đấu không nguôi với Dung Nham Linh Chủ một cách vô ý nghĩa, cho đến khi bản thân y bị mệch chết và bị thôn thực. Ở trong lĩnh vực này thì Dung Nham Linh Chủ gần như là bất bại, không thể tồn tại bất kì khả năng nào có thể đánh bại hắn ta, tình huống duy nhất chỉ có thể là phá hủy cả không gian trong cái dung nham lĩnh vực này, nhưng phần năng lượng để làm việc đó thì bản thân Phong Vân Vô Kị còn chưa có.

Nham tương ở sau lưng ồ ạt ập tới, nham tương còn chưa tiếp cận thì cương phong mang sức nóng mãnh liệt đã thổi tới, khiến cho nhiệt độ xung quanh điên cuồng tăng cao.

“Ta, ta bị kẹt rồi ...” Mã Cổ Tư kinh hoảng hét lên, Phong Vân Vô Kị xoay đầu lại lạnh lùng nhìn vào Mã Cổ Tư, nhả thẳng băng lãnh khiến cho Mã Cổ Tư không khỏi thấy lạnh trong lòng, tiếp đó thì thanh âm lạnh lùng của Phong Vân Vô Kị truyền tới: “Kẹt rồi? ... thế thì hãy để ta giúp ngươi một chút sức lực vậy ...”

Sau đó thì Phong Vân Vô Kị đánh xuống một chưởng, một cổ lực đạo bàng đại từ trên đỉnh đầu Mã Cổ Tư ập xuống, trực tiếp đánh thẳng Mã Cổ Tư chìm vào trong nham tương, ngay cả đầu cũng bị chìm vào trong. Nham tương khắp tứ phía bắt đầu lạnh lại và toát ra những làn khói trắng, động khẩu chỉ trong chớp mắt đã không còn đủ khoảng cách để một người thông qua nữa, ở sau lưng liên tục ập ới những cơn sóng nhiệt, một cái bóng cự đại tiếp đó liền phủ lấy thân người của Phong Vân Vô Kị

Phong Vân Vô Kị không hề quay đầu lại nhìn, thần thức đã khiến cho y thấy rõ tình hình ở sau lưng, tay trái bất thành linh ấn ngang ra phía trước, cả không gian liên khựng lại, cơn sóng nham tương cự đại đang ập tới đột nhiên dừng lại trong không trung, tất cả mọi thanh âm thoe đó mà biến mất, thời gian phẳng phật như đã tĩnh chỉ lại rồi vậy.

Sau đó thì Phong Vân Vô Kị phát tay phải ra, âm ảnh trường kiếm dài mấy trượng liền chém thẳng xuống một điểm nào đó trên nham tương đang ngưng cố trong miệng núi lửa, đạo đạo khe nứt liền khoách tán ra xung quanh, nham tương nguyên bản đang ngưng cố liền dần dần hóa lại thành dạng lỏng. Ở trong mắt trái của Phong Vân Vô Kị, một kiếm vừa rồi chỉ là chém vào điểm đan xen của những đường bạch tuyến, tiếp đó thì từng sợi từng sợi liền đứt rời ra

Thân người Phong Vân Vô Kị liền nhảy vào trong miệng núi lửa đang mở rộng ra, cơ hồ như ngay khi y nhảy xuống thì cơn sóng nham tương cự đại cao mấy vạn trượng liền nổ tung ra, nham tương bắn ra tung tóe, ở sau cơn sóng nham tương là một thanh binh khí có hình dạng như hoàng kim kích mang theo âm thanh xè xè phá không đâm thẳng về phía Phong Vân Vô Kị, nhưng cũng chỉ vừa đủ để lướt sang thân người của y mà thôi

“Nhâm loại, chúng ta sẽ còn gặp lại ... lần sau – người chạy không thoát đâu!” Dung Nham Linh Chủ ngoắc cái đuôi dài tới phía trước mà chớp lấy thanh tam xoa kích màu hoàng kim, một loạt những tiếng động âm âm vang lên, theo đó là hấn ta bước tới miệng núi lửa, cặp mắt to lớn không ngừng phun ra khói độc, lạnh lùng nhìn vào trong miệng của núi lửa, ở nơi đó thì nham tương đỏ hồng đã hoàn toàn hóa thành một phiến chất rắn màu xám tro

Ngay khi Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy chân của mình đã đạp vào mặt đất thì y lại phát hiện bản thân đang ở trong một không gian khác, nhất thời lại nhớ tới lời nói của Vu Tế, Phong Vân Vô Kị trong lòng không khỏi cảm thán: “Thần Ma Chiến Trường này quả nhiên là hỗn loạn, có nhiều thần ma ở nơi này quyết chiến, chỉ sợ là những nguyên thần tàn lưu lại đã phân chia nơi này thành vô số lĩnh vực và không gian, Mã Cổ Tư nói cái Thaand Ma Chiến Trường này rộng lớn vô hạn nhưng lại nhỏ vô hạn, chỉ sợ cũng chính là vì nguyên nhân này. Bản thân Thần Ma Chiến Trường tịnh không thể quá lớn, nhưng có thể triển khai một tràng chiến tranh thì cũng không thể nhỏ, nhưng do có nhiều thần ma tàn hồn hoặc ma vật đã phân khối không gian này phân ra thành nhiều lĩnh vực, khiến cho cả Thần Ma Chiến Trường trở lên rộng lớn vô hạn ... nếu như đem gộp hết tất cả mọi không gian lĩnh vực lại với nhau.”

Một cổ khí tức sơ xác lùa tới trước mặt, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn thì không khỏi cảm thấy sửng sốt, trên mặt đất xung quanh có đầy cây cốt dần trải ra tít đằng xa, có những khối giáp rỉ sét, có những khô lâu hoặc ngẩng mặt lên trời gào thét hoặc âm nhiên cúi gằm mặt xuống, hoặc kịch chiến lẫn nhau, hoặc bị chôn vùi xuống ở dưới mặt đất

Mỗi một cá nhân đều có thần thái không giống nhau, một vài ngọn cỏ hỗn tạp từ trong những khe của những cây cốt nhô lên trên mặt đất và không ngừng lắc lư qua lại trong gió.

Phong Vân Vô Kị sửng sốt, vô ý thức nói: “Đó là một phiến Thần Ma Chiến Trường!”

Trong không khí tản mát một cổ khí tức sơ xác tiêu điều nồng nặc, những kẻ tham gia trận chiến thần ma sớm đã chết đi, ngoại trừ những bộ giáp mang theo lúc chiến đấu thì cũng chỉ còn lại những cây cốt trắng âm sâm, nhuguwng dù có như thế thì Phong Vân Vô Kị vẫn từ trong đó cảm giác thấy cổ cổ tình tự ba động cuồng liệt ập tới, tâm tình cuồng liệt của mỗi một người sắp chết vẫn còn tàn lưu tại nơi này, vĩnh cửu không tan biến.

Bầu trời nơi này rất âm trầm, tầng tầng mây áp xuống rất thấp, vô số những thi hài trên mặt đất khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm thấy chấn động, y sải bước chậm chậm đi dạo trong Thần Ma Chiến Trường, mỗi khi nhìn lướt qua một cụ khô lâu thì Phong Vân Vô Kị đều cảm thụ thấy sự chấn động cuồng liệt đến từ tâm linh, những người này, hay có thể nói là những thần ma này tựa hồ như vẫn còn sống vậy, mặc dù

không có huyết nhục nhưng cổ dục vọng chiến đấu của bọn họ y nhiên vẫn ngập tràn ở trong nhưng thi hài tàn dư của bọn họ.

Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, lập tức trong hư không liền có một cỗ ý niệm ba động cường liệt xâm nhập vào trong đầu:

“A! Giết! ~”

“Muốn chiến thì chiến, giết! ~”

“Hống ...”

“Giết! Giết! Giết! ~”

Các loại ý niệm ba động cường liệt ồ ạt ập vào trong đầu của Phong Vân Vô Kị, một cỗ cảm giác nhiệt huyết sôi sục dâng lên trong lồng ngực của Phong Vân Vô Kị, chính bản thân Phong Vân Vô Kị phảng phất như đang hăm nhập vào trong trận chiến thần ma này, y trở thành một thành viên trong đó, y bị khí phẫn sát phạt cảm nhiễm, ngay lúc này thì ...

Rắc! ...

Một tiếng động vang lên, một bộ khô lâu một tay chống xuống đất, một tay cầm vũ khí, đầu ngẩng lên cao vừa ngẩng xuống đất, một đoạn xương ngón tay bên trái theo đó mà rơi xuống mặt đất và văng ra xa – chính là thứ mà Phong Vân Vô Kị trong lúc mơ mơ màng màng đắm phải ...

Trong lòng Phong Vân Vô Kị chớp động, đang định cúi người xuống thì bất thành linh có một tiếng sấm truyền lại ...

Ầm ầm!

Một tiếng sấm từ chân trời truyền lại, Phong Vân Vô Kị đứng dậy thì nhìn thấy ở phía tít đằng xa sấm vang chớp giật, tiếp đó là mây đen cuộn cuộn áp xuống dưới, chúng cách mặt đất rất gần và rất gần, tiếng sấm ầm ầm vang lên không ngừng, đạo đạo ngân xà liên tục chạy qua chạy lại trong các đám mây, cuồng phong từ phía chân trời thổi tới, những cộng cỏ nhỏ lên trên mặt đất theo đó mà lay động trong gió, những tiếng xì xào nhè nhẹ ...

A! ~

Một thanh âm trầm muộn cực kì nhỏ từ trong gió truyền lại, Phong Vân Vô Kị giật thót người, sau đó là ngừng thần lắng nghe, chỉ trong chớp mắt thì thanh âm đó đã tăng lớn hơn nhiều ...

Giết! ~

Một loạt những tiếng sát phạt từ a truyền tới gần, kèm theo đó là những đám mây đen dày đặc, những tiếng kim thiếc va chạm từ cực kì nhỏ dần trở nên cực kì chói tai, sắp tới gần rồi, đám mây đen đó mau chóng tăng lớn hơn trong mắt của Phong Vân Vô Kị ...

Ngay khi nhìn rõ ràng bộ mặt chân chính của đám mây đen đó thì trên khuôn mặt băng lãnh của Phong Vân Vô Kị liền lộ ra thần sắc chấn kinh ...

Đó nào phải đám mây đen gì đâu, đó chính là một trời thiên sứ và ác va, trong đó cũng có một bộ phận nhân loại đang cùng nhau giết chóc trên không trung, những người này không ngừng ập tới trên đỉnh đầu của Phong Vân Vô Kị, không ngừng có những thân ảnh từ trên không trung rơi xuống như mưa, tiếng gào thảm vang mãi không dứt ...

Ầm ầm!!

Dị biến đột nhiên lại dậy lên, Phong Vân Vô Kị thuận theo âm thanh mà nhìn thì chỉ thấy ở phía chân trời có một đám khí vụ dày đặc đang bay về phía bên này, nơi khí vụ bao bọc thì những thi hài ở dưới mặt đất liền đột nhiên sinh trưởng huyết nhục, lông tóc, tiếp đó là mọc hai chiếc cánh ác ma ở sau lưng và phất phất mấy cái, sau đó thì hóa thành ánh chớp mà lên lên trên không trung ...

Từng hàng từng hàng thi hài sống dậy trước mắt của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì chúng đứng thẳng người dậy, cầm lấy vũ khí rồi lao lên trên không trung, gia nhập vào quần thể chiến đấu trên không trung ...

Màn khí xám dày đặc như vụn mã bôn đặng ồ ạt lao về phía Phong Vân Vô Kị, những tiếng thây cốt âm ầm phá đất bay lên vang mãi không dứt.

“Giết!”

“Hống!”

“Giết! Giết! Giết!”

....

Cả không gian tràn ngập những tiếng sát phạt, mặt đất kịch liệt chấn động, từ chân trời của một phía khác ập tới từng phiến từng phiến hoả long kị sĩ với ánh lửa hừng hực, ở sau lưng của những long kị sĩ lãnh mặc là những chiếc áo choàng phát phơ tung bay dài ngoằn ra phía sau ...

Phong Vân Vô Kị hoàn toàn sửng sờ, không hiểu được đó rốt cuộc là chuyện gì! Loại biến hóa này hoàn toàn nằm ngoài sự hiểu biết của y!

Vút vút!!

Mấy thanh trường kích mang theo khói xám từ trong không trung phóng ra, chúng lướt qua người của Phong Vân Vô Kị và cắm vào trong mặt đất, tiếp đó thì một màn khí xám dập dờn tản ra, lấy trường kích làm trung tâm, mặt đất liên tục nứt nẻ ra xa thành từng vòng từng vòng

Mấy thanh trường kích này khiến cho Phong Vân Vô Kị triệt để hiểu được nguyên lai tất cả mọi thứ đang phát sinh ở trên không trung đều không phải là ảo tượng, đúng lúc Phong Vân Vô Kị hiểu ra được điểm này thì một cảm giác bị tỏa định liền truyền lại, đó giống như bị rắn độc ngấm vào vậy, cực kì khó chịu, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn

Một gã thiên sứ không đầu lắc lắc thân người, đất cát trên thân thể rơi xuống đất, trong một loạt những tiếng kêu răng rắc của xương cốt thì hắn ta chậm chậm xoay người lại mà ngấm chuẩn vào Phong Vân Vô Kị.

Ba!

Ở sau lưng gã thiên sứ không đầu giang ra một cặp cánh lông, nhưng nó lại đen thui như mực, tay phải hắn ta đưa ra, một thanh trường kích ở đằng xa liền bị nhấc lên khỏi mặt đất rồi tự động bay vào trong lòng bàn tay của hắn ta, sau đó thì một cổ sát cơ sắc bén đánh mạnh về phía Phong Vân Vô Kị

Oanh!

Phong Vân Vô Kị chẳng chút do dự đập nhẹ mũi chân xuống đất, mặt đất trong phương viên mấy thước liền bị nứt nẻ tàn tạ, thân người y liền hóa thành một tia chớp lao ra ngoài chiến tràng.

Oanh!

Một tiếng động to lớn vang lên, không cần phải quay đầu lại, thần thức của Phong Vân Vô Kị đã phát giác thấy gã thiên sứ không đầu đang mau chóng truy theo, gã thiên sứ không đầu này mang đến cho Phong Vân Vô Kị một cảm giác nguy hiểm cực độ. Hoàn toàn chỉ bằng vào bốn năng, Phong Vân Vô Kị không kịp suy nghĩ mà liền chạy ra bên ngoài, gã thiên sứ không đầu ở phía sau cầm lấy thanh trường kích đưa ra phía sau rồi mau chóng phóng về phía Phong Vân Vô Kị, thanh trường kích đó liền hóa thành một đạo lưu quang màu đen và biến mất trong hư không

197. Chương 197: Cảm Ứng

Oanh!

Thanh trường kích màu đen vừa xuất hiện ở sau lưng Phong Vân Vô Kị thì liền bắn ra cả vạn tia sét màu đen, mỗi một tia sét đều bao bọc một khối không gian rất lớn vào bên trong, bao quát cả mấy cái ảo ảnh của Phong Vân Vô Kị, một khối không gian rất lớn tiếp đó liền hóa thành một phiến hư vô.

Xuỵ!

Phiến không gian đen xì đó vừa xuất hiện xong liền biến mất, trong không khí xuất hiện những luồng khói dày đặc, thân hình của Phong Vân Vô Kị hiện ra cách đó không xa, y phục phía sau lưng đã mất đi nhiều mảng lớn, ngay cả một vài bộ phận cơ thịt trên thân thể cũng trở thành một phiến cháy đen. Phong Vân Vô Kị không dám dừng lại, đầu cũng không quay lại, cấp tốc chạy về phía trước, ở sau lưng toát ra làn làn thanh khí lưu chuyển, những phần cơ thịt bị thiêu cháy dần dần sinh trưởng trở lại

Thiên sứ không đầu ngoắc tay một cái, thanh trường kích kia liền bay ngược trở lại vào trong lòng bàn tay của hắn ta, hai chiếc cánh phất nhẹ một cái, thiên sứ không đầu liền truy theo Phong Vân Vô Kị như như chớp giạt

Khi còn cách mấy trượng thì thân người của Phong Vân Vô Kị đột nhiên chớp nhoáng rồi hóa ra thành hai thân ảnh bay về hai hướng khác nhau, thiên sứ không đầu tức thì dừng lại, cảm kích dừng lại trong không trung, cuối cùng lao theo hướng tới thân ảnh có bộ trường bào rách rưới mà truy theo.

Tốc độ của Phong Vân Vô Kị cực kì nhanh chóng, nhưng tốc độ của thiên sứ không đầu cũng không chậm, hơn nữa ga thiên sứ không đầu này tựa hồ như còn bảo lưu một chút sức mạnh thao khống không gian, mỗi khi khoảng cách giữa hai người kéo dài ra một khoảng thì thân hình gã thiên sứ không đầu liền đột nhiên chớp hiện, không ngừng rút ngắn cự li với Phong Vân Vô Kị.

Sau chốc lát thì Phong Vân Vô Kị đã chuyển động một vòng trong không trung, dẫn gã thiên sứ không đầu trở về lại chỗ cũ. Trên bầu trời y nhiên vẫn đông nghịt những bóng ảnh thiên sứ và ác ma đang chiến đấu kịch liệt, những thanh âm ầm ầm vẫn vang mãi không thôi, không ngừng có những thiên sứ và ác ma từ trên không trung rơi xuống dưới đất

Thân hình Phong Vân Vô Kị hơi khựng lại một thoáng rồi chẳng chút do dự mà lao vào đám mây đen đó. Thân hình rất mau chóng bị đám mây đen đó nuốt chửng, trong quần người đông nghịt đột nhiên bạo phát một đoàn ánh sáng vô tận, thoáng chốc sau đó thì biến mất vô tung.

Thiên sứ không đầu dương thanh trường kích của hắn ta lên, dừng đứng ở trong không trung, hắn ta sử dụng cảm ứng từ việc tỏa định mục tiêu, nhưng rất nhanh sau đó thì bị dòng thủy triều đang giết chóc trong không trung nuốt chửng

Choeng!

Một thanh trường kích đen xì từ trong đám mây đen ở trên không trung đột nhiên rơi xuống phía dưới, đâm sâu vào trong mặt đất, đuôi kích không ngừng chấn động trong không trung

Cách đám mây đen đó mấy ngàn trượng, mặt đất đột nhiên nứt ra, Phong Vân Vô Kị với sắc mặt trắng bệch từ trong đó bước ra, từ trong thân thể tán phát ra từng màn từng màn ánh sáng trắng, vừa lóe lên thì chớp tắt, chấn bay hết những đất cát dính ở trên thân thể.

“Gã thiên sứ không đầu này quả thật là đáng sợ!” Phong Vân Vô Kị thở gấp nói, trên mặt y nhiên vẫn là một phiến trắng bệch, đối với nguy hiểm thid Phong Vân Vô Kị có một trực giác nhạy bén, gần như khi gã thiên sứ không đầu xuất thủ lần hai thì Phong Vân Vô Kị lập tức đổi lấy hóa thân kiếm thể, tiếp đó là đổi y bào trên thân thể cho hóa thân và dùng chân khí trong thân thể mô phỏng ra bộ dạng như hóa thân kiếm thể, hai người hướng theo hai phương hướng bất đồng mà bay đi, quả nhiên là gã thiên sứ không đầu kia đã mắc lừa, bị dẫn dụ tới đám thần ma đang giết chóc lẫn nhau. Ngay khi gã thiên sứ không đầu bị dẫn dụ đi thì Phong Vân Vô Kị liền chui sâu vào trong mặt đất

Gió lạnh gào thét, đất trời đột nhiên dị thường an tĩnh, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn thì lại một lần nữa dừng lại, ở trên đó làm gì có thần? Nơi đó làm gì có ma? Làm gì có thiên sứ không đầu?

Tất cả mọi thứ đều khôi phục như chính thường, bầu trời trống vắng và âm trầm, chỉ có những tiếng gió thổi lướt qua. Trên mặt đất là vô số cây cối nằm chồng chất lên nhau và trải dài khắp mặt đất, vô cùng vô tận

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua, nhưng ngoại trừ những cây cốt đó ra thì chẳng hề có phát hiện gì hết, nếu như không phải là y bào trên thân thể bị biến mất thì Phong Vân Vô Kị thực sự là hoài nghi đó chỉ là một giấc mộng!

Ở một chỗ trống, Phong Vân Vô Kị tìm thấy thanh trường kích màu đen xỉ mà gã thiên sứ không đầu sử dụng, trên thanh trường kích có khắc một hàng chữ màu hoàng kim, ở giữa có khắc một hình thiên sứ cánh đen.

Phong Vân Vô Kị cầm lấy thanh trường kích đó lên, thâu nhập chân khí. Lập tức một loạt những âm thanh xẹt xẹt truyền lại, trên mũi kích xuất hiện những tia lửa điện.

Hát!

Phong Vân Vô Kị nắm lấy thanh trường kích rồi đột nhiên phóng đi, trường kích vẽ một đường cong trong không trung và găm xuống mặt đất cách đó mấy trăm trượng. Một tiếng oanh vang lên, lấy trường kích làm trung tâm, một khối mặt đất rất lớn liền hóa thành tro bụi, mặt đất gợn lên những làn sóng chẳng khác gì mặt nước, khí kinh hỷ diệt đó lạn mãi lan rộng ra tới chân của Phong Vân Vô Kị thì mới dừng lại

A!

Một tiếng gào thảm thiết từ phương hướng thanh trường kích đáp xuống vang lên, Phong Vân Vô Kị chộp động trong lòng, Phá Vọng Ngâm Mâu quét qua phía đó, đúng lúc nhìn thấy Mã Cổ Tư chật vật từ dưới mặt đất chui lên, một chiếc sừng trên đầu của hắn ta đã bị gãy, toàn thân trên dưới đều biến bố đầy vết thương, từ trong đó không ngừng rỉ ra những làn khói

“Mã Cổ Tư” Phong Vân Vô Kị nghiêng răng nói, chậm chậm bước đi về phía hắn ta, mặt đất trong phạm vi không gian mấy trăm thước tùy theo bước chân của Phong Vân Vô Kị mà rên rỉ: “Người đứng là biết ẩn núp!”

“Chủ .. chủ nhân!” Mã Cổ Tư sợ hãi nhìn vào Phong Vân Vô Kị, thân thể cự đại quỳ xuống dưới mặt đất: “Chủ nhân vĩ đại, Mã Cổ Tư không dám rời bỏ chủ nhân, nhìn thấy chủ nhân không có bề gì, Mã Cổ Tư thực sự rất là cao hứng!”

Thanh âm như sấm của Mã Cổ Tư vang vọng khắp không trung, Phong Vân Vô Kị chậm chậm bước tới trước thân người của hắn ta, thân thể lơ lửng ở trên đầu của hắn và lạnh lùng nói: “Phải chăng người đã sớm biết được hư thật nơi này nhưng lại cố ý không nói cho ta biết?”

“Oan uổng quá, chủ nhân!” Mã Cổ Tư dùng thân thể bàng đại của mình mà ôm lấy chân của Phong Vân Vô Kị, khóc lóc: “Ta tới đây trước một bước so với chủ nhân, vì đề phong gặp phải vị ma thần cường đại nào khác nên liền tìm một chỗ nào đó để chui vào trong, khi ta phát hiện chủ nhân thì những cây cốt đó đã sống lại, ta không dám bước ra, vì thế nên mới”

“Hừ, nói thẳng ra là ngươi tham sống sợ chết!” Phong Vân Vô Kị dùng chân hẩy nhẹ một cái, thân thể bàng đại của Mã Cổ Tư liền bị đá văng đi, lăn lộn một vòng trong không trung rồi rơi mạnh xuống mặt đất, hắn ta không ngờ là lại cứ nằm lết ở trên mặt đất, không đứng dậy nữa.

Phong Vân Vô Kị ngoắc tay một cái, thanh trường kích đen xỉ liền bay vào trong tay của y: “Mã Cổ Tư, nếu như ngươi cố ý giở trò gì nữa thì thanh trường kích này sẽ đâm xuyên qua thân thể của ngươi ... hiện tại, ta dám bảo chứng một khi thân thể của ngươi vỡ nát ra thì tuyệt đối không thể khôi phục lại được!”

Phong Vân Vô Kị nói xong thì không thèm lí tới hắn ta nữa, Phá Vọng Ngâm Mâu quét qua không trung, truy tìm lối ra của phiên không gian này.

“Như ý của ngài ... chủ nhân của ta” Mã Cổ Tư vui đầu vào hai tay, hai con mắt lộ ra hung hăng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, nhưng rất nhanh sau đó thì hắn ta liền thấy đối thành bộ dạng cung kính, khiêm cung nói: “Chủ nhân tôn kính, nếu như ngài muốn tìm lối ra của không gian này thì ta nghĩ là ta có thể giúp được ngài!”

Phong Vân Vô Kị đột ngột quay đầu lại, hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn ta: “Mã Cổ Tư, nếu như ngươi biết thì hãy nói cho sớm, nhưng nếu như ngươi muốn giở trò gì, thì ta sẽ trong thời gian sớm nhất

bầm vằm thân thể người thành trăm ngàn mảnh, khiến cho người ngay cả một chút tàn thức của người cũng không thể tồn lưu lại.”

Thân thể của Mã Cổ Tư tức thì run rẩy, vội vàng nói: “Dạ, chủ nhân của ta!”

“Nói đi, lỗi ra ở đâu?”

Mã Cổ Tư đứng lên rồi nhìn về phía đông và nói lớn: “Nếu như ta nhớ không lầm thì đi về phía bên đó sẽ có một khối không gian, có lẽ là nó sẽ thông vãng đến lĩnh vực khác, còn sau đó thì ta không biết nữa, ta tuy nhiên cũng có ra ngoài sẵn mỗi nhưng tuyệt đối không đi quá xa, càng xa càng không an toàn!”

Phong Vân Vô Kị nhìn chằm chằm vào Mã Cổ Tư chốc lát, cuối cùng lạnh lùng nói: “Người dẫn đường đi!”

Lần này thì Mã Cổ Tư không hề giở trò gì cả, trực tiếp dẫn Phong Vân Vô Kị đi về phía đông của chiến trường di tích.

Phong Vân Vô Kị dùng Phá Vọng Ngân Mâu quét qua một lượt, rất nhanh sau đó thì thấy lỗi ra mà Mã Cổ Tư đã nói tới, một thông đạo dạng lỗ xoáy được làm từ một phiến những sợi tơ kén màu trắng, Phong Vân Vô Kị chẳng chút do dự mà tiến vào trong, Mã Cổ Tư ở sau lưng cung mau chóng bước theo sau.

Tê!

Hai người không khỏi hít vào một hơi lạnh, cũng không phải là gặp nhân vật nào cường hãn, ngược lại, phiến không gian này bình tĩnh phi thường, cực kì bình thường, chỉ là ... vị trí của phiến thiên địa này bị lật ngược lại, Mã Cổ Tư nhìn vào phía dưới, do dự nói: “Đó là thật sao?”

“Im miệng!” Phong Vân Vô Kị quát lên, dừng chân ở chỗ cũ chốc lát, sau đó thì đưa chân ra phía trước, nhưng tịnh không hề có bất kì chuyện gì xảy ra, điều không thỏa đáng duy nhất là đất và trời không ngờ lại hoán đổi vai trò với nhau, một người một ma đi ở trên trời và mặt đất ở ở phía trên, cái cảm giác này cực độ quái dị, quái dị đến mức khó mà hình dung.

“Đó có lẽ là đỉnh lập quy tắc!” Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua cái không gian này một lượt, tịnh không hề phát hiện bất kì nhân vật nào cường đại. Trong đầu không khỏi nhớ tới Thái Cực đạo nhân, nhớ lại những lời tự thuật của ông ta về quy tắc và pháp tắc, không gian mà phiến thiên địa này bị đảo chuyển rõ ràng là một phiến không gian đã bị sửa chữa quy tắc.

Phiến không gian này rất trống trải, tựa như một cái hộp trống vậy, không hề có bất cứ thứ gì, đứng ở một chỗ thì hoàn toàn có thể thu hết tất cả mọi thứ trong không gian này vào tầm mắt.

“Nơi này chính là lỗi ra!” Tiếng nói vang dội của Mã Cổ Tư ở bên tai truyền lại.

“Im miệng, không cần người nói, ta cũng có thể nhìn thấy!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, ở phía trước hai người mấy ngàn thước là một thông đạo không gian, cả thông đạo đó rất là sáng sủa, từ bên này có thể nhìn thấy được tình cảnh ở bên kia. Thông qua nó thì Phong Vân Vô Kị nhìn thấy một thế giới khác, hay chuẩn xác mà nói thì đó là một lĩnh vực khác!

Phong Vân Vô Kị bảo trì sự cảnh giác cao độ, mau chóng bước vào trong không gian thông đạo, cho tới khi hai người bước vào thông đạo thì sự đảo chuyển cổ quái của phiến không gian này cũng không hề phát sinh bất kì dị động nào, loại tình huống này đúng là nằm ngoài dự liệu của Phong Vân Vô Kị.

Vừa mới bước chân ra khỏi thông đạo thì Phong Vân Vô Kị liền cảm thấy một cổ hấp lực từ bên dưới chân truyền lên, thân người lập tức xoay chuyển, cái cảm giác không thích ứng đồng thời biến mất, nhưng trong tai lại truyền tới một tiếng động to, thuận theo âm thanh mà nhìn thì đúng lúc thấy Mã Cổ Tư đang rơi từ trên không trung xuống.

“Người ngay cả bay trên không trung mà cũng không biết?!” Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên nói.

Mã Cổ Tư sắc mặt ngưng ngưu, mau chóng đứng lên, nhìn thấy biểu tình của Mã Cổ Tư thì Phong Vân Vô Kị đồng thời nghĩ ra, gã Mã Cổ Tư này chỉ là một lũ tàn thức mà thôi, rất nhiều kí ức và thần thông đều bị mất đi, hẳn ta còn có thể bảo trì năng lực miễn dịch với công kích vật lí đã là không tệ rồi.

“Đi thôi!” Phong Vân Vô Kị phóng mắt nhìn khắp tứ phía, vừa mới nói thì bất thành linh có một cổ cảm giác kì dị tự trong tận đáy lòng truyền lại, khi vừa mới bước vào phiến không gian này thì không cường liệt cho lắm, nhưng khi vừa an tĩnh trở lại thì cái cảm giác kì dị này liền trở nên cực kì cường liệt.

Đó là một sự triệu hoán đến từ tâm linh, phản phát như có một thứ gì đó thân thiết phi thường ở một không gian nào đó đang chào gọi bản thân.

Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng đứng yên một chỗ, truy tìm phương hướng mà tia tâm linh triệu hoán đó truyền lại.

Bất thành linh, Phong Vân Vô Kị tựa hồ như đã hiểu ra được, trên khuôn mặt băng lãnh lộ ra biểu tình kinh hãi, trong lòng chấn kinh nói: “Chẳng lẽ ... là Cửu Mệnh Chiến Giáp!”

Hồng!

ngay lúc này thì ở sau lưng Phong Vân Vô Kị đột nhiên truyền lại một tiếng gầm điên cuồng, tiếng gầm đó lan truyền ra khắp tứ phía như sấm chớp gào thét, khiến cho âm thanh ầm ầm vang vọng mãi không thôi.

Ầm ầm!

Ở đằng xa truyền lại một tiếng động lớn, tựa hồ như một vật to lớn bàng đại nào đó bị kinh động mà từ trong trầm trụi tĩnh lại, một luồng khói xám từ trong lòng núi liên miên bất tuyệt ở đằng xa bốc lên trên không, theo đó thì núi non bắt đầu lắc lư, tựa hồ như tùy thời đều có thể đổ sụp xuống!

“Mã Cổ Tư, ngươi đang làm cái gì đó!” Phong Vân Vô Kị gầm lên một cách giận giữ, quay đầu lại thì thấy một nửa thân thể bàng đại của Mã Cổ Tư đã biến mất trong không trung, Phong Vân Vô Kị lập tức ý thức được Mã Cổ Tư đang có chủ ý gì!

Tên ma thần này cố ý dẫn bản thân đi đến khối không gian lĩnh vực này, mượn thần ma ở nơi này tiêu diệt bản thân, còn hắn ta thì bỏ chạy!

Phong Vân Vô Kị trầm nghĩ, một phiến nộ hỏa đằng đằng bùng lên trong lồng ngực, quơ tay nắm lấy thanh trường kích đen xì, Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Mã Cổ Tư, chẳng lẽ ngươi đã quên những lời ta nói với ngươi rồi hay sao?”

Một nửa thân thể của Mã Cổ Tư còn lưu lại phiến không gian lĩnh vực lập tức run lên, thân thể tấn tốc phát lực mà bò sang bên kia.

Xuy!

Trường kích của gã thiên sứ không đầu từ trong tay Phong Vân Vô Kị phóng ra, mũi kích mang những tia chớp lập lòe với uy lực khủng bố bắn thẳng vào phiến không gian mà Mã Cổ Tư đang bỏ chạy!

Oanh!

Cả phiến không gian mà Mã Cổ Tư đang ở bất thành linh nổ tung, lối ra của không gian trong mắt của Phong Vân Vô Kị bị khoá đại ra một cách rất nhanh chóng, thân thể Mã Cổ Tư vốn chỉ lòi ra một nửa thì giờ đây lại hiện ra toàn bộ, cái đầu to lớn quay lại, kinh khủng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, kinh hãi hét lên: “không!”

Nhưng thanh trường kích âm trầm đã mang theo vô số tia lửa điện đâm sâu vào trong lồng ngực của Mã Cổ Tư, tiếp đó là một tiếng nổ vang rền, thân thể của Mã Cổ Tư liền bị nổ tung ra thành trăm mảnh, theo đó thì những làn khói dày đặc đồng thời tràn ngập không gian cả hai phiến lĩnh vực

“Là ai? Dám tự ý xâm nhập không gian của ta!” Một thanh âm cự đại từ xa truyền lại, cả thiên địa tùy theo sự uy nghiêm của thanh âm mà bắt đầu run rẩy.

Khi tiếng nói này truyền đến tai thì toàn thân Phong Vân Vô Kị không khỏi chấn động, tựa như bị cự chùy đánh trúng, một cổ cảm giác bất diệu dâng lên trong lòng: “Chẳng lẽ ta đã xâm nhập vào sào huyệt của một nhân vật cường đại nào rồi!”

198. Chương 198: Cửu Mệnh Chiến Giáp

Một cổ uy áp từ phía trước truyền lại, cảm giác uy áp cường đại này đã rất lâu rồi Phong Vân Vô Kị chưa thể nghiệm qua, ngoại trừ lúc vừa tiến nhập Thái Cổ, thì Phong Vân Vô Kị tựa hồ như rất lâu rồi vẫn chưa gặp phải, cái cảm giác này khiến cho Phong Vân Vô Kị tựa hồ như cảm giác thấy chỉ cần người đó chỉ cần chạm nhẹ vào bản thân thì bản thân liền triệt để chết đi vậy.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, chấn kinh nhìn vào thân ảnh cao mấy vạn trượng ở phía chân trời, cả đất trời tựa như bị hấn ta lấp đầy, những sườn núi to lớn nguyên bốn vốn trải dài liên miên, nhưng lấy ra so sánh với hấn ta thì chẳng khác gì lấy con nít ra sánh với người lớn vậy.

Thân thể bàng đại và rắn chắc như cương thiết, mặt mũi tho quang, con mắt như cái lồng đèn cự đại màu đỏ tím, từ trong mũi của hấn ta không ngừng phun ra những luồng khói, tay hấn ta nắm lấy một thanh kex cự đại, chỗ không thỏa đáng duy nhất chính là trên đầu của hấn ta chỉ có một đoạn sừng bị gãy một nửa.

Gã ma thần này có thân thể bàng đại vượt xa dự liệu của Phong Vân Vô Kị.

Trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kị thì có thân thể bàng đại, ngoại trừ những yêu thú ở Minh Ngục Chi Hải và Côn Bằng ra thì không còn có những vật bàng đại như thế nữa, những yêu ma ở Ma Giới cũng chỉ là to lớn hơn những nhân loại phổ thông một chút mà thôi, nhưng sự bàng đại của gã ma thần này lại phá vỡ đi nhận thức của Phong Vân Vô Kị về hai chữ Ma tộc.

“Trừ phi những ma thần khi đạt đến ma thần cảnh giới đều có thể có được thân thể bàng đại như thế? ... thân thể bàng đại như thế, thì dù có là Thái Cổ Ma Viên trong thời kỳ thành thực cũng chỉ to lớn đến thế là cùng!!” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm nói.

“Nhân loại ...” Gã ma thần đó mở miệng và phun ra một luồng hỏa vụ, thanh âm vang dội hồi vọng khắp không trung: “Bổn thần hiện đang hỏi ngươi? Tại sao ngươi lại xâm nhập vào lĩnh vực của ta?!”

Hai đạo mục quang chiếu thẳng vào thân thể Phong Vân Vô Kị, khiến cho Phong Vân Vô Kị dồn thời cảm giác thấy trên hai vai chẳng khác gì như đang gánh lấy mấy ngọn núi cao cả ngàn trượng.

Ầm ầm!!

Ở dưới thân thể Phong Vân Vô Kị, mặt đất gợn lên những làn sóng lẫn tẩn, tiếp đó là từng vòng từng vòng đất vụn vỡ ra mang theo những tiếng động ầm ầm, đất đá ở dưới chân của Phong Vân Vô Kị bắn lên trên cao cả mấy trăm trượng, một hồi lâu sau đó mới chịu lắng xuống. Ở dưới chân của Phong Vân Vô Kị hiển nhiên là đã có thêm một cái hồ cự đại với bán kính mấy trăm thước.

“Đó rốt cuộc là quái vật gì, hấn ta chỉ nhìn có một cái mà đã sản sinh ra uy áp cường đại như thế?!!” Phong Vân Vô Kị từ xa nhìn lại gã ma thần cự đại đó, trong lòng chấn kinh thâm nghĩ, chân khí trong nội thể mau chóng vận chuyển, kiệt lực đối kháng với cổ áp lực ở trên người. Áp lực bằng mấy tòa núi cả ngàn trượng đối với cao thủ cấp Thái Cổ mà nói thì có lẽ là có chút cật lực nhưng đối với Phong Vân Vô Kị thì chẳng hề gì, vấn đề chủ yếu là mặt đất chịu không nổi áp lực mà thôi.

Suy nghĩ trong thoáng chốc, Phong Vân Vô Kị nhẹ khom người, đồng thời cung kính đáp: “Đại ma thần tôn kính, ta chỉ là vô ý xâm nhập vào lĩnh vực của đại ma thần, mong hãy bỏ qua.”

“À?” gã đại ma thần đó ngẩng đầu sang nhìn vào Phong Vân Vô Kị, sau đó bất thành lình đưa chân lên và bước mấy bước tới trước người Phong Vân Vô Kị, hai tay to như núi đặt xuống mặt đất, ngồi xổm cúi đầu nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

Một cổ khí lưu cường đại từ bên cạnh thân thể thổi lướt qua, làm dấy lên một trận gió lớn, nó amng theo đầy đầy cát bụi bay mù mịt đất trời.

Phong Vân Vô Kị trong lòng biết được thực lực khủng bố của gã đại ma thần này, nên cũng không bỏ chạy, chỉ lẳng lặng nhìn vào cái đầu cự đại của gã ta ở trước mặt.

“Đúng là nhân loại yếu nhược ha!” Đại ma thần đưa ra một ngón tay đặt lên trên đầu của Phong Vân Vô Kị: “Bất quá – ngươi không ngờ là lại đến được đây, đúng là không thể tin được!”

Gã đại ma thần đó chỉ đặt một ngón tay lên trên đầu của Phong Vân Vô Kỵ, liền lập tức có một loạt những thanh âm loạt xoạt vang lên.

Các lớp da khắp thân người Phong Vân Vô Kỵ bị vỡ ra thành từng khối từng khối, tiên huyết bắn ra tung tóe.

“... !!! Sao lại biến thái tới nước này!!! Đó là chuyện gì? Không phải nói là những thần ma trong thần ma chỉ chiến đấu đã chết gần hết rồi hay sao? Làm sao lại còn tàn lưu lại một gã ma thần biến thái như thế, chỉ chạm nhẹ một cái mà ta đã chịu không nổi!” Phong Vân Vô Kỵ gào lên trong lòng một cách điên cuồng, cũng không dám biện bác, sợ khiến cho gã ma thần biến thái này có những phản ứng quá cự đại.

Phong Vân Vô Kỵ mặc cho hấn ta dùng ngón tay lướt qua lướt lại trên đầu, nội thể thì vận chuyển Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, lần lần chân khí màu xanh nhạt lưu chuyển một vòng trong kinh mạch, những vết thương bên ngoài da liền mau chóng khép lại.

“Ừm, không tệ, tên nhân loại thú vị.” Đại ma thần đột nhiên thu hồi ngón tay, hai con mắt cự đại chớp chớp mấy cái, rồi nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ: “Có một gã nhân loại tên là Huyền Huyền đại đế, ngươi và hấn ta có quan hệ thế nào?”

Phong Vân Vô Kỵ tức thì chấn động rong lòng, nhưng trên mặt vẫn bảo trì trấn định, mặc nhiên đáp: “Huyền Huyền đại đế, ta không biết hấn ta? Tại sao đại ma thần lại nhớ tới một gã nhân loại có cái tên đó?”

Àm âm!!

Đại ma thần đột nhiên thả lỏng thân thể, ngồi bệt xuống trước thân người Phong Vân Vô Kỵ, dù cho có ngồi xuống nhưng thân thể của hấn ta vẫn rất là bàng đại, Phong Vân Vô Kỵ phi thường hoài nghi, dù cho bản thân có dùng một kích toàn lực, có thể tạo cho hấn ta những tổn thương thực chất nào hay không.

Gã đại ma thần đó ngẩng đầu nhìn lên trên trời, mặt lộ ra thần tình hồi ức, đồng thời miệng thì cất tiếng nói âm âm: “Huyền Huyền đại đế? ... ừm, hãy để ta suy nghĩ một phen xem sao, ừm, ngươi biết đó, những Luyện Ngục ma thần như ta bình thường đều không thèm chú ý đến những vật nhỏ bé như nhân loại các ngươi, chỉ có quang diệu của chủ thân trên thiên giới mới có thể làm tổn thương đến bọn ta, chỉ có sức mạnh của tên thật mới có thể mệnh lệnh được cho bọn ta. Bọn ta có được sức mạnh gần với chủ thân trong các vị diện, có sức mạnh và thân thể bàng đại.”

“Rất lâu trước đây, ừm, có vẻ như là mấy trăm tỷ năm trước đây, nơi này có một tràng tranh đấu, một gã nhân loại nắm giữ được sức mạnh tên thật và triệu hoán ta ra khỏi Luyện Ngục Thâm Uyên, từ lúc đó thì ta ở mãi tại nơi này, không còn trở về Luyện Ngục Thâm Uyên quen thuộc nữa ... nhân loại.” Đại ma thần đột nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ: “Ngươi có thể bồi ta nói chuyện một lúc được không? Những thần ma ở nơi này đại bộ phận đều sợ ta, rất nhiều không gian linh vực mà với thân thể bàng đại của ta thì ta không thể tiến vào được, chỉ có thể co tịch một mình ở không gian hoang này mà thôi.”

Phong Vân Vô Kỵ chớp động trong lòng: “Cái gì là sức mạnh tên thật?”

Sắc mặt của đại ma thần đột nhiên biến đổi, hung hăng nói: “Nhân loại ... đừng có ý đồ nắm giữ sức mạnh tên thật, không óc bất kì một đại ma thần nào thích những nhân loại các ngươi! Không có bất kì một đại ma thần nào thích bị nhân loại các ngươi sai khiến, Ma tộc cũng như thế, bất kì những nhân vật vào có đẳng cấp thấp đều không thể khiến cho bọn ta e sợ lẫn kính phục!”

Phong Vân Vô Kỵ chẳng chút để ý nói: “Nếu như ngươi đã không nguyện ý nói ra, thế thì thôi, ma thần tôn kính, kẻ yếu nhược như kiến ta đây chẳng lẽ còn có khả năng sản sinh uy hiếp gì đối với ngươi hay sao?”

Đại ma thần đột nhiên ngậm miệng lại, tử tế dò xét Phong Vân Vô Kỵ một phen, một lúc lâu sau mới nói: “Dựa vào tình huống trước mắt mà nói thì ngươi thực sự là quá yếu nhược, chẳng khác gì những tên Ma tộc yếu nhược như kiến kia, dù có cho thì ngươi cũng không thể nắm giữ được sức mạnh của tên thật.”

Phong Vân Vô Kỵ phát hiện trong lúc đại ma thần nói ra những lời này thì trong ánh mắt đột nhiên lóe lên một tia sát cơ, trong lòng không khỏi giật thót người, từ đó biết được gã ma thần này chỉ sợ là đã có sẵn chủ ý, một khi chán chường thì hấn ta sẽ tiêu diệt bản thân.

Quả nhiên, gã đại ma thần đó nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, lạnh lùng nói: “Tất cả những thần minh trong Luyện Ngục đều có một tên thật độc nhất vô nhị, tên thật đại biểu cho sức mạnh của bọn họ, đồng thời cũng là nhược điểm của tất cả các ma thần, một khi bị những ma thần khác hoặc nhân loại biết được thì những thần minh ở trong Luyện Ngục chỉ còn có thể bị bọn họ nô dịch, mãi cho đến khi bọn họ chết đi mới thôi – vì thế muốn biết tên thật của bọn họ là điều không thể. Giống như ta, người chỉ cần xưng hô ta là đại ma thần là được, ta không thể nói cho người biết tên thật của ta, bất kì những thần minh nào trong Luyện Ngục, từ khi được sinh ra thì đã được pháp tắc ban cho một tên thật, chỉ cần bọn họ còn tồn tại thì bọn họ đều không thể nói ra tên thật của bản thân, muốn nắm giữ được tên thật của một Luyện Ngục ma thần thì phải có thực lực vượt xa gã Luyện Ngục ma thần đó và bức hấn ta nói ra tên thật của bản thân, một phương pháp khác là tìm cách mò mẫm chân danh chỉ lực hư vô phiêu miểu. Một khi nắm giữ được tên thật của một vị Luyện Ngục ma thần thì ngay cả một gã nhân loại yếu nhược cũng đều có thể chỉ huy một Luyện Ngục ma thần ... đó thực sự là một điều quá si nhục, cũng rất đáng sợ!”

“Ta sẽ giết người, người quả thật là không nên hỏi tên thật của ta.” Thanh âm của đại ma thần vang vọng khắp không trung như sấm chớp, ồ ạt lan truyền ra khắp tứ phía.

“Nếu như ta không hỏi thì người sẽ không giết ta hay sao?” Phong Vân Vô Kỵ đạm nhiên nói.

Đại ma thần im lặng, nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ trong chốc lát, đột nhiên nói: “Nhân loại, người rất đặc thù. Ta đột nhiên có chút hối tiếc ... bất quá cũng như nhau cả thôi, dù sao thì đây cũng là lĩnh vực của ta, muốn giết người thì giết được ngay, thực lực của người quả thật là ... quá yếu nhược!”

“Đại ma thần, vừa rồi không phải là người đang nói đến Huyền Huyền đại đế hay sao? Tại sao thân là một Luyện Ngục thần minh mà người lại có hứng thú với một gã nhân loại như thế?” Phong Vân Vô Kỵ đem sức mạnh tên thật mà gã đại ma thần này nói ra ghi nhớ kĩ ở trong lòng, đồng thời chuyển di thoại đề nói.

Huyền Huyền đại đế có quan hệ trực tiếp đối với Cửu Mệnh Chiến Giáp, tấn quân là lúc ban đầu đã có loại cảm giác triệu hoán đó, nhưng sau khi đại ma thần tiếp cận thì cái cảm giác đó đã biến mất, Phong Vân Vô Kỵ nhất thời cũng không thể khẳng định là bản thân cảm giác sai, hay là gã đại ma thần này sau khi tiếp cận bản thân, uy năng tán phát ra ảnh hưởng đến liên hệ giữa bản thân và Cửu Mệnh Chiến Giáp.

“Huyền Huyền đại đế, à ...” Đại ma thần tựa hồ như đã nhớ ra điều gì, trong mắt lộ ra thần sắc cổ quái: “Màu sắc trên thân thể của người gọi cho ta nhớ tới gã ta, ừm, chuẩn xác mà nói thì nhớ tới bộ khải giáp cổ quái trên thân thể của hắn ta.”

“Ta rất ít chú ý đến nhân loại, nhưng gã ta lại phi thường đặc thù, phi thường cường đại!” Đại ma thần lắc lắc nhẹ cái đầu cự đại nói: “Một vị Hắc Âm Quân Chủ ở trong thần ma chi chiến đã chú ý đến hắn ta, chính mắt ta nhìn thấy vị Hắc Âm Quân Chủ đó mượn sức amnhj của mười ba vị hắc ám chủ thần, dùng chủ thần chi lực hủy diệt hắn ta cả chín lần mới có thể triệt để hủy diệt hắn ta, cuối cùng chỉ còn lưu lại cái thứ đồ này.” Đại ma thần từ trong lòng lấy ra một khối thiết màu đen xỉ xấu xí, vừa dùng tay trái nhẹ nhàng khảy khảy khối thiết đó vừa nói lớn: “Cái thứ này thật là quái dị, sức mạnh của hắc ám chủ thần đều có thể khiến cho Luyện Ngục ma thần với trình độ như ta chết đi một cách triệt để, ngay cả tro cũng không còn, nhưng gã nhân loại có tên Huyền Huyền đại đế đó lại bị đánh trúng chín lần mới chết, sau khi chết lại còn lưu lại một khối thiết gỉ.”

“Ta có chú ý thấy, mỗi một lần Huyền Huyền đại đế bị đánh trúng, thân thể bóa thành tro thì khối thiết gỉ này lại phát sáng một lần, sau đó thì gã Huyền Huyền đại đế lại xuất hiện!” Luyện Ngục đại ma thần sắc mặt nghi hoặc nói.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua khối thiết xấu xí trên tay của đại ma thần, thần tính đồn thời sững sờ, cảm ứng vốn biến mất đột nhiên trở nên dị thường cường liệt, Phong Vân Vô Kỵ xác định trăm phần trăm là khối thiết này chính là Cửu Mệnh Chiến Giáp mà y đang tìm, nhưng ...

“Đó là bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp – bộ giáp trọng yếu vạn phần đối với những người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công hay sao?” Phong Vân Vô Kỵ chấn kinh nhìn vào khối thiết gỉ chẳng chút đặc biệt ở trong tay của Luyện Ngục ma thần, làm sao cũng không thể liên hệ Cửu Mệnh Chiến Giáp với khối ... thiết gỉ - như đại ma thần nói - lại với nhau!

Từ trên khối thiết đó thì Phong Vân Vô Kỵ vẫn có thể nhìn thấy những bộ phận như hộ vai, hộ tim và bảo

hộ tay, nhưng những phiến giáp đó đều có một tầng thiết gỉ dày cộm, thực sự là cực kì khó coi, dù có là một bộ khải giáp phổ thông cũng còn hơn nhiều so với đồng thiết gỉ này!

Nhất thời trong lòng Phong Vân Vô Kị nghi hoặc vạn phần, thực sự là có chút không dám khẳng định đó là bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp mà bản thân dùng trăm phương ngàn kế để đi tìm.

“Có lẽ là ta cảm giác sai rồi!” Phong Vân Vô Kị suy nghĩ, ngẩng đầu lên nói với đại ma thần: “Cho ta xem thử khối thiết gỉ ở trong tay ngươi một lát.”

Đại ma thần do dự nhìn vào Phong Vân Vô Kị, sau đó lại nhìn vào khối thiết gỉ ở trong tay, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Được rồi, ta có thể cho ngươi mượn xem thử, nhưng ngươi phải trả lại cho ta!”

Nói xong thì đại ma thần buông tay xuống dưới, khối thiết đó liền rút xuống dưới, nhưng khối thiết đó vừa mới rời khỏi tay của đại ma thần thì đột nhiên bùng sáng chói lóa, cả trong và ngoài của nó đều phát ra đạo đạo ánh sáng chói rực, một cơn gió nhẹ thổi lướt qua thì những phần gỉ sét trên nó liền thoát ra và rơi xuống, lộ ra những giáp phiến gần như trong suốt ở phía dưới.

“Đó ... đó là ...” Đại ma thần chấn kinh nói, lời còn chưa kịp nói xong thì thấy từng khối từng khối giáp phiến: hộ tay, hộ vai, hộ chân, chiến quần Đều tự động lao bắn về phía Phong Vân Vô Kị, vô số những giáp phiến dày đặc ồ ạt lao về phía Phong Vân Vô Kị như châu chấu, sau đó thì đáp lên trên người của Phong Vân Vô Kị và tự động tổ hợp lại ...

Chỉ trong thời gian chớp mắt, trên thân thể của Phong Vân Vô Kị đã có thêm một bộ chiến giáp hoa lệ, cặp hộ vai cong cong, cặp hộ tay trạm khắc những phù văn khó hiểu ý nghĩa cùng với từng phiến từng phiến giáp lấp lánh ánh sáng tựa như có sinh mệnh, chúng hàm tiếp lại với nhau một cách hoàn mỹ, từ những chóc tiếp hợp hiện ra màn màn ánh sáng mỏng mờ nhạt lan rộng ra hai bên, hoàn mỹ dung hợp lại với nhau

Đinh!

Một loạt những thanh âm kim thiết vang lên, tiếp đó là từ bên trong bộ chiến giáp ngân sắc dần dần dâng lên một tầng màu sắc đen xì, nó phủ lên trên bộ chiến giáp tượng như một tấm màn vậy, gần như cùng lúc đó thì ở bên mép rìa của từng khối từng khối giáp phiến tự động lưu chuyển một tầng phù văn cực kì nhỏ bé dưới một sức mạnh vô hình nào đó, sau đó thì khắc sâu vào trong giáp phiến.

Bồng!

Một thanh âm vang lên, một cổ sức mạnh cường đại như tinh không bạo hạo tràn ngập vào tứ chi bách hài của Phong Vân Vô Kị, trong mơ màng tựa hồ như có một sức mạnh cường đại nào đó liên hệ bộ khải giáp này với Phong Vân Vô Kị lại với nhau, khiến cho Phong Vân Vô Kị có cảm giác như bộ chiến giáp này là một phần huyết nhục của bản thân vậy.

A!

Mái tóc dài màu đen của Phong Vân Vô Kị tung bay phất phơ trong gió, y bất thành linh ngẩng đầu lên trời hú dài lên một tiếng, từ trong nội thể của y bùng phát ra một màn quang tráo đen xì gần như trong suốt, sau đó thì hướng ra khắp tứ phía mà khoách triển.

Bồng bồng! ~

Gần như ngay lúc màn quang tráo đó bùng xạ ra thì hộ vai ở sau lưng Phong Vân Vô Kị phát ra một luồng khí tức đen xì, chúng kết lại với nhau thành dạng phiến và kéo dài ra, hình thành thực chất, chỉ trong chớp mắt thì ở sau lưng của Phong Vân Vô Kị đã có thêm một tấm áo choàng rộng rãi màu đen phất phơ phần phật trong gió.

Ở dưới chân của Phong Vân Vô Kị, không khí màu xám bắt đầu gợn những làn sóng nhỏ, chúng ra ra tứ phía, khi còn sáng đại ma thần mấy trượng thì tự động đi vòng ra hai bên

“Đó mới chính là bộ dạng chính chính của Cửu Mệnh Chiến Giáp!” Đại ma thần nhìn vào Phong Vân Vô Kị đã hoá đổi sang một bộ dạng khác, trầm trầm nói, sát na sau đó thì đại ma thần đột nhiên nhớ tới gã Huyền Huyền đại đế ở trong thần ma chiến trường, bộ dạng hiện tại của Phong Vân Vô Kị chỉ trừ ngoại biểu ra thì về phương diện khí thể chẳng khác gì Huyền Huyền đại đế.

“Đáng chết! Tất cả những kẻ mang bộ chiến giáp này đều đáng chết!” Đại ma thần đột nhiên gầm lên một cách điên cuồng, bất thành linh điểm ra một chỉ, chấn bay thân hình đang trong lúc biến dị của Phong Vân Vô Kị bay ra xa cả mấy ngàn dặm. Đại ma thần sắc mặt hung ác, đưa hay tay lên trên trời mà gầm lên: “Đáng chết, đáng chết, tất cả những nhân loại mang Cửu Mệnh Chiến Giáp đều đáng chết!! ... là người, là đám người các người triệu hoán ta ra khỏi Luyện Ngục Thâm Uyên để chịu, hơn nữa còn sai khiến chẳng khác gì đầy tớ, ta phải giết các người!”

Đại ma thần gầm thét khiến cho cả đất trời đều chấn động kịch liệt.

Ầm ầm ầm

Đại ma thần phất hay tay một cái, sau đó thì sải bước truy theo thân người Phong Vân Vô Kị như sao sẹt, một bước vượt qua cả mấy trăm dặm, đại địa bắt đầu rên rỉ một cách bi thảm trong những bước chân của Luyện Ngục ma thần, tựa hồ như không thể chịu nổi sức nặng vậy

Ở phương xa.

Phốc! ~

Thân người của Phong Vân Vô Kị học ra mấy ngụm máu trong không trung, tuy nhiên sớm đã dự liệu được gã ma thần này cường hãn phi thường, nhưng Phong Vân Vô Kị không ngờ tới hắn ta lại cường hãn tới như thế, chỉ dùng một ngón tay đã có thể khiến cho cơ thịt toàn thân như bị bóc rời ra vậy, nếu như không phải là Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công trong nội thể ảo diệu vô song thì chỉ sợ là một kích vừa rồi đã đủ sức lấy mạng y.

Mất thấy thân hình cự đại của Luyện Ngục ma thần đang lao tới như sao sẹt, một bước là lướt qua mấy trăm dặm, cái đầu cự đại hung hăng nhìn chăm chăm vào bản thân, trên mặt tràn ngập sát cơ, Phong Vân Vô Kị lí nhí lại dám dừng lại, cường hành ức chế cổ huyết khí ở trong lồng ngực, tay phải vỗ mạnh xuống phía dưới, thân người lao về phía xa như chớp giạt

Ở sau lưng đột nhiên truyền lại một loạt những thanh âm du dương trầm bổng, trong thanh âm mang theo vô tận uy nghiêm lẫn sức mạnh vô cùng, bầu trời, mặt đất cũng phải run rẩy trong thanh âm vang dội này. Sau đó thì Phong Vân Vô Kị phát hiện đất trời trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, vô pháp phân biệt rõ ràng đất trời ở đâu, trong hư không tựa hồ như đang trùng điệp lại với nhau, mặc dù biết là tốc độ của bản thân rất nhanh, nhưng trong lòng của Phong Vân Vô Kị lại lóe lên một loại minh ngộ: Tốc độ của bản thân trong lúc này nhất định là cực kì chậm chạp.

Ầm ầm!!

Một loạt những tiếng bước chân truyền lại, thanh âm như sấm của đại ma thần mang theo tiếng cười cuồng dại truyền tới: “Trong lĩnh vực của ta, ta chính là thần, nhân loại, người còn muốn chạy đi đâu?”

Tiếng bước chân càng lúc càng gần

199. Chương 199: Cửu Chuyển Huyền Công Độ Lục Chuyển

Ở trong mắt, một nắm đấm cự đại đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh. Dưới sự chuyên chú của Phá Vọng Ngân Mâu, đạo quyền đầu này tức thì bị phân giải ra vô hạn, chỉ còn lại vô số những sợi tơ màu trắng tung hoành đan xen lẫn nhau cùng với những đoàn năng lượng. Ở phía trước đoàn năng lượng đó, không gian vốn phân bố bình quân liền bị áp súc lại từng tầng từng tầng một, , trong mắt của Phá Vọng Ngân Mâu thì từng đoàn từng đoàn bạch quang nhàn nhạt hiện ra. Chúng chính là do những sợi tơ cấu thành không gian vị diện này bị áp súc lại trùng trùng điệp điệp thành từng đoàn từng đoàn quang mang, rồi áp sát lên trên đầu nắm đấm cự đại đó và hướng về phía trước mà đánh tới.

Bên tai truyền lại hàng loạt những âm thanh rên rỉ của không gian, tựa hồ như chúng đã không thể chịu nổi sự trọng áp của đầu nắm đấm này vậy. Cường đại cương phong ập tới, Phong Vân Vô Kị đổi mặt với

Luyện Ngục Đại Ma Thần, sau đó đột nhiên tùy theo luồng cương phong đó mà bay lên, khi thân người còn ở trên không trung thì tay phải đã bùng phát cả vạn đạo kiếm quang, sau đó y liền vung tay một cái, Đệ Ngũ Kiếm Đả liền chém ra một kiếm.

Một đạo kiếm khí to lớn đâm xuyên qua không gian mà quyền kinh của Luyện Ngục đại ma thần phong tỏa. Trong hư không, một thanh cự kiếm từ trên không chém thẳng xuống dưới, rồi đánh mạnh vào thân người của Luyện Ngục Đại Ma Thần.

Oanh!

Một quyền của đại ma thần đánh tới, toàn bộ không gian trong phương viên mấy trăm trượng đều bị đánh vỡ nát, cùng với lúc đó thì một kiếm chém xuống của Phong Vân Vô Kị đã đánh thẳng vào thân thể bàng đại của đại ma thần.

Bùng!

Một tiếng nổ vang lên, thanh cự kiếm do kiếm khí ngưng tụ thành đó liền bị chấn vỡ tan tành khi đánh mạnh vào người của đại ma thần, ngoại trừ lưu lại một dấu vết màu trắng trên thân thể của đại ma thần ra thì không hề để lại bất kì thương hại nào khác.

Trong phương viên mấy ngàn thước đều phân bố đầy dẫy những mảnh vỡ không gian, Phong Vân Vô Kị đánh ra một kiếm nhưng không có tác dụng gì, trên mặt của y cũng không hề có chút thần sắc kinh hoảng nào, trong mắt trái bạo trướng ngân quang, mặc cho những lực lượng hủy diệt hạo hàn ở khắp tứ phía đang ập tới trung gian, nhưng tâm tình của Phong Vân Vô Kị vẫn chỉ là một phiến trấn định, không hề nhìn thấy bất kì tình tự nào ba động.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Phá Vọng Ngân Mâu đã nhìn quét qua không gian xung quanh cả ngàn lần, thế giới trắng đen hiện ra một cách rất là chân thật!

Bất thành linh, chỉ thấy thân hình đang im lặng bất động của Phong Vân Vô Kị đột nhiên bay lên cao. Chẳng khác gì một con du ngư, y tìm ra một thông đạo trong tầng tầng mảnh vỡ không gian, sau đó thì lao ra ngoài như thiểm điện, ở sau lưng là những mảnh vỡ không gian xán lạn chẳng khác gì tinh tú va chạm lại với nhau. Chỉ trong chớp mắt thì lực lượng hủy diệt bàng đại uẩn hàm trong một quyền của đại ma thần liền biến mất, không gian trong phương viên trăm trượng đều mau chóng hóa thành một phiến hư vô, thành nơi chiếm đóng của mảng chân không đen ngòm

“Người chạy không thoát đâu, nhân loại!” Đại ma thần gào thét, sau đó quay người lại nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kị, nhưng Phong Vân Vô Kị lại hóa thân thành thiểm điện mà không ngừng xẹt qua xẹt lại trong không trung, nhằm quấy nhiễu sự chuyển động thân thể bàng đại của đại ma thần, cực lực tránh né những đòn đánh trực tiếp với đại ma thần.

Thân thể của đại ma thần cực kì bàng đại, khi chuyển động thì có chút bất tiện, này giờ Phong Vân Vô Kị vẫn bảo trì cự li không xa không gần với đại ma thần, khiến cho hắn ta vô pháp xuất quyền một cách chính thường. Mấy lần chuyển thân, hắn ta đều bị Phong Vân Vô Kị chuyển đến sau lưng, và chém ra một kiếm, khiến cho đại ma thần cực kì giận dữ.

Bất thành linh, Luyện Ngục đại ma thần triệt để dừng thân người lại, không thêm lí tới hành động của Phong Vân Vô Kị nữa, một tay giơ lên trên đỉnh đầu, cái miệng cự đại há ra một cái và phát ra những thanh âm như đến từ hồng hoang vũ trụ, mỗi một tiếng phát ra đều rất là vang dội, nhưng thời gian phát ra giữa hai tiếng liên tục thì lại rất nhanh, đó chính là một loại ngôn ngữ mà Luyện Ngục đại ma thần mới sinh ra đã biết – đại ngục luyện ngữ, Phong Vân Vô Kị không thể nào hiểu được nhưng cũng không thể xen ngang vào được, thân thể của Luyện Ngục đại ma thần vừa bàng đại lại vừa cường hãn, nên căn bản không thể tạo thành cho hắn ta bất kì những thương hại có tính thực chất nào, chỉ đành mặc cho hắn ta hoàn thành chú ngữ.

Ở trong lòng bàn tay mà Luyện Ngục đại ma thần giơ lên trên trời bùng phát ra một đoàn quang mang chói lóa, ánh sáng màu huyết hồng phát ra khiến cho cả thiên địa ánh lên một phiến huyết hồng, ngay khi đoàn quang mang huyết hồng đó phát ra, Luyện đại ma thần gầm lên: “Cực hạn trọng lực!”

Cánh tay phải đang giơ lên đó đánh thẳng vào trong không trung, cả không gian này chỉ trong chớp mắt đã

hóa thành một phiến không gian máu. Luyện Ngục đại ma thần định cải tạo cái không gian này trở thành Luyện Ngục không gian trong một khoảng thời gian ngắn, trong không trung mau chóng tản mát một màn huyết vụ mỏng manh, mặt đất nơi nơi bùng cháy những ngọn lửa hừng hực.

Phong Vân Vô Kị thầm cảnh giác, nhưng bất thành linh đôi vai trầm xuống một cái, một cổ áp lực cự đại dâng mức khó mà hình dung từ khắp các nơi trong thân thể truyền lại, Phong Vân Vô Kị hốt không kịp đề phòng liền hóa thành một đạo lưu tinh lao thẳng xuống dưới mặt đất, tới khi tiếp sát mặt đất thì y gầm lên một tiếng, gồng người kháng cự lấy sự hấp dẫn tăng lên cả vạn lần của trọng lực.

Trong Luyện Ngục, đại đa số các ma thần đều có thể hình bàng đại, nhỏ thì độ mấy ngàn trượng, lớn thì cao cả vạn trượng, những ác ma như đại ma thần đều là bị người ta triệu hoán tới thần ma chiến trường, rồi từ đó liền bị nhốt ở nơi này.

Bên trong Luyện Ngục ngập tràn luyện ngục chi hỏa, những luyện ngục chi hỏa này có thể dễ dàng đốt cháy những ác ma có thân thể kiên cố nhất, nhưng điều đáng sợ nhất chính là trọng lực ở trong luyện ngục vượt xa mọi trọng lực ở những vị diện khác, dù có là ác ma để cấp cũng không dám khinh thường mà tiến nhập vào trong Luyện Ngục. Ở tại nơi này, trọng lực của bất kì một ai cũng đủ để khiến cho thân thể bị áp bức và vỡ tung ra, nên ở nơi này cũng chỉ có những ma thần có thân thể bàng đại như Luyện Ngục ác ma mới có thể sinh tồn được, thân thể của bọn họ đều rất kiên cố và cường hãn, nên có thể chống cự với sự thiêu cháy của luyện ngục chi hỏa. Cũng chỉ có loại thân thể bàng đại như thế mới có thể kháng cự lại sự hấp dẫn cực hạn như thế của trọng lực. Luyện Ngục Thâm Uyên cơ hồ như thành mảnh đất lạnh của riêng Luyện Ngục ma thần, ở tại nơi đó thì bọn họ chính là thần!

“Tiểu gia hỏa, hiện tại hãy để ta xem thử ngươi còn chạy đến đâu được nữa!” Đại ma thần chậm chậm xoay người lại, khinh miệt nhìn vào Phong Vân Vô Kị, hai con mắt màu tím to lớn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào y, trong mắt ngập tràn sát cơ.

Phong Vân Vô Kị lúc này lí nào còn có thể mở miệng, chú thuật của đại ma thần đã cải biến phiến không gian linh vực này trở thành một nơi giống như Luyện Ngục trong một thời gian ngắn, mặc dù không hoàn toàn tương tự nhưng sự hấp dẫn cường hãn đến cực hạn của nó cũng mô phỏng được bảy tám phần.

Từng cổ từng cổ khí huyết bị áp dồn lên trên thể biểu, cuối cùng thì xệt một cái rồi vô số tia máu liền bắn ra ngoài như suối phun nước, chúng thoát ra ngoài từ khắp các huyết đạo toàn thân của Phong Vân Vô Kị, trong mắt của y cũng bị áp đến mức hàn lên những tia máu, Phá Vọng Ngân Mâu cũng theo đó mà không thể bảo trì được nữa, trong mắt biến ảo bất định rồi lại hóa thành màu đen.

Phong Vân Vô Kị chỉ nhìn thấy khuôn mặt cự đại của đại ma thần tiếp cận, nhưng bản thân y thì căn bản vô pháp động đậy

Rắc!

Một loạt những tiếng xương nứt gãy truyền lại, hai chân của Phong Vân Vô Kị bị cổ hấp lực cường đại đó bất thành linh áp gãy, cả thân người liền quỳ xuống dưới, hoặc giả chuẩn xác mà nói là bị gãy cong lại.

Hống!

Phong Vân Vô Kị gầm lên một tiếng, một màn khí kinh vô hình từ trong nội thể của y khoách tán ra ngoài, thân thể bất chợt đứng thẳng lên.

“Con kiến đáng thương, để ta tới giúp đỡ ngươi một chút!” Đại ma thần đưa ra một ngón tay, gõ mạnh vào đầu của Phong Vân Vô Kị

Phốc!

Một cổ huyết trụ từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kị bùng phát ra ngoài, tùy theo một ngón tay của đại ma thần điểm ra, Phong Vân Vô Kị vô pháp kháng cự được nữa, thân thể lần lượt bị gãy vụn từng đoạn, những thanh âm rắc rắc không ngừng vang lên

“Đó chính là sức mạnh của quy tắc sao?” Đó chính là ý niệm cuối cùng của Phong Vân Vô Kị trước khi đôi mắt chìm vào trong một phiến hắc ám.

“Nhân loại đáng thương ... lực lượng của các người thực sự là quá yếu kém rồi.” Đại ma thần cúi người xuống nhìn chăm chăm vào đồng huyết nhục và khải giáp ở dưới mặt đất, chép lưỡi nói: “Đó là khải giáp bất tử của Huyền Huyền đại đế sao? ... Ừm, thật là đáng tiếc, có nhỏ một chút, nếu không thì ta đã có thể mặc lên trên người rồi!”

“Bất quá – cái khải giáp này có vẻ như cũng không có tác dụng gì!” Đại ma thần lẩm bẩm nói, rồi đứng thẳng người dậy, sau khi lui lại cách Phong Vân Vô Kỵ mấy chục trượng thì đột nhiên nhắm mắt lại, trên bộ mặt như hắc thiết của đại ma thần lộ xuất ra biểu tình trầm mặc.

Tiếp đó là đột nhiên phát sinh dị biến, từ trong thân thể bàng đại của đại ma thần bất thành linh bốc ra một làn khói màu xanh nhạt, sau đó thì làn khói này hợp lại thành một bóng ảnh cự đại màu xanh nhạt, chẳng khác gì như một đại ma thần khác vậy, bóng ảnh màu xanh nhạt này cũng có đôi mắt màu tím, thân thể bàng đại của nó trùng điệp với Luyện Ngục đại ma thần.

“Huyết nhục đúng là một mỹ vị tuyệt vời! Hơn nữa lại là huyết nhục tiếp cận thần cấp, sau khi hấp thực xong rồi thì khẳng định là có thể tu bổ hoàn chỉnh cặp sừng của ta” Bóng ảnh màu xanh nhạt đó lẩm bẩm, bóng ảnh này hiển nhiên là hồn thể của đại ma thần, theo lí thường mà nói thì đại ma thần không dễ dàng gì mà hiện xuất hồn thể của mình, hồn thể một khi bị thương, mức độ thương thể vượt xa thương thể ở trên nhục thể.

Mắt thấy đồng huyết nhục đó mau chóng áp phẳng xuống, đại ma thần cũng không vội, ở trong lĩnh vực thì hẳn ta có thể khống chế phạm vi tản mát của huyết nhục tinh hoa.

Hít sâu một hơi, trên mặt của đại ma thần màu xanh nhạt lộ xuất thần sắc mê đắm, sau đó thì cúi người xuống, há cái miệng cự đại ra rồi le cái lưỡi cũng to lớn không kém ra ngoài và liếm về phía đồng huyết nhục trên mặt đất

Ngay đúng lúc này thì dị biến đột nhiên phát sinh

Ầm ầm!!

Ở thiên không trên đỉnh đầu của đại ma thần đột nhiên hiện xuất một đám mây đen rồi sau đó mãnh liệt nổ tung ra, sau đó liền như thủy triều mà khoách triển ra khắp tứ phía, chỉ trong thời gian ngắn mà đã khoách triển đến cả nửa phần thiên không, trong tầng mây cuộn cuộn lôi đình lẹt xẹt chạy qua chạy lại.

Cuồng phong nổi dậy khắp tứ phía, cát bụi theo đó mà tung bay mù mịt, đại ma thần giật mình kinh hãi, hồn thể màu xanh nhạt liền trở lại trong người, sau đó thì kinh nghi bất định nhìn xung quanh.

“Là chuyện gì vậy, đây là không gian lĩnh vực của ta!!! Làm sao có khả năng xuất hiện những thứ này, không có khả năng, không thể!!!” Đại ma thần đứng thẳng người lên, cặp mắt màu tím trợn to ra, dùng thần sắc kinh nghi bất định quan sát không gian khắp tứ phía.

Khi không gian lĩnh vực của một ma thần xuất hiện những thứ nằm ngoài sự kiểm soát của hắn, thì chỉ có một khả năng duy nhất là có nhân vật cùng cấp đã xâm nhập vào không gian của bản thân!

Thần ma chiến trường, những thần ma còn may mắn tồn tại lại được cũng không ít, do sự sản sinh trùng đột pháp tắc của chư thần mà nơi này sản sinh một lực lượng hỗn loạn, làm sống lại vô số tàn hồn của những thần ma đã chết đi. Nhưng Luyện Ngục đại ma thần là một ngoại lệ, hẳn ta không phải là bị cổ lực lượng hỗn loạn đó làm sống lại mà là hẳn ta nhìn thấu cơ hội rồi hành sự. Sau khi Huyền Huyền đại đế bị Ám Hắc Quân Chủ kích sát thì đại ma thần đoạt được tự do, hành động theo bản năng, hẳn ta đào li khỏi trung tâm của nơi tranh đấu giữa chư thần, rồi vùi người sâu xuống dưới mặt đất, sau đó thì phát động lĩnh vực không gian của bản thân và trốn ở trong đó, nhờ đó mà may mắn còn sống, sau ức vạn năm thời gian thôn thực những tàn phách của những ma thần khác, thân thể của hẳn ta cũng đã khôi phục quá nửa.

Nhưng đại ma thần nhận định rằng cái vị diện cực kì không ổn định này, trong thần ma chiến trường bị phân chia ra thành vô hạn này còn tồn tại rất nhiều ma thần cường đại khác, trong đó cũng có những nhân vật cường đại đến mức dễ dàng phá hủy đi không gian lĩnh vực của mình.

“Vị ma thần nào xâm nhập vào lĩnh vực của ta?” Đại ma thần quát lên, cặp mắt tím cự đại xạ ra hai đạo tử quang to lớn rồi quét qua không trung, nhưng chẳng thể phát hiện được điều gì.

Đinh ninh! ~~

Hàng loạt những âm thanh kim thiết va chạm với nhau truyền lại, đại ma thần theo quán tính quay đầu trở lại mà nhìn, chỉ thấy trên mặt đất bùng phát ra vô số bộ phận của Cửu Mệnh Chiến Giáp, sau đó chúng phân bố thành một nửa quả cầu to lớn, từ trên Cửu Mệnh Chiến Giáp phát ra đạo đạo quang mang chiếu lên trên đồng huyết nhục trên mặt đất. Trên những mảnh chiến giáp này chớp lóe một tầng quang mang, trên mỗi một mảnh chiến giáp đều có một đồ án thái cực nhỏ bé, bất quá nó bất đồng đối với đồ án thái cực của Thái Cực đạo nhân là ở xung quanh nó còn bài liệt mấy quái dài ngắn bất nhất!

Ở mép rìa của mỗi một mảnh giáp đều có vô số những chữ và số đang lưu chuyển đều đặn dọc theo mép rìa của mảnh chiến giáp, từ chính giữa ra đến bên ngoài của mỗi một mảnh chiến giáp đều phát ra một cổ huyết sắc, cả mép rìa cũng là một màu huyết hồng.

“Không ổn!” Đại ma thần hô lên, đột nhiên hắn ta hoàn toàn hiểu ra được, bản thân dùng một ngón tay để giết chết gã nhân loại này, nhưng cũng chính thể mà máu của gã ta đã khiến cho Cửu Mệnh Chiến Giáp trầm tịch sau bao nhiêu năm tháng liền trọng tâm nhận chủ mới, Cửu Mệnh Chiến Giáp một lần nữa phát huy năng lực trọng sinh cho chủ nhân của nó!

Oanh!

Đại ma thần đánh thẳng ra một quyền vào những mảnh Cửu Mệnh Chiến Giáp ở trên không trung, đòn đánh còn chưa tiếp cận thì khí cương cường đại của nó đã khiến cho không gian xung quanh nửa quả cầu này bị đánh vỡ tung ra, sau những mảnh vỡ không gian là những đạo khe nứt không gian sắc bén màu đen lộ ra.

Đinh ninh! ~~

Dưới lực uy áp của đại ma thần, mấy ngàn linh kiện cấu thành Cửu Mệnh Chiến Giáp đột nhiên nghiêng sang một bên với góc độ nhất định, trên toàn bộ những mảnh giáp của chiến giáp đều lóe lên mờng mang quang mang đen xì.

Oanh!

Ngay khi một quyền của đại ma thần đánh trúng vào mấy ngàn bộ kiện của Cửu Mệnh Chiến Giáp, thì một cổ lực phản chấn càng cường đại hơn bất thành linh phản xạ trở lại, cổ lực đạo này vô cùng khủng bố, chỉ nghe thấy một tiếng rắc vang lên, cánh tay phải của đại ma thần không ngờ là bị cổ cự lực này áp gãy

A!

Đại ma thần quỳ xuống dưới mặt đất, ngẩng đầu lên trên trời mà phát ra một tiếng gào thống khổ, một lượng lớn máu từ trên chỗ bị gãy chảy ròng ròng xuống đất, đại ma thần dùng tay trái ôm lấy tay phải mà gào lên một cách đau đớn.

“Làm sao lại như thế, làm sao lại có thể như thế?!!!” Đại ma thần vừa kinh khủng nhìn về phía nửa quả cầu do những mảnh giáp cấu thành kia, vừa la lên.

Hắn ta lí nào lại biết được, năm xưa Huyền Huyền đại đế nhờ vào địa vị của phụ thân mình mà nhờ lấy sự giúp đỡ của chín vị cao thủ thần cấp cường đại nhất trong thời kì đó mới cơ thể chế tạo ra Cửu Mệnh Chiến Giáp, thêm vào đó là trong quá trình chế tạo thì chín vị cao thủ thần cấp này đều truyền nhập những nội lực đặc biệt của riêng bản thân vào trong nó. Bất kì người nào trong chín người này đều có thể đơn chiến và kích sát một Luyện Ngục ác ma cường đại, Cửu Mệnh Chiến giáp tuy không đồng đẳng với bản thân tu vi của bọn họ, nhưng trong tình huống hiệu dụng được phát huy, muốn để ngự công kích của một gã Luyện Ngục ác ma thì cũng không phải là chuyện khó!

Từ trong quả cầu do những mảnh giáp cấu thành bất thành linh bùng phát ra một đạo hắc bạch thái cực đồ cự đại, sau đó thì khoách triển ra phạm vi mấy trăm trượng và mau chóng chuyển động xoay vòng. Trong không gian linh vực, vô số đạo năng lượng từ khắp bốn phương tám hướng hội nhập vào trong thái cực đồ, một đạo ba vắn từ mép rìa của thái cực đồ dần phát tán đến điểm cuối cùng của đại địa với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, sau khi ba vắn chạy qua thì phần còn lại trên mặt đất chỉ là mặt cát vô tận, những năng lượng uẩn hàm trong đại địa đều bị hút hết sạch rồi gom về phía thái cực đồ trắng đen cự đại và một nửa quả cầu to một trượng ở trung tâm.

“Không! ...” Đại ma thần gầm lên một cách điên cuồng: “Đó là của ta, đều là năng lượng của ta! Người không thể thôn phệ nó!”

Luyện Ngục đại ma thần gầm lên một cách điên cuồng, cả không gian không ngừng chớp lóe bất định giữa màu xám tro và màu huyết hồng, đạo ba văn kia mau chóng phát tán đến điểm dừng của đại địa, phần lưu lại chỉ là mặt cát vô cùng vô tận.

Trên thiên không, vô tận năng lượng dũng nhập vào trong thái cực đồ chẳng khác gì thực chất

Đại ma thần chỉ biết há hốc miệng mồm ra mà nhìn cả không gian lĩnh vực dần chuyển sang hướng hủy diệt, mấy lần muốn tiếp cận nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác cực độ nguy hiểm, vì thế đại ma thần lại thối lui trở lại, đạo ba văn màu xám tro khiến cho hắn ta cực kỳ e sợ

A!

Một tiếng rên khê truyền lại, đồng huyết nhục ở trong nửa quả cầu bắt đầu chuyển động, rồi dần dần hình thành bộ dạng của con người, một cái đầu của nhân loại từ trong đồng huyết nhục đó bay lên và mau chóng thành hình, tiếp đó là tứ chi, thân người

Với tốc độ mau chóng, đồng huyết nhục ở trung tâm của thái cực đồ đó tán tó thành hình, bên trên lớp huyết nhục đỏ hồng lỏa lồ mau chóng được phủ lên một lớp da trắng bóc, trên chiếc đầu trọc lóc thì cũng xuất hiện dày đặc những điểm đen rồi trong những điểm đen này mọc ra từng sợi rồi từng sợi tóc, chúng không ngừng kéo dài ra

Trên mặt đất, Phong Vân Vô Kị hồn thân trần trụi đứng lên, đồ án thái cực bằng đại cũng theo đó mà mau chóng thu liễm vào bên trong, cơ hồ như cùng một thời gian

Oanh long!

Cả không gian nổ tung ra, lĩnh vực của Luyện Ngục đại ma thần triệt để phá diệt, trước mắt trở nên sáng sủa hơn, thế giới cũng theo đó mà biến hóa

200. Chương 200: Thần Cấp!

Dựa vào năng lực của Luyện Ngục đại ma thần, nhưng muốn tạo ra phiến không gian lĩnh vực này cũng hoa phí không ít năng lượng, nhưng tất cả những thứ đó hiện tại đều thành toàn cho Phong Vân Vô Kị.

Oanh long!

Một tiếng nổ chấn động vang lên, thiên địa nổ tung ra, sát na sau đó thì một người một ma đã xuất hiện ở một phiến thiên địa xa lạ khác, khắp thiên địa ngập tràn một màu xám tro, cuồng phong gào thét, bên tai không ngừng vang lên tiếng rên rỉ của gió, phóng mắt nhìn ra thì thấy trên mặt đất lòi ra vô số thi hài, hàng loạt nhưng tiếng bước chân dồn dập theo tiếng gió mà truyền tới, những nhân vật cường đại đều bị thanh âm này kinh động, sau đó lần lượt hướng sang chỗ của Phong Vân Vô Kị mà đi tới.

A!

Phong Vân Vô Kị vừa mới phục sinh rung động toàn thân, từ dờ dẫm mà chuyển sang kiên định có lực, sau đó y ngẩng đầu lên trời mà hú một tiếng dài, tiếng hú trùng phá vân vụ mà xông thẳng lên thượng không. Cũng chính trong lúc thanh âm này phát ra thì một loạt những tiếng kim thiết va chạm vang lên, Cửu Mệnh Chiến Giáp đang lơ lửng ở trên không trung phật phật như là có sinh mệnh, từ khắp bốn phương tám hướng gắn lên trên thân thể mới sinh của Phong Vân Vô Kị một cách có ngay ngắn, chỉ trong chớp mắt thì bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp màu máu hoàn chỉnh đã được khoác lên trên người của Phong Vân Vô Kị, tùy theo tiếng hú dài của Phong Vân Vô Kị thì một cổ hắc sắc quang cầu đen tuyền từ trong nội thể của Phong Vân Vô Kị bùng phát, dùng tốc độ cực hạn mà khoách triển ra bên ngoài, những cụ thi thể to lớn ở dưới chân loáng một cái đã bị cổ hắc quang này chấn thành tro bụi.

Lấy Phong Vân Vô Kì làm trung tâm, một quang tráo màu đen như màn sương mờ không ngừng hướng ra tứ phía mà khoách triển, Luyện Ngục Đại Ma Thần mắt thấy đạo quang tráo này áp đến thì trong lòng vừa bức bối vừa giận dữ, sau đó liền đánh ra một chưởng về phía quang tráo đó, trong lòng thì nghĩ chỉ cần như thế thôi cũng đủ để phá hủy đi màn quang tráo đó, nhưng không liệu được là khi bàn tay đánh trúng vào màn quang tráo đó thì Luyện Ngục Đại Ma Thần không khỏi giật mình kinh hãi, tay phải của anh ta chẳng khác gì như đánh vào một bức tường kiên cố bằng huyền thiết vậy, tiếp đó thì hắn ta cảm giác thấy một cổ cự lực truyền lại khiến cho thân thể của hắn tức thì chấn động, ngay lúc đang định chống cự thì ở dưới chân lại bất ngờ truyền lên một loạt những thanh âm ầm ầm, phần đất nơi xóp ở dưới đất không chịu được áp lực nên bị chấn bay thành từng đám bụi, chân của Luyện Ngục Đại Ma Thần mất đi điểm tựa liền ngã xuống bên dưới rồi bị lực đạo của màn khí tráo kia chấn bay lăn ra xa mấy trăm trượng

Ở trong màn quang tráo lơ lửng có bán kính mấy trăm trượng, Phong Vân Vô Kì ngẩng đầu lên trời, mái tóc tung bay phi vũ, toàn thân khí thể không ngừng tăng cao, ở sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng phạch, tiếp đó là một tấm áo choàng màu đen ở sau lưng tự động sinh ra, và phát phơ phần phật

Một làn lam sắc hồ quang từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kì bùng phát ra rồi không ngừng chuyển động khắp tứ phía trên màn quang tráo, kết thành từng phiến từng phiến lưới điện, chúng không ngừng phát ra tia điện xuyên qua xuyên lại trong không khí xung quanh thân thể của Phong Vân Vô Kì.

Phong Vân Vô Kì la lên một tiếng, màn quang tráo ở ngoài thân thể đột nhiên tản tốc co rút lại vào bên trong và tiến nhập vào trong nội thể của Phong Vân Vô Kì. Y mở đôi mắt ra, trong mắt trái hiện ra một phiến ngân bạch, trên mặt đất hoang lương phía dưới hiện ra một vòng ba văn màu xanh nhạt lấy Phong Vân Vô Kì làm trung tâm mà khoách triển ra khắp tứ phía, dưới mặt đất không ngừng vang lên những thanh âm lẹt xẹt, từng cây từng cây thực vật tản tốc sinh trưởng với tốc độ kinh nhân, từng phiến từng phiến cây mau chóng xếp thành hàng, chỉ trong chớp mắt thời gian thì trên mặt đất hoang lương bên dưới đã trở thành một cánh rừng xanh tươi, dưới mặt đất là một phiến cỏ xanh thắm rộng lớn, nhô lên cao hơn là những cây thụ mộc cao to, cành cành lá lá không ngừng hướng tứ phía mà khoách triển, các tán cây không ngừng liên hợp thành từng phiến từng phiến rậm rạp.

Đệ lục chuyển của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công tựa hồ như đã tạo ra một phiến thế giới riêng biệt trên thần ma chiến trường – một phiến đất xanh tốt.

Sắc mặt của Phong Vân Vô kị vẫn lãnh mạc như thường, tay phải búng ra một điểm tia lửa màu xám, sau khi tia lửa đó rơi xuống đất thì lập tức khiến cho mặt đất nổi dậy một vòng ba văn, những nơi ba văn này đi qua thì toàn bộ cây cỏ đều biến mất, phần còn lại chỉ là một phiến cát bụi, phiến cây cỏ xanh tốt tồn tại chưa đầy một khắc thì cứ như thê mà lẳng lẳng biến mất, chỉ để lại phiến sa mạc với phương viên trăm thước và vòng ba văn màu xám đang không ngừng mở rộng kia.

“Rất tốt!” Phong Vân Vô Kì đạm nhiên nói, sinh tử nhị khí trong thân thể phân ra thành hai cổ tự động lưu nhập vào trong Cửu Mệnh Chiến Giáp, sau khi được Cửu Mệnh Chiến Giáp dùng một biện pháp chuyển hoá nào đó thì nguồn chân khí này lại trở về với nội thể. Trong một phương diện nào đó thì Cửu Mệnh Chiến Giáp đã trở thành đan điền thứ ba, trở thành một cái hạch tâm khác nhằm tồn trữ và chuyển hóa Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, dưới sự giúp sức của Cửu Mệnh Chiến Giáp thì Phong Vân Vô Kì đã không còn lo lắng về tính mạng của bản thân nữa, cũng không còn lo lắng bản thân sẽ trở thành cái bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như Thái Huyền nữa, đồng thời thì công lực cũng đã bạo trưởng lên gấp mười lần, đạt đến con số kinh nhân – năm ức năm (500.000.000), dưới sự hỗ trợ của nó thì Phong Vân Vô Kì đã chính thức tiến nhập vào thần cấp sơ cảnh, phần còn lại chỉ là quá trình lĩnh ngộ đối với cảnh giới mà thôi!

Muốn phát huy hoàn toàn cảnh giới thì chỉ cần dựa vào sự duy trì của chân khí, dưới sự giúp đỡ của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công thì một khi Phong Vân Vô Kì nắm giữ được thần cấp quy tắc chỉ lực của riêng bản thân, sau đó thì phát huy nó đến một trăm phần trăm uy lực thì không cần sự giúp đỡ của Pháp Vọng Ngân Mâu nữa.

“Nhân loại, người đáng chết!” Một thanh âm vang dội từ trên trời truyền xuống, tiếp đó là một bóng to lớn che phủ lấy mặt đất, Phong Vân Vô Kì ngẩng đầu lên thì thấy một nắm đấm to như một ngọn núi từ trên đỉnh đầu áp xuống, ở đằng sau nắm đấm to lớn đó là một nửa khuôn mặt do phần nộ mà biến nên hung ác của Luyện Ngục đại ma thần.

Oanh!

Thần sắc của Phong Vân Vô Kị vẫn lạnh lùng như thường, tay phải vung lên phía trên nhanh như chớp giật, bàn tay nhỏ bé của y và nắm đấm to lớn của Luyện Ngục đại ma thần va chạm tại một chỗ, một tiếng nổ cự đại vang lên, thân hình của Phong Vân Vô Kị vẫn chẳng hề có chút lay động, không ngờ là chỉ dùng lực khí mà cũng có thể chống đỡ được một quyền có thể áp đỉnh Thái sơn này của Luyện Ngục đại ma thần. Mặc dù Phong Vân Vô Kị đã đánh cản được nhưng hư không vẫn cứ bị phá liệt, ở nơi hai người giao phong bắn ra tung tóe những mảnh vỡ không gian, tiếp đó là các khe nứt không gian liên tục khoách triển rộng ra xung quanh.

Từng đạo từng đạo khe nứt không gian không ngừng bị đẩy về phía Phong Vân Vô Kị, chỉ trong chớp thì cả phiến khe nứt không gian đã bao bọc lấy Phong Vân Vô Kị vào bên trong

Cánh tay mà Phong Vân Vô Kị dùng để chống cự với đầu quyền của Luyện Ngục đại ma thần truyền lại một cỗ kinh lực vô thượng, mắt thấy từng phiến từng phiến khe nứt không gian cùng với mảnh vỡ không gian áp đến, ánh ngân quang trong mắt trái đột nhiên đại thịnh, tay trái tựa chậm nhưng thật nhanh điểm nhẹ lên trên phiến mảnh vỡ không gian to bằng ngón tay ở bên cạnh, dị biến đột nhiên phát sinh

Lấy phiến mảnh vỡ không gian đó làm trung tâm, từng phiến từng phiến không gian dưới một loại lực lượng kì dị mau chóng tiếp sát lại với nhau

Dưới tác dụng của một lực cân bằng kì dị, không gian bị phá vỡ lại khôi phục trở lại, hàng loạt những khe nứt không gian mỏng manh chỉ trong chớp mắt đã biến mất tăm.

Trên mặt của đại ma thần là một phiến thần sắc kinh hãi, trong mắt ngập tràn thần thành không tin, lắc đầu gầm lên: “Không có khả năng, không có khả năng ... đó là không có khả năng!”

Luyện Ngục đại ma thần làm thế nào cũng không tin con kiến nhỏ bé mà vừa rồi bản thân chỉ dùng một ngón tay là đã nghiền nát, chỉ trong chớp mắt đã nắm giữ được lực lượng đủ để đối kháng với với bản thân, Luyện Ngục đại ma thần lại đánh ra một quyền, rồi hai quyền

Bùng!

Phong Vân Vô Kị lại đánh ra một quyền đón lấy quyền trái của Luyện Ngục đại ma thần, hai quyền vừa mới giao kích thì ở nơi tiếp xúc của hai nắm đấm liền hiện ra đạo đạo ba động trong suốt do vô số mảnh vỡ không gian cấu thành, sau đó thì chúng hướng về phía hư không mà khoách triển ra.

Luyện Ngục đại ma thần đánh ra hai quyền, kết quả y nhiên vẫn không thể làm gì được Phong Vân Vô Kị, mặc cho hắn ta có dùng lực như thế nào thì Phong Vân Vô Kị vẫn đứng vững chẳng khác gì bàn thạch. Về phương diện lực lượng thì tựa hồ như cả hai bên đều đã đạt đến mức độ tương đẳng, mặc dù thời gian tồn tại của Luyện Ngục đại ma thần vượt xa Phong Vân Vô Kị, nhưng mức độ ngưng tụ của năng lượng trong nội thể thì lại không bằng y. Vì thế, Phong Vân Vô Kị chỉ với nguồn chân khí năm ức năm công lực cũng đủ để đối kháng với công kích của Luyện Ngục đại ma thần.

“Người đã xuất thủ rồi” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, với thần sắc mạc nhiên nói: “Hiện tại cũng nên đến lượt ta rồi!”

Dứt lời thì từ nơi tiếp xúc của hai nắm đấm bùng phát cả vạn đạo kiếm khí, mỗi một đạo kiếm khí sắc bén lướt qua thì trên thiết quyền của Luyện Ngục đại ma thần lại xuất hiện thêm một vết thương sâu

Ngao!

Luyện Ngục đại ma thần liên tục gào lên kinh hãi, đồng thời rút tay lại và lui về phía sau, mỗi khi lui lại một bước thì đều lưu lại một dấu chân khá sâu, nối dọc theo những dấu chân đó là hàng loạt những vết máu. Trên hai đầu nắm đấm của hắn ta, máu đen không ngừng tuôn ra như suối.

“Người đã thương ta!” Đại ma thần cúi đầu xuống nhìn vào hai bàn tay bị thương, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn vào Phong Vân Vô Kị, tức tối đến run rẩy toàn thân.

Phong Vân Vô Kị vẫn lạnh lùng, mắt thấy đại ma thần thối lui về phía sau thì búng người tới phía trước, thân hình của y nhoáng lên một cái rồi thì ở trên không trung đột nhiên xuất hiện hai đạo nhân ảnh, trong

đó có một nhân ảnh tán phát cả vạn trượng quang mang, hồn thân bùng phát những kiếm khí cường đại đến kinh nhân!

Đình ninh!

Một loạt những tiếng kiếm ngân truyền lại, Phong Vân Vô Kị và kiếm hình hóa thân đồng thời gian hai tay ra. Lấy hai người làm trung tâm, vô số kiếm khí không ngừng khoách triển ra trong không trung, dựa vào năng lực thôi động kiếm ý của hai người thì kiếm khí bùng phát ra vượt xa một người, cả một phạm vi rộng lớn đều biến bố những khí kiếm dày đặc.

Thời gian tựa hồ như ngưng lại, màn kiếm khí đầy trời chiết xạ ra ánh lân quang nhàn nhạt, cả thiên địa đều tĩnh lặng, hai thân ảnh của Phong Vân Vô Kị đột nhiên động thân trong hoàn cảnh tĩnh tịch như thế

Xuy Xuy!! ~~~

Kiếm khí mù trời xé toạc hư không, hai Phong Vân Vô Kị đồng thời lao lên phía trên như thiểm điện, kèm theo đó là màn kiếm khí đầy trời công thẳng vào Luyện Ngục Đại ma thần, tia tia hàn khí từ trên thân cả vạn khí kiếm tán phát ra

Luyện Ngục đại ma thần cảm giác thấy một cổ sát khí cường đại truyền lại, trực giác trong lòng cảm thấy nguy hiểm, hắn ta bất thành linh hét lên một tiếng rồi toàn thân bùng phát ra ngọn lửa luyện ngục hừng hực.

“Đến đây, nhân loại!” Thân thể bàng đại của Luyện Ngục đại ma thần đều bị bao bọc toàn bộ bởi luyện ngục chi hỏa, bên ngoài thân thể liễu nhiên một tầng huyết vụ, tay phải bắt trảo ở trong hư không, trong tay tiếp đó liền xuất hiện một cái Kim Cương Xử*** bàng đại: “Ta muốn hủy diệt ngươi!”

*** Xử: giống hình cái chày

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị vẫn không hề biến đổi, thân thể đột nhiên chuyển hướng sang phía kiếm hình nhân ảnh, cùng lúc đó thì vung tay ra, cả ngàn vạn đạo kiếm khí mang theo những thanh âm xuy xuy ập thẳng về phía Luyện Ngục đại ma thần.

Kiếm hình nhân ảnh chính là hóa thân của Phong Vân Vô Kị, nên tâm ý đều tương thông, ngay khi Phong Vân Vô Kị lao qua thì đột liền dùng một chân đạp lên trên người của Phong Vân Vô Kị, thân hình lao nhanh hơn gấp mấy lần, trực tiếp tiến nhập vào trong màn địa ngục chi hỏa hừng hực. Còn bốn thân của Phong Vân Vô Kị thì lao thẳng về phía cái đầu bàng đại của Luyện Ngục Đại Ma Thần, thân người ở trong không trung liền đưa tay phải ra bắt trảo, lại mấy ngàn vạn thanh khí kiếm liền xạ thẳng về phía thân thể bàng đại của Luyện Ngục đại ma thần.

“Chết đi!” Đại ma thần quát lên, Kim Cương Xử mang theo ngọn lửa độc màu vàng áp xuống đỉnh đầu của Phong Vân Vô Kị, ở phía dưới Kim Cương Xử là một phiến không gian lớn bị uốn khúc biến dạng

Phong Vân Vô Kị phát ra mấy ngàn vạn đạo khí kiếm, tại phải một lần nữa xòe ra, một tiếng kiếm ngân vang lên, Đệ Ngũ Kiếm Đâm lưu chuyển một công trong lòng bàn tay và phát ra một tiếng kiếm ngân trong veo!

Phong Vân Vô Kị đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó thì chém ra một kiếm, một đạo kiếm khí hoa lệ nhưng bàng đại kéo dài ra mấy ngàn dặm, mạnh mẽ từ không trung chém xuống vào Kim Cương Xử của Luyện Ngục đại ma thần.

Đình!

Một tiếng kim thiết va chạm cự đại truyền ra xa, màn khói mờ khắp tứ phía đều bị chấn tán không ít, Luyện Ngục đại ma thần bị trúng một kích này thì không ngừng thối lui, trên Kim Cương Xử bùng phát tia tia lửa, còn Phong Vân Vô Kị thì cũng bị lực phản chấn của nó đẩy bay ra sau cả mấy trăm trượng, thân người không ngừng xoay chuyển mấy vòng trên không mới để ngự được cổ lực đạo này.

Hống!

Đại ma thần giận dữ cực độ, đang định chuẩn bị lao tới tấn công thì ở chỗ hông truyền lại một cảm giác rất là đau đớn, cúi đầu xuống nhìn thì thấy một bóng người xán lạn màn theo màn khí kiếm dày đặc đang

đâm thẳng vào trong thân thể của hắn, theo đó thì một lượng lớn tiên huyết chảy ra ồ ạt.

Trên mặt của đại ma thần hiện lên thần sắc kinh khủng, cả vạn đạo khí kiếm dày đặc loáng một cái đã bị hủy diệt, Kim Cương Xử mang theo ngọn lửa độc hùng hực đánh thẳng xuống, thế đánh không giảm đập vào nhân ảnh kiếm hình, chấn nhân ảnh kiếm hình bay ra xa. Đạo nhân ảnh kiếm hình đó mang theo tiếng kêu vun vút va mạnh vào mặt đất, rồi thì lại bật xa thêm mất trăm trượng

Ngay khi đại ma thần tấn công đạo kiếm hình phân thân thì mắt của Phong Vân Vô Kị sáng lên, lúc này đại ma thần đã nghiêng một đầu sang một bên, chỉ cần chém thẳng vào trong cổ của y, chắc chắn sẽ tạo thành thương hại cực đại!

Tuy nhiên ngay khi Phong Vân Vô Kị chuẩn bị động thủ, trong đám khói dày đặc ở sau lưng bất thành linh đánh ra một nắm đầm cự đại đen như hắc thiết, trước khi Phong Vân Vô Kị chuyển thân thì đánh mạnh vào thân thể của y

Oanh!

Thân thể của Phong Vân Vô Kị xuyên qua tầng tầng khí vụ như sao xẹt, tiếp đó là trong màn khí vụ xung quanh lóe lên một đạo bạch quang tiếp lấy thân người của Phong Vân Vô Kị. Bóng ảnh vừa rồi chính là đại nhân ảnh kiếm hình, chỉ bất quá hiện tại nó có bộ dạng cực kì thê thảm, trên thân bị đánh vỡ mất một khối lớn, chân phải cũng bị mất một đoạn, kiếm quang toàn thân trở nên ảm đạm.

Phốc!

Ngay trong sát na được đạo nhân ảnh đó tiếp lấy, Phong Vân Vô Kị liền há miệng hộc ra một ngụm máu, đồng thời thì cổ lực đạo bị đánh vào trong nội thể liền chuyển sang đạo nhân ảnh kiếm hình như thủy triều.

Bùng!

Nhân ảnh kiếm hình liêng nổ tung ra, hóa thành một đám mảnh vỡ xán lạn, rồi thuận theo cơn gió trong không trung mà phát tán.

Phong Vân Vô Kị nhắm mắt lại, lẳng lặng điều tức chốc lát, đến khi mở mắt ra thì khí sắc trên mặt cũng đã đỡ hơn rất nhiều, tổn thương của một chiêu vừa rồi đều bị y chuyển sang nội thể của đạo kiếm hình nhân ảnh, nên bốn thân thụ thương tịnh không nặng lắm.

Cho đến lúc này thì Phong Vân Vô Kị mới có thời gian dò xét địch nhân đánh lên bản thân, trong màn khói xám dày đặc có một nhân vật có tứ chi và thân thể nhưng lại không có đầu. Hắn ta đang điên cuồng bước ra khỏi đám khí vụ dày đặc đó, thân thể của hắn ta tựa hồ như bị vật sắc bén gì đó chặt trúng, cả phần cổ cũng bị khuyết một khối huyết nhục to lớn.

Ở hai bên của hắn ta cũng có đầy đủ những bóng ảnh bàng đại đang bước ra theo, ở sau lưng hắn ta cũng có vô số hắc ảnh chỉ có thể hình ngang ngửa với nhân loại phổ thông.

Một loạt những thanh âm rì rào dội đi dội lại trong không trung, Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy những vong hồn chưa chết ở trên thân ma chiến trường hiện tại tựa hồ như đều đã dồn sự chú ý sang bản thân, hai gã ma thần có thân thể cao lớn nhưng không có đầu dựa lại với nhau mà lẳng lặng bất động, tựa hồ như đang thương lượng điều gì. Ở trong hư không, đạo đạo thần thức tỏa định lấy thân thể của Phong Vân Vô Kị, lúc mới bắt đầu thì Phong Vân Vô Kị còn không thèm để ý đến, nhưng chỉ trong chớp mắt thì Phong Vân Vô Kị liền cảm giác hai vai trầm xuống, tựa hồ như tăng thêm cả vạn cân trên người vậy

“Huyết nhục ... ta ngửi thấy khí vị của một huyết nhục mới mẻ và cường đại” Một thanh âm vang dội âm âm truyền lại, thân ảnh ở trong màn khói dày đặc đột nhiên bật dậy, tựa hồ như gặp phải cái gì rất kích thích.

Oanh long long! ~~

Một loạt những tiếng bước chân âm âm truyền lại, trong lòng của Phong Vân Vô Kị tức thì giật thót lại, một cảm giác nguy cơ cường liệt dâng lên trong lòng, cảm giác nguy cơ này vượt xa cái cảm giác lúc gặp Luyện Ngục đại ma thần trước đây.

Cả đại địa không ngừng chấn động trong tiếng bước chân đó, từ trong màn khói phát tán ra một phiến quang mang đỏ lòm, một bước chân từ trên thiên không đập mạnh xuống đại địa, cả đại địa kịch liệt chấn động dưới bước chân này, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn, cuối cùng thì y cũng nhìn thấy được nhân vật cường đại đã tạo cho y cảm giác nguy hiểm điên cuồng và bạo lệ

Hắn ta có thân thể tinh oánh gần như trong suốt, trên người phát ra ánh sáng đỏ lòm, hai chân thì to lớn, một nửa thân trên và một vài bộ vị khác thì đều ở dạng hồn thể, ở trên hai cánh tay thì nắm lấy hai sợi dây xích to lớn, dây xích dài thẳng xuống dưới tới mặt đất, hơn nữa trên đầu của hắn ta còn có ba chiếc sừng hoàn chỉnh phân theo hình tam giác, ở trong miệng của nó lòi ra cặp nanh dài, trong mũi không ngừng thở phì phò ra màn khí vị đỏ hồng. Hắn ta hiện tại đang nhìn sang Phong Vân Vô Kị, le cái lưỡi ra liếm môi một cái, trầm giọng nói: “Nhân loại? ... huyết nhục! Hắn là của ta!”

“Không, hắn là của ta!” Thanh âm phẫn nộ của Luyện Ngục đại ma thần truyền lại.

Oanh!

Nhân vật cường đại đó liền đánh ra một chưởng, thân thể bàng đại của Luyện Ngục đại ma thần không ngờ là lại bị một chưởng đó đánh bay đi chẳng khác gì một mảnh giấy, chẳng hề có chút lực phản kháng nào, sau đó thân thể bàng đại oanh nhiên ngã nhào xuống dưới đất.

“Nơi này, nhất thiết đều phải nghe theo lời ta!” Gã ma thần với thân thể tinh oánh đỏ hồng gầm lên.

Phong Vân Vô Kị không khỏi lạnh xương sống, không ngờ được Luyện Ngục đại ma thần cường hãn đến thế, nhưng không ngờ chỉ bị hắn ta đánh ra một chưởng là bị chấn bay!!!

“Thần ma chiến trường này làm sao còn có nhân vật cường hãn như thế?!!!” Phong Vân Vô Kị gầm lên trong lòng.

Luyện Ngục đại ma thần bị một chưởng đó đánh bay, đang đứng lúc Phong Vân Vô Kị nghĩ hai người bọn họ sắp đánh nhau thì Luyện Ngục đại ma thần lại trực tiếp cung kính quỳ xuống dưới mặt đất, nói: “Đại ma thần vĩ đại nhất của thần ma chiến trường! Luyện Ngục đại ma thần ta nguyện ý thần phục ngài!”

Dứt lời thì cái đầu cao ngạo cúi xuống sát dưới mặt đất!

“Nói ra tên thật của ngươi!” Đại ma thần màu đỏ hồng lên, thanh âm chẳng khác gì sét đánh mà vang dội khắp tứ phía.

Luyện Ngục đại ma thần thả Kim Cương Xử xuống, ngẩng đầu lên và mở miệng nói ra một loạt những danh tự dài dằng, phát ra những âm tiết cổ quái.

“Rất tốt.” Gã đại ma thần màu đỏ nói ra chân danh của Luyện Ngục đại ma thần nói ra, sau đó nói tiếp: “Ta mệnh lệnh cho ngươi, hãy phụng hiến cho ta toàn bộ huyết dịch lẫn linh hồn của ngươi!”

Luyện Ngục đại ma thần hồn thân tức thì chấn động, nhưng lại lẳng lặng bất động, gã đại ma thần màu đỏ sải bước lách người qua một bên rồi cúi đầu xuống, há miệng cắn vào thân thể của Luyện Ngục đại ma thần

201. Chương 201: Tổ Vu

Phong Vân Vô Kị chấn kinh trong lòng: “Đó chính là sức mạnh của tên thật hay sao? Luyện Ngục đại ma thần cường đại đến thế, nhưng không ngờ là chỉ vì tên thật mà phải chịu lấy khổng chế của người khác, chẳng có chút sức lực phản kháng!”

Ở phía xa, gã đại ma thần màu đỏ cắn đứt cổ của Luyện Ngục đại ma thần, sau đó thì há miệng ra mà thôn phệ, từ trên thân thể của hắn ta không ngừng bùng phát những màn lửa mù mịt, một nửa thân thể tàn khuyết không ngừng sinh trưởng huyết nhục, chốc lát sau thì phần hồn thể đã được thay thế bằng huyết nhục.

Những nhân vật cường đại đều lần lượt nhìn sang đại ma thần màu đỏ, trong không trung không ngừng truyền lại những tiếng xì xào, kẻ nào kẻ nấy đều sáng rực con mắt mà nhìn vào một đồng huyết nhục ở dưới mặt đất một cách tham lam, một loạt những thanh âm nuốt nước miếng ừng ực truyền lại, đó chính là phản ứng theo bản năng của những tàn hồn, những tàn hồn này đối với những thứ liên quan đến huyết nhục đều có khát vọng cực độ, nhưng lại không dám động đây, uy áp của đại ma thần màu đỏ khiến cho bọn họ không dám động đây.

Hồng!

Gã đại ma thần màu đỏ đột nhiên ngẩng đầu lên trời mà gầm lên một tiếng, từ trong miệng bùng phát ra một đạo huyết quang xông thẳng lên trên thiên không, sau đó thì từng màn từng màn huyết dịch khoách triển ra cả không trung và rơi xuống.

Một cổ cuồng phong từ trên không ập ngược xuống, những đám khí vụ tản mạn khắp thiên không theo đó mà ba động. Bên trong những đám khí vụ, bóng người bị cương phong thổi lướt qua đều thương lương thối lui, ngoại trừ những thần ma không đầu ra thì không có một ai đứng yên bất động.

“Tốt rồi! ...” Gã đại ma thần màu đỏ le lưỡi liếm liếm đôi môi, sau đó chỉ vào Phong Vân Vô Kị ở phía xa mà nói: “Tên nhân loại đó cũng rất là mạnh, huyết nhục của hắn ta cũng đủ để khiến cho một trong số những thần ma không đầu các ngươi sinh trưởng ra cái đầu rồi ... ừm, huyết nhục của hắn thì ta không cần nữa, huyết nhục của Luyện Ngục ma thần thì do ta mang đi, các ngươi cứ chậm chậm mà hưởng thụ đi!”

Gã đại ma thần màu đỏ nói xong thì nắm lấy một nửa thân thể còn lại của Luyện Ngục đại ma thần, tiếp đó thì vác nó trên vai rồi kéo nó đi sâu vào trong màn khói dày đặc, hai đầu dây xích ở dưới mặt đất cũng theo đó mà không ngừng phát ra những thanh âm leng keng

Những tiếng bước chân âm âm dần dần lùi xa, ánh hồng quang cũng biến mất trong màn khói mờ mịt

Đại ma thần màu đỏ đi xa rồi thì những thần ma không đầu dần dần bước ra khỏi màn khói tản mát, ở sau lưng của bọn chúng chính là những thân thể tàn khuyết bất đồng của những ác ma lẫn thiên sứ, kẻ nào kẻ nấy đều ồ ạt tiến về phía Phong Vân Vô Kị. Phong Vân Vô Kị rõ ràng nhìn thấy được mấy gã ác ma khịt khịt mũi mà ngửi, tham lam liếm liếm lấy đôi môi.

Nhìn vào những thần ma đang càng lúc càng nhiều và càng lúc càng gần, Phong Vân Vô Kị cũng dần dần thối lui về phía sau. Những thần ma này mặc dù đã chết đi, nhưng trong số đó cũng có một vài đỉnh cấp cường giả của hai giới thần và ma, tấn quân là đã vẫn lạc trong thần ma chi chiến, nhưng thần thức tàn lưu lại của bọn họ vẫn cường đại vô cùng. Trong số đó, thì đám thần ma không đầu còn cường hãn hơn cả Phong Vân Vô Kị.

Ở hai bên trái phải truyền lại hàng loạt những tiếng bước chân, những thân ảnh cự đại với khí tức bạo lệ từ trong màn khói xám bước ra. Nhiều những thần ma cường đại như thế mà đồng thời dùng thần thức tỏa định lấy thân thể của Phong Vân Vô Kị, hiệu ứng sản sinh ra khiến cho y phảng phất như trở về trọng lực lĩnh vực không gian của Luyện Ngục đại ma thần, không khí xung quanh theo đó cũng trở nên uốn khúc. Ở dưới chân đột nhiên vang lên một tiếng nổ, cát bụi bắn tung tóe, từng vòng từng vòng ba văn hướng khắp tứ phía mà khoách triển ra, mặt đất ở dưới chân cùng hoàn toàn trở thành tro tàn. Mặc dù Phong Vân Vô Kị đã tiến nhập vào trong Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công đệ lục chuyển, nhưng lần kháng trụ cổ uy áp này cũng khiến cho bản thân y cạn lực khôn xiết.

“Huyết nhục ... huyết nhục mới ...” Vô số những cổ ý thức cường đại ba động trong không trung, Phong Vân Vô Kị hoàn toàn có thể cảm giác thấy loại bản năng điên cuồng đó, sự khát vọng điên cuồng đối với huyết nhục, huyết nhục uẩn hàm nguồn năng lượng cường đại có thể khiến cho những tàn thức này mau chóng tu bổ bản thân.

Oanh!

Một gã thần ma không đầu đột nhiên đưa một tay lên trên đỉnh đầu, đánh mạnh vào trong hư không, từ trong bàn tay phải giơ lên trên không đó phát xạ ra quang mang vạn trượng, đạo đạo hắc quang từ trên tay chảy xuống phía dưới chân, sau đó chung mau chóng tiếp sát lại với nhau rồi dần dần hình thành một màn quang tráo hoàn chỉnh. Đạo quang tráo mờ mờ đó vừa mới thành hình thì lập tức hướng ra xung quanh mà khoách triển, dùng tốc độ cực nhanh mà lan tới chỗ của Phong Vân Vô Kị

Cơ hồ chỉ cách biệt có một khoảng thời gian chớp mắt, những thần ma không đầu còn lại cũng đều giơ cánh tay lên trên, từng màn từng màn quang tráo liền xuất hiện ở khắp các phương hướng và ập về phía Phong Vân Vô Kị mà khoách triển ra với tốc độ cực nhanh, những mang quang tráo đó mặc dù tương hồ đan xen nhưng lại không hề ảnh hưởng chút gì đến nhau.

“Không ổn!” Phong Vân Vô Kị nhìn vào những màn quang tráo dày đặc ở khắp trên trời dưới đất đang ập tới mà nói.

“Những kẻ này muốn cuốn lấy ta vào trong lĩnh vực của bọn họ, muốn một mình hưởng thụ lấy huyết nhục!” Phong Vân Vô Kị búng bay người lui về phía sau, vừa mới tiến nhập vào thần cấp, thần thức của Phong Vân Vô Kị đã ẩn ước rờ thấy được những quy tắc chi lực hạo hân khắp thiên địa, nhưng thời gian tiến nhập vào trong thần cấp lại quá ngắn, Phong Vân Vô Kị không có đủ thời gian để cảm ngộ lấy thần cấp quy tắc chi lực của bản thân mình, đối mặt với những lĩnh vực đang ập tới của những thần ma không đầu, Phong Vân Vô Kị một lần nữa cảm thụ được nguy hiểm của tử vong.

“Huyết nhục” Một thanh âm trầm thấp từ trong màn khói xám truyền tới, càng có nhiều thần ma cảm thụ thấy sự tồn tại của Phong Vân Vô Kị, kẻ nào kẻ nấy đều ồ ạt bay tới từ các phương hướng.

Phong Vân Vô Kị đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó thì liền chém ra một kiếm, kiếm khí bàng đại xông thẳng lên thiên không rồi chém mạnh xuống phía dưới, nhưng khi đạo kiếm khí này chém vào những lĩnh vực thì chẳng hề dấy lên chút ba động nào, chúng đã bị những lĩnh vực này thôn phệ mất

Mất thấy từng màn từng màn lĩnh vực trùng điệp khoách triển đến trước thân thể, người chỉ có chút kiến thức về lĩnh vực như Phong Vân Vô Kị chỉ còn biết bó tay chịu trời

Bất thành lĩnh từ một chỗ nào ở phía sau lưng truyền lại một loạt những thanh âm thương lão chẳng khác gì đến từ thời hồng hoang vũ trụ, sau đó thì một đạo ý thức lưu đang trôi lênh bênh trong không trung đột nhiên gào lên một tiếng thảm thiết. Nhân lúc Phong Vân Vô Kị phân tâm thì một thần ma không đầu đã đột nhiên xuất hiện sau lưng của y, nhưng sau khi một loạt thanh âm kia vang lên thì hắn ta liền gào lên một cách thảm thiết, sau đó thì hai tay móc vào hai phía trên thân thể và bất ngờ xé toạc nó ra làm hai. Bên trong thân thể lộ xuất ra phần hồn thể trợ trụ, dưới tác dụng của một cổ lực đạo vô hình thì phần hồn thể này bất thành lĩnh nổ tung ra thành vô số mảnh vỡ.

Vô số những làn quang mang màu xanh đậm từ phần hư không ở sau lưng Phong Vân Vô Kị đột nhiên bắn tới phía trước, sau đó thì chúng hợp lại thành một màn quang tráo và bao bọc lấy thân thể của Phong Vân Vô Kị vào bên trong. Phong Vân Vô Kị trợn tròn mắt trái ra, giật mình phát hiện chúng đâu phải là quang mang màu xanh gì cả, mà là một văn tự lưu do những văn tự cực nhỏ tổ thành, những văn tự lưu này khoách triển đến cả nửa vòm trời, sau đó thì dùng một phương thức kì diệu nào đó mà kết hợp lại, tạo thành một sức mạnh khiến cho linh hồn phải chấn động.

Những lĩnh vực chi lực nguyên bản đang khoách triển tới chỗ của Phong Vân Vô Kị đột nhiên khựng lại, tới khi đến cách Phong Vân Vô Kị độ một xích thì dừng, sau đó thì mau chóng thu lui trở lại.

“Là bọn họ ... là bọn họ!” Vô số cổ ý thức kinh hoàng ba động trong không trung, tiếp đó thì những thần ma nguyên bản đang hướng bức tới gần Phong Vân Vô Kị liền lần lượt thu lại lĩnh vực rồi mau chóng thoái lui.

Một cổ ba động kì dị từ sau lưng truyền tới, Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua một cái thì thấy trong màn khói mù mịt có mấy nhân ảnh đang chậm chậm bước tới, từ miệng của những người này không ngừng phát ra những âm phù, mỗi một âm phù phát ra thì đều khiến cho vô số thần ma phát ra những tiếng gào thét kinh khủng, những nơi mà lục mang lướt tới thì mọi thần ma ở đó đều liền thoái lui, ngay cả nhữn thần ma không đầu cũng không ngoại lệ.

Hống!

Đột nhiên có mấy gã thần ma không đầu bị chấn bay đi, từ trong màn khí vụ ở sau lưng bọn chúng có mấy thần ma với thân thể màu đen đang sải bước tiến tới về phía những quang mang màu xanh đậm.

Một tên, hai tên, ba tên, ... tổng cộng có tám tên hắc ma thần bồi hồi ở chu vu lục mang, kẻ nào kẻ nấy đều có cặp sừng dài trên đầu, thân thể thì bàng đại, sắc mặt hung dữ và hiện đang hân học nhìn về phía

những lão giả áo đen đó.

Hồng!

Một gã Âm Hắc ma thần đột nhiên hướng sang chỗ cuar Phong Vân Vô Kị mà gầm lên, một cỗ lực lượng bàng đại với trạng thái ba âm khoách triển tới không gian mà lực mang bao bọc, những nơi ân ba đó đi qua thì đều khiến cho không gian áp súc trùng điệp lên nhau, hóa thành những gợn sóng vô hình ập tới phần không gian mà lực mang chiếm lấy.

Hồng! ~~

Lại một tiếng gầm vang lên, tám gã Âm Hắc ma thần đồng thời hướng về phía mấy vị tổ vu ở sau lưng của Phong Vân Vô Kị mà gầm rống, từng luồng từng luồng ba âm tiến tới

Hồng! ~~

Đám khói mờ mịt liền trở nên ba động kịch liệt, từ sâu trong đó truyền lại những tiếng gầm rống dai dẳng, trong tiếng gầm ngập tràn cừ hận vô tận, vô số thần ma xung quanh dưới sự thống lĩnh của tám gã Âm Hắc ma thần cũng dần dần lao về phía Phong Vân Vô Kị, kẻ nào kẻ nấy đều lóe lên thần sắc hung ác, trong mắt ngập tràn cừ hận.

Sau khi tám đạo ba âm do tám gã Âm Hắc ma thần phát ra tiến nhập vào không gian mà ba vẫn màu xanh đậm chiếm lấy, chỉ thấy một vị tổ vu đưa ra một ngón tay gầy như que củi, rồi nhẹ nhàng điểm tới. Ở trung tâm của những gợn sóng không gian đang ba động liền xuất hiện một cái hố không gian, tiếp đó thì những gợn sóng lao tới liền biến mất vô ảnh vô tung.

Những tiếng gầm thét điên cuồng trong màn khí vụ màu xám không ngừng vang lên, đại địa cũng theo đó mà chấn động, những tiếng bước chân ầm ầm cũng càng lúc càng gần, dù là không cần dùng thần thức để tra thám những thần thức ba động trong không trung thì Phong Vân Vô Kị cũng dễ dàng cảm thụ được sự ngập tràn hận ý trong đó, ngay lúc này thì bên tai truyền lại một thanh âm trầm thấp nhưng khản đặc:

“Người chính là Phong Vân Vô Kị mà Vu Tế nói đến?”

Một vị tổ vu ngẩng đầu lên, ở phía dưới đầu bông lộ ra một cái đầu chỉ còn da bọc khô lâu, nhưng hai con mắt thì còn xán lạn hơn cả tinh tú. Hiện tại thì hai đạo tinh mang này đang chú thị vào Phong Vân Vô Kị, khiến cho Phong Vân Vô Kị sản sinh một loại cảm giác cực kì khó chịu, đó là cảm giác bị nhìn thấu linh hồn.

“Đúng thế, vân bối là Phong Vân Vô Kị.” Tẩn quân là cái cảm giác bị nhìn thấu linh hồn tịnh không mỉa diêu, nhưng Phong Vân Vô Kị thâm biết được vị tổ vu cường đại này có lẽ chính là một trong những người có bối phận cao nhất trong Vu tộc, bất luận ra làm sao, thân là đồng tộc nên cần phải có những sự tôn kính phải có đối với những lão nhân như thế, huống hồ gì thực lực của bọn họ lại còn cường hãn đến thế.

“Ừm, rất tốt, người có thể tự một thân một mình đột phá đến thần ma chiến trường chân thật, đó đúng là chuyện khó phi thường ... đi theo ta, nơi này không thích nghi ở quá lâu. Hơn nữa, bọn chúng đã phát hiện sự có mặt của bọn ta rồi.” Một vị tổ vu khác nói.

Không biết là tại sao, nhưng ở trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kị thì toàn bộ người trong Vu tộc đều thương lão như thế, nước da nhăn nheo, thân thể thì chẳng có huyết nhục, trên người luôn khoác một bộ y bào màu đen rộng thùng thình, đầu thì mang theo một đầu bông. Theo như nhận biết của Phong Vân Vô Kị, năng lực càng cường đại thì đứng ra phải càng bảo trì dung mạo trẻ tuổi, dù cho có không thêm quan tâm đến dung mạo bên ngoài thì không nên để đến mức thương lão đến thế, hồn thân chẳng khác gì như chỉ có mấy khúc xương ráp lại và phủ thêm lớp da bên ngoài. Nhưng trong thời khắc này, Phong Vân Vô Kị tự nhiên là không hỏi ra vấn đề này, nên chỉ đành vui nó trong lòng, sau này tìm cơ hội để hỏi thử xem.

“Đi thôi!” Một vị tổ vu đưa bàn tay khô queo của mình chụp lấy tay của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì bước về phía trước, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm giác thấy trước mắt hoa lên, sau đó thì chỉ thấy vô số thần ma đang bồi hồi ở xung quanh màn lực mang, chúng không ngừng gào thét nhưng cũng không dám bước vào phạm vi không gian mà lực mang bao bọc

Một lát sau đó, Phong Vân Vô Kị phát hiện bản thân đã xuất hiện ở một nơi khác, nhưng hiển nhiên nơi đó cũng vẫn còn là thần ma chiến trường, bởi vì đất trời y nhiên vẫn có những màn khí vụ mù mịt, vẫn còn những trận cuồng phong gào thét, cả thiên địa là một phiến âm trầm.

Ở cách đó không xa là những cụt cây cối bồng đại bị vùi một nửa dưới mặt đất, cũng không biết đó là cây cối của người hay là của thú, xương đầu của nó đã biến mất, lộ ra trên mặt đất chỉ là những chiếc xương sườn bồng đại và trắng hếu với chút bùn đất dính ở trên.

Ngoài tiếng gió thổi qua bên tai thì cả thiên địa chỉ là một phiến bình tĩnh, Phong Vân Vô Kị cơ hồ như không dám tin tưởng cái thần ma chiến trường hỗn loạn khôn xiết mà lại có một nơi cực kỳ an tĩnh đến thế.

“Đến rồi.” Vị tổ vu đó nói, sau đó thì thả tay của Phong Vân Vô Kị ra, rồi sải bước tiến tới phía trước. Cách đó mấy chục trượng là một bức tường ngọc bích có ngoại biểu không có gì đặc biệt, nó được đặt cách mặt đất độ chục trượng, ở trên bức tường này có một hàng những động huyết vòm cung đen thẫm thẫm.

“Nơi này là phạm vị thuộc về vụ của bọn ta, ở tại nơi này thì không có thần ma nào dám kinh địch mà tiến nhập” Vị tổ vu còn lại nhìn lướt sang bộ khải giáp đen xì trên người của Phong Vân Vô Kị một cái, sau đó nói: “Bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp mà Huyền Huyền đại đế di lưu lại sau khi chết thì người cũng đã tìm thấy, như thế thì tốt quá rồi ... người đi theo ta!”

Dứt lời thì vị tổ vu đó hướng tới một cái động huyết ở trung gian trong chín cái động huyết mà bước vào trong, Phong Vân Vô Kị trì nghi một thoáng rồi liền bước vào theo. Vừa mới tiến vào trong động huyết thì Phong Vân Vô Kị giật mình kinh hãi, ở sâu trong động huyết có để đầy những chiếc xương đầu to lớn, toàn bộ đều không phải là của nhân loại, lần này thì Phong Vân Vô Kị đã hiểu được tại sao ở bên ngoài lại có nhiều thần ma không đầu như thế, đồng thời cũng ẩn ước có chút minh bạch tại sao vừa nhắc đến tổ vu thì Mã Cổ Tư lại có phản ứng kịch liệt đến thế.

Trong động huyết âm ám, vị tổ vu kia ngồi xếp bằng xuống, sau đó thì bùng ra một cái, một đốm lửa màu xanh đậm xạ thẳng về phía một chiếc xương đầu, tiếp đó thì mọi chiếc xương đầu trong động huyết đều bùng cháy lên, ánh lửa màu xanh đậm chiếu sáng cả động huyết, Phong Vân Vô Kị ẩn ước nghe thấy một loạt những tiếng rên rỉ bi thảm trong những làn gió thổi ra.

“Mỗi một đoạn thời gian thì bọn ta đều phải tiến hành thiêu cháy linh hồn của những xương đầu của các thần ma đó.” Tổ vu quay đầu lại nhìn vào Phong Vân Vô Kị, chiếc đầu khô úa hiện ra trong ánh lửa màu xanh rất là quỷ dị: “Nếu như bọn ta không thu thập lấy những thần ma cường giả đã vãn lạc trong thần ma chi chiến, thì chỉ e là – tốc độ trưởng thành của bọn chúng vượt xa hiện tại.”

“Như thế” Phong Vân Vô Kị nhìn lướt qua những chiếc xương đầu đang bùng cháy, cất tiếng hỏi: “Có khả năng tước nhược đi lực lượng của những thần ma này hay sao?”

Tổ vu gật đầu: “Không sai ... nhưng đối với những thần ma cường đại thì vô dụng, tỉ dụ như tám gã Âm Hắc ma thần cự đại kia.”

Phong Vân Vô Kị gật đầu biểu kì đã hiểu, sau đó thì y đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, mở miệng hỏi: “Tiền bối, sau khi vãn bối bước chân vào trong thần ma chiến trường thì cho tới giờ vẫn có chút điểm nghi hoặc phi thường”

“Người nói đi, người có thể thông qua tầng tầng khảo nghiệm mà tiến vào được nơi đây, cũng tính là duyên phận, cũng có thể tính là một cường giả chân chính của của tộc ta rồi, mặc dù thực lực cũng không cường hân cho lắm! – Bốn lai, ta và mấy vị tổ vu còn lại đều không để ý đến người, nhưng do Vu Tế cường liệt thỉnh cầu, nên bọn ta mới mở Vu Hồn Chi Môn ra để cho người tiến vào.”

“Theo như vãn bối biết thì nơi này có tên là thần ma chiến trường, từ danh tự có thể thấy được nơi này chính là một chiến trường của thần ma chi chiến. Ở nơi này, những cường giả đã chết đi nhiều phi thường, nhưng tại sao cho tới hiện tại thì lại có nhiều thần ma đến thế, hơn nữa thực lực lại cường hân đến vậy? Chẳng lẽ, sau khi tiến nhập vào thần cấp thì nguyên thần đều bất diệt?”

Tổ vu im lặng, không trực tiếp hồi đáp mà là thở dài ra một hơi, sau đó nói: “Nói đến chỗ này thì – phải nói tới vụ của bọn ta, kì thật tất cả mọi chuyện đều có liên hệ khăng khít với vụ của bọn ta”

Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động tâm thần, chấn kinh nhìn vào vị tổ vu đó

202. Chương 202: Bí Mật Của Vu

“Cơ hồ như là bốn năng, trong sinh mệnh vô tận của mình thì mọi người đều lựa chọn sức mạnh, truy cầu những sức mạnh cường đại hơn. Một vài người lĩnh đạo trong nhân loại đã phát hiện ra hình thức của những bộ công quyết, chúng có thể dẫn động thiên địa chi lực, từ đó khiến cho con người có khả năng hủy núi diệt non, loại sức mạnh này có tốc độ còn nhanh hơn cả sự trưởng thành của tự nhiên. Cơ hồ như mọi người đều lựa chọn hình thức của loại sức mạnh này, hơn nữa tư chất của mọi người lại có cách biệt không lớn lắm, chính vì thế nên trong một khoảng thời gian ngắn thì đã xuất hiện ra rất nhiều và rất nhiều công pháp của Thái Cổ, và theo đó thì cũng xuất hiện rất nhiều cao thủ Thái Cổ.”

“Mọi người đều si mê với cảm giác cường đại mà loại sức mạnh này mang tới, si mê với nguồn sức mạnh vĩnh viễn không có điểm dừng này. Không biết là từ lúc nào, từ sâu trong đại địa đã xuất hiện rất nhiều những yêu thú cường đại, không một ai biết được những yêu thú này rốt cuộc là làm thế nào mà sản sinh, nó cũng giống như vấn đề Thái Cổ nhân loại làm sao mà sản sinh vậy, tựa hồ như khi thiên địa tồn tại thì nhân loại đã tồn tại vậy.”

“Khi những yêu thú cửa mới sinh ra thì nhân loại đều rất hiếm khi, có rất nhiều người đã tiếp cận với những Thái Cổ yêu thú đó ... ở trên Thái Cổ đại địa lần đầu tiên chảy máu, tất cả mọi chuyện đều cải biến từ đó ...”

Tùy theo sự tự thuật của tổ vu, trạng thái mới bắt đầu của nhân loại đã hiển hiện ra dưới hình thức các bức họa mà mở ra trước mắt của Phong Vân Vô Kỵ.

Vì đối chọi với yêu thú, nhân loại càng không ngừng truy cầu những lực lượng càng mạnh hơn, sau đó là sự sản sinh của đế cấp, sau khi đại đa số người đều đạt đến đế cấp thì xuất hiện sự phân chia

“Tùy theo sự cách biệt của lực lượng, nhân loại phân nó ra thành đế cấp, hoàng cấp và Thái Cổ cấp. Nhưng sau khi đại đa số Thái Cổ nhân loại đạt đến đế cấp thì nhân loại cuối cùng cũng phân chia ra theo đúng như ý nghĩa chân chính của nó, cả nhân loại đột nhiên phân ra nhiều mạch chủng tộc, hơn nữa vu của bọn ta cũng sản sinh vào lúc đó.”

Tổ vu đạm nhiên nói: “Lúc này trong cả Thái Cổ nhân loại có một Thái Cổ nhân loại được gọi là Vu, tư cách của y được thừa nhận, cũng là nhóm người tiếp xúc với quy tắc chi lực sớm nhất, mặc dù uy vọng của bọn họ tịnh không cao bằng mấy vị linh tụ của nhân loại, nhưng cũng có rất nhiều người tin tưởng và đi theo bọn họ. Đó chính là bước đầu tiên để hình thành Vu tộc.”

“Vu chính là những người sớm nhất nhận ra sự tồn tại của thần và ma, Vu tin tưởng sức mạnh bốn nguyên nhất của Thái Cổ nhân loại là linh hồn.” Tổ vu chỉ chỉ vào đầu của mình mà nói: “Ngay trong thời khắc đó thì Vu cảm thấy nguy cơ của nhân loại, nhưng đại bộ phận người đều trầm đắm trong cái cảm giác si mê do những võ hộ Thái Cổ mang lại. Vì muốn nắm giữ càng nhiều hơn về linh hồn chi lực đó, Vu triệt để phê đi võ công của mình mà trở về bốn nguyên của nhân loại, cùng làm như thế với Vu còn có mấy ngàn người.”

“Quả nhiên, ngay thời khắc mà Vu phê bỏ võ công của mình thì lại càng cảm nhận ra rõ ràng hơn linh hồn chi lực tồn tại trong thiên địa. Võ công tuy bị phê đi nhưng cảnh giới vẫn không bị trừ, Vu tộc của bọn ta tới thời khắc đó thì mới chân chính thành hình, rất nhiều Thái Cổ nhân loại cùng thời kì đối với hành vi đó của bọn ta đều cảm giác thấy kho hiểu lẫn khinh thường, bọn họ dần dần xa rời bọn ta, nhưng bọn ta cũng không thêm giải thích, sau đó tìm một nơi hẻo lánh để an định và toàn tâm nghiên cứu linh hồn chi lực.”

“Lúc mới bắt đầu thì Vu nghiên cứu những cường đại yêu thú đã cấp cho nhân loại Thái Cổ một bài học thâm, trong quá trình này thì Vu phát hiện được sức mạnh lớn nhất của Vu tộc bọn ta.” Tổ vu búng một ngón tay ra, một điểm ánh sáng xanh chớp lóe một cái rồi biến mất, Phong Vân Vô Kỵ đang có cảm giác kì quái thì hốt nhiên phát hiện ở phần hư không trước thân thể bất thành linh hiện ra một thứ tựa như một loại dịch thủy mờ mờ nào đó, cái thứ đó tạo cho người ta một cảm giác phi thường cổ quái. Từng khối từng khối toái phiến màu xám nhạt với những hìn dạng bất đồng chạy lướt qua trước thân thể của tổ vu, Phong Vân Vô Kỵ đưa tay ra chạm vào một trong những khối toái phiến đo, phiến mảnh vỡ đó tức thì trở nên kịch liệt chấn động, sau đó nó lật lên trên và hiện ra hình trạng của một con mắt

Hồng! ~ ~

Ở trong hư không, một đạo ý thức ba liên lay động và gầm lên một tiếng, ngay lúc này thì ở trên một bức tường của cái động huyết này hiện ra một bộ mặt người mờ mờ màu xanh nhạt, trên mặt của người này có mang theo chút nộ ý: “Cốt Vu, ông đang làm cái gì vậy? Bài học lần trước còn chưa đủ hay sao?”

Bóng người thương lão đó trực tiếp từ trong bức tường đó bước ra, thân hình màu xanh nhạt tấn tốc ngưng thật, biến thành một giá cốt gầy gò được bao phủ bởi một chiếc y bào rộng thùng thình, ngồi xuống ngay bên cạnh của Phong Vân Vô Kị mà giận dữ nhìn vào Cốt Vu.

Cốt Vu mỉm cười, chỉ vào Phong Vân Vô Kị mà nói: “Ta đang giảng giải cho tiểu bằng hữu của chúng ta biết về vu đạo, yên tâm đi, ta chỉ chọn một toái phiền của một vong hồn nhỏ bé mà thôi, dù cho nó có sống lại cũng không thể làm được gì, chỉ cần chìn vị tổ vu của chúng ta còn ở đây thì tàn hồn đó đừng hòng thoát ra khỏi Vu Hồn Chi Môn, dù cho hần ta có cường đại hơn đi chăng nữa thì cũng như thế.”

“Cẩn thận một chút cũng không sao.” Lại một vị tổ vu khác cũng ngồi xếp bằng ở dưới đất, vừa lạnh lùng nói vừa hung dữ nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

Cốt Vu nhìn sang Phong Vân Vô Kị mà nói: “Người đừng có để ý, Vụ Vu chính là có tính tình như thế, mọi chuyện ddeuf là vì tộc nhân mà ... những vong hồn ở trên thần ma chiến trường mặc dù đã tử vong nhưng khi vượt ra khỏi Vu Hồn Chi Môn thì cả Thái Cổ ... lần trước nghe Vu Tế nói vong hồn nhỏ bé đảo thoát ra ngoài và tạo thành sát kiếp rất lớn ở cả Thái Cổ, thực là không ngờ được chỉ là hơi sơ hốt một chút, mà lại khiến cho nhiều tộc nhân phải chết như thế, ài!”

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị chấn động cực đại, làm thế nào y cũng nghĩ không tới gã ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc đã tạo thành sát kiếp cho cả Thái Cổ vừa rồi chỉ là thành phần tép riu trong mắt của mấy vị tổ vu này, nếu như có một tàn hồn nào đó mạnh hơn mà tiến nhập vào Thái Cổ, thế thì

Nghĩ tới chỗ này, dựa vào tu vi tâm tính của Phong Vân Vô Kị mà cũng không khỏi lạnh người

“Tiền bối, đó rốt cuộc là chuyện gì? Những thần ma xuất hiện ở trên thần ma chiến trường này rốt cuộc là có liên quan gì với vu”

“Để ta nói cho người biết, những thần ma không đầu ở trên thần ma chiến trường này – kì thật đều là do chính bọn ta phục sinh lại!” Vụ Vu lạnh lùng nói: “Lực lượng của vu, nói một cách khác cũng chính là triệu hoán, bọn ta có thể triệu hoán những mảnh vỡ linh hồn cường đại của những thần ma đã chết ở trên thần ma chiến trường, khiến cho bọn họ có thể phục sinh trở lại trong một khoảng thời gian ngắn, hơn nữa bọn chúng đều phải nghe sự chỉ huy của bọn ta. Cũng chính bằng điều này mà ở trong giai đoạn trung và hậu kì của thần ma chi chiến, dựa vào những mảnh vỡ linh hồn còn tàn lưu lại trong thiên địa của những thần ma đã chết đi, khiến cho vu của bọn ta lần đầu tiên triển hiện ra chiến lực vượt xa những cường giả trong Thái Cổ. Bọn ta có khả năng triệu hoán những linh hồn của thần ma đã chết đi một cách vô tận, khiến cho bọn họ một lần nữa hiện hình và đối phó ngược trở lại với những thần ma khác. Cũng chính nhờ vào năng lực xuất kì bất ý đó mà bọn ta đã khiến cho ma tộc và Thiên Đường những đả kích nặng nề, cả ngàn vạn Ma tộc đã chết ở trong tay của bọn ta, chuẩn xác mà nói thì chính là bị chết ở trong tay những thần ma mà bọn ta đã phục sinh. Dù có là những thiên sứ trên Thiên Đường cũng bị những vong hồn thần ma mà do bọn ta triệu hoán giết chết mấy chục tọa thiên sứ, còn có thêm một sí thiên sứ.”

Tổ vu nghiêm túc nói: “Ông ấy nói không sai, lực lượng đầu tiên của vu chính là triệu hoán, cũng chính vào lúc đó thì lực sát thương cực đại của chín vị tổ vu cũng đã gây sự chú ý của một Quang Minh Chủ Thần và một Hắc Ám Chủ Thần, khiến cho hai người bọn họ đồng thời ra tay, hủy diệt đi tính mạng của chín vị tổ vu đời đầu tiên, đến đời của bọn ta thì đã là đời thứ tám rồi.”

“Thần ma chiến trường đích xác là rất nguy hiểm, nhưng đối với bọn ta mà nói thì đó chính là một thánh địa tuyệt hảo. Đương nhiên, trong vực đối ngoại thì bọn ta tuyên truyền nó là cấm địa. Do sự chết đi của cả chín vị tổ vu đã khiến cho năng lực khống chế linh hồn chung cực của vu đã xuất hiện sơ hở, muốn tìm lại vu lực hoàn chỉnh thì bọn ta chỉ biết cách không ngừng lấy những mảnh vỡ linh hồn cường đại ra mà làm thí nghiệm, những linh hồn yếu ớt không thể hiện nổi năng lực của vu.”

“Những thần ma không đầu mà người đã nhìn thấy chính là những kẻ được triệu hoán đã thoát ra khi bọn ta sơ xuất, ngoài ra còn có những nhân vật càng cường đại hơn, tỉ như tám gã Ám Hắc đại ma thần vừa

rồi, bốn thân của bọn họ là hai gã Âm Hắc Quân Chủ đã vẩn lạc trong thần ma chi chiến. Sau khi chết thì linh hồn của bọn họ đều tán lạc khắp nơi trong thần ma chiến trường, bọn họ đều quá là cường đại, nhưng trong những trận đối quyết càng cường đại thì linh hồn càng vỡ nát nhiều hơn. Sau khi triệu hoán, thì linh hồn của hai gã Âm Hắc Quân Chủ liền hình thành tám gã Âm Hắc đại ma thần.”

“Những thần ma ở nơi này – đều là sản vật của vu?” Phong Vân Vô Kị chấn động cực độ, y đã đích thân giao thủ với thần ma không đầu, và y cũng chính mắt nhìn thấy hắn ta chỉ dùng một quyền thôi là đã có thể hủy đi kiếm hình phân thân của mình, còn về những Âm Hắc đại ma thần kia thì chỉ e là còn cường đại hơn cả thần ma không đầu, những đại ma thần cường đại như thế – không ngờ lại là do bàn tay của tổ vu tạo ra!!!

“Không!” Cốt Vu thở dài một tiếng, nói đến thần ma chiến trường thì không khỏi phải đề cập đến chư thần: “Cái không gian này được gọi là thần ma chiến trường chính là do có sự xuất hiện của hai vị chủ thần của Ma tộc và Thiên Đường, chủ thần nắm giữ sức mạnh của pháp tắc, Hắc Âm Chủ Thần và Quang Minh Chủ Thần phân biệt nắm giữ những pháp tắc khác nhau, tròng chiến đấu của những chủ thần với nhau chính là cuộc chiến tranh của pháp tắc. Hai loại pháp tắc khác nhau đồng thời tác động lên phiến không gian này, cuối cùng thì khiến cho cái không gian này trở thành một không gian bị thống trị bởi một pháp tắc hỗn loạn. Hơn nữa, do uy năng của chủ thần quá cường đại, những liên hệ của thần ma chiến trường với những không gian khác cũng theo đó mà bị cách đoạn triệt để, trên thực tế thì cái không gian này trở thành một không gian phiêu lãng trong thời không phong bạo, liên hệ duy nhất của nó đối với những không gian khác chính là Vu Hồn Chi Môn. Đó nguyên bản là một thông đạo liên tiếp do bí pháp của Vu tộc bọn ta tạo ra, là thông đạo để tiến vào trong thần ma chiến trường của những tộc nhân Vu tộc tiến nhập vào trong cảnh giới tổ vu, nhưng đến hiện tại thì nó cũng đã trở thành nhất đại ẩn hoạn của Thái Cổ.”

Phong Vân Vô Kị lắc lắc đầu, nói: “Sao lại nghiêm trọng đến thế, không phải là tộc ta còn có mấy vị chí tôn hay sao? Nhân tộc của ta đứng ra thì còn có những nhân vật càng cường đại hơn!”

Hai vị tổ vu tương hổ nhìn nhau một cái, đồng thời bảo trì trầm mặc, một lúc lâu sau thì Cốt Vu mới nói: “Trong tương lai thì người sẽ hiểu, chứ không phải là hiện tại. Có một vài chuyện không nhạc quan như trong tưởng tượng của người đâu.”

“Những thần ma ở trong thần ma chiến trường này tịnh không hoàn toàn là sản vật của vu lực, mà là dưới tác dụng của pháp tắc hỗn loạn, những mảnh vỡ nát của linh hồn sung xích phiến không gian này tụ tập lại với nhau, rồi mượn lấy những thi hài thần ma ở trên chiến trường và sống dậy. Trước khi bọn ta dùng lực lượng của vu để triệu hoán, mặc dù đã thu thập lấy xương đầu để áp chế sức mạnh của bọn chúng, nhưng có một vài thần ma cường đại lại thông qua việc thôn thực lẫn nhau dưới hình thức giết chóc mà dần dần cường đại, thậm chí là còn lấy nhục thân của những thần ma ở trên thần ma chiến trường để tu bổ hoàn chỉnh nhục thân của mình. Ở trên phiến chiến trường thần ma này có ba gã đại ma thần màu đỏ, bọn chúng hình là sản vật lớn nhất của pháp tắc hỗn loạn, sau khi thôn thực cả vạn ma thần cường đại thì những sức mạnh của chúng đã cường đại đến cực độ, trở thành nhân vật úy hiếp để bọn ta. Lần vừa rồi, nếu như không phải là vì cứu người thì bọn ta vẫn còn đang ở trong không gian của tổ vu, lảng lảng quan chú sự phát triển của thần ma ở nơi này.”

“Nhưng, hiện tại do có sự gia nhập của người, nên sự thái đã vượt qua tầm kiểm soát của bọn ta!” Cốt Vu lay động ống tay áo rộng thùng thình, nghiêm túc nói: “Khi bốn vị chí tôn còn ở tại Thái Cổ thì đã liệt nhập nơi ở của Vu tộc ta và ba trăm dặm xung quanh Vu Hồn Chi Môn thành cấm địa, nghiêm cấm bất kì nhân loại nào không thuộc Vu tộc tiếp cận, đó tịnh không phải là không có nguyên nhân. Ngay khi Vu Tế nói với bọn ta y đã đưa một người không phải Vu tộc tiến nhập vào phạm vi cấm địa của Vu Hồn Chi Môn, hơn nữa còn yêu cầu để cho người tiến vào nơi này, liền bị bọn ta phản đối cường liệt. Nhưng vì tình duyên của người đối với Vu tộc nên đành phải phá lệ, nhưng cũng chỉ đưa người tới ngoài rìa của thần ma chiến trường, nguyên bản nghĩ là người sẽ biết khó mà thôi lui, nhưng không ai ngờ được người lại lần lượt thông qua mấy linh vực, bước tới chiến trường thần ma chân chính. Sự thái phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn ta, nếu như không ra tay để cứu người thì chỉ e là chuyện sẽ càng tồi tệ hơn.”

“Huyết nhục của nhân loại – tuyệt đối không được phép xuất hiện ở không gian này.” Vụ Vụ lạnh lùng nói: “Bất kì huyết nhục nào của nhân loại đều có thể khiến cho những thần ma đó khôi phục lại thần trí, từ đó thì sống dậy theo như ý nghĩa chân chính của nó. Đặc biệt là huyết nhục của nhân loại cường đại, lại càng

không được phép xuất hiện ở nơi này. Sự xuất hiện của người đã phá hủy đi sự cân bằng của cả thần ma chiến trường. Dựa vào tu vi thần cấp sơ kì của người, một khi để một ma thần cường đại nào đó có được huyết nhục của người, thì chắc chắn hẳn ta sẽ khôi phục thần trí. Nơi này không thiếu những thần ma có sức mạnh hơn cả tổ vu, tấn quần đây có là một không gian đan phiêu lưu trong thời không bạo phong, nhưng nếu như bọn chúng khôi phục thần trí thì bọn cũng sẽ dễ dàng rời khỏi nơi này. Những thần ma có thực lực như thế, chỉ cần thoát đi một tên, trong tương lai cũng sẽ tạo thành tổn thất khó có thể xóa nhòa đối với cả nhân loại!”

Vụ Vu đưa ra một cánh tay, cánh tay đó gầy như que củi, có thể rõ ràng nhìn thấy những dây gân mà mạch lạc ở dưới lớp da khô héo, ở dưới những nếp da nhăn nheo đó chẳng có một chút huyết sắc.

“Đó chính là nguyên nhân mà bọn ta có thể tồn tại trong không gian thần ma, bản thân huyết thể của bọn ta tịnh không cường đại, chuẩn xác mà nói thì rất thúy nhược, dù tính là bọn chúng có ăn thịt một tổ vu thì cũng không thể đột phá không gian ... bọn ta đã không còn huyết nhục cho bọn chúng thôn thực! Không có bất kì tàn hồn của thần ma nào có cảm hứng với huyết thể của tổ vu, ở trong con mắt của bọn chúng thì bọn ta chẳng khác gì tử thi, nhưng người thì khác, dù cho có cách xa thì thần ma cũng có thể ngửi thấy mùi vị huyết nhục của người. Sự xuất hiện của người sẽ khiến cho những tàn hồn của những thần ma đó điên cuồng!”

Vụ Vu lạnh lùng nói tiếp: “Người cần phải mau chóng rời khỏi nơi này”

“Nhưng không phải là hiện tại! ...” Cốt Vu đột nhiên mở miệng nói, sau đó thì đứng dậy, sắc mặt của Vụ Vu cũng biến đổi tức thì rồi tấn tốc đứng lên. Hai vị tổ vu một trước một sau mở miệng cao giọng ngâm xướng những vu văn thần bí, nhưng thân âm cổ lão nhưng thương tang đó liên vang vọng khắp thiên địa. Hai bàn tay gầy gò của hai tổ vu duệwa ra khỏi ống tay áo và phát ra vàng quang mang màu xanh đậm cường liệt, rồi bước ra khỏi động huyết.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua một cái thì phát hiện ở mấy động huyết bên cạnh cũng có mấy vị tổ vu bước ra, cả chín vị tổ vu xòe bàn tay của mình ra, lực mang bàng bạc hội tụ lại thành một phiến hải dương xanh đậm bao bọc lấy không gian cả trăm trượng phía trước người của bọn họ.

Trong màn khí vụ mù mịt ngoài màn quang mang màu xanh đậm đó, hắc ảnh ngàn ngút lao về phía chín vị tổ vu mà gào thét, cổ hận ý cường liệt đó biểu lộ vô nghi. Đồng thời, bọn chúng cũng rất là e sợ màn quang mang màu xanh đậm đó, chín vị tổ vu bước tới phía trước, những thần ma kia liền thành hoàng thành khùng không ngừng lui về phía sau, nhưng trong lúc lui về cũng liên tục gầm rống. Ở bên trong động, Phong Vân Vô Kị rõ ràng cảm giác thấy những thần ma cường đại đều đang chú thị vào trong động huyết mà bản thân đang đứng.

Phong Vân Vô Kị đứng thân người lên, sắc mặt lạnh lùng bước ra khỏi động huyết, một cảm giác kì quái phi thường đột nhiên dâng lên trong lòng, đó là một cảm giác rất cổ quái. Phong Vân Vô Kị cảm thấy ở bên cạnh thân thể có một thứ gì đó rất đặc biệt, không chỉ là ở bên cạnh thân thể, mà cả trong không gian này cũng sung xích một thứ gì đó rất đặc biệt ... hoặc giả có thể nói đó là một loại lực lượng nào đó.

Từ sau khi tiến nhập vào trong thần cấp, cái cảm giác đó càng lúc càng trở nên cường liệt, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc là vẫn có cảm giác như sắp chạm tới một thứ gì đó, một thứ hào hàn nhưng phức tạp, nhưng mỗi một lần đều suýt chút nữa là đụng tới được.

“Những thứ đó có lẽ là quy tắc chi lực mà sau khi tiến nhập vào thần cấp mới có thể chạm vào được!” Phong Vân Vô Kị thâm nghĩ trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn vào phía trước. Những thần ma đó sau khi nhìn thấy Phong Vân Vô Kị bước ra khỏi động huyết thì đột nhiên trở nên hưng phấn dị thường, những bóng người trong màn khí vụ dày đặc nhao nhao cả lên.

“Mau! Trở về trong động huyết!” Một vị tổ vu hét lên, sau đó thì bất thành linh quay đầu lại và đánh một chưởng về phía Phong Vân Vô Kị, một đạo lực mang xạ thẳng về phía Phong Vân Vô Kị và bao bọc lấy toàn thân của y.

“Trên trời!” Phong Vân Vô Kị biết là vị tổ vu đó dùng bí pháp của Vu tộc để ẩn tàng khí tức huyết nhục của bản thân, nên cũng không ngăn cản, thần thức quét qua trong không trung, đốn thời la lên.

Trên thiên không, một đạo thân ảnh bàng đại từ trong không trung phi tốc lao xuống! Bóng của hắn ta phủ trùm cả thân người của cả chín vị tổ vu.

Vị tổ vu mở miệng cảnh cáo Phong Vân Vô Kị đột nhiên phát ra một loạt những âm phù mơ màng, tiếp đó thì một đạo ảnh tử bàng đại màu xanh nhạt từ trong thân thể bàng đại đang lao xuống liền bị một cổ lực lượng vô hình đánh bay ra ngoài, đạo ảnh tử đó vừa mới xuất hiện ở trong không trung thì liền triệt để chấn vỡ tan, sau đó thì hóa thành một làn khói rồi biến mất vô tung, còn thân ảnh bàng đại ở trong không trung thì liên ngã nhào xuống đất, sau đó thì chẳng động đậy gì thêm nữa. Toàn thân trên dưới của hắn ta chẳng hề có chút vết thương nào, nhưng Phong Vân Vô Kị biết rõ tên ác ma này đã chết rồi, hơn nữa là chết đến mức không thể chết thêm được nữa, linh hồn trong thân thể của hắn ta đã hoàn toàn biến mất

Phong Vân Vô Kị vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ chứ không quay trở về động huyệt, thần thức quét qua xung quanh thì thấy mấy chục đạo hắc ảnh bàng đại từ trong không trung lao xuống, một trận cương phong cương liệt ập xuống

Phong Vân Vô Kị đột nhiên nhắm mắt trái lại, đến khi mở ra thì đã biến thành một phiến ngân bạch, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp tự động vận chuyển, một cảm giác cổ quái phi thường lấp đầy trong lòng, dưới sự chi phối của một loại sức mạnh vô danh thì Phong Vân Vô Kị có chút mang nhiên đưa một tay phất một chưởng về phía mấy chục đạo hắc ảnh đang lao xuống

203. Chương 203: Thời Không Nguyên Địa

Dát!

Một gã ác ma cự đại đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi, sau đó thì như bị đóng đinh ở trên không trung, nhưng nơi màn hư ảnh đó đi qua thì một con rối lại một gã ác ma liền bị cố định ở trong hư không, chỉ trong thời gian chớp mắt thì màn hư ảnh đó đã bao trùm toàn bộ mấy trăm đạo hắc ảnh ở trên thiên không. Dưới sự chú thị của thần ma và chín vị tổ vu, những ác ma trên không như bị những cây đinh dày đóng chặt ở trên không trung, tiếp sau đó thì thân thể bàng đại của gã ác ma đầu tiên đột nhiên bị xé ra là hai, rồi hai nửa đó lại bị xé ra làm hai cứ như thế mà không ngừng bị xé toạc thân thể ra, chỉ trong thời gian chớp mắt thì thân thể bàng đại của gã ác ma đó bị phân cắt ra thành vô số khối huyết nhục, rồi hướng ra khắp tứ phía mà khoáng tán

Gã thứ hai, gã thứ ba ... thân thể của gần một trăm gã ác ma chỉ trong chớp mắt đã hóa thành vô số miếng thịt vụn che phủ cả thiên không, chúng văng tung tóe ra khắp tứ phía, tiếp đó là chẳng khác gì như bị một ngọn lửa vô hình thiêu rụi và hóa thành tro bụi rơi xuống phía dưới

Thần ma chiến trường nguyên bản đang cực độ khát máu lẫn điên cuồng đột nhiên an tĩnh trở lại, chư nhân đều tĩnh lặng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, ngay cả chín đôi tay đang giơ lên trên cao của chín vị tổ vu cũng hạ xuống, lặng lặng nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

Trong màn khói dày đặc truyền lại một loạt những tiếng rì rầm cực thấp, mấy cổ ý thức ba trong không trung mau chóng rút về, tiếp đó là mấy thần ma không đầu bất thành linh đâm sầm vào một vài thần ma yếu kém khác ở sau lưng và sải bước tiến vào bên trong màn khói dày đặc, sau đó thì có một lượng lớn thần ma ồ ạt bỏ chạy về phương xa, đại địa nguyên bản đang dày đặc nhân ảnh đột nhiên trở nên trống không

“Vừa rồi ngươi đã dùng loại linh vực nào vậy? ...” Tổ vu quay đầu lại nhìn vào Phong Vân Vô Kị mà hỏi.

Lời của tổ vu còn chưa dứt thì đã nhìn thấy huyết sắc trên khuôn mặt của Phong Vân Vô Kị đột nhiên rút hết, thay vào đó là thần sắc trắng bệch như giấy, ở khóe miệng còn rỉ ra một dòng máu.

“Đi thôi, vào bên trong rồi hãy nói tiếp!” Phong Vân Vô Kị dứt lời thì liền xoay người lại, chầm chầm hướng về phía động huyệt mà đi, con mắt trái màu ngân bạch loáng một cái đã ảm ảm rồi hóa lại màu trắng đen như thường.

“Làm sao có khả năng?” Vụ Vụ nhìn vào bóng lưng của Phong Vân Vô Kị, lẩm bẩm nói: “Những ác ma đó có thực lực tịnh không thua kém bao nhiêu so với những thần ma không đầu, y chẳng lẽ thấy sự nhàn nhã của Cốt Vu mà nghĩ đó chỉ là những ác ma bình thường”

Ở phía trước, Phong Vân Vô Kị vừa đi về phía động huyết vừa chậm chậm điều tức chân khí trong nội thể. Chân khí của Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công trong nội thể mau chóng lưu chuyển, năng lực trọng sinh của nó loáng một cái đã trị liệu ổn thỏa những thương thể trong nội thể, mặc dù thể nhưng sự thụ thương ở trong linh hồn cũng vô pháp trị liệu được ổn thỏa.

Chuyện vừa rồi thì ngay cả Phong Vân Vô Kị cũng không biết đó rốt cuộc là chuyện gì.

“Đó là năng lực nằm ngoài lực lượng hiện tại của ta.” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ, sau đó vén tà áo rồi ngồi xuống điều tức, trong thân thể cũng theo đó mà bốc ra từng làn từng làn khói trắng.

Một lúc lâu sau thì Phong Vân Vô Kị mới điều tức xong xuôi, khi y mở mắt ra thì phát hiện một vị tổ vu thương lão đang nhìn vào bản thân, người này không phải là vị Cốt Vu mà y quen biết.

“Quan sát cho kĩ càng, có thể linh ngộ được bao nhiêu thì còn tùy thuộc vào tạo hóa của người!” Vị tổ vu có bộ dạng thương lão hơn rất nhiều so với mấy vị tổ vu khác mở to cặp mắt xán lạn ra mà nhìn vào Phong Vân Vô Kị, đôi môi kho héo vừa mới mở ra thì đã phát ra những thanh âm trầm bổng, theo đó thì một loạt những âm phù màu xanh đậm cũng từ trong miệng của ông ta phát ra và phiêu tán trong không trung. Thanh âm đó uẩn hàm một sức mạnh linh hồn cường đại, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm giác tâm thần dần trở nên mơ hồ, thân người tổ vu ở trước mặt theo đó cũng trở nên mập mờ, cả thân thể của ông ta phẳng phật như đã tiến nhập vào trong một màn mê vụ dày đặc, thân người trở nên không chân thực, cảnh vật xung quanh cũng không ngừng biến hóa

“Hãy nhìn cho tử tế! Cái này đối với người rất là trọng yếu!” Trong màn mê vụ đó bất thành linh đưa ra một cánh tay khô héo, ở trong bàn tay đó đang nâng một quả quang cầu màu xanh nhạt, ngoại biểu của nó có vô số những phù văn màu xanh đậm đang lưu động, phần hư không xung quanh nó là màn khói xám nhàn nhạt. Quả quang cầu này vừa xuất hiện ở trong mắt của Phong Vân Vô Kị thì nó mau chóng chuyển động rồi tấn tốc bành trướng, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm giác thấy trong đầu nổ ầm lên một cái, tâm thần của bản thân tựa hồ như liền tiến nhập vào một cái thế giới khác

Hống!

Một cái bóng cự đại từ trên thiên không phủ xuống, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên thì thấy một yêu thú cự đại cao mấy vạn trượng hiện đang hướng về phía mặt trời mà gặm lên, thân thể của nó trải dài khắp mấy ngàn trượng, chân đạp tứ phía, sông núi ở dưới chân của nó nhỏ đến mức không thể nhận ra

“Sức sinh muốn chết!” Một tiếng quát từ trên không trung truyền lại, Phong Vân Vô Kị ngoảnh đầu sang thì thấy ở xung quanh chiếc đầu cự đại của con quái thú đó có phiêu phù vô số cao thủ, những cao thủ này đều có khí tức cường hãn đến mức chỉ có thể dùng mấy từ hủy thiên diệt địa để mà hình dung

“Chuyện này là sao?” Phong Vân Vô Kị đang định mở miệng hỏi thì hoàn cảnh khắp tứ phía bất thành linh chạy lui về phía sau, con quái thú cũng vô số những cao thủ vây quanh loáng một cái đã biến mất, màn khói xám dày đặc xung quanh cũng theo đó mà lan ra khắp tứ phía chẳng khác gì nước chảy

“Sức mạnh! Sức mạnh cường đại!” Phong Vân Vô Kị bất thành linh phát hiện bản thân đang ở trong một quần người đông đúc, bọn họ đều ở trần thân trên, khuôn mặt hiện lên biểu tình điên cuồng mà nhìn vào đỉnh núi của một ngọn cao ngàn trượng. Ở trên đỉnh núi đó có đứng đầy dẫy bóng người, mỗi một người đều có sức mạnh ước chừng cỡ như cao thủ cấp Thái Cổ, đứng trung tâm của một khối đất trống rất lớn ở trung ương là một nam tử có mái tóc dài và khuôn mặt thô quánh, người này hiện tại đang có sắc mặt hưng phấn nói: “Ta đã tìm thấy được loại sức mạnh này rồi, mọi người xem thử xem!”

Gã nam tử đó đạp một chân ở trên một tảng đá, một tay giơ lên trên trời, đầu ngẩng lên nhìn vào thiên không, ở trong lòng bàn tay của y là một đoàn quang mang, vô số tia lửa điện mang theo những thanh âm phích lịch ba lạp tán phát ra khắp tứ phía, mây đen từ khắp bốn phía cuộn cuộn ập tới, cuồng phong nổi dậy, gã nam tử đó chậm chậm bay lơ lửng lên trên không trung, vô số tia lửa điện cũng theo đó mà tiến vào trong tầng mây đen cuộn cuộn

Một màn hồ quang từ trong bàn tay phải đang giơ cao của gã nam tử đó mau chóng khoách tán ra khắp bốn phía

Oanh long long!

Những ngọn núi non trùng điệp khắp tứ phía liền bị chấn phá tan tành trong màn hồ quang đó, cát bụi tung lên trên cao cả mấy trăm trượng

Quần người đông đúc ở phía dưới tĩnh lặng nhìn vào gã nam tử ở trên thiên không, tiếp đó là bạo phát một loạt những tiếng hoan hô, sau đó thì cả quần người liền ồ ạt lao lên trên không trung

Cảnh vật ở khắp tứ phía đột nhiên biến đổi một lần nữa, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy vô số nhân loại xuất hiện khắp mọi nơi trong thiên địa, nhưng mỗi một lần y đều mở cặp mắt mông lung của mình ra mà nhìn vào thiên địa với thần sắc mang nhiên

Khi cảnh vật biến ảo một lần nữa thì Phong Vân Vô Kỵ đã phát hiện bản thân đang ở trong một phiến tuyệt đối hắc ám, khắp tứ phía chẳng hề có bất kì vật nào, không hề có một ai, cũng không hề có bất kì một sự vật nào, duy nhất tồn tại chỉ là sự tịch mịch và hư vô tuyệt đối

“Đừng có hoài nghi tính chân thực của nó, nơi đây chính là tràng cảnh ở thời hồng hoang vũ trụ, quy tắc và pháp tắc ở khắp thiên địa còn chưa được khai thác. Thần cấp, nguồn nguyên của mọi linh ngộ đều nằm ở nơi này, tĩnh tâm trở lại, quan sát kĩ càng phiến thiên địa này, thể ngộ thiên địa chi tâm, hãy linh ngộ lấy thần cấp thuộc về ngươi” Một thanh âm thương lão vang vọng trong không trung, sau đó thì khắp thiên địa trở lại một phiến tĩnh lặng

Bên trong động quật, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng ở dưới đất, xung quanh thân thể bị bao bọc bởi một màn khói trắng, nhưng thân thể của y vẫn cứ lẳng lặng bất động, không hề có nhịp tim đập, không có hơi thở, cũng không có thân nhiệt

“Ông đưa y đến chỗ đó rồi?” Thân ảnh của Cốt Vu không biết là đã xuất hiện ở bên cạnh của Phong Vân Vô Kỵ từ lúc nào, ông ta nhìn vào vị tổ vu thương lão ở bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ mà hỏi.

Vị tổ vu thương lão gật đầu đáp: “Y vừa mới tiến nhập thần cấp, còn chưa chịu ảnh hưởng của những quy tắc khác, bốn thân vu của chúng ta đều có thể tìm tới nơi đó, nhưng không thể tới đó để linh ngộ quy tắc giống như những cao thủ thần cấp ở Thái Cổ. Gần đây nhất, ta ẩn ước đã cảm thấy nguy cơ của tộc ta đã một lần nữa bức tới gần, chỉ e là thần ma chi chiến lại sắp bắt đầu nữa rồi!”

Sắc mặt của Cốt Vu tức thì biến đổi, giật mình la lên: “Ông đã đạt đến cảnh giới cổ vu?”

Vị tổ vu thương lão đó gật đầu đáp: “Như quả ta không cảm giác sai thì ta đã sắp đạt đến cảnh giới cổ vu rồi.”

Những nếp nhăn trên mặt của Cốt Vu giật giật mấy cái, rồi giãn ra, lộ xuất thần sắc vui mừng: “Đó quả thật là một tin tức tốt ... ừm, y”

Cổ Vu lẳng lặng đáp: “Mọi chuyện đều phải xem vào tạo hóa của y thôi, ta đã đưa y đi đến nơi nguyên bản của thiên địa. Ở nơi đó, y lại càng dễ dàng nhận ra quy tắc chi lực, từ điểm này mà nói thì y có thể đi xa hơn những cao thủ thần cấp trước đây ... bất luận như thế nào, đối với vị tộc nhân có khả năng cao nhất trở thành chí tôn này thì chúng ta chỉ có thể giúp đỡ đến đây mà thôi.”

Cốt Vu lẳng lặng nói: “Ông đã do thám linh hồn của y?”

Cổ Vu gật đầu đáp: “Ta vừa mới chạm tới mép của ực lượng cổ vu, nên hoàn toàn vô pháp khống chế cổ lực lượng này, bất kì sinh vật nào xuất hiện ở trước mặt ta đều tự động hiển lộ bốn tướng của linh hồn ra trước mắt ta.”

Nói xong thì Cổ Vu ngẩng đầu lên, dương cặp mắt thương tang nhìn về phía Cốt Vu, Cốt Vu kinh hãi phát hiện ở trên con người của Cổ Vu xuất hiện một vòng kim sắc mỏng manh, đạo kim sắc đó mỏng manh đến mức gần như không thể phân biện ra, nếu như không quan sát một cách tử tế thì căn bản nhìn không ra.

“Vị tộc nhân này phi thăng ước độ hơn hai vạn năm trước, chỉ trong mấy trăm năm thời gian ngắn ngủi đã tiến nhập hoàng cấp, hai vạn năm thời gian sau đó thì đã bước vào đế cấp. Trong kí ức của y, ta đã nhìn

thấy quá trình chiến đấu không ngừng của y, y không ngừng khiêu chiến với cường giả, đó cũng chính là nguyên nhân tại sao y lại tiến bộ nhanh đến thế. Đương nhiên, điều này cũng không phải là không có liên quan đến những công quyết cường đại mà y tu luyện, nhưng án chiếu theo phỏng đoán của ta thì dù cho y có thiên tư trời cho và sự trưởng thành không ngừng trong quá trình chiến đấu đi chăng nữa thì cũng không thể tiến nhập vào thần cấp nhanh đến thế.”

Cốt Vu biến sắc, run rẩy đôi môi nói: “Trừ phi có người”

“Không sai!” Cổ Vu trầm đình chặt sắt đáp: “Chắc chắn là có người dùng năng lực vô thượng, thêm vào đó là một lượng lớn tâm huyết để gia tốc quá trình trưởng thành của y!”

“Không ngờ là có người dám bỏ ra cái giá đắt đỏ như thế để thôi động quá trình trưởng thành của một vị tộc nhân!!” Cốt Vu nhìn vào Phong Vân Vô Kị đang ngồi xếp bằng ở trên mặt đất: “Y có thể xuyên qua trùng trùng trở ngại mà đến được không gian thần ma chân chính, quả nhiên không phải là may mắn, vị tộc nhân này chỉ e là đã tốn không ít tâm huyết của người khác.”

Cổ Vu cảm khái nói: “Đúng thế! Cường hành thôi động quá trình trưởng thành của một tộc nhân, vị cao thủ thần cấp hậu kỳ đó – chỉ e là ... cũng không còn hy vọng nữa”

“Chỉ là – nếu như làm như thế thì đúng là có thể thôi động nhanh chóng sự trưởng thành của một vị tộc nhân, vì y mà trồng một tiềm năng để y mau chóng tiến nhập thần cấp. Nhưng – sau khi y tiến nhập vào trong thần cấp thì cần phải tốn nhiều thời gian hơn người khác để lĩnh ngộ và cũng cố quy tắc mà bản thân lĩnh ngộ được”

“Điều này cũng ngăn ngừa không được, vừa rồi ta mới phát hiện ra vị tộc nhân trẻ tuổi này tựa hồ như có nắm giữ một loại công pháp nào đó giống như vu lực của chúng ta, đương nhiên không giống hoàn toàn. Hậu quả của chuyện mau chóng tiến nhập vào thần cấp còn nặng nề hơn ở chỗ, dù cho y có dừng lại ở cảnh giới thần cấp trong một khoảng thời gian dài hơn đi chăng nữa thì cũng vô pháp cường đại hơn những tộc nhân khác, sở dĩ ta hao phí nhiều vu lực như thế để đưa y đến nguyên địa cũng chính là vì nguyên nhân này, chỉ hy vọng là như thế có thể vá lấp được khuyết điểm do việc mau chóng tiến nhập vào trong thần cấp gây ra!”

“Hy vọng vậy.” Cốt Vu thở dài đáp.

Hai vị tổ vu nhìn sang Phong Vân Vô Kị một cái, sau đó thì cùng nhau đứng lên và đi ra ngoài động huyết, tiếp đó là một màn quang tráo được tạo thành từ những vu văn nhỏ bé màu xanh đậm bao bọc lấy hư không xung quang thân thể của Phong Vân Vô Kị

Ở trong một dải hư vô và hắc ám tuyệt đối, Phong Vân Vô Kị một thân một mình đứng ở điểm cuối của thiên địa

Nhớ lại những lời của vị tổ vu đó nói, Phong Vân Vô Kị tĩnh tâm lại, không còn kinh hoàng và mang nhiên trước những biến hóa bất thành linh xảy ra nữa, thần thức phát xuất ra và lan rộng và tham trắc phiên hư vô và hắc ám vô tận này

Khắp tứ phía xung quanh chỉ là một phiến hắc ám, Phong Vân Vô Kị ngồi xếp bằng trong không trung, tâm thần bình tĩnh phát tán thần thức ra xung quanh, ở trong không gian này tựa hồ như thần thức vĩnh viễn không bao giờ hao phí hết sạch vậy, thần thức cứ không ngừng lan rộng ra khắp bốn phương tám hướng

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, thần thức vô tận vẫn cứ không ngừng khuếch tán ra khắp bốn phía, nhưng trong cảm ứng của thần thức thì ở trong phiến không gian này tựa hồ như không hề có bất cứ thứ gì tồn tại. Ở bên trong nơi này, Phong Vân Vô Kị không cảm giác thấy công lực tăng trưởng, cũng không cảm giác thấy thời gian lưu thế.

“Như quả có thời gian thì ... hiện tại không biết là đã trải qua bao lâu? Một ngày? Một năm? Một ngàn năm? Hay là một vạn năm ... nói không chừng là mấy trăm vạn năm, hay cả ngàn vạn năm” Trong lúc nhàn rỗi thì Phong Vân Vô Kị trầm nghĩ trong lòng, tuy nhiên mặc dù thế thì không có một ai có thể hồi đáp y, nên cái ý nghĩ này cũng dần biến mất

Phong Vân Vô Kị không biết là bản thân đã ở bao lâu trong phiến không gian này, vô pháp tính toán thời gian đã trôi qua, Phong Vân Vô Kị chỉ biết trong lòng của bản thân không ngừng xuất hiện những tạp niệm,

nhưng Phong Vân Vô Kị biết được điều này là không có khả năng, dựa vào tâm tính tu vi của bản thân thì khi nhưng tạp niệm đó liên tục xuất hiện như vậy, chỉ có một khả giải thích duy nhất là thời gian đã trôi qua quá lâu, lâu đến mức một vài tạp niệm trong lòng từ hiếm hoi đã trở nên liên tục

Lại không biết là đã trải qua bao lâu, dần dần Phong Vân Vô Kị cũng tiến nhập vào trong trạng thái hư vô, không còn cảm thấy sự tồn tại của bản thân nữa, thần thức tựa hồ như đã biến mất vậy, vô ngã vô tướng

ở trong trạng thái mơ mơ màng màng này không biết bao lâu, Phong Vân Vô Kị đột nhiên phát hiện thấy bản thân đã thoát khỏi phiến không gian hư vô tuyệt đối đó, tiến nhập vào một không gian thần diệu khác, một thế giới hoàn toàn do những sợi tơ tổ thành

Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng những những sợi kén tơ đan xen phức tạp đang tán phát ra những quang mang nhu hòa đó, Phong Vân Vô Kị có cảm giác nơi này chẳng khác gì một cái thế giới huyền ảo, một cái thế giới không chân thật, những sợi tơ kén đó tựa hồ như có vô cùng tận vậy, chúng phân bố khắp mọi nơi, mọi góc ngách mà thần thức có thể phát tới đều có đầy đủ những sợi tơ này, điểm kết của chúng thì Phong Vân Vô Kị vô pháp quan sát và chạm tới, Phong Vân Vô Kị không biết nơi đó là ở chỗ nào

Phong Vân Vô Kị nhẹ nhàng đưa ra ngón tay đang phát tán ra ánh bạch quang nhu hòa như những sợi tơ đó, chạm vào một sợi tơ kén ở gần thân thể nhất, vô số những sợi tơ phân bố đầy trời đó nguyên bản đang tĩnh chỉ bất động liền theo đó mà lay động kịch liệt, sợi nào sợi nấy cũng đều lắc lư

A!

Phong Vân Vô Kị la lên một tiếng trầm muộn, đôi mắt bất thành linh mở ra, mắt trái là một phiến ngân bạch. Mắt phải chớp động một cái nữa, đến khi mở ra lại thì đã không còn là một màu trắng đen nữa, mà đã trở thành một phiến ngân bạch chẳng khác gì ở bên mắt trái

Xuy xuy!!

Những âm thanh xuy xuy từ trong linh hồn truyền lại, mấy sợi tơ kén đâm xuyên qua thân thể của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì càng lúc có càng nhiều những sợi tơ kén ập về phía trung tâm, vô số những sợi tơ kén đó đâm xuyên qua thân thể của Phong Vân Vô Kị, chúng đan xen lại với nhau

A!

Phong Vân Vô Kị bất thành linh mở miệng ra, mắt tròn lên, trong đầu nổ bùng lên một cái, ánh sáng vô tận chiếu rọi tới. Minh minh chi trung, trong lòng của Phong Vân Vô Kị dâng lên một loại giác ngộ:

Một thế giới khác đang mở ra và đón chào bản thân y

204. Chương 204: Lĩnh Vực Của Phong Vân Vô Kị

Chân khí trong thân thể của y thì lưu động chậm chạp phi thường, những chân khí này lưu chuyển cung cấp dinh dưỡng cần thiết cho toàn thân, điều đó mới khiến cho da thịt của y vẫn bảo trì độ co dãn như trước.

Sau khi thần thức trong thân thể của Phong Vân Vô Kị bất thành linh biến mất, cả triệu triệu thần ma tàn hồn ở trên thần ma chiến trường liền sững sờ, toàn bộ bọn chúng đều có thể cảm giác thấy khí tức huyết nhục ở trên không trung đang dần trở nên yếu nhược, càng lúc càng yếu nhược

Cho đến cuối cùng thì toàn bộ những thần ma đều khôi phục lại trạng thái ban đầu, ngoại trừ vô tận những thi thể bị thần ma tàn hồn nhập vào ra thì cũng chỉ còn lại các vị tổ vu, cả phiến không gian này trông chẳng khác gì một khu một phần to lớn, một khu một phần ucar người chết

Ở bên ngoài động huyết của mấy vị tổ vu, âm phong hô hào, những cặp mắt thèm thuồng ở phía đối diện với nơi ở của các tổ vu cũng dần dần tản đi, một tia khí vị huyết nhục cuối cùng trong không trung cũng biến mất sau khi Phong Vân Vô Kị nhập định được ba tháng, các thần ma vô pháp cảm thụ thấy một chút khí tức của huyết nhục nữa. Sau khi kiên trì lắng vãng ở ngoài động huyết cầu các tổ vu mấy tháng, nhưng

thần còn lại cuối cùng cũng tản ra, trong thời gian đó ngẫu nhiên cũng có mấy thần ma bước tới chỗ ở của mấy vị tổ vu, nhưng bước đi chưa được mấy bước thì ngã nhào xuống dưới đất, mọi khí tức sinh mệnh đều biến mất hoàn toàn.

Ở không gian đầy ải này, tổ vu đại diện cho sức mạnh và thần bí, không có một cái giá thích đáng thì các thần ma cũng không thể đắc tội với các tổ vu để chịu thương vong cực đại, tấn quân cho thủ đoạn lừa giỡn linh hồn thần ma của vu khiến cho các thần ma trên chiến trường đều khiến cho mọi thần ma trên chiến trường căm ghét lẫn thù hận

Thời gian, bất quá là đối với những tàn thức của thân ma ở thần ma chiến trường hay là các vị tổ vu, đều chẳng có chút ý nghĩa.

Ở bên trong động huyết, Phong Vân Vô Kỵ tựa hồ như bị lãng quên, các tổ vu đã phân bố khá nhiều màn phù văn Vu tộc khắp trên dưới ở lối ra của động huyết, rồi sau đó thì như quên lãng đi sự tồn tại của y, không còn có bất kì một vị tổ vu nào đến động huyết mà Phong Vân Vô Kỵ đang nhập định đó nữa.

Sau khi trận tao loạn mà Phong Vân Vô Kỵ tạo ra ở trên thần ma chiến trường chấm dứt, trừ một cái động huyết và một người bị quên lãng trên thần ma chiến trường ra, thì thần ma chiến trường chẳng có chút gì khác biệt với trước khi Phong Vân Vô Kỵ đến nơi này.

Có lẽ là đã trải qua cả ngàn năm, có lẽ là đã trải qua cả vạn năm, cũng có lẽ là trải qua rất rất rất lâu, thời gian ở không gian đầy ải này chẳng hề có chút ý nghĩa nào cả, Phong Vân Vô Kỵ vẫn lẳng lặng bất động ở trong không gian này, thứ duy nhất có thể cảm thụ sự lưu thệ của thời gian chỉ có mái tóc đen không ngừng mọc dài ra của y mà thôi, từ phủ xuống vai rồi kéo thẳng xuống dưới mặt đất, rồi hướng ra khắp tứ phía mà tản ra, những vu chú mà các tổ vu bố trí ở ngoài động huyết chỉ có thể chấn động thần ma, chứ không có tác dụng ngăn bụi.

Trong khoảng thời gian dài đằng, trên đôi bờ vai của Phong Vân Vô Kỵ đã biến bố đầy bụi bặm, ngay cả mặt đất cũng có một tầng bụi đất cả thốn.

Bao lâu? Vô pháp nhớ được đã trải qua bao lâu, Phong Vân Vô Kỵ trước giờ đã bị quên lãng ở trên thần ma chiến trường, cặp mi nhắm nghiền lại đột nhiên giật giật, một cổ thần thức bàng đại hội tụ lại trong động huyết của tổ vu, cơ hồ như cả chính vị tổ vu đều đồng thời tỉnh lại từ trong nhập định, tử tế cảm thụ cổ thần thức bàng đại này

Ồ ~~

Cường phong bên ngoài động huyết nổi dậy, mấy cổ âm phong cuồng bạo từ khắp bốn phương tám hướng thổi về phía động huyết chính giữa của chín động huyết, mắt của Phong Vân Vô Kỵ y nhiên vẫn đang giật giật

A!

Thân thể đang ngồi xếp bằng của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nghiêng về phía trước, há miệng thở phà ra một hơi, đồng thời thì cặp mắt bất thành linh mở ra, dưới lớp mi mắt là một phiến ngân bạch, cả hai con mắt trái phải đều đồng thời hóa thành một màu sắc ngân bạch, khi thần thức còn chưa quay về thì Phong Vân Vô Kỵ đang chìm đắm trong một cảm giác huyền diệu

Động huyết, đại địa, thiên không, khí vụ, hải cốt, tất cả mọi thứ đều biến mất ở trong mắt, cả thế giới này đột nhiên trở nên sáng sủa, vô số những sợi tơ cực kì mỏng manh cấu trúc thành đại địa, thiên không. Phong Vân Vô Kỵ quan sát tất cả mọi thứ bằng góc độ kì quái mà trước giờ chưa từng có, đại địa và thiên không không ngừng xoay vòng vòng và nghiêng ngã ở trong cảm tri, thông qua màn tơ kén trùng trùng như có như không đó, thần niệm của Phong Vân Vô Kỵ xuyên thấu cả thần ma chiến trường, tất cả mọi lĩnh vực đều biến mất ở trong mắt của y.

Cả vạn lĩnh vực biến bố đầy đầy khắp cả thần ma chiến trường, cả chiến trường này giờ đây chẳng khác gì một tổ ong, ở trong mỗi một tổ ong đó đều có một ma thần cường đại, mỗi một ma thần đều không giống nhau, tuyệt đại đa số ma thần đều có thân thể bàng đại, hơn nữa là đang còn hấp nhập vào trong quá trình trầm thụy. Có mấy gã ma thần đang trầm thụy trong lĩnh vực tựa hồ như cảm giác thấy sự quan chú của Phong Vân Vô Kỵ, mang nhiên mở mắt ra rồi nhìn khắp tứ phía, nhưng không hề phát hiện được gì

Thị tuyến li khai thân thể của những ma thần trong lĩnh vực đó, Phong Vân Vô Kị dùng một loại nhân quang lạnh lùng quan chú đám thần ma đông đúc ở trong không gian thần ma chân thật, nhưng thần ma này tương hỗ thôn thực lẫn nhau, không ngừng dùng các loại phương thức khác nhau mà đề thăng cấp độ của bản thân, mục quang chuyển di

Ở trong cảm tri của Phong Vân Vô Kị, cả không gian thần ma chiến trường này trở nên nhỏ vô hạn, trông chẳng khác gì một tấm ván hình vuông, hơn nữa, khối gỗ này còn không ngừng nghiêng ngã lặn lộn và biến hóa

Bên trong động huyết, trong đôi mắt ngân bạch của Phong Vân Vô Kị không ngừng biến ảo, cùng lúc đó thì thần ma chiến trường ở trong thần thức cũng sản sinh biến hóa.

Những thần ma bé nhỏ biến bố dày đặc khắp các nơi trên ‘miếng ván’ đó liên kết lại với nhau thành một phiến trong cảm tri của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì biến mất, trên ‘miếng ván’ nghiêng ngã đó bốc lên một làn khói dày đặc, ở trong màn khí vụ đó truyền lại mấy tiếng gầm rống cự đại, trong màn khí vụ đó truyền lại mười ba đạo khí tức cường đại. Từ mười ba nơi đó có mười ba điểm hồng quang đang mau chóng biến to ra trong cảm tri, ‘miếng ván’ nhỏ đó cũng tấn tốc biến to ra, từ trong màn ‘khí vụ dày đặc’ có mười ba gã ma thần đỏ hồng toàn thân xuất hiện ở trong cảm tri của Phong Vân Vô Kị, những ma thần màu đỏ hồng này chính là những nhân vật cường đại mà Phong Vân Vô Kị đã từng thấy qua khi dùng một chưởng đánh bay Luyện Ngục đại ma thần và sau đó thì thôn thực hấn ta.

Từng vòng từng vòng ba vắn lấy từng gã ma thần màu đỏ làm trung tâm à khoách tán ra khắp tứ phía, cả thần ma chiến trường này đều phải chấn động trong những tiếng gầm rống inh ỏi, ngay khi Phong Vân Vô Kị cảm thấy mười ba gã ma thần này, thì những gã ma thần này cũng tựa hồ như cùng lúc phát giác ra Phong Vân Vô Kị, nhặng cặp mắt huyết hồng hung ác đồng thời nhìn về phía Phong Vân Vô Kị, khí tức bạo lệ vô cùng xông thẳng lên trên trời rồi ập thẳng về phía Phong Vân Vô Kị. Trạng thái cổ tĩnh bất ba nguyên bốn đó tức thì bảo trì không nổi, cả thần ma chiến trường liền sản sinh sự chấn động kịch liệt trong cảm tri, cảnh vật trước mắt cũng trở nên mờ lung, khắp tứ phía hiện ra màn khí mù mịt, loại khí vụ này ngăn cản cảm giác của Phong Vân Vô Kị đối với cả thần ma chiến trường.

Hống!

Ngay đúng lúc này thì ở trung tâm của thần ma chiến trường phát ra một tiếng hét, mười ba gã ma thần màu đỏ nguyên bốn tán phát khí tức bạo lệ đột nhiên trở nên ngoan ngoãn vô bỉ, sau đó thì đồng thời hướng về trung tâm của thần ma chiến trường mà quỳ phục xuống dưới đất.

Tâm tình lãnh mạc của Phong Vân Vô Kị đón thời bảo trì không được, hình ảnh của thần ma chiến trường tấn tốc lay động, ngay khi cái cảm giác huyền diệu vô bỉ đó sắp biến mất thì Phong Vân Vô Kị rút cuộc cũng nhìn thấy được một thứ ở trong màn khí vụ mù mịt

Một bóng đen từ trong màn khói mù mịt bước ra, một cổ khí thế cường đại vô bỉ lan truyền ra khắp xung quanh, ngay sau khi bóng đen đó đứng lên thì tất cả mọi thần ma liền quỳ xuống, vô số thần ma hướng về bóng đen hình người đó mà quỳ phục xuống chẳng khác gì như đang triều bái vị vương giả, ngay cả những đại ma thần màu đỏ hồng hung lệ nhất cũng trở nên ngoan ngoãn như nai con mà quỳ xuống dưới đất!

“Làm sao có khả năng!” Trong sát na nhìn thấy bóng người đó thì Phong Vân Vô Kị chấn kinh đến mức buộc miệng nói, màu sắc ngân bạch trong mắt tấn tốc lui đi, trở thành cặp mắt trắng đen như thường.

Phù!

Phong Vân Vô Kị thở mạnh ra một hơi, làm thế nào thi y cũng không dám tin tưởng những gì mà bản thân nhìn thấy – nhân vật khiến cho vô số thần ma tuân phục, không ngờ là lại một bóng người có thân hình chẳng khác gì nhân loại!

Một nhân vật có thân hình bé nhỏ như nhân loại phổ thông – không ngờ là lại là hoàng của mọi thần ma trên thần ma chiến trường!

“Người nhìn thấy được cái gì?” Một thanh âm thương lão truyền đến bên tai của Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại thì thấy tám vị tổ vu đang ngồi xếp bằng ở xung quanh mình, một vị tổ vu trong số đó phất ống tay áo một cái, lớp bụi dày đặc trong động huyết đón thời hóa thành một đạo lưu

quang mà xạ thẳng về phía cửa động, sau đó thì chúng phiêu tán ra bên ngoài, trong động huyết lại trở nên sạch sẽ trở lại.

Phong Vân Vô Kị lắc lắc thân người một cái, lớp bụi đóng đầy thuận theo đầu tóc mà chậm chậm rơi xuống và biến bố khắp đại địa, trên thân người của Phong Vân Vô Kị lóe lên ánh bạch quang, lớp bụi dày đặc ở dưới chân liền dung nhập vào trong đại địa.

“Vân bối nhìn thấy một người, chuẩn xác mà nói là một ma thần hình người có khả năng khiến cho mười ba gã ma thần màu đỏ thần phục.” Tâm thần của Phong Vân Vô Kị bình tĩnh trở lại, đạm nhiên nói.

“A!”

Chín vị tổ vu đồng thời phát ra một tiếng chấn kinh, sau đó thì cả động huyết trở thành một phiên tĩnh tịch.

“Thế ‘người’ đó rốt cuộc là ai? Tại sao lại cường đại đến thế, sao lại có vô số thần ma đều quỳ phục dưới chân của y, bất quản là có còn thần trí hay không!” Phong Vân Vô Kị mở miệng hỏi.

Tổ vu trầm mặc một lát rồi đáp: “‘y’ chính là nhân vật cường đại nhất ở trên thần ma chiến trường, là địch nhân cường đại nhất của tổ vu bọn ta. Cứ mỗi một đoạn thời gian thì ‘y’ sẽ xuất hiện một lần, còn thời gian còn lại thì biến mất tăm, dù cho bọn ta có dùng thuật tra thám linh hồn cũng vô pháp tra thấy được nơi ẩn tàng của y.”

Phong Vân Vô Kị lẳng lặng không nói, thực lực cường đại mà ‘y’ triển hiện ra vượt xa tưởng tượng của Phong Vân Vô Kị, chỉ nhìn một cái thôi mà Phong Vân Vô Kị cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Nói cho ta biết, ở nơi đó người chọn lựa cái gì?” Cổ Vu dùng thanh âm khàn khàn phá vỡ sự trầm mặc.

“Cổ Vu đại nhân, ngài đưa y đến Thời Không Nguyên Địa?” Hiển nhiên mấy vị tổ vu còn lại tịnh không biết chuyện mà Cổ Vu làm.

Cổ Vu gật đầu, chuyên thân nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Thời không nguyên địa ... đó chính là danh tự của nơi đó hay sao?” Phong Vân Vô Kị lộ ra thần sắc hồi ức: “Vân bối cũng không biết là bản thân mình đã học được cái gì, tại hạ chỉ nhìn thấy vô tận những sợi tơ biến bố khắp hư không, chúng tung hoành đan xen với nhau và tán phát ra ánh quang mang nhàn nhạt.”

Chín vị tổ vu nghe thế thì đều tức thì chấn động, chín cặp mắt đồng thời nhìn về phía Phong Vân Vô Kị: “Người hoàn toàn nhìn thấy?!!!”

“Không sai.” Phong Vân Vô Kị gật đầu, nghi hoặc nói, trong lòng cực kì nghi hoặc, không biết là tại sao khi bản thân nói ra như thế thì chín vị tổ vu lại chấn kinh đến thế.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ ra thần sắc vui mừng: “Rất tốt, rất tốt, tuyệt lắm, tuyệt lắm! ... Quả nhiên không phụ lòng ta hao phí đại pháp lực đưa ngươi tới Thời Không Nguyên Địa – – Ngươi có biết được, những cao thủ thần cấp bình thường, dù cho có bước vào trong mảnh đất với thiên địa quy tắc nguyên thủy nhất đó thì cũng vô pháp nhìn thấy nhiều quy tắc như ngươi thấy. Mỗi một sợi tơ tán phát ra ánh quang nhàn nhạt – chính là một quy tắc cấu thành phiên thiên địa này. Ngươi có khả năng nhìn thấy được nhiều quy tắc thì chứng minh tư chất của ngươi càng tốt, tiềm lực càng lớn, tron g khu vực thần cấp thì càng có khả năng đi càng xa hơn.”

“Ngươi cứ thuật lại một cách tử tế ra, để bọn ta xem thử xem ngươi lĩnh ngộ được gì từ Thời Không Nguyên Địa.” Cốt Vu cũng vui mừng nói.

Phong Vân Vô Kị cúi đầu xuống, lẩm bẩm nói: “Quá nhiều thứ, thật sự là quá nhiều, tại hạ căn bản vô pháp lĩnh ngộ hoàn toàn, đến khi tại hạ cảm thấy thời gian trở nên mơ hồ, thì bỗng dưng từ nơi đó đi ra! Trong sát na cuối cùng thì tại hạ như cảm thụ thấy cái gì đó, nhưng tựa hồ như cũng không cảm thụ thấy cái gì ... ngay cả tại hạ cũng không ghiểu được nó là cái gì, các vị cứ xem thử xem.”

Chín vị tổ vu khấn trương nhìn vào Phong Vân Vô Kị, chỉ thấy Phong Vân Vô Kị chậm chậm nhắm mắt lại, hai tay đặt lên trên gối, tiến vào trạng thái nhập định.

Một thời gian lâu sau đó, trên thân thể của Phong Vân Vô Kị đều chẳng hề phát sinh chút biến hóa nào, nhưng chín vị tổ vu vẫn không mất đi lòng kiên nhẫn, lại qua một khoảng thời gian khá lâu nữa, Cổ Vu mở miệng nói trước tiên: “Nhìn kìa!”

Thuận theo ngón tay của Cổ Vu, tám vị tổ vu còn lại nhìn thấy trong cái bóng của Phong Vân Vô Kị đang có một màn âm ảnh có màu sắc hơi sẫm lan rộng ra bên ngoài, tốc độ khoách triển rất chậm, phi thường chậm

Trong sự chú thị của cả chín vị tổ vu, từ trong nội thể của Phong Vân Vô Kị đang có một màn quang tráo hư vô màu xám đang lan rộng ra bên ngoài, khi khoách triển đến bên ngoài Phong Vân Vô Kị một thước thì dừng lại.

“Vân bối không biết nó là cái gì, có lẽ nó chính là thứ duy nhất mà tại hạ đã lĩnh ngộ được ở Thời Không Nguyên Địa.” Ngồi xếp bằng trong phiến quang tráo màu sẫm đó, Phong Vân Vô Kị mở mắt ra và nói.

“Chỉ bao lớn thôi sao?” Vụ Vụ mở miệng nói với ngữ khí cực kì thất vọng.

“Đúng thế, đó chính là năng lực lớn nhất mà tại hạ có thể thực hiện được!” Phong Vân Vô Kị gật đầu nói.

“Ta xem ra, nó tựa hồ như là một lĩnh vực.” Tổ vu nói, trong cặp mắt lóe sáng tinh mang, nhìn chăm chăm vào màn quang tráo bên ngoài thân thể của Phong Vân Vô Kị.

“Thế nào?” Phong Vân Vô Kị mở miệng hỏi.

Tổ vu quay đầu sang một bên, có chút mang nhiên đáp: “Trông giống như ... giống như là một cái lĩnh vực.”

Phong Vân Vô Kị lẳng lặng nói: “Xin mấy vị tiền bối cứ nói thẳng, Phong Vân Vô Kị không phải là loại người không muốn nghe lời trái tai.”

Cổ Vu thở dài một cái, sau đó thì đưa ngón tay khô héo tham nhập vào trong màn quang tráo màu xám như có tựa không đó, cất tiếng nói: “Đó xác thật là một loại lĩnh vực! ...”

Cổ Vu nhìn vào Phong Vân Vô Kị một cái, thấy trên mặt của y vẫn bình tĩnh như thường, rồi mới nói tiếp: “Chỉ là phiến lĩnh vực này còn chưa có bất kì quy tắc nào, ta hoàn toàn cảm thụ không thấy phiến lĩnh vực này có tác dụng gì. Nói là lĩnh vực thì có lẽ còn có chút miễn cưỡng, người có thể triển hiện tác dụng của thứ này hay không?”

Phong Vân Vô Kị lắc lắc đầu, Cổ Vu thở dài một tiếng, sau đó thì đứng lên và quét mắt nhìn qua mấy vị tổ vu còn lại mà nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Cổ Vu đại nhân, y cần phải mau chóng rời khỏi nơi này, hơn nữa càng nhanh càng tốt.” Vụ Vụ đột nhiên mở miệng nói: “Hiện tại thần thức của y đã trở về, huyết vị tất sẽ một lần nữa kích thích những thần ma đó. Cần phải mau chóng tiễn y đi khỏi thần ma chiến trường, huống hồ gì, hiện tại thì ‘y’ lại thức tỉnh, chúng ta không thể không cẩn thận đối phó, vô pháp chiếu cố cho những người khác.”

Cổ Vu quay đầu lại nhìn vào Phong Vân Vô Kị một cái, trên mặt của Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn bảo trì vẻ lãnh tĩnh, nhìn không ra chút biểu tình nào: “Cũng được, qua mấy ngày nữa, đến khi bọn ta khôi phục lại trạng thái toàn thịnh, tới lúc đó sẽ tiễn y li khai nơi này.”

Dứt lời thì thân thể hóa thành một làn khói mờ rồi tiêu tán vô tung, mấy vị tổ vu còn lại cũng lần lượt biến mất theo Cổ Vu.

Chỉ có Cốt Vu đi ở cuối cùng, Phong Vân Vô Kị nhìn vào bóng lưng của ông ấy, cuối cùng cũng mở miệng nói: “‘Y’ rốt cuộc là cái gì?”

Thân ảnh đang bước ra bên ngoài của Cốt Vu đột nhiên dừng lại, lưng vẫn quay lại với Phong Vân Vô Kị mà nói: “Nhân vật đỉnh phong nhất của vu chính là cổ vu, chứ không phải là tổ vu, Vu Hồn Chi Môn không ngừng mở ra, không ngừng có những tộc nhân đạt đến tổ vu cảnh giới tiến nhập vào trong thần ma chiến trường, nhưng số lượng của vu trên thần ma chiến trường thủy chung vẫn bảo trì chín người, chính là bởi vị sự tổng tại của ‘y’”

A!!!

Phong Vân Vô Kị chấn kinh a lên, làm sao cũng không liệu được, ‘y’ lại cường hãn đến như thế.

Cốt Vu vừa hướng ra bên ngoài bước đi, vừa nói: “Nếu như không phải là thực lực của chín tổ vu khá là cường hãn, mỗi một lần đều khiến cho hần ta phải trọng thương, thì chỉ e là mọi tổ vu đều bị ‘y’ diệt tuyệt, đến lúc đó thì những oán hồn ở cả thần ma chiến trường sẽ ồ ạt tiến vào cả Thái Cổ đại địa, theo đó thì không biết là có tới bao nhiêu tộc nhân chết uống. Vu – trách nhiệm thật quá trọng đại!”

Thân ảnh của Cốt Vu biến mất ngoài động huyết, tiếng bước chân dần biến mất trong cuồng phong.

Phong Vân Vô Kị tĩnh tọa ở trong động huyết, nhìn vào màn quang tráo màu xám nằm giữa hư vô và vật chất đó, sau đó thì ngẩng đầu nhìn vào màn khí vụ mù mịt bên ngoài, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ... ‘lĩnh vực’ của ta thực sự là không có tác dụng gì hay sao?”

Nhân thần của Phong Vân Vô Kị trở thành một phiên mơ hồ, ở trước mặt của Cốt Vu thì sắc mặt của Phong Vân Vô Kị tịnh không có chút tình tự nào ba động, nhưng khi những vị tổ vu bỏ đi thì trên khuôn mặt vĩnh viễn bảo trì thần sắc lãnh mạc cũng lưu lộ ra một tia thất lạc cực độ

Không có sức mạnh cường đại, như thế thì vĩnh viễn vô pháp thực hiện mộng tưởng của bản thân, một oan hồn của thần ma chiến trường đã cường đại đến thế, nếu thế thì chủ thần ở trong miệng của Thái Cực đạo nhân thì cường đại đến đâu? Bản thân bằng vào gì mà đối kháng với bọn họ?

Phong Vân Vô Kị nắm chặt lấy đầu nắm đấm, một loạt những thanh âm răng rắc vang lên, Phong Vân Vô Kị nghiêng răng kèn kẹt, đồng thời dùng lực có nhãn nhện huyết khí đang phiên dưng trong lồng ngực, nhưng cuối cùng thì cũng nhãn không được mà phun ra ngoài – – lời của Cốt Vu nói ra đối với y có tính đả kích quá lớn!

Khi đạo huyết dịch đó phun lên trên màn quang tráo có bán kính một thước đó thì dị biến đột nhiên phát sinh, đám huyết dịch đó khi vừa mới cách mép của màn quang tráo đó chưa đầy mấy thốn thì đột nhiên được một tầng ngân bạch sắc quang mang bao bọc lấy.

Xoẹt xoẹt!

Mấy tiếng phá không vun vút truyền tới, đoàn huyết dịch phun ra đó như bị một thanh binh khí nhỏ bé sắc bén chém qua, loáng một cái đã phân ra thành vô số tia máu trung hoành đan xen lẫn nhau, sau đó thì một tiếng xoẹt vang lên và bắn ra tung tóe, biến bố khắp màn quang tráo

Trong phạm vi một thước ở dưới chân của Phong Vân Vô Kị, vết kiếm phân bố dày đặc, vô số vết kiếm cực kì mỏng manh hướng về các phương hướng mà lan rộng ra

Phong Vân Vô Kị tức thì sững sờ, đột nhiên suy nghĩ đến cái gì, sau đó thì ngẩng đầu lên rồi nhìn nơi xa xôi vô hạn, đôi môi hé ra mà hít vào một hơi, lẩm bẩm nói: “Không có quy tắc thì càng tốt, nếu thế thì ta lại càng dễ dàng chế đỉnh ra quy tắc thuộc về riêng ta!”

205. Chương 205: Hoàng Cửa Mảnh Đất Thần Ma

Phong Vân Vô Kị từ trong trạng thái nhập định trường cửu mở mắt ra, một trận không khí hỗn trọc mang theo khí tức thổi rửa từ ngoài động huyết lừa vào, hơi cau đôi mày lại, Phong Vân Vô Kị chậm chậm đứng lên, nhìn vào màn khói mù mịt trước động huyết, rồi bước chân đi ra ngoài

Sự ảo diệu của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp vượt xa sự dự liệu của vu, Phong Vân Vô Kị được Cốt Vu đưa vào trong Thời Không Nguyên Địa để lĩnh ngộ quy tắc trong thiên địa, nhưng cả quy tắc khắp thiên địa nhiều đến nhường nào? Dựa vào năng lực của một ‘người’ thì lĩnh ngộ vĩnh viễn không xong.

Một lượng lớn các tin tức liên quan đến các loại quy tắc dưng nhập vào trong đầu, những tin tức bàng đại, phức tạp và hỗn loạn đó vượt xa độ thâm ảo và nhàn nhạt của thái cực bình hành chi đạo do Thái Cực đạo nhân lưu lại, thậm chí là thiên tư của Phong Vân Vô Kị có thông đỉnh hơn di chẳng nữa, cũng không có khả năng hoàn toàn ngộ thấu.

Đối với những tin tức bàng tạp đó, Phong Vân Vô Kị tịnh không vội tiêu hóa và hấp thu, mà là bảo trì tâm thái của một kẻ bàng quang, dùng một loại tâm thái hỗn độn mà phân chia những tin tức bàng tạp không

cùng một loại quy tắc đó, sau đó thì lắp ghép và xây dựng lại thành hình trạng những sợi tơ tung hoành đan xen lại với nhau mà bản thân nhìn thấy lúc ban đầu, nơi đó chính là ‘Thời Không Nguyên Địa’ của riêng Phong Vân Vô Kỵ.

Sự phức tạp và bao la của quy tắc vượt xa võ học, trong thời gian các tổ vu khôi phục lại trạng thái tốt nhất của mình Phong Vân Vô Kỵ đều bắt đầu phân tích những quy tắc đó từ bên ngoài cùng, đó à một công việc bång tạp, Phong Vân Vô Kỵ đã đem thần thức phân ra thành mấy ngàn phần, tuyệt đại bộ phận thần thức trong đó đều đang phân tích năm loại kiếm đạo, đặc biệt là chân tủy của thái cực chi đạo. Kiếm đạo hoàn mỹ – đệ lục trọng thiên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đã hoàn thiện, nhưng đệ thất trọng, đệ bát trọng và thậm chí là cả đệ cửu trọng công pháp còn đang trong quá trình thôi diễn và sáng tạo, phần còn tác này tuyệt đối không thể dừng lại, điều này chú định Phong Vân Vô Kỵ không có quá nhiều tinh lực để đi phân tích quy tắc chi lực.

Nguyên nhân càng chủ yếu hơn nữa là quy tắc chi lực tuyệt đối không phải chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể hoàn thành, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn cảm giác thấy, dù cho nắm giữ được tuyệt đại bộ phận đặc tính của một loại quy tắc thì cũng không nhất định là có thể phát huy được lực lượng của loại quy tắc này. Dù sao thì, không phải tất cả mọi quy tắc đều có tính công kích, mỗi quy tắc đều có vô số những đặc tính, có khá nhiều thành phần tin tức trọng yếu cấu thành quy tắc, nhưng hiểu rõ những thứ đó thì lại không có trợ lực trực tiếp đến việc nắm giữ quy tắc, tối đa thì những thần hoặc ma cũng chỉ có thể lợi dụng những thương hại do quy tắc đó sản sinh ra để tấn công mà thôi.

Trải qua việc phân tích khách quan mà lí trí, Phong Vân Vô Kỵ quyết định y nhiên vẫn lấy chuyện sáng tạo công pháp của kiếm đạo hoàn mỹ lên hàng đầu, mỗi một thần thần thức khi hoàn thành xong nhiệm vụ được giao thì sẽ chuyển sang phân tích và nghiên cứu quy tắc chi lực trong ý thức hải.

Cảm thụ thấy ma khí hung dũng bành phái trong màn khói mù mịt, khóe miệng của Phong Vân Vô Kỵ lộ ra một nụ cười, ngón trỏ trên tay phải đưa ra, trên đầu ngón tay hiện ra một điểm khí đoàn dạng lốc xoáy đang không ngừng chuyển động, kèm theo đó là những âm thanh loạt xoạt.

Phong Vân Vô Kỵ búng điểm khí đoàn to bằng ngón tay cái ra, điểm khí đoàn liền bay ra ngoài chẳng khác gì tên rời cung, khi bay đi được mấy chục trượng thì đột thời giang rộng ra và hóa thành một phiến lưới mà bức về khắp tứ phía.

Trong hư không xuất hiện đạo đạo khe nứt chẳng khác gì rễ cây, chúng liên tục khoách triển ra trong màn khói mờ mịt

Tách tách!!

Một loạt những âm thanh lách tách truyền lại, tiếp đó là những tiếng kêu kinh khủng truyền lại. Bên trong màn khói mịt mùng, những thần ma ở ngoài động huyết của tổ vu liền chạy sâu vào trong màn khói, khiến cả đại địa đều chấn động những tiếng bước chân, theo đó thì dần dần nó cũng đi xa và biến mất

Phong Vân Vô Kỵ phát bàn tay một cái, một cổ cuồng phong lướt qua, màn khói dày đặc ở trước động huyết của các tổ vu liền phiêu tán ra xung quanh, khi nó tản ra hết thì lộ ra hàng loạt những cây cột bàng đại, những cây cột này đều vỡ nát tung tóe, toàn thân phân bố đầy những vết nứt mỏng manh, trông chẳng khác gì như bị vạn đao lăng trì vậy.

Cơn gió lướt qua, những hàng thi thể ở trước động huyết của tổ vu liền rắc tặc mấy tiếng, sau đó thì tán lác ra, biến thành những mảnh vỡ biến bố đầy mặt đất

“Chẳng trách lại có nhiều người lại lựa chọn không gian quy tắc, chỉ là nắm giữ một chút không gian chi lực, thì đã có lực sát thương cường đại đến thế! Không gian chi lực quả nhiên không hổ danh là quy tắc có lực sát thương lớn nhất!” Phong Vân Vô Kỵ nhìn vào ngón tay trỏ của mình, lẩm bẩm nói.

Trong thần thức truyền lại một trận ba động khí tức, tâm niệm chớp động, tấm áo choàng của Cửu Mệnh Chiến Giáp liền phát lên trên không trung, tiếp đó thì Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại. Ở trong một động huyết bên phải, Cốt Vu đang sải bước đi tới, ông ấy nhìn vào những mảnh cây cột vỡ biến bố đầy mặt đất, sau đó thì nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ nói: “Không gian chi lực xác thật là quy tắc có lực thương hại lớn nhất, so với những quy tắc khác thì không gian chi lực cũng dễ dàng cảm ngộ hơn nhiều. Nhưng không gian chi lực chân chính thì không giản đơn như người tưởng tượng đâu. Khi hai cao thủ có nắm giữ không gian

chi lực đối chọi với nhau, phần quan kiện trong thắng bại sẽ nghiêng về bên nào có lí giải sâu hơn về không gian chi lực. Những ứng dụng đơn giản khi đối diện với những địch nhân cường đại chân chính thì chẳng có chút tác dụng gì. Nếu muốn trở thành cường giả chân chính, duy chỉ có lĩnh ngộ lực lượng và quy tắc của riêng mình.”

Phong Vân Vô Kị nghiêm túc sắc mặt, khom người về phía Cốt Vu và nói: “Đa tạ tiền bối.”

Cốt Vu thở dài một tiếng: “Lực lượng mà vu nắm giữ không được liệt vào quy tắc, càng không phải là pháp tắc. Đối với lực lượng mà người muốn truy cầu thì vu căn bản không thể giúp được gì, có thể đưa người tới được Thời Không Nguyên Địa đã là nỗ lực lớn nhất của bọn ta rồi. Những gì ta nói với người chính là lời của một cường giả thần cấp hậu kì nói với ta cả ngang vạn năm trước đây, lúc đó ta còn chưa là một tổ vu, hiện tại ta chuyển lại cho người, còn về ý nghĩa cụ thể thì phải xem lí giải của người thôi. Đối với chuyện này thì ta chịu, vu và võ dù sao cũng bất đồng.”

“Vãn bối hiểu.” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời âm trầm, chậm chậm nói: “ ... còn bao lâu nữa sẽ đưa vãn bối rời khỏi nơi này?”

“Hy vọng người đừng trách Vụ Vu, trên sự thật thì trách nhiệm của bọn ta quá trọng đại, bất kì sự sơ sót nào cũng không được phép, đưa người tiến vào đây đã chính là một lỗi lầm lớn – – tấn quân là nếu như không tìm được Cửu Mệnh Chiến Giáp thì chắc chắn sẽ chết, nhưng hiện tại thì tộc ta còn chưa đủ mạnh để làm chuyện có mức độ nguy hiểm qua lớn. Hiện tại thì người cũng đã có được Cửu Mệnh Chiến Giáp rồi, bọn ta chỉ hy vọng người có thể trở thành một cường giả chân chính của tộc ta, trong thần ma chi chiến sẽ phát sinh trong tương lai mà hiển xuất một phần sức lực, như thế thì mới khôn gphuj được một phen khổ tâm của bọn ta.”

Phong Vân Vô Kị liếc nhìn bộ Cửu Mệnh Chiến Giáp đen xì trên thân thể, sau đó thì thở dài: “Những gì tiền bối nói, vãn bối đã hiểu, bản thân vãn bối cũng không hề sản sinh bất kì oán nộ nào với Vụ Vu tiền bối cả ... đối kháng với thần ma, đó chính là phương hướng nỗ lực trước giờ của vãn bối, vãn bối không biết được bản thân sẽ làm được gì cho tộc nhân, nhưng vãn bối biết kiếp này của mình đã có ba lời thề, nếu như có thể thực hiện được thì cho dù có chết cũng cam!”

Bóng ảnh của U Vô Tà tiêu tán trong gió sau khi chết, mấy chục vạn bộ hài cốt biến dị ở thủy lao của Ma Giới, cùng với nụ cười an ủi của Thái Cực đạo nhân trước lúc chết lần lượt hiện lại trước mắt, một luồng khí lưu ấm áp chảy lướt qua trong tim.

Rắc rắc!

Phong Vân Vô Kị nắm chặt hai bàn tay lại, những tiếng răng rắc vang lên, trong mắt của Cốt Vu lóe lên thần sắc vui mừng, mở miệng nói: “Mỗi một người trong Thái Cổ đều có một trách nhiệm của riêng mình, bất luận trách nhiệm lớn hay nhỏ, loại trách nhiệm này đã được chú định ngay từ khi vị diện Thái Cổ xuất hiện. Ta rất cao hứng, người không bị mê thất phương hướng khi nắm giữ lực lượng trong tay mình, chuyện này quả rất là khó.”

Hống!

Sâu trong màn khí vụ liên tục truyền lại những tiếng gầm, sắc mặt của tổ vu tức thì biến đổi: “Mau quay về đi, khí huyết của cao thủ Thái Cổ quá cường liệt, nếu ở thêm một chốc nữa thì chỉ e là bọn chúng sẽ bị mùi huyết khí này kích thích đến điên cuồng, người cần phải trở về Thái Cổ, nơi này chỉ có thể là không gian của vu!”

Phong Vân Vô Kị nhìn về phía xa, phát hiện ở sâu trong vụ khí ẩn ước có một cổ hồng quang mông lung phát ra, nghĩ đến gã đại ma thần màu đỏ, trong lòng của Phong Vân Vô Kị không khỏi giá lạnh, gật đầu nói: “Cũng được!”

Mũi chân điểm nhẹ một cái, Phong Vân Vô Kị liền quay trở về động huyết. Cốt Vu đứng ở cửa động mà múa máy những ngón tay gầy gò trong hư không, cùng lúc đó thì miệng không ngừng phát xuất ra những vụ văn trầm thấp, mỗi một văn tự từ đầu ngón tay của Cốt Vu tiến nhập vào trong hư không, những tiếng gào thét trong màn khí vụ mù mịt cũng dần dần biến mất

Phong Vân Vô Kị ngồi xếp bằng ở trong động huyết mà điều tức chân khí trong nội thể, hơi thở càng lúc

càng dài, nhiệt độ trong thân thể cũng càng lúc càng hòa nhập vào trong hoàn cảnh, thần thức phá không bay đi, y phát hiện những thần ma cuồng bạo trong đám khói mù mịt quả nhiên là đã bình hòa hơn rất nhiều.

Bản thân tiến nhập vào trong thần ma chiến trường đã tạo ra cho các vị tổ vu rất nhiều phiền phức, Phong Vân Vô Kị không muốn trước khi li khai thần ma chiến trường lại tạo thêm phiền phức cho bọn họ, những thần ma đối với khát vọng huyết nhục cơ hồ như điên cuồng đó mặc dù không đủ để lo, nhưng sau khi có sự xuất hiện của ‘y’ – kẻ đã từng tạo thành thương hại cự đại cho các vị tổ vu, thì bất kì hành động tiêu hao lực lượng nào đối với tổ vu đều sẽ có thể tạo thành những sai lầm không thể dung tha trong khi bọn họ đối mặt với ‘y’.

Nếu như bởi vì bản thân mà các tổ vu bị ‘y’ đồ sát, thì Phong Vân Vô Kị vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân.

Bên trong động huyết lân cận bước ra mấy vị tổ vu, bọn họ đặt mấy cái đầu lâu trên phần đất trống ở trước các động huyết, sau đó thì mỗi một vị tổ vu đều đưa ra một cụ lực ngục khô lâu đặt xuống đất, tiếp đó thì quỳ xuống rồi nhắm mắt lại và ngâm xướng những chú văn thương lão nhưng hoang lương.

Từ trên đỉnh đầu của chín cái lực ngục khô lâu đứng xuất đạo đạo quang trụ do những văn tự màu xanh đậm tổ thành, trong tiếng ngâm xướng vang dội thì chín đạo quang trụ ở chín phương hướng khác nhau đó xông thẳng lên trên bầu trời, đạo đạo văn tự lưu [dải văn tự/ dòng sông văn tự] kết thành một phiến quang trảo vòm cung màu lục bích.

“Phong Vân Vô Kị, đi ra đi, chuyện này không thể trì nghi.” Cổ Vu nhìn vào trong động huyết của Phong Vân Vô Kị mà nói, sau đó thì chín vị tổ vu vây lại thành một vòng, phân ra làm chín phương vị mà ngồi xếp bằng xuống dưới đất.

Phong Vân Vô Kị đứng thẳng người lên, lòng biết là đã đến lúc rời đi. Chân phải bước ra, Phong Vân Vô Kị bước đi ra khỏi động huyết như nước chảy mây trôi, bước về phía các tổ vu.

Vụ Vu đang ngồi đứng chính với động huyết mà Phong Vân Vô Kị đang bước ra, nhìn thấy Phong Vân Vô Kị chậm rãi bước tới, mục quang quét qua đạo âm ảnh ở dưới chân, con người không khỏi co rút lại.

“Chuẩn bị ổn thỏa chưa?” Thanh âm của Cổ Vu truyền lại, tâm thần của Vụ Vu tức thì chấn động, gật đầu nói: “Đã ổn thỏa, có thể mở Vu Hồn Chi Môn rồi.”

Bộ y bào trên người của chín vị tổ vu phát phơ lay động, một loạt những thanh âm thương tang nhưng hoang lương vang vọng khắp thiên địa, một cổ lực lượng khiến cho linh hồn chấn động triển khai ra xung quanh, cả thần ma chiến trường đều chấn động trong những tiếng ngâm xướng đó ...

Oanh! Oanh! ~~~

Tròng màn quang trảo màu xanh đậm, mặt đất nơi nơi đều nứt nẻ ra, một trận bụi đất bốc lên trên không trung và đi tản khắp cả kết giới.

Tách tách!!

Ngoài phạm vi ngồi xếp bằng của chín vị tổ vu, mặt đất chẳng khác gì mới trải qua một cơn hạn hán lâu dài, chỗ nào chỗ nấy cũng có những vết nứt nẻ sâu dài.

Ầm ầm!!

Trong màn kết giới của cả chín vị tổ vu, mặt đất chấn động kịch liệt, một vết nứt cự đại xuất hiện ở giữa hai vị tổ vu, từ trong khe nứt sâu hun hút đó phát ra trận trận cương phong, khiến cho đất đá xung quanh tung bay lên trên không trung.

Tiếp sau những trận cương phong đó, làn làn vụ khí đen xì bay ra và kết thành một hình dạng đầu lâu ở hai rìa của khe nứt, miệng của khô lâu há ra một cái thì liền có hai cổ hắc vụ bay lên trên không trung, sau đó thì uốn khúc và lan truyền ra xung quanh, tốc độ khoáng triển cực kì chậm rãi.

Động tĩnh cự đại ở mảnh đất của tổ vu làm kinh động những thần ma ở trong thần ma chiến trường, kẻ nào kẻ nấy đều kinh nghi bất định thông qua trùng trùng không gian mà nhìn về phía của không gian tổ vu.

Hồng! ~

Đám đại ma thần tựa hồ như hiểu được ý đồ của các tổ vu, đột nhiên hấn ta ưỡn ngực lên và phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, cả mười ba gã đại ma thần đồng loạt phát ra những tiếng gầm phẫn nộ, lệnh cho mọi thần ma trong không gian thần ma tiến về phía không gian tổ vu.

Bên ngoài dải địa dải bên ngoài quang trụ do những cụ khô lâu lục ngọc phát ra, trong màn khói dày đặc đông nghịt những bóng ảnh to lớn của thần ma.

“Mau ngăn cản bọn chúng ...” Một thanh âm thô ráp và vang dội truyền lại, một gã đại ma thần màu đỏ chỉ về phía những tổ vu trong màn quang tráo phía trước đó mà gầm lên.

Vô cùng vô tận những thần ma từ khắp các phương hướng ập tới và đâm sầm vào kết giới do chín vị tổ vu tạo thành.

Oanh!

Đạo đạo hắc ảnh bàng đại đâm sầm vào trên kết giới của các tổ vu, khiến cho cả kết giới màu xanh đậm trở nên chấn động kịch liệt, nhưng y nhiên vẫn rất là vững chắc. Ngược lại thì những tàn hồn của những thần ma đâm vào trên kết giới liền phát ra những tiếng thét thê thảm, sau đó thì thối lui về phía sau, chỗ mà bọn chúng tiếp xúc với màn kết giới màu xanh bùng lên đạo đạo khói trắng.

“Không được đình chỉ ... tiếp tục ...” Một đạo thân ảnh màu đỏ cự đại từ các phương hướng bước tới, trong sát na những đạo thân ảnh đó ẩn nhập vào trong mắt thì hồn thần của Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động: “Tới rồi!”

Mười ba gã đại ma thần màu đỏ ở trong không gian thần ma đã xuất hiện tám gã, kẻ nào kẻ nấy đều phẫn nộ gầm rống, không ngừng chỉ huy những thần ma ở phụ cận lao về phía kết giới màu xanh đậm.

Ầm ầm!

Lại một tiếng va chạm cự đại, kết giới của vu sau khi chấn động kịch liệt một cái thì lại ổn định như cũ, nhưng hết đợt này thì lại đến những đợt va chạm khác, vô số thần ma ồ ạt đâm sầm vào kết giới chẳng khác gì thủy triều.

Rắc!

Một tiếng nứt truyền tới, tâm thần của Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, dọc theo âm thanh nhìn sang thì thấy trên một cụ đầu lâu lục ngọc chôn ở phía nam xuất hiện một khe nứt cực kì tinh tế.

“Không ổn, cái kết giới này chỉ e là sắp bị phá rồi.” Thầm nghĩ trong lòng, quay đầu nhìn lại một lần nữa thì thấy tốc độ khoách triển của khe nứt không gian y nhiên vẫn rất là chậm rãi, ở giữ hai cái bóng hình nón nhọn là vô số những sợi tơ hắc sắc từ trung gian lan rộng ra hai phía và hợp cả hai thành một, ở trung gian của hai đạo âm ảnh thoáng ẩn thoáng hiện một cái bóng khô lâu.

Các tổ vu hiển nhiên là biết được mức độ nguy cấp của tình hình, nên càng gia tăng tốc độ ngâm xương vu chú.

“Tránh ra!” Một thanh âm trầm thấp truyền lại, trong màn khí vụ mù mịt có năm gã đại ma thần màu đỏ bước ra, mười ba gã đại ma thần màu đỏ tương hồ nhìn nhau một cái, sau đó thì đồng loạt gầm lên một tiếng rồi đâm sầm vào kết giới.

Rắc!

Những khe nứt trên khô lâu lục ngọc tấn tốc gia tăng, trên kết giới màu xanh đậm cũng theo đó mà hiện ra mấy vết nứt, nhưng những vết nứt đó rất nhanh sau đó lại tấn tốc khép lại và biến mất.

Đang đứng lúc Phong Vân Vô Kị định ra tay, thấy thấy tình huống diễn ra như thế, nên lại thở phà ra một hơi, tâm tình thả lỏng đi không ít, xoay đầu lại thì nhìn thấy cánh cửa vòm cung cao mấy trượng ở trung gian các vị tổ vu sắp thành hình, chiếc đầu lâu màu xám cự đại cũng dần dần thành hình, Phong Vân Vô Kị cũng đã nhìn thấy những làn hỏa vụ từ trong hốc mắt của nó phun ra – hình tượng của cái cửa lớn này rất là giống với chiếc xương đầu ở chính giữa Vu Hồn Chi Môn, điểm khác biệt duy nhất là ở nhan sắc, một bên là xương trắng, còn một bên là màu xám đen.

Chỉ một chốc lát nữa thôi thì thông đạo đi tới Vu Hồn Chi Môn có thể mở ra rồi, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn vào mười ba gã đại ma thần màu đỏ khủng bố bên ngoài kết giới, đại não tấn tốc vận chuyển, kết quả cuối cùng có được là ngay khi mười ba gã đại ma thần màu đỏ đó chấn tan cái kết giới này thì cũng chính là lúc bản thân an nhiên li khai, nên vì thế cũng an tâm trở lại, không thèm lí tới nữa, tin tưởng khi không còn bản thân nữa thì chín vị tổ vu có khả năng thối lui dễ dàng.

Chín vị tổ vu có khả năng tồn tại ở nơi này lâu như thế, tất có đạo lí của nó, đó chính là nguyên nhân mà Phong Vân Vô Kị lại tự tin như thế.

Ngay đúng lúc này thì dị biến đột nhiên phát sinh, một đám mây đen mang theo những ánh chớp từ phía chân trời ập tới, chỉ trong chớp mắt đã ở bên trên cái kết giới của các vị tổ vu. Ma khí hung dũng từ dưới mặt đất của thần ma chiến trường điên cuồng bốc lên, tieps đó là một cổ khí tức cường đại đến mức đủ để khiến cho thiên địa sập đổ từ chân trời lao vút tới, bóng người còn chưa hiện ra thì trên kết giới đã xuất hiện một khe nứt, những thanh âm rắc rắc vang lên không ngừng.

“Phong Vân Vô Kị, mau đi ra!” Một thanh âm thương lão nhưng khản đặc truyền lại.

Phong Vân Vô Kị tấn tốc chuyển thân lao về phía Vu Hồn Chi Môn đã thành hình như chớp giạt, ngay trong sát na y chuyển thân thì cả kết giới của vu bất thành linh nổ tung ra

Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn flaij thì thấy một hắc ảnh mang hắc bào, mặt có đeo mặt nạ ngân sắc đang tấn tốc thu hồi tay phải lại, ở sau lưng y phát ra những tiếng xoẹt xoẹt, hai đạo hắc ảnh cự đại từ sau lưng của y triển khai ra

206. Chương 206: Thu Phục Thái Cổ Ma Viên

Ngao!

Một tiếng gào sắc nhọn từ trong miệng của ‘y’ phát ra, mái tóc đen dài trên đầu tung bay phi vũ, sau đó là từng sợi từng sợi tản ra rồi rơi xuống, ‘y’ đột nhiên nâng bước chân đang được bọc bởi một phiến hộ giáp lấp lánh ngân quang lên, sau đó thì đạp mạnh xuống phía dưới

Oanh!

Từ chỗ mà ‘y’ đạp chân xuống xuất hiện một đạo ba văn hư vô rồi khoách triển ra khắp tứ phía, những tiếng động ầm ầm vang lên không ngừng. Nhưng nơi làn ba văn đó đi qua đều khiến cho mặt đất dâng lên một cơn ‘sóng dữ’ cả ngàn trượng, vô số cổ khí kinh hỷ diệt cũng theo đó mà ập tới, những đạo quang mang màu xanh đậm của các vị tổ vu khi vừa gặp phải cơn ‘sóng dữ’ thì lập tức biến mất.

Chín vị tổ vu đại kinh, đang định ra tay một lần nữa thì mặt đất ở phía dưới chân bất thành linh nứt toạc ra, mấy đạo khí kinh mang tính hủy diệt điên cuồng bùng ra

Oanh!

Chưa đầy thời gian chớp mắt, Phong Vân Vô Kị mở mắt trờng trờng nhìn tám trong chín vị tổ vu bị một cước của ‘y’ đá bang xác, từng phiến từng phiến hắc bào từ trong không trung rơi lả tả xuống dưới, trong đó còn kèm theo những mảnh xương vỡ, nhưng li không hề có một nửa giọt máu nào lưu lại.

“Chạy mau!” Cổ Vu quát lên đối với Phong Vân Vô Kị, ở trên bề mặt thân thể của ông ấy vẫn kiên trì một màn ánh sáng màu đen cứng rắn.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, tấn tốc tiến vào trong thông đạo truyền tống tương thông tới Vu Hồn Chi Môn, gần như ngay lúc y tiến vào trong Vu Hồn Chi Môn thì ‘hắn’ quay đầu lại, hai con mắt trên chiếc mặt nạ ngân bạch lộ ra thần sắc điên cuồng và tàn nhẫn.

“Máu! ...” Một giọng nói khàn khàn đột nhiên từ trong miệng của ‘y’ phát ra, bộ trường bào rộng thùng thình trên người tức thì dương lên, năm ngón tay rần rụa huyền thiết tấn tốc mọc dài ra và lao thẳng về phía Phong Vân Vô Kị đang đứng ở trong cánh cửa vòm cung.

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị biến ảo bất định, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, đang đứng lúc định xuất thủ thì bên tai truyền lại một thanh âm thương tang nhưng khàn khàn, ở trong thanh âm mang theo một sức mạnh vô hình tựa như đủ sức hủy diệt thiên địa, khiến cho cả Thần Ma Chiến Trường đều phải chấn động trong thanh âm ngâm xương đó.

Chỉ thấy Cổ Vu đột nhiên ngồi xếp bằng xuống đất, trong lòng mở ra một cuốn sách cổ lão, vừa lật từng trang vừa ngâm xương, cả đại địa cũng theo đó mà chấn động

Ầm ầm!!

Mấy ngón tay của ‘y’ mọc dài ra được mấy trượng thì bị dừng lại trong không trung, mặt đất nứt ra thành từng khối từng khối một, từ dưới mặt đất nhô lên từng khối từng khối khô cốt, những thi hài bị chôn sâu trong mảnh đất thần ma đều bị cổ sức mạnh cường đại đó kéo lên trên, kèm theo đó là ở trong không trung có vô số mảnh vỡ linh hồn từ khắp bốn phương hội tụ lại.

Hồng!

Mấy linh hồn to lớn lẫn hư huyền cao mấy vạn trượng của những thần ma xuất hiện ở xung quang thân người Cổ Vu, chúng gào thét và dương tay dùng một chưởng đánh bay một gã đại ma thần màu đỏ. Những ma thần cự đại gần như trong suốt lần lượt xuất hiện ở bên cạnh thân người của Cổ Vu, thanh âm ngâm xương của Cổ Vu càng lúc càng vang dội. Trong thanh âm ngâm xương thương lão đó, hư không xuất hiện khá nhiều nhiều những hư ảnh áo đen, đó tựa hồ như chính là những ‘vu’ đã chết trên mảnh đất đầy ải này

Từ trên đỉnh của Vu Hồn Chi Môn màu đen dần dần phân giải, tiêu tán và hóa thành từng dải từng dải tro tàn, sức mạnh cường đại mà Cổ Vu triển hiện ra khiến cho ‘y’ kinh nghi bất định.

“Đi đi, đi đi ... vĩnh viễn đừng có quay đầu lại, vĩnh viễn đừng có quay đầu lại nữa, vĩnh viễn vĩnh viễn” Một giọng nói thương lão vang lên trong lòng Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị giật thót người, không khí ở trước mắt đã trở nên mơ hồ, ‘cánh cửa’ do chín vị tổ vu kiến lập sắp tiêu tán, Thông qua phần không gian bị uốn khúc, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy mái tóc xám tro của Cổ Vu dần dần trở nên bạc trắng, ở khóe miệng của ông ấy rỉ ra một dòng dịch thể, đềuu không ngờ được là dịch thể này lại chính là ‘máu’!!

Cuốn sách cổ ở trong lòng của Cổ Vu tán phát ra ánh sáng xanh lục cường liệt, từng cổ từng cổ hấp lực linh hồn cường đại từ bên trong đó phát ra, những thần ma ở gần mảnh đất thần ma không ngừng gào thét, những linh hồn to lớn màu xanh lục nhạt từ trong thân thể bị một cổ lực đạo cự đại kéo ra ngoài thân thể và hút vào trong quyển sách cổ lão đó, từng phiến từng phiến thần ma oanh nhiên ngã nhào xuống đất trong ánh sáng xanh lục, tiếp đó thì chẳng hề động đậy gì nữa

Ở trong màn ánh sáng xanh lục, càng lúc càng có nhiều ‘vu’ hồn xuất hiện và tụ tập ở đằng sau thân người Cổ Vu, tiếng ngâm xương của ‘vu’ vang vọng khắp thiên địa

Ngao!

‘y’ tức thì vừa kinh vừa giận nhìn vào Cổ Vu, thân thể dưới lớp áo đen không ngừng bóc ra từng luồng từng luồng khói, mức độ thương hại của ánh sáng xanh lục đối với y cũng khá là đáng kể.

Một chốc nhìn vào Phong Vân Vô Kị, một chốc lại nhìn vào Cổ Vu, ‘y’ phần nỡ gào lên, trong tiếng gào ngập tràn sự bất cam, bất thành linh y tựa hồ như đã có một quyết định nào đó, tay phải tức thì vươn dài ra vô hạn và lao thẳng vào trong Vu Hồn Chi Môn mà Phong Vân Vô Kị đang ở đó, ngay khi cánh tay đó đâm xuyên không gian và tiến vào trong Vu Hồn Chi Môn thì Phong Vân Vô Kị liền chém ra một kiếm, một tiếng choang vang lên, bàn tay đó vẫn lẳng lặng bất động, nhưng Phong Vân Vô Kị lại bị một cổ sức mạnh cường đại đánh mạnh vào thân thể khiến thân thể bay lui về sau, gần như ngay lúc ‘y’ xuất thủ thì cả Vu Hồn Chi Môn liền sập xuống

Cảnh vật trước mắt bên ảo bất định, chỉ trong chớp mắt thì khung cảnh hỏa vụ tản mát khắp bốn phía đập vào trong mắt Phong Vân Vô Kị, hiển nhiên là y đã trở về đến thông đạo của Thần Ma Chiến Trường.

Ngồi xếp bằng trong thông đạo tản mát hỏa vụ đó, Phong Vân Vô Kị tấn tốc vận chuyển Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công, trị liệu lồng ngực đang nhoe nhoẹt máu thịt, từng luồng từng luồng chân khí màu xanh nhạt lưu chuyển dưới lớp da của Phong Vân Vô Kị, cơ thịt cũng theo đó mà sinh trưởng ra

Rắc!

Một loạt những tiếng răng rắc vang lên, Phong Vân Vô Kị nghe thấy âm thanh thì búng người bay lên, phóng mắt nhìn ra điểm tận cùng của thông đạo, từng vết từng vết nứt không gian đang liên tục lan rộng tới nơi này, ở đầu cuối của thông đạo thoáng chốc đã trở thành một phiến hư vô, từng khối từng khối mảnh vỡ không gian bay là đà trong bóng đêm vô tận.

“Thần Ma Chiến Trường – đã ... triệt để trở thành một phiến không gian bị dày ải rồi!” Phong Vân Vô Kị lẩm bẩm nói, một loạt những thanh âm âm âm ở sau lưng truyền lại, từng luồng từng luồng ánh sáng mặt trời từ trong khe hở chiếu vào trong, mang theo không khí mới mẻ và màn khói xám nhàn nhạt, Phong Vân Vô Kị chuyển người lại và bước tới lối ra của Vu Hồn Chi Môn, thông đạo đi đến Thần Ma Chiến Trường ở phía sau lưng sập xuống từng khối từng khối và lưu nhập vào trong màn đêm đen tróng rỗng vô tận

Ở bên ngoài Vu Hồn Chi Môn cao lớn, Phong Vân Vô Kị ngênh đón gió trời, đầu ngẩng lên nhìn vào không trung, trong lòng đập dòn xao động, tình huống ở trong Thần Ma Chiến Trường thì cho tới giờ y vẫn chưa rõ, tấn quân y rất là muốn quay lại giúp đỡ, nhưng một rào trước khi rời đi của ‘hắn’ đã khiến cho Phong Vân Vô Kị triệt để hiểu được chân chính hàm nghĩa của hai chữ ‘chênh lệch’.

Một loạt những bước chân truyền lại, trong mang chướng vụ, Vu Tể chậm chậm bước ra, sắc mặt trở nên thương lão hơn nhiều.

Phong Vân Vô Kị mở miệng ra như muốn nói cái gì, nhưng đột nhiên đành thôi.

Vu Tể đưa thò tay ra mà cảm thán: “Người không cần phải nói, Cổ Vu đại nhân đã nói cho ta biết chuyện xảy ra trong trong thời khắc cuối cùng rồi!”

Phong Vân Vô Kị mở miệng ra, nhưng chưa nói được gì thì trong lòng cảm giác phức tạp không rõ ràng, nói cho cùng thì chuyện này dù sao cũng có liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp với y.

“Người đi đi ... đừng có tự trách làm gì, sứ mệnh của vu bọn ta đã chú định là như thế, từ thời khắc trở thành vu thì nó đã là vận mệnh cuối cùng của bọn ta rồi, Thần Ma Chiến Trường đã thành nơi dày ải theo đúng như ý nghĩa của nó, sứ mệnh của Vu tộc ta đối với nơi này cũng có thể nói là đã kết thúc, vô số tổ vu cuối cùng đã hoàn thành cái sứ mệnh này, nghĩ ra thì bọn họ cũng đã có thể an nghỉ rồi.”

Phong Vân Vô Kị mấp máy đôi môi một chốc, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Mấy vị tổ vu ...?”

Vu Tể nhẹ lắc đầu: “Ta cũng không biết, trong thời khắc cuối cùng thì Cổ Vu đại nhân truyền ngôn nói với ta, nhưng chưa nói hết thì cái thông đạo đó đã sập đổ”

Trong mắt của Phong Vân Vô Kị lóe lên thần sắc phức tạp, mở miệng nói: “Tại hạ cáo từ!”

Vu Tể gật đầu.

Đi được hai bước, ngay lúc Phong Vân Vô Kị định đằng không bay lên, mục quang vô ý nhìn lướt qua tay phải thì thấy ở trên đó có một vết xước nho nhỏ, trông tựa như vết cào, phần da thịt ở trên chỗ đó cũng bị cào bay mất.

Phong Vân Vô Kị đồn thời đại biến sắc mặt, Vu Tể ở một bên nhìn thấy thế thì thuận theo mục quang của Phong Vân Vô Kị thì phát hiện phần da thịt đang sinh trưởng ra, trên mặt tức thì cũng động dung, mở miệng kinh hô: “A!”

“Chỉ mong sao một chút huyết nhục đó không khiến cho ‘y’ sản sinh quá nhiều biến hóa!” Phong Vân Vô Kị thâm nghĩ, sau đó bay lên trên không và lao đi như chớp giật

Ầm ầm ~

Một tiếng nổ lớn vang lên, một góc trên đỉnh của Vu Hồn Chi Môn đột nhiên rã ra và rơi xuống, sau đó là hàng loạt những khe nứt không ngừng lan rộng ra trên cánh cửa lớn được làm bằng hắc diệu thạch, nhưng thanh âm rắc rắc vang lên không ngừng.

Oanh!

Một nửa bên của Vu Hồn Chi Môn sập đổ xuống đất, khiến cho đất cát tung bay mù mịt, Vu Tế đứng sững người ở dưới Vu Hồn Chi Môn, thần sắc trên mặt biến ảo bất định

Lệ!

Ngay sau khi Phong Vân Vô Kị li khai Vu tộc không lâu, thì những thần ma bị dày ải ở trong thời gian lưu lưu đột nhiên rú lên những tiếng cao vút, những tiếng kêu này xuyên phá tầng tầng không gian, khiến cho một vài không gian ở cạnh thần ma chiến trường oanh nhiên hủy diệt trong thoáng chốc.

Ngay trong những tiếng kêu này, một đạo hắc ảnh giang hai chiếc cánh ác ma của mình ra rồi trùng phá tầng tầng không gian mà bay qua bay lại một cách tự do trong thời không lưu lưu, sau đó thì phá nhập vào một không gian ở gần đó và biến mất, trong sát na hần ta phá nhập không gian thì đầu tóc tung bay ở phía sau dần tán phát ra những quang mang ngân sắc xán lạn

Phong Vân Vô Kị mau chóng phi hành thẳng về phía Kiếm Vực, trong lòng vẫn không thể an ổn được khi những tao ngộ của mấy vị tổ vu là do bản thân mình gây ra, trong đầu đang nghĩ nghĩ mơ màng về một vài chuyện thì bên tai bất thành linh vang lên một tiếng nổ to lớn

Ầm ầm!! ~

Rắc! ~

Từ phía xa, núi rừng chấn động, một thân ảnh cự đại từ trong những ngọn núi non trùng điệp đứng dậy, sau đó thì bóng ảnh này nhỏ một ngọn núi lớn cao cả mấy trăm trượng vừa vùng loạn xạ trên không trung vừa giận dữ gào hồng.

Thân ảnh đang phi tốc lao đi trên không trung của Phong Vân Vô Kị đột thời ngưng trệ lại, thần thức tấn tốc khoách triển ra ngoài đó mấy trượng. Một con Thái Cổ Ma Viên thân cao mấy ngàn trượng ngao ngao gào lên giận dữ, những sườn núi ở phụ cận nó toàn bộ đều bị bật gốc. Trong phương viên ngàn dặm, núi rừng đều bị phá hủy, chẳng khác gì như vừa mới bị lốc vòi rồng xâm lược

Lệ!

Trên đầu của con Thái Cổ Ma Viên đó có một con quái diệu giống như phượng hoàng với thân người to lớn cự đại, đôi cánh giang ra dài cả mấy trăm dặm, nó đang bay lòng vòng ở trên đầu của Thái Cổ Ma Viên, con quái diệu này có đầu như khổng tước, thân thể như phượng hoàng, thân thể bùng cháy hỏa diễm hùng hực. Thái Cổ Ma Viên tựa hồ như rất là e sợ hỏa diễm trên thân thể của nó, không ngừng gào thét, hai tay thì ôm lấy sơn phong mà múa máy trên không trung, mỗi một lần đánh đều dẫn khởi những trận gió lớn ở trên không trung.

Con hỏa diệu này thì Phong Vân Vô Kị nhận ra, lần trước ở trong động huyết của Thánh Điện, y đã nhìn thấy kí tái lấy những tư liệu về loại hỏa diệu này, tên của nó là 'Li Loan', thiên sinh đã hung hãn và bạo lệ, từ bộ dạng thân thể của con Li Loan này thì có thể thấy nó còn chưa đến thời kì thành thực, uy lực của Li Loan ở thời kì thành thực rất là kinh nhân.

Con Thái Cổ ma Viên đó thiệt thòi ở chỗ là không thể bay được như Li Loan, trên thân thể lại là lớp lông khi dài và dày, nên bị hỏa diễm trên thân thể của Li Loan đốt cháy thành từng đám từng đám cháy đen, khiến shco trong không khí tràn ngập những mùi khét nget.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị rất là tò mò, những tình huống chiến đấu của những thần thú siêu cấp như thế này thì rất là hiếm gặp, mũi chân điểm nhẹ một cái, Phong Vân Vô Kị hóa thành một đạo lưu quang bay đến gần một chút. Thân người dừng lại ở cao trên không, nên y quan sát rất rõ ràng trận chiến giữa hai con thần thú thời còn nhỏ này.

Thái Cổ Ma Viên nghiêng răng kèn kẹt, hiển nhiên rất là phẫn nộ, mặc dù da thịt rất dày, nhưng bị thiêu cháy thành một con ma viên trụi lông thì hiển nhiên là không phù hợp với thẩm mỹ quan của nó.

Lệ!

Con Li Loan đó ngẩng đầu lên, rồi bất thành linh hóa thành một đạo lưu quang lao xuống dưới, Thái Cổ Ma Viên dùng sơn phong làm gậy mà huy vũ trên không trung, nhưng lại bị Li Loan né được và hóa thành một đạo hỏa lưu lướt qua sườn của Thái Cổ Ma Viên, cặp móng vuốt sắc nhọn cắm vào sườn của Thái Cổ Ma Viên. Dựa vào sự dày da của Thái Cổ Ma Viên mà cũng bị con Li Loan này dễ dàng bóc được một miếng thịt dày cộm, bên chỗ vết trảo đó rỉ ra một lượng lớn tiên huyết.

Tướng mạo của con Thái Cổ Ma Viên mặc dù rất là thô tráng, nhưng hiển nhiên cũng là cũng có chút thương thế, sau khi trúng một trảo của của Li Loan thì Thái Cổ Ma Viên bỏ đi sơn phong mà quay người lại và danh đao thẳng vào đầu của Li Loan, nếu như một đòn này của Thái Cổ Ma Viên mà trúng thì dù cho Li Loan có là thần thú đi chăng nữa, thì nó cũng chắc chắn là phải chết.

Con Li Loan đó hét lên một tiếng cao vút, thân hình bất thành linh gia tốc, hóa thành một đạo hỏa lưu bay lên trên không trung, cặp quyền đầu của Thái Cổ Ma Viên lướt sát qua bên người của Li Loan, nhưng chưởng phong cuồng bạo của nó thì lại vẫn đánh trúng vào Li Loan.

Lệ!

Li Loan kêu thảm lên một tiếng và bay thẳng lên trên không trung, từng miếng từng miếng lông vũ ngũ thải mang theo chút hỏa diễm từ trong không trung rút xuống, trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ chớp động, đột nhiên suy nghĩ tới chuyện bắt lấy một con thần thú để thủ hộ Kiếm Vực.

Mục quang từ trên thân thể của hai con thần thú đó, khi mục quang lướt qua vết thương ở sườn của Thái Cổ Ma Viên, trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ liền chớp động, liền biết được ngay lai lịch của con ma viên này.

Con ma viên này chính là con Thái Cổ Ma Viên mà Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy khi vừa mới thông qua cánh cửa truyền tống cự đại của Ma Giới và bước chân trở về Thái Cổ, đương thời cũng chính là do con thần thú này mà Phong Vân Vô Kỵ mới đồn ngộ ra hoàn cảnh giới, từ điểm này mà nói thì con Thái Cổ Ma Viên này cũng rất là có duyên với bản thân.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ đã có chủ ý, chân phải đưa ra và bước tới

Oanh!

Kinh khí bắn ra tung tóe, con Thái Cổ Ma Viên và Li Loan đó đều bị kinh động, ngay trong sát na con Thái Cổ Ma Viên này nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ thì thân thể cự đại của nó đột nhiên run lên, trong đôi mắt xán lạn lóe lên thần sắc nghi hoặc, tựa hồ như suy nghĩ tới điều gì đó.

“Thái Cổ Ma Viên, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Phong Vân Vô Kỵ đáp bộ hư không mà tiến tới từng bước, tấm áo choàng rộng lớn ở sau lưng phát phơ phần phật, không nhanh không chậm cất tiếng nói.

Phàm là thần thú, ít nhiều đều có chút thần trí, nên bất đồng với yêu thú bình thường.

Thoại âm của Phong Vân Vô Kỵ vừa mới phát ra, con Thái Cổ Ma Viên há miệng ra, lộ xuất hai hàng răng dài âm sâm, trong mắt hiện xuất thần tình hoảng hốt.

Hống hống!!

Con Thái Cổ Ma Viên đó nhảy nhảy lên trên, vung nắm đấm về phía Li Loan, trên mặt không ngờ là lại có thần tình lo lắng.

Li Loan hét lên một tiếng, rồi bay lên trên không trung, sau đó dừng lại ở nơi Thái Cổ Ma Viên với không tới mà hung dữ nhìn chăm chăm vào Thái Cổ Ma Viên, đồng thời cũng cảnh giác nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ.

Thần tình lo lắng đó của Thái Cổ Ma Viên cũng lọt vào ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ, điều này khiến cho y cảm động khôn xiết, con thần thú này không ngờ là không nhớ hận, mà chỉ nhớ là y đã từng tha qua cho nó một lần, lần này chắc là nghĩ y không phải là đối thủ của Li Loan, nên mới lo thay cho y.

Vì thế, Phong Vân Vô Kị càng hạ định quyết tâm thu phục con Thái Cổ Ma Viên này làm thần thú thủ hộ Kiếm Vực, thần thú biết tri ân, nếu như có thần trí, dựa vào tư chất tiên thiên của Thái Cổ Ma Viên thì chỉ cần dạy dỗ nó một chút, chắc chắn sẽ là một trợ lực cực đại!

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị càng nghĩ càng hưng phấn, trong lòng lại một lần nữa hồi tưởng lại tình cảnh Thái Cổ Ma Viên thời thành niên đang đối chiến với cả vạn cao thủ đỉnh cấp Thái Cổ, mắt thấy con Thái Cổ Ma Viên này rất là nhỏ tuổi, cũng dễ cho việc dạy dỗ, qua một đoạn thời gian nữa thì nó sẽ trở thân thành thực, tới lúc đó thì không thua kém gì những nhân vật siêu cường trong thần cấp!

Thần thú rất là miễn cưỡng, trong lòng của Phong Vân Vô Kị vừa với hạ chủ ý giúp Thái Cổ Ma Viên đối phó với Li Loan, thì Li Loan lập tức cảm thụ thấy địch ý của Phong Vân Vô Kị.

Lệ!

Con Li Loan đó hét lên một tiếng, sau đó lắc lư thân thể bàng đại của mình, hung dữ nhìn vào Phong Vân Vô Kị một cái, cặp móng vuốt màu hoàng kim không ngừng múa máy, tựa như đang hiển uy đối với Phong Vân Vô Kị.

“Ha ha, rút lui đi, ngươi không phải là đối thủ của ta, như quả ngươi hoàn toàn trưởng thành rồi, thì đó lại là chuyện khác!” Phong Vân Vô Kị từng bước từng bước từng bước đi về phía Li Loan, chẳng chút sợ hãi gì.

Lệ!

Li Loan hét lên một tiếng, sau đó lại cặp móng vuốt sắc bén màu hoàng kim liền dương ra, rồi phun về phía Phong Vân Vô Kị một luồng hỏa diễm hùng hực, cả không khí trong phạm vi trăm trượng đều bị đốt cháy trụi. Một phiến hỏa diễm đỏ hồng ập tới, Phong Vân Vô Kị sắc mặt lạnh lùng, không nhanh không chậm đưa ra một cánh tay, đạo hỏa trụ đó khi còn cách Phong Vân Vô Kị mấy trượng thì tựa hồ như gặp phải một bức tường vô hình rồi tách ra làm hai mà tản ra hai phía.

Tay phải vùng lên, đạo hỏa trụ kinh nhân đó đồn thời bay vòng trở lại, hóa thành đạo đạo hỏa tiễn xạ thẳng về phía Li Loan.

Đạo hỏa trụ bay vòng trở lại chắn Li Loan bay đi, lặn lộn mấy vòng trong không trung, rồi dừng lại, hai cặp mắt nhỏ tròn tròn lên mà nhìn chăm chăm về phía Phong Vân Vô Kị, mở nó mở ra tựa hồ như muốn phun lửa tiếp.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, nguồn kiếm ý bàng bạc phá thể bay ra, rồi tụ lại làm kiếm, đánh thẳng vào tim của Li Loan.

Lệ!

Lần này thì Li Loan tựa hồ như bị thụ trọng thương, thân thể lắc lư mấy cái, bên mép của chiếc mỏ hoàng kim rỉ ra mấy giọt máu, cặp mắt kinh khủng nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Đi đi, ta không muốn giết ngươi, đợi ngươi đến thời kì thành thực rồi thì tới tìm ta!” Phong Vân Vô Kị vung tay một cái, rồi nói. Trong mắt của con Li Loan này ngập tràn căm hận, nhưng cũng rất thức thời. Há miệng hét lên một tiếng rồi quy đầu lại, hướng về phía đông mà bay đi.

Hống!

Ở phía dưới thân thể của Phong Vân Vô Kị, Thái Cổ Ma Viên nhảy người lên lao về phía Li Loan, thẳng đường hủy núi dời non, chỉ trong chớp mắt đã đi được mấy trăm trượng.

“Đề nó đi đi, đừng có truy nữa!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị truyền lại, thân thể bàng đại của Thái Cổ Ma Viên liền ngừng lại, nghi hoặc nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Các ngươi cùng là thần thú với nhau, bốn lai là đồng tộc, hà tất phải đuổi tận giết tuyệt, nó tuy bị trọng thương, nhưng ngươi cũng không thể bay trên không, dù ngươi có truy được nó thì cũng không thể làm gì được nó.” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói: “Hơn hai vạn năm không gặp, không ngờ là lại có thể gặp lại ngươi. Ngươi có nguyện ý đi theo ta hay không? Nếu ngươi nguyện ý đi theo ta, thì ta sẽ cho ngươi sức mạnh!”

Phong Vân Vô Kỵ nói xong thì mắt trái nhắm lại, đến khi mở ra thì đã biến thành một phiến ngân bạch, sau đó thì tay phải phát ra một cái. Ở trong mắt trái của Phong Vân Vô Kỵ, ở giữa ngón cái và ngón trỏ trên tay phải hiện ra một sợi tơ xuyên qua.

Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt tay phải lại thì mọi thứ nhô lên trên mặt đất trong phạm vi mấy ngàn thước quanh Thái Cổ Ma Viên toàn bộ đều bị hóa thành tro, trong phạm vi ngàn trượng là một phiến bằng phẳng, tìm không thấy bất kì chút phần nào nhô lên khỏi mặt đất, cát bụi dày đặc bốc lên mờ mịt.

Oanh!

Con Thái Cổ Ma Viên đó đột nhiên quỳ xuống dưới đất, sau đó học theo bộ dạng của nhân loại mà bái lại Phong Vân Vô Kỵ một cái.

Phong Vân Vô Kỵ đón thời bật cười, không biết là con Thái Cổ Ma Viên này nhìn thấy cảnh nhân loại bái sư hồi nào mà lại học được cái kiểu cách này.

Phong Vân Vô Kỵ áp hạ tay phải xuống rồi phát lên trên một cái, màn cát bụi mờ mịt đó liền trầm xuống, một cơn gió lớn thổi qua, cuốn theo lớp cát bụi mờ mịt bay về phía chân trời

“Rất tốt, nếu như người đã nguyện ý đi theo ta, thì mọi chuyện cần phải nghe theo lời của ta.” Phong Vân Vô Kỵ nghiêm khắc nhìn vào Thái Cổ Ma Viên ở phía dưới nói: “Người có nghe rõ hay không?”

Con Thái Cổ Ma Viên liên tục gật đầu, hiển nhiên là chiều mà Phong Vân Vô Kỵ vừa mới triển hiện ra đã khiến cho con Thái Cổ Ma Viên thời còn nhỏ này triệt để kinh phục, đại đa số những loại thần thú như Thái Cổ Ma Viên đều có sự truy cầu đối với lực lượng cơ hồ như thiên chấp, lực lượng mà Phong Vân Vô Kỵ triển hiện khiến cho con Thái Cổ Ma Viên này triệt để thần phục. Từ đó về sau thì quả nhiên là thật thà đi theo Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ kêu nó đi sang đông thì nó tuyệt đối không đi sang tây, trở thành thần thú thủ hộ Kiếm Vực chấn nhiếp cả Thái Cổ.

Những thứ này đều là những chuyện về sau, trở lại lúc sau khi Phong Vân Vô Kỵ thu phục xong con Thái Cổ Ma Viên này thì liền hạ xuống và dừng lại ở trên cái đầu lông lá của nó, đưa cánh tay phải ra rồi nói: “Trước tiên hãy để ta trị thương giúp người cái đã!”

Cửu Chuyển Sinh Tử Huyền Công liền vận chuyển, một cỗ sinh chi lực màu xanh nhạt dừng nhập vào trong nội thể của Thái Cổ Ma Viên

Xuy xuy ~~

Dưới lớp da dày cộm của Thái Cổ Ma Viên bắt đầu sinh trưởng từng phiến từng phiến da thịt và lông mao, những đám lông bị đốt cháy trong lúc đấu với Li Loan cũng hoàn hảo như thường, năm vết sẹo ở phía dưới sườn cũng theo đó mà khép lại.

Hống!

Thái Cổ Ma Viên hoan khoái hống lên một tiếng, hai tay nắm chặt lại mà đánh vào ngực của mình liên tục, phát ra những tiếng chấn động ầm ầm!

Dưới vầng tịch dương kim sắc, từng phiến từng phiến kim quang chiếu rọi lên trên các tầng mây đen trên không, dưới bóng của các đám mây là một người một thú lao người đi về phía tây

207. Chương 207: Nguy Cơ Cực Đại!!!

Một thanh âm chấn động cự đại từ xa truyền tới tòa Kiếm Các hoa mỹ nguy nhiên đang tắm mình dưới ánh dương quang.

Oanh! ~~

Lại một tiếng nổ truyền đến, mấy trăm Hoàng Kim Giáp Sĩ trong Kiếm Vực liền chuyển thân về phương hướng có tiếng động đó, tay cầm trường kích vừa kết trận vừa cảnh giác nhìn về đằng xa.

Tòa tòa sơn phong chấn động, ở một ngọn núi cao gần đó nhất hiện đang có một cái bóng cự đại dần bao phủ và lộ lên.

Hồng!

Một tiếng thú gầm từ xa truyền lại, quần sơn chấn động, vạn thú nhiếp phục.

Bùng bùng!!

Ngay đạo hắc ảnh cự đại đó xuất hiện ở trên đỉnh núi thì những người đã thân kinh bách chiến như Hoàng Kim Giáp Sĩ cũng không khỏi thấy lạnh sống lưng. Đó là một con Thái Cổ Ma Viên, con ma viên này đứng ở trên một ngọn núi cao trăm trượng, hay cánh tay thô trắng đầy lông mao dựng lực đập bùng bùng vào lồng ngực, thanh âm vang truyền khắp tứ phía.

Hồng!

Con Thái Cổ Ma Viên có đó có sắc mặt hung hãn và tàn ác, tiếng gầm to như sấm cuộn cuộn lan truyền khắp tứ phía, thanh thế đó quả thật là kinh nhân. Dù cho những người có tâm tính cứng rắn như Hoàng Kim Giáp Sĩ, khi vừa mới nhìn thấy con mãnh thú hung hãn cao cả ngàn trượng đó, thì không khỏi kinh tâm không xiết.

“Mau nhìn kia, là chủ công!” Một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ vừa kêu lên vừa dùng một ngón tay chỉ về phía xa.

Chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ thuận theo đó thì nhìn thấy trên đỉnh đầu của con Thái Cổ Ma Viên hung ác có một nam tử thân mang một bộ giáp thâm trầm, gã nam tử này chính đang lãnh mạc nhìn về phía này, mái tóc dài ở sau lưng tán phát tung bay, ở trên phần giáp vai là một chiếc áo choàng màu đen đang phất phơ phần phật trong gió. Khí thế trên người của y tán phát ra, kết hợp với con Thái Cổ Ma Viên ở dưới chân khiến thần thái nhất thời thăng cao lên như một vị anh hùng vô địch, khiến cho người người trong thiên hạ phải tự thẹn mình không bằng!

“Tham kiến chủ công!” Chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ hưng phấn hô lên, đồng thời hướng về phía xa mà quỳ một gối xuống, thanh âm vang dội lan truyền khắp tứ phía.

Phong Vân Vô Kị đứng ở trên đỉnh đầu của Thái Cổ Ma Viên, mục quang quét qua những Hoàng Kim Giáp Sĩ ở phía dưới, trong lòng tức thì trầm xuống, một cảm giác bất diệu dâng lên trong lòng, một tay nâng lên rồi nhẹ nhàng xoa xoa đầu của Thái Cổ Ma Viên.

Hồng!

Trên khuôn mặt hung ác của Thái Cổ Ma Viên lộ ra một biểu tình ngoan ngoãn, sau đó thì hai chân bắt thành linh phát lực rồi búng người bay lên trên cả cả mấy ngàn trượng mấy ngàn trượng, sau đó thì mạnh mẽ đáp xuống đất.

Oanh!

Ở trước mắt của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ, Thái Cổ Ma Viên chẳng khác gì thần binh từ trên trời hạ xuống, nặng nề đáp chân xuống mặt đất, mặt đất cũng theo đó mà ấn sâu xuống dưới, đạo đạo khe nứt liên tục khoách triển ra khắp tứ phía, trong một loạt những thanh âm răng rắc, lần lần đất bụi từ dưới chân của Thái Cổ Ma Viên bốc lên trên.

Thái Cổ Ma Viên an tĩnh đứng ở cạnh mấy trăm Hoàng Kim Giáp Sĩ, cái bồng bàng đại bị kéo dài ra ở trên mặt đất và bao trùm lấy chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ ở bên trong. Nhưng trong lần này thì dù có ở gần Thái Cổ Ma Viên như thế, nhưng trùng kích do khí thế và thị giác của con hung vật Thái Cổ này mang tới vẫn không thể khiến cho tâm thần của chúng Hoàng kim Giáp Sĩ lay động, bọn họ vẫn nguyên nhiên bất động, tựa hồ như chẳng thấy vậy.

Phong Vân Vô Kị từ trên cao nhìn xuống chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ ở phía dưới, lãnh mạc nói: “Có chuyện gì? Làm sao chỉ có từng này người? Những người khác đâu? Những người canh gác Kiểm Vực đâu?”

Một gã hoàng kim tướng quân bước tới rồi quỳ ở trước thân người của Thái Cổ Ma Viên, mở miệng nói: “Chủ công, có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Phong Vân Vô Kị cau mày lại, hét lên: “Là chuyện gì? Kiểm Vực có Độc Cô tiền bối và Tây Môn vực chủ bảo hộ, ngoài ra còn có ngũ phương kiểm trận mà ta bày bố trước khi đi, thêm vào đó là còn nhiều Hoàng Kim Giáp Sĩ như thế thủ vệ, chẳng lẽ còn có ai dám đến Kiểm Vực quấy phá?”

“Bẩm chủ công, lần này không phải là do ngoại địch tiến công ... ài, thuộc hạ nhất thời nói không rõ được, thiếu các chủ hình như đã từng nói qua, nói tẩu hỏa cái gì là ... à, tẩu hỏa nhập ma!” Gã hoàng kim tướng quân đó nói.

“Cái gì?!!!” Phong Vân Vô Kị toàn thân kịch chấn, chấn kinh nói: “Tẩu hỏa nhập ma? ... người mau dẫn ta đi xem thử xem!”

“Dạ, chủ công!” Gã hoàng kim tướng quân đó đứng lên, sau đó thì xoay người lại và phất tay một cái, hai hàng Hoàng Kim Giáp Sĩ ở hai bên liền lập tức tản ra hai bên, sau đó thì gã ta búng người lao đi.

Phong Vân Vô Kị vỗ vỗ đầu của Thái Cổ Ma Viên một cái, ma viên liền đứng lên, cái bóng của nó bị kéo dài đi không ít, sau đó thì nó gầm lên một tiếng rồi bước chân đi theo gã hoàng kim giáp sĩ đó.

Ở dải địa đài ở giữa Kiếm Các, Nam Thăng đại điện và Bắc Đẩu đại điện, gã hoàng kim tướng quân đó cuối cùng cũng dừng lại, Phong Vân Vô Kị ở trên đỉnh đầu của Thái Cổ Ma Viên, phóng mắt nhìn tới thì không khỏi lạnh sống lưng

Ở giữa ba ngọn núi bàng đại là một phiến kim quang lấp lánh, đông đúc những Hoàng Kim Giáp Sĩ ngồi xếp bằng ở dưới mặt đất, ở bên cạnh những Hoàng Kim Giáp Sĩ đang ngồi xếp bằng tĩnh tu là một phần đất có đầy đầy những Hoàng Kim Giáp Sĩ ngã sóng xoài ở dưới mặt đất, bên cạnh bọn họ là những chiến sĩ Kiếm Các chiếu cố, hình dung của người nào người nấy đều gầy gò, sắc mặt thì trắng bệch, gò má nhô ra ngoài, bộ dạng chẳng khác gì đang bệnh nặng, một bộ phận người khác thì sắc mặt đỏ hồng, gân trán gân cổ nổi lên cuộn cuộn, hai tay hai chân đều do bốn năm gã Hoàng Kim Giáp Sĩ giữ chặt lấy, nhưng dù là như thế thì cũng rất là cật lực, những giáp sĩ đó không ngừng gào thét chẳng khác gì dã thú, tựa hồ như đột nhiên sức mạnh bạo tăng lên gấp mấy lần vậy.

“Hống, thả ta ra, thả ta ra! ...”

Một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ sắc mặt đỏ hồng, điên cuồng gào thét, tứ chi bị đè chặt ở dưới mặt đất không ngừng giãy dụa và vùng vẫy.

Hai hai gã Hoàng Kim Giáp Sĩ bị ga ta vùng vẫy lắc lư kịch liệt, nhưng lại không ai dám dả thương gã ta.

Phong Vân Vô Kị nhìn thấy thế thì kinh tâm khôn xiết, những Hoàng Kim Giáp Sĩ như thế thì nhiều phi thường. Trong số những gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đông đúc ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, có một vài người có sắc mặt bình thường, nhưng khí tức tán phát ra trên thân thể họ lại khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi kinh tâm, bộ phận người đã đạt đến đỉnh phong của cấp Thái Cổ với gần một ngàn vạn năm tu vi.

Xẹt xẹt!

Một loạt những thanh âm xẹt xẹt truyền lại, trong lòng Phong Vân Vô Kị chớp động, thuận theo đó mà nhìn quay đầu nhìn sang, chỉ thấy làn làn khói trắng từ trong những khe hở trên khải giáp bốc ra ngoài rồi bao trùm cả chu thân. Trong màn khí vụ phát tán ra ánh quang mang màu đỏ, thông qua màn khí vụ trắng xóa đó thì giật mình nhìn thấy trên mặt của những Hoàng Kim Giáp Sĩ trong đó là một phiến đỏ hồng, chẳng khác gì như đang bị hỏa thiêu, da thịt trên mặt không ngừng co giật, tựa hồ như đang phải gánh chịu thống khổ cực đại, đó chính là dấu hiệu trước khi bị tẩu hỏa nhập ma!

Oanh!

Trong đầu của Phong Vân Vô Kị nổ bùng lên một cái, sau đó thì trở nên trống rỗng: “Làm sao lại như thế?!! Làm sao lại như thế?!!”

Nhất thời gian, lời nói của Huỳnh Hoắc và Thái Cực đạo nhân vang vọng trong đầu: “Tâm ma, tâm ma, nếu như lực lượng tăng trưởng quá nhanh sẽ dẫn tới tâm ma, tại sao ta lại không bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng bọn họ lại bị?!!!”

Phong Vân Vô Kị sững sờ cả thân người, y đã nhìn thấy được, trong thời gian mà bản thân không có mặt thì những Hoàng Kim Giáp Sĩ đã tổn thất thảm trọng, cả chiến trường không ngờ giờ đây đã không còn đủ bốn mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ nữa rồi.

Những người này đều là lực lượng quan kiện trong việc chấn hưng nhân tộc trong lòng của Phong Vân Vô Kị, bất kì một Hoàng Kim Giáp Sĩ nào tổn thất đều khiến voh y đau lòng, đó cũng là nguyên nhân tại sao

y lại sáng tạo ra bộ ‘Hoàng Kim Chiến Quyết’ để đặng thắng lực phòng ngự cho bọn họ trước tiên.

Chiến tranh giữa các chủng tộc, điều trọng yếu chính là một chi bộ đội thiết huyết có tính kỉ luật cao, còn Hoàng Kim Giáp Sĩ ở trong lòng của Phong Vân Vô Kị chính là thuộc loại lực lượng như thế.

A!

“Ta chịu không nổi nữa!” Một gã Hoàng Kim Giáp sĩ đang ngồi xếp bằng đột nhiên đứng dậy, sắc mặt hung ác bước đi mấy bước, khắp tứ phía truyền lại một loạt những tiếng kinh hô, mấy chục gã Hoàng Kim Giáp Sĩ liền lao về phía gã ta, nhưng chưa đi được nửa đường thì đành dừng lại. Bởi vì gã Hoàng Kim Giáp Sĩ mới đi được mấy bước thì đột nhiên nổ tung tóe!

Tiếng nổ tung này khiến cho Phong Vân Vô Kị chấn kinh, hai mắt của y trợn tròn lên: “Không!!!”

Những Hoàng Kim Giáp Sĩ chính thường đều lẳng lặng quay trở về đám Hoàng Kim Giáp Sĩ đang tĩnh tu, đi lòng vòng xung quang bọn họ, tùy thời đều chuẩn bị chiếu ứng cho những Hoàng Kim Giáp Sĩ đang tẩu hỏa nhập ma ở trên mặt đất, không ngừng mở miệng an ủi bọn họ, không ngừng nói chuyện mấy câu với những Hoàng Kim Giáp Sĩ có hình dung gầy ốm.

Mới một người đều rất là bận rộn, người thủ vệ lấy những người bị tẩu hỏa nhập ma thì căn bản không đủ, ngay cả Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cũng không ngừng kiểm tra những giáp sĩ đang tĩnh tu, trên khuôn mặt cổ tĩnh bất ba trước giờ cũng hiện lên thần sắc lo lắng, nhất thời không có một ai nhìn thấy con Thái Cổ Ma Viên ở trong bóng của ngọn núi bên cạnh, cho tới khi Phong Vân Vô Kị phát ra tiếng hét to lớn thì mọi người mới phát hiện ra sự có mặt của con Thái Cổ ma Viên cự đại và Phong Vân Vô Kị

“Chủ công!” Những Hoàng Kim Giáp Sĩ đang bận bịu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trên đầu của Thái Cổ Ma Viên, trên khuôn mặt lao lực lộ xuất thần tình kinh hãi.

“Sư phụ!” Trên khuôn mặt tiều tụy của Trì Thương liền lộ ra một tia vui mừng, không dám tin nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

“Vô Kị!” Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương kinh hãi nói, sau đó thì đồng loạt dừng dậy.

Hống!

Thái Cổ Ma Viên nghĩ là những người này có địch ý với Phong Vân Vô Kị, hai bàn tay xòe ra, miệng thì nhe nanh ra, hung dữ nhìn vào chúng nhân.

“Im miệng!” Phong Vân Vô Kị quát lên, sau đó thì từ trên đầu của Thái Cổ ma Viên nhảy xuống, thân hình đáp xuống cạnh những Hoàng Kim Giáp Sĩ chẳng khác gì nhạc lạc bình sa.

Phong Vân Vô Kị tịnh chưa trải qua chueyenj tẩu hỏa nhập ma, nên căn bản không có chút kinh nghiệm gì, thân hóa thành làn gió và hóa thành mấy đạo ảo ảnh, Phong Vân Vô Kị đưa ra hai tay tấn tốc đặt lên trên vai của các Hoàng Kim Giáp Sĩ, tiếp đó thì thần thức tiến nhập vào trong nội thể của những Hoàng Kim Giáp Sĩ đó, phát hiện chân khí rất là hỗn loạn, chỉ đành mau chóng truyền chân khí, cường hành bình tức chân khí trong thân người bọn họ, sau đó thì mau chóng đi vào quỹ tích chính thường của nó, dựa vào tu vi thần cấp của Phong Vân Vô Kị thì tự thị là không phí lực cho lắm!

Nhưng những Hoàng Kim Giáp Sĩ có dấu hiện tẩu hỏa nhập ma đều không hoàn toàn chỉ là hỗn loạn và trùng đột chân khí, loại tình huống này thì Phong Vân Vô Kị không biết chút gì, mặc dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng đành bó tay.

Trên sự thật thì trước đây, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương đều làm như Phong Vân Vô Kị, nhưng dựa vào tình lực của họ mà muốn cứu mấy chục vạn người thì quả là chuyện không thể, càng phiền phức hơn là hai người đều không hiểu gì về Hoàng Kim Chiến Quyết, nên tốc độ cũng không nhanh cho lắm, mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ phân bố rất rời rạc, chưa xong người này thì người khác đã bị.

Hai Phong Vân Vô Kị, bốn Phong Vân Vô Kị, tám Phong Vân Vô Kị ... cả phần đất trống mà các Hoàng Kim Giáp Sĩ ngồi xếp bằng đều biến bố đầy dẫy thân ảnh của Phong Vân Vô Kị, tại thời khắc này thì trong đầu của Phong Vân Vô Kị chỉ có một ý niệm: “Tận mọi khả năng để giải cứu chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ!”

A!

Một gã Hoàng Kim Giáp Sĩ đột nhiên đứng dậy, sau đó phát ra những tiếng hô hấp nặng nề và hỗn trọc, trên mặt là một phiến hỏa hồng, ngay khi gã ta sắp bạo thể mà chết thì đột nhiên ở bên cạnh thân thể loáng lên bốn người, một Phong Vân Vô Kị liền xuất hiện ở ngay bên cạnh thân thể của gã ta, sau đó thì trực tiếp đặt tay lên trên lưng vai của gã, tiếp đó thì nguồn chân khí hùng dũng trùng ngập vào trong thân thể và bình tức chân khí trong người gã!

....

Bóng ảnh đầy trời thu liễm lại, Phong Vân Vô Kị hiện thân ở bên cạnh Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, ở sau lưng là đầy dẫy những Hoàng Kim Giáp Sĩ dần dần hô hấp bình ổn lại.

“Người rút cuộc ưng quay trở về rồi!” Độc Cô Vô Thương thở dài nói, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp: “Sáu vạn năm a!” Trên mặt của Tây Môn Y Bắc vẫn là một phiến băng lãnh, lẳng lặng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, thần sắc trên mặt của y tựa hồ như hàn băng vạn năm, quanh năm không tan chảy vậy, nhưng Phong Vân Vô Kị nhìn thấy thần sắc kích động phi tốc lóe lên trong mắt của y.

“Sáu vạn năm rồi?” Thần tình của Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, làm thế nào cũng không dám tin, bản thân chỉ ở tại thần ma chiến trường một đoạn thời gian, không ngờ là đã trải qua đoạn thời gian dài đến thế!!!

“Người rút cuộc là đi đâu, không ngờ là lại đi lâu đến thế? Bọn ta cứ nghĩ là người sẽ không quay trở về nữa ... những ngày này, bọn ta thật đúng là, ài” Độc Cô Vô Thương nói xong thì thở dài một hơi, ngoài trừ đầu tóc có thêm chút sợi bạc ra, thì trên trán của y cũng tăng thêm vài nếp nhăn, xem ra đã thương lão đi không ít.

“Ài!” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên không mà thở dài, sau đó thì nhìn sang hai người mà nói: “Một lời khó nói hết, những ngày này ta đã đi đến thần ma chiến trường, tìm kiếm bộ ‘Cửu Mệnh Chiến Giáp’ rất là trọng yếu đối với bản thân ta, chỉ là không ngờ lại trôi qua mấy vạn năm!”

Phong Vân Vô Kị nhớ tới Thời Không Nguyên Địa, xem ra vấn đề chính là nằm ở nơi đó, chỉ là Phong Vân Vô Kị còn vô pháp tin tưởng bản thân không ngờ là ở trong Thời Không Nguyên Địa trong khoảng gian lâu đến thế!!! Cũng chẳng trách công lực của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ lại bạo trưởng và xuất hiện tình huống tẩu hỏa nhập ma.

“Chuyện này sau này hãy đề tới, ngày sau, ta nhất định sẽ kể lại tường tận cho mọi người biết ... trước mắt cần phải giải trừ cái nguy cơ này trước đã!” Phong Vân Vô Kị đứng ở bên cạnh hai người, sau đó thì quay người lại, nhìn vào những Hoàng Kim Giáp Sĩ có khí tức đã đỡ hơn nhiều: “Tình huống trước mắt rất là bất ổn định, ta mặc dù đã cường lực áp chế giúp bọn họ, nhưng chân khí hỗn loạn căn bản không phải là nguyên nhân chính, đó chỉ là những biểu hiện bề ngoài mà thôi.”

Độc Cô Vô Thương gật đầu nói: “Không sai, ta và Tây Môn nghiên cứu cũng đã khá lâu, nhưng rút cuộc vẫn không tìm ra giải pháp nào, chỉ có thể tiêu trừ nhất thời, vừa phát hiện thấy không ổn thì liền áp chế lấy chân khí trong người bọn họ, nhưng vấn đề là từng ấy người, dựa vào năng lực của ta và Tây Môn thì cũng làm không kịp!!!”

“Người truyền cho bọn họ công pháp gì vậy, thực lực của bọn họ không ngờ lại đề thăng nhanh và nhiều đến thế, khiến cho tình huống tẩu hỏa nhập ma xuất hiện!!!”

Phong Vân Vô Kị trầm mặc chốc lát, sau đó thì nói: “Bắc Minh Thần Công!”

Tây Môn Y Bắc thần tình tức thì chấn động, mở miệng nói: “Không ngờ là huynh lại đem loại công pháp bá đạo như thế truyền cho bọn họ?!”

Cùng lúc Phong Vân Vô Kị đem linh ngộ của bản thân về đề cập truyền cho Tây Môn Y Bắc, cũng đã từng đem công quyết hoàn chỉnh của Bắc Minh Thần Công ẩn nhập vào trong đầu của y, còn về nguyên nhân chính là do kiểm đạo của Tây Môn Y Bắc, một hki ra tay thì lực phòng ngự của bốn thân cực kì thấp, nhưng Bắc Minh Thần Công lại có thể không ngừng ngăn trở công kích của ngoại giới, càng có khả năng hấp nạp chân khí vào trong thân thể, sau đó thì chuyển hóa thành chân khí của riêng mình.

Vì thế thì khi đối diện với những cao thủ Ma tộc, mới có khả năng đề cao xác suất sinh tồn của Tây Môn Y Bắc, đó cũng chính là nguyên nhân mà Phong Vân Vô Kị tặng bộ ‘Bắc Minh Thần Công’ cho Tây Môn

Y Bắc.

Trong thời gian mà Phong Vân Vô Kị li khai nơi này, Tây Môn Y Bắc có thể nói là đã có sự hiểu rõ cực đại đối với Bắc Minh Thần Công, biết rõ được chỗ bá đạo của Bắc Minh Thần Công, nhưng bộ công quyết này lại có tính ẩn tàng rất sâu, khi bản thân không chịu lực công kích thì không hiển lộ chút uy lực nào, thêm vào đó là bộ Hoàng Kim Chiến Quyết bá đạo của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ, vì thế nên sự hiển lộ bên ngoài của bộ công quyết này đều đánh lừa được cả Tây Môn Y Bắc.

“Thế thì chẳng trách!” Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên rồi lẩm bẩm, đầu tóc theo đó thì cũng nhẹ nhẽ tung bay phát phơ.

“Những Hoàng Kim Chiến Sĩ này đều là những người có tâm chí rắn chắc, án theo lý thuyết thì tối đa cũng chỉ là hỗn loạn chân khí mà thôi, nhưng từ tình huống trước mắt thì chỉ e là do thực lực của bọn họ đề thăng của nhanh, nên hấp dẫn ngoại ma xâm nhập!” Độc Cô có cảm xúc cực thâm nói.

“Ngoại ma?” Phong Vân Vô Kị hỏi.

Độc Cô Vô Thương gật đầu, thời gian y tồn tại ở Thái Cổ hơn xa Phong Vân Vô Kị và Tây Môn Y Bắc, nên đối với một vài chuyện đều hiểu rõ và thấu triệt hơn cả hai người: “Như quả thực sự là loại tình huống đó, thế thì cũng có thể giải thích rồi, nhiều người có thực lực bạo tăng như thế tập trung lại thì đúng là nơi hấp dẫn chư thiên ma ở ngoài vực nhất.”

Phong Vân Vô Kị im lặng, sau đó thì hỏi: “Có đối sách gì nữa không?”

“Ta cũng không biết, chỉ nghe nói vực chủ của Tuyệt Vực có Tuyệt Vực hàn Châu, nó có thể trấn áp ngoại ma ... nhưng” Độc Cô Vô Thương đột nhiên ngừng lại, Phong Vân Vô Kị cũng đã hiểu được, phạm là những loại bảo vật như thế đều được xem là chí bảo trong tu võ, viên Tuyệt Vực Hàn Châu chắc chắn là được vực chủ của Tuyệt Vực xem là vật trấn vực chí bảo, vì thế Độc Cô Vô Thương mới ngừng lại.

“Ta hiểu rồi” Phong Vân Vô Kị hướng ra bên ngoài bước đi, sau đó nói tiếp: “Ta sẽ đi mượn Tuyệt Vực Hàn Châu trở về đây!”

208. Chương 208: Tuyệt Vực Chi Hành

Thân người Phong Vân Vô Kị nhẹ tựa lông hồng rơi xuống mặt tuyết, thần thức thì quét qua khắp bốn phương tám hướng, Tuyệt Vực rộng lớn phi thường, Băng Tuyết Thánh Điện nghe nói chính là nơi ở của vực chủ Tuyệt Vực, trước giờ vẫn đây đua tranh đấu triển miên viễn với Đào Vực, nên những hiểu biết của Phong Vân Vô Kị về Tuyệt Vực rất là có hạn.

Phía đông nam của Tuyệt Vực chính là tà đạo thánh địa U Minh Phong, từ chỗ của Phong Vân Vô Kị đang đứng vẫn có thể nhìn thấy tòa tòa băng phong, giữa các băng phong là các tầng vân vụ dập dờn, còn mấy vạn dặm về phía tây bắc thì chính là Bắc Hải Hiên Viên Khâu rồi. Vị trí của Tuyệt Vực rất là đặc thù, đại bộ phận đều là những dải tuyết trắng mênh mang, thêm vào đó là đệ tử của Tuyệt Vực rất ít khi xuất môn, điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị mặc dù có lòng, nhưng nhất thời cũng tìm không ra nơi tọa lạc của Băng Tuyết Thánh Điện!

Thần thức liên tục quét qua quanh thân thể, khắp trên trời dưới đất, hết lần này lại tới lần khác, phát hiện trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh cũng không có bất cứ một vật gì, thần thức của Phong Vân Vô Kị liền khoách đại ra rộng thêm, cuối cùng thì cũng phát hiện được một tòa băng phong ở phía bắc!

Tầm áo choàng phát lên một cái, Phong Vân Vô Kị hóa thành một đạo lưu quang bay về phía tòa băng phong mà thần thức đã phát hiện!

Đó xác thật là một tòa băng phong cự đại! Khi Phong Vân Vô Kị đặt chân xuống chân núi của tòa băng phong này thì mới cảm thấy sự cự đại của nó. Khi ở trước tòa băng phong này thì nhân loại trở nên nhỏ bé chẳng khác gì một con kiến vậy.

Chân núi trải dài cả mấy ngàn dặm, chiều cao thì khó có thể ước lượng chính xác, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn trời thì thấy các tầng mây cũng chỉ tiếp xúc với giữa sườn núi của ngọn băng phong này mà thôi.

Những ngọn băng phong ngàn trượng của U Minh Phong đã là khá cự đại rồi, nhưng nếu đem ra so với tòa băng phong này thì đúng là chênh lệch một trời một vực, cách biệt đến mức không thể dùng đạo lý mà tính toán được.

Đứng dưới tòa băng phong cự đại tán phát hàn khí sâm sâm và xán lạn băng lăng chẳng khác gì như thủy tinh này, Phong Vân Vô Kị không khỏi sản sinh một cảm giác nhỏ bé.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm, cũng chỉ có một tòa băng phong này thôi, những nơi khác đều là một cánh đồng băng tuyết phẳng lặng.

Mũi chân điểm nhẹ mặt tiếp một cái, Phong Vân Vô Kị lao thẳng người lên trên không, sau đó thì dọc theo vách băng phong mà bay lên trên

Trên ngọn băng phong cao ngất, cách những tầng mây cả mấy ngàn trượng, một tòa băng tuyết cung điện hoa mỹ trạm lập ở đó, mấy vị nữ tử mỹ mạo tựa thiên tiên với thần tình băng lãnh ngồi xếp bằng ở trước tòa băng điện đó, họ ngồi đối diện với vàng thái dương kim sắc ở trên tầng mây mà thổ nạp, chu thân bạch vụ uân nhân bất tán.

Khi đạo hắc ảnh từ dưới núi bay lên trên thì những nữ tử trước băng điện đều biến đổi thần tình, búng người bay lên, giận dữ quát: “Ai đó? Dám to gan xâm nhập Băng Tuyết Thánh Điện?!”

Tốc độ của Phong Vân Vô Kị nhanh phi thường, cơ hồ như ngay khi những nữ tử mỹ mạo đó phát hiện thấy y, thì y đã xuất hiện ở trên đỉnh băng phong.

“Tại hạ Kiếm Vực vực chủ, Phong Vân Vô Kị, đến đây để cầu kiến Tuyết Vực vực chủ!” Phong Vân Vô Kị thần tình đạm nhiên nói.

“Nguyên lai là Kiếm Vực Kiếm Đế!” Một thanh âm băng lãnh nhưng dễ nghe từ trong đại điện truyền ra, từ xa liền có một làn hương khí lan tỏa tới, Ngạo Hàn Yên sắc mặt đạm nhiên bước chân trên huyền băng của tòa băng điện một cách nhàn nhã, nhất thân thường sam vũ động, những sợi dây buộc tung bay phất động, trông chẳng khác gì thiên tiên.

“Chu vị sư tử, người này không phải là địch nhân, mấy vị sư muội lần trước cũng là nhờ sự viện thủ của Kiếm Đế!” Ngạo Hàn Yên quay đầu sang đối với những nữ tử đang tu luyện bên ngoài băng điện mà nói.

Nghe thấy thế thì sắc mặt của mấy chục đệ tử Tuyết Vực mới bình hòa trở lại, dù sao thì khí thế của Phong Vân Vô Kị trong mắt của chư đệ tử Tuyết Vực thì cường đại khó lường chẳng khác gì như cuồng phong bạo vũ.

Mục quang của Ngạo Hàn Yên lướt qua thân thể của Phong Vân Vô Kị, trong mắt chớp lóe một thần sắc dị dạng, ở trong mắt của Ngạo Hàn Yên thì Phong Vân Vô Kị hiện tại đã khác xưa rất nhiều, chỉ có bốn chữ ‘cao thâm mạc trắc’ mới có thể hình dung được Phong Vân Vô Kị lúc này, dựa vào tu vi của Ngạo Hàn Yên cũng vô pháp nhìn thấu tu vi của Phong Vân Vô Kị.

“Xin Kiếm Đế hãy đi theo thiếp thân.” Dứt lời thì Ngạo Hàn Yên chuyển hướng đi vào trong tòa băng điện.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua chư đệ tử Tuyết Vực thì không khỏi hơi cau mày lại, tu vi của những đệ tử này có thể phù hợp với địa vị của một trong bốn vực, dù cho chúng cao thủ Thái Cổ có khắc ý bảo hộ và đề thăng bọn họ lên đến cái độ cao này, nhưng xác thật cũng đã đề thăng lên quá cao.

Mang theo chút nghi hoặc, Phong Vân Vô Kị đi theo sau Ngạo Hàn Yên, hướng vào trong băng điện mà đi.

Trong đại điện do hàn băng cấu thành, Ngạo Hàn Yên ngồi xuống mặt băng, thường sam tuyết bạch tán lạc xuống dưới, ở trước mặt của cô ấy là một chiếc bàn băng bằng phẳng, ở trên đó có hai chén trà tinh tế màu trắng, ở trong chén trà là một loại dịch thể nhũ bạch.

Phong Vân Vô Kị vừa bước vào trong đại sảnh như thủy tinh này thì liền ngửi thấy một làn thanh hương khiến người ta tâm khoáng thần di, loại hương khí đó chẳng khác gì khí vị trên người của Ngạo Hàn Yên vậy.

“Mời Kiếm Đế ngồi, đây là Băng Tuyết U Liên đặc hữu của Tuyết Vực ta, mười vạn năm mới chớm hoa, trăm vạn năm mới đâm chồi, ngàn vạn năm hoa mới nở, đủ năm ngàn vạn năm mới có thể kết quả, Băng

Tuyết U Liên này chính là chí bảo trong việc tu võ, khi pha nó cùng với Huyền Thiên Chi Thủy thì có thể ngưng thần tĩnh tâm, xua tan đi căn bản, khiến cho chân khí càng thêm thuần túy, càng có thể đề phòng được họa dẫn động thiên ma khi tiến cảnh quá nhanh!”

Phong Vân Vô Kị lúc đầu còn không để ý, nhưng nghe nói là có thể đối phó với vực ngoaij thiên ma thì không khỏi động tâm, tay phải phát nhẹ một cái, chiếc áo choàng hắc sắc liền tung bay, sau đó liền bước tới đối diện với Ngạo Hàn Yên mà ngồi xuống: “Hàn Yên tiên tử, không biết loại Băng Tuyết U Liên này thì ở Tuyết Vực có bao nhiêu, có thể tặng cho tại hạ hay không, tại hạ đang đứng lúc cần dùng loại tuyết liên này, nếu như có thể thì tại hạ quả thực là cảm kích bất tận!”

Mặt của Ngạo hàn Yên thoáng phi qua một chút hồng đà: “Kiếm Đế khách khí rồi, xin gọi thiếp thân là Hàn Yên là được rồi, bất quá cái yêu cầu này của Kiếm Đế thì thiếp thân vô pháp thỏa mãn!”

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị có hơi biến đổi: “Phải chăng chuyện này không thể làm chủ được? Không biết là vực chủ của Tuyết Vực có ở đây hay không, tại hạ sẽ tư thân thương đàm!”

Sắc mặt của Ngạo hàn Yên mau chóng trở lại thần sắc băng lãnh, nhẹ hể môi nói: “Vực chủ lão nhân gia đã bế quan cả ngàn vạn năm trước, chỉ là khi ma vật xâm nhập Thái Cổ thì trong lòng của người có chút cảm giác, như thế mới dùng tia thần thức giữ lại để cáo tố với thiếp thân, mệnh lệnh cho thiếp thân hạ sơn diệt trừ ác ma, chỉ là không ngờ được ...”

Dừng lại một lúc, Ngạo Hàn Yên nói tiếp: “Băng Tuyết U Liên này không phải là Tuyết Vực ta không cho mượn, mà là Băng Tuyết U Liên có hoàn cảnh sinh trưởng rất là hà khắc, chỉ ở cực hàn chi địa mới có, hơn nữa mỗi một năm thì còn cần phải có một ngày hấp thu cực dương chi khí, như thế thì mới có thể trưởng thành, Tuyết Vực ta cho tới nay cũng chỉ có mười cái, hơn nữa nó lại chính là được vật cần thiết cho chuyện tu tập võ học của đệ tử Tuyết Vực, vì thế ...”

Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng: “Tại hạ hiểu rồi, tại hạ có chút làm khó người khác rồi.”

“Kiếm Đế, Băng Tuyết U Liên này có tác dụng cực đại đối với chuyện tu võ, xin hãy thử thử xem!” Ngạo Hàn Yên đưa ra ngón tay ngọc ngà thon thả và chỉ vào chén trà mà nói.

Phong Vân Vô Kị do dự một lát, sau đó thì tiếp lấy chiếc chén trà nhỏ bé tinh trí kia, trong sát na chạm tay vào đó thì Phong Vân Vô Kị không khỏi run lên một cái, một cỗ khí tức băng hàn tức thì trùng nhập vào huyết lao cung ở trong lòng bàn tay, thẳng đường thế như chẻ tre mà trùng nhập khắp toàn thân kinh mạch.

Ba xuy!

Một loạt những tiếng kết băng truyền lại, thần sắc của Phong Vân Vô Kị tức thì đờ ra, toàn thân bốc lên một cỗ hàn khí, một lớp hàn băng dần dần ngưng kết ngoài thể biểu, cả mi mày và đầu tóc của y đều kết thành một tầng băng sương dày.

Ngạo Hàn Yên cười khẽ một tiếng, nâng chén trà lên mà nói: “Là thiếp thân đã sơ hốt, Băng Tuyết U Liên này do hấp thu quá nhiều thiên địa chí hàn chi khí, hàn khí tích tụ mấy ngàn vạn năm chứ không phải ít, đừng nghĩ đó chỉ là một chén trà nhỏ mà xem thường, nó cũng được tạo ra bởi hàn từ đặc thù, cả Tuyết Vực cũng chỉ có năm chiếc mà thôi, chính là thứ chuyên dùng để nhấp trà của Băng Tuyết U Liên.”

“Loại nước trà do Băng Tuyết U Liên pha chế với Huyền Thiên Chi Thủy thì cần phải dùng công pháp đặc thù của Tuyết Vực chậm chậm hấp nạp mới được.” Dứt lời thì từ trong nội thể của Ngạo Hàn Yên bốc lên một cỗ hàn khí nhàn nhạt, sau đó thì lấy ống tay áo che miệng và nhẹ nhẹ nhấp một hơi, tiếp đó thì chậm chậm đặt xuống. Ở trong chén trà thì Băng Tuyết U Liên y nhiên vẫn còn một nửa chén, trông chẳng giảm đi chút nào.

“Kiếm Đế chỉ cần đảo chuyển mạch thiếu dương, rồi ...” Ngạo hàn Yên thực sự là muốn nói ra công pháp chuyên dùng cho việc uống trà này ra, nhưng không liệu được Phong Vân Vô Kị với thân thể cứng đờ lại đột nhiên mở miệng nói.

“Không cần nữa, Tại hạ biết làm thế nào rồi.” Đôi môi phân bố đầy băng sương hé nhẹ ra hít vào, sau đó thì nhắm mắt lại, những thanh âm rắc rắc vang lên, tiếp đó thì tầng tầng băng trên thể biểu của Phong

Vân Vô Kị liền dung hóa đi, ngay cả nước trà của Băng Tuyết U Liên trên chén trà cũng hóa thành làn làn bạch vụ tiến nhập vào trong lòng bàn tay phải của Phong Vân Vô Kị

Ngạo Hàn Yên chấn kinh nhìn tình cảnh đó, theo như tình huống chánh thường thì một nửa chén trà đó cần phải mười ngày hoặc lâu hơn nữa mới có thể uống hết, nhưng Phong Vân Vô Kị không biết là làm thế nào mà lại hoàn toàn hấp thu hết nước trà của Băng Tuyết U Liên này!

Cô ấy lí nào lại biết được, Phong Vân Vô Kị thân hoài hai loại võ học bá đạo là Bắc Minh Thần Công và Hấp Tinh Đại Pháp, tâm niệm của Phong Vân Vô Kị chớp động, y liền vận khởi Bắc Minh Thần Công, đạo bạch vụ tiến nhập vào trong khiếu huyết trên tay của y chính là tinh hoa của Băng Tuyết U Liên.

Một lúc lâu sau thì Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, trong mục quang bạo xạ ra một đạo tinh quang.

Phù!

Phong Vân Vô Kị thở phào ra một hơi bạch vụ, nhiệt độ trong cả Băng Tuyết Thánh Điện đều hạ hàng xuống, ở khắp các góc độ ở trong đại sảnh sinh ra tầng tầng băng lãng như màn lưới và liên tục khoách triển ra xung quanh.

“Tuyệt diệu, quả nhiên không hô là thánh phẩm trong việc tu võ.” Phong Vân Vô Kị tán thán nói, khi cả nửa chén trà này tiến nhập vào trong thân thể thì Phong Vân Vô Kị cảm thấy một cổ hàn lưu cuộn cuộn lưu chuyển trong nội thể, cả tứ chi bát hải đều được thông qua một lượt, thân thể thư thái cực độ, chân khí trong thân thể ngưng thật hơn không ít, chỉ có một nửa chén trà thôi mà đã khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy bản thân như đã tăng thêm cả ngàn vạn năm công lực, hơn nữa thì nguồn chân lực đó sau khi chuyển hóa thành kiếm nguyên liền khiến cho tâm thần của y không khỏi rung động. Bên trong ý thức hải, tốc độ nghiên cứu và sáng tạo đệ thất trọng thiên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp cũng tăng nhanh lên không ít, suy nghĩ cũng trở nên rõ ràng hơn nhiều.

“Đa tạ.” Phong Vân Vô Kị ôm quyền nói, sau đó thì liền chuyển sang thoại đề khác: “Tại hạ không có chuyện thì không lên tam bảo điện, đệ tử của Kiếm Vực ta nhân vì đệ thăng võ công quá nhanh, rất nhiều đệ tử đã tẩu hỏa nhập ma, những đệ tử khác cũng đối diện với tình trạng này, lòng Vô Kị nóng như lửa đốt, nhưng lại không thể làm gì được chư vực ngoại thiên ma, nghe nói Tuyết Vực có Tuyết Vực Hàn Châu có thể khu trừ vực ngoại thiên ma, phá đi tai nạn tẩu hỏa nhập ma, nên mới đặc ý đến đây để mượn dùng, xin tiên tử hãy dẫn tại hạ đi gặp vực chủ, tại hạ sẽ trình bày ngay trước mặt vực chủ.”

Phong Vân Vô Kị thật tâm lo cho những đệ tử Kiếm Vực, mặc dù loại Băng Tuyết U Liên chính là chí bảo, nhưng điều kiện lại cực kì hà khắc, lại có tính trọng yếu đối với Tuyết Vực, ngoài ra cần phải dùng Huyền Thiên Chi Thủy cái gì gì đó để pha trà, thủ tục rắc rối phi thường. Ngoài ra, Phong Vân Vô Kị khẳng định rằng chư Hoàng Kim Giáp Sĩ đều khó có thể hấp nạp hàn tính của loại Băng Tuyết U Liên này, nên triệt để bỏ qua ý nghĩ dùng Băng Tuyết U Liên để khu trừ chúng thiên ma.

Trong lòng nghĩ tới chúng đệ tử đang đối mặt với nạn tẩu hỏa nhập ma, nên lí nào còn tâm tư để phẩm giá Băng Tuyết U Liên nữa, sau đó thì chuyển sang kế hoạch ban đầu, trực tiếp đi thăng vào vấn đề.

Ngạo Hàn Yên hơi cau mày lại, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy thế thì không khỏi hít sâu một hơi, thầm nghĩ: “Quả nhiên ... Tuyết Vực Hàn Châu này rất là trọng yếu đối với Tuyết Vực, nhưng hiện tại vì bốn chục vạn đệ tử thì không thể quản nhiều hơn nữa, nếu như không đáp ứng thì chỉ đành ra tay đoạt lấy thôi!”

Trên mặt của Ngạo Hàn Yên lộ ra thần tình sớm đã dự liệu lí do Phong Vân Vô Kị tới nơi này, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy trên mặt của cô ấy có thần tình khó khăn, trong lòng không khỏi lo lắng, đồng thời cũng định sẵn chủ ý, chỉ cần cô ấy nói một chữ không thì lập tức xuất thủ, mặc dù đối phương là nữ tử nhưng so với tính mệnh của bốn mươi vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ, bên nào nặng bên nào nhẹ thì Phong Vân Vô Kị hoàn toàn có thể thấy rõ ràng.

Dưới sự chú thị của Phong Vân Vô Kị, Ngạo Hàn Yên chậm rãi nói: “Cái này chỉ e là có chút khó khăn”

Phong Vân Vô Kị giật thót người một cái, đang định xuất thủ thì đột nhiên nghe thấy Ngạo Hàn Yên tiếp tục nói: “Một tháng có thể đủ hay không? Viên Tuyết Vực Hàn Châu này đối với những đệ tử của Tuyết Vực ta rất là trọng yếu, chúng tôi chỉ có thể cho mượn tối đa là một tháng, sau một tháng thì hy vọng Kiếm Đế có thể hoàn trả.”

“Cái gì?” Phong Vân Vô Kị cơ hồ như không dám tin tưởng vào tai mình: “Cô nương nói là có thể cho tại hạ mượn?!!!”

“Đúng thế.” Thần thái nữ tử hân hữu của Ngạo Hàn Yên lộ ra, cô ấy che miệng cười khê: “Dựa vào đại ân của Kiếm Đế đối với Tuyết Vực, dù là không kể tới món nợ hương hỏa, cũng không ngại tới nhờ đức viện thủ của Kiếm Đế trong lúc ma loạn, chỉ cần nhớ tới lúc Kiếm Đế mới tiến nhập vào Thái Cổ, đã vì một nữ tử Tuyết Vực mà đơn thân xông vào Đạo Vực thôi cũng đủ để mượn Tuyết Vực Hàn Châu rồi, so với ân tình của Kiếm Đế thì thật là không đáng gì, nếu như không phải là Tuyết Vực Hàn Châu đối với nữ tử Tuyết Vực ta cực kì trọng yếu thì viên Tuyết Vực Hàn Châu cũng có thể tặng luôn cho Kiếm Đế.”

Phong Vân Vô Kị cuồng hỉ trong lòng, làm sao cũng không liệu được lại có thể dễ dàng mượn được Tuyết Vực Hàn Châu như thế, nhưng sau đó thì đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt liền trầm lại, quay đầu nhìn chăm chăm vào Ngạo Hàn Yên mà nói: “Chuyện này, đã được vực chủ đồng ý chưa? Không phải là Hàn Yên cô nương”

“Ngài nghĩ đi đau vậy!” Trên mặt của Ngạo Hàn Yên mau chóng lướt qua một làn dề hồng, nhưng sau đó thì tấn tốc trở lại thần thái băng lãnh: “Chuyện này thì vực chủ đã nói với thiếp thân trước đây rồi, vực chủ lão nhân gia tựa hồ như sớm đã liệu được Kiếm Đế tất sẽ đăng lâm Bảng Tuyết Thánh Điện, lúc đó chắc chắn là vì Tuyết Vực Hàn Châu mà đến, nên trước đó đã lưu lại một bức thư.”

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị tức thì giật thót một cái, vị Tuyết Vực vực chủ thủy chung tới giờ vẫn chưa thấy đồn thời được phủ lên một tầng vụ khí mù mịt, thần bí khó lường.

“Ý của cô nương là nói, vực chủ của Tuyết Vực sớm đã dự liệu được tại hạ sẽ đến đây, hơn nữa còn là vị Tuyết Vực Hàn Châu mà đến, bà ấy lưu lại bức thư đó lúc nào?” Phong Vân Vô Kị đứng dậy, cất tiếng hỏi.

Ngạo Hàn Yên suy nghĩ một lát rồi đáp: “Có vẻ như là lưu lại lúc ma vật gây loạn.”

Phong Vân Vô Kị không khỏi lạnh sống lưng, Ngạo Hàn Yên ở lâu trong Tuyết Vực, nên tựa hồ đối với chuyện này cảm thấy rất thường tình, dù sao thì Tuyết Vực vực chủ trong lòng của cô ấy chẳng khác gì thần thánh, nhưng Phong Vân Vô Kị thì khác.

“Làm sao có khả năng? Chẳng lẽ nói, đó là dự ngôn quy tắc mà vị Tuyết Vực vực chủ nắm giữ? Thời Không Nguyên Địa, ta không hề tiếp thu lấy bất kì tin tức nào về điều quy tắc này cả? !!!!” Phong Vân Vô Kị dùng thần thức cường đại của bản thân tra xét cả ngọn băng phong này một lượt, cũng không hề phát hiện được có nhân vật nào cường hãn tồn tại, lòng biết Tuyết Vực vực chủ cũng đã đạt đến thần cấp, hơn nữa có thể là đã đạt đến một cảnh giới cực cao trong thần cấp, thần thức cũng khó mà có tác dụng đối với những loại nhân vật như thế, trong tình huống đối phương có ý ẩn tàng.

Ngạo Hàn Yên nhẹ vỗ tay một cái, liền có một nữ tử mỹ lệ nâng một chiếc hộp hình vuông nhỏ nhắn trên tay bước tới.

Ngạo Hàn Yên đứng dậy tiếp lấy chiếc hộp đó, rồi đưa tới và nhu thanh nói: “Đây chính là Tuyết Vực Hàn Châu.”

Phong Vân Vô Kị tiếp lấy chiếc hộp đó và mở ra, đồn thời cả vụn đạo quang mang từ trong chiếc hộp đó bùng phát, màn khí vụ mù mịt từ trong chiếc hộp lan tỏa ra ngoài, một cổ hàn khí lãnh liệt toát ra, nhiệt độ trong băng điện điên cuồng hạ xuống, một cổ khí tức khiến cho tâm tình của người ta bình hòa biến bố khắp băng điện.

Phong Vân Vô Kị gật đầu, rồi đẩy nắp lại và bỏ vào trong lòng, sau đó thì ôm quyền nói: “Đa tạ.” Dứt lời liền lao ra bên ngoài chẳng khác gì chớp giật!

Ngạo Hàn Yên tựa hồ như không liệu được sau khi Phong Vân Vô Kị tiếp lấy Tuyết Vực Hàn Châu lại liền laapj tức li khai như thế, mà cũng không chờ nghe lời đáp trả của bản thân, ngơ ngác đứng ở trong Tuyết Vực băng điện, trên khuôn mặt băng lãnh xuất hiện nỗi thất lạc cực độ

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị mang theo nỗi an nguy của cả bốn chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ, nên vừa mới có được Tuyết Vực Hàn Châu thì li nào còn có lòng hàn huyền, trực tiếp đăng không bay đi.

Đi được mấy trăm trượng dưới biển mây, thân hình của Phong Vân Vô Kỵ bất thành linh dừng lại, sau đó thì quay nhìn về phía sườn núi của tòa băng phong, nhưng trước đó sát na thì đã có mấy đạo nhân ảnh chui vào trong lòng núi.

Từ khi đạp chân vào trong phạm vi của Tuyết Vực, Phong Vân Vô Kỵ ẩn ước cảm giác thấy bản thân đang bị giám thị, nhưng khi bước vào trong Băng Tuyết Thánh Điện thì cái cảm giác đó đột nhiên biến mất, cho đến khi đi ra khỏi băng điện thì cổ cảm giác bị giám thị càng cường liệt, thủ đoạn của đối phương cao diệu phi thường, nếu như không phải là có sự lợi hại của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp thì y quả là không thể phát giác ra những đạo thần thức không ngừng quét qua thân người.

“Thôi bỏ đi, không thêm lí tới nữa!” Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói, sau đó thì hóa thành lưu ảnh tấn tốc bay về phía Kiếm Vực, và rồi hóa thành một điểm đen ở chân trời.

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ rời đi không lâu, ở một góc của Tuyết Vực băng phong hiện ra mấy nam tử thân mang trường bào tuyết bạch, mấy người này đều đeo một thanh trường đao trắng bóng ở hông, ở ngực bên trái có thêu một chữ ‘chiến’, ở trên trán có cột một dải vải ba thốn màu trắng, bên trên đó có thêu một chữ ‘chiến’ màu đen, phần sau của dải vải đó thuận theo mái tóc mà tung bay trong gió.

Người dẫn đầu là một lão râu tóc bạc phơ, trong mắt tinh mang lấp lánh, từ xa nhìn về phương hướng biến mất của Phong Vân Vô Kỵ, lão giả đạm nhiên nói: “Tiểu tử này, trong tương lai có lẽ sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất trong đại nghiệp thống nhất của đế quân!”

“Chưa chắc là như thế, người này trước đây thuộc hạ cũng đã gặp qua.” Một thanh âm hồn hậu truyền lại, chính là người mà Phong Vân Vô Kỵ có duyên gặp mặt một lần – Chiến Hoàng, chiến hoàng chấp tay ở sau lưng mà nói: “Người này tuy thân là vực chủ của Kiếm Vực, nhưng lòng của y cũng giống như chúng ta, khi đế quân tỉnh lại, có lẽ sẽ có thể thu phục được y, cùng tạo đại nghiệp với chúng ta!”

“Chỉ mong là như thế!” Lão giả phát ống tay áo rồi xoay người đi về phía sau: “Tuyết Vực này, nhân vì duyên cớ của đế phi mà chúng ta đã thủ hộ mấy ngàn vạn năm rồi, hiện nay chỉ cần đợi thời cơ chín mùi, khi đế quân sống lại, chính là lúc kiến tạo đại nghiệp, một lần nữa triển hiện hùng uy của Chiến tộc, không cần phải ẩn nhẫn thêm nữa!”

“Dạ, trưởng lão!” Chư bạch y nam tử ứng thanh đáp.

*** **

Kiếm Vực.

Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng cũng quay trở về Kiếm Vực, không cần nói lời thứ hai thì y đã bay đến bên người của chugns Hoàng Kim Giáp Sĩ, sau đó thì mở nắp hộp ra, một cổ bạch quang chói sáng bùng phát ra và bao bọc cả Kiếm Vực, vụ khí hàn liệt từ dưới mặt đất bốc lên, cả Kiếm Vực sau đó liền bị màn khí vụ hàn liệt đó bao trùm.

Ngay trong sát na Phong Vân Vô Kỵ mở nắp hộp Tuyết Vực Hàn Châu, rất nhiều Hoàng Kim Giáp Sĩ sắp tẩu hỏa nhập ma liền giảm bớt và biến mất màu đỏ hồng trên mặt, hô hấp cũng bình hòa trở lại.

Tuyết Vực Hàn Châu có tác dụng như thế khiến cho trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ đại định

209. Chương 209: Vực Ngoại Thiên Ma

Phong Vân Vô Kỵ lướt mắt nhìn sang chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ đang hô hấp bình hòa hơn ở phía dưới, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, sau đó thì nhắm mắt lại. Trong ý thức hải, Phong Vân Vô Kỵ chỉ lưu lại mấy đạo ý thức chủ thể để tiếp tục phân tích lần thôi diễn đệ thất trọng thiên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, những phần thôi diễn không trọng yếu cho lắm thì đều tạm thời dừng lại, toàn thần vận chuyển và nghiên cứu đối sách.

Viên hàn châu này mặc dù có tác dụng khắc chế đối với chư vực ngoại thiên ma, nhưng đó chỉ là cách trị ngọn chứ không phải là trị gốc, một tháng sau thì cần phải trả về cho Tuyết Vực, nếu như không tìm ra đối sách thì đến lúc đó chỉ e là sẽ tái phát. Tình huống trước mắt của Tuyết Vực Hàn Châu chỉ là tạm thời áp

chế mà thôi, chứ tình không thể trừ khử được nguyên gốc, hơn nữa là chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ đang tu luyện đến mức khẩn yếu quan đầu, căn bản không thể đình chỉ được.

Lúc này, đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì chính là một khảo nghiệm cực đại.

Liên tục mấy ngày trời, Phong Vân Vô Kị đều ngồi xếp bằng ở trên mặt đất cùng với chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ. Kiếm Các, Nam Thăng sơn, Bắc Đẩu sơn, trên cả ba tòa đại sơn đều bùng cháy những ngọn lửa hùng hực, ngay cả ở sườn núi trên ba ngọn núi cũng được đốt cháy mấy đám lửa, từ xa nhìn vào thì thấy cả ba ngọn núi lớn đều lấp lánh những đốm lửa, khi cương phong thổi lướt qua thì ánh lửa lay động bất định.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đều ngồi xếp bằng lơ lửng trong không trung bên trên chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ, hợp với Phong Vân Vô Kị thành ba góc. Hiện nay có thể nói là Kiếm Vực lâm vào tình huống nguy ngập chưa từng có, nhưng may mắn là ở chỗ rất ít khi giao thiệp với người ngoài, thêm vào đó là vực chủ Kiếm Đế trước giờ có hung danh hiển hách, một thân một mình ngày đêm truy giết và đồ sát cả Dạ tộc, đã triển hiện tính cách bao che của Phong Vân Vô Kị một cách rõ ràng. Đạo Đế thân là một cường giả để cấp mà lại bị đầy dọa đến mức bất thành nhân dạng, ngoài ra thì ngay cả nhân vật như Đạo Thần không ngờ lại phải chịu yếu nhược để thỏa thuận, những thứ đó đều biểu hiện cho sự cường hãn của Kiếm Vực, vì thế thì trong khoảng thời gian dài đằng cũng không có ai dám có chủ ý gì với Kiếm Vực.

Nhưng dù có như thế thì Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cũng không dám lơ là, nguy cơ y nhiên vẫn chưa qua khỏi, nó mới chỉ tạm thời bị Tuyệt Vực Hàn Châu áp chế ma thôi.

Độc Cô và Tây Môn vừa thủ hộ những đệ tử Kiếm Vực đông ngịt phía dưới, vừa chìm đắm trong quá trình tự tu.

Độc Cô Vô Thương ngồi xếp bằng trong không trung, dưới lớp y bào màu xanh là từng làn từng làn khói xám toát ra, cùng lúc đó thì ở dưới hạ đan điền cũng bốc ra màn khí vụ trắng, hai loại nhan sắc này trộn lẫn vào nhau mà triển hiện trạng thái hỗn độn, chúng thường từ trong thân thể phát tán và lay động dập dờn, tiếp đó thì trọng tâm hấp nạp vào trong thân thể. Quan sát tử tế một cái thì mới thấy được hai loại khí vụ trắng xám lượn lờ quanh thân thể của Độc Cô Vô Thương, ở trung gian có một vết lõm uốn éo phân hai đạo khí lưu đó ra làm hai phần, vừa mới nhìn vào thì có thể thấy nó ẩn ước hình thành thể thái cực, chỉ là còn chưa rõ ràng ma thôi.

Ở bên phía kia, Tây Môn Y Bắc hô hấp bình hoãn, một lúc lâu mới hít vào, sau đó thì lập tức thở ra, đốc tốc bạc trắng của y tùy theo thân thể mà chậm chậm ba động dập dờn, ở xung quanh thân thể của Tây Môn Y Bắc tựa hồ như có một màn quang trảo màu đen sẫm, mỗi một khi Tây Môn Y Bắc hít vào thì nó chẳng khác gì như hãm nhập vào trong hư không, trở nên không chân thực, đến khi y thở ra thì hình tượng mới trở nên rõ ràng.

Ở lưng chừng núi của Kiếm Các, Trí Thương nghênh đón gió trời, nhất thân y bào phát phơ phất, hai mắt nhắm nghiền lại, khí tức của y rất bình ổn, ở xung quanh thân thể của y thì có một màn hư ảnh xán lạn không ngừng chớp lóe, cứ như thế mà tuần hoàn đi lại, mãi hoái không dứt ...

Trên nam Thăng đại diện, một gã thiếu niên đứng ở trong bóng tối, từ xa nhìn lại như ẩn ở dưới chân núi mà lẳng lặng không nói, trên đỉnh đầu của thiếu niên đó là từng đám từng đám mây đen tùy theo gió mà mau chóng lướt qua, ở trên các tầng mây thì ánh sao lấp lánh không dứt, ánh sao chiếu rọi xuống hông của thiếu niên đó thì tán phát ra một đạo hàn quang

Cứ như thế trong mấy ngày ròng, Kiếm Vực vẫn yên ắng tĩnh mịch, thời gian ở nơi này tựa hồ như đã ngưng trệ lại.

Trải qua mấy ngày ròng suy nghĩ, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc cũng nghĩ ra đối sách thỏa đáng, mà cũng là biện pháp bất lực nhất -- thôi diễn ra một môn võ công băng hàn, dùng băng hàn chi lực để trấn áp chư thiên ma.

Một khi có ý tưởng này rồi thì Phong Vân Vô Kị liền lập tức quyết định hành động.

Công quyết băng hàn, thì Phong Vân Vô Kị tịnh không phải là chưa hề tiếp xúc qua, nhưng những thứ đó đều là những công quyết hạ đẳng, tuyệt đối không phù hợp với yêu cầu của Phong Vân Vô Kị, nhưng những bộ công quyết đó lại cấp cho Phong Vân Vô Kị một thứ mà y cần -- một cái cấu trúc.

Sở dĩ được gọi là hàn hệ công quyết, chính là hấp nạp thiên địa âm hàn chi khí vào trong thân thể, sau khi nhiếp thủ lấy tinh hoa thì ngưng hư thành thật rồi giữ ở trong nội thể. Vì thế nên chuyện sáng tạo ra một môn công quyết bằng hàn, đối với người hiểu sâu về võ học và đã tạo ra mấy môn võ học bá đạo như Phong Vân Vô Kị mà nói thì tịnh không khó như trong tưởng tượng.

Còn về thiên địa hàn khí ... Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, rồi cúi đầu nhìn về phía Tuyệt Vực Hàn Châu, một nguồn âm hàn chi khí trong thiên địa, lại có khả năng khắc chế tâm ma, đó chính là một nguồn mà Phong Vân Vô Kị cần.

Trong mấy ngày sau đó thì Phong Vân Vô Kị liền nghiên cứu về Tuyệt Vực Hàn Châu, quá trình nói ra thì giản đơn nhưng khi thực hiện thì không giản đơn chút nào. Hấp nạp những tia hàn khí phát ra từ hàn châu và vận chuyển trong cả kì kinh bát mạch, không hề dẫn đạo cho chúng vận chuyển, Phong Vân Vô Kị hoàn toàn thu hết toàn thân chân khí vào một chỗ, sau đó thì mặc cho hàn khí tùy ý vận chuyển trong nội thể, vừa bảo trì tâm cảnh bằng lãnh vừa lắng ặng quan sát những tia hàn khí có khả năng khắc chế chư thiên ma đang vận chuyển trong nội thể.

Trong ý thức hải, ý thức liên tục phân tích và thôi diễn hướng vận chuyển của hàn khí trong thân thể, sau đó thì chọn lọc ra con đường đi tuyệt diệu nhất.

Từ khi mượn được Tuyệt Vực Hàn Châu tính đến lúc này thì đã qua đi hơn mười ngày, nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn y nhiên chìm đắm trong việc sáng tạo ra một bộ công quyết hàn hệ có khả năng khắc chế tâm ma đó, đến ngày thứ hai mươi thì phần tâm quyết đó đã hoàn thành quá nửa, thêm mấy ngày nữa thì sẽ hoàn thành.

Ngay vào đêm khuya của ngày thứ hai mươi hai.

Ngay trong lúc thiên địa âm khí nặng nhất, Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn ngồi xếp bằng chìm đắm trong việc thôi diễn trong ý thức hải, trong sơn cốc tiếng gió gào thét âm ỉ, nhưng tất cả mọi thứ đều chẳng có chút ảnh hưởng gì đến Phong Vân Vô Kị.

Thời gian trôi qua rất chậm, tuy nhiên tất cả mọi thứ đều y như cũ, không có cái gì là thay đổi, Phong Vân Vô Kị vẫn đang trầm đắm trong ý thức hải, lắng lắng quan sát công tác thôi diễn trong ý thức hải, bất thành linh có một cổ hàn ý dâng lên trong lòng, toàn thân Phong Vân Vô Kị tức thì run lên, cái cảm giác này biến mất rất nhanh, nhanh đến mức Phong Vân Vô Kị hoài nghi phải chăng là bản thân đã gặp phải ảo giác. Nhưng sau đó thì tất cả mọi chuyện đều vẫn như chính thường, nên Phong Vân Vô Kị cũng không để ý gì thêm, mặc dù không biết là tại sao, nhưng trong lòng thủy chung vẫn cứ có cảm giác quái quái, tựa hồ như có cái gì đó không ổn thỏa, nhưng lại không thể tìm ra là chỗ nào không ổn.

Thời gian lưu thệ một cách bất tri bất giác, dần dần Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy có chút mệt mỏi, cái đầu nguyên bốn đang dựng thẳng đứng dần dần gục xuống, trong sát na gục xuống thì Phong Vân Vô Kị giật mình tỉnh lại, thầm nói: “Không thể ngủ, không thể ngủ!”

Tuy nhiên càng suy nghĩ như thế thì bản thân y lại càng buồn ngủ, trong lòng của Phong Vân Vô Kị cảm thấy rất là bất ổn, nhưng vẫn là chống cự không nổi cảm giác buồn ngủ này, một cổ cảm giác buồn ngủ cường liệt chưa từng thấy ập tới, cuối cùng thì Phong Vân Vô Kị cũng nhịn không được mà gục đầu xuống

“Tỉnh lại, tỉnh lại đi” Một thanh âm nữ tử dễ nghe từ bên tai truyền lại, Phong Vân Vô Kị tức thì giật mình tỉnh lại, đập vào trong mắt là một nữ tử nhu nhược thân mang bạch sa, mái tóc dài nhu nhuyễn bị gió thổi bay ra trước mặt và che đi diện dung.

“Cô là ai?” Phong Vân Vô Kị đứng dậy, nghi hoặc nói: “Ta làm sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Thiếu nữ đó đưa ngón tay trắng bệch ra mà kéo phần tóc che diện mạo về phía sau, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc trắng bệch nhưng mi lệ, nhẹ giọng nói: “Huynh không nhận thức ta?”

Phong Vân Vô Kị tức thì kinh hãi: “Là cô?”

“Là ta.” Thân thể của nữ tử đó lắc lư nhu muốn ngã ở trong gió, sau đó thì thị khom người hành lễ với Phong Vân Vô Kị: “Đa tạ huynh!”

Oanh!

Tiếng nói quen thuộc, ba chữ quen thuộc đánh thẳng vào trong đầu của Phong Vân Vô Kị, khiến cho đầu óc của y tức thì chấn động, đốn thời trống rỗng. Phong Vân Vô Kị mơ màng nhớ lại cái đêm mưa gió đó, một nữ tử yếu đuối dùng máu của bản thân để lại cho một nam tử vô pháp cứu thị, viết ra ba chữ bằng máu: “Đa tạ huynh!”

A!

Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, bất thành linh có một cặp vuốt đen xì từ sau lưng chộp lấy cổ của nữ tử đó, một khuôn mặt hênh hoang lộ ra ở phía sau lưng của cô ta, cười lên hung ác: “Phong Vân Vô Kị, người không muốn giết ta hay sao? Đến đây, đến đây!”

Một cổ huyết khí xông thẳng lên trong lòng, hai mắt của Phong Vân Vô Kị tức thì trở nên đỏ ngầu, sau đó thì bước mạnh tới phía trước, tay phải giơ lên ...

“Đừng lại.” Nhị hoàng tử cười hung ác nói: “Nếu người bước qua thì ta bẻ gãy cổ của cô ta, người không phải là anh hùng hay sao? Đến đây cứu lấy cô ta? Xem thử người có thể cứu được một người sống hay chỉ có thể cứu được một cụ tử thi!”

Dứt lời thì nhị hoàng tử đột nhiên dụng lực áp nữ tử đó quỳ xuống dưới mặt đất, những ngón tay bóp lại một cái thì trên cổ của nữ tử đó liền xuất hiện năm dấu ấn.

“Thả cô ta ra, tên súc sinh nhà người, ta sẽ khờn tha cho người!” Phong Vân Vô Kị gào lên.

“Thế sao? Người cứ tới đây!”

“Đừng!” Phong Vân Vô Kị kinh hãi la lên, sau đó thì mắt trợn tròn ra mà nhìn nhị hoàng tử dụng lực nê gậy đầu của nữ tử đó.

Cảm giác vô lực, lại là cái cảm giác vô lực đó! Ba chữ đó lại phảng phất như hiện ra trước mắt: Đa tạ huynh!

Ba cái chữ huyết hồng to lớn biến ảo trước mắt của Phong Vân Vô Kị, quả là trào phúng biết bao! Một nữ tử đối với gã nam nhân nhuyển nhược vô lực mà nói ra ba chữ: Đa tạ huynh!

Không!

Phong Vân Vô Kị gầm lên một tiếng, sau đó thì vung một đao chém xuống ...

Oanh!

Cảnh vật trước mắt phân ra làm hai, cảnh sắc cũng tùy theo đó mà biến ảo, bất chợt Phong Vân Vô Kị phát hiện bản thân đang đặt chân lên trên một mặt đất hoang lương, cả thiên địa chỉ là một phiến thâm trầm, âm ám nhưng thương lương, một phiến tử tịch!

Oanh!

Đột nhiên trong không trung hiện ra một loạt những bóng người, đông đông đúc đúc, kẻ thì gào thét, người thì gầm rống, ác ma có, thiên sứ có, còn có nhân loại ...

Thiên sứ và ác ma cùng nhau vây công nhân loại, không ngừng có nhân loại cường giả từ trên không trung vẫn lạc, Phong Vân Vô Kị muốn động thân nhưng lại phát hiện bản thân động đây không được, chỉ có thể mở to mắt ra mà nhìn từng tộc nhân từ trên không trung vẫn lạc, không ngừng rớt xuống dưới mặt đất, thân người nào người nấy đều bê bết máu, khi lâm tử thì hai mắt y nhiên vẫn trợn tròn lên vì tức giận, tựa như thể hiện sự bất cam đối với vận mệnh trước mắt ...

“Chủ công! Chúng ta xuất phát thôi!” Một thanh âm từ sau lưng truyền tới, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại thì phát hiện một gã hoàng kim tướng quân quỳ phục dưới mặt đất, ôm quyền cúi đầu nói.

Phong Vân Vô Kị nhìn về phía sau thì thấy trên mặt của những Hoàng Kim Giáp Sĩ đều hiện lên thần sắc mệt mỏi, ánh mắt nhìn về phía y vẫn sang mang tín nhiệm như trước đó, những chiến giáp trên thân thể sớm đã bị tàn phá, da thịt chỗ nào chỗ nấy đều đầy đầy những vết thương.

“Làm sao chỉ còn lại từng này người? Những người khác đâu? Những huynh đệ khác đâu?” Phong Vân Vô Kị nghi hoặc nói.

Gã hoàng kim tướng quân đó ngẩng đầu lên, nghi hoặc đáp: “Chủ công, Người làm sao vậy? Kiếm Vực chỉ còn lại từng này người mà thôi, những huynh đệ khác sớm đã chiến tử, cả Trì Thương thiếu các chủ cũng chiến tử, Độc Cô tiền bối, Tây Môn tiền bối cũng đã đi xa, chúng ta chính là lực lượng cuối cùng của nhân loại!”

Oanh!

Đầu óc của Phong Vân Vô Kị tức thì chấn động, thân thể lắc lư như muốn ngã: “Cái gì?!! Không có khả năng, không có khả năng! Người lừa ta, có đúng hay không!”

Phong Vân Vô Kị thất thái chụp lấy vai của gã hoàng kim tướng quân đó, cặp mắt thì đã đỏ hồng và tròn tròn ra như muốn bay ra ngoài: “Tuyệt đối không có khả năng!”

Gã hoàng kim tướng quân đó thản nhiên mỉm cười: “Chủ công, hết rồi, nhân loại hết rồi ... tất cả những huynh đệ đều đã chiến tử hết rồi! Chúng ta đã là lực lượng cuối cùng của nhân loại rồi! Nhân loại hết rồi”

A!

Phong Vân Vô Kị như bị trọng thương, há miệng học ra một ngụm máu, thương lương thối lui

Oanh oanh!!

Một loạt những tiếng bước chân từ xa truyền lại, Phong Vân Vô Kị quay đầu nhìn lại thì thấy vô số chiến sĩ Ma tộc ồ ạt ập tới, một một kẻ đều đạt đến thần cấp cảnh giới, ở trên đám chiến sĩ Ma tộc đó chính là vô số những thiên sứ với những cặp cánh ánh sáng phát phơ, bọn chúng lạnh lùng nhìn vào Phong Vân Vô Kị.

Ở trước liên quân như triều thủy đó là một nam tử mang mặt nạ ngân sắc thân mang bộ hắc ào rộng thùng thình, sau lưng có cặp cánh ác ma cự đại, y đang sải bước đi đến, tốc độ không nhanh cũng không chậm, mỗi một bước đạp tới đều khiến cho cả thiên không và đại địa đều run rẩy chấn động.

Choeng!

Một loạt những thanh âm kim thiết trong vút vang lên, gã ác ma mang mặt nạ ngân sắc rút lấy một thanh ngân sắc trường kiếm sắc bén, lạnh lùng vung ra, mach nhiên nói: “Giết!”

....

“Chủ công, chúng thuộc hạ đi trước một bước vậy!” Hoàng kim tướng quân cười thảm một tiếng, sau đó thì nhìn vào Phong Vân Vô Kị rồi xoay đầu lại và vung tay ra, hướng vào những Hoàng Kim Giáp Sĩ ở phía sau mà nói: “Các huynh đệ, nguyện làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành, chúng ta hãy tiến lên!”

Dứt lời thì lĩnh đầu tiến lên, nhuwngz Hoàng Kim Giáp Sĩ còn lại cũng lẳng lặng đứng lên, sau đó thì nắm lấy thanh trường kích sắc bén và đi theo sát sau lưng gã hoàng kim tướng quân kia. Mấy ngàn người, lẳng lặng tiến tới phía trước với khí thế một đi không trở lại.

“Quay lại, quay lại hết cho ta!” Phong Vân Vô Kị đỏ hồng đôi mắt, mở miệng hét lên.

Chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ lần lượt quay đầu lại nhìn vào Phong Vân Vô Kị một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười khê, đôi môi hé ra, nhưng lại không hề có chút thanh âm nào, sau đó thì kiên nghị quay đầu lại, lao về đạo thủy truyền được tạo bởi liên quân thân và ma

Dưới sự chú thị của Phong Vân Vô Kị, trong mắt của gã nam tử mặt nạ ngân sắc lóe lên một thần sắc tàn nhẫn, chậm chậm đưa tay phải lên.

“Không!”

“Không! ...”

“Không!”

Phong Vân Vô Kị tuyệt vọng gào lên, mắt mở trừng ra mà nhìn vào tràng cảnh mấy ngàn nhân loại hóa thành tro bụi dưới một chưởng của gã nam tử đó

Gã ta nhìn vào Phong Vân Vô Kị một cách lạnh lùng, sau đó thì lộ ra thần sắc trào phúng, lạnh mạc tuyên cáo: “Nhân loại, diệt vong!”

Oanh!

Phong Vân Vô Kị tuyệt vọng hét lên, vô lực quỳ xuống, quanh thân thể hiện khởi một ngọn sóng bụi cả trăm trượng

Tiếng giết chói lóang một cái đã cách thân người của Phong Vân Vô Kị rất xa, thể giới trở nên một phiến hắc ám, trong mơ mơ màng màng, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên, nhìn vào những đám bụi tung bay trên không trung, gã ác ma mang mặt nạ ngân sắc ở phía xa vẫn bảo trì cánh tay phải đang giơ lên, khóe miệng y nhiên vẫn lộ ra một nụ cười lạnh, thời gian phẳng phật như tĩnh chỉ lại

“Đau lòng đi, tuyệt vọng đi” Một thanh âm lãnh tuyệt truyền lại, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên và nhìn thấy một khuôn mặt cự đại nhưng hung ác.

“Nhân loại đã diệt vong, ngươi có thể làm cái gì chứ?”

Phong Vân Vô Kị lẳng lặng quỳ xuống dưới mặt đất, lẳng lặng bất động.

Khuôn mặt quái dị cự đại đó tiếp tục nói: “Muốn xem thử xem ngươi có thể làm được gì cho nhân loại? Ngươi cứ mở miệng ra là đòi chứng cứu nhân loại, nhưng ngay cả một nữ tử cũng cứu không nổi, ngươi hao phí hết tận tâm tư để huấn luyện Hoàng Kim Giáp Sĩ, nhưng bọn họ lại lần lượt chiến tử ở trước mắt ngươi, nhân vì ngươi mà chết. Ngươi muốn chứng cứu nhân loại, nhưng nhân loại lại diệt vong, hừ hừ, ngươi có thể làm được gì? Ngươi rốt cuộc đã làm được gì cho nhân loại? Ngươi là một nọa phụ, ngươi không làm được cái gì cả, bởi vì ngươi – mà nhân loại diệt vong, bị thần ma diệt vong ... ngươi – không thể làm được gì cả!”

Không!

Không!

Không!

....

Phong Vân Vô Kị gằm lên một cách điên cuồng, Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp trong thân thể bất thành linh vận chuyển nhanh hơn lúc bình thường cả mấy ngàn lần, một cổ chân khí đột nhiên xông thẳng lên trên huyết đạo ở mi tâm của Phong Vân Vô Kị.

Oanh! Cả thế giới liên lập tức sụp đổ, một khuôn mặt to lớn nhưng quái dị gào lên: “Không! Không có khả năng!”

Phong Vân Vô Kị thần thức quy thể, sau đó thì bất chợt mở mắt ra, trong mắt trái lúc này là một phiến ngân bạch, ở trung tâm là một con người hoàng kim, dưới sự chi phối của một cảm giác mơ hồ, Phong Vân Vô Kị ngưng kết thành một thanh âm ảnh trường kiếm, sau đó thì chém thẳng về phía hư không

Chi!

Một tiếng thét chói tai từ trong hư không truyền lại, nơi mà Phong Vân Vô Kị chém qua bằng không hiện ra một làn khói, chúng tản mát khắp không trung, Phong Vân Vô Kị tấn tốc xoay người lại, ở trong mắt trái nhìn thấy một bóng người màu xanh bị phân ra làm hai phần, nửa thân trên bay rời lên trên hư không

210. Chương 210: Thiên Ma Ngoại Tướng

Ở chu vi của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ bị bao bọc bởi vô số những hình người nhỏ bé màu xanh với hình trạng quái dị, những bóng ảnh màu xanh đó hiện ra các hình trạng kì quái khác nhau, thân thể của bọn chúng tựa hồ như có thể vô hạn kéo dài ra và biến hóa, chúng chẳng khác gì những làn khói, khi thì hiện ra hình dạng nữ tử, lúc thì thành hình tướng quân, đông đúc những bóng người nhỏ bé màu xanh bao vây lấy từng Hoàng Kim Giáp Sĩ, không ngừng có ý đồ chui vào trong thân thể của bọn họ, nhưng Tuyết Vực Hàn Châu hiển nhiên là đã phát huy được công dụng, nên những bóng người màu xanh căn bản không thể xâm nhập vào trong đại não và tâm linh của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ.

Phong Vân Vô Kị biết được, những thứ đó e rằng chính là vực ngoại thiên ma mà mọi người thường nói đến, con người bên trái tựa hồ như phát sinh biến hóa, trong mắt nhìn thấy tất cả mọi sự vật đều phiêu phiêu荡荡, hơn nữa thì những bức họa điện đó không ngừng biến hoá. Đối với loại tình huống này, Phong Vân Vô Kị sau khi trải qua đoạn thời gian đầu không thích ứng ra, tiếp đó là quen dần. Hiệu quả của Tuyết Vực Hàn Châu rất là tuyệt, khiến cho những thiên ma đó không thể xâm nhập, những thiên ma đó xâm nhập ở một bên thì lại đi ra từ bên kia, căn bản vô pháp đình lưu trong thân thể của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ.

Vực ngoại thiên ma vừa mới xâm nhập vào trong lòng của bản thân so ra còn cường hãn hơn nhiều so với những thiên ma phổ thông kia, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy nửa thân trên của gã thiên ma đó tấn tốc biến mất trong không trung, nhưng nửa thân dưới thì hóa thành một làn khí vụ, sau đó thì lạnh lùng hừ một tiếng, rồi xoay đầu lại mà nhìn vào chư vực ngoại thiên ma.

Tay phải xòe ra một cái, âm ảnh trường kiếm trong lòng bàn tay hiện ra và không ngừng khoách triển, cho đến khi đạt đến một trạng thái mới dừng lại, tay phải dương lên một cái thì thanh trường kiếm trong tay liền chém ra liên tục về phía những vực ngoại thiên ma kia, vô số đạo âm ảnh trường kiếm thuần do tinh thần lực lượng tổ thành không ngừng phát xuất ra khỏi tay của Phong Vân Vô Kị, phạm vi bao trùm cả sơn cốc.

Cuồng phong nổi dậy, những vực ngoại thiên ma đang bao bọc lấy những Hoàng Kim Giáp Sĩ đó căn bản không liệu được Phong Vân Vô Kị có thể phát hiện ra bọn họ, có một số ít thiên ma cảm giác thấy sát ý trong lòng của Phong Vân Vô Kị, liền hét lên và bay vòng vòng trên không trung

“Sư tôn!” Trì Thương ở lưng chừng núi của Kiếm Các, đột nhiên nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đứng dậy, sau đó thì tay phải ngưng kết thành mấy thanh âm ảnh trường kiếm và phóng về phía chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ, thì không khỏi giật mình kinh hãi, thuận miệng kinh hô.

“Vô Kị, ngươi đang làm gì vậy?!” Độc Cô Vô thương đột nhiên mở mắt ra, chấn kinh nói.

Thân hình mơ hồ của Tây Môn Y Bắc cũng đột nhiên trở nên rõ ràng, sau khi mở mắt ra thì định ngăn cản, nhưng Phong Vân Vô Kị cũng tu tập khoái kiếm chi đạo của Tây Môn cũng đã đánh ra một kiếm, Tây Môn Y Bắc căn bản không cách nào ngăn cản cũng không kịp!

Chỉ thấy Phong Vân Vô Kị đánh ra một kiếm, vô số những kiếm hình âm ảnh từ trong lòng bàn tay phóng ra ngoài và bao trùm lấy phạm vi mà chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ đang tĩnh tu.

Xuy!

Những tiếng la hỗn tạp truyền lại, sau đó thì ở trong hư không đột nhiên bốc lên một phiến khói trắng, bên trong đó ẩn ước còn mang theo những màn trọc khí nồng đặc.

Nhưng chư Hoàng Kim Giáp Sĩ lại có khí tức bình hòa, chẳng bị chút tổn thương nào, mà ngược lại thì hô hấp cũng bình hòa hơn.

Độc Cô và Tây Môn đều sửng sốt, nghi hoặc nói: “Đó là?”

Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Phong Vân Vô Kị có sắc mặt băng hàn, mắt trái là một phiến ngân bạch, cả hai đều chấn động toàn thân, sống lưng không khỏi giá lạnh.

Loại thần tình này của Phong Vân Vô Kị trước giờ chưa từng triển hiện ra ở trước mắt hai người, loại nhân thần đó chẳng khác gì như của chữ thần cúi xuống nhìn thiên địa, xem sinh mạng ti tiện chẳng khác gì con kiến.

Phong Vân Vô Kị mặc nhiên liếc hai người một cái, sau đó thì quay người lại, đang định lúc khoanh chân ngồi xuống thì ở trong mắt trái đột nhiên hiện ra một thiên ma hung ác, gã thiên ma đó bất thành linh lao về phía Phong Vân Vô Kị

Đám người Độc Cô mặc dù đối với loại nhân mẫu có màu sắc lạ lẫm này của Phong Vân Vô Kị rất là kì quái, đặc biệt là loại nhân thần băng lãnh đó, loại hàn ý đó lại cường liệt đến thế, bất quá còn may là trước giờ Phong Vân Vô Kị đều lãnh mạc ít nói như thế, nên hai người cũng bỏ qua ý nghĩ tuần vấn trong lòng.

Trong tràng dập dờn những làn khói dày đặc, Trì Thương từ trong không trung nhảy xuống, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, hạ chân xuống bên cạnh thân người của Phong Vân Vô Kị, mở miệng hỏi: “Sư phụ, đó rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Phong Vân Vô Kị lẳng lặng bất động, chiếc áo choàng ở sau lưng phát phơ phần phật trong gió, con người hoàng kim và màu mắt ngân bạch trong mắt trái biến mất tăm, mắt trái chỉ còn lại màu đen trắng chính thường.

Trì Thương đợi một lúc lâu, cũng không thấy Phong Vân Vô Kị hồi đáp, trong lòng cuối cùng cũng khựng hoảng: “Sư tôn, là đồ nhi đã làm mồm, mong sư tôn bỏ qua cho.”

Dứt lời thì Trì Thương liền quỳ xuống dưới, khắp tứ phía là một片片 tĩnh tịch, trong lòng của Độc Cô và Tây Môn cũng mang theo đầy nghi hoặc, nhưng đành chằm chằm nhắm mắt lại, tiếp tục tĩnh tu.

Khắp xung quanh trở nên tĩnh lặng như thường, Trì Thương cứ nghĩ là Phong Vân Vô Kị chán nộ, nên cũng không dám động dậy, trong mắt chỉ nhìn thấy chiếc áo choàng hắc sắc phát phơ lay động ở phía sau lưng của Phong Vân Vô Kị.

Dần dần thì Trì Thương cũng cảm giác thấy có chút kì quái, cúi đầu rồi nhỏ giọng nói: “Sư tôn? ...”

Nhưng y nhiên vẫn không nghe thấy Phong Vân Vô Kị hồi đáp, một cảm giác bất an cường liệt dâng lên trong lòng, Trì Thương ngẩng mặt lên, Phong Vân Vô Kị trong mắt của y vẫn bảo trì thần thái nhìn về phương xa như trước, thân người lẳng lặng bất động chẳng khác gì đã hóa thành một bức điêu tượng.

“Sư tôn?!” Trì Thương đứng thân người dậy, hai tay như muốn đẩy vào thân thể của Phong Vân Vô Kị, để lay tỉnh y.

“Đừng động!” Bên tai truyền lại một thanh âm nghiêm túc, Độc Cô đột nhiên xuất hiện ở bên trái của Trì Thương, thần tình rất là ngưng trọng.

“Không ổn!” Một cơn gió lạnh thổi qua, Tây Môn Y Bắc cũng xuất hiện ở một bên còn lại, sắc mặt y nhiên vẫn lạnh lùng, mái tóc trắng tung bay phát phơ trong gió.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc tương hỗ nhìn nhau một cái, cả hai lẳng lặng không nói gì.

“Là chuyện gì vậy?”

Độc Cô trầm mặc một lúc lâu, nhìn sang Trì Thương một lát rồi nói: “Ta cũng không biết, nhưng ... ta chỉ phát hiện khí tức trong nội thể của y đang dần dần biến mất, hoàn toàn không tìm ra được nơi dừng của thần thức!”

“Cái gì?!” Trì Thương nghe thấy thế thì đại kinh, hồn thân chấn động kịch liệt.

“Đừng có động vào thân thể của y, trước khi Vô Kị khôi phục thì ai cũng không được tiếp cận thân thể của y!” Độc Cô thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trên trời: “Những chuyện phát sinh trên thân thể của y – thực sự là quá nhiều, thật quá nhiều ... ta cũng không biết đó rốt cuộc là chuyện gì, chỉ hy vọng là y bình an vô sự ...”

Tất cả mọi thứ đều phát sinh quá đột ngột, trước tiên là Phong Vân Vô Kị đột nhiên đứng dậy, sau đó thì trên trán toát đầy mồ hôi hột, rồi lẳng lặng chém ra một kiếm, tiếp đó thì quay người lại đánh ra một kiếm

về phía chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ, sau đó thì tự nhiên trong hư không đột nhiên bốc khói mù mịt, cuối cùng thì chẳng nói một lời nào mà xoay người lại và bất thành linh bất động.

Bất luận là đối với Trì Thương, Tây Môn hay là Độc Cô, thì biểu hiện của Phong Vân Vô Kỵ quả là quá quý dị

Phía dưới tinh không, ba người ngẩng đầu lên trên trời, trong lòng lẳng lặng thở dài một tiếng.

*** **

Nói về trong sát na Phong Vân Vô Kỵ quay người lại thì đột nhiên có một thiên ma cường hãn lẳng lẳng xuất hiện ở trước mặt, trước khi chuyện này xảy ra thì Phong Vân Vô Kỵ chẳng hề phát hiện thấy chút dấu hiệu nào cả, gã thiên ma đó sầm mặt xuống, rồi lẳng lẳng lao vào người của Phong Vân Vô Kỵ, sau đó thì Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm giác thấy toàn thân chấn động kịch liệt, một cảm giác cổ quái truyền lại. Trong sát na, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy thần thức của mình bị gã thiên ma đó mang đi khỏi thân thể, Phong Vân Vô Kỵ có thể nhìn thấy rõ được bản thân đang mang một chiếc khăn giáp đen xì ở phía dưới, nó cách bản thân y càng lúc càng xa, càng lúc càng xa, đó rõ ràng là nhục thân của bản thân y

Toàn thân chấn động kịch liệt, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại thì giật mình thấy gã thiên ma đó cắn vào trên thân thể của mình, tòa thân theo đó mà trở nên co giật.

Xuy!

Một khối ‘cơ thịt’ trên thân thể bị gã thiên ma hung ác đó rút ra, Phong Vân Vô Kỵ đau đớn la lên một tiếng, sau đó thì liền đánh ra một chưởng. Bùng một tiếng, gã thiên ma đó chấn động toàn thân, nửa thân trên tà tà bay về phía xa, nhưng hần ta y nhiên vẫn ôm chặt lấy Phong Vân Vô Kỵ.

Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ lóe lên thần sắc tàn nhẫn, sau một kích vừa rồi thì y đã biết được, bản thân ở trạng thái linh hồn cũng có thể làm thương tổn gã thiên ma này.

Oanh!

Phong Vân Vô Kỵ đánh thẳng một quyền vào cằm của gã thiên ma đó, hần ta đau đớn la lên một tiếng, rồi lập tức đánh ra một quyền vào thân người của Phong Vân Vô Kỵ.

Một thiên ma, một nhân loại, dây dưa ấu đả ở trong hư không, nhưng chiêu thức sử dụng hoàn toàn là những chiêu thức dã man nhất, những thủ đoạn nguyên thủy nhất, nhất thân chân lực của Phong Vân Vô Kỵ tại thời khắc này căn bản không dùng được, mà có dùng được thì cũng vô pháp đánh thương tổn đến vực ngoại thiên ma, lúc này chỉ có thể dựa vào tinh thần lực lượng mà thôi.

Trong hư không, hai bên dùng thủ đoạn nguyên thủy nhất để cắn, xé, cào, đâm lẫn nhau, từ trên trời xuống dưới mặt đất, rồi lại từ từ dưới mặt đất lên trên trời, khi chiến đấu kịch liệt thì cũng khiến cho cuồng phong nổi dậy trập trập, nhưng chiến trường này chẳng hề có một kẻ bàng quan nào cả.

Bất luận là Tây Môn Y Bắc hay là Độc Cô Vô Thương, dựa vào năng lực của hai người bọn thì căn bản vô pháp quan sát thấy Phong Vân Vô Kỵ và gã thiên ma đó ở trong không trung. Hai người chỉ có thể cảm giác làn làn gió trong không khí, trong lòng cũng có cảm giác không đúng, nhưng lại không thể phát giác đó là chuyện gì, thêm vào đó là cả hai người đều đang lo cho an nguy của Phong Vân Vô Kỵ, nên càng không thể phát giác ra được Phong Vân Vô Kỵ và gã thiên ma kia đang ấu đả với nhau trong không trung.

Chiến trường của một người một ma không ngừng chuyển di, từ Kiềm Vực chuyển đến những nơi khác của Thái Cổ, gã thiên ma này quả thật là có sự khác biệt về bốn chất với những gã thiên ma đã chết ở trong tay của Phong Vân Vô Kỵ, bất luận là tinh thần cường hãn hay là năng lực đều tuyệt đối vượt xa những thiên ma kia, dựa vào năng lực của Phong Vân Vô Kỵ thì nhất thời cũng không thể làm gì được hần ta.

Gã thiên ma đó không ngừng chuyển di chiến trường, dẫn tới những nơi chí âm chí hàn, mỗi một lần như thế thì Phong Vân Vô Kỵ liền cảm giác thấy thực lực của gã thiên ma này đại trường lên, hần ta tựa hồ như có thể hấp thu lấy khí tức chí âm chí trọc khắp thiên địa, lúc này thì mới biết gã thiên ma này khó đối phó phi thường.

Hiểu rõ được điểm này, Phong Vân Vô Kỵ liền bắt đầu có ý thức chuyển di chiến trường đến nơi chí dương chí địa, hay chí thiếu là cách xa những nơi chí âm chí trọc. Quả nhiên, sau khi Phong Vân Vô Kỵ làm như

thể thì gã thiên ma đó liền trở nên hư nhược đi không ít, điều này khiến cho Phong Vân Vô Kị chiếm được không ít tiện nghi.

Thiên ma ngoại tướng, biến hóa vô cùng, gã thiên ma đó thỉnh thoảng cũng không ngừng biến hoá ngoại tướng, lúc thì là thiên thần, khi thì là ác ma, lúc thì là thiếu nữ, khi thì là phụ nhân, lúc thì là một lão ông, mỗi một lần đều khiến cho Phong Vân Vô Kị không biết ứng tiếp như thế nào cho phải.

“Người rốt cuộc là thứ gì?” Trải qua một khoảng thời gian dai dẳng chiến đấu nhưng không có chút hiệu quả, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc cũng nhận không được mà nghiêng rằng hỏi, trước mắt thì y bị gã thiên ma này dây dưa triền nhiễu, vô pháp phản hồi nhục thể, mà cũng không biết là có thể phản hồi nữa được hay không. Vừa nghĩ tới điểm này thì Phong Vân Vô Kị lại không khỏi nóng lòng như lửa đốt, nhưng trong tình huống này thì có lo lắng cũng chẳng ích gì.

“Đại Tự Tại Thiên Ngoại Thiên, Phạm Li thiên ma chính là ta!” Gã thiên ma đó cuối cùng cũng mở miệng, lắc người hóa thành một gã tướng quân thân mang bộ giáp đồng xanh.

Phong Vân Vô Kị đánh mạnh một quyền lên mặt của hắn ta ra, khiến cho đầu của hắn bị kéo dài ra vô hạn, nhưng thủy chung vẫn vô pháp đánh đứt đoạn.

Gã thiên ma đó ngờ nghệch nói ra lời nói đó, rồi chẳng nói gì thêm nữa, Phong Vân Vô Kị nhìn lướt qua mặt của hắn ta, nhìn thấy từ đó phát ra nồng đậm thần sắc mang nhiên lẫn nghi hoặc, trong lòng dần thời hiểu a: Những vực ngoại thiên ma này chỉ e là tịnh không phải là sinh mệnh gì cả, cũng không có chút linh trí nào cả, án chiếu theo truyền thuyết mà thấy thì những vực ngoại thiên ma này chỉ e là chỉ hành sự theo bản năng, có lẽ chỉ có những thiên ma có thực lực cường hãn như Phạm Li thì mới có thể có chút thần trí, nhưng vẫn không cao cho lắm, chỉ bất quá, là ai đã đặt tên cho hắn ta?

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị rất là nghi hoặc, nhưng chốc lát sau thì thần sắc đó liền biến mất vô ảnh vô tung, bởi vì gã vực ngoại thiên ma đó đã dùng hồn thể hóa thành trường kích mà đánh về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị rung tay phải một cái, dùng tinh thần lực lượng ngưng thành một thanh âm ảnh trường kiếm quen thuộc, sau đó thì đưa tới trước mà đón đỡ lấy trường kích của gã ta.

Chiêu thức của vực ngoại thiên ma Phạm Li tức thì biến đổi, không ngờ là lại xử ra một bộ kích pháp tinh diệu, Phong Vân Vô Kị giật mình kinh hãi, bộ kích pháp của hắn ta tinh diệu phi thường, chỉ luận về chiêu thức mà nói thì chẳng hề có chút sơ hở nào cả.

“Liêu Nguyên Kích Pháp!” Gã thiên ma đó hạ giọng hô lên một tiếng, hốt nhiên tinh thần lay động, hóa thành một gã tướng quân mang hắc giáp, toàn lực công kích về phía Phong Vân Vô Kị.

Tại trạng thái hồn thể thể này thì có tuyệt chiêu gì cũng không thể đánh ra, bất cứ võ học nào của Thái Cổ cũng đều không thể sử dụng, duy nhất có thể sử dụng được chỉ là những võ học mà những phạm phu tục tử sử dụng, trong sát na này thì Phong Vân Vô Kị cơ hồ như cảm giác thấy bản thân như đang chiến đấu với một gã tướng quân thân kinh bách chiến vậy.

Ở trạng thái này thì Phong Vân Vô Kị cũng không kém gì gã thiên ma này, chuẩn xác mà nói thì về phương diện chiêu thức thì chưa hề có ai vượt qua Phong Vân Vô Kị, ngoại trừ Độc Cô Vô Thương ra.

Gã thiên ma đó nhìn thấy kế sách này không thành, thì liền sản sinh ra một kế khác, lắc thân biến hóa thành một đại hán dũng mãnh, tay cầm lang nha bổng đánh về phía đầu của Phong Vân Vô Kị

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi thì gã thiên ma đó đã biến hóa cả vạn lần, mỗi một lần biến thân thì nhất định là sẽ khiến cho Phong Vân Vô Kị cật lực trong một đoạn thời gian, nhưng khoảng thời gian đó vừa qua thì thần thức siêu cường của Phong Vân Vô Kị lập tức nắm bắt được đường đi nước bước của gã thiên ma này.

“Gã vực ngoại thiên ma này cường hãn đến thế, chỉ e là đã gây họa cho không ít người, hắn ta xâm nhập vào trong nhân tâm, sau đó thì kích tỉnh tâm ma, đồng thời cũng có thể nhìn thấu được những bí mật trong lòng của người đó, nhưng loại như chiêu thức thì có lẽ là lấy được trong khi xâm nhập vào trong nhân tâm của những người đó.” Phong Vân Vô Kị trầm nghĩ nói.

Mắt thấy gã thiên ma đó biến hóa cả vạn đường, chiến đấu mãi miết không ngừng, trong lòng của Phong Vân Vô Kị không khỏi sản sinh cảm giác bức bối, một cổ tình tự cực đoan hắc ám, cực đoan oán hận, cực đoan khát máu từ sâu thẳm trong lòng dâng lên, Phong Vân Vô Kị đột nhiên mở miệng ra mà phát xuất thanh âm thâm nhiên: “Chỉ một tên thiên ma nhỏ bé, mà cũng dám ngông cuồng trước mặt bổn tọa?!”

Phong Vân Vô Kị đại kinh, cơ hồ như không dám tin thanh âm đó chính là từ miệng của mình phát ra, cặp mắt tròn tròn ra, rồi hai mắt hoàn toàn biến hóa sang màu đen xì và mang theo thần sắc cực kỳ điên cuồng, lần này thì Phong Vân Vô Kị không thối lui mà lại tiến tới trước, trực tiếp dùng tay trái đỡ lấy một kiếm, rồi dùng tay chụp lấy ảo tượng của hắn ta, thâm nhiên quát lên: “Loại bỏ phẩm như thế này, không thể bỏ qua, đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa mà người lại chui vào ... Hấp Tinh Đại Pháp!”

Phong Vân Vô Kị dùng góc độ của một kẻ bàng quang mà lãnh tinh quan sát bản thân tấn tốc chuyển hóa thành màu đen, sau đó thì dùng một tay đâm xuyên vào trong thân thể của gã thiên ma kia, từng màn từng màn ba vạn từ cổ tay y khoách triển ra khắp toàn thân gã thiên ma, sau đó thì một cổ chất màu đen tựa dịch tựa khí thuận theo tay mà tiến vào trong thân thể, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy bản thân há miệng phát ra tiếng rên rỉ sường khoái

Gã vực ngoại thiên ma đó cuối cùng cũng ảo hóa về bốn tượng, trên mặt lộ ra thần tình chán kinh và khủng hoảng, đó là loại tình tự duy nhất mà Phong Vân Vô Kị nhìn thấy trên mặt của hắn ta, ngoại trừ thần tình mang nhiên ra.

Nửa thân dưới của hắn ta trở thành một phiền vụ khí hỗn loạn và phiêu đảng ra xung quanh, hình thành từng đạo từng đạo cổ lốc xoáy hắc sắc tiến nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kị, từng cổ cổ cảm giác hàm sương lâm li biến bố toàn thân tâm, linh hồn trong sát na này cũng trở nên ngưng thật hơn không ít.

“Cáp cáp cáp ...” ‘Phong Vân Vô Kị’ cười lên một cách điên cuồng: “Tất cả mọi ma, đều là bỏ phẩm thượng giai của bổn tọa, bất luận là trạng thái linh hồn hay là trạng thái nhục thân, bộ Hấp Tinh Đại Pháp này bổn tọa đều có thể sử dụng được, bổn tôn, ái này đúng là cần phải đa tạ người à nha ... Hấp Tinh Đại Pháp đúng là tạo ra cho chính bổn tọa mà!”

Trong mắt của gã thiên ma đó lóe lên thần sắc kiên nghị, sau đó thì hay tay vung xuống phía dưới, thân thể phân ra làm hai, rồi vội vàng lao đi trong không trung, ngay cả đầu cũng không dám quay lại nhìn.

Có bỏ phẩm lớn đến thế, ‘Phong Vân Vô Kị’ lí nào lại chịu bỏ qua, liền quát lên một tiếng rồi hóa thành một đạo lưu quang, theo sát sau lưng hắn ta.

Không gian trước mắt của gã thiên ma Phạm Li bất thành linh biến ảo bất định, ở trung tâm của không gian uốn khúc đó một không gian thông đạo lẳng lặng đã khai ra.

Phong Vân Vô Kị đồn thời giật mình kinh hãi, gã thiên ma này trông không cường đại cho lắm, nhưng lại có thể mở ra một thông đạo từ Thái Cổ đại lục, hơn nữa là trong tình huống thân thụ trọng thương, điều này không khỏi khiến cho Phong Vân Vô Kị chán kinh cực độ.

Cần phải biết được, dù là Phong Vân Vô Kị có tu vi như hiện tại, dẫu có muốn phá khai thông đạo đến không gian khác thì cũng cần có một nguồn năng lượng cực đại, hơn nữa là còn không thể làm một cách lẳng lặng như Phạm Li, trước chuyện này chẳng hề có chút chinh triệu nào, phẳng phật như ... đó là một loại bổn năng vậy.

Thân thể của gã vực ngoại thiên ma đó liền lao tới và tiến vào không gian thông đạo hình trường có đường kính độ một thước đó, và rồi biến mất trong đầu kia của không gian, trong lòng của Phong Vân Vô Kị do dự thoáng chốc, nhưng trong thời khắc này thì lại là ‘tâm ma’ nắm giữ tất cả, đối với loại ‘bỏ phẩm’ đó thì y lí nào lại chịu bỏ mất, thân thể của ‘Phong Vân Vô Kị’ tiến nhập vào trong không gian thông đạo, trong sát na thông đạo khép lại thì đã thông qua

Ở đầu bên kia, Phong Vân Vô Kị đột nhiên lại nắm giữ được quyền khống chế thân thể, thân người dừng lơ lửng trong không trung, phóng mắt nhìn khắp tứ phía, thần tình sững sờ chẳng khác gì một con gà gỗ, tất cả mọi thứ mà y nhìn thấy khiến cho y sự chấn động cực độ!

211. Chương 211: Vực Ngoại Thiên Ma Thiên

Đập vào mắt chỉ là quả cầu thể trắng mênh mang, ở trong đó là vô số những thiên ma biến bố đầy cái không gian này, càng ra bên mép ngoài của quả cầu thì có càng nhiều thiên ma, những thiên ma đó không ngừng uốn khúc thân thể mà xuất nhập cái không gian này. Phong Vân Vô Kị chú thị vào tình cảnh lạ lẫm xung quanh, tựa hồ như không hề chú ý tới gã vực ngoại thiên ma tướng Phạm Li sớm đã biến mất không thấy tăm hơi gì.

Phong Vân Vô Kị từ trước giờ không dám tưởng tượng, nguyên lai còn có một cái không gian như thế này tồn tại, nơi này có ứ ứ vụn vụn ra vào quả cầu thể này, tuyệt đại đa số thiên ma đều có thân sắc mang nhiên, kẻ nào kẻ nấy đều có cái bộ dạng chẳng có chút thần trí nào.

Phong Vân Vô Kị tĩnh lập trong không trung, sững sờ nhìn vào những thiên ma đó, từng tên từng tên thiên ma lướt sang thân người của Phong Vân Vô Kị, cũng không có một ai lưu ý đến y, những thiên ma với hình trạng biến hoá đó tựa hồ như đã xem y như là một trong số những thiên ma ở đây rồi vậy.

Tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đáng sợ, đó là một thế giới không có âm thanh, mỗi một thiên ma đều tới lui một cách vội vàng, không ngừng từ những vị diện không gian bên ngoài mà xuyên việt trở về, khi tiến nhập vào sâu thẳm trong nội bộ của quả cầu, thì lại có càng nhiều thiên ma khác từ nơi này đi ra bên ngoài.

Phong Vân Vô Kị nhớ tới những truyền thuyết trước đây có liên quan tới tâm ma và thiên ma, liền mơ màng hiểu được hàng trăm triệu thiên ma này, chỉ e là mỗi một ngày đều không ngừng xuất nhập nơi này, đi dụ hoặc một vài người không có đủ sức lực để khống chế tâm trí của bản thân, ngay cả ma và thiên sứ cũng thế.

Liên tục mấy ngày trời, Phong Vân Vô Kị sững sờ đứng ở nơi này trong nỗi chấn kinh cực độ, nhìn vào những thiên ma biến hoá vạn đường đó không ngừng ra vào không gian này, thowig gian càng lâu, thì Phong Vân Vô Kị càng hiểu rõ thêm hơn về cái Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này.

Mỗi một ngày ở cái không gian này đều có vô số thiên ma dẫn sinh, đồng dạng như thế thì cũng có vô số thiên ma diệt vong, cứ như thế mà sinh sinh diệt diệt, không ngừng tái sinh.

Những thiên ma sơ sinh thì rất là yếu nhược, cũng không có chút linh trí nào, chỉ một chút ba động nhỏ nhỏ cũng đều có thể thổi tán thân thể biến ảo của bọn chúng, khiến cho bọn chúng biến mất từ đây, sau đó thì sẽ có thiên ma mới dẫn sinh.

Đại đa số thiên ma mới sinh đều li khai cái vị diện này, những thiên ma ở cái vị diện này sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tán.

Phong Vân Vô Kị đã từng chú ý đến một vài thiên ma nhược tiểu, sau khi li khai cái Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này, đến khi trở về thì đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, so với nguyên bản thì khác một trời một vực.

Ở lại nơi này trong một đoạn thời gian rất lâu, sau đó thì Phong Vân Vô Kị cũng từ trong sự chấn kinh mà hồi thần trở lại, đi tìm phương pháp li khai nơi này. Vực Ngoại Thiên Ma Thiên đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì chẳng khác gì một ẩn số, một con số khó hiểu, từ trước giờ chưa từng nghe thấy có một ai nói tới cái địa phương này. Những thiên ma này tựa hồ như thiên sinh đã có khả năng xuyên việt không gian, ngay cả Thái Cổ đại lục mà bọn họ cũng có thể dễ dàng xuyên việt, riêng về điểm này thôi thì Phong Vân Vô Kị cũng đã cảm thấy không thể tưởng được.

Phong Vân Vô Kị tán phát thần thức ra bên ngoài – – điểm này cũng khiến cho y có chút kì quái, ở trong trạng thái linh hồn mà cũng có thể sử dụng được thần thức trong cái không gian này – – Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, trông tựa như rất nhỏ, nhưng thực sự là vô biên vô giới.

Thiên ma có khả năng biến mất dễ dàng, xuyên việt đi lại giữa các không gian, nhưng Phong Vân Vô Kị không phải là thiên ma, nên không thể coa loại năng lực này, càng tồi tệ hơn là Phong Vân Vô Kị phát hiện ở trong cái không gian này, bản thân y chỉ có thể sử dụng năng lực của thần thức, chứ không thể sử dụng

được Phá Vọng Ngân Mâu, không có sự giúp đỡ của Phá Vọng Ngân Mâu, thì đối với những bí mật của không gian này, Phong Vân Vô Kị sẽ mất đi sự trợ lực lớn nhất trong việc thám tra.

Thân người lắc lên một cái, Phong Vân Vô Kị đã biến mất ở bên mép của cái không gian này, hướng về trung tâm của cái Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này mà bay đi. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, lúc ban đầu thì chỉ thấy những thiên ma màu trắng, nhưng dần dần thì do những thiên ma toàn thân đen xì thay vào.

Những thiên ma này tương hồ lẫn nhau, chúng chẳng khác gì như những thần ma ở trong thần ma chiến trường vậy, chúng không ngừng thông qua việc thôn phệ đối phương mà tăng cường lực lượng của bản thân, mỗi khi thôn thực một vài thiên ma thì sắc mặt của chúng sẽ sẫm hơn một phần, khí tức cũng hùng liệt hơn một phần.

Hống!

Di thêm một đoạn thời gian nữa, đột nhiên có một tiếng gầm truyền lại, Phong Vân Vô Kị đầu cũng không thèm quay lại, trực tiếp ngưng kết thành một thanh âm ảnh trường kiếm, nhìn cũng không thèm nhìn mà đánh ra một kiếm. Ở sau lưng, một thiên ma có diện mạo hung ác chẳng khác gì dã thú liền bị Phong Vân Vô Kị đâm xuyên qua đầu, cái miệng há to ra tức thì khựng lại, toàn thân lạnh lẽo bất động.

Phong Vân Vô Kị tùy tay vung một cái, gã thiên ma này loáng một cái đã tiêu tán, mặc nhiên quay đầu lại nhìn đám khói do gã thiên ma đó hóa thành, Phong Vân Vô Kị hướng vào sâu trong Vực Ngoại Thiên Ma Thiên mà bay đi tiếp.

Chưa đi được bao lâu thì đột nhiên nhìn thấy hai cổ hồng lưu từ xa ập tới, một cổ hắc lưu, một cổ thanh lưu, hai cổ hồng gaio tạp đâm sầm vào nhau, tiếng giết chóc vang lên không ngừng, từ trong hai cổ hồng lưu đó không ngừng có những thiên ma vẫn lạc, những kẻ đó đều gào thảm lên một tiếng rồi hóa thành làn khói.

Phong Vân Vô Kị vừa mới nhìn qua một cái thì đã biết ngay là hai cổ thế lực của vực ngoại thiên ma đang tiến hành giết chóc lẫn nhau, trong lòng cũng không muốn dây dưa nhiều ở nơi này, cùng lúc đó thì trong đầu lóe lên một ý niệm, chớp thời bay qua đứng ở bên cạnh quần thiên ma phổ thông ở một bên, sau đó thì giả vờ sang thần tình ngỡ ngàng như những thiên ma bình thường đó.

Hai cổ thế lực này có thể tới hung dũng, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở trước thân thể của Phong Vân Vô Kị, y nhìn vào tràng giết chóc chỉ thiếu cũng có tới cả ngàn vạn thiên ma đó thì cũng không khoát kinh tâm. Hai cổ đại quân này chẳng khác gì như cá chép qua sông vậy, đông đông đúc đúc chém giết lẫn nhau, ở giữa cũng khó có thể chen tay vào.

Phong Vân Vô Kị càng không muốn tham gia vào tràng nội chiến trong Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, thì phen phức tạp càng mau chóng tìm tới y. Một gã thiên ma cường hãn thân có đầy vết thương, một cánh tay đã bị đứt lìa, hắn ta bất tỉnh lịnh lao về phía Phong Vân Vô Kị, miệng thì lầm bầm: “Trước tiên bắt lấy một vài tiểu thiên ma để tắm bổ cái đã, sau đó thì quay lại đánh tiếp!”

Khi đôi vuốt của gã ta đưa tới trước người của Phong Vân Vô Kị thì Phong Vân Vô Kị cũng không khỏi than thầm trong lòng, y biết là muốn né cũng không được. Ngay trong lúc cánh tay của gã thiên ma đó chậm chậm đưa tới thì y đột nhiên lắc cổ tay phải một cái, thanh âm ảnh trường kiếm do tinh thần lực ngưng tụ thành liền đâm xuyên qua tâm tạng của gã ta, sau đó thì dụng lực ngoáy một cái, lồng ngực của gã thiên ma đó liền hiện ra một cái động.

Gã thiên ma này nhất thời không ngờ là còn còn chưa chết, mắt tròn trợn ra, tay thì chỉ vào Phong Vân Vô Kị, chấn kinh nói: “Người! ... người không phải là thiên ma!”

Phong Vân Vô Kị thâm biết không ổn, trực tiếp chém gã ta ra làm hai phần, nhưng vẫn là đã muộn, ở mép rìa của đoàn hắc lưu cuộn cuộn kia liền có vô số thiên ma hồi thần lại, kẻ nào kẻ nấy đều có sắc mặt hung ác mà quay đầu lại, sau đó thì có một đội thiên ma độ mấy vạn lao tới và bao vây y vào bên trong, thiên ma ảo hóa ra vô số binh khí rồi đâm về phía Phong Vân Vô Kị.

Ở bên kia, những thiên ma hắc sắc khác mắt thấy những đồng bạn đang giết chóc ở bên này thì lại phân ra một nhóm lao về phía của Phong Vân Vô Kị.

Có đạo lí là song quyền khó địch tứ thủ, hà huống gì lại có nhiều thiên ma đến thế, chỗ dựa duy nhất của Phong Vân Vô Kị lúc này chỉ có tinh thần lực cường đại mà thôi. Tay phải ngưng thành kiếm rồi liên tục vung kiếm ra, bảo hộ toàn thân, nhưng thiên ma lại càng lúc càng nhiều, vì thế y đành dùng hai tay ngưng kiếm, ảo hóa ra mang kiếm hoa mù trời, bao bọc lấy toàn thân.

Mất thấy chúng thiên ma mặc dù vô pháp công phá vòng phòng ngự của bản thân, nhưng chúng càng lúc càng nhiều, dần dần chuyển di trung tâm của chiến trường về phía mình, trong lòng của Phong Vân Vô Kị cũng không khỏi lo lắng, tinh thần lực lượng tịnh không phải là có khả năng sử dụng vô hạn, thời gian ở nơi này càng lâu thì tổn hao tinh thần lực càng lớn.

Nãy giờ vẫn di động liên tục trong dòng hắc lưu cuộn cuộn đó, Phong Vân Vô Kị vừa bị động chống cự, vừa không chế phạm vi di động, dẫn dắt chúng về phía hội tụ của hai cổ hồng lưu, nhưng bản thân thủy chung thì vẫn cách li nơi đó rất xa.

Thần thức bức xạ ra ngoài, ngay khi phát giác thấy cổ hắc lưu này đã đến gần nơi giao tụ của hai cổ hồng lưu thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên quát lên một tiếng, tinh thần lực cường đại quét qua khắp tứ phía chẳng khác gì như một cổ cự phong, chấn bay hết toàn bộ những thiên ma ở xung quanh, còn thân hình của y thì tùy theo một bóng thiên ma mà bay về phía trung tâm Vực Ngoại Thiên Ma Thiên.

Không biết có phải vì tâm ma hấp thu lấy một phần năng lượng của thiên ma tướng Phạm Li hay không, mà thần thức của Phong Vân Vô Kị ở cái không gian này đã tăng cường hơn không ít, hơn nữa thì tùy theo sự trôi qua của thời gian thì nó càng lúc càng cường liệt.

Trên đường bay đi, y nhìn thấy một gã thiên ma ở cấp thiên ma tướng, Phong Vân Vô Kị trực tiếp dùng một chiêu đánh bay hắn ta. Trên đường bay đi thì Phong Vân Vô Kị không biết là đã ra tay hủy diệt bao nhiêu thiên ma, cuối cùng thì y cũng đạt đến trung tâm của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên.

Khi Phong Vân Vô Kị đạt đến trung tâm của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên thì y liền nhìn thấy một quả cầu cự đại, quả cầu đó là do vô số thiên ma lắp ráp lại mà thành, đông đúc chúng thiên ma hợp lại thành một quả quang cầu cự đại tán phát ánh sáng trắng xám.

A!

Một loạt những tiếng rên rỉ từ trong miệng những thiên ma tổ thành quả cầu cự đại đó phát ra, Phong Vân Vô Kị phiêu phù lơ lửng ở trong phiến không gian bên cạnh, tĩnh lặng nhìn vào quả cầu tròn cự đại đó.

“Ai cho phép người tự ý xâm nhập vào nơi này? Nơi này không phải là nơi mà người có thể tự ... dợt dãi!” Một thanh âm bạo nộ từ trên đỉnh của quả cầu truyền lại, từ giọng điệu chấn nộ lúc ban đầu rồi chuyển sang chấn kinh về sau, cùng lúc đó thì Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy một cổ thần thức cường đại không thua kém bản thân quét qua thân người.

Oanh!

Một thanh âm chấn động cự đại vang lên, quả cầu bàng đại vô thất đó liền chấn động, trong tiếng chấn động đó thì một chiếc bảo tọa do thiên ma hợp lại hiện ra ở trên đỉnh của quả cầu, ở trên bảo tọa là một bóng người màu xám cao mấy trượng đang ngồi, hắn ta không hề có ngũ quan, ngay cả tai cũng không có, chỉ là một bóng người mơ hồ.

Ở bên cạnh của hắn ta là mấy nữ tử yêu nhuều uốn éo thân người, tư thái mê nhân ôm lấy vai và cổ của đạo nhân hình màu xám đó.

Phong Vân Vô Kị hơi cau mày lại, ngẩng đầu nhìn vào đạo nhân hình cự đại trên bảo tọa, lạnh lùng nói: “Người có phải là chủ nhân của Vực Ngoại Thiên Ma Thiê hay không?”

Bóng người màu xám đó thức thì chấn động, trên bộ mặt hỗn độn hiện ra đôi mắt, tiếp đó là mũi, miệng, nhất nhất hiện xuất.

“Người không phải là thiên ma, người là nhân loại!” Đạo nhân màu xám đó giật mình kinh hô: “Không, làm sao có khả năng? Hồn pách của một tên nhân loại tuyệt đối không được phép xuất hiện ở nơi này, đừng nói là nhân loại, mà ngay cả thiên sứ hay Ma tộc cũng không thể đặt chân tới Vực Ngoại Thiên Ma Thiên!!! Người làm sao có thể tiến vào nơi này?”

Phong Vân Vô Kỵ bay lên phía trên quả quang cầu đang chậm chậm chuyển động kia, ngay lúc đó thì liền có mấy mũi cơ ở xung quanh bóng người màu xám đỏ đột nhiên quát lên một tiếng: “To gan!”

Sau đó thì thân thể của chúng liền biến ảo, hóa thành mấy gã đại hán có thân thể thô tráng, tay cầm trường kích và đâm về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Một cỗ lực lượng cường hãn ập tới, hoàn toàn vô pháp hình dung cái cảm giác này, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm giác thấy bản thân bất thành linh sản sinh một cỗ cảm giác cường đại dị thường, hai tay vung ra, mấy gã thiên ma hộ vệ kia đồn thời gào thảm lên một tiếng, sau đó thì bị chấn bay lui về sau, mấy bộ vị ở phía sau lưng bốc khói cuộn cuộn.

“Người, người muốn làm gì? ... nhân loại, dù người có giết được ta thì người cũng không thể thoát khỏi nơi này!” Sự cường hãn của Phong Vân Vô Kỵ hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của đạo nhân ảnh màu xám, trong thoáng chốc hán ta liền phán đoán ra bản thân không phải là địch thủ của đối phương.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, không thêm lí tới đạo nhaanh ảnh màu xám đỏ, cái cảm giác lực lượng gia tăng đang nguyên nguyên bất tuyệt ập tới, đó là một cảm giác linh hồn đang cường đại hơn.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao ta càng lúc càng cảm thấy bản thân càng cường hãn!” Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ trong lòng, trong hư không tựa hồ như có một sợi dây vô hình đang liên tục truyền năng lượng cho bản thân: “Không thể vô duyên vô cớ như thế được, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cũng không thể nhân vì duyên cớ cái không gian này đặc biệt được, nếu như là do cái không gian này thì lực lượng làm sao lại lúc tăng ít, lúc tăng nhiều được như thế.”

Hoàn toàn là một trực giác, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác thấy tất nhiên đang có sự tình gì đó có liên quan rất lớn với mình, nhưng dù cho Phong Vân Vô Kỵ có suy nghĩ nát óc ra cũng không hiểu tại sao tinh thần lực lượng lại gia tăng nhiều như thế.

Nếu như không suy nghĩ ra thì y đành bỏ sang một bên.

“Người có danh tự hay không?” Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, nhìn vào đạo nhân ảnh màu xám ở phía xa, lạnh lùng nói.

“Có, ta gọi là Đại Tự Tại thiên ma!” Đạo nhân ảnh đó có chút tự hào nói, đồng thời thì y vẫn thủy chung đề cao cảnh giác đối với Phong Vân Vô Kỵ.

Oanh!

Bất thình lình thì ở dưới quả cầu ập tới một lượng lớn thiên ma, chúng thiên ma đông đúc bao vây lấy Phong Vân Vô Kỵ.

Sự khiên tổn nguyên bốn câu Đại Tự Tại thiên ma tức thì biến mất, thay vào đó là một thần thái điên cuồng: “Cáp cáp cáp ... nhân loại, người đứng là quá ngu ngốc, bất luận là trước đây người cường hãn tới đâu, ở tại nơi này, chỉ cần là còn ở tại Vực Ngoại Thiên Ma Thiên thì tất cả mọi chuyện đều nằm ở trong tay của ta ...lên, tiêu diệt hán ta!”

“Chậm đã!” Phong Vân Vô Kỵ đưa lên một tay mà nói.

“Người còn lời gì muốn nói, bất luận là như thế nào, những kẻ không phải là thiên ma đều không được phép xuất hiện ở nơi này, đợi sau khi tiêu diệt người xong thì ta sẽ điều tra, làm thế nào mà người có thể xuất hiện được ở Vực Ngoại Thiên Ma Thiên!”

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt sang những thiên ma ở xung quanh, hơn nữa số lượng thiên ma đang càng lúc càng gia tăng, nhưng thần tình của y vẫn rất là trấn định, lạnh lùng nói: “Với cả ức vạn thiên ma này thì người có thể tiêu diệt được ta, nhưng trước lúc đó thì ta đã có thể cấp cho người vết thương trí mạng, không biết người có tin hay không?”

Con người của Đại Tự Tại thiên ma co rút lại, tiếp đó là cười rộ lên: “Như thế cũng vô dụng, có lẽ người cũng đã ở tại Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này trong khoảng thời gian không ngắn! Thiết nghĩ thì người cũng đã biết được Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này căn bản không thể hủy diệt, ngay cả đích thân chủ thần tới nơi này cũng không thể làm gì được bốn tọa. Cả ức vạn thiên ma, thêm vào đó là cả ngàn vạn thiên ma dẫn sinh trong mỗi ngày, lại có cả ngàn vạn thiên ma diệt vong, sinh sinh diệt diệt, vĩnh viễn không đoạn

tuyệt, dù có là nhất đẳng sinh vật, khi đặt chân lên Vực Ngoại Thiên Ma Thiên cũng không thể giết hết tất cả mọi thiên ma. Người có thể giết ta được thì làm sao, người vẫn không thể thoát ra khỏi nơi này, nhưng không lâu sau thì cũng sẽ có một Đại Tự tại thiên ma mới đản sinh, đến lúc đó thì người y nhiên vẫn còn khốn ở nơi này.”

“Như quả người không quan tâm tới mạng của mình, thì cứ lệnh cho những gã thiên ma tướng xông lên mà vây công ta thử xem” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói: “Nhưng trước lúc đó thì chí thiếu là ta có thể bảo chúng cùng người đồng ư quy tận, dù sao thì ta cũng không thể thoát khỏi nơi này, sớm muộn gì cũng phải chết thôi.”

Dứt lời thì Phong Vân Vô Kỵ chấp tay ra sau lưng, lạnh lùng nhìn vào Đại Tự Tại thiên ma, trong màn hư ảnh ở bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ hiện ra một thanh hắc ảnh kiếm hình lơ lửng ở trong không trung

Mọi nhân quang của tất cả thiên ma đều nhìn hướng về phía Đại Tự Tại thiên ma, đợi quyết định của hắn ta, một hki Đại Tự Tại thiên ma có quyết định thì cả ức vạn thiên ma tất sẽ dùng chiến thuật biến người vây chết Phong Vân Vô Kỵ

Cả Vực Ngoại Thiên Ma Thiên nhất thời an tĩnh trở lại, toàn bộ mọi mục quang đều tập trung vào sắc mặt biến ảo bất định của Đại Tự Tại thiên ma

212. Chương 212: Xuất Thủ

“Ta không thể thần phục người!” Phong Vân Vô Kỵ trầm đình chặt sắt nói.

“Sau khi giao hoán xong thì ta có thể nói cho người biết phương pháp để khai nơi này, hơn nữa, những thiên ma như bọn ta có thể tính là một loại tồn tại đặc thù hiểu rõ cấu tạo của không gian nhất, bất kì loại không gian nào cũng không thể ngăn cản được bọn ta. Chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ có thể nói cho người biết những lý giải tâm đắc của thiên ma bọn ta đối với không gia mà không có cái giá nào cả.”

Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ lóe lên một tia thần sắc động ý, những thứ mà Đại Tự Tại thiên ma nói đến đã đã động đến tâm tư của y.

Nhìn cách những thiên ma này xuyên việt không gian dễ dàng chẳng khác gì uống nước, nếu như có thể có được lý giải tâm đắc về cách xuyên việt không gian của thiên ma, như thế thì trong tương lai tất sẽ tạo thành một ưu thế cực đại của riêng bản thân y! Phong Vân Vô Kỵ thầm nghĩ trong lòng, sau đó thì gật đầu đồng ý: “Thành giao!”

Đại Tự Tại thiên ma xua xua tay, cả trăm triệu thiên ma lập tức chấp tay hành lễ, sau đó thì cổ cổ khí lưu cuộn cuộn lưu tán ra khắp tứ phía.

Phong Vân Vô Kỵ bước tới phía trước mấy bước, sau đó thì dừng lại ở trước người của Đại Tự Tại thiên ma mấy bước, mở miệng nói: “Nói tử tế nghe xem!”

Đại Tự Tại thiên ma vung tay ra một cái thì ở dưới chân của Phong Vân Vô Kỵ liền có vô số thiên ma trắng toát uốn éo hết toáng lên, sau đó thì hình thành một chiếc điêu lan ngọc y hoa lệ: “Mời ngồi!”

“Không cần!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

“Đó không phải là những cách thức sáo rỗng mà nhân loại thương thích hay sao?” Đại Tự Tại thiên ma ngạc nhiên nói: “Nếu như người đã không thích thì thôi vậy.”

Chiếc ngọc y do vô số thiên ma hình thành mau chóng tiến nhập vào trong quả cầu cự đại kia.

“Người không ngồi, ta ngồi!” Đại Tự Tại thiên ma ngồi lên trên vương tọa, ở trên chiếc vương tọa có từng khối từng khối vật thể kéo dài ra rồi hình thành những cánh tay, sau đó thì chúng đặt lên trên vai của Đại tự Tại thiên ma mà đấm bóp.

“Theo như sự thật thì ở cái Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này, ta tính không phải là vị chưa tể duy nhất, ngoài ta ra còn có bảy gã vực ngoại đại thiên ma khác, nhưng bọn họ đều không đáng để lưu tâm tới vì chúng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào với ta. Ở không gian này thì quyền vị của ta còn lớn hơn cả bọn chúng. Gã thiên ma mà ta muốn người đối phó đó, có địa vị tương đương với ta, hẳn ta được người ta xưng hô là Vô Thượng thiên ma.”

“Vô Thượng thiên ma?” Phong Vân Vô Kị ngạc nhiên nói, nhớ lại lúc nhìn thấy hai cổ hồng lưu trắng đen không ngừng giết chóc lẫn nhau, dần thời có chút hiểu ra, tiếp đó thì nói: “Không thành vấn đề, người hy vọng ta làm gì?”

Đại Tự Tại thiên ma dùng một tay nâng cằm, trầm ngâm nói: “Thủ hạ của hắn ta cũng có tới cả trăm trăm triệu, ở cái không gian này chỉ có ta và hắn đang tranh đoạt quyền khống chế cao nhất, trước giờ cả hai bên đều chiến đấu không ngừng, nhưng ai cũng không thể chiến thắng còn lại ... bất quá, đó đã là chuyện trước đây! Hiện tại có người rồi, ta thấy khả năng thành công rất lớn!”

“Người không sợ là khi hai người tương tranh, bảy gã vực ngoại đại thiên ma khác sẽ đục nước béo cò?” Phong Vân Vô Kị trào phúng nói.

“Cái này là chuyện không thể, bọn chúng đều hoạt động dưới trướng của ta và Vô Thượng thiên ma, biểu kỳ nếu như hai bọn ta phân ra được thiên ma chí tôn thì bọn chúng sẽ thần phục, còn về tranh đấu giữa hai bọn ta thì bọn chúng tuyệt không tham gia.” Đại Tự Tại thiên ma nghiêm túc nói.

“Làm sao mà người tin tưởng bọn họ đến thế?”

“Hồn thể của đại thiên ma là không thể phải lại, pháp tắc của cái không gian này chính là như thế. Nếu như bọn chúng dám phản bội hồn thể, tất sẽ bị bác đoạt lấy hồn thể thiên ma, thành tro vụn kiếp!” Đại Tự Tại thiên ma uy nghiêm nói, trong thanh âm có mang theo sự tự tin không thể bác bỏ.

“Cũng được, nếu như người đã nói chuyện đó sẽ không xảy ra thì thôi, ta chỉ sợ bọn chúng đứng làm ngư ông, đến lúc đó những lời hứa cấp cho ta toàn bộ đều trở thành bọt nước, đó là điều mà ta không nguyện ý nhìn thấy.” Phong Vân Vô Kị mặc nhiên nói: “Nói cụ thể với ta, người muốn ta làm gì?”

“Không lâu sau, ta và Vô Thượng thiên ma sẽ có một lần gặp mặt, đó chính là thịnh hội của tất cả mọi vực ngoại thiên ma vương, toàn bộ thiên ma đều tập trung lại, đến lúc đó thì người cần phải giả trang thành một thiên ma bình thường, về phần ta thì ta sẽ tìm cách cho người xen lẫn vào trong đám thiên ma. Chỉ cần người có biện pháp tiếp cận Vô Thượng thiên ma và đánh cho hắn một kích, nếu như hắn ta không chết thì lúc đó ta sẽ phát động những thiên ma trong hạt quyết chiến với hắn ta, chỉ cần người đánh trọng thương hắn ta thì ta sẽ trở thành thiên ma chí tôn của cả Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, tất cả mọi thiên ma đều sẽ quỳ phục dưới sự thống trị của ta!”

“Người giúp đỡ ta thành thiên ma chí tôn, ta sẽ giúp người thoát khỏi không gian này, đồng thời đem tri thức xuyên việt không gian đặc hữu của thiên ma bọn ta truyền lại cho người!”

“Không thành vấn đề, lúc nào bắt đầu?” Phong Vân Vô Kị hỏi.

“Còn bốn ngày tính theo Vực Ngoại Thiên Ma Thiên!”

Trong lòng của Phong Vân Vô Kị chớp động, mở miệng hỏi: “Nơi này không phải là không có phân biệt ngày đêm hay sao? Ngày ở Vực Ngoại Thiên Ma Thiên tính thế nào?”

“Đừng có xem thiên ma bọn ta như nhân loại các người, cũng đừng sánh với những loại ngư Ma tộc ... người không nên nhìn thấy thiên ma, càng không nên tiến vào nơi này. Trong chuyện này nhất định là có vấn đề, theo lý thường thì mọi sinh vật trong tất cả vị diện đều không có khả năng nhìn thấy thiên ma bọn ta, chứ càng đừng nói đến chuyện tiến vào nơi này. Vực Ngoại Thiên Ma Thiên có quy tắc vận chuyển riêng biệt của nó, không gian cấu tạo ở nơi này không ngừng biến hóa, khi quy tắc cấu thành Vực Ngoại Thiên Ma Thiên tuân hoàn thì chúng ta gọi đó là một ngày của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên!”

Đại Tự Tại thiên ma cổ quái nhìn vào Phong Vân Vô Kị một cái, hiển nhiên đối với sự xuất hiện của Phong Vân Vô Kị thì vấn đề phòng trong lòng!

“Người nghĩ ngợi đi, chấn chỉnh tinh thần lại, tấn lượng đạt đến trạng thái đỉnh phong trước đây, khi thời gian đến thì ta sẽ cáo tử với người! Đó là một nửa phần tâm đắc về thiên ma biến hóa của ta, sau khi người hoàn toàn lĩnh ngộ nó xong thì người có thể che mắt được mọi thiên ma, ngay cả Vô Thượng thiên ma, nếu như không lưu tâm thì cũng không thể phát hiện ra người!”

Dứt lời thì ý thức âm lãnh của Đại Tự Tại thiên ma xạ ra ngoài, sau đó bao trùm lấy ý thức của Phong Vân Vô Kị, sau lúc đầu đối kháng thì rất nhanh sau đó Phong Vân Vô Kị đã khắc phục được sự chống cự đó. Ý thức của Đại Tự Tại thiên ma thuận lợi xâm nhập vào trong ý thức hải của Phong Vân Vô Kị, bất quá hẳn ta tịnh không giở trò gì, chỉ là đem những tâm đắc trong thiên ma biến hóa ẩn nhập vào trong đầu của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì tấn tốc thoái lui.

“Hiểu rồi, ta sẽ giúp người thành thiên ma chí tôn.” Phong Vân Vô Kị gật đầu, sau đó thì bắt đầu lĩnh ngộ phần lạc ấn của Đại Tự Tại thiên ma lưu lại.

*** **

Dưới sự chú thị của Vô Kị, thân thể của y chậm chậm trầm nhập vào trong quả cầu cự đại màu xám trắng đó, biến mất cũng lúc đó còn có những thiên ma tướng biến hóa vô đoan kia!

Sau khi Đại Tự Tại thiên ma biến mất, Phong Vân Vô Kị tĩnh lặng ngồi xếp bằng ở trong hư không cách quả cầu tròn đó mấy trượng, đối với những thiên ma xấu xí đó thì Phong Vân Vô Kị thật sự là vô pháp an tâm.

Từng tia từng tia lực lượng từ sâu trong ý thức truyền lại, nó không ngừng nuôi dưỡng linh hồn chẳng khác gì như một dưỡng liệu tốt nhất vậy, Phong Vân Vô Kị vừa phát tán thần thức ra với ý đồ tra thám sự ảo diệu của không gian, vừa không ngừng thăm dò nguồn gốc của tia lực lượng này, Phong Vân Vô Kị hoàn toàn có thể cảm thụ thấy được những tia lực lượng này liên tục gia tăng trong mỗi thời mỗi khắc. Như quả cứ án chiếu theo tình trạng này thì Phong Vân Vô Kị chẳng chút hoài nghi tinh thần lực lượng của bản thân sẽ tăng trưởng đến một mức độ bàng đại kinh nhân.

Tấn quân là không biết là có được loại lực lượng này là tốt hay xấu, nhưng Phong Vân Vô Kị vẫn phải nỗ lực hấp thu những lực lượng này, dù sao thì ở nơi này thì những thứ mà bản thân y không biết có quá nhiều.

Cùng lúc đó thì Phong Vân Vô Kị cũng không ngừng lĩnh ngộ đoạn tinh thần lạc ấn mà Đại Tự Tại thiên ma lưu lại, Đại Tự Tại thiên ma đối với đạo của linh hồn quả nhiên là có tạo nghệ cực đại. Thông qua việc lĩnh ngộ đạo biến hóa của thiên ma, Phong Vân Vô Kị thôi đoán thì Đại Tự Tại thiên ma sẽ không truyền thụ một nửa còn lại, phần đó rất có khả năng chính là phần nguy trang linh hồn vô thượng, đó là cách cải biến hình thái của cả linh hồn, từ đó triệt để cải biến nó, nếu thế thì có thể hóa thân thành bất kì một chủng tộc nào, cũng không phải sợ linh hồn của mình bị người khác vạch trần.

Đại Tự Tại thiên ma tựa hồ như đặc ý chiếu cố đến Phong Vân Vô Kị, trong lúc y tĩnh tu thì những thiên ma khác đều bị cách tuyệt.

Phong Vân Vô Kị vẫn tĩnh lặng nhắm mắt, cho đến khi tiến tới Vực Ngoại Thiên Ma Thiên thứ ba thì Phong Vân Vô Kị đã lĩnh ngộ hoàn toàn được thiên ma biến hóa chi đạo mà Đại Tự Tại thiên ma lưu lại, nhất thời thân thể biến hóa bất định, lúc thì hóa thành tráng hán, lúc thì hóa thành người già, liên tục biến hóa bất định.

“Ồn thỏa rồi sao?” Một thanh âm vang dội truyền lại, thân thể của Đại Tự Tại thiên ma từ trong quả cầu cự đại đó bay ra, ở trên người của hắn ta giờ đây đã được khoác lên một bộ giáp trụ.

“Ừm!” Phong Vân Vô Kị phiêu thân bay lên, biến hóa thành bốn thân: “Thỏa đáng rồi, chỉ cần hắn ta không đề phòng thì chắc chắn là không dễ dàng gì mà phát hiện được ta.”

“Thế thì chúng ta hãy xuất phát đi!” Đại Tự Tại thiên ma đạp chân một cái, quả cầu cự đại đột nhiên nổ tung ra, vô số những thiên ma hóa thành quả cầu đó bay ra hò hét và bay ra khắp bốn phương tám hướng, sau chốc lát thì có những đạo hồng lưu từ khắp bốn phương tám hướng cuộn cuộn ập tới, cả hàng trăm triệu hắc sắc thiên ma ồ ạt lao tới, khí thế đó cũng rất là kinh nhân, đập vào trong mắt toàn bộ đều là vô cùng vô tận thiên ma. Phong Vân Vô Kị cuối cùng cũng hiểu được, tại sao Đại Tự Tại thiên ma lại nói là thất đại thiên ma ở các vực khác thì không cần phải lo, có được thanh thể như vậy thì dù có dùng chiến

thuật biến người cũng tuyệt đối có thể tiêu diệt bất kì nhân vật nào, điều càng khủng bố hơn cả là tốc độ sinh diệt của những thiên ma ở Không Gian Thiên Ma rất là kinh nhân, trong khoảng thời gian ngắn là đã có thể tụ tập được một thiên ma thiên quân.

“Xuất phát!” Đại Tự Tại thiên ma quát lên, sau đó thì hướng về phía trước mà bay đi, hàng trăm triệu thiên ma ở xung quanh cũng tùy theo Đại Tự Tại thiên ma mà cuộn cuộn bay đi.

Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một thiên ma phổ thông mà hỗn nhập vào trong đại quân của Đại Tự Tại thiên ma, những thiên ma ở xung quanh cũng không thể phát hiện nơi hạ lạc của Phong Vân Vô Kỵ.

Đại Tự Tại thiên ma quay đầu lại như muốn chiêu hô Phong Vân Vô Kỵ, nhưng chỉ trong chớp mắt thì Phong Vân Vô Kỵ đã biến mất vô ảnh vô tung, thần thức tra thám một lượt nhưng trong hàng trăm triệu thiên ma đại quân thì lí nào lại có thể dễ dàng tra được, Phong Vân Vô Kỵ chần chừ khác nào một hòn đá nhỏ chìm chìm trong cả đại quân cuộn cuộn.

Có được sự chỉ đạo tâm đắc của Đại Tự Tại thiên ma, Phong Vân Vô Kỵ lúc này chẳng khác gì như cá gặp nước, nếu như không có lòng thì căn bản vô pháp phát hiện được y.

Nếu như Phong Vân Vô Kỵ đã li khai, Đại Tự Tại thiên ma sau sự ngạc nhiên lúc đầu thì rất nhanh sau đó đã phản ứng lại, biết được gã nhân loại này tự có chủ ý của riêng mình, cũng không thèm để ý: “Hy vọng người có thể thanh công, nhân loại! ... nếu không thì người vĩnh viễn đừng hòng rời khỏi nơi này!”

Phong Vân Vô Kỵ xen lẫn trong đại quân thiên ma, y không ngừng hướng tới phía trước mà bay đi, rất nhanh sau đó thì ở phía trước đã xuất hiện một dòng chảy cuộn cuộn màu trắng, từ phía xa vang lên tiếng quát vang dội: “Đại Tự Tại thiên ma, người chuẩn bị xong hay chưa? Hôm nay – chính là ngày chết của người, cũng chính là ngày ta xưng vương, cấp cấp cấp”

“Đừng có lớn mồm! Nơi này, chỉ có thể có một chủ nhân, còn về vị chủ nhân đó thì chính là ta đây!” Đại Tự Tại thiên ma gào lên.

Oanh!

Hai cỗ tinh thần lực cường đại từ xa đâm sầm vào nhau, khiến cho vô số thiên ma có thực lực không đủ tang mệnh ngay lập tức.

Phong Vân Vô Kỵ tàng thân ở trong hàng trăm triệu thiên ma, mắt thấy uy thế của hai người cũng không khỏi kinh tâm: “Chỉ e là tên Đại Tự Tại thiên ma này đã muốn lợi dụng ta ngay từ đầu, nếu như giao thủ với hắn ta, thì nhất thời căn bản không thể làm gì được hắn ta!”

Oanh!

Cơ hồ trong sát na Đại Tự Tại thiên ma và Vô Thượng thiên ma giao thủ với nhau, hai cỗ hồng lưu trắng đen cũng mạnh mẽ đâm sầm vào nhau, khiến cho cả không gian chấn động, vô số thiên ma nguyên nguyên bắt đầu từ hai phương hướng lao tới tựa như ngựa thoát cương, gần như là bất kì phương vị nào cũng chính là phương hướng đối địch.

Phong Vân Vô Kỵ tịnh không tham gia vào tràng đối chiến của hai cỗ hồng lưu trắng đen, mà li khai trung tâm giao chiến độ mấy ngàn thước, xảo diệu lướt đi về phía trước, cùng lúc đó thì cũng hướng về phía mép rìa của chiến trường mà bay đi. Trong sát na trùng xuất khỏi đại quân của Đại Tự Tại thiên ma, Phong Vân Vô Kỵ lập tức biến hóa thành một thiên ma màu trắng, cùng lúc đó thì lao về phía hậu phương, khi y vừa mới biến hóa nhan sắc trong đại quân của Vô Thượng thiên ma thì y liền cảm giác thấy có ba cỗ thần thức cường đại quét qua thân thể.

Phong Vân Vô Kỵ không dám quay đầu lại, thân thể mau chóng hóa thành tia chớp mà lao đi trong đại quân thiên ma đông ngịt, đồng thời thì y dùng tinh thần lực tạo ra một bức màn mỏng bao bọc lấy toàn thân, có như thế thì mới ngăn cản được sự tỏa định của những cỗ tinh thần lực đó.

Tiếp sau đó thì y cũng dùng thần thức bức xạ và quét qua bên ngoài nhanh như chớp giật, trước khi những thiên ma đó kịp phản ứng thì liền thu lại.

Trong sát na thần thức phá không bay đi, Phong Vân Vô Kỵ đã ‘nhìn thấy’ bảy gã thiên ma màu xám đen có thân thể cao lớn, đầu của kẻ nào kẻ nấy đều có sừng, trong miệng lòi ra cặp nanh rất dài, trông rất là

khủng bố. Trong số đó thì có mấy gã thiên ma đang nhìn về phương hướng ẩn tàng của Phong Vân Vô Kị, trên mặt đều xuất hiện thần sắc nghi hoặc, ở sau lưng cả bảy gã thiên ma đó còn có không dưới mấy ngàn vạn thiên ma tùy tùng!

“Mấy gã thiên ma này, e rằng chính là Vực Ngoại Thất Đại Thiên Ma đã phát hạ hồn thệ của thiên ma mà Đại Tự Tại thiên ma nói tới!” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ.

Bùng!

Một cổ khí lưu cường kinh bùng xạ tới, nhưng thiên ma ở bên cạnh Phong Vân Vô Kị đều bị một cổ lực lượng cường đại chấn bay đi, ở trong chúng thiên ma có một gã thiên ma màu trắng với sắc mặt hỗn tạp lác thân biến hóa thành một thiên ma cự đại cao mấy chục trượng, tay cầm mấy chục thanh binh khí, hất ta gầm lên một tiếng rồi lao đi về một phía, Đại Tự Tại thiên ma cũng lác người biến hóa thành một tiếng ma cự đại, sau đó thì liền lao ra khỏi thiên ma đại quân.

Phong Vân Vô Kị tẩn tốc bay sang một bên, ngay khi Vô Thượng thiên ma lướt qua bên cạnh thì Phong Vân Vô Kị liền có hơi động ý, nhưng rốt cuộc vẫn áp xuống trùng động xuất thủ, bởi vì quang thân thể của Vô Thượng thiên ma còn có mấy chục gã thiên ma tướng hộ vệ, trong số đó có thiên ma ướng Phạm Li mà Phong Vân Vô Kị có chút quen biết, ở nơi này thì thân thể của hắn ta đã hoàn toàn tu bổ ổn thỏa rồi.

Phong Vân Vô Kị không muốn bị hắn ta nhận ra, nên liên tục thối lui.

Oanh!

Đại Tự Tại thiên ma và Vô Thượng thiên ma đâm ầm vào nhau, những cánh tay ảo hóa ra mang theo binh khí đâm chém về phía đối phương, những thiên ma ở cạnh thân thể của hai người cũng theo đó mà giao chiến với nhau.

“Chính là lúc này!” Phong Vân Vô Kị thầm nghĩ, sau đó thì mau chóng lao ra, tuy nhiên ngay khi y lao ra thì trong lòng truyền lại một thanh âm điên cuồng nhưng khản đặc.

“Chuyện gì đây?” Phong Vân Vô Kị đại kinh, nhưng thân thể vẫn chẳng chút trì trệ mà hóa thành một tia chớp, cùng lúc đó thì tay phải đưa lên và ngưng xuất một âm ảnh trường kiếm dài mấy trượng, sau đó thì lao về Vô Thượng thiên ma ở phía sau.

Khóe mắt liếc nhìn một cái, Phong Vân Vô Kị phát hiện một đạo hắc ảnh khác từ sau lưng của Đại Tự Tại thiên ma lao tới, sau đó thì đâm thẳng vào hậu tâm của Đại Tự Tại thiên ma như chớp giật, trong sát na nhìn thấy người đó thì Phong Vân Vô Kị hoàn toàn sững người đi – ngoại trừ toàn thân đều là màu đen ra thì người đó giống Phong Vân Vô Kị y như đúc.

Đó là tâm ma – trong lòng của Phong Vân Vô Kị cuồng chấn!

“Dừng tay! Người không biết là người đang làm cái gì hay sao?” Phong Vân Vô Kị la lên, một khi tâm ma đắc thủ thì những tính toán trăm đường của Phong Vân Vô Kị liền hoàn toàn phế bỏ, vĩnh viễn bị trói buộc ở nơi này.

Cũng trong sát na tâm ma nhìn thấy Phong Vân Vô Kị, trong mắt của tâm ma cũng hiện ra thần sắc kinh dị, bởi vì muốn bảo trì uy lực lớn nhất khi xuất thủ thì cả hai người đều bỏ đi thiên ma hóa thân, nên chỉ nhìn một cái thì đã có thể nhận ra đối phương: “Người làm sao lại ở nơi này!”

“Dừng tay!” Những thiên ma tướng thủ hộ hai đại thiên ma đồng thời phát hiện thấy công kích của mỗi phương, nhưng ngại nổi bị những thiên ma tướng ở xung quanh làm vướng tay vướng chân, nên căn bản không ra tay cho được.

“Mau dừng tay lại! Nếu không thì tâm huyết của chúng ta sẽ bị hủy đi hết! Vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi nơi này!” Phong Vân Vô Kị gầm lên ở trong lòng, hy vọng tâm ma ở bên kia có thể nghe thấy âm thanh của mình như mình đã nghe thấy tiếng của y.

“Tại sao ta lại phải dừng tay! Ta đã đạt thành hiệp nghị với Vô Thượng thiên ma, người dừng tay đi!” Tâm ma cùng gầm lên.

Oanh!

Tâm niệm cảm ứng nhanh chóng cực độ, ngay sau khi nghe thấy câu này của tâm ma thì trong đầu của Phong Vân Vô Kị nổ ầm lên một cái chằng khác gì như bị sét đánh, đồn thời hiểu được tâm ma chắc cũng gặp hoàn cảnh giống với bản thân, gặp phải và đạt thanh một hiệp nghị tương tự với Vô Thượng thiên ma!

Mặc dù cả hai đều hiểu rõ được ý tứ trong lòng của đối phương, cũng có đủ thời gian để giao lưu trong lòng, nhưng thanh kiếm trong tay thì dừng lại thế nào cho được.

Hai đạo lưu quang một trắng một đen chấn bay trùng trùng thiên ma ở trong không trung, sau đó thì vẽ ra một đường cong rồi phân biệt đâm vào hậu tâm của Vô Thượng thiên ma và Đại Tự Tại thiên ma!

Oanh!

Hai thanh trường kiếm do tinh thần ngưng thành, một trắng một đen, chúng phân biệt đâm xuyên qua hậu tâm của cả hai đại thiên ma, đồng thời thì hai cố tinh thần bạo phong đánh mạnh vào hồn thể của Đại Tự Tại thiên ma và Vô Thượng thiên ma ...

Trả Lời Với Trích Dẫn

213. Chương 213: Hợp Lại Làm Một

Đại Tự Tại thiên ma và Vô Thượng thiên ma đồng thời gào lên một tiếng thảm thiết, cả phần lưng chị chấn nổ thành một hình dạng hỗn loạn, hóa thành từng làn từng làn khói bay đi, cả lồng ngực hiện ra một cái động lớn.

Trong thời khắc sắp đắc thủ thì Phong Vân Vô Kị và tâm ma thu hồi lại một phần lực đạo, nhưng dù có là như thế thì cũng tạo cho hai người tổn thương cực độ.

Phong Vân Vô Kị và tâm ma một chiêu đắc thủ, liền hóa thân thành tia chớp rút lui, cùng lúc đó là vùng chướng chấn bay những thiên ma ở xung quanh, dựa vào năng lực khủng bố của hai người, thì tính ra những chueyenj như thế thì quá là dễ dàng.

“Đó rốt cuộc là chuyện gì?” Đại Tự Tại thiên ma và Vô Thượng thiên ma đồng thời quát lên, sau đó thì tấn tốc thối lui, những thiên ma tướng đang hỗn chiến cũng theo đó mà lập tức phân khai ra.

Hai gã Phong Vân Vô Kị đồng thời xuất hiện ở ngay trước mặt của Đại Tự Tại thiên ma và Vô Thượng thiên ma, hai vị đại thiên ma nhất thời cũng sửng sờ, vừa kinh vừa giận, đồng thời nhìn về phía Phong Vân Vô Kị và tâm ma.

Bảy gã đại thiên ma cũng tiến tới mà bao vây, dùng ánh mắt chằng chút hảo ý nhìn vào hai người.

“Ta cũng đang lấy làm lạ là tại sao ngươi lại ở trong trận doanh của Vô Thượng thiên ma!” Vực ngoại đại thiên ma âm trầm nói: “Nguyên lai hai ngươi là nhất thể lưỡng diện***.”

*** Nhất thể lưỡng diện: hai mặt trong một thân thể.

“Ta hình như đã nhìn thấy bọn chúng, ở Thái Cổ” Thiên ma tướng Phạm Li ở bên cạnh Vô Thượng thiên ma gãi gãi đầu một cách ngờ nghệch nói: “Bất quá, lúc đó chỉ có một tên à!”

“A, ta hiểu rồi!” Đại Tự Tại thiên ma lộ ra thần tình đã thông suốt: “Ta cũng đang kì quái làm sao một tên nhân loại lại có thể xuất hiện ở nơi này, Vô Thượng thiên ma, ngươi hãy xem chuyện tốt do thủ hạ của ngươi làm đi kia?”

“Chuyện gì?”

“Bất luận là nhân loại hay bất kì sinh vật nào khác, linh hồn của bọn chúng đều không được phép xuất hiện ở nơi này, thủ hạ của ngươi thì quá tốt rồi, không đi đến chỗ nào khác, lại chạy đến nơi nguy hiểm như Thái Cổ, dù hoặc một tên nhân loại, không những là không thành công mà còn dẫn hấn ta đến Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này nữa ... bốn thân của nhân loại không thể không thể tiến tới nơi này, nhưng tâm ma

thì lại khác, tâm ma mặc dù không thể xuyên việt không gian, nhưng lại có sự tương thông với chúng ta về bốn chất, nếu như không phải là Phạm Li làm chuyện tốt, đã khai thông đạo để đi qua, thì bọn chúng làm sao có thể xuất hiện ở nơi này!” Đại Tự Tại thiên ma nhất thời tức điên lên, chỉ vào Vô Thượng thiên ma mà quát lên.

Lúc này thì Vô Thượng thiên ma cũng đã nhìn ra bốn nguyên của Phong Vân Vô Kị và tâm ma, nên gật đầu: “Xác thật là bọn chúng không nên xuất hiện ở nơi này, tất cả mọi chuyện quá xảo hợp, từ trước giờ chưa hề có bất kì một tâm ma nào có thể đặt chân tới nơi này, nhân vì sau khi chủ nhân chết đi, tâm ma cũng không thể tồn tại nữa!”

Vô Thượng thiên ma và Đại Tự Tại thiên ma đồng thời gật đầu, quát lên: “Tiêu diệt hai bọn chúng!”

Ở bên kia, tâm mà và Phong Vân Vô Kị tương hỗ đối diện với nhau.

“Chép chép, ta rốt cuộc cũng hiểu được tại sao ta hấp thu nhiều đến thế nhưng năng lượng gia tăng lại không khiến cho ta đủ thỏa mãn, nguyên lai là đệ bị người hấp thu lấy một nửa!” Tâm ma lạnh lùng nhìn vào Phong Vân Vô Kị, có chút giận dữ nói.

“Người?” Phong Vân Vô Kị nghe thấy thanh âm của tâm ma phát ra từ trong tâm linh, hồn thân chấn động kịch liệt, chấn kinh nói: “Nguyên lai là vì người, từ khi tiến nhập vào nơi này ta đã rất là hoài nghi, khi ở cái không gian này thì tại sao tinh thần lực lượng của ta lại không ngừng tăng trưởng ... người rốt cuộc là đã làm chuyện gì?!”

“Cáp cáp cáp” Tâm ma cười nói, thần tình hiển nhiên là rất đắc ý: “Người đúng là không thể tưởng tượng được, khi ta nhìn thấy cái không gian này rồi thì ta đã hưng phấn tới mức nào. Nơi này đơn giản chính là thế giới được tạo ra để dành cho chính ta mà, nhiều thiên ma đến thế, nhiều bổ phẩm như thế, xác thật là vô cùng vô tận, vô cùng vô tận a”

“Người dùng Hấp Tinh Đại Pháp để hấp thu những thiên ma đó?!” Phong Vân Vô Kị lập tức phán đoán ra rốt cuộc là tâm ma đã làm chuyện gì, sắc mặt nhất thời cũng biến đổi.

“Cáp cáp cáp” Tâm ma cười rộ lên nói: “Đúng thế, không hề là bốn tôn của ta, mới một chốc mà đã đoán trúng rồi, đúng thế, trông bộ dạng của người thì nhất định là không thể tưởng tượng được chứ gì, cái thế giới này không thích hợp với người, nó chỉ thích hợp với ta mà thôi, đơn giản là tạo ra cho chính bản thân ta mà!! Cáp cáp cáp”

“Rốt cuộc là người đã hấp thu bao nhiêu thiên ma?” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, tâm ma quá cường đại, đó là chuyện y không nguyện ý nhìn thấy, hơn nữa Phong Vân Vô Kị căn bản không biết được là do sự liên hệ linh hồn với nhau, nên bản thân cũng đã hấp một bộ phận năng lượng, nhưng bộ phận đó rốt cuộc là mấy phần.

“Thế nào?” Tâm ma cười lạnh: “Người khấn trương rồi đó, yên tâm, người có lòng giới bị đối với ta hơi thái quá đó. Trên sự thật, nội tâm của người đúng ra rất là hiểu rõ, ta căn bản sẽ không sản sinh bất kì thương hại nào đối với người. Mục tiêu của chúng ta là tương đồng, người muốn chấn hưng nhân tộc, còn ta thì muốn trở nên cường đại, lực lượng cường đại nhất! Còn nhớ Hoàng của mảnh đất thần ma hay không? ... Nhớ lại cảm giác lúc đó hay không, chúng ta căn bản vô pháp động vào được thân thể của hắc ta, nhưng đó đã là lực lượng thần cấp sơ cảnh của chúng ta rồi, nhưng y nhiên vẫn động không được vào người của hắc ta. Ở cái thế giới này, hoặc giả nói cả vũ trụ này có bao nhiêu nhân vật như thế, chúng ta đều không biết, bọn họ chỉ cần động niệm thì chúng ta sẽ chết hết, còn nhớ chín vị tổ vu hay không? Toàn bộ đều bị ‘Hoàng’ tiêu diệt hết rồi! Ta không muốn trở thành kẻ yếu, thiết nghĩ thì người cũng không muốn thế!”

“Hắc hắc, người hỏi ta đã hấp thu bao nhiêu thiên ma? Cái này thì ta không nhớ rõ lắm, từ lúc vừa mới tiến vào nơi này thì ta đã thoát li người, nếu như đi theo người thì dựa vào tính cách của băng lãnh thái quá và kiên cường, nếu như không phải là mấy lần người bị trọng thương thì ta cũng không thể thoát ra được. Đó là điều mà ta không muốn nhìn thấy, vì thế nên ta bỏ người đi, một mình phẩm hàm bổ phẩm ngon lành này, người xem, nó nhiều đến đâu kia, chép chép, ta đã hấp thu từ ngoài cùng, vô cùng vô tận thiên ma đều bổ dưỡng cho ta. Cái cảm giác đó ... thực sự là quá sáng khoái, đám thiên ma thì kẻ nào kẻ nấy đều bắt lực vùng vẫy đòi thoát ra bên ngoài, nhưng vẫn không thể thoát được, dất dất, cho tới mấy ngày trước thì có thất đại thiên ma đến tìm ta, nhưng toàn bộ đều bị ta chấn bay, nếu như không phải là bọn chúng

chạy nhanh thì đã bị ta hấp thu rồi. Đến cuối cùng thì ta vô ý gặp phải gã Vô Thượng thiên ma, muốn hấp thu thì cũng hấp no rồi, nên mới đạt thành một hiệp nghị với hắn ta. Hắn ta cấp cho ta một tỷ thiên ma thượng hảo, sau đó thì ta chỉ cần tiêu diệt một kẻ gọi là Đại Tự Tại thiên ma gì gì đó!”

“Người không thể hấp thu thêm nữa, nếu như người hấp thu thêm thì ta sẽ triệt để trở thành ma, bởi vì người mà ta đã cảm giác thấy có một chút bất ổn rồi!” Phong Vân Vô Kị nói, đang định thuyết phục tâm ma đừng có dùng Hấp Tinh Đại Pháp nữa, nhưng bất thành linh khắp tứ phía truyền lại tiếng hò hét đánh giết, thần thức quét qua một lượt thì thấy vô cùng vô tận thiên ma vừa gào thét vừa từ khắp bốn phương tám hướng ập tới.

“Hắc hắc, người có tâm tình thuyết phục ta, thì chi bằng đánh giết bọn chúng đi!” Tâm ma nói, sau đó thì đánh ra một kiếm, chấn bay chúng thiên ma ở xung quanh.

Thần thức của Phong Vân Vô Kị điên cuồng phát ra, dấy lên một cỗ tinh thăng bạo phong trong không trung, một cơn lốc quét qua khắp tứ phía, vô số thiên ma liền gào lên thảm thiết, sau đó thì từ trên không trung rơi xuống

Oanh oanh!!

Càng lúc càng có nhiều chúng thiên ma từ các phương hướng ập tới, tấn tốc nhấn chìm lấy Phong Vân Vô Kị và tâm ma, hai người không ngừng ra tay chấn bay chúng thiên ma ở xung quanh.

“Hấp Tinh Đại Pháp!” Phong Vân Vô Kị đột nhiên nghe thấy trong lòng vang lên tiếng gầm của tâm ma, giật mình kinh hãi: “Dừng tay, người mà hấp thu thêm thì chugns ta sẽ nhập ma triệt để đó.”

“Quần nhiều như thế làm gì!” Tâm ma cười lên râm rộ, sau đó thì đột nhiên hóa thành một thiên ma cự đại và há cái miệng lớn ra, vô cùng vô tận thân ma trong chu vi ngàn dặm đều không ngừng gào thảm lên, rồi chui vào trong miệng của tâm ma, sau đó thì chuyển hóa thành năng lượng mà lưu chuyển trong hõn thể của tâm ma.

Trong hư không, chỉ thấy một tầng mây đen dưới dạng một cơn lốc xoáy cự đại, ở trung tâm của cơn lốc đó chính là tâm ma, một lượng lớn thiên ma từ khắp bốn phương tám hướng thông qua các khiếu huyết của tâm ma mà tiến nhập vào trong nội thể của y, trong quá trình hấp nạp điên cuồng của mình, thân thể của tâm ma càng lúc càng cao lớn!

Cả hư không đều sản sinh một cỗ hấp lực cự đại, chúng thiên ma trắng đen đều hiện lên thần sắc khủng hoảng, kẻ nào kẻ nấy đều bị một cỗ hấp lực cường đại kéo về phía tâm ma.

“Dừng tay!” Phong Vân Vô Kị bất thành linh đột nhiên chấn bay những thiên ma ở xung quanh, sau đó thì từng bước từng bước đi về phía tâm ma, dù cho hấp lực có cường hãn hơn đi chăng nữa, cũng vô pháp lôi kéo lấy thân hình của y.

“Người thực sự là muốn xưng vương ở nơi này hay sao?” Phong Vân Vô Kị đạp bước hư không, lạnh lùng nói.

Tâm ma hơi khựng lại, hắn ta sợ nhất là loại thần tình đó của Phong Vân Vô Kị, nhưng sau đó thì đảm khí liền trắng đại lên: “Tại sao không? Nơi đây đơn giản chính là tạo ra để dành riêng cho ta!”

“Người sợ hãi rồi sao?” Phong Vân Vô Kị tiếp tục nói.

“Người nói bậy cái gì đó?”

“Người muốn sở luôn tại nơi này sao? Ở tại nơ này thì không có ai càng cường đại hơn người nữa, ở nơi này thì người chính là vua, nhưng ở bên ngoài thì sao? Những nhân vật cường đại khác thì sao? Ma tộc ở sau lưng nhị hoàng tử thì sao? Hoang của mảnh đất thần ma thì sao? Chẳng lẽ người ở lại đây chính là do bản thân quá sợ hãi?”

“... nói bậy, ta chỉ muốn truy cầu thực lực, từ trước giờ chưa biết sợ hãi là gì, thật lực ... thật lực cường đại, đó chính là nguyên nhân mà ta dẫn sinh, nhân vid người còn chưa đủ cường đại!” Tâm ma giận dữ gầm lên.

“Khiêu chiểu cường giả, như thế thì mới không ngừng biến nên cường đại hơn, nếu không khiêu chiến với cường giả thì người vĩnh viễn không biết được cách biệt bao xa. Người muốn ở luôn tại nơi này hay sao?”

Nếu thế – thì sự tiến bộ của người sẽ vĩnh viễn chỉ dừng lại ở đây, chẳng trách cho tới giờ người vẫn không thể trở thành bốn tôn!”

“Người nói bậy cái gì đó!” Tâm ma gầm lên, hóa thành một tia chớp mà lao về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Bùng!

Phong Vân Vô Kỵ đưa tay phải ngưng lấy trường kiếm, rồi cầm lấy trường kiếm của tâm ma: “Muốn giết ta? Chẳng lẽ người còn không hiểu được – chúng ta là nhất thể lưỡng diện, bất kì một ai tử vong, người còn lại cũng không thể sống được.”

“Không!” Tâm ma giận giữ gào lên: “Người nói bậy, người không nhìn thấy rời khỏi người thì ta đã trở nên càng cường đại hơn hay sao?”

“Thế sao?” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, sau đó thì dùng một kiếm đâm vào tay trái, âm ảnh trường kiếm liền đâm xuyên qua cả tay trái, nhưng làn khói hỗn loạn theo đó mà bốc lên.

A!

Tâm ma chụp lấy tay trái mà la lên.

“Hiện tại thì hiểu chưa? Bất luận là người hay ta, chỉ cần một người tử vong, thì một người còn lại cũng không thể tồn tại đơn độc. Sau khi tiến nhập vào trong cái không gian này, ta dần dần hiểu được, người không phải là tâm ma gì cả, nhân loại đều có mặt âm ám của mình, ta cũng vậy, người chính là một mặt khác của ta, là một ‘ta’ khác! Là một ‘ta’ khác tồn tại do bốn chất của nhân loại!” Phong Vân Vô Kỵ mặc nhiên nói: “Đến đây, hãy để cho chúng ta hợp lại làm một!”

“Không! Người đừng mơ là ta sẽ hợp lại làm một cõi người.” Tâm ma gào lên, sau đó thì dần dần thối lui.

“Hồn phách cầu chúng ta ở nơi này, người hy vọng là nhục thân của chúng ta sẽ bị người khác đánh lén hay sao? Nếu như lúc này mà có người tấn công Kiếm Vực, toàn bộ chúng ta sẽ chết hết, lúc nhục thể của chúng ta mất đi, cũng chính là lúc chúng ta hồn phi phách tán.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói: “Bản thân người cứ suy nghĩ cho kĩ đi, chẳng lẽ người muốn ở nơi này hoài hay sao? Vĩnh viễn không quay về hay sao?”

Hồn thân của tâm ma tức thì chấn động, không không tiếp tục thối lui nữa, thiên ma khắp tứ phía nhìn thấy hai người dừng lại, liền ập tới, Phong Vân Vô Kỵ vừa vung tay một cái thì vô số thiên ma liền hóa thành tro – – năng lượng mà tâm ma mới hấp thu đã khiến cho tinh thần thể của Phong Vân Vô Kỵ lại trở nên ngưng thật không ít, và cũng cường đại lên không ít.

“Được rồi! Được rồi!! ...” Tâm ma nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ: “Hợp lại thì hợp lại!”

Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười, sau đó thì đi về phía tâm ma, tay phải trực tiếp đâm xuyên vào trong thân thể của tâm ma, tâm ma đột nhiên đột nhiên mở miệng nói: “Bốn tôn, người lại thắng lợi rồi.”

“Ta thật không cam tâm! ...” Tâm ma gào lên trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ, sau đó thì hóa thành một làn khói và tiếng nhập vào trong người của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ dần dần mở nhắm mắt lại, hấp thu lấy những năng lượng mà tâm ma đã chuyển hóa.

“Hợp lại làm một, chúng ta mới có thể trở nên ... càng – cường đại!”

“Tiêu diệt hẳn ta!” Một gã thiên ma tướng gầm lên, sau đó thì nắm chặt lấy trường kích mà đâm về phía Phong Vân Vô Kỵ, vô số thiên ma ở sau lưng hắn ta cũng nhân đó mà tấn công về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Oanh!

Tất cả mọi công kích khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ ba xích thì đều toàn bộ phản đạn trở lại, chúng thiên ma liền tục gào thảm và bị chấn bay đi

A!

Phong Vân Vô Kỵ phát ra một tiếng rên thư sướng, sau đó thì mở mắt ra, trong mắt trái hiện tại chỉ còn là một phiến ngân bạch, ở trung tâm của ngân mâu ngân bạch là một con người hoàng kim, trông rất là ghê rợn.

Ngẩng đầu lên trên trời, kết cấu của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên lỏa lồ ra trước mắt rõ ràng chưa từng thấy, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy vô số những dải tơ ở dạng những sợi kén bao bọc lấy cả không gian này lại, cùng với nó là vô vàn những sợi tơ tung hoành ngang dọc đan xen với nhau, không ngừng vận chuyển theo một loại quy luật nào đó.

Cái không gian này chẳng khác gì một cái kén của con tằm, trong những khe hở do những sợi tơ cấu thành có vô số làn bạch khí uân nhân hình người lòi ra và nhảy múa, sau đó thì có một thiên ma mới sinh mang nhiên mở mắt ra, rồi từ thoát ra khỏi những sợi tơ đó

Trên thân thể của mỗi một thiên ma đều được gắn với một sợi tơ mỏng manh khó có thể phát giác, đầu kia của sợi tơ đó nối với sợi tơ cấu thành cái không gian đó. Khi một thiên ma tiêu vong thì thì hẳn ta sẽ lại hóa thành một làn vụ khí rồi bị không gian này hấp nạp.

Vô cùng vô tận tin tức từ khắp bốn phương tám hướng ập vào trong não hải, Phong Vân Vô Kị đem hết toàn bộ những tin tức về loại quy tắc mới này ghi nhớ kĩ ở trong đầu, sau đó thì trọng tâm ngưng lại thành một đoàn lạc ấn, chuẩn bị lúc thoát ra sẽ phân tích kĩ càng hơn.

“Đại Tự Tại thiên ma, ước định của ngươi và ta còn có hiệu lực nữa hay không?” Phong Vân Vô Kị từ xa nhìn vào Đại Tự Tại thiên ma mà nói.

Phong Vân Vô Kị lúc này ở trong lòng của mọi thiên ma đã được đưa lên cấp độ cường đại và thâm bất khả trắc.

“Đương nhiên là còn hữu hiệu!” Đại Tự Tại thiên ma cao hứng nói, dựa vào năng lực của hẳn ta thì tự nhiên là có thể thấy được, Phong Vân Vô Kị lúc này đã cường đại hơn nhiều so với bản thân hẳn.

“Đại Tự Tại thiên ma, ngươi làm cái gì đó? Không ngờ là lại mượn tay của người ngoài để đối phó với ta! Ngươi đã làm trái với quy tắc!” Vô Thượng thiên ma liên tục thối lui về phía sau, sắc mặt kinh khủng nói.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, sau đó thì vung tay hút lấy, gã Vô Thượng thiên ma đó liền hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị dùng thần thức đâm xuyên qua não hải của Vô Thượng thiên ma, sau đó thì một lượng lớn thần thức ập vào trong não hải của y, bao quát cả những bốn tướng thiên ma và những năng lực khác.

Oanh!

Phong Vân Vô Kị đánh ra một chưởng, đánh vỡ đầu của Vô Thượng thiên ma, sau đó thì đánh tan xác của hẳn ta!

“Đại Tự Tại thiên ma, hiện tại, lời hứa cuuar ngươi thì ta cũng không cần nữa, trong tương lai, khi ta cần ngươi giúp đỡ thì nhớ là không được chối từ, nếu không thì ... hừ hừ!” Phong Vân Vô Kị nói xong lời uy hiếp đó thì điểm nhẹ mũi chân một cái, rồi biến mất khỏi Vực Ngoại Thiên Ma Thiên ngay trước mắt chữ chư thiên ma

*** **

Trên bầu trời của Kiếm Vực bất thành linh ập đến một đám mây đen, tiếp đó là một tiếng tiếng sấm vang trời truyền tới.

Ầm ầm!

Sau tiếng sấm đó thì một cơn gió lớn thổi tới, trong cơn gió lớn đó thì thân thể của Phong Vân Vô Kị đột nhiên run lên một cái.

“A! ...” Phong Vân Vô Kị đột nhiên đứng thẳng người lên, miệng vừa mở ra thì đã thổi phào ra một hơi, sau đó thì hai mắt mở ra

Trả Lời Với Trích Dẫn

214. Chương 214: Bé Quan Lân Nữa!

“Độc Cô sư bá, Tây Môn sư bá, sư phụ tỉnh lại rồi!” Trì Thương mở miệng hô lên, trong mắt một phiến ướt át.

Trong lòng của Phong Vân Vô Kỵ không khỏi cảm động, vuốt ve đầu tóc của Trì Thương, cảm khái nói: “Khổ cho con rồi, Trì Thương!”

“Vô Kỵ, người tốt cuộc cũng đã tỉnh lại rồi!” Ở bên cạnh lửa tới một cơn gió nhẹ, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương lần lượt tiến vào và xuất hiện ở bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ.

“Ừm, ta quay trở về rồi.” Phong Vân Vô Kỵ gật đầu: “Mấy ngày này, có tình trạng gì nữa không?”

“Cái này thì không có.” Độc Cô Vô Thương lắc đầu, sau đó thì quan thiết hỏi: “Đó rốt cuộc là chuyện gì? Trên thân thể của người tốt cuộc là đã sản sinh ra điều gì? Tại sao thân hình người lại lằng lằng bất động, bọn ta căn bản không hề cảm thấy linh hồn của người ba động, hiện trạng chẳng khác gì một tử thi.”

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một cái, sau đó thì kéo mọi người ngồi xuống, sau đó thuật lại những tình tiết trong chuyến đi vừa rồi, nghe thấy cả thiên địa không ngờ là lại còn có một không gian như thế tồn tại, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cũng đều không ngừng chép lưỡi.

Đợi Phong Vân Vô Kỵ thuật lại xong, Độc Cô Vô Thương cảm khái nói: “Không có chuyện gì thì tốt, hiện giờ thì người đã là chủ tâm cốt của cả Kiếm Vực, nếu như người có chuyện gì xảy ra, chỉ e là cả Kiếm Vực sẽ sụp đổ trong thoáng chốc.”

“Làm sao như thế được, không phải là còn có Độc Cô tiên bối và Tây Môn huynh hay sao?” Phong Vân Vô Kỵ thờ dài nói, sau đó thì đứng lên và nhìn quét qua tứ phía một lượt. Mắt trái nhìn thấy mọi thiên ma đều lần lượt bay về phía bên ngoài, tựa hồ như đang bị cái gì đó triệu hoán.

Gật gật đầu, Phong Vân Vô Kỵ nghênh đón gió trời, những sợi tóc ở trước trán tung bay theo gió: “Rốt cuộc cũng đã giải quyết xong xuôi, sau này thì Hoàng Kim Giáp Sĩ sẽ không còn gặp phải nguy hiểm từ việc tẩu hỏa nhập ma nữa. Ngoại ma đã trừ, đợi lát nữa thì ta sẽ đem bộ Hàn Băng Quyết ẩn nhập vào trong đầu của bọn họ. Từ nay về sau, dù cho công lực có dễ thăng nhiều hơn đi chăng nữa, thì cũng không xảy ra vấn đề gì nữa.”

“Sư phụ, thật như thế sao? Thế thì quá tốt rồi!” Trì Thương hưng phấn nói, thời gian ở chung với những Hoàng Kim Giáp Sĩ đó đủ để khiến cho Trì Thương và đám chiến sĩ nhiệt huyết đó kiến lập tình nghĩa như huynh đệ. Ở trong lòng của Trì Thương, những Hoàng Kim Giáp Sĩ đó đều là huynh đệ, từ trước giờ y chưa bao giờ xem bọn họ như là thuộc hạ.

“Ừm, hiện tại, cũng đã đến lúc ta mang Tuyết Vực Hàn Châu đi trả về!” Phong Vân Vô Kỵ thờ dài một cái, tay phải xòe ra, Tuyết Vực Hàn Châu từ trong lòng bay ra và đáp vào trong lòng bàn tay, hàn quang chói sáng bùng phát ra khắp tứ phía.

“Đã trải qua bao lâu rồi?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

“Người đã đứng ở đây gần ba tháng rồi!” Độc Cô Vô Thương nói.

“A?!” Phong Vân Vô Kỵ cả kinh nói: “Thế đã từng có đệ tử của Tuyết Vực đến nơi này không?”

Độc Cô Vô Thương lắc đầu: “Cái này thì không có, ta nhớ là người đã từng nói qua, một tháng sau đó sẽ quay trở lại Tuyết Vực để trả hàn châu, không biết là tại sao bọn họ cũng không phái người tới nơi này.”

“Hãy để tự thân ta đi trả vậy – bọn lai nói là một tháng, nhưng hiện tại đã mượn cả bốn tháng trời rồi. Viên Tuyết Vực Hàn Châu này rất là có ích đối với Tuyết Vực, hy vọng trong thời gian bốn tháng này ảnh hưởng của nó gây ra không lớn lắm, dù sao đi chăng nữa thì cũng là ta đã thất ước!” Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, tư vị làm người thất ước, đối với y mà nói là cực kỳ khó chịu.

“Người đi đi, hiện tại thì người cũng đã quay về, tình hình cũng đã trở nên đỡ hơn nhiều. Kiếm Vực đã có ta và Tây Môn thủ hộ rồi, đặc biệt là Tây Môn, sau khi y đột phá được hoàng cấp, kiếm đạo của y đã đạt đến một cấp độ khủng bố, có nhiều lúc, dù có ngay cả ta đối diện với y cũng không khỏi có cảm giác tâm kinh đảm chiến!” Độc Cô sáng lạng nói.

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, nhìn vào Tây Môn Y Bắc mà nói: “Tây Môn Huynh, cung hỉ huynh, huynh cuối cùng cũng đã đột phá đến đề cấp! Hiện tại có thể cải danh thành Kiếm Đế Tây Môn Y Bắc rồi!”

Trên khuôn mặt đạm nhiên của Tây Môn Y Bắc cũng lộ xuất nụ cười: “Đó hoàn toàn là công lao của Vô Kị huynh a, nếu như không có tâm đắc của huynh, thì e là nếu ta muốn đột phá đến đề cấp, còn cần phải qua một đoạn thời gian nữa.”

Độc Cô cũng gật đầu nói: “Đúng thế!”

Phong Vân Vô Kị đạm nhiên mỉm cười, sau đó thì nói: “Tây Môn huynh, Độc Cô tiên bối, tất cả đành bái thác cho hai người vậy, ta đi một chốc rồi sẽ về ngay. Sau khi quay về, có lẽ là không li khai Kiếm Vực nữa đâu!”

“Thế sao?” Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc và Trì Thương đều nhìn nhau một cái, sau đó thì vui mừng nói: “Như thế thì quá tốt!”

Ở trong kí ức của chư nhân, mấy lần xảy ra chuyện lớn thì đều phát sinh trong lúc Phong Vân Vô Kị không có mặt, còn may là trong lúc tối hậu quan đầu thì Phong Vân Vô Kị đã kịp thời trở về.

“Ừm, ta đi trước đây!” Phong Vân Vô Kị nói xong thì đằng không bay đi hướng về phía Tuyệt Vực.

Lần này thì Phong Vân Vô Kị cũng vẫn còn cái cảm giác bị ai đó giám thị nữa, tấn quân là trong lòng không thể quen được, nhưng đó cũng là chuyện không có biện pháp.

Thẳng đường ngự phong bay đi, những Tuyệt Vực đệ tử ở tại Tuyệt Vực Thánh Điện khi nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đều hừ lạnh một tiếng, sắc mặt đều không thiện ý cho lắm.

Phong Vân Vô Kị biết do bản thân nuốt lời trước, nên cũng không dám nói cái gì, chỉ đành mở miệng nói: “Không biết là Hàn Yên tiên tử có ở đây hay không, lần này tại hạ tới đây để hoàn trả lại Tuyệt Vực Hàn Châu, trong thời gian mượn có xảy ra một vài chuyện không thể dự trắc được, nên không kịp trả về đúng hẹn, mong chư vị bỏ qua cho.”

“Tư người đi gặp thánh nữ đi!” Một vị nữ tử Tuyệt Vực quát lên.

Phong Vân Vô Kị rất là nghi hoặc, không hiểu là tại sao cô ta lại sản sinh giận dữ đến vậy, suy nghĩ một chốc, có lẽ cô ta động nộ là do bản thân nuốt lời, nên cũng không để ý, chỉ bước vào bên trong.

Vẫn là gian phòng trước đây, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy được Ngạo Hàn Yên đang tự tu.

Một cỗ u hương tùy theo làn khói trắng toát ra từ trong người của Ngạo Hàn Yên bốc lên, chúng liễu nhiễu không tản đi quang chu thân, khuôn mặt tuyệt mỹ thoát ẩn thoát hiện trong màn khí vụ, xác thật là đẹp đến mức không thuộc về nhân gian, chỉ là Ngạo Hàn Yên trong thời khắc này có sự khác biệt cực đại so với trước đây, khí tức cường liệt không chỉ một hai điểm mà thôi.

“Ngài đến rồi!” Thần thức mà Ngạo Hàn Yên lưu lại ngoài thân thể cảm giác thấy Phong Vân Vô Kị tới, màn vụ khí ngoài thân thể chậm chậm thu lại vào trong thân thể, u hương biến bố đầy phòng cũng theo đó mà dần dần trở nên nhạt hơn nhiều.

“Ừm.” Phong Vân Vô Kị dừng chân ở trước thân người Ngạo Hàn Yên ba xích, sau đó thì ngồi xếp bằng xuống dưới: “Tại hạ đến đây để hoàn trả lại Tuyệt Vực Hàn Châu, trong quá trình sử dụng xảy ra một vài chuyện không thể dự liệu được, nên đã thất ước, hy vọng tiên tử bỏ qua, ngoài ra tại hạ còn từ viên hàn châu này mà ngộ ra một thiên Hàn Băng Quyết, hy vọng nó có thể có chút giúp đỡ đối với tiên tử, cũng vì đó mà di bổ lỗi nuốt lời của tại hạ, đền bù tổn thất mang lại cho Tuyệt Vực.”

“Không cần thiết!” Ngạo Hàn Yên lạnh lùng đáp.

Phong Vân Vô Kị tức thì ngơ ngác, Ngạo Hàn Yên lúc này có thần thái đoan trang, sắc mặt lãnh mạc, đơn giản là một bức băng điều ngọc trác vậy, cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm.

Phong Vân Vô Kị ngơ ngác trong chốc lát, trong lòng rất là nghi hoặc, không biết là trên thân thể của vị Tuyệt Vực thánh nữ này đã phát sinh chuyện gì mà lại khiến cho cô ấy trở nên lãnh mạc như thế, so với trước đây thì chẳng khác gì hay người khác nhau.

“Hàn Yên cô nương, không biết ... là ở Tuyệt Vực đã xảy ra chuyện gì, nếu như không giới ý thì cứ nói ra, nếu như tại hạ có khả năng giúp đỡ, tự thị chắc chắn là sẽ không cự tuyệt, hy vọng có thể bù đắp lại tổn thất do bản thân tạo thành đối với Tuyệt Vực.”

“Không cần nữa, Tuyệt Vực Hàn Châu đâu?” Ngạo Hàn Yên lạnh lùng nói.

Phong Vân Vô Kị đưa Tuyệt Vực Hàn Châu tới trước mà nói: “Ồ đây!”

Ngạo Hàn Yên mở cái hộp đó ra, nhìn một lát rồi gật đầu nói: “Ừm, không sai, Kiếm Đế có thể đi được rồi.”

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị có hơi biến đổi, biểu hiện của Ngạo Hàn Yên khiến cho trong lòng của y sản sinh một cảm giác cực kỳ khó chịu, nhưng vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn cái cảm giác này, sau đó thì nói: “Nếu như thánh nữ không hoan nghênh, thì tại hạ đành cáo từ vậy!”

Ngạo Hàn Yên gật đầu, lạnh lùng nói: “Không tiễn!”

Sắc mặt của Phong Vân Vô Kị lại một lần nữa có hơi biến đổi, sau đó thì thân người nhoáng lên, biến mất khỏi đại sảnh

Ngay sau khi Phong Vân Vô Kị rời đi không lâu, Ngạo Hàn Yên đẩy Tuyệt Vực Hàn Châu sang một bên, sau đó thì đứng dậy và nhìn vào phương hướng biến mất của Phong Vân Vô Kị, trong mắt là một phiến ướm át, thần sắc băng lãnh trên mặt cũng bị dung hóa toàn bộ: “Kẻ ngốc à ... bảo trọng! Hy vọng chàng có thể thực hiện mộng tưởng của mình!”

“Hàn Yên, con quên mất lời thề của mình rồi hay sao? Mau mau tĩnh tu đi!” Một thanh âm băng lãnh từ trong băng điện truyền lại

Toàn thân Ngạo Hàn Yên tức thì chấn động, sắc mặt rất nhanh sau đó đã hoá đổi một thần sắc băng lãnh, lạnh lùng đáp: “Dạ, sư phụ!”

“Ừm!” Trong băng điện truyền lại một thanh âm hài lòng.

Ngạo Hàn Yên vừa ngồi xuống không lâu thì ở dưới chân đột nhiên truyền lại một loạt những âm thanh kì dị

Xẹt xẹt!

Treen mặt đất bùng phát ra đạo đạo kiếm quang, trong ánh mắt chấn kinh của Ngạo Hàn Yên, trên mặt đất hiện ra một hàng chữ rồng bay phượng múa, phẳng phật như có một cao thủ dùng kiếm đang cầm thần kiếm rồi khắc vào mặt đất. Một lúc lâu sau thì trên mặt đất đã bùng phát đầy tự tích, khiếm khí ngập tràn trong cả căn phòng.

Ngạo Hàn Yên nghiêng đầu nhìn vào những hàng chữ ở trước thân thể, sắc mặt có hơi biến đổi: “Hàn Băng Quyết!”

Chỉ nhìn lướt qua một cái thì Ngạo Hàn Yên đã nhìn thấy được thiên Hàn Băng Quyết do Phong Vân Vô Kị dùng kiếm khí lưu lại chính là một môn võ công bá đạo nhưng cao thâm, sau đó thì cô ấy ngẩng đầu lên mà nhìn về phía bên ngoài, thần sắc mê mang trong mắt của Ngạo Hàn Yên càng lúc càng thâm

Ngay sau khi Ngạo Hàn Yên phát ra tiếng kinh hô, thì một đạo thần thức cường hãn từ trong điện phát ra tra thám, sau đó thì quét qua mặt đất một cái, tiếp đó thì một thanh âm dễ nghe của một nữ tử truyền lại: “Vị kiếm đế này ... quả thật là kinh tài tuyệt diễm!”

*** **

Chuyến đi tới Vực Ngự Thiên Ma đã khiens cho chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ của Kiếm Vực triệt để thoát khỏi mối nguy hiểm từ chuyện tẩu hỏa nhập ma, Kiếm Vực lại trở lại bình tĩnh như cũ, sau khi truyền lại thiên Hàn Băng Quyết cho chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ và Trì Thương thì Phong Vân Vô Kị gác mọi chuyện qua một bên, rồi chuẩn bị bế quan.

Ầm ầm!

Một loạt những thanh âm vang dội truyền lại, cả Kiếm Vực đều trở nên chấn động, tất cả mọi thứ bất quá là do thân thể băng đại của Thái Cổ Ma Viên chậm chậm chìm vào trong mặt đất, đất đá khắp xung quanh

liền biến hóa như đã trở thành nước vậy, nó hướng tứ phía mà tản ra, nhưng dù có là như thế thì cả mặt đất cũng trở nên chấn động kịch liệt.

Những thanh âm cự đại đó vang lên không ngừng, trong mục quang của chư nhân thì thân thể bàng đại của Thái Cổ Ma Viên dần dần chìm vào trong mặt đất trước Kiếm Các mấy trăm trượng, tới khi chỉ còn lại cái đầu thì Thái Cổ Ma Viên đột nhiên ngừng lại, không tiếp tục trầm nhập xuống nữa, hai con mắt cự đại nhìn vào Phong Vân Vô Kị, nhân thần nguyên bản đang hung bạo nhưng khi nhìn về phía Phong Vân Vô Kị thì lại trở nên rất là ngoan ngoãn.

“Ngaoan!” Phong Vân Vô Kị lắc lắc đầu, rồi bước tới, vuốt ve lấy đầu của nó mà nịnh: “Đi xuống dưới đi, đem công pháp mà ta truyền cho ngươi, ừm, chính là đường vận hành của năng lượng trong người của ngươi đó, phải nhớ kĩ nó, mỗi một ngày thì nhớ là phải luyện một lần, đợi sau khi ngươi luyện xong, chúng ta tự nhiên sẽ gặp lại!”

Hống!

Thái Cổ Ma Viên ngẩng đầu lên mà gầm một tiếng, những chiếc răng to dài theo đó cũng lộ ra, đám nước dãi trên răng cũng thuận theo đó mà nhũ xuống dưới.

Phong Vân Vô Kị trừng mắt nhìn nó một cái, con Thái Cổ Ma Viên này lại liền trở nên ôn thuận, sau khi cúi đầu xuống thì khịt khịt mấy tiếng rồi cuối cùng thì cũng chui vào trong lòng đất.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua thì phát hiện con Thái Cổ Ma Viên này càng lúc càng trầm sâu xuống, càng lúc càng sâu, cho đến khi cách mặt đất mấy trăm trượng thì dừng lại, cả thân thể bàng đại cũng theo đó mà biến mất khỏi sự cảm ứng của thần thức.

“Có lẽ, đó chính là bốn năng thiên sinh!” Phong Vân Vô Kị trầm nghĩ, sau đó thì chuyển thân người hướng về phía Kiếm Các, những Hoàng Kim Giáp Sĩ ở xung quanh cũng dần dần tản đi.

Đối với con Thái Cổ Ma Viên này thì Phong Vân Vô Kị chỉ dùng thần thức tra thám thân thể của nó một lần, đối với loại thần thú này thì Phong Vân Vô Kị biết được: Những thần thú này thiên sinh nóng nảy, tính tình hung liệt, hung mãnh, tùy theo thời gian tích lũy thì bốn năng thiên sinh của nó sẽ càng được tăng cường. Có nhân duyên tương phù với một con thần thú lúc còn nhỏ, lại có duyên gặp thêm lần nữa và thần phục nó, Phong Vân Vô Kị nhìn không được mà suy nghĩ, nếu như những loại hung thú như con Thái Cổ Ma Viên này biết tu luyện như con người, thì thực lực của nó sẽ tăng cường đến mức nào? Khi nó hoàn toàn trưởng thành thì phải chăng là sẽ càng cường đại hơn so với thần thú bình thường?!!

Chỉ luận tới những tin tức có được từ Thánh Điện, thì cũng đủ để khiến cho Phong Vân Vô Kị biết được con Thái Cổ Ma Viên ở thời kì trưởng thành có thể cường hãn đến đâu, nếu như nó có tu tập được võ công của nhân loại, thì chắc chắn là sẽ cường hãn hơn nhiều! Mỗi một khi suy nghĩ tới chỗ này thì Phong Vân Vô Kị lại hưng phấn khôn xiết, nhiệt huyết cung phỉ dâng, một con Thái Cổ Ma Viên như thế đúng là một trợ lực cự đại a!

Bất quá Phong Vân Vô Kị cũng không dám quá tùy ý, Thái Cổ Ma Viên dù sao cũng bất đồng với con người, do có sự khác biệt về kinh mạch, nên công pháp cường đại nhất của nhân loại chưa chắc đã thích hợp với loại hung thú như thế, có lúc sẽ còn sản sinh những hiệu quả trái ngược.

Sau khi tra thám rõ cấu tạo thân thể của Thái Cổ Ma Viên xong, Phong Vân Vô Kị đã thôi diễn ra một bộ côn ghaps giản đơn, bộ công quyết này có cường đại hay không thì Phong Vân Vô Kị vô pháp phán định, nhưng chí thiểu cũng có thể để cho một con Thái Cổ Ma Viên tu luyện.

Đem bộ công pháp đó ấn nhập vào trong đầu của Thái Cổ Ma Viên, sau đó dùng cường lực thôi động năng lượng trong nội thể của nó, sau khi ấn chiếu theo khẩu quyết mà vận chuyển thì Phong Vân Vô Kị lệnh cho nó trầm nhập xuống mặt đất, vì thế nên mới xuất hiện tình cảnh như vừa rồi.

“Sư phụ, người lần này bế quan bao lâu?” Trì Thương bước tới và hỏi.

Phong Vân Vô Kị dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn lên trên trời, sau khi suy nghĩ chốc lát thì nói: “Có lẽ là không lâu lắm, ước chừng khoảng độ một năm, trước mắt thì đệ thất trọng thiên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đã hoàn thành được một nửa, một năm thời gian có lẽ là cũng đủ rồi, đến lúc đó thì ta cũng có thể xuất quan rồi – con không cần phải lo lắng, lần này ta sẽ lưu một tia thần thức lại bên ngoài, chỉ cần

có chuyện xảy ra thì ta sẽ lập tức biết ngay, dựa vào thực lực trước mắt của ta thì có lẽ cũng không có vấn đề gì lớn!”

Phong Vân Vô Kỵ vốn muốn nói là không có vấn đề gì, nhưng đột nhiên nghĩ tới người ở đông hải, dựa vào tu vi hiện tại của Phong Vân Vô Kỵ thì hiển nhiên là nhận ra tu vi của người đó đã đạt đến thần cấp. Dựa vào tu vi của người này mà chỉ là một người giữ cửa, như thế thì thể lực ở sau lưng của y sẽ cường đại đến mức nào, chuyện này cũng cần phải suy nghĩ cẩn thận, còn có những triều thánh giả*** ở Bắc Hải Hiên Viên Khâu nữa. Bình thời nhìn khắp cả Thái Cổ đại địa cũng không có mấy cường giả, nhưng mỗi một thời đoạn triều thánh lại có nhiều cao thủ thần cấp xuất hiện ở nơi đó đến vậy, nếu thế thì cả Thái Cổ có bao nhiêu cao thủ thần cấp? Lúc bình thường sao lại không phát hiện ra?

*** người hành hương

Nghĩ đến chỗ này thì Phong Vân Vô Kỵ chuyển đổi thành không có vấn đề gì lớn, đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác nghi hoặc cực độ về Thái Cổ: “Có lẽ, tất cả mọi thứ mà ta nhìn thấy trước giờ đều chỉ là bề mặt của Thái Cổ mà thôi!”

Thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ bay về phía Kiếm Các, sau đó thì bay thẳng lên trên tầng hai!

Chi ách!

Cánh cửa đóng lại, trong căn phòng liền trở thành một phiến hắc ám, từ trong đôi mắt của Phong Vân Vô Kỵ bạo xạ ra một phiến tinh mang, căn phòng tức thì bùng sáng, dần dần đôi mắt của Phong Vân Vô Kỵ cũng khép lại, khí tức toàn thân cũng càng lúc càng yếu nhược, càng lúc càng nhược, dần dần như hóa thành một khối đá. Mọi thứ trong phòng chỉ còn lại một phiến tịch mịch, chỉ có những làn gió nhẹ xuyên qua khe cửa mà lùa vào, theo đó là những thanh âm rít khe khẽ vang lên trong căn phòng

Trả Lời Với Trích Dẫn

215. Chương 215: Đệ Thất Trọng Thiên Tâm Pháp Và Chuyển Biến

Kết quả của chuyện tăng cường năng lượng tinh thần chính là Phong Vân Vô Kỵ có thể phân hóa ý thức ra thành nhiều phần hơn, ngoài ra mỗi một phần ý thức sau khi phân hóa thì cũng đều có mức độ ngưng thật vượt xa trước đây, tốc độ thời diễn cũng gia tăng cực đại.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ tiến nhập vào trong Thời Không Nguyên Địa và sờ tới được bốn chất của một bộ phận quy tắc, tiến độ thời diễn cũng tăng tiến lên nhiều, ngoài ra trong thời gian sáu vạn năm sau đó thì thái cực chi đạo cũng đã được Phong Vân Vô Kỵ lĩnh ngộ quá nửa. Trong năm loại kiếm đạo, thái cực kiếm đạo là điểm quan kiện trong việc thời diễn Ý Niệm Kiếm Thể, cũng do phần lớn tinh lực để lĩnh ngộ tinh túy của thái cực kiếm đạo, nên tốc độ lĩnh ngộ bốn loại kiếm đạo còn lại rất là chậm rãi, nhưng một khi lĩnh ngộ được một bộ phận thái cực kiếm đạo có tác dụng để thăng kiếm ý thì sự dung hợp của bốn loại kiếm đạo còn lại cũng sẽ diễn ra càng nhanh hơn. Đó cũng chính là nguyên nhân chỉ trong thời gian một năm mà Phong Vân Vô Kỵ đã có thể thời diễn được một nửa bộ phận sau của kiếm ý của đệ thất trọng, hơn nữa Phong Vân Vô Kỵ đã có một cảm giác từ rất sớm trước đây, đệ thất trọng thiên của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp – chỉ e là có sự khác biệt về bốn chất với những kiếm quyết khác, thậm chí là so với kiếm quyết sáu trọng thiên trước của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp cũng có sự khác biệt cực đại, cái cảm giác đó tùy theo tiến độ của chuyện thời diễn mà càng lúc càng trở nên cường liệt.

Bên trong ý thức hải, một nửa phần kiếm ý sau này của thái cực kiếm đạo trình hiện đồ án thái cực ở trung tâm, ở xung quanh là bốn thanh khí kiếm với các màu sắc khác nhau đang tĩnh lập trong hư không. Đạo kiếm khí từ trên bốn thanh trường kiếm đại biểu cho bốn loại kiếm đạo tán phát ra và tiến nhập vào trong đồ án thái cực, đạo thái cực đồ đó chuyển động càng lúc càng nhanh, tốc độ dung hợp của năm loại kiếm đạo tùy theo đó mà càng lúc càng nhanh

Thời gian dần trôi qua, đám Hoàng Kim Giáp Sĩ ở phía dưới Kiếm Các bắt đầu thu công, quá nửa số người đều đã tu luyện hoàn thành một giai đoạn nhất định. Sau khi từ trong tu luyện tỉnh lại thì liền nắm lấy thanh trường kích ở bên cạnh, rồi bắt đầu đi tuần tra, những người còn lại thì tiếp tục tu luyện Hàn Băng Quyết. Lần này, chúng nhân đều đã có được một bài học, nên luân phiên tu luyện, chuyện hàng đầu vẫn là phải bảo chứng có một nửa Hoàng Kim Giáp Sĩ đi tuần tra.

Cả Thái Cổ đại địa tiến nhập vào thời kì bình tĩnh trường cửu, thiên địa đều trở nên bình hòa, trước đây còn có thể thấy một vài quần người rải rác trên đại địa, nhưng giờ đây thì đều dần dần trầm nhập vào trong đại địa, tiến nhập vào trong quá trình tu luyện trường cửu.

Sáu vạn năm thời gian này đã khiến cho những đệ tử Kiếm Vực tu luyện Bắc Minh Thần Công đến một trình độ kinh nhân, dù là đối diện với những cao thủ hoàng cấp, chỉ cần là chưa sắp tiến nhập vào cảnh giới để cấp thì đừng hòng giết được một Hoàng Kim Giáp Sĩ trong một khoảng thời gian ngắn.

Oanh!

Một năm sau, cánh cửa của Kiếm Các đột nhiên bị chấn tan thành tro, Phong Vân Vô Kị từ trong Kiếm Các bước ra, khi đi ngang qua đám Hoàng kim Giáp Sĩ thì đột nhiên mở miệng nói: “Ta cần phải tĩnh lặng một lát, trong thời gian này thì không ai được phép quấy rầy, kể cả thiếu các chủ.”

Dứt lời thì Phong Vân Vô Kị đi đến trước Kiếm Các, rồi đạp chân lên trên một vách đá nhô ra cả ngàn trượng.

Phong Vân Vô Kị ngồi xếp bằng xuống dưới, lẳng lặng tĩnh lập ở đó, mảnh đá lớn lay động một cái, tiếp đó thì có mấy viên đá nhỏ rơi xuống phía dưới, một lúc thật lâu sau thì mới có hồi âm truyền lên ...

Sắc trời dần dần tối đi, tinh tú biến bố đầy trời, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên trời, mái tóc trên đầu tung bay theo gió, chiếc áo choàng ở sau lưng cũng phất phơ phần phật.

Sau khi xuất quan thì Phong Vân Vô Kị tựa hồ như gặp phải điều gì đó rất là nghi hoặc, một than một mình ngồi ở nơi này, đầu ngẩng lên trên tinh không, cặp mắt xán lạn mang theo thần sắc mê mang và khó hiểu.

Ở cách chỗ ngồi của Phong Vân Vô Kị mấy chục bước, Trì Thương tĩnh lặng đứng đó, y đã nghe được chuyển cáo của chúng Hoàng Kim Giáp Sĩ, biết được Phong Vân Vô Kị không muốn bị người khác quấy rầy nên không dám bước tới. Ở trong lòng của Trì Thương, trước giờ sự tôn đều rất kiên định và nghiêm túc, rất ít khi nhìn thấy sự phụ mang nhiên như thế, đúng vậy, Trì Thương hoàn toàn nhìn thấy được trạng thái lúc này của Phong Vân Vô Kị.

Ài!

Trong màn đêm tối mịt mùng, Phong Vân Vô Kị thở ra một hơi dài, Trì Thương nghe thấy thế thì không khỏi chấn động toàn thân, trong đầu suy nghĩ một lúc rồi cũng thở dài, dần dần lui về phía sau, tiến vào trong màn đêm mịt mùng.

Trên thiên không bao la ánh sao, ở bên dưới Kiếm Các thì kthinhr thoảng cũng có một vài trận gió lớn thổi lướt lên trên, theo đó thì những âm thanh xào xạt không ngừng vang lên, Phong Vân Vô Kị nghehng gió lùa tới, trong lòng cũng dập dờn ba động chẳng khác gì tiếng gió.

Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ thất trọng thiên đã hoàn thành, khi nhìn thấy được khẩu quyết của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ thất trọng thì Phong Vân Vô Kị không khỏi sững người, sự phán đoán trong lòng quả nhiên đã trở thành sự thật. Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ thất trọng chính xác mà nói thì không phải là một kiếm pháp, nói đúng hơn thì nó chính là một đoạn nội công tâm pháp, một đoạn Phân Thần Chi Thuật mơ hồ.

Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ thất trọng thiên có thể nói là kể từ sau khi Phong Vân Vô Kị đặt chân lên Vực Ngoại Thiên Ma Thiên đã bắt đầu phát sinh dị biến, ý thức ở trong ý thức hải tựa hồ như tự động suy nghĩ về tình huống lúc đó, sau đó là kết hợp với nhiều loại kiếm kiếm quyết, cuối cùng là thôi diễn ra một bộ phân thân khẩu quyết như thế. Cảm thấy nó hoàn toàn không phù hợp, Phong Vân Vô Kị một lần nữa lại dùng ý thức tiến hành thôi diễn đối với khẩu quyết này một cách triệt để lí trí, nhưng kết quả chứng minh cuối cùng thì bộ phân thân khẩu quyết này chính là khẩu quyết đệ thất trọng thiên tuyệt diệu nhất.

Tu luyện đệ thất trọng của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp thì tình không giống như mấy trọng thiên trước, nó thể thể đề cao cực đại cảnh giới của Phong Vân Vô Kị, hay nói thẳng ra thì nó không có chút tác dụng đề cao nào đối với thực lực, nói chuẩn xác hơn nó là một môn võ học mà rất lâu và rất lâu sau này mới có khả năng thể hiện ra uy lực của nó! Bởi vì bộ võ học này buộc Phong Vân Vô Kị phải đối mặt với một lựa chọn.

Ngẩng đầu nhìn lên những vì sao trên trời, bên tai nghe tiếng gió xì xào thổi qua, trong lòng của Phong Vân Vô Kị cảm giác thấy cực kì bình tĩnh, trong thời khắc bình tĩnh này, Phong Vân Vô Kị không ngừng tư lự trong lòng.

Hiện trạng của nhân tộc lần lượt trình hiện ra ở trong đầu, nhưng tình huống này đối với Phong Vân Vô Kị mà nói thì tình không phải là tốt lành gì. Khi trở về vị diện thì Phong Vân Vô Kị đã hiểu rõ hơn về thực lực của Ma Tộc, khi ở tại vị diện vật chất thì thực lực của mỗi một phương bên Huyết tộc và Thiên Đường đều rất cường đại, nhân tộc hiện tại đang nằm trong trùng trùng nguy hiểm, nơi nơi đều bất diệu tuyệt đối.

Kiểm Vực có hơn bốn chục vạn võ sĩ ở cảnh giới đỉnh phong của cấp Thái Cổ, mỗi một võ sĩ đều có thể đánh ngang tay với một cao thủ hoàng cấp, trừ đi đám người của Nam Thăng Bắc Đẩu Kiếm Phái đã rời đi thì trước mắt Kiếm Vực chỉ có hai kiếm hoàng, hai kiếm đế, thêm vào đó bản thân là một cao thủ thần cấp sơ kì, thực lực như thế thì miễn cưỡng cũng có thể xưng là một vực, nhưng cả nhân tộc mà nói thì là cái gì đây?

Một sự gia tăng của Kiếm Vực tình không thể khiến cho tình cảnh của nhân tộc có sự biến hóa về chất, hơn nữa trong quá trình kiến lập Kiếm Vực còn mang theo một lượng lớn tộc nhân tử vong, bất luận là bọn họ chết vì nguyên nhân tất nhiên hay không tất nhiên, nhưng bọn họ đều đã chết rồi, hơn nữa đều có quan hệ trực tiếp hoặc gián với Kiếm Vực.

Một loạt những tình huống xảy ra, nhưng Kiếm Vực trước giờ đều hăm nhập trong tình trạng bị động, chưa hề có lần nào chủ động xuất kích, tất cả những thương vong đều là do bên phát chiến gánh chịu, nhưng dùng ánh mắt nhìn xa một chút, dùng ở góc độ cả nhân loại mà nhìn thì vô luận là làm sao thì đó cũng đều là một tổn thất cự đại.

Ma thần Cổ Nhĩ Di Đặc và chuyến đi đến thần ma chiến trường đã khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm giác được Ma tộc cường đại đến mức nào, Cổ Nhĩ Di Đặc – kẻ đã từng gây ra huyết kiếp thao thiên ở Thái Cổ chỉ là một thành phần nhỏ bé mà thôi. Ma tộc có khả năng giành chiến thắng trong thần ma chi chiến, cái năng lực như thế thì cũng có thể tưởng tượng ra, những ma thần thì bọn họ có không biết bao nhiêu, mỗi một lần nghĩ tới chuyện này thì trong lòng của Phong Vân Vô Kị lại càng thêm lo lắng.

“Rốt cuộc là nên làm như thế nào đây? Làm như thế nào mới có thể tìm thấy được một con đường dành cho nhân loại?” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu nhìn lên trên trời, một bầu trời đầy sao tựa hồ như đang chuyển động lòng vòng trong đầu, một cảm giác càng lúc càng cảm thấy mê mang cường liệt ập đến trong lòng.

“Chỉ có một Kiếm Thần, thì có thể cải biến được điều gì? Chỉ có mấy chục vạn Hoàng Kim Giáp Sĩ là có thể cải biến được gì? Ta rốt cuộc là có thể cải biến được gì?” Trong lòng của Phong Vân Vô Kị ngập tràn cảm giác mê mang và bất lực, mộng tưởng kiên định trước giờ sao trong thời khắc này lại xa xôi tới thế.

“Tây Môn, huynh nói thử xem, địch nhân lớn nhất của một chủng tộc là cái gì?” Phong Vân Vô Kị thở dài ra một hơi, rồi buồn bã nói.

Ở trong bóng của Kiếm Các, Tây Môn Y Bắc chậm chậm bước ra, tay ôm lấy thanh kim thiết trường kiếm phổ thông chậm chậm bước tới bên cạnh thân người của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì vén tà áo và ngồi xuống, mái tóc bạc trắng cũng theo đó mà tung bay phất phơ, đầu thì cúi gằm xuống khiến cho thân người càng trở nên kinh tâm hơn trong màn đêm.

“Ta không biết.” Tây Môn Y Bắc trầm ngâm chốc lát rồi nói, đôi môi nhẹ mở ra rồi đạm nhiên nói.

Ở hư không trước thân người của Phong Vân Vô Kị truyền lại một tiếng thở dài buồn bã, Độc Cô Vô Thương với bộ y bào màu xanh đạp bộ hư không chậm chậm đi đến trước mặt của Phong Vân Vô Kị mà ngồi xuống.

“Vô Kị, ta tựa hồ như nhìn thấy người rất mê mang ... ta biết, trước giờ người vẫn lấy bốn chữ chấn hưng nhân tộc làm trách nhiệm, lấy nó làm mộng tưởng truy cầu cuối cùng của bản thân, nhưng người không biết nó cũng đã tạo ra cho người vô vàn áp lực. Ta vùng Tây Môn rất là hy vọng khi người gặp phải vấn đề gì thì có thể chia sẻ với bọn ta, để cho bọn ta gánh vác một phần trách nhiệm. Chỉ thiếu, cũng không khiến cho một mình người cảm thấy mệt mỏi, nhưng trước giờ người lại cứ âm thầm mà gánh lấy một mình, ài” Độc Cô thở ra một hơi dài buồn bã.

“Chúng ta là chiến hữu, cũng là huynh đệ!” Tây Môn Y Bắc nhìn về phía trước, mặc nhiên nói. Trên mặt nhìn không ra bất kì biểu tình nào, ở trên trán thì không những có những sợi tóc bạc tung bay, từng cọng từng cọng lướt qua trước mặt.

Phong Vân Vô Kị cũng hơi động dung, Tây Môn Y Bắc tịnh không thiện trường biểu đạt tình cảm, đặc biệt là tùy theo sự tinh tiến của công lực, y càng lúc càng ít giao tiếp, chỉ có chín chữ ngắn ngủi nhưng ý vị trong đó lại rất dài.

“Bọn ta đã không thể đi theo được bước chân của người nữa rồi, người đi càng lúc càng nhanh, càng lúc càng xa.” Độc Cô nghiêm túc nói: “Nhưng ở trên một số vấn đề khác thì bọn ta vẫn có thể giúp người. Chấn hưng nhân tộc tịnh không chỉ là nguyện vọng của một mình người.” Độc Cô nói tiếp.

“Ta sắp phải phân ra làm ba!” Phong Vân Vô Kị đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?!” Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc tức thì chấn động, kinh hô lên.

“Tâm pháp khẩu quyết của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp đệ thất trọng thiên đã hoàn thành!” Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng nói.

“Chuyện này có liên hệ gì với việc phân ra làm ba? Hơn nữa, là cái gì phân ra làm ba?” Độc Cô vội vàng nói.

“Danh xưng của đệ thất trọng thiên chính là Phân Thân Chi Thuật, một phân làm ba, chính là phân thân thức của ta ra làm ba phần, vĩnh viễn phân ra làm ba phần!” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên đáp, tiếng gió rít bên tai cũng chẳng khác gì tâm tình hiện tại của y.

“Làm sao lại như thế? Ý Niệm kiếm Thể Đại Pháp của người không phải là kiếm đạo sao? Làm sao đệ thất trọng thiên lại sản sinh ra trọng tâm pháp như thế?” Độc Cô hỏi.

“Ta phỏng đoán là nó có liên hệ khăng khít mật với chuyến đi ở đến Vực Ngoại Thiên Ma Thiên.” Phong Vân Vô Kị nói: “Nếu như ta muốn tăng cường thực lực thì buộc phải tu luyện trọng tâm pháp này, hơn nữa trong quá trình cũng gặp phải sự nguy hiểm cực độ.”

“Đó có chỗ nào khác biệt gì với Phân Thân Chi Thuật bình thường hay sao?”

Phong Vân Vô Kị nhìn sang Độc Cô Vô Thương một cái, rồi lại quay đầu nhìn sang Tây Môn Y Bắc, thấy hai người đều đang nhìn vào bản thân, liền nói: “Có, bởi vì ta định đem một bộ phận thân thức chuyển đi đến Ma Giới theo phương pháp học được từ thiên ma không gian!”

“Cái gì?” Ngay cả Tây Môn Y Bắc cũng không khỏi động dung.

“Người điên rồi hay sao?” Độc Cô Vô Thương quát lên: “Người biết là như thế có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Người có hiểu rõ được tình huống ở Ma Giới hay không? Những liên hệ giữa linh hồn với nhau là phi thường phức tạp, nếu như một phần linh hồn gặp phải vấn đề gì thì toàn bộ linh hồn của người đều phải chịu sự tổn thương vô pháp sửa chữa!”

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn vào phần hư không âm ám ở sau lưng của Độc Cô, lẩm bẩm nói: “Trước giờ ta vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, dựa vào tình huống trước mắt của nhân tộc, nếu như muốn thoát khỏi khốn cảnh thì cơ hồ như không có khả năng. Thần ma chi chiến, cao thủ của tộc ta vẫn lạc đi quá nhiều, nhưng hiện tại thì trong tộc lại không ngừng có tranh đấu, chỉ luận đến quá trình kiến lập Kiếm Vực thôi thì cũng đã có không biết bao nhiêu tộc nhân tử vong.”

“Dần dần, ta cũng có chút hiểu rõ hơn tâm tình lúc ban đầu của hai vị cực chủ bên Đao Vực và Ma Vực” Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói: “Muốn hễ hưng nhân tộc, tránh những tổn thất càng to lớn hơn nữa

thì chỉ có một phương pháp là thống nhất cả nhân tộc vào một cái thể lực nào đó, nhưng quá trình này lại tạo thành sự tổn thất càng lớn hơn cho nhân tộc, loại tâm tình này ... có lẽ cũng tương đối là thống khổ!”

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên trời mà thở dài ra một hơi, chút điểm hận ý tàn lưu đối với Đạo Vực cũng theo đó mà hoàn toàn biến mất.

Kì thật – mọi người đều là người chung một đường!

Độc Cô im lặng, một lúc lâu sau thì mới mở miệng nói: “Người thực sự là quyết định như thế sao? Chỉ cần người suy nghĩ kĩ càng và quyết định rồi, bọn ta đều ủng hộ!”

“Hy vọng ta có thể giúp đỡ được điều gì đó.” Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên mạch nhiên nói.

“Các người có thể.” Phong Vân Vô Kị mở miệng nói, sau đó thì tiếp: “Ta đã suy nghĩ rất lâu rồi, dựa vào tình huống trước mắt của nhân tộc mà nói thì một chút hy vọng kích bại Ma tộc cũng không có, biện pháp duy nhất chỉ có thể bắt đầu từ trong nội bộ của bọn chúng, chế tạo ra chuyện xô xát và chiến loạn, khiến cho bọn họ dần suy nhược từ trong nội bộ ... trong quá trình này thì ta cần phải tìm tâm ma của ta, trên sự thật thì nó cũng chính là mặt âm ám trong bốn tâm của ta, sau đó thì tách nó ra và chuyển di đến Ma Giới, để cho nó sinh tồn ở đó, sinh trưởng với trạng thái hoàn toàn là Ma tộc, nếu như thế thì trong tương lai sẽ tránh khỏi sơ hở để Ma tộc nhận ra, dù sao đi chăng nữa thì nhân loại sau khi ma hóa cũng có sự khác biệt về chất so với Ma tộc.”

“Người chẳng lẽ không sợ tâm ma ...”

“Đã không còn có tâm ma nữa, chuyển di đến Vực Ngoại Thiên Ma Thiên đã dần dần tạo cho ta một nhận thức mới về tâm ma, trước mắt thì cái cảm giác này còn rất mơ hồ, khi nó trở nên rõ ràng thì ta nghĩ là cả nhân tộc của chúng ta sẽ có sự biến hóa về chất!”

Thân thể của Độc Cô và Tây Môn nhẹ chấn động một cái, nhưng im lặng không nói.

Một cơn gió thổi tới, những sợi tóc phủ lướt qua trán của Phong Vân Vô Kị, rồi tản ra về phía sau ...

“phân thân một khi tiến hành thì chắc chắn sẽ dẫn khởi một vài biến hóa về thiên tượng ở Ma Giới, khả năng là sẽ dẫn khởi sự chú ý của một vài ma thần, vì thế ta cần hai người giúp đỡ!” Phong Vân Vô Kị nói.

“Ừm!” Độc Cô Vô Thương và Tây Môn gật đầu.

“Còn bao lâu nữa?” Trầm mặc một lát rồi Độc Cô Vô Thương hỏi.

“Một tháng sau!”

216. Chương 216: Đệ Nhất Phân Thân – Ma Giới

Một tiếng nổ vang rền truyền lại, dưới mặt trời màu đen của Ma Giới đột nhiên phá khai một động khẩu hình lỗ xoáy, ở trong động khẩu là Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương bước ra, ngay trong sát na hai người bước chân ra thì một cỗ áp lực cự đại từ khắp bốn phương tám hướng ập tới, thân thể hai người đều chấn động một cái, đôi mày không khỏi cau lại.

“Không cần phải lo lắng.” Phong Vân Vô Kị từ phía sau chậm chậm bước tới, từ trong nội thể của y có một màn âm ảnh mờ hồ khoách triển ra bên ngoài, sau đó thì bao bọc lấy thân thể của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương vào bên trong, áp lực trên thân thể của hai người cũng theo đó mà mau chóng biến mất.

“Các người là ai?” Đột nhiên một tiếng quát từ phía dưới truyền lên, hai người cúi xuống nhìn thì thấy một gã tướng quân Ma tộc đang lĩnh mấy ngàn chiến sĩ Ma tộc đang ngẩng đầu nhìn lên trên trời.

“Tốc chiến tốc quyết, không được để bất kì một ai sống, để ta tìm nơi chuyển sinh của phân thân!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, sau đó thì ngồi xếp bằng trong không trung, thần thần bàng đại mau chóng phân ra thành nhiều phần quét qua khắp mọi phía trong Ma Giới mà tra thám.

“Tiêu diệt đám nhân loại ngày!” Gã Ma tộc tướng quân đó rốt cuộc cũng nhận ra thân phận nhân tộc của ba người, sau đó thì hét lên một tiếng và nắm chặt trường kích lao lên trên.

Trong mắt của Tây Môn Y Bắc hiện xuất một phiến băng lãnh, hừ lạnh một tiếng rồi phát ra một kiếm, gã Ma tộc tướng quân đó còn chưa kịp phản ứng thì thân hình đang lao lên trên đột nhiên khựng lại, tiếp đó là cặp mắt tròn tròn ra nhìn về phía Tây Môn Y Bắc với thần sắc kinh khủng, một vết máu xuất hiện ở chính giữa trán của hắn ta và mau chóng khoách triển thẳng xuống phía dưới.

Xuy!

Một thanh âm vang lên, ở khe nứt phân thân thể gã Ma tộc tướng quân đó ra làm hai bùng phát cả vạn đạo kiếm khí xán lạn, những đạo kiếm khí bá đạo đó mau chóng nghiền nát thân thể của gã ta.

Đám chiến sĩ Ma tộc ở phía dưới chìm đắm trong nỗi chấn kinh ngăn ngủi, sau đó thì kẻ nào kẻ nấy đều hò hét, rồi đồng loạt phóng trường kích trên tay về phía ba người.

Chiếc y bào màu xanh của Độc Cô Vô Thương lay động một cái, tay phải giơ lên trên rồi nhẹ nhàng lướt thanh kiếm gỗ trên tay trong không trung, một đạo thái cực đồ liền xuất hiện trong không trung. Mấy ngàn thành trường kích đâm xuyên đồ án thái cực, sau đó thì xoay ngược lại và xạ thẳng xuống phía dưới với tốc độ càng nhanh hơn.

A!

Hàng loạt những tiếng gào thảm thiết vang lên, mấy ngàn thanh trường kích đâm xuyên thân thể của chúng chiến sĩ Ma tộc và găm chúng vào mặt đất.

Cơ hồ như đồng thời, Tây Môn Y Bắc đột nhiên xuất thủ, cánh tay trái đưa ra phía trước mà bắt trảo, đám chiến sĩ Ma tộc còn lại liền bị một cổ hấp lực cường đại kéo lên trên không trung. Tây Môn Y Bắc nắm chặt lấy lòng bàn tay lại, gần cả ngàn chiến sĩ Ma tộc liền bị dòn lại và bị nghiền chung với nhau, cùng với đó là từng luồng từng luồng khói đen từ trong thân thể của bọn chúng bùng phát và xạ thẳng vào trong lòng bàn tay của Tây Môn Y Bắc, khiến cho hồn thân của Tây Môn Y Bắc dập dờn ma khí, hai mắt cũng mau chóng chuyển sang màu đen hoàn toàn.

A!

Tây Môn Y Bắc há miệng khà ra một hơi khí đen, màu đen trong mắt tấn tốc rút đi, sau đó thì thì ty phải vung một cái, một đạo kiếm quang xán lạn lướt qua, đám ma thú to lớn mới bay đến liền bị một kiếm này của Tây Môn Y Bắc giải quyết, thân thể hóa thành một màn mưa máu mà rơi xuống phía dưới.

“Giải quyết!” Tây Môn Y Bắc nói, đôi mắt khép hờ lại nhìn lướt qua dãy núi xung quanh và văng thái dương màu đen trên đầu, cùng lúc đó thì thanh thiết kiếm cũng chui vào vỏ.

Ở dưới chân của hai người là một phiến con sông màu đen, nhưng con sông này tịnh không hề bốc ra chút mùi vị khó chịu nào, mà ngược lại còn có một cổ khí tức mới mẻ, tất cả mọi thứ ở đây – đều gần như là trái ngược với Thái Cổ.

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương nhắm mắt lại mà tĩnh lập trong không trung, thần thức quét qua hư không, cẩn thận dò xét tình hình hướng xung quanh, một khi gặp phải tình huống thì liền ra tay.

Ở sau lưng hai người, Phong Vân Vô Kị dùng thần thức cường đại quét qua cả Ma Giới, cường độ thần thức tu vi của Phong Vân Vô Kị hiện nay đã rất là kinh nhân, những nơi nó lướt qua đều mang theo tiếng gió, ẩn ước có tiếng rì rào của sấm chớp, khiến cho cả thiên địa cũng có hơi biến sắc. Chỉ cần công lực đạt đến một trình độ nào đó, thì đều có thể cảm giác thấy cổ thần thức cường đại vô thất của cổ thần thức này.

Cả Ma Giới đều bị dị biến mảy kinh động, từng đạo từng đạo thần thức cường hãn từ khắp các nơi ở Ma Giới trùng thẳng lên trên trời, nghênh đón ý thức của Phong Vân Vô Kị

Mức độ cường hãn của Ma Giới khiến cho Phong Vân Vô Kị không khỏi kinh tâm, dựa vào cường độ thần thức của y hiện nay mà không ngờ là gần như cả Ma Giới đều có phản ứng với thần thức của bản thân, hơn nữa những Ma tộc có tu vi thần thức không thua kém mình không ngờ là lại đạt đến cả ngàn người.

Có một vài bộ phận thần thức còn cường đại hơn xa Phong Vân Vô Kị, khi gặp phải những đạo thần thức đó thì Phong Vân Vô Kị không khỏi tấn tốc triệt thoái, sau đó thì ghi nhớ lấy những vị trí mà những đạo thần thức đó phát ra. Ở tại Ma Giới cũng có một vài nơi mà thần thức của Phong Vân Vô Kị căn bản vô pháp xuyên thấu, chứ đừng nói là tra thám hư thật.

Những nơi như thế thì có hơn mười chỗ, Phong Vân Vô Kị ghi nhớ kỹ càng vị trí của những đạo thần thức đó, sau đó thì mau chóng rút lui, nhưng dù có như thế thì cũng có một vài đạo thần thức thẳng đường truy theo tới đây!

Sưu sưu!!

Một bóng người nhoáng lên, ở phía chân trời có một ác ma với hai cánh cự đại sau lưng đang tấn tốc bay tới.

“Nhân loại! Cáp cáp ... tốt lắm, không ngờ được là các ngươi lại tìm đường chết, dám chạy đến Ma Giới!” Gã thượng vị Ma tộc đó cười lớn lên một tiếng, thân hình còn chưa tiếp cận thì đã đánh mạnh ra một quyền, một đám ma khí với hình dạng một con ma thú lao thẳng ra ngoài đầu quyền, hư không rên rỉ chẳng khác gì như bị dày xé. Độc Cô Vô Thương nhìn vào hắc ta với khuôn mặt không có chút biểu tình nào, một kiếm đâm thẳng vào trung tâm của đoàn khí đen đó, thanh kiếm gỗ đâm xuyên qua đoàn ma khí đó một cách kì dị, sau đó thì liên tục khuấy động, một chốc sau thì quyền kinh đã bị hóa giải.

Ngay đúng lúc này thì Tây Môn Y Bắc ra tay

Oanh!

Cả thiên không đột nhiên tối sầm lại, sau đó thì một quang mang như sao xẹt lướt qua, phần hư không ở chỗ đứng của gã Ma tộc đó liền bị xé dọc ra một vết nứt cự đại, gã thượng vị Ma tộc đó loáng một cái đã bị một kiếm của Tây Môn Y Bắc nghiền thành cám, nhưng phần không ở xung quanh hắc ta thì xuất hiện một vết nứt trong suốt rồi lan rộng ra cả mấy ngàn dặm và thành một thông đạo. Ở trong khe nứt đó xuất hiện vô số những tòa nhà thấp sáng ánh đèn, dưới ánh đèn sáng sủa trên con đường lớn thì hiện ra cả đám người đang sững sờ nhìn sang bên này

“Đó là chuyện gì?” Tây Môn Y Bắc nghi hoặc nói, nhưng loại thần tình này tấn tốc biến mất, trên mặt rất nhanh sau đó liền trở lại thần sắc lãnh đạm trước giờ.

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra nhìn sang Tây Môn Y Bắc một cái, sau đó thì triệt để im lặng, sau khi tiến nhập vào trong cảnh giới để cấp thì kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc trở nên cực kì cường hãn, chỉ một kiếm mà đã phá khai được bình chương không gian giữa Ma Giới và vị diện vật chất, hơn nữa còn là một thông đạo cự đại, quả thật là

Tùy theo sự thu lại kiếm của tây Môn Y Bắc thì thông đạo cự đại đó cũng mau chóng khép lại.

Phong Vân Vô Kị dùng thần thức quét qua cả đại địa, một bộ phận thần thức tiếp tục lan rộng ra, bộ phận còn lại thì thu hồi trở về. Trở trong một sơn cốc ngập tràn hỏa diễm, Phong Vân Vô Kị tìm thấy thứ mà bản thân muốn tìm, thần thức lướt qua một vòng rồi mau chóng tiêu diệt những sinh vật cường đại có khả năng sản sinh uy hiếp, sau đó thì Phong Vân Vô Kị mở miệng nói: “Có thể rồi, chuẩn bị phân thần!”

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương nghe thấy thế thì càng thêm cảnh giác.

Ở sau lưng hai người, một đoàn năng lượng tinh thần cường đại màu đen từ trên thân thể đang ngồi xếp bằng của Phong Vân Vô Kị bùng phát ra ngoài, sau đó thì hóa thành một đạo lưu quang, mau chóng bay về phía chân trời, chỉ trong thời gian chớp mắt thì đã hóa thành một điểm đen và biến mất vô tung.

Ngay khi đoàn năng lượng này phân ra thì toàn thân của Phong Vân Vô Kị không ngừng chấn động, máu từ trong thất khiếu chảy ra ngoài, tấn quân phân thân là một loại công pháp, bản thân của nó làm thương tổn linh hồn là chuyện không thể tránh khỏi, chỉ là loại tổn thương này thì Phong Vân Vô Kị còn có khả năng không chế nó trong phạm vi chịu đựng được.

Thuận theo một tia thần thức, đoàn năng lượng đen xì đó tấn tốc chiếm não bộ của một sinh vật bé nhỏ ở Ma Giới mà mắt thường khó có thể phát hiện - - - Ma trùng.

Kết cấu của loại ma trùng này giản đơn phi thường, nhưng lại có khả năng tiến hóa vô hạn, có rất nhiều loại ma thú siêu cường nguyên bản đều chuyển hóa từ loại ma thú này mà ra, còn một vài đỉnh cấp yêu ma của Ma Giới thì là do những ma thú đó chuyển biến mà thành.

Làm xong hết tất cả những chuyện này thì Phong Vân Vô Kị hoàn toàn thu lại ý thức.

Phong Vân Vô Kị bất thành linh khà ra một hơi, sau đó thì đứng dậy, ba người nhìn nhau một cái rồi gật đầu, Tây Môn Y Bắc mau chóng xuất kiếm, sau khi một đạo sao xẹt lướt qua thì ở trước mắt ba người lại xuất hiện một đám mây đen dưới dạng lốc xoáy.

“Nhân loại, cấp cấp ... ba tên nhân loại cường đại, có lẽ là đủ để ta bổ dưỡng một phen rồi!” Một thanh âm khàn khàn cực độ từ phía xa truyền lại, ba gã Ma tộc mặt xanh răng nanh dài với ba cặp canhs vẩy vẩy bay tới.

“Ma, không phải là nơi đến lí tưởng, nhưng nếu đã đến rồi thì muốn đi cũng không dễ đâu!” Một tên ác ma khác cười hung ác nói.

“Hai người đi trước đi.” Phong Vân Vô Kị nhàn nhã nói, sau đó thì xoay người lại, lạnh lùng nói: “Nếu như các người đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho các người!”

“Thành toàn cho bọn ta? Cấp cấp ... Ma Giới không phải là Thái Cổ, dù có là thần cấp, khi đến Ma Giới thì thực lực cũng giảm xuống, đến lúc đó thì cũng chỉ trở thành bao đảm cho người khác mà thôi! Cấp cấp”

“Thế sao? Ta cũng chính là đang ở cấp thần đây!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, tay phải đưa lên trên, Đệ Ngũ Kiếm Đả liền xuất hiện và xoay chuyển một vòng trong lòng bàn tay của y, sau đó thì bị Phong Vân Vô Kị nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Ba gã ác ma cảm thấy sát khí cường liệt phát ra từ người của Phong Vân Vô Kị thì không khỏi biến sắc.

“Thực lực của ngươi không bị giảm xuống? Ngươi nắm giữ linh vực?” Gã ác ma vừa nói lúc này cung biết là bản thân đã đụng phải cây gai rồi, nên sắc mặt không khỏi đại biến.

“Để ta tiễn các ngươi một đoạn đường!” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói.

Ba gã yêu ma lại biến sắc, đồng thời hét lên một tiếng, toàn thân ma khí hung dũng, cuồng phong theo đó cũng nổi dậy, mây đen ở phía sau ba gã ta liền cuộn cuộn ập đến, kèm theo đó là sấm vang chớp giật.

Phong Vân Vô Kị cười lạnh một cái, tĩnh lặng nhìn vào động tác của ba gã Ma tộc, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương ở phía sau thì lại xem như không hề thấy gì, chậm chậm bước vào trong không gian thông đạo.

Ba gã Ma tộc gầm lên một tiếng!

Oanh!

Ba đạo hắc sắc thiểm điện to lớn từ trên không trung đánh thẳng xuống, Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên trên mà lạnh lùng nhìn vào những đạo thiểm điện đang càng lúc càng gần đó và những khe nứt không gian ở chu vi không ngừng sinh diệt.

Cuồng phong từ trên không trung đổ ngược xuống đại địa, ngay khi mấy đạo thiểm điện cách bản thân chưa đầy mấy trượng cự li thì Phong Vân Vô Kị y nhiên vẫn bất động, chỉ là trên mặt lại lộ ra một nụ cười hung ác.

Hừ!

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một cái, tay trái bất thành linh đưa tới, hô lên: “Hấp Tinh Đại Pháp!”

Mấy đạo thiểm điện uẩn hàm nguồn năng lượng hủy diệt vô tận liền bị một cổ hấp lực cực kì cường đại hút lấy, ô ạt tiến vào trong tay trái của Phong Vân Vô Kị.

Ánh thiểm điện đầy trời cũng theo đó mà hóa thành một cổ hồng lưu tiền nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kị, bộ khải giáp trên thân thể của y cũng theo đó mà chấn động kịch liệt, tấm áo chùng ở sau lưng thì không ngừng tung bay phần phật.

A!

Ba gã ác ma không khỏi thấy lạnh gáy, trong mắt của kẻ dẫn đầu lóe lên một thần sắc hung độc, tay phải đưa ra sau nắm lấy thanh trường kích đỡ sau lưng, đang định ra tay thì Phong Vân Vô Kị đã xuất thủ.

Ầm ầm!!

Thiên không đột nhiên tối sầm lại, tối sầm trong một thời gian dài, không hề có một chút tia sáng nào. Ở trong màn đêm tối đó thì Phong Vân Vô Kị lẳng lặng đứng ở trong không trung, trong con ngươi đen tuyền lóe lên thần sắc tàn ác, nhìn về phương hướng của sơn cốc hỏa diễm mà lạnh lùng nói: “Lần này – ta sẽ không nhân từ nữa, tàn nhẫn, ngoan độc sẽ thành đại danh từ của ta.”

Xoay người lại, Phong Vân Vô Kị chậm chậm biến mất trong không trung, vô thanh vô tức, chẳng có chút ba động năng lượng nào

Sau khi Phong Vân Vô Kị biến mất không lâu thì có một đoàn âm ảnh mơ hồ xuất hiện ở nơi đứng vừa nãy của Phong Vân Vô Kị, sau đó hắn ta vung tay một cái thì màn đêm tối đó liền biến mất, hắn ta ngửi ngửi một cái, sau đó thì cổ quái nói: “Thật kỳ quái, chẳng khác gì như hóa thành không khí vậy ... ừm, nhân loại này thật cường hãn, trừ phi Thái Cổ đã xuất hiện biến hóa gì lớn rồi hay sao, chuyện này thực sự là cần phải lưu tâm”

Đứng ở nơi đó một chốc rồi đạo nhân ảnh đó lóe lên một cái, sau đó thì biến mất vô tung

*** **

Đó là một nơi ngập tràn hỏa diễm và khói độc, ngay cả nham thạch cũng trình hiện trạng thái đỏ hồng, cũng chỉ có ở Ma Giới mới có loại hoàn cảnh hỗn tạp như thế này.

Ở trong hư không, một sinh vật hạ cấp của Ma Giới – ma trùng đang tĩnh lặng bay lơ lửng trong không trung, nó di động thân thể theo bốn năng và hấp thu lấy những năng lượng do hoàn cảnh cung cấp.

“Cáp cáp ... Ma Giới, ta đến đây, nơi này – sẽ trở thành thiên địa của ta, thành thiên hạ của ta” Ở trong cái đầu nhỏ bé của con ma trùng nhỏ bé đó có một phần ý thức âm ám đang cười lên một cách điên cuồng, con ma trùng này sớm đã bị Phong Vân Vô Kị cải tạo, thân thể đã cường đại hơn cả trăm lần, dựa vào cường độ tinh thần của Phong Vân Vô Kị thì loại chuyện như thế thì giản đơn vô cùng. Chỉ luận về mức độ cường hãn trên thân thể thôi, thì con ma trùng này còn cường hãn hơn nhiều so với một vài ma thú khác.

Trong nội thể của một con ma trùng nhỏ bé không ngờ lại ẩn hàm một tinh thần hồn thể cường hãn, nếu bất kỳ một ai biết được, chắc chắn sẽ chấn kinh khôn xiết.

Ngay sau khi Phong Vân Vô Kị rời đi không lâu, hoàng loạt các đạo ý thức cường hãn quét qua khắp đại địa của cả Ma Giới, những nơi mà thần thức của Phong Vân Vô Kị lướt qua thì đều lưu lại một chút khí tức, các cường giả Ma tộc từ đó mà lần ra.

Những cường giả Ma tộc này rất là hiếu kì, một cường giả Thái Cổ ở cấp thần lại chạy đến Ma Giới làm gì? Chẳng lẽ là chỉ vì mấy kẻ thượng vị yêu ma?

Nếu như những cường giả của Ma tộc đều nghĩ như thế thì đầu não của bọn họ chắc chắn là bị heo ăn mất rồi.

Tuy nhiên dù cho những ma thú cường hãn đó có dò xét như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể phát hiện được Phong Vân Vô Kị đã làm ra chuyện gì ở Ma Giới?

Có một vài cường giả kiên trì dò xét, thuận theo khí tức mà Phong Vân Vô Kị lưu lại mà tìm tới hỏa diễm cốc, tuy nhiên ở đó ngoại trừ những thi thể không hề có vết thương gì của những ma thú cường đại ra, thì không hề có phát hiện gì.

Sau đó thì những đạo thần thức này lại càng tra xét tử tế từng tấc đất ở nơi này.

Trong hư không, đạo ý thức âm ám trong đầu của ma trùng sớm đã cảnh giác khi có những ma thú đó tiếp cận, bản tính gian trá liền biểu hiện ra rõ ràng, cẩn thận cực độ áp chế khí tức xuống mức thấp nhất, dựa vào ý thức cường độ thần cấp mà dung hợp với hoàn cảnh xung quanh, đồng thời cũng là do nguyên nhân bản thân cũng chỉ là một ma trùng bé nhỏ, nên nhất thời cũng không có một ai phát hiện ra điều gì cổ quái.

Bất kỳ một ai cũng không thể ngờ được, Phong Vân Vô Kị lại có chủ ý đem phân thân của mình ẩn tàng trong nội thể của một ma trùng nhỏ bé này.

Một ma trùng thì có thể làm được gì?

Nói đến cái vấn đề này thì buộc phải nhắc đến sinh vật yếu ớt nhất Ma Giới, cái sinh vật này không phải là thứ nào khác, mà chính là ma trùng, một ma trùng yếu ớt đến không đủ để nói thành lời, không có một Ma tộc cường giả nào chuyển di mục quang của bản thân lên trên con ma trùng bé nhỏ này.

Cuối cùng thì từng đạo từng đạo ma thức thu hồi trở về, trọng tâm tiến nhập vào khắp các nơi trong Ma Giới

Ngay sau khi những đạo ma thức do rút đi không lâu thì con ma trung bé nhỏ đó bắt đầu hoạt động, những chiếc chân nhỏ bé sau khi trải qua sự cứng nhắc lúc đầu thì rất nhanh sau đó, phản ý thức âm ám đó liền không chế được thân thể này. Con ma trùng nhỏ bé đó di chuyển đến một khối hủ nham, sau đó thì núp ở sau mấy khối hỏa nham đó.

Ở chu vi của hỏa nham có khá nhiều những sinh vật tựa như vi khuẩn, những loại này chính là món ăn yêu thích nhất của ma trùng, mặc dù tâm lý vô pháp tiếp thụ, nhưng Phong Vân Vô Kị buộc phải thôn thực những vi khuẩn này, một con ma trùng nhỏ bé dần dần bắt đầu quá trình sinh trưởng sinh nhai dài dằng của mình

... ..

Ngoài không gian Ma Giới, trên đại địa của Thái Cổ, Phong Vân Vô Kị bằng vào cảm ứng của linh hồn liền biết hết những tình trạng trong hỏa diễm cốc, sau khi những đạo ma thức của những cường giả Ma Giới lần lượt thu hồi, Phong Vân Vô Kị mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

A!

Vừa mới thở phào một hơi thì Phong Vân Vô Kị phát hiện thấy từ sâu trong linh hồn phát ra sự thống khổ tê tâm liệt phế, tận bản là công hiệu nguyên bản của phân thân công pháp là giảm nhược thống khổ, nhưng linh hồn dù sao thì cũng yếu ớt hơn nhiều so với nhục thân, nếu như là linh hồn của người bình thường thì đừng nói đến chuyện phân thân, mà đã trực tiếp hồn phi phách tán rồi.

Đệ thất trọng thiên, Phân Thân Chi Thuật, Phong Vân Vô Kị đã hoàn thành được một phần ba.

“Sao rồi?” Độc Cô ở một bên cất tiếng hỏi.

“E rằng cần phải có một đoạn thời gian nghỉ ngơi!” Phong Vân Vô Kị thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng xuống dưới đất, lẳng lặng vận thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng xuống dưới đất, lẳng lặng vận Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, như thế mới có thể giảm nhẹ được một chút thống khổ trên linh hồn

Độc Cô dùng ánh mắt nhìn sang Tây Môn một cái, Tây Môn Y Bắc liền hiểu ý, hai người từ trong Kiếm Các lui ra, chỉ còn lưu lại Phong Vân Vô Kị, chậm chậm trị liệu thương thương thể.

217. Chương 217: Đệ Nhị Phân Thân – Bản Tôn

Bất kỳ những đau đớn nào ở trên nhục thể đều vô pháp so sánh với nỗi đau đớn ở trên linh hồn.

Dù Phong Vân Vô Kị có tâm thần vững chắc ở cấp thần, lại có sự tương trợ của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, nhưng nỗi đau đớn ở trên linh hồn y nhiên vẫn đầy dọa y. Trong căn phòng âm ám, những hột mồ hôi không ngừng từ trên trán của Phong Vân Vô Kị toát ra.

“Độc Cô tiền bối và Tây Môn có còn ở đây hay không?” Phong Vân Vô Kị mở mắt ra nhìn về phía ngoài cửa rồi mở mắt nói.

Chi ách!

Cánh cửa gỗ mới chậm chậm mở ra, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc kẻ vai tiến vào, Độc Cô Vô Thương đi được mấy bước, nhìn thấy mồ hôi trên trán của Phong Vân Vô Kị thì sắc mặt tức thì biến đổi, lập tức vén vạt áo lên mà bay tới trước, dùng tay nâng đỡ lấy Phong Vân Vô Kị, quan thiết nói: “Là sao lại thành ra bộ dạng như thế này? Chẳng lẽ Phân Thân Đại Pháp có sơ hở cực đại gì hay sao?”

Ý thức của Phong Vân Vô Kỵ có chút mơ hồ, khi vừa mới phân liệt ra đệ nhất phân thân thì còn chưa phát giác thấy, nhưng hiện tại lãnh tinh lại thì cái cảm giác tê tâm liệt phế đó liền ập tới, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cố gắng nhận trụ để không phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Ở bên kia, Tây Môn cũng bay tới, ở một bên còn lại mà nâng đỡ Phong Vân Vô Kỵ dậy, hai người đồng thời truyền nhập một lượng kiếm nguyên cường đại vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kỵ.

“Không cần như thế.” Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu, đẩy hai người ra: “Chuyện này không liên quan gì đến công lực, hai người có truyền nhập thêm công lực đi chăng nữa thì cũng vô dụng.”

Độc Cô thở dài một tiếng: “Ta thực sự là có hơi sợ – cái bộ công pháp này của người có sơ hở to lớn nào đó! Ta nhớ Âm Hắc Đế Quân cũng có Phân Thân Chi Thuật, lúc đó thì hẳn ta cũng có tới sáu phân thân, bộ Phân Thân Chi Thuật này có lẽ là không khác gì mấy so với Phân Thân Chi Thuật của người?”

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt điều tức một lát, cố gắng áp chế nỗi đau đớn đó vào sâu thẳm trong ý thức, nhưng y biết rõ đó chỉ là phương pháp tạm thời, đợi đến khi nó bạo phát thì cái cảm giác đau đớn lúc đó sẽ đau hơn nguyên lai cả mấy chục lần, nhưng tình hình trước mắt cũng không có biện pháp, bởi vì Phong Vân Vô Kỵ cũng cần phải những chuyện phi thường trọng yếu.

Mở mắt ra, Phong Vân Vô Kỵ đáp: “Bộ Phân Thân Chi Thuật này, hoàn toàn bất đồng với Phân Thân Chi Thuật. Thuật phân thân của Âm Hắc Đế Quân, án chiếu theo như những lần gặp mặt giữa ta và y, thêm vào đó là những gì bản thân thôi diễn thì khẳng định là hẳn ta chỉ đem một bộ phận thần thức khắc ghi trên những phân thân đó, khiến cho thần thức dung hợp lại với nhục thể. Cứ như thế, kết hợp với một vài bí pháp thì có thể đạt được hiệu quả tương tự nhưng thuật phân thân của ta, nhưng Phân Thân Chi Thuật thì những phân thân sẽ chịu sự hạn chế, thực lực vĩnh viễn không thể cường đại hơn bản tôn, tới đa cũng chỉ là tương đương. Loại phương pháp này có một sơ hở cực đại, đó cũng chính là lý do sáu phân thân của Âm Hắc Đế Quân đều bị ma vật kia chiếm lấy toàn bộ.”

Dừng lại một lát, Phong Vân Vô Kỵ tiếp tục nói: “Phân Thân Chi Thuật của ta thì lại mang một linh hồn phân ra làm ba phần linh hồn hoàn chỉnh, đương nhiên theo tình hình trước mắt những linh hồn do ta phân ra đều không hoàn chỉnh. Nhưng tùy theo sự tinh tiến của Phân Thân Chi Thuật, thì ba linh hồn cũng dần trở nên viên mãn. Vì thế, một khi ba phần linh hồn này trở nên viên mãn thì phân thân không ngắt định là yếu kém hơn bản tôn, thậm chí là còn có khả năng cường đại hơn cả bản tôn, tiềm lực phát triển của nó vượt xa phân thân. Điều này cũng có thể nói sự khác biệt lớn nhất của Phân Thân Chi Thuật và Phân Thân Chi Thuật chính là nằm ở hai chữ tiềm lực.”

Độc Cô gật đầu, biểu kỳ bản thân đã hiểu, sau đó đột nhiên suy nghĩ đến điều gì cất tiếng hỏi: “Chỉ là – phương pháp phân thân này của người lại sao lại mang lại nhiều đau đớn đến thế, điều này phải chăng là biểu minh nó không quá hoàn mỹ?”

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, cất tiếng nói: “Đó là lý do tại sao ta cần các người giúp đỡ. Còn nhớ con Thái Cổ Ma Viên kia hay không?”

“Nhớ, làm sao? Chẳng lẽ còn có liên hệ gì với nó hay sao?”

“Cũng không có liên hệ gì, nhưng lại có liên hệ đến con Li Loan đã chiến đấu với nó.”

“Sao lại nói thế?” Độc Cô rất là tò mò.

“Ngày trước, ta tuy là đã tha cho con Li Loan đó một mạng, nhưng lại đem một tia thần thức tủa định trên thân thể của nó. Ta biết những loại thần thú trong loài chim này đều có chỗ tương tự giống với thánh thú Phượng Hoàng, không đáp xuống nơi nào mà không có bảo vật, lúc đó thì ta cũng lưu tâm đến nó, sau này thì quả nhiên là phát hiện thấy sào huyết của nó. Tại một mặt đất bị tách đôi ra, con Li Loan này lao xuống dưới và tiến nhập vào trong dung nham, lúc đó thì ta cũng rất là nghi vấn, những loại dung nham phổ thông này thì nơi nào cũng có thể thấy, tại sao con Li Loan này lại chọn lựa nơi này. Sau đó thì ta dùng thần thức tiến vào bên trong tra thám, lúc đó thì mới phát hiện chỗ độc đáo của nó, đó không phải là loại dung nham phổ thông, mà đó là một loại dung nham có tác dụng như Địa Từ Nguyên Mạch – tu bổ nguyên thần, là loại linh mạch thượng giai cho việc tu bổ hồn thể. Những loại dung nham khác biệt như thế thì ta đã từng đọc được tư liệu ở trong Thánh Điện, liên tưởng tới tập tính không có bảo vật thì không đặt chân của hỏa loan, tổng hợp lại rồi phán đoán ra được. Những thứ như thế thì thường đều có linh thú bảo hộ,

ngoài ra thì ở gần đó ta còn phát hiện ra một vài nhân vật cường hân thủ hộ địa mạch linh bảo này. Bốn thân công pháp của Phân Thần Chi Thuật đích xác là tàn khuyết, chính vì phát hiện ra Địa Từ Nguyên Mạch mà trong ý thức ta mới tiến thêm một bước để xúc tiến chuyện thôi diễn đệ thất trọng thiên này. Ta nhất thời sơ hốt, thêm vào đó là bận bịu chuyện phân thần nên mới quên bém mắt chuyện này. Trước mắt thì ta cần phải tiến vào trong Địa Từ Nguyên Mạch để tiến hành tu bổ, trong quá trình này thì cần hai người giúp đỡ.”

“Địa Từ Nguyên Mạch đó ở nơi nào?” Tây Môn Y Bắc đạm nhiên nói.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn sang Tây Môn Y Bắc một cái, đạm nhiên đáp: “hai người đợi một lát, đợi ta hoàn thành xong đệ nhị nguyên thần!”

Độc Cô và Tây Môn đều gật đầu, sau đó im lặng không nói, lẳng lặng nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ.

Ba người trước giờ đều không úy kị gì hai người còn lại, Phong Vân Vô Kỵ chậm chậm nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì trong hai mắt chỉ là một phiến ngân bạch, thần tinh băng lãnh đến sâm hàn, không hề mang theo bất kỳ những tình cảm nào của nhân loại, phần giữa lại chỉ là sự lí trí và lãnh khốc đến tuyệt đối> Tại ngay khi nhìn thấy đôi mắt này, dù có là người có tâm chí kiên định như Tây Môn Y Bắc cũng không khỏi rét run.

Đó chính là đôi mắt lãnh khốc mang theo uy áp vô cùng, trông chẳng khác gì như chúng thần đang cúi xuống nhìn vào chúng sinh ở nhân gian.

Một đạo kiếm hình quang ảnh từ trong nội thể của Phong Vân Vô Kỵ bước ra ngoài, trong ánh quang mạnh rực rỡ đó thì ẩn ước là có thể nhìn thấy dạng mạo của Phong Vân Vô Kỵ, ngay trong sát na đạo kiếm hình nhân ảnh đó xuất hiện thì kiếm khí trong Kiếm Các đại trưởng, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương dưới sự dẫn dắt của khí thể này, khí thể toàn thân càng lúc càng đề cao

Tranh! Tranh!

Hai tiếng kiếm ngân cao vút truyền ra, ngay trong sát na đạo kiếm hình nhân ảnh đó xuất hiện thì Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương liền bị sự diu dắt của kiếm ý mà hóa thân thành hai thanh kinh thiên cự kiếm, toàn thân phát xuất ra màn kiếm khí mông lung.

“Thu liễm kiếm khí!” Đạo nhân hình kiếm ảnh đó mạc nhiên nói.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc lí nào lại nguyện tỵ thành cái bộ dạng như thế này, khi Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện ra dưới trạng thái kiếm hình nhân ảnh thì dựa vào sự thể hiện hoàn mỹ của năm loại kiếm đạo trong Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp, đối với bất kỳ một loại kiếm đạo nào trong đó đều bị ảnh hưởng cực đại, thêm vào đó à ý cảnh của Phong Vân Vô Kỵ đã vượt qua Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, nên kiếm ý của trong thân thể của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương mới thất khống.

Nhưng dù sao thì Độc Cô và Tây Môn cũng không yếu, thậm chí nếu cứ như thế thì Kiếm Các sẽ bị hủy đi nên chậm chậm thu liễm kiếm khí, cả ba người đều thu liễm lấy kiếm khí, trong đó tốc độ thu liễm của Tây Môn Y Bắc là nhanh nhất.

Kiểm khí ngoài thân thể của kiếm hình nhân ảnh đã thu liễm vào bên trong thể biểu, ngay lúc này thì Phong Vân Vô Kỵ với đôi mắt ngân bạch đột nhiên vung cánh tay búng ra một đạo khí kinh mà xanh bàng đại, cổ khí kinh đó vừa mới tiến nhập vào trong thân thể của Phong Vân Vô Kỵ thì dưới ánh mắt sững sờ của Tây Môn và Độc Cô

Tranh!

Một tiếng kiếm ngân vang lên, Phong Vân Vô Kỵ với cặp mắt ngân bạch vừa mới xòe ra thì Đệ Ngũ Kiếm Đả phi tốc chuyển động một vòng ở trong lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ, rồi sau đó Phong Vân Vô Kỵ cầm lấy kiếm mà chém xuống

“Dừng!”

Tây Môn và Độc Cô đồng thời kinh hô, tuy nhiên vẫn là muộn một bước, Phong Vân Vô Kỵ với đôi mắt ngân bạch ra tay với tốc độ còn nhanh hơn cả khi Tây Môn Y Bắc xuất hiểm.

Chỉ nghe một tiếng xạt vang lên, máu nhiễm trường không, tay trái của Phong Vân Vô Kị bị chặt đứt đến tận vai, máu trên chỗ đó không ngừng tuôn ra xối xả và lao vào thân người của đạo kiếm hình nhân ảnh, khiến cho đạo kiếm hình nhân ảnh đó toàn thân đầm máu. Đồng thời thì trên vai trái của đạo kiếm hình nhân ảnh liền rắc lên một tiếng rồi tự động đứt rời ra, nhưng cánh tay này lại bị một cổ hư kinh nâng lên và tiếp lấy

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc chấn kinh quan sát mọi chuyện, sự tàn nhẫn của Phân Thần Đại Pháp hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hai người, nhưng bọn họ lí nào lại biết được ý thức trong ý thức hải đều là xung mẫn lí tính, căn bản không hề có chút khái niệm nào về chuyện tự tàn và tự tổn thương, duy nhất cần thiết chính là làm thế nào để đạt được mục đích, làm thế nào để có hiệu quả tốt nhất mà thôi.

Sau khi tiếp lấy cánh tay đứt đoạn thì Phong Vân Vô Kị với đôi mắt ngân bạch đột nhiên đẩy lòng bàn tay về phía đạo kiếm hình nhân ảnh, trong mục quang của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc thì ở bên trong thân thể xán lạn của đạo kiếm hình nhân ảnh đó xuất hiện từng làn từng làn khí tức màu xanh nhạt, sau đó thì lục phủ ngũ tạng mau chóng thành hình, hàng loạt những thanh âm sinh trưởng của khí tạng không ngừng vang vọng trong Kiếm Các

Sau khi hình thành ngũ tạng, từng đường từng đường gân đồng thời xuất hiện, rồi hướng khắp bốn phương tám hướng mà lan rộng ra, tiếp đó là huyết quản, thần kinh. Quang mang trong nội thể của đạo kiếm hình nhân ảnh dần nhạt đi, tùy theo cơ nhục đầy đặn thì một nhục thể mới sinh trần trụi hiện ra trước mắt của hai người. Độc Cô và Tây Môn đều tương hồ nhìn nhau một cái, Tây Môn gật đầu rồi hóa thân thành một đạo lưu ảnh bay đi, một chốc sau thì trên tay đã nâng một bộ bạch bào và đứng ngay cạnh thân thể của Độc Cô Vô Thương.

Tại thời khắc này, thể biểu của kiếm hình nhân ảnh đã bắt đầu sinh trưởng ra lớp da thịt trắng bóc, theo đó thì từng cọng từng cọng tóc đen mọc ra, một Phong Vân Vô Kị với bộ dạng chẳng hề khác gì liền xuất hiện trước mặt của chư nhân.

Tây Môn Y Bắc búng nhẹ năm ngón tay trong tay phải, y bào trên tay liền bay đi chẳng khác gì thanh kiếm, Phong Vân Vô Kị ngoắc lấy ngón tay một cái, bộ y bào đó liền hóa thành một đạo lưu ảnh phủ từ trên đầu xuống. Chỉ trong chớp mắt thì hai Phong Vân Vô Kị đã hiện ra, một người mang Cửu Mệnh Chiến Giáp, một người mang bạch bào, hai người đồng thời xuất hiện ở trước mắt của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc.

“Hai người này, rốt cuộc là ai mới chân chính là người?” Độc Cô Vô Thương có chút đau đầu nói.

Phong Vân Vô Kị có bốn thân là đạo kiếm hình nhân ảnh mỉm cười, mở miệng nói: “Phân Thần Chi Thuật – không hề có phân biệt gì, bất kì một ai cũng đều là ta.”

“Thế y thì sao? Tại sao y lại không nói chuyện?”

“Y không tồn tại bất kì cảm tình nào của nhân loại.” Phong Vân Vô Kị chấp tay ở sau lưng mà nói.

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương nghe thế đều chấn động toàn thân, cùng nhau nhìn về phía Phong Vân Vô Kị với cặp mắt ngân bạch, Phong Vân Vô Kị đó nhìn thấy hai người nhìn sang thì cũng quay đầu sang nhìn vào hai người một cái, rồi mặc nhiên quay mặt trở lại.

Tại sát na đối nhãn với đôi mắt đó thì hai người không khỏi lạnh gáy, sau đó thì cổ hàn khí này lướt dọc theo sống lưng mà truyền xuống tận gót chân, đó hoàn toàn là nhãn quang của một người ở trên cao, một người tuyệt đối chỉ dựa vào thực lực.

“Đừng có nhìn vào cặp mắt của y.” Thanh âm của Phong Vân Vô Kị truyền đến tai của hai người, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương đều chấn động một cái rồi hồi thần trở lại.

“Đó rốt cuộc là chuyện gì?” Độc Cô Vô Thương trầm mặc phiến khắc, chỉnh lí lại những suy nghĩ rồi nói: “Ý ta là nói, y, ừm ... mắt của người?”

“Phân Thần Chi Thuật, một hóa làm ba, không có sự phân biệt giữa ai với ai, ba người bọn ta đều là những cá thể độc lập, lại có liên hệ với nhau, nếu như nói cần phải có một chủ thể, một bốn tôn thì người đó chính là y.” Phong Vân Vô Kị mang y bào trắng chỉ vào Phong Vân Vô Kị mang Cửu Mệnh Chiến Giáp mà nói.

Gã Phong Vân Vô Kị thân mang chiến giáp nghe thế thì mặc nhiên gật đầu.

Phong Vân Vô Kị áo trắng tiếp tục nói: “Phân Thân Chi Thuật, một phân ra ba, ta đem mặt âm ám trong ý thức đưa đến ma giới, còn ý thức thân thể bốn nguyên này chính là của bốn tôn, cũng chính là ý thức có lí trí nhất, không mang một chút điểm cảm tình nào của nhân loại. Chính vì thế mà y không nhận ra các người, sau khi ta li khai thì đối với những yêu cầu của các người thì y cũng không đáp trả, trừ phi Kiếm Vực gặp phải nguy hiểm hủy diệt, nếu không thì y vẫn cứ bế quan không ra mặt, dù cho những Hoàng Kim Giáp Sĩ có thụ thương vong cự đại cũng vậy. Nhiệm vụ của y – chính là toàn lực thôi diễn tầng cao hơn của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp và một vài công pháp tương quan.”

“Ngoài ra, sau khi phân thân ở Ma Giới trọng sinh và nhận được ma thể chân chính thì y ta cũng giống với ta, dù cho hai bọn ta có yêu cầu gì đi chăng nữa, bốn tôn sau khi suy nghĩ kĩ càng, nếu như xác nhận đó là điều không đáng thì cũng không thêm lí tới yêu cầu của bọn ta. Y chính là đệ nhị phân thân.”

“Y? Đệ nhị phân thân, người không phải là đệ nhị phân thân sao?!!!”

Lời nói của Phong Vân Vô Kị khiến cho Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc chấn kinh cực độ.

“Ha ha ~” Phong Vân Vô Kị lắc đầu mỉm cười: “Các người nghĩ là bốn tôn của ta sẽ không phải là phân thân hay sao?”

Sau khi trầm ngâm片刻, Phong Vân Vô Kị nói tiếp: “Còn về ngân bạch song mâu mà Độc Cô tiên bối hỏi ta, phải chăng là kì quái tại sao nó lại không giống như trước đây?”

Phong Vân Vô Kị nói đến chỗ này thì thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra thần sắc hồi ức: “Đôi ngân bạch song mâu này, trên sự thật thì trước đây đã xuất hiện qua một lần. Lần đó khi còn ở vị diện vật chất, khi đụng độ vị diện đầu ảnh của tọa thiên sứ tại vị diện vật chất, lúc đó thì hắn ta suýt chút nữa là giết chết ta, ngay lúc Mặc Đa Lí Tư phóng ra thanh thánh thương Long Cơ Nỗ Tư, dưới sự kích thích của thời khắc tử vong này thì tiềm năng trong thân thể được kích phát, sau đó thì sản sinh ra ngân bạch song mâu ... hiện tại ta gọi nó là Thời Gian Chi Mâu.”

“Hồi ức lại hoàn cảnh lúc đó, ta phát hiện thấy khi ta nắm giữ được Thời Gian Chi Mâu thì tốc độ của ta đã đạt đến một cực trí kinh nhân, thậm chí là có thể dễ dàng né được một kiếm toàn lực của Tây Môn Huỳnh!”

A?!!

Độc Cô Vô Thương đại biến sắc, Tây Môn Y Bắc cũng phải hơi động dung.

Một kiếm của Tây Môn Y Bắc nhanh tới mức nào, mạnh mẽ đến đâu? Cái này – dù có là Độc Cô Vô Thương cũng không có khái niệm, ông ta chỉ biết không có từ ngữ nào có thể hình dung được, cho đến hiện tại thì chưa có ai có thể né được một kiếm của Tây Môn Y Bắc. Đặc biệt là sau khi tiến nhập vào cảnh giới để cấp, một kiếm của Tây Môn Y Bắc càng cường đại đến mức khủng bố, một kiếm hoàn toàn có thể miểu sát cường giả đồng cấp và thậm chí là cao hơn cả bản thân một cấp!

Nhưng hiện tại, Phong Vân Vô Kị lại khẳng định chắc chắn là khi y nắm giữ được Thời Gian Chi Mâu thì y có thể dễ dàng, chú ý là ‘dễ dàng’ né được một kiếm của tây Môn Y Bắc, đó thật cuộc là khái niệm như thế nào?

Phong Vân Vô Kị tuyệt không nói lời cuồng vọng, nếu như y đã nói ra như thế thì tự nhiên là y có thể làm được, vì thế thì dù cho có là người trấn định như Tây Môn Y Bắc cũng không khỏi có hơi động dung.

“Dưới trạng thái của Thời Gian Chi Mâu, tốc độ mà ta có thể đạt đến chẳng khác gì như khi thời gian ngưng trệ lại, mặc dù còn có chút cách biệt nhưng ta tin rằng sau này sẽ còn có đề thăng. Bất quá thì từ sau lần đó thì ta vô pháp đạt đến loại trạng thái đó nữa, cho đến khi trải qua cả ngàn vạn lần trong ý thức và sau khi thôi diễn thành công đệ thất trọng – Phân Thân Chi Thuật, thì ta mới có thể lợi dụng phân thân chi thuật mà thành công đem trạng thái này kích phát ra.”

“Loại trạng thái này không thể bảo trì trong một khoảng thời gian dài, hơn nữa cái giá cũng rất lớn, đó hoàn toàn không phải là cái giá ở nhục thể và chân khí. Vì thế nên trừ phi Kiếm Vực đối diện với nguy hiểm diệt vong, y đều không thể xuất hiện.” Dứt lời thì Phong Vân Vô Kị quay đầu sang đối thị với bốn tôn một cái,

hai người tương hổ gật đầu, sau đó thì bốn tôn liền chậm chậm trầm xuống mặt đất dưới sự chú thị của ba người

Ầm ầm!!

Tòa núi cao nơi đặt Kiếm Các không ngừng chấn động, cả mặt đất của Kiếm Vực cũng ầm ầm tương ứng, dưới sự chú thị của ba người thì bốn tôn chậm chậm chìm xuống dưới mặt đất, ở chu vi của y thì mọi đất đá đều tản ra về hai bên, sau khi y thông qua thì lại hợp lại, nhìn không thấy bất kì dấu vết nào, ở trạng thái lãnh tĩnh và lí trí tuyệt đối, đệ nhị phân thân hoặc giả là bốn tôn, lại phát huy ra năng lực của một bộ phận qua tặc. Thần thức của Độc Cô Vô Thương tỏa định lấy bốn tôn, cùng chìm xuống phía dưới với y, ngay khi thân thể của bốn tôn trầm đến giữa sườn núi thì Độc Cô Vô Thương đột nhiên cảm giác thấy trong đầu chấn động một cái, thị tuyến trở nên mơ hồ và thương lương thối lui vài bước, lắc lắc đầu một cái rồi chậm chậm hồi thần trở lại, phát hiện thần thức tỏa định đã bị giải trừ, sau đó thì thần thức liên tục quét qua nhưng lại chẳng hề tìm thấy tung ảnh của bốn tôn, tính đi tính lại thì khí tức của bốn tôn đã biến mất một cách triệt để, ngay cả thần thức cũng tra không thấy

Phong Vân Vô Kị và Tây Môn Y Bắc cơ hồ như bỏ qua tình hình không ổn cho lắm của Độc Cô Vô Thương, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại mà nhìn ra ngoài cửa nói: “Chuyện phân thân đã xong, hiện tại thì mời Độc Cô tiên bối và Tây Môn huynh đi với ta một chuyến đến Địa Từ Nguyên Mạch!”

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc gật đầu, Phong Vân Vô Kị nhìn thấy thế thì sải bước đi ra khỏi cửa Kiếm Các, ở sát sau lưng là Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương.

Đi ra khỏi cánh cửa, ba người cùng nhau đằng không, hóa thành ba đạo lưu quang mà lao về phía đông, chỉ trong chớp mắt là đã hóa thành ba điểm đen trong thiên không

218. Chương 218: Trầm Miên

Ở cách những cây ngô đồng không xa là những khe nứt đen xì, những khe nứt này có hẹp có rộng, ở phía dưới những khe nứt là nham tương cuộn cuộn từ bên trong tràn ra, ngẫu nhiên cũng có mặt đất mấy nơi bốc lên những luồng khói dày đặc và bay thẳng lên trên không trung.

Bầu trời ở đằng xa, ba đạo hắc ảnh lướt tới và rồi đáp xuống bên cạnh một gốc cây ngô đồng thô tháo và đen đúa, ba người này chính là đám người Phong Vân Vô Kị.

Nhìn lướt qua những cây ngô đồng cao mấy thước, Phong Vân Vô Kị đạm nhiên nói: “Không sai, Li Loan tuy không phải là Phượng Hoàng nhưng cành cây đáp xuống cũng là loại cây tên có chữ đồng, Phượng Hoàng Ngô Đồng, con Li Loan này cũng tìm nơi có cây ngô đồng mới chịu đáp xuống, tính tình quả nhiên cao ngạo. Trên những động bích của Thánh Điện có khắc họa một truyền thuyết viết rằng Li Loan chính là Phượng Hoàng gặp nạn bị xua đuổi, xem ra không phải là không có đạo lí nhất định.”

Tây Môn dò xét nhìn xung quanh một lượt, đạm nhiên nói: “Địa tầng nơi này rất là bất ổn, dưới chân hoàn toàn chỉ là một tầng đất đá, ở bên dưới nữa là nham tương hung dữ, ta thực sự là nhìn không ra Địa Từ Nguyên Mạch đó có khác biệt gì với nham tương?”

Phong Vân Vô Kị trầm ngâm một chốc rồi mở miệng nói: “Sự thật thì ta cũng không rõ, nhưng theo như kí tải của Thánh Điện về những địa linh bảo vật thì nơi này đích xác là nơi có Địa Từ Nguyên Mạch, nó chỉ có tác dụng tu bổ đối với thần thực thụ thương, còn về những công năng khác như đề cao công lực thì không hề có tác dụng gì. Dựa theo ghi chép của Thánh Điện thì Địa Từ Nguyên Mạch là tinh hoa tích lũy của nham tương của cả Thái Cổ trong cả ức vạn năm, hình thái chẳng khác gì nham tương, khác biệt chỉ nằm ở trong bản chất, chỉ có chính thân thể bước vào trong mới có thể biết được, người có thần thức hoàn chỉnh tiến vào trong thì chẳng hề có chút biến hóa gì, duy chỉ có những người thụ thương về mặt tinh thần thì mới sản sinh tác dụng, hơn nữa khi người thụ thương về tinh thần tiến vào trong thì sẽ xuất hiện một thái cực đồ, nhưng hai bên lại là màu đen và màu đỏ, trong thời gian ba tuần trà sẽ biến mất.”

“À? Có loại dị tượng như thế?”

“Thế Li Loan tàng thân ở nơi nào?” Tây Môn Y Bắc đột nhiên mở miệng hỏi, sắc mặt vẫn lạnh lùng như thường.

Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một lượt, chỉ về một nơi không xa ở phía tây mà nói: “Ý thức của ta bị một cổ năng lượng cường hãn cắt đứt, sở dĩ ta nói nơi này có người thủ hộ cũng từ đây mà ra. Theo như ghi chép của Thánh Điện thì muốn tìm Địa Từ Nguyên Mạch thì cần phải truy tìm Li Loan – loại thần thú mẫn cảm với Địa Từ Nguyên Mạch, Li Loan khác với những thần thú khác, chúng vừa mới sinh ra thì linh hồn vốn đã tàn khuyết, chỉ có trường kì sinh hoạt và hấp thu năng lượng từ Địa Từ Nguyên Mạch thì mới có thể hoàn toàn trưởng thành, hơn nữa còn có cơ suất nhất định sẽ trở thành thánh thú Phượng Hoàng, thần thức của ta mặc dù bị cắt đứt ở nơi này, nhưng cũng đã tham trắc được Li Loan chui vào lòng đất từ nơi này!”

“Người này có thực lực địch xác là không nhược, hai người cẩn thận một chút, bất quá ta nghĩ là dựa vào thực lực của ba người bọn ta thì muốn đối phó với hắn ta cũng không phải là quá khó. Nếu như có thể thuyết phục được hắn ta thì tốt nhất, còn bằng không thì chỉ có thể dùng hạ sách mà thôi.”

Độc Cô gạt đầu tỏ rõ là đã hiểu, Tây Môn cũng nhẹ gạt đầu.

Ba người điểm nhẹ chân một cái, thân người liền lao vút đi và lướt qua từng đám từng đám cỏ dại, tới nơi mà Phong Vân Vô Kị nói đến thì đáp xuống.

Tê!

Ba người không khỏi hít vào một hơi lạnh, ở dưới chân ba người dàn trải ra một tầng khô cốt dày cộm, ở trong tầng cốt khô còn có những bộ khải giáp gỉ sét và những thanh đao thanh kiếm tàn khuyết bất toàn.

Ầm ầm!

Một loạt những thanh âm cự đại truyền lại, ba người tức thì đều giật mình, mau mắn xoay người lại thì thấy mặt đất ở cách đó không xa đột nhiên tách ra, từ trong đám nham tương cuộn cuộn bay lên một đại hán thân mang một bộ khải giáp hỏa hồng, đầu mang một hỏa khôi có sừng, sắc mặt đỏ hồng, tầng tầng nham tương nóng bỏng thuận theo khôi giáp của hắn ta mà chảy xuống phía dưới.

“Các người là ai? Trừ phi cũng có ý đồ đối với Địa Từ Nguyên Mạch? Hừ! Nếu là như thế thì các người không cần roqif khỏi nơi này nữa!” Thanh âm của gã đại hán mang bộ khôi giáp hỏa hồng vang dội như sấm, đều đặn lan truyền ra khắp tứ phía xung quanh.

Chỉ một câu nói của hắn ta đã dập tắt đi hy vọng của đám người Phong Vân Vô Kị, ngay cả nói cũng không cần phải nói nữa.

Ba người Phong Vân Vô Kị cũng không phải là loại người lảm lòi, vừa nhìn thấy thần sắc của đại hán mang hỏa giáp thì đã thấy rõ quyết tâm của y, kết hợp với những thân cốt ở trên mặt đất thì lại càng không thêm nói lần hai, Phong Vân Vô Kị liền lập tức xuất thủ.

Ngâm!

Một tiếng kiếm ngân trong vút vang lên, Đệ Ngũ Kiếm Đả bùng phát một đạo kiếm khí bàng bạc, gã đại hán hỏa giáp tựa hồ như sớm đã dự liệu được, thần sắc nhàn nhã vung ra một chưởng, một đạo hỏa long từ trong lòng bàn tay của y bay ra ngoài và va chạm với đạo kiếm khí của Phong Vân Vô Kị, sau đó thì đồng thời hóa thành mây khói.

“Quả thật là đã đánh giá thấp các người rồi.” Gã đại hán mang hỏa giáp cất giọng ồm ồm nói, tiếp đó là giang tay phải ra, một trụ nham tương liền bay nút lên, đợi đến khi nham tương rút hết thì lộ ra một thanh trường kích hỏa hồng.

Ngay đúng lúc này thì Tây Môn Y Bắc đột nhiên xuất thủ!

Oanh!

Một tiếng nổ kinh trời vang lên, sau đó thì cả đất trời hãm nhập vào trong bóng đêm, không mặt trăng, không mặt trời, duy chỉ có màn đêm vĩnh cửu, thời gian tại thời khắc phẳng phật như khựng lại, ở sâu trong

bóng đêm bùng phát một điểm ánh sáng chói lóa, sau đó thì dùng thể nuốt chửng thiên địa mà lướt qua hư không, ánh sáng trong sát na đó chẳng khác gì tuệ tinh lướt ngang không trung, cũng chẳng kém gì tinh tú lao vùn vụt, vừa hoa mỹ lại vừa bá đạo

Rắc!

Màn đêm bao trùm đất trời trong sát na rút đi, đất trời khôi phục lại vẻ sáng sủa. Ngoaid đó mấy trượng, gã đại hán mang hỏa giáp quỳ một gối xuống dưới đất, chiếc hỏa giáp trên người xuất hiện hàng loạt vết nứt, ở trên lồng ngực của y hiện ra nhiều vết kiếm cực đại, chúng kéo đi rất dài vài rất dài.

Rắc rắc!!

Gã đại hán run rẩy toàn thân rồi chậm chậm đứng lên, luồng luồng khí vụ từ trong thân thể của y bốc ra, đồng thời thì bộ khải giáp vốn rạn nứt gần hết cũng tùy theo thân thể đang đứng lên của y mà hợp lại với tốc độ cực nhanh

Tây Môn Y Bắc hơi nhú mày lại, trường kiếm trên tay dĩ nhiên là đã trở về vỏ, trầm ngâm phiến khắc rồi Tây Môn Y Bắc mở miệng nói: “Khải giáp ... của y”

Đó là người đầu tiên chịu lấy một kiếm của Tây Môn Y Bắc sau khi y tiến nhập để cấp mà không chết.

Cái kết quả này khiến cho Phong Vân Vô Kị giật thót người, y vốn nghĩ rằng người này tuy mạnh nhưng dựa vào kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc thì cũng đủ giết y chỉ bằng một kiếm, Phong Vân Vô Kị nhú mày mà lại nói: “Không sai, khải giáp của y có vấn đề”

Phong Vân Vô Kị chỉ nhìn lướt qua một lượt thì đã có thể nhìn ra bốn thân thực lực của gã đại hán này cũng chỉ nằm giữa đề cấp và thần cấp sơ cảnh, tối đa cũng chỉ đến thần cấp sơ cảnh, ở thực lực như thế thì Tây Môn Y Bắc cugn chỉ dùng một kiếm thôi cũng đã đủ miểu sát y, nhưng bộ khải giáp trên thân thể của y lại gánh chịu thay cho y, hấp thu toàn bộ kiếm khí của một kiếm đó, chỉ còn lại một phần nhỏ là chui vào trong thân thể của gã ta.

“Các người rất mạnh!” Gã đại hán đó chậm chậm đứng lên, trên khuôn mặt thô quánh trở nên khó coi phi thường: “Nhưng ta cũng rất hiếu kì là một kiếm như thế thì các người rốt cuộc là có thể phát ra bao nhiêu lần?”

Phong Vân Vô Kị cười lạnh: “Thế sao? Ta cũng rất hiếu kì là bộ khải giáp của người có phải thực sự là có thể thừa thụ vô hạn những kiếm chiêu như thế?”

Gã đại hán đó quả nhiên biến sắc, Phong Vân Vô Kị tức thì biết được là bản thân mình đã đoán trúng, những bộ khải giáp như thế cũng không phải là có thể sử dụng một cách vô hạn, khi một nguồn năng lượng nào đó hao hết thì bộ khải giáp này cũng thành đồ vứt đi, nhưng cái độ này là ở mức nào, có thể thừa thụ được bao nhiêu kiếm của Tây Môn Y Bắc.

“Các người hãy quay về đi, thủ hộ nơi này là sứ mệnh của ta, bất kì một ai cũng không được tiếp cận. Bộ Khảm Li Chiến Giáp này đủ để phòng ngự được những công kích dưới cấp chí tôn, các người không thể phá được phòng ngự của ta đâu, hãy trở về đi!” Gã đại hán đó lớn giọng nói.

Phong Vân Vô Kị nhẹ lắc đầu: “Thế thì rất là hối tiếc, quyết tâm của ta đối với Địa Từ Nguyên Mạch cũng kiên định giống như là quyết tâm của người thủ hộ nơi này vậy!”

“Hừ! Các người đúng là rượu mời không uống mà lại uống rượu phạt!” Gã đại hán đó bất thành linh quát lên một tiếng, chân bước tới một bước, cả đại địa chấn động, một đạo nham tương thô đại từ dưới mặt đất phun lên rồi hóa thành một dòng sông lửa lao về phía ba người Phong Vân Vô Kị.

Ba người sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn vào dòng sông lửa ập tới, khi dòng nham tương đó còn cách mấy xích thì Phong Vân Vô Kị đột nhiên đưa cánh tay phải tới trước rồi phất ra, đạo nham tương đó liền khựng lại ở ngay không trung, Phong Vân Vô Kị xòe năm ngón tay một cái thì luồng nham tương đó liền hóa thành những căn phi châm mà bay ngược trở lại.

Gần như cùng lúc đó thì một tiếng quát lớn truyền tới, một thanh trường kích hỏa hồng từ phía sau luồng nham tương lao bắn tới phía ba người. Trên thân thể của thanh trường kích đó lấp lóe những đạo thiểm

điện mỏng manh, khi còn cách ba người khoảng ba xích thì thân thương lắt lư rồi từ một hóa ra làm ba và đồng thời đâm về phía cả ba người.

Độc Cô với Tây Môn đang định xuất thủ thì đột nhiên Phong Vân Vô Kỵ đưa tay giữ lấy tay hai người rồi búng thân bay lùi về phía sau

Hai người mặc dù không hiểu tại sao đối với một kích chẳng chút uy hiếp như thế mà Phong Vân Vô Kỵ lại muốn tránh né, nhưng do quan hệ hợp tác nhiều năm khiến cho cả ba người kiểm lập mối quan hệ tốt đẹp lẫn tín nhiệm. Gần như ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ kéo hai người thì cả ba người liền tấn tốc thối lui về sau mấy trăm trượng như chim cất.

Đình đình đình!!!

Một loạt những căn phi châm bằng dung nham đâm vào trên thân thể của gã đại hán, sau đó thì hóa lại thành dung nham mà chảy xuống đất, căn bản chẳng hề tạo thành chút tổn hại gì đối với y, bộ Khảm Li Chiến Giáp đó quá cường hãn.

Thân người ở trong không trung, Độc Cô và Tây Môn rốt cuộc cũng hiểu tại sao Phong Vân Vô Kỵ lại kéo hai người lui ra sau: Ở sau lưng của gã đại hán có bảy quả mặt trời nhỏ chói lóa đang bay lơ lửng, khi nhìn thấy bảy quả mặt trời nhỏ đó sắp xếp theo vị trí Thất Tinh Bắc Đẩu thì Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc không khỏi chấn động toàn thân, cả hai người đều cảm nhận rõ ràng được uy lực khủng bố ẩn hàm trong bảy quả mặt trời nhỏ bằng nắm tay đó.

“Hừ hừ, các người cũng đúng là biết tùy thời cơ mà hành sự!” Ở phía dưới, gã đại hán đó ngẩng đầu lên cười hung ác nói: “Đáng tiếc, nơi này có bí mật của Hỏa tộc ta, không được phép lưu truyền ra ngoài, cho nên các người phải chết, tất cả những kẻ có ý đồ với Địa Từ Nguyên Mạch đều phải chết!”

Nói tới đó thì gã đại hán bất thành linhd đậm mạnh chân một cái, thân người lao vút lên phía ba người với tốc độ như chớp giật.

“Tây Môn, xuất kiếm!” Phong Vân Vô Kỵ bất thành linh nói lớn!

Oanh!

Oanh!

Hai tiến nổ to lớn vang lên, đất trời trong chớp mắt trở nên tối sầm lại, chỉ duy nhất có ánh sáng chói rực phát ra từ bảy quả mặt trời nhỏ ở đằng sau lưng gã đại hán, gần như ngay lúc đó thì từ hai phương hướng mọc lên hai đạo ánh sáng chói lọi rồi phá không lao vút đi như sao xẹt. Cả hư không phải rền rĩ ầm ầm bởi vì hai đạo kiếm quang hủy thiên diệt địa lướt đi, trăm trượng khoảng cách chớp mắt là tới

Oanh!

Bầu trời bất thành linh bùng sáng, gã đại hán mang hỏa giáp trúng ‘một kiếm’ của Phong Vân Vô Kỵ và Tây Môn Y Bắc, thân thể liền lao vút xuống dưới mặt đất như một viên đạn, bất luận là gã ta có cường hãn đến mức nào, nhưng đối diện với kiếm đạo cường công của Tây Môn Y Bắc thì căn bản không có cơ hội tránh né, trực tiếp bị hai đợt kiếm của hai người đánh chui vào trong lòng đất.

Rắc rắc! ~

Một nửa thân thể của gã đại hán chui vào trong lòng đất, chỉ còn dư lại một cái đầu và hai cái tay lộ ở bên trên mặt đất, đạo đạo vết nứt cự đại lấy thân thể của gã ta làm trung tâm mà khoách triển rộng ra xung quanh theo hình tơ nhện.

Dưới chiếc đầu khô hỏa hồng của gã đại hán lộ ra một khuôn mặt với thần sắc âm mưu đắc sủng, y ngẩng đầu lên nhìn về phía cả ba người, đắc ý nói: “Bất luận các người có tuyệt kỹ gì cổ quái, nhưng dưới chiêu ‘Bắc Đẩu Tỏa Tinh’ của ta thì chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Phong Vân Vô Kỵ tức thì chấn động toàn thân, chuyển mắt nhìn qua thì thấy bảy quả cầu mang ngọn lửa hỏa hồng đã vây lấy ba người vào giữa mà bày liệt theo vị trí của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Ngay trong sát na ba người phát hiện bản thân đang bị vây trong Bắc Đẩu Thất Tinh thì ở chu vi của bảy quả mặt trời nhỏ sản sinh ra một màn bóng đêm dập dờn như ngọn lửa, tiếp sau đó là trong phạm vi không

gian mấy chục trượng quanh thân thể xuất hiện đạo đạo khe nứt lan ra trong hư không dưới dạng lưới nhện, hình thành một không gian độc lập.

Ở giữa bảy quả mặt trời nhỏ, ánh sáng chớp sáng hô ứng lẫn nhau.

“Không ổn, kỹ năng của hán ta khẳng định là thuộc về tính chất không gian hủy diệt, một khi bảy quả mặt trời nhỏ này tách rời ra khỏi không gian mà hợp lại làm một thì cũng chính là lúc cả khối không gian này và chúng ta hủy diệt.” Phong Vân Vô Kị nghiêm túc nói, tại phương diện nhục thể thì bốn tôn chính là vị đang ở Kiếm Các, nhưng về phương diện tinh thần thì Phong Vân Vô Kị lúc này mới chính là bốn tôn, nên bản thân y vẫn bảo lưu lại cảm giác miễn nhiễm đối với sự biến hóa năng lượng đối với hoàn cảnh chu vi xung quanh, trong qua trình chiến đấu từ nãy giờ đủ để khiến cho y tấn tốc phán đoán ra những tình huống biến hóa tiếp theo của một vài chiêu thức.

Quả nhiên, khi lời này của Phong Vân Vô Kị vừa nói ra thì gã đại hán mang hỏa giáp ở phía dưới tức thì sững sốt, tiếp đó là cười lên ha hả: “Biết được rồi thì làm sao, vẫn cứ phải chết như thường, nổ cho ta!”

Oanh!

Bảy quả mặt trời nhỏ đột nhiên thu liễm ánh sáng, tiếp đó là đại trướng, một tiếng nổ ầm vang lên, không gian mà cả ba người Tây Môn Y Bắc, Phong Vân Vô Kị và Độc Cô Vô Thương thoảng chốc bị bảy đạo sức mạnh bạo hàn chí dương chí cương dẫn nổ, hóa thành vô số những mảnh vỡ không gian nhỏ nhoi li ti mà bay lơ lửng ở trong không trung.

Ngay lúc này thì Độc Cô Vô Thương đột nhiên mở miệng nói: “Để ta.”

Vừa nói xong thì một màn thái cực khí đỏ xán lạn từ bên trong thân thể của Độc Cô Vô Thương bùng phát ra ngoài, tấn tốc bao bọc lấy thân thể của cả ba người.

Thái cực đồ ở trong không trung mà không ngừng lan rộng ra khắp bốn phương tám hướng, những nơi nó đi qua thì những mảnh vỡ không gian liền ghép lại với nhau, khôi phục lại hoàn chỉnh như thường, chỉ trong thời gian chớp mắt thì cả không gian liền hoàn chỉnh như thường

“Không!”

Gã đại hán mang hỏa giáp kinh hô lên một tiếng, không thể tin nhìn lên trên không trung, hai mắt tròn lên. Ngay đúng lúc đó thì một tiếng sấm vang lên, một chiếc bóng ở sau lưng y lướt tới, trước khi y kịp phản ứng thì nó liền đâm xuyên qua cổ của y.

Phong Vân Vô Kị bước tới trước, theo sau là Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, từ trong khối không gian vốn đã tan nát bước ra, nhìn vào gã đại hán mang hỏa giáp đang dùng hai tay chộp lấy thanh Đệ Ngũ Kiếm Đâm đâm xuyên qua cổ, Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói: “Khải giáp của người có thể ngăn cản được tất cả mọi công kích, không biết là thân thể của người có thể ngăn cản nổi hay không.”

Ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, Đệ Ngũ Kiếm Đâm lướt ngang qua tất cả, đầu cầu gã đại hán mang hỏa giáp liền từ trên cổ rớt xuống, một luồng máu phụt thẳng lên trên cao mấy trượng.

Đinh!

Khải giáp trên thân thể của gã đại hán đột nhiên tự động tách rời rầu đó thì mang theo luôn cả khối giáp hỏa hồng rồi hóa thành một đạo lưu quang bay đi mất

Phong Vân Vô Kị kinh nghi bất định nhìn về phía đạo khải giáp đó biến mất, trong mắt lộ ra thần sắc suy nghĩ, chốc lát sau đó thì xoay người lại rồi cùng với Tây Môn và Độc cô bước tới nơi mà gã đại hán đó bay lên.

Thần thức lần lượt quét qua mấy lượt, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc cũng phát hiện Li Loan đang tàng thân ở trong nham tương ở dưới địa tầng mà trầm miên, thân thể bàng đại co rút lại thành một đoàn, hai cặp vuốt sắc bén cũng co quắp lại mà rút về phía dưới bụng.

Phong Vân Vô Kị nhắm mắt trầm tư một lát, ngón tay nhẹ nhàng động đậy, tựa hồ như hiểu được điều gì, y liền mở mắt ra, búng ngón tay một cái, đồng thời nói: “Ta không muốn làm hại người, người ngũ thêm một lát nữa đi!”

Nói xong thì quay đầu lại đối diện với Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc rồi mặc nhiên nói: “Được rồi, ta đã tìm thấy Địa Từ Nguyên Mạch, trong một khoảng thời gian rất dài - khả năng là mấy trăm vạn năm - ta cũng sẽ không xuất hiện, tất cả mọi chuyện của Kiếm Vực giao cho hai người vậy.”

Độc Cô Vô Thương có hơi sững sốt một chút, sau đó thì nhẹ gật đầu, Tây Môn Y Bắc thì đứng đón gió, mái tóc trắng dài tung bay phi vũ, nghe thấy Phong Vân Vô Kị nói thế thì cũng nhẹ gật đầu.

Sau đó, dưới sự chú thị của hai người, Phong Vân Vô Kị nhảy vào trong nơi nứt ra mà chậm chậm trầm nhập vào trong nham tương, thần thức của hai người ‘mất tiền’ Phong Vân Vô Kị trầm nhập vào trong lòng nham tương và dừng ở bên cạnh Hỏa Phượng, thân thể nằm ngửa lên trên, hai mắt nhắm lại tựa hồ như hãm nhập vào trong một giấc ngủ lâu dài.

“Đi thôi!” Độc Cô Vô Thương thổn thức nói, sau đó thì bước đi về phương hướng của Kiếm Vực, mục quang nhìn lướt qua thân người gã đại hãn mang hỏa giáp mà thờ dài một tiếng: “Người này nhân vì thủ hộ Địa Từ Nguyên Mạch mà giết nhiều người như thế, hiện này bị bọn ta giết, đó có lẽ cũng tính là nhân qua báo ứng vậy!”

Tây Môn Y Bắc mặc nhiên gật đầu, sau đó thì hai người đằng không bay đi, rồi biến mất ở phía chân trời

Giống như Phong Vân Vô Kị đang trầm miên ở trong lòng nham tương vậy, Thái Cổ cũng hãm nhập vào giấc ngủ chân chính

Chú: Địa Từ Nguyên Mạch có tính chất đặc biệt, thuộc về loại năng lượng mà Hấp Tinh Đại Pháp vô pháp hấp thu, Hấp Tinh Đại Pháp tịnh không phải năng lượng của ai cũng có thể hấp thu được, cần phải xem thử xem chân lực của đối phương thuần túy đến mức độ nào, ngoài ra còn cần phải xem thử sự cách biệt về thực lực của hai bên.

219. Chương 219: Vạn Năm

Thời gian đối với một con ma trùng nhỏ mà nói thì tịnh không hề có chút ý nghĩa nào, núp mình đằng sau mây khói hỏa nham cự đại, một con ma trùng nhỏ bé đang an an tĩnh tĩnh hấp nhiếp năng lượng. So với những con ma trùng không có ý thức khác thì con ma trùng này phát dục nhanh hơn nhiều. Ở trong thân thể của con ma trùng này, dưới sự dẫn đường của một ý thức âm ám, ma trùng tăng tốc độ hấp nhiếp những vật chất dinh dưỡng ở xung quanh một cách có ý thức.

Những ngày nhàm chán như thế cũng không biết là đã trải qua bao lâu, một vạn năm, hoặc giả trong khoảng thời gian càng lâu hơn, rốt cuộc rồi cũng có một ngày

Ầm ầm!!

Ở trên bầu trời của sơn cốc, một tiếng sấm nổ vang lên, mây đen cuộn cuộn mang theo ma khí nồng nặc từ khắp tứ phía tụ tập lại, chúng bao trùm lấy cái sơn cốc bốc ngùn ngùn ánh lửa, khắp đất trời vang lên những tiếng xoen xọt ầm ầm rồi đổ mưa to.

Cơn mưa lớn ồ ạt trút xuống, nước mưa rơi xuống trong sơn cốc đầy lửa, khiến cho tàng mắng từng mắng khí vụ màu trắng bốc lên ngùn ngụt, nước mưa tuy rơi mạnh nhưng lại không thể dập tắt được những ngọn lửa lâu năm không tán của Hỏa Diễm cốc.

Xuỵ!

Một tiếng động nho nhỏ vang lên, sau đó thì từ trong khe nứt của mấy khối hỏa nham, một con ma thú nhỏ độ ba xích với lớp da non nớt màu đen lác lác thân người chui ra, con ma thú nhỏ này có hình dạng tựa như báo đen, nhưng tướng mạo lại có chút hưng tợn, ở trên trán của nó có một chiếc sừng sắc nhọn và dài ngoằn.

Con ma thú yếu nhược này có móng vuốt sắc nhọn mà rắn chắc, còn có một chiếc đuôi ác ma khá dài, chỉ bắt quá trên bề mặt của nó hiện tại đầy đầy những vết thương, mà lại hoàn toàn là những vết cào, vết thương ở dưới dụng mở toang hoác ra, những dòng máu đen không ngừng từ chỗ đó nhỏ xuống, ản ước còn có thể nhìn thấy ruột của nó trong đó.

Con ma thú nhỏ này hiển nhiên là bị thương khá nặng, mục quang ảm đạm, nó lắc lư thân người đi tới trung ương của Hỏa Diễm cốc, thân thể lắc lắc mấy cái rồi cũng ngã nhoài xuống đất, bốn chân duỗi thẳng ra, hai con mắt đen láy vẫn còn mở to ra

Dưới cơn mưa ồ ạt từ trên trời tấy rửa và cuốn trôi lấy những thi thể của những ma thú cấp thấp, ở phía cốc khẩu của Hỏa Diễm cốc, một con ma thú bàng đại đang chậm chậm bước tới, chiếc đuôi hình mũi dùi dài ngoằn kéo lê dưới đất và lắc qua lắc lại.

Bùng!

Bùng!

Con ma thú có lớp da thịt nhô lên cuộn cuộn đó mỗi khi bước một bước thì cả mặt đất liền chấn động một cái. Khi đi qua thi thể của con ma thú đang nằm ở giữa đường đi thì nó nghi hoặc nhìn lướt qua con ma thú màu đen nằm dưới đất, khi mục quang quét qua vết thương đang mở toác ra ở dưới dụng thì liền hiểu ra rồi chậm chậm bước qua, há to cái miệng to lớn ra làm lộ ra hai hàm răng trắng âm sâm, kèm theo đó là những giọt nước dãi nhử xuống dưới

Ngay khi cái miệng to tớn đó ra để chuẩn bị ăn thịt cái thi thể nằm giữa đường thì con thú nhỏ vốn đã chết bất thành linh vùng dậy, thân mình lao vào miệng của con thú kia như chớp giật, cái sừng sắc bén đâm vọt lên đầu của con ma thú to lớn. Từ lúc con ma thú nhỏ vùng lên thì con ma thú lớn đã phát giác thấy không ổn, hai hàm răng trắng âm sâm liền hợp lại, nhưng vẫn không thể sánh lại được với tốc độ của con ma thú nhỏ.

Xuy!

Chiếc sừng sắc nhọn đâm thẳng vào khoang sọ của con ma thú lớn, mấy dòng máu đen thuận theo chiếc sừng chảy xuống và tràn ra khỏi miệng của nó.

Hống!

Con ma thú lớn gầm lên một tiếng thống khổ, dùng sức lắc lắc đầu, nhưng vẫn không hề có tác dụng gì, một lượng lớn máu đen vẫn cứ thuận theo miệng của nó mà chảy xuống dưới.

Oanh!

Con ma thú bàng đại đó ngã cái ầm xuống đất, một chiếc sừng sắc nhọn từ trên đỉnh đầu của nó đâm ló ra ngoài, cái lỗ đó càng lúc càng lớn, sau đó thì con thú nhỏ màu đen từ trong đó chui ra, trong cặp mắt đen láy lấp lánh ánh sáng âm lãnh, độc ác, ngoài ra còn có một tia giảo trá.

Sau khi con thú nhỏ đó chui ra thì những vết thương trên thân thể đều biến mất, ngay cả vết thương ở dưới bụng cũng chỉ còn lại một vết thương nho nhỏ mà thôi.

Con thú nhỏ đó lưỡi nhấc lắc lắc thân mình, rồi bất thành linh từ trong thân thể của nó bùng phát ra một luồng hắc vụ.

Ba ba!!

Một loạt những tiếng phành phạch truyền lại, từ trong thân thể của nó mọc dài ra những sợi lông đen, mỗi một sợi lông đen đều lấp lánh hàn quang chẳng khác gì những cây cương châm.

Bộ dạng vốn nhỏ bé khả ái của nó đồn thời trở nên uy mãnh và hung ác. Cặp mắt đen âm lãnh chuyển động một vòng, một cổ khí tức khát máu tán phát ra, bất thành linh con thú nhỏ đó tựa hồ như đã phát hiện ra cái gì, giương tai nghe ngóng xung quanh, sau đó thì tấn tốc chui lại vào trong đầu của con thú đã chết - - cái đầu của con thú này sớm đã bị ăn thịt hết sạch rồi.

Không lâu sau, lại có một con ma thú cự đại bước tới và dừng lại ở trước thi thể của con ma thú kia, do dự trong chốc lát rồi con ma thú đó rút cuộc cũng há to cái miệng ra, nuốt luôn cả cái đầu của con ma thú kia

Tinh hoa của mỗi một con ma thú đại bộ phận đều tập trung ở trong cái đầu của nó.

Khi con ma thú nhỏ từ trong cái đầu của con ma thú to như núi kia chui ra thì ở trên lớp lông của nó đã sinh ra một lớp vảy màu tím xanh, bỏ lại cụ thi thể ở đằng sau, con thú nhỏ này tấn tốc chui sâu vào đằng sau lớp hỏa nham ngoắc ngoéo phức tạp

Pháp tắc sinh tồn ở Ma Giới là vĩnh hằng bất biến: Mạnh được yếu thua, kẻ thích nghi thì sống.

Nhưng đối với con ma thú nhỏ màu đen có ma thức cường đại mà nói thì cuộc sống sinh hoạt và khảo nghiệm ở Ma Giới chính là gian trá và ngoan độc, chỉ thiếu thì khi đang ở trong trạng thái yếu nhược, nếu như muốn sinh tồn, muốn phát triển thì cần phải tuân theo cái quy tắc này.

Hết lần này đến lần khác, con thú đen nhỏ đã dùng thủ đoạn đặc biệt để giết những con ma thú mạnh hơn nó, hai con hung thú tương cách rất xa vừa nãy chính là do nó dẫn dụ tới đây một cách chẳng tiếc sức, sau đó thì đại chiến một phen trong cốc, cuối cùng thì chiếm tiện nghi.

Đối với nó mà nói thì bất quản là kẻ mưu hay những thứ gì khác, tất cả mọi thứ đều cần thiết, tất cả đều là vì – sinh tồn

Đó là một loại bản năng!

Thời gian – đối với thần, ma mà nói thì chẳng hề có chút ý nghĩa nào cả, đối với một con thú nhỏ mà nói thì cũng chẳng có chút ý nghĩa nào, tất cả đều chỉ vì hấp thu đủ ma khí, cũng là để sưu tập nguồn năng lượng cần thiết cho việc tiến hóa

\$~\$

Lại mấy vạn năm nữa trôi qua, ở trong Hỏa Diễm cốc không biết là đã có biết bao nhiêu ma thú chết ở nơi này, ở trong cảm tri của tất cả những ma thú thì nơi này tán phát ra mùi máu tanh nồng nặc, luôn luôn hấp dẫn bọn chúng, nhưng đồng thời cũng là nơi trí mệnh.

Đó là vào một đêm u tĩnh, bầu trời treo cao ba vầng trăng sáng chói, ở trên một khối nham trụ do những mảng hỏa nham chồng chất lên nhau mà thành, một đoàn hắc ảnh dần dần giang rộng thân thể ra.

Hống!!

Một tiếng gầm bạo lệ từ trên đỉnh của khối nham trụ này truyền ra vang vọng khắp bốn phía, một màn ba vầng hắc sắc từ trên đỉnh của nó theo đó mà lan rộng ra xung quanh, toàn bộ những khối nham trụ cao hơn khối dưới chân hắc ảnh đều bị san bằng.

Ở trên đỉnh của khối nham trụ, một đoàn hắc ảnh hình con báo chậm chậm giang rộng ra, thân thể càng lúc càng cao, càng lúc càng lớn, chiếc chân trước dần dần nâng lên, những ngón chân nhỏ bé biến nên càng lúc càng dài, năm chiếc vuốt dài và sắc bén lộ ra.

A!

Một tiếng hét lớn vang lên, trên đỉnh của thạch trụ, một Ma tộc phổ thông với một sừng trên đầu, toàn thân trần trụi, trên bề mặt thân mình là một lớp vảy màu tím, ở giữa mông của y là một chiếc mũi dài thuần do vảy cấu thành chậm chậm mọc nhú và dài ra, nó uốn éo gấp khúc trong không trung chẳng khác gì một con rắn, trong lúc uốn áo nó phát ra những thanh xoang xoảng của kim thiết va chạm với nhau.

Tiếng nói của gã Ma tộc cấp thấp lúc vừa mới bắt đầu thì rất là không lưu loát, một lúc sau thì dần trở nên thực luyện: “Rốt cuộc thì ta cũng lại khôi phục rồi, cấp cấp cấp ... rốt cuộc cũng thoát ra khỏi cái thân thể của ma thú rồi.”

Hắc ảnh đó nhìn quết ra khắp tứ phía, dưới ánh trăng chiếu rọi lên trên mặt của gã Ma tộc đó, trong con ngươi màu đen ẩn ước có chớp sáng mấy tia màu tím.

“Ta ... ta là ...” Quá trình săn bắt ăn thịt theo bản năng thực hiện trong suốt một thời gian dài đã khiến cho đầu óc của con ma thú nhỏ màu đen trong lần đầu biến hóa này có hút hỗn độn, tùy theo sự nỗ lực truy tìm đối với bản nguyên thì một loạt những tin tức ồ ạt ập vào đại não.

“Ta ... ta ... ta là Phong Vân Vô Kị!” Cặp mắt của gã Ma tộc yếu nhược này đột nhiên bừng sáng và trợn tròn lên: “Cáp cáp cáp ... không sai, ta chính là Phong Vân Vô Kị, Phong Vân Vô Kị chính là ta, nơi này – chính là Ma Giới, là linh thổ sau này của ta! Cáp cáp cáp ...”

Phong Vân Vô Kị với toàn bộ phần ý thức âm ám có tính cách cực kỳ bất đồng so với trước đây, ngẩng đầu nhìn lên trời, Phong Vân Vô Kị nhìn vào ba vầng trăng sáng phân bố đều đặn trên không trung, còn linh hồn thì đã liên hệ với bản tôn ở Kiếm Vực!

“Bản tôn, ta đã hóa hình, hãy chuyển ma nguyên của ta tới đây.” Dựa vào mối liên hệ của linh hồn, Phong Vân Vô Kị không ngừng la lối trong linh hồn.

Kiếm Vực.

Ở dưới Kiếm Các, cả tòa núi đều trở nên chấn động, một Phong Vân Vô Kị khác ở trong lòng núi mở mắt ra, trong mắt chỉ có một phiến băng lãnh, sau đó thì một đạo hắc quang từ dưới ngọn núi của Kiếm Các bùng phát, nó mang theo khí tức khủng bố bay vun vút trong hư không, sau đó thì phá khai hư không và biến mất vào đầu bên kia

Ma Giới.

Một đoàn ma khí từ trên trời lao xuống như sao xẹt và đâm sầm vào thân thể của Phong Vân Vô Kị, đoàn ma khí hung dũng đó bao bọc lấy toàn bộ thân người của y, từng tia từng tia ma khí len lỏi vào trong các yếu huyết mà chui vào trong thân thể của y chẳng khác gì như có sinh mệnh, nguồn ma nguyên bàng bạc và tinh thuần đã thông toàn bộ kinh mạch trong thân thể của Phong Vân Vô Kị. Với thân thể trải qua mấy vạn năm chùy luyện bởi ma khí thì bất luận là cường độ kinh mạch hay là tính rắn chắc đều cường hãn không không ít so với nhân loại, bản thân bộ ma thể này của Phong Vân Vô Kị có tính chất kiên dung rất mạnh đối với ma khí, dưới sự phối hợp về các mặt thì cỗ ma khí bàng bạc đó liền trực tiếp đã thông những đường kinh mạch mà ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ cần, hơn nữa liền đề thăng lên tới cảnh giới đệ tứ trọng thiên của Hấp Tinh Đại Pháp.

Rắc rắc!!

Cùng lúc với khi đệ tứ trọng thiên của Hấp Tinh Đại Pháp đạt đến thì từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kị cũng truyền ra những tiếng răng rắc của xương cốt, thân hình nguyên bản cao lớn bất thành linh liền kéo cao lên một lần nữa.

A!

Phong Vân Vô Kị đột nhiên cong vòm người lại, miệng gào thảm lên một tiếng, sau đó thì ở đằng sau lưng của y truyền lại hai tiếng xoạc xoạc - - -

Bồng bồng!!

Ở đằng sau chiếc lưng trần của Phong Vân Vô Kị đột nhiên phá ra hai vết thương, tiếp đó là hai chiếc cánh non từ trong vết thương nhỏ và dài đó mọc ra ngoài, mang theo hai bông màu đen.

Khi vừa mới bắt đầu thì hai cái cánh đó rất yếu nhược, chẳng khác gì so với cặp cánh của chú chim non vậy, lớp màng da mỏng manh dính lại với nhau, phần xương cánh cũng khá là non nớt, tựa hồ như đựng vào một cái là liền gãy ngay vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó, từng luồng từng luồng ma khí từ trong thân thể của Phong Vân Vô Kị ồ ạt truyền vào hai chiếc cánh mới sinh.

Cắc cắc!

Tùy theo một loạt nhưng thanh âm lách cách, cặp cánh non nớt đó dần dần giang ra đón gió, đồng thời cũng mọc dài ra, cặp cánh ác ma còn dính máu giang rộng ra nghênh đón gió trời mà phát phẩy.

Cáp cáp cáp ~~~

Cặp mắt hoàn toàn là màu đen, chẳng có chút tròng trắng của Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua cặp cánh đang cang lúc càng cứng rắn ở sau lưng, rồi bất thành linh ngẩng đầu phát ra một tiếng cười ngông cuồng. Sau đó thì cặp cánh ác ma ở sau lưng liền phát phát mấy cái, một cơn gió mạnh thổi lướt qua, Phong Vân Vô Kỵ liền bay vút lên trên không chẳng khác gì một con chim lớn, vẽ lấy một hình xoắn ốc, tiếp đó là bất thành linh gia tốc và hóa thành một đạo tia chớp lướt ngang, hóa thành một điểm đen ở phía chân trời

\$~\$

Đó là một tòa cung điện cự đại do hỏa nham đắp thành, mặc dù thô tháo nhưng cũng dựa vào phong cách thô quánh và độ cao cả trăm trượng của nó để triển hiện ra phong phạm của một ma vương

Nơi này, chính là một linh địa của một gã ma quân nhỏ bé ở phụ cận Hỏa Diễm cốc, ở Ma Giới thì địa vị được phân thành năm bậc là quân, vương, hoàng, đế, thần. Những ma quân, ma thú giống như Khảo Tư Đặc ma quân thì có không biết bao nhiêu tỉ, nơi này quả thực là một nơi chẳng đáng để quan tâm tới. Nhưng dù thế thì gã Khảo Tư Đặc ma quân này cũng thống soái cả mấy vạn Ma tộc yếu nhược.

Trong cung điện, ma quân với thân thể cao lớn, đầu trâu thân ma đang ngồi ở trên chiếc vương tọa do xương trắng chế thành, ở trong lòng của hắn ta là mấy ma nữ toàn thân trần trụi đang nằm và đùa giỡn với hắn.

Ở phía dưới Khảo Tư Đặc ma quân, những chiếc bàn yến tiệc xếp kéo dài ra xa, chư vị ma tướng ngồi im ở hai bên, ở trên chiếc bàn dài do gỗ cây xẻ thành hiện đang bày bố những bồn xương do những chiếc xương đầu của những con thú to lớn tạo thành, ở bên trong có đầy đủ những máu thịt, ở bên cạnh của mỗi một gã ma tướng đều có một ma nữ phụng hầu, ở phía dưới vương tọa của Khảo Tư Đặc là những chiếc đuốc bằng những khối ngọc thạch, trong đại điện quân thần đều đang hết sức vui vẻ, đột nhiên - - -

Báo!!

Một gã ma binh vừa chạy vào trong đại điện vào kêu to, khi còn cách Khảo Tư Đặc mấy chục trượng thì quỳ xuống.

“Có chuyện gì?” Khảo Tư Đặc phun ra một miếng thịt thú trong miệng, âm trầm quát lên, đồng thời thì một chiếc ma trảo đen xì từ hai nhũ phòng ccuar hai ma nữ rút về.

“Ở ngoài cổng có một gã Ma tộc, hắn ta muốn cầu kiến quân chủ!” Gã sĩ binh đó ngẩng đầu lên, thần tình có chút khẩn trương đáp.

“Cái gì?” Khảo Tư Đặc ma quân biến sắc nói: “”Chẳng lẽ là ma vương đại nhân phái người cho gọi?”

“Không phải thế, gã ta chỉ là một gã Ma tộc phổ thông.”

“Một gã Ma tộc phổ thông, quản làm gì một gã Ma tộc cấp thấp, đá dít hắn ta ra ngoài, trước khi yến tịch kết thúc thì không được cho phép ai tiến vào!” Khảo Tư Đặc sâm nhiên nói: “Nếu như người lại một lần nữa tiến vào yến tiệc của bổn tọa thì bổn tọa sẽ bỏ hết những thịt thú này, thay vào đó là thịt của người!”

“Dạ, đại vương.” Gã ma binh truyền tin run rẩy toàn thân, vội vàng lui ra ngoài.

Mất thấy gã ma binh đó đã lui ra ngoài, Khảo Tư Đặc nâng chiếc chén rượu bằng xương lên rồi hướng về chugns ma tướng nói: “Nào, chư vị cạn chung!”

Chúng ma tướng đều vội vàng xưng dạ một tiếng, đưa chén rượu lên, ngay đúng lúc này thì chỉ nghe

Oanh!

Gã ma binh vừa mới đi ra ngoài đột nhiên đâm vỡ cánh cửa lớn mà bay vào trong

220. Chương 220: Tân Nhiệm Đại Ma Quân

- Chào buổi tối, chư vị!

Phong Vân Vô Kị chậm rãi hạ xuống cửa đại điện, một đôi ác ma phe phẩy sau lưng, cặp mắt màu đen đảo qua tất cả một vòng. Mỗi một tên ma tướng bị ánh mắt của hắn quét qua, đều cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Hai tròng mắt màu đỏ tía của Khảo Tư Đặc đảo một vòng bên trong mắt, cánh tay trái đen sì dựa vào tay vịn làm bằng xương, cánh tay phải gác lên mu của bàn tay trái, thân thể hơi nghiêng về phía trước, dùng một loại ngữ khí nhu hòa nhưng lại mang theo uy nghiêm vô thượng nói:

- Người có biết đây là nơi nào không?

Phong Vân Vô Kị thở ra một hơi hắc khí, cứ như vậy xích lôa chậm rãi đi xuống những bậc thềm phía trước cửa chính, giẫm chân lên tấm thảm trải sàn màu đỏ tươi. Hắn ngừng đầu nhìn thoáng qua trần điện cao cao do cự thạch cấu thành, lên tiếng khen ngợi:

- Chắc chắc, cũng không tệ, thích hợp để làm cung điện của bốn tọa. Á, sau này phải sửa sang lại cho lớn hơn một chút, tráng lệ hơn một chút!

- To gan!

Một tên ma tướng đẩy chén rượu phía trước ra, đứng bật dậy:

- Người dám mạo phạm Khảo Tư Đặc Ma Quân...

- Câm miệng!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nhìn lướt qua tên ác ma này:

- Nơi này không có chỗ cho các người chõ mồm vào!

- Tiêu diệt hắn!

Khảo Tư Đặc da mặt co rút lại, tay trái của hắn vùng lên, giận dữ quát lớn.

“Oanh!”

Mấy trăm ma tướng bên trong đại điện đồng thời kích động, lập tức cầm trường kích bên cạnh, mang theo ma khí cuộn cuộn lao về hướng Phong Vân Vô Kị.

“Ba xuy!”

Sau lưng, cặp cánh ác ma màu đen đang xếp lại chợt bung ra. Phong Vân Vô Kị đột nhiên bạo khởi, hai tay mở rộng ra, ma khí cuộn cuộn từ bên trong ma tâm tràn ra ngoài. Hai tay của hắn lại hướng vào nhau, từng đạo ma khí như con thoi không ngừng lưu chuyển bên trong. Mắt thấy những ma tướng chung quanh đang lao đến, Phong Vân Vô Kị đột nhiên giơ cao hai tay ra phía ngoài, từng luồng ma khí bá đạo phá chướng bay ra, tựa như những mũi tên không ngừng bắn về bốn hướng.

“A!”

Những tên ma tướng đi đầu còn chưa kịp huy động trường kích trong tay đã bị ma khí do Phong Vân Vô Kị phát ra chấn bay lên trời. Những ma tướng phía sau cảm thấy không ổn, lập tức gầm lên một tiếng, đồng thời phát ra từng đạo ma khí dày đặc, hóa thành những mũi nhọn từ bốn phương tám hướng công kích về phía Phong Vân Vô Kị.

“Hừ!” Phong Vân Vô Kị cười lạnh một tiếng, vẫn đứng yên không hề né tránh. Hai tay của hắn mở rộng ra, ma khí cuộn cuộn tràn đến toàn bộ đều hóa thành dòng nước chảy vào bên trong cơ thể.

“Ha ha ha~”

Phong Vân Vô Kị điên cuồng cười lớn, thân thể từ trong vòng vây của đám ma tướng mạnh mẽ xông ra ngoài. Những nơi mà hắn lướt qua, từng tên ma tướng người ngã ngựa đổ thét lên đau đớn, bị một cỗ lực lượng cường đại chấn bay đi...

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kị đột phá vòng vây của những ma tướng cản đường, sắc mặt của Khảo Tư Đặc trở nên rất khó coi. Bỗng nhiên, hắn chụp lấy một ma nữ bên cạnh vẫn còn đang kinh ngạc ném về phía trước, đồng thời thân hình cũng lao theo sát phía sau.

- Chết đi cho bốn Ma Quân!

Khảo Tư Đặc giận dữ gầm lên, năm ngón tay đột nhiên bạo trướng mang theo từng luồng ma khí. Khi thân thể của ma nữ còn cách Phong Vân Vô Kị chưa đến một thước, bàn tay của hắn thành linh xuyên qua tâm phé ma nữ, hướng về trái tim của Phong Vân Vô Kị.

Khảo Tư Đặc đã tính toán rất kỹ, trước tiên dùng ma nữ để che khuất tầm nhìn của Phong Vân Vô Kị, sau đó xuất kỳ bất ý, một chiêu chế thắng.

Nhưng khi bàn tay của Khảo Tư Đặc vừa hiện ra trước ngực của ma nữ, thân thể của ma nữ kia đột nhiên bắn ngược trở lại, mang theo kinh khí hùng hậu đập vào hắn.

Khảo Tư Đặc kinh hãi, tay trái lập tức đánh ra một chưởng phá tan thân thể của ma nữ. Đột nhiên trong lúc này, một bóng đen lóe lên mang theo tiếng rít chói tai hoàn toàn che phủ tầm nhìn của hắn. Khảo Tư Đặc trong lòng thầm kêu bất hảo, nhưng tất cả đều đã muộn.

“Oanh!”

Một thanh trường kích to lớn màu đen sẫm không ngừng xoay tròn, mang theo lực lượng cường đại xé gió lao thẳng vào ngực của Khảo Tư Đặc. Khảo Tư Đặc giữa không trung bị trường kích xuyên qua, lực đạo dư thừa còn đem thân thể hắn bắn ngược về phía sau, ghim chặt vào bức tường bằng đá.

- Ma Quân!

Một thanh âm già nua kinh hãi truyền đến. Phong Vân Vô Kị đứng giữa Khảo Tư Đặc và chúng ma tướng, hai cánh mở lớn, nghe được thanh âm này liền nhìn về hướng bên cạnh đại điện. Chỉ thấy một lão già ốm yếu trên mặt có nhiều nếp nhăn, thân mang một bộ hắc bào rộng thùng thình đang từ trong bóng tối chạy ra, trên tay hắn còn cầm một cây ma trượng màu đen bóng loáng.

Nhìn thấy Ma Quân bị đóng chặt trên tường, lão ma pháp sư giật nảy người. Hắn lập tức quay đầu lại nhìn Phong Vân Vô Kị, đồng thời trong miệng cũng bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Trên đỉnh của ma trượng dài khoảng bốn thước đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ không ngừng biến ảo.

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, một tay đưa lên hướng về phía tên đại vu sư...

“Sưu!”

Một cỗ hấp lực cường đại nhấc bổng lão ma pháp sư lên, sau đó hút về phía bàn tay của Phong Vân Vô Kị, giống như bắt một chú gà con. Chú ngữ tự nhiên cũng bị cắt ngang.

- Chết hoặc là thần phục ta!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, cặp mắt màu đen chiếu lên khuôn mặt của lão ma pháp sư già nua. Mục quang lạnh lẽo tựa như một đao sắc bén, mỗi nơi mà nó quét qua, những nếp nhăn trên da mặt của lão ma pháp sư đều giãn ra.

- Ta nguyện ý, ta nguyện ý thần phục!

Lão ma pháp sư dập đầu như đâm tó, hiển nhiên đã bị Phong Vân Vô Kị làm cho sợ hãi. Đột nhiên ánh mắt của hắn lộ ra thần sắc cổ quái, dường như đang nhìn về phía sau Phong Vân Vô Kị.

- Đi chết đi!

Một tiếng quát từ phía sau Phong Vân Vô Kị đột ngột truyền đến. Một tên hắc giáp ma tướng gầm lên, nắm tay mạnh mẽ công kích vào đầu của Phong Vân Vô Kị. Khi hữu quyền to lớn mang theo lớp vảy màu tím còn cách đầu của Phong Vân Vô Kị chưa đầy ba thước, đột nhiên...

“Xuy lưu lưu~”

Một trận thanh âm của vật nhọn đâm xuyên qua thân thể truyền đến, quyền đầu khựng lại bất động giữa không trung.

“Ti!”

Những tên ma tướng vốn còn muốn tiến lên, tất cả đều khựng lại, thở ra một hơi lãnh khí.

Cách Phong Vân Vô Kị ba thước, một tên ma tướng bị treo giữa không trung. Dưới chân của hắn huyết thủy chảy ra như suối, thấm ướt cả sàn nhà bằng đá, thanh âm “tích tắc” vang vọng bên trong đại điện. Phía trên đầu hắn, một chiếc đuôi nhon màu tím từ dưới cằm đâm xuyên lên, mũi nhon lộ ra phía trên đầu. Tên ma tướng này vẫn còn chưa chết, cổ họng không ngừng rung rung, trong miệng phát ra thanh âm cô cô...

Chiếc đuôi dài trên người Phong Vân Vô Kị vẫy một cái. “Oanh!” Chiếc đầu của tên ma tướng kia lập tức nổ tung. Phần thân thể còn lại bay đi, “bính” một tiếng đập vào vách tường, thi thể dính trên tường từ từ trượt xuống.

Phong Vân Vô Kị nắm lấy cổ lão ma pháp sư, chậm rãi xoay người lại, lạnh lùng nhìn lướt qua hơn một trăm ma tướng. Một tay chỉ vào Khảo Tư Đặc đang bị đóng vào tường, lạnh lùng nói:

- Từ nay về sau, ta sẽ là vương của các ngươi, là chúa tể của các ngươi. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hữu chương đột nhiên như một tia chớp vung lên, một đạo hắc khí bay đến Khảo Tư Đặc trên tường. Tiếp đó Phong Vân Vô Kị chậm rãi thu tay lại. Trên tường, Khảo Tư Đặc đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một bộ xương cốt màu trắng treo trên trường kích màu đen, hình dáng mục nát, giống như đã trải qua hàng vạn năm...

Theo tay phải thu hồi, ma khí tinh hoa bên trong cơ thể của Khảo Tư Đặc cũng chảy về thể nội. Phong Vân Vô Kị lặng lẽ vận nội công, nhanh chóng chuyển hóa cỗ năng lượng bên ngoài này.

“Hấp Tinh Đại Pháp” đã không cần phải che giấu nữa. Vận dụng nó tại ma giới càng khiến cho Phong Vân Vô Kị cảm thấy thuận buồm xuôi gió.

“Oanh!”

Tất cả ma tướng bên trong đại điện đều quỳ mọp xuống, đồng thanh hô lớn:

- Ta nguyện thần phục ma quân!

Trong hư không, Phong Vân Vô Kị thản nhiên nhìn chúng ma tướng đang quỳ lạy. Ánh mắt của hắn lướt qua thân thể đang xích lõa của mình, chân mày khẽ nhíu lại. Đột nhiên hắn nhìn thấy bộ hắc bào trên người của lão pháp sư, trong mắt thoáng hiện lên một tia âm mang, hắc hắc cười lạnh một tiếng:

- Lão đầu, hôm nay là ngày bốn tọa đặng cơ, ngươi cũng nên tặng cho bốn tọa một chút lễ vật để biểu thị lòng trung thành của ngươi, đúng không?

Lão pháp sư nghe được liền giật mình. Trong lúc hắn đang còn ngạc nhiên thì Phong Vân Vô Kị đã tự mình động thủ, chỉ hai ba chiêu đã dọn dẹp xong bộ hắc bào của lão pháp sư. Hắn tiện tay vẫy một cái, lão pháp sư toàn thân xích lõa lập tức bị ném ra ngoài. Áo bào cuộn lên, chậm rãi hạ xuống trên bảo tọa của Khảo Tư Đặc Ma Quân. Một thân hắc bào lay động, tựa như bướm vờn bay múa.

Mặc bộ hắc bào của lão pháp sư lên người, chiếc mũ rộng thùng thình trùm lên che phủ một nửa khuôn mặt, càng toát lên vẻ thần bí. Trong khoảng khắc khi nhìn thấy hình dáng này của Phong Vân Vô Kị, tất cả ma tướng đều sinh ra một loại cảm giác kính phục.

Phong Vân Vô Kị một tay đặt lên đầu gối bên phải, thân thể hơi nghiêng về phía trước, lạnh lùng nhìn xuống bên dưới, tựa như một quân vương đang nhìn xuống quốc gia của hắn. Một cỗ khí tức lạnh lẽo uy nghiêm vô hình trung từ bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kị phát ra, bao phủ khắp cả đại điện.

- Sau này, các ngươi đều là bề tôi của ta!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói:

- Tất cả đều phải lấy ta làm trung tâm!

- Tuân lệnh, Ma Quân!

Chúng ma tướng đồng thanh đáp lời. Phong Vân Vô Kị trên người mặc hắc bào, khí thế hoàn toàn biến đổi, khiến cho người ta có cảm giác vừa kính phục vừa sợ hãi. Đây cũng là một yếu tố cần thiết của một vị

quân chủ ma giới, vô tình khiến cho Phong Vân Vô Kị nhanh chóng trấn an những ma tướng trung thành với Khảo Tư Đặc, thuận lý thành chương trở thành tân nhiệm chủ nhân của tòa ma điện này.

Cách đó không xa, lão pháp sư gầy ốm mất đi hắc bào cũng sợ hãi quỳ mọp xuống.

Một số ma nữ quyến rũ nũng nịu từ chung quanh bước đến, hai tay vuốt ve trên cơ thể của Phong Vân Vô Kị. Có cả còn lớn mật trực tiếp đưa tay xuống phía dưới hông của hắn.

- Cút!

Chỉ là một chữ. Chúng ma nữ tức thì biến sắc, sợ hãi quỳ xuống. Khi Phong Vân Vô Kị quát lên, tất cả đều cảm thấy một cỗ khí tức cực kỳ lạnh lẽo và đáng sợ. Cho đến bây giờ chưa từng có một ma quân nào cự tuyệt nữ sắc, hầu như mỗi một chủ nhân của ma điện này đều mong muốn càng nhiều càng tốt, hàng ngày đều trầm đắm trong vòng vây của những ma nữ phóng đảng.

Phong Vân Vô Kị chậm rãi đứng dậy, nhìn xuống những ma tộc bên trong đại điện đang thần phục hắn, một loại cảm giác chinh phục mãnh liệt từ trong lòng dâng lên.

“Không sai! Đây mới chính là thế giới mà ta mong muốn. Pháp tắc sinh tồn của thế giới này đúng là được tạo nên để dành cho ta. Ha ha ha... Mạnh được yếu thua, chỉ có chinh phục mới có thể làm cho ta cảm thấy vui sướng...” Bên dưới bóng tối của chiếc mũ trùm đầu, sắc mặt của Phong Vân Vô Kị dần dần chuyển sang màu đỏ, trong lòng điên cuồng gào lên: “Đây chỉ là bước đầu tiên. Ta muốn cho tất cả cường giả của ma giới phải quỳ phục dưới chân ta. Mỗi một nơi mà ta đi qua, tất cả đều phải thần phục trước ma uy.”

Trầm ngâm một lát, thanh âm lạnh lẽo của Phong Vân Vô Kị mang theo khí thế bá đạo vang vọng khắp cả đại điện:

- Từ hôm nay trở đi, các ngươi phải gọi ta là Ma Quân bệ hạ. Sau này, ta sẽ khiến cho các ngươi phải gọi ta là Ma Đế tối cao. Ha ha ha...

Quần ma nghe được đều chấn động, sau đó càng cúi đầu thấp hơn.

Cả tòa ma cung đều rung chuyển trong tiếng cười của Phong Vân Vô Kị...

Những ma điện như thế này tại ma giới là cực kỳ bình thường, ít nhất cũng phải có hơn mười ức. Phong Vân Vô Kị đã bước một bước đầu tiên tại ma giới, cũng bắt đầu từ đây, hắn đã xác định được hướng đi sau này...

*** **

Phong Vân Vô Kị dựa vào thực lực cường đại, nhanh chóng tiếp nhận những quyền lợi thống trị của Khảo Tư Đặc, hơn mười vạn ma tộc toàn bộ đều quy phục hắn. Mười vạn ma tộc này thoát nhìn thì có vẻ khổng lồ, nhưng tại ma giới nơi một cuộc chiến có thể có cả ngàn vạn thậm chí là cả ức ma tộc tham gia, con số nhỏ bé này thật sự chẳng tính là gì.

Bên cạnh bảo tọa làm bằng xương trắng, bên trong một mật thất âm u tối tăm, Phong Vân Vô Kị thân mặc hắc bào ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt tu luyện. Vương tọa, vương quyền mặc dù hấp dẫn, nhưng đối với hắn mà nói, tất cả đều không thể sánh được với lực lượng cường đại.

Bốn tôn mặc dù đã đem hầu hết ma nguyên trong cơ thể chuyển vào thể nội của Phong Vân Vô Kị, nhưng khi xuyên qua vách ngăn của không gian đã bị hao phí rất nhiều. Hơn nữa ma thể của Phong Vân Vô Kị hiện nay đã cường hóa lên gấp mấy chục lần, cần phải đả thông kinh mạch để tu luyện Hấp Tinh Đại Pháp đề thăng đến tầng thứ tư. Số ma khí tích lũy hơn vạn năm trong cơ thể, hấp thu của Đệ Ngũ Thiên Ma Vương, Đệ Tứ Thiên Ma Vương tất cả đều đã chuyển hóa hoàn toàn thành ma nguyên.

Từ lúc này, tất cả đành phải dựa vào bản thân Phong Vân Vô Kị. Ở nơi này, tại ma giới, về phương diện công lực bốn tôn hầu như không thể giúp đỡ được gì cho hắn.

Đặc thù của ma giới khiến cho bất cứ loại năng lượng nào không phải là ma khí đều bị áp chế. Cho dù được kiếm nguyên cường đại của bốn tôn trợ giúp, công lực của Phong Vân Vô Kị cũng chỉ có hạ xuống chứ không có tăng lên, thậm chí ma khí trong cơ thể ngược lại có thể bị vị diện pháp tắc làm ảnh hưởng, trở nên không thuần tịnh.

Lúc này tu vi của Phong Vân Vô Kỵ cũng chính là tu vi của một Ma Quân tại ma giới, nếu như đụng độ với những ma tộc cường đại thì có con đường chết. Thế mạnh duy nhất hiện nay của hắn chỉ có thần cấp ý thức, cùng với một “Hấp Tinh Đại Pháp” phóng mắt nhìn khắp cả ma giới cũng có thể xem như là đỉnh cao.

Đối với mười vạn ma tộc thủ hạ của Khảo Tư Đặc hiện tại đã quy phục mình, Phong Vân Vô Kỵ đến bây giờ cũng chưa từng nhìn qua một lần. Hắn cũng không sợ bọn chúng sẽ chạy trốn mất, bởi vì đối với hắn mà nói, chỉ có thực lực mới là vương đạo. Chỉ cần có thực lực, đại lượng quân đội và ma tướng sẽ tự động tìm đến.

Còn như việc quản lý những ma tướng này, Phong Vân Vô Kỵ toàn bộ đều giao cho Tạp Pháp Sư, để cho lão pháp sư này lo liệu.

Mỗi ngày, Phong Vân Vô Kỵ đều dùng danh nghĩa đại ma quân lệnh cho những ma tướng thủ hạ đem một số ma tộc vào đại điện, sau đó dùng Hấp Tinh Đại Pháp hút sạch tinh hoa của bọn chúng.

Số lượng bạch cốt từ bên trong ma cung đem ra ngoài đã lên đến cả ngàn, nhưng dần dần cũng không đủ thỏa mãn nhu cầu của Phong Vân Vô Kỵ.

Ma khí bên trong cơ thể của những ma tộc cấp thấp, độ thuần túy và số lượng đều không đủ thỏa mãn nhu cầu của hắn.

“Chiến tranh! Ta muốn chiến tranh!” Bên trong mật thất tối tăm, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở to mắt, cặp mắt màu đen ánh lên một tia lệ mang.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên đứng dậy, một thân hắc bào tùy ý vũ động. Hắn bước ra khỏi thiên điện, liếc mắt đến một tầng bạch cốt phía sau đại điện, lạnh nhạt nói:

- Pháp Sư Đặc!

- Triệu tập binh sĩ cho ta, ta muốn phát động chiến tranh!

Tân nhiệm ma quân của ma cung đã phát ra mệnh lệnh chiến tranh đầu tiên từ khi bắt đầu đăng cơ...

221. Chương 221: Sát Lục Chiến Giáp

Khi Phong Vân Vô Kỵ bước ra khỏi thiên điện, lão pháp sư Pháp Sư Đặc đang đứng tại vương tọa. Hắn nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đi đến, lập tức khom người hành lễ sau đó cung kính nói:

- Bệ hạ, trước khi xuất chinh xin ngài hãy thay bộ chiến giáp này!

Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt nhìn sáu bộ phận của kiện khải giáp. Chỉ thấy một bộ nẹp bảo vệ chân màu bạc trông rỗng, hai bộ khô lâu màu bạc bao bọc đầu gối, phần thân của chiến giáp tỏa ra hàn khí đen kịt, giáp bảo vệ tay nặng nề do huyền thiết vạn năm chế tạo thành, chiếc mũ giáp bao phủ toàn bộ khuôn mặt tản mát ra khí tức giết chóc nồng đậm, cùng với một thanh trọng kiếm, tại nơi giao xoa của chuôi kiếm có khắc một bộ khô lâu dữ tợn.

Được sáu ả ma nữ xinh đẹp diêm dúa làm nổi bật, sáu bộ phận của kiện khải giáp tản mát ra hàn khí thoát nhìn có vài phần hoa lệ, cũng có một cảm giác áp bức.

Công phu trên giường của những ma nữ xinh đẹp này đều là nổi danh tại ma giới. Chúng tộc này khi sinh ra hầu như chỉ có nữ tử, nam tử thì cực kỳ ít, một khi sinh ra toàn bộ đều bị giết chết. Còn ma nữ, từ khi sinh ra đến khi lớn lên đều được dạy dỗ các loại công phu trên giường, sau đó bị đưa đến cho những cường giả có địa vị tại ma giới, thỏa mãn thú vui của bọn họ.

Đối với tất cả ma tộc nam tính tại ma giới mà nói, độ cường hãn của thân thể vượt xa nhân loại và thiên sứ. Đồng thời với ưu thế vốn có này, bọn họ cũng có một khuyết điểm cũng không hẳn là khuyết điểm, đó là tình dục quá mạnh mẽ.

Chủng tộc ma nữ, dường như là vì việc này mà sinh ra, vì thỏa mãn tất cả tình dục của ma tộc mà tồn tại.

Sáu ả ma nữ này trước đây hằng ngày đều cùng với Khảo Tư Đặc phóng dăng, nhưng sau khi kiến thức sự lãnh khốc và vô tình của Phong Vân Vô Kị, tính tình đã thu liễm đi rất nhiều. Phong Vân Vô Kị thân mặc hắc bào, trên người bao giờ cũng tỏa mát ra một loại hàn ý lạnh lẽo, khiến cho người ta sợ hãi đến tận xương tủy. Dưới sự sợ hãi này, hành vi của sáu ả ma nữ đang cầm khôi giáp đều trở nên đoan trang hơn rất nhiều. Có điều cái loại đoan trang này, cộng thêm khôi giáp sáng bóng làm nổi bật, ngược lại càng toát ra một loại mỉa hoặc mãnh liệt.

Tại khoảnh khắc khi ánh mắt đảo qua trên người sáu ả ma nữ này, Phong Vân Vô Kị cũng dao động một chút. Nhưng khát vọng đối với lực lượng rất nhanh đã tạm thời đè nén cổ bản năng tình dục mãnh liệt phát ra từ thân thể của hắn: “Chờ sau khi ta ngồi lên bảo tọa chí tôn của ma tộc, sẽ hưởng dụng các người sau!”

- Khôi giáp này là sao?

Phong Vân Vô Kị quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Pháp Tư Đặc.

Pháp Tư Đặc dưới ánh mắt của Phong Vân Vô Kị, toàn thân run lên, sợ hãi nói:

- Ma Quân vĩ đại, đây là một kiện khôi giáp do một gã binh sĩ ma tộc trong lúc vô ý đào được bên trong lãnh địa. Cùng đào được với nó còn có một số khôi giáp và binh khí khác. Trong đó một kiện đã bị tiền nhiệm Ma Quân Khảo Tư Đặc tặng cho Cổ Long Tư Ma Vương, còn kiện khôi giáp tốt nhất này Khảo Tư Đặc đã lưu lại cho mình. Bộ khôi giáp này đã được Khảo Tư Đặc cất giữ rất lâu, những hắc vẫn không dùng đến. Tôi nghĩ rằng Đại Ma Quân hắc là sẽ thích bộ khôi giáp này.

Mũ trùm đầu của Phong Vân Vô Kị khẽ lay động, bóng tối che phủ khuôn mặt, không thể biết được hắn đang nghĩ gì:

- Bộ khôi giáp này hình dáng cũng không tệ, Khảo Tư Đặc có một bộ trang bị như vậy không ngờ chính mình lại không sử dụng. Dắt dắt... Hắn là một tên quỷ đoản mệnh thật đáng kiếp. À, nơi này tại sao lại có một bộ chiến giáp phẩm chất như vậy? Thật là không hợp lý!

Nói đến câu cuối cùng, Phong Vân Vô Kị dường như tự lẩm bẩm với mình.

Pháp Tư Đặc nghe được trong lòng liên mấy động, tiếp lời nói:

- Ma giới tồn tại từ khi nào không ai có thể biết được. Hầu như từ khi nó bắt đầu tồn tại thì đã không ngừng có chiến đấu, trong đó có cả những cường giả trên cả đế cấp quyết chiến với nhau. Mỗi một vị cường giả chết đi, khôi giáp của họ cũng đồng thời bị chôn vùi theo. Dù sao thì tại ma giới, hầu như mỗi một ngõ ngách đều phát sinh chiến đấu.

Phong Vân Vô Kị nghe được liền ngẩng đầu lên, im lặng nhìn chằm chằm vào lão Pháp Tư Đặc. Trong đầu hắn lại tưởng tượng ra tràng cảnh một cuộc chiến, hai vị cường giả của ma giới tại không trung đang giao chiến kịch liệt, ma khí mãnh liệt, mây đen cuộn cuộn, thiểm điện lóe lọi. Hai người từ không trung đánh xuống mặt đất, lại từ mặt đất đánh lên bầu trời, mỗi một nơi đi qua, thiên băng địa liệt...

- Ha ha ha... Sau này bọn các người đều sẽ bị đạp dưới gót giày của ta!

Phong Vân Vô Kị bỗng nhiên cười lớn. Pháp Tư Đặc ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng không ngừng nghi hoặc: “Các người? Đại Ma Quân đang nói ai vậy?”

Không ai chú ý đến, trong khi Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu cười lớn, bộ khôi giáp kia dường như đang dò xét tâm tư của hắn, khẽ rung lên một chút, nếu không chú ý thật kỹ thì rất khó phát hiện ra...

- Đại Ma Quân...

Pháp Tư Đặc cẩn thận lên tiếng gọi.

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại. Ánh mắt của Phong Vân Vô Kị lướt qua bộ khôi giáp, trong lòng xuất hiện một chủ ý tuyệt diệu, thành linh quát lớn:

- Giúp ta thay khôi giáp!

- Tuân lệnh, Ma Quân bệ hạ vĩ đại!

Sáu ả ma nữ dập đầu đáp, sau đó liền đứng dậy, eo lưng uyển chuyển, đưa những bộ phận của khôi giáp đến trước mặt. Pháp Tư Đặc phát phát tay, lập tức có vài ả ma nữ xinh đẹp khác tiến lên phía trước, cánh tay trắng nõn mềm mại hoạt động trên người Phong Vân Vô Kị, nhẹ nhàng giúp hắn cởi bộ hắc bào rộng thùng thình trên người xuống. Một ả ma nữ bên cạnh liền tiếp lấy, đem hắc bào xếp lại.

Sau đó, sáu ả ma nữ đồng thời hoạt động, giúp Phong Vân Vô Kị đem sáu bộ phận của khôi giáp mặc vào, nhất thời tràng cảnh trở nên mị hoặc vô biên. Khi ánh mắt của sáu ả ma nữ lướt qua hung vật bên dưới hông của Phong Vân Vô Kị, tất cả đều ngẩn người ra. Bỗng nhiên, chợt cảm giác được một trận hung quang chiếu đến, tất cả đều vội vàng hành động nhanh hơn, đem khôi giáp mặc vào.

- Được rồi, các người hãy đi đi!

Phong Vân Vô Kị lãnh đạm nói. Toàn bộ ma nữ bên trong đại điện đều lần lượt rời đi.

Pháp Tư Đặc bên cạnh cầm lấy ma trượng, tầm tắc nói:

- Bộ khôi giáp này quả thật là chế tạo dành cho Đại Ma Quân. Thân thể khôi ngô của ngài mặc bộ khôi giáp này, không hề dư thừa một chút nào.

Pháp Tư Đặc nói cũng không sai. Giờ phút này, Phong Vân Vô Kị mặc lên người Sát Lục chiến giáp, thoát nhìn đều cảm thấy một cỗ áp bức mãnh liệt đối với thị giác, toàn thân toát ra một cỗ hung khí khát máu cường liệt, giống như một tuyệt thế hung thú. Pháp Tư Đặc mặc dù miễn cưỡng mở miệng nói chuyện với Phong Vân Vô Kị như bình thường, nhưng cũng cố gắng lùi ra xa, cả người khẽ run lên. Cỗ sát khí nồng hậu này giống như thực chất, cũng không biết trước đây đã có bao nhiêu người chết dưới khôi giáp này.

“Bồng bồng!”

Hai tiếng động từ sau lưng Phong Vân Vô Kị truyền ra. Đôi cánh ác ma to lớn từ bên dưới áo choàng vươn ra, đập vài cái, lập tức bên trong đại điện nổi lên một cơn cuồng phong.

- Bộ khôi giáp này quả nhiên là được chế tạo dành cho ta!

Phong Vân Vô Kị mở miệng nói. Đôi cánh sau lưng thu lại, rút vào bên trong hai khe hở phía sau khôi giáp. Tại vị trí của khe hở, hai phiến kim loại tự động vươn ra che lấp lại.

- Tốt lắm, có thể đi gặp những chiến sĩ của ta được rồi!

Thanh âm của Phong Vân Vô Kị từ bên trong khôi giáp truyền ra. Thanh âm trải qua diện giáp hung lệ, ẩn ước mang theo mùi vị của kim khí, có chút khàn khàn.

Trong tiếng kêu chói tai của kim loại, Phong Vân Vô Kị bước ra bên ngoài. Mỗi một bước đạp xuống đều phát ra thanh âm chấn động, giống như một quái thú khổng lồ đi qua, còn có tiếng kim loại ma sát vào nhau phụ họa.

“Két!” một tiếng, cánh cửa bằng sắt to lớn mở ra, ánh nắng bên ngoài cửa chiếu vào. Pháp Tư Đặc đưa mắt nhìn Phong Vân Vô Kị toàn thân bao phủ hàn khí, nhìn bóng hắn trải dài trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy vị chủ nhân này trở nên phi thường cao lớn.

“Chỉ mong là vị chủ nhân này có thể sống lâu một chút, đừng giống như những Ma Quân trước đây. Bất quá chỉ mới vài trăm năm mà ta đã đi theo mười bảy vị Đại Ma Quân rồi, ai!...” Pháp Tư Đặc thở dài một tiếng, chống ma trượng đi nhanh theo ra bên ngoài.

- Kể nào?

Mấy trăm ma tướng đang canh phòng bên ngoài, đột nhiên nhìn thấy một cường giả mang theo khí tức giết chóc điên cuồng từ trong đại điện bước ra, lập tức cả kinh.

Phong Vân Vô Kị cũng chẳng thèm trả lời, trực tiếp đưa một tay ra. Tên ma tướng vừa quát lên lập tức bị hắn hút vào lòng bàn tay, sau đó huyết nhục nhanh chóng bị hút đi, chỉ còn lại có một bộ xương to lớn. Hắn tiện tay ném một cái, bộ xương cùng với khôi giáp liền biến mất không còn thấy dấu vết.

- Không nên hiểu lầm, đây chính là Đại Ma Quân bại hạ.

- Tham kiến Đại Ma Quân!

Tất cả ma tướng đều quỳ xuống. Phong Vân Vô Kị đứng trước đại môn, ánh mắt xuyên qua hai viên thủy tinh màu trắng bạc phía trên giáp che mặt nhìn ra bên ngoài. Dưới tác dụng của hai viên thủy tinh to lớn này, tầm nhìn của hắn trở nên xa hơn bình thường rất nhiều, nhưng từ bên ngoài nhìn vào lại không thể nào thấy được khuôn mặt của hắn.

Mà lúc này, Phong Vân Vô Kị đột nhiên lại thay đổi chủ ý. Có bộ khải giáp này, từ nay về sau làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Cho dù là đắc tội với một số thế lực lớn tại ma giới, chỉ cần cởi bộ khải giáp này ra, ai có thể biết được Đại Ma Quân của vùng lãnh địa phụ cận Hỏa Nham cốc là người nào?

Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kị quả thật muốn cười thật lớn, nhưng hắn vẫn cố kìm nén lại. Bảo tọa của Đại Ma Quân này có thể ngồi được bao lâu, đối với hắn mà nói căn bản không phải là vấn đề. Hắn cũng không chuẩn bị ở lâu tại nơi này, vốn liếng của Khảo Tư Đặc quá ít, ngoại trừ bộ khải giáp này còn xem được, ngoài ra chẳng còn gì khác. Muốn tranh bá tại ma giới, chỉ dựa vào mười vạn ma tộc thì không đủ.

Ma thức của Phong Vân Vô Kị phá không mà ra, đảo qua phương viên hơn mười vạn dặm, tại hướng đông nam rất cuộc đã tìm được mục tiêu.

“Sang!”

Phong Vân Vô Kị rút Khô Lâu Thập Tự kiếm đang giắt bên chân phải ra, giơ lên cao quá đầu, nhìn về hướng đông nam quát lớn:

- Giết!

Trên đỉnh của ma cung, một phiến mây đen dày đặc xuất hiện. “Oanh!” Một đạo sấm sét từ trên trời đánh xuống trên bảo kiếm đang phát ra hàn khí.

Cuồng phong nổi lên bốn phía, Phong Vân Vô Kị cả người được điện quang bao phủ, hình dáng như một thần linh:

- Xuất phát!

Mười vạn Ma tộc trải dài khắp nơi, nhìn thấy Phong Vân Vô Kị hình dạng như ma thần, ánh mắt đều lộ ra huyết sắc điên cuồng. Tất cả đều giơ cao trường kích, gầm lên:

- Giết! Giết! Giết!

Mây đen bay về hướng đông nam. Mười vạn ma tộc cũng gầm lên di chuyển về hướng đông nam, lãnh địa của một vị Ma Quân khác là Cổ Nhĩ Lạp. Gầm trăm ma tướng được lệnh của Phong Vân Vô Kị đều trở về thống lĩnh quân đội của mình, chỉ để lại vài ma tướng bên cạnh.

Phía sau, Pháp Tư Đặc nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao lớn của Phong Vân Vô Kị, cặp mắt có chút đục ngầu thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: “Vị Ma Quân này thật đặc biệt. Khảo Tư Đặc trước nay chưa từng làm như vậy, lúc nào cũng phải để ma tướng bên cạnh bảo vệ mình!”

Bên dưới Sát Lục chiến giáp, Phong Vân Vô Kị trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn. Hắn thu hồi Khô Lâu Thập Tự kiếm, giắt vào bên chân phải, thân hình lướt qua bốn ma tướng đi cùng, đi về hướng đông nam.

“Bính!”

“Bính!”

“Bính!”

Mỗi một bước của Phong Vân Vô Kị đạp xuống đều khiến đất rung núi chuyển, tiếng vang trực chấn khắp nơi, thanh thế vô cùng mạnh mẽ. Mười vạn ma binh cảm nhận được cỗ khí tức cường đại này, càng trở nên hưng phấn, nhanh chóng di chuyển về hướng lãnh địa của Cổ Nhĩ Lạp. Phía sau người của Phong Vân Vô Kị, áo choàng màu đen theo gió tung bay...

Đại quân như một cơn sóng dữ, khi còn cách lãnh địa của Ma Quân Cổ Nhĩ Lạp mấy trăm trượng thì tất cả đều ngừng lại. Bên ngoài lãnh địa khoảng chừng trăm trượng, vô số ma quân dày đặc của đối phương đã chờ sẵn, số lượng không dưới mười vạn.

- Khảo Tư Đặc, lần trước bị giáo huấn chưa đủ hay sao? Người lại còn dám đến à?

Một thanh âm ồm ồm vang vọng khắp thiên địa nghe như tiếng sấm bên tai. Tại trung ương của vô số ma tộc trải dài khắp núi đồi đồi diện, Ma Quân Cổ Nhĩ Lạp thân mặc một bộ khải giáp đen nhánh, đứng giữa trời cao giọng nói, chung quanh hắn là mấy trăm tên ma tướng.

“Đang!”

“Đang!”

“Đang!”

Một trận thanh âm của kim loại ma sát vào nhau vang vọng trong thiên địa từ hậu phương truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ trên người mặc Sát Lục chiến giáp chậm rãi bước ra. Hắn đưa mắt nhìn về phía Cổ Nhĩ Lạp trên không trung, một cổ sát khí mãnh liệt phảng phất như thủy triều tràn ra, trong hư không còn ẩn ước nhìn thấy những điểm sáng, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ quân đội của Cổ Nhĩ Lạp.

- Thần phục ta hay là chết!

Một thanh âm lạnh lẽo khàn khàn từ bên trong khải giáp phát ra. Một đạo hàn quang hiện lên, Cổ Nhĩ Lạp khẽ giật mình, theo bản năng liền tránh sang một bên. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy “Khảo Tư Đặc” đang cầm một thanh Khô Lâu Thập Tự kiếm cắm xuống đất, hai tay đặt lên chuôi kiếm, từ xa nhìn về phía hắn.

- Người không phải là Khảo Tư Đặc!

Cổ Nhĩ Lạp đột nhiên gầm lên. Người bên dưới khải giáp mang đến cho hắn một loại cảm giác cực kỳ đáng sợ, giống như bị độc xà nhìn thẳng vào. Lần đầu tiên, hắn đối với chủ nhân của tòa ma cung hướng tây bắc sinh ra sợ hãi.

- Quét sạch bọn chúng!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, đồng thời tay phải vung lên.

“Giết!”

“Giết!”

.....

Mười vạn ma tộc phía sau gào thét, hóa thành một cơn sóng màu đen tràn về hướng quân đội của Cổ Nhĩ Lạp. Dưới sự hưng phấn tỏa ra từ khí tức của Phong Vân Vô Kỵ, tất cả đều tràn đầy sĩ khí, sát ý hừng hực.

- Tiêu diệt bọn chúng!

Ánh mắt của Cổ Nhĩ Lạp đảo qua những binh lính tinh thần đang sa sút, khuôn mặt trở nên vắn vẹo khó coi. Hắn liền vung tay lên, quay về những ma tướng bên người quát lớn.

Ngay lập tức, những ma tướng bên người Cổ Nhĩ Lạp kể cả mười vạn ma tộc toàn bộ đều lao về hướng Phong Vân Vô Kỵ...

Hai dòng nước lũ mạnh mẽ tràn xuống. Đồng thời, gần như trong nháy mắt khi song phương va chạm, mấy ngàn đạo nhân ảnh bị lực lượng xung kích cường đại hất văng lên trời...

Thanh âm sát phạt không ngừng vang lên bên tai, vô số ma tộc chém giết lẫn nhau, chiến tuyến trải dài đến mấy trăm dặm, những thanh trường kích phát ra quang mang lạnh lẽo. Bên dưới bóng người như thủy triều, huyết dịch màu đen chảy ra như suối...

Không có ma tộc sợ chết, càng giết chóc lại càng có thể kích phát bản năng hung ác từ bên trong cốt tủy của ma tộc. Quân đội của Cổ Nhĩ Lạp, sĩ khí mặc dù đã bị khí thế cường đại cấp độ Ma Quân của Phong Vân Vô Kỵ ảnh hưởng, nhưng thực lực thì lại không hề giảm sút bao nhiêu. Mặc dù ban đầu bị rơi vào tình thế bất lợi, nhưng rất nhanh mùi máu tươi tràn ngập không trung đã kích phát man tính từ trong cốt tủy của bọn chúng...

- Thật là hoành tráng!

Phong Vân Vô Kị đứng trên một gò cao, bên cạnh ngoại trừ bốn vị ma tướng còn có Pháp Tư Đặc.

Pháp Tư Đặc nghe được liền ngăn ra, tiếp đó khẽ vươn thẳng người, ngẩng đầu nói:

- Đại Ma Quân vĩ đại, có lẽ ngài phải ra tay để đối phó với Cổ Nhĩ Lạp. Hẳn hiện tại đã xuất thủ rồi!

Phong Vân Vô Kị tay phải đặt lên trên Khô Lâu Thập Tự kiếm đang cắm chặt vào mặt đất bên cạnh, ngón tay khẽ cử động một chút, lạnh nhạt nói:

- Không cần, Cổ Nhĩ Lạp thực lực quá kém, một lần công kích chẳng qua cũng chỉ giết được hơn ngàn người mà thôi. Ta có mười vạn ma binh, dư đủ cho hắn giết. Mười vạn ma tộc thực lực không đều nhau, vừa lúc mượn tay hắn đào thải một chút. Qua một lát nữa, những người còn có thể sống sót, thì xem như là tinh anh còn lại qua lần đầu tiên đào thải của ta. Nếu như không thể sống, vậy thì chết càng tốt.

- Ma quân anh minh!

Bốn gã ma tướng đồng thanh tán dương, kể cả Pháp Tư Đặc cũng gật gật đầu. Phong Vân Vô Kị nói ra lời này cũng là hợp với quan niệm của bọn họ. Tại Ma giới, loại ma tộc thấp kém như vậy thật sự là quá nhiều. Những ma tướng này đã trải qua rất nhiều trận chiến, cũng không nghĩ đến còn có thể dùng loại phương thức này để đào thải quân đội, lưu lại tinh anh. Nghe được Phong Vân Vô Kị nói, lập tức trong lòng sinh ra đồng tình.

- Không sai, nếu như không thể sống được thì cũng không có giá trị tồn tại!

Một tên ma tướng lên tiếng.

Phong Vân Vô Kị khẽ gật đầu, im lặng không nói, chỉ đưa mắt nhìn tràng cảnh mấy chục vạn ma tộc chém giết thảm thiết trước. Dùng một loại ánh mắt của người bàng quan đánh giá tràng chiến tranh này, giống như chẳng có quan hệ gì với hắn.

Một lúc lâu sau, Phong Vân Vô Kị rốt cuộc lên tiếng:

- Được rồi!

Sau đó tay phải của hắn hạ xuống, nắm lấy chuôi của Khô Lâu Thập Tự kiếm, dùng lực rút ra. “Sang!” một tiếng, trường kiếm bao phủ hàn khí lập tức vung lên...

222. Chương 222: Chinh Chiến

“Đát!”

“Đát!”

Phong Vân Vô Kị trên người mặc Sát Lục chiến giáp, tay cầm Khô lâu Thập Tự kiếm bước về hướng Cổ Nhĩ Lạp. Tiếng bước chân nặng nề của hắn vang vọng khắp chiến trường, cho dù là tiếng gào thét chém giết hỗn loạn cũng không thể nào che lấp được.

Mỗi nơi mà Sát Lục chiến giáp đi qua, bất kể trước mặt là người thuộc phương nào, Phong Vân Vô Kị đều xuất ra một kiếm. Một cỗ kinh khí hủy diệt phát ra, mấy chục tên ma tộc phía trước lập tức bị một kiếm phanh thây, máu tươi bắn ra như sương.

Một gã ma tộc cao lớn từ phía sau lao về hướng Phong Vân Vô Kị, trường kích trong tay “đinh” một tiếng đâm vào khải giáp nặng nề, nhưng ngoại trừ phát ra một tiếng kêu, còn lại không hề có một chút hiệu quả nào. Phong Vân Vô Kị đột nhiên quay đầu lại, trường kiếm trong tay phải vung lên, một trận thanh âm vật sắc cắt qua thân thể vang lên, toàn thân tên ma tộc chiến sĩ kia lập tức bị chém thành nhiều mảnh, máu tươi bắn ra tung tóe, rơi xuống trên khải giáp của Phong Vân Vô Kị.

“Đát!” “Đát!” “Đát!”

Phong Vân Vô Kị không chậm không nhanh bước về phía trước, giống như đi vào chỗ không người, dưới kiếm của hắn không một kẻ nào dám đến gần. Bên trong phương viên mười trượng là một phiến tu la địa ngục, Phong Vân Vô Kị tựa như một ma thần từ địa ngục bước ra, sát ý điên cuồng bao phủ cả chiến trường.

Im lặng, có khi so với lên tiếng còn đáng sợ hơn!

Phong Vân Vô Kị không nói một lời, chỉ không ngừng chém giết tiến lên phía trước, tạo thành một sự chấn nhiếp vượt xa tưởng tượng. Hắn cũng không hề sử dụng chiêu thức hoa mỹ gì, tất cả đều là những động tác chặt chém bình thường nguyên thủy nhất. Số người hắn giết chết trong một lần cũng tuyệt đối không nhiều như Cổ Nhĩ Lạp, nhưng tất cả ma tộc đều bắt đầu sinh ra sợ hãi, sự sợ hãi phát ra từ tận tâm linh.

Mỗi nơi mà Sát Lục chiến giáp đi qua không một ai có thể toàn thây. Khí thế không gì có thể ngăn cản được, cộng thêm hình dáng của Sát Lục chiến giáp tựa như một tuyệt thế hung thú, càng khiến cho người ta có cảm giác không thể nào địch nổi.

“Đát đát!”

Tiếng bước chân nặng nề chen lẫn tiếng kim loại réo rất rền vang khắp cả chiến trường.

Lúc này Sát Lục chiến giáp vô cùng băng lãnh, toàn thân tản mát ra hàn ý cường liệt. Bên trong khải giáp, Phong Vân Vô Kị cũng vô cùng hưng phấn, bộ khải giáp này quả thật là hợp ý của hắn.

Hoàn toàn chỉ dựa vào lực lượng thân thể, Phong Vân Vô Kị thông qua bộ khải giáp này lại phát huy lực phá hoại vô cùng kinh khủng. Khô lâu Thập Tự kiếm trong tay không chỉ lợi hại ở phương diện sắc bén, mà tại phương diện phá hoại cũng có ưu thế rất lớn.

Trên bầu trời, Cổ Nhĩ Lạp vẫn như cũ điên cuồng giết hại thủ hạ của Phong Vân Vô Kị. Bỗng nhiên một cổ sát ý truyền đến, hắn liền giật mình nhìn lại. Chỉ thấy bên dưới thân, Phong Vân Vô Kị cả người bao phủ hàn khí đang ngưng tụ nhìn hắn, hai điểm hàn quang chột lóe lên.

Cổ Nhĩ Lạp trong lòng cả kinh, đang muốn ra tay, đột nhiên phía dưới vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Phương viên mấy trăm dặm bên dưới mặt đất đột nhiên sụp xuống, từng đạo vết nứt tựa như mạnh mẽ kéo dài ra khắp bốn phía, thanh âm rạn nứt rầm rầm không ngừng vang lên bên tai. Một đạo hắc ảnh to lớn mang theo khí thế vạn quân từ phía dưới bắn lên, lao thẳng về phía hắn.

- Muốn chết!

Cổ Nhĩ Lạp nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay hợp lại trước ngực, hét lớn một tiếng:

- Diệu Nhật Ma Quyền!

Giữa hai tay của hắn bỗng nhiên xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu đỏ phát ra vạn đạo quang khí. Cổ Nhĩ Lạp dùng sức đem quang cầu này ném về phía Phong Vân Vô Kị.

Bên dưới, tay trái của Phong Vân Vô Kị đột nhiên vươn ra, hư không nắm lấy quả cầu màu đỏ do Cổ Nhĩ Lạp ném ra. Sau đó hắn vung tay một cái về phía trên, quang cầu lập tức tại không trung vẽ ra một vòng cung bay về phía xa. Cùng lúc đó, Khô lâu Thập Tự kiếm cũng chém nát song quyền của Cổ Nhĩ Lạp, đâm vào thân thể hắn. Dựa vào thân thể cường hãn của Cổ Nhĩ Lạp, một kiếm này quả thật không thể chém nát thân thể của hắn, nhưng tại nơi Khô lâu Thập Tự kiếm đâm vào lại xuất hiện từng đạo vết nứt, dần dần lan ra các bộ vị khác trên thân thể.

“Xuy xuy!”

Khô lâu Thập Tự kiếm tỏa ra sương trắng nhàn nhạt, mang theo hàn ý thấu xương đâm vào thân thể Cổ Nhĩ Lạp. Trên thân kiếm đen nhánh đột nhiên xuất hiện từng đường vân giống như mạch máu, từng cổ huyết thủy theo thân kiếm bị hút về hướng chuôi kiếm, cuối cùng nhập vào chiếc đầu lâu màu đen. Một cỗ năng lượng tinh túy mãnh liệt tràn vào cơ thể.

“A!”

Phong Vân Vô Kị thở mạnh một hơi, một loại cảm giác vô cùng sáng khoái truyền khắp toàn thân. Phía đối diện, Cổ Nhĩ Lạp sắc mặt cực kỳ sợ hãi xám xịt giống như tro tàn, đôi môi kịch liệt run rẩy:

- Người... người... kiếm...

Một loại tâm tình cực độ lãnh khốc và tàn nhẫn từ đáy lòng truyền đến, Phong Vân Vô Kị không nói một câu, đột nhiên lại cầm kiếm đâm sâu vào. Hắn đang chuẩn bị một kiếm chém nát Cổ Nhĩ Lạp đã không còn sức lực phản kháng, chợt thấy trên thân kiếm nhẹ đi, liền đưa mắt nhìn lại. Chỉ thấy Cổ Nhĩ Lạp trước mắt đã hóa thành một đám tro tàn theo gió bay đi, đồng thời một cỗ năng lượng tinh thuần tràn vào đan điền của hắn.

“Ha ha ha...” Phong Vân Vô Kị đứng giữa hư không, hai tay cầm Khô lâu Thập Tự kiếm, diên cuồng cười lớn.

“Đây mới là binh khí mà ta cần. Binh khí này đúng là chế tạo dành cho ta!” Phong Vân Vô Kị trong lòng hưng phấn, hắn càng ngày càng yêu thích khải giáp trên người. Bộ khải giáp này không ngừng khiến cho hắn kinh hỉ, mỗi một tính chất đặc biệt của nó đều thích hợp với hắn.

Phong Vân Vô Kị cũng không chú ý đến, trong lúc hắn đang cuồng tiếu, những phiến giáp trên người cũng hưng phấn rung lên.

- Bệ hạ!

Bốn gã ma tướng hộ vệ Cổ Nhĩ Lạp kinh hãi, từ bốn hướng lao về phía Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị vẫn im lặng bất động, ánh mắt của hắn chợt lóe lên quang mang tàn nhẫn, nhưng người khác lại không thể nhìn thấy được.

Khi bốn gã ma tướng chỉ còn cách mấy trượng, Phong Vân Vô Kị đột nhiên xuất thủ, tay phải chấp kiếm, quét một vòng về bốn phía...

“Xuy xuy xuy xuy!”

Bốn thanh âm rạn nứt truyền đến, Khô lâu Thập Tự kiếm bằng hàn sắc bén tựa như chém vào bùn phá vỡ hắc thiết khải giáp trên người đối phương, như trường phong phá lãng (1) quét một vòng qua thân thể của bốn người...

(1) Đạp gió rẽ sóng.

Bốn thanh trường kích đâm vào Sát Lục chiến giáp phát ra thanh âm keng keng, sau đó từ không trung rơi xuống, ngay cả một vết tích cũng không lưu lại. Chung quanh Phong Vân Vô Kị, bốn gã ma tướng đều biến thành tro bụi tản ra bốn phía, tinh hoa hóa thành những dòng nước theo Khô lâu Thập Tự kiếm chảy vào cơ thể hắn.

Phong Vân Vô Kị đứng giữa hư không, áo choàng màu đen phía sau người theo gió tung bay phấp phật, mục quang của hắn lướt qua bên dưới vẫn đang tiến hành chiến đấu. Ma tộc đầy khắp núi đồi không ngừng chém giết, không ai chú ý đến cuộc chiến trên không trung nhanh như vậy đã kết thúc.

Ánh mắt của Phong Vân Vô Kị lạnh như băng quét qua mặt đất, ngừng lại tại một khu vực chiến đấu đông đúc. Hắn đột nhiên ném Khô lâu Thập Tự kiếm trong tay ra, trường kiếm tựa như lưu tinh cắt qua không gian mạnh mẽ cắm thẳng vào mặt đất.

“Oanh!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Lưỡi chuôi kiếm lộ ra trên mặt đất làm trung tâm, từng luồng sóng khoáng tán về bốn phía. Mỗi nơi mà nó đi qua, bất kể là binh sĩ của Phong Vân Vô Kị hay Cổ Nhĩ Lạp toàn bộ đều hóa thành tro bụi. Cả mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển.

“Rắc rắc!”

Lưỡi Khô lâu Thập Tự kiếm làm trung tâm, từng vết nứt khổng lồ lan ra khắp mặt đất.

Tiếng chém giết trên chiến trường trong nháy mắt đều ngừng lại. Tất cả binh lính của hai bên đều kinh hãi lùi lại phía sau, kinh nghi bất định nhìn về hướng vụ nổ. Khi bọn họ nhìn thấy Khô lâu Thập Tự kiếm hoa lệ quý dị, cùng với gần mấy ngàn thước chung quanh hoàn toàn trống rỗng, tất cả đều ngây người.

- Thần phục ta hay là chết!

Thanh âm bá đạo lãnh khốc của Phong Vân Vô Kị từ phía trên truyền đến. Một cỗ cuồng phong từ phía trên chiến trường thổi qua, trong gió mang theo sát khí mãnh liệt.

- Đại Ma Quân!

Vô số ma tộc thuộc hạ của Cổ Nhĩ Lạp đều buông vũ khí trong tay quỳ xuống.

- Đại Ma Quân!

Mang theo tâm tình sợ hãi, tất cả ma tộc trên chiến trường trên cũng đồng thời quỳ xuống.

Tôn kính cường giả, đi theo cường giả, trung với cường giả, đây chính là tín niệm của ma tộc, không hề liên quan đến lòng trung thành.

Lặng lẽ đứng giữa hư không, Phong Vân Vô Kị nhìn xuống những ma tộc bên dưới, giống như một vị quân vương đang nhìn xuống quốc gia của hắn. Một loại cảm giác tự hào tràn ngập khiến cho toàn thân của hắn cũng bắt đầu hưng phấn run lên.

“Đây mới là thế giới thuộc về ta. Đúng, là thế giới của ta! Chinh phục, không ngừng chinh phục, ta muốn thôn tằm tất cả lãnh địa rộng lớn này, để cho ma tộc khắp nơi phải quỳ gối dưới chân ta, run rẩy khi nghe lời ta nói. Ta muốn làm vạn ma chi vương!” Thân thể Phong Vân Vô Kị bên dưới khải giáp run lên, tay phải nắm lại thật chặt phát ra những tiếng ken két...

Trong trận chiến, hai mươi vạn ma binh giao chiến còn thừa lại không tới chín vạn. Những chiến sĩ ma tộc thủ hạ của Khảo Tư Đặc và Cổ Nhĩ Lạp, sau trận chiến chỉ còn lại không tới mười vạn.

Đối với tình huống này, Pháp Tư Đặc hiển nhiên là rất lo lắng. Nếu cứ chiếu theo phương pháp của vị quân chủ hiếu chiến này, chiến sĩ bên trong lãnh địa sẽ càng ngày càng ít, cho đến cuối cùng chỉ sợ không còn một binh một tốt.

Phong Vân Vô Kị thì lại không hề lo lắng. Đối với chuyện này, hắn đã sớm nói qua với tất cả ma tộc thần phục mình: “Ta sẽ không ngừng tuyên chiến với những Ma Quân ở vùng lân cận. Chiến tranh sẽ duy trì liên tục vĩnh viễn không chấm dứt. Chỉ có cường giả mới có thể tồn tại, mới có tư cách đi theo bốn tọa. Những kẻ yếu đều phải chết!”

Đối với lời “tuyên bố” này của Phong Vân Vô Kị, những ma tộc còn sống sót sau trận chiến đều vô cùng hưng phấn.

Giá trị sinh mệnh của ma tộc, có lẽ chỉ được thể hiện trong chiến tranh.

Sau đó trong vòng nửa năm. Phong Vân Vô Kị suất lĩnh quân đội, phát động chiến tranh với gần trăm vị Ma Quân chugn quanh khu vực. Có lần hắn thậm chí phải đồng thời ứng phó với năm Đại Ma Quân công kích. Cuối cùng, năm Đại Ma Quân vẫn không thể công phá được phòng ngự của Sát Lục chiến giáp, hơn nữa còn bị Phong Vân Vô Kị giết chết, tinh hoa bị hấp nạp.

Thanh danh của Sát Lục Đại Ma Quân bắt đầu lan truyền, dần dần càng ngày càng có nhiều Ma Quân biết đến danh tiếng của Phong Vân Vô Kị. Mỗi nơi mà hắn đi qua đều là máu chảy thành sông. Vị Đại Ma quân này cũng không thích ra tay, mỗi một cuộc chiến, chỉ đến khi người chết gần như vượt quá nhân số một bên hắn mới ra tay. Hơn nữa trong cả trận chiến, hắn chỉ nói đúng một câu: “Thần phục ta hay là chết!”

Cùng với hắn, chính là Khô lâu Thập Tự kiếm tà dị, cùng với quân đội có lực chiến đấu vượt xa những chiến sĩ ma tộc bình thường.

Người chết dưới Khô lâu Thập Tự kiếm có đến năm trăm vị cường giả cấp Ma Quân. Tất cả tài sản của bọn họ, kể cả những ma nữ xinh đẹp mà bọn họ hưởng dụng, toàn bộ đều bị Sát Lục Đại Ma Quân tiếp nạp.

Dần dần tất cả Ma Quân phụ cận đều biết đến Khô lâu Thập Tự kiếm tà dị cùng với Sát Lục chiến giáp bằng hàn mang theo sát khí mãnh liệt. Nhưng đối với nguồn gốc của Sát Lục Ma Quân thì lại không ai biết được. Chỉ biết hắn mỗi lần ra tay đều là đắc thắng quay về.

Tất cả ma tộc một khi nhìn thấy chiến giáp tựa như một cỗ máy giết người, đều không nhận được toàn thân run rẩy, thể xác và tinh thần giống như bị rơi vào trong một khối băng. Trong những trận chiến, hầu như

tại khoảnh khắc khi Phong Vân Vô Kị xuất hiện trên chiến trường thì đều tuyên bố kết thúc. Không một chiến sĩ ma tộc nào có thể kháng cự lại loại sát khí điên cuồng như muốn hủy diệt tất cả đó. Hung danh của Sát Lục Ma Quân càng lúc càng vang xa. Phong Vân Vô Kị không ngừng khoách triển lãnh địa gấp trăm lần về chung quanh.

Cuối cùng, vì để đối phó Sát Lục Ma Quân, gần ngàn Ma Quân đã tuyên bố hợp thành một liên minh, cùng nhau ngăn chặn bước tiến của Phong Vân Vô Kị.

Phong Vân Vô Kị mặc dù tự tin, hơn nữa còn có chút tự đại, nhưng hắn vẫn không điên cuồng đến mức cho rằng mình có thể chống lại gần ngàn Ma Quân, cùng với gần một ức ma tộc chiến sĩ tấn công. Có điều, may mắn là những Ma Quân này cũng không phải là thật lòng hợp tác. Khi thấy bước tiến của Phong Vân Vô Kị vì liên minh mà dừng lại, tất cả đều trong lòng mừng thầm, căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện liên hợp cùng nhau để tiêu diệt Phong Vân Vô Kị.

*** **

Đây là một tòa ma cung khổng lồ cao đến mấy ngàn trượng, chỉ riêng hai cánh cửa chính đã cao đến mấy trăm trượng. Chung quanh tòa ma cung đồ sộ này rải rác một tầng xương trắng dày đặc, từng luồng bạch quang từ trên những bộ xương chiếu xạ ra, khiến cho cả tòa ma cung đồ sộ biến thành một màu trắng nhạt.

Phong Vân Vô Kị trên người mặc Sát Lục chiến giáp nhuộm máu, yên lặng ngồi trước ma cung. Phía sau hắn là rất nhiều ma nữ tuyệt mỹ, mỗi một người đều có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành. Tư thái của mỗi người đều không giống nhau, có mị hoặc cũng có đoan trang. Tất cả những ma nữ này đều là do Phong Vân Vô Kị bắt được từ trong cung điện của năm trăm tên Ma Quân. Phía xa một chút, còn có năm vị cường giả cấp Ma Quân. Phong Vân Vô Kị không lên tiếng, những ma tộc trước ma cung cũng không một ai dám mở miệng. Ở phía xa là mấy ngàn ma tướng, cùng với ba mươi vạn ma tộc tinh nhuệ còn lại sau những lần đại chiến.

Tòa ma cung mấy ngàn trượng này chính là do một ngàn Ma Quân kia vì trấn an Phong Vân Vô Kị mà kiến tạo. Đồng thời còn dâng tặng cho hắn mấy ngàn ma nữ tư chất thượng đẳng trong ma nữ tộc.

Phong Vân Vô Kị đều thu nhận tất cả, một người cũng không cự tuyệt.

Phong Vân Vô Kị cầm lấy Khô Lâu Thập Tự kiểm cắm vào xương trắng, áo choàng phía sau phát lên, đi về hướng tòa ma cung hùng vĩ. Phía sau hắn, gần vạn ma nữ, cùng với Ma Quân ma tướng đều theo vào.

Đạp lên những bậc thang rải đầy xương trắng, Phong Vân Vô Kị bước lên bảo tọa tinh xảo làm bằng xương trắng bên trong đại điện. Áo choàng của hắn vung lên, thoải mái ngồi xuống.

- Đại Ma quân!

Bên dưới bậc thang, vô số Ma Quân ma tướng quỳ một chân xuống, tay trái chắp lại trước ngực cung kính nói.

Phong Vân Vô Kị ngồi trên bảo tọa, đảo mắt nhìn lướt qua bên dưới một vòng, tất cả ma tướng đều cúi đầu xuống thật thấp.

- Lui ra cả đi!

Phong Vân Vô Kị một tay đặt lên bộ khô lâu nơi đầu gối, tay còn lại vung lên. Chúng ma tướng đều lần lượt lui ra bên ngoài.

Ngay lúc này, Phong Vân Vô Kị đột nhiên vươn tay chỉ vào người sáu ả ma nữ, lạnh lùng nói:

- Sáu người các ngươi lưu lại!

Sáu ả ma nữ nghe được cả người đều chấn động, ngẩng đầu lên, hưng phấn nói:

- Vâng, Đại Ma quân!

Đợi mọi người trong điện đều lui ra. Phong Vân Vô Kị quay sang lão pháp sư đứng một bên nói:

- Đem hắc bào của ta đến đây!

Lão pháp sư hiểu ý, lập tức vội vàng rời đi.

Phong Vân Vô Kỵ vẫy vẫy tay, sáu à tuyệt sắc ma nữ liền vâng lệnh bước lên phía trước.

- Giúp ta cởi khỏi giáp xuống!

- Vâng, Đại Ma quân!

Sáu gã ma nữ xinh đẹp liền đáp lời, sau đó quỳ xuống dưới chân, bắt đầu giúp Phong Vân Vô Kỵ cởi giáp bảo vệ chân ra. Một kiện lại một kiện, một lát sau, Sát Lục chiến giáp trên người Phong Vân Vô Kỵ đã được cởi xuống. Hắn vung tay lên, liền mang theo sáu ả ma nữ đi vào bên trong thiên điện. Sát Lục chiến giáp cũng phát ra thanh âm run rẩy hưng phấn, theo Phong Vân Vô Kỵ vào bên trong...

223. Chương 223: Đệ Thất Thiên Ma Vương

“Cộc!”

Vài tiếng gõ từ bên ngoài cửa truyền đến.

- Vào đi!

Một thanh âm lạnh lẽo từ trong phòng truyền ra.

Đại môn mở ra, vài chiến ma tộc sĩ bước vào phòng, bóng của bọn chúng có chút run rẩy in dài trên ngưỡng cửa.

Một người mặc trường bào màu đen đang ngồi ngồi xếp bằng bên trong phòng, chiếc mũ trùm đầu rộng thùng thình từ trên trán che phủ xuống, không thể nhìn thấy được dung mạo của hắn. Cách đó không xa chính là Sát Lục chiến giáp khiến cho người ta vừa nghe danh đã sợ.

Sáu gã ma tộc chiến sĩ đều hiểu được, trước mắt chính là cơ hội tốt nhất để nhìn thấy chân diện mục của Sát Lục Ma Quân đã khiến cho hàng ngàn Ma Quân nghe danh mất vía. Nhưng không một ai có dũng khí bước lên phía trước hai bước, nhắc chiếc mũ trùm đầu màu đen kia lên.

- Thu dọn nơi này đi!

Hắc bào nhân chỉ vào những mảnh xương nhỏ cách đó không xa, hờ hững nói:

- Thanh lý cho sạch sẽ!

- Tuân lệnh, Đại Ma Quân!

Dứt lời, sáu gã ma tộc liền cúi đầu, rất nhanh thu dọn những bạch cốt này, sau đó liền nhanh chóng rời khỏi thiên điện.

Hầu như cách một đoạn thời gian, Sát Lục Ma Quân lại triệu tập một số ma nữ vào điện hầu hạ, nhưng khi đi ra tất cả đều biến thành một đống bạch cốt.

Sát Lục Ma Quân đối với chân diện mục của mình bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Bên trong lãnh địa của hắn, ngoại trừ lão pháp sư cùng với sáu ả ma nữ xinh đẹp đêm đó hầu hạ, còn lại không một ai biết được. Những ma tướng vốn là thủ hạ của Khảo Tư Đặc Ma Quân trước đây, hầu như trong nửa năm chinh chiến đều lần lượt chết đi, những người may mắn không chết thì cũng mất tích một cách bí ẩn. Chỉ có lão pháp sư là người duy nhất còn sống sót sau khi nhìn thấy hình dáng của Ma Quân.

Lão pháp sư lẳng lặng đứng bên ngoài đại môn của thiên điện, ánh mắt có chút phức tạp. Pháp Sư Đặc trong lòng hiểu được, số di cái mạng nhỏ của mình có thể bảo toàn, không phải bởi vì bản thân có nhiều thực lực, mà bởi vì Sát Lục Ma Quân cần có một kẻ hầu thân cận thông hiểu tình hình ở nơi này. So sánh đi so sánh lại, không người nào có thể thích hợp hơn so với lão pháp sư.

Phong Vân Vô Kỵ tĩnh tu tại thiên điện, cả tòa ma cung đều được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, ma tộc chiến sĩ tạo thành những vòng tròn vây quanh cả tòa ma điện. Trong lúc Sát Lục Ma Quân tu luyện, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy.

Bên trong thiên điện, Phong Vân Vô Kị nhắm mắt ngồi xếp bằng. Không có chinh chiến, phần lớn thời gian đều nhàn rỗi, cho nên hắn đành phải tu luyện Hấp Tinh Đại Pháp. Trong nửa năm chinh chiến trước đây, nhờ có sự trợ giúp của Sát Lục chiến giáp, những ma nguyên mà Phong Vân Vô Kị thu nạp được đã khiến cho thực lực của hắn đạt đến cấp bậc Ma Vương, chỉ có điều là không ai biết.

Mỗi tháng đều có một ngày bản năng của ma thân lại phát tác, sinh ra dâm dục rất mạnh. Đối với loại dục vọng này, thái độ của Phong Vân Vô Kị chính là phát tiết. Đối với hắn mà nói chuyện này cũng bình thường như là chiến tranh, không hề có ý nghĩa thực chất, hoàn toàn chỉ là một loại nhu cầu sinh lý.

Cũng giống như bốn tôn, bản tính của Phong Vân Vô Kị cũng yêu thích bóng tối và yên tĩnh, hắn thích một mình tĩnh tu trong không khí hắc ám và im lặng.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua. Mấy tháng sau, những Ma Quân của các lãnh địa chung quanh đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, liên minh cũng dần dần tan rã.

Bốn tháng sau khi hơn một ngàn Ma Quân kiến tạo ma cung hùng vĩ để trấn an Phong Vân Vô Kị, Sát Lục ma cung rốt cuộc cũng nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

- Sát Lục Ma Quân ở đâu, mau đến đây gặp bốn tọa!

Một thanh âm vang vọng từ phía trên ma cung truyền đến. Trong những tầng mây, một đạo hắc ảnh đứng sừng sững giữa hư không.

- Kẻ nào?

Một gã ma tướng bay lên trời, đứng trên đỉnh ma cung ngẩng đầu quát lớn. Phía bên dưới, những ma tộc dày đặc cầm trong tay trường kích màu đen đồng loạt chĩa lên không, cơ nhục trên cánh tay lồi lên, tùy thời chuẩn bị đem trường kích trong tay ném ra ngoài.

- Hừ, một tên ma tướng nho nhỏ, nơi này còn chưa đến lượt ngươi lên tiếng!... Sát Lục Đại Ma Quân! Ta là người hầu dưới trướng của Đế Thất Thiên Ma Vương. Lần này đại nhân đặc biệt triệu hoán Sát Lục Đại Ma Quân đến hành cung triều bái, thời gian là ba ngày sau. Đến lúc đó, ba ngàn Ma Quân dưới trướng của Đại Ma Vương cũng sẽ có mặt. Sát Lục Đại Ma Quân cần phải đến kịp thời, không được chậm trễ!

“Két!”

Hai cánh cửa sắt to lớn của ma cung hoàn toàn mở ra, lão pháp sư có chút khom người từ bên trong bước ra, cao giọng nói:

- Đại sứ giả xin hãy bớt giận! Đại Ma Quân bệ hạ hiện đang bế quan, có chỗ nào thất lễ xin ngài hãy bỏ qua!

- Hừ! Một tên Ma Quân nho nhỏ cũng dám ở trước mặt ta láo xược!

Tên người hầu kia giận dữ quát.

“Hừ!”

Ngay lúc này, từ nơi sâu thẳm bên dưới ma cung, đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh. Một tiếng này tựa như tiếng sấm vang, oanh kích vào đầu tên sứ giả Ma Vương kia, khiến cho đương trường thân hình lung lay muốn ngã, sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch.

- Ma Quân nho nhỏ?... Một con kiến hôi nhỏ bé như ngươi cũng dám miệt thị bốn quân, quả thật là chán sống!

Một đạo ma khí từ bên trong ma cung tràn ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ chụp về hướng tên người hầu của Ma Vương.

- To gan, ngươi dám miệt thị Đế Thất Thiên Ma Vương!

Lời còn chưa nói xong, bàn tay khổng lồ từ trên đỉnh đầu đã chụp xuống. Tên người hầu kia quát lớn một tiếng, song quyền lập tức đánh ra, nhưng thực lực thì lại quá chênh lệch.

Ma thủ khổng lồ hợp lại, sau đó lại mở ra, một bộ bạch cốt vỡ nát xuất hiện trong lòng bàn tay. Năm ngón tay buông lỏng, hài cốt liền lả tả rơi xuống mặt đất. Ma thủ khổng lồ lại trở về bên trong mật thất, Phong Vân Vô Kị chậm rãi đem cỗ ma nguyên vừa hấp nạp đưa vào kinh mạch...

Tại đại môn của ma cung, lão pháp sư kinh hãi trợn mắt há mồm, miệng mở thật lớn, một chữ cũng không nói nên lời. Hắn ngơ ngác nhìn người hầu của Đệ Thất Đại Ma Vương bị Phong Vân Vô Kị hấp khô từ không trung rơi xuống, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vã cuống cuống chạy vào thiên điện nơi Phong Vân Vô Kị đang bế quan, ở ngoài cửa quỳ xuống hô lớn:

- Đại Ma Quân, không hay rồi!

Phong Vân Vô Kị mở mắt ra, khẽ nhú mày, nhìn ra ngoài cửa hỏi:

- Pháp Tư Đặc, chuyện gì mà kinh hãi như vậy?

- Đại Ma Quân, đại phiền toái đến rồi! Kẻ mà ngài vừa giết chết chính là thủ hạ của Đệ Thất Thiên Ma Vương dưới trướng Hắc Thiên Đại Ma Đế. Ma Vương thực lực cường đại không phải Ma Quân có thể so sánh được. Đại Ma Quân, ngài hay là mau chạy đi!

- Hồn láo!

Phong Vân Vô Kị giận dữ quát lớn:

- Bỏ tọa há phải là kẻ hèn nhát. Chỉ bất quá là một tên Đệ Thất Thiên Ma Vương hèn mọn, có gì phải sợ!

Bên ngoài cửa, lão pháp sư cả người run lên, tiếp đó cúi đầu xuống thật thấp, gần như ngang bằng với mặt đất.

- Lão nô có tội, lão nô đã hiểu sai ý tứ của Ma Quân!

Pháp Tư Đặc sợ hãi nói, trong lòng cũng thầm tán dương: “Không hổ là Đại Ma Quân, quả nhiên là có đảm lược!”

- Lui ra!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, trong lòng lại suy nghĩ: “Hắc Thiên Đại Ma Đế, Đệ Thất Thiên Ma Vương, cái tên này nghe quen quen...”

Bỗng nhiên, một đạo ánh sáng xẹt qua trong đầu. Phong Vân Vô Kị nhớ đến lần trước đi đến vị diện bị ma tộc đảo loạn, lúc ấy có hai cái tên ma tộc vương cấp, một tên là Đệ Tứ Thiên Ma Vương, một tên là Đệ Ngũ Thiên Ma Vương. Bọn chúng hình như là thuộc hạ của Hắc Thiên Ma Đế, hơn nữa Hắc Thiên Ma Đế kia tựa hồ cuối cùng còn xuất thủ.

“Không sai, chính là bọn chúng!” Phong Vân Vô Kị đột nhiên đứng bật dậy, lẩm bẩm nói: “Đúng là bọn chúng! Đệ Thất Thiên Ma Vương... hắn vốn không biết ta, hơn nữa hôm nay ta còn thay đổi nhục thân, chỉ sợ là ngay cả Hắc Thiên Ma Đế nhìn thấy ta cũng vô pháp phân biệt. Ha ha ha... Nếu đã như vậy, qua vài ngày nữa ta sẽ đi bái phỏng Ma Vương, xem thử thực lực của hắn như thế nào. Nếu như thực lực của hắn không bằng ta, cứ dứt khoát đoạt lấy địa vị của hắn!”

Phong Vân Vô Kị khoe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn...

Ngày thứ ba, Phong Vân Vô Kị mặc Sát Lục chiến giáp, Khô Lâu Thập Tự kiếm vung lên, mang theo ba mươi vạn quân đội tinh nhuệ dưới sự dẫn dắt của lão pháp sư tiến về hành cung của Đệ Thất Thiên Ma Vương. Lão pháp sư này đã từng hầu hạ nhiều vị Ma Quân, đã nhiều lần cùng với bọn họ đi đến ma cung của Đệ Thất Thiên Ma Vương, đối với chuyện này có thể nói là quen việc dễ làm.

Trải qua nửa ngày, ba mươi vạn đại quân cuối cùng đã đi vào địa bàn của Đệ Thất Ma Vương.

- Kẻ nào? Mau xưng tên ra!

Phía trước mặt, ma tộc xếp hàng đầy khắp núi đồi, trên trời dưới đất dày đặc lính canh, trường kích màu đen rợp trời như một đàn ong đồng loạt chĩa về hướng quân đội của Phong Vân Vô Kị. Người vừa lên tiếng chính là một gã hắc giáp tướng quân.

Phía sau tuyến phòng ngự dày đặc của ma tộc từ tận trên không xuống đất, một ma cung đồ sộ cao vút đến giữa tầng mây, hoàn toàn do bạch cốt tạo thành.

- Tẩn ra!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng ra lệnh. Quân đội trước mặt hắn lập tức tách ra tạo thành một thông đạo. Phong Vân Vô Kị toàn thân mặc khải giáp đi theo thông đạo này, không nhanh không chậm tiến về phía trước.

- Không có lệnh của bốn tọa, ai cũng không được nhúc nhích. Tất cả đều đứng yên tại nơi này cho ta!

Phong Vân Vô Kị một mặt đi về hướng hành cung của Đế Thất Thiên Ma Vương, một mặt ra lệnh cho binh sĩ.

- Tuân mệnh!

Chúng tướng đồng thanh đáp lời vang dội.

Tựa như một sát lục ma thần hàng lâm, Phong Vân Vô Kị không nhanh không chậm tiến về hướng ma tộc dày đặc trước mắt, thanh âm khải giáp ma sát không ngừng vang lên bên tai.

- Người là ai? Mau đứng lại, nếu không thì đừng trách chúng ta động thủ!

Tên hắc giáp ma tướng kia cảm giác được một cỗ khí tức nghẹt thở khiến cho hắn như muốn phát điên. Ma tộc cường đại mặc khải giáp trước mặt, sát khí hùng hậu trên người tựa như thực chất vô cùng đáng sợ. Bị ánh mắt của hắn chiếu vào, cả người giống như muốn đổ sụp xuống.

- Tránh ra!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng quát lên, thanh âm mang theo uy thế không thể nghi ngờ.

- Báo danh...

Tên ma tướng kia chỉ vừa nói được hai chữ. Bên dưới khải giáp, khuôn mặt của Phong Vân Vô Kị trên mặt hiện lên thần sắc tàn nhẫn, tiếp đó Khô Lâu Thập Tự kiếm lập tức vung lên. Một cỗ kiếm ngâm từ hư không phát ra, tiếp đó là một đạo hồ quang lóe lên, đầu của tên hắc giáp tướng quân liền rơi xuống. Gần như ngay khi đầu của hắn bị chém đứt, còn chưa kịp rơi xuống đất, thân thể còn lại liền bị một cỗ kinh khí mãnh liệt hủy diệt thành tro bụi...

- Định nhân tập kích!

Giữa không trung vang lên vài tiếng gầm giận dữ, tiếp đó là trường kích dày đặc từ không trung ném xuống. Phong Vân Vô Kị cười một tiếng tà dị, vẫn không hề không tránh, Khô Lâu Thập Tự kiếm trong tay giờ lên...

Một đạo hắc ảnh tựa như tia chớp di chuyển cực nhanh, mỗi một nơi mà hắn hạ xuống mặt đất đều sụp đổ. Những nơi mà hắn đi qua, tất cả ma tộc chiến sĩ đều hóa thành tro bụi, tung bay đầy trời...

Phong Vân Vô Kị cũng không muốn dây dưa với những ma tộc này, liền sử dụng tốc độ cực nhanh, theo một đường cong lao về hướng cánh cửa đại điện của ma cung. Những nơi mà hắn đi qua không một ma tướng nào có thể sống sót. Chỉ trong thời gian hô hấp vài cái, trong khi những ma tộc chiến sĩ còn chưa kịp phản ứng, Phong Vân Vô Kị đã xuất hiện tại đại môn của ma cung. Ma tộc chiến sĩ dày đặc từ bốn phương tám hướng lập tức tràn về phía hắn...

- Dừng tay!

Một thanh âm hùng hậu mang theo uy thế từ bên trong đại điện truyền đến. Những ma tộc tràn đến như thủy triều vừa nghe được liền sửng sốt, sau đó cung kính nói:

- Tuân lệnh, Đế Thất Thiên Ma Vương bệ hạ!

Sau đó tất cả đều chậm rãi lui ra bên ngoài.

Phong Vân Vô Kị đạp lên đám tro bụi đang bay đầy trời tiến vào hành cung của Đệ Thất Thiên Ma Vương. Khi ánh dương quang bên ngoài cửa chiếu lên thân của Sát Lục chiến giáp, chiết xạ ra một cổ quang mang màu xanh đen, đông đảo Ma Quân phân thành hai hàng bên trong điện ánh mắt đều sáng lên.

- Sát Lục Đại Ma Quân!

Đột nhiên bên sườn điện vang lên những tiếng kinh hô truyền đến, chính là hơn một ngàn Ma Quân đã kết thành liên minh.

Phong Vân Vô Kị không hề để ý đến những kinh hô của đám Ma Quân này, bước nhanh về hướng khoảng không bên trong điện.

Đây quả thật là một tòa ma cung vô cùng rộng lớn, những cây cột khổng lồ bên trong nối thẳng đến nóc điện. Toàn bộ sàn nhà đều do những bộ xương cốt xảo diệu nối tiếp mà thành. Trên những cây cột và vách tường đều có khắc rất nhiều bích họa, đều là hình ảnh chiến đấu của một số Ma Thần.

- Người chính là Sát Lục Đại Ma Quân?

Một thanh âm từ phía trước truyền đến. Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt lướt qua đám Ma Quân, trực tiếp dừng lại trên người Đệ Thất Thiên Ma Vương.

Đệ Thất Thiên Ma Vương cả người xích lõa, nằm trên một chiếc ghế rộng lớn làm bằng xương cốt. Hắn có một bộ râu rậm rạp, ánh mắt tựa như chuông đồng. Trên đỉnh đầu, hai chiếc sừng trâu nhọn từ hai bên thái dương đâm ra, tạo thành một vòng cung uốn cong đến trước trán. Trên người hắn là bộ lông màu đen rậm rạp. Bên cạnh còn có một ma nữ xinh đẹp đang hầu hạ.

Tất cả Ma Quân trong điện đều ôm ấp hoặc nhiều hoặc ít ma nữ để chơi đùa, một số kẻ còn trực tiếp phát tiết ngay trong điện.

Bầu không khí dâm loạn này không hề ảnh hưởng đến Phong Vân Vô Kị. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó là có bao nhiêu phần chắc giải quyết được Đệ Thất Thiên Ma Vương.

- Đúng vậy, Đệ Thất Thiên Ma Vương tôn kính!

Phong Vân Vô Kị đứng cách Đệ Thất Thiên Ma Vương hơn hai mươi trượng, quỳ một chân xuống, tay trái ôm trước ngực, biểu đạt sự tôn kính của mình.

“Ừm!” Đệ Thất Thiên Ma Vương hài lòng gật gật đầu, đột nhiên lại hỏi:

- Tên sứ giả mà bốn vương phái đi, nghe nói người đã giết hắn phải không?

- Không sai!

Phong Vân Vô Kị nói thẳng:

- Loại kiến hôi không có thực lực, không ngờ lại dám đối với bốn tọa hô to gọi nhỏ, chết như vậy thật sự là tiện nghi!

- To gan!

Chúng Ma Quân bên trong điện đều biến sắc, giận dữ quát lớn.

Duy chỉ có Đệ Thất Thiên Ma Vương là lại cười rộ lên. Hắn cầm một chén rượu tinh xảo, bên trong có chứa một chất lỏng màu đỏ tươi, uống một ngụm, hưng phấn nói:

- Không sai, nói rất hay, quả nhiên là hợp với tâm ý bốn vương!... Những kẻ yếu nhược không có thực lực đúng là kiến hôi, tất cả đều đáng chết. Người giết rất hay! Nếu là ta, gặp phải một kẻ ngông cuồng như vậy, ta cũng giết. Ha ha ha...

Phản ứng của Đệ Thất Thiên Ma Vương hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của mọi người. Chúng Ma Quân nghe được đều rùng mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại:

- Ma Vương anh minh!

- Đứng lên đi! Hai ma nữ này bổn vương tặng cho người hưởng thụ. Hắc hắc, bọn chúng đều là ma nữ tuyển chọn ra từ trong ma nữ tộc, sau khi trải qua huấn luyện mới được đưa đến đây, rất là am hiểu cách hầu hạ.

“Bộp bộp!”

Theo tiếng vỗ tay của Đệ Thất Ma Vương, hai ả mỹ nữ nửa che nửa hở, lắc lư chiếc eo thon như rắn chậm rãi đi đến bên cạnh Phong Vân Vô Kị, đứng dựa vào y.

- Sát Lục Ma Quân không cần kiêng kị. Người cũng giống như quân thần của ta, hãy cởi khô giáp ra đi. Sau này, người sẽ là đệ nhất Ma Quân dưới trướng của ta, ha ha ha...

- Đúng vậy! Sát Lục Ma Quân còn chần chừ gì nữa? Hãy mau thu nhận hai ma nữ này đi, sau đó cùng vui vẻ với chúng ta!

Vài tên Ma quân lập tức phản ứng, rất nhanh hiểu được ý tứ của Đệ Thất Thiên Ma Vương, liền cười đùa.

Nhất thời, mấy ngàn ánh mắt bên trong điện đồng loạt nhìn về hướng Phong Vân Vô Kị. Tất cả đều phi thường muốn biết, Sát Lục Ma Quân hung danh lừng lẫy này rốt cuộc có diện mạo như thế nào.

Có một số thứ, sau khi đã biết chân tướng thì sẽ không còn sợ hãi nữa.

- Sát Lục, cởi ra đi!

Đệ Thất Thiên Ma Vương nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị ra lệnh...

224. Chương 224: Tinh Hồng

Phong Vân Vô Kị phát phát tay:

- Hai ma nữ này, ta mang về hưởng dụng sau cũng được!

- Chẳng lẽ người xem thường Đệ Thất Thiên Ma Vương? Ma Vương đại nhân bảo người cởi khô giáp hưởng dụng hai ma nữ này thì người cứ làm đi, còn nói nhảm cái gì!

Một gã Ma Quân nghe được liền đứng bật dậy, chỉ vào Phong Vân Vô Kị quát lớn.

“Hừ!”

Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên hư không hướng về phía tên Ma Quân vừa lên tiếng, Hấp Tinh Đại Pháp lập tức xuất thủ.

“Oanh!”

Bên trong đại điện cuồng phong đột nhiên nổi dậy, tiếp đó tên Ma Quân vừa lên tiếng chỉ trích liền hóa thành một đạo lưu quang lao về hướng lòng bàn tay của Phong Vân Vô Kị. Tay phải của Phong Vân Vô Kị tựa như một lưỡi dao sắc bén trực tiếp đâm vào thân thể của hắn. Dưới tác dụng bá đạo của Hấp Tinh Đại Pháp, tên Ma Quân này căn bản không hề có sức lực phản kháng, ma khí bên trong cơ thể cuộn cuộn chảy về hướng Phong Vân Vô Kị.

- Người... Người...

Tên Ma Quân vẻ mặt khiếp sợ, hai mắt trợn trừng nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kị.

- Sát Lục Ma Quân, người đang làm gì vậy? Mau buông hắn ra!

Hơn ngàn Ma Quân đồng thời đứng dậy. Những kẻ này đúng là những Ma Quân đã kết thành liên minh chung quanh lãnh địa của Phong Vân Vô Kị.

Một số Ma Quân khác cũng hưng phấn nhìn vào Phong Vân Vô Kị, xem thử hắn xử trí như thế nào. Có điều trong lòng bọn chúng cũng cảm thấy nghi hoặc, một Ma Quân từ khi nào lại trở nên yếu ớt như vậy, trong tay của Sát Lục Ma Quân không khác gì một đứa trẻ con.

Những Ma Quân này đều không biết nhiều lắm về hung danh của Sát Lục Ma Quân, chỉ đại khái nghe nói hần là một kẻ hung tàn hiếu chiến mà thôi.

Trên bảo tọa làm bằng xương trắng, Đệ Thất Thiên Ma Vương thần nhiên cầm lấy một chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Từng giọt chất lỏng màu đỏ theo bộ râu màu đen rậm rạp của hần chảy xuống. Ánh mắt của hần không ngừng lưu chuyển, cánh tay phải to lớn gác khuỷu tay lên đầu gối, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hứng thú quan sát tình hình bên dưới.

- Kẻ yếu, không có tư cách chỉ trích cường giả!

Thanh âm băng lãnh của Phong Vân Vô Kỵ vang vọng bên trong điện. Lời vừa dứt, Khô Lâu Thập Tự kiếm trên tay trái lập tức vung lên, đâm xuyên qua thân thể tên Ma Quân kia.

“Xoát!”

Thân thể của tên Ma Quân kia lập tức hóa thành một đám tro tàn, rơi lả tả xuống mặt đất.

- Hay! Nói rất hay!

Đệ Thất Thiên Ma Vương vỗ tay khen ngợi:

- Không sai, những kẻ yếu ớt rác rưởi đều không xứng đáng sống trên đời. Bọn chúng chỉ xứng đáng chịu sự thống trị và nô dịch, giống như là nhân loại. Ha ha... nói rất hay!

Trong mắt của hần thoáng hiện lên vẻ tham lam:

- Thanh trường kiếm kia, đem lên cho ta xem thử!

Đệ Thất Thiên Ma Vương đưa tay chỉ vào Khô Lâu Thập Tự kiếm, ngữ khí hoàn toàn giống như đang ra lệnh.

Toàn bộ Ma Quân ánh mắt đều sáng lên, tập trung vào Khô Lâu Thập Tự kiếm trên tay trái Phong Vân Vô Kỵ, yết hầu chuyển động lên xuống, phát ra thanh âm ục ục tham lam.

Tất cả đều nhìn thấy, tên Ma Quân kia bị hóa thành tro bụi hoàn toàn là do tác dụng của thanh trường kiếm quý dị này. Trên thực tế, gần ngàn Ma Quân trong đại điện này sợ hãi đối với Sát Lục Ma Quân, một phần nguyên nhân cũng là vì Sát Lục chiến giáp băng lãnh cùng với Khô Lâu Thập Tự kiếm có thể khiến cho tất cả hóa thành tro bụi. Bất kể là về phương diện tạo hình hay là uy lực, thanh kiếm này đối với tất cả Ma Quân đều sinh ra sự dục hoặc rất lớn.

“Choang!”

Phong Vân Vô Kỵ đem Khô Lâu Thập Tự kiếm giắt vào chiếc vòng nơi đầu gối phải, sau đó liền ngồi xuống, cầm lấy chén rượu trên bàn đá:

- Không kẻ nào có thể ra lệnh cho ta bỏ kiếm xuống. Không ai có thể!

Ngữ khí vô cùng lạnh lẽo, không hề có nửa điểm ngập ngừng.

Đệ Thất Thiên Ma Vương sắc mặt biến đổi, trong mắt thoáng hiện lên vẻ dữ tợn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ, nhưng hần cũng không lập tức phát nộ.

Từ khi Sát Lục Ma Quân bước vào đại điện, Đệ Thất Thiên Ma Vương liền ấn ước có một loại cảm giác nhìn không thấu. Hần phát hiện mình lại không thể nhìn thấu một gã Ma Quân nhỏ bé, loại cảm giác này quả thật rất buồn cười.

Sau khi quan sát hành động của Sát Lục Ma Quân, Đệ Thất Thiên Ma Vương càng triệt để tiêu trừ quan niệm nhìn nhận đây là một Ma Quân nhỏ bé... Loại sát khí chết chóc này cùng với phong cách hành sự điên cuồng bá đạo, một lời không hợp lập tức vung kiếm giết người, ngay cả một mảnh vụn cũng không lưu lại, tuyệt không phải một Ma Quân nho nhỏ có thể có được.

Một câu thử kiếm vừa rồi của hần, một nửa là vì lòng tham, còn một nửa là để dò xét. Đệ Thất Thiên Ma Vương có thể ngồi trên vị trí này lâu như vậy, hơn nữa Đệ Tứ và Đệ Ngũ Thiên Ma Vương đều đã chết, nhưng hần vẫn còn sống, không thể không nói cùng với sự cẩn thận của hần có quan hệ rất lớn.

Đệ Thất Thiên Ma Vương đưa cánh tay phải to lớn đầy lông lá chống lấy cằm, móng tay dài màu đen sắc bén khẽ động đậy, trừng mắt nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ bên dưới. Hắn vẫn im lặng không nói gì, dường như đang suy nghĩ.

Phong Vân Vô Kỵ giống như không hề cảm thấy sát ý dày đặc chung quanh người hắn, vẫn thản nhiên xếp bằng ngồi xuống. Hai ả ma nữ Đệ Thất Thiên Ma Vương biểu tặc liền nhu thuận đi đến gần, mỉm cười đứng ở hai bên, ôn nhu nói:

- Ma Quân đại nhân, để chúng tôi hầu hạ ngài, giúp ngài đầm lưng!

Hai người vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh lẽo thấu đến tận tim gan, giống như bị rơi xuống một hố băng, hai hàm răng run lập cập, cả người vô lực, đầu gối nhũn ra quỵ xuống. Khi vừa tiếp xúc với chiến giáp bằng hàn bạo lệ của Phong Vân Vô Kỵ, cả người đều run lên, nhất thời ngất đi.

Phong Vân Vô Kỵ không nói một lời, liền đem hai ả ma nữ đã trải qua huấn luyện dọa cho hôn mê bất tỉnh. Sau đó hắn cẩn thận quan sát chất lỏng màu đỏ tươi bên trong chén rượu, đưa lên mũi ngửi ngửi, đồng thời chiếc mũ giáp cũng nhấc lên một chút. Chúng Ma Quân đều thầm kêu đáng tiếc, chỉ nhấc lên một chút như vậy, hơn nữa dưới tác dụng của bóng tối, căn bản không thể nhìn thấy chân dung của Sát Lục Đại Ma Quân.

“Phụt!”

Một mùi tanh xộc vào mũi, Phong Vân Vô Kỵ lập tức đem ngụm rượu vừa uống vào miệng phun ra, giận dữ quát lớn:

- Đây là cái thứ gì, sao khó uống như thế?

Chúng Ma Quân đang vui vẻ uống rượu bên trong điện đều bị hành động của Phong Vân Vô Kỵ làm cho sợ hãi, tưởng rằng hắn chuẩn bị bạo phát. Nhưng sau khi nghe rõ lời hắn nói, trong lòng lại trở nên kinh ngạc.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Thật lâu sau, một gã Ma Quân cẩn thận nói:

- Sát Lục đại Ma Quân không phải ngay cả máu người cũng chưa từng uống qua chứ?

“Oanh!”

Phong Vân Vô Kỵ toàn thân chấn động, tựa như bị một đạo sấm sét đánh trúng người.

- Máu người!

Phong Vân Vô Kỵ kinh hô. Hắn quả thật không dám tin, thứ mình vừa uống lại là máu người.

Cho dù thân thể có biến hóa như thế nào, cho dù tâm linh có tà ác ra sao, cho dù trong lòng Phong Vân Vô Kỵ có bao nhiêu phần tâm ma, tại bản chất, tại linh hồn, hắn thủy chung vẫn tin rằng mình là một nhân tộc, một nhân tộc vô cùng thuần túy.

Một nhân tộc, lại uống máu của tộc nhân!

Máu người có tư vị gì? Phong Vân Vô Kỵ trước kia không biết. Nhưng bây giờ hắn đã biết, máu người rất đắng, đắng đến tận tâm can.

Đệ Thất Thiên Ma Vương trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Sát Lục Ma Quân này tất cả mọi điểm đều lộ ra vẻ quỷ dị, hiện tại lại gây ra cho hắn một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm. Vì để trấn an, Đệ Thất Thiên Ma Vương lập tức lên tiếng:

- Đây là rượu được chế tạo từ máu của những nhân tộc nô dịch tại thủy lao bên dưới Ma giới của Ni Cổ Lạp Tư vương triều, đối với ma tộc chúng ta có rất nhiều lợi ích. Bốn vương cũng là nhờ được Cổ Nhĩ Đan Ma Hoàng sủng ái, ban cho mười tên nhân tộc. Không nghĩ tới máu của nhân tộc lại ít như vậy, chỉ một hồi yến tiệc đã dùng hết rồi!

- Đúng vậy, máu người quả thật là tuyệt vời, đặc biệt là loại nhân tộc cao cấp tu luyện võ công như thế này. Chậc chậc, đúng là đại bổ phẩm!

Một tên ma tộc liền phụ họa.

“Rắc!”

Phong Vân Vô Kị nắm thật chặt Khô Lâu Thập Tự kiếm tại hộ giáp phía bên chân phải, tay phải của hắn phát ra từng tiếng kêu răng rắc của xương cốt. Bên dưới chiếc mũ che mặt giống như hung thú, một đôi mắt màu huyết hồng từ sâu trong hốc mắt nổi lên.

Một cảm giác như bị lửa thiêu đốt truyền khắp toàn thân, Phong Vân Vô Kị chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ lệ khí xung thiên tràn ngập, cuồng bạo đạt đến mức không thể kiềm chế được.

“Ha ha ha... Không ngờ ta lại uống máu người!” Trong nháy mắt sau khi bình tĩnh lại, Phong Vân Vô Kị đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn. Một cỗ lệ khí bạo lệ hóa thành một cột khí màu đen, “ầm!” một tiếng phá tan nóc điện của ma cung, xông thẳng đến tận trời...

“Oanh long!”

Một tiếng nổ vang lên trên bầu trời của ma vương hành cung, tiếp đó mây đen cuộn cuộn hư không xuất hiện, từ nóc điện của ma cung tràn về bốn hướng. Bóng của mây đen khổng lồ nhanh chóng bao trùm phương viên ngàn dặm, bên trong tầng mây hiện lên những tia chớp tựa như ngân xà uốn lượn, tiếng sấm vang lên không dứt bên tai.

Từng cơn cuồng phong từ bốn hướng thổi đến, cả mặt đất đều chấn động. Những ma tộc thủ vệ bên ngoài ma cung tất cả đều biến sắc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Oanh!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sau đó từng vết nứt từ bên dưới ma vương hành cung lan về bốn hướng, cả tòa ma cung đều rung chuyển.

- Các ngươi đều phải chết!

Bên trong ma cung, Phong Vân Vô Kị một cước mạnh mẽ đạp xuống, mặt đất bên dưới tựa như mạng nhện bắt đầu nứt ra. Dưới một cước này cả tòa ma cung đều rung chuyển, từng khối đá vụn từ trên trần rơi xuống.

“Choang!”

Phong Vân Vô Kị nắm lấy chuỗi Khô Lâu Thập Tự kiếm rút ra, sau đó giơ cao lên trời. Một cỗ sát khí tựa như bạo vũ tràn về bốn phương tám hướng, bao phủ phạm vi mười trượng chung quanh Phong Vân Vô Kị. Sát khí dày đặc tựa như thực chất, ngưng tụ thành những phiến bạch vụ.

Không ai biết Sát Lục Đại Ma Quân vì sao lại đột nhiên bạo phát sát tính. Những Ma Quân bên trong điện đều cảm giác được một cỗ sát ý cường liệt, tất cả đều biến sắc.

- Tiêu diệt hắn!

Đệ Thất Thiên Ma Vương chỉ vào Phong Vân Vô Kị quát lớn, cảm giác bất an trong lòng hắn càng ngày càng hiện rõ.

“Phách!” một tiếng, cặp cánh ác ma to lớn từ sau lưng Đệ Thất Thiên Ma Vương nhô lên, mở ra thật lớn, đồng thời thân hình của hắn cũng vươn cao hơn ba thước.

- Tiêu diệt hắn! Nhanh lên!

Đệ Thất Thiên Ma Vương gầm lên.

Tất cả Ma Quân đều quát lớn một tiếng, từ bốn phương tám hướng điên cuồng công kích. Ma khí mãnh liệt mang theo những tia chớp màu đen phá không mà đến. Bên trong đại điện kinh phong nổi dậy, vách tường của ma cung dưới áp lực khổng lồ bắt đầu xuất hiện những vết nứt, từ phía trên bắt đầu kéo dài đến các góc tường. Cả tòa ma cung khổng lồ đều rung chuyển. ma khí từ bên dưới mặt đất bốc lên cao mấy trăm trượng, hoàn toàn bao phủ tất cả nhân ảnh bên trong ma cung.

“Oanh!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả tòa ma cung ầm ầm sụp đổ, những khối đá vụn không ngừng xuống. Tất cả Ma Quân đều vội vã bay ra ngoài. Đệ Thất Thiên Ma Vương vẫn đứng yên bất động trên bậc thềm, đôi mắt hung ác nhìn chăm chăm vào vị trí của Phong Vân Vô Kị vừa rồi. Hoàn toàn là một loại trực giác, hắn vẫn tin rằng Phong Vân Vô Kị còn chưa chết. Tuy nhiên trước khi xác định được tình huống, hắn cũng sẽ không dễ dàng động thủ. Dù sao thì mấy ngàn Ma Quân đồng thời ra tay, đủ để hủy diệt một gã ma tộc đẳng cấp Ma Quân hơn một ngàn lần.

Vô số đá vụn từ không trung rơi xuống trên người Đệ Thất Thiên Ma Vương. Hắn hoàn toàn không có cảm giác gì, vẫn đứng yên bất động bên trong đại điện tràn ngập khói bụi và ma khí.

Bên ngoài điện, ma tộc đại quân dày đặc bao vây chung quanh ma cung, những thanh trường kích sắc nhọn đồng loạt hướng về phía trong. Từ khi dị biến bắt đầu phát sinh, tất cả ma tộc đều sợ hãi bất an, không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trong lúc bọn chúng đang do dự, cả ma cung cao ngàn trượng bỗng nhiên ầm ầm sụp đổ, khói bụi bắn ra cả mấy trăm trượng, trong đó còn mang theo ma khí nồng hậu.

Mấy ngàn Ma Quân từ trong đại điện thoát ra đều kinh nghi bất định nhìn về hướng trung ương của ma cung, thân hình cũng dần dần lui về phía sau. Dưới ảnh hưởng của mấy ngàn Ma Quân, một ức ma tộc thủ vệ bên ngoài cũng từng bước thối lui.

“Oanh!”

Chính giữa ma cung đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, đá vụn văng khắp nơi. Khói bụi cùng với ma khí trộn lẫn vào nhau, tại không trung mù mịt không tan, tạo thành các loại hình trạng. Trên bầu trời mây đen bao phủ, thiểm điện lóe lách.

“Keng!”

Một thanh âm thanh thúy từ phía xa truyền đến, trong đó còn ẩn ước mang theo những tiếng đùng đùng của tia lửa điện. Sương mù dần dần tản đi, lộ ra một bóng đen cao lớn.

“Oanh!”

Vô tận sát khí bạo lệ phá không mà đến, quét qua phương viên ngàn dặm, sát khí cường liệt khiến cho tất cả Ma Quân đều biến sắc. Dưới uy danh của Sát Lục Đại Ma Quân, đám Ma Quân trong liên minh liền vội vã lui về phía sau.

Những đám mây trên bầu trời giống như bị một bàn tay khổng lồ dẫn động, không ngừng xoay tròn hình thành một vòng xoáy. Bên dưới vòng xoáy màu đen, Phong Vân Vô Kị đang đứng giữa tòa ma cung đổ nát.

Giữa hai tay Phong Vân Vô Kị, từng đợt sóng ma khí thuần túy từ không ngừng tràn ra khắp toàn thân, từng đạo thiểm điện la ra khắp Sát Lục chiến giáp, phát ra những thanh âm đom đóm.

- Người quả nhiên không chết!

Cách Phong Vân Vô Kị hơn năm mươi trượng, Đệ Thất Thiên Ma Vương đứng giữa hư không, cặp cánh sau lưng chậm rãi phe phẩy. Bảo tọa bên dưới người hắn đã hóa thành tro bụi.

Tất cả Ma Quân đều hít sâu một hơi. Không ai ngờ rằng một Ma Quân lại có thể sống sót dưới công kích của đông đảo Ma Quân như vậy, cho dù là Sát Lục đại Ma Quân cũng không thể. Thế nhưng sự thật là hắn vẫn còn sống, hơn nữa còn không hề bị thương, chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là Sát Lục Đại Ma Quân đã trở thành Sát Lục Đại Ma Vương.

- Bằng vào các người chưa đủ tư cách giết ta!

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói. Chân phải giơ lên, bước qua những khối đá vụn to lớn bên dưới, từng bước đạp giữa hư không, ma nguyên trong cơ thể không ngừng lưu chuyển. Mấy ngàn Ma Quân toàn lực ra tay, toàn bộ ma khí mãnh liệt đều bị chuyển hóa. Ma nguyên mặc dù không thể so với chân chính hấp thu toàn bộ mấy ngàn Ma Quân, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, khiến cho công lực của Phong Vân Vô Kị trong khoảng thời gian ngắn đã đạt đến Vương cấp đỉnh phong, tiếp cận với Hoàng cấp.

- Thần phục ta hay là chết!

Phong Vân Vô Kị đứng giữa hư không, áo choàng sau lưng tung bay phần phật, một đạo lãnh quang từ trong mắt đảo qua tất cả chúng nhân. Phong Vân Vô Kị tay phải cầm Khô Lôu Thập Tự kiếm giơ lên cao qua đầu, chỉ lên bầu trời, trầm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

“Nhưng các ngươi thì đều phải chết. Những kẻ uống máu nhân tộc tất cả đều phải chết!” Phong Vân Vô Kị trong lòng trong thêm vào một câu. Ánh mắt đỏ rực của hắn từ người những tên Ma Quân chuyển đến Đệ Thất Thiên Ma Vương xẹt qua, trong lòng sát ý bạo tăng...

“Oanh!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, trên không trung điện quang đột nhiên nổi dậy. Từng đạo điện quang giống như những khe suối nhỏ tràn ra khắp cả bầu trời. Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, cuồng phong nổi lên bốn phía, mang theo những thanh âm gào thét...

225. Chương 225: Quỷ Di

Đệ Thất Thiên Ma Vương quát lớn. Hắn chỉ liếc mắt đã phán đoán ra, trên người Phong Vân Vô Kị nhất định là có một loại ma công bá đạo có thể thu nạp ma khí. Hay tay vung lên, mười móng tay đột nhiên dài thêm vài thước, đập vào nhau phát ra những tiếng keng keng.

Thân thể của Đệ Thất Thiên Ma Vương chợt lóe lên, hóa thành một luồng ma khí lao về hướng Phong Vân Vô Kị như tia chớp. Đồng thời dưới mệnh lệnh của hắn, những Ma Quân chung quanh cũng lao lên, trong tay mỗi tên đều cầm một thanh trường kích.

Phong Vân Vô Kị cười lạnh một tiếng, căn bản không hề nhìn đến Đệ Thất Thiên Ma Vương, như tia chớp lao về hướng ma tộc đại quân dày đặc...

“Oanh!”

Phong Vân Vô Kị toàn thân trọng giáp giống như một viên đạn pháo, xuyên qua đám chiến sĩ ma tộc dày đặc vây quanh hình thành một thông đạo. Tất cả ma tộc chiến sĩ chỉ cảm thấy thân thể như bị một cự long đè ép, từng tên lần lượt bị bắn tung ra ngoài.

“Choang!”

Một thanh âm chói tai vang lên, đồng thời một đạo quang mang màu đen từ hư không lóe lên, tiếp đó từng tiếng kêu thảm thiết từ bên trong quân đội ma tộc dày đặc phát ra. Phong Vân Vô Kị tựa như một cỗ máy giết chóc, Khô Lôu Thập Tự kiếm trong tay không ngừng vung lên, lần lượt đâm vào thân thể của những tên Ma tộc, đem bọn chúng hóa thành những đám tro tàn. Tro bụi bay lá tả xuyên thấu qua vòng vây ma tộc dày đặc, theo từ những kẻ hờ rơi xuống mặt đất. Tro bụi phản chiếu lên con người của từng tên ma tộc, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi...

Trận thế dày đặc giờ phút này ngược lại trở thành bảo hộ tốt nhất cho Phong Vân Vô Kị. Tốc độ của bản tôn đã được phát huy đến cực điểm, thân hình Phong Vân Vô Kị không ngừng lóe lên, không hề dừng lại một quá quá thời gian hai lần chớp mắt. Mỗi một lần dừng lại đều có mấy trăm tên ma tộc hóa thành tro bụi, tinh hoa của bọn chúng hóa thành từng cỗ noãn lưu chuyển vào bên trong đan điền của Phong Vân Vô Kị.

Đệ Thất Thiên Ma Vương và mấy ngàn Ma Quân truy đuổi phía sau, tất cả không ngừng chửi bới, phát ra những tiếng gầm phẫn nộ. Đối với lời khiêu khích này, Phong Vân Vô Kị căn bản không hề để ý. Linh hồn của hắn đã bỏ quên tất cả những tính cách không thiết thực, chỉ lưu lại trong thân thể một linh hồn âm hiểm mà xảo trá. Trong lòng hắn tràn đầy tà ác, nhưng cũng không ngu xuẩn.

Một cảm giác giết chóc cường liệt và khát máu thúc đẩy Phong Vân Vô Kị tiêu diệt những tên ma tộc này. Đệ Thất Thiên Ma Vương thông minh nhưng Phong Vân Vô Kị cũng không kém. Đệ Thất Thiên Ma Vương muốn lợi dụng ưu thế về nhân số để đối phó với Phong Vân Vô Kị, còn Phong Vân Vô Kị thì lại tận lực bảo trì khoảng cách. Hấp Tinh Đại Pháp vận chuyển vào bên trong Khô Lôu Thập Tự kiếm, tốc độ hấp thu

vượt xa tình huống bình thường. Mỗi một lần Khô Lâu Thập Tự kiếm vung lên đều có phát ra một luồng ma khí hùng hậu, trong địa phương bị ma khí bao trùm, toàn bộ ma tộc đều hóa thành xác khô.

Cứ như vậy truy đuổi nửa ngày, mắt thấy khí thể của Phong Vân Vô Kị càng ngày càng cường đại, Đệ Thất Thiên Ma Vương cuối cùng cũng biến sắc. Con người của hắn không ngừng lưu chuyển, lập tức quát lớn:

- Tản ra, tất cả tản ra cho ta!

- Dem binh lính của các người tản ra!

Đệ Thất Thiên Ma Vương xông vào đám Ma Quân quát lớn.

Những Ma Quân này đã sớm bị dọa cho sợ hãi. Khô Lâu Thập Tự kiếm trong tay Phong Vân Vô Kị thật sự quá mức dọa người, một khi chạm vào lập tức hóa vào thành tro bụi. Mặc dù tất cả cùng theo Đệ Thất Thiên Ma Vương truy sát Sát Lục Ma Quân, nhưng không một kẻ nào thật sự dám đến quá gần, điều đó chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Dưới sự chỉ huy tận lực của Đệ Thất Thiên Ma Vương, gần trăm vạn ma tộc ở trung gian liền vô thanh vô tức tản ra. Xa xa cách đó mấy trăm trượng, vô số ma tộc dày đặc cầm trường kích trong tay chĩa vào trung tâm.

Đệ Thất Thiên Ma Vương sắc mặt lạnh lẽ, hạ lệnh:

- Ra tay! Toàn bộ tiêu diệt!

“Xuy! xuy...!”

Trường kích dày đặc như mưa từ trong tay mấy ngàn vạn ma tộc chiến sĩ bay ra, xé gió phát ra những thanh âm chói tai. Kích vũ như một đàn ong lao về hướng trung tâm...

“Xuy xuy xuy!”

Từng đạo huyết hoa bắn tung tóe khắp bầu trời, những ma tộc chiến sĩ bên ngoài còn chưa kịp kêu lên một tiếng, khắp nơi trên thân thể đều bị trường kích xuyên qua, chết ngay lập tức. Thi thể bọn chúng bị mấy chục thanh trường kích đâm xuyên qua, mang theo kinh khí cường đại tiếp tục lao về hướng trung tâm.

Đệ Thất Thiên Ma Vương căn bản không hề xem kết quả, hắn lại vung tay lên, làn sóng kích vũ thứ hai lại bắn ra. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mấy chục đợt sóng trường kích lại lao về hướng trung tâm...

Phong Vân Vô Kị đang đặc ý đề sát những tên ma tộc chiến sĩ, hưởng thụ song trọng khoái cảm do cổ cảm giác giết chóc và công lực tăng trưởng mang đến, đột nhiên bên tai của hắn vang lên những tiếng kêu bén nhọn. Ma thức lập tức phá thể xuất ra, quét qua không trung một vòng, nhất thời chấn kinh. Thủ đoạn tàn nhẫn của Đệ Thất Thiên Ma Vương quả thật đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Phong Vân Vô Kị quyết định thật nhanh, không tiếp tục dây dưa với những ma tộc này. Hắn âm thầm hít sâu một hơi, lưu chuyển một vòng bên trong ngực, sau đó thân hình đột nhiên rơi xuống phía dưới. Những tên ma tộc không biết sống chết bên dưới dùng trường kích đâm vào khải giáp, tất cả đều bị Sát Lục chiến giáp hắt văng ra...

“Đinh đinh đang đang...”

Trong thanh âm của trường kích đâm vào khải giáp, Phong Vân Vô Kị như sao băng rơi xuống, xuyên qua những ma tộc chiến sĩ vây quanh, “ầm!” một tiếng nặng nề rơi xuống mặt đất. Đồng thời tay trái của hắn vung lên, quyền giáp băng lãnh về hướng không trung. Một cỗ hấp lực cường đại đem mấy ngàn tên ma tộc phụ cận hút xuống, xếp thành một tấm chắn ở phía trên. Đồng thời thân hình của hắn nhanh chóng phá vỡ lớp nam thạch bên dưới mặt đất, trong những tiếng ầm ầm rung chuyển, thân hình xuyên vào bên trong lòng đất.

“Xuy xuy xuy!”

Trên bầu trời đen kịt, trường kích tựa như bạo vũ lao xuống, mang theo những thanh âm xé gió chói tai, đem đám ma tộc chiến sĩ đóng chặt xuống mặt đất, trải rộng trên phương viên mấy trăm dặm.

Những tên ma tộc bị dùng để làm mồi nhử, thân thể bị mấy chục thanh trường kích đâm vào, đóng chặt xuống mặt đất. Ma huyết màu đen tràn ra, trong nháy mắt thấm ướt cả phương viên mấy trăm dặm trên mặt đất. Trong những ngọn núi thì thể dài đến mấy trượng cắm đầy những thanh trường kích màu đen, có một ngọn cao đến vài trăm mét, cơ hồ rất khó phân biệt rốt cuộc là có bao nhiêu thi thể ma tộc. Huyết thủy như suối thấm ướt cả ngọn núi, ở phía trên, trường kích dày đặc đâm vào, không thể dung nạp thêm dù là một cây.

Tràng diện nhất thời trở nên yên tĩnh. Đệ Thất Thiên Ma Vương ánh mắt đảo qua tòa thi sơn cao mấy trăm mét, thân thể bay đến gần một chút. Một tên Ma Quân đứng bên cạnh đứng bên cạnh vội vàng nói:

- Ma Vương đại nhân cẩn thận, Sát Lục Đại Ma Quân kia chỉ sợ còn có chút thủ đoạn!

“Bốp!”

Đệ Thất Thiên Ma Vương một chưởng đem tên Ma Quân kia đánh bay:

- Hồn lảo, chẳng lẽ bốn vương lại không biết hay sao!

- Tất cả Ma Quân nghe lệnh! Bốn tọa một khi hành động, các ngươi cũng phải đồng thời ra tay, mục tiêu tòa thi sơn kia!

Nói đoạn, mười móng tay của hắn rút lại, hai tay mở ra. Một đoàn ma khí giữa lòng bàn tay hình thành một quả cầu khổng lồ, không ngừng xoay tròn.

“Dùng đo lường!”

Một đạo thiểm điện từ không trung đánh vào hắc cầu trong lòng tay Đệ Thất Thiên Ma Vương. Bên ngoài hắc cầu liền được bao phủ bởi một tầng hắc sắc thiểm điện nhỏ bé.

“A!”

Đệ Thất Thiên Ma Vương quát lớn một tiếng, song chưởng vung lên, hai khối hắc đoàn ẩn chứa uy lực khổng lồ mang theo uy thế vô thượng lao về hướng về phía tòa thi sơn. Đám Ma Quân ở phía sau cũng đồng thời ra tay, ma khí rợp trời kín đất như thủy triều từ không trung cuốn xuống. Ma khí kia còn chưa đến, những mảng lớn bên dưới mặt đất đã bị cuồng phong áp bức, lõm xuống bên dưới, lộ ra những vết nứt...

“Ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, giống như vũ trụ hồng hoang, bốn phương tám hướng đồng thời nổ tung. Trong phương phương viên mấy trăm dặm chung quanh ngọn núi thi thể, toàn bộ đều hóa thành bụi phấn, khói bụi bốc lên mấy trăm trượng, bên dưới lộ ra một khe nứt khổng lồ.

“Oanh!”

Gần như ngay khi Đệ Thất Thiên Ma Vương suất lĩnh chúng Ma Quân ra tay, một tiếng nổ lớn từ phía sau chúng nhân truyền đến. Tiếp đó một đạo thân ảnh phá đất bay lên, như thiểm điện lao vào giữa đám ma tộc dày đặc.

“Hấp Tinh Đại Pháp!”

“Ầm!”

Trên thiên không thiểm điện đột nhiên nổi dậy, một cỗ ma khí hùng hậu từ trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ phát ra, phún xạ đem những ma tộc trong phạm vi mấy ngàn dặm hoàn toàn bao trùm. Tiếp đó ma khí hóa thành những sợi tơ, từng sợi nối tiếp lại với nhau hình thành một vòng xoáy. Trung tâm của vòng xoáy đúng là Phong Vân Vô Kỵ.

“Oanh long!”

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, tiếp đó cuồng phong từ bốn phía nổi lên, cường độ vượt xa tất cả mọi lần. Một cỗ lực lượng cường đại từ trung tâm phát ra, tất cả ma tộc chiến sĩ đang lơ lửng giữa không trung đều giống như những con rối bị kéo căng về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm ầm!”

Chung quanh ma vương hành cung, những ngọn núi bắt đầu rung chuyển, bên dưới chân núi xuất hiện từng vết nứt. Cả ngọn núi như nghiêng qua một bên, từng khối sơn thạch bị hút về hướng Phong Vân Vô Kỵ...

“Ầm!”

Một tiếng sấm vang lên, tiếp đó từng đạo thiểm điện như ngân xà từ không trung không ngừng di chuyển. Khi những tia thiểm điện tựa như tấm lưới lướt qua, phát ra quang mang chói mắt, đem cả thiên địa u ám chiếu sáng như ban ngày...

Trong khảnh khắc ngắn ngủi này, tất cả đều nhìn thấy được một hình ảnh làm cho người ta sợ hãi. Ma tộc chiến sĩ dày đặc tại không trung hình thành một tròn khổng lồ. Từ trung tâm của vòng tròn, từng đợt sóng màu xám nhanh chóng khoách triển ra phía ngoài. Những nơi mà gợn sóng đi qua, tất cả ma tộc chiến sĩ đều biến thành những bộ khô lâu lơ lửng trên không trung, càng ngày càng dày đặc...

“Oanh!”

Thiên địa lại chìm vào bên trong hắc ám.

“Vút!”

Cho dù là kẻ lớn gan, hung ác như Đệ Thất Thiên Ma Vương cũng không phải hít sâu một hơi, thân hình lão đảo lui về phía sau mấy bước.

“Ha ha ha...”

Một trận thanh âm cuồng tiếu vang lên, cả thiên địa đều rung chuyển trong tiếng cười của Phong Vân Vô Kỵ. Cánh tay giơ lên, Phong Vân Vô Kỵ càng gia tăng uy lực của Hấp Tinh Đại Pháp. Gió càng lúc càng lớn hơn...

Đệ Thất Thiên Ma Vương và đám Ma Quân tất cả đều không thể đứng vững, cổ hấp lực do Hấp Tinh Đại Pháp sinh ra thật sự là quá lớn.

- Đây rốt cuộc là công pháp gì? Sao lại bá đạo như vậy!

Một tên Ma Quân sợ hãi nói. Cổ sát khí ngưng tụ tựa như thực chất đã in sâu vào đáy lòng của hắn, khiến cho hắn vô cùng sợ hãi.

Không chỉ có một mình hắn, đối mặt với uy lực khủng bố của Hấp Tinh Đại Pháp, đối mặt với mấy ngàn vạn thi cốt lơ lửng trong không trung, tất cả Ma Quân đều sợ hãi...

- Chúng tôi nguyện ý thần phục!...

Một gã Ma Quân run rẩy quỳ xuống.

- Hồn lảo, bốn vương còn đang ở đây!

Đệ Thất Thiên Ma Vương giận dữ quát lớn. Móng vuốt bên tay trái chọt dài ra, móng tay sắc bén tựa như lưỡi dao chém vào cổ tên Ma Quân kia.

Đệ Thất Thiên Ma Vương thu tay trái lại, bên trong móng tay đen kịt vừa dài vừa sắc bén, một dòng máu đen từ từ chảy xuống, rơi vào hư không. Ngay lúc này, nơi cổ của tên Ma Quân đang quỳ mới xuất hiện một tia ngân huyết, chiếu đầu kêu cụp một tiếng, từ trên cổ rơi xuống, trong nháy mắt trở thành một thân thể không đầu...

- Kẻ nào dám phản bội bốn vương, kết cục sẽ giống như hắn!

Đệ Thất Thiên Ma Vương lạnh lùng nói, móng tay “bá” một tiếng rút vào bên trong ngón tay.

- Hắn bây giờ đang vận dụng ma công để thu nạp ma khí, bị vậy không thể nhúc nhích được. Chúng ta sẽ thuận theo cổ hấp lực này đến bên người hắn, sau đó đồng thời ra tay, cùng nhau tiêu diệt hắn!

Đệ Thất Thiên Ma Vương lên tiếng :

- Chỉ cần tránh khỏi hai tay của hắn, sẽ không có vấn đề gì!

- Đại Ma Vương liệu có thành công không?

Một tên Ma Quân cẩn thận nói.

Đệ Thất Thiên Ma Vương lạnh lùng nhìn hắn một cái, tiếp tục nói:

- Nói nhảm, bốn vương không làm được, mấy tên phế vật các ngươi có thể thu thập được hần sao ?

Chúng Ma Quân đều cúi đầu. Giờ phút này cỗ hấp lực kia càng ngày càng mạnh, dựa vào năng lực của Đệ Thất Thiên Ma Vương cũng ảm ước không thể chống lại được.

“Không hay, công lực của tên gia hỏa này lại tinh tiến!” Đệ Thất Thiên Ma Vương trong lòng trầm xuống, đột nhiên quát lớn:

- Đúng là lúc này!

Tiếp đó mấy ngàn đạo thân ảnh từ bốn phương tám hướng bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Mấy trăm tên Ma Quân tại không trung vạch thành một đạo vòng cung, ý đồ tấn công từ bên dưới Phong Vân Vô Kỵ.

“Oanh!”

Từ bốn phương tám hướng, mấy ngàn Ma Quân tầng tầng lớp lớp lao về hướng Phong Vân Vô Kỵ, từng bàn tay lần lượt đặt lên thân Sát Lục chiến giáp. Những Ma Quân phía sau lại trực tiếp đặt tay lên vai những tên phía trước, ma khí cuộn cuộn truyền vào trong cơ thể gã Ma Quân phía trước. Trong hư không hình thành một tràng diện vô cùng ngoạn mục.

Lấy Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm, đám Ma Quân trước sau nối tiếp nhau, tại không trung hình thành những chiếc thang người dài đến mấy ngàn mét, một mặt nối liền với Phong Vân Vô Kỵ. Thoạt nhìn, Phong Vân Vô Kỵ giống như một khối cầu tán phát ra quang mang, từng chiếc thang người chính là những quang tuyến...

Những tầng mây trên bầu trời không ngừng chuyển động. Trong thiên địa tối đen, bạch cốt lơ lửng, từng cái thang người do Ma Quân tạo thành đứng giữa hư không, tràng diện quỷ dị tuyệt luân.

226. Chương 226: Linh Hồn

Toàn thân công lực của mấy ngàn Ma Quân tầng tầng truyền đến, theo những bàn tay truyền vào bên trong cơ thể tên ma quân cuối cùng, lại tiếp tục xâm nhập vào thể nội Phong Vân Vô Kỵ. Trên đỉnh đầu của Phong Vân Vô Kỵ, Đệ Thất Thiên Ma Vương một chớp mắt đánh xuống, ma khí mãnh liệt xuyên thấu qua khôi giáp trực tiếp oanh kích vào bản thể của Phong Vân Vô Kỵ.

Mấy trăm đạo ma khí cường hãn xuyên thấu qua Sát Lục chiến giáp xâm nhập vào bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Hấp Tinh Đại Pháp tầng thứ sáu trong một đoạn thời gian chỉ có thể thu nạp một lượng ma khí nhất định, hơn nữa hiện tại đã đạt đến bão hòa. Cho nên trong một khoảng thời gian ngắn, hấp lực cường đại do Hấp Tinh Đại Pháp sinh ra bỗng nhiên biến mất.

Từng cỗ ma nguyên xâm nhập vào bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, gột rửa các kinh mạch, khiến cho nhục thể ban đầu cường hóa lên mấy chục lần. Dưới tác dụng của cỗ lực lượng bá đạo này, kinh mạch dần dần bị phá hỏng. Đệ Thất Thiên Ma Vương ánh mắt quả nhiên độc ác tàn nhẫn, nhận thấy Hấp Tinh Đại Pháp có thể tồn tại sơ hở, hắn đã đánh cược và đã thành công.

“Xuy!”

Một thanh âm thanh thúy từ chiến giáp phát ra, sau đó từng dòng máu đen từ bên trong những khe hở của Sát Lục chiến giáp bắn ra tung tóe. Máu tươi từ trong thân thể bắn vào mặt một tên Ma Quân bên dưới. Lè lưỡi ra liếm một chút, tên Ma Quân kia đột nhiên hưng phấn điên cuồng hét lên:

- Hắn đã bị thương rồi!

Chúng Ma Quân nhất thời tinh thần phấn chấn, toàn thân vận chuyển, ma khí bên trong cơ thể lập tức truyền đi không hề giữ lại. Đệ Thất Thiên Ma Vương cười lớn:

- Muốn đấu với bốn vương, ngươi vẫn còn kém lắm. Hãy chết đi cho bốn tọa!

Đứt lòi, chân khí bên trong cơ thể càng điên cuồng truyền vào thể nội Phong Vân Vô Kỵ.

“Xuy xuy!”

Từng mảng da thịt văng tung tóe, từng dòng máu bên trong cơ thể cuộn cuộn chảy ra như bão táp. Phong Vân Vô Kỵ không ngừng đem ma nguyên thu vào bên trong cơ thể, nhưng vẫn còn chưa hoàn toàn chuyển hóa được, một vòng ma khí mới lại xâm nhập vào. Hấp Tinh Đại Pháp tầng thứ sáu vốn đã thu nạp rất nhiều ma nguyên, lúc ấy chỉ lo hút vào, vẫn chưa kịp thời chuyển hóa. Hơn nữa đột nhiên hấp thu nhiều ma nguyên tính chất không đồng nhất, trong nháy mắt không thể thừa nhận được, chân khí bên trong cơ thể bắt đầu hỗn loạn. Từng dòng máu tươi tràn ra như cơn lũ, máu đen loang lổ khắp cả Sát Lục chiến giáp.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ hôm nay lão tử lại chết vì Hấp Tinh Đại Pháp!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng điên cuồng gầm lên. Sự gian trá của Đệ Thất Thiên Ma Vương quả thật nằm ngoài dự kiến của hắn. Phong Vân Vô Kỵ một mặt gia tăng tốc độ chuyển hóa ma nguyên, một mặt dùng toàn lực chống đỡ.

Vô số ma huyết tựa như những khe suối nhỏ thấm ướt hết cả Sát Lục chiến giáp. Một lượng lớn máu đen theo Sát Lục chiến giáp chảy xuống bên dưới, bắn ra khắp bầu trời.

Nhìn thấy hơi thở của Phong Vân Vô Kỵ càng ngày càng yếu ớt, chúng Ma Quân đều mừng rỡ.

Liền ngay lúc này, khôí giáp tràn ngập sát khí bạo liệt bên ngoài thân thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên phát ra ma khí dày đặc, bên trong ma khí còn pha lẫn hàn khí lạnh như băng. Mấy trăm bàn tay đặt trên thân Sát Lục chiến giáp đột nhiên phát ra một tiếng “xuy!”, sau đó từng đạo sát khí tựa như thực chất điên cuồng bắn ra.

“Xuy xuy!!”

Những tên đứng đầu hàng chỉ cảm thấy bàn tay đặt trên thân Sát Lục chiến giáp như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt ra, tiếp đó từng cơn đau kịch liệt truyền đến. Lòng bàn tay khắp nơi xuất hiện những vết rách, ma khí màu đen từ bên trong cổ tay không ngừng thoát ra.

“A!”

Từng thanh âm rên rỉ quái dị từ bàn tay phát ra. Thanh âm giống như tiếng trẻ con bú mẹ, khiến cho tất cả đều cảm thấy toàn thân phát lạnh, bao gồm cả Đệ Thất Thiên Ma Vương.

Cả khôí Sát Lục chiến giáp đều rung lên, từng dòng máu đen theo những phiến giáp lớn chảy xuống bên dưới tầng tầng lớp lớp. Trên phiến giáp giống như có vô số những miệng nhỏ há ra, mỗi một dòng máu chảy qua đều giảm đi không ít.

Vô số thanh âm tựa như tiếng trẻ con tiếng rên rỉ vang vọng trong hư không. Thanh âm ghê rợn khiến cho kẻ người nghe được đều nổi gai ốc.

Một cảm giác nguy cơ cường liệt từ dân lên trong lòng Đệ Thất Thiên Ma Vương. Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ bên dưới tay hắn thoạt nhìn có vẻ tùy thời sẽ vỡ tan, nhưng hắn vẫn nghe theo cảm giác trong lòng, đôi cánh ác ma rung lên bay về phía sau mấy trăm trượng.

Gần như ngay khi Đệ Thất Thiên Ma Vương phát hiện không ổn, thuận theo cảm giác trong lòng chạy ra xa mấy trăm trượng, lấy Sát Lục chiến giáp làm trung tâm, một cỗ sát khí thực chất tựa như bão vũ phá thể bay ra, hóa thành vô số mũi nhọn hướng về bốn phương tám hướng. Từng đạo sát khí menh mông bức xạ khắp trời đất. Nếu như cẩn thận quan sát, sẽ thấy được sát khí này do vô số hạt cực nhỏ cấu thành, mỗi hạt nhỏ đều có vô số cạnh sắc bén hình thoi.

“Xuy xuy!”

Từng mũi nhọn vô hình do sát khí ngưng tụ dễ dàng cắt đứt những tên ma tộc đang nổi với nhau. Thân thể cường hãn của ma tộc tựa như những miếng đậu hủ dễ dàng bị cắt thành từng mảnh nhỏ. Tất cả Ma Quân trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, thân hình trên dưới bị cắt ra, hóa thành từng khôí thịt vụn từ không trung rơi xuống.

Sát khí cuộn cuộn cả bầu trời, cường liệt hơn gấp trăm lần so với lúc trước. Dưới bầu trời u ám, Sát Lục chiến giáp đột nhiên nhẹ nhàng xoay lại, tay phải cầm lấy Khô Lâu Thập Tự kiếm, chém một nhát về hướng

Đệ Thất Thiên Ma Vương đang chạy trốn.

“A!”

Đệ Thất Thiên Ma Vương đã chạy ra mấy ngàn trượng đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình một chia làm hai, hóa thành hai phần bằng nhau từ không trung rơi xuống. Từ giữa thân hình hắt, từng đạo đao khí mờ mờ quét qua, lóe lên rồi biến mất.

- Mười kể, trước mặt thực lực cường đại, căn bản là không đáng để vào mắt!

Một thanh âm băng lãnh mang theo những tiếng kim loại ma sát vào nhau vang lên. Sát khí dày đặc tràn ngập hư không.

“Oanh long!”

Trong hư không, những tia chớp dày đặc tụ tập vào một điểm giữa các tầng mây. Phong Vân Vô Kỵ tay phải nắm chặt lại, thiểm điện uy lực cường đại trên thiên không liền hóa thành một cột sáng lớn ngoằn ngoèo từ không trung đánh xuống, nhập vào bên trong thiết quyền của hắn. Từng dòng điện lưu mang theo những tia lửa bùng nổ ào ào lưu chuyển khắp cả chiến giáp. Vô số những dòng điện nhỏ nhưng lại ẩn chứa năng lượng dồi dào truyền qua những phiến giáp không ngừng lưu động khắp cả khôi giáp.

“Oanh!”

Phong Vân Vô Kỵ lập thân đứng giữa bầu trời, chân phải đột nhiên giơ lên, một cước mạnh mẽ đập xuống hư không. Bên dưới chân, một đạo ma khí không gì so sánh được tựa như gợn sóng chấn động phát ra, nhanh chóng bức xạ hướng về bốn phía...

Một cước kia dường như thật sự đập xuống, phát ra tiếng nổ thật lớn. Tiếp đó, phẳng phất giống như vật gì bị dẫn động, bên dưới mặt đất, ma khí dày đặc theo những khe hở điên cuồng trào ra. Từng cỗ ma khí tựa như bị dẫn động điên cuồng tràn về hướng Phong Vân Vô Kỵ trên không trung.

“Hô!”

Cuồng phong nổi lên bốn phía, lượn quanh những dốc núi cheo leo, lại quét qua phía trên những tàn tích còn sót lại của ma cung. Trong hư không, mấy ngàn vạn ma tộc còn lại không một ai dám khinh cử vọng động, tất cả phẳng phất như bàng hoàng ngây ngốc, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Lúc này Phong Vân Vô Kỵ băng lãnh tựa như một pho tượng sát lục ma thần, sát khí ngập trời là máu. Luồng sát khí tựa như những mũi nhọn sắc bén, cắt qua thân thể không khác gì đao kiếm.

Những Ma Quân may mắn sống sót tất cả đều thở hổn hển, sợ hãi nhìn động tác quỷ dị của Sát Lục đại ma quân trong hư không. Không ai biết sát thần này đang làm gì, cũng không ai biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mỗi một tên Ma Quân đều chỉ còn một ý niệm trong đầu: “Tên ma quỷ này là vô địch, không thể đánh bại!”

Không dám đến gần, cũng không dám bỏ chạy, Đệ Thất Thiên Ma Vương cũng bị một chiêu cắt làm hai nửa.

Từng đám mây trên bầu trời theo cuồng phong di chuyển không ngừng, giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình khuấy động. Bên dưới những đám mây tựa như xoáy nước chính là Sát Lục Đại Ma Quân.

Bên trong khôi giáp, Phong Vân Vô Kỵ yên lặng quan sát hành động của khôi giáp. Mới vừa rồi, một cỗ năng lượng cường đại mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể hắn, giúp cho hắn bảo vệ thân thể đã sắp vỡ nát. Không chỉ như vậy, nó còn giúp cho hắn đột phá tầng thứ sáu của Hấp Tinh Đại Pháp, một bước đạt đến tầng thứ bảy.

Hấp Tinh Đại Pháp tổng cộng có chín tầng. Dựa vào thân thể hiện tại của hắn chỉ có thể sử dụng cao nhất là tầng thứ tám. Tầng thứ chín chỉ có ma thể thuần túy mới có thể thi triển được.

Hấp Tinh Đại Pháp tầng thứ bảy hoàn toàn không giống với các tầng trước. Tại tầng này, tất cả đều hoàn toàn là chất biến, không còn gặp phải tình trạng hấp thu và chuyển hóa không đồng bộ, từ đó bị Đệ Thất Thiên Ma Vương nắm lấy sơ hở, thiếu chút nữa đã bị tiêu diệt.

Đối với Đệ Thất Thiên Ma Vương, Phong Vân Vô Kỵ coi như là đã đánh giá thấp. Hắn hoàn toàn không ngờ một tên Ma Vương nhỏ bé hèn mọn lại cường hãn như vậy, thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương.

Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn cảm giác được, bên trong khôi giáp đã xuất hiện một linh hồn. Lúc này, hắn vừa mới đạt đến Hấp Tinh Đại Pháp tầng thứ bảy, giữa lúc đang bận rộn vì phải đem ma nguyên trong thân thể hấp nạp quy nguyên, cùng với khôi phục các kinh mạch, đồng thời nhờ vào năng lượng cường đại từ bên trong khôi giáp truyền đến để công kích, căn bản là không còn lòng dạ nào để ý đến động tĩnh Sát Lục chiến giáp.

Cả khối Sát Lục chiến giáp giống như sống lại, điều khiển thân thể của Phong Vân Vô Kỵ làm ra từng động tác. Bên dưới mặt đất, cả bình nguyên tràn ngập ma khí dày đặc tựa như trường kinh hấp thủy (1) bị hút vào bên trong khôi giáp, trong đó có một bộ phận lại tiến vào bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

(1) Cá voi hút nước.

Tại vị trí thủy tinh bên ngoài chiến giáp, hai đạo ánh sáng màu đỏ đột nhiên bùng lên. Tiếp đó từng đạo quang huy màu đỏ từ vị trí hai viên thủy tinh dọc theo khải giáp lan ra tựa như nước chảy. Tại những nơi mà huyết quang chảy qua, cả khải giáp đều trở nên mềm mại, bắt đầu rung lên. Huyết huy chảy qua những địa phương, từng phiến giáp giống như bị hòa tan, lần lượt đứt gãy ra tạo thành những vòng cung.

Dưới tác dụng của một loại lực lượng quỷ dị, từng phiến giáp liên tiếp gắn lại với nhau, nối liền thành một thể hoàn mỹ không tỳ vết. Bề ngoài vốn thô ráp nay đã trở nên mượt mà bóng loáng, vừa hoa lệ, lại cảm giác sung mãn lực lượng.

Giáp bảo vệ vai, bảo vệ đùi, bảo vệ khuỷu tay, giáp nơi ngực... hình thức toàn bộ đều thay đổi, hơn nữa còn nối liền với nhau, hoàn toàn giống như một thể, không thể tách rời...

Một khải giáp hoàn toàn mới đã hình thành, màu sắc tựa như pha lê đen, đường nét bóng loáng mượt mà, tạo hình có cảm giác tràn ngập lực lượng.

Nơi đầu gối, hai bộ xương màu bạc vẫn được giữ lại, nối liền giáp bảo vệ đùi và nơi ngực một cách hoàn mỹ, không hề có khe hở, khiến cho hình thức đại khái của khải giáp cũng không có gì thay đổi. Chỉ là khải giáp đã không còn một khe hở nào, màu sắc càng trở nên lấp lánh. Giữa màu sắc tựa như pha lê đen còn ẩn ước pha lẫn những sợi tơ máu màu đỏ sậm lưu chuyển bên trong, vô cùng quỷ dị...

“Phốc!”

Một trận thanh âm chấn động của đôi cánh truyền đến, áo choàng màu đen mạnh mẽ phất lên. Bên dưới áo choàng, hai chiếc rẽ nhọn uốn cong từ bên trong thân thể vươn ra. Huyết nhục bắt đầu chuyển động, rất nhanh biến thành hình dạng một đôi cánh. Dùng sức quạt mạnh, cả thân thể tựa như tia chớp bay lên giữa những tầng mây. Trên đôi cánh, từng đạo khí lưu màu đen lưu chuyển trên những lớp da, hình thành những phù văn quỷ dị. Cả đôi cánh lóe lên quang mang tựa như kim loại, bên ngoài mép hiện lên những lưỡi dao sắc bén.

“Đủ rồi! Có thể dừng lại!” Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ từ bên trong khôi giáp truyền đến, nhưng khôi giáp vẫn như trước không ngừng hấp nạp ma nguyên. Sau khi khải giáp đã hấp thu rất nhiều máu của Ma Quân, Phong Vân Vô Kỵ liền cảm giác được, bên trong khôi giáp đã xuất hiện một linh hồn tà ác, chỉ sợ là đã bị mình thức tỉnh. Cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, cho đến hiện tại, Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn cảm giác được một linh hồn thành thực bên trong khôi giáp.

Khôi giáp vẫn như trước không ngừng hấp nạp ma khí tựa như trường kinh hấp thủy. Linh hồn trong khôi giáp không hề không để ý chút nào đến Phong Vân Vô Kỵ.

“Oanh!”

Hai cánh của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hóa thành tàn ảnh, không ngừng tự đập vào khải giáp. Một trận thanh âm đinh tai truyền đến, đôi cánh ác ma và khôi giáp va chạm vào nhau tạo nên những tia lửa đỏ.

Nhưng những dấu vết va chạm này rất nhanh đã biến mất, khải giáp lại khôi phục như lúc ban đầu.

Phong Vân Vô Kị ẩn ước cảm giác được, vừa rồi khải giáp này đã rung lên một cái.

“Oanh oanh!”

Đôi cánh ác ma như sắt thép lại uốn lượn, không ngừng ma sát vào bên ngoài khải giáp, nhưng vẫn như trước không hề tạo thành thương tổn gì.

“Oanh!”

Bên dưới khải giáp, chiếc đuôi nhọn tràn ngập lực phá hoại cường đại đột nhiên đâm ra, mang theo những tiếng rít mạnh mẽ công kích về phía lưng chiến giáp.

“Xuy xuy!!”

Từ bộ vị khuỷu tay đột nhiên vươn ra hai chiếc rẽ nhọn thật dài, hợp cùng với nhau ngăn cản chiếc đuôi lại. Một chiêu này quả thật đã vượt ra khỏi dự liệu của Phong Vân Vô Kị. Hai chiếc rẽ nhọn tại khuỷu tay vươn dài hơn bốn thước, vừa vặn đâm vào chiếc đuôi nhọn, ngăn cản chiếc đuôi có khả năng tòi sơn liệt thạch. Đồng thời trong lúc này, từ các bộ vị bên trong khải giáp vươn ra hàng loạt chiếc rẽ, đột nhiên đâm vào bên trong thân thể Phong Vân Vô Kị...

“A!”

Một tiếng gào thét đau đớn như xé nát tim gan vang vọng đến tận trời, xuyên qua những đám mây trên thiên không tạo thành một lỗ hổng. Bên dưới khải giáp, Phong Vân Vô Kị ngã đầu lên trời, cặp mắt mở thật lớn, hàng loạt những chiếc rẽ dày đặc cơ hồ đâm xuyên qua toàn bộ thân thể hắn.

Sau cơn đau đớn, thần cấp ý thức của Phong Vân Vô Kị đột nhiên hoá thành một cơn bão cuốn ra. Không gian chung quanh trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành những đám sương mù. Thần thức cuồng bạo dường như đã đánh trúng vào một thật thể nào đó.

Hai đạo ý thức bất đồng không ngừng va chạm vào nhau. Một thanh âm rên rỉ từ bên trong khải giáp truyền ra, tiếng kêu gào thống khổ từ bên trong một linh hồn nào đó...

“Làm sao có thể!...” Một ý thức ba động đen tối truyền vào trong đầu Phong Vân Vô Kị...

227. Chương 227: Một Truyền Thuyết

“Hừ!”

Phong Vân Vô Kị cười lạnh một tiếng, tinh thần lại hình thành một cơn bão, không ngừng oanh kích vào linh hồn kia.

“Dừng tay!” Một thanh âm như kêu khóc vang lên: “Chủ nhân, ta vốn không có ác ý!”

“Tiếp tục...” Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, trong lòng hiểu rõ, nhất định là ý thức Thần cấp cường đại của mình đã khắc chế linh hồn này.

“Ta chỉ là một khí linh, trong trận đại chiến diễn ra đã lâu trước kia bị rơi xuống nơi này. Ta cần phải có một lượng ma huyết thuần túy tinh khiết thật lớn. Chỉ có máu cùng với một lượng ma nguyên thật lớn mới có thể thức tỉnh ý thức của ta, hiện ra hình thái chân thật của khải giáp.” Linh hồn kia có vẻ như đã suy yếu.

“Khí linh?”

“Ta đúng là linh hồn của khối Sát Lục chiến giáp này. Bản thân ta là do ma giới tu la huyết tràn ngập niên hàn thiết đúc thành, được ngâm vào vô số ma huyết, vốn đã có ma tính. Sau đó lại được một gã Thần cấp cường giả của Ma giới chế tạo thành khôi giáp, được mệnh danh là Sát Lục chiến giáp. Mỗi một chủ nhân

của ta đều là những đại ma đầu giết người vô số, rất nhiều cường giả đã ngã gục dưới lưỡi dao sắc bén của ta. Không ngừng thấm máu, không ngừng tích lũy sát khí, cuối cùng tại năm mươi ức năm trước ta đã sinh ra ý thức. Sau đó ta không ngừng đi theo những chủ nhân cường đại, sát lục thiên hạ.”

“Ta là chủ nhân thứ bao nhiêu của ngươi?” Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên lên tiếng hỏi, cắt ngang câu chuyện của hắn.

“Là người thứ sáu mươi bảy vạn.” Khí linh của Sát Lục chiến giáp trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng.

“Cái gì!” Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi, đột nhiên quát lên trong ý thức: “Mẹ nó! Ngươi là cái phá giáp gì vậy? Ma tộc tính mạng vô hạn, chẳng qua chỉ mới năm mươi ức năm, ngươi lại thay đổi đến sáu mươi bảy vạn chủ nhân!”

Khí linh của Sát Lục chiến giáp bất đắc dĩ nói: “Chuyện này không liên quan đến ta. Mỗi một chủ nhân của ta đều là những sát lục đại vương của Ma giới, trong đó có Ma Vương, Ma Quân, Ma Hoàng, Ma Đế, thậm chí là có cả Ma Thần. Chủ nhân của ta từ trước đến giờ đều là một thân một mình, là những kẻ chuyên giết chóc, giết chóc càng nhiều thì lại càng mạnh. Chúng ta đã giết rất nhiều ma tộc, trong đó có cả người phát ngôn của Chủ Thần tại Ma giới. Hắc Ám Quân Chủ đã bắt đầu chú ý đến chúng ta, cho nên chỉ trong vòng năm mươi ức năm đã chết nhiều chủ nhân như vậy.”

“Tiếp tục nói đi!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói: “Hắc Ám Quân Chủ là ai? Là Ma Quân sao? Loại như vậy đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu.”

“Chủ nhân, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy. Trên thực tế, sáu mươi bảy vạn chủ nhân của Sát Lục, đa số đều là chết dưới tay của Hắc Ám Quân Chủ, hoặc là cũng có liên quan. Trong số sáu mươi sáu vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín chủ nhân của ta, chỉ có ba vị chủ nhân là đạt đến hình thái cao nhất của Sát Lục chiến giáp là Sát Lục chi chủ, nhưng cuối cùng cũng bị Hắc Ám Quân Chủ dẫn động lực lượng của Hắc Ám Chủ Thần giết chết. Mỗi một lần, chủ nhân đều ném ta đi, hy vọng chủ nhân đời sau của Sát Lục chiến giáp có thể đạt đến cảnh giới siêu việt, đối kháng với mười ba vị Hắc Ám Chủ Thần!” Sát Lục chiến giáp trầm giọng nói.

“Chủ nhân của ngươi đã chết nhiều như thế, ngươi bảo vệ chủ nhân kiểu gì vậy? Tất cả chủ nhân đều đã chết, tại sao ngươi lại không chết? Loại chiến giáp phế vật như ngươi làm sao có thể xứng đáng với Phong Vân Vô Kỵ ta? Cút ra khỏi người ta ngay!” Phong Vân Vô Kỵ giận dữ hét lên. Hai tay bắt đầu nắm vào chiến giáp, hy vọng có thể gỡ nó xuống khỏi người. Nhưng chiến giáp này lại giống như cùng sống trên người, không thể nào gỡ xuống được.

“Ngươi không cần phải hao phí khí lực! Hình thái thứ hai của Sát Lục chiến giáp chỉ có sau khi nhận chủ mới sinh ra. Trừ phi là ngươi đạt đến đẳng cấp cao hơn, nếu không thì ngươi đừng mơ tưởng có thể bỏ ta ra khỏi người.” Sát Lục chiến giáp lạnh lùng nói: “Không cần nói ta không bảo hộ chủ nhân. Nếu như không nhờ ta, những chủ nhân của Sát Lục chiến giáp không một người nào có thể sống quá mười vạn năm đâu!”

“Hừ!” Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, bỏ tay xuống, lạnh lùng nói: “Ta lại thấy chính là vì ngươi cho nên mới không thể sống quá mười vạn năm!”

Linh hồn bên trong Sát Lục chiến giáp cũng không phản bác, ngược lại trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng: “Ta cũng không biết. Nhưng dưới tình huống hiện tại, ngươi đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi ta. Ít nhất trước khi nhục thể của ngươi đạt đến Thần cấp, ngươi không thể nào bỏ ta xuống được.”

“Hỗn lảo, ngươi lại dám dùng thái độ này để nói chuyện với bản tọa!” Phong Vân Vô Kỵ uy nghiêm nói: “Ta quả thật không có biện pháp để lấy ngươi xuống, nhưng không có nghĩa là ta không có biện pháp để trừng phạt ngươi.”

Cả khải giáp rung lên, linh hồn kia rốt cuộc cũng nhượng bộ: “Vâng, chủ nhân!”

“Mặc ngươi vào còn có thể gây nên sự chú ý của Hắc Ám Quân Chủ. Vậy ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc có thể mang đến cho ta lợi ích gì? Chỉ cần đủ hấp dẫn là được, ta không để ý đến cái gì Hắc Ám Quân Chủ truy sát đâu.”

“..... Mười ba vị Hắc Ám Chủ Thần, thực tế bây giờ chỉ còn mười hai vị mà thôi. Khi ta sinh ra tại tu la huyết tràng, đã từng tắm qua máu của một vị Chủ Thần.”

“.....!”

Phong Vân Vô Kị hoàn toàn ngây người. Một cái Sát Lục chiến giáp hèn mọn lại có thể tắm qua máu của một vị Chủ Thần? Chủ Thần, đây là khái niệm gì? Trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kị, Chủ Thần là tồn tại cao nhất trong tất cả các sinh vật, ít nhất hiện tại là như vậy.

“.....Ý thức của người có phải là...? Có cơ hội trở thành Chủ Thần hay không?”

“Không phải!” Sát Lục chiến giáp trả lời như đinh đóng cột, không có nửa điểm do dự, hoàn toàn dập tắt một tia hy vọng trong lòng Phong Vân Vô Kị. Nhưng rất nhanh lời nói tiếp theo của nó lại khiến cho Phong Vân Vô Kị từ dưới đáy vực lên đến thiên đường.

“Chủ nhân siêu việt thứ hai của Sát Lục đã từng nói qua, nếu như có thể tiến thêm một bước, nắm được Sát Lục pháp tắc, vậy thì có thể trở thành vị Chủ Thần thứ mười bốn, Sát Lục Chủ Thần. Một khi trở thành Sát Lục Chủ Thần, vậy thì chỉ cần trong vũ trụ này tồn tại giết chóc, kể cả giết chóc giữa các Chủ Thần, đều có thể cung cấp thần lực cường đại liên tục không ngừng cho Sát Lục Chủ Thần. Từ phương diện này mà nói, nếu như quả thật có thể dẫn sinh một vị Sát Lục Chủ Thần, vậy thì Sát Lục Chủ Thần nhất định sẽ là tồn tại cao nhất trong số mười ba vị Hắc Ám Chủ Thần.”

Bên dưới diện giáp, Phong Vân Vô Kị trong mắt lóe lên quang mang vừa điên cuồng vừa hưng phấn, vẻ tham lam hiện lên trên mặt.

“Lực lượng, lực lượng mới là tất cả, lực lượng càng cường đại thì đòi hỏi nỗ lực càng nhiều. Hắc Ám Quân Chủ nhỏ nhỏ thì có là cái gì, chỉ cần có thể khiến cho ta có được lực lượng cường đại nhất, Chủ Thần tự mình truy sát ta cũng không sợ.”

“Đúng vậy, đúng là như vậy!” Linh hồn trong khôi giáp hưng phấn đến run lên.

“Câm miệng! Người đừng tưởng là ta đã bị người mê hoặc. Hừ! Không có người, bốn tọa vẫn có thể cường đại như thường. Cho đến bây giờ, người vẫn còn chưa thể hiện ra lực lượng cường hãn của người, chỉ một điểm này thôi người đã khiến cho ta rất bất mãn.” Phong Vân Vô Kị uy nghiêm nói, sát ý trong lời nói biểu lộ không thể nghi ngờ. Hiển nhiên, nếu như khí linh của Sát Lục chiến giáp không thể trả lời khiến cho hắn vừa lòng, ma thức Thần cấp của hắn nhất định một lần nữa sẽ công kích vào khí linh vẫn còn chưa hồi phục.

“Còn không có? Ta không phải là đã triển hiện ra lực lượng cường đại của mình rồi sao? Chỉ cần là sinh vật bị ta sát hại, toàn bộ đều hóa thành tro bụi, tinh hoa của bọn chúng sẽ chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần, dung nhập vào bên trong cơ thể của người. Chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ cường hãn hay sao?” Khí linh gào lên.

“Hừ!” Phong Vân Vô Kị hừ lạnh một tiếng, đột nhiên một chưởng đánh về hướng bầu trời bên cạnh. Một chưởng vừa xuất ra, mấy chục vạn ma tộc đông đảo đột nhiên toàn thân run lên, tiếp đó cơ nhục toàn thân hóa khói đen, nhanh chóng tụ tập lại một chỗ, hóa thành một cỗ ma khí mãnh liệt nhập vào bên trong cánh tay của Phong Vân Vô Kị. Tại nơi mà ma khí tiêu tán, mấy chục vạn bộ xương trắng phát những tiếng “ca ca”, còn chưa rơi xuống được nửa đường đã gãy nát ra, khô cốt ngáp trời nằm chồng chất lên nhau.

“A!”

Từng tiếng la kinh hãi truyền đến. Những ma tộc chung quanh vẫn còn bất động, sợ hãi nhìn Phong Vân Vô Kị vừa ra tay đã đem mấy chục vạn ma tộc hút thành khô cốt. Đột nhiên tất cả đều hét lớn, bỏ chạy tứ tán.

- Kẻ nào chạy sẽ chết!

Một thanh âm cực kỳ lãnh khốc mang theo sát cơ lẫn liệt vang vọng trong hư không. Tiếp đó chỉ thấy Phong Vân Vô Kị vung tay phải lên, Khô Lâu Thập Tự kiếm liền hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ bay thẳng lên trời cao, chậm rãi di động bên dưới những tầng mây. Hàn mang lóe lên trên mũi kiếm, một cỗ sát khí vô hình tỏa ra bốn hướng. Tất cả Ma tộc đều cảm thấy phía sau như có một hung thú đang rình rập, chỉ cần vọng động nhất định sẽ chết!

Tràng diện lại trở nên yên tĩnh, toàn bộ những ma tộc đang chạy trốn đều dừng lại giữa không trung, không một kẻ nào dám cử động.

Phong Vân Vô Kị lúc này mới cúi đầu xuống, nói với khí linh trong đầu: “Nhìn thấy chưa? Một kiếm của người có thể hấp thu được bao nhiêu năng lượng? Một chuồng của bốn tọa còn vượt xa người. Nói đi! Mặc dù bốn tọa tạm thời không có cách nào gỡ người xuống, nhưng nếu như người không thể cho bốn tọa một câu trả lời vừa ý, hậu quả chắc người đã hiểu. Bốn tọa tuyệt đối sẽ không cho phép một kẻ yếu đuối ở bên cạnh mình.”

“Hỗn trưởng, người mới chính là kẻ yếu đuối!” Khí linh trong lòng thầm mắng, nhưng lại không dám nói ra.

Khí linh trầm mặc, còn Phong Vân Vô Kị thì vẫn đang chờ đợi.

Cuối cùng, sau khi trầm mặc một lúc lâu, khí linh rốt cuộc lên tiếng: “Vốn ta chuẩn bị sau khi thức tỉnh, dùng để tu bổ linh hồn của mình, nhưng mà bây giờ, chỉ có thể như vậy thôi...”

“Xuy!” Những mũi nhọn vốn đã đâm vào cơ thể Phong Vân Vô Kị lại càng dài thêm vào tấc, gần như xuyên qua cả người Phong Vân Vô Kị.

Một thanh âm âm trầm vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kị: “Để cho chúng ta hợp thành một đi!”

“Oanh!”

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đám mây đen thật lớn, cách mặt đất chỉ vài ngàn trượng, bên trong xuất hiện những tia điện quang. Cả thiên địa bão vũ ngập tràn, cuồng phong nổi dậy. Trong khoảnh khắc, một tia sáng cuối cùng cũng đã biến mất, chỉ còn lại điện quang mãnh liệt. Những vệt sáng màu bạc không ngừng lóe lên trên bầu trời.

Mưa to như trút nước từ trên những tầng mây đổ xuống. Thanh âm “ba đất!” không ngừng vang lên..

Cơn mưa dày đặc ngăn cản tầm nhìn, thiên địa hoàn toàn là một phiến mờ mịt. Cách mặt đất ba trượng, những giọt nước mưa lớn rơi xuống trên mặt đất, sau đó vỡ tan thành bụi nước, mù mịt không tan.

- Chạy mau!

Hoàn toàn là một loại trực giác, một tên Ma Quân may mắn sống sót hét lên, sau đó lập tức liều mạng bỏ chạy, lao ra bên ngoài như một tia chớp. Có một Ma Quân dẫn đầu, những ma tộc còn lại nhất thời đều bỏ chạy tứ tán. Một vài tên Ma Quân do dự một chút, sau đó cũng bắt đầu bỏ chạy dưới cơn mưa.

- Ai cũng có thể trốn, duy chỉ có các người là không thể!

Một thanh âm lạnh lẽo từ bên trong đám mây truyền đến, tiếp đó một cỗ hấp lực cường đại xuất hiện. Những Ma Quân còn sống sót chạy ra xa mấy ngàn trượng lập tức giống như những đứa trẻ, bị một cỗ lực lượng không thể chống lại cuốn trở về, chìm vào bên trong đám mây đen...

Không lâu sau đó, từng đám bột xương từ bên trong mây đen rơi xuống...

Những ma tộc khác có thể chạy trốn, nhưng Phong Vân Vô Kị tuyệt đối không thể để cho bọn Ma Quân này chạy trốn. Tất cả những chuyện đã phát sinh tại Ma Vương hành cung, cũng chỉ có Đệ Thất Thiên Ma Vương và những tên Ma Quân này biết được. Nguồn gốc của tất cả mọi việc cũng bởi vì “máu người”, cho dù chỉ có một tên Ma Quân chạy thoát, sau này suy nghĩ lại, nhất định sẽ phát hiện ra vấn đề. Máu người, từ trước đến giờ đều là đại bổ phẩm của ma tộc, tuyệt đối không thể vì vậy mà giận dữ. Khả năng duy nhất, chỉ có một khả năng, đây chính là một tên nhân loại! Mặc dù hiện nay đã có được ma thân, nhưng Phong Vân Vô Kị không thể cho phép bất cứ hiểm họa nào có thể uy hiếp đến mình tồn tại. Tất cả những tên Ma Quân này chỉ có một con đường chết, ngay cả thần phục cũng không thể. Bất cứ những ai có thể biết được sự tồn tại của sơ hở, tất cả đều phải bị tiêu diệt!

Đây chính là suy nghĩ của Phong Vân Vô Kị.

Phía trên hành cung đồ nát của Đệ Thất Thiên Ma Vương, một đoàn mây đen thật lớn bao phủ phạm vi đến mấy ngàn dặm. Sấm sét vân vũ trong mây, mưa to trút xuống liên tục hơn mười ngày. Bên trong vòng xoáy của vân khí, một cỗ khí tức cường đại chiếm cứ không tan, hơn nữa càng ngày càng mạnh. Bên dưới mặt đất, ma khí mãnh liệt thoát ra, không ngừng tụ tập về hướng trung tâm của vòng xoáy mây đen trên bầu trời...

Dị tượng này hơn mười ngày sau mới chấm dứt. Trong khoảng thời gian này không ngừng có thần thức đảo qua, nhưng những kẻ tu vi kém căn bản là không dám đến quá gần. Còn như những kẻ có tu vi cao, lại phát hiện ra bên trong vân khí chẳng qua chỉ là một tên cao thủ cấp Ma Hoàng, lập tức hoàn toàn mất đi hứng thú. Những cao thủ đồng cấp thì lại cảm giác được đối phương dường như so với mình còn mạnh hơn một chút... Bất kể là Ma Hoàng tiền kỳ hay là hậu kỳ, tất cả đều cảm giác được bên trong đoàn mây kia là ma tộc, dường như chỉ mạnh hơn một chút so với mình mà thôi.

Mười ngày sau, gió bão qua đi, bầu trời lại xuất hiện trên đỉnh đầu. Tại nơi vốn là trung tâm của vòng xoáy, một nam tử thân mặc khải giáp màu đen hoa lệ đang đứng giữa hư không, mái tóc dài màu đen tung bay, vẻ mặt lãnh khốc cùng với ánh mắt lạnh lẽo hung ác. Ngoại trừ khí chất bất đồng, nam tử này hoàn toàn đúng là một phiên bản của Phong Vân Vô Kị.

“Ha ha ha... Rốt cuộc cũng đã biến hóa, cuối cùng cũng đã khôi phục lại diện mạo vốn có của ta.” Phong Vân Vô Kị điên cuồng cười lớn. Trong vòng mười ngày, ma khí tích lũy trong năm mươi ức năm của Sát Lục chiến giáp toàn bộ đều nhập vào bên trong cơ thể hắn. Mỗi một chủ nhân của Sát Lục chiến giáp đều là ma tộc điên cuồng bá đạo, ma công tự nhiên cũng bá đạo vô cùng, trước khi chết đều dồn vào Sát Lục chiến giáp một lượng ma nguyên thuần túy. Ma nguyên mà vô số chủ nhân của Sát Lục chiến giáp đã tích lũy, tất cả đều dồn lại một đời này của Phong Vân Vô Kị, đạt đến một mức độ vô cùng kinh khủng.

Nguồn năng lượng khổng lồ này, khí linh vốn chuẩn bị để khi đạt đến trạng thái đệ tam giai dùng để tiến hóa, cùng với tu bổ linh hồn, không ngờ hiện tại toàn bộ đều quán nhập vào cơ thể Phong Vân Vô Kị.

Ma nguyên hùng hậu mãnh liệt quán nhập vào bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kị, không ngừng gột rửa thân thể, bắt đầu tái tạo các kinh mạch và cơ nhục. Đồng thời lượng ma nguyên còn sót lại đều chuyển hóa thành ma nguyên tính chất trong cơ thể Phong Vân Vô Kị. Có ma thức cảnh giới Thần cấp, Phong Vân Vô Kị gia tăng cảnh giới căn bản không có vấn đề gì, khó khăn duy nhất chỉ là số lượng ma nguyên. Dưới tình huống đẳng cấp thấp hơn, cho dù là cường đại ma thức cũng khó mà đối phó được với những ma tộc mạnh hơn rất nhiều, càng không cần phải nói đến đoạt lấy ma nguyên trên người bọn chúng.

Nhưng sự tồn tại của Sát Lục chiến giáp lại cho hắn một cơ hội vô cùng quý giá. Đại lượng ma nguyên vô thường, ma nguyên tích lũy cả ức năm đều quán nhập vào bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kị, cường hóa nhục thể của hắn, không ngừng đề thăng. Cuối cùng từ cảnh giới Ma Hoàng đã hoàn toàn đề thăng lên một cấp, đạt đến cảnh giới Ma Đế cực kỳ đáng sợ.

“Ha ha ha... Thế giới này, từ thời khắc này, đều phải thần phục dưới chân bổn tọa. Ha ha ha...” Phong Vân Vô Kị ngẩng đầu lên trời điên cuồng cười lớn, mái tóc dài phía sau đầu theo gió tung bay. Trên tay trái, chiếc mũ giáp hung ác phát ra một thanh âm run rẩy.

“Trong số mấy chục vạn chủ nhân của ta, ngươi là người đặc biệt nhất... Hấp Tinh Đại Pháp, làm sao lại có loại công pháp này, so với ta còn biến thái hơn? Có thể giúp ngươi thì ta nhất định sẽ giúp. Ta đã tận lực áp chế thiên tượng sinh ra khi cảnh giới của ngươi đề thăng. Nhưng sau này theo thực lực của ngươi tăng lên, nhân quang của những Hắc Ám Quân Chủ có thể nhìn thấy toàn bộ Ma giới, rất nhanh sẽ phát hiện ra ngươi, bọn họ sẽ lập tức đuổi giết. Chủ nhân của ta, hãy bảo trọng...” Một thanh âm suy yếu đồng thời vang lên trong lúc Phong Vân Vô Kị đang cuồng tiếu, đến cuối cùng, càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, cuối cùng không còn nghe thấy nữa...

228. Chương 228: Ma Đế

Phong Vân Vô Kị cười lạnh một tiếng: “Bởi vì ngươi sợ hãi quá nhiều thứ! Hắc Ám Quân Chủ thì có tính là gì. Ngươi đi theo sáu mươi bảy vạn chủ nhân đã trở nên sợ đầu sợ đuôi như vậy, làm sao xứng đáng trở thành khí linh chiến giáp của bổn tọa. Đợi đến khi bổn tọa đảo loạn cả thiên hạ này, làm hoàng đế của ma tộc, một vài tên Hắc Ám Quân Chủ thì có gì đáng sợ. Trách không được trong vòng năm mươi ức năm ngươi lại thay đổi đến sáu mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín chủ nhân có sinh mệnh vô hạn!”

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Phong Vân Vô Kị bay lên cao, hóa thành một đạo thiểm điện lướt qua không trung. Gần như không lâu sau khi Phong Vân Vô Kị bay đi, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai đạo ánh sáng

khổng lồ, xuyên qua những tầng mây dày đặc tà tà chiếu xuống mặt đất, thông suốt cả thiên địa.

Phía trên những tầng mây, ẩn ước lộ ra một đôi mắt to lớn màu vàng băng lãnh vô tình. Đôi mắt kia bắt đầu quét qua quét lại trên mặt đất hơn mười lần, phạm vi bao trùm cả mấy vạn dặm. Sau khi thủy chung vẫn không thu hoạch được gì, lúc này mới lưỡng lự rời đi.

*** **

Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một đạo ánh sáng, từ trên bầu trời hạ xuống ma cung. Vài tiếng quát tháo từ bên dưới truyền đến:

- Kẻ nào dám cả gan xông vào Sát Lục đại ma cung!

Phong Vân Vô Kỵ đang ở cách đại môn của Ma cung mấy trượng, đột nhiên từ cực động biến thành cực tĩnh, ngừng lại giữa không trung. Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn những tên vệ sĩ canh cửa.

“Xuy!”

Một gã ma tộc vệ sĩ trong số đó đột nhiên giữa trán xuất hiện một sợi tơ máu, sau đó lớp da toàn thân nổ tung, hóa thành một đồng thịt nhào ngã xuống đất, huyết thủy bắn ra khắp nơi.

- Tham kiến Sát Lục Đại Ma Quân!

Một gã ma tộc vệ sĩ khác cũng nhanh trí. Hắn từ sát khí độc nhất vô nhị của Phong Vân Vô Kỵ cùng với Khô Lâu Thập Tự Kiếm rất nhanh đã nhận ra thân phận chân thật của Sát Lục Đại Ma Quân, mặc dù giáp đã thay đổi hình dạng.

- Hừ! Coi như ngươi cũng thông minh!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, nhắc chân bước qua đám thịt nhão. Thanh âm lãnh khốc từ bên trong ma cung truyền đến:

- Từ nay về sau, các ngươi đều phải gọi ta là Ma Đế!

Bên trong đại điện, lão pháp sư vội vàng chạy đến nghênh đón, cặp môi run rẩy nhả dùm lại, lên tiếng hỏi:

- Ma Quân bệ hạ, thế nào rồi?... Hình như lão nô nghe nói...

- Nghe nói ta đã tiêu diệt cả Đế Thất Thiên Ma Vương và những Ma Quân có phải không?

Áo choàng của Phong Vân Vô Kỵ phát lên, thoải mái nằm xuống bảo tọa rộng lớn làm từ xương. Tay phải cầm xuống. “Cheng!” một tiếng, Khô Lâu Thập Tự kiếm dễ dàng cắm vào mặt đất phía trước bảo tọa, chuôi kiếm hướng về nóc điện trên cao, rung lên phát ra những thanh âm réo rắt. Từng đạo hàn quang lấp lánh Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm bức xạ ra ngoài, nhiệt độ trong phạm vi mười trượng đột nhiên hạ xuống.

Lão pháp sư thân hình run lên, cúi đầu kéo kéo chiếc áo bào màu đen mỏng manh, hàm hồ nói:

- Vâng!

- Không sai, bọn chúng đều đã bị bổn tọa tiêu diệt! Ha ha ha...

Phong Vân Vô Kỵ ngồi trên bảo tọa, tay phải được bao phủ bởi một màu pha lê đen, bên trong quyền giáp ẩn ước còn có những tia huyết tuyến màu đỏ sẫm, nhẹ nhàng đặt lên trên chuôi Khô Lâu Thập Tự kiếm. Những thanh âm réo rắt trong nháy mắt liền biến mất.

Lão pháp sư vẻ mặt khiếp sợ, vội vàng quỳ mọp xuống đất, cung kính nói:

- Chúc mừng Đại Ma Quân, công lực lại cao hơn một bậc!

- Hồn lảo!

Phong Vân Vô Kỵ tung ra một cước, đá lão pháp sư bay xuống dưới bậc thềm. Hắn đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói:

- Bây giờ các ngươi phải gọi ta là Ma Đế! Ma Đế! hiểu chưa?

Một cước này của Phong Vân Vô Kị cũng không dùng sức, vì vậy Pháp Tư Đặc sau khi lăn mấy vòng liền đứng dậy, cúi đầu khom người nói:

- Vâng! Ma Đế bệ hạ!

- Ha ha ha...

Phong Vân Vô Kị ngửa mặt lên trời cười lớn, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tiếng cười đột nhiên im bặt.

- Ba mươi vạn ma tộc tinh nhuệ đi theo ta hầu hết tại hỗn chiến đều bị bốn tọa hấp thu, số còn lại cũng bị tên hồn đản Đệ Thất Thiên Ma Vương kia giết chết. Bây giờ... ta chẳng khác nào đã trở thành một Ma Đế đơn độc. Đây quả là một vấn đề!

Phong Vân Vô Kị vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lộ ra thần sắc trầm ngâm.

“Hả!” Lão pháp sư chấn kinh:

- Ba mươi vạn đại quân, toàn bộ đã không còn?

- Chết! Toàn bộ đã chết sạch!

Phong Vân Vô Kị lạnh nhạt nói.

- Đây quả là một vấn đề! Có điều, hôm nay Ma Đế bệ hạ có thể thu phục được những Ma Quân thủ hạ trước kia, bao gồm cả những ma nữ mà Ma Đế bệ hạ thích. Như vậy cũng có thể chấp nhận được!

Lão pháp sư suy nghĩ, liền đưa ra ý kiến.

- Ta không phải đã nói với người rồi sao? Đã chết! Toàn bộ đã chết sạch!

Phong Vân Vô Kị bực tức nói. Hắn lại ngồi xuống trên cột y bảo tọa, gỡ chiếc mũ giáp dữ tợn tựa như mãnh thú xuống, đặt lên trên cột nhọn bên phía tay trái. Mái tóc dài đen bóng từ trên đầu bung ra, từng sợi tóc bóng loáng rũ xuống trên áo choàng.

Lão pháp sư chấn kinh. Hắn làm sao cũng không thể tưởng được, chỉ mới vừa ra ngoài một lần, Sát Lục Ma Quân lại nhảy qua Hoàng cấp trực tiếp tiến vào Đế cấp, trực tiếp hóa thành nhân thân.

Trong lúc lão pháp sư đang khiếp sợ không ngừng suy nghĩ, đột nhiên hắn cảm giác được hai đạo mục quang tràn ngập sát khí chiếu thẳng vào mình. Hắn liền ngẩng đầu lên, cặp mắt đục ngầu vừa vặn nhìn thẳng vào hai đồng tử màu đen của Phong Vân Vô Kị.

Tại Ma giới, đại đa số ma tộc cặp mắt đều là màu tím, nhưng loại sinh vật như ác ma, đặc biệt là những ác ma cao cấp, đồng tử đều có màu đen.

- Pháp Tư Đặc, người theo ta đã bao lâu rồi?

Phong Vân Vô Kị lên tiếng.

- Tôi đã theo Ma Đế khoảng chừng một năm rồi.

- Tốt lắm, rất tốt! Một năm nay người hầu hạ bốn đế cũng xem như là chu đáo. Nhưng nếu chỉ cần hầu hạ, bốn tọa tùy tiện tìm một ma nữ cũng đủ rồi. Bốn Ma Đế không thích loại phế vật... Hơn nữa cho đến bây giờ, người vẫn chưa hề triển hiện ra năng lực đủ để cho người lưu lại bên cạnh bốn tọa. Người nói xem bốn tọa nên làm gì đây?

Phong Vân Vô Kị lạnh lùng nói, sát cơ trong lời nói biểu lộ không thể nghi ngờ.

Lão pháp sư Pháp Tư Đặc trầm mặc không nói gì. Phong Vân Vô Kị cũng lẳng lặng nhìn, đợi hắn trả lời.

Trong lúc Phong Vân Vô Kị đang chăm chú nhìn, lão pháp sư đột nhiên đưa tay vào ngực, tiếp đó lấy ra một thủy tinh cầu màu đen.

- Đây là cái gì?

Phong Vân Vô Kị mở tay ra, thủy tinh cầu liền tự động bay vào trong lòng bàn tay của hắn.

Lão pháp sư cũng không có ý tranh đoạt, nghe Phong Vân Vô Kị hỏi, vội vàng đáp:

- Tại phương diện phá hoại, tôi quả thật kém xa so với Ma Đế bệ hạ. Nhưng chúng tôi là pháp sư, lực lượng nắm giữ không giống như lực lượng mà đại bộ phận ma tộc đều theo đuổi. Lực lượng mà tôi nắm giữ có thể phát hiện ra một số thứ mà ma thức không thể phát hiện được.

Phong Vân Vô Kị bắt đầu hứng thú, cầm lấy thủy tinh cầu xoay xoay trong lòng bàn tay, cúi đầu ngắm nghía:

- Tiếp tục nói đi... Ừm, chẳng hạn như cái gì?

- Chẳng hạn như tại bên ngoài ngàn dặm, phía dưới những dãy núi, có ẩn tàng một ma long uy lực khủng bố.

Lão pháp sư đột nhiên giơ một ngón tay lên. Một đạo khí lưu màu đen từ ngón tay bay vào bên trong thủy tinh cầu trên tay Phong Vân Vô Kị.

Rất nhanh, thủy tinh cầu bắt đầu xoay tròn, hơn nữa còn nhanh chóng bay ra khỏi bàn tay Phong Vân Vô Kị. Từng luồng hắc khí từ bên trong thủy tinh cầu phát tán ra bên ngoài, lưu chuyển giữa Phong Vân Vô Kị và lão pháp sư, thật lâu vẫn không tan.

Rất lâu sau thủy tinh cầu mới ngừng chuyển động, dừng lại giữa hư không, không hề nhúc nhích. Phong Vân Vô Kị đang cảm thấy kỳ quái, liền ngay lúc này, từ bên trong thủy tinh cầu đột nhiên bắn ra quang mang cường liệt. Bên trong đại điện tối tăm đột nhiên lại bạo phát ra quang mang chói lọi, khiến cho một kẻ trấn định như Phong Vân Vô Kị cũng có chút bất ngờ không kịp phản ứng, không khỏi đưa tay che mắt lại.

Quang mang bên trong thủy tinh cầu bắt đầu mờ dần. Lão pháp sư hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, ngẩng đầu nhìn Phong Vân Vô Kị nói:

- Ma Đế, xin mời xem!

Phong Vân Vô Kị buông tay ra, ngẩng đầu nhìn lại. Dưới ánh sáng rực rỡ bên trong thủy tinh cầu, xuất hiện một phiến đại địa thu nhỏ. Mặc dù là đại địa thu nhỏ nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng. Theo góc nhìn của thủy tinh cầu, hình như là từ trên không trung nhìn xuống.

Màn ảnh không ngừng chuyển đến gần, cả tòa đại sơn khổng lồ tràn ngập khói trắng rất nhanh bắt đầu chậm rãi xoay tròn, không ngừng phóng to ra. Hai bên rìa sơn mạch không ngừng bị kéo giãn ra bên ngoài tầm mắt.

Trong nháy mắt, cảnh tượng bên trong cả tòa sơn mạch đã xuất hiện bên trong thủy tinh cầu. Tầm nhìn dường như không ngừng hạ xuống, nham thạch cùng với bùn đất hai bên bờ không ngừng bị cuốn lên. Một lúc lâu sau, hình ảnh bên trong thủy tinh cầu mới dừng lại.

Một hắc long khổng lồ nằm sấp bên dưới sơn mạch rộng lớn, hai cánh dán chặt vào thân thể, cùng với lớp da xù xì như dính liền với nhau.

Đây là một ám hắc ma long dữ tợn.

Trong khi đang nhìn vào chiếc đầu không lồ dữ tợn, Phong Vân Vô Kị bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác. Loại khí tức bạo lệ này đối với Phong Vân Vô Kị thân mang Sát Lục chiến giáp vô cùng hấp dẫn.

Gần như ngay khi ám hắc ma long dữ tợn xuất hiện bên trong màn ảnh, ma thức cường đại của Phong Vân Vô Kị cũng phá không bay ra, trực tiếp xuyên thấu qua vách tường hướng về tòa đại sơn bên trong màn ảnh. Ma thức tại không trung xoay quanh một vòng, lập tức phá không bay xuống.

Kỳ sự đã xảy ra. Khi ma thức đảo qua, cả tòa sơn mạch giống như liền một thể, không hề có một địa phương nào khả nghi.

Phong Vân Vô Kị tâm thần đại chấn. Dựa vào Thần cấp ma thức của hắn, vậy mà lại không thể phát hiện được hắc long bên dưới chân núi, đây là chuyện gì?

Không cam tâm, ma thức của Phong Vân Vô Kị lại triệt để tìm tòi khắp cả sơn mạch, cho đến cả mấy ngàn trượng bên dưới mặt đất, nhưng vẫn như cũ không hề phát hiện được chút dấu vết tồn tại nào của ám hắc ma long. Tin tức do ma thức truyền về đó là: Đây là một tòa sơn mạch bình thường đến mức không thể

bình thường hơn. Mặc dù từ không trung nhìn xuống, ngọn núi này hùng vĩ nguy nga, nhưng vẫn như cũ chỉ là một tòa sơn mạch bình thường.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh khiến cho cả tòa ma cung đều chấn động. Trong nháy mắt, lão pháp sư đã bị một cỗ lực lượng cường đại hút lấy, bay vào trong tay Phong Vân Vô Kị.

- Khốn khiếp!

Tay phải của Phong Vân Vô Kị nắm chặt lấy cổ lão pháp sư:

- Không ngờ ngươi lại dám lừa gạt bốn tọa!

Phong Vân Vô Kị ra tay quá mức đột ngột. Pháp Sư Đặc còn chưa hiểu chuyện gì, đã cảm thấy hô hấp khó khăn, trong miệng phát ra những thanh âm “a a” giống như đang cố lên tiếng. Nhưng tay phải của Phong Vân Vô Kị lại nắm chặt cổ hắn, khiến cho hắn căn bản là không thể thốt nên lời.

Nhục thể của pháp sư rất yếu ớt, một khi bị tiếp cận, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay khi lão pháp sư sắp bỏ mạng, đột nhiên cặp mắt vẫn đang nhắm chặt của ám hắc ma long dữ tợn bên trong thủy tinh cầu chợt mở ra. Bên dưới mí mắt xù xì, hai con ngươi to lớn màu hoàng kim đột nhiên xuất hiện.

“Gào!”

Từ bên trong sơn mạch ở phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng long ngâm kéo dài, khiến cho cả sơn mạch “ông ông” chấn động. Cùng lúc đó, bên trong ma cung, một cỗ uy thế cường đại từ bên trong thủy tinh cầu phát ra, tràn ngập khắp cả ma cung.

“Phốc!”

Lão pháp sư trong khoảnh khắc toàn thân đầy máu, huyết thủy trong mắt điên cuồng phun ra, thoát nhìn có vẻ như lập tức sẽ chết ngay tại chỗ. Phong Vân Vô Kị bên cạnh cũng không dễ chịu chút nào. Không khí chung quanh người hắn phẳng phất như đông đặc lại, khiến cho hắn cử động khó khăn, đồng thời trên đỉnh đầu như bị một tòa đại sơn vạn trọng đè xuống. Có điều Phong Vân Vô Kị vẫn chú ý đến tình huống của lão pháp sư, lập tức đưa một cỗ ma nguyên vào bên trong cơ thể giúp hắn chống lại cỗ long uy, đồng thời bàn tay đang cầm lấy cổ hắn cũng buông lỏng ra.

Bên trong thủy tinh cầu đang lơ lửng giữa không trung, ám hắc ma long khổng lồ mở to mắt, hai đồng tử màu hoàng kim chuyển động. Một thanh âm vang vọng từ trong miệng phát ra:

- Kẻ nào dám cả gan quấy rầy giấc ngủ của ta?

Phong Vân Vô Kị cảm thấy tình thế không ổn, lập tức thu hồi ma thức trở về. Sự tồn tại của ma long bên dưới mặt đất là chuyện không thể nghi ngờ. Một ám hắc ma long có thể che giấu được sự tra xét của Thần cấp ma thức, thực lực rốt cuộc đã đạt đến cấp bậc nào?

Vấn đề này Phong Vân Vô Kị cũng không biết, nhưng có một điểm mà hắn biết, hắn hiện tại không thể chống lại ám hắc ma long này.

Trong lúc Phong Vân Vô Kị đang trợ giúp lão pháp sư ứng phó với long uy càng ngày càng mạnh, đồng thời tận lực chống lại long uy khủng bố, bên trong thủy tinh cầu, một con người to lớn màu hoàng kim bỗng nhiên xoay chuyển một cái, sau đó lại đứng yên. Ánh mắt kia dường như xuyên thấu qua thủy tinh cầu nhìn thấy được Phong Vân Vô Kị và lão pháp sư bên trong ma cung.

- Hai con ruồi bọ đáng ghét!

Ám hắc ma long lạnh lùng nói, hiển nhiên đã phát hiện ra bọn họ. Tiếp đó từ bên trong con người màu hoàng kim bạo phát ra một cỗ quang mang kim sắc. Thủy tinh cầu đột nhiên bùng sáng...

Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng, Phong Vân Vô Kị lập tức buông cánh tay đang cầm lấy cổ hống lão pháp sư ra, đồng thời tay phải giơ lên như một lưỡi đao, chém về phía thủy tinh cầu.

“Oanh!”

Quang mang màu hoàng kim bên trong thủy tinh cầu bạo phát, vừa vặn nghênh đón tay phải của Phong Vân Vô Kị chém xuống. Một tiếng nổ lớn vang lên, thủy tinh cầu ầm ầm nổ tung. Phong Vân Vô Kị cũng bị cỗ quang mang oanh kích, thân hình không ngừng chấn động, loạng choạng lùi lại vài bước. Từng đợt thanh âm “long long” từ trên đỉnh đầu truyền đến. Tiếp đó, từng khối đá vụn mang theo tro bụi từ trên đỉnh đầu rơi xuống...

“.....Ta chỉ mới đứng yên một lúc, đã có một đại ma cung bị phá hủy!” Phong Vân Vô Kị trong lòng oán hận. Hai tay vung lên, mũ giáp cùng với Khô Lâu Thập Tự kiếm đồng thời bay lên. Mũ giáp tự động gắn vào đầu Phong Vân Vô Kị, Khô Lâu Thập Tự kiếm cũng tự động bay vào trong tay.

Một tay nắm lấy lão pháp sư đã sợ đến mức chết khiếp, Phong Vân Vô Kị như một tia chớp từ bên trong ma trong ma cung bay ra. Tại khoảnh khắc khi lao ra ngoài, Phong Vân Vô Kị quay đầu lại nhìn thoáng qua vị trí trước đây của thủy tinh cầu. Hiện tại thủy tinh cầu đã vỡ tan, những mảnh nhỏ màu hoàng kim lơ lửng giữa không trung, một lúc lâu sau mới rơi xuống...

Không lâu sau khi Phong Vân Vô Kị mang lão pháp sư lao ra, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, cả Sát Lục ma cung đều sụp đổ...

Năm ngón tay mở ra, lão pháp sư lập tức từ trên tay Phong Vân Vô Kị rơi xuống, nằm yên trên mặt đất.

“Ma long đáng chết! Đợi thực lực của bốn tọa mệnh hơn chút nữa, nhất định sẽ rút gân lột da của người ra!” Đứng trước Sát Lục ma cung đổ nát, nhìn khói bụi kinh thiên, Phong Vân Vô Kị trong lòng cảm hận nghiêng chặt răng, tay phải phát ra những thanh âm “rắc rắc” của xương cốt.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến những tiếng bước chân thừa thốt. Ma thức của Phong Vân Vô Kị đảo qua, nhìn thấy những ma tộc lác đác còn sót lại mang theo vẻ mặt khiếp sợ từ chung quanh chạy đến, trong lòng thở dài một tiếng: “Chẳng lẽ ta đã được định sẵn là một Ma Đế đơn độc hay sao?”

Đảo qua lão pháp sư đang ngồi thở hổn hển dưới đất, ánh mắt Phong Vân Vô Kị chợt sáng lên. Một tay nắm lấy lão pháp sư giờ lên, hung ác nói:

- Đừng nói với ta người chỉ có một viên thủy tinh cầu nhé!

Lão pháp sư lại bị Phong Vân Vô Kị nắm lấy một lần nữa, nhất thời sợ đến mức mặt không còn chút máu. Hắn vốn cho rằng Ma Đế chuẩn bị thi triển độc thủ, đến khi nghe rõ nội dung lời nói mới thở phào một hơi:

- Thủy tinh cầu này mặc dù khó có được, nhưng tôi vẫn có vài viên. Hủy mất một viên, bây giờ chỉ còn lại một viên cuối cùng!

Dứt lời tay phải từ bên dưới áo bào màu đen rộng thùng thình vươn ra, một thủy tinh cầu màu đen lại xuất hiện trong lòng bàn tay khô gầy của hắn...

Nhìn chằm chằm vào viên thủy tinh cầu màu đen trong suốt, bên trong đồng tử màu đen của Phong Vân Vô Kị chợt lóe lên một tia sáng, một chủ ý tuyệt hảo xuất hiện trong đầu hắn...

229. Chương 229: Cáp Lạp Mỗ

Sau lần chém giết đó, mấy ngàn Ma Quân thủ hạ đều tản đi khắp nơi. Có kẻ còn chạy đi rất xa, muốn thu nạp lại tất cả thật sự là một chuyện phiến toái. Phong Vân Vô Kị liền trực tiếp ra lệnh cho những ma tộc vừa mới thần phục này, bảo bọn chúng đem lời nói của mình truyền đạt đến những ma tộc vẫn còn đang chạy trốn.

Cứ như vậy, những ma tộc đã thần phục này lại đi thuyết phục một số ma tộc khác, công tác liền trở nên dễ dàng thoải mái hơn nhiều. Rất nhanh, những ma tộc đã từng kiến thức qua thực lực thực lực cường đại của Sát Lục Ma Đế đều thần phục. Ma tộc đi theo Phong Vân Vô Kị càng ngày càng nhiều...

Thủ hạ của Đế Thất Thiên Ma Vương dẫu sao vẫn còn một số binh lính, mặc dù đã bị Phong Vân Vô Kị giết chết rất nhiều, nhưng vẫn còn lại khoảng hơn hai ngàn vạn. Ngoại trừ những kẻ sợ hãi quá mức đã chạy

đến những địa phương bên ngoài, còn lại hơn một ngàn vạn ma tộc, hầu hết đều bị Phong Vân Vô Kỵ thu phục làm thủ hạ.

Ma vương cung vắng vẻ lại bắt đầu náo nhiệt, có đến mấy ngàn vạn ma tộc phân bố chung quanh. Ngồi bên trong ma vương cung chu vi chỉ khoảng trăm dặm, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy không thoải mái chút nào. Nhưng tòa đại ma cung đồ sộ đã sớm sụp đổ, hắn cũng chỉ có thể dùng tạm nơi này mà thôi.

Sau khi hoàn thành công việc thu phục những ma tộc còn sót lại, Phong Vân Vô Kỵ nghỉ ngơi tại ma cung một đoạn thời gian, sau đó dẫn theo lão pháp sư và mấy ngàn ma tộc, bay đến một tòa sơn mạch khổng lồ cách ma cung không xa.

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ đã sớm thăm dò sơn mạch này, phát hiện ra bên trong tồn tại một cỗ khí tức cường đại.

- Pháp Sư Đặc! Hãy tra xét cho cẩn thận, bên trong sơn mạch này có tồn tại một thứ biến thái gì đó không. Không có là tốt nhất, bằng không thì chỉ sợ cẩn thận sẽ từ bỏ hành động lần này!

Phong Vân Vô Kỵ đứng phía trước mấy ngàn ma tộc bên dưới chân núi, đưa mắt nhìn tòa sơn mạch rộng lớn nhìn không nhìn thấy bờ, lãnh đạm nói.

Lão pháp sư tay cầm pháp trượng, khẽ điểm lên viên thủy tinh màu đen trên tay trái. Từng cỗ sương mù màu trắng từ bên trong thủy tinh cầu bắt đầu bay ra. Chỉ một lát sau, hình ảnh của cả sơn mạch khổng lồ đã xuất hiện bên trong thủy tinh cầu. Màn ảnh nhanh chóng biến đổi, cuối cùng dừng lại trên người một bóng đen to lớn.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm vào màn ảnh bên trong thủy tinh một lát, sau đó lên tiếng hỏi:

- Còn kẻ nào thực lực mạnh hơn hắn không?

Lão pháp sư nhắm mắt lại, trong miệng niệm xuất một đoàn chú ngữ. Màn ảnh bên trong thủy tinh cầu thủy chung vẫn không nhúc nhích, vẫn ngừng lại trên người quái vật to lớn.

Pháp Sư Đặc mở mắt ra, cặp môi nhăn dúm bắt đầu nhấp nháy:

- Ma Đế vĩ đại, kẻ mạnh nhất tại khu vực này chính là hắn!

Phong Vân Vô Kỵ gật gù đầu:

- Tốt! Nếu như không tồn tại những kẻ cường đại như hắc ám ma long, chuyện này sẽ dễ giải quyết... Cái loại đơn thương độc mã như tên to xác này thực lực cũng không tệ lắm, có thể trở thành thuộc hạ của bọn toạ cũng xem như là phúc khí của bọn chúng!

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ liền cầm trên tay Khô Lâu Thập Tự Kiếm, bước nhanh về hướng sơn mạch khổng lồ.

- Ma... Ma... Đế!

Lão pháp sư và mấy ngàn ma tộc đều cảm thấy khó hiểu. Ma Đế vì sao lại không bay lên?

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến bọn chúng. Sơn mạch khổng lồ càng lúc càng gần, nhưng cước bộ của Phong Vân Vô Kỵ lại không hề giảm đi chút nào. Khi đến trước núi đá cứng rắn, thân thể của hắn mạnh mẽ xông thẳng vào bên trong...

“Oanh long long!”

Cả tòa sơn mạch đều bắt đầu rung chuyển, một thông đạo hình người xuất hiện trước mắt bọn người lão pháp sư, trực tiếp thẳng vào bên trong sơn mạch...

Lão pháp sư: “.....”

Tất cả ma tộc đều kinh ngạc trợn mắt há mồm, hành vi của vị Ma Đế này quả thật vượt ra ngoài dự liệu của bọn chúng.

Phong Vân Vô Kỵ đương nhiên là có lý do của hắn, dựa theo ma thức dò xét mà tiến tới. Tên quái vật to xác kia đã đào vô số mê đạo bên trong sơn mạch này, nếu như tiến vào theo cách thông thường, còn không biết phải mất bao lâu.

Trong tiếng “ầm ầm” vang vọng, Phong Vân Vô Kỵ dựa theo vị trí mà ma thức phát hiện, thẳng bước tiến về phía trước. Dựa vào trình độ cường hãn của thân thể hắn hôm nay, căn bản so với nham thạch còn cứng rắn hơn nhiều. Cả tòa sơn mạch khổng lồ trong mắt Phong Vân Vô Kỵ chẳng khác gì đậu hủ.

Tại một hang động chu vi khoảng vài chục trượng bên trong tòa sơn mạch khổng lồ, một tên ma tộc cao đến mấy trượng toàn thân đen như mực đang cầm trong tay một thanh cương bồng, cặp mắt mở lớn giống như chuông đồng đang nhìn chăm chăm vào vách tường trước người vài trượng. Chung quanh người hắn, vô số bùn đất và đá vụn từ đỉnh đầu rơi xuống.

“Xuy!”

Bức tường đối diện đột nhiên ầm ầm vỡ vụn. Phong Vân Vô Kỵ một thân khôi giáp màu pha lê đen từ bên trong bức tường bước ra, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn tên ma tộc ít nhất đã đạt đến Hoàng cấp:

- Cho ta biết tên của ngươi!

- Cáp Lạp Mỗ!

Tên ma tộc nói xong, đột nhiên cảm giác không đúng, ánh mắt lập tức biến thành cảnh giác:

- Ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Đệ Thất Thiên Ma Vương phái ngươi tới?... Hắn bị giáo huấn vẫn chưa đủ sao?

Phong Vân Vô Kỵ giờ Khô Lâu Thập Tự Kiếm trong tay phải lên, tay trái nhẹ nhàng vuốt qua. Quyền giáp và lưỡi kiếm ma sát vào nhau phát ra một trận thanh âm chói tai, từng tia lửa từ bên dưới quyền giáp xẹt qua:

- Đệ Thất Thiên Ma Vương? Hừ... Bồn tọa đã giúp ngươi giết chết hắn rồi!

Cáp Lạp Mỗ im lặng, hắn càng cảm giác tên ma tộc trước mặt thâm sâu không lường được:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi nói:

- Ta đến để thu phục ngươi!

- Thu phục ta!

Cáp Lạp Mỗ ngẩn ra. Hắn vừa định cười lên, đột nhiên một bóng đen to lớn lao thẳng vào đầu hắn. Cáp Lạp Mỗ trong lòng hoảng hốt, lập tức đem cương bồng chẳng biết chế tạo từ nguyên liệu gì giờ lên trước ngực.

“Oanh!”

Một thanh âm của kim thiết va chạm vang lên. Cáp Lạp Mỗ cảm giác như bị sao chổi đâm trúng, thân thể bị một cỗ lực lượng cường đại đẩy bay, phá vỡ lớp nham thạch dày đặc phía sau. Từ mặt bên nhìn lại, Cáp Lạp Mỗ giống như một trọng chùy, từ bên trong sơn mạch vài ngàn dặm nhanh chóng đâm ra một thông đạo thẳng tắp...

“Bọn gia hỏa các ngươi! Không cho các ngươi chịu một chút đau khổ, có lẽ cũng sẽ không dễ dàng thần phục bốn đế!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng lầm bầm, sau đó chấp kiếm đi vào thông đạo bên trong sơn thể do Cáp Lạp Mỗ tạo thành. Dựa vào thân thể cao lớn của Cáp Lạp Mỗ, cho dù là nằm ngang đâm ra ngoài, nhưng thông đạo lưu lại cũng đủ cho Phong Vân Vô Kỵ đi qua.

Phong Vân Vô Kỵ nhún chân một cái, thân hình đã như thiểm điện phá không bay đi, dọc theo thông đạo thẳng tắp đuổi theo...

Trước mắt đột nhiên sáng lên. Trong nháy mắt, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện tại bờ thông đạo. Bên ngoài động là một phiến sáng ngời, đại phong gào thét, sương trắng mờ mịt lượn lờ dưới chân. Còn Cáp Lạp Mỗ thì lại không biết tung tích.

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ phá không mà ra, đang định truy tìm, đột nhiên từ dưới chân, một bóng đen to lớn xông lên, khí tức điên cuồng cường đại tràn đến...

Phong Vân Vô Kỵ thân thể lay động, phần eo uốn cong về phía sau, đồng thời Khô Lâu Thập Tự Kiếm trong tay phải thuận thế chém ra...

“Oanh!”

Một thanh âm đinh tai vang lên. Giữa cương bồng của Cáp Lạp Mỗ cùng với Khô Lâu Thập Tự Kiếm của Phong Vân Vô Kỵ, kinh khí bắn ra bốn phía. Một đoàn khí lưu cuồng bạo bắn ra, kinh khí bạo xạ tại sơn thể tạo thành từng cơn gió.

Phong Vân Vô Kỵ thân thể xoay chuyển, nương theo cổ lực lượng này vọt lên không trung. Bên dưới, Cáp Lạp Mỗ cũng gầm một tiếng lao lên:

- Loài kiến hôi! Tất cả những con kiến hôi dám xâm phạm lãnh địa của ta đều phải trả giá rất đắt, Đệ Thất Thiên Ma Vương cũng vậy, người cũng không ngoại lệ!

- Thực lực của bốn tọa còn mạnh hơn người, hãy thần phục ta!

Phong Vân Vô Kỵ đứng trên mây, nhìn chăm chăm vào Cáp Lạp Mỗ bên dưới đang xông lên, lớn tiếng nói.

- Người đã quá xem thường ta rồi!

Cáp Lạp Mỗ quát lớn một tiếng, hai tay vỗ một cái. Bầu trời trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một đạo kinh lôi, ma khí cuộn cuộn từ bốn phương bắt đầu hội tụ...

Phong Vân Vô Kỵ nhìn Cáp Lạp Mỗ đang điên cuồng hội tụ thiên địa ma khí, khóe miệng trái lại nở một nụ cười tà dị. Hắn vẫn đứng yên, lẳng lặng nhìn vào Cáp Lạp Mỗ đang bị từng cỗ ma khí bao bọc.

- Đi chết đi!

Cáp Lạp Mỗ gầm lên, cương bồng mang theo ma khí cường đại mãnh liệt đánh ra. Ma khí cuộn cuộn hóa thành một ma lang dữ tợn, nhe răng lao về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lãnh khốc, tay phải đột nhiên buông ra, Khô Lâu Thập Tự kiếm lơ lửng giữa không trung, áo choàng màu đen sau lưng tung bay phần phật. Phong Vân Vô Kỵ một tay vung lên, liền bắt được chiếc mồm khổng lồ của “ma lang”, Hấp Tinh Đại Pháp trong cơ thể lập tức vận chuyển. Hình tượng ma lang nhất thời mờ nhạt, hóa thành một đạo khí lưu nhập vào bên trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, nhanh chóng chuyển hóa thành ma nguyên cần thiết.

Thiên địa ma khí mặc dù hùng hậu, nhưng lại quá mức hỗn tạp. Dựa vào độ thuần túy ma nguyên của Phong Vân Vô Kỵ hiện giờ, căn bản cũng chẳng muốn hấp thu cỗ ma khí này. Trên thực tế, đại đa số ma tộc khi mượn uy lực của thiên địa ma khí, còn phát ra một lượng ma khí thuần túy trong cơ thể để tăng cường lực công kích. Phong Vân Vô Kỵ thu nạp chính là cỗ ma nguyên chân chính thuần túy này, còn những ma nguyên bác tạp đều bị thải ra ngoài cơ thể, hóa thành từng đạo khí lưu tán loạn...

- Ma Sư Quyết!

Cáp Lạp Mỗ đột nhiên gầm lên, hai tay mở ra, cương bồng màu đen lơ lửng trước người. Từng cỗ năng lượng thuần túy hội tụ trên cương bồng.

“Hống!”

Một tiếng gầm vang vọng truyền đến, thiết bồng trước người Cáp Lạp Mỗ đột nhiên hóa thành một đầu hùng sư sinh động như thật. Cáp Lạp Mỗ nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, đột nhiên lộ ra một nụ cười âm hiểm, sau đó nhập vào bên trong hùng sư trước mặt...

“Hống!”

Một đầu sư tử khổng lồ xuất hiện tại hư không. So với đầu sư tử này, Phong Vân Vô Kỵ nhỏ bé chẳng khác gì một con kiến. Ma khí mãnh liệt hội tụ phía sau đầu sư tử, hình thành một thân hình khổng lồ mờ nhạt.

“Hống!”

Cự sư đứng thẳng giữa hư không, nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ gầm lên một tiếng. Một cỗ cương phong cường liệt từ trước mặt tràn đến. Phong Vân Vô Kỵ thân mặc Sát Lục chiến giáp, vẫn bất động như núi, mặc cho cương phong cuồng bạo quét qua. Không khí chung quanh người mấy trượng đều bị cuốn đi, chỉ lưu lại một lớp không khí loãng.

Khói mây bên dưới thổi qua từng đợt. Phong Vân Vô Kỵ đứng giữa không trung, im lặng nhìn cự sư, tay phải lập tức cầm lấy chuỗi Khô Lâu Thập Tự Kiếm.

“Có lẽ ta cũng phải học tập một chút kiếm thuật của bốn tôn!” Trong khoảnh khắc nắm lấy chuỗi kiếm, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Liền ngay lúc này, một cỗ khí tức cường liệt từ trước người cuộn đến. Không cần suy nghĩ, Phong Vân Vô Kỵ cũng biết Cáp Lạp Mỗ đã tấn công.

Tay phải của Phong Vân Vô Kỵ vung lên, “oanh” một tiếng như đánh trúng vào thực thể, một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến. Phong Vân Vô Kỵ toàn thân chấn động, một cỗ lực lượng cường đại dọc theo cánh tay trái truyền đến lòng bàn chân, thân hình bắt đầu chao đảo...

Ma khí trong cơ thể lập tức chuyển động. Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ đã điều động hơn phân nửa ma nguyên trong cơ thể để đối kháng với một chiêu “Ma Sư Quyết” này. Một chiêu này lực lượng quả nhiên phi thường cường hãn.

- Thần phục ta hay là chết!

Phong Vân Vô Kỵ tay trái đâm vào trán cự sư, Khô Lâu Thập Tự Kiếm trong tay phải nghiêng nghiêng vung lên...

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thật sự không muốn tiêu diệt tên mặt đen to xác này. Tên gia hỏa này thực lực biểu hiện càng mạnh thì hắn ưa thích.

“Chỉ có có thực lực, mới xứng đáng làm thuộc hạ của bốn tọa!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thật sự không nghĩ đến việc tiêu diệt hắn. Dựa vào đặc tính hấp huyết của Khô Lâu Thập Tự Kiếm, một khi ra tay, bất kể Cáp Lạp Mỗ có bao nhiêu lợi hại cũng chỉ có một kết cục, đó là hóa thành tro bụi...

“Ông!”

Khô Lâu Thập Tự Kiếm trên tay phải phát ra một tiếng rung hưng phấn. Hoàn toàn là một loại bản năng, Cáp Lạp Mỗ bên trong ma sư cảm giác được một loại uy hiếp cường liệt. Thanh kiếm này gây cho hắn một loại một loại cảm giác nguy hiểm phi thường cổ quái, song hắn lại không rõ thanh kiếm này rốt cuộc cổ quái ở điểm nào.

Bên trong ma sư, Cáp Lạp Mỗ lâm vào một hoàn cảnh vô cùng lúng túng. Mặc cho hắn bộc phát ma khí trong cơ thể thế nào, cũng vô pháp tiến tới nửa bước...

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng:

- Cáp Lạp Mỗ! Bốn tọa vốn hy vọng ngươi có thể trở thành thủ hạ của ta, nhưng biểu hiện của ngươi lại khiến cho ta vô cùng thất vọng. Xem ra bốn tọa đành phải giết ngươi thôi!

Khô Lâu Thập Tự Kiếm tại không trung huy động, vẽ ra một chữ thập, sau đó đâm về hướng Cáp Lạp Mỗ.

- Không! không được!...

Thân thể Cáp Lạp Mỗ chỉ còn cách Khô Lâu Thập Tự Kiếm chừng vài tấc. Hắn liều mạng bị phản chấn, rốt cuộc mở miệng la lên, giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Đã rất lâu không có loại cảm giác sợ hãi này, một loại cảm giác giống như tử vong tới gần. Cáp Lạp Mỗ mặc dù ưa thích một mình tự do tự tại, nhưng dưới áp lực của cường quyền, hắn không thể không cúi đầu. Hắn vừa mở miệng, ma nguyên lập tức tràn vào cơ thể.

Phong Vân Vô Kỵ nhận thấy tình hình không ổn, lập tức đem Cáp Lạp Mỗ đánh bay ra. May mắn là khi Cáp Lạp Mỗ nói ra những lời này, Phong Vân Vô Kỵ đã kịp thời thu hồi không ít ma nguyên. Dù sao giữa hai người vẫn còn một khoảng cách, nhờ vậy Phong Vân Vô Kỵ mới có dư lực thu hồi chân khí.

“Thu phục thủ hạ thật là khó khăn, thiếu chút nữa đã đã tiêu diệt hẳn rồi!” Phong Vân Vô Kỵ thu hồi Khô Lô Thập Tự Kiếm, trong lòng cảm khái: “Thật là phiền toái! Quên đi! Lần sau thu phục thủ hạ cứ trực tiếp dùng Hấp Tinh Đại Pháp, không nghe lời ta sẽ hút sạch, đỡ phải phiền phức!”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng quyết định, từ nay về sau sẽ không làm những chuyện mệt mỏi như vậy nữa. Hẳn cước đạp hư không, đi về hướng Cáp Lạp Mỗ đang quỳ mọp giữa không trung, há mồm thở dốc.

Huyết dịch màu đen từ trên trán rơi xuống trong mây. Một đôi giáp chân màu pha lê đen, hai bên ẩn ước mang theo những tơ máu xuất hiện trong tầm mắt Cáp Lạp Mỗ. Phía sau đôi giáp chân kia, áo choàng màu đen theo gió tung bay phát phới.

- Người rất thức thời, bốn đề phi thường cao hứng! Chỉ cần thiếu nửa điểm, có lẽ bây giờ người đã hóa thành tro bụi rồi!

Một thanh âm lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền đến. Cáp Lạp Mỗ ngẩng đầu lên, nhìn Phong Vân Vô Kỵ thân mang Sát Lực chiến giáp, toàn thân tán phát ra khí tức âm lãnh, khát máu, bạo lệ in sâu vào trong mắt hắn. Tại một khoảnh khắc này, hình ảnh Phong Vân Vô Kỵ phản chiếu trong đồng tử màu tím của Cáp Lạp Mỗ trở nên to lớn vô hạn...

- Nói cho bốn đề, vùng phụ cận nơi này còn có những ma tộc cường đại nào không?

Phong Vân Vô Kỵ hai tay cầm kiếm, mũi kiếm chĩa xuống dưới, dừng tại phía trước thân thể hắn vài tấc.

Chiêu thức có uy lực mạnh nhất của Cáp Lạp Mỗ cũng đã vô dụng, từ đáy lòng hắn đã sớm thần phục, nghe được liền ngước đầu lên nói:

- Có!

Phong Vân Vô Kỵ ánh mắt chợt sáng rực lên...

230. Chương 230: Sống Hay Chết?

Phong Vân Vô Kỵ đứng trước người Cáp Lạp Mỗ, lạnh lùng hỏi.

- Cách nơi này phạm vi khoảng chừng ngàn dặm!

Cáp Lạp Mỗ đứng dậy, bóng ảnh khổng lồ hoàn toàn bao trùm cả Phong Vân Vô Kỵ. Cao lớn như Phong Vân Vô Kỵ thậm chí còn chưa đứng tới bụng của hắn.

Sau khi Cáp Lạp Mỗ nói xong, ma thức của Phong Vân Vô Kỵ lập tức xuất ra, rất nhanh đã tìm thấy một gã ma tộc đơn độc giống như lời Cáp Lạp Mỗ nói. Áo choàng vung lên, lập tức phá không bay đi...

Bên dưới chân núi, từ sau khi Phong Vân Vô Kỵ phá núi đi vào, lão pháp sư vẫn luôn lo lắng bất an. Những tiếng động ầm ầm liên tục không ngừng truyền đến, càng khiến cho hắn muốn đi vào xem xét một chút, nhưng lại không dám. Thực lực của pháp sư khi đối diện với cường giả ma tộc thật sự là quá yếu. Trong lúc hắn đang do dự, chỉ thấy một đạo hắc ảnh hoành không xẹt đến, sau đó bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc.

- Pháp Sư Đặc, dẫn hắn đến ma cung đi!

Trên núi, Cáp Lạp Mỗ trong lòng vô cùng thấp thỏm, không biết nên trốn đi hay ở lại. Trong tai truyền đến giọng nói bằng lãnh vô tình, bạo lệ khàn khàn của Phong Vân Vô Kỵ: “Cáp Lạp Mỗ! Thủ hạ của bốn tọa đang ở dưới chân núi, bọn họ sẽ dẫn người đến ma cung của bốn đề. Đừng nên vọng tưởng chạy trốn!

Hừ! Nếu như người dám có một chút ý nghĩ khác, bốn tọa sẽ lập tức hút hết ma khí của người, khiến cho xương cốt của người hóa thành tro bụi!”

Cáp Lạp Mỗ cả người run lên, vội vàng cúi đầu cung kính nói:

- Vâng, Ma Đế đại nhân!

Cáp Lạp Mỗ từ đỉnh núi bay xuống. Xa xa, lão pháp sư vừa nhìn thấy thân ảnh to lớn của hắn, trong lòng chợt động, đã hiểu rõ thân phận của đối phương, lập tức dẫn theo mấy ngàn ma tộc nghênh đón...

Tại nơi mà Cáp Lạp Mỗ nói, Phong Vân Vô Kỵ đã nhìn thấy mục tiêu thứ hai, một gã ma ngưu trong tay đang cầm một thanh tam xoa kích (kích ba mũi). Khi Phong Vân Vô Kỵ bay đến ngọn núi, tên ma ngưu đang từ trong sơn động đi ra, cặp mắt còn chưa hoàn toàn mở hết. Đến khi hắn phát hiện trước mắt có người, hai mắt mới trợn lên, cầm tam xoa kích giơ ngang trước ngực, quát lớn:

- Kẻ nào dám cả gan xông đến động phủ của ta ?

Phong Vân Vô Kỵ căn bản không hề nói một lời thừa, lập tức bước đến phía trước tên ma ngưu cao hơn ba trượng kia.

- Người muốn làm gì?

Tên ma ngưu kia gầm lên. Nhìn thấy thân ảnh toàn thân được bao phủ bởi lưu li hắc giáp đang chậm rãi tiến đến gần, hắn gầm lên một tiếng, tam xoa trường kích mạnh mẽ vung lên. Ma khí tựa như thủy triều tràn về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Đồng thời hai chân của hắn cũng mở ra, thân thể đột nhiên bạo trưởng, không ngừng lớn lên...

Ngay vào lúc tên ma ngưu gầm lên, Phong Vân Vô Kỵ vốn đang chậm rãi bước đến đột nhiên gia tăng tốc độ. Hắn dựa vào sự mạnh mẽ của sát lục chiến giáp và ma công bá đạo trong cơ thể, từ trong luồng ma khí mãnh liệt tràn đến mở ra một thông đạo, tiếp đó xông thẳng vào. Khi thân thể của ma ngưu vừa lớn lên, Phong Vân Vô Kỵ cũng không dùng Thập Tự Khô Lâu Kiếm trên tay phải, mà lại dùng tay trái thay kiếm, như thiểm điện cắm vào thân thể ma ngưu. Hấp Tinh Đại Pháp vận chuyển, huyết nhục nơi ngực của ma ngưu bỗng nhiên khô kiệt. Dưới tác dụng của Hấp Tinh Đại Pháp, toàn thân của Ma ngưu không ngừng run rẩy, từng cỗ ma nguyên không ngừng chảy ra, cả người không thể cử động được...

Hấp Tinh đại pháp bỗng nhiên dừng lại. Phong Vân Vô Kỵ giơ thân thể khô kiệt của ma ngưu lên trước người, ngẩng đầu nhìn hắn, uy nghiêm nói:

- Thần phục hay là chết!

Trong mắt của ma ngưu tràn đầy sợ hãi. “Đang” một tiếng, hai tay hắn buông ra, tam xoa trường kích rơi xuống, hình thành một vết nứt hình thanh kích trên mặt đất.

- Tôi thần phục!

Ma ngưu hoảng sợ nói, hai tay giơ lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

- Tốt lắm, người rất thức thời!

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói:

- Người có biết xung quanh khu vực này còn có cao thủ cấp Ma Quân trở lên nào độc lai độc vãng hay không?

- Tôi biết...

Ma Ngưu vội vã nói, biểu hiện hắn đang muốn lập công.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi rút tay trái ra khỏi thân thể ma ngưu. Trên quyền giáp, từng giọt máu đen đậm đặc mang theo vị tanh nồng nhỏ xuống...

oOo

Khi Phong Vân Vô Kỵ trở về ma cung thì đã dẫn theo ma ngưu Tát Nhĩ, hùng thú Cổ La, còn có một con phệ hỏa thú. Ba gã ma thú này đều đã sống khá lâu, đã tích lũy được năng lượng hùng hậu, nhưng thủy

chung vẫn không thể đạt đến cảnh giới Đế cấp, linh ngộ hóa hình, vẫn duy trì hình dạng thú. Chỉ có ma ngưu Tất Nhĩ là xem như mạnh hơn một chút, nửa người nửa thú.

Trong quá trình chinh phục này, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn dựa vào tu vi cường hãn của Đế cấp, mạnh mẽ xuyên qua công kích của bọn chúng, tiếp đó một chưởng cắm vào thân thể. Hấp Tinh Đại Pháp toàn lực vận chuyển, hấp thu bọn chúng đến gần chết, sau đó mới nói đến vấn đề thần phục.

Phong cách hành sự bá đạo, thực lực bá đạo, một đám ma quái yêu thú thực lực đạt đến cấp bậc Ma Hoàng bị Phong Vân Vô Kỵ sẵn lòng gắt gao.

Gặp mặt không hề nói lời thừa, đánh ngã người trước rồi nói chuyện sau, đây là phong cách hành sự của Phong Vân Vô Kỵ.

Trong lòng ba gã yêu thú Hoàng cấp, Phong Vân Vô Kỵ là một kẻ lãnh khốc, uy nghiêm, bá đạo, tàn nhẫn và cường đại. Trong lòng tất cả yêu thú Hoàng cấp, Phong Vân Vô Kỵ đã trở thành một cái tên không thể kháng cự, không thể chiến thắng được.

Hấp Tinh Đại Pháp cực kỳ đáng sợ!

Mang theo ba gã yêu thú Hoàng cấp trở về ma cung, Phong Vân Vô Kỵ lập tức thành lập kết cấu đẳng cấp ban đầu của ma cung. Bốn gã thủ hạ yêu ma Hoàng cấp, phân biệt là Cáp Lạp Mỗ, Tất Nhĩ, Cổ La, Phệ Tạt, một gã pháp sư Pháp Tư Đặc, cộng thêm gần hai ngàn vạn ma tộc, còn lại là mấy trăm ả ma nữ xinh đẹp.

Đây là toàn bộ vốn liếng của Ma Đế Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi thẳng người trên bảo tọa của ma cung, nhắm mắt suy tư, Khô Lôu Thập Tự Kiếm cắm ở trước bảo tọa, trên đầu hắc vẫn như cũ mang chiếc mũ giáp đáng sợ.

Lưng thẳng tắp, kẻ sát vào ghế tựa, Phong Vân Vô Kỵ phẳng phất như đã dung nhập vào trong bóng tối. Hắc cầm lấy Khô Lôu Thập Tự Kiếm, nhìn xuống vương quốc của mình, tán phát ra một loại khí tức nhiếp nhân. Bốn gã Ma Hoàng bên dưới đều cúi đầu im lặng như những đứa bé ngoan, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thủ đoạn bá đạo và cường lực của Phong Vân Vô Kỵ đã làm cho hắc trong lòng tứ đại Ma Hoàng trở thành một hình tượng khiến người khác kính nể và sợ hãi.

Thật lâu sau, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của ma cung:

- Bốn tọa thân là Ma Đế, nhưng thủ hạ vẫn còn quá ít!

- Ma Đế! Chỉ cần ngài xuất động, chúng ta nhất định sẽ có thể chiếm lĩnh rất nhiều lãnh địa, làm cho nhiều Ma Quân Ma Hoàng phải thần phục!

Pháp Tư Đặc tay cầm pháp trượng, đứng bên cạnh tiếp lời.

- Ý của ngài là lại phát động chiến tranh lần nữa?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói.

“Chiến tranh!” Tứ đại Ma Hoàng nghe được ánh mắt đều sáng lên. Trong huyết dịch của tất cả ma tộc đều tồn tại bản tính hiếu chiến.

- Đúng vậy! Ma Đế bệ hạ, hãy để chúng ta khơi mào chiến tranh đi! Ma Đế bệ hạ không phải là thích ma nữ hay sao? Ma nữ sẽ liên tục không ngừng đổ về ma cung của bệ hạ. Chỉ cần phát động chiến tranh, sẽ càng có nhiều người khuất phục dưới uy nghiêm của bệ hạ, sẽ không ngừng có cường giả xin gia nhập dưới trướng!

Phệ Tạt hưng phấn nói. Trong khi hắc nói chuyện, những phiến giáp của khải giáp đỏ rực trên người cũng mở ra khép lại, hỏa vụ không ngừng phun ra hút vào.

Ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ quét qua bốn phía, đột nhiên mở miệng nói:

- Chủ ý không tồi! Tốt lắm, vậy thì các ngươi hãy thay bốn đế đi chinh chiến thiên hạ!

- Chúng tôi?

- Không sai! Đã có bốn cao thủ Hoàng cấp, căn bản là không có đối thủ. Nếu như thực sự gặp phải địch nhân mà các người cũng không đối phó nổi, khi đó bốn tọa sẽ tự thân xuất thủ. Cứ quyết định như vậy đi!

Nói đoạn, Phong Vân Vô Kỵ liền rời bảo tọa đứng dậy, nắm lấy Khô Lâu Thập Tự Kiếm. Áo choàng vung lên, hần lập tức đi về hướng thiên điện, hoàn toàn không cho bốn gã Ma Hoàng bất cứ cơ hội biện giải nào.

o0o

Bốn gã Ma Hoàng dẫn đầu hai ngàn vạn ma tộc, lấy ma cung làm trung tâm, bắt đầu gây chiến với tứ phương. Dựa vào tu vi cấp Ma Hoàng, rất nhanh đã chiếm cứ toàn bộ lãnh địa từ lớn đến nhỏ của các Ma Quân chung quanh. Bốn cánh quân không hề dừng lại, vẫn hướng về tứ phương chém giết.

Quân đội dưới trướng của Phong Vân Vô Kỵ ngày đêm không ngừng chinh chiến. Thực lực Hoàng cấp căn bản không phải Ma Quân có thể chống cự được. Cấp Lạp Mỗ, Tát Nhĩ, Cổ La, Phệ Tạt bốn gã Ma Hoàng trong một tháng đã hàng phục đến hàng ngàn Ma Quân chung quanh. Loại hành vi ngày đêm chinh chiến này dần dần đã dẫn đến sự chú ý của một số Ma Vương và Ma Hoàng khác.

Rất nhanh, tốc độ chinh chiến của Cấp Lạp Mỗ, Tát Nhĩ, Cổ La, Phệ Tạt bắt đầu chậm lại. Đối phương cũng đã bắt đầu xuất hiện đối thủ Hoàng cấp. Tin tức truyền về ma cung, Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp ra lệnh cho bốn người hợp làm một, liên thủ tấn công cùng một chỗ.

Bốn người hợp lại làm một, tình thế lập tức thay đổi. Bốn gã Ma Hoàng, thực lực này gần như không thể chống lại được. Dần dần tốc độ chinh chiến lại gia tăng, cũng bắt đầu có Ma Vương đến gia nhập dưới trướng của Sát Lục Ma Đế.

o0o

Ba tháng bảy ngày từ sau khi Phong Vân Vô Kỵ hạ lệnh cho bốn gã Ma Hoàng phát động chiến tranh, đêm đó bốn người Tát Nhĩ, Cổ La, Phệ Tạt, Cấp Lạp Mỗ gặp phải mười mấy gã Ma Hoàng cường lực ngăn cản. Ma Vương và Ma Quân theo sau chết hơn một nửa, còn lại bốn người chạy thoát trở về...

Bên trong ma cung.

Cấp Lạp Mỗ, Tát Nhĩ, Cổ La, Phệ Tạt quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run bần bật.

- Ma Đế! Chuyện này thật sự không phải là lỗi của đến chúng tôi, nhân số của bọn chúng quá đông!

Phệ Tạt quỳ rạp xuống đất, vừa sợ vừa tức giận nói.

- Ma Đế đại nhân! Chúng tôi thực sự là đánh không lại bọn chúng!

Hùng quái Cổ La trầm giọng nói.

- Bệ hạ, sợ rằng lần này ngài phải ra tay rồi!

Cấp Lạp Mỗ cẩn thận ngẩng đầu lên, muốn nói nhưng lại thôi. Cuối cùng dường như hắn đã hạ quyết tâm, lập tức lên tiếng.

Trên bảo tọa, Phong Vân Vô Kỵ trầm ngâm không nói gì, tựa như một vực sâu không đáy, không thể biết được hắn đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên từ bảo tọa đứng lên, cầm lấy Khô Lâu Thập Tự Kiếm, bước nhanh xuống bậc thềm. Tiếng bước chân nặng nề của hắn vang vọng khắp cả ma cung, một cỗ khí tức âm lãnh khiến người ta nghẹt thở tràn đến bốn gã Ma Hoàng. Cả bốn người đều kinh hãi toàn thân run rẩy.

“Chẳng lẽ Ma Đế đại nhân quá thất vọng về chúng ta, chuẩn bị tự mình động thủ giết chết chúng ta?” Bốn người trong lòng không ngừng nghi hoặc, muốn chạy trốn nhưng lại không dám. Cả bốn người đều biết, Ma Đế nếu như muốn động thủ, chỉ trong nháy mắt cả bốn đều sẽ bị cỗ công pháp cổ quái kia hấp thành xác khô.

Vô tận sợ hãi giống như mầm mống, mọc rễ đâm chồi trong lòng bốn gã Ma Hoàng, điên cuồng sinh trưởng. Tiếng bước chân trầm trọng đè nặng trong lòng bốn gã Ma Hoàng, như cự chùy đánh xuống. Ngọn đuốc

trên vách tường ma điện chiếu xuống làm cho bóng dáng của Phong Vân Vô Kỵ chập chờn bất định, bóng ảnh kéo dài thành bốn hư ảnh mờ nhạt khác nhau, trùm lên trên người bốn gã. Bốn người đều không dám ngẩng đầu lên, từ góc độ của bọn họ chỉ thấy được áo choàng màu đen phất phơ bất định, còn có một mũi Khô Lâu Thập Tự Kiếm sắc nhọn lóe lên từng đạo hàn quang

“Ta chịu không nổi nữa rồi...” Hùng quái Cổ La trong lòng điên cuồng gào lên. Gần như ngay khi hắn vừa muốn phất điện, đột nhiên Phong Vân Vô Kỵ nhấc chân lên, vượt qua giữa Cổ La và Phệ Tật. Một giọng nói uy nghiêm đồng thời truyền vào tai bốn người.

“Bọn chúng đến rồi!”

Bốn người toàn thân chấn động, đang chuẩn bị bạo khởi cố gắng phản kháng lần cuối cùng. Nghe được câu này, cơ nhục đang căng cứng tức thì giãn ra, trong lòng hiểu rõ Ma Đế không phải là nói đến bọn họ.

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ đảo một vòng, lúc này mới phát hiện, bên ngoài ma cung, phía đường chân trời, ma ảnh dày đặc đang bay nhanh đến gần. Từng thanh âm xé gió truyền vào trong tai. Trong nháy mắt, bên ngoài ma cung đã xuất hiện hơn mười đạo khí tức cường đại.

- Bọn chúng đuổi đến rồi!

Bốn người chợt đứng dậy, tức giận la lên. “Bọn chúng” đương nhiên là chỉ lũ Ma Hoàng đã làm cho bốn người bọn họ chịu tổn thất nặng nề.

Phong Vân Vô Kỵ xoay lưng về phía bốn người, áo choàng theo luồng gió từ bên ngoài đại môn thổi vào tung bay phần phật.

- Mở cổng ra!

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm ra lệnh một tiếng. Hai gã ma tộc nơi đại môn của ma cung lập tức mở cổng ra.

Két két...

Thanh âm cánh cửa sắt mở ra trong màn đêm đen kịt nghe được rất rõ ràng. Cả bóng đêm cũng theo tiếng mở cửa này mà dao động. Đại môn vừa mới hé ra một khe hở, ánh lửa bên ngoài liền xuyên qua khe cửa chiếu vào. Ánh lửa chiếu qua Phong Vân Vô Kỵ, tạo thành những bóng ảnh trên mặt đất kéo dài đến tận bảo tọa làm bằng xương trắng...

Phong Vân Vô Kỵ nhấc chân bước ra khỏi đại môn, nghênh đón những ánh lửa, từng bước một đi ra bên ngoài ma cung...

- Ha ha ha... Người chính là chủ nhân của mấy tên đó phải không?

Một trận cười từ phía trước truyền đến. Vài tên cao thủ cấp Ma Hoàng lơ lửng trên không trung, đối diện với ma cung. Phía sau bọn chúng là vô số ma tộc đang giơ cao những ngọn đuốc. Trong ánh lửa bập bùng, ma tộc dày đặc xếp hàng từ phía trước ma cung mười trượng kéo dài đến tận chân trời. Những thanh ma kích đồng loạt chĩa lên trời, trên mũi kích phát ra từng đạo hàn mang...

Tên Ma Hoàng kia vừa dứt lời, đám ma tộc phía sau lập tức cười ồ lên...

Phong Vân Vô Kỵ giống như không hề nghe thấy, vẫn chậm chậm bước về phía trước...

“Cộp!”

“Cộp!”

Tiếng bước chân rõ ràng không cao, nhưng cũng không hề thấp. Ngay cả tiếng cười cũng không thể át đi tiếng bước chân kiên định của Phong Vân Vô Kỵ.

Dần dần, đám Ma Hoàng mới phát hiện ra sự khác thường. Một tên Ma Hoàng liền vung tay lên, tiếng cười lập tức ngừng lại. Một gã ma tộc cao lớn cẩn thận nhìn Phong Vân Vô Kỵ đang chậm rãi đi đến, đồng tử co rút lại, lạnh giọng quát:

- Người rốt cuộc là ai?

Phong Vân Vô Kỵ không hề để ý đến hắn, vẫn nắm chặt Khô Lâu Thập Tự Kiếm màu đỏ sậm tiến về phía trước. Phong thanh gào thét từ trên không quét qua. Dưới chân Phong Vân Vô Kỵ, khói bụi mờ mịt theo gió cuộn cuộn nổi lên. Áo choàng màu đen tung bay phấp phật, phát ra những tiếng “bồng bồng”...

Khi còn cách đám Ma Hoàng khoảng hơn mười trượng, Phong Vân Vô Kỵ độ nhiên ngừng lại. Hắn ngẩng đầu lên, giọng nói không hề mang theo chút cảm tình:

- Muốn sống hay là chết?

Chúng Ma Hoàng nghe được đều ngẩn ra, đang định cười nhạo một phen, nhưng nhìn thấy khô giáp khiến cho người ta phát lạnh, hàn khí màu trắng lượn lờ, sắc mặt đều trở nên dờ dẫn, không thể nào cười nổi.

- Là ý gì?

Một gã Ma Hoàng hỏi.

Bên dưới khô giáp, cặp mắt Phong Vân Vô Kỵ khẽ chớp một cái, sau đó không hề nói một lời, Khô Lâu Thập Tự Kiếm trên tay phải như thiểm điện chém ra...

231. Chương 231: Sát Lục Ma Quyết

“Ầm!”

Một tiếng nổ dữ dội pha lẫn những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Bên dưới cự kiếm, một thông đạo dài đến mấy dặm rộng hơn mười trượng xuất hiện phía trước ma cung. Những ma tộc bên trong phạm vi này đều bị một kiếm của Phong Vân Vô Kỵ chém thành bụi phấn, ma khí nồng đậm mờ mịt không tan, những phần còn sót lại của thân thể bay đầy trời. Rất nhiều ma tộc chung quanh cũng bị cỗ kinh khí cuồng bạo chấn bay về phía xa, thân thể trọng thương.

Phong Vân Vô Kỵ giơ tay về hướng ma khí mờ mịt trong phương viên mấy ngàn dặm vẫy một cái, ma khí do tinh hoa sinh mệnh của ma tộc hình thành tựa như trường kinh hấp thủy bị hút vào cơ thể hắn.

Trong lúc mười mấy Ma Hoàng còn đang hoảng sợ dưới uy lực một kiếm vừa rồi, thân thể của Phong Vân Vô Kỵ đã hóa thành một cầu vồng lao vào giữa đội ngũ ma tộc đang bao vây chung quanh ma cung.

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tay của Phong Vân Vô Kỵ vừa xuất ra, toàn bộ ma tộc trong một phạm vi lớn đều hóa thành bụi phấn, tinh hoa bị hút vào trong cơ thể hắn...

- Ngăn hắn lại!

Vài tên Ma Hoàng đứng bên cạnh liền gầm lên lao tới, hai tay trước ngực huyền hóa thành những đạo tàn ảnh, một cỗ ma khí hùng hậu từ trong cơ thể bắn ra nhập vào giữa hai tay.

Bên dưới diện giáp, ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ lóe lên vẻ tàn nhẫn. Hắn cười lạnh một tiếng, buông Khô Lâu Thập Tự kiếm trong tay ra, vừa vịn rơi xuống rút vào khuyên đeo nơi đùi phải. Mũi kiếm và khuyên đeo ma sát phát ra thanh âm róc rắt...

Hai tay của hắn vung lên, Hấp Tinh đại pháp lập tức xuất thủ. Chiêu thức của hai gã Ma Hoàng còn chưa kịp xuất ra, đã bị hai cỗ hấp lực cường đại hút vào lòng bàn tay Phong Vân Vô Kỵ.

“Bính bính!”

Bốn nắm tay nặng nề cắm vào khô giáp của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng chỉ làm cho thân thể của hắn rung lên một chút. Ma khí hùng hậu đánh vào Sát Lục chiến giáp đều vỡ tung tứ tán, hóa thành những luồng khói nhẹ tản đi. Ngay lúc này, hai tay của Phong Vân Vô Kỵ đã nắm lấy cổ hai gã Ma Hoàng, Hấp Tinh

đại pháp diên cuồng vận chuyển. Cặp mắt của hai gã cao thủ Ma Hoàng đột nhiên lờ ra, “phốc phốc” hai tiếng, con ngươi nổ tung thành từng mảnh. Cả thân thể không ngừng co rút lại, trong nháy mắt huyết nhục trên người đã hóa thành từng cỗ ma nguyên tràn vào trong tay Phong Vân Vô Kỵ .

Phong Vân Vô Kỵ buông hai tay ra, hai bộ xương trắng còn sót lại của hai gã cao thủ Ma Hoàng kêu rắc một tiếng, rơi lả tả xuống mặt đất.

Hai gã Ma Hoàng đã chết, những tên còn lại thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Chiến đấu chỉ trong nháy mắt đã kết thúc, đây rốt cuộc là chuyện gì? Không ai ngờ được cao thủ đẳng cấp Ma Hoàng lại có thể chết một cách nhanh chóng như vậy.

Phong Vân Vô Kỵ lại giơ tay ra, mấy ngàn ma tộc phía trước người hắn đều kêu thảm một tiếng, hóa thành từng bộ xương trắng rơi xuống trên mặt đất. Phong Vân Vô Kỵ bước lên con đường vừa mới tạo thành, tiến về phía mười hai tên cao thủ Ma Hoàng còn lại. Tay phải của hắn vung lên, Khô Lô Thập Tự kiếm đã xuất hiện trong tay.

Thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ nhoáng lên, dưới ánh mắt kinh sợ của đám Ma Hoàng hóa thành một đạo tàn ảnh lao vào giữa mười hai gã Ma Hoàng...

“Oanh oanh!”

Vài đạo kinh lực do ma khí tạo thành bắn về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Hắn vẫn không hề né tránh, hai tay mở ra, hai gã cao thủ Ma Hoàng khác không có chút phản kháng đã bị hút vào bàn tay, giữa những luồng khói xanh hóa thành hai bộ xương khô rơi xuống...

- Hắn là cao thủ cấp Ma Đế! Chạy mau!

Một gã Ma Hoàng sợ hãi hét lên. Ma Hoàng chiến đấu với nhau không thể nào chết một cách dễ dàng như vậy, đối phương chỉ có thể là cấp bậc cao thủ mà Ma Hoàng không thể đối kháng.

Tên Ma Hoàng kia vừa hét lên, những tên còn lại đang khiếp sợ dường như sự tĩnh, ba chân bốn cẳng chạy trốn về bốn hướng...

Phong Vân Vô Kỵ cũng không đuổi theo, hai tay liên tục ấn ra, mỗi một lần đều có hai gã Ma Hoàng và mấy ngàn ma tộc hóa thành xương khô. Một đội quân đông đảo hùng mạnh đối mặt với Phong Vân Vô Kỵ ngay cả chạy trốn cũng không thể...

Nơi đại môn, bốn gã Ma Hoàng dưới trướng của Sát Lục Ma Đế trợn mắt há mồm nhìn Phong Vân Vô Kỵ như tia chớp di chuyển trong thiên địa, như hổ lạc vào bẫy dè mặc sức tàn sát những ma tộc này. Ma tộc dày đặc khắp mặt đất trong một thời gian ngắn đã bị Phong Vân Vô Kỵ thanh trừ một mảng lớn, xương khô phơi đầy trên đất...

- Ma Đế, có nên lưu lại một số...

Cáp Lạp Mỗ vội la lên. Nhìn nhiều ma tộc như vậy bị Phong Vân Vô Kỵ lần lượt tàn sát, Cáp Lạp Mỗ cũng có chút nóng ruột. Những kẻ này đều có thể trở thành thủ hạ. Trong lần phục kích trước quân đội đã bị tổn thất nặng nề, hiện tại đang rất cần bổ sung nhân khẩu.

“Hồng rồi! ” Ba gã Ma Hoàng còn lại nghe được trong lòng thảm kêu lên, đồng thời nhìn về hướng Cáp Lạp Mỗ.

Quả nhiên, Phong Vân Vô Kỵ vốn đang truy sát những tên Ma Hoàng bỗng nhiên khựng lại. Hắn cũng không quay đầu, giữa không trung đột nhiên phát ra một chuỗi. Một đạo chuỗi kinh hùng hậu phá không bay đến trăm trượng đánh vào người Cáp Lạp Mỗ.

“Rắc rắc!”

Xương cốt trên người Cáp Lạp Mỗ trong nháy mắt gãy hơn mười cái, cả người giống như đạn pháo bị kinh khí cuồng bạo đánh bay vào trong điện...

Lúc này lão pháp sư mới từ trong bóng tối của ma cung đi ra, tay chống quải trượng, ngẩng đầu nhìn chúng ma tộc trước cửa kinh hoảng kêu lên thảm thiết, thở dài một tiếng:

- Xem ra, Ma Đế chuẩn bị giết sạch tất cả những thế lực đối địch trong phạm vi chung quanh ma cung, dùng việc này để lập uy!

Ba gã Ma Hoàng nghe được toàn thân chấn động, đồng thời nhìn về phía lão pháp sư.

- Chúng ta có nên đến trợ giúp hay không!

Cổ La rung rung đám lông lá xồm xoàm, nghiêng đầu hỏi.

- Các người nếu như muốn chết thì cứ lên đi!

Lão pháp sư lạnh lùng nói:

- Các người vô năng khiến cho Ma Đế phi thường giận dữ, không nên liều lĩnh tự ý hành động. Ma Đế nếu như đã xuất thủ, tự nhiên không đến lượt các người.

Ba gã Ma Hoàng nghe được đều cảm thấy có lý, liền đứng ở cửa ma cung, lẳng lặng quan sát những bộ xương khô trên bầu trời rơi xuống như mưa, rất nhanh đã chồng chất thành một lớp dày phía trước ma cung, trong lòng đều cảm thấy rung mình: “Ma công của Ma Đế thật quá mức quỷ dị và bá đạo!”

Bên trong đại môn của ma cung, Cáp Lạp Mỗ một tay ôm bụng, loạng choạng từ bên trong bước ra. Nhìn dáng vẻ của hắn cũng không thấy rõ thương thế, nhưng có thể giữ được tính mạng xem như là may mắn.

Bốn gã Ma Hoàng lẳng lặng đứng bên ngoài ma cung, nhìn Phong Vân Vô Kỵ một người đại triển thần uy, Hấp Tinh đại pháp không ngừng đem ma tộc dày đặc hút thành xương khô. Một lát sau, toàn bộ phía trước ma cung đã không còn một bóng người, chỉ lưu lại một khối đại địa ngập xương trắng...

- Vẫn còn một gã Ma Hoàng chạy mất!

Lão pháp sư đột nhiên mở miệng nói. Bốn gã Ma Hoàng nghe được bất giác đều nhìn qua, chỉ thấy lão pháp sư đang dùng áo choàng rộng thùng thình che lại một viên thủy tinh cầu màu đen, bên trong thủy tinh cầu hiện ra hình ảnh một gã Ma Hoàng hốt hoảng chạy trốn ra ngoài, lúc này hắn đã chạy rất xa...

P phía trước ma cung, Phong Vân Vô Kỵ về mặt hồ hững, đột nhiên quay về hướng động ném Khô Lâu Thập Tự kiếm trong tay ra, sau đó chậm rãi bước về hướng ma cung. Mọi người chỉ thấy nhất bóng đen nhoáng lên, sau đó biến mất không thấy...

Nơi đại môn, bên trong thủy tinh cầu của lão pháp sư lại xuất hiện lại một hình ảnh khác. Dưới bầu trời âm u, một khuôn mặt sợ hãi đang cuống cuống chạy về hướng đông, sợ hãi như chó nhà có tang, đầu cũng không dám quay lại. Đột nhiên một đạo bóng đen cực nhỏ xẹt qua, xuyên thẳng qua thân thể tên Ma Hoàng đã chạy ra mấy ngàn dặm...

“Ầm!”

Dưới sự quan sát của năm cặp mắt, tên kia Ma Hoàng đột nhiên nổ tung thành một đồng tro tàn rơi xuống. Hình ảnh bên trong thủy tinh cầu cũng nhoáng lên, tất cả đều biến mất...

Cách đại môn của ma cung hơn mười trượng, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên vươn tay phải ra. Từ phía xa, một đạo cầu vồng màu đen liền lướt đến, bay vào bàn tay của hắn.

Khô Lâu Thập Tự kiếm tại không trung vẽ ra một chữ thập, mang theo tiếng rít ti ti, tại không trung lật lại cắm vào trong khuyên tròn trên đùi phải Phong Vân Vô Kỵ.

- Ma Đế!

Năm người nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ mang theo một cỗ khí tức điên cuồng đi đến, cả người đều cứng đờ, đầu cúi thấp đến tận ngực.

Tay trái nắm vào mép áo choàng, phất về phía sau, Phong Vân Vô Kỵ không hề để ý đến năm người, lập tức đi nhanh vào trong điện, một cỗ hàn phong theo thân ảnh của hắn thổi vào...

- Các người vào đi!

Thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ biến mất trong tầm mắt mọi người, một giọng nói hồ hững truyền vào trong tai. Tất cả đều vui mừng ngẩng đầu lên, bước nhanh vào ma cung.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi trên bồn tọa làm bằng xương trắng, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bên dưới. Bốn gã Ma Hoàng kể cả lão pháp sư đều yên lặng không nói gì, chỉ sợ mở miệng ra sẽ chọc giận Ma Đế, mang họa vào thân. Ma Đế có thể một hơi giết sạch nhiều Ma Hoàng và ma tộc như vậy, tuyệt đối sẽ không để ý đến việc giết thêm vài người. Dù sao loại nhân vật như bọn họ tại Ma giới này cũng không hề ít.

- Các người khiến cho bồn tọa quá thất vọng!

Phong Vân Vô Kỵ vừa nói câu đầu tiên, đã khiến cho tứ đại Ma Hoàng sợ hãi, thân thể run lên, đồng thanh kêu lớn:

- Ma Đế tha mạng!

Tất cả đều quỳ rạp xuống đất. Thủ đoạn tàn nhẫn của Phong Vân Vô Kỵ vẫn còn quanh quẩn trong đầu bọn họ. Từ khi bắt đầu quy thuận Phong Vân Vô Kỵ, bốn gã Ma Hoàng không hề dám có một chút ý niệm phản kháng trong đầu. Huống hồ, phản kháng hay không phản kháng kết quả cũng không có gì khác nhau. Phong Vân Vô Kỵ muốn giết chết một Ma Hoàng, tuyệt đối không hề tốn sức.

“Hừ!”

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng khiến cho đại diện rung lên, ánh mắt như một lưỡi kiếm sắc bén đảo qua trên người bốn gã Ma Hoàng, cuối cùng dừng lại trên người lão pháp sư:

- Pháp Sư Đặc, tại biên giới lãnh địa của bồn tọa còn có những kẻ nào hùng mạnh?

Lão pháp sư không dám chậm trễ, lập tức lấy ra thủy tinh cầu. Sau khi niệm một tràng chú ngữ, bên trong thủy tinh cầu liền xuất hiện một địa đồ thu nhỏ của phương viên mấy vạn dặm chung quanh ma cung, cùng với những điểm sáng dày đặc.

Lão pháp sư ngẩng đầu nói:

- Ma Đế bệ hạ! Chung quanh có rất nhiều cao thủ Ma Hoàng và Ma Vương, nhưng chân chính uy hiếp đối với chúng ta, trước mắt mà nói chỉ có ở đây...

Nói đoạn, lão pháp sư liền vươn một ngón tay khô gầy chỉ vào một điểm sáng trên bản đồ bên trong thủy tinh cầu:

- Kẻ này chỉ sợ là một gã cao thủ Đế cấp, hơn nữa công lực còn không thấp!

- Ma Đế!

Phong Vân Vô Kỵ gầm lên, cặp mắt bên dưới giáp che mặt mở lớn. Hắn bỗng nhiên chụp lấy thủy tinh cầu, hai con mắt thủy tinh trên giáp che mặt chợt lóe sáng, nhìn chăm chăm vào điểm sáng trên thủy tinh cầu, khí tức trên người cũng đồng thời bùng lên. Tứ đại Ma Hoàng nghe được Phong Vân Vô Kỵ dường như trầm trầm: “Hắc Thiên Đại Ma Đế!”

Bỗng nhiên Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, nhìn tứ đại Ma Hoàng phía dưới đài nói:

- Các người nghe cho rõ! Ta muốn các người trong thời gian ngắn nhất chiếm lĩnh nơi này!

Phong Vân Vô Kỵ dứt lời, tay phải liền vươn ra trước người. Một phiến ma khí từ tay phải của hắn tràn ra, ngưng tụ lại giữa hư không, sau đó giãn ra tạo thành một địa đồ thu nhỏ, có nơi thì lồi lên, có nơi lại lõm vào, vừa vặn tương đồng với hình ảnh bên trong thủy tinh cầu. Từng sự vật ngưng như tụ như thực chất lần lượt xuất hiện tại địa đồ thu nhỏ do ma khí hình thành. Phong Vân Vô Kỵ giơ một ngón tay chỉ vào những đốm nhỏ trong hư không, ra lệnh:

- Hãy chiếm lĩnh những địa phương này cho bồn tọa! Nếu như trong ba tháng không thể chiếm lĩnh, thu thập những Ma quân và Ma Hoàng này, các người cũng không cần trở về nữa!

“Sang!”

Trên đài cao, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ném kiếm ra. Khô Lâu Thập Tự kiếm giữa không trung vẽ ra một vòng cung, cắm vào mặt đất phía trước tứ đại Ma Hoàng. Giọng nói lạnh lùng của hắn từ phía trên truyền đến:

- Thanh kiếm này bỗng để ban tặng cho các người, trong nó có ẩn chứa một kích toàn lực của bốn đế. Lần này các người hãy mang nó theo. Tất cả những kẻ không phục tùng bốn đế, giết không tha!

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ liền phất áo choàng đi nhanh về hướng thiên điện, chỉ lưu lại tứ đại Ma Hoàng bên dưới đài ngơ ngác nhìn nhau. Cuối cùng, Phệ Tật cẩn thận bước lên phía trước, chậm rãi đích vươn tay ra cầm lấy chuôi kiếm...

“Oanh!”

Phệ Tật chỉ cảm thấy trong đầu như muốn nổ tung, sát ý vô cùng vô tận ập đến, một mảnh huyết sắc xông thẳng vào đầu.

“A!” Phệ Tật hét lớn một tiếng, một cỗ ma khí trong cơ thể bắn ra, như gió bão quét sạch toàn bộ những vật quanh người mấy trượng.

- Phệ Tật, người sao rồi...

Cáp Lạp Mỗ lên tiếng hỏi, đồng thời một tay vươn ra chạm vào người Phệ Tật. Một cỗ sát ý cuồng bạo lập tức tràn vào trong đầu, Cáp Lạp Mỗ hét thảm một tiếng. Cỗ sát ý cuồng bạo này căn bản không phải hắn có thể chống lại được.

Hai gã Ma Hoàng còn lại lập tức đặt tay vào người hắn, cỗ sát ý cuồng đại liền yếu đi, bốn người có thể chịu đựng được.

Tứ đại Ma Hoàng đưa mắt nhìn nhau, lại là Cáp Lạp Mỗ lên tiếng đầu tiên:

- Ma Đế trong khoảng thời gian này thực lực tăng lên không ít!

Tam đại Ma Hoàng đều trầm mặc. Phệ Tật trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Có lẽ nên bọc nó lại! Chúng ta và Ma Đế bệ hạ chênh lệch quá lớn, một mình không thể sử dụng phối kiếm của ngài. Nếu như không có chuyện vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể sử dụng thanh ma kiếm này!

Chúng ma đều gật đầu, sau đó để cho lão pháp sư tìm một khối da và nhuyển giáp lớn, đem Khô Lâu Thập Tự kiếm bọc lại nhiều lớp. Sau đó cầm lấy ma kiếm đã được bọc lại, đi ra bên ngoài...

Sau khi hình thái của Sát Lục chiến giáp biến đổi, nguyên bản bởi vì giết chóc quá nhiều, sát khí tiềm tàng bên trong Khô Lâu Thập Tự kiếm bắt đầu theo trình độ dung hợp của Phong Vân Vô Kỵ và chiến giáp dần dần phát ra.

oOo

Bên trong thiên điện, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên mặt đất chậm rãi hô hấp, mũ giáp để ở một bên. Trong cơ thể của hắn, một cỗ sát ý điên cuồng như thực chất theo hô hấp không ngừng tràn ra lại thu về. Từ khi cùng với Sát Lục chiến giáp kết hợp thành một thể, một thiên ma công của Sát Lục chiến giáp cũng truyền vào đầu hắn.

“Sát Lục ma quyết!”

232. Chương 232: Vũ Dạ !

Mức dung hợp với Sát Lục chiến giáp càng cao thì Phong Vân Vô Kỵ càng phát hiện ra mình vẫn có chút xem thường bộ khả giáp này... Nó có thể khiến Hắc ám chủ thần buông lời truy sát lại há có thể đơn giản như vậy được ư.

Sát Lục chiến giáp chia làm ba hình thái, trên thực tế ba hình thái này hoàn toàn là kết quả của việc tác dụng lực lượng trong ngũ muội, cùng với Sát lục đời thứ nhất lúc ban đầu chế tạo ra Sát Lục chiến giáp này lại không chút quan hệ, Sát Lục chiến giáp vốn có năng lực tiến hóa! Loại hình thái đầu tiên Phong Vân Vô Kỵ từ trong hàng loạt tình huống mà suy đoán ra, đó chính là hình thái tự bảo hộ mình sau khi nó mất đi

chủ nhân để phòng ngừa bị Hắc ám quân chủ phát hiện hoặc truy lùng, còn về loại hình thái thứ hai, chính là đáng vẻ trước mắt ở trên người Phong Vân Vô Kỵ, dưới tình huống này, sát khí tích lũy ẩn chứa hàng chục triệu năm trong Sát Lục chiến giáp lập tức sẽ theo sự tiến cảnh Sát Lục ma công của chủ nhân Sát Lục chiến giáp luyện tập mà từng chút từng ít bị dẫn ra ngoài.

Từ tình huống tu luyện trước mắt cùng với cường độ sát khí bị dẫn dụ ra, Phong Vân Vô Kỵ đã suy đoán ra một sự thật dọa người. Với độ cường hãn của thân thể và ý thức mình hiện tại, nếu sát khí trong Sát Lục chiến giáp hoàn toàn được phóng thích thì trong nháy mắt, mình lập tức sẽ bạo thể mà chết, ngay cả cặn bã cũng không dư lại.

“Sát lục chi chủ....Sẽ đạt đến trình độ gì đây?” Phong Vân Vô Kỵ vừa liên tục vận chuyển Sát Lục ma quyết trong thể nội, vừa thầm nghĩ, nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến vấn đề này, trong ngực lại có một nhiệt huyết dâng trào : “Thực sự khiến người ta mong chờ a!”

Sát Lục ma quyết tổng cộng có tam trọng thiên, nhưng tu luyện mỗi nhất trọng cũng đều rất khó khăn, khẩu quyết đệ nhất trọng ‘Sát lục chi khí’ tổng cộng hơn một vạn ba ngàn chữ, mục đích chính là khiến chủ nhân của chiến giáp tu luyện ra sát ý điên cuồng, sát ý càng mạnh thì sát khí tương ứng bị dẫn dụ ra trong chiến giáp lại càng mãnh liệt, nhưng khi tu luyện đại thành đệ nhất trọng, sự mãnh mẽ của sát khí đủ để dẫn động thiên địa dị biến, hóa thành thực chất khắc địch.

Với ma thức thần cấp của Phong Vân Vô Kỵ cộng thêm tu vi để cấp cũng chỉ miễn cưỡng tu luyện đến tầng cuối cùng của Sát Lục ma quyết đệ nhất trọng. Trong mấy tháng này vẫn một mực không hề tiến triển, vẫn quanh quẩn không ngừng ở cảnh giới Sát Lục ma quyết đệ nhất trọng ‘Sát lục chi khí’. Muốn đột phá đệ nhị trọng ‘Sát lục thiên hạ’ lại lần lượt thất bại, khoảng cách giữa đệ nhất trọng và đệ nhị trọng tựa như một khoảng trời, làm thế nào cũng vô phương đột phá.

Trong thiên điện, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên đất, trong chu vi ba thước quanh người, sát khí ngưng tụ như thực chất, như thủy triều không ngừng từ thể nổi tuôn ra rồi lại rút đi. Đan điền trong thể nội, Sát lục chân khí biến thành một dòng xoáy xoáy quanh đan điền, xoay tròn cấp tốc không ngừng. Phong Vân Vô Kỵ khống chế Sát lục chi khí lưu chuyển trong thể nội, trong đan điền lại hình thành lên một dòng xoáy, dần dần không ngừng gia tăng số lượng dòng xoáy...

Song khi ngưng tụ đến sáu dòng xoáy hắc sắc, chuẩn bị ngưng tụ dòng xoáy thứ bảy thì sáu dòng xoáy màu đen vốn có trong thể nội đột nhiên bạo tán, hóa thành một đoàn ma khí mờ昧, sau đó đoàn ma khí kia mau chóng ngưng kết, một lần nữa kết thành một dòng xoáy mới như ban đầu.

“Lại thất bại!” Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ có chút mất mát nói, nhớ không rõ đây đã là lần thứ bao nhiêu rồi, dựa theo ghi chép trong ‘Sát Lục ma quyết’, lúc dòng xoáy trong thể nội có thể ngưng tụ ra tám dòng thì sẽ xảy ra biến chất, theo đó mà bước vào đệ nhị trọng ‘Sát lục thiên hạ’.

Dựa vào thực lực Đế cấp cường đại, Phong Vân Vô Kỵ có thể rất dễ dàng ngưng tụ sáu dòng xoáy màu đen, hơn nữa vận chuyển gọn gàng đâu vào đấy, song lúc ngưng tụ dòng xoáy thứ bảy thì luôn luôn thất bại...

Trong thiên điện tối tăm, Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, dựa vào liên hệ linh hồn, xuyên qua không gian trùng điệp, liên lạc với bốn tôn đang ở Thái Cổ Kiếm Vực, ở phương diện linh ngộ, bốn tôn gần như biến thái, ở phương diện này Phong Vân Vô Kỵ tự thẹn không bằng, trong linh hồn bốn tôn vốn có bản năng một hóa thành vạn, ưu thế sẵn có về phương pháp phân tích thời diễn ma công, bất kỳ một phân thần nào cũng vô phương so sánh, trên thực tế, ‘Hấp Tinh Đại Pháp’ cũng có thể nói là có căn nguyên xuất phát từ bốn tôn, chỉ là lúc đó chưa phân thần mà thôi.

“Bốn tôn...Bốn tôn...” Dựa vào liên hệ linh hồn không cách nào chặt đứt, Phong Vân Vô Kỵ xuyên qua không gian, triệu hoán bốn tôn dưới nền Kiếm Vực vài trượng.

Nhưng bốn tôn không hề hồi phục, Phong Vân Vô Kỵ không chút nhụt chí, không ngừng hô hoán, liên lạc linh hồn sau khi phân thần mặc dù không thể mạnh hơn so với lúc ở Vực Ngoại Thiên Ma nhưng cũng không hề yếu.

Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ biết, bốn tôn đang trầm mê trong việc thời diễn tin tức quy tắc nơi ‘Thời Không Nguyên Địa’, lượng công việc này hết sức khổng lồ, trên thực tế, đây cũng là nhiệm vụ chính yếu

bốn tôn ngầm thỏa thuận sau khi phân thân, nếu không cực kỳ cần thiết, bốn tôn có quyền không để ý tới yêu cầu của hai phân thân khác.

Sau khi hô hoán rất lâu, cuối cùng một thanh âm lạnh buốt từ trong não hải Phong Vân Vô Kỵ vang lên :
“Nói đi!”

Linh hồn tuy có liên hệ nhưng cũng không quá chặt chẽ, bốn tôn vẫn chưa mạnh đến mức việc gì cũng biết, bởi vậy lên tiếng hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng mừng rỡ, vội vàng kể rõ nghi hoặc trong lòng ra, chờ Phong Vân Vô Kỵ nói xong thì trong linh hồn một mảnh tĩnh mịch, bốn tôn hình như rơi vào trong suy tư, rất lâu thanh âm lạnh lùng vô tình của bốn tôn lần nữa vang lên trong não hải Phong Vân Vô Kỵ : “Yêu cầu có thể cân nhắc, trải qua phân tích thôi diễn, tác dụng đối với chủ thể và phân thể đều rất lớn, chờ suy nghĩ!”

Phong Vân Vô Kỵ tức đến gần chết, nhưng trong lòng biết đây chỉ là phản ứng bản năng còn dư lại trong lí trí bốn tôn, sau chốc lát, phía trên Ma cung một dòng xoáy hình dạng như ô vân đột nhiên nổ tung, phạm vi ô vân cũng không phải rất lớn, âm ảnh dưới đó vừa vụn vỡ lấy Ma cung.

Trong mật thất, hư không trước người Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện một hắc động hình dạng như vũng xoáy, trong hắc động, hai con mắt trắng bạc lạnh như băng nhìn chăm chăm vào phía bụng Phong Vân Vô Kỵ, hai đạo ánh sáng bạc chiếu vào bụng Phong Vân Vô Kỵ, sau đó một cỗ Sát lục ma khí bị tách ra, trong hư không kết thành dòng xoáy, chậm chậm chìm vào trong hắc động hình dạng như vũng xoáy kia.

Cả người Phong Vân Vô Kỵ run rẩy kịch liệt, không dám tin thực lực bốn tôn không ngờ đạt đến tình trạng ấy!!!

“Bốn tôn, người hiện tại rốt cuộc đạt tới mức nào, người vừa dùng công pháp gì vậy?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi, mặt xấu xa trong linh hồn hiển lộ ra, trên mặt tràn đầy vẻ tham lam.

“Vấn đề vốn không có ý nghĩa thực chất, không đáng để suy nghĩ!” Hắc động trong thiên điện rất nhanh tiêu tan, ô vân phía trên Ma cung cũng tản đi.

“....”

Ngồi xếp bằng trong thiên điện, hiện giờ thân thể cùng Sát Lục chiến giáp đã hợp thành một thể, ngay cả chiến giáp cũng cởi chẳng được, Phong Vân Vô Kỵ căn bản vô phương hưởng dụng đám Ma nữ kia, tâm cũng cực kỳ bất đắc dĩ, nếu muốn cởi bỏ chiến giáp e rằng phải để chiến giáp đạt đến hình thái thứ ba mới được!

Sát Lục ma công quả là một trong những công pháp nhất đẳng của Ma giới, mặc dù chỉ có tam trọng nhưng mỗi trọng đều mệnh mông khó lường, khẩu quyết tuy chỉ là mấy vạn chữ cũng không phải một công việc đơn giản, cho dù với năng lực của bốn tôn, muốn đồng thời thôi diễn quy tắc năng lực còn thôi diễn một phần đỉnh cấp ma công này, cũng không phải chuyện đơn giản.

Trong lòng Vô Kỵ biết chuyện này cũng không thể nóng vội, dù sao cũng đã lâu như vậy rồi nên cũng khỏi cần.

Tứ đại Ma hoàng không ngừng truyền báo tin thắng trận, mặc dù Ma đế Phong Vân Vô Kỵ lúc này có chút bất lực, mấy lần như biến thành tên tư lệnh lưu manh nhưng vẫn rất nhanh dựa vào chiến tranh một lần nữa tập trung hàng loạt thủ hạ.

ở Ma giới kẻ yếu tôn trọng, phục tùng cường giả, quả đúng là đạo lý cùng nhận thức phổ biến, cùng với phản bội không quan hệ!

Dưới thủ đoạn sấm sét của tứ đại Ma hoàng, hàng trăm Ma quân, Ma vương đã gia nhập dưới trướng của Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời mau chóng trở thành lực lượng trợ giúp mới cho Sát Lục ma đế chinh chiến tứ phương, theo đề nghị của lão pháp sư, tứ đại Ma hoàng mỗi khi chinh chiến lập tức phải hội họp lại cùng một chỗ, đồng thời tiến công.

Bởi ưu thế bẩm sinh nên trong những đối thủ cùng Hoàng cấp, tứ đại Ma hoàng đều thuộc đẳng cấp trên, cho nên khi tứ đại Ma hoàng liên thủ đã nhanh chóng xâm chiếm các lãnh địa xung quanh, thậm chí bước đầu thu phục những Ma hoàng mới, để bọn chúng gia nhập dưới trướng của Sát Lục ma đế.

Tin tức hơn mười Ma hoàng sau một đêm bị kích sát sớm đã được lưu truyền, cái tên Sát Lục ma đế dần dần truyền trong Ma giới, cho dù biết cái tên này vẫn chỉ có vài cường giả Ma tộc ở lân cận lãnh địa Phong Vân Vô Kỵ.

Tứ đại Ma hoàng sau khi kiến thức qua thủ đoạn của Phong Vân Vô Kỵ cũng bắt đầu tiếp thu thủ đoạn gọn gàng của Phong Vân Vô Kỵ, dụng đến thể lực mới trực tiếp giương cao Khô Lô Thập Tự kiếm được bọc trong da thú và lớp vải dày đặc, lạnh lùng nói : “Sống, hay chết?”

Tứ đại Ma hoàng, hầu như vào lúc chinh chiến lãnh địa mới đều như thế, sau khi nói ra câu này, lập tức không thêm nói nhiều, cho đối phương một khoảng thời gian, sau khoảng thời gian đó nếu vẫn không đầu hàng, cũng không cần thu làm tù binh nữa, toàn bộ chém tận giết tuyệt, mặt đất cũng phải san bằng.

Phong cách hành sự gặp mặt nói không quá một câu, một lời không hợp lập tức chém tận giết tuyệt này dần dần khiến thanh danh Sát Lục ma đế vang vọng.

Tất cả Ma quân, Ma vương, Ma hoàng quy thuận dưới thanh danh của Phong Vân Vô Kỵ vô hình trung cũng dần dần chịu ảnh hưởng, lúc chúng được phái ra ngoài tiếp tục thay Sát Lục ma đế chinh chiến, cướp đoạt thì sắc mặt đều lãnh khốc, nói ra bốn chữ : “Sống, hay là chết?” Sau khi cho đối phương thời gian vài lần hô hấp, theo đó lập tức tuyên phán vận mệnh...

Kết quả loại tình huống này chính là, rất nhiều khi, bộ hạ của Sát Lục ma đế vừa mới nói ra một chữ ‘Sống’ hoặc còn chưa nói ra thì đối phương lập tức toàn thể quỳ xuống thuận phục!

Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ không dự liệu được rằng dưới lực ảnh hưởng vô tình của mình, thuộc hạ của Sát Lục ma đế đã hình thành lên một phong cách chiến đấu đặc biệt, nhân quả trực tiếp thành hình phong cách chiến đấu này chính là, đẩy nhanh cực đại tiến trình chinh chiến thiên hạ của Sát Lục ma đế, trong vài tháng ngắn ngủi dưới trướng của Phong Vân Vô Kỵ đã tập hợp vài trăm Ma hoàng, vài ngàn Ma vương, còn có vài vạn Ma quân và vô số thủ hạ Ma tộc.

Trong thời gian có nửa năm, nhờ vào tứ đại Ma hoàng cùng ma uy của bản thân, một vương triều lấy Sát Lục làm trung tâm rất nhanh được thành lập, từng tòa Ma cung dựa theo Sát Lục ma cung được thành lập, đương nhiên ma vương cung lúc trước đã hoàn toàn bị dỡ bỏ, trên di chỉ sẵn có đã xây dựng một tòa Sát Lục ma đế cung hùng vĩ, đồ sộ!

Lấy hơn mười ức Ma tộc làm nhân lực, độ khó khăn của hạng mục công tác này cũng không quá lớn, trong thời gian một tháng đã xây dựng hoàn thành, đồng thời các nơi thần phục, hàng ngàn Ma nữ tư chất thượng giai được đưa đến Sát Lục ma cung, vì những Ma nữ này nên Phong Vân Vô Kỵ đặc biệt hạ lệnh xây dựng một tòa Ma nữ cung dùng để an trí cho họ.

Phong Vân Vô Kỵ tuy vô phương cưỡi hổ chiến giáp, tất nhiên vô phương hưởng dụng đám Ma nữ nhưng cũng chỉ là tạm thời, bộ sưu tập trước mắt, tự nhiên để ngày sau lúc Sát Lục ma đế quyết đạt đến đẳng cấp cao hơn, có thể cưỡi hổ ma giáp thì hưởng dụng đám Ma nữ này.

Tứ đại Ma hoàng cùng với một nửa đám Ma hoàng trở lên đều bị Phong Vân Vô Kỵ phái ra ngoài, tiếp tục thay mình chinh chiến, đối với công việc chinh chiến này, trước khi dụng phải đối thủ để cấp thực sự cường hãn, Phong Vân Vô Kỵ đều sẽ không ra tay.

Dưới trướng Sát Lục ma đế mặc dù hung danh quá rõ nhưng Ma hoàng có thực lực cũng không phải không tồn tại, Ma tộc mạnh hơn tứ đại Ma hoàng tất nhiên cũng không phải không có.

Rất nhanh trong quá trình chinh chiến liên gặp phải sự ngăn trở, có một lần trong quá trình chinh chiến, tứ đại Ma hoàng dẫn theo bộ đội gặp phải sự vây công của trên trăm Ma hoàng thuộc hạ của ‘Chấn Thiên Ma Đế’ ở khu vực lân cận Sát Lục ma đế, trong đó có một Ma hoàng cường giả mạnh hơn tứ đại Ma hoàng — Đó chính là một cường giả sắp tiếp cận Ma đế cấp.

Tình hình hết sức khốc liệt, vào thời khắc cuối cùng, Cáp Lạp Mỗ tung ra phối kiếm của Ma đế - Khô Lô Thập Tự kiếm!

Một đạo sát khí khổng lồ khó có thể hình dung nổi, bao phủ cả đại quân thuộc hạ của ‘Chấn Thiên ma đế’, trong nháy mắt khi Khô Lô Thập Tự kiếm lộ diện, hàng ngàn hàng vạn Ma tộc bị cổ sát khí ngưng tụ như

thực chất này kích sát, sau đó, ma công Phong Vân Vô Kỵ ngưng tụ trên Khô Lâu Thập Tự kiếm bạo phát ra...

Một kích, chỉ một vòng, mấy trăm Ma tộc, kể cả còn sót lại đều biến mất vô ảnh vô tung, mặt đất nơi chúng đặt chân, một lòng chảo đường kính vài ngàn dặm, sâu vài trăm trượng vô cơ xuất hiện....

Ma đế tứ phương nghe vậy đều chấn động, bắt đầu sắp xếp thuộc hạ.

Cái tên Sát Lục ma đế, từ nay càng hung hãn không gì sánh bằng, gần như ngang với vô địch, nơi tứ đại Ma hoàng đến, địch quân nghe thấy liền bỏ chạy...

Phong Vân Vô Kỵ chưa chính thức lộ diện, uy danh đã đạt tới mức khó thể hình dung, cho dù chưa có một ai thấy qua diện mạo chân chính của Sát Lục ma đế nhưng mọi người đều biết, nơi phụ cận Hỏa Diễm Cốc, một Ma đế hung ác bá đạo mới đã dẫn sinh, hơn nữa bởi sự mới xuất hiện của hắn nên hắn giờ khắc này, chắc chắn tràn ngập dã tâm...

Về phía bốn tôn, sau vài tháng cuối cùng đã truyền đến tin tức, trải qua đợt thời diễn tình vi chặt chẽ của bốn tôn, cuối cùng rút ra kết luận : “Sát Lục ma công muốn từ đệ nhất trọng vọt lên đệ nhị trọng, không thể tu luyện ra, chỉ có thể dựa vào chém giết, chém giết số lượng lớn, như thế mới có thể đạt tới cảnh giới đệ nhị trọng ‘Sát Lục Thiên Hạ’!”

Lúc nhận được tin tức này thì Ma giới đang vào đêm, ba vầng trăng tròn vốn lơ lửng trên bầu trời đột nhiên bị mây đen che khuất, dưới mây đen, cơn mưa dày đặc mà khí thế từ từ đến gần, tầm tã trút xuống.....

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ quét về phía Đông, sau đó dừng lại trên bảo tọa ở Sát Lục ma cung rộng lớn, rồi từ trong ánh mắt sợ hãi của hai Ma nữ mỹ miều đứng ở hai bên, chậm rãi đứng dậy.

“Cũng phải đến lúc bốn đế ra ngoài hoạt động một chút rồi...”

Phong Vân Vô Kỵ chậm chạp nói, sau đó hắn theo chiếc phi phong đen rộng thùng thình nhập vào trong trời đêm đang mưa xối xả, chân vừa giẫm đất liền tạo ra từng vòng sóng gợn, vòng sóng gợn đó nổ thêm mấy chục vòng rồi đột nhiên nổ tung, bốc lên vài chục trượng hóa thành một màn hơi nước, mà Phong Vân Vô Kỵ lúc này đã biến mất vô ảnh vô tung, giữa thiên địa chỉ còn sót lại thanh âm bạo vũ lộp bộp trên đất, còn có cả tiếng cuồng phong vu vu...

233. Chương 233: Hắc Thiên Đại Ma Đế

Thiên địa một mảnh đen kịt, xa xa, từ cuối thiên địa truyền đến tiếng bước chân ‘lộc lộc’ dồn dập, ngay cả tiếng mưa cũng vô phương che lấp tiếng bước chân hỗn loạn của kim loại va đập vào nhau này...

Thanh âm càng ngày càng gần, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mưa mù, mơ hồ thấy được từng đợt hắc ảnh dày đặc từ phía cuối thiên địa xông tới, phía trên vài thước nơi những hắc ảnh như thủy triều xông đến, từng đoàn hào quang trong đêm mưa sáng bừng lên...

Tứ đại Ma hoàng theo ý nguyện của Phong Vân Vô Kỵ, ngay trong đêm chinh chiến, tuy trời đổ mưa nhưng đối với mọi người mà nói cũng chẳng ngại chút nào, mây đen thấp bé trên bầu trời, như muốn đè xuống mặt đất, dưới tầng mây, chỉ có loáng thoáng một điểm màu trắng bạc, tình cảnh tối tăm như thế đối với Ma tộc mà nói, cũng không phải chuyện gay go gì, đối với Ma tộc vốn sẵn có đôi mắt màu tím mà nói, đêm đen cũng không thể ngăn cản tầm mắt của chúng.

Lần tiến công này chính là vào lãnh địa của ‘Phỉ Mặc đại ma hoàng’, Cáp Lạp Mỗ cùng tứ đại Ma hoàng sớm đã nghe thấy cái tên Phỉ Mặc đại ma hoàng đã đạt đến Ma hoàng cấp đỉnh phong này, cho nên bốn người đặc biệt dính lấy nhau cùng một chỗ...

Cộc...Cộc...Cộc...

Tiếng bước chân dồn dập cùng nước mưa hợp lại cùng một lúc, hàng ức binh lính thuộc hạ của Sát Lục ma đế lặng lẽ vô thanh vô tức hành quân trong đêm mưa, không ai phát ra tiếng động gì ngoại trừ tiếng bước chân, trong đợt hành quân dài đằng đẵng này, chịu ảnh hưởng của Sát lục ma đế, tứ đại Ma hoàng nên gần như tất cả thuộc hạ đều hình thành lên thói quen ít lời, câu nói duy nhất chỉ có một : “Sống, hay chết?”

Trừ điều này, hết thấy lời nói trong mắt chúng đều là những lời nói nhảm dư thừa! Không cần phải nói!

“Dừng!” Cáp Lạp Mỗ chạy ở đằng trước đột nhiên vươn tay phải, quân đội như thủy triều ở phía sau ngay trong sát na khi hần lên tiếng dừng lại, trật tự như thể chỉ có một người vậy.

Tứ đại Ma hoàng đứng trước đầu quân đội. Hàng phía sau là hơn trăm trên Ma hoàng sắc mặt âm lãnh mới quy thuận, xa hơn nữa về phía sau chính là cao thủ Ma quân cấp và Ma vương cấp, đám quân lực này chiếm hơn phân nửa lực lượng của Sát Lục ma đế.

“Xảy ra chuyện gì?” Cổ La đông đưa đầu hỏi, trong tứ đại Ma hoàng thì thực lực của hần mạnh nhất nhưng đầu óc lại kém nhất.

Đám người Cáp Lạp Mỗ vẻ mặt nghiêm túc, không nói gì, ngẩng đầu lên, ngược nhìn vách đá liên miên bài trí thành hình cung, đây là một tòa sơn mạch hoàn toàn do hắc nham của Ma giới cấu thành, một mặt phía tứ đại Ma hoàng toàn là vách đá cao hàng ngàn trượng, trên núi không một bóng cây ngọn cỏ, chỉ có một khe hở chật hẹp ở giữa hai vách núi cheo leo đó, gió từ nơi đó thổi qua phát ra tiếng than khóc u u...

Nhưng tam đại Ma hoàng nhìn lại không phải những thứ đó, Cổ La theo ánh mắt của Cáp Lạp Mỗ, một mực dõi lên phía trên sơn mạch, trên đỉnh núi một hắc ảnh cao lớn đột ngột đứng ở trên đỉnh đá cao ngất đó, sau lưng một tấm phi phong cực lớn đón mưa gió tung bay phần phật...

Trong bóng đêm đen kịt, nhân ảnh khôi ngô đang đón gió mà đứng kia hình như đã phát giác ra ánh mắt của tứ đại Ma hoàng, thân hình chậm chậm xoay lại, ngay trong sát na hần xoay đầu lại, từ bộ vị đầu của nhân ảnh đó bắn ra hai đạo hàn quang chói mắt, sau đó một cỗ khí thể hải nhân tục thể cường đại ừn ừn cuốn tới...

A!

Tứ đại Ma hoàng chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý xẹt qua trong tim. Sau đó ngực như bị búa nện, ‘Phốc’ một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi về phía sau, ‘Rầm’ một tiếng, đầu gối liền oặt xuống, nửa quỳ trên đất...

Tứ đại Ma hoàng mà còn như thế thì những Ma hoàng khác lại càng cảm thấy sâu sắc, rõ ràng hơn, dưới ảnh hưởng của cỗ khí thể đó, trong não một mảnh rung động, lúc phục hồi tinh thần đã nửa quỳ trên đất, cả người xụi lơ như tan ra vậy...

“Đám kiến hèn mọn, bất kể các ngươi đi theo Ma đế cường đại như thế nào thì các ngươi vẫn chỉ là đám kiến hôi...” Một thanh âm lạnh buốt từ trên đỉnh núi theo gió bay tới, thanh âm đó không nhanh không chậm, mang theo sự rẻ rúng đối với sinh mạng, người nghe cảm thấy trong tâm như phát lạnh...

Cộp! Cộp!

Từng tiếng bước chân giẫm lên vũng nước từ nơi xa truyền đến, Cáp Lạp Mỗ gắng sức ngẩng đầu lên, chỉ thấy nơi xa đó, trong ‘đường chân trời’ giữa dãy núi, Ma tộc dày đặc như thủy triều tay cầm trường kích từ trong bước nhanh ra, đội ngũ phân bố hình quạt mau chóng lao ra...

“Tiêu diệt bọn chúng!” Hắc ảnh kia lạnh lùng nói, sau đó một bước từ trên đỉnh núi cao kia bước ra, nhẹ nhàng một bước ra xa hơn mười trượng, không nhanh không chậm lao về phía bên này...

“Chúng ta không phải đối thủ của hần, hần qua mạnh, chỉ có Ma đế mới có thể đối phó hần, mau lui!” Cáp Lạp Mỗ rống lên, sau đó cảnh giác nhìn hắc ảnh khí thể như địa ngục trên bầu trời đang tà tà bước đến kia, một bên lùi về phía sau, tam đại Ma hoàng cũng biết rõ, Cáp Lạp Mỗ nói quả thực rất đúng, người này quá mạnh, chỉ có một đường rút lui...

Cả quân đội khổng lồ đều sinh ra một tia rối loạn, nhưng rất nhanh tia rối loạn này ngừng lại, quân đội rất có trật tự mau chóng lùi về phía sau...

“Đã tới rồi, còn muốn đi sao?” Hắc ảnh đó lạnh lùng nói, trong nháy mắt đã cách không tới mấy trăm trượng, lưng che ánh sáng cộng thêm nguyên nhân ở phía sau nên tứ đại Ma hoàng không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ có thể thấy nét mặt ngăm đen như thiết ở rìa bên và con ngươi băng lạnh nhìn về phía họ...

Oanh long long!

Ma tộc lao ra từ ‘đường chân trời’ kia nhanh chóng chạy về phía trước, tốc độ không tăng thêm nữa, ở ngay trước đội ngũ phân bố hình quạt, tứ đại Ma hoàng lại phát giác được vài đạo khí tức không kém gì mình, đó nhất định là đám người Mặc Phi đại ma hoàng.

“Chúng ta đã bị phục kích!” Cáp Lạp Mỗ trong lòng phát khổ, nhớ tới thần thái của Sát Lục ma đế, trong tâm liền run rẩy không thôi, thần bí hắc ảnh kia đã khóa chặt bọn họ, xem dáng vẻ hình như là sắp giết ngay lập tức..

“Làm sao đây! Làm sao đây....?” Tứ đại Ma hoàng chậm chậm lùi về sau, trong lòng lo lắng không thôi, hắc ảnh đó hiển nhiên là một cao thủ Ma đế cấp, vốn không phải đám thủ hạ như bọn họ có thể chống cự...

Đúng vào lúc này, Khô Lâu Thập Tự kiếm được bọc trong da thú cùng lớp vải dày đặt trên lưng Ma hoàng Phệ Tạt phát ra một trận run rẩy, run rẩy càng ngày càng kịch liệt, tiếng kêu thanh thúy của nó cũng càng ngày càng vang dội, lúc ban đầu bởi tiếng bước chân và tiếng bọt nước nên Phệ Tạt không chú ý tới, nhưng lúc sau tiếng kêu của thanh kiếm đó cho dù tiếng bước chân của ngàn vạn Ma tộc đồng thời phát ra cũng vô phương ngăn trở...

Ngay cả Ma hoàng, Ma quân phía sau tứ đại Ma hoàng cũng chú ý đến dị tượng này, bốn người Phệ Tạt đối mặt nhìn nhau, quay đầu nhìn về phía thanh Khô Lâu Thập Tự kiếm, trong não hải đồng thời lóe lên một ý niệm : “Chẳng nhẽ....Ma đế bệ hạ thân lâm....!!

Não hải vừa xẹt qua ý niệm này, tứ đại Ma hoàng lập tức cảm thấy một cỗ sát khí cuồng bạo ùn ùn kéo đến...

“Cung nghênh Ma đế bệ hạ!”

Đám quân đội Ma tộc khổng lồ tự động tách ra thành một đường đi, tràn ngập kính sợ quỳ xuống cực thấp, ở phía sau hàng ngũ quân đội, Phong Vân Vô Kỵ về mặt âm trầm theo thông đạo dài mấy ngàn trượng kia đáp bước tới, mưa vẫn tiếp tục, nước mưa đã nhỏ trên mặt đất sâu khoảng hơn thước, Phong Vân Vô Kỵ đáp trên mặt nước mỏng manh đó mà bước tới, mỗi một bước giẫm lên, đều kinh động tạo lên sóng nước cao vài trượng...

Choang!

Trên lưng Phệ Tạt, lớp vải dày đặc đột nhiên ứng tiếng mà phanh ra, một đạo hắc ảnh dài hẹp phát ra từng tiếng vi vu, từ trên lưng Phệ Tạt phá không bay lên, trong không trung vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ đang giẫm trên mặt nước.

Tay phải giương ra, Phong Vân Vô Kỵ nắm lấy thân Khô Lâu Thập Tự kiếm, trên bầu trời, mưa to tầm tã trút xuống, rơi lên khô lâu trên Khô Lâu Thập Tự kiếm vỡ thành từng trận bọt nước, sương mù mờ nhạt từ đầu khô lâu giống như hai mắt động của hắc động tuôn ra...

Phong Vân Vô Kỵ đứng trước người tứ đại Ma hoàng, quanh thân ba thước, dường như có một tầng hắc ám so với bóng đêm còn tối hơn không ngừng uốn éo, vặn vẹo, phía đối diện, trong ‘đường chân trời’, ùn ùn Ma tộc không ngừng lao ra.

Tay trái Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên đưa lên, giơ cao quá đỉnh đầu, thẳng tưng lên bầu trời...

Oanh!

Bầu trời đột nhiên tóe lói điện, đồng thời hàng loạt ma tộc đang xông lên phía trước đột nhiên che lấy yết hầu, trong miệng phát ra thanh âm khàn đặc, hai mắt lồi ra, trong nháy mắt toàn thân đột nhiên bốc lên ma khí nồng đậm, từng cỗ ma khí hội tụ lại một chỗ, như cá voi hút nước chìm vào trong thể nội Phong Vân Vô Kỵ.

Chiu!

Ma tộc từ trong ‘đường chân trời’ lao ra dừng bước trước mặt, đám Ma tộc tất cả đều kinh tâm động phách hít một hơi, sợ hãi nhìn tầng tầng bạch cốt u mịch dày đặc ùn ùn trước người, quay đầu lại, ánh mắt đám Ma tộc đều nhìn về phía Sát Lục ma đế, trong mắt tràn ngập sợ hãi...

Phong Vân Vô Kỵ ra tay một chiêu, hủy diệt đại lượng Ma tộc, chấn nhiếp đối phương, sau đó xoay người lại, nhìn về hắc ảnh đứng đón gió cố định trong hư không, thanh âm lạnh lẽo từ điện giáp truyền ra : “Hắc Thiên ma đế?...”

Gần như đồng thời, hắc ảnh cũng chưa từng ngăn cản lúc Phong Vân Vô Kỵ ra tay, cũng đồng thời mở miệng nói : “Sát Lục ma đế?!”

Thanh âm hai người gần như đồng thời vang lên, sau đó lại hoàn toàn tĩnh mịch, tiếng gió gào khóc giữa thiên địa, cuồng phong từ trên vách núi lướt qua, phát ra thanh âm chói tai, nước mưa tí tách từ trong tầng mây nhỏ xuống có thể nghe thấy rõ ràng, thậm chí có thể từ trong thanh âm thanh thúy đó tưởng tượng ra hình ảnh nước mưa nhỏ vào trong vũng nước, từng giọt chìm vào trong mặt nước sau đó nổi lên, từng vòng sóng gợn lan ra khắp nơi...

“Người làm sao biết tên bổn đế?...” Hắc Thiên ma đế cuối cùng mở miệng nói, thanh âm lộ ra nghi hoặc chông chênh, đối với Hắc Thiên ma đế mà nói, giọng điệu của đối phương hiển nhiên đã kiến thức qua mình rồi, mà mình một mực hoàn toàn không biết gì về Sát Lục ma đế, điều này đối với Hắc Thiên đại ma đế mà nói, thực sự không phải tin tức hay ho cho lắm!

Đối với câu hỏi của Hắc Thiên đại ma đế, Phong Vân Vô Kỵ vốn không cho thời gian suy nghĩ, sau khi trầm mặc trong chốc lát, tay phải Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt Khô Lâu Thập Tự kiếm, trong thể nội, tốc độ xoay chuyển dòng xoáy nơi đan điền tăng nhanh không ngừng, trong thời gian ngắn, từ một dòng xoáy tăng thành bốn dòng xoáy.

“Sống, hay là chết?” Bốn chữ lạnh lùng kiên nghị như thiết từ trong miệng Phong Vân Vô Kỵ phun ra, tay phải từ từ giơ lên, bên ngoài Khô Lâu Thập Tự kiếm bốc lên một đoàn thanh vụ mịt mù.

Trong mắt Hắc Thiên đại ma đế đột nhiên lóe hàn mang, đồng tử co rút lại, Ma đế chỉ ở trong phạm vi lãnh địa Sát Lục ma đế hầu như đều biết, thói quen của Sát Lục ma đế trước khi ra tay, đều sẽ nói một câu : “Sống, hay là chết?”

Chỉ là, Hắc Thiên đại ma đế không nghĩ tới, lúc Sát Lục ma đế đối diện với đồng cấp không ngờ cũng có thể dứt khoát như thế, chút đường lui cũng không giữ lại.

Xuỵ!

Phía sau Hắc Thiên đại ma đế phát ra một thanh âm như xé lụa, sau đó hai ma dực màu đen cực lớn từ sau lưng vươn ra, gần như đồng thời lúc đôi ma dực kia vươn ra, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên giẫm chân một cái, Khô Lâu Thập Tự kiếm xé rách tầng tầng lớp lớp không gian, nổi lên từng đợt sóng gợn, bạt ra trước người...

Oanh!

Những giọt nước trong phạm vi vài chục trượng dưới chân Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bốc cao vài trăm trượng, mà thân người Phong Vân Vô Kỵ lại hóa thành thiểm điện, trong màn mưa chông chéo đó phá mở một đường thông đạo thẳng tắp, lao về phía Hắc Thiên đại ma đế.

Rống!

Hắc Thiên đại ma đế điên cuồng rống lên một tiếng, nắm chặt hai tay, đồng thời, hai cánh sau lưng đột nhiên chấn động, như tên trên dây cung, nghênh đón nước mưa dày đặc bắn tới, trong nháy mắt lập tức phá vỡ tầng mây, chìm vào thiên không...

Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên dừng lại trước nơi Hắc Thiên đại ma đế từng trụ lại, từ cực động hóa thành cực tĩnh nhưng lại lưu loát đến cùng cực. Gần như trong nháy mắt, Phong Vân Vô Kỵ đã hiểu thấu triết chủ ý của Hắc Thiên đại ma đế, hẳn hiển nhiên muốn lợi dụng đôi cánh, dùng ưu thế như giẫm trên đất bằng trong không trung để hạn chế mình.

Cười lạnh một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ thân như lưu tinh bắn lên trên, ngay trong sát na tiếp cận mây đen, tầng mây phía trên Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bị phá vỡ, một hắc thủ cực lớn từ trong tầng mây phóng xuống, một thanh âm lạnh lẽo từ phía trên bay xuống : “Sát Lục ma đế, người trước tiên ném thử ‘Ám Hắc Ma Thủ’ của ta!”

Một cỗ uy áp cường đại từ không trung truyền đến, xung quanh cánh tay khổng lồ màu đen đỏ, từng đạo kẻ hở không gian màu đen sinh diệt không ngừng, uy lực ẩn chứa trong đó, không cần ngôn ngữ để diễn tả.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ngẩng đầu lên, trên Sát Lục diện giáp, hai viên thủy tinh đột nhiên lóe ra quang mang đỏ như máu, đồng thời Sát Lục ma quyết trong thể nội điên cuồng vận chuyển, sát khí toàn thân tăng vọt, đột nhiên từ trong hai mắt bắn ra hai đạo hồng quang chói mắt, hai đạo hồng quang đó trực tiếp phá vỡ hắc ám chi thủ, tựa như tuyết gặp ánh nắng vậy, hòa tan gần như hết hắc ám chi thủ kia.

Ngay lúc này, một cỗ kinh phong truyền đến từ bên sườn, Phong Vân Vô Kỵ mau chóng xoay người, chỉ thấy Hắc Thiên đại ma đế không biết từ lúc nào đã từ trên mây thoát ra, xuất hiện ngay bên cạnh hắn, phía sau hắn, một bóng đen khổng lồ đã kề sát thân hình hắn, ngay trong sát na Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại thì một thủ ấn màu đen vượt qua tốc độ tưởng tượng của con người, ‘Oanh’ một tiếng, ấn vào ngực Phong Vân Vô Kỵ lúc vừa kịp xoay đầu!

Bình!

Nơi ngực Sát Lục chiến giáp dường như không có gì có thể phá vỡ đột nhiên lõm xuống, hiện ra một chữong ấn rõ ràng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ không thể chế ngự truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ bị cỗ lực lượng đánh ra xa vài trăm trượng, trong hư không, có thể nhìn thấy rõ ràng một ‘thông đạo’ chân không màu đen dài vài trăm trượng, bốn phía thông đạo, nước mưa bắn tung tóe , rất lâu, những tia nước mưa rớt xuống mới bao phủ lấy cả thông đạo....

234. Chương 234: Hắc Thiên Ma Công

Đây là lần đầu tiên Phong Vân Vô Kỵ sau khi tiến vào Ma giới đụng phải cường giả Ma đế cấp, Sát Lục chiến giáp bình thường có thể không thêm để ý tới tất cả công kích, song bị một chữong của đối phương ấn một chữong rõ ràng, điều này khiến Phong Vân Vô Kỵ vừa kinh sợ vừa tức giận.

‘Sát Lục ma quyết’ đã khiến Phong Vân Vô Kỵ nhận thức đầy đủ lực lượng chân thật của bộ chiến giáp này, mạnh xa so với mình tưởng tượng, gây thương tổn cho chiến giáp này, Phong Vân Vô Kỵ tuyệt không thể dễ dàng tha thứ.

Mau chóng cúi đầu, một làn khói xanh từ chữong ấn bốc lên, chỗ khải giáp bị lõm vào kia dưới sự chăm chú của Phong Vân Vô Kỵ, dần dần nhô lên từng chút từng chút, quá trình này mặc dù có chút chậm chạp nhưng vẫn bị Phong Vân Vô Kỵ nắm bắt được.

Sát Lục chiến giáp có thể tự động khôi phục! Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ lóe lên một ý niệm, cuối cùng yên tâm ngẩng đầu lên, chỉ thấy ngoài trăm trượng, Hắc Thiên đại ma đế bước nhanh tới, phía sau, ma ảnh cao lớn kề sát thân thể hắn.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu, một cỗ sát khí khiến người ta nghẹt thở phá thể mà ra, trong phạm vi trăm trượng trước người, tất cả nước mưa đột nhiên nổ tung, hóa thành hơi nước đầy trời, gần như đồng thời, Hắc Thiên đại ma đế thấy vậy, ngay lập tức dừng bước, đồng thời ma thức dày đặc phá thể mà ra!

Oanh!

Chỗ cách Hắc Thiên ma đế vài trượng bắn tung tóe lên thành màn nước cao vài chục trượng, nó tiếp tục trải dài ra vài chục trượng, đột nhiên nổ tung lần nữa, mở rộng liên miên, trong hư không, trong phương viên vài trăm trượng, tràn ngập lực lượng cuồng bạo. Tất cả nước mưa trút xuống gần phạm vi này lập tức bốc thành hơi nước.

Ma thức của Hắc Thiên ma đế mặc dù chưa đạt đến thần cấp nhưng gần như đã đạt đến đỉnh phong Ma đế cấp, sau khi bị ma thức thần cấp của Phong Vân Vô Kỵ công kích, cả người run rẩy kịch liệt không ngừng, nhưng Phong Vân Vô Kỵ nhất thời cũng vô phương tạo thành bao nhiêu thương tổn thực chất đối với hắn.

Trong hư không, ma thức hai người quần lấy nhau sau vài khắc, Hắc Thiên đại ma đế lập tức ý thức được, cứ tiếp tục như thế, mình không nghĩ ngờ chắc chắn sẽ thua, vì thế vội vàng đẩy ma thức vào thể nội, phân bổ đầy đặc bên người, đến lúc này, với năng lực của Phong Vân Vô Kỵ nhất thời cũng dừng mơ khắc chế Hắc Thiên đại ma đế, dù sao, ma thức đạt đến thần cấp cùng Ma thần cấp chân chính là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

“Ha ha ha...Sát Lục ma đế. Người phát triển thể lực cơ hồ không thêm để bổn tọa vào trong mắt. Lúc đầu, bổn tọa thật quá xem thường ngươi, hiện giờ, không nghĩ tới hôm nay lại để ngươi phát triển lớn mạnh như thế, không thể không tự thân ra tay thu thập ngươi!” Hắc Thiên đại ma đế cười như điên dại, trong phạm vi trăm trượng quanh thân, những tia nước mưa dày đặc bị một cỗ lực lượng khổng lồ chấn tan thành hơi nước, tràn ngập hư không.

“Bổn tọa hôm nay sẽ lấy ‘Hắc Thiên ma công’ mạnh nhất thu thập ngươi!” Hắc Thiên đại ma đế cười điên cuồng. Bước nhanh tới, hắc ảnh khổng lồ sau lưng đột nhiên lay động, trong nháy mắt tách ra bảy ma ảnh đen thui lui cao bằng mấy người, trái phải mỗi bên ba người!

Cheng!

Trong hư không truyền đến một đợt âm thanh sắc nhọn, bảy ma ảnh từ hai bên vươn chưởng ảnh, một đạo âm ảnh dài hẹp kéo dài ra...

Ha ha ha....

Hắc Thiên đại ma đế cười một tiếng âm hiểm, hai tay đột nhiên giơ ra, phi phong sau lưng vấy lên, hóa thành một hắc ảnh nhanh như chớp cuộn về phía thiên không, trong nháy mắt bao trùm cả khu vực rộng lớn, hắc ảnh này lộ ra màu đen mà lại hơn hẳn màu đen, không có lấy nửa điểm ánh sáng...

Một cỗ nguy cơ từ trong tâm truyền đến, thân ảnh Phong Vân Vô Kỵ vốn xông về trước đột nhiên dừng lại, chân dùng lực giẫm một cái, một màn nước hình tròn bốc lên, bọt nước văng khắp nơi, mà Phong Vân Vô Kỵ đã bắn ngược về phía sau, không hướng lên trên bầu trời nữa.

Ngay lúc chân phải Phong Vân Vô Kỵ vừa giơ lên, một âm ảnh dài hẹp từ trong hư không xuất hiện, đạo âm ảnh đó vừa chạm vào thì màn nước trong hư không kia một chia làm hai, nơi đi qua, nổ tung thành từng màn hơi nước, dưới màn hơi nước đó, một nhân ảnh vạm vỡ cầm theo thanh đao dài từ phía dưới thoát ra, một kích không trúng, thân ảnh vạm vỡ đó nhanh như chớp lặn vào trong tám niêm trù đen kịt.

Phong Vân Vô Kỵ đứng ở xa trăm trượng, nhìn tám niêm trù đen sì trên đỉnh đầu kia không ngừng lan rộng trong không trung, tốc độ của nó nhanh như lôi điện, phía dưới nó, thỉnh thoảng truyền đến từng đạo thanh âm như lưỡi dao sắc bén xé rách không khí, cẩn thận nhìn, loáng thoáng có thể thấy vài hắc ảnh đan xen lẫn nhau, không ngừng đi qua đi lại ở trong đó.

Cả thân ảnh Hắc Thiên đại ma đế cũng đã biến mất ở trong hắc ám vô tận, hắc ám vô tận như thiểm điện che kín bầu trời, ngay cả một tia ánh sáng cũng không thể lọt ra ngoài, nhưng cơn mưa vẫn xuyên qua tám màn đen đó, không chút trở ngại nhỏ xuống, nước mưa tung tóe trên đất, phát ra thanh âm lộp bộp.

A!

Trong hắc ám, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ biết trong mấy hắc ảnh đó, tất có vài cái đã tới đồ sát thuộc hạ mình. Đối với chuyện này, Phong Vân Vô Kỵ lại không chút quan tâm, dù sao chỉ cần có thực lực thì sẽ có vô tận thuộc hạ quy thuận mình.

Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ một mảnh băng lãnh, tay phải nắm chặt Khô Lâu Thập Tự kiếm, ma thức vô tận khuếch tán ra, đứng tại chỗ lạnh lùng ngắm đầu nhìn màn hắc ám trên đỉnh đầu đang lao tới cực nhanh...

Xuy Xuy ~

Vài tiếng phá không truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ thân thể không nhúc nhích, tay phải đẩy Khô Lâu Thập Tự kiếm như thiểm điện nghiêng xuống phía dưới bổ một kiếm, một đạo tàn ảnh xẹt qua hư không, trong hắc ám truyền đến từng tiếng xé lụa thanh thúy, rất nhanh từ tứ phía đều truyền đến tiếng ‘xuy xuy’ phá không, qua vài tiếng phá không sắc bén đó, dưới diện giáp, đồng tử Phong Vân Vô Kỵ co rụt lại, sau đó

đột nhiên lồi lên, một đạo hàn mang từ trong mắt lóe lên, trong hư không nổ thành từng đoàn ánh sáng, trong đoàn ánh sáng này, bốn phía xung quanh Phong Vân Vô Kỵ, bảy tám đạo thân ảnh mờ nhạt xuất hiện, từng đạo hắc ảnh dài hẹp đan xen giữa không trung, cắn giết về phía Phong Vân Vô Kỵ, lại ở nơi xa hơn, những thân ảnh dày đặc mờ mờ ảo ảo hiển hiện ra như vô cùng tận....

Hát!

Phong Vân Vô Kỵ quát to một tiếng, Khô Lâu Thập Tự Kiếm như thiểm điện đâm lui đâm tới hư không xung quanh người, từng tiếng rít gào sắc bén từ trong hư không phóng ra, trong hư không từng đạo vết tích xé rách hư không còn sót lại phân bố đầy xung quanh Phong Vân Vô Kỵ, hình thành lên một tấm lưới hình trụ đan xen vào nhau...

Bồng bồng!~

Hơn mười âm ảnh hình trường đao dài đẹp dừng lại cách Phong Vân Vô Kỵ vài tấc, theo sau, từng vệt thân ảnh cầm đao đột nhiên nứt ra thành từng khối toái phiến, đan xen vào nhau, còn chưa hoàn toàn rơi xuống thì đột nhiên nổ tan tành, hóa thành một đoàn sương mù hắc sắc.

Đúng vào lúc này, một cỗ khí tức cường đại từ sau lưng truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ như thiểm điện xoay người lại, đồng thời Khô Lâu Thập Tự kiếm chém ra một kiếm, xuyên thấu qua hai viên thủy tinh của điện giáp, Phong Vân Vô Kỵ trong hoàn cảnh tối tăm mặt mũi chỉ có thể nhìn thấy sau lưng đột nhiên xuất hiện một đạo âm ảnh khổng lồ.

Một tiếng ‘Xuy’ vang vọng từ đỉnh đầu truyền đến, Khô Lâu Thập Tự kiếm của Phong Vân Vô Kỵ đang chém ra, ‘Cheng’ một tiếng, hình như bị cái gì đó ngăn cản, một cỗ cự lực truyền đến khiến Phong Vân Vô Kỵ cả người khê run, nhưng đạo hắc ảnh kia cũng bị đánh bay....

Còn chưa kịp thở một hơi, hai âm ảnh dài hẹp từ sau hai bên vai vọt ra, âm ảnh hình trường đao dài mấy thước vọt trước người, đột nhiên chém xuống...

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lướt qua một tia minh ngộ, ba nhân ảnh này mới là chân thân của bảy hắc ảnh phía sau Hắc Thiên ma đế, một kiếm chém phá vừa rồi chỉ là vài chiếc bóng từ ‘Hắc Thiên ma công’ của Hắc Thiên đại ma đế chế tạo ra thôi.

Mặc dù không kịp xoay người cũng không kịp chuyển kiếm nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn trấn định như thường, không thấy chút hoảng loạn nào. Trong hư không truyền đến hai tiếng ‘bồng bồng’ thanh thúy gần như hợp lại thành một, hai chiếc bóng sắc bén từ sau lưng Phong Vân Vô Kỵ chui ra, với tốc độ vượt qua thiểm điện, đâm vào phía sau..

A!

Phía sau truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn, hai đạo hắc ảnh hình mũi khoan thô tráng tập kích phía sau, xuyên thấu cả người, một cỗ sát khí như thực chất từ trong thể Phong Vân Vô Kỵ phát ra, oanh kích lên hai đạo hắc ảnh đó.....

Oanh!

Hai đạo hắc ảnh Hắc Thiên ma đế huyền hóa đột nhiên nổ tan tành, hóa thành từng mảnh vụn, phiêu tán ở trong hư không, mà hai bên phía sau thân hình Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên rung lên, từng mảnh dạng màng mỏng từ bên mép mau chóng rút ra, vừa dùng lực mở liền hóa thành cặp ác ma chi dục cực lớn...

Phong Vân Vô Kỵ dùng lực vừa vỗ hai cánh liền hóa thành một đạo thiểm điện xông lên trời, khó khăn tránh né hai đạo ma ảnh khác tập kích dưới chân, thiên không, dày đặc vô số hắc ảnh xông về phía Phong Vân Vô Kỵ, vô cùng vô tận...

Trên Khô Lâu Thập Tự kiếm tóe ra một đạo hắc sắc khí hình trụ, nơi nó đi qua, tất cả hắc ảnh đều hóa thành bột phấn, Phong Vân Vô Kỵ vùng kiếm như điện xé nát từng đạo hắc ảnh tập kích ở tứ phía.

Hát!

Đột nhiên Phong Vân Vô Kỵ dừng bước ở trên không, một tiếng rít gào dài sắc nhọn từ dưới điện giáp phát ra sau đó Sát Lục ma công điên cuồng vận chuyển, trong thể nội, sát khí ngưng tụ như thực chất hóa thành

đạo đạo khí bụi, đột nhiên nổ tung, bắn tỏa ra bốn phía...

Sát Lục chi khí, nồng đậm mà bá đạo trong sát na lấy Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm tỏa ra bốn phương tám hướng, sát khí ngưng thành hình kiếm, nơi nó vút qua, hư không phát ra trận trận âm thanh, như lưỡi dao sắc bén phá không, sát khí này bỗng chốc liền dồn ép các hắc ảnh quanh thân. Trong tối tăm, vô số âm ảnh bị sát khí này xé rách, rơi ào ào tới tập từ trong không trung, sau đó lại một lần nữa dung nhập vào trong hư không...

Một chiêu qua đi, trong phạm vi trăm trượng quanh thân Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn vắng lặng, ma thức quét qua từng vòng một cũng không phát hiện ra bất cứ dị thường nào.

Ác ma chỉ dục sau lưng Phong Vân Vô Kỵ mở cực lớn, lẳng lẳng lơ lơ trong không trung, một cỗ sát khí điên cuồng lan rộng trong phạm vi vài trăm trượng, bên cạnh sát khí đó, không khí mơ hồ trở nên vận vận.

Hắc ám rợp trời kín đất kia hình như mờ nhạt đi không ít. Loáng thoáng có vài tia sáng lấp lánh xuất hiện giữa thiên địa.

Choang!

Từng âm thanh vang vọng của kim loại từ bốn phía truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, thần nhiên vô thanh vô tức nhìn trong hư không dần dần xuất hiện năm thân ảnh.

Năm thân ảnh này xếp thành hình sao năm cánh, đứng kiên định ở năm phương vị, sau lưng, hắc ám vô tận như hóa thành từng cỗ khí lưu, chìm vào trong năm hắc ảnh, ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ đang chăm chú, năm thân ảnh này càng bốc lên cao, khí tức càng ngày càng mạnh, trong nháy mắt đã cao hơn ba trượng.

Năm âm ảnh hình năm thanh đao dài hơn trượng được năm hắc ảnh cầm trong tay, năm cỗ khí tức cường đại từ bốn phía bắn tới, khóa chặt Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ không chút động lòng, cổ tay rung lên, Khô Lâu Thập Tự Kiếm chém xuống dưới, từng cỗ hàn ý từ trên thân kiếm toát ra, mưa trên trời vẫn đang rơi, Phong Vân Vô Kỵ lại không hề có ý tránh né cơn mưa bụi này, theo nước mưa rơi trên khôi giáp, phát ra từng trận kim chúc giòn giã.

Đát đát !

Năm thân ảnh cao lớn đột nhiên từ bốn phương cấp tốc bay đến, nơi nó đi qua, hết thảy nước mưa đều vỡ tan, những giọt nước rất nhỏ văng khắp nơi, năm hắc ảnh bắn tung tóe hơi nước đầy trời, ở chỗ cách Phong Vân Vô Kỵ bốn thước, âm ảnh hình đao dài hẹp kia đột nhiên giơ cao quá đầu, chém xuống như sét đánh...

Phi phong sau lưng Phong Vân Vô Kỵ vừa lắt, đột nhiên bước ra một bước, hai cánh vừa vỗ, thân hình đã đẩy cao vài trượng, một mặt hướng về năm thân ảnh phía dưới đang lao tới kia, Khô Lâu Thập Tự kiếm đột nhiên chém ra nhưng lại nghe thấy tiếng ‘xuy xuy’ liên miên không dứt, Khô Lâu Thập Tự kiếm một hóa thành năm, bổ về năm hướng!

Oanh!

Năm hắc ảnh bị một kích toàn lực của Phong Vân Vô Kỵ chém thành bột phấn, nổ tung thành đám hắc vụ, gần như đồng thời lúc Phong Vân Vô Kỵ ra tay thì phía sau trong hư không, một bàn tay không chút tiếng động giơ ra, ấn lên lưng Phong Vân Vô Kỵ, đến lúc này, một thanh âm lạnh lẽo hung ác mới từ trong hư không phía sau Phong Vân Vô Kỵ truyền đến : “Người quá sơ suất! Ha ha...”

Lặng lẽ che đậy từ phía sau Phong Vân Vô Kỵ, đúng là Hắc Thiên đại ma đế, một chiêu đắc thủ, Hắc Thiên đại ma đế cười ha hả, ma khí cuồng bạo trong thể nội như tràng giang đại hải, biến ảo theo một loại quỷ tích nào đó, sau lại dọc theo cánh tay đánh vào thể nội Phong Vân Vô Kỵ.

Dưới loại tiến công sát người này, công năng chống đỡ sơ bộ của Sát Lục chiến giáp gần như hoàn toàn bị phế, Hắc Thiên đại ma đế nắm thời cơ lúc Phong Vân Vô Kỵ đối phó với năm hắc ảnh, trực tiếp xuyên qua Sát Lục chiến giáp, công kích bản thể Phong Vân Vô Kỵ...

Song lúc Hắc Thiên ma đế dẫn Hắc Thiên ma nguyên đánh vào thể nội Phong Vân Vô Kỵ, trên khuôn mặt ngăm đen như thiết lại không hề tỏ vẻ vui mừng, ngược lại lộ ra thần sắc kinh hoàng, một thanh âm lạnh lẽo mà tàn bạo từ bên tai vang lên :

“Hắc Thiên, bốn tọa đã chờ rất lâu rồi, không nghĩ tới, người bây giờ mới ra tay!” Thân thể Phong Vân Vô Kỵ không nhúc nhích, quay đầu lại, trên đầu khôi hung ác bắn ra hai tia hàn mang, loại quang mang nóng bỏng này khiến Hắc Thiên đại ma đế kinh hãi không thôi.

Nghĩ muốn rút hai tay ra, song hai tay như được sinh ở trên thân đối phương vậy, làm thế nào cũng không rút về được, hơn thế, tốc độ ma nguyên trôi đi trong thể nội càng ngày càng nhanh.

Phong Vân Vô Kỵ dùng Hấp Tinh Đại Pháp hút lấy hai tay Hắc Thiên ma đế, đồng thời bên người, tay phải xoay lại, như thiểm điện phá tan trọng giáp của Hắc Thiên ma đế, xuyên vào trong ngực hắn, trong sát na khi thiết chưởng xuyên vào, từ lồng ngực Hắc Thiên đại ma đế phun ra một vòi máu tươi.

Dưới diện giáp, Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt dữ tợn mà đắc ý : “Người tưởng rằng ta trúng kế, sao biết không phải ta cố ý dẫn dụ người chứ! Ha ha ha....Chết đi cho bốn tọa!”

Dứt lời, Hấp Tinh Đại Pháp trong thể nội điên cuồng vận chuyển, ma nguyên cuộn cuộn nhập vào thể nội, chuyển hóa thành ma nguyên có tính chất tương đồng với ma khí trong thể nội, rót vào đan điền....

235. Chương 235: Tát Cáp Lạp Vương Triều

Hát!

Phong Vân Vô Kỵ quát to một tiếng, dưới đầu khôi dữ tợn, từng tia hắc ti dài từ bên đầu khôi chạy dọc xuống dưới vai, phi phong sau lưng đón gió mạnh mẽ căng ra, ma khí nồng đậm bao lấy cả Phong Vân Vô Kỵ và Hắc Thiên ma đế vào trong đó.

Mắt thấy thân thể vạm vỡ mà khôi ngô của Hắc Thiên ma đế mau chóng khô quắt lại, cứ như vậy thì sau một lát nữa, Hắc Thiên ma đế tất sẽ hóa thành khô cốt, cuối cùng, Hắc Thiên ma đế đột nhiên ngừng đầu, trong mắt lóe ra một tia lệ mang : “Sát Lục ma đế, bốn tọa sẽ trở lại!”

Phong Vân Vô Kỵ chấn kinh, dưới tác dụng của Hấp Tinh đại pháp đối phương căn bản khó có thể nhúc nhích, thế mà Hắc Thiên ma đế không ngờ còn có thể mở miệng dễ dàng như vậy, đang tự thấy không ổn, tốc độ hấp nạp của Hấp Tinh đại pháp trong thể nội lại một lần nữa tăng nhanh, song một ngụm máu đen phun ra trước mặt, tay phải đột nhiên trống không, phản ứng của Phong Vân Vô Kỵ cực kỳ nhanh, lập tức rút kiếm chém, Khô Lâu Thập Tự kiếm hóa thành một đạo tàn ảnh vung trong không trung rồi chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết theo đó vấy ra một nắm tro bụi, ngoài mây trăm trượng, Hắc Thiên ma đế ôm cánh tay bỏ chạy, tốc độ nhanh như lưu quang, trong nháy mắt liền biến mất vô ảnh vô tung...

Biến hóa này quá mức đột ngột, Phong Vân Vô Kỵ không hề ngờ tới dưới loại tình huống đó mà Hắc Thiên ma đế lại có thể dư lực chạy thoát, hơn nữa tốc độ bất ngờ bạo tăng không chỉ mười lần. Đuổi theo cũng không kịp đành phải mặc kệ hắn chạy thoát.

Một cỗ ma nguyên tinh thuần lưu chuyển trong thể nội, Phong Vân Vô Kỵ oán hận đôi mắt về hướng Hắc Thiên ma đế trốn chạy, sau đó nhắm mắt lại, từng cỗ ma khí từ khải giáp chạy xuống, rất nhanh, Phong Vân Vô Kỵ lại lần nữa mở mắt, tinh mang trong mắt bạo trướng.

Hắc Thiên ma đế dù thoát mạng nhưng lại tặng cho Phong Vân Vô Kỵ chỉ ít một ngàn vạn năm ma nguyên tinh thuần, chỉ điểm này mà nói, Phong Vân Vô Kỵ chuyển này tuy không thể giết hắn nhưng thu hoạch vẫn không tệ.

Oanh !

Phong Vân Vô Kỵ không chút báo trước tung ra một chưởng, một tiếng nổ rung trời vang lên, phía trước ‘đường chân trời’, vô số Ma tộc bị nổ tan tành, hàng ngũ Ma tộc phân bố hình quạt biến thành một mảnh đất trống rộng lớn.

“Tiêu diệt bọn chúng, một tên cũng không giữ lại!” Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm phía dưới, ngữ khí hung ác nói.

Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ, câu nói ‘Sống, hay là chết’ này không chỉ nói với Hắc Thiên ma đế mà còn bao gồm cả thuộc hạ của Hắc Thiên ma đế.

Vừa vén phi phong lên, Phong Vân Vô Kỵ liền hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Ma cung, trong nháy mắt lập tức biến mất trong cơn mưa xối xả.

Choang!

Một hắc ảnh từ không trung rơi xuống, cắm ở trên mặt đất trước người tứ đại Ma hoàng, chuôi kiếm lắc lư không ngừng, lúc này, Khô Lâu Thập Tự kiếm toàn thân đều lượn vòng ma khí nhàn nhạt, còn có cả sương mù lạnh buốt.

Cổ La dè dặt bước lên phía trước, cưỡi bì giáp trên người, cẩn thận bọc lấy Khô Lâu Thập Tự kiếm, song cho dù như thế, trong sát na khi nắm chuôi kiếm, Cổ La vẫn cảm thấy một đợt sát khí xông vào trong đầu, trong mắt không khỏi cảm thấy một trận mê muội. Rất lâu sau cảm giác này mới qua đi, mở mắt đã thấy Ma tộc của Sát Lục ma đế chém giết về phía quân đội của Hắc Thiên ma đế, không còn Hắc Thiên ma đế, không còn Ma hoàng, chiến tranh hoàn toàn lệch hẳn về một bên...

Sự thất bại của Hắc Thiên ma đế đã gián tiếp thành tựu lên danh tiếng vô pháp vô thiên của Sát Lục ma đế, trận đồ sát ‘đường chân trời’ lại lần nữa tạo thành uy danh khát máu của Sát Lục ma đế.

Thi thể mấy ngàn vạn chiến sĩ chất đầy dưới ‘đường chân trời’, tay chân tàn đoạn vung vẩy nơi nơi, máu đen bị cơn mưa liên miên gột rửa ngoài mấy ngàn dặm, cả mặt đất nhuộm thành màu đen, mấy ngày sau, lửa cháy hừng hực từ lãnh địa của ‘Phỉ Mặc đại ma hoàng’ bốc lên, hỏa diễm bốc lên cao mấy ngàn trượng, khói mịt mù mùi hôi thối xen lẫn mùi cháy xém nồng đặc xông thẳng lên trời xanh, che cả thiên không hết mấy ngày...

Chinh chiến, chinh chiến không ngừng, đồng thời với uy danh Sát Lục vô địch của Phong Vân Vô Kỵ, cũng dẫn tới việc càng ngày càng nhiều cường giả Ma tộc quy thuận, bởi thế, dưới trướng Sát Lục ma đế tựa như quả cầu tuyết lăn càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiều, do trên đường chinh chiến chia thành nhiều lộ nên đến bây giờ, dưới trướng Sát Lục ma đế, lấy Sát Lục ma cung làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng đi chinh chiến, nơi đi qua, tuyệt đại bộ phận chưa chiến đã hàng, kẻ nào chưa hàng, tiêu diệt sạch sẽ! Tàn thi thiêu đốt!

Bốn phía xung quanh Sát Lục ma đế có hàng trăm Ma đế, song bất luận là thực lực hay danh vọng, có thể so được với Hắc Thiên ma đế cũng không có mấy, sau khi Phong Vân Vô Kỵ tự thân ra tay, với Khô Lâu Thập Tự kiếm cùng Hấp Tinh đại pháp tiêu diệt mấy chục tên Ma đế, khi mọi người đều bị chấn nhiếp thì dần dần, bắt đầu có cao thủ Ma đế cấp tự thân đến Sát Lục ma cung diện kiến Phong Vân Vô Kỵ, cam chịu làm thần!

“Sống, hay là chết?”

Câu nói đã thành đề tài bình luận của tất cả Ma tộc xung quanh Sát Lục ma cung, nơi cờ của Sát Lục ma đế tới, sau khi câu nói này ra khỏi miệng, hết thảy Ma tộc bắt buộc phải trong thời gian mấy lần hô hấp đưa ra quyết định, không ai có thể ngoại lệ!

Trong mấy tháng, Phong Vân Vô Kỵ xuất động hơn mười lần, mỗi lần xuất phát, chắc chắn phải chém giết hàng vạn Ma tộc, hơn nữa điểm khác biệt với cường giả Ma tộc bình thường chính là, đối tượng Sát Lục ma đế tiêu diệt từ trước tới nay chưa có ai ngoại lệ, không chỉ giết cường giả, đối với kẻ yếu, y theo đó mà giết!

Phía đông Ma giới, ngọn lửa chiến tranh hừng hực rất lâu chưa tan, từ Sát Lục ma cung hướng thẳng đến khắp cả tứ phương, trong vài năm ngắn ngủi, danh tiếng của Sát Lục ma đế, với sự tàn nhẫn, khát máu, hiếu chiến, công pháp quỷ dị, cao tuyệt đã vang vọng tới cường giả Ma đế cấp trong cả Ma giới...

Trong mấy năm, Phong Vân Vô Kỵ đã trở thành một trong những Ma đế có lãnh địa, thế lực lớn nhất phía đông Ma giới, dưới trướng có mười sáu cao thủ Ma đế cấp, hơn trăm Ma hoàng cấp, hơn sáu ngàn Ma vương cấp, hơn năm vạn Ma quân cấp cùng với vô số Ma tộc sĩ binh, chỉ riêng Ma nữ bắt làm tù binh cũng hơn mấy chục vạn, trong Sát Lục ma cung, hầu như toàn là Ma nữ, bọn chúng phụ trách sinh hoạt của cả Ma cung, bao gồm cả cuộc sống hàng ngày của Ma đế, bộ phận dư thừa, Phong Vân Vô Kỵ đều thưởng cho thả hạ.

Cùng với cuộc sống xa hoa của Ma đế trong dĩ vãng có chút khác biệt, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy nữ nhân lơ là thực sự xấu xí vô cùng, cho nên yêu cầu tất cả Ma nữ bắt buộc đều phải mặc quần áo, cho dù là nữ

lộ, về phần những quần áo này – Ma giới có rất nhiều không gian nhân loại trà trộn vào yêu ma, vài yêu ma cách mỗi đoạn thời gian lập tức sẽ mang số lượng lớn những thứ từ vị diện nhân loại hiến cho chủ nhân của mình.

Mệnh lệnh của Sát Lục ma đế, không ai dám cãi lời, tất cả Ma nữ, dựa theo các yêu cầu của cường giả Ma giới, vốn được huấn luyện thâm dày vô cùng cũng trở nên đoan trang, sự thay đổi này khiến thuộc hạ Sát Lục ma đế đều được mở rộng tầm mắt, hóa ra nữ nhân mặc quần áo lại hấp dẫn đến thế!

Khi một đám tình dục đại trưởng, mỗi lần Phong Vân Vô Kỵ thưởng cho thuộc hạ, đều sẽ gây lên tranh chấp không ngớt, đối với sự tranh chấp này, Phong Vân Vô Kỵ luôn luôn không để ý và can thiệp.

Mặc dù mặc Sát Lục chiến giáp khiến Phong Vân Vô Kỵ vô phương cùng đám Ma nữ làm chút ‘chuyện đó’, nhưng cũng không ép buộc thủ hạ cũng giữ mình. Lúc này, khoái cảm chinh phục đối với Phong Vân Vô Kỵ mà nói, phải vượt xa cả khoái cảm nhục thể, hơn nữa, loại chinh phục vô tận này, hoàn toàn nhất trí với tâm tưởng của hắn!

Nơi chiếm được, hết thảy phải giao cho Ma đế, không ai dám chiếm làm của riêng! Dưới danh tiếng của Sát Lục ma đế, tất cả thủ hạ vừa kính vừa sợ, đồng thời lại sùng bái điên cuồng, ngay cả Ma nữ nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đều trở nên kích động phi thường, trên thực tế sự máu lạnh Phong Vân Vô Kỵ biểu hiện ra, chính là hình tượng hoàn mỹ nhất trong lòng tất cả Ma tộc!

Sát lục không ngừng khiến địch nhân sợ hãi, cũng khiến người ta sùng bái điên cuồng!

Vô số lần chinh chiến, mỗi tên Ma đế thuần phục dưới ma uy của Sát Lục ma đế thì địa vị của Sát Lục ma đế trong mắt chúng gần như bất bại, chỉ ít, trong đám đồng cấp, Sát Lục ma đế gần như đứng ở thế bất bại, đương nhiên ngoại trừ Ma thần!

Mỗi một Ma tộc đều biết sự tồn tại của Ma thần, mỗi Ma tộc thấp kém đều mong muốn trở thành Ma thần, nhưng Ma thần đối với chúng mà nói lại cao không thể với tới! Vì đó là Thần!

Nếu dựa theo loại tình huống này, không ngừng tiến hành chinh chiến, Sát Lục ma đế sẽ trở thành người thống nhất cả phía đông Ma giới, hơn nữa dần dần phát triển lớn mạnh, hắc kỳ một mặt khắc hình Khô Lâu Thập Tự kiếm nếu có thể đem cắm lên hơn nửa khu vực phía đông Ma giới thì Ma đế cả phía đông Ma giới sẽ thuần phục dưới trướng Sát Lục ma đế, đương nhiên đây chỉ là một loại giả thiết, nếu hắn không xuất hiện...

Oanh!

Hôm nay, Phong Vân Vô Kỵ đang xếp bằng trong Sát Lục ma cung thì đột nhiên một cổ nguy cơ ập đến, còn chưa kịp phản ứng, một tiếng nổ thật lớn trên đỉnh đầu vang lên, sau đó một cây thiết trụ đường kính vài trượng từ trên không hạ xuống, xuyên thủng cả Sát Lục ma cung to lớn, một đầu thiết trụ cắm vào đất, đầu kia lại ở trên bầu trời!

Cả vách tường bên cạnh thiên điện đổ sụp xuống, toái thạch lả tả khắp nơi, Phong Vân Vô Kỵ vừa liếc mắt thì nhìn thấy mặt ngoài thiết trụ khắc đầy phù văn cổ, hoặc nói càng chuẩn xác hơn thì đây là một thanh vũ khí cực kỳ lớn!

Hoa!

Tất cả Ma tộc thủ vệ bên ngoài Sát Lục ma cung đều chấn động, người người tán khai, ngẩng đầu nhìn thiết trụ thông thiên kia, một đầu thiết trụ nối liền với cả bầu trời, căn bản vô phương nhìn thấy điểm cuối của nó!

Một cơn gió dọc theo từ phía trên thiết trụ thổi xuống, vô số Ma tộc bị cơn gió này thổi bay, cả Sát Lục ma cung đều bị nó thổi. ‘Oanh’ một tiếng, lại một lần nữa sụp quá nửa, chỉ còn lại thiên điện nơi Phong Vân Vô Kỵ ở, thông thẳng trước sau, không có lấy nửa vật che đậy.

Một cổ khí tức cường đại tuyệt luân từ thiên không truyền đến, đè chặt Phong Vân Vô Kỵ lên đất!

Ba ba!

Lấy vị trí Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng làm trung tâm. Mặt đất lõm xuống, từng vòng khe hở kéo dài ra bốn phương tám hướng!

Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng gào một tiếng, ma công trong thể nội điên cuồng vận chuyển, nghênh đón cỗ uy áp cường đại này, đột nhiên gào lên : “Mẹ kiếp, người rút cuộc là ai?!!!”

Phốc xuy !

Da trên cơ thể Phong Vân Vô Kỵ lần nữa nứt ra, máu bay tứ tung, nhưng cỗ áp lực cường đại vô bì kia sau một tiếng rống giận của Phong Vân Vô Kỵ lại đột nhiên biến mất, sau đó trầm mặc trong chốc lát. Trên bầu trời, trung tâm ô vân đột nhiên bị xé toạc, lộ ra một cái đầu đen cực lớn, hai con mắt đỏ như máu, hai sừng dài cực lớn.

“Người chính là Sát Lục ma đế? Rất tốt!” Miệng cái đầu giống như trâu kia ngoác ra hít một hơi, phát ra thanh âm cực lớn : “Nơi hiện tại người đang ở, thuộc về lãnh địa của ‘Hắc Sát ma thần’ ta, tất cả Ma tộc trên khu vực này, đều phải nghe lệnh ta!”

Dương như đáp lại lời hấn, mười mấy tên Ma đế đã thuần phục Phong Vân Vô Kỵ trong sát na xuất hiện trước mặt hấn rồi quỳ sát đất, cúi đầu xuống đất đồng thời cung kính nói : “Cung nghênh Hắc Sát ma thần!”

Động tác chẳng để vào mắt không hề che giấu ngoài đại diện, cơ bản đã khẳng định, chỉ có mình vị Ma đế này mới không biết sự tồn tại của ‘Hắc Sát ma thần’!

Hảo hán không so đo thiệt thòi trước mắt, trong ý thức chỉ còn sót lại mặt đen tối của Phong Vân Vô Kỵ, so sánh thực lực hai bên, sau khi thu được kết quả từ việc một bóng của đối phương có thể đè bẹp mình, hấn nhanh chóng đưa ra lựa chọn chính xác.

“Cung nghênh Hắc Sát ma thần, không biết đại ma thần hàng lâm nơi này là có việc gì?” Phong Vân Vô Kỵ quỳ một gối xuống đất, cúi đầu, giọng điệu cung kính nói.

Hắc Sát ma thần hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh tỉnh lại, cười to nói : “Ha ha ha...Không tồi, thức thời vụ giả vi tuần kiệt*, bốn thần tha thứ cho hành vi trêu đùa, làm càn bấy lâu nay của người ở đây, trước khi đến đây, vốn đã quyết định chủ ý, nếu người không biết thức thời, một gậy đập chết người!”

Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy vậy trong thâm tâm hơi chấn động, thầm cảm thấy may mắn không thôi , với thực lực hiện giờ căn bản không phải là đối thủ của cường giả Ma thần cấp, ẩn nhẫn mới là thượng sách, đồng thời một ý niệm xẹt qua trong tâm : “Với sự yểm hộ của Hắc Sát ma thần, nói không chừng có thể giấu được ánh mắt của Hắc ám quân chủ, cho dù dẫn tới sự chú ý của Hắc ám quân chủ, nói không chừng còn có thể dùng Hắc Sát ma thần này làm bia đỡ đạn, chỉ là không biết chênh lệch giữa cao thủ Ma thần cấp và Hắc Ám quân chủ, rốt cục kém bao nhiêu?”

Nghĩ đến đây, Phong Vân Vô Kỵ lập tức vô mông ngựa : “Dưới sự uy nghiêm của ma thần, ai dám không phục chứ, ta tuy thành danh không lâu nhưng sớm đã nghe nói đến uy nghiêm của đại Ma thần, sớm muốn chiêm ngưỡng một lần, hi vọng có thể dốc sức vì Ma thần, chỉ không nghĩ đến, Ma thần không ngờ lại tự thân giá lâm, thực sự vô cùng vinh hạnh a! Nguyện làm thân trâu ngựa, thịt nát xương tan, chết không oán hận!”

Những lời này của Phong Vân Vô Kỵ lại là lần đầu nói ra, gấp gáp trúc trắc, nhưng đối với Hắc Sát ma thần này mà nói, lại chưa bao giờ được nghe, lập tức nghe thấy cười ha hả : “Rất tốt, rất tốt! Quả nhiên không uống công bốn thần coi trọng người!”

Phong Vân Vô Kỵ len lén ngẩng đầu liếc mắt, trong tâm lại buồn bực không thôi : “Ma thần này, làm thế nào mà mỗi thân thể đều khổng lồ như vậy nhỉ, chẳng nhẽ Ma thần của Ma giới, mỗi tên đều đầu đội trời, chân đạp đất, không có lấy một kẻ bình thường sao?”

Loại vấn đề này vốn không có đáp án, chỉ đến rất lâu sau này...

“Sát Lục ma đế nghe lệnh!” Hắc Sát ma thần đột nhiên nghiêm mặt, hai luồng hồng quan dôi lên người Phong Vân Vô Kỵ, lạnh lùng nói : “Không lâu sau, Tất Cấp Lạp ma thần bệ hạ phải động binh với Ni Cổ Lạp Tư vương triều, tất cả Ma thần, Ma đế, Ma hoàng, Ma vương, Ma quân dưới trướng Tất Cấp Lạp ma

thần đều phải tham gia, không được cãi lời, mười ngày sau, tập hợp ở chiến trường Tư Đề Lạp Cổ, người đã rõ chưa?”

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy trong lòng cực kỳ chấn động, giờ mới biết, Hắc Sát ma thần thoát nhìn lợi hại này thế nhưng chỉ là một tiểu binh truyền lệnh, chúa tể chân chính vẫn là một người khác.

“Nghe ý tứ của Hắc Sát ma thần, sau lưng hắn còn có một tên Tát Cáp Lạp bệ hạ gì đó, chẳng nhẽ phía đông Ma giới này, còn có một vương triều sao, chẳng nhẽ ở Ma giới cũng chia thành mấy phương thế lực, hơn nữa còn giống như vài nhân loại vị diện, hình thành lên một thể hệ vương triều hoàn chỉnh?!”

Kết luận này khiến Phong Vân Vô Kỵ run sợ không thôi, thực lực của Ma tộc quá cường đại! Lăn lộn đến vị trí Ma đế vẫn chỉ là một bia đỡ đạn, chỉ có điều, là bia đỡ đạn cao cấp!

“Vâng, Ma thần vĩ đại, thuộc hạ nhất định sẽ theo ý của đại Ma thần, mười ngày sau chạy tới chiến trường Đề Lạp Cổ kia!” Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu, cung kính đáp lời, trên mặt không dám lộ ra bất cứ tia bất kính nào.

“Uhm.” Hắc Sát đại ma thần gật đầu, sau đó cây thiết trụ thông thiên kia từ từ được rút lên, trên thiên không, mây đen bị xé rách liền khép lại, trong nháy mắt, thiết trụ thông thiên cùng Hắc Sát ma thần đều tiêu biến vô ảnh vô tung.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua một tia mờ mịt lẫn vô lạc....

236. Chương 236: Hắc Ám Kim Tự Tháp

Tòa thanh sơn cao mấy ngàn trượng nhanh chóng bị khiêng đi sạch sẽ, mọi thứ có thể lợi dụng đều đã lợi dụng hết, chỉ để lại phế thải nơi nơi.

Bên dưới Ma tộc bay đầy trời, Phong Vân Vô Kỵ đứng ở trên mặt đất lạnh lùng nhìn những Ma tộc đó tăng tốc độ cải tạo Ma cung mới, Khô Lâu Thập Tự kiểm cấm ngay dưới thân hắn, hai tay Phong Vân Vô Kỵ mang theo quyền giáp nhẹ nhàng buông xuống, đặt lên trên Khô Lâu Thập Tự kiểm, phi phong phía sau đón những cơn gió nhẹ nhẹ, du đưa theo gió.

Phía sau, lão pháp sư và tứ đại Ma hoàng lặng lẽ đứng, Sát Lục ma cung không còn, Sát Lục ma đế đứng, còn ai dám ngồi chứ!

Có hàng ức Ma tộc khuôn vác, xây dựng một Ma cung lớn hơn thực sự không phải chuyện rất khó, cũng chỉ mấy ngày Ma cung mới đã xây được một nửa.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ tính toán, ước chừng vài ngày nữa, chờ đám Ma tộc này thu thập bạch cốt trang trí Ma cung một lượt, Ma cung mới cũng sẽ xây dựng xong.

Sát Lục ma đế thân lâm, cỗ sát khí nhàn nhạt kia giống như chích vào trong tim mỗi người, đám Ma tộc từng tên đều liều mạng vận chuyển đá xây dựng Ma cung mới.

Xây dựng Ma cung cần số lượng hắc thạch lớn vô cùng, càng nhiều càng tốt. Vì để tăng tiến độ, Phong Vân Vô Kỵ đã ra lệnh cho Ma Vương cùng Ma quân trở xuống đều tham gia công việc xây dựng lại Ma cung.

Hát!

Mấy tiếng ‘Hát’ từ xa truyền đến, trên một tòa núi cao, vài chục cường giả Ma quân đồng thời phát lực, ngự không đưa một khối đá cực lớn dày đến vài chục trượng vận chuyển về phía tân Ma cung, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lạnh lùng liếc mắt đám ma quân từ nơi xa xách theo một tảng đá cực lớn bay đến, xoay đầu lại, sải bước đến gần một tòa Ma cung, trên đỉnh đầu vô số Ma tộc bay đi bay lại không ngừng...

Đây vốn là nơi một tên Ma hoàng quy thuận Phong Vân Vô Kỵ trú ngụ, Phong Vân Vô Kỵ tạm thời trưng dụng tòa Ma cung này, ngoài đại môn, môn vệ cung kính nói : “Cung nghênh Ma đế bệ hạ!”

Đại môn ‘Két’ một tiếng mở ra, trong đại điện, đông nghịt Ma nữ quỳ sát đất, đồng thanh nói : “Cung nghênh Ma đế!”

Phong Vân Vô Kỵ gạt đầu, từ ánh sáng thông đạo đi qua, tiếng bước chân thanh thúy quanh quẩn trong đại điện.

“Đi xuống cả đi!” Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay, trong đại điện, nườm nượp Ma nữ lập tức từ từ lui ra ngoài, chỉ giây lát, trong cả đại điện chỉ còn lại một mình Phong Vân Vô Kỵ. Nơi khe cửa, lão pháp sư vươn tay kéo móc cửa lại, nhẹ nhàng đóng đại môn.

Ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, Phong Vân Vô Kỵ gỡ đầu khôi hung ác xuống, đặt lên bảo tọa, trên khuôn mặt tuấn tú hơi mang theo chút tà dị lúc này lại lộ ra vẻ chăm chú cùng trịnh trọng, trong đôi mắt tràn đầy vẻ suy tư.

Sự xuất hiện của Hắc Sát đại ma thần như ý nghĩa cho một biến số mới, trong thời gian ngắn ngủi, trên đại địa phía đông, xuất hiện hàng trăm vạn cường giả Đế cấp, hộ tống bọn chúng xuất hiện còn có quân đội đông như kiến cỏ, trong thời gian ngắn ngủi, thế lực của Phong Vân Vô Kỵ chịu phải công kích mãnh liệt, quân đội liên tiếp bại lui, chỉ trong thời gian vài ngày liền mất hơn phân nửa lãnh địa, chết vô số thủ hạ.

Đám Ma tộc này không biết từ đâu xuất hiện, trước đó không có nửa điểm báo trước, Phong Vân Vô Kỵ từng đặc biệt dùng ma thức dò xét qua, trên một vài lãnh địa thuộc sự khống chế đột nhiên xuất hiện mấy dòng xoáy trống rỗng, sau đó đại quân Ma tộc đông như kiến cỏ lập tức từ trong đó xông ra, nơi đội quân này đi qua, đều cắm lên hắc kỳ hình địa ngục chi hỏa, trên lá cờ thêu những đồ án phức tạp, na ná ký hiệu một vương triều nào đó.

Biết được trong Ma giới phát sinh biến hóa to lớn như thế khiến Phong Vân Vô Kỵ thất kinh, trước khi sáng tỏ mọi thứ, Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp dùng danh nghĩa của Sát Lục ma đế, triệu hồi tất cả thủ hạ, chủ động nhường lại hơn nửa lãnh địa, chỉ cố thu lại một bộ phận đủ để chứa tất cả quân đội của mình.

Trên không trung phía đông Ma giới, ma khí dày đặc hình thành lên mây đen cuộn cuộn che kín cả bầu trời, ma khí vô cùng vô tận từ trong lòng đất phát ra, mịt mù khó tan, càng khoa trương hơn chính là, từ trong hắc động khổng lồ đó, từng tên Ma tộc cường đại ầm ầm từ tòa Ma cung hoa lệ tiến vào đại địa của phía đông Ma giới, rầm một tiếng, bùng nổ xuống.

Trong nháy mắt, cung điện dày đặc đứng sừng sững trên đại địa, ở vài cung điện cùng với những cung điện Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy đều lớn không giống nhau, cung điện đó không phải cấu tạo từ hắc thạch cùng bạch cốt mà đó là cung điện được xây dựng từ kim thạch cùng ngọc khối.

Sau khi ma thức quét qua, trong tâm trí Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi không thôi, thủ nghệ xây dựng những Ma cung này cao siêu phi thường, hoàn toàn không giống Ma giới, lần đầu tiên nhìn vào, trong đầu Phong Vân Vô Kỵ vô ý thức nghĩ đến kiến trúc cung đình của nhân loại, Ma cung của những Ma đế này, dưới sự so sánh, lại càng phải hoa lệ hơn, càng hùng vĩ hơn, mỗi một tòa đều không thể do Đế vương nhân gian có thể xây dựng lên được.

Cả tòa cung điện đều phát ra kim quang, cho dù là Ma giới u tối cũng vô phương che giấu!

Trong mấy ngày ngắn ngủi, Phong Vân Vô Kỵ có thể nói đã được chứng kiến một lần biến ảo nghiêng trời lệch đất ở đại địa Ma giới, hàng chục vạn Ma cung hoa lệ đứng sừng sững trên đại địa, vô số Ma đế cường đại ngồi trong đó, dưới trướng Ma binh vô số, mỗi một tên Ma binh đều phải vượt xa thuộc hạ dưới trướng Sát Lục ma đế.

Thanh âm Ác ma chi vực vỡ trong không khí hợp thành một khúc, vang lên cả ngày lẫn đêm.

Ngày thứ sáu sau sự xuất hiện của Hắc Sát đại ma thần, từng luồng khí tức cường đại vô bì xuất hiện trên đại địa phía đông Ma giới, mỗi tên Ma thần ngăm đen cao mấy trăm trượng lẳng lẳng đứng ở trên đại địa, tựa như thủ vệ, đưa mắt nhìn về phía tây...

Kinh hồn bạt vía! Không sai, chính là kinh hồn bạt vía!

Đây là từ ngữ tốt nhất tả lại tâm tình Phong Vân Vô Kỵ mấy ngày nay, trong ấn tượng, dù cho đã giẫm đạp lên cả phía đông Ma giới, nhưng không ngờ nó lại trở nên ngọa hổ tàng long như thế, với tu vi hiện tại, thực sự quá nhỏ bé, không thể với tới.

Ngày thứ bảy, thứ tám, hàng vạn đại Ma thần xuất hiện trên đại địa, mỗi một Ma thần đều tựa như một tòa đại sơn khổng lồ, khí tức mãnh liệt, mỗi ngày đều đâm chọc vào giác quan của Phong Vân Vô Kỵ.

Khí tức của đại Ma thần, có mạnh có yếu, nhưng ngay cả Ma thần yếu nhất, trong phạm vi xung quanh ngàn dặm, không một Ma tộc nào có thể cầm cự, trong phạm vi khí tức của Ma thần, khí tức cuồng bạo đó có thể dễ dàng xé tan bất cứ một Ma hoàng cấp trở xuống nào.

Ầm ầm!

Ngày thứ chín, cả bầu trời phía đông Ma giới, phát sinh một vụ nổ cực lớn, khí lưu cuồng bạo ngay cả lãnh địa Phong Vân Vô Kỵ cũng đều cảm nhận được, mấy tòa Ma cung gần xây xong, ‘Ầm’ một tiếng, bị cơn gió cuồng bạo đó đè sụp đổ!

Trong trung tâm vài vạn dặm của vụ nổ, tất cả các ngọn núi đều nghiêng ngả, bao gồm cả những khu vực vừa vụn bị vấy trong đó, Ma tộc mới xuất hiện, liên tục những cung điện cùng xuất hiện với họ, cùng nhau hóa thành bụi phấn!

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ quét qua, lại thấy không trung nổ ra từng đoàn âm vân cực lớn, âm vân đó dựng thẳng hình bầu dục, đường kính đạt vài ngàn trượng, ở trung tâm âm vân là một hắc động dạng vòng xoáy khổng lồ.

Hống!

Một trận gào thét đinh tai nhức óc từ trong âm vân như dòng xoáy phát ra, tiếng gầm cực lớn đó đã đẩy lui hết ma vân trong phạm vi rất lớn, sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Phong Vân Vô Kỵ, bốn Ma thần với cặp sừng đen khổng lồ kéo theo dây xích phát sáng dày cộp đột nhiên thét gào, khom người kéo theo dây xích từ trong âm vân đi ra, trên thân hình mỗi Ma thần khổng lồ đó đều ứa mồ hôi, trên cánh tay thô ráp gân xanh lòi lên tựa như từng cây sắt vậy!

Hống!

Lại là một tiếng rống điên cuồng, bốn cỗ ma khí nồng đậm như những dòng chảy dài phun ra, bắn ra phía xa, đúng vào lúc này, dòng xoáy âm vân đường kính vài ngàn trượng đó đột nhiên bạo trưởng, động khẩu mở thêm hơn hai mươi cái, ngoại trừ một cái màu đen phía sau thì những cung điện to lớn vô bì chậm chậm từ trong âm vân lộ ra một góc. Lúc vừa mới lộ ra một góc, Phong Vân Vô Kỵ lập tức cảm thấy ma thức cực kỳ chấn động, lập tức cảm thấy không ổn, mau chóng thu hồi ma thức.

Quả nhiên, ngay khi Phong Vân Vô Kỵ thu hồi ma thức không lâu, một kiến trúc kiểu kim tự tháp vĩ đại từ trong dòng xoáy âm vân từ từ lộ ra toàn thân, đỉnh tháp màu đen vừa mới lộ ra lập tức trong không trung sấm rưng chớp giạt, từng đạo hồ quang màu đen uốn lượn vây xung quanh toàn bộ kim tự tháp màu đen vĩ đại đó, hàng ức vạn đạo hồ quang li ti lan rộng ra tứ phía, kim tự tháp màu đen cao hơn vạn trượng, bốn xung quanh trong hư không, vô số vết nứt không gian sinh diệt không ngừng, những vết nứt không gian đó đủ để xé thân diệt ma nhưng lại không cách nào phá lên thân kim tự tháp màu đen đó dù chỉ một vết nhỏ.

Cũng vô phương cạy xát với dây xích sắt dưới đáy kim tự tháp ra một vết tích nào, chỉ là, vô số thiểm điện ẩn chứa năng lượng hủy diệt hãi hùng không ngừng đánh lên trên sợi xích sắt kích thước bằng hông mấy người rồi theo sợi xích sắt đó truyền lên thân thể bốn Ma thần mặt đen đang cầm xích sắt ở phía trước.

Mỗi lần thiểm điện xẹt qua, đều sẽ xé toạc da thịt khắp mình bốn Ma thần, sự thống khổ cực lớn cho dù là Ma thần cũng cần rằng không chịu nổi, rít lên một tiếng – nhưng cho dù da thịt bọn họ bị xé toạc thì rất nhanh liền khép lại.

Kim tự tháp màu đen đẩy những âm ảnh vĩ đại bắn lên mặt đất, bao phủ một khu vực tương đối rộng lớn, phía sau âm vân đó lại là bốn tên Ma thần khiêng xích sắt dày cộp từ trong đi ra.

Tám gã Ma thần khổng lồ nổi giận gầm lên một tiếng, từ không trung nhảy xuống, “Ầm” một tiếng giẫm lên trên mặt đất, bụi mù động trời, cả đại địa lổm xuống một cái hố cực lớn.

Tám Ma thần, bốn trước bốn sau, nắm lấy xích sắt vừa dài vừa dày từ chớp mây đi xuống, dựa theo tám phương vị mà đứng, sau đó từng đợt thanh âm “ùynh ùynh xì xoẹt” truyền đến. Từ trên kim tự tháp màu đen kia, từng đạo điện lưu màu đen trút xuống, tám tên Ma thần bước mau về tám hướng, sau đó dùng lực

ném, từng đạo điện lưu màu đen kia chạy toán loạn đến điểm nút sợi xích sắt, hóa thành từng đạo điện lưu li ti lao ra bốn phương tám hướng, trong mơ hồ, điện lưu màu đen như chia cắt từng khối từng khối không gian lớn đó ra rồi hợp thành một thể. Sau khi dung hợp những không gian này với thiết liên thì chỉ thấy đỉnh kim tự tháp màu đen truyền đến một tiếng nổ vang trời...

Tám không gian vĩ đại chia cắt nhau ra. Ngay cả tám sợi xích sắt dày cộp cũng từ từ chìm vào trong lòng đất, cùng đại địa dung hợp làm một.

Ầm ầm !

Từng tiếng nổ vang lên khiến cả không gian phía đông Ma giới đều chấn động, bên dưới kim tự tháp màu đen, trung tâm âm ảnh khổng lồ kia, một khu đất hình tròn đột nhiên lật lên, sau đó từng khối bùn đen phụt ra, trong tiếng ‘Ầm ầm’ vang vọng, lan rộng ra bốn phía dọc theo điểm nút sợi xích, mặt đất, phía dưới kim tự tháp, một cột ma khí hình mũi xoắn ốc xông thẳng lên trời, sau đó tám dòng ma khí hình mũi khoan dọc theo bề mặt đất đai lan rộng ra bốn phương tám hướng, lúc ma khí cùng đầu nút xích sắt chìm trong bùn đất va chạm nhau, ma khí cuộn cuộn trên mặt đất lập tức ảm đạm xuống, chìm trong bề mặt lòng đất nhưng đã lưu lại trên mặt đất một vết tích dài mấy ngàn dặm, vết tích này nếu cẩn thận nhìn thì lại là do vô số phù văn cổ quái khiến người ta khó hiểu liên tiếp cấu tạo mà thành!

Sau khi kim tự tháp màu đen đáp xuống, trong phương viên mấy ngàn dặm sấm chớp ầm ầm, tựa như ngày tàn của thế giới !

Xa xa, Phong Vân Vô Kỵ như đang tìm cơ hội, liếc qua kim tự tháp màu đen vài lần, nhưng lại không dám dùng ma thức tới kiểm tra. Lúc kim tự tháp màu đen này xuất hiện trên không trung của phía đông Ma giới thì Phong Vân Vô Kỵ lập tức cảm thấy một cỗ nguy hiểm cực độ, loại cảm giác nguy hiểm đó chỉ vừa tới gần lập tức sẽ chết không thể nghi ngờ.

Từ đỉnh cao thoáng chốc rớt xuống như một con kiến hôi, dù cho trong tâm trí Sát Lục ma đế cũng có chút khó chịu nhưng cũng may, đây cũng đã không phải lần đầu tiên, bởi vậy, ngược lại có thể thích ứng rất nhanh.

Ngày thứ mười, đang lúc Phong Vân Vô Kỵ ngồi trong Sát Lục ma cung mới xây dựng thì một âm thanh chấn động cực lớn từ trước cung điện truyền đến, cỗ sóng chấn động đó bỗng chốc liền đánh bay hai cổng đại môn của Ma cung.

Xuyên thấu qua đại môn, Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt liền thấy một bàn chân trần màu đen cực lớn, đỉnh đầu truyền đến thanh âm như sấm nổ : “Sát Lục ma đế ở đâu? Ngươi và thuộc hạ ngươi vì sao còn chưa xuất phát!”

“Không dám làm phiền Ma thần, thuộc hạ đã triệu tập nhân mã, ngay lập tức xuất phát đi tới chiến trường Tư Đề Lạp Cổ!” Phong Vân Vô Kỵ cao giọng nói, hai tay vỗ xuống ghế một nhát, như tia chớp xuất hiện ở bên ngoài.

“Tốt.” Từ trong lỗ mũi khổng lồ của Ma thần kia phun ra hai đạo ma khí, quay đầu nhìn bốn xung quanh, đột nhiên vỗ một chưởng xuống một tòa Ma điện gần nhất, ‘Oanh’ một tiếng, cả tòa Ma điện nổ tan, từ trong Ma điện từng tên Ma tộc tứ tán lao ra.

“Đám kiến hôi các ngươi, mau mau đứng dậy!” Ma thần kia rít gào, dưới sự xung kích của từng đạo khí lãng, cả Sát Lục ma cung như bị vùi rền quét qua.

Dưới Sát Lục diện giáp, khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ mảnh mảnh dữ tợn : “Chờ đến khi bốn tọa đạt đến đệ bát trọng của Hấp Tinh đại pháp, nhất định sẽ hấp ngươi thành xác khô!”

“Thuộc hạ của Sát Lục ma cung đâu?” Thanh âm lạnh lùng của Phong Vân Vô Kỵ vang vọng khắp lãnh địa, điểm khác với Ma thần này chính là, Ma thần khiến người ta sợ hãi, gần như chạy tứ tán, nhưng thuộc hạ Sát Lục ma đế cho dù Ma tộc vừa rồi chạy ra rất xa nhưng sau một câu của Phong Vân Vô Kỵ, mau chóng từ bốn phương tám hướng tập trung lại, người người mau chóng xếp thành một đội ngũ trước Sát Lục ma cung.

Trên đỉnh đầu, hai con mắt màu đen cực lớn của đại Ma thần đảo qua đảo lại, nhìn chằm chằm Phong Vân Vô Kỵ một hồi, ồm ồm nói : “Tiểu tử, nhìn không ra ngươi vẫn còn rất bản lĩnh a!”

Phong Vân Vô Kỵ không để ý đến hắn, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào đám thuộc hạ đông nghịt của Sát Lục ma cung trước người, rất lâu sau mới xoay người lại, ngẩng đầu hỏi : “Ma thần tôn kính, có thể xuất phát rồi chứ?”

“Uhm, có thể xuất phát rồi!” Ma thần gật đầu.

Phong Vân Vô Kỵ vừa vung tay thì Ma tộc đông nghịt như thủy triều lập tức xông về phía chiến trường Tư Đề Lạp Cổ.....

237. Chương 237: Chiến Trường Cổ Tư Đề Lạp

Đây là một mảnh đất bị nguyên rửa, bởi vì nó đã hội tụ quá nhiều huyết dịch của cường giả ma tộc. Oán khí và khí tức sát phạt nồng đậm phiêu đảng giữa hư không. Phong Vân Vô kị cảm giác được rất rõ khí tức của những oan hồn, tiếng gào thét ai oán hoà vào tiếng gió.

Phong Vân Vô kị đưa mắt nhìn, chỉ thấy vô số bạch cốt hoặc to nhỏ nằm xuống trong cát bụi, trộn lẫn cùng bùn đất. Trong những tầng bạch cốt vỡ nát, một số kiến nhỏ trùng màu trắng không ngừng chui ra chui vào, gặm nhấm những cốt tủy còn sót lại. Từng cụm kiến trùng màu trắng dày đặc không ngừng ra vào kéo những mảnh xương nhỏ vào bên trong động huyết.

Chiến trường cổ Tư Đề Lạp, bởi vì sự rộng rãi của nó nên rất nhiều thế lực ma tộc cường hãn đều chọn làm nơi quyết chiến. Từ mấy trăm ức năm trước, cứ cách một đoạn thời gian, vài vương triều khổng lồ của Ma giới lại triển khai chiến tranh tại nơi này, số lượng binh lính đạt đến hơn trăm ức.

“Ầm ầm!”

Bên kia của chiến trường cổ Tư Đề Lạp, bụi mù cuộn cuộn bốc lên cao đến mấy trăm trượng, trong phạm vi cả ngàn dặm mù mịt không tan, như thủy triều không ngừng tràn về hướng chiến trường. Nhìn xuyên qua đám mây mù mỏng manh phía trên, Phong Vân Vô kị ẩn ước nhìn thấy được những chiếc đầu khổng lồ cùng với những cặp mắt sáng ngời hung ác dữ tợn.

Mặt đất chấn động. Phía trên, mây đen cuộn cuộn liên miên bất tuyệt từ thiên không cuộn đến, gần như bao trùm toàn bộ một phiến không gian của chiến trường cổ Tư Đề Lạp mà Phong Vân Vô kị có thể nhìn thấy. Đường như có một bàn tay khổng lồ đang kéo từng tấm màn đen từ xa đến che kín cả bầu trời.

“Lệ!”

Những tiếng kêu réo rắt từ phía xa vang lên, thanh âm vang vọng mà sắc bén, như kiếm sắc cắt qua bầu trời. Phong Vân Vô kị ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa phiến mây đen, vô số hỏa long khổng lồ từ những tầng mây bay ra. Những con hỏa long khổng lồ này có cặp mắt màu tím đỏ, sáng rực như những chiếc đèn lồng, cho dù giữa bầu trời âm ám cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Phần cổ của những hỏa long được bọc những bộ da, phía trên là một dây xích, đầu kia của dây xích được những kị sĩ mặc giáp đen ngồi trên thân hỏa long nắm trong tay. Quân đoàn hỏa long dày đặc từ phía xa bay đến...

“Lệ!”

Lại một trận thanh âm chĩnh tề vang lên. Hỏa long nhiều đến hàng vạn con đột nhiên đuổi những chiếc cổ dài, những chiếc đầu hung dữ hướng về phía trước há miệng thật lớn, tiếp đó hàng vạn đạo hỏa diễm hùng hực từ trong miệng phun ra, đạt đến mấy trăm trượng, giữa không trung hình thành một dòng sông lửa.

Phong Vân Vô kị chấn kinh. Loại long kị sĩ này từ trước đến nay hắn chưa từng thấy qua. Nhìn thực lực của chúng tuyệt đối vượt xa những ma tộc tinh nhuệ bình thường. Trong lòng tính toán một chút, Phong Vân Vô kị rút ra một kết luận đáng sợ: một khẩu hỏa diễm của những hỏa long này có thể giết chết hàng trăm đến hàng ngàn ma tộc.

“Ầm ầm!”...

Đầu bên kia của chiến trường Tư Đề Lạp, đông đảo những Ma Thần khổng lồ từ trong những đám bụi mù chậm rãi bước ra. Phía sau những Ma Thần này, một đoàn tế tự chiến tranh thân mặc hắc bào ngậm xương những chú văn trầm bổng, trong tay cầm những sợi xích sắt thật dài. Đầu kia của xích sắt là một khối sắt tam giác hình chóp, nửa đen nửa đỏ không ngừng biến ảo, tại điểm giao nhau có khắc những đồ hình màu đen cổ quái. Những tế tự chiến tranh một mặt ngậm xương chú văn, một mặt huy động xích sắt trong tay vẽ thành những vòng tròn trên đỉnh đầu, phát ra tiếng gió vù vù. Những nơi mà tam giác hình chóp lướt qua, trong không khí lưu lại những đường hỏa hiễm màu đỏ nhỏ như tơ. Những chiến tranh tế tự chậm rãi đi đến gần, hắc bào rộng thùng thình trên người theo gió lay động, trên cánh tay để trần cũng tương tự có khắc những đồ án phức tạp khó hiểu.

“Ầm ầm!” “Ầm ầm!”...

Mặt đất chấn động, những tiếng bước chân ầm ầm từ phía sau vang lên. Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ đảo qua, phát hiện chúng đại ma thần đang tiến về phía trước. Thân thể của những Ma Thần này vốn khổng lồ, hơn nữa trong mắt bọn họ, tất cả những ma tộc dưới cấp Ma Thần đều là những kẻ hèn mọn, cho nên bọn họ giống như không hề nhìn thấy, vẫn bước nhanh về phía trước, một bước dài đến mấy chục trượng. Một cước đạp xuống, rất nhiều ma tộc không kịp tránh đi đều hóa thành thịt vụn.

Hàng ngũ vốn chính tề lập tức trở nên tán loạn, những binh lính ma tộc bỏ chạy tứ tán, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ. Phong Vân Vô kị không có ước thúc, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác bất an. Hắn xoay người lại, nhìn lướt qua đám đông Ma Đế bên dưới, thầm nghĩ: “Chỉ sợ bốn tọa lại phải trở về làm một Ma Đế đơn độc. Chiến trường hoành tráng như vậy, bọn gia hỏa chúng ta chỉ là những con chốt thí mà thôi. Trong trường đại chiến này, tùy tiện cũng có thể chết đi vài chục đến hơn trăm ức, có lẽ bọn chúng cũng không sống được. Bốn tọa cũng không ngu ngốc như bọn chúng, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất.”

Ánh mắt đảo qua những khuôn mặt hưng phấn, nóng lòng ra trận của các Ma Đế hai bên, Phong Vân Vô kị trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt thoáng hiện lên tà ý: “Đợi một lát nữa kẻ chết sẽ là các ngươi. Bốn tọa sẽ không phụng bồi!”

Phong Vân Vô kị đang suy nghĩ làm cách nào để bảo toàn tính mạng, đột nhiên một cảm giác nguy cơ truyền đến. Không kịp suy nghĩ, hắn lập tức như tia chớp lao qua một bên. Tại khoảnh khắc khi Phong Vân Vô kị vừa lướt ra, một bàn chân khổng lồ như sắt thép từ không trung đạp xuống, thiếu chút nữa thì đã đạp nát thân thể của hắn.

“Ầm!”

Mặt chấn động sụp xuống một mảng lớn, tại nơi mà Phong Vân Vô kị đứng vừa rồi, một Ma Thần đầu có ba sừng đứng sừng sững, ánh mắt nhìn về phía trước, dường như không hề nhận ra một cước vừa rồi thiếu chút nữa đã đạp chết một Ma Đế.

Phong Vân Vô kị lơ lửng giữa không trung, áo choàng sau lưng tung bay phần phật. Bên dưới giáp che mặt, chân mày của hắn như phủ một lớp mây đen: “Tên Ma Thần khốn kiếp này, chỉ ỷ vào to xác đã vô pháp vô thiên. Một ngày nào đó, bốn tọa sẽ đem các ngươi từng tên một hấp thành xác khô!”

“Vù!”

“Vù!”

Hai tiếng rít gió từ hai phương xa truyền đến. Trong nháy mắt, hai cột cờ khổng lồ từ trên trời cắm xuống. “Oanh!” một tiếng, hai cột cờ màu đen nghiêng nghiêng giao chéo vào nhau cắm xuống mặt đất. Trên mặt cờ màu đen, một lá có hình ngọn lửa địa ngục, còn một lá có hình con người màu bạc. Trên thân cột cờ khắc đầy những hoa văn phức tạp.

“Vù vù!”

Tại điểm giao nhau của hai cột cờ cắm trên mặt đất, từng đạo điện hoa hình lưới lưu chuyển lên xuống. Từ bên cạnh nhìn vào, giữa hư không tại nơi mà hai cột cờ giao nhau, từng đạo thiểm điện lập lòe, tiếng đùng đùng liên miên bất tuyệt.

Tại nơi tiếp xúc của hai cột cờ và mặt đất, một cột nhanh chóng biến thành màu đỏ, còn một cột biến thành màu bạc. Từ trung tâm của hai cột cờ, hai vòng sóng gợn bất đồng lan rộng về bốn phía...

“Ầm ầm!”

Ngay khi hai luồng sóng giao nhau, những tiếng nổ lớn vang vọng khắp bầu trời, đất đá vỡ vụn bắn tung lên cao mấy trăm trượng. Không gian chung quanh hai cột cờ nhất thời trở nên mờ mịt, từng đạo sóng gợn khổng lồ lan ra khắp bốn phía.

“Ầm!”

Ở giữa hai cột cờ, một đạo ma khí xung thiên như cá voi phun nước bắn thẳng lên tận trời. Ma khí giữa không trung bắt đầu lan ra bốn phía.

“Ầm ầm!”

Trên thiên không, lấy cột ma khí đang bốc lên trời làm trung tâm, những đạo điện quang dày đặc tỏa ra khắp không gian. Cùng lúc đó, hai cột cờ đồng thời hướng về hai bên vươn dài ra, đến mấy chục trượng mới dừng lại, từ xa xa đối mặt với nhau...

- Tấn công!

Trong hư không, một thanh âm hùng hậu vang lên, kể ra lệnh chính là tên ác ma to lớn trên đầu có sừng.

Dưới mệnh lệnh của hắn, những tên Ma Đế đứng ở hàng đầu cùng thuộc hạ nhanh chóng lao lên, khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn. Sau lưng bọn chúng, binh lực chính thống của Tát Cáp Lạp vương triều lại không hề di chuyển.

“Những tên ngu ngốc khốn kiếp này!” Phong Vân Vô kỵ thầm mắng một tiếng, tay phải giơ lên quá đỉnh đầu, tiếp đó Khô Lô Thập Tự kiếm mang theo thanh âm chấn nhiếp tâm thần vờ lên không trung. Phía sau người hắn, binh sĩ ma tộc như thủy triều cuộn cuộn tràn về phía trước. Phong Vân Vô kỵ thở dài một tiếng, trong lòng biết vương triều mà mình đã vất vả kiến lập nên chỉ sợ lần này sẽ không còn một ai.

“Lệ!”

Gần như ngay vào lúc ma tộc tại phía đông Ma giới xuất động, ở bên kia, mấy vạn long kỵ sĩ cưỡi trên lưng hỏa long ngự không mà đến. Hàng vạn đạo hỏa diễm khổng lồ khiến cho những kẻ nhìn thấy trong lòng kinh hãi, cả bầu trời âm u đều bị chiếu sáng thành một phiến hỏa hồng.

- Tại sao người còn đứng đây?

Một giọng nói hùng hậu từ trên đỉnh đầu Phong Vân Vô kỵ vang lên.

Phong Vân Vô kỵ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một Ma Thần khổng lồ sắc mặt dữ tợn đang nhìn vào hắn, bàn tay to lớn mở ra hướng về phía hắn, tựa hồ một khi đáp án của Phong Vân Vô kỵ không khiến thể cho y hài lòng, lập tức sẽ một chương đánh chết.

“Bỏ tọa vì sao lại phải đi theo đám chột thí kia?” Phong Vân Vô kỵ trong lòng tức giận thầm mắng, nhưng lời này lại không dám nói ra khỏi miệng.

- Ma Thần tôn kính! Thuộc hạ đối với Tát Cáp Lạp đại đế phi thường ngưỡng mộ, rất hy vọng có thể được chiêm ngưỡng chân dung của Tát Cáp Lạp đại đế vĩ đại nhất.

Trên mặt của Ma Thần kia xuất hiện thần sắc cung kính:

- Tát Cáp Lạp đại đế tất nhiên là tồn tại vĩ đại nhất của vương triều, cũng là đại đế gần nhất với Hắc Ám Chủ Thần tối cao của Ma giới. Chúng ta phải trung thành với ngài!

- Vâng, vâng, đúng vậy!

Phong Vân Vô Kỵ liên tục gật đầu.

- Hừ! Đại đế vĩ đại đâu phải là loại kiến hôi như ngươi có thể chiêm ngưỡng được. Đi, mau ra chiến trường cho bản Thần! Sợ chết à? Vậy thì bản thần sẽ giết ngươi trước!

Ánh mắt của Ma thần kia biến đổi, lộ ra vẻ miệt thị.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thầm mắng một tiếng, đôi cánh ác ma phía sau vươn ra, “ba đất” một tiếng, trước lúc Ma thần động thủ, đập mạnh đôi cánh như sao băng lao ra ngoài...

Phong Vân Vô Kỵ bay ra xa trăm trượng, liền thu liễm khí tức lại. Hắn trực tiếp một chưởng đánh chết một ma tộc, đoạt lấy trường kích của y, sau đó đem Khô Lâu Thập Tự kiếm cắm vào vòng đeo kiếm trên đùi phải. Hắn ngẩng đầu lên, trà trộn vào trong đại quân ma tộc dày đặc, tiến về phía trước.

“Hồng!”

Trên bầu trời, mấy vạn hỏa long lượn vòng bỗng nhiên đáp xuống, tiếp đó từng đạo hỏa diễm khổng lồ bắn thẳng vào đám chiến sĩ ma tộc. Vô số ma tộc chiến sĩ trong đợt tấn công đầu tiên, toàn thân bốc cháy, kêu lên thảm thiết, chưa đến một khắc đã hóa thành hỏa diễm hừng hực, cháy thành tro tàn.

Những kỵ sĩ trên lưng hỏa long bỗng nhiên kéo dây xích, hỏa long lập tức lao thẳng lên bầu trời phía trước, lưu lại trên mặt đất một khoảng không rộng lớn, cùng với những đồng thi thể bị đốt cháy.

Khoảng đất trống do hỏa long tạo ra trong nháy mắt đã bị lấp đầy, tốc độ của đại quân không hề giảm bớt. Phía đối diện, đám Ma Thần nhanh chóng xông lên. Ma Thần đi hai bên, những ma tộc tinh nhuệ tay cầm trường kích như thủy triều nhanh chóng xông lên phía trước. Ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ xoay chuyển, một mặt chậm rãi tiến về phía trước, một mặt di chuyển về một hướng bên cạnh, tất cả những kẻ cản đường đều bị hắn lợi dụng sát khí mạnh mẽ chấn vỡ kinh mạch trong cơ thể.

Với loại chiến tranh đại quy mô này, tác dụng của một cá nhân thật sự là quá nhỏ. Tại thời khắc này, Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ không phải là làm thế nào để giết địch, mà là giữ mạng. Ma thúc Thần cấp chỉ có thể khiến cho hắn phải hiện trước nguy hiểm, lúc cần thiết còn có thể giữ mạng, nhưng uy năng của Thần cấp phải cần công lực để duy trì. Một thân thể cấp Ma Đế, tại trường chiến tranh liên quan đến hai đại thể lực Ma giới này, thực sự không có gì là quan trọng.

Ước chừng đã ra khỏi quỹ đạo của chiến trường chính, Phong Vân Vô Kỵ lập tức ném bỏ trường kích, thân thể chìm xuống nhập vào trong lòng đất, một đường phá vỡ tầng tầng bùn đất chìm xuống bên dưới. Từng cỗ khí tức hôi thối xộc vào mũi, bên dưới bùn đất chôn dấu vô số những tàn binh đoạn kích rỉ sét, những binh khí này đều bị Phong Vân Vô Kỵ lần lượt phá vỡ, nhập vào bên trong bùn đất.

Ma khí trong cơ thể tuôn ra, chấn động những bùn đất phía trên chung quanh lỗ thủng. Bùn đất bốn phía lập tức tràn vào che kín động khẩu. Đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ đem ma công trong cơ thể xuất ra bên ngoài, dung nhập vào trong bùn đất trên đỉnh đầu, khiến cho mặt đất thoát nhìn có vẻ rắn chắc, không để cho người khác phát hiện.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trong lòng đất, tận lực thu liễm khí tức. Cùng lúc đó, ma thúc cường đại của hắn phá đất bay ra, quan sát toàn bộ cục diện chiến tranh...

“Vù!”

“Vù!”

“Vù!”

Ma thúc của Phong Vân Vô Kỵ vừa phá đất bay ra, liền “thấy được” mưa kích đầy trời rơi xuống. Trong tiếng kêu sắc bén, vô số ma tộc bị đóng chặt vào mặt đất.

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Hai tiếng nổ từ chiến trường Tư Đề Lạp truyền đến, từng đợt mây đen xuất hiện tại hai bờ của chiến trường cổ. Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được một tia khí tức quen thuộc, đó là khí tức của hắc ám kim tự tháp.

Bên dưới mây đen, hai tòa hắc ám kim tự tháp khổng lồ xuất hiện tại hai bờ biên giới chiến trường, tám sợi xích sắt thật lớn nối liền với mặt đất. Trên đỉnh hắc ám kim tự tháp khổng lồ, thỉnh thoảng lại lóe lên những tia chớp màu đen, dọc bề mặt của bốn bức tường bên ngoài một đường truyền xuống...

Ma khí hùng hậu từ bên trong hắc ám kim tự tháp tràn ra. “Ầm ầm!”, trong mây đen dày đặc trên bầu trời chiến trường cổ Tư Đề Lạp, một đoàn thiểm điện khổng lồ đột nhiên bắn ra, sau đó lan về bốn phía không

theo một quy luật nào. Gần như đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện không gian chung quanh hai tòa hắc ám kim tự tháp đột nhiên dao động một chút, dường như vặn vẹo trong khoảnh khắc.

Phong Vân Vô Kỵ cẩn thận đem ma thức phát tán ra. Tại bên rìa của hắc ám kim tự tháp, hắn không hề cảm giác được loại khí tức kinh khủng hủy diệt tất cả như lúc ban đầu. Ma thức lại tiến về phía trước vài trượng, nhưng vẫn vô sự như cũ...

Khi ma thức của Phong Vân Vô Kỵ đảo qua bên ngoài một tòa hắc ám kim tự tháp, trong lòng hắn đột nhiên hiểu ra: “Đây căn bản không phải là bản thể của hắc ám kim tự tháp mà mình đã nhìn thấy, mà là một loại tồn tại như huyền thể, hoặc có thể nói là hình chiếu, một loại tồn tại gần như chân thực.”

Không gian nơi hình chiếu “hắc ám kim tự tháp” vô cùng cổ quái. Phong Vân Vô Kỵ chung quy cảm giác được, dường như có cái gì đó mà mình không thể phát hiện ra, hoặc có thể nói là hắn cảm giác được một thứ gì đó bên trong “hắc ám kim tự tháp” này.

“Nếu như bốn tôn có ở đây thì tốt!” Dưới lòng đất, Phong Vân Vô Kỵ có chút thở dài, trong lòng lại nghĩ đến một kỹ năng của bốn tôn, “Phá Vọng ngân mâu”. Loại kỹ năng này gần như có thể nhìn thấu bất cứ thứ gì ẩn giấu, bao gồm cả những quy tắc hữu hình và vô hình.

Sau khi phân thân, Phong Vân Vô Kỵ chỉ còn lại Hấp Tinh đại pháp, cũng là công pháp thích hợp nhất để sinh tồn tại Ma giới, ngay cả Ý Niệm Kiểm Thể đại pháp cũng không có được,

Một dự cảm nguy hiểm dâng lên trong lòng, Phong Vân Vô Kỵ lập tức như tia chớp thu hồi ma thức lại. Tại khoảnh khắc khi thu hồi, ma thức của hắn và một đạo ma thức cường đại khác khe quét qua. Phong Vân Vô Kỵ cả người chấn động, linh hồn như bị trọng kích. Hắn không dám sơ suất, trong lòng biết đã hành động vừa rồi đã thu hút sự chú ý của một số kẻ cường đại, liền nhanh chóng thu hồi ma thức lại, bắt động một lúc lâu, chỉ sợ bị phát hiện một điểm sơ hở.

May mắn là sự hỗn loạn của cuộc chiến hoàng tráng này đã trở thành yểm hộ tốt nhất cho hắn...

“Ồ!”...

Một tiếng kèn hùng hồn từ xa xa vang lên, xuyên qua bùn đất truyền vào trong tai của Phong Vân Vô Kỵ, tiếp đó là một trận thanh âm kịch liệt do mặt đất chấn động. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng máy động, biết đại quân Tát Cấp Lạp vương triều cuối cùng đã xuất động.

Chờ đợi cơ hội đã lâu, cuối cùng cũng đã đến. Bên dưới lòng đất, bên trong Sát Lục chiến giáp, khuôn mặt của Phong Vân Vô Kỵ trở nên dữ tợn vì hưng phấn...

238. Chương 238: Phá Đất Bay Lên

Đây mới là thực lực chân chính của Tát Cấp Lạp vương triều, bất luận là sát khí hay khí thế đều vượt xa ma tộc bình thường. Hắc giáp trên người bọn chúng cũng là chiến giáp tinh nhuệ được chế tạo đồng nhất, ma tộc bình thường không thể so sánh được.

Trong nháy mắt, quân đội khổng lồ của Tát Cấp Lạp vương triều cùng với những Ma thần cao lớn đã tiến đến trung tâm chiến trường. Những nơi phía trước mà bọn chúng đi qua, bất luận là binh sĩ bên nào toàn bộ đều giết không cần hỏi, khí thế không gì có thể ngăn cản được. Những nơi đi qua, người ngã ngựa đổ, huyết nhục tung tóe khắp nơi. Gần như trong nháy mắt khi va chạm, có đến ngàn vạn ma tộc ngã xuống dưới những thanh trường kích từ phía sau đâm tới.

Ở bên kia, gần như ngay khi quân đội chủ lực của Tát Cấp Lạp vương triều xuất động, quân đội của Ni Cổ Lạp Tư vương triều cũng từ một bên của chiến trường Tư Đề Lạp xông lên, như thủy triều tràn về hướng trung tâm chiến trường.

Phong Vân Vô Kỵ cố gắng kìm nén xung động muốn lao ra, trong lòng tự nhủ: “Nhịn một chút nữa! Rất nhanh sẽ đến thôi!”

Bầu trời của chiến trường Tư Đề Lạp được bao phủ bởi vô số ma thức cường đại. Rất nhiều thần ma cường đại đều quan sát trận chiến này, trong đó bao gồm cả ma thức của Phong Vân Vô Kỵ. Từng đạo ma thức

toàn bộ tinh thần đều tập trung vào cuộc chiến, tương hỗ với nhau không hề xung đột, cũng không hề muốn động thủ, giống như vô số đường thẳng song song.

Quân đội của Tát Cáp Lạp vương triều và Ni Cổ Lạp Tư vương triều từ hai bên đồng thời quét sạch những binh sĩ giữa chiến trường. Bất kể là binh sĩ của phương nào, chỉ cần ngăn cản tại phía trước toàn bộ đều giết sạch, động tác vô cùng nhanh gọn, tất cả đều là một kích nát thây. Tốc độ của quân đội hai bên như sét đánh, dễ dàng thu dọn những ma tộc đang hỗn chiến tại trung tâm chiến trường.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy trong lòng phát lạnh, hiển nhiên cả hai bên đều có chủ ý giống nhau, tiêu diệt sạch toàn bộ chốt thí.

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ chú ý đến hành động của hai bên, nhìn thấy song phương càng ngày càng gần, trong lòng dường như chợt hiểu ra. Bất kể là Ni Cổ Lạp Tư vương triều hay Tát Cáp Lạp vương triều đều yên lặng hành động theo một loại quy tắc ngầm nào đó, những quy tắc ngầm này hiển nhiên cùng với việc tàn sát có liên quan.

Nhưng khiến cho Phong Vân Vô Kỵ nghi hoặc chính là, tàn sát những ma tộc yếu nhược này đối với hai bên rốt cuộc có ích lợi gì?

Đúng lúc này, Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi phát hiện, từ đỉnh của hắc ám kim tự tháp tại hai phương chiến trường cổ Tư Đề Lạp, những hoa văn kim sắc vô tận hóa thành dòng chảy cuộn cuộn từ đỉnh của hắc ám kim tự tháp lưu chuyển xuống. Khi hoa văn kim sắc vô tận chảy xuống bên rìa hắc ám kim tự tháp khổng lồ, liền dọc theo mặt phẳng diên cuồng tràn về hướng chiến trường cổ Tư Đề Lạp. Vô số hoa văn kim sắc cực nhỏ không có quy luật, lan ra toàn bộ chiến trường, phạm vi bao trùm đến phân nửa chiến trường cổ Tư Đề Lạp. Khi hoa văn kim sắc này xuyên qua những ma tộc chiến sĩ của phe mình phía trước, dường như đi qua không khí, không hề có chút trở ngại nào.

Từ góc độ của Phong Vân Vô Kỵ có thể thấy được, những hoa văn kim sắc hình dạng gần như tương đồng của hai bên vừa vụn gặp nhau tại trung tâm chiến trường Tư Đề Lạp, đem toàn bộ chiến trường một phần thành hai. Những hoa văn kim sắc đang lan về bốn phía như tia chớp, khi gặp phải hoa văn kim sắc của bên kia, tốc độ cực nhanh lập tức giảm xuống đến mức thấp nhất, yên tĩnh lơ lửng giữa hư không.

Gần như tại khoảnh khắc khi hoa văn kim sắc của hai bên gặp nhau, toàn bộ chiến trường Tư Đề Lạp lập tức bị bao phủ bởi hoa văn kim sắc ngừng lại giữa hư không. Hoa văn kim sắc nửa ẩn nửa hiện, từ từ chuyển hóa thành màu vàng đen, sau đó màu sắc càng lúc càng mờ nhạt, dần dần tan rã trong hư không, giống như cùng mặt đất hợp thành một thể.

Một loại cảm giác cổ quái dâng lên trong lòng Phong Vân Vô Kỵ. Hắn chung quy cảm giác được sự xuất hiện của hoa văn kim sắc này khẳng định là có một tác dụng nào đó, nhưng mặc cho hắn lú lẫn ma thức tìm tòi ra sao cũng không thể thấy được hoa văn kim sắc kia đã ẩn đi nơi nào. Trong hư không, sương mù màu đen mờ nhạt lượn lờ. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cảm thấy cổ quái, nhưng khổ nỗi không có Pháp Vọng ngân mâu, hắn căn bản không thể phát hiện được sự huyền bí trong đó.

Đối với hoa văn kim sắc đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất này, chiến sĩ hai bên đều giống như không nhìn thấy, bước tiến không hề chậm lại...

“Ầm!”

Cuối cùng, đập lên tầng tầng lớp lớp những thi thể còn sót lại, hắc kỳ hình ngọn lửa và hắc kỳ hình con người màu bạc ầm ầm va chạm vào nhau. Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trung tâm chiến trường cổ Tư Đề Lạp vang lên, hai dòng thủy triều màu đen dài mấy ngàn dặm va chạm vào nhau, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Lực trùng kích mạnh mẽ khiến vô số ma tộc bị bắn tung lên trời, tuy nhiên từ sớm kinh mạch thân thể của bọn chúng đã đứt ra từng khúc, chưa lên đến đỉnh phong đã trở thành một người chết.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn như trước kiên trì chờ đợi. Trên bầu trời, long kỵ sĩ đáp xuống khiến cho một diện tích lớn ngập tràn ngọn lửa, mỗi một lần phun ra đều cuốn đi mấy ngàn ma tộc chiến sĩ, lưu lại hàng ngàn những thi thể cháy đen. Ngọn lửa do hỏa long phun ra có nhiệt độ rất cao, cho dù là quân đội chính quy của Tát Cáp Lạp vương triều, khô giáp vẫn không thể chống lại được loại nhiệt độ này.

“Xèo xèo!”

Trên bầu trời ở hậu phương của Tát Cáp Lạp vương triều, từng gã ác ma điên cuồng thét lên chói tai, hai cánh đập mạnh, như tia chớp lao về hướng long kỵ sĩ trên không trung.

“Vù!”

Đối mặt với ác ma dày đặc, hỏa long lập tức bay lên. Tiếp đó mấy vạn hỏa long xếp thành một hàng, đồng thời há miệng thật lớn, một dòng sông lửa dài mấy trăm trượng phun ra, hoàn toàn bao trùm không gian phía trước. Đồng thời, long kỵ sĩ thu hồi trường kích đen nhánh trong tay, gắn vào sau lưng, từ trong túi bên dưới thiết giáp lấy ra những cây lưu tinh chùy(1). Hai tay nắm thật chặt một điểm của lưu tinh chùy, cánh tay phải dùng sức, lưu tinh chùy lập tức mang theo tiếng gió vù vù bắt đầu xoay tròn phía trên long kỵ sĩ. Những nơi mà lưu tinh chùy đi qua, không khí đều trở nên mờ hồ không thấy rõ.

(1) Xích chùy (binh khí thời xưa, hai đầu binh khí có hai quả chùy to bằng cái bát).

“Xèo xèo!”

Từng mảng lớn ác ma chạm vào ngọn lửa do hỏa long phun ra, tất cả đều hóa thành tro tàn bay lả tả. Kẻ trước ngã xuống, kẻ sau lại tiến lên. Những kẻ ngừng lại cũng bị những ác ma phía sau đẩy mạnh vào trong hỏa diễm hừng hực, nổ tung giữa không trung thành từng chùm tro bụi theo gió rơi lả tả, mùi hôi thối cháy khét tràn ngập không gian...

Đông đảo ác ma từ phía trên và phía dưới lướt qua, đánh về phía long kỵ sĩ trên lưng hỏa long. Lưu tinh chùy tại không trung quét một vòng, hơn mười ác ma lập tức hóa thành thịt vụn...

Tàn sát, tàn sát vô tận! Quân đội của Tát Cáp Lạp vương triều và Ni Cổ Lạp Tư vương triều tựa như hai cỗ máy xay thịt, không ngừng đan xen vào nhau. Phạm vi giao chiến nhanh chóng mở rộng, trong nháy mắt đã lan ra đến phía trên Phong Vân Vô Kỵ.

Tiếng bước chân ầm ầm cùng tiếng gào thét điên cuồng từ đỉnh đầu truyền đến. Dưới lòng đất, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt ra: “Thời cơ cuối cùng đã đến rồi!”

Thủ hạ của Sát Lục ma cung trong trận chiến này gần như toàn quân bị diệt, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cũng không thêm quan tâm. Chỉ cần hắn còn sống, sớm muộn Sát Lục ma cung sẽ có thể xây dựng lại, đương nhiên nói không chừng còn có thể thành lập một vương triều ở Ma giới.

Thế nào là đục nước béo cò? Một con voi đứng giữa một bầy kiến, chẳng lẽ lại gọi là đục nước béo cò?

Phong Vân Vô Kỵ sớm đã hạ quyết tâm, khi quân đội chính quy của Tát Cáp Lạp vương triều và Ni Cổ Lạp Tư vương triều chính thức giao chiến, chính là lúc hắn xuất động. Giữa đông đảo cường giả như vậy, có lẽ sẽ không ai chú ý đến một ma tộc có chút biểu hiện vượt trội.

“Phốc!”

Một đạo thân ảnh phá đất bay lên. Không ai ngờ được bên dưới lòng đất lại có một người. Hai gã ma tộc đang tử chiến với nhau hơi ngẩn ra, ngay lập tức, lưỡi kiếm của Khô Lâu Thập Tự kiếm nhẹ nhàng lướt qua hai chiếc mũ giáp. “Bùng” một tiếng, hai gã ma tộc lập tức nổ tung thành tro bụi, khôi giáp trên người bỗng nhiên sụp xuống, rơi lả tả trên mặt đất.

- Người thuộc phe nào?

Một tiếng quát chột vang lên.

Phong Vân Vô Kỵ nghe được liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã ma tộc của Tát Cáp Lạp vương triều và một gã ma tộc của Ni Cổ Lạp Tư vương triều đang đồng thời nhìn vào hắn.

“Hắc hắc!” Phong Vân Vô Kỵ cười gằn một tiếng, không hề đáp lời, tay trái giơ lên, một cỗ hấp lực đột nhiên xuất hiện. Hai gã ma tộc lập tức như tia chớp bị hút về phía Phong Vân Vô Kỵ, bay được nửa đường, từng đoạn xương khô từ bên trong khôi giáp rơi xuống, bay đến bàn tay Phong Vân Vô Kỵ thì chỉ còn lại hai bộ giáp trống rỗng cùng hai luồng ma khí.

Phong Vân Vô Kỵ co tay trái lại, hai luồng ma khí lập tức tràn vào bên trong cơ thể hắn. Hắn tiện tay ném một cái, hai bộ khải giáp liền rơi xuống mặt đất kêu loảng xoảng.

Chung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, đám ma tộc đều thu hồi trường kích, cùng nhau nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Hành vi giết người cả hai bên vừa rồi đã khiến cho bọn chúng chú ý.

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ quét qua một vòng, đột nhiên nhìn về hướng ma tộc chung quanh lộ ra một nụ cười hung ác.

“Hấp Tinh đại pháp!”

“Ầm!”

Một vòng khí lưu màu đen từ trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ bắn ra, như cuồng phong quét lá tràn về bốn phía. Trong nháy mắt, ma khí cuộn cuộn một lần nữa tràn vào cơ thể hắn...

“Đinh đang đang!...”

Từng đợt thanh âm va chạm của kim loại vang lên. Lấy Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm, trong phạm vi ba mươi trượng, khôi giáp dày đặc rơi xuống mặt đất, các bộ phận rơi lả tả khắp nơi, lộ ra những bộ xương trắng bên trong. Rất nhiều ma tộc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị hấp thành xương khô...

“Ha ha ha...”

Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng cười một tiếng, như tia chớp lao đi. Tiếng cười của hắn nhanh chóng bị tiếng giết chóc che lấp đi.

Trên bầu trời và mặt đất, quân đội vương triều dày đặc đang hỗn chiến với nhau, mỗi một địa phương chiến đấu đều vô cùng kịch liệt. Không ai chú ý tới tại mảnh đất sát biên giới của chiến trường có một ma tộc dị thường...

Chiến tranh đã trở thành yểm hộ tốt nhất cho Phong Vân Vô Kỵ. Bất kể là ma tộc của Tát Cáp Lạp vương triều hay Ni Cổ Lạp Tư vương triều, độ thuần túy và tinh khiết của ma khí đều vượt xa những ma tộc bình thường. Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng vận chuyển Hấp Tinh đại pháp, hấp thu tinh hoa sinh mệnh của những ma tộc này. Từng cỗ ma nguyên tinh tràn vào cơ thể khiến cho hắn vô cùng sáng khoái.

“A!”

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hai tay thả xuống, nghiêng nghiêng vươn về phía sau. Từng cỗ ma khí như cá voi hút nước tràn vào cơ thể hắn.

Mỗi nơi mà Sát Lục Ma Đế xuất hiện đều lưu lại xương khô đầy đất, không một nơi nào ngoại lệ.

Dưới loại chiến tranh vương triều có đến cả trăm ức ma tộc, một ma tộc sử dụng Hấp Tinh đại pháp quả thật không đáng để quan tâm. Trường chiến tranh này, căn bản chính là địa phương được tạo ra dành cho Phong Vân Vô Kỵ.

Trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ, mỗi một ma tộc đều trở thành bổ phẩm ngon nhất...

“Ba!”

Phong Vân Vô Kỵ một cước đạp xuống, bên dưới chân, một mảng đất lớn đổ sụp xuống. Dưới bạch cốt dày đặc cùng những khôi giáp rơi lả tả, thân hình hắn hóa thành một tia chớp lướt ra, một lần nữa lao vào bên trong làm sóng ma tộc cuộn cuộn. Khô Lâu Thập Tự kiếm và Hấp Tinh đại pháp luân phiên xuất thủ, mỗi lần xuất thủ đều ít nhất lấy đi tính mạng một gã ma tộc...

Toàn bộ mặt đất đều bị thiêu đốt bởi hỏa diễm hùng hực, những đám khói nồng đậm bốc lên thiên không, nhuộm bầu trời thành một mảnh đen kịt. Bên trong những đám khói, từng con hỏa long tung hoành trong thiên địa, từng đạo hỏa diễm từ trong miệng phun ra, vô số ác ma kêu lên thảm thiết, hóa thành than đen từ không trung rơi xuống.

Từ hậu phương của Ni Cổ Lạp Tư vương triều, từng tiếng long ngâm réo rất vút thẳng lên trời. Bên dưới những tầng mây, đông đảo long kỵ sĩ huy động lưu tinh chùy từ phía xa lướt đến. Long uy khổng lồ bao phủ toàn bộ chiến trường.

“A!”

Một long kỵ sĩ kêu lên thảm thiết, toàn thân hắn đều bị ác ma dày đặc vây quanh, những chiếc răng nanh cắm sâu vào cơ thể, ngay cả khôi giáp cũng không ngăn cản được. Còn có nhiều ác ma vượt qua phòng tuyến của kỵ sĩ, đáp xuống trên người hỏa long, vây quanh điên cuồng cắn xé...

Kiểm nhiều cũng có thể cắn chết voi. Long kỵ sĩ có cường đại hơn cũng không thể ngăn cản được ác ma vô cùng vô tận.

Hỏa long mang theo kỵ sĩ trên lưng dưới sự công kích của ác ma, quần quai từ không trung rơi xuống giữa đám bụi mù, đem một phiến ma tộc ép thành thịt vụn, ngay lập tức liền bị ma tộc hai bên tràn tới bao phủ...

Mức độ chiến tranh vô cùng thảm liệt, chỉ cần thời gian hô hấp một cái đã có những mảng lớn ma tộc ngã xuống giữa cát bụi, huyết thủy thấm ướt cả mặt đất. Từng khối thân thể còn sót lại văng tung tóe khắp nơi. Trên bầu trời, cuộc chiến giữa hỏa long kỵ sĩ và ác ma cũng phi thường thảm liệt...

Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ vừa lưu lại một đám bạch cốt, đang định lao đến một nơi khác, đột nhiên một luồng hơi nóng từ trên đỉnh đầu cuốn tới. Phong Vân Vô Kỵ thất kinh, lập tức như tia chớp lướt ra. Một cổ hỏa diễm hừng hực quét qua Sát Lục chiến giáp. Hỏa diễm vừa lướt qua, bên dưới Sát Lục chiến giáp, cơ nhục trên lưng của Phong Vân Vô Kỵ liền bị cuộn lên, da tróc thịt bong. Từng luồng khói xanh phát tán ra mùi cháy khét từ bên dưới Sát Lục chiến giáp bốc lên.

“Tư!”

Phong Vân Vô Kỵ nghiêng rằng. Trên đỉnh đầu, một hỏa long thật lớn từ phía trên xẹt qua. Trên lưng cự long, long kỵ sĩ tay kéo xích sắt, cự long lập tức lao về hướng khoảng không phía trước. Cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, một vòng hỏa diễm thiêu đốt, khói đặc bốc lên tận trời, từng đoàn thi thể bị cháy xém ngã xuống mặt đất. Bùn đất của chiến trường Tư Đề Lạp cũng biến thành một mảnh cháy đen, tràn ra những khe nứt...

Phong Vân Vô Kỵ trong mắt xẹt qua thần sắc hung ác, dưới chân bỗng nhiên phát lực, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh phóng lên cao. Thân thể của hắn nhoáng lên, lướt qua chụp lấy một bên cánh của cự long, từ sát thân thể cự long trở mình leo lên lưng. Gần như đồng thời, long kỵ sĩ trên lưng cự long kia dường như có linh cảm, đột nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ...

239. Chương 239: Hắc Ám Kim Tự Tháp Và Xích Sắt

Long kỵ sĩ huy động lưu tinh chùy, những nơi đi qua không khí như trở nên quánh đặc, lưu lại từng đạo tàn ảnh mơ hồ. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng hơi căng thẳng, tốc độ huy động lưu tinh chùy của long kỵ sĩ kia rất chậm, nhưng hắn hoàn toàn cảm nhận được trong cây chùy kia ẩn hàm một lực lượng cường đại. Đám Long kỵ sĩ này gây cho hắn một loại cảm giác kỳ quái. Thực lực của bọn chúng dường như không được bài danh tại Ma giới, nhưng từ trên thân thể bọn chúng, hắn cảm nhận được loại khí tức năng lượng kỳ quái nồng đậm giống như trên người lão pháp sư.

“Vù!”

Lưu tinh chùy hóa thành một đạo tàn ảnh đánh về phía Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ thân dưới bất động, thân trên hơi ngã ra phía sau. Lưu tinh chùy quét qua sát trán của hắn gây nên một trận âm thanh ma sát chói tai. Cương phong do lưu tinh chùy tạo ra giống như cương thảo tấp vào giáp che mặt.

Ngay lúc lưu tinh chùy lướt qua, Phong Vân Vô Kỵ lập tức hành động. Nơi giáp lưng và vai phát ra hai tiếng “bồng bồng”, đôi cánh ác ma màu xanh sẫm từ sau lưng vươn ra. Phong Vân Vô Kỵ dùng lực vỗ mạnh, thân hình lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía long kỵ sĩ...

Long kỵ sĩ toàn thân được che kín bởi chiến giáp hình rồng dữ tợn, chỉ hở ra hai con mắt. Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đang lao đến, y không hề kinh hoảng, tay phải đột nhiên dùng lực một chút, lưu tinh chùy như tia chớp quay ngược lại, bay về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Két!”

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên vươn tay trái chụp lấy dây xích. Đầu chùy tại không trung quay tròn một vòng, lướt qua Phong Vân Vô Kỵ, sau đó gấp lại trực tiếp bay về phía phần mặt của hắn. Bên ngoài lưu tinh chùy đen kịt bốc lên một luồng sương mù mây xám dày đặc, một cổ cương phong cường đại quét vào mặt. Tay phải của Phong Vân Vô Kỵ như chớp rút Khô Lâu Thập Tự kiếm ra, “sát!” một tiếng chém xuống. Một thanh âm giòn tan vang lên, lưu tinh chùy vỡ ra làm hai mảnh.

Hình ảnh của lưu tinh chùy phản chiếu vào trong mắt của long kỵ sĩ, chậm chậm nứt ra thành hai mảnh, thời gian dường như trở nên chậm phi thường. Đột nhiên một cổ lực lượng không thể kháng cự truyền đến, long kỵ sĩ bị sợi xích trong tay quăng lên cao, vẽ thành một đường cong trên không trung, văng khỏi lưng cự long. Đầu xích bên kia chọt lỏng ra, “rầm” một tiếng, giống như sao băng rơi xuống mặt đất...

Trên bầu trời, Phong Vân Vô Kỵ sau dùng sức ném long kỵ sĩ kia xuống dưới, một mình đứng trên lưng cự long. Hắn vốn định thuận phục con cự long này làm tọa kỵ, nhưng căn bản đã không còn thời gian...

Một kẻ thân mặc lưu ly hắc giáp đột nhiên xuất hiện trên lưng cự long, đồng thời long kỵ sĩ biến mất không thấy nữa, điều này đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của những long kỵ sĩ xung quanh.

“Huýt!”

Một long kỵ sĩ cách Phong Vân Vô Kỵ trăm trượng đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng huýt gió cao vút. Con cự long đang bị Phong Vân Vô Kỵ dẫm trên lưng đột nhiên rống lên một tiếng, đôi cánh dùng sức đập mạnh tạo nên một cổ đại phong. Giáp sắt trên lưng rung động, cự long toàn thân xoay chuyển lao về hướng thiên không.

Cự long bay vút lên bầu trời, vừa bay vừa xoay tròn. Phong Vân Vô Kỵ bất ngờ không đề phòng, trong phút chốc bị hất xuống lưng cự long. Hắn đang định quay lại trên lưng cự long lần nữa, nhưng cự long kia bỗng nhiên quấy đuôi một cái, quay đầu lại há miệng phun ra một đoàn hỏa diễm. Cùng lúc đó, hai long kỵ sĩ từ hai bên trái phải điều khiển cự long bay nhanh đến, hai tiếng rít chói tai vang lên. Một cổ nguy hiểm theo bản năng nổi lên trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, hai cánh ác ma rung lên một cái, cả người bắn ngược về phía sau. Hai đạo lưu tinh chùy giao nhau lướt qua ngay trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, nhưng đoàn hỏa diễm có phạm vi rất lớn của cự long đã bao trùm cả người hắn...

Cự long kia hiển nhiên có chút giận dữ, một lúc lâu sau mới phun hết đoàn hỏa diễm. Hai bên trái phải, hai gã long kỵ sĩ đứng song song với con cự long mất chủ, vừa trấn an nó, đồng thời nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ...

Hỏa diễm phun hết, Phong Vân Vô Kỵ một thân hắc giáp từ trong hư không hiện ra, từng luồng khói xanh mang theo mùi khét từ trong những khe hở của khải giáp bốc lên.

- Làm sao có thể?

Một trong hai gã long kỵ sĩ kinh ngạc hô lên.

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, tay phải buông ra, Khô Lâu Thập Tự kiếm tự động rơi vào khuỷu đeo kiếm. Đồng thời hai tay của hắn giơ lên, hướng về phía hai gã long kỵ sĩ, Hấp Tinh đại pháp lập tức xuất thủ...

- Các người không nên chọc vào ta!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, khuôn mặt trở nên dữ tợn, hai cổ hấp lực cường đại lập tức phát ra. Cho dù là cự long khổng lồ cũng không thể chống lại cổ hấp lực có thể cuốn sạch thiên địa này. Dưới tác dụng của Hấp Tinh đại pháp, hai gã long kỵ sĩ kêu thảm một tiếng, một luồng khí màu xanh đậm đặc từ bên dưới khải giáp cuộn cuộn tuôn ra, nhưng lưu tinh chùy trong tay vẫn chuẩn xác phóng tới.

“Ầm!” “Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ không hề né tránh, tùy ý để hai quả lưu tinh chùy ẩn chứa lực lượng cường đại nặng nề đập vào người. Phần ngực sát lực chiến giáp bị lõm vào một khối lớn. Gần như đồng thời, từ phía sau Phong Vân Vô Kỵ, một quả lưu tinh chùy khác vô thanh vô tức đập trúng vào lưng.

Ba quả lưu tinh chùy, lực lượng cường đại căn bản không giống với công kích vật lý. Phong Vân Vô Kỵ bị ba quả chùy này đập trúng, cả người chấn động, linh hồn cũng thiếu chút nữa bị chấn bay ra. Phong Vân Vô Kỵ vốn không trở nên khinh xuất như vậy, nhưng hắn đã bị hai gã long kỵ sĩ kia kích phát bản tính tàn nhẫn, không chỉ tàn nhẫn đối với người khác mà còn tàn nhẫn đối với chính mình, không tránh né mà ngạnh tiếp ba cú công kích này. Sau khi hai gã long kỵ sĩ rơi vào trong tay Phong Vân Vô Kỵ, bên trong khôi giáp chỉ còn lại hai bộ hài cốt.

Con cự long kia bị hấp lực cường đại hút về phía Phong Vân Vô Kỵ. Thân thể to lớn lướt qua khoảng không gian mấy trăm trượng thì tất cả lớp da bên ngoài đã bị mục nát, khói xanh bốc lên, từng bộ phận lộ ra xương trắng. Sự bá đạo của Hấp tinh đại pháp ngay cả cự long cũng không thể kháng cự.

Cự long kia cũng rất lợi hại, mắt thấy khoảng cách còn chừng hơn mười trượng nữa, đột nhiên há miệng phun ra một hơi sóng nhiệt cuộn cuộn. Phong Vân Vô Kỵ cười gần một tiếng, hai tay vung lên, trực tiếp ném hai kiện chiến giáp hình rồng đi, đồng thời thân thể như tia chớp lướt về phía gã long kỵ sĩ phía sau.

Đôi cánh khẽ rung lên, tránh khỏi luồng hỏa diễm, Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp há miệng ra, hấp tinh đại pháp lập tức xuất thủ. Cho dù trong tay đang nắm sợi xích gắn trên gáy rồng, long kỵ sĩ kia vẫn bị hấp lực cường đại hút bay lên, mấy trăm ác ma lao tới càng làm cho hắn cảm thấy luống cuống.

Dưới mặt nạ Sát Lực chiến giáp, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ hiện lên thần sắc hung ác. Từ trên người gã long kỵ sĩ này, hắn lại phát hiện ra một sơ hở rất lớn gần như không thể ngờ tới của long kỵ sĩ, đám long kỵ sĩ này không có năng lực bay lượn trên không.

Thân hình nhoáng lên, thừa dịp gã kỵ sĩ kia đang bị treo tại không trung, cự long cũng chưa kịp xuất thủ tương trợ, Phong Vân Vô Kỵ lặn vào trong đám ác ma cuộn cuộn. Tay phải vừa động, Khô Lâu Thập Tự kiếm lập tức bay ra khỏi khuyên đeo kiếm, rơi vào trong tay, mượn sự yểm hộ của đám ác ma, tại không trung vẽ nên một đạo hắc ảnh...

Trong lúc long kỵ sĩ kia một tay giữ xích sắt buộc trên thân cự long, tay kia rút trường kích này đen trên lưng gạt bay đám ác ma xung quanh người, từ phía sau, một đạo kiếm quang như tia chớp xẹt qua, ánh kiếm phản chiếu vào trong mắt của y...

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn, long kỵ sĩ kia tại không trung nổ tung thành một chùm tro bụi màu đen, mũ giáp và chiến giáp vỡ thành nhiều mảnh bắn về các hướng...

“Hống!”

Một tiếng lòng ngâm bi thảm vang lên, tiếp đó là một luồng hỏa diễm bao trùm trời đất. Thân hình của Phong Vân Vô Kỵ co rút lại, nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời Khô Lâu Thập Tự kiếm bay ra khỏi tay, phát ra một trận kiếm ngân trong trẻo, chìm vào trong luồng hỏa diễm cuộn cuộn...

“Bùng!”

Hỏa diễm trong nháy mắt tiêu tan. Trên không trung, một đoàn tro bụi màu đen bay tứ tán. Trong đám tro bụi đó, Khô Lâu Thập Tự kiếm bị một cỗ lực lượng cường đại chấn bay ra. Phong Vân Vô Kỵ phất tay một cái, Khô Lâu kiếm đang ở trên không mấy trăm trượng liền vẽ thành một vòng cung hoàn mỹ bay về tay hắn...

Từng cỗ tinh hoa khổng lồ từ chuỗi Khô Lâu Thập Tự kiếm tràn vào trong cơ thể. Phong Vân Vô Kỵ thở ra một hơi, mỗi lần hấp nạp như vậy đều mang đến cho hắn một cảm giác cực kì thoải mái.

“Vù!”

Từng cỗ sương mù màu đen từ nơi nối tiếp giữa mặt nạ và giáp ngực liên tiếp tuôn ra. Phong Vân Vô Kỵ đưa tay gạt qua, luồng hắc vụ này liền phiêu tán tại không trung.

“Chuyện gì xảy ra? Trong cơ thể long kỵ sĩ, ngoại trừ tinh hoa sinh mệnh, những thứ khác hấp thu vào đều không có tác dụng!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nghi hoặc. Dựa theo cường độ vung chùy của long kỵ sĩ, nếu như bị hấp nạp hết năng lượng trong người, hẳn là cực kì đại bổ. Nhưng trên thực tế, Phong Vân Vô Kỵ hấp nạp ba gã long kỵ sĩ, nhưng trong cơ thể bọn chúng lại có một cỗ năng lượng kỳ lạ, căn bản hoàn toàn bất đồng so với ma nguyên tính chất. Hoặc chuẩn xác mà nói, trong cơ thể đám long kỵ sĩ này không hề có ma khí.

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu, hẳn đã hoàn toàn mất đi hứng thú với long kỵ sĩ. Hấp tinh đại pháp hút xong cũng không có cách nào lợi dụng, không phải là uống phí khí lực sao?

Ác ma đầy trời bao vây đám long kỵ sĩ lại, khiến cho bọn chúng căn bản không thể đối phó Phong Vân Vô Kỵ. Một lần giết chết hai gã long kỵ sĩ đã làm cho chúng ác ma hiểu rõ lập trường và thực lực của Phong Vân Vô Kỵ, vì vậy trong lúc hẳn điều tức không có ai tới quấy rầy.

Phong Vân Vô Kỵ đang suy nghĩ, đồng thời từ không trung hạ xuống. Trong tai hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn. Từ trong hắc ám kim tự tháp tại hai bờ chiến trường Cổ Tư Đề Lạp, đột nhiên mỗi cái bắn ra hai sợi dây xích to lớn, một đầu của dây xích gắn với một khối thiết chùy hình thoi to lớn. Những nơi mà thiết chùy đi qua, Toàn bộ ma tộc đều hóa thành bột phấn, cường hành tạo ra một thông đạo giữa không trung...

“Ầm!”

Bốn sợi xích sắt màu đen to lớn, từng cặp bắt chéo nhau, từ hai bên bầu trời hai phía bắn xuống. Thiết chùy cắm vào nửa bên kia chiến trường, thâm nhập vào trong lòng đất. Vài tiếng nổ vang kịch liệt vang lên, cả chiến trường ầm ầm rung chuyển, phẳng phất như tấm ván gỗ bị hai người khổng lồ xóc lên.

“Ầm ầm!”

Nơi thiết chùy rơi xuống, từng đạo bùn đất lật lên lan rộng về bốn phía. Những nơi đi qua, ma tộc tựa như giấy dán vỡ thành từng mảnh.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khiếp sợ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bên dưới hắc ám kim tự tháp của Tát Cáp Lạp vương triều, giữa hư không đột nhiên xuất hiện một hắc động cực lớn, từng tiếng nổ lớn vang vọng từ trong hắc động truyền ra...

Phong Vân Vô Kỵ trợn mắt há mồm. Chỉ thấy một đám quái vật thân hình to lớn như loài tê giác, cả người được bao phủ một lớp giáp dày từ trong hắc động chạy ra. Trên đầu đám quái vật này mọc ra hơn mười mũi sừng dài nhọn màu trắng, thân cao đến mấy ngàn trượng, không kém gì đám Ma Thần.

“Ầm ầm!”

Hơn một ngàn quái vật thân to giáp dày cử động chân trước, đột nhiên phát lực lao về phía trước, để lại bụi mù cuốn cuộn phía sau, từ một bên của chiến trường Cổ Tư Đề Lạp xông tới. Những nơi đi qua, từng đoàn ma tộc bị những bàn chân khổng lồ từ trên không đạp thành thịt nát. Đồng thời, đám quái vật này đột nhiên cắm sừng xuống đất, dùng sức ủi về phía trước. Nơi mà chúng đi qua, không có bất cứ thứ gì có thể cản được nửa khắc. Ngay cả đám Ma Thần đang đồ sát những ma tộc khác, trông thấy loài quái vật to lớn này cũng bất giác tránh sang ra bên cạnh...

Hơn một ngàn đường cày thật sâu từ một bên của chiến trường Cổ Tư Đề Lạp nhanh chóng kéo dài về bên kia, thế như chẻ tre. Vô số ma tộc còn chưa kịp kêu thảm đã bị những chiếc sừng vô cùng cứng rắn nghiền nát, huyết nhục tung tóe khắp nơi. Đám hung thú này không hề phân biệt địch hay ta, một đường lao về hướng khu vực của Ni Cổ Lạp Tư vương triều...

Ngay lúc mấy ngàn hung thú xuất hiện trên chiến trường, đông đảo tthầy tế chiến tranh bên phía Ni Cổ Lạp Tư vương triều cũng lập tức hành động, một mặt ngăm xuống, một mặt huy động xích sắt trong tay. Từng đạo tiêm chùy bay lượn trong không trung, lưu lại từng đạo tàn ảnh, từng cỗ lực lượng cổ quái lưu động trong không khí...

Dưới hắc bào thùng thình của các thầy tế chiến tranh, từng cỗ hắc vụ theo áo choàng rung động mà tuôn ra. Hắc vụ càng ngày càng nhiều, dần dần kết thành một mảng, hình thành một phiến mây lớn, dần dần

bao phủ thân hình của đám thầy tế chiến tranh.

Từ trên không trung nhìn xuống, xích sắt trong tay đám thầy tế chiến tranh bay lượn phía trên hắc vụ, phát ra từng than âm rít gió, trong khi thân hình của đám thầy tế đã hoàn toàn bị bao phủ không còn nhìn thấy. Từng đạo phù văn màu đen cổ quái từ trong hắc vụ tuôn ra, không ngừng chui ra chui vào bên trong hắc vụ, lúc ẩn lúc hiện, ẩn ước kết thành một thể...

Phong Vân Vô Kỵ khiếp sợ nhìn đám hung thú thân mang giáp dày phía dưới. Chỉ trong thời gian hô hấp vài cái, từng đường cày sâu đến mấy chục trượng đã xuyên phá hơn phân nửa chiến trường Tứ Đề Lạp. Bên dưới những rãnh cày, một mảng huyết thủy màu đen bao trùm mặt đất, như sông nhỏ dần dần chảy xuống đất. Trong đám huyết thủy đó, từng khối thân thể gãy nát nổi lênh bênh, từng thanh kích gãy nhô lên một nửa...

Uy lực của hung thú thật sự làm cho người ta sợ hãi, công kích trùng trùng hầu như không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì với bọn chúng...

“Ầm ầm!”...

Từ hắc ám kim tự tháp của hai bên, từng sợi xích sắt không ngừng bắn xuống, đâm vào trong mặt đất chiến trường. Những sợi xích sắt bắn xuống sau này rõ ràng không bằng như hai cây đầu tiên. Xét ở một loại ý nghĩa nào đó, Phong Vân Vô Kỵ có cảm giác hai sợi xích sắt to lớn đầu tiên giống như một loại phân chia phạm vi đối với các thể lực...

Một sợi rồi lại một sợi xích sắt tung hoành khắp cả chiến trường cổ Tứ Đề Lạp, có một cây thậm chí còn đi sát qua người Phong Vân Vô Kỵ. Hắn trông thấy rõ ràng, trên xích sắt có đầy những phù văn cổ quái, cùng với ẩn chứa lực lượng cường đại kinh khủng...

Những xích sắt này hoàn toàn đan xen giữa thực chất và hư chất, dày đặc lên đến hàng ngàn sợi từ không trung bắn xuống. Đầu kia của xích sắt toàn bộ đều tập trung tại hắc ám kim tự tháp đang lơ lửng trên không trung...

Trên mặt, đột nhiên bốc lên từng luồng trông giống như sương mù mà không phải sương mù. Từng cổ vật chất màu đen đó dọc theo xích sắt lan tới phía trên, giống như có sinh mạng...

240. Chương 240: Yêu Cầu Của Bốn Tôn

Ba phân thân của Phong Vân Vô Kỵ chia ra ba nơi: Ma giới, địa từ nguyên mạch và dưới lòng đất. Trong khoảng thời gian ngắn, Kiếm các lại ở trong trạng thái vô chủ. Nhưng cũng may là thời gian Phong Vân Vô Kỵ ở tại Kiếm các cũng không nhiều, hầu hết mọi chuyện đều là do Trì Thương xử lý. Vì vậy đối với việc Phong Vân Vô Kỵ một lần nữa biến mất, mọi người nhất thời cũng không cảm thấy kỳ quái. Điểm khác thường duy nhất có lẽ là lần này thời gian biến mất của chủ công dường như hơi lâu.

Mỗi ngày Trì Thương đều đốc thúc chiến sĩ trong vực khổ tu. Công pháp mà Phong Vân Vô Kỵ lưu lại cực kỳ huyền diệu, bất luận là Hoàng Kim chiến quyết, Bắc Minh thần công hay là Hàn Băng quyết đều là công pháp nhất đẳng.

Tẩu hỏa nhập ma quả thật là một vấn đề phi thường lớn. Đặt hết hy vọng vào Đại Tự Tại Thiên Ma ở Vực Ngoại Thiên Ma Thiên sẽ tuân thủ lời hứa vốn không phải là phong cách của Phong Vân Vô Kỵ, vì vậy trước khi phân thân hắn đã để lại một phong thư. Phong thư này sau khi Phong Vân Vô Kỵ hoàn thành Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp phân thân chỉ thuật mới giao cho Trì Thương.

Ấn chiếu theo nội dung trong thư, chiến sĩ trong Kiếm vực phân thành hai, một nửa lưu lại thủ hộ Kiếm vực, tiếp tục tu luyện Hoàng Kim chiến quyết và Bắc Minh thần công, nửa kia tiến vào trong băng tuyết cách phía nam Bắc Hải sáu vạn dặm. Trong hoàn cảnh băng hàn thì tốc độ tu luyện Hàn Băng quyết tất nhiên là nhanh hơn một chút so với trong hoàn cảnh khác. Tuyết Vực ở phương bắc mặc dù cũng băng hàn,

nhưng lại không phải cực hàn, đối với việc tu luyện tầng cuối cùng của Hoàng Kim chiến quyết không hề có trợ giúp gì.

Hầu hết chiến sĩ của Kiếm vực đều đạt tới tầng thứ năm của Hoàng Kim Chiến Quyết, nhưng tầng thứ sáu thì lại cần phải có hoàn cảnh bên ngoài thích hợp. Loại hoàn cảnh cực hàn này trước mắt còn chưa tìm thấy tại Thái Cổ.

Tại Tuyệt vực phía bắc, một Kiếm Đế khác của Kiếm vực là Tây Môn Y Bắc đang canh giữ ở đây. Với kinh nghiệm của Tây Môn Y Bắc từng sinh sống một thời gian dài tại tà đạo thánh địa U Minh Phong, việc thủ hộ nơi này là cực kì dễ dàng.

Mỗi một vạn năm, chiến sĩ Kiếm các lại thay phiên cho nhau, theo thứ tự mà tu luyện. Tại Kiếm vực, Độc Cô Vô Thương lại là người ít hao tổn tinh thần nhất. Kiếm vực đã có kiếm trận mà Phong Vân Vô Kỵ lưu lại. Mặc dù cho tới bây giờ Độc Cô vô thương vẫn chưa hiểu rõ kiếm trận này có bao nhiêu tác dụng, nhưng y tin tưởng Phong Vân Vô Kỵ quyết sẽ không lưu lại những thứ không có trợ giúp nào, đặc biệt là dưới tình huống hẳn biết mình sẽ biến mất trong thời gian rất dài.

Bất luận là Độc Cô Vô Thương ở Kiếm vực hay là Tây Môn Y Bắc ở nơi băng hàn chi địa, hai người đều trong tịch tịch trải qua tháng năm dài đằng đẵng. Mỗi người đều có theo đuổi của riêng mình, vì loại truy cầu này, cho dù có tịch tịch cùng cô độc hơn nữa cũng không thể chôn vùi sự cố chấp của bọn họ.

Võ công của Độc Cô Vô Thương luyện theo Thái Cực công pháp hoàn chỉnh mà Phong Vân Vô Kỵ để lại, tốc độ đề thăng cực nhanh. Mặc dù chưa đạt tới Thần cấp, nhưng Độc Cô Vô Thương tin tưởng, bất cứ cao thủ nào dưới Thần cấp hậu kỳ đều khó có thể đả thương được mình.

Bất cứ loại võ học gì nếu không thích hợp với bản thân thì có nỗ lực như thế nào cũng không thể đạt được đỉnh phong, ngoại trừ một số ít siêu cấp thiên tài.

Theo như lý giải của “Thái Cực chi đạo”, trong lòng Độc Cô Vô Thương sinh một loại minh ngộ: nếu chỉ đơn thuần nghiên cứu tinh túy của “Thái Cực chi đạo”, cho dù có thể hoàn toàn ngộ thấu những lý giải đó, chỉ sợ dù có lợi hại hơn nữa thì thành tựu cũng có giới hạn.

Thái Cực chi đạo, mặc dù có chỗ tương tự với võ công mà mình tu luyện, nhưng vẫn có điểm bất đồng. Cái gọi là sai một ly đi một dặm, loại tình huống này Độc Cô Vô Thương tuyệt không muốn nhìn thấy.

“Ta cần sáng lập một môn công pháp thích hợp với ta hơn, mà không phải chỉ học tập từ “Thái Cực chi đạo”, mặc dù nó rất rộng lớn và ảo diệu!” Trong lòng Độc Cô Vô Thương sinh ra một loại minh ngộ, vì vậy sau khi Phong Vân Vô Kỵ phân thân được sáu vạn năm, Độc Cô Vô Thương lần đầu tiên chính thức bế quan, hơn nữa còn là tử quan.

Loại cảm giác sáng tạo ra “Độc Cô Cửu Kiếm” phá được vạn võ trong thiên hạ trước lúc phi thăng một lần nữa lại dâng lên trong lòng, phối hợp với những điều đạt được qua những năm đằng đẵng ở Thái Cổ, linh tư trong lòng Độc Cô Vô Thương như trào ra, võ học tâm đắc cuộn cuộn không ngừng chảy qua trong lòng. Dù không phải là loại biến thái như Phong Vân Vô Kỵ, có thể đem ý thức một phân thành vạn, nhưng thiên phú của Độc Cô Vô Thương cũng tuyệt đối xứng đáng là thiên tài.

“Thái Cực chi đạo” là thiên địa âm dương bình hành, hỗn độn sinh âm dương, âm dương hóa lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Thái Cực chi đạo có thể nói là bao hàm chân lý trong thiên địa, vậy nếu là ngoài thiên địa thì sao...

Độc Cô Vô Thương trầm mặc nghiền ngẫm. Lấy công thay thủ, công một người là thủ cho bản thân, vậy có thể công bao nhiêu người, thủ bao nhiêu người đây? Con số này lại tiếp tục tăng thêm, mở rộng đến trong chiến tranh Thần Ma, vậy tính ra có tới hàng ức ức thần ma thì sao? Có thể tấn công ức vạn người mà thủ được ức vạn người hay không?

Độc Cô Vô Thương rất muốn đưa ra một đáp án là “được!”

Đây chính là “Vô Cực chi đạo” mà y đang sáng tạo ra.

Độc Cô Vô Thương đã rất lâu không như vậy, không có một cơ sở nào, từ con số không sáng tạo một môn võ công rộng lớn. Sau khi bế quan một vạn năm, y đã quên hết “Độc Cô Cửu Kiếm”, sau khi bế quan hai

vạn năm, y đã quên “Thái Cực chi đạo”, sau khi bế quan ba vạn năm, y đã quên cả chính mình, đã quên tất cả, cũng quên luôn “Vô Cực chi đạo”.

...

Dưới lòng đất, bốn tôn ngồi xếp bằng, dung hợp với đất đá chung quanh thành một thể hoàn mỹ, liên mạch không có chỗ nào ngừng trệ. Cho dù là ý thức cường đại của Độc Cô Vô Thương, sau tìm tòi mấy lần vẫn không thể phát hiện được, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Quy tắc của thời không nguyên địa tính ra có đến hàng ức ức, không ai có thể biết hết được.

Ý thức hải của bốn tôn rộng lớn như tinh không. Ý thức bị phân hóa thành hàng trăm ngàn, mỗi một phần ý thức đều tiến hành nghiên cứu quy tắc. Cách mỗi một đoạn thời gian, ý thức phân hóa của bốn tôn lại gia tăng không ít. Tại nơi của phân thân thứ ba, bốn tôn cảm nhận được có những tia năng lượng linh hồn cực kì yếu ớt tràn tới. Nguồn năng lượng này mặc dù có thể tu bổ linh hồn, nhưng lại không cách nào để thăng cường độ linh hồn. Điều này mặc dù đáng tiếc, nhưng bốn tôn lại phát hiện ra, khi đem những tia năng lượng này truyền vào những tia ý thức phân hóa nhỏ bé, lại có thể làm cho ý thức trở nên ngưng thật, đối với việc phân tích và thôi diễn quy tắc cũng trở nên rõ ràng và nhanh hơn không ít.

Sau khi phân thân, sự liên hệ với linh hồn mặc dù không sánh được so với trước khi phân thân, nhưng bốn tôn trong vô ý thức, dựa vào những hình ảnh linh hồn năng lượng của trưởng lão Vu tộc lưu lại trong não hải, đã tiến hành suy diễn và phân tích nhất định, có thể sản sinh ra ý thức, khiến cho loại liên hệ này được tăng cường.

Bằng vào loại năng lực này, bốn tôn không ngừng rút lấy loại năng lượng bên ngoài từ chỗ phân thân thứ ba, truyền vào trong ý thức phân hóa. Mặc dù không thể trực tiếp đề thăng cường độ linh hồn, nhưng bốn tôn lại thông qua phương thức này gián tiếp gia tăng tốc độ phân hóa ý thức và độ thực chất của ý thức sau khi phân hóa.

Năm tháng đằng đằng cô tịch không ai biết, từng dòng thời gian lướt qua bên người. Không giống với bế quan, bốn tôn cảm giác được rất rõ sự trôi qua, loại lý trí cực điểm này khiến cho hắc căn bản không thể nào quên đi sự lưu chuyển của thời gian. Lý trí khiến cho thời gian trở nên kéo dài vô tận, loại cô độc và tịch mịch này có thể làm cho người khác phát điên, nhưng đối với bốn tôn chỉ còn lại lý trí thì chẳng có ý nghĩa gì.

Trong ý thức hải của bốn tôn, một phần ý thức đang tiến hành phân tích và thôi diễn đối với một kén tơ quy tắc. Đột nhiên trong lúc này, kén tơ quy tắc này bỗng rung lên một cái. Cùng lúc đó, một nơi nào đó trong linh hồn cũng rung lên, loại ý thức này nhanh chóng dẫn động bốn tôn.

Một phần mười ý thức tạm thời đình chỉ công việc đang tiến hành trước mắt, chuyển sang phân tích và thôi diễn loại hiện tượng dị thường này với tốc độ cực nhanh. Hai con người màu trắng bạc đột nhiên mở ra, hai kén tơ chỉ có cặp mắt màu trắng bạc mới có thể nhìn thấy từ trong não hải Phong Vân Vô Kỵ lộ ra, một đầu khác lặn vào giữa hư không. Ý thức cường đại của bốn tôn nhanh chóng lần theo hai kén tơ này truy về phía đầu nguồn. Những nơi mà cặp mắt màu trắng bạc nhìn vào, không nước không non, không trời không đất, chỉ có một mảnh trắng đen và những kén tơ quy tắc phức tạp cấu thành cả thế giới Thái Cổ này.

Từ trong đám kén tơ quy tắc dày đặc không cách nào đếm hết được đó, bốn tôn đã tìm thấy hai kén tơ kia. Ngay khi ý thức tìm đến nơi mà một kén tơ biến mất, khuôn mặt lạnh lùng của bốn tôn đột nhiên khựng lại, sau đó hai con người màu trắng bạc lại khép vào.

oOo

Ma Giới, chiến trường Tư Đề Lạp.

Hắc vụ từ bên dưới áo bào của các thầy tế chiến tranh tràn ra gắn kết thành một thể, vô số phù văn màu đen chuyển động như con thoi bên trong, tiếng ngâm xướng vang vọng khắp đất trời.

“Âm âm!”

Giữa tiếng nổ rung trời, mấy ngàn hung thú giáp dày song song lao về hướng Ni Cổ Lạp Tư vương triều. Những chiếc sừng trắng to lớn cắm trên mặt đất kéo dài thành những đường cày tung hoành hơn nửa chiến

trường cổ Đề Tư Lạp, hướng về trận doanh của đám thầy tế chiến tranh.

“Ầm!”

Trong nháy mắt khi va chạm, trong đám hắc vụ có đến hàng ngàn thầy tế bị những chiếc sừng có khắc phù văn kim sắc nghiền nát, ngay cả kêu thảm cũng không kịp, chỉ có mảnh vụn hắc bào ngập trời bị cương phong thổi bay tứ tán, sau đó chậm chậm rơi xuống...

Đột nhiên trong lúc này, mấy ngàn hung thú kia đang lao về hướng trận phương của các thầy tế chiến tranh đột nhiên khựng lại, giống như bị rơi vào vũng bùn lầy lội. Tốc độ cực nhanh thế như chẻ tre đột nhiên giảm xuống. Trong đám hắc vụ kết thành một phiến đó, những phù văn màu đen vốn như ẩn như hiện, không ngừng chui ra chui vào lớp vỏ hắc vụ, đột nhiên toàn bộ đều nổi ra mặt ngoài. Vô số phù văn phức tạp hoàn toàn bất đồng lơ lửng tạo thành một mặt phẳng đồng nhất, khẽ ba động lên xuống. Từng sợi tơ tằm màu đen từ trong phù văn vươn ra khắp nơi, liên kết với những phù văn khác. Trong nháy mắt, đám phù văn dày đặc được càng nhiều sợi tơ màu đen liên kết thành một mảnh, trong những sợi tơ màu đen đó còn ẩn ước có chút kim sắc.

Sau khi đám hung thú xông vào trận phương của đám thầy tế, những sợi tơ màu vàng đen dày đặc lập tức xuyên vào huyết nhục của bọn chúng, ngay cả trọng giáp dày cũng không thể ngăn cản được. Trong thanh âm chói tai, giáp dày bao trùm trên người hung thú từng nơi bị những sợi tơ màu vàng đen trong đám phù văn đâm vỡ nát...

“Hống!”

Mấy ngàn hung thú giơ chân trước lên, ngẩng đầu lên trời phát ra những tiếng gầm đau đớn, huyết thủy quanh người phun ra như suối.

- Chính là lúc này!

Trong trận phương của đám thầy tế có một cương tháp được người khiêng đi. Bên trong cương tháp, một gã mặc thầy tế mặc hắc bào dường như rất có địa vị đột nhiên hô lớn.

Tiếp đó, từ khắp nơi trong trận phương của đám thầy tế, từng tiếng rít gió chói tai vang vọng giữa hư không. Trong tiếng rít gió, vô số thiết chùy nổi với những sợi xích cực dài có khắc phù văn từ trong hắc vụ bắn ra, giữa không trung lưu lại từng tia lửa, đâm vào thân thể của những hung thú, cắm thật sâu vào bên trong da thịt.

Trong nháy mắt, đám hung thú cao đến mấy trăm trượng đã bị hàng trăm ngàn thiết chùy đâm vào thân thể, đầu kia của xích sắt lại nằm trong tay của đám thầy tế.

Tiếng ngâm xương vang dội kết thành một đoàn vang lên tận trời, những nơi mà thiết chùy đâm vào, huyết thủy vô tận từ trong cơ thể hung thú tuôn ra, đồng thời nơi miệng vết thương toát ra những luồng sương trắng. Dưới sự duy trì của một loại lực lượng cổ quái, xích sắt trong tay đám thầy tế phảng phất như biến thành những vật sống, dùng sức len lỏi chui vào trong thân thể của hung thú, lần theo huyết mạch và kinh lạc của bọn chúng mà chui vào càng sâu. Từng trận thanh âm chuyển động của xích sắt theo gió truyền đi rất xa...

“Hống!”

Những hung thú này bị đau, nhất thời hung tính đại phát, gầm rống ra sức giãy dụa. Mỗi lần nhấc chân rồi dậm xuống, năng lượng hủy diệt trong thiên tính liền lan theo chân trước truyền xuống đất, khiến cho thân thể đám thầy tế gần đó nát bấy. Chỉ vài lần hô hấp, trong phạm vi mấy trăm trượng chung quanh hung thú, không có một thầy tế nào còn sống sót, chỉ có những mảnh thịt vụn và hắc bào ngập tràn trên mặt đất. Bên ngoài phạm vi trăm trượng, đám thầy tế đông đảo nắm xích sắt trong tay, từ rất xa thao túng khiến cho chúng chui vào trong huyết nhục của đám hung thú, phá hoại cơ thể của bọn chúng.

Lực lượng của đám hung thú này phi thường cường đại, mặc dù không được xếp vào hệ thống lực lượng hung thú của Ma giới, cũng không phải là cường giả Ma giới, nhưng chỉ dựa vào sự mạnh mẽ của huyết thể và năng lực mà Chủ Thần ban cho, lực sát thương của chúng lớn đến mức dọa người. Chiếc sừng cực dài kia cho dù là Ma Thần của Ma giới cũng không dám để cho nó đâm vào một chút.

“Hống!”

Lại là một tiếng gầm rống, một con hung thú đột nhiên dựng người lên. Dưới ảnh hưởng của nó, mấy ngàn thầy tế chiến tranh bị kéo bay lên, theo xích sắt bay về phía đám hung thú...

“Ầm ầm!”

Sau khi tranh đấu dai dẳng qua đi, một con hung thú cuối cùng cũng ngã xuống mặt đất, một đám bụi mù bốc lên tận trời, huyết dịch màu vàng kim ứa ra thấm ướt cả đại địa. Trước đó con hung thú này cũng đã lấy đi ít nhất hơn vạn tính mạng của các thầy tế...

Phong Vân Vô Kỵ chân đạp hư không, đưa mắt nhìn chiến tranh trên không và dưới mặt đất, tận lực tránh khỏi đám long kỵ sĩ trên trời. Không có cường giả đặc biệt nào chú ý đến một Ma Đế như vậy.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ khiếp sợ không thôi. Trận chiến này xuất hiện rất nhiều cỗ máy chiến tranh căn bản không thuộc hệ thống lực lượng “Quân, Vương, Hoàng, Đế, Thần”. Bất luận là long kỵ sĩ, loại hung thú kia hoặc là thầy tế chiến tranh, hẳn đều không biết nên xếp bọn chúng vào trong hệ thống lực lượng nào của Ma giới.

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ đang khiếp sợ tròng diện chiến tranh khổng lồ này, đột nhiên trong linh hồn truyền tới một đạo ba động quen thuộc, đó là một loại triệu hoán, triệu hoán trong linh hồn, đến từ bốn tôn.

Phong Vân Vô Kỵ giật mình, đây là lần đầu tiên bốn tôn chủ động triệu hoán liên lạc với hắn. Thực sự không thể tưởng tượng được, bốn tôn chỉ còn lại lý trí lại đột ngột lại có loại hành động này.

Thân hình lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ giống như sao băng xuyên qua đám ma tộc dày đặc trên không, mở một con đường bay ra phía ngoài của tràng chiến tranh, một kiếm chém nát mười gã ma tộc chung quanh thành tro bụi, liên tục trả lời: “Bốn tôn! Xảy ra chuyện gì? Sao người lại chủ động liên lạc với ta?”

“Ta cần sự trợ giúp của người!” Giọng nói lạnh lùng của bốn tôn vang lên từ một nơi khác trong linh hồn: “Ta cảm giác được, nơi này có một số thứ mà hiện tại ta không thể lý giải, chưa thể chạm đến được, nhưng lại cực kỳ quan trọng!”

Phong Vân Vô Kỵ khẽ giật mình. Bốn tôn chỉ cảm thấy hứng thú đối với quy tắc, không ngờ lại có thể chủ động liên lạc với mình. Trận chiến này nhất định là có thứ gì đó khiến cho y cảm thấy hứng thú.

“Ta cần phải làm gì?” Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng hỏi.

“Mở ra bộ phận linh hồn của người, ta cần một con mắt của người!” Thanh âm của bốn tôn hờ hững mà lãnh đạm...

241. Chương 241: Một Đoạn Tư Nhỏ

“Được rồi! Nhưng ta cần được chia sẻ tầm nhìn của người!” Phong Vân Vô Kỵ đáp lại trong linh hồn. Đây là điểm mấu chốt của hắn, đối với thứ mà bốn tôn cảm thấy hứng thú thì hắn đồng dạng cũng cảm thấy hứng thú. Nhưng trong nội tâm của hắn vẫn là sinh ra một chút úy kỵ đối với sự cường đại của bốn tôn.

“Bốn tôn từ lúc nào, không ngờ lực lượng linh hồn lại có thể vượt qua không gian đến đây, cùng chia sẻ linh hồn với ta?” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi không thôi.

Phong Vân Vô Kỵ vốn là do mặt đen tối trong linh hồn cấu thành, nên có loại ý nghĩ này cũng không có gì quá đáng. Bốn tôn hiển nhiên cũng hiểu rõ, nhưng với phân thân chỉ còn sót lại lý trí, hắn chỉ là hờ hững nhìn tất cả, lãnh đạm đáp: “Có thể!”

Phong Vân Vô Kỵ lập tức mở ra linh hồn. Một cỗ lực lượng băng lãnh cường đại tràn vào, trong nháy mắt đã chiếm cứ phân nửa linh hồn ý thức.

Ngay lúc ý thức của bốn tôn tràn vào, mắt trái của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhắm lại. Sau khi mở ra lần nữa, mắt trái đã biến thành một mảnh trắng bạc. Bốn tôn đem thị giác của mắt trái truyền vào trong linh hồn của Phong Vân Vô Kỵ, hai người đồng thời cùng cộng hưởng tầm nhìn.

Trong mắt trái hoàn toàn là một mảnh trắng bạc, thế giới trong con mắt đó chỉ có hai màu đen trắng và các loại kén tơ quy tắc. Đối với loại cảm giác này, Phong Vân Vô Kỵ cũng không xa lạ, thân thể rất nhanh đã thích ứng được.

“Ti!”

Ngay khi tin tức trong mắt trái tràn vào linh hồn trong nửa đầu bên phải, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi hít vào một hơi.

Toàn bộ bề mặt của chiến trường cổ Tư Đề Lạp ngập tràn những hình người trong suốt dày đặc, không cách nào đếm hết được. Những hình ảnh này đang giãy dụa tại khoảng không cách mặt đất ba thước, khuôn mặt vận vẹo. Phong Vân Vô Kỵ suy đoán, nếu như không lầm thì đây chính là linh hồn của những ma tộc chết trận tại chiến trường cổ Tư Đề Lạp.

Phá Vọng Ngân Mâu, loại bỏ tất cả hư ảo. Những sợi xích sắt thật dài, giống như thực chất nhưng lại không thể dùng tay chạm vào được, trong mắt của Phong Vân Vô Kỵ thành linh biến thành những sợi cực nhỏ cùng loại với những sợi tơ của kén tơ quy tắc, xoắn cuộn lại mà thành. Trên thực chất, đám tơ nhỏ này cũng không lớn như xích sắt. Trong xích sắt cũng chỉ có hơn mười sợi tơ cực nhỏ mà mắt thường và ma thức khó có thể phát hiện.

Thiết chùy to lớn ở đầu cuối của xích sắt cắm vào trong bùn đất, căn bản chính là nối liền những sợi tơ cực nhỏ đó với kén tơ quy tắc cấu thành mảnh chiến trường Tư Đề Lạp Cổ này. Trừ phi hủy diệt toàn bộ không gian chiến trường cổ Tư Đề Lạp, bằng không thì không cách nào chặt đứt những sợi tơ nhỏ cổ quái đó.

“Người lui vào sâu trong linh hồn đi, thân thể tạm thời giao cho ta khống chế!” Giọng nói lạnh lùng bốn tôn từ trong linh hồn truyền đến.

Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ một chút, sau đó đáp: “Được rồi! Nhưng mà sau khi người hoàn thành nhiệm vụ, phải dành cho ta chút lợi ích nhất định!”

Bốn tôn khống chế đầu khê gật gật. Tiếp đó Phong Vân Vô Kỵ lùi về sâu trong linh hồn. Một cỗ năng lượng cường đại băng lãnh xuyên thấu qua hư không truyền vào trong linh hồn. Để tránh phát sinh ảnh hưởng đối với phân thân, Phong Vân Vô Kỵ vờ bốn tôn đều tự giác làm cho linh hồn tránh tiếp xúc trực tiếp.

Tuy đã lùi về sâu trong linh hồn, nhưng những thứ bốn tôn nhìn thấy cùng những tin tức thu được, tất cả đều được phục chế sau đó truyền đến Phong Vân Vô Kỵ ở sâu trong linh hồn.

“Rắc rắc!”

Bốn tôn hoạt động tay chân một chút, phát ra một chuỗi âm thanh giòn giã. Mấy chục thanh trường kích từ bốn phía đâm tới, nhưng hấn không hề để ý. Trong khoảnh khắc cuối cùng, thân thể bốn tôn chợt nhoáng lên. Mấy chục thanh trường kích có đến hơn phân nửa đâm vào khoảng không, đan vào nhau hình thành một vòng tròn, sượt qua bên cạnh cổ của Phong Vân Vô Kỵ. Thần sắc kinh ngạc lóe lên trong mắt chúng ma tộc. Ngay tại lúc này, một luồng hàn quang bùng lên, tại không trung vẽ nên những tia vết tích cực nhỏ không thể nhìn rõ. Sau đó từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy chục tên ma tộc chung quanh đều nổ tan thành tro bụi, khôi giáp rơi lả tả xuống đất.

Cầm trong tay Khô Lâu Thập Tự kiếm, bốn tôn không nhanh không chậm đi về phía một sợi xích từ hắc ám kim tự tháp bắn xuống cách đó không xa. Những nơi đi qua, chỉ cần Khô Lâu Thập Tự kiếm vung lên, lập tức có mấy chục gã Ma tộc liền hóa thành tro bụi.

Thăng một đường đi qua đám ma tộc đông đảo đang chém giết nhau, không một nơi nào có thể ngăn cản bước tiến của Phong Vân Vô Kỵ nửa giây. Đi ngang qua toàn bộ chiến trường, một đường lưu lại hơn mười vạn bộ khôi giáp, nhưng lại không có nửa cỗ thi thể nào. Con đường trống trải do giết chóc tạo thành lại nhanh chóng bị bao phủ.

Mười vạn chiến sĩ, thực sự không tính là gì.

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ đang tiến về phía trước, một cỗ khí tức âm lãnh từ phía sau truyền đến, một thanh trường kích màu đen vô thanh vô tức đâm vào lưng hắn. Ngay lúc thanh trường kích kia còn cách người vài thước, đột nhiên bên hông của Phong Vân Vô Kỵ lóe lên một đạo hắc ảnh...

“Đinh!”

Khô Lâu Thập Tự kiếm chuẩn xác chặn đứng mũi nhọn của trường kích màu đen. Trường kích kia không biết là đúc bằng nguyên liệu gì, va chạm với Khô Lâu Thập Tự kiếm chỉ lưu lại một vết xước sâu trên mặt, không hề bị chém gãy.

Sau trường kích là một gã Ma Đế toàn thân mặc giáp đen kịt. Hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức đánh ra một chưởng. Ngay lúc này, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chuyển động nhanh như chớp. Bàn tay của gã Ma Đế kia chỉ mới vươn ra một nửa, ma khí cuộn cuộn trong lòng bàn tay còn chưa xuất ra, Phong Vân Vô Kỵ đã sấn tới lao thẳng vào người y, tay trái như tia chớp ấn vào ngực đối phương.

Dưới tác dụng của Hấp Tinh đại pháp, bộ áo giáp đen kịt đó nhanh chóng bị ăn mòn. Bên trong áo giáp, thân thể tên Ma Đế kia nhanh chóng sụp xuống, trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, chỉ lưu lại một bộ xương khô kiệt.

“Tốc độ của hắn sao có thể nhanh như vậy?” Đây là ý niệm cuối cùng lóe lên trong đầu tên Ma Đế kia trước khi chết. Hắn làm sao cũng tin được, cao thủ đồng cấp, cho dù cho có am hiểu tốc độ đến thế nào cũng không thể nhanh như vậy.

Trong đám đông cũng có vài tên Ma Đế đã sớm chú ý đến Phong Vân Vô Kỵ, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ, nhanh chóng lùi ra nơi khác. Trong mắt bọn chúng, Phong Vân Vô Kỵ vừa rồi đột nhiên biến mất, gần như đồng thời xuất hiện trước mặt gã Ma Đế kia.

“Chuyện gì xảy ra? Một gã Ma Thần giả dạng làm cao thủ cấp Ma Đế?” Trong đầu đám Ma Đế hung tàn khát máu này không ngừng nghi hoặc. Đối với loại hiện tượng này, giải thích duy nhất chỉ có thể là đối phương phi thường am hiểu không gian quy tắc. Một gã Ma Đế dù có khát máu hơn nữa, cũng không ham giết đến mức đi tự sát. Tất cả đều yên lặng thối lui, tìm kiếm con mồi khác trong biển chiến tranh.

Một đường tiêu diệt vài Ma Đế của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, hấp thu tinh hoa và ma nguyên của chúng vào cơ thể, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đã đi đến bên dưới một sợi xích sắt.

Trước mặt là những linh hồn vô tận dày đặc, nhờ có Phá Vọng Ngân Mâu, hắn có thể thấy được những thứ mà người khác không thể trông thấy. Linh hồn của đám Ma tộc chết trận đó giữa trán đều có một phù văn thật nhỏ màu vàng đen, loại phù văn này khắc thật sâu vào linh hồn, tuyệt không phải là tự sinh ra.

Những linh hồn dày đặc trên mặt toàn là một phiên mờ mịt. Đưa mắt nhìn, dưới mỗi một sợi xích sắt đều có chỉ chít linh hồn tử vong bám vào, theo sợi xích leo lên phía trên, dày đặc vô cùng vô tận ...

Bốn tôn xoay người lại, lãnh đạm nhìn lướt qua toàn bộ chiến trường. Tại trung tâm của chiến trường, quy tắc chi lực cấu thành toàn bộ chiến trường cổ Tư Đề Lạp rõ ràng đã bị ngoại lực tác dụng. Từ chỗ trung tâm, kén tơ quy tắc cấu thành toàn bộ chiến trường có một vết lõm xuống, đường lõm kia đã đem cả chiến trường Tư Đề Lạp Cổ một phần thành hai.

Trong não hải, Phong Vân Vô Kỵ một mặt chia xẻ kết quả phân tích của bốn tôn, một mặt dò xét phản ứng của bốn tôn. Mặc dù đã đem quyền khống chế thân thể giao cho bốn tôn, nhưng ý thức đen tối của hắn quyết định không thể hoàn toàn yên tâm đem thân thể giao cho bất luận kẻ nào, cho dù là một phần thân khác của mình.

Trong lòng đã sớm thầm hạ quyết tâm, hiện tại loại cường độ ý thức này vẫn ở trong phạm vi khống chế của hắn, quyết không thể để cho bốn tôn xuyên thấu hư không đem ý thức của y truyền đến.

Nhưng sự thực chứng minh Phong Vân Vô Kỵ đã lo lắng hơi nhiều. Bốn tôn đứng tại chỗ, thân thể hơi trầm xuống, sau đó từng vòng hắc vụ từ dưới chân tỏa ra, như gợn sóng lan rộng về bốn phía. Trong phạm vi mấy chục trượng, chỉ cần ma tộc đến gần khu vực này, trong nháy mắt toàn bộ đều bị hấp thành xương khô, tinh hoa thân thể của bọn chúng truyền về trong cơ thể của bốn tôn.

Đã không còn ma tộc khác quấy rầy, bốn tôn bắt đầu an tâm nghiên cứu những thứ trong chiến trường cổ quái này đã khiến cho hấn chú ý.

Con mắt trái màu trắng bạc lại lần nữa nhắm lại. Lúc này, mắt trái đột nhiên co giập, một lúc sau mới hoàn toàn mở ra. Mí mắt vừa mở ra, trong mắt liền bắn ra một luồng sáng bạc dài mấy thước. Đạo ánh sáng đó đột nhiên chuyển động một vòng, sau đó phân hoá thành từng tia sáng bạc cực nhỏ, tan vào trong thiên địa.

Trong con người trái, thế giới trắng đen lại biến dạng lần nữa, dường có thứ gì đó mới mẻ xuất hiện. Kén tơ vốn đã dày đặc lại càng trở nên dày đặc hơn. Trong con người trái, những tin tức phức tạp do bốn tôn truyền đến làm cho Phong Vân Vô Kỵ ẩn trong não hải có cảm giác không thể tiếp nhận nổi, thậm chí ngay cả linh hồn cũng cảm thấy một chút mệt mỏi.

“Ngừng lại! Người đem những phần quan trọng nhất truyền qua đây là được rồi, đừng truyền toàn bộ qua!” Phong Vân Vô Kỵ gào lên trong linh hồn. Tại phương diện cường độ ý thức, mặc dù đều là Thần cấp ý thức, nhưng trong lòng hấn biết, phần ý thức lý trí mà thân thể bốn tôn giành được, sợ rằng so với ý thức bốn tôn thì còn lớn hơn nhiều. (1)

(1) Giải thích một chút. Ý thức bốn tôn ở đây không phải là ý thức của bốn tôn, mà là ý thức tình cảm của Phong Vân Vô Kỵ trước khi phân thân. Phần ý thức này hiện thuộc về phân thân thứ ba.

Trước khi phân thân, Phong Vân Vô Kỵ cho rằng quy tắc chi lực sẽ là mấu chốt để ngày sau đề thăng thực lực, vì vậy ý thức mà thân thể bốn tôn giành được là hoàn chỉnh nhất. Còn phân thân thứ ba thì thu được ý thức cảm tính, dù rằng so với ý thức cảm tính của người bình thường thì phần ý thức đó vẫn xem như là lạnh lùng.

Bốn tôn tiến hành công việc thôi diễn và phân tích bề bộn phức tạp, đã định trước nên tại phương diện này hấn là cường đại nhất. Việc phân tích quy tắc chi lực của thế giới đen trắng của bốn tôn gần như là bản năng, nhưng đối với mặt đen tối của Phong Vân Vô Kỵ thì lại không cách nào tiếp thụ.

Rất nhanh, bốn tôn đã tiếp thu kiến nghị của Phong Vân Vô Kỵ, cách mỗi một đoạn thời gian lại truyền tin tức vào trong linh hồn của hấn.

Phá Vọng Ngân Mâu một lần nữa mở ra, bỗng nhiên lại thấy được thứ gì đó mới mẻ. Dưới đáy của chiến trường cổ Tư Đề Lạp, trong những kén tơ quy tắc hỗn tạp nguyên bản và căn bản nhất cấu thành chiến trường cổ Tư Đề Lạp, đang ẩn tàng vài kén tơ cực nhỏ màu vàng sậm. Đây là lần đầu tiên Phong Vân Vô Kỵ tại thế giới đen trắng trông thấy loại tơ có màu sắc như thế này. Những kén tơ kim sắc cùng với kén tơ quy tắc không hề xung đột với nhau, không hề ảnh hưởng nhau.

Kén tơ màu vàng đậm dưới đáy tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại giăng khắp nơi xuyên qua dưới lòng đất của toàn bộ chiến trường Tư Đề Lạp Cổ. Từ phía trên, trong mỗi xích sắt đều có vài sợi tơ nhỏ đâm sâu vào, cắm vào lòng đất, kén tơ màu vàng đậm liên tiếp ngang dọc giao nhau...

Kén tơ màu vàng đậm dưới chiến trường Tư Đề Lạp Cổ, từ trung tâm không giới hạn. Kén tơ màu vàng đậm của hai bên nhìn có vẻ giống nhau, nhưng lại có khác biệt rất nhỏ, từ mặt trên của nó, bốn tôn cảm giác được một cỗ lực lượng kỳ lạ.

“Cộp!”

“Cộp!”

Bốn tôn chậm rãi đi tới, cách một sợi xích sắt chỉ vài thước mới ngừng lại, sau đó tay phải tay phải, nhẹ nhàng khua lên. Tay phải dễ dàng xuyên qua sợi xích này, không hề có chút nào cảm giác tiếp xúc với vật thật.

Ngân quang trong con người trái tăng vọt, ngón giữa và ngón trỏ trên bàn tay trái của bốn tôn đột nhiên vươn ra, đầu ngón tay ngưng tụ một bóng đen dài một thước. Giữa bóng đen đó lại khắc họa rất nhiều sợi tơ bạc.

Bốn tôn chậm rãi vươn hai ngón tay ra, xuyên qua hư không tiếp xúc với đám tơ bạc giữa xích sắt đó, nhẹ nhàng kẹp lại...

“Ầm!”

Tại một bên khác của chiến trường cổ Tư Đề Lạp, thuộc về phương hướng của quân đội Tát Cáp Lạp vương triều, hắc ám kim tự tháp trong hư không đột nhiên rung động kịch liệt. Hơn phân nửa không gian của chiến trường cổ Tư Đề Lạp cũng bắt đầu rung chuyển, phát ra những tiếng ầm ầm vang dội.

Mấy ngàn sợi xích sắt nối với mặt đất bắt đầu kịch liệt rung động, phát ra những tiếng “leng keng” vang vọng.

Từng đạo hắc sắc thiểm điện to lớn từ trên hắc ám kim tự tháp đang nghiêng ngả xuôi theo những xích sắt truyền xuống...

“Hiện tại giao cho người khổng lồ!” Bốn tôn đột nhiên lên tiếng. Sau đó tất cả năng lượng thuộc về bốn tôn đều từ trong linh hồn Phong Vân Vô Kỵ phá thể bay ra, xuyên qua không gian rời đi. Nắm giữ năng lượng xuyên qua không gian của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, sự ra đi của bốn tôn không hề thu hút bất cứ sự chú ý nào.

Quyền khổng lồ thân thể trong nháy mắt lại thuộc về Phong Vân Vô Kỵ. Kinh nghiệm sinh tồn trong dung nham hỏa diễm sớm đã hình thành trực giác nhạy cảm đối với nguy hiểm của hắn. Vừa rồi khi bốn tôn vội vàng rời đi, Phong Vân Vô Kỵ chợt cảm nhận được một sự nguy hiểm. Không chút nghỉ ngơi, ma khí trong cơ thể hắn lập tức với tốc độ nhanh nhất, thân thể bắn mạnh lẫn vào trong cơn sóng chiến tranh. Số lượng ma tộc hàng trăm ức lúc này đã trở thành yểm hộ tốt nhất cho hắn. Trên thực tế, Phong Vân Vô Kỵ vẫn như trước cảm thấy không an toàn, một loại cảm giác gần như bản năng thúc đẩy hắn không ngừng cướp đường, không ngừng chạy khỏi cái địa phương nguyên bản này...

Trên bầu trời, hắc ám kim tự tháp không ngừng lắc lư kịch liệt. Đột nhiên trong lúc này, hắc ám kim tự tháp chợt ngừng lại, tiếp đó trên vách tường hướng về phía chiến trường Tư Đề Lạp Cổ đột nhiên xuất hiện một con mắt màu vàng cực lớn. Con người băng lãnh mở ra, một đạo quang mang kim sắc cực lớn xuyên thấu qua từng lớp không gian, từ trên hắc ám kim tự tháp chiếu vào nơi sợi xích sắt mà bốn tôn vừa xem xét...

Chung quanh sợi xích sắt, ngoại trừ một số ít cao thủ cấp Ma Đế, còn lại chỉ là những binh sĩ Ma tộc bình thường. Cặp mắt thần bí kia dường như hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Ầm!”

Chung quanh xích sắt mấy mấy trăm dặm, những ma tộc trong phạm vi bị con mắt hoàng kim kia chiếu vào, đột nhiên nổ tung thành bột phấn. Sau đó đạo ánh mắt to lớn kia chuyển hướng sang địa phương khác, rất nhanh đảo qua toàn bộ chiến trường cổ Tư Đề Lạp. Trong đó, nó ngừng lại trên người Phong Vân Vô Kỵ một chút, nhưng hoàn toàn không cảm giác được tên Ma Đế này có chỗ nào thần kỳ, lại đảo sang địa phương khác...

“Phù!”

Sau khi ánh mắt hoàng kim băng lãnh đó rời khỏi người, Phong Vân Vô Kỵ mới thở ra một hơi thật dài. Tại khoảnh khắc vừa rồi, hắn thực sự căng thẳng đến phát điên, may là bốn tôn đã sớm rời đi, bằng không chỉ sợ là gay go...

Một lúc lâu sau, ánh mắt hoàng kim không thu hoạch được gì, cuối cùng từ chiến trường cổ Tư Đề Lạp rút về một vách tường của hắc ám kim tự tháp. Con mắt hoàng kim to lớn đó nhắm lại, từ từ lặn vào trong hắc ám kim tự tháp...

Một lúc lâu sau, một đoạn tin tức xuyên thấu qua hư không truyền vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Sau khi duyệt xong đoạn tin tức này, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi hung hăng rửa thầm một câu, chĩa ngón tay giữa lên.

Đoạn tin tức đó phi thường đơn giản, chính là một bức vẽ: Trong một đoạn xích sắt thật lớn, mấy sợi tơ nhỏ quấn bên với nhau, trong đó có một sợi bị hai ngón tay vươn ra cắt đứt làm đôi, hai đoạn bị đứt văng ra rút về hai đầu, còn đoạn tơ ở giữa thì bị hai ngón tay kia lấy đi...

242. Chương 242: Hấp Tinh Đại Pháp Tầng Thứ Tám

Vừa nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lại bùng lên, nhưng lại không có cách nào phát tiết ra. Dù sao mọi chuyện cũng là do chính bản thân hắn gây nên.

Chủ nhân của con mắt hoàng kim quá mức cường hãn. Khi đạo ánh sáng kim sắc kia chiếu lên người, Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy một sự sợ hãi vô hạn, toàn thân không thể động đậy, giống như chỉ cần một ý niệm của đối phương là có thể khiến cho mình hóa thành tro bụi. Trên thực tế, hắn cũng không hề nghi ngờ về điều này.

Lửa giận ngập tràn trong lòng, Phong Vân Vô Kỵ lập tức bạo phát ra, Hấp Tinh đại pháp và Khô Lâu Thập Tự kiếm liên tục xuất thủ. Những nơi đi qua, chỉ lưu lại những bộ xương trắng và một tầng tro đen dày đặc, còn có những khối giáp màu đen rải rác khắp mặt đất.

Trong chiến tranh quy mô lớn như vậy, mặc dù Phong Vân Vô Kỵ giết chóc phi thường kinh người, nhưng vẫn rất ít người chú ý đến hắn. Bất kể là ác ma dày đặc trên bầu trời, hay là những ma tộc dưới mặt đất không ngừng lao lên chém giết, tất cả đều trở thành yếm hộ tốt nhất cho hắn. Phong Vân Vô Kỵ vẫn còn giữ lại một chút lý trí, cũng không phát huy toàn bộ Hấp Tinh đại pháp, làm như vậy thì quá ngu ngốc.

Vận dụng tốc độ cực nhanh, Phong Vân Vô Kỵ di chuyển như con thoi bên trong chiến trường, cố ý tránh khỏi những Ma Thần khổng lồ có uy lực kinh khủng. Một gã Ma Đế đối phó với một Ma Thần, nếu như bị chết thì đó là đáng tiếc, còn nếu như có thể chiến đấu, không dẫn đến sự chú ý của một số tồn tại cường đại thì chỉ có thể nói là ma tộc không người.

“Ầm ầm!”

Một trận thanh âm đình tai nhức óc truyền vào trong tai. Phong Vân Vô Kỵ một kiếm quét qua mười mấy tên ma tộc chung quanh, khiến cho thân thể của chúng hóa thành tro tàn, tiếp đó rất nhanh liếc nhìn về hướng về phát ra tiếng nổ. Cách đó mấy ngàn trượng, hai gã Ma Thần khổng lồ đồng thời xuất quyền, nắm tay to lớn trầm trọng oanh kích vào hư không, bằng mắt thường có thể nhìn thấy được một đạo gọn sóng hủy diệt khuếch tán về bốn phía. Trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh hai gã Ma Thần, tất cả ma tộc trong nháy mắt đều hóa thành những đốm cực nhỏ biến mất giữa không trung...

“Ầm!” “Ầm!”

Lại là vài đạo gọn sóng khổng lồ oanh kích, thiên địa dường như muốn nứt ra, kinh khí hủy diệt cường đại tràn ngập cả một phiên khu vực. Bùn đất trong khoảng mấy chục trượng đều bị kinh khí cuồng bạo bắn tung lên, tầng tầng lớp lớp bay ra phía xa bên ngoài...

Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng lướt nhìn bốn phía, trong mắt hiện lên thần sắc tàn độc. Hắn đột nhiên chui vào lòng đất, đồng thời ma thức khổng lồ mở rộng khắp toàn bộ chiến trường, rất nhanh phá vỡ tầng tầng bùn đất lao về hướng hai gã Ma Thần đang giao thủ.

Ngẫu nhiên có những đạo ma thức vô ý xuyên thấu vào lòng đất. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cảnh giác, vội vã dừng lại, dùng ma thức phòng hộ toàn thân, sau đó sử dụng bí pháp ẩn tàng đặc biệt có được từ Đế Thất Thiên Ma Vương. Dưới tác dụng của Thần cấp ma thức, hơn nữa lại là cố ý đối với vô ý, hắn dễ dàng tránh thoát những đạo ma thức xuyên thấu vào lòng đất.

“Ầm!”

Mặt đất chấn động, một cỗ ba động hủy diệt cường liệt từ phía trước truyền đến. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng giật mình, thân hình vốn ẩn tàng dưới lòng đất lập tức dừng lại. Tiếp đó một cỗ kinh khí hủy diệt như bão táp từ mặt đất truyền đến. Hắn lập tức đem ma khí phân bố ra bên ngoài thân, sau đó hai tay phá vỡ tầng tầng bùn đất, khép lại trước ngực, Hấp Tinh đại pháp lập tức xuất thủ. Cỗ kinh khí hủy diệt kia vừa đến trên người, hắn lập tức dùng Hấp Tinh đại pháp hóa giải lực phá hoại cường đại, đồng thời đem một bộ phận kinh khí chuyển hóa thành chân khí truyền vào trong cơ thể.

“Một, hai, ba...” Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ theo một góc nhất định, nghiêng nghiêng bay vút ra...

“Bùng!”

Bùn đất tung tóe, Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một bóng đen phá đất bay ra, sau đó như tia chớp lướt qua cánh tay đang thu hồi lại của một gã Ma Thần, lượn một vòng tại không trung, bay đến sau lưng của y. Sau lưng của tên Ma Thần này có một miệng vết thương đang chảy máu đầm đìa. Tuy nói chỉ là một miệng vết thương, nhưng lấy thân thể khổng lồ của Ma Thần kia, hoàn toàn có thể chứa được thân thể của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ không chút do dự, thừa dịp tên Ma Thần của Ni Cổ Lạp Tư vương triều này đang chiến đấu với một tên Ma Thần khác, không hề phòng hộ, như tia chớp lao về phía miệng vết thương của hắn. Hai chân đạp xuống, đã đứng tại miệng vết thương đang chảy máu...

Tên Ma Thần kia mặc dù đang đối chiến, nhưng ma thức khổng lồ từ sớm đã bao trùm cả khu vực này. Khi Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên từ lòng đất bay lên, hắn đã sớm lưu ý, nhưng sau khi phát giác kẻ này chỉ là một tên Ma Đế, liền không để ý đến nữa. Nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện ra có điểm không hợp lý, tên Ma Đế giống như một con sâu bọ kia không ngờ có thể phá vỡ tầng ma khí bên ngoài cơ thể, bay về phía miệng vết thương sau lưng hắn. Phía đối diện, một nắm tay to lớn lại công đến, tên Ma Thần này phải tận lực ứng phó sự khiêu chiến đến từ đối thủ đồng cấp, việc duy nhất có thể làm là đem ma thức bắn về phía sau, hy vọng đạo ma thức này có thể làm biến mất con sâu bọ nhỏ bé dám cả gan làm loạn...

Phong Vân Vô Kỵ hai chân đạp sâu vào bên trong huyết nhục của tên Ma Thần kia, ổn định thân thể, đồng thời như chớp rút Khô Lô Thập Tự kiếm ra, mạnh mẽ cắm vào trong huyết nhục của y. Tay trái của hắn cũng không rời, một chưởng ấn vào huyết nhục màu đen, đồng thời toàn lực vận chuyển Hấp Tinh đại pháp...

“Phập!”

Huyết thủy như sông lớn dưới hấp lực của Hấp Tinh đại pháp từ miệng vết thương của Ma Thần điên cuồng bắn ra. Cùng lúc đó, nơi mà Khô Lô Thập Tự kiếm đâm vào, từng vòng sóng màu đen khuếch tán về bốn phía. Huyết nhục khổng lồ trong nháy mắt dần dần hóa thành than, từ miệng vết thương bay lên tả...

“A!”

Tên Ma Thần kia đau đớn hét lên một tiếng, ma thức đang bắn ra đột nhiên mạnh lên gấp nhiều lần, tràn về hướng Phong Vân Vô Kỵ...

“Ầm!”

Công kích này phi thường mãnh liệt. Dựa vào cường độ Thần cấp ma thức của Phong Vân Vô Kỵ, chịu đựng một kích cũng cảm thấy linh hồn chấn động, giống như bị người khác từ trong thân thể chấn ra, không nhịn được phun ra một ngụm máu đen. Phong Vân Vô Kỵ mặc dù sở hữu ma thân, ma thức cũng là Thần cấp của nhân loại, nhưng so với một Ma Thần đã tồn tại không biết bao nhiêu năm thì vẫn còn kém hơn không ít. Dù sao ý thức của hắn cũng chỉ còn khoảng một phần ba cường độ thần thức nguyên bản mà thôi.

Ma Thần này dưới cơn đau, cuồng tính bộc phát, ma thức toàn lực công kích về phía Phong Vân Vô Kỵ. Một kích vừa rồi lại không thể tiêu diệt được kẻ mà hắn cho là sâu bọ, điều này khiến cho hắn giật mình. Đúng lúc này, nắm tay của tên Ma Thần đối diện lại đánh tới, hắn bắt đầu vội vàng vùng vẫy ngăn cản lại.

“Ầm!”

Một vòng sóng gợn hủy diệt có thể nhìn thấy bằng mắt thường khuếch tán về bốn phía. Tên Ma Thần thuộc Ni Cổ Lạp Tư vương triều toàn thân chấn động, loạng choạng lui về phía sau mấy bước. Mặt đất trước người hắn lưu lại những vết chân thật sâu.

Phong Vân Vô Kỵ trên mặt lộ ra vẻ tàn độc, đột nhiên dọc theo miệng vết thương đầm đìa máu, mạnh mẽ lao thẳng vào trong cơ thể tên Ma Thần kia. Trong nháy mắt, bên trong những cơ nhục cứng cáp, hắn dựa vào sự trợ giúp của Khô Lô Thập Tự kiếm từng bước đi sâu vào bên trong.

“Hấp Tinh đại pháp!” Phong Vân Vô Kỵ cười dữ tợn, thu hồi Khô Lô Thập Tự kiếm, gắn vào bên trong khuyên đeo của Sát Lục chiến giáp. Sau đó hắn giơ hai tay lên, Hấp Tinh đại pháp tầng thứ bảy toàn lực xuất thủ.

Trong cơ thể tên Ma Thần này hoàn toàn là thiên hạ của Phong Vân Vô Kỵ, ba động hủy diệt sinh ra từ hai tên Ma Thần đang chiến đấu hoàn toàn không ảnh hưởng.

Ma Thần có thân thể khổng lồ, lực lượng cường đại không thể tưởng tượng được, nhưng một khi phá vỡ tầng phòng ngự bên ngoài, xâm nhập vào trong thân thể, bọn chúng lập tức trở nên yếu nhược.

Thân thể khổng lồ cao đến ngàn trượng lúc này lại trở thành yếm hủ tốt nhất cho Phong Vân Vô Kỵ. Không ai nghĩ đến, trong cơ thể Ma Thần này lại có một tên Ma Đế lớn gan như vậy, đồng thời còn có ma công bá đạo đủ để khiến cho toàn bộ Ma giới khiếp sợ.

“Ha ha ha...”

Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng cười lên, nhưng tiếng cười này lại không hề truyền đi xa. Trong nội tâm, mặt đen tối thuộc về bản tính, tham lam, điên cuồng, khát máu, tàn bạo, tại giờ phút này đều lộ rõ.

Đã không còn lo lắng, Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng hút vào ma nguyên tinh thuần chứa đựng trong thân thể khổng lồ này. Vô tận tinh hoa và ma nguyên thuần túy như cá voi hút nước tràn vào trong cơ thể của hắn. Loại khoái cảm điên cuồng hấp nạp này căn bản không thể diễn đạt bằng lời.

“Ha ha ha... Cho các ngươi miệt thị ta, cho các ngươi đập ta! Ha ha ha... Bồn tọa cho dù là một con ma trùng nhỏ, cho đến bây giờ cũng không cho phép kẻ khác vũ nhục. Huống hồ hôm nay ta đã không còn là ma trùng. Bất kể cái gì Ma Thần hay Hắc Ám Quân Chủ, chỉ cần để bồn tọa tìm được sơ hở, sẽ hấp khô các ngươi!”

Phong Vân Vô Kỵ gầm lớn, trên mặt lộ ra một loại thần sắc tàn nhẫn điên cuồng. Loại cảm giác đem một đối thủ cường đại hơn mình đập dưới chân, nắm trong tay tính mạng của bọn chúng khiến cho hắn cảm thấy cực độ thỏa mãn, sự thỏa mãn phát ra từ linh hồn.

“Hống!”

Ở bên ngoài, tên Ma Thần ngấn đen thân cao ngàn trượng thống khổ ngửa đầu lên trời gầm lớn, sau đó bất chấp địch nhân trước người, hai thiết quyền to lớn nặng nề đánh vào ngực, một quyền rồi lại một quyền. Dưới công kích mạnh mẽ như vậy, trong nháy mắt ngực của hắn bị đánh thành một mảng huyết nhục lẫn lộn.

Loại tình hình cổ quái này khiến cho tên Ma Thần thuộc Tát Cáp Lạp vương triều đối diện cảm thấy nghi hoặc. Ma Thần thân thể khổng lồ, trí lực mặc dù cũng không tỉ lệ thuận với thân thể của chúng, nhưng cũng không hề ngu ngốc. Loại tình hình cổ quái này khiến cho tên Ma Thần kia không khỏi cảnh giác, không những không tiến lên, trái lại còn cẩn thận lui về phía sau mấy bước.

Trong số các Ma Thần, có một số kẻ sở hữu bí thuật kinh khủng, khiến cho thực lực bạo tăng. Hành động của tên Ma Thần bên phía Ni Cổ Lạp Tư không khỏi khiến cho hắn nghĩ đến điều này.

“Hống!”

Tên Ma Thần kia không ngừng đánh vào thân thể, đồng thời ma thức điên cuồng oanh kích vào trong cơ thể. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ lần này đã hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và đối phương, đem tất cả ma thức thu về trong cơ thể, không hề chủ động nghênh đón, bị động nhận lấy công kích của Ma Thần này. Mặc dù tại phương diện cường độ ý thức có sự chênh lệch, nhưng dưới tác dụng của sách lược phòng thủ này, Ma Thần nếu muốn chỉ dựa vào ma thức cường đại trời sinh để tiêu diệt hắn hầu như là không có khả năng. Đương nhiên, mặc dù không thể giết chết Phong Vân Vô Kỵ, nhưng mỗi lần công kích đều có thể tạo thành thương tổn nhất định.

Mỗi một lần bị ma thức của Ma Thần công kích, Phong Vân Vô Kỵ lại điên cuồng hấp nạp huyết nhục và ma nguyên của đối phương. Huyết nhục của Ma Thần như sóng biển trào ra, rơi vào trên Sát Lục chiến giáp đen nhánh. Chiến giáp vốn bóng loáng giống như ngọc lưu ly, sau khi bị một lượng lớn máu của Ma Thần dội vào, bên ngoài liền ngưng kết thành một tầng huyết dịch sền sệt. Sau đó, bên dưới tầng huyết dịch này, mặt ngoài của Sát Lục chiến giáp bỗng nhiên xuất hiện những cái lỗ hình miệng, há ra hút vào, như hải nhĩ tham lam hút lấy máu tươi cuộn cuộn từ bốn phía. Những tiếng rên rỉ vui sướng từ bên dưới khải giáp phát ra, khiến cho người nghe dựng tóc gáy, nhưng Phong Vân Vô Kỵ đang chìm trong vui sướng điên cuồng hấp nạp ma nguyên lại không hề phát hiện ra...

Năng lượng của Ma Thần ẩn chứa tại huyết dịch dồi dào trong cơ thể bọn chúng. Phong Vân Vô Kỵ một mặt ứng phó ma thức công kích của tên Ma Thần kia, một mặt điên cuồng thi triển Hấp Tinh đại pháp.

“Những tên to xác này, nhiều ma nguyên tinh túy như vậy, thật sự là quá lãng phí!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng như muốn điên lên. Mỗi một Ma Thần, từ khi bọn chúng tồn tại trong cơ thể đã ẩn chứa ma nguyên hùng hậu. Theo thời gian trôi qua, ma nguyên sẽ càng tụ càng nhiều. Nhưng những tên Ma Thần này dường như căn bản không biết lợi dụng năng lượng của mình. Phong Vân Vô Kỵ không thể tưởng tượng, nếu như một cao thủ Thần cấp của nhân tộc có được năng lượng khổng lồ tinh túy như vậy, rốt cuộc sẽ đạt đến trình độ kinh khủng như thế nào.

“Lãng phí, thực sự là quá lãng phí, căn bản là Thái Cổ Ma Viên!” Phong Vân Vô Kỵ một mặt điên cuồng thi triển Hấp Tinh đại pháp, một mặt than thở. Những tên Ma Thần này chỉ biết sử dụng lực lượng thân thể theo bản năng, khiến cho hắn không nghĩ đến Thái Cổ Ma Viên. Cũng giống nhau là thân thể cao lớn, đồng dạng cũng chỉ biết sử dụng lực lượng thân thể. Đến bây giờ Phong Vân Vô Kỵ cũng không có phát hiện, những tên Ma Thần này ngoại trừ to xác, lực lượng cơ thể đủ để đè bẹp bất cứ cao thủ Đế cấp nào, ngoài ra còn có lực lượng gì khác, chẳng hạn như là linh vực?

Loại nghi hoặc này chỉ dừng lại trong đầu Phong Vân Vô Kỵ chốc lát, sau đó liền bị thanh âm rất nhỏ vang lên từ bên trong đan điền bao phủ...

“Ầm!”

Hấp Tinh đại pháp tầng thứ tám, sau khi Phong Vân Vô Kỵ không ngừng thu nạp ma nguyên khổng lồ trong cơ thể Ma Thần, ma nguyên tích lũy đạt đến một mức độ kinh khủng, cuối cùng cũng thuận lợi đột phá. Ma nguyên trong cơ thể cuộn cuộn lưu chuyển, tốc độ so với trước còn nhanh hơn gấp mười lần, vận chuyển cũng càng nhanh và dễ dàng hơn.

Một loại cảm giác bành trướng tràn đầy khắp người, toàn bộ linh hồn dường như thăng hoa. Trong khoảnh khắc, một loại cảm giác như tất cả đều nằm trong tay dâng lên trong lòng. Loại cảm giác này Phong Vân Vô Kỵ phi thường quen thuộc ...

Trong tay của bốn tôn, tại thế giới Thái Cổ, Hấp Tinh đại pháp dưới tình huống bị áp chế đã có uy lực khủng bố như vậy. Còn tại Ma giới, được một ma thân sử dụng thì sẽ ra sao...

Phong Vân Vô Kỵ vùng tay lên, toàn bộ tinh hoa trong ma thân phút chốc liền tràn vào trong cơ thể, nhưng bên ngoài thân thể của Ma Thần lại không hề có thương tổn gì. Đây cũng là do Phong Vân Vô Kỵ tận lực duy trì, cho dù có cẩn thận nhìn thoáng qua cái xác trống rỗng, cùng với khung xương dày đặc thì cũng không thể phát hiện. Khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười âm trầm đầy hàm ý, sau đó thân thể chuyển động, từ bên trong bàn chân của tên Ma Thần này lao vào lòng đất, xoay chuyển vài cái nhanh chóng biến mất tại khu vực này...

Gần như sau khi Phong Vân Vô Kỵ chui vào lòng đất không lâu, Tên Ma Thần thuộc Tát Cấp Lạp vương triều nhìn đối phương chỉ biết dùng sức đâm vào ngực, sau đó không còn động tĩnh, rốt cuộc nhịn không được động thủ đánh ra một quyền. Năm tay còn chưa tới gần, một cỗ lực lượng cường đại đã quét tới...

Cương phong qua đi, bên ngoài thân thể tên Ma Thần đang quỳ mọp dưới đất đột nhiên giống như tờ giấy vỡ vụn theo gió bay đi. Bên dưới lớp da ngăm đen lộ ra một bộ xương trắng khổng lồ, một cỗ lực lượng đè xuống, bộ xương này cũng vỡ thành bột phấn...

Trên mặt đất, tên Ma Thần to lớn kinh ngạc nhìn đối thủ trước người, trong mắt một mảnh mê man không giải thích được...

243. Chương 243: Tuần Thú Giả

Khi Phong Vân Vô Kỵ đang chuẩn bị rời khỏi lòng đất, bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng từ phía trên vang lên. Giọng nói kia trực tiếp xuyên thấu qua từng lớp đất, truyền vào trong tai của hắn.

Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ cách mặt đất mấy trượng chợt khựng lại, ma thức lập tức đảo qua. Trên mặt đất không hề có một bóng người, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Giọng nói này đến vô cùng đột ngột, hẳn nhất thời không dám khẳng định có phải nghe lầm hay không. Bản tính hành sự cẩn thận khiến cho hắn dừng lại dưới lòng đất, nghi hoặc dùng ma thức đảo qua bốn phía.

“Ầm!”

Phía trên đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, một cỗ lực lượng cường đại từ phía trên tràn xuống. Cỗ lực lượng kia trong nháy mắt phong tỏa không gian chung quanh Phong Vân Vô Kỵ, sau đó phá tan tầng tầng bùn đất, trực tiếp đem bản thể Phong Vân Vô Kỵ đang ẩn thân bên dưới lộ ra ngoài.

Phân nửa thân thể Phong Vân Vô Kỵ chôn dưới đất, phân nửa còn lại lộ ra ngoài, mặt đất chung quanh rõ ràng cao hơn không ít. Cách đó không xa, một tên ma tộc thân mặc ma giáp hình mãnh thú hai tay khoanh lại trước ngực, lạnh lùng nhìn Phong Vân Vô Kỵ dưới mặt đất. Tên ma tộc này cao khoảng chừng một trượng, so với những ma tộc bình thường cũng cao hơn khoảng một đầu người.

Thân mang trọng giáp, hai đầu giáp vai uốn lượn kéo dài, cuối cùng hình thành đầu rắn. Phía sau giáp vai, áo choàng màu đen to lớn theo gió tung bay. Khuôn mặt thô kệch nhưng lại hiện lên vẻ dữ tợn, mặt trái có một vết sẹo kéo đến khoe miệng, trên khuôn mặt ngăm đen còn pha lẫn màu tím. Hai bên mặt xuất hiện những phiến lân giáp thật nhỏ mà dày đặc. Đây là hình dáng của tên ma tộc xuất hiện trước mắt Phong Vân Vô Kỵ.

Khi ma thức đảo qua khu vực này, Phong Vân Vô Kỵ lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, điều này không khỏi khiến cho hắn trong lòng chấn kinh. Xuất hiện loại tình huống này, chỉ có hai loại khả năng.

Một là đối phương chính là Ma Thần, một tên cao thủ Ma Thần có thân thể của ma tộc bình thường. Còn một khả năng khác, chính là đối phương tu luyện một loại ma công ẩn tàng nào đó, ngay cả ma thức cũng không thể phát hiện ra.

Phong Vân Vô Kỵ rất muốn tin vào khả năng thứ hai, nhưng trên thực tế, một loại bản năng từng trải nói cho hắn biết, đáp án rất có thể là khả năng đầu tiên.

- Ta đã chú ý đến ngươi một lúc rồi.

Tên nam tử kia từ trên cao lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ. Biểu tình của hắn giống như không hề nóng lòng xuất thủ:

- Ngươi thực sự rất xuất sắc. Từ lúc nào Tắt Cáp Lạp vương triều lại bắt đầu phái Minh ma tộc đến cuộc chiến này? Hừ! Muốn dùng huyết nhục của Ma Thần để lấy lòng Hắc Ám Chủ Thần cũng không cần phải cộng thêm Minh ma tộc.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khê giạt mình, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, mặc dù hắn phi thường muốn biết Minh ma tộc này là thứ gì.

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nhìn đối phương, ma khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

- Đây chỉ là một trò chơi mà thôi, trò chơi giữa các Hắc Ám Chủ Thần. Chúng ta đưa đầy đủ tế phẩm, các ngươi cũng đưa đầy đủ tế phẩm, mọi người cùng tham gia trò chơi này, sau đó tất cả lại trở về tĩnh lặng... Thâm Uyên Ma Thần, tùy tiện chẳng là gì đối với Ni Cổ Lạp Tư vương triều chúng ta, nhưng tuyệt không nên hi sinh trong loại chiến tranh vô nghĩa này... Hừ! Tưởng rằng có thể phủ tay sao? Ngươi hãy chuẩn bị tiếp nhận sự trừng phạt đi, sẵn sàng chưa?

Tên nam tử ma tộc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ.

Nghe tên ma tộc cường đại này lảo bầm, mặc dù Phong Vân Vô Kỵ vẫn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai tòa hắc ám kim tự tháp, xích sắt đầy trời, còn có các linh hồn. Những thứ này đều là do phá vọng ngân mâu của bốn tôn quan sát được.

Cặp môi của Phong Vân Vô Kỵ khẽ mở ra, giống như muốn lên tiếng. Tên ma tộc kia lạnh lùng nhìn đối phương, giống như đang chờ hắn giải thích. Đột nhiên trong lúc này, chỉ thấy môi của Phong Vân Vô Kỵ ngậm lại, sau đó ma khí bao bọc quanh thân, thân thể như tên rời khỏi dây cung phá đất bắn về hướng tên ma tộc kia.

“Hừ!” Tên nam tử kia vẫn không kinh không hoảng, trong mắt lóe lên thần sắc giận dữ:

- Lẽ nào chủ nhân của ngươi không nói cho ngươi biết, Tuần thú giả là không thể kháng cự?

Dứt lời, tên nam tử ma tộc kia đạp chân xuống một cái. Một vòng hỏa diễm màu đen dày đặc từ dưới chân bốc lên, nhanh chóng bao bọc lấy thân thể hắn:

- Đối phó với đám Minh ma tộc các ngươi, phải dùng địa ngục hỏa diễm.

Khoảng cách càng ngày càng gần, nhưng thần sắc của tên nam tử này vẫn bình tĩnh như trước, hỏa diễm màu đen hừng hực bao bọc lấy hắn, hai tay vòng trước ngực, cặp mắt màu tím lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ.

Ngay lúc này, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên thu chưởng. Một tiếng kiếm ngâm vang lên, Khô Lâu Thập Tự kiếm từ vòng đeo trên đùi phải bay lên, vẽ thành một vòng cung bay vào trong tay Phong Vân Vô Kỵ. Tay phải cầm kiếm, Phong Vân Vô Kỵ lập tức đâm về hướng tên nam tử kia. Thu chưởng, tiếp kiếm, xuất kiếm, một loạt động tác này được hoàn thành trong nháy mắt, trôi chảy không gì sánh được. Hầu như không hề có khoảng cách thời gian, Khô Lâu Thập Tự kiếm đã đâm về hướng yếu hèn tên nam tử kia.

“Dinh!”

Khô Lâu Thập Tự kiếm cách yết hầu tên nam tử ma tộc này chỉ vài tấc thì đột nhiên dừng lại, một bàn tay vững vàng kẹp lấy mũi kiếm. Tại đốt ngón tay thô ráp có mang một chiếc nhẫn màu trắng bạc, chính chiếc nhẫn đặc biệt này đã kẹp lấy Khô Lâu Thập Tự kiếm. Hỏa diễm hừng hực từ nắm tay bốc lên, sau đó như tia chớp dọc theo Khô Lâu Thập Tự kiếm lan về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng vận lực rút kiếm lại. Ngoài dự đoán của hắn, tên ma tộc kia lại buông lỏng tay phải, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị...

Trên thân Khô Lâu Thập Tự kiếm, từng luồng hỏa diễm màu đen sau khi thoát ly bản thể, vẫn bắt diệt như trước, lan về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ lập tức đem ma khí cường đại quán nhập vào thân kiếm, bắn về phía hỏa diễm trên thân. Luồng hỏa diễm kia chao đảo vài lần, nhưng vẫn như trước ngoan cường lao về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ một mặt bay ngược về phía sau, một mặt thử nghiệm hơn mười loại phương pháp để thoát khỏi sự đeo bám của hỏa diễm màu đen, nhưng vẫn không hề có kết quả. Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, hỏa diễm kia đã lan đến chuôi kiếm. Không còn cách nào khác, hắn đành phải ném kiếm đi.

Khi vừa mới buông Khô Lâu Thập Tự kiếm ra, tốc độ lan tràn của hỏa diễm màu đen đột nhiên nhanh hơn gấp mười lần. Một đoàn hỏa diễm bay vút về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ thất kinh, bất giác đánh ra một chưởng...

“Phập!”

Một đạo khí lưu màu trắng từ bàn tay Phong Vân Vô Kỵ bắn ra. Hỏa diễm màu đen gặp phải khí lưu màu trắng này, trong nháy mắt phát ra những tiếng tứ tứ, sau đó chợt tắt đi. Trong lúc vội vàng, Phong Vân Vô Kỵ đã lấy hình thức sát khí của sát lục ma khí phát ra ngoài cơ thể, dập tắt ngọn lửa bắt diệt kia.

- Ta quả thật đã xem thường ngươi!

Một giọng nói âm lãnh truyền vào trong tai, thanh âm từ nhỏ dần lớn lên, từ xa đến gần. Trong nháy mắt, một cỗ khí tức cường đại bức đến gần thân thể. Giọng nói âm lãnh kia diễm nhiên vang lên:

- Những kẻ phá hoại quy tắc của trò chơi, tất cả đều phải chết, đây là chức trách của Tuần thú giả. Chết đi!

Phong Vân Vô Kỵ giật mình, còn chưa kịp phản ứng, bàn tay màu đen có mang chiếc nhẫn đã nặng nề đánh vào ngực hắn. Hắc điểm chung quanh người tên nam tử ma tộc kia nhanh chóng mở rộng ra.

- Hắc hắc! Muốn ta chết cũng không dễ dàng như vậy đâu!

Phong Vân Vô Kỵ cười lớn một tiếng, đột nhiên đánh ra một chưởng. Ma khí hùng hậu từ bàn tay khuếch tán ra, sau đó nặng nề đánh vào trên người tên nam tử ma tộc kia. Đồng thời mượn cổ lực đạo này như tia chớp bắn về phía sau. Ngay khi tay trái đánh ra, tay phải của hắn cũng vung lên, Khô Lô Thập Tự kiếm tại không trung lật lại bay vào lòng bàn tay của hắn.

Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ bay ngược ra mấy trăm trượng, tại không trung xoay lại, lao ra khỏi chiến trường cổ Tứ Đề Lạp ...

“Ha ha ha...”

Phong Vân Vô Kỵ cười lớn, như chim nhận bay lên bầu trời, tốc độ cực nhanh gần như vượt qua cả lôi điện. Về phần ma khí của Tuần thú giả đánh vào trong cơ thể, đã nhanh chóng bị hắn dùng Hấp Tinh đại pháp dẫn vào kinh mạch trong cơ thể, vận chuyển vài vòng, sau đó chuyển hóa toàn bộ.

Hấp Tinh đại pháp tầng thứ tám đã trở thành một bản lĩnh giữ mạng tuyệt hảo của Phong Vân Vô Kỵ. Trừ phi là kiếm sắc đâm vào thân thể, bằng không thì hầu hết ma khí tràn vào, trừ lúc ban đầu có thể tạo thành thương tổn nhất định, lấy sự bá đạo của Hấp Tinh đại pháp, hoàn toàn có thể chỉ trong nháy mắt hấp thu chuyển hóa...

Tại chiến trường cổ Tứ Đề Lạp, tên nam tử ma tộc thuộc Ni Cổ Lạp Tứ vương triều kia vẫn đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ bay đi. Trong mắt hắn thoáng hiện lên thần sắc kinh ngạc, nhưng khuôn mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh như trước, còn có một sự tự tin, giống như tất cả đều nằm trong sự khống chế của hắn.

- Người quả thật rất thú vị, biết không phải là đối thủ của Tuần thú giả, từ sớm đã hạ quyết tâm chạy trốn. Chỉ là, năng lực của Tuần thú giả chẳng lẽ chỉ có một chút như vậy thôi sao? Hừ!

Tuần thú giả lạnh lùng nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ biến mất, hừ lạnh một tiếng.

Một bàn tay thô ráp giơ lên quá đỉnh đầu. Tuần thú giả giống như một thiên thần, thân thể từ từ bay lên, sau đó giọng nói lạnh lùng vang vọng khắp thiên không:

- Lấy danh nghĩa của Hắc Ám Chủ Thần, Tuần thú lĩnh vực!

Bên dưới Tuần thú giả, một điểm đen từ dưới đất trời lên, sau đó nhanh chóng hóa thành một bóng đen hình tròn, bên trong có từng đạo hoa văn ngang dọc. Bóng đen kia co rút lại vào phía trong, sau đó phẳng phất như nổ tung, nhanh chóng lan về bốn phía, lướt qua những ngọn núi cao, lướt qua đại địa...

Cách chiến trường cổ Tứ Đề Lạp mấy trăm dặm, tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ dần dần chậm lại, nặng nề thở ra một hơi.

Ma trùng của Ma giới là một loại sinh vật rất kỳ quái. Bọn chúng thuộc vào tầng lớp dưới đáy của sinh vật, có thể nói phi thường nhỏ yếu. Nhưng ma trùng có trứ một loại bản năng thần kỳ, đó là cảm ứng đối với nguy hiểm.

Trong quá trình tiến hóa dài đằng đẳng, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng cảm nhận được loại bản năng này của ma trùng, cũng dần dần hợp thành một thể.

Đối với một số cường giả đột nhiên xuất hiện, có lẽ người khác sẽ muốn thử nghiệm thực lực của đối phương, thực lực yếu hơn thì sẽ giết chết đối phương, thực lực cao hơn thì bỏ trốn mất dạng.

Rất nhiều cường giả đều có loại tập quán này, có thể nói là do hiếu kỳ, cũng có thể nói đó là uy nghiêm của cường giả.

Nhưng Phong Vân Vô Kỵ không hề có tập quán này. Chỉ cần thông qua một chút cơ sở, suy đoán ra đối phương tuyệt đối không phải là một kẻ ngu ngốc. Trong linh hồn, loại trực giác cường liệt đối với nguy hiểm, cùng với bản năng lẩn tránh nguy hiểm, trong nháy mắt đã khiến cho hắn có sự lựa chọn, hoàn toàn không cần tiếp xúc nhiều với đối phương.

Đối với tên Tuần thú giả kia, trực giác của Phong Vân Vô Kỵ đã khiến cho hắn lựa chọn bỏ chạy.

Công lực tăng vọt là chuyện tốt, nhưng nó cũng sẽ khiến cho đầu óc hồ đồ, muốn đại phát thần uy một phen, ai cũng không để vào mắt. Điều này quả thật là tìm chết.

Mỗi lần công lực đề thăng đều khiến cho Phong Vân Vô Kỵ sinh ra một loại cảm giác cường đại, giống như vạn vật đều nằm trong tay. Loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, làm cho hắn cảm thấy phi thường vui sướng. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ không hề bị loại này cảm giác giả tạo này khiến cho đầu óc hồ đồ, tự cho rằng mình là thiên hạ vô địch. Đây là một trong những nguyên nhân giúp cho hắn sống sót đến giờ.

Trên bầu trời, một đạo bóng đen nhàn nhạt xẹt qua. Bóng tối che phủ nhanh chóng khiến cho Phong Vân Vô Kỵ chú ý. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng đen gần như trong suốt có diện tích cực kỳ to lớn bao phủ cả bầu trời. Bất giác, Phong Vân Vô Kỵ chợt nhìn xuống mặt đất. Bên dưới mặt đất, một đạo bóng đen từ hướng chiến trường cổ Tứ Đề Lạp tràn đến, trong nháy mắt đã đến dưới chân.

“Không hay!” Phong Vân Vô Kỵ hét lớn một tiếng. Một loại cảm giác phi thường bất hảo dâng lên trong lòng. Không chút chần chờ, thân thể của hắn như tia chớp lao về hướng khu vực bên ngoài phạm vi bao phủ của hai phiến bóng đen.

Đối với những thứ không hiểu rõ, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng không hề hứng thú xem thử nó rốt cuộc là cái gì.

Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ như tia chớp lao về phía trước, hai phiến bóng đen trong thiên địa dường như có linh cảm, cũng gia tăng tốc độ kéo dài...

“Ầm!”

Phía trước bỗng nhiên truyền đến những tiếng nổ vang, tiếp đó hắc vụ nồng đậm từ mặt đất bay lên trời, hoàn toàn che khuất không gian phía trước. Trên đỉnh đầu Phong Vân Vô Kỵ, một bóng đen nhanh chóng xẹt qua.

“Ầm ầm!”

Những tiếng sấm từ đỉnh đầu vang lên. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một phiến mây đen dày đặc dần dần mở ra. Trong mây đen, từng đạo thiểm điện đỏ rực không ngừng vùn vụt. Mỗi một tiếng sấm vang lên, đều có vạn đạo thiểm điện từ không trung xẹt qua. Trên mặt đất, những đường cong nhấp nhô nhanh chóng bị che lấp, thiên địa đã không còn nhìn thấy.

Ngoại trừ bầu trời u ám trên đỉnh đầu, mây đen dày đặc và thiểm điện cuồng loạn, chung quanh hoàn toàn là một phiến mờ mịt, giống như đột nhiên tiến vào một không gian khác.

“Tuần thú giả!” Phong Vân Vô Kỵ đứng giữa hư không, áo choàng theo gió lay động, giận dữ quát lên.

- Ta là Tuần thú giả, được Ni Cổ Lạp Tư đại đế trực tiếp trao tặng ý chỉ của Hắc Ám Chủ Thần vĩ đại, duy trì tín ngưỡng. Những kẻ phá hoại đều phải bị trừng phạt, người cũng không ngoại lệ. Tuần thú lĩnh vực, tại phiến lĩnh vực này, linh hồn của người sẽ trở thành con mồi, vĩnh viễn bị săn bắn...

Giọng nói quen thuộc của Tuần thú giả từ xa xa truyền đến. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn lại, bên dưới tầng mây, Tuần thú giả đang đứng giữa hư không lạnh lùng nhìn hắn, cặp mắt màu tím bắn ra quang mang màu máu...

Thần sắc cực độ dữ tợn hiện lên trên mặt Phong Vân Vô Kỵ, áo choàng phát lên, thân hình đã như tia chớp lao về phía Tuần thú giả.

- Vô ích, người chỉ lãng phí khí lực mà thôi!

Tuần thú giả lãnh đạm nói, sau đó thân hình dần dần mờ nhạt. Ngay khi cánh tay của Phong Vân Vô Kỵ vươn ra, thân hình của y đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Ngay lúc này, một tiếng hồng trầm thấp cuồng bạo từ một nơi nào đó trên mặt đất truyền đến...

244. Chương 244: Tín Ngưỡng Chi Liêu (Sợi Xích Tín Ngưỡng)

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên hư không, chậm chậm ngồi xuống, cổ cảm giác bất an lúc đầu đã biến mất vô ảnh vô tung.

“Bồn tôn? Bồn tôn?...” Phong Vân Vô Kỵ dựa theo từng tia liên lạc linh hồn kia rồi triệu hoán, liên lạc linh hồn ngay cả lĩnh vực cũng không cách nào ngăn cản.

Một đầu khác của liên lạc linh hồn lại im lặng vô thanh, bồn tôn không chút phản ứng nào.

Sau mấy lần thăm dò, Phong Vân Vô Kỵ đành trực tiếp bỏ qua, bồn tôn mặc dù không hồi đáp nhưng ý tứ đã biểu lộ không thể nghi ngờ rằng, hết thấy đều phải dựa vào chính người!

“Tối đây, ta thực muốn xem xem lĩnh vực của người giết chết ta như thế nào?” Phong Vân Vô Kỵ trong đầu xẹt qua một tia sát cơ “Luận về cường độ ý thức, bồn tọa cũng là ý thức thần cấp của nhân tộc, Hấp Tinh Đại Pháp đệ bát trọng, cả Ma giới phần lớn đều có thể loại bỏ, bồn tọa ngược lại muốn xem xem, chẳng nhẽ cứ có lĩnh vực là lập tức thiên hạ vô địch ư!”

Trên dưới không gian, bụi mù nồng đậm bay phát phơ, trên bầu trời, một tầng mây như xa như gần, thi thoảng biến ảo giữa hai màu đen kịt cùng đỏ rực, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi lại cúi đầu nhìn mặt đất, định thử từ trong đó tìm ra quy tắc trong lĩnh vực này.

Hồng!

Một tiếng rống cực lớn từ phương xa truyền đến, một cổ kinh phong cuồng bạo thổi qua trước mặt, Phong Vân Vô Kỵ bất động như sơn, khói sương nồng đậm bên thân theo gió lay động, bay về phía sau. Nhưng bụi mù ở bốn phía lại mau chóng cuốn tới.

Ầm!

Ầm!

Từng tiếng bước chân cực lớn từ nơi xa vọng tới, bụi mù ở nơi xa kia dập dờn chao đảo, từng đợt gió thổi qua, sương mù dường như trở nên mờ nhạt, trong sương mù đó lộ ra từng vết chấm đen thui như sắt thép, bên trên hai chiếc sừng cong mà cứng cáp màu đen vươn thẳng như muốn phá trời cao.

Hồng!

Một cơn gió cuồng bạo cuốn theo ma khí nồng đậm thổi đến trước mặt, ma khí tuôn trào trong mây trăm trượng tức thì bị thổi bay, tạm thời lộ ra một khe hở xuyên qua thông đạo sương mù mỏng manh đó. Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một vị Ma thần cao lớn, nói cao lớn là vì không biết hắn tới cùng cao bao nhiêu, trong lĩnh vực này, trên không phân biệt trời, dưới không thấy mặt đất, không cách nào dò thám chiều cao vị Ma thần này.

“Tuần thú giả đã nói, chỉ cần người chọn cách thuận phục, đồng thời phục tùng ý chí của Hắc Ám chủ thần thì ngài sẽ ban cho người lực lượng càng cường đại hơn, vả lại còn tha cho người một mạng!” Vị Ma thần cao lớn kia ồm ồm nói. Thanh âm vang dội mang theo sự nặng nhọc vang vọng khắp bầu trời.

Phong Vân Vô Kỵ không lên tiếng, vẫn xếp bằng trong hư không như cũ. Trên Sát Lục diện giáp, hai khỏa huyết tinh chớp lóe, phần đầu chuyển động, nhìn hướng hai tròng mắt đỏ như máu của Ma thần, hai con người ấy hoàn toàn mù mịt, thần thái của nó thoát nhìn như một con búp bê mất linh hồn vậy.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ run, dò xét nói : “Lực lượng cường đại như thế nào?”

“Giống như ta hiện tại! A! Lực lượng cường đại!” Tên Ma thần giơ hai cánh tay trắng kiêu lên, gào thét nói : “Tạp Lý Nhĩ Từ chính là tên của ta. Ở chỗ này, ta cường đại vô bì! Thuận phục tuần thú giả đi. Tuân theo Hắc Ám chủ thần phía trên tuần thú giả rồi niệm tụng đoạn chú ngữ này, người có thể trở nên cường đại như ta, không ai có thể địch lại!”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cười lạnh, trên mặt lại không hiển lộ ra chút nào, chỉ hỏi : “Chú ngữ gì?”

Ma thần cao lớn Tạp Lý Nhĩ Từ trầm ngâm trong chốc lát, trên khuôn mặt đen thui không ngờ lại xuất hiện vẻ thánh khiết, với một loại thanh âm thành kính, cung kính nói : “Nơi hắc ám thâm uyên, vĩ đại chủ

thần với đôi mắt hoàng kim có thể nhìn thấu tất cả vị diện, người nắm giữ hắc ám, tay nắm quyền hành, Ma giới hay thậm chí cả thiên địa, dưới uy nghiêm hết thảy đều thuộc về người, hắc ám có mặt khắp nơi, thần uy ở nơi nơi !”

“Nơi hắc ám thâm uyên, nhìn thấu biến hóa sinh diệt của vị diện, vạn vật đều ở trong tâm của người, mọi sinh vật hắc ám, đều quy phục dưới thần uy của người, bị chấn nhiếp dưới uy nghiêm của người, tôn sùng sự cường đại của người, người là vị chủ nhân của hết thảy sinh linh hắc ám, nắm giữ sinh tử...”

“....Tất cả hắc ám sinh vật, đều phải kính sợ người, tôn kính người, phục tùng người, tín ngưỡng người, vì người mà hiến dâng tất cả, kể cả linh hồn...”

Trong thanh âm ngân xướng vang dội, cả không gian đều dồn dập, Phong Vân Vô Kỵ rất khó tưởng tượng được một tên Ma thần ngu ngốc, điển hình của loại người đầu óc ngu si tứ chi phát triển không ngờ lại có thể phát ra thanh âm có sức cuốn hút sâu sắc như thế, tựa như một tên tín đồ điên cuồng. Trên thực tế, thần sắc của hắn, quả thực đúng như một tên tín đồ điên cuồng!

Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn chăm chú lắng nghe, đoạn chú văn này rất dài nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại nghe rõ từng chữ một, trong nội tâm như có một loại bản năng sai khiến hắn lắng nghe đoạn chú văn này vậy.

“Tín ngưỡng người, vì người hiến dâng tất cả, kể cả linh...” Một thanh âm vang dội nương theo thanh âm của Ma thần dội trở lại hư không, lúc hai chữ ‘linh hồn’ sắp phát ra từ khe miệng thì Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cả kinh, hoảng sợ phát hiện mình không ngờ lại theo Ma thần đó niệm quá nửa đoạn chú văn.

Nói ra một nửa chữ rồi đột nhiên im bặt, một cỗ lãnh ý truyền khắp toàn thân, bụi mù bốn phía không biết từ khi nào đã tan sạch. Trong hư không, trên dưới hoàn toàn tối tăm, trên bầu trời một dòng xoáy màu đen cực lớn xoay quanh trên đỉnh đầu.

Phong Vân Vô Kỵ chung quy đã thấy rõ được chấn tướng của mảnh không gian này, hư không vô tận, hắc ám vô tận, nơi xa xa, tận cùng của hắc ám dường như có vài vệt quang mang rực rỡ.

Đỉnh đầu, hắc sắc Ma thần cực lớn kia cúi nhìn hắn, trên chân hắn có một dây xích khổng lồ xuyên qua mắt cá chân hắn, một đầu xuyên qua khác thì nối liền với hắc ám vô tận, từ phương vị của Phong Vân Vô Kỵ nhìn tới, xung quanh hắc ám là hình bóng từng thân ảnh khổng lồ mờ ảo hiển lộ ra, từng tiếng xích sắt từ trong hư không truyền đến....

Hoàn toàn không biết đã phát sinh chuyện gì, chuyện này là như thế nào, vì sao khung cảnh bốn phía rất mau biến mất, một cỗ cảm giác kì dị truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn xuống dưới, trong hư không vô tận đó, một cỗ âm ảnh cực kỳ mờ nhạt như thủy triều xuống rất nhanh hướng về phía một vài nơi trong hư không mà co rút đi, trong nháy mắt liền hóa thành một chấm đen, biến mất không thấy đâu.

Đây là một không gian bỏ hoang! Trong sát na thấy rõ tình cảnh xung quanh, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên sinh ra một loại minh ngộ, lĩnh vực của tuần thú giả, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng rất rõ ràng, nó chắc chắn đã thiết lập một loại quy tắc nào đó, một khi bị va đụng sẽ bị vút đến nơi này.

Từ điểm này mà nói, lĩnh vực của tuần thú giả thực sự không tính là lĩnh vực gì cả, hoặc nói chuẩn xác, nó chỉ là một chấp hành giả phụ trách đưa tất cả quy tắc hủy diệt tổng đến không gian này thôi.

Vì sao Phong Vân Vô Kỵ có thể vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra, nơi đây không phải một cái lĩnh vực ư? Nguyên nhân rất đơn giản, đó là không gian này khiến một loại cảm giác quen thuộc nào đó ẩn sâu trong ký ức dâng lên, cảm giác phi thường quen thuộc – Thần Ma cổ chiến trường.

Bầu trời, đại địa đen như mực, bầu trời sao dày đặc ẩn sâu một nơi nào đó trong không gian, vòng xoáy hắc động cực lớn trên đỉnh đầu, đây là đâu?

Ma thần khổng lồ kia ngơ ngàng nhìn phía trước, thân hình vẫn không chút nhúc nhích, cũng không chút nào chú ý đến Phong Vân Vô Kỵ, thoáng nhìn, Phong Vân Vô Kỵ đã chú ý thấy được Ma thần này, cũng chẳng phải Ma thần bản thân mình thấy trong không gian bụi mù cuộn cuộn lúc đầu kia.

“Ta từ lúc nào đụng phải quy tắc của tuần thú giả, từ lúc nào bị vút đến không gian này? Vì sao ta vẫn chưa từng phát giác ra?” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ liên miên, ngẩng đầu nhìn Ma thần cao

lớn ngay gần cạnh, trong giây phút cẩn thận quan sát tỉ mỉ đó, Phong Vân Vô Kỵ không nhận được hít một hơi lạnh.

Dưới làn da đen thui kia, lộ ra chính là khung xương lồm chồm, sợi sợi gân xanh. Tên này dường như mất máu quá nhiều, hai mắt vô thần, tựa như trải qua một ca bệnh nặng vậy.

Từng tiếng hút gió mơ hồ truyền vào trong tai, Phong Vân Vô Kỵ theo thanh âm đó quét lại, đột nhiên phát hiện thanh âm đó lại là từ trên dây xích xuyên qua mắt cá chân Ma thần phát ra, dây xích cứng cáp đó hết như mạch máu người, nó co bóp, từng đoạn lên xuống, tiếng xùy sụp đó chính là phát ra từ tiếng dây xích kia.

Một cổ lãnh ý dội xuống khắp cả người Phong Vân Vô Kỵ, gần như là vô ý thức, tay phải Phong Vân Vô Kỵ vươn ra, Khô Lôu Thập Tự kiếm liền chém xuống...

Cheng!

Một tiếng kim thiết đứt gãy truyền đến, sợi xích sắt thô dày kia theo đó mà đứt ra, Phong Vân Vô Kỵ gần như không dám tin tưởng không ngờ lại dễ dàng như thế, ngẩng đầu liếc qua Ma thần kia, Phong Vân Vô Kỵ lúc này mới sinh ra một tia hối hận, trong Ma tộc vốn không có chỗ cho giao tình, nếu khiến cho Ma tộc này tự do, chỉ e mình sắp gặp xui xẻo rồi.

Ngẩng đầu nhìn đi, Ma thần kia vẫn không động đậy như trước, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía trước.

“Không cần nhìn, nhìn cũng chỉ phí công sức.” Một thanh âm hờ hững từ một bên xa xa truyền đến.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khê run, ngẩng đầu nhìn, trong hư không đen ngòm một nhân ảnh cao hơn trượng bỗng bồng bềnh trong hư không, thanh âm đó dường như phát ra từ trong miệng hắn.

“Người là ai?” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

“Ta? Hừ hừ!” Ma tộc kia xoay người lại, chẳng hề đáp lại mà mở miệng nói : “Người hãy xem xem, sợi xích của hắn có phải được nối lên trên hay không?”

Mặc dù trong lòng vẫn duy trì cảnh giác cực cao với người kia. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn vô ý thức liếc mắt, vừa nhìn lại phát hiện, sợi xích sắt hư hỏng vừa mới bị chặt đứt lại được nối liền.

“Loại tín ngưỡng chi liêu này trực tiếp ăn sâu vào trong linh hồn, căn bản không thể chém đứt, Hán Mặc Khắc đáng thương, hắn đã không thể cứu được rồi.” Nam tử lạnh lùng nói : “Người hiện tại cho dù có uy năng chém đứt tín ngưỡng chi liêu đi nữa, cũng không thể cứu được hắn...”

Ngừng một chút, nam tử nói : “Linh hồn hắn đã bị tín ngưỡng chi liêu hấp thu chẳng kém là bao, có thêm mười cái nữa thì cũng sắp biến mất rồi.”

“Người rốt cuộc là ai?” Đồng tử Phong Vân Vô Kỵ co lại, lạnh lùng nói.

“Ta?” Nam tử thân thể vắt ngang bỗng bồng bềnh trong hư không đột nhiên đứng thẳng dậy, giận dữ hét : “Người lại hỏi ta là ai? Ta là đệ thất thiên Ma hoàng Cổ Liệt Nhĩ dưới trướng Ni Cổ Lạp Tư đại đế, ta cai quản hơn mấy chục vạn thâm uyên Ma thần, uy năng của ta khiến cường giả Ma giới nghe thôi đã vỡ mật, một Ma đế nhỏ nhỏ như người lại có thể dám hỏi ta là ai?”

Thanh âm nam tử vốn không cao không thấp nhưng đột nhiên lại vang dội như tiếng sấm vậy, cả không gian đều rung rinh trong tiếng rống giận của hắn, xa xa gần gần, sợi xích sắt ầm núp vào trong hư không vô tận đột nhiên đóng đũa, phát ra tiếng kim thiết vang vọng.

“Hừ, Ma đế? Người cho rằng ta thực sự chỉ là một tên Ma đế sao?” Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh nói, một tay đột nhiên duỗi ra, vỗ về phía Ma thần về mặt đờ đẫn cạnh người kia, Ầm, trong nháy mắt, cả thân hình khổng lồ của Ma thần liền sụp đổ, hàng loạt ma nguyên như cá voi hút nước, chìm vào Phong Vân Vô Kỵ, trong nháy mắt, Ma thần khổng lồ đó chỉ còn dư lại một bộ khung xương dập dềnh trong không trung. Nhưng khung xương còn sót lại đó rất nhanh liền tan rã, lặn vào trong sợi xích, nhập vào màn đêm đen ngòm, sợi xích sắt như mạch máu người có thể hút linh hồn kia liền như dây mây, rất nhanh héo rụi, từ như nắm tay lớn biến thành ngón tay cái rồi không ngừng co rút lại, không nháy mắt liền hóa thành tro bụi, tiêu tan trong không trung...

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thở phào một hơi, một chiêu này cũng là mạo hiểm thử nghiệm, một mặt là để trấn trụ tên Ma tộc tên Cổ Liệt Nhĩ – Tư Tập Nặc Hán Đức này, một mặt khác cũng là thử thăm dò xem lời hấn là thật hay không.

Quả nhiên, Ma thần mất quá nửa linh hồn căn bản không biết phản kháng là cái gì cả, mặc kệ cho Phong Vân Vô Kỵ làm gì thì làm, Hấp Tinh Đại Pháp để bắt trọng thiên muốn hấp nạp một Ma thần cũng chẳng phí nhiều lực khí cho lắm.

Từng cỗ ma nguyên điên cuồng nhập vào trong cơ thể, mặc dù không nhiều như Phong Vân Vô Kỵ tưởng tượng nhưng cũng tương đối khả quan, Phong Vân Vô Kỵ cũng không hề chuyển hóa cỗ năng lượng vừa hấp nạp kia mà chỉ không ngừng nén lại, sau đó phong ấn ở một nơi trong đan điền để chuẩn bị dưới tình huống khẩn cấp nào đó.

Mặc dù linh hồn sớm đã là Thần cấp nhưng Phong Vân Vô Kỵ phát hiện mình chưa có bất cứ dấu hiệu nào trở thành Ma thần, loại tình huống này khiến hắn không hiểu chút nào, chịu hạn chế của thân thể, năng lực hấp nạp ma nguyên cũng có hạn chế, nguồn ma nguyên khổng lồ như thế lại không thể lãng phí.

Cổ Liệt Nhĩ – Tư Tập Nặc Hán Đức từ trong bóng đêm tới gần, sau mắt cá chân hắn phát ra từng tiếng xích sắt vang vọng.

“Người là vị Ma thần đoạt xá mà tới kia?” Cổ Liệt Nhĩ với khuôn mặt lãnh tuấn, sắc mặt như lộ vẻ tái nhợt từ trong bóng tối tới gần, nơi đứng lại cách trước người Phong Vân Vô Kỵ hơn mười trượng, vừa mới mở miệng lập tức dọa cho Phong Vân Vô Kỵ giật mình.

Hiển nhiên đối phương đã hiểu lầm, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cũng không cảm thấy mình nên sửa chữa điểm này, đối với vấn đề này Phong Vân Vô Kỵ lựa chọn phương thức trả lời tốt nhất : trầm mặc.

Cổ Liệt Nhĩ lạnh lùng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, một cỗ uy áp cường đại từ trên người hắn tuôn ra, rất hiển nhiên, sợi xích tín ngưỡng trên chân hắn đã khiến thân thực lực của hắn suy yếu rất nhiều, mặc dù uy năng cường đại nhưng Phong Vân Vô Kỵ rất khó liên tưởng hắn cùng với Cổ Liệt Nhĩ từng thống suất mười vạn thâm uyên Ma thần trong miệng của hắn có điểm chung gì.

“Người thật sự là Cổ Liệt Nhĩ – Tư Tập Nặc Hán Đức sao? Hừ!” Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Cổ Liệt Nhĩ, hung ác nói : “Muốn gạt ta sao, người nếu mạnh như vậy, há có thể bị nhốt ở đây!”

Cổ Liệt Nhĩ ngược mắt, uy nghiêm nói : “Vậy cũng phải xem ai đã nhốt ta vào chỗ này!”

Phong Vân Vô Kỵ không chút để ý lời hắn, nhưng ma nguyên trong cơ thể lại đề mạnh, ngưng ở cổ tay, Hấp Tinh Đại Pháp nơi tay trái đã chuẩn bị xuất thủ : “Ai?”

“Ni Cổ Lạp Tư đại đế!” Thanh âm mang theo hận ý nồng nặc của Cổ Liệt Nhĩ khiến cả người Phong Vân Vô Kỵ không khỏi chấn động.

“Ni Cổ Lạp Tư đại đế?!”

“Không sai, ta thay hắn chinh chiến vài chục ức năm, vào sinh ra tử, ai ngờ được hắn lại đem ta ra làm tế phẩm, phụng hiến cho Hắc Ám chủ thần của Ni Cổ Lạp Tư vương triều để đổi lấy ân sủng lớn hơn của Hắc Ám chủ thần!” Cổ Liệt Nhĩ tức giận nói, từng tiếng nghiến răng kèn kẹt phát ra từ trong miệng hắn, xương cốt toàn thân cũng rung lên răng rắc, hiển nhiên trong lòng cực kỳ thù hận.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng rất lâu, hỏi : “Đây rốt cục là nơi nào?”

Cổ Liệt Nhĩ ngẩng đầu lên, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai : “Người chính là Ma thần đoạt xá mà tới, đương nhiên phải biết hắc ám tín ngưỡng kim tự tháp của mỗi vương triều làm nơi gặp mặt Chủ thần chứ!”

Trong não hải hiện lên hình ảnh hắc ám kim tự tháp bồng bềnh trong hư không nơi chiến trường Tư Đề Lạp Cổ, Phong Vân Vô Kỵ gật gật đầu, nói : “Không sai.”

“Chúng ta hiện tại chính là ở bên trong tín ngưỡng kim tự tháp, những sợi xích sắt này...” Cổ Liệt Nhĩ chỉ chỉ xuống chân : “Chính là thứ đã cấu thành tín ngưỡng kim tự tháp, vĩnh viễn đều không thể giải thoát.”

Đột nhiên, ánh mắt Cổ Liệt Nhĩ dường như quét qua cái gì đó, đột nhiên ngẩng đầu, trong sự hưng phấn mang theo hung ác nhìn Phong Vân Vô Kỵ : “Người không ngờ lại không bị sợi xích tín ngưỡng trói buộc!”

Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh cúi đầu liếc mắt. Quả nhiên trên hai mắt cá chân hoàn toàn trống trơn, không hề giống như bọn họ bị tín ngưỡng chi liêu đâm xuyên mắt cá, Phong Vân Vô Kỵ đang định mở miệng, đột nhiên, một cỗ ma thức khổng lồ khiến người xông đến trước mặt...

245. Chương 245: Được Một Kẻ Mạnh Trợ Giúp

Não hải giống như muốn nổ tung ra, như bị vô số mũi kim đâm, cho dù có chuẩn bị nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn đánh giá thấp năng lượng của đệ thất thiên Ma hoàng Cổ Liệt Nhĩ, mặc dù ở trong hắc ám kim tự tháp này không biết bao nhiêu lâu nhưng ma thức của Cổ Liệt Nhĩ lại không hề như ma nguyên của hắn, suy yếu mà lợi hại.

“Dừng tay!” Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng hét lên, ma thức điên cuồng phản kích lại, Cổ Liệt Nhĩ điên cuồng, Phong Vân Vô Kỵ nhưng cũng không phải trái hồng nhũn, hai ma thức ba động lôi kéo ở giữa không trung.

Một bên thống khổ đối phó với công kích của Cổ Liệt Nhĩ, một bên Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng hét : “Kẻ điên, người là một kẻ điên!”

“Hừ, thân thể này của người ta chắc chắn phải có, đây quả thực là cơ hội trời ban... Dù rằng ta không rõ người sao có thể xuất hiện trong khối hắc ám tín ngưỡng kim tự tháp này, lại không chịu ảnh hưởng của sợi xích tín ngưỡng.” Cổ Liệt Nhĩ cười dữ tợn, thân thể đột nhiên ưỡn ra, tốc độ tiến công của ma thức tăng lên không ít.

Từng vệt máu từ trong thất khiếu chảy ra, cho dù ý thức của Phong Vân Vô Kỵ cũng là thần cấp, vả lại còn luyện Ý Niệm Kiểm Thể Đại Pháp phân thân mà ra, cường độ tinh thần của nó còn phải mạnh vượt xa thần cấp cao thủ bình thường, nhưng đối phó với cao thủ Ma thần cấp của Ma giới mà nói, vẫn còn kém chút ít.

Phốc! Phốc!

Ma thức cường đại như thực chất xông vào như nước vỡ bờ vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Từng đường kinh mạch rách toạc, máu đen bay tứ tung, huyết dịch như mồ hôi đen từ trong mắt toàn là màu đen tuôn ra, Phong Vân Vô Kỵ liều mạng mình bị thương đẩy ra toàn bộ tinh thần lực như cuồng phong của mình, một đạo tinh thần phong bạo từ trong cơ thể cuốn ra ngoài, Cổ Liệt Nhĩ bất ngờ không kịp phòng ngự nhất thời tâm thần bị chấn động, tác động đến thân thể cũng đột nhiên chấn động một hồi.

“Ta không thể vứt bỏ bộ thân thể này, cho người rồi, bốn tọa phải làm sao? Hừ, người nếu đã muốn làm như vậy thì cùng lắm ta sẽ bạo thể mà chết, người cái gì cũng đừng muốn lấy được. Chúng ta cùng chết ở đây.” Phong Vân Vô Kỵ phẫn nộ quát, huyết dịch đặc quánh từ kẽ hở trên Sát lục chiến giáp tuôn ra, hiện lên khá khủng bố.

Cổ Liệt Nhĩ vẻ mặt vốn hưng phấn lẫn cuồng nhiệt khi nghe thấy tiếng hét của Phong Vân Vô Kỵ, vẻ tươi cười trên mặt liền thu lại, một đợt sóng ma thức mang theo chuẩn bị phản kích cũng thu hồi lại.

Ma tộc từ trước đến nay luôn tự tư tự lợi, Phong Vân Vô Kỵ nói chưa chắc đã là nói dối, mình không chiếm được, người khác cũng đừng mơ chiếm được, đây chính là phong cách hành sự của người Ma giới.

“Người muốn thế nào mới bằng lòng đáp ứng?” Trong ngực Cổ Liệt Nhĩ đầy lửa giận nhưng lại không thể không cưỡng ép. Mồ mẫm khắp trong ký ức, Ma tộc cường giả có thể dưới công kích ma thức của mình kiên trì với thời gian dài như vậy, Cổ Liệt Nhĩ lại tìm không ra bất cứ tên Ma tộc cổ quái nào tương tự với tên Ma tộc trước mắt này.

Trong lòng Cổ Liệt Nhĩ đầy lửa giận, Phong Vân Vô Kỵ cũng tràn ngập nộ điểm, hai người trợn mắt nhìn lẫn nhau, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Người phải phục tùng ta! Hạ vị Ma thần phục tùng thượng vị Ma thần!” Ánh mắt Cổ Liệt Nhĩ lóe ra một tia dị mang, sau đó thanh âm đột nhiên biến đổi, tiếng quát phảng phất như chuông nhạc vậy.

Một cảm giác kỳ dị từ trong lòng dâng lên, giống như muốn cho người khác thuần phục. Phong Vân Vô Kỵ lúc này ý chiến chiến đấu đang dâng trào, đâu biết bị loại cảm giác này thao túng. Hai mắt trợn trừng, mạnh mẽ kháng trụ cổ uy áp này.

“Người rốt cuộc là ai?” Một chiêu không thành, Cổ Liệt Nhĩ hiên ngang đứng, gắt gao nhìn chăm chăm Phong Vân Vô Kỵ, lạnh lùng nói, một tia hồ nghi nhanh chóng xẹt qua từ trong mắt.

Cổ Liệt Nhĩ thực sự không rõ, vì sao dưới sự khống chế uy nghiêm của Ma thần đẳng cấp mà đối với tên Ma thần đoạt xá này lại không chút tác dụng, với sự thông minh của Cổ Liệt Nhĩ, tự nhiên cũng tuyệt đối không liên tưởng được, Ma tộc trước mắt mặc dù có Ma thần thuần chính nhưng linh hồn vốn chính là nhân tộc, với bản lĩnh của Cổ Liệt Nhĩ nhưng vẫn chưa có năng lực có thể nhìn thấu linh hồn, nhìn thẳng vào bản chất linh hồn.

Cổ khí thể uy nghiêm kia trút ra, toàn thân Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc được thả lỏng, lạnh lùng nhìn chăm chăm Cổ Liệt Nhĩ, Phong Vân Vô Kỵ uy nghiêm nói : “Đừng nên vọng tưởng dùng thủ đoạn gì để chiếm nhục thân của ta, điều này vốn không có khả năng. Thời gian ngươi ở trong này đã quá lâu rồi, vào thời kỳ đỉnh cao của ngươi, ta có lẽ phải lui bước trốn tránh, nhưng hiện tại...”

Hừ!

Một tiếng hừ lạnh, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên xuất thủ Hấp Tinh Đại Pháp, một cỗ hấp lực cực lớn phá lòng bàn tay bay ra, Cổ Liệt Nhĩ không kịp phòng bị, chờ khi phục hồi ý thức thì đã bị một chưởng của Phong Vân Vô Kỵ ấn vào lồng ngực, ma nguyên cuộn cuộn trong cơ thể điên cuồng trút ra nên nhất thời kinh hãi không thôi.

Cổ Liệt Nhĩ thành danh vốn chẳng phải nhờ may mắn, ma nguyên trong có thể nương theo một quỹ tích vận hành kì dị, từ dưới mu bàn tay Phong Vân Vô Kỵ, một làn hắc vụ phóng ra, kinh khí mạnh mẽ trong nháy mắt đẩy bàn tay Phong Vân Vô Kỵ ra vài tấc, nhờ đoạn khoảng cách này, sau lưng Cổ Liệt Nhĩ ‘xuy’ vang một tiếng, đôi Ác Ma chi dực từ sau lưng giương ra, dùng lực vỗ một nhát, cuộn lên một cơn lốc ma khí cuộn cuộn, đã lùi về phía sau vài trượng.

Phong Vân Vô Kỵ song lại cười, vỗ vỗ tay rồi thu lại, cũng không truy kích, dù rằng nếu toàn lực xuất thủ, Cổ Liệt Nhĩ có chạy xa hơn nữa cũng vô dụng.

“Ngươi là đệ thất thiên Ma hoàng dưới trướng Ni Cổ Lạp Tư đại đế, vậy mà ngươi lại không biết ta là ai?” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

Cổ Liệt Nhĩ ẩn thân vào trong hư không đen ngòm, dè dặt nhìn chăm chăm Phong Vân Vô Kỵ. Hai người rơi vào một loại trạng thái rất kỳ lạ : Cổ Liệt Nhĩ mặc dù thời kỳ toàn thịnh công lực vượt xa Phong Vân Vô Kỵ nhưng trong hắc ám kim tự tháp, chỗ quá nhiều cổ quái, ở đây cường độ ma thức mặc dù yếu đi không nhiều nhưng thân thể lại suy yếu không ít, năng lượng trôi đi lại càng khổng lồ hơn. Giữa hai Ma thần, nơi tín ngưỡng chi lưu xuyên qua đều sẽ không tiếp xúc lẫn nhau, Cổ Liệt Nhĩ ngay cả muốn hấp thu một hai Ma thần nào đó để bồi bổ cũng là tâm có thừa mà lực không đủ.

Với cường độ ma thức mà nói, Phong Vân Vô Kỵ không phải là đối thủ của Cổ Liệt Nhĩ, nếu cố tình, Cổ Liệt Nhĩ muốn kích sát Phong Vân Vô Kỵ, xóa sổ hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian, và lại sẽ không quá lâu.

Nhưng tại phương diện thân thể, lại hoàn toàn ngược lại. Với cường độ của Hấp Tinh Đại Pháp đệ bát trọng thiên của Phong Vân Vô Kỵ thân hoài, cộng thêm cường độ năng lượng Ma thần hấp nạp vào trong cơ thể, muốn tiêu diệt nhục thân Cổ Liệt Nhĩ, mặc dù có chút khó khăn nhưng tuyệt đối không phải chuyện không có khả năng.

Chí ít, Hấp Tinh Đại Pháp khiến Cổ Liệt Nhĩ hiểu rõ một việc, tên Ma tộc nhục thân Đế cấp, ma thức Thần cấp trước mắt này cũng chẳng hề dễ dàng đối phó như trong tưởng tượng của hắn. Nếu muốn chiếm

được thứ mình muốn có lẽ cần phải trả một cái giá không nhỏ. Mà tình huống khả thi nhất chính là lưỡng bại câu thương.

Cổ Liệt Nhĩ đắn đo rất lâu, cuối cùng vẫn không thể hạ quyết tâm, ngẩng đầu, nhìn về nơi xa xa, Cổ Liệt Nhĩ trầm giọng nói : “Người rút cuộc là ai?”

Não hải Phong Vân Vô Kỵ mau chóng hoạt động, các loại tin tức cực nhanh nhập vào trong não hải, kết hợp cùng với tình huống trước mắt, trong nháy mắt Phong Vân Vô Kỵ liền bật ra một lời nói đối hoàn chỉnh : “Hừm, một đệ thất thiên Ma hoàng hèn mọn, người không ngờ lại dám ở trước mặt phân thân của bốn tôn làm càn, bốn tôn chính là phân thân ý thức của Kha La Long Tư đại Ma thần, vài chục ức năm trước, trên Thần Ma chiến trường, bốn tôn chịu tác động quang huy của Quang Minh chủ thần, ma thức đã bị tiêu diệt quá nửa, ma thức còn lại liền hóa thành ức vạn phần, giáng lâm trên Ma giới đại địa này, chỉ cần trải qua một đoạn thời gian nữa, chờ khi bốn tôn tu luyện lại tuyệt thế ma công ngày trước, thì cũng là lúc bốn tôn lại một lần tung hoành ức vạn vị diện không gian.”

Một hồi giải thích của Phong Vân Vô Kỵ có đầu có cuối, nhưng rất hiển nhiên Cổ Liệt Nhĩ chưa từng nghe qua cái tên Kha La Long Tư đại Ma thần này, thấy vậy liền nghi hoặc nói : “Kha La Long Tư đại Ma thần, có vị Ma thần này sao?”

“Người lại dám xúc phạm đến sự uy nghiêm của bốn tôn?” Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng quát, sát khí của sát lục ma công hiệu quả vô cùng giống như thật, dùng để tạo khí thế lại là hơn hết, toàn thân sát khí tăng vọt, hoàn toàn giống như Sát Lục chi thần hàng thế, ma uy như địa ngục, Cổ Liệt Nhĩ nhất thời trông thấy cũng kinh hãi không thôi, đáy lòng nhưng chỉ nửa tin nửa ngờ.

Thần Ma chi chiến duy trì liên tục từng cơn từng hồi hơn mười ức năm, vào lúc đó cường giả Ma tộc vô số, có một Kha La Long Tư đại Ma thần với một công pháp bá đạo quỷ dị cũng chẳng kỳ quái chút nào.

Ma thần như vậy trong mắt Cổ Liệt Nhĩ, kể cả rất nhiều thâm uyên Ma thần, đối với những Ma thần mạnh mẽ gần như sắp tới gần cảnh giới Chủ thần, có một danh xưng thống nhất : Cổ Ma thần!

Trong mắt đám Ma thần mới sinh ra, Thần Ma chi chiến chính là thời đại hắc ám, là một ‘an hồn khúc’ vì Thần Ma mà xướng.

Phong Vân Vô Kỵ ngoài mặt không có phản ứng nhưng trong tâm lại một mực chăm chăm vào phản ứng của Cổ Liệt Nhĩ, vẻ nghi hoặc lướt qua rất nhanh trên mặt Cổ Liệt Nhĩ mau chóng bị Phong Vân Vô Kỵ thu vào trong mắt.

“Bốn tôn uy năng vô tận, chỉ vướng phải bộ Ma thần thực sự quá yếu ớt nên không cách nào phát huy được bao nhiêu uy lực, chờ khi bốn tọa ra ngoài, vạn thức quy thể, chắc chắn sẽ là lúc bốn tọa một lần nữa uy lâm thiên hạ, chỉ cần bốn tọa có thể ra ngoài, tên đầu tiên bốn tọa cần thu thập chính là con kiến hôi Ni Cổ Lạp Tư kia!”

Khi nói đến Ni Cổ Lạp Tư, Phong Vân Vô Kỵ đặc biệt lưu ý qua thần sắc trên mặt của Cổ Liệt Nhĩ. Quả nhiên, lúc nghe đến bốn chữ ‘Ni Cổ Lạp Tư’ thì trên mặt Cổ Liệt Nhĩ xuất hiện một cổ hận ý cực kỳ sâu đậm, nét mặt co quắp, hung ác đáng sợ, cổ hận ý thấu xương tủy đó dù Cổ Liệt Nhĩ muốn che giấu cũng che không nổi.

“Ni Cổ Lạp Tư...” Cổ Liệt Nhĩ cắn răng, cắn hận nói, hàm răng cắn quá chặt liền phát ra thanh âm kèn kẹt, hai tay xòe ra, trần trần thanh âm giống như rang đậu từ trong đó phát ra : “Ta rất hận! Ta rất hận!”

Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên ngửa mặt lên trời rống giận, mái tóc như đàn rắn múa lượn. Một đạo ma khí thô lớn từ trong miệng kèm theo thiểm điện xông thẳng lên trời. Phong Vân Vô Kỵ chỉ dùng bốn chữ ‘Ni Cổ Lạp Tư’ lập tức đã dẫn động được hận ý tích tụ rất lâu trong lòng Cổ Liệt Nhĩ.

“Thuần phục ta, ta sẽ dẫn ngươi ra khỏi nơi này, Ni Cổ Lạp Tư là địch nhân chung của chúng ta, chỉ cần ngươi thuần phục ta, ta lập tức sẽ giúp ngươi báo thù!” Phong Vân Vô Kỵ cảm dỗ nói.

“Người thật sự có thể từ đây ra ngoài?” Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên khôi phục bình tĩnh, cổ hận ý ngút trời kia liền thu liễm vô ảnh vô tung, phẳng phất như ảo giác vậy.

“Đương nhiên, người cho rằng bốn tọa lừa người sao. Với uy năng của bốn tọa, chẳng có nơi nào đi không được. Chỉ là, cần chút thời gian thôi. Bất quá, tín ngưỡng chi liêu này lại không phải mình ta có thể chặt đứt, bốn tọa ngày trước vẫn chưa từng nhìn thấy qua thứ này.” Nhìn thần sắc nghiêm túc của Cổ Liệt Nhĩ, Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng nói.

Vực Ngoại Thiên Ma ấy, Phong Vân Vô Kỵ lại chiếm được phương pháp tự do xuyên qua vị diện mà không tốn năng lượng, chỉ từ vị diện xuyên qua mà nói, Phong Vân Vô Kỵ phần ma tính so với bốn tôn đều phải mạnh hơn chút ít. Chỉ là vẫn phải chịu giới hạn thực lực nên Phong Vân Vô Kỵ vẫn một mực chưa có thời gian rồi đi xem phần ký ức Thiên Ma xuyên qua kia – phương diện Bốn tôn vẫn chưa khai phá cho Phong Vân Vô Kỵ.

“Điều này không thành vấn đề. Chỉ cần nhục thân có thể ra được ngoài hắc ám kim tự tháp, tác dụng của tín ngưỡng chi liêu gần như có thể bỏ qua, tín ngưỡng chi liêu chỉ có ở trong mảnh không gian này mới có thể khởi lên tác dụng, rời khỏi đây, tín ngưỡng chi liêu lập tức sẽ mau chóng héo rụi – Người thực sự có thể từ đây xuyên qua? Có thể dẫn ta theo sao?” Cổ Liệt Nhĩ gấp giọng nói, bị vây khốn ở đây quá lâu, dù sao với thực lực của hắn, tuy chưa bị tín ngưỡng chi liêu hút khô nhưng đây cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Thuần phục ta, ta lập tức dẫn người rời khỏi đây!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

Cổ Liệt Nhĩ vẻ mặt vốn sốt sắng đột nhiên tĩnh táo lại, Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm chờ hắn trả lời.

“Không thể, ta chỉ phục tùng kẻ cường đại hơn ta!” Cổ Liệt Nhĩ quả quyết nói, phục tùng cường giả, quan niệm này đã bén rễ sâu trong tư tưởng hắn, tuyệt nhiên không thể cải biến.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, đáp án này hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

“Chẳng nhẽ người tưởng rằng người mạnh hơn ta?”

“Chỉ ít, người hiện tại chẳng thể mạnh hơn ta, đến lúc nào người mạnh hơn ta, ta mới có thể phục tùng người, dù rằng ta và người có chung địch nhân nhưng ta cũng tuyệt nhiên không thể thuần phục một kẻ yếu hơn ta!”

Một đạo linh quang xẹt qua não hải, Phong Vân Vô Kỵ không chút thay đổi nói : “Cũng được, bốn tọa thu thập phân thức cần một khoảng thời gian rất dài, chỉ là trong khoảng thời ngắn lại vô phương khôi phục thực lực bản thân...Ta có thể dẫn người ra ngoài, ta cũng không yêu cầu người thuần phục ta, nhưng lại có một yêu cầu khác.”

“Cái gì?” Cổ Liệt Nhĩ động tâm nói.

“Người trong vòng một trăm vạn năm phải phục tùng hết thủy yêu cầu, điều kiện của bốn tọa, chỉ cần người trong vòng một trăm vạn năm phục vụ ta, vậy thì một trăm vạn năm sau người lập tức có thể một lần nữa được tự do, cái giá này người có nguyện ý không?” Phong Vân Vô Kỵ nói.

Cổ Liệt Nhĩ do dự trong chốc lát, cân nhắc một hồi, gật đầu : “Có thể!”

Thời gian một trăm vạn năm đối với cường giả Ma thần cấp mà nói, thật sự không coi là dài cho lắm. Trong hắc ám kim tự tháp này, Cổ Liệt Nhĩ đã chờ đợi thời gian hàng ức năm, chỉ một trăm vạn năm thực sự là một cái chớp mắt thôi.

Phong Vân Vô Kỵ mặc Sát Lục khải giáp, dưới diện giáp thần sắc cũng bình tĩnh vô cùng, nhưng trong nội tâm lại sớm đã cười như điên dại : “Ha ha ha...Một trăm vạn năm, Ma thần đối với thời gian đều không có khái niệm, không sai, không sai, ha ha ha....Một trăm vạn năm, tuy nói chỉ là một đệ thất thiên Ma hoàng hèn mọn, cho dù là Ni Cổ Lạp Tư gì đó, bốn tọa cũng không chút e sợ, nào còn sợ một Cổ Liệt Nhĩ người, đến lúc ấy, người muốn đi cũng phải xem sắc mặt của bốn tọa đã! Ha ha ha...”

Bốn tôn đạp nhập Thái Cổ đến nay cũng chưa đến trăm vạn năm, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn có lòng tin, dựa vào Hấp Tinh Đại Pháp bá đạo này, lại có thêm lực lượng tam vị nhất thể thì đã đủ để tung hoành cả Thái Cổ.

“Người thề đi! Lấy danh nghĩa Hắc Ám chủ thần!”

Cả người Cổ Liệt Nhĩ khẽ run, nhưng vẫn dựa theo ý nguyện của Phong Vân Vô Kỵ, nói : “Lấy danh nghĩa của mười ba vị Hắc Ám chủ thần dưới thâm uyên, Cổ Liệt Nhĩ – Nặc Hán Đức...”

O0o

Đội Cổ Liệt Nhĩ thề xong Hắc Ám huyết thệ, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng rốt cuộc đã được thở phào một hơi, bất cứ khế ước gì của Ma giới, một khi liên can đến mười ba vị Hắc Ám chủ thần, cho dù là nhân vật cường đại như Ni Cổ Lạp Tư đại đế cũng không dám khinh nhờn mà hủy bỏ.

Khế ước pháp tắc mặc dù không phải do Chủ Thần nắm giữ, nhưng cùng pháp tắc do chủ thần khống chế có liên quan muôn hình vạn trạng, tất cả các từ thề thốt dính dáng đến tục danh Hắc Ám chủ thần, đều sẽ kinh động đến Hắc Ám chủ thần dưới thâm uyên, đồng thời cũng bị để ý đến...

246. Chương 246: Tuần Thú

Loại chuyện này cũng không cần tìm cái cớ gì cả, Ma tộc hành sự luôn luôn là như thế, nếu Phong Vân Vô Kỵ thân mang công pháp bá đạo đối với những món ngon treo ngay bên mép này đều không chút phản ứng thì có lẽ Cổ Liệt Nhĩ cũng phải hoài nghi.

Bởi vậy, Phong Vân Vô Kỵ nói một câu, một tháng sau gặp lại sẽ không can thiệp tới chuyện Cổ Liệt Nhĩ nữa, đối với tâm tư chủ ý của Phong Vân Vô Kỵ, Cổ Liệt Nhĩ trên cơ bản trong lòng cũng biết rõ ràng, gạt gặt đầu, ý bảo đã hiểu.

Dựa theo lời Cổ Liệt Nhĩ, hắc ám kim tự tháp chính là lấy ngàn vạn linh hồn trong Ma giới cấu tạo lên, lấy Hắc Ám chủ thần chi lực cấu tạo lên một chỗ đặc thù trong không gian kết bích, trông như không lớn nhưng thực ra không gian bên trong lại mênh mông vô tận, nơi càng chuẩn xác hơn, hắc ám kim tự tháp là một không gian, một không gian liên thông với Ma giới, với thâm uyên nơi Hắc Ám chủ thần trú ngụ, đối với dòng xoáy khổng lồ màu đen trên đỉnh đầu, Phong Vân Vô Kỵ mặc dù trong lòng có chút tò mò nhưng cũng chưa tò mò đến mức đi tìm chết.

Sự uy nghiêm của Chủ Thần vốn không tha cho kẻ xâm phạm!

Tại Ma giới, đây gần như là sự tồn tại của một pháp tắc.

Trong hư không vô tận, loáng thoáng có thân ảnh ẩn náu trong hắc ám, tiếng xích sắt ‘đing đang’, tiếng rít gào, tiếng nứt vỡ rì rả, như có như không từ xa truyền tới.

Từng sợi xích tín ngưỡng dài đằng đẵng chấn động trong hư không, cách mỗi một cửa sợi xích tín ngưỡng thì lại có một cường giả cường đại bị trói buộc. Hoặc nói, đã từng có sự cường đại tồn tại. Độ dài của sợi xích tín ngưỡng bảo đảm giữa hai tên Ma thần không thể chạm lẫn nhau.

Dọc đường bay xẹt qua, ma thức của Phong Vân Vô Kỵ liên quét về tứ phía, đối với nhân vật cường đại có linh hồn ba động rõ ràng, Phong Vân Vô Kỵ đều tận lực né tránh.

Thần thức cường đại, cần nhục thể cường đại và công lực khổng lồ để chống đỡ. Hoặc là công đủ để duy trì cảnh giới thì uy lực cảnh giới sẽ đại giảm, nếu khoảng cách quá lớn thì nhục thể sẽ tan tành, thần thức phiêu tán trong không trung, không nơi dựa dẫm, mau chóng tan biến.

Hấp Tinh Đại Pháp đệ bát trọng thiên tuyệt đối không tồi, song nghiêm túc mà nói, rất nhiều công pháp, cảnh giới càng cao thì uy lực càng lớn. Đối với Phong Vân Vô Kỵ mà nói, cảnh giới đã đủ nhưng nhục thân có thể chưa chắc đã đủ.

Trong tầm tới, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được có một thứ gì đó vô hình đang ngăn cản bước tiến của mình, khiến mình cho dù có sẵn ma nguyên cường đại vẫn vô phương đạp nhập Ma thần cấp chân chính.

So sánh với những Ma thần bị vây khốn ở đây, Phong Vân Vô Kỵ vẫn còn quá yếu. Điều này yêu cầu hẳn phải cẩn thận hành sự. Nhưng dù hoặc từ nguồn ma nguyên khổng lồ thực sự quá lớn, kẻ bí quá hóa liều có rất nhiều, Phong Vân Vô Kỵ chỉ là một kẻ trong đó thôi.

Hắc ám kim tự tháp cũng tức là một không gian, có một loại quy tắc đặc thù, ma thức có thể lan rộng ra ngoài, hơn nữa cũng giống như trong vị diện bình thường. Thế nhưng, một khi muốn dùng ý thức đoạt xá

thì pháp tắc trong hắc ám kim tự tháp lập tức sẽ gia tăng áp lực đối với người dùng phương pháp đoạt xá, so với việc sử dụng dưới tình huống bình thường gian nan hơn nhiều, mà hậu quả loại này chính là, phương pháp đoạt xá cần phải trong một khoảng cách nhất định mới có thể thành công, còn xa mới giống như Đạo đế, cách rất xa cũng có thể đoạt thân thể của Quân Tử Lan.

Kết quả loại này thực ra cũng là vì phòng ngừa trong hắc ám kim tự tháp có cường giả cường đại nào đó không ngừng đoạt xá, không ngừng chuyển đổi thân thể.

Tại một vài khu vực, Phong Vân Vô Kỵ thăm dò được một vài Ma thần không ngờ trên thân lại đeo hai sợi tín ngưỡng chi liêu, thậm chí còn nhiều hơn, khiến trong lòng hắn phát lạnh không thôi, thôi diễn sơ qua vẫn không hiểu rõ lắm nguyên nhân trong đó.

Ma thần cấp cũng có khác biệt, có vài cường giả cường đại, dù rằng bị trói buộc bởi tín ngưỡng chi liêu, lại bị bó buộc bởi quy tắc trong hắc ám kim tự tháp nhưng bọn họ dưới tác dụng của quy tắc, phạm vi đoạt xá vẫn có thể thành công đạt đến mức hoàn toàn.

Tín ngưỡng chi liêu bén rễ tận linh hồn, chỉ cần linh hồn không đổi, tín ngưỡng chi liêu lập tức sẽ luôn luôn nối liền với linh hồn, lúc nhục thân sắp bị hút khô thì những Ma thần đoạt xá thân thể mới này sẽ hấp nạp luôn linh hồn bọn họ, nhưng đồng thời cũng tiếp nhận cả tín ngưỡng chi liêu của họ...

Hống!

Một tiếng gầm cực lớn lan đến, đó là một Ma thần khổng lồ, một bên cực lực vùng vẫy, cố gắng dỡ bỏ tín ngưỡng chi liêu trên chân, một bên gào thét với Phong Vân Vô Kỵ.

Ngoái đầu lại, Phong Vân Vô Kỵ nhìn chăm chăm tên Ma thần này trong chốc lát, rất nhanh suy đoán ra trong cỗ thân thể khổng lồ này chỉ còn dư lại khoảng một nửa linh hồn, Phong Vân Vô Kỵ không muốn mạo hiểm, rất nhanh rời khỏi nơi này.

Mảnh không gian này dường như vô cùng vô tận, cũng không có cảm giác phương hướng, nhưng có liên hệ khế ước, Phong Vân Vô Kỵ có thể cảm ứng được rõ ràng vị trí của Cổ Liệt Nhĩ.

Giống như một lão ưng tuần tra con mồi của nó, Phong Vân Vô Kỵ như thiểm điện tung hoành trong hư không, ánh mắt như tia chớp, không ngừng từ trong những ma ảnh mơ hồ tìm ra được con mồi thích hợp.

Thực lực của Phong Vân Vô Kỵ quyết định hắn ở đây chỉ có thể lựa chọn những linh hồn không hoàn chỉnh, hoặc nói chuẩn xác là những thủ hạ Ma thần chỉ còn sót lại chút ít linh hồn, những Ma thần này mặc dù năng lượng thậm chí linh hồn bị tín ngưỡng chi liêu hấp nạp quá nửa, nhưng ma khí còn sót lại vẫn tương đối khả quan.

Dù rằng đối phó với Ma thần còn dư lại quá nửa linh hồn cũng có thể thành công nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại không muốn mạo hiểm – đều là năng lượng, đều tinh thuần như nhau, hà tất gì chứ? Nhiều nhất cũng chỉ tốn chút thời gian rình bắt con mồi. Trong hắc ám kim tự tháp, những thứ như vậy có rất nhiều, khoảng thời gian đánh sống đánh chết này đủ để dễ dàng hấp nạp loại năng lượng đồng đẳng này.

Công tác này hết sức đơn điệu và khô khan nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại vui vẻ không thôi, khoái cảm của mỗi lần hấp nạp đều không gì sánh bằng.

Rất nhanh, ma nguyên ma thân có thể dung nạp liền đạt đến mức rất lớn, cũng không thể dung nạp thêm nữa, suy nghĩ một lần, Phong Vân Vô Kỵ liền đưa hàng loạt ma nguyên vào trong Sát Lục chiến giáp, sau đó tiếp tục đi săn....

Qua một tháng, ngay cả Sát Lục chiến giáp cũng không dung nạp nổi, cả bộ Sát Lục chiến giáp bắt đầu sinh ra một chút biến hóa, một vài phù văn ám kim sắc cổ quái bắt đầu từ dưới khải giáp hắc lưu li nổi lên, nửa trời nửa hiện, một vài chỗ trời lên hoàn toàn mơ hồ, còn chưa hoàn toàn thành hình. Bên mép Sát Lục chiến giáp, bắt đầu sinh trưởng một ít gai nhọn, đối với những biến hóa này, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng chẳng rõ ràng lắm, cũng chẳng để ý.

Mấy ngày nay, ma nguyên trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ vẫn duy trì trạng thái bão hòa, ma khí hấp nạp đều chứa trong Sát Lục chiến giáp, trong khoảng thời gian này, có một loại cảm giác càng ngày càng mạnh dâng trào trong tim.

Mấy lần, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng cảm giác được sắp nắm bắt được nó nhưng hết lần này tới lần khác trong sát na cuối cùng lại mất đi tia cảm giác đó.

“Ma thần cấp! Ma thần cấp...” Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói, nắm chặt bàn tay, không biết vì sao Phong Vân Vô Kỵ trước sau vẫn không cách nào chân chính đạt đến Ma thần cấp, loại cảm giác này đối với một kẻ truy cầu lực lượng cường đại mà nói, quả thực là sự hành hạ không cách nào tưởng tượng.

“Ha ha ha...Thực buồn cười, một tên nhân loại yếu đuối như ngươi không ngờ lại muốn trở thành Ma thần! Lưu giữ linh hồn nhân loại, khoác lên thân thể ma, ha ha ha...Thực tức cười!” Một âm thanh lộ vẻ già nua truyền đến tai Phong Vân Vô Kỵ.

Thanh âm kia tới quá đột ngột, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cả kinh, đỉnh đầu như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân, lạnh hết cả người, một câu nói, nói xong khiến Phong Vân Vô Kỵ gần như hồn phi phách tán, Phong Vân Vô Kỵ làm thế nào cũng không ngờ đến, ở nơi này không ngờ lại có người nhận ra bản tướng của mình!!!!

Ma thức nhanh chóng quét xung quanh, Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh xác định mục tiêu, ngoài mấy trăm trượng, một hình người mơ hồ xếp bằng trong hư không, sau lưng của hắn có hình một âm ảnh màu đen, vài thước xung quanh thân người đó hoàn toàn tối om, không gian dường như lõm xuống rất sâu, căn bản không thể nhìn rõ tướng mạo hắn, từ mái tóc rất dài đến hình dáng, Phong Vân Vô Kỵ chỉ rút ra, đối phương có ngoại hình nhân loại, hơn nữa ngoại hình già nua.

Một vài đỉnh cấp yêu ma trong Ma giới có bản lĩnh hóa thành nhân hình, loại bản lĩnh hóa hình này Phong Vân Vô Kỵ trên người Côn Bằng đã nhìn qua, bởi vậy, nhất thời lại không cách nào phán đoán ra thân phận đối phương.

“Ngươi là ai?” Sát khí trong lòng Phong Vân Vô Kỵ bạo tăng, bí mật của mình bị đối phương dễ dàng bóc móc, điều này nếu truyền ra ngoài đối với kế hoạch của mình sẽ sinh ra vết thương trí mệnh không thể đền bù, Phong Vân Vô Kỵ có ý tiêu diệt hắn, nhưng lại không biết độ nông sâu của đối phương, có thể nhìn ra linh hồn mình không phải Ma tộc, chỉ sợ thủ đoạn của hắn sẽ không hề kém hơn mình.

Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ mong đối phương ở trong hắc ám kim tự tháp này thời gian dài, thực lực suy yếu đi rất nhiều.

“Ta là ai? Hắc hắc, điều này quan trọng sao? Ngươi là một nhân loại không ngờ lại muốn giả mạo Ma tộc, diệu thay, diệu thay! Quả nhiên là diệu kế a!” Người kia cười nói. Từ tiếng cười của hắn Phong Vân Vô Kỵ nghe không ra nửa điểm dối trá.

Người kia vỗ tay nói : “Thật sự là diệu kế a, ta sao lại không nghĩ tới chứ? Chỉ có điều...”

Giọng điệu người đó đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói : “Ngươi nếu thực sự muốn làm như vậy, hoặc nói muốn vào Ma tộc làm ra cái gì đó, chỉ riêng Ma tính cùng Ma thân đã không thể thực hiện được rồi, lừa gạt Ma thần cấp thấp còn không sao, nhưng muốn lừa đám cường giả bá chủ một phương Ma giới, căn bản không thể làm được.”

Phong Vân Vô Kỵ chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, không chút nào lung lay : “Ngươi rốt cuộc là ai?” Tay phải đề lên vòng khuyên phần chân Sát Lục chiến giáp, tay trái trống không, lòng bàn tay, một đạo ma khí hình vòng xoáy lưu chuyển không ngừng, trên không, cổ cổ khí lưu dần dần bốc lên...

“Sao? Muốn động thủ? Hắc hắc, cũng được, vậy để ta xem xem, tộc ta...” Tiếng người đó đột nhiên dừng lại, phía trước Phong Vân Vô Kỵ tay phải cầm Khô Lâu Thập Tự Kiếm, tay trái Hấp Tinh Đại Pháp toàn lực xuất thủ, trong phạm vi ngàn trượng, cuồng phong gào thét, thanh thế động trời, chung quanh xa xa gần gần vô số Ma thần bị thanh thế này làm cho bừng tỉnh. Mỗi tên từ trong mù mờ tỉnh lại ngẩng đầu nhìn về phía xa xa bên này.

“Tiểu tử khá lắm. Ngươi luyện võ công gì vậy? Không ngờ ngay cả ta khổ tu vô số năm chân nguyên cũng có dấu hiệu thoát ra.” Người kia kinh hô một tiếng nhưng lại càng tăng thêm hưng phấn.

Trong nội tâm Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi liên miên, người kia tựa như một cái bàn thạch, mặc cho Phong Vân Vô Kỵ vận dụng Hấp Tinh Đại Pháp như thế nào, ngoại trừ dấu hiệu thất thoát ban đầu ra thì không ngờ vẫn một mực không nhúc nhích, tuy nói thân thể Đế cấp hạn chế uy lực của Hấp Tinh Đại Pháp nhưng

Phong Vân Vô Kỵ cũng kinh hãi không thôi...Người này, rốt cuộc là ai? Sao có thể đạt tới cảnh giới cao thế này?

Vài lần Phong Vân Vô Kỵ định lợi dụng Khô Lâu Thập Tự Kiếm công kích cận thân, lấy biện pháp đối phó với đệ tứ thiên Ma vương đối phó người này, tay trái tiến vào thân thể đối phương, như vậy càng có thể phát huy uy lực của Hấp Tinh Đại Pháp, ít nhất Phong Vân Vô Kỵ có lòng tin, chỉ cần một tay đâm vào thân thể đối phương, mình lập tức có thể trong thời gian một lần hô hấp hút khô toàn bộ huyết dịch trong cơ thể hắn!

Song, mỗi lần tạo khoảng cách chừng năm mươi trượng, Phong Vân Vô Kỵ lại phát giác trong mắt tối sầm lại, một cỗ âm ảnh xông đến trước mặt, sau một khắc đã xuất hiện ngoài mấy trăm trượng, cùng vị trí mình đứng lúc đầu, không sai chút nào.

Sau vài lần, Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn buông tha, hiểu rằng đối phương nắm giữa loại lực lượng nào đó...Rất có thể là quy tắc, dưới loại lực lượng này, mình căn bản không cách nào tiếp cận hắn.

“Người rốt cuộc là ai?” Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng nói, không xuất thủ nữa.

“Ha ha ha...” Người kia sảng khoái cười lớn, dường như vô cùng cao hứng, theo sau tiếng cười liền giơ tay tùy ý đánh ra một chưởng, phía bên trái hắn ngoài vài ngàn trượng, một Ma thần cự đại đột nhiên nổ tan tành, vụ nổ đó dường như biết truyền nhiễm, từ gần đến xa, truyền rộng ra.

Ầm ầm ầm!

Đám Ma thần dùng số lượng hàng chục để tính trong một chưởng của người đó dễ dàng hóa thành bụi phấn.

“Ma thần, Ma thần đều là mấy con kiến hôi, Thần cấp chúng ta mới là chính đạo.” Người đó cười nói, thân thể xếp bằng khê nhúc nhích, như muốn đứng lên thì đột nhiên, tâm như có cảm giác, nhìn về phía bên trái.

Điểm cuối trên hư không, một đạo hắc sắc hỏa diễm khổng lồ bốc thẳng lên trời, một cỗ khí tức cường đại như muốn hủy thiên diệt địa từ phương xa truyền đến.

Uỳnh!

Một tiếng nổ như sấm giập vang vọng cả hư không, tất cả Ma thần đều trong tiếng hét đó mà run lấy bầy, người đó thần sắc khê biến, gấp giọng nói : “Tuần thú giả tới! Mau, mau tìm một vị trí, giả dạng giống như Ma thần khác, mau!”

Không cần người kia nói, hắc diễm ngàn ngút đột nhiên xuất hiện này cũng khiến Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy một cỗ nguy hiểm mãnh liệt, nhưng ở mảnh hư không này, trốn đâu chứ?

Kĩ năng của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, cần một ít thời gian, tiến hành vài nghi thức. Nhưng rất rõ ràng đã không kịp rồi, nếu bởi vậy mà dẫn tới sự chú ý của tuần thú sứ giả như trong miệng người kia, vậy càng không ổn hơn.

Đúng vào lúc này, một cỗ cường lực kéo tới, không hề cảm thấy bất cứ năng lượng nào ba động, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại cảm thấy mình không thể động đậy, trong tai truyền đến thanh âm xích sất..

“Được rồi, không nên loạn động, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn về phía trước, nhớ kỹ không được có bất cứ tâm tình ba động nào, không thể có bất cứ cử động né tránh nào, hãy nhớ thật kỹ, đây là thứ có thể bảo vệ mạng sống cho ngươi.” Người kia nói xong liền ném vào trong tay Phong Vân Vô Kỵ một sợi xích rắn chắc màu xám – sợi xích tín ngưỡng, người kia sau khi ném ra, một đầu khác của sợi xích tín ngưỡng lập tức quăng vào trong hư không, biến mất đến một chỗ nào đó trong hư không....

Ầm ầm ầm, từng tiếng vang khiến hư không đều chấn động từ xa xa phía đông truyền đến, trong cổ hắc sắc hỏa diễm ngất trời kia, tám thốt ngựa màu đen dọc thân chấm vài ngôi sao sáng chói hí vang trời, từ phía đông chạy tản mác tới, chân tám thốt ngựa đạp hắc sắc hỏa diễm, lông bờm toàn thân như hỏa diễm nhảy múa, nhưng trong mắt bọn chúng lại hoàn toàn trống rỗng, không hề có mắt...

Phía sau tám thốt ngựa chân đạp hắc diễm kéo theo một chiếc xe bằng đồng bị hắc sắc hỏa diễm thiêu đốt, chiếc xe bằng đồng đó lộ ra màu vàng nhạt, bên ngoài hiện lên rất nhiều phù văn, trên xe ngựa, một ma ảnh khổng lồ cao hơn mười trượng, thân khoác khải giáp dữ tợn, đeo phi phong màu đen, trên mặt đeo một

nửa mặt nạ màu đen khắc phù văn, một tay đang cầm dây cương, một tay cầm một ngọn trường kích màu đen lấp lánh ánh chớp màu đen, từ phía đông ngự không mà tới...

247. Chương 247: Kiếp Ma Đạo

Trên mặt cá chân, một trận đau đớn truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ hoảng sợ phát hiện, người đó không biết từ lúc nào không ngờ đã vô cớ lấy ra một đoạn tín ngưỡng chỉ liêu, xuyên qua đùi mình.

“Không nên loạn động, nếu ngươi muốn sống sót! Mau, cúi thấp đầu xuống, có nghi vấn gì chờ tuần thú sứ giả đi qua rồi hãy nói!” Thanh âm người đó như muỗi vo ve bên tai Phong Vân Vô Kỵ, vừa nhanh vừa vội.

Khả năng là truyền âm nhập mật của người đó, năng lượng ba động sản sinh trong hư không dẫn tới sự chú ý của tuần thú sứ giả, một cổ uy áp cường đại phóng đến, hai ánh mắt hồ nghi từ trong khối hư không này quét qua.

Nhận rõ tình thế, hành sự tùy theo tình cảnh chính là bản tính của ma. Cho dù không biết người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào, có mục đích gì, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn chọn ra lựa chọn chuẩn xác nhất lúc này... Vứt bỏ tất cả tạp niệm, trong não hải hoàn toàn trống rỗng, cả người xếp bằng trong hư không, chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn về hư không mênh mông phía trước, trong mắt một mảnh mờ mịt...

Tiếng xích sắt đưa vốn vọng của hư không đột nhiên yếu bớt đi không ít, rất nhiều Ma thần gây âm ỉ đột nhiên trở nên yên tĩnh phi thường, chỉ dư lại vài Ma thần thần trí ngây ngô không biết gì, vẫn rít gào trong hư không y như trước.

Hô!

Tuần thú sứ giả cự đại cao hơn mười trượng ghìm cương trong hư không, dưới xe ngựa màu đen hoa lệ, hắc điểm hùng hực bốc cao vài trăm trượng, dường như muốn đốt sạch cả thiên địa.

Hô!

Trong hư không, đột nhiên trở nên an tĩnh kỳ lạ, trong tai Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy cả tiếng hít thở như tiếng gió, tuần thú sứ giả kia đứng ở trong địa ngục hỏa diệm, dưới diện giáp dữ tợn đen kịt, đôi tròng mắt sáng rực mà tà ác xuyên suốt hư không, quét ngang qua tất cả Ma thần bị cầm tù trong phạm vi vài vạn trượng.

Dù rằng phương thức truyền âm nhập mật dẫn tới sự chú ý của tuần thú sứ giả nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết, người kia đã không biết dùng phương pháp gì, thành công lừa được ánh mắt của tuần thú sứ giả, song lúc ánh mắt cường đại đó xẹt qua thân mình Phong Vân Vô Kỵ thì hơi dừng lại một chút, Phong Vân Vô Kỵ sợ đến cả người suýt chút nữa run lên, một khắc đó Phong Vân Vô Kỵ tuy chưa chính thức nhìn vào ánh mắt tuần thú sứ giả nhưng cũng cảm thấy rõ ràng sự nghi hoặc trong ánh mắt đó, nhưng may mắn thay tâm tính vô cùng kiên nhẫn rèn luyện trong Ma giới, sẽ không dễ dàng tiết lộ sự đắm chiêu trong lòng hắn.

Có lẽ sợi xích tín ngưỡng xuyên qua mắt cá chân Phong Vân Vô Kỵ, có lẽ là thần sắc mờ mịt giống như in của Phong Vân Vô Kỵ, cũng có lẽ là linh hồn ba động bình tĩnh đã thành công trợ giúp hắn lừa được ánh mắt của tuần thú sứ giả.

“Loại kiến hôi cấp bậc này sao có thể vào được đây?”

Thanh âm nặng nề của tuần thú sứ giả quanh quẩn trong không trung, mang theo một tia nghi hoặc, tiếng xe ngựa ầm ầm, từ trước người xẹt qua hư không, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy tuần thú sứ giả với thân hình không lồ điều khiển xe ngựa này, từ trước người vẽ ra một đạo lưu quang, biến mất nơi xa xa, rất lâu, một cử động nhỏ cũng không dám...

Xa xa, từng tiếng sấm ‘đùng đoàng’ truyền đến, trong hư không một khoảng không gian rộng lớn, tất cả Ma thần ở trong lòi quang khổng lồ đó đều phi hô yên diệt, cả không gian đều vang vọng tiếng rống giận của tuần thú sứ giả : “Có thể phụng hiến hết thảy mọi thứ của các ngươi cho Chủ Thần, đó là vinh hạnh của các ngươi, lũ ngu xuẩn các ngươi, đều trật tự cho ta!”

Hắc diễm thông thiên kia dần dần rời xa, rất lâu sau, hóa thành một chấm đen trong hư không, trong hư không vẽ ra một đường vòng cung hướng lên trên, mang theo hắc diễm tà dị chìm vào trong dòng xoáy màu đen trên đỉnh đầu...

“Người rút cuộc là ai? Người sao lại vào đây?” Phong Vân Vô Kỵ thở phào một hơi, quay đầu nói với người kia.

Người kia cười cười, mở miệng nói : “Chúng ta đều là nhân tộc, điểm ấy không thể nghi ngờ.”

Thân hình Phong Vân Vô Kỵ khẽ chấn động, cho dù đổi một bộ thân thể, cho dù mặt ý thức hoàn toàn là hắc ám nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn cho mình thuộc vào nhân loại, mà không phải ma.

“Có cái gì chứng minh?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi, hóa thành nhân thân, thực sự không phải chuyện không làm được, Phong Vân Vô Kỵ thậm chí còn có ‘Cân Súc Cốt chi thuật’ thay đổi khuôn mặt, bởi vậy, cũng không vì một câu nói của hắn mà dễ dàng tin tưởng được.

“Hắc hắc ~ Tây?”

“Vậy người làm sao tiến vào đây?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

Ngoài dự đoán, người kia không hề trả lời, tiếp theo chính là yên tĩnh, rất lâu, người đó hỏi ngược lại : “Người đứng là bị tuần thú giả lợi dụng linh vực truyền tống đến đây sao?”

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, trong lòng không hề thấy kỳ quái, thời gian người này xuất hiện ở đây rõ ràng vượt xa mình, người này biết một số chuyện mình không biết, cũng là chuyện bình thường.

“Rất lâu, rất lâu trước kia ta từng có một cái tên, gọi là Đông Phương Phá Thiên!” Người kia, Đông Phương Phá Thiên từ từ đứng dậy, ngay trong sát sống lưng hắn thẳng dậy, cả hư không đều phát ra tiếng nổ vang rền, ngay trong tiếng nổ vang rền đó, thân hình Đông Phương Phá Thiên trương càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, phía sau, một cái đuôi thú cực dài vươn ra, trên đầu hai chiếc sừng cong càng ngày càng vươn dài, càng ngày càng dài...

Keng keng keng !

Từng đợt thanh âm của vật sắc bén bắn ra, hình dáng đại biến, Đông Phương Phá Thiên tựa như một con hung thú hình người, từ đỉnh đầu đến chiếc đuôi sắc nhọn, một hàng gai nhọn hình vẩy sắc bén từ phần lưng dọc theo xương sống mọc ra, đôi bàn tay cũng không ngừng biến hóa, duỗi thẳng, hóa thành hình trảo, ngón tay cực dài chìa ra hơn vài xích.

Từng luồng hắc vụ cao vài chục trượng từ bên ngoài thân thể Đông Phương Phá Thiên lan ra khắp nơi, mau chóng tỏa ra không hư không, một cỗ khí tức cường đại từ trong thân thể Đông Phương Phá Thiên phát ra ngoài hư không vài trăm trượng uốn éo vặn vẹo không thôi, ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng bị ảnh hưởng, không thể không dùng Hấp Tinh Đại Pháp nhất nhất hóa giải cỗ khí tức này đi.

Hống!

Xa xa, từng Ma thần chỉ còn lại tàn hồn lê dật theo sợi xích tín ngưỡng, rít gào không thôi với Đông Phương Phá Thiên.

“Hừ, đám kiến nhãi nhép, trước mặt bốn tọa mà các ngươi còn cuồng vọng như thế!” Thanh âm của Đông Phương Phá Thiên trở lên như chiêng phá, đột nhiên rống to một tiếng về phía mười mấy tên Ma thần kia, trong hư không, một cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt đối bao trùm lên cả đám Ma thần đó.

Ầm!

Ầm!

Thần sắc hơn mười tên Ma thần đột nhiên cứng đờ, sau đó bạo thể mà chết, xương thịt rải khắp hư không...

“Điều này...” Phong Vân Vô Kỵ chấn kinh đến nỗi hoàn toàn không nói được gì, những Ma thần đó không ngờ bị hắc mạnh mẽ rống giận bạo thể mà chết!!!

Người này rút cuộc mạnh đến mức nào a!

“Ha ha ha...” Đông Phương Phá Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn : “Đã lâu không vui vẻ như vậy, đã lâu không dùng qua thân thể này, ha ha ha...”

Đông Phương Phá Thiên cười lớn, Phong Vân Vô Kỵ chỉ ngây ngốc nhìn hắn, cũng không hề đáp lời, Đông Phương Phá Thiên vẫn cười rất rất lâu, đến sau cùng, tiếng cười đó lại biến thành tiếng khóc lóc mang theo tiếng nấc nghẹn ngào, Phong Vân Vô Kỵ ngăn người, rất khó tưởng tượng được một nam tử uy mãnh như vậy không ngờ lại khóc lóc yếu đuối như thế.

Khóc, khóc xong, người kia đột nhiên ngẩng đầu, tay vung lên, nhất thời tín ngưỡng chi liêu trên chân Phong Vân Vô Kỵ biến mất vô ảnh vô tung, phía trước mắt tối sầm lại, không biết lúc nào Phong Vân Vô Kỵ phát hiện mình đã bị Đông Phương Phá Thiên ôm ở trong ngực, giống như một đứa bé bị thân thể ma hóa của hắn ôm lấy.

“...Thật không ngờ, ở trong hắc ám không gian này sau vài ức năm, ta lại còn có thể gặp được tộc nhân!” Thân thể cường tráng của Đông Phương Phá Thiên khoác lên vai Phong Vân Vô Kỵ, trên khuôn mặt hung ác mà xấu xí lệ tuôn như mưa, khóc to y hệt như một đứa trẻ sơ sinh.

“Hơn mười ức năm trước, ta cũng như rất nhiều tộc nhân tự nguyện bước vào Ma giới... Tộc nhân đi cùng ta lúc ấy có hơn năm mươi vạn, nhưng hiện tại cũng chẳng khác chết sạch rồi, chỉ còn lại một mình ta... Ha ha ha, thật không ngờ ta ở đây còn có thể trông thấy người, gặp được người a, tộc nhân của ta...” Đông Phương Phá Thiên cười lớn, cười mà cũng như khóc : “Năm mươi vạn người a...Chết rồi, chết hết rồi...Mẹ nó toàn bộ chết sạch rồi, thực thảm a.... Chỉ còn lại một mình ta.”

“Năm ức năm trước, ta đã tự nói với mình, nếu không thể diệt sạch Ma tộc, ta vĩnh viễn không trở về Thái Cổ, vĩnh viễn không...”

“Ta thực sự muốn về nhà, thật sự...” Đông Phương Phá Thiên buông cánh tay khoác lên vai Phong Vân Vô Kỵ ra, xoay người, một cánh tay khác đưa lên mặt lau một lượt.

“Người nhất định sẽ trở về, nhất định...” Phần nhân tính trong linh hồn khiến Phong Vân Vô Kỵ sinh ra một sự đồng cảm mãnh liệt, đối với hắn mà nói, Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn tin rằng đây là một nhân tộc, cũng chỉ có con người mới có được tình cảm mãnh liệt như thế, cũng chỉ có nhân loại Thái Cổ mới có khát vọng mong trở về nhà mạnh mẽ như vậy.

Thở dài một tiếng, thân hình Đông Phương Phá Thiên càng ngày càng nhỏ, đuôi dài, gai nhọn dần dần rút vào trong cơ thể, lại biến trở lại nhân hình bình thường, sau lưng từng vòng ám ảnh lan rộng ra, hắc ảnh dạng vòng xoáy mau chóng mở rộng, trong hắc ám cực độ đó liền che lại thân ảnh của Đông Phương Phá Thiên.

“Ta sẽ đưa người ra ngoài, người không thích hợp ở trong này, ở nơi đây có một nhân tộc đã quá đủ rồi, không cần tên nhân tộc thứ hai!” Đông Phương Phá Thiên nói.

“Không cần.” Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu.

Đông Phương Phá Thiên nghe thấy vậy ngẩng đầu nghi hoặc, nhìn hắn.

Trong linh hồn, một bộ phận nhỏ nhân tính lúc này đột nhiên chiếm thế thượng phong, cười nhạt, Phong Vân Vô Kỵ nói : “Ta mặc dù không cường đại bằng người, nhưng một vài công pháp ta nắm giữ cũng đủ để ta dễ dàng xuyên qua tuyệt đại bộ phận không gian vị diện.”

“A, như vậy thì tốt.” Đông Phương Phá Thiên trầm ngâm trong chốc lát, nói tiếp : “Nơi này không nên ở lâu, người công lực không đủ lại không bị tín ngưỡng chi liêu trói buộc, nếu đợi lâu sớm muộn cũng sẽ bị tuần thú sứ giả phát hiện, đến lúc ấy, chính là lúc người phải chết.”

“Nếu động thủ với tuần thú sứ giả, người và hắn gần như ngang nhau, ai có thể sống sót...” Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở miệng hỏi.

Đông Phương Phá Thiên im lặng, trầm tư trong chốc lát nói : “ 4 đến sáu phần ta hắn là có thể tiêu diệt hắn – sau khi đã trả một cái giá nhất định.”

“Vậy người sao không tiêu diệt hắn, còn nữa, với thực lực của người, nếu đã có thể đưa ta ra khỏi vì sao chính mình còn ở lại đây? Chẳng nhẽ người để mắt đến đám Ma thần này?”

Đông Phương Phá Thiên cười nhạt : “Ma thần trình độ loại này, thực không để vào trong mắt ta, còn về vấn đề người nói..”

“Điều này vốn không tất yếu, những năm gần đây, ta cơ bản cũng hé mở được chút lối đi, những tuần thú sứ giả đó vốn không có sinh mệnh, bọn chúng chỉ là thứ đồ chơi do Chủ Thần lợi dụng quy tắc nào đó sáng tạo ra mà thôi, chỉ có thể nói là bộ công cụ, còn chưa được coi là có sinh mạng. Mảnh không gian này liên thông với thâm uyên nơi Chủ Thần trú ngụ, tuần thú sứ giả có thể không ngừng sống lại cho nên căn bản giết không chết. Hơn nữa...” Đông Phương Phá Thiên nói đến chỗ này hơi ngừng lại, ngoái đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ : “Mỗi một lần tuần thú sứ giả diệt vọng đều sẽ dẫn tới sự chú ý của Chủ Thần, Chủ Thần mặc dù không thêm ra tay đối phó chúng ta, nhưng sẽ tăng cường lực lượng của tuần thú sứ giả, đến tận khi đủ để trấn phục tất cả phản loạn trong hắc ám kim tự tháp.”

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu : “Ta hiểu rồi...Chỉ là, người nếu đã có thể rời đi, hà tất gì còn ở trong hắc ám kim tự tháp này?”

Sắc mặt Đông Phương Phá Thiên có chút sâu thẳm : “Nhiều huynh đệ ra đi như vậy, chỉ còn lại mình ta, ta không biết còn có thể áp chế dị biến của thân thể được bao lâu, nói không chừng đến lúc nào đó liền bạo thể mà chết, ta hi vọng trước khi chết có thể làm một vài chuyện sau cùng. Uy hiếp lớn nhất cho tộc đến từ Chủ Thần, nếu không có Chủ Thần tham dự, chung tay vào thì với thực lực của tộc chúng ta cũng đủ chấn động Thần Ma rồi...”

Ngẩng đầu, Đông Phương Phá Thiên nhìn dòng xoáy màu đen cực lớn trên thiên không, nói : “Ở đây là nơi gần nhất cách không gian Chủ Thần sống, đối với quy tắc, bốn vị Chí Tôn đã hao phí tất cả tâm lực, mọi quy tắc gần như đều được Chí Tôn ngộ hết, nhưng đối với pháp tắc, chúng ta vẫn hoàn toàn mù tịt, điều này dường như là thượng thiên ban cho Chủ Thần, nếu muốn đối kháng với Chủ Thần, phải có người đi nghe ngóng lực lượng của Chủ Thần, mà không gian này chính là do Chủ Thần trực tiếp tạo lên, nếu muốn biết rõ lực lượng của Chủ Thần, đây chính là nơi tốt nhất... Dù rằng sẽ có chút nguy hiểm, nhưng ta sớm đã không quan tâm rồi.”

“Ta gọi người lại, thứ nhất bởi vì người thuộc đồng tộc, lại thấy hành vi của người, tâm tư cũng tương đồng với ta, ta quan sát hành tung của người, lại chỉ thấy có không đến một nửa hồn phách, có điều kỳ quái chính là hồn phách không đến một nửa này không ngờ cùng với linh hồn thường nhân, cũng không có gì khác biệt.”

Thân hình Phong Vân Vô Kỵ khẽ run, trong lòng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, đồng thời lại hết sức bội phục, những việc này hoàn toàn bị hắn đoán trúng.

“Không sai, ta tu luyện một loại bí thuật, đây chỉ là 1/3 hồn phách của ta thôi.” Phong Vân Vô Kỵ nói.

Lần này lại đến lượt Đông Phương Phá Thiên khiếp sợ không thôi : “Cái gì?! Hèn gì, hèn gì...”

“Ta thấy vũ khí người đeo trên người lại là kiếm, nhưng người hẳn biết bản tính linh hồn người, vật cần nên lấy đao thích hợp hơn, thanh kiếm này quả thực không thích hợp với người.” Đông Phương Phá Thiên chỉ vào Khô Lâu Thập Tự Kiếm móc ở vòng khuyên nơi thắt giáp của Phong Vân Vô Kỵ nói, tay phải vừa thò ra trong hư không, đột nhiên vô cớ tóm lấy một thanh trường đao hẹp sắc, thanh hắc sắc trường đao đó rộng khoảng ba ngón tay, dài khoảng hơn trượng.

“Đây là bội đao của ta, Phá Thiên!” Đông Phương Phá Thiên vươn tay vuốt, sau đó tay phải thuận theo thể vuốt, nơi ngón tay đi qua, thân thanh trường đao hẹp sắc đó đột nhiên lóe lên đao quang màu trắng bạc, một đợt đao minh giòn giã vang lên khắp hư không.

“Phá Thiên, Phá Thiên, người khoảng vài ức năm chưa được xuất hiện rồi.” Đông Phương Phá Thiên ngắm thanh trường đao, bùi ngùi thở dài một tiếng, ngay trong tiếng thở dài đó, trường đao Phá Thiên vang lên lạnh lạnh, xem khí thế của nó dường như hưng phấn muốn phá tay bay ra..

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ xẹt qua một tia tinh mang, mở miệng hỏi : “Ta thấy trong tay người không hề có đao, trên người cũng không nơi cất giữ, vậy thanh Phá Thiên này người giấu ở đâu? Chẳng nhẽ ngưng khí hóa hình ?”

Đông Phương Phá Thiên nghe vậy liền kinh ngạc, sau đó cười lớn : “Ha ha ha...Không phải đâu. Chờ khi

người đạt tới Thần cấp hậu kỳ, lĩnh ngộ thấu triệt không gian chi đạo thì lập tức cũng có thể giống như ta, khai phá ra một không gian, ở Thái Cổ rất nhiều vũ giả đều có không gian tự mình khai phá, không phải rất lớn nhưng lại đủ để cất một vài thứ đồ nhỏ bé, chẳng hạn như vũ khí!”

“Hóa ra là thế.” Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy liền thư thái, quay sang hỏi : “Thực ra bốn tôn của ta tu luyện chính là kiếm đạo, nhưng đối với đạo đạo ta cũng có chút lĩnh ngộ, từng sáng tạo ra một bộ đạo pháp, đặt tên là ‘Tả Đạo’, nhưng cùng với người tu luyện kiếm pháp có xung khắc, cho nên đã bỏ đi.”

“Tả Đạo?” Đông Phương Phá Thiên gật đầu : “Như thế càng tốt, người nếu đã tập qua đạo pháp, vậy thì hôm nay, xem tư chất của ngươi, tu luyện lướt qua kiếm đạo lại nhập không sâu, lúc này tu luyện ‘Kiếp Ma Đạo’ của chúng ta, nếu có thể phát huy uy lực thực sự của nó, phát dương quang đại bộ đạo pháp này thì cũng không uổng thiên tư tung hoành của ta cùng hơn năm mươi vạn tộc nhân, tốn thời gian vài ức năm ngộ ra bộ ‘Kiếp Ma Đạo’ này. Ta vĩnh viễn ở nơi này nên không muốn cho công pháp mai một theo ta ở đây, hi vọng ngươi có thể đem theo bộ đạo pháp này ra ngoài, đồng thời nếu có tộc nhân thích hợp rồi có thể truyền bộ đạo pháp này cho hắn thì hi vọng chấn hưng tộc ta nhất định sẽ có nhiều hứa hẹn!”

Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy vậy tinh thần chấn động, con đường võ học, nếu chỉ có nội lực cường hoành vẫn không xong, còn phải có võ công phát huy ra uy lực nguồn nội lực cường hoành này nữa.

Có câu, thân trên bảo sơn mà không biết, chính là nói ở chỗ này.

Tuy có Hấp Tinh Đại Pháp trong ngày, luận về công lực căn bản không thể đoán được, lại có thêm Sát Lục ma quyết có thể luyện thần, nhưng lại thiếu mất một bộ công kích ma công bá đạo, ngày trước cùng địch đối chiến, thứ dựa vào lại chỉ là chiến thuật và kỹ xảo, Phong Vân Vô Kỵ sớm đã cố tìm một bộ công kích công pháp cho mình, lúc này có người tặng đến tận cửa như thế, tất nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt, hơn nữa còn vui mừng khôn xiết, kẻ làm ma, tất nhiên là có thể bớt phiền, bớt phiền chính là cạm bẫy cho người khác, tự nhiên sẽ không hao công tổn lực gì cho mình.

“Kiếp Ma Đạo? Mạnh thế nào?”

“Mạnh thế nào, ha ha ha...” Đông Phương Phá Thiên cười lớn, xong im bặt : “Ngươi lại đây.”

Đông Phương Phá Thiên đưa trường đao Phá Thiên ra : “Ngươi muốn biết Kiếp Ma Đạo mạnh bao nhiêu, vậy chạm vào Phá Thiên một lần đi, Kiếp Ma Đạo, chính là ở trong thanh đao này.”

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt nghi hoặc, chậm rãi đi tới, liếc mắt qua Đông Phương Phá Thiên, nhớ lại đối phương nếu có gì ác ý muốn giết mình, với năng lực khủng bố hắn biểu hiện ra, chỉ là dễ như trở bàn tay, hà huống chi còn là đồng tộc nên lập tức cũng thoải mái, liền theo lời mà làm.

Xoè hai ngón tay ra sau đó quặp lại, Phong Vân Vô Kỵ đã nắm lấy thân đao Phá Thiên kẹp trong tay, ngay trong sát na hai ngón tay vừa quặp, một tiếng quẹt xước sắc bén, chói tai vang lên khắp hư không...

Dưới Phá Thiên đao, một cổ đao khí vô hình quét qua Sát Lục chiến giáp, phát ra tiếng ma sát kim loại chói tai, cùng lúc đó, một cổ huyết tinh xuyên thấu qua Sát Lục chiến giáp, nhập thẳng vào trong tim Phong Vân Vô Kỵ, huyết sắc vô biên phủ vào mặt, từng cảnh chém giết kinh tâm động phách nhất nhất lướt qua não hải, lực sát thương cường đại đó khiến thiên địa biến sắc, chư thần cũng kinh tuyệt...

“Đạo pháp thật mạnh!...” Phong Vân Vô Kỵ bật thốt nói.

248. Chương 248: Sát Lục Chi Hồn Lại Thức Tỉnh

Thanh đao Phá Thiên này do Đông Phương Phá Thiên sử dụng quá lâu, đến mức mang cả đạo ý và chiêu thức của Kiếp Ma Đạo nhập vào bên trong.

Khi Phong Vân Vô Kỵ chạm tay vào thân đao, một luồng đạo ý điên cuồng tràn ra chống lại. Đao khí hùng hậu “xoẹt” một tiếng từ thân đao phóng ra, hóa thành một cổ đao hình tựa như thực chất bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ, đạo ý của Kiếp Ma Đạo trực tiếp bức thẳng vào trong người. Gần như ngay khi tay và đao chạm nhau, Phong Vân Vô Kỵ lập tức bị đao khí bá đạo ẩn chứa trong Phá Thiên cắt cả người thương tích. Dựa vào cường độ thân thể sau khi ma hóa cũng bị ma khí này cắt thành những vết ngang dọc giao nhau tại bên ngoài, vết đao trải rộng khắp toàn thân, huyết dịch màu đen lập tức từ trong thân thể chảy ra.

“Ông ông!”

Phá Thiên trong tay Phong Vân Vô Kỵ phát ra một tiếng kêu giận dữ, cực lực giãy dụa, từng cỗ đao ý bá đạo công kích vào não hải của hắn. Phá Thiên biểu hiện càng mạnh, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lại càng hưng phấn.

- Ha ha ha... Chỉ có đao pháp như vậy mới xứng với ta! Ha ha ha... Có được đao pháp này, cả Ma giới sẽ phải thần phục dưới chân ta!

Phong Vân Vô Kỵ hưng phấn hét lên.

Đông Phương Phá Thiên ở bên cạnh khẩn trương nhìn chăm chú vào Phong Vân Vô Kỵ, tay phải đã buông thanh đao ra, tùy ý để cho Phong Vân Vô Kỵ một mình giữ nó. Với quan hệ giữa Đông Phương và thanh đao này, ngoại trừ hắn ra, chỉ có người đã tu luyện Kiếp Ma Đạo mới có thể khống chế được.

“Kiếp Ma Đạo, đoạt tạo hóa của thiên địa, huyền bí của vạn vật, là đao pháp đại thừa của đao đạo và ma đạo. Nắm chặt nó, không được buông ra! Có thể thành tựu Kiếp Ma Đạo được bao nhiêu, còn phải xem người kiên trì được bao lâu.” Đông Phương Phá Thiên trong lòng điên cuồng hét lên, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, không hề nói một lời sao. Sự căng thẳng trong lòng y còn hơn cả Phong Vân Vô Kỵ.

Từ thân sau Phá Thiên đao, từng đợt đao ý tựa tràn về phía Phong Vân Vô Kỵ, như sóng trường giang đợt sau lại mạnh hơn đợt trước.

Từ trong Phá Thiên đao, từng hình ảnh hỗn loạn trong đao ý đánh thẳng vào trong óc Phong Vân Vô Kỵ, mỗi hình ảnh đều không giống nhau. Mỗi một hình ảnh, đao ý tương tự, nhưng lại không tương đồng. Cứ cách khoảng một ngàn hình ảnh, đao ý lại biến đổi một lần, mức độ mạnh mẽ so với chiêu trước mạnh hơn gấp mười lần trở lên.

Loại thứ nhất, cũng là đao ý của chiêu thứ nhất trong Kiếp Ma Đạo, để lại trên Sát lục giáp vô số vết cắt. Đao ý của chiêu thứ hai cắt đến thân thể Phong Vân Vô Kỵ. Đến đao ý của chiêu thứ ba, Phong Vân Vô Kỵ phải ngưng tụ một nửa chân khí chống lại. Đao ý của chiêu thứ tư, Phong Vân Vô Kỵ đã phải vận dụng toàn bộ chân khí để chống đỡ. Đến đao ý của chiêu thứ năm, Phong Vân Vô Kỵ buộc phải dùng phương thức nguy hiểm nhất, đó là lấy ma thức để chống lại.

Lúc này, Đông Phương Phá Thiên ẩn trong bóng tối mới gạt đầu.

Đến đao ý của chiêu thứ sáu, Phong Vân Vô Kỵ điều động sát khí do Sát Lục ma công trong cơ thể ngưng tụ thành để đối kháng. Không ngờ vừa gạt sát khí, đao ý trong Phá Thiên lại trực tiếp nhảy luôn đến chiêu thứ tám. Một cỗ đao ý cường đại kinh khủng trực tiếp đánh tan phòng thủ của Phong Vân Vô Kỵ, oanh kích vào não hải. Mặc dù Hấp Tinh Đại Pháp đã chuyển hoá được một ít, nhưng tâm thần của Phong Vân Vô Kỵ vẫn bị trọng thương, thân thể không khống chế được bắn ngược ra ngoài.

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi phun ra, bắn thẳng lên trời, sau đó hoá thành sương máu từ từ tan vào hư không, biến mất không thấy nữa...

- Ha ha ha... Tốt, quả nhiên là đao pháp tốt!

Phong Vân Vô Kỵ cười nói. Mặc dù khoe miệng đầy máu, nhưng thần thái của hắn lại đầy hưng phấn.

Phá Thiên sau khi một chiêu bức lui Phong Vân Vô Kỵ, đã thương tâm thần, thân đao bỗng rung lên, như muốn thừa thắng truy kích.

- Trở về!

Đông Phương Phá Thiên quát lớn một tiếng, tay phải vung lên, Phá Thiên liền rơi vào trong tay. Một tay nắm đao, Đông Phương Phá Thiên cao giọng nói:

- Kiếp Ma Đạo chia thành chín tầng. Từ thức thứ nhất Quân Ma Loạn Vũ đến thức cuối cùng Thiên Địa Ma Kiếp, uy lực đều là thức sau mạnh hơn thức trước mười lần. Đến chiêu cuối cùng Thiên Địa Ma Kiếp, trong vòng ngàn vạn dặm một tác cũng không còn, thiên địa sụp đổ, vị diện trầm luân, đáng gọi là ma vũ kinh thiên động địa. Với trình độ của ngươi, thân thể chưa đạt đến Thần cấp nhưng lại chống đỡ được tám

thức tuyệt học lấy đao ý phát ra từ Phá Thiên, thật là không đơn giản. Bất luận người mang trong mình những kỳ công dị pháp gì, chỉ luận về tư chất, người đã đủ tư cách để tu luyện Kiếp Ma Đạo.

- Thật sao?

Phong Vân Vô Kỵ hưng phấn nói:

- Như vậy thì quá tốt! Người chuẩn bị khi nào thì dạy ta đây?

- Người đã học xong rồi.

Đông Phương Phá Thiên thản nhiên nói.

- Cái gì?

Phong Vân Vô Kỵ sửng sốt. Ngay lúc này, trong đầu bỗng hiện ra tám đồ hoạ, tiếp đó là tám đoạn khẩu quyết có đến vạn chữ hiện lên trong đầu.

- Không phải người nói Kiếp Ma Đạo tổng cộng có chín chiêu, chiêu cuối cùng là Thiên Địa Ma Kiếp sao? Vậy còn tâm pháp của chiêu thứ chín thì sao?

Phong Vân Vô Kỵ vội vàng hỏi. Đao pháp này thật sự khiến cho hắn rất vừa ý, giống như khi lần đầu có được Hấp Tinh Đại Pháp vậy.

“Lão thiên! Đao pháp này quả thật là tạo ra dành cho ta, vận khí của ta thật không tồi!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng hưng phấn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đông Phương Phá Thiên, chờ y nói ra tâm pháp của Kiếp Ma Đạo chiêu thứ chín.

Đông Phương Phá Thiên lúng túng quay đầu đi:

- Người thấy đó, nếu như ta thật sự học được chiêu thứ chín Thiên Địa Ma Kiếp, còn ở lại nơi này làm gì? Kiếp Ma Đạo tuy nói là chín chiêu, nhưng sự thật bộ ma quyết này cũng không phải do ta sáng tạo, ta chỉ biết đến đó thôi. Hơn nữa bởi vì ta là người cuối cùng may mắn còn sống sót, cho nên mới có được bộ Kiếp Ma Đạo này.

Phong Vân Vô Kỵ không để ý đến vẻ lúng túng của Đông Phương Phá Thiên, sắc mặt lộ ra vẻ thất vọng:

- Thì ra là thế! Đáng tiếc lại là một bộ đao pháp trong truyền thuyết.

- Bộ Kiếp Ma Đạo này vốn là do năm mươi vạn nhân loại Thái Cổ kiệt xuất chúng ta đem các loại võ học bất đồng tập hợp lại, sau đó do một đồng tộc có tư chất cao nhất trong chúng ta là Lạc Tinh Thần kết hợp với tình huống đặc thù của Ma giới sáng tạo ra. Cuối cùng, Lạc Tinh Thần hao hết tâm lực, tóc trở nên bạc trắng, sớm già nua mà chết.

Đông Phương Phá Thiên có chút nuối tiếc, thương cảm nói:

- Lấy tính mạng gần như vô hạn của Thái cổ nhân loại mà nói, già yếu mà chết, thật sự là...

Phong Vân Vô Kỵ vừa nghe liền giật mình, trong lòng nhất thời cảm thấy kính trọng. Người này quả thật là tài năng kinh thế, chỉ sợ không dưới bốn tôn. Nếu như vị tiền bối gọi là Lạc Tinh Thần có được Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, tâm thần có thể phân ra thành nhiều phần, sẽ không đến nỗi rơi vào kết quả hao tận tinh huyết mà chết.

Nghĩ đến năm đó, Lạc Tinh Thần tập hợp năm mươi vạn võ học Thái Cổ, lại có thể vận hành tại Ma giới, nhìn thấy được thiên cơ, thật sự là tài năng kinh tuyệt. Đáng tiếc lại dễ dàng chết đi như vậy.

Nhất thời, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ cũng thương tiếc không thôi.

- Khi tâm pháp của Kiếp Ma Đạo vừa đại thành, sấm động chín tầng trời, Lạc Tinh Thần đương trường mái tóc bạc trắng, không đến nửa khắc đồng hồ, từng sợi tóc ra, da dẻ toàn thân cũng trở nên nhăn nheo. Chỉ sau nửa ngày công phu, thân hình đã khô héo không có một chút huyết sắc, cuối cùng chết đi trong lòng chúng ta.

Đông Phương Phá Thiên thương cảm nói:

- Ai! Đã chết rồi, đều chết cả rồi! Lạc Tinh Thần đã chết, những huynh đệ năm đó cùng đến Ma giới cũng đã chết, không bao lâu nữa ta cũng sẽ đi theo bọn họ...

Một loại cảm giác không tốt dâng lên trong lòng. Những lời nói của Đông Phương Phá Thiên nghe giống như một loại di ngôn. Phong Vân Vô Kỵ bất an hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi lại nói không lâu nữa cũng sẽ đi theo bọn họ?

Đông Phương Phá Thiên cười, không đáp mà nói:

- Năm đó trước khi Lạc Tinh Thần chết, cặp mắt đã đục ngầu, nhưng thần trí thì lại rất thanh tỉnh. Y nhìn lướt qua mười vạn đồng tộc, cuối cùng thở dài nói: “Năm mươi vạn huynh đệ chúng ta cùng đi, bây giờ chỉ còn lại chừng này. Kiếp Ma Đạo kinh hãi thế tục, trong các người không ai có đủ tư chất để tu luyện nó”. Sau đó y liền chỉ vào ta mà nói: “Nếu như thật sự có một người có thể tu luyện được Kiếp Ma Đạo mà ta đã hao tận hết tâm huyết, đổi cả tính mạng để sáng tạo ra, thì chỉ có ngươi, Phá Thiên!”. Sau đó y nói to ba tiếng “Thiên ý a! Thiên ý a!”, rồi thổ huyết mà chết.

“Phù!”

Đông Phương Phá Thiên thở ra một hơi, thần thái như thương lại như cười:

- Mỗi người đều có sứ mạng của mình, đặc biệt thân là nhân loại của Thái Cổ. Từ sau cuộc chiến Thần Ma, mỗi một người đều hiểu được trách nhiệm của mình, lúc nào cũng sẵn sàng để hi sinh. Mười vạn huynh đệ, vì câu nói đó của Lạc Tinh Thần mà liều chết bảo vệ ta, đây cũng là nguyên nhân mà ta còn sống đến bây giờ. Sau khi ta luyện đến chiêu thứ bảy Vạn Ma Triều Tông, thiên biến mãnh liệt cuối cùng đã khiến cho ma tộc trông coi địa lao chú ý. Vô số ma tộc tràn vào địa lao, bao gồm cả một lượng lớn Ma Thần. Cuối cùng chỉ có mình ta một người một đao mở đường máu ra ngoài...

Phong Vân Vô Kỵ kinh sợ không thôi, sự bá đạo của Đông Phương Phá Thiên còn vượt xa so với tưởng tượng của hắn.

- Nói như vậy, chiêu thứ chín của Kiếp Ma Đạo thất truyền rồi sao?

Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

- Không!

Đông Phương Phá Thiên quả quyết:

- Lúc đó ta cũng từng hỏi qua, có thể đem tâm pháp của chiêu thứ chín truyền lại hay không, nhưng Lạc Tinh Thần đã từ chối. Y nói: “Trong các người, không ai có đủ tư chất để tu luyện chiêu thứ chín này. Nếu để cho cường giả của Ma giới học được, đến lúc đó, ta chính là tội nhân của tộc, muôn đời bị nguyên rủa, thi hài sẽ vĩnh viễn không được chôn tại cố hương.

- Lúc đó ta cũng có mặt tại trường. Cuối cùng Lạc Tinh Thần nói qua, y sở dĩ suy yếu như vậy, có quan hệ rất lớn với chiêu thứ chín. Chỉ cần xem qua tâm pháp của chiêu thứ chín, trừ phi là người có thần thức cực mạnh, ngoài ra căn bản không thể chịu được áp lực của tâm quyết này. Hơn nữa một khi học được tâm pháp của chiêu thứ chín, nhất định phải sử dụng ra, bất kể là nội lực trong cơ thể người có đủ sử dụng chiêu này hay không. Nếu như không đủ, sẽ lập tức nổ tan xác mà chết.

Phong Vân Vô Kỵ nghe được liền giật mình, buột miệng hỏi:

- Không phải chứ!... Vậy nếu như sử dụng thì sẽ ra sao?

- Ta cũng không biết. Lúc đó thời gian còn rất ít, Lạc Tinh Thần có thể chết bất cứ lúc nào, chúng ta căn bản không có thời gian hỏi vấn đề này. Thiên Địa Ma Kiếp, theo như Lạc Tinh Thần nói, uy lực của chiêu này đúng như tên gọi của nó.

- Ma của Ma giới chưa từng có thiên kiếp. Theo như di ngôn cuối cùng của Lạc Tinh Thần, Kiếp Ma Đạo vốn là y đặc biệt sáng tạo ra vì ma tộc. Kiếp Ma, Kiếp Ma! Chính là kiếp số dành cho ma tộc. Thiên Địa Ma Kiếp chính là một chiêu chung cực, chiêu vừa xuất, toàn bộ Ma giới, ma tộc còn lại có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cho dù cấu tạo của Ma giới không giống như vị diện bình thường, cường độ của nó vượt xa so với vị diện khác, nhưng Thiên địa Ma kiếp vừa xuất ra, quy tắc vận hành thiên địa của cả Ma giới sẽ

rối loạn, kéo theo pháp tắc hỗn loạn. Đến lúc đó, Ma giới cho dù không bị diệt vong, nhưng so với sụp đổ cũng không khác nhau là mấy. Đây là những điều mà Lạc Tinh Thần nói.

Phong Vân Vô Kỵ vừa nghe, tuy cực kỳ khâm phục đối với vị tiền bối gọi là Lạc Tinh Thần, nhưng trong lòng cũng phát lạnh:

- Uy lực lớn đến như vậy, nhất định đã vượt khỏi phạm trù lực lượng của con người, chỉ sợ cái giá phải trả cũng không nhỏ!

Đông Phương Phá Thiên chỉ lẳng lặng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, im lặng không nói gì.

Phong Vân Vô Kỵ quay đầu đi, trong lòng cũng biết vừa rồi đã nói sai, nhưng linh hồn chỉ còn lại mặt đen tối, bản tính của hắn chính là ích kỷ.

Đông Phương Phá Thiên thở dài:

- Người có sự lựa chọn của người. Nếu như có một ngày, người thật sự có thể sử dụng chiêu thứ chín, người vẫn có thể lựa chọn không dùng. Đối với chúng ta mà nói, cái chết không hề đáng sợ. So với tộc nhân ở những vị diện khác chúng ta cũng đã sống quá lâu rồi. Năm tháng dài đằng đẳng đối với ta mà nói chỉ là một loại giây vò. Lực lượng cường đại chưa hẳn đã là chuyện tốt. Những ngày gần đây ta thường nghĩ đến... Quên đi! Mỗi người khi sinh ra đều có trách nhiệm của mình, sau này người sẽ hiểu thôi...

- Thanh đao này đã theo ta rất lâu, người hãy cầm lấy đi!

Phong Vân Vô Kỵ không hề suy nghĩ, liền vươn tay ra tiếp lấy. Hành động của ma luôn luôn nhanh gọn dứt khoát, không quanh co lằng nhằng, hơn nữa hắn cũng thích thanh đao này.

Tuy nhiên khi bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ còn cách Phá Thiên ba thước, trên đùi phải của hắn, Khô Lâu Thập Tự kiếm giắt tại khuỷu đeo đột nhiên rung lên. Cánh tay của Phong Vân Vô Kỵ đang vươn ra chợt khựng lại. Hắn cố gắng vươn ta về phía trước vài tấc, Khô Lâu Thập Tự kiếm lại càng rung động kịch liệt. Một cỗ ý niệm kháng cự mạnh mẽ từ trong kiếm truyền ra.

- Hỗn láo! Không đến lượt người chỉ huy bốn tọa!

Phong Vân Vô Kỵ quát lên, tiếp đó tay phải tăng tốc đuổi về phía trước, bắt lấy Phá Thiên. Ngay lúc này, tiếng kiếm reo nổi dậy vang vọng khắp cả hư không, Khô Lâu Thập Tự kiếm từ khuỷu đeo bay ra, lơ lửng giữa hư không. Kiếm khí trên thân kiếm bùng lên, đối lập với Phá Thiên.

Tiếng kiếm ngân và đao minh vang vọng cả hư không. Phá Thiên đao vốn cực kỳ chống đối Phong Vân Vô Kỵ, lúc này đột nhiên lại phát ra đao khí, mũi đao di động đến hư không đối mặt với Khô Lâu Thập Tự kiếm.

Trong hư không, một kiếm một đao đối mặt với nhau. Phong Vân Vô Kỵ và Đông Phương Phá Thiên không khỏi ngạc nhiên, đồng thời nhìn vào hư không. Phong Vân Vô Kỵ cũng buông lỏng tay ra, khoanh tay đứng nhìn một đao một kiếm này.

Kiếm khí hùng hậu và đao khí bá đạo tràn ngập hư không, tiếng đao kiếm gào thét vang vọng truyền đi rất xa, đao khí và kiếm khí mờ mịt bao phủ khắp cả chung quanh.

“Chủ nhân, tại sao người lại muốn vứt bỏ ta?” Một giọng nói quen thuộc từ Sát Lục giáp truyền vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

“Sát Lục chi hồn!” Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi. Hắn làm sao cũng không nghĩ đến, Sát Lục chi hồn chìm vào trầm miên, rất lâu cũng không hề tỉnh lại một lần, nhưng lại thức tỉnh vào đúng lúc này: “Người không phải đã chìm vào giấc ngủ dài rồi sao? Khôi phục thần trí từ lúc nào?”

“.....” Sát Lục chi hồn trầm mặc hồi lâu, sau đó giọng nói lại vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ: “Ta cũng không biết. Không lâu trước đây, ta cảm giác được một lượng lớn năng lượng tràn vào. Có được nguồn năng lượng này, ta bắt đầu khôi phục rất nhanh!”

Phong Vân Vô Kỵ chợt hiểu ra, mình dùng Hấp Tinh Đại Pháp hút lấy ma nguyên tinh thuần từ gã Ma Thần, nhưng lại bị Sát Lục chi hồn hút đi.

“Ta sở trường dùng đao chứ không phải kiếm. Người lại hoá thân thành kiếm, không phù hợp với phong cách của ta. Hơn nữa ta vừa có được một bộ đao pháp rất vừa ý, gọi là Kiếp Ma Đao, cần phải có một thanh đao tương xứng. Khô Lâu Thập Tự kiếm căn bản không cách nào thỏa mãn yêu cầu của ta!”

Sát lục chi hồn trầm mặc một thoáng rồi nói: “Thực ra đây không phải là hình thái cuối cùng của ta. Hầu hết thần binh, đao biến hoá đều là bản năng. Nếu như ngài thích dùng đao, vậy thì hãy dùng đao đi!”

Phong Vân Vô Kỵ tưởng rằng Sát Lục chi hồn thoả hiệp, đang định đưa tay cầm lấy Phá Thiên, nhưng lại phát hiện, trong hư không, kiếm khí ngập trời đột nhiên biến mất. Tiếp đó từ bên trong Khô Lâu Thập Tự kiếm, sát khí mãnh liệt tràn ra, cùng với sát khí của Phá Thiên tương hỗ phối hợp với nhau. Sau khi Khô Lâu Thập Tự kiếm thu liễm kiếm khí, hai thanh binh khí vốn từ giết chóc vô cùng, vì sát khí mà sinh ra lại cộng hưởng với nhau. Sau đó, loại sát khí này dần dần dung hợp, Khô Lâu Thập Tự kiếm cũng đột nhiên tan ra...

249. Chương 249: Hóa Thân Thiên Ma, Phá Giới Bay Đi

“Ông...”

Từng tiếng đao minh réo rất vang lên. Khô Lâu Thập Tự kiếm trong nháy mắt đã biến thành một thanh trường đao mũi hẹp màu đen rộng bằng ba ngón tay, dài hơn một trượng. Đường cong lưu loát, thân đao sắc bén, cùng với màu sắc ngăm đen sáng bóng, cơ hồ giống Phá Thiên đao như đúc. Điểm duy nhất khác biệt chính là chuôi kiếm, có hai đầu lâu màu bạc khảm vào hai mặt trái phải của chuôi đao.

Sát khí cuồng bạo ngập trời biến mất vô tung. Một thanh Phá Thiên, một thanh... Khô Lâu Thập Tự đao lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, hư hư đối mặt. Giữa hai thanh hung khí phát ra những tiếng ngâm tương hòa, giống như đã không còn đối địch.

“Chủ nhân, hiện tại ngài đã hài lòng chưa? So với yêu cầu của ngài hẳn là không sai biệt lắm!” Giọng nói của Sát Lục chi hồn từ trong linh hồn của Phong Vân Vô Kỵ vang lên. Thân thể của Phong Vân Vô Kỵ hẳn từ lâu đã cùng Sát Lục chiến giáp dung hợp làm một, vì vậy Sát Lục chi hồn có thể trực tiếp nối liền với linh hồn của hắn.

“Không tệ, không tệ...” Phong Vân Vô Kỵ tấm tắc khen, trong mắt chợt lóe sáng. Một tay cầm lấy Khô Lâu Thập Tự đao, lật đi lật lại quan sát một chút, sau đó duỗi tay trái ra, nhẹ nhàng vuốt qua sống đao, về mặt hưng phấn khen ngợi: “Quả không hổ là binh khí tùy thân của bổn tọa... có thể để bổn tọa tu luyện Kiếp Ma Đao mà hóa hình. Vậy thì thanh đao này từ nay về sau sẽ gọi là Kiếp Ma đao!”

“Ông...”

Kiếp Ma đao không ngừng rung lên, phát ra tiếng kêu réo rất.

“Ha ha ha...”

Phong Vân Vô Kỵ hưng phấn cười lớn. Cách đó không xa, Đông Phương Phá Thiên lộ ra dáng vẻ tươi cười, vung tay lên, Phá Thiên liền bay vào trong tay hắn. Hắn nhẹ nhàng múa vài đường, sau đó lên tiếng:

- Nếu như người đã có thần binh, vậy thì Phá Thiên cũng không cần giao cho người nữa. Ai! Dù sao cũng là binh khí tùy thân nhiều năm, nhất thời đem tặng cho người, nói thật ta cũng có chút luyến tiếc...

Đông Phương Phá Thiên cười cười tự giễu, sau đó phát tay nói:

- Được rồi! Hôm nay Kiếp Ma Đao đã truyền cho người, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem bản thân người. Mặc dù ta rất hy vọng người có thể sử ra chiêu thứ chín Thiên Địa Ma Kiếp, nhưng điều này cũng là không thể cưỡng cầu, tất cả đều phải xem duyên phận... Người đi đi!

Phong Vân Vô Kỵ vừa nghe, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trang. Hắn dựng thẳng Kiếp Ma đao trước người, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Phá Thiên, nghiêm túc nói:

- Vì sao người còn phải ở lại nơi này? Nhiều năm như vậy người đã thu hoạch được gì chưa? Tiếp tục ở lại nơi này thì có ý nghĩa gì? Võ công của người cao như vậy, cùng ta ra ngoài lưu lạc chém giết khắp Ma giới, chẳng lẽ không tốt hơn là ở mãi nơi đây?

Đông Phương Phá Thiên trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu nói:

- Việc này... Ai! Giết được một ít ma tộc thì sao? Những ma tộc có thể bị ta chém giết, căn bản đều chỉ là những con kiến hôi. Loại ma tộc như vậy, cho dù giết được nhiều thì có ích lợi gì. Thần Ma chi chiến, chủ chốt của ma tộc không phải là bọn chúng. Huống hồ nếu như quá mức nổi bật, sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho những nhân vật cấp cao tại Ma giới chú ý... Nơi này dù sao cũng là Ma giới, cao thủ ma tộc còn nhiều hơn so với nhân tộc chúng ta. Một người hay hai người, căn bản không thể đẩy lên được một cơn sóng nào.

- Thật sao?

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh:

- Ta lại muốn xem thử ma tộc có đúng là khó tiêu diệt như vậy hay không, Ma giới có đúng là vững như bàn thạch hay không!

Đông Phương Phá Thiên nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Vừa rồi ta nghe nói ngươi còn có bốn tôn, một phân làm ba phải không?

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, nghi hoặc nói:

- Không sai, có chuyện gì vậy?
- Ngươi có phân thân tại Thái Cổ hay không?
- Hai phân thân tại Thái Cổ.
- Rất tốt!

Đông Phương Phá Thiên gật đầu, từ trong người lấy ra một vật thể kim sắc sáng lấp lánh, đưa cho Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ cầm lấy, cẩn thận quan sát, chỉ thấy đây là một con rồng nhỏ tinh xảo, sinh động giống như thật.

- Con cháu Hoa Hạ đều là truyền nhân của rồng. Thần Ma chi chiến, thương tổn đối với tộc của ta thực sự quá lớn... Cái này là một tín vật, ngươi hãy giao do phân thân của ngươi. Trong tương lai, nó có thể sẽ có chỗ hữu dụng.

Đông Phương Phá Thiên nói.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn con rồng trong lòng bàn tay, trong đầu nhất thời không ngừng suy nghĩ. Đột nhiên trong lúc này, hắn lại nhớ đến Đại Tự Tại tán nhân tại Bắc Hải Hiên Viên khâu, liền buột miệng nói:

- Đây chính là tín vật của một tổ chức?

Đông Phương Phá Thiên trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn nhìn Phong Vân Vô Kỵ, gật đầu nói:

- Cũng có thể nói là như vậy. Ta quan sát linh hồn của ngươi, hình như là một tân phi thăng giả, nếu không thì không thể nào kém cỏi như vậy, đến bây giờ còn chưa nắm được quy tắc. Ngươi đã phi thăng đến Thái Cổ bao lâu?

- Khoảng chừng hơn mười vạn năm trước. Nhớ không rõ lắm, ở giữa có một đoạn thời gian, bởi vì có chút sự tình mà quên lãng.

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói. Hắn tự nhiên sẽ không đem chuyện mình đã từng là một ma trùng nói ra.

- Hơn mười vạn năm trước?

Đông Phương Phá Thiên cả người chấn động:

- Không phải mấy ức năm sao?
- Không phải!

Đông Phương Phá Thiên dùng một loại ánh mắt khác hẳn đánh giá Phong Vân Vô Kỵ:

- Rất tốt, rất tốt!

Phong Vân Vô Kỵ đang muốn truy hỏi hai từ “rất tốt” của Đông Phương Phá Thiên có ý tứ gì, đột nhiên trong lúc này, Đông Phương Phá Thiên chợt vung tay lên, tiếp đó một cỗ hắc ám từ trước mặt tràn đến. Phong Vân Vô Kỵ còn chưa kịp phản ứng, trời đất bỗng nhiên quay cuồng, trong nháy mắt vị trí của hắn đã biến đổi. Chung quanh, vô số Ma Thần trong bóng tối gào lên, còn Đông Phương Phá Thiên thì đã không biết tung tích...

“Ta sớm đã có cảm giác, không lâu sau phân thân của Hắc Ám Chủ Thần sẽ hàng lâm đến hắc ám kim tự tháp này, đó chính là cơ hội lớn nhất của ta. Đối với pháp tắc, chúng ta luôn luôn không thể chạm đến được. Ta hy vọng lần này, hi sinh tính mạng của ta, có thể đổi lấy một chút hữu dụng cho tộc nhân... Phá Thiên ngươi cũng gặp rồi, vốn là ta muốn tặng cho ngươi, nhưng hiện tại... Nếu như ngươi sau này có duyên, lần thứ hai tiến vào không gian này, tìm được Phá Thiên. Vào lúc cuối cùng sẽ đem tất cả linh ngộ của mình gói gắm vào bên trong, ngươi nhất định phải tìm được nó... giao lại cho bốn vị chí tôn của Thái Cổ!”

Giọng nói của Đông Phương Phá Thiên vang lên bên tai Phong Vân Vô Kỵ, quanh quẩn trong bóng đêm mờ mịt giữa hư không, tràn ngập nỗi buồn ly biệt...

Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ một lần nữa đảo qua hư không. Không có, không hề có một chút dấu vết! Trong nháy mắt, Phong Vân Vô Kỵ lập tức từ bên trong hắc ám kim tự tháp bay xa hơn ngàn vạn dặm. Vô số Ma Thần lần lượt lướt qua trong mắt hắn, nhưng Đông Phương Phá Thiên lại giống như đột nhiên biến mất, không thể nào tìm được...

- Đông Phương Phá Thiên, tên hỗn đản ngươi! Ngươi chuẩn bị làm như vậy thật sao? Ngươi không phải nói còn có rất nhiều thi hài của đồng tộc cần ngươi chiếu cố sao? Ngươi chết rồi, ai sẽ chăm sóc cho bọn họ? Ngươi đừng hy vọng vào ta, ta sẽ không giúp ngươi... Ngươi định như thế mà đi sao? Ngươi định để cho thi hài bọn họ nằm dưới bùn đất hôi thối của Ma giới, cùng với cái không gian thối nát này chôn vùi với nhau sao?

Hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả những tiếng kêu gào của Ma Thần đều từ trong tai Phong Vân Vô Kỵ biến mất giữa hư không vô tận trước mắt. Những vì sao nhỏ bé ở xa xa, cùng với hư không đen kịt này, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng biến thành một phiến trống rỗng trôi qua...

Không cách nào hình dung được loại cảm giác khắc khoải này. Tại một nơi xa xôi gặp được một đồng tộc, một người có cùng mục tiêu phấn đấu với mình, mắt thấy kết cục đáng buồn của hắn, nhưng lại không thể làm được gì. Loại cảm giác này...

Vô cùng thống khổ!

- Đông Phương Phá Thiên, mẹ nó ngươi quay lại cho ta!

Phong Vân Vô Kỵ nhìn về hư không gào lên, nhưng bốn phía đều im ắng. Ngay khi hắn gần như từ bỏ, bỗng nhiên một tiếng thở dài từ nơi nào đó trong bóng tối vang lên. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ động, như tia chớp bay về hướng kia...

“Ngươi không cần lo lắng! Năm mươi vạn đồng tộc, cho dù ta thịt nát xương tan, cũng sẽ không để cho thi hài của bọn họ chôn vùi tại Ma giới, phải chịu ô uế. Khi bọn họ còn sống đã hết mình vì tộc nhân, tự nguyện đến Ma giới này, đã quá một đời rồi. Hôm nay bọn họ đã chết đi, di nguyện sau cùng của ta sẽ giúp bọn họ hoàn thành...

“Tro cốt của bọn họ ta đã nuốt vào bụng. Hôm nay, bọn họ đã và ta đã trở thành một thể. Thời gian dài đằng đằng tại Ma giới, ta đã từng trải qua cô độc và tịch mịch vô tận, nhưng hôm nay đã không còn nữa, bởi vì năm mươi vạn huynh đệ đều ở cùng với ta. Ha ha ha... Đúng vậy! Chúng ta đều ở cùng với nhau. Mong tưởng của bọn họ, ta sẽ tiếp tục thực hiện. Nếu như có một ngày, ngươi nhìn thấy Phá Thiên lơ lửng ở nơi này, bên cạnh không có ta, thì xin hãy cầm lấy Phá Thiên, cầm lấy giấc mộng cuối cùng của chúng ta, tiếp tục thực hiện nó... Tạm biệt, tộc nhân của ta...”

Giọng nói của Đông Phương Phá Thiên càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, cuối cùng không còn nghe thấy nữa. Trong hư không, Phong Vân Vô Kỵ nhìn lên bầu trời phía xa, chỉ thấy một điểm đen vẽ nên một vòng cung hoàn mỹ, sau đó chìm vào thiên không, bên trong vòng xoáy màu đen khổng lồ...

Trong mắt trở thành một phiến mơ hồ. Phong Vân Vô Kỵ gỡ giáp che mặt xuống, lau cặp mắt một chút. Hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời trống rỗng, chỉ có vòng xoáy màu đen khổng lồ treo trên đỉnh đầu, tựa hồ mãi mãi không hề biến đổi, lặng yên xoay chuyển...

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong Vân Vô Kỵ cũng không khỏi cảm thấy hoài nghi, điểm đen vừa nhìn thấy kia rốt cuộc là so nước mắt che phủ tầm nhìn, hay là thực sự thấy được...

“Ai! Ta chỉ là một ma tộc, một ma tộc đen tối đáng khinh. Ma là phải tuyệt tình tuyệt tính, ta làm sao lại vì một nhân loại mà thương cảm?” Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, tự giễu lắc lắc đầu, nhưng trước mắt vẫn mơ hồ cảm thấy có chút ươn ướt.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi đi về phía trước, hướng đến vị trí của Cổ Liệt Nhĩ mà hắn cảm ứng được. Mỗi vài bước đi, hắn đều không nhịn được dừng lại nhìn bầu trời thở dài một tiếng, sau đó lại tiếp tục bước đi...

Không ai biết vì sao hắn thở dài, hắn đang suy nghĩ gì...

Cổ Liệt Nhĩ trong lòng vẫn luôn do dự không yên, hổ thẹn vì bản thân tự ý nhận người khác làm chủ, lại lo lắng Phong Vân Vô Kỵ có thể dẫn hắn ra ngoài được hay không. Mặc dù bị Ni Cổ Lạp Tư đại đế đem làm tế phẩm tống vào nơi này, nhưng tôn nghiêm của Đế Thất Thiên Ma Hoàng vẫn còn tồn tại. Một tên ma tộc ma thú còn không cường đại bằng mình, làm sao có thể khiến cho y thần phục.

“Ai! Hy vọng hắn thật sự là một vị Ma Thần cổ đoạt xá chuyển sinh!” Cổ Liệt Nhĩ thở dài, trong lòng suy nghĩ làm cách nào để ra khỏi hắc ám kim tự tháp, cùng với nên làm gì sau khi rời khỏi đây. Bỗng nhiên hắn cảm giác được từ xa xa một đạo khí tức quen thuộc đang đến gần, chậm rãi bức đến. Tốc độ của người kia rất chậm, rất chậm, không hề giống như tốc độ của một ma tộc cao thủ, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Từ xa xa, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng đang đi đến, khí tức trên người hắn tản mát ra tinh mịch mà lạnh lẽo. Cổ Liệt Nhĩ không khỏi ngạc nhiên, đang muốn mở miệng, Phong Vân Vô Kỵ bỗng ngẩng đầu lên nhìn hắn, một cỗ khí tức băng lãnh từ đỉnh đầu tràn xuống. Cổ Liệt Nhĩ rung mình một cái, vội vàng ngậm miệng lại.

- Chuẩn bị đi, chúng ta sẽ rời khỏi đây!

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nói, sau đó đi đến bên người Cổ Liệt Nhĩ khoanh chân ngồi xuống. Không lâu sau, từng cỗ hắc vụ mờ ảo từ Sát Lục chiến giáp tỏa ra, càng lúc càng nhiều.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, không hiểu được chẳng qua chỉ là mở ra một thông đạo, làm những chuyện cổ quái này thì có ích lợi gì, nhưng Cổ Liệt Nhĩ vẫn quản rất tốt cái miệng của mình, không dám tùy ý quấy nhiễu. Áp lực trong một thời gian dài khiến cho hắn cực kỳ khát vọng rời khỏi nơi đây, nhưng loại khát vọng này càng mãnh liệt, hắn càng không dám hành động tùy ý. Đừng nói là có động tác gì, ngay cả một chút thanh âm hắn cũng không dám phát ra. Đã mấy lần, bởi vì khát vọng vô cùng kịch liệt, cùng với sự kích động khi sắp được ra ngoài, khiến cho thân thể của hắn run lên. Để không quấy nhiễu Phong Vân Vô Kỵ, hắn cố gắng nắm chặt hai tay của mình, cặp mắt màu tím thỉnh thoảng lướt qua trên người Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trong hư không, từng đợt thanh âm “xuy xuy” từ Sát Lục chiến giáp vang lên. Hắc vụ càng ngày càng nhiều, mờ mịt không tan, lượn lờ quanh người Phong Vân Vô Kỵ.

Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ không ngừng hồi tưởng lại phần tâm quyết có được từ Vực Ngoại Thiên Ma Thiên. Bốn tôn có một phần, hai phần thân khác đồng dạng cũng có một phần.

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng điều chỉnh trừ ba động linh hồn của mình, sao cho càng thêm phù hợp với ba động của tâm ma. Phần khẩu quyết của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, kỳ thực chuẩn xác mà nói chính là pháp môn mà chỉ tâm ma mới có thể tự do vận dụng. Dựa vào thực lực của Phong Vân Vô Kỵ hiện giờ, nếu muốn giống như bốn tôn tự do xuyên việt, vẫn còn có chút khó khăn, biện pháp duy nhất là biến hóa hồn thể.

Một lát sau, từ Sát Lục chiến giáp đột nhiên vang lên một tiếng gào thét, đại lượng hắc vụ từ chiến giáp tràn ra. Bên dưới giáp che mặt, đối diện với hai khoả thủy tinh, cặp mắt của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở ra. Trong mắt một màu đen như mực, có chút ươn ướt giống như chất lỏng, đây chính con mắt tà ác thuộc về ác ma...

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trong hư không, giữa tiếng gào thét đột nhiên cử động. Hai tay trong nháy mắt kết thành những ấn pháp phức tạp, sau đó một tay giơ về hư không trước người...

“Phụp!”

Theo một tiếng nổ rất nhỏ, một động khẩu hình vòng xoáy thật lớn chợt mở ra. Phong Vân Vô Kỵ như một người cá, lập tức lao vào bên trong. Phía sau, Cổ Liệt Nhĩ vẫn nhìn chăm chăm Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt đột nhiên khựng lại, sau đó vẻ mặt trở nên mừng như điên, hét lớn một tiếng, từ động khẩu hình vòng xoáy, kéo theo tín ngưỡng chi liêu thật dài lao vào bên trong...

Ngay khi Cổ Liệt Nhĩ lao vào động khẩu, tín ngưỡng chi liêu tại mắt cá chân của hắn đột nhiên trở nên mờ dần, mờ nhạt...

“Hống!”

Toàn bộ Ma Thần trong hắc ám kim tự tháp, ngay khi Phong Vân Vô Kỵ phá vỡ ra động khẩu, tiếp đó lao ra ngoài, đột nhiên toàn bộ đứng lên, điên cuồng lao về hướng Phong Vân Vô Kỵ, không ngừng gào thét...

250. Chương 250: Trục Thế Ma Trì

Phong Vân Vô Kỵ đứng trong hư không, nội tâm rơi vào một trạng thái cổ quái, một bên khác, hóa thân thành ma của hắn nội tâm hoàn toàn bình tĩnh và lạnh lùng, nhưng đồng thời một bộ phận nhân tính trong linh hồn lại kinh hãi không thôi, ở nơi thị giác đặc biệt này, có thể nhìn thấy vô số vị diện trong vũ trụ sinh diệt diệt, rất nhiều vị diện trong này tình trạng đều cực kỳ ác liệt, không hề có sinh mệnh cư ngụ trong đó.

“Nơi đó chính là Ma giới.” Cổ Liệt Nhĩ chỉ vào nơi không xa, âm ảnh dưới hắc ám kim tự tháp nói : “Xuyên qua những vị diện đó lập tức có thể trở lại ma giới, chúng ta phải nhanh một chút, trong hư không, gió bão vị diện hết sức cường đại, một khi bị cuốn vào trong đó, cho dù là Ni Cổ Lạp Tư đại đế, e rằng cũng phải phi thường cật lực!”

Phong Vân Vô Kỵ im lặng không lên tiếng, dường như không chú ý đến lời khuyến cáo của Cổ Liệt Nhĩ, với ánh mắt trong bình tĩnh ẩn hiện mang theo tia kinh hãi ngấm nhìn các vị diện xung quanh, thị giác đặc biệt mang đến cho hắn sự chấn kinh không gì sánh bằng. Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu chuẩn bị quan sát tình huống phía trên thì đột nhiên một cánh tay trắng kiện mạnh mẽ tóm lấy hắn, thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc của Cổ Liệt Nhĩ truyền đến, trong thanh âm mang theo nội ý lạnh nhạt : “Mau cúi đầu, ngươi muốn dẫn sự chú ý của Chủ Thần sao?”

Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy vậy đầu vốn ngẩng lên một nửa lại cúi xuống, xoay người nhìn Cổ Liệt Nhĩ, thâm ý trong đó đã tỏ vẻ không thể nghi ngờ.

Trong mắt Cổ Liệt Nhĩ xẹt qua một tia tức giận nhưng nhớ tới lời hứa bản thân đã đáp ứng, đành phải cưỡng ép nội khí, lạnh lùng nói : “Thân là Cổ ma thần, chẳng nhẽ ngươi đã quên rồi sao? Lãnh thổ của Chủ Thần ở tất cả trên vị diện. Bất cứ ánh mắt nào chiếu vào lãnh thổ Chủ Thần đều dẫn sự chú ý của Chủ Thần! Uy nghiêm của Chủ Thần, thần thánh bất khả xâm phạm!”

“Tất cả ánh mắt đổ vào lãnh thổ Chủ Thần đều bị coi là bất kính, ngươi nghĩ rằng nếu ngươi ngẩng đầu lên thì sẽ phát sinh chuyện gì đây?” Cổ Liệt Nhĩ trầm giọng nói.

Những điều này lại là lần đầu tiên Phong Vân Vô Kỵ nghe được, đối với những thứ không quen thuộc này, chỉ có thể trầm mặc, như thế mới có thể không khiến Cổ Liệt Nhĩ hoài nghi.

“Đi thôi, nó đến rồi!” Phong Vân Vô Kỵ chỉ về nơi xa xa. Một cơn lốc màu bạc to lớn ngất trời từ trong khe hở không gian bốc ra, luồng khí cuồng bạo khiến vô số vị diện rung động không ngừng. Càng có không ít vị diện vì cách cơn lốc bạc quá gần mà nát tan thành tro bụi.

Theo một chiều sau đó, Phong Vân Vô Kỵ trên đường phá vỡ vô số thông đạo, dẫm thông đầy hắc ám kim tự tháp, đi thông với thông đạo của Ma giới.

Có mấy lần, Phong Vân Vô Kỵ suýt nữa đều áp chế không nổi cỗ xúc động trong lòng, thiếu chút nữa ngẩng đầu lên nhưng may mắn thay vào thời khắc cuối cùng vẫn cố nén lại. Quá trình ở trên không, Phong Vân Vô Kỵ chú ý tới Cổ Liệt Nhĩ vẫn liếc mắt nhìn chằm chằm một cách khấn trương vào hắn.

Mười ba vị Hắc Ám chủ thần, Ma giới tối cao, đỉnh cao lực lượng, ngay cả Chí Tôn cũng không các nào so kè, mà Đông Phương Phá Thiên ở trong hắc ám kim tự tháp lại đợi hàng triệu năm, chính vì dòm ngó pháp tắc chi lực của chủ thần.

Hết thấy mọi thứ này kết hợp cùng một chỗ, lực hấp dẫn sinh ra đối với Phong Vân Vô Kỵ cường đại không gì sánh bằng.

Lúc xuyên qua một vị diện cuối cùng, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng dừng lại, nhìn qua Cổ Liệt Nhĩ, nói :
“Trong tâm ngươi chẳng nhẽ không chút tò mò?”

Cổ Liệt Nhĩ im lặng, trầm ngâm trong chốc lát rồi từ từ nói : “Nếu nói tò mò thì sự tò mò của ta đối với lãnh thổ Chủ thần vượt xa ngươi! Ở Ma giới, mặc dù mỗi thành viên Ma tộc đều tràn ngập sùng bái điên cuồng với Chủ thần, nhưng đồng thời cũng hướng tới vô hạn lực lượng của Chủ thần, đó là đỉnh cao của hết thấy lực lượng. Mà ta cùng Ma tộc bình thường lại càng bất đồng, nếu không cũng sẽ không bị Ni Cổ Lạp Tư ném vào trong hắc ám kim tự tháp.”

“Tất cả mọi thứ này đều là những quy tắc thuộc về Chủ Thần lưu truyền trong Ma giới, không ai có thể ngoại lệ. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy lãnh thổ chủ thần thì có thể làm gì, hết thấy đều cách ta quá xa, nếu ngẩng đầu lên mà cái gì cũng không thấy thì sao? Vậy chẳng phải chết vô ích à?”

Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên dùng một loại ngữ điệu cuồng nhiệt nói : “Thấy được lãnh thổ thuộc chủ thần thực sự là chuyện mỗi một tên Ma tộc đều khát vọng, cho dù là trả giá bằng mạng sống... Lực hấp dẫn nơi đó thực sự quá lớn! Nhưng tầm nhìn chúng ta nông cạn như thế cho dù chủ thần đứng ngay trước người chúng ta không xa, lấy ánh mắt của chúng ta cũng chưa chắc nhìn thấy hắn! Người thân là thượng vị Ma thần chẳng nhẽ những điều này hoàn toàn quên sạch sao?”

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thầm thở dài một tiếng, cỗ khát vọng cực đoan tức thì biến mất vô ảnh vô tung, cho dù trả giá bằng cả mạng sống cũng chưa chắc có thể nhìn thấy lãnh thổ của chủ thần, hà tất gì chứ?

Phá vỡ một vị diện cuối cùng, Phong Vân Vô Kỵ cùng Cổ Liệt Nhĩ chìm vào trong đó... Mỗi lần ở bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng bản nguyên vị diện nhưng khi tiến vào trong vị diện thì toàn bộ mọi thứ lập tức biến hóa... Đây là một thế giới dung nham, khắp nơi là những dòng nham thạch nóng bỏng, còn có cả hơi bốc lên hùng hực khắp cả vị diện.

Đây là một vị diện mới sinh ra, không hề có sinh mệnh! Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt đánh giá, trong lòng lập tức đưa ra kết luận, phá vỡ động khẩu lần này, Phong Vân Vô Kỵ cùng Cổ Liệt Nhĩ đã tiến vào trong đó...

Từng cỗ khí tức hủ bại ảm ướt thốc đến trước mặt, bầu trời âm u, mặt trời màu đen, hết thấy lại rất quen thuộc, nơi đây chính là Ma giới!

“Ha ha ha...Ta đã trở lại, đệ thất thiên Ma hoàng ta cuối cùng đã trở lại!” Đẳng sau, Cổ Liệt Nhĩ vẫn luôn biểu hiện hết sức tỉnh táo và bình tĩnh đột nhiên dang hai tay kiểu như ôm lấy bầu trời, đồng thời điên cuồng cười nói, tiếng cười cuồng ngạo vang khắp tứ phương.

“Ngươi có thể cầm miệng rồi đấy!” Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Tiếng cười điên cuồng ngạo ngược kia đột nhiên tắc nghẽn, đệ thất thiên Ma hoàng hít sâu một hơi, khom lưng nói : “Vâng, chủ nhân của ta!”

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ xẹt qua một tia dị sắc, tiếp đó cười lạnh nói : “Nếu đã đến đây rồi, ngươi quyết định làm như thế nào? Ngươi quyết định cứ thế đơn thương độc mã tới khiêu chiến Ni Cổ Lạp Tư? Nếu...nếu ngươi thực sự quyết định làm như vậy, ta sẽ thu thập ngươi!”

“Hừ!” Cổ Liệt Nhĩ tức giận ‘hừ’ một tiếng : “Đừng tưởng rằng ta đáp ứng phục vụ cho ngươi trong vòng một trăm vạn năm thì không thêm đặt ta vào trong mắt, hừ, lời hứa của đệ thất thiên Ma hoàng ta đưa ra, chưa bao giờ nuốt lời, ta nếu đã đáp ứng phục tùng ngươi, tự nhiên sẽ làm được. Thế nhưng ngươi nếu dám vì thế mà áp chế ta, hừ! Cho dù ngươi là Cổ ma thần, với danh nghĩa Cổ Liệt Nhĩ - Tư Táp Nặc Hán Đức ta, vào lúc hết khế ước cũng sẽ tiêu diệt ngươi!”

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, ngoảnh đầu : “Ngươi rảnh rang ở đây thề thốt, chỉ bằng ngẫm nghĩ làm sao đối phó với Ni Cổ Lạp Tư đi, ngươi và ta đều là người gián tiếp hoặc trực tiếp vì Ni Cổ Lạp Tư mà bị nhốt trong hắc ám kim tự tháp. Ni Cổ Lạp Tư là địch nhân chung của chúng ta, chúng ta liên hợp đối phó.”

Hô!

Cổ Liệt Nhĩ thở ra một hơi, ngó qua Phong Vân Vô Kỵ, tiếp đó nói : “Vậy thì bây giờ chúng ta lập tức đến tây Ma giới, Ô Nạp Tư, hừ, kẻ phản bội ta, đều phải chết!”

“Ngươi muốn tìm thủ hạ cũ của ngươi!?” Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

Trong mắt Cổ Liệt Nhĩ xẹt qua một tia dị sắc, gật đầu nói : “Không sai!”

“Ngươi bây giờ đã đứng ở phía đối lập với Ni Cổ Lạp Tư, bọn chúng sẽ nghe ngươi?” Phong Vân Vô Kỵ nghi hoặc hỏi.

“Hừ, Ma giới này, cường giả vi vương, bọn chúng từng là bộ hạ của ta, hiện tại hay tương lai, vẫn là bộ hạ của ta như trước, tất cả những ai phản kháng, toàn bộ giết chết bất luận tội! Thậm chí Ni Cổ Lạp Tư, hắc hắc, ta cứ trực tiếp tự lập làm vương!”

Phong Vân Vô Kỵ nghe thấy vậy cả người khẽ run, lạnh lùng nói tiếp : “Tự lập thành vương, hắc hắc, ngươi suy nghĩ thật dễ dàng, ngươi làm vương, ta thì sao?”

Cổ Liệt Nhĩ im lặng, trầm ngâm trong chốc lát rồi sang sang nói : “Được rồi, ta đã đáp ứng phục tùng ngươi một trăm vạn năm, trong thời gian này, thuộc hạ của ta tự nhiên cũng thuộc về ngươi, sau một trăm vạn năm, ta sẽ đưa chúng đi!”

Phong Vân Vô Kỵ ngạo nghễ gật gật đầu, trong lòng lại cười thầm : “Một trăm vạn năm, sau một trăm vạn năm, bỗng tọa ngược lại muốn xem xem, còn có ai dám nói rời khỏi bỗng tọa!”

“Chủ nhân...” Một thanh âm mang theo tiếng leng keng xuất hiện trong não hải Phong Vân Vô Kỵ, đó là thanh âm của Sát Lục chi hồn : “Nếu ngươi chỉ cần bộ đội mà nói, đây lại không phải vấn đề gì cả!”

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ khiếp sợ, liếc qua Cổ Liệt Nhĩ, phát hiện hắn đang cúi đầu suy tư, có lẽ đang cân nhắc làm sao thực thi kế hoạch.

“Xảy ra chuyện gì? Nghe ý tứ của ngươi, chẳng nhẽ Sát Lục chi chủ còn có thể lực của riêng mình sao?” Phong Vân Vô Kỵ lúc này đã thực sự giật mình : “Sát Lục chi chủ, không phải cả người đầy máu tanh sao? Sát Lục chi chủ vốn đơn thân độc hành từ lúc nào lại còn có kẻ tùy tùng?”

Sát Lục chi hồn trầm mặc, rất lâu sau mới nói : “Mười ba vị Hắc ám chủ thân, vốn chẳng phải cũng là đơn thân độc hành sao? Chẳng hề theo lẽ thường mà có rất nhiều tùy tùng, Ma giới cường giả vi vương, giết chóc càng nhiều chứng minh ngươi càng mạnh. Cường giả, tự nhiên sẽ có rất nhiều tùy tùng, càng hà hưởng chi, Sát Lục chi chủ trước khi dành được sự tán đồng, đều là cường giả một phương của Ma giới, đều có thể lực của riêng mình, mặc dù bọn họ trở thành Sát Lục chi chủ nhưng bộ hạ của họ lại không hề úy kỵ hắn. Ngược lại càng thêm điên cuồng!”

“Chỉ có điều, bởi nguyên nhân giết chóc cùng với sự truy sát của Hắc Ám quân chủ nên Sát Lục chi chủ đời trước đều là đơn thân độc ảnh, sát lục thiên hạ! Còn chưa bao giờ có người biết phía sau Sát Lục chi chủ thực ra có một quân đội khổng lồ đi theo!”

Tin tức này của Sát Lục chi hồn lại đến quá bất ngờ, bất ngờ đó khiến Phong Vân Vô Kỵ có chút thất sắc, đột nhiên từ hai bàn tay trắng trở thành một phú ông, loại biến hóa này, thực sự quá lớn.

“Chỉ có điều...”

Phong Vân Vô Kỵ biến sắc, hỏi : “Chỉ có điều cái gì?...”

“Chỉ có điều, bởi Sát Lục chi chủ hiện giờ đã đổi chủ nhân vài chục vạn đời, lúc đầu vốn đã chết sạch, mà sau này vì Sát Lục chi chủ đã đổi, cũng có vài Sát Lục chi chủ biến mất sau đó không lâu, từng người bỏ đi, lưu lại đều là một ít Ma tộc sùng bái điên cuồng Sát Lục chi chủ, nhưng nếu muốn chúng thuần phục mà nói, e rằng cũng không dễ dàng!”

“Hãy nói chi tiết chút.” Phong Vân Vô Kỵ không nhịn được nói.

“Ngài chỉ ít cần phải đạt đến Ma thần cấp! Sát Lục chi hồn nói.

“Ma thần cấp!” Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc, trong ánh mắt nghi hoặc của Cổ Liệt Nhĩ lập tức ngồi xếp bằng trên đất, lẳng lặng suy nghĩ. Bây giờ loại cảm giác kia càng ngày càng rõ ràng, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng cảm giác được có một thứ gì đó đang hạn chế chính mình tiến vào Ma thần cấp, nhưng vẫn không rõ lắm, đây chỉ là một loại cảm giác, một cảm giác rất vi diệu khó nói thành lời, Phong Vân Vô Kỵ bản thân cũng không biết, loại cảm giác này thực sự có phải thật hay không.

“Cổ Liệt Nhĩ, ngươi mất bao lâu tiến vào Ma thần cấp?” Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hỏi.

Cổ Liệt Nhĩ giật mình nhìn Phong Vân Vô Kỵ, buột miệng nói : “Ngươi điên rồi?...Chẳng nhẽ, ma thức của ngươi lại bị thương nặng đến thế?! Kiên kị của Chủ thần, ngươi không biết, ngay cả điều này ngươi cũng không biết?”

“Ta bảo ngươi nói, ngươi cứ nói!” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, trong thanh âm thoáng mang theo sát khí.

“Vâng, chủ nhân!” Cổ Liệt Nhĩ cúi đầu, có chút không cam tâm nói : “Ma thần, sinh ra đã là Ma thần, từ trước tới nay chưa có ai tu luyện thành Ma thần, chẳng nhẽ ngay cả điều này cũng quên, chờ chút...”

Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên quay đầu lại, nhìn về Phong Vân Vô Kỵ, tay chỉ vào hắn, kinh nghi nói : “Ngươi...ngươi...Ngươi đoạt xá thân thể một Ma đế !!!”

Phong Vân Vô Kỵ bất ngờ, một loại cảm giác thất bại đột nhiên dâng lên tim, muôn vàn tính toán lại không nghĩ đến ở Ma giới này, không ngờ lại là như vậy! Nhục thân Ma thần cấp căn bản không thể đạt được dựa vào tu luyện!

Trong mắt Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên xẹt qua một tia sát khí, từng cỗ ma khí nhàn nhạt từ tay phải tuôn ra, sau đó lại nhập vào thể nội, lặp đi lặp lại mấy lần như thế cuối cùng vẫn không động thủ.

“Đối tượng ngươi đoạt xá thực sự quá thất bại!” Cổ Liệt Nhĩ lạnh lùng nói : “Một tên Ma đế, vốn không thể giúp ta điều gì, càng đừng nói đối phó với Ni Cổ Lạp Tư, ma thức của ngươi bị thương thật sự quá nặng, ngươi thân là Cổ ma thần, không biết có thể có phương pháp khác đột phá đến Ma thần cấp không nữa?”

Lúc nói đến những lời này, thân thể dưới khải giáp Cổ Liệt Nhĩ hơi xiết chặt, trong mắt một tia sát ý như ngưng mà chưa phóng.

“Hắn động sát cơ!” Sát Lục chi hồn lạnh lùng nói : “Bất cứ kẻ nào động sát cơ với Sát Lục chi chủ, đều phải tiêu diệt!” Vòng khuyên nơi đùi phải khải giáp, Kiếp Ma Dao chấn động, phát ra tiếng rung rất nhỏ.

Tiếng kêu của thanh đao này lại khiến Cổ Lạp Nhĩ bình tĩnh, lúc này mới nhớ tới, hóa ra Phong Vân Vô Kỵ mặc dù đích thực có thân thể Ma đế nhưng ma công cổ quái trên người hắn, chỉ sợ cũng không phải dễ đối phó, nghĩ đến đây thì sát khí trong lòng hoàn toàn đẩy lui.

“Chủ nhân bất tất phải lo lắng, lời hắn nói chỉ thích nghi với tuyệt đại bộ phận quy tắc của Ma tộc, nhưng lại không thích hợp với Sát Lục chi chủ!” Sát Lục chi hồn nói : “Tất cả Sát Lục chi chủ, bởi có sự kiên cố của Sát Lục chiến giáp nên thể nội đều sẽ có một tia thần chi huyết dịch, cho dù ít đến mức có thể bỏ qua, nếu muốn trở thành Ma thần cấp lại cũng không khó, chỉ cần tìm được Trọc Thể Ma trì là được!”

“Trọc Thể Ma Trì? Thứ gì vậy?”

“Trọc Thể Ma trì, cũng là hồn độn chi khí chưa khai hóa, ngưng kết ở Ma giới, lấy máu nghìn vạn Ma tộc hợp lại, được Nhật Nguyệt tinh hoa của Ma giới định hình trải qua triệu vạn năm mà thành, ngâm trong

Trọc Thế Ma Trì, đủ để có thể thoát xác cũ đạt được Tuyệt Thế Ma Thân, chỉ là quá trình này, cả thân thể đều sẽ bị hòa tan, đau đớn vô cùng!”

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy tinh thần đại chấn, đột nhiên đứng dậy, hỏi : “Vậy Trọc Thế Ma Trì đang ở đâu?”

251. Chương 251: Đệ Tứ Ma Sơn

“Số lượng Trọc Thế Ma Trì phi thường thừa thớt, vị trí phiêu bạt bất định, hơn nữa một vấn đề lớn nhất khác nữa là, Trọc Thế Ma Trì cứ trăm vạn năm xuất hiện một lần, thời khắc còn lại đều lưu chuyển trong hệ thống Ma giới quy tắc, thời cơ mỗi trăm vạn năm một lần là cơ hội duy nhất chuyển hóa ma thân. Hơn nữa, một khi Trọc Thế Ma Trì xuất hiện thì Trọc Thế ma khí trong đó nếu một ngày sau vẫn không có người hấp thu, lập tức trong nháy mắt sẽ tiêu tan không còn gì.”

Phong Vân Vô Kỵ hơi sững sốt, mở miệng nói : “Dựa theo người nói thì điều kiện hà khắc, cổ quái như vậy, chẳng phải vốn không có biện pháp tìm được Trọc Thế Ma Trì?”

“Chủ nhân mấy chục vạn năm đời trước của ta, trở thành Sát Lục chi chủ mà không phải Ma thần, ngài cũng không phải đời thứ nhất, trên thực tế thì mặc dù có rất nhiều đời đều một mạch dừng lại ở Ma đế cấp, không thể tiến vào Ma thần cấp nhưng cũng vẫn có vài người thành công tìm được Trọc Thế Ma trì, hơn nữa thuận lợi thu được Tuyệt Thế Ma Thân. Cả Ma giới này ta có thể xem như biết rõ Trọc Thế Ma Trì nhất, hơn nữa nếu như phát hiện ra Trọc Thế Ma trì xuất hiện lần nữa, ta hoàn toàn có thể phát hiện sớm nhất.” Sát Lục chi hồn nói.

“Vậy người hiện tại phát hiện được không?” Phong Vân Vô Kỵ quan tâm lại là điều này.

“Vẫn chưa. Trọc Thế Ma Trì là linh bảo của Ma giới, không phải cái thứ hỗn tạp gì đó muốn là được một đồng, song...ta cảm giác được, qua một đoạn thời gian nữa, dường như sẽ có một Trọc Thế Ma Trì hàng lâm.”

Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn không biết nói gì, đối với những lời này của Sát Lục chi hồn, nói cũng chẳng khác nào không nói. Cũng vô phương đoán, vốn chuẩn bị trước tiên thành tựu Tuyệt Thế Ma Thân, bây giờ xem ra chỉ sợ là bản thân đã suy nghĩ quá đơn giản thôi.

“Chúng ta đi thôi, người không phải nói muốn tìm tên bộ hạ già gì đó của người sao?”

“Là Ô Nạp Tư.” Cổ Liệt Nhĩ cả giận, “Ta vốn trấn thủ ở tây Ma giới, di thông với thông đạo tầng hai Ma giới, sau này bị tổng vào hắc ám kim tự tháp, trở thành cung phẩm, hiện tại Ô Nạp Tư có lẽ cũng trở thành Thiên ma hoàng mới rồi, hừ! Cái gì thuộc về ta sớm muộn cũng sẽ trả lại ta!”

“Chờ đã!” Phong Vân Vô Kỵ duỗi tay nói : “Người vừa nói Ma giới đệ nhị tầng?”

Cổ Liệt Nhĩ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Cắn chặt răng, phát ra thanh âm kèn kẹt. Mở mắt tức giận nói : “Thực không biết có phải Cổ ma thần các người quá tự đại hay không. Đối với các thứ khác đều không quan tâm hay là phần ma thức này của người thực sự quá tàn khốc. Người chẳng nhẽ cho rằng, nơi cần cỗi sản sinh ra Ma tộc này so với Ma giới đệ nhất tầng cùng đẳng cấp đều phải kém hơn rất nhiều, phù hợp với thượng vị Ma thần cao quý cư ngụ sao?”

“Ngoại trừ những Đọa Lạc thiên sứ quân đoàn đến từ bên ngoài và những tên Thái Cổ ma tộc trốn tránh sự truy sát của Thái Cổ nhân loại đã bỏ nơi này đi từ rất sớm ra, còn có ai thích nán lại địa phương rác rưởi này. Bất kể là Ni Cổ Lạp Tư vương triều hay là Tát Cáp Lạp vương triều, không kẻ nào lại lựa chọn nơi này để xây dựng vương triều cho mình...Cứ để cho những tên Thái Cổ ma tộc và Đọa Lạc thiên sứ quân đoàn ứng phó với đám thiên sứ đáng ghét đi! Tuy ta chưa hề cho rằng thiên sứ đọa lạc và thiên sứ có gì khác biệt nhưng đều là những kẻ khiến người ta chán ghét!”

“Hỗn trưởng, chẳng nhẽ ta biết còn cần người nói sao?” Phong Vân Vô Kỵ tức giận nói : “Cũng chỉ có những Ma thần thấp kém như các người mới có thể lưu ý đến cái khác như vậy. Lực lượng! Chỉ có lực lượng cường

đại mới là quan trọng nhất, người tự xưng đệ thất thiên Ma hoàng nhưng lúc bốn tổn cường đại nhất, một ý niệm đều có thể khiến người chết đến mức không thể chết thêm được nữa!”

Cổ Liệt Nhĩ sững sốt, sau đó trên mặt không ngờ lộ ra thần sắc tâm phục khẩu phục : “Cổ ma thần nói rất đúng, đích xác chỉ có lực lượng mới là thứ chúng ta phải theo đuổi!”

Phong Vân Vô Kỵ thấy được những lời nói này của Cổ Liệt Nhĩ lại cực kỳ thành khẩn, không giống giả vờ, toại nguyện gật gật đầu, nói : “Người hãy đưa ta đến khu vực của Ô Nạp Tư đi, ta thực không muốn làm một Ma thần đơn độc!”

Cổ Liệt Nhĩ cúi đầu, Phong Vân Vô Kỵ không phát giác được từ trong ánh mắt Cổ Liệt Nhĩ xẹt qua một tia hoài nghi.

“Có chút cổ quái a, ngay cả giống như Cổ ma thần cũng không thể không biết Ma giới phân cử tầng, Trung ương là tầng một, mấy tầng còn lại đều tiếp với Ma giới đệ nhất tầng mà.” Trong lòng Cổ Liệt Nhĩ suy nghĩ, hồi tượng lại đủ chuyện cổ quái trong hắc ám kim tự tháp, trong tâm lại nghi hoặc : “Nhưng, giả như nếu nói hắc không phải Cổ ma thần? Vậy có thể là gì nhỉ? Ma tộc phổ thông, Ma thần đều không thể giống như hắc. Với thực lực một tên cấp Ma đế tuyệt đối không có khả năng tạo uy hiếp đối với ta, huống chi, nhìn hắc phá vỡ hắc ám kim tự tháp ngay cả ta cũng vô phương phá mở rồi đưa ta ra ngoài thì có thể thấy, trong tay hắc chỉ ít nắm vài không gian quy tắc nào đó, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Cổ Liệt Nhĩ như đang dăm chiêu liếc mắt Phong Vân Vô Kỵ, thầm nghĩ : “Hi vọng hắc thực sự là một Cổ ma thần, bằng không mà nói, hừ! Sau một trăm vạn năm, ta sẽ bắt người thành vạn mảnh, báo thù nỗi nhục một trăm vạn năm... Đáng thương thay cho một đệ thất thiên Ma hoàng như ta, hôm nay không ngờ suy đồi đến mức này. Lực lượng a!...”

“Người còn đang phát hiện cái gì mà nán lại?” Phong Vân Vô Kỵ liếc qua Cổ Liệt Nhĩ, hơi giận nói.

“Đi thôi, Ô Nạp Tư, thành bại không phải do vận khí, với thực lực của hắc thực sự khó có thể tạo uy hiếp gì với ta, chỉ là...Với thực lực hiện tại của ta...” Trên mặt Cổ Liệt Nhĩ hiện lên chút chần chừ : “Trong hắc ám kim tự tháp, thời gian ta bị giam giữ quá dài, mặc dù không bị Tín Ngưỡng Chi Liêu hút khô nhưng về phương diện linh hồn và ma nguyên, lại chịu thương tổn khó có thể bù đắp, nếu lỡ mãng tới tìm Ô Nạp Nhĩ, chỉ sợ...Không phải dễ dàng như vậy a!”

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói : “Người đang lo lắng bị hắc đánh bại, sụt giảm thanh danh của mình?”

“Nói nhảm, Đệ thất thiên Ma hoàng ta, sao có thể sợ một tên người hầu!” Cổ Liệt Nhĩ miệng hùm gan sứa nói.

“Được lắm, đừng mạnh miệng.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói : “Hắc ngày trước là người hầu của người là bởi vì thực lực người cường đại, nhưng hiện tại còn chưa biết được. Người giải quyết không xong, ta không tin ta cũng không giải quyết được hắc!”

Tay phải Phong Vân Vô Kỵ rung lên, Kiếp Ma Dao hắt từ tay ra, thân đao dài hẹp hơn trượng phát ra từng tiếng reo nhỏ réo rắt, một cỗ tức sát chí khí nồng đậm từ trong đao phóng ra.

Sát khí mênh mông lưu động trong ngực, một cỗ sát khí cuồng bạo từ thể nội phóng ra. Ngoài mấy thước, Cổ Liệt Nhĩ khiếp sợ nhìn hướng Phong Vân Vô Kỵ sau khi đã nhắm mắt, cả người tản mát ra khí thể chứa tể thiên hạ, một cỗ khí tức chết chóc vô tận lao đến trước mặt, trong phương viên trăm trượng, cả không gian đều vận vẹo, trở lên mơ hồ, bầu trời trên đỉnh đầu Phong Vân Vô Kỵ như sáng như tối, biến ảo không ngừng.

Bình !

Một cỗ sát khí động lại như thực chất đột nhiên hết như hóa thành hung thú, từ thể nội Phong Vân Vô Kỵ lao ra, nặng nề tấp lên người Cổ Liệt Nhĩ, tuy Liệt Cổ Nhĩ công lực thâm hậu, cũng không khỏi bị một kích này khiến cho khí huyết nhộn nhạo, dồn dập lùi về sau mấy bước, Cổ Liệt Nhĩ mơ hồ nghe được từng ma khiếu phát ra trong hư không...

“Người không sao chứ?” Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt, ngó qua Cổ Liệt Nhĩ, kì quái nói.

“Không, không sao!” Cho dù có sao, Cổ Liệt Nhĩ lúc này cũng không thể nói thật, như thế chẳng phải giảm thanh danh của mình, chỉ có điều trong nội tâm Cổ Liệt Nhĩ lại nghi hoặc càng thêm sâu sắc : “chẳng nhẽ phần ma thức của hắn đột nhiên quy thể, nhớ tới Cổ ma công gì sao?”

“Không sao vậy thì đi thôi.” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, Kiếp Ma Dao vừa thu lại cắm vào trong vòng khuyên, sau khi Sát Lục chi hồn thức tỉnh đã tiến hành tu sửa cục bộ với Sát Lục chi giáp, khiến Kiếp Ma Dao có thể thuận lợi cắm vào khuyên cài.

“Đi thôi!” Cổ Liệt Nhĩ không hỏi Phong Vân Vô Kỵ vừa rồi tới cùng là xảy ra chuyện gì, chân dùng lực nhấn một cái mặt đất lập tức sụp đổ, sau đó Cổ Liệt Nhĩ như pháo đạn bắn ra phá không mà lên rồi đi về phía Tây, Phong Vân Vô Kỵ phi phong vừa vung lên liền theo sát phía sau, thần tốc lao đi, hai người trong nháy mắt liền hóa thành hai điểm đen nơi chân trời, biến mất không thấy đâu...

Ma giới là một địa phương vô cùng kỳ quái, Ma giới tổng cộng chia thành chín tầng, Ma giới đệ nhất tầng, diện tích vô cùng lớn, mà lấy Ma giới đệ nhất tầng làm trung tâm, mấy tầng còn lại đều là song song tiếp với đệ nhất tầng, hoặc có thể nói, Ma giới giống như một mâm to, trung tâm cái mâm chính là Ma giới đệ nhất tầng, mà còn lại là rìa mâm.

Nhưng có điểm đặc thù chính là, tầng chín Ma giới thực sự nằm ở phía dưới tám tầng khác, mà trên tám tầng chính là lãnh thổ của Hắc ám chủ thần. tương tự như lãnh thổ của Chủ Thần. Ma giới đệ cửu tầng mặc dù thuộc về Ma giới nhưng từ trước tới nay chưa từng có Ma thần nào đến đệ cửu tầng, hoặc chuẩn xác hơn mà nói, tuyệt đại bộ phận Ma tộc đều không có năng lực tới Ma giới đệ cửu tầng, mà nếu có năng lực thì sau khi bước vào Ma giới đệ cửu tầng lại không hề đi ra.

Trong truyền thuyết, Ma giới đệ cửu tầng là một khu vực bị Hắc ám chủ thần nguyên rửa, tràn ngập thần bí, bí mật ẩn dấu bên trong tựa như sao trời mênh mông vô tận, nhưng ngay cả vài vị đại đế tôn quý với vài đại vương triều cũng chưa từng đặt chân đến khu vực này, trong truyền thuyết chỉ có những Hắc ám quân chủ mới biết rõ khu vực này.

Thế lực Ma giới đệ nhất tầng rất rối rắm phức tạp, Đại đế vương triều Ma giới một mặt vì tránh né giao chiến với Thiên Đường, giảm thiểu tổn thất cho mình nên đã tiến vào trong mấy tầng Ma giới khác, nhưng đồng thời lại không thể không phái binh trấn giữ thông đạo thông với Ma giới đệ nhất tầng, để phòng ngừa người khác phong bế đồng thời Ma giới đệ nhất tầng vì một vài nguyên nhân nào đó nên không thể bị bỏ qua.

Nơi Cổ Lạp Tư vương hạ lạc chia thành Thiên ma thần, Thiên ma đế, Thiên ma hoàng. Nơi hạ lạc của Ni Cổ Lạp Tư đại đế - Thiên ma thần có một trăm ba mươi vị, Thiên ma đế có một ngàn ba trăm vị, Thiên ma hoàng có một vạn ba ngàn tên, con số này đều là ứng chiếu theo mười ba vị Hắc Ám chủ thần tôn kính, cơ sở thực lực, bài danh càng gần phía trước thì thực lực càng mạnh, như Cổ Liệt Nhĩ trong đám Thiên ma hoàng, thực lực bài danh thứ mười ba.

Ở một căn cứ rộng lớn của Ma giới tây phương, bầu trời vĩnh viễn bao phủ mây đen dày đặc. Thường xuyên sẽ có tiếng sấm sét đình tai nhức óc từ trong tầng mây đen thui dày đặc đó truyền ra. Nhưng lại không hề có mưa.

Loại hiện tượng thời tiết này, kéo dài liên tục qua năm tháng. Chỗ của Ni Cổ Lạp Tư vương, bảy vị Thiên ma tướng trấn thủ ở đây, trong đó có Ma giới đệ lục thiên Ma đế tự thân trấn thủ cửa thông đạo Ma giới đệ tam tầng và đệ nhất tầng của vương triều Ni Cổ Lạp Tư vương.

Bên ngoài những đám mây đen dày đặc bao phủ đó, Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Liệt Nhĩ đang đứng ở trên một vùng đất bằng phẳng ngược nhìn đám mây đen thấp nhỏ phía trước cùng giải đất bị bóng của những đám mây đen bao phủ.

Trên mặt Cổ Lạp Nhĩ lộ ra thần sắc phức tạp, nhìn về phía trước nói : “Nơi đây chính là thông đạo Ma giới đệ tam tầng, một khi đóng nơi này lại, sự khó khăn khi mở không gian thông đạo này ra lại càng tăng thêm, hơn nữa thời gian tồn tại cũng rút ngắn cực đại, một khi thông đạo tồn tại từ xưa tới nay bị đóng lại, thêm vài địch nhân cường đại ác ý tác dụng, thông qua vài phương pháp nào đó hoàn toàn có thể cách ly Ma giới đệ tam tầng và trung tâm ma giới, từ nay về sau phiêu bạt trong không gian gió lốc, vĩnh viễn

luân lạc, một khi xuất hiện tình huống này căn bản ngoại trừ Ma tộc tu vi Thiên ma để trở lên, không ai có thể chạy thoát, cả vương triều Ma giới từ nay về sau sẽ tan rã! Nơi quan trọng như thế, không thể không coi trọng a!”

“Trung ương phía trước có một đỉnh núi nhọn khổng lồ, đỉnh núi nằm trên mây đen, sau đỉnh núi lại có một vực sâu, đó chính là cửa vào lớn nhất thông với Ma giới đệ tam tầng, mà trên núi lại có đệ nhị Thiên ma để của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, dưới vực sâu là nơi sinh sống của đệ nhất Thiên ma thần, mà đệ thất Thiên ma thần ma thức trực tiếp câu thông với Ni Cổ Lạp Tư đại đế, có thể nói vững như Thái Sơn, trừ phi thiên đường dốc toàn lực tới đánh, bằng không đừng mơ phong bế được cửa vào Ma giới đệ tam tầng. Chỉ cần cửa vào lớn nhất tồn tại, cho dù là Ma tộc Ma thần cấp cũng có thể phá giới ra, nếu cửa vào của Thiên ma để trần thủ bị đóng, cửa vào khác cũng sẽ theo đó mà tự tiêu tán, mà chỉ cần cửa vào lớn nhất còn tồn tại, lập tức sẽ sinh ra một cửa vào mới khác.”

“Một tòa cửa vào lớn nhất, bảy tòa sinh ra cửa vào, mỗi một cửa vào đều được vực sâu che kín, trên vực sâu lại là Ma giới Cao Sơn hùng vĩ, kiên cố như kim thiết dùng để trấn áp cửa vào. Trên mỗi tòa núi đều có đông đảo cường giả Ma giới thủ hộ. Mà Ô Nạp Tư thì ở bên đó.” Cổ Liệt Nhĩ chỉ hướng tây bắc, nói : “Tòa trấn thủ Ma sơn thứ bốn, bảy tòa Ma sơn cảm ứng lẫn nhau. Chúng ta nếu muốn đối phó Ô Nạp Tư cần phải cẩn thận hành sự mới được a, bằng không, một khi dẫn sự chú ý của Thiên ma thần, e rằng người và ta đều phải chạy trốn!”

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ có chút âm trầm, quay mặt sang nhìn Cổ Liệt Nhĩ, trầm mặc trong chốc lát rồi sau đó lãnh đạm nói : “Người lần sau có thể nói hết mọi chuyện một lần không? Người như thế này mà bảo đối phó Ô Nạp Tư? Thế này mà bảo thu phục thủ hạ cũ của người, một tên Thiên ma để đóng giữ ở đây so với thời kỳ Thiên ma để toàn thịnh của người còn phải mạnh hơn, người cứ thế kêu ta với người cùng nhau liều lĩnh chạy tới đây? Để bị một tên Thiên ma để làm thịt sao? Hừ !”

Cổ Liệt Nhĩ nhìn về hướng đệ tứ Ma Sơn phía trước, điềm nhiên nói : “Thiên ma để không thể rời khỏi đệ nhất Ma sơn!”

“Người tin chắc?” Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói : “Nhưng còn có những kẻ khác, người không nói cho ta mà người hẳn đã biết rồi phải không?”

Cổ Liệt Nhĩ lắc đầu nói : “Không, chúng ta cần làm chính là cố gắng có thể tốc chiến tốc thắng, chuẩn xác đúng lúc ứng phó công kích của Ô Nạp Nhĩ và đám Ma thần kia!”

“Không cần phiền phức như vậy, trực tiếp tìm Ô Nạp Tư, nếu hắn thuận phục vậy thì cuối cùng ép hắn phát huyết thệ, nếu hắn lựa chọn không thuận phục, vậy thì không cần nhiều lời, trực tiếp tiêu diệt hắn, với địa vị uy vọng của người, dưới tình huống quần long vô thủ, những Ma thần kia tự nhiên sẽ thuận phục!”

Trong mắt Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên sáng ngời, đôi lông mày vốn có chút nhíu nhíu lại giãn ra, gật đầu nói : “Không sai, đúng là như vậy, ở trong hắc ám kim tự tháp đã lâu rồi, đầu óc đều không sáng suốt như trước nữa!”

“Đi thôi, nếu tất cả bọn chúng đều không thức thời, vậy thì...” Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ hiện lên tia lãnh khốc, nắm chặt bàn tay phải, phát ra một trận răng rắc : “Vậy cứ giết sạch toàn bộ đi!”

Cổ Liệt Nhĩ nghe thấy vậy cả người run rẩy, trong lòng dâng lên một cỗ hàn ý, vừa ngẩng đầu thì Phong Vân Vô Kỵ đã dẫn đầu xông ra.

Trong hư không, Phong Vân Vô Kỵ ẩn thân vào trong mây đen dày đặc, phi nhanh đến, trong mây đen, ma khí dày đặc, bên người chớp giạt sấm rung liên tục, nhưng những thứ này đối với hắn mà nói lại uy hiếp không lớn.

Ma thức phá thể mà ra, quét ngang qua giải đất âm lạnh dưới mây đen, mặt đất hoàn toàn hoang vu, rất nhiều nơi bùn đất đều bày thành những bãi vụn màu xám, ở nơi xa xa trên một đường vòng cung cực lớn, từng dãy cao sơn khổng lồ dần thành một đường, phía sau bảy tòa cao sơn đó có một tòa càng thêm hùng vĩ, đồ sộ cùng bụi mù vây nhiều đội vào trong mắt.

Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ biết đó chắc hẳn là nơi đệ nhị thiên Ma thần cư ngụ, ma thức cẩn thận lướt qua, khóa chặt phía bên trái đệ tứ Ma sơn, sau đó tốc độ đột nhiên bạo tăng, hóa thành một đạo hồng ảnh,

nghe người chìm xuống phía dưới...

_____*

252. Chương 252: Kiếp Ma Đạo Đệ Nhất Chiêu - Quân Ma Loạn Vũ !

Dọc theo bên ngoài dãy núi đen thui thui mà trải rộng ra, vô số Ma tộc đông đúc sắp thành mấy hàng, từ đỉnh núi một mạch kéo dài đến chân núi, lưng chừng núi có một động huyết cực lớn, một tòa cung điện khôn khéo đứng dựa vào núi. Tọa lạc nơi lưng chừng núi đó còn lớn hơn vài tòa cung điện, vô số Ma tộc đeo đai giáp đen kịt không ngừng ra ra vào vào....

Trong cung điện, Ô Nạp Tư ngồi trên một chiếc thánh sàng chế bằng kim loại tinh xảo, trên giường hai nữ tử mỹ lệ cả người trần truồng ôm lấy bộ ngực căng phồng để trần của Ô Nạp Tư. Đôi mắt như nước, mê ly tựa vụ, trong miệng lữ lượt phát ra từng tiếng rên rỉ xiêu lòng người, thanh âm này có thể khiến người thường điên cuồng nhưng lại không hề rung động tâm thần của Ô Nạp Tư. Cánh tay vạm vỡ nâng chiếc cầm nhọn nhỏ xinh lên, Ô Nạp Tư phát phát tay, hai Ma nữ tư thế xiêu lòng về mặt cứng đờ sau đó đi xuống giường. Cung kính khom người rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Ô Nạp Tư đứng dậy, chậm rãi đi qua đi lại trong phòng, trong mắt lộ thần sắc bồn chồn, với tư cách đệ thất thiên Ma hoàng tân nhiệm, Ô Nạp Tư biết rất nhiều người đều không phục mình, với thực lực của mình đích thật vô phương khiến những Ma hoàng khác hài lòng.

Dĩ tâm là thứ mỗi tên Ma tộc đều có nhưng dĩ tâm của Ô Nạp Tư lại không phải trở thành đệ thất thiên Ma hoàng, cũng không phải trở thành đệ nhất Ma thần, ở Ma giới, cường giả cấp bậc từ Ma thần trở lên đều có khả năng đạt đến cảnh giới rất cao, con đường này chính là khai thác tiềm năng sẵn có của mình.

Ô Nạp Tư tin rằng, thực lực của mình cùng lắm chỉ dừng lại đỉnh cấp Ma tướng mà thôi, trong tâm Ô Nạp Tư luôn vô cùng khát vọng đạt được thứ gì đó, đó chính là tín ngưỡng chỉ thủy Ni Cổ Lạp Tư nắm trong tay, theo truyền ngôn thì do Ni Cổ Lạp Tư có sự tôn kính và thành kính đối với Hắc ám chủ thần nên một trong những vị Hắc ám chủ thần đã ban cho hắn tín ngưỡng chỉ thủy để hắn có thể khai thác tiềm lực tiên thiên của bản thân. Bất cứ một Ma thần nào, chỉ cần nhận được một giọt tín ngưỡng chỉ thủy thì đều có xác suất cực lớn khai thác quy tắc chỉ lực vẫn luôn chìm trong ngủ say của mình.

Ở vương triều Ni Cổ Lạp Tư, mỗi một vị thượng vị Ma thần được tín nhiệm, chiến công oanh liệt đều có thể được bổ nhiệm làm phụ chúc quốc chủ của Ma giới đệ tam tầng, mặc dù còn phải tuân phục mệnh lệnh của Ni Cổ Lạp Tư đại đế, nhưng thân là phụ chúc quốc chủ của Ni Cổ Lạp Tư vương triều nên Ma thần có thể thống lĩnh vượt xa bất cứ Thiên ma tướng hoặc Thiên ma hoàng, Thiên ma đế nào, đơn giản nói lên từ số lượng, có thể còn mạnh hơn cả Thiên ma thần. Hơn nữa không thuộc hệ thống Ni Cổ Lạp Tư vương triều. Ngoại trừ đại chiến vương triều, lúc thường Ni Cổ Lạp Tư đều sẽ không triệu kiến phụ chúc quốc chủ. Mà Ô Nạp Tư chính là kì vọng lần này dựa vào chiến tranh phát sinh với Triệt Cấp Lạp vương triều lập được chiến công, từ đó được bổ nhiệm làm một quốc chủ.

Chiến tranh trên chiến trường Tư Đề Lạp Cổ kết thúc đã được một đoạn thời gian nhưng chiến tranh giữa hai vương triều khổng lồ chỉ vừa mới bắt đầu, chân chính lực lượng tranh đấu của vương triều, Ma tộc phổ thông khó có thể tiếp xúc được.

Đoạn thời gian này, một lượng lớn tin tức truyền đến tai Ô Nạp Tư. Qua một đoạn thời gian, sẽ đưa qua cửa của Ô Nạp Tư truyền đến tay Thiên ma đế trấn thủ ở Đại Hắc Sơn.

Oanh!

Ngay lúc Ô Nạp Tư đang nghĩ làm thế nào mới có thể thực hiện dĩ tâm và khát vọng của mình thì đột nhiên, mặt đất dưới căn phòng bất ngờ vang lên động trời, hai bóng đen từ dưới phá đất mà lên.

Trong động, một nhân ảnh toàn thân khải giáp kín đáo đen kịt cầm một thanh Ma đao cổ quái dài hơn trượng nhảy ra, cả người phát ra sát khí kinh nhân, song thực sự khiến Ô Nạp Tư rung động lại không phải người này, mà là Ma tộc trông rất quen mắt ở phía sau người này.

“Đệ thất thiên Ma hoàng?!!” Ô Nạp Tư khiếp sợ nói : “Người không ngờ chưa chết!”

oOo

“Hừ! Rất ngạc nhiên phải không?” Cổ Liệt Nhĩ lạnh lùng nói : “Người có phải đang hận ta chưa chết phải không a.”

“Không phải, không phải!” Ô Nạp Tư dưới uy thế gần như đã trở thành phản xạ vô điều kiện liên tục lắc đầu, thế nhưng rất nhanh hắn liền phục hồi tinh thần. Kinh nghi không thôi nhìn Cổ Liệt Nhĩ. “Người, người không phải bị tổng vào hắc ám kim tự tháp sao? Điều này, không có khả năng, chưa từng có ai có thể thoát khỏi hắc ám kim tự tháp!”

“Ta đã đứng ở trước mặt người rồi, Ô Nạp Tư, hiện tại người có hai lựa chọn, quay về dưới trướng ta, hoặc là...chết!” Cổ Liệt Nhĩ lạnh lùng nhìn chằm chằm Ô Nạp Tư, trong ánh mắt xẹt qua một tia sát cơ...

Trong mắt Ô Nạp Tư thoáng hiện vẻ do dự, mặc dù là đệ thất Ma hoàng nhưng Ô Nạp Tư vô cùng rõ ràng, với thực lực của mình, thực ra không cách nào tương xứng với danh hiệu này.

Ánh mắt lướt qua động khẩu khổng lồ dưới đất kia, trong mắt Ô Nạp Tư hiện ra vẻ đấu tranh, cuối cùng chậm chậm quỳ một gối xuống : “Cung nghênh đệ thất thiên Ma hoàng trở về. Thuộc hạ Ô Nạp Tư tham kiến đệ thất thiên Ma hoàng!”

Cổ Liệt Nhĩ lộ vẻ hài lòng, từ từ đi tới rồi đứng lại trước người Ô Nạp Tư, hài lòng nói : “Ô Nạp Tư, quả nhiên không uổng kỳ vọng bốn tọa đối với người... Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt (kẻ biết thức thời mới là tuần kiệt), Ô Nạp Tư người đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất.”

“Vâng, thưa thiên Ma hoàng!” Ô Nạp Tư hôn lên bàn tay Cổ Liệt Nhĩ một cái, cung kính nói : “Nguyện phục vụ hết mình vì Thiên ma hoàng!”

Cộc cộc cộc!!!

Từng tiếng bước chân vang dội, tiếng khải giáp, giáp phiến va đập hỗn loạn huyền não từ ngoài cửa truyền đến, một đội Ma tộc võ trang đầy đủ từ ngoài đi vào, Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Liệt Nhĩ đồng thời biến sắc, thu liễm tinh khí, lại âm thầm vận dụng pháp môn tiềm tức, thu liễm toàn bộ khí tức của mình.

“Ô Nạp Tư đại nhân, đám thuộc hạ vừa nghe được tiếng động cực lớn phát ra trong Ma điện, không biết đã xảy ra chuyện gì?” Ngoài cửa, đội Ma tộc kia cung kính nói.

Cổ Liệt Nhĩ liếc Ô Nạp Tư, trong mắt hiện vẻ uy nghiêm đáng sợ, Phong Vân Vô Kỵ nắm chuôi Ma đao, toàn bộ tinh thần tập trung vào Ô Nạp Tư.

Ngoài cung điện, từng cỗ khí tức cường đại ép tới gần, lúc đội Ma tộc này dò hỏi thì tất cả khí tức đều đột nhiên đình chỉ, Phong Vân Vô Kỵ không dám tản ma thức khuếch tán ra ngoài, rất rõ ràng, có rất nhiều Ma thần đều đang chú ý đến nơi này.

“Các người ra ngoài đi, không có chuyện của các người!” Ô Nạp Tư nói sau đó quay đầu nhìn Cổ Liệt Nhĩ, trong mắt hắn Cổ Liệt Nhĩ mới là chúa tể chân chính.

Ô Nạp Tư ngẩng đầu lên nhìn vào Cổ Liệt Nhĩ, vô tình biểu lộ ý tứ : như vậy, người có thể hài lòng.

Cổ Liệt Nhĩ gật đầu, khẽ thở phào, lấy thực lực của hắn hiện giờ, thực sự không nên cùng quá nhiều Ma thần phát sinh xung đột. Song, ngay khi Cổ Liệt Nhĩ thở phào một hơi thì đột nhiên, Ô Nạp Tư từ trên đất vùng lên, một tay nhanh như chớp đánh vào ngực Cổ Liệt Nhĩ, thân là đệ thất thiên Ma hoàng, cho dù thực lực hiện giờ kém đi nhưng Cổ Liệt Nhĩ vào sát na cuối cùng vẫn cảm giác được sát khí nhàn nhạt Ô Nạp Tư phát ra, bản năng phát giác được nguy hiểm lập tức ngay tại sát na Ô Nạp Tư đánh ra, Cổ Liệt Nhĩ liền tung lại một chưởng!

Oanh!!!

Không gian cả cung điện đều rung động kịch liệt, một cỗ khí lưu mạnh mẽ từ Cổ Liệt Nhĩ và Ô Nạp Tư đồng thời phát ra, quét sạch tứ phía, mọi thứ trong cung điện bị cỗ khí lưu này đánh cho tan tác, sơn thạch rần chắc màu ngăm đen lộ ra tứ phía. Hạ xuống một đỉnh đầu sơn thạch rung lắc bầy, Ô Nạp Tư cười lớn một tiếng rồi bay ngược về phía sau, đứng ở cửa chỉ vào Cổ Liệt Nhĩ cười như điên đại nói :

“Ha ha ha...Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Cổ Liệt Nhĩ, hắc ám kim tự tháp tuy không cướp đi tính mạng người nhưng người cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, với thực lực người hiện giờ, lấy cái gì dám xưng đệ thất thiên Ma hoàng. Càng luận chi đến việc đoạt lại thể lực thuộc về người lần nữa..., Cổ Liệt Nhĩ, người đã xuống dốc. Sự huy hoàng của đệ thất thiên Ma hoàng đã vĩnh viễn rời xa người!”

Dứt lời, trong ánh mắt như có thể giết người, vẻ mặt Cổ Liệt Nhĩ tái mét lập tức bay ngược về sau, chìm vào bên ngoài cửa tấm cung, mà bên ngoài, đám Ma tộc vừa đi không xa nghe thấy tiếng động đều biến sắc. Sau đó tay cầm giáo mau chóng đi tới, ở một nơi xa hơn, tiếng ‘long long’ vang vọng truyền đến, từng cỗ khí tức cường đại mau chóng tiến vào...

Hồn nhiên không thèm để ý đến Cổ Liệt Nhĩ khuôn mặt tái mét, Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi nói : “Tên thủ hạ này của người thực đặc biệt nha!”

Cổ Liệt Nhĩ hừ lạnh một tiếng, tung ra một chưởng, một đạo ma khí mãnh liệt từ lòng bàn tay xông ra. ‘Oanh’ một tiếng, đem cả đội Ma tộc xông vào bên ngoài cửa giết sạch, đó chỉ là vài phổ thông Ma tộc, cũng chính là Ma hoàng Ma giới đệ nhất tầng, tu vi của Ma đế, cho dù thực lực giảm rõ rệt nhưng Cổ Liệt Nhĩ cũng không thèm đặt trong mắt.

Quay đầu lại, Cổ Liệt Nhĩ liếc Phong Vân Vô Kỵ : “Lúc đầu đề xuất biện pháp tiến vào từ dưới đất là người nói, hiện tại, đã biến thành bộ dạng này, người nói phải làm sao?”

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói : “Còn có thể làm gì? Lúc đầu nói thế nào? Người ép hắc phát huyết thệ, huyết thệ của hắc đầu? Ý tứ ban đầu của ta là vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng hắc, nhưng người lại nói thân là Thiên ma hoàng, trước mặt một tên thuộc hạ cũ làm thế sẽ khiến người bẽ mặt. Hiện tại chuyện đã đổ bể, người nói làm thế nào?”

Cổ Liệt Nhĩ hít sâu một hơi, bình phục chút tâm tình, nhìn về động khẩu vẫn lộ ra như trước nói : “Xem ra, vẫn chỉ có thể rút lui thôi, lần này đã đánh rần động cỗ rồi!”

Phong Vân Vô Kỵ khinh thường nói : “Chứng kiến cách hành sự của Ô Nạp Tư, ta thấy hắc cũng là một kẻ quỷ dị ngoan độc, có tâm kế, đâu có thể không phòng bị được. Hiện tại chỉ sợ ma thức của hắc sớm đã tìm thấy được cửa ra, rất nhiều Ma thần đã trấn thủ ở đó rồi. Nếu đã đến đây, vậy trực tiếp từ cửa chính ra ngoài đi, Ô Nạp Tư không phải muốn ép người ra ngoài sao? Vậy cứ ra ngoài như hắc mong muốn đi! Ta ngược lại muốn xem xem, hắc tới cùng dựa dẫm vào cái gì?”

Dứt lời liền bước nhanh ra ngoài. Cổ Liệt Nhĩ ngậy người tại chỗ trong chốc lát, vẻ mặt trở nên hung ác đáng sợ, song quyền phát ra từng đợt thanh âm răng rắc, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Lúc Phong Vân Vô Kỵ cùng Cổ Liệt Nhĩ dọc theo Ma cung ra ngoài, nhưng trên đường một nửa bóng người cũng đều không thấy, hình như sớm ngửi được mùi nguy hiểm, rút lui sạch sẽ rồi.

Từng bước ra ngoài cửa, đập vào trong mắt đầu tiên chính là nướm nướp Ma thần bố trí đầy cả bình nguyên dưới chân núi, có Ma thần cao lớn chạm mây, nhưng lại càng nhiều Ma thần vóc người không khác Ô Nạp Tư là mấy.

Phía trên, từng cỗ ma thức giăng khắp bầu trời, chớp trên không trở nên hưng phấn tích cực khác thường, từng ánh chớp lấp lóe xuất hiện trong thanh âm đùng đùng, chiếu lên mặt Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Liệt Nhĩ lúc sáng lúc tối.

Trong hư không của đệ tứ Ma sơn, tràn ngập kinh phong cuồng bạo, tiếng gió ù ù như tiếng sóng lớn không dứt bên tai, trong hư không, Ô Nạp Tư đạp bước hư không, trên mặt tràn ngập vẻ đắc ý : “Cổ Liệt Nhĩ, người đây là tự tìm đường chết, yên tâm, dù sao cũng xem như bộ hạ đã từng trung thành của người, ta sẽ không giết người, ta sẽ tặng người đến Ma giới đệ tam tầng, ta tin rằng Ni Cổ Lạp Tư đại đế nhất định đối với chuyện người làm thế nào với thực lực Thiên ma hoàng thoát khỏi hắc ám kim tự tháp mà cảm thấy vô cùng hứng thú...Ha ha ha...”

Sắc mặt Cổ Liệt Nhĩ trầm xuống, ánh mắt quét qua phía dưới, lãnh đạm nói : “Còn có ai theo tên phản đồ Ô Nạp Tư kia?”

Vài Ma thần nghe thấy vậy hung tợn nhìn Cổ Liệt Nhĩ, thậm chí có Ma thần khác lại nhận ra thân phận chân thật của kẻ xâm nhập bất ngờ kia, đệ thất thiên Ma hoàng!

Lúc đỉnh cao của đệ thất thiên Ma hoàng, mọi Ma thần ở đây đều thuần phục quyền năng vô thượng của hắn, kiên định theo sát gót chân hắn, tin phục hắn, sùng bái hắn!

Nhưng.....!

Việc đệ thất thiên Ma hoàng Cổ Liệt Nhĩ bị tống vào trong hắc ám kim tự tháp gần như tất cả thuộc hạ vốn lệ thuộc vào đệ thất thiên Ma hoàng đều biết, hắc ám kim tự tháp, trong truyền thuyết là nơi có đi mà không có về, đã nhiều năm như vậy, Cổ Liệt Nhĩ còn dư lại bao nhiêu thực lực chứ?

Ma giới, bất cứ sự tồn tại nào, đều chỉ thuần phục cường giả!

Ngay cả những Ma thần ban đầu tận tâm lẫn trung thành với Cổ Liệt Nhĩ, ánh mắt cũng dần xa hắn!

“Các người còn sùng bái cái gì, tiêu diệt hắn!” Ô Nạp Tư biến sắc, chỉ tay về phía Cổ Liệt Nhĩ, hung ác nói.

Ngay tại lúc này, Phong Vân Vô Kỵ như giẫm trên đất bằng, đạp lên hư không, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ô Nạp Tư, bị Phong Vân Vô Kỵ với máu tanh trên bộ Sát lục chiến giáp nhìn chăm chăm, Ô Nạp Tư không khỏi rung mình một cái, trong tâm trở lên một tia hàn ý.

“Tên phản đồ kia, từ lúc nào không ngờ lại to gan đến mức ấy, hôm nay, cho dù ngay cả Thiên ma hoàng vĩ đại cũng không nghe thấy đâu!” Phong Vân Vô Kỵ uy nghiêm nói, tay phải nắm lấy chuôi Kiếp Ma Dao, từ từ rút ra, từng đợt thanh âm réo rắt vang vọng khắp cả bầu trời : “Còn ai cùng một giuộc với Ô Nạp Tư? Đã dám lựa chọn phản bội đệ thất thiên Ma hoàng đại nhân, vậy thì để ta nhất nhất giết sạch bọn chúng đi!”

Phía sau, sắc mặt Cổ Liệt Nhĩ tuy bình tĩnh nhưng trong lòng lại khiếp sợ không thôi, lời nói và hành động của Phong Vân Vô Kỵ lại vượt quá xa dự liệu của hắn, nghe được nội dung trong lời Phong Vân Vô Kỵ, thân hình Cổ Liệt Nhĩ thoát một cái, chuẩn xác trợ giúp Phong Vân Vô Kỵ đồng loạt ra tay, đối phó với những Ma thần này.

Song, vào đúng lúc này, thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ truyền vào trong tai Cổ Liệt Nhĩ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, lại phi thường rõ ràng : “Cổ Liệt Nhĩ, người không nên động thủ. Người chỉ cần duy trì sự uy nghiêm của Thiên ma hoàng trước kia là được. Trong đám Ma thần này, vẫn phải có rất nhiều người trung thành với người, vấn đề duy nhất chính là bọn chúng không biết thực lực của người nông sâu thế nào, mấy ngọn cỏ này cứ để ta tới đối phó bọn chúng, chần nhieh một lần!”

Cổ Liệt Nhĩ nghe vậy liền hiểu ý, trầm giọng quát : “Phàm những kẻ phản bội bổn tọa, giết sạch không cần luận tội! Xem còn có ai đứng chung với Ô Nạp Tư!”

Ánh mắt Cổ Liệt Nhĩ như điện, từ dưới quét qua, ma khí nồng đậm trên thân xông thẳng trời cao, nhất thời như ma uy vô chủ, khí thế này cùng với thời đỉnh cao lại không khác biệt mấy, dưới uy năng, trong mắt rất nhiều Ma thần đều ra tỏ vẻ lưỡng lự.

Ô Nạp Tư biến sắc, biết mình vẫn đánh giá thấp lực ảnh hưởng của Cổ Liệt Nhĩ, quát to một tiếng, chỉ vào Phong Vân Vô Kỵ trên không trung nói : “Tiêu diệt hắn!”

Dưới tòa đệ tứ Ma sơn nguy nga, hàng trăm Ma thần hai tay vẫy đến trước người, từng đoàn ma khí màu đen ngưng tụ trước ngực, ma khí hùng dũng mà cuồng bạo từ thể nội điên cuồng tuôn ra, ma khí cuộn cuộn chịu sự dẫn dắt, phá đất mà lên. Cả thiên địa bị ma khí quấn lấy, ma khí trên thân Ma thần liên tục thành một mảnh, hình thành lên một đạo khí lăng như thủy triều cao hàng trăm trượng. Trong khí lăng từng tia chớp màu đen thô trắng qua lại không ngớt trong từng khoảnh khắc đoàn khí ngưng tụ cực độ kia.

Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt xuống dưới. Trong tâm hoàn toàn bình tĩnh, sau đó tay phải nhẹ nhàng giương lên. Kiếp Ma Dao trong không trung vẽ lên vài đường, lưỡi đao kéo dài ra thành vết rách không khí dài hàng chục trượng.

253. Chương 253: Ma Thức Của Thiên Ma Đế

Trong nháy mắt, hàng trăm Phong Vân Vô Kỵ đủ loại hình thái tư thế bất đồng xuất hiện trong hư không trên đệ tứ Ma sơn, thời gian dường như ngưng đọng lại vậy. Mấy trăm Ma thần kia, hắc ám chỉ cần ngưng tụ cực độ trong tay vượt khỏi tay, chưa kịp bắn ra vài thước thì giữa khuôn viên đã xuất hiện mấy trăm Phong Vân Vô Kỵ với tư thế tuyệt nhiên bất đồng đứng chấp đao. Từ không trung quan sát có thể thấy giữa những lưu ảnh rõ ràng đó có vô số nhân ảnh ẩn ẩn hiện hiện, những thân ảnh dày đặc này lại từ trung tâm tỏa rộng ra tứ phía!

“Quần!” Chữ ra khỏi miệng, đầy trời Phong Vân Vô Kỵ lan rộng ra!

“Ma!” Chữ ra khỏi miệng. Tất cả thân ảnh mơ hồ bỗng biến mất, chỉ dư lại một trăm linh tám Phong Vân Vô Kỵ đủ mọi thân thái bất đồng đứng chấp đao trong hư không, đủ mọi vị trí bất đồng.

“Loạn!” Chữ ra khỏi miệng, thiên địa chợt tối sầm lại, mây đen trên bầu trời vô cớ chìm xuống hàng trăm thước. Trên bầu trời âm u, hàng vạn ngân xà đột nhiên từ đỉnh đầu Phong Vân Vô Kỵ trườn ra, mà sau đó một trăm linh tám thân ảnh rõ ràng đột nhiên xoay tròn ngược kim đồng hồ một vòng, hóa thành một vòng tròn ảo ảnh. Song các hướng đều có một Phong Vân Vô Kỵ lặn vào trung tâm vòng tròn, một lần nữa ngưng thành bản thể Phong Vân Vô Kỵ.

“Vũ!” Thiên địa chợt từ huyền ảo âm ỉ cực độ biến thành tĩnh mịch cực độ. Ô Nạp Tư hoảng sợ nhìn Phong Vân Vô Kỵ sát khí ngút trời ở trên không, sắc mặt trở nên trắng bệch, hai mắt gò lên dường như muốn bật ra, trên dưới cổ họng trơn tuột, từng tiếng kinh khiêu xúc động trượt trên yết hầu lại hóa thành luồng khí không tiếng động. Sắc mặt Ô Nạp Tư cuồng biến, hai tay bóp yết hầu, một cổ cảm giác nguy hiểm mà trí mạng khiến hắn kinh hoàng muốn hét to nhưng lại phát hiện, lúc này hết thấy thanh âm từ trong miệng phát ra thì cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có luồng hơi ‘tì tì’ yếu nhược.

Kinh hãi trong nội tâm Cổ Liệt Nhĩ cũng chẳng kém bất kỳ ai nhưng trên mặt hắn trước sau vẫn duy trì bình tĩnh, phảng phất như hết thấy đều trong dự liệu của hắn. Một chiêu này, Cổ Liệt Nhĩ hoàn toàn cảm giác được cỗ sát khí ngất trời đó, chiêu thức quỷ dị mà bá đạo đó hoàn toàn không phải ma vũ bình thường có thể so sánh.

“Chẳng nhẽ đây chính là tuyệt học của Cổ ma thần?! Thật mạnh a! Vì sao trước kia vẫn chưa từng thấy hắn dụng qua? Chẳng nhẽ những mảnh ma thức vỡ nát của hắn bắt đầu quay về? Kí ức ban đầu càng ngày càng trở lại nhiều!” Trong tâm Cổ Liệt Nhĩ rung động không thôi, rốt cuộc bắt đầu có khuynh hướng tin vào thân phận Cổ ma thần của Phong Vân Vô Kỵ.

Cả tây phương Ma giới, khu vực mệnh mông bị mây đen che phủ đột nhiên cuồng phong gào thét. Tất cả Ma thần đều có thể cảm thấy rõ ràng khí lưu mệnh mông từ bên người xuyên qua. Nhưng không ai nghe thấy được gì cho dù một tiếng gió, không khí phảng phất như bị một cánh tay to tác động, từ nơi nào đó dẫn đến thiên địa. Trên bầu trời sinh ra phong áp cực lớn, trong khoảnh khắc như vậy, tất cả thanh âm giữa thiên địa đều như biến mất, biến mất vô cớ...

Cho dù khoảnh khắc này nhanh như thế nhưng loại dị trạng này vẫn dẫn tới sự chú ý của cường giả nào đó ngủ say nơi đệ nhất Ma sơn...

A!

Một tiếng rống trầm muộn vang lên. Cả đệ nhất Ma sơn đều bị tiếng rống cực lớn đó chấn động run rẩy. Sau đó ngay dưới đệ nhất Ma sơn, Ma thần đầy trời kinh hãi chăm chú vào trong. Một cỗ ma thức khổng lồ phá không mà ra, tựa như sao băng từ trên bầu trời vạch qua, lao về hướng đệ tứ Ma sơn...

Lại nói về Phong Vân Vô Kỵ, chữ ‘Vũ’ vừa ra khỏi miệng thì thiên địa lập tức tĩnh mịch, sau đó từng tiếng ma khiếu vang vọng khắp thiên địa. Từ thân hình Phong Vân Vô Kỵ vừa rồi đứng bất động, vô số ma ảnh đen kịt âm trầm điên cuồng gào thét, tay cầm lợi nhận dài hơn trượng từ thể nội Phong Vân Vô Kỵ phá ra tứ phương bát hướng. Nơi từng đạo ma ảnh đó đi qua hoàn toàn không thấy tất cả công kích, trực tiếp xuyên thấu công kích, đánh phá vào phía sau. Từng tên Ma thần kia ngay cả tránh né cũng không kịp, chỉ thấy trước mắt tối sầm, sau đó hoàn toàn mất hết ý thức..

Ô Nạp Tư nhìn đám Ma thần dày đặc trước người đột nhiên bị vô số ma ảnh hung ác bổ qua, hóa thành thịt nát xương tan đầy trời, trôi nổi như tràng giang đại hải, hàng chục khối huyết nhục thâm chí bắn tới tập lên người, tay chân nhất thời một mảnh băng lạnh, não hải ‘oanh’ một tiếng, hoàn toàn trống rỗng...

A!

Dưới đệ tứ Ma sơn, nườm nượp Ma thân sợ hãi thụt lui từng bước, lấy ánh mắt sợ hãi như trông thấy tử thần nhìn Phong Vân Vô Kỵ. Công kích của hàng trăm Ma thần còn chưa hoàn toàn đánh ra lập tức bị Phong Vân Vô Kỵ một chiêu hóa giải, dư hưởng lại còn đồ lặc mấy trăm Ma thần tựa như con nít, giết sạch sành sạch. Lực chiến đấu này, cường lực này, không khỏi khiến cho đám Ma thân lạnh mình.

Trên bầu trời, từng sợi tóc đen nhánh từ Sát lục đầu khải bay phiêu tán trong không trung. Theo gió lay động, sau đó cả mái tóc đen bay phấp phới, nhất thời, Phong Vân Vô Kỵ ma uy vô tận, khí thế hoàn toàn chấn nhiếp hầu hết Ma thần trong khuôn viên. Từng giọt máu tươi kề cận vô số mảnh xương thịt từ trên thân Kiếp Ma Dao trôi xuống, đám người Ô Nạp Tư trong tâm đều phát lạnh.

Phong Vân Vô Kỵ từ từ thu đao, ánh mắt như điện từ trên quét xuống đám Ma thần, uy nghiêm nói: “Hiện tại, còn có ai muốn theo Ô Nạp Tư tạo phản, còn có ai hoài nghi thực lực của đệ thất thiên Ma hoàng?”

Tất cả Ma thần bị ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ quét qua đều vô ý thức cúi đầu xuống, không dám nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

Giữa Ma thần cũng có tranh đấu, cũng có tử vong nhưng chết thê thảm như thế, ngay cả toàn mạng cũng không có, đây vẫn là lần đầu tiên. Tất cả những gì tồn tại nơi đây bọn chúng thấy qua, phía trước hiện tại cũng chỉ có toái nhục trải rộng trong phạm vi vài trăm trượng và một tầng máu đen dày vài thước dần dần thấm vào đất.

“Các người còn muốn chấp mê bất ngộ sao?” Cổ Liệt Nhĩ trầm giọng nói : “Chẳng nhẽ, các người muốn ép bốn tọa ra tay!”

Cổ Liệt Nhĩ sắc mặt âm trầm, toàn thân tản phát ra một cỗ khí thế cường đại, cuốn quanh cả đệ tứ Ma sơn, tay phải tham nhập hư không, Cổ Liệt Nhĩ lấy ra một thanh trường kích khắc phù hiệu ám kim màu đen. Một cỗ sát khí mãnh liệt từ trên thanh trường kích đó tản phát ra, sát khí nồng đậm này so với Phong Vân Vô Kỵ tu luyện đệ nhất tầng Sát lục ma quyết còn phải đậm hơn một chút. Lúc hấn rút thanh ma binh này ra thì trong phương viên trăm trượng, hư không vạn vật không ngừng, không khí phát ra tiếng rền rĩ không chịu được chịu đựng...

Dưới Sát lục diện giáp, sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ cũng biến đổi. Đệ thất thiên Ma hoàng tuy hôm nay công lực đại giảm nhưng từ độ bá đạo binh khí của hắn có thể thấy độ cường hoành năm đó của hắn.

“Quả nhiên không hổ danh là đệ thất thiên Ma hoàng a. Cho dù ta sau khi tới Ma giới chém giết liên tục, nhưng đem so với một tên thượng vị Ma thần mà nói, máu tanh dưới tay vẫn rất ít. Hàng ức năm a, với loại tâm tính thị sát này, giết vài triệu năm, vậy giết được bao nhiêu a!” Phong Vân Vô Kỵ đến bây giờ cuối cùng có phần hiểu được. Vì sao mình giết nhiều Ma tộc ở chiến trường Tư Đề Lạp Cổ và trong hắc ám kim tự tháp như vậy, rồi lại hấp thu tinh nguyên của bọn chúng, thế mà vì sao Sát lục ma quyết vẫn chưa đạt đến đệ nhị lục, có thể nói mình đem so với Cổ Liệt Nhĩ chém giết cả đời đều phải kém hơn chút, mà Sát lục ma quyết lấy sát lục làm mệnh danh, ở phương diện này, yêu cầu khắt khe còn phải lớn số lượng chém giết của đệ thất thiên Ma hoàng.

Trong tâm Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên dần dần hiểu ra, sự hiểu biết của mình đối với Sát lục ma quyết này vẫn thật sự quá nông cạn, vẫn dừng lại ở góc độ nhân loại. Ma giới lấy chém giết làm tiếng, ma công lấy sát lục làm tên, con số chém giết cần thiết đâu thể biểu đạt đơn giản vậy được.

Cũng vào một khắc này, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn kiên định với mục tiêu sau này cả đời chém giết. Từ trước mắt xem ra Sát lục ma quyết đã chứng minh, lúc đạt đến đỉnh phong, hoàn toàn có thể đối kháng với vị diện này. Ngoại trừ Hắc ám quân chủ tồn tại tối cao, theo đó mà nói, đây hoàn toàn là một đỉnh cấp ma công tương đối cường hãn, còn về Hấp Tinh đại pháp có thể đạt đến trình độ gì, điều này Phong Vân Vô Kỵ tuy có tự tin nhưng lại vẫn không cách nào khẳng định. Nói đến Kiếp Ma Đạo kia, đây hoàn toàn là một môn có thể xứng danh Ma công diệt Thần, nhưng....

Chỉ cần nghĩ đến đệ cửu chiêu ‘Thiên Địa Ma Kiếp’, uy lực khủng khiếp đó, cho dù Phong Vân Vô Kỵ đối với lực lượng cường đại cực kỳ khát vọng nhưng chưa khát vọng đến mức phải trả giá nặng nề!

Lấy uy lực mà nói, Kiếp Ma Đạo e rằng còn phải vượt qua Sát lục ma quyết, nhưng điểm này chỉ lấy uy lực của đệ cửu chiêu ‘Thiên Địa Ma Kiếp’ mà nói thôi. Còn về đệ bát chiêu đạt đến trình độ gì thì điều này, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn không biết, chỉ là lấy uy lực của đệ nhất chiêu ‘Quần Ma Loạn Vũ’ mà nói, trình độ đệ bát chiêu có thể đạt đến, vẫn khiến Phong Vân Vô Kỵ rất chờ mong.

Trên bầu trời, đệ thất thiên Ma hoàng tay cầm binh khí Lục Ma yêu thích, nhất thời ma uy vô biên, hung sát chi thế này khiến đám Ma thần không khỏi hồi tưởng lại thời kỳ đỉnh phong của đệ thất thiên Ma hoàng!

“Tham kiến đệ thất thiên Ma hoàng!” Chúng Ma thần rốt cuộc đã quỳ xuống, Phong Vân Vô Kỵ với tư thái thủ hạ của đệ thất thiên Ma hoàng, hiện lộ ra siêu cấp thực lực. Dùng Kiếp Ma Đạo, nhắc tay đồ sát hàng trăm Ma thần, thực lực như thế, vẫn phải khuất phục dưới trướng đệ thất thiên Ma hoàng. Vậy thực lực đệ thất thiên Ma hoàng hiện giờ thế nào?

Gần như trong liên tưởng tất cả Ma thần đều tin rằng Cổ Liệt Nhĩ vẫn là đệ thất thiên Ma hoàng bá đạo mà cường đại như trước, không hề bởi vì bị giam cầm lâu dài trong hắc ám kim tự tháp mà thực lực giảm đi ít nhiều.

Như vậy, dưới kế hoạch của Phong Vân Vô Kỵ, Cổ Liệt Nhĩ không động một chiêu một thức lập tức khiến đám Ma thần tin rằng, thực lực của Cổ Liệt Nhĩ vẫn bá đạo cường hãn như trước.

“Các người không nên tin hắn...” Ô Nạp Tư phục hồi tinh thần, hét lớn, đột nhiên cảm thấy ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ đảo qua, trong tâm cứng ngắc lại. Nửa câu sau lại nuốt vào, thực lực của Phong Vân Vô Kỵ vừa rồi hoàn toàn có thể một chiêu cùng lúc giết hắn, nhưng hắn không làm! Cho dù không biết vì sao nhưng Ô Nạp Tư cũng không hề muốn chết, cho nên cho dù hắn biết thực lực Cổ Liệt Nhĩ không hề như đám Ma thần tưởng tượng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Cổ hòng nuốt trôi, Ô Nạp Tư gắng đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ trên bầu trời, quay đầu lại, Phong Vân Vô Kỵ đã truyền âm nhập mật bên tai Ô Nạp Tư nói : “Phải làm gì, người hắn đã rõ. Nếu nói người muốn sống!”

Cả người Ô Nạp Tư run lên, sắc mặt hơi cứng ngắc, sau đó cất giọng nói : “Tham kiến đệ thất thiên Ma hoàng, cung nghênh đệ thất thiên Ma hoàng trở về!”

Đám ma thần còn lại như đang lưỡng lự quyết định vừa thấy Ô Nạp Tư cũng đã thuận phục, cũng lần lượt quỳ xuống, cất cao giọng hô to tên của Cổ Liệt Nhĩ.

Cổ Liệt Nhĩ sắc mặt âm trầm nhưng trong tâm lại vô cùng hưng phấn, lấy thực lực hai người mà nói, đối phó mấy trăm Ma thần có lẽ còn được, nhưng nếu là nhiều Ma thần như vậy đồng thời liên thủ công kích, kết quả chắc chắn là chết không toàn thây, cũng may hai người đã thành công tránh khỏi tình huống xấu nhất này.

“Đều đứng lên đi!” Cổ Liệt Nhĩ trầm giọng nói.

“Tạ thiên ma hoàng đại nhân!” Đám Ma thần nhất loạt đứng dậy, nhưng đúng vào lúc này, một cỗ khí tức cường đại từ đệ nhất Ma sơn hướng Tây Bắc truyền đến, một cỗ cuồng phong cuốn lấy cả đệ tứ Ma sơn, cả đệ tứ Ma sơn đều trong thanh âm ‘rầm rầm’ phát ra tiếng nổ vang rền, cả lưng chừng núi như muốn lui về sau...

“Ô Nạp Tư ở đâu?” Một thanh âm như tiếng sấm từ trên trời truyền tới, dưới mây đen, ma khí mãnh liệt từ phía tây xông tới, một cỗ khí thế cường đại khiến người phủ lấy cả đệ tứ Ma sơn, đám Ma thần vốn vừa đứng thẳng người dưới cỗ khí tức cường đại này, lại quỳ xuống lần nữa, Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Liệt Nhĩ

biến sắc, hai người gần như đồng thời theo đám Ma thần kia cùng nhau quỳ xuống, Cổ Liệt Nhĩ ẩn đầu xuống cực thấp, giả trang thành tư thế quỳ bái về phía Ô Nạp Tư.

Cổ khí tức này, Cổ Liệt Nhĩ vô cùng quen thuộc, đó chính là khí tức vị Thiên ma đế trên đệ nhất Ma sơn kia. Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu, liếc mắt qua Cổ Liệt Nhĩ một cái, thấy hắc sắc mặt có chút âm trầm, nhất thời cũng biết chuyện có chút không ổn. Không dùng ma thức tới dò xét Phong Vân Vô Kỵ cũng hoàn toàn cảm giác được thực lực cường đại của kẻ đó! Chỉ ít, cho tới bây giờ, trong Ma giới vẫn chỉ có người như này cho mình cảm giác uy áp cường đại như thế.

Cả người Ô Nạp Tư nửa quỳ trên đất, với thực lực của hắn tự nhiên càng khó ngăn cản cỗ áp lực này, nhưng Thiên ma đế hình như cố ý chiếu cố hắn, không hề tăng uy áp lên người hắn.

“Có thủ hạ!” Ô Nạp Tư cung kính nói, vị này với sự tồn tại của đệ thất thiên ma hoàng còn phải mạnh hơn, Ô Nạp Tư nào dám vô lễ.

“Bổn tọa vừa cảm thấy ở đây xuất hiện một cỗ trạng thái dị thường, tới cùng là xảy ra chuyện gì?” Vị thiên ma đế cường đại kia buồn bực nói.

Sắc mặt Ô Nạp Tư biến ảo không ngừng, may mắn thay ma thức hoàn toàn không cách nào thể nghiệm được sự biến hóa rất nhỏ này, ánh mắt Ô Nạp Tư quét qua Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Liệt Nhĩ, đột nhiên phát hiện dưới thân Phong Vân Vô Kỵ lộ ra một đoạn đao sắc bén nhỏ bé đối diện với mình, sắc mặt nhất thời trắng bệch, Ô Nạp Tư cũng không phải kẻ ngu, tương đối, vẫn tương đối thông minh, ý của Phong Vân Vô Kỵ hẳn hoàn toàn linh ngộ : Người cứ nói đi, ta bảo đảm, trước khi người nói xong có thể bắt thây người thành vạn mảnh.

Ô Nạp Tư không hề muốn chết, cho dù có thể kéo theo hai người cùng đi theo nhưng đây cũng không phải điều hắn muốn, kẻ có dã tâm thông thường đều rất sợ chết!

“Thưa đại nhân, vừa rồi có một tên Ma tộc cường đại từ phía trên xẹt qua, với thực lực của thuộc hạ, đích thật vô phương suy đoán được thân ảnh đó, mong đại nhân thứ tội!” Ô Nạp Tư trong nháy mắt đã nghĩ ra một lý do chống chế.

“Nga?” Cường giả kia đầy bụng nghi hoặc, “Cũng đúng, với thực lực của ngươi, nếu thực sự có cao thủ hàng đầu gì đó, cũng không thể tiếp xúc được!”

Theo sau cỗ ma thức như thủy triều rút đi, rất lâu sau, một câu nói phía chân trời bay đến khiến Phong Vân Vô Kỵ, Cổ Liệt Nhĩ và Ô Nạp Tư sắc mặt đều cuồng biến không thôi : “Kỳ quái, ta dường như cảm giác khí tức của Thiên ma hoàng Cổ Liệt Nhĩ! Thực kỳ quái....Hắn không phải bị quăng vào trong hắc ám kim tự tháp sao?”

254. Chương 254: Nhân Giáp Phân Ly

Cổ Liệt Nhĩ bước đến vỗ vỗ vào vai Ô Nạp Tư, lên tiếng:

- Ngươi làm rất tốt!

Thân thể đang căng thẳng của Ô Nạp Tư nguyên nhất thời thả lỏng ra, nhẹ nhàng thở một hơi. Ngay khi hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, trường kích to lớn màu đen trên tay của Cổ Liệt Nhĩ đã như tia chớp xuyên thủng thân thể của hắn, từ một mặt khác đâm ra.

“A!”

Cặp mắt của Ô Nạp Tư trợn trừng, dường như không thể tin được nhìn Cổ Liệt Nhĩ:

- Ngươi, ngươi...

Cổ Liệt Nhĩ chậm rãi rút trường kích từ trong cơ thể Ô Nạp Tư ra. Theo trường kích rút ra, huyết thủy trong thân thể to lớn của Ô Nạp Tư cũng nhanh chóng rút đi, giống như bị một miếng bọt biển hút khô.

Cổ Liệt Nhĩ cười lạnh:

- Y đáp ứng tha cho ngươi một mạng, nhưng ta thì không!

Ô Nạp Tư nghe vậy sắc mặt trở nên trắng bệch. Tốc độ rút kích của Cổ Liệt Nhĩ càng nhanh hơn khiến cho khuôn mặt của hắn khô quắt lại. Đột nhiên trong lúc này, khóe miệng của hắn lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sắc mặt Cổ Liệt Nhĩ khẽ biến đổi. Chỉ thấy Ô Nạp Tư nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ lên tiếng:

- Ha ha... Ngày hôm nay, hắn có thể chống lại mệnh lệnh... của người... tương lai cũng có thể phản bội người... Cổ Liệt Nhĩ mà ra biết... và người biết... không giống nhau đâu!

Sắc mặt Cổ Liệt Nhĩ nhất thời trở nên tái xanh. Hắn dùng lực mạnh, thân thể Ô Nạp Tư lập tức phát ra những tiếng lách cách, sau đó co rút lại, hóa thành một khối thịt trên mặt đất.

Cổ Liệt Nhĩ quay đầu lại nhìn Phong Vân Vô Kỵ, nhưng bên dưới giáp che mặt không thể nhìn thấy được vẻ mặt của đối phương.

- Chuẩn bị đi, trước tiên hãy thu phục những thủ hạ của người! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi tên Thiên Ma Đế kia phát hiện sự khác thường... Càng nhanh càng tốt!

Phong Vân Vô Kỵ nói, ngữ khí phi thường bình thản.

Tay phải đang nắm chặt của Cổ Liệt Nhĩ thả lỏng ra, trong lòng thở phào một hơi, gật đầu nói:

- Nơi này quả thật không thể ở lâu, ta đi thu xếp một chút!

Dứt lời hắn liền thu trường kích lại, đi về hướng đám kia Ma Thần. Phía sau, bên dưới Sát Lục diện giáp, vẻ mặt của Phong Vân Vô Kỵ thoáng hiện lên một bóng ma. Ô Nạp Tư cuối cùng cũng thành công lưu lại trong lòng hắn một bóng ma.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người đi về hướng tẩm cung của Ô Nạp Tư. Những chuyện tiếp theo đều giao cho Cổ Liệt Nhĩ thu xếp, đây lại là một quá trình ụy hiếp và thu phục.

Sau khi hoàn thành công việc thu phục những bộ hạ cũ, Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Liệt Nhĩ cũng không lập tức rời đi, mà vẫn như trước ở lại đệ tứ ma sơn mười ngày. Tất cả thủ hạ đều tuần tra như cũ, không có gì khác so với trước khi Ô Nạp Tư tử vong.

Trong những ngày này, Sự mạnh mẽ của Thiên Ma Đế đã lưu lại cho Phong Vân Vô Kỵ ấn tượng vô cùng sâu sắc. Thừa dịp này, hắn trực tiếp hỏi Cổ Liệt Nhĩ về sức mạnh của Thiên Ma Đế. Mà Cổ Liệt Nhĩ thì lại đơn giản nói ra một số bí mật của toàn bộ Ma giới vương triều.

Theo nhận thức phổ biến, từ đệ nhị Ma giới đến đệ bát Ma giới đều thuộc đệ nhất Ma giới. Những tầng Ma giới này có quan hệ cân bằng với nhau. Chỉ có một tầng đệ cửu Ma giới là không thuộc đệ nhất Ma giới. Những kẻ sinh ra tại đệ nhất Ma giới, bất kể thực lực là Ma Đế cấp, Ma Hoàng cấp hay là gì khác, đám người Cổ Liệt Nhĩ đều có thói quen thêm vào một chữ phía trước danh tự, gọi là Địa Ma Đế, Địa Ma Hoàng. Còn từ đệ nhị đến đệ bát Ma giới, những kẻ có tu vi dưới cấp Ma Thần đều gọi chung là ma binh, chỉ có tu vi từ Ma Thần trở lên mới được phân chia đẳng cấp, phân biệt là Thiên Ma Thần, Thiên Ma Đế, Thiên Ma Hoàng ...vv. Cách biệt giữa hai đẳng cấp giống như trời với đất, cho nên trước danh tự của loại Ma Đế Ma Hoàng này đều thêm vào một chữ Thiên.

Phong Vân Vô Kỵ đối chiếu những cao thủ Ma giới này với cao thủ của Thái Cổ, lập tức có chút lý giải về thực lực hai bên, trong lòng cũng hiểu rõ hơn.

Theo như lời Cổ Liệt Nhĩ nói, cường giả cấp bậc Thiên Ma Thần đều có lĩnh vực riêng biệt. Từ điểm này mà nói, so với cường giả Thần cấp hậu kỳ của nhân tộc cũng không sai biệt lắm.

Đến cấp bậc Thiên Ma Đế, mặc dù không có lĩnh vực của riêng mình, nhưng phương thức chiến đấu của bọn chúng đều không giống như phương thức bình thường. Hình thức công kích phổ thông hầu như rất khó thương hại đến chúng. Đám ma tộc này nắm giữ khá nhiều quy tắc có thể vận dụng trong chiến đấu. Nhìn vào trình độ này, cũng tương đương với khoảng Thần cấp trung kỳ của nhân tộc.

Còn đẳng cấp Thiên Ma Hoàng như Cổ Liệt Nhĩ, nắm giữ một bộ phận quy tắc, so với Thần cấp sơ kỳ của nhân tộc không sai biệt lắm. Có điều những kỹ xảo chiến đấu này đều cần công lực để duy trì, mà công lực của Cổ Liệt Nhĩ lại tiêu hao quá lớn, cho nên trong thời gian ngắn không thể thi triển được rất nhiều quy tắc chiến đấu.

Phong Vân Vô Kỵ từ miệng Cổ Liệt Nhĩ biết được thực lực của ba đẳng cấp này, sau đó cũng không còn hứng thú nữa. Chỉ cần suy đoán một chút, thực lực của Thiên Ma cũng vào khoảng giữa Thần cấp và Đế cấp, vô hạn tiếp cận với Thần cấp. Nhìn tình huống của Ô Nạp Tư, chỉ sợ cũng nắm giữ được một chút quy tắc, chỉ là những quy tắc này đều không thể vận dụng trong chiến đấu.

Quy tắc không thể vận dụng trong chiến đấu, dưới mắt của Phong Vân Vô Kỵ so với không nắm giữ cũng chẳng có gì khác nhau, hắn lập tức xếp Ô Nạp Tư vào Đế cấp.

Mười ngày sau, Cổ Liệt Nhĩ lấy danh nghĩa của Thiên Ma Hoàng, mượn danh nghĩa của Ni Cổ Lạp Tư đại đế, dẫn theo năm ngàn thủ hạ tu vi từ Ma Thần trở lên cùng với mười vạn ma binh rời khỏi đệ tứ ma sơn. Vào buổi tối ngày thứ mười hai, suốt đêm lên đường, chạy ra khỏi vùng đất bị mây đen bao phủ.

Ngay khi đám người Cổ Liệt Nhĩ vừa mới chạy được vài ngàn dặm, tại phương tây Ma vực, giải đất bị mây đen bao phủ đột nhiên ầm ầm rung chuyển. Đám người Phong Vân Vô Kỵ đứng trên một ngọn núi cao mấy ngàn trượng, chỉ nhìn thấy một cỗ cuồng phong như thực chất từ phương tây tràn đến, sau đó từ trong mây đen vang lên một tiếng gầm giận dữ. Trong tiếng gào thét, dường như có thứ gì đó vỡ tan, tiếng sụp đổ vang lên.

- Đệ tứ ma sơn đã không còn nữa rồi!

Cổ Liệt Nhĩ đứng trên một mỏm đá cao màu đen, lãnh đạm nói.

Phong Vân Vô Kỵ nghe được thân thể khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong lòng không khỏi hoảng sợ: “Ma thức của Thiên Ma Đế không ngờ lại đạt đến trình độ có thể làm sụp đổ một tòa ma sơn do nham thạch kiên cố nhất của Ma giới tạo thành!”

Quay đầu lại, đám người Phong Vân Vô Kỵ tăng tốc rời đi, đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến về khu vực trung bộ Ma giới.

Toàn bộ khu vực biên giới của Ma giới hầu như đều bị các thế lực lớn chiếm lĩnh, đám người Phong Vân Vô Kỵ căn bản không dám dừng lại. Mười ba vương triều, bất kể là thế lực nào bọn họ cũng đều không thể đối phó nổi.

May mắn là Ma giới rất lớn, phi thường rộng lớn, so với Thái Cổ còn lớn hơn. Mà tham vọng của mười ba vương triều dường như cũng không phải là lớn, có lẽ chuẩn xác mà nói, bọn chúng chẳng hề để mắt đến đệ nhất Ma giới. Những thông đạo mới là thứ bọn chúng quan tâm nhất.

Trung bộ Ma giới vô cùng rộng lớn, các loại thế lực rắc rối phức tạp, vô số thế lực lớn nhỏ đan xen vào nhau. Cũng có những thế lực ma tộc cường đại độc lai độc vãng đi đến nơi này, không lệ thuộc vào bất cứ thế lực nào.

Lúc này, Phong Vân Vô Kỵ liền cảm giác được những ma thức bắt đầu dày đặc trong hư không.

- Địa phương này rất tốt!

Phong Vân Vô Kỵ đứng phía trước đội ngũ, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời của Ma giới không hề chói mắt, những phiến mây đen mờ nhạt lững lờ trôi: “Địa phương hỗn loạn chính là nơi tốt nhất để đục nước béo cò, hắc hắc...”

Trên một dãy núi khổng lồ cao ngàn trượng, Cổ Liệt Nhĩ ra lệnh cho mấy ngàn Ma Thần và ma binh đào núi, vận chuyển đất đá, bắt đầu xây dựng ma điện mới.

Một đại quân ma tộc khoảng mười vạn người xuất hiện tại nơi này thật sự chẳng phải là chuyện gì ghê gớm. Tại đệ nhất Ma giới, thủ hạ của một Ma Hoàng so với con số này cũng đã nhiều hơn. Chân chính khiến cho các thế lực khác lưu ý chính là ba ngàn cao thủ cấp Ma Thần. Có điều đáng tiếc là cao thủ trong đó thật sự không nhiều lắm, vì vậy các chúa tể của những thế lực chung quanh sau khi dùng ma thức đảo qua, liền không lưu ý đến nữa.

Nửa tháng sau, một tòa ma cung khổng lồ đã sừng sững trên dãy núi, do mấy chục tòa núi đá cao ngàn trượng tạo thành. Sau cùng, Phong Vân Vô Kỵ dùng ma thức điều động chúng Ma Thần đào lên một khối huyền thiết thật lớn từ lòng đất, hòa tan với nước, sau đó từ trên đỉnh ma điện đổ xuống, dung hợp tất cả hắc nham làm một.

Nơi đại môn của ma điện, dựa theo đề xuất của Phong Vân Vô Kỵ, Cổ Liệt Nhĩ liền dùng nước thép chế tạo thành một chiếc đầu lâu thật lớn, dữ tợn nhe nanh há miệng. Phong cách của toàn bộ ma cung đơn giản mà quý dị, đặt trên đỉnh núi cao, tình cảnh trong vòng mấy vạn dặm đều thu vào tầm mắt.

Phần còn dư của khối huyền thiết to lớn kia được đúc thành tám chiếc đỉnh thật lớn, dựa theo tám phương vị đặt ở tám hướng của ma cung, trong đỉnh được đốt lửa hừng hực.

Bầu trời của Ma giới, mặc dù là ban ngày nhưng vẫn có chút mờ mịt, so với buổi tối không khác biệt bao nhiêu.

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng bên bờ ma cung vừa xây dựng, nhìn về bình nguyên nhỏ bé phía xa xa, cỏ dại mọc đầy cùng những ngọn núi màu đen dày đặc, trầm mặc không nói gì. Phía sau, áo choàng màu đen rộng thùng thình theo gió tung bay. Hắn chậm rãi giơ hai tay lên, nhẹ nhàng gỡ chiếc mũ che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn, khỏe miệng mang theo một nụ cười tà dị.

Nhìn xuống bên dưới, ma thức đảo qua, những khí tức không đồng nhất lần lượt lướt qua trong đầu.

“Mang bộ khải giáp này lâu như vậy, cũng đến lúc thay đổi rồi!” Phong Vân Vô Kỵ thì thào. Theo giọng nói của hắn, những thanh âm giòn giã từ trên người vang lên, từng mảnh khải giáp giống như có sinh mệnh lần lượt tróc ra, bay sang bên cạnh cách đó không xa. Sát Lục khải giáp một lần nữa hợp lại làm một, trở thành một khải giáp hoàn chỉnh như trước.

“Chủ nhân, ta phải nhắc nhở ngài! Mặc dù thân thể của ngài còn chưa đạt đến Ma Thần cấp, nhưng ta vẫn theo yêu cầu của ngài tách khải giáp ra khỏi người. Nhưng có một chuyện ta phải nói cho ngài biết, trước khi thực lực của ngài đạt đến cấp bậc Sát lục chi chủ, vận hành được quy tắc của Ma giới thì tính mạng của ngài và Sát Lục chiến giáp đã hợp làm một. Nếu như Sát Lục chiến giáp bị người khác đoạt được, hậu quả... ngài có thể tự mình tưởng tượng!”

Phong Vân Vô Kỵ biến sắc, nhìn về phía chiến giáp hình người do Sát Lục chi hồn khống chế bên cạnh: “Còn có loại chuyện này?”

“Ngài đi đi, tạm thời không cần lo lắng! Nếu như thật sự gặp phải nguy hiểm, sợ rằng ngài cũng không giúp được ta!” Dứt lời, Sát Lục chiến giáp liền nhẹ nhàng vung tay lên. Cách đó mấy trăm dặm, một ngọn núi cao lớn đột nhiên ầm ầm nổ tung, đá vụn bắn ra kéo theo mấy chục ngọn núi chung quanh sụp đổ. Trong nháy mắt, bên ngoài trăm dặm xuất hiện một hố sâu thật lớn. Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ đảo qua, phát hiện trong phạm vi mấy trăm dặm tất cả đều là khói bụi, không khói ngấn người.

“Cái này, cái này...” Phong Vân Vô Kỵ giật mình.

“Đây chỉ là một phần ngàn thực lực của ta. Sát Lục chiến giáp trải qua nhiều đời chủ nhân như vậy, bản thân đã tích lũy một lượng sát lục chi khí vô cùng lớn. Ta làm Sát Lục chi hồn, có thể khống chế được cỡ lượng này. Ngài mặc dù là chủ nhân, nhưng chuẩn xác mà nói, bởi vì Sát Lục ma công chưa đạt đến tầng thứ hai, cho nên vẫn chưa được xem là Sát Lục chủ nhân chân chính, càng không cần nói đến Sát lục chi chủ. Có những lực lượng trước mắt ngài không thể nắm giữ được!”

Phong Vân Vô Kỵ nói không ra lời. Chiến giáp so với chủ nhân còn mạnh hơn, đây quả thật là không có thiên lý! Có điều hắn cũng ấn ước nhận ra, loại tình huống này của Sát Lục chi hồn chỉ sợ cũng giống như hắc ám kim tự tháp hấp nạp một lượng lớn ma nguyên của Ma Thần. Bản thân mình hút một bộ phận, phong ấn một bộ phận, mà đại bộ phận đều dung nhập vào Sát Lục chi hồn.

“Bỏ đi, mặc kệ người! So đo với một cái khí linh quả thật là không đáng mặt!” Phong Vân Vô Kỵ giơ tay phải lên, hút bộ hắc bào trên một mỏm đá vào trong tay. Cánh tay vung lên, bộ hắc bào liền bay lên trời, sau đó bị một cỗ hấp lực hút vào trên người Phong Vân Vô Kỵ.

“Chủ nhân không cần đổ kị! Khí linh chúng ta không thể xem là cường đại, lực lượng mạnh mẽ đối với chúng ta cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa những năng lượng này chỉ sợ tương lai đều dùng trên người chủ nhân!” Sát Lục chi hồn nói có vẻ sâu xa.

“.....” Phong Vân Vô Kỵ dứt khoát quay đầu, tay phải mở ra nắm lấy Kiếp Ma đao, từ đỉnh núi lao xuống, hóa thành một điểm đen dần dần biến mất trong phạm vi quan sát của ma cung...

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ biến mất không lâu, Sát Lục chiến giáp chậm rãi xoay người lại. Tại ma cung, một nửa thân thể Cổ Liệt Nhĩ ẩn trong bóng tối, một nửa còn lại lộ ra ngoài điện.

- Chủ nhân nói, ngài đã biết người đứng một bên!

Giọng nói của Sát Lục chỉ hồn ồm ồm giận dữ.

Cổ Liệt Nhĩ gật đầu:

- Ta biết!

- Chuyện của chủ nhân người không cần nhúng tay vào! Nhớ kỹ lời hứa của người, cũng không nên có tâm tư khác! Cho dù người là một Thiên Ma Hoàng, nhưng ta nghĩ người hẳn là biết sự tồn tại của ta!

Cổ Liệt Nhĩ trên mặt hiện lên thần sắc cung kính, cúi đầu nói:

- Đúng vậy thưa Sát Lục chi chủ vĩ đại!

Hắn khẽ gập chân phải khom người chậm rãi quỳ xuống.

- Rất tốt!

Sát Lục chỉ hồn gật đầu:

- Cứ làm tốt công việc của người! Một trăm vạn năm sau người có thể được tự do. Nhưng trước đó hãy làm tùy tùng của chủ nhân cho thật tốt, tương lai đối với người nhất định sẽ có lợi. Mặt khác, chỉ cần người không phản loạn, không lâu sau thực lực của người cũng sẽ khôi phục!

- Ta hiểu rõ!

Cổ Liệt Nhĩ thành khẩn nói, trên mặt nhìn không ra nửa điểm dối trá và miễn cưỡng, dường như tất cả đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

Sát Lục chiến giáp từ bên cạnh Cổ Liệt Nhĩ bước qua, dưới thanh âm leng keng tiến vào trong ma điện...

255. Chương 255: Con Mắt Của A Bố La Địch Và Chiến Tộc

Bên dưới chân núi có vài tên ma tộc tay cầm trường kích thủ vệ tại sơn đạo thông lên núi. Trên bầu trời còn có rất nhiều ma tộc bay lượn, thủ vệ ma cung của Kỳ Nhĩ Nặc.

Tại chân núi, lúc này đang có một gã nam tử mặc hắc bào đi bộ mà đến. Tốc độ của hắn không nhanh, nhưng cũng không hề chậm. Nếu như cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra bàn chân của người này còn cách mặt đất cự li khoảng chừng một tấc. Bên dưới áo bào, một cỗ khí tức lưu động khiến cho hắc bào rộng thùng thình tựa như bướm vờn bay múa.

Khuôn mặt của người nọ ẩn dưới bóng tối của chiếc mũ trùm đầu. Những nơi mà hắn đi qua, cỏ dại hoang dã chợt tự động tách sang hai bên, trong nháy mắt trở nên khô héo. Một lát sau, toàn bộ đứt đoạn hóa thành cỏ vụn đầy trời, từ sau lưng người nọ tung bay, tràn ngập cả không trung...

- Người là người phương nào? Có biết đây là ma cung của đại nhân Kỳ Nhĩ Nặc không?

Tên thủ vệ đứng trước nhất cao giọng quát. Mặc dù người trước mặt thoát nhìn trông vô cùng quý dị, khiến cho người khác từ đáy lòng phát lạnh, nhưng bốn phận khiến cho hắn vẫn phải tiến lên.

Lấy người nọ làm trung tâm, một cỗ khí lưu khô héo hình tròn có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan rộng về bốn phía. Những nơi khí lưu đi qua, ngay cả mặt đất cũng trở nên xơ xác.

Một chùm cỏ vụn từ trước người rơi xuống, tên ma tộc thủ vệ kia vô ý thức đưa tay chụp lấy. Liền ngay lúc này, nam tử mặc hắc bào chậm rãi ngẩng đầu lên. Bên dưới chiếc mũ trùm đầu màu đen, lộ ra khuôn mặt có chút trắng bệch, khóe miệng mang theo nụ cười tà dị. Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Ta đến để giết các người!

Trong lúc hần mỉm cười, một đôi tay dài chậm rãi từ bên dưới hắc bào vươn ra. Trong tay áo dài, một đoạn mũi nhọn của trường đao màu đen từ từ lộ ra.

Tên ma tộc thủ vệ kia sắc mặt đại biến. Hần sớm đã nghĩ tới đối phương đến không có ý tốt, nhưng không ngờ đối phương lại hành động một cách lộ liễu táo bạo như vậy.

- Có địch nhân !

Tên ma tộc thủ vệ hét lớn. Mười mấy tên ma tộc thủ vệ phía sau sắc mặt nhất thời biến đổi, tay cầm trường kích, hét lớn một tiếng phóng qua khoảng cách vài chục trượng lao đến Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ cúi đầu, chậm rãi đem thanh trường đao mũi hẹp dài hơn một trượng xuất ra ngoài. Dựa vào tốc độ xuất đao của hắn, chỉ sợ trường đao còn chưa kịp xuất ra, những tên ma tộc thủ vệ này đã đem trường kích cắm vào thân thể của hắn rồi. Đối với chuyện này, Phong Vân Vô Kỵ lại giống như hoàn toàn không hay biết .

Ngay lúc hơn mười tên ma tộc thủ vệ từ không trung lao xuống, trường kích chỉ cách Phong Vân Vô Kỵ vài thước, đột nhiên trong lúc này...

“Phập!”

Hơn mười tên ma tộc thủ vệ giống như gặp phải trọng kích, trường kích và thân thể bay lên, khải giáp trong nháy mắt hóa thành từng mảnh nhỏ. Bên dưới khải giáp, mặt ngoài thân thể giống như tổ ong xuất hiện vô số lỗ máu. Từng phiến huyết vụ trù trong thân thể bắn ra, tràn ngập hư không, thật lâu không tiêu tan.

“Bịch bịch!”

Hơn mười tên ma tộc giống như cọc gỗ rơi xuống mặt đất, phát ra từng đợt tiếng vang, nhưng dưới thân lại không hề có máu chảy ra... Huyết dịch trong cơ thể bọn chúng sớm đã hóa thành huyết vụ đầy trời.

Phong Vân Vô Kỵ cười tà dị, đập lên thân thể những tên ma tộc này, chậm rãi bước về phía trước. Tay phải của hắn nghiêng nghiêng duỗi về phía sau, ma đao chìa vào mặt đất .

Cách đó không xa, chúng ma tộc vẻ mặt hoảng sợ. Trong đó một gã ma tộc hốt hoảng đốt ngọn lửa hiệu bên cạnh, khói xanh nồng đậm bốc lên tận trời. Phong Vân Vô Kỵ cũng không ngăn cản, khỏe môi nở một nụ cười tà dị, đưa mắt nhìn cả ngọn núi lớn, chỉ thấy cô số ma tộc từ trên núi đang lao về nơi này ...

Tay trái đưa lên, hất chiếc mũ trùm đầu rộng thùng thình về phía sau, lộ ra một mái tóc màu đen thật dài mềm mại. Một cổ kinh phong từ trước mặt thổi tới, mái tóc liền tản ra, tung bay trong gió...

Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt Kiếp Ma đao, sải bước đi về hướng đỉnh núi. Ma tộc đầy trời gào thét công kích về phía hắn. Phong Vân Vô Kỵ giống như không hề thấy, trong phạm vi mười trượng quanh người hắn, không một tên nào có thể tiếp cận. Tất cả người kẻ đến gần khu vực này, toàn bộ đều bạo huyết mà chết, bên ngoài thân thể xuất hiện hàng trăm ngàn vết thương.

Một đường tiến về ma cung trên đỉnh núi, lưu lại phía sau những tử thi khắp nơi trên đất, còn có huyết vụ càng ngày càng dày đặc. Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng thi thể lách cách rơi xuống đất không dứt bên tai. Huyết vụ nguyên bản chỉ vài thước vuông cũng dần dần mở rộng đến cả sơn mạch khổng lồ, từ từ lan ra phía trên bên ngoài.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn không dừng đến Kiếp Ma đao, chỉ bằng vào luồng sát khí ngưng đọng như thực chất đã đem ma tộc trên ngọn núi này tàn sát gần như không còn một mống.

Bên dưới tầng mây u ám, một tòa ma cung hùng vĩ nằm trên đỉnh núi. Chung quanh ma cung rải đầy những thi thể, khiến cho tòa ma cung trắng lè lại tỏ ra có phần thê lương.

“Phập!”

Phong Vân Vô Kỵ hai tay nắm đao, chậm rãi đem Kiếp Ma đao cắm vào lớp nham thạch thật dày, cặp mắt nhìn về phía trước.

“Cộp!”

“Cộp!”

Một trận tiếng bước chân giòn giã từ trong ma cung truyền ra, giờ phút này đã trở thành tiếng bước chân duy nhất trên cả dãy núi vốn phồn hoa...

Từ chân núi, một cỗ huyết vụ mang theo vị tanh chậm rãi bốc lên đỉnh núi. Không khí mang theo luồng khí tức ẩm ướt, mơ hồ có chút không nhìn thấy rõ.

Tiếng bước chân “cộp” một tiếng dừng lại. Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía sau đại môn của ma cung, lạnh nhạt nói:

- Ta biết người ở đó, ra đi!

Trầm mặc một lúc lâu, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Khi người vừa mới xuất hiện, ta đã biết mình không phải là đối thủ của người. Thực lực của người cường đại như vậy, tại sao còn muốn tàn sát những kẻ thấp kém như ta?

Lần này Phong Vân Vô Kỵ trái lại trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Bởi vì điều đó cần thiết!

- Ta hiểu rồi!

Người nọ nói:

- Người động thủ đi, đem ta cùng với ma điện này chôn vùi, để cho ta chết còn có một chút tôn nghiêm!

Một đường giết chóc mà đến. Trước khi đến nơi này, vì tu luyện Sát Lục ma quyết, Phong Vân Vô Kỵ dường như đã đi trên một con đường máu. Đến lúc cuối cùng, sát khí càng ngày càng mạnh, hần gần như đã không cần động thủ.

Đi qua nhiều địa phương, những kẻ chết dưới tay đếm không hết được, nhưng tên Ma Đế này lại làm cho Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy khác biệt. Trong lòng hần hiện lên tâm trạng nhân tính hóa:

- Được rồi! Ta sẽ thành toàn cho người!

Hai tay nắm đao, tại không trung xoay tròn, sau đó chém mạnh xuống. Một đạo đao khí thông thiên màu đen chuyển động, mang theo tiếng rít chói tai, từ không trung bổ xuống.

“Ầm ầm!”

Cả tòa ma cung và ngọn núi khổng lồ đồng thời bị đao khí vô hình phân thành hai nửa. Đao khí sau khi phá vỡ sơn thể, vẫn kéo dài đến tận chân núi. Một trận tiếng vang ầm ầm truyền đến, cả tòa ma cung và ngọn núi đều đổ sụp vào giữa, từng đám bụi mù từ trong vết nứt do đao khí tạo thành bắn tung lên cao...

Ma thức đảo qua, sau khi Phong Vân Vô Kỵ xác nhận trong ma cung đã không còn một người nào, liền từ không trung hạ xuống, đi về phía xa. Đây là một con đường giết chóc dài đằng đẵng, cùng máu tanh làm bạn, một đạo nơi tay, sát lục Ma giới. Bất kể giết chóc bao nhiêu, Phong Vân Vô Kỵ cũng không hề áy náy, không hề do dự...

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ rời đi không lâu, từng đợt âm thanh xé gió từ không trung truyền đến. Vài tên ma tộc có khí tức cường đại xa xa bay tới, từ không trung hạ xuống, đứng phía trước ma cung.

Một gã ma tộc sắc mặt âm trầm đi về phía trước vài bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tòa ma cung đổ nát:

- Không còn người nào sống sót, toàn bộ đều chết hết!

Một gã ma tộc khác ngẩng đầu nhìn lên trời, ngử ngử nói:

- Mùi máu tanh thật nồng đậm, nhưng sát khí thì lại rất loãng. Sát khí của hần đã ngưng thật đến cực độ. Không lâu trước, A Bố La Dịch đại nhân đã phát giác ra một số điểm khác thường, hoài nghi là tử địch của Hắc Ám Quân Chủ đã xuất hiện. Bất kể hần có phải là truyền nhân chính thức của Sát Lục chiến giáp hay không, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Đi thôi!

- Ủm! A Bồ La Định đại nhân hành sự rất cẩn thận, các Hắc Ám Quân Chủ đối với ngài đều phi thường tín nhiệm. Lần này chúng ta được phái đi điều tra việc này, cần phải tận lực. Nếu như làm tốt, lợi ích tất nhiên sẽ không thiếu phần của chúng ta.

Một ma tộc khác mở miệng nói, giọng nói vô cùng ngọt ngào. Tên ma tộc này lại là một nữ tử xinh đẹp có mái tóc xanh biếc dài đến thắt lưng, chiếc mũi thanh tú, làn da trắng nõn, đôi môi hồng nhuận. Trong tay ả cầm một thanh trường cung màu bạc, thân mặc một bộ nhuyễn giáp, dáng người cực kì lả lướt.

- Không cần nói nhiều! Người này một mực giết chóc không ngừng, mọi hành vi đều rất phù hợp với Sát Lục chi chủ năm đó. Chúng ta cần phải nhanh lên!

Một gã ma tộc khác lên tiếng. Tên này là một ma tộc có tướng mạo rất giống như nhân loại, nếu như không có hai tròng mắt màu tím, hoàn toàn khó có thể nhìn ra hắn là một ma tộc...

Phong Vân Vô Kỵ vẫn chưa phát hiện ra, một cơ cấu dưới quyền của Hắc Ám Quân Chủ, được đặc biệt thiết lập vì Sát Lục chi chủ đã phái ra vài tên ma tộc thực lực không tồi đi điều tra việc này...

Gần như đồng thời khi Phong Vân Vô Kỵ tại Ma giới giết chóc không ngừng, khiến cho một gã ma tộc cường đại gọi là A Bồ La Định chú ý, trên Thái Cổ đại địa dị biến lại nổi lên...

oOo

Tuyết vực

Tại một địa phương ít người lui tới ở gần băng điện, tồn tại một đám người tự xưng là Chiến tộc. Những người này thuộc về truyền thuyết, không tồn tại trong mắt chúng nhân. Tại cao tầng của Thánh điện cũng có một bộ phận ghi chép lại về bọn họ, nhưng đối với phần đông nhân loại mà nói, cho dù là vực chủ của bốn vực, cũng chỉ mơ hồ biết được có một thế lực cường đại đang sinh sống tại Tuyết vực mà thôi.

Mặt đất bằng phẳng, đập vào mắt là gió tuyết vô tận gào thét. Trên băng tuyết vốn ít người lui tới đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện một nhóm người thân mặc y phục màu trắng, tay cầm những thanh đao trắng như tuyết. Những người này giống như u linh từ dưới đất chui lên, về mặt nghiêm nghị xếp thành từng hàng quỳ xuống. Phía trước số bạch y nhân lên đến cả ngàn, ba lão nhân tóc trắng như sương, râu trắng như tuyết run rẩy đứng thẳng nhìn về phía trước, trên mặt tràn đầy vẻ kích động:

- Mấy ức năm rồi... Mấy ức năm rồi! Cuối cùng... đã đợi được đến ngày hôm nay!

Lão nhân đứng đầu lẩm bẩm nói, tiếp đó là nước mắt ràn rụa. Đưa tay lau đi nước mắt, lão nhân bình tĩnh nhìn về phía trước. Vài lão giả khác cũng có thần thái giống như y.

Phía sau lão nhân không ngờ lại là Chiến Hoàng mà Phong Vân Vô Kỵ đã từng gặp mặt một lần. Lúc này, về mặt Chiến Hoàng cũng đầy kích động. Mặc dù hắn đã khống chế rất tốt, nhưng ngón tay cầm tuyết đao trắng mỏng vẫn không ngừng run rẩy kịch liệt.

Mỗi một nam tử nơi này đều là con dân Chiến tộc. Ngày thường bọn họ sinh sống bên ngoài tầm mắt của Thái Cổ nhân loại, nhưng hôm nay bọn họ lại tụ tập với nhau. Từ không trung nhìn xuống, những nhân ảnh bạch y từ bốn phương tám hướng không ngừng đổ về trung ương Tuyết vực. Trên mặt đất trắng xóa, tuyết đọng khắp nơi đột nhiên bắn ra. Từ bên dưới tuyết đọng, từng gã Chiến tộc lần lượt chui lên...

“Kéc!”

Trên không trung, từng tiếng chim kêu vang lên. Mấy trăm chim ưng lông trắng như tuyết lượn vòng trên bầu trời, phát ra những tiếng kêu the thé...

“Ầm!”

Đột nhiên trong lúc này, mặt đất rung chuyển, từng đạo sóng gợn từ trước người lão giả lan rộng về bốn phía. Trên đại địa, tuyết đọng dày đặc bỗng nổi lên từng nếp nhăn, tầng tầng hoa tuyết dưới ảnh hưởng của luồng sóng khí này bắn tung lên cao mấy trăm trượng.

Trên mặt đất, từng gã Chiến tộc đệ tử vẫy tay. Trên vang lên tiếng kêu bén nhọn của chiến ưng đập cánh, sau đó từ không trung hạ xuống, đậu trên vai của những tộc nhân Chiến tộc khí tức cường hãn sắc mặt trang nghiêm.

“Ầm ầm!”

Từng tiếng nổ vang lên, vang vọng khắp thiên địa. Bên dưới đất dường như có đồ vật gì đó đang chui ra, thanh âm càng lúc càng lớn.

Đột nhiên...

“Ầm!”

Trước người lão giả mấy trăm trượng, mặt đất đột nhiên nứt ra, hoa tuyết tung bay đầy trời, tán phát ra những bụi tuyết mỏng manh.

Bên dưới đất, một tòa cung điện lấp lánh đột nhiên phá đất trời lên. Kiến trúc của cung điện này có hình dạng như một ngôi miếu, trên đại môn làm bằng băng có khắc mấy chữ lớn: “Chiến Đế Cung!”

Ngay lúc tòa băng điện lấp lánh xuất hiện, một cỗ khí cường đại làm cho người ta sợ hãi khuếch tán ra. Trong khuôn viên ngàn dặm, tất cả hoa tuyết đang bay toàn bộ đều hóa thành bụi tuyết, dần dần tràn ngập khắp cả thiên địa.

“Ầm ầm!”

Mấy vạn thanh tuyết đao sáng ngời đồng loạt cắm vào mặt đất. Một vạn Chiến tộc đệ tử đồng thời quỳ xuống, nhìn về tòa băng cung đột nhiên xuất hiện. Từ bốn phương tám hướng, vô số Chiến tộc đệ tử quỳ xuống đầu cúi sát mặt đất.

Giữa vô số Chiến tộc hình thành một vòng, ba lão giả cầm đầu ánh mắt lóe sáng, hít sâu một hơi, đi nhanh về hướng băng cung. Dưới sự dẫn dắt của một cỗ lực lượng vô hình, khí tức của mấy vạn Chiến tộc đệ tử liền gấn bó thành một phiến, hình thành một con băng tuyết cự long cao mấy vạn mét, xông thẳng lên bầu trời, từ rất xa cũng có thể nhìn thấy.

oOo

Đạo vực.

Trong mật thất dưới đất, một gã nam tử trung niên gầy gò có chòm râu như sương tuyết đột nhiên từ vách tường lồm vào phía sau bước ra. Thân thể y hơi nghiêng về phía trước, trên mặt thoáng hiện lên thần sắc kinh hãi. Đưa tay về hướng tây bắc, nam tử kia lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Chiến Đế sắp thức tỉnh rồi!

oOo

Ma vực.

Trong ma khí mờ mịt, một gã nam tử mở mắt ra. Ánh mắt chợt lóe sáng sau đó lại nhắm vào. Hai tay của y giờ ngang đặt lên hai đầu gối. Nếu như mở rộng phạm vi nhìn, có thể thấy chung quanh nam tử này hiện ra bóng người dày đặc. Bọn họ cũng tương tự hai tay đặt trên đầu gối, ngồi xếp bằng trên đất. Bất kỳ gã nam tử nào khí tức đều không dưới tên nam tử kia, tất cả đều im lặng không nói gì, trên người ma khí bao phủ. Bên dưới thân, từng luồng ma khí tụ hợp lại như dòng suối, chảy đến một tòa tháp trước người cao đến tận trời. Trên đỉnh tòa tháp, từng bó hoa lửa thỉnh thoảng lại nổ tung, tiếng hô vang dội từ trong tòa tháp truyền ra...

oOo

Tuyết vực.

Phía trước Chiến Đế cung, ba lão giả đồng thời dừng lại. Hai lão giả đứng hai bên đồng thanh nói:

- Đại trưởng lão, vẫn là ngài vào trước đi!

Chiến tộc đại trưởng lão ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người một cái, trầm ngâm chốc lát, sau đó bước nhanh vào Chiến Đế cung. Tiếng bước chân giòn giã đạp trên băng tảng, xuyên thấu qua tiếng gió tuyết vù vù, truyền vào đáy lòng từng Chiến tộc...

Chiến tộc đại trưởng lão bước đi như bay, xuyên qua tầng thứ nhất của Chiến Đế cung, dừng lại tại một bậc thềm băng. Tiếu đó đọc theo bậc thềm chậm rãi bước vào bên trong Chiến Đế cung...

256. Chương 256: Chiến Đế Cô Tịch

Đại trưởng lão tiến vào tầng hầm lạnh lẽo bên dưới cung điện xây bằng băng ngọc, mặt đất bóng loáng như gương, gian phòng trống trải chỉ có hai cỗ quan tài băng. Trong quan tài băng bên trái có một gã nam tử trung niên mặc đồ bào màu bạc, sắc mặt uy nghiêm lạnh lùng, bên cạnh y còn có một thanh đao trắng như tuyết. Khi Đại trưởng lão tiến vào dưới đất, thanh tuyết đao kia bỗng nhiên rung lên, phát ra từng tiếng đao ngân rợn người.

Bên trong quan tài băng, từng tia hàn khí từ những khe hở tràn ra, hóa thành sương trắng lượn lờ bên trong phòng. Tại bốn góc của tầng hầm, từng cột băng lấp lất lánh từ trên góc phòng buông xuống, vô cùng mỹ lệ.

Bên cạnh quan tài băng của nam tử kia còn có một quan tài băng khác. Kỳ quái là bên trong quan tài băng này chỉ có một bộ phượng bào tinh xảo, cùng với chiếc mũ phượng phía trên, ngoài ra còn có vài đồ vật khác. Đây rõ ràng là một quan tài chôn quần áo và di vật.

Ánh mắt của Đại trưởng lão đảo qua nam tử mặc đồ bào nằm trong quan tài băng, dường như có chút kích động, nước mắt chảy ra, theo những vết nhăn trên khuôn mặt rơi xuống đất, hóa thành từng bông tuyết nhỏ.

“Cuối cùng đã đợi được đến ngày hôm nay rồi... Đế quân...” Đại trưởng lão kích động chậm rãi đi về hướng băng quan của nam tử mặc đồ bào...

“Rắc rắc!”

Khi Đại trưởng lão còn cách quan tài băng mười trượng, một tầng băng lạnh đột nhiên từ dưới chân của lão tràn lên, nhanh chóng lan rộng đến đầu gối, hơn nữa vẫn không dừng lại. Đại trưởng lão biến sắc, lập tức dừng bước, hai mắt nhắm lại, đồng thời trong cơ thể cũng phát ra một cỗ hàn khí...

“Rắc rắc!”

Lại một thanh âm giòn giã vang lên, có điều lần này không phải tiếng băng lan, mà là từ bên trong quan tài băng phát ra. Khí tức lạnh lẽo đến cực điểm từ bên trong quan tài tràn ra, tiếp đó là những luồng sương trắng dày đặc lan tỏa khắp cả tầng hầm. Kỳ quái chính là những luồng sương lạnh này lại tự động lượn quanh cỗ quan tài bên cạnh.

“Rắc rắc!”

Hàn khí bên trong không ngừng gia tăng. Khuôn mặt già nua của Đại trưởng lão biến đổi, bước chân vốn đang tiến tới lập tức liên tục lui về phía sau. Xuyên qua hàn khí, có thể nhìn thấy bằng mắt thường từng vòng hàn băng dày đặc từ quan tài băng nhanh chóng khoách triển về bốn hướng. Trong nháy mắt, mặt đất đã kết thành một lớp hàn băng dày đến mấy thước. Đại trưởng lão đành phải lơ lửng giữa không trung.

Hàn khí trong tầng hầm càng ngày càng mạnh, khắp nơi tràn ngập sương lạnh. Ngay lúc này, một giọng nói đã yên lặng suốt cả ức vạn năm từ bên trong sương mù dày đặc vang lên:

- Ra ngoài!

Giọng nói mang theo cô tịch và thâm lương không gì sánh được. Đại trưởng lão nghe được cả người run lên, sắc mặt thoáng hiện lên vẻ vui mừng, lập tức giẫm chân xuống hư không, cung kính khom người nói:

- Cung nghênh Đế quân tỉnh lại, lão bọc sẽ chờ ngài bên ngoài Chiến Đế cung!

“Ừm!” Giọng nói trong quan tài băng lại vang lên, sau đó không còn thanh âm nào nữa.

Đại trưởng lão trầm mặc một chút, sau đó xoay người đi ra khỏi Chiến Đế cung. Lúc này ở bên ngoài, Nhị trưởng lão và Tam trưởng lão của Chiến tộc chỉ nhìn thoáng qua Đại trưởng lão một cái, sau đó cúi đầu xuống. Ba vị trưởng lão quỳ xuống đất, đầu cúi sát đến tận mặt bằng. Ngoài bọn họ còn có một phiên người đông nghịt xếp thành hình tròn đồng loạt nhìn về tòa bằng cung đột ngột xuất hiện trên mặt đất, cung kính quỳ sát xuống đất.

Trên bầu trời, mưa gió càng lúc càng mãnh liệt, từng cơn cuồng phong gào thét thổi qua. Trên mặt đất, mấy vạn con dân của Chiến tộc quỳ sát đất, cùng chờ đợi vương giả của bọn họ. Một thời đại và sứ mệnh mới của Chiến tộc đã sắp bắt đầu...

Trái ngược với cuồng phong bạo vũ bên ngoài, bên trong bằng cung lại rất yên lặng. Trong quan tài bằng, sắc mặt của nam tử trung niên mặc đế bào vô cùng bình tĩnh, cặp mắt vốn đang đóng chặt bỗng nhiên lộ ra một khe hở. Từ trong khe hở đó, một luồng ánh sáng chợt lóe lên rồi vụt tắt. Tiếp đó hai con ngươi hoàn toàn mở ra. Một tiếng thở dài từ trong cặp môi dày của y phát ra, sau đó lớp da đang dập dềnh bỗng nhiên trở nên hồng hào, lan rộng ra khắp toàn thân. Từng luồng sinh khí bắt đầu xuất hiện trong thân thể.

Bên trong phòng, hàn khí tràn ngập đột nhiên như cá voi hút nước tràn vào bên trong quan tài bằng. Sương lạnh bao trùm mặt đất nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Nam tử kia nhìn chăm chú vào phía trên quan tài bằng, một cỗ lực lượng vô hình liên tiếp nâng nắp quan tài nặng nề lơ lửng trên không trung, sau đó di chuyển về một bên, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Một bàn tay có chút trắng xanh từ bên trong quan tài bằng vươn ra, nắm lấy bên mép của quan tài...

Nam tử trung niên mặc đế bào từ quan tài bằng bước ra, đứng bên cạnh cỗ quan tài còn lại, lặng lẽ nhìn vào kiện phượng bào bên trong.

“Ngưng nhi, xin lỗi...” Nam tử kia đứng yên một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên, thở dài một tiếng, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ cô đơn và thống khổ không gì sánh được. Trên người của hắn có tang thương, có cô tịch, lại có tịch mịch và thống khổ, rất khó tưởng tượng trên một con người lại hội tụ nhiều khí chất đến như vậy.

Bên ngoài Chiến Đế cung, mấy vạn Chiến tộc mặc áo bào trắng quỳ rạp trên mặt đất, nghênh gió đón tuyết, không hề cử động. Những hoa tuyết lạnh lẽo theo khí lưu hỗn loạn rơi vào cổ áo, nhưng bọn họ dường như chẳng hề cảm thấy, giống như toàn thân đã biến thành một bức tượng bằng sống động. Những mảnh áo bào trong gió tuyết tung bay phấp phật, phất phơ như bướm vờn đập cánh...

“Cộc!”

Tiếng bước chân giòn giã từ đại môn của Chiến Đế cung vang lên.

Ba vị trưởng lão của Chiến tộc mừng rỡ, lập tức cao giọng nói:

- Cung nghênh Đế quân!

Tiếp đó, mấy vạn con dân của Chiến tộc cũng hiện lên vẻ kích động và cuồng nhiệt, đồng thanh cung kính hô lên:

- Tham kiến Đế quân!

Sau đó tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía Chiến Đế cung.

Trong lòng mỗi con dân của Chiến tộc, Chiến Đế không khác gì một vị thần. Tất cả bọn họ đều hy vọng nhìn thấy Chiến Đế, một người có thể khiến cho bọn họ phụng hiến tất cả.

Trong tiếng gió gào thét, Chiến Đế thân mặc đế bào chấp tay đứng thẳng trước cửa Chiến Đế cung. Bên hông trái của y có đeo một khối ngọc bội màu xanh lá, bên hông phải lại giắt một thanh tuyết đao được cột lại bằng vải trắng. Gió tuyết từ phía trước thổi đến, tiến vào bên trong Chiến Đế cung dạo chơi một vòng, sau đó lại gào thét lao ra. Thanh tuyết đao liền theo gió tuyết lay chuyển, nhẹ như một chiếc lông chim...

Chiến Đế ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rộng lớn, lại nhìn xuống bằng tuyết hỗn loạn bên dưới, sắc mặt hiện lên vẻ cô tịch. Trong những tiếng hô hào cung kính, thân ảnh cô độc của hắn đứng nhìn lên bầu trời giống như một ngọn núi cao vút đến tận mây...

Trời đất một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió thét gào. Mấy vạn người quỳ sát trên mặt tuyết, lẳng lặng cùng chờ đợi...

Chiến Đế trong lòng thở dài một tiếng, liền bước lên một bước. Ngay khi hắn bước lên, nhiệt độ trong thiên địa bỗng nhiên hạ xuống. Trời đất vốn băng hàn càng trở nên lạnh giá không gì sánh được. Từ trên trời quan sát xuống, có thể nhìn thấy được một phiến trắng bạc từ khu vực sát biên giới Tuyết vực lan về bốn phía, khi bước chân đạp xuống thì đã lan ra phạm vi hơn trăm dặm. Trên bầu trời, những hoa tuyết từ mây đen rơi xuống càng lúc càng dày đặc...

Một giọng nói lạnh lẽo xuyên qua băng tuyết truyền vào trong tai mỗi Chiến tộc:

- Đứng lên hết đi!

Những Chiến tộc vừa nghe được lập tức đứng lên. Mỗi người đều cảm giác được một luồng khí tức kỳ dị truyền vào cơ thể. Chân khí toàn thân dưới sự dẫn động của luồng khí tức này điên cuồng vận chuyển. Trong thiên địa, từng luồng khí tức lạnh lẽo tràn vào cơ thể hóa thành từng cỗ chân khí băng hàn.

Chiến Đế kìm nén biểu tình trên mặt, tất cả sự cô đơn và tịch mịch đều chôn dấu vào tận đáy lòng. Trên mặt lộ ra thân sắc uy nghiêm, chấp tay cao giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, Chiến tộc của chúng ta lại bước ra trời đất. Thái Cổ sẽ vì sự xuất hiện của chúng ta mà rung chuyển. Đây là thời đại của Chiến tộc chúng ta!

“Hô!”

Tất cả thành viên của Chiến tộc đều hô lên. Những con tuyết ưng trên cao cũng phát ra từng tiếng kêu bén nhọn, lượn vòng trên bầu trời...

Nơi cực tây, tại tà đạo thánh địa U Minh phong, những kẻ tà đạo đang bế quan đều mở mắt ra. Tất cả đều có thể cảm giác được một cỗ khí tức vô cùng lạnh lẽo từ phương bắc truyền đến, biến hóa từ hàn băng đến cực hàn, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc...

Một tin tức chấn động truyền ra khắp Thái Cổ, Chiến tộc đã biến mất một thời gian dài lại xuất hiện trong thiên địa. Nếu như nói tin tức này vẫn chưa khiến cho người ta chú ý, vậy thì khi Tuyết vực tuyên bố thần phục Chiến tộc, toàn bộ cường giả của Thái Cổ đều chấn động. Đối với sự xuất hiện của Chiến tộc, thánh điện vẫn bảo trì sự trầm mặc hiếm có.

oOo

Kiểm vực.

Trì Thương suốt đêm chạy đến vùng băng tuyết, tại đây y đã tìm được Tây Môn Y Bắc đang nhắm mắt ngồi trong băng tuyết, cùng với những Hoàng Kim giáp sĩ đang tu luyện Hàn Băng thần công.

- Tây Môn tiên bối! Chúng ta có lẽ phải nhanh rời khỏi đây thôi!

Sau khi Trì Thương nhận được tin tức, liền xuất hiện trước mặt Tây Môn Y Bắc.

Tây Môn Y Bắc mở mắt ra, ánh mắt nội liễm, từ bề ngoài nhìn vào lúc này y đã hoàn toàn khác hẳn so với lúc trước.

Trì Thương vẫn còn nhớ kỹ khi mới gặp Tây Môn Y Bắc, hắn có cảm giác giống như một con ếch bị bị một rắn nhìn chăm chăm. Trong lòng có một loại cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ, đó là một loại nguy hiểm chí mạng. Tây Môn Y Bắc giống như một thanh bảo kiếm đoạt mạng đã xuất vỏ, lộ ra sự sắc bén.

Nhưng hiện tại, Trì Thương lại cảm thấy Tây Môn Y Bắc hoàn toàn không có sự sắc bén của một thanh kiếm rời khỏi vỏ như lúc trước. Lúc này Tây Môn Y Bắc hoàn toàn giống như một người bình thường không hề có võ công, đã không còn loại cảm giác nguy hiểm chí mạng.

Nhưng chẳng biết vì sao, Tây Môn Y Bắc hiện tại lại càng khiến cho Trì Thương cảm thấy nguy hiểm và đáng sợ hơn.

- Tại sao? Vì đám người xuất hiện ở hướng tây bắc kia?

Tây Môn Y Bắc mở mắt ra, lãnh đạm hỏi.

Trì Thương gật đầu.

- Nếu như bọn chúng muốn gây bất lợi cho chúng ta thì đã sớm động thủ rồi!

Tây Môn Y Bắc nói:

- Có điều không lâu trước đây bỗng xuất hiện một gã nam tử khí tức vô cùng cường đại, chỉ sợ ngay cả ta cũng không phải là đối thủ. Ngoại trừ hắn ra, những kẻ còn lại không một ai có thể tạo thành uy hiếp với ta!

Trì Thương sửng sốt, nhưng chỉ suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Khi tin tức truyền đến Kiếm vực thì Chiến tộc đã sớm xuất hiện, hơn nữa còn chinh phục cả Tuyết vực. Bọn họ không thể nào lại không phát hiện ra những Hoàng Kim giáp sĩ tu luyện bên trong Tuyết vực, thế nhưng vẫn không hề có hành động gì. Thứ nhất có lẽ là vì muốn bảo trì thực lực, thứ hai có lẽ là bọn họ kinh sợ thực lực của Tây Môn Y Bắc.

Trì Thương còn nhớ sự phụ mình đã từng nhận xét về Tây Môn Y Bắc: “Trên đời này không một ai có thể an nhiên đối diện với kiếm của Tây Môn Y Bắc, chỉ ít ta không thể làm được!”

Trong khi Trì Thương đang suy nghĩ, Tây Môn Y Bắc đang ngồi xếp bằng trên đất liền vén áo bào đứng lên, cử động khiến cho tuyết đọng trên người rơi xuống. Y nhìn chung quanh, đảo qua những Hoàng Kim giáp sĩ cả người bao phủ hoa tuyết, lên tiếng:

- Không biết là do kẻ nào, trong thời gian gần đây ta cảm giác được nhiệt độ không khí của Tuyết vực bỗng nhiên hạ xuống, so với trước đây lạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hoa tuyết càng thêm dày đặc. Hắn hít những bông tuyết trên y bào xuống, lên tiếng:

- Các Hoàng kim giáp sĩ trong khoảng thời gian này nhờ lợi dụng lực lượng của tự nhiên, công lực đã cao hơn một tầng. Hiện nay cũng gần như đã đạt được mục đích. Sau khi nhóm này kết thúc thì tạm thời hãy ngừng đến đây tu luyện... Ta cảm giác được, khí tức của nhóm người kia vô cùng cường đại, so với thực lực của Kiếm các còn mạnh hơn rất nhiều. Đặc biệt là người kia...

Tây Môn Y Bắc muốn nói nhưng rồi lại thôi, trong mắt hiện lên thần sắc suy tư, sau đó lắc đầu nói:

- Đi thôi, càng nhanh càng tốt!

Từng Hoàng Kim giáp sĩ lần lượt từ trong tuyết đọng bước ra, cử động khiến cho những bông tuyết trên người rơi xuống. Tất cả đều nhìn Trì Thương...

Sau khi Trì Thương dẫn theo Hoàng Kim giáp sĩ rời khỏi đó không lâu. Từ xa xa, mấy ngàn Chiến tộc bỗng nhiên xuất hiện tại nơi tu luyện của Hoàng Kim giáp sĩ. Cầm đầu là một nam tử trẻ tuổi tóc đen có khuôn mặt anh tuấn.

- Hừ! Xem như bọn chúng may mắn!

Tên nam tử kia nhìn chăm chú vào những vết sâu trên mặt đất, liền vung tay lãnh đạm nói:

- Đi thôi!

Sau đó những Chiến tộc cường hãn lại đạp tuyết mà đi. Đến vội vàng đi cũng vội vàng, hành động không hề trì trệ...

oOo

Tại một nơi hoang vu trên Thái Cổ, bên dưới lòng đất là một thế giới hỏa hồng, khắp nơi đầy những dòng nham thạch chảy xuôi, một hải dương của dung nham. Trong thế giới dung nham hỏa hồng này, một nam tử toàn thân xích lỏa hai tay giao nhau trước ngực, lẳng lẳng xuôi theo dòng chảy của dung nham trong lòng đất. Đột nhiên mí mắt của hắn khẽ nháy vài lần, sau đó liền bắt động...

_____*

257. Chương 257: Quan Tài Thủy Tinh Dưới Lòng Đất Và Phượng Phi

Quá trình tu bổ linh hồn cũng chưa hoàn toàn thành công, nhưng tiến độ lại vượt xa so với dự đoán của Phong Vân Vô Kỵ. Theo tính toán ban đầu của hắn, không có thời gian trăm vạn năm thì rất khó tu bổ linh hồn hoàn toàn.

Gần như ngay khi Phong Vân Vô Kỵ thức tỉnh, hai phân thân còn lại đều có cảm ứng.

oOo

Kiểm vực.

Trong lòng đất, Bốn Tôn cuối cùng cũng mở mắt ra. Trong mắt của y lóe sáng, sau đó lại bình tĩnh khép vào, yên lặng tiếp tục tiến hành công việc thôi diễn và phân tích tướng chừng như vĩnh viễn không có điểm dừng. Trong đầu Bốn Tôn, đoạn tơ nhỏ màu vàng sậm lấy được từ Ma giới lại khiến cho quá trình thôi diễn lâm vào khó khăn. Vật thể này giống như cùng loại với quy tắc của Vu, nhưng lại dường như chẳng hề có quy tắc. Trong đầu của Bốn Tôn, căn bản không hề có cơ sở và bất cứ tư liệu gì về loại vật thể này. Duy nhất chỉ có một chút hiểu biết từ Thần Ma chiến trường, khi chín vị trưởng lão của Vu tộc đồng thời làm phép, lưu lại một chút ấn tượng trong việc thôi diễn linh hồn chỉ đạo. Nhưng nếu như muốn tiến xa hơn, nhất định cần phải có tin tức hoàn chỉnh về linh hồn chỉ đạo của trưởng lão Vu tộc. Dù sao thì bắt đầu từ một cảnh nhỏ, cho dù thôi diễn như thế nào cũng khó mà nắm vững được tất cả.

Kiểm ý dày đặc bao trùm khắp cả Kiểm các, sau đó lại biến mất vô ảnh vô tung. Tất cả theo cặp mắt nhắm vào cửa Bốn Tôn khôi phục lại sự bình tĩnh. Có điều, Độc Cô Vô Thương đang bế quan tĩnh tọa bên trong mặt thất bỗng nhiên lại run lên, khuôn mặt già nua khẽ rung động, trong mắt thoáng hiện lên vẻ giác ngộ...

oOo

Ma giới.

Trên đỉnh một dãy núi khổng lồ nhấp nhô như sóng cuộn, Phong Vân Vô Kỵ thân mặc hắc bào dựa vào một gốc cây đen kịt như được sắt đúc thành. Thân cây khẳng khiu vươn thẳng lên tận trời, cao đến vài chục trượng, những phiến lá trông như lá dừa xòe ra rũ xuống chung quanh.

Phong Vân Vô Kỵ đứng trên một khối đá lồi chồm, tay cầm một chiếc chân thú đầm đìa máu, miệng đang nhai thịt. Cách đó không xa là thi thể của một ma thú.

Hắn cắn liền hai miếng, máu đen theo khoe miệng chảy xuống, lại cắn thêm hai miếng nữa, sau đó quăng khối chân thú trong tay xuống vách núi bên dưới.

Không biết vì sao, cùng với thực lực tăng lên, đặc biệt là trong thời gian gần đây, trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên sinh ra một loại khát vọng mãnh liệt đối với huyết nhục. Với thực lực hiện giờ của hắn, căn bản không cần ăn uống, nhưng kỳ quái là trong linh hồn nội tâm của hắn lại không hề bài xích hành vi ăn lông uống máu này, trái lại còn có một loại cảm giác vui sướng tự nguyện và... cừu hận.

Trong lúc Phong Vân Vô Kỵ đang ăn thịt, một loại rung động kỳ dị bỗng nhiên phát ra từ linh hồn, khiến cho hắn phun miếng thịt trong miệng ra. Sắc mặt của hắn lộ ra vẻ suy nghĩ, cố tìm hiểu nguồn gốc của cảm giác kỳ lạ vừa rồi. Đối với cao thủ mà nói, không thể nào vô cớ lại sinh ra cảm giác, một khi có cảm giác nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra. Có đôi khi, loại tình huống này được gọi là “chợt có linh cảm, trong lòng máy động”.

“Cảm giác này... hình như là...” Phong Vân Vô Kỵ dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên run lên, con ngươi mở lớn, khiếp sợ nói: “Đệ tam phân thân?... Không thể nào!... Đệ tam phân thân không thể thức tỉnh sớm như vậy được!... Chẳng lẽ lại là trò gì của Bốn Tôn?”

“Chắc chắn là như vậy!” Phong Vân Vô Kỵ tự nhủ, trên mặt đột nhiên thoáng cười tà: “Một mình ta ở đây ra sức chém giết, Bốn Tôn thì vất vả thôi diễn, còn tên Đệ Tam thì lại lười biếng nằm đó, như vậy đúng là không được. Toàn bộ Kiểm vực đều thuộc về đệ tam phân thân, còn ta thì một mình ở đây, tất cả đều phải

gậy dựng từ con số không. Cao thủ Kiếm vực nhiều như vậy, lúc nào đó bảo bọn họ qua đây giúp ta thì tốt, dù sao bọn họ đều là cao thủ!”

Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ thoáng hiện lên hình ảnh của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, nhưng cuối cùng lại trở lại một tiếng. Tại Ma Giới này, trừ phi là sở hữu lĩnh vực, có thể ngăn cản sự áp chế đặc biệt, nếu không thì thực lực sẽ suy giảm nghiêm trọng, căn bản không thể phát huy được toàn bộ thực lực.

Nếu muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có ba phương pháp. Thứ nhất là đoạt xá, tức là đoạt lấy thân thể của ma tộc. Tuy nhiên linh hồn mặc dù có chuyển xác, nhưng thực lực thì lại không thể mang theo được. Một phương pháp khác là ma hóa bản thân, ma hóa thân thể của mình, như vậy cũng sẽ tránh được áp chế của không gian Ma giới. Phương pháp thứ ba cũng là phương pháp khó khăn nhất, đó là bước vào Thần cấp hậu kỳ, sáng tạo lĩnh vực của riêng mình. Có lĩnh vực, đương nhiên có thể ngăn cách lực lượng của thiên địa, thực lực sẽ không bị ảnh hưởng.

Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ một chút, liền gạt chuyện này ra khỏi đầu. Đệ tam phân thân cho dù thật sự muốn đến đây giúp mình, chỉ sợ trong một thời gian ngắn không thể nào làm được.

Từng đợt cuồng phong mang theo vị tanh từ phía xa thổi đến, gào thét trên đỉnh núi, lượn quanh vài vòng rồi thổi đi. Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên khựng người, từ luồng gió vừa rồi hẳn đã cảm giác được một khí tức kỳ dị.

“Đám sâu bọ đáng ghét lại đến rồi ...” Phong Vân Vô Kỵ lau vết máu bên khoé miệng, con ngươi đột nhiên co rút lại, trong mắt thoáng hiện lên sát khí, sau đó từ trên cao nhảy xuống...

oOo

Trong dung nham dưới lòng đất.

Đệ tam phân thân (cũng là ý thức bốn tôn) từ từ mở mắt, thần thức trong đầu phá không bay ra, mở rộng về bốn phía ...

Một nửa ý thức vẫn còn trong trạng thái hỗn độn. Loại tình huống này theo thời gian trôi qua dần dần sẽ trở nên rõ ràng, cuối cùng tất cả ý thức sẽ trở về bản thể. Từ sâu trong não hải, ký ức chôn giấu đã bắt đầu hiện lên từng sợi, từ từ lướt qua trong đầu. Có một số ký ức quen thuộc, cũng có một số gặp phải trắc trở, dần dần cũng trở nên rõ ràng.

Phong Vân Vô Kỵ đã nhớ lại, đây là nơi hung cầm Ly Loan sinh sống, địa từ nguyên mạch trong lòng đất. Tiếp đó hẳn phát hiện một bộ phận năng lượng ý niệm trong cơ thể đang chuyển động theo một vòng tuần hoàn cổ quái chưa từng thấy qua. Trong địa từ nguyên mạch bên ngoài cơ thể, từng tia năng lượng kỳ dị nhanh chóng tràn vào tu bổ linh hồn, so với dự đoán ban đầu còn nhanh hơn rất nhiều. Dựa theo tình hình trước mắt, chỉ cần thêm một đoạn thời gian nữa linh hồn sẽ có thể được tu bổ gần như hoàn toàn, ít nhất sự thống khổ do phân thân chi thuật của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp tầng thứ bảy mang đến cũng sẽ không còn nữa.

Sau đó thần thức bắt đầu mở rộng ra bên ngoài, những tin tức thu được lập tức truyền về trong não hải. Phong Vân Vô Kỵ phát hiện địa từ nguyên mạch này đã không còn ở vị trí cũ. Thần thức lại mở rộng ra thêm ngàn dặm, lúc này mới chạm đến được mặt đất. Trên mặt đất, mặc dù vẫn có những cây ngô đồng mà Ly Loan yêu thích, nhưng đã không còn là địa phương lúc trước. Những đồi núi nhấp nhô và khe suối đã được thay thế bằng những ao đầm và cỏ dại. Hơn nữa địa từ nguyên mạch này dường như vẫn còn đang lưu chuyển theo dung nham nóng chảy trong lòng đất.

Tại một hướng khác, hình ảnh do thần thức truyền về lại khiến cho Phong Vân Vô Kỵ chấn kinh. Cuối cùng hẳn cũng đã tìm được thứ đã kêu gọi mình, khiến cho mình có một cảm giác quen thuộc.

Bên trái Phong Vân Vô Kỵ, tại mấy ngàn dặm bên dưới lòng đất.

Một quan tài thủy tinh trong suốt lấp lánh đang trôi nổi trong dung nham nóng chảy. Quan tài này hoàn toàn do một khối thủy tinh thật lớn hình con thoi tạo thành. Hai đầu quan tài có hình mũi nhọn, ở giữa lại là hình trụ. Mỗi một mặt cắt của quan tài lại được ghép thành hình sáu cạnh theo một quy tắc hoàn chỉnh. Vô số các hình sáu cạnh tạo thành chiếc quan tài thủy tinh hoa lệ. Trong thế giới hỏa hồng này, quan tài

thủy tinh chiết xạ phát ra những tia sáng chói lọi, giống như một đoá hoa sen đỏ rực nở rộ giữa dòng dung nham.

Hai đầu của quan tài thủy tinh hình thoi hoa lệ đều được móc vào sáu sợi dây xích thật lớn, dài đến gần ngàn trượng, phân bố về các hướng khác nhau. Thần thức đảo qua, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện mỗi sợi xích đều được nối với một khối nham thạch lớn màu đen trôi nổi trong biển dung nham. Mười hai khối nham thạch lớn này không hề di chuyển. Sự liên kết cùng với mặt đất khiến cho Phong Vân Vô Kỵ có một cảm giác cổ quái. Đường như mười hai khối nham thạch này và không gian đã dung hợp thành một thể, trừ khi là không gian tan vỡ, bằng không bọn chúng căn bản không thể di động một mảy may.

Nhưng thực sự khiến cho Phong Vân Vô Kỵ chấn kinh lại không phải là chiếc quan tài thủy tinh hoa lệ, cũng không phải là những xích sắt kỳ quái hay mười hai khối nham thạch màu đen to lớn, mà là một nữ tử đang nằm bên trong quan tài, một nữ tử xinh đẹp phong hoa tuyết đại, nghiêng nước nghiêng thành.

Trên người nữ tử kia mặc một bộ phượng bào hoa lệ, phía trên có thêu một con phượng hoàng to lớn bằng chỉ vàng, chiếc đuôi rực rỡ uốn lượn khắp cả phượng bào đỏ rực.

Cặp mắt của nữ tử bên trong quan tài khép hờ, hai cánh tay mịn màng thon dài bắt chéo vào nhau, nhẹ nhàng đặt lên phần bụng. Sắc mặt hiện lên vẻ an tường, khóe miệng dường như mang theo một nụ cười khiến cho người ta ngơ ngẩn.

Trong dung nham, Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng dậy, chậm rãi đi về phía quan tài. Từ xa nhìn lại, nữ tử khuynh quốc khuynh thành bên trong quan tài thủy tinh như một đoá hoa sen đỏ rực lại khiến cho người ta có cảm thấy yếu đuối mỏng manh, cùng với dòng dung nham đỏ rực chậm rãi lưu chuyển, tất cả khiến cho Phong Vân Vô Kỵ có cảm giác giống như trong mộng.

Một cảm giác kỳ dị từ đáy lòng truyền đến, đó là một loại cảm giác quen thuộc, phẳng phất như có một sự liên hệ kỳ diệu, một loại cảm giác như đang kêu gọi.

Trong quan tài thủy tinh, mi mắt trắng ngần của nữ tử kia khẽ run lên, nhưng cuối cùng vẫn không mở ra. Phong Vân Vô Kỵ hoài nghi có phải nàng cũng cảm nhận được sự kêu gọi đến từ sâu trong linh hồn này.

Mặc dù nữ tử kia đã khôi phục trạng thái tĩnh lặng, nhưng trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lại nổi lên một cảm giác khác thường. Đúng cách nữ tử trong quan tài thủy tinh hơn mười trượng, chung quanh là dung nham nóng bỏng sôi trào, hần đột nhiên sinh ra một loại giác ngộ: nữ tử này chắc chắn có liên hệ rất lớn với mình, có điều không biết đây là mối liên hệ gì, rốt cuộc từ đâu mà đến.

Phong Vân Vô Kỵ xuyên qua tầng tầng dung nham, đi đến phía trước quan tài thủy tinh, vươn một tay đặt lên phía trên. Lập tức, từ bên trong quan tài trong suốt lấp lánh bỗng nhiên tràn ra những tia phù văn màu vàng. Một cỗ lực lượng kỳ dị chấn văng bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lại không hề tạo thành thương tổn gì, chỉ ngăn cản tất cả những thử đến gần quan tài thủy tinh.

Những tia phù văn màu vàng kia lấy vị trí Phong Vân Vô Kỵ vừa đặt tay vào làm trung tâm, bắt đầu tràn về bốn phía. Những ký tự lớn màu vàng phức tạp từ bên trong quan tài hiện lên. Nhưng theo bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ văng ra, những phù văn đang mở rộng bỗng nhiên lại thu về, dần dần biến mất...

Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ một chút, sau đó ngồi xuống bên cạnh quan tài thủy tinh. Những thứ trôi nổi trong dung nham nóng chảy đối với hắn không hề có uy hiếp gì.

Hắn lại ngẩng đầu liếc nhìn nữ tử đang nằm trong quan tài cách đó không xa, lẩm bẩm nói: “Mặc dù không biết tại sao lại có một cảm giác quen thuộc với cô, nhưng ta nghĩ bất cứ một sự tồn tại nào nhất định cũng có đạo lý của nó. Không cần biết tương lai như thế nào, ta nhất định sẽ bảo vệ cô. Đây là lời hứa của một nam nhi!”

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ nói ra những lời này, từ sâu trong linh hồn, một giọng nói hùng hồn chột vang lên: “Cám ơn người! Từ hôm nay con gái của ta sẽ giao phó cho người. Hãy bảo vệ nó cho tốt, ta rất cảm kích người!”

Giọng nói kia mang theo uy thế vô thượng, cùng với sự cảm kích, khiến cho người ta cảm thấy tin phục không điều kiện. Đây là thanh âm chỉ có tại những người ở địa vị cao. Khi thanh âm đó vang lên, toàn thân Phong Vân Vô Kỵ khẽ run rẩy, trong lòng đột nhiên có lý giải đối với chủ nhân của giọng nói kia.

“Ngài yên tâm! Bất luận thế nào ta đều sẽ bảo vệ cô ấy, cho dù phải hy sinh tính mạng của mình!” Phong Vân Vô Kỵ thầm nói.

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ nói ra những lời đó, từ một nơi nào đó sâu trong thân thể, một cỗ chân khí hùng hậu đột nhiên bùng nổ, điên cuồng tràn khắp toàn thân. Từ trước đến nay hắn chưa từng phát hiện trong cơ thể mình lại có thể có một nguồn năng lượng hùng hậu đến mức kinh người như vậy. Càng khiến cho hắn chấn kinh là kiếm thể sau khi phân thân căn bản không hề giống với Bổn Tôn. Theo đạo lý mà nói, kiếm thể trên người không thể nào ẩn giấu một nguồn năng lượng khổng lồ đến như vậy.

Tiếp đó, một cỗ ý thức ẩn ký khó hiểu theo đoàn chân khí hùng hậu tràn vào, trực tiếp tiến vào trong ý thức của Phong Vân Vô Kỵ. Một thiên khẩu quyết phức tạp hiện lên trong đầu của hắn, trên cùng rõ ràng là năm chữ lớn: “Hiên Viên Đế Tâm quyết!”

_____*

258. Chương 258: Chiến Tộc Xuất Động

Nham thạch nóng chảy trong lòng đất chậm rãi lưu động qua bên người, những đấy lòng Phong Vân Vô Kỵ thì lại không thể bình tĩnh được. Hiên Viên Đế Tâm quyết, chí tôn võ học vốn phải ở trên người Cẩm Ma lại xuất hiện trong đầu hắn. Tuyệt đỉnh võ công đã từng khiến cho mấy phương giết chóc, Quỷ Hoa hoàng hậu đầm máu sát nhân, hiện tại lại bị hắn chiếm được một cách dễ dàng như vậy. Tất cả chỉ vì một lời hứa hẹn, hoặc có thể nói là vì một tay đã đặt lên quan tài thủy tinh kia.

Cho đến bây giờ, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ vẫn có chút mơ hồ. Bất kể là Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công, Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, Hấp Tinh đại pháp, hay là Hiên Viên Đế tâm quyết vừa có được, mỗi một loại võ học đều có thể gọi là kỳ công. Tất cả đều có tâm huyết của hắn bên trong. Thậm chí Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp sau khi được hắn được hắn thôi diễn một lần, so với lúc đầu đã hoàn khác hẳn. Thế nhưng tất cả những thôi diễn và sáng tạo đều dựa vào cơ sở của tiền nhân, hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới hư không tạo vật.

Uy lực của những môn võ công này triển hiện càng lớn, Phong Vân Vô Kỵ càng cảm giác được trách nhiệm nặng nề trên vai mình. Năng lực thường thường cũng đi đôi với trách nhiệm.

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, một lần nữa nhìn chăm chú vào nữ tử xinh đẹp bên trong quan tài. Gương mặt an tường, khóe miệng mang theo một nụ cười ẩn dấu sự yếu ớt. Trong lòng hắn không khỏi nảy sinh nghi vấn: “Đây rốt cuộc là một nữ tử thể nào? Có một phụ thân là Chí Tôn, tại sao nàng lại bị nhốt trong quan tài thủy tinh dưới lòng đất này? Trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một cảm giác mệt mỏi nặng nề tràn đến. Quá trình tu bổ linh hồn vẫn chưa hoàn toàn thành công, càng đến gần thời khắc hoàn thành thì loại cảm giác buồn ngủ này càng mạnh mẽ. Nếu như không có cảm giác quen thuộc và sự kêu gọi đến từ đến một nơi nào đó từ đáy lòng, Phong Vân Vô Kỵ vẫn sẽ không tỉnh lại.

Phong Vân Vô Kỵ một lần nữa nằm vào dung nham, bất giác thần thức phát tán ra, bao trùm cả cỗ quan tài thủy tinh...

oOo

Tuyệt vực.

Chiến Đế trên người mặc đế bào màu bạc, cùng với vài trưởng lão đi đến băng phong khổng lồ mà Phong Vân Vô Kỵ đã từng đến trước đây. Dưới chân núi, Chiến tộc dày đặc đứng yên trong gió, tay cầm những thanh chiến đao trắng như tuyết giắt ở thắt lưng, thần sắc nghiêm túc nhìn đỉnh băng khổng lồ rộng vài ngàn trượng, cao đến tận trời.

Băng phong nhẵn bóng như gương. Theo bước chân của Chiến Đế, tự động dọc theo vách băng tạo thành một chiếc thang băng hình xoắn ốc, kéo dài một đường từ chân núi lên đến đỉnh...

Thanh âm răng rắc không dứt bên tai. Vô số đích hàn khí ngưng kết thành băng, tạo nên một chiếc thang hoa lệ bên ngoài ngọn núi băng khổng lồ. Chiến Đế đạp lên những bậc thang nhẵn bóng như gương, chậm rãi bước về phía trước. Ba vị trưởng lão theo sau, không hề lên tiếng, chỉ có những tiếng bước chân giòn giã.

Chiến Đế bỗng nhiên dừng lại, vẫn quay lưng về phía ba vị trưởng lão, lãnh đạm nói:

- Các người hãy dừng ở đây, để trăm một mình đi lên!

- Vâng thưa đế quân!

Ba trưởng lão khom người nói, lẳng lặng đứng trong gió rét lạnh căm. Chờ đến khi bóng dáng của Chiến Đế dần dần biến mất khỏi tầm mắt, khuôn mặt của ba người mới lộ ra thần sắc bi ai. Đại trưởng lão nhìn gió tuyết gào thét phía xa, không khỏi thở dài một tiếng. Tiếng thở dài kia nhanh chóng bị vùi lấp vào trong gió tuyết, tiêu tán trong thiên địa...

Đợi sau khi khuất khỏi tầm mắt của ba trưởng lão, thân hình sừng sững của Chiến Đế bỗng lộ ra vẻ cô đơn tịch mịch. Tại đầu kia của chiếc thang băng kéo dài đến đỉnh núi, những nữ đệ tử của Băng điện đi chân trần quỳ sát xuống đất, sắc mặt cung kính, không hề nhìn ra một chút miễn cưỡng nào, giống như đây không phải một kẻ đột nhiên xông vào mà là một vị quân vương biến mất đã lâu.

Chiến Đế bước qua những nữ đệ tử. Phía trước Băng điện, Thánh nữ Ngạo Hàn Yên đang đứng chờ. Trước người nàng còn có một nữ tử thân mặc bạch sa được quần thêm một tầng lụa mỏng. Nhìn thấy Chiến Đế, nữ tử này khẽ cúi người, cung kính nói:

- Nô tỳ Ngạo Dạ Nguyệt tham kiến đế quân!

Sau đó nàng liền quỳ xuống. Phía sau, Ngạo Hàn Yên cũng quỳ xuống theo.

Chiến Đế khẽ gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh vách núi phía trước Băng điện. Vô số hàn khí ngưng tụ trong hư không trước người, tạo thành một chiếc thang băng kéo dài từ phía trước Băng điện uốn lượn lên phía trên. Chiến Đế phát chiến bào, đạp lên những bậc thang băng tiến về hư không trên cao. Càng lên cao, sắc mặt của y càng hiện lên vẻ thương cảm, cũng có chút kích động...

Chiến tộc đệ tử sau khi xuất hiện đầy thanh thế, đột nhiên lại thu mình, toàn bộ hội tụ bên dưới Tuyết vực Băng điện, yên lặng đứng trong gió tuyết hơn mười ngày. Hơn mười ngày sau, Chiến Đế một mình từ hư không đi xuống. Không ai biết chiếc thang băng kia rốt cuộc kéo dài đến nơi nào, Chiến Đế đến nơi đó để làm gì.

Hơn hai mươi ngày sau, Chiến Đế, tồn tại tối cao của Chiến tộc, phát ra thông cáo đầu tiên sau khi thức tỉnh. Thông cáo này mượn người của hệ phái tự do truyền ra khắp cả thiên hạ:

“Cục diện năm vực cùng tồn tại tuyệt đối không được phép xuất hiện. Toàn bộ Thái Cổ cần phải thống nhất. Nhất định phải có một lực lượng cường đại quản lý toàn bộ Thái Cổ này. Chiến tộc sẽ đảm nhận trách nhiệm này cho đến khi xuất hiện một tồn tại siêu việt hơn Chiến tộc.”

Sau khi thông cáo bá đạo này truyền ra không lâu, Chiến tộc liền triển hiện cho toàn bộ Thái Cổ thấy một phong cách tác chiến quần thể hoàn toàn khác hẳn.

Sau khi Chiến Đế tỉnh lại một tháng, Chiến tộc bắt đầu từ Tuyết vực xuất phát, chia làm bốn phần lực lượng phân biệt tấn công Dao vực, Ma Vực, Tà đạo thánh địa U Minh phong và hệ phái tự do ở vùng lân cận. Dẫn đầu là bốn kẻ được xưng là tân sinh tứ kiệt của Chiến tộc: Chiến Ý, Chiến Tâm, Chiến Tuyệt, Chiến Quyền.

oOo

Dao vực.

Mặc dù một loạt các hành động của Chiến tộc đều biểu lộ ra sự bá đạo, nhưng sau khi biết đệ tử Chiến tộc cũng sử dụng đao, đệ tử Dao vực rõ ràng vẫn chưa thật sự để tâm đến chuyện này.

Đêm tối, ánh trăng âm đạm. Những đệ tử Dao vực đóng ở bên ngoài vào mấy ngày trước bỗng cảm thấy khí trời đột nhiên trở nên có chút giá lạnh, so với hàn khí vẫn thường lui tới lạnh hơn rất nhiều. Cuối cùng

vào một đêm tối trời, từ chân trời bỗng vang lên từng đợt âm thanh xé gió. Một gã đệ tử Đạo vực gác đèn lập tức cảnh giác nhìn về chân trời xa xa, chỉ thấy mấy ngàn bóng trắng đang bay đến nơi này, trong nháy mắt đã lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng.

- Có địch!

Tên đệ tử gác đèn kia vội la lớn. Lập tức những đệ tử Đạo vực đang xếp bằng tĩnh tu đều đứng dậy, rút bội đao dàn trận phía trước.

Đám người áo trắng này hành động rất có quy tắc, mặc dù đang bay trên không nhưng vẫn duy trì hàng ngũ rất nghiêm ngặt.

- Phía trước là người phương nào? Đây là Đạo vực, nếu như còn tiến tới, đừng trách chúng ta động thủ!

Một gã đệ tử Đạo vực rất có uy vọng phát ra lời cảnh cáo, nhưng đối lại là sự im lặng của đối phương, hơn nữa tốc độ còn gia tăng.

- Chuẩn bị!

Tên đệ tử kia hô lên. Năm ngàn đệ tử Đạo vực phía sau lập tức nắm chặt chuôi đao.

- Xuất thủ!

Hơn năm ngàn đạo đao khí dài mấy ngàn trượng phá không bay ra, hội tụ thành một phiến bỗ về phía đám người áo trắng đang đến gần...

“A!”

Ngay khi đệ tử Đạo vực vừa xuất thủ, đám người áo trắng vẫn không giảm tốc bỗng nhiên quát lớn một tiếng. Hơn ngàn đạo đao khí từ trong những chiến đao trắng như tuyết phát ra, theo sau là hàn khí dày đặc và chiến ý điên cuồng. Hai cổ đao khí còn chưa va chạm, đệ tử Đạo vực đã bị chiến ý và thanh thế kinh người làm cho khiếp sợ, xuất thủ không khỏi đình trệ.

“Ầm!”

Đao khí do năm ngàn người phát ra bị hơn ngàn đạo đao khí vạn trượng đánh tan, dư kinh vẫn còn bắn về phía năm ngàn đệ tử Đạo vực. Một cổ hàn ý đột nhiên chui vào bên trong kinh mạch, trong nháy mắt chân khí bên trong cơ thể đông kết lại. Đám người áo trắng đang tiến đến không hề dừng lại, nhanh chóng ném ra những sợi dây dày cột năm ngàn đệ tử kia lại. Sau đó một người vung tay ném ra một lá cờ màu trắng. Lá cờ vẽ ra một đạo lưu ảnh giữa không trung, tiếp đó nghiêng nghiêng cắm vào bùn đất đầy cỏ dại. Lá cờ cuộn cuộn mở ra, phía trên có thêu một chữ “Chiến” cỡ màu đen.

Sau đó, một ngàn Chiến tộc áo trắng liền bắt làm năm ngàn đệ tử Đạo vực làm tù binh, bay về nơi bằng tuyết. Từ đầu đến cuối, tất cả hành động đều như nước chảy mây trôi, thậm chí cước bộ cũng chưa hề hạ xuống mặt đất. Bay nhanh mà đến, cũng bay nhanh mà đi, không hề lưu lại một chút vết tích, duy chỉ có chiến kỳ đang tung bay trong gió là bằng chứng...

oOo

Ma Vực.

Khi Chiến tộc bắt đầu xuất hiện, Âm Vực Ma Quân đã rất quan tâm đến thế lực đột nhiên nổi dậy này. Từ quá trình quật khởi của Kiếm vực, hắn đã thu được một bài học sâu sắc, đó là không thể khinh thường bất cứ thế lực mới xuất hiện nào. Từ khi Chiến tộc phát ra thông cáo, Âm Vực Ma Quân đã sẵn sàng, tập hợp vài Ma Quân khác chuẩn bị ứng phó sự tấn công của Chiến tộc có thể đến bất cứ lúc nào.

“Không ngờ bọn chúng lại dám nói: ‘Chiến tộc sẽ đảm nhận trách nhiệm thống nhất Thái Cổ, cho đến khi xuất hiện tồn tại mạnh mẽ hơn’! Như vậy chẳng phải nói Chiến tộc chính là thế lực cường đại nhất trên toàn bộ Thái Cổ hay sao? Ta muốn xem thử Chiến tộc này mạnh như thế nào mà lại dám cuồng ngôn như vậy!” Âm Vực Ma Quân trong lòng vốn nghĩ như vậy, nhưng khi thật sự đối mặt với Chiến tộc, hơn nữa còn là một gã thanh niên của Chiến tộc, hắn đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi.

- Ng

- Tình huống sau đó thế nào?

- Tình huống sau đó không biết được. Chiến tộc và đệ tử Đạo vực chiến đấu vô cùng kịch liệt. Đạo vực hình như có lực lượng tiếp viện gia nhập. Số người đông đảo ngăn cách toàn bộ chiến trường, người của chúng ta không thể tiến vào tra xét. Công pháp mà Chiến tộc tu luyện quá mức bằng hàn, khắp nơi đều tràn ngập băng sương, cho dù từ xa quan sát cũng không thể nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong.

- Được rồi, người lui xuống đi!

- Vâng!

Trong tiếng giáp sắt va chạm leng keng, Hoàng Kim giáp sĩ kia rất nhanh đã biến mất bên dưới chân núi.

Trì Thương đứng trước gió, mái tóc dài phất phơ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài một tiếng: “Sư tôn, rốt cuộc người đến bao giờ mới xuất hiện?”

Dường như nghĩ đến điều gì, Trì Thương bỗng cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất của Kiếm các, trong mắt thoáng hiện lên thần sắc buồn bã.

Trì Thương cũng biết, bên dưới Kiếm vực này còn có một sư tôn khác đang tiến hành khổ tu. Hắn may mắn đã từng nhìn thấy Kiếm Thần Bồn Tôn mà ngay cả Tây Môn Y Bắc cũng giữ kín như bưng. Lúc đó, đối với thái độ của bọn họ hắn cảm thấy rất khó hiểu, cho đến khi hắn tự mình nhìn thấy...

Cảnh giới của Trì Thương lại đề thăng chính là nhờ một phần khẩu quyết mà Bồn Tôn đã giao cho hắn. Lúc đó hắn đã nhìn thấy được, cặp mắt màu bạc băng lãnh vô tình, lãnh khốc đến cực điểm... Ánh mắt đó hắn vĩnh viễn không thể nào quên được...

Sau khi biết được ba phân thân của sư tôn, một phần ở bên dưới Kiếm các, một phần ở tại nơi nào đó trong lòng đất, một phần thì ở tại Ma giới, trong lòng Trì Thương có muôn vàn cảm xúc, rất khó nói rõ đây là loại cảm tình gì.

Một vị sư tôn lại bị phân chia thành ba phần, đây là loại cảm giác gì?

Trì Thương cảm thấy bản thân rất khó hiểu được loại cảm giác này.

“Sư tôn, hy vọng người có thể tỉnh lại sớm một chút!” Trì Thương nhìn về phía chân trời, trong lòng thầm nói: “Kiếm vực cần người!”

oOo

Rất nhanh, một tin tức khác từ Đạo vực lại được truyền về. Nghe được tin tức này, mỗi người bên trong Kiếm các đều có một loại cảm giác choáng váng.

Đạo vực sau khi Đạo Đế thất bại liền thu hẹp tất cả thế lực về hạch tâm, một khối khu vực chỉ có diện tích vài ngàn mét vuông. Chiến tộc rất nhanh đã hoàn toàn bao vây Đạo vực, tùy thời chuẩn bị tấn công.

Ngay lúc này, Đạo vực cuối cùng đã lộ ra thực lực ẩn tàng trong thời gian dài.

Ba vị cao thủ Thần cấp từ trung ương Đạo vực bước ra, liên thủ đánh bại tất cả Chiến tộc đang bao vây Đạo vực. Uy hiếp do ba vị Cao thủ Thần cấp tạo ra là không gì sánh được.

Trong số ba vị cao thủ Thần cấp, có một vị là chúa tể của Đạo vực trên danh nghĩa, Đạo Thần. Còn hai cao thủ Thần cấp kia, ngay cả người của Đạo vực cũng không biết đến sự tồn tại của bọn họ.

Đừng nói là đệ tử ngoại vi của Đạo vực, ngay cả một trong ba vực chủ của Đạo vực là Đạo Hoàng cũng chưa từng biết đến sự tồn tại của những người này.

“Cút đi hay là chết!” Một vị cao thủ Thần cấp của Đạo vực lên tiếng, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng.

Chiến Cổ đứng thẳng phía trước đám người Chiến tộc, trầm mặc nhìn thoáng qua ba người, sau đó lãnh đạm nói: “Chúng ta không phải là đối thủ. Rút lui!”

Sau đó tất cả đệ tử Chiến tộc không nói một lời đều rút đi.

Đồng thời, một con bạch ưng từ bầu trời Dao vực bay lên, như tia chớp xuyên qua qua những tầng mây bay về hướng Chiến Đế phong. Sau khi bạch ưng đáp xuống Chiến Đế phong không lâu, ba gã Chiến tộc thân mặc chiến bào, đầu cột dải lụa màu trắng có thêu một chữ “Chiến” cổ từ Chiến Đế phong đi xuống, tiến về Dao vực...

Tin tức này khiến cho toàn bộ thiên hạ đều rung động. Thánh điện đã từng có lệnh: Tất cả cao thủ Thần cấp đều không được tham gia chinh chiến tại Thái Cổ. Mệnh lệnh này có hiệu lực đến bao giờ thì không ai biết, nhưng ít nhất cho đến hiện tại, cao thủ Thần cấp vẫn không nên xuất hiện.

Chiến tộc xuất hiện, không ngừng khiêu chiến các vực, hơn nữa còn khiêu chiến uy nghiêm của Thánh điện. Đây là một trong những nguyên nhân khiến cho tất cả những người quen thuộc Thái Cổ đều chấn động.

Một nguyên nhân khác là đối mặt với khả năng tùy thời có thể xuất hiện chiến đấu giữa cao thủ Thần cấp, Thánh điện lại bảo trì yên lặng.

_____*_____

261. Chương 261: Bội Lý Tư

Một đường dọc theo những nơi Phong Vân Vô Kỳ đi qua, tàn chi, huyết vụ, cỏ khô, sụp đổ trở thành chủ đề duy nhất. Cho dù cảnh tượng ban đầu ra sao, cho dù những thi thể sắc mặt mang theo vẻ sợ hãi trên đất là thủ hạ của Ma Hoàng hay Ma Đế, hiện tại trong thân thể bọn chúng đã không còn sinh cơ, trở thành tế phẩm trên con đường đi đến Sát Lục chi chủ của Phong Vân Vô Kỳ.

Vài ngày đầu tiên, tiểu tổ năm người truy tung còn có thể phát giác ra sát khí lưu lại trong hư không, nhưng càng về sau sát khí lại càng mờ nhạt.

- Tư Khảo Đặc, có chút vấn đề!

Mỹ nữ ma tộc có mái tóc dài màu xanh biếc ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào một thi thể nằm trong vũng máu:

- Sát khí của hắn đang tăng trưởng với tốc độ kinh người, người hãy nhìn trên trán của những kẻ này!

Tư Khảo Đặc, tên ma tộc có thân hình cao hơn hai trượng, cộng thêm hai chiếc sừng nhọn uốn lượn trên đầu liền thu hồi bước chân vốn đang bước qua cỗ thi thể kia. Đôi mắt màu tím chợt lóe sáng nhìn chăm chăm vào cỗ thi thể dưới chân, thân thể khẽ run lên. Trên khuôn mặt trắng bệch của thi thể mang theo vẻ sợ hãi, ở giữa trán, từ một lỗ thủng nhỏ đang chảy ra một thứ vật chất giống như dịch thể mà lại như không phải, đó chính là óc của ma tộc.

Tất cả đều hít sâu một hơi, sau đó lại xem xét thêm vài thi thể khác, toàn bộ đều giống nhau như đúc. Vài ngày ban đầu, đa số ma tộc bị giết chết đều là huyết dịch trong cơ thể bắn ra tạo thành huyết vụ tràn ngập không trung, trên người đầy những vết thương. Nhưng cho đến hiện tại, những thi thể đều không còn thảm trạng giống như lúc trước, toàn thân chỉ có một vết thương nhỏ, giống như bị một cây kim nhỏ dài đâm xuyên qua trán, một chiều lấy mạng.

Nhưng có vài điểm vẫn không hề thay đổi. Những nơi mà Phong Vân Vô Kỳ nơi đi qua đều trở thành tu la địa ngục, cho dù mỗi thi thể đều chỉ có một vết thương như vậy. Sau mỗi lần giết chóc, hắn đều lưu lại một vết nứt không gì sánh được trên mặt đất...

- Tình huống này so với ghi chép trước đây hình như có chút không giống!

Tư Khảo Đặc đứng dậy, nói với bốn người phía sau.

Tên ma tộc có cặp mắt màu tím, vóc người gầy giống như nhân loại liền sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

- Tạm thời không thể khẳng định được. Trong ma tộc chúng ta, những kẻ tu luyện ma công giết chóc cũng có không ít. Có thể lần này đã đoán sai, thế nhưng chúng ta cần phải chú ý đến tất cả những loại ma công lấy sát khí làm đặc trưng.

- Rõ thưa đại nhân!

Bốn ma tộc còn lại cung kính nói.

- Bích Nhĩ Lệ! Người hãy trở về đem những phát hiện này báo cho Thiết Nhĩ Mạn đại nhân biết! Hiện nay đánh giá về mục tiêu thứ 2047554 là cực kỳ nguy hiểm, đề nghị phải thêm một số cao thủ đến!

Tên nam tử kia nói với mỹ nữ tóc xanh cầm trường cung.

- Rõ thưa Bội Lý Tư đại nhân!

Mỹ nữ ma tộc kia chấp tay cúi đầu nói, sau đó xoay người đi về hướng những ngọn núi cao âm u đen kịt...

Đợi sau khi bóng dáng của ả biến mất, tên ma tộc gọi là Bội Lý Tư kia đột nhiên lên tiếng:

- Người có thể ra được rồi!

Chung quanh vẫn yên lặng không hề có một tiếng động.

- Bội Lý Tư đại nhân, ngài...

Tư Khảo Đặc xoay người nhìn tên ma tộc có vóc dáng nhân loại kia, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Bội Lý Tư giơ một tay lên, ra hiệu cho Tư Khảo Đặc dừng lại, sau đó lẳng lặng nhìn về phía trước, lãnh đạm nói:

- Ta nghĩ mình đã làm theo ý nguyện của người. Người có thể buông tha cho Bích Nhĩ Lệ không?

Mặt đất phía trước bỗng nhiên nứt ra, một cỗ khí tức cường đại bộc phát, tiếng đất đá từ hai bên rơi xuống không ngừng vang lên. Tiếp đó Phong Vân Vô Kỵ thân mặc hắc bào chậm rãi từ trong khe sâu xuất hiện. Bên dưới hắc bào, một bàn chân vươn ra đạp lên mặt đất bên cạnh khe nứt, phát ra thanh âm giòn giã.

- Người phát hiện ra ta khi nào?

Chiếc mũ trùm đầu rũ xuống, bóng tối che khuất khuôn mặt, nhất thời không thể thấy được thần sắc của Phong Vân Vô Kỵ. Nhưng mỗi người đều cảm giác được sát khí căn tảng cực độ trong giọng nói của hắn.

- Hừ! Người kiêu ngạo cái gì, có biết chúng ta là ai không?

Một tên ma tộc khác bên cạnh Tư Khảo Đặc giật dử quát lên.

- Không nên...

Tên ma tộc gọi là Bội Lý Tư vội vã kêu lên, nhưng đã muộn.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, sau đó chỉ thấy đầu của Phong Vân Vô Kỵ khẽ động, quay sang tên ma tộc vừa lên tiếng, lạnh lùng nói:

- Trước mặt bốn tọa đầu có phần cho loại kiến hôi như người xen vào!

Tên ma tộc gọi là Bội Lý Tư nhìn nam tử toàn thân bao phủ trong hắc bào trước mặt, trong lòng thở dài: “Có lẽ lần này chúng ta truy tung hắn căn bản là một quyết định sai lầm!”

- Bỉ Nhĩ Mạn, người sao vậy?

Người mặc hắc bào trước mặt là mục tiêu truy tung. Trực giác khiến cho Tư Khảo Đặc có một cảm giác bất an và nguy hiểm. Nhưng sau một tiếng hừ lạnh, đồng bạn phía sau không hề có động thái gì, mà người mặc hắc bào cũng không xuất thủ.

- Dừng hỏi nữa!

Ánh mắt của Bội Lý Tư nhìn chằm chằm Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lời này lại nói với Tư Khảo Đặc.

Nghe vậy, Tư Khảo Đặc càng có một cảm giác bất an mãnh liệt, liền đưa tay đẩy tên đồng bạn kia...

“Rầm!”

Thân hình cao lớn như cọc gỗ ngã thẳng xuống đất, một thứ gì đó cực nhỏ nơi mi tâm rơi xuống, lộ ra một lỗ thủng lớn bằng ngón tay út. Một chất sền sệt từ trong lỗ thủng chảy xuống đầy khuôn mặt đang gục trong lớp bụi.

.....

Phong Vân Vô Kỵ xuyên qua bóng tối bên dưới chiếc mũ trùm đầu nhìn ba người còn sót lại, cười lạnh nói:

- Từ lần trước bốn tọa đã phát hiện đám các người bám theo. Bốn tọa vốn chẳng muốn vì đám sâu bọ các người mà ảnh hưởng đến việc luyện công, cho nên tha cho các người một con đường sống. Đó là cơ hội tốt nhất để các người giữ mạng, nhưng các người đã từ bỏ nó, vậy thì không thể trách ta!

- Đừng truy sát nàng ta! Chúng ta tùy người xử trí!

Bội Lý Tư ngẩng đầu nói.

- Trả lời vấn đề ta vừa hỏi, người phát hiện ra bốn tọa khi nào?

- Mới vừa rồi!

Bội Lý Tư trầm mặc một chút, sau đó lên tiếng:

- Bọn họ có lẽ không hiểu rõ việc này, nhưng ta thì biết, người chính là Sát Lục chi chủ. Những ghi chép về Sát Lục chi chủ ta hầu như đều đã xem qua, thậm chí còn dựa vào cơ sở này để sáng tạo ra một loại pháp môn có thể đề cao trình độ miễn cảm đối với sát khí. Vì vậy người không thể gạt được ta... Chỉ cần người đảm bảo trong vòng sáu ngày không truy sát Bích Nhĩ Lệ, ta sẽ nói cho người biết pháp môn này. Hơn nữa còn cho người biết một loại pháp môn khác, khi người đạt đến Sát lục ma quyết tầng thứ hai, có thể dùng nó để tránh khỏi ánh mắt của Hắc Âm Quân Chủ.

- Đây là một giao dịch sao?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, nhưng trong lòng cũng đã động tâm. Trong thời gian gần đây hấn cảm giác được thực lực tăng lên không ít. Mặc dù Sát Lục ma quyết còn chưa đạt đến tầng thứ hai, nhưng càng giết chóc về sau, hấn càng cảm nhận được sự ảo diệu của Sát Lục ma quyết vẫn còn rất nhiều...

Theo như lời của Sát Lục chi hồn, nhiều đời chủ nhân như vậy nhưng chưa một ai có thể ẩn giấu được. Hầu hết sau khi có được Sát Lục chiến giáp không lâu liền bị Hắc Âm Quân Chủ truy sát, trong việc này nhất định có chút bí ẩn. Hắc Âm Quân Chủ nhất định vô cùng miễn cảm đối với khí tức của Sát Lục chi chủ. Trước mắt bản thân tạm thời còn chưa cần lo lắng đến Hắc Âm Quân Chủ, chỉ cần cẩn thận một chút ứng phó với đám sâu bọ bên dưới. Nhưng thời gian lâu dài, theo sự tăng tiến của Sát Lục ma quyết nhất định sẽ phải chính thức đối mặt với Hắc Âm Quân Chủ.

Chỉ ít nếu như có thể hiểu được lực lượng của các Hắc Âm Quân Chủ, nhất định sẽ có cách ứng phó với sự truy sát của chúng. Phong Vân Vô Kỵ cũng không muốn để lộ thân phận Sát Lục chi chủ của mình.

- Kiến nghị không tệ, đồng ý!

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói. Hấn vừa dứt lời, hai tiếng ngã nặng nề bỗng vang lên. Sắc mặt Bội Lý Tư rốt cuộc cũng biến đổi.

Tư Khảo Đặc và một tên ma tộc khác, trước mặt Phong Vân Vô Kỵ căn bản không có sức phản kháng, lần lượt bị sát khí như thực chất từ trong cơ thể bắn ra giết chết.

- Ha ha ha...

Phong Vân Vô Kỵ cười lớn, tay phải từ bên dưới hắc bào vươn ra gạt chiếc mũ trùm đầu xuống, hiện ra khuôn mặt có chút trắng bệch:

- Ta chỉ đáp ứng cùng người giao dịch, không bao gồm bọn chúng!

Nhìn thấy khuôn mặt kia, Bội Lý Tư khê biến sắc. Khuôn mặt này thật sự quá giống nhân loại.

Sau đó, Phong Vân Vô Kỵ liền mang theo tên ma tộc gọi là Bội Lý Tư này tiếp tục hành trình giết chóc. Sau sáu ngày, hắn vẫn giữ lời không hề truy sát ả ma tộc gọi là Bích Nhĩ Lệ kia. Thế nhưng kết quả lại khiến cho hắn vô cùng tức giận...

Cách khu vực của một Ma Đế khác khoảng chừng trăm dặm, Phong Vân Vô Kỵ và Bội Lý Tư đứng bên dưới một sườn núi.

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ cực kỳ âm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bội Lý Tư, giận dữ nói:

- Người nói tất cả đều là giả?

- Đúng vậy! Ta cũng chẳng có pháp môn gì, tất cả chỉ là suy đoán mà thôi, vết tích người lưu lại nhiều lắm!

Bội Lý Tư có vẻ rất trấn định.

Khuôn mặt của Phong Vân Vô Kỵ hơi co quắp lại. Hắn hít sâu một hơi, kìm nén sự giận dữ trong lòng, lạnh lùng nói:

- Người muốn chết sao? Chẳng lẽ người làm như vậy chỉ vì nữ tử ma tộc gọi là Bích Nhĩ Lệ kia?

- Không sai! Thuận tiện cũng muốn kiến thức một chút tử địch của Hắc Ám Quân Chủ trong truyền thuyết rốt cuộc như thế nào!

Bội Lý Tư thản nhiên nói.

Bên dưới hắc bào, Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt chuôi của Kiếp Ma đao.

- Người khiến cho ta rất tức giận, phi thường thất vọng...

Phong Vân Vô Kỵ dữ tợn nói, nhìn chằm chằm vào Bội Lý Tư. Sát ý hùng hậu khiến cho Bội Lý Tư cảm giác được dường như bị một vật sắc cắt vào, vài giọt dịch thể từ trên mặt rơi xuống, sau đó trên mặt truyền đến cảm giác đau đớn. . .

“Quả nhiên... đã bị thương!” Bội Lý Tư khẽ vươn tay ra, cuối cùng lại thu về. Không cần chạm vào hắn cũng biết trên mặt đã bị thương.

- Động thủ đi... nếu như người cảm thấy tôn nghiêm bị sỉ nhục!

Một loại cảm giác cổ quái dâng lên trong lòng. Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên xoay người bước đi. “Cheng” một tiếng, Kiếp Ma đao hóa thành một vầng sáng từ bên dưới hắc bào xuất ra.

- Ta sẽ không giết người... Từ nay người sẽ là người hầu của bổn tọa!

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ phất tay áo bào đi nhanh về hướng lãnh địa ma tộc dày đặc, lại là một cuộc giết chóc...

Phía sau, Bội Lý Tư vẫn không nhúc nhích, cũng không hề có ý định chạy trốn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lầm bầm nói: “Trốn tránh tạm thời, có thể duy trì bao lâu?”

Trong tai nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết từ phía trước vang lên, Bội Lý Tư hồ hững nói: “Ta tạm thời đã giúp người tránh khỏi ánh mắt của Hắc Ám Quân Chủ. Giết chóc vẫn còn một đoạn thời gian nữa mới có thể kết thúc. Nhưng sau này...”

oOo

Thái Cổ.

Gần như ngay khi Đệ Nhất phân thân cảm Kiếp Ma đao đi về phía xa, một gã đệ tử Chiến tộc lại đi đến Kiểm các...

_____*

262. Chương 262: Lần Đầu Giao Thiệp

Người đến tự xưng là Chiến Tâm, là đệ tử kiệt xuất trong thế hệ sau của Chiến tộc, đến để cầu kiến các chủ của Kiếm các. Những Hoàng Kim chiến sĩ tuần tra không dám chậm trễ, lập tức thông báo việc này cho Trì Thương, chờ đợi quyết định của hắn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Trì Thương ngắt đầu nói:

- Có câu ở xa đến là khách, để cho hắn vào đi!

- Vâng thưa Thiếu các chủ!

Không lâu sau, Hoàng Kim giáp sĩ liền dẫn theo một thiếu niên áo trắng trẻ tuổi anh tuấn, khuôn mặt pha chút kiêu ngạo tiến vào tầng thứ nhất của Kiếm các.

- Kiếm các này có chút đặc thù, tại Thái Cổ cũng xem như khác biệt!

Thiếu niên gọi là Chiến Tâm bước qua cánh cửa, nhìn chung quanh một vòng, giọng nói bỗng nhiên biến đổi:

- Nhưng so với Chiến Đế cung chúng ta thì vẫn còn kém xa!

Phía sau, Những Hoàng Kim giáp sĩ đang chuẩn bị lui ra ngoài nghe được, sắc mặt nhất thời biến đổi. Bọn họ ngắt đầu nhìn thoáng qua Trì Thương ngồi phía trên, cuối cùng nhẫn nhịn không nói gì, xoay người đi nhanh ra ngoài. Tiếng bước chân có vẻ rất nặng nề.

Trì Thương lãnh đạm nhìn tên thiếu niên gọi là Chiến Tâm này, chỉ ít bề ngoài cũng là một gã thiếu niên, lên tiếng:

- Cho dù ở địa phương nào, cho dù là dạng kiến trúc gì, cũng chỉ là nơi con người ở mà thôi. Người cao quý ở nơi nào cũng trở nên tôn quý. Các hạ nói có đúng không?

Sắc mặt Chiến Tâm khẽ biến đổi, nụ cười mang theo vẻ trào phúng trên mặt liền biến mất, thần sắc nghiêm túc nói:

- Thứ cho tại hạ đã thất lễ! Tầm nhìn của tại hạ quả thật là thiên cận. Người cao quý cho dù ở nơi nào cũng trở nên bất phàm... Tất cả vẫn phải nhìn vào thực lực của chủ nhân. Chiến tộc ta thực lực ngạo tuyệt thiên hạ, có thể nhất thống Thái Cổ, bình định hỗn loạn, sau đó đồng lòng đối kháng với thần ma. Đế quân của tộc ta nghe nói Kiếm vực cũng có nhiệt huyết nam nhi, muốn chấn hưng nhân tộc giống như tộc của ta, không giống như những vực khác chỉ lo bảo thủ hoặc nghĩ cách để mở rộng thế lực của mình. Từ điểm này mà nói, mục đích của Chiến tộc và Kiếm vực đều là như nhau.

- Chúng ta hy vọng Kiếm vực và Chiến tộc có thể liên thủ. Chẳng biết ý của các chủ thế nào?

- Ta không phải là các chủ!

Trì Thương nói.

- Ồ?

Trên mặt Chiến Tâm lộ ra thần sắc bất ngờ, liền khom người lên tiếng:

- Vô cùng xin lỗi về hành vi vừa rồi, đó tuyệt không phải là ý tứ của Chiến tộc ta! Đế quân và tộc của ta vốn có thành ý cùng Kiếm vực kết minh. Chỉ là khi tại hạ vừa bước vào Kiếm các, lại phát hiện vực chủ của Kiếm vực dường như không giống như trong truyền thuyết, thực lực có vẻ...

Trì Thương nghe vậy, sự khó chịu trong lòng toàn bộ đều không còn. Ngồi tại vị trí các chủ, rất nhiều chuyện đều không thể làm theo ý mình, cần phải suy nghĩ cẩn thận.

- Không biết các chủ hiện ở đâu? Tại hạ có chuyện cần phải thương lượng với Kiếm Thần.

- Sư tôn hiện đang bế quan. Hiện nay tất cả chuyện của Kiếm vực đều do ta toàn quyền xử lý. Các hạ cứ nói đừng ngại!

Chiến Tâm ngắt đầu lên, trong mắt thoáng hiện lên thần sắc cổ quái:

- Các hạ có thể làm chủ sao?

- Đúng vậy!

Trì Thương từ trên bảo tọa của các chủ đi xuống:

- Chẳng biết Chiến Đế rốt cuộc có ý tứ gì?

- Chiến tộc và Kiếm vực liên minh. Lấy Chiến tộc làm chủ, sau đó công phạt thiên hạ, nhất thống Thái Cổ! Chiến Tâm thần sắc nghiêm túc nói.

- Không thể!

Câu trả lời của Trì Thương vô cùng ngắn gọn.

- Tại sao? Chẳng lẽ Kiếm vực có thể đối kháng với Chiến tộc chúng ta? Luận về thực lực, Kiếm vực tuyệt đối không thể sánh được với Chiến tộc. Ngay như các hạ đây cũng chẳng qua chỉ là cao thủ Hoàng cấp. Nói thật, nếu như không phải có lệnh của đế quân, thực lực của các người quả thật khiến cho người ta quá sức thất vọng!

Trì Thương liền biến sắc, tức giận nói:

- Kiếm vực cho đến bây giờ đều không phụ thuộc vào bất cứ thế lực nào. Đạo vực không thể, Chiến tộc cũng vậy thôi!

- Vậy sao?

Sắc mặt Chiến Tâm biến đổi, lạnh lùng nói:

- Dựa vào thực lực của Chiến tộc ta, lúc nào cũng có thể san bằng Kiếm vực. Hiện tại chính là cơ hội duy nhất của các người. Có câu kẻ thức thời mới là tuấn kiệt! Ta quả thật nhìn không ra các người dựa vào cái gì để chống lại Chiến tộc chúng ta. Dựa vào những chiến sĩ kia sao? Có điều thực lực của những chiến sĩ này đúng là kiệt xuất nhất trong số mấy vực mà ta từng gặp. Nếu như không phải vì bọn chúng, Kiếm vực ngay cả tư cách hợp tác với chúng ta cũng không có.

- Cuối cùng đã lộ ra chủ ý của các người rồi, thì ra chỉ là vì hơn mười vạn Hoàng Kim giáp sĩ của chúng ta mà đến. Hừ!

Trì Thương cười lạnh nói:

- Chiến tộc có bản lĩnh gì thì cứ việc thi triển ra! Kiếm vực chúng ta chưa bao giờ sợ hãi, bị khiêu chiến cũng không phải một hai lần!

Khuôn mặt Chiến Tâm hơi co lại, gằn giọng nói:

- Không biết trời cao đất dày! Để ta cho người cảm thụ một chút sự cường đại của Chiến tộc!

Dứt lời, trên người hắn đột nhiên phát ra một cỗ đao ý cường liệt, một tầng sương lạnh từ dưới chân như rễ cây lan ra khắp mặt đất của Kiếm các.

Trì Thương lạnh lùng nhìn đối phương, tay phải khẽ giơ lên. Từ bên hông, Xích Tiêu kiếm mà Tử Hoàng đã tặng, sau lại được Phong Vân Vô Kỵ giao cho hắn phát ra một tiếng kiếm ngân. Kiếm ý bùng lên giữa hư không. Từ sau lưng, vô số ánh kiếm như hào quang bắn ra bốn phía.

Đao ý và kiếm ý đối kháng với nhau. Chiến Tâm lại yếu thế hơn một chút.

- Chiến!

Chiến Tâm đột nhiên quát lớn một tiếng, cả người phát ra một cỗ chiến ý vô cùng mạnh mẽ.

Trì Thương bỗng nhiên cảm giác được một áp lực cường đại, nhất thời biến sắc.

- Chiến!

Chiến Tâm lại quát lớn một tiếng, chiến ý trên người càng gia tăng.

“Đông!” “Đông!”

Khí thể của Trì Thương bị kiềm hãm, thân hình liên tục lui về phía sau mấy bước. Hắn mơ hồ cảm giác được một loại áp lực cực độ, khiến cho công lực toàn thân căn bản không thể phát huy hoàn toàn.

- Chiến!

Chiến Tâm lần thứ ba quát lớn.

Chiến ý từ bên trong Kiếm các vút thẳng lên tận trời. Chiến ý hùng hậu khiến cho kiếm tâm của Trì Thương như bị sét đánh, loạng choạng lùi lại mấy bước, sắc mặt đỏ bừng. Hắn cố kìm nén cơn máu đang muốn trào ra yết hầu.

Loại phương thức công kích này trước đây Trì Thương chưa từng gặp qua. Loại chiến ý cường đại này dường như có thể áp chế thực lực của đối thủ, cho nên mặc dù biết rõ thực lực của đối phương không hơn mình bao nhiêu, nhưng chỉ mới một chiêu hắn đã bị thua.

- Ha ha ha...

Chiến Tâm điên cuồng cười lớn.

Trong khi hắn đang cười, một tiếng bước chân giòn giã đột nhiên vang lên từ đại môn của Kiếm các. Tiếng cười lập tức biến mất, Chiến Tâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc giày trắng xuất hiện tại sàn nhà phía trước đại môn, một bộ bạch bào phát phới từ ngoài cửa thổi vào...

“Cộp!” “Cộp!”

Một thân bạch y trắng như tuyết, Tây Môn Y Bắc không nhanh không chậm tiến vào bên trong Kiếm các. Cổ chiến ý cường đại do Chiến Tâm phát ra nhất thời bị tiếng bước chân cắt đứt.

Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Chiến Tâm một cái. Khuôn mặt của Chiến Tâm bỗng nhiên co lại, trong nháy mắt huyết sắc trên mặt dần dần mất đi, trở thành một mảnh trắng bệch.

Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến cho Chiến Tâm vô cùng cao ngạo cảm thấy như đã chết một lần. Kiếm ý hùng hậu, kiếm ý diệt tuyệt, kiếm ý một đi không trở lại đã hoàn toàn phá vỡ tâm cảnh của hắn.

- Người quá kém!

Tây Môn Y Bắc vẫn quay hông về phía Chiến Tâm, chậm rãi lên tiếng:

- Gọi tộc trưởng của người đến đây! Người thật sự quá kém!

Sắc mặt của Chiến Tâm lại trở nên đỏ bừng, thần sắc không ngừng biến đổi, kinh, nghi, nộ, oán đều có đủ. Cuối cùng hắn vung tay áo, giận dữ nói:

- Được lắm! Đây là lựa chọn của Kiếm các bọn người sao? Lần sau gặp lại sẽ là trên chiến trường... Quên nói cho các người biết, trong tộc ta cũng chỉ xem như là một nhân vật kiệt xuất trong thế hệ mới mà thôi. Tộc của ta còn có rất nhiều cao thủ còn chưa xuất thế. Nên làm gì các người hãy tự mình suy nghĩ!

Dứt lời, hắn liền đi nhanh ra ngoài Kiếm các...

- Chờ một chút!

Trì Thương đột nhiên lên tiếng.

Chiến Tâm đã đi đến đại môn khẽ run lên một chút:

- Còn có chuyện gì? Chẳng lẽ các người muốn lưu ta lại?

- Hừ!

Trì Thương cười nhạt:

- Người đã nói mình là một tiểu binh, chẳng lẽ chúng ta lại đi làm khó một tên tiểu binh như người?... Hãy chuyển lời cho đề quân của Chiến tộc, không cần phải sai thuyết khách đến đây. Nếu như Chiến tộc quả thật có năng lực thống nhất Thái Cổ, vậy thì cứ việc làm, không cần dùng đến những thủ đoạn này!

Chiến Tâm trầm mặc một chút, đột nhiên xoay người lại, cung kính chấp tay hướng về Tây Môn Y Bắc nói:

- Chẳng biết quý danh của vị tiền bối này là gì?

- Tây Môn Y Bắc!

Tây Môn Y Bắc nói ra bốn chữ, sau đó không hề nói thêm, ngay cả thân thể cũng không chuyển động, xoay lưng về phía Chiến Tâm.

“Tây Môn Y Bắc...” Chiến Tâm lẩm bẩm nói, sau đó bước nhanh ra bên ngoài Kiếm các. Khi đi đến vách núi, hần liền bay thẳng lên không, biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Sau khi ra khỏi phạm vi Kiếm vực, thân hình của Chiến Tâm bỗng gấp lại, hạ xuống mặt đất. Hần khom người hướng về một nam tử áo trắng có khuôn mặt tang thương phía trước, cung kính nói:

- Chiến Ương đại nhân! Thuộc hạ lần này đến Kiếm vực cũng thấy cao thủ chân chính không nhiều lắm. Dựa theo thời gian thành lập của Kiếm vực, thực lực chắc chắn không thể giống như Dao vực hay Ma Vực, còn có thể lực ẩn tàng chưa ra mặt. Trong đó Hoàng cấp trở lên cũng không đến mười người. Có điều chân chính khiến cho người ta kinh ngạc lại là những chiến sĩ của Kiếm các.

- Vậy sao?

Nam tử gọi là Chiến Ương nhìn Kiếm các cao vút trong mây ở phía xa, nhíu mày nói.

- Chỉ sợ so với đệ tử bình thường của Chiến tộc ta không kém bao nhiêu!

- Ồ?

Sắc mặt Chiến Ương khẽ biến đổi:

- Có việc này sao?

- Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, từng câu đều là thật. Không biết Kiếm vực rốt cuộc đã truyền cho môn hạ đệ tử công pháp gì, cao thủ siêu cường không có bao nhiêu, nhưng thực lực của môn hạ vệ sĩ thì lại rất cổ quái.

- Kiếm vực có thể tồn tại dưới sự giáp công của Dao vực và Ma vực tất có đạo lý của nó.

Chiến Ương chấp tay đứng:

- Hay là người nói một chút thu hoạch lần này, cao thủ chân chính của Kiếm vực ra sao?

Sắc mặt Chiến Tâm hơi khựng lại, hiện lên vẻ ngập ngừng:

- Thuộc hạ... chuyện này cũng không nhìn thấy người đứng đầu Kiếm vực.

- Hử?

Chiến Ương chợt xoay người lại, nhìn thẳng vào Chiến Tâm, trầm giọng nói:

- Đây là thu hoạch lần này của người?

Chiến Tâm cúi đầu nói:

- Mặc dù chưa nhìn thấy người đứng đầu Kiếm vực, nhưng thuộc hạ đã từ trong miệng của Trì Thương biết được, vực chủ của Kiếm vực hiện đang bế quan. Từ tình huống trước đó mà xem xét, mấy chục vạn năm qua vực chủ của Kiếm vực không hề xuất hiện, có lẽ việc này là thật. Hơn nữa thuộc hạ còn gặp được một cường giả rất mạnh của Kiếm vực.

- Nói đi!

- Người này gọi Tây Môn Y Bắc. Lúc đó hần chỉ liếc nhìn thuộc hạ một cái, thuộc hạ cảm giác như đã chết một lần.

Chiến Ương trầm ngâm trong chốc lát, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, ngẩng đầu hỏi:

- So với bốn tọa thì sao?

Trên mặt Chiến Tâm hiện lên vẻ do dự, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Thắng bại khó đoán!
- Hiểu rồi! Người trở về đi!
- Vâng! Thuộc hạ xin cáo lui!

oOo

Trong mấy tháng sau, Chiến tộc cũng không phái người đến Kiếm vực nữa, giống như đã hoàn toàn quên mất Kiếm vực. Còn ở bên kia, thực lực ẩn tàng của Đạo vực lại khiến cho người ta kinh hãi không thôi.

Không ai ngờ được, vực chủ chân chính sau màn cửa Đạo vực lại không phải Đạo Thần mà là một người khác...

“Nhất Niệm Luân Hồi” Quân Thiên Thương!

263. Chương 263: Quân Thiên Thương

Chủ nhân chân chính của Đạo vực là Quân Thiên Thương. Người này còn chưa xuất hiện, nhưng thực lực có thể tưởng tượng được.

Bên trong Chiến Đế phong, những cao thủ Chiến tộc vừa thức tỉnh đang lẳng lẳng tu dưỡng trong băng xuyên. Khí càng lạnh thì khả năng hồi phục lại càng cao. Trong số đó đã có vài cao thủ được phái đến Đạo vực. Mỗi ngày đều có rất đông đệ tử Chiến tộc qua lại giữa Đạo vực và Chiến Đế phong, cùng với rất nhiều tuyệt ưng bay lượn trên bầu trời. Loại phi cầm này ngoại trừ thân thể cứng như thép, hung tàn dũng mãnh, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, những cao thủ bình thường chưa chắc đã có thể bắt được chúng.

Chiến sự tại Đạo vực sau một thời gian ngắn bình lặng, từ khi ba cao thủ Thần cấp của Chiến tộc rời khỏi Chiến Đế phong lại trở nên càng kịch liệt hơn.

Mấy vạn Chiến tộc được điều đến Đạo vực. Ba cao thủ Thần cấp tự mình chỉ huy các phương công kích. Chiến kỳ của Chiến tộc không ngừng tiến lên phía trước. Những trận chiến bình thường căn bản không cần ba người xuất thủ. Đệ tử Chiến tộc một đường đánh tan đệ tử bên ngoài và cả đệ tử bên trong của Đạo vực.

Bầu trời của Đạo vực một phiên âm u, trong thiên địa gió lạnh bao trùm, nhiệt độ không khí cũng hạ xuống không ít. Trên một ngọn núi cao ngàn trượng tại trung tâm Đạo vực, ba nam tử mặc áo bào trắng đứng yên ngạo nghễ. Dưới chân núi là vô số đệ tử Chiến tộc xếp thành đội ngũ.

Phía trước bọn họ là một địa phương mờ mịt. Đông đảo đệ tử Đạo vực đều khẩn trương nhìn về hướng này. Phía sau bọn họ chính là nơi cư ngụ của chúa tể Đạo vực.

Thân ở bên trong Đạo vực, tất những kẻ không phải là cao thủ đạo đạo thì thực lực đều bị áp chế. Mặc dù đệ tử Chiến tộc cũng sử dụng đạo, nhưng bởi vì chân lực của bọn họ và đạo đạo mà đệ tử Đạo vực tu luyện lại cách biệt quá lớn, cho nên thực lực vẫn bị hạn chế như trước. Đây cũng là nguyên nhân mà Chiến tộc trì hoãn thế công.

Trên đỉnh núi, ba gã Chiến tộc thần sắc lãnh đạm hờ hững. Trong mấy tháng này, bọn họ vẫn chưa thể hoàn toàn nhớ lại những ký ức đã lãng quên trước kia, trong đầu chỉ còn lại một số chấp niệm đơn giản và sứ mệnh.

- Chiến Tế! Để quân ra lệnh khi nào mới tiến hành tấn công toàn diện?

Nam tử bên trái lên tiếng hỏi. Bên dưới mí mắt phải của hắn, một vết đao vạch nghiêng cắt qua mũi, kéo dài đến tận má bên kia.

- Sắp đến rồi! Theo ý tứ của đề quân, trước khi thực lực chân chính sau màn cửa Đạo vực lộ ra, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh tăng thêm thương vong!

Nam tử đứng giữa chấp tay nhìn về phía trước, mở miệng nói:

- Tranh bá Thái Cổ chỉ là chuyện sớm muộn. Qua một thời gian nữa, đợi chờ vị tộc nhân vừa thức tỉnh dung hợp hoàn toàn công lực và ký ức, cũng là lúc chúng ta phát động tấn công nhiều hướng. Đến lúc đó, hẳn là không bao lâu sẽ có thể thống nhất Thái Cổ. Có điều thống nhất cũng không phải là mục đích cuối cùng của chúng ta.

- Theo như những cao thủ Thần cấp tiềm tàng của Đạo vực nói, chúa tể chân chính của Đạo vực là Quân Thiên Thương. “Nhất Niệm Luân Hồi” Quân Thiên Thương!

Nam tử trung niên đứng bên phải, nửa khuôn mặt mang một chiếc mặt nạ màu đồng cổ đột nhiên lên tiếng.

Hai người còn lại đồng thời trầm mặc. Một lúc lâu sau, Chiến Tế mở miệng nói:

- Hiểu rồi! Chiến La đại nhân... Chúng tôi đi xem thử thực lực ba gã cao thủ Thần cấp của Đạo vực, ngài có đi không?

- Các người cứ đi thăm dò thực lực của bọn chúng, ta sẽ ở nơi này lược trận. Chú ý, ngàn vạn lần không được mạo hiểm! Đạo vực có thể tồn tại lâu như vậy tất có chỗ hơn người. Sau lần đại chiến năm xưa, những thế lực may mắn còn tồn tại rất nhiều. Chúng ta không chú ý đến bọn họ, nhưng điều này cũng không biểu thị thực lực của bọn họ yếu kém. Cẩn thận vẫn tốt hơn!

- Hiểu rồi!

Dứt lời, hai người liền từ trên vách núi nhảy xuống, nhanh chóng bay về hướng Đạo vực xa xa.

Trên đỉnh núi cao, tên nam tử mang mặt nạ đột nhiên vươn hai ngón tay ra. Giữa hai ngón tay là một thanh chiến kỳ tung bay trong gió. Chiến La vùng tay lên, chiến kỳ lập tức mang theo tiếng xé gió hạ xuống trong phạm vi phòng thủ của Đạo vực...

Từ bốn phía, ánh mắt của những đệ tử Chiến tộc đang bày binh bố trận đều dõi theo chiến kỳ giữa hư không. Khi chiến kỳ cắm vào trong đất, những tiếng hô vang dội lập tức vang lên, sau đó đệ tử Chiến tộc tay cầm tuyệt đao xếp thành mấy ngàn hàng tiến về Đạo vực...

Từ phía xa, đệ tử Đạo vực lập tức phát ra những tiếng hò hét vang dội, tất cả bóng người đang ngồi xếp bằng đều đứng thẳng lên. Vô số những thanh trường đao phát ra ánh lạnh. Tiếng bước chân không ngừng vang lên, tất cả đệ tử Đạo vực đều nhanh chóng bày trận phía trước nghênh tiếp địch nhân.

“Keng!”

Một trận đao ngân vang lên. Tại phòng tuyến của Đạo vực, vô số những thanh trường đao cắm vào mặt đất bỗng rung chuyển, hội tụ thành một dòng sông khổng lồ. Bên trong dòng sông đao, một nam tử trung niên thân mặc áo bào xanh đang ngồi xếp bằng. Sau đó, một cường giả Thần cấp khác của Đạo vực đã từng xuất hiện bỗng nhiên đạp chân xuống. Một khoảng đất khá lớn giữa chiến sĩ Đạo vực và Chiến tộc đột nhiên rung chuyển, tiếp đó từng lớp bùn đất bắn ra tung tóe. Từ dưới đất, một tảng đá hình đao chậm rãi trôi lên, chuôi đao hướng lên bầu trời. Vị cao thủ Thần cấp của Đạo vực kia liền bấm đốt ngón tay chỉ về phía xa, cự thạch lập tức rung lên, đá vụn rơi xuống lộ ra một bề mặt bóng loáng như gương.

“Ông!”

Một trận đao ngân vang dội truyền đến. Đao khí từ trên thạch đao cao mấy trăm trượng bùng lên. Một cỗ đao khí mờ mịt có thể nhìn thấy bằng mắt thường mở rộng ra, hình thành một tấm bình phong khổng lồ ngăn chặn hơn một nửa con đường tiến đến Đạo vực.

Tiếng xé gió vang lên, hai gã cao thủ Thần cấp của Chiến tộc bỗng nhiên đáp xuống phía trên thạch đao khổng lồ. Ánh mắt sắc bén nhanh chóng đảo qua trên người những đệ tử Đạo vực phía dưới, sau đó dừng lại trên người ba cao thủ Thần cấp của Đạo vực.

- Kể đến là ai?

Một cao thủ Thần cấp của Đạo vực quát hỏi.

- Chiến Tế!

- Chiến Lễ!

Dứt lời, hai người lập tức bay vút lên không, nhập vào trong những tầng mây. Ba cao thủ Thần cấp của Dao vực cũng nhảy vọt lên...

Giao chiến giữa cao thủ Thần cấp ảnh hưởng quá rộng. Nếu như giao thủ ở đây, chỉ sợ hai bên đều sẽ thương vong thảm trọng. Tất nhiên phải tìm một chiến trường khác.

Phía dưới, đệ tử Dao vực dày đặc như mưa đóng ở hai bên thạch đạo. Chính giữa có thạch đạo phòng ngự, bất luận kẻ nào muốn vượt qua từ phía trên đều bị đao khí bạo trướng từ thạch đạo phá thể nổ tung. Mỗi khi đệ tử Chiến tộc muốn từ hai bên công kích vào phía trong Dao vực, đổi lại đều là mấy chục vạn đao khí khổng lồ, chiếu sáng thiên địa như ban ngày.

Dao trận của thạch đạo có hình cung, phạm vi vô cùng rộng lớn. Mà Dao vực hiển nhiên đã nghiên cứu qua về chiến lược phòng thủ. Mấy lần tấn công, bọn họ đều dùng số lượng đánh tan công kích của Chiến tộc. Mặc dù đệ tử Chiến tộc có chiến lực cường hãn, nhưng đối mặt với số lượng đệ tử Dao vực đông hơn gấp chục lần vẫn có chút khó khăn.

“Xoẹt!”

Lại là một chiến kỳ từ đỉnh núi bắn lên, điểm rơi vừa vặn sát với phạm vi đao khí của thạch đạo. Một thanh âm vang vọng từ rất xa truyền đến:

- Mục tiêu, thạch đạo!

Đệ tử Chiến tộc vốn chia làm hai đường đột nhiên dừng lại, sau đó lại từ hợp lại. Từng tiếng đao ngân vang lên, tiếp đó là mấy vạn đao đao khí hùng hậu kéo dài đến vài trăm trượng. Đao khí liên hợp hội tụ mạnh mẽ từ không trung đánh vào phía trên thạch đạo ở trung ương.

“Ầm!”

Bên mặt thạch đạo khổng lồ liền xuất hiện vô số vết nứt nhỏ như mạng nhện, sau đó từng tiếng răng rắc vang lên, vô số đá vụn và bụi đất chen nhau rơi xuống. Đao khí của thạch đạo lại bùng lên, chấn động khiến cho những mảnh đá nhỏ còn sót lại đều rơi xuống, lại lộ ra một tầng thạch chất nhẵn bóng. Một đao khí thể hùng hậu này chỉ đổi lấy độ dày của thạch đạo giảm đi vài thước...

Gần như ngay khi đệ tử Chiến tộc bên dưới ra tay, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Bên trong mây đen dày đặc, hai đạo đao khí hùng hậu mở rộng ra, đem một khối mây đen cắt thành hai nửa, lộ ra một khe hở rộng đến mấy chục trượng. Gần như đồng thời, cách đó không xa cũng xuất hiện hai đạo đao khí khổng lồ. Khí lưu cuồng bạo từ không trung quét xuống, gió mạnh thổi vào mặt khiến cho nhiều người không thể đứng vững. Những tiếng quát thình thoảng lại vang lên trên không trung. Bên trong đao khí như che phủ bầu trời, bốn bóng người liên tục di chuyển, thân hình biến ảo không ngừng, bỗng nhiên biến mất, khi xuất hiện thì đã ở ngoài ngàn dặm, không hề có dấu hiệu báo trước...

Bên dưới Dao vực, đệ tử Chiến tộc không ngừng xuất thủ oanh kích vào thạch đạo. Cuối cùng, một tiếng răng rắc vang lên, phía trên thạch đạo đã xuất hiện những vết nứt kéo sâu vào bên trong.

Trên đỉnh núi, ánh mắt của Chiến La chợt lóe sáng. Từ rất xa, hình ảnh của tòa thạch đạo phản chiếu vào bên trong con ngươi của hắn...

Chiến La đột nhiên vươn một tay về hướng thạch đạo ở phía xa. Bên trong con ngươi của hắn sáng lên, chỉ thấy những vết nứt trên thân thạch đạo nhanh chóng lan rộng, sau đó “ầm” một tiếng nổ tung thành vô số đá vụn, dưới tác dụng của một cỗ lực lượng vô hình bắn về phía sau.

Ngay lúc này, tiếng bước chân dày đặc từ bên trong Dao vực đột nhiên vang lên. Vô số đệ tử Dao vực mặc giáp trụ tay cầm chiến đao từ hạch tâm Dao vực tràn ra. Những đệ tử Dao vực này là lần đầu tiên xuất hiện, khí tức rõ ràng mạnh hơn đệ tử bên ngoài rất nhiều.

Tiếp đó mấy chục cường giả mặc y phục màu trắng từ hạch tâm của Dao vực đi ra. Chiến La sắc mặt cuồng biến. Hắn quan sát một chút, phát hiện có đến hơn tám mươi cường giả Thần cấp. Trong vòng vây của hơn tám mươi cường giả Thần cấp này, một gã thiếu niên thân mặc áo bào màu trắng chậm rãi từ bên trong Dao vực bước ra. Thiếu niên kia có khuôn mặt không quá anh tuấn, ngược lại có dáng vẻ của người trí thức. Mái tóc không phải quá đen dùng một mảnh lụa tùy ý cột lại sau đầu. Thần sắc trên mặt cực kỳ lãnh đạm...

Người nọ trong vòng vây của chúng nhân chậm rãi đi ra, thần sắc bình thản. Bỗng nhiên hần ngẩng đầu lên, trên đôi mắt như sao sáng là đôi lông mày nửa đen nửa trắng...

“Nhất Niệm Luân Hồi” Quân Thiên Thương!

Khi quan sát đến người kia, sắc mặt Chiến La không ngừng biến đổi, ngẩng đầu hướng về không trung hét lớn:

- Chiến Tế, các người mau trở lại! Tất cả Chiến tộc rút lui!

264. Chương 264: Thức Tỉnh

Từ sau khi Phong Vân Vô Kỵ đến Thái Cổ, lực lượng của kiếm mới bắt đầu quật khởi. Đối với cao thủ đao đạo mà nói, chuyện này giống như là một thảm họa. Ngay cả Đao Đế cũng phải chịu nhục, khiến cho tính tình của hắn biến đổi. Nhưng đao giả, bá giả thì vĩnh viễn không hề thay đổi.

Không ai ngờ được, sau lưng Đao Thần, chúa tể của toàn bộ Đao vực tồn tại mấy chục ức năm lại là một thiếu niên trẻ tuổi nhỏ nhả như vậy. Không những chẳng hề có một chút bá khí, ngược lại có dáng vẻ của người trí thức, giống như một tên thư sinh không hề có võ công. Nếu như không có đôi lông mày pha lẫn chút trắng bạc kia, đám người Chiến Tế tuyệt không thể tin đây lại là chủ nhân chân chính trong truyền thuyết của Đao vực.

“Nhất Niệm Luân Hồi” Quân Thiên Thương!

Quân Thiên Thương chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt có một sự bình tĩnh giống như đã nhiều lần trải qua phong ba bão táp, phẳng phất thế gian này chẳng có chuyện gì có thể khiến cho hắn động dung.

Trong tay trái của Quân Thiên Thương lại đang cầm một quyển sách cổ có bìa ngoài màu xanh. Hắn không nhanh không chậm vươn một ngón tay chỉ về không trung, lãnh đạm nói:

- Từ xa đến là khách! Nếu như đã đến thì hãy để tại hạ chiêu đãi một phen, sau đó đi cũng không muộn!

Trên bầu trời, hai cao thủ Chiến tộc đang giao đấu cùng với ba cao thủ Đao vực lập tức biết không ổn, tâm niệm vừa động đã nhanh chóng bay về phía xa...

Mấy chục cao thủ Thần cấp của Đao vực vừa bước ra vẫn không hề cử động, chỉ có chút hờ hững nhìn về phía xa. Khỏe miệng của Quân Thiên Thương mỉm cười, đầu ngón tay khẽ rung động. Trong hư không, từng cỗ ba động vô hình bỗng nhiên lan ra. Trước mắt của Chiến La, một không gian thông đạo trắng tấp bồng cất ngang hư không, thông đến một nơi xa vô tận...

Trong nháy mắt, hai người Chiến Tế đã chạy ra xa ngàn dặm đột nhiên lại xuất hiện cách đầu ngón tay của Quân Thiên Thương không xa, sau đó biến mất không thấy nữa.

Chiến La biến sắc, những đệ tử Chiến tộc đứng bên dưới cũng đều hoảng sợ.

“Dừng!”

“Dừng!”

Hai tiếng nổ giòn giã vang lên. Chiến Tế và Chiến Lễ đã biến mất đột nhiên từ hư không phía trước đầu ngón tay Quân Thiên Thương rơi xuống, không hề nhúc nhích. Lồng ngực của bọn họ vẫn chậm rãi phập phồng như trước, cánh mũi vẫn hô hấp bình thường, thế nhưng...

- Tất cả Chiến tộc mau lui!

Trên ngọn núi xa xa, Chiến La quát lên một tiếng. Hàng vạn đệ tử Chiến tộc lập tức nhanh chóng lui về phía xa một cách trật tự, giống như thủy triều đang rút.

Chiến La liếc nhìn hai người Chiến Tế đang nằm trên đất, trầm giọng nói:

- Người rút cuộc đã làm gì bọn họ?

Quân Thiên Thương thần nhiên nhìn Chiến La, mở miệng nói:

- Người cứ việc mang người đi! Nếu như Chiến tộc đã có dã tâm muốn nhất thống Thái Cổ, vậy thì để quân của các người đương nhiên phải giải quyết được việc nhỏ này... Tha cho người một mạng là để người trở về báo cho để quân của người biết... Thái Cổ nếu như dễ dàng thống nhất như vậy, từ ức năm trước ta đã làm rồi.

Chiến La nhìn chằm chằm vào Quân Thiên Thương một lát, cuối cùng chấp tay gần giọng nói:

- Cáo từ!

Bàn tay của hắn vùng lên, Chiến Tế và Chiến Lễ đang nằm trên mặt đất cách đó khoảng chừng ngàn trượng đột nhiên biến mất, khi xuất hiện thì đã nằm trong vòng hai khuỷu tay của hắn. Chiến La cẩn thận liếc nhìn Quân Thiên Thương ở phía xa, sau đó nhún người một cái, như sao băng bay về phía xa...

oOo

Sau khi chúa tể chân chính sau màn của Đạo vực là Quân Thiên Thương xuất hiện, thế lực của Đạo vực lại nhanh chóng mở rộng ra. Chỉ trong một đêm, Đạo vực đã thu hồi đến một nửa địa bàn đã mất. Từ khi một số đông cao thủ chân chính xuất hiện, Đạo vực trong mắt chúng nhân lại thể hiện một bộ mặt hoàn toàn khác.

Những đệ tử tinh anh từ bên dưới hạch tâm Đạo vực đi ra, nhân số cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng vài vạn người, thế nhưng bất luận là thực lực hay khí thế đều vượt xa so với những đệ tử Đạo vực đã từng xuất hiện trong mắt thế nhân.

Đạo giả, bá giả! Mấy vạn tinh anh dưới trướng của Quân Thiên Thương, thực lực đã đạt đến đỉnh phong của Thái Cổ. Không ít người thậm chí đã đạt đến Hoàng cấp, nhưng bọn họ vẫn như trước lần vào trong đám chiến sĩ tinh nhuệ, không hề tách riêng.

Đạo vực cùng với sự xuất hiện của đông đảo cao thủ Thần cấp, còn có rất đông cao thủ Đế cấp. Trong khoảng thời gian ngắn, bất kể là Đạo Đế hay Đạo Hoàng, địa vị đều rơi xuống một cấp bậc đáng xấu hổ.

oOo

Sự xuất hiện của Chiến Ma quả thật nằm ngoài dự liệu của Đạo vực. Sau khi Quân Thiên Thương rời đi không lâu, Chiến Ma hoành không xuất thế, dẫn theo hơn một trăm cao thủ đã ngoài Đế cấp xuất hiện trước mặt chúng đệ tử Đạo vực. Bất ngờ không kịp đề phòng, Đạo vực bị tổn thất nặng nề, mà tổn thất lớn nhất lại là do Chiến Ma xuất thủ tạo thành.

Tình huống giao chiến cụ thể Phong Vân Vô Kỵ cũng không rõ, chỉ biết là chiến dịch lần này diễn ra không đến một canh giờ. Chiến Ma hoành không xuất thế, hung danh nhất thời lừng lẫy, khiến cho cao thủ Thần cấp của Đạo vực nói đến người này cũng phải biến sắc.

Tình huống kia nhất thời khiến cho Phong Vân Vô Kỵ lưu tâm đến người này. Chỉ một tên Chiến ma xuất hiện mà đã khiến cho cao thủ Thần cấp cũng phải kinh hãi, vậy thì thực lực của Chiến Đế còn chưa lộ diện rốt cuộc đã đạt đến mức nào?

Đối với thế cuộc hiện nay, quyết định của Phong Vân Vô Kỵ cũng không khác gì Trì Thương, chính là ngồi xem kỳ biến.

Dựa vào thực lực của Kiếm vực hiện nay, quả thật chưa đủ để can dự vào.

Tử Hoàng không biết tung tích, ngay cả những thủ hạ liên quan cũng bắt tăm. Độc Cô thì đang bế quan lĩnh ngộ. Toàn bộ Kiếm vực có thể xuất thủ cũng chỉ có hắc và Tây Môn Y Bắc.

Giao chiến giữa Thần cấp, ngoại trừ cao thủ cùng cấp bậc, những người khác căn bản không thể nhúng tay vào.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ phát ra thông cáo, Chiến sự giữa Đạo vực và Chiến tộc tạm thời lắng lại một đoạn thời gian.

“Nhất Niệm Luân Hồi” Quân Thiên Thương cũng thông qua người hệ phái tự do phát ra thông cáo: “Chúc mừng Kiếm Thần xuất quan, rất mong được gặp mặt ngài!”

Tuyên bố của Quân Thiên Thương quả thật nằm ngoài dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ. Dựa vào thực lực của người này, có lẽ cũng không cần quan tâm đến Kiếm vực bao nhiêu.

Thái độ xử thế của Quân Thiên Thương so với Đạo vực trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn trái ngược, không khỏi khiến cho hắn ngạc nhiên và hiếu kỳ.

Hầu như từ đầu đến cuối Quân Thiên Thương đều không chính thức xuất thủ, hoặc có thể nói là võ công mà hắn triển hiện không nhiều. Nhưng qua một loạt hành động của Chiến Ma, Phong Vân Vô Kỵ nhìn ra được, không biết là cố ý hay vô tình, mấy lần Chiến tộc và Đạo vực giao chiến, mỗi khi có Quân Thiên Thương tham dự thì đều không nhìn thấy Chiến Ma. Kẻ này dường như có chút kiêng kỵ đối với Quân Thiên Thương.

Bất kể sự thật ra sao, chủ nhân chân chính của Đạo Vực Quân Thiên Thương, tộc trưởng của Chiến tộc Chiến Đế, cùng với Chiến Ma, ba cái tên này đều khiến cho Phong Vân Vô Kỵ rất mong đợi.

Sự xuất hiện của Quân Thiên Thương đã hoàn toàn chứng thực suy đoán lúc trước của Phong Vân Vô Kỵ. Cả bốn vực đều có thể lực ẩn tàng, từ trước đến nay chưa hề nổi lên mặt nước.

Mà như vậy, theo sự quật khởi của Chiến tộc, cùng với tuyên ngôn bá đạo và thực lực cường hãn, Thái Cổ dường dự lại đối mặt với một cuộc thanh tẩy khác.

Phong Vân Vô Kỵ có một loại dự cảm mãnh liệt. Từ đầu đến cuối, cường giả chân chính xuất hiện trước mắt người đời chỉ là Thần cấp, tính đi tính lại cũng chỉ vài người, cho nên trong ấn tượng của hắn thực lực của bốn vực chỉ tương đương với Kiếm vực mà thôi.

Mà thực lực của Kiếm vực chỉ mới quật khởi trong thời gian rất ngắn, thậm chí không đến mấy chục vạn năm, còn thể lực của bốn vực kia đều đã tồn tại mấy ức năm. Địa vị của Kiếm vực lại tương đồng với những vực khác, điều này có vẻ rất không hợp lẽ thường.

Tất cả đã chứng minh, cái mà mình nhìn thấy chỉ là lực lượng bề mặt của Thái Cổ. Còn hôm nay, theo sự gia nhập của Chiến tộc và chiến sự không ngừng mở rộng, những cường giả chân chính của Thái Cổ đã dần dần nổi lên mặt nước ...

“Hôm nay mới xem như là thời đại chân chính của Thái Cổ...” Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, sau đó vén vạt áo đứng lên. Thần thức của hắn đảo qua, đem toàn bộ tình huống của Kiếm vực thu vào trong mắt.

Độc Cô vẫn như trước ở tại đỉnh núi Nam Thăng bế quan khổ tu, khí tức của y đã trở nên rất khó phát hiện. Từ khí tức này mà xem xét, Phong Vân Vô Kỵ đoán chừng vô cực mà Độc Cô nghiên cứu nhất định đã có thành quả.

Dưới chân núi Nam Thăng, những chiến sĩ Nam Thăng Bắc Đẩu phái do Tử Hoàng lưu lại và Hoàng Kim giáp sĩ mà Phong Vân Vô Kỵ điều sang đang không ngừng tuần tra. Nhưng giữa sườn núi và đỉnh núi thì lại không hề có một chiến sĩ nào.

Trên đỉnh núi cao, tiếng gió thét gào, Tây Môn Y Bắc cầm kiếm mà đứng, một bộ bạch bào đón gió bay phát phới, trên mặt vẫn duy trì thần sắc hờ hững vạn năm không đổi, ánh mắt nhìn về phía trước.

“Kiếm vực có thể bình yên trong đó có công lao rất lớn của Tây Môn Y Bắc.” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cảm khái.

Suy nghĩ một chút, hắn liền mở miệng ra. Một luồng âm thanh xuyên qua gió lạnh truyền đến tai Tây Môn Y Bắc: “Tây Môn huynh!”

Tây Môn Y Bắc xoay người lại, nhìn về Kiếm vực xa xa, hờ hững nói: “Có chuyện gì không?”

“À! Ta muốn đi đến Tuyệt vực phương bắc một chuyến. Huynh có muốn cùng đi không?”

Tây Môn Y Bắc khẽ cúi đầu: “Thế còn Độc Cô huynh...?”

“Ta đã nói chuyện với Bồn Tôn... Bất luận kẻ nào xông vào Kiếm vực, giết không cần hỏi!” Phong Vân Vô Kỵ thản nhiên nói.

Muốn Bồn Tôn giúp đỡ một người làm một chuyện gì đó, còn không bằng bảo y chấp hành thủ vệ một lĩnh vực. Loại mệnh lệnh này đơn giản hơn mà vẫn có thể đạt được mục đích, cũng không làm trái với nguyên tắc của Bồn Tôn, cho nên sẽ không bị cự tuyệt.

“Vậy thì đi thôi!” Tây Môn Y Bắc trả lời rất dứt khoát, tay áo phất lên, từ không trung nhảy xuống, tại hư không vẽ ra một vết trắng như nhím nhận bay về hướng Kiếm các...

Từ khi Phong Vân Vô Kỵ quen biết Tây Môn Y Bắc, tốc độ xuất kiếm và biến chiêu của Tây Môn có thể nói là có một không hai trong thiên hạ, thế nhưng khinh công của hắn... lại thật sự không được tốt lắm. Phương diện này hôm nay rốt cuộc cũng có biến đổi, khiến cho Phong Vân Vô Kỵ có chút vui mừng.

- Lúc nào thì xuất phát?

Cửa lớn của Kiếm các đột nhiên mở ra, Tây Môn Y Bắc bào trắng tóc bạc chậm rãi bước vào. Hắn còn chưa xuất hiện, giọng nói hờ hững mang theo một luồng gió lạnh đã từ ngoài cửa lớn vang lên ...

- Đệ Ngũ!

Phong Vân Vô Kỵ một mặt đi nhanh ra ngoài cửa lớn, một mặt duỗi tay phải ra, bàn tay mở rộng. Một bóng đen từ dưới chân bắn ra, rơi vào trong tay của hắn, thu lại thành một khối. Tay phải nắm lại, Đệ Ngũ Kiếm Đám liền nhập vào bên trong áo bào.

- Đi ngay bây giờ!

Vừa dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ đã như gió lướt qua Tây Môn Y Bắc đi ra bên ngoài.

Ngoài cửa lớn, Trì Thương giống như vừa mới chạy đến, ngẩng đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ. Cặp môi của hắn vừa mấp máy, còn chưa kịp nói ra, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ đã truyền vào trong tai: “Ta và Tây Môn đi đến Tuyệt vực. Kiếm vực không cần lo lắng! Nhớ kỹ, tùy thời giữ liên lạc với ta!”

- Vâng thưa sư tôn!

Trì Thương cúi đầu chấp tay nói. Hai luồng kinh phong bỗng thổi qua bên người. Khi hấn ngẩng đầu lên, Phong Vân Vô Kỵ và Tây Môn Y Bắc đã biến mất. Dưới bầu trời trong xanh, hai chiếc bóng trắng hóa thành điểm đen nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn...

oOo

Tuyết vực.

Gió lạnh gào thét, tuyết rơi lả tả. Từng hàng đệ tử Chiến tộc đứng thẳng bên bờ Tuyết vực, tay cầm chuôi đao, nghiêm nghị nhìn về phía trước. Phía trước là Chiến Ma có hai nửa khuôn mặt trái ngược nhau đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên tuyết. Trước người của hấn cầm một thanh đao, nơi đao cắm xuống đất, một đoàn bóng đen không ngừng lượn lờ giống như vật sống.

Hai bên Chiến Ma có sáu hố tuyết. Trong hố tuyết có một chiếc bóng mờ nhạt, nhưng phía trên thì lại trống không chẳng có vật gì. Chỉ có những luồng khói mờ nhạt theo hô hấp của Chiến Ma mà biến ảo không ngừng, dường như lúc nào cũng có thể biến mất, nhưng thủy chung vẫn không tan.

Phía sau Chiến Ma là năm mươi cao thủ Thần cấp và những cao thủ Đế cấp của Chiến tộc.

Không biết đã trải qua bao lâu, khi bầu trời dần trở nên sáng trắng, Chiến Ma rút cuộc mở mắt ra. Trong mắt của hấn phát ra một tia sáng chiếu rọi phạm vi trước người mấy chục trượng, sau đó rất nhanh mờ dần. Từng tia khói từ trong mắt của hấn tỏa ra.

Chiến Ma thở ra một ngụm khí lạnh, nhìn những bóng đen dày đặc bên dưới bầu trời xa xa, thần thức cảm ứng được khí tức mạnh yếu không đồng nhất, lẩm bẩm nói: “Quân Thiên Thương quả không hổ là vực chủ Đao vực vực. Một đao luân hồi, ngay cả đế quân cũng không thể giải trừ. Xem ra, ngoại trừ giết chết người thì không còn cách nào để cứu mấy người bọn họ!”

- Hôm nay là ngày thứ mấy rồi!

Chiến Ma bỗng nhiên đứng dậy. Khi hấn đứng lên, từ trong sáu hố tuyết hai bên, từng đoàn bóng mờ bắt đầu kéo dài, cuối cùng hình thành mười hai hư ảnh. Từ hình dáng mà nhìn, mười hai hư ảnh này lại giống hệt Chiến Ma...

267. Chương 267: Là Người Quen Cũ

Phía sau Chiến Ma, một gã đệ tử Chiến tộc cúi đầu chấp tay nói.

- Tốt lắm! Hiện tại để chúng ta sớm kiến thức một chút người đứng đầu Đao vực!

Chiến Ma vung tay lên. Phía sau, đông đảo đệ tử Chiến tộc liền theo hấn không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Từng luồng hàn khí từ dưới chân đệ tử Chiến tộc tỏa ra, nhập vào trong mặt đất. Bên bờ Tuyết vực, từng luồng sương lạnh cuộn cuộn lan rộng ra bên ngoài. Đệ tử Chiến tộc tiến về phía trước một bước, sương tuyết băng hàn cũng theo theo đó lan rộng về phía trước.

Trong hư không, từng tiếng băng kết giòn giã không ngừng vang lên. Sương lạnh thấm xuống đất, nhập vào ba trượng. Từng tầng băng hoa mỹ lệ trên mặt đất như rắn trườn kéo dài ra, sau đó sương tuyết tầng tầng lớp lớp nhanh chóng thành hình...

Tại một đầu khác, đệ tử Đao vực quỳ một chân xuống đất, trường đao trong tay cắm vào mặt đất. Từng cỗ hàn khí thấu xương lượn quanh, lan rộng về phía sau, nhưng bọn họ dường như không hề cảm thấy, vẫn quỳ yên không nhúc nhích, tóc dài từ đỉnh đầu buông xuống che phủ khuôn mặt.

Phía sau đệ tử Đao vực, Quân Thiên Thương sắc mặt đầy vẻ trí thức đang cầm một quyển sách trong tay lẳng lặng đứng đọc. Bên cạnh hấn là rất nhiều cao thủ Thần cấp, so với Chiến La nhìn thấy lúc đầu đã tăng thêm không ít, khoảng chừng hơn hai trăm người.

Xa xa, đệ tử Chiến tộc trải ra như một tấm màn khổng lồ từ một phương tràn đến. Đến trước cả bọn họ là hàn khí dày đặc cùng với chiến ý ngập trời.

Từng đạo sương trắng bắn đến trước người Quân Thiên Thương, khi còn cách vài thước thì đột nhiên phát ra những tiếng xùy xùy tan rã. Một cỗ khí tức vô hình từ trong cơ thể Quân Thiên Thương tràn ra, sương lạnh màu trắng lập tức bị đẩy lùi về phía sau...

“Ầm!”

Một tiếng nổ đột ngột vang lên, từng cỗ hàn khí bạo tạc hóa thành những phiến hoa tuyết ào ào rơi xuống.

Xa xa, Chiến Ma vốn đang chậm rãi đột nhiên gia tăng tốc độ, bay về hướng Quân Thiên Thương. Phía sau, đông đảo đệ tử Chiến tộc cũng bay lên.

“Hô!”

Một gã cao thủ Thần cấp bên cạnh Quân Thiên Thương liền khoát tay. Mấy vạn đệ tử Dao vực lập tức đứng dậy, phát ra một tiếng hô lớn. Từng tiếng đao ngân vang vọng hư không. Trong nháy mắt, đệ tử Dao vực dường như biến thành những thanh đao vươn đến tận trời.

Tiếng đao ngân “ong ong” không dứt bên tai. Tại khoảnh khắc khi mấy vạn đệ tử Dao vực đứng lên, thời gian phẳng phất như dừng lại. Tất cả khí tức trong cơ thể đệ tử Dao vực nhanh chóng thu liễm, chỉ còn lại hơn vạn đạo đao khí thẳng đến tận trời tạo thành một đao trận, ngăn cách hàn khí ở bên ngoài.

Chiến Ma bỗng nhiên dừng lại cách đao trận hơn năm mươi bước, nhìn chằm chằm về phía Quân Thiên Thương, lên tiếng:

- Người là Quân Thiên Thương?

- Ai...

Quân Thiên Thương thở dài một tiếng, ánh mắt cuối cùng từ quyển sách trong tay di chuyển về phía Chiến Ma. Ngay khi hắn ngẩng đầu lên, thiên địa âm u chợt sáng ngời, ngay cả mây đen lơ lửng trên không dường như cũng được phủ tầng ánh sáng màu trắng. Ánh sáng chói mắt chỉ vừa hiện lên đã biến mất, khiến cho người ta còn tưởng là ảo giác.

Ánh mắt của Quân Thiên Thương đột nhiên khôi phục lại bình tĩnh, hai tròng mắt vẫn sáng ngời nhưng không còn chói mắt như trước. Tại khoảnh khắc khi hắn ngẩng đầu lên, Chiến Ma bỗng nhiên nhắm hai mắt lại.

“Rầm...”

Phía sau Chiến Ma đột nhiên vang lên mấy tiếng như cọc gỗ ngã xuống đất. Mười cao thủ Thần cấp và hơn hai mươi cao thủ Đế cấp, khi Quân Thiên Thương tùy ý nhìn lướt qua đều ngã xuống đất. Toàn thân bọn họ không hề có vết thương, ngực vẫn còn hô hấp, nhưng thần thức thì đã mất từ lâu.

- Nhắm mắt lại, dùng thần thức quan sát!

Chiến Ma hét lớn.

Bên ngoài mấy ngàn dặm, trên một đỉnh núi cao, Phong Vân Vô Kỵ và Tây Môn Y Bắc thân mặc áo trắng chấp tay mà đứng. Ngay khi Quân Thiên Thương ngẩng đầu nhìn, cả hai người đều run lên.

- Người này thật quá đáng sợ!

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng kinh hãi, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

- Đúng vậy, thật quá đáng sợ! Hoàn toàn không hề báo trước...

Tây Môn Y Bắc gật đầu.

- Điều này căn bản không phải vì con mắt của hắn.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn về nơi đệ tử Dao vực và đệ tử Chiến tộc giao chiến phía xa, lẩm bẩm nói:

- Hắn nắm giữ một thứ gì đó!

- Quy tắc?

- Đúng vậy!

Phong Vân Vô Kỵ khẳng định:

- Đạo vực tồn tại đã mấy ức năm. Quân Thiên Thương lại là chúa tể chân chính phía sau, thực lực chỉ sợ đã đạt đến Thần cấp hậu kỳ rồi!

Tây Môn Y Bắc hồ hững không nói gì, một lúc sau đột nhiên mới lên tiếng:

- Huynh có nắm chắc thắng được hần không!

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, sau đó lên tiếng:

- Không biết! Tại phương diện quy tắc ta cũng không hiểu rõ lắm. Nếu như có sự cộng hưởng của Bồn Tôn đã hiểu được quy tắc bốn nguyên, phỏng chừng ta có thể đánh với hần một trận!

Phong Vân Vô Kỵ lại hỏi:

- Kiếm của huynh đối mặt với hần thì nắm chắc bao nhiêu?

Tây Môn Y Bắc nhìn về tuyết động cuộn lên ở phương xa, hồ hững nói:

- Kiếm của ta đối mặt với ai cũng vậy thôi!

Phong Vân Vô Kỵ nghi hoặc, nhưng rất nhanh đã hiểu được, cũng không hề nói thêm.

Kiếm của Tây Môn Y Bắc, cho dù đối diện với ai vĩnh viễn đều là năm năm, không phải địch chết thì ta vong.

Lần hỗn loạn tại Nam Thăng Bắc Đẩu trước kia, nếu như không có Độc Cô tương trợ, cộng thêm mấy vị Kiếm Hoàng khác kiềm chế, lấy cực đạo của Tây Môn Y Bắc thì từ lâu đã là một người chết rồi.

Ở phía xa, Quân Thiên Thương dường như có linh cảm, bỗng nhiên nhìn về hướng hai người đang đứng trên đỉnh núi. Phong Vân Vô Kỵ và Tây Môn Y Bắc lập tức nhắm mắt lại.

Một nụ cười thoáng hiện trên khóe miệng Quân Thiên Thương, nhưng rất nhanh biến mất. Tay phải của hần vươn ra, nhẹ nhàng gạt những bông tuyết động không biết đã bám lên y phục lúc nào, sau đó cũng không hề nhìn về phía này. Động tác của hần tùy ý tự nhiên, không ai lưu ý đến trên đỉnh núi xa xa lại có hai vị khách không mời mà đến.

Phong Vân Vô Kỵ và Tây Môn Y Bắc đương nhiên hiểu rõ, võ công của Quân Thiên Thương còn cao hơn hai người, không phát hiện được bọn họ mới là chuyện lạ. Có điều nhìn dáng vẻ của hần giống như không hề để ý đến chuyện này. Hai người tự nhiên cũng vui vẻ tiếp tục ở lại đỉnh núi, mượn cơ hội này để hiểu thêm về thực lực chân chính của Chiến tộc và Đạo vực.

- Chiến Đế tại sao không đến?

Một gã Thần cấp bên cạnh Quân Thiên Thương lên tiếng:

- Vực chủ của Đạo vực ta đích thân đến đây, còn Chiến Đế của Chiến tộc các người đâu? Chẳng lẽ đây là lễ đãi khách của Chiến tộc?

Chiến Ma cười nhạt, vết sẹo trên trán không ngừng run lên:

- Muốn gặp đế quân rất dễ! Chỉ cần đánh bại ta hoặc là bước qua xác của ta, đế quân tự nhiên sẽ đến gặp các người. Về phần người, nơi này đâu có chỗ cho loại nhãi nhép như người xen vào!

Con người của Chiến Ma bỗng nhiên co rút lại, một cỗ chiến ý cuồng bá từ trong cơ thể hần bắn ra, sau đó hợp lại làm một bó. “Oanh” một tiếng, chiến ý xuyên qua đao khí vô hình cấu thành đao trận, trực tiếp oanh kích vào tên cao thủ Thần cấp kia.

Thân hình của tên cao thủ Thần cấp vừa lên tiếng đột nhiên co lại, giống như một con tôm hùm bị nướng, huyết sắc trên mặt trong nháy mắt mất đi.

Tất cả còn chưa kịp phản ứng, phần lưng của tên cao thủ Thần cấp kia bỗng nhiên nổ tung, một chùm máu tươi bắn ra. Thân hình bay ngược về phía sau, “rầm” một tiếng rơi xuống mặt đất, máu tươi từ bên dưới chảy ra...

Không một ai kịp trở tay, kể cả Phong Vân Vô Kỵ và Tây Môn Y Bắc đang trên đỉnh núi cao ngàn trượng. Không ai ngờ được, Chiến Ma còn chưa động tay chân, một gã cao thủ Thần cấp đã tử vong.

Sự khiếp sợ hiện lên trên mặt hai người. Cho dù là loại thần sắc hờ hững vạn năm không đổi củ Tây Môn Y Bắc cũng không thể che lấp được.

Tất cả mọi người, bao gồm cả những cường giả Đạo vực đứng bên cạnh cao thủ Thần cấp kia, không một ai phát hiện có bất cứ khí lưu lay động hay khí tức năng lượng nào.

Chỉ một cổ chiến ý hùng hậu, cường đại không cách nào hình dung từ trong hư không xẹt qua, một gã cao thủ Thần cấp đã tử vong...

Cánh tay Quân Thiên Thương đang vươn ra vài tấc chậm rãi thu về, vẻ tức giận hiện lên trên mặt.

- Lẽ ra người không nên giết hắn!

Quân Thiên Thương nhìn Chiến Ma, sắc mặt lại khôi phục bình tĩnh.

“Rầm!”

Phía sau Chiến Ma, một gã cao thủ Thần cấp của Chiến tộc bỗng nhiên ngã xuống không hề báo trước ...

- Người...

Sắc mặt Chiến Ma nhất thời trở nên vô cùng khó coi, dữ tợn nhìn chằm chằm vào Quân Thiên Thương.

- Thực lực của người trong Chiến tộc chắc cũng là hạng một hạng hai. Mặc dù không thể so với Chiến tộc đế quân, nhưng có lẽ cũng không kém quá xa. Chiến tộc quả thật có thực lực để xưng hùng Thái Cổ!

Quân Thiên Thương chậm rãi nói:

- Công pháp của các người ngay cả ta cũng không thể ngăn cản. Có điều dựa vào thực lực của người, khi dễ một số cao thủ Thần cấp sơ kỳ dường như có chút quá đáng. Chiến tộc nếu như chỉ có thế, vậy thì người giết một người của ta, ta sẽ giết hai người của các người!

Giọng nói của Quân Thiên Thương rất bình thản, không tức giận cũng không nóng nảy, nhưng Chiến Ma lại nhận ra sự kiên định và uy hiếp trong lời nói.

Công pháp của Chiến tộc bá đạo quỷ dị, ngay cả võ công cao như Quân Thiên Thương cũng không thể hiểu rõ. Nhưng đồng dạng, năng lực lấy mạng người trong khi cười nói của Quân Thiên Thương, Chiến Ma cũng không thể nắm rõ được, chưa cần nói đến việc ngăn trở.

Nhắm mắt lại dường như vẫn không thể ngăn cản được Quân Thiên Thương.

- Bỏ đi!

Chiến Ma bỗng nhiên mở mắt ra:

- “Nhất Niệm Luân Hồi” Quân Thiên Thương quả nhiên danh bất hư truyền! Cho dù là đế quân cũng đánh giá người rất cao. Hôm nay để cho ta lĩnh giáo Luân Hồi quyết một phen đi!

Quân Thiên Thương nghe được liền động dung, lên tiếng:

- Người làm sao biết?

Chiến Ma thần nhiên nói:

- Người không nhớ ta sao? Ha ha... Đích xác, dung mạo của ta đã biến đổi rất lớn, không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Chân mày của Quân Thiên Thương càng nhíu chặt hơn.

Chiến Ma lên tiếng:

- Mấy ức năm trước, khi Thần Ma đại chiến kết thúc, ngươi và ta đã từng gặp mặt một lần. Bất kể là ngươi hay ta, lúc đó đều chỉ là một tên vô danh tiểu tốt. Ngươi có nhớ không, lúc đó ngươi còn chưa đặt chân đến Thần cấp, đã từng nói qua với một nam tử bên cạnh ngươi: “Thần Ma chi chiến, vô số tộc nhân thân hóa tro bụi, linh hồn tan biến. Thế gian này không biết có luân hồi hay không? Nếu như không có, ta nhất định sẽ lập nên một luân hồi, gọi là Luân Hồi quyết!”. Lúc đó rất nhiều người đều cười nhạo việc này. Đạo của Luân hồi hư vô mờ ảo, không ai có thể nắm lấy. Đừng nói là ngươi, cho dù là Chí Tôn cũng hoàn toàn không biết... Không ngờ được, thời gian dài như vậy, ngươi rốt cuộc đã thành công!

- Thì ra chính là ngươi!

Chân mày của Quân Thiên Thương liền giãn ra:

- Ngươi cũng đã thành công sao...

____*_____

268. Chương 268: Chiến Ma

- Ta đã thành công, nhưng cũng đã thất bại...

- Ồ?

Chiến Ma chỉ vào vết sẹo khó coi trên trán xuyên qua toàn bộ khuôn mặt, lãnh đạm nói:

- Đây là minh chứng cho sự thất bại của ta. Mặc dù ta đã thành công, nhưng dấu vết này vĩnh viễn không thể nào xóa được.

Quân Thiên Thương lặng lẽ nhìn Chiến Ma, lên tiếng:

- Cho dù nói thế nào, nhìn vào thực lực của ngươi hôm nay, có thể dễ dàng giết chết cao thủ Thần cấp, xem ra ý tưởng năm đó hôm nay đã có thành tựu rồi. Xin chúc mừng!

- Ha ha ha...

Chiến Ma đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nhưng cặp mắt của hắn thủy chung vẫn nhắm lại, chỉ dùng thần thức “quan sát” thế giới này.

- Quân Thiên Thương... Ha ha ha! Thì ra đây chính là cái tên mà ngươi vẫn không nói cho ta biết. Không nghĩ tới, người đứng đầu của Đạo vực lại là ngươi!

Thần sắc của Quân Thiên Thương vẫn bình tĩnh, vẻ trí thức trên khuôn mặt không hề thay đổi, thản nhiên nói:

- Không sai! Năm đó ta vẫn chưa nói cho các hạ biết tên của mình. Dù sao khi đó hai ta đều chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt, ngay cả Thần cấp cũng chưa bước vào, nhưng lời nói thì lại rất hùng hồn khiến cho nhiều người giật mình.

Quân Thiên Thương thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời:

- Đúng là thế sự vô thường! Ngay cả ta cũng không ngờ được, cách đây không lâu lại có thể ngộ ra được Luân Hồi quyết.

- Ha ha! Quân huynh! Mặc dù hai chúng ta cũng xem như là người quen cũ, cũng không có cừu oán, nhưng hôm nay chúng ta lại đứng trên hai trận doanh khác nhau, đành phải binh đao tương kiến mà thôi!

Chiến Ma cao giọng nói.

Quân Thiên Thương trầm ngâm không nói gì, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, sau đó lên tiếng:

- Tại Thái Cổ này mỗi người đều có mộng tưởng của mình. Vì mộng tưởng đó, tất cả đều phải để lại phía sau. Chiến huynh có khí phách như vậy, ta đương nhiên có thể hiểu được... Chỉ là không biết để quân của Chiến tộc rốt cuộc muốn làm gì? Muốn thống nhất Thái Cổ sao? Thái Cổ không phải dễ dàng thống nhất như vậy... Thống nhất Thái Cổ, có vẻ như...

- Câm miệng!

Thần sắc của Chiến Ma bỗng nhiên biến đổi, nhưng mảy nói:

- Quân Thiên Thương! Để quân có lệnh giao cho ta chỉ huy chiến sự với Dao vực. Nói thật, mặc dù lực lượng tiềm tàng của Dao vực rất hùng hậu, nhưng điều này vốn đã nằm trong dự liệu của Đế quân. Dựa vào thực lực của các người, căn bản không thể đối chọi với Chiến tộc ta. Là thần phục hay phản kháng, người hãy suy nghĩ cho thật kỹ!

Quân Thiên Thương chỉ cười lãnh đạm, sau đó nói:

- Vậy thì chiến đi!

Không khí bỗng nhiên trở nên đông đặc lại. Ngay cả Phong Vân Vô Kỵ ở xa ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được sự kiên định và uy hiếp trong lời nói của Quân Thiên Thương, đó là một loại tôn nghiêm của người ở địa vị cao.

Yên tĩnh, yên tĩnh tuyệt đối! Tiếng gió tuyết xa xa thổi vào lại có phần chói tai, thanh âm dường như so với bình thường lớn hơn rất nhiều.

Sau khi Quân Thiên Thương đáp lời, mọi người vốn cho rằng, lập tức sẽ có một phen đại chiến. Thế nhưng tất cả đều không xảy ra, chỉ có sự yên tĩnh như bình thường. Tay trái của Quân Thiên Thương vẫn cầm quyển sách, khóe miệng ẩn chứa một nụ cười thần nhiên, tay phải buông xuống để phía sau người. Thần sắc của hắn ung dung bình tĩnh, nhưng lại có một lực lượng chấn nhiếp vô hình khiến cho người khác tín phục. Giống như đứng bên cạnh người này, không một thứ gì có thể lay chuyển được.

Tại trường có đến mấy vạn người, nhưng khí thế của một mình Quân Thiên Thương lại áp đảo tất cả, áp bức cả gió tuyết. Trong sự bình tĩnh ung dung, không có khí phách của cao thủ đao đao, cũng không có chiến ý cuồng dại của Chiến tộc, chỉ có dáng vẻ của một thư sinh trói gà không chặt, nhưng nhất thời, toàn bộ đại địa dường như trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một mình hắn đứng ngạo nghễ trong trời đất.

Loại cảm giác này phi thường vi diệu. Thời gian giống như ngừng lại, không còn trôi về phía trước. Thời khắc này phẳng phất như trôi qua thật lâu...

Loại cảm giác trống trải này cuối cùng bị một tiếng thở dài của Chiến Ma cắt đứt...

- Ta rất tán thưởng người...

Chiến Ma chậm rãi ngẩng đầu lên:

- Nhưng điều này cũng không thể thay đổi được trận chiến giữa chúng ta. Ta thừa nhận, Chiến Ma quyết của ta không có sự huyền diệu như Luân Hồi quyết của người, nhưng Luân Hồi quyết của người cũng mơ tưởng lay động được ta!

Dứt lời, cặp mắt của Chiến Ma bỗng nhiên mở lớn, chiến ý toàn thân bùng lên. Một cỗ chiến ý cuồng bạo hùng hậu tụ thành một thanh đao vô hình, phá vỡ hư không lao về hướng Quân Thiên Thương...

- Công pháp của Chiến tộc quả nhiên huyền diệu! Chỉ cần chiến ý không bằng các người sẽ không thể phát huy toàn bộ công lực. Nếu như kém quá nhiều, thậm chí sẽ bạo thể mà chết... Quả thật là tuyệt học nhất đẳng!

Giọng nói của Quân Thiên Thương rất chậm rãi. Theo đạo lý, trong khoảng thời gian này cũng đủ để Chiến Ma giết chết mấy trăm cao thủ Thần cấp, nhưng trên thực tế, Quân Thiên Thương vẫn không nhúc nhích, trên người cũng không có vết thương gì.

Mà chiến ý do Chiến Ma ngưng tụ thành vẫn như trước tại hư không lan tới, không ngừng phá vỡ tầng tầng hư không...

Bên ngoài ngàn dặm, trên một ngọn núi cao ngàn trượng bên dưới những tầng mây, Phong Vân Vô Kỵ toàn thân y bào vũ động, khẽ cau mày.

- Quân Thiên Thương đã nắm giữ không gian quy tắc. Chiến ý cuồng bá của Chiến Ma căn bản không thể đột phá được không gian tầng tầng lớp lớp mà hắn thiết lập trước người. Võ công của hai người hơn kém không lớn, nhưng Chiến Ma đối với lý giải quy tắc lại không bằng Quân Thiên Thương. Tốc độ xuyên phá không gian của chiến ý không bằng tốc độ thiết lập không gian trùng điệp của Quân Thiên Thương. Nếu cứ như vậy, sợ rằng qua vài chục ức năm nữa cũng đừng mơ tưởng công kích đến bản thể của Quân Thiên Thương.

- Quân Thiên Thương... không thể phòng ngự được chiến ý công kích ...

Tây Môn Y Bắc đột nhiên nói.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn đứng yên bất động nhìn về phía trước, nghe vậy liền gật đầu:

- Chỉ cần chiến ý không bằng Chiến Ma, nhất định sẽ bị áp chế. Theo như tình huống của Quân Thiên Thương, một khi chiến ý như thực chất kia công kích vào bên trong, sợ rằng kết quả cũng không khác gì những người kia... Chiến tộc quả nhiên cường hãn...

- Quả thật rất mạnh...

Tây Môn Y Bắc lạnh lùng nói, thanh âm rất nhanh theo gió tan vào hư không...

Chiến Ma tất nhiên đã nhận thấy không đúng, trong nháy mắt đã hiểu rõ dùng phương thức này vĩnh viễn cũng không thể công kích được Quân Thiên Thương. Đang lúc hắn chuẩn bị xuất thủ lần nữa, xuyên thấu qua tầng tầng đao khí mông lung trước người, nụ cười thần nhiên trên khóe miệng của Quân Thiên Thương phản chiếu vào trong ánh mắt, càng lúc càng lớn. Thanh âm lãnh đạm vang lên bên tai:

- Có qua có lại! Nếu như ngươi đã xuất thủ, vậy thì cũng nên đến lượt ta...

Chiến Ma trong lòng rung mình, lập tức chuẩn bị phòng ngự. Xa xa, cặp mắt như sao trời của Quân Thiên Thương đột nhiên sáng lên không ít. Bên ngoài ngàn dặm, Phong Vân Vô Kỵ cũng bất chấp bị người khác phát hiện, thần thức cường đại xẹt qua hư không quét ngang toàn bộ thiên địa...

Ngay khi cặp mắt của Quân Thiên Thương trở nên sáng rực, cặp mắt của Chiến Ma trái lại trở nên ảm đạm, khuôn mặt xấu xí hiện ra thần sắc cứng đờ, hai tròng mắt càng ngày càng mờ nhạt. Ngay lúc này, trên khoảng đất trống tại bên trái Chiến Ma, một bóng đen giống Chiến Ma đột nhiên tan ra, hóa thành từng sợi tơ nhỏ dọc theo mặt đất nhập vào thân thể hắn...

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong hư không, nhưng môi của Chiến Ma thì căn bản chưa từng mở ra.

Trong tiếng kêu thê lương, một bóng đen nhỏ hình người vụn vụn từ trong con mắt trên nửa mặt trái dữ tợn của Chiến Ma bay ra. Giống bị nhất lực lưỡng vô hình lôi kéo, bóng đen kia không ngừng vụn vụn kéo dài. Vừa thoát ra khỏi mắt trái của Chiến Ma, lập tức khuếch đại lên...

Bóng đen hình người không ngừng kéo dài ra khỏi đồng tử, đồng thời tại phần đầu đang khuếch triển, màu sắc dần dần cũng trở nên mờ nhạt, giống như tiến vào một không gian khác. Màu sắc cuối cùng từ trắng nhạt tiếp cận đến hư vô...

“Xoẹt!”

Bóng đen kia hoàn toàn thoát ra khỏi mắt trái Chiến Ma. Sau khi bay ra không đầy mấy trượng, lập tức trở nên nửa trong suốt, đồng thời nhanh chóng biến mất. Tiếng hét thảm thiết chói tai trong hư không cũng ngừng lại.

Phía sau Quân Thiên Thương, trên hài cốt của cao thủ Thần cấp đã bị Chiến Ma dùng chiến ý phá thể mà chết, đột nhiên tỏa ra từng tia khí đen. Khí đen nhanh chóng kết thành một bóng đen hình người, đứng thẳng trên thi thể ban đầu. Bóng đen hình người này và bóng dáng của thi thể trên mặt đất giống nhau như đúc.

- Luân Hồi quyết của ngươi không thể giết được ta!

Chiến Ma vẫn không nhúc nhích đột nhiên lên tiếng, khóe miệng dần dần nở một nụ cười, càng lúc càng đậm, cuối cùng cười lớn:

- Ha ha ha...

Tay phải của Chiến Ma vung lên, bóng đen đứng thẳng trên thi thể kia nhanh chóng đi về phía hắn.

- Giữ nó lại...

Phía sau Quân Thiên Thương, chúng cao thủ Thần cấp vẻ mặt kinh hãi, trong lòng cảm thấy không ổn. Một người vừa hô lên, từng đôi tay lập tức chụp vào bóng đen kia, cố gắng giữ nó lại, nhưng chỉ có thể xuyên qua...

“Ti!”

Tất cả đều hít một hơi lạnh...

Mặc dù đều là Thần cấp, nhưng giữa Thần cấp cũng có sự chênh lệch, hơn nữa chênh lệch có khi còn hơn cả Thần cấp và Hoàng cấp.

Trong quá trình bóng đen kia đến gần Chiến Ma, hình dạng không ngừng biến hóa. Càng đến gần, thân hình của nó càng giống như bóng dáng của Chiến Ma.

Cuối cùng, bóng đen hoàn toàn trở nên giống Chiến Ma như đúc, sau đó đi đến bên trái của hắn, đứng vào vị trí lúc trước của bóng đen đã bị hút vào một không gian không biết.

“Xoẹt xoẹt!”

Lại vài thanh âm khê vang lên. Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên vài cỗ thi thể chết dưới tay Chiến Ma cũng tỏa ra từng tia khí đen, nhanh chóng ngưng tụ thành hình...

Quân Thiên Thương nhíu mày:

- Ngươi rốt cuộc vẫn đã thành công!

Chiến Ma không trả lời ngay, chỉ nhắm mắt lại, thở ra một ngụm khí đen. Vết sẹo giữa trán như một con rết rung động khép lại. Lần thứ hai mở mắt ra, ánh mắt vốn âm đạm của hắn lại trở nên sáng rực.

- Tất cả đều phải nhờ phúc của ngươi!

Chiến Ma cười gằn:

- Năm đó ngươi nói với ta muốn sáng tạo Luân Hồi quyết, người khác đều cười gạt đi, chỉ có ta là thật sự chăm chú lắng nghe. Ta không có được thiên tư như ngươi, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc. Mặc dù ta không sáng tạo ra được “Luân Hồi quyết”, nhưng lại thành công sáng tạo ra “Chiến Ma quyết”. Ha ha ha...

Quân Thiên Thương trầm ngâm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Chiến Ma.

- Ngươi quả thật không nên nói cho ta biết một số ý tưởng về Luân Hồi quyết. Năm đó ta đã từng suy nghĩ, trời sinh vạn vật tương sinh tương khắc, nếu như ngươi thật sự có thể sáng tạo ra Luân Hồi quyết, khi ta gặp thì phải làm sao...

Chiến Ma bỗng dừng câu chuyện, nhìn thẳng vào Quân Thiên Thương.

Quân Thiên Thương ngẩng đầu thở dài một tiếng:

- Ngươi quả thật rất thông minh! Lúc đó nếu như không có ngươi lắng nghe, để cho ta biết vẫn còn một người có cùng quan điểm với mình, hôm nay ta cũng không thể sáng tạo ra Luân Hồi quyết. Từng lần thất bại, từng lần chán nản... Luân Hồi quyết đã làm tiêu hao vô số tâm trí của ta. Sau đó ta lại tự mình đến Thánh điện, xem qua tất cả võ học bên dưới Thánh điện, mới sáng tạo ra Luân Hồi quyết hiện nay. Gian khổ trong đó không phải người ngoài có thể hiểu được. Luân hồi, luân hồi! Vào luân hồi ta, có tử không sinh...

Dứt lời, cặp mắt của Quân Thiên Thương bỗng nhiên mở rộng, bên trong con ngươi, một vòng điểm sáng chói mắt hình thành dạng bánh xe, từ trong mắt bắn ra...

269. Chương 269: Luân Hồi Quyết

Giọng nói của Quân Thiên Thương vừa dứt, một tia sáng trong mắt chợt bắn ra, hóa thành một điểm sáng chói mắt tiêu tán tại hư không. Đồng thời tay phải của hắn từ từ giơ lên hướng về Chiến Ma...

“Ầm!”

Toàn bộ không gian đột nhiên phát ra một tiếng chấn động, sau đó tiếng rung chuyển ầm ầm vang lên giữa hư không. Chuẩn xác mà nói, thanh âm của loại chuyển động này không phải cảm nhận được bằng giác quan, mà là chuyển động phát ra từ linh hồn.

Dùng mắt thường hay thần thức quan sát đều không thể nhìn thấy vật gì, bao gồm Tây Môn Y Bắc và Phong Vân Vô Kỵ, thần thức có thể nói đã đạt đến trình độ nhập vi.

Mặc dù trước người Quân Thiên Thương không hề tồn tại bất cứ thứ gì, nhưng bao gồm cả Chiến Ma đều có thể cảm giác được, một bánh xe khổng lồ không gì sánh được đang chậm rãi chuyển động giữa hư không.

- Mau lui lại!

Phong Vân Vô Kỵ kéo Tây Môn Y Bắc, đột nhiên lui nhanh về phía sau, trong nháy mắt đã rời xa hơn ngàn dặm.

Khi hai người đứng yên, Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại nhìn thoáng qua Tây Môn Y Bắc, phát hiện ánh mắt của hắn trắng bệch, đến lúc này mới có huyết sắc từ dưới da nổi lên.

- Thực lực thật đáng sợ!

Một lúc sau, Tây Môn Y Bắc lẩm bẩm nói. Tay phải của hắn nắm chặt thiết kiếm, ánh mắt nhìn về Quân Thiên Thương giống như thần linh ở phía xa, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Tiếng gió gào thét, nhưng còn lớn hơn tiếng gió là kia lực hút cường đại phát ra từ trong linh hồn, giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang kéo linh hồn của những sinh vật ở gần vào bên trong “luân” khổng lồ.

Từng bóng đen nhàn nhạt từ trên người chúng đệ tử Chiến tộc phía sau Chiến Ma thoát, bay về hướng “luân” khổng lồ vô hình giữa hư không.

- Mau lui lại!

Khuôn mặt Chiến Ma co quắp lại, vội vã hét lên, nhưng đã quá muộn. Ở phía sau, hàng loạt đệ tử Chiến tộc vô thanh vô tức ngã xuống.

Ma khi Quân Thiên Thương vung tay lên, đông đảo đệ tử Dao vực phía sau lại đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Trong khoảng không rộng lớn chỉ còn lại một mình Quân Thiên Thương đối diện với mấy vạn đệ tử Chiến tộc. Nhưng kết quả là phương ít người lại chiếm được thượng phương tuyệt đối.

Từng luồng khí đen từ trên mặt của Chiến Ma tràn ra, bên cạnh hắn, những bóng ma nhàn nhạt điên cuồng tan ra, hóa thành từng sợi tơ màu đen chảy vào trong thân thể...

“A...”

Trong hư không, tiếng gào thét thê lương không ngừng vang lên. Từng bóng đen hình người từ trong con ngươi của Chiến Ma kéo dài ra, điên cuồng lao về một nơi nào đó trong hư không phía trên, giống như xuyên vào một tầng không gian khác, biến mất không thấy...

Tiếng gió mãnh liệt thét gào, nhưng cũng không thể che lấp được những tiếng hét thê lương...

Từng bóng đen hình người không ngừng lao về khoảng không hai bên Chiến Ma, nhưng rất nhanh lại hóa thành từng dòng tơ đen nhập vào thân thể hắn, sau đó lại bị “luân” giữa hư không hút ra từ trong con người, biến mất không thấy...

Trước mặt uy lực chân chính của Luân Hồi quyết, Chiến Ma căn bản không có sức lực phản kháng.

Loại lực lượng hút lấy hồn thể này, ngay cả hai người Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy cũng kinh hãi không thôi.

Người mới vào Thần cấp, quả nhiên so với người bước vào Thần cấp đã lâu có khác biệt rất lớn.

“A!”

Trong lúc này, Chiến Ma đột nhiên gầm lên một tiếng, một chùm sương đen dày đặc từ trong cơ thể bắn ra. Trên khuôn mặt của hắn, vết sẹo khó coi kia bỗng nhiên di chuyển về bên phải khoảng ba tấc, khiến cho cả khuôn mặt càng trở nên âm u dữ tợn. Phía sau đầu, tóc đen như những con rắn nhỏ không ngừng vũ động.

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang lên. Sau lưng Chiến Ma, một bóng đen nhanh chóng bành trướng, cuối cùng cao đến khoảng tám chín mươi trượng. Trên đầu của bóng đen, hai chiếc sừng nhọn uốn lượn vươn ra.

Bóng đen khổng lồ này gần như che khuất gần một nửa bầu trời, kể cả “luân” vô hình đang tồn tại giữa hư không.

Hay tay của Chiến Ma bỗng nhiên giơ lên, ma ảnh khổng lồ phía sau cũng giống như hắn giơ hai tay lên...

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, hư không bỗng xuất hiện một vết nứt không gian hình vòng. Phía bên dưới, ánh mắt của Quân Thiên Thương vừa đảo qua, vết nứt không gian này lại biến mất vô ảnh vô tung.

- Luân Hồi quyết của ngươi không thể hút được linh hồn ta!

Chiến Ma cười lớn, từng luồng gió lạnh từ phía sau hắn thổi qua, qua lại như con thoi giữa hư không, phát ra tiếng rít chói tai.

Ánh mắt của Quân Thiên Thương đảo qua ma ảnh to lớn không gì sánh được phía sau Chiến Ma, dừng lại nơi hai chiếc sừng uốn lượn trên đầu một chút. Chân mày của hắn khẽ động, cặp môi mấp máy:

- Ngươi quả nhiên đã làm như vậy... ngươi quả nhiên đã làm như vậy...

- Không sai!

Chiến Ma dữ tợn nói, vết sẹo trên khuôn mặt như một con rắn kia dần dần di chuyển về nửa mặt bên phải:

- Mặc dù ngươi không tham dự, nhưng không phải cũng giống như ta đều nhìn thấy được sự cường đại của ma tộc sao? Thần cấp của chúng ta căn bản không thể so sánh được với những đỉnh cấp yêu ma đó. Nhân loại trời sinh linh hồn không sánh bằng ma tộc. Nếu như linh hồn có thể trở nên cường đại như đỉnh cấp yêu ma, nhân loại chúng ta không phải càng cường đại hơn sao?

Dứt lời hắn liền cười lớn.

Quân Thiên Thương vung tay áo lên, lập tức mây mờ gió nhạt. Trong hư không, “luân” vô hình cũng biến mất vô ảnh vô tung, kể cả những năng lượng ba động liên quan đến nó.

Thương hại nhìn thoáng qua Chiến Ma, Quân Thiên Thương lãnh đạm nói:

- Ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?

Tiếng cười của Chiến Ma ngừng lại, sắc mặt trầm xuống. Ma ảnh thật lớn phía sau trong nháy mắt cũng co rút lại mấy trượng.

Ánh mắt của Chiến Ma chớp động, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Ở xa xa, Phong Vân Vô Kỵ nghe được những lời này cũng dùng ánh mắt thương hại nhìn Chiến Ma, trong mắt lại có vẻ đồng cảm.

Trong số những người ở đây, không ai có thể hiểu được Chiến Ma hơn Phong Vân Vô Kỵ. Ma ảnh thật lớn phía sau và lời nói của Quân Thiên Thương vô hình trung đã vạch trần bí mật của Chiến Ma. Hắn đã từng trải qua ma hóa thân thể, cho nên càng cảm thụ sâu sắc đối với điều này.

Thần Ma chi chiến đã định sẵn ma tộc và nhân tộc không chết không thôi. Những nhân tộc biến dị tại thủy lao bên dưới Ma giới, bọn họ bị khí tức của Ma giới ảnh hưởng và áp bức, cho nên không ngừng suy nghĩ ma vũ, cuối cùng dẫn đến thân thể dị biến ma hóa. Phong Vân Vô Kỵ bởi vì Hấp Tinh đại pháp cho nên thân thể cũng bị ma hóa không ít, cho đến khi phân thần mới giải quyết được.

Nhưng từ đầu đến cuối, nhiều nhất cũng chỉ là thân thể ma hóa, chưa từng có ai ngay cả linh hồn cũng ma hóa.

Bất luận thân thể có giống ma tộc ra sao, linh hồn của nhân loại biến dị vẫn như trước là nhân loại, điều này không thể thay đổi.

Thân thể là nhân loại nhưng linh hồn lại là ma tộc, Chiến Ma là người đầu tiên.

Đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ cũng cảm thụ được tâm của Chiến Ma, cũng giống như hắn, đó là tâm cố chấp.

- Người là ai? Người dựa vào cái gì mà dùng loại ánh mắt này nhìn ta?

Chiến Ma đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ ở phía xa, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn:

- Ta không cần thương hại! Không ai có thể dùng loại này ánh mắt nhìn ta! Ta là cường đại...

- Hắn đã phát hiện ra chúng ta!

Tây Môn Y Bắc nhìn về phía trước, tay phải nắm chặt thiết kiếm nơi thắt lưng.

- Đúng vậy, hắn đã sớm phát hiện rồi!

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói, sau đó thân thể lay động, đột nhiên trở nên mơ hồ. Trong nháy mắt hắn đã xuất hiện tại chiến trường, cùng với Quân Thiên Thương và Chiến Ma tạo thành thế tam giác.

- Người là ai?

Con người của Chiến Ma co rút lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ. Hắn hoàn toàn cảm giác được, khí tức cường đại của đối phương so với mình và Quân Thiên Thương không kém bao nhiêu.

Quân Thiên Thương lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng:

- Có kiếm khí nồng hậu, ẩn mà không phát như vậy, người nói Thái Cổ này còn có ai?

- Kiếm Thần?

Chiến Ma nghi hoặc nói.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Không sai!

- Người vì sao lại thương hại ta?

Chiến Ma giận dữ nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ.

- Ta không phải thương hại người... Người và ta đều đã từng đi chung một con đường sai lầm, chỉ là người đã đi xa hơn ta!

- Cái gì con đường sai lầm, ta không cần biết! Ta chỉ biết, chỉ có lực lượng cường đại phiên vân phúc vũ mới là con đường đúng đắn. Tất cả những cái khác đều là giả!

Chiến Ma giang hai tay, ngẩng đầu lên trời hét lớn.

- Luân Hồi quyết! Ha ha ha... Người có thể hút được linh hồn của ta sao?

Chiến Ma nhìn Quân Thiên Thương cười lớn.

Quân Thiên Thương lặng lẽ không nói gì, vẻ thương hại trong mắt càng đậm hơn.

- Người...

Chiến Ma quát lớn một tiếng, đột nhiên ra tay. Ma ảnh phía sau cũng theo hắn đồng thời xuất thủ về hướng Quân Thiên Thương.

Thần sắc của Quân Thiên Thương vẫn bình tĩnh, trường sam màu xanh khẽ lay động. Giữa hắn và Chiến Ma, hư không đột nhiên trở nên mơ hồ, giống như được trét lên một tầng dịch thể.

Mặc dù mục tiêu của Chiến Ma là Quân Thiên Thương, nhưng khí lưu cuồng bạo còn bắn ra hai bên. Những nơi mà khí lực đi qua, kinh khí cuộn lên, mặt đất bị cày thành những rãnh thật sâu.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn bất động nhìn về phía trước. Từ dưới thân hắn, từng đợt kiếm ngân ong ong vang lên, y bào đột nhiên trở nên sáng ngời. Khí lưu cuồng bạo đánh vào thân thể hắn đều bị kiếm khí vô hình đánh tan ...

“A!”

Chiến Ma gầm lên một tiếng, bóng đen phía sau và thân thể hợp lại làm một. Trên hai tay, một tầng bóng đen bỗng nhiên lao la, xuyên qua tầng tầng không gian lao về hướng Quân Thiên Thương...

- Mặc dù ta đã từng nói với người gần như tất cả ý tưởng liên quan đến Luân Hồi quyết, nhưng người vẫn không phải là đối thủ của ta!

Quân Thiên Thương lãnh đạm nói, ánh mắt nhìn thẳng vào phía trước hai tay Chiến Ma. Trong tầng tầng lớp lớp hư không, một “luân” trong suốt như ẩn như hiện lại hiện ra. Kinh khí trên tay của Chiến Ma không tự chủ được chảy vào trong “luân”, bị ném vào trong không gian không biết...

Con ngươi của Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên co rút lại, nhìn chăm chăm vào “luân” trong suốt lúc ẩn lúc hiện giữa hư không.

Trong tay Quân Thiên Thương, “luân” phát huy tác dụng gần giống như Hấp Tinh đại pháp, đưa tất cả lực đạo công kích vào khoảng không. Có điều trong tay Quân Thiên Thương, tác dụng này càng càng trở nên vi diệu hơn một chút.

- Đủ rồi! Chiến Ma, trở về đi...

Một giọng nói lãnh khốc vang lên giữa hư không, khiến cho ba người đều giật mình.

Từ vị trí của Phong Vân Vô Kỵ quan sát xuống phía dưới, tại bốn phương đều có một lão giả Chiến tộc tóc bạc râu trắng giơ một tay lên cao quá đầu giống như thiên thần. Bốn cánh tay phẳng phất như bốn cây cột lớn phong tỏa toàn bộ không gian phía trong. Tần suất không gian không ngừng biến hóa, cho dù có năng lực thiên ma hóa thân, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó đột phá ra.

Trước mắt bỗng nhoáng lên, trong nháy mắt Phong Vân Vô Kỵ lại xuất hiện ở vị trí cũ...

- Kiếm Thần, mời trở lại đi!

Bốn giọng nói già nua từ bốn phía gần như đồng thời vang lên...

272. Chương 272: Kiếm Trung Chi Thần

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, thiếu niên kia liền khẽ gật đầu đầy thâm ý.

Không gian chung quanh đột nhiên rung động, cảnh vật chanh chóng biến hóa. Khi tất cả khôi phục lại bình thường, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện mình đã trở về chỗ cũ.

“Thủ đoạn phong tỏa không gian thật lợi hại!” Phong Vân Vô Kỵ nghĩ thầm.

- Kiếm Thần tốt nhất hãy bó tay chịu trời đi! Dù sao thời gian người bước vào Thần cấp quá ngắn, hơn nữa hiện tại chỉ có một mình.

Chiến Duyên dường như đối với việc này không hề kinh ngạc. Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hắn liền mỉm cười nói.

“Ai!” Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu, nhìn Chiến Duyên nói:

- Các người đã đánh giá ta quá thấp. Có đôi khi nhân số cũng không đại biểu cho ưu thế tuyệt đối.

- Cái gì?

Chiến Duyên giật mình, trong lòng cảm thấy không ổn, lập tức phát tay:

- Ra tay!

Chung quanh, đông đảo chiến sĩ Dao vực đột nhiên bắt đầu di chuyển vòng tròn theo hai phương hướng trái ngược nhau. Khí tức của tất cả nhanh chóng hợp thành một thể, tạo thành những vòng đao xoay tròn hướng lên trời. Từng luồng đao khí dọc theo đao thể đang vây quanh Phong Vân Vô Kỵ bắn ra...

“Vút vút!”

Tiếng xé gió chói tai vang vọng trong hư không. Từ phía trên quan sát xuống, trời đất bằng phẳng dường như được khảm vào một bánh răng khổng lồ chuyển động, mà Phong Vân Vô Kỵ thì đang bị vây ở trung tâm bánh răng này...

“Cộp cộp!”

Tiếng bước chân trầm thấp nhưng rõ ràng từ bốn phía vang lên. Từng gã Chiến tộc sắc mặt lạnh lùng từ bên trong đao thể trắng như tuyết cao mấy trăm trượng lần lượt đi ra, bước chân rất chính tề. Ngay khi những đệ tử Chiến tộc bước ra khỏi đao thể bằng hàn, chân phải lại giơ lên cao, khí lạnh mãnh liệt từ lòng bàn chân tràn ra. Trong phạm vi mười trượng bên dưới chận, mặt đất trong nháy mắt kết băng, đồng thời lan rộng về bốn phía...

“Rập!”

Bên dưới những bộ bào trắng tung bay phần phật, mấy trăm bước chân đồng thời đập xuống. Khi bàn chân chạm vào mặt đất, hai dòng khí lạnh khoảng chừng bốn thước bắn về hai bên theo một đường vòng cung, kéo dài đến rất xa, dung hợp làm một cùng với sương lạnh tỏa ra từ dưới chân một chiến tướng...

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, khí lạnh cuộn trào hình thành một vòng xoáy khổng lồ bắn thẳng lên cao. Vòng xoáy kia không ngừng kéo dài về phía trên, dần dần thu hẹp lại, cuối cùng hội tụ thành một điểm. Một tiếng rung mạnh vang lên, sau đó nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ xuống, mặt đất bắt đầu đóng băng. Trên đỉnh của cơn xoáy, vô số hoa tuyết từ bên trong bắn ra rải rác rơi xuống...

Phong Vân Vô Kỵ vẫn trầm tĩnh nhìn về phía trước, sau đó chậm rãi ngồi xuống. Mặc dù chung quanh ngập tràn những tiếng rít và khí tức cường đại, nhưng trong nội tâm của hắn lại rất bình tĩnh.

“Đã lâu không dùng đến chiêu này...” Phong Vân Vô Kỵ lầm bầm nói. Khi một chữ cuối cùng vừa dứt, hắn bỗng nhiên ngồi xuống đất, hai tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối.

“Đỉnh!”

Một tiếng kiếm ngân từ mặt đất vang lên, sau đó một luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra từ giữa vòng vây của đệ tử Chiến tộc. Ánh sáng rực rỡ khiến cho toàn bộ thiên địa đều biến sắc, không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì...

“Xoẹt!”

Từ bên trong đao thể trắng như tuyết cao đến tận trời, một vòng đao khí vô hình khổng lồ từ mặt bốn phía bắn lên, lao thẳng vào nơi ánh sáng chói mắt nhất. Không khí bị xé rách phát ra từng tiếng rít chói tai...

“A!”

Mấy trăm cao thủ Chiến tộc đứng trong băng tuyết gió xoáy bỗng hét lớn một tiếng, tay phải giơ lên cao quá đỉnh đầu, sau đó mạnh mẽ bổ xuống. Một trăm đạo đao khí hùng hậu phát ra, cùng với đao khí vô hình bắn ra từ mặt đất bổ về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Tiếng răng rắc giòn giã không ngừng vang lên bên tai. Bên dưới đao khí băng hàn tựa như thực chất, từng đạo băng hoa thật lớn như tia chớp lao về hướng trung tâm vòng vây...

Dưới bầu trời, trên mặt đất, bên trong vòng vây của đệ tử Chiến tộc, khí lạnh nồng đậm lượn lờ không tan, nhưng vẫn không thể che lấp được ánh sáng chói mắt.

Hai đợt công kích mạnh mẽ lao vào ngọn nguồn của ánh sáng lại không hề gây ra một chút chấn động, giống như hai đạo đao khí khổng lồ đã đánh vào một không gian khác...

“Đỉnh!”

Lại là một tiếng kiếm ngân réo rắt đến tận trời, khi chúng đệ tử Chiến tộc còn chưa kịp phản ứng, ánh sáng chói mắt kia đột nhiên biến mất.

Một lực hút cường đại không thể hình dung từ phía trước truyền đến, không khí chung quanh trong nháy mắt bị lực hút kia kéo đi, hình thành một khoảng chân không trong thời gian ngắn. Khí lạnh tràn ngập trong trời đất đột nhiên tan rã. Băng hoa vốn đang lan về bốn phía cũng nhanh chóng biến mất. Những băng tầng dày đặc cùng với khí lạnh tràn ngập hư không đều bị hấp nạp không còn. Trời đất lại khôi phục nhiệt độ bình thường...

Tất cả những điều này đều chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc, lực hút cường đại như biển lớn chỉ tồn tại trong một thời gian rất ngắn, cuối cùng cũng như ánh sáng kia biến mất vô ảnh vô tung.

Trời đất sáng trong. Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên đất, thân thể lấp lánh gần như trong suốt phản chiếu trên từng con ngươi màu đen của đệ tử Chiến tộc. Nhưng hình ảnh này tồn tại chưa được thời gian nháy mắt công phu, đã nghe được những tiếng “đỉnh đỉnh”. Tiếng kiếm ngân không ngừng vang vọng giữa hư không. Một đóa hoa sen bỗng nhiên từ bên trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ bay ra, nhanh chóng bao phủ lấy hắn. Hoa sen vừa xuất hiện, đón gió liền lớn lên, trong nháy mắt đã mở rộng đến mấy chục trượng. Từng phiến lá kiếm trong suốt từ bên trong hoa sen bắn ra, mỗi một phiến đều phát ra tiếng kiếm ngân réo rắt...

Mấy ngàn đệ tử Chiến tộc đứng trong gió tuyết, tận mắt nhìn thấy một đóa kiếm liên khổng lồ nở rộ, những phiến lá trải dài ra bốn phía đến mấy chục trượng. Mà bên trong hoa sen lại là Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi nhắm mắt...

- Ra tay!

Chiến Duyệt biến sắc, lập tức quát lớn, đồng thời lao về hướng Phong Vân Vô Kỵ, trong nháy mắt đã đến bên cạnh kiếm liên khổng lồ.

Kiểm giả, trong vạn loại võ đạo, luận về tốc độ có thể xem như là đệ nhất. Luận về xuất thủ, có người nào nhanh hơn được Phong Vân Vô Kỵ?

Hai chữ “ra tay” vừa ra khỏi miệng Chiến Duyệt, một đợt tấn công mới còn chưa kịp thành hình, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất thủ...

“Ầm!”

Vô số lá kiếm hình thoi bắn ra, cắt phá hư không phát ra tiếng rít chói tai.

Chiến Duyệt trong nháy mắt ngừng lại, tay phải vung lên, chiến đao đã nằm trong tay.

Một đạo đao khí khổng lồ từ chiến đao của hắn phát ra, bổ về hướng Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng trong kiếm liên. Gần như đồng thời, phía sau Chiến Duyệt, từng đạo đao khí mờ mịt cũng phá không bay đến, lướt qua Chiến Duyệt bổ về hướng Phong Vân Vô Kỵ...

Đao khí còn chưa hạ xuống, con người của Chiến Duyệt bỗng nhiên co rút lại, ánh mắt lướt qua những lá kiếm dày đặc, xuyên thấu tầng tầng hư không nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Phía sau Phong Vân Vô Kỵ, một bóng người trắng sáng mơ hồ đứng lên, nhún mình một cái đã bay vút lên bầu trời...

“Đỉnh đỉnh!”...

Tiếng kiếm ngân vẫn không ngừng vang lên. Từng phiến lá kiếm sắc bén như cuồng phong bạo vũ, hóa thành từng vệt sáng bắn về hướng đám người Chiến Duyệt. . .

“Ầm ầm!!”

Chấn động và những tiếng nổ liên miên không dứt. Đao khí phá không bay đến đều bị kiếm trận dày đặc hình vòng xoáy phá tan. Đồng thời bóng người sáng chói trong hư không cũng đưa tay lên. Dưới mặt đất, từ dưới thân Phong Vân Vô Kỵ, từng phiến lá kiếm vừa sinh trưởng trên đài sen lại phá không bay ra, lao về hướng về bóng người màu trắng giữa bầu trời.

“Vút vút vút!”

Trên mặt đất, Phong Vân Vô Kỵ vẫn ngồi xếp bằng bất động trong hàng vạn lá kiếm dày đặc. Nhưng chung quanh người hắn, tiếng lá kiếm sinh trưởng leng keng càng ngày càng vang vọng. Phạm vi của kiếm liên càng lúc càng lớn, tầng lá kiếm bên ngoài đã mở rộng hơn mấy trượng, giống như san bằng cả mặt đất. Mà từ bên ngoài kiếm liên, một vòng lá kiếm mới lại mọc ra...

“Ầm!”

Lá kiếm hình thành những mũi nhọn từ không trung bắn xuống. Chiến Duyệt trong lòng kinh hãi, tại khoảnh khắc cuối cùng khi lá kiếm sắc bén bắn đến trước người, hắn liền vung một tay mạnh mẽ đánh vào những mũi nhọn của kiếm trận.

“Ầm!”

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, thân hình Chiến Duyệt bị chấn bay ra xa hơn mười trượng. Hắn cố gắng ổn định thân thể, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mặt đất trước người đã xuất hiện một đường rãnh sâu hơn đầu gối.

Một cảm giác đau nhức truyền đến, Chiến Duyệt liền cúi đầu nhìn xuống. Trên bàn tay của hắn lúc này bỗng nhiên xuất hiện đầy những lỗ nhỏ như tổ ong, máu tươi không ngừng ứa ra.

“Tách!”

Từng giọt máu loãng theo vân tay rơi xuống, rất nhanh thấm vào trong đất. Sắc mặt của Chiến Duyệt đột nhiên biến đổi, kinh hãi nhìn vào bàn tay, sau đó quát lớn một tiếng. Từ trong những lỗ nhỏ trên bàn tay của hắn, từng đạo kiếm khí bắn ra...

“Xoẹt xoẹt!”

Dưới thân Chiến Duyên, mặt đất đột nhiên xuất hiện những lỗ thủng lớn bằng ngón út, sâu không lường được.

“A!”

Sau khi kiếm khí từ trong tay bắn ra, thần sắc của Chiến Duyên vẫn không hề buông lỏng, trái lại quát lớn một tiếng, chân khí toàn thân vận chuyển truyền vào tay phải...

“Phụt!”

Máu tươi bắn ra, nhưng cùng với nó còn có kiếm khí hùng hậu.

Trong hư không, bóng người sáng trắng lại vung tay lên. Một đạo kiếm khí sáng ngời từ trong máu tươi bay ra, hóa thành hình lá kiếm nhanh chóng nhập vào kiếm trận hình vòng xoáy xoay quanh người hắn.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Chiến Duyên nhìn bàn tay, lại liếc mắt nhìn những lỗ thủng trên mặt đất, trong lòng kinh hãi: “Sao lại có võ công cổ quái như vậy?”

Dưới mặt đất, thân hình của Phong Vân Vô Kỵ lúc ẩn lúc hiện bên trong kiếm liên. Mà trên bầu trời, lá kiếm vô cùng vô tận, cuộn cuộn không dứt lại hoàn toàn do bàn tay của bóng người sáng trắng điều khiển.

- Nếu các ngươi đã muốn lưu bốn tọa lại, vậy thì bốn tọa sẽ ở lại!... Bốn tọa chỉ có một mình, nhưng điều này cũng không có nghĩa là bốn tọa sẽ tùy các ngươi xử trí!

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ từ hư không vang lên. Vị trí của hắn cũng phiêu hốt bất định, chợt cao chợt thấp. Trong lời nói lộ ra sát khí.

Chiến Duyên khẽ lui về phía sau, cùng với mấy trăm cao thủ Chiến tộc tạo thành một hàng. Chỉ mới một chiêu, hắn đã hiểu rõ bản thân sợ rằng vẫn chưa phải là đối thủ của đối phương, cho nên cũng không ham chiến.

Chiến Duyên bỗng nhiên đưa chiến đao chỉ về phía trước, đồng thời quát lên:

- Tất cả đồng thời xuất thủ!

Tiếng nói vừa dứt, hắn lập tức toàn lực đánh ra một đao. Gần như cùng lúc, đông đảo đệ tử Chiến tộc chung quanh Phong Vân Vô Kỵ cũng đồng loạt xuất thủ. Đao khí rợp trời kín đất gần như áp bức không khí tại trường tạo thành chân không.

“Xoẹt xoẹt!”

Từng vết nứt nhỏ màu đen từ bốn phương tám hướng lan rộng về trung ương. Cảnh vật chung quanh dưới không gian rạn nứt cũng trở nên mờ ảo.

Mấy trăm cao thủ Chiến tộc, trong đó có hơn mười cao thủ Thần cấp, đao khí hùng hậu như vậy, lại đồng thời xuất thủ, không gian làm sao có thể chịu nổi áp lực.

Mắt thấy đao khí đến gần, đột nhiên trong lúc này, một lực hút cường đại từ mặt đất truyền đến. Khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ ngời xếp bằng kiếm liên chừng mấy trượng, đa số đao khí đột nhiên tán loạn, hóa thành từng dòng năng lượng ôn hòa tràn vào cơ thể của hắn. Dưới tác dụng của Bắc Minh thần công, những năng lượng này đều bị Phong Vân Vô Kỵ hút vào cơ thể. Về phần đao khí còn lại, dựa vào kiếm thể của hắn căn bản không sợ thân thể bị thương, đem tất cả truyền vào mặt đất dưới người...

“Ầm ùng ùng!”

Từng vết nứt lớn từ bên dưới thân Phong Vân Vô Kỵ lan rộng về bốn phía. Bên trong những vết nứt lớn kia, từng đạo đao khí không ngừng bắn ra. Từ bên cạnh nhìn lại, khoảng cách giữa kiếm liên và mặt đất lúc này đã là hai thước...

Hấp Tinh đại pháp đã giao cho Đệ Nhất phân thân, còn Bắc Minh thần công cũng có hiệu quả tương tự thì lại được Bốn Tôn giao cho Đệ Tam phân thân. Khi Phong Vân Vô Kỵ tĩnh tu tại địa từ nguyên mạch, Bốn

Tôn lại tiến hành sửa chữa đối với loại công pháp này. Khi Đệ Tam phân thần còn đang ngủ say, dưới tình huống không thể tự chủ, Bốn Tôn đã tự ý tiến hành sửa chữa tu luyện bên trong kiếm thể.

Lần đầu tiên thức tỉnh, Phong Vân Vô Kỵ đã phát hiện việc này. Nhưng xét ra chuyện này cũng không hề có hại, cho nên hắn vẫn tùy ý để cho Bắc Minh đại pháp tiếp tục vận hành. Có điều kiếm thể dù sao cũng không phải là Bốn Tôn, lại tu luyện Bắc Minh đại pháp dưới trạng thái vô ý thức, cho nên vẫn chưa đạt đến đại thành. Nếu như hoàn toàn đại thành, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống vẫn còn đao khí không thể chuyển hóa hấp thu.

Những đao khí không bị Phong Vân Vô Kỵ hấp nạp, lại bị bóng người sáng chói trên bầu trời điều khiển những lá kiếm dày đặc lần lượt phá tan.

Sau khi một chiêu đã phá tan công kích của Chiến tộc, phía trên Phong Vân Vô Kỵ, bóng người sáng chói lại khép hai tay trước ngực. Những lá kiếm dày trời dưới sự khống chế của một lực lượng vô hình hội tụ lại trước người hắn, đứng yên giữa hư không.

“A!”

Một tiếng quát vang lên. Một chục vạn lá kiếm từng phiến nối tiếp nhau phá không bay ra. Từ trên cao nhìn xuống, vô số những vết sáng xuyên qua hư không lao về hướng đệ tử Chiến tộc bên dưới...

_____*_____

273. Chương 273: Vạn Kiếm Triều Tông

“Xoẹt!”

“Xoẹt!”

Từng phiến lá kiếm từ bầu trời không ngừng bắn xuống. Đám người Chiến Duyên cũng liên tục xuất thủ, phá nát những lá kiếm đã phân tán, nhưng lá kiếm rơi trời rất nhanh lại che phủ cả tất cả tầm nhìn.

“Ầm!”

Chiến Duyên chỉ cảm thấy một luồng sáng trắng lóe lên bên cạnh mình, tiếp đó từ phía sau vang lên một tiếng nổ kinh thiên. Trong tiếng nổ rung trời, vô số đệ tử Chiến tộc kêu lên thảm thiết, bị sóng khí cường đại chấn bay về bốn phương tám hướng. Giữa vòng vây của đệ tử Chiến tộc, bóng người sáng chói ngự trên vạn lá kiếm đứng giữa không trung. Từng phiến lá kiếm ngưng tụ như thực thể, hoặc tại không trung hoặc sát mặt đất, vận chuyển theo một quy luật nào đó. Những tiếng kêu bén nhọn không ngừng vang lên bên tai.

- Bày trận!

Chiến Duyên hét lớn một tiếng. Đối mặt với công kích quỷ dị của Phong Vân Vô Kỵ, đệ tử Chiến tộc cuối cùng cũng phản ứng lại, từng cổ chiến ý cường đại phá thể bay ra. Hư không rung chuyển, trong nháy mắt khí tức của vô số đệ tử Chiến tộc liền hợp thành một thể.

“A!”

Một tiếng quát đột ngột vang lên, những đệ tử Chiến tộc đã bị Phong Vân Vô Kỵ chấn bay ra bốn phía lại bị một lực hút vô hình kéo về bên trong. Một cơn cuồng phong sát với mặt đất bắt đầu xoay chuyển, trong nháy mắt hình thành một cơn lốc xoáy, dưới liền cùng đất, trên nối với trời. Tất cả đệ tử Chiến tộc đều lao vào trong cơn lốc xoáy khổng lồ đang gào thét.

Thiên địa bỗng trở nên lạnh lẽo, từng luồng gió tuyết từ bên trong cơn lốc chọc trời liền đất bắn ra, theo không khí khuấy động tản đi. Ngay sau đó, từ trên bầu trời âm u, hoa tuyết từ rải rác đến dày đặc ào ào rơi xuống.

Cơn lốc, hoa tuyết, lá kiếm trắng xóa đầy trời, cùng với nam tử ngồi xếp bằng giữa trung ương, tất cả tạo thành một cảnh tượng kỳ dị trong thiên địa.

- Phong Vân Vô Kỵ! Người quả thật xứng đáng với địa vị đứng đầu Kiếm vực, nhưng lần này người vẫn không thể thoát được.

Giọng nói của Chiến Duyên từ xa xa vang lên, sau đó thân hình của hắn cũng lui vào bên trong cơn lốc xoáy thanh thể kinh người...

Bên bờ Tuyết vực, trên một ngọn núi cao, thân ảnh cô tuyệt của tên thiếu niên áo trắng đang đứng sừng sững trong gió tuyết. Nhìn thấy cơn lốc xoáy khổng lồ đang thành hình giữa thiên địa, sắc mặt của hắn khẽ biến đổi. Bên dưới ống tay áo đang bay phấp phật, một bàn tay trắng nõn liền vươn ra. Từ phía sau, tám gã chiến tướng vẻ mặt lạnh lùng và khí tức cường đại chậm rãi đi về phía cơn lốc xoáy khổng lồ. Tốc độ dường như rất chậm, nhưng một bước lại lướt qua khoảng cách đến mấy trăm trượng, chỉ một lát đã lao vào bên trong cơn lốc xoáy khổng lồ.

Lá kiếm đầy trời càng lúc càng nhiều, dường như vô cùng vô tận. Tại khoảnh khắc khi cơn lốc xoáy thành hình, tốc độ sinh trưởng của nó cũng bỗng nhiên tăng vọt, trong nháy mắt đã hợp thành một hải dương bao phủ toàn bộ không gian.

“Vút!”

Trong hư không, bóng người sáng chói càng trở nên ngưng đọng, thân hình ngày càng giống với Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng trong kiếm liên, nhưng thủy chung vẫn không hình thành ngũ quan rõ ràng.

“Vạn Kiếm Triều Tông” là công pháp do Phong Vân Vô Kỵ sáng tạo ra. Lần trước khi thoát khỏi tên Ma Thần có linh vực xuất hiện trong Thái Cổ ma kiếp, kiếm liên trắng sáng khi đó là chính hình thức ban đầu của chiêu thức này.

Trong nguyên thần, tất cả tuyệt kỹ về kiếm đều giao cho Đệ Tam phân thân.

Linh vực chính là kỹ năng của Thần cấp hậu kỳ. Tam đại nguyên thần đều được cộng hưởng năng lực linh vực, có điều bên trong linh vực này lại không hề có bất cứ quy tắc gì. Không giống như những cao thủ Thái Cổ khác trước tiên linh ngộ quy tắc, sau đó lại từ quy tắc tạo nên linh vực của riêng mình, Phong Vân Vô Kỵ có được linh vực trước tiên, nhưng lại không có bất cứ thuộc tính gì.

Rốt cuộc linh vực của mình có quy tắc gì? Vấn đề này Đệ Tam phân thân (ý thức bốn tôn) vẫn luôn suy nghĩ.

Đặc tính của linh vực, giống như tạo nên một không gian của riêng mình, sau đó dùng quy tắc để hạn chế năng lực của đối phương. Phong Vân Vô Kỵ đã hiểu được điểm này từ linh vực của Thái Huyền và tên Ma Thần gặp phải khi đến Thần Ma chiến trường.

Trong thời gian Bốn Tôn nghiên cứu quy tắc và thôi diễn quy tắc bốn nguyên, rất có khả năng gặp phải cao thủ Thần cấp sở hữu linh vực, lúc đó thì phải làm sao?

Khi Đệ Tam phân thân đang ngủ say, sâu trong ý thức hải vẫn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này.

Không giống như Bốn Tôn, thôi diễn quy tắc là vượt xa toàn bộ sự vật, độ phức tạp không một vấn đề nào có thể sánh bằng, đối diện với quy tắc mệnh mông như biển, ý thức phân hóa thành hàng ức vạn vẫn có cảm giác không đủ dùng. Đối với Đệ Tam phân thân, tập trung tất cả thần thức chuyên tâm suy nghĩ một vấn đề có vẻ dễ hơn rất nhiều.

Bên trong ý thức hải, thời gian trôi qua chậm hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Đối với vấn đề này, Phong Vân Vô Kỵ trải qua thời gian dài suy nghĩ, cuối cùng đã rút ra một đáp án tối ưu.

Nếu như không thể sở hữu linh vực giống như cao thủ Thần cấp hậu kỳ, vậy thì kỹ năng sáng tạo ra cũng vô hạn tiếp cận với linh vực. Khi địch nhân bước vào phạm vi linh vực của mình, cũng sẽ không có cảm giác tiến vào linh vực của đối phương. Đây chính là “vô hạn tiểu thiên địa”.

“Vô hạn tiểu thiên địa” của Phong Vân Vô Kỵ còn chưa đạt đến đại thành, tối đa chỉ ở cảnh giới tiểu thành, nhưng loại “tiểu thiên địa” tiểu thành này cũng đủ cho hắn ngạo thị rất nhiều cao thủ Thần cấp.

Năng lực “Vô hạn tiểu thiên địa” của Phong Vân Vô Kỵ đã có chút tương tự với quy tắc. Bên trong tiểu thiên địa, bài xích tất cả những thứ không phải là kiếm khí. Trừ phi có thể lay động được bản thể của Phong Vân Vô Kỵ, bằng không thì căn bản không thể đến gần một phạm vi nhất định.

Khi vận hành “vô hạn tiểu thiên địa”, bản thể ngồi trên kiếm liên, hàng vạn lá kiếm vận chuyển chung quanh người hơn năm mươi trượng, giống như vạn kiếm triều tông, cho nên Phong Vân Vô Kỵ đã gọi loại võ học này là “Vạn Kiếm Triều Tông”.

“Vạn Kiếm Triều Tông” tổng cộng phân làm ngoại, trung, nội, ba tầng tiểu thiên địa. Trình độ của Phong Vân Vô Kỵ hiện nay chính là ngoại thiên địa.

Bất luận công pháp nào cũng có sơ hở, mà sơ hở lớn nhất của Vạn Kiếm Triều Tông là bản thể không thể di động, một khi bị thương hại rất có thể dẫn đến chí mạng. Khi vận chuyển “Vạn Kiếm Triều Tông”, tất cả ý thức của bản thể đều tập trung trên một đoàn kiếm ý hóa thân.

Cuồng phong như những lưỡi dao sắc bén quét qua bốn phía, bùn đất không ngừng bị bắn tung lên.

Bên trong biển kiếm dày đặc, ngón tay của Phong Vân Vô Kỵ chuyển động như bay không chế từng phiến lá kiếm. Lá kiếm mặc dù có đến hàng vạn, nhưng lại trật tự lượn vòng quanh người hắn, không hề va chạm với nhau.

Mắt thấy đệ tử Chiến tộc đột nhiên hóa thành một cơn lốc chọc trời, sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ trầm xuống, bỗng nhiên quát lớn một tiếng, hai tay khép lại trước người. Thân thể của hắn bỗng nhiên rung lên, lá kiếm vốn đã dày đặc trong hư không lại càng gia tăng.

Ngón trỏ và ngón giữa hợp lại, Phong Vân Vô Kỵ bắt một kiếm quyết. Lá kiếm đầy trời lập tức tự động xoay tròn, càng xoay càng nhanh, cuối cùng hình thành một cơn lốc khác bên trong cơn lốc do đệ tử Chiến tộc tạo thành. Đây hoàn toàn là một cơn lốc kiếm.

Hoa tuyết rơi càng lúc càng nhiều, nhưng khi đến gần cơn lốc do hàng vạn lá kiếm hình thành, toàn bộ trong nháy mắt đều bị cắt thành bụi tuyết tiêu tán giữa không trung...

Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ đảo qua, đệ tử Chiến tộc bên trong cơn lốc đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn, nhưng trong nháy mắt lại trở nên mơ hồ. Hình ảnh này không ngừng lặp đi lặp lại, biến ảo giữa rõ ràng và mơ hồ. Mỗi lần trở nên mờ nhạt, cơn lốc chọc trời kia lại thu hẹp vào mấy trượng, chỉ một lát đã cách biếm kiếm của Phong Vân Vô Kỵ không đầy mười trượng.

Trên bầu trời, ý thức của Phong Vân Vô Kỵ phụ thể bên trong bóng người sáng trắng, trong lòng bình tĩnh, ngay cả một biến hóa nhỏ nhất trong thiên địa cũng in vào trong đầu. Sau khi đạt đến Thần cấp, trình độ nắm giữ thiên địa của hắn có thể nói đã đạt đến nhập vi.

“A!”

Một tiếng quát vang lên.

Cơn lốc chọc trời do đệ tử Chiến tộc hình thành cùng với cơn lốc do hàng vạn lá kiếm hình thành xoay chuyển ngược chiều, mạnh mẽ va chạm vào nhau.

“Keng keng...”

Từng âm thanh chói tai như kim thiết va chạm từ vị trí giữa hai cơn lốc vang lên. Phần giữa của cơn lốc bên ngoài không ngừng phồng lên đến hơn năm mươi trượng, sau đó lại nhanh chóng co rút vào trong, toàn bộ bắt đầu uốn khúc...

Bên trong gió xoáy, đao khí và kiếm ý va chạm kịch liệt với nhau. Gần như trong nháy mắt khi va chạm, vô số lá kiếm lập tức hóa thành từng mảnh vỡ.

Dưới tác dụng của “Vạn Kiếm Triều Tông”, những kiếm khí này rất nhanh lại bị cuốn vào bên trong cơn lốc kiếm, một lần nữa ngưng tụ thành hình, hóa thành một bộ phận của cơn lốc.

Trong thiên địa đã không còn phân biệt được bóng người, chỉ còn lại hai cơn lốc khổng lồ kịch liệt va chạm. Ven bờ cơn lốc, bùn đất bắn tung lên đến mấy trăm trượng, dùng mắt thường có thể nhìn thấy mặt đất đang lõm xuống.

Trên đỉnh núi, sắc mặt của thiếu niên áo trắng biến đổi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng huýt gió. Sau đó từ trên trời cao, một con chiến ưng trắng như tuyết đột nhiên bay xuống. Chiến ưng vẽ nên một vết sáng, cuối cùng đáp xuống trên vai trái của thiếu niên áo trắng kia.

- Dem tình huống nơi này báo cho đế quân biết!

Tên kia thiếu niên đầu cũng không quay lại, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hai cơn lốc chọc trời, lên tiếng.

Chiến ưng đứng thẳng trên đầu vai thiếu niên liền gục gặc chiếc mỏ, thân thể run lên, hai con người sắc nhọn bỗng nhiên co rút lại. Bên trong hai con người sáng rực như sao trời bỗng nhiên xuất hiện một cơn lốc chọc trời, sau đó đột nhiên biến thành mờ nhạt, bên trong lại lộ ra một cơn lốc khác do lá kiếm hình thành.

“Kéc!”

Chiến ưng chớp chớp cặp mắt tròn vo, con người lại trở nên đen kịt như mực, hai cơn lốc cùng với bóng người dày đặc bên trong đột nhiên biến mất. Thân thể của nó run lên, hai cánh bỗng nhiên dùng sức đập xuống bên dưới, tạo nên một cơn gió mạnh hất văng vài khối đá vụn dưới chân thiếu niên bay xuống vách núi. Sau đó trong tiếng kêu bén nhọn vang tận mây xanh, chiến ưng đập cánh lao vào giữa không trung, như sao băng bay về hướng Chiến Đế phong xa xa ...

Tuyết ưng xuyên qua tầng tầng không gian giữa những tầng mây, bỗng nhiên cặp cánh trắng như tuyết thu lại, từ bầu trời đáp xuống bay vào trong Chiến Đế cung, đậu lên vai Chiến Đế thân mặc đế bào đang xếp bằng tĩnh tọa.

Cặp mắt đang khép chặt của Chiến Đế đột nhiên mở ra, ánh mắt chợt lóe sáng, tay phải vươn ra. Chiến ưng đang đập đập cánh đứng ở đầu vai lại đáp xuống trên lưng bàn tay, cặp mắt đối diện với Chiến Đế.

Chiến Đế nhìn chăm chú vào con người của chiến ưng, đột nhiên mí mắt khẽ máy động, sau đó ánh mắt lộ ra thần sắc nghiêm túc.

Chiến Đế giơ tay phải lên, khẽ phát ra:

- Đi đi!

Chiến ưng trắng như tuyết lập tức từ trong tay Chiến Đế bay lên, hai cánh đập mạnh đã khuất bên ngoài cửa, hóa thành một điểm đen biến mất tại chân trời.

Chiến Đế yên lặng không nói gì, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư. Một lúc sau hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài cửa lên tiếng:

- Chiến Ma đã xuất phát chưa?

- Bẩm đế quân! Chiến Ma đã theo ý ngài đi chặn giết tên kiếm khách tóc trắng bên cạnh Kiếm Thần, hiện tại có lẽ đã gặp mặt rồi!

Một gã chiến tướng bên trái Chiến Đế đáp.

Chiến Đế yên lặng, sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ uy nghiêm, giống như vạn sự đều nắm trong tay:

- Người hãy nhanh chóng dẫn theo bốn chiến tướng đi trợ giúp Chiến Ma! Nhớ kỹ tốc độ phải thật nhanh! Sợ rằng trăm đã đánh giá hơi thấp thực lực của Kiếm vực. Quân Thiên Thương đối với việc này vẫn chẳng hề quan tâm, quả nhiên là có lý do.

- Đế quân... Dựa vào thực lực của Chiến Ma, cho dù đối mặt với Quân Thiên Thương cũng có sức liều mạng, chẳng lẽ vẫn không phải là đối thủ của tên kiếm khách gọi là... Tây Môn Y Bắc kia?

Tên Chiến tướng kia nghe được, khẽ giật mình, buột miệng nói.

Chiến Đế còn chưa lên tiếng, hai bên trái phải, hầu như tất cả chiến tướng đều đồng loạt mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào tên chiến tướng kia.

- Đế... đế quân, thuộc hạ biết tội!

Vẻ mặt của tên chiến tướng kia lập tức biến đổi, sợ hãi quỳ sát xuống đất, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Chiến Đế trong lòng thở dài một tiếng, vung tay lên:

- Đi đi! Nhớ kỹ tốc độ phải nhanh, chậm trễ chỉ e sẽ xảy ra chuyện... Hy vọng Chiến Ma có thể còn sống trở về!

Bên trong Chiến Đế cung, thần sắc của mọi người đều biến đổi. Tất cả đều hiểu rõ thực lực của Chiến Ma, mặc dù không phải là mạnh nhất trong số chiến tướng, nhưng cũng không hề yếu chút nào. Đối mặt với người đứng đầu Đạo vực là Quân Thiên Thương cũng có sức liều mạng, tại sao đối mặt với tên kiếm khách tóc trắng kia...

- Vâng!

Tên chiến tướng kia nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh ra bên ngoài. Ở phía sau, bốn gã chiến tướng khác cũng đồng thời đứng dậy đi theo hắn...

Ánh mắt của Chiến Đế lướt qua một chiến tướng bên phải, khẽ gật đầu.

- Võ đạo của Quân Thiên Thương và Tây Môn Y Bắc không giống nhau. Quân Thiên Thương cũng không có ý liều mạng đả thương người, nhưng Tây Môn Y Bắc này...

Tên chiến tướng kia liếc nhìn Chiến Đế một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Nhưng Tây Môn Y Bắc này hoàn toàn khác hẳn với Quân Thiên Thương, một khi xuất thủ sợ rằng nhất định phải có kẻ sống người chết. Cho dù hắn không muốn đả thương người, cũng không phải do hắn quyết định.

Chiến Đế nhìn tên chiến tướng kia, khẽ gật đầu, sau đó lại nhắm mắt lại. Bên trong Chiến Đế cung lại khôi phục sự yên tĩnh như trước...

oOo

Bên ngoài Tuyết vực mấy ngàn dặm, Tây Môn Y Bắc đang bay nhanh giữa không trung đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước, lạnh lùng nói:

- Chiến Ma?

- Người là Tây Môn Y Bắc?

Phía trước Tây Môn Y Bắc, tên nam tử đang đứng chấp tay liền xoay người lại. Người này không phải Chiến Ma thì là ai?

_____*____

274. Chương 274: Chiến Ý Và Sát Khí

Tây Môn Y Bắc bình tĩnh nhìn nam tử trước mặt, hồ hững nói.

- Người biết ta?

Chiến Ma nhú mày.

- Người không nên đến ngăn cản ta!

Tây Môn Y Bắc lạnh lùng nói.

- Vậy sao?

Chiến Ma sững sốt, tiếp đó liền cười lớn:

- Ha ha ha... Ngăn cản người? Bỏ tọa cũng không muốn ngăn cản người, bỏ tọa chỉ muốn giết người!

Dứt lời, thần sắc của hắn bỗng trở nên dữ tợn. Vết sẹo xấu xí trên trán lại di chuyển về phía bên phải, khiến cho diện tích của khuôn mặt hung ác bên trái càng lớn hơn.

“A!”

Một tiếng gầm lớn vang lên, một bóng đen khổng lồ chợt xuất hiện sau lưng Chiến Ma. Trời đất bỗng tối sầm lại.

Trong khoảnh khắc này, giọng nói hờ hững của Tây Môn Y Bắc từ trong bóng tối vang lên:

- Người thật sự không nên đến!

“Ầm ầm!”

Bóng tối trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Tuyết vực. Trong bóng tối đen kịt, một tiếng hét thảm thiết vang lên trong hư không, hoa máu bắn tung giữa trời cao...

“Chuyện gì xảy ra?” Vài chiến tướng vừa từ Chiến Đế cung đi được mấy ngàn dặm ngẩng đầu nhìn lên. Trời đất hoàn toàn tối đen, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng ten chiến tướng dần dần, vội vã quát lên:

- Mau đi theo ta!

Dứt lời hắn liền bay nhanh về địa phương phát ra tiếng hét...

Bóng tối cũng không thể duy trì một thời gian dài. Không lâu sau, những chiến tướng kia rốt cuộc cũng đến được mục tiêu. Giữa mặt đất trơ trọi, một cỗ thi thể bị phân thành hai nửa, máu loãng chảy xuôi xuống đất. Tại vũng máu giữa hai nửa huyết nhục, một bóng đen to lớn mờ nhạt vẫn còn đứng thẳng, thần thái tỏ ra có chút ngơ ngác.

“Xuýt”!

Những chiến tướng kia đồng thời hít một hơi lạnh, dường như không thể tin được thảm cảnh trước mắt. Chiến Ma cường hãn cao ngạo chỉ trong chốc lát đã hóa thành một cỗ thi thể.

“Điều này sao có thể?” Tên chiến tướng trung niên nhìn thi thể dưới chân. Lúc này trên bầu trời bỗng nhiên vang lên từng tiếng kêu bén nhọn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bầy quạ đen theo khí tức của huyết nhục từ xa bay đến, lượn vòng trên đỉnh đầu. Hắn lại quay đầu nhìn về hướng Chiến Đế phong xa xa, sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể loạng choạng lùi lại mấy bước...

oOo

Gần như ngay khi bóng tối phủ xuống toàn bộ Tuyết vực, hai cơn lốc khổng lồ lại một lần nữa va chạm kịch liệt với nhau.

“Ầm!”

Toàn bộ cơn lốc bên ngoài nổ tung, từng phiến lá kiếm từ trong khe hở bắn ra. Vô số đệ tử Chiến tộc kêu lên thảm thiết, bị lực lượng cường đại chấn bay đi.

Vô số lá kiếm hẹp dài từ trong cơn lốc bắn ra, trong đó có rất nhiều lá kiếm bên mép của lưỡi sắc còn mang vết máu đỏ tươi.

“Vút vút!”

Hàng vạn lá kiếm phá không bay ra, vẽ nên từng vòng cung hoàn mỹ tại không trung, phát ra những tiếng kêu sắc bén. Lá kiếm bỗng nhiên tản ra phía ngoài hơn trăm trượng, để lộ ra hóa thân của thần thú, cùng với kiếm liên khổng lồ và bản thể của Phong Vân Vô Kỵ.

Trên đỉnh núi, con người của thiếu niên đột nhiên co rút lại, lập tức từ không trung nhảy xuống, trong nháy mắt ướm qua tầng tầng không gian lao về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Đang ở không trung, hắn chợt quát lên một tiếng, tay phải bỗng nhiên vươn ra. Một cỗ kinh khí hủy diệt trắng xóa từ bàn tay phát ra, bao phủ cự ly mấy trăm trượng. Từ rất xa, vô số lá kiếm trong hư không đột nhiên phát ra tiếng nổ giòn, tiếp đó liền vỡ vụn...

Thế nhưng như thế vẫn chưa đủ, Trên bầu trời, Phong Vân Vô Kỵ bắt kiếm quyết. Lá kiếm đang bắn ra trăm trượng từ cực động hóa thành cực tĩnh, ngừng lại giữa không trung. Thời gian như dừng lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó toàn bộ lá kiếm đồng loạt quay trở về...

Vạn đạo kiếm khí mờ mịt từ trong hư không bắn ngược về, kiếm khí cắt qua không gian phát ra tiếng rít chói tai, tốc độ so với khi bắn ra còn nhanh và mạnh hơn rất nhiều...

“Xuýt xuýt!...”

Từng thanh âm vật sắc đâm vào thân thể vang lên. Mỗi một thanh lá kiếm cắt qua thân thể, lập tức bắn ra một chùm máu tươi.

Máu tươi vẩy ra, hoa tuyết trắng trong khoảnh khắc biến thành màu huyết hồng kinh hãi, từng phiến rơi xuống mặt đất, hòa tan ra...

Bóng tối qua đi, trời đất lại trở nên sáng trong như trước. Tiếng gió gào thét đột nhiên lại trở nên yên tĩnh như chết chóc. Trên mặt đất, từng thanh lá kiếm lấp lánh trong suốt lóe ra ánh lạnh xuyên qua thân thể từng tên đệ tử Chiến tộc, ghim chặt bọn chúng xuống đất.

Mấy ngàn đệ tử Chiến tộc, mỗi một tên vẫn duy trì một loại tư thế, hoặc là hai tay mở ra nhìn lên bầu trời, hoặc là nửa quỳ tại đất cúi đầu nhìn xuống, nhưng tất cả dường như đã hóa thành tượng đất, không hề nhúc nhích...

“Rắc rắc!”

Từng tiếng vỡ vụn vang lên, tại mặt đất bên dưới bản thể của Phong Vân Vô Kỵ ở trung ương, từng phiến lá kiếm mới lại vươn ra. Lá kiếm không ngừng vươn dài, tiếp đó như chim bay vào rừng bắn về nơi hóa thân của Phong Vân Vô Kỵ trên bầu trời...

Hai tay của Phong Vân Vô Kỵ không ngừng vũ động, từng phiến lá kiếm nhỏ hẹp dài mấy trượng liền hóa thành một đoàn dãn sát vào thân thể hắn. Những tiếng “bồng bồng” không ngừng vang lên, lá kiếm dày đặc quay chung quanh hóa thân như cắm vào người, không ngừng vươn dài ra phía ngoài. Trong nháy mắt, lá kiếm từ phạm vi mấy trượng chung quanh thân thể Phong Vân Vô Kỵ đã mở rộng đến mấy trăm trượng...

Kiểm trận dày đặc không thể tưởng tượng, hầu như không thể chen vào một mảnh lá kiếm, lơ lửng giữa trời đất hình thành một đóa hoa chói lọi.

Bên ngoài kiếm trận, mấy chục tên nam tử áo trắng đứng thẳng trong hư không, không hề nhúc nhích giống như những tảng đá. Trên khuôn mặt luôn bình tĩnh lúc này lại trở nên đỏ bừng, đó là một loại giận dữ đến cực điểm.

- Người đã giết bọn họ! Người đã giết bọn họ!...

Một gã Chiến tộc chột quát lên.

- Người dám giết bọn họ!

Một gã Chiến tộc khác lại gầm lên.

Từng cỗ chiến ý cường đại từ trong cơ thể phát ra, bắn thẳng đến tận trời, khuấy động khói mây.

- Người sẽ phải trả giá cho hình vi của mình!

Lúc này tên thiếu niên nhảy xuống từ đỉnh núi cao ngàn trượng đang đứng thẳng trong hư không, lạnh lùng nói. Từ bên ngoài thân của hắn, không khí đột nhiên trở nên mờ hồ, giống như có một tầng khói khí mờ mịt không tan.

- Đây không phải là một trò chơi. Bất cứ cuộc chiến nào đều sẽ có thương vong, chẳng lẽ ngay cả điều này Chiến tộc cũng đã quên?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói. Ánh mắt của hắn đảo qua từng cỗ thi thể, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác miên man. Thật lâu trước đây, hắn cũng từng rất quan tâm đối với tử vong. Khi mới sáng lập Kiếm vực, bất cứ một môn nhân nào thương vong đều khiến cho hắn cảm thấy đau đớn. Nhưng sau lần

trở về vị diện, hắn đã hiểu rất rõ, đây là một cuộc chiến chứ không phải một trò chơi. Không giống như trong giang hồ chạm đến là ngừng, trong chiến tranh chỉ có không chết không thôi...

Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ đảo qua từng khuôn mặt giận dữ, trong lòng thở dài một tiếng: “Muốn tranh bá thiên hạ lại không muốn có bất cứ thương vong gì, điều này có thể sao?”

- Vô thượng chiến kinh!

Tên thiếu niên áo trắng kia hét lớn một tiếng. Một cỗ chiến ý vô cùng cường hãn hóa thành hình mũi nhọn trực tiếp lướt qua kiếm trận dày đặc oanh kích vào nội tâm Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ không ngờ đến đối phương lại sử dụng chiêu này. Dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, tâm thần của hắn lập tức bị thương. Gần như không phân biệt được trước sau, vài đạo chiến ý cường đại ẩn chứa lực lượng tinh thần vô tận lại oanh kích vào hắn.

Phong Vân Vô Kỵ toàn thân kịch chấn. Mỗi một lần chiến ý cuồng bạo oanh kích vào lòng, thân thể của hắn lại run lên. Bên ngoài cơ thể, kiếm trận dày đặc cũng trở nên lỏng lẻo, từng phiến lá kiếm hỗn loạn va chạm vào phát ra tiếng leng keng, hóa thành bột phấn ào ào rơi xuống...

Thanh âm chói tai giống như hai khối thủy tinh ma sát vào nhau từ trung tâm kiếm trận vang lên. Từng gã chiến tướng Thần cấp sắc mặt âm trầm, theo một quy luật chậm rãi đi về nơi Phong Vân Vô Kỵ ẩn thân bên trong kiếm trận khổng lồ. Mỗi một bước đạp xuống lại phát ra một luồng sóng chiến ý cường hãn, xuyên qua phòng ngự của hàng vạn lá kiếm trực tiếp oanh kích vào trong lòng Phong Vân Vô Kỵ.

Mỗi một đợt sóng chiến ý điên cuồng oanh kích đều như một viên đá nhỏ ném vào hồ, dấy lên từng trận sóng gợn trong lòng Phong Vân Vô Kỵ. Sóng gợn càng lúc càng lớn, cuối cùng tạo thành một cơn sóng dữ. Mỗi một lần cơn sóng nặng nề vỗ xuống lòng hồ, trong đầu của Phong Vân Vô Kỵ lại nổ vang. Khi mấy chục đạo chiến ý cường đại đồng thời oanh kích, trong đầu hắn bỗng nhiên trở nên trống rỗng trong một khoảnh khắc, giống như bị sấm sét đánh trúng.

“Tại sao lại như vậy? Chiến ý của Chiến tộc rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Phong Vân Vô Kỵ cố gắng chống đỡ, đồng thời không ngừng suy nghĩ phương pháp ứng phó.

Đây căn bản không phải là tinh thần công kích đơn thuần. Khi những chiến tướng dùng chiến ý oanh kích vào lòng, Phong Vân Vô Kỵ cũng dùng thần thức công kích vào đầu bọn họ. Hắn có thể đồng thời cảm ứng được sự phản kháng, nhưng chiến ý hùng hậu oanh kích vào lòng thì lại không hề suy giảm.

Giống như lực lượng tinh thần lại dường như không phải. Chỉ là một loại khí thể đơn thuần, trong tay Chiến tộc lại trở nên không khác gì ý thức công kích, hơn nữa còn là một phương thức công kích vô cùng quý dị.

“Phụt!”

Công kích vô tận như những đợt sóng nối tiếp không ngừng, cuối cùng khiến cho tâm thần của Phong Vân Vô Kỵ trọng thương. Bên trong kiếm liên, bản thể vẫn không nhúc nhích bỗng há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi phun ra ba thước lập tức hóa thành sương máu tản về bốn phía..

Bên ngoài cơ thể, kiếm trận mở rộng trăm trượng không ngừng co rút lại, chỉ sau mấy lần đã không đến ba mươi trượng. Những lá kiếm vốn trắng xóa trong suốt lúc này lại hiện lên màu hồng nhạt.

“Đệ Tam phân thần, nhận lấy một chút này!” Sâu trong linh hồn, một thanh âm lạnh lẽo điên cuồng xuyên thấu qua thời không xa xôi truyền đến. Đó là Đệ Nhất phân thần tại Ma giới cảm thụ được tình cảnh chật vật của Phong Vân Vô Kỵ lúc này, phát ra sự giận dữ thông qua linh hồn liên hệ.

Một phần nguyên thần hóa làm ba. Mặc dù ba phân thần đều có tính độc lập, nhưng lại có cùng một điểm xuất phát, về phương diện cảm thụ lại hoàn toàn giống như một người. Những gì Đệ Tam phân thần đang chịu đựng, ngay cả Đệ Nhất phân thần cũng cảm thấy si nhục.

Chiến ý của Chiến tộc trước đây rất ít người từng cảm thụ qua. Phong Vân Vô Kỵ thậm chí chưa từng nghe nói đến loại công kích quý dị này, nhất thời cảm thấy lúng túng. “Vô hạn tiểu thiên địa” có thể ngăn trở công kích vật chất, nhưng lại không thể ngăn trở loại công kích bỏ qua phòng ngự vật lý này.

Phong Vân Vô Kỵ còn chưa kịp phản ứng, lập tức một đại lượng hình ảnh tin tức, bao gồm khẩu quyết ma công âm lãnh, những tràng diện giết chóc, lợi dụng sát khí khắc địch, điên cuồng xé nát đối phương... tràn vào trong đầu một cách rõ ràng tỉ mỉ. Khác với lần cộng hưởng trước kia, tin tức của lần này hoàn toàn là về phương diện chém giết.

Loại phương thức cộng hưởng dùng linh hồn liên hệ này khiến cho Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên sản sinh một loại đồng cảm, giống như chính bản thân hắn đã từng trải qua.

Một cảm giác giết chóc điên cuồng từ đáy lòng dâng lên, sát khí cuộn cuộn không ngừng tràn vào lòng Phong Vân Vô Kỵ...

Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn cảm giác được, Đệ Nhất phân thần tại Ma giới lúc này đang tiến hành một trường giết chóc tàn khốc vô nhân đạo. Sát khí toàn thân hắn không ngừng tăng vọt, dựa vào liên hệ linh hồn xuyên thấu qua hư không tràn vào trong lòng Phong Vân Vô Kỵ...

“A!”

Phong Vân Vô Kỵ gầm lên một tiếng, hai mắt của hắn mở ra, bên ngoài nhãn cầu hắn lên vô số những tơ máu. Trong tiếng gầm, một cổ sát khí như thủy triều từ trong ý thức hải của hắn bắn ra, như cơn lốc cuốn sạch tứ phương...

“Ầm ầm!”

Bầu trời đột nhiên trở nên tối sầm, mây đen từ bốn phương kéo đến, từng tia chớp không ngừng vằn vỹ bên trong những tầng mây...

——*——

275. Chương 275: Chiến Ma!

Sát khí và chiến ý giao nhau, điên cuồng va chạm. Đám cao thủ Chiến tộc và Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong đầu đồng thời chấn động, thân thể ngã về phía sau phun ra một ngụm máu tươi. Một thời gian rất dài khi ngủ say tại địa từ nguyên mạch, ý thức của Phong Vân Vô Kỵ từ lâu đã chữa trị, khiến cho trình độ ý thức của hắn một lần nữa vượt xa cao thủ Thần cấp bình thường.

Phong Vân Vô Kỵ từ đầu đến giờ không hề có sức phản kích, đột nhiên lại hiểu được đạo của khí thể, có lực lượng để đối kháng lại. Dưới tình huống bất ngờ không phòng bị, tâm thần của mấy chục tên cao thủ Thần cấp bị thương. Đồng thời khi Phong Vân Vô Kỵ phát ra sát lực chi khí, vô tình đã dung hợp vào kiếm ý của bản thân, khiến cho khí thể mạnh hơn rất nhiều so với sát lực chi khí đơn thuần.

Trên mặt của đám cao thủ Chiến tộc đều hiện lên thần sắc không dám tin.

- Không nên công kích hóa thân của hắn, trực tiếp công kích bản thể!

Một cái thanh âm vang dội đột nhiên vang lên giữa không trung.

Thiếu niên áo trắng đang từ phía sau lao đến, nghe được thần sắc liền tỏ ra trang nghiêm, cung kính nói:

- Đa tạ đệ nhất chiến tướng!

oOo

Dưới bầu trời yên tĩnh, bên trong Chiến Đế cung vắng lặng, đôi mắt sáng rực của chiến tướng xếp hàng đầu tiên bên trái nhìn thoáng qua Chiến Đế, sau đó quay đầu lại, nhắm mắt ngồi xuống.

- Thời gian cũng không sai biệt lắm.

Cặp môi của Chiến Đế khẽ mấp máy, lẩm bẩm nói. Toàn bộ chiến tướng bên trong Chiến Đế cung đều giật mình, mở mắt ra.

“Tây Môn! !” Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi, một bước tiến vào trong huyết động nhỏ hẹp kia, tay phải ôm lấy thân thể Tây Môn hấp hối...

-----*

277. Chương 277: Khốn Cảnh Của Tây Môn

- Vô Kỵ... mau... quay về... Kiểm các...

- Huynh đang bị thương rất nặng, đừng nên nói chuyện!

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Phong Vân Vô Kỵ cũng hiện lên thần sắc lo lắng.

“Chiến Đế, người thật là quá đáng!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng gầm lên, một cảm giác giận dữ dâng lên trong lòng hắn. Tây Môn Y Bắc bình thường rất ít nói, thậm chí có phần lạnh lùng, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết trong lòng của hắn vẫn rất nóng nãy. Quen biết với Tây Môn Y Bắc mấy chục vạn năm, mặc dù biểu hiện giữa hai người không giống như bằng hữu bình thường, thế nhưng hai người vì lý tưởng chung mà kết bạn, đã từng sát cánh chiến đấu cùng nhau, cả hai chính là huynh đệ.

Huynh đệ chân chính có đôi khi không cần phải nói ra.

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn Tây Môn Y Bắc sắc mặt tái nhợt, thoi thóp giống như lúc nào cũng có thể ra đi, trong lòng không ngừng kêu lên: “Tây Môn, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện!”

Một luồng kiếm nguyên thuần hậu lập tức truyền vào cơ thể Tây Môn Y Bắc, tu bổ thân thể của hắn, nhưng kiếm nguyên càng truyền vào trong, Phong Vân Vô Kỵ lại càng kinh hãi.

Kiểm đạo của Tây Môn Y Bắc chỉ có một kiếm, không phải địch chết thì là ta vong. Tây Môn nếu như còn sống, vậy thì đối phương chắc hẳn phải chết, thế nhưng Tây Môn cũng bị trọng thương.

Kiểm nguyên vừa tiến vào trong cơ thể Tây Môn Y Bắc, Phong Vân Vô Kỵ liền phát hiện thương thế của Tây Môn thoát nhìn phi thường nghiêm trọng, nhưng đây chỉ là một ít dư kinh của đao khí nhập vào trong cơ thể mà thôi. Khi Tây Môn xuất ra một kiếm kia, phòng ngự bản thân sẽ giảm đến một mức độ cực thấp, đây là nguyên nhân khiến hắn bị thương như vậy.

Đối với vấn đề phòng ngự của Tây Môn Y Bắc, Phong Vân Vô Kỵ từ lâu đã truyền cho hắn Bắc Minh thần công, vì vậy khi xuất ra một kiếm, chỉ cần không bị công kích từ chính diện, bình thường rất khó lấy được mạng của hắn.

Kiểm nguyên tràn vào các kinh mạch trong cơ thể Tây Môn Y Bắc, lần lượt dẫn đạo chân khí quay trở về đan điền, đồng thời cũng trị liệu thương thế.

Đối với cao thủ của Thái Cổ đại lục, chỉ cần không chết, thương thế lớn bao nhiêu cũng có thể hồi phục lại như cũ, chỉ cần thời gian mà thôi.

Vì vậy, vết thương của Tây Môn Y Bắc thoát nhìn thì rất kinh khủng, nhưng cũng không phải là vết thương chí mạng. Một chút “sinh khí” ẩn chứa trong cơ thể đã tự động khiến cho miệng vết thương bên ngoài khép lại.

Thế nhưng vết thương chân chính lại là ở linh hồn.

Rốt cuộc là ai, phát ra công kích gì mà có thể khiến cho linh hồn của Tây Môn Y Bắc bị thương nặng như vậy?

Thương thế của thân thể đã khỏi, mặc dù chân nguyên trong cơ thể vẫn có chút yếu ớt, những đây hoàn toàn không phải là vấn đề. Vấn đề quan trọng là linh hồn của Tây Môn Y Bắc đã bị thương.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra trên trán của Tây Môn Y Bắc, sắc mặt của hắn cũng càng thêm tái nhợt, ẩn ước hiện lên màu xanh nhàn nhạt. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng càng nôn nóng, cũng càng thêm giận dữ.

“Địa từ nguyên mạch! Đúng rồi, còn có địa từ nguyên mạch!” Trong cơn hoảng loạn, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, giống như trên biển rộng lại vớ được một chiếc phao cứu mạng.

Phong Vân Vô Kỵ lập tức ôm lấy Tây Môn Y Bắc, từ bên trong huyết động nhỏ hẹp nhảy ra. Mục tiêu không phải là Kiếm vực, mà là bình nguyên nơi địa từ nguyên mạch, nơi đó hắn vốn không định để cho một ai biết đến.

Trong cảm giác của Phong Vân Vô Kỵ, chưa bao giờ hắn lại bay nhanh như vậy, bầu trời và mặt đất không ngừng lướt qua trong mắt. Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn chú ý đến tình huống của Tây Môn Y Bắc. May mắn là Tây Môn mặc dù không phải chuyên tu luyện ý thức, nhưng thần thức của hắn cũng rất cường đại, thương thể tạm thời vẫn có thể chịu đựng được, nhưng càng kéo dài thì sẽ càng bất lợi. Khiến cho Phong Vân Vô Kỵ lo lắng nhất chính là tâm thần bị thương, nếu như không được chữa trị đúng lúc sẽ ảnh hưởng đến thành tựu võ học sau này.

Phong Vân Vô Kỵ hạ xuống, vung tay phá vỡ mặt đất, thả Tây Môn Y Bắc vào trong dung nham cuộn cuộn, chân nguyên khổng lồ phát ra dẫn đạo Tây Môn Y Bắc trôi về hướng địa từ nguyên mạch ... Tất cả những điều này hắn đều thực hiện như nước chảy mây trôi, không có nửa điểm ngưng trệ.

Nhưng rất nhanh, một vấn đề mới lại xuất hiện... Địa từ nguyên mạch căn bản không thể phá vỡ hộ thể chân nguyên của Tây Môn Y Bắc. Khi còn cách vài thước, khi cảm thụ được uy hiếp của dung nham nhiệt độ cao, chân khí trong cơ thể Tây Môn Y Bắc lại tự động phát ra, ngăn cản nham thạch nóng chảy đến gần.

Không thể tiếp xúc với địa từ nguyên mạch làm sao hấp thu tinh hoa trong đó? Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nhất thời trầm xuống, năm ngón tay phải giật giật muốn phong bế hộ thể chân khí của Tây Môn Y Bắc, nhưng cuối cùng ngừng lại.

Không có hộ thể chân khí, dựa vào cường độ thân thể của Tây Môn Y Bắc lúc này tuyệt đối sẽ bị nham thạch thiêu cháy. Cường độ thân thể của cao thủ Thái Cổ vượt xa người thường, nguyên nhân chính là nhờ chân khí trong cơ thể.

Không giống như Tây Môn Y Bắc, thân thể của Phong Vân Vô Kỵ mặc dù bên ngoài là nhục thể, nhưng kỳ thật chính là bất diệt kiếm thể, căn bản không sợ nham thạch nóng chảy trong lòng đất thiêu đốt.

Một loại cảm giác bất lực và chán nản dâng lên trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, rõ ràng cứu tinh ở ngay trước mắt, nhưng lại không thể sử dụng được, loại cảm giác này khiến cho hắn như muốn phát điên.

Có điều mặc dù không thể hấp thu tinh hoa trong địa từ nguyên mạch, nhưng thần sắc của Tây Môn Y Bắc cũng đã không còn vẻ tái nhợt lạnh lẽo như lúc trước.

“Rốt cuộc nên làm gì đây?” Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn không có biện pháp, tất cả các khả năng hắn đều đã nghĩ qua, nhưng vẫn không thể giải quyết được tình trạng hiện tại.

Muốn hấp thu tinh hoa của địa từ nguyên mạch thì phải phong bế chân khí ngăn trở, nhưng nếu phong bế chân khí, vậy thì thân thể nhất định sẽ bị thương.

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần của Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu có chút hoảng loạn. Hắn liền ngồi xuống bên cạnh vết nứt chứa đầy nham thạch nóng rực, lặng lẽ suy nghĩ.

Rốt cuộc nên làm thế nào?

.....

Trong lòng đất, Tây Môn Y Bắc rơi vào hôn mê, nhưng ý thức lại vận chuyển với một tốc độ trước đây chưa từng có. Trong ý thức hải của Tây Môn Y Bắc chỉ có một bóng đen to lớn và bóng tối vô tận, đây chính là địch nhân mà hắn đối mặt.

Một kiếm xuất ra, kiếm khí xuyên qua bóng đen nhưng không hề tạo thành thương tổn nào, bóng đen kia từ từ xoay người lại...

“Rốt cuộc nên làm thế nào? Rốt cuộc phải làm thế nào?” Ý thức chiến đấu bản năng còn sót lại của Tây Môn Y Bắc không ngừng suy nghĩ. Ý thức hải đường như bị vết thương đến từ linh hồn phân làm hai nửa, một nửa đóng vai bóng đen, còn một nửa khác lại là bóng đêm vô tận. Bên trong bóng tối đen kịt, một kiếm khách tóc bạc đứng thẳng, trên trán không ngừng chảy ra từng giọt mồ hôi, thân thể vẫn không nhúc nhích. Chung quanh người hắn, bên trong bóng tối vô tận, vô số những thanh trường kiếm sử ra những kiếm chiêu hoàn toàn khác biệt. Kiếm khí và kiếm chiêu rợp trời, vừa hiện ra liền biến mất, sau đó lại xuất hiện lần nữa. Mỗi một lần biến mất, kiếm chiêu trải rộng trong hư không phía sau giống như xảy ra biến hóa, nhưng lại dường như không hề có biến hóa gì.

“Rốt cuộc ta phải làm thế nào... mới có thể đả thương hắn?...” Trong bóng tối vô tận bên trong ý thức không gian, tiếng lẩm bẩm của Tây Môn Y Bắc không ngừng quanh quẩn...

Đối với thương thế của bản thân, Tây Môn Y Bắc lại không hề để ý. Ở nơi này, bên trong ý thức không gian, hắn có một thế giới độc lập thoát ra khỏi thân thể. Bên trong thế giới này, trong đầu hắn chỉ còn lại một tư tưởng, đó là chiến thắng đối phương.

Bên cạnh vết nứt xuyên qua mặt đất, tâm thần của Phong Vân Vô Kỵ dần dần tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía trước. Đột nhiên trong linh hồn của hắn vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Bọn chúng đến rồi!”

“Là Bồn Tôn!” Phong Vân Vô Kỵ lập tức đứng bật dậy. Hắn không có biện pháp, những Bồn Tôn chưa chắc đã không có.

Nhưng rất nhanh Phong Vân Vô Kỵ đã phát hiện, Bồn Tôn sở dĩ liên hệ với mình hoàn toàn là để thông báo tình hình, sau đó lập tức cắt đứt liên hệ linh hồn. Tại phương diện này, trong ba phân thần không ai có thể so sánh được với Bồn Tôn.

oOo

Cách Kiếm vực mấy ngàn dặm, Chiến Phong và Chiến La dẫn theo chúng cao thủ Chiến tộc bay về hướng Kiếm các. Trong khi bay đội ngũ vẫn duy trì trận thế nghiêm ngặt, yên lặng không một tiếng động tiến về phía trước.

Chiến ý ngập trời từ trên người chúng cao thủ Chiến tộc phát ra, bọn họ cũng không hề che giấu hành tung. Từ các tin tức nhận được, Kiếm vực hoàn toàn không có năng lực đối kháng với Chiến tộc, chỉ cần một số đông cao thủ Thần cấp là đủ để đối phó với Kiếm vực.

- Chiến Phong đại nhân, tôi có cảm giác không ổn!

Chiến La đang bay giữa không trung bỗng nhiên quay đầu lại, nói với Chiến Phong.

Sắc mặt của Chiến Phong vẫn lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Kiếm các chọc trời và những đám mây đen hình vòng xoáy phía trên, giống như không hề nghe thấy lời nói của Chiến La.

Chiến La thở dài một tiếng, quay đầu lại. Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn thủy chung vẫn có cảm giác không ổn.

“Chắc là không có việc gì! Cao thủ lợi hại của Kiếm vực cũng chỉ có vài người. Nghe nói còn có một cao thủ sử dụng kiếm gọi là Độc Cô Vô Thương vẫn chưa xuất hiện, nhưng bên ta có nhiều cao thủ Thần cấp như vậy, hơn nữa còn có mình và Chiến Phong, hẳn là có thể dễ dàng đối phó.” Chiến La không ngừng tự trấn an, nhưng thủy chung vẫn không thể thuyết phục được mình.

Thần thức của hắn đảo qua bốn phía, nhưng lại không hề phát hiện được gì, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Rời khỏi đây!”

Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp bỗng vang lên bên tai. Trong thanh âm dường như mang theo một sức hút cổ quái, khiến cho linh hồn của tất cả cao thủ Chiến tộc đều rung động.

“Nếu không, chết!”

“Oanh!”

Trong đầu đám người Chiến tộc nhất thời trở nên trống rỗng, bao gồm cả những cao thủ Thần cấp. Mặc dù người kia chỉ nói một câu, cũng không hiển lộ bất kỳ bản lĩnh nào, thậm chí còn không có lộ ra chân thân, nhưng tất cả đều cảm giác được sự cường đại của người này.

Giọng nói lạnh lẽo mà tàn khốc, không mang theo một chút cảm tình, giống như chư thần cao cao tại thượng quan sát chúng sinh.

Một luồng khí lạnh chảy khắp cơ thể, tại thời khắc này, bọn họ giống như đã chết một lần, mồ hôi lạnh trong nháy mắt ướt đầm toàn thân.

Cổ quái! Một cảm giác vô cùng cổ quái! Còn chưa nhìn thấy người, trong lòng bọn họ đã thất bại, nguyên nhân chỉ vì một câu nói.

Ngay cả người vốn bình tĩnh nhất là Chiến Phong, sắc mặt trong nháy mắt cũng trở nên trắng bệch.

Trí tuệ có cao đến đâu, năng lực có lớn đến đâu, kế hoạch có hoàn mỹ bao nhiêu, đứng trước thực lực tuyệt đối cũng chỉ như một tờ giấy mỏng manh.

“Chẳng lẽ tin tức của ta có sai sót?” Trong đầu Chiến Phong không tìm được xuất hiện ý nghĩ này.

_____*_____

278. Chương 278: Thái Cổ Ma Viên Trưởng Thành

Hắn liền quay đầu lại, muốn hỏi ý kiến của Chiến Phong, chỉ thấy Chiến Phong lúc này bỗng cắn chặt răng, giống như đã hạ quyết tâm.

- Môn hạ Chiến tộc không có người lâm trận rút lui, tiến lên!

Chiến Phong kiên quyết nói.

Từ giọng nói của Chiến Phong, Chiến La cảm giác được nội tâm của hắn cũng đang dao động, thậm chí thở dài một tiếng: “Hy vọng đây chỉ là ảo giác, hy vọng đây chỉ là một thủ đoạn đánh lừa dối!”

Nhưng lý do này ngay cả bản thân Chiến La cũng không tin tưởng, là một cao thủ Thần cấp, căn bản không thể nào bị ảo giác lừa gạt.

Đoàn người sau khi trải qua cơn sợ hãi, cuối cùng cũng bắt đầu toàn lực tiến về Kiếm vực.

- Phân làm ba đường tấn công Kiếm các!

Chiến Phong cũng không quay đầu lại, nghiêm nghị nói:

- Chiến La dẫn một đội ngũ đi đến Nam Thăng đại điện phía bên trái, Chiến Mật dẫn một đội ngũ tấn công vào Bắc Đẩu đại điện, những người khác theo ta đến ngọn núi Kiếm các!

Trong khi nói chuyện, mọi người đã bước vào phạm vi của Kiếm vực. Ngoài dự liệu, bọn họ đi tới mấy trăm trượng cũng không thấy có bất cứ biến hóa gì. Chiến Phong bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong con ngươi phản chiếu hình ảnh những đám mây đen, phía sau lại ước có một phiến đỏ rực nổi lên trên bầu trời sâu thẳm. Trong lòng hắn cảm thấy không yên, mặc dù cảm thấy bầu trời có chút kỳ dị, nhưng thủy chung lại không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn ảm ước cảm giác được đôi chút không thích hợp, giống như đã quên mất một thứ gì quan trọng, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

Đoàn người một đường tiến về phía trước, không có ai ngăn cản, cũng không có bất cứ dị trạng gì. Từ xa xa chỉ nhìn thấy một phiếm kim quang, đó là những Hoàng Kim giáp sĩ của Kiếm các đang bày trận bên dưới ngọn núi chờ đợi. Tu luyện thời gian dài đã khiến cho lực phòng ngự của Hoàng Kim giáp sĩ đạt đến

một mức độ rất kinh khủng. Đồng thời nhờ xuất thân từ quân ngũ, cho nên bọn họ cũng có được sát khí rất hiểm có, không hề thua kém so với chiến ý ngập trời trên người đệ tử Chiến tộc.

Nhìn thấy đệ tử Chiến tộc phân làm ba đường tiến đến, tất cả Hoàng Kim giáp sĩ đều bày trận đứng đợi, không hề có dấu hiệu muốn tiến lên giao chiến.

Nhìn thấy trận thế của Hoàng Kim giáp sĩ, hầu hết đệ tử Chiến tộc đều thở phào một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như đây là át chủ bài của Kiếm vực, vậy thì không cần lo lắng, dựa vào thực lực của chúng ta cũng đủ để đối phó?”

Chỉ có hai người không suy nghĩ như vậy, một người là Chiến Phong, còn một người là Chiến La. Chiến Phong theo bản năng cảm thấy không thỏa đáng, liên liếc mắt nhìn chung quanh, nhưng lại không phát hiện được gì. Chiến La lại càng cảm thấy trong lòng không yên, bất giác ngẩng đầu lên, phát hiện phía sau mây đen càng ngày càng đậm, dần dần giống như huyết dịch ứ đọng, lơ lửng giữa không trung.

Bên dưới đỉnh núi Kiếm các cao ngàn trượng, tại một nơi nào đó trong lòng đất, Bốn Tôn phân hóa một tia tinh lực mở mắt ra. Hai con người màu trắng bạc đảo qua lòng đất, dừng lại tại một thứ gì đó đang co rút lại thành một khối. Sinh vật kia phi thường khổng lồ, bề ngoài giống như được phủ một tầng lông xù rậm rạp, bên ngoài cùng còn lưu động một quang sáng màu tím lấp lánh.

- Đứng lên!

Bốn Tôn lạnh lùng nói, ngón trở tay phải vươn ra, một luồng sáng trắng từ đầu ngón tay bắn ra tạo nên một tầng sóng gợn, sau đó biến mất không thấy nữa. Một lát sau, một luồng sáng trắng bỗng nhiên bắn ra từ hư không bên cạnh quái vật to lớn kia, nhập vào trong cơ thể của nó ...

“Gào...”

Một tiếng gầm dữ dội từ lòng đất vang lên, giống như tiếng gầm của một loại mãnh thú đến từ vũ trụ hồng hoang, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển.

Đoàn người Chiến tộc đều cả kinh. Một cỗ khí tức tàn bạo không thể hình dung từ dưới đất bắn lên, trong nháy mắt bao phủ cả mặt đất. Trên bầu trời, huyết sắc phía sau mây đen cũng càng ngày càng dày đặc. Từng phiến huyết vân sền sệt từ một nơi nào đó trong hư không nhanh chóng tràn ra, bao phủ khắp cả bầu trời Kiếm vực.

Trong lòng đất, quái vật to lớn kia cử động tay chân một chút, phát ra một trận tiếng vang rầm rầm. Tầng tầng nham thạch bắn tung về bốn phía, những vết nứt lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Quái vật to lớn mở tay chân ra, lộ ra khuôn mặt hung ác mà xấu xí, dưới cặp môi rất dày vươn ra hai chiếc răng nanh bén nhọn trắng toát. Hình tượng không gì sánh được đã biểu lộ thân phận của quái vật này, chính là Thái Cổ Ma Viên.

Lúc này hình thể của Thái Cổ Ma Viên so với lúc trước đã lớn hơn không ít. Bộ lông trước kia vốn là màu xám, nhưng hiện tại lại biến thành màu đen, bên ngoài còn pha lẫn màu tím, giống như một quang sáng màu tím dập dờn lưu động bên ngoài thân.

Bốn Tôn lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía trước. Thái Cổ Ma Viên khí thế hung ác đang chuẩn bị đại triển quyền cước lại bị hai tròng mắt trắng bạc băng lãnh của Phong Vân Vô Kỵ làm cho sợ hãi cúi đầu xuống.

- Đi lên, giết chết bọn chúng!

Bốn Tôn lạnh lùng nói:

- Không được chần chừ! Thiên kiếp của ngươi ta sẽ thay ngươi hóa giải.

Thái Cổ Ma Viên không ai sánh bằng cúi đầu kêu lên vài tiếng, sợ hãi nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

Trước khi phân thân, con Thái Cổ ma vật này cũng không sợ hãi Phong Vân Vô Kỵ đến mức như vậy. Loại hung vật giống như nó vốn là mãnh thú nghịch thiên, sau khi trưởng thành lực lượng càng gia tăng gấp mấy trăm lần, hơn nữa tự do vận dụng tinh thần lực cũng vượt xa so với thời kỳ còn nhỏ. Lúc này, loại ma vật

như Thái Cổ Ma Viên có thể nói bản tính bất phục, trời sinh hung tàn bạo ngược, nếu dùng vài chữ để hình dung, sau khi Thái Cổ Ma Viên thành niên căn bản chính là “vô pháp vô thiên”.

Nhưng Thái Cổ Ma Viên vô pháp vô thiên này trước mặt Bồn Tôn lại giống như một hài tử.

Hai bàn tay to lớn đầy lông lá ôm lấy đầu, Thái Cổ Ma Viên giống như một đứa trẻ cúi đầu phát ra tiếng ô ô.

- Mau đi lên!

Bồn Tôn lạnh lùng nói, trong thanh âm đã mang theo một tia sát khí. Đối với Bồn Tôn mà nói, chỉ cần Thái Cổ Ma Viên còn không phản ứng, sợ rằng thật sự sẽ xuất thủ tiêu diệt con súc sinh này.

“Ô ô!”

Thái Cổ Ma Viên vẽ mặt kinh hãi, bàn tay to lớn liên huy động, tầng tầng nham thạch cứng rắn chung quanh tựa như bùn xốp bị nó gạt qua hai phía.

“Thứ gì vậy?” Chúng cao thủ Chiến tộc cảnh giác nhìn mặt đất trước người càng ngày càng cao, không ngừng gồ lên phía trước.

“Rắc rắc!”

Mặt đất nhô lên gần trăm mét, từng vết nứt thật lớn từ trên đỉnh lan ra bốn phía. Từ nơi mà những vết nứt giao nhau, một chiếc đầu dữ tợn đầy lông lá lộ ra.

“Gào!...”

Hai chiếc răng nanh nhọn dài của Thái Cổ Ma Viên vươn ra ngoài miệng, hai bàn tay to lớn gạt đất đá sang hai bên, lộ ra phân nửa thân thể. Ánh mắt của nó đảo qua các đệ tử Chiến tộc, bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm điên dại.

Toàn bộ Kiếm vực đều rung chuyển trong tiếng gầm của Thái Cổ Ma Viên. Tại khoảnh khắc khi nhìn thấy hung vật, Chiến Phong trong lòng giật mình, nhất thời nhớ ra mình đã bỏ quên điều gì.

- Không hay, mau lui lại! Đây là Thái Cổ Ma Viên, hơn nữa còn ở thời kỳ trưởng thành, sợ rằng nó sắp phải độ kiếp rồi. Khi độ kiếp diện tích cực kỳ rộng lớn, chúng ta đều ở trong phạm vi ảnh hưởng.

Chiến Phong vội hét lớn.

Tất cả đệ tử Chiến tộc nghe vậy đều cả kinh. Những cao thủ Thần cấp trong lòng càng run lên, tiếp xúc với nhiều bí mật của Thái Cổ, bọn họ đều biết những mãnh thú có thần cách một khi thành niên, lực lượng sở hữu vô cùng đáng sợ.

Mỗi một lần Thái Cổ hung vật xuất thế, nhất định sẽ gây nên một phen giết chóc long trời lở đất. Thái Cổ Ma Viên thành niên có bao nhiêu kinh khủng, tất cả những người đã từng nghe qua truyền thuyết về mãnh thú này đều hiểu được.

Thái Cổ Ma Viên thời kỳ còn nhỏ so với thành niên căn bản là một trời một vực.

- Mau lui lại, không nên bị kiếp vận ảnh hưởng!

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên lại gầm lên, phát ra một cỗ cuồng phong kéo theo vô số cát bụi, cuốn bay cả đám cao thủ Chiến tộc. Ngay cả đám người Chiến Phong cũng cảm thấy đứng không vững.

Chỉ hai ba lần cử động, toàn bộ thân thể của Thái Cổ Ma Viên đã bò lên mặt đất. Hai tay của nó gập lại, trong miệng lại phát ra một tiếng gầm lớn. Mấy ngàn cao thủ Chiến tộc, ngoại trừ một số cao thủ Thần cấp, toàn bộ đều bị cuốn tung lên, bay ra bên ngoài...

“Ầm ầm!”

Trên đỉnh đầu, gần như ngay khi Thái Cổ Ma Viên gầm lên, từ bên trong huyết vân phát ra một tiếng sấm đình tai. Bầu trời giống như sụp xuống. Huyết vân cuộn cuộn nhanh chóng phủ kín toàn bộ thiên không, hơn nữa càng ngày càng nhiều, không ai biết từ nơi nào xuất hiện.

Huyết hồng vô tận trải khắp tầm nhìn, bầu trời như bị che lấp, đưa mắt nhìn chỉ thấy huyết vân cuộn cuộn.

Những tiếng đùng đoảng không ngừng vang lên giữa hư không, giống như như điện hoa đang nổ.

Thái Cổ Ma Viên vừa bò lên mặt đất, liền cảm giác được một sự khác thường, đó là một loại nguy hiểm cực độ. Nó ngẩng đầu nhìn lên, huyết sắc đầy trời liền phản chiếu vào trong hai con ngươi to lớn như sao sáng.

Sau đó giống như cánh cửa của phong ấn bị mở tung, ký ức truyền thừa vô cùng vô tận trong huyết dịch bỗng nhiên thức tỉnh.

Đây là thiên kiếp, mỗi một Thái Cổ Ma Viên thành niên đều phải trải qua thiên kiếp này tẩy rửa mới có thể xem như chân chính trưởng thành. Trong đầu Thái Cổ Ma Viên đột nhiên hiểu được điều này.

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên vốn nghịch thiên mà sinh, từ trước đến nay đều lấy giết chóc làm bạn, trời sinh hung tàn bạo ngược. Mặc dù biết uy lực của thiên kiếp vô cùng cường đại, nhưng nó vẫn không hề có ý định lùi bước.

Lực lượng của Thái Cổ Ma Viên đã đạt đến mức có thể xem thường một số tác dụng của quy tắc, loại hung vật này chính là thiên địa bất dung. Cho nên tại ghi chép trong Thánh điện, có vài chữ tổng hợp rất đầy đủ về Thái Cổ Ma Viên: “Nghịch thiên mà sinh, tranh đấu với trời!”

Mặc dù biết rõ thiên kiếp cường đại, nhưng Thái Cổ Ma Viên không hề có ý định lùi bước. Chỉ là trong đầu nó vẫn còn một chút nghi hoặc, căn cứ vào ký ức truyền thừa lưu truyền trong huyết dịch, thiên kiếp phải độ khi thành niên mặc dù có uy lực khổng lồ, nhưng cũng không cường đại đến mức này.

Nó làm sao biết được, trong quá trình trưởng thành, Phong Vân Vô Kỵ đã căn cứ vào khí lực của nó mà sáng tạo ra một đoạn khẩu quyết, làm cho nó hấp nạp thiên địa chi lực và nhật nguyệt chi phách nhanh hơn không ít, tiết kiệm rất nhiều thời gian từ khi còn nhỏ đến thành niên.

Thái Cổ Ma Viên vốn là loài vật nghịch thiên, sau khi trưởng thành lực lượng càng cường đại đến mức có thể xem thường một số tác dụng của quy tắc, lại thêm tu luyện công pháp. Loài vật nghịch thiên tu luyện phương pháp nghịch thiên, chính là nghịch càng thêm nghịch, thiên kiếp dẫn động đương nhiên càng vượt xa thiên kiếp bình thường.

Nhưng đồng dạng, một khi vượt qua thiên kiếp thời kỳ thành niên, thành tựu của con Thái Cổ Ma Viên tu luyện võ công này cũng sẽ vượt xa những Thái Cổ Ma Viên bình thường.

279. Chương 279: Ma Viên Độ Kiếp

Thái Cổ Ma Viên gầm lên một tiếng, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, thân hình càng ngày càng vươn cao. Bên dưới thân, bóng đen thật lớn càng ngày càng kéo dài, đến cuối cùng, không những che lấp toàn bộ cao thủ Chiến tộc mà còn bao trùm hơn phân nửa Kiếm vực, ngẩng đầu nhìn lên không thấy được mặt trời.

“Xuýt!”

Tất cả đệ tử Chiến tộc đều hít một hơi lạnh, cho dù là cao thủ Thần cấp cũng không ngoại lệ. Dưới hung uy ngập trời của Thái Cổ Ma Viên trưởng thành, tất cả đều không ngừng kinh hãi.

“Chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng...” Chiến Phong đưa mắt nhìn Thái Cổ Ma Viên khổng lồ đầy lông lá, bên ngoài bộ lông phát hiện quang hoa màu tím, lắp bắp nói: “Truyền thuyết quả nhiên là thật. Thái Cổ Ma Viên chỉ khi vượt qua thiên kiếp, thân hình của nó mới có thể đạt đến độ cao vạn trượng kinh người. Khoảng cách một trượng, quả nhiên là khoảng cách một trượng!”

Theo như truyền thuyết, Thái Cổ Ma Viên sau khi độ thiên kiếp thân hình chỉ cao thêm một trượng. Điều này bên trong thánh điện đã có ghi chép lại. Chiến Phong trước đây đã từng đi vào thánh điện, cũng đã đọc qua.

Chỉ có điều, Thái Cổ Ma Viên trưởng thành sau khi độ qua thiên kiếp, lẽ nào chỉ là thân hình cao thêm một trượng? Đáp án khẳng định là không phải. Một trượng này rất cuộc ẩn chứa điều gì, không ai biết được, nhưng tất cả đệ tử Chiến tộc đang đứng ở nơi này đều biết, bọn họ đang tận mắt chứng kiến một hung vật Thái Cổ trong thời kỳ trưởng thành sắp độ thiên kiếp, tận mắt nhìn thấy quá trình xuất hiện của một tuyệt thế hung vật.

Bên dưới ngọn núi Kiếm các, Trì Thương cũng kinh hãi nhìn Thái Cổ Ma Viên khổng lồ gần như sánh ngang với bầu trời, dường như không thể tin được đây là hung vật mà sư tôn mang đến trước kia. Lúc trước Thái Cổ Ma Viên chỉ cao ngang bằng với ngọn núi Kiếm các, nhưng lúc này đem hai thứ ra so sánh thì lại giống như một ngọn đồi bé nhỏ so với một người khổng lồ. Trì Thương hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần nguyện ý, hung vật này sẽ dễ dàng bẻ gãy ngọn núi Kiếm các, cầm trong tay làm món đồ chơi.

- Lui lại, tất cả mọi người lui lại, tránh xa Thái Cổ Ma Viên ra!

Trì Thương sắc mặt nghiêm trọng nhìn lên. Huyết vân quay cuồng khắp bầu trời cùng với biểu tình phần nộ và dữ tợn Thái Cổ Ma Viên, tất cả điều này khiến cho hắn liên tưởng đến thiên kiếp khi mình phi thăng.

Thiên kiếp có diện tích lớn như vậy, uy lực ảnh hưởng chỉ sợ người bình thường không thể tưởng tượng được.

Trì Thương ngẩng đầu nhìn thoáng qua đám Chiến tộc xa xa, chỉ thấy bọn chúng dường như vẫn còn lưỡng lự. Hắn khẽ lắc đầu, liền vung tay lên, chúng Hoàng Kim giáp sĩ đang bày trận lập tức lui về phía sau, nhưng thủy chung vẫn đối mặt với đệ tử Chiến tộc.

Nghĩ tới nghĩ lui, diện tích của kiếp vân lớn như vậy, toàn bộ Kiếm vực đều không có chỗ nào an toàn. Trì Thương vốn muốn tránh đến địa phương của sư tôn, nhưng... vừa nghĩ đến ánh mắt kia, trong lòng hắn lại phát lạnh. Cộng thêm không thể dò xét được vị trí của Bồn Tôn, cuối cùng Trì Thương quyết định đưa tất cả đệ tử Kiếm các lui về đỉnh Nam Thăng.

Chiến sĩ Kiếm các thân mặc hoàng kim chiến giáp phủ kín cả đỉnh Nam Thăng. Bởi vì sự tồn tại Hoàng Kim giáp sĩ, cả đỉnh Nam Thăng đều trở thành một phiến kim quang lấp lánh, dưới sự chiếu rọi của huyết vân chiết xạ ra từng luồng quang hoa vàng đỏ giao nhau.

Trì Thương không ngừng suy nghĩ, muốn tránh khỏi kiếp vân có diện tích khổng lồ này chỉ có dựa vào Độc Cô Vô Thương tiền bối đang bế quan. Dựa vào tu vi của y, nói không chừng có thể chống đỡ được dư chấn của kiếp vân.

“Hy vọng trước khi uy lực chân chính của thiên kiếp đến, Độc Cô tiền bối đang tu luyện ‘Vô Cực’ có thể xuất quan!” Trì Thương cắn răng thầm nghĩ. Thái Cổ Ma Viên độ thiên kiếp căn bản không có trong dự liệu.

Trì Thương còn nhớ kỹ sư tôn trước khi rời đi đã từng nói qua, người đã an bài ổn thỏa, chỉ cần có người dám xông vào Kiếm các, giết không cần hỏi. Lúc đó hắn còn cho rằng, sư tôn muốn ám chỉ đến một vị sư tôn khác trong lòng đất, nhưng từ tình huống trước mắt mà xem xét, hiển nhiên có chút không đúng.

Thái Cổ Ma Viên tại thời kỳ trưởng thành độ thiên kiếp, không chỉ làm liên lụy đến Chiến tộc mà còn bao gồm toàn bộ Kiếm các.

“Ầm ầm!”

Tại khoảnh khắc khi Thái Cổ Ma Viên biến thân hoàn thành, toàn bộ biển mây đều sôi sục. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên. Trên đỉnh đầu của Thái Cổ Ma Viên, vô số huyết vân hội tụ lại với nhau hình thành một biển mây sền sệt. Huyết vân nổ tung, từng tia sét màu vàng đỏ lan rộng về bốn phương tám hướng, tiếp đó mấy trăm vạn tia chớp đỏ rực từ không trung đánh xuống. Trong quá trình hạ xuống, những tia chớp đỏ rực lại không ngừng phân chia, càng ngày càng dày đặc. Toàn bộ Kiếm vực, thậm chí cả bên ngoài Kiếm vực, bao gồm Chiến tộc và Hoàng Kim giáp sĩ đều nằm trong phạm vi oanh kích của kiếp vân.

“A!”

Đối mặt với vô số những tia chớp nhỏ từ bầu trời bắn xuống, chúng Hoàng Kim giáp sĩ đều quát lớn một tiếng, thân hình bỗng nhiên lớn lên không ít, từng khối cơ nhục như sắt thép nổi lên bên ngoài thân thể, những mạch máu phát ra màu sắc như kim loại hiện lên bên dưới da. Từng điểm sáng màu vàng từ trong

cơ thể chúng Hoàng Kim giáp sĩ lóe lên, nối liền thành một phiến, tạo thành một hải dương điểm tuyết vô số ánh vàng.

“Ầm ầm!”

Vạn đạo sấm sét đỏ rực đánh xuống, mạnh mẽ oanh kích vào người Hoàng Kim giáp sĩ.

“A!”

Mấy chục vạn người đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn như xé nát ruột gan. Từng tia sét nhìn như rất nhỏ không đáng quan tâm, nhưng uy lực chân chính thì lại lớn đến dọa người. Chiến giáp trên người Hoàng Kim giáp sĩ đều như bùn đất vỡ tan. Kiếp lôi kia giống như vẫn còn dư lực, mặc dù các Hoàng Kim giáp sĩ đã toàn lực vận chuyển Hoàng Kim chiến quyết, thân thể cứng như sắt thép, nhưng trên người vẫn hiện lên những vết tích cháy đen, từng luồng khói đen từ thân thể bay ra.

Tất cả đều cảm giác được một dòng điện lưu cường đại truyền vào, thân thể không ngừng chấn động, ngón tay cũng run lên. Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy kiếp vân không những không giảm bớt, trái lại càng trở nên dày đặc hơn, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Hoàng Kim giáp sĩ vốn có lực phòng ngự rất cao, nhưng dưới kiếp lôi nhìn như không có gì lợi hại này lại bị trọng thương, đau đớn đến mức nhịn không kìm được tiếng kêu, có thể tưởng tượng được số phận của đệ tử Chiến tộc bên kia.

Tất cả đệ tử Chiến tộc chưa đạt đến Hoàng cấp hầu như trong nháy mắt đều hóa thành tro bụi, còn những Chiến tộc thực lực chưa đạt đến Đế cấp cũng thụ thương không nhẹ.

Phạm vi của đợt thiên kiếp đầu tiên bao trùm tất cả mọi người. Chỉ một đợt này đã khiến cho Chiến tộc tổn thất thảm trọng, ngay cả Chiến Phong cũng quần áo rách nát.

Chiến Phong muốn rút lui, thế nhưng trước mắt chỉ có huyết vân vô tận căn bản không nhìn thấy điểm cuối, có thể chạy đi đâu?

Lúc này, Chiến Phong đột nhiên hiểu được ý tứ của người kia.

“Thì ra hẳn muốn ám chỉ thiên kiếp này!” Chiến Phong trong lòng hối hận. Kiếp lôi từng đợt nối tiếp nhau, thay vì hao tổn tinh lực tìm cách chạy ra khỏi phạm vi này, không bằng suy nghĩ làm thế nào để ứng phó kiếp lôi công kích.

Dù sao thiên kiếp mặc dù có phạm vi rộng lớn, nhưng thời gian thì lại không dài, từng đợt nối tiếp nhau liên miên không dứt, năng lượng hao hết cũng sẽ tàn đi.

Những điều này bên trong Thánh điện đều có ghi chép, vì vậy Chiến Phong cũng biết.

“Gào!”

Một tiếng gầm phảng phất như đến từ hồng hoang phát ra từ Thái Cổ Ma Viên, khiến cho thiên địa đều rung chuyển. Một đợt kiếp vân tán loạn vừa rồi căn bản không tạo thành thương tổn thực chất nào với nó, chỉ có bộ lông trên đầu hơi quăn lại.

Thái Cổ Ma Viên, bản thân là chí cương chí kiên, lực phòng ngự vượt xa chúng Hoàng Kim chiến sĩ. Đợt thiên kiếp đầu tiên căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì với nó.

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên dữ tợn nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên vùng hai cánh tay thật lớn đâm bình bình vào ngực. Âm hưởng thật lớn như tiếng sấm rền vang vọng khắp nơi.

“Gào!”

Hai chiếc răng nanh nhô ra, Thái Cổ Ma Viên nhìn về không trung phát ra một tiếng gầm lớn. Một cơn cuồng phong từ trong chiếc miệng khổng lồ như chậu máu phát ra, hướng thẳng về huyết sắc kiếp vân trên bầu trời dấy lên một tầng sóng gợn, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Ầm ầm!”

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, huyết vân đầy trời một lần nữa sôi trào, áp lực xuống bên dưới bỗng nhiên giảm đi không ít. Sau tiếng nổ, kiếp lôi một lần nữa đánh xuống, có điều phạm vi lần này lại thu hẹp rất nhiều, uy lực tập trung vào không gian nơi Thái Cổ Ma Viên.

“Xoẹt xoẹt!”

Tùng Hoàng Kim giáp sĩ lần lượt ngã xuống, trên người bốc lên từng trận khói đen. Uy lực của kiếp lôi lần này so với lần trước còn cường đại hơn gấp mười lần. Nếu như không có Bắc Minh thần công hóa giải một phần kiếp lôi, lại hấp thu chuyển hóa một phần kiếp lôi để chống lại những phần kiếp lôi khác, dựa vào uy lực của thiên kiếp biến thái được tạo ra vì hung vật nghịch thiên này, sợ rằng chúng Hoàng Kim giáp sĩ không chết thì cũng không kém bao nhiêu.

Ở bên kia, các cao thủ Đế cấp của Chiến tộc cũng kêu lên thảm thiết. Bên dưới kiếp vân căn bản không có nơi nào, chỉ có thể dùng chân khí của bản thân để chống lại. Luận về độ cường hãn của thân thể, các cao thủ Đế cấp của Chiến tộc còn thua xa Hoàng Kim giáp sĩ, bọn họ hoàn toàn dựa vào chân khí để đỡ, khiến cho chân khí trong cơ thể tiêu hao rất nhiều.

Trong phạm vi bao phủ của kiếp lôi, thiên địa nguyên khí cực kỳ hỗn loạn. Bất kể là cao thủ Đế cấp hay Thần cấp, căn bản đừng nghĩ đến việc nắm giữ thiên địa. Tất cả những kẻ cố gắng lợi dụng khả năng khống chế lực lượng thiên địa đều bị năng lượng của kiếp lôi đẩy rẩy trong hư không phản phệ.

“Ầm ùng ùng!”

Trong phạm vi bao phủ của kiếp lôi, rất nhiều ngọn núi nhô lên mặt đất đều hóa thành bột phần đổ sụp xuống. Vô số núi đá và cây cối biến mất vô tung, chỉ lưu lại bụi mù bay khắp bầu trời.

“Ngao!”

Thái Cổ Ma Viên cả người cháy đen, bốc lên từng trận khói xanh. Bị vây tại trung tâm kiếp lôi, thương hại do kiếp lôi gây nên còn vượt xa so với tưởng tượng của mọi người, hầu như toàn thân nó đều bị những tia sét đỏ rực oanh kích trúng.

“Thật là biến thái!” Chiến La ngây ngốc nhìn Thái Cổ Ma Viên giống như muốn phát điên, lẩm bẩm nói. Trên người hắn cũng đầy những vết thương, uy lực của kiếp lôi quả nhiên không thể xem thường.

Tri Thương tê liệt ngồi xuống mặt đất, ngây ngốc nhìn hung vật khổng lồ đội trời đạp đất, lẩm bẩm nói: “Sư tôn, nếu như người còn không xuất hiện, lần kiếp lôi tiếp theo chỉ sợ chúng con phải chết ở nơi này rồi...”

Kiếp lôi uy lực đột sau mạnh hơn đột trước, hai lần đánh xuống đã khiến cho toàn bộ địa hình của Kiếm vực đều biến đổi, nhưng kỳ quái chính là ngọn núi nơi Kiếm các và Nam Thăng điện vẫn đứng sừng sững, cho dù kiếp lôi đánh trúng vẫn không hề hao tổn chút nào.

_____*_____

280. Chương 280: Bốn Tôn

Đột kiếp lôi thứ ba cuối cùng cũng phủ xuống, phạm vi lần này so với lần trước còn nhỏ hơn rất nhiều, uy lực cũng gia tăng không ít. Bên trong vạn đạo kiếp lôi, một cột sét màu đỏ khổng lồ từ bên trong huyết vân đánh xuống, mục tiêu trực chỉ Thái Cổ Ma Viên.

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên gầm lên một tiếng, thân thể khổng lồ không gì sánh được đột nhiên lại vươn cao thêm vài thước. Chỉ vỏn vẹn có vài thước, nhưng tất cả đều cảm giác được, lấy Thái Cổ Ma Viên làm trung tâm, bên trong phương viên mấy ngàn trượng tràn ngập một luồng ánh sáng màu tím như sao trời. Bên dưới chân của Thái Cổ Ma Viên, mặt đất không ngừng vỡ vụn ra.

Từng tơ máu trải đầy trên con người của Thái Cổ Ma Viên, huyết dịch sôi trào, những năng lực trong đầu lần lượt được thức tỉnh, bản năng cũng bị đánh thức.

Từng tia sát khí từ trong cơ thể Thái Cổ Ma Viên bắn ra, đến khi sát khí dày đặc nhất, trong đầu chỉ còn lại một mảnh huyết sắc và dục vọng giết chóc vô tận.

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên lại gầm lớn một tiếng, hai tay vung lên. Trong phạm vi mấy ngàn trượng bên chân, mặt đất dập dờn như sóng cuộn, cát bụi vô tận dường như biến thành nước biển, bị một cỗ lực lượng cường đại khổng lồ bốc lên cao mấy ngàn trượng, lần lượt hội tụ về nơi Thái Cổ Ma Viên.

“Gào!”

Quang huy màu tím vô tận tràn vào bùn đất như sóng cả. Ít nhất phải có đến ức tấn bùn đất lơ lửng quanh người Thái Cổ Ma Viên, nhanh chóng hình thành mấy chục khối lưu tinh màu tím. Thái Cổ Ma Viên mạnh mẽ đánh ra một quyền về phía kiếp lôi, những khối lưu tinh lập tức bay về hướng cột sét đỏ rực đang đánh xuống.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Từng khối lưu tinh thật lớn do bùn đất và khí tím hợp thành bị kiếp lôi đỏ rực đánh vỡ tan. Mỗi một khối tử tinh vỡ vụn đều tản ra một tầng mây mù màu tím như lụa mỏng. Khi kiếp lôi đi qua mây mù màu tím kia, màu sắc và cường độ đều giảm đi không ít, cuối cùng trực tiếp va chạm với một quyền của Thái Cổ Ma Viên.

“Ầm ầm!”

Thanh âm như long trời lở đất. Tất cả mọi người đều thấy được sự cường hãn của Thái Cổ Ma Viên, một quyền dựa vào lực lượng thân thể đã đánh tan hơn phân nửa lực lượng còn dư của kiếp lôi.

“Gào!”

Lại là một tiếng gầm, thân thể Thái Cổ Ma Viên bỗng nhiên phát ra những tiếng răng rắc giống như xương cốt ma sát với nhau, cơ nhục không ngừng kéo dài. Kiếp lôi qua đi, thân hình của Thái Cổ Ma Viên lại một lần nữa vươn cao, lúc này đã gần tiếp cận với một vạn trượng.

Đồng thời khi Thái Cổ Ma Viên độ kiếp, trong phạm vi ảnh hưởng của thiên kiếp, Trì Thương và chúng Hoàng Kim giáp sĩ nhìn kiếp lôi càng ngày càng đến gần, nhắm hai mắt lại. Số lượng kiếp lôi mặc dù đã giảm đi không ít, nhưng uy lực thì lại càng kinh khủng.

Trong khi mọi người đang chờ chết, từ bên trong Nam Thăng đại điện, một vòng ánh sáng nhu hòa bắn ra, bao phủ toàn bộ đỉnh Nam Thăng. Tại hư không đảo qua, tất cả kiếp lôi đánh về phía Hoàng Kim giáp sĩ nhất thời đều biến mất vô tung...

- Độc Cô tiền bối...

Trì Thương kinh hô một tiếng, nhìn về phía tòa đại điện trên đỉnh núi.

Bên trong đại điện, Độc Cô Vô Thương vẫn ngồi yên bất động, quanh người bao phủ một tầng bụi đất dày đặc, hai mắt vẫn khép chặt như trước, không hề có dấu hiệu muốn xuất quan.

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên gầm lên một tiếng, sau khi phát ra một quyền đối phó thiên kiếp, lại hưng phấn vỗ mạnh vào ngực. Sau đó nó liền quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những đệ tử Chiến tộc áo trắng. Hai con người màu đỏ co rút lại, sát khí cuồng bạo lập tức phá thể bay ra, mạnh mẽ oanh kích về hướng hơn trăm cao thủ Chiến tộc còn sót lại.

“Ầm!”

Từng đạo chiến ý cuồng bạo phá thể bay ra nghênh đón sát khí hung tàn của Thái Cổ Ma Viên. Nhưng luận về bản tính tàn bạo, trong thiên địa này có vật gì so sánh được với Thái Cổ Ma Viên. Nắm giữ khí đục của trời đất, hấp nạp âm tà, khí tức hung tàn, tẩm máu mà sinh, khí thể của nó đã đạt đến mức không ai có thể chống lại. Mặc dù Chiến tộc cũng sở trường chiến ý khắc địch, nhưng căn bản không thể so sánh được với con Thái Cổ Ma Viên hung tàn này. Chỉ là một đợt khí thể công kích, mấy chục cao thủ Thần cấp của Chiến tộc đã bị thương, tâm thần tu vi càng cao thì cảm giác lại càng sâu, bị thương cũng càng nặng.

“Ầm!”

Thái Cổ Ma Viên bước lên một bước, khoảng cách đập đến mấy trăm trượng, nơi bàn chân đập xuống lại đang có một gã cao thủ Chiến tộc.

“A!”

Cao thủ Chiến tộc kia nắm chặt tay phải, chiến đao nơi tay bổ ra một đạo đao khí thông thiên (có cần khoa trương vậy không?), thân hình cũng tà tà bay về phía sau. Đao khí khổng lồ oanh kích vào người Thái Cổ Ma Viên giống như gãi ngứa, chỉ đánh rớt được một chút lông trên người.

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên hai mắt đỏ bừng, thân hình cúi xuống, hai tay mạnh mẽ đánh vào mặt đất...

Có câu sóng cả cùng lên, mà lúc này, mặt đất dưới một quyền của Thái Cổ Ma Viên lập tức biến thành một phiến hải dương điên cuồng. Bên dưới chân, toàn bộ đại địa đều nứt ra, kinh khí cuồng bạo kéo theo bùn đất điên cuồng bắn về bốn phương tám hướng...

Đứng trước lực lượng như vậy, sắc mặt của tất cả cao thủ Chiến tộc đều tái mét. Tại phương diện lực lượng, nhân loại so với Thái Cổ hung vật trưởng thành này vẫn còn cách biệt một trời một vực.

Đám cao thủ Chiến tộc sắc mặt như màu đất, lần lượt thối lui về các phương hướng, nhưng đã quá muộn. Kinh khí hủy diệt nặng nề đánh vào người các cao thủ Chiến tộc đang bay ngược trong hư không. Mỗi người đều có cảm giác thể nghiệm được một lực lượng cực hạn. (có thật là lực lượng cực hạn?)

Cảm giác kia giống như bị mấy ngàn ngọn núi cao ngàn trượng đánh vào thân thể (à, té ra lực lượng cực hạn chỉ có chừng này thôi!), kinh khí từng đợt nối tiếp nhau. Ngay lúc này, xương cốt trong cơ thể bỗng nhiên vang lên những tiếng rạn nứt, lồng ngực giống như khô quắt lại. Những cao thủ Chiến tộc đang bay giữa không trung đều phun ra một ngụm máu, tu vi không qua được Đế cấp hầu như đều chết ngay lập tức, thân thể bị xé rách, huyết nhục văng tung tóe. Tình cảnh gần trăm ức năm trước lại một lần nữa tái diễn. Chỉ có điều lần đó khi Thái Cổ Ma Viên phát uy, bên người còn có vô số cao thủ Thái Cổ, ngay cả Chí Tôn cũng bị kinh động gia nhập vào trận chiến (nói nhảm, chẳng Chí Tôn nào kinh động?), thế nhưng lần này... bọn họ lại gặp phải một Thái Cổ Ma Viên còn cường đại hơn.

Vô số cao thủ Chiến tộc chết thảm (có hơn trăm tên mà làm như nhiều lắm), ngay cả cao thủ Thần cấp sơ cảnh cũng không thể đối kháng với con Thái Cổ Ma Viên trưởng thành này. Đao khí không thể đả thương thân thể của Ma Viên, mà lực lượng của Ma Viên thì lại không thể ngăn cản được, tình huống chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một bên.

Toàn bộ Kiếm vực trở thành một món đồ chơi trong tay Thái Cổ Ma Viên, hóa thành từng mảnh nhỏ. Mặt đất khắp nơi lồm xồm.

“Có lẽ ngoại trừ Chí Tôn, không người nào có thể so sánh với Thái Cổ Ma Viên về phương diện lực lượng... Sợ rằng đế quân cũng không thể!” Chiến La mở tròn mắt. Đội ngũ mà hắn dẫn đầu hiện tại chỉ còn lại một mình hắn, những người khác đều bị dư uy của thiên kiếp đánh tan thành mảnh nhỏ.

“Nơi này căn bản chính là địa ngục. Trời à... chúng ta rốt cuộc đã tiến vào địa phương nào thế này?” Chiến La rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời (còn rảnh rồi nhìn bầu trời, không lo chạy trốn à?). Kiếp vẫn chưa tan, nhưng trong thời gian ngắn lại không có dấu hiệu phát ra một đạo kiếp lôi khác. Chiến La hoàn toàn cảm thụ được, đợt thiên kiếp tiếp theo chỉ sợ là đợt cuối cùng, hơn nữa uy lực còn vô cùng kinh khủng.

Một tiếng vỡ vụn giòn giã vang lên, tại nơi đám người Chiến Phong ngồi xếp bằng trước kia, bầy đoàn làm từ băng đột nhiên vỡ vụn, lộ ra một hố lõm hình tròn. Bên trong mảnh vụn, một luồng khói chậm rãi bốc lên, dần dần dung nhập vào hư không.

- Chiến Phong đã chết!

Chiến Đế bỗng nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người nghe được đều kinh hãi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Xuyên qua đỉnh của Chiến Đế cung trong suốt, từng ngôi sao lấp lánh phản chiếu vào trong mắt chúng nhân. Một ngôi sao sáng ngời đột nhiên chập chờn, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng, biến mất không thấy nữa...

- Có nhận được tin tức nào do Chiến Phong phát ra hay không?

Chiến Đế lên tiếng hỏi.

Bên trong Chiến cung vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Một lát sau, bên ngoài Chiến Đế cung bỗng vang lên một giọng nói:

- Bẩm đế quân! Không lâu trước đây Chiến Phong đại nhân có truyền tin về, bọn họ đã đến bên bờ Kiếm vực, từ đó về sau không có tin tức gì truyền ra.

“Kéc!”

Trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu bén nhọn, một bóng trắng từ không trung tà tà bay xuống, xuyên qua cánh cửa đáp xuống trên vai Chiến Đế.

Mọi người trong điện chỉ liếc mắt đã nhận ra con chiến ưng này, đây là chiến ưng đi theo Chiến Phong, vẫn luôn lượn vòng phía trên quân sĩ. So với những hung cầm bình thường, chiến ưng của Chiến tộc có thể đạt đến một tốc độ không loài nào sánh được. Ngoài ra bọn chúng còn có một loại năng lực, đó là có thể nhìn xuyên qua mây đen che phủ. Năng lực này khiến cho bọn chúng có thể ở lượn vòng hoặc dừng lại phía trên những tầng mây, cao thủ Thái Cổ rất khó phát hiện được, đồng thời còn có thể ghi lại tất cả tình huống xảy ra bên dưới.

Chiến ưng đã trở về nhưng Chiến Phong vẫn không có tin tức, kết quả không cần nói cũng biết.

Chiến Đế yên lặng nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, tay phải vươn về phía trước. Chiến ưng liền hạ xuống trên mu bàn tay, hai con mắt tròn xoe sắc bén đối diện với ánh mắt của Chiến Đế.

Một người một chim nhất thời chìm vào trong một loại “giằng co”. Tất cả Chiến tộc đều tập trung vào Chiến Đế, yên tĩnh chờ Chiến Đế đọc ra “tin tức” cụ thể của đám người Chiến Phong ghi lại trong con mắt chiến ưng.

- Một nhân vật thật lợi hại!...

Một lúc sau, Chiến Đế chậm rãi vươn tay lên. Chiến ưng liền đập đập cánh vài cái, sau đó bay ra khỏi Chiến Đế cung.

Bên trong Chiến Đế cung, mọi người đều quay đầu nhìn theo chiến ưng bay đi, trong mắt hiện lên thần sắc buồn bã.

Bên ngoài Chiến Đế cung, con chiến ưng trắng như tuyết kia xoay hai vòng giữa không trung, sau đó phát ra một tiếng kêu bi thương cao vút, thu cánh lại lao vào vách băng cứng rắn của Chiến Đế phong, đầu vỡ tung, lông vũ bay lả tả, thi thể dọc dốc đứng lạnh lẽo rơi xuống...

Sự trung thành của chiến sĩ Chiến tộc đủ để ngạo thị Thái Cổ. Tương tự, chiến ưng làm tai mắt của Chiến tộc cũng trung thành với chủ nhân của bọn chúng như vậy. Chưa bao giờ có một con chiến ưng vẫn sống một mình sau khi chủ nhân tử vong. Đây chính là mục tiêu khi lúc đầu dạy dỗ chiến ưng, đồng thời cũng dẫn đến số lượng chiến ưng của Chiến tộc số lượng cực kỳ có hạn, không hề tăng trưởng.

Bên trong Chiến Đế cung, mọi người lúc này mới quay đầu lại.

- Đế quân, tin tức chiến ưng mang về như thế nào?

Đệ nhất chiến tướng phía bên trái do dự một chút, cuối cùng lên tiếng hỏi.

- Không có bất cứ tin tức gì...

Chiến Đế bình tĩnh nói.

- Cái gì?

Chúng chiến tướng bên trong Chiến Đế cung đều cả kinh. Tất cả đều biết sự lợi hại của chiến ưng, mặc dù nó không thể so sánh được với một cao thủ Thái Cổ, nhưng tại phương diện trinh sát và ghi lại tin tức lạ siêu việt khỏi tưởng tượng của con người. Tại đa số tình huống, không một ai có thể quấy nhiễu được đôi mắt của chiến ưng.

- Kiểm vực có cao thủ...

Chiến Đế trầm mặc một chút, sau đó nghiêm túc nói:

- Là cao thủ có thể cấm đoán hư không...

Cái gọi là cấm đoán hư không chính là tạm thời cách ly toàn bộ không gian. Lần này không có bất cứ tin tức gì truyền ra, hiển nhiên đối phương có năng lực rất lớn, ngay cả đôi mắt của chiến ưng cũng bị che khuất, không nhận được bất cứ tin tức gì.

Nếu không có cảm giác tâm linh sinh ra khi chủ nhân tử vong, sợ rằng Chiến Phong đã chết, chiến ưng của hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Tạm thời gác lại kế hoạch đối với Kiểm vực! Trước khi tra xét rõ ràng nội tình của Kiểm vực, không được cùng Kiểm vực phát sinh xung đột quy mô lớn!

Chiến Đế thần sắc nghiêm túc nói.

- Vâng thưa đế quân!

Chư tướng đều cúi đầu, ôm ngực nói.

- Ừm!...

Chiến Đế nhắm mắt lại, sau đó một cỗ khí tức khổng lồ từ bên trong Chiến Đế cung phá không bay ra, trong nháy mắt biến mất khỏi cảm nhận của mọi người. Bên trong thân thể của Chiến Đế ngồi xếp bằng trong Chiến Đế cung, sinh mệnh khí tức trong nháy mắt ngừng lại, giống như một thi thể băng lãnh, không có một chút khí tức của người sống.

oOo

Nơi bình nguyên cực tây, Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng bên cạnh khe nứt dung nham, vô kể khả thi.

“Rốt cuộc nên làm gì bây giờ?” Phong Vân Vô Kỵ do dự. Tình huống của Tây Môn Y Bắc không mấy lạc quan, nhưng cứ tinh ở ngay dưới chân mà mình nhưng lại không có cách nào lợi dụng.

Bổn Tôn đã từng nghiên cứu một loại công pháp có thể giúp gia tăng tốc độ hấp thu tinh hoa của địa từ nguyên mạch. Thế nhưng, Phong Vân Vô Kỵ mấy lần dùng thần thức cố gắng xâm nhập vào trong đầu Tây Môn Y Bắc, liên hệ với thần thức, đem công pháp này nói cho hắn biết, nhưng kết quả lại lần nữa chứng minh điều này không thể thực hiện được.

Tây Môn Y Bắc dường như trong lúc vô ý đã phong bế ý thức của mình. Từ mức độ phong bế mà xem xét, nếu như muốn xâm nhập vào trong đầu Tây Môn Y Bắc, chỉ sợ phải dùng thủ đoạn cứng rắn, chỉ có cách khiến cho thần thức của Tây Môn Y Bắc bị thương tổn mới có thể tiến vào.

Thần thức của Tây Môn Y Bắc vốn đã bị thương, nếu như dùng cách này, không may có thể dẫn đến từ nay về sau không thể khôi phục lại, hoàn toàn chìm vào trong hỗn độn.

Đương nhiên, Phong Vân Vô Kỵ cũng thử qua trực tiếp dùng chân khí cải tạo sự tuần hoàn trong cơ thể Tây Môn Y Bắc. Thế nhưng vì kiểm đạo cực đoan của Tây Môn Y Bắc, đặc biệt là sau khi hắn bước vào Đế cấp, trải qua mấy chục vạn năm khổ tu, trình độ càng đến gần Thần cấp, loại cực đoan này đã trở nên

không thể cải biến. Mức độ của nó thậm chí không thể dung nạp bất cứ dị đoan nào khác, cho dù là có những điểm tạp chất chân nguyên tồn tại.

Tất cả chân nguyên xâm nhập vào cơ thể Tây Môn đều bị bài xích ra ngoài, hoặc là trực tiếp bị Bắc Minh đại pháp hấp thu, sau đó trực tiếp chuyển hóa thành kiếm nguyên tương đồng với chân khí trong cơ thể, vừa vận trở về hình thức tuần hoàn ban đầu, cứ như vậy dần dần tan rã dẫn đến thất bại.

- Ai!

Phong Vân Vô Kỵ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, chỉ đành chấp nhận sự thật này. Dựa vào năng lực của hắn hiện tại, tạm thời không thể trị thương cho Tây Môn Y Bắc.

“Bổn Tôn... Bổn Tôn...” Dưới tình huống vô kế khả thi, Phong Vân Vô Kỵ đành phải một lần nữa gọi tên của Bổn Tôn, nhưng cảm giác của linh hồn vẫn hoàn toàn tĩnh lặng. Phong Vân Vô Kỵ biết, Bổn Tôn hoàn toàn có thể cảm giác được kêu gọi của mình, nhưng vẫn không hề có phản ứng, cách giải thích duy nhất chỉ có thể là Bổn Tôn cho rằng không đáng để ra tay.

Lần đầu tiên Phong Vân Vô Kỵ sinh ra cảm giác chán nản, hoài nghi lúc trước khi phân hóa Bổn Tôn chỉ còn lý trí tuyệt đối có chính xác hay không.

Bổn Tôn không phải là người hầu, có thể đáp ứng một lần thỉnh cầu của Phong Vân Vô Kỵ đã là quá mức khai ân.

Phong Vân Vô Kỵ thủy chung có một loại cảm giác, tiến cảnh của Bổn Tôn đã vượt xa mình, cũng vượt xa Đệ Nhất phân thân tại Ma giới, đạt đến một trình độ rất cao. Nhưng rốt cuộc Bổn Tôn đã đạt đến trình độ này, ngay cả bản thân Phong Vân Vô Kỵ cũng không biết được.

Mặc dù có liên hệ linh hồn, nhưng một chút liên hệ này không đủ để cho Phong Vân Vô Kỵ hiểu rõ tình hình của Bổn Tôn như đường tơ kẽ tóc.

Có một trợ lực cường đại, nhưng lại không thể dùng, loại cảm giác này khiến cho Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy vô cùng bất lực. Hơn nữa người kia lại là chính mình, chuẩn xác mà nói là một bản thân khác của mình, điều này khiến cho loại cảm giác vô lực càng gia tăng gấp bội.

“Nếu như có Bổn Tôn hỗ trợ, sự tình hẳn sẽ đơn giản hơn rất nhiều!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thầm nghĩ.

Thần thức lướt qua Tây Môn Y Bắc đang lẳng lặng nằm trong nham thạch nóng chảy, Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi thở dài một hơi: “Mặc dù không thể trợ giúp Tây Môn huynh, nhưng may mắn là thương thế đã bị áp chế. Chỉ cần còn sống, vẫn có thể hấp thu được một chút địa từ nguyên mạch, ổn định thương thế được!”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thở dài: “Tây Môn huynh, Tây Môn huynh! Hôm nay, người có thể giúp được huynh cũng chỉ có bản thân huynh mà thôi... Ai! Vô Kỵ... cũng đành bất lực!”

Trong suy nghĩ rối loạn, Phong Vân Vô Kỵ không chú ý tới, năm ngón tay phải của Tây Môn Y Bắc vừa rồi khẽ cử động một chút, nhưng chỉ trong một chớp mắt ngẩn ngui, sau đó lại đứng yên.

Trong đầu của Tây Môn Y Bắc, cuộc chiến với bóng đen khổng lồ càng ngày càng kịch liệt. Tây Môn mình đầy thương tích, nhưng hắn vẫn không ngừng đấu tranh, mỗi một lần ngã xuống lại kiên cường đứng lên. Tại ý thức không gian trong đầu của hắn, thanh âm càng ngày càng lớn... đó là “chiến thắng đối phương!”.

Cuối cùng, thanh âm này trở nên kiên định không gì sánh được.

Trong hư không đen kịt phía sau, hàng chục vạn kiếm chiêu không ngừng thu phát, biến hóa theo mỗi kiếm Tây Môn Y Bắc xuất ra. Nếu như nói Phong Vân Vô Kỵ dùng đầu óc để phân tích và thôi diễn kiếm chiêu, vậy thì trong đầu Tây Môn Y Bắc lúc này, trong tay có kiếm, trong lòng có kiếm, còn có kiếm trong hư không ở phía sau. Tại nơi này, Tây Môn Y Bắc và kiếm trong hư không đã không còn phân biệt.

Mỗi một lần bóng kiếm đầy trời phía sau thu lại và mở rộng, đều đại biểu cho một phương hướng thôi diễn trong đầu Tây Môn Y Bắc. Loại thôi diễn này đã đạt đến mức độ gần như bản năng, không cần hắn dụng tâm suy nghĩ.

Dùng kiếm suy nghĩ, dùng kiếm thôi diễn, kiếm chính là thiên đạo.

Sâu trong lòng đất, nơi dòng chính của địa từ nguyên mạch, bên trong quan tài thủy tinh hình thoi hoa lệ bị mười sáu sợi xích sắt thật lớn cố định trôi nổi trong nham thạch hỏa hồng, tuyệt thế giai nhân thân mặc phương bào chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời lẳng lặng nhìn về một nơi nào đó. Nhìn vào phương hướng ánh mắt của nàng, lại chính là nơi Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng, giống như quan tài thủy tinh và những lớp đất dày đặc căn bản không thể ngăn cản được ánh mắt kia.

Ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, không hề lộ ra một chút dao động tâm tình, chỉ lẳng lặng đánh giá nam tử đang ngồi xếp bằng bên cạnh cái khe nứt nham thạch nóng chảy.

Không biết là bởi vì cấm chế của quan tài thủy tinh chỉ có tác dụng với bên ngoài hay là nguyên nhân hay là gì khác, Phong Vân Vô Kỵ trong trầm tư vẫn không hề phát hiện bất cứ dị trạng gì.

- Ai!...

Nữ tử trong quan tài phát ra một tiếng thở dài sâu xa, đôi mắt trắng ngần mỏng manh một lần nữa nhẹ nhàng khép lại.

_____*_____

283. Chương 283: Chiến Đê Và Bốn Tôn

Trì Thương đứng thẳng tại Nam Thăng đại điện cách đó không xa, nhìn những núi đá và cây cối dưới chân, còn có tiếng gió từ sườn núi thổi qua, trong lòng sinh ra cảm giác thoáng như giấc mộng.

Nam Thăng đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Cánh cửa lớn làm từ sắt thép chỉ khép hờ, bên trong khe cửa lộ ra một góc tro bụi dày đặc. Độc Cô Vô Thương hai lần xuất thủ cứu chúng Hoàng Kim giáp sĩ và Trì Thương, nhưng từ dấu hiệu trước mắt lại không nhìn ra có ý định xuất quan.

Gió lạnh xuyên qua khe cửa Nam Thăng đại điện phát ra tiếng vù vù trầm thấp, lướt quanh người Độc Cô Vô Thương một vòng, sau đó lại thổi ra ngoài cuốn lên một chút bụi mù. Bên ngoài cửa, Trì Thương thở dài một tiếng, sao đó trịnh trọng quỳ xuống, cung kính cúi đầu:

- Đa tạ Độc Cô tiên bối tương trợ!

Phía sau, chúng Hoàng Kim giáp sĩ cũng lần lượt cúi đầu quỳ xuống.

Trì Thương đứng dậy, liếc mắt nhìn Nam Thăng đại điện yên tĩnh, sau đó từ trên sườn núi nhảy xuống, đáp giữa không trung lao về hướng Kiếm các vừa kiến lập. Ở phía sau, chúng Hoàng Kim giáp sĩ cũng từ trên đỉnh Nam Thăng nhảy xuống, phát ra kim quang sáng ngời như sóng cả nhấp nhô, lao về hướng Kiếm các...

Bên trong ý thức hải của Độc Cô Vô Thương, không ngày không đêm, không người không vật, chỉ còn lại bản tâm.

“Vô Cực chi đạo” mệnh môn khó lường. Độc Cô Vô Thương dùng trăm năm sáng tạo ra Độc Cô Cửu Kiếm, dùng ngàn năm để hoàn thiện, nhưng lần này đã mấy chục vạn năm trôi qua, trong lòng hắn vẫn bình tĩnh như trước, không khác gì khi vừa bế quan.

Vô Cực chi đạo, mấy chục vạn năm thời gian cũng chỉ đạt đến tiểu thành, nhưng một chút tiểu thành này cũng đủ để phòng ngự dư chấn của kiếp lồi do Thái Cổ Ma Viên độ kiếp.

Độc Cô Vô Thương xuất thủ hoàn toàn là một hành vi vô ý thức, một loại bản năng hộ thể ngăn cản dư chấn của kiếp lồi đến gần. Thế nhưng bản tâm của hắn chưa từng dao động, vẫn chìm đắm trong thôi diễn càng ngày càng khắt khe, càng ngày càng phức tạp. Trong đầu Độc Cô Vô Thương tồn tại hai loại ý cảnh bất đồng, một loại là “Thái Cực chi đạo” lĩnh ngộ được từ Phong Vân Vô Kỵ, mà một loại khác chính là “Vô Cực chi đạo” vừa mới sinh ra. Tại phương diện nghiên cứu về chiều sâu, bởi vì Thái Cực chi đạo và kiếm đạo của Độc Cô có ý nghĩa tương tự, cho nên khi bắt đầu lý giải tiến cảnh rất nhanh.

Cùng làm bạn với hai loại “đạo” chính là hai loại kiếm ý, Thái Cực kiếm đạo và Vô Cực kiếm đạo.

Bên trong Thái Cực chi đạo, một bóng kiếm mờ nhạt không ngừng vẽ nên một đồ án thái cực màu vàng, mỗi một lần xẹt qua, dường như không hề có biến hóa, lại giống như sinh ra một biến hóa rất nhỏ, so với thái cực lần trước có một chút khác biệt.

Mà ở một mặt khác trong ý thức hải, Vô Cực chi đạo mới sinh lại là một phiên tối đen. Không có bóng kiếm, nhưng lại có thể cảm giác được kiếm ý nhàn nhạt, giống như có vô số thanh kiếm đang nhẹ nhàng bay múa tại hư không, nhưng. Thỉnh thoảng lại có một đạo hư ảnh mờ nhạt lướt qua ý thức hư không như tia chớp, nhưng lại không thể chạm vào...

Trên bầu trời Kiếm vực, một luồng khí lưu màu xám mờ mịt từ phía trên những tầng mây trải ra, phạm vi của nó vô cùng rộng lớn, không thể nhìn thấy được điểm cuối. Toàn bộ bầu trời dần dần biến sắc.

Khi luồng khí lưu màu xám kia trải đến phía trên Kiếm vực, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ lãnh ý, ngay cả hộ thể thần công cũng không chống được.

Bước vào Thái Cổ, chỉ cần tu luyện một đoạn thời gian, hầu hết mọi người đều đạt đến trình độ hàn nhiệt bất xâm, rất nhiều người đã quên mất thì ra vẫn còn có một chữ “lạnh”.

Tình huống cổ quái này lập tức khiến cho người của Kiếm vực chú ý, nhưng cho dù Trì Thương và các Hoàng Kim tướng quân tư chất hơn người tra xét ra sao cũng không thể phát hiện bất cứ khí tức xâm nhập nào, cảm giác duy nhất chỉ là có chút lạnh.

Một số Hoàng Kim giáp sĩ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, ánh mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn không phát hiện được gì, đành bỏ qua.

Phía trên, thần thức của Chiến Đế bao phủ toàn bộ Kiếm vực. Dưới cảm ứng của thần thức, không thứ gì có thể tránh được ánh mắt của hắn. Trong mắt Chiến Đế, Kiếm vực lúc này giống như một nữ hài đã hoàn toàn thoát y, không còn gì bí mật. (so sánh kiểu gì tổn máu quá)

Tất cả chân khí của đệ tử Kiếm các, tu vi cao thấp, tư chất ra sao đều lần lượt rơi vào trong mắt Chiến Đế. Thậm chí ngay cả mấy chục Hoàng Kim tướng quân ngồi xếp bằng bất động ẩn sâu dưới lòng đất cũng không thoát được ánh mắt của hắn.

Đối với đệ tử duy nhất của vực chủ Kiếm vực Phong Vân Vô Ky, Chiến Đế cũng chú ý quan sát một lúc. Hắn phát hiện, trong đan điền đệ tử thân truyền của Kiếm Thần chỉ có tu vi Hoàng cấp hậu kỳ này lại là có một lớp phong ấn dạng kén tơ.

Khí tức của phong ấn kia rất cường đại. Thần thức của Chiến Đế đảo qua, lập tức nhìn thấy toàn bộ phía sau. Bên trong lớp kén tơ dày đặc, một thái cực nhỏ bé đang chậm rãi vận chuyển. Lực lượng của kén tơ này đã đạt đến một mức độ nhất định, một khi uy lực trong đó giải phóng ra sẽ khiến cho thanh niên này lập tức đạt đến Đế cấp, nhưng không biết vì sao lại bị phong ấn, hơn nữa từ tình huống của nó mà xem xét, người ra tay phong ấn chỉ sợ chính là sư tôn của hắn.

Thần thức của Chiến Đế cũng không dừng lại lâu trên người những nhân vật thấp kém này. Nguyên nhân chủ yếu là vì đám người Chiến Phong toàn quân bị diệt, khiến cho Chiến Đế không thể không đánh giá lại với Kiếm vực, lúc này mới có tâm tư quan sát Kiếm vực một phen.

Đối với những lực lượng trước mắt này, Chiến Đế chỉ có thể lắc đầu. Chỉ bằng lực lượng này tuyệt đối không thể khiến cho đám người Chiến Phong toàn quân bị diệt.

Trước đây, sau khi Chiến Đế thức tỉnh không lâu đã từng dùng thần thức tra xét toàn bộ đại lục một lần. Tại Kiếm vực, Chiến Đế vẫn biết có một tồn tại cường đại, đây hoàn toàn là một loại cảm ứng của cường giả đối với cường giả, nhưng tình huống cụ thể thì lại không hiểu rõ lắm.

Bầu trời và mặt đất trong cảm nhận của Chiến Đế dường như trở nên thông suốt như thủy tinh.

Trên đỉnh Nam Thăng, một tòa đại điện làm bằng đồng đứng sừng sững. Bên trong đại điện, một lão giả áo xanh đang ngồi xếp bằng. Thần thức đảo qua, Chiến Đế ngạc nhiên phát hiện, tại khoảnh khắc khi thần thức bao trùm, thân thể của người kia đột nhiên giống như ngọn nước lan ra, hóa thành một hắc động hư vô, mặc cho thần thức tùy ý đi qua.

“Tiền đồ của người này không thể đo lường.” Trên bầu trời, Chiến Đế thở dài một tiếng, lập tức lại lắc đầu: “Có điều hiện tại vẫn còn xa mới là đối thủ của ta.”

Ánh mắt của hắn lại dời xuống trong lòng núi Nam Thắng, chỉ thấy một thiếu niên sắc mặt hờ hững lặng lẽ ngồi xếp bằng, giống như toàn bộ thế giới không thứ gì có thể lưu lại một ấn tượng trong lòng hắn.

Trong cơ thể thiếu niên này thỉnh thoảng lại bắn ra từng đạo kiếm khí sắc bén rộng bằng ngón tay, bắn vào vách tường của huyết động nhỏ hẹp quanh người, lưu lại những vết tích loang lổ. Thiếu niên kia cũng không phải rất anh tuấn, chuẩn xác mà nói lại có chút bình thường, dung mạo không xuất chúng, nhưng cặp môi dày và khuôn mặt kiên nghị hoàn toàn bộc lộ tính tình trong nội tâm của hắn.

Chiến Đế khẽ nhú mày. Trên người thiếu niên này, hắn cảm giác được một khí tức quen thuộc. Hắn trầm ngâm một chút, cuối cùng suy nghĩ: “Kiếm khách đôi cùng với Kiếm Thần, gọi là Tây Môn Y Bắc... Khí chất của thiếu niên này và kiếm khách chặt đứt tính mệnh của Chiến Ma có chút tương tự!”

Tướng mạo của hai người hoàn toàn bất đồng. Tây Môn Y Bắc mặc dù lạnh lùng nhưng có chút tuấn tú, có điều loại lạnh lùng của hắn lại khiến cho người ta vô ý bỏ qua mất điểm đó. Còn thiếu niên kia lại bình thường đến mức mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, trên người hắn rất khó tìm ra được một điểm gì nổi bật. Những hai người này trong mắt Chiến Đế lại giống như một người.

Thần thức của Chiến Đế vẫn không dừng lại lâu. Những người này đều không phải là mục tiêu của hắn. Người trong đại diện kia mặc dù tu vi không tệ, nhưng từ tình huống mà xem xét thì đã bề quan rất lâu, đám người Chiến Phong bị diệt hiển nhiên không liên quan đến hắn.

Thần thức khổng lồ quan sát tỉ mỉ toàn bộ Kiếm vực một lần, dần dần Chiến Đế không khỏi nhú mày.

Không thu hoạch được gì...

Ngoại trừ những người này, Chiến Đế không có bất cứ thu hoạch gì. Bầu trời và mặt đất, toàn bộ Kiếm vực đều bị thần thức của hắn bao trùm, nhưng không phát hiện được gì.

Chiến Đế muốn từ trong không khí tìm kiếm một chút tin tức khi đám người Chiến Phong bị diệt lưu lại, nhưng không khí lại là một phiên trong lành, tất cả dấu vết tồn tại của đám người Chiến Phong đều bị xóa đi. Cho dù Chiến Đế đã vận dụng một chút quy tắc năng lực, cũng không thể thu được bất cứ tin tức gì từ phiên địa vực sạch sẽ này như một tờ giấy trắng này.

Tất cả về tin tức về đám người Chiến Phong khi đến sát biên giới Kiếm vực đột nhiên biến mất, giống như không phải bước vào Kiếm vực mà là một không gian khác.

Cảm ứng của cường giả đối với cường giả khiến cho Chiến Đế hiểu rõ, khu vực này tuyệt đối có một siêu cấp cường giả tồn tại, thế nhưng hắn lại không thể cảm giác được.

Loại tình huống này chỉ có hai khả năng. Thứ nhất là đối phương có năng lực ngăn cách không gian chugn quanh bản thân, đồng thời lại lợi dụng quy tắc nắm giữ, xảo diệu nối liền không gian quanh người với nhau, khiến cho người khác không có bất cứ cảm giác gì khác thường. Khả năng thứ hai chính là tu vi của đối phương cao hơn mình rất nhiều, thậm chí đạt đến trình độ tiếp cận Chí Tôn.

“Ta biết người ở nơi này...” Chiến Đế dùng thần thức phân tẩn tin tức mà mình muốn truyền đi. Dùng phương thức phân tán này, trừ phi tu vi đạt đến đồng cấp với mình, nếu không sẽ không cách nào cảm ứng được: “Ta biết sự tồn tại của người... Dựa vào năng lực của người, không nên giấu mình ở nơi này. Ta có đại sự liên quan đến nhân tộc muốn nói cho người biết. Nếu như người nghe được, hãy ra gặp mặt... Sự xuất hiện của người xuất hiện, tuyệt đối có thể...”

Chiến Đế dường như muốn nói lại thôi, không nói rõ ràng, tựa hồ rất kiêng kỵ với những điều sắp nói.

Trong lòng đất, Bồn Tôn mở đôi mắt trắng bạc ra, hờ hững nhìn thoáng qua bầu trời, sau đó lại nhắm vào.

Những lời nói vừa rồi của Chiến Đế hoàn toàn không thể khơi dậy một chút hứng thú của hắn.

“Ai...”

Không được đáp lời, Chiến Đế đành thở dài một tiếng, thần thức như thủy triều rút đi.

284. Chương 284: Tiến Triển Của Sát Lục Ma Quyết

Tại trung ương Ma giới dần dần lưu truyền một truyền thuyết có liên quan đến Sát lục chi ma, một kẻ vừa mới hoành không xuất thế. Mấy tháng trước hắn vẫn không có tiếng tăm gì, nhưng dựa vào thủ đoạn tàn khốc, hơn nữa chẳng hề phân biệt đẳng cấp cao hay thấp, không thèm đếm xỉa đến thân phận của mình, chỉ cần còn sống hay có thể cử động đại loại sẽ lập tức giết ngay, phong cách hành sự này nhanh chóng khiến cho tiếng tăm của hắn nổi như cồn.

Một mình chống lại mấy ngàn vạn quân sĩ, nhưng trận chiến lại hoàn toàn nghiêng về một phía, hoặc có thể nói là giết chóc. Sát Lục chi ma dùng máu tanh để tạo nên hung danh của hắn.

Có điều cho đến bây giờ cũng rất ít người nhìn thấy được khuôn mặt thật của vị Sát Lục chi ma này, thứ thường nhìn thấy nhất là tràng cảnh sau cuộc chiến giống như Tu La huyết ngục, cùng với sương máu ngập tràn trong hư không. Những khu vực mà sương máu bao phủ, ngay cả cỏ dại cũng nhanh chóng héo khô. Không ai biết nạn nhân kế tiếp sẽ là ai...

Trên một dãy núi nhấp nhô, hai bóng người một ngồi một đứng. Lấy sơn thể màu đen cao vút ở giữa làm ranh giới, một đoàn sương máu lưu động trên mặt đất mấy trăm trượng.

Trên đỉnh núi, Phong Vân Vô Kỵ lặng lẽ ngồi xếp bằng, mái tóc dài mềm mại từ trên vai rũ xuống, kéo dài đến tận đầu gối. Mỗi một lần hô hấp, y bào toàn thân và mái tóc màu đen cũng theo đó phát phơ...

“Đóp dóp!”

Những tiếng nổ giòn không ngừng vang lên. Bên dưới thân Phong Vân Vô Kỵ, đá đen cứng rắn lộ ra những vết nứt dày đặc, từng khối đá nhỏ hình thoi từ mặt đất bắn lên.

Cách đó không xa, Bội Lý Tư cẩn thận đánh giá vết tích vỡ vụn dưới thân Phong Vân Vô Kỵ, lạnh nhạt nói:

- Vẫn còn thiếu... Sát khí của ngươi so với trước đây đã thu lại không ít, nhưng vẫn còn chưa đủ. Khi nào ngươi có thể hoàn toàn thu liễm sát khí vào trong cơ thể, không lộ ra ngoài chút nào, lúc đó Sát Lục ma quyết tầng thứ nhất của ngươi mới xem như là viên mãn.

- Vậy sao...

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt ra, sát khí quanh người như một con mãnh thú bắn thú bắn về phía Bội Lý Tư, nâng thân hình hắn lên giữa không trung. Bên trong y bào của Bội Lý Tư, sát khí sắc bén trong nháy mắt để lại trên người hắn những vết cắt dày đặc, máu tươi theo hai gót chân chảy xuống...

Sắc mặt của Bội Lý Tư vẫn hờ hững, giống như không hề cảm thấy đau đớn, để mặc cho máu tươi từ trong cơ thể chảy ra...

- Hừ...

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên thu hồi sát khí. Bội Lý Tư giống như một khối đá rơi xuống mặt đất.

- Muốn chết? Không dễ dàng như vậy đâu! Ngươi đích thật rất am hiểu thủ đoạn và tâm cơ, hãy sử dụng trí tuệ của ngươi để phục vụ cho bản tọa!

Phong Vân Vô Kỵ dữ tợn nói, mí mắt vẫn không hề chớp. Trong đôi mắt đen kịt như có một tuyệt thế mãnh thú đang gầm lên, giãy dụa muốn lao ra ngoài.

Khí đen nồng đậm hỗn loạn từ trong mắt tràn ra. Một loại kích động của giết chóc khiến cho Phong Vân Vô Kỵ như muốn phát điên, đó là một loại thôi thúc hủy diệt tất cả những gì nhìn thấy trước mắt.

Phong Vân Vô Kỵ rất muốn lập tức giết chết tên Bội Lý Tư đáng ghét trước mặt này, nhưng hắn cũng biết điều này là không nên. Tại Ma giới muốn tìm một người sở trường về đầu óc thật không dễ dàng, mà hắn cũng không muốn tự mình làm tất cả mọi chuyện, theo quan điểm của hắn thì “làm cường giả phải có phong độ của cường giả”

"°B Gw hQ ç½ +| i? HW ;ç i KbM?- #B m ?B M [mª i?"i F?¬M; i - çO ç M|B H M i`b
M m M?Q +| i? F?B M +?Q ?„M T?K+ pK KbM?- ç•v +?QM? H` K°i i`É HU+ `i HÈM
hçB J ;BÈB- K°i ç Q ;B i +? i ç®B T?QÆM; i?"i bU H` [m€ iB M M ;?B- K` S?QM;
Km®M iB M M ;?B +?Q K°i i M K i°+ ç½ /€K HW /®B KbM?X

@ L;QÆB +¬M F?„+ +? b€i F?Q i`QM; HÁM;

"°B Gw hQ HçM? HMM; M?bM S?QM; o•M o¬E}- ? B i`ÁM; K„i K€m iQK ç®B /B M p
ç®B T?QÆM;- F?¬M; ? +| /'m ?B m HMB #QÈ+X

@ L m M?Q M;QÆB F?¬M; i? F?„+ +? b€i F?Q i`QM; HÁM;- p"v i?b b® T?"M +O
i`QÈ+ ç•v +kM; b) H` b® T?"M +O M;QÆBX J°i KbM? +¬ ç°+- ;B i +?|+ çB M +m²M
i?2Q T?ªB +?MM +?•MX .QÈB b€i F?Q çB M +m²M; +?B T?®B- F?¬M; #B i iU HQÈ
ç½ çB F?B m +?B M >„+ •K Zm•M *?O- b m ç| /B i pQM; *€B ;b HU+ HQÈM; +QÌM
#° / m H` +¬M; /½ i`M;X > ? ?

"°B Gw hQ HŠM; H†M; M?bM S?QM; o•M o¬E}- b m ç| T?€i` K°i i`"M +QÌB +m²M;
h? M?•K +O "°B Gw hQ F?¬M; HÈM- M?QM; HçB ;B®M; M?Q iB M; b'K M` i`QM; H
ç¬m ?„M ;B"i KbM? K°i +€B- M?'i i?ÌB i`M idM? HçB- F?Q ç2M ?¶M HQçM i`QM;
K„i F?¬B T?K+ b€M; i`QM;X

GÌB M|B +O "°B Gw hQ K†+ /M `i ç€M; ;?ûi- M?QM; çB m M`v F?¬M; ? ªM? ?QÎM
E} +QB i`¼M; ?„MX L;QÌB M`v p®M H` i?O ?ç +O K°i i M;B ?Ä ;¼B H` "® G a
i`QM; K°i +Æ +'m i²M içB pb KQÌB # p` >„+ •K Zm•M *?O +O J ;BÈB- ?„M ?B m
K"i p a€i GK+ +?B +?O-X

L?[M; iBM iS+ M`v # M i`QM; a€i GK+ +?B M ;B€T +kM; F?¬M; +|X S?QM; o•M o¬
+?B M ;B€T +?d +| M,M; HQÈM; ?MM; ?"m H9+ # M ç¬m +MM; pÈB a€i GK+ K [mv
?ÆM +¬M T?ªB +| i?U+ HU+ iQÆM; SM; KÈB +| i? F? B i?¬M;- M?QM; iB M? ?m®M
?²M +kM; F?¬M; #B i çQÈ+X

ob p"v- M?[M; iQ HB m +| çQÈ+ iW KB M; "°B Gw hQ ?B M M?B M p¬+MM; i`•M [m
çÌB a€i GK+ +?B +?O ç m +| Q M Q€M F?¬M; i? ?| ;BªB- pb p"v #¼M ?¼ iQ+? Hk
+?B +?OX hQ HB m +O M?[M; >„+ •K Zm•M *?O bQ pÈB iBM iS+ K` #ªM i?•M a€i G
F?¬M; ;B®M; M? m- ?ÆM M[+`M; i? K ?[m /KM;X

"ªM iQM? +O æ L?'i T?•M i?¬M +?QM? H` i`mv +¬m HU+ HQÈM; +QÌM; ççB- /QÈ
i® +€ M?•M ç m #` ;ç i b M; K°i # M- ç•v +?QM? H` T?QM; +€+? ?"M? bU +O ?„MX

@ hB T i?2Q H` Î ç•m\

S?QM; o•M o¬E} çSM; i?ŠM; b€i # M /®+ M9B- [m v HQM; p T?Q "°B Gw hQX

S?Q b m- "°B Gw hQ /MM; K°i i v M•M; +^K- i` M K†i H°` p bmv iQ,

@ :-M ç•v +| K'v i? HU+ HÈM- /U p`Q i?U+ HU+ +O M;QÆB ?B M M v- HU +?¼M
F?| F?,MX .M b Q a€i GK+ K [mv i i¬M; i?S M?'i +?d v m +¬m p b® HQÈM; p"v i
æ GçT J æ çB5

"°B Gw hQ +?d p K°i T?B M ç` pU+ #` K•v ç2M # Q T?O Î T?Q ç¬M;X

@ >B m `²B5

S?QM; o•M o¬E} çQ K„i M?bM p T?QÆM; t - b m ç| iW i` M p€+? M9B M?ªv tm®M
HçB H Q p T?Q ç¬M;

@ *~M i?"M K°i +?9i5 L;QÆB Hm•M T?B M ;B i +?|+ ç½ F?B M +?Q K°i b® K i°+ +
M|B #¼M ?¼ ç½ i´ +?S+ K°i ç°B [m•M- KK+ iB m +?QM? H` M;QÆB

@ >W *?d #^M; #¼M +?9M;

s t p M; H M i B M; i`^a H i B + O S? Q M; o•M o¬ E}- iW ç-m ç M + m®B ?„M + kM; +? Q
 M? Q F?¬M; ? H Q H„M; °B G w h Q b) i? Q € i ç B X
 " M + ç M? /®+ M9B- °B G w h Q M? b M i? 2 Q #! M; H Q M; + O S? Q M; o•M o¬ E}- i` M
 M? B M ? B M ` K° i M K + Q i B [m, /`X
 @ h b) F?¬M; / /`M; ` i B F? Ä B M; Q Æ B ? ? - # i B p b M; Q Æ B +? Q M? H`
 °B G w h Q H~K #~K p`B +•m- b m ç! i W i` M p € +? M9B M? a v t m®M; - € Q +? Q`M; T
 + € M? +? B K ç m`B i? 2 Q S? Q M; o•M o¬ E}
 G ½ M? ç` + O E? a B h Q æ G ç T J æ M^K # M i`Q M; K° i T? B M i? m M; H k M; `°M; H È
 + O J ; B È B K t + / M / B M i Q +? `°M; H È M- M? Q M; ç² M; i? i B K`i ç° + O K i° + + k M;
 T? Q Æ M; i•v X h B ç¬M; i•v J ; B È B- K° i i? H U + +? d +! p`B S + K i° + + k M; +! i? -
 `°M; H È M- M? Q M; i ç B i`m M; Q Æ M; J ; B È B ç B m M`v +, M # a M H` F?¬M; i? X
 h Q`M #° K i° + i ç B i`m M; Q Æ M; J ; B È B +°M; H ç B- b Q p È B ? B T? Q Æ M; ç¬M; i•v
 H-M- M? Q p`v K`i ç° + O M! F?¬M; + - M T? a B M! B ç M X
 S? Q M; o•M o¬ E} `i M? M? ç ½ # B M K`i i`Q M; i-K K„i + O °B G w h Q- t t p M; H
 i? a K i? B i- i W M; H m² M; b Q Æ M; K € m i W K t i ç`i #„M H M X
 °B G w h Q ç M; +? m`M #` # v [m /½ v M9B + Q M;`M i`Q È M; # M M; Q`B H ½ M? ç`
 K„i # ¶ M; H Q È i [m K° i b®`M F w`i M? Ä # M / Q È B- i`Q M; H Á M; `M M; K b M? - H ç B M
 # ç i M;`M +? m M; [m M? - # Q È + +?•M ç ½ ; B Æ H M ç° i M? B M i? m H ç B X
 •M? K„i + O ?„M H Q È i [m /½ v M9B M? b M p ? Q È M; H ½ M? ç` + O E? a B h Q æ G ç T J
 ? ½ v i U K b M? + - m T? 9 + ç B ô
 a m ç! ?„M H`T i S + t Q v M; Q i B- M? M? +? ! M; # v M; Q È + p T? Q b m- i` M ç Q i M
 F?¬M; K° i i B M; ç° M; X
 a m F? B °B G w h Q ç € T t m®M; F?¬M; H•m- ? B #! M; ç 2 M # ¶ M; M? B M t m`i ? B M T
 @ *? m v M ; b p`v- b Q H ç B ç° i M? B M # B M K`i
 J° i M; Q i B i`Q M; ç! H M i B M; - ; B ¼ M; M! B + U + F € H ç M? H) Q X
 @ æ W M; [m M i•K ç M H Q ç B i B m M?•M p`i M`v- M! B F?¬M; +? W M; +? d H` ç B M; M
 h M + Á M H ç B ç € T H i B X
 @ V K 5 s 2 K M? Q ?„M ; t T K v *! ç B m [m a i?`i H` K° i M?•M p`i`i + Æ i`Q
 > B M; Q i B`i M? M? # B M K`i # M i`Q M; H ½ M? ç` + O J æ E? a B h Q æ G ç T X
 a m F? B ? B M; Q i B`i B ç B F?¬M; H•m- °B G w h Q i W / Q È B ç`i +? m B H M- # Q È +
 +? ! M; # v p ? Q È M; K° i M; ¼ M M9B + Q ; - M ç! X J° i H € i b m- ?„M ç ½ t m`i ? B M i`
 +? ¼ + i`i B ? b M? K k B M? ¼ M- ç S M; i M Æ B M`v +! i? M? b M i?`v i Q`M #° i b M? ? m® M
 h Q æ G ç T
 : B! H ç M? i? û i ;`Q- b Q Æ M; K € m i W # M i`Q M; M? [M; i?•M i? #„M` +`M; M;`v +`
 i`Q M; ; B! X S? Q M; o•M o¬ E} M; Q i B K t + ?„+ #`Q ; B®M; M? Q ç M; +?`K`½ B ç B / ç Q
 H Q ç M- F? B + Á M + € +? K`v i`Q È M; ç° i M? B M`m M; H M- b m ç! M`i m M; i?`M? i W
 J° i ç Q i M; i B M p T? Q i`Q È + - i Y i? B /`v ç t + T? O F Q M T? Q b m-`M +? S M; +? Q +
 ç B [m X
 @ *? ç v K m >„M H` a € i G K + +? B K
 h`M # - m i`i B ç° i M? B M +! K° i i M K i° + ? Q a M; b Ê ? û i H M- ; B®M; M? Q K° i K² B H
 +? m v M- i`i + a K i° + + Á M H ç B ç m ç² M; H Q ç i +? ç v i S i € M p + € + ? Q È M; X

L?bM i?'v +^aM? M"v- S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ #B M b„+X a€i GK+ K [mv i +—M T? +—M T?^aB ;B i +?|+ F?¬M; M;WM; ç im Hmv M- i'i +^a +?çv ? i [m^a i?"i F?¬M; T? M?bMX

@ Jm®M +?çv- +kM; T?^aB ?ÄB [m #´M i¼

S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|B- +?d i?'v v #¨Q H v ç°M;- ? B #¨M i v iW # M /Q b€i F?Q ?MM; ?"m H"TiS+ #„M ` X a€i F?Q /¨v ç†+ M?'i i?|B # Q T?O iQ¨M #° i?m

h` M #-m i`|B p¨ K†i ç'i- M?[M; K i°+ ç M; +?çv i`®M p #®M T?Q ç°i M?B M F?U pšM /mv i`b iQ i? M?Q +k- ;B®M; M?Q i?|B ;B M ç½ M;WM; i`¬BX

ó•K5ô

L?[M; iB M; M´ F?¬M; M;WM; p M; H M +?m;M [mM?- M?[M; K i°+ #` b€i F?Q +O F?¬M; i`mM; ç m H—M HQÊi M´ imM;- ?| i?"M? iWM; çQ¨M bQÆM; K€m- ?mv iM?

k38X *?QÆM; k38, •K h¨B h?~K S?€M :B^a

>mv i M?K+ /¨v ç†+ `ÆB H<sup>a</sup> i<sup>a</sup> tm®M; K†i ç'i- `¨i M?B m F?®B i?`i ;B®M; M?Q pšM M?•M +O +?9M; ç½ +? i ç M KS+ F?¬M; i? +? ii? KX

aQÆM; K€m HQ i?Q i`QM; M?€v K„i i`Î M M p¬ +MM; ç¨K ç†+X aQÆM; K€m F?¬M M²M; ç° +O M|i?b HçB F?¬M; ;B^aK tm®M; # Q M?B mX °B Gw hQ çSM; i` M çdM +kM; FBM? ?½B F?¬M; i?¬BX

:B| H†M; H) i?´B [m - bQÆM; K€m +kM; i?2Q ç| /"T /|M- S?QM; o•M o¬ E} i?•M K i`Q|M; ;B i +?|+ - p K†i HçM? HMM; F?¬M; ;b b€M? çQÊ+X

óS?M5ô

S?QM; o•M o¬ E} i?Î` K°i ?ÆB- i?—M b„+ +| +?9i i?m HB K HçB- €Q #¨Q F?) `mM; M²M; ç¨K iW # M /QÊB im¬M ` X

ó*°T +°T5ô

S?QM; o•M o¬ E} ççT tm®M; M?[M; #QÊ+ +?•M FB M ç`M?- çB ` # M M;Q¨BX æ°i

ó"²M; #²M; #²M;5ô

hWM; i? M? •K T?€ ç'i p M; H MX "MM ç'i p¨ M? K i?ç+? [m M? M;Q|B #¶M; M?B ç°M;- M?[M; #|M; M;Q|B K†+ ?„+ #¨Q iW # M /QÊB # v ` - p) M M M?[M; pÁM; +m +MM; /WM; HçB p•v [m M? S?QM; o•M o¬ E}X

@ *?9M; i +?|M;QÆB ç½ H•m `²B- a€i GK+ +?B K 5

J°i i M K i°+ + Q HÈM çSM; ç®B /B M pÈB S?QM; o•M o¬ E}- T?Q b m p M; H M €+ K ç½ #mM; ` ,

@ L;QÆB ç½ T?€ ?Ov i`"i iU Î MÆB M"v- çB m M"v F?¬M; i? i? i?SX

S?QM; o•M o¬ E} +9B ç—m tm®M;- HçM? HMM; M|B,

@ B ç`M? ` i`"i iU\

h'i +^aK i°+ ç m ;B"i KbM?- ?B M M?B M F?¬M; M;|S?QM; o•M o¬ E} HçB ?ÄB çB i°+ +| ç¬B +€M? €+ K H M iB M; ,

@ LÆB M"v H¨ H½M? ç` +O KQ|B #<sup>a</sup>v p` æçB J h?—MX JQ|B #^av p` æçB J h?—M ç ;B i +?|+ F?¬M; ? Hw /Q- M; v +<sup>a</sup>K°i b®K i°+ +'T i?'T +kM; F?¬M; i? - çB m M" T?€ ?Q i`"i iU M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B #` i`WM; T?çiX

@ o"v b Q\

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m H M- F?|2 KB M; H°` i?-M b„+ i`Q T?9M;,
 @ L m M?Q KQìB #av p` æ¢B J h?-M +| i? ç`M?` i`"i iU p` [mv i„+ î ç•v- p"v i?b
 ` i`"i iU +O KbM?- î ç•v HìB M|B +O i +?QM? H` i`"i iUX h?m"Mi i?b b®M;- M;
 •M? K„i +O i M K i°+ FB H°` p i?QÆM; ?¢B- H„+ ç-m M|B,
 @ L;QÆB F?-M; T?ªB H` M;QìB ç-m iB M- i'i +ª M?[M; F #`;BªB ç M i?~K T?€M
 M;QÆBX
 @ h? M`Q- +?d #^M; p`Q M?[M; +QM FB M ?¬B +€+ M;QÆB K` Km®M ç®B T?| i \
 S?QM; o•M o¬ E} F?BM? i?QìM; M|BX
 @ E?-M; b B5 *?9M; i çQ+? t€+ +?d H` M?[M; +QM FB M ?¬B- çQÆM; M?B M F?-
 i +?d H` KB M; HQÐB +O KQìB #av p` æ¢B J h?-M- K¶B K°i H-M +| F T?€ ?Q i`
 ç m H` /Q +?9M; i ç M imv M #®X
 ó±\ô æB m M`v H¢B +| +?9i M^K M;Q`B /U HB m +O S?QM; o•M o¬ E}- M?'i i?ìB F
 H`K ;b- M?[M; `i M? M? ç€T €M ç½ ?B M` i`QÈ+ K„i ?„MX
 *?d i?'v i M K i°+ + Q iQ FB KdK +QìB p¶ p¶ i v- M?[M; K i°+ im pB F?QªM; +?
 ç M; # Q p•v S?QM; o•M o¬ E} ç m H-M HQÊi iªM` - iWM; Hm²M; M,M; HQÊM; # ç°
 [m M?X
 ósQ i tQ i5ô
 *?mM; [m M?- bQÆM; K€m #®+ H M iWM; KªM; HÈM- K°i +¶ # ç°M; [m, /` i`mv M
 K i°+ pW KÈB tm'i ?B M- F?-M; F?Q #¶M; i`î M M ?¶M HQ¢M- b m ç| +?mM; [m
 M?B M tm'i ?B M #®M #|M; ç2M + Q +?WM; M,K i`QÈM;X
 :B€T +?2 K†i +´ tQ +| F?„+ M?[M; ç² ç^M; i` /` - T?Q i`QÈ+ +?d +| K°i F?2 ?î ?bM
 H` M?[M; T?B M ;B€T `i M†M; T?Èi ?B M [m M; K M; K`m p`M; M?¢iX hW ? B #
 F?QªM; # i?QÈ+ pQÆM p T?Q i`QÈ+- ç° b„+ #ûM +ÁM ?ÆM `i M?B m i?-M #BM
 " M /QÈB ;B€T +?2 K†i H` K°i T?B M ;B€T p B M®B HB M pÈB ?„+ #`Q `°M; i?MM;
 F„- ;B®M; M?Q ç½ i`ªB [m M,K i?€M; /`B ç^M; çÆM; - p¢i €Q `i /`B #m¬M; tm®M;
 M T; 'TX
 @ "®M p` i?~K T?€M ;Bª b) imv M #® bU i`WM; T?¢i ç®B pÈB M;QÆBX
 h M K i°+ + Q HÈM FB Mî K°i MK +QìB [m, /` - ç°i M?B M K°i iB M; ótQ iô p M; H
 M´ imM;X J°i KkB HQm iBM? +?Mv /`B M?¼M iW i`QÈ+ M;U+ ?„M H Q` - K` ç-m F
 ;½ i?~K T?€M ;BªX
 @ J¶B K°i H-M T?K+ bBM? i?~K T?€M ;Bª ç m T?ªB +-M K€m iQÆB p` ?mv i M?K+
 h M K i°+ FB H°` p iQÆB +QìB [m, /` - ;B®M; M?Q çB m M`v ç½ M^K i`QM; /U
 i°+ F?€+ ç M; p•v [m M? S?QM; o•M o¬ E} +kM; H-M HQÊi #` #®M i M i?~K T?€M ;
 M?QM; F?-M; K°i B T?ªM F?€M;- ?Q†+ +| i? M|B H` F?-M; i? T?ªM F?€M; çQÈ+
 ó•K5ô
 aQÆM; K€m i`M M;"T i`QM; M?€v K„i ç m #®+ +?€v- iWM; i M K i°+ H-M HQÊi M
 i?~K T?€M ;Bª- K°i i M +-K HQm iBM? +?Mv /`B K'v i`QÈM;- K°i i M +-K tQ+? b„i H
 K'v pÁM;- K°i i M +-K K°i i? M? i`QìM; FB K KkB ? T +´ tQ /`B K'v i`QÈM; ;BÆ i?
 K°i i M H¢B ç i v F?-M;X
 :B[i`QìM; M?'i i?ìB i`î M M p„M; H†M;- +?d +ÁM H¢B S?QM; o•M o¬ E} p` #®M i?
 i`QÈM;X aQ b€M? pÈB #¼M +?9M;- S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +?Q çSM; ç M ?¬M;X
 ó"MM;5ô

hWM; iB M; M' p M; H M- /QÈB +?•M #®M i M i?~K T?€M ;Bª #¶M; M?B M #®+ H M
M? M? +?|M; # Q T?O F?„T +ª iQ`M i?•MX hWM; +?MK bQÆM; KM /`v ç†+ iW # M
p` # M /QÈB ?„+ #`Q T?mM` - /mM; ?ÊT +MM; pÈB HY ç2M # M M; Q`B +Æ i? - HC

óS?WM; T?WM;5ô

" M /QÈB ?„+ #`Q +O #®M i M i?~K T?€M ;Bª- HY ç2M i`M` - iWM; M;¼M ?Ä /B
? B # M- # M i`QM; ~M ?B M M?[M; Fw iU K`m p`M;X

o¬ b® iB M; F m;`Q +O Q M ?²M iW # M /QÈB ;B€T +?2 K†i +O #®M i M i?~K T?€
F?¬M;X h? M? •K K†+ /M`'i i?`T M?QM; H¢B +| i? M;?2 çQÊ+ `ä`M;- ;B®M; M?Q

óÊûi5ô

"®M i M i?~K T?€M ;Bª M;QÈ+ ç-m p T?Q b m- # M i`QM; ;B€T +?2 K†i T?€i` i
+?|B i BX S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÀM; `MM; KbM?- €M? K„i tmv M [m F?2 ?Î?b
i`QM; ;B€T +?2 K†i- M?QM; H¢B T?€i ?B M # M i`QM; ;B®M; M?Q +| K°i pk i`K F
i?'v #'i +S i?S ;bX

J i?S+ +O ?„M H`T iS+ çªQ [m - M?QM; +kM; ;B®M; M?Q tmv M [m K°i pk i`K- F
+S i?S ;bX "®M i M i?~K T?€M ;Bª i`QÈ+ M;QÌB ;•v +?Q ?„M K°i +ªK ;B€+ T?B i?Q

E?¬M; +| F?Q iS+ bBM? K M?- F?¬M; +| +ªK ;B€+ ?mv i M?K+ - +`tQ - KÌK`i- •K H
ç°X æ•v H`K°i +€B pÄ`¶M;- # M i`QM; /QÌM; M?Q +| i?S ;b ç|- M?QM; +kM; /QÌM

óÊûi5ô

J°i iB M; F m #ûM M?¼M p M; H M- ç-m +O #®M i M i?~K T?€M ;Bª #¶M; M?B M H
? B # M M?€M? +O F?2 ?Î?bM? +?[óuô p®M ç M; T?mM` F?Q ç2M- ? B çB K çÄ
/`B iW i`QM; #|M; i®B M´B H MX :-M M?Q ç²M; i?ÌB- K°i iB M; ó#MM;ô p M; H M
i?~K T?€M ;Bª i`QM; M?€v K„i #®+ + Q K'v +?K+ i`QÊM;- i? M? i? FBM? M;QÌBX

@ .MM; / M? M;?o +O i?~K T?€M +?B +?O

h M i?~K T?€M +¬K i`QM; i v tQ+? b„i M?bM +?^K +?^K p`Q S?QM; o•M o¬ E}- # M
` iB M; QM; QM;- K M; i?2Q i? M? •K M?Q FBK HQ¢BX h? M? •K p¬ +MM; HÈM-
F?B M +?Q M;QÌB F?€+ T?ªB F?m'i T?K+X

@ E T?€ ?Q i`"i iU

J°i i?~K T?€M ;Bª F?€+ i v +¬K HQm iBM? +?Mv iB T HÌBX

@ L?'i ç`M? T?ªB #` i`WM; T?¢i

h?~K T?€M ;Bª ç i v i`¬M H M iB M;X

@ æ`v ç M T?€ /B i +?B ?ªBX

h?~K T?€M ;Bª ? B i v +¬K i`QÌM; FB K KkB ? T- /UM; i?ŠM; i`QÈ+ M;U+ M;?B K M

@ E T?€ ?Q i`"i iU ?½v iB T M?"M i`WM; T?¢i5

"®M i M i?~K T?€M ;Bª ç²M; i? M? ?¬ H M

s t - i¢B K°i T?B M ç` pU+ +€+? MÆB M`v K'v p¢M /†K- i€K M;¼M M9B K`m ç2M
bWM; b[M; i` M K†i ç'IX h€K M;¼M M9B M`v ?bM? /¢M; +U+ F€ +?dM? i - K†i # M p
M;„M- #®M ;|+ +¢M? M;B M; M;?B M; /`B M;„M M?Q M? mX JQÌB b€m bÊB tQ+? b
M;K+ +® ç`M? i` M çdM? +O i€K M;¼M M9B- ç-m # M FB H¢B FûQ /`B p T?Q i`
iÁ FB M i`9+ i?"i HÈM K`m ç2M ?bM? FBK iU i?€TX

S?B M F?m pU+ `°M; HÈM M`v H`MÆB #` iQ`M #° +€+ pQÆM; i`B m +O J ;BÈB
+?Q +O +€+ >„+ •K Zm•M *?O i? ?B M K¢M? M?'i- •K h`B- K°i +Æ +`m /QÈB [mv M
*?O- +?mv M K¬M tY Hw M?[M; iBM iS+ p +€+ çÌB a€i GK+ +?B +?O T?K+ bBM? p

7P> 30JPÐ€

h•v J¬M u „+ HBM? ?²M #`i?QÆM;- ?¬M K #`i idM?- F?¬M; #B i T?ªB # Q H•m K
H) S?QM; o•M o¬E} +® ;„M; F?¬M; M;?o ç M p'M ç M¬v M[X

aS+ K¢M? +O *?B M i°+ ç½ i`B M ?B M F?¬M; i? M;?B M;]- *?B M æ i?U+ HU+ +
i?O- EB K pU+ p¬ æ Q pU+ ç½ `i F?| +?®M; çÐX

EB K pU+ +ÁM [m€i` - bQ b€M? pÈB M?[M; i? HU+ i²M i¢B ?ÆM S+ M, M pšM +ÁM
F?¬M; i? bQ b€M? p b® HQÊM; - p¬v i?b +?d +| +€+? ;B i, M; p +?'i HQÊM; X J°i
T?| pÈB i`, K i M + Q i?O h?-M +'T- ç•v +?QM? H¬ Qm i? X

h•v J¬M ?¬M K #`i idM?- æ°+ \*¬ # [m M F?¬M; ` - iQ¬M #° EB K +€+ +?d +ÁM S?
/mv i`bX J°i KbM? K°i #|M; - HQ¢B +ªK ;B€+ +¬ ç°+ M¬v F?B M +?Q ?„M p¬ +MM; F

óh +¬M i`Ê HU+ KÈB- K°i i`Ê HU+ +QÌM; ç¢B5ô S?QM; o•M o¬E} i`QM; HÁM; i?~K
H¬ K°i KK+ iB m +O ?„MX

h?€B >mv M pšM +?Q +? iX a m F?B S?QM; o•M o¬E} +?¢v ` F?ÄB h?€B >mv M
F?B +9B ç¬m M?bM H¢B- ?„M ç°i M?B M bBM? ` HQ¢B KBM? M;° M¬vX

J°i + Q i?O iW H•m #`H½M; [m M- #`bBM? iY M?`F?Q /^M pti- +?d +ÁM H¢B K°i #
i²M i`QM; i?ÌB ;B M H•m M?Q i? - p¬v i?b HQ¢B KS+ ç° ?Ov /B i M¬v +kM; imv i ç
/B i ?„MX æ•v +?QM? H¬ HÁM; iBM +O S?QM; o•M o¬E} ç®B pÈB h?€B >mv M- +?
pÈB M; QÌB im Hmv M *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; X

S?QM; o•M o¬E} t T #^M; M;²B tm®M; ç®B /B M pÈB +?B + #¬M ;¶ pm¬M; - K°i MY
i®B- MY FB H°` M; Q¬B b€M; - K€B i| + ç2M K K K¢B iW i` M i`€M `k tm®M; +?2 F

óh`QÈ+ F?B ;†T h?€B >mv M +ÁM TªB HB M H¢+ pÈB Zm•M h?B M h?QÆM; K°i
M;•K K°i H9+- i`QM; ç¬m M?'i i?ÌB +| [mv i ç`M?X

h?m HB K i•K i?-M- KQ K„i #m¬M; tm®M; - K°i +¶ i?-M i?S+ F?´M; H² ç½ iW i`QM;
KÎ`°M; p T?Q æ Q pU+- h?-M i?S+ # Q i`MK i`ÌB ç'i- M?[M; MÆB çB [m M?'i i?
ç2M +m²M +m°MX E?€+ pÈB *?B M æ - F?B i?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} # v`
HB i

h?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} `i M? M? ç½ KÎ`°M; ç M #-m i`ÌB æ Q pU+X a„+
[m M b€i +?d i?'v i?'T i?Q€M; M?[M; €M? HY - ç iY æ Q pU+ ç M; K M; M?[M; i?
+? i LÆB M¬v ?B M M?B M pW tªv` K°i i`QÌM; ç¢B +?B MX

E?B w i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} T?O tm®M; - K•v ç2M +m²M +m°M `i M? M? F?B
ç¢Q i?-M i?S+ +QÌM; ?½M M? M? +?|M; iW T?Q /QÈB æ Q pU+ #„M` - M;? M? ç|
E}

k33X *?QÆM; k33, Zm v o *?®M *k

J°i iB M; [m€i iW i`mM; i•K æ Q pU+ p M; H MX h?-M i?S+ +O M?[M; + Q i?O æ
S?QM; o•M o¬E}- M;?2 çQÊ+ iB M; [m€i FB H¬T iS+ M?Q i?Ov i`B m M? M? +?|M

h?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} çªQ [m Kti ç'i- i¢B i`mM; i•K æ Q pU+- ?„M óM
h?QÆM; K†+ v T?K+ K¬v i`„M; ç M; +¬K K°i [mv M b€+? i`QM; i v- M;²B i` M K°i i`
E?B i?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} çªQ [m - Zm•M h?B M h?QÆM; /QÌM; M?Q +ª

@ >Q M M;? M? K°i H¬M M[ç M æ Q pU+

Zm•M h?B M i?QÆM; i?ªM M?B M +QÌB M|B- i?-M b„+ iÄ` mM; /mM; p`i`'M ç`M?
F?B M +?Q iQ`M #° æ Q pU+ F?B ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? KçM? K) +O *?B M i°+
çQ`M F i p`i`'M ç`M? + Q ç°X

óEB K h?-M5ô *•m M|B ç-m iB M- Zm•M h?B M h?QÆM; pšM M;~M; ç-m /MM; KB
i` M F?-M; i`mM; - M?QM; +•m iB T i?2Q i?b HçB /MM; i?-M i?S+ M|B` X h` M K†i
H°` p iQÆB +QÌB M?Q i`QÊ+ - M?QM; i`QM; i?•M i? i?b ç½ F?-M; +ÁM K°i +?9I

h`QM; ?Q F?-M; - i?-M i?S+ ?MM; ?"m +O S?QM; o•M o¬ E} p` Zm•M h?B M h?Q
/MM; i?-M i?S+ M|B +?mv MX "-m i`ìB +kM; i?2Q ? B M; QÌB ç®B i?QçB K` #B M
M´B H M- F?B i?b K•v ç2M +m²M +m°MX

ó*?B M æ ç½ [mv i i•K ç°M; i?O5ô Zm•M h?B M h?QÆM; H M iB M; X

óG`K b Q F?ŠM; ç`M? \ô

ó>½v M?bM M?[M; i?B i? T?Q /QÈB- ç•v H` M?[M; M; QÌB iY pQM; i`QM; K°i i`M +
ç²M *?B M i°+ +| ?ÆM K°i M; `M + Q i?O h?-M +'T- çQÊ+ ;¼B H` +?B M iQÈM; X L
i`QÊ+ ç•v pW ?Q`M i?`M? /mM; ?ÊT Fw S+ - ?B M M v +?B M iQÈM; i? K; B i'M +
M?B mXô

óæ•v H` M; mv M M?•M K` M; QÆB +ªK i?`v \*?B M æ b) iU KbM? tm`i i?O \ô S?QM;

óæ•v +?d H` K°i /'m ?B m- p T?-M M; mv M M?•M i?U+ bU ô Zm•M h?B M h?QÆM;
óæ| ?Q`M iQ`M H` K°i HQçB i`U+ ;B€+ +O + Q i?OXô

S?QM; o•M o¬ E} v M H†M; F?-M; M|BX h`U+ ;B€+ +O + Q i?O- M; ?2 +| p ?ÆB F
i - i?U+ HU+ çç i ç M i`bM? ç° M?Q Zm•M h?B M h?QÆM; - i`U+ ;B€+ bQ pÈB F?ŠM
M? mX

óaÈK Km°M ; b ?„M +kM; b) çQ+? i?•M ç°M; i?O- F?-M; TªB b Q \ô Zm•M h?B M h?
bÊ ?½B ç9M; F?-M; \ô

E?-M; çÊB S?QM; o•M o¬ E} i`ª HìB- Zm•M h?B M h?QÆM; HçB H M iB M; , óæ9M
F?-M; TªB bÊ ?½B *?B M æ - K` H` bÊ ?½B b„T TªB i`M K„i M?bM i?`v æ Q pU+ /
içB K`v +?K+ S+ M, K- ? Q i®M `i M?B m i•K ?mv i- +m®B +MM; HçB #` ?Ov /B i i
+kM; ;B®M; M?Q i \ô

óE?-M; #B i- +| i? H` M?Q p`v5ô S?QM; o•M o¬ E} im€ w i`ª HìBX

óoçM bU pçM p`i ç m +| ?QM; bmv- æ Q pU+ +kM; M?Q p`vX G-M M`v *?B M i°+ +Q
#¼M ?¼ i?`i bU +| i? i?U+ ?B M çQÊ+ M; mv M p¼M; - K` æ Q pU+ +?QM? H` i-M;

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K`v- i`QM; HÁM; i?-K M; ?o i-M; FªQ M; ?B K ç-m iB M T
KÈB ç9M; - M?QM; ?„M +kM; F?-M; +ªB +?QM?X æ®B pÈB ?„M K` M|B- #'i F *?B
F?-M; [m M ? X E?-M; B ?B m çQÊ+ w ç² +?•M +?QM? +O *?B M i°+ H` ;b- i`QÊ+
*?B M i°+ +kM; ;B®M; M?Q KbM?- ?„M b) F?-M; ? B i v ç2K EB K pU+ +O KbM?
i?2Q [m€ M?B m ?v p¼M; p` K°M; iQÎM; +O ?„M- K†+ /M +?Q ç M #•v ;Bì ?„M KÈB
i v KbM? M?Ä #û ç M KS+ M`QX

óL m M?Q M; QÆB ç½ ` K†i- +| K°i b® p'M ç i ?v p¼M; +| i? #B i çQÊ+ ç€T €M i
E} H M iB M; X

ó*?mv M ; b\ô Zm•M h?B M h?QÆM; ?B M M?B M ?B m `ä S?QM; o•M o¬ E} Km®M

óob b Q M; QÆB HçB +?¼M æ Q æ - æ Q >Q`M; - p` æ Q h?-M M„K ; B[æ Q pU+ \ h
æ Q pU+ - K M? H M? +O M; QÆB +| çQÊ+ i?U+ ?B M ? v F?-M; \ô

>Q F?-M; pšM v M i oM?- b m ç| p M; H M K°i iB M; i?Î /`B +O Zm•M h?B M h?QÆ
FB K` + M? +€M? i`QM; HÁM; b Q h` M i?U+ i - i +kM; ç M; -M ç•v KÈB #B i çQÊ
içB K`v +?K+ S+ M, K- M?QM; i?ìB ;B M i +?•M +?QM? +?QÎM; [mªM æ Q pU+ +kM
K`v M; `M pçM M, K K` i?-BX L; ?B M +Sm b€M; içQ òGm•M >²B [mv iö + -M `i M?B

+M; iM i?lB ;B M M?B m ?ÆM- pb p"v i F?¬M; i? iU KbM? [mv i ç`M? K¼B +?m
>Q`M; çQÊ+ T?€B H`K M; QlB [mªM Hw æ Q pU+- i'i +ª ç m /Q æ Q h?¬M +?¼MX h
?`M? +O æ Q pU+- K` ?„M +kM; iQÆM; iU ;B Q [mv M HU+ +?Q æ Q æ p` æ Q >Q
H` #B i h?€M? çB M F?¬M; +?Q T?ûT +?B M i` M? ;B[+ Q i?O h?¬M +'TXô

óob b Q ç M #•v ;Bì h?€M? çB M +kM; F?¬M; çSM; ` ;BªB [mv i pB + M`v\ >B M iç
+'T ç½ iY pQM; `i M?B m b Q\ô

óL; QÆB pšM F?¬M; T?€i ?B M b Q\ô

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; bYM; b®i- b m ç| ?ÄB, ó*?mv M ;b\ô

ó> v H` M; QÆB ç M h?€M? bÆM H¬M M[- M m M?Q +| i? ibK çQÊ+ h?€M? çB M i
Hm`M p'M ç M`v5ô

ó*€B ;b\ h?€M? çB M #B M K'i\ *?mv M ;b tªv ` \ô S?QM; o•M o¬ E} ;B"i KbM?X *?
[m M ? ç†+ #B i pÈB h?€M? çB M- +?Q M M ?„M pšM #ªQ i`b HB M ? X æQÆM; M
çB M +kM; ç½ `i H•m F?¬M; HB M Hç+ pÈB ?„MX

Zm•M h?B M h?QÆM; i?Î /`B Kºi iB M; , óhbM? ?m®M; M`v +kM; F?¬M; TªªB H¬M
h?€B *´tm'i ?B M ibM? ?m®M; pB T?çK [mv i„+ /Q h?€M? çB M ç`M? ` - K` h?€M?
`B M; KbM?- F?¬M; Km®M ` K†i- h?€M? çB M b) çQÊ+ +€+ M,M; HU+ ;Bª /lB ç M
F?B M`Q bU FB M F i i?9+- h?€M? bÆM KÈB tm'i ?B M i`Î HçBXô

óhçB b Q HçB M?Q p"v\ô

óh?€M? çB M +| ç` p` i¬M bMM; - H`K M?Q p"v- M; QlB F?€+ iU M?B M ?B m çQÊ+
TªªB ;BªB i?Q+?X h?€M? çB M +| i? çQÊ+ iS ççB *?Q h¬M i?W M?"M H` çO`²B5

J†+ /M +?Q iWM; ;†T [m *?Q h¬M- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} ?Q`M iQ`M +| i? +ª
ªM? ?QîM; +O iS ççB *?Q h¬M içB h?€B *´X *| i? M|B M?•M HQçB FûQ /`B ?ÆB i
H Q +O iS ççB *?Q h¬MX J` h?€M? çB M HçB +| i? çQÊ+ iS ççB *?Q h¬M i?W M

J†+ /M +| +?9i TªªK +ªK pÈB +€+? H`K pB + 9T Kî +O h?€M? çB M- M?QM; HB
S?QM; o•M o¬ E} #B i H`T i`QîM; +O h?€M? çB M pšM F?¬M; i? v ç´BX æ•v H` çB
H` M; mv M M?•M K` K'v H¬M ?„M F?¬M; ? Q€M ?"M pšM çB H`K M?[M; +?mv M K`

óæ9M; - M?Q p"v H` çO`²B5ô S?QM; o•M o¬ E} H`K #~K- b m ç| H M iB M; , óh pW
F?¬M; H•mX EB K pU+ /M b Q +kM; +ÁM [m€ i` - H¬M pU+ ? B pU+ HB M ?ÊT- b®
+kM; F?¬M; +| # Q M?B mX h•v J¬M ç½ i?K i?QÆM; - çB m M`v +?„+ ?ŠM M; QÆB
ç M; # [m M- iQ`M #º EB K pU+ +kM; +kM; +?d +ÁM HçB KbM? i +| i? /mv i`bX L
tm'i i?O- bÊ`M; HB M ?ÊT i?U+ HU+ +O EB K pU+ p` æ Q pU+ +kM; `i F?| +?®M
i?S+ çB ç M æ Q pU+ H` Km®M M|B +?Q M; QÆB #B i Kºi +?mv M- i`QM; i?lB ;B M
F?¬M; `ä- i b) F?¬M; i? ;B9T çÐ M; QÆB #'i +S i?S ;bX h +¬M çB ibK i`Ê i?O- i
HU+ KçM? K)- çÈB b m F?B ibK çQÊ+ i b) ibK ç M M; QÆBXô

ó±\ô Zm•M h?B M h?QÆM; +| +?9i ?SM; i?9, óL; ?2 HlB M|B +O M; QÆB HçB +| ?`
+| iBM iS+ + Q i?O bB m +QîM; M`Q ç|\ *| M„K +?„+ KlB çQÊ+ ?„M ç M F?¬M; \ô

óæ9M; p"v5 L m M?Q F?¬M; +| #'i M; ì tªv ` - +?9M; i +?„+ +?„M b) M?"M çQÊ+ Kºi
?„M ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+- i?U+ HU+ çç i ç M KS+ çº M`Q M; v +ª i +kM; F?¬M; i

óh +?l iBM iS+ +O M; QÆB5ô Zm•M h?B M h?QÆM; i?'v S?QM; o•M o¬ E} F?¬M;
i? - +kM; F?¬M; /Á ?ÄB M[X

ó*€Q iW5ô

.Si HlB- i?¬M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} HB M M? M? +?|M; `9i p EB K pU+- Kºi
+m²M +mºM- b'K +?ÊT -K -KX

óJ†i F?€+ i +kM; +ªK M?"M çQÊ+ *?B M æ b) iU KbM? çºM; i?O- M?QM; KK+ iB m
M; ?`Xô GlB M|B +O S?QM; o•M o¬ E} +| i?•K w- p M; p¼M; iW t t i`mv M ç M

ó o"v b Q ô .QÈB K†i ç'i- i?-M i?S+ +O Zm•M h?B M h?QÆM; i`Î p i?•M i? X >„
?QÈM; i?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} #B M K'i- H°` p +QÌB M?çi

QPQ

" M i`QM; EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E} i?m ?²B i?-M i?S+ H¢B- /QÈB +?•M M?9M K
H Q` F?ÄB EB K +€+X h?•M i? p) M M K°i pÁM; +mM; ?Q`M K„ i¢B F?-M; i`mM;
+O h?€B >mv M i`QM; Fw S+

J'v +?K+ p¢M M, K ç½ i`¬B [m X h`QM; Fw S+ +O S?QM; o•M o¬ Ev- M?[M; /½v M9B
K` iQ`M #° ç m b ?| - #B M i?`M? K°i pMM; ç'i #^M; T?ŠM; X L?QM; M?B m M, K M
+m®B +MM; +kM; ç½ #B M ç'B- K†+ /M F?-M; +| M?[M; M; ¼M M9B + Q M; `M i`QÈ
ç½ +| K°i +?9i; "T; ? M?- K°i HÈT #MM ç'i i`ªB ç m # M /QÈB- T?Q i` M K¼+ H M
;-M ç-m; ®BX

ó*?„+ H` F?-M; b B- /U i?2Q 'M iQÈM; i`QM; i`Q M?È- h?€B >mv M ?ŠM H` pŠM Î
i?-K M?O- K°i i v +¬K *Ym J M? +?B M ;B€T- +?"K `½B iW F?-M; i`mM; ?¢ tm®M
K'v +?K+ i`QÈM; X

h?-M i?S+ +O ?„M H"TiS+ çªQ [m K†i ç'i- M?QM; H¢B F?-M; T?€i ?B M MÆB ~M

óh?€B >mv M- i ç M i bK M; QÆB ç•v5ô .MM; i?-M i?S+ p¬ bQM; i`mv M iBM- T?¢
+ÁM HÈM ?ÆM K°i +?9iX

S?QM; o•M o¬ E} /MM; i?-M i?S+ i`ªB `°M; F?“T K†i ç'i T?Q /QÈB- F?-M; M; WM; F
? +| ç°M; ioM?X æ b® + Q i?O i m pB ç¢i ç M h?-M +'T ç m +| T?QÆM; T?€T + Q
+?mv M i•K- K°i b® + Q i?O h?-M +'T +ÁM `i K ?B m p T?QÆM; /B M M`vX

S?QM; o•M o¬ E} i?Y H¢B p`B H-M- M?QM; pŠM F?-M; i?m ?Q¢+? çQÈ+ ;bX

óL?'i ç`M? T?ªB +| T?QÆM; T?€T5ô S?QM; o•M o¬ E} i?-K M?OX G-M M`v i`QÈ
[mv i i•K- M?'i ç`M? T?ªB i?mv i T?K+ +?Q çQÈ+ h?€B >mv MX

óL m M?Q F?-M; i? ;¼B- p"v i?b ç`M? T?ªB /MM; #B M T?€T K¢M? K°i +?9iô S?Q
i?-K M; ?oX æ M; H9+ ?„M +?m`M #` /MM; T?QÆM; T?€T +m®B +MM; H` +?'M ç°M;
h?€B >mv M- K°i iB b€M; #¶M; M?B M H|2 H M i`QM; ç-m

óG-M i`QÈ+ h?€B >mv M i dM? H¢B H` p b *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; ô S?Q
H MX *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; +?O v m H` Î i` M M; QÌB "´M h¬MX "ÎB p b
h¬M ç½ ç¢i ç M KS+ ªM? ?QÎM; ç M bU T?€i i`B M +O # T?•M i?-M- +?Q M M *Y
+¬M; HQm i¢B i` M M; QÌB "´M h¬M ç½ #ªQ i`b i?•M i? #`i /B iX \*| çB m i` M M; QÌ
T?"M bBM? iY M?` F?Q /Q "´M h¬M HQm H¢BX

S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ +| +?O wX EB K F?Q i`QM; +Æi? H"TiS+ i?m H¢B- /U i
aBM? hY ?mv M +¬M; p" M ?`M? K°i +?9i bBM? iY M?` F?Q F?-M; M?B m H„KX a m
M ç-m- /-M /-M #„i ç-m i`Î M M HQm HQ€iX >ÆM M[ ç•v +?d H` K¬ T?ÄM; - F?-
+kM; F?-M; +-M T?ªB T?€ +-M; i`¼M; i mX

ó•K -K5ô

J†i ç'i #¶M; M?B M `mM; +?mv M- iWM; F?2 M Si i?"i HÈM t m v M [m ç¢B ç` X a•n
M|B; B` M m F?“M F?“M M?Q iW i`QM; M; O b v i`QM; i dM? H¢B,

@ L; QÌB M`Q

k3NX *?QÆM; k3N, L; ä > T hQÆM; S?MM;

S?QM; o•M o¬ E} i?ªM M?B M M?bM M?[M; F?2 MSi HÈM ?B M H M i` M K†i ç'iX
@ L; QÆB M; QÆB H`

h? M? •K F?`M F?`M M; ?B ?Q†+- iB T ç! /QÌM; M?Q ç½ M?"M` S?QM; o•M o¬ E}
+U+ ç°,

@ L?"M` G`K b Q +! i? F?¬M; M?"M`

óa¢i b¢i5ô

" M /QÈB K†i ç'i- K°i +¶ M, M; HQÈM; ?Ov /B i F?`M; H² #„M` iW M?[M; F?2 MSi
+ªM? K'v +?K+ p¢M M, K i`QÈ+ H¢B H-M M[tm'i ?B MX *Ä /¢B- #MM ç'i- HMK +•v
K°i i®+ ç° K„i i?QÌM; F?! M?bM i?'v çQÈ+- i`QM; M?€v K„i ç½ ?bM? i?"M? K°i b K
i•K +O b K¢+- K°i Hm²M; b€M; `U+ `Ð #„M` - M? M? +?!M; KÎ`°M; p #®M T?Q -
K°i H`M b!M; F?¬M; ;B M /"T /ÌM ç M; +m®M p T?Q KbM?XX

S?QM; o•M o¬ E} F?) M?9M +?•M- i?•M ?bM? ç½ M? M? +?!M; HmB p T?Q b m i`
M?"M M?¢i i`QM; bm®i i?b pšM Î M; mv M M?Q +kX

@ *?9M; i +-M M!B +?mv M5 G-M M`v- i +! i?"M? w ç M ibK M; QÆB

S?QM; o•M o¬ E} KÎ KB M; M!BX

@ L!B +?mv M >W5

:B¼M; M!B +O h?€B >mv M iW /QÈB ç'i p M; H M- ?"M w pšM F?¬M; ;BªK,

@ Jm®M M!B +?mv M- ?½v iB M p`Q #^M; F?¬M; - i b) F?¬M; M; ?2 #'i +S +€B ;bX

" M i`QM; HoM? pU+ +O h?€B >mv M- ?„M +kM; t2K M?Q H` +?9 i X L; QÌB im H
?mv M +¬M; - K¶B K°i H-M +? i çB +¬M; HU+ H¢B ;B i, M; ;'T #°BX G-M i`QÈ+- h
F?mM; tQÆM; +kM; #`ç€M? i M- F?¬M; #B i *Ym *?mv MaBM? hY ?mv M +¬M; ?„M
L m M?Q +¬M; HU+ +O ?„M H¢B i, M; p¼i- +¬M; i? K HoM? pU+ K` ?„M F?®M; +?
[mª i?"i +! +?9i mv ?B TX

æ•v H` çB m K` S?QM; o•M o¬ E} HQ H„M; X L; ?2 çQÈ+ ?"M w F?¬M; ? +?2 ;B'm i`C
?„M M? M? +?!M; bmv çQ€M` ? B w ç² +?•M +?QM? +O ç®B T?QÆM; X

h?S M?'i- M m M?Q KbM? F?¬M; iB M p`Q HoM? pU+ +O h?€B >mv M- +?d bÊ v i
* Q i?O h?-M +'T Km®M T?QM; # HK+ i?S+ H` K°i +?mv M / /`M; X h`mv M M?•M
?mv M +¬M; iW i`QÈ+ ç M ;B! ç m H` TªB H` F i-K i?QÌM; - çB K M`v iW #ªM i?
çQÈ+X h?€B >mv M M m ç½ M!B M?Q i? - ``i +! Fª M, M; b) H`K M?Q p`v- çB m M
+?mv M çB i`Î M M F?¬M; i?m`M HÊBX

h?S ? B- h?€B >mv M pšM +?Q i? F?¬B T?K+ H¢B çQÈ+X >ÆM M[FBM? M; ?B
i?•M +? i pšM +ÁM M?Q KÈB- i`QM; HÁM; bÊ`^M; ç®B pÈB KbM? pW +, K ?"M H¢B

S?QM; o•M o¬ E} i`-K M; •K K°i +?®+- b m ç! M; ~M; ç-m M!B,

@ æQÈ+ `²B5

>„M pW /Si HÌB- H`M b!M; F?`M; H² FB ç°i M?B M +m®M ç M- iW çdM? ç-m +?K
o¬ E} F?¬M; ? Mû i`€M?- iMv w ç +?Q HoM? pU+ F i ;BÈB +m®M KbM? p`Q # M i

h`QÈ+ K„i ?„M +ªM? p`i M? M? +?!M; +?mv M ?! - F?B M?bM `ä i?b H¢B H` K°i ibM
K M? K¬M; F?¬M; #! # M i`M M; "T i`QM; i`ÌB ç'i

@ > ? ? ?

J°i i`"M +QÌB +m²M; /¢B p M; H M- ;B¼M; M!B +O h?€B >mv M iW #®M T?Q T?€

@ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB M|B i F?¬M; M?"M` M; QÆB\ > ? ? h H"K b Q +| i
"M i¼ i?B m +?9i M[i?`i M€i tQÆM; i M +kM; #ÎB pb M; QÆBX G-M i`QÊ+ H" #
#½Q- +MM; pÊB M; QÆB M|B M?[M; HÎB M?ªK M?Q- +?Q M M +€+ M; QÆB +| +Æ ?
?v p¼M; `²B "M i¼ +kM; b) F?¬M; ç°M; i?O ç®B T?| M; QÆB "M i¼ M?bM` - +
p¼i- i`mv M M?•M +O *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; [mª i?"i F?¬M; #bM? i?
+MM; i M iB m iY S?€ J FB Î H¢B MÆB M`v pÊB #M i¼ - +?Q ç M F?B i`B ç'i ?
? ? "M i¼ b) F?¬M; ç'm pÊB +€+ M; QÆB- #M i¼ Km®M p•v F?®M +€+ M; QÆB
ç M ? i ç`B

hB T ç| H¢B H" K°i i`"M +Q`B +m²M; /¢BX •T HU+ +U+ ç° i`QM; i?`B ;B M /"B +m®
T?€i iB i` - ?"M w # M i`QM; M²M; ç"K F?¬M; i M

@ *?`K°i +?9i

S?QM; o•M o¬ E} #B M b„+ - p°B p½ H M iB M; - M?QM; ;B¼M; M|B +O h?€B >mv M
+?[+m®B +MM; i?b ç½ ?Q`M iQ`M #B M K'iX

@ h?€B >mv M ` ç•v- i ibK M; QÆB +| pB +5 h ç½ +| çQÊ+ *Ym

ó•K5ô ó•K5ô

L?[M; iB M; M' i?"i HÈM p M; H MX Í T?Q t - +€i #KB #®+ H M + Q K'v M; "M i`QÊ
#-m i`B X hW t t - K°i çB K ç2M M? M? +?| M; ç M ; -M- F?¬M; M; WM; T?€i` iW
+m°MX J¶B K°i +°i F?Q ç€M? p`Q Kti ç'i ç m #®+ H M iWM; KªM; HÈM +€i #KB- #

@ h?€B >mv M- ` ç•v J M|5 L; QÆB +| ; M i?b çB ` +?Q H½Q iY5

J°i ;B¼M; M|B M?Q i? M? H iW t t p M; H M- K M; i?2Q bU iS+ ;B"MX

@ h?€B >mv M- +| ; M i?b ?½v çB ` +?Q i - +?9M; i ç®B Kti K°i ç'm K°i5 L; QÆB
ç½M

"|M; ç2M FB ç M; [m€i K„M; - #¶M; M?B M /Q`M; M?Q M?bM i?'v çQÊ+ S?QM; o•M
b m ç| [m€i H M,

@ h?€B >mv M- i M ?¶M ç½M M; QÆB- +QM K M| - +? i çB +?Q H½Q iY5

h?•MªM? +?Êi H|2 H M- #|M; ç2M FB ç½ tm'i ?B M i¢B ?Q F?¬M; T?Q i` M S?Q
K°i iB M; - K°i [mv M K¢M? K) ç€M? ` X h`QM; iB M; M M- K°i ç¢Q F?Q ç2M i?"i HÈ
` - # v i?ŠM; p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}X

J°i i?•M v T?K+ K`m ç2M `€+? M€i- i?¬M b„+ iB m iKv- #½Q +€i +kM; F?¬M; i? +?
€+ - ç•v F?¬M; TªB S?€ J i?b H" B\ J'v +?K+ p¢M M, K F?¬M; ;†T- F?Q i? +O S
+`M; #€ ç¢Q ?ÆM- ?B M M?B M ç½ +| iB M #°X \*| çB m H9+ M`v F?B M?bM i?'v S
?„M +| +?9i KÆ ?²- +†T K„i HÄK b•m- ~M QÊ+ +| K°i pÁM; p•M K`m ç2M- H|2 H M i

@ S?€ J - ç½ H•m F?¬M; ;†T

S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; i` M Kti ç'i- M; ~M; ç-m #bM? ioM? M?bM S?€ J - i?
? B i v +O ?„M `mM; H M- €M? b€M; +?|B K„i iW i`QM; +Æ i? #¶M; #„M ` X h¢B
K°i ç¢Q b€M; i`„M; ?| i?"M? FB K ?bM? T?€ F?¬M; # v ` - K M; i?2Q iB M; `Qi #,
ç M; H Q tm®M; X

ósQ itQ i5ô

E?¬M; +| iB M; M' i?"i HÈM- +?d H" M?[M; iB M; b„+ #ûM p M; H MX EB K ?bM? b
o•M o¬ E} ç2K +°i F?Q K`m ç2M +O S?€ J +„i i?"M? iWM; KªM? M?Ä- FB K F?Q pš
p ?QÈM; i`QÊ+ Kti S?€ J X

"` FB K F?Q b„+ #ûM +„i p`Q- i?¬M ibM? +O S?€ J ç M; +?bK i`QM; çB M +m²M;
+?'M ç°M; - /Q`M; M?Q +| +?9i F?¬B T?K+ H¢BX h` M +QM M; QÆB +O TªM +?B
`U+ - ?„M ;B"i KbM? FBM? ?½B- H"TiS+ pmM; i v H MX h`QÊ+ M; Q`B S?€ J - p¬ b®
çB T; B Q M? m- FB K F?Q ?MM; ?"m ç•K p`Q M; Q`B ?„M H"TiS+ #` # +QM; - #„M

S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v €Q H M- FB K F?Q i`QM; i v #„M` #¶M; M?B M iB m iE
 i?•M M; QìB ç½ M? M?“M; H M- çSM; i?ŠM; i`QÊ+ M; QìB S?€ J - Kî KB M; MìB,
 @ S?€ J ç½ H•m F?¬M; ;†T
 @ G` M; QÆB\ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB HçB i`î p
 S?€ J +?ÈT +?ÈT K„i- ;B®M; M?Q pW KÈB M?“M` S?QM; o•M o¬ E}X
 L?bM i?`v iB M? i`çM; i?ªK ?çB +O S?€ J - S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M bBM?`
 K M- ;B®M; M?Q i?ìB ;B M çªQ M; QÊ+ i`î p K'v +?K+ pçM M, K i`QÊ+- pšM H` ç`
 +ªM? M`vX
 @ L; QÆB b Q HçB i`î p
 S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; ?ÄBX S?€ J F?¬M; M; ì HçB i`î p ç•v- ?ÆM M[M?bM
 ?ŠM H` ç½ #QÊ+ p`Q h?¬M +`TX
 @ h \
 S?€ J +?d p`Q KbM?,
 @ >W5 *ì i?M F?¬M; #€Q F?¬M; T?ªB H` [m•M iYX h M çB M h?€B >mv M M`v; B H
 i?M M`v ?€ +ì i? F?¬M; #€Q\ o®M iQîM; `^M; i ç½ #QÊ+ p`Q h?¬M +`T H` +ì i?
 F?¬M; M; ì ?„M HçB ;Bî i?O çQçM M?Q p`v M?Q p`v- +, M #ªM F?¬M; /€K ç'm pÈB i
 @ >W5 L?[M; F im Hmv M *Ym *?mv M ?mv M +¬M; ç m H` ç² ç€M; +? i5
 .Si HìB- S?€ J HB M Q€M ?”M M?bM +?^K +?^K S?QM; o•M o¬ E}X
 a„+ K†i +O S?QM; o•M o¬ E} #B M ç´B- ?W HçM? K°i iB M; ,
 @ S?€ J 5 " Q M?B m M, K [m - F?¬M; M; ì M; QÆB +kM; ç½ ç†i +?•M p`Q h?¬M +`
 M„K ;B[K°i +?9i F?¬M; ;B M [mv i„+ ç½ #„i ç-m T?€i çB M`²B\
 @ S?ªB\ L, K çì K°i +?QîM; ç€M? F?¬M; +? i M; QÆB- ?B M içB +?ŠM; H) +ÁM Km®
 S?€ J HçM? HMM; MìBX
 h?¬M b„+ +O S?QM; o•M o¬ E} i`î M M HçM? H)QX S?€ J F?¬M; MìB- ?„M i?B m
 ç½ iWM; #` i M ;B ?Ä •K ?B K M`v ç€M? HûM K°i çÁMX L, K çì ?„M K°i K†i ;B Q
 K°i K†i +ÁM +?2 +?î +?Q S?€ J - F?¬M; M; ?o ç M HçB #` v ç€M? HûM K°i çÁMX L r
 SM; M? M?- +?d bÊ iW H•m ç½ #B M i?“M? K°i ç®M; tQÆM; F?¬ i`QM; HoM? pU+
 @ E?¬M; ;B€Q ?m'M M; QÆB K°i T?2M- M; QÆB HçB iQîM; H` #QÊ+ p`Q h?¬M +`T`
 S?QM; o•M o¬ E} K†i HçM? M?Q bQÆM; - HìB pW /Si- FB K F?Q i`QM; +Æ i? HB
 ó¬M; ¬M; ô i`M M; ”T ?Q F?¬M; - K°i çì FB K HB M i?“i HÈM MY i`QM; bm®i # Q #
 @ L; QÆB H`K i`ì ;b p`v\ J°i çì ?Q > ? ?
 S?€ J M; ~M M; QìB M?bM iWM; T?B M FB K HB M Mî` - ç°i M?B M +QìB HÈM- M
 ?„M ç½ T?ªB M; WM; HçBX
 G'v FB K HB M H`K i`mM; i•K- p¬ b® H€ FB K i?“i HÈM i`ªB `°M; i`QM; ?Q F?¬M; i
 " M i`QM; FB K HB M- T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- K°i #ìM; M; QìB #¶M; M?B M b
 pmM; i v H MX G€ FB K i`ªB `°M; F?“T i`ìB K M; i?2Q iB M; `Qì pM pM ?ì i?“M?
 S?€ J X
 S?€ J FBM? ?½B- H”T iS+ i`QM; M?€v K„i ç€M?` K'v M;`M [mv M p #®M T?Q X
 ç†+ iÄ ` ?bM? i?“M? K°i M; ¼M HY K`m ç2M i?“i HÈM- ç2K i?•M i? +O ?„M # C
 M; ¼M HY K`m ç2M çì- K°i [mv MªM? F?´M; H² ç°i M; °i #„M` X J°i p i MSi K`m ç
 i`QÊ+- i`QM; i? M? •K` ,M; `„+ - p¬ b® F?¬M; ;B M bBM? bBM? /B i /B iX

S?€ J ?ûi HÈM K°i iB M;- HY ç2M # M M;Q`B +Æ i? #¶M; M´imM;- ?| i?`M? M
[mv MªM? i?"i HÈM FB X L?"M çQÊ+ i`Ê HU+- [mv MªM? H"TiS+ HÈM H M K'v H-
?QÈM; p FB KªM? ç M;`Qi;"Q F?„T #-m i`ÌB +MM; pÈB #|M; M;Q`B b€M;`U+ #
Zmv MªM? i?"i HÈM M†M; M Q M? FQ+? p`Q +€+? #Ì FB K i`"M K'v i`QÈM;X J°i
?B M` - b m ç| iWM; p i MSi K`m ç2M M? M? +?|M; i`ªB `°M; i` M K†i F?¬M; ;B M
J ç½ ?Q`M iQ`M +'K çQçM T?QM; iÄ K°i F?®B ?Q F?¬M;X

ó•K –K5ô

G€ FB K /`v ç†+ M?Q KQ Q M? FQ+? p`Q K†i F?¬M; ;B M ?bM? +mM;X LÆB FB
MSi i?"i b•m- # M i`QM; iÄ ` iWM; ççQ F?Q ç2M- i`QM; iB M; ótMv tMvô- F?¬M; ;
FB KX

ó•K –K5ô

Zmv MªM? F?´M; H² i?¬B ç°M; K†i F?¬M; ;B M ?bM? +mM; ûT p ?QÈM; S?QM; o
F?Q ?MM; ?"m +O +¬M; T?€T ç†+ #B i /mv i`b- ? B # M K†i F?¬M; ;B M ?bM? +m
iWM; p i MSi ç2M F`i /`v ç†+ +kM; i`ªB `°M; ` - ;B®M; M?Q Km®M Mm®i +?YM; iQ
+O S?QM; o•M o¬ E}X

L; v H9+ M`v- i?`B ;B M ç°i M?B M ;B®M; M?Q M;WM; HçBX h`QM; H€ FB K ç-v i
H M M?[M; H€ FB K- F?¬M; M;WM; +?B itç` M?[M; iB b`M;- çB ç M T?Q i`QÈ
>„M M? M?`M; pQÆM K°i M;|M i v` - b m ç| ç†i p`Q T?Q i` M F?¬M; ;B M ç2M F

kNyX *?QÆM; kNy, S?€ J h?¬M S?K+

ó•K5ô

ó•K5ô

ó•K5ô

G€ FB K F?¬M; M;WM; tmv M [m F?¬M; ;B M içQ M M M?[M; iB M; M´ /`v ç†+X S
K°i +?B m tm`i i?O HçB +| F i [mª M`v- +?ŠM; M?[M; F?¬M; i?QÆM; i´M çQÊ+ S?C
#` ç®B T?QÆM; T?€ pĐ +¬M; FQ+?- i`QM; K°i F?„+ M;~M M;Q`B- H€ FB K /`v ç†+
#„M p`Q M;Q`B ?„MX

ó 5ô

S?€ J F m i?ªK K°i iB M;- ?° i? +?•M F?Q [m M? M;Q`B #` ç€M? +¬M; FQ+? F?B
M? M? +?|M; i`Î M M KÌ M?ç iX hWM; +¶ HU+ HQÈM; i` M H€ FB K +„K p`Q M;Q`B i
i`,K M;¼M M9B ç€M? p`Q- F?B M +?Q i?•M i? M?Q Km®M pĐ i MX L m M?Q F?¬
+¬M;- K'v pçM H€ FB K ç²M; i?`B +¬M; FQ+? M?Q p`v- +?d bÊ ?„M ç½ M´ i M i?`M

óo9i p9i5ô

h`QM; ?Q F?¬M;- +`M; M;`v +`M; +| M?B m H€ FB K i?`M? ?bM?- p) M M K°i pÁM;
F?¬M; i`mM;- b m ç| H Q p ?QÈM; S?€ J X .QÈB +¬M; FQ+? +O H€ FB K /`v ç†+
F?Q M?B m- M?"T F?Q Qi- i?•M i? ;B®M; M?Q K°i +QM`®B #` M;Q`B i? Q i9M;-
>„M +ÁM +?Q +?çK ç'i- K°i çQ`M H€ FB K F?€+ HçB iW T?Q /QÈB #„M H M- F?B
H M- b m ç| iB TiK+ #` H€ FB K Q M? FQ+?X

ó 5ô

S?€ J ?ûi HÈM K°i iB M;- +® ;„M; ç F?ÎB +?•M F?Q- M;| M i v p) H M- K°i pÁM; M?ç i H”T iS+ # Q #¼+ H’v i?•M i? ?„M- i`Î M M KÆ ?²X h`QÈ+ F?B K°i ç Êi H€ FB i? ?„M ç°i M?B M #B M K’i

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} ?W HçM? K°i iB M;- i v T?ªB ;BÆ H M- H€ FB K /`v ç†+ H”T iS+ ?Q F?¬M;

ó•K5ô

J°i T?B M ?Q F?¬M; i`®M; `¶M; ç°i M?B M p M; H M M?[M; iB M; `„M; `„+ - ó#€+?ô #B MX S?€ J iQ`M i?•M ç-K çb K€m iW i`QM; ?Q F?¬M; ?B M ` - +QM M;QÆB K p¬ b® H€ FB K b€M; M;ÌBX

ó 5ô

J°i iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- i?•M i? S?€ J H”i HçB- iW i` M + Q #` p¬ b® H€

ó•K5ô

J†i ç’i +?’M ç°M;- +€i #KB imM; # vX S?€ J ;B®M; M?Q K°i pB M pšM i?ç+? K M; iW #-m i`ÌB `ÆB tm®M;- içQ ` K°i ?® b•m i?”i HÈM i` M K†i ç’iX h` M #-m i`ÌB- S i v- H€ FB K ç-v i`ÌB #¶M; M?B M ?| i?”M? MQÈ+ +?ªv M?Q i?Ov i`B m i`”M tm® J

h?B M ç` ç°i M?B M i`Î M M v M ioM?- H€ FB K ç-v i`ÌB +kM; #B M K’i p¬ imM;- pÁM; [m M? i?•M i? S?QM; o•M o¬ E}- +?”K `½B +?mv M ç°M; i`QM; ?Q F?¬M;X .QÈB K†i ç’i- FB K HB M # Q #¼+ i?•M i? +kM; +?”K `½B tQ v +?mv M

S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; i`QM; ?Q F?¬M;- HçM? HMM; M?bM +?,K +?9 p`Q S? G9+M`v S?€ J ç M; +?®M; i v +® ;„M; #Á H M- €M? K„i K°i T?B M •K H½M?- Q€M S?QM; o•M o¬ E} ;B[ F?¬M; i`mM;X

J°i i`”M;B| M? iW i` M + Q i?’B tm®M;- HQÊM [m M? M;QÌB S?€ J K°i pÁM;- b u T?K+ M;?B M M€i T?’i T?Æ i`QM; ;B| +€i- +†T K¬B +O S?€ J F?) K’T K€v M?Q +’ ?¼M; ;B®M; M?Q #` M;? M HçB F?¬M; i? i?®i` X

ó 5ô

æ°i M?B M i?•M i? +O S?€ J M?Q K°i +QM i¬K +QM; HçB- iB T ç| ç-m HçB ?’i p i?®M; F?’ +?|B i B iW i`QM; +’ ?¼M; +O ?„M H Q` X h? M? •K M?Q b„i ç€- ?| i ç M i`ÌB + QX hQ`M #° #-m i`ÌB +kM; ;B®M; M?Q #` iB M; F m M`v tû `€+?X

óS?KT T?KT T?KT5ô

h?•M i? +O S?€ J F?¬M; M;WM; tm’i ?B M iWM; KB M; p i i?QÆM;- iWM; Hm²M; i`QÊM;- ç°i M?B M HçB M’ imM; ?| i?”M? K°i T?B M bQÆM; K€m # Q #¼+ H’v i?•

ó 5ô

GçB K°i iB M; ?ûi i?ªK p M; H MX h`QM; +Æ i? S?€ J - K’v M;”M €M? FB K b€M; ` HQM;- #„T çMB #„M ` t K’v +?K+ i`QÊM;- i?”i H•m F?¬M; i MX *ªM;QÌB S?€ J K°i +?B + ç M T?€i` [m M; K M; p¬ i”MX

hB M; F m i?ªK i?B i /mv i`b `’i H•m ç M +m®B +MM;- S?€ J çSi ?ÆB F?ªM iB M tm®M; ç’i- K€m iQÆB ?°B iK i?”M? K°i çQ`M iW i` M M;QÌB +?ªv tm®M;X JB M; p M;QÌB pšM KÎ HÈM- # M i`QM; K°i T?B M b€M; M;ÌB- M?QM; +kM; F?¬M; +| FB K

óæBM?5ô

J°i iB M; FB K M;•M p M; H M- b m ç| K°i i? M? i`QÌM; FB K K`m ç2M /`B # i?QÈ ?¼M; S?€ J - HB + K„i M?bM +?d i?’v K°i #° v #”Q K`m i`„M; H v ç°M;

@ Jm®M b®M; ? v H" +? i\

:B¼M; M|B H¢M? HMM; iW T?Q i` M çdM? ç-m p M; H MX

@ a®M; b®M; 5 h? +?Q i - i i M; mv M w i?-M T?K+ M; QÆB5

.Si HÌB- S?€ J H¢B M; ½ tm®M; ç'i- +9B ç-m T?€i` iB M; F?|+

S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB M; ~M M; QÌB M?bM S?€ J ç M; T?O T?K+ i` M K†i ç'iX >„M i?B M ç` - +´ i v M?'+ H M- æ L; kEB K æªK H" T iS+ i?m H¢B i?~M? K°i çQ~M- M?

S?QM; o•M o¬ E} HB + K„i M?bM S?€ J K°i +€B- b m K°i i?Q€M; M; ~M M; QÌB- ?„ i•K ibM? +O S?€ J H9+ M"vX hW p" B H-M iB T t9+ i`QÈ+ ç•v K" t2K tûi- S?€ J i•K iQM? + Q M; ¢QX hQ +?´i +O ?„M K†+ /M F?¬M; T?ªB H" M?´i çŠM; - M?QM; +k F?¬M; /U p"Q im pB æ +´T +O ?„M H"K b Q +| i? b€M; i¢Q ` +¬M; T?€T /mM; M

h•K iQM? +O S?€ J •K ?B K- ?ÆM M[/U p"Q bU + Q M; ¢Q +O ?„M- i´i M?B M Kbm? i?-M T?K+ M?[M; M; QÌB F?€+- M?QM; i`QÈ+ K†i i?U+ HU+ imv i ç®B ?„M +

a m F?B `ÌB F?ÄB h?€B >mv M HoM? pU+- K'v +?K+ p¢M M, K ç†i +?•M p"Q h?-M + ?„M iU M?B M +| i? M?bM ` - im pB +O Kbm? ?¬K M v +kM; ç½ #QÈ+ p"Q h?-M + ?„M +ÁM + Q ?ÆMX

Gm" M p iQ +?´i p" i?U+ HU+ ç m F?¬M; #^M; ç®B T?QÆM; - S?€ J F?¬M; i?-M T H-M +MM; #¢B i`QM; i v K°i M; QÌB- ?„M +| i? F?¬M; T?K+ ? v b Q\

S?€ J i•K iQM? + Q M; ¢Q- b m F?B i`B i ç i?´i #¢B- +m®B +MM; H¢B ;B®M; M?Q

*QM M; QÌB +?Q /M FB M +QÌM; ç M K'v +kM; +| K°i K†i v m çm®BX

h`QM; HÁM; i?Î /"B K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B #QÈ+ ` F?ÄB ?® +€i- çQ F?„T MÆB +?d +| +€i p" M;

@ h?€B >mv M ` ç•v5 h ibK M; QÆB +| +?mv M [m M i`¼M; i?QÆM; HQÊM; X h`Q ;B€T K" M; QÆB Km®M

S?QM; o•M o¬ E} p®M iQÎM; `^M; F?B M|B ` ó*Ym J M? +?B M ;B€Tô- h?€B >mv M b) / tY Hw ?ÆMX L?QM; bU i?U+ H¢B ` M; Q" B /U HB m +O ?„M- h?€B >mv M pš ;bX

L; v +ª F?B pW `²B ?„M p" S?€ J ;B Q i?O- h?€B >mv M +kM; F?¬M; çB tm' i?B M ?°B M; Q ¬M; ç„+ HÊBX GQ¢B ibM? ?m®M; M"v +?d +| K°i +€+? ;BªB i?Q+? /mv M? T?QM; # HK+ i?S+- /MM; HoM? pU+ p•v F?®M ? B M; QÌBX

J°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; ´M /•M; H M i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E} i v i`€B M•M; F`i- tQ v i`ÁM i¢B F?¬M; i`mM; - + Q ;B¼M; M|B,

@ *Ym J M? +?B M ;B€T Î ç•v- h?€B >mv M K m tm' i?B M5

J„i ç' i pšM v M H†M; M?Q i`QÈ+- F?¬M; ? +| K°i +?9i T?ªM SM; M"QX L; QÈ+ H¢B ?® +€i #¶M; M?B M M?[M; F?|+- M; ~M; ç-m H M FBM? M; ¢+ M?bM S?QM; o•M o¬ \*Ym J M? +?B M ;B€T i`QM; i v ?„MX

ó>„M b) F?¬M; i?" i bU T?QM; # HK+ i?S+ +?S5ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F i çÊB- M?QM; h?€B >mv M pšM F?¬M; ? tm' i?B MX

.U p"Q im pB ?¬K M v +O S?QM; o•M o¬ E} +, M #ªM pšM +?Q ?B m `ä p HQ¢B M i`QÈ+ +kM; H" M?Ì p"Q p" M F?Q- /MM; *Ym *?mv M ?mv M +¬M; F?B M +?Q bBM? >mv M ?¶M HQ¢M- K' i çB F?®M; +? ç®B pÈB HoM? pU+- +?Q M M +| i? KÈB i` M?•M K" ?„M /Q /U F?B h?€B >mv M Km®M +m®M ?„M p"Q HoM? pU+X

L m M?Q h?€B >mv M i?" i bU ?¢ [mv i i•K- iW M v p b m F?¬M; ?B M i?•M- +?d Kbm?- M?Q p"v bU ibM? i?b +| +?9i F?¬M; ´MX

*^aK ;B€+ K" HoM? pU+ K M; ç M bQ pÈB +^aK ;B€+ F?¬M; ;B M +| +?9i #'i ç²M;X .
+km; +?Q +?„+ +| i? i?Q€i` F?ÄB HoM? pU+- /M b Q HoM? pU+ p" F?¬M; ;B M p
M?Q h?B M J +| i? iU /Q` p"Q HoM? pU+- p"v i?b #¼M +?9M; ç½ H" i²M i¢B ;B
i? / /"M; #` S?QM; o•M o¬E} M€Q HQ¢M i¢B oU+ L;Q¢B h?B M J h?B M X

æ t€+ KBM? bmv M;?o M"v- S?QM; o•M o¬E} M?„K ? B K„i H¢B- i`QM; HBM? ??M
i?¬M i?¬M;X h?•M i? +O ?„M +?Êi i`Î M M KÆ ?<sup>2</sup>- ?| i?¬M? iWM; ç¢Q ?Q <sup>a</sup>M? i`
KÌ M?¢i

æ°i M?B M i`QM; H9+ M"v- i?•M i? S?QM; o•M o¬E} ;B®M; #` M;QÌB K°i +QÈ+ iW
?| i?¬M? i?U+ i? X

E?¬M; ;B M p•v F?¬M; çQÈ+ h?B M J - M?QM; HoM? pU+ i?b H¢B +| i? - ç•v H" F
*| çB m +€B F i Hm" M M"v H¢B F?¬M; i? M"Q F?B M +?Q ?„M +^aK i? 'v pmB p X a
+O ?„M- h?B M J i?¬M i?¬M; K M; ç M iB M HÊB`'i HÈM- M?QM; M| ?B M M?B M
Qì M? 'i M| +km; F?¬M; i? tmv M [m çQÈ+ HoM? pU+X

óS?^aB HB M ? çQÈ+ pÈB h?€B >mv M5 *?d +¬M h?€B >mv M #B i i`QM; i v i +| *
ç| +?d bÊ ?„M bQ pÈB i +ÁM ;'T ?ÆMX o'M ç i?2M +?®i H" h?€B >mv M ç½ T?QM
?„M ~M i?•M i¢B MÆB M"Q i`QM; HoM? pU+ ô S?QM; o•M o¬E} M? M? +?| M; bmv M
ç½ T?€ i? # v` - [mûi M; M; iQ" M #° HoM? pU+ K'v +?K+ H¬MX *€i p" M; K M? K
S?QM; o•M o¬E} ç m #B M i?¬M? M?[M; ?¢i M?Ä- M?QM; pšM F?¬M; i bK i? 'v MÆ

@ L;QÆB F?¬M; i? +?Q ?„M *Ym J M? +?B M ;B€T5

h? M?•K +O S?€ J ç°i M?B M iW T?Q /QÈB p M; H M X S?QM; o•M o¬E} i?2Q iB
J ç½ #Á` F?ÄB ?¶ +€i- M;~M; ç¬m M?bM S?QM; o•M o¬E} ;B[ F?¬M; i`mM; - M;
@ ob b Q\

S?QM; o•M o¬E} ?Ì ?[M; M|B- €M? K„i pšM M?Q i`QÈ+ [m M b€i F?„T MÆBX

@ *ÁM M?È H¬M i`QÈ+ F?¬M; \ G¬M i`QÈ+ +?9M; i i?B m +?9i M[ç½ F?B M +?Q
M;QÆB +?Q ?„M *Ym J M? +?B M ;B€T- ç®B pÈB h?€B >mv M +?ŠM; F?€+ M"Q M?
#€Q i?M- +| Q€M #€Q Q€M- /U p"Q i€+ T?QM; +O h?€B >mv M- +?d bÊ K°i F?B +
b) H" T iS+ i`Î K†iX .U p"Q HoM? pU+ +O ?„M- H¢B F?¬B T?K+ i?U+ HU+ #^aM i?•M
p" i ç m +? iX

S?QM; o•M o¬E} [m v ç¬m H¢B- H¬M ç¬m iB M +?,K +?9 [m M b€i S?€ J X >„M i`
b m ç| H M iB M; ,

@ *| i? - M?QM; i iBM iQÎM; p"Q i`mv M M?•M +O *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +
.Si HÌB S?QM; o•M o¬E} HB M [m v ç¬m çBX >„M F?¬M; ? M?bM i? 'v- i`QM; K„i
b€M; i`M ç°+- M?QM; `i M? M? ç½ #` ?„M ;B'm p"Q i`QM; HÁM; - ;B'm `i b•m

æQÈ+ S?€ J M?„+ M?Î M?Q p"v- S?QM; o•M o¬E} H¢B H" M?È ç M i`QÈ+ FB F?B
>mv M +?¢v i`®M` - H¢B HB M iQÎM; ç M h?¬M J +?B M i`QÌM;

óL m i M?È F?¬M; H¬K- M;QÌB im Hmv M *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; ?ŠM
ç®B pÈB *Ym J M? +?B M ;B€T KÈB ç9M; - i¢B b Q h?€B >mv M /QÌM; M?Q +,M #
S?QM; o•M o¬E} H~K #~K- €M? K„i H°` i?¬M b„+ bmv iQ

kNRX *?QÆM; kNR, h G" h?€B >mv M

L;?o ç M ç•v- ?„M HB M M? M? +?|M; i€M çB im-M ?Q" M +O *Ym *?mv M aBM? h
K„i F?B im-M ?Q" M i M pĐ- *Ym J M? +?B M ;B€T #¶M; M?B M #WM; b€M; - F?¬M;
i" M M; "T ?Q F?¬M; X

hQ" M #° HoM? pU+ F?¬M; M; WM; #B M ^aQ /QÈB #-m i`ìB •K mX S?QM; o•M o¬ E}
+?B M ;B€T i`QM; i v HB M M?Q Km®M T?€ F?¬M; # v çBX J†+ /M +?•M F?Q +O
#^M; S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; im pB *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; +O ?„M i?
o¬ E} H9+ H'v çQÊ+ *Ym J M? +?B M ;B€T- +?Q M M F?B S?QM; o•M o¬ E} pW KÈ
+^K SM; +O F?Q +Æ- iQ" M #° HoM? pU+ ç m t^av ` F`+? #B MX

J°i i? M? •K `mM `mM K M; i?2Q ?Q" B M; ?B +U+ ç° iW b•m i`QM; HÁM; ç'i p M; H

@ æ•v ç•v H" *Ym J M? +?B M ;B€T\ G" K b Q +| i? \

@ E?¬M; +-M ?Q" B M; ?B- ç•v +?QM? H" *Ym J M? +?B M ;B€T5

S?QM; o•M o¬ E} i`-K ;B¼M; M|BX

@ E?¬M; F?¬M; i? M; QÆB M? 'i ç`M? H" ;ç i i X *Ym J M? +?B M ;B€T F?¬M;
F?¬M; i?

J†i ç'i MSi` - i?•M i? h?€B >mv M ; -v i`Æ tQÆM; ?B M ` iW i`QM; +€i bÄB- ?bM
#° tQÆM; F?¬ KK+ M€i M?B m M, K F?¬M; +| ;b F?€+ M? mX

óYm *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; - [m^a M?B M F?¬M; i-K i?QìM; Xô S?QM; o•M o
ibM? ?m®M; M"v +O h?€B >mv M- +?•M F?Q i`QM; +Æ i? /mM; M¢T F?¬M; M; ì pš
ô

@ *?Q i 5 *?Q i *Ym J M? +?B M ;B€T

h?€B >mv M `mM ;B¼M; - ; -M M?Q K'i iB M; X hQ" M #° HoM? pU+ ç m i?2Q i? M?
ç`M?- -K -K `mM; +?mv M- ;B®M; M?Q i•K ibM? i`QM; HÁM; +O ?„M H9+ M"vX

ó*?Q M; QÆB +| i? ô S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +?Q M|B tQM; - HB M T?€i ?B M K°i
K†i- K°i #`M i v ç½ pQÆM p T?Q \*Ym J M? +?B M ;B€T i`QM; i v KbM?X

> B +?•M +?mv M ç°M; - i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} M?Q ;B| #B M K'i- F?B tm'i ?B
i`, K i`QÊM; ,

@ *| i? +?Q M; QÆB- M?QM;

@ *?Q i

h?€B >mv M +kM; F?¬M; çm´B i?2Q- K€B i|+ F?¬ p" M; # v i€M HQ¢M T?Q b m ç-
M?bM i?ŠM; p"Q S?QM; o•M o¬ E}- iQ" M i?•M T?€i ` K°i HQ¢B F?Q iS+ ; -M M?Q ç
çÄ #WM; - +Æ M?K+ iQ" M i?•M ç½ ; -M M?Q KK+ M€i- F?B bB +?mv M M; v +^a tQÆ
`„+X

S?QM; o•M o¬ E} i`-K K†+ i`QM; +?®+ H€i- ç°i M?B M MûK *Ym J M? +?B M ;B€
>mv MX

@ E?¬M; çQÊ+- F?¬M; i? çQÊ+5

J°i iB M; ?ûi p M; H M- S?€J ç°i M?B M iW # M ?¬M; H Q ç MX

S?QM; o•M o¬ E} b„+ K†i H¢M? H)Q- i v €Q pmM; H M- S?€J M; mv M F?Q ç¢B i?
p^aB `€+? p, M; ` t X

@ *-K çB5 h`mv M M?•M \*Ym \*?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; - F?¬M; M M ç®B ç`+?

S?QM; o•M o¬ E} ?ì ?[M; M|BX S?Q b m ç-m- K€B i|+ /"B K"m ç2M M? M? i^aM `

ó"MM; 5ô

*Ym J M? +?B M ;B€T b m F?B`ÆB p`Q i v h?€B >mv M #¶M; M?B M T?€i` K°i iB
v p #®M T?Q - b m ç! H¢B ;B®M; M?Q #`K°i HU+ ?9i çB M +m²M; [m v p i?•M i?
HQÊM; ç†+ i?M M? M? +?|M; i``M p`Q i`QM; +Æ i?

óP M?5ô

h?€B >mv M ?ì ?[M; [m v ç-m çBX

ó>W5ô

o¨B iB M; ?W iS+ ;B¨M p M; H MX S?Q b m Zm•M h?B M h?QÆM;- p¨B + Q i?O h
h?€B >mv MX

@ *?d #^M; +€+ M;QÆB +kM; /€K p¬ H pÈB #´M i¼ 5

h?€B >mv M #B M b„+ - ;B¨M /[M|B- ç²M; i?ìB pmM; i v H MX J°i pÁM; b€M; Kì K`i
+’T FB H¨T iS+ #B M K’i F?¬M; i?’v

óS?`+? T?`+?5ô

J°i F?„+ b m- p¨B i M + Q i?O h?¬M +’T H¢B iW i`QM; ?Q F?¬M; #` MûK` - i?¬M b
i` M M;QìB +kM; #` `€+? M€i F?„T MÆBX

ó*?2M;5ô

J°i Hm²M; b€M; H¢M? t i [m F?¬M; ;B MX h`QM; ?Q F?¬M;- ç Q F?Q #WM; H M-
H|2 H MX

L; v H9+ M¨v- ? B M;|M i v i`„M; MäM #¶M; M?B M pQÆM` - M? M?¨M; F T H’v i?

@ h?m ç Q H¢B5

Zm•M h?B M h?QÆM; H½M? ç¢K M?bM i?Q€M; [m æ Q h?¬M- H M iB M;X

@ o•M; i?Q +?O +¬M;5

h v T?ªB +O æ Q h?¬M i?m H¢B- i`QìM; ç Q b€M; M?Q imv i ç½ `9i` K°i MY HB

@ J°i +?9i ?B m H-K K¨ i?¬B- ç m ç½ [m `²BX

Zm•M h?B M h?QÆM; pûM p¢i €Q çSM; H M- HB + K„i M?bM h?€B >mv M- H¢B M?

@ L,K ç| F?B Gm•M >²B +O i KÈB ?[m i?“M?- pW H9+ ;†T T?ªB ?„M- HB M /MM;

S?QM; o•M o¬ E} +?Êi ?B m ` X .U p¨Q T?QM; +€+? iU + Q iU ç¢B +O h?€B >mv
i?¬M b€i i?¬M- ;†T T?“i b€i T?“i- çKM; TªB M?[M; + Q i?O M¨v- #` çM ;BDM K°i
+kM; H¨ +?mv M #bM? i?QìM;X *?d H¨ F?¬M; #B i ?B M i¢B h?€B >mv M p¨ Zm•M h
Q M?B mX

h`QM; HÁM; bmv M;?o- ?„M F?¬M; F?ÄB HB + K„i M?bM [m h?€B >mv MX

@ E?¬M; +-M M?bM i 5

h?€B >mv M H¢M? HMM; M|B,

@ L,K ç| i pW KÈB ç M ;¬M +€M? +Y h?¬M +’T

Zm•M h?B M h?QÆM; +?d +QìB K¨ F?¬M; ç€T- M;~M; ç-m HB + K„i M?bM p i¨M /O
t - i` M K†i ?B M H M i?¬M b„+ Qm iQ,

@ EB K h?¬M +| i? KìB çQÊ+ K°i p` + Q i?O h?¬M +’T ?¨m F€ iQÆM; i`Ê- i’i M?E
ibM? ?bM? pšM F?¬M; H¢+ [m M M?Q i`QÊ+X >B M i¢B *?B M æ pšM +ÁM +?Q t

S?QM; o•M o¬ E} #B M b„+,

@ æ M #•v ;Bì *?B M æ +ÁM +?Q tm’i i?O- p¨v K¨ æ Q pU+ ç½ H•K p¨Q ?Q¨M +ªM

Zm•M h?B M h?QÆM; M;~M; ç-m- M?Q +| i?•K w M|B,

@ *?B M i°+ H¨ pb +| *?B M æ K¨ i²M i¢B- M?QM; *?B M i°+ +kM; F?¬M; +?d +| K

@ *?B M i°+ i? K¢M?- + Q i?O h?¬M +’T ?¨m F€ +| ç M KQìB M;QìB- F?¬M; # Q
+ÁM i?¬M +’T i`mM; F€ i?b +| `’i M?B mX L m M?Q F?¬M; +| Gm•M >²B [mv iªQ /B
pU+ iW H•m ç½ /B i pQM; `²BX

æ Q h?–M H9+ M°v #¶M; H M iB M;X

æ Q h?–M i` M M;Q`B K†+ K°i #° #°Q t M?– M?QM; ç Q F?Q K`K`i H¢B F?B M +?Q
i`Î M M KÆ ?²- +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M?bM F?–M; `äX

hW i` M M;Q`B +O æ Q h?–M- S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÊ+ ç Q F?Q M²M; ç
F?–M; K°i i'+ M`Q H` F?–M; TªB /Q ç Q F?Q i¢Q i?`M?X L; v +ª v #°Q +kM; ;B®
ç Q K M; b€M; `U+X •M? K„i M?bM p T?Q i`QÊ+- ;B®M; M?Q # M M;Q`B F?–M;
?„M +?9 wX

@ æ Q h?–M H`i?m°+ ?¢K¢M? M?'i+O i - +?Q M M M,K ç| i KÈB ;B Q æ Q pU+
ç Q ç¢Q +O ?„M +m®B +MM; ç½ ç¢B i?`M?X

Zm•M h?B M h?QÆM; ;BªB i?Q+?X

(h?B m)

L|B p im pB ç Q ç¢Q- T?|M; K„i h?€B *´ +?d bÊ F?–M; +| K'v M;Q`B +| i? tQM; ?M
h?B M h?QÆM; K†+ /M H` +?9 i +?•M +?QM? +O æ Q pU+- M?QM; /Q`M; M?Q
ç¢Q- +kM; F?–M; #B i H` pb M;mv M M?•M ;bX *| çB m H9+ M°v ç M; ç®B ç–m F
o¬ E} +kM; F?–M; +| i•K iQ ç ?ÄBX

@ *ÁM +| i? +?®M; çÐ # Q H•m\ >v p¼M; K'v T?–M\

Zm•M h?B M h?QÆM; `mM; ç°M; v #°Q- çSM; +?„T i v- €M? K„i HQÈi [m F?–M; ;B
/Q M? *?B M i°+- i?ªM M?B M M|B,

@ E?B i`B b€M;- *?B M i°+ b) K°i H–M M[T?€i ç°M; i'M +¬M;X o T?–M +| i? +
*?B M æ tm'i i?O- +kM; b) H` H9+ æ Q pU+ i M #B MX

S?QM; o•M o¬ E} v M H†M;- K°i H€i b m KÈB H M iB M; ,

@ G`B M|B +O \*?B M æ H` bU i?"i M;QÆB +?Q +?B M i?b ç½ #¢B `²B\

a„+ K†i+O Zm•M h?B M h?QÆM; pšM #bM? ioM?– ;B®M; M?Q MQÊ+ i`QM; K°i ;B

@ *?Q /M H` #¢B- +kM; +?Q +?„+ H` #¢B pb *?B M æ X >„M M|B [mª i?"i F?–M; b
bÆ ?ÎX æ®B T?| pÈB M?[M; F +¬M; HU+ i?'T ?ÆM i - M| +| i? M|B H` ?Q`M K„- M
M;Q`B +¬M; HU+ iQÆM; çQÆM; pÈB i - i?"K +?Q H` + Q ?ÆM- Gm•M >²B [mv i M?
T?QÆM; i`QM; +?®+ H€iX Gm•M >²B [mv i p®M F?–M; TªB H` +¬M; T?€T ;B i M

@ >B M i¢B M;QÆB p`i ?½v i?QÆM; M;?` K°i +?9i H`K b Q ç®B T?| pÈB *?B M i°
pB ?„M +| i? `i + Q- M?QM; ?šM H` F?–M; + Q ç M KS+ F?–M; i? +?B M ç'm çQ

S?QM; o•M o¬ E} çSM; # M M;Q`B Zm•M h?B M h?QÆM;- +kM; M?bM p ?QÈM; *?

@ L m M?Q M;`v K B *?B M i°+ i'M +¬M;- i +| i? M; ,M +?†M çQÊ+ M?[M; +?B M i
*?B M æ `i v- +kM; +?d +| i? M?`M;QÆB ç®B T?|X

Zm•M h?B M h?QÆM; i`–K K†+ +?®+ H€i- b m ç| M;?B K i9+ M|BX

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; ;B"i KbM?- [m v ç–m M?bM i?Q€M; [m Zm•M h?B M h
h?B M h?QÆM; F?–M; ? +| w çM +ÊiX

@ L m H` ç´B H¢B- i ç®B T?| pÈB *?B M æ - M;QÆB M; ,M +ªM M?[M; +?B M iQÈM

Zm•M h?B M h?QÆM; M|BX

S?QM; o•M o¬ E} i`–K M;•K i`QM; +?®+ H€i- b m ç| FB M [mv i M|B,

@ E?–M; i? 5 L m M?Q +°M; i? K M?[M; + Q i?O h?–M +'T ?"m F€- i +,M #ªM F?–

@ hbM? ?m®M; +?QM? H` M?Q p"vX

LK +Q`B M?`M M?¢i i` M F?|2 KB M; Zm•M h?B M h?QÆM; #¶M; i?m HB K H¢B-
i9+,

@ æ Q h?–M +| i? KB M +QÐM; ç®B T?| pÈB # + Q i?O h?–M +'T ?"m F€- M?QM; T?ªB +m®M çQÊ+ ç®B T?QÆM; p"Q HoM? pU+X *ÁM i`Ê HU+ K" M;QÆB K M; ç M

•M? K„i +O ?„M +,M #ªM F?¬M; ? /WM; H¢B i` M M;Q`B S?€ J - i`U+ iB T M?bM p

@ >„M +?„+ H" +| i? ç®B T?| çQÊ+ K°i +?B M iQÈM; h?–M +'T ?"m F€- M?B m ?Æ +?d +| # h?–M +'T ?"m F€- ç| H" i - æ Q h?–M- +ÁM K°i M;Q`B M[ ?B M M v ç M; #ªM ;B9T F?¬M; çQÊ+ ;bX \*?Q M M- M?[M; M;Q`B +ÁM H¢B +?d +| i? M?`M;QÆB F?¬M; T?ªB ç®B K†i pÈB KQ`B + Q i?O h?–M +'T ?"m F€- +?Q Qi M;QÆB +kM; T? +| iU iBM F?¬M;\

J°i HQ¢B +ªK ;B€+ i`–K i`¼M; /•M; H M- H`B M|B Zm•M h?B M h?QÆM; ;B®M; M? HÁM; S?QM; o•M o¬ E}X

@ Gm•M >²B [mv i K" i im Hmv M p®M H" K°i imv i ?¼+ p•v F?®M M;Q`BX GBM? ? M?B M ;B®M; M?Q +? i çBX óGm•M >²B [mv iô K°i F?B i?B i`B M ` - K¼B M;Q`B i #`ªM? ?QÎM;- +?Q M M

@ h ?B m `²B5

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç–mX

@ h +| i? M; ,M +ªM i'i +ª + Q i?O *?B M i°+ # M M;Q`B- i? M?QM; p T?–M *?B M ç®B T?|X

Zm•M h?B M h?QÆM; M|B M?Q çBM? ç|M; +°iX

Gm"Mp im pB- #'i F H" h?€B >mv M ç½ F?¬B T?K+ i?U+ HU+ ? v æ Q h?–M ç m F o•M o¬ E}- i¢B i`bM? ç° im pB M?'i ç`M? +ÁM + Q ?ÆM +ª ?„MX L?QM; F?¬M; #B i ? i H–M M"v iÈB H–M F?€+ H¢B +?d ç`M?- +?d +| ?„M KÈB +| i? ç®B T?| çQÊ+ pÈ +?d +| i? /Q ?„M ç®B T?|X

o'M ç M"v S?QM; o•M o¬ E} pšM M;?B ?Q†+ F?¬M; i?¬B- M?[M; i?Ov +?mM; pšM iW Zm•M h?B M h?QÆM;

@ L;QÆB +ÁM +| i?`B ;B M MY M;"vX h`QM; F?QªM; i?`B ;B M M"v- M;QÆB +| i? +kM; +| i? +® ;„M; ç + Q i?U+ HU+X

Zm•M h?B M h?QÆM; M|B,

@ a m ç| +?QM? H" iY +?B MX

E?¬M; #B i pb b Q- i`QM; H`B M|B +O Zm•M h?B M h?QÆM;- S?QM; o•M o¬ E} + ;B€+ #'i iQ`M;X

ó*| i? b•m i`QM; M°B i•K +O ?„M iW H•m ç½ /U HB m çQÊ+ F i +K+ +O æ Q pU+ ` HÁM; i?–K M;?oX

@ *S i?2Q H`B M;QÆB M|B çB5

S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? M|B- i`QM; HÁM; +kM; ?B m `ä- ibM? ?m®M; ?B M M L|B tQM;- ?„M HB M F?Q M? +?•M M;²B tm®M; M; v i¢B +?¶X L?[M; M;Q`B +ÁM M†M; M - iWM; M;Q`B ibK K°i ç` T?QÆM;- M ioM? M;²B tm®M;- HšM; H†M; çB i`B b€M; +?QM? H" K°i i`Q`M; €+ +?B MX

h`QM; €M? HY +?"T +?`M- i" €Q K"m t M? +O Zm•M h?B M h?QÆM; H v ç°M;- K° i v i`€B- b m ç| HB M M;²B ç¼+ i`QM; €M? HY K"TKÎ

óJm®M ç®B T?| pÈB *?B M æ - i?U+ HU+ +O i pšM +ÁM FûK t Xô S?QM; o•M o¬ óh?U+ HU+- i +–M T?ªB M? M? +?|M; ç + Q i?U+ HU+5ô

S?QM; o•M o¬ E} iW iW M?„K K„i H¢B- +?bK p"Q # M i`QM; w i?S+ ?ªB p¬ i"M

kN9X *?QÆM; kN9, *m°+ *?B M *O GoM? oU+

æ€T €M M"v F?¬M; B #B i- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; #B i- H9+ M"v ?„M +?d #
+¬M; +O KbM?- +?Q /M +?d H" K°i +?9iX

h'i +^a bÎ ?¼+ #bM? bBM? p" M?[M; +¬M; [mv i ç½ iWM; iB T t9+ H-M HQÊi ?B M I
E}X v LB K EB K h? ç¢B T?€T- *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; - >'T hBM? ç¢B T
æ` - "„+ JBM? i?¬M +¬M; - >"M ",M; [mv i- >Q" M; EBK +?B M [mv i- h?€B *U+ FB
FB K- a€i GK+ FB K ç¢Q- æ°+ *¬ *Ym EB K- ?ÆM # KQÆB b€m p¢M T?¬M K [mv
*ÁM +| K°i T?¬M >B M oB M æ h•K i?¬M +¬M; X

L?[M; i?S +| i? M„K ;B[çQÊ+ +Æ #^aM ç m ç½ M„K ;B[X L?[M; i?S +ÁM H¢B- ?Q†
F?¬M; +?Q T?ûT- ?Q†+ H" ç½ #` M?[M; T?•M i?¬M F?€+ bÎ ?[m- ?Q†+ H" +?d +| ;B
+?9i i?ÎB ;B M +,M #^aM F?¬M; i? iB M i`B M çQÊ+ ;bX

æ M +m®B +MM; - i`QM; ç-m ?„M +?d +ÁM H¢B ó>B M oB M æ h•K [mv iôX

h`QM; ç-m pW M; ?o ç M K'v +?[M"v- H"TiS+ K°i i?B M p,M iU K"m p" M; iW b•m i
K¶B K°i +?[ç m H v ç°M; ;B®M; M?Q iWM; +€ i? X

*^a i?B M i•K [mv i K'v p¢M +?[i®B M; ?o H-M HQÊi HQÊi [m i`QM; ç-m S?QM; o
ç-m iB M ?„M +~M i?"M M; ?B M +Sm i•K T?€T+ O *?Q h¬M M"vX *€B ;¼B H" t2K
M; QÎB i?QÎM; K" M|B +| p M?Q H" K°i çB m F?¬M; iQÎM; - M?QM; ç®B pÊB M?[M;
?¼+ h?€B *´ i?b H¢B H" +?mv M #bM? i?QÎM; - S?QM; o•M o¬ E} ?B M M?B M +~M

*| çB m b m F?B S?QM; o•M o¬ E} t2K [m K°i HQÊi- ç M; +?m~M #` M; ?B M +Sm
M?B M H¢B T?€i ?B M K°i bU ibM? F?¬M; i? iBM çQÊ+X h`QM; ç-m ?„M ?Q" M i
h•K [mv i pW t2K [m K°i H-M #¶M; M?B M F?¬M; ? +| +?9i 'M iQÊM; M"QX

óG`K b Q +| i? \ô S?QM; o•M o¬ E} FBM? ?½B- HB M +~M i?"M i`mv ibK # M i`Q
F?¬M; ibK i?'v #`i +S i?S ;b- ;B®M; M?Q ?„M +,M #^aM +?Q iWM; ç¼+ [m >B M oE

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i? iBM- /U p"Q impB +O KbM? ?¬K M v- K°i i?B M F?~m
i`QM; ç-m H¢B F?¬M; HQm H¢B K°i +?9i 'M iQÊM; M"QX

h`QM; ç-m K°i H-M M[HQÊi [m K'v +?[ó>B M oB M æ h•K [mv iô- K°i i?B M F?
p" M; M?Ä H¢B iW b•m i`QM; w i?S+ ?B M H M- #`v` ói`QÊ+ K„iôX J°i H-M M[t2K
o¬ E} H¢B T?€i ?B M ;B®M; M?Q H-M ç-m iB M M?bM i?'v i?B M F?~m [mv i M"v-
KÈB K X

J'v p¢M +?[+O i•K [mv i iW i`QM; ç-m +?°v [m X E?B S?QM; o•M o¬ E} ?²B iQÎM
+?•M w # M i`QM; - i?bM? HbM? H¢B T?€i ?B M i`QM; ç-m i`®M; `¶M; - F?¬M; +| #
H¢B +kM; +?d +| M,K +?[ó>B M oB M æ h•K [mv iô FB K" i?¬BX

J°i H-M- ? B H-M- # H-M "´i Hm" M S?QM; o•M o¬ E} i?Y # Q M?B m H-M- +m®
ç-m i`®M; `¶M; - F?¬M; +| #`i +S iBM iS+ ;b p >B M oB M æ h•K [mv iX

ó>B M oB M æ h•K [mv i i' i +| ^aQ /B m5ô h`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E} +?Êi H|2 H

L m M?Q F?¬M; i? /Á tûi ^aQ /B m # M i`QM; - S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; +QĐ
HÁM; ?B m `äX hW b m F?B +| çQÊ+ >B M oB M æ h•K [mv i ?„M pšM +?Q iWM; M
bÊ `^M; F?¬M; +?d [m M K' i K°i +€+? çÆM ;B^aM M?Q p"vX

S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B KÎ K„i` X S?Q t t - K°i p-M; i`„M; #¢+ +?"K `½B iW T
#-m i`ÎB +~M; M; "v +~M; b€M;

óS?M5ô

h?€B >mv M i?Î K°i ?ÆB- KÎ K„i` - i`QM; K„i +?Êi H|2 b€M; X E?m¬M K†i ?²M; M?
F?¬M; i? ibK i?`v K°i +?9i HB M ? M`Q ;B[M K iY im`M H½M; M`v p` #° tQÆM;
p`M; K M? K¬M; X h` M M; QÌB ?„M +| K°i HQ¢B iU iBM K½M? HB i p` F?Q iS+ #€ ç

@ *?B M i°+ Km®M tm`i i?O `²B5

:B¼M; M|B +O æ Q h?¬M #¶M; p M; H MX

h'i +ª ç m KÎ K„i M?bM p T?Q t X hWM; +¶ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B iW +?mM; [m M? i
?°B iK p T?Q i`mM; QÆM; X h¢B MÆB K` F?Q iS+ /B ç°M; - i` M # m i`ÌB- F?|B K•
H¢BX

ó•K –K5ô

J°i i`M •K ?QÎM; i?“i HÈM p M; H MX h¢B i`mM; QÆM; +O i`M /Q M? *?B M i°+
#,M; i?“i HÈM +?“K `½B M?¬ H MX o`B + Q i?O *?B M i°+ M•M; iÁ #,M; +mM; iQ
p T?Q i`QÈ+ - +?mM; [m M? +ÁM +| `i M?B m +?B M iQÈM; h?¬M +`T +O *?B M
i°+ pQÆM M; QÌB /`v- iU ç°M; i€+? ` i?“M? K°i +QM çQÌM; ç +?Q +mM; çB M iQ H

h`QM; iB M; ó-K –Kô- K°i ç€K +?B M iQÈM; i?2Q #,M; +mM; çB ç M- b m ç| H`M?|
+¬K +?B M ç QX E?¬M; +| iB M; M; QÌB ?mv M M€Q- +?d +| iB M; #QÈ+ +?•M +?
M; QÌB iW T?Q t i`M ç MX

.MM; K„i i?QÌM; +| i? M?bM i?`v- # M #Ìi? HU+ +O *?B M i°+ - K°i i¬M; ?Q b|M
i?“M? tQ v +?mv M- #®+ H M + Q K`v +?K+ i`QÈM; - i`M p ?QÈM; æ Q pU+X J¶B
ç° F?¬M; F?Q +O æ Q pU+ H¢B ;BªK çB F?¬M; Qi- i`ÌB ç`i i`Î M M +U+ F€ H¢M? H
i°+ ç M ;¬M- #¬m i`ÌB +kM; #„i ç¬m tm`i ?B M M?[M; ?Q imv i i?“i M?Ä

s t - tmv M i?`m [m M?[M; p€+? iQÌM; +O +mM; çB M- S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?
b„+ ?Ì ?[M; ç M; M;²B t T #^M; # M i`QM; - i` M M; QÌB K†+ ç #`Q K`m #¢+ - ç¬m ç°
+?B M ç Q imv i i`„M; - M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÈ+X

@ Zm•M h?B M h?QÆM; 5 h?ÌB ;B M *?B M æ QÈ+ ç`M? ç½ ç M- +€+ M; QÆB bmv

J°i ;B¼M; M|B H¢M? H)Q iW T?Q t p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} i?2Q iB M; M?bM
+kM; F?¬M; TªB /Q *?B M æ T?€i` - K`H`iW K°i ;½ i`QÎM; ;Bª i`mM; MB M K†+
æ +mM; X hW i` M M; QÌB ?„M- S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÈ+ K°i F?Q iS+ +O #

S?QM; o•M o¬ E} H†M; H) [m v ç¬m H¢B ?ÄB,

@ >„M H` B\

@ h?O ?¢ +O *?B M æ - ç M?`i +?B M iQÈM; - / M? ?B m H` *?B M *?mv i5

Zm•M h?B M h?QÆM; i`ª HÌBX

.Si HÌB- Zm•M h?B M h?QÆM; +?“K `½B pQÆM K°i i v` X E?B #`M i v pQÆM` ?
?| i?“M? +?d- /MM; bS+ `mM; H M- \*?mM; [m M? #¶M; M?B M p M; H M K°i i`M ?

hB T ç| - iQ`M #° æ Q pU+ ç m +?mv M ç°M; X *€+ +?B M bo iBM? M?m +O æ Q pU
M?Q ?bM? i?“M? K°i ç¢B i`MX

Zm•M h?B M h?QÆM; çSM; i?ŠM; ;B[K`v +?K+ p¢M M; QÌB- ;B®M; M?Q i?B M i?¬

@ *?B M çB5

@ L m M?Q M; QÆB Km®M +?B M- p`v i?b b) +?Q M; QÆB +?B M5

ó>mwi5ô

J°i iB M; ?mwi T?€ F?¬M; p M; H MX h`QM; iB M; ?mwi- K°i +•v +?B M F€ K`m i`„
[m F?¬M; ;B M i`MM; i`MM; - i¢B F?¬M; i`mM; p) M M K°i pÁM; +mM; - b m ç| M;
æ Q pU+X h¢B F?QªM? F?„+ F?B +?B M F€ `ÆB tm®M; ç`i- Hm²M; b|M; #,M; bQ

M?€v K„i # Q T?O H'v +?B M F€X hÁ M #° +?B M F€ M?B K bQÆM; ç¬M; H¢B- çS
bWM; b[M; #'i ç°M;

ó•K –K5ô

S?Q # M FB - K'v +?K+ p¢M *?B M i°+ M?Q ?| i?“M? M?Q i?Ov i`B m M? M? +?|
J†i ç'i +?'M ç°M;- +?B M w +QÌM; HB i ?| i?“M? K°i +QM `„M HÈM i?ŠM; ç M i”M

@ *?B M5

Zm•M h?B M h?QÆM; pmM; i v H M- p¬ b® +?B M bo æ Q pU+ H”T iS+ ?ûi K°i H M
:-M M?Q M; v F?B ç iY æ Q pU+ t¬M; H M- æ Q h?–M pšM çSM; v M #'i ç°M; +k
?“M ç°i M?B M # v H M i`ÌB- ç°M; i€+ p¬ +MM; M? M? M? M- HQÈi [m F?QªM; +€+
i`mM;- i`U+ iB T H Q p ?QÈM; # ;½ + Q i?O h?–M +'T ?”m F€ +O *?B M i°+X

*?9M; + Q i?O *?B M i°+ pšM ?Ì ?[M; M?bM æ Q h?–M ç M; # v ç MX h`QM; K„i #¼
M`v +?ŠM; F?€+ M`Q iU ibK çQÌM; +? iX L?QM; F?B [m M? M; QÌB æ Q h?–M ?B M
p¬ +MM; +?|B H¼B- i'i +ª ç m M?“M ` KbM? ç½ b B b BX

ósQ i5ô

J°i iB M; p M; M?Ä- T?¢K pB i`B M F? B +O p–M; b€M; HoM? pU+ F?¬M; HÈM H„
+ Q i?O h?–M +'T ?”m F€ +MM; pÈB p`B \*?B M i°+ # M i`QM; X a m ç| i'i +ª M?[M;
#¼i #B M #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M;- M; v +ª æ Q h?–M +kM; F?¬M; i?'v M[

@ E?B i i?B i`B M Gm•M >²B [mv i- +€+ M; QÆB M;`M p¢M H–M çWM; iÈB ;–M- #^M
M¢T p`Q # M i`QM;5

Zm•M h?B M h?QÆM; M;?B K i9+ M|B pÈB ç€K M; QÌB S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} ;”i ç–m- i`QM; ç–m ?B M H M ibM? +ªM? H–M i`QÈ+ F?B Zm•M h
>²B [mv i- H9+ ç| K'v p¢M +?B M bo æ Q pU+ ç m çQÈ+ ?„M bY /KM; F?¬M; ;B M +
+ª KbM? p`h•v J¬M çSM; t2K +kM; #`ªM? ?QÍM;X

*?ŠM; T?•M #B i çQÈ+ ç`+? i - ç•v +kM; t2K M?Q H` K°i bÆ ?Î F?¬M; HÈM +kM;
[mv iX

@ >B m `²B5

S?QM; o•M o¬ E} M|BX

@ :½ FB `i +| w iS- i +?¼M ?„M5

h?€B >mv M ç°i M?B M H M iB M;- ç²M; i?ÌB +?d p`Q K°i ;½ i?B m MB M i`QM; çt
i M i?B m MB M FB F?¬M; M;WM; `mM H M- +†T K¬B +| +?9i i`„M; # +?X

@ >„M\

S?QM; o•M o¬ E} FBM? M;¢+X h M i?B m MB M FB i?Q¢i M?bM p¬ +MM; +´ [m€B-
H M- ç–m ;K+ tm®M;- b„+ K†i i€B M?Êi- +¬ ç°+ çSM; i?ŠM; i`QM; ç€K + Q i?O *?B

L?È iÈB im pB +O h?€B >mv M- S?QM; o•M o¬ E} H¢B H–M M[+~M i?“M [m M b
i?B m MB M M?bM +| p ?B M H`M? FB H¢B F?B M +?Q ?„M +| K°i +ªK ;B€+ T?B i

@ hW i` M M; QÌB ?„M i +ªK ;B€+ çQÈ+ HU+ HQÈM; +O HoM? pU+X

h?€B >mv M M|B,

@ >„M H` K°i + Q i?O

ó 5ô

h?€B >mv M ?QM; T?'M ?ûi H M K°i iB M;- ç²M; i?ÌB pmM; i v H M- K°i Hm²M; b|M
T?Q t X L?[M; MÆB Hm²M; b|M; çB [m - K†i ç'i M? M? +?|M; #` b ?| X J°i KªM

tm'i ?B M /QÈB K„i K¼B M;QÌB- M; v +ª M?[M; F?m pU+ ç|M; #,M; /Q *?B M i°+ im
;•v M M +kM; i M` - ?| i?M? iWM; T?B M +€i pM;

@ Zm•M h?B M h?QÆM;5 h`QÈ+ iB M #M i¼ b) ;B9T M;QÆB i`W çB K°i mv ?B T
>²B [mv i +O M;QÆB b) i®M bS+ ?ÆM F?¬M; QiX

h?€B >mv M +QÌB ? ?ª- b m ç| H Q p T?Q i?B m MB M t t ,

@ hB m iY- iB M pQ HoM? pU+ +O i çB

hB M; M;QÌB ²M Q ?Q M iQ M +?2 H'T i? M? •K +O h?€B >mv M- M?QM; F?¬M;
F?¬M; M;WM; `mM `~v FB HçB ;B®M; M?Q M;?2 i?'v- ç°i M?B M M;~M; ç-m H MX
K°i ç¬B K„i ?Q M iQ M K`m ç2M- F?¬M; +| K°i +?9i i`ÁM; i`„M;X a m F?B HÌB +O
i`QM; +QM M;QÆB +O i?B m MB M FB ç°i M?B M T?€i` K°i iB M; F m K [m€B
M i`QM; # v` - HQÈi [m F?¬M; ;B M i`MM; i`MM; tm'i ?B M # M +çM? h?€B >m
#¶M; tm'i ?B M +?mM; [m M? h?€B >mv M- b m ç| i`QM; €M? K„i M;ç+ M?B M +O
M?B M #B M K'i- M; v +ª i?B m MB M +´ [m€B FB +kM; F?¬M; +ÁM i?'v M[

h?€B >mv M +ÁM +?Q ` i v ç½ `ÆB pQ HoM? pU+ +O ç®B T?QÆM;

kN8X *?QÆM; kN8, Gm•M >²B GoM? oU+

Zm•M h?B M h?QÆM; ç°i M?B M [m v ç-m HçB- ` ?B m pÈB S?QM; o•M o¬ E}X

@ >B m `²B5

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,

@ L;QÆB çB çB5 h b) /MM; iQ M HU+ ç M; ,M +ª M *?B M æ X

@ " M M`v ;B Q +?Q M;QÆB5

Zm•M h?B M h?QÆM; M;?B K M;?` M|B- b m ç| #¶M; M?B M HçB +QÌB,

@ J` i?¬B- +kM; F?¬M; +¬M T?ªB ç i•K5 L m M?Q \*?B M i°+ M?'i ç`M? Km®M i?®
+| i? M; ,M +ª M çQÈ+ æ Q pU+ +kM; ç½ i²M içB çO H•m- ç M H9+ M M #B M K'i i?

L|B tQM; - ?„M +kM; F?¬M; çÊB S?QM; o•M o¬ E} i`ª HÌB- €Q #`Q pmM; H M- M;~M
- ;B®M; M?Q T?B i?•M K` çBX h?•MªM? FB ç°i M?B M i`Î M M KÆ ?²- FûQ i?M?
M M;QÌB S?QM; o•M o¬ E}X

æ M F?B tm'i ?B M HçB- Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ ÎT?Q b m i`M /Q M? +O *?B
b Q tm'i ?B M- Fª M,M; F?®M; +? F?¬M; ;B M [mª i?"i ç½ ççi ç M +ª M? ;BÈB tm

@ Gm•M >²B [mv i5

J°i ;B¼M; M|B b M; bªM? iW ?"m T?QÆM; +O *?B M i°+ p M; H MX :-M M?Q M; v
i`M /Q M? +O \*?B M i°+- Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ H"TiS+ i?B i`B M imv i +?B

h v €Q pmM; H M- K°i ççQ +?•M F?Q ?bM? pÁM; iW i`QM; v #`Q # v` - ;†T ;B| HÈ
`°M; ç M #€M FQM? K'v i`,K i`QÈM;X "€M? t2 F?´M; H² MY i`QM; bm®i +?"K`½E
i`mM; - +?mM; [m M? +ÁM +| p¬ b® M?[M; #€M? t2 M?Ä T?•M #® ç mX

@ L?'i MB K Hm•M ?²B- [m•M i?B M i?QÆM;

:B¼M; M|B +| +?9i i?QÆM; +ªK [m M? [m`M i`QM; ?Q F?¬M;X Zm•M h?B M h?QÆ
K'v i`QÈM; - p K†i Qm i?QÆM; M?bM pQ #€M? t2 ;B[ F?¬M; i`mM;X E?B ;B¼M
/Si- i?•M i? +O ?„M #¶M; M?Q b|M; t M? /"T /ÌM- ç°i M?B M ;"T HçB- ?| i?M? p
iÌ ;B'v M? M?M; T?'i T?Æ`M pQ i`QM; ?Q F?¬M;

:-M M?Q M; v F?B Zm•M h?B M h?QÆM; #B M K'i- i` M #-m i`ÌB- ;B[#€M? t2 F?
b|M; ;ÈM p` # M i`QM; M?[M; #€M? t2 M?Ä +?mM; [m M? #¶M; M?B M tm'i ?B M
J¶B K°i Zm•M h?B M h?QÆM; ç m K†+ i` M; T?K+ F?€+ M? m- ?Q†+ i`B iY- ?Q†+

ç pQÆM;- ?Q†+ pǎ ?B T- ?Q†+ i?B M?•M æ°M; i€+ +O K¶B Zm•M h?B M h?QA
M?QM; +| K°i çB KiQÆM; ç²M; H° €M? K„i +O K¶B M; QìB ç m K M; i?2Q Qm i?QA
i?QÆM; +ªK çB m ;bX

o¬ b® Zm•M h?B M h?QÆM; i?-M i?€B ;B®M; M? m M?QM; ç°M; i€+ HçB F?€+ M
E?-M; +| K°i Zm•M h?B M h?QÆM; M°Q HQm HçB 'M iQÊM; ç†+ #B i i`QM; K„i S?
+ªK ;B€+ i®B i,K K½M? HB i HçB ç" T p°Q K†i ?„M- F?B M +?Q w +?Q /QìM; M?Qi

óE?-M; ? v5ô S?QM; o•M o¬ E} i•K i?-M +?'M ç°M; - i`QM; ç-m iU ç°M; `mM; H M-
i•K ibM? +QìM; HB i M°v ; -M M?Q +| i? bQ b€M? pÈB çdM? + 'T h?B M J X h`QM
i?-M; iU ç°M; TªM ?²B F?B M +?Q ?„M i? M? idM? HçBX

ó 5ô

S?QM; o•M o¬ E} M?bM b„+ K†i +O K¼B M; QìB +?mM; [m M?- i`QM; HÁM; T?€i H
i?-M i?-M; [m €i H M K°i iB M; X h'i +ªK¼B M; QìB ç m ;B"i KbM?- H"TiS+ F?-B T

.M b Q F?QªM; +€+? +kM; F?€ t -ªM? ?QìM; +O Gm•M >²B [mv i +kM; F?-M; +Qì

.MM; K„i i?QìM; +| i? M?bM i?'v- p¬ b® + Q i?O *?B M i°+ [m v +m²M; #`iWM; +¶
t2 F?'M; H²; B[F?-M; i`mM; X æSM; i`QÊ+ bS+ KçM? F?'M; H² K° Zm•M h?B M h?
iÄ` p¬ +MM; M?Ä #ûX :-M M?Q F?-M; H•m b m F?B S?QM; o•M o¬ E} i? M? idM?
+ 'T bÆ F€ p° i`mM; F€- +MM; pÈB K°i #° T?"M + Q i?O h?-M + 'T ?"m F€ ç½ #`FûQ

E?B S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m M?bM b M; - +?d +ÁM HçB p°B i M + Q i?O h?-M +'
çDX :B[#€M? t2- Zm•M h?B M h?QÆM; K†+ €Q t M? iW i`QM; ?Q F?-M; +?"K`
H½M? K° ?ì ?[M; - ;B®M; M?Q ç½ #B M i?"M? K°i M; QìB F?€+X L; v F?B #|M; M; Qì
óZm•M h?B M h?QÆM; ô +?mM; [m M? /-M /-M i`î M M Kì M?çiX

",M; H½M?- p¬ ibM?- ?ì ?[M; K° i`M ç`M?- M?[M; i?S; -M M?Q F?-M; i? ibK çQÊ
h?QÆM; X h`QM; F?QªM? F?„+ M°v- S?QM; o•M o¬ E} TªM; T?'i M?Q i?'v çQÊ+ b
Hm•M ?²BX Zm•M h?B M h?QÆM; içB i?ìB F?„+ M°v ç½ #B M i?"M? Hm•M ?²B T?
i'i +ª+ªK ibM? i?m°+ p +QM M; QìB ç½ F?-M; +ÁM M[

J°i iB M; M° iW i`QM; ?Q F?-M; m €K p M; H M- i` M #-m i`ìB #€M? t2 tQ v +?mv
iW i` M çdM? #€M? t2 +?B m tm®M; X o°B i M + Q i?O h?-M + 'T ?"m F€ +ÁM HçB #
i?•M ?bM? #`FûQ p #€M? t2 ;B[?Q F?-M; X •M? b€M; +?Êi H|2 H M- Zm•M h?B
çªQ + Q i?O *?B M i°+ ç°i M?B M #B M K'i F?-M; +ÁM i?'v i,K ?ÆB- F?-M; HQm H

J†i ç'i p®M ç¬M; M; ? i ç°i M?B M i`î M M i`®M; i`aB- iWM; F?QªM; ç'i i`®M; ?B M
*?Q /M i`QÊ+ ç| ç½ +| /U HB m- M?QM; F?B M?bM i?'v ibM? +ªM? M°v S?QM; o•M
FBM?X

J°i +?B m óGm•M >²B [mv iô- ?Q†+ +?m°M t€+ K° M|B H° óGm•M >²B HoM? pU+ô
i°+ p°Q # M i`QM; X Pm i? +O \*?B M i°+ i`QM; M?€v K„i ç½ K'i çBX S?QM; o•M
M; ?o- M m ç' B HçB H° KbM?- +?Q /M o¬ >çM hB m h?B M æ` ççB i?"M? +kM; F?-

óhB M p°Q h?-M + 'T ?"m F€- [mª M?B M F?-M; i? /MM; H) i?QìM; ç çQ HQìM; ç
+ªK F?€BX Zm•M h?B M h?QÆM; iQ°M /B M i`B M F? B Gm•M >²B [mv i- mv HU+
iQ°M F?€+X

hW i`QÊ+ F?B #QÊ+ p°Q h?-M + 'T- K°i FB K +¬M; FQ+? +O h•v J¬M u "„+ p° T?
h?QÆM; ç½ i`B M ?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} i?'v ? B M?€M? +O pǎ ?¼+ +?B çç
/B M iQ+? +¬M; FQ+?X

J° Zm•M h?B M h?QÆM; HçB ç2K M; mv M Hw M°v i`B M ?B M ç M +U+ ?çMX *?Q /
im pB F?-M; #^M; ?„M- iQ°M #° ç m #` p•v F?®M # M i`QM; - i?"K +?Q H° #` ?Ov /B

æ•v +?QM? H° /B M iQ+? +¬M; FQ+? +U+ ?çMX

óæ°+*¬iB M#®B?B Mç M; i?¬B/B M o¬*U++?B ççQ?ŠM H"+kM; iQÆM; iU M
pä ççQ+O v ççB i?"M? b) ççi ç M KS+ ç°FBM? M; QìB M"QXô h`QM; ç-m S?QM; ç
?B M w MB K M"vX

óom5ô

:B| HçM? i?'B [m K†i ç'i- v #"Q p" K€B i|+ +O S?QM; o•M o¬E} imM; # vX o¬b®
M?B M#B M K'i M?'i i?ìB F?B M +?Q +^ai`M; /B M i`î M MioM? H†M; X GQçB ibM
M; Q" B /U HB m +O `i M?B m M; QìB- ç†+ #B i H" # M T?Q *?B M i°+X

o®M iQîM; `^M; M?B m +?B M iQÈM; i?S+ idM? M?Q p"v çO ç ?Ov /B i +^aæ Q p
F?¬M; M; ì F i [m^a HçB i`î M M M?Q p"vX J" M; mv M M?•M +O i'i +^a- tûi +?Q +MM
[m€ i?'T i?U+ HU+ +O Zm•M h?B M h?QÆM; X

*?B M æ ç½ iWM; M|B Zm•M h?B M h?QÆM; F?¬M; T?^aB H" ç®B i?O +O ?„M- Gm
L?QM; çB m M"v +kM; F?¬M; #B m i?' Zm•M h?B M h?QÆM; `i v m- +kM; F?¬M;
+| i? t2K i?QìM; Zm•M h?B M h?QÆM; X

Zm•M h?B M h?QÆM; +?QM? H" Zm•M h?B M h?QÆM; - H" M; QìB çSM; ç-m æ Q p
im pB i?'T ?ÆM ?„M- Gm•M >²B [mv i pšM H" ?Q" M K„X

aU F?BM? ç`+? +O \*?B M i°+ ç½ T?<sup>a</sup>B i`^a; B€X

@ "•v ;Bì ç M T?B M +?9M; i 5

S?QM; o•M o¬E} +QìB M|B- ç²M; i?ìB iB M H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- M?bM p T
#^M; # M i`QM; *?B M æ +mM; î T?Q t ,

@ *?9M; i `®i +m°+ ç½ ;†T K†i `²B5

@ æ9M; p"v- +?9M; i ç½ ;†T K†i5

*?B M æ ?ì ?[M; M|B- pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; ? +| w çSM; /"vX

J°i +^aK ;B€+ +´ [m€B /•M; H M i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E}, óob b Q *?B M æ F?
h?B M h?QÆM; \ .MM; M, M; HU+ +O ?„M- +?Q Qi +| i? ;•v ` F?| F?, M `i HÈMXô

*| çB m ?„M +kM; F?¬M; ç2K M?[M; HìB M"v M|B ` F?ÄB KB M; X "'i F ` b Q- bU ?
M?B M H" +| HÈB +?Q # M KbM?- M?Q p"v H" çO `²BX

*€+? M? m K'v i`, K i`QÈM; - S?QM; o•M o¬E} HŠM; H†M; M?bM *?B M æ - K°i ç-
#"Q +?d #ç+ `°M; i?MM; i?bM?- F?m¬M K†i mv M; ?B K K" im'M po- ? B +?ÁK `•m
ç pQÆM; - ? B bÈB HK i`„M; [m'M [m M? b m ç-m- i?^atm®M; ç M M; M; ?¬M; X

E?Q iS+ +O *?B M æ #B M ^aQ #i ç`M?- F?B i?b M?Q K°i +€B ç-K F?¬M; ç€v ç-
K°i T?B M ;B M; ?^aB M´B b|M; - F?B i?b HçB ?| i?"M? K°i K°i +U HQM; K"m i`„M;
*?B M æ pšM ;B®M; M?Q K°i M; ¼M M9B- K°i M; ¼M M9B F?¬M; i? T?€ pÐ- F?Q i
?î M"QX

S?QM; o•M o¬E} F?) M?9M +?•M K°i +€B- M?Q MQÈ+ +?^av K•v i`¬B F?¬M; M? M?
*?B M æ

@ æSM; HçB5

J°i ;B¼M; M|B HçM? HMM; p M; H MX S?QM; o•M o¬E} M; ?2 iB M; HB M /WM; Hç
+?B M iQÈM; ç M; çSM; i?ŠM; içB K°i # M #, M; çB MX S?QM; o•M o¬E} p®M iQîM
i°+ ç½ M•M; +mM; çB M ç M- +?Q M M F?¬M; ? HQm w- M?QM; H9+ M"v M?bM ç
#îB pb M; QìB M"v +?QM? H" K°i + Q i?O h?- M +'T ?"m F€X

Gm•M >²B [mv i +O Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ #Ä [m K°i + Q i?O M"vX

S?^aB ç²M; i?ìB SM; T?| pÈB *?B M æ p" K°i + Q i?O h?- M +'T ?"m F€- +?Q /M +
S?QM; o•M o¬E} K" M|B w M; ?o ç½ ?Q" M iQ" M i? v ç´BX

> B M; Q`B F?¬M; ; B®M; M?Q K°i M; Q`BX L m M?Q +?d +| K°i KbM? *?B M æ - S?Q
+?Q /M F?¬M; T?ªB H¨ ¢®B i?O +O ?„M- M?QM; M; ,M +ªM +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K
*?d +¬M Gm•M >²B [mv i +O Zm•M h?B M h?QÆM; +| i? ; BªB [mv i tQM; M?[M; +
>mv M p¨ æ Q h?¬M +kM; ; BªB [mv i tQM; ¢®B i?O +O KbM?- K¼B M; Q`B ?ÊT HU+
æ +| + Q iÊB ¢•m- ¢SM; i`QÊ+ M?B m + Q i?O ?ÊT FQ+? M?Q p¨v +kM; +?Q ?ŠM
L?QM; +| i? K K°i + Q i?O h?¬M +'T ?"m F€- ibM? i? ¢½ ?Q¨M iQ¨M F?€+ #B iX
@ *?B M h•K- HmB ` ¢B5
*?B M æ ?| ?[M; M|BX
@ o•M; i?Q ¢ [m•M5
h M *?B M i°+ ;¼B H¨ *?B M h•K HB M HmB p T?Q b m K°i #QÊ+X
@ L;²B ¢B5
*?B M æ pQÆM K°i M; |M i v +?d p¨Q K°i p` i`Q i`QÊ+ M; Q`B F?¬M; t X
*Y ¢°M; +O *?B M æ H¢B M^K M; Q`B /U HB m +O S?QM; o•M o¬ E}X L?bM +Y ¢°
#ªM F?¬M; ? +| w ¢°M; i?OX L; WM; K°i +?9i- S?QM; o•M o¬ E} H¢B #QÊ+ [m - i?ª
T?QÆM; /B M F?Q i? ?„M M?'i ¢`M? F?¬M; i? i?m - #ÎB pb i`QÊ+ F?B +?B M ¢°
i?„M; \

@ *?B M h•K- p¨Q i`QM; ¢B M K M; imv i HB M i`, K i`B m M, K +O hmv i pU+ ¢ M
h?¬M m®M; p¨B +?ûM5
@ o•M; i?Q ¢ [m•M5
*?B M h•K H¢M? HMM; M?bM i?Q€M; [m S?QM; o•M o¬ E}- b m ¢| +9B ¢¬m ¢B p¨Q
J°i H€i b m- ?„M M•M; K°i +?B + #¨M pm¬M; H¨K #^M; #,M; iW # M i`QM; ¢B `X
KMB i?ÆK i? M? ¢¢K ¢½ iW T?Q t i?´B ¢ M- # v p¨Q i`QM; KkB F?B M +?Q i•K i?
S?QM; o•M o¬ E}- i?B M ó>B M oB M æ h•K [mv i ô ¢°i M?B M H¢B ?B M `X h`Q
/QÎM; M?Q M„K ¢QÊ+ i?S ; b ¢| - M?QM; +~M i?"M t2K tûi i?b H¢B F?¬M; ? T?€i ?B
*?B M h•K #m¬M; i v tm®M; ; B[S?QM; o•M o¬ E} p¨ *?B M æ - K°i +?B + #¨M pm¬
H¨T iS+ tm'i ?B M i`QÊ+ K„i ? B M; Q`BX >„M pmM; i v H M- i` M +?B + #¨M HB M
M²M; ¢"K- HQÊM HÌ F?¬M; i M- M? M? +?|M; M; QM; iK i?¨M? ? B +?ûM i¨ iBM? tªC
iQ¨M i?•M T?€i` F?Q H¢M? M?¨M M?¢iX
*?B M h•K +Q #¨M i v H¢B- H,M; F?¬M; ?9i H'v ? B imv i HB M i`„M; MäM i?ÆK M
+?ûM i¨

kNeX *?QÆM; kNe, GoM? oU+ *O *?B M J

hB M; MQÊ+ +?ªv `| +`€+? p M; H M- /QÊB ¢€v +?ûM i¨ /¬M /¬M M; 'K ` K°i HÈT M
æ¬m M; |M i v *?B M h•K #„M ` ? B ¢Q¨M pKM #,M; i?"i M?Ä- # v p¨Q ? B ? B +?û
iQô p M; H M- i`QÊ+ K„i S?QM; o•M o¬ E}- ? B Hm²M; F?Q M|M; iW # M i`QM; +?C
K„i imv i HB M MÎ` - iWM; Hm²M; ?ÆB K¨m i`„M; K M; i?2Q ?QÆM; i?ÆK M²M; ¢°
?bM? `²M; - HQÊM HÌ ; B[S?QM; o•M o¬ E} p¨ *?B M æ X

@ æ [m•M- +| i? /MM; `²B5

*?B M h•K +mM; FQM? M|BX

*?B M æ T?'i T?'i i vX *?B M h•K HB M F?Q M? i v +mM; FQM? ç SM; # M +çM?X
+MM; i`M ç`M?- /QÌM; M?Q F?¬M; ? HQ H„M; +?Q ç¬M; çªQ +?B M iQÈM; ç°i M?
@ *?„+ ?ŠM M; QÆB p`i`šK ç m ç M; HQ H„M; +?Q #¼M ?¼X L m ç½ M?Q p"v b Q F
çÊB\ G`i?`M? H`#çB +?d i`QM; +?®+ H€i b) #B i M; vX
*?B M æ ;BQÆM; i v €Q H M- +?d p"Q +?ûM i`î ;¬M S?QM; o•M o¬E}- i?ªM M?B
@ JÌB5
v iS +O *?B M æ ç½ #B m H° F?¬M; i? M; ?B M; Ì- ç! H`óF?¬M; +?B M ôX
æ®B pÈB S?QM; o•M o¬E} K`M|B- ç•v ?B M M?B M H`K°i i bM? i? K`?„M KQM;
h?B M h?QÆM; ? v H`S?QM; o•M o¬E} ç m ?B m çQÊ+ - /U p"Q i?U+ HU+ ?B M
i?„M; *?B M æ H`K°i çB m ;¬M M?Q F?¬M; i? X
J†+ /M ç M #•v ;BÌ *?B M æ pšM +?Q iWM; ` i v- M?QM; i?O ?ç +O ?„M K°i M;
M; QÌBX h?O ?ç ç½ +QÌM; ççB M?Q i? - p"v #ªM i?•M *?B M æ `®i +m°+ ç½ ççi ç
J°i M; QÌB ç½ i²M içB K'v id M, K- +! ç¬M; çªQ i?m°+ ?ç bB m +'T +QÌM; ;Bª- HçB #
K'v id M, K- w M; ?o # M i`QM; ç½ ?B M H° F?¬M; i? M; ?B M; ÌX
"i Hm" M H`içB T?QÆM; /B M i? HU+ ? v H`i?U+ HU+ +O #ªM i?•M- S?QM; o•M
çQÊ+ pÈB *?B M æ - ç•v H`K°i bU i?"i`i #bM? i?QÌM; X
æ®B pÈB S?QM; o•M o¬E} K`M|B- +! i? FûQ /`B i?ÌB ;B M ?B M M?B M H`+?mv
J°i F?B #„i ç¬m F? B +?B M- +?d bÊ F i [mª F?¬M; i? çQ€M i`QÊ+ çQÊ+X
@ æ iç5
S?QM; o•M o¬E} +?„T i v- b m ç! +€M? i v T?ªB i?QM /`B i`„M; MªM iW # M /QÈB i
+¬K H'v +?ûM i`i bM? tªQX J°i Hm²M; F?Q iS+ #„M; ?"M tmv M [m +?ûM #®+ ` - ;
i`QM; FBM? Kç+? +O S?QM; o•M o¬E}- i?ŠM; ç M T?O içM; X
a„+ K†i S?QM; o•M o¬E} F?) #B M ç´B- H" T iS+ p" M F?QX *?•M F?Q i`QM; +Æ i?
Kç+? +O i v T?ªB- #S+ M?[M; +?•M F?Q #„M; ?"M t•K M?"T p"Q +Æ i? ` M; Q`BX
J°i Hm²M; F?Q HçM? K`m i`„M; iW i` M +´ i v S?QM; o•M o¬E} im¬M` - M? M? +?
p`B i?QÊ+X h v €Q +O ?„M T?'i H M- iB F?Q HçM? K`m i`„M; FB HB M iB m i€M
@ „M; ? +¬M; T?€T i?"i HÊB ?çB5
S?QM; o•M o¬E} F?2M M; ÊB K°i iB M; X
h?¬M b„+ +O *?B M h•K pšM #'i #B MX *?B M æ # M +çM? HçB +QÌB M|B,
@ h`imv i HB M M`v +¬M T?ªB +! MQÊ+ i` +U+ F€ #„M; ?"M KÈB +! i? M; 'K` i
h?¬M tBM KÌB i?QÌM; i?S+ - ç®B pÈB i•K i?¬M`i +! HÊB5
S?QM; o•M o¬E} +kM; F?¬M; M; ?B M; ÌX .U p"Q im pB p`ç` p` +O *?B M æ - i
M?[M; i?O çQçM M?Ä M?†i M`vX h v T?ªB +O ?„M M•M; +?ûM i` H M K¬B- M?'T i
i` M²M; ç"K ?! i?`M? ?bM? `²M; # v p"Q i`QM; KkBX
> B K„i M?„K HçB- K°i HQçB +ªK ;B€+ F?! +! i? ?bM? /mM; /•M; H M i`QM; HÁM
S?QM; o•M o¬E} +ªK ;B€+ #ªM i?•M /QÌM; M?Q ç M; çSM; i` M K°i çdM? M9B #„M;
K†i i`ÌB KÈB K¼+ Î T?QÆM; ç¬M; - ;B! HçM? i?´B p"Q K†i- #B M K•v pçM Kšm i`ªB
K„i- HçB ;B®M; M?Q M; ²B t T #^M; i`QM; K°i ;!+ iQÌM; v M ioM?- #®M # F?¬M; i
ioM? i?'i +! ?QÆM; i?ÆK +O ç`M ?QÆM; J°i HQçB +ªK ;B€+ pB /B m /•M; H M i`
"bM? ioM?- K°i +ªK ;B€+ #bM? ioM? +?Q # Q ;B! iWM; +!X hçB i?ÌB F?„+ M`v- S
çQÊ+ i?•M i? /QÌM; M?Q i M` - ?! i?`M? K°i ç¬K MQÊ+ b•m i¼ Hç+ i`QM; M9B
pçM p"i #B M ?! - iU ;B[+?Q #ªM i•K v M ç`M?X

h`QM; w i?S+ ?<sup>a</sup>B /QÌM; M?Q +| p"i; b b®M; /"v- `mM; ç°M; M?Q Km®M T?€ F?¬M;
M?Q #B M i?"M? ?Q p¬ +?2 T?O # M i`QM; w i?S+ ?^aB- HŠM; H†M; M?bM bU #B M
p¬ i"MX

h•K [mv i+O o¬ >¢M hB m h?B M æ` iW b•m i`QM; w i?S+ ?^aB ?B M H M- p¢M +
+?^av [m i`QM; HÁM; X J¶B K°i +? [ +?<sup>a</sup>v [m - S?QM; o•M o¬ E} ç m bBM? ` K°i +^aK
pÈB i`QÈ+ FB X

óæBM? çBM?5ô

hWM; iB M; FB K M; •M `ûQ `„i iW w i?S+ ?^aB p M; H MX hB M; FB K M; •M FB /Q
b•m- ``i H•m pŠM F?¬M; #B M K'i- ?ÆM M[H¢B +`M; H9+ +`M; ;¬MX

óP M?5ô

h`QM; w i?S+ ?<sup>a</sup>B M?Q M´ imM; K°i iB M; X h¢B i`mM; QÆM; - K°i i? M? +U FB K`U
H MX L?bM F„ b) i?'v i? M? +U FB K M`v H¢B iW p¬ b® FB K M?Ä +'m i?"M? - K¶B
K°i HQ¢B FB K w F?€+ M? m- i` M +?m¬B ç m +| F?„+ K°i +? [ F?`m [mv i

óæBM? çBM?5ô

J°i iB M; FB K M; •M M?Q /m HQM; M?"T p`Q b•m i`QM; ?Q F?¬M; X h`QM; iB M; F
ç°i M?B M #B M ?| çSM; i?ŠM; H MX hWM; i? M? FB K M?Ä ç M +?ûQ p`Q [m H
K„i ?bM? i?"M? K°i iÁ FB K HB M `U+ `Ð # M i`QM; w i?S+ ?<sup>a</sup>B ç2M F`iX

S?QM; o•M o¬ E} HŠM; H†M; [m M b€i w i?S+ ?^aB #B M ?| - i`QM; HÁM; F?¬M; KW
F?¬M; M; WM; #B M ?| - ?„M ç°i M?B M bBM? ` K°i HQ¢B KBM? M; °X h?2Q w i?
M; Q`B FB K HB M +kM; /¬M /¬M i?"M? ?bM? K°i ç¢Q ?Q ^aM? KÌ M?¢iX Zm M b€i
? i M?Q imv i HB M # M i`QM; +?ûM i` +O S?QM; o•M o¬ E}X

" M i`QM; \*?B M æ +mM; - \*?B M æ p` *?B M h•K ç m M?bM p`Q S?QM; o•M o¬ E
H†M; - i` M K†i i?Q€M; ?B M H M p FBM? M; ¢+X

æ®B /B M pÈB *?B M æ - iQ`M i?•M S?QM; o•M o¬ E} i€M T?€i ` K°i Hm²M; €M? b
FB K ç M t2M K` i?"M?X •M? b€M; M`v F?¬M; M; WM; #B M ?| # M M; Q`B +Æ i? ?
?Q ^aM? ?bM? ?Q b2MX

J°i Hm²M; b€M; H¢M? iW # M i`QM; *?B M æ +mM; H‡2 H M- M?QM; b m ç‡ H"Ti
> B M; ¡M i v +O *?B M æ F Ti` M +?m¬B ç Q +O *?B M h•K- M? M?"M; ç~v +?
FB i`İ p X

*?B M h•K [m v ç¬m H¢B M?bM H¢B- +?d i?'v *?B M æ H„+ ç¬m- i`QM; K„i ?B M
+MM; F?¬M; iB TiK+ `9i ç Q

QPQ

>Q F?¬M; p¬ i" M- #‡M; ç K p¬ i" M- +?d +‡ iB +?ÈT i?dM? i?Q^aM; H‡2 H M KÈB K
M`v K°i +?9i €M? b€M; i`QM; F?Q^aM? F?„+X

E?B h?€B >mv M F?¬B T?K+ ?²B iBM? i?¬M- i`QM; K„i M?bM i?'v- i`QM; i B M; ?2
hWM; •K i? M? K [m€B F?¬M; M; WM; p M; H M # M i BX .QÈB K†i ç'i- K°i /`+? i?
HQm ç°M; - # M i`QM; M?Q +‡ p¬ b® #‡M; M; QÌB ç M; ;B½v /K F m ;`QX

a„+ K†i +O h?€B >mv M F?) #B M ç´B- pQÆM M; QÌB çSM; /"v- i`¬K M; •K i`QM; +
K°i iB M; X *?•M F?Q ?MM; ?"m H"TiS+ T?€i? # v ` - i¢Q i?"M? K°i ?bM? +¬m #
K¢M? K) #S+ /`+? i? b M b i +?mM; [m M? ` M; Q`BX

óæ„+ ç„+ ç„+5ô

hWM; #‡M; ç2M #B M ^aQ i`QM; ?Q F?¬M; - F?B FûQ /`B ` - T?Q i` M H¢B +‡ i? K
KB M; F?¬M; M; WM; T?€i ` M?[M; iB M; F m K [m€B i? HQÆM; X .MM; K„i i?Q
#‡M; ç2M M? M? +?‡M; [m H¢B i`QM; ?Q F?¬M;

" M i`QM; #!M; K - M?[M; iB M; óç„+ ç„+ô +O F?ÈT tQÆM; `mM ç°M; i`mv M p`Q i
Kti h?€B >mv M F?) i`-K tm®M; - M?bM p ?QÈM; i? M? •K FB - +?d i?'v i`QM; #
i?ûi- K°i ;½ i?B m MB M b„+ Kti i€B M?Êi- i!+ /`B +?'K p B F?) F?QK M; QÌB- çSM
b M b iX h` M Kti ?„M H°` p bÊ ?½B- i?•Mi? +kM; F?¬M; M; WM; `mM H M- ? B
/QÈB i`QÌM; #`Q +® bS+ [m'M H'v M? m- F?ÈT tQÆM; ? B i v çKM; p`Q T?€i` M?
@ h i F?¬M; Km®M i?QÆM; i`M M; QÆB
h M i?B m MB M FB iW t M?bM h?€B >mv M- bÊ ?½B M!BX
h?€B >mv M bYM; b®i- b m ç! #¶M; M?B M M; Y ç-m +QÌB ? ?ª- +QÌB ç M i`QÈ+
;†T çQÈ+ K°i +?mv M #m²M +QÌB F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; X >„M pQÆM K°i M; !M i v
+QÌB M!B,
@ L; QÆB M; QÆB ? ? ? M; QÆB M!B +€B ; b\ E?¬M; F?¬M; Km®M i?QÆM; i`
H`
*a çÌB h?€B >mv M- ç•v H` H-M ç-m iB M +! M; QÌB M!B pÈB ?„M, ói F?¬M; Km®M
h?€B >mv M [mª i?`i F?¬M; i? iB M b) +! K°i M; `v ;†T +! M; QÌB M!B pÈB ?„M M?Q
?„M F?B / M; QÌB F?€+- iW H9+ M`Q K°i i M i?B m MB M i?-M FBM? F?¬M; #bM?
M`vX
*?Q M M h?€B >mv M +QÌB HÈM- M?QM; iB M; +QÌB +O ?„M +kM; F?¬M; /mv i`b
J°i #`M i v K`m ç2M ; -M M?Q # Q i`MK ?ÆM T?•M MY i?•Mi? +O h?€B >mv M-
ç°M; HQÈi [m F?¬M; ; B M i`MM; i`MM; - M†M; M ûT tm®M; i` M M; QÌB ?„M
hB M; +QÌB +O h?€B >mv M ç°i M?B M BK #tiX J°i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; i? iQÎM
M; QÌBX h`QM; F?QªM? F?„+ M`v- h?€B >mv M M; ?2 çQÈ+ iB M; ?mv i M?K+ p`tQ
pĐ pKM- b m ç! i?•Mi? M?Q K°i +QM /B m çSi /•v # v` t X h`QM; F?QªM? F?„+
HÁM; ?„M ?B M H M K°i w MB K, óh i? - +?Q # Q ; BÌ; †T M; QÌB K°i M; QÌB +! HU
S?Q t - i?B m MB M b„+ Kti i€B M?Êi FB +?`K `½B i?m ?²B i v T?ªB- i v €Q #`C
F?¬M; M; WM; T?`i T?ÆX
@ h M!B `²B- i F?¬M; Km®M i?QÆM; i`M M; QÆB
h?B m MB M H„T #„T H M iB M; - iQ`M i?•M pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; M; WM; `mM H M
M; `v +`M; HÈM
QPQ
" M M; Q`B \*?B M æ +mM; - iWM; €M? ç Q iW i`QM; ?Q F?¬M; #„M `X hQ`M #° F?
b m ç! K°i p i iQ+? K`m çÄ FûQ /`B i`QM; ?Q F?¬M; T?Q i`QÈ+ *?B M æ +mM; - ; B
/MM; #9i çÄ +?'K +?m b p) M M M?[M; ?bM? i?M F€ Hç
óh€+?5ô
J°i ; B¼i K€m çÄ iQÆB iW i`QM; ?Q F?¬M; +?ªv ` - `ÆB tm®M; i` M Kti ç'i H`K #®-
ç! K€m HQ½M; T?mM ` iWM; +?MK HÈM
ó°°T #°T5ô
J'v iB M; p`i M†M; `ÆB tm®M; ç'i p M; H MX *?B M æ p` *?B M h•K ç²M; i?ÌB M; ~
p`B KªM? M?Ä +O i?•M M; QÌB iW FB i`QM; ?Q F?¬M; `ÆB `X *€M? i v- F?m, m i
#® +€+ MÆBX v T?K+ i` M M?[M; KªM? i?B i? FB ç m H` K`m i`„M; - +?QM? H`i`
*?B M æ p` *?B M h•K ç m #B M b„+X *?B M æ HB + K„i [m X *?B M h•K ?B m w-
t2K tûi- b m ç! M; ~M; ç-m H M- M?bM *?B M æ H`K #~K M!B,
@ G` ç Q F?Q

h M + Q i?O *?B M i° + M"v +?QM? H" K°i ;½ + Q i?O h? -M + 'T ?"m F€ #` æ Q h? -M
i`€M +O ?„M +| K°i p i ç Q M' B # "i - ; -M M?Q t ç ¬B i`€M +O ?„M - H° ` M ½ Q i Q
M?QM; ?„M pšM +ÁM +?Q +? iX

o K†i æ Q h? -M ?ì ?[M; - ç Q i`QM; i v pšM M?Q i`QÈ + FB M ç`M? +?ûK p T?Q
h? -M + 'T T?Q b m M?bM i?'v - ? B K„i # ¶M; H²B H M - ?ûi HÈM K°i iB M; X h`QìM
/`B i?`M? K°i p i b€M; +?| B K„i i`QM; ?Q F?¬M; X h` M i?•M ç Q - K°i p -M; b€M; K
` - b m ç| €M? b€M; #WM; H MX h'i +ª +?d +ªK i?'v i`QÈ + K„i H| 2 b€M; - æ Q h? -M
KÈB tm'i ?B M K°i H -M M[#B M K'i p¬imM;

ó•K5ô

J°i ç¢Q ç Q F?Q +ÁM b|i H¢B HQÈi [m b€i F?m¬M K†i +O *?B M æ - #` p`Q #,M
J°i iB M; ;BÁM ;B ½ p M; H M - T?Q b m *?B M æ - #,M; +mM; tm'i ?B M K°i p i M
+?mM; [m M? +ÁM +| p¬b® F?2 MSi M?Ä pKMx

*?B M æ iW iW M?„K ? B K„i H¢B - i? -M b„ + i?Ov +?mM; pšM F?¬M; #B M ç'BX *?
tm'i ç Q - ?„M pšM M;²B v M F?¬M; M?9 + M?Q +? - bWM; b[M; M?Q K°i M; ¼M M9B -
F?¬M; K°i i?S ;b +| i? F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v ?SM; i?9X

æ Q h? -M K°i H -M M[#B M K'i X "B M K'i +MM; pÈB ?„M +ÁM +| i M + Q i?O h? -M
H" æ Q h? -M +m®M # ;½ + Q i?O *?B M i° + p`Q # M i`QM; HoM? pU+ - +ÁM H -M M
HoM? pU+ +O i M + Q i?O *?B M i° + FB X h?B M ç` çªQ H°M - p`i`Q ? B M; QìB ?
i`W ? B M; QìB # M i`QM; HoM? pU+ i?b F?¬M; B #B i çQÈ +

.mv M?'i +?SM; KBM? #¼M ?¼ ç½ iWM; tm'i ?B M +?d +| M?[M; p i K€m +ÁM +?Q

kNNX *?QÆM; kNN, GoM? oU+ *O *?B M h•K

"i F ` b Q - ç®B pÈB #B m ?B M \*?B M æ - K†+ /M i`QM; HÁM; K¼B M; QìB ç m +
M?QM; i?Ov +?mM; pšM i²M i¢B K°i M; ?B ?Q†+, *?B M æ pb b Q pšM F?¬M; ` i v
G` /Q ?„M F?BM? i?QìM; ` i v i`W F?Y ç€K M; QìB i`QÈ + K„i - +ªK i?'v bd M?K + i?
/U p`Q +¬M; HU+ +O ?„M +kM; F?¬M; i? i? K ;B p`Q +m°+ +?B M +O M?[M; *
pU+ \

æ€T €M +?•M +?QM? F?¬M; B #B i çQÈ +X >`M? pB F€ H¢ +O \*?B M æ i`QM; HÁ
M; ?B p'M HÈM - K` bU +QìM; ç¢B +O ?„M H¢B +`M; F?B M +?Q ?`M? pB M`v i`ÎM

u M i oM? - +?d +| iB M; ;B|i?`B [m - i` M K†i ç'i`M QÈ + p M; H M iB M; ` M `d +O
i° +X h¢B MÆB M`v - K¶B M; QìB ç m ;B®M; M?Q #B M i?`M? M?[M; F F?¬M; ? H
[m M? *?B M æ +mM; - HŠM; H†M; +?ì çÈB F i [mª +O +m°+ +?B M # M i`QM; Ho

ó*QìM; ;Bª iU +| bmv M; ?o ç†+ #B i +O +QìM; ;Bª - F?¬M; T?ªB ç€K M; QìB +?9M;
J¼B M; QìB i`QM; bU FQM? bÊ p` #`M; ?Q`M; ç m i? -K M; ?oX

QPQ

" -m i`ìB ç2M F`i - K†i ç'i ç2M F`i - #B M ç2M ;`Q i?ûi +MM; pÈB M?[M; Q M ?²M p -
+O *?B M J X

h?B m MB M b„ + K†i i€B M?Êi K M; i?2Q i? -M i bM? bÊ ?½B +¬ ç° + çSM; i?ŠM; #
+€M? i v i`„M; MäM i?QM /`B pšM M?Q i`QÈ + F?¬M; M; WM; `mM H M - T?€i ` iB M

@ h F?¬M; Km®M i?QÆM; i'M M; QÆB i?"i bU i i?"i bU F?¬M; Km®M i?QÆM; i'

h?B m MB M H~K #~K- M?Q M|B pÈB h?€B >mv M- H¢B ;B®M; M?Q Km®M M|B pÈ
M?Q KU+ +O ?„M KÎ`°M; ç M iQ“M #° M?½M +—m- F?¬M; +| K°i +?9i i`ÁM; i`„M;
M;WM; p†M p Q tmv M [m i?•M i? ?„M- T?€i` M?[M; iB M; ;“Q i?ûi;B[?Q F?¬M

@ « ¬

h?B m MB M ? B i v +?2 K„i T?€i` iB M; F?|+ - +?“K`½B M;²B tm®M; # M /QÈBX
+?•M i?U+ - F?¬M; ? +| K°i +?9i ;Bª i¢Q- M?QM; i¢B F?|2 KB M; +O ?„M H¢B MÎH
bU ç„+ w p“ çB M +m²M;X > B HQ¢B i•K ibM? +U+ ç° iQÆM; T?ªM H¢B F i?ÊT pÈB
p¬ +MM; iU M?B M F?¬M; ? +| +?9i M“Q F?¬M; ?“B ?Á X

@ 5

J°i iB M; F m +U+ ç° i?®M; F?´ iW T?Q t p M; H MX h?B m MB M ;B”i KbM?- iW ;
H¢B- +?d i?’v +€+? ç| F?¬M; t - h?€B >mv M ?bM? /€M; p¬ +MM; i?ªK ?¢B- ç—m i|
K†i ç’i çSM; H MX

h?€B >mv M +9B ç—m M?bM i?Q€M; [m *Ym J M? +?B M ;B€T i` M M;QÌB- +?d i?
i¢B K†i i` M- /—M /—M i`Î M M KÌ M?¢iX

h`QM; HÁM; ?„M F?¬M; M;WM; FBM? ?½B, óh M i?B m MB M M`v ?¼+ pã +¬M; ;b-
H¢B +| mv HU+ HÈM ç M M?Q p”v\ô

J°i +?QÎM; FB i?B m +?9i M[ç½ H’v K¢M; +O ?„MX L m M?Q F?¬M; T?ªB M;QÌB
hY ?mv M +¬M; F?€+ ?ŠM pÈB M;QÌB i?QÌM;- +?d bÊ K°i +?QÎM; FB ç½ H’v K’i
ç`M? bÆM F i+K+ +m®B +MM; # M i`QM; HoM? pU+ M`vX

@ h F?¬M; Km®M i?QÆM; i`M M;QÆB i?“i bU

LQÈ+ K†i i` M K†i i?B m MB M pšM +?Q F?¬- pšM +| i? i?’v çQÊ+ `ä`“M; p i iQ-
+?ªv tm®M;- M?QM; iB M; F?|+ +O ?„M ç½ /WM;- +?d +ÁM H¢B iB M; ` M `d M?C
?QÈM; h?€B >mv MX

h?€B >mv M i`QM; HÁM; /•M; H M K°i +ªK ;B€+ H¢M? tQÆM; b®M;- #¶M; M?B M [

@ h M iB m iY ?¶M çªM #B M i?€B M;QÆB- +QM K M| - i?QÆM; i`M H½Q iY- H½Q
.Si HÌB- ?„M HB M ?ûi H M K°i iB M; ,

@ h?€B >mv M h?’i h?S+5

hQ“M #° HoM? pU+ —K —K`mM; +?mv MX h v TªB +O h?€B >mv M M?Q iB +?ÊT
ç M ;—MX “—m i`ÌB #¶M; M?B M i®B b—K H¢B- T?¢K pB i`,K i`QÈM; [m M? M;QÌB ç
K°i F?¬M; ;B M K`m ç2M pÐ M€i FûQ /`B ç M K’v i`,K i`QÈM;- # Q T?O +ª i?•M i
F?¬M; ;B M pÐ M€i [m v tm®M; #B M ?| - K°i ç Q K M; K`m ç2M + Q K’v +?K+ i`QÈ
p T?Q i?B m MB M

ósQ i5ô

o K†i +O i?B m MB M pšM i€B M?Êi p“ ?B M H`M? M?Q i`QÈ+ - ;B®M; M?Q F?¬M
?MM; ?”m ç M; +?ûK ç MX h¢B F?QªM? F?“+ F?B €M? ç Q +?¢K p“Q- i?•M i? +O
K°i iB M; M?Q MSi iQ€+ - +?B H`K ? B MY ç m M? m iW i` M tm®M; /QÈBX h?•M
KÄM; K`m ç2M- i`€B TªB +?B ` H`K ? B MY - M? M?“M; T?B m ç½M;X æ Q K M
+?ûK tm®M; ;B[#|M; M;QÌB MSi` - b€i [m # M M;QÌB- T?€ pÐ iWM; T?B M b|M; ;
F?¬M; ;B M b•m i?ŠK

h?B M ç` #B MªQ p`B H—M ;B[m KBM? p“ •K €KX h?•MªM? +O i?B m MB M F
+kM; M?Q KU+ +?bK p“Q MQÈ+ - #„i ç—m i M`

@ h`QM; HoM? pU+ M`v- M;QÆB F?¬M; i? ;B i +? i i

o¬ b® ;B¼M; M|B •K H½M? iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; T?B m ç½M; p M; H MX
i`QM; HÁM; +ª FBM?- çQ K„i M?bM #®M T?Q - +?d i?’v # M #| +O #|M; i®B #¶M

MB M ;B®M; M? m M?Q ç9+X a„+ K†i i€B M?Êi M?Q ;B'v #¢+ p¨ #!M; i®B ?bM? i?
i?` ;B€+X

•Q #`Q K`m i`„M; +O i?B m MB M i`QM; #!M; i®B #B M i?`M? K°i K`m ç2M M?Q KU
M?Q ç¬B +€M? +O €+ K X

@ h F?¬M; Km®M i?QÆM; i´M M; QÆB i?“i bU

:B¼M; M!B +O i?B m MB M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç²M; i?`B p M; H M- i`QM
`~v

J°i +ªK ;B€+ F?¬M; i? ?bM? /mM; /•M; H M i`QM; HÁM; - h?€B >mv M ç°i M?B M
K°i +ªK ;B€+ #,M; ?`M iW çdM? ç¬m FûQ /`B ç M i`M #`M +?•M

QPQ

h?B M ç` imv i # vX E?¬M; +?d +! i?B M ç` - M; v +ª K†i ç'i +kM; #®+ H M p¬ b
imv i T?B m ç½M; i¢B #-m i`B p¨ K†i ç'i- ;B,M; F?„T MÆB i¢B F?¬M; i`mM; - ?bM
H M®B HB M i`B ç'iX

h`QM; F?¬M; ;B M M`v /Q`M; M?Q i²M i¢B [mv i„+ F?¬M; i`¼M; HU+- #-m i`B +?Q
+?QM? H` #-m i`BX >Q imv i p¬ i`M T?B m ç½M; i`QM; i?B M ç` +kM; +`M; H9+

*?B M h•K M; ?B M; M; Q`B M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- H½M? ç¢K M!B,

@ hW #Ä çB5 LÆB M`v H` F?¬M; ;B M +O i - [mv i„+ /Q i i?B i H`T- M; QÆB F?¬M

@ æ•v H` +•m M; QÆB Km®M M!B pÈB i b Q\

S?QM; o•M o¬ E} +?“K `½B çB [m X " M /QÈB +?•M- iWM; F?®B #,M; HÈM /-M /-M
M; `v +`M; H¢M? H)QX E?B ?„M pW #QÈ+ çQÈ+ p`B #QÈ+- ?Q imv i M?Ä ç M KS+
i`QM; i?B M ç` #¶M; M?B M #B M i?`M? HÈM M?Q M; !M +€B- iWM; T?B M i`M

*?B M h•K v M H†M; i`-K M; •K i`QM; +?®+ H€i- b m ç! +?“K `½B tQ v M; Q`B H¢B
ç°+O F?¬M; ;B M M`v +`M; i`M M i?`T?ÆM,

@ h?“i ` - +•m K` i Km®M M!B pÈB M; QÆB H` Km®M F?B m +?B M ç [m•M- M; Q

ó_„+ `„+5ô

hWM; iB M; ;BÁM; B½i?“i HÈM p M; H M iW #®M T?Q - ç! H` iB M; F i #,M; X .MM;
iWM; çQ`M; Mûi `U+ `Ð i?2Q K°i [mv i„+ M`Q ç! FûQ /`B ` i¢B ?Q F?¬M; - ç! H` M?
K'v +?K+ i`QÈM; X h?B M ç` ç¬M; F i H¢B- ?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q K°i F?®B ?`M
+! bBM? K M? iWM; #QÈ+ t•K +?B K p i`mM; i•KX

ó_„+ `„+5ô

G¢B H` iWM; çÊi •K ?QÎM; i?“i HÈM p M; H M- +?d H` H-M M`v T?QÆM; ?QÈM; +C
K†i ç'i K` H¢B H` #-m i`BX S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F?) ç°M; - #¶M; M?B M
H M #-m i`B- +?d i?`v #-m i`B M?Q K°i T?B M bQÆM; i`„M; - M?[M; i-M; K•v /Q`M
+O i-M; K•v- iWM; +°i #,M; ?bM? i?QB i?“i HÈM `ÆB tm®M; - p†M p Q tQ v i`ÁM-

@ E?B MÆB M`v ?! i?“M? K°i T?B M #,M; +SM; - +kM; H` H9+ T?-M K°+O M; QÆ

*?B M h•K H¢M? HMM; M!B,

@ h?S i M!B i?ŠM; 5 L; QÆB i?“i bU F?¬M; tSM; pÈB / M? ?B m EB K h?-M- EB K p
pQM; X

h?B M ç` F?¬M; M; WM; #,M; ?! X ",M; +SM; F?´M; H² p` M?[M; +°i #,M; ?bM? i?Q
i`mM; QÆM; - M?B i ç° +kM; F?¬M; M; WM; ;BªK tm®M; X

S?QM; o•M o¬ E} i`-K K†+ K°i H9+- ç°i M?B M M; ~M; ç¬m M!B pÈB *?B M h•K,

@ h F?¬M; ?B m `ä H„K p HoM? pU+- M?QM; +kM; +! K°i +•m Km®M M!B pÈB M; Q

@ *•m ;b\

*?B M h•K H¢M? HMM; M|B- M?QM; p ?B m F€ i`QM; K„i H¢B p¢+? i`-M bmv M;?c

@ GoM? pU+ F?-M; T?ªB H¨ p¬ ç`+?X

*?B M h•K M;~M M;Q|B- +ÁM +?Q ?B m +?mv M ;b tªv ` - iQ¨M i?•M S?QM; o•M o HQ€ K„iX hWM; +?MK iB b€M; T?€ F?-M; # v ` - ç•K p¨Q # M i`QM; #,M; +SM; ç i¢Q i?¨M? M?[M; H¶ ?´M; i?“i b•mX L?[M; iB b€M; M¨v +?QM? H¨ FB K K M;X

óæBM? çBM?5ô

o¢M FB K +MM; M;•M H M- p¬ b® H€ FB K b€M; `U+ ;¨Q i?ûi ?bM? i?“M? K°i +ÆM +?mM; [m M? S?QM; o•M o¬ E}X \*ÆM H®+ /Q H€ FB K ?bM? i?“M? #€M FQM? ç¢i F?Q K½M? HB i #S+ ?¨M F?Q +?mM; [m M? ` # M M;Q¨BX

h¢B i`mM; i•K +ÆM H®+ /Q H€ FB K ?bM? i?“M?- i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} çQ i`„M; b[# Q #¼+X •M? b€M; FB /-M /-M i`Î M M M?m ?Á - +m®B +MM; iW FB K H HB MX G€ FB K ç M; tQ v i`ÁM +U+ M? M? #¶M; M?B M #` FbK ?½K- ?bM? /¢M; i?“M? iWM; +€M? ?Q HãK p¨Q T?Q i`QM; imv iHB M- F?-M; +ÁM bU b„+ #ûM M?

" M i`QM; p¬ b® +€M? ?Q - S?QM; o•M o¬ E} /MM; K°i M;|M i v +?“K `½B ´M p T? M;|M i v ´M tm®M;- +€M? ?Q #¶M; M?B M # v i€M HQ¢M- p) M M M?[M; çQ|M; - T?QÆM; i€K ?QÈM;X

ó•K5ô

*?mM; [m M? S?QM; o•M o¬ E}- #,M; +SM; i`QM; T?¢K pB p¨B i`,K i?QÈ+ iQ¨M #° - K°i çQ¨M bQÆM; imv iK¨m i`„M; HQÊM H| - i¨¨M M;¨T F?-M; i MX

:-M M?Q ç²M; i?|B- *?B M h•K pšM ~M i?•M i`QM; #,M; +SM; M?Q +€ ;†T MQÈ+ # #,M; # v ç M- [m€i HÈM K°i iB M;- K°i ç Q T?€ F?-M; tm´i ` X " M i`QM; HoM? pU +¨M; çQÈ+ i,M; +Q|M; ;´T #°BX æ Q i? i¨M i`|B- ç Q F?Q imM; ?Q¨M? tmv M i?OM ?Q¨M iQ¨M # Q i`MK F?m pU+ K¨ #,M; +SM; +?Q H M ç M- # Q ;²K +ª S?QM; o•M c

jyyX *?QÆM; jyy, GoM? oU+ o¨ E„ sªQ

ó•K5ô

" M i`QM; HoM? pU+ +O ç®B T?QÆM;- S?QM; o•M o¬ E} +,M #ªM F?-M; i? T?€i ? K†i pÈB K°i ç Q +O \*?B M h•K- +€M? ?Q F?´M; H² FB #¶M; M?B M pÐ M€iX J° p M; H M- p¬ b® +€M? ?Q H¢B H-M M[ i`Î M M /¨v ç†+- iÄ ` #®M T?Q

æ Q i? +?ûK tm®M;X S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +?Q F¨T TªM SM;- i?•M i? ç½ p M i?“M? K°i +?MK KªM? pKM /QÈB ç QX

@ Zm€ v m- +?“+ +?“+

*?B M h•K H„+ ç-m,

@ h?“i F?-M; ?B m pb b Q ç [m•M H¢B +QB i`¼M; M;QÆB M?Q p¨v

*?B M h•K tQ v M;Q|B- +?“K `½B çB ` # M M;Q¨BX „,M; +SM; i`QÈ+ M;Q|B ?„M; i ? +| i`Î M;¢B ;b

JÈB çB çQÈ+ p¨B #QÈ+- *?B M h•K #¶M; M?B M /WM; H¢BX .MM; i?-M i?S+ +| i? ? B /ÁM; Hk /Q +€M? ?Q ?bM? i?“M? #¶M; M?B M #„M ç MX o K†i +O ?„M F?) # tQ v i`ÁM Mªv p¼i H M F?-M;X æ M; Î F?-M; i`mM;- i v TªB +O ?„M i?m¨M i? K|K`i T?€ F?-M; # v ` +?ûK M€i çQ¨M +€M? ?Q p¬ i¨M

*?B M h•K HÆ HYM; ;B[F?-M; i`mM;- €M? K„i çªQ [m F?„T MÆB M?QM; H¢B F?- M?B M iW i` M çdM? ç-m- K°i ;B¼M; M|B #,M; H½M? M?Q Km¶B F m p M; H M # M

@ L;QÆB F?¬M; i? ;B i +? i i X >B M iϕB ?½v tm®M; ϕB5

*?B M h•K;B"i KbM?- +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; HϕB- i` M ϕdM? ϕ-m- K°i Hm²M; €M +?ûK tm®M;X h`QM; HÁM; ?QªM; ?®i- ?„M +?Êi [m€i iQ K°i iB M; ,

@ S?QM; o•M o¬ E}5

h? M? •K i`M M; "T bU FBM? M; ϕ+ p¬ ?ϕM p` F?¬M; i? iBMX

J°i +°i #,M; ?bM? i?QB tQ v i`ÁM iW i`QM; i-M; K•v `ÆB tm®M; ϕ°i M?B M M´imM o•M o¬ E} p K†i HϕM? HMM; # v` - i v T?ªB +?`T FB K +?ûK tm®M; - F?¬M; +| K°i - FB K i`QM; i v ?„M HϕB H` æ L; k EB K æªK b„ + #ûM HWM; / M? i?B M ?ϕX

*?B M h•K i`QM; HÁM; +`M; ?QªM; bÊX EbM? F?Q +?Q ? T?€i iB i- M; QM; iK Hϕ #ªM b) F?¬M; #` [mv i„ + +O HoM? pU+ªM? ?QÎM; X J°i FB K M`v M m M?Q +?ûK HQÌM;

h`QM; H9+ M; mv +`T- iϕB F?QªM? F?„ + æ L; k EB K æªK i`QM; i v S?QM; o•M o¬ K†i- i v i`€B +O *?B M h•K +kM; ;BÆ` i`QÊ+ M; QÌB

ósmwi5ô

*?•M F?Q i`QM; ϕ M ϕB M +O \*?B M h•K ϕB M +m²M; p`M +?mv M- K°i pÁM; €M? M? M? +?|M; iÄ` - # Q i`MK iQ`M #° #`M i vX :-M M?Q M; v €M? b€M; FB # Q i`M EB K æªK +kM; H†M; H) F?¬M; K°i iB M; ϕ°M; T?€ pÐ i-M; i-M; F?¬M; ;B M +?ûK p i`M M i? M? •K b„ + #ûM p M; H M- æ L; k EB K æªK +m®B +MM; #` #`M i v +SM; M F T H`vX

*?B M h•K +QÌB HϕM? K°i iB M; - i v T?ªB i?bM? HbM? pmM; ` ϕ€M? i?ŠM; M; U+ - H9+ M`v- æ L; k EB K æªK ϕ M; #` F T H`v ϕ°i M?B M iW +QÆM; ?| i?`M? M?m- i? ?QÊM; ϕ-m +O *?B M h•KX

J°i +?B m M`v ?Q`M iQ`M` F?ÄB /U HB m +O *?B M h•K- +,M #ªM F?¬M; M; Ìi? M +SM; M?Q p`vX J„i i?`v K°i Hm²M; b€M; HϕM? iW KkB FB K ϕ2M F`i +O æ L; k EB i`QM; HÁM; ?„M #¶M; M?B M T?€i HϕM?X >„M ϕ½ HoM? ;B€Q [m bU b„ + #ûM +O +?Q i? M? FB K M`v p|i i`9M;

* Q i?O /M b Q +kM; +| i?O ϕQϕM +O + Q i?OX h v T?ªB +O *?B M h•K pšM iB T i ;BªK K` +ÁM i,M; i? K- ϕ²M; i?ÌB i?•M i` M +® ;„M; M; Y p T?Q b m- +® ;„M; FûC æ L; k EB K æªK

ó•K5ô

EbM? F?Q imM; # v- imv i?Q T?B m ϕ½M; - iB m i€M p #®M ?QÊM; X L?[M; #,M; ? B M; QÌB i`QM; pÁM; i`,K i`QÊM; -K -K pÐ i M- pKM #,M; #„M` imM; i|2X *?B M + Q i?O h?-M +`T ?"m F€- # M i`QM; HoM? pU+ +¬M; HU+ +O ?„M HϕB i,M; i? K F p`Q- S?QM; o•M o¬ E} +,M #ªM F?¬M; i? +?®M; ϕÐ ϕQÊ+X J°i +¶ +?•M HU+ +m²M S?QM; o•M o¬ E}- iQ`M i?•M ?„M HB M iK+ M´imM; - ?| i?`M? KªM? pKM ϕ-v i`ÌB

ósQ i5ô

J°i €M? FB K b„ + #ûM iW i`QM; +QM M; QÆB +O \*?B M h•K t i [m - +m®B +MM; + K°i +?9iX æ L; k EB K æªK `Qi H M K°i iB M; - ?| i?`M? K°i +¬m p²M; #B M K`i i` +?d +ÁM HϕB K°i KbM? *?B M h•K ϕSM; ;B[?Q F?¬M;

J°i +ªK ;B€+ ϕ m`€i iW i` M K†i i`mv M ϕ MX \*?B M h•K #`i ;B€+ ϕQ i v H m [m - QÆM QÊiX >„M +9B ϕ-m M?bM tm®M; - +?d i?`v HÁM; #`M i v ϕ-v K€m- H9+ M`v K€

óh€+?5ô

hW /QÈB +^K- K°i ;B¼i K€m ϕÄ iQÆB `ÆB tm®M; X \*?B M h•K M; ϕ+ M?B M- /MM; i +O - H`M / i`„M; MäM ϕ°i M?B M M Si` X J°i p i FB K t`m tQ iW K€ i`€B FûQ /`B ϕ ?² ϕ M ; -M tQÆM; b¼

" M M;Q`B K'v M;`M i`QÊM;- i¢B i`mM; QÆM; i?B M ç` - K°i S?QM; o•M o¬ E} F?
F?¬M;X " M M;QìB ?„M- p¬ b® +€M? ?Q +O imv i HB M F?¬M; M;WM; ?ÊT i MX
L;k EB K æªK HB M iW i`QM; ;Bì imv i # v` - `ÆB p`Q HÁM; #`M i v +O ?„M- T?€
S?QM; o•M o¬ E} H½M? ç¢K M?bM *?B M h•K- H~K #~K MìB,

@ L m M?Q i`QÊ+ F?B i ?Q`M i?`M? o¬ >¢M hB m h?B M æ` i-M; i?S ? B- M;QÆ
pU+- MìB F?¬M; +?WM; +ÁM +ì i? ;B i +? i i X h? M?QM; ?B M i¢B- M;QÆB ç½ F

@ S?QM; o•M o¬ E}- i Km®M ;B i M;QÆB5

h`QM; Fw S+ +O \*?B M h•K ç•v H`H-M ç-m iB M i?K i?QÆM;X >„M #¶M; M?B M ?
#®M T?Q - p¬ b® +°i #,M; ;`Q i?ûi H Q p ?QÊM; S?QM; o•M o¬ E}

ó•K5ô

S?QM; o•M o¬ E} +,M #ªM F?¬M; ? +ì w TªM F?€M;- iMv w ç +?Q K'v p¢M +°i #
#,M; bÆM ç€M? M€i i?•M i? p` +€M? ?Q ç-v i`ìB i?`M? KªM? pKMX æ L;k EB K
FB K M;•M p M; p¼M; +ªF?¬M; ;B M- H¢B H-M M[#B M K' i F?¬M; i?'vX

óh TªB çQÊ+ idM? i€Q H¢B5 æ9M; p"v- i TªB idM? i€Q H¢B ô S?QM; o•M o¬ E}
h•K i`€B H¢B p¬ +MM; idM? i€Q H¢BX >„M i?Î p`B ?ÆB i?"i b•m- K€m iQÆB p®M
H¢B `9i p`QX

*?B M h•K +kM; #B i- K°i FQ+? pW `²B pšM F?¬M; i? ;B i +? i S?QM; o•M o¬ E}
+O ?„M K` i?¬BX

h?•M H` K°i +QìM; ;Bª- ?ÆM M[ +ÁM H` +QìM; ;Bª h?¬M +'T ?"m F€- *?B M h•K i
ç€M? +? i #'i +S ç®B i?O M`Q i?U+ HU+ i?'T ?ÆM KbM?X *?Q /M ç®B Kti pÈB +
*?B M i°+ +kM; F?¬M; +?Q T?ûT ?„M #¢B /QÈB i v ç®B T?QÆM;X

J` i` M i?U+ i - bQ pÈB i?'i #¢B +ÁM F?ì +?`m ?ÆM çì H` #` K°i F i?U+ HU+ F?¬M

h`QM; K„i +O \*?B M h•K- S?QM; o•M o¬ E} +?QM? H` K°i F i?U+ HU+ F?¬M; #^M
S?QM; o•M o¬ E} ?„M +kM; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; +O HoM? pU+- i?S
F€ ç m +ì i? +ªK SM; çQÊ+ HšM M? mX

h`QM; ç-m p M; H M HìB MìB +O ç M?'i +?B M iQÊM;- \*?B M h•K i`QM; HÁM; ;B`
H M i`QM; ç-mX

óo¬ >¢M hB m h?B M æ` 5 E?¬M; b B5 *?B M iQÊM; ?bM? M?Q ç½ iWM; MìB [m -
pää ?¼+ M`v +?QM? H` #ªM i? F?¬M; i? /B ç°M;X *ì çB m ô *?B M h•K /MM; i?-
T?QÆM; S?QM; o•M o¬ E} tm'i ?B M H-M +m®B +MM;- M?QM; H¢B ?Q`M iQ`M F?-
+O ?„M F?) M?Qm H¢B, óo¬ >¢M hB m h?B M æ` i-M; i?S ? B\ G) M`Q #ªM i? +
hbK çQÊ+ #ªM i? +O ?„M- M?'i ç`M? +ì i? ;B i +? i ?„M L?QM; #ªM i? +O ?„M

•M? K„i +O *?B M h•K ?B M H M p ?mM; €+X >„M çSM; i?šM; i`QM; ?Q F?¬M;
T?QÆM;- ç€M? ;B€ MÆB K` #ªM i? +ì F?ª M,M; i²M i¢B M?'i F?B S?QM; o•M o¬
h?B M æ` X

h`QM; F?B \*?B M h•K ç M; bmv M;?o H`K +€+? M`Q ç SM; T?ì pÈB o¬ >¢M hB m h
çì i`QM; HoM? pU+- S?QM; o•M o¬ E} +kM; ç M; K°i Kti +ªK i?K ç†+ iQM? +O HoM
`®i +m°+ H`K i? M`Q KÈB +ì i? T?€ pĐ çQÊ+ HoM? pU+ M`v- +ì H) +?m`M t€+ K`
HQ¢B HoM? pU+ M`vX

óE?¬M; ç9M;5 GoM? pU+ M?'i ç`M? +ì bÆ ?Î- F?¬M; i? M`Q ?Q`M K„p¬ F?mv i #`
ç½ F?¬M; +-M i?B i TªB i²M i¢BX GoM? pU+ K°i F?B i?B i`B M- ç®B i?O +?d +ì
+? i- ? B H` b) #` p•v F?®M poM? pB M # M i`QM; HoM? pU+Xô S?QM; o•M o¬ E}
+?mv M, óGoM? pU+ HoM? pU+ `®i +m°+ H` i?S ;b\ Lì `®i +m°+ +ì ;b F?€+ bQ p

@ > ? ?

"¶M; M?B M K°i i`"M +QìB +m²M; /¢B p M; H MX *?B M h•K çSM; M;¢Q M;? ;B[?

@ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB i`®M F?¬M; i?Q€i ç•m5 h ç½ ibK çQÊ+ bÆ ?Î+O M;
S?QM; o•M o¬ E} pšM F?¬M; +Y ç°M; - M?QM; bU +?9 w +kM; ç½ i"Ti`mM; p"Q M; C
@ *?d +¬M ibK çQÊ+ #ªM i? +O M; QÆB- M; QÆB M?'i ç`M? T?ªB +? i L; QÆB F?
*?B M h•K +QìB HçM?,

@ J†+ /M i F?¬M; M?bM i?'v #ªM i? +O M; QÆB- +kM; F?¬M; i? /MM; i?¬M i?S+
M?"M +¬M; T?€T M"v +O M; QÆB [mª i?"iªQ /B m- M?QM; F?¬M; M?bM i?'v M; QÆB
b) F?¬M; ibK çQÊ+ #ªM i? +O M; QÆBX J; QÆB ?½v +?'T M?"M çB

*?B M h•K +QìB HÈM- ®M; i v €Q pmM; H M- HB M iK+ ?mv ç°M; X hWM; iB M; M
#,M; iW i`ìB + Q`ÆB tm®M; #¶M; M?B M`mM; +?mv M- p¬ b® pKM #,M; "Q`Q`Æ
h•K pmM; H M- iWM; +°i #,M; /"v ç†+ /QÈB bU çB m F?B M +O ?„M ç²M; HQç i H C

ó•K -K -K5ô

L?[M; iB M; M' HB M iK+ p M; H M- iWM; F?®B #,M; bÆM i?"i HÈM HÆ HYM; ;B[
F?'M; H² #„M i'9M; - -K -K MSi` - M'imM; i?"M? K°i çQ`M bQÆM; imv i HQÈM Hì

*QM M; QÆB *?B M h•K +Q`9i HçB- ? B i v HB M iK+ ?mv ç°M; X h` M çdM? ç-m pk
iWM; +°i #,M; iQ HçB HB M iK+ H Q p K°i T?QÆM; ?QÈM; F?€+

J°i +°i HçB K°i +°i X *?B M h•K /MM; T?QÆM; T?€T M; mv M i?Ov M?'i- M?QM; +
M?'i X S?€ ?Ov #,M; bÆM; B[F?¬M; i`mM; - /MM; T?QÆM; i?S+ M"v ç ibK` MÆB
o•M o¬ E}X

óªM i? M?'i ç`M? H` M?QÊ+ çB K +O ?„MX o¬ >çM hB m h?B M æ` i-M; i?S M
ç°M; çQÊ+X h-M; i?S ? B +?Q /M +| HÊB ?çB ?ÆM- +kM; F?¬M; i? F?B M +?Q H
i,M; +QìM; M; M; pÈB #ªM i?•M- +?Q M M #ªM i? pšM H` M?QÊ+ çB K +O ?„MX æ
*?B M h•K +`M; M; ?o +`M; +ªK i?'v +| Hw- +kM; +`M; +ªK i?'v ?QM; T?'MX > B i
?mv ç°M; X o¬ b® +°i #,M; i`QM; bm®i H'T H€M? HçB # v p ?QÈM; K°i #,M; bÆM F

jyRX *?QÆM; jyR, Pm h? *O o¬ >çM hB m h?B M æ`

J°i iB M; `çM MSi p M; H MX *?B M h•K i•K i?¬M F?) ç°M; - HB M i?2Q iB M; M?b
o¬ E} i?•M K†+ €Q #`Q i`„M; - i?¬M i?€B mM; /mM; ççT #QÊ+ ;B[?Q F?¬M; - iW T?
i?"i HÈM #QÊ+ `X

*?B M h•K +QìB HçM?,

@ L; QÆB `®i +m°+ ç½ +?`m` `²BX

.Si HìB- b„+ K†i +O ?„MH"TiS+ i`îM M•K H½M?X ""M i v p®M ç M; ?QÈM; p K°
tQ v +?mv M- +?ûK p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X o¬ b® #,M; H,M; F?'M; H² H!2` M
`Ð H Q p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}X

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} [m€i F?) K°i iB M; - /QÈB +?•M M?9M K°i +€B- ? B i v M?Q +€M?
p¼i H M i`ìBX hWM; +°i #,M; b„+ M?¼M HQÈi [m # M /QÈB +?•M +O ?„MX h`QM;
M?Q K°i +QM +?BK +„i ?! i?"M? K°i çB K ç2M #B M K'i içB i`ìB + Q

*?B M h•K p K†i M; ?B K i9+ - M; QM; i?¬M M?bM p"Q F?¬M; i`mM; X :B[? B i v-
imv i M; QM; iK i?"M? pìM [m M? iQ`M #° #`M i v- tQ v i`ÁM +U+ M? M?X h`QM; +
?„M- K°i; ½ M K iY €Q i`„M; K M; i?2Q F?Q i? pçM [m•M iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M
K°i ;!+ F?) H v ç°M; ç m BM`ä p"Q i`QM; K„iX

@ 5

*?B M h•K [m€i HÈM K°i iB M;X :B[? B i v- pÁM; tQ€v #,M; imv i ç M; tQ v i`Á
M; v b m ç!- [m M? M;QìB ?„M- K'v iÁ #,M; bÆM HÆ HYM; -K -K pĐ pKM- ?! i?`
*?B M h•K +?ûK` K°i +?QÎM;- #,M; H,M; H"TiS+ ;"Q i?ûi T?€i` M?[M; iB M; ótC
p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E} i` M #-m i`lBX

h?-M i?S+ +O *?B M h•K T?€i? # v` - i`aB`°M; i`QM; T?¢K pB K'v M;"M /†K [r
i` M i`lB ç½ tm'i ?B M K°i S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; ?„M pšM F?¬M; /€K HÆ H`X

S?QM; o•M o¬ E} /M b Q +kM; H`K°i + Q i?O h?-M +'TX GoM? pU+ K M; ç M HÊB
i?b ç½ +?B K ? i i?B M i?lB ç` HÊB- M?QM; HoM? pU+ +kM; F?¬M; T?aB H` p¬ ç
+MM; +aM? ;B€+X

Zm^a M?B M- /MM; i?-M i?S+ +! i? M?bM i?'v- # M i`€B- # M T?aB- b m HQM; p` #
#,M; bÆM ç²M; i?lB tm'i ?B M M?[M; S?QM; o•M o¬ E} ;B®M; M? m M?Q ç9+- F?
M? mX

@ >W5

*?B M h•K ?W H¢M? K°i iB M;- i v T?aB /UM; i?ŠM; H M +?ûK K¢M? tm®M;X G¢B
H² bKT tm®M;- ?! i?"M? p¬ b® H,M; T?B M b„+ #ûM- M?Q #°+ HQM #„M p #®M
S?QM; o•M o¬ E} ç m ó?QÎM; i?Kô p¬ b® H,M; T?B M i?,K ?ÁBX

hW ç` T?QÆM;- ?bM? /mM; ;B®M; M?Q MQÈ+ bm®B T?mM K¢M?` X

æ9M; M?Q *?B M h•K bmv çQ€M- /U i?2Q w ç²# M ç-m +O S?QM; o•M o¬ E}- o¬ >
i?"i p¬ ?¢M iB T?¢M iB T +"M pÈB HoM? pU+X

J†+ /M +MM; H`im Hmv M ç Q ç¢Q- +?ŠM; ?¢M M?Q \*?B M h•K p` æ Q h?-M- M?Q
M?"M F?€+ M? m ç®B pÈB ç Q ç¢Q- +?Q M M HoM? pU+ HoM? M;°` +kM; F?¬M;
i„+ +O HoM? pU+ p` mv HU+ i`B M ?B M` +kM; F?¬M; ;B®M; M? mX

æ®B pÈB S?QM; o•M o¬ E} K` M!B- i?"M? iUm +m®B +MM; +O o¬ >¢M hB m h?B M
td M?Q HoM? pU+- M?QM; +kM; F?¬M; +! M;?o H` o¬ >¢M hB m h?B M æ` FûK ?A
b€M; H"Ti` o¬ >¢M hB m h?B M æ` -KK+ çQ+? +O ?„M +?QM? H` SM; T?! pÈB M

o¬ >¢M hB m h?B M æ` T?•M H`K # i-M; L;Q¢B- h`mM;- L°B- K` +aM? ;BÈB +O S
+?QM? H` i-M; i?S ? B- h`mM; h?B M æ` X æ¢i ç M i-M; M`v- ?! i?•M p` #aM i?
F?¬M; +! #!M; M;QìB i`„M; b€M; M?Q i`QÈ+ FB X æ¢i ç M i-M; i?S ? B- Km®M T
#aM i? - ç° F?! +O M! F?¬M; i?m ;b T?€; BªB o¬ >¢M hB m h?B M æ` X

æ¢i ç M +aM? ;BÈB M`v- #aM i? F?¬M; +ÁM #` ;BÈB ?¢M i¢B +?¶- +! i? iU /Q /B ç
ç´B ;B[#aM i? p` ?! i?•MX L?Q p"v- M m M?Q Km®M +¬M; T?€ o¬ >¢M hB m h?
+`M; ;B i,M; ;'T #°BX

h` M #-m i`lB- F?!2 KB M; S?QM; o•M o¬ E} H°` K°i MK +QìB H½M? F?®+- +†T K
p M; p¼M; F?„T ç'i i`lB,

@ o¬5

L?[M; #,M; H,M; ç M; #„M ç M F?B +ÁM +€+? S?QM; o•M o¬ E} ?ÆM M,K KQÆB i`
p`Q K°i #S+ iQìM; p¬ ?bM?- ç°i M?B M /WM; i¢BX ",M; H,M; /`v ç†+ ç€M? p`Q K†
+?MK #,M; pKM #„M` #®M T?Q - ?! i?"M? K°i +ÆM H®+ #,M; imv i ;B[ F?¬M; i`

@ >¢M5

G¢B H` K°i •K #¢Q ç€M? p`Q i`QM; i B \*?B M h•K- H`K +?Q iQ`M i?•M ?„M F?¬M;
M;QM; iK i` M i v i?B m +?9i ç½ iªM çBX G-M M`v- MÆB •K #¢Q p M; H M H¢B H`

@ hB m5

G¢B H` K°i •K #¢Q p M; H MX h`QM; iB M; p M; M`v- *?B M h•K +aK ;B€+ M?Q +!
+?†i çSi K°i #° T?"M HB M ? ;B[KbM? p` HoM? pU+X h`QM; HÁM; `MM; KbM?- b
+?Q F`T T?aM SM;- H¢B H` p`B •K #¢Q ç€M? p`Q i`QM; ç-m

@ h?B M5

@ æ` 5

E?B K°i +? [+m®B +MM; p M; H M- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - #,M; bÆM p¬ i" M
iWM; +?MK #,M; bQÆM; F?m +? i€M ` - H" M `°M; ç M iQ" M #° # - m i` ÌB p" K†i ç' iX

óS?Ki5ô

*?B M h•K i•K i? - M #` i?QÆM; - T?mM ` K°i M; KK K€m iQÆBX h`QM; K„i ?„M- i?
K" m- ; B®M; M?Q +?bK p" Q i`QM; #|M; i®B p¬ i" MX

*?B M h•K +ÁM +?Q ?B m H" +?mv M ; b t^av ` - HB M ? ; B[?„M p" HoM? pU+ ç
L?QM; K v K„M H" HQΦB bmv v m M" v F?€+ ?ŠM pÈB +?†i çSi ?Q" M iQ" MX h`QM;
/QÌM; pšM ç M; Î i`QM; HoM? pU+ +O KbM? - M?QM; HΦB `ÆB p" Q K°i HoM? pU+ i
h`QM; +^aK SM; +O i? - M i?S+ - M, K ; ½ S?QM; o•M o¬ E} T?•M #® H" K M, K ?QÈM; - i
?bM? +mM; - /U i?2Q ç° +QM; FûQ /" B p ? B # M- pW p†M M®B iB T pÈB M? m- i
p•v [m M? i?•M i? *?B M h•KX

@ 5

GΦB H" K°i iB M; ?ûi p M; H MX L, K S?QM; o•M o¬ E} b„+ K†i HΦM? HMM; ç²M; i?
T?B M H Q p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E} iW +U+ ç°M; ?| i?"M? +U+ ioM? - F?UM; H
HYM; ; B[F?¬M; i`mM; - +?B i tΦ ` €M? b€M; `U+ `DX

S?QM; o•M o¬ E} €M? K„i #,M; H½M?X G9+ M" v- M; QΦB i`W +QM M; QÆB F?¬M; T?
?„M ç½ ; - M M?Q iB T + " M pÈB "´ M h¬MX L m H" #Ä [m M?•M i® ç¬B K„i- iΦB i?ÌB
+?QM? H" ; B®M; M? m M?Q ç9+ - #' i F H" i•K +^aM? ? v H" i?S F?€+X J°i Hm²M; b
ç2M F` i M?Q ç K i®B +O K°i ; ½ S?QM; o•M o¬ E} H|2 H M- t i [m +QM M; QÆB +O
+ÁM HΦBX

L, K ?| i?•M i?B i`B M o¬ >ΦM hB m h?B M æ` ç²M; i?ÌB ?mv ç°M; i v T?^aBX ", M;
HQÈi [m - +?mv M ç°M; ç M p" Q M? m- iΦQ i?"M? K°i ?bM? + - m i?" i HÈM # Q #¼
+kM; +„i çSi imv i çΦB #° T?•M HB M ? ; B[*?B M h•K p" HoM? pU+ +O ?„MX

óE?¬M; - F?¬M; i? ô h` M K†i *?B M h•K ?B M H M p FBM? ?½B- K°i HQΦB +^aK ;
HÁM; X L, M; HQÈM; +?mM; [m M? /QÌM; M?Q #` +„i çSi - ?„M F?¬M; i? iW i`QM;
M, M; HQÈM; ç #M ç„T bU iB m ? QX

@ E?¬M; i? M" Q5 æ•v H" HoM? pU+ +O i - M; QÆB H" K b Q +| i? Î # M i`QM; HoM
pU+ F?€+ \ E?¬M; +| F?ÎB çB K- M; QÆB +, M #^aM F?¬M; +| +€+? M" Q i?"M? H" TH

*?B M h•K /QÌM; M?Q ç½ #` ç<sup>a</sup> FQ+? [m € HÈM- F?¬M; M; WM; ?ûi H MX h` M K†i
i`QM; M?€v K„i iW /QÈB / M´B H M- H M ç - v F?m¬M K†iX

hΦB K°i MÆB M" Q ç| i`QM; F?¬M; ; B M- i•K iB M? +O S?QM; o•M o¬ E} p®M #, M; H
óE?ÎB çB K ô

J°i +?9i #B M ?| M" v K†+ /M v m Èi- M?QM; *?B M h•K HΦB T?€i ?B M çQÊ+X >„M
p K°i MÆB M" Q ç| i`QM; ?Q F?¬M; - i`QM; K„i ?B M H M i? - M b„+ ?mM; €+X "QÊ+
F?¬M; ; B M bKT ç´ tm®M; # M /QÈB- *?B M h•K p" M +?mv M +?•M HU+ iQ" M i?•M
+U+ F€ pB /B m i`QM; +^aK SM; X

G9+ # M ç - m b€M; H" T ` o¬ >ΦM hB m h?B M æ` - KK+ çQ+? +O S?QM; o•M o¬
M? [M; + Q i?O bÎ ? [m HoM? pU+ - +MM; pÈB M? [M; T?QÆM; i?S+ T?K i`Ê +?B M
o K†i ?B m [m^a- o¬ >ΦM hB m h?B M æ` i - M; i?S ? B K†+ /M F?¬M; ; B®M; M?Q
i?O p" Q K°i ?Q" M +^aM? +?B M ç´m ?Q" M iQ" M F?€+ - M?QM; M| HΦB +| HB m K°i Q

.M b Q- F?¬M; ; B®M; HoM? pU+ #` K°i b® ?ΦM +? - o¬ >ΦM hB m h?B M æ` iΦB #
i? bY /KM; - çB m FB M /mv M? 'i +?QM? H" ? Q T?Q çΦB HQÈM; i•K i? - M p" +?•M

æQÆM; M?B M- M?[M; çB m M"v S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i? M|B +?Q *?B M h•K
?B m H-K H" HoM? pU+- p"v i?b +S ç +?Q ?„M ?B m H-K M?Q p"vX

hW K°i HQçB i`bM? ç° K" M|B- o¬ >çM hB m h?B M æ` /Q S?QM; o•M o¬ E} b€M; i
çQîM; F?€+ ?ŠM pËB HoM? pU+X hçB i?îB çB K ?B M M v- o¬ >çM hB m h?B M a
pËB HoM? pU+- M?QM; b m M"v b) M?Q i? M"Q i?b F?¬M; B #B i çQÊ+X

h@+ ç° +O *?B M h•K i`QM; M?€v K„i çç i ç M K°i KS+ ç° F?| +| i? ?bM? /mM; X a
i`, K i`QÊM; - F?¬M; ;B M T?Q b m pšM +ÁM HQm HçB K°i çQîM; +?•M F?¬M; ?bM
L?[M; MÆB çB [m - p¬ b® F?®B #,M; M' M€iX *?B M h•K ;B®M; M?Q K°i pB M ççM
M„K +?†i- +?B M ç Q ç½ MÆB i v- M?Q iB +?ÊT /U i?2Q p` i`Q i`QM; +ªK SM; +?

h`QîM; ç Q pW +?ûK tm®M; - K°i MÆB M"Q ç| i`QM; F?¬M; ;B M ç°i M?B M i`î M
i-M; i-M; F?¬M; ;B M m®M F?9+- ``i M? M? H M `°M; ` içQ i?`M? K°i pÁM; ;ÊM b
i`QM; +ªK SM; +O *?B M h•K ``i M? M? #B M K'i- #ªM i? +O S?QM; o•M o¬ E} ç½
p` F?€+X

J†+ /M i`QM; HÁM; ?B m `ä H-M M"v ``i F?| M„K çQÊ+ p` i`Q +O #ªM i? S?QM;
h•K pšM M?Q i`QÊ+ /¼+ i?2Q T?QÆM; ?QÊM; # M ç-m H Q çB- i`QM; M?€v K„i ç
i`„M; MäM /Q o¬ >çM hB m h?B M æ` ?bM? i?`M?X ",M; H,M; iW p¬ b® [mv i„+ +`m
#` \*?B M h•K KçM? K) T?€ pÐ- ?| i?`M? iWM; KªM? M?Ä

v ç² +O *?B M h•K ``i çÆM ;BªMX L m M?Q F?¬M; i? ;•v i?QÆM; i`M +?Q #ªM i?
i?b i`QÊ+ F?B FB K F?Q +O ç®B T?QÆM; ?Q`M iQ`M #`B tQ+? M?[M; M,M; HQÊM
T?B M i?B M ç` M"v- K°i H-M M[M®B HB M HB M ? pËB HoM? pU+ +O KbM?X
+?d +-M +~M i?"M K°i +?9i- F?¬M; ç #` +m®M p"Q T?çK pB M"v- #`i F F„M,M; /Q
H"TM"v +| tªQ /B m # Q M?B m +kM; b) #` i?`i #çB- +?Q Qi H" F?¬M; +| +€+? M"Q
KbM?X

S?QM; o•M o¬ E} çQÆM; M?B M M?bM` w ç² +O *?B M h•K X L; v F?B *?B M h•K
H Q` F?ÄB T?çK pB +O o¬ >çM hB m h?B M æ` - i`QÊ+ K„i +O ?„M #¶M; M?Q
i? K K°i i?•MªM?- +?QM? H" K°i i`QM; M,K ?| i?•M +O S?QM; o•M o¬ E}X

*?B M h•K b„+ K†i HçM? H)Q- iS+ ;B" M ?W K°i iB M; - +?ûK` K°i +?QîM; X S?Q ç
p K†i ?| ?[M; - +kM; iQÆM; iU K°i +?QîM; ç€M?` X > B +?QîM; p +?çK p"Q M? m
?`M ?MM; ?`m iW i`QM; +Æ i? \*?B M h•K #„M` - ç€M? i M S?QM; o•M o¬ E} i?`M
HQÊM; FB K F?Q #„M` #®M T?Q

ªM? p"i #®M T?Q #¶M; M?B M #B MªQX *| +•m FûK K°i Hv çB K°i /†K- #îB pb K°i
i` i`QM; +?®+ H€i- *?B M h•K K°i H-M M[#` +m®M p"Q # M i`QM; - ç°i M?B M H
>çM hB m h?B M æ`

jykX *?QÆM; jyk, "´M h¬M sm'i h?O

*?B M h•K pW KÈB T?€M€i K°i ?| i?•M- H"TiS+ HçB M;QM; iK i?`M? K°i ?| i?•
T?•M` H"K M,K ?QÊM; - i v T?ªB ?mv ç°M; X o¬ i" M FB K F?Q iW HÁM; #`M i v #,
K°i ?bM? +-m FB K F?Q `ä ``M; X EB K F?Q H"Mi`M # M i`QM; o¬ >çM hB m h?
T? M?[M; M,M; HQÊM; T?B FB K F?Q +ÁM HçBX

*?d i`QM; i?îB ;B M p`B H-M ?¬ ?'T- *?B M h•K ç½ F?¬M; i? +ªK ;B€+ çQÊ+ #`i +S
F?Q M"Q +| i? ?'T i?m HÊB /KM; X E?„T MÆB ç m H" FB K F?Q K`i Kî- F?¬M; M;
i`,K H¶ i?OM; t•K M?"T p"Q +Æ i? ?„MX

J°i HQϕB +^aK; B€+ bmv v m iW /•M; H M i`QM; HÁM; \*?B M h•KX " M i`QM; o¬ >ϕM
 +?B m ç m ? Q T?Q `i M?B m M,M; HQÊM;- ?ÆM M[HϕB F?¬M; çQÊ+ #´ bmm; X
 v m çB K°i T?¬M- ç M +m®B +MM; b) F?¬M; +ÁM F?^aM,M; mv ?B T ç M +?O M?•M
 ç| +kM; +?QM? H` H9+ F #` p•v F?®M i`QM; o¬ >ϕM hB m h?B M æ` ç`M? #| i v +
 *?B M h•K i`QM; HÁM; i?¬K FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- F?¬M; +ÁM /€K F?BM? i?QÌM
 ?„M pšM çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+?- ? B K„i M?„K HϕB- i?¬M i?S+ KÎ`°M; ` -+
 iK p`Q ? B i vX " M i`QM; FBM? Kϕ+?- +?•M F?Q HQm ç°M; çϕi ç M K°i KS+ ç° HÊ
 b„T T?mM i`Q- +?ì çÊB K°i F?„+ +m®B +MM; X
 S?QM; o•M o¬ E} ?B m `ä- *?B M h•K +kM; ;B®M; M?Q ?„M ç M; +?ì K°i +Æ ?°BX
 S?QM; o•M o¬ E} ç M; +?ì çÊB HoM? pU+ M`v i M pĐ- K°i F?„+ ç| +?QM? H` i?ìB +
 HoM? pU+X L m M?Q #Ä HĐ- b) +MM; i M pĐ i?2Q HoM? pU+- ?Q†+ H` ç +?Q ç®
 F?€+X *?B M h•K ç½ i`<sup>a</sup>B [m K°i H-M FBM? M; ?B K- M?`i ç`M? ?`M? bU b) +`M; i
 *?B M h•K +kM; ?B m `ä bmv M; ?o +O S?QM; o•M o¬ E}X h` M i?U+ i - ? B # M ç
 T?QÆM; X J°i F?„+ F?B S?QM; o•M o¬ E} i?Q€i i?•M +kM; +?QM? H` H9+ i?ìB +Æ
 *?B M h•K F?¬M; M; WM; M; QM; iK M,M; HQÊM; X " M i`QM; o¬ >ϕM hB m h?B M
 /MM; FB K M; mv M K`v i`, K i`B m M, K iϕQ i?`M? - #`i +S K°i ?`M? ç°M; M`Q ç m iB
 F?Q- +?Q M M ?„M pšM +?ì çÊB ç T?€i ` K°i FQ+? +m®B +MM; X
 h?ìB ;B M HŠM; H†M; i`¬B [m X hbM? ?m®M; # M i`QM; HoM? pU+ [m^a M?B M ç½
 S?QM; o•M o¬ E}X
 E?¬M; +ÁM bU F?®M; +? +O *?B M h•K- [mv i„+ # M i`QM; HoM? pU+ +m®B +MM
 #,M; bÆM F?`M; H² p +?ϕK p`Q M? mX L?[M; +°i #,M; iQ HÈM i`QM; bm®i b„+ #ûM
 ç•K p`QX o¬ b® pKM #,M; iW #-m i`lB H^a i^a `ÆB tm®M; X h` M K†i ç`i p M; H M M?
 F?®B #,M; F?¬M; M; WM; /B ç°M; - K b€i- ç`T p`Q M? mX
 hQ`M #° HoM? pU+ /¬M /¬M ?B M ` /`m ?B m i M pĐX
 hϕB K°i MÆB M`Q ç| i`QM; F?¬M; ;B M- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F?) ç°M; - H
 i`lBX \*?B M h•K +kM; KÎK„i ` - iQ`M #° iBM? i?¬M i`T i`mM; p`Q F?¬M; i`mM; X æ
 pU+- ?„M pšM ?B m `ä ?ÆM bQ pÊB S?QM; o•M o¬ E} ç M; Î# M i`QM; o¬ >ϕM hB
 ó*Æ ?°B ç½ ç M5ô
 h`QM; HÁM; ? B M; QlB ç²M; i?lB tm`i ?B M w MB K M`vX
 ó„+ `„+ `„+5ô
 J°i iB M; `ϕM MSi p M; H M iW i`lB + Q- b m ç| ;B®M; M?Q K†i ç`i MSi M - iWM;
 ?B M i`M #-m i`lBX L?[M; çQlM; p•M M? M? +?lM; KÎ`°M; - ?l i?`M? K°i F?2 M
 E?¬M; F?Q iQÆB K€i p` €M? K†i i`lB tmv M [m F?2 MSi i`M p`Q # M i`QM; HoM?
 ó•K -K5ô
 h?B M ç` +?`M ç°M; - iWM; #,M; H,M; iQ HÈM i`M #-m i`lB p°B p½ `ÆB tm®M; X
 #,M; H,M; ç°i M?B M pĐ M€iX " M i`QM; #,M; H,M; - #^aM i? +O S?QM; o•M o¬ E}
 i?lB- M,K ?l i?•M /mv i`b o¬ >ϕM hB m h?B M æ` +kM; i`Î M M Kl M?ϕiX J°i Hm²
 T?€ F?¬M; # v ` - ?QÊM; p S?QM; o•M o¬ E} ç M; H Q ` ;B[i`lBX
 @ 5
 hϕB i`mM; QÆM; o¬ >ϕM hB m h?B M æ` - +QM M; QÆB +O *?B M h•K #¶M; M?B
 ?MM; ?`m iW i`QM; +Æ i? ?„M #„M ` X \*?•M F?Q F?`M; H² M; QM; iK #°+ T?€i- i`
 #° o¬ >ϕM hB m h?B M æ` ç½ K`i çB bU F?®M; +? +O S?QM; o•M o¬ E}- M,M; H
 " M i`QM; FbM? F?Q Kl K`i- *?B M h•K i?ûi HÈM K°i iB M; - T?€ F?¬M; H Q ` çm`

*?B M h•K ç½ K'i çB F?®M; +? ç®B pÈB HoM? pU+ i`QM; K°i çQçM i?ÌB ;B M `i /
i„+ p`i`i iU +O HoM? pU+ ç m +—M +| i?ÌB ;B M- K` F?QªM; i?ÌB ;B M M`v HçB çO
` F?ÄB HoM? pU+ +O ?„MX

GoM? pU+ F?¬M; i? p•v F?®M M; QÌB- FB M içQ HçB i?b +| i€+ /KM; ;bX

*?B M h•K K°i K†i M? M? +?|M; çm' B i?2Q- K°i K†i çB m F?B M HoM? pU+ - ç²M
F?¬M; M; WM; F?®M; +? F?¬M; ;B M i`QÊ+ M; QÌB S?QM; o•M o¬ E}- i`b ?Q½M i®
EB K ;Bª- Hm" M p i®+ ç° F?¬M; M; QÌB M`Q +| i? bQ b€M? çQÊ+X J†+ /M *?B M
F?¬M; ;B M [mv i„+ M; ,M i`Î #QÊ+ iB M +O S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; bU M; ,M i`Î
+U+ ?çM +O S?QM; o•M o¬ E} #Ä [m X

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; M|M; M?Q HY ç®iX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M`v- M
[mª b) F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

óS?ªB M; ,M +ªM ?„M5ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; çB M +m²M; ?ûi H MX E?2 M
F?®M; +? +O *?B M h•K ç½ #„i ç—m F?ûT HçBX

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F?~M i`QÆM; - +QM M; QÆB T?ªM +?B m ?bM?ªM? F
HçM? iW # M M; Q`B HoM? pU+ i`M p`Q- ç°i M?B M K°i w M; ?o HQÊi [m i`QM; ç—
E?¬M; bmv M; ?o M?B m- S?QM; o•M o¬ E} i?ûi H M i`QM; HBM? ?²M, ó"´M h¬M-`
hB M; i?ûi M?Q tmv M i?'m [m F?¬M; ;B M i`MM; çB T- iB M p`Q EB K pU+ - M?"T
hçB K°i MÆB b•m i?ŠK # M i`QM; HÁM; ç'i- "´M h¬M #¶M; M?B M KÎ K„i` - €M? K
*-M +´ +O ?„M F?) +?mv M ç°M; T?€i` iB M; tQÆM; F m ;BÁM ;B½X >QÊM; M?b
o¬ E} i?ûi H MX

> B +QM M; QÆB K`m i`„M; #ç+ #¶M; M?B M #WM; b€M; X a m K°i F?„+ - €M? K„i +
F?¬M; ;B M i`MM; çB T p ?QÊM; æ Q pU+

@ 5

J„i i?´v p i M Si F?¬M; ;B M ç½ ;—M F?ûT HçB- S?QM; o•M o¬ E} ?ûi HÈM K°i iB
i`QM; i v MûK` X J°i iB M; `Qi +?|B i B p M; H M- æ L; k EB K æªK /MM; i®+ ç° M
F?| +| i? T?€i ?B M H Q p T?Q F?2 M Si i`QÊ+ M; QÌBX

æ L; k EB K æªK M?Q p"i b®M; K|+ p`Q i`QM; F?2 M Si- b m ç| iW # M i`QM; i?•M
` K°i +?MK €M? b€M; M?Q K†i i`ÌB +?|B +? M; X L, M; HQÊM; F?´M; H² M´imM; - K
ç½ ;—M F?ûT HçB K°i H—M M[KÎ` X

" M +çM? F?2 M Si- p`B bÊB [mv i„+ ç½ ;—M F?ûT HçB #` M, M; HQÊM; iW æ L; k E
tû çSi` X

S?Q b m- i?•M ?bM? +O S?QM; o•M o¬ E} p¼i H M- ?| i?`M? K°i Hm²M; F?|B M?
` X hçB F?QªM? F?„+ K°i ;|+ €Q K`m i`„M; +m®B +MM; #B M K'i- # M i`QM; HoM?
M?Q /½ i?9,

@ E?¬M; 5

"—m i`ÌB [m2M i?m°+ - K†i ç'i [m2M i?m°+ K°i H—M M[ tm'i ?B M i`QM; K„iX S?Q
tm®M; içB ?"m T?QÆM; +O *?B M æ +mM; X smv M [m M?[M; ;|+ +çM? +O *?E
?„M T?•M` i?`M? K'v pçM BM p`Q i`QM; +QM M; QÆB +O K¼B M; QÌB içB +?B M

ó"´+? #´+?5ô

a m F?B S?QM; o•M o¬ E} tm'i ?B M F?¬M; H•m- ? B #|M; M; QÌB ç—m K€m +kM; iW
T?•M #B i`ÆB tm®M; ? B # M ?„M- +?QM? H` æ Q h?—M p`K°i + Q i?O *?B M i
i?QÆM; M†M; - F?Q iS+ v m Êi- ?B M M?B M H` ç½ i`ªB [m K°i i`"M +?B M i?ªK H
æ Q h?—M p`+ Q i?O h?—M +'T ?"m F€+O *?B M i°+ H B H—M M[tm'i ?B M içB +?
+| K°i # M M`Q iY pQM; - F i [mª M`v i?"i bU M^K M; Q`B /U HB m +O K¼B M; QÌBX

ó> B M; QÌB #¼M ?¼ *?d bÊ H¨ M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? +O + Q i?O *?B M i°+
i`B M F? B HoM? pU+ ôJ°i ;½ + Q i?O h?–M +'T+O æ Q pU+ çSM; i?ŠM; i`QM; ç
M;?oX

@ h b) F?¬M; ç +€+ M; QÆB iÈB ;–M ç [m•M i`QM; pÁM; # #QÈ+X

*?B M h•K ?ûi HÈMX hW HÁM; #¨M i v T?ªB- K°i çQ¨M €M? b€M; H'T H;2 KÎ`°M;`
i M + Q i?O h?–M +'T?"m F€ F?€+ +kM; ;–K H M K°i iB M;- b„+ K†i ç°i M?B M i`Î
ç M; i M`½ +kM; i`Î M M`ä`¨M; X h v T?ªB +O ?„M ;BÆ H M- K°i ç¢Q ?QªM? iW
` - # Q T?O p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E} p¨ æ Q h?–M

ó•K –K5ô

"–m i`ÌB #¶M; M?B M p M; H M K°i iB M; M' HÈMX J¼B M; QÌB #'i ;B€+ M;~M; ç–n
b'K bûi F?'M; H² M' imM;- K•v ç2M p¬i" M #¶M; M?B M tm'i ?B M T?Q i` M *?B M
i®+ ç° +U+ M? M? H M`°M; p #®M T?Q

S?QM; o•M o¬ E} i`-K K†+ F?¬M; M|B- b„+ K†i #bM? ioM?- F?¬M; B +| i? M?bM`
T?`i T?`i i v- H M iB M; ,
@ L; QÆB i`Î p çB- + B [mªM EB K pU+ +?Q i@i5
@ o•M; i?Q bQ T?K5X
h`b h?QÆM; +mM; FQM? F?QK M; Q|B- +?“K`½B HMB H¢B K`v #QÊ+- b m ç| tQ v
;B€T boX "¼M ?¼ ?Q†+ M?B m ?Q†+ Qi ç m #`K°i +?9i i?QÆM; iQ+?X
h`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E} p M; H M H|B M|B +O i M \*?B M i°+ pW`²B- F?) H`
i?“i bU +?m`M #`i`QM; i?|B ;B M M; „M M?`i i?®M; i?B M ?¢\ô
E i ?ÊT pÈB H|B M|B +O h`b h?QÆM; - iQ`M #° i? +K+ HB M ?B M`ä i`QÊ+ K„i ?
"BM? HU+ +O *?B M i°+ ?B M M?B M F?¬M; +?d +| K°i +?9i tm`i ?B M i¢B æ Q pU
i°+ ç½ F?B M +?Q HU+ HQÊM; i`BM? b€i +O +€+ T?QÆM; +?d +| i? /Á tûi çQÊ+
i°+ ?B M M?B M pšM +ÁM K°i #° T?“M HU+ HQÊM; ~M i`M; # M /QÊB K†i MQÊ+- +
pU+ bmv çQ€M i`QÊ+ FB X
*?B M æ i`M M; "T i U iBM- +?m`M #`K°i H-M tQM; ?MM; i?B M ?¢- ç²M; i?|B +?B
oB + *?B M æ ;B[çQ| M; +?mv M ?QÊM; ç M J oU+- ?B M M?B M +| [m M ? ç M
J Gmv M h¬M; X *?B M æ imv i F?¬M; +?Q T?ûT ? B óZm•M h?B M h?QÆM; ô HB
h?U+ HU+ ç¢i ç M HQ¢B i`bM? ç° M?Q Zm•M h?B M h?QÆM; - M m M?Q HB M ?ÊT
i, M; H M; ;'T p`B H-MX
J oU+ i²M ç½ i¢B ?ÆM i`, K i`B m M, K- i?U+ HU+ +O J Gmv M h¬M; +?d bÊ +?d b
M?B m bQ pÈB Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ i`B M ?B M`X
"i F H` J Gmv M h¬M; ? v H` Zm•M h?B M h?QÆM; ç m +?Q iWM; +?•M +?QM
M?QM; #¼M ?¼ /Q| M; ç m ç½ M; ?2 [m / M? iB M; - ?ÆM M[?bM? M?Q ç m +?Q`
i?O +O *?B M æ X
æB m M`v F?¬M; F?ÄB F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} iÁ KÁX \_®i +m°+ i`mv M i?mv
i? F?B M +?Q ? B pU+ +?O i`QM; HÁM; ?„M ç m H`bB m +Q| M; i²M i¢B iU M?“M F
+ÁM +?O ç°M; i bK FB K KBM? ?[m\
*?B M æ /šM i?2Q ?ÆM KQ|B + Q i?O *?B M i°+ çB ç M J oU+ ç ç®B T?| pÈB J
+ Q i?O J oU+- çB m M`v M|B H M +€B ;b\
_®i +m°+ H` \*?B M æ i`M M; "T i U iBM- ? v H` [m€ KS+ +m²M; M; ¢Q\
G) M`Q ?„M M„K +?„+ K°i M; Q|B +| i? ç®B T?| pÈB M?B m + Q i?O J oU+ M?Q p`
L; ?B ?Q†+ +k pW KÈB çQÊ+ ;BªB i?Q+? - #Q`M KÈB H¢B bBM?`X
ó*?B M æ /Q| M; M?Q`i p°B p`M; X _®i +m°+ H`i?S ;b ç½ F?B M +?Q ?„M i`Î M M
o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?-K M; ?oX æ°i M?B M i`QM; H9+ M`v- K°i +ªK ;B€+ H¢M?
i?•MX E?¬M; F?Q i`QM; F?QªM; i?|B ;B M M; „M ;BªK tm®M; ç M KS+ ç° F?B M +?
S?QM; o•M o¬ E} çQ K„i M?bM H M- +?d i?`v t t - #-m i`|B K°i T?B M bQÆM; i`
#, M; imv i- +?•M i`|B i`„M; tQ€- ?Q imv i p¬i`M i`M M; "T i`QM; i?B M ç`X
h? ;BÈB #, M; imv i FB F?¬M; M; WM; KÎ`°M; X ", M; bQÆM; /`v p`B i?QÊ+ F?¬M;
ç`iX
G¢M?- K°i +ªK ;B€+ H¢M?`i F?| ?bM? /mM; - ?ÆM M[ +`M; M; `v +`M; H¢M?X S?
+?mv M +?•M F?Q ?MM; ?"m i`QM; +Æ i? - M?QM; pšM F?¬M; ? +| i€+ /KM; X GQ
tQÆM; iOv F?¬M; M; WM; /•M; H M- F?B M +?Q iQ`M i?•M ?„M ; -M M?Q ?| i?`M?
@ Zm•M h?B M h?QÆM;

hW T?Q t p M; H M K°i iB M; ;¼B HÈMX h?Qϕi M;?2 +| p +U+ F€ t t,K v m Èi- ;B /†K- M?QM; i`QM; M?€v K„i HϕB ;B®M; M?Q ;—M # M i BX

S?QM; o•M o¬ E} i?2Q iB M; M?bM HϕB- +?d i?'v MÆB +?•M i`ìB- # M i`QM; #,M; iY mv M;?B K i?•M K†+ ç #`Q #^M; iÆ i^K- ç—m ç°B ç [m M- i|+ i`„M; M?Q i m v i i +?“K `½B #QÈ+ ç M ;—MX

jy8X *?QÆM; jy8, *?B M æ "€ æϕQ

L;QìB T?Q t F?¬M; T?^B *?B M æ i?b H` B\ S?Q b m +ÁM ?„M ?ÆM KQìB + Q i #`Q K`m i`„M;- +?“T i v K` çSM;- +?B H`K ? B ?`M; #QÈ+ i?2Q b mX

ó 5ô

L?[M; iB M; FBM? ?¬ p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} [m v ç—m M?bM HϕB- +?d i?'v T ç M- M?[M; i M +?B M bo æ Q pU+ çSM; ?`M; ç—m iQ`M #° ç m ?| i?`M? #,M;- çS h?•M i? i`QM; M?€v K„i ç½ #` K°i HÈT #,M; /`v i`QM; bm®i # Q T?OX "B m i bM? ;B®M; M?Q ç M; b®M;- M?QM; F?B i?—M i?S+ ç^aQ [m - HϕB T?€i ?B M F?Q iS+ bB iQ`M i M #B MX

@ hW ?¬K M v i`î çB- i?B M ?ϕ +?QM? H` +O *?B M i°+ i

*?B M æ +?“T i v K` çSM;- i?—M i?€B H½M? ioM? mM; /mM; M?QM; HϕB mv M;?B

@ h'i +^ K¼B M;QìB î MÆB M`v ç m T?^B i?—M T?K+ i`šK- F?¬M; B +| i? i?Q€i çQ .Si HìB ?„M HB M pmM; i v H MX oϕM çϕQ ?`M [m M; iW i`QM; i v €Q #„M H M + Q ç€M? tm®M;X

@ h`b h?QÆM; K m HmB HϕB5

J°i +^aK ;B€+ M;mv +Æ +QìM; HB i /•M; H M i`QM; HÁM;- S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ h?QÆM;X

L?B i ç° F?¬M; F?Q +?mM; [m M? i`QM; F?Q^aM; i?ìB ;B M M;„M HϕB K°i H—M M[ H`K i`mM; i•K- K°i pMM; #,M; i m v i M? M? +?|M; Kî`°M; p #®M T?Q X L?[M; MÆi ç|M; #,M;X hB M; `„M; `„+ /Q #,M; ç¬M; F i HϕB HB M KB M F?¬M; /SiX

L?[M; MÆB F?Q HϕM? çB [m - M; v +^a i—M; K•v +kM; #` ç|M; #,M;X æ•v H` #,M; i m +Æ- +?Q /M H` +Ä ?Q M; +| bBM? K M? HU+ M;Q M +QìM; M?'i- +kM; i`QM; M?€v

@ L? M?5

S?QM; o•M o¬ E} b„+ K†i F`+? #B MX J°i FQ+? M`v ç½ F?B M +?Q ?„M +^aK M?“M F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM; i`—K tm®M; , óæ Q pU+ tQM; `²BXô

J°i +?B m i`^aK FQ+? #bM? i?QìM;- i`QM; i v +O *?B M æ HϕB F?¬M; F?€+ ;b bQ h`QÈ+ K†i bS+ KϕM? F?'M; H² +O i`ìB ç'i- bS+ M;QìB i`î M M p¬ +MM; M?Ä #ûX

>`M F?Q /`v ç†+ ?| i?`M? M?[M; +?MK iB b€M; #„M ` #®M T?Q - # M ç—m i®+ M?QM; p b m HϕB +`M; H9+ +`M; M? M?X

oÈB i®+ ç° M?Q p`v- M?[M; M;QìB # M T?Q æ Q pU+ +| K†i î MÆB M`v F?¬M; K°i

J°i w MB K HQÈi [m i`QM; ç—m- S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ tQ v M;QìB HϕB- ç²M; J°i +¶ HU+ HQÈM; iW i`QM; +Æ i? ?„M #„M ` X \*€+? ç| F?¬M; t - K†i ç'i i`QÈ+ M

;B€T bo #¶M; M?B M tm'i ?B M p i FB K i?"i HÈM ?bM? +mM; - iB T ç! FbM? T?QM
;B€T bo ç m #` S?QM; o•M o¬ E} ç~v p T?Q t

a m F?B +^aK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ [m2M i?m°+- +?9M; >Q`M; EBK ;B€T bo F?¬M; ?
ç¢Q M`v /MM; i®+ ç° M?Q HQm [m M; # v H M i`lB

S?QM; o•M o¬ E} pW KÈB ç~v i'i +^a>Q`M; EBK ;B€T bo i`€M? çB- iW T?Q b m- K
Q ;B! +^aK i?K [m #¶M; HQÈi [m çdM? ç-m +O ?„M M?Q iB +?ÈT- b m ç! i?•M
çQÊ+X .QlM; M?Q ç¢B M½Q ç½ K'i çB F?®M; +? ç®B pÈB i?•M i? X

S?QM; o•M o¬ E} i`WM; i`WM; M?bM iQ`M i?•M M? M? +?lM; #` K°i i-M; #,M; /`v
+kM; +`M; M; `v +`M; H¢M?X h`QM; M?€v K„i- i'i +^a+^aM? p`i i`QÊ+ K†i ç m i`l M M

J°i +?B m- +?d K°i +?B m- iQ`M #° +?B M bo +O æ Q pU+ ç m #` ç!M; #,M;X L; v
;B€T bo ç½ # v H M i`lB +kM; #` ?`M F?Q çm`B i?2Q- ?! i?`M? iQÊM; #,M; iW F?

æ•v H` K°i i? ;BÈB #,M; imv i- +! `i M?B m iQÊM; #,M; bBM? ç°M; M?Q i?"iX h`
`ÆB tm®M;X \*?d i`QM; i?lB ;B M p`B H-M ?¬ ?'T- K†i ç'i ç½ tm'i ?B M K°i i-M; im
;`Q i?ûi i`QM; i?B M ç` - i? M? •K H¢M? ç M i`M iOv tQÆM;X

óa¢i b¢i5ô

L?[M; iB M; #QÊ+ +?•M ç¢T i` M imv i ç¼M; iW t t /-M /-M iB M ç M ;-MX *?B M
/mM; çB iÈB- #QÊ+ +?•M M?Q MQÊ+ +?^av K•v i`¬B- M?bM M?Q +?"K `½B M?UM;
i`QM; M?€v K„i ç½ ç M +?B M i`QlM;X

•M? K„i +O ?„M ç^aQ [m M?[M; i?B i? *?B M i°+ tûT i?`M? ?bM? i`ÁM i` M K†i ç'i

•M? K„i b„+ #ûM +O *?B M æ H¢B [mûi [m ?Q F?¬M;X a m ç! #QÊ+ [m pÁM; i`Á
H M- K°i +¶ FbM? F?Q p¬ i`M [mûi [m iQ`M #° F?¬M; ;B MX >Q F?¬M; p®M i`®M
ç¢Q ?Q ^aM?X æ! H` M?[M; F?¬M; ;B M M®B HB M pÈB M? m- # M i`QM; ç m Kl Kl
i? ;BÈB- +kM; +?QM? H` K°i Hm•M ?²B

*?B M æ çSM; ;B[?Q F?¬M; - €M? K„i b„+ #ûM M?Q +?BK QM; [mûi [m K°i MÆB
#QÊ+ iÈBX a m F?B çB çQÊ+ p`B #QÊ+- ?Q F?¬M; /QÊB +?•M #¶M; M?B M p†M p
#B M K'i F?¬M; i?`v M[

" M i`QM; ç€K iQÊM; #,M;- S?QM; o•M o¬ E} KB M; F?¬M; i? M!B- i?•M F?¬M; i?
pšM +ÁM i? M? idM? M?Q i`QÊ+X •M? K„i +O ?„M tmv M [m HÈT #,M; /`v # Q T?
KÆ ?² M?bM i?'v *?B M æ i?•M K†+ ç #`Q ç M; mM; /mM; #QÊ+ çBX h¢B MÆB M
Zm•M h?B M h?QÆM; i?•M K†+ v T?K+ K`m i`„M;- i?¬M b„+ H¢M? HMM; ç M; HÆ
#€M? t2 F?'M; H²

J°i ç¢Q b!M; ;ÊM iW ?Q F?¬M; H M `X L?[M; MÆB b!M; ;ÊM [m çB- F?¬M; ;B M M
^aM? tm'i ?B M ç m #B M K'i

h?B M ç` i`l M M v M iO M?X Í t t - KQlB i M + Q i?O *?B M i°+ çB i?2Q *?B M a
M?9+ M?Q+?- HšM; H†M; +?l çÊB i`QM; ;B! imv i /`v ç†+

æ M h?€B ` K'v +?K+ p¢M M,K- S?QM; o•M o¬ E} p®M iQlM; `^M; #^aM i?•M F?¬M
çQÊ+ H¢M? ? v M!M;X o T?¬M HQ¢B #,M; ?`M imv i ç®B M`v- ?„M; H¢B +`M; +?Q

*?B M i°+ im Hmv M +?QM? H` M°B +¬M; ?`M iQM?- çB m M`v iW H•m ç½ F?¬M; T
o¬ E} F?¬M; i? iQlM; iQÊM; çQÊ+ M°B +¬M; ?`M iQM? +O *?B M æ H¢B ç¢i ç M
HoM? pU+ F?¬M; ;B M +O *?B M h•K- KS+ ç° ?`M H½M? +kM; F?¬M; +QlM; HB i

J°i ç Q- +?d K°i ç Q- +^aæ Q pU+ bQ pÈB hmv i pU+ +ÁM ;B®M; K°i pU+ imv i?ÆM
ç¼M; # M /QÊB K†i ç'i ç½ + Q ç M i`M #KM; /QÊBX hW +?MK #KB imv i #` +m²M; T
?Á HšM +MM; pÈB #KB imv i /`v ç†+ iW i` M i`lB `ÆB tm®M;- # v H^a i^a i`QM; i?B

hmv i ç¼M; +M; H9+ +M; + QX J°i b® M; QÌB #` i?QÆM; M;²B i` M Kti ç'i bÈK ç
h`QM; b® M?[M; M; QÌB M`v- ç b® ç m F?¬M; i? +?`m çQÊ+ +¶ HU+ HQÊM; #,M; çB bBM? K M?

hWM; +ªK ;B€+ #,M; ?M +? i H†M; ç•K p`Q HBM? ?²M- M?QM; i`QM; ç-m S?QM; o
idM?X *?d H`M; v +ª #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; #B i+| i? /mv i`b bU i? M? idM?

óh +| i? - i M?`i ç`M? +| i? ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; ç-m i?Ov +?mM; pšM /mv
*?QM? +?`T MB K M`v ç½ F?B M +?Q ?„M pšM /mv i`b bU i? M? idM?, óJ°M; iQÎM
çQÊ+- i F?¬M; i? +? iÎ MÆB M`v5 E?¬M; i? E?¬M; i? 5ô

S?QM; o•M o¬ E} ;`Q H M- M?QM; iB M; ?ûi F?¬M; + K HÁM; ç M iW HBM? ?²M M`
i`QM; w i?S+ ?ªB- F?¬M; +€+? M`Q T?€ i M HÈT #,M; ç M; # Q T?OX >`M F?Q M`
i? K`+ÁM ç¬M; +SM; +ª +?•M F?Q # M i`QM; X

S?QM; o•M o¬ E} +® ;„M; /MM; w +?Q tm i M +ªK ;B€+ +? i H†M; FB X h?¬M i?S+
i? X *?d i?`v FBM? Kç+? ç|M; #,M; - ?mv i /`+? ç¬M; HçB- M°B içM; +SM; çÌX h`i
i?•M i? M`v ç½ +? i- ?Q†+ +| i? M|B H`+€+? +€B +? i F?¬M; t X

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M; WM; +® ;„M; p`M +?mv M +?•M F?Q ç½ ç¬M; +SM; - M?C
p¼M; X h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - i?¬M i`Q +O ?„M ç½ F?¬M; +ÁM +| i? /mv i`b
G½M? w /¬M /¬M i`mv M p`Q HBM? ?²M

h`QM; +ÆM ?QªM; ?®i- içB K°i ;| + +O ç M çB M- S?QM; o•M o¬ E} /QÌM; M?Q +ª
F?Q +U+ F€ v m ÈiX hB +?•M F?Q M`v F?¬M; ? #` ç¬M; +SM; - ?ÆM M[i`QM; +
+?`i #,M; ?`MX

ó>`M #,M; +?•M F?Q5ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; ç-m HQÈi [m w MB K M`v- b m ç| i`
h`QM; +Æ i? ?„M- iB +?•M F?Q #,M; ?`M M?Q K°i /ÁM; MQÊ+ M?Ä HQm +?mv M i
i M`½ M?[M; FBM? Kç+? p` +?•M F?Q ç½ ç|M; #,M;

ó•K5ô

>Q F?¬M; +€+? Kti ç'i i`,K i`QÊM; ç°i M?B M p M; H M K°i iB M; M´- b m ç| K°i p
+m²M; #çQ #„M ` #®M T?Q X hWM; F?2 MSi F?¬M; ;B M i?`i HÈM MQÆM; i?2Q i
?Q F?¬M; X

hçB i`mM; i•K- iWM; #|M; K K`m t€K MY i`QM; bm®i- HšM H°M ;B[ i`çM; i?€B H
/K tm`i ?B M ;B[ ?Q F?¬M; - b m ç| H Q p ?QÊM; M?[M; i?B i? \*?B M i°+ i` M Kt
p`Q i?B i?

ó•K -K5ô

GçB K°i iB M; M´ p M; H MX J°i #|M; M; QÌB K`m t M? ;¬v ®K iW i`QM; p i MSi F?
*ÁM ç M; Î F?¬M; i`mM; - #|M; M; QÌB FB HB M ?€ KB M; T?mM ` K°i M; KK K€m- F
b m ç| M; ½ tm®M; # M i`QM; imv i ç¼M; /`v ç†+

@ Zm•M h?B M h?QÆM; 5 h`šK ç½ bÈK M|B [m - M; QÆB F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +
h?•MªM? +O *?B M æ tm`i ?B M içB MÆB p`B p i MSi F?¬M; ;B M ;B Q M? m- ?
€Q `°M; i?MM; i?bM? i?2Q #QÊ+ +?•M H v ç°M; ,

@ Gm•M >²B HoM? pU+ +O M; QÌB F?¬M; i? p•v çQÊ+ i`šK æçQ +O Hm•M ?²B i
+| i? M„K ;B[çQÊ+ \ h`šK F?¬M; i? - M; QÆB +kM; F?¬M; i?

>Q imv i #„M ` X "|M; M; QÌB pW `ÆB p`Q Kti ç'i F?¬M; T?ªB Zm•M h?B M h?QÆ
M?m°K K€m- pç i €Q QÈi çšK- Zm•M h?B M h?QÆM; ?€ KB M; ` - ç M; +?m`M #` H
HçB T?mM ` K°i M; KK K€m iQÆB

*?B M æ iW F?¬M; i`mM; #QÊ+ tm®M; - €M? K„i HçM? HMM; [mûi [m Zm•M h?B M

@ Zm ?¬K M v +?QM? H¨ H9+ *?B M i°+ i M?'i i?®M; i?B M ?¢X J oU+ ç½ /B i-
i°+ ç½ T?€B M; QÌB ç M imv M #® i?¬M T?K+- hmv i pU+ +kM; F?¬M; +ÁM i²M i¢B>
HÁM; #¨M i v +O i`šKX *ÁM M; QÆB i?b b Q Zm•M h?B M h?QÆM; \ GU +?¼M +O
ó_„+5ô

J°i iB M; ;BÁM ;B½ p M; H MX hW i`QM; #,M; imv i- K°i #|M; M; QÌB T?€ #,M; # v
iB +?ÊTX L?[M; MÆB i?•M i? çB [m - F?¬M; i`mM; HQm H¢B K°i çQÌM; ?Q °M?`
H'v Zm•M h?B M h?QÆM; ç M; #`i`¼M; i?QÆM;- H Q p ?QÈM; ç¬M;

"B M +® M¨v ?B M M?B M M^K M; Q¨B /U HB m +O *?B M æ - b„+ K†i i`¬K tm®M;-

@ *?¢v çB ç•m5

L;|M i v T?°B ?ÊT H¢B M?Q ç Q- K°i ç Q +?ûK tm®M; ?Q F?¬M; i`QÈ+ M; QÌBX hmv
iU ç°M; i€+?` ? B # M- H°` K°i i?¬M; ç¢Q `°M; K'v +?K+ i`QÈM; X S?Q i` M i?¬
F?Q p¬i" M ?| i?¨M? ?bM? +€M? [m¢i #„M p ?QÈM; S?QM; o•M o¬E} p¨ Zm•M h?

jyeX *?QÆM; jye, >¨M ",M; Zmv i *Sm J¢M;

>¨M #,M; +U+ ç° ;¬M M?Q i`QM; M?€v K„i ç|M; #,M; i?•M i? S?QM; o•M o¬E} p¨ Z
> B M; QÌB iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; X L?QM; `¨i M? M?- M?[M; iB M; `¢M MSi
Q T?O [m M? M; QÌB #¶M; M?B M pÐ i MX hB T ç|¬S?QM; o•M o¬E} K M; i?2Q Z
i?QÆM; M†M; ;B i,M; i®+ ç° T?€ F?¬M; # v çBX L?[M; MÆB çB [m - F?¬M; F?Q p
K°i çQÌM; p i iQ+? K¨m i`„M; X

.U p¨Q bU #bM? ioM? +O *?B M æ - i`QM; K„i +kM; F?¬M; F?ÄB H°` i?¬M b„+ F
L?[M; iB M; tû ;B| iW T?Q b m *?B M æ p M; H MX JQÌB i M + Q i?O *?B M i°+ F
? B çQÌM;- HQÈi [m # M M; QÌB *?B M æ X "¼M ?¼ ç M; Km®M çm´B i?2Q S?QM
æ ;BÆ K°i i v H M,

@ E?¬M; +-M

@ æ [m•M

h` M K†i K¼B M; QÌB ç m H°` p M; ?B ?Q†+X

@ h¢K i?ÌB ç +?Q #¼M ?¼ i`€M? çQÊ+ K°i FB T çB L m M?Q F?¬M; iQM? ç M M,M
i?B M ?¢+kM; `¨i Qi M; QÌB çm´B F`T EB K h?¬MX *?Q /M +€+ M; QÆB /MM; ç M H
pU+ +?O EB K pU+ ç½ #QÈ+ p¨Q h?¬M +'T +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; ;bX

*?9M; + Q i?O *?B M i°+ M; ?2 p"v HB M HB + K„i M?bM M? m- b m ç|¬K [mv M +9

@ o•M; i?Q ç [m•M5

*?B M æ T?'i i v €Q K°i +€B- +?„Ti v K¨ çSM;- i`QM; HÁM; H¢B M; ?o +QÌM; ;B°i
?B M +O EB K pU+X *| K°i +•m- ?„M +kM; F?¬M; M|B ` , óæ +?Q #¼M ?¼ çB çB
Km®M ;B Q i?O pÈB ?„M- ?ÆM M[?B M i¢B +kM; F?¬M; T?°B H¨ H9+ i?Q+? ?ÊT

:B| H¢M? ;¨Q i?ûiX " M i`QM; imv i ç¼M; T?Q b m *?B M æ - iWM; ç iY *?B M i°
/¬MidM? /"v- ? B i v çQ p T?Q i`QÈ+ T?€ K†i imv i` - +?"K `½B iW /QÈB imv i
iWM; M; QÌB i¢Q i?¨M? ó#€M? t2ô iW i` M K†i ç|i çSM; H M- M?QM; pšM +ÁM `¨i M
i`QM; imv i

" M M;Q`B i-K M?bM +O *?B M i°+- S?QM; o•M o¬ E} K°i K†i K M; i?2Q Zm•M h?B
K†i F?¬M; M;WM; +?mv M ?! ?`M F?Q t•K M?"T p`Q i`QM; +Æ i? iW K°i ç Q +O
+?•M F?Q +U+ •K +U+ ?`M M`v ?Q`M iQ`M +?mv M ?! i?`M? ?`M #,M; +?•M F?Q /O
G9+ i`QÊ+- #ÎB pb +?9M; >Q`M; EBK +?B M bo i`m ?Ä M?"TK - +?Q M M ?„M ç½ +
pU+ ?`M +?•m ç b€M; i¢Q ` K¬M +¬M; T?€T M`v- /MM; +?Q ç iY EB K pU+ i? M?
+?Q iQÊM; M;Q¢B K X
>`M ",M; [mv i M`v #ÎB pb +! +?9i ç†+ iQM? +O hmv i pU+ ?`M +?•m- +?Q M M +k
F?¬M; i-K i?QÌM; - M?QM; +kM; F?¬M; ç M KS+ ç +?Q S?QM; o•M o¬ E} iW #Ä v LE
+?mv M b M; im Hmv M H¢B iW ç-m K°i K¬M M°B +¬M; ?`M iQM? ?Q`M iQ`M KÊBX
bÆ [m K°i +?m i?B MX h`QM; +Æ i? bBM? ` K°i HQÊM; +?•M F?Q M?'i ç`M?- ç²M
G9+ ç! iQ`M #° i•K i?-M +O ?„M ç m i"Ti`mM; p`Q +?mv M # T?•M i?-M- F?¬M; i
pB + F?€+- +?Q M M ç½ ç2K ?`M #,M; +?•M F?Q T?QM; 'M # M i`QM; +Æ i? - M;
+kM; F?¬M; p`M ?`M?X
a m F?B T?•M i?-M- "´M h¬M pb ;BªK #Êi +¬M; pB + +?Q M M ç½ i`U+ iB T ç2K M
i`mv M p`Q i`QM; +Æ i? æ h K T?•M i?-M- ;B Q +?Q æ h K T?•M i?-M tY HwX L
iQÆM; ç®B /`B- æ h K T?•M i?-M H¢B ~M i?•M i¢B ç` iW M;mv M K¢+?- ?'T M¢
?²M- +,M #ªM F?¬M; #`M i•K ç M pB + M`vX
*?Q ç M #•v ;Bì- +m®B +MM; M! H¢B +Sm S?QM; o•M o¬ E} K°i K¢M;X
h?U+ HU+ +O *?B M æ pQÊi t iQÎM; iQÊM; +O S?QM; o•M o¬ E}X J°i ç Q pW `²
;¬M K°i +?9i- HU+ HQÊM; K¢M? ?ÆM K°i +?9i- S?QM; o•M o¬ E} ?Q`M iQ`M +! i?
im¬M ?Q`M +O >`M ",M; [mv i pÐ i M- i?•M i? ?! i?`M? #,M; pKM X
S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B- +® ;„M; /MM; i®+ ç° M? M? M?'i H
:B[çQÌM; ?„M H¢B ;†T çQÊ+ #¼M h`b h?QÆM;X J†+ /M K M; i?2Q K°i M;QÌB- M?
o¬ E} +kM; F?¬M; T?ªB #¼M ?¼+! i? b€M? #`M;X
@ LÆB M`v F?¬M; i? ÎH•m- çB K m
S?QM; o•M o¬ E} ;¼B HÈMX h v €Q pmM; H M- K°i +¶ HU+ HQÊM; ?MM; ?"m H"Ti
;B€T bo- FûQ i?2Q #¼M ?¼ H Q M? M? p T?Q i`QÊ+
h`b h?QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM i?Q€M; [m æ Q pU+- H`K #`K M!B, óæ Q pU+- t
a m ç! ?„M HB M tQ v M;QÌB çm´B i?2Q M?¡K M;QÌB S?QM; o•M o¬ E}X *MM; pÈB
€Q i`„M; i?¬M b„+ ?! ?[M; - K°i i v +¬K FB K- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K i?2Q h`b h`
pU+
æ-m # M FB +O i?B M ç` ?Q`M iQ`M H`K°i T?B M i`„M; tQ€X LÆB ç! ç½ F?¬M;
hmv i pU+X :B! imv i p¬ i`M ;B®M; ? i M?Q ç` T?QÆM; K` *?B M i°+ tm'i ?B M #
ó 5ô
J°i i`"M ` M `d iW i`QM; KB M; Zm•M h?B M h?QÆM; T?€i ` X E?¡2 KB M; pšM +Á
M?QM; ?„M ç½ idM? i€Q H¢BX
@ L;QÆB idM? `²B5
S?QM; o•M o¬ E} F?) M?QÈM; K`v- M?bM [m #®M T?Q K°i pÁM;X G9+ M`v ç½ +
HB M [m v ç-m H¢B- ç®B K†i pÈB +?9M; >Q`M; EBK ;B€T bo- pmM; i v H M- +?"K
@ L;?d M;ÆB K°i H€i çB5
@ o•M; i?Q +?O +¬M;5
*?9M; >Q`M; EBK ;B€T bo iW F?¬M; i`mM; ?¢tm®M;X h` M çQÌM; çB ç M æ Q pU+
i?QÆM; i`QM; +?B M ç'm- pb p"v M?•M H9+ M`v ç m ibK K°i MÆB ç çB m iS+X

*m®B +MM; S?QM; o•M o¬ E} KÈB K M; i?2Q Zm•M h?B M h?QÆM; iW F?¬M; i`mM
+Æ i? Zm•M h?B M h?QÆM; +| +?9i ?¶MHQ¢M- pW KÈB pW ?¢tm®M; ¢'i- HB M
iS+X h`QM; H9+ ¢ M; ¢B m iS+- K°i p"i iW i`QM; i v €Q K`m t M? +O Zm•M h?B M
i` M K†i ¢'iX

Zm•M h?B M h?QÆM; ¢ M; #”M HB m i?QÆM;- /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; +?9 w iÈB
S?QM; o•M o¬ E} ¢°i M?B M M?È H¢B- ?bM? M?Q K¶B H-M M?bM i?'v Zm•M h?B M
[mv M b€+? M`v K` ¢¼+X L?'i i?ÌB ?B m F€- €M? K„i+O #'i ;B€+ M?bM HQÈi [m
[mv M b€+? ¢½ KÎ` K°i MY - H°` K°i ;|+ +O i` M; b€+? # M i`QM;- i` M ¢| ¢-v M
;B®M; M?Q K°i ¢Q¢MX

h v T?ªB +O ?„M T?'i K°i +€BX Zmv M b€+? ¢ M; M^K i` M K†i ¢'i HB M # v H M- b
i`QM; i v €Q +O Zm•M h?B M h?QÆM; X S?QM; o•M o¬ E} i?ªM M?B M +QÌB- tQ v
ibM? ?m®M; +O +?9M; >Q`M; EBK ;B€T boX

Zm•M h?B M h?QÆM; +'i /'m [mv M b€+? FB # M M; QÌB- ?B M M?B M ¢•v H` K°i
?„MX *?Q /M +| ?B m F€- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; i? H`K` HQ¢B +?mv M H`
+?d /MM; +?•M F?Q ¢2K [mv M b€+? FB +'i H¢B p`Q i`QM; i v €Q Zm•M h?B M h?

a m F?B S?QM; o•M o¬ E} H`K tQM; i'i +ª M?[M; pB + M`v M`v- HB M tQ v M; QÌB #
#QÈ+- ?„M #¶M; M?B M M; WM; H¢BX

æ®B pÈB +QÌM; ;Bª +O h?€B *´ K` M|B- i`Q M?È +QÌM; ¢¢B +kM; F?¬M; T?ªB H`
E?B S?QM; o•M o¬ E} tQ v M; QÌB ¢B ¢QÈ+ # #QÈ+- M°B /mM; i` M i` M; b€+? pW
¢°M; ?B M H M i`QM; ¢-m ?„MX æ•v ?Q`M iQ`M H` K°i HQ¢B ?`M? pB p¬ w i?S+X

J°i ¢Q¢M F?~m [mv i F?¬M; i`¼M p M- F?¬M; ¢-m F?¬M; ¢m¬B- `®i +m°+ +| i? b
+,M #ªM H` K°i p'M ¢ F?¬M; ¢€M; [m M i•KX L?QM; F?B i`QM; ¢-m S?QM; o•M o¬
¢Q¢M p,M iU FB #¶M; M?B M H¢B ?B M H M # M i`QM; w i?S+ ?ªBX

*kM; F?¬M; T?ªB H` ¢Q¢M F?~m [mv i FB +| # Q M?B m + Q i?•K- ?Q†+ H` +| ;È
F?B M +?Q ?„M bBM?` ;B€+ M; °- +¬M; HU+ ¢ i?,M; X hbM? ?m®M; i?"i bU +?QM
FB H¢B K M; ¢ M S?QM; o•M o¬ E} K°i HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ +MM; [m2M i?m°+X

GQ¢B ibM? ?m®M; M`v ;¬M M?Q H` F?¬M; i? tªv` X Zm•M h?B M h?QÆM; +| i?
?B M M?B M p"i M`v ¢®B pÈB ?„M T?B i?QÌM; [m M i`¼M; - b Q H¢B +| i? +| HB M

S?QM; o•M o¬ E} H`K b Q +kM; F?¬M; i? HB M ? M?[M; +¬M; T?€T K` KbM? t2
h?QÆM; X *¬M; HU+ ¢¢i ¢ M KS+ h?¬M +'T ?"m F€- bÍ ?[m HoM? pU+- ;¬M M?Q ¢
¢ M +ªM? ;BÈB M`v- `®i +m°+ H` i?S ;b +| i? F?B M +?Q Zm•M h?B M h?QÆM; +ª
M?Q p`v- K¶B M; `v ¢ m +¬K t2K\

"ªM i?•M M; v +ª h?¬M +'T ?"m F€+kM; +?Q ¢¢i ¢ M- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; +| Ho
o•M o¬ E} `i F?| iQÎM; iQÈM; i` M M; QÌB KbM? +| i?S ;b H¢B +| HB M ? pÈB i?S
¢ M; i?2Q ¢m´BX

óæB m M`v H` F?¬M; i? 5ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?~K M?OX

h`QM; ¢-m M? M? +?|M; +?mv M ¢°M; - `i M? M? ¢½ F?ÆB /"v M?[M; Fw S+ # M i
o•M o¬ E} `®i +m°+ ¢½ T?€i ?B M` M; mv M M?•M ¢Q¢M F?~m [mv i FB F?B M +?Q
¢| +?QM? H` >B M oB M æ h•K [mv iX

*?QM? H` >B M oB M æ h•K [mv iX æQ¢M p,M iU K` ?„M M?bM i?'v i` M [mv M b€+
HB + [m - +MM; pÈB ¢Q¢M p,M iU +O >B M oB M æ h•K i`QM; ¢-m ?„M T?B i?QÌM

h'i M?B M- ¢•v +?d H` iQÆM; iU- F?¬M; T?ªB H` ?Q`M iQ`M ;B®M; M? mX h`QM; ¢
iQÆM; iUX

S?QM; o•M o¬ E} pW KÈB F iHm”M- # M i`QM; ¢-m- ¢Q¢M >B M oB M æ h•K [mv
KÆ ?²- +m®B +MM; #B M K'i F?¬M; i?'vX L; v +ª ¢Q¢M F?~m [mv i i` M [mv M b€+

pW KÈB t2K [m +kM; /-M /-M i`î M M F?¬M; i`¼M p M- +`M; M;`v +`M; F?¬M; i`
 M?Q [m M H½M;X
 óZmv M b€+? FB i?b` +! [m M? pÈB >B M oB M æ h•K [mv i5ô h`QM; ç-m S?Q
 w MB K M`vX J°i HQ¢B +ªK ;B€+ +U+ F€ +´ [m€B /•M; H M i`QM; HÁM;- F?B M +?Q
 S?QM; o•M o¬ E} KÎK„i` - [m v ç-m H¢B M?bM i?Q€M; [m Zm•M h?B M h?QÆM;-
 HB m i?QÆM;- HB M iW #Ä w ç`M? i`QM; HÁM;X
 óh +¬M M!B +?mv M pÈB ?„M- `i +¬M ô S?QM; o•M o¬ E} i?¬K M;?o- #¶M; M?B M
 M;~M; ç-m M?bM p T?QÆM; i•vX *?d i?`v ;B[ F?¬M; i`mM; - K°i ?€M iY p!+ M; Q!i
 iÈBX u #`Q K`m ç2M `°M; i?MM; i?bM? T?`i T?Æ F?B M +?Q ?„M i?Q¢i M?bM ;B®M
 @ L;Q!B iÈB H` B\ >½v tQM; i M ` \
 *?9M; >Q`M; EBK ;B€T bo M? M? +?|M; #`v i`"M- M?bM p #!M; M;Q!B ç M; # v iÈ
 @ GmB ` 5
 S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v H M- i`¬K ;B¼M; M!BX
 @ o•M; i?Q +?O +¬M;5
 h`b h?QÆM; F?Q M? i v çSM; K°i # M- M?`i i?!B FBM? M;¢+ M?bM S?QM; o•M o¬
 iY iW T?Q t # v ç MX h`QM; `M iQÊM; +O ?„M- /Q!M; M?Q +?Q # Q ;B! ;†T [m
 S?QM; o•M o¬ E} iW i`QM; ç€K M;Q!B #QÊ+ ` - i?¬M b„+ i` M K†i M?bM F?¬M; `
 HŠM; H†M; M?bM M K iY iW F?¬M; i`mM; ?¢ tm®M;- i`¬K ;B¼M; M!B,
 @ S?€ J M;QÆB `®i +m°+ ç½ i`î p
 L;Q!B iÈB F?¬M; T?ªB S?€ J i?b H` B\
 @ h? K FB M +?O +¬M;5
 S?€ J pW KÈB ç M ;¬M- HB M [m€ K°i +?•M- ¬K [mv M +9B ç-m- i?¬M i?€B +mM
 @ "´M i¼ +ÁM iQ!M; `^M; M;QÆB ç½ +? i`²BX
 h? M? •K +O S?QM; o•M o¬ E} `i H¢M?- ç²M; i?!B T?€i ` K°i iB M; ?W H¢M? +?
 i?`v çQÊ+- i v €Q T?`i K°i +€B HB M çB iÈBX
 L;?2 çQÊ+ iB M; ?W H¢M? FB - i?•M i? S?€ J F?) `mM H M- +9B ç-m H M iB M;,
 @ *?O +¬M;5 h?m°+ ?¢ çm´B i?2Q K°i ;½ ç iY *?B M i°+ - çm´B iÈB # M M;Q`B æ
 çO M M ç½ ç +?Q ?„M +?¢v K`iX æ M; H9+ i?m°+ ?¢ +?m`M #` [m v p æ Q pU+-
 iÈBX h?m°+ ?¢ iU M;?o pä +¬M; +O KbM? F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O ?„M- +?Q
 M;QÊ+ H¢B Î# M M;Q`B i bK FB K +?O +¬M;
 o K†i S?QM; o•M o¬ E} pšM ?! ?[M;X J°i i`"M ;B! K¢M? i?`B ç M- v #`Q `°M; i?MM
 # v H MX L;?2 çQÊ+ ó;BªB i?Q+?ô +O *?B M J - ?„M `i H•m pšM F?¬M; M!B ;b-
 @ ob b Q H¢B i`î p \
 S?€ J +9B ç-m tm®M;- FBM? bÊ M!B,
 @ h?m°+ ?¢ F?¬M; /€K5 h?m°+ ?¢ ç½ H" T H!B i? - imv i F?¬M; /€K T?ªM #°B5
 S?QM; o•M o¬ E} H„+ ç-m- T?€i ` K°i iB M; i?Î /`B- ç²M; i?!B çB M? M? p ?QÈM
 EBK ;B€T boX hW t t - i? M? •K T?B m i€M i¢B i`QM; ;B! i`mv M p`Q i`QM; i B +C
 @ G-M b m M m +ÁM +! HQ¢B +?mv M M`v- +?„+ M;QÆB ç½ ?B m +?mv M ;b b) t`v
 óh`mM; i?`M? ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; H„+ ç-mX \*€B Hw /Q M`v [m€ ;QÊM
 +?mv M H¢X *! çB m ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H` p`M ç +?O v mX

L;~M; ç-m M?bM #-m i`lB K M? K M;- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?-K M;?o, ó*
`²BX L m M?Q +ÁM +| H-M i?S ? B- S?€ J - +?d bÊ i b) T?ªB +?„+ M;QÆB ç½ ?B

jydX *?QÆM; jyd, Zmv i æ`M? *O Zm•M h?B M h?QÆM;

:B| K¢M? i?ûi;`Q M?Q iB M; M;QlB ç M; F?|+X h`QM; #|M; ç K i oM? K`+?- iW t t
iW i` M çdM? M9B `ÆB tm®M; ç" T p`Q bQlM M9BX

h¢B MÆB bQÆM; KM /`v ç†+ M?'i- p`B ç®M; HY i?"i HÈM #®+ H M + Q KQlB i`Q
#|M; ç K- iÄ ` €M? b€M; Kl M?¢i i`QM; T?¢K pB i`,K i`QÊM;X

hWM; M;¼M HY T?•M #® iW + Q ç M i?'T- b® HQÊM; F?¬M; /QÈB K°i i`,KX h`QM
` ?bM? /€M; K°i M;¼M M9B + Q K'v M;`M i`QÊM;X

" M +¢M? M?[M; ç®M; HY i?'T i?Q€M; M?[M; #|M; M;QlB KlªQ- +?QM? H` çQ`M
E}X a m F?B im Hmv M pä +¬M; - M;QlB +kM; F?¬M; +ÁM +ªK i?'v H¢M?c M?QM; i
ç m +| i?|B [m2M ç®i H M K°i ç®M; HY i`¢B p`Q #m'B i®BX E?¬M; T?ªB /MM; ç b
HQ¢B i" T [m€M K` i?¬BX

h¢B MÆB + Q M?'i i` M M;¼M M9B- +?mM; [m M? F?¬M; M;WM; +| >Q`M; EBK ;B€
/QÈB M9B MûK p`Q i`QM; ç®M; HY - ç ;B[+?Q M;¼M HY +?€v + QX

L;¼M HY +?B m`¼B M?|K M;QlB S?QM; o•M o¬ E}- T?O H M F?m¬M K†i #¼M ?¼
ç¢K- F?¬M; M;WM; #B M ç`BX

@ h?QÆM; i? +O M;QÆB +| çÐ ?ÆM +?9i M`Q +?Q \

J°i ;B¼M; M|B i` im'B +| HU+ T?€ i M K`M ç K v M i oM?- T?B m ç½M; i`QM; #|M
F?m¬M K†i +O S?QM; o•M o¬ E} /¬M /¬M ?B M ` i`QM; €M? HY X

@ æÐ ?ÆM K°i +?9i `²BX

Zm•M h?B M h?QÆM; +kM; M;²B # M +¢M? ç®M; HY i?"i HÈM- ç®B /B M pÈB S?Q

J¼B M;QlB çB çQÊ+ MY M;`v çQlM;- F?B ç½ F?¬M; +ÁM M?bM i?'v æ Q pU+- KÈ
M`v ç iB T iK+ +?| i?QÆM;X

•M? HY Kl M?¢i T?O H M F?m¬M K†i K†B M;QlB K°i i¬M; K`m b€T- M?QM; pšM F
F?m¬M K†i +O Zm•M h?B M h?QÆM;X >„M +| p `i #bM? i oM?- ? B ç-m ;®B F?
i?bM? ç†i i` M ? B ç-m ;®B- iMv w M;²B tm®M;- HQM; i?ŠM; i„T ;B®M; M?Q `i F?

L?QM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B #B i- ç•v +?d H`p #bM? i oM? # M M;Q`BX æ Q pU+
Zm•M h?B M h?QÆM;X L?[M; M;QlB F?€+- ç¢B #° T?"M ç m ?| i?"M? M?[M; #S+
i?"ic K°i #° T?•M M?Ä +| H) i`QÊ+ ç| ç½ +? i i`QM; +?B M i` M?- ?Q†+ H` ç½ +?¢
M`Q- æ Q pU+ +kM; ç½ tQM; `²BX

@ a m M`v pU+ +?O b) H`K i? M`Q\

S?QM; o•M o¬ E} M?bM Zm•M h?B M h?QÆM;X E?m¬M K†i i` im'B F?B M +?Q ?
KB M; H¢B i`Î p`QX J†+ /M ?„M #B i- T?Q b m F?m¬M K†i i` im'B M`v ~M +?S [r
i`,K i`B m M,K- M?QM; pšM M?Q +k F?| +| i? ?Q`M iQ`M i?Q+? M;?B- +?Q M M [m

Zm•M h?B M h?QÆM; i?Î /`B K°i iB M;- T?mM ` K°i M;KK F?Q H¢M?- b m M;~M; ç
M|B +| p t t,K,

@ æ Q pU+ ç½ tQM; `²B

Zm•M h?B M h?QÆM; iU KbM? M|B ` M?[M; HlB M`v [mª i?"i M^K M;Q`B /U HB m
F?m¬M K†i +O ?„M +?d +| bU #bM? i oM?- M?QM; i¢B MY F?m¬M K†i K` €M? HY

#ûM +O S?QM; o•M o¬ E} H¢B ;B9T ?„M M?bM ` - K°i p i K€m ç M; /-M /-M +?av
+O Zm•M h?B M h?QÆM;-

@ L m M?Q iB M #®B F?¬M; +? - +| i? ç M EB K pU+ +O i +Q M;K5

S?QM; o•M o¬ E} i`-K M;•K +?®+ H€i- b m ç| H M iB M; KìBX

Zm•M h?B M h?QÆM; Mî K°i MK +QìB i? HQÆM;- [m v ç-m H¢B M?bM S?QM; o•M

@ *?Q /M i ;B M?"T- EB K pU+ +| i? +?®M; çÐ # Q H•m\

G-M M`v H¢B ç M T?B M S?QM; o•M o¬ E} v M H†M;X h`QM; ç-m #'i ;B€+ ?B M H
i?•M K†+ ç #`Q #^M; iÆ i^K- ç-m ç [m M + Q + Q- i|+ #¢+ mv M;?B K- i v €Q T?
+?ûK ` K°i ç QX J°i ç Q FB `i M? M?`M;- F?¬M; K M; i?2Q K°i +?9i /'m ?B m M
ç|M; #,M; iQ`M #° ç'i i`ìB

@ E?¬M; #B i

J°i H9+ b m S?QM; o•M o¬ E} KÈB i`^a HìBX

Zm•M h?B M h?QÆM; i?î /`B K°i iB M;- i?^M M?B M MìB,

@ h?B M ?¢ M`v bÊ `^M; ç½ i?"i bU M^K i`QM; i v *?B M i°+

óS?WM;5ô

h¢B F?Q^M? F?„+ Zm•M h?B M h?QÆM; H M iB M;- ç®M; HY ç°i M?B M H v ç°M;
HY M?ÄX hWM; ç®K HY M?Q çQK ç|K i?2Q ;Bì iW çdM? M9B # v tm®M;- +?bK p
#B M K'i

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; M†M; M X •M? K„i ç^Q [m h`b h?QÆM; p` h•v J¬M
t T #^M;- +m®B +MM; +kM; F?¬M; MìB ` i•K iQ i`QM; HÁM;X h v T?^B M?†i H'v K°
HY - K°i H-M M[MûK p`Q # M i`QM;X

@ >¬K M v- Km®M ç®B F?€M; pÈB *?B M æ - +?d bÊ +-M T?^B HB M ?ÊT pÈB pU+

@ L?QM; F?¬M; #B iJ Gmv M h¬M; +| +ÁM b®M; ? v F?¬M;5

Zm•M h?B M h?QÆM; i?-M b„+ M;?B K i9+ MìBX

@ E?¬M; i? M`Q5

h`b h?QÆM; # M +¢M? HB M FBM? ?¬,

@ J Gmv M h¬M; H` + Q i?O +MM; +'T #"+ pÈB iB M #®BX *?Q /M *?B M æ iU Kb
+| i? b®M; bìi çQÊ+X

•M? K„i +O Zm•M h?B M h?QÆM; ç^Q [m h`b h?QÆM; K°i +?9iX L; v F?B b„T /ì
[m v ç-m- FBM? M;¢+ M?bM +?^K +?^K p`Q h`b h?QÆM; ,

@ h M?bM H-K `²B EB K h?-M5 L;QÆB [m^a i?"i ç½ i?m çQÊ+ K°i ç² ç i®iX o"M F

@ hB M #®B +kM; i?'v `²B\

S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m H¢B H M iB M;X

@ aQ T?K5 *€+ M;QìB ç M; MìB ;b p"v\

h`b h?QÆM; M;?B ?Q†+ ?ÄBX

@ h¢K i?ìB M;QÆB F?¬M; +-M #B i5 æ M H9+ iU M?B M M;QÆB b) `äX

@ o•M; i?Q bQ i¬M5

h`b h?QÆM; +9B ç-m i?'T tm®M;X

@ æ| ?bM? M?Q +kM; F?¬M; T?^B H` pä +¬M; K` M;QÆB im Hmv M\

Zm•M h?B M h?QÆM; /QÌM; M?Q iÄ` `i?SM; i?9 pÈB h`b h?QÆM;X

@ æ½ iWM;5

> B M;QÌB M|B +?mv M`i#Q?B KX J†+ /M#B i`ä H`ç M; M|B p KbM?- M?QM;
#¼M ?¼`®i+m°+ ç M; M|B +€B ;bX

@ J°i F?B +ªM? ;BÈB ç M- +?d bÊ EB K pU+ +€+ M;QÆB H¢B +| i? K K°i + Q i?O5

Zm•M h?B M h?QÆM; M|B,

@ *| çB m ç|`®i+m°+ H`pä ?¼+ ;b\ h?ÌB ;B M i bBM? b®M; i¢B h?€B *´+kM; t2
iWM; ;†T [m HQ¢B pä ?¼+ +?Q M?m M`vc /QÌM; M?Q ç¢i ç M +U+ ?¢M b) +| i? M
?ÊT M?'iX

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m M?bM i?Q€M; [m h`b h?QÆM;- +†T K¬B K'T K€vX h
M;?2 +•m i`ª HÌB- F?¬M; M;Ì i`QM; i B H¢B F?¬M; M;?2 çQÊ+ K°i +?9i i? M? •K I
ç`M? H` /MM; +¬M; T?m i`mv M •K M?"T K"i M|B +?mv M pÈB Zm•M h?B M h?QÆM

óh?€B *U+ +?B ç¢Q- ç•v H`pä ?¼+ /Q K°i iB M #®B + Q M?•M H9+ H•K +?mM; i†M
+?•M F?Q i` M M;QÌB ?„M H¢B F?¬M; TªB /Q i [m€M M?"T p`QXô

ó±\ô Zm•M h?B M h?QÆM; +kM; /MM; i`mv M •K M?"T K"i i`ª HÌB, óo"v ?„M H` B\
+ªM? ;BÈB ?B M M v +O ?„M- #'i F H`i?¬M i?S+ ? v H`i?•M i? ç m p¬T?€T iB
F?´M; H² M?Q p"vXô

ó*?Q M M i KÈB MB K T?QM; i`QM; +Æ i? +O ?„M \*¶ +?•M F?Q M`v [m€ HÈM-
TªB F?¬M; M;WM; T?QM; 'M p` €T +? X "ªM i?•M h?€B *U+ +?•M F?Q +| bU ç†+
+kM; iU ç°M; ?bM? i?"M? ? i?®M;X •M +?B m i?2Q HQ¢B iB M? ?m®M; M`v- i?ÌB
b) +¬M; i?m¬M ?"mX *?d +¬M K°i F?B ?„M ;B€+ M;°- HoM? M;° çQÊ+ ç¢Q Hw i?B
iQÆM; i - +¶ HU+ HQÊM; M`v b) +| i? ?Q`M iQ`M /Q ?„M F?®M; +? Xô

óæ•v H` M;mv M M?•M K` M;QÆB +® w /MM; i?¬M i?S+ €T +? +¬M; HU+ +O ?„M iB
H M iB M;X

ó æ9M; p"v5 hQ +?'i +O ?„M F?¬M; FûK- iB M +ªM? b) F?¬M; +?d +| M?Q p"vX h
i`B M +O ?„M- +kM; H`ç +?Q ?„M +| M?B m i?ÌB ;B M` M Hmv M M?K +i? X "ªM i
+¶ HU+ HQÊM; M`v pšM H` [m€ HÈMX J°i F?B ?„M ?Q`M iQ`M ;B€+ M;°- +| i? K°i
GU+ HQÊM; F?´M; H² M?Q p"v b) v m +¬m`i HÈM ç®B pÈB i?•M i? X h çQÆM; M
M?QM; ç| /M b Q +kM; F?¬M; TªB H`iU i?•MX >B m [mª K†+ /M F?¬M; F?€+ #B i
iQÆM; H B +O ?„M +?d bÊ b) /WM; i¢B KS+ ç° +O çQ`M +?•M F?Q i`QM; ç M çB

Zm•M h?B M h?QÆM; ;"i ç-m, óG` bQ T?K- t2K M?Q M;QÆB +kM; ç½ F?´ +U+ /KM

S?QM; o•M o¬ E} +?ÊT K„i- i?¬M i?€B ?ì ?[M;- +†T K¬B KÎ` - H¢B M|B ç M K°i +?i
HB M [m M, ó>„M H`ç iY /mv M?'i +O i - iW i`QÊ+ F?B i T?B i?,M; ç½ H`K¬M?

óh?b` H`i? ô Zm•M h?B M h?QÆM; +?Êi KBM? #¢+? w iS +O S?QM; o•M o¬ E}X

ó*| K°i +?mv M i +ÁM Km®M i?dM? ;B€Q iB M #®BXô

ó> ? ô Zm•M h?B M h?QÆM; ç°i M?B M +QÌB M|B, óhB M #®B i?b F?¬M; /€KX α
+?bK i`QM; i`QM; im Hmv M- ç®B pÈB i?ÌB ;B M +,M #ªM F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;bX L
:¼B iB M #®B i i?"i bU +| +?9i F?¬M; [m2MXô

óL|B çB5 *| p'M ç ;b+S M|B çWM; M;¢B5 *?d +¬M i #B i- M?'i ç`M? b) i`ª HÌBXô

ó*€B ;b H` F?ÎB çB K\ô

o iQÆB +QÌB i` M K†i Zm•M h?B M h?QÆM; +?Êi #B M K'i- M?bM +?^K +?^K p`Q
F?¬M; #B i F?ÎB çB K\ô

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m, óæ9M; p"v5ô

óL;QÆB ç M; M|B çM b Q\ô Zm•M h?B M h?QÆM; #B M b„+ - /QÌM; M?Q +| +?9i F
 #B i F?ÎB çB K- p"v K" +| i? iW +?çv i?Q€i /QÈB i v K°i + Q i?O bÎ ?[m HoM? pU+
 óh [mª i?"i F?¬M; ?B m F?ÎB çB KX hW M"v H" F?B i Î i`QM; HoM? pU+ +O *?B
 iW i`QM; KB M; ?„M M; ?2 çQÊ+X >½v M|B +?Q i #B i +€B ;b H" F?ÎB çB K\ô
 Zm•M h?B M h?QÆM; M?bM +?^K +?^K p"Q S?QM; o•M o¬ E}- ;B®M; M?Q Km®M
 ?„M- +m®B +MM; i?Î /"B K°i ?ÆB, óo`FB +O EB K pU+ H) M"Q +kM; F?¬M; M|B
 J°i HQçB +ªK ;B€+ p¬ HU+ ç°i M?B M /•M; H M i`QM; HÁM;X S?QM; o•M o¬ E} #B
 ç`M? H" +kM; ?B m H-K M?Q *?B M æ X
 S?QM; o•M o¬ E} i?Î /"B K°i iB M; - i?ŠM; i?„M M|B, óæ9M; M?Q +€+ M; QÌB +ªK M
 +| K°i i²M içB +QÌM; ççB- M?QM; ç| F?¬M; TªB H" bQ i¬M +O i X Zm M ? # M i
 K°i HÌB F?| M|B ? i L?QM; bU i?"i- ç M #•v ;BÌ i pšM F?¬M; +| K°i ?B m #B i ?Q
 +'TXô
 Zm•M h?B M h?QÆM; i`-K K†+- K°i H9+ b m KÈB H M iB M; , ó *| H) i ç½ +| K°i
 L;QÆB +| i? iW # M i`QM; HoM? pU+ +O \*?B M h•K i?Q€i ` - çB m M"v ç9M; H" K
 óL;QÆB p" i M m M?Q ç½ H" KBM? ?[m- •M Q€M i`QÈ+ ç•v +kM; ç½ ;BªB i`W- ?¬
 iU M?B M TªB ç²M; i•K ?B T HU+ æ®B pÈB h?¬M +'T- K¶B M; QÌB ç m +| Hw ;Bª
 F?¬M; i²M içB #'i +S iB m +?m`M ?Q†+ ? i?®M; ;bX h? M?QM; +| K°i b® i?S i` M
 i?S+ +?mM; - +?ŠM; ?çM M?Q H" F?ÎB çB KXô
 •M? K„i +O Zm•M h?B M h?QÆM; çªQ [m h`b h?QÆM; p" ç iY FB K M; ?o iY +O
 J°+ >Q€M L?B M ç`B b M; ?¼ h•v J¬M @ H" h•v J¬M >Q€M L?B M- i`QM; K„i ?B M
 +| [mv i ç`M? ;bX
 Zm•M h?B M h?QÆM; F?¬M; ? /MM; i`mv M •K M?"T K"i K" HçB KÎ KB M; M|B i?Š
 @ h`b h?QÆM; ç9M; F?¬M; \ *ÁM +| M; QÌB i? M? MB M M"v h p" bQ i¬M +€+ M; Q
 M m M?Q +€+ M; QÆB +kM; +| K†i Î ç•v- p"v i?b ?½v +MM; M; ?2 K°i +?9i- #B i ç•n
 M; QÆB b m M"vX æ•v H" +?mv M p HoM? pU+ p" h?¬M +'T- +€+ M; QÆB ?½v M; ?2
 h`b h?QÆM; M?'i i?ÌB ;B"i KbM?- i`QM; HÁM; ?QM; T?'M æ•v +?QM? H" K°i +Æ ?
 @ GoM? pU+ F?¬M; i? i?Q€i Hv F?ÄB F?¬M; ;B M i?U+ i - i²M içB K°i +€+ ? ç°+ H
 pU+ hçB h?€B *´- p"v i?b HoM? pU+ ç| M?'i ç`M? TªB +| HB M ? pÈB K°i F?¬M;
 pU+ p" F?¬M; ;B M; B Q M? m`i M?Ä- +| i? +QB H" K°i çB KX æ•v +?QM? H" +Æ
 i ;¼B M| H" F?ÎB çB KX
 @ *| HoM? pU+- M; QÆB b) +| i? i?B i H" T [mv i„+ # M i`QM; HoM? pU+X æQÆM; i
 i„+ K" M; QÆB M„K ;B[hçB h?€B *´- i'i +ª [mv i„+ +Æ #ªM ç m ç½ i?"M? ?bM?c +
 [mv i„+ i`QM; F?¬M; ;B M HçB /Q M,M; HQÉM; F?'M; H² /mv i`bX *?Q /M H" + Q i?
 +ªB #B M [mv i„+ p" M ?"M? i`QM; K°i F?¬M; ;B M- Qi M?'i i?2Q i çQÊ+ #B i H" F
 +| i? +ªB #B M M?[M; [mv i„+ ç½ p" M ?"M? #'i #B M iW tQ iÈB M v içB K°i F?¬M;
 F?¬M; #B i çQÊ+X
 @ *Æ bÎ i²M içB +O HoM? pU+ +?QM? H" i?"M? H" T K°i F?¬M; ;B M F?¬M; +| #'i +
 ;B M M"v T?B i?QÌM; ç†+ i?M- F?¬M; i²M içB #'i +S [mv i„+ ;b- +?Q M M #ªM +?'i -
 ?B M i?U++X ob p"v M; QÆB KÈB +| i? i?B i H" T [mv i„+ # M i`QM; - ç²M; i?ÌB p" M
 bBM? ` ?¶M HQçMX
 .WM; K°i +?9i- Zm•M h?B M h?QÆM; iB T iK+ M|B,
 @ " M i`QM; HoM? pU+- M; QÆB +| i? +?B K çQÊ+ +€+ HQçB Qm i? X o M?[M; i?
 +?Q +€+ M; QÆB çB H-K çQÌM; X "QÊ+ p"Q h?¬M +'T- +| p¬ b® T?QÆM; ?QÈM; T?€
 ;BÈB ?çM i`QM; FB M i?S+ +O iB M M?•M- i?"M? iUm +O +€+ M; QÆB b) i`Î M M
 @ h +?d +| i? M|B +?Q +€+ M; QÆB K°i +?9i +Æ #ªM- +?QM? H" M?[M; çB m pW
 pU+ +kM; F?¬M; TªB H" p¬ ç`+?X " M i`QM; HoM? pU+- M; QÆB +| i? b€M; içQ

@ *?B M æ K" i +^aK M?"M çQÊ+ +MM; pÈB *?B M æ K" M;QÆB +^aK M?"M çQÊ+ F
pÈB pB + ?„M +QÌM; çΦB ` b Q- Hw ;B^aB +O M;QÆB +kM; H" Hw ;B^aB +O i X
S?QM; o•M o¬ E} i`-K M;•K +?®+ H€i,
@ h F?¬M; ?B m w iS +O ?mvM?X
@ h M|B `²B- h?¬M + 'T p®M K M? K¬M; F?| HQÌM;- mv M,M; h?¬M + 'T K" ?B M iΦB
H" F?¬M; ç M K°i T?¬M pΦMX aU tm'i ?B M +O *?B M æ +?QM? H" K°i +?SM; KB
@ >mvM? H" M|B
@ æ9M; p"v5 *?B M æ H" K°i i²M iΦB ç†+ i?MX *m®B +MM; F?¬M; T?^aB ?„M ç½ tm
M;QÆB +| M?bM ` +?•M iQÊM; ;b F?¬M; \

S?QM; o•M o¬ E} H° ` i?¬M b„+ bmv M;?o- b m ç| M|B,
@ *| +?9i F€ [m€B- +^aK ;B€+ ?„M tm'i ç Q T?B i?QÌM; i`U+ iB T- F?¬M; +| #'i +S F
F?¬M; K M; i?2Q K°i +?9i /'m ?B m M"Q- ?ÆM M[
@ E?¬M; K M; i?2Q K°i +?9i /'m ?B m M"Q- ;B®M; M?Q K°i M;QÌB F?¬M; #B i pä +
ç Q- ç9M; F?¬M; \

Zm•M h?B M h?QÆM; M?bM p T?Q i`QÊ+- H½M? çΦK M|BX
@ æ9M; p"v5 *^aK ;B€+ T?B i?QÌM; [m€B /`X h +| +^aK ;B€+ ?„M /QÌM; M?Q F?¬M; -
i?U+ i - K°i ç Q +O ?„M tm'i ` +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; i? +?®M; HΦB çQÊ+- M; v +<sup>a</sup>i`ÌB
S?QM; o•M o¬ E} M;?o ç M ç•v pšM +ÁM +^aK i?'v bÆ ?½BX G9+ ç| ?„M +ÁM +?Q
MY ç iY +O æ Q pU+ ç½ #` ç|M; #,M;X
Zm•M h?B M h?QÆM; i?Î /"B K°i iB M;- iB T iK+ M|B,
@ æ9M; p"v- M;QÆB M|B F?¬M; b B5 *?B M æ i?QΦi M?bM F?¬M; ? KΦM? KΦM?-
E?B ?„M tm'i ç Q- F?¬M; +| F?Q i? i"Mi`ÌB- +kM; F?¬M; +| i?B M ç` /`iQÊM; c ç
K„ ;b- +?d H" K°i ç Q M? M?"M;- M?QM; HU+ T?€ ?QΦB +| i? M|B H" +QÌM; çΦB
i?'vX

.WM; K°i +?9i- Zm•M h?B M h?QÆM; iB T iK+ M|B,
@ >„M ç½ tm'i ` ? B ç QX L;QÆB T?€i ?B M +| ;b F?€+ M? m F?¬M; \

ó> B ç Q ô S?QM; o•M o¬ E} ??²B iQÌM; HΦB- *?B M æ [m^ai?"i ç½ tm'i ? B ç Qc
KB M; M|B,
@ >„M ?bM? M?Q +?d +| K°i ç Q M?Q p"vX
@ E?¬M; 5 >„M +| p¬ b® ç Q M?QM; HΦB +?d +| K°i +?B m p¬ +MM; çÆM ;B^aMX h
HoM? pU+ K°i H9+ H•mX >„M tm'i `i M?B m ç Q- M?QM; HΦB +?d +| K°i +?B m- [r
+?B m ç|X h` M i?U+ i - i iBM `^M;- #'i F M;QÆB p" ?„M ;B Q i?O # Q H•m- ?„M
p"vc K°i +?B m F?¬M; i? T?^aM F?€M;- F?¬M; i? +?®M; çĐ- ç|M; #,M; i'i +^aX
> B M;QÌB ç m i`-K K†+X aU +QÌM; ?½M +O \*?B M æ [m<sup>a</sup>i?"i ç½ ` M;Q" B /U HB
@ *?B M æ H" K°i +U+ çQ M #QÊ+ p"Q h?¬M + 'TX
Zm•M h?B M h?QÆM; +?"K `½B M|B,
@ h ?B M iΦB +| K°i +^aK ;B€+
@ *^aK ;B€+ ;b\
S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m HΦB M?bM Zm•M h?B M h?QÆM;X
@ LÆB K" *?B M æ ç†i +?•M +?QM? H" HoM? pU+X
@ *€B ;b5

S?QM; o•M o¬ E} #m°i KB M; FBM? ?¬X

Zm•M h?B M h?QÆM; +kM; tQ v M; Q`B H¢B- ¢®B /B M pÈB S?QM; o•M o¬ E}- p K

@ L;QÆB +| iWM; i?'v *?B M æ KÎ` HoM? pU+ ? v +?Q \ >ÆM M[i?2Q M?Q i p

i¢B +O HoM? pU+ H` K°i bÆ ?Î F?¬M; i? #M ¢„TX æ¢Q Hw M`v B +kM; ?B m- *?E

@ *?Q M M- ?„M ¢½ H`K +?Q MÆB K` ?„M ¢†i +?•M +| ?B m [mª; B®M; M?Q HoM?

KÎ` HoM? pU+ iU M?B M +kM; F?¬M; +| +€B ;¼B H` bÆ ?ÎX .M b Q- KK+ ¢Q+? i²

` ¢B m FB M +| HÈB pÈB KbM?X *?d +¬M ¢¢i ¢QÊ+ ?B m [mª iQÆM; iU- #'i F +| T

F?¬M; [m M i`¼M;

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; - i`QM; ¢¬m H¢B M?È ¢ M o¬ >¢M hB m h?B M æ` X o

i?S # ?ŠM H` +kM; +| ?B m [mª F?¬M; b B #B i H„K bQ pÈB HoM? pU+X

@ æ9M; p”v5

Zm•M h?B M h?QÆM; bmv M; ?o K°i +?9i- ;”i ¢¬m M|B,

@ L?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ?Q`M iQ`MX *?B M æ F?ŠM; ¢`M? H` ¢½ KÎ` HoM? pU

i?M- H B +| i? F i?ÊT +MM; pÈB F?¬M; ;B M ?B M i?U+ h +kM; F?¬M; #B i ?„M

óGoM? pU+¬ HoM? pU+ ô S?QM; o•M o¬ E} H`K #`K M|B- i`QM; ¢¬m F?¬M; M; WM;

>mv M- HoM? pU+ +O *?B M h•K- Gm•M >²B HoM? pU+ +O Zm•M h?B M h?QÆM

+O *?B M æ - i'i +ª H¬M HQÊi t i [m i`QM; ¢¬m- M?'i i?`B F?¬M; F?ÄB +ªK F?€B

@ h?¬M +'T [mª M?B M H`K M? K¬M; p¬ i”M5

Zm•M h?B M h?QÆM; M; ?2 p”v HB M [m v ¢¬m H¢B M?bM S?QM; o•M o¬ E}- €M? K

H¢B i?¬BX

S?QM; o•M o¬ E} `i M? M? +?9 w ¢ M ¢B m M`v- HB M H M iB M;;

@ Zm•M ?mvM?- +| T?ªB +| +?mv M ; b Km®M M|B\

@ *| K°i +•m- i ?v p¼M; M; QÆB +| i? M?È F„5

@ *•m ; b\

S?QM; o•M o¬ E} H”T iS+ +?9 w H„M; M; ?2X *| i? F?B M +?Q M; Q`B M?Q Zm•M

M|B ` - ¢²M; i?`B +ÁM F?mv M +€Q- imv i ¢®B H` K°i pB + F?¬M; i¬K i?Q`M; X

Zmª M?B M- Zm•M h?B M h?QÆM; M?bM S?QM; o•M o¬ E}- M|B ` K°i +•m ¢¬v w M

@ L;QÆB `i i` - +ÁM h?€B *` i?b ¢½ i²M i¢B `i H•m •M? K„i F?¬M; M M +?d ;BÈB

M?bM i?'vX h?¬M +'T ?”m F€ F?¬M; ¢ÆM ; BªM M?Q M; QÆB bmv M; ?oX h'i +ª M?

M; QÆB- M?[M; i?S K` M; QÆB [m M b€i ¢QÊ+ +?d H` K°i ;| + +O iªM; #, M; X L; QÆE

+?K+ p¢M M, K- i?“i bU H` [m€ i` L; QÆB T?ªB M?È F„- h?€B *` - `i HÈM- `i HÈM

jyNX *?QÆM; jyN, S?QÊM; S?B sm'i Zm M

S?QM; o•M o¬ E} M|B i?ŠM; X

Zm•M h?B M h?QÆM; ¢SM; i?ŠM; M; Q`B- ;B| M? i?'B p”Q K†i,

@ h`QÊ+ ¢•v- F?B M; Q`B FB M|B pÈB i - i +kM; F?¬M; ?B m E?B i?`B ;B M ¢ M-

¢QÊ+X h ¢½ iWM; H` M; Q`B ¢QÊ+ HU +?¼M- ?¬K M v H¢B ¢ M HQÊi M; QÆBX *?

#B i ?ÆMX h?2Q i #B i- iW i`QÊ+ ¢ M ;B| +?Q +| M; Q`B M”Q i` im´B M?Q M; QÆ

@ h`QM; +?mv M M`v +| #Q K`i ;b b Q\
 @ L;QÆB ?ŠM H` ç½ ?B m- F?¬M; T?ªB b Q\
 Zm•M h?B M h?QÆM; KdK +Q`B M|BX
 @ *| H)
 S?QM; o•M o¬ E} bmv M;?o K°i +?9i,
 @ oW `²B ?bM? M?Q ?mvM? +ÁM +?Q M|B ? i5
 Zm•M h?B M h?QÆM; M;~M M;Q`B- H`T iS+ ?B m çQÊ+,
 @ E?¬M; M M i?ªQ Hm`M iB T p`M ç M`v- +?ŠM; +| w M;?o ;b5 L?B m M,K M?Q
 +?'T ?`M? i`i +| ç¢Q Hw +O M|
 S?QM; o•M o¬ E} ?ÄB i?ŠM;,
 @ h?`B ;B M K`v i`,K i`B m M,K- `®i +m°+ ç½ bBM? ` # Q M?B m + Q i?O h?¬M +'
 o`M ç M`v KÈB i?"i bU F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} [m M i•KX *?'M ?QM; M?•M H
 +?d /U p`Q K°i ? B M;Q`B H` çQÊ+X
 @ *?`i?U+ HU+ +O M;QÆB ç¢i ç M i`bM? ç° +O i - M;QÆB iU M?B M b) #B iX o
 bQ pÈB # M ç-m i?b ç| H` K°i +QM b® F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X
 Zm•M h?B M h?QÆM; i?ªM M?B M +Q`B M|B- i`QM; p iQÆB +Q`B H¢B ~M +?S K°
 S?QM; o•M o¬ E} ?B m çQÊ+- +?Q /M iB T iK+ ?ÄB- Zm•M h?B M h?QÆM; +kM; b)
 @ L m M?Q ?mvM? ç½ F?¬M; Km®M M|B- iU M?B M H` +| Hw /Q +O ?mvM?- i +k
 M?QM; - p [mv i ç`M? i?Q€B ~M- i ?v p¼M; ?mvM? +| i? bmv M;?o F„ ?ÆM K°i +?
 /`B i`QÊ+ ç•v ?mvM? +kM; +?ŠM; F?€+ M`Q i?Q€B ~MX >mvM? M M çB H¢B i¢B h`
 H`K çQÊ+ K°i +?mv M K` F?B # [m M F?¬M; i? H`KX
 @ h ?B m w iS +O M;QÆBX L m M?Q i +?QM? i?S+ [mv i ç`M? i?Q€B ~M- i`QÊ+
 i?`B i b) F?¬M; `B çB- #ÎB pb i +kM; Km®M M?bM i?Y t2K *?B M æ `®i +m°+ +
 ? v F?¬M;X L;QÆB pW ?ÄB i K°i p`M ç - i +kM; +| K°i p`M ç - F?¬M; #B i M;QÆ
 F?¬M;\
 @ o`M ç ;b\
 @ L m M?Q F?¬M; +| ;b #'i M;Î- *?B M i°+ `i +| i? b) i?®M; M?'i iQ`M #° h?€B *'
 bY- +?d +ÁM H¢B K°i KbM? EB K pU+c M;QÆB +| M;mv M w pb ç h?€B *' M?'i i?®
 ç` p`p` [mv M HÈB- HU +?¼M i?¬M T?K+ *?B M i°+ ? v F?¬M;\
 *QM M;QÆB S?QM; o•M o¬ E} F?) +Q H¢B- ?Î ?[M; M?bM +?,K +?9 p`Q Zm•M h?B
 €M? K„i M?Q M?bM M;Q`B t H¢,
 @ h F?¬M; #B i pb b Q H¢B ?mvM? M;?o ç M ;Bª i?B i M`vX L m M?Q H` ?mvM? i?
 T?K+ *?B M i°+\
 @ æ9M;5
 Zm•M h?B M h?QÆM; F?¬M; +?9i /Q /U M|B,
 @ L; v F?QªM? F?„+ æ Q pU+ #` /B i- i ç°i M?B M bmv M;?o `ä `M; ?ÆM `i M?B
 KbM? ç½ [m€ +® +?'T- +® +?'T [m€ M?B m +?mv M- [m€ M?B m M;mv M i„+ - i`€B
 ç-m i?`M? H`T æ Q pU+X hW b m F?B çQÊ+ h?€M? çB M +?¼M HU - i ç½ çB H-K
 L|B çQ¢M- Zm•M h?B M h?QÆM; i?Î /`B K°i iB M;- H`v [mv M #Q b€+? #b t M? `
 T?S+ i¢T M?bM M|,
 @ Zmv M *?Q h¬M #Q b€+? M`v +?QM? H` i•K ç„+ +O K°i p` \*?Q h¬M- Km®M i?`M
 *?Q h¬MX h`QM; HÁM; +| +?'T M?'i- H`K b Q +| i? ç¢B i?`M? +?Q M M- i +`M; i

@ æ| H" HU +?¼M +O ?mvM?- F?-M; T?ªB +O i X

S?QM; o•M o¬ E} ?ì ?[M; M|BX

@ ob b Q\ G) M"Q b m F?B T?B i?, M; K'v +?K+ p¢M M, K- M; QÆB ç½ #` +?bK i`QM; F?B M +?Q M; QÆB [m M çB i`€+? M?B K +O M?•M i°+ ? v b Q\

@ E?-M; T?ªB5

@ E?-M; T?ªB\ o"v M; QÆB +ÁM +® +?'T çB m ; b\

S?QM; o•M o¬ E} T?'i i v €Q- tQ v M; QÌB H¢BX ""M i v pšv K°i +€B- K°i Hm²M; ;B\ M9B- K°i ç€K +•v +®B ç m #"i`) # v H M- i?2Q K°i +?QÎM; +O ?, M`ÆB p"Q i`QM J°i KMB F?| M; YB /Q M?U +•v #` ç®i T?€i` - ç®M; HY H¢B HÈM /-M H MX

@ h +| K°M; iQÎM; +O i - +| i?2Q çm' B +O i X J°M; iQÎM; +O i b) F?-M; KQÊ ?B MX Zmv M i? - ç` p`

S?QM; o•M o¬ E} +QÌB M?¢i,

@ æ•v H" +€+ bmv M; ?o +O +€+ M; QÌB b Q\ L m M?Q KK+ iB m +O *?B M i°+ +k ?¼ +| M, M; HU+ +?'M ?QM; M?•M i°+ HÈM ?ÆM i - EB K pU+ +| iQM? H"; bX *?d iQÎM; *?B M i°+X *?Q Qi +?Q ç M #•v ; Bì- i +kM; F?-M; i?'v #¼M ?¼ M; Q¢B i`W +| w ç² ; b F?€+X

@ h?"iH•m i`QÊ+ ç•v- ; B'+ K°M; +O i ç®B pÈB hB M ; BÈB ç½ i M #B MX G¢B b m ç®B pÈB h?€B \*´ +kM; ç½ i M #B M i?2QX h ?B m +`M; M?B m- H¢B F?B M +?Q i i•K +O KbM?X L; QÌB b®M; T?ªB +| i`€+? M?B K +O KbM?- +| i? HU +?¼M M?[ ç ?Q" M i?" M? i`€+? M?B K- K" HU +?¼M +O i +?QM? H" K°i KbM? i?U+ ?B MX

Zm•M h?B M h?QÆM; v M H†M; - K°i H9+ b m KÈB M|B,

@ L m M?Q ç| H" +O HU +?¼M +O M; QÆB- i b) i¬M i`¼M; HU +?¼M M"v5

L; v +ª ç€K M; QÌB h`b h?QÆM; +kM; +ªK i?'v #-m F?-M; F?Q; B[? B M; QÌB +| +? ?B M M?B M F?-M; T?ªB H" +?O w +O #¼M ?¼- +?Q M M S?QM; o•M o¬ E} HB M

@ Zm•M ?mvM?- i¢K i?ÌB îç•v /QÐM; i?QÆM; çB5 h çB ç M J pU+ K°i +?mv M ?v pÈB pU+ +?O J pU+ J Gmv M h¬M; X " M; QÌB HB M i?O ?ŠM H" +| i? M; , M +ªM ç

Zm•M h?B M h?QÆM; ;"i ç-m,

@ h?QÆM; i? +O i +ÁM +-M K°i i?ÌB ; B M M[KÈB +| i? ?²B T?K+X *€+ M; QÆB +® ; „M; i bK çQÊ+ J ?mvM?X > B M; QÌB +?9M; i HB M i?O ?ŠM +| i? ç¼ bS+ pÈ M; QÌB +?9M; i M°B HU+ F?€+ M? m- F?B HB M i?O- +?•M F?Q +| i? pB M i`Ê H ?"M /Q \*?B M æ T?€i` X

@ VK5 *?9M; i b) tm'i T?€i M; v5

S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m H B M|B pÈB h`b h?QÆM; M|B,

@ æÊB H€i M[M; QÆB ?½v T?•M T?| tm®M; , i'i +ª >Q" M; EBK ; B€T bo ç m i`î p ?m®M; M"Q +kM; F?-M; çQÊ+ ` F?ÁB T?¢K pB EB K pU+X L?Ê F„- M; "M p¢M H-M pB M"v5

L|B ç M +•m +m®B +MM; - M; [F?Q +O S?QM; o•M o¬ E} HB M i`î M M M; ?B K F?„+ ; Bì i?'v [m HQ¢B M; [F?Q p" i?-M i bM? M"vX

@ o•M; i?Q bQ i¬M æ9M; `²B5 æ² M?B +ÁM M?È- F?B ç iY EB K +€+ çQ iBM iÈ +MM; pÈB bQ i¬M çB ç M æ Q pU+X J°i p` F?€+ ` b Q

@ h?€B >mv M5

h?-M b„ +mM; /mM; +O Zm•M h?B M h?QÆM; +kM; #B M ç' B,

@ *€+ M;QÆB F?¬M; K M; h?€B >mv M` b Q\ >¬K M v æ Q pU+ ç½ #` *?B M æ
>mv M ;†T T?ªB *?B M æ

@ æB m M`v F?¬M; +-M HQ H„M;5

S?QM; o•M o¬ E} tm tm i v- i?¬M i?€B mM; /mM; K` i`-K i`M?- +| K°i HQ¢B HU+
F?€+ iQM T?K+,

@ h`QM; b® +?9M; i - M m M?Q ;†T T?ªB *?B M æ - M;QìB F?¬M; +-M HQ H„M; ç M
>mv MX E?¬M; H•m b m ?„MiU M?B M b) tm'i ?B MX

S?QM; o•M o¬ E} #B i`ä K°i i?•M i` M; #` +O h?€B >mv M- M?`i çŠM; imv i ?¼+ ;
aBM? hY ?mv M +¬M; - +°M; i? K *Ym J M? +?B M ;B€T- K¶B K°i H¬M +? i +¬M; H
*?B M æ +kM; F?¬M; i? / /`M; ;B i +? i h?€B >mv MX

S?QM; o•M o¬ E} ??B iQÎM; H¢B H9+ ç-m F?B h?€B >mv M tm'i i?O- K°i T?B M
F?B M +?Q F?m pU+ #,M; i?B M imv i ç` +O \*?B M i°+ ?| i?`M? +€i bÄB- i`QM;
w MB K, ó*| H) bBM? iY M?` F?Q +kM; +| i? +?®M; çÐ +?•M F?Q ?`M iQM? +O *?

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m M?bM p T?Q +?•M i`ÌB- +ÁM K°i H€i M[ i`ÌB KÈB b
h?B M h?QÆM; H M iB M; ,

@ a m F?B i`ÌB b€M; - +?9M; i b) tm'i T?€iX

@ h b) î MÆB M`v /QÐM; i?QÆM;X

Zm•M h?B M h?QÆM; M|BX

@ h çB ç M J pU+X

S?QM; o•M o¬ E} M|BX

:¬M M?Q ç²M; i?ìB- ? B M;QìB ç m H M iB M; ,

@ o`B M;`v b m ;†T i¢B EB K pU+5

> B M;QìB HB + K„i M?bM M? m- F?); "i ç-m- b m ç| [m v ç-m çB- F?¬M; ? M|B i?

Zm•M h?B M h?QÆM; M;²B t T #^M; i` M K†i ç'i- M?bM p T?Q +?•M i`ÌB- /QÌM;
#¢+ iW # M /QÈB M?¬ H MX S?QM; o•M o¬ E} i?b H¢B bmv M; ?o`i M?B m i?SX

G9+ ?WM; ç¬M; - ç¢B ç°B >Q`M; EBK ;B€T bo /QÈB bU /šM /„i +O p`B >Q`M; EBK
tm®M; - FBK [m M; +?ÉT ç°M; FûQ /`B ç M i`M +?•M i`ÌBX

@ " M;`v b m ;†T H¢B5

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; - b m ç| M„K H'v h`b h?QÆM; p` h•v J¬M >Q€M L?B M-
p ?QÈM; i•vX

a m F?B S?QM; o•M o¬ E} #B M K'i F?ÄB i-K M?bM- K°i ;B¼M; M|B iW t t i`mv M
h?QÆM; - ç| H` K°i çQ¢M F?~m [mv i K'v M;`M +?[X Zm•M h?B M h?QÆM; i` M K†i
i?ªM M?B M- M?QM; i?2Q M°B /mM; +`M; M;`v +`M; M?B m +?ªv [m i`QM; ç-m- p
H¢B- +?,K +?9 H„M; M;?2 M°B /mM; çQ¢M F?~m [mv i FB X

ó Zm•M ?mvM?5 æ•v H` K°i çQ¢M >`M ",M; [mv i i M;° çQÊ+ iW K'v +?K+ p¢M M
M`v +| K°i b® +?¶ +?Q ?Q`M i?B M- mv HU+ +| H) +kM; F?¬M; T?ªB FBM? i?B M
i¢B æ Q pU+ M| ç½ ;B9T çÐ i`i M?B mX h M; ?o- çQ¢M F?~m [mv i M`v +| H) b) +
pB + +?®M; çÐ M°B +¬M; ?`M iQM? +O *?B M æ - ?v p¼M; +| i? ;B9T çQÊ+ ?mv

@ >B M i¢B- i +m®B +MM; +kM; +| +?9i ?B m çQÊ+- pb b Q h?€M? çB M H¢B +?B

Zm•M h?B M h?QÆM; M?bM p T?QÆM; ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E} #B M K'i- K°i H9+
K†i K M; i?2Q K°i HQ¢B #B m iB M? t t,K,

@ oä ?¼+ K'v +?K+ p¢M M,K i`QÊ+ M;°` L;° iQM? +O M;QÆB- F?¬M; /€K M|B H
+?Q Qi i`QÊ+ M v +?Q iWM; +|

QPQ

L;`M /†K #,M; T?QM;- p¢M /†K imv i # v- +?QM? H` +ªM? iQÊM; +O æ Q pU+ H9
imv i /`v ç†+ pšM F?¬M; M;WM; iW i` M M?[M; i-M; K•v `ÆB tm®M;- F?¬M; ? M?Ä
h?lB ;B M /`B M?Q p"v- ?Q imv i # Q i`MK T?B M F?m pU+ M"v /QlM; M?Q +?Q i
K` M?bM- æ Q pU+ p` hmv i pU+ F?¬M; +| ;b F?€+ M? mX

h¢B ç` T?QÆM; t ?ÆM- iWM; i-M; #,M; i`QM; bm®i M?Q +| bBM? K M? FûQ /`B p
î T?QÆM; #„+ +kM; FûQ /`B p ?QÊM; ç¬M; M KX LÆB #,M; i-M; H M ç M- K•v ç2M
+kM; i?2Q ç| i`ªB `°M;X *?d i`QM; K°i i?lB ;B M M;„M- hmv i pU+ p` æ Q pU+ ç½
F?¬M; ? T?•M #B i

" M i`QM; ;B| imv i K| K`i- K°i M K iY ç-m ç°B ç [m M- /€M; p mv M;?B K i-M [m
K†i imv iX >Q imv i /`v ç†+ T?O ç-v i` M p B- i` M çMB- +€M? i v- ;B®M; K°i T?
tªQX

*?B M æ ?l ?[M; M;²B t T #`M; i` M K†i imv iX h`QM; T?B M ç¢B ç` ?Q M; p„M;
i X L?[M; çQlM; Mûi M?'T M?¬ +O K†i ç'i #„i M;m²M iW i?•M i? ?„M #„i ç-m H M
M?'T M?¬ T?S+ i¢T p` çQlM; Mûi i?•M i? +O *?B M æ i?"K +?Q +ªM?[M; M T ;'T
pÊB M? m K°i +€+? ?Q`M K„- ?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q K°i i? X hW #`i +S ;|+ ç° M`
ibK çQÊ+ K°i ç` T?QÆM; M`B #`iX

:B| H¢M? i?ûi ;`QX >Q imv i T?B m ç½M; i¢B F?¬M; i`mM; +O T?B M #,M; T?Q
imv i #` ;B| H¢M? i?'B p`Q +m°M H M M?Q b`M; ;¢Qc i? M?QM; +m²M; T?QM; i?'B
/`v ç†+ H¢B F?¬M; +| K°i +?9i imv i pKM #®+ H MX

h?B M ç` ?Q`M iQ`M ioM? H†M;X h¢B F?m pU+ +U+ H¢M? M"v- i'i +ª ç m +| p ?`B
B #B i HQ¢B v M ioM? M"v b) /mv i`b # Q H•m

óEû+5ô

J°i iB M; QM; F m +„i M; M; #-m i`lBX " M /QÊB M?[M; i-M; K•v- K°i +€B #|M; i?
T?Q i` M i-M; K•v tmv M` - tQ v p`B pÁM; i¢B F?¬M; i`mM;- b m ç| M?Q K°i KkE
tm®M;- tmv M [m ;B| imv i # v p ?QÊM; *?B M æ

h?•M ?bM? *?B M æ pšM #`i ç°M;- K°i #`M i v i?ŠM; i„T pQÆM` - F?¬M; +| K°i +?
+kM; F?¬M; K M; i?2Q K°i iB ;B| M? - T?ªM; T?'i M?Q #`M i v iW i`QÊ+ ç½ M`K M

*?B M QM; H Q K¢M? tm®M;- F?B ;-M ç M *?B M æ - i®+ ç° iW +U+ M? M? H¢B
tm®M; i` M #`M i v *?B M æ - +?B + KÄ b„+ M?¼M +` +` p`Q #`M i v ? B H-M- iB
i?m" M i?2Q +€M? i v +O *?B M æ çB H M F?m, m i v- b m ç| M;WM; H¢B- M;Y ç-
M?bM p T?Q *?B M æ X

:-M M?Q M; v F?B +QM M;QÆB b„+ #ûM +O +?B M QM; M?bM ç M- KQ K„i pšM M
M?B M KÎ` X J°i Hm²M; ;B| iW çdM? ç-m i?'B tm®M;- b m ç| H¢B i?'B p #®M T
*?B M æ p` +?mM; [m M? ?bM? i?'M? K°i pÁM; i`ÁM +?"K `½B `9i p #®M ?QÊM
tm®M;- ;B®M; M?Q MQÊ+ #B M ç M; `9i çBX

h-M; i-M; imv i ç¼M; `9i p #®M T?Q - H°` # M /QÊB iWM; i?•M i? #` ?Q imv i +
ç†+ p¬ i? M? p¬ iS+ `9i çB- F?Q iS+ bBM? K M? +kM; ç²M; i?lB tm'i ?B M i`QM; M

æ¬B K„i M?Q K`M ç K +O *?B M æ #¶M; M?B M H|2 b€M;- €M? K„i M?Q tmv M [
/B M M?bM i?'v çQÊ+ K°i T?B M i?B M ç` F?€+, M?[M; /½v M9B M?'T M?¬ i`QM; ;
`½B M?¬ H M K°i p-M; i`„M; #¢+- M?[M; T?B M FBK [m M; iW i` M M9B M?ªv tm®M
H Q p ?QÊM; ç¬M; - +MM; pÊB K°i M;QlB €Q t M? M;²B t T #`M; i` M çdM? M9BX

L K iY €Q t M? FB /QlM; M?Q +| +ªK SM;- M;~M; ç-m M?bM #-m i`lB- H°` p +Ql
ªM? ç m #B M K`iX

@ Zm•M h?B M h?QÆM;

*?B M æ i`-K K†+i`QM; +?®+ H€i- +?"K`½B M|BX

@ æ [m•M- b Q p"v\

" M i`€B \*?B M æ - K°i; ½ +?B M iQÈM; KÎK„i` - HB M iB M; ?ÄBX

@ E?¬M; +|; b EB K h?-M ç½ /šM i?2Q ? B ç iY çB ç M J pU+ ibK FB K J Gmv M

L?[M; +?B M iQÈM; +?mM; [m M? M; ?2 p"v ç m bYM; b®i,

@ æB J pU+

@ VK5

*?B M æ ;"i ç-m- b m ç| +€M? i v ?'i H MX *?B M QM; HB M p¼i H M K'v +?K+ i
+€M? i`„M; M?Q imv i ç°i M?B M /MM; bS+ ç"TK°i +€B- i¢Q M M K°i Hm²M; ;B| H€

*?B M æ #¶M; M?B M H"i i v- ?QÈM; p K°i MÆB t M„KH¢BX h'i +ª ç°M; i€+ ç m i
K•v i`¬BX

æ®B /B M pÈB *?B M æ - M?[M; pKM imv i M?Ä #û /QÈB ªM? ?QÎM; +O K°i +¶HU
#®MT?Q ?°B iK p X hWM; iB M; F i #,M; ;BÁM ;B½ p M; H MX *€+? *?B M æ K'v
/¨v ç†+- K°i iÁ #,M; +mM; M; mv M; ç² b° #¶M; M?B M ?bM? i?¨M?c +'m i¢Q T?B
i` M; M?½X

"¨M i v *?B M æ #m¬M; HÄM; tm®M; X ",M; +mM; F?´M; H² iBM? tªQ pQÊi t bQ pÈ
T?QM; ó-Kô K°i iB M; `ÆB tm®M; K†i ç'i- /'v H M #KB imv i ç-v i`ÌB- # v Hª iª- K

hWM; iB M; ótQ i tQ iô p M; H MX " M /QÈB #,M; imv i- K'v +?K+ bÊB tQ+? #^M;
M /QÈB imv i ç¼M; H Q p ?QÈM; +mM; çB M i?"i HÈM FB X J¶B bÊB ç m /¨B ç
HB M +MM; pÈB M M +O #,M; çB MX

*?B M æ p K†i M; ?B K M; ?`- #¨M i v M? M?¨M; ;BQÆM; H MX L?[M; bÊB tQ+? ç
iB M; M´ ó-K -Kô p M; H MX " M M; Q¨B K'v i`,K i`QÈM; - imv i ç¼M; iM M; i|2- iÁ
M?B M # v H M- K¨T?-M M M M®B HB M pÈB M?[M; bÊB tQ+? +kM; F?¬M; M; WM;

"KB imv i iM M; # v- iB M; óM Mô iW æ Q pU+ i`mv M çBX *?Q /M +€+? t K'v p¢M /
`ä¨¨M; K°i iÁ #,M; çB M F?´M; H² iW # M i`QM; æ Q pU+ +?"K`½B K¼+ H MX hW
tQ+? H'T H€M? +¨M; F?B M +?Q #,M; çB M çQÊ+ T?O H M K°i i-M; K¨m b„+ M?Q K

L; v F?B #,M; çB M M®B pÈB K'v +?K+ bÊB tQ+? #,M; M´B H M F?¬M; i`mM; - p¬ b
M M; Q¨B #,M; imv i ?°B iK i?¨M? iWM; çQÌM; iB M p T?Q #,M; çB M HÆ HYM; i
/Q #|M; M; QÌB i¢Q i?¨M? ç¢i ç M K'v p¢M- FûQ /¨B F?¬M; /Si iW #®MT?Q ?°B iK

a m K°i H€i- # M i`QM; imv i ç¼M; /¨v ç†+- p¬ b® ç iY *?B M i°+ i?•M K†+ +?B M
;B[?Q F?¬M; - M´B i` M K†i imv i- M?bM p T?Q *?B M æ - + Q ;B¼M; M|B,

@ *mM; M; ? M? ç [m•M5 *?9+ ç [m•M M? 'i i?®M; h?€B *´- ?Q¨M i?¨M? M; mv M H
h? M? •K p M; p¼M; M?Q b|M; ; -K H¨K /'v H M K°i çÊi b|M; imv i K'v i`,K i`QÈM; - i
h`QM; iB M; ?¬- iWM; ; ½ ç iY *?B M i°+ H-M HQÊi [m€ tm®M; - i?-M i?€B +U+ F€
bMM; #€B çB M +m²M;

*?B M æ T?'i i v €Q K°i +€B- çSM; i?ŠM; M; QÌB- #QÈ+ p T?Q F?¬M; i`mM; X "
i? M; #,M; iW K†i ç'i FûQ /¨B p T?Q i`QÊ+- iU ç°M; tm'i ?B M T?Q i`QÊ+ *?B M
#" + `°M; +?WM; K'v +?K+ i`QÈM; - + Q ç M K°i i?QÊ+- K¶B K°i K†i ç m +U+ F€M?;
#" + F?¬M; M; WM; FûQ /¨BX "" + +m®B +MM; pW p†M; „M HB M pÈB K°i F?2 ?Í +
F?¬M; i`mM; - F?¬M; i?W +kM; F?¬M; i?B m K°i +?9i M¨QX

*?B M æ +?„T i v K¨ çSM; - i v €Q T?'i T?Æ- +?"K`½B i?2Q +?B +i? M; #,M; ; -M
#|M; HQ€M; # M M; Q¨B #,M; çB MX

æ¢B imv i pšM i`M M; "T- ; B| H¢M? pšM i?ûi ; "Q- M?QM; i¢B F?QªM? F?„+ *?B M
K°i pÁM; €M? b€M; i`QM; bm®i #€M FQM? ç¢i ç M M; "M i`QÊM; F?Q€+? i`B M` -
h`QM; T?¢K pB M`v- F?¬M; +| K°i +?9i #,M; imv i p` ; B| H¢M? ç M ; -M
*?B M æ +?„Ti v çSM; i?ŠM; M; QìBX •M? K„i H¢M? HMM; K` mv M; ?B K M?Q ç M
?„M- çªQ [m i` M M; QìB i'i +ª ç iY \*?B M i°+ # M /QÈBX o¬ ?bM? i`mM; - K°i +¶
M; QìB *?B M æ T?€i` - # Q i`MK iQ`M #° æ Q pU+
o K†i *?B M æ T?B i?QìM; #bM? ioM?- +†T K„i +?“K`½B +?ÈT ç°M; - €M? b€M; #
@ æSM; /"v çB5
@ h¢ÆM ç [m•M5
*?mM; [m M?- iWM; ;½ ç iY *?B M i°+ ç m H-M HQÊi çSM; /"vX
@ æ M?'i +?B M iQÈM;5
@ *| i?m°+ ?¢5
@ E ?Q¢+? K`i`šK ; B Q T?| i?U+ ?B M` b Q`²B\
@ "K # ?¢5 h'i +ª ç m /U i?2Q F ?Q¢+? ç½ ç`M? K`i?U+ i?B- æ Q pU+ i?'i i?O-
i?-M T?K+- ? T?€B iU /Q i¢B T?QÆM; #„+ ?ÆM T?•M MY i?'i i?Oc ? T?€B iU /O
bU i²M i¢B +O —M +®+- +?Q M M i¢K i?ìB pšM F?¬M; +¬M; FQ+?- +| çB m ç¢B #
T?K+X >B M M v- T?Q M K /mv M?'i +?d +ÁM H¢B EB K pU+X E?¬M; #B i
*?B M æ b„+ K†i H¢M? H)Q- €M? K„i çªQ [m ç M?'i +?B M iQÈM; X h? M i? +O
`mM H M,
@ sBM ç [m•M i?S i°B5
@ h`šK iU +| F ?Q¢+?- +€+ M; QÆB i?2Q F ?Q¢+? +O i`šK K` H`K H` çQÊ+5
*?B M æ ?ì ?[M; M|BX
@ o•M; i?Q ç [m•M5
æ M?'i +?B M iQÈM; M?bM i?Q€M; [m *?B M æ - p°B p½ +9B ç-m tm®M; X
@ EB K pU+ i¢K F?¬M; +¬M ç®B T?|5 L?È F„- T?“K H` *?B M i°+- F?¬M; çQÊ+ T?
pÁM; M; "M /†K- M?[M; ? T?€B F?€+ i?b F?¬M; iQM?X
*?B M æ H¢M? HMM; M|B,
@ > T?€B iU /Q M m ç½ imv M #® i?-M T?K+ +?9M; i - p"v i?b ?½v ç +?Q #¼M +
+kM; H` ç #B m ç¢i HÁM; i`mM; i?“M? +O #¼M +?9M; ç®B pÈB i`šK X
@ L; Q`B` T?ªB HQm w ?"M? ç°M; +O EB K h?-M S?QM; o•M o¬ E} p` Zm•M h?B
ç m H` h?-M +'T- +| #Q i?m"i`M i`M; - +| i? i`€M? çQÊ+ i?-M i?S+ /Á tûiX L?QM; i
[m M b€i- +¬M; T?€T +| ?mv M /B m` b Q +kM; p¬ /KM; X
*?B M æ çSM; M; ¢Q M; ? # M #ì",M; çB M- HìB Qi M?QM; w M?B m,
@ E?¬M; +¬M ç°M; i?O- +?d +¬M ç2K iBM iS+ +O #¼M ?¼ i`mv M p 5 > B M; QìB M
T?|X
@ o•M; i?Q ç [m•M5
*?9M; +?B M iQÈM; ç²M; i? M? ?¬ HÈMX
@ " i`QîM; H½Q ç•m\
*?B M æ [m v ç-m b M; K°i ?QÈM; F?€+X
@ *| H½Q M¬5

" ;½ i`QÎM; H½Q \*?B M i°+ HB M çB H M T?Q i`QÊ+ p`B #QÊ+- ç®B /B M pÈB *?
 @ *Ym *?•m i?–M çdM? +?m~M #` ` b Q`²B\

@ "K ç [m•M5 hW J pU+ ç½ i?m çQÊ+ "ç+? >´ çdM? T?QÆM; i•vX æ Q pU+ i M
 Zm•M h?B M h?QÆM; ibK çQÊ+ h? M? GQM; çdM? T?QÆM; ç–M; X h?2Q M?Q HÌB
 +?9M; i - iW # M i`QM; ç°M; T?O +O æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h–M ç½ H`v
 M KX *| çB m æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h–M i?b F?–M; +| Î ç|X

@ æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h–M- +| KçM? i?b +kM; +?d K°i M; QÌB- F?–M; ;
 iU KbM? ç®B T?| pÈB ?„MX

*?B M æ H½M? ççK M|B,

@ *Ym çdM? +?d KÈB +| # çdM?- +ÁM M?[M; çdM? F?€+ ç•m\

@ L?[M; + Q i?O i`QM; i°+ ç½ T?€ pÐ F?–M; ;B M- çB ç M F?–M; ;B M F?€+ ibK
 iBM? HB M +?•m b) +| i? K M; p X

@ L?B K pK H–M M`v `i i`¼M; ççB- i`šK çÊB K`v i`,K i`B m M,K +kM; +?d pb ;BÌ
 i? +| #`i +S bÆ tm`i ;b5 h`i +ª M?[M; F +ª M i`Î i iU- ;B i M; v içB +?¶5

æçB i`QÎM; H½Q [m v ç–m M?bM p T?Q M?` i`QÎM; H½QX " i`QÎM; H½Q M?bM i
 H M,

@ o•M; i?Q ç [m•M5

@ æ [m•M5 *| +–M /MM; *?B M M;mv M +?•m ;BªB T?QM; 'M ç i`Ê ;B9T ?Q`M i?`M
 a„+ K†i *?B M æ H°` p +?–M +?Ì- K°i H9+ b m HB M F?Q€i €Q,

@ E?–M; +–M- i?U+ HU+ ?B M içB- M?Q p"v H` çO`²B5

@ hªM çB5

*?B M æ pmM; i v €Q H M- [m€i HÈMX

@ _ä5

*?B M i°+ p•v [m M? iQ`M #° #,M; çB M M? M? +?|M; F?QK M; QÌB HmB p T?Q b n
 i`QÊM; KÈB tQ v M; QÌB HçB- i?2Q çQÌM; +k çB p +€+ T?QÆM; ?QÈM; h?€B \*`X
 +?B M QM; F m HÈM p°B p½ # v i?2QX

hQ`M #° # M /QÈB #,M; çB M F?`M; H² HÆ HYM; +?d +ÁM HçB M?[M; +?B M iQÈM

@ æ [m•M5

@ *?mv M ;b\

*?B M æ ç M; +?m~M #` tQ v M; QÌB iB M p`Q i`QM; ",M; çB M- M;?2 iB M; HB M /
 [m v HçBX

h` M #"+ i? M; - K°i ;½ +?B M iQÈM; i?•M F?Q€+ +?B M #`Q [m€ b€i ç`i- +mM; FQM

@ *?B M J pšM /•v /Q pÈB i M ;B ?Ä ;¼B H` h?€B >mv M FB # M i`QM; HoM? p
 iQ`M /mM; ?ÊTX \*| +–M i`Ê ;B9T ?„M ? v F?–M; \

*?B M æ M;?2 p"v HB M M?„K K„i HçB- b m ç| HçB KÎ` - HçM? HMM; M|B,

@ GoM? pU+ +O *?B M J - M;QÆB +| i? #QÊ+ p`Q ? v b Q\

@ E?–M; i? 5

@ o"v M;QÆB +ÁM +?Ì çÊB +€B ;b\

*?B M æ +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B- #QÊ+ M? M? p"Q # M i`QM; #,M; çB MX h¢B
#,M; çB M- iQ" M #° # M M; Q" B #,M; çB M M? M? +?|M; #` # T T?O #ÎB K°i i-M; bQ
M; Q" B F?¬M; i? M? bM i? 'v i bM? ?m®M; # M i`QM;

@ æ" M? T?ªB ç +?Q ? „M iU KbM? ç®B K†i i?¬B5 *?B M J - +?d +| +?B M KÊB +| i
i?¬M? iUm p¬ i?QÊM;

:B¼M; M|B +O *?B M æ iW # M i`QM; #,M; çB M p M; H M- T?B m ?®i # 'i ç`M?

QPQ

h?€B *´X

"-m i`ÎB T?Q i•v ç°i M?B M tm' i?B M K°i T?B M çÄ`U+ M?Q HY ç®i- M?[M; T?B
i?Q€M; +| K°i +QM T?QÊM; ?Q" M; i? "i HÊM iW MÆB M"Q ç| # v H M- ?bM? ªM? KA

>ÆB M|M; - ?ÆB M|M; F?| +?`m5 hQ" M #° +QÌM; ;Bª h?€B *´~M i m i¢B T?QÆM; i•v
?ÆB M|M; T?€i` iW M°B i•K- ;B®M; M?Q Km®M i?B m ç®iX h' i +ª K¼B M; QÌB-
iB K i m- ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ #B M ?| +O M?B i ç° F?¬M; F?QX >ÆM M[- Hm²M;
çÆM ;BªM H" M?B i ç° F?¬M; F?QX

"'i F M°B +-M; + Q ? v i?'T- ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ ?ÆB M|M; +?mM; [m M?- ;B®M
KB M; M9B HY b„T T?mM i`"QX

>Ä ?²M; F?¬M; #B i iW +?¶ M"Q ?B M` - +MM; pÊB ?ÆB M|M; F?| +?`m ç½ i?m ?9

h` M çQÌM; çB ç M æ Q pU+- S?QM; o•M o¬ E} +?Êi M; ~M; ç-m M?bM H M #-m i
ó*?mv M ;b tªv` \ J°i *?B M æ - M°B +-M; +O ? „M H¢M? F?¬M; ;b b€M? çQÊ+
F?¬M; i? M; ,M +ªMX >B M i¢B- M°B HU+ +O i H¢B F?¬M; i? M; ,M +ªM çQÊ+ ?Æ
+?mv M ;b lô

amv M; ?o K°i +?9i- S?QM; o•M o¬ E} pšM K M; i?2Q ? B M; QÌB h`b h?QÆM; p` h•v
i®+ ç° F?¬M; [m€ M? M? # v p ?QÊM; J pU+X

" M M; Q" B #,M; çB M- +?9M; +?B M iQÊM; +?Q iªM çB ç m M; ~M; ç-m M?bM p ?
M; ?B ?Q†+X

@ GQ¢B M"v HQ¢B /` iQÊM; M"v- +?ŠM; H) H"

" ;½ i`QÎM; H½Q M?bM M? m,

@ >ŠM H" F?¬M; T?ªBX _'i F?| t€+ ç`M?

" M i`QM; #,M; çB M- *?B M æ M; ~M; ç-m H M- €M? K„i M?Q tmv M i?'m [m i-M
#,M; çB M- M?bM i?'v çQÊ+ #-m i`ÎB çÄ`U+X

@ G) M"Q >Ä i°+ tm' i?B M`²B\

*?B M æ H~K #~K M|B

.` iQÊM; M"v ç½ i?m ?9i bU +?9 w +O ` 'i M?B m M; QÌBX hBM iS+ p Hm²M; ?ÆB
+-M; T?ÁM; M; U` 'i M? M? i`mv M çBX _'i M?B m M; QÌB ?B m F€ iW #®M T?QÆM
ç†+ M?'i

>Ä ?²M; i` M #-m i`ÎB +kM; F?¬M; /mv i`b H•m- b m K°i H€i HB M #B M K' i p¬ªM
Q ;BÌ tm' i?B MX

Í K°i MÆB M"Q ç| i¢B h?€B *´- i` M çdM? K°i M; ¼M M9B + Q K'v M; "M i`QÊM; X :-
M?m°K çÄ #-m i`ÎB- iB M; ç" M ç M; p M; H M i` M çdM? M9B ç°i M?B M /WM; H¢B
K°i M; QÌB ;ªv ç" M- +ÁM K°i M; QÌB i?•M K†+ T?QÊM; #`Q çÄ`U+ ç M; M; ?2 ç"MX
i v /WM; H¢B- M? M?"M; ç†i i` M /•v ç"MX " M +¢M? M; QÌB- M[iY K„ H +| F?Q +
i?'i ç°i M?B M #B M b„+- b m ç| iQ" M i?•M T?€i` ?Ä /B K ?WM; ?U+X J°i iB M;
H M- i` M T?QÊM; #`Q çÄ`U+- iWM; +QM ?Ä T?QÊM; M?Q b®M; /"v- iW T?QÊM; #
i`mM;

@ Jm°B Km°B5 L°M; `®i+m°+i?S+idM?`²B5

Zm€>Q ?Q°M; ?"m M; ?B M; M; QÌB M|B pÈB *-K J - ç²M; i?ÌB i v T?ªB çQ p°Q i`C
M?Q #9T b2M H'v ` K°i [mv M b€+? #^M; HK KÄM; X *?QM? /B M [mv M b€+? +| p
h•K Zmv ic # M H H¢B +| K'v +? [M?Ä, *-M; S?€T h?B MX

J€B i|+ #¢+ K K K¢B M?Q imv i+O *-K J `®B imM; tä tm®M; # M ?¬M; ;B®M; M?
>Q ?Q°M; ?"m M|B- M°M; HB M #'i; B€+ M?bM p T?Q [mv M b€+? i`QM; i v Zm€
FB H9+ M°v ç M; #®+ +?€v- M?QM; H¢B F?¬M; +| K°i +?9i p i iQ+? M°QX

*-K J M? M? +?|M; pQÆM #°M i v i`„M; MäM M„K H'v K°i; | + [mv M b€+? - KÎ` X
K'v ?°M; +? [M?Ä- +?QM? ;B [+ÁM p) K°i +QM T?QÊM; ?Q°M; X *QM T?QÊM; ?Q°
;B®M; M?Q Km®M ç°T +€M? # v ` X

óEû+5ô

æ°i M?B M K°i iB M; T?QÊM; M; •K M? M?°M; T?€i` X a m ç| iW # M i`QM; i`M;
çÄ`U+ #¶M; F m H M K°i iB M; - iW i`QM; i`M; b€+? # v ` - ;†T; B| HB M HÈM H M
i`QÊM; - tQ v [m M? K°i pÁM; T?Q i` M çdM? ç-m+O ? B M; QÌB- b m ç| [m v ç-

@ >B M oB M [mv i- T?QÊM; ?Q°M; T?B- F?°T ?mv i T?QÊM; - i?Ov iBM? [m M- T?C

*-K J +| +?9i M; ~M ` - H~K #~K M|B- b m ç| i?-M b„+ #B M- K°i i v +¬K H'v *Ym o
M„K H'v i v Zm€>Q ?Q°M; ?"m- KÎKB M; M|B,

@ hB m i?Q b„T idM?`²B- K m çB i?2Q T?QÊM; ?Q°M; 5

a m ç| HB M iW i` M p€+? M9B M?ªv tm®M; - FûQ i?2Q ? B /ªB HK i?°i /°B ç-v K°m
p ?QÊM; i•v M K

QPQ

"bM? M; mv M- K†i ç'i KÄM; K M?- p i M Si F?„T MÆB- M? K i?¢+? M|M; +?ªv T?m
#-m i`ÌB •K m- M? [M; M; ¬ ç²M; p®M k`k ç°i M?B M +?d i`QM; K°i ç K- iQ°M #°i Q
+?Q iWM; +|X L; v +ª M? [M; +•v ç½ +? i?ûQ- i?•M +•v M Si M ç°i M?B M ç m /UM
pÄ +•v F?¬ M Si- iWM; T?B M +°M? H€ t M? iQÆB tm'i ?B M- bBM? i`QÎM; pÈB i®+
?Ä ?²M; [m çB F?¬M; H•m- iWM; +•v K¢M? K) pQÆM + Q- +°M? H€ pQÆM H M T?

hQ°M #°M; ¬ ç²M; i¢B F?m pU+ /mM; M? K ç m i`ÎM M +U+ F€ iQÆB i®i- i€M +•v p
i¢B iW i?ÌB i?B M ç` ?¶M ç°M

.QÈB HÁM; ç'i- # M i`QM; M? K i?¢+? M|M; +?ªv çÄ`U+X

J†i M; Q°B +O [m M i°B i?Ov iBM? H'T H€M? ?Q H M?Q K°M; M?QªQ ç°i M?B M
K°m p°M; X S?M p, M FB /-M /-M +?2 FQM iQ°M #°K†i M; Q°B +O [m M i°B i?Ov iB

ó•K5ô

J°i iB M; M' p M; H MX L? [M; T?M p, M K°m p°M; ç°i M?B M tQ v +?mv M i¢B K†i M
/¼+ i?2Q i?•M [m M i°B /B +?mv M p ?QÊM; tQ+? b„i M®B HB M

S?M p, M K°m p°M; +kM; F?¬M; T?ªB H-M HQÊi çB +?mv M- K° /QÌM; M?Q €M +?B
J¶B K°i T?M p, M K°m p°M; /B +?mv M- HB M ?| i?°M? iWM; bÈB iÆ M?Ä K°m p°M;
iQ HÈM H M /B- M?"T p°Q i`QM; M? [M; iªM; ç€ K°m ç2M i?"i HÈM

ó•K•K5ô

L? [M; iB M; ;½v F?¬M; M; WM; p M; H MX h€K bÈB tQ+? b„i iQ HÈM F?¬M; #B i H
æ L; k EB K æªK +kM; F?¬M; i? +?†i çSi- #¶M; M?B M T?-M +m®B H¢B iU ç°M;
ç m K M; ?2Q K°i iB M; M' HÈM- ç| H°iB M; M' T?€i` iW M? [M; iªM; ç€ K°m ç2M
tQ+? b„i- /mM; ?ÊT +MM; pÈB T?QÆM; p`F?¬M; ;B M M°vX

h€K bÊB tQ+? b„i i?“i HÈM ?Q`M iQ`M ;½v ` X S?M p,M K`m p`M; i¢B K†i M;Q`B +
iU ç°M; tQ v +?mv MX hWM; bÊB FBK imv M M?Ä /¼+ i?2Q # M ?¬M; [m M i`B i?O
FBK ç²M; ?²- M? M? +?|M; HQÊM [m M? [m M i`B i?Ov iBM? K°i pÁM;X

ó•K5ô

Zm M i`B i?Ov iBM? ç°i M?B M H° ` K°i F?2 ?ÎX " M i`QM; [m M i`B- M[iY K„ H /
F?mvM? i?“M? +?“K `½B KÎK„i ` X L; v F?B M?[M; bÊB FBK imv M HQÊM [m M? [r
K°i /ÁM; w i?S+ +ÁM b|i H¢B +?¢v p`Q i`QM; ç-m M`M;

L[iY pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- HŠM; H†M; M?bM çdM? +O [m M i`B i?Ov iBM?X J
?û KÎ- T?€i ` K°i iB M; i?Î /`B M? M?“M;- ? B?“M; H M?Q i`•M +?•m iW F?|2 K„i

ó"bM?5ô

ædM? p` i?•M [m M i`B i€+? ` X " M i`QM; [m M i`B- M[iY v m Èi i?•M K†+ T?QÊM
#¶M; M?B M çSM; /"vX L; v F?QªM? F?„+ çSM; H M- #B m ibM? M?m M?QÊ+ i`
F?¬M; +ÁM- +?mv M i?“M? p ?ì?[M; p` #,M; H½M?

jRyX *?QÆM; jRy, J oU+ hmv i " v

ó"MM;5ô

J°i iB M; M´ M?Ä p M; H MX J°i Hm²M; ?Ä /B K ?WM; ?U+ ç°i M?B M iW i`QM; +
` - i?2Q p¢i €Q FûQ /`B tm®M; K†i ç'i- b m ç| H M p +?mM; [m M?X

h`QM; M;¼M HY `M +?S K°i HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- F?B M +?Q M? K i?¢+? M|M
ç m #` ç~v ` t KQÌB i`QÊM;X L? K i?¢+? M|M; +?ªv ``i M? M? "T ç M- M?QM; H¢B
F?´M; H² ç~v /¢i ` M;Q`BX

ó§Q`Q5ô

hB M; M? K i?¢+? +m²M +m°M p M; p¼M; i`QM; HÁM; ç'iX S?QÊM; S?B i?¬M i?€B
+?“K `½B çB p ?QÊM; K†i ç'iX L; v F?B M`M; #QÊ+ ` #QÊ+ i?S # - K°i i`K i?ªK
M? K i?¢+? M|M; +?ªv / i i?“M? `°M; +?WM; K°i i`QÊM; iW /QÈB +?•M i`ªB `°M; p
K`v M;`M i`QÊM;X h`QM; T?¢K pB M,K i`QÊM; +?mM; [m M? i`K i?ªK M`v- F?¬M; -
M|M; +?ªv M`Q +| i? iÈB ;¬MX

ó*°T5ô

ó*°T5ô

ó*°T5ô

hB M; #QÊ+ +?•M ;BÁM ;B½ [m M? [m`M i`QM; HÁM; ç'i- F i ?ÊT pÈB iB M; M? K
ç°M;

ó§Q5ô

J°i i? M? •K +O p"i i? i`²B H M K†i MQÈ+ p M; H MX L? K i?¢+? M|M; +?ªv #„M
S?B ? B i v ;B Q M? m ç†i M; M; i`QÈ+ M;U+- iW # M /QÈB K°i F?2 M Si i?“i HÈM +
i?¢+? M|M; +?ªvX >Ä /B K ?WM; ?U+ i?B m ç®i [m M? M;QÌB M`M; ç°i M?B M i?m
K°i +?9i ?ÆB M|M; iÄ ` X

@ *mM; M;? M? +?O M?•M5

@ *mM; M;? M? iB m i?Q5

> B ;B¼M; M|B i`QM; i` Q / M;?2 p M; H M # M i BX *?B + +´ i`„M; M;-M +O S?Q
ç°M;X *?di?´v ? B M[iY K„ H i?-M i?€B +mM; FQM? ç M; [m€ K°i +?•M /QÈB ç'iX
iW i` M p B `k tm®M;- T?Q i`QM; F?m,mi v i`€B +ÁM ¬K K°i i? M? *Ym oo iB m +
M[iY F?€+ H¢B K†+ T?QÊM; #`Q ;B®M; M?Q M`M;- i?-M b„+ H¢M? HMM; + Q [m
F?) M? +? H M- K M; i?2Q K°i HQ¢B #B m iB M? +® +?'TX

@ *€+ M;QìB H` B\

S?QÊM; S?B H M iB M; - i? M? •K M?Q iB M; +?m¬M; M;•M- i`QM; i` Q / M;?2X

> B M;QìB M`v iU M?B M +?QM? H` *-K J p` Zm€ >Q ?Q`M; ?"mX a m F?B M;?2
#¼M ?¼H B M M;~M; ç-m H M c iWM; Hm²M; bQÆM; KM K`m p`M; M?¢i iW i`QM; +
?bM? `²M;- ~M QÊ+ +ÁM K M; i?2Q iB M; HQM; M;•KX

@ *€+ M;QìB H` i`mv M M?•M çìB i?S # Q M?B m\

h`QM; K„i S?QÊM; S?B i?Q€M; ?B M H M K°i +?9i H¢ HMM;- b m ç| M„K H'v T?Q
M;QìB +?“K `½B #QÊ+ p T?Q t X

@ "~K iB m i?Q5 *?9M; i¬B H` i`mv M M?•M çìB i?S # KQÆB #ªvX

*-K J +9B ç-m ç€TX

@ *€+ M;QÆB çB çB5 *?d H` K°i HìB ?S - K°i [mv M b€+?- F?¬M; +-M T?ªB iQM?
S?QÊM; S?B /WM; H¢B K°i +?9iX a m F?B M|B ` M?[M; HìB M`v- M`M; HB M # v
`"K`¢T T?Q t

@ hB m i?Q- tBM +?ì K°i +?9i5

*-K J F?) FûQ Zm€ >Q ?Q`M; ?"mX > B M;QìB M? M? +?|M; çSM; /"v- çB p ?QÈ

@ *ÁM +| +?mv M ;b b Q\ *€+ M;QìB F?¬M; M M iU €T ç†i i`€+? M?B K +?Q KbM
L;Q`B ` - çWM; # Q ;Bì / /`M; +?'T M?“M M?[M; HìB ?S 5 h F?¬M; ? i?Q+? ?S ?

S?QÊM; T?B H½M? ç¢K M|BX

@ hB m i?Q5 L;mv M M?•M +?QM? F?B M +?Q +?9M; i¬B H`K M?Q p"v +kM; F?¬M;
M| +| imv i i? ç M ç•mX *?9M; i¬B [mv i ç`M? ?-m ?¢ iB m i?Q H` pb M;QìB ç½H
H` K°i po M?•M ç€M; çQÊ+ i¬M i`¼M;- ?-m ?¢ ?mv i K¢+? i`mv M M?•M /mv M?´i
+ K i•K iB M? M;mv MX

*-K J +mM; FQM? M|BX .U p`Q iQM? +€+? +O M`M;- p®M `i F?| M|B ` M?[M; H
M?[M; HìB M`v- i` M K†i +O M`M; H¢B F?¬M; i? iB K i?´v K°i +?9i #´i + K p` Ov F

S?QÊM; S?B i?î /`B K°i iB M;- i?ªM M?B M M|B,

@ h?“i` ç•v +kM; +?QM? H` M;mv M M?•M K` i F?¬M; Km®M +€+ M;QìB çB i?2Q
M;QìB M`Q +|[m M ? pÈB ó?“Mô tm´i ?B M i`QÊ+ K†i i

*-K J FBM? M;¢+ M?bM S?QÊM; S?B HÆ HYM; i¢B F?¬M; i`mM;X Zm€ >Q ?Q`M;
F?|2 KB M; i`€B H¢B H°` p iQÆB +QìBX

ó•K -K5ô

J†i ç'i +?'M ç°M;- F?¬M; M;WM; M?'T M?¬X L?B i ç° F?¬M; F?Q i`QM; M?€v K„i
ç'i- K°i Hm²M; F?Q HQm M|M; `U+ i`"M` iW # M i`QM; M?[M; F?2 MSiX a|M; M
i`QÊM;X hW # M /QÈB F?2 MSi p M; H M K°i iB M; F m i?€M? i?|i

óÊû+5ô

h? M?•K M?Q K°i i? M? FB K b„+ +„i T?€ i`ìB + QX ó•Kô K°i iB M;- K†i ç'i M´ im
i|2- iWM; KªM; ?Ä /B K iW /QÈB K†i ç'i #„M` X .QÈB K†i ç'i i`Æ i`¼B- K°i +QM
?WM; ?U+ ?Ä /B K H Q` - ? B +€M? KÎ`°M; HÈM +® bS+ ç" T K°i +€B- H" T iS+ #

J°i+€B #!M; çÄ`U+t i[m F?¬M; i`mM;- H Q p T?Q S?QÊM; S?BX " !M; `•K F?¬M
BM tm®M; i?m H¢B i?¬M? K°i çQ¬M- HQÊi [m i` M M; QÌB *-K J p Zm€>Q ?Q
M?B i FûQ ç M- ? B M; QÌB H"TiS+ T?•M H"K ? B ?QÊM; M?ªv` M; Q¬BX

@ hB m i?Q +~M i?"M5

> B M; QÌB ç m FBM? ?¬X

@ *?m M?B5

h`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +O ? B M; QÌB- S?QÊM; S?B #¶M; M?B M [m v p T?Q
i vX a m F?B M¬M; M?bM i?'v +QM Gv GQ M M¬v- p K†i p®M H½M? ç¢K ç°i M?B
T?'M ;B®M; M?Q K°i iB m +¬ MQÆM; T?€i ?B M` K°i K!M ç² +?ÆBX

óEû+5ô

Gv GQ M T?€i` K°i iB M; F m KWM; `Ð- ;B®M; M?Q M?bM i?'v i?•M M?•M- ? B
M; QÌB S?QÊM; S?BX hWM; Hm²M; b!M; M?B i iW i`QM; +Æ i? Gv GQ M #„M` - M
F?¬M; ? +ªK i?'vX > B i v KÎ` - +?B + +´ i?"i /¬B +O Gv GQ M HB M /m¶B p¬Q i`C
/KB /KB +?B + KÄ ;B®M; M?Q ç M; H"K MkM;- i?dM? i?QªM; H¢B T?€i` K°i iB M;

@ æ½ H•m F?¬M; ;†T`²B- *?m M?B5 E?¬M; M; ì ?B M i¢B M; QÆB ç½ HÈM M?Q p"v
S?QÊM; S?B ¬K H'v +´ Gv GQ MX G9+ M¬v i?¬M i?€B +O M¬M; F?¬M; F?€+ ;b K°i

@ æ•v +?QM? H¬ p"i v m +O iB m i?Q b Q\

Zm€>Q ?Q¬M; ?"m M?bM K°i M; QÌB K°i +?BK ;B[F?¬M; i`mM;- H~K #~K M!B,

@ h?¬M i?9 Gv GQ M

@ *?„+ H¬ F?B iB m i?Q +ÁM M?Ä- *?Q h¬M ç½ çQ +?Q M¬M;X

*¬K J H M iB M;X

æ°i M?B M i`QM; H9+ M¬v- iWM; i? M? •K tû ;B! /¬v ç†+ i`mv M p¬Q i`QM; i BX *-
?"m ç m #B M b„+- ç²M; i? M? M!B pÊB S?QÊM; S?B i¢B F?¬M; i`mM; ,

@ hB m i?Q- K m`ÌB F?ÄB ç•v5

@ Jm®M çB ç•m\

J°i i? M? •K iW T?Q b m M; ¼M M9B + Q t t p M; H MX J°i ;½ M K iY K†+ €Q #¬Q
HQ¢M tm'i ?B M i` M çdM? K°i M; ¼M M9BX hB T ç!- iW T?Q b m ?„M- M?[M; #!M
?B MX

E?¬M; +?d +! K°i T?Q X hW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- M?[M; #!M; M; QÌB K¬m b„
i?¬M? K°i pÂM; HÈM p•v [m M? iQ¬M #° #bM? M; mv M

QPQ

J pU+X

*€+? J p? @€Ð ðGv ?B ° +i?t0 •K "p G 3@Ð ð M4 @ °? i•mXB °f`M¶T? mu@60Ð°Ð

óE?¬M;5 ô L; v F?B KÎK„i` - iQ`Mi?•M S?QM; o•M o¬ E} #¶M; `mM H M- #m°i KB
i`QÊ+ M;QÌB ?„M- K°i ;½ M K iY mv pk i?•M K†+ i`QÌM; #`Q #^M; HK ç2M ç M; M
imv iX J°i p i ç Q i?“i HÈM +?B i?•M i? ?„M ` H`K ? B- K€B i!+ /`B i€M HQçM `i
iQ- /QÌM; M?Q F?¬M; + K HÁM;X

S?QM; o•M o¬ E} M?“K K„i HçB- M„K i v M„K HçB i?“i +?†i- i?•M i? F?) `mM H Mx

óhçB b Q HçB M?Q p`v\ æ½ +? i5 æ½ +? i5 J Gmv M h¬M; ç½ +? i ô

E i [mª M`v ?Q`M iQ`M M;Q`B M^K M;Q`B /U HB m +O S?QM; o•M o¬ E}X o®M iQÎ
i? K v K„M i?Q€i çQÊ+- F?¬M; M;?o iÊB F i [mª HçB i`Î M M M?Q p`vX

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M KÎK„i` - ?ûi HÈM K°i iB M;X " M /QÈB +?•M- b!M;

*?B M æ ç½ ;B i J Gmv M h¬M;5 hBM iS+ M`v ç®B pÈB S?QM; o•M o¬ E} H`K°i i
çQÊ+X h'i +ª F ?Qç+?- i?2Q +€B +? i +O J Gmv M h¬M; ç m imv M #® T?€ bªMx
h?B M h?QÆM;- pšM F?¬M; T?ªB H`ç®B i?O +O *?B M æ X

hQ`M #° J pU+ ?Q`M iQ`M i`Î i?“M? K°i iÁ i?“M? +? i- F?¬M; K°i B +! i? i`®M i
+?O J Gmv M h¬M;X

*?d +¬M M;?o ç M M?[M; çB m M`v- K°i +¶ ?`M w HB M # Q T?O iQ`M i?•M S?QM;
*?B M æ i`Î i?“M? K°i #!M; K i`QM; HÁM;c F?¬M; ç€M? #çB *?B M æ - bÊ `^M; +ª
i? çç i ç M pã ççQ +U+ ?çMX

@ L;QÌB i` im´B- K m `ÌB F?ÄB ç•v çB5

J°i ;B¼M; M!B ?MM; ?"m M?Q ~M M?Q ?B M #¶M; p M; H Mx

S?QM; o•M o¬ E} F?) ;B"i KbM?- HB M M;~M; ç¬m H M,

@ B\ G` B ç M; M!B +?mv M\

óaQç i bQç i5ô

E?¬M; ;B M i`QÊ+ M;QÌB S?QM; o•M o¬ E} M;`M i`QÊM; ç°i M?B M tm'i ?B M K°i
;Bª €Q t M? F?m¬M K†i mv M;?B K- +?ÁK `•m /QÈB +^K /`B K°i i?QÊ+- iW # M i`Q
;B`v pªB K`m t M? ççT i` M imv i ç¼M; /`v ç†+ T?€i ` i? M?•K b`M bç iX

a m F?B H½Q ;Bª #QÊ+ ` - tmv M i?'m F?¬M; ;B M b!M; ;ÊM- S?QM; o•M o¬ E} M
?Q`M iQ`M #`i ç²M;X

J°i iÁ i?“M? HÈM K`m ç2M çSM; i?ŠM; i`QM; i`ÌB ç'i- i?'T i?Q€M; # M i`QM; K F
? B bÊB tQ+? b„i iQ HÈM i?ŠM; i„T FûQ /`B p F?¬M; i`mM;- M®B HB M +MM; pÈB
#° +?B + H²M; b„i F?´M; H² FB T?€i i€M ` €M? b€M; ?mv i b„+ M!M; `U+X

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç¬m M?bM F„ +?B + H²M; b„i F?´M; H²- K°i +¶ F?
#çQ M;QÊ+ i`M ç MX \*¶ F?Q iS+ i` €+ +QÌM; HB i F?B M +?Q HBM? ?²M +O ?„M
+m°M M?'T M?¬- M;¼M HY bBM? K M? /QÌM; M?Q Km®M i„i çBX

G½Q ;Bª €Q t M? i?'v p`v HB M T?'i i v K°i +€B- F?¬M; ;B M b!M; ;ÊM T?Q b m H
#ªQ [m, /` p` +?B + H²M; b„i HÆ HY M; i`QM; K•v ç2M ç m #B M K'iX sm'i ?B M i`
#B ç€i?“i HÈM- i` M p,M #B +! F?“+ M?[M; p,M iU +´ [m€BX oQ i`Q +O i€K F?®E
p2M #Ì i?mM; HkM; pW p†M ç m M? mX

S?QM; o•M o¬ E} M?bM H½Q ;Bª- HçB +9B ç¬m M?bM i?Q€M; [m i?B i? +O J Gn
b m ç! M;~M; ç¬m H M,

@ >„M J Gmv M h¬M; K°i F?“+ +m®B +MM; H`Km®M +¬m +Sm +€+ M;QÌB\

@ L;QÆB `i i?¬M; KBM?5

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a \in Q t M ? ? \dot{I} ? [M ; M \dot{I} B X h W i \dot{Q} M ; \epsilon M ? K_{,,} i + O H^{\frac{1}{2}} Q - S ? Q M ; o \bullet M o \neg E \} i ? ' v$
 $M m / Q M , K i ? \epsilon M ; H Q m H \Phi B X h ? \dot{I} B ; B M / \dot{B} M ? Q p " v - + \dot{I} i ? F ? B M + ? Q K^{\circ} i M ; Q \dot{I} B$
 $i ? 9 \zeta @ B p \dot{E} B M ? [M ; + ? m v M F ? \epsilon + M ? Q H 9 + \# M \zeta - m X$

$@ \ae 9 M ; p " v 5 > , M [m^a i ? " i H " K m @ M + - m + S m + ? 9 M ; i X h " M i ? U + i - + ? 9 M ; i + k$
 $+ S m ? , M - M ? Q M ; + ? 9 M ; i H \Phi B F ? \neg M ; i ? \dot{ } i v X$

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a H \dot{E} M i B M ; M \dot{I} B X$

$@ o b b Q \backslash$

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a [m M b \epsilon i S ? Q M ; o \bullet M o \neg E \} K^{\circ} i + ? 9 i - b m \zeta \dot{I} M \dot{I} B ,$

$@ L ; Q \AE B \zeta^{\frac{1}{2}} \zeta \dot{I} i + ? \bullet M p " Q + \epsilon M ? + Y h ? - M + ' T - p " v i ? b M \dot{I} B p \dot{E} B M ; Q \AE B K^{\circ} i + ? 9 i +$
 $b \dot{E} K K m^{\circ} M + k M ; b) \# B i X$

$@ L \AE B M " v F ? \neg M ; T ?^a B H " M \AE B + \epsilon + M ; Q \AE B + \dot{I} i ? \zeta \dot{I} i + ? \bullet M \zeta M X$

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a H \Phi M ? H M M ; M \dot{I} B ,$

$@ L m M ? Q + S m ? , M - p " v i ? b \zeta @ B p \dot{E} B * ? B M \ae b) \dot{ } b Q \backslash * ? m v M + O + \epsilon + M ; Q \AE$
 $[m v i - + ? 9 M ; i b) F ? \neg M ; M ? 9 M ; i v p " Q G Q \Phi B + ? m v M M " v - + , M \#^a M H " F ? \neg M ; ?$
 $M ? Q i B m ? " B i Y p " v i ? \neg B X$

$@ * ? B M \ae \backslash L ; Q \AE B \# B i ? , M \backslash$

$S ? Q M ; o \bullet M o \neg E \} F ?) ; B " i K b M ? X$

$@ h M M K i Y \zeta - m \zeta^{\circ} B \zeta [m M - i ? \bullet M K \dot{I} + \zeta \# " Q K " m i \dot{ } , M ; T ?^a B F ? \neg M ; \backslash$

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a ? B M M ? B M + k M ; F ? \neg M ; + \dot{I} w T ? O M ? " M X h W i \dot{Q} M ; K_{,,} i + O H^{\frac{1}{2}} Q - S ? Q M$
 $K^{\circ} i H Q \Phi B w i S i \dot{ } K + t m ' i - i U ? ^2 \dot{ } \dot{ } i M \dot{I} M ; H \acute{A} M ; \zeta m ' B K b M ? F ? \ddot{A} B M \AE B M " v X$

$@ J G m v M h \neg M ; + , M \#^a M F ? \neg M ; ? B m \dot{ } \ddot{a} i - K [m M i \dot{ } \frac{1}{4} M ; + O M \AE B M " v G 9 + i \dot{ } Q \dot{E}$
 $p U + - + ? d H " p b M ; , M +^a M M ? [M ; M ; Q \dot{I} B F ? \epsilon + \zeta M ; - M X E ? \neg M ; M ; ? o i \dot{E} B - ? , M H \Phi B$
 $H \dot{E} B i \Phi B h ? \epsilon B * ' - i ? " i b U H " K + ? Q M ; Q \dot{I} B i [m \epsilon i ? ' i p \frac{1}{4} M ; 5 L m M ? Q \zeta^{\frac{1}{2}} i ? K / U$
 $; B \epsilon - ; B @ M ; M ? Q ; B i M ; Q \dot{I} B p " \# \dot{ } ; B i p " v i ? \neg B X$

$@ L ; Q \AE B M \dot{I} B ? , M H " p b [m v M H \dot{E} B \backslash$

$S ? Q M ; o \bullet M o \neg E \} M ; ? B ? Q \dot{I} + M \dot{I} B ,$

$@ J G m v M h \neg M ; F ? \neg M ; T ?^a B p b K M ? H M ? + O h ? \epsilon M ? \zeta B M$

$@ h ? \epsilon M ? \zeta B M H " + \epsilon B ; b \backslash$

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a T ? ' i T ? ' i i v ,$

$@ * ? 9 M ; i F ? \neg M ; \# B i - + k M ; F ? \neg M ; + \dot{I} ? S M ; i ? 9 \# B i 5 J G m v M h \neg M ; \zeta^{\frac{1}{2}} + ? i - + ?$
 $[m M F B - + ? d H " M ? Q p " v$

$G^{\frac{1}{2}}Q$; $B^a M \dot{I} B + \acute{A} M + ? Q M \dot{I} B t Q M ; - H B M \# \dot{ } S ? Q M ; o \bullet M o \neg E \} + , i M ; M ; ,$

$@ L ; Q \AE B M \dot{I} B + \epsilon B ; b \backslash * \epsilon + M ; Q \dot{I} B F ? \neg M ; \# B i h ? \epsilon M ? \zeta B M \backslash * ? \dot{I} K^{\circ} i + ? 9 i 5 L ; Q \AE B M$
 $\dot{I} \zeta \bullet v + \acute{A} M + \dot{I} \dot{ } \dot{ } i M ? B m M ; Q \dot{I} B$

$S ? Q M ; o \bullet M o \neg E \} \zeta^{\circ} i M ? B M M ; W M ; H \Phi B - \# b M ? i o M ? M ? b M H^{\frac{1}{2}} Q ; B^a X \ae @ B T ? Q \AE M$
 $H Q \Phi i i B M i S + F ? B M + ? Q ? , M F B M ? ?^{\frac{1}{2}} B X$

$h \Phi B h ? \epsilon B * ' - h ? \epsilon M ? \zeta B M + ? Q M ? H " M ; Q \dot{I} B T ? \epsilon i M ; \neg M + O i S \zeta \Phi B * ? Q h \neg M - H " i^2 M$
 $/ M H " M ; Q \dot{I} B + \dot{I} K^{\circ} i + ? 9 i \# ' i K^{\frac{1}{2}} M \zeta @ B p \dot{E} B K^{\circ} i b @ b \epsilon + ? H Q \dot{E} + + O h ? \epsilon M ? \zeta B M - + k M$
 $Q \epsilon M ? " M p " T ? O M ? " M \zeta @ B p \dot{E} B b U i^2 M i \Phi B + O h ? \epsilon M ? \zeta B M X$

$h ? K " - i ? \epsilon B \zeta^{\circ} + O H^{\frac{1}{2}} Q ; B^a \in Q t M ? F B H \Phi B i \ddot{A} \dot{ } F ? \neg M ; ? [m M i \bullet K \zeta M h ? \epsilon M ?$
 $+ O H^{\frac{1}{2}} Q - \#^{\frac{1}{4}} M ?^{\frac{1}{4}} / Q \dot{I} M ; M ? Q i ? " i b U F ? \neg M ; \# B i h ? \epsilon M ? \zeta B M X \ae B m M " v ; - M M$

E?B S?QM; o•M o¬ E} M|B` M;?B p'M FB - b„+ K†i+O H½Q ;Bª €Q t M? H¢B #B M
KbM? ç½ M|B K°i çB m F?¬M; M M M|B- M? M? +?|M; M;”K KB M; H¢B- T?i T?i i
@ æB M? M? çB5 *?ì ç M F?B i?U+ HU+ +O M;QÌB çO + Q- +| H) b) ç +?Q M;QÆ
`ÌB F?ÄB çB
.Si HÌB- H½Q ;Bª €Q t M? HB M pmM; i v H M- F?¬M; ;B M T?Q b m H¢B tm'i ?B
tQ v M;QÌB #QÊ+ p`Q # M i`QM;X
J„i i?'v H½Q ;Bª b„T `ÌB çB- S?QM; o•M o¬ E} p°B iB M H M T?Q i`QÊ+ ? B #QÊ+
@ ob b Q H¢B F?¬M; +Sm ?„M\ _ä`M; +€+ M;QÌB +?d +¬M` i v H` +| i? H`K çQÊ
+'T ?”m F€ +| HoM? pU+- F?¬M; T?ªB H` h?€B \*´ +'T- +kM; F?¬M; T?ªB H` h?¬M
ç®B pÈB M?•M HQ¢B- K°i +QÌM; ;Bª bÎ ?[m HoM? pU+ H) M`Q H¢B F?¬M; +| ;B€ i`
i b) /U p`Q B ç i?O ?°\ô
a m F?B M;?2 çQÊ+ M?[M; HÌB M`v +O S?QM; o•M o¬ E}- +?•M T?ªB +O H½Q ;Bª
;B M F?€+ H¢B i?O p X G½Q pšM tQ v HQM; p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- i`¬K K†+
iB M;,
@ L;QÆB H` K°i i°+ M?•M çO iQ +€+?- çB K M`v i T?ªB i?W M?”MX J¶B M;QÌB ç
p h?€B *´- +| M?B K pK +O `B M; KbM?X L?QM; bQ b€M? K` M|B- i`€+? M?B K +
?ÆMX *?Q /M h?€B *´ b„T i M #B M- +?9M; i +kM; imv i ç®B F?¬M; i? ` i v hW
M v- +?9M; i ç½ Î MÆB M`vX
G½Q ;Bª ç°i M?B M pQÆM K°i M;|M i v iW # M /QÈB i v €Q- +?d p`Q KQÌB ? B bÊ
H²M; b„i ;B[F?¬M; i`mM; - H M iB M;,
@ L?bM i?'v F?¬M; \ æ| H` i?S K` +?9M; i + M? ;B[æ½ iWM; pb K°i H¬M bÆ b`v
i`QM; i?Q€i` M;Q`B- +m®B +MM; i¢Q i?“M? K°i HBM? ?²M +U+ ç°i` €+- ;•v M M
h?€B *´- M?•M i°+ K°i T?•M i?“M? ? B- i?B m +?9i M[pb p`v K` /B i i°+X J v K„M
F?¬M; t'm- K†+ /M #` HU+ HQÊM; i` €+ H•v M?B K- M?QM; +m®B +MM; +| i? idM
M?•M i°+ K°i T?2M +?bK M;”T i B QÆM; æ| +?d H` K°i #° T?“M HU+ HQÊM; M?Ä
HQÊM; i` €+ M`v ?Q`M iQ`M i?Q€i`
o K†i H½Q ;Bª i`Î M M H¢M? HMM; M;?B M i`¼M;,
@ L m M?Q +¶ HU+ HQÊM; i` €+ FB i?Q€i` M;Q`B +ª M?•M i°+- ?`M; id p` /B M ç
#i T?K+- F?¬M; B +| i? i?Q€i çQÊ+X
S?QM; o•M o¬ E} +ª M;QÌB +?'M ç°M; - i`QM; ç-m p M; H M M?[M; iB M; ó¬M; ¬M;ç
H¬M M[i`mv M p`Q i`QM; i B- i`QM; i? M?•K`M +?S K°i +¶ HU+ HQÊM; F?B M +
KÄB, óL?[M; çB m M`v i p®M F?¬M; M M M|B pÈB M;QÆBX "Q K"i M`v- +?9M; i
"Q K"i +?d +| i? i²M i¢B Î F?m pU+ M`vX >B M i¢B ?½v [m M MÆB M`v- ?½v [m M
+?Q iWM; ç M ç•v- +kM; F?¬M; i?'v [m #i +S i?S ;b J Gmv M h¬M; ç½ +? i- +?
L;QÆB p¬ +MM; i?'i p¼M; M;QÆB Km®M `ÌB F?ÄB MÆB M`v M? M? K°i +?9i- F?
F?„+ M`QX a m F?B idM? H¢B- çB m ç-m iB M M;QÆB M;?o ç M +?QM? H` `ÌB F?
S?QM; o•M o¬ E} +® ;„M; +?®M; H¢B HQ¢B HU+ HQÊM; M`vX h? M?QM; `i M? M
M`v +kM; F?¬M; ;B[ çQÊ+X JQ K„i i`Î M M p¬ +MM; M†M; i`omX h`QM; KÆ KÆ K`M
#`M i v F?¬ ;¬v K M; i?2Q M?[M; M T M?,M +`M; H9+ +`M; i`Î M M iQ HÈM- +m®B +
a m ç| ?„M HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; ç-m +| i?S ;b ç| K'i çB- wi?S+ +`M; M;`v +
L?bM S?QM; o•M o¬ E} M;²B t T #`M; i` M K†i ç'i- ç-m `k tm®M;c H½Q ;Bª €Q t M
b m ç| i v €Q T?i H M- #QÊ+ M? M? p`Q K°i F?¬M; ;B M F?€+X L; v i¢B F?QªM? F
i`ÌB çB M ?Q i€M HQ¢M- K°i iB M; ;¬K ;W`M +?S +U+ ç°i` €+ p` F?€i K€m iW ;
H² ;B[F?¬M; i`mM; T?€i` X JQÌB ? B bÊB tQ+? b„i iQ HÈM`mM; H M- +ª iÁ i?“
Km®M bKT tm®M;X
G½Q ;Bª €Q t M? b„+ K†i F`+? #B M- HB M #QÊ+ M? M? p`Q # M i`QM; iÁ i?“M?
;ÊM`i M? M? iB m i€M

E?B S?QM; o•M o¬ E} idM? H¢B- HB M T?€i?B M KbM? ç M; M;²B t T #^M; /U p¨Q
 H¨i?B i? +O J Gmv M h¬M; ç M; M^K /QÈB ç'iX
 óh i¢B b Q H¢B M;²B Î ç•v\ h M?È F„- ?bM? M?Q pW `²B i ç M; çSM; ô S?QM;
 p¨Q #B ç€ K¨m ç2M iQ HÈM çSM; H M- i`QM; ç-m +ªK i?'v M†M; i`omX
 óJ Gmv M h¬M; ç½ +? i B5 ô S?QM; o•M o¬ E} i?Î /¨B K°i iB M; - HQ¢M; +?Q¢M;
 imv i ç¼M; /QÈB +?•M i?2Q ç| T?€i` i? M? •K b¨M b¢iX
 óE?¬M; ç9M;5ô æB` # #QÈ+ t - S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M +ªK ;B€+ +| K°i +?
 M?Q +| i?S ;b ç½ #` KbM? #Ä [m M- +| H) +?m~M t€+ K¨M|B- H¨i`QM; ç-m- +| i?S
 S?QM; o•M o¬ E} p¶ p¶ ç-m- +® ;„M; bmv M;?oX J°i +?9i 'M iQÈM; `i KÆ ?² i?Qª
 #ªM F?¬M; i? M„K #„i çQÈ+
 ó +?Q /M h?€B *´ b„Ti M #B M- +?9M; i +kM; imv i ç®B F?¬M; i? ` i v ô
 "¶M; M?B M K°i i? M? •K M?Q iB M; b'K p M; H M i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E}- iQ
 ç| Fw S+ i M pÐ iW b•m i`QM; w i?S+ ?ªB i¨M`
 ó J Gmv M h¬M; ç½ +? i- +? i /QÈB i v *?B M æ X L; QÆB p¬ +MM; i?'i p¼M; M;C
 M? M? K°i +?9i ô
 Ew S+ T?B i?QìM; `ªB `€+- M?QM; /U p¨Q i`Q im +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ ?B m ç
 iS+ iW Fw S+ i M pÐ p¨ Fw S+ ?Q¨M +?dM? ç®B pÈB ?„M K¨ M|B +kM; F?¬M; +| ;b
 ó*€+ M; QÆB F?¬M; M M ç€M? ;B€i?'Ti v LB K EB K h? ç¢B T?€T- M; v +ª #ªM
 `ä- +€+ M; QÆB H¨K b Q +| i? ?B m çQÈ+ \ ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; H M iB
 K'i- +kM; F?¬M; #`i`B i ç t| çB M?Q M; QìB FB /U HB mX
 S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m- i`QM; K„i H¢B H°` i?¬M b„+ Kì K`i- H~K #~K M|B, c
 M?È`ä h M M`ìB F?ÄB ç•v5 ô
 .Si HìB- ?„M HB M HªQ çªQ çB` # M M; Q¨B J pU+X S?Q b m K°i +ÆM ;B| M? i?
 ç M; i?b i?¬KX
 E?Q iS+ iY pQM; i¨M M; "T +?mM; [m M?X •M? K„i K°i H¬M M[çªQ [m M?[M; iQ
 +ÁM +Y ç°M; - S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M +ªK i?'v H¢M? H)Q æ•v H¨ K°i T?¬M K
 æSM; # M /QÈB p€+? M9B- S?QM; o•M o¬ E} M?9M +?•M K°i +€B- i v €Q T?'i ç°M
 +?BK QM; iW /QÈB ç'i # v H M çdM? M9BX
 •M? K„i HQÈi [m MÆB *?B M æ ç†i +?•M tm'i` K°i ç Q FB - S?QM; o•M o¬ E}
 i`QM; ç-m H¢B ?B M H M K°i bmv M;?oF € H¢X o¢i €Q T?€i H M- ?„M HB M i¨i¨ #
 ç½ iWM; çSM; X
 >Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- S?QM; o•M o¬ E} +?"K`½B M?„K ? B K„i H¢BX h`QM; ç-m /
 i?K p¨ibM? +ªM? H9+ i`QÈ+ F?B K¬ T?ÄM; J Gmv M h¬M; X
 óæBM? çBM?5ô
 h`QM; iS +?B- FB K M; mv M i?m H¢B`9i p¨Q i`QM; +Æ i? - ?| i?¨M? FB K Hm•M
 çQ¨M M?"T p¨Q b•m i`QM; w i?S+ ?ªBX v MB K F?B \*?B M æ tm'i ç Q ç-v`šv i`QM
 i¨M p¨Q i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E}X
 æ Q w p¬ i¨M +„i T?€ +ªK [m M +O S?QM; o•M o¬ E}- i?•M i? /QìM; M?Q Km®M M
 æ` T?QÆM; S?QM; o•M o¬ E} ç†i +?•M H¨ MÆB \*?B M æ ç½ iWM; çSM; X o`i`Q
 F?€+ M? mX J°i i?•M v #¨Q K¨m i¨„M; F?¬M; ;B| iU ç°M; T?'i T?ÆX J€B i|+ ç2M /
 # v T?Q b m ç-m
 h`QM; ?Q F?¬M; - ç Q w +| i? M|B H¨ #€ ç¢Q M?'i h?€B *´ M?Q MQÈ+ +?ªv i¨M
 S?QM; o•M o¬ E}- HB M KB M F?¬M; /SiX L m M?Q F?¬M; +| v LB K EB K h? ç¢B
 ç`B H¢B H¨ K°i M; QìB F?€+- +?d +¬M w MB K tm'i ç Q M¨v +kM; çO F?B M +?Q i?¬

> B K„i #¶M; M?B M KÎ` - i`QM; K„i ?Q`M iQ`M H` i`ÁM; i`„M; X h` M K†i S?QM; o
b€M; i`QM; bm®i- i?- M i?€B i`Æ M M mv pkX J°i +¶ F?Q iS+ ç ?Q`M; M; ¢Q i?` i?E
` X :BÌ T?9i M`v- çB m F?B M i?•M i? M`v F?-M; T?ªB H` S?QM; o•M o¬ E} K` H`
h v T?ªB pQÆM` - æ L; k EB K æªK tm'i ?B M i`QM; #`M i v- M? M? +?¶M; FûQ /`
+?B M ç QX > B i v ?ÊT H¢B H`K K°i- +?•M T?ªB #QÊ+` - b m ç! /MM; +?•M T?ªB
i`ÁM- K M; i?2Q K°i +¶ F?Q iS+ ?Ov i?B M /B i ç` M?Q iB +?ÊT #´` K°i ç Q
óS?Ki5ô
L; v F?B tm'i` K°i ç Q- / i?`i iQ`M i?•M S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M M Si` - K
iW # M i`QM; M?[M; H¶ i?OM; X h?•M i? +O ?„M pšM F?-M; i? +?`m M´B ç Q w +
EB K M; mv M i`M iÈB KkB ç Q H¢B F?-M; i? tm'i` X J°i ç Q M`v v m + - m +?•M
M, M; HU+ S?QM; o•M o¬ E}- +?•M F?Q i`mv M p`Q # M i`QM; æ L; k EB K æªK pšM
*?•M F?Q +m²M; #¢Q F?-M; i? T?€i` H`T iS+ T?ªM T? X h¢B ? B +€M? i v- +Æ
i?`M? #°i T?'M- +?d +ÁM H¢B ? B çQ¢M tQÆM; i v H'T H€M?- ; -M M?Q MY i`QM
/¼+ i?2Q +€M? i v i?-M T? p ?QÊM; M?[M; #° p`F?€+ i` M i?•M i? X
S?QM; o•M o¬ E} [mv i ç`M? `i M? M?- H`T iS+ ç2K +¶ M, M; HQÊM; ?¶M HQ¢M M
+?•MX
hWM; KªM? HÈM p€+? M9B +?„M M; M; p¬ i? M? p¬ iS+ ?¶ i?`M? KªM? pÐ- bKT t
ó-Kô K°i iB M; - #®+ H M p¬ b® #KB KM
h?•M i? S?QM; o•M o¬ E} pšM F?-M; M?9+ M?Q+?- ; B®M; M?Q ?Q`M iQ`M F?-M
i?•M- HšM; H†M; çSM; i¢B F?-M; i`mM; - +kM; F?-M; pb p€+? M9B bKT ç´ K` `ÆB
EB K F?Q /M b Q +kM; F?€+ pÈB ç Q F?Q- S?QM; o•M o¬ E} F?-M; i? #´` K°i ç
K°i ç Q M`v ç½ HQm H¢B i`QM; ç-m +O ?„MX
J°i Hm²M; F?Q iS+ M?`M M?¢i K`m t M? HK+ iW i`QM; tQÆM; i v H'T H€M? iÄ` c
K€m- /MM; i®+ ç° K` K„i i?QÌM; +¶ i? M?bM i?'v M? M? +?¶M; i?`M? ?bM?- ? B +€
S?QM; o•M o¬ E} M?„K K„i H¢B- F?B H-M M[KÎ` ç½ F?-B T?K+ #bM? i?QÌM; X J
K`m ?mv i ?²M; - ?„M F?-M; M¡B K°i HìB çB` # M M; Q`B J pU+X æ Q w F?B *?
F?-M; i? bY` - M?QM; H¢B #` ?„M /MM; ?bM? i?S+ªM? iQÊM; çQ p`Q b•m i`QM
E} #B i- F?B ?„M T?€; BªB çQÊ+ K°i ç Q FB +O *?B M æ i`QM; w i?S+ ?ªB- +kM
*?B M æ i`QM; ?B M i?U+X
æ°i M?B M i`QM; H9+ M`v- iWM; iB M; tû; B¡iW # M M; Q`B p M; H MX S?QM; o•M
ç-m H M- +?d i?'v M?[M; #¶M; M; QìB +?mv M ç°M; - iWM; çÊi b¡M; i`„M; H Q p # M
S?Q i`QÊ+ ç iY \*?B M i°+ - ? B ;½ \*?B M i°+ i`QM; i v M„K H'v ? B M; QìB i` im´
+O ? B M; QìB i`QM; i v ç iY *?B M i°+ - b„+ K†i S?QM; o•M o¬ E} #¶M; #B M ç´E
h?QÆM; p`h•v J¬M >Q€M L?B MX

jRjX *?QÆM; jRj, >Q`M? E?-M; sm'i h?

J°i M KiY i` im´B M? im'M çSM; Î?`M; ç-m +QìB M¡B pÈB S?QM; o•M o¬ E}X S?
M KiY i` im´B b„+ K†i H¢M? HMM; F?€+X \*?QM? H` ç iY FB itm'ii? ? KÈB +O
FB i, *?B M >`- *?B M oB K- *?B M hmv iX

@ h?ª #¼M ?¼` 5 ``^M; F?-M; - +€+ M; QÆB b) +? i5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|B- i v T?ªB M„K +?†i æ L; k EB K æªKX
 hB M; +Q|B +O # M; Q|B HB M BK #†iX h M M K iY i` im´B ç SM; i`QÊ+ M?´i H¨ *?
 i v +?d p¨Q M?[M; ç iY *?B M i°+ ç°M; çªQ T?Q b m- KÎ KB M; M|B,
 @ Jm®M; B i +?9M; i \ >W5 L; QÆB F?¬M; M?bM i?´v b Q\ æ€M? #¢B #¼M ?¼`²B
 @ h¢B æ Q pU+- M?B m + Q i?O h?¬M +´T M?Q p¨v +kM; F?¬M; i? p•v F?®M i X
 i? b Q\
 S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|BX æ L; k EB K æªK i v T?ªB ç½ /UM; i?ŠM; H M
 iW # M i`QM; i?•M FB K #„M` M; Q¨B K´v i`QÊM; X
 @ " | i v +?`m i`|B- +?9M; i b) i?ª ç iY +O M; QÆB çB5
 J°i i M *?B M i°+ i` im´B F?€+ ç°i M?B M H M iB M; X
 @ L; QÆB +?Q`^M; i b) M; m tm~M M?Q p¨v b Q\
 S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p¨Q i M *?B M i°+ i` im´B pW H M
 @ æB m M¨v F?¬M; TªB /Q M; QÆB [mv i ç`M?5 L; QÆB ?½v bmv M; ?o F„ K°i +?9i
 *?B M oB K pW /Si H|B- +?B M ç Q i`QM; i v HB M; BÆ M; M; - ; €+ H M +´h`b h?
 > B M; Q|B h`b h?QÆM; p¨ h•v J¬M >Q€M L?B M ç m #`T?QM; # ?mv i ç¢Q- F?¬M
 ?¼ ç m M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- w iS i`QM; K„i #B m H°`ä`¨M; , bQ i¬M F
 S?QM; o•M o¬ E} M„K +?†i æ L; k EB K æªK- ç®i M; |M i v pb /MM; bS+ K¨ i`Î M M
 i? M?•K`„M; `„+ ,
 @ æ•v t2K M?Q H¨ mv ?B T b Q\
 L m M?Q M|B +| i?S; b F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} F?| +?`m M?´i- ç| H¨ #`M; Q|B
 iY ç M; M^K i`QM; i v ç®B T?QÆM; - F?B M +?Q ?„M F?¬M; F?ÄB +| +?9i #| +?•M ;
 *?9M; *?B M i°+ ç m v M H†M; X S?QM; o•M o¬ E} +| i? iW i`QM; i v *?B M æ +?¢
 p®M t2K *?B M æ M?Q H¨ i?¬M HBM?- çB m M¨v ;¬M M?Q H¨ F?¬M; i? iQÎM; iQÊ
 +O S?QM; o•M o¬ E}X >¬K M v *?B M æ F?¬M; +| Î ç•v- #¼M ?¼ Qi M?B m +kM;
 L; v F?B #-m F?¬M; F?Q #„i ç-m i`Î M M +,M; i?ŠM; - K°i; ½ M K iY i`mM; MB M K†
 +| # +?ÁK`•m ç2M- K†i i`„M; M?Q M; ¼+- i` M M; Q|B iQ€i` K°i +¶ F?Q iS+ M?Q M
 #QÊ+` - ç®B K†i pÊB S?QM; o•M o¬ E}- F?) p€B +?¨Q- b m ç| + Q ;B¼M; M|B,
 @ EB K h?¬M5 æ [m•M +O +?9M; i +| H|B- K|B M; QÆB ?½v çB i?2Q +?9M; i 5 h
 i?O pÊB EB K h?¬M5
 *QM M; QÆB +O S?QM; o•M o¬ E} +Q`9i H¢B- i`QM; K„i T?€i` K°i Hm²M; b€i F?
 MB M FB - M?[M; *?B M i°+ çB i?2Q HB M #QÊ+ H M T?Q i`QÊ+- #ªQ ?° i`QÊ+ M
 @ > ? ?
 h M FB M K iY i`mM; MB M #¶M; M?B M T?´i T?´i i v- +Q|B M|B,
 @ GmB tm®M; ? i çB5 EB K h?¬M ?B M i¢B ç½ H¨ M; Q¨B K¢M? i`QM; v m- i?U+ HU
 #bM? i?QÎM; ç•mX
 J¼B M; Q|B ç m M; ¢+ M?B MX S?QM; o•M o¬ E} i`QM; ç-m +¨M; +?´M ç°M; - i?•M i
 J†+ /M ?„M ç½ +® ;„M; +?2 ;B´m- M?QM; pšM F?¬M; i? ;B´m çQÊ+ +QM K„i +O M
 i?•M i`QM; ç€K ç iY *?B M i°+ - /MM; *?B M i°+ i K FB i i?m ?9i bU +?9 w +O KbM
 M; Q|B i bÊ ?½BX
 h•v J¬M >Q€M L?B M p¨ h`b h?QÆM; M; ?2 çQÊ+ M?[M; H|B M¨v ç m FBM? M; ¢+-
 ?QÊM; S?QM; o•M o¬ E}X
 S?QM; o•M o¬ E} v M H†M; F?¬M; M|B ;b- M?QM; i?¬M i?€B +O ?„M ?B M M?B M

"i F H H9+ i`QÊ+ /MM; w MB K K T?ÄM; J Gmv M h M; - ? v H b m ç! HçB /MM æ - ç®B pÈB S?QM; o•M o E} K M B- K B H M ç m iB m ? Q `i M?B m +?•M F?Q M?QM; M +kM; +! ?çB- ;B®M; M?Q F?B K T?ÄM; J Gmv M h M; - #îB pb #ªM i?• #` i`¼M; i?QÆM; - w MB K HçB K T?ÄM; ç M +ª i`çM; i?€B i?•M i? +O ? „M- +?Q E} +kM; #` i?QÆM; X

G9+ M v- ç9M; M?Q H B M K iY i`mM; MB M FB M B- S?QM; o•M o E} +, M #ªM F T? M KQ B i?U+ HU+ #bM? i?Q B M; X *?Q /M +ªM? ;BÈB +Q B M; ççB- M?QM; F? M F? T?€i ?mv çQÊ+ iQ M #° mv HU+X

@ *?Q /M i +?d +! i? T?€i ?mv K° i T? M KQ B i?U+ HU+ - +kM; çO ç ç®B T? +€+ S?QM; o•M o E} +9B ç m- K€B i!+ / B iW i` M i`€M `k tm®M; - FûQ i?2Q æ L; k EE çB p ?QÊM; \*?B M i°+ ç®B /B MX a m F?B #QÊ+ ` # #QÊ+ - i` M M; Q B ? „M HB HB i- +ÁM KçM? ?ÆM +ª F?Q i? /Q \*?B M i°+ ç®B /B M T?€i ` X J° i # M H` K° i M; M; Q B ç M; çªQ- M?QM; F?Q i? +O ? B # M HçB ; -M M?Q çç i ç M i` M; i?€B +•M

ó*°T5ô

S?QM; o•M o E} HçB #QÊ+ H M K° i #QÊ+X *?d K° i #QÊ+ M v- F?Q i? i` M M; Q B H½M; i` M p ?QÊM; ç iY *?B M i°+ ç®B /B MX

ó 5ô

J° i i` M FBM? ? p M; H MX o b® \*?B M i°+ ç²M; i? B M? „K K „i HçB- i?•M i? HQ b mX :B[ i`Q B M; +?d +ÁM HçB i M M K iY i`mM; MB M +! # +?ÁK `m FB pšM çSM v #`Q +kM; F? M; M; WM; # v T? M T? i- i`QM; K „i `ä `M; H° ` p F?B T bÊX h?2C i? M v ?šM H +?d +! \*?B M i°+ KÈB +! i? T?€i ` X

L; v F?QªM; F? „+ ç€K M; Q B *?B M i°+ M? „K K „i HçB- ç²M; i? B HmB p T?Q b m E} ç½ /B ç°M; M?Q iB +?ÊT- K M; i?2Q p b®ªQªM? - #B M K i i`QM; F? M; F?Q HÁM; F?) ç°M; - H T iS+ i`î i v +?ûK ` K° i ç QX h? M?QM; F?B ç Q i? pW +?ûK i`QM; +Æ i? #¼M ?¼ H T iS+ #` FbK ?½K- æ M h`mM; ?mv i MÆB M; U+ ; -M M?Q *?•M F?Q #` pQÊM; HçB i`QM; M; U+ - F? M; i? i`mv M ç M +?B M ç Q i`QM; i v- M? [M; F? M; i? +?ûK ` - i`€B HçB +ÁM F?B M +?Q +?•M F?Q TªM T? X " M; Q B K€m iQÆB- i v #m M; HÄM; ` X h`b h?QÆM; p h•v J M >Q€M L?B M H T iS+ ç½ i

@ EB K h? M K B HQm HçB5

h M +?B M iQÊM; FB b „+ K t i HçM? H)Q- i`QM; K „i ?B M H M p i`M F?®+ - i`Q B M; # H M- H T iS+ +?ûK K° i ç Q p ?QÊM; K° i i?•MªM? KÆ ?² +€+? ç! K v +?K+ i`QÊM;

J M; i?2Q ? B M; Q B # M ? M; - i®+ ç° +O S?QM; o•M o E} F? M; F?ÄB #`ªM? ?C +MM; HçM? H)Q +?ûK ç M i`QÊ+ K t iX æ Q F?Q +ÁM +?Q ç M ; -M- F? M; F?Q [r F?B M +?Q F F?€+ ?Q i i?î F? F? „MX

L; v F?B S?QM; o•M o E} ç M; T?•M p•M M M #m M; ? B M; Q B h`b h?QÆM; tm® ? v H` KçM? K) +?`m K° i ç Q- i` M i` B + Q ç° i M?B M p M; H M K° i iB M; [m€i HÈ

@ E M`Q /€K i?QÆM; i`M ?mvM? ç +O i 5

J° i #!M; M; Q B K`m t M? i v €Q T? i T?Æ- iW F? M; i`mM; H Q tm®M; M?Q iB +?Ê ç½ T?€i ` K° i +?Q B M; X

J° i Hm²M; FbM? F?Q K`m t M? M?Q i?Ov i`B m iW F? M; i`mM; i` M tm®M; X Gm² +ÁM +?Q ç M ; -M- €T HU+ +O ;B! bBM? ` ç½ F?B M +?Q +?9M; ç iY \*?B M i°+ M?Q #` K° i /½v M9B HÈM ç M t M; - F?ÊT tQÆM; iQ`M i?•M ç m`mM; +?mv MX h`i iS+ [m€i H M- ç²M; i? B tm`i ç QX h? M?QM; F?B +?•M F?Q i`M ç M M; U+ - HçB iW T?Q i` M ûT i`î p ç M çB M

G M M v- i`i +ª *?B M i°+ ç m bÊ ?½B ç M K t i F? M; +ÁM +?9i K€mX h M +?B M #B M b „+ - F? M; iB T iK+ + M; FQ+? S?QM; o•M o E}- ç Q i? HB M tQ v +?mv M

T?QM; F?Q i? FBM? M; QÌB iϕB F?¬M; i`mM; X

ó•K5ô

J°i iB M; M´ M?Q M9B HÎ ç'i`mM; p M; H MX \*?QÎM; T?QM; ÛT tm®M; - Kti ç'i i`Q M iQ`M #° ç m bKT tm®M; - #KB ç'i #®+ H M + Q i`, K i`QÊM; X L?[M; ç iY \*?B M i°+ F m H M i?ªK i?B i- #` K°i +¶ €T HU+ F?¬M; ; b b€M? çQÊ+ +m®M H M- M?Q M?[M h M +?B M iQÊM; FB b m F?B +?ûK` K°i ç Q- ç Q F?Q ?MM; ?"m +kM; #` FB /Á F?¬M; i`mM; ÛT i?`M? #°i T?'M- b m ç| FbM? F?Q +ÁM i`U+ iB T ç€M? p`Q M; QÌB ç•K i`9M; - i M +?B M iQÊM; FB HB M F m i?ªK K°i iB M; - i`QM; KB M; T?mM K€n pÁM; +mM; i?"i /`B iϕB F?¬M; i`mM; - #„M` # M M; Q`B

hWM; i? M? •K €Q #`Q pk ç°M; p M; H MX J°i #|M; t M? tmv M [m #KB KM /`v çt+ Kti ç'i- F?¬M; i? K M?bM ç M M?[M; ç iY *?B M i°+ T?Q b mX

S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ ; BªB F? B ?mv i çϕQ +O ? B M; QÌB h`b h?QÆM; - b m ç| €Q t M? pW KÊB` i v iQÆM; i`ÊX J°i HQϕB +ªK ; B€+ p¬ +MM; [m2M i?m°+ /•M; M?'i i?ÌB HϕB F?¬M; i? M?È` X

E?|2 KB M; +O M KiY €Q t M? FB M? +? H M- H°` K°i MK +QÌB i?ªM M?B M- çS M?bM S?QM; o•M o¬ E}X

@ h? M`Q\ E?¬M; M?"M` i b Q\

L K iY FB +QÌB M|BX .QÊB i v €Q #`Q`°M; i?MM; i?bM?- ? B #`M i v i`„M; Mäm i` M K¬B HϕB- +QÌB ? ?ª M|B,

@ L?bM HϕB i?Y t2K5

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; M; U+ ; B½M` - +†T K„i KÎ i?"i iQ- KB M; ?€` - M; |M i`Ä i €Q t M? FB ,

@ L; QÆB M; QÆB M; QÆB H` h`B m o¬ *U+5 h`B m ?mvM?5

@ > ? ? *ÁM F?¬M; T?ªB H` i b Q\ o¬ E} ?mvM?- ç½ H•m F?¬M; ; †T- i?"i bU H L|B tQM; - h`B m o¬ *U+ HB M / M; i v` - #QÊ+ M? M? ç MX

S?QM; o•M o¬ E} +kM; +| p T?B i?QÎM; FQ+? ç°M; - #QÊ+ M? M? H M T?Q i`QÊ+X +?†i H`v M? mX J°i HQϕB +ªK ; B€+ M?Q M?bM i?'v i?•M M?•M F?B M +?Q S?QM; F?¬M; ; b b€M? çQÊ+X

@ æ½ H•m`²B K'v +?K+ pϕM M, K`²B

S?QM; o•M o¬ E} /MM; bS+ p¶ p¶ p`Q HQM; h`B m o¬ *U+X

@ æ9M; p"v5

h`B m o¬ \*U+ +kM; +ÁM /MM; +ª M„K i v ç'K p`Q HQM; - p Kti +kM; i?'M i?S+,

@ h p®M +?Q`^M; K°i M;`M M, K H` çO`²B- M?QM; h?QÆM; E?mM; #Q FQT [mª #•v ; BÌ i KÊB t2K M?Q bÎ i?"M? h pW tm'i [m M HB M i bK M; QÆB F?„T MÆB- + h?€B *´ M`Q ç| Mm®i K'i`²B

L|B ç M ç•v- h`B m o¬ *U+ HϕB +QÌB ? ?ª,

@ *ÁM M?È+?9M; i ; †T M? m M?Q i? M`Q F?¬M; \

@ G`K b Q +| i? F?¬M; M?È\

> B M; QÌB HB M #m¬M; i v` - M„K i v M?bM M? m- p`M? K„i ç m QÈi €iX

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E}- æ°+ \*¬ p` h•v J¬M ; B®M; M?Q i v i`€B p` i v T?ªB h•v J¬M H` #^M; ?[m- æ°+ \*¬ H` #^M; ?[m +kM; H` i`QÎM; ; Bª F?B M +?Q M; QÌB F +?QM? +| i? tQM; ?mvM? ; ¼B ç +kM; +?d +| h`B m o¬ *U+X

*?•M +?QM? K" M|B- M;Q|B /šM çQ|̇M; +?Q S?QM; o•M o¬ E} b m F?B iB M p"Q h?€
+?S F?¬M; T?ªB p` hB T .šM bS EB K aB H½Q M?•M FB X

æ®B pÈB h`B m o¬ \*U+ i`|B bBM? iQM? iªM K¢M- +,M #ªM `i Qi F?B ;B Q HQm pÈ
ç m H" HQm H¢+ i¢B h?€B *´- ?Q†+ H" +MM; bQ T?K b®M; MQÆM; iU HšM M? m
+| K°i M;Q|B H" S?QM; o•M o¬ E}X h`QM; HÁM; h`B m o¬ *U+- S?QM; o•M o¬ E} +k
[m M i`¼M;X

@ h?QÆM; E?mM; #Q FQT K" i M?|̇M;Q|B çQ +?Q M;QÆB- M;QÆB ?šM H" ç½M

@ *?QM? #ÎB pb h?QÆM; E?mM; #Q FQT K" M;QÆB i†M;- +?Q M M F?B i pW tm'
M[X G-M # [m M M"v /"B ç M K'v +?K+ p¢M M,K L?È H¢B M,K ç| M;QÆB +ÁM #
+?¢v i€M HQ¢M- i? K" ?¬K M v ç½H" +?O M?•M +O EB K pU+- K°i T?QÆM; +?Q
pU+ +ÁM H¢B B5 L?•M bBM? i?"i bU H" p¬ i?Q|̇M;- F?¬M; B M;|̇çQÊ+ iQÆM; H

@ æ9M; p"v5

S?QM; o•M o¬ E} +kM; +ªK i?€M,

@ æ9M; M?Q H|̇B M;QÆB M|̇B5 L,K ç| +?d +-M K°i +QM T?B +-K +kM; +| i? F?B
ç| i pW KÈB T?B i?,M;- i'i +ªK°M; iQ|̇M; ç m i M #B M- i`QM; HÁM; p¬ +MM; K
KbM? M M H"K ;b h? bU [mª M?B M #B M ?| p¬ i?Q|̇M;X

@ VK5 >¬K M v +| i? ;†T K†i H-M M[- ? B ?mvM? ç i TªB m®M; i?Ä i?Q+? K°i
i?¬B

S?QM; o•M o¬ E} +Q|̇B M|̇B,

@ L;QÆB i?Q+? m®M; `QÊm iW H9+ M"Q i? \ >ÆM M[ Î ç•v ç"Q ç•m ` `QÊm +?Q
M,K F?¬M; ;†T- M;QÆB `®i +m°+ +kM; ç†i +?•M p"Q h?¬M +'T- i?"i H" F?¬M; i? iC
h¬M [mª M?B M F?¬M; i-K i?Q|̇M; *| çB m- i`QÊ+ iB M ?½v ;BªB [mv i M?[M; /Q
ç| i p" M;QÆB b) M|̇B iB TX

h`B m o¬ *U+ bYM; b®i- H"TiS+ F?¬B T?K+ iBM? i?¬M H¢B- i v €Q pmM; H M- ?V
M;Q|̇B H¢B

jR9X *?QÆM; jR9, h?b _ G" h?

h M +?B M iQÈM; FB i v ¬K i`QÈ+ M;U+- K€m iQÆB `d ` ;B[M;|̇M i v- M?bM +?
H¢M? HMM; M|̇BX

@ *€+ M;QÆB çB çB5 *?B M i°+ ?B M M v +ÁM +?Q M?'i i?®M; i?B M ?¢X h?B M
*?B M i°+X *€+ M;QÆB F?¬M; M M ûTi ç°M; i?O ;B i M;Q|̇B5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|̇BX

h M FB +?B M iQÈM; ?mM; ?,M; M?bM +?^K +?^K p"Q S?QM; o•M o¬ E}- i`-K K†-
H¢M? HMM; M|̇B,

@ æQÊ+5 EB K h?¬M5 G-M M"v M?"M +O M;QÆB K°i M?•M ibM?- M?QM; +?d p
hQM? K¢M; +O i - F +ª+O +?9M; i iW H•m ç½F?¬M; i?m°+ p #ªM i?•M KbM?X
i`Q|̇M; i b) F?¬M; MQÆM; i vX *€Q iW5

.Si H|̇B- ?„M HB M ;¼B M?[M; ç iY *?B M i°+ F?¬M; #` i?QÆM; çÐ H'v M?[M; M;
?QÈM; #„+X

"¼M ?¼ +?Q çB p" B #QÈ+- ç°i M?B M T?Q b m p M; H M K°i iB M; ?W H¢M?,

@ *?ì ç½5

æ i?'i +?B M iQÈM; M;ç+ M?B M- HB M [m v ç-m HçB,

@ h? M"Q- M;QÆB ç'B w`²B` \ L m M?Q Km®M tm'i i?O- ?B M içB +S` i v çB5

S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; çªQ K„i [m #¼M ?¼ K°i HQÈi- ç°i M?B M i?•M ?bM
K'i F?¬M; i?'vX J°i Hm²M; ;B| M? i?'B [m i` M p B- ç i?'i +?B M iQÈM; #B M b
M?QM; HçB F?¬M; ? M„K #„i çQÊ+X

ó"bM?5ô

ó"bM?5ô

ó"bM?5ô

GB M iB T # iB M; p M; i`-K- *?B M i°+ i K FB i HB M F m i?ªK K°i iB M; - iWM; M
p T?Q b m- ç²M; HQç i M; ½ tm®M; K†i ç'iX

" M; QìB M`v- i?U+ HU+ K†+ /M +kM; H` h?¬M + 'T- M?QM; içB T?QÆM; /B M F„ M
`'i t bQ pÈB S?QM; o•M o¬ E}X

*?B M i°+ ~M M?šM H•m M,K- #bM? i?QìM; M?B m M?'i +kM; +?d H` î i`QM; i°+ H
+?B M iQÈM; pW i?S+ idM?- M?[M; M; QìB +ÁM HçB FBM? M; ?B K i?U+ +?B M i?
/M iQ +?'i +| i?¬M; KBM?- iB M #°`'i M? M?- M?QM; içB T?QÆM; /B M F„ i?m"i +
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M;WM; i`QîM; i?`M? i`QM; +?B M ç'm- +? M? H +? F?¬M
>m®M; ?²- +?Q /M H` Hm" M p iQ +?'i- # M; QìB M`v pšM +ÁM FûK t S?QM; o•M o

.MM; # +?QîM; ç€M? i`¼M; i?QÆM; # M; QìB- S?QM; o•M o¬ E} +,M #ªM F?¬M; ?
?Q`M iQ`M H` i®+ ç° +U+ ?çM i? ?B M i`QM; +?B M ç'mX

@ h`'i ;?ûi #` M; QìB F?€+ mv ?B TX "'i Hm" M H` F M"Q Km®M mv ?B T i - i`QÈ
+?9i5

S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|B,

@ *?B M i°+ +| i? #Ä [m - M?QM; # M; QìB +€+ M; QÆB HçB /€K #„i ç iY +O i ç
KQìB M,K- +€+ M; QÆB çWM; M; ?o ç M +?mv M ç°M; pä æ2K #¼M +?9M; p çB5

@ L; QÆB5

*?B M i°+ i K FB i ç m iS+ ;B"MX G9+ i`QÈ+ K°i +?QîM; +O h`B m o¬ *U+ p®M ç½
#¼M ?¼- H-M M`v HçB #` S?QM; o•M o¬ E} ç€M? M€i tQÆM; M; U+ p` M°B içM; - i?
çQÊ+ M?[M; HìB M`v- # M; QìB ç m T?mM` K°i M; KK K€m iQÆB- +†T K„i Kî HÈM-
/"v- M?QM; i?•M i? HçB i`î M M +SM; çì- HçB M; ½ tm®M; H-M M[ - ?Q`M iQ`M M;

@ B5

æ i?'i +?B M iQÈM; ;B"K +?•M K°i +€B- i v €Q pmM; H M- H"TiS+ +?d ?mv ç iY *
FB i /"v- b m ç| HB M # v M? M? p ?QÈM; #„+X

æÊB ç€K M; QìB *?B M i°+ #B M K'i F?ÄB i-K K„i- h`B m o¬ *U+ KÈB [m v ç-m HçB
o•M o¬ E}- M; ?B ?Q†+ M|B,

@ ob b Q HçB i?ª #¼M +?9M; çB\ h?2Q M?Q iBM iS+ i i?m çQÊ+ iW ? T?€B iU
i°+ p®M +| w M?'i i?®M; i?B M ?çX h` M i?U+ i - +?d bÊ #¼M ?¼ +kM; ?Q`M iQ`M
pB + M`vX EB K pU+ H` K°i i`QM; M; k pU+- M m M?Q *?B M æ Km®M i?®M; M?'i
b) i?¬M iQM? EB K pU+X L m M?Q ç½ H` iY ç`+?- p"v p b b Q +ÁM T?ªB i?ª #¼M +
+ÁM #„i ç iY +O M; QÆB ç mv ?B TX

@ L; `v tQ i K°i i?•M K°i KbM?- F?¬M; +¬M T?ªB FB M; / - M?QM; ?¬K M v i T?ªB
M?Q i ç½ ;B i #¼M +?9M; - M; `v F?€+ *?B M æ HçB K°i KbM? +?çv ç M EB K pU+
F?¬M; T?ªB H` +?mv M K` i Km®M i?'v- +kM; F?¬M; T?ªB H` +?mv M K` ?„M Km®
+ Q i-M; - +ÁM M?[M; ç iY # M /QÈB +?d +?'T ?`M? K` i?¬BX " M; QìB FB pšM +

;b- +?Q M M i +kM; +?d i`WM; T?¢i #¼M +?9M; K°i T?2M- M?Q p"v H" ¢O`²B a n
` H M? +?Q +€+ K¬M ?¢ ¢ iY- i`QÊ+ F?B i ¢O bS+ ¢®B T?| pÊB *?B M æ - imv i
¢°i pÊB *?B M i°+- ¢ i`€M? M?[M; i?QÆM; pQM; F?¬M; +-M i?B iX
.WM; K°i +?9i- S?QM; o•M o¬ E} ?ÄB,
@ L m M?Q M; QÆB ¢½ #B i *?B M æ - /U p"Q im pB +O M; QÆB p" h?QÆM; E?m
?„M F?¬M; \
a„+ K†i h`B m o¬ \*U+ i`-K tm®M; - M; ~M; ¢-m M?bM p T?Q t - i?¬M i?S+ +O ?„M
iQÊM; #„M; /"v ¢†+X
h?Î /"B K°i iB M; - h`B m o¬ *U+ M|B,
@ oä ?¼+ +O *?Q h¬M [mª i?"i +| +?¶ ¢°+ ¢€QX h¢B h?€B *´ HQm H¢B `i M?B m
F?€+ M? m- M?QM; +?d +| K°i [mv M >mv M JBM? b€+? KÊB i?U+ bU H" iW h?QÆM
¢ M M vX *?QM? pb >mv M JBM? b€+? M"v K" bQ T?K i ¢½ +? i- i?•M M?•M /mv M
h`B m o¬ \*U+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- MQÊ+ K„i i`QM; K„i HB M #B M K'i- KB M +QÐM;
@ h [mª i?"i F?¬M; M; ì >mv M JBM? b€+? K" i +| ¢QÊ+ H¢B H" i?"i bU- +kM; +?
FQT *?Q ¢ M F?B im Hmv M tQM; [mv M #Q b€+? M"v- i KÊB T?€i ?B M K°i p'M ¢
@ o'M ¢ ;b\
S?QM; o•M o¬ E} ?ÄBX J†+ /M i`QM; HÁM; +| +?9i M; ?B ?Q†+ pb b Q h`B m o¬
h?QÆM; E?mM; #Q FQT- M?QM; ?„M pšM iBM iQÎM; h`B m o¬ *U+ b) F?¬M; #„M i
H†M; H„M; M; ?2 T?¬M iB T i?2QX
@ h?QÆM; E?mM; #Q FQT K" i +| ¢QÊ+ +?d H" T?•M MY #Q FQT K" i?¬BX
h`B m o¬ E} M; ?B K M; ?` M|BX
@ *| w ;b\
@ hm Hmv M h?QÆM; E?mM; #Q FQT- +?Q /M i?"M? iUm + Q iÊB ¢•m +kM; +?d H"
h`B m o¬ *U+ M; ?B K i9+ M|BX
S?QM; o•M o¬ E} M; ~M ` X G`B M|B +O h`B m o¬ *Q+ imv #'i M; ì- M?QM; +kM; +|
HB mX
Zmª i?"i- M m M?Q im Hmv M h?QÆM; E?mM; #Q FQT H" +| i? i?"M? iUm *?Q h¬M
¢®M; *?Q h¬M`²BX
.WM; K°i +?9i- h`B m o¬ *U+ M|B iB T,
@ h?2Q i bmv ¢Q€M- i`QM; i v i M„K ;B[+?d H" h?QÆM; E?mM; #Q FQT ?¢ b€+?
F?B i?"M? iUm *?Q h¬MX h? M?QM; H`K i? M"Q ¢ i?"M? iUm *?Q h¬M- [mv M b
? M|B ¢ M
L; ?2 p"v- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; HB M F?) ¢°M; - p T?¬M h`B m o¬ *U+ M
F?¬M; M; ?2 i?'v M[X
h`QM; ¢-m- i?B M i•K T?€T +O >B M oB M æ h•K [mv i H¢B H-M M[?B M H M- H
óL m M?Q i F?¬M; ¢Q€M b B ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; H`K #`K, óæQ¢M w i?
oB M æ h•K [mv i i?m ¢QÊ+ iW # M i`QM; [m M i`B i?Ov iBM?- `i +| i? +?QM? H"
iUm *?Q h¬M h ?bM? M?Q +ÁM M?Ê ô
Ew S+ i`QM; ¢-m S?QM; o•M o¬ E} H-M HQÊi #`ibK iÁB- M?[M; 'M iQÊM; H„M; b
H M- i`Î M M`ä`M; , ó J'v +?K+ p¢M i`QÊ+- i +ÁM M?Ê- M; ?2 ¢²M *-K J i`QM;
i` M KbM? pä ?¼+ +O >B M oB M *?Q h¬M H" >B M oB M æ h•K [mv iX J" ?B M i
¢-m i +kM; ;¼B H" >B M oB M æ h•K [mv i L m M?Q o¬ *U+ M|B F?¬M; b B- p"v

i? +?QM? H" >B M oB M æ h•K [mv i ?¢ b€+?- K" T?-M +ÁM H¢B i`QM; i v *-K J
h•K [mv i [mv M i?QÊM;- iS+ H" pä ?¼+ i`QÊ+ F?B i?"M? iUm *?Q h¬MX

L;?o ç M ç•v- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; ç-m #¶M; M?B M +?'M ç°M;- b m ç! K¢+? br
/²M ûT i`"M` - F?¬M; i? M; ,M+?†M çQÊ+, óL?Q p"v +kM; `i / ;BªB i?Q+? pb b Q
F?¬M; +! B +QÊT çQÊ+ >B M oB M æ h•K [mv i iW i`QM; i v +O *-K J pä +¬M; F
+¬M; ç¢i ç M h?-M +'T- H¢B T?ªB T? pä i`MM; im- +kM; F?¬M; K'v B +! i? ?¢ çQ
Hmv M >B M oB M æ h•K [mv i - i?"M? iUm +! + Q iÈB ç•m +kM; +?d H" K°i h?-M
HÈMX o T?-M M?[M; F +?Q ç¢i ç M h?-M +'T- +,M #ªM H" F?¬M; i? +QÊT çQÊ
iW i`QM; i v +O \*-K J p" Zm€ >Q ?Q" M; ?"m +! i?O çQ¢M i`M F?®+ # M M; QìB M

J¢+? bmv M;?o +O S?QM; o•M o¬ E} +`M; H9+ +`M; M? M?X _'i M?B m i?S p®M
+O h`B m o¬ \*U+ /šM /„i- ç m `i / /`M; ;BªB i?Q+?, óh`Q M?È +O i imv i ç®B
F?¬M; M?È çQÊ+ M°B /mM; +O >B M oB M æ h•K [mv i X :BªB i?Q+? /mv M?'i +?
>B M oB M æ h•K [mv i M"v +! ?mv MªQ- +kM; F?¬M; T?ªB H" p, M iU #bM? i?Qì
i?B M F?~m [mv i M"v H" ?Q" M iQ" M /MM; [mv i „+ M"Q ç! ç pB i M MX L?Q p"v +k
i t2K [m p`B H-M- M?QM; K¶B H-M b m F?B t2K tQM; i?b ç m [m M ? iXô

*?Q /M /U p`Q bU #bM? ioM? +O S?QM; o•M o¬ E}- b m F?B #B i çQÊ+ i`QM; i v M
F?! KÎ +€M? +Y i?¬M; ç M *?Q h¬M- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB FQ+? ç°M; X
*?Q h¬M- K°M; iQÎM; b) F?¬M; +ÁM H" K°M; iQÎM;- +! i? i`Î i?"M? ?B M i?U+X

æ®B pÈB S?QM; o•M o¬ E} p®M ç M; #` #!M; K +O \*?B M æ # Q i`MK- iBM iS+
/QÆM; [m M; iW i`QM; K•v ç2M +?B m tm®M;- tm i M #!M; i®B i`QM; HÁM; X

h`QM; HÁM; +ªK i?'v K v K„M- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} +kM; ç²M; i?ÌB +ªK i?K ç
i`¼M;- i?•MªM? +O M[ iY # M i`QM; [m M i`B i?Ov iBM? /QÈB HÁM; ç'i H¢B ?B M

@ L!B i?"i- F?B pW KÈB i?"M? iUm h?QÆM; E?mM; #Q FQT- i`QM; HÁM; i i`
M?QM; b m F?B M;?2 çQÊ+ bU +QìM; ?½M +O *?B M æ - i T?ªB i?W M?"M- ?B M
i?O +O ?„M

:B¼M; M!B +O h`B m o¬ *U+ H¢B H-M M[p M; H M # M i BX S?QM; o•M o¬ E} F
i?'v h`B m o¬ \*U+ pQÆM K°i M; !M i v +?d p ?QÊM; i`mM; i•K J pU+,

@ *?Q Qi- /U p`Q M,M; HU+ +O i - pšM F?¬M; i? i`QM; pÁM; K°i +?B m ;B i +?
M[# M i`QM; +ÁM # Q ;²K ;-M M; `M + Q i?O h?-M +'Tc i`QM; b® M?[M; + Q i?O
M?[M; + Q i?O bÎ ?[m HoM? pU+ J°i ç Q FB +O *?B M æ ?Q" M iQ" M T?€ i M H
i?U+ HU+ M"v

>Qi b•m K°i ?ÆB- h`B m o¬ \*U+ +?"K `½B M!B,

@ oä ?¼+ +O *?Q h¬M +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q *?Q h¬MX æB m M"v ;B®M; M?
K¬M pä ?¼+- M?QM; im pB +O K¬M ?¢ ç iY H¢B M¬M; b•m F?¬M; ç²M; M?'i *?B
i?QìM; ç çQ HQìM; çQÊ+ >Q" M iQ" M /MM; ç Q F?Q T?€ i M HoM? pU+ +O ç®B T
i?"i ç½ pQÊi [m FB M i?S+ +O i X

@ o¬ E}

h`B m o¬ *U+ H„+ ç-m,

@ h F?¬M; i? F?¬M; M!B- EB K pU+ M m M?Q Km®M iB T iK+ i²M i¢B bÊ `M; `i
+kM; p"v i?¬BX *?B M æ [m € K¢M?5 B5

S?QM; o•M o¬ E} v M H†M; X æ€T €M +O h`B m o¬ \*U+ ç½ `i `ä `M; X h?ÌB ;B M
/M b Q +kM; +ÁM [m € QiX h?QÆM; E?mM; #Q FQT +?Q /M +!ªQ /B m- +kM; F?¬M
F?B M +?Q K°i M; QìB F?¬M; çQÊ+ æ +'T ç¢i ç M KS+ ç° +! i? +?®M; çÐ pÈB K°
i¢B p`B i, M, K i?"K +?Q +ÁM H•m ?ÆMX

Zm•M h?B M h?QÆM; +?Êi ?B m` X
 h`QM; H9+ ? B M; Q`B ç M; M!B +?mv M- # M i B +?Êi p M; H M K°i i`"M i B M; tû
 T?Q i`QÊ+X h`B m o¬ *U+ pW KÈB`ìB çB ç½ i`î p - ç€T tm®M; ;B[? B M; Q`B X
 `QÊm çQÊ+ +?•M F?Q M•M; H M HÆ HYM; içB F?¬M; i`mM; X
 @ æ M çB5 J°i M; Q`B K°i pÁ- +MM; M? m m®M; 5 > ? ? Gmv M +¬M; Hmv M H•r
 [m M K'i F?~m p` Q +?m°M; M`vX
 h`B m o¬ \*U+ pmM; i v H M- ? B pÁ`QÊm HÈM HB M T?•M #B i`ÆB p`Q i`QM; i v
 o•M o¬ E}X
 Zm•M h?B M h?QÆM; /MM; ? B i v iB T H'v pÁ`QÊm- M?bM K°i +?9i- b m ç! +Q`B
 @ oÁ`QÊm HÈM M?Q p"v- i [mª i?"i F?¬M; m®M; çQÊ+X \*?Q /M H" i?`B ;B M i`Q
 i +kM; `i Qi F?B m®M; `QÊm- ?m®M; ?² ?¬K M v iW H•m ç½ F?¬M; +ÁM ,M m®M
 M?B m M?Q p"vX
 @ *?mv M M`v F?¬M; b Q +ªX Jm®M m®M; çQÊ+ M?B m- +S i`U+ iB T /MM; M°B +
 S?QM; o•M o¬ E} +Q`B M!BX
 @ E?¬M; M M M?Q p"v5
 h`B m o¬ *U+ H"TiS+ T?ªM ç®B,
 @ l®M; `QÊm p®M F?¬M; T?ªB H" pb ,M m®M; - iBM? i9v # M i`QM; +?d +! i? /MM;
 L m M?Q /MM; ç M M°B +¬M; - p"v i?b F?¬M; +ÁM w M; ?o ;b M[- +kM; F?¬M; #B i
 pÁ`QÊm +! i? H"K F?! +?9M; i ? v b Q\ æ M çB- m®M; M`Q5
 h`B m o¬ \*U+ pW çKM; ç M `QÊm HB M ;B®M; M?Q K°i M; Q`B F?€+- i?¬M i?€B #
 F ,M +?ÆBX
 S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; H„+ ç-m- +m®B +MM; +kM; +! +?9i ?B m çQÊ+ pb b
 h`B m o¬ *U+ +?d H" K°i F p¬ iQ+? bU- K" b m K'v +?K+ pçM M, K HçB +! i?"M? iU
 M?•M # M i`QM; - imv M!B H" /Q +! h?QÆM; E?mM; #Q b€+?¬ M?QM; +?Q +?„+ ç½
 F?Q€M; +O #ªM i?•M ?„MX
 óh`B m o¬ \*U+ pšM H" /Q i•K iQM? [m€ HQ`B X L m M?Q F?¬M; T?ªB pb bQ T?K +C
 /M *?Q h¬M iU KbM? /çv ?„M- +kM; +?ŠM; +! ;b i? v ç´B ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM;
 @ o¬ E}5 í +?¶ M; QÆB +! +?ûM M?Ä F?¬M; \ h #B i K¬M ?ç +O M; QÆB ç b® ç m
 pšM +ÁM ;B[HçB F?¬M; Qi i?9 pmB M?Q M?ÄX L; QÆB çWM; M!B H" F?¬M; +! M?Ü
 Zm•M h?B M h?QÆM; M?bM S?QM; o•M o¬ E} M!BX
 S?QM; o•M o¬ E} HB M [m v ç-m M?bM h`b h?QÆM; - +ÁM +?Q Kî KB M; - h`b h?Q
 @ o•M; i?Q bQ i¬M hB M #®B tBM ?½v +?ì5
 a m ç! v HB M #QÊ+ M? M? p`Q # M i`QM; EB K +€+X
 @ l®M; `QÊm T?ªB M?Q p"v KÈB ;B®M; X
 h`B m o¬ \*U+ + Q ?SM; #WM; #WM; ;BÆ pÁ`QÊm H M- Kî M„T pÁ` - m®M; iWM;
 !M; €M? +?ªv` # M F?!2 KB M; X J°i H9+ b m- v KÈB +?MB F?!2 KB M; - #m¬M; pÁ
 Zm•M h?B M h?QÆM; - i`QM; K„i ;B®M; M?Q Km®M M!B, óL?bM çB5 h m®M; `²B-
 ;BÆ pÁ`QÊm H M ;B®M; M?Q K°i M K M?•M5ô
 Zm•M h?B M h?QÆM; +Q`B F?´- M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E} M?Q Km®M +¬M
 @ Zm M çB- h`B m ?mvM?5 Zm•M ?mvM? H" M; Q`B M?Q M?½- b Q +! i? m®M; M?
 'v /MM; +?ûM m®M; çB5

@ æQÊ+`²B-çQÊ+`²B iMv+€+M;QìB5 æSM; m®M;`QÊm M?Q p"v [mª i?"i F?¬M
+MM; M;²B tm®M; çB5

h`B m o¬ \*U+ + Q ;B¼M; M|BX oW KÈB m®M;`QÊm tQM;- #ªM b„+ H½M; iY +O v
ibK` HB M ? ;B[ v p` K°i + Q i?OX

@ L m p"v ?½v ç M çdM? EB K +€+ çB5 LÆB ç| H` ç` T?QÆM; + Q M?'i +O iQ`M
S?QM; o•M o¬ E} H M iB M;X

> B M;QìB +ÁM HçB v M H†M;- b m ç| ç²M; i?ìB ?QÈM; €M? K„i ?QÈM; p T?Q çd
E?¬M; H•m b m- h`b h?QÆM; HB M ç2K # +?B + +?ûM M?Ä H`K #^M; M;¼+ MY i
h•v J¬M >Q€M L?B M- KQÊM +Ê ? B M;QìB +| +?mv M +¬M #`M- HB M HmB tm®M
S?QM; o•M o¬ E}- Zm•M h?B M h?QÆM; p` h`B m o¬ *U+X

@ o¬ E}5

Zm•M h?B M h?QÆM; ç°i M?B M M?bM S?QM; o•M o¬ E} H M iB M;X

@ *?mv M ;b\

@ L;QÆB i?"i bU +| K°i ç² ç i®iX h [mª i?"i `i ?•K K° M;QÆBX

Zm•M h?B M h?QÆM; M|B tQM;- HB M pmM; i v €Q- M?Q K°i +€M? +?BK M? M?"
óE?¬M; b B ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; KdK +QìB- i?•M ?bM? M?Q€M; H M ç¼
EB K +€+ +?QM? H` K°i FB M i`9+ çB M ?bM? +O +?M +?B MX J€B ?B M +| ?bM?
+| MÆB M`Q ç ç†i pÁ`QÊmX *| çB m # M;QìB ç m H` imv i çdM? + Q i?O- +?•M
K°i M;¼M M9B + Q- +?mv M M`v i`i M?B M H` F?¬M; H`K F?| çQÊ+ #¼M ?¼X

" M;QìB F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- HÆ HYM; +€+? çdM? EB K +€+ # i?QÊ+X S
K°i +€Bc iW t t - K°i +•v ççB i?K HB M #`i` # v H M F?¬M; i`mM;X >„M HçB T?'i
F?Q b„+ M?¼M- ;¼i +•v ççB i?K i?"M? iWM; T?B M ;¶ M;„v M;„M- +m®B +MM; M®
pm¬M;X

@ .MM; +€B M`v H`K #`M çB5

S?QM; o•M o¬ E} pšv i v- F?®B ;¶ pm¬M; # i?QÈ+ HB M # v ç M ;B[# M;QìBX ®
K°i +€B- M?[M; pKM ;¶ p` T?B M H€ MQÆM; i?2Q [m€M iQM? # v iÈB HB M #`K°i
ó*°T5 *°T5 *°T5ô

h€K pÁ`QÊm HÈM HB M`ÆB tm®M; #`M ;¶- b m ç| # +?ûM`QÊm HçB T?•M` # ?
h?QÆM; /MM; +?•M F?Q #`v`X

h?'v ? B M;QìB M?bM p T?Q KbM?- Zm•M h?B M h?QÆM; i?ªM M?B M +QìB M|B

@ _QÊm M;QM +ÁM T?ªB /MM; +?ûM`QÊm i®i- M?Q p"v iQ p` KÈB +`M; i?m¬M

h`B m o¬ *U+ M;ç+ M?B M- b m ç| +QìB M|B,

@ hçB ?ç p®M iQîM;`^M; ?mvM? H` M;QìB F?¬M; i?Q+?`QÊm- F?¬M; M;ì ?mvM?
pÈB`QÊm [m€ FûM +?¼M

Zm•M h?B M h?QÆM; +?d +QìB K` F?¬M; ç€TX

h`B m o¬ \*U+ +¬K pÁ`QÊm H M- ç M; Km®M`|i p`Q i`QM; +?ûM- ç°i M?B M €M? K
M;`M i`QÊM; F?€+ t t T?Q i`QÊ+- FBM? M;ç+ M|B,

@ L;QìB FB H` B\ L?bM p K†i +O v- ;B®M; M?Q ç½ çSM; î ç|`i H•m`²BX

@ >mvM? M|B B\

S?QM; o•M o¬ E} M; ¢+ M?B M- €M? K„i i?m”M i?2Q ?QÈM; +O h`B m o¬ *U+ M?bM
L K h?,M; ¢¢B ¢B MX *?d i?’v MÆB ¢| ¢ M; +| M K iY i?¬M b„+ M;?B K i9+- ? B i
¢ Q ? T /`BX

h` M F?¬M; i`mM; - iWM; Hm²M; ;B| tQ€v [mûi [m i` M # ¢dM? M9B + Q +O EB K
i¬M; K•v- F?B i?b H¢B ?¢ i?’T tmv M [m i?mM; HkM; - ~M QÈ+ +| iB M; ;B| i?’B óm
K†i H¢M? HMM; FB - i`QìM; #`Q `°M; i?MM; i?bM? p` K€B i|+ ¢2M i?’i /`B # v T?¬
`k tm®M; +?2 F?m’i K°i MY F?m¬M K†i i?¬`€T

@ æ°+ *¬ S?B m5

S?QM; o•M o¬ E} FBM? ?¬ K°i iB M;X J†+ /M F?¬M; i? ?Q`M iQ`M i?’v `ä F?m¬
M?QM; F?Q iS+ +O v H¢B F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} `’i [m2M i?m°+X L;QìB M`
æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; - ;¼B H` æ Q Zm•M æ°+ \*¬ S?B m i?b H` B\

jRdX *?QÆM; jRd, Zm•M h?B M h?QÆM; _ìB æB

Zm•M h?B M h?QÆM; M? M?`M; ?ÈT K°i M;KK- +QìB M|B,

@ hbM? ?bM? +O ?„M- F€i?’i iW H•m i ¢½ #B i h`QÈ+ +m°+ +?B M i ¢½ #ªQ #1
*¬ S?B m p®M i?Q+? ?ÈT ¢ im Hmv M ¢ Q ¢¢QX ”i F H` M;|M i v- ?bM? i? - ?Q
M?•M i`B i®i M?’i ¢ im Hmv M ¢ Q ¢¢QX \*?d iB + H` ?„M H¢B i?2Q bQ T?K im Hn
T?Q i?B M iQ +O KbM?X

@ h p®M Km®M i`Ê ;B9T ?„M #QÈ+ p`Q h?¬M +’T- i? M?QM; i`QM; HÁM; ?„M +Á
F„- ¢Q€M +?WM; +?mv M M`v +| [m M ? +MM; pÈB M;?o T?K EB K J æ°+ *¬ o¬ h
KÈB ¢Q ?„M iÈB ¢•vX L m M?Q ?„M +| i? ;BªB ¢QÈ+ F?9+ K„+ i`QM; HÁM; - im p
M? M?- F?¬M; i? ¢Q HQìM; æ Q T?€T +O ?„M H¢B T?¢K p`Q i?B M ¢¢Q- b m M
p`Q +?mM; +U+ +ªM? ;BÈB +O pã ¢¢QX *| ¢B m ¢ Q ¢¢Q FB H¢B +U+ F€i?Q+? ?
;B M- i?’M? iUm M?’i ¢`M? b) F?¬M; /QÈB h•v J¬M u „+ # M +¢M? M;QÆBX

@ ±5

S?QM; o•M o¬ E} [mª i?’i F?¬M; M;?o ¢ M Zm•M h?B M h?QÆM; H¢B ¢€M? ;B€ æ
>„M HB M [m v ¢¬m M?bM i?Q€M; [m æ°+ *¬ S?B m ¢ M; K°i KbM? + M? ;B[# M
i?’v i?•MªM? +O v +| p `’i +¬ ¢ÆM p`i`+? K`+?X

h`B m o¬ *U+ H M iB M; ,

@ J°i KbM? pmB F?¬M; #^M; M?B m M;QìB pmB- F?¬M; M;¢B i?b ;¼B v ¢ M +MM;

S?QM; o•M o¬ E} H„+ ¢¬m- ¢Q i v M; ,M +ªM,

@ Zm M ¢B5 æ +?Q v i?O ?° bQ i¬M +O v *?Q /M ?mvM? iU KbM? [m KìB v- H9+
¢ MX

@ o”v b Q5

h`B m o¬ *U+ M?bM æ°+ *¬ S?B m- bmv M;?o K°i +?9i- b m ¢| +QìB M|B,

@ æ M ¢B5 J†+ F M?[M; i?S M`v- ?mvM? ¢ +?9M; i ;†T ;Ð- ?½v +MM; M? m m®M

” M;QìB `|i ¢¬v `QÈm- M?’+ i v +?¢K +®+- b m ¢| m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+?X

Zm•M h?B M h?QÆM; M?„K K„i H¢B- i` M K†i H°` p ?²B iQîM; - K°i H9+ b m KÈ
M;KK ?QÆM; `QÈm i?m¬M F?B i- i? M i?Í,

@ h ;-M M?Q ç½ [m M K'i- iQ p` +O `QÊm i?b` H` M?Q p"v +ªK ;B€+ i?"i H` T?E
iª çQÊ+X

@ æ9M; `²B5 L;QÆB ç M J pU+ ibK FB K J Gmv M h¬M;- F i[mª ` b Q\ h¢B b Q
*! T?ªB v ç½ ibK K°i MÆB p„M; p ç iB K im- [m K°i çQ¢M i?ÌB ;B M M[KÈB ç M
S?QM; o•M o¬ E} p` h`B m o¬ *U+ M;?2 p"v i`QM; HÁM; ç m i`-K tm®M;X S?QM;
`QÊm M?bM Zm•M h?B M h?QÆM;- p`B H-M Km®M KÎKB M;- M?QM; `®i+m°+ F?
Zm•M h?B M h?QÆM; pW M?bM #B m ibM? +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ ?B m çQÊ+-
b m ç! +?"K `½B M?„K K„i H¢BX h` M K†i #¶M; ?B M H M p #m²M #½ F?¬M; ;b b€
p m QªBX

@ _'i H•m i`QÊ+ ç•v- i p` J Gmv M h¬M; i?"i ` H` #^M; ?[mX
Zm•M h?B M h?QÆM; +?"K `½B M!B,

@ a m H¢B #ÎB pb ? B # M w FB M F?¬M; ?ÊT K` /Si €Q [m v HQM;X u b€M; H"TM
æ Q pU+- iW ç! p b m F?¬M; +ÁM;†T H¢B hmv H` M?Q p"v- i? M?QM;

@ Zm•M ?mvM? tBM ?½v MûM #B i?QÆM;5
h`B m o¬ *U+ +mM; FQM? M!BX
Zm•M h?B M h?QÆM; H„+ ç-m- H¢B M?bM p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E},
@ h?"i ` i`QÊ+ ç! i ç½ +! /U+ªK- +! çB m F?B bmv çQ€M +O KbM? çQÊ+ +?SM; i
+ªKX .M b Q- +?9M; i ç½ iWM; +kM; H` ?mvM? ç `i i®i ;B®M; M?Q +€+ M;QÆB
h`M; /B M M?'i i?ÌB i`Î M M v M H†M;- K M; i?2Q F?Q H¢M? M?"M M?¢iX
Zm•M h?B M h?QÆM; +-K +?ûM `QÊm H M- `!i K°i +?ûM H¢B K°i +?ûM- v M H†M;
i€B M?Êi pb i?K i?QÆM; H¢B /-M /-M çÄ H MX
S?QM; o•M o¬ E} p` h`B m o¬ *U+ F?¬M; M; ,M +ªMX > B M;QÌB M?bM i?Q€M; [m
h?B M h?QÆM; v M H†M; m®M; `QÊmX
@ h?B i? +O v +ÁM Î J pU+ TªB F?¬M; \
Zm•M h?B M h?QÆM; M;~M; ç-m ?ÄBX
@ VK5
S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-mX
@ h Km®M ç M t2K ?„M K°i +?9i- +?Q Qi+kM; +! i? ;B9T ?„M i?m i?"T ?"B +®iX
Zm•M h?B M h?QÆM; +! +?9i i?QÆM; +ªK M!BX
@ >¬K M v J Gmv M h¬M; ç½ +? i- F ?Q¢+? ç½ ?Q`M iQ`M #` t€Q i`°M- ç½ F?
F?€M; pÈB *?B M æ o¬ E}5 L;QÆB /U ç`M? H`K M?Q i? M`Q\
@ G`K M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; #B i M[5 *! H) +?d +! i? M ?QÎM; K°i ;!+- +®i?
b Q\
Zm•M h?B M h?QÆM; ç°i M?B M çSM; /"v- ;BÆ +?ûM `QÊm H M- + Q ;B¼M; M!B,
@ *¢M5
S?QM; o•M o¬ E} p` h`B m o¬ *U+ H"TiS+ ç€T H¢BX " M;QÌB +KM; +?ûM- m®M; K
a m F?B m®M; ? i +?ûM `QÊm- Zm•M h?B M h?QÆM; ç°i M?B M M!B,
@ h ç½ [mv i ç`M? b) bÈK i?Q€B ~MX
@ *€B ;b5
S?QM; o•M o¬ E} FBM? M;¢+X Zmv i ç`M? M`v +O Zm•M h?B M h?QÆM; [mª i?"i M

@ h¢B b Q H¢B M?Q p"v\ *?ŠM; H) ?mvM? F?¬M; Km®M ¢®B T?| pÈB *?B M æ - F
+?B M bo æ Q pU+ ¢½ /B i pQM; p" J Gmv M h¬M; ? v b Q\

Zm•M h?B M h?QÆM; H„+ ¢-m,

@ *€+ M; QÆB pšM F?¬M; ?B m ¢QÊ+ E i [mª ?¬K M v M; v iW ¢-m +?QM? H" ¢½ ¢
M?•M i?b +| H" ;b5

@ l®M; tQM; +?mM; `QÊm M"v- i b) ¢BX

Zm•M h?B M h?QÆM; +?d +?d p"Q HÁM; ¢'i,

@ EB K pU+ +| p`FB - +| i? #ªQ ¢ªK #bM? v M- +kM; F?¬M; +¬M i TªB HQ H„M
;B Q ibM?- i ¢QÆM; M?B M b) ;B9T M; QÆBX Gm•M >²B [mv i +O i ¢½ i`mv M +
+kM; [m2M i?mº+¬ iQÆM; H B M; QÆB b) M?bM i?'v ?„M

S?QM; o•M o¬ E} Km®M M; ,M +ªM Zm•M h?B M h?QÆM; `ÌB ¢B- +| ¢B m i?2Q M?Q
pB +O "´M h¬M +ÁM + Q ?ÆM +ª v- i?O ?º EB K pU+ +?d Kºi M; QÌB H" ¢O `²B h?
i?b b Q\

S?QM; o•M o¬ E} +?d +ªK i?'v i`QM; HÁM; T?€i F?´X *?mv M M"v +| i? M|B H" Kºi
*| Kºi #ªM i?•M +O KbM?- K†+ /M +| i?U+ HU+ +QÌM; ¢¢B- M?QM; +,M #ªM F?¬M;
M?[M; ¢B m M"v H¢B H" [mv i ¢`M? +O KbM? H9+ ¢-m F?B T?•M i?¬M- +| i? i`€+

Zm•M h?B M h?QÆM; ¢†i +?ûM `QÊm H M #`M- M?bM p T?Q ? B M; QÌB +?„Ti v
+¢M? ? B M; QÌB- F?¬M; ? HQm Hmv M ¢B p T?Q t

@ *?ì ¢½

@ *?mv M ;b\

Zm•M h?B M h?QÆM; M; WM; #QÊ+- M?QM; pšM F?¬M; tQ v M; QÌB H¢BX

@ L; QÌB FB K" ?mvM? M|B H" B\

@ *QM i`B +O æ Q >Q" M; - Zm•M hY G MX

S?QM; o•M o¬ E} ;B"i KbM?- H`K #~K M|B, óG" v\ a Q H¢B H" v\ô

S?QM; o•M o¬ E} +ÁM M?È `i `ä- H9+ i`QÊ+ F?B æ Q pU+ H¬M ¢-m iB M i'M +¬M
+?QM? H" Zm•M hY G MX u +| iQÊM; K¢Q M?im'M- M?QM; H¢B H" # M M; Q" B p" M
S?QM; o•M o¬ E} H`K b Q +kM; F?¬M; M; Ì ¢QÊ+ v H¢B H" i`mv M M?•M K" Zm•M h

"-m i`ÌB m €K- iB M; ;B| pM pM [m M? [m~M i¢B F?¬M; i`mM; X Zm•M h?B M h?QÆ
i?•MªM? +¬ ¢º+ /¬M /¬M #B M K'i

@ hB M #®B- #ªQ i`¼M;

L; v F?B Zm•M h?B M h?QÆM; b„T #B M K'i F?ÄB i-K M?bM- S?QM; o•M o¬ E} ¢º
h`B m o¬ *U+ # M +¢M? T?€i ?B M- i¢B F?QªM? F?„+ F?B S?QM; o•M o¬ E} H M i
Zm•M h?B M h?QÆM; Î t t ¢ºi M?B M F?UM; H¢B- i?•M ?bM? F?) `mM H M Kºi +
M?Q b Q #,M; iB m i€M i`QM; ;B| - +m®B +MM; F?¬M; +ÁM i?'v M[

Zm•M h?B M h?QÆM; `ÌB ¢B H" Kºi +?mv M i'i M?B MX E?B Kºi M; QÌB ¢½ F?¬M;
HQm Hmv M M"v- `ÌB ¢B H" HU +?¼M i®i M?'iX

S?QM; o•M o¬ E} ¢½ bÈK /U HB m ¢QÊ+ +?mv M M"v- +| ¢B m #'i F ` b Q- Zm•M
`ÌB ¢B pšM F?B M +?Q ?„M i`QM; HÁM; +ªK i?'v +¬ ¢ÆMX E?B ? B M; QÌB #„i ¢-m
M; QÌB H¢B `ÌB ¢B

ædM? EB K +€+ +?d +ÁM H¢B h`B m o¬ *U+ p" S?QM; o•M o¬ E}X

h`B m o¬ \*U+ F?¬M; M|B ;b- +?d HB M iK+ `|i i? K `QÊm +?Q S?QM; o•M o¬ E}- +
HÈM i?'B [m - F?¬M; #B i pb b Q S?QM; o•M o¬ E} H¢B ¢ºi M?B M +ªK i?'v ;B| M"

> B M; Q`B iϕB ϕdM? EB K +€+ +kM; F?¬M; #B i ϕ½ m®M; # Q H•m- +?Q ϕ M F?B S?QM; o•M o¬ E}X

@ o¬ *U+ ?mvM?- b Q p"v\

h`B m o¬ *U+ F?¬M; M|B ;b- +?d +?d p"Q H¶ i BX

_ 'i M? M?- S?QM; o•M o¬ E} +kM; +ªK M?"M ϕQÊ+- iW t t - K°i ϕϕQ F?Q iS+ +Q`M iB M p ?QÊM; EB K +€+X E?Q iS+ M"v i`QM; +ªK M?"M i`QM; +| +?9i +´ [m€B- + M?Q H" K°i ϕQ`M; H„+ HQ iB M p ?QÊM; EB K pU+X

h?-M i?S+ M? M? +?|M; T?€ F?¬M; # v ` - [mûi M; M; T?ϕK pB M;"M /†K i`QM; i [mª+O pB + M"v HϕB F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} ϕ M; i?QÆM; +ªK pb Zm•M h?E KbM?- H"TiS+ FûQ h`B m o¬ *U+ # v p T?Q t X

@ a Q p"v\

h`B m o¬ *U+ ?ÄB,

@ *| T?ªB Km®M i tm'ii?O\

@ E?¬M; T?ªB5 >mvM? ?½v ϕB i?2Q i ;†T K°i M; Q`BX

h v €Q T?'i K°i +€B- +?B + #`M pm¬M; F +ª M?[M; pÁ `QÊm p" +?ûM `QÊm i` M #` ϕ'ix S?QM; o•M o¬ E} p" h`B m o¬ *U+ iW i` M EB K +€+ M? M?"M; M?ªv tm®M; X

s t - K°i M K iY i` M M; Q`B K†+ F?ªB ;B€T K"m ϕ2M- i?•M i? ?ÆB `mM `~v ϕ M; # i?•M ?bM? HQϕM; +?QϕM; ;B®M; M?Q K°i F ϕ M; b vX

S?QM; o•M o¬ E} T?'i i v €Q K°i +€B- M?Q K°i iB +?ÈT # v [m - ? B i v ϕÐ H'v M +?ϕK p"Q- K°i Hm²M; ?"M F?Q iW i v ϕ®B T?QÆM; #¶M; i`"M p"Q i`QM; FBM? Kϕ+

@ h?€B >mv M- M; QÆB +ÁM +?`m ϕUM; ϕQÊ+ F?¬M; \

S?QM; o•M o¬ E} p°B p½ M|BX

@ E?¬M; 5 E?¬M; +| +?mv M ;b5

h?€B >mv M ϕ~v S?QM; o•M o¬ E} ` - ϕ²M; i?`B +ªM? ;B€+ M?bM +?^K +?^K p"Q h`B p"Q v M|B,

@ >„M H" B p"v\

@ u H" ?mvM? ϕ +O i - ;¼B H" h`B m o¬ \*U+X L; QÆB F?¬M; +-M F?~M i`QÆM; 5

h?€B >mv M M; ?2 p"v KÈB #oM? ioM? HϕBX h?-M b„+ +O v +| p ?¶M HQϕM- / i? J M? +?B M; B€T- ~M QÊ+ +ÁM K M; i?2Q K"m t M?X

@ *?B M æ i?"i +Q`M; ϕϕB i?"i KϕM?

h?€B >mv M `mM `~v H M iB M; X " M M; Q`B i?•M +O ?„M F i i?"M? K°i i-M; #, M; K i MX

@ h`QM; +Æ i? ?mvM? H" FB K M; mv M- F?¬M; i? ;B9T v ϕQÊ+X æ +?Q i ϕB5

h`B m o¬ *U+ H M iB M; - b m ϕ| ϕQ i v p¶ p"Q T?Q b m p B h?€B >mv MX

h?€B >mv M i`QM; HÁM; +| +?9i # 'i `M- ;B®M; M?Q ϕ½ +?`m ϕª FQ+? [m€ HÈMX E i`Ê- v H"TiS+ i`€M? ` - ϕ²M; i?`B HϕM? HMM; M?bM +?^K +?^K p"Q ϕ®B T?QÆM; X

@ *S ϕ +?Q i ϕB5

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; ,

@ h`QM; +Æ i? v M; QM; F i [m€ M?B m ?"M F?QX >"M F?Q ϕ| i`mv M p"Q +Æ i? - +?`m ϕQÊ+ ϕ•mX

.Si HÌB- i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} HB M M?Q€M; H M- i`QM; M?€v K„i ç½ tm'i ?E
> B i v +O ?„M pW ç†i b m HQM; h?€B >mv M- ?"M F?Q ?MM; ?"m i`QM; +Æ i?
+m°M F?¬M; M;WM; i`"M p"Q i`QM; +Æ i? ?„M- # M M;Q`B i?•M M? M? +?|M; F i
óS?M5ô

h?€B >mv M i?Î` K°i ?ÆBX GÈT #,M; KÄM; M;Q`B i?•M /-M i M çB- H°` # M M;Q
i? M?Q pšM i?¢+?`ÆB tm®M; - ç-m M;?B M; [m - ç½ ?¬M K #'i idM?X

S?QM; o•M o¬ E} pšv i v K°i +€B- HB M ?9i h?€B >mv M p"Q i`QM; i v- b m ç| ;B Q
@ :B9T i i`¬M; +QB v K°i +?9i- ç i p" M +¬M; ?| ;BªB +¶ ?"M F?Q M"vX
@ æQÊ+ `²B- +S ;B Q +?Q i çB5

h`B m o¬ *U+ iB T H'v h?€B >mv M- b m ç| [m v M;QÌB H¢B- T?B i?•M M?ªv H M E
Í T?Q b m- S?QM; o•M o¬ E} +kM; M?Q iB +?ÈT iW T?Q b m h`B m o¬ *U+ HQÈ
b m ç| F?¬M; M|B K°i HÌB- H"TiS+ M;²B t T #^M; p" M +¬M;X
L;¬v ?¬K M v ç½ ç`M? bœM H" K°i M;¬v F?¬M; i-K i?QÌM;

jR3X *?QÆM; jR3, *?ûK :B i h¢B *U+ h•v

@ o¬ E}- H"K b Q #•v ;BÌ\ h t2K v ?bM? M?Q i•K i?-M +U+ ç° K i KÄBX h?2Q M?Q
H" ;†T T?ªB *?B M æ X

@ VK5

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,

@ u #` K°i i?O ?¢ +O \*?B M æ +m®M p"Q HoM? pU+- +| H) F?¬M; H•m i`QÈ+ KÈ
T?QÆM;X *| çB m ?B M M v *?B M æ ç M; i¼ i`'M æ Q pU+- +| H) F?B v i?Q€i F
ç½ ;†T T?ªB *?B M æ - #` ?„M çª i?QÆM;X

h`B m o¬ \*U+ i`QM; K„i H|2 H M p /` i?QÌM; ,

@ *| i? Î i`QÈ+ K†i \*?B M æ i?Q€i` - +¬M; HU+ +O M;QÌB M"v +kM; +| i? M|B H
o¬ E}5 L;QÌB M"v ç®B pÈB M;QÆB K" M|B ç9M; H" K°i i`Ê HU+ HÈMX

S?QM; o•M o¬ E} v M H†M; F?¬M; M|B ;bX Zm M ? ;B[?„M p" h?€B >mv M H¢B +
imv +| +MM; K°i M;m²M- M?QM; pW ;†T K†i ç½ H" [mv i +?B M bBM? iYX *?Q ç M
+?d pb +ªK i¢ KbM? #B m i†M; *Ym J M? +?B M ;B€T- iU M;mv M M;?2 i?2Q KbM?
i?¬BX Zm M ? +O ? B M;QÌB- M|B ;¬M F?¬M; ;¬M- M|B t i?b +kM; F?¬M; t X

@ Zmª i?"i H" K°i i`Ê HU+ HÈM5

S?QM; o•M o¬ E} i`ª HÌB ?"K ?²- +kM; F?¬M; Km®M M|B i? K p +?mv M M"v,

@ h?U+ HU+ +O *?B M æ [mª i?"i p¬ +MM; #€ ç¢QX h?€B >mv M +| i? b®M; b|i i`
i•K i?-M K i KÄB +kM; H" +?mv M #bM? i?QÌM; >B M M v- i¢K i?ÌB +S ç +?Q v M
ç +?9M; i F?¬M; / ;†T M? m- i¢K i?ÌB çWM; [m M i•K ç M +?mv M F?€+- ?½v m®

@ æQÊ+5 L m M?Q ?mvM? ç½ M|B p"v- +?9M; i ?½v iB TiK+ m®M; `QÊm- F?¬M

@ E?¬M; b v F?¬M; i?¬B5

S?QM; o•M o¬ E} HB M ;¼B K°i >Q" M; EBK ;B€T bo ç M- ç2K h?€B >mv M ;B Q +?
h?€B >mv M +?Q i®iX a m ç| - ?„M +® ûT KbM? i¢K i?ÌB [m M K'i +?mv M Zm•M h?
iQÆM; H B +O EB K pU+- [m M çB +QM çQÌM; i?2Q çm' B K°M; iQÌM; +O KbM? p
T?ªBX > B M;QÌB M;²B t T #^M; i¢B çdM? EB K +€+- ç|M ;B| KÌB i`,M; - +? +?ûM K
pä +¬M; - ;B®M; M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM; m®M; `QÊm b v #Q id

L;`v ?¬K b m- S?QM; o•M o¬ E} p` h`B m o¬ \*U+ b v F?QÊi M;ª p`Q # M p€+? M9
iB M; #QÊ+ +?•M F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} iW i`QM; i`¢M; i?€B KÆ K`M; ;B"i K
+?Q KÎ- i?¬M i?S+ +O ?„M ç½ T?€ F?¬M; # v ` X \*?d i?'v i?'v ? B ;½ >Q`M; EB
? M çSM; î bQÌM M9B- #¼M ?¼ /QÌM; M?Q K°i çQÌM; #¬M # F?¬M; ? M;WM; M;?
i? ç½ iB m ? Q `i M?B mX

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; ç-m pšM +ÁM +! +ªK ;B€+ b v- F?¬M; +! M;?2 `ä #¼M ?¼
;bX h`QM; +?®+ H€i- h`b h?QÆM; HB M tQ v M;QÌB çB M? M? p ?QÊM; p€+? M9
E?B +ÁM +€+? S?QM; o•M o¬ E} F?QªM; KQÌB i`QÊM;- #QÊ+ +?•M +O h`b h?QÆ
F?B +ÁM +€+? M,K i`QÊM;- i` M K†i v #¶M; ?B M H M p /Q /U- #QÊ+ +?•M +kM; M

@ h`b h?QÆM;- +! iBM iS+ ;b KÈB b Q\

h`b h?QÆM; +ÁM +?Q KÎ KB M;- S?QM; o•M o¬ E} ç½ ?B m `äKK+ çQ+? +O w- i?•
i?ìB H M iB M; ?ÄBX

@ "~K bQ i¬M5 æ iY # M M;Q`B +O EB K +€+ pW KÈB i`mv M iBM p - i¢B +U+ i
ç½ iWM; im /QÐM;- #¶M; M?B M tm'i ?B M # M[iYX > B M;QÌB i`QM; b® ç! H¢B
EB K pU+i - ç! H` \*-K J p` Zm€ >Q >Q`M; >"mX \*ÁM K°i M;QÌB F?€+ H` K°i M[iY
F?mvM? [m®+ F?mvM? i?"M?X h`QÊ+ ç! i¢B +U+ i•v- #-m i`ìB ç°i M?B M ?! i?"M
M;QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q M;?2 çQÊ+ iBM iS+ M`v H" T iS+ ?"M? ç°M;- /U i?2Q
M;mv M /mM; M? K +?ªv tm¬B FB X

@ L;QÌB +O ? T?€B iU /Q ?Q`B M;?B M[ iY K„H K†+ T?QÊM; #`Q +! HB M [m M
p"v `i M?B m M;QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q ç½ # Q p•v #¼M ?¼ H¢BX hbM? ?m®M; -
H` M;QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q ç½ +?¼+ ;B" M *-K J p` Zm€ >Q >Q`M; >"m- F?B M
;BÈBX oW `²B F?B iBM iS+ i`mv M p - `i M?B m M;QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q +ÁM
M;mv M FB X

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? #B M b„+- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B F?¬M; M;WM; +?'M

@ "ªQ ? B ? B ç iY i?,K /Á çQÊ+ iBM iS+ ç M ç•v- i Km®M çQ+? i?•M ?ÄB #¼M +?

h`b h?QÆM; i`QM; HÁM; M;?B ?Q†+- F?¬M; `ä pb b Q S?QM; o•M o¬ E} H¢B TªB
iBM FB - imv M?B M pšM +mM; FQM? M!B,

@ o•M; i?Q bQ i¬M5

*?d i`QM; +?®+ H€i- ? B >Q`M; EBK ;B€T bo pW iW F?m pU+ /mM; M? K i`Î p ç½
+?•M- +mM; FQM? M!B,

@ h? K FB M +?O +¬M;5

S?QM; o•M o¬ E} T?'i T?'i i v- ? B >Q`M; EBK ;B€T bo HB M çSM; /"vX

@ h ?ÄB +€+ M;QÆB- M[iY K†+ T?QÊM; #`Q FB iQÈM; K¢Q ` b Q\ *€+ M;QÆB ?

> B >Q`M; EBK ;B€T bo M;?2 p"v HB M M?bM M? m- i`¬K M;•K K°i +?9i- b m ç! K°i
iª iQÊM; K¢Q +O M[iY FB K°i T?2MX u +`M; M!B- S?QM; o•M o¬ E} H¢B +`M; FBM
EBK ;B€T bo FB - M[iY FB +,M #ªM +?QM? H` M[ iY K` S?QM; o•M o¬ E} ç½ M?b
i?Ov iBM? /QÈB HÁM; ç'ix

@ æ9M; `²B5 L[ iY FB +ÁM +! K°i i?¬M i?9 Gv GQ M ?mM; K½M?- iU tQM; H` S?Q
E?B M?[M; + Q i?O +O ? T?€B iU /Q +?¼+ ;B" M- +¬i +?d T?'i i v K°i +€B- `i M
K'i F?¬M; i?'v ?bM? #!M;X h?"i H` ç€M; bÊ5

>Q`M; EBK ;B€T bo FB iB T iK+ M!BX

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; #WM; idM?- +ªK ;B€+ b v ?Q`M iQ`M #B M K'i- p¶ p
;¼B HÈM,

@ h`B m ?mvM?- h`B m ?mvM?

h€K pÁ`QÊm HÈM- K°i KbM? h`B m o¬ *U+ ç½ m®M; ? i #ªv pÁ- M; v +ª pÁ +ÁM
?„M m®M; +¢M- ç M H9+ M`v pšM +ÁM b v F?QÈiX `` S?QM; o•M o¬ E} H„+ p`B +€
KB M; F m H M,

@ E?¬M; çQÊ+5 hB T çB F?¬M; b v F?¬M; i?¬B

S?QM; o•M o¬ E} i?Î /`B K°i iB M;- +kM; F?¬M; Km®M i?S+ idM? v- HB M ;¼B >Q`

@ h +| pB +; 'T T?ªB çB i`QÊ+X æÊB b m F?B v idM? H¢B- +€+ M; QÆB +S i?2Q b
v +?Î Î ç•v- i? v i i?O ?° EB K pU+ F?B i F?¬M; +| KtiX

@ o•M; i?Q +?O +¬M; 5

S?QM; o•M o¬ E} i v T?ªB +?®M; ` b m M; QÌB- ç°i M?B M M?„K K„i H¢B- p`M +?m
#S+ KMB`QÊm +ÁM H¢B p`Q i`QM; F?Q M; KB M; X >„M ?€ KB M; T?mM` K°i M; K
` - €M? K„i ç½ i`Î M M i? M? idM?X >„M tQ i v €Q K°i +€B- i?•M ?bM? HB M # v p
/mM; M? K

ó +QM; €B +O i b) ;B Q T?| +?Q M; QÆBX >½v #ªQ p M| +?Q i®i- i `i +ªK FQ+?
:B¼M; M|B +O M K M?•M ç½ T?KM; ?B M i`i +ª +?Q M?•M i°+ H¢B p M; H M i`QM
`M; M?Q +?d KÊB ?¬K [m X

óh¢B b Q H¢B M?Q p`v\ E?¬M; i? M`Q5 *?„+ H` F?¬M; T?ªB M`M; 5 ô S?QM; o•M
M; WM; bmv M; ?o- M?QM; #`i Hm`M ?„M +® M OB KbM? ` b Q- i?2Q M?Q HÌB >Q`
iY FB M?`i ç`M? H` M; QÌB K` KbM? M?bM i?`v # M i`QM; [m M i`B i?Ov iBM? /QÊ

óh¢B b Q H¢B a Q M`M; H¢B ç°i M?B M T?€ [m M K` ` \ E?¬M; +| Hw /Q ;b ob b
?B M i¢B i?ÌB çB K M`v\ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; `®B HQ¢MX L?B m + Q i?
#bM? M; mv M /mM; M? K M?Q p`v- ?ÆM M[ ? B # M +ÁM tmM; ç°i- K°i F?B M`M;
b Q +| i? ;B Q T?| pÊB >B M oB M *?Q h¬M ç½ M^K tm®M; X

J°i po M?•M ç½ pb M?•M i°+ K` M^K tm®M; - ç2K ?mv i K¢+? /mv M?`i +O KbM? ;B
K` F i [mª +m®B +MM; H¢B H` S?QM; o•M o¬ E} i?`K +?Q F?¬M; /€K M; ?o ç M HQ

ó>v p¼M; M`M; F?¬M; +| pB +; b5ô S?QM; o•M o¬ E} +„M +?†i `M; - i®+ ç° ;B i, M;
K` ?„M HQÈi [m i¢Q M M iWM; +¶ FbM? T?QM; - F?¬M; ? M?bM i?`v #|M; M; QÌB-
+kM; F?¬M; +| - +?d i¢Q i?`M? K°i F?¬M; ;B M i?ŠM; i„T- i`QM; M?€v K„i i`Î M M
F?¬B T?K+

*ªK ;B€+ M?Q ç½ i`ªB [m K`v +?K+ p¢M M, K- #bM? M; mv M /mM; M? K +m®B +M
M?bMX L?QM; M; Q`B /U HB m +O S?QM; o•M o¬ E}- T?Q t H¢B ?Q`M iQ`M v M
ç¢B +?B M FBM? i?B M ç°M; ç` M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; +O ?„MX

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} ç€T tm®M; ç` T?QÆM; ç½ iWM; ç M i`QÊ+ ç•v- iW ? B
;½ ç iY EB K +€+ +?¢v M? M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

@ h? K FB M +?O +¬M; 5

S?QM; o•M o¬ E} HQÈi [m ;B[ç€K ç iY EB K +€+- çB M? M? p ?QÈM; i`mM; i•K
M? K- ç²M; i?ÌB ?ÄB,

@ æSM; H M çB hbM? ?m®M; i? M`Q`²B\

h€K ;½ ç iY EB K +€+ K†+ €Q i`„M; i` M HQM; ;B„i i`QÌM; FB K #QÈ+ M? M? i?2Q

@ LY M; `v i`QÊ+- +| `i M?B m + Q i?O +O ? T?€B iU /Q iW #®M T?QÆM; ç M ç
M|B- B /€K iÊB ;¬M b) ;B i F?¬M; M; v H`T iS+X \*-K J +| p M?Q +kM; +?m`M #`
+O ? B M; QÌB ç m + Q +QÌM; - i?O çQ¢M ç°+ €+- +?Q M M +?9M; i¬B F?¬M; /€K ç

J°i ç iY EB K +€+ F?€+ #´ bmM; ,

@ *-K J ç½ M?`M ` +?9M; i¬BX *-i ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +| M?B m ç`+? w ç®
p`v +?d M|B MÆB M`v ç½ i`Î M M `i F?¬M; M iQ`M- #ªQ +?9M; i¬B ?½v M? M? +?

? T?€B iU /Q [m€ M?B m- K°i b® M; QìB +ÁM +| F?Q iS+ p¬ +MM; +QìM; ç¢B- bQ p
J +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM- +?Q M M +?9M; i¬B HB M T?€B M; QìB i`mv M iBM p EB K
b€i bU ibM? iB M i`B MX \*?d H` F?¬M; M; ì +?O +¬M; H¢B iU KbM? ç M ç•v

S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ K°i i v H M- i M ç iY EB K +€+ FB H"TiS+ M; WM; +•m +?m

@ *€+ M; QÆB î ç•v H•m M?Q p"v- +| M?bM i?'v #|M; /€M; +O *?B M i°+ F?¬M; \

h€K ;½ ç iY EB K +€+ M?bM M? m- b m ç| ç²M; i?ìB ç€T,

@ E?¬M; +|5

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K`v- HB M #QÈ+ M? M? p T?Q i`QÈ+X JÈB çB çQÈ+ K`
K°i i?B i? M^K T?Q b m K°i ;®+ +•v M; ¬ ç²M; - ç-m M; ?B M; [m - KB i•K +| K°i H
` K€m #-K K`m iQKX

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F?) ç°M; - H¢B çB p T?Q i`QÈ+ p`B #QÈ+X h¢B K
pQÆM K°i +€M? i v ` - M; |M i v M„K +?†i p`Q i`QM; #MM ç'iX " M /QÈB +€M? i v H
p`Q i`QM; M? K i?¢+? M|M; +?av- ç½ H° ` K`m b„+ +?€v ç2MX

@ *?O +¬M;

J°i ;½ +?B M bo EB K *€+ H M iB M; - /QìM; M?Q Km®M M|B ;bX

S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ i v H M- ` ?B m +?Q K¼B M; QìB T?Q b m F?¬M; +-M M|B-
[m i` M K†i ç'i- H¢B M; ~M; ç-m M?b p T?Q t X

@ h?2Q b€i i 5

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; - p¢i €Q T?'i H M- H"TiS+ # v p T?Q i`QÈ+X h®+ ç°
`i M? M?- pb p"v +?9M; ç iY EB K +€+ pšM +| i? KB M +QĐM; i?2Q F`TX

J°i çQìM; iB M p T?Q i`QÈ+- iW p`B i?B i? i`Æ i`¼B ç½ i`î M M +`M; M; `v +`M;
i`QM; +Ä ?Q M; - i`QM; #MM ç'i- i`QM; F?2 MSi M? K i?¢+? +?av tm¬B- ç m `aB `
ç-m F?€+ +O #bM? M; mv M /mM; M? K- i?B i? H¢B +`M; M?B m- ;B®M; M?Q +?B
T?Q b m

jRNX *?QÆM; jRN, :†T :Đ æ`M? J M?

æB i? K F?¬M; t - K°i pÁM; MY ?bM? +mM; HB M ?B M ` i`QÈ+ K†i S?QM; o•M o
K'v M; ~M M; QìB M^K i` M K†i ç'i- iQ`M #° ç m H` KB i•K tm'i ?B M K°i H¶ i?OM; +U
i¢Q i?`M? HQ¢B p i i?QÆM; M`v- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; t H¢- +?QM? H` M
Zm€ >Q >Q`M; >"mX

L; `v i`QÈ+ i` M çdM? M9BK` Zm€ >Q >Q`M; >"m ç†i +?•M- `i M?B m + Q i?O i`
M?[M; bÊB iÆ F?| HÁM; T?ÁM; #` M`v +MM; pÈB M?[M; KkB +?•K ç2M /MM; ?mv M
G9+ ç| - M; v +ª •K >„+ æ Zm•M +O J pU+; †T T?ªB Zm€ >Q >Q`M; >"m +kM; `i
[m K'v +?K+ p¢M M, K- +¬M; HU+ +O Zm€ >Q >Q`M; >"m ?B M M?B M +`M; i?•K

GQÈi [m pÁM; iY i?B iB M p T?Q i`QÈ+- i?B i? +`M; H9+ +`M; M?B m- M?B i
+`M; + QX J€m iQÆB iW /QÈB i?•M M?[M; iY i?B +?av ` - ç2K K†i ç'i p®M +| K`m i
?mv i?²M; - ; -M M?Q i¢Q i?`M? K°i i? pÈB M? K i?¢+? M|M; +?av i`QM; HÁM; ç'i

S?Q i`QÈ+- K°i ;½ M K iY €Q t M? çSM; i?ŠM; ;B[ i?B M ç` - M; ~M; ç-m M?bM
i?2Q ;B| pk ç°M; X S?QM; o•M o¬ E} #QÈ+ +?•M +?"K H¢B- b m ç| ç-m +kM; F?¬M
M M; QìB M K iY FB X

S?Q b m- K°i ç iY EB K +€+ M; WM; H¢B K°i +?9i- /QìM; M?Q Km®M ?ÄB MÆB ?¢

@ hB M #®B- tBM ?ÄB M?[M; M; QìB F?€+

@ E?¬M; +-M5 u ç½ +? i`²BX

:B¼M; M|B ?ì ?[M; +O S?QM; o•M o¬ E} iW T?Q i`QÊ+ p M; H MX h M ç iY EB K
i v ç~v K°i +?9iX L K iY €Q t M? HB M M; ½ tm®M; - v #`Q i`QÊ+ M; U+ ç-v M?[M;
i`QM; H°` iWM; bÊB iÆ- T?`i T?ÊB içB F?¬M; i`mM; T?`i T?ÊB

*€B +? i +O M; Q|B M`v [m€i? i?ªK- M; v +ª K†i KkB ç m ç-v M?[M; H¶ M?ÄX *?
?Qi K°i ?ÆB- b m ç| # v H M i`B- çm´B i?2Q S?QM; o•M o¬ E}

GçB çB p T?Q i`QÊ+- i`QM; T?çK pB K'v M;`M i`QÊM; - p¬ b® M; Q|B i`QM; ? T?
M^K i` M K†i ç'iX hWM; M; Q|B i?`i F?B m ç m +?ªv K€m- iW H•m ç½ F?¬M; +ÁM bB
o•M o¬ E} tmv M [m i?B i? #¼M ?¼- T?€i?B M FBM? Kç+? i`QM; +Æ i? M?[M; M

ó*-K J +kM; tm'i i?O`²B ô

h`QM; `M iQÊM; +O S?QM; o•M o¬ E}- Zm€ >Q >Q`M; >"m +| i?O çQçM ç°+ €+-
ibM?c M?[M; M; Q|B +? i/QÊB i v +O M`M; - iY i`çM; p¬ +MM; i? i?ªK- +| M; Q|B i
M;`M pçM bÊB iÆ tû i?`M? KªM? M?Äc p T?-M *-K J i?b HçB `i Qi F?B tm'i i?C
T?ªB ççB F? B b€i; BÊB- +| i? i?'v çQÊ+ ibM? ?m®M; M; mv +`T` b QX

L; ?o ç M ç•v- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; +`M; HQ H„M; - F?¬M; +ÁM i•K ibM? H
HB M /¼+ i?2Q M?[M; i?B i? HQm HçB # v M? M? p T?Q i`QÊ+X *ÁM +?Q # v t
F?|B /`v ç†+ iW /QÊB ç'i #®+ H M ç M i`M i`B- # M i`QM; ?B M H M iWM; €M? H
HÁM; F?) ç°M; - M; Q|B ç½ M?Q M?Q iB +?ÊT t i [m F?¬M; ; B M i`MM; i`MM; - tm'i
; B M FB

o¬ b® iY i?B +?B +?Qi M?Q b Qi` M i`B T?•M #® F?„T K†i ç'i- #®+ +?€v ?WM; ?U
ç m H°` i?-M ibM? +U+ ç° i?®M; F?´ p` ; B½v /K X >Ä /B KiW i`QM; +Æ i? #¼M
+?€vX

S?QM; o•M o¬ E} M;`M M; Q|BX h`M; +ªM? i`QÊ+ K„i ?Q`M iQ`M ; B®M; M?Q K°i #
E?|B ç†+- ?Ä çB K- iY i?B i?®M; F?´ ; B½v /K +? i çB- i'i +ª M?[M; i?S M`v ç m
F?B M +?Q F F?€+ F?¬M; ç`M? HÁM; M?bM i?'vX

S?QM; o•M o¬ E} HÆ HYM; T?Q i` M ?Ä /B K p` F?|B ç†+- M?„K K„i HçB- i?-M i?
M; Q`BX J°i H€i b m- ?„M HçB KÎ K„i` - i?•M ?bM? tmv M [m F?|B ç†+- ?Ä /B K p

J'v i`, K M K iY F?Q iS+ +Q|M; ?½M içQ i?`M? K°i pÁM; - +?Q /M H`M; Q|B KM +kM
iS+ ; B`M ç M; b¬B bK+ i` M M; Q|B #¼M ?¼X

@ :B Q >B M oB M FB K` - +?9M; i b) i? +?Q +€+ M; QÆB K°i +QM çQ|M; b®M; 5
J°i; ½ M K iY ; B`M /[M|BX

h`QM; pÁM; i`ÁM /Q i`, K i M M K iY FB içQ i?`M?- K°i M [iY i?•M ?bM? M?Ä M?
T?QÊM; #`Q çÄ`U+ #| b€i M; Q|B HÆ HYM; içB F?¬M; i`mM; X " M +çM? M`M; - K°
T?QÊM; ?Q`M; çmM; çQ +?B + çm¬B +?BK- +†T K„i K`m p`M; FBK i`M #çQ M?bM
ç¬B +€M? iQ HÊM #®+ +?€v ?WM; ?U+ +| p F?¬M; HBM? ?Qç i H„K- ; B®M; M?Q +
p`M; |M; €M? i` M M; Q|B +kM; +| +?9i H°M t°M- +| p M?Q F?¬M; H•m i`QÊ+ ç| ç
+?B MX

@ *€+ M; QÆB H` K°i Hk çB M- +| #B i iB m i?Q +?QM? H`

" M /QÊB S?QÊM; S?B- *-K J ç-m i| + H°M t°M- F?|2 KB M; +?ªv` iWM; p i K€m-
[m€i` M K†i ç'iX L`M; pW Km®M H M iB M; - S?QÊM; S?B ç½ [m€i #ªQ M; QM; Hç

@ AK KB M; 5 E?¬M; çQÊ+ M?„+ ç M i M +O ?„M5 h F?¬M; Km®M M; ?2ç M i M
M; QÆB Km®M i?2Q i - ?½v M?ÊF„ çB m M`v

*-K J v M H†M; - H m p i K€m i` M F?|2 KB M; - F?¬M; ? M|B ; b i? K- +?d ; B`M /
ç€K + Q i?O +O ? T?€B iU /Q i`QÊ+ M; Q|BX

@ æ€K F?®M F?B T +€+ M; QÆB5 hm pB ç½ + Q M?Q p"v HçB F?¬M; bmv M; ?o H`
M?•M i°+ i`M K°i T?-M i`€+? M?B K- HçB KQm ç² çQç i H'v >B M oB M FB K p` >B

iW i`QM; i v K'v M[iY +?9M; i X J†i KkB +O M K M?•M ç m #` +€+ M; QÆB pSi ? i
+?•M p`Q h?–M + 'T- M?'i ç`M? ;B i bç+? iWM; M; Q`B +€+ M; QÆB 5

Zm€ >Q >Q`M; >"m ;B"M /[ M|B- ?"M? ç°M; p`M; ¬M M; [ç m iQÆM; iU M?Q T?QM

@ h F?¬M; #B i +€+ M; QÆB M; ?2 çQÊ+ iBM ç²M M`v iW ç•mX h M|B `²B- i` M M; Q
;b ? iX L m +€+ M; QÆB +ÁM /•v /Q - p"v i?b çWM; i`€+? i 5

S?QÊM; S?B M; çQ M; ? çSM; i?ŠM; - F?m¬M K†i HçM? HMM; M|BX

@ æWM; ;Bª pl5 hBM iS+ M`v +?QM? H` /Q S?€ i`mv M `X .U p`Q i?•M T?"M +O
+?mv MX *-K J 5 >B M oB M æ h•K [mv i i` M M; Q`B M; QÆB i M?'i ç`M? T?ªB +
;B Q ` ç•vX *€+ M; QÆB +| i? ç®B T?| pÈB M?[M; i M ;B ?Ä FB - M?QM; +ÁM +
oB M æ h•K [mv i p` >B M oB M FB K- #^M; F?¬M;

@ " ^M; F?¬M; i?b i? M`Q\

J°i ;B¼M; M|B HçM? HMM; iW T?Q b m p M; H M- F?B M +?Q M; Q`B M; ?2 M?Q `A
`mM `~vX

J¼B M; Q`B ç m ?QªM; ?®i- i`QÊ+ ç| F?¬M; K°i B T?€i ;B€+ +| M; Q`B F?€+ ç M ;
HçB- +?d i?'v K°i M K iY €Q i`„M; i v +–K K°i i? M? i`Q`M; FB K K`m ç2M ç M; iV
M`vX J°i +¶ F?Q i? p¬ i" M M?Q i?Ov i`B m #`M i`M ` - # Q T?O i'i +ª K¼B M; Q`B
M?Q +| K°i i? M? i`Q`M; FB K ç M; M?„K i?ŠM; p`Q i`€B iBK KbM?- +?d +–M +| +?
H` K°i FQ+? HQM; i`B HÎ ç'iX

"` F?Q i? M`v €T #S+- +?•M F?Q iQ`M i?•M +O K¼B M; Q`B ç m M; QM; i` X

@ h? M`Q\ \*?ŠM; H) M; QÆB +kM; pb >B M oB M FB K p` >B M oB M æ h•K [mv i

•M? K„i +O *-K J tmv M i?'m [m çQ`M M; Q`B- /WM; HçB i` M M; Q`B S?QM; o•M

@ >B M oB M FB K\

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K`v,

@ í ç•m ` H`B ç²M M`v\

@ L?Q p"v M?'i ç`M? H` pb >B M oB M æ h•K [mv i K` ç MX L K M?•M ç m F?¬M; "

" M +çM?- Zm€ >Q >Q`M; >"m F?Q b„+ +| +?9i ?Q M?QÊ+- ;B®M; M?Q ç½ i`ªB [m
M|BX h` M #`M i v T?ªB- K°i KkB +?•K ç2M i?"i M?Ä F?¬M; M; WM; [m HçB ;B[+€

@ E?¬M; - i

S?QM; o•M o¬ E} ç M; Km®M ;BªB i?Q+?- +ÁM +?Q M|B tQM; - K°i #|M; ç2M KÆ ?
i•KX h`QM; HÁM; ?„M ;B"M /[- i v T?ªB HB M ;BÆ H M M?Q iB +?ÊT- p[M; p`M; F
i•K K°i i'+X

@ J†+ F H` >B M oB M FB K ? v H` >B M oB M æ h•K [mv i- i +kM; F?¬M; ? ?SM

S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|B- M; |M i`Ä p` M; |M ;B[+O i v T?ªB #9M; `X *•
p pÈB K°i i®+ ç° +ÁM M? M? ?ÆMX

Zm€ >Q >Q`M; >"m +Q`B HçM? K°i iB M; - i v T?ªB HB M pQÆM ` içQ i?"M? K°i p
FB X

ó 5ô

Zm€ >Q >Q`M; >"m ç°i M?B M F m H M K°i iB M; - ? B M; |M i v +O i v T?ªB `mM
i?"M? K°i iB +?ÊT tmv M [m ;B[? B M; |M i v- HQÊi [m # M +çM? K„i T?ªB- pW
i|+ K BX *?•M F?Q i` M +?•K +kM; pW p†M iB m i MX

@ L[M?•M F?¬M; M M [m€ ?mM; €+5

S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B M|BX

Zm€ >Q >Q" M; >"m iS+ ;B" M ç M iQ" M i?•M `mM H M- ?W HçM? K°i iB M; - +m®B
+kM; F?¬M; iB T iK+ ç°M; i?OX *?d; B Q i?O K°i H-M- M" M; ç½ ?B m çQÊ+ ?¬K M
H" ç®B i?O +O EB K h?-MX

ó*€B i M F?®M F?B T M"v5 J'v +?K+ pçM M, K F?¬M; ;†T- F?¬M; M; ì ?„M HçB çç i ç
H9+ ç! imv i F?¬M; MQÆM; i v- /Si F?Q€i; B i +? i ?„M- F?ÄB T?ªB ?¬K M v +?`m
M; ?B M +?†i ` ,M; X L" M; p®M tm' i i?•M iW ?Q" M; i°+ - ç½ # Q ; B Ì T?ªB +?`m HQçB

@ EB K h?-M5 L; QÆB H" EB K h?-M\

J°i ;½ + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q FBM? ?¬- ?| ` +?Q ç M H9+ M"v ?„M KÈB M?" M
o¬ E}X

L m M!B p iBM iS+ HBM? i?¬M; M?' i i`QM; i?B M ?ç- ç! F?¬M; T?ªB H" EB K pU+-
ç•v- +kM; F?¬M; T?ªB H" J pU+- HçB +`M; F?¬M; T?ªB H" *?B M i°+ - K" +?QM?
hQ" M #° h?€B *´ tªv ` +?mv M; b- #B i çQÊ+ ç-m iB M M?' i ç`M? H" M; QÌB i`QM;

*| K°i b® pB + K" M?[M; i? HU+ HÈM F?¬M; iB M iU KbM? çB H"K- ç¬B H9+ +kM;
iU /Q i`mv M iBM ` M; Q"BX ob p"v- +| i? M!B M; QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q +?QM?
i?B M ? X

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O *?B M æ - çB m M"v +kM; F?¬M; +| M
`i v mX

aU iQ+? içB æ Q pU+- /MM; o¬ >çM hB m h?B M æ` T?€i M T?QM; iÄ F?¬M; ;B M
i°+ HB M i?O- HçB T?€i M pÁM; p•v +O K'v i`, K + Q i?O h?-M +T p•v +¬M; - iW H
T?€B iU /QX

>¬K M v i? HU+ çQÊ+ +?9 w M?' i- +QÌM; i? M?' i- F?¬M; M; ?B M; ì +?QM? H" *?
M i`Q - +| F?ª M, M; M?' i i?®M; iQ" M #° h?€B *´X >ÆM T?•M MY h?€B *´ ç m ç
*?B M i°+X L?QM; T?Q b m bU #€ ççQ +O *?B M i°+ HçB H"K M´B H M K°i i²M iç
EB K pU+X

L; k pU+ ?¬K M v +?d +ÁM HçB EB K pU+X Gm" M p i?ÌB ;B M i²M içB- EB K pU+ in
i°+X E?¬M; M!B ç M *?B M i°+ - +?Q /M H" M?[M; pU+ F?€+- i?ÌB ;B M i²M içB +kM

EB K pU+ ?B M H° ` # M M; Q" B +kM; +?d +| p" B p` + Q i?O M?Q p"v- +, M #ªM F?Q
h? M?QM; - K°i ç°B M; k +O *?B M i°+ /Q # +?B M iQÈM; +MM; pÈB ç¬M; çªQ +
*?B M i°+ içQ i?`M? - b m F?B #QÊ+ p"Q EB K pU+ H" T iS+ #B M K' i p¬ªM? p¬ im
/QÈB iB M? ?m®M; EB K h?-M S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; +| K†i içB EB K pU+X

E?¬M; B #B i # M i`QM; `®i +m° + ç½ tªv ` +?mv M; bX *?Q /M H" M; QÌB +O ?
EB K pU+- b m ç! M?È HçB- i`QM; ç-m +kM; i`®M; F?¬M; - ;B®M; M?Q H9+ ç! KbM
ç½ i`Î i?`M? /'m ?ÄB HÈM +O h?€B *´X

J" *?B M i°+ i?B ?`M? b€+? HQÊ+ #€ ççQ M?' i i?®M; h?€B \*´ - #®M pU+ ç m ç½ #`
i²M içBX .QÈB iB M? ?m®M; ?çB # M +| tmM; ç°i- *?B M i°+ HçB i?Ov +?mM; F?¬M
M"v /šM ç M `i M?B m bmv çQ€M- +kM; F?B M +?Q EB K pU+ i`Î M M i?-M #Q i`
+kM; +| K°i ç` p` KÈB

J" ?¬K M v- p` çSM; ç-m EB K pU+ M"v HçB tm' i ?B M i`QÈ+ K†i KbM?- çB m M"v

jkyX *?QÆM; jky, EB K h?-M o" S?QÊM; S?B

a€m M; QÌB FB T?•M i€M i`QM; çQ" M M; QÌBX h`QM; ç! +| K°i ;½ i?B m MB M /m
? B KQÆB- F?| 2 KB M; ?"K +?S p iQÆB +QÌB i" /`- i` M p B p€+ K°i i? M? FB K

L; QÌB i?S ? B F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} +?9 w H" K°i ;½ M K iY i?•M K†+ #`Q ç
K†i •K i`-K- iW KB i`€B ç M KQ K„ i +| K°i p i FB K- i?•M i? çSM; i?šM; - i v T?ªB +
FB K b€i F?Q `i M†M; +?d tûQ p"Q K†i ç' iX

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M¡BX G9+ M¨v M m M?Q Km®M #ªQ p S?QÊM; S?B
#B M T?€T K¢M?X

@ EB K h?¬M5 >W5 *?d #^M; M;QÆB

h¨M aQ +QÌB F?~v- pW Km®M M¡B S?QM; o•M o¬ E} +?d /U p¨Q p¨B i? M? FB K
>B M oB M FB K p¨>B M oB M æ h•K [mv i- i`QM; i B HB M M; ?2 çQÊ+ M?[M; iB M
F?ÄB M;~M; ç¬m M?bM H M

E?¬M; +?d +| h¨M aQ- M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; #` i? M? •K +?'M ç°M; +ª i?B M ç
ç m M;~M; ç¬m M?bM H M- +?d i?'v iW #®M T?Q - i`QÌM; FB K /¨v ç†+ M?Q K•v ç2

h'i +ª ç m bÊ ç M M;•v M;QÌBX L?[M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q p®M pšM +| +?
i`QM; i v #` çQ¢i- H9+ M¨v H¢B i`Î M M FQ+? ç°M; ç M +ª M;QÌB `mM H M- i`QM;
HY ç M; i?B m ç®iX

*?Q iWM; +| B M?bM i?'v [m K°i M;QÌB +| i? F?®M; +? M?B m i`QÌM; FB K ç
h`,K M;¨M p¢M\ L?[M; iW M¨v ç m F?¬M; çO ç ?bM? /mM; b® HQÊM; i`QÌM; FB K i
;B®M; M?Q K•v ç2M +?2 F?m'i +ª #¬m i`ÌBX

h` M #¬m i`ÌB- i`QÌM; FB K M?Q i?Ov i`B m +m²M +m°M i¨M ç M- +?2 F?m'i +ª
i`QM; i`QÌM; FB K /¨v ç†+- K°i M;QÌB ;B®M; M?Q i?¬M HBM? ç¢T i` M M;¼M b¡M;

S?QÊM; S?B M;~M; ç¬m M?bM H M #¬m i`Ì- i`QM; K„i i?Q€M; ?B M H M p T?S+ i
E} imv i ç®B +| iQ +€+? tQM; H¨ h?¬MX

hW b m F?B ç†i +?•M p¨Q h?¬M +'T- ç•v H¨ H¬M ç¬m iB M S?QM; o•M o¬ E} p¨M /K
+? ç®B pÊB FB KX EB K ç¢Q +| p¬ b® +QM çQÌM; F?€+ M? m- M?QM; w FB K pšM
E} p¨M /KM; HU+ HQÊM; +O w FB K çB m F?B M M?[M; i`QÌM; FB K ?[m ?bM?- i
?QÌM;X

æ¢Q F?®M; +? FB K p®M H¨ M,M; HU+ +Æ #ªM- F?¬M; T?ªB H¨ i?S HÈM H Q- M?Q
FB K p¬ T?QM;c b m F?B ç¢i ç M h?¬M +'T- mv HU+ +O ç¢Q F?®M; +? FB K ç½
S?QM; o•M o¬ E}- +kM; pQÊi t bU iQÎM; iQÊM; +O K¼B M;QÌBX

h`QÌM; FB K i²M i¢B Î h?€B \*´- [m M,K i?€M; /¨B ç^M; çÆM; F?¬M; M;WM; #` FB
ç½ +| FB K F?Q- H9+ M¨v +¨M; bªM bBM? +ªK SM; pÊB FB K M;mv M i`QM; +Æ i?
FB K M;mv M iW /QÈB +?•M ?„M KÎ`°M; ç M iQ¨M #° #¬m i`ÌBX hWM; i? M? i`QÌM
M?B M #„M` FB K K M; +?¡B K„i

óæ•v +?QM? H¨ +U+ ?¢M +O FB K b Q\ô

GU+ HQÊM; K¨ S?QM; o•M o¬ E} #B m ?B M` F?B M +?Q i'i +ª M;QÌB i`QM; FB K
+ªK i?'v FBM? ?½BX h¢B h?€B *´- S?QM; o•M o¬ E} H¨ ç¢B #B m +?Q i?U+ HU+ i®
M?B m + Q i?O im FB K i`QM; ? T?€B iU /Q ç m +mM; FQM? ?QÊM; p S?QM; o•M
+€B- b m ç¡ ç²M; HQ¢i `ÌB F?ÄB #bM? M;mv M /mM; M? K

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; M;Ì çQÊ+- pb +?'M M?B T i¨M; /B M K¨ i?B i`B M H
i`B m i? M? FB K- H¢B M?"M çQÊ+ bU FQM? T?K+ +O M;QÌB i`QM; FB K ç¢QX *k
#€- ç` p` EB K pU+ i`QM; ? T?€B iU /Q H¢B ç¢i ç M K°i KS+ ç° i°i çdM?X S?"K
ç m bMM; FQM? ç®B pÊB EB K pU+- i?"K +?Q ç` p` i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +ÁM F?¬

hW i`QÈ+ ç M M v- EB K pU+ K†+ /M +| i M H¨ EB K pU+- pU+ +?O im Hmv M +kM;
M;QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q M?bM i?'v M?B m M?'i H¢B H¨ K'v +?K+ p¢M >Q¨M; E
i`QÌM; FQ+?- çB m M¨v F?B M +?Q #¼M ?¼ `i F?¡ t2K EB K pU+ M?Q H¨ i?€M? ç`

L?QM; iW ?¬K M v i`Î p b m- `i M?B m + Q i?O FB K ç¢Q i`QM; ? T?€B iU /Q H
pU+- K°i K†i H¨ tm'i T?€i iW HÁM; bMM; FQM? ç®B pÊB FB K ç¢Q ç M?'i M?•M +C
+kM; H¨ pb S?QM; o•M o¬ E} K¨ i?W M?"M EB K pU+X

L?[M; +?mv M M¨v S?QM; o•M o¬ E} ç m F?¬M; M;Ì ç MX

_ 'i ç¬M; + Q i?O F B K ç¢Q i`QM; ? T?€B i U /Q `ìB çB- K°i b® M; QìB i?"K +?Q +ÁM çWM; ç M MÆB M"v

J°i +?B m M"v +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ +?'M M?B T`'i M?B m F +| i?U+ H U+ F?¬ F?B M +?Q #¼M ?¼ F?¬M; /€K K M? ç°M; - M?QM; ç®B pÈB K°i b® +QìM; ;Bª i•K i F?¬M; i? F?B M +?Q #¼M ?¼ +?MM #QÊ+X

@ >W5 J†+ F M; QÆB H" +€B ;b EB K h?¬M- i M?'i ç`M? T?ªB +| >B M oB M F B K h" M aQ ?W H¢M? K°i iB M; - ç²M; i?ìB i?•M ?bM? p9i H M X " M /QÈB i?•M- ` 'i ç¬M iQÆM; iU +kM; ç€M? p ?QÈM; S?QÈM; S?B X

:¬M M?Q M; v F?B h" M aQ ?"M? ç°M; - # M i`QM; çQ" M M; QìB- iWM; ;½ + Q i?O F p9i H M- K°i b® ç€M? p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}- K°i b® H¢B ç€M? p ?QÈM; S?Q

@ L?Q bQÆM; F?¬M; bQÆM; - M?Q ?Q F?¬M; ?Q - K¼B M; QìB ç m b v- +?d KbM?

J°i ;B¼M; + M?Q +| M?Q F?¬M; #¶M; M?B M p M; H M iW T?Q i` M X S?QM; o•M p"Q bU M iQ" M +O S?QÈM; S?B- +?m" M #`tm' i i?O M; ,M +ªM M?[M; M; QìB F B - i?¬M i?S+ p ?QÈM; T?€i` iB M; + X h?¬M i?S+ çªQ [m - +?d i?'v K°i M; QìB ç M; pªB iW +?•M i`ìB # v iÈB- ;B®M; M?Q +?"K M?QM; H¢B ` 'i M? M?- i`QM; M?€v K„i i` ,K i`QÈM; X E?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} FBM? /` M?'i +?QM? H" K†+ /M /MM; i ?„M +?d +| i? +ªK S M; çQÊ+ M?[M; çQìM; Mûi KÆ ?²- F?¬M; i? M?bM i?'v `ä ?b M; QìB F B - ;B®M; M?Q +| K°i H U+ H QÈM; p¬ ?bM? [m'v M?B m +ªK M?"M +O i?¬

óh?U+ H U+ +O M; QìB M"v +ÁM + Q ?ÆM K¼B M; QìB î ç•vXô S?QM; o•M o¬ E} i`Q i?ìB M; ~M; ç¬m M?bM H M

@ h¢B ?¢ H" hB m . Q æ Zm•M

S?Q i` M M?[M; i¬M; K•v- K°i ;½ M K iY i`mM; MB M +| #°`•m +€ +?®i- b„+ K†i M H¬M; - i` M ç¬m [m' M F?, M- i` M K†i ?B M H M p iQÆB +QìB- [m v H Q M; p T?Q #¬m i`ìB i" i" H QÈi tm®M; - iB M p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}

" M /QÈB- M?[M; ;½ M K iY K†+ ?„+ #"Q M?ªv H M- ç¢T +?•M H M M? m i¢Q i?"M? /SiX h" M aQ / M; ? B i v- €Q +?Q" M; T?Q b m M?Q ç¬B +€M? Kî` - ? B +?•M M? i v +O i M M K iY K†+ ?„+ #"Q ç¬m iB M- i®+ ç° i, M; p¼i- +?d i`QM; F?QªM? F?, #¶M; M?B M i®B b¬K H¢B- K•v ç2M +m²M +m°M F?¬M; ? +| /'m ?B m iK p X a•m i K°i i`"M iB M; b'K- +"M; M; "v +"M; HÈM

jkkX *?QÆM; jkk, GQ¢M *?B M

:B¼M; M|B pW H¼i p"Q i`QM; i B- i?¬M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} H" T i S+ K' i çB æ Zm•M X J°i #|M; ç2M +?Êi H|2 H M i`QM; K„i- S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? ?QªM; H" T i S+ T?€i` K°i +?QîM; X

ó•K5ô

EbM? F?Q #„M` X S?QM; o•M o¬ E} p" hB m . Q æ Zm•M ç m ?W H¢M? K°i iB M; - T?Q b m K'v i` ,K i?QÊ+X E?B i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} /¼+ i?2Q pÁM; tQ€v i #¬m i`ìB i`QÊi p T?Q b m- M?[M; T?B F B K M?Q i?O v i`B m +m°M b|M; - iWM; i- M?[M; i¬M; b|M; ;ÊM X

óæMM; çMM;5ô

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} pW KÈB çSM; p[M;- i`lB ç'i ç°i M?B M i®B b-K HçB- b
K•v m €K- ?„M M?bMi? 'v K°i #!M; ç2M F?´M; H² M?Q ççB çB m KÎiQ ç¬B +€M? iW
MÆB #!M; M; QlB K†+ ?„+ #`Q `°M; i?MM; i?bM? FB çB [m - F?¬M; ;B M +?mM; [r

@ 5

J°i iB M; [m€i HÈM p M; H MX J€B i!+ /`B +O h`M aQ # v HQÊM- ;B[? B i v ç M
p¬ i"MX h`QM; çB M [m M; K`m H K +ÁM T? HšM K`m iQK- iW i` M ç-m +O S?Q
`X L;`M pçMiB H¬B çB M ?bM? i?`M? KçM; HQÈB +?2 FQM #-m i`lB- K`h`M aQ
HQÈB M`vX

hB M; t t H®T #®T i`M M;`T i`QM; ?Q F?¬M; - /mv i`b i`QM; K°i M?€v K„i- b m c
?QÎM; ç m #B M K'i- #-m i`lB i`Î M M i®B ç2M M?Q KU+X

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? bmv M; ?o- i v T?ªB KÎ`X " M /QÈB +?•M- pÁM; tQ€v F
#-m i`lB #„i ç-m F?ûT HçB- i?2Q i?O i? +O ?„M- ?! i?`M? K°i KkB M?¼M F?´M;
h`M aQX h`QlM; FB K +?mM; [m M? M?Q i?Ov i`B m M´B /"v- ?°B iK içB K°i çB K T
K'v i`,K i`QÊM; - b m ç! FûQ /`B p¬ i"MH Q p ?QÊM; b•m i`QM; #-m i`lB- K`i?•M
i?Ov i`B m F?¬M; H² FB # Q T?OX

óo9i p9i p9i5ô

h`QlM; FB K tû ;B! T?€i` iB M; `Qi- i? M? •K +?!B i B +?2 H'T i'i +ª i? M? •K i`
i`QlM; FB K tQ v [m M? i` M #-m i`lB- K`T?Q i` M pÁM; tQ€v- KkB M?¼M F?´M;
H Q p ?QÊM; b•m i`QM; #!M; i®BX

óæMM; çMM;5ô

h` M #-m i`lB- #!M; i®B +?d i²M içB i`QM; M?€v K„iX hW +?¶ b•m M?'i i`QM; #!M;
HÈM- F?QªM? F?„+ v M ioM? +m®B +MM; #` T?€ pÐX J°i iB +?ÊT +?!B K„i /MM;
i?'v iW #-m i`lB H Q tm®M; - # Q T?O iQ`M #° S?QM; o•M o¬ E}X

S?Q # M /QÈB- i'i +ª M; QlB +O ? T?€B iU /Q ç m bÊ M; •v M; QlBX h`QM; H¬B [m
ªQ #'i ç`M?- K¶B M; QlB ç m +! i? +ªK M?`M çQÊ+ mv HU+ +QlM; ççB `M +?S i`Q
_ 'i M? M?- KçM; HQÈB H¬B çB M p` pÁM; tQ€v F?´M; H² F?¬M; M; WM; i`M H M /C
p +?çK pÊB M? mX æB M HQm mv HU+ ?MM; ?"m /¼+ i?2Q HQÈB FB K M? M? +?
p +?çK- p¬ b® i`QlM; FB K HB M #` HU+ T?€ ?QçB bB m KçM? `M +?S i`QM; H¬B
b„i M?Q KQ iW F?¬M; i`mM; Hª iª `ÆB tm®M;

h v i`€B S?QM; o•M o¬ E} F i K°i FB K [mv iX hçB ç-m + Q M?'i +O KkB M?¼M /Q
pKM b„i ç M; `ÆB Hª iª /QÈB bU çB m F?B M +O K°i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; i M- ?°
i`mM; - HQÊM [m M? K°i pÁM; - iW çdM? +O KkB M?¼M ?ç tm®M; X G'v S?QM; o•M
b„i F?„T #-m i`lB KÎ`°M; p #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; M?Q bQÆM; KM /`v ç†+X h`Q
M; WM; H!2 H M- M?[M; pKM b„i M?Ä #û +?B i tç` +€+ HQçB €M? b€M; KS+ ç° F?

S?QM; o•M o¬ E} b„+ K†i HçM? HMM; - i v i`€B KÎ` - M? M? +?!M; #B M ?! i?`M? i
b„i ?ç tm®M; i`ªB `°M; i` M K°i K†i T?šM; M?Q i?Ov HQm tQ v +?mv M [m M? M;
`°M; HÈMX

óæBM? çBM? çBM?5ô

o¬ b® i`QlM; FB K F?¬M; M; WM; `mM; ç°M; - iWM; Hm²M; FB K F?Q Kl K`i iW i?•M
#l +?d H` K°i i-M; M?`M M?çi- iB T ç! ç°i M?B M i`QM; M?€v K„i T?!M; H M + Q- H
i`QM; #-m i`lBX

ó•K -K5ô

"-m i`lB ?! i?`M? K°i K`m t M? Kl K`i- FB K F?Q b„+ #ûM ç-v `šv i`QM; ?Q F?¬M;
pçM ççQ çB M HQm iW #-m i`lB i`9i tm®M; - T?€i` K°i iB M; M´FBM? i?B MX æE
i`Î M MªK ççKX

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} H¢M? H)Q- /QÈB +?•M /MM; bS+ M?9M K°i +€B- ? B i v €
i`QÌM; FB K F?¬M; i? ç K ? i T?€ F?¬M; # v p ?QÈM; b•m i`QM; #-m i`lBX hB M
p M; H M # M i BX h`QM; KQ FB K /`v ç†+- S?QM; o•M o¬ E} ?| i?`M? K°i #|M; ç
M?“M` - F?¬M; M;WM; +?B i t¢ iB M iÈB # M i`QM; KQ FB K- MQÆM; i?2Q i? +
M;WM; i,M; i®+

ó•K –K5ô

"-m i`lB +?Êi b€M; M;lB- i?•M ªM? +O h`M aQ H°` i`QM; €M? b€M;- ? B K„i •K
K°i iB M; ,

@ S?QM; o•M o¬ E}- çÐ +?B m M`v +O i 5

h¢B MÆB b•m i`QM; #-m i`lB +€+? S?QM; o•M o¬ E} K'v M;`M i`QÈM;- ? B i v h`M
K`m ç2M `°M; i?MM; i?bM?- K°i i? M? i`QÌM; FQ+? ç2M F`i ç°i M?B M i`QÈi` - `|
/M #-m i`lB F?B b€M; F?B i®B- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B M?bM i?'v `ä`°M; M?
H iW KkB FQ+? ç M çm¬B FQ+?X

> B i v h`M aQ ;`T H¢B KÎ` - i`QÌM; FQ+? FB HB M ?| i?“M? K°i ç¢Q HQm [m M
M;?B M; #„M tm®M;X L?[M; MÆB i`QÌM; FQ+? çB [m - F?¬M; ;B M pÐ pKM- i`QÌ
[m M; M`B /`v- iWM; iB F?|B t M? iW i`QM; ?Q F?¬M; #®+ H M- KK+ iB m +m®B
E}X

J°i +ªK ;B€+ M;mv +Æ +QÌM; HB i /•M; H M i`QM; HÁM;- i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬
F?UM; H¢B- b m ç| ? B K„i M?“K H¢BX hW i`QM; +Æ i? +O ?„M- K°i Hm²M; b€M
b® i`QÌM; FB K /¼+ i?2Q +€+ HQ¢B [m„iQ+? F?€+ M? m- /MM; i®+ ç° +U+ M? M?
?“M- /ÁM; FB K +`M; M?B m ?QÈM; p b•m i`QM; #-m i`lB i`°M ç MX h`QM; K„i ?„
+?d +| #|M; FB K /`v ç†+ F?¬M; i? ç M ? iX h`QM; i B +kM; F?¬M; +| M?[M; i?S
M;•M HB M KB M F?¬M; /SiX h`QM; iB M; FB K M;•M- S?QM; o•M o¬ E} M;²B v M
F?Q ?¢Q ?`M # M M;Q`B +Æ i? ?bM? i?“M? K°i ç| FB K HB M b€M; +?|B- MÎ` ;
FB K KÎ`°M; ` # M M;Q`B- i€M p`Q ?Q F?¬M;X

h`QÌM; FQ+? H¬B çB M K`m ç2M #„M` - HQÈi [m F?QªM; +€+? K'v M;`M i`QÈM;
•K çBM? i B M?S+ |+ KÈB i`mv M p`Q i`QM; i B M?[M; M;Q`B i`QM; ? T?€B iU /Q

*MM; H9+ ç|- T?Q b m S?QM; o•M o¬ E} ç M; M;²B # M i`QM; FB K HB M- K°i #|
çSM; H M- /QÈB +?•M M?9M K°i +€B- # v p9i H M i`lBX \*?d i`QM; F?QªM? F?“+ M
+O ?„M ç½ p`M ?`M?X

ó•K5ô

L?[M; MÆB i`QÌM; FQ+? HQÈi [m - ?`M; p¢M i`QÌM; FB K HB M ?| i?“M? KªM? pK
hWM; iB M; F2M Fûi +?|B i B /Q FBK HQ¢B K b€i p M; p¼M; F?“T ç'i i`lB- F?B M
TªB +?2 ? B i B H¢BX

" M i`QM; M?[M; T?B M K`m t M? HQ M; HQ€M;- i`QÌM; FB K i`QM; T?¢K pB i`,K i
/B i- M; v +ªM?[M; H€ FB K +?|B K„i +kM; ?| i?“M? F?|B t M? iB m i€M i¢B F?¬M
çB M FB +?d iB M iÈB F?QªM; +€+? i`,K i?QÈ+ - iQ`M #° i`lB ç'i HB M tm'i ?B M M
M?Q M?[M; Hm²M; F?|B t M? HQÈM Hì F?¬M; i M

Iv HU+ +O i`QÌM; FQ+? p¬ +MM; FBM? F?OM;X h`ª;B€ #^M; p¬ b® i`QÌM; FB K #
i`QÌM; FQ+? `®i +m°+ +kM; ;BªK tm®M;- HU+ HQÈM; ?Ov /B i`M +?S # M i`QM;
imv H` M?Q p`v- mv HU+ i` M i`QÌM; FQ+? pšM p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX

"|M; M;Q`B b€M; i`„M; tm'i ?B M iW T?Q b m S?QM; o•M o¬ E} `®i +m°+ +kM; #„M
? i?m FûK i`QÌM; FQ+? ç2M F`i # v p9i H M- K°i [mv M K¢M? K) ç€M? p`Q KkB F
+?|B K„i +| mv HU+ FBM? F?OM; iW KkB i`QÌM; FQ+? H`T iS+ T?€i` X

óæMM; çMM; çMM;5ô

"!M; M; Q!B b€M; i`„M; M? M? +? !M; i`Î M MªK ç¢K- i?•Mi? ; -M M?Q i M pÐ- M?Q
#` +Q!M; ?"M? +?†M H¢B- „K p"Q i?•M ?bM? +O #!M; M; Q!B b€M; i`„M; F?QªM;
iÈB K°i +?9i M"QX

ó«M; 5ô

h`Q!M; FB K # Q T?O iQ" M #° # -m i`!B ç²M; i?!B `mM; H M- iWM; Hm²M; FB K F?
?°B iK i? "M? iWM; /ÁM; MQÊ+ Hk M?"T p"Q # M i`QM; ?! i?•M +O S?QM; o•M o-
`i M? M? H¢B i`Î M M b€M; `U+X

@ hB m . Q æ Zm•M- M; QÆB +ÁM +? ! +€B ; b\

hB M; [m€i +O h" M aQ iW T?Q i` M p M; H M- i`QM; i? M? •K ~M +?S bU ; B" M / [

óh?b ` #¼M +?9M; H" K°i M? !KXô S?QM; o•M o- E} i? -K M; ?oX

L; v F?B i`QM; ç-m ?„M tm'i w MB K M"v- K°i ; B¼M; M!B F?-M; M? F?-M; M?¢i i

@ hB m . Q h?B M >¢ +?QÎM; 5

J°i #!M; +?QÎM; F?´M; H² iW i`QM; ?Q F?-M; # M +€M? tm'i ?B M- # M i`QM; +ÁM
+?QM? H" ; ½ hB m . Q æ Zm•M K†i p m-M; i B HÈMX " M i v iQ HÈM K¢M? K) ç€M
o- E} F?-M; ? T?ÁM; #` # M i`QM; FB K HB MX

o- b® H€ FB K M´ imM; - K°i # M +O FB K HB M iB m i€M p- imM; X " M i`QM; #!M
T?€ +?QÎM; # v ` - # " M i v ?! i? "M? K°i Hm²M; F? !B M? - /MM; [m„ iQ +? K„ i i?Q!
K¢M? K) p¶ p"Q ?"m i•K +O S?QM; o•M o- E} ç M; M; ²B # M i`QM; FB K HB MX *?
?"m T?€ +?QÎM; # v ` - çB M +m²M; i`"M p"Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o- E}

ó•K -K -K5ô

EB K HB M M´ imM; - i?•Mi? S?QM; o•M o- E} +kM; i?2Q ç! pÐ pKMX h` M # -m i`!
M? +? H M- M?QM; MK +Q!B M"v +ÁM +?Q ?Q" M i? "M? - i`QM; i B HB M M; ?2 çQÊ

@ 5

hB m . Q æ Zm•M F m i?ªK K°i iB M; - ¬K H'v i v TªB- #„M HmB K'v i` , K i`QÊM; ;
ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v iQ" M #° # " M i v ç-K çb K"m- iWM; /ÁM; K€m HQ½M; +?
+O ?„M HB M iK+ çB K p"Q- M?QM; pšM F?-M; i? /WM; çQÊ+ K€m HQ½M; +?ªv `
FBK +?•K iW HÁM; # " M i v i`mv M ç M- M; v F?B hB m . Q æ Zm•M +9B ç-m tm®
iW p- b® H¶ M?Ä i` M # " M i v X hW # M i`QM; M? [M; H´ i?OM; M?Q i´ QM; - iWM;
F?-M; # v `

ó_®i +m° + ç½ tªv ` +?mv M ; b!ô hB m . Q æ Zm•M ç½ F?-M; +ÁM iB m / Q- i`QM
æ½ #B i çQÊ+ EB K h?-M +! K†i Î ç•v- #¼M ?¼ H¢B H"K b Q +! i? F?-M; çB m i`
æ Q pU+- F?B S?QM; o•M o- E} H-M ç-m iB M i?B i`B M o- >¢M hB m h?B M æ` -
M!B [m - o- >¢M hB m h?B M æ` +! K°i bÆ ?Î ``i HÈM- ç! +?QM? H" #ªM i?•M F?-
+U+ v mX _ä ``M; ç½ ç€M? M€i i?•Mi? +O v- i¢B b Q H¢B i`Î M M M?Q i? M"v\

>„M M; ~M; ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v iW # M i`QM; K°i i-M; T?B FB K M?Q ç" M +€
K°i #!M; M; Q!B + Q HÈM +?"K`½B çB ` - i` M F?m-M K†i im'M i9 K M; i?2Q p H¢

h?2Q i?-M i?S+ S?QM; o•M o- E} i`Î p +?•Mi?•M- o- >¢M hB m h?B M æ` +kM; i
b€M; i`„M; ç-v i`!B i`QM; M?€v K„ i iB m i MX

@ h M!B `²B- i H" EB K h?-M F?-M; M M F?BM? i?Q!M; ? B +? [M"v5

S?QM; o•M o- E} H¢M? HMM; M!B- b m ç! i?•M ?bM? M?Q Bi +?ÈT T?€ F?-M; # v

@ *€+ M; QÆB +ÁM M; ~M ` ç! H"K ; b\ J m çB çQ¢i H'v >B M oB M FB K p" >B M oB

h" M aQ #¶M; M?B M [m€i HÈMX

S?Q # M /QÈB- +M; +| M?B m #|M; M;QìB # v p9i H M- H Q p ?QÈM; S?QÈM; S
ç M +M; M;v +M; M?B m- Zm€ >Q >Q`M; >"m p` *-K J ç M; M;,M +aM K°i M?|
M?Q H'v i`SM; +?¼B ç€- M m M?Q F?¬M; T?aB Gv G Q M +?d i?K i?QÆM; +ÁM +
M;QìB M`v ç½ ç M ;¬M S?QÈM; S?B `²B

oW +| M;QìB çB ç-m- M?B m M;QìB F?€+ HB M [m€i H M- H Q p ?QÈM; # M[iY
?¼- M;QçB i`W >B M oB M FB K p` >B M oB M æ h•K [mv i F?¬M; +ÁM #'i +S i?
+ÁM M?bM i?'v ç®B /B M +?d H` # M[ iYX L; v +a `i M?B m + Q i?O i`QM; ? T?€
F?¬M; [mv i- H9+ M`v +kM; ç½ #„i ç-m tm'i ç°M;X "iM; M;QìB M?Q T?B ççM # v H
M[iY Î i`mM; QÆM;

h` M #-m i`ìB- S?QM; o•M o¬ E} ?| i?`M? K°i #|M; ç2M K„i i?QìM; F?| +| i? T?•
H'v i`QìM; FQ+? ç2M F`i M,M; HQÈM;;¬M M?Q ç½ #` ? Q ? iX L,M; HQÈM; +ÁM Hç
€M? b€M; HQ M; HQ€M;- #` S?QM; o•M o¬ E} KçM? K) /"T i„iX a m ç|- i®+ ç° +O
+?QìM; KçM? K) ç€M? p`Q M;U+ hB m . Q æ Zm•M +ÁM ç M; FBM? M;ç+

@ 5

hB m . Q æ Zm•M F m HÈM- M;Y ç-m T?mM ` K°i M;KK K€m- i?•M ?bM? M?Q
M;Q`B

jkjX *?QÆM; jkj, .MM; EB K L; ,M æ`+?

@ B /€K ç°M;5

S?QM; o•M o¬ E};B`M /[ [m€i K°i iB M;- ? B i v Kî` - M?[M; i`QìM; FB K ç M; tQ
i?`M? ?bM? pÁM; tQ€v ç°i M?B M #„M M;QÊ+ tm®M;X hB M; `Qi +?|B i B +„i M; M

h`QìM; FB K /`v ç†+- ?¬m M?Q K¶B K°i i' + F?¬M;;B M ç m M^K i`QM; T?çK pB # Ç
[m F?B M M;QìB i bÊ ?½BX h`QìM; FB K i`QM; i v EB K h?¬M T?€i` - F?¬M; +| #
i?QìM;X

" M /QÈB i¬M; K•v- KQ FB K `Q `Q ç´ tm®M;X hWM; i? M? i`QìM; FB K ?| i?`M
M;?B M; #„M tm®M;X hB M; F m i?aKi?B i F?¬M;/Si# M i BX J†+ /M b® HQÈM; i`
S?QM; o•M o¬ E} HçB F?®M; +? +U+ F€ +?m`M t€+X J¶B K°i i? M? i`QìM; FB K ?
p`Q i`QM; FBM? Kç+? ?mv i ççQ +O M?[M; M;QìB i`QM; ? T?€B iU /Q FB - ç•K p
HçB ç•K ` iW K°i K†i F?€+X J¶B K°i M;QìB #`M +?•M ç m #` K°i KkB FB K tmv M i
FB K KçM? K) ç #¼M ?¼ iW F?¬M; i`mM; tm®M;X JkB FB K +„K p`Q i`QM; ç'i- ç
M?[M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q #` ç•K i`9M; tm®M; K†i ç'iX

h?Qçi M?bM # M;Q`B- M?[M; p i i?QÆM; /Q FB K M`v `i FBM? F?OM;- M?QM; +
S?QM; o•M o¬ E} pW `²B ç½ MQÆM; i v- ?„M +?d pW p†M H`K i M`½ M,M; HU+ +
i`M +?•M +?QM? HçB F?¬M; HÈMX

L?[M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q i`9M; FB K ç m H`M?[M; M;QìB pã +¬M; F?¬M;
H¬M M`v çB ç M #bM? M;mv M /mM; M? KX S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; Km®M iç
+| M?[M; M;QìB +?d H`KM [m€M; ?M i?2Q- K°i b® i?"K +?Q M; v +a â ç•v `®i +m°
#B i- K°i b® F?€+ HçB +?d ç M t2K M€Q M?B i- M m M?Q ççB F? B b€i ;BÈB- p`v

Zma M?B M- K°i +?B m imv i ?¼+ M;U pçM FB K +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ F?B M +
T?€B iU /Q +¬M; HU+ F?¬M; + Q /WM; içB K†i ç'i- M?QM; K°i b® F F?€+ iU , p`Q
F?¬M; +?`m HMB #QÊ+- K°i b® M;QìB +ÁM `9i i`QìM; FB K i` M M;QìB MûK tm®M
b„+ ?QM; T?'M- iB TiK+ H Q p ?QÈM; p ç€K M;QìB S?QÈM; S?B ç M; #` # Q p•v

s t T?Q i` M K'v +•v M;¬ ç²M;- ? B ;½ M K iY €Q i`„M; M? M?`M; çSM; i?ŠM; i`
M;¬ ç²M; ç½ #` +?€v K°i MY X " M /QÈB- K°i ç€K M K iY K†+ i` M; T?K+ iQÆM; iU
çSM; i?ŠM;- i v T?ªB M„K +?†i +?B M ç Q i`„M; M?Q imv i içB i?„i HQM;X a® HQÊ
M,K KQÆB M;QÌB- +?QM? H` K°i M?|K i?€K iY +O *?B M i°+X

@ EB K h?–M [mª M?B M ç½ ç MX

L K iY çSM; # M i`€B M?bM p T?Q i`QÈ+ - ?ì ?[M; M|BX > B # M M;¬ ç²M;- M?[M;
iU /Q # v M? M? [m - /QÈB +?•M M?9M K°i +€B- K°i H–M M[M?ªv ` t X

@ VK5 *| çB m F?¬M; #B i p b b Q ç [m•M HçB F?¬M; ç MX G–M i`QÈ+ - +°M; i? K
;B i +? i EB K h?–MX h?“i H` ç€M; iB +5

L K iY çSM; # M T?ªB M|BX

@ æ•v F?¬M; T?ªB H` +?mv M +?9M; i +| i? ?ÄB ç MX J'v +?B M iQÈM; ççB M?•
+ÁM +?Q T?ªB H` i?ÌB çB K ç ç®B T?| EB K pU+X æ [m•M iU +| /U ç`M? +O ç [n
+?mv M ;b K` *?B M i°+ +?9M; i F?¬M; ;BªB [mv i çQÈ+X

@ VK

h`QM; F?B ? B M;QÌB ç M; M|B +?mv M pÈB M? m- K°i p` F?€+? F?¬M; KÌB ç°i M?

@ sBM ?ÄB K°i +?9i5 L;?2 ç²M H` >B M oB M i?€M? FB K tm'i ?B M ÎMÆB M`v- F
i`QÈ+ +| T?ªB p b +?mv M M`v K` ç M ? v F?¬M;\

J°i i? M? •K p M; /°B iW K†i ?¬M; # M /QÈB M;¬ ç²M; p M; H MX > B M;QÌB [m v
+•v M;¬ ç²M;- M,K KQÆB ç iY *?B M i°+ +kM; ç²M; i?ÌB [m v ç–m b M;X J†+ /M #¼
K°i +¶ €T HU+ p¬ ?bM? HçB €T #S+ p T?Q i M i`€M; ?€M K M; i?2Q T?€+ ç Q F

S?€+ ç Q, K°i HQçB #BM? F?Q +k- HQĐB /°B- ? T- +€M M;„M- bY /KM; #`M; ? B
J² ?¬B HçM? iW i` M i`€M i M + Q i?O +O ? T?€B iU /Q FB +?ªv tm®M;X h` M +•v
ç°i M?B M KdK +QÌB- +?d p`Q T?Q i`QÈ+ H M iB M; ,

@ æ9M; p"v- H` Î T?Q i`QÈ+5 L m M?Q M;QÆB Km®M i` M? çQç i >B M oB M i?€M
K°i +?9i5

@ ±5

h M M K iY FB +ªK i?'v €T HU+ i` M p B M? çB- i`QM; HÁM; i?Î T?“Q K°i ?ÆB- ?Q
ç²M; ¬K [mv M M|B,

@ æ iç5

*€+? ç| F?¬M; t - K°i M?|K M;QÌB i`QM; ? T?€B iU /Q ç M; +?,K +?9 M;?2 +kM; ;"

J°i M?|K + Q i?O- F?¬M; K°i iB M; ç°M; M? M? +?|M; # v p T?Q t

h` M i€M +•v- ? B M;QÌB +O \*?B M i°+ M?bM M? m +QÌBX LQÈ+ +`M; ?¶M ?ÊT i?

S?QM; o•M o¬ E} ç M; HQ H„M; +?Q bU M iQ`M +O S?QÈM; S?B- i v €Q pmM; H M
v tm®M; ;B9T ;B9T K°i i v- M; v H9+ M`v- iB M; +QÌB •K H½M? +O h`M aQ #¶M;

@ S?QM; o•M o¬ E}- ?bM? M?Q M;QÆB ç½ [m M i 5

h`QM; iB M; +QÌB HçM?- K°i çÊi b|M; H¬B çB M M,M; HQÈM; +QÌM; ?½M iW F?¬M

S?QM; o•M o¬ E} ;B`M /[?W K°i iB M;- ç°i M;°i [m v ç–m HçB- o¬ >çM hB m h?B
`°M; ` X G¬B çB M M,M; HQÈM; #„M tm®M; p` FB K F?Q i``M M;`T i`QM; o¬ >çM
M? m- T?€i` M?[M; iB M; t t - ?| i?“M? iWM; Hm²M; F?|B t M? #B M K'iX

L; v F?B F?B Hm²M; b|M; M,M; HQÈM; #B M K'i- S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|

@ æ M K` F?¬M; ç|M i?b T?B H - M;QÆB +kM; iB T +O i K°i +?B m5

> B i v ? „ M ; B Æ H M + Q - # M / Q È B + ? • M - p ¬ b ® i ? B i F B K + Á M H ¢ B # ¶ M ; # v I
i`Q Ì M ; F B K # M / Q È B K † i ç ' i + k M ; T ? € i ` i B M ; ó ¬ M ; ¬ M ; ô - # v p 9 i H M - [m v ç - m
M ; ¶ M i v S ? Q M ; o • M o ¬ E } # „ M K ¢ M ? p T ? Q i ` M X h`Q Ì M ; F B K / ` v ç † + M ? Q + ? •
T ? O # - m i ` Ì B - i`Q M ; i - K M ? b M + ? d + ¶ # ¶ M ; F B K F ? ¬ M ; i ? ç K ? i - M ; Q Ì B p ` F B K
F ? ¬ M ; i ? T ? • M # B i ` ä

@ > ? ? S ? Q M ; o • M o ¬ E } 5 L ; Q Æ B + ? Q ` ^ M ; # ^ M ; ç ® M ; b „ i p K M M ` v + ¶ i ? + ? ® M
T ? ^ B H ` T ? i ? ^ B

h`M a Q i v € Q H B M i K + p m M ; H M - K ¶ B H - M + ? û K ` H B M + ¶ ` i M ? B m i`Q Ì M ; F B
L ; v F ? B h`M a Q + ? m ~ M # ` p m M ; i v K ° i H - M M [- K Q F B K / ` v ç † + M ? Q + ? • m + ? ' i
i ^ M ` X " M i`Q M ; F ? 2 ? Î - K ° i ç ¢ Q + - m p ^ M ; K ` m ç 2 M M ? Q / ^ B H K # „ M ` - i ® + ç ° M
p`Q M ; U + T ? ^ B h`M a Q - i ¢ Q i ? ` M ? K ° i + € B H ¶ H È M - K M ; ` K ° i + ? M K K € m i Q Æ B -
- m i ` Ì B T ? Q b m

@ 5

h`M a Q F m i ? ^ K K ° i i B M ; - b „ + K † i i ` Î M M i € B M ? Ê i - i v i`€ B ¬ K M ; U + - H " T i S + H
æ ¢ Q + - m p ^ M ; K ` m ç 2 M H ¢ B H - M M [ H Q ç M - i v T ? ^ B h`M a Q H " T i S + + ? û K ` X
E B K æ ^ K i W i v T ? ^ B h`M a Q t m v M p`Q - ç • K ` / Q È B M € + ? X h`M a Q H ¢ B F m i ? ^ K
M ; K K K € m i Q Æ B - i ® + ç ° M ? ' i i ? Ì B # ¢ Q i , M ; M ? M ? + ? ¶ M ; + ? ¢ v ç B

S ? Q M ; o • M o ¬ E } p š v i v T ? ^ B K ° i + € B - æ L ; k E B K æ ^ K H B M ` Q i H M K ° i i B M ; -
i ¢ B F ? ¬ M ; i ` m M ; - M ? " T p`Q H Á M ; # ` M i v + O ? „ M X

S ? Q M ; o • M o ¬ E } [m v ç - m M ? b M H ¢ B - H B M T ? € i ? B M i M h B m . Q æ Z m • M ç ° i M
+ Á M i ? ' v # ¶ M ; / € M ;

ó E û + 5 ô

J ° i i B M ; F m ç m ç È M p M ; H M X S ? Q M ; o • M o ¬ E } [m v ç - m M ? b M H ¢ B - + ? d i ? ' v
m v H U + i m v i H m • M i W i`Q M ; i v p`B i M + Q i ? O h ? - M + ' T + ? û K ` - K ¢ M ? K) # ' p
G Q M X * Q M G v G Q M M ` v / M b Q p š M + Á M + ? Q i ? ` M ? M B M - H ¢ B T ? ^ B ç ® B K † i
; ¼ B H ` F B M M ? B m + ¶ i ? + „ M + ? i p Q B - G v G Q M ` ® i + m ° + + k M ; ç ½ # ` i ? Q Æ M ;

S ? Q Ê M ; S ? B p š M / m v i ` b K ° i / € M ; p H ¢ M ? H M M ; i m v i ç ® B - i`Q M ; H ¢ M ? H M M ; K
K M ; i ? 2 Q + Q M ; ¢ Q c M ? Q M ; G v G Q M M ` v F ? B + Á M M ? Ä ç ½ i W M ; H ` K # ¢ M p È B M
M ? Q ç ½ F Q + ? ç ° M ; K ° i i ? S ; b ç ¶ i`Q M ; H Á M ; M ` M ;

@ > B M o B M i ? € M ? H M ? F ? ¬ M ; T ? ^ B H ` i ? S + € + M ; Q Æ B + ¶ i ? i ` M ? ; B ` M ? X L ?
i ? ® B H m B 5

S ? Q Ê M ; S ? B H ¢ M ? H M M ; M ¶ B - i ? M ? • K i`Q M ; i`Q m v M + ? m v M M ? Q + ? • m M ; ¼ +
L ; v F ? B S ? Q Ê M ; S ? B M ¶ B ` M ? [ M ; H Ì B M ` v - # M i`Q M ; ç Q ` M M ; Q Ì B - p`B i M + Q
t 2 K M € Q M ? B i # ¶ M ; M ? B M b „ + K † i F ` + ? # B M - M ? M ? + ? ¶ M ; i ? ® B H m B p T ? Q b

@ J m H m B H ¢ B 5 J m H m B H ¢ B 5

h ? M ? Q M ; + ? Š M ; + ¶ K ° i B M ; ? 2 i ? 2 Q ? „ M - M ; Q Ê + H ¢ B Î T ? Q t - + ¶ M ; Q Ì B M ; ? 2 ?
ç M M Æ B M ` v

o`B i M + Q i ? O i`Q M ; ? T ? € B i U / Q F B p ® M ç ½ ç S M ; + € + ? F ? € t - H 9 + M ` v M ; ? 2
S ? B - i`M K † i + ` M ; H ° ` p b Ê ? ½ B - H " T i S + t Q v M ; Q Ì B - ç - m + k M ; F ? ¬ M ; [m v ç -

@ h M ¶ B ` ^ B - ç • v F ? ¬ M ; T ? ^ B H ` i ? S + € + M ; Q Æ B + ¶ i ? i ` M ? ; B ` M ?

S ? Q Ê M ; S ? B H ` K # ` K M ¶ B - b m ç ¶ i ? • M T ? Q Ê M ; # ` Q ç ° i M ? B M K Î ` X J ° i H m ^ M ; b
i W i`Q M ; + Æ i ? + O M ` M ; i ` M ` - M ? M ? + ? ¶ M ; H M ` ° M ; ç M + ? m p B K ' v i ` , K i`Q
b € M ; i`Q M ; b m ® i M ? Q K ° i ç ¶ ? ^ M ; ç Ä ` U + + k M ; K Î ` ° M ; `

jk9X *?QÆM; jk9, a€+? *' >B M oB M " J'i

óh?b` i pšM ç€M? ;B€i?'T M`M; M`M; +kM; F?¬M; v m çm®B M?m M?QÊ+ M?Q i
o¬ E} i`QM; HÁM; i?¬K M; ?oX

ó>bM? M?Q M; QÆB pšM +?Q ?B m M; Q`B K` M; QÆB Km®M #ªQ p `®i +m°+ H` B
M[iY p M; H M i`QM; i B S?QM; o•M o¬ E}, ó G`B ?S FB - ?½v [m M çB ô

S?QÊM; S?B +?"K `½B +9B ç¬m tm®M; - M?QM; T?Q i` M- S?QM; o•M o¬ E} HçB
ç€- +S M?Q p"v i`2Q M; QÊ+ içB F?¬M; i`mM; - F?¬M; M?9+ M?Q+?X

S?Q # M /QÈB- M?[M; ;½ + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q #` bQÆM; KM M?B K T?ªB
KÆ K`M; - H°` #B m ibM? /•K i`X S?QÊM; S?B M?bM i?'v HB M #B M b„+- ?W HçB

L?[M; F i`QM; i` ççQ w +?Q F?¬M; FB M ç`M?- i`QM; HÁM; p®M K M; /•K i•K- i?-
+SM; çÌ- b m ç! ? B K„i H²B H M- ç¬B i v ¬K +?†i H'v +´ KbM?X

óoM5ô

hWM; Hm²M; F?¡B t M? #¶M; M?B M iW i` M M; Q`B M?[M; F i`QM; i` ççQ i•K ?²M

ó ô

hWM; iB M; iB M; F m i?ªK i?B i p M; H MX h`QM; M?€v K„i- iWM; M; ¼M HY iW i`
#®+ H M- ó¬Kô K°i iB M; - iQ`M #° M´ imM; - +?d +ÁM HçB M?[M; tQÆM; +?€v ç2M

L?[M; iB M; tû ;B¡ p M; H MX `i ç¬M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q # v H M i`B- iV
T?Q S?QÊM; S?BX o¬ b® FbM? F?Q ;`Q i?ûi ç¬v `šv i`QM; ?Q F?¬M; ç€M? p ?Q
#`Q i` M #-m i`B X

o K†i +O S?QÊM; S?B pšM HçM? HMM; - çÊB ç M F?B ç€K + Q i?O i`QM; ? T?€B
p`B i?QÊ+- ? B i v ç°i M?B M KÎ` - ç²M; i?B KQ`B M; ¡M i v ;"T HçBX o¬M; b€M;
`°M; ç M +?m pB K'v i`, K i`QÊM; ç°i M?B M H¡2 b€M; X

S?Q # M /QÈB- ?bM?ªM? #¡M; M; Q`B /`v ç†+ i`QM; T?çK pB K'v i`, K i`QÊM; - F +
i`mM; p` i?¬M i?9 Gv GQ M ç M; ;B`M /[ +?Êi #B M K'i i`QM; +QM M; QÆB ç2M F`i
+ÁM HçB K°i T?B M ççB ç` p„M; p - +Ä /çB i?Q i?Êi

h`QM; +ªK ;B€+ +O S?QM; o•M o¬ E}- # M i`QM; +?m pB i`, K i`QÊM; - i'i +ªK ¼B M
ççQçM i?B ;B M `i /`BX L?QM; i`QM; K„i +O M?[M; M; Q`B i`QM; ? T?€B iU /Q #
+ªK i?'v i`QM; K„i ?Q H M- +ÁM +?Q ?B m +?mv M ;b tªv ` - i`QM; i B HB M M; ?
ç®T- t2K HšM p`B iB M; F m i?ªK v m Èi

L?[M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q i`QM; K„i H¡2 H M i?¬M b„+ çB M +m²M; - ç M; +
+O M?[M; M; Q`B T?Q i`QÊ+ +?ûK ;B i i` M? ççQç i >B M oB M i?€M? FB K p` >B
M`v HçB M; ~M` M?bM F?¬M; ;B M i`QM; T?çK pB K'v i`, K i`QÊM; i`QÊ+ M; Q`B X

hWM; Hm²M; b¡M; M?B i ç" T p`Q K†i- iQ`M #° K†i ç'i ç m #®+ +?€vX " M i`QM; €M
? T?€B iU /Q p®M i` M? M? m H Q H M i`QÊ+- H9+ M`v ç½ #B M i?`M? iWM; +¶ i
iQ i? +O i?B +®i K` M?bM- F?B #¼M ?¼ +? i M?i ç`M? p¬ +MM; i?®M; F?´

óæMM; 5ô

hWM; i? M?•K +O ?Q HY iW # M i`QM; M?[M; i?B +®i ç M; #®+ +?€v p M; H MX
` H` iW # M i`QM; tQÆM; +®i +O M?[M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q M`v- i`QM;
?mv i M?K+X L; ¼M HY F?¬M; i? /"T i„i- +?Q /M H` #MM ç'i F?¬+ ^M- M?[M; M; ¼M
pšM #®+ +?€v ?WM; ?U+ M?Q i`QÊ+- ?bM? i?`M? K°i #B M HY F?´M; H² i`QM; T?

óh€+? i€+?5ô

óh€+? i€+?5ô

hWM; #° tQÆM; +?€v ç2M iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; - F?|B t M? KÌªQ #®+ H MX
i?QÆM; pb i`9M; T?ªB çÁM +O +€+ + Q i?O h?¬M + 'T- H9+ M`v ç°i M?B M H¢B t
#B M HY ?WM; ?U+- i?dM? i?QªM; H¢B T?€i` p`B iB M; F m- ;B®M; M?Q T?B i?C
ç®iX ``° H¬M; p®M +| +?9iªK ç¢K- i?2Q Gv GQ M # v HQÊM i`QM; #B M HY - /¬M
T?€i` K°i K`m b„+ KÊBX hW # M /QÊB H¬M; pk ?Q K„- iWM; T?B M ?Ä /B K T?m
i? +O Gv GQ MX

@ h M|B `²B- >B M oB M i?€M? FB K F?¬M; +| î i` M M; Q`B i - F +ª >B M oB M æ
? v F?¬M; i?b iMv +€+ M; QÆB- M?QM; F?¬M; M M iB T iK+ tm'i i?OX h +kM; F?
M; QÆB iQÎM; iQÊM; X

S?QÊM; S?B çSM; i?ŠM; i`QM; ?Q F?¬M; - i?¬M i?€B mM; /mM; M|B,

@ h`QM; HÁM; +ÁM i²M i¢B M?[M; i•K iQ i? K H K M`v- H`K b Q i? ?B m çQÊ+ w i
?ÊT +MM; p¢M p`iX \_9i HmB çB5 L m +ÁM B /€K` i v- F i [mª b) ;B®M; M?Q #¼M

"B M HY M?Q ç` M; K+ # M /QÊB F?B M +?Q K¢+? bmv M; ?o +O S?QM; o•M o¬
i`QÊ+- i` M çQÎM; çB ç M MÆB M`v- M?[M; i?B i? #®+ +?€v FB i?b` +?QM? H`

JQ`B H, K T?9i #^M; K°i F?„+X

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?Î /`B K°i iB M; , óh?b` M`M; +kM; F?¬M; +-M B #

L; ?o ç M ç•v- i`QM; HÁM; ?„M +?Êi bBM? ` w M; ?o i?®B HmBX S?QÊM; S?B bÎ?
ç¢Q M?Q p`v- ç½ H` M?•M p`i h?¬M + 'T ?"m F€- +?•M +?QM? +| i? mv ?B T ç M M

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?¬K M; ?o- +m®B +MM; pšM [mv i ç`M? [m M b€i i
M?•M p`i HÊB ?¢B M`Q tm'i ?B MX

L?bM S?QÊM; S?B çSM; ;B[i`B- K„ H K` #bM? ioM?- i`QM; HÁM; S?QM; o•M o
+| K°i +?9i K`i K€i- +kM; +| K°i +?9i KWM; `ÐX

óL?Q p`v +kM; i®iX \*?mv M M`v [m çB- i +| i? +?mv M i•K im Hmv MX >¬K M v
+ Q i?O bÎ? [m HoM? pU+ tm'i ?B M- i?2Q i?B ;B M i`¬B [m - h?¬M J +?B +?B M
h?¬M + 'T ?"m F€ +kM; b) tm'i ?B M /²M /"TX >¬K M v i¢B h?€B *´ *?B M æ +| i?
i? M?QM; ô S?QM; o•M o¬ E} M?Ê ç M iÁ i?`M? # M i`QM; J pU+- +MM; pÈB i` €
i`M €T # M i`QM; - F?¬M; F?ÄB +ªK F?€B, óh?€B *´ [mª i? "i`i HÊM- `i HÊM ô

@ Zm€ >Q 5 > B M; Q`B +€+ M; QÆB i?2Q i çB i?¬B5

S?QÊM; S?B H M iB M; X

@ o•M; i?Q iB m i?Q5

*¬K J +mM; FQM? M|B- +?"K `½B çSM; H MX

hQ`M #° i`M; /B M i`Î M M v M ioM?- +?d +ÁM H¢B iB M; ?Q HY H®T #®T p M; i
ç m M; •v M; Q`B M?bM S?QÊM; S?B i?¬M b„+ #bM? ioM? M; ²B i` M M; Q`B Gv GQ
i? ?Q`M iQ`M #bM? T?K+- F?¬M; B +ÁM tm'i i?OX o¬M; ?`Q [m M; FB ç½ F?B
FB M i?S+ i`QM; #¼M ?¼ ?B m çQÊ+- H¬M M`v #¼M ?¼ `®i +m°+ ç M; ç®B T?| pÈ

L; v H9+ M`v

ósQ i5ô

J°i iB M; pªB `€+? p M; H M- iB T ç| H`iB M; FBM? ?¬+O *-K J X u T?K+ MÆB M
p i`€+? /`B- K v H`p i`€+? +kM; F?¬M; b•m- +kM; F?¬M; H°` tm•M [m M; # M i`
[mv M b€+? + FQM? `ÆB` - `Êi tm®M; +?Q ç M MY i?QÊ+- ç°i M?B M H¢B ;B®
F?€+- #B M K`i p¬imM; X

Zm€ >Q >Q`M; >"m # M +¢M? b„+ K†i ç¢B #B M- ;B`M / [m€i K°i iB M; ,

@ h†+ iY ç€M; +? i5

hB T ç| iW # M i`QM; T?QÊM; #`Q i` M M; QÌB- M?[M; bÊB iÆ /`v ç†+ H`T iS+ #„M
ósQ i tQ i5ô

h`QM; ?Q F?¬M; - p`B Hm²M; b€M; iQK +?Êi H|2 H M- iB T ç| H`M?[M; iB M; ó iBM
iB M; #QÊ+ +?•M ç¢T i` M K†i ç'i i`mv M p`Q i`QM; i BX

S?QM; o•M o¬ E} i v T?ªB pšv K°i +€B- KQ FB K H`T iS+ #„M p ?QÊM; K°i MÆB M
óæBM? çBM? çBM?5ô

hWM; i? M? i`QÌM; FB K #` M?[M; +¶ HU+ K¢M? ç€M? p,M; ` X h'i +ª M?[M; M; QÌB
KÎ iQ K„i- M?QM; F?¬M; B M?bM i?'v K°i #|M; M; QÌB M`Q- +?d i?'v iWM; i? M?
>bM? M?Q ç½ +| K°i M; QÌB ç½ M? M? +?|M; H Q ` ;B[ M?[M; i`QÌM; FB K FB - F
F?¬M; M?bM i?'v i?•M i? +O M; QÌB ç| K` i?¬BX

_ 'i M? M? K¼B M; QÌB ç m TªM SM; H¢BX aÈK ç½ +| iBM ç²M >B M oB M æ h•K
?¬K M v H¢B i?'v [mv M b€+? +´ iW i`QM; M; U+ M`M; `Êi ` - +| i? F?B M +?Q ?
F?¬M; TªB >B M oB M æ h•K [mv i i?b H` +€B ;b\

hWM; ç¢Q i?¬M i?S+ T?€ F?¬M; # v ` - [mûi M; M; iQ`M #° ?Q F?¬M; X h?¬M i?S
K°i i'+ F?¬M; ;B M- M?QM; F?¬M; ? +| #'i +S T?€i ?B M ;bX

E?B S?QM; o•M o¬ E} M; U FB K H Q ç M- i?¬M i?S+ +kM; i?ÌB T?€ F?¬M; # v ` X
'T [mûi M; M; ?Q F?¬M; - M?QM; F i [mª pšM F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;bX L; QÌB
p¬?bM? p¬ªM?¬ F?¬M; i? i bK ` imM; iQ+? +O vX

*?Q /M M?Q p`v- S?QM; o•M o¬ E} pšM /mv i`b iQ i? i`2Q M; QÊ+- €M? K„i #bM?
i`QÌM; FB K p,M; ` X J°i HÊi b m- ?„M ç°i M?B M tm'i i?O- i v TªB KÎ ` - æ L; k E
i v #„M ` - KK+ iB m F?¬M; TªB H` MÆB M?[M; i`QÌM; FB K pW KÊB #` p,M; ` -
K'v +?K+ i`QÊM; X

ósQ i5ô

J°i /ÁM; €M? çÄ iW F?¬M; i`mM; #„M ` - K M; i?2Q K°i iB M; F m ç m çÈMX æ L; k
K°i pÁM; - KkB FB K K M; i?2Q K°i p i çÄ iQÆB i`Î H¢B i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E}
:-M M?Q M; v b m F?B S?QM; o•M o¬ E} tm'i i?O- p¬M; b€M; K`m ?Q ?²M; iW #
S?B +kM; F?m +? i€M ` - b m ç| H`T iS+ #B M K'i X L?bM #B m i bM? +O M`M; - ?B
çQÊ+ ;bX

s t - ? B ;½ *?B M i°+ €Q i`„M; çSM; i?ŠM; i` M i€M +•v M?bM i?'v /` #B M M`v- i`
bÊX

@ L; QÌB FB H` B\ E?¬M; M; Ì +| i? iW +?¢v i?Q€i F?ÄB i v EB K h?¬M p` S?QÊ
'T ?`m F€5

@ h?¬M i?S+ +O i +kM; F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ #|M; /€M; +O v- +kM; F?¬M; M?
F?¬M; i? i bK ` imM; iQ+?X

h M +ÁM H¢B M|BX

@ >B M oB M æ h•K [mv i #` ?„M H'v çQÊ+ `²BX

h M *?B M i°+ €Q i`„M; # M i`€B ç°i M?B M M; Y K†i H M i`ÌB T?€i ` K°i iB M; ?
?mwi- iW i` M i`ÌB + Q- K°i +QM +?B M QM; i`„M; M?Q imv i # v ` - tQ v MY pÁ
M? M? p ?QÊM; ?`M? +mM; +O *?B M æ MÆB æ Q pU+

h?¬M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} p` S?QÊM; S?B ç²M; i?ÌB [mûi M; M; iQ`M #° ?
i?¬M i?S+ +O ? B M; QÌB ;B Q M? mX E?B i?¬M i?S+ +?¢K p`Q M? m- ? B M; QÌB
F?€+ i?QÌM; X

0G€B H" K°i + Q i?O5ô S?QM; o•M o- E} v M H†M;X > T?€B iU /Q [mª M?B M +
F?¬M; T?ªB /U p"Q T?€M çQ€M +?m~M t€+- +?d bÊ v +! M;? M? M; M; çB [m i`
F?¬M; i? çª i?QÆM; v K°i +?9i M"BX >„M +9B ç-m M?bM i?Q€M; [m p i K€m i`
i?'v p i K€m FB `i M? M? ?°B iK i?"M? K°i +?MK içB KkB FB K- M?Ä tm®M; # M
F?¬M; +ÁM K"m K€m

Zm € > Q > Q " M ; > " m H M i B M ; ? Ä B X

@ >B M oB M æ h•K [mv i ç½ #` ?„M çQç i çB `²BX

J ° i + Q Ì M ; ; B ^ a h ? - M + ' T i ` Q M ; ? T ? € B i U / Q [ m € i H È M - K ° i ç ¬ B K „ i i ` " M M ; " T / ½ i
T ? Q S ? Q È M ; S ? B

>B M oB M i?€M? FB K- M;?2 ç²M H" p"i # M M;Q`B +O >B M oB M- M,K ç|iWM; /
+Q`M; ;B^a i?O ?çX a m F?B >B M oB M [m ç`B- >B M oB M i?€M? FB K pšM +| HU
i v + -K >B M oB M i?€M? FB K H" +| i? ?B m H M? i`B m i?€M? ;B^a b® HQÊM; F?
F?•mX

J°i ;B¼M; M|B ?MM; ?"m iW #-m i`lB p M; H MX hW b•m i`QM; #-m i`lB- K°i H½C
K†+ F?ªB; B€T çÄ`U+ -i` M ç-m K M; K°i FB M F?-B; B€TiW F?-M; i`mM; ?¢tm®
ç²M; - +?ÁK`•m K`m i`„M; - ? B +€M? i v i`€M; FB M- +Æ M?K+ M´B H M F?B M +?
+| +?9i #B M ?bM?X

ó s Q i 5 ô

@ >Ä i°+ Î ç•v- F M"Q /€K #'i FQM? ç®B pÈB i?€M? M[5

@ > Ä i ° + 5

ó " b M ? # b M ? # b M ? 5 ô

GB M iB T M?[M; iB M; ;BÁM ;B½ p M; H MX " M i`QM; ?`M; M;k +O ? T?€B iU /O
;B M ç½ H•m- +| +?9i ?B m #B i ç®B pÈB iQ`M #° h?€B *´- ç²M; HQ¢i [m€ K°i +?•M
FQM? M|B,

@ *mM; M;? M? i?€M? i°+5

L?[M; M;Q`B [m€ tm®M; M`v ç m H` K°i b® H½Q ;Bª `•m i| + #¢+ i`„M;X hm pB i?'T
#¼M ?¼ F?¬M; #^M;- M?QM; M?½M ;BÈB i?b H¢B F?¬M; i?'TX L?[M; M;Q`B M`v +
+€+ i`mv M i?mv i- ?Q†+ H` M;?2 i`QÎM; #®B F H¢BX

*€+? ç•v `i H•m- i`QÈ+ F?B iS ç¢B *?Q h¬M +?•M +?QM? çQÊ+ i?W M?"M- ?Q`M-
*´ ç½ i²M i¢B p`B +?OM; i°+ +Q`M; ç¢B- i`QM; ç| +| p`B p` i°+ i`QÎM; +Q`M; ç¢BX
H` M?[M; M;Q`B +| i?B M T?9 /` #~KX L?[M; M;Q`B F?€+ +kM; bBM? ` i`QM; H9+
M?QM; M;° iQM? H¢B F?¬M; #^M; #¼M ?¼- ç²M; i?`B H¢B +ªK K K HÁM; /¢`°M; `
i?2Q #¼M ?¼- HB M ?ÊT i?`M? M?[M; +?OM; i°+ i¢B i?`B F€ h?€B *´ ?¶M ç°M +?Q

"i F H` S?QM; i°+- >Ä i°+- \*?B M i°+ ? v H` h?m, i°+ i`QM; i`mv M i?mv i- K¶B
K°i HQ¢B +¬M; [mv i;B®M; M? mX

h?`B ;B M # M ç-m- i` M h?€B *´ ç¢B ç` - M?•M HQ¢B çQÊ+ bBM? ` iW M?[M; ç`
b m ç|- M?•M HQ¢B /U i?2Q +€+ T?QÆM; ?QÈM; #i ç²M; i`mv ibK HU+ HQÊM;X

@ sQM; `²B h i?"i bU F?¬M; M;ì M;QÆB b) iU KbM? ç M ç•vX

@ "¼M ?¼ F?¬M; çO ç ç®B T?| M;QÆBX

E?|2 KB M; *?B M æ F?) +QÌB- M?QM; `°i M? M? HB M #B M K'i,

@ Gm•M >²B [mv i- [mª i?"i +| i? t T p"Q ?"M; M;k pã ?¼+ +¬M; T?€T M?"i çŠM;

@ æ i¢ HÌB F?2M +O *?B M æ 5 Gm•M >²B [mv i +| i? çQÊ+ *?B M æ ç€M? ;B m' M; +¬M; K'v i`,K i`B m M,K i F?' +¬M; M;?B M +SmX

*?B M æ i?Î /"B- i v €Q T?"i K°i +€B- çti` T?Q b m,

@ L;QÆB [mª i?"i +| i?B M iQ M;9i i`ÌBX L;Q¢B i`W EB K h?¬M ;¬M ç•v [m"i F?Î i`šK +kM; +?Q M?bM M;QÌB M"Q +| i? bQ b€M? pÈB M;QÆBX

@ ±\

a„+ K†i Zm•M h?B M h?QÆM; i?Q€M; ?B M H M p FBM? M;¢+- b m ç| mM; /mM; +

@ E?¬M; M;ì *?B M æ ç®B pÈB EB K h?¬M +kM; ç€M? ;B€ + Q M?Q p"v5

@ h ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; ?B m `ä H„KX

*?B M æ i?Î /"B M|B,

@ æ€M? ;B€ ?„M + Q- +kM; F?¬M; T?ªB H" i

@ h?€M? çB M T?ªB F?¬M;\

Zm•M h?B M h?QÆM; +?Êi ?B m `X

@ E?¬M; b B5 h?€M? çB M ç®B pÈB ?„M p¬ +MM; +QB i`¼M;- M?Q p"v H" çO `²BX

*?B M æ ?ì ?[M; M|BX

Zm•M h?B M h?QÆM; T?€i ?B M- F?B *?B M æ M|B ç M h?€M? çB M- i`QM; K„i i? i¢T F?| ?B mX

@ *| çB m- #°i F M?Q i? M"Q- H¬M M"v i`šK ç½ ?¢ [mv i i•KX Zm•M h?B M h?QÆM i?Q€i çQÊ+5

*?B M æ i?¬M b„+ M;?B K i9+- H½M? ç¢K M|B,

@ h`šK F?¬M; i? ç +?Q M;QÆB H¢B i?"M? H"TK°i æ Q pU+X h?U+ HU+ +O M;Q A >²B [mv i /Q M;QÆB b€M; i¢B H¢B H" +¬M; T?€T +| iQM? +?"i [m¬M +¬M;- M m M? #° *?B M i°+ F?¬M; K°i B +| i? ç®B T?| çQÊ+ pÈB M;QÆBX o ibM? p Hw- i ç M;QÆBX

@ *?B M æ - ?bM? M?Q M;QÆB ç½ [m M K'i K°i M;QÌB5

J°i i`"M i? M? •K M M iW +?•M i`ÌB # M /QÈB F?2 ?Î +O M?[M; i¬M; K•v p M; H M T?Q M K i`"M ç M- i`QM; K•v ç2M H|2 H M M?[M; €M? +?ÈT M?Q M;•M t"X hB M; i BX J°i +¶ w i?S+ F?'M; H² M?Q i?B M i?¬M [m M b€i iQ" M #° i?B M ç` J pU+X

*MM; i`"M ç M pÈB K•v ç2M +ÁM +| FB K F?Q +QÌM; HB i i i?`i HB i / M?Q #B M M;"v i" M i? # Q i`MK iQ" M #° i?B M ç` ?QÈM; ç¬M;- `°i M? M? H Q ç M MÆB M"v

*?B M æ i?ªM M?B M +QÌB- [m v K†i p ?QÈM; ç¬M; M|B,

@ EB K h?¬M5 L;QÆB ç½ ç M `²BX E?¬M; b B5 h`šK [mª i?"i [m M K'i K°i M;QÌB EB K pU+ K†+ /M F?¬M; /"B- i? M?QM; ?B m #B i`°M; `½B- iBM iS+ HBM? i?¬M;- ;B"i KbM?X

@ *?B M æ 5 h [mª i?"i F?¬M; M;ì- /U p"Q ç` p` +O M;QÆB- H¢B i?W /`TF?B Z i?B +®i +O M;QÌB +k ç i"TFQ+?X *ŠM; H) M;QÌB F?¬M; +ªK i?'v #¬B M?¼ i?•M

@ h?O çQçM F?¬M; [m M i`¼M;- [m M i`¼M; +?QM? H` F i[mªX

a„+ K†i *?B M æ F?¬M; ç´B- i?ªM M?B M M|B,

@ Í içB h?€B *´ M?B m M,K M?Q p"v- +?ŠM; H) M;QÆB +ÁM F?¬M; ?B m çQÊ+ çF
i?,M;- M;QÆB ç½ T?ªB +?•M +?QM? ç®B K†i pÈB ? B +?[ó+?B M i` M?ôX æ•v F
M;QÆB F?¬M; i? çB m +?dM? i•K iQM? +O KbM?- p"v i?b #'i F M;mv M M?•M ;b
iB m /B iEB K pU+X GQçB i•K iQM? ç| +O M;QÆB iQÆM; H B b) ?çB `i M?B m M

:B[K•v ç2M i`Î M M i`-K K†+- K°i H9+ b m- S?QM; o•M o¬ E} KÈB H M iB M; ,

@ *?B M æ 5 G"Ti`QÌM; +O M;QÆB `®i+m°+ H` ;b\ *?B M i°+ ~M M?ŠM #'v H•r
?B M- H) M"Q +?d pb K°i +€B K°M; iQÎM; ;¼B H` tQM; #€i?B M ?ç ? v b Q\

Zm•M h?B M h?QÆM; M;?2 p"v +kM; M?bM p T?Q *?B M æ X

*?B M æ i?Î /"B- M?„K ? B K„i HçB- i`-K M;•K F?¬M; H M iB M;- K°i H9+ b m KÈB

@ h`šK F?¬M; +-M T?ªB i`ª HÌB M;QÆB p'M ç M"vX *?m~M #` tQM; +?Q \ L m M
H"TiS+tm'i i?OX G-M i`QÊ+ ç +?Q ? B M;QÌB +€+ M;QÆB +?çv i?Q€i- H-M M"v
h?B M h?QÆM;- F?¬M; M;Ì M;QÆB HçB ç M ç•v- p"v i?b i`šK b) /Si F?Q€i iB m /B

h`QM; i?B M ç` - iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç°i M?B M M´B H M iWM; +ÆM ;B|
T? HšM pÈB iB M; # v T?-M T?"i +O v #`QX

"-m i`ÌB T?Q ç¬M;- MÆB M?[M; iB +?ÈT p" K•v ç2M ;B Q M? m- ç°i M?B M p M
EB K F?Q i`"M M;"T F?„T +ª i?B M ç` ç°i M?B M ;B®M; M?Q i?m, i`B m `9i tm®M

hW # M /QÈB M?[M; i-M; K•v- FB K F?Q /"v ç†+ ?| i?"M? ?bM? /€M; S?QM; o•M
J°i p i+-m p²M; K"m ç2M K M; i?2Q iB M; `Qi iW +?•M i`ÌB T?Q t HQÈi iÈB- # v

@ GmB ` 5

*?B M æ i?-M b„+ M;?B K i9+- ;BÆ i v ` H M? +?Q M?[M; *?B M i°+ +?9M; [m
+?„Ti v- b m ç| F?QK M;QÌB- # v M? M? p F?m pU+ ?QÈM; p2M #Ì J pU+X

GQçB+ Q i?O M?Q *?B M æ p" Zm•M h?B M h?QÆM; K°i F?B ;B Q i?O pÈB M? m-
?¶M HQçM bBM? ` +| i? / /"M; tû M€i M?[M; M;QÌB M,M; HU+ FûK ?ÆM M?QM; H

v iS+O *?B M æ `i`ä`"M;- F?¬M; Km®M i?O ?ç #`ªM? ?QÎM;- M?QM; +kM; F?-
o¬ E} p" Zm•M h?B M h?QÆM; / /"M; +?çv i?Q€i X G-M M"v ?„M ç½ ?ç [mv i i•KX

"M i v KÎ` - M;|M +€B p" #®M M;|M F?€+ T?•M ` X J°i i? M? +?B M ç Q i`„M; M?
i`QM; ?Q F?¬M; # M /QÈB #M i v *?B M æ F?QªM; MY i'+X L,K M;|M i v #¶M; M
#M i v M„K H'v +?m¬B ç Q- v #`Q +O ?„M #¶M; M?B M T?²M; H Mc i`QM; +Æ i?
T?€ F?¬M; # v ` - i?ŠM; ç M i" M i`ÌBc /QÈB +?•M- K°i T?B M bQÆM; i`„M; p¬i" M

h`QM; M?€v K„i- \*?B M æ ç½ KÎ` K°i i? ;BÈB imv i i`„M; F?€+ içB J pU+- K` i?
içB i`mM; QÆM; +O i? ;BÈB imv i i`„M; M"vX h` M çdM? ç-m- bQÆM; imv i p¬i
o¬ E}X

@ L;QÆB i?"i bU F?¬M; M M ç M5

*?B M æ M;?B M; M;QÌB M|B pÈB S?QM; o•M o¬ E},

@ h?-M i?S+ F?¬M; i? K M; i?2Q çQÊ+ # Q M?B m +?•M F?Q *?Q /M M;QÆB iU
p"vX

*?B M æ M|B tQM;- +?B M ç Q i`„M; M?Q imv i i` M i v T?ªB ;B[?Q F?¬M; #B M ?
ç Q F?Q i?-M; i?B M K"m i`„M; tmv M [m i?B M ç` - KçM? K) #´ p ?QÈM; Zm•M h

*QÆM; T?QM; HçM? H)Q ûT tm®M;X æ Q F?Q +ÁM +?Q ç M- F?¬M; F?Q i`QM; +
HB M +m°M H M- ;B| KçM? ?QÈM; p #®M T?Q i`"M`

a„+ K†i Zm•M h?B M h?QÆM; pšM #bM? ioM?- M;~M; ç-m M?bM H M- ? B i v +?“K
ç2M # v K9 X J°i çQ ?Q °M? M?“M M?ç i ?bM? #€M? t2 HB M # Q #¼+ H'v i?•M i?

ó•K5ô

æ Q F?Q ç°i M?B M ;B i,M; i®+ ç°X h`QM; +?m pB K'v i`,K i`QÊM; # M /QÈB- F?~
F +ª Zm•M h?B M h?QÆM; p` ?Q °M? ?bM? #€M? t2 pW M;QM; iK # M M;Q`B +Æ
/`v ç†+ # Q #¼+ H'v +Æ i? Zm•M h?B M h?QÆM;X

:~M M?Q M; v F?B p m M; ç Q +?ûK t m®M;- *?B M æ #¶M; M?B M pšv i v p T?Q S
M?[M; i~M; K•vX *m²M; T?QM; i`QM; i v €Q T?€i` - ?| i?“M? K°i Hm²M; F?Q HçM
S?QM; o•M o¬ E}X E?Q HçM? pW i`M` - HB M ?| i?“M? K°i /ÁM; i?€+ `ÊT i`Ë
F?~M; ;B M i?ŠM; i„T i`QM; T?çK pB K'v M;`M i`QÊM; X

h` M #-m i`ËB- ;B| HçM? i?ûi;`QX S?QM; o•M o¬ E} p K†i #bM? ioM?- M; v F?B H
iËB- +†T K¬B +O ?„M #¶M; KÎ` ,

@ h +,M #ªM F?~M; M;?o ç M /MM; FB K F?Q ç€M? #çB M;QÆB

.Si HËB- S?QM; o•M o¬ E} HB M ççT +?çM p T?Q i`QÈ+- iB M H M K°i #QÈ+X h
M?Q i m v i HÎ i M` i`QM; ?Q F?~M;- ?| i?“M? K°i Hm²M; ;B| M? #B M K'iX h?~M
t m v M [m +¶ +?•M F?Q +U+ F€ #,M; ?“M FB F?~M; +?9i M`Q i`Î M;çB

J°i # M F?€+- F?~M; ;B M `°M; HÈM #` ç Q F?Q H`K ç¬M; HçBX " M i`QM; F?~M;
h?QÆM; F?UM; HçB- M?QM; `i M? M? ?“M #,M; # M M;Q`B +Æ i? HçB i M +?ªv
p`Q i`QM; +Æ i? Zm•M h?B M h?QÆM; M?Q i?~M iQM?- b m ç| /çQ [m +Æ i? K°i
p`Q HÁM; ç'iX

ó_„+ `„+ ô

" M /QÈB +?•M- iWM; i? M? •K; BÁM; B½ p M; H MX hWM; +¶ F?Q iS+ +U+ ?“M F?E
ç m ç|M; i?“M? #,M;X o¬ b® iÆ #,M; M?Q /•v H2Q F?~M; M;WM; H M p T?Q i`Q
+?•M Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ ?bM? i?“M? K°i iÁ #,M; bÆM ;~M i`,K i`QÊM;

*¬M; T?€T K` Zm•M h?B M h?QÆM; /MM; ç ?| ;BªB +?•M F?Q +U+ ?“M +O *?B M
",M; [m v i /Q S?QM; o•M o¬ E} b€M; içQ `X

oW KÈB ?| ;BªB K°i ç Q +O *?B M æ - i v €Q Zm•M h?B M h?QÆM; HB M KÎ` X
M;Q`B +Æ i? +?Êi #“M? i`QÊM;- +“M; i`Î M M M;QM; i?“iX æ²M; i?ËB- i`QM; ?Q F
?B M p¬ b® #€M? t2 ?Q °QX

J°i HU+ ?9i +Q`M; HB i ç M iW HBM? ?²M i`“M M;”T F?“T J pU+X L; v F?B Zm•M
+m®M *?B M æ p`Q Hm•M ?²B- K°i +ªK ;B€+ +U+ F€ M; m v ?B K #¶M; M?B M /•M
ç-m M?bM p T?Q i`QÈ+- +?d i?`v i?•M ?bM? *?B M æ +?“K`½B # v H M- ? B i
M?Q HU+ +Y M;`M +•M- i` M K†i ?B M H M i?~M b„+ +U+ ç° #,M; ?“M K` i`M F?®+

> B H~M t m'i i?O ç m F?~M; T?ªB H`KK+ çQ+? +O \*?B M æ X EûQ /`B i?ËB ;B M
KÈB H`KK+ çQ+? +?•M +?QM?X

hQ`M #° ?Q F?~M; ç m `mM; +?m v M- K°i ç Q ç½ iWM; ;B i +? i K'v M;`M + Q i?O
+ª J G m v M h¬M; K°i H~M M[b„T bY t m'i`

jk3X *?QÆM; jk3, Gm•M >²B o¬ hbM? UT?~M RV

@ h M|B `²B- i +kM; F?~M; Km®M /MM; pä +¬M; ç ç®B F?€M; pÈB M;QÆB

L; v F?B *?B M æ b„T bY tm'i` óK°i ç Qô #€ imv ii?B M ?¢- ?"M F?Q p¬ bQM;-
?½M M?Q KkB M?¼M #¶M; M?B M ç•K p"Q i`QM; w i?S+ ?ªB +O ?„MX J°i +ªK ;B€
?²M `mM H M- #`M i v +-K +?B M ç Q +kM; F?¬M; +ÁM ´M ç`M?X

E?B i?¬M i?S+ #` +-M; FQ+?¬ +?•M F?Q +U+ ?"M M;QM; iK MÆB H²M; M;U+ +kM
i`QM; i?'i FBM? #€i K¢+?¬ K°i ç Q FB +kM; F?¬M; i? bY` HQm HQ€iX

o Kti p®M #bM? ioM? K M; i?2Q H½M? F?®+ +O *?B M æ `®i +m°+ +kM; H°` i?
p¬ +MM; +QìM; ?½M iWM; çÊi i`U+ iB T ?mM; K½M? +-M; FQ+? p T?Q i?¬M i?S
M! K" M?bM- `ä ``M; H" ç M iW S?QM; o•M o¬ E} K" ?„M K°i H¬M #Ä b|iX

óh?¬M i?S+ i?"i +QìM; ç¢B5ô *?B M æ H~K #~K M!BX *QìM; ç° i?¬M i?S+ +O S?
t /U HB m +O ?„MX h?¬M i?S+ /Q v LB K EB K h? ç¢B T?€T i¬B Hmv M` pQÊit
M?[M; +QìM; ;Bª ç²M; +'T i¢B h?€B ´X J†+ /M æ h K T?•M i?¬M +?d H" K°i #° T?
+?dM?¬ M?QM; [m€ i`bM? K'v +?K+ p¢M M,K /QÊB HÁM; ç'i ?'T M¢T ç` iW M;mv M
ç M`vX

hW T?QÆM; i?S+ tm'i ?B M S?QM; o•M o¬ E}- M; v iW ç¬m *?B M æ ç½ /U çQ€M
+?¼M w i?S+ +-M; FQ+? ?mM; ?B K- M?QM; pšM H" +| +?9i i`î i v F?¬M; F`T- #ÎB
o¬ E} [m€ +QìM; ç¢BX

h?îB ;B M i²M i¢B +O *?B M æ pQÊit S?QM; o•M o¬ E}X >„M bÎ ?[m i?U+ HU+ M
H"K +?Q i?B M ç` #B M b„+- i? M?QM; +-M; T?€T ?"M #,M; K" ?„M im Hmv M +kM
p"Q i?¬M i?S+X L,K i?€M; /`B ç^M; çÆM; ç½ H"K +?Q ?„M bÎ ?[m i?¬M i?S+ +QìM
+ Q i?O h?¬M +'T ?"m F€ #bM? i?QìM;- M?QM; HQ¢B +QìM; ç¢B M`v +kM; F?¬M;
*?Q Qi- /MM; +QìM; ç° i?¬M i?S+ K" S?QM; o•M o¬ E} ç½ ç†+ #B i +?9 i`¼M; i¬B
Hmv M v LB K EB K h? ç¢B T?€T- ?Q" M iQ" M +| i? i`QÊ+ F?B \*?B M æ tm'i`
ç°M; i?¬M i?S+ +O ?„Mc F?B M +?Q ?„M F?¬M; i? ?°B iK iQ" M #° w MB K tm'i`
p"i- çQ¢M imv i i`i +ª bBM? +Æ FB X

v i?S+ +?B M ç'm H" T?QÆM; T?€T ?mM; ?B K M?'iX J°i +?B m i?¬M i?S+ +-M; F
o•M o¬ E} ç½ F?B M +?Q óK°i ç Q ó +O *?B M æ +? i iW i`QM; i`SM; MQÊ+X

h`QM; M?€v K„i- *?B M æ H¢B çSM; i?šM; M;QìB- i?¬M i?S+ F?´M; H² K M; i?2Q
FQ+? p T?Q w i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E}X > B Hm²M; w i?S+ F?´M; H² ;B Q FQ+

ó•K5ô

h? M?•K `mM; +?mv M HQM; i`îB HÎ ç'i p M; H MX h`QM; ?Q F?¬M; T?Q i` M *?E
;B M ç2M F'i pÐ M€i ?B M ` - F?¬M; M;WM; bBM? bBM? /B i /B iX hW # M i`QM;
/B M F?€+ çO ç T?€ M€i M9B + QX

ó•K -K5ô

h` M çdM? ç¬m- ? B K"m ç2M i`„M; t2M F) p"Q M? m- bQÆM; imv i p" K•v ç2M M?Q
K"m #¢+ p¬M pk i` M #-m i`îB

> B ç¢Q i?¬M i?S+ +QìM; ?½M i`QM; M?€v K„i ç½ i`B M F? B M?B m HQ¢B i?O çQ
i?¬M i?S+ i?B M #B M p¢M ?| - bU ?mM; ?B K p" i?O çQ¢M +O h?B M J M;QìB M

h`QM; ?Q F?¬M; ;B®M; M?Q +| ? B K½M? i?9 ç M; ;B Q ç'm pÈB M? m

J°i iB M; i?î /`B t t,K iW i`QM; ?Q F?¬M; p M; H M- b m ç| H" K°i ;B¼M; M!B F?2

@ L?'i MB K Hm•M ?²B- [m•M i?B M i?QÆM;5

J°i #€M? t2 F?´M; H² iW T?Q b m *?B M æ H Q iÈBX *ªM? b„+ +?mM; [m M? ç°i M
ç2M- iB +?ÊT `i M? M? HmB p T?Q b m

óGm•M ?²B p¬ibM?5 :B[+?†i #ªM i•K KÈB +| i? i?Q€i çQÊ+X >½v M?È F„- M?È F
h?QÆM; i`U+ iB T i`mv M p"Q i`QM; ç¬m S?QM; o•M o¬ E}- b m ç|i? M?•K +`M;
i?'T- +m®B +MM; ?Q" M iQ" M #B M K'i

J°i HQϕB +^aK ;B€+ M;Æ M;€+ /•M; H M i`QM; HÁM;X "®M T?Q K°i T?B M ?¶M ç
 M?[M;i?S;b ç M; HQÊi M? M? [m ? B # MX >„M Km®M M?bM F„ K°i T?2M- M?QM
 ç m H` p¬ Q+?X GU+ HQÊM; iQ`M i?•M /QÌM; M?Q +kM; M? M? +?¶M; #B M K'i
 h`QM; KÆ KÆ K`M; K`M;- S?QM; o•M o¬ E} +^aK ;B€+ çQÊ+ #^aM i?•M /QÌM; M?Q tm
 #€M? t2 iQ HÈM- /Q p¬ b® #€M? t2 M?Ä + 'm i?`M?X \*?mM; [m M? #€M? t2 H` K°i T
 p¬ b® Q M ?²M [m HϕB # M i`QM;- T?€i` M?[M; iB M; F m ;`QX " M i`QM; bQÆM
 ;B€+ çQÊ+ # M +ϕM? +¶ K°i HQϕB F?Q iS+ [m2M i?m°+- /QÌM; M?Q H` *?B M æ
 h`QM; ç-m pW KÈB ?B M H M w M;?o M`v- ç°i M?B M iW i`QM; H¶ ?'M; +O K°i #€
 K°i HU+ ?9i +QÌM; çϕBX h?-M i?S+ S?QM; o•M o¬ E} +?`m HU+ ?9i M`v- HB M M?
 #¶M; ç2M p¬ i`M
 .QÌM; M?m ç½ [m `i H•m- iW i`QM; #¶M; i®B p¬ i`M p M; H M K°i iB M; ;¼B F?2 F
 @ o¬ E}5 o¬ E}5 .`v çB5 .`v çB i?¬B
 S?^aM; T?'i M?Q ç½ i`<sup>a</sup>B [m K'v i`,K i`B m M,K- S?QM; o•M o¬ E} KÎ K„i` - i`QÊ+
 F?m¬M K†i [m2M i?m°+X
 @ o¬ *U+- b Q ?mvM? HϕB Î ç•v\
 S?QM; o•M o¬ E} #m°i KB M; FBM? ?¬X
 @ o¬ E}5 h®B ?¬K [m +?9M; i HûM m®M; `QÊm- b v i?`M? +€B /ϕM; FB - H) M`Q
 óh`B m o¬ *U+ô +QÌB ?b ?b M¶B,
 @ h F?¬M; Î ç•v i?b ç•m\
 E?¬M; ;B®M; M?Q h`B m o¬ \*U+ i`QM; 'M iQÊM;- S?QM; o•M o¬ E} T?€i ?B M- h
 K°i #° v T?K+ #^M; p^aB t M? ç-v K^aM? p€- i v €Q t„M H M- H°` +€M? i v K`m ç²M;
 >„M M;²B /`v- +¶ +?9i K ?Q†+ M?bM #®M T?Q X æ•v H` K°i ;B M M?` +Ä- # M i`Q
 HÊT i` M çdM? +kM; F?¬M; /`v- H°` M?[M; F?2 ?ÎX hWM; p®+ pKM imv i iW M?[M
 " M M;Q`B ç9M; H` imv i`ÆBX
 ó"bM?5ô
 h`B m o¬ \*U++QÌB ?b ?b- ç°i M?B M çQ i v KÎ +€M? +Y ;¶` X " M M;Q`B +Y - ;B¶
 i`M p`Q- T?€i` iB M; ;B¶ pM pM- [m M? [m`M i`QM; T?ÁM; X
 @ æB i?¬B5 L;`v imv i HÈM M?Q p`v H` H9+ i®i ç #„i i?ÄX hmv i /`v- i`B HϕM?
 imv iX JM ç¬M; M`v i?Ä ç m i? v H¬M;- i`Î M M i`„M; iQÊi M?Q imv i- i?`i +kM; ,M
 t€KX æB #„i K°i b® /U i`[- M?Q p`v HQÆM; i?U+ +O KM ç¬M; M`v F?¬M; +-M HQ
 .Ri HÌB- h`B m o¬ \*U+ HB M +-K H'v +•v +mM;- #QÊ+ ` M;Q`B +Y HÈM- [m Q K°i
 #QÊ+ +?•M b`M bϕi iW M;Q`B +Y p M; H MX
 @ *?Î ç½5
 S?QM; o•M o¬ E} çSM; #°i /•v- i`QM; HÁM; K K M- K°i H-M M[[m M b€i K°i pÁM;
 i` M? M?Ä M`vX J°i +^aK ;B€+ +´ [m€B /•M; H M i`QM; HÁM;X
 óæ•v H` +?mv M ;b\ h`B m o¬ *U+ ?ŠM H` F?¬M; i` im`B M?Q p`v KÈB ç9M;X _ä`
 /MM; i?¬M i?S+ i` M? ç'm- iϕB b Q HϕB ç°i M?B M tm'i ?B M Î ç•v\ :B M M?` M`v
 p^aB +k M€i i` M M;QÌB M`v iW ç•m K` +¶\ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; ç-m KÆ KÆ K`M
 tm'i ?B M ? B HQϕB Fw S+ ?Q`M iQ`M F?€+ #B iX
 óh H` S?QM; o•M o¬ E}- H` K°i +¬ M?BX h`B m o¬ \*U+ H` ?mvM? ç +O i X *?9M
 ;B M M?` +Ä M`vX *?9M; i ç½ Î`i M?B m M,K o¬ \*U+ H` ?mvM? ç i®i +O i - H`
 Î # M M;Q`B tBM +ÆK- ibK ç<sup>2</sup>- i?QÌM; tmv M #` ç€M?- M?QM; ?„M Hm¬M Hm¬M +
 ?`M; t¶K ç m +QB i?QÌM; +?9M; i L;`v ?¬K [m +?9M; i m®M; `QÊm- ç-m +?Q€M

hWM; /ÁM; Fw S+ tm'i ?B M i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E}- M?[M; Fw S+ M`v p¬ +M
i?"i bU i`ªB [m X

óG) M`Q Gm•M >²B [mv i+O Zm•M h?B M h?QÆM; +| i? i? v ç´B Fw S+ +O +QM
i`QM; HÁM; i?-K M; ?o- pQÆM i v` X J°i iB pKM imv i iW i` M M|+ M?"`ÆB tm®M
H¢M? H)QX

h'i +ª ç m +?•M i?U+- +?•M i?U+ F?¬M; i? ?Q`B M; ?B

@ o¬ E}- K m çB i?¬B5

J°i Hm²M; ;B| H¢M? ç"Tp`Q K†iX h`B m o¬ *U+ +€B KkB ç¬M; H¢M? ç M çÄ H M
/¢M; M;Æ M; €+ +O S?QM; o•M o¬ E}- HB M +Q`B M|B,

@ > ? ? h M iB m iY M; QÆB H¢B M^K KÆ T?ªB F?¬M; \ L; QÆB +ÁM M|B +€B ;
;B9TF v m M; Q`B M; ? Q- +?d H` M^K KÆ K` i?¬BX hB m iY M; ®+ M; QÆB H9+ M`
i? i`î i?"M? i?S; b ç ,M b Q\ L? M? H M K°i +?9i- +MM; i çB p`Q`WM; iMM; b, M
i?"M? ç¬M; FB +kM; çB `²B- M m çB Km°M i?b b) F?¬M; #„i çQÊ+ ;b- KM ç¬M; M`

@ J°M; \

S?QM; o•M o¬ E} M; ?B ?Q†+ M|B- ç°i M?B M i`QM; ç-m- K°i T?¬M Fw S+ M? M? -
K°i T?¬M M?Ê Fw S+ F?€+ H¢B i`î M M`ä`M;

óh H` S?QM; o•M o¬ E}- H` K°i +¬ M?BX æ•v H` ?mvM? ç h`B m o¬ *U+ +O i X L,
+ÁM ?„M KQ`B #ªv im´B ô

*-K H´v K°i +•v +mM; ;¶ i`2Q i` M p€+? iQ`M; HQ M; H´ +O ;B M M?" i` M?- S?Q
h`B m o¬ \*U+ çB M? M? ` # M M; Q`BX " M M; Q`B +Y - ;B| H¢M? K M; i?2Q ?Q im
+ªK ;B€+ H¢M? H)Q i`mv M ç M iBK T?´B

óªK ;B€+ i?"i +?•M i?U+5 G) M`Q- i i?"i bU +?d H` ç M; M^K K°M; \ô S?QM; o•M
#~KX

smv M [m K°i +QM çQ`M; ç€ # M +¢M? M?[M; i€M +•v tÆ t€+- i`QM; €M? K„i H¢M
çB çQ`M; i?Q i?Êi- ? B M; Q`B iWM; #QÊ+ çB ` # M M; Q`B i?"M?X •M? K„i i?dM
M?[M; M; Q`B [m çQ`M; - K°i HQ¢B HQ¢B +ªK ;B€+ [m2M #¶M; i?m°+ /•M; H M i`QM

" M M; Q`B i?"M?- i` M K°i iÁ bÆM i? +kM; F?¬M; iQM? H` M?Ä- `WM; iMM; /`v
ç¬M; ;B€ `ûi H€ iMM; pšM ;B[ H¢B K°i K`m t M?- # Q T?O K°i i-M; bQÆM; i`„M; /
tm®M;

S?QM; o•M o¬ E} p` h`B m o¬ *U+ +?"K`½B çB iÈB # M i`QM; `WM; `K- +~M i?"M [i
i v h`B m o¬ \*U+ +-K K°i +€B i9B F?¬M; M; WM; M?ªv H M- # M i`QM; H` M?[M; +Q
o•M o¬ E} +kM; ç2Q K°i i9B T?B +-K p®M ;B[iMM; # v` X J†+ /M H` KM ç¬M;
+?BK +?|+ F?¬M; # v F?ÄB MÆB ç•v

oW `²B F?B +-K +mM; ;¶ - S?QM; o•M o¬ E} +| +ªK ;B€+ F?¬M; i?m-M i?K+- M?QM
+| K°i çQ¢M Fw S+ [m2M i?m°+ p +mM; ;¶ "'i F T?¬M Fw S+ +?•M i?"i` b Q- HQ
M?B M +O ?„M H¢B F?¬M; ? +ªB #B M- i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M; „M- ?„M ç½ i
i?m-M i?K+ i`î i?"M? K°i i?¬M t¢ i?OX

ó 5ô

h`QM; `WM; iMM; ç°i M?B M p M; H M K°i iB M; F m i?ªK i?B iX > B M; Q`B ç m +ª

@ æB t2K5

h`B m o¬ \*U+ MûK +€B i9B tm®M; - +?çv p ?QÈM; T?€i` iB M; F m bÊ ?½B FB X

@ æWM; çB

S?QM; o•M o¬ E} pW Km®M M; ,M +ªM- M?QM; i`QM; M?€v K„i h`B m o¬ *U+ ç½ #B
F?¬M; +ÁM i?'v M[

> „M i?Î /“B K°i iB M;- +?d ç“M? çm´B i?2QX
GÁM; ?B m F€ H“ M;mv ?B K M?´i- +?d i´`QÈ+ H´v K°i b® T?B M T?S+ F?¬M; +¬M
bm v M;?o F?€+ i`QM; Fw S+ +O S?QM; o•M o¬ E}X
J°i çQÌM; i?2Q p i +?•M /Q h`B m o¬ \*U+ HQm H¢B çB p T?Q i`QÈ+- `WM; +•v /
i?ÌB F?¬M; M?bM i?´v ç` T?QÆM; t ?ÆM- +?d +ªK i?´v iWM; +•v iMM; iQ HÈM ç
J°i H€i b m- S?QM; o•M o¬ E} `®i +m°+ +kM; M?bM i?´v h`B m o¬ *U+X > „M +?“K
F?Q€i H M p B h`B m o¬ *U+ pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- H M iB M; ?ÄB,
@ *?mv M ;b p”v\
æ²M; i?ÌB- €M? K„i +O ? „M HQÈi [m p B h`B m o¬ \*U+- M?bM p T?Q i`QÈ+X
æ| H“ K°i F?m pU+ i`®M; i`ªB- /B M iQ+? +kM; F?¬M; HÈM- Î;B[+| K°i iªM; ç€ #`
S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?´v M;QÌB # M +¢M? iªM; ç€- +QM M;QÆB ç°i M?B M +Q
@ *?B M æ 5
L;mÌB €Q i`„M; FB M;~M; ç-m H M- F?m¬M K†i H¢M? HMM;- €M? K„i HQÈi [m i`
ç°i M?B M F?UM; H¢B,
@ S?QM; o•M o¬ E}5
@ ±5 o¬ E}5 >° pB M +O “¢+? ;B H¢B #B i M;QÆB\ *€+ M;QÌB b Q H¢B
h`B m o¬ \*U+ FBM? M;¢+ M|BX GÌB M|B +O ? „M H¢B #` iB M; K°i p”i M†M; `ÆB tr
*?B M æ M? M?“M; i?m ?²B i v T?ªB- i?m”M i? `9i ç QX “ M +¢M? ? „M- K°i ;½ i?
K†i bÊ ?½B- i?•M K†+ v T?K+ #^M; / çB m- M;U+ ç-K çb K€m M;½ tm®M; i` M ç`i
*?B M æ +?“K `½B `9i ç Q` - +?’T ç Q K” çSM;- i v €Q T?’i T?Æ- M?’+ +?•M çBp
@ “¢+? ;B ?° pB M5 L;QÆB M;QÆB Km®M H`K ;b\
h`B m o¬ \*U+ bÊ ?½B M|B- HÌB M|B +kM; +| +?9i F?¬M; `ä `”M;X
@ G`K ;b `\
*?B M æ KdK +QÌB M|B,
@ “` +€+ M;QÆB T?€i ?B M- çQÆM; M?B M H” T?ªB ;B i M;QÌB /B i F?~mX
.Si HÌB- ? „M #¶M; M?B M +?ûK tm®M; K°i ç Q
@ o¬ E}- +?¢v K m
h`B m o¬ \*U+ FBM? ?½B F m H M- K°i i v ç~v S?QM; o•M o¬ E} ` - M?QM; #ªM i?•M
+?B M ç Q +?ûK tm®M;
@ o¬ *U+- K m ` i v5
J„i i?´v +?B M ç Q FB ç M; +?ûK ç M çdM? ç-m h`B m o¬ \*U+- M?QM; h`B m o¬ *
ç°M;- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; H„M; FBM? ?½B- HB M M?ªv ç M i`QÈ+ K†i- i v T?
i?S+ F m H M, óæ L;k EB K æªK5ô
L?QM; i`QM; i v ? „M H¢B i`®M; `¶M;- F?¬M; +| #’i +S i?S ;bX S?Q ç®B /B M- €M?
K†+ /M F?Q i? FBM? M;QÌB- M?QM; bQ pÈB ç Q F?Q +O *?B M æ i`QM; ’M iQÈ
+€+? #B i K°i i`ÌB K°i pU+- i®B ç +?d H” K°i + Q i?O +?Q T?B i?,M; K” i?¬BX GQ
*U+ ?šM H” +| i? i`€M? i?Q€i KÈB ç9M;X
L?QM; h`B m o¬ \*U+ pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- ;B®M; M?Q ç½ #` /¼ ç M M;•v M;Q
ó”Ä çB5 G) M”Q M;Q¢B i`W FB K i F?¬M; +ÁM;b F?€+ b Q\ô S?QM; o•M o¬ E} [m
iB T ç€M? ` K°i [mv MX L?QM; K°i [mv M M”v H¢B F?B M +?Q ? „M iQ”M i?•M T?€

h`QM; ç M çB M i`®M; `¶M;- F?¬M; +| K°i +?9i +?•M F?QX h` M M„K i v F?¬M; ?
pă +¬M; +O ?„M ç½ ?Q`M iQ`M #B M K'i

jkNX *?QÆM; jkN, Gm•M >²B o¬ hbM? UT?¬M kV

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX >Q F?¬M; i`QÈ+ M; QÌB ç°i M?B M tm'i ?B M K°i p i
M i`QM; F?2 MSi ç| i`M` - M?Q ?ªB /QÆM; Mm®i +?YM; H'v S?QM; o•M o¬ E}
o¬ *U+ # M +çM? p` *?B M æ ç M; +-K ç Q +?ûK tm®M;

óæ•v `®i +m°+ H` +?mv M ;b\ ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; M;?B ?Q†+- b m ç| i
ç°M;- i`QM; M?€v K„i i`î M M i`®M; `¶M;X h?•M i? ?„M /QÌM; M?Q ç M; tQ v i`Á
M i`QM; K°i ?® b•m- /QÌM; M?Q +| K°i i?S; b ç| i`QM; ç-m #` K'i çB

h`QM; #|M; i®B- K°i iB M; i?Î /`B t t,K p M; H M, óGm•M ?²B p¬ ibM? ô
óZm•M h?B M h?QÆM;- H` ?mvM? b Q ô

" M +çM? çQÌM; T?® T?²M ?Q +O "B M EBM?- K°i i?B m MB M [m-M €Q /Æ #~M
H'v ? B ç-m ;®B- HŠM; H†M; M^K Î; |+ çQÌM;- M;~M; ç-m M?bM #-m i`lB m €K- i`C
hWM; H`M F?|B i`„M; K M; i?2Q ?QÆM; p` +O #€M? # Q T?B m ç½M; i` M çQÌM;
o¬ E} ;B"i ;B"i- i`QM; #KM; p M; H M iB M; ¼+ ¼+ ç|B F?€iX >„M F?) M?Q+? M;Q
tm®M;X

óæ•v `®i +m°+ H` +?mv M ;b\ ô J†+ /M i`QM; #KM; i`®M; `¶M;- +ªK ;B€+ #` ç|B `i
+?`m ?ÆM H` M?[M; M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM;X

hçB i? ;BÈB M`v- i?B m MB M ;¼B H` S?QM; o•M o¬ E} ç½ bBM? b®M; KQÌB #®M
i`QÈ+ ç M; BÌ ç m b®M; M?Q K°i i M ,M K`v- KÆ KÆ K`M; K`M; p¬ i`B p¬ ;B€+ ç½

L?B m M,K i¬B [m M?Q p`v- M;QçB i`W pB + ,M tBM ç½ i`î i?`M? #ªM M,M;- i?lB
M;²B i?W` X >-m ? i i?lB ;B M i`QM; ç-m ?„M ç m ?B M H M M?[M; 'M iQÈM; KÆ ?

h?B m MB M +| H-M +?Q `M; KbM? H` K°i ççB M?•M p`i- ?Q†+ +| i? M|B H` ç½
F?¬M; i? iQÎM; iQÈM;X h?2Q i?lB ;B M p¬ ibM? i¬B [m - +MM; pÈB KQÌB K'v M
/-M /-M ?B m `ä M?[M; i?S ç| +?d H` K°M; K`i?¬B

J°i i?B m MB M +ª M;`v ,M tBM- M?QM; i`QM; M°B i•K HçB +| F?€i p¼M; Km®M H`
L?[M; F?B `½M? `¶B ?„M ç m M^K K°M;X

L?[M; M;QÌB # M +çM? M|B `M; ?„M K°i H` K°i F i?Q+? M^K KÆ ;B[# M M;`vX
GÌB M|B +O ?„M +kM; F?B M +?Q M;QÌB i F?| ?B m- ?„M M|B M?•M HQçB b) /B i
J¼B M;QÌB ç m +QÌB- +?Q `M; ?`B iY M`v HQm Hç+ M?B m M,K- +m°+ b®M; ;B M
`²B

ó*| H)- i?"i bU +?d H` K°i ;B'+ K°M; K`i?¬B ô h?B m MB M i?Î /`B K°i iB M;- F?ûT
çSM; i?ŠM; ç•v- çB p ?QÈM; KMB #€M? # Q i?ÆK M;`Q M;çi

ó`bM?5ô

J°i #|M; ç2M iW T?Q ç®B /B M +?çv iÈBX h?B m MB M +ÁM +?Q TªM SM;- ç½
+?QçM; Km®M M;½X h`QM; ?QªM; ?®i- i` M M;QÌB ?„M /QÌM; M?Q ç½ #` M;QÌB i

ó*ç+? +ç+?5ô

hWM; F?®B M;mv M #ªQ `ÆB i` M K†i ç'iX h?B m MB M +9B ç-m M?bM- HçB T?€
M;mv M #ªQ €M? p`M; `U+ `DX

@ "„i H'v ?„M5 æWM; ç +?Q F i`°K FB +?çv i?Q€i5

@ h?^M; M?|+ +QM5 æ² +O Zm•M H½Q ;B K" +kM; /€K i`°K- H½Q iY T?ªB H°i / M

hB M; +?YB #ÈB t2M HŠM iB M; #QÈ+ +?•M H°M t°M iW T?Q ç®B /B M p M; H MX
HçB- +?d i?'v K°i i?B m MB M /Æ #~M ç M; pMB ç-m p"Q ;B[? B ;®B- ? B i v -K+
/QÈB K€B i|+ `®B #ìBX

@ o¬ *U+

S?QM; o•M o¬ E} H~K #~K MìBX

h?B m MB M FB M; ?2 çQÈ+ iQ" M i?•M `mM H M- p°B p" M; [m v ç-m M?bM [m X
óSBM H¶B ô

S?QM; o•M o¬ E} T?ªM; T?'i M?Q M; ?2 çQÈ+ K°i ;B¼M; MìB i`-K i?'T

L?[M; iB m i?QÆM; i` M çQìM; ç m F m H M bÊ ?½B- iQ" M #° i`€M? çBX h`QM; bQ
+ª +QM çQìM; - ?ÆM KQìB i`€M; ?€M i v + -K T?€+ ç Q p¼i` X

@ .€K i`°K ç² +O Zm•M H½Q ;B - H½Q iY +?ûK +? i M; QÆB5

J°i i`€M; ?€M ?mM; i?-M €+ b€i ; -K H M- K°i ç Q #' p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}X

h?B m MB M HçM? HMM; #bM? iOM? M?bM T?€+ ç Q iW çdM? ç-m #' tm®M; - pšM F
? M?bM i?'v M; mv +Æ i`QÈ+ K„iX J„i i?'v i?B m MB M b„T #` ?° pB M K°i ç Q +?ûK
K°i M?€M? +•v K"m ç2M iW i`QM; ®M; i v €Q +O ?„M i`QÈi` - `ÆB p"Q i`QM; i v X

óæBM?5ô

L?€M? +•v +?m~M t€+ ç€M? p"Q KkB T?€+ ç Q- M? M?"M; ;çi [m - T?€+ ç Q HB M
HçB +?m~M t€+ ç•K p"Q #KM; /QÈB +O i`€M; ?€MX h`€M; ?€M +?d +ªK i?'v +€M?
tm®M; X

o K†i i?B m MB M ?ì?[M; K" #bM? iOM?- F?¬M; H°` #'i +S i•K i bM? ;bX L?€M? +
M?Q HBM? t"- iU ç°M; i bK M?[M; F) ?î i`QM; +?B m i?S + i?¬ H"m +O M?[M; i`€M;

hWM; iB M; iB M; F m i?ªK i?B i p M; H MX *?d i`QM; +?®+ H€i- #ªv i€K i`€M; ?
ç'iX

óG" K°M; b Q\ ob b Q i`QM; K°M; HçB +ì M?[M; i?S M"v\ô o K†i i?B m MB M HçB
F?„+ M"v- i`QM; HÀM; ?„M HçB +ì +?9i F?¬M; v M- Kç+? bmv M; ?o # v ç M K°i MÆ

Ew S+ pb KÆ ?² K" i`î M M M?Q K°M; - M?QM; pb b Q M?[M; i?S i`QM; K°M; HçB +
ob b Q i`QM; K°M; - Hw MB K p FB K HçB +ì i? F?B M +?Q K°i M; QìB ; -v v m M?
i`€M; ?€M\

L m M?Q K°M; H" +?•M i?U+ - p"v ?B M i?U+ FB H" ; b\ ob b Q i`QM; K°M; F?¬M; i

_ 'i M?B m +•m ?ÄB ?B M H M i`QM; ç-m i?B m MB M- K°M; p" ?B M i?U+ `®i +m°
óS?"T5ô

J°i i? M? •K p"i b„+ ç•K p"Q i?•M i? p M; H M- b m ç! H" K°i +ÆM ç m F`+? HB iX
F?¬B T?K+ iBM? i?-M HçB- ? B K„i Kî HÈM- i`QM; K„i ?B M H M p FBM? M; ç+X
i`QìM; FB K b„+ HçM? iW i`QÈ+ M; U+ ç•K p"Q- ç•K` T?Q b m X >„M +ì i? +ªK ;B
i`QìM; FB K ç•K` - bBM? K M? /-M /-M K'i çB

óob b Q pb b Q HçB H" ?mvM? Zm•M h?B M h?QÆM; ô S?QM; o•M o¬ E} FBM?
tm'i ?B M i`QÈ+ M; QìB- i`QìM; FB K b„+ HçM? ç M; p[M; p" M; M^K i`QM; i v v X

EB K F?€+? FB F?) M?Qm K"v- +?"K`½B`9i FB K` - i?—M b„+ ?ì ?[M; K` H½M? F
@ æ2K ?„M çB
S?QM; o•M o¬ E} H"K b Q +kM; F?¬M; M;ì- M;QìB +m®B +MM; /²M KbM? p"Q +?f
t M? i`QM; K°M; +ªM?- Zm•M h?B M h?QÆM;
óob b Q H¢B M?Q p"v _®i+m°+ H" ?B M i?U+ i¢Q` K°M; ? v H" K°M; i¢Q` ?B
?Q†+- i•K i?—M i?B m MB M +?bK p"Q i`QM; #!M; ç K p¬i" M
h`QM; #!M; i®B- K°i iB M; i?Î /"B t t, K p M; H M, óGm•M ?²B p¬ibM? ô
óZm•M h?B M h?QÆM;- H" ?mvM? b Q\ ob b Q- ?mvM? H¢B H"K M?Q p"v\ ô
"!M; i®B ?Q" M iQ" M v M ioM?X

æ¢B hmv i bÆMX

h`ìB ç'i ç!M; #,M;- p¢M /†K imv i # v T?O K°i K"m i`„M; #¢+X
h` M K†i ç'i H¢M? H)Q- K°i i?B m MB M FB K F?€+? b„+ K†i i€B M?Êi ¬K K°i i?
i`QM; ;B! imv iX :B! H¢M? K½M? HB i F?B M +?Q i?•M i? ?„M F?) `mM H MX >„M
p9i i`QM; K•v- M„K i?"i +?†i €Q #`Q i`„M; çÆM #¢+ i` M M;QìB- ç¢T H M imv i ç¼
?QÊM; çdM? M;¼M M9B K•v KM HQÊM Hì- imv i H¢M? # v Hª iª
h H" K°i ;½ FB K F?€+?- /MM; FB K K" b®M;- ;B i M;QìB p¬b®X
*-K FB K pb +m°+ b®M;- +kM; H" pb FB K ç¢QX
GìB tQ M!B `^M;- +€ p" +?•M ;'m F?¬M; i? FB K +ª ? BX *!i? FB K çQÊ+ ? v F?-
M?Q i? M"Q- ?Q†+ H" /MM; i?O çQ¢M ;bX
"ÎB pb H" FB K F?€+?- pb +m°+ b®M;- i ç½ iWM; M;"M /†K i`mv b€i K°i ç®B iQÊM
+m®B +MM; i¢B i`QÊ+ +Y +Sm pB M K" ?„M ibK- M; v ;B[T?® t€ M€Q M?B i- ;B
EB K F?€+?- iQM? ibM? M?'i ç`M? TªB FB M M?šM- +!i? M?`M çQÊ+ M?[M; p
M?`MX
h`+? ç¬M;- ;B! M?Q / Q +„i çSi ;•M tQÆM;- M?QM; i imv i ç®B F?¬M; i? HmB p
>¬K M v- +?QM? H" M;"v K" K°i ç¢B i`mv M i?mv i i`QM; ;B M; ?² H" hmv i u L?•M
iW H•m i`mv M F?„T i?B M ?¢X J" ç` çB K H¢B +?QM? H" çdM? M9B + Q M;"M i`Q
æQìM; çB K†+ /M ;B M M;mv- M?[M; pÈB i K" M!B- F?€+ #B i /mv M?'i +?d H" i?Î
h` M çQìM; imv i ;² ;? - K°i i?B m MB M H†M; H) #QÊ+ çB- +m®B +MM; +kM; ¬K F

@ L;QÆB `®i+m°+ ç½ ç M`²B5

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} pW H M ç M çdM? M9B- iW T?Q b m K°i KÄK ç€ # Q T
K°i ;B¼M; M!B #bM? i?ªM iW i` M çdM? M9B HB M # v p"Q i`QM; i BX
S?QM; o•M o¬ E} i?2Q iB M; M?bM H¢B- +?d i?'v K°i M K iY`•m i!+ #¢+ T?Æ ç M
imv i ç¼M; i` M çdM? M9BX h` M M;QìB v K†+ K°i #° ç #`Q`°M; i?MM; i?bM?- i?
S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; /Q /U- F?¬M; ?B m pb b Q hmv i u L?•M H¢B iÄ` ;B
@ Zm M`²B b Q\
E?;2 KB M; hmv i u L?•M F?) +QìB M?¢i- +! K°i HQ¢B K` HU+ p¬ ?bM?, ó> v H" ç

h v €Q # M T?ªB +O hmv i u L?•M`mM; H M- #`M i v i?QM /`B iW /QÈB i v €Q pQ
H¢BX :B[#`M i v ç½ +| i? K K°i i? M? ç Q i`„M; M?Q imv iX u #¶M; M?B M pmM;
K°i ç¢Q ç Q F?Q ;B[i-M; K•v #´tm®M;- T?•M i`ìB ç'i i?`M? ? B MY

ó•K5ô

L?bM i? M? ç Q [m2M i?m°+- M?bM ç°M; i€+ pmM; ç Q [m2M i?m°+- i`QM; ç-m S
+?'M ç°M;- M?Q +| i?S ;b #`+?'M # v` - b m ç| M?[M; Fw S+ T?QM; i`-M #¶M; ?B
;B€+ M?Q ;B'+ K°M;

@ *?B M æ 5

S?QM; o•M o¬ E} #m°i KB M; i?®i H MX

@ L;QÆB `®i+m°+ ç½ M?È ` `²B5

*?B M æ pmM; i v H MX æ Q F?Q ?MM; ?"m ;B[F?¬M; i`mM; ;"T H¢B- +?ûK p K

ó•K -K -K5ô

L?[M; iB M; M´HB M iB T p M; H M- +ªM; ¼M M9B`mM; +?mv M- ;B®M; M?Q iMv
imv i ç¼M; #„M imM; i|2- #®+ H M iWM; i`"M #KB imv i

óa¢i b¢i b¢i ô

hWM; iB M; #QÈ+ +?•M p M; H MX "KB imv i K`i K`+m®B +MM; +kM; #„i ç-m H„M
FB - K°i M;Q`B €Q t M? +?"K`½B #QÈ+ ` X

@ Zm•M h?B M h?QÆM;5

S?QM; o•M o¬ E} H¢B #'i ;B€+ i?®i H MX > B M;Q`B i`QÈ+ K„i M`v `ä`"M; +?Q iV
H¢B +| p [m2M i?m°+ M?Q p"v\

L;Q`B €Q t M? M;?2 p"v HB M [m v ç-m b M;- ?ì ?[M; HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} iQ`M t H¢

@ J¢M? i?b +| K¢M?- M;QM; i?"i i?b +?Q +?„+5

*?B M æ M?bM S?QM; o•M o¬ E}- +?„T i v K" çSM;- H½M? ç¢K M|B,

@ .MM; Hm•M ?²B i`Ê ;B9T M;QÆB M;QM; i?"i HBM? ?²M- ç•v +| H) H`KK+ çQ+? +

L;Q`B €Q t M? # M +¢M? H¢B F?¬M; ? TªM SM;- +?d ?ì ?[M; M?bM +?^K +?^K p`
p¢i €Q K`m t M? +m°M H M T?Q i`QÈ+- b m ç| v T?K+ imM; # v T?-M

@ *€+ ?¢ ç M; M|B ;b\

EB K F?€+? €Q i`„M; +| +?9i M;Æ M;€+X h`QM; ç-m- Fw S+ KÆ ?² p` Fw S+ ?B M i
M H`K°M; ªQ- K°i # M H`?B M +?•M i?U+- M?QM; i?2Q w iS +O hmv i u L?•M i`
i?U+ +?d H`K°M;- +ÁM K°M; H¢B H`?B M i?U+

h`QM; 'M iQÊM; +O FB K F?€+? €Q i`„M;- +QM M;Q`B F?¬M; i? +| HU+ HQÊM; ?C
HU+ HQÊM; M`v +?d i²M i¢B i`QM; ;B'+ K°M; KÆ ?² +O ?„M- M?QM; ?¬K M v M| H
i`QÈ+ K„i

ó_®i+m°+- ç•m H`K°M;- ç•m H`?B M i?U+ ô EB K F?€+? €Q i`„M; i?b i?"Q H`K #

h`QM; ?QªM; ?®i- K°i i? M? •K iW b•m i`QM; ç-m [m M? [m`M # M i`QM; F?¬M; ;
ibM? ô

jyyX *?QÆM; jyy, Gm•M >²B o¬ hbM? UT?¬M jV

óZm•M h?B M h?QÆM;ô p¨ ó*?B M æ ô ç²M; i?ìB tm'i ç QX > B ç¢Q ç Q ?bM? F?´
tm®M;- #®+ H M p¬ b® ?Q imv i- K¢M? K); B Q FQ+? pÈB M? m ;B[?Q F?¬M;X
:B[? B M;QìB- K°i +°i imv i F?´M; H² #®+ H M + Q- iW i` M çdM? M9B FûQ /`B ç I
ç°M; ç` X h`QM; iB M; ;`Q i?ûi +O +m²M; T?QM;- +°i imv i FB #„i ç¬m H M p T?
ó_„+ `„+5ô

hQ`M #° M;¼M M9B M?Q ?Q b2M MÎ` - +m®B +MM; /QÈB i€+ /KM; +O HU+ HQÊM
KªM; imv i HÈM M?Q #B M ;¬K K M; i?2Q M?[M; F?®B ç€ HÈM iW çdM? M9B `ÆB t
bÆM i? F?´M; H² ` H`K ? B- /QÈB +?•M M?Q K†i #B M F`+? HB i M´B b|M;X

*°i imv i F?´M; H² #„i ç¬m H M p ?QÈM; # M M`v- M?[M; MÆB çB [m - i'i +ª ç m #

óæ•v H` HU+ HQÊM; +O +QM M;QìB b Q\ ô h?B m MB M FB K F?€+? HB M iK+i?
HQÊM; K` ? B M;QìB i`QÈ+ K„i M`v i`B M ?B M ` ç½ ?Q`M iQ`M bB m pB i T?¢K i

h`QM; +QM M;QÆB- +°i imv i F?´M; H² FB F?¬M; M;WM; KÎ`°M;- /¬M /¬M # Q T?

J„i i?´v FB K F?€+? €Q i`„M; b„T bY #Ä K¢M; /QÈB +°i imv i tQ v i`ÁM M?Q i?B
b•m i`QM; ç¬m p M; H M K°i iB M; `i M?Ä- i? ;BÈB #¶M; M?B M i`Î M M p¬ +MM
/`B ` p¬ i`MX J°i +ªK ;B€+ M?Q ç½ i`ªB [m K'v çìB /•M; H M i`QM; HÁM; S?QM; c

Ew S+ KÆ ?² i`QM; K°M; M? M? +?|M; ?B M H M- i? v i? Fw S+ +?•M i?U+X

óæ` T?QÆM; ç| ;¼B H` h?€B *´ ô

o¬ b® ?bM? ªM? HQÈi [m i`QM; ç¬mX h`QM; M?€v K„i- S?QM; o•M o¬ E} /QìM; FBM? M;B K T?B i?,M; ç M h?€B *´- i'i +ª Fw S+ H¢B K'i çB

ó¼M ?¼ H`K b Q +| i? bÎ ?[m HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B M?Q p"v ô S?QM; o•M o¬ E}
H†M; M?bM i?•M i? +O KbM? #` HU+ HQÊM; ?¶M HQ¢M tû i?`M? KªM? M?Ä- b
+?YM; i'i +ª

óobb Q\ ob b Q ? B H¬M ;†T K†i- Zm•M h?B M h?QÆM; ç m ;B®M; M?Q F?¬M; M?
>²B HoM? pU+ +O Zm•M h?B M h?QÆM;- *?B M æ +?d +| w i?S+ #` ?9i p`Q- H¢
p"v\ E?¬M; +| i?•M i? - #¼M ?¼ H`K b Q +| çQÊ+ HU+ HQÊM; ?Ov /B i +QìM; ç¢B
S?QM; o•M o¬ E} +| ?`M; i`,K bmv M;?o F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+X

v i?S+ ?ªB i`Î M M bmv v m- ;B®M; M?Q ç½ #` i?QÆM; `i M†M;X " M /QÈB i?•M-
M?B M `€+? ` K°i H¶ ?´M;c iW # M i`QM; - €M? b€M; p¬ i`M +?B m ` - ç²M; i?ìB
?B M- +m®M w i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} p`Q # M i`QM;X

h¢B F?QªM? F?„+ iB M p`Q K°i Hm•M ?²B F?€+- S?QM; o•M o¬ E} M;?2 çQÊ+ K°
T?Q b m p M; H M, óL?È F„ M;QÆB H` B KÈB +| i? ;B[p[M; #ªM i•K +O M;QÆ
+kM; F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ i'i +ª ç m TªB /U p`Q #ªM i?•M M;QÆB ô

h`QM; ?QªM; ?®i- S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?´v K°i #€M?t2 iQ HÈM T?Q i` M- Zm•
€Q t M? çSM; i?ŠM; i¢B çdM? M?bM p T?Q KbM?- i` M K†i K M; i?2Q K°i HQ¢B i

óh H` S?QM; o•M o¬ E}X h ç M iW h?€B \*´ ô E?QªM? F?„+ +m®B +MM; i`QÈ+
S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M H`K #~K

Gm•M ?²B- Hm•M ?²B p¬ i`MX J°i iB Hw i`Q #ªQ p #ªM i•KX "'i Hm" M Hm•M ?²B
S?QM; o•M o¬ E} iW H•m ç½ M?"M ç`M? çQÊ+ bU +?•M i?U+ +O KbM?

hW i?QÆM; M?•M- M;QìB #€M ?`M; `QM; ç M ç¢B i?¬M i`QM; i`B m çbM?c iW K°i
K°i T?QÆM;c iW ;B M; ?² i?B m ?B T ç M ;B M; ?² ç¢B €+ Gm•M ?²B- Hm•M ?²B p

"'i Hm" M Hm•M ?²B ` b Q- S?QM; o•M o¬ E} i?Ov +?mM; pšM /mv i`b K°i #ªM i•K + ç²M; i?İB +kM; H†M; H) /mM; M?"T # M i`QM; - i`İ i?"M? K°i M?•M p"i i`QM; Hm•M ?Q†+ +?'M ç°M; i?B M ?¢

h`ªB [m i`,K M; "M Hm•M ?²B- S?QM; o•M o¬ E} pšM /mv i`b #ªM i•K `M ç`M?- /MM; [m M b€i i? ;B M `K H¢M?- i? i?€B M?•M ibM?X "ˆM; ?[m T?ªM #°B- M; QİB v m i?B M ?¢ ç M ? B #`M i v i`„M;

L?•M bBM? p¬ i?QİM;- # M ç-m [mª i?"i +|ªM? ?QÎM; `i HÈM- M?QM; S?QM; o•M p[M; #ªM i•K X J¶B K°i H-M Hm•M ?²B ç m F?B M +?Q w i?S+ +O ?„M +`M; i? K p[

h`QM; Hm•M ?²B p¬ i" M- S?QM; o•M o¬ E} ç½; †T p¬ b® Zm•M h?B M h?QÆM; X J¶ i`QM; Hm•M ?²B ç m +| ç` p`F?¬M; ;B®M; M? m- F?¬M; +?d M?Q p"v- M; v +ª iQ #B iX *?d F?B M`Q ibK çQÊ+ Zm•M h?B M h?QÆM;- K°i Hm•M ?²B KÊB +| i? bÈK T?ªB i`QM; K¶B Hm•M ?²B ç m +| i? ;†T çQÊ+ Zm•M h?B M h?QÆM;

G9+ #„i ç-m- S?QM; o•M o¬ E} pšM +® ;„M; M!B +?mv M pÈB óZm•M h?B M h?QÆM M?QM; +m®B +MM; ?„M T?€i ?B M- óZm•M h?B M h?QÆM; ô i`QM; Hm•M ?²B +,M #´c v ç½ ?Q`M iQ`M /mM; M?"T p`Q i`QM; Hm•M ?²B- +?9 i•K b„K p B /B M +O v- iQ`M F?¬M; ? v #B i

" M ç-m- S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +® ;„M; iB T +`M óZm•M h?B M h?QÆM; ô ç bÈK b m F?B #B i çQÊ+ óZm•M h?B M h?QÆM; ô M`v +,M #ªM ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB óZ´- ?„M +kM; F?¬M; FB M i`b ibK FB K M[X

h`QM; Hm•M ?²B- #!M; M; QİB M QİK M QÊT- M?QM; +?d F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ K`+? p` +¬ ç°+X >„M M?Q K°i p`F?€+? [m çQİM; [m M b€i M; QİB F?€+- +kM; [m

o¬ b® H-M Hm•M ?²B /-M /-M F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} iB T t9+ çQÊ+ +?•M iQ

J°i Hm•M ?²B H` K°i i? ;BÈBX æ•v H` K°i óHm•M ?²B ô i?"M? H" T i` M +Æ bÎ w i? p M H` w i?S+- # M i`QM; +| [mv i„+ +`m i?"M? K°i óHm•M ?²B ô X

Gm•M >²B HoM? pU+- +m®M w i?S+ +O ç®B T?QÆM; p`Q i`QM; Hm•M ?²B- /MM; o¬ b® HBM? ?²M +QİM; ;Bª #` çQ p`Q # M i`QM;- çªK M?B K M?[M; p B /B M `B M H•m ç½ i`Î M M KÆ ?²- F?¬M; i? T?•M #B i çQÊ+ çQÊ+ ?B M i?U+ p` ?QªQX GBM H9M b•m p`Q i`QM; Hm•M ?²B- w i?S+ +kM; +`M; M; `v +`M; v m- +m®B +MM; ?Q` Zm•M h?B M h?QÆM;- F?¬M; M; WM; Hm•M ?²B # M i`QM;- F?¬M; i? i?Q€i` X

Gm•M >²B [mv i +,M #ªM F?¬M; +| (i?B m)- H9+ i`QÈ+ i¢B æ Q pU+ S?QM; o•M o E?B ç! Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ /MM; HU+ HQÊM; [mv i„+ ç`v +€+ +?B M bo æ Q p H` pb M; mv M M?•M M`v X

h`"M +?B M K` æ Q pU+ #` /B i- Zm•M h?B M h?QÆM; H¢B i`U+ iB T tm`i ?B M i¢ M`v KÊB /€K bY /KM; Gm•M >²B [mv iX

óo¬ ibM? +O Hm•M ?²B- +| H) H` Î MÆB M`v ô S?QM; o•M o¬ E} i?-K M; ?o, ó*kM M; v +ª #ªM i?•M v- i?-M i?S+ +kM; ?! i?•M i?"M? ?`M; id iB M p`Q i`QM; Hm•M Hm•M ?²B- +| H) H` Î çB K M`v h`QM; Hm•M ?²B- i`i +ª ç m #` t! b¢+?- b m ç! i¢ M?`i +kM; +| i? i`Î i?"M? ç`+? M?•M h`i +ª ç m F?¬M; i? tûi i?2Q H) i?QİM; ô

L;²B i` M çdM? M9B + Q- ;B! H¢M? i?'m tQÆM; X

J°i çİB M`v- S?QM; o•M o¬ E} i`İ i?"M? K°i p`i¬M; bQ FB K ç¢QX GU+ HQÊM; +O T?QM;- M?QM; ç! +kM; +?d H` ó+U+ ?¢M +O M; QİB ô X

h`QM; p¬ b® Hm•M ?²B- S?QM; o•M o¬ E} pšM F?¬M; M; WM; bmv M; ?o- pb b Q \*? HQÊM; F?¬M; i?m ;b i¢B h?€B ´- +ÁM KbM? i?b H¢B F?¬M; +€+? M`Q im Hmv M i? HQm ;B[#`i +S +?•M F?Q ;bX

h`QM; Hm•M ?²B +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; +| + Q i?OX J°i b® M; QİB +ÁM bÎ ?[m /B M i`QÈ+ F?B T?B i?,M;- HQ¢B HU+ HQÊM; M`v çQÊ+ tQM; H` ó?B Tô- ?Q`M iQ

+O óh?€B *´ôX

J¶B M,K ç m +| M;Q`B HK+ iK+ +?¢v ç M çdM? M9B MÆB S?QM; o•M o¬ E} +Q i`9-
p Hw Hm" M pã ?¼+X

*?Q /M +?d çQÊ+ p` i¬M; bQ M"v +?d çB K p" B H`B ç¬B +•m- iQÆM; H B +kM; +| i?
bU M;?B TX *?d H"

h•v J¬M u "„+ bY` K°i FB K M¬v- i`QM; +Æ i? b) ?Q¬M iQ¬M i`®M; `¶M; - M?ì +! " S?QM; o•M o¬ E} M M KÈB +! i? HQm H¢B K°i +?9i bS+ HU+ ç iU #ªQ p KbM?X K°i FB K EB K tm'i` - K°i çB F?¬M; i`î H¢B- F?¬M; ? +! +?•M F?Q i²M HQmX

L m M?Q S?QM; o•M o¬ E} bY` K°i FB K M¬v- FB K i? M?`i ç`M? b) i M pÐX .QÈB i? p®M iW +`m i¢Q iW FB K M;mv M M?`i ç`M? b) i M` - ?! i?¬M? FB K M;mv M iQ M¬v E?B FB K tm'i- +kM; H` H9+ i?•M i? +O ?„M b) #B M K'iX S?QM; o•M o¬ E} M¬v- +?Q M M b m F?B T?•M i?¬M ?„M pšM F?¬M; ? /MM; ç M K°i FB K FB +O h•M¬v

h? M?QM; S?QM; o•M o¬ E} /M b Q +kM; F?¬M; TªB H` h•v J¬M u "„+ h•v J¬M u F?¬M; TªB v LB K EB K h? ç¢B T?€T- pb p"v K°i FB K M¬v ç½ ç`M? bœM b) i²M i

óZm€ M? M? ô h`QM; ç-m \*?B M æ F?¬M; iU +?O çQÊ+ ?B M H M w MB K M¬vX h iB M i`QM; HÁM; ?„M M´B H M b€i F?Q ç®B pÈB S?QM; o•M o¬ E}, óGQ¢B FB K ç i¢B i` M çÌB ô

ós2K i?QÌM; i'i +ª- p¢M p"i M?Q F?¬M; i²M i¢B- K°i FB K tm'i` - i?S +?†i çSi F?¬

:B[çQÊ+ p` K'i iU +! +•M #^M;X h•v J¬M u "„+ /MM; +QM çQÌM; F?¬M; i? ç¢i ç M ;B€- #QÊ+ p`Q i?B M ç¢Q +O FB K- ç´B H'v HU+ +¬M; FQ+? +QÌM; ç¢B pQÊi [m i?B M ç¢Q M¬v- M; v +ª *?B M æ +kM; +ªK i?'v FBM? ?½B

:¬M M?Q M; v F?B +ªK M?"M çQÊ+ i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ?Q¬M iQ¬M pÐ i M i? iS+ ` i v- KK+ iB m +?QM? H` HBM? ?²M S?QM; o•M o¬ E} ç½ K'i i?•M i? HÆ HYM

h?¬M i?S+ +O *?B M æ M?Q K°i #`M i v iQ HÈM +?KT p ?QÈM; M;mv M i?¬M +O

@ æ•v F?¬M; TªB H` i?S M;QÆB M M çKM; p`QX

J°i ;¼M; M!B #,M; H½M? F?¬M; ? ;B®M; pÈB +QM M;QÌB p M; H M # M i B *?B M M;Q¬B M;¬M /†K- M?QM; i`QM; M?€v K„i H¢B ;B®M; M?Q î b€i # M i BX

:¬M M?Q M; v F?B M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M!B M¬v- i?¬M i?S+ +O *?B M æ H"TiS+ M? i? - ç²M; i?ìB K¢M? K) tm'i` K°i +?QÎM;

ó"bM?5ô

h?•M i? +O *?B M æ #` K°i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; i? ?bM? /mM; ç€M? tm®M; K K'v +?K+ i`QÊM;X >„M ?Qi K°i ?ÆB /¬B- H"TiS+ ´M ç`M? i?•M i? H¢B- MÆB M;U+ T?mM` - M?QM; H¢B #` ?„M +QÌM; ?¬M? Mm®i tm®M; # M /QÈBX

L;¬M; ç-m H M- *?B M æ T?€i ?B M- K°i M KiY F?€+ ç½ tm'i ?B M i`QÈ+ M;QìB F ?Q F?¬M; +kM; F?¬M; i? M;„M +ªM çQÊ+ vX L?QM; +?•M +?QM? F?B M +?Q *?B M +O M;QìB M¬v

J°i F?m¬M K†i ;B®M; ? i M?Q S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; H¢B #,M; H½M? p¬ibM? - i?QÌM; i'i +ª i? ;B M

óG`K b Q +! i? \ô *?B M æ i•K i?¬M FBM? ?½BX

jjkX *?QÆM; jkk, Zmv i æ'm ædM? * Q

" M ç-m- *?B M æ /U ç`M? /MM; S?QM; o•M o¬ E} ç €T +? "´M h¬M- F?B M +?Q i? M?QM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B /MM; i?•M i? H`K +€B ;B€tm'i` K°i FB K +O h•pB + "´M h¬M ç°i M?B M tm'i ?B M- i'i +ª ç½ H`K `®B HQ¢M F ?Q¢+? +O ?„MX

aU tm'i ?B M +O "´M h¬M ç½ F?B M +?Q *?B M æ F?¬M; +¬M T?ªB HQm H¢B M
 i?¬M- +?Q M M ?„M +?d çSM; K°i # M [m M b€i- ç +?Q "´M h¬M im€ w i?m H'v T?•
 @ h p®M F?¬M; M;?o T?ªB ç®B Kti pÈB M;QÆB bÈK M?Q p"vX
 "´M i v +¬K ç Q +O *?B M æ F?) `mM H M `mM- K°i p i K€m HQ½M; i?2Q F?| 2 KB
 S?QM; o•M o¬ E} ç½ i`ª; B€ #^M; i?•M i? +m®B +MM; pšM F?B M ?„M #`i?QÆM; >
 h¢B h?€B *´- ?¬m ? i K¼B M; QìB ç m im Hmv M ?° i? i?¬M +¬M; - +¬M; HU+ +´M
 +´M; HÈB ?¢B- M?QM; +?Q /M M?Q p"v *?B M æ pšM #`i?QÆM; X
 @ *?B M i°+ +?Q # Q ;Bì+| F F?¬M; +?B M K`HmBX h H`M; QìB çSM; *?B M i
 i? æ i t2K i?Y M; QÆB +| # Q M?B m i?U+ HU+5
 h?2Q ;B¼M; M|B +O *?B M æ - iW i` M M; QìB ?„M #¶M; T?€i` K°i +¶ F?Q iS+ M
 "´M h¬M H¢M? HMM; çSM; v M #'i ç°M; - ;B®M; M?Q K°i T?Q iQÊM; K i?¬MX hWM
 i? ?„M i`M `X
 @ L; QÆB F?¬M; M M /U ç`M? HQm v H¢B5
 "´M h¬M H¢M? HMM; M|BX
 J†+ /M pB +i?•M i? +O ç i K T?•M i?¬M i M pÐ F?¬M; +| [m M ? i`U+ iB T pÈB
 +€+? M?bM +O "´M h¬M- *?B M æ H¢B H`M; mv M M?•M ;B€M iB T i¢Q i?`M? i'i
 T?•M i?¬M- S?QM; o•M o¬ E} ç½ i?B i ç`M? +?Q # T?•M i?¬M +MM; K°i M?B K p
 ç +?Q ? B T?•M i?¬M +ÁM H¢B #`?Ov /B iX
 *| i? iB M ?`M? F?B m +?B M p`K Hmv M K°i +€+? i?Q+? ?ÊT- M?QM; imv i ç®
 i?¬M #`?Ov /B iX
 >`M? pB +O \*?B M æ ç½ F?B M +?Q M°B i•K +O "´M h¬M FQ+? ç°M; - ç•v H`K°i
 i? +ªB #B MX
 ó•K5ô
 L; QìB ` i v i`QÊ+ H¢B H` \*?B M æ X J°i +¶ F?Q i? ?MM; ?"m M?Q HQM; t`T?€ i
 #¢Q ?| i?`M? K°i +ÆM H®+- ;B| M´B K•v p¬M- i`ìB ç'i ç´B K`mX *?B M w #€ ç¢Q #
 pU+X h` M Kti ç'i- #KB KM #®+ H M + Q K'v +?K+ i`QÊM; - HQÊM Hì F?¬M; i M- M;
 +kM; #`# Q T?O # M i`QM; X " M i`QM; #KB KM- +?B M w M?Q +„i çSi +ª i?B M ç`
 T?ÁM; M; U+O "´M h¬M- i`U+ iB T +¬M; FQ+? p`Q # M i`QM; X
 ó„+ `„+5ô
 J†i ç'i MSi`X h`QM; T?¢K pB K'v M;`M /†K- Kti ç'i ?Q`M iQ`M `¢M pÐ- #KB KM
 i`QÊM; X
 æ°i M?B M- K°i +¶ +m²M; T?QM; iW # M i`QM; #KB KM Kì K`i i?´B `X L?[M; #KE
 i`QÊM; ç°i M?B M H„M; H¢B- K°i H¬M M[ `ÆB tm®M; Kti ç'iX
 hWM; i? M?•K ;BÁM ;B½ p M; H MX J†i ç'i`¢M #¶M; M?B M M; QM; F i H¢BX E?
 ;B®M; ? i M?Q i`QÊ+ F?B \*?B M æ ` i vX
 h` M Kti ç'i- "´M h¬M çSM; b[M; b[M; #'i ç°M; - p Kti F?¬M; ? +| #'i +S #B m iB M
 F?¬M; ? M?B K K°i ?¢i #KB M?ÁX *?`m K°i +?B m +?B M w +¬M; FQ+? K¢M? K) +
 ? +| pB +; bX
 *?B M æ +?ÊT K„i p`B +€B- `i M? M? ç½ ?B m `ä +?mv M ;b tªv` - HB M H M iB
 @ h?"i F?¬M; M; ì- M; QÆB ç½ i?"i bU F?¬M; +ÁM #'i +S +ªK iB M? ;b- F?¬M; i?S ;
 h•K i?¬M +O M; QÆB ç½ iB M ç M +ªM? ;BÈB HBM? i?¬M; ?Q`M K„- +?B M w +| K
 p¬ Q+?X

L|B tQM;- *?B M æ H¢B F?¬M; M;WM; +ªK i?€M- +?„T i v K¨ çSM;- M;~M; ç-m M
M|B, óh `®i +m°+ ç½ ?B m p b b Q h?€M? çB M H¢B M?bM i`9M; M;QÆBXô

" M i`QM; i?¬M i?S+ +O "´M h¬M- ç i K T?•M i?¬M +kM; F?¬M; M;WM; FBM? ?½
h¬M ç½ pQÊi [m iQÎM; iQÊM; +O ?„M- M; v +ª +?B M w +¬M; FQ+? #€imv i +O *
bmv MX

æ®B pÈB M?[M; H|B M|B +O *?B M æ - "´M h¬M +,M #ªM F?¬M; ? ç wX æ i K T
b€i çQÊ+- i¢B F?QªM? F?„+ F?B *?B M æ ` i v- çQÊ+ ? B K„i +O "´M h¬M +?Êi
iB M ?¬M? T?•M iQ+? ç®B pÈB ?bM? i?S+ +¬M; FQ+? +O *?B M æ X

ó•K5ô

E?¬M; K°i iB M; ç°M;- +kM; F?¬M; +| #`i +S /`m ?B m ;b- K°i +?B m +?B M w +¬M;
+¬M; FQ+? p¨Q HBM? ?²M *?B M æ X

ósQ i5ô

J°i iB M; pªB `€+? p M; H MX æ #¨Q MY M;Q|B i` M +O *?B M æ M?Q #`K°i +¶ H
i`QM; M?€v K„i T?²M; H M- b m ç| ç°i M?B M M´imM;- iWM; KªM? pªB M?Ä M?Q #
T?Q

óæBM?5ô

:¬M M?Q ç²M; i?|B- +?B M ç Q i`„M; M?Q imv i i`QM; i v *?B M æ #¶M; M?B M tm
ç| pÐ i M i?¬M? K°i +?MK #°i T?`M K¨m i`„M;- iW HÁM; #¨M i v `ÆB tm®M;

h?|B ;B M +?B M ç Q i`QM; i v pÐ M€i +?d F?QªM; ? B H¬M ?¬ ?`TX .QÈB +?•M
iWM; iB M; M´ çBM? i B M?S+ |+ - iWM; KªM; ç`i HÈM ç´ bKT tm®M;- p¬ b®imv i ç
+m²M; #¢Q #„M imM; H M i`|B

*?B M æ +m®B +MM; +kM; #B M b„+ - i` M K†i ç½ F?¬M; +ÁM p m M; /m M;- M;QÊ+
M?Q; †T T?ªB K°i FbM? ç`+?X

ó"€+?5ô

*?B M æ v M H†M; #`i ç°M;- M?QM; i`QM; +Æ i? ?„M H¢B T?€i` i? M?•K M?Q p
+U+ M?Ä pW KÈB T?€i` F?¬M; H•m- F?Q i? i` M ç *?B M æ #¶M; M?B M i,M; p
K´v +?K+ i`QÊM; ç°i M?B M i`Î M M m €K- # M i`QM; ç-v `šv F?Q iS+ +m²M; #¢Q- ;
M;Q¨B #bM? ioM?- M?QM; # M i`QM; H¢B H¨ FBM? ç¨Q ?½B H½M;X

@ 5

*?B M æ #¶M; M?B M M;Y ç-m T?€i` K°i iB M; `Qi /¨BX hB M; `Qi M?Q ?| i?€M
i¨M i`|BX h` M #-m i`|B- M?[M; iB M; M´ i`-K i?`T p M; H M- iWM; KªM; HÈM K•v
K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? F?®M; +? iªM ` #®M T?Q - H° ` K°i F?QªM; i`|B K
h` M #-m i`|B t M? #B + M?Q çQÊ+ i~v `Y [m - K°i T?B M b Q i`|B H`T H€M? tm'
i`|B /¨v ç†+ - F?B iÄ F?B K| - /Q| M; M?Q ç M; T?®B ?ÊT +MM; *?B M æ X

ósQ i5ô

hW /QÈB / i` M p B i`€B ç i`¬M +O \*?B M æ #¶M; #„M ` K°i iB b€M; HÈM #^M;
M;¬B b QX hW b•m i`QM; #-m i`|B- K°i M;¬B b Q +?Êi HÈM H M- T?€i` €M? b€M
ç2M ç M t2M i?¬M? K¢M; HQÈB iW #-m i`|B H Q tm®M;- /Q| M; M?Q `i +?¨K- M?Q

h`|B ç`i +?Êi i®B b-K H¢B- M; v +ª #B M b Q +kM; i`Î M M m €K- +?d +ÁM H¢B #
F?¬M; i`m M;- F?¬M; M;WM; H`T H|2

LÆB M;U+ p¨ #KM; *?B M æ H¬M HQÊi ?B M b€m çB K b€M; ?bM? b QªK ç¢K- /O
i` M p B i`€B +`m i?¬M? K°i [mv i„+ F€ /B m- p` i`Q pW p†M iQÆM; çQÆM; pÈB #

"´M h¬M +kM; F?¬M; +| /`m ?B m Km®M ` i v- +?d +?¨K `½B M;~M; ç-m H M- i`QM
S?€ o¼M; L;•M J•m- HQ¢B #Ä i`i +ª ?QªQ- M?bM i?ŠM; p¨Q #ªM M;mv MX

h` M #-m i`lB- iWM; pÁM; K•v ç2M /B +?mv M #®M T?Q - H°` K°i F?QªM; i`lB b€M
K¬M; ?B M H M K°i p¬M; i`,M; b€M; i`2Q + Q HÆ HYM; - €M? b€M; #¢+ M?`M M?¢i
•K m p` K†i ç'i- T?€+ ?¼ M M M?[M; çQÌM; Mûi KÆ ?²

h`QM; K„i+O "´M h¬M- T?B M i?B M ç` M`v H¢B H` K°ii? ;BÈB ?Q`M iQ`M F?€+
+| K•v ç2M- F?¬M; +| b Q i`lB- F?¬M; +| ç¢B ç` +?d +| [mv i„+ p¬i"MX

ó"€+?5ô

G¢B H` K°iiB M; p M; M?ÄX S?Q i` M M;U+i`€B *?B M æ - 'M Fw ?bM? b QªK ç
i? iQ`M i?•M \*?B M æ H¢B H¬M M[ i,M; p¼iX "` F?Q i? M`vªM? ?QÎM; - "´M h
+QÌM; ç¢BX > B Hm²M; F?Q i? p +?¢K p`Q M? m M?Q ? B K½M? i?9 iW ?²M; ?Q

ó•K -K5ô

J†i ç'i MSi`X :B[ ? B M;QÌB- K°i F?2 MSi HÈM tmv M [m iQ`M #°J pU+X æ¢B
i?¢+? M|M; +?ªv iW HÁM; ç'i T?mM`

*?B M æ p K†i ?Ì?[M; - €M? K„i b€M; H M- M? K i?¢+? M|M; +?ªv T?mM` ç°i M
iÆ #,M; - T?•M #® i?`M? ?bM? [m¢i #„M p ?QÈM; "´M h¬MX a m F?B #„M` K'v i`
M?¼M /`v ç†+ #¶M; M?B M #B M K'i ;B[?Q F?¬M; - F?¬M; +ÁM imM; iQ+?

S?Q /QÈB M;U+i`€B \*?B M æ - K°i M;¬B F?€+ H¢B T?€i` €M? b€M; +?|B K„iX h
æ F?´M; H² i`QM; bm®i tm'i ?B M- p K†i #,M; H½M? - `M QÈ+ +ÁM K M; i?2Q p i
H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q "´M h¬MX

"´M h¬M F?¬M; pšM çSM; v M #'i ç°M- ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B çSM; ;B[i`lB ç
ioM? - +?d +ÁM H¢B iB M; ;B| H¢M? ;`Q i?ûiX h`QM; bU v M ioM? M`v- "´M h¬M ç°i
?Q F?¬M; X h`QÈ+ M; QÌB ?„M # i`QÈM; - p¬ b® iÆ #,M; /`v ç†+ ç°i M?B M tm'i ?B
S?QM; o•M o¬ E} H`K i`mM; i•K- p¬ b® iÆ #,M; T?€i` €M? b€M; H¢M? ç°i M?B M
FB K b„+ M?Ä #û ?QÈM; ` # M M;Q`B

L;|M i v +O "´M h¬M +?"K`½B çQ H M- p¬ b® FB K b„+ M?Ä #û /`v ç†+ HB M #„
#¬m i`lB

:¬M M?Q M; v F?B "´M h¬M tm'i i?O- *?B M æ ç°i M?B M #B M b„+- Km®M` i v
tm'i i?O "´M h¬M i?•i bU [m€M? M?

hWM; iB M; óiBM? iBM?ô M?Q /•v i?ûT çSi çQ¢M p M; H MX h`QM; ?Q F?¬M; M?Q
i` M M;U+ TªB *?B M æ - M;¬B b Q i?S iQ ç½ b€M; H M K°i MY #¶M; M?B M H¢B
b Q +ÁM H¢B i` M M;U+ p` #KM; ç m ?Q`M iQ`MªK ç¢K

a„+ K†i+O *?B M æ pšM F?¬M; ç´B- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B M?Q FBM? ç`Q ?½E
M`v H¢B +| i? /MM; M?[M; iÆ #,M; bBM? ` ç +„i çSi HB M ? [mv i„+ ;B[i p` #-

•M? K„i HQÈi [m ç¬B K„i K`m i`„M; #¢+ #,M; H½M? p¬ ibM? M?Q i?¬M HBM? +O
æ #¶M; M?B M`MM; KbM?- ç•v H` H¬M ç¬m iB M ?„M +ªK i?'v`MM; KbM?X

L?QM; *?B M æ F?¬M; TªB H` K°i M?•M p`i i-K i?QÌM; - +?Q iWM; bÊ ?½BX "´M
HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- M?QM; +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; i? +?B M

@ 5

*?B M æ [m€i HÈM K°i iB M; X h` M #-m i`lB- M?[M; iÆ M? ç M t2M pÈB K°ii®+
i`QM; M?€v K„i ?¢ tm®M; - /mM; M?"T p`Q i`QM; #MM ç'iX ` #B M M´B H M

h` M #-m i`lB- M?[M; M;¬B b Q p`i`,M; b€M; #¶M; M?B M # v H M T?Q i` M- #B
+?d +ÁM H¢B K°i T?B M F?¬M; ;B M ?¶M HQ¢MX

ó:`Q5ô

J°i iB M; ;¬K M?Q pk i`K ?²M; ?Q M; F?B i?B M ç` +ÁM +?Q F? B KÎiW K°i MÆB
ç M t2M # Q T?O iQ`M #°i?B M ç` p M; H M- hB T ç| K°i Hm²M; F?Q i`„M; KÌK`i

H M- F?¬M; M;WM; HQÊM [m M?X L?[M; MÆB Hm²M; F?Q i`„M; çB [m HQm HçB
F?¬M; F?Q +kM; ?| i?“M? #,M; imv i ç M t2M p“Q M? mX

L?B i ç° F?¬M; F?Q ç°i M?B M ;BªK tm®M;X “i i`B #’i ;B€+- “M h¬M ç½ #` *?B M
;B M F?€+X

",M; imv i M?Q b|M; HÈM F?¬M; M;WM; M?’T M?¬- iWM; +QM ó`²M; #,M;ô [m HçB
;B M +?mM; [m M? “M h¬M K°i i`QÊM;- +ÁM HçB ç m H` bQÆM; imv i KÌ K`i + Q

hQ“M #° F?¬M; ;B M ;B®M; M?Q K°i ?ªB /QÆM; #` ç|M; #,M;

ó:“Qô

GçB H` K°i iB M; ;-K p M; H M i` M #-m i`B K M? K¬M;X ",M; imv i +?mM; [m M?
i€K ?QÊM; i`“M p T?Q S?QM; o•M o¬ E}

@ ",M; S?QM; h?B M >ç5

",M; imv i M?Q M?[M; +ÆM b|M; HÈM- M?bM # M;Q`B +| p M?Q p¬ ?çB- M?QM; i
h`QM; K„i +O “M h¬M- F?¬M; +| #,M; imv i- +kM; F?¬M; +| `²M; #,M;X h`QM; ?
#ç+ HçB TªM +?B m M?[M; pÁM; FûM iÆ /`v ç†+ F i ?ÊT i?2Q [mv Hm”i M”Q ç|-
iQ”M +| i? +„i M;QÌB i?“M? ? B çQçM

“M h¬M pšM #’i ç°M; M?Q M9BX L; v F?B #,M; HQM; ç M ;-M- ?„M ç°i M?B M H
[m M?K M; i?2Q K°i pÁM; ?QªM? M?“M M?çi- ’M tm®M; ;B[i`€M +O #,M; HQM;

h`QM; +QM M;QÌB K”m i`„M; #ç+ # M i`€B- # M i`QM; M?[M; FûM iÆ /`v ç†+ M?Q i
+Q`9i HçB- b m ç| H` TªM SM; /•v +?mv M ;B®M; M?Q ó?B m SM; #`B tQÆM;ô -
pĐ i M

>B m SM; /QKBMQ, t T +€+ H€ #`B /UM; i?ŠM; b€i M? m- ç~v M;½ H€ ç-m i?b +€

ó•K5ô

hQ”M #° óªB /QÆM; ç|M; #,M;ô ç m i M pĐ- ?| i?“M? K°i T?B M MQÈ+ #B M K M
*?B M æ /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; FBM? M;ç+X L; v F?B M;| M i v +O “M h¬M ’M tm
i v TªB` - i` M i v tm’i ?B M K°i p i M Si F?¬M; ;B MX “M i v +O ?„M M?Q iB +
b m ç| H’v` K°i i? M? +?B M ç Q /”B ?ÆM #®M i?QÈ+- i` M b®M; ç Q +| K°i çQÌM
æ Q +?Q tm’i- w ç½ ç M i`QÈ+X \*?d H` ç Q w # M ç-m- iQ”M #° F?¬M; ;B M ç½`
;B M bBM? bBM? /B i /B i

LB K iBM +O *?B M æ ç m Î K°i ç Q M`vX *?†i ç Si i’i +ª- #’i Hm”M [mv i„+ M”Q-
*?B M æ ç m M„K +?„+ +| i? K°i ç Q ?Ov /B i- +?Q /M H` “M h¬M +kM; F?¬M; M;

æ•v +?QM? H` +?¶ /U +O +O ?„M +U+ ?çM ç Q ççQ, óM?’i ç QôX

J°i ç Q tm’i` - “M h¬M ç½ ?Q”M iQ”M M^K i`QM; T?çK pB # Q T?O +O ç Q i?

G’v ç Q- ;BÆ ç Q- +?ûK tm®M;- ?”M? ç°M; M?Q MQÈ+ +?ªv K•v i`¬BX óL?’i ç Qô
+| i? M;„M +ªM çQÈ+X

h?€B *´ ç M?’i ç Q iWM; ?Ov /B i +ª J pU+ K°i H¬M M[ç½ tm’i`

jjjX *?QÆM; jjj, *?B M "B *- æ°+

Jti ç'i F?¬M; M;WM;`mM; +?mv MX æ Q F?Q M?Q Km®M ?Ov i`ìB /B i ç'i i`"M M
i`QM; +Æ i? \*?B M æ - K°i ç¢Q ç Q F?Q Kì K`i M?Q F? B i?B M T?€+? ç` - K M; i
i` M i`ìB #`tm®M;X " M #ì æ Q pU+- iWM; +¶ bQÆM; KM M?Q p¢M M;U T?B M? M
/`B p T?Q i`QÈ+X S?Q b m *?B M æ - K°i i-M; #,M; bQÆM; M?"M M?¢i iW /QÈ
K°i i®+ ç° K„i i?QìM; F?| M?b M i?`v çQÈ+X

h` M çdM? ç-m p M; H M iWM; iB M; M´ ó-K -Kô- K°i T?B M i`„M; t| M?Q b|M; #
?QÈM; "´M h¬M ç M; çSM;

h`ìB ç'i K°i K`m imv i i`„M;- M?B i ç° F?¬M; F?Q ;BªK tm®M; ç M KS+ i?`T M?`iX
ç Q FB - M; v +ª F?¬M; F?Q ç m ç¬M; H¢BX h`QM; ?Q F?¬M;- iWM; M;¼M M9B #,M
F?Q- ?Q imv i`Q ¢i iW i-M; K•v`ÆB tm®M;

æ®B Kti pÈB K°i ç Q +QìM; ?½M M?`i +O \*?B M æ - "´M h¬M p®M çSM; v M #`i ç°
M;QìB- +?•M i`€B ç¢T H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- +ª M;QìB ç°i M?B M #B M K`iX

*MM; H9+ ç|- i?- M i?S+ F?´M; H²+O *?B M æ p®M pšM i`T i`mM; i` M M;QìB "´M
SM;X J`i`QM; [m€ i`bM? M`v- *?B M æ F?¬M; ? +ªK M?"M çQÈ+ ç®B T?QÆM; p`
ç i?Q€i F?ÄB i?- M i?S+ T?QM; iÄ - +S M?Q p`v ?Q F?¬M; #B M K`iX

v i?S+ F?´M; H² i`QM; +Æ i? \*?B M æ H`T iS+ T?€ F?¬M; # v` - # Q i`MK K¶B H
M?Ä- M?QM; pšM F?¬M; T?€i ?B M` #`i +S /`m ?B m ;b +?Q i?`v "´M h¬M ç½ T?€

.U i?2Q +ªK ;B€+ iW #B m ?B M i`QM; ç Q i? +O \*?B M ç Q i`mv M ç M- "´M h¬
#B M K`iô i`QM; F?¬M; F?Q- i`i +ª F?Q iS+ +kM; F?¬M; tªv` #`i +S i? v ç´B ;bX a
F?¬M; ? /šM ç M /šM ç M K°i T?ªM SM; M`Q F?€+- MÆB K` v ç½ çSM;- M; v +ª M?
i`QÈ+ F?¬M; ? i? v ç´BX

óG`K b Q +| i? \ô \*?B M æ i`QM; HÁM; FBM? ?½BX GQ¢B ibM? ?m®M; M`v ç½ ?
?„MX

æ®B Kti pÈB K°i ç Q #€ ç¢Q M?Q p`v- Km®M T?€ pÐ F?¬M; ;B M +?¢v i`®M +kM
L?QM; i®+ ç° K°i ç Q M`v +O *?B M æ imv i ç®B M? M? M?Q +?ÈT- K†+ /M bQ p
u „+ pšM +ÁM +| +?9i +? M? H +?- M?QM; +kM; F?¬M; FûK ?ÆM # Q M?B mX

Jm®M +?¢v i`®M i`QÈ+ K°i ç Q M`v H` çB m F?¬M; i? X *?B M æ i?•M K M; ?mv
M|B H` pä ?¼+ #,M; ?`M ç M?`i i?B M ?¢X .QÈB i€+ /KM; +O K°i ç Q- M; v +ª F
ç¬M; H¢B- Km®M T?€ pÐ F?¬M; ;B M +`M; F?| F?,M ?ÆMX

*?Q /M ç®B T?QÆM; T?€ pÐ F?¬M; ;B M +?¢v i`®M- *?B M æ +kM; iBM iQîM;- K
F?¬M; ;b F?¬M; i? T?€ pÐ M`v ?Q`M iQ`M +| i? +?ûK M€i +ª F?¬M; ;B M i?¬M; ç

E?¬M; +| #`i +S /`m ?B m ;b +?Q i?`v F?¬M; ;B M i?¬M; ç¢Q ç½ #` Kî`

h`i +ª M?[M; p + M`v +?d tªv` i`QM; K„i

ó•K -K5ô

J°i ç Q ?¢tm®M;- #®+ H M M;`M i-M; imv i i`„M;- iQ`M #° J pU+ ;¬M M?Q bKT ç
+?•M *?B M æ FûQ /`B p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X hW i`QM; F?2 M Si`°M; HÈM c
K M; i?2Q iWM; /ÁM; M? K i?¢+? M|M; +?ªv ?WM; ?U+X *?d H`- M? K i?¢+? M|M;
Kti ç'i HB M M? M? +?|M; M;QM; F i- ?| i?`M? i? `„M`ÆB tm®M; i`Î H¢B- F i i?

:¬M M?Q M; v b m F?B *?B M æ tm`i i?O- K°i i? M? FB K ç°i M?B M tm`i ?B M i`
i?šM; p`Q +´- +?QM? H`æ L;k EB K æªKX

*?B M æ M;~M M;QìB- ? B i v +-K ç Q pšM /mv i`b iQ i? +?ûK` - çSM; v M F?¬M

J°i çQ¢M M?Ä +O æ L;k EB K æªK ç•K [m / *?B M æ X J°i p i K€m M?¢i iW i` M
tm®M;- +?"K`½B +?bK p`Q i`QM; p¢i €Q

*?B M æ v M H†M; #'i ç°M;- F?¬M; ? +| +?9i w ç`M? T?ªM F?€M;- +kM; F?¬M; M;
H Q½M; FB M?B K çÄ +ª pç i €Q i`„M; iBM?

"´M h¬M +kM; v M H†M; #'i ç°M;- pšM /mv i`b iQ i? +¬K FB KX h`QM; +QM M; QA
K°i ççQ ç Q F?Q KÌ K`i F?¬M; M;WM; +?ûK` - +?QM? H` K°i ç Q pW `²B *?B M æ

hW tm`i ç Q ç M +?ûK tm®M;- i`i +ª F?¬M; M;WM; i?¬B /B M i`QM; K„i +O "´M h¬
K`m i`„M; #ç+ # M T?ªB HçB T?ªM +?B m K°i +ªM? iQÊM; F?€+X

J°i ç Q ?Ov i?B M /B i ç` # M +QM M; QÆB i`€B K¶B K°i H¬M i?¬B /B M- i`QM; K„i
bBM? #B M ?| `i M?Ä- +`M; i? K M; QM; i?"i p` iQÌM; i`M- H¬M ç¬m iB M b m F?I
M M p[M; +?„+ p` `ä `M; X

h`QM; K„i T?ªB- iWM; FûM iÆ K`m i`„M; #ç+ T?ªM; T?`i M?Q +| bBM? K M?- iU /Q
i?"M? F i +`m +U+ F€ T?S+ içT

@ h F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O M; QÆBX

a m K°i H9+ i`¬K K†+ K°i- \*?B M æ +m®B +MM; H M iB M;- i`QM; K„i i?Q€M; ?B
KÎ KB M;- +´ ?¼M; ?Qç i ç°M; H M tm®M;- KkB FB K +O æ L; kEB K æªK HçB ç•K
M M K°i H¶ ?´M;- K€m H Q½M; +?ªv` +`M; M?B m- M?QM; ?„M HçB ;B®M; M?Q F

@ *| i? M|B +?Q i #B i M; QÆB H`K +€+? M`Q i?Q€i F?ÄB K°i ç Q M`v ? v F?¬M; \

*?B M æ M; ~M; ç¬m H M- M?bM p`Q ? B +QM M; QÆB K`m i`„M; #ç+ ?Ì ?[M; +O
KQM; X

*?B M æ p®M /U iQM?- K°i ç Q tm`i` - "´M h¬M +?Q /M F?¬M; +? i +kM; M?`i ç
F?¬M; i? +?çv i`®M- +?d +| K°i +QM çQÌM; i?`i #çBX h?2Q /U iQM? +O *?B M æ
"´M h¬M +?QM? H` tm`i i?O ç®B F?€M; X

L?Q p`v- M; v +ª M m M?Q i?m - *?B M æ +kM; iU iBM b) F?¬M; [m€ i?ªK- +?Q Q
"´M h¬MX

L?QM; H¬M M`v- \*?B M æ HçB i?"i bU M; Ð M;`M; "´M h¬M ç°i M?B M #B M K`i- F
M`Q- b m ç| HçB ç°i M; °i tm`i ?B M # M M; QÌB- ;B®M; M?Q M; v iW ç¬m v ç½ çSM;

>`M? ç°M; +O \*?B M æ +kM; iQÆM; çQÆM; pÈB pB + M; ¬K +?`m i?m X :-M i, M, H
;B€ içB T?QÆM; /B M +¬M; HU+ F?¬M; # Q M?B m M; QÌB +| i? + Q ?ÆM ?„M- i?
óM; QÌB ô i`QÊ+ K†i F?¬M; +| iB M; i, K ;bX L; mv M M?•M /mv M?`i- +?d +| i? H` çç
HoM? M; ° [mv i„+ ç½ pQÊi t Kbm?X

aU i?Ä ?B T +O *?B M æ pšM +?Q ç´B H`v çQÊ+ +•m i`ª HÌB +O "´M h¬MX h`Q
ç Q FB F?¬M; M;WM; H†T HçB- +MM; pÈB #B M ?| +O FûM iÆ [mv i„+ i`QM; K„i

"´M h¬M /QÌM; M?Q ç®B pÈB K°i ç Q pW `²B +O \*?B M æ +ªK i?`v p¬ +MM; ?SM
K†i HçM? HMM; +O ?„M pšM F?¬M; +| K°i +?9i T?ªM SM; M`Q- +?d +| K€B i|+ /
H QÊMX

*?B M æ v M H†M;- F?|2 KB M; H°` p +QÌB F?´- T?€i` K°i iB M; i?Î /`BX

u m +¬m +O K°i ç Q FB ç®B pÈB iBM?- F?Q- i?¬M ç m iB m ? Q `i HÈMX J°i ç Q
+?•M HU+ i`QM; +Æ i? X \*?B M æ ç½ F?¬M; i? i`QM; i?ÌB ;B M M; „M iB T iK+ tm

h`€B HçB "´M h¬M pšM `i M?`M M?½- ?B M M?B M i`€M? F?ÄB K°i ç Q FB pšM
F?Q +O vX

_`i M? M?- [mv i„+ HoM? M; ° K` "´M h¬M i?m ?Qç+? çQÊ+ iW i` M M; QÌB *?B M æ
çB K +m®B- ?bM?ªM? i`QM; ç¬B K„i #B MªQ +`M; M? M? ?ÆMX

*?B M æ ç°i M?B M #B M b„+¬KB M; F?) KÎ` - FBM? ?½B M?bM p`Q ? B +QM M; Q
> B +QM M; QÆB K`m #ç+ #, M; H½M? p¬ iBM? H9+ M`v ç²M; i?ÌB T?ªM +?B m`
ç Q F?Q ?MM; ?"m T?O tm®M;- K°i ç Q FB #¶M; M?B M FûQ HçB ;¬M- M?bM i?"

i?"M?X h`QM; K°i ç Q i¢Q i?"M? iW M?[M; FûM iÆ [mv i„+ T?S+ i¢T- K°i M; QÌB € #QÊ+ iWM; #QÊ+ K°i- +?"K`½B /B +?mv M # M i`QM; X L?[M; MÆB K`?„M çB ç M i?S+ iU ç°M; i`€M?` X h?•M i? +O M; QÌB €Q i`„M; FB +kM; F?¬M; M; WM; #B M ;B®M; +QM M; QÌBX hW ç-m ç M +m®B- F?¬M; K°i bÊB iÆ M`Q +| i? +?¢K p`Q i?• L; QÌB €Q i`„M; FB M; ~M; ç-m H M- # M /QÈB K€B i|+ /`B H°` ? B +QM M; QÆB h¬M5

ó>„M ç½ i`€M? F?ÄB K°i ç Q M`v M?Q p`v5ô h•K +O \*?B M æ p®M #bM? ioM? K' F?¬M; +ÁM #bM? ioM?- i`QM; HÁM; M?Q FBM? ç`Q ?½B H½M; M?'T M?¬ #`i ç`M?) \*?B M æ ç½ ;†T [m p¬ b® M; QÌB p` p¬ b® ç®B i?O- i`QM; ç| +kM; F?¬M; i?B m M M?QM; - ?„M +?Q # Q ;Bì ;†T [m +| M; QÌB H¢B T?€ ;BªB K°i ç Q M`v M?Q p`vX

"´M h¬M p K†i ?ì ?[M; - i`QM; ? B +QM M; QÆB K`m i`„M; #¢+- i'i +ª ?bM? ªM? #B ç|M? M? +?|M; +?bK p`Q b•m i`QM; K„i- +?d +ÁM H¢B K°i T?B M i`„M; #¢+ #„M; H M?bM ç M; tm®M; M?•M ;B MX

J°i +¶ b€i F?Q +QÌM; imv i T?€i` - "´M h¬M F?¬M; M|B K°i HÌB H"TiS+ ` i v- æ K M; i?2Q K°i +?9i /'m ?B m ç•K i?ŠM; p`QX E?¬M; +| i? M? i? FBM? i?B M ç°M; iS+ F?B M M; QÌB i bÊ ?½B- +?d +| K°i FB K`i #bM? i?QÌM;

*?B M æ H"TiS+ #B M b„+- HB M +QÌB M|B,

@ h?U+ HU+ +O M; QÆB [mª i?"i`i K¢M? M?QM; i +kM; F?¬M; +?d H`M; QÌB çS # M ç-m +O i p®M F?¬M; +-M bY /KM; ç M HU+ HQÊM; M`v- M?QM; ?¬K M v H¢E /MM; X

o¬ b® F?¬M; ;B M i`MM; i`MM; çB T çB T tm'i ?B M i`QÊ+ M; QÌB \*?B M æ X \*?d i i?B i H"Ti?¬M; p¢M i-M; F?¬M; ;B M i`QÊ+ M; QÌBX a„+ K†i "´M h¬M F?¬M; ? #B #bM? i?QÌM; X æ L; kEB K æªK HQÊi [m - p¬ b® i-M; F?¬M; ;B M M? M? +?|M; #

o`i`Q +O ? B M; QÌB F?¬M; i? v ç'B- M?QM; +ªM? p`i +?mM; [m M? H¢B M? M? +? ç½ i`î i?"M? K°i T?B M ?¶M ç°MX > B M; QÌB K°i H-M M[#B M K'i F?ÄB J pU+X

S?Q b m *?B M æ - K°i T?B M F?¬M; ;B M ç2M F`i +| +?m pB K'v i`QÊM; ç°i M?B F?¬M; ;B M M`v ?Q`M iQ`M i`®M; i`ªB- +?d +| K°i K° T?¬M M?¬ H MX S?Q i`MT? ?bM? pm¬M; - i` M #B +| F?„+ K°i +?[ ó+?B Mô iU `²M; # v T?QÊM; K9 - M?Q Km

" M M; Q`B T?¬M K° H¢B H` K°i T?B M ?Q p¬- ;B®M; M?Q K°i F?¬M; ;B M i`Æ i`¼B ;B M # Q T?O K°i +¶ F?Q iS+ i? HQÆM; K` #B i`€M; - i`QM; #B i`€M; H¢B ~M; B'm æ L; kEB K æªK #¶M; M?B M M? M? ?ÆM- p¬ b® F?¬M; ;B M i M pÐX JkB FB K M?"M M?¢i M?Q +| M?Q F?¬M; - i`U+ iB T ç•K p`Q M; U+ *?B M æ - M?QM; F?B +/ F?¬M; i? iB M i? KX

ósQ i5ô

ósQ i5ô

ósQ i5ô

ósQ i5ô

"®M iB M; ;BÁM ;B½ p M; H MX hW i`QM; K° #B i`Æ i`¼B- #®M bÊB tQ+? b„i iQ # ;B®M; M?Q i v M; QÌB ç•K p`Q i`QM; iS +?B +O \*?B M æ X hWM; /ÁM; K€m HQ½M æ +?ªv p`Q #®M bÊB tQ+? b„i iW #®M T?QÆM; ?QÈM; ç•K p`Q i`QM; ?mv i K¢+? L; v F?B tQ+? b„i ç•K p`Q ?mv i M?K+ +O \*?B M æ - iQ`M #° F?¬M; ;B M +O #B ç iB M; óQM; QM; ô- F?Q iS+ +O *?B M æ ç°i M?B M #B M ç'B- ;B®M; M?Q ç½ ?Q`M ;B M M`v- F?¬M; i? i€+?`lBX

h`QM; F?¬M; ;B M M?Ä ? T +?m pB K'v i`QÊM; - iWM; pÁM; b|M; ;ÊM ªK ç¢K iÄ ` - L; kEB K æªK H"TiS+ F?¬M; i? iB M i? KX

@ E?¬M; M M i?Y M[5 h M|B`²B- i F?¬M; i? ç€M? #¢B M; QÆB- M?QM; M; QÆB
 *?B M æ i?ªM M?B M M|B- F?¬M; ? +?m~M #`i?®B HmB- M?[M; +kM; F?¬M; +?m
 @ h`W T?B H`i iU KbM? M; mv M wX
 E?B *?B M æ M|B M?[M; H`B M`v- i`QM; #B ç€i`Æ i`¼B #¶M; iÄ ` iWM; Hm²M; F
 `½B H M ` i`QM; F?¬M; ;B M +?m pB K'v i`QÊM; X
 *QM M; QÆB +O "´M h¬M #¶M; M?B M +Q`9i H¢B- b m ç| H¢B KÎ HÊM- S?€ o¼M
 /KM; - i? ;BÊB ç2M i`„M; H¢B ?B M`
 h`QM; €M? K„i +O "´M h¬M- iQ`M #° T?¬M K° ç m iB m i M M?Q F?|B- +?d +ÁM H
 i`M- T?S+ i¢T ç M KS+ F?B M +?Q F F?€+ F?| iBMX h`QM; w i?S+ ?ªB +O ?„M-
 i?iB F?¬M; M; mv M ç` K¬T?ÄM; K`i?`M? - K'v bÊB FûM iÆ K`m t M? HK+ H'v çQÊ
 ç°M;
 GQ¢B #Ä i¢T MB K- i?ŠM; ç M #ªM M; mv MX
 h`QM; K„i "´M h¬M F?¬M; M; WM; #B MªQ- M?[M; FûM iÆ T?S+ i¢T M? M? +?|M; `/
 /Q p¬ b® FûM iÆ +`m i?`M? - K°i FB M ç #`Q #`M; iÆ i^K HŠM; H†M; M^K v MX E
 i`QM; K„i +O "´M h¬M K°i F?„+ - b m ç| H`T iS+ #` S?€ o¼M; L; •M J•M T?•M; BªB
 i?`v i?S ;bX
 •M? K„i M?bM H M- i`QM; K„i +O "´M h¬M- #B ç€ ?bM? pm¬M; i€M T?€i` €M? b€
 çÄ iQÆB M²M; ç`K
 J°i K`m çÄ iQÆB [m, /`
 J°i bÊB iÆ K`m çÄ`®B`2M i`QM; +QM M; QÆB +O "´M h¬M T?B m i€M
 @ GoM? M; °i?"i HÊB ?¢B J†+ /M i F?¬M; #B i M; QÆB p`EB K h?¬M`®i +m°+ +|
 M?Q M; QÆB ç½ ç M ç•v i?b +kM; t2K M?Q H`M; Q`B +| /mv MX L m M?Q M; QÆB i`
 M`v- p`v i?b ç| H`K v K„M +O M?•M i°+ æ M H9+ ç| - M m M?Q M; QÆB Km®M H'v
 .Si H`B- \*?B M æ HB M çB p ?QÊM; F?¬M; ;B M ?Q p¬ # M M; Q`B
 óE2M; 5ô óE2M; 5ô óE2M; 5ô óE2M; 5ô
 hS +?B *?B M æ `mM H M- T?€i` #®M iB M; H2M; F2M; X "®M bÊB tQ+? K`m p`M
 #B K` - pŠM K| + i¢B iS +?B \*?B M æ - / Q ç°M; ;B[ F?¬M; i`mM; - p +?¢K p`Q
 `ûQ `„i- i?2Q *?B M æ #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M; p¬i`M
 "´M h¬M ;B®M; M?Q F?¬M; ? M?bM i?`v- ç K†+ +?Q \*?B M æ `iB çBX J°i H€i b
 i`QM; F?¬M; ;B M MÆB #B ç€ ?bM? pm¬M; i`Æ i`¼B- ç®B K†i pÊB #B ç€- +?"K`
 ó"´M h¬M ô h`QM; i?•M i? - ç i K T?•M i?¬M p°B F m H MX
 L?QM; "´M h¬M pŠM #`i ç°M; - F?¬M; ? +| #`i +S TªM SM; ;bX
 óL; QÆB ç`M? ç K†+ +?Q HBM? ?²M i T?B m Hv i`QM; ?Q F?¬M; - +m®B +MM; iB
 T?•M i?¬M`®i +m°+ F?¬M; +ÁM ?¬ ?Q€M- bmv M; ?o K°i +?9i- HB M i`U+ iB T ç€
 HBM? ?²M +O "´M h¬M ç| H`# T?•M i?¬M TªB i?O ?° +?Q M? mX
 Zmª M?B M- "´M h¬M`®i +m°+ +kM; +| TªM SM; - i v TªB HB M pmM; H MX J°i H
 HB M # Q #¼+ H'v HBM? ?²M S?QM; o•M o¬ E}- tmv M [m ?Q F?¬M; ç2M F`i- +m
 F?¬M; ;B M # v p`Q i`QM; çdM? EB K +€+X
 L?[M; iB M; `Qi i`M M; "T F?„T EB K pU+X h'i +ª +?B M bo +O EB K *€+ ç m +ªM?
 p T?Q €M? b€M; K`m HK+ M?Q FBM? ?²M; HQÊi [m #-m i`iB- `ÆB tm®M; i` M E

jj9X *?QÆM; jj9, ",M; *mM; >bM? o¢M

hB M; T?B M ;B€T p +?¢K p"Q M? m p M; H MX " M /QÈB EB K +€+- K°i M?|K >C
?Q" M; FBK i`QìM; FQ+? M?Q i?Ov i`B m +?¢v p ?QÈM; ¢dM? M9BX

h` M #-m i`ìB +kM; +|`i ¢-M; ¢ iY EB K +€+ iW #®M T?QÆM; # v iÈBX .QÈB K M
E}- iQ" M #° EB K pU+ ¢ m + M? ;€+ p- +MM; M;?B K M;ti- #'i +S ¢°M; ioM? ;b ¢ m
+?9 w +O ¢ iY EB K +€+- ?m®M; ?² H" ¢°M; ioM? HÈM M?Q p"vX

æ¢Q €M? b€M; tmv M [m F?-M; ;B M FB +?Q /M +€+? `i t +kM; +| i? M?bM i?'v
iB M; `Qi +?|B i B M?Q p"vX

S?Q i`QÈ+ EB K +€+ ¢² b°- Kti ¢'i MSi` i?"M? K°i ?mv i ¢°M; - # M +¢M? ¢€ pKM
¢°M; - K°i Hm²M; b€M; K"m HK+ H'T H€M? ¢ M; +?"K`½B HQm ¢°M; - K°i p"i i? M
+®B t v F?-M; M;WM; ;B½v /K - T?bM? H M- ;B®M; M?Q K°i i`€B iBK ¢ M; ¢"TX

hW # M /QÈB ói`€B iBKô ¢ M; ¢"T M"v- iWM; iB K"m HK+ KÄM; K M? #„i ¢-m i`"M
[m - ¢dM? EB K +€+ p®M i`KB HOB +?d +ÁM H¢B K°i T?B M M9B ¢€- H9+ M"v H¢B
i-M; +•v +Ä /"v ¢†+ KÈB pÈB i®+ ¢° /MM; K„i i?QìM; +| i? M?bM i?'vX

@ hªM` 5

J°i iB M; óF iô p M; H M- h`b h?QÆM; p Kti M;?B K i9+ ¢~v +Y - iW # M i`QM; EE

J†+ /M F?-M; #B i tªv` +?mv M ;b- M?QM; +?9M; ¢ iY EB K +€+ pšM M;?2 i?2Q-
¢SM; i¢B ¢dM? M9B F?-M; t X

@ aQ T?K- H" M;QìB b Q\

h`b h?QÆM; /Q /U- +m®B +MM; pšM ?ÆB M;B M; M;QÆB p T?Q i`QÈ+- H M iB M

o"i i? +´ [m€B M"v ¢°i M?B M tm'i ?B M i¢B ¢dM? EB K +€+- `i F?| M|B H" T?9+
€M? b€M; ¢Ä t M? HQÈi [m #-m i`ìB- h`b h?QÆM; H¢B +ªK ;B€+ ¢QÈ+ K°i iB F?C
iS+ ¢†+ #B i +O bQ i-MX

L?[M; iB M; ó#bM? #bM?ô iW # M i`QM; ói`€B iBKô K"m HK+ p M; H M- b m ¢| +ª i
/-M ?| i?"M? ?bM? i? +O K°i M;QìBc iS +?B- i?•M M;QìB- M; v +ª bÈB i|+ ¢ m H

@ aQ i-M5

J†+ /M bÈK ¢½ [m2M i?m°+ ¢®B pÈB M?[M; +?mv M +´ [m€B T?€i bBM? i` M M;Q
F?B M?bM i?'v [m€ i`bM? #B M ?| M?•M i?•M M"v- h`b h?QÆM; pšM +ªK i?'v FBM

@ J¼B M;QìB HmB` 5

h`b h?QÆM; pmM; i v TªB H M- >Q" M; EBK ;B€T bo +?mM; [m M? HB M M?Q i?O
M9B- M; v +ª M?[M; ¢ iY EB K +€+ i` M #-m i`ìB +kM; iªM p +€+ ?QÈM;X

h`b h?QÆM; M?Q iB +?ÈT H Q p"Q i`QM; EB K +€+- F?-M; H•m b m ¢½ K M; K°i i

" M i`QM; ?mv i ¢°M; - K°i i?•M i? v m ¢m®B pW KÈB bBM? ¢ M; `mM`~v ¢SM; H
¢-m`k tm®M; - i?•M i? tQ+? Hă ;B®M; M?Q H9+ M"Q +kM; +| i? M;½ ¢BX

@ J M; v T?K+ [m ¢•v5

S?QM; o•M o¬ E} M;?B M; M;QìB M|B pÈB h`b h?QÆM; - M;[F?Q v m Èi ;B®M; M?
? B ?„M ¢9+ H¢B i?•M i? X

h`b h?QÆM; ¢2K #° v T?K+ K"m i`„M; MûK [m - b m ¢| HmB p T?Q b m p`B #QÈ+-

S?QM; o•M o¬ E} /m¶B i v TªB` - H" M / +| +?9i i€B M?Êi- ; -M M?Q +SM; ¢ì- ? B
+MM; +kM; F T H'v #° €Q #`Q i`„M; i`QÈ+ F?B`ÆB tm®M;X h'i +ª ¢°M; i€+ M"v i?C

S?QM; o•M o¬ E} ?W K°i iB M; - ¢°i M?B M /MM; bS+ ¢2K #° v #`Q K"m i`„M; /"v +°

>„M M†M; M i?Î` K°i?ÆB- i?•M i? F?¬M; M;WM; H v ç°M;- tQ v M;QÌB H¢B- pV
F?B T bÊ +O h`b h?QÆM;X

@ aQ i¬M M;QÌB pã +¬M; +O M;QÌB ç½ K'i ? i\

h`b h?QÆM; ?€ ?®+ K²KX

@ >Q E?¬M; M M H°` M;Q`B5 *?mv M M`v M|B ç M i?b `i /`B- b m M`v +| i?ÌB;
i¢B ç +?Q i v M i oM? K°i +?9i- +QM +kM; HmB ` çB5

G9+ M`v S?QM; o•M o¬ E} i?Q¢i M?bM v m çm®B M?Q K°i çS i` bÆ bBM?- €M? K
p¬ HU+- ?bM? /€M; +U+ F€ m QªB

@ o•M;5

©M? ?QÎM; i`QM; i?ÌB ;B M /`B F?B M +?Q h`b h?QÆM; p¬ w i?S+ +?„T i v +9B ç-
i`-K M;•K +?®+ H€i- +m®B +MM; KÎ KB M; ?ÄB,

@ aQ i¬M- i?“i bU F?¬M; +-M +QM ?¶ i`Ê b Q\

S?QM; o•M o¬ E} pšM [m v HQM; p T?Q h`b h?QÆM;- v M H†M; F?¬M; M|B ;b- +
F?QªM? F?“+ M`v- i?•M i? +O ?„M i?Q¢i M?bM +| p i`Î M M +QÌM; i`€M; ?ÆM F
M?Q i`QÊ+- +ÁM F?¬M; #^M; K°i M;QÌB i?QÌM; i`QÊ+ H9+ T?B i?,M;-X

h`b h?QÆM; i`QM; HÁM; i?Î /`B K°i iB M;- M;~M; ç-m çB p ?QÈM; EB K +€+ çB ç
M?B M M;WM; H¢B- tQ v M;QÌB çB p ?QÈM; +?•M M9B- K°i H€i b m ç½ #B M K'i p

óaQ i¬M poM? pB M H`M?Q p”v F?¬M; +-M M;QÌB F?€+ i`Ê ;B9T ô

h` M çdM? M9B- S?QM; o•M o¬ E} F?Q M? +?•M M;²B tm®M; # M i`QM; ?mv i ç°M;
ç€- ç|M ;B| M9B i?´B [m - ;K+ ç-m tm®M;- F?¬M; ? +Y ç°M;X J€B i|+ ç2M ~K QÈ
ç K +?“K`½B T?“i T?ÆX h`QM; #|M; ç K ~M QÈ+ p M; H M K°i i`”M iB M; M;€v- F?i
iK+X

>„M ç½ [m€ K i KÄB `²B

J°i ç K M`v- iQ`M #° çdM? EB K +€+ +?d +ÁM H¢B K°i KbM? S?QM; o•M o¬ E}X “
>Q`M; EBK ;B€T bo im-M i` K¶B F?B HQÊM [m p€+? M9B ç m F?¬M; M?“M çQÊ+
ªM? +¬ ç°+ K`K i KÄB- /-M /-M /mM; M?“T p`Q #|M; ç K +`M; M;`v +`M; b•m

QPQ

hmv i pU+X

J°i #|M; i`„M; iW i` M #-m i`ÌB M? M?“M; ç€T tm®M;- K M; i?2Q #®M bÊB /•v tQ-
+MM; M´B #”iX h`QM; F?B #|M; i`„M; ?¢ tm®M;- T?Q b m H'T H€M? FBK [m M;
p¼M; ?Q F?¬M;X

J°i H€i b m- *?B M æ i?•M K†+ ç #`Q ç½ ?¢ tm®M; ç` çB K +k +O *?B M æ +m
ç•vX L;¼M M9B #,M; F?´M; H² M`v ç½ K'i çB \*?B M æ +mM; i¼ i`MX h¢B MÆB M
;½ ç iY *?B M i°+ pšM M?Q i`QÊ+ çSM; i?ŠM; M;QÌB- # Q [m M? +ª iÁ *?B M æ
M?9+ M?Q+?- €M? K„i M?bM +?,K +?9 p T?QÆM; t

@ h? K FB M ç [m•M5

>¬K M v- çdM? M9B M`v +?d +ÁM H¢B K°i b® *?B M i°+ i?O p *?B M æ T?QM; +M
/QÈB- M?[M; ç iY *?B M i°+ +ÁM H¢B iW H•m ç½ çB ç M *?B M æ ?`M? +mM; KÈ
F?¬M; +| # Q M?B mX

@ æSM; H M ? i çB5

•M? K„i +O *?B M æ M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÊ+- ®M; i v €Q T?“i K°i +€B- H½M?

@ h¢ ÆM ç [m•M5

"®M p`i`QÎM; H½Q i|+ #¢+ HB + M? m- +?"K`½B çSM; H MX

•M? K„i+O ç¢B i`QÎM; H½Q HQÈi [m #®M bÊB tQ+? b„i`k tm®M; i` M ç'i T?Q b
M?B M +?'M ç°M; ,

@ æ [m•M M;`B M;`B ç½ çB [m MÆB ç|`²B\

o`B i`QÎM; H½Q F?€+ M;?2 p"v +kM; +ª FBM?- ç²M; HQ¢i M?bM p T?Q #®M bÊB t
æ X "®M bÊB tQ+? FB K|+ p`Q M?[M; #° T?"M i?•M i? +O *?B M æ - iW H•m ç½
?²M;X

óh¢B b Q H¢B M?Q p"v ô " p`i`QÎM; H½Q +ÁM H¢B +kM; iÄ` F?B T bÊ- ? B +€M
M„K H'v +€M? i v *?B M æ - M?QM; ;B[çQÎM; ?bM? M?Q M?È ç M i?•M T?"M +O
i`Î p - €M? K„i FBM? ?½B F?¬M; M;ÈiX

@ G` B\ \_®i+m°+ H` B ç½ #S+ ç [m•M ç M ibM? i`¢M; M`v- T?ªB i?®B HmB ç M
F?¬M; i?` çBX

"®M p`i`QÎM; H½Q i`QM; HÁM; M?Q FBM? ç`Q ?½B H½M; - +?d #B i M?bM M? mX

@ E?¬M; +-M HQ H„M;5

*?B M æ M;~M; ç-m M?bM p T?Q ?Q F?¬M; - ç¬B K„i M?Q b Q T?ªM +?B m K°i T

@ h¢K i?ÌB +ÁM F?¬M; tªv` +?mv M ;b M;Q`B w Km®MX

æ¢B i`QÎM; H½Q +~M i?"M iB M H M T?Q i`QÈ+ p`B #QÈ+- bm v M;?o K°i +?9i- b

@ .QÆM; i?¼+O ç [m•M- ?¬K M v +ÁM H¢B # Q M?B m\

h?•M ?bM? *?B M æ F?) ç°M; - i v €Q pmM; H M- çB p T?Q bQÈB çdM? M9B,

@ :BªK çB # M;`M p¢M M,K- F?¬M; çO +?®M; çÐ h?¬M J +?B +?B M

@ æ [m•M5

"®M p`i`QÎM; H½Q ç°i M?B M [m€ bKT tm®M; - +?2 K†i H m MQÈ+ K„i- M;[F?Q #B

*?B M æ ç M; #QÈ+ çB ç°i M?B M /WM; H¢B- i?Î /`B K°i iB M; - +- ç°+ M;~M; ç-m

@ "®M p`i`QÎM; H½Q- ç i¢+€+ p` h`šK +| i? i²M i¢B ç M M v- FûQ /`B i?ÌB ?¢M
i`QM; HÁM; +ÁM +| K°i M;mv M p¼M; +?Q ?Q`M i?"M?X

@ h? M?QM; pb ç T?B

æ¢B i`QÎM; H½Q M;~M; ç-m H M- #B B M|BX

*?B M æ ?Qi b•m K°i ?ÆB- M;~M; ç-m M?bM #-m i`ÌB t M? M?Q M;¼+- i`QM; K„i
/`B M|B,

@ æ9M; p"v i`šK pšM ç M; çÊB M`M;

@ æ [m•M v M i•K5 *?9M; i¬B M?'i ç`M? b) i,M; i®+ ibK FB K h?€B *´ +Ym çdM?
i`Î p i`QÈ+ M;`v +Ym iBM? HB M +?•m- i?B M ç` +?Q •K +?Q i` æ M H9+ ç| - iU
H¢BX

æ¢B i`QÎM; H½Q i`ª HÌB- ç¬B K„i ;B` Mm p`M çK+ H¢B M?bM p T?Q p¢i €Q #`Q +
` K°i çQ¢M K„i +€+?•M ;¬M M?Q i`QM; bm®i *?B M æ çB K°i #QÈ+- ç¬B +?•M F
#`Q- #B M K'i F?¬M; i?'vX

@ oB + i iU pB +imv i ç®B F?¬M; i? tªv` #'i +S bÆ tm'i ;bX h`šK ç½ çÊB [m€
T?ªB ;†T çQÈ+ M`M;

*?B M æ FB M [mv i M|B,

@ h`šK ç½ [mv i ç`M? bY /KM; K°i MY *?B M M;mv M +?•mX "'i Hm"M i`a ;B€ M?C
K M; h?-M *?•m +Ym çdM? p i`QÈ+ M;`v +Ym iBM? HB M +?•m +?Q i`šK5

.Si HÌB- *?B M æ #¶M; M?B M M;~M; ç-m H MX h` M K•v ç2M KÌ K`i- K°i +°i bûi
p`Q i` M ç-m ?„MX h`QM; M?€v K„i- #!M; M;Q`B ?„M #¶M; i`Î M M KÌ /-MX

h` M \*?B M æ T?QM; - #®M p` i`QÎM; H½Q \*?B M i°+ +?€M MªM M;²B T?`+? tm®M
i?b i?“Q, ó*?B M æ ? i`²BX \*?B M i°+ ? i`²B ô

h¢B MÆB K` *?B M æ ç½ iWM; i?m ?²B +?•M M;mv M ç€M? i?S+ K°i ç€K +?B M iQ
#-m i`lB ?¢ tm®M; - i?•MªM? *?B M æ H¢B H-M M[tm'i ?B MX

*?B M æ M;~M; ç-m M?bM p ?QÈM; F?QªM; F?-M;X :B[i-M; K•v- KªM? b Q i`
i`QM; #-m i`lB- iWM; €M? b Q iW t iB M ç M ; -MX

@ L;O b v- +m®B +MM; +kM; M M idM? H¢BX

*?B M æ i?Î /`B- i v €Q T?'i K°i +€B- i-M; i-M; imv i ç¼M; i`QÈ+ M;Q`B +m°M H

""M i v *?B M æ F?) ç°M;X h` M #-m i`lB- iWM; +?MK €M? b Q b€M; M;lB M?QM;
h`QM; €M? b Q- iWM; ?¢i +?•m !M; €M? F?-M; M;WM; M?'T M?-X

Đột nhiên, ánh sáng bắn ra dùng một tốc độ siêu việt thu ngược về, hợp thành một điểm rút vào trong cơ thể bóng người gầy ốm trên đỉnh Nam Thăng. Trên đại điện đã không còn một chút ánh sáng.

Trên bầu trời mây đen bao phủ. Bên ngoài Kiếm vực, ánh sáng lại dùng tốc độ cực nhanh quay trở về. Dần dần, một nửa Kiếm vực đã được bao phủ trong ánh sáng, nhưng trong phạm vi ngàn trượng chung quanh đỉnh Nam Thăng Bắc Đẩu vẫn như trước tối đen.

Một tiếng thở dài từ trong miệng bóng người gầy ốm vang lên, thanh âm tỏ vẻ già nua:

- Ai... con đã trở về rồi...

Trong ánh sáng ảm đạm, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng nhìn thấy một người thân mặc trường bào quý rạp xuống trước người lão giả gầy ốm kia, mái tóc dài tung bay cuồng loạn.

- Sư tôn! Đệ tử... bất hiếu...

- Ai... đứng lên đi!

Độc Cô Vô Thương vừa xuất quan chậm rãi đỡ lấy hai vai của Đạo Quân Độc Cô Phiêu, thì thào nói:

- Thật ra vì sư chưa từng thiên vị y, vì sư, ai... là giận người không chịu tranh đấu.

- Sư tôn!

Nhìn khuôn mặt của Độc Cô Vô Thương, Độc Cô Phiêu rốt cuộc nhịn không được phục xuống đất bật khóc giống như một đứa trẻ. Một thời gian dài đứng bên ngoài Nam Thăng đại điện chờ đợi, vô số ngày đêm trông coi, không phải là vì giờ khắc này hay sao?

Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng khi chân chính nhìn thấy sư tôn, y đều nuốt vào trong bụng, không biết làm sao mở miệng, chỉ có khóc.

- Chúc mừng Độc Cô tiên bối xuất quan!

.....

Từng tiếng quát sang sảng mang theo tiếng kim thiết va chạm vang lên từ bốn phía, bên dưới đỉnh Nam Thăng, vô số Hoàng Kim giáp sĩ quỳ một chân xuống.

Trên mặt Độc Cô Vô Thương lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa, đỡ lấy thân thể Độc Cô Phiêu, âm giọng nói:

- Hải tử, cùng ta xuống phía dưới đi...

- Vâng thưa sư tôn!

Độc Cô Phiêu lau mặt đứng lên, viền mắt vẫn còn có chút ướt át.

Nhìn thoáng qua ba đỉnh núi vắt ngang Kiếm vực, Độc Cô Vô Thương trong lòng cũng là cảm khái không thôi. Bể quan không ngày không đêm, ngay cả y cũng không thể biết được lần này bể quan rốt cuộc đã bao lâu, chỉ khoảng chừng là rất dài... dài chưa từng có.

Ánh mắt dọc theo sơn thể nhấp nhô nhìn về hướng chân núi, dừng tại một gã thiếu niên đang đứng trong bóng râm của khóm cây. Trên bầu trời mây đen không ngừng co rút lại, ánh sáng đổ xuống, chiếu rọi một khuôn mặt trẻ tuổi đang mỉm cười.

- Độc Cô tiên bối, chúc mừng!

Thiếu niên đứng thẳng tại nơi ánh sáng và bóng tối giao giao, thản nhiên nói ra những lời này, sau đó không hề cử động. Ánh sáng lướt qua trước người hắn, không ngừng kéo dài về phía trong.

“Vô Kỵ...” Trải qua năm tháng dài đằng đẳng, lại lần nữa nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ, Độc Cô Vô Thương trong lòng cũng kích động, trong mắt có chút ướt át. Y mơ hồ nhớ lại, lần cuối cùng nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ chính là lần mình đưa hắn đến địa từ nguyên mạch.

Ổng tay áo dài màu xanh phất lên, Độc Cô Vô Thương liền nhảy xuống phía dưới. Khi rơi xuống chừng ba trượng, trong hư không chợt tỏa ra một luồng sóng gợn, sau đó thân hình của Độc Cô Vô Thương bỗng biến mất, khi lần nữa xuất hiện thì đã mang theo Độc Cô Phiêu đứng ở trước người Phong Vân Vô Kỵ.

- Đã lâu không gặp... không ngờ lần nữa gặp lại thì đã qua hơn một trăm vạn năm.

Độc Cô Vô Thương không ngừng cảm khái.

- Sai rồi!

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu, khẽ cười nói:

- Khoảng chừng bốn mươi vạn năm thôi... còn chưa đến một trăm vạn năm.

- Ta còn nhớ... lúc đó người hình như đã nói qua, người cần đến một trăm vạn năm mới có thể xuất hiện...
Lẽ nào...

Độc Cô Vô Thương bỗng nhiên cẩn thận quan sát Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ người trước mắt này chính là thân thể bổn tôn trong ba phân thân của Phong Vân Vô Kỵ.

“Xuýt!”

Quan sát một lần, Độc Cô Vô Thương bất giác hít một hơi lạnh, sau đó sắc mặt trầm xuống, đưa tay nắm lấy cổ tay của Phong Vân Vô Kỵ, một lát sau lại buông ra, khiếp sợ nói:

- Võ công của người... Tại sao có thể như vậy?

- Nói đến thì rất dài... Tiền bối hãy cùng ta lên Kiếm các, ta sẽ lần lượt nói cho người về những chuyện xảy ra tại Thái Cổ trong lúc người bế quan.

- Chờ đã!

- Sao vậy?

Độc Cô Vô Thương lắc đầu, cười khổ nói:

- Người cho rằng y bào trên người ta là do hỏa tằm bằng chu tơ gì đó kết thành hay sao? Mấy chục vạn năm khổ tu, hiện tại nhìn như không có việc gì, kì thực từ lâu nó đã nát bấy rồi... Ta cần thay đổi một bộ y phục khác mới được. Trì Thương...

- Độc Cô tiền bối! Trì Thương đã sớm chuẩn bị ổn thỏa rồi... Chúc mừng tiền bối thần công đại thành!

Một bên khác, Trì Thương từ trong đám Hoàng Kim giáp sĩ đi ra, phất phất tay, liền có một gã Hoàng Kim giáp sĩ mang một bộ y bào màu xanh đến.

Độc Cô Vô Thương cười khổ một tiếng, nhận lấy bộ y bào kia, sau đó đoàn người liền đi về hướng Kiếm các... Nam Thăng đại diện đã sớm không còn bóng người, chỉ tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Phong Vân Vô Kỵ và Độc Cô Vô Thương ngồi đối diện bên trong Kiếm các, bắt đầu nói chuyện.

Phong Vân Vô Kỵ liền đem những chuyện xảy ra sau khi mình thức tỉnh tới nay, cùng với những tình huống biết được từ trong miệng của Trì Thương, vô luận lớn nhỏ đều lần lượt nói cho Độc Cô Vô Thương, ngay cả chuyện Phượng Phi trong quan tài thủy tinh và lời hứa mà mình tự ứng thuận hần cũng nói ra.

Sau khi nghe xong, Độc Cô Vô Thương cũng cảm khái không thôi:

- Thời gian mấy chục vạn năm, Kiếm các vẫn như trước, nhưng người thì đã biến đổi... Tình huống của Tây Môn rốt cuộc ra sao? Chẳng lẽ, dựa vào bản lĩnh của người cũng không có cách nào hay sao?

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu:

- Đưa hần vào trong địa từ nguyên mạch, đây đã là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ ra. Dù sao chân khí của ta và hần cũng khác nhau. Chân khí của Tây Môn quá mức thuần túy mà bá đạo, căn bản không thể dung được chân nguyên khác. Trừ phi là tu luyện chân khí đồng dạng với hần, nếu không thì căn bản không thể giúp được... Hiện nay, vết thương nghiêm trọng nhất của hần lại là đến từ linh hồn. Mặc dù ta có một pháp quyết có thể giúp hấp thu năng lượng trong địa từ nguyên mạch nhanh hơn, nhưng lại không cách nào truyền đạt cho hần... ý thức của hần dường như đã tự phong bế.

Độc Cô trầm ngâm không nói gì, trên mặt lộ ra thần sắc suy tư, một lát sau mới lên tiếng:

- Qua một đoạn thời gian ta sẽ đi xem. Bất kể ra sao cũng phải thử một lần.
- Hôm nay công lực của ngươi đã mất hết, Bồn Tôn lại bị Chiến Đế dẫn đến chiến phần, toàn bộ Kiếm vực có thể nói là trống rỗng, nếu như Chiến Đế đích thân tới, sợ rằng tình hình không được lạc quan.

337. Chương 337: Độc Cô Xuất Quan (phần 2)

- Vậy mới nói Độc Cô tiên bối xuất quan quả thật là rất đúng lúc.

Độc Cô Vô Thương bắt đầu đi lắc đầu:

- Ai... đã biết ngươi sẽ nói như vậy. Có điều ta còn chưa thấy qua Chiến Đế, rốt cuộc phần thắng ra sao, trong lòng cũng không dự tính được.
- Chuyện này còn phải xem vô cực chi đạo của tiên bối rốt cuộc đã tu luyện được mấy phần rồi... Nói đến ngay cả Vô Kỵ cũng cảm thấy tò mò, lúc trước đã đem hàm ý của thái cực chi đạo giao cho tiên bối, không ngờ tiên bối khi ngộ tới giữa đường lại bỏ đi, phong ấn trong cơ thể của Trì Thương, để nó tự nhiên phát triển, còn mình thì lại đi theo một lối khác, ngộ ra vô cực chi đạo. Có điều không biết vô cực chi đạo này rốt cuộc ra sao? So với thái cực chi đạo có gì khác nhau?
- Còn nhớ lúc tiên bối xuất quan, dị tượng hiện ra bầu trời lại là một thái cực đồ đen trắng khổng lồ. Vô Kỵ trong lòng thật sự nghi hoặc, vô cực chi đạo này chẳng lẽ lại gần giống như thái cực chi đạo?... Hay là, bất kể thái cực đồ trắng đen hay là đồ án khác đều chỉ là một loại biểu tượng, vô cực mê mông đã không còn câu nệ tại hình thức?... Có điều sau đó thấy được lúc tiên bối xuất quan, thái cực đồ trên bầu trời âm dương lại kết hợp làm một, thái cực phá trận trở thành hỗn độn. Chẳng lẽ đây mới là vô cực chân chính... thoát thai từ thái cực, mà khác hẳn với thái cực? Không biết rốt cuộc cái nào mới là chính xác?

Trong mắt Độc Cô Vô Thương hiện lên thần sắc tán thưởng, mở miệng nói:

- Ngươi hẳn là đã từ trong miệng Trì Thương biết được nguyên nhân mà ta bế quan... Bởi vì hoàn cảnh xuất thân và cảnh ngộ trước lúc phi thăng, dẫn đến ta tin phụng đạo không giết người. Nhưng kiếm giả là hung khí, nào có đạo không đả thương người. Nếu như cầm kiếm mà lại không muốn đả thương người, thì chỉ có thể theo đạo phòng ngự mà thôi.

Độc Cô Vô Thương dừng một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Tình cảnh của nhân tộc không được lạc quan. Tuy ta có lòng tương trợ, nhưng từ đạo của phòng thủ chuyển thành đạo của tấn công lại không phải là bản tính của ta. Hơn nữa, đạo của tấn công có mạnh sợ rằng cũng không thể qua được Tây Môn Y Bắc... Thái Cổ yên lặng thời gian dài, hôm nay sợ rằng đã khó có hòa bình, cao thủ Thần cấp không ngừng xuất hiện... Nếu còn ở lại cảnh giới Đế cấp, sợ rằng sau này sẽ khó giúp được gì cho người.
- Đạo của phòng ngự, phòng một người là phòng, phòng hàng vạn người cũng là phòng. Thần Ma chi chiến rất khó nói khi nào sẽ bắt đầu, nếu chỉ vốn vẹn phòng ngự được một người, vậy thì chỉ giống như muối bỏ biển mà thôi. Phòng cho vạn người mới là đại đạo... Thái cực chi đạo quả thật mệnh mông khó lường, đúng như ngươi dự liệu, dựa theo bản tính của ta, nó thật sự là cực kỳ thích hợp. Nhưng thái cực chi đạo cũng có tính hạn chế... nó càng có khuynh hướng phòng cho một người. Nếu như chỉ đối mặt với công kích một người, thái cực chi đạo có thể nói thiên hạ đệ nhất phòng ngự... nhưng Thần Ma chi chiến lại là tỉ tỉ người quyết chiến, thái cực chi đạo quá hạn chế, tương lai khó có hiệu quả lớn.

Trên mặt Độc Cô Vô Thương lộ ra thần quang trong vắt:

- Nhưng nếu có thể phòng cho tỉ tỉ người, bất kể cường độ công kích thế nào vẫn có thể ngăn cản toàn bộ, thậm chí còn đánh bật công kích của đối phương trở về thì sao?

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy, liền tưởng tượng đến một tràng diện khổng lồ: vô số thần ma phát ra từng công kích uy lực hùng hậu, thiên địa biến sắc, nhưng bị một người nhẹ nhàng chém ra một kiếm, toàn bộ bị đánh bật về... tràng diện này kích động lòng người biết bao.

- Vô cực chi đạo của tiền bối đã đạt đến cảnh giới thể nào?

Phong Vân Vô Kỵ động dung nói.

Độc Cô Vô Thương đứng thẳng người, cao giọng nói:

- Thái Cực đạo nhân tiêu hao vô số năm tháng mới có thái cực chi đạo, vô cực chi đạo tuy là do ta tự nghĩ ra, nhưng cũng là thoát thai từ thái cực, lúc này mới hơn ba mươi vạn năm ngắn ngủi. Thái cực mệnh mông... vô cực càng mệnh mông, dựa vào tu vi của ta hôm nay, cũng chỉ đạt được tầng thứ nhất vô cực chi thể của vô cực chi đạo mà thôi.

- Vô cực chi đạo tổng cộng có mấy tầng?

Phong Vân Vô Kỵ yên lặng, câu hỏi đầu tiên lại không phải là cái gọi là vô cực chi thể, mà lại là trình tự của vô cực chi đạo.

- Hai tầng. Tầng thứ nhất là cơ sở, gọi là vô cực chi thể, chính là toàn bộ căn bản để phát huy vô cực chi đạo. Vô cực chi thể một khi đại thành, trong thiên hạ đã rất ít thứ có thể tạo thành uy hiếp đối với ta.

Độc Cô Vô Thương lớn tiếng nói.

Phong Vân Vô Kỵ trầm ngâm một chút, cũng từ từ đứng thẳng đứng lên:

- Nghe tiền bối nói, Vô Kỵ trong lòng cũng kích động. Vô cực thành công, thật sự là đáng mừng. Có điều khi giao thủ với Chiến Đế, còn cần thận trọng... Chiến Đế xuất thủ rất nặng tay, một khi giao thủ sợ rằng... Hơn nữa, Chiến Đế thân mang huyền băng hàn quyết, chính là công pháp đệ nhất chí hàn trong thiên hạ, một khi đến cự ly nhất định, chân khí sẽ ngưng trệ khó vận chuyển, chưa chiến thì đã bại rồi.

Độc Cô nghe vậy cũng biến sắc:

- Như vậy quả thật rất khó nói... Khí chí hàn chí nhiệt đều ảnh hưởng đến độ thông suốt khi vận chuyển công pháp, dù sao rất nhiều công pháp vẫn là dựa vào chân khí thôi động. Nếu như Chiến Đế đúng như lời người nói, thân mang huyền băng hàn quyết, là công pháp chí âm chí hàn trong thiên hạ, như vậy quả thật rất khó khăn... Vô cực chi đạo hiện nay còn chưa đại thành, ta sẽ suy nghĩ về vấn đề này trong công pháp phía sau.

Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Chuyện này cũng không phải là không thể. Hàn Băng quyết mà ta sáng tạo ra trước đây để cho Hoàng Kim giáp sĩ khu trừ tâm ma, tại một trình độ nhất định có thể trung hoà ảnh hưởng của nội lực cực hàn của Chiến Đế... Bây giờ, Vô Kỵ hi vọng lĩnh giáo một chút vô cực chi thể của tiền bối, chẳng biết có được hay không?

- Không phải công lực của người đã mất hết sao?

Sắc mặt Độc Cô lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Chỉ là một thí nghiệm nhỏ, xác minh một chút thôi.

Phong Vân Vô Kỵ cười nói, trong lòng lại có suy nghĩ khác: “Thành tựu vô cực chi đạo của Độc Cô sẽ trực tiếp quan hệ đến tương lai thành tựu của Kiếm vực. Vô cực chi đạo sơ thành, thiên địa dị biến, nhưng vô cực chi thể rốt cuộc ra sao, liệu có làm được phòng ngự thiên hạ hay không?”

Phong Vân Vô Kỵ cũng không đợi Độc Cô Vô Thương, lập tức đã xuất thủ, tay phải giơ lên, ngón trỏ bắn ra. Trên đầu ngón tay, một bóng đen kiếm hình phá chỉ bay ra, trực tiếp đâm về hướng cổ tay của Độc Cô.

Độc Cô vốn còn đang nghi hoặc, Phong Vân Vô Kỵ đã mất hết võ công, làm thế nào thử được trình độ của mình, nhưng ánh mắt lướt qua bóng đen hình kiếm vô thanh vô tức lướt tới, thần sắc liền trở nên nghiêm túc... Từ trong bóng đen hình kiếm kia, Độc Cô cảm thụ được khí tức của Thần cấp quý tộc.

Một chỉ này cho dù bắn trúng cũng sẽ không tạo thành thương tổn lớn, tối đa cũng chỉ là xuyên qua thân mà thôi. Dựa vào tình huống Phong Vân Vô Kỵ hôm nay, rất khó phát ra công kích gì đó kinh thiên địa, động quỷ thần, nhưng bởi vì vẫn còn thần thức Thần cấp, công kích phát ra cũng ẩn chứa một bộ phận quy tắc vừa mới lĩnh ngộ không lâu, vì vậy, nếu chỉ đơn thuần dùng chân khí sợ rằng rất khó chống đỡ.

Một chỉ này, Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên là muốn thử uy lực của vô cực chi đạo, nhưng đồng thời, càng muốn biết Độc Cô có đạt đến Thần cấp, lĩnh ngộ được quy tắc Thần cấp.

Một chỉ này mặc dù nhanh như chớp, nhưng theo dự tính của Phong Vân Vô Kỵ, dựa vào tu vi của Độc Cô cũng không phải là không thể tránh thoát, hoặc là ngăn chặn không được. Thế nhưng trái với dự đoán của hắn, Độc Cô Vô Thương vẫn khoanh tay đứng yên không nhúc nhích, giống như không hề nhìn thấy, tùy ý để cho bóng đen hình kiếm kia đâm vào cổ tay.

“Xoẹt xoẹt!”

Một trận thanh âm như bông tơ nứt ra. Bóng đen hình kiếm kia khi chạm vào thân thể Độc Cô Vô Thương, đột nhiên hóa thành từng sợi, tiếp đó hóa thành vô số mảnh nhỏ, như nước chảy dòng tốc độ cực nhanh dọc theo cổ tay nhập vào những bộ phận thân thể khác của Độc Cô Vô Thương...

Trong quá trình này, Phong Vân Vô Kỵ vẫn hết sức chăm chú quan sát, nhưng không ngờ còn chưa kịp phản ứng, một luồng gió sắc đã đến trước mặt. Khóe mắt chỉ nhìn thấy một bóng đen hẹp dài đâm tới... chính bóng đen hình kiếm do mình vừa bắn ra.

- Cẩn thận!

Độc Cô Vô Thương kinh hô. Khi những mảnh nhỏ của bóng đen tại cổ tay một lần nữa ngưng tụ lại, nhanh chóng bắn ngược trở về, y mới nhớ ra chân khí của Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn biến mất.

- Không cần lo lắng!

Phong Vân Vô Kỵ thản nhiên nói, tâm niệm vừa động, trong cơ thể, một vầng sáng màu bạc lập tức phá thể mà ra, trong nháy mắt bao phủ lấy bóng đen hình kiếm kia. Vầng sáng màu bạc vừa hiện ra đã biến mất, thậm chí không kịp lưu lại một chút tàn ảnh trong con ngươi của Độc Cô Vô Thương đối diện.

- Người xem, ta chẳng phải là không có việc gì sao?... Chân khí của ta mặc dù đã mất hết, nhưng điều này cũng không có nghĩa là ta sẽ để mặc cho người chém giết.

Độc Cô Vô Thương cảm khái không thôi:

- Nếu như ta không đoán sai, vầng sáng vừa rồi chắc là là lĩnh vực phải không... Người chung quy vẫn đi xa hơn so với chúng ta, cho dù chân khí mất hết, nhưng vẫn có thu hoạch...

Phong Vân Vô Kỵ thản nhiên cười:

- Chắc hẳn là một lĩnh vực, nhưng năng lực cụ thể thì vẫn còn chờ ta tự mình khai quật và hoàn thiện... Giống như vô cực chi đạo của người, vô cực chi thể chỉ là bước đầu tiên, còn ta, mặc dù sở hữu một lĩnh vực màu bạc, thế nhưng lĩnh vực chân chính thuộc về ta thì còn phải trải qua một thời gian dài... Không ngừng thu hoạch, lĩnh ngộ, đồng thời thôi diễn ra năng lực tương quan, cuối cùng mới có thể đạt thành hiệu quả mà ta hài lòng... Một tầng này, ta gọi nó là Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp tầng thứ tám.

Độc Cô Vô Thương nghe vậy không khỏi động dung:

- Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp của người quả thật khó suy đoán theo lẽ thường, chân khí hoàn toàn biến mất, nhưng vẫn có thể tu luyện như bình thường... Ai...

Độc Cô Vô Thương không ngừng cảm khái, một chút vui mừng do vô cực chi đạo thành công vừa rồi đã không còn sót lại chút gì.

“Về phương diện ngộ tính, sợ rằng phóng mất toàn bộ Thái Cổ cũng khó có người so sánh được với Vô Kỵ, đừng nói là vượt lên trước.” Độc Cô Vô Thương thầm nghĩ. Nhưng đối với vô cực chi đạo, y lại rất có tự tin... cho dù Phong Vân Vô Kỵ kiếm đạo đại thành, y cũng nắm chắc có thể dùng vô cực chi đạo đại thành chống đỡ công kích của hắn.

“Ầm ầm!”

Trên kiếm các bỗng nhiên mây đen bao phủ, điện hoa vô tận nổ tung, từng tia sét màu đỏ bắn về bốn phương tám hướng, tiếng điện hoa đùng đoàng vang vọng giữa hư không.

Trên đỉnh Kiếm các, hai người đều biến sắc. Trong cảm nhận, một cỗ khí tức cường hãn bỗng nhiên xuất hiện, chiếm cứ phía trên Kiếm các.

“Kẹt” một tiếng, hai người liền đẩy cửa ra. Bên ngoài, gió lớn thổi mạnh vào khiến khiến cho hai cánh cửa gỗ to lớn nặng nề đập vào vách tường hai bên.

- Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ có ở đây không?

Một giọng nói vang dội từ trong mây vang lên. Bốn phía gió to nổi dậy, phía trên sấm chớp đùng đùng, khói mây tụ tập. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hôm nay chân khí đã mất hết, cho nên hắn cũng không dám đơn giản phóng ra thần thức, chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ ung dung trấn định nói:

- Bồn tọa chính là Phong Vân Vô Kỵ. Không biết các hạ là người phương nào? Đến đây có việc gì?

Trên đỉnh đầu yên lặng không một tiếng động, chỉ còn lại lời quang vô tận và một đoàn mây đen xoay quanh.

- Tiếp lấy!

Phía trên bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn, sau đó là một cột sét to lớn từ trên mây đánh xuống, mạnh mẽ đánh vào mặt đất phía trước Kiếm các.

“Ầm!”

Đá vụn văng khắp nơi. Hoàng Kim giáp sĩ chung quanh lập tức hét lớn, cầm kích bay vút lên, lao về hướng bên trong mây đen.

- Lui ra!

Phong Vân Vô Kỵ quát lớn.

Những Hoàng Kim giáp sĩ đang bay giữa không chợt khựng lại, sau đó cẩn thận rút về, đồng thời cung kính nói:

- Vâng thưa chủ công!

Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phía trước, tâm thần khẽ động, thông thả bước lên, cúi người xuống. Khi hắn đứng thẳng dậy, trong tay đã có thêm một quyển sách cổ bìa tơ vàng cùng với một bức thư.

- Người nọ cũng không phải là chân thân đến đây. Hiện nay thần thức đã lui, khó có thể truy tung. Nhìn ý đồ của y hình như cũng không có ác ý.

Độc Cô Vô Thương từ sau người tiến lên, thản nhiên nói.

- Quả thật không có ác ý.

Ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ lướt qua bức thư, mở miệng nói, sau đó ném cho Độc Cô Vô Thương.

Độc Cô Vô Thương trong lòng tràn đầy nghi hoặc, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy chữ viết trên tờ giấy như gió mạnh cổ cứng.

“Gởi Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ.

Ngày trước từ biệt tại Hiên Viên khâu, không biết Kiếm Thần đối với kiến nghị của chúng ta đã suy nghĩ ra sao?... Nghe nói Kiếm Thần chân khí đã hoàn toàn biến mất, cho nên đặc biệt đưa đến một quyển pháp thư, mong có thể trợ giúp được ngài. Mặt khác, hi vọng ngài hãy cẩn thận suy nghĩ về đề nghị gia nhập chúng ta.

Kính thư!”

Dưới bức thư lại là một bức vẽ, trong bức vẽ là một tòa Hoàng Kim Kiếm Tiên thành hoa lệ, trên đỉnh phát ra hào quang vô tận...

338. Chương 338: Cảnh Báo Của Thái Huyền

Độc Cô Vô Thương theo Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi bước vào trong Kiếm các âm u. Dừng mắt thường có thể nhìn thấy, vài chùm tia sáng nhàn nhạt tà tà chiếu vào bồ đoàn trên sàn Kiếm các. Phong Vân Vô Kỵ cầm quyển sách bìa tơ vàng kia, khoanh chân ngồi xuống.

Nghe được câu hỏi của Độc Cô Vô Thương, Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh gạt đầu:

- Có thể nói như vậy... Trên thực tế, ta và bọn họ cũng chỉ tiếp xúc có một lần, gặp gỡ cũng không phải là thành viên nòng cốt, đối với mục đích và tôn chỉ của bọn họ, ta cũng không hiểu rõ lắm.
- Nhưng chân khí của người vừa bị mất, còn không ra cửa, bọn họ nhanh như vậy đã biết được.

Độc Cô Vô Thương nghiêm túc nói, ngụ ý phi thường rõ ràng: bọn họ vẫn luôn giám thị Kiếm vực.

Phong Vân Vô Kỵ yên lặng, trầm ngâm một chút, sau đó lên tiếng:

- Bất kể bọn họ có mục đích gì, binh tới thì tướng chặn, nước tới thì đất ngăn... Theo như hiện nay mà nói, bọn họ chắc là không có mục đích gì xấu.

Độc Cô đem bức thư kia đưa qua, đồng thời lên tiếng:

- Mấy ngày qua ta vẫn có cảm giác khác thường, nhưng lại không phát giác được bất cứ thần thức cường đại nào quan sát... Lực lượng của bọn họ quả thật phi thường quỷ dị...
- Quỷ dị?

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu nhìn thoáng qua Hoàng Kim thành phát ra ánh sáng tím trên tờ giấy, trong lòng thầm nghĩ: “Có lẽ... ban đầu khi đến Thánh điện, vài vị thị giả đã từng nói qua, tiền cảnh của tu luyện pháp thuật còn vượt trên võ học. Có điều cái vượt trên này rốt cuộc là sơ kỳ hay là hậu kỳ còn không biết được. Thế nhưng...”

Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn quyển sách bìa tơ vàng trong tay: “Rất nhanh sẽ biết được thôi.”

- Không cảm giác được là chuyện rất bình thường. Dựa vào thực lực của người hôm nay, không phát hiện bất cứ kẻ nào đến Kiếm vực, là bởi vì bọn họ sử dụng chính là pháp thuật.
- Pháp thuật?

Độc Cô Vô Thương nghi hoặc nói:

- Người là nói, những người tu luyện pháp thuật tại sơ kỳ có thể nắm giữ lực lượng cường đại nhanh hơn so sánh với Thái Cổ cường giả phổ thông, nhưng tại hậu kỳ thực lực lại không thể so sánh với võ giả đỉnh phong Thái Cổ?
- Hẳn là không sai!

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nói.

- Thì ra là thế, trách không được trước đó ta không có cảm ứng... Nghe đồn người tu luyện pháp thuật, mặc dù tiền cảnh lúc đầu khá nhanh, cho dù lực lượng Đế cấp võ giả, thời gian hao phí của bọn họ cũng ít hơn võ giả rất nhiều, thế nhưng bọn họ lại có một sơ hở chí mạng...
- Năng lực phòng ngự rất thấp, một khi bị võ giả cận thân, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Không đợi Độc Cô Vô Thương nói ra, Phong Vân Vô Kỵ đã trả lời, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, giống như đã sớm biết chuyện này.

- Người đã biết rồi?

Độc Cô Vô Thương khẽ ngẩn người.

- Vốn không biết... nhưng cũng không khó suy đoán... Nếu như ta không đoán sai, truyền thuyết về Tiên giới trước khi phi thăng hẳn là do bọn họ tạo nên. Cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích vì sao bọn họ nắm giữ lực lượng tương đương với Đế cấp, thời gian hao phí lại ngắn hơn, nhưng lại không có bao nhiêu người Thái Cổ tu luyện pháp thuật... Địch nhân của nhân loại, phạm là yêu ma đều có thân thể cực kỳ cường hãn, người tu luyện pháp thuật một khi không thể tiêu diệt đối phương, vậy thì người chết sẽ là mình...

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nói, hai tay tùy ý lật xem nội dung quyển sách bìa tơ vàng kia.

Độc Cô suy nghĩ một chút, nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ, sau đó lên tiếng:

- Phiêu nhi còn ở bên ngoài... Vô Kỵ, trước tiên ngươi hãy xem quyển sách kia! Bất kể mục đích của bọn họ là gì, có thể trợ giúp được ngươi là tốt... Thần cấp hậu kỳ lại không có nội lực, cả Thái Cổ cũng rất hiếm thấy. Ta ra ngoài trước.

- Ủm... Độc Cô tiền bối trước tiên hãy trấn an Độc Cô Phiêu một chút. Trong lúc người bế quan, hẳn vẫn luôn thủ hộ bên ngoài, chưa hề động, hiểu tâm có thể thấy được. Hôm nay hiểu lầm đã giải, chính là lúc thấy trò đoàn tụ...

- Ủm...

.....

“Kẹt!”

Độc Cô đẩy cửa ra, biến mất trong gió nhẹ bên ngoài...

Toàn bộ Kiếm các chỉ còn lại một mình Phong Vân Vô Kỵ, bên trong yên ắng. Hắn lật xem quyển sách pháp thuật đầu tiên có được một hồi, sau đó thuận tay gấp sách lại.

Tên sách rất đơn giản, chỉ có hai chữ “Thiên Đạo”. Đây vẫn là một thiên khẩu quyết, có điều lần này vận hành trong kinh mạch lại không phải là chân khí, mà là “năng lượng tinh thần”...

Phong Vân Vô Kỵ nhìn sơ qua một chút, lại dựa theo khẩu quyết ban đầu đem năng lượng tinh thần truyền vào kinh mạch vận chuyển một vòng, đại khái đã biết một chút căn bản về cái gọi là pháp thuật, sau đó liền gấp sách lại, không có ý tu luyện nữa.

“Pháp thuật, quả nhiên có chút ý tứ.” Phong Vân Vô Kỵ thầm nghĩ trong lòng: “Không ngờ là dùng năng lượng tinh thần thay thế nội lực vận hành... Điều này cùng với tình huống hiện nay của ta có chút tương tự... Bọn họ muốn làm gì, lẽ nào muốn ta đổi sang tu luyện pháp thuật sao?”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cười nhạt, một võ giả tu luyện võ đạo đạt đến Thần cấp hậu kỳ, bây giờ lại đi tu luyện pháp thuật sao?

“Có lẽ, hiện tại là lúc ta phải đi Bắc Hải Hiên Viên khâu một chuyến nữa...” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng không khỏi sinh ra ý niệm này.

“Bình!”

Cửa lớn Kiếm các bỗng nhiên mở ra, Thái Huyền mặc Cửu Mệnh chiến giáp từ ngoài cửa đi nhanh vào. Vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng trong Kiếm các, hắn không nói một lời, lập tức bước qua, ngồi xuống đối diện với Phong Vân Vô Kỵ.

- Thương thế đã khỏi rồi sao?

Phong Vân Vô Kỵ lơ đãng hỏi.

- Ủm!

Thái Huyền gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Võ công của ngươi đã mất hết rồi?

Dứt lời, hắn liền nắm lấy cổ tay Phong Vân Vô Kỵ.

- Không cần thử! Nội lực của ta quả thật đã hoàn toàn biến mất, nhưng cũng không phải là võ công hoàn toàn biến mất.

- Có ý gì?

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên cười, trong cơ thể đột nhiên bắn ra một vầng sáng màu bạc. Vầng sáng kia sau khi chạm đến thân thể Thái Huyền, đột nhiên lại thu về trong cơ thể.

- A!

Thái Huyền kêu lên một tiếng, cảm tức nhìn Phong Vân Vô Kỵ:

- Người vừa làm gì thế?

Phong Vân Vô Kỵ yên lặng, vầng sáng màu bạc lại từ ngón tay phát ra, chạm vào cổ tay Thái Huyền.

Thái Huyền liếc nhìn cổ tay một cái, sau đó lập tức yên lặng... Trong cảm nhận của hắn, cổ tay dường như đã bị cắt đứt, nhưng sự thật cổ tay của hắn căn bản vẫn không hề tổn hao gì, không có một chút máu loãng chảy ra.

Một lúc sau, Thái Huyền mới chậm rãi lên tiếng:

- Đây... chính là lĩnh vực của người sao? Không có nội công, người lại còn sở hữu lĩnh vực.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Không sai!

Trên mặt Thái Huyền hiện lên vẻ cổ quái, một lát mới thì thào nói:

- Không có nội lực, người lại... còn sở hữu lĩnh vực? Điều này... làm sao có thể?

- Không có gì là không thể.

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh nói:

- Người đến nơi này tìm ta là vì chuyện này sao? Có lẽ, hôm nay nội lực của ta đã hoàn toàn biến mất, người chuẩn bị rời khỏi ta sao?

- Người cho rằng Thái Huyền ta là loại người nào?

Thái Huyền giận dữ nói:

- Nếu như ta đã nói ra khỏi miệng, tự nhiên là sẽ làm được.

Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười:

- Được rồi, chỉ là nói đùa thôi... Người và ta là đồng môn sư huynh, ta đương nhiên không tin chúng ta là loại người đó.

Thái Huyền lúc này mới ngồi xuống, sau đó lên tiếng:

- Người đã cứu ta một mạng, Thái Huyền ta mặc dù giết người như ma, kết thành thù hận rất nhiều, nhưng cũng không phải là loại người lấy oán trả ơn... Ta vốn cũng không biết người mất đi chân khí, chỉ là vừa rồi tĩnh tọa trong núi cảm giác được người có chút kỳ quái... Nguyên nhân tạm thời ta cũng không hỏi, phỏng chừng không thoát khỏi quan hệ với Chiến Đế... Chúng ta vốn cùng một nguồn, hôm nay nội lực của người đã mất hết, Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công của ta cũng đã đạt được đệ thất chuyển, không bằng để ta đem phân nửa công lực truyền vào trong cơ thể người. Thân thể của người cũng từng tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công, hẳn là có thể thừa nhận được... Chỉ là ta còn là không hiểu rõ, người tu luyện Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công, mỗi một lần chết chỉ làm công lực càng tăng mạnh... người tại sao lại biến thành cái dạng này?

Phong Vân Vô Kỵ yên lặng, trong lòng có chút cảm động.

- Khi nào đến thời cơ thích hợp, ta tự nhiên sẽ nói rõ với người... Nguyên nhân trong đó có chút phức tạp, cũng không phải vài ba câu là có thể nói hết.

- Về phần chuyện truyền công, không cần thiết... Trên lý thuyết có lẽ sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì đối với người, nhưng sự thật ra sao thì rất khó nói... Nếu như cần giúp đỡ, ta sẽ nói với người.

Phong Vân Vô Kỵ tự nhiên sẽ không đáp ứng. Thân thể này căn bản chính là một thân thể mới, khi Bồn Tôn đúc lại, ngoại trừ đả thông thất kinh bát mạch, những cái khác đều không giao cho. Về phần truyền công, hẳn tự nhiên cũng không thể tiếp nhận, cho dù thật sự muốn tiếp nhận, cũng sẽ không đến lượt Thái Huyền.

So sánh với Bồn Tôn, Thái Huyền còn kém quá xa.

- Thái Huyền! Nếu như người thật sự muốn giúp ta, vậy thì ta hi vọng người có thể giúp ta tọa trấn Kiếm vực.

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nói:

- Như người thấy, hôm nay võ công của ta mất hết, mặc dù sở hữu linh vực, nhưng không có nội lực nên rất khó nói uy lực sẽ thế nào. Quan trọng hơn là linh vực chỉ đạo của ta so với người khác hoàn toàn bất đồng, quy tắc trong linh vực này vẫn chỉ là sơ khai, căn bản thân ta không ngừng linh ngộ và hoàn thiện. Ta hi vọng không lâu sau sẽ tiến hành bế quan một đoạn thời gian dài, mà hiện nay lực lượng của Kiếm vực còn kém xa so so với Chiến tộc... Những ngày ta không có mặt, hi vọng người có thể thay ta thủ hộ Kiếm vực.

- Nếu như ta đã đáp ứng theo người trăm triệu năm, tự nhiên sẽ tuân theo ý nguyện của người.

Thái Huyền nói:

- Có một chuyện ta vẫn muốn nói với người, nhưng chưa có thời gian, cũng sợ người sẽ sinh ra mâu thuẫn. Nhưng hôm nay nếu như người đã muốn ta thủ hộ Kiếm vực, vậy thì ta không thể không nói.

Khi Thái Huyền nói những lời này, thần sắc có vẻ cực kỳ nghiêm túc. Loại thần sắc này Phong Vân Vô Kỵ chưa bao giờ thấy qua trên mặt Thái Huyền.

- Cứ việc nói!

- Tốt lắm!

Thái Huyền nghiêm nghị nói:

- Từ sau khi bị Chiến Đế đánh trọng thương tại Dao vực, ta đã ở Kiếm vực một đoạn thời gian, mặc dù không phải rất dài, nhưng thành thật mà nói, ta đã bắt đầu thật sự thích ở nơi này... đương nhiên phương diện này cũng có một phần nguyên nhân là vì người. Bất kể nói như thế nào, chúng ta vẫn xem như là sư huynh đệ. Cửu Chuyển Tán Nhân nếu như biết mấy trăm triệu năm sau truyền nhân Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công lại có thành tựu như vậy, nhất định cũng sẽ mỉm cười.

Dừng một chút, Thái Huyền yên lặng nhìn chằm chằm Phong Vân Vô Kỵ một hồi, sau đó chậm rãi nói:

- Ta hỏi người, mục đích ban đầu thành lập Kiếm vực của người là gì?

Không đợi Phong Vân Vô Kỵ trả lời, Thái Huyền tiếp tục nói:

- Chẳng lẽ là vì quyền lợi, danh vị?... Những lời này ngay cả ta cũng không tin. Như vậy chỉ là vì bảo vệ cái gọi là địa vị của người tu kiếm tại Thái Cổ hay sao? Điều này xem như cũng được, nhưng hôm nay Dao vực đã bị diệt, còn ai có thể tạo thành bài xích và uy hiếp đối với người tu kiếm? Nếu như mục đích thành lập Kiếm vực chỉ như thế, vậy thì Dao vực đã bị diệt, Kiếm vực cũng nên giải tán... Người có từng suy nghĩ vấn đề này chưa?

- Ta có hỏi qua Trì Thương, hẳn đã đại khái nói qua một chút nguyện vọng của người.

Thanh âm của Thái Huyền dần dần trở lạnh lẽo:

- Nếu như người thật sự muốn bằng vào Kiếm vực thực hiện nguyện vọng phục hưng nhân loại, vậy thì ta không thể không nói...

Thái Huyền vẻ mặt nghiêm nghị, gần từng chữ nói:

- Người... quá... nhu... nhược.

- Cái gì?

Phong Vân Vô Kỵ toàn thân run lên, căn bản không nghĩ đến Thái Huyền muốn nói lại là điều này.

- Từ xưa đến nay không độc không phải trượng phu, người thành đại sự, nhất định phải có thủ đoạn độc ác. So sánh với mục tiêu chấn hưng nhân tộc, những đại sự khác đều không đáng kể. Vì vậy, nếu như người thật sự muốn đạt thành mục tiêu này của mình, so với người khác phải ác hơn, độc hơn, hiểm hơn.

- Đối với người của mình cũng thi triển thủ đoạn độc ác sao?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

- Hừ!

Thái Huyền lạnh lùng nói:

- Ngẫm lại Thánh điển so với người nghĩ thoáng hơn rất nhiều, vì một Chí Tôn, người nào cũng có thể hi sinh, bao nhiêu người cũng có thể hi sinh. Một chút hi sinh đó, hiện nay xem ra rất lớn, nhưng so với tồn thất của nhân loại trong tương lai thì chỉ giống như chín trâu mất sợi lông.

- Tại Thái Cổ, ngoại trừ Chiến tộc, Kiếm vực có thể nói là thanh danh nổi bật nhất... Nhưng thanh danh thì có là gì, thế lực và thực lực mới là quan trọng nhất. Hiện nay, ngũ vực chỉ còn lại Kiếm vực, Ẩn cốc lại rất ít nhúng tay, đây chẳng phải là lúc Kiếm vực nhân cơ hội lớn mạnh hay sao? Chiến tộc đàn áp càng tàn nhẫn thì sẽ tạo thành tác dụng ngược càng lớn. Đây chính là thời cơ tốt của người. Không ngừng thu nạp lực lượng mới, năm mươi vạn Hoàng Kim giáp sĩ thì có tính là gì, mấy ngàn vạn, hơn trăm triệu, hơn cả tỷ cũng là chuyện có khả năng.

- Nhân số không phải là vấn đề, Thái Cổ hiệp nghị cũng không phải là vấn đề. Thần Ma chi chiến sắp bắt đầu, còn ai quan tâm đến tờ giấy đó? Năm mươi vạn Hoàng Kim giáp sĩ nhiều lắm hay sao? Đến Thần Ma chi chiến, một nhóm người như vậy thì có là gì?

- Lực lượng nhỏ chẳng thành quân tử, không độc không phải trượng phu, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Lúc này chính là thời cơ tốt để thu nạp hệ phái tự do. Chỉ cần dám phản kháng, toàn bộ giết sạch. Hi sinh một bộ phận để đổi lấy tương lai của nhân tộc, hoàn toàn đáng giá.

- Nếu như người thật sự muốn cải biến hiện trạng của nhân loại tại Thần Ma chi chiến, người cần phải vứt bỏ tất cả nhân từ, lúc nên tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, phải có khí phách trắng sứt cổ tay.

- Toàn bộ hệ phái tự do đang hỗn loạn, không người cai quản, đây chính là cơ sở phát triển của Kiếm vực trong tương lai... Đối ngoại, chúng ta nhất định phải tàn nhẫn. Ma tộc là địch nhân của chúng ta, khi cần thiết phải thường xuyên đến Ma giới thăm dò, mỗi một lần đến phải giết sạch toàn bộ, cũng là dùng để luyện binh.

Thái Huyền càng nói càng hưng phấn, đôi mắt dần dần chuyển sang màu huyết hồng.

Y Bổng nhiên ôm lấy hai vai Phong Vân Vô Kỵ, gằn giọng nói:

- Vô Kỵ, người thật sự quá mức nhân từ. Hãy cẩn thận suy nghĩ một chút! Kiếm vực thật sự là quá yếu, một chút lực lượng đó căn bản chẳng thấm vào đâu. Nếu như người thật sự muốn thực hiện mộng tưởng của mình, mà không chỉ là một giấc mộng, vậy thì phải cố gắng khiến cho Kiếm vực lớn mạnh... Chiến tộc thì có gì, Kiếm vực tương lai sẽ còn cường đại hơn ngàn vạn lần so với Chiến tộc, những nơi đi qua, thần ma lưu máu, trở thành một danh từ cường đại...

Thái Huyền hít sâu một hơi, màu huyết hồng trong mắt chậm rãi tán đi, thần sắc dữ tợn cũng dần dần bình tĩnh lại:

- Cẩn thận suy nghĩ một chút đi! Dựa theo phong cách hành sự hiện nay của người, nếu như chúng ta không phải là đồng môn, với bản tính của ta, thật sự cũng không muốn theo người... đây là suy nghĩ chân thực của ta.

Dứt lời, Thái Huyền liền đứng lên, nhanh chóng mở cửa, biến mất bên ngoài hai cánh cửa lớn đang lắc lư kịch liệt, chỉ còn lại một mình Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn...

Gió to từ ngoài cửa thổi vào, giống như tâm tình của Phong Vân Vô Kỵ lúc này.

Những lời này của Thái Huyền hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, quả thật khiến cho người ta kinh hãi.

- Ai...

Một lúc sau, Phong Vân Vô Kỵ phát ra một tiếng thở dài, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà Kiếm các:

- Người cho là ta không biết hay sao?

339. Chương 339: Thiên Hàng Ma Viên

Mặt đất một phiến hỗn độn, không có núi, không có cây, cũng không có sông, chỉ có mặt đất bằng phẳng mênh mông vô bờ. Trong thiên địa tràn ngập sương mù màu đỏ, những tiếng lửa điện đùng đoàng không ngừng vang lên từ các nơi.

Tại trung ương của phiến không gian này, hai gã Chiến tộc áo trắng cùng với một nam tử áo xanh tạo thành một góc đối lập, sáu con mắt nhìn nhau. Ba người lặng lẽ đứng yên, khí thế không ngừng phát ra đối kháng với nhau.

“Bình!” “Bình!” “Bình!”

Ba người gần như đồng thời cử động, chia làm ba hướng lao về phía trung ương. Nhưng khi bọn họ còn cách nhau khoảng mười trượng, từ trong hư không phía sau bỗng lộ ra ba sợi dây xích màu vàng nhạt, một đầu nối với một nơi nào đó trong hư không, một đầu khác thì móc vào hậu tâm của ba người. Khi ba người cố gắng lao vào nhau, từng đợt lôi điện đỏ rực bỗng phát ra, dọc theo xích sắt màu vàng lan về hướng thân thể bọn họ.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Những tia lửa điện đỏ rực truyền vào thân thể ba người. Dựa vào thân thể cường hãn đã đạt đến Thần cấp của bọn họ cũng đau đến toàn thân co quắp lại, vẻ mặt đỏ bừng, biểu thị vô cùng thống khổ. Nhưng cho dù như vậy, ba người vẫn cố nén đau đớn cường hành xuất đao.

Từng đao đao khí cắt ngang thiên địa do ba người chém ra giao kích giữa hư không, thỉnh thoảng lại phát ra thanh âm vỡ nát...

Ba người này chính là Chiến Tâm và một cao thủ Thần cấp hậu kỳ khác của Chiến tộc, cùng với cao thủ Thần cấp hậu kỳ còn lại của Đao vực là Đao Thần, tất cả đều bị Bồn Tôn bắt vào trong lĩnh vực không gian.

Tại không gian tràn ngập sương đỏ này, ba người không biết đã giao thủ bao nhiêu lần, mỗi một lần đều đánh cho đến khi sức tàn lực kiệt, chân khí gần như hao hết, lúc đó mới dừng tay.

Mỗi một lần ba người giao chiến, lôi điện phía trên sợi xích màu vàng phía sau lại càng gia tăng mãnh liệt. Khi đao khí gần như bức lui toàn bộ sương đỏ trong phạm vi mấy ngàn trượng, cũng là lúc ba người thống khổ nhất. Từng đợt lôi điện trực tiếp đánh vào linh hồn, thân thể có mạnh mẽ hơn cũng không chịu nổi loại thống khổ này, cho nên chiến đấu giữa ba người mặc dù kịch liệt, nhưng cũng không duy trì được lâu, không cần nói đến phân định sống chết.

Trong khi bọn họ đang chiến đấu, từng đạo kinh khí từ trung ương bắn về bốn phía, bên trong sương đỏ dày đặc phía xa bỗng vang lên một tiếng gầm...

“Gào!”

Một luồng gió mạnh mang theo sương đỏ từ hướng đông thổi tới. Đối mặt với luồng gió mạnh này, ngay cả đám người Đao Thần và Chiến Tâm cũng đứng không vững, giống như những cây cỏ bị cuốn ra ngoài.

Mặt đất chấn động. Những tiếng “ầm ầm” từ bên trong sương mù màu đỏ vang lên. Nhìn về hướng đông, loáng thoáng có thể thấy được bên trong sương mù dày đặc, một cự thú cao vạn trượng, hình dạng hung ác đang đứng lên, chiếc đầu dữ tợn hướng lên trời, hai cánh tay to khỏe thỉnh thoảng lại đâm vào ngực, phát ra những tiếng “bình bình”.

- Con súc sinh này lại phát điên rồi.

Chiến Tâm tại không trung gấp lại, rơi xuống mặt đất, loạng choạng lui lại mấy bước, đồng thời nhìn chăm chăm vào Ma Viên trưởng thành ở hướng đông, giận dữ nói.

Đao Thần lại yên lặng không nói gì, chỉ liếc nhìn Thái Cổ Ma Viên to lớn kia một cái, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khê nhắm lại, không cử động.

“Ầm!”

“Ầm!”

Mặt đất chấn động. Những tiếng bước chân vang vọng từ bên trong sương đỏ vang lên. Gió mạnh khiến cho sương đỏ bị thổi dạt về chung quanh. Thái Cổ Ma Viên khổng lồ ở phía xa bỗng phục người xuống, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng toát thật dài, nhìn về phía ba người gầm gừ.

“Phập phập phập!”

Từng tiếng vật sắc cắm vào mặt đất vang lên. Đối mặt với cuồng phong cấp độ này, ba người không thể không đồng thời rút đao cắm vào mặt đất. Từng vòng sóng gợn vô hình thuận theo ba thanh trường đao lan rộng bốn phía. Khi sóng gợn tiêu tán, không gian chung quanh ba thanh đao và ba người đã hợp lại làm một.

Cường phong như biển gầm thổi qua sát đất, vạt áo của ba người đều bay phát phới, loáng thoáng có tiếng y phục bị xé rách...

“Keng!”

Ngay khi Thái Cổ Ma Viên gầm lên, một quyền đâm vào mặt đất, sải bước về phía ba người, từ phía sau bỗng vang lên một chuỗi thanh âm xích sắt lay động.

Trong hư không dần dần hiện ra năm sợi xích sắt to lớn màu vàng, mỗi một sợi đều móc sâu vào giao nhau các khớp xương của Thái Cổ Ma Viên.

“Đùng đùng!”

Kiếp vân ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa trên bầu trời bỗng hình thành vòng xoáy, sau đó từng đạo kiếp lôi khổng lồ nặng nề đánh xuống đầu Thái Cổ Ma Viên.

Mỗi một lần kiếp lôi đánh xuống, thân thể của Thái Cổ Ma Viên lại bị ép xuống thấp đi mấy trượng. Trong miệng chiếc miệng khổng lồ như chậu máu, từng dòng nước dãi chảy xuống, đồng thời phát ra những tiếng gầm thống khổ.

“Gào!”

Thiên tính của Thái Cổ Ma Viên là phản nghịch, sao có thể để kiếp vân áp đảo. Càng thống khổ, nó lại càng phản kháng, càng tỏ ra ngang ngược.

Từng luồng cương phong cường đại phá không bay lên, trực tiếp nghênh đón những kiếp lôi kia, sau đó cùng tiêu tán. Nhưng kiếp lôi dù sao cũng quá nhiều, lông trên người Thái Cổ Ma Viên không ngừng rơi xuống, mặc dù rất nhanh lại mọc dài ra.

“Ầm!”

Cũng không biết đã đối kháng với thiên lôi trong bao lâu, thân thể Thái Cổ Ma Viên bỗng nhiên cúi thấp xuống, sau đó dưới chân đạp mạnh một cái, dùng một tốc độ không phù hợp với thân thể cồng kềnh linh hoạt bắn lên trời. Trong khi đang ở không trung, lại mạnh mẽ đánh ra một quyền...

Tiếp đó thần sắc của hắn trở nên nghiêm túc:

- Tại Ma giới, cá lớn nuốt cá bé, nhân từ nương tay là tự tìm đường chết, cho nên ta mới để cho mặt đen tối đệ nhất phân thần đi đến Ma giới. Muốn phát triển tại Ma giới chỉ có hai con đường; một là chuyển hóa ma thể, ta tự có phương pháp có thể ngự trang linh hồn; phương pháp thứ hai chính là xâm nhập Ma giới không định kỳ, giúp đỡ đệ nhất phân thần đối phó với một số chương ngại... Đương nhiên hiện nay tạm thời còn không cần, thể nhưng chi đội này sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, lo xa một chút thì luôn tốt. Nếu như lựa chọn con đường thứ nhất, chuyển hóa ma thể là một vấn đề lớn. Nếu như lựa chọn con đường thứ hai, vậy thì thời gian nắm giữ phải vô cùng chính xác, Ma giới dù sao vẫn có nhiều tuyệt thể hung ma có chút thực lực, không thể xem thường được.

- Ta cũng không có bản lĩnh thống suất một phương, tối đa cũng chỉ có thể giúp đỡ thực thi một chút kế hoạch, những lời mà người nói, ta trái lại có thể làm được.

Thái Huyền trầm mặc một lúc, cuối cùng lên tiếng:

- Có điều... những điều mà người nói, người có từng nghĩ qua? Dựa vào thực lực của Kiếm vực hiện nay, căn bản còn chưa đủ tư cách nhúng tay vào thần ma chi tranh, đừng nói đến những kế hoạch đó của người.

Lời nói của Thái Huyền không hề khoan dung, trực tiếp đánh vào chỗ đau của Phong Vân Vô Kỵ.

Thái Huyền lên tiếng, Phong Vân Vô Kỵ ngược lại trầm mặc. Thái Huyền vừa nhìn, đã biết hắn vẫn chưa hạ quyết tâm.

- Ta cũng không ép người. Tương lai người tự nhiên sẽ biết phải chọn lựa như thế nào... Thái Huyền sinh ra tại Thái Cổ, cũng không phải là một kẻ nhất gan, chỉ là có lòng mà không có sức... Sau khi từ lĩnh vực đi ra, ta ngược lại không biết làm gì. Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công càng về sau thì lại càng khó tu luyện. Theo như lời người, hiện tại truyền nhân của Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công chỉ còn hai người chúng ta, ta không giúp người thì có thể giúp ai? Huống hồ...

- Mà thôi, người cứ từ từ suy nghĩ đi... nếu như đã biết ý đồ của người, ta cũng có thể hiểu được.

Thái Huyền phát tay áo một cái, liền đi ra bên ngoài.

- Chờ đã!

- Có chuyện gì?

Thái Huyền liền ngừng lại, vẫn quay lưng về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ trầm ngâm một chút, sau đó ngẩng đầu nói:

- Đối với đám người hệ phái tự do, ta vẫn không quyết định được chú ý, cho nên mới giao Phá Ma giao cho người, chính là hi vọng người có thể thu thập toàn bộ ma đầu có hung danh tại Thái Cổ. Hành trình tại Ma giới, chi đội này chính là trợ lực tốt nhất mà ta hi vọng.

Thái Huyền cả người run lên, sau đó nói:

- Hiểu rồi!

Dứt lời, hắn liền cúi đầu, nhanh chóng biến mất trong ánh dương quanh bên ngoài cửa. Phong Vân Vô Kỵ nhìn bóng lưng của y, lại cảm thấy có chút cô đơn.

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, iền đứng dậy, dùng thanh âm mà Thái Huyền vừa vặn có thể nghe được, lầm bầm nói:

- Không thể làm khác, xin lỗi người... Kiếm vực cũng đã đến thời khắc biến đổi rồi... Về phần Chiến tộc, không cần lo lắng, sau này, ta sẽ tự mình đối phó với Chiến Đế...

Khi Phong Vân Vô Kỵ nói những lời này, lại toát ra vẻ tự tin dị thường.

Sau khi cảm nhận được Thái Huyền hoàn toàn rời đi, Phong Vân Vô Kỵ liền đi đến chiếc bàn vuông bên cạnh, từ trong bóng tối dưới chiếc bàn vuông chế tạo từ gỗ, rộng ba thước, dài sáu thước, lấy ra quyển sách cổ bìa tơ vàng, sau đó đặt lên bàn mở ra, khoanh chân ngồi xuống.

“Ầm ầm!”

Kiểm các bổng nhiên rung chuyển. Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ lập tức phá không bay ra, đảo qua dưới chân núi, chỉ thấy Thái Cổ Ma Viên lại vận dụng bản năng trời sinh, khiến cho thân hình khổng lồ chậm rãi chìm vào trong lòng đất...

Khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ tươi cười hiểu ý. Sự xuất hiện của Thái Cổ Ma Viên đối với hắn quả thật là một vui mừng bất ngờ. Thái Cổ Ma Viên trưởng thành, thực lực còn mạnh hơn không ít so với hơn trăm cao thủ Thần cấp hậu kỳ. Quan trọng hơn đây chính là đây là một Ma Viên đã tu luyện võ công trước thời kỳ trưởng thành, như vậy mà nói, trưởng thành mới chỉ là bắt đầu của nó, tương lai vô cùng phát triển, chuyện này đối với Kiểm vực chính là một trợ lực lớn không thể bỏ qua.

“Có Thái Cổ Ma Viên tương trợ, hơn nữa Độc Cô đã tu thành vô cực chi đạo, Kiểm vực có thể không cần lo lắng.” Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ, sau đó bắt đầu cẩn thận xem quyển pháp thư này.

Theo Phong Vân Vô Kỵ thấy, pháp thuật vốn là dùng năng lượng tinh thần làm bốn nguyên, hình thành tuần hoàn trong cơ thể, nhưng đối với việc người tu pháp rốt cuộc làm sao để sản sinh lực phá hoại cường đại, hắn còn không hiểu rõ lắm. Trên thực tế, mặc dù hiện nay hắn có đủ thần thức cường đại, thế nhưng thần thức này chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Thế lực của Đại Tự Tại Tán Nhân nếu như đã tặng quyển pháp thư này cho mình, tất là có dụng ý của bọn họ.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ đảo qua trang sách, từng hàng văn tự liền xuyên qua mi mắt nhập vào trong ý thức hải. Đại thể sau khi xem qua tầng tâm pháp thứ nhất, ánh mắt của hắn liền dời đi, mi mắt rũ xuống, lại lần nữa tiến vào trong minh tướng.

Năng lượng tinh thần hùng hậu theo lộ tuyến trong pháp quyết chậm rãi vận chuyển trong cơ thể. Ban đầu còn tỏ ra trúc trắc, nhưng rất nhanh, Phong Vân Vô Kỵ liền phát hiện bản thân dường như cực kỳ thích ứng đối với loại pháp quyết này, năng lượng tinh thần tại kinh mạch trong cơ thể vận chuyển rất lưu loát, nhanh chóng hình thành đại chu thiên tuần hoàn thứ nhất.

“Ong!”

Ngay khi ý thức của Phong Vân Vô Kỵ theo lộ tuyến trong pháp quyết vận chuyển một vòng, một lần nữa trở lại, trong đầu bổng nhiên chấn động, giống như bị người ta trực tiếp đánh vào trong đầu, sau đó một loại cảm giác cổ quái dâng lên trong lòng...

Trong hốt hoảng, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được linh hồn của mình từ trong cơ thể lan ra. Loại cảm giác này cùng loại với thần thức phá thể xuất ra, nhưng lại không hề giống. So với võ giả dùng thần thức truy tìm khí tức và động tĩnh, loại cảm giác này càng thêm huyền diệu. Trong mơ hồ, hắn cảm giác được những sợi tơ kết cấu cực kỳ phức tạp đan xen vào nhau.

Phong Vân Vô Kỵ bổng nhiên mở mắt ra, lẩm bẩm nói:

- Kết cấu không gian...

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, loại tiếp xúc huyền diệu kia liền nhanh chóng biến mất...

Gần như ngay khi Phong Vân Vô Kỵ dựa vào công quyết kia, sản sinh ra hiệu quả gần giống như Phá Vọng Ngân Mâu nhìn thấy bản nguyên... tại một nơi xa xôi, trong không gian chiến phần...

Thế giới đen trắng đã có thêm một loại huyết sắc, đồng thời hoàn chỉnh thành dạng bia. Đây chính là chiến bia, nơi mà Chiến Ma đã lấy được tâm quyết.

Bốn Tôn nguyên bản vẫn không nhúc nhích, thẳng như bàn thạch, lẳng lẳng đối diện với tòa chiến bia kia, không ngừng phân tích và thôi diễn những kén tơ phức tạp ẩn chứa trong chiến phần này, đột nhiên đầu khẽ giật giật, trong linh hồn, một sợi dây nào đó như bị chạm vào.

Bốn Tôn vốn dùng quy tắc thôi diễn làm mục đích đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh chóng tìm tòi trong đầu một phen, sau đó thần thức khổng lồ nhanh chóng phá thể bay ra, xuyên qua hư không vô tận, trực tiếp hướng về đầu nguồn của tin tức.

Phong Vân Vô Kỵ đang ở trong Kiếm các dùng thần thức thôi diễn và phân tích pháp quyết bốn nguyên, đột nhiên trong lòng có dự cảm, liền ngẩng đầu nhìn lên. Hắn ẩn ước cảm giác được hai ánh mắt từ sâu trong bầu trời nhìn chăm chú vào mình.

Loại cảm giác băng lãnh này, Phong Vân Vô Kỵ vô cùng quen thuộc, đó chính là Bốn Tôn.

Một tiếng thì thầm từ linh hồn vọng lại trong ý thức hải của Phong Vân Vô Kỵ: “Đệ tam phân thần, khởi động điều kiện quy tắc cộng hưởng...”

——*——

342. Chương 342: Cấu Tạo Của Linh Vực

Hai con người màu trắng bạc không ngừng biến ảo, bên trong hiện lên vô số hình rối ren, sau đó phản chiếu ra hình ảnh Phong Vân Vô Kỵ ngồi trên Kiếm các.

Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên bề đoàn không nhúc nhích. Cảm nhận được tia thần thức không ngừng quét qua thân thể và cả linh hồn, trong lòng hắn lại rất bình tĩnh, như đã sớm dự liệu được thời khắc này.

Giữa Kiếm các và chiến phần vô danh đột nhiên giống như trở nên gần vô hạn. Chung quanh đệ tam phân thần, một vòng không gian đen kịt bỗng hiện lên.

Trầm mặc, trầm mặc một lúc lâu, sau đó giọng nói không chút cảm tình của Bốn Tôn bỗng phá vỡ sự yên tĩnh này...

“Tầng thứ nhất điều kiện cộng hưởng đạt được, quy tắc cộng hưởng bản nguyên đầy đủ, diễn sinh cao tầng quy tắc điều kiện cộng hưởng chưa đủ. Sau thời gian ba khắc, bắt đầu quy tắc cộng hưởng ban đầu...”

oOo

Kiếm vực.

Vô số Hoàng Kim giáp sĩ và đệ tử Kiếm các tuần tra toàn bộ Kiếm các theo một loại quy luật nào đó. Tiếng bước chân chinh tề và tiếng phiến giáp leng keng xen lẫn với nhau, phiêu đảng trong gió.

Đột nhiên trong lúc này, tất cả âm hưởng không hề có dấu hiệu đều biến mất vô tung, giống như có một thứ vô hình hút đi tất cả thanh âm. Rất nhiều Hoàng Kim giáp sĩ còn chưa phát giác được chuyện này, nhưng những người công lực cao như đám người Phá Ma, Thái Huyền, Độc Cô Vô Thương thì lập tức nhận ra sự khác thường. Trong hư không tràn ngập một áp lực vô hình, hơn nữa càng ngày càng mạnh.

“Vù!”

Gió lớn từ trên cao thổi xuống, giống như nước bị ép xuống, trùng kích toàn bộ Kiếm vực. Mỗi người đều có thể cảm giác được cỗ cuồng phong này, nhưng quý dị chính là trong tai vẫn không hề nghe thấy bất cứ một tiếng động nào.

Những Hoàng Kim giáp sĩ cũng đã cảm giác được khí tức quý dị nồng đậm trong không trung, bước chân đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời...

Khói mây mờ mịt từ bốn phương hội tụ, rất nhạt, nhưng toàn bộ Kiếm vực lại bắt đầu trở nên ảm đạm...

“Ầm!”

Một tiếng sấm vang lên tại phía trên Kiếm các không xa, giống như ngày tận thế. Tình huống mất đi thanh âm cuối cùng cũng biến mất, tất cả tiếng động đều quay về trong tai. Toàn bộ Kiếm vực đều chấn động trong tiếng sấm. Bên dưới lòng đất vang lên một tiếng gầm lớn khàn khàn, đó là Ma Viên cảm nhận được khí tức của Bốn Tôn, phát ra tiếng kêu sợ hãi...

Tại nơi vô số điện quang nổ tung, một đoàn mây đen trên bầu trời Kiếm các tràn ra. Gió lớn bên trong Kiếm các càng thêm kịch liệt, tiếng rít vù vù tràn ngập hai tai. Từ bên trong vòng xoáy trung ương do mây đen hình thành, một hắc động chu vi vài trượng bỗng nhiên xuất hiện. Trong bóng tối vô tận, Bồn Tôn vẻ mặt hồ hững ngồi xếp bằng, phía sau rõ ràng là hình dáng của chiến phần. Giữa Bồn Tôn và đệ tam phân thân, không khí như sóng nước dập dờn, nổi lên từng vòng sóng gợn...

“Bách bách bách!”

Trên đỉnh núi cao ngàn trượng, Kiếm các hùng vĩ như tờ giấy bị một bàn tay vô hình kéo ra, từng khối phân về hai bên. Trong nháy mắt, giữa Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ đã không còn gì che khuất.

Gió lớn thổi qua. Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, vòng khôn gian đen kịt quanh người càng trở nên sâu thẳm...

Một trên một dưới, hai đại phân thân thoát khỏi ngăn cách của thời không, dùng một loại hình thức quỷ dị đối mặt với nhau.

Hai đạo ánh sáng màu bạc nhàn nhạt xuyên qua tầng tầng không gian trùng điệp, chiếu vào trong đôi mắt đen kịt như đêm tối của đệ tam phân thân. Sâu trong đôi mắt sáng rực như sao trời, hai điểm màu trắng bạc băng lãnh vô tình dần dần hiện ra...

Dùng vòng xoáy trên bầu trời và đỉnh núi Kiếm các cao ngàn trượng làm trung tâm, từng vòng sóng gợn không ngừng lan ra, bụi mù bốc lên trên mặt đất. Áp lực vô hình khiến cho đám người ở gần Kiếm các phải từng bước lui về phía sau, ngay cả Thái Huyền cũng phải lui ra mấy trăm trượng.

Thực lực mà Bồn Tôn triển hiện ra khiến cho Thái Huyền cũng kinh hãi.

Hắn khẽ ngược nhìn lên, chỉ thấy hai khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ giống hệt nhau, nhưng thần tình lại hoàn toàn khác biệt, liền cúi đầu nhú mày, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Cách đệ tam phân thân trăm trượng, Độc Cô Vô Thương thân mặc áo bào xanh đạp bước hư không, ngẩng đầu nhìn Bồn Tôn ẩn thân trong vòng xoáy mây đen, trong mắt cũng lộ ra vẻ suy tư.

Dựa vào tu vi vô cực chi đạo của Độc Cô Vô Thương, có thể cảm nhận được rõ ràng những quy tắc ba động phức tạp đầy rẫy trong hư không, đầu nguồn của nó là Bồn Tôn trên bầu trời, mà cuối cùng tất nhiên là đệ tam phân thân.

“Ba phân thân... Nhân tộc có hi vọng rồi.” Lúc này, Độc Cô Vô Thương bỗng sinh ra một niềm tin vô cùng mãnh liệt đối với khả năng phát huy tác dụng của Kiếm các tại Thần Ma chi chiến, trong lòng cũng sinh ra một loại nguyện vọng: “... Hắn cần sự giúp đỡ của ta...”

Trong hư không, những kén tơ quy tắc mà ngay cả cao thủ Thần cấp cũng khó “thấy” được không ngừng rút ra, thông qua con người của đệ tam phân thân nhập vào trong linh hồn Phong Vân Vô Kỵ. Dưới tác dụng của một lực lượng không tên, những tin tức này lại hình thành một phần dấu ấn tinh thần hoàn chỉnh trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Quy tắc đầy rẫy trong vũ trụ tại hàng vạn hàng ngàn vị diện, khó có thể đếm hết được, cho dù dựa vào thọ mệnh gần như vô tận của người Thái Cổ, muốn đi đến tận cùng những quy tắc này cũng gần như không thể.

Mặc dù độ khó không nhỏ, nhưng trong tất cả quy tắc tạo thành hệ thống quy tắc, lại có một số quy tắc bản nguyên nhất. Trên cơ sở những quy tắc bản nguyên nhất này, vô số những quy tắc mới diễn sinh mà ra, năng lực mới cũng tương ứng sinh ra, thế nhưng bản nguyên của quy tắc lại là bất biến.

Mà thứ Bồn Tôn truyền cho đệ tam phân thân chính là quy tắc bản nguyên. Năng lực của lĩnh vực chính là xây dựng trên những quy tắc bản nguyên này.

Vô số Hoàng Kim giáp sĩ từ xa đứng nhìn, sự khiếp sợ tràn ngập trên khuôn mặt.

Dưới con mắt của Hoàng Kim giáp sĩ, uy năng mà Bồn Tôn triển hiện lúc này không khác gì thần linh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng thân hình Bồn Tôn dần dần ẩn phía sau hắc động, vòng xoáy mây đen cũng hợp lại, dần dần trở nên mờ nhạt...

“Bách bách bách!”

Từng thanh âm như ván gỗ đánh vào nhau vang lên. Kiếm các vốn đã bị kéo ra, vách tường bằng gỗ phân ra hai bên bỗng nhiên hợp lại, dưới sự khống chế của một lực lượng cường đại, lại lần nữa hình thành Kiếm các hoàn hảo như lúc ban đầu.

Mây đen trên bầu trời tán đi, sấm sét bị chôn vùi, gió lớn cuồng bạo cũng dần dần thu liễm, từ từ lắng lại, tất cả dường như đều khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng bên dưới Kiếm các, mọi người vẫn đứng yên bất động, ánh mắt nhìn về hướng Kiếm các trên đỉnh núi. Không ai biết lần này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...

Bên trong Kiếm các, sau khi tiếp thu dấu ấn tinh thần do Bốn Tôn vừa truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên nhắm mắt lại. Trên người hắn, tất cả khí tức trong nháy mắt đều biến mất, giống như một pho tượng không hề có sinh cơ.

Ý thức hải của Phong Vân Vô Kỵ từ lâu đã biến thành một phiến thiên địa. Sau khi dấu ấn tinh thần phóng ra, tin tức quy tắc vô tận trong đầu hắn lại tạo thành một cơn bão tố.

Tại thời khắc này, Phong Vân Vô Kỵ không thể không cảm kích Quân Thiên Thương. Luân Hồi lĩnh vực tuy không phải là luân hồi thật sự, nhưng lại giúp cho bản tâm của hắn rèn luyện vô cùng ngưng thật.

Tất cả tâm tình bất lợi tại thời khắc này đều bị áp chế, chỉ còn một bản tâm bình tĩnh mà lãnh đạm, không ngừng hấp thu những tin tức quy tắc có được không dễ dàng, đây chính là bổ phẩm tốt nhất.

Từ bên ngoài nhìn lại, trong Kiếm các, bên ngoài cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, một tầng lĩnh vực màu trắng bạc nhàn nhạt mở rộng ra. Mỗi lần Phong Vân Vô Kỵ hấp thu một tin tức quy tắc, lĩnh vực màu trắng bạc liền sản sinh một chút dao động, đồng thời toàn bộ lĩnh vực cũng mở rộng ra phía ngoài một chút, cũng sản sinh một chút biến hóa rất khó phát hiện.

Những tiếng xé gió từ xa xa vang lên, nhanh chóng dừng lại bên ngoài Kiếm các.

Độc Cô Vô Thương thân mặc áo bào xanh, vẻ mặt nghiêm nghị, đứng thẳng bên ngoài tại Kiếm các.

“Trì Thương, phân phó xuống bên dưới, nếu như không có chuyện gì đặc biệt trọng đại, trong khoảng thời gian này không được quấy rầy Vô Kỵ!” Độc Cô Vô Thương nhìn Trì Thương bên dưới sườn núi, dùng thuật truyền âm nhập mật nói với hắn.

Trì Thương ngẩng đầu nhìn lên một chút, sau đó gật đầu: “Hiểu rồi...”

Dứt lời, hắn liền nhanh chóng đi ra...

Trong một thoáng liền, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không nhúc nhích, không ngừng tiêu hóa cỗ lực lượng này, mà Độc Cô Vô Thương cũng đứng thẳng tại vách núi bên ngoài Kiếm các.

Mặt trời lên rồi lại lặn. Thời gian đối với người Kiếm vực không có bất cứ ý nghĩa gì...

Tất cả đều hoàn mỹ như vậy. Thời khắc này đã được định sẵn từ khi nguyên thần phân ba, uy lực của ba phân thân cũng từ thời khắc này thể hiện ra...

Mặc dù Bốn Tôn đã đem bí ẩn của những quy tắc bản nguyên này tường tận truyền vào trong đầu đệ tam phân thân, không cần phải trải qua quá trình phân tích thôi diễn dài dòng, thế nhưng quá trình hấp thu này vẫn dài đằng đẳng...

Mặc dù ý thức không thể hóa thành hàng tỉ như Bốn Tôn, nhưng so sánh với chỉ một phân thức của đệ tam phân thân, lại có ưu thế về phương diện thôi diễn hơn.

Phong Vân Vô Kỵ một mặt vứt bỏ tất cả tâm tình, nội tâm bình tĩnh không dao động, một mặt hấp thu tin tức quy tắc do Bốn Tôn truyền vào, một mặt đem những quy tắc này tiến hành thôi diễn và chuyển hóa tương ứng, dung nhập vào trong lĩnh vực của mình.

Muốn đồng thời tiến hành ba bước này, chỉ có nhất tâm tam dụng. So sánh với nguyên thần hóa thành hàng tỉ, loại năng lực này không đáng nhắc tới, Phong Vân Vô Kỵ hiện nay vẫn có thể làm được.

Bên trong Kiếm các tiếng gió vù vù, mặc dù không có khói mây, nhưng lại có những bóng đen rối loạn leo lên trên vách tường bằng gỗ trong Kiếm các, không ngừng lan ra. Mà tất cả những điều này chỉ diễn ra bên trong Kiếm các, từ bên ngoài nhìn lại, cả tòa Kiếm các vẫn sừng sững đồ sộ.

Mỗi lần mặt trời lên rồi lại lặn, lĩnh vực màu bạc bên ngoài cơ thể Phong Vân Vô Kỵ lại mở rộng ra bên ngoài một phần. Ba ngày sau, toàn bộ người trong Kiếm các đều nghe được tiếng kiếm ngân đinh tai nhức óc, nhưng khi cẩn thận lắng nghe, lại mây nhạt gió mờ, căn bản không hề có tiếng kiếm ngân vang. Tất cả đều mê hoặc, trong khi tuần tra, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng Kiếm các trên đỉnh núi.

Chỉ có đám người Thái Huyền mới ẩn ước cảm giác được, tiếng kiếm ngân này chỉ sợ chính là tiếng của linh hồn...

343. Chương 343: Thất Đỉnh

Ngày thứ mười bảy, thân ảnh Phong Vân Vô Kỵ và cả lĩnh vực màu bạc đều biến mất bên trong Kiếm các. Bên ngoài, Độc Cô ngày đêm thủ hộ, căn bản không nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ rời đi.

Tất cả khí tức Phong Vân Vô Kỵ, tại một thời khắc nào đó đột nhiên biến mất trong Kiếm các, không còn tìm thấy.

Trì Thương vẫn chú ý đến Kiếm các, lập tức định xông vào bên trong, nhưng lại bị Độc Cô Vô Thương ngăn cản.

- Trì Thương, không nên tiến vào!

Độc Cô Vô Thương vẻ mặt nghiêm túc:

- Mặc dù ta cũng không rõ lắm chuyện gì xảy ra, nhưng hiện nay, sự tôn của người đang ở trong thời khắc bế quan khẩn yếu, tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào tiến vào. Sự biến mất của y tất là có đạo lý.

- Thế nhưng...

Trì Thương vẻ mặt lo lắng nói:

- Hôm nay nội lực của sư tôn đã hoàn toàn biến mất, cho dù thần thức mạnh mẽ cũng khó có thể phát huy, vẫn bối sợ là...

Độc Cô Vô Thương giơ một tay lên, hờ hững nói:

- Cảnh giới của ta không cao bằng Vô Kỵ, đối với chuyện này cũng không hiểu rõ lắm, nhưng có một người hẳn là biết...

- Ai?

Độc Cô Vô Thương quay đầu đi, nhìn sang một bên khác. Thái Huyền thân mặc Cửu Mệnh chiến giáp yên lặng không nói gì, trực tiếp đi về hướng Kiếm các, đứng bên ngoài chần chừ trong chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Kẹt!”

Đại môn mở ra hai bên. Thái Huyền đứng trước cửa lớn, ánh mắt nhanh chóng đảo qua Kiếm các, dừng lại một chút tại ba chiếc bồ đoàn, vẻ khiếp sợ nhanh chóng hiện lên trong mắt.

Hai tay của hắn lật lại, sau đó vẫy một cái, cửa gỗ hai bên liền tự động khép vào.

- Sư tôn của người không có việc gì.

Thái Huyền nói xong câu này, cũng không quay đầu lại, đi về hướng trong lòng núi bên dưới Kiếm các, để lại Trì Thương vẫn còn đứng ngẩn ra...

Ngày thứ mười tám, vạn dặm không mây, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, sau đó mưa to tầm tã trút xuống từ xa đến gần. Những giọt mưa lớn tạo thành dòng tràn ngập trong thiên địa. Nhìn về phía xa, chỉ thấy trời đất mờ mịt, đầy rẫy từng luồng hơi nước.

Thanh âm tí tách vang vọng cả Kiếm vực, mặt đất rất nhanh trở nên gập ghềnh. Sau thời gian một chén trà nhỏ, trong phạm vi Kiếm vực đã đọng lại một lớp nước dày mấy thước. Từ đỉnh núi nhìn lại, chỉ thấy ánh nước lấp lóa nổi lên từng mảng sáng trắng.

Cơn mưa tầm tã này đến một cách rất cổ quái, bởi vì theo như thiên tượng ngày hôm đó, vốn không nên có nước mưa. Thần thức của Độc Cô Vô Thương phá không xuất ra, nhanh chóng đảo qua toàn bộ Kiếm vực, những cũng không phát hiện bất cứ cao thủ nào giá lâm.

Một ngày này, mưa to chưa tạnh...

Ngày thứ mười chín, nước mưa càng lớn hơn, mây đen dày đặc tụ tập trên đỉnh đầu như một hải dương đen kịt, gào thét cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai, vạn đạo tia chớp qua lại bên trong.

Khi Độc Cô Vô Thương thủ hộ tại đỉnh núi Kiếm các cảm nhận được sự dị thường này, liền bình tĩnh khê ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào bầu trời, thần thức mở rộng về bốn phía. Y kinh dị phát hiện, thiên địa nguyên khí vô tận bỗng từ bốn phương tràn đến, mà trung tâm của cơn lốc nguyên khí này lại chính là Kiếm các.

“Vù!”

Gió to nổi dậy, tiếng gió sà sạt. Một tiếng giòn giã vang lên, hai phiến cửa gỗ của Kiếm các đột nhiên mở tung, giống như bị một người dùng sức đẩy mạnh, thiên địa nguyên khí vô tận tràn vào, cuộn cuộn bất tận...

Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn bất tận sau khi tràn vào Kiếm các, liền giống như nhập vào một không gian khác, biến mất vô ảnh vô tung...

Những tiếng sạt sạt của trang sách lật mở vang lên. Độc Cô Vô Thương bất giác nhìn lại, chỉ thấy quyển pháp thư bìa tơ vàng đang mở ra trên bàn vuông bỗng bị gió to cuốn lên, xoay chuyển tại không trung, trang sách lật qua phát ra những tiếng vang. Bỗng nhiên, quyển pháp thư kia khựng lại giữa không trung, sau đó dưới sự quan sát của Độc Cô Vô Thương biến mất vô tung, không còn nhìn thấy...

Ngày thứ ba mươi, bên dưới Kiếm các, nước đọng trên mặt đất đã sâu ba thước, Hoàng Kim giáp sĩ tuần tra phải đạp trên nước mà đi.

Mưa to vẫn chưa dừng, ngược lại có xu thế càng ngày càng lớn. Ngoại trừ ba tòa núi cao, hơn phân nửa Kiếm vực đều bị lũ lụt bao trùm, toàn bộ biến thành một hồ lớn nối liền với nhau. Từng giọt nước mưa nhỏ xuống mặt nước, liền khê bắn lên, sau đó tạo thành từng vòng nước gợn. Vô số nước gợn nối liền với nhau tạo thành một hình ảnh mỹ lệ trong thiên địa.

Kiếm các sừng sững trên núi cao ngàn trượng, mà trong lòng núi lại là một hang động khác, một con đường uốn khúc âm u trong lòng núi đi thông đến một khoảng không trống trải. Ngọn núi nơi Kiếm các tọa lớn vốn có phạm vi rất lớn, vì vậy Phong Vân Vô Kỵ liền đào rộng ngọn núi này, dùng làm một nơi bí địa.

Trong lòng núi, Thái Huyền ngồi xếp bằng trên một phiến đá, đối diện với lối vào. Phía sau cách đó không xa là Phá Ma trong lòng thấp thỏm bất an, cũng ngồi xếp bằng trên đất.

Chính giữa phi thường âm u, nguồn sáng duy nhất chỉ có những ngọn đuốc gắn vào trong vách tường, nhìn về phía xa lại thấy có ánh lửa. Trong góc tối tăm, có thể thấy được từng vòng màu hoàng kim phản chiếu như vẩy cá, đó là những Hoàng Kim tướng quân vẽ mặt nghiêm túc đang ngồi xếp bằng thành một đoàn, trên khải giáp của họ đã bám một tầng bụi dày.

Cẩn thận mà đếm, có thể thấy những Hoàng Kim tướng quân đang ngồi xếp bằng thành một vòng có không dưới mười người.

Những người này đã ngồi như vậy mấy chục vạn năm qua, sừng sững bất động như đã thành những tảng đá.

Một tiếng vang truyền vào trong tai, Thái Huyền đột nhiên đứng lên, quay lưng về phía Phá Ma, lạnh lùng nói:

- Phá Ma! Bỏ tọa đi ra ngoài một lát, sau nên làm thế nào người chắc là đã hiểu, bỏ tọa không phải là loại người nhân từ...

Dứt lời, hắn hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt của Phá Ma vì giận dữ mà biến thành đỏ bừng, trực tiếp bước ra bên ngoài, sau vài khắc đã tiếp cận lối ra. Còn chưa đến gần cửa, một phiến đỏ rực bên ngoài đã chiếu vào.

Thái Huyền sải bước nhanh hơn, cuối cùng xuất hiện tại cửa động, đưa mắt nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh.

Trong mưa to dày đặc, trên mặt nước, từng ngọn lửa cao cả trượng hừng hực bốc cháy, không có củi duy trì, nhưng vẫn bốc cháy trong mưa lớn, ngay cả nước cũng dập không tắt được.

Ánh mắt của Thái Huyền dời đi. Trong màn nước, từ xa đến gần, vô số ngọn lửa chi chít như sao trên trời, dày đặc chung quanh Kiếm các.

Ngọn lửa chấp chờn bất định, nhưng cũng không tắt, chiếu rọi toàn bộ Kiếm vực thành một phiến hỏa hồng.

Một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng, thần thức của Thái Huyền phá không xuất ra, lại cảm giác được một khí tức quen thuộc trong hư không, đó là khí tức của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ giống như đã hòa vào phiến thiên địa này, toàn bộ Kiếm vực đều bị khí tức của hắn bao trùm, loại cảm giác này hoàn toàn khác so với thần thức dung nhập vào thiên địa. Trong cảm nhận Thái Huyền, phiến thiên địa này dường như đã trở thành Phong Vân Vô Kỵ.

- Vô Kỵ, là người sao?

Thái Huyền cao giọng nói, thanh âm như sấm, tiếng truyền khắp nơi.

Một tiếng vừa xuất ra, bầu trời đột nhiên mây tan mưa tạnh, rất nhanh trở nên sáng trong, nước động chung quanh Kiếm các dừng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy mất đi, tiêu tán trong hư không, những ngọn lửa chi chít trên mặt nước cũng gần như đồng thời hoàn toàn lụi tắt.

Khí tức quen thuộc khắp bầu trời nhanh chóng thối lui, biến mất về hướng Kiếm các.

“Kẹt!”

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt bình tĩnh đẩy cửa, từ trong Kiếm các đi ra.

- Độc Cô tiền bối, khổ cho người rồi!

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nói với Độc Cô Vô Thương.

- Tiến triển ra sao rồi?

Độc Cô trực tiếp hỏi.

Khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ tươi cười, có chút uể oải nói:

- Gần như hoàn mỹ.

Trên mặt Độc Cô Vô Thương rớt cuộc cũng lộ ra vẻ tươi cười, mở miệng nói:

- Như vậy thì tốt! Nếu như người đã xuất quan, ta sẽ lập tức đi ngay.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, đợi sau khi Độc Cô Vô Thương biến mất trong mắt, mới quay đầu lại nhìn về dưới vách núi. Lúc này Trì Thương cũng đang ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Thời gian ba mươi ngày, có quá nhiều tin tức tích lũy cần Phong Vân Vô Kỵ xem qua.

oOo

Đao vực.

Cách Chiến Đế hành cung lơ lửng giữa hư không nối liền bằng dây xích không xa, một tòa tế đàn bằng đá xanh đã hoàn thành. Tham gia xây dựng tòa tế đàn này còn có hơn mười trưởng lão Vu tộc. Sau khi Vu

tộc tuyên bố thần phục, Chiến Đế liền mời những trưởng lão Vu tộc tới Đao vực, dùng ngôn từ ôn hòa mời bọn họ tham khảo xây dựng tể đàn này.

Tể đàn chế tạo bằng đá xanh nổi đầy những hoa văn màu xanh lá, chung quanh còn có một vòng lan can bằng đá xanh nổi liền với thềm đá. Chư vị trưởng lão chỉ tham gia xây dựng tòa tể đàn lớn nhất. Một nhóm đệ tử Chiến tộc khác đã được phái đến Vu tộc, “mời” đệ tử Vu tộc tham gia kiến lập chín tòa tể đàn nhỏ hơn chung quanh tòa tể đàn lớn nhất này.

Dưới dự phối hợp của Vu tộc trưởng lão, Chiến tộc đã xây dựng hơn mười cánh cửa thời không nhỏ chung quanh Chiến Đế hành cung. Mỗi ngày đều có rất đông đệ tử Chiến tộc áo trắng xếp thành đội ngũ đứng chung quanh, không ngừng truyền nội lực vào để duy trì những cánh cửa thời không tồn tại.

Những cánh cửa thời không này dùng để nối liền Thái Cổ với những vị diện không gian khác. Bởi vì đặc thù kiên cố cấu tạo của Thái Cổ, cho nên loại cánh cửa thời không này cần tiêu hao năng lượng cực lớn, cần bản không phải một hai Thái Cổ cao thủ là có thể duy trì.

Ngoại trừ mỗi ngày có mấy trăm đệ tử Chiến tộc duy trì, mỗi cánh cửa thời không còn có một gã Chiến tộc bảo hộ.

Chiến tộc ra ra vào vào cánh cửa thời không không dứt, từng mệnh lệnh không ngừng từ bên trong Chiến Đế hành cung ban ra. Cách một đoạn thời gian, số đông Chiến tộc tập kết sẽ tạo thành nhóm tiến vào cánh cửa thời không. Khi trở về, trên người bọn họ đều dính đầy máu tươi...

Những mệnh lệnh này cũng không phải của Chiến Đế, mà là do đệ nhất chiến tướng lúc này đang ngồi xếp bằng trên thang băng trước Chiến Đế hành cung phát ra.

Sau khi từ chiến phần trở về, Chiến Đế liền mang theo bốn sợi xích sắt nhuộm máu tiến vào bế quan, tất cả công việc trong tộc đều giao cho đệ nhất chiến tướng phụ trách...

Đối với việc chinh phục hệ phái tự do còn đang dang dở, Chiến tộc lại chủ yếu tiến hành chung quanh ngày tể tự cửu tinh liên châu, cho nên hệ phái tự do liền chiếm được một chút hơi tàn...

Trong khi Phong Vân Vô Kỵ tại Kiếm các tìm hiểu quy tắc, cấu tạo nên lĩnh vực của mình, từ trong cánh cửa thời không, ba chiếc đỉnh to lớn đã được vận chuyển đến Chiến Đế hành cung, nhưng nhân số của Chiến tộc đi ra lại không bằng nhân số khi đi vào...

Hơn nữa Chiến tộc tại Thái Cổ không ngừng thu thập thần đỉnh, lúc này chung quanh Chiến Đế hành cung đã tụ tập bảy chiếc đỉnh lớn...

344. Chương 344: Giao Dịch Giữa Hư Không

Nghe đồn Ma vực tuy là bị Chiến Đế tiêu diệt, nhưng tất cả đệ tử cũng không phải đều tập trung ở đó, Phong Ma này không thể nghĩ ngờ chính một con cá lọt lưới.

Phong Ma một đường chạy trốn, cũng không dám quay đầu lại, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, toàn thân càng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhìn của dáng dấp của hắn, có thể thấy đã chạy trốn như vậy không chỉ một hai ngày, nhưng khiến cho kẻ khác kỳ quái chính là, phía sau hắn không hề có một bóng người nào.

- Đại nhân... ngài hãy tha cho nô tài đi! Nô tài không dám nữa...

Phong Ma bị dồn đến đường cùng, nhìn không được ngẩng đầu lên trời gào lên, trong thanh âm lộ ra vẻ sợ hãi không cách nào che giấu.

Từ không trung nhìn xuống, chung quanh Phong Ma chỉ có thảo nguyên mênh mông và núi non trùng điệp, không hề một bóng người nào.

Thiên địa yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi làm bận.

Một lúc sau, một giọng nói xót xa bỗng từ phía sau Phong Ma vang lên:

- Tên cậu nô tài người, lén trộm đi nửa cuốn “Phong Ma Thiên Hạ quyết”, sao đó còn trốn khỏi tộc. Ngàn vạn năm rồi, không ngờ người lại đi làm môn hạ của môn hạ của Ma vực gì đó. Chạy đi... vì sao không chạy? Người mà Phong tộc ta chú ý, một kẻ cũng đừng mong chạy thoát. Hừ!

Phong Ma không ngừng run lên, bước chân càng lão đảo, thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống.

“Bình!”

Một luồng kinh phong tràn đến, Phong Ma kêu thảm một tiếng, như điều đứt dây xoay tròn bay ra ngoài, nửa thân bên phải máu chảy ra như suối.

- A!

Phong Ma rơi xuống mặt đất, vừa giãy dụa đứng lên, lại một luồng cương phong tràn đến, một lần nữa bay ngược ra ngoài. Nơi mà hắn vừa đứng, một chùm sương máu mờ mịt không tan...

Trong cơ thể Phong Ma, lượng máu đã mất đi ba phần hai, nội tạng phồng lên như muốn nứt ra. Toàn thân hắn không tìm được một miếng vết thương nào, đây chính là “Phong Ma thiên hạ quyết”. Khi Phong Ma sử dụng công quyết này, đối phương đều xuất hiện trạng thái sợ hãi, nhưng lần này đối tượng lại trở thành chính hắn, hơn nữa vận dụng so với hắn còn tinh thâm hơn nhiều.

- Đứng lên, đứng lên! Tên cậu nô tài người, lúc trước không để ý đến lệnh cấm, lén từ trong tộc trốn ra, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay...

Chung quanh Phong Ma, từng luồng kinh phong thổi mạnh không hề có phương hướng, khi đông khi tây, cho dù có ngọn núi cách trở vẫn như trước thổi qua.

Thân thể Phong Ma như cọng cỏ không ngừng run rẩy, gian nan đứng lên, cổ họng giật giật, ngẩng đầu gầm lên như dã thú:

- Phong tộc các người không có ai là thứ tốt, có bản lĩnh thì cứ giết ta đi!

Phong Ma lúc này đã không còn nửa điểm tiêu sái phong nhã của ngày thường.

Bốn phía yên tĩnh, luồng không khí quái dị vẫn quanh quẩn chung quanh, giống như đang suy nghĩ. Một lúc sau...

- Muốn chết, đâu có dễ dàng như vậy... Bốn tọa muốn cho người sống không bằng chết.

Tiếng gió thổi đột nhiên ngừng lại. Từ trong kinh phong, thân hình của một gã nam tử trung niên áo trắng lộ ra, tay rung lên, từ dưới ống tay áo rộng thùng thình bay ra một sợi dây thừng không biết làm bằng chất liệu gì, trực tiếp xuyên thủng hai xương bả vai của Phong Ma, lượn một vòng, lại trở về trong tay của tên nam tử áo trắng kia.

- Sau này, người hãy ở trong phong động làm nô tài...

Tên nam tử kia cười hung ác, cổ tay rung lên, một cỗ lực lượng vô hình liền xuyên qua dây thừng truyền vào trong cơ thể Phong Ma.

Thân thể Phong Ma kịch liệt run lên. Dây thừng màu xám kia như có sinh mệnh, không ngừng rút máu tươi từ trong cơ thể hắn, dần dần biến thành màu đỏ, đồng thời phát ra tiếng kêu như trẻ con bú mẹ. Từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Phong Ma nhỏ xuống.

Bỗng nhiên một vật gì đó từ trên trời cao bắn xuống, rơi xuống dưới chân tên nam tử trung niên kia.

Tên nam tử kia sững sốt, sau đó ngửa đầu cười lớn:

- Ta tưởng là ai, thì ra là Thánh điện sứ giả...

Trong hư không trước người xuất hiện một phiến sáng gọn, một lão giả tóc bạc áo xanh từ trong đó bước ra, từ xa hướng về tên nam tử kia chấp tay cúi chào, cung kính nói:

- Tại hạ Thánh điện đặc sứ, ra mắt Phong Ma đại nhân!

Đối tượng mà lão giả này nói, tự nhiên không thể là tên Phong Ma của Ma vực trên mặt đất kia, như vậy thì chỉ có thể là tên Phong tộc đứng thẳng bên cạnh.

Tiếng cười của tên nam tử trung niên kia liền dừng lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ căm hận, nhìn chăm chăm vào lão giả kia:

- Chúng ta cũng không vi phạm ước định lúc trước, ta chỉ tới để thu thập tên tiểu tử này thôi... Tên hỗn đản này, không ngờ lại dám dùng danh hiệu của lão tử ở bên ngoài huênh hoang, không thu thập hắn, mặt mũi của bốn tọa để ở đâu. Thế nào, Thánh điện phải người tới để cảnh cáo bốn tọa sao?

- Không dám!

Lão giả tóc bạc áo xanh thân thái cung kính:

- Tôn giá hiểu lầm rồi. Tại hạ đến đây là vì ước định mười tỉ năm trước. Lần này, chẳng những không phải vì khuyên tôn giá trở về nơi ẩn cư, hơn nữa còn đặc biệt mời Phong tộc một lần nữa xuất sơn.

- Cái gì!

Trên mặt tên nam tử kia không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên tình huống này căn bản không nằm trong dự liệu của hắn.

- Chiến tộc sinh từ hồng hoang đã vi phạm lời hứa, xuất hiện tại Thái Cổ, hơn nữa còn có ý muốn tái hiện sự thống trị ngày trước, một đường giết chóc vô số. Thánh điện vì vậy mới phái tại hạ đến đây, hi vọng lần này có thể được Phong tộc tương trợ, trừ khử nanh vuốt của Chiến Đế... Mười tỉ năm trước, Chiến tộc đã tại Thái Cổ làm dậy lên huyết kiếp vô biên, hôm nay trở lại... Ai!

Dứt lời, lão giả tóc bạc áo xanh lại thở dài một tiếng.

- Cái gì!

Trên mặt tên Phong Ma thật sự kia lộ ra vẻ khó tin:

- Có phải ta nghe lầm không? Người vừa mới nói, Chiến tộc đã trái ước xuất hiện?

Nhìn lão giả tóc bạc gật đầu, vẻ mặt tên Phong tộc kia bỗng nhiên trầm xuống:

- Hừ! Từ sau khi Huỳnh Hoặc rời đi, Thánh điện càng ngày càng không ra gì. Chiến tộc tái hiện? ... Hắc! Người cho là lão tử ngu ngốc sao? Trong bốn tộc, thế lực không có khả năng trái ước nhất chính là Chiến tộc. Có điều...

Tên nam tử trung niên cười hắc hắc:

- Quả nhiên như vậy làm gì! Chiến tộc từ xưa đã dối đầu cùng với Phong tộc... Mặc kệ nó thật hay giả, người hãy theo ta!

Tên nam tử trung niên kia một tay nhắc “Phong Ma” giả hiệu trên mặt đất, thân hình chợt biến mất, chỉ còn lại một luồng kinh phong thổi về hướng không trung.

Trong mắt lão giả tóc bạc thoáng hiện lên vẻ khác liền, bàn tay duỗi ra, cầm lấy lệnh bài trên mặt đất, sau đó đuổi theo sát luồng khí kia.

Một lúc sau, tại một nơi bí ẩn, luồng gió kia liền ngừng lại, lộ ra hình dáng của nam tử trung niên kia. Hắn nhắc “Phong Ma” lên, trực tiếp đi vào trong một huyết động hình vuông rộng mấy trượng dưới lòng đất, bên cạnh huyết động có một dòng sông lớn chảy qua...

Trên mặt lão giả tóc bạc lộ ra thần sắc do dự, cuối cùng cắn răng một cái, bước vào trong địa huyết đen kịt sâu thẳm, không biết thông đến nơi nào.

oOo

Trong bóng đêm vô tận giữa vị diện.

Một đạo khí tức giết chóc, khát máu và tàn bạo đột nhiên xuất hiện trong hư không, so với khí tức của cao thủ Thần cấp bình thường quả thật khác nhau một trời một vực.

“Keng keng!”

Từng tiếng phiến giáp va chạm từ trong khí tức tàn bạo kia vang lên, sau đó trong hư không vô tận, một thân ảnh khôi ngô cao đến mấy trượng bỗng nhiên xuất hiện. Người nọ ăn mặc như tuyết thể mãnh thú, khôi giáp màu xanh nhiều chỗ duỗi nhọn ra, mũ giáp như một hồng hoang cự thú, dữ tợn mà đáng sợ, hoàn toàn che giấu khuôn mặt của y.

Người nọ đứng thẳng trong hư không, sừng sững bất động. Trong phạm vi mấy ngàn trượng, vô số hư ảnh phi cầm tảo thú không ngừng biến ảo.

Người này giống như đang đợi cái gì...

Bỗng nhiên, một luồng ma khí nồng đậm từ nơi nào trong hư vô tràn ra, khí thể điên cuồng bá đạo, cuộn cuộn bao phủ phạm vi mấy ngàn trượng, hình thành một bức tượng ma thần to lớn nhiều cánh tay. Từ phần bụng của tượng ma thần kia, từng vòng sóng gợn đen kịt lan rộng, một bóng người mờ ảo từ bên trong bước ra. Bóng người mờ ảo này vừa xuất hiện, trong hư không bỗng vang lên tiếng tiếng ma quỷ gào thét, bốn phía, ma khí vô tận hình thành vô số ma ảnh, hướng về bóng đen có khí tức như vực sâu kia quỳ lạy, giống như triều kiến thần linh.

- Đến rồi!

- Ủ!

Đối thoại mở màn rất ngắn gọn, hiển nhiên hai bên đều biết nhau.

- Thời cơ đã đến, Thiên Ma tộc các người cũng nên xuất thủ rồi. Thế lực ma tộc tại Thái Cổ chúng ta sẽ hiệp trợ các người.

Bên trong hàng tỉ ma ảnh, thân ảnh như vực sâu kia mở lên tiếng, thanh âm khàn khàn mà vang vọng.

Cường giả ẩn thân trong chiến giáp màu xanh như tuyết thể mãnh thú nhìn chằm chằm vào bóng người mờ mờ kia, giống như muốn nhìn thấu y, một lát sau lạnh lùng nói:

- Đồ vật nói đến trong hiệp nghị thì sao?

- Chuyện này các người hãy tự mình điều tra! Người của chúng ta lên vào trong Thánh điện hiện nay đã nắm giữ được một chút thực quyền, sợ rằng còn phải qua một đoạn thời gian...

- Đồ vật!

Tên cường giả thân mặc hung giáp kia đột nhiên lớn tiếng quát.

Trong bóng ma vô tận, bóng đen mờ ảo kia chợt ngậm miệng, yên lặng không nói.

- Không nên cố đoạt lấy thứ không thuộc về các người!

Tên tuyết thể cường giả thân mặc hung giáp lạnh lùng nói:

- Đây là thứ thuộc về Thái Cổ, thuộc về chủ nhân vĩ đại của chúng ta, nếu như các người muốn nhân dịp này lấy đi nghiên cứu một phen, vậy thì... đừng trách chúng ta không khách khí! Người khác không thể phát hiện ra ma khí trên người các người, Thiên Ma tộc chúng ta chẳng lẽ không phát hiện được sao? Vị trí ở đâu? Chúng ta sẽ tự mình đi lấy.

Cường giả kia hiển nhiên tại Ma giới cũng có rất có địa vị, nghe được những lời này, khí thể lên tăng vọt, một cỗ khí tức hung bạo phá thể xuất ra, lượn quanh thân ba vòng, như độc xà nhìn chòng chọc vào cường giả Thiên Ma tộc cách đó không xa.

- Không nên cố gắng thử thách lòng kiên nhẫn của ta!

Tên cường giả Thiên Ma tộc kia hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như không phải vì chủ nhân, bốn tọa làm sao lại có thể giao tiếp với đám ma tộc ti tiện các người.

“Ầm!”

Phía đối diện, tên cường giả ma tộc kia nghe được liền biến sắc, khí thể bên ngoài cơ thể như thực chất, hóa thành một bộ xương to lớn, mang theo tiếng rít mạnh mẽ đánh vào người cường giả Thiên Ma tộc kia.

Một tiếng kim loại ma sát chói tai vang lên, cường giả Thiên Ma tộc kia vẫn sừng sững bất động, cũng không hề ra tay. Tại khoảnh khắc bộ xương khô đánh lên người, trên khô giáp dữ tợn đáng sợ bên ngoài cơ thể, nhưng mũi nhọn bỗng nhiên kịch liệt rung động, phát ra từng tiếng rít chói tai, ma khí đánh lên hung giáp gần như trong nháy mắt bị những mũi nhọn kia phá nát.

Cường giả Thiên Ma tộc lại không hề bị thương.

thứ phải tự mình lĩnh ngộ, người khác không thể nhúng tay này... Tại nơi này, ta có một câu muốn nói với người...

Thần sắc của Độc Cô Vô Thương đột nhiên trở nên nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Vô Kỵ từng nói với ta, ta cũng nhìn ra được, ngươi là một hài tử trọng tình. Võ công của ngươi có được từ vị diện, ngươi cũng đã báo đáp vị diện kia. Sư tôn ngươi dạy ngươi võ học, mà từ sau khi ngươi phi thăng tới rồi Thái Cổ, vẫn luôn theo bên người sư tôn ngươi, yên lặng báo đáp. Từ trên người ngươi, ta rất khó nhìn thấy bản sắc của một võ giả bình thường. Thứ mà ngươi còn thiếu là dục vọng truy cầu lực lượng cường đại ... Ngươi nên biết, nếu như ngươi vẫn cứ một lòng phục vụ tại Kiếm các, cả đời không hề có truy cầu, tự chôn vùi tương lai của mình... đến cuối cùng, ngươi sẽ chỉ hại người sư tôn mà thôi.

Thân thể Trì Thương run lên, bật thốt nói:

- Tiền bối...

Miệng mấp máy, nhưng cuối cùng Trì Thương cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng đứng thẳng bên vách núi, y bào bay phấp phật, ngón tay kịch liệt run lên, hiển nhiên những lời này của Độc Cô đã khiến cho trong lòng y nổi sóng.

- Ai!

Ánh mắt Độc Cô đảo qua trên người Đạo Quân phía sau, lại nhìn sang Trì Thương, cuối cùng ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt phía xa, lẩm bẩm nói:

- Nam nhi, phải đối trời đạp đất... Sinh ra làm nam nhi, ngoại trừ cảm tình nhi nữ... còn có một trách nhiệm làm nam nhi... Bên nào là trọng, mọi người đều có lựa chọn của mình. Đáp án của ngươi là gì? Vẫn là một phần cảm tình đã từng bị thương tổn sao?

Yên lặng thở dài một tiếng, Độc Cô Vô Thương lắc đầu, ánh mắt từ trên người Trì Thương dời đi, đột nhiên từ trên vách núi nhảy xuống. Phía sau, Đạo Quân không nói một lời, cũng nhảy xuống theo...

Một cái thanh âm phiêu hốt bất định từ dưới sườn núi vang lên:

- Trì Thương, ngươi hãy ra ngoài xem đi... Kiếm các, ta sẽ tự mình tọa trấn. Hoàng Kim giáp sĩ, trong khoảng thời gian này sẽ do ta lãnh đạo... đây cũng là ý của sư tôn ngươi.

Trên đỉnh núi, lồng ngực Trì Thương phập phồng kịch liệt, thần sắc trong mắt không ngừng biến ảo, cũng giống như nội tâm của hắn lúc này... Khi một người trong thời gian dài đã quen thuộc với cuộc sống lặng lẽ, mà tự cho rằng bên ngoài không ai có thể nhìn thấu bản thân mình, nhưng đột nhiên có một khắc lại bị một lời phá vỡ, đó là tâm tình như thế nào?... Trì Thương lúc này chính là như vậy.

Gió núi gào thét như gần bên tai. Trì Thương đứng yên lặng trên sườn núi, cho đến đêm khuya mới phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhẹ, một mình một người, cầm theo một thanh kiếm, mang theo một bao y phục, không nói với một ai, lặng lẽ rời khỏi Kiếm vực...

347. Chương 347: Tháp Nghiêng Bắc Hải

Trong gió lạnh tràn ngập, một gã nam tử thân thể gầy ốm, nắm chặt lấy tấm áo khoác màu đen đơn bạc, từng bước một chậm rãi di chuyển trong tuyết đọng cao đến đầu gối, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phương xa. Từ bên ngoài nhìn lại, chỉ thấy một điểm màu đen nửa hiện ẩn nửa hiện trong gió tuyết mờ mịt.

Cách nam tử gầy ốm này không xa, một dãy núi khổng lồ dựng thẳng trong thiên địa, từng ngọn san sát nhau như sóng cuộn. Vô số mỏm băng nghiêng nghiêng vươn cao lên trời, trên mỗi góc của băng phong đều có một gã Chiến tộc đứng thẳng người, chiến bào trắng như tuyết bay phất phơ trong gió, thân thể như hợp làm một với gió tuyết chung quanh.

Nơi này chính là vị trí của Chiến Đế cung trước kia, mà hôm nay, ngoại trừ mấy trăm Chiến tộc đứng thẳng trên những đỉnh băng lừng nhô cao, đã không còn mấy ai lui tới. Hầu hết Chiến tộc đều đã bị Chiến Đế điều đến Dao vực trước kia, để thủ vệ hoặc tham gia chuẩn bị lễ nghi tế tự cực kỳ quan trọng đối với Chiến Đế...

Phong Vân Vô Kỵ giống như một người bình thường, chậm rãi hành tẩu bên trong gió tuyết cách Chiến Đế phong không xa, vẫn chưa gây ra sự chú ý của bất cứ một Chiến tộc nào. Trên đỉnh núi, từng đạo khí tức mạnh yếu không đều truyền vào đáy lòng của hắn, mặc dù trong đó có một số khí tức cường đại đến cảnh giới Thần cấp trung kỳ, nhưng hắn vẫn như một người lữ khách đi qua bên cạnh Chiến Đế phong, không hề kinh động một người nào.

Bên cạnh người, theo cước bộ của Phong Vân Vô Kỵ, tuyết đọng đột nhiên từ dưới chân trào lên, theo khí lưu xoay chuyển, từng phiến hoa tuyết cố ý và vô ý che giấu đi thân ảnh của hắn. Từ xa nhìn lại, không khí trước người hắn từ hướng Chiến Đế phong thỉnh thoảng lại vẩn vèo, phối hợp với gió tuyết chuyển động rất có quy luật, vừa vẩn che phủ một thân hắc bào, đưa mắt nhìn chỉ thấy một phiến mờ mịt, không hề thấy bóng người...

Bất kể là gió tuyết chuyển động, hay là không khí vẩn vèo, đều không dẫn đến một chút năng lượng ba động nào đủ để khiến cho những chiến tướng đứng trên kia đỉnh núi chú ý. Tất cả những điều này đều diễn ra một cách tự nhiên, phẳng phất như gió tuyết trong thiên địa kia tự nhiên biến hóa. Không ai nghĩ đến, Kiếm Thần tại Ma vực đã làm cho Chiến Đế sau khi trở về phải bế quan chữa thương, giờ phút này lại ở gần Chiến Đế phong như vậy...

“Kéc!”

Một tiếng bén nhọn từ trên tầng mây trắng xoá vang lên. Chiến ưng do Chiến tộc nuôi dưỡng bỗng phát ra tiếng kêu đặc thù, khiến cho Phong Vân Vô Kỵ đang hành tẩu không khỏi trong lòng khẽ động. Nhú nhú mây, hắn liền ngẩng đầu lên, tinh thần khổng lồ lạnh lẽo phá thể xuất ra. Trên bầu trời chỉ có những tầng mây nổi liền một phiến giống như tuyết đọng, nhưng trong con ngươi đen kịt của Phong Vân Vô Kỵ, từ phía trên những tầng mây dày đặc lại dần dần hiện ra một bóng đen mơ hồ cứng cáp, bóng đen kia mở rộng hai cánh, từ trên cao nhìn xuống mặt đất...

Ý thức của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bạo tăng, như thủy triều từ bốn phương tám hướng bắn về phía chiến ưng rần rở kia...

“Kéc!”

Lại một tiếng chim kêu từ bầu trời xuyên qua tầng mây, tà tà nhập vào mặt đất.

Một nụ cười từ khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ hiện lên, tay áo mở ra, cúi đầu xuống, bước chân như trước không nhanh không chậm đi về hướng thánh địa Hiên Viên khâu ...

Một ngày này, tiếng kêu của chiến ưng trên bầu trời của Chiến Đế phong vẫn vang lên. Sau đó, chiến tướng trên đỉnh núi phát hiện, chiến ưng này lại dọc theo một quỹ tích đồng dạng hình tròn chuyển động cả ngày...

oOo

Bắc Hải Hiên Viên khâu, một thánh địa trong lòng của nhân tộc, hàng năm đều có một số triều thánh giả không biết tên họ đến nơi này để sám hối và triều thánh. Bất kể bên ngoài bọn họ có thân phận ra sao, nhưng ở nơi này, mỗi người đều duy trì một loại tâm tình khiêm tốn và cung kính...

Thái Cổ rất lớn, tại rất nhiều địa phương thấy được không thấy được, có rất nhiều người vì lý tưởng trong lòng mà phấn đấu. Có lẽ bọn họ đã thất bại, có lẽ trong quá trình này bọn họ đã phạm rất nhiều tội ác, nhưng ở nơi này, bọn họ đều đáng được tôn kính, tại tâm hồn bọn họ vẫn là thuần khiết.

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng trên đất tuyết, lẳng lặng ngắm nhìn Bắc Hải Hiên Viên khâu như ẩn như hiện phía xa, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp, chân phải bước ra một bước, nhưng cuối cùng lại thu về.

“Nhân tộc chết ở trong tay của ta cũng không ít... Hiên Viên khâu... sau này, sợ rằng ta sẽ khó có mặt mũi để bước vào địa phương này...” Thở dài một tiếng, bước chân Phong Vân Vô Kỵ chuyển động, đi về hướng thấp nghiêng mà hắn đã từng cùng với Huỳnh Hoắc ngủ qua đêm...

Có lẽ vì thời gian không thích hợp, cho nên dọc theo đường đi, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy rất ít triều thánh giả mặc hắc bào. So với lần triều thánh trước, tại thời gian này, số lượng triều thánh giả trầm mặc không nói lục tục đi về hướng Bắc Hải cực kỳ thưa thớt.

Mặc dù không biết truyền thống kia do ai lập lên, cũng không biết làm thế nào phát triển, nhưng mỗi một triều thánh giả đến Bắc Hải sám hối, đều không hẹn mà cùng tuân thủ... Ở nơi này, tất cả đều khôi phục trạng thái sơ khai nhất trong hàng tỉ vị diện, đều bỏ qua một thân sở học, dùng một thân phận tộc nhân bình thường nhất trong hàng tỉ vị diện để đến đây thăm viếng, tìm kiếm nơi trân quý và bản nguyên nhất trong tâm hồn.

Ba tòa tháp nghiêng, như ngã mà không ngã, thân tháp bám đầy tuyết đọng, giống như một người chứng kiến, chứng kiến dấu chân chí thành của các triều thánh giả.

Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng đẩy cánh gỗ cũ kỹ, tuyết đọng từ trên nóc gỗ trượt xuống, phủ đầy trên vai, sau đó lại rơi xuống trên mặt đất, phát ra thanh âm sần sật. Hắn cũng giống như những triều thánh giả khác, như một u linh chậm rãi bước vào trong tháp.

Khí trời lạnh lẽo, hóa thành gió tuyết mờ mịt tại bên ngoài, còn ở bên trong, lại tạo thành một lớp băng dày trên mặt đất tháp nghiêng. Mặt đất mặc dù lạnh lẽo, nhưng những triều thánh giả lại bằng lòng ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm chặt hai mắt lại, không nhúc nhích, không nói một lời, cũng không có ý muốn cùng những người khác giao lưu. Mỗi người, tự bản thân là một thế giới, bị thương mà trang nghiêm...

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi bước lên thang gỗ, đi lên tầng thứ hai của tháp nghiêng. Hắn tìm được một ngọn đèn trên vách tường, chậm rãi thắp lên, đặt xuống trên mặt đất, sau đó khoanh chân ngồi xuống bên cạnh.

Tầng thứ hai của tháp nghiêng, quanh quẽ và lạnh lẽo. Ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn phát ra chập chờn bất định, như dung hợp cùng với hoàn cảnh nhợt nhạt chung quanh...

Ở nơi này, Phong Vân Vô Kỵ lại lần nữa cảm thụ được loại cảm giác trong lòng cực kỳ an bình, bước vào tháp nghiêng an tĩnh này giống như bước vào một thế giới khác, một thế giới chỉ có bản thân mình, chỉ thuộc về mình, rời xa bên ngoài.

Những tiếng ngẹn ngào trầm thấp loáng thoáng theo gió xuyên qua khe hở truyền đến. Nghe những tiếng nức nở bị thương kia, lòng người càng trở nên lạnh lẽo, ẩn ước mang theo một chút tuyệt vọng.

Dần dần, hoàn toàn là một loại hành vi vô ý, ý thức của Phong Vân Vô Kỵ liền như mặt nước nhập vào không khí chung quanh, chậm rãi hòa vào trời băng đất tuyết, không suy không nghĩ, bình tĩnh dị thường, ngay cả bản thân mình cũng dường như quên mất...

Tất cả sinh khí từ trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng tán đi, không khác gì một khúc củi khô...

Trong ngọn đèn cũ kỹ, dầu thắp cũng không nhiều, nhưng lại phi thường chịu đốt. Trải qua thời gian thật lâu, dầu thắp trong ngọn đèn cũng không vơi đi nhiều...

Một ngọn đèn cũ kỹ, một không gian nhỏ bé, một góc bị người lãng quên, sự tịch mịch lặng lẽ phát sinh trong lòng ...

Nếu như không có ai quấy rầy, Phong Vân Vô Kỵ thậm chí có thể ở trong cảnh giới vô tư vô tác, vô ngã vô vật này, lẳng lặng vượt qua năm tháng vô tận, quên đi tất cả.

- Người đã đến rồi...

Một thanh âm vang dội đột nhiên từ bốn phía trong thiên địa vang lên, như tiếng chuông cổ, trực tiếp truyền vào trong thần thức của Phong Vân Vô Kỵ đang dung nhập vào hư không vô tận...

Cùng lúc đó, trước đầu gối Phong Vân Vô Kỵ, trong ngọn đèn chập chờn bất định đã cạn một nửa dầu, ngọn lửa nhợt nhạt to bằng ngón tay cái đột nhiên bành trướng. Khi bành trướng đến một mức độ nhất định, từ chỗ sâu nhất trong ngọn lửa, một cái bóng tròn nhẵn thuận theo ven bờ hạ xuống, kéo dài dọc theo mặt đất.

“Bùng!”

Ngọn lửa bành trướng kia chợt phát ra một tiếng nổ đùng, sau đó tất cả đốm lửa đều biến mất. Trên mặt đất, trước người Phong Vân Vô Kỵ không xa, một cái bóng không ngừng duỗi về phía trên, trong nháy mắt, một kiện hắc bào rộng thùng thình hư không xuất hiện, một bàn tay khô gầy nắm lấy vạt áo kia, bỗng nhiên kéo xuống, khoác chặt trên người.

- Người đã đến rồi.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chú vào người áo đen phía trước, vẻ mặt ung dung mà bình tĩnh, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn, không thứ gì có thể lay động tâm thần.

“Bụt!”

Tay phải của người áo đen đặt dưới đáy bào, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại phát ra một thanh âm trong trẻo. Phía sau, trên bả vai của ngọn đèn cổ đã tắt một nửa, một ngọn lửa đột nhiên mọc lên, một đoàn khí trắng mờ mịt bao phủ chung quanh. Trong ngọn đèn cổ xưa đốt bằng dầu, dầu thấp vốn đã cạn gần đến đáy bỗng dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi dâng lên. Trong quá trình này, thân thể của người áo đen thủy chung vẫn quay lưng về phía ngọn đèn, không nhúc nhích.

Trên ngọn đèn, một luồng hỏa diễm nhợt nhạt chợt cách mặt đất bay lên, lơ lửng giữa không trung. Ngọn lửa vừa tan, bỗng hình thành một đồ án âm dương thái cực. Một vòng lửa khói bao phủ chung quanh, hình thành một đồ án cổ quái giống như mai rùa, nuốt chửng cả ngọn lửa hình âm dương, tạo thành một đồ án bát quái.

- Người quả nhiên không làm chúng ta thất vọng...

Người áo đen ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói.

Hắc bào trên người Phong Vân Vô Kỵ không gió tự động bay lên, tay phải đột nhiên vươn ra, vẽ lên giữa hư không, giữa hai người, một khe nứt không gian đột nhiên xuất hiện. Bên ngoài mấy ngàn vạn dặm, quyền sách bìa tơ vàng trong Kiếm các bỗng nhiên biến mất...

Phong Vân Vô Kỵ đưa tay ra, liền bắt được quyền pháp thư bìa tơ vàng kia từ trong vết nứt không gian rơi xuống, sau đó vung lên, ném về phía người áo đen...

348. Chương 348: Pháp Tổ Phục Hy

Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp nói, vẻ mặt rất nghiêm túc:

- Một sự giúp đỡ không hề bảo lưu.

Nam tử áo đen im lặng, hai hàng lông mày rậm nhíu lại thành một đoàn:

- Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ không đưa ra yêu cầu này nhanh như vậy.

- Ta hi vọng cuộc nói chuyện của chúng ta có thể mang đến một chút kết quả cụ thể, chứ không phải chỉ là một phen hàn huyên. Ta cần sự giúp đỡ của các người, mà các người cũng cần ta, sự tình chính là như vậy.

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh nói.

- Nhưng ngươi căn bản không biết rõ chúng ta, thậm chí cũng không hỏi qua tình huống của chúng ta thế nào... vậy mà đã thỉnh cầu giúp đỡ, ngươi không cảm thấy nhanh quá sao?

Lần này đến phiên lông mày của Phong Vân Vô Kỵ hơi nhăn lại:

- Trả lời ta một vấn đề! Các người... bất kể có tư tâm gì, mục đích tồn tại có phải cũng là vì nhân tộc?

- Không thể phủ nhận, chúng ta cũng có chút tư tâm, thế nhưng nói tóm lại, chúng ta tụ tập với nhau cũng là để chấn hưng nhân tộc.

Nam tử áo đen suy nghĩ một chút, sau đó thẳng thắn nói.

- Vậy thì được rồi!

Phong Vân Vô Kỵ kiên quyết nói:

- Ta thỉnh cầu các người giúp đỡ cũng không phải vì bản thân mình. Ta nghĩ, nếu như các người không phải là loại thế lực tổ chức vì tư lợi, hẳn là sẽ không cự tuyệt.

Nam tử áo đen muốn nói lại thôi, lần này quả thật Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động trong tay.

- Người trở về đi!

Một giọng nói già nua vang lên. Hư không chung quanh nam tử áo đen trở nên vắng vẻ, sau đó một lão giả gầy yếu râu tóc bạc trắng, thân mặc áo bào trắng tinh, trên ngực vẽ một đồ án bát quái, trên áo phân bố vô số quẻ phù, bỗng nhiên xuất hiện phía sau nam tử áo đen. Áo bào phất lên, nam tử áo đen liền biến mất vô tung.

- Vô Kỵ! Yêu cầu của người, ta hoàn toàn có thể đáp ứng.

Lão giả vừa xuất hiện cũng không nói những lời lời thừa, trực tiếp trả lời vấn đề của Phong Vân Vô Kỵ:

- Có điều...

- Có điều, về chiến tranh trong tộc, các người sẽ không ra tay có đúng không?

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nói, vẻ mặt như núi sâu đầm cổ, bình tĩnh không một gợn sóng.

Lão giả ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ, sau đó trầm giọng nói:

- Không sai! Tranh đấu trong nội bộ Thái Cổ, chúng ta sẽ không tham dự vào. Lần này chỉ sợ người phải thất vọng rồi.

- Ta vốn không định nhờ các người giúp ta đối phó với Chiến tộc, huống hồ, Chiến tộc chỉ sợ cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy.

Phong Vân Vô Kỵ dáng vẻ thần nhiên, vô hình trung gây cho người khác một ấn tượng thâm sâu.

Thần sắc của lão giả cũng bắt đầu trở nghiêm túc:

- Người rốt cuộc còn biết những gì?

- Không cần cảm thấy kỳ quái! Thời gian tồn tại của ta không lâu như các người, nhưng ít ra ta cũng biết, thế lực của Chiến tộc cũng không phải chỉ mới nổi lên vài tỷ năm, như vậy là đủ rồi... Mặc dù, biểu hiện của Chiến tộc hiện nay dường như cũng không cường hãn như trong tưởng tượng.

Phong Vân Vô Kỵ không vội nói, nhìn lướt qua lão giả, sau đó lên tiếng:

- Nếu như người đã xuất hiện ở đây, vậy thì nhất định là có một số việc muốn nói cho ta biết. Nói đi! Ta xin kính cẩn lắng nghe.

Lão giả im lặng. Khi đối mặt với Phong Vân Vô Kỵ, ưu thế của y gần như mất hết, căn bản không cách nào chèn ép khí thế của đối phương theo như suy tính.

- Quên đi! Thánh điện, quả nhiên vẫn là Thánh điện.

Lão giả cảm khái nói:

- Tranh đấu cùng bọn họ lâu như vậy, tại phương diện nhân quang, chúng ta quả thật vẫn kém hơn.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ động, bắt đầu cẩn thận lắng nghe, trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ đây lại là một bí mật của Thái Cổ.

Lão giả ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ vẫn không nhúc nhích. Từ trên mặt Phong Vân Vô Kỵ, y rất khó tìm được một chút nôn nóng và hiếu kỳ. Trong mắt y hiện lên thần sắc tán thưởng, liền lên tiếng:

- Người chắc đã biết Vu tộc. Lịch sử phát triển của Thái Cổ nhân loại vô cùng phức tạp, ở giai đoạn đầu, mọi người đều điên cuồng theo đuổi lực lượng siêu việt tự nhiên, phương pháp theo đuổi khác nhau cũng sản sinh những chủng tộc khác nhau.

- Chiến tộc mà các người nhìn thấy được sinh ra như thế, hỏa tộc sau lưng Phượng Phi và Vu tộc nhất mạch của Vu vực cũng là như vậy. Lúc tại Thánh điện, thị giả chắc đã nói qua cho qua người, tu luyện pháp thuật tốc độ còn nhanh hơn võ đạo.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, vẻ mặt phi thường bình tĩnh, không thể nhìn ra động tĩnh trong lòng, nhưng trên thực tế, trong lòng lại là không ngừng kinh hãi: “Như vậy xem ra, mặc dù ‘bọn họ’ không tham gia vào sự vụ của Thái Cổ, những vẫn luôn quan sát động thái toàn bộ Thái Cổ, ngay cả ‘Phượng Phi’ cũng không thoát khỏi tai mắt của bọn họ.”

Lão giả tiếp tục nói:

- Phóng mắt nhìn khắp Thái Cổ, người có thể thấy được bao nhiêu người chân chính tu luyện qua pháp thuật?

- Ẩn cốc.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên lên tiếng.

Lão giả trong lòng kinh ngạc, nhưng vẻ mặt lại không hề biến đổi, rất nhanh quan sát Phong Vân Vô Kỵ một chút. Khi thấy đối phương giống như chỉ vô ý nói ra hai chữ này, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ẩn cốc, chỉ có một ít người tu luyện pháp thuật...

Lão giả tóm lược một câu, sau đó nói tiếp:

- Toàn bộ Thái Cổ gần như đều là thiên hạ của võ giả, nhưng có mấy ai biết được, đã từng có một chi nhánh khổng lồ, lực lượng đủ để ngang hàng cùng với tu võ giả... đó là tu pháp giả.

- Lúc trước, từ khi nhân loại chạm đến Thần cấp linh vực, đã định sẵn nội bộ sẽ bị phân liệt. Lúc đó, có một người kinh thể tuyệt tài, thần thông mà y lĩnh ngộ so với một số lãnh đạo đương thời còn thâm sâu hơn... mặc dù người biết được việc này cũng không nhiều.

- Tại Thái Cổ, đẳng cấp lực lượng phân chia thành Thái Cổ cấp, Hoàng cấp, Đế cấp và Thần cấp. Mỗi một cấp đều phải hao phí năm tháng dài đằng đẳng, đặc biệt là những người tư chất bình thường. Người bước vào Đế cấp đã rất ít ỏi, huống hồ là Thần cấp.

- Tộc nhân kinh thể tuyệt tài kia vẫn luôn suy nghĩ, làm các nào để phân tích Thần cấp ra, giải thích cho những đồng bào khác, để cho càng nhiều người có thể nắm giữ lực lượng Thần cấp. Thế nhưng cuối cùng, trong lúc vô ý y lại nhìn thấy chân tướng của nhân loại.

- Chân tướng?

Phong Vân Vô Kỵ ngập ngừng nói, chuyện này lại là nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Ta tin, thời gian người phi thăng mặc dù ngắn, nhưng chắc đã biết sự tồn tại của Chí Tôn. Như vậy chắc người cũng biết, đối với nhân loại, uy hiếp lớn nhất không phải thần ma số lượng vượt xa nhân loại, mà là mười ba vị Chủ Thần sâu trong tất cả vị diện, tại thứ nguyên, ẩn tàng trong ánh sáng và bóng tối.

- Đúng vậy.

- Đối với Chủ Thần, cho đến tận bây giờ, hiểu biết của chúng ta về lực lượng của bọn chúng vẫn còn rất hữu hạn, thế nhưng đối với một thứ khác là lực lượng tín ngưỡng, chúng ta lại biết rất kỹ càng, bởi vì nó có quan hệ trực tiếp với sự tồn tại của tu pháp giả chúng ta.

- Thần lực của Chủ Thần bắt nguồn từ lực lượng tín ngưỡng, mà chúng ta...

Lão giả một chữ dừng lại nói:

- Chính là nguồn gốc của tín ngưỡng.

- Cái gì!

Đáp án này, cho dù Phong Vân Vô Kỵ có bình tĩnh đến mấy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn làm sao cũng không nghĩ đến, lão giả lại nói ra một đáp án như vậy.

- Rất lâu trước kia, có một người kinh thể tuyệt tài, chúng ta gọi y là Phục Hy

Lão giả tiếp tục nói:

- Tại mức độ tiến vào Thần cấp, y còn đi sâu hơn so với bốn vị Chí Tôn. Lúc đó y phát hiện, vị diện được cấu thành từ vô số quy tắc, nhưng hạch tâm của vị diện lại là một loại năng lượng cổ quái. Trong quá trình tại vị diện dẫn sinh, loại năng lượng này và quy tắc kết hợp với nhau.

- Nhân loại chính là kết quả trực tiếp của loại năng lượng này. Khi tâm thần của Phục Hy phá vỡ Thái Cổ, trong hư không vô tận đã tìm được một nơi hỗn độn, ngộ được thái cực bát quái chi đạo... Chắc hẳn người cũng biết Thái Cực đạo nhân, Thái Cực kiếm đạo của y chính là do Phục Hy đại nhân trong hư không vô tận truyền thụ cho. Có điều, bởi vì lúc đó tâm thần của y đã tiến vào cảnh giới vô ngã, cho nên từ đầu đến cuối y đều không hay biết. Thái cực kỳ thật chỉ là một bộ phận trong bát quái mà pháp tổ Phục Hy sáng lập rất lâu trước đây.

- Tại vị diện, Phục Hy đã thôi diễn được những chuyện phát sinh vào hai trăm tỷ năm sau khi chúng thần được sinh ra. Trong vũ trụ, loại “nguyên lực” nguyên thủy mà chư thần có thể trực tiếp hấp thu sau đó chuyển hóa thành thần lực, sau khi bị chư thần chia xẻ, đã không còn là năng lượng tinh thuần nữa.

- Uy năng của Chủ Thần là vô biên, thế nhưng bọn chúng cũng không thể trực tiếp từ vị diện hấp thu loại năng lượng cổ quái được sinh ra từ vũ trụ ban đầu. Mặc dù như vậy, chư thần lại phát hiện ra, tín ngưỡng của nhân loại dưới tác dụng của pháp tắc lại có thể không ngừng cung cấp nguyên lực cho bọn chúng, bởi vì... linh hồn của nhân loại chính là kết quả của loại nguyên lực này, linh hồn của nhân loại sinh ra tại vị diện chính là nguồn gốc của thần lực.

- Võ lực càng cao, lại càng cách loại năng lượng bản nguyên này càng xa. Nhân loại dẫn sinh cũng không phải là ngẫu nhiên. Nghe đồn hắc ám thâm uyên vốn đã sinh ra vị Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng vì nhân loại dẫn sinh, loại năng lượng có quan hệ mật thiết với Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên giảm đi trên diện rộng, cho nên Chủ Thần thứ mười bốn sinh ra được nửa đường liền biến mất.

- Trong hư không hỗn độn, Pháp tổ Phục Hy thông qua thôi diễn dài đằng đẳng, mượn lực lượng hỗn độn bày bát quái, cuối cùng phát hiện một phương pháp khác có thể khiến cho những tộc nhân tư chất không cao cũng có thể nắm giữ được lực lượng cường đại

Lão giả nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ, nghiêm nghị nói:

- Đó chính là pháp thuật.

- Nhân loại vốn từ vị diện sinh ra, nói cách khác, nhân loại và quy tắc cấu thành vị diện là cùng một nguồn. Nếu như đã cùng một nguồn, tự nhiên có thể nắm giữ được lực lượng thiên địa hào hàn kia. Chỉ cần tinh thần khôi phục đến trạng thái ban đầu, hợp làm một với thiên địa, vậy thì có thể trực tiếp vận dụng lực lượng thiên địa, không còn phân biệt, cũng không còn bị hạn chế bởi chân khí.

- Theo pháp thuật sản sinh, dưới tình huống pháp tổ Phục Hy không hề dùng chân khí triển hiện ra cường đại lực lượng, rốt cuộc đã khiến cho một bộ phận tộc nhân tư chất bình thường đi theo. Sau đó bắt đầu có rất đông tộc nhân phá vỡ tu pháp, trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều tu pháp giả nắm giữ lực lượng hủy diệt cường đại đã xuất hiện. Mà lúc này...

Lão giả nghiêm nghị nói:

- Không thể tránh khỏi sinh ra tranh chấp, dẫn đến chiến tranh giữa tu pháp giả và tu võ giả. Khi đó, Thần Ma chi chiến chưa xảy ra.

- Lúc đó tứ đại Chí Tôn cho rằng, loại hành vi này của pháp tổ Phục Hy căn bản chính là biến tướng làm suy yếu tộc nhân. Tu pháp giả và tu võ giả gần như đi đến hai cực đoạn hoàn toàn bất đồng, tu pháp thì không thể tu võ.

- Trường chiến tranh kia... cũng không có gì để nói. Người chắc đã biết tình huống hiện nay... Thái Cổ là thiên hạ của người tu võ, còn pháp tổ Phục Hy thì dẫn theo một bộ phận tộc nhân khác, lưu lạc trong hư

không vô tận...

349. Chương 349: Thái Cổ Ngũ Tộc

Phong Vân Vô Kỵ lên tiếng hỏi, nhất thời đối với chuyện này cảm thấy vô cùng hứng thú. Những chuyện này đều là bí mật mà võ giả bình thường tại Thái Cổ không biết được, dù sao đó cũng là những chuyện xảy ra rất lâu rồi.

Vừa nghe được, nguyên lai trong hư không vô tận, nhân loại còn có một đội ngũ cường đại khác, nếu như nói trong lòng Phong Vân Vô Kỵ không hề xao động, đó là chuyện không có khả năng. Mà tin tức về đội ngũ không biết rõ số lượng này, lại có thể từ biết được từ trong miệng lão giả trước mặt.

“Tu pháp giả”, ba chữ đã in sâu vào đáy lòng Phong Vân Vô Kỵ.

Vả mặt lão giả hiện lên thần sắc phức tạp, trầm ngâm chốc lát, sau đó nói:

- Không có...

- Cái gì!

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên đứng dậy, toàn thân kích động run lên, giận dữ nói:

- Đều là tộc nhân, tại thời khắc sinh tử tồn vong, tu pháp giả lại vì phương pháp theo đuổi lực lượng bất đồng mà trốn trong hư không, bỏ mặc tất cả. Tạo sao lại như vậy? Tại sao lại có loại tộc nhân như vậy?

- Không nên kết luận vội bỡi!

Về mặt lão giả hơi giận, nhưng hiển nhiên cũng có chút biến đổi trong lòng, trầm ngâm chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ, kích động nói:

- Trước khi nhân loại tham dự vào Thần Ma chi chiến, pháp tổ Phục Hy tại hư không bày bố bát quái, thời diễn chu thiên diễn số, đã dự kiến được trường tai nạn này. Lúc đó, pháp tổ Phục Hy đã triệu tập tất cả tu pháp giả lại. Về mặt u buồn... Pháp tổ nói, nhân loại sẽ gặp phải một trường tai nạn lớn, tộc nhân sinh tồn tại Thái Cổ sẽ bị tổn thất nặng nề; loại chiến tranh này, so với pháp võ chi tranh đang tiến hành còn lớn hơn rất nhiều; trường chiến tranh này, nhân loại đã định sẵn sẽ thất bại, bảo tồn sinh lực mới là việc nên làm hiện nay. Vì vậy, pháp tổ hi vọng tu pháp giả có lựa chọn, hoặc là lưu lại cùng võ tu giả đối kháng với thần ma, hoặc là cùng y ẩn cư tại hư không, phát triển thực lực, chờ đợi thời cơ, chuẩn bị một lần nữa trở về.

- Pháp tổ dùng đại pháp lực, biểu diễn ra tương lai đáng sợ của nhân loại cho những người đi theo y thấy. Cuối cùng, hơn phân nửa tu pháp giả lựa chọn rời khỏi Thái Cổ, còn những tu pháp giả khác thì ở lại, đây cũng chính là số ít tu pháp giả mà người nhìn thấy tại Thái Cổ hiện nay... Tại Thần Ma chi chiến, cao thủ Thần cấp của nhân loại tổn thất thảm trọng, nếu như không có sự hi sinh của Hiên Viên trong tứ đại Chí Tôn, sợ rằng ngay cả một tờ “Thái Cổ hiệp nghị” khuất nhục cũng không đạt được.

- Thần Ma chi chiến, đến giai đoạn cuối, chân chính quyết định kết quả là những tồn tại đỉnh cao, chứ không phải ở số lượng, điểm này chắc người cũng biết. Cho dù tu pháp giả lưu lại thì sao? Chẳng phải cũng chỉ ngã xuống trong Thần Ma chi chiến?... Bốn tộc sinh ra trong hỗn độn, xưng hùng Thái Cổ, chẳng phải cũng suy bại đến tận bây giờ, đâu còn thực lực như lúc trước.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên lên tiếng:

- ... Nhưng chung quy vẫn cần những người có nhiệt huyết đi ngăn trở thần ma, bằng không, nhân loại tất sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, mà những người này, chỉ có thể là võ tu giả... tu pháp giả, vốn không thích hợp.

- Người hiện tại đã là một tu pháp giả.

Lão giả lãnh đạm nói, tay áo nhấc lên, bàn tay gầy ốm từ trong bóng tối lộ ra, hướng về Phong Vân Vô Kỵ ẩn xuống. Phía đối diện, thân thể Phong Vân Vô Kỵ bỗng biến thành như dạng sương, một vòng hư ảnh nhàn nhạt màu xám từ trong thân thể sương hóa thỉnh thoảng bay ra phía sau, giống như muốn tan vào trong hư không u ám này.

- Cũng không hoàn toàn.

Thanh âm lãnh đạm từ trong bóng đen mơ hồ có thể phân biệt được khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ phát ra, tiếp đó một vòng ánh sáng màu bạc như thủy ngân khuếch tán về bốn phía. Vầng sáng màu bạc vừa xuất hiện, thân thể Phong Vân Vô Kỵ đã gần như biến mất lập tức hợp lại, trở nên ngưng tụ, bóng đen màu xám mỏng manh kia cũng nhập vào trong người.

Vầng sáng màu bạc cũng không tồn tại thời gian dài, rất nhanh liền rút vào trong cơ thể hắn.

Trên mặt lão giả cũng không hề có một chút kinh ngạc, giống như đã sớm dự liệu được tình huống này.

- Thánh điện vẫn ngăn cản tu pháp giả trở về. Thái Cổ cũng gián tiếp bị Thánh điện nắm trong tay. Thế nhưng, chúng ta cũng không thể không thừa nhận, bọn họ quả thật có chút nhân quang... Bất kể là trước đây nhìn trúng những Bắc Hải tù đồ, hay là người, mỗi người đều rất đặc biệt... Pháp võ hợp nhất, trước đây cũng từng có người đề cập qua, nhưng cuối cùng vẫn không ai có thể thực hiện được, vậy mà nó lại được thực hiện trên tay người... Chỉ có điều...

Lão giả đang nói vừa chuyển, ngược lại nói:

- Lĩnh vực cần phải có năng lượng tương trợ. Dựa vào trình độ hiện tại của người, sợ rằng cũng không thể kéo dài lĩnh vực.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy liền gật đầu nói:

- Lĩnh vực chính là để khắc địch. Để cho hữu hiệu, một kích tất sát mới là vương đạo. Thời gian càng lâu, càng nói lên tác dụng của lĩnh vực trong chiến đấu càng hạn chế... Hiện nay ta không cách nào kéo dài thời gian tồn tại của lĩnh vực, nhưng lại có thể khiến cho lực công kích của lĩnh vực tăng mạnh đến vô hạn.

Lão giả nghe vậy khẽ giật mình, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, sau đó thì thào:

- Một pháp thông, vạn pháp thông... Một loại phương pháp không cách nào hành thông, liền đi một con đường khác... Ánh mắt của ta quả thật là nông cạn.

Trên khuôn mặt già nua của lão giả hiện lên thần sắc phức tạp. Từ trong mắt y, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy được một vẻ đồ kị, mặc dù y đang nhìn mình, nhưng hắn lại biết y cũng không phải đồ kị với mình.

- Nói chuyện của các người đi?

Mắt thấy lão giả dường như chìm vào trong suy tư nào đó, Phong Vân Vô Kỵ không thể không lên tiếng hỏi. Thời gian dài trôi qua, dựa theo kế hoạch của hắn, lúc này vốn nên xuất hiện tại một địa phương khác.

- Chúng ta?... Ta đã nói qua, chúng ta chính là tu pháp giả còn sót lại tại Thái Cổ.

Lão giả lãnh đạm nói:

- Trong chúng ta, không chỉ có có tu pháp giả, cũng có võ tu giả. Pháp võ chi tranh đã là chuyện trước kia, không cần thiết phải nhắc lại... Bất kể là tu võ hay tu pháp... dưới tuyệt cảnh mà nhân loại phải đối mặt, chấn hưng nhân tộc, chuyển bại thành thắng trong thần ma chiến tranh tương lai, đó mới là mục đích chân chính của chúng ta. Mà trong quá trình này, việc đầu tiên mà chúng ta muốn làm chính là xóa bỏ sự tồn tại của Thánh điện.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ biến sắc. “Bọn họ” nhiều lần nhắc đến “Thánh điện”, không khỏi khiến cho hắn nghĩ đến đây vẫn là một cuộc tranh đoạt quyền lực.

Lão giả giống như biết được suy nghĩ trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, liền nói tiếp:

- Trước đây có lẽ chúng ta còn không có ý đồ lật đổ địa vị của Thánh điện, dù sao, hành vi của Thánh điện mặc dù có chút quá đáng, nhưng cũng là vì nhân tộc, nhưng hôm nay... Thúc đẩy Chiến tộc xuất hiện, đảo loạn Thái Cổ, việc này đã hoàn toàn tương phản với lập trường đứng bên ngoài của Thánh điện.

- Chẳng lẽ chỉ vì cái tội danh có lẽ có * này sao?

* Mạc tu hữu (có lẽ có): Thời Tống của Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời là “có lẽ có”, về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

- Không chỉ là như vậy. Những năm gần đây, tại Thái Cổ không gian, chúng ta vẫn luôn giám thị động tĩnh của ma tộc, cùng với một số nhân tộc có huyết mạch ma tộc dẫn sinh từ Thần Ma chi chiến. Mà thật lâu trước đây, bọn họ đột nhiên biến mất, không ngừng có người biến mất. Chúng ta cố gắng bắt giữ một số người, từ trong miệng của bọn họ do thám bí mật về việc biến mất, nhưng đã thất bại... Mà gần đây nhất, chúng ta phát hiện, những nhân tộc có huyết mạch ma tộc yên lặng thật lâu này đột nhiên lại hoạt động mạnh... Hơn nữa, người của chúng ta còn nhìn thấy Thánh điện sứ giả gặp gỡ với một người trong số đó. Ngoài ra còn có một số bí ẩn khác, hiện giờ không tiện nói cho người. Bất kể như thế nào, các chứng cứ đều hướng đến một điểm: Thánh điện hôm nay, sợ rằng chỉ không còn hoàn toàn nằm trong tay nhân tộc chúng ta nữa.

- Người là nói, ma tộc đã bắt đầu lên vào Thái Cổ?

Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc nói.

Lão giả thần sắc nghiêm nghị, gật đầu:

- Nếu như đoán không sai... chính là như vậy. Đây cũng là nguyên nhân mà chúng ta cần người gia nhập. Từ trước đến nay, chúng ta đều cố gắng gạt bỏ tất cả thành kiến, thu nạp tất cả tinh anh Thái Cổ, tạo thành một đội ngũ, trong chiến tranh tương lai, trở thành một đội ngũ có đủ sức mạnh, ra sức vì sinh tồn của nhân loại. Người có thể vứt bỏ thành kiến sinh ra từ Đại Tự Tại Tán Nhân với chúng ta, đây là chuyện chúng ta vô cùng muốn thấy...

- Hoan nghênh gia nhập chúng ta!

Lão giả vươn tay nói.

Phong Vân Vô Kỵ do dự một chút, cuối cùng vẫn vươn tay ra. Bàn tay của lão giả đang vươn ra đột nhiên hợp lại như kiếm, vẽ nhanh lên cổ tay Phong Vân Vô Kỵ. Một con ngũ trảo kim long linh hoạt nhập vào huyết mạch trong cổ tay Phong Vân Vô Kỵ, trong nháy mắt biến mất không thấy.

- Đây là ký hiệu của chúng ta. Nếu như người ở trong phạm vi nhất định gặp được người của chúng ta, trong lòng sẽ sinh ra cảm giác huyết nhục tương liên

Lão giả hồ hững nói.

Phong Vân Vô Kỵ không trả lời ngay. Con kim long kia khiến cho hắn sinh ra một loại cảm giác phi thường quen thuộc: “Kim long này...”

Một tấm kim bài hình bàn tay từ trong trí nhớ hiện lên, nhanh chóng trở nên rõ ràng. Thân thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên giật mình, rốt cuộc đã hiểu vì sao mình lại cảm thấy quen thuộc như vậy: Kim long này và ngũ trảo kim long trên kim bài của Đông Phương Pháp Thiên giao đệ nhất phân thân giống nhau như đúc.

“Đệ nhất phân thân...” Sau khi một thời gian dài không liên lạc, khi Phong Vân Vô Kỵ một lần nữa liên hệ với đệ nhất phân thân đang ở Ma giới, lại phát hiện, lần này liên hệ linh hồn chẳng được lúc được lúc mất, hơn nữa rất khó hiểu. Vị trí của đệ nhất phân thân giống như phiêu hốt bất định, đôi khi lại giống như cách rất xa, đó không chỉ là một loại ngăn cách không gian... cảm giác rất khó nói rõ.

- Vị trí tạm thời của người là hộ pháp. Không lâu sau, chúng ta sẽ phái một đội ngũ đến Kiếm vực, nghe theo điều phối của người. Thế nhưng, nếu như người muốn để cho bọn họ tham dự vào tranh đoạt thể lực của Thái Cổ, đó là chuyện không có khả năng... Chúng ta tuyệt không cho phép loại tình huống này phát sinh.

- Chiến tộc, đã không còn là vấn đề.

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lãnh đạm, tay áo phất một cái, lạnh lùng nói:

- Mặc dù ta gia nhập, thế nhưng, ta không hy vọng vì vậy mà phải chịu ước thúc gì. Các người vẫn là các người, còn ta vẫn là ta.

- Đây vốn là hành vi nhất quán của chúng ta, điểm này người không cần lo lắng...

Lão giả đang nói, đột nhiên sắc mặt biến đổi, lập tức ngậm miệng. Gần như đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được một loại khí tức dị dạng bao phủ không gian chung quanh, đó là một tu pháp giả cường đại khác đang vượt qua thời không, nói chuyện cùng với lão giả trước mặt.

- Sao có thể như vậy?

Lão giả chăm chú lắng nghe, sau một lát sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, bật thốt lên. Ánh mắt của y đảo qua Phong Vân Vô Kỵ, phát hiện có chút thất thố, liền hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, sau đó mới bình tĩnh nói:

- Ta còn có một số việc phải làm, tạm thời phải rời khỏi, lần sau chúng ta sẽ liên hệ...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng hỏi. Dựa vào thực lực và địa vị của lão giả, lại thất thố như vậy, có thể thấy được tình thế nghiêm trọng như thế nào.

Lão giả muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Mà thôi! Sớm muộn gì người cũng sẽ biết. Bốn tộc đã từng hưng thịnh một thời tại Thái Cổ là Chiến, Phong, Hỏa, Thủy toàn bộ đều đã xuất hiện. Tại Thái Cổ, có người phát hiện vài tử thi có tử trạng giống như Phong Ma thiên hạ quyết và Huyền Thủy quyết gây ra. Càng không ngờ chính là, thế lực tà đạo Thiên Ma tộc đã từng khiến cho bốn tộc phải liên thủ cũng đã xuất hiện, hơn nữa... sợ rằng Thái Cổ sắp xảy ra chuyện lớn...

s

Dứt lời, lão giả lập bước vào hư không trước người, biến mất không thấy...

- Lần sau, chúng ta sẽ gặp mặt ở Kiếm các...

Thanh âm của lão giả từ trong vết nứt không gian đang khép lại vang lên...

350. Chương 350: Phong Tộc

Đối kháng với Chiến tộc, chỉ có một con đường là diệt vong. Ngoại trừ Ân tộc vẫn tuyên bố trung lập, cùng với một nhân vật tụ tập rất đông người đi theo gọi là Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, hệ phái tự do hoàn toàn tan vỡ, bỏ chạy tứ tán. Một số người bị Chiến tộc truy sát gắt gao, lựa chọn gia nhập vào những thế lực không bị Chiến tộc chinh phục, chẳng hạn như là Kiếm vực, còn một số người khác thì vẫn tiếp tục chạy trốn.

Cực tây.

Rất nhiều cao thủ trong hệ phái tự do y phục rách nát, hoảng hốt chạy về phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút...

Một đám cao thủ hệ phái tự do thúc giục lẫn nhau.

- Nếu không hay là đầu hàng đi...

Một tên cao thủ trong hệ phái tự do khác thở hồng hộc nói.

Bọn họ đã chạy trốn như vậy được mấy tháng, mỗi khi đến một nơi khác cũng không dám dừng lại quá một, chỉ sợ bị Chiến tộc đuổi theo, dọc đường lúc nào cũng thấp thỏm bất an...

- Chờ một chút!

Trong những cao thủ của hệ phái tự do đến từ các nơi khác nhau, nhưng lại không muốn thần phục Chiến tộc, có một gã tráng hán mặt đen đầy râu ria, đưa tay nắm lấy một gã thiếu niên gầy yếu trước người, cảnh giác nhìn về phía trước.

- Sao thế?

Mọi người đều quay đầu lại. Một đường chạy trốn, người này cũng đã gây dựng được một chút uy nghiêm, vì vậy y vừa lên tiếng, cước bộ của mọi người không khỏi chậm lại một chút.

Trên mặt tráng hán kia hiện lên vẻ do dự, nhìn về sơn xuyên phía trước, chỉ nghe được gió to gào thét. Không biết vì sao, hần chung quy cảm giác được bên trong có chút cổ quái, nhưng lại không nói được là xảy ra chuyện gì, thần thức đảo qua, nhưng cũng không phát hiện được gì.

- Không hay, bọn họ đuổi đến rồi!

Một giọng nói kinh hoàng vang lên. Mọi người đều cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía chân trời, một vệt màu trắng như bọt sóng, càng lúc càng lớn, cuộn cuộn tràn về hướng này. Từng đạo chiến ý bá đạo bốc cao đến tận trời, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp ầm ầm, thanh thế khiến cho người ta sợ hãi...

Phía sau có truy binh, trong khi tráng hán này lại không nói ra nguyên do, vì vậy một chút uy tín vốn không nhiều lắm của hần nhất thời không còn sót lại chút gì. Mọi người đều vội vàng chạy về hướng phía sau sơn xuyên...

Không ai chú ý tới, không gian giữa dãy núi bỗng dần dần trở nên mờ ảo. Trong tiếng gió vang lên một tiếng sà sạt cực nhỏ, ven bờ hai tòa sơn thể khổng lồ bắt đầu phân giải, bất kể là núi đá hay cây xanh, toàn bộ đều phân giải ra. Vô số loài chim thể tích nhỏ từ sơn thể dáo dác bay lên...

Nhóm cao thủ trong hệ phái tự do kia vừa mới chạy qua hai tòa sơn thể, đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt, trong cơ thể bắn ra một chùm sương máu, thân thể giống như va phải một tầng lá chắn vô hình, trước người huyết nhục mơ hồ. Những cao thủ trong hệ phái tự do chạy trước nhất chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, toàn bộ nổ tung, sương máu bay khắp bầu trời. Một luồng gió sắc như đao thổi qua, ngoại trừ sương máu còn chưa tiêu tán, vài cao thủ trong hệ phái tự do kia đều biến mất...

- Không hay!... Có cổ quái, mau lui lại!...

Phía sau dãy núi, vào cơn lốc đột nhiên thành hình, chuyển động qua lại. Gió lớn tràn ngập thiên địa, vài dãy núi phía trước ầm ầm nổ tung, hóa thành cát bụi bắn về bốn phía. Tiếng rít đột nhiên nổi lên, nơi gió lốc cuốn qua, từng gã cao thủ trong hệ phái tự [ơi

Chiến Đế vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt đầy sát khí. Trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kỵ, Chiến Đế rất ít khi sinh ra sát khí đối với một người, cho dù là đối địch, cũng chỉ một đao chém ra; hay nói cách khác, đối với Chiến Đế, gần như không một ai có thể khiến cho hắn cảm thấy đáng giá.

Tràng diện nhất thời trở nên yên tĩnh. Từng đạo chiến ý tập trung trên người Phong Vân Vô Kỵ. Chiến Đế đứng cách Phong Vân Vô Kỵ mấy trăm bậc thang bằng, khí thế vô tận như sóng lớn dọc theo thang bằng tràn xuống, giống như chỉ cần Phong Vân Vô Kỵ khẽ cử động, lập tức sẽ dẫn đến một đao long trời lở đất.

Chung quanh, ánh mắt của mọi người đều hội tụ trên người Phong Vân Vô Kỵ phía trước thang bằng. Tất cả đều biết, một lời của tên nam tử áo đen trẻ tuổi trước mắt này, sẽ quyết định một trường đại chiến trong tương lai.

Chiến Đế bế quan chữa thương, từ lâu đã khiến cho Chiến tộc minh bạch, Kiếm vực mặc dù còn trẻ, nhưng cũng không yếu đuối như mọi người tưởng tượng; hơn nữa, lực lượng cường hoành mà Kiếm Thần vừa mới triển hiện ra, đã khiến cho nhiều Chiến tộc luôn kiêu ngạo cũng hiểu được điều này.

Kiếm Thần, mặc dù chỉ có một người, nhưng hắn lại có thực lực để kiêu ngạo như vậy.

- Ha ha...

Vào lúc này, trên mặt Phong Vân Vô Kỵ lại hiện lên một nụ cười rạng rỡ như ánh dương quang, một vẻ tươi cười tuyệt không nên xuất hiện tại thời điểm này.

“Cộp!”

Bước chân hạ xuống trên bậc thang bằng nhả bóng được kiến tạo một cách rất quy tắc, phát ra thanh âm giòn giã. Nhưng bất ngờ chính là, cử động đột ngột này của Phong Vân Vô Kỵ lại không hề dẫn đến một kích long trời lở đất, ngược lại, trên mặt Chiến Đế bỗng xuất hiện thần sắc nghiêm nghị, giống như gặp phải một sự tình cực kỳ nghiêm trọng.

Những nguyên lão trong truyền thuyết may mắn tồn tại từ Thần Ma chi chiến cũng dường như có dự cảm, chậm rãi quay đầu, nhìn về các phương hướng khác nhau. Bị ảnh hưởng, những đệ tử Chiến tộc đứng phía xa quan sát cũng nương theo ánh mắt của những nguyên lão này nhìn lại, nhưng khiến cho bọn kinh ngạc chính là, hướng nhìn của mỗi người đều khác biệt.

- Không sai! Nếu như ngươi dốc hết toàn lực công kích một thể lực, đừng nói là Kiếm vực, cho dù là Thánh điện chỉ sợ cũng phải tổn thất thảm trọng. Có điều...

Ngữ thanh Phong Vân Vô Kỵ khẽ ngừng, sau đó chậm rãi lên tiếng:

- Có điều không biết, một chiêu của ta hạ xuống, Chiến tộc sẽ còn lại bao nhiêu người?

“Ông ông!”

Ven bờ Đạo vực, từng tiếng kiếm ngân vang lên, cực kỳ trầm thấp, giống như từng thanh cự kiếm kinh thiên phá đất bay lên.

Từ Chiến Đế hành cung nhìn lại, bốn phương tám hướng, bỗng xuất hiện tám thanh cự kiếm sáng chói. Thiên địa nguyên khí vô tận điên cuồng tràn về phía những thanh cự kiếm này, vị trí của nó đã hóa thành một cơn lốc hỗn loạn, cát chạy đá bay, sấm chớp âm ầm, mây đen vô tận từ chân trời tràn ra, che phủ từng thanh cự kiếm. Thấp thoáng dưới bầu trời âm u, những thanh cự kiếm càng trở nên sáng chói.

Một vòng kiếm khí mờ mịt như sóng biển nổi lên tám thanh cự kiếm kinh thiên với nhau. “Sóng lớn” cuộn cuộn, chậm rãi tràn về hướng Chiến Đế hành cung. Tại nơi đầu sóng, tám bóng người sáng chói hai tay mở ra, đi về hướng Chiến Đế hành cung, mỗi một bước đi, kiếm khí trong Đạo vực lại cường liệt thêm một phần.

- Tại hạ phá vỡ mới ngộ được võ, dựa vào thôi diễn Vô Hận Tiểu Thiên Địa tầng thứ ba, kết hợp với kiếm ý của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, cùng với linh vực sở hữu hiện tại, ngộ ra một chiêu này, Kiếm chi linh vực.

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nói. Loại thần sắc bình tĩnh này của hắn lại gây cho người ta một áp lực còn lớn hơn so với bất cứ hành vi nào.

Tiếng gió bên tai dần dần trở nên sắc bén, giống như gió kia cũng biến thành từng thanh trường kiếm. Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi giơ tay phải lên, tay áo bào như hoa sen lay động, theo năm ngón tay trắng ngần thon dài giơ lên, từ tận cùng thiên địa, một màn sáng mỏng màu trắng cực nhạt nhanh chóng lan về phía bầu trời. Trong nháy mắt, toàn bộ Đao vực chỉ còn lại khoảng không đầy sao phía trên Chiến Đế hành cung là chưa bị bao phủ, vàng sáng khi đạt đến độ cao này liền dừng lại.

Theo màn sáng mở rộng, toàn thân Phong Vân Vô Kỵ bỗng trở nên mờ ảo, gần như hóa thành một mảnh sáng trắng.

“Ầm!”

Tiếng sấm vang lên trên bầu trời, mây đen dùng tốc độ kinh người hợp lại phía trên Chiến Đế hành cung, trời đất nhanh chóng trở nên tăm tối.

- Kiểm vực không cách nào ngăn cản “Nhất Đao” của ngươi, nhưng đồng dạng, không biết đối với “Nhất Kiếm” này của ta, Chiến Đế có được mấy thành nắm chắc? Một kiếm này hạ xuống, Chiến tộc sẽ còn lại bao nhiêu người?

Thiên địa khi sáng khi tối, những tia chớp vẫn vũ trong tầng mây cuộn cuộn lại trở thành nguồn sáng duy nhất.

Trên thang bằng, thân ảnh Phong Vân Vô Kỵ không ngừng biến ảo giữa chân thực và hư vô, khí tức tràn ngập cả không gian. Mỗi khi ánh chớp lóe lên, thân thể của hắn lại đột ngột biến mất, nhưng khi ánh chớp tiếp theo lóe lên, thân thể hắn lại hiện lên trên bậc thang, vị trí không hề thay đổi. Loại biến hóa này cực kỳ khó hiểu, giống như không gian này đột nhiên cùng với hắn sản sinh liên hệ nào đó.

Thiên địa khi sáng khi tối, biến ảo bất định, cũng giống như sắc mặt của Chiến Đế lúc này.

Toàn bộ thiên địa, dường như chỉ còn lại hai người Chiến Đế và Phong Vân Vô Kỵ.

Chiến Đế giống như không hề lo lắng, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời. Một động tác ngẩng đầu kia, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, lại phản chiếu vô số vận hành và thao tác. Một cái ngẩng đầu đơn giản, nhưng lại giống như đã suy nghĩ rất lâu...

Phong Vân Vô Kỵ vẫn giữ nguyên tư thế một chân bước ra, đứng yên không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn Chiến Đế. Đột nhiên hắn dường như cảm ứng được cái gì, liền nhìn về một góc bên trong Chiến Đế hành cung, quát lên:

- Chiến Ma, ngươi muốn khiêu chiến ta sao?

Trong bóng tối âm u, một bóng người gầy ốm lẳng lặng ngồi xếp bằng, lưng và góc tường dựa vào nhau. Khí tức của người kia rất không ổn định, giống như một mãnh thú cực độ đói khát, tùy thời chọn người mà nuốt...

- Lui ra!

Chiến Đế không quay đầu lại, vẫn nhìn về khoảng không trên bầu trời còn chưa lại, tay áo bào rộng thùng thình đặt tại phía sau:

- Chiến Ma! Ngươi mặc dù thực lực tăng mạnh, nhưng hiện nay còn không phải là đối thủ của hắn.

Trong âm u, bóng đen hỗn loạn nghe vậy liền nhanh chóng lùi về trong góc phòng, thân ảnh mỏng manh như một tờ giấy cũng như thủy ngân trút xuống đất, biến mất vô ảnh vô tung...

- Lĩnh vực của ngươi, quá nhiều sơ hở...

Chiến Đế trầm ngâm một lát, sau đó đột nhiên quay đầu lại, nói với Phong Vân Vô Kỵ. Nhưng khi nói ra lời này, trên mặt hắn lại không hề thoải mái hơn chút nào.

- Đúng vậy! Lĩnh vực của ta vẫn không hoàn mỹ, nếu như có đủ thời gian, ta nhất định có thể biến nó thành hoàn mỹ. Có điều...

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ biến đổi:

- Có điều, không lâu trước đây, một suy nghĩ bỗng hiện lên trong đầu ta, cho nên ta đã thay đổi chủ ý...

- Người quả thật rất thông minh.

Chiến Đế ngắt lời.

- Đa tạ!

Hai người nói chuyện đều chỉ chạm đến là dừng, hiển nhiên song phương hiểu rõ đối phương muốn nói gì.

Sơ hở là rất khó tránh khỏi, có đôi khi sơ hở là cực kỳ chí mạng, nhưng nếu như có vô số sơ hở thì sao?

____*____

353. Chương 353: Chân Tướng (phần 1)

Khi bầu không khí đang trong lúc khẩn trương nhất, Chiến Đế lại đột nhiên ngừng đầu cười ha hả, cười phi thường vui vẻ, giống như vừa dỡ xuống một gánh nặng trong lòng.

Phong Vân Vô Kỵ căn bản không nghĩ đến, một vương giả ngang ngược, bá đạo lãnh khốc, lại có một nụ cười rạng rỡ như vậy.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn cũng không lên tiếng, chỉ chậm rãi chờ đợi Chiến Đế trả lời.

Phản ứng của Phong Vân Vô Kỵ in vào trong mắt Chiến Đế, rốt cuộc cũng khiến cho tiếng cười của hắn dừng lại. Vẻ mặt Chiến Đế nghiêm túc, tay áo mở ra, đẩy lên một cơn gió, trầm giọng nói:

- Lui ra!

Một câu nói ra, chung quanh Chiến Đế hành cung, đông đảo Chiến tộc lập tức như tia chớp lui về phía sau ngàn dặm, tạo thành một mảnh đất trống chung quanh Chiến Đế hành cung. Giữa trường chỉ còn lại hai người Phong Vân Vô Kỵ và Chiến Đế, ngay cả đệ nhất chiến tướng tại phụ cận Chiến Đế hành cung và Chiến Ma đang ẩn tàng bên trong cũng về phía sau. Xa xa, những tộc nhân Vu tộc không biết từ lúc nào đã được Chiến tộc lệnh về đưa đi.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, đây không giống như là lui bước hay là mệnh lệnh, mà lại giống như đạt thành một sự ăn ý nào đó cực kỳ trọng yếu. Ánh mắt của hắn nhanh chóng đảo qua trên người tất cả Chiến tộc, lại không hề phát hiện tâm tình đối địch, trái lại, từ trên người bọn họ, hắn cảm nhận được một loại thân thiện, tôn kính, trịnh trọng và thành kính, thậm chí còn có một loại bị thương nhân nhận.

Phong Vân Vô Kỵ không cách nào hiểu được, vì sao trên người những đệ tử Chiến tộc này lại đột nhiên xuất hiện loại biểu tình như vậy. Loại biểu tình này không giống như bị khí thế hay sự cường đại của mình làm ảnh hưởng, mà lại giống như hành vi của mình đã dẫn đến một loại biến hóa nào đó.

Đây giống như là một loại... nghi thức.

Thiên địa đột nhiên trở nên yên tĩnh. Chiến Đế khẽ thở dài một tiếng, phía trên Chiến Đế hành cung khổng lồ đột nhiên xuất hiện một hư ảnh chiến bìa khổng lồ, giống hệt như chiến bìa mà Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy trong chiến phần.

Tại khoảnh khắc chiến bìa khổng lồ xuất hiện, toàn bộ Đạo vực đột nhiên tràn ngập một dòng nước lũ, một dòng nước lũ sinh ra từ chiến đấu. Trước mặt loại chiến ý kinh khủng như đã tồn tại từ viễn cổ này, Kiếm chỉ lĩnh vực của Phong Vân Vô Kỵ lập tức bị áp bức, không hề phản kháng chậm rãi thối lui.

Tất cả kiếm khí ngưng mà chưa phát, làm nhiễu loạn năng lượng thiên địa, đều nhu hòa tràn về hướng chiến bìa khổng lồ trong hư không, tốc độ giống như đang bị thôn tính.

Chiến ý mặc dù cường đại, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cũng không cảm thụ được khí tức đối địch. Hư ảnh chiến bìa bỗng nhiên xuất hiện này, giống như chỉ nỗ lực khống chế không gian ngàn dặm chung quanh Chiến Đế hành cung, mặc cho Phong Vân Vô Kỵ thôi động kiếm ý, vẫn thủy chung không cách nào ngăn trở cỗ chiến ý khổng lồ như dòng thác cuộn cuộn này.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhắm hai mắt lại. Tu pháp giả đạt đến cảnh giới cực cao mới có thể dùng linh hồn dung nhập vào không gian quy tắc, lúc này điều đó lại được thể hiện trên người hắn.

Khí tức sinh mệnh nhanh chóng từ trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ tản đi, thân thể cũng dần dần trở nên lạnh lẽo. Sau một khắc, hắn đã hóa thân thành phiến không gian này, dùng góc độ không gian bản thân quan sát chứng sinh, cùng với chiến bìa khổng lồ như có như không.

- Không cần thử nữa! Khi thời cơ đến, người tự nhiên sẽ hiểu được bí mật của chiến phần này.

Chiến Đế bình tĩnh nhìn Phong Vân Vô Kỵ, mở miệng nói.

Hai mắt mở ra, Phong Vân Vô Kỵ một lần nữa ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiến bìa khổng lồ giữa không trung. Trong quá trình dung nhập vào bản nguyên vị diện, hắn đã thấy được một thế giới khác trong chiến bìa, một thế giới tĩnh mịch, không hề có sinh khí, đây là một tấm bìa chết chóc.

- Theo ta vào đi!

Giọng nói của Chiến Đế từ phía trên vang lên. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một góc y bào của Chiến Đế lưu lại trước khi biến mất trong Chiến Đế hành cung.

Không hề do dự, Phong Vân Vô Kỵ liền bước nhanh leo, trong lòng cũng không sợ Chiến Đế sẽ giở trò gì.

- Ngồi đi!

Chiến Đế ngồi trên mặt đất, chỉ vào mặt băng nhẵn bóng trước người, lên tiếng.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xuống, không nói một lời, lẳng lặng chờ đợi Chiến Đế nói ra nguyên nhân của hành động khác thường này.

- Người đã có quyền lợi khiêu chiến ta.

Chiến Đế vừa mở miệng chính là long trời lở đất:

- Đánh bại ta, trở thành Chiến Đế đời tiếp theo, tất cả bí ẩn lực lượng của Chiến tộc đều sẽ thuộc về người. Thất bại... chỉ có một con đường chết.

Thanh âm bình tĩnh, kiên quyết mà bá đạo, không lưu lại một chút dư địa để cho người phản kháng.

Hai vai Phong Vân Vô Kỵ khẽ run lên, nhưng vẫn như trước không lên tiếng.

Trong mắt Chiến Đế hiện lên thần sắc tán thưởng.

- Khi trăm quân lâm Thái Cổ đã từng nói qua, Chiến tộc sẽ tiến hành nhất thống thiên hạ, cho đến khi trăm cho rằng có một người thích hợp hơn xuất hiện.

- Lẽ nào, người cho rằng ta chính là người đó?

- Đây chỉ là viện cớ với bên ngoài mà thôi, nguyên nhân thật sự, chính là bởi vì, Chiến tộc cho đến nay đều đang tìm một đế quân thích hợp, một nhân tuyển có thể khiến cho mọi người tín phục, có thể thuận lợi tiếp nhận tất cả lực lượng mà trăm lưu lại. Tất nhiên, bản thân trăm còn có trách nhiệm khác, nhưng về tư mà nói, tìm kiếm một người kế thừa thích hợp cho Chiến tộc mới là mục đích của trăm.

- Ta không hiểu rõ ý tứ của người. Không phải Chiến tộc đã có một vị chúa tể hay sao?

Về mặt của Chiến Đế không giống như đang nói đùa, nhưng như vậy, lại càng khiến cho Phong Vân Vô Kỵ trong lòng kinh ngạc.

Phong Vân Vô Kỵ hiểu rất rõ từ trước đến giờ bản thân mình theo đuổi cái gì. Lực lượng cường đại cùng với một thể lực cường đại, đây chính là nguyên nhân mà hắn không ngừng nỗ lực. Tất cả những cả việc hắn làm, chẳng lẽ không phải là vì hai mục đích này? Kiểm vực, mặc dù có được mấy cường giả, còn có một

Thái Cổ Ma Viên biến thái, cũng xem như là một phái có thực lực tại Thái Cổ, nhưng so với thế lực của Chiến tộc đã tồn tại vô số năm, Kiếm vực vẫn là quá yếu. Nếu như những lời của Chiến Đế là thật, lựa chọn mình kế thừa lực lượng bí ẩn của Chiến tộc, như vậy...

Thanh âm của Chiến Đế rất bình thản, nhưng lọt vào trong tai Phong Vân Vô Kỵ lại giống như nặng tựa ngàn cân.

- Trẫm không có ý tranh bá Thái Cổ, nhưng những việc mà trẫm làm hiện nay, lại chính là đang tranh bá Thái Cổ, nguyên nhân bên trong có rất nhiều. Nếu như người đáp ứng trở thành người kế nhiệm của Chiến tộc, làm Chiến Đế đời tiếp theo, đồng thời thông qua khảo nghiệm của ta, đến lúc đó, ta sẽ nói tất cả cho người biết; bao gồm Chiến tộc ngủ say mười tỉ năm vì sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện, tất cả lực lượng của Chiến tộc, bí mật của các tộc, cùng với một điểm quan trọng nhất là... nơi của những cao thủ Thái Cổ còn sót lại sau Thần Ma chi chiến, cùng với hiện trạng... Những điều này, chỉ cần người đáp ứng, đồng thời thông qua khảo nghiệm của trẫm, trẫm đều sẽ nói cho người. Quyền thế không người nào có thể có được, địa vị cao nhất toàn bộ Thái Cổ chỉ sau tứ đại Chí Tôn, chỉ cần người đồng ý, tất cả những điều sẽ là của người.

- Vì sao?

Phong Vân Vô Kỵ trong đầu “ông” một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng. Thanh âm của Chiến Đế như từng viên đạn pháo bắn vào đầu hắn, tạo nên từng cơn sóng gợn.

Trong đầu tất cả đều là nghi vấn, Phong Vân Vô Kỵ không rõ, vì sao Chiến Đế lại đột nhiên đưa ra một yêu cầu như vậy, điều này hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của hắn. Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, Chiến Đế vẫn là một đối thủ cường đại đáng sợ, sự cường hãn của Chiến tộc lại càng không thể nghi ngờ. Thế nhưng hôm nay, Chiến Đế lại nói ra hai bên có khả năng hóa thù thành bạn, không chỉ như vậy, Chiến tộc còn có thể quy về dưới trướng của mình.

Mới vừa nghe, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thật sự vô cùng kinh ngạc.

- Không có vì sao! Chuyện này, tại mười tỉ năm trước đã được định sẵn, cho dù người không xuất hiện, Chiến tộc vẫn sẽ vĩnh viễn tìm một nhân tuyển thích hợp.

Chiến Đế hờ hững nói:

- Đây là mục tiêu đã định trước.

- Cần thận suy nghĩ đi! Không nên vội vàng quyết định, hoặc là không có đáp án, bởi vì... chuyện này không chỉ quan hệ đến một mình người. Ta chọn một người kế nhiệm cho Chiến tộc, đó là vì Chiến tộc, cũng là vì tương lai của nhân loại trong Thần Ma chi chiến...

- Nói cho ta biết, vì sao Chiến tộc lại cần một người thừa kế mới?

Giống như đã hạ quyết tâm nào đó, Phong Vân Vô Kỵ trịnh trọng nói.

Một vẻ khổ sở thoáng hiện lên trên khuôn mặt lạnh lùng của Chiến Đế...

“Keng!”

Chiến Đế bỗng nhiên đứng lên, tay trái kéo đế bào trên vai xuống. Những kim thiết va chạm vang lên. Ánh mắt đảo qua, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy hai sợi dây xích to lớn từ xương bả vai của Chiến Đế vươn ra, rũ xuống trên mặt đất. Ánh mắt dời xuống, hắn bỗng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ngực của Chiến Đế.

Nơi đó hoàn toàn trống rỗng, trong ngực chỉ có một tấm màng mỏng dính liền, bên trong lại là một mảng màu trắng, những nơi chung quanh đều hiện lên một loại màu sắc gần như nửa trong suốt.

- Trẫm, tại mười tỉ năm trước đã chết rồi. Tòa chiến bìa kia, chính là phần mộ của trẫm...

Giọng nói của Chiến Đế vang vọng trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, thanh âm cũng không phải rất lớn, nhưng lại giống như đến từ Hồng Hoang, như tiếng sấm đánh vào trong đầu, khiến cho hắn gần như mất đi năng lực suy nghĩ...

oOo

Ma giới.

Sát khí vô tận, ao đầm, xương khô, cùng với không khí vẫn đục và bầu trời xám xịt, đây chính là vùng đất bỏ hoang hiện giờ.

Vùng đất hoang phế, nơi tập kết của những tử tù, một cấm địa của Ma giới. Vô số ma đầu khí thể hung ác, vì các nguyên nhân khác nhau mà bị đưa đến nơi này, đồng thời cuối cùng cũng táng thân ở nơi này.

Đây là một khu vực tràn ngập những kẻ cổ quái mà cường đại, đồng thời cũng bị chư thần khinh bỉ và nguyên rửa. Vô số ma thần đã táng thân ở nơi này, oán hận trước khi chết tích tụ tại không trung, lượn lờ không tan, hình thành một phiến khí chất màu xám ngưng tụ như thực chất.

Trường kỳ sinh tồn trong phiến không gian đầy rẫy sát khí này, rất nhiều ma đầu chính là bị sát khí này từ từ dày vò đến phát điên mà chết.

Nhưng phiến không gian khiến cho kẻ khác sợ hãi này, đối với một tên tiểu ma đầu vẫn đang trong giai đoạn manh nha, lúc này lại trở thành một thắng cảnh, một nơi đầy mỹ vị.

Sát Lục ma quyết, không chỉ có giết chóc không ngừng mới có thể đột phá, nếu như có thể hấp thu sát khí vô tận, như vậy, tiến bộ so với giết chóc vô tận còn nhanh hơn.

Từ bầu trời quan sát xuống, bên trong nước bùn hôi thối, một chiếc đầu màu đen trôi nổi trên mặt nước, vẫn không nhúc nhích, giống như một chiếc đầu đang thối rữa, nhưng không ai biết được, cái đầu này lại đang tham lam hấp thu sát khí cường liệt trong phiến thiên địa này...

Khu vực bên ngoài nước bùn, có rất nhiều tồn tại cường đại, đã ẩn ước nhận ra phiến không gian này dần dần có chút không ổn định, nhưng lại không ai nghĩ đến, tất cả những điều này chỉ là do một tiểu ma đầu tham lam, đang chậm rãi tích lũy năng lượng cho sự lột xác của hắn...

354. Chương 354: Chân Tướng (phần 2)

- A...

Nhẹ nhàng thở ra một hơi khí đục, bên trong nước bùn, chiếc đầu lộ ra bên ngoài liền chuyển động một vòng, mí mắt dính đầy nước bùn khê mấp máy, trong mắt bắn ra một cỗ khí tức tàn bạo.

“Rào!”

Nước đục và bùn nhão phân ra hai bên, phát ra tiếng rào rào. Thân thể khô ngô từ trong đất bùn vọt lên, ngón tay thon dài nắm lấy bên cạnh áo bào, nhẹ nhàng rung lên, bùn đất liền từ bên ngoài thân thể của đệ nhất phân thân bắn ra.

Toàn thân truyền đến cảm giác ngứa ngáy, lớp da như muốn nứt toác ra. Nơi ngực, một luồng khí đục không ngừng di chuyển như muốn phá thể bay ra. Phong Vân Vô Kỵ vô ý thức ngửa mặt lên trời, một tiếng gào phẫn phất như vũ trụ nổ tung từ trong yết hầu tràn ra. Trong tiếng gầm lớn, một luồng khí tức đen kịt từ trong miệng Phong Vân Vô Kỵ phun ra, hóa thành một cột khí đen to lớn, thẳng đến tận trời...

Dưới chân, một cỗ kinh khí cuồng bạo từ bên dưới áo bào tràn ra, hóa thành một làn sóng xung kích hình tròn, từng vòng dần sát mặt đất mở rộng ra, nhấc lên từng mảng bùn đất lớn...

Cùng lúc đó, những tiếng “xoẹt xoẹt” như vải rách vang lên, áo bào dính sát vào thân thể khô vĩ của Phong Vân Vô Kỵ, không ngừng tán phát ra khí tức ẩm ướt mục nát đột nhiên như bị vuốt sắc cào qua, hóa thành từng sợi vải tán loạn. Một luồng khí đen từ dưới khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ tràn ra, sau đó từng tác trên khuôn mặt tà dị bỗng nhiên rạn nứt. Dưới áo bào rách nát, thân thể khô vĩ phát ra từng tiếng lộp độp của xương cốt, trong nháy mắt, thân thể dưới áo bào toàn bộ biến hóa, một lần nữa khôi phục ma thân khổng lồ ban đầu của Phong Vân Vô Kỵ.

Hai chiếc sừng nhọn dài uốn lượn từ đỉnh đầu mọc ra. Hai bên, hai lỗ tai giống như tai trâu mọc ra. Làn da nguyên bản trắng nõn đã biến thành tái nhợt, hơn nữa còn cực kỳ dày.

Áo bào trên người đã hoàn toàn không thể che đậy thân thể khổng lồ cao đến hơn mười trượng của Phong Vân Vô Kỵ. Đôi cánh ác ma thật dài phía sau người vũ động, phát ra những thanh âm rầm rập. Phía sau, đôi cánh đạt đến gần ba mươi trượng mở thật lớn, bên trong màng cánh hơi mỏng, khung xương dày đặc phân bố như gân lá, những nếp nhăm tự nhiên trên màng cánh ẩn ước hình thành những phù văn cổ quái. Những thứ này vì sao lại sinh ra, ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết là, phỏng chừng cùng với một số quy tắc vận hành tại Ma giới này có quan hệ nào đó.

Sau khi có thể tự động biến hóa nhân thân, đệ nhất phân thân đã gần như quen thuộc với nhân thân này, chỉ là thỉnh thoảng cũng sẽ bán ma hóa, vươn đôi cánh ác ma phía sau lưng từ bên trong Sát Lục ma giáp ra, để gia tăng tốc độ phi hành, thế nhưng loại hành vi không tự chủ này, hoàn toàn tự phát biến trở về ma thân, trong ấn tượng vẫn là lần đầu.

So với trước đây, ma thân này hiển nhiên đã lớn hơn không ít, hơn nữa thoát nhìn càng thêm cường hãn, kết cấu thân thể phi thường tỉ mỉ. Phong Vân Vô Kỵ thậm chí cảm giác, chỉ dựa vào lực lượng thân thể, hẳn có thể dễ phá nát một ngọn núi. Ngoại trừ những thứ này, hình như không có biến hóa gì khác.

Một loại cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng, trực giác nói cho hắn biết, biến hóa hẳn là không chỉ có những thứ này, nhưng nhất thời lại không rõ là chuyện gì xảy ra. Trong lòng tràn ngập một cảm giác bức bối dị thường. Một cổ huyết sắc từ dưới mi mắt trôi lên, trong mắt, ngoại trừ màu xám tựa hồ còn phủ một tầng huyết sắc nhàn nhạt.

Phía sau lưng truyền đến cảm giác ngứa ngáy, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay gãi. Trên khuôn mặt ma hóa của Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện biểu tình cực độ khó chịu và thống khổ, loại cảm giác này đến phi thường kỳ diệu, không thể biết được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Bách bách!”

Trên tấm lưng trần rộng lớn, hai miệng máu bỗng nhiên xuất hiện, từ trong lỗ thủng đỏ tươi kia, hai mũi nhọn nhuộm máu từ bên trong nhô cao ra.

Thống khổ, thống khổ cực độ, thống khổ làm cho người ta khó có thể chịu được. Đệ nhất phân thân không kìm được phục xuống, toàn thân run rẩy kịch liệt, quỳ rạp xuống trong đất bùn...

- A!

Một tiếng kêu thâm thiết cực độ thống khổ từ trong miệng Phong Vân Vô Kỵ phát ra, trong đó còn mang theo hai tiếng “độp độp” của đôi cánh mở ra.

Trên lưng, ngay sát đôi cánh ác ma thật dài, một đôi cánh ác ma to lớn khác lại mở ra.

“Vù!”

Bốn cánh vỗ mạnh, bốc lên một cỗ cuồng phong cuồng bạo, thân thể Phong Vân Vô Kỵ liền hóa thành một tàn ảnh bay lên bầu trời. Vừa bay lên được mấy chục trượng, một ngọn lửa màu đen nồng đậm liền từ trong bụng hắn phun ra, trong nháy mắt liền lan đến toàn thân, ngay cả đôi cánh vừa mới sinh cũng bốc lên một ngọn lửa màu đen cao mấy trượng. Vô số phù văn như ẩn như hiện, mang theo khí tức cô xưa không ngừng chuyển động bên trong lửa đen. Trên đỉnh đầu, chiếc sừng ác ma thật dài uốn lượn trở nên đen kịt, bên trong dường như có mực nước màu đen thẩm ra ngoài...

Trên cao mấy vạn trượng, quanh người khí tức màu xám chết chóc. Sát khí cường đại tích lũy vô số năm, đủ để giết chết bất cứ ma đầu Đế Vương cấp nào, thế nhưng đối với Phong Vân Vô Kỵ lúc này, lại giống như cá gặp nước. Sát khí tràn ngập cả không gian lại trở thành bổ phẩm ngon nhất.

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ trầm tĩnh. Giống như cảm thụ được thứ gì, hai mắt của hắn bỗng nhiên lại mở ra, trong mắt bốc lên một ngọn lửa đỏ rực.

Trên bầu trời nơi hoang phế, một bóng đen mang theo hỏa diễm đen kịt, vẽ nên một vòng cung, bay về hướng trung ương của vùng đất bỏ hoang. Những nơi bóng đen lướt qua, mặt đất liền lưu lại một vết nứt rộng mười trượng...

Sát Lục ma quyết, ma quyết trong truyền thuyết có thể đạt đến Sát Lục chi chủ, điều khiển tất cả sát lục quy tắc trong thiên hạ, địa vị ngang với mười ba Chủ Thần, một pháp quyết bị cấm tại Ma giới.

Sát Lục ma quyết tầng thứ hai, sát lục thiên hạ!

oOo

Thái Cổ.

Chiến Đế chính là người đã chết!

Không việc gì có thể khiến Phong Vân Vô Kỵ chấn động như việc này, thậm chí so với việc Kiếm vực dưới tình huống không hề hay biết bị người khác tiêu diệt càng khiến cho hắn kinh ngạc hơn.

- Làm sao có thể?

Phong Vân Vô Kỵ lầm bầm nói. Một người rõ ràng đang xuất hiện trước mắt, nhưng lại là một người đã chết, hơn nữa còn chết tại mười tỉ năm trước. Nếu như vậy, người đã tiêu diệt Dao vực và Ma vực kia là ai?

Nếu như tin tức này do người khác nói ra, cho dù là lời của Thánh điện, Phong Vân Vô Kỵ cũng sẽ không tin câu chuyện hoang đường này, nhưng đây lại là do Chiến Đế chính miệng nói ra. Một người nói với một người khác, ta kỳ thật đã chết, người nhìn thấy chỉ là linh hồn của ta, lúc đó người kia sẽ có cảm thụ gì?

Loại cảm thụ này chính là cảm giác của Phong Vân Vô Kỵ lúc này.

- Mười tỉ năm trước, Thần Ma chi chiến chính là một cuộc chiến tranh chủng tộc thảm liệt nhất, tàn khốc nhất. Mỗi người đều biết, có vô số thần ma cường đại chết đi trong trận chiến này, thế nhưng lại có ai biết, tổn thất của nhân tộc không hề ít hơn so với những chủng tộc kia. Chiến tranh giữa các Chủ Thần, bị ảnh hưởng lại là nhân loại thế tục.

Trên mặt Chiến Đế lộ ra vẻ hồi tưởng, thì thào tự nói, cũng không quan tâm Phong Vân Vô Kỵ có nghe hay không.

- Tàn khốc, thảm liệt, hủy diệt tất cả, đây chính là chiến tranh thần ma. Trong chiến dịch này, vô số thần ma cường đại thời gian tồn tại còn lâu hơn so với nhân loại đã ngã xuống, nhân loại làm sao có thể ngoại lệ?

- Trong chiến dịch này, Quang Minh và Hắc Ám Chủ Thần đều ngã xuống một người, hôm nay hai bên chỉ còn lại mười hai vị Chủ Thần. Hắc Ám Quân Chủ và Chủ Thần có liên hệ tính mệnh, một gã Chủ Thần ngã xuống, tất có một gã Hắc Ám Quân Chủ, một gã Ma giới đại đế bị hủy diệt. Số lượng Ma Thần sở hữu linh vực ngã xuống không dưới mấy trăm triệu, nhưng từ đó về sau, ngoại trừ Hiên Viên, người có từng nghe nói còn có những nhân loại cường giả khác ngã xuống hay không?

- Thần Ma chi chiến, thần ma còn phải trả giá thảm trọng, hưởng hồ là nhân loại... Trẫm chính là ngã xuống trong chiến dịch này...

Thanh âm của Chiến Đế tịch mịch, cô độc và thống khổ. Trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức hủy diệt.

Trong đầu, một cảm giác thống khổ bỗng truyền đến. Một loại năng lực mô phỏng khác của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, căn bản không cần Phong Vân Vô Kỵ làm chủ, liền mạnh mẽ hấp thu những khí tức ý niệm tràn ngập trong không gian.

Không thể biết được lúc này trên người Chiến Đế rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khuôn mặt lãnh khốc lúc này lại lộ ra biểu tình cực độ thống khổ, oái cảm giác này gọi là... đau xót.

Tâm trạng của Chiến Đế cực kỳ không ổn định. Loại ý niệm ba động cường liệt khuếch tán trong không khí liền ảnh hưởng đến Phong Vân Vô Kỵ, năng lực ý niệm mô phỏng liền tự động hấp thu những ý thức ba động này...

Ý niệm ba động cường liệt trong nháy mắt bao phủ tâm thần Phong Vân Vô Kỵ. Vô số hình ảnh khiến cho kẻ khác động dung không ngừng tràn vào trong đầu hắn...

Chiến đấu, chiến đấu không ngừng, sinh mệnh không nghỉ.

Trên mặt đất hoang vu, một gã nam tử áo trắng chấp tay đứng hiên ngang giữa thiên địa. Bên cạnh người, một nữ tử mỹ lệ mặc phượng bào lẳng lặng ôm lấy y, trên khuôn mặt tinh tế và tuyệt mỹ lộ ra một nụ cười an tâm và thỏa mãn. Đứng trước nụ cười này, ngay cả chiến tranh không ngừng trước mắt cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

Chiến đấu, một lý do là đủ rồi. Bảo hộ nữ nhân bên cạnh, còn có mảnh đất Thái Cổ yếu ớt phía sau, đây chính là suy nghĩ trong lòng nam nhân.

Ta đang bảo vệ nữ nhân của ta, mảnh đất phía sau ta, còn có đồng bào của ta, tộc nhân của ta. Ta có lý do không ngừng chiến đấu, đây chính là ta, còn có tộc nhân của ta, chúng ta là Chiến tộc, dùng chiến làm danh hiệu.

Trên bầu trời, ác ma và thiên sứ vô tận không ngừng chiến đấu, lĩnh vực màu xám và trắng không ngừng mở rộng, sau đó lại biến mất, thần ma như vãn thạch không ngừng rơi xuống mặt đất, không còn đứng lên...

Thần ma là địch thủ của nhau, nhưng nhân loại, lại là địch nhân của hai bên...

Chúng ta đã không còn đường lui, chỉ còn một con đường chiến đấu...

Nữ nhân của ta đang đứng bên cạnh ta, mảnh đất mà ta thủ hộ đang ở phía sau ta, những tộc nhân tin tưởng, tôn sùng, kính phục ta đang ở bên cạnh... Chiến, chỉ một chữ mà thôi...

Vung đao, xuất đao... chặt đứt tất cả, chém hết thần ma...

“Nhất Đao” chính là tên là tên của chiêu thức này, dùng chiến làm tên, dùng tình làm động. Một đao xuất ra, đại địa nổ vang, không gian tan vỡ, diệt sạch thần ma...

Tử thi của thần ma chất chồng như núi, từng thi thể không ngừng từ không trung rơi xuống mặt đất, hóa thành băng vụn, vụn lông đầy trời ào ào rơi xuống...

Bên trong núi thi thể, một bóng đen khổng lồ chậm rãi đứng lên, bóng đen từ phía sau hấn và dưới chân kéo dài.

Đây là một gã Hắc Âm Quân Chủ, người hầu của Chủ Thần, ta vốn không nên khinh địch...

Trong bóng tối vang lên tiếng ngâm tụng miên man, đó là Hắc Âm Quân Chủ đang hướng về chúa tể mà bọn họ thờ phụng thỉnh cầu lực lượng...

Uy năng của Chủ Thần, vĩnh viễn không phải con người có thể đo lường được...

355. Chương 355: Thái Cổ Hỗn Loạn

Vị diện nổ tung, gần như sụp đổ. Tại một khắc trước khi vị diện tan vỡ, một cột sét đen kịt cao đến trăm trượng xuyên thủng hư không, khiến cho vô số không gian vỡ vụn, tận cùng của nó chính là nam tử có chiến ý vô hạn và nữ tử sắc mặt ôn nhu kia...

Nàng vốn không cần chết...

.....

Từng hình ảnh lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỳ, hấn nhìn thấy tại khoảnh khắc trước khi cột sét hủy thiên diệt địa mang theo uy năng của Chủ Thần xuyên thủng thân thể nam tử kia, một vẻ kiên quyết chột lóe lên từ trong đôi mắt của nữ tử sắc mặt ôn nhu, tựa hồ vĩnh viễn chỉ như một con chim nhỏ nép vào bên cạnh nam tử áo trắng, sau đó, thân ảnh đỏ rực kia bỗng lao ra, chắn ở trước người y.

Cột sét xuyên qua, máu tươi bay múa...

.....

Ôm lấy thân thể nàng đang dần dần biến mất, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng từ từ mất đi màu máu, lòng ta rất đau, rất đau... nhưng ta không làm gì được...

Máu loãng theo khóe miệng của nàng chảy xuống, đỏ tươi như vậy, kinh tâm như vậy...

“Chàng đã bảo vệ thiếp cả đời, để cho thiếp... cũng bảo vệ chàng một lần đi...”

Môi của nàng run run, trên mặt vẫn mang theo nụ cười tuyệt mỹ mà ôn nhu, nhưng trong đôi mắt sáng như sao trời đã dần dần ảm đạm...

Nàng nói với ta, bảo ta phải sống cho tốt, sống cho vui vẻ... Tại một khắc cuối cùng, trong lòng nàng vẫn nghĩ đến ta... Lòng ta rất đau...

Một sự kích động chảy qua trong thân thể Phong Vân Vô Kỳ, hần ngơ ngác nhìn hình ảnh nam tử áo trắng quỳ rạp trên đất, không nói một lời ôm lấy thân thể lạnh lẽo của nữ tử, mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng lại không hề phát ra một tiếng khóc nào... Nam nhân, không thể khóc...

Bóng lưng của nam nhân tịch mịch, cô đơn, thống khổ, và thê lương vô hạn, giống như một con ngựa già bị thương, tập tễnh bước đi dưới ánh hoàng hôn, đạp lên cái bóng của mình. Con đường phía trước hoàn toàn mờ mịt, không biết đâu là phương hướng...

Nữ nhân không biết, nàng kích phát toàn bộ năng lượng linh hồn ngăn cản một kích kia, cũng không cứu được tính mạng của nam tử mà nàng yêu quý. Thế nhưng, nàng lẽ ra không phải chết...

Có đôi khi, trả giá cũng không nhất định sẽ được hồi báo.

.....

Không gian chung quanh đang không ngừng tan vỡ, không ngừng sụp đổ...

Cơn lốc vị diện gào thét từ xa đến gần, gió lớn thổi qua bên tai, y bào bay phất phới... Chỉ trong chốc lát, nơi này đã trở thành một phiến hư vô...

Nữ nhân của ta, chết ở trong lòng ta, những huynh đệ thân cận nhất của ta, ngã xuống bên người ta, vĩnh viễn nằm xuống tại vị diện này...

Một vị hảo hữu năm xưa đột nhiên từ trong hư không xuất hiện, cầm lấy cánh tay của ta, vội vã nói điều gì đó... Trong đầu ta trống rỗng, không nghe rõ y nói gì, dường như y đang bảo ta hãy mau rời khỏi nơi này...

Ha ha...

Ta còn có thể rời khỏi sao? Nữ nhân mà ta yêu thương, những huynh đệ và tộc nhân tin tưởng đi theo ta, toàn bộ đều bị hủy diệt tại nơi này... Chỉ một trận chiến, tất cả đều không còn tồn tại...

Nhìn thân thể dưới chiến bào đang phân giải từng chút một, ta không rõ trong lòng có cảm thụ gì, hoặc là ta đã không còn cảm thụ được gì nữa.

Trơ mắt nhìn thân thể của nàng biến mất, chỉ còn lại phượng bào mang theo một chút mùi hương cơ thể rũ xuống trong tay... ta thử vươn tay, nhưng không nắm được cái gì. Ta chỉ có thể nhìn tất cả không ngừng rời xa ta, mất mở trường trường rơi lệ, nhưng không cách nào cảm thụ được sự đau đớn...

.....

Có lẽ bởi vì mạch suy nghĩ của Chiến Đế lúc này trở nên phi thường hỗn loạn, hình ảnh mà Phong Vân Vô Kỳ tiếp thu được cũng dần dần có vẻ lộn xộn. Vô số hình ảnh lướt qua, hần không cách nào thấy rõ nội dung, chỉ đoán chừng trong khoảng thời gian này đã xảy ra biến hóa gì đó, khiến cho linh hồn của Chiến Đế cũng không biến mất; bằng một ý niệm cường đại, y đã khiến cho ý thức của mình vẫn lưu lại Thái Cổ mà không tiêu tán...

.....

“Chiến Đế! Chúng ta hi vọng có thể cùng người đạt thành một giao dịch. Người thi hành theo yêu cầu của Thánh điện chúng ta, chúng ta sẽ nói cho người phương pháp cứu sống phi tử...” Một nam tử áo xanh đột nhiên xuất hiện trong Chiến Đế cung, thức tỉnh Chiến Đế đang ngủ say: “Đây là ý của tứ đại Chí Tôn,

nhưng đồng thời, cũng là trách nhiệm mà một Thái Cổ cường giả như ngươi nên thực hiện... Nhiệm vụ này không dễ dàng hoàn thành, ngươi phải có sự chuẩn bị tốt nhất...

.....

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ động, Thánh điện và Chiến Đế từng có giao tiếp, đồng thời song phương đã đạt thành hiệp nghị nào đó.

Nhưng trong lúc hắn đang chuẩn bị đi sâu vào nội dung bên trong, bên tai chợt nghe được một tiếng hít sâu, sau đó, không còn một tia ý thức ba động toả ra trong không khí nữa, tất cả hình ảnh, sau khi sứ giả Thánh điện kia xuất hiện tại Chiến Đế cung liền biến mất...

- Ngươi có thể đi...

Chiến Đế dường như đã nhận ra điều gì, liền hít sâu một hơi, tâm thần nhanh chóng hồi phục lại. Hình ảnh vị đế quân bá đạo, lãnh khốc một lần nữa trở về trên người hắn.

- Thánh điện...

- Không cần nói nữa! Ngươi đã biết quá nhiều rồi, nếu như muốn biết những chuyện khác, hãy tự đi tìm hiểu, ta sẽ không nói cho ngươi. Ngươi đi đi!

Giọng nói của Chiến Đế phi thường kiên quyết, rõ ràng có ý trực khách.

- Ta hiểu rồi.

Phong Vân Vô Kỵ phát trường bào đứng lên, khẽ suy nghĩ nhìn thoáng qua Chiến Đế, sau đó đi nhanh ra bên ngoài...

Phía sau, giọng nói của Chiến Đế lại vang lên:

- Ta sẽ cho ngươi một khoảng thời gian, nếu như ngươi vẫn không thể hoàn thiện lĩnh vực của mình, ngươi sẽ chết dưới đao của ta... Không nên quá khinh địch! Lực lượng của ngươi được tăng cường, lực lượng của ta cũng sẽ tăng. Lực lượng mà ta triển hiện hôm nay, chỉ bằng một phần mười trước mà thôi...

Phong Vân Vô Kỵ khẽ khựng lại, sau đó bước nhanh hơn rời đi. Tại thang bằng phía trước Chiến Đế hành cung, y bào liền căng lên, như một cánh chim bay vút lên trời, nhập vào trong mây đen. Gần như đồng thời, từ tám phương hướng sát biên giới Đao vực, tám bóng người sáng trắng mang theo quang hoa chói mắt cũng phóng lên cao, như tia chớp lướt qua hư không, nhập vào trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ trên bầu trời...

“Chiến Đế, kỳ thật cũng là một người đáng thương...” Trên không trung, Phong Vân Vô Kỵ yên lặng trầm nghĩ. Gió từ bên tai thổi qua phát ra những tiếng vang. Ánh mắt của hắn lướt qua những người trong hệ phái tự do đang hốt hoảng chạy trốn phía dưới, tay áo liền vung lên, tạo nên một cơn gió mạnh, cuốn những Chiến tộc đang truy sát phía sau về phía xa, sau đó như tia chớp lao đi...

oOo

Kiểm vực.

Xa xa, một người đứng thẳng trên sườn núi nhô ra phía trước Kiểm các, y bào bay phất phới, không phải Kiểm Ma mà lại là Triệu Vô Cực.

- Huynh đã về rồi!

- Ừm!

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Huynh đã đi đâu vậy? Ta đã hỏi Trì Thương, nhưng hắn cũng không biết.

- Ta đi đến Ma vực một chuyến. Có điều khi ta đến đó thì đã không còn gì, cũng không nhìn thấy huynh.

Triệu Vô Cực lãnh đạm nói.

Một vẻ khác thường thoáng hiện lên trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, nhưng hắn vẫn không nói gì, chỉ đáp xuống đỉnh núi, đi nhanh vào bên trong Kiếm các...

oOo

Kiểm vực một lần nữa phong sơn, không quan tâm đến chuyện Thái Cổ.

Thần cấp hậu kỳ Phong Vân Vô Kỵ, sở hữu Kiếm chi linh vực; Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương tu luyện vô cực chi đạo, đồng thời đã có chút tiểu thành; Triệu Vô Cực tu luyện thành công Thương Khung quyền thượng; Thần cấp hậu kỳ Thái Huyền; Thần cấp sơ kỳ Phá Ma; cộng thêm Thái Cổ Ma Viên khiến cho ai nấy đều sợ hãi; thực lực này, bất cứ một phương nào cũng không dám khinh thường.

Đối với việc Kiếm vực phong sơn, Chiến tộc lựa chọn trầm mặc. Với người sáng suốt, việc này cũng gián tiếp biểu thị giữa Chiến tộc và Kiếm vực đã có thỏa hiệp. Những tộc mới xuất hiện vô cùng cuồng ngạo, nhưng sau khi nghe nói Kiếm vực có một con Thái Cổ Ma Viên trưởng thành, cũng không thể không suy nghĩ lại lập trường. Dù sao, một con Thái Cổ Ma Viên trưởng thành nếu như nổi điên lên, sợ rằng không ai ngăn cản nổi.

Quyết định này của Kiếm vực hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Theo tình thế hôm nay, trước khi mọi việc chưa sáng rõ, bất cứ thế lực nào xâm nhập vào bên trong đều có thể toàn quân bị diệt.

Trong số bốn tộc chỉ có Chiến tộc là đã triển hiện thực lực, về phần ba tộc Phong, Hỏa, Thủy còn lại thì chỉ nghe kỳ danh. Ba tộc này sau năm tháng dài đằng đẳng, rốt cuộc có thực lực như thế nào, cùng với thái độ của bọn họ ra sao, những điều này không ai biết.

Thái Cổ càng ngày càng loạn. Từ sau khi Phong Vân Vô Kỵ đến Dao vực gặp mặt Chiến Đế, hành động của Chiến tộc đột nhiên thu liễm lại, không còn truy sát những người của hệ phái tự do. Có nhân sĩ trong hệ phái tự do đã nhìn thấy, tại phụ cận Chiến Đế hành cung ở Dao vực đã xuất hiện rất nhiều lão giả tóc trắng khí tức cường đại. Những người này trước đây chưa bao giờ xuất hiện tại Thái Cổ, cũng không ai biết danh hiệu và đặc điểm võ công của bọn họ, nhưng hiển nhiên bọn họ vô cùng cường đại.

Những người này ngày đêm không ngủ, thủ hộ chung quanh chín tòa tế đàn vừa mới được xây dựng. Chiến tộc từ khoảnh triển biến thành nội liễm. Phong Vân Vô Kỵ không hiểu rõ tác dụng cụ thể của những tế đàn kia, chỉ từ trong miệng của hệ phái tự do loáng thoáng biết được, hình như có liên quan đến cứu tinh liên châu, chí âm chí trắc gì đó.

Có điều hắn cũng không có lòng đi nghiên cứu, quan cho tốt chuyện của mình mới là việc nên làm. Có thể chung sống hoà bình Chiến tộc, tranh thủ thời gian cho Kiếm vực và bản thân mình mới là chuyện đáng quan tâm nhất. Theo như tình hình hiện nay, toàn bộ Kiếm vực cũng chỉ dựa vào vài cao thủ chống đỡ, nếu như không muốn làm bia đỡ đạn trong Thần Ma chi chiến tương lai, vậy thì cần phải nghĩ ra biện pháp.

Trong lúc thế tiến công của Chiến tộc chậm lại, Phong tộc lại hoành không xuất thế, lấy phương châm thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, những nơi đi qua, rất nhiều hệ phái tự do không chịu đầu nhập làm môn hạ của bọn họ đều bị tàn sát...

Trong hệ phái tự do, một số thế lực mới cũng bắt đầu xuất hiện, đồng thời thu nạp những lực lượng tán loạn...

Mặc dù khu vực bên ngoài Kiếm vực không phải là trọng tâm, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn chú ý thu thập tin tức của Thái Cổ. Trong số những thế lực mới phát, danh hiệu của Đại Quang Minh Vương Dương Tôn và Lô Uyên Cư Sĩ bất ngờ in vào trong mắt...

——*——

356. Chương 356: Bước Ngoặt

Sự thu liễm của Chiến tộc càng khiến cho chiến tranh thêm tàn khốc. Phóng mắt khắp cả Thái Cổ, tất cả thế lực cộng lại cũng không đông bằng hệ phái tự do. Sự chinh phạt của Chiến tộc mặc dù lâu dài, nhưng số lượng người của hệ phái tự do chân chính tử vong lại rất ít, hầu hết đều bị Chiến tộc chinh phục, trở thành chiến nô của Chiến tộc.

Trò chơi truy kích này, sau đó xem ra càng giống như một sự làm nóng, đây gọi là nhử củ cải ra khỏi bùn. Trong hệ phái tự do, đa số cũng không phải sinh ra tại Thái Cổ, mà là từ vị diện khác phi thăng đến, thế nhưng những người trong hệ phái tự do chân chính sinh ra tại Thái Cổ, lại là mối lửa và nguyên chân chính của trường chiến tranh này.

Những nhân loại này xuất thân từ Thái Cổ, nhưng tư chất lại không được tốt lắm, hao phí thời gian dài, vẫn dừng lại bên dưới Thần cấp. Trong quá trình bị Chiến tộc truy đuổi, bọn họ dần dần liên hệ với một số

Một thân thể thân cao vạn trượng, trong kinh mạch đều là chân khí vô cùng thuần túy, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đủ kinh hãi nhân tâm.

Trong ý thức hải, Phong Vân Vô Kỵ đem kinh mạch cấu tạo của bản thân chế tạo lại, không ngừng thôi diễn hình dáng của kinh mạch bên ngoài. Kinh mạch bên ngoài và kinh mạch bên trong cần phải liên kết với nhau, vì vậy không chỉ đơn giản là kinh mạch bên trong khuếch đại lên.

Quá trình thôi diễn cực kỳ nhàm chán, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại trở thành thói quen. Thời gian trong thôi diễn bất tri bất giác trôi qua, lần thôi diễn này không biết đã duy trì bao lâu, Phong Vân Vô Kỵ chỉ biết, gần vạn bộ cấu tạo của kinh mạch bên ngoài mô phỏng trong ý thức hải đã bị tự mình lần lượt gạt bỏ.

Tính khả thi của cấu tạo kinh mạch bên ngoài phi thường đơn giản, đó là trực tiếp tại bên ngoài cơ thể cấu trúc từng sợi năng lượng kinh mạch như thực chất, mô phỏng chân khí vận hành. Mỗi khi thiên địa nguyên khí truyền vào xuất hiện sự ngưng trệ, hoặc là khi kinh mạch có dấu hiệu tan vỡ, thì nghĩa là một lần thôi diễn đã thất bại.

Rất nhiều lần, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được có người ở phía sau đứng thẳng thật lâu, có lẽ là Độc Cô Vô Thương, có thể là Triệu Vô Cực, cũng có thể là Thái Huyền. Hắn cũng không có lòng để phân biệt, đi sâu vào thôi diễn, hắn đã hoàn toàn thâm nhập vào bên trong. Thậm chí để toàn lực thôi diễn môn công pháp này, hắn đã đình chỉ cả việc thôi diễn Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp.

Thái Cổ Ma Viên có thể thành sinh vật cường hãn nhất trong Thái Cổ yêu thú, mỗi một lần phát điên đều sẽ lưu lại cho nhân loại vết tích khó phai mờ, không phải không có đạo lý. Chỉ vốn vẹn một quá trình kinh mạch bên ngoài khoách triển, đã cần phải hao phí tinh khí thần rất lớn.

Tại Kiếm vực, vách đá nhô lên phía trước Kiếm các đã trở thành trung tâm của một cơn lốc. Thiên địa nguyên khí khi thì như thủy triều hội tụ về một điểm phía trước mỏm đá, khi thì lại từ một điểm kia lưu tán khắp mọi nơi, mỗi một lần hấp thu và khoách triển đều sinh ra tiếng nổ cường liệt.

Mỗi người đều biết, chủ công lại đang thôi diễn.

Tất cả đều cố gắng làm tốt nhiệm vụ của mình, bảo đảm không có người quấy nhiễu đến công việc thôi diễn của Phong Vân Vô Kỵ.

Sau lần từ Kiếm các đi ra, Phong Vân Vô Kỵ đã ngồi trên vách đá nhô ra phía trước Kiếm các tổng cộng một năm rưỡi. Trong một năm rưỡi này, Thái Cổ đã hỗn loạn đến mức không thể loạn hơn, nhưng những điều này, hắn không có lòng cũng không có lực đi ngăn cản.

Vách đá kia đã trở thành một nơi đặc thù, không gian trong phạm vi mười trượng chung quanh Phong Vân Vô Kỵ trở nên vạn vật và sụp đổ, ngay cả đám người Độc Cô Vô Thương cũng rất ít khi đến gần nơi này. Thiên địa nguyên khí mà Ma Viên quyết hấp thu có thể nói là kinh khủng, cho dù là Kiếm Ma cũng không thể không thừa nhận, công pháp mà Phong Vân Vô Kỵ đang thôi diễn hiện nay quả thật là vô cùng biến thái.

Sau một năm rưỡi, thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ đã trở nên nửa ẩn nửa hiện, không cách nào phân biệt rõ, nơi ngồi xếp bằng chỉ còn lại một khối hư không uốn khúc chu vi mây trượng. Từ nơi này, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng gầm thê lương khàn khàn như tiếng Ma Viên. Bên dưới vách núi, Thái Cổ Ma Viên đang ẩn sâu trong lòng đất thỉnh thoảng lại bị tiếng gầm vang dội kia làm giật mình. Lúc đầu nó còn nghi hoặc nhìn chung quanh một chút, bò lên mặt đất rống to vài tiếng, về sau con súc vật này cũng minh bạch, có lẽ đây chỉ là trò quỷ của Phong Vân Vô Kỵ, vì vậy cũng không cảm thấy kinh hãi nữa, tối đa cũng chỉ lười nhác mở cặp mắt màu huyết hồng ra.

Trong một năm rưỡi này, Thái Cổ Ma Viên đối với việc hấp thu ký ức trong huyết mạch hiển nhiên đã nhanh hơn không ít, huyết sắc trong mắt có vẻ càng ngày càng nặng, thời gian thanh tỉnh cũng càng ngày càng ít, hầu hết thời gian đều là ngủ say.

Tuy nhiên thời gian gần đây, Thái Cổ Ma Viên có vẻ phi thường bức bối, có mấy lần bò ra khỏi lòng đất, lao vào hàng ngũ Hoàng Kim giáp sĩ, điên cuồng vung tay múa chân. May là Độc Cô xuất hiện đúng lúc, hơn nữa Thái Cổ Ma Viên cũng kịp thời thanh tỉnh, mới không tạo thành thương vong quá lớn. Nói chung, con Thái Cổ Ma Viên này đã khiến cho Kiếm vực ngày càng bất an.

Có lẽ là vì đã tu luyện võ công của nhân loại, cho nên khi Thái Cổ Ma Viên thanh tỉnh, cũng tỏ ra ngày càng nhân tính hóa. Có vài lần nhìn thấy Hoàng Kim giáp sĩ khiêng vài người bị thương vì nó đi qua dưới thân, con súc vật này liền dùng hai cánh tay dài ôm lấy khuôn mặt xấu xí, phát ra những tiếng rên rỉ tự trách, còn dùng sức đâm vào mặt đất.

Bản tính tàn bạo suốt đời làm bạn với Thái Cổ Ma Viên, căn bản không phải dễ dàng ngăn chặn được, cuối cùng có một lần, hai Hoàng Kim giáp sĩ đã bị Thái Cổ Ma Viên phát điên đập thành thịt vụn. Mặc dù không ai lên tiếng trách nó, cũng không kinh động đến Phong Vân Vô Kỵ đang thôi diễn, nhưng tất cả Hoàng Kim giáp sĩ đều thấy, con quái vật khổng lồ bị bọn họ gọi là súc vật này, lần đầu tiên từ trong đôi mắt lớn như chuông đồng chảy ra huyết lệ. Đó là lần cuối cùng mọi người nhìn thấy hình dạng của nó khi thanh tỉnh.

Cảnh tượng kia đã khiến cho mọi người bị chấn nhiếp. Tất cả đều nhìn ra từ trong mắt con súc vật này, cảm tình của nó đã cùng nhân loại không sai biệt lắm, cho nên không ai nói điều gì.

Sau khi sự kiện này xảy ra, Thái Cổ Ma Viên cũng không chịu ở trong lòng đất nữa. Cả ngày nó đều ghé vào trước Kiếm các, mở to hai mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ vẫn không nhúc nhích, trong miệng phát ra thanh âm khó hiểu, có lúc lại bỗng nhiên rơi lệ.

Không ai biết được Ma Viên này rốt cuộc đang nghĩ gì. Cuối cùng trong một đêm đông tố sấm chớp ầm ầm, mặt đất Kiếm vực bỗng nhiên chấn động, tiếng bước chân cuồn cuộn đã vang lên từ gần đến xa, cuối cùng biến mất khỏi Kiếm vực...

Ngày hôm sau, rất nhiều người phát hiện những vết chân cực lớn của Thái Cổ Ma Viên lưu lại tại Kiếm vực, nhưng Ma Viên thì đã hoàn toàn biến mất, không ai biết được nó đã đi tới nơi nào...

Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn không hay biết những việc này, để gia tăng tiến độ thôi diễn, hắn đã thu về cả tia thần thức lưu lại bên ngoài, lục thức hoàn toàn đóng kín, chìm vào trong thôi diễn vô cùng vô tận.

Trong lúc Phong Vân Vô Kỵ bế quan, thành viên của Âm các vẫn tăng cường thu thập tin tức của Thái Cổ. Không thể không nói hiệu suất của bọn họ phi thường khả quan, thông qua phương pháp có chút bí ẩn, Âm các đã tra xét được một tin tức tuyệt đối kinh người. Tin tức này đã được đưa đến trên bàn vuông bên trong Kiếm các, chờ Phong Vân Vô Kỵ xem xét.

Đó là một tin tức về thần khí.

Cửu tinh liên châu, thiên địa chí âm chí trọc. Dưới tác dụng của loại huyền lực cổ quái khó có thể nói rõ này, trong vũ trụ, rất nhiều cánh cửa bí ẩn đều mở ra.

Mà tin tức Âm các sưu tầm được, chính là một bí ẩn quan trọng bên trong.

Hỗn loạn chi hải, thần khí, Thời Gian chi kiếm.

Thái Cổ là một nơi không coi trọng vũ khí, nhưng điều này cũng không nói lên vũ khí không có đất dụng võ.

Các loại khải giáp, vũ khí và ngoại vật đỉnh cấp vẫn tồn tại, mặc dù không nhiều lắm, nhưng phần lớn đều là tinh phẩm, có điều những thứ có thể xưng là thần khí thì lại cực ít, cho dù là Sát Lục chi giáp, vẫn còn rất xa mới sánh được với thần khí.

Thời Gian chi kiếm, nghe đồn chính là vũ khí của Chủ Thần. Trước đó không hề có bất cứ tin tức gì về vũ khí này, giống như nó từ hư không sinh ra.

Thời gian là một loại tồn tại đặc thù, ngay cả Chủ Thần cũng chưa từng nắm giữ. Không giống như không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc lại không cách nào phân chia. Mặc dù nó phân bố khắp cả vũ trụ, tồn tại vô hình vô tướng, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói có người nắm giữ được nó.

Thời Gian chi kiếm, một thanh thần khí truyền kỳ, có thể tùy tâm khống chế thời gian lưu tốc trong phạm vi nhất định, bất cứ sinh vật gì tồn tại trong phạm vi này, cho dù là Chủ Thần, sống chết cũng phải do người cầm kiếm nắm trong tay.

Về nơi tồn tại của Thời Gian chi kiếm là hỗn loạn chi hải, lại là sau khi hai vị quang ám Chủ Thần ngã xuống mới truyền ra...

359. Chương 359: Ẩn Cốc

Một thanh thần khí có thể khống chế thời gian, đã siêu việt lý giải của con người. Theo như truyền thuyết, ngay cả một người bình thường không có võ công, cầm kiếm này cũng có thể tru thần, hướng hồ là những tu võ giả Thái Cổ điên cuồng theo đuổi lực lượng.

Thái Cổ vốn hỗn loạn dần dần trở nên lắng lại, các phương thế lực đều thu liễm một chút, tu dưỡng lực lượng, để chuẩn bị trước ngày cửu tinh liên châu, thiên địa chí trọng, tại khoảnh khắc hỗn loạn chi hải mở ra, tiến vào nơi bí ẩn có cất giấu Thời Gian chi kiếm kia...

Cùng lúc đó, một tình huống khác có thể nói là vô cùng tốt đối với hỗn loạn trong hệ phái tự do rốt cuộc đã xảy ra.

Ẩn cốc là một tồn tại đặc biệt, bọn họ thuộc về hệ phái tự do, nhưng lại không giống với bất cứ một phương thế lực nào. Trong thời gian dài đằng đẳng, Ẩn cốc trở thành một tồn tại phi thường trung lập. Bọn họ sở hữu một số tuyệt đỉnh cao thủ đã từng tham gia vào Thần Ma chi chiến, nhưng lại rất ít tham dự vào tranh đấu phức tạp của Thái Cổ, điều này khiến cho bọn họ tại Thái Cổ có địa vị siêu nhiên.

Cho dù là tranh đấu giữa các vực trước đây, đều cố gắng tránh triển khai chiến trường tại phụ cận của Ẩn cốc.

Thế nhưng, Chiến tộc xuất hiện, Hỏa tộc, Phong tộc, Thủy tộc cũng lần lượt xuất hiện, đã khiến cho rất nhiều cao thủ tiềm tu lần lượt rời khỏi nơi bế quan. Loại thế cục hỗn loạn này đã vượt xa trước đây, mà Thánh điện có thể ngăn loại tình huống này tiếp tục phát triển lại biến mất không thấy bóng dáng, căn bản không có dấu hiệu sẽ xuất hiện.

Một loạt tình huống ác liệt, đã khiến cho thế lực luôn luôn trung lập này rốt cuộc cũng bước lên vũ đài.

Rất đông cao thủ trong Ẩn cốc xuất hiện, lập trường của bọn họ phi thường rõ ràng: tất cả hỗn loạn phải bị ngăn lại, tất cả tàn sát trong tộc phải được chấm dứt, Ẩn cốc mới có thể một lần nữa rời khỏi sân khấu Thái Cổ.

Nói về quan hệ mật thiết với hệ phái tự do, tự nhiên không ai có thể vượt qua được Ẩn cốc. Trong mắt người của hệ phái tự do, Ẩn cốc chính là một thánh địa. Chỉ là vì Ẩn cốc luôn luôn có mục đích rõ ràng, dùng ẩn làm phương châm, nghiêm cấm tất cả tranh đấu trong phạm vi Ẩn cốc, cho nên khi hỗn loạn diễn ra, cũng không có ai nghĩ đến bọn họ.

Rất nhiều cao thủ trong Ẩn cốc vốn xuất thân từ hệ phái tự do.

Tin tức này rất nhanh thông qua cao thủ trong hệ phái tự do truyền khắp cả Thái Cổ.

Tại Thái Cổ, ba trăm tầng động quật trở lên đại biểu cho một ý nghĩa khác, nơi đó là thuộc về Ẩn cốc, cũng thuộc về một tầng cao thủ chân chính của Thái Cổ. Nghe đồn có một số cường giả sinh tồn từ trong Thần Ma, liên vĩnh viễn cư trú ở ba trăm tầng trên cùng, cho đến chiến tranh thần ma lần tiếp theo. Nhưng rốt cuộc ra sao, những người này có tồn tại ở Ẩn cốc hay không, ở tầng động quật nào, lại không ai hiểu rõ lắm.

Chỉ biết là, không lâu sau khi Ẩn cốc đột nhiên gạt bỏ lập trường trung lập trước đây, lên tiếng muốn can thiệp vào sự vụ của Thái Cổ, Ẩn cốc vốn yên tĩnh bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Sáng sớm mỗi ngày, rất đông cao thủ từ không trung hạ xuống, không nói một lời, tự lập thành hệ thống đích, mấy chục người một tổ, hoặc là tốp năm tốp ba, hoặc là một mình một người một kiếm, từ Ẩn cốc bước ra.

Những người này từ trong sương mù bước ra, không có chút tiếng động nào. Sau khi xuất hiện, bọn họ cũng chưa từng nói một lời, giống như những người xa lạ. Từng người từ trong cốc ly khai, giống như không nhìn thấy nhau, nhưng lại tự động tạo thành trận thế, biểu hiện cực kỳ ăn ý đến kinh người.

Trong vòng nửa tháng, mỗi lần vào sáng sớm, khi sương mù bốc lên, đều tiếng chân đạp xuống đất từ trong cốc vang lên. Những cao thủ trong hệ phái tự do gần đây mới gia nhập Ẩn cốc, ban đầu còn vì vậy mà kinh ngạc, nhưng về sau, cũng quen thuộc với tiếng rơi xuống dày đặc kia.

Từng nhóm cao thủ từ Ẩn cốc xuất phát, tiến về các khu vực bên ngoài Thái Cổ, phủ kín khắp nơi...

Nơi nào có giết chóc liền có người trong Ẩn cốc. Bọn họ không báo tên, cũng không đả thương người, chỉ là phá vỡ chiều thức của đối phương, bức đối phương dừng tay...

Trong số những người này, có người võ công cao, cũng có người võ công thấp. Có những người võ công cao tuyệt, cho dù Phong tộc gặp phải cũng cực kỳ đau đầu, nhưng đối phương cũng không hạ sát thủ, dưới tình huống như vậy chỉ có thể thỏa hiệp. Nhưng có một số người võ công tịnh không cao lắm, bọn họ cũng gia nhập vào hàng ngũ ngăn cản hỗn loạn, cho dù cuối cùng chết trong tay người khác, vẫn như trước không hề động tay đả thương người...

Một hai người loại này, chỉ có thể khiến cho đối phương cười nhạo, nhưng sau khi đã giết rất nhiều loại người này, một số cao thủ chìm sâu trong vũng bùn cuối cùng nhận không được bắt lấy những Ẩn cốc võ giả võ công không cao, nhưng vẫn liều mạng ngăn cản giết chóc, quát hỏi bọn họ:

“Vì sao lại như vậy?”

“Các người muốn chết sao? Hoàn thủ! Vì sao không hoàn thủ?”

“Nói cho ta biết, người rút cuộc vì sao vẫn kiên trì?”

.....

Cho dù là những kẻ bị máu tanh tràn ngập nhãn cầu, sau khi trải qua vô số lần đòn phương đồ sát, trong lòng cũng cảm thấy bất an...

Những người này võ công cũng không phải rất cao, có nhiều người thậm chí còn chưa bước vào Đế cấp, nhưng cũng gia nhập vào trường đấu tranh ngăn chặn Thái Cổ hỗn loạn này.

Những người này, tác dụng mà bọn họ mang đến, còn lớn hơn so với bất cứ Thần cấp cao thủ nào...

“Chúng ta là đồng bào. Lưỡi dao trong tay người đang tàn sát huynh đệ của chính người...”

“Ta sẽ không ra tay với người, bởi vì, chúng ta là huynh đệ huyết mạch tương liên...”

“Dao trong tay ta, tuyệt đối sẽ không nhắm về phía tộc nhân của mình...”

“Người có nhìn thấy máu tươi của đồng bào nhuộm đầy trên tay không?... Từ bỏ đi, hoặc là, sau này người sẽ vĩnh viễn sống trong tự trách và hối hận... Chúng ta không phải là cừ địch!”

.....

Loạn! Máu tanh làm mê muội con người, nhưng cũng đồng thời trả lại cho con người sự thanh minh.

Bất kể là bị động hay chủ động gia nhập vào, đều trở thành nhân tố thúc đẩy trường hỗn loạn này. Nhưng loại hình thức không phản kháng này, sau khi máu tanh ban đầu qua đi, cuối cùng cũng khiến cho càng ngày càng nhiều cao thủ trong hệ phái tự do chìm sâu vào hỗn loạn tỉnh táo lại...

... Chúng ta, không phải là cừ địch...

“Chúng ta không phải là cừ địch...”

Một câu nói, khiến cho rất nhiều người hoàn toàn tỉnh ngộ. Đúng vậy, chúng ta vốn cùng một gốc sinh ra, cũng không phải là cừ nhân không đội trời chung, chúng ta vốn là huynh đệ huyết mạch tương liên, vì sao lại phải chia rẽ lẫn nhau?

Chỉ cần là nam nhân còn có chút chính trực, đều không thể tiếp tục cầm đao trong tay nhắm về phía tộc nhân của mình.

Ân oán cá nhân, so sánh với sự tồn vong chủng tộc, bên nào nhẹ bên nào nặng, mọi người tự có suy xét.

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu tham gia ngăn chặn trường phân tranh này. Bọn họ có lẽ võ công không cao, có lẽ trí tuệ không hơn người, nhưng bọn họ lại có một tấm lòng chính trực.

Đây là một kỳ tích trong lịch sử Thái Cổ. Một trường phân tranh nguyên bản gần như cuốn tất cả nhân tộc vào, làm rung chuyển căn cơ của nhân loại, khiến nhân loại rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, dần dần có dấu hiệu dẹp yên. Mặc dù tàn sát vẫn còn tiếp tục, mặc dù dục vọng vẫn còn chảy qua, nhưng lòng người đã có tâm huyết, hỗn loạn sớm muộn gì cũng sẽ dẹp yên, đây chỉ là vấn đề thời gian...

Không ai biết, thời gian này là bao lâu...

oOo

Kiểm vực.

“Đùng đùng!”

Lôi điện hành không, mây đen dày đặc, ngay sau đó chính là từng trận cuồng phong. Loại thời tiết này tại Thái Cổ cũng không phải là cảnh tượng gì hiếm lạ, trái lại rất bình thường. Thiên địa nguyên khí của Thái Cổ cực kỳ dồi dào, luồng năng lượng thiên địa khổng lồ này không ngừng vận chuyển trong thiên địa, đồng thời cũng ảnh hưởng đến biến hóa của thiên tượng. Thiên địa ngày đêm bất định, ánh chớp lúc ẩn lúc hiện, tiếng gió rít vù vù đầy rẫy khắp cả Kiểm vực. Chỉ một lát sau, trời đất liền hạ xuống một cơn mưa lớn. Đây lại là một đêm đông tố, tiếng mưa rơi tách tách không dứt bên tai, nước mưa hội tụ thành từng dòng như mạng nhện. Nước đọng từ nơi cao chảy xuống, hội tụ thành một phiến đại dương mênh mông bên dưới Kiểm các.

Gió bão cuốn theo đại lượng nước mưa, đi về gột rửa. Nước mưa va chạm với nhau tán phát ra từng luồng mưa bụi nhỏ vụn tí tách. Từ xa nhìn lại, trên mặt đất giống như nổi lên một tầng sương mù nồng đậm, không khí cực độ ẩm ướt.

Nương theo ánh sáng của tia chớp có thể thấy được, trên vách đá nhô ra phía trước Kiểm các, một màn nước hình thành vòng xoáy hình xoắn ốc không ngừng mở rộng; đồng thời, từng luồng hơi nước mang theo năng lượng thiên địa, điên cuồng tràn vào trong vòng xoáy kia.

“Ngâm!”

Một tiếng rỗng ngâm réo rất từ yếu đến mạnh từ trong vòng xoáy phát ra. Sau đó, đệ tử Kiểm các rải rác trong mưa gió tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ, từ trong vòng xoáy khổng lồ càng lúc càng lớn kia, từng cột nước trong suốt như râu rồng uốn lượn, từ nơi sâu nhất trong vòng xoáy vươn ra, tốc độ càng lúc càng nhanh, đồng thời dựa theo một quy luật nào đó không ngừng quấn lấy nhau. Tiếng rỗng ngâm càng ngày càng vang dội, đến cuối cùng, tiếng của nó đã vượt qua tiếng sấm...

Những ngọn núi cao hơn ngàn trượng đều rung chuyển, đại lượng khối đá và nước bùn ẩm ướt từ không trung rơi xuống. Sơn thể rung lên giống như không chịu nổi gánh nặng, sắp sửa tan vỡ ra.

Mấy ngàn cột nước trong suốt không ngừng bao bọc về phía trước, giống như kinh lạc phức tạp đan xen, dần dần hình thành một hình thể khổng lồ. Cuồng phong càng ngày càng lớn, khiến cho những Hoàng Kim giáp sĩ không thể không cầm hoàng kim trường kích trong tay xuống, đồng thời vận chuyển Thiên Cân Trụ để ổn định thân hình. Cuồng phong mãnh liệt đến mức người không thể mở mắt ra, trong tai chỉ nghe được tiếng sấm rung động và những tiếng rỗng ngâm réo rất. Từng luồng thiên địa nguyên khí khổng lồ quét qua bên người, hội tụ về một điểm trên đỉnh núi.

Tại trung tâm của vòng xoáy, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng bất động, trong ý thức hải, công quyết thôi diễn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng tiếp cận với vĩ thanh. Bỗng nhiên...

“Đùng đùng!”

Hàng vạn tia chớp xuyên qua tầng mây dày đặc, thiên địa âm u bỗng sáng ngời. Trong phiên điện quang sáng trắng này, từ trong hơi nước, những tiếng ào ào do bọt nước ma sát bỗng vang lên. Bên dưới ánh chớp, một con rồng nước nửa trong suốt dài gần ngàn trượng phá không bay ra, lắc lư thân thể, theo những tia chớp uốn lượn bay lên, trong phút chốc, thân thể từ nửa trong suốt đã trở nên ngưng tụ như thực chất, trên lưng, những vảy rồng dày đặc lần lượt hiện, một cổ long uy khổng lồ tràn ngập trog thiên địa. Những tiếng “cách cách” vang lên, trên đỉnh núi, cả tòa Kiếm các ầm ầm nứt ra, phiến gỗ bay tứ tán. Bên dưới Kiếm các, cả tòa sơn thể nứt ra thành hai nửa, một khe nứt khổng lồ từ trên đỉnh kéo dài đến tận chân núi...

Con rồng nước dài hơn ngàn trượng phát ra một tiếng rồng ngâm réo rắt, lập tức bay vào trong tầng mây dày đặc, qua lại trong mây đen, chơi đùa cùng lôi điện...

360. Chương 360: Ngộ Thương

Đêm đông tố này, tất cả người trong Kiếm các đang tu luyện đều ngừng đầu nhìn lên bầu trời. Nơi vết nứt của Kiếm các, Thái Huyền và một số Hoàng Kim giáp sĩ ẩn sâu trong lòng núi cũng giật mình tỉnh giấc, từ nơi ẩn thân đi ra, đứng bên bờ cửa động ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Mưa to rơi xuống trên đầu Phá Ma, thấm đẫm mái tóc đen dài, thuận theo thân thể chảy xuống bên dưới. Mà Phá Ma cũng đã quên mở lồng khí hộ thể, chỉ ngơ ngác nhìn lên bầu trời. Nơi đó, một con cự long dài ngàn trượng đang bay lượn, tiếng gầm như đến từ hồng hoang xa xôi vang vọng trong thiên địa vọng, thân thể đầy những chiếc vảy, qua lại giữa những khe hở của tầng mây, lúc ẩn lúc hiện.

“Lẽ nào, chênh lệch giữa chúng ta lớn như vậy sao?” Phá Ma thất hồn lạc phách nhìn bầu trời, trong đôi mắt đen kịt hiện lên vẻ tuyệt vọng và trống rỗng. Nước mưa thuận theo những nếp nhăn trên mặt chảy vào trong vành mắt, trong miệng, lại từ khóe miệng tràn ra, nhưng hắt lại giống như không hề có cảm giác...

Trên mặt Thái Huyền thoáng hiện lên vẻ phức tạp, có hâm mộ, có cao hứng, có tự hào, cũng có một chút đồ kỵ nhàn nhạt. Đang bay lượn trên bầu trời dường như không chỉ là một cự long, mà còn có mộng tưởng ngủ say đã lâu của y.

“Ngao!”

Thần long vẩy đuôi, sau một tiếng ngâm, đột nhiên quay đầu bay thẳng lên trên những tầng mây, cho dù ở xa Kiếm các cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Hơi rồng dài lâu, tiếng ngâm kia cũng càng ngày càng xa, cuối cùng dần dần không thể nghe thấy nữa.

Thiên địa khôi phục lại sự yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh này cũng không duy trì được lâu.

“Ầm ầm!”

Lôi điện lóe sáng như những dòng suối dày đặc trên bầu trời, một tiếng rít chói tai từ xa đến gần vang lên trên những tầng mây...

Dưới bầu trời, một tia sáng chói mắt kéo theo một chiếc đuôi lửa thật dài từ phía trên Kiếm các rơi thẳng xuống, như một vệt sao băng mỹ lệ. Trong ánh sáng rực rỡ kia, một cái bóng to lớn như ẩn như hiện...

“Ầm!”

Mặt đất chấn động, đất đá và nước đọng văng khắp nơi. Bên trong nước bùn, một luồng sáng trắng lướt qua, một bóng đen khổng lồ càng lúc càng lớn lên...

“Gào!”

Một tiếng gầm lớn chấn động khắp nơi. Vệt sao băng kia rơi xuống mặt đất, lại hóa thành một con Ma Viên khổng lồ cao gần ba ngàn trượng. Tại một khắc khi những tia chớp lóe lên, tất cả mọi người đều nhìn thấy một cự thú to lớn, khuôn mặt dữ tợn, răng nanh trắng toát vươn ra ngoài môi, mỗi một sợi lông đều hiện rõ ràng. Nước mưa dày đặc xối ướt cả người con tuyệt thế hung thú này, dưới ánh chớp chiếu rọi, mỗi một chỗ trên thân thể nó đều giống như có lôi điện chạy qua...

“Ầm!”

Thái Cổ Ma Viên thân cao mấy ngàn trượng đảo mắt qua. Trong lúc mọi người cho rằng con tuyệt thế hung thú này sắp hành hung, nó bỗng nhiên khựng lại, thân thể khổng lồ dùng sự linh hoạt và tốc độ cực nhanh khiến cho kẻ khác kinh ngạc nhảy dựng lên, trong nháy mắt biến mất trong màn mưa...

Tiếng bước chân ỳnh ỳnh sau khi biến mất không lâu, lại từ phía xa vang lên. Trong ánh mắt ngây ngốc của mọi người, con Thái Cổ Ma Viên khổng lồ kia liền nhổ ngọn núi Kiếm các lên, dọa cho Thái Huyền phải vội vàng từ nơi ẩn thân chạy ra...

Thái Cổ Ma Viên nhổ ngọn núi trong tay lên tận gốc, tạo ra một lỗ hổng lớn, sau đó dùng sức vung lên, đem ngọn núi kia ném về phía xa, một lúc sau mới truyền đến thanh âm sơn mạch sụp đổ...

“Gào!”

Thái Cổ Ma Viên to lớn nhe răng, đánh mạnh vào ngực, phát ra từng tiếng “bình bình”. Trong âm hưởng vàng vọt kia, thân thể của nó càng lúc càng bành trướng, những dãy núi cao hơn ngàn trượng dần dần đã không đến đầu gối nó.

Theo thân thể ngày càng lớn lên, một cỗ khí tức điên cuồng bạo ngược cũng từ trong cơ thể tán phát ra. Nhờ vào ánh sáng của những tia chớp trên đỉnh đầu, tất cả mọi người đều thấy được một đôi mắt đỏ rực trên cao ngàn trượng. Mọi người đều có thể cảm nhận được, khí tức điên cuồng và bạo ngược đang dần dần nuốt chửng khí tức của nhân loại...

- Mau lui lại!

Trong hư không, Độc Cô Vô Thương vẫn quan sát nơi này bỗng quát lên một tiếng. Mọi người nghe được đều bình tĩnh, mặc dù có chút kinh hoảng, nhưng sự luyện tập thời gian dài vào lúc này đã triển hiện ra.

Chúng Hoàng Kim giáp sĩ vẫn duy trì đội hình có thứ tự, dùng tốc độ nhanh nhất tỏa ra bốn phía. Gần như chỉ sai lệch một bước, một nắm tay to lớn ướm sừng đã nặng nề đánh xuống phía sau mấy trăm Hoàng Kim giáp sĩ, kinh khí cuồng bạo khiến cho bọn họ như điều đứt dây bay ra ngoài.

“Ngao!”

Thái Cổ Ma Viên chống một tay xuống đất, thống khổ quỳ rạp xuống, huyết sắc trong mắt càng ngày càng đậm, thân thể to lớn kịch liệt run lên, giống như đang đau đớn giãy dụa. Thân thể thực thể hóa càng lúc càng mờ nhạt, dần dần khôi phục lại trạng thái sáng trắng nửa trong suốt ban đầu...

Cơ nhục trên thân thể nhanh chóng tan đi. Trong phiến sáng trắng kia, một người áo trắng mơ hồ quỳ sát mặt đất, từ trên thân thể hắn, từng đường kinh mạch nửa trong suốt lay động trong hư không. Từng sợi kinh mạch sáng trắng phản chiếu trong bóng đêm phi thường mỹ lệ...

Tiếng thổ dốc dồn dập từ trên mặt đất vang lên, những tĩnh mạch dày đặc chung quanh dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu héo rữa, hóa thành một chùm tro bụi tiêu tán trong đêm mưa...

Trên cao, Độc Cô nhẹ nhàng hạ xuống, đứng yên phía sau Phong Vân Vô Kỵ mấy trượng, lo lắng hỏi:

- Vô Kỵ, người thế nào rồi? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

- Không nên qua đây!

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hét lớn.

Độc Cô nghe được liền giật mình. Trong ấn tượng, Phong Vân Vô Kỵ chưa bao giờ dùng loại ngữ khí này quát lên với y. Nghe giọng nói của hắn, có vẻ phi thường lo lắng, giống như mình chỉ cần tiến lên một bước sẽ chết ngay.

Bất kể như thế nào, Độc Cô vẫn quyết định dừng lại. Mưa to vẫn trút xuống, nhưng gió đã không còn mãnh liệt như lúc ban đầu.

Mặc dù đêm đã khuya, tất cả đường nét của Kiếm vực đều ẩn vào trong bóng tối, nhưng Độc Cô lại nhìn thấy rõ ràng Phong Vân Vô Kỵ đang quay lưng về phía mình, toàn thân run lên, ngực phập phồng kịch liệt, mái tóc dài ẩm ướt khoát sau lưng, thỉnh thoảng bị gió thổi bay lên, vẩy ra một chùm bọt nước.

“Hắn đang cố gắng chịu đựng cái gì.” Độc Cô đột nhiên sinh ra một loại minh ngộ như vậy.

“Để ta tới giúp người!” Giống như giấc ngộ được điều gì, Độc Cô liền chậm rãi đi tới.

- Ta nói rồi, không nên qua đây!

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nóng nảy quát lên, thân thể muốn đứng dậy, liền ngay lúc này, một bàn tay gầy gò như chậm thật nhanh bỗng khoát lên vai hắn.

Gần như ngay khi bàn tay kia đặt lên vai, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên quay đầu lại, mái tóc ẩm ướt trong đêm đen bay lên, bắn ra một nhũn giọt nước nhỏ vụn. Bên dưới mái tóc dài, một đôi mắt đỏ bừng thỉnh thoảng in vào trong mắt Độc Cô.

Kinh ngạc tràn ngập hai mắt Độc Cô, y chưa bao giờ thấy qua một đôi mắt lại có thể tràn ngập khí tức cực độ tà ác và bạo ngược như vậy, sát ý kia không hề che giấu chút nào.

“Vô Kỵ, lại nảy sinh sát ý với ta! “ Độc Cô làm sao cũng không dám tin vào kết luận này, rất nhanh, một ý niệm khác lại hiện lên trong đầu y: “Đây là lúc hắn cần ta trợ giúp nhất.”

“Ầm!”

Tay áo bào vũ động, một bàn tay trắng nõn đầy những đường vân đỏ rực như từ trong u minh vườn ra, nặng nề đánh vào nơi ngực Kiếm Ma.

“Rắc rắc!”

Độc Cô Vô Thương căn bản không ngờ Phong Vân Vô Kỵ lại đột nhiên phát ra một chưởng này. Khi bàn tay kinh khủng kia ấn vào, tiếng xương vỡ liên tiếp từ trong ngực phát ra, phần ngực của Độc Cô Vô Thương toàn bộ lõm xuống, một chiếc xương sườn màu trắng trực tiếp xuyên qua nội tạng, lòi ra phía sau lưng.

Trên bàn tay trắng nõn đáng sợ kia, một cỗ lực lượng hủy diệt hạo hân bản nguyên nhất như đến từ hồng hoang xa xôi tràn vào trong cơ thể Độc Cô Vô Thương...

Công kích bất thành linh, nhưng vẫn chưa thể khiến cho Kiếm Ma lúng túng, khuôn mặt gầy gò vẫn duy trì sự bình tĩnh. Gần như ngay khi cỗ lực lượng hủy diệt kia tràn vào trong cơ thể, môi của y khẽ nhếch lên, phát ra hai chữ mơ hồ, “vô cực chi đạo” đã vận hành.

“Phùng!”

Một vòng màu đen còn tối hơn cả bóng đêm từ trong cơ thể Độc Cô Vô Thương mở rộng ra, ngay cả những tia chớp thỉnh thoảng lóe lên trên bầu trời cũng không thể chiếu sáng phiến hắc ám này, tất cả điểm sáng xuất hiện đều giống như bị phiến hắc ám này hút vào toàn bộ...

Hơn phân nửa thân thể của Độc Cô cũng biến mất vào trong bóng tối, chỉ còn lại nửa thân thể lộ ra bên ngoài, hai mắt hiện lên vẻ bình tĩnh, trong đó lại ẩn chứa một sự bi thương nồng đậm, cảm tình này cũng không phải vì Phong Vân Vô Kỵ trước mặt, mà là một loại cảm tình phát ra từ bản tâm, sự thương xót đối với thiên địa này.

Hắc ám còn tối hơn cả bóng đêm như thủy triều khoáng triển về bốn phía, bao phủ đại địa, bao phủ núi non...

Thân hình chúng Hoàng Kim giáp sĩ cũng hoàn toàn biến mất, trong thiên địa giống như chỉ còn lại hai người...

Phong Vân Vô Kỵ và Độc Cô Vô Thương!

Lực lượng hủy diệt cuộn cuộn điên cuồng tràn vào trong cơ thể Độc Cô, nhưng sắc mặt của y vẫn bình tĩnh nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ, lại giống như đang nhìn xuyên qua Phong Vân Vô Kỵ, nhìn về một nơi xa vô hạn...

- A!

Trong bóng tối, một tiếng kêu vang lên, từ khe miệng Độc Cô Vô Thương, một vệt máu loãng chảy ra, liên tục không ngừng...

Từng đường vân đỏ rực như kinh mạch kéo dài trong bóng đêm, ngay cả hắc ám cũng không thể hoàn toàn bao phủ, mà trung tâm của những đường vân cực nhỏ đan xen này lại chính là Phong Vân Vô Kỵ...

Hai tròng mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Độc Cô Vô Thương, trong ánh mắt tràn ngập bạo ngược và hủy diệt, đó đã không còn là mắt của con người.

Đôi mắt bình tĩnh, cặp môi tái nhợt, còn có một vết máu loãng chảy ra. Xuyên qua hắc ám, khuôn mặt gầy gò đối diện phản chiếu trong hai tròng mắt đỏ bừng, xa lạ mà quen thuộc...

Giống như một giấc mộng, một giấc mộng không muốn tỉnh lại, cuối cùng giống như nhận ra người trước mặt là ai, huyết sắc dần dần từ trong hai tròng mắt của Phong Vân Vô Kỵ rút đi, lực lượng hủy diệt điên cuồng và những tơ máu đen kịt cũng dần dần thu vào trong cơ thể.

_____*_____

361. Chương 361: Kiểm Các Trong Bóng Tối

Hai người cũng chỉ nói mấy câu, sau đó Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên xoay người lại, nhảy lên trên tòa sơn mạch, tại đỉnh núi khoanh chân ngồi xuống trong mưa gió...

Mưa càng lúc càng lớn, mỗi người toàn thân đều ướt đẫm, nước mưa lạnh lẽo thuận theo làn da từ dưới chân chảy xuống...

Độc Cô dường như vì mất máu nên sắc mặt hiện lên vẻ tái nhợt, đứng nhìn ngọn núi cao ngàn trượng xa xa kia, có chút thương xót nhìn thân ảnh trên đỉnh núi, phát ra một tiếng thở dài trầm thấp, sau đó xoay người từng bước đi vào trong bóng tối...

Cho dù là Thái Huyền đang đứng trong hư không âm thầm quan sát sự tình, cũng cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu bọn họ rốt cuộc nói chuyện gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Phong Vân Vô Kỵ vì sao lại ra tay với Độc Cô...

Từ sau khi cái đêm đông tố kia đi qua, bất kể là Phong Vân Vô Kỵ hay Độc Cô Vô Thương đều dường như cố gắng tránh nói đến chuyện này, giống như đêm đó chưa hề xảy ra chuyện gì. Bất kể là lời nói hay là cử chỉ, Phong Vân Vô Kỵ đều giống như đã hoàn toàn quên mất sự tình đêm đó...

Không chỉ như vậy, Ma Viên quyết trải qua dài dòng thôi diễn, sau đó cũng không còn thấy Phong Vân Vô Kỵ sử dụng qua, giống như người trước đây ngày đêm điên cuồng thôi diễn Ma Viên biến thân cũng không phải là hắn...

Buổi tối kia, Phong Vân Vô Kỵ ngồi trên ngọn núi nơi mình hóa thân thành Ma Viên, cứ như vậy ngơ ngác một đêm, trên mặt tràn ngập mất mát và hổ thẹn...

Thôi diễn thành công Ma Viên quyết, đó là một trong những thôi diễn thành công nhất trong số công pháp mà Phong Vân Vô Kỵ sáng tạo, nhưng chưa từng có công pháp nào khiến cho hắn cảm thấy mất mát và thất vọng như vậy...

Trong lòng của hắn, không có sự vui sướng sau khi thành công, chỉ có vô cùng khổ sở.

Cho dù là thiên tài, cũng phải trưởng thành từ trong thất bại. Thôi diễn Ma Viên quyết, có thể nói là hao hết tâm huyết, sau vô số lần thất bại, cuối cùng đã đạt được phiên bản hoàn mỹ nhất hiện nay. Trong quá trình này, Phong Vân Vô Kỵ thậm chí từ trong Hiên Viên Đế Tâm quyết đột nhiên cảm ngộ được một tia chân túy của Hóa Long quyết, đồng thời cùng với sự biến thân của Thái Cổ Ma Viên ẩn chứa lẫn nhau, lại không ngừng hoàn chỉnh, tiêu hao vô số tâm huyết, mới có quang cảnh thần long quán không, Ma Viên liệt địa của ngày hôm đó.

Tại khoảnh khắc biến thân thành Ma Viên, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm thụ được một cỗ lực lượng bạo ngược như đã tồn tại từ viễn cổ đến nay, không ngừng lưu chuyển trong thiên địa, chính nó đã tạo nên một tồn tại nghịch thiên như Thái Cổ Ma Viên ...

Thái Cổ Ma Viên linh hồn hỗn độn, không có linh trí như người, mặc dù có thể lợi dụng, nhưng lại không cách nào cảm nhận được rõ ràng cỗ lực lượng xa xưa như đến từ hồng hoang này, lực lượng bạo ngược khiến cho người ta không thể chống cự ...

Khi lý trí của Phong Vân Vô Kỵ tiếp cận với Bản Tôn, công pháp Ma Viên quyết thôi diễn ra có một đoạn tối nghĩa khó hiểu, cũng không rõ đoạn khẩu quyết này có tác dụng gì. Dựa theo kinh nghiệm trước đây của hắn, đoạn khẩu quyết này hoàn toàn có thể bỏ qua, cho đến một khắc kia...

Thân thể trong nháy mắt vỡ tung, cùng lúc đó, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn hóa thân thành hung thú bạo ngược nhất trong thiên địa...

Năng lượng linh hồn trong nháy mắt tăng cường gấp trăm lần. Xuyên thấu qua mây đen vô tận, Phong Vân Vô Kỵ đã cảm nhận được “nó”. Lực lượng bạo ngược khát máu mạnh mẽ tràn vào trong kinh mạch, tất cả kinh mạch vận hành bị cưỡng hành nghịch chuyển, ngược lại hóa thành một hướng đi hoàn toàn mới. Trong thân thể khổng lồ, chân khí cuộn cuộn đột nhiên trở nên cuồng bạo, một cỗ sát ý không cách nào ức chế đánh thẳng vào tâm trí...

“Tại sao lại như vậy?” Phong Vân Vô Kỵ thì thào, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, huyết sắc trên mặt rút đi, hiện ra vẻ tái nhợt, khoe miệng chảy ra một vệt máu. Nội thương của hắn đã không còn áp chế được nữa.

Cường hành dừng Ma Viên Biến khi cơ thể đang tràn ngập lực lượng đã gần như hủy hết hơn phân nửa kinh mạch trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, nếu như không có Độc Cô xuất thủ, chỉ sợ khi hắn cường hành từ trong trạng thái Thái Cổ Ma Viên thoát ra đã bạo thể mà chết...

“Loại võ học này, không nên sáng tạo ra...” Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, giơ tay về phía chân trời. Một vệt màu trắng bạc từ chân trời hiện lên, mưa to không biết từ bao giờ đã tạnh.

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo đứng thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trong mơ hồ, hắn dường như cảm ứng được một ngôi sao đỏ rực treo cao trong hư không đang nhanh chóng mất đi...

Kiểm các lại khôi phục sự yên tĩnh. Dưới ảnh hưởng của vực chủ, rất nhiều người đều bất giác quên lãng đêm hôm đó, dần dần đã thật sự không còn người nhớ đến đêm đó nữa...

Bên trong Kiểm các mới kiến lập, Phong Vân Vô Kỵ duyệt tất cả tin tức thành viên Âm các truyền về, sau đó hắn đột nhiên triệu tập đám người Thái Huyền và Độc Cô, thương nghị một đêm bên trong Kiểm các, ngày hôm sau, Kiểm các tuyên bố hoạt động trở lại.

Thông qua hệ phái tự do, Phong Vân Vô Kỵ thông cáo thái độ của Kiểm các đối với trường hỗn loạn này:

[Kiểm các ủng hộ Ân cốc, cũng muốn cùng Ân cốc kết thành liên minh, đồng thời, đối với bất cứ thế lực nào muốn nhiễu loạn Thái Cổ, Kiểm các nhất định sẽ tiêu diệt.]

Đây là lập trường mà Kiểm các phát biểu từ khi Thái Cổ hỗn loạn liên tục đến nay. Giống như để cho thấy quyết tâm của Kiểm các, rất nhiều Hoàng Kim giáp sĩ liền từ Kiểm các xuất phát, tiến về các phương.

Không giống như lập trường của Ân cốc, đối với Phong Vân Vô Kỵ, mỗi một tổn hại của Hoàng Kim giáp sĩ đều khiến cho hắn cảm thấy đau xót, những người này đều do hắn từ vị diện mang đến, mỗi một người đều tiêu hao rất nhiều tâm huyết của hắn.

Phương thức hành sự cũng không giống như Ân cốc, mỗi khi có phân tranh, rất nhiều đệ tử của Kiểm các liền tràn đến, bất kể là người phương nào, toàn bộ đều đánh tan, sau đó trời lại mang đến Kiểm các.

Trong lúc Phong Vân Vô Kỵ thôi diễn Ma Viên quyết, tin tức của Âm các đã trở nên vô cùng hoàn thiện, rất nhiều trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu, Kiểm các đã nhận được tin tức.

Bởi vì vị trí địa lý, Kiếm các hiện nay vẫn còn chưa xảy ra tranh chấp với một trong những thế lực chủ yếu gây nên trường hỗn loạn này là Phong tộc, nhưng rất hiển nhiên, nếu như Kiếm vực muốn dẹp yên trường hỗn loạn này, nhất định sẽ cùng Phong tộc xảy ra va chạm.

Trong khi phái ra rất nhiều chiến sĩ Kiếm Các, Phong Vân Vô Kỵ cũng tự mình chỉ đạo cho những cao thủ trong hệ phái tự do mới gia nhập Kiếm vực tu luyện võ học. Những người này được hãn chia làm vài nhóm, xếp vào bên trong Kiếm các.

Dựa vào tu vi hôm nay của Phong Vân Vô Kỵ, võ công của những cao thủ trong hệ phái tự do này căn bản không lọt được vào mắt của hãn.

Mất thời gian một tuần, Phong Vân Vô Kỵ đã tập hợp võ học mà mọi người tu luyện lại, dùng những võ học này làm cơ sở, dựa vào thần thức cường hãn và vài phần năng lượng, hãn không ngừng sửa chữa những võ học công pháp này, nỗ lực cải tạo ra một môn võ học mới, có thể khiến cho bọn họ không cần huỷ bỏ chân khí, có thể tu luyện được võ học càng cường đại hơn, đồng thời trong tương lai có thể tu luyện công pháp khác do mình sáng lập, phá tan cơ sở.

Trong khi chú ý đến biến hóa thế cục của Thái Cổ, Phong Vân Vô Kỵ cũng tranh thủ thời gian nghiên cứu môn tâm pháp này.

Tất cả đệ tử Kiếm các đều cảm nhận được sự biến hóa của Phong Vân Vô Kỵ, so với hành vi nhu hòa trước đây, sau khi vực chủ tuyên bố Kiếm các một lần nữa tham gia sự vụ Thái Cổ, hành sự và khí độ của hãn đều trở nên bá đạo, tự tin hơn rất nhiều, càng ngày càng có một loại khí chất trầm ổn và quyết đoán.

Rất nhiều sự tình, khi chuyển đến trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, rất nhanh đã nhận được câu trả lời chuẩn xác, những hồi âm này sau đó đều được đệ tử Kiếm các chấp hành.

Từ sau khi Kiếm các tham gia sự vụ của Thái Cổ, đại môn lúc nào cũng mở ra, bên trong, Phong Vân Vô Kỵ thường nhắm mắt trầm ngâm, thỉnh thoảng lại cầm địa đồ Thái Cổ do Ấm các vẽ đặt trước bàn, cẩn thận quan sát một phen, có lúc lại làm làm một số tiêu ký trên bản đồ mà chỉ có hãn mới biết được.

Trên chiếc bàn vuông duy nhất trong Kiếm các còn vẽ một bộ thái cực đồ, ven bờ thái cực đồ lại có bát quái đồ của thuật pháp giả. Thái cực và bát quái vốn tương thông, Phong Vân Vô Kỵ liền mượn Thái Cực tâm pháp có được từ Thái Cực đạo nhân, cùng với bát quái trong bản pháp thuật thư ấn chứng lẫn nhau, hi vọng nhờ vậy mà suy luận ra tâm pháp của Ma Ha kiếm trận.

Mỗi người đều cảm giác được, từ sau ngày đó, Phong Vân Vô Kỵ tỏ ra rất bận rộn, bận rộn hơn bất cứ lúc nào trước đây.

Mặc dù sau khi phi thăng hoàn toàn có thể nhìn trong đêm tối, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn duy trì thói quen đốt đèn trước khi phi thăng. Ngọn đuốc trên vách tường bên trong Kiếm vẫn bốc cháy, từ bên ngoài nhìn vào, ánh sáng lộ ra trong Kiếm các trở thành tia sáng duy nhất trong bóng đêm, đại biểu cho nơi cao nhất của Kiếm vực...

_____*____

362. Chương 362: Pháp Nhãn Nhìn Ma

Đại lượng cao thủ bắt đầu tìm đến, hi vọng được gia nhập vào trong Kiếm vực, bảo tồn một vực còn sót lại này.

Tin tức của Ấm các vô cùng linh thông, điều này khiến cho Kiếm vực trong khoảng thời gian ngắn đã giải quyết rất nhiều phân tranh tại Thái Cổ. Vì sự an toàn của Kiếm vực, đa số trường hợp Phong Vân Vô Kỵ đều phái một cao thủ Thần cấp tọa trấn, chỉ cần có tình huống bất trắc, cao thủ Thần cấp kia chỉ cần ngăn chặn một hồi, hãn sẽ rất nhanh tìm đến.

lưu ý! Nếu như thuộc hạ tính không sai, không lâu sau Tự Do liên minh sẽ trở thành thế lực lớn nhất trong hệ phái tự do, Kiếm vực không thể tránh khỏi đối mặt, chỉ có thể là địch hay bạn.]

“Lôi Uyên Cư Sĩ?...” Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, cái tên này nghe rất quen tai, hẳn tìm tòi trong trí nhớ một phen, cuối cùng đã minh bạch vì sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

Kéo một cái giá bên dưới bàn vuông ra, Phong Vân Vô Kỵ lấy ra một thanh trường kích đen kịt, mặt ngoài có khắc những văn tự phức tạp. Khi bàn tay của hắn vừa chạm đến, toàn bộ thân kích đều xuất hiện những tia sét màu đen nhỏ vun, bên trong Kiếm các, tiếng điện chớp lấp lánh không ngừng vang lên.

Lúc trước khi Phương Phi phá quan mà ra, thanh trường kích này đã xuất hiện trong tay một người tên là Tàn Sư tại bình nguyên dung nham. Phong Vân Vô Kỵ còn nhớ rõ, lúc đó kẻ gọi là Tàn Sư kia tự xưng là đệ tử thủ hạ của Lôi Uyên Cư Sĩ.

“Sợ rằng, sau này sẽ khó tránh khỏi cùng với Tự Do liên minh binh đao tương kiến...” Phong Vân Vô Kỵ tay cầm trường kích, trầm trầm nói.

- Chủ công! Thuộc hạ Thái Huyền xin cầu kiến!

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng từ bên ngoài vang lên.

- Vào đi!

Phong Vân Vô Kỵ cao giọng nói, đồng thời giả trừ không chế đối với không gian quanh mình.

“Kẹt” một tiếng, hai tấm cửa gỗ dài hơn mười trượng mở rộng, lộ ra bầu trời tối tăm bên ngoài, cùng với mây đen xoay quanh.

Nơi cánh cửa, Thái Huyền thần sắc nghiêm nghị, nhắc chân bước vào trong Kiếm các.

- Chủ công! Thuộc hạ thỉnh cầu ly khai một đoạn thời gian!

Thái Huyền vừa bước vào Kiếm các liền lên tiếng.

- Ồ!

Phong Vân Vô Kỵ hơi kinh ngạc:

- Vì sao?

- Chẳng lẽ chủ công không nhớ rõ hiệp nghị lúc trước với Thái Huyền? Hôm nay Thái Cổ hỗn loạn, rất nhiều ma đầu hành sự tà dị liên tiếp xuất hiện, những người này trời sinh hiếu sát, chỉ sợ thiên hạ không loạn, nếu giết thì quá mức lãng phí. Thuộc hạ nhân cơ hội trong khoảng thời gian này thu nạp bọn họ vào dưới trướng, thành lập một đội quân chế thức, sau khi trải qua huấn luyện một thời gian, bọn họ mới có thể phát huy tác dụng lớn tại Ma giới.”

- Ừm!

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, ưng thuận nói:

- Quả thật, hôm nay rất nhiều người trong tà đạo và ma đạo đều ào ạt xuất hiện, đục nước béo cò. Những người này chỉ chuyên độc hành một mình một bóng, khó có thể nắm được hành vi, cũng không dễ dàng truy theo. Người vừa vặn có thể nhân cơ hội trong khoảng thời gian này khuất phục bọn chúng... Ta sẽ bảo Vô Cực đi theo người, có y trợ giúp, hành động của người chắc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Trong mắt Thái Huyền lộ ra vẻ do dự, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Như vậy thì tốt. Nếu như không có chuyện khác, thuộc hạ xin cáo lui!

Phong Vân Vô Kỵ nhìn thẳng vào Thái Huyền, mở miệng nói:

- Mặt khác còn có một việc...

Thái Huyền ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ lắng nghe.

- Chúng ta là đồng môn. Lời hứa kia, chỉ là một câu nói đùa mà thôi, người vĩnh viễn là sư huynh của ta.

Phong Vân Vô Kỵ trình trọng nói.

Hai vai Thái Huyền khẽ run lên, lại chấp tay nói:

- Thuộc hạ xin cáo lui!

Dứt lời y liền xoay người rời đi. Tại đại môn, Thái Huyền khẽ ngừng lại, quay lưng về phía Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Ba quân không thể không tương. Chiến tranh tương lai, nhất định phải có một người lãnh đạo thống nhất. Trong chiến tranh chỉ có thể có một hiệu lệnh, bất cứ cái gì sư huynh, đồng môn, tiền bối đều không tồn tại, chỉ có một thống soái... Ta làm như vậy chính là vì đại cục. Sau này, người hãy quên quan hệ giữa chúng ta đi! Ta là Thái Huyền, một thuộc hạ đắc lực của người, chỉ như vậy mà thôi.

Trước khi rời đi, Thái Huyền còn thêm ý nói:

- ... Không nên vì cảm tình mà làm ảnh hưởng đến phán đoán của người!

Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ ngồi một mình trước bàn vuông, thật lâu không nói gì...

Hỗn loạn tại Thái Cổ vẫn còn tiếp tục, nhưng đã có xu hướng dịu đi.

Hơn nữa bất luận là Tự Do liên minh có mục đích chân thực ra sao, chỉ bằng vào sự xuất hiện của bọn họ, đã khiến cho rất nhiều cao thủ trong hệ phái tự do không chỗ dựa trong lòng bình tĩnh lại, rất nhiều cao thủ trước đây độc hành tại Thái Cổ đều gia nhập vào liên minh này, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho nhân số của Tự Do liên minh đạt đến một mức độ kinh người.

Trường hỗn loạn này đã cải biến quan niệm của rất nhiều cao thủ trong hệ phái tự do, lực lượng của cá nhân trong trường hỗn loạn này tỏ ra vô cùng yếu ớt, bất kể là Chiến tộc trước đây, Phong tộc hiện tại, hay là một số thế lực khác, bọn họ đều hợp thành từng quần thể, nhân số hơn cả vạn, căn bản không một người nào có thể đối phó được.

Hỗn loạn đã thúc đẩy những cao thủ trong hệ phái tự do bắt đầu tụ tập lại, giống như những dòng suối nhỏ, càng tụ càng lớn...

_____*____

364. Chương 364: Sự Khiêu Khích Của Phong Tộc

Sinh mệnh của tu võ giả gần như vô hạn, vì vậy rất khó dùng thời gian chính xác để ghi lại sự kiện, chỉ có thể dùng thời gian đại thể giữa những chuyện xảy ra để ghi lại những sự kiện của Thái Cổ.

Sau khi liên minh của hệ phái tự do thành lập không lâu, Phong tộc vẫn chìm đắm trong giết chóc và mở rộng rồi cuộc cũng phát biểu rõ ràng:

[Tộc của ta dĩ vãng và hiện tại đều là chủ nhân phiến đại địa này. Tất cả thế lực đối địch với Phong tộc đều phải bị san thành bình địa. Chúng ta muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về chúng ta. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!]

Ngay sau khi tuyên bố này phát ra không lâu, bụi mù cuộn cuộn bỗng từ cực tây nổi lên, cho dù cách xa cũng có thể nhìn thấy những cơn gió lốc uy lực kinh người tung hoành ngang dọc giữa sơn xuyên đã lãnh, nơi bụi mù tràn ngập chính là phạm vi thế lực của Phong tộc.

Vô số cao thủ của hệ phái tự do ngã xuống trong tay của Phong tộc, dưới tác dụng của Phong Ma Thiên Hạ quyết, tất cả đều chết không toàn thân, tử trạng vô cùng thê thảm.

Mỗi khi đại quân Phong tộc đến đều có tiên phong đi trước, số lượng không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

Rất nhanh, tại địa phương cách Kiếm các không xa đã phát hiện những tử thi, tử trạng của bọn họ giống hệt như triệu chứng của Phong Ma Thiên Hạ quyết, tin tức này truyền về khiến cho toàn bộ Kiếm vực đều chấn động.

Ấm các mấy lần truyền tin về, nhưng khi giáp sĩ của Kiếm vực chạy đến thì chỉ còn lại một phiến thi thể, từng người nổ tung mà chết.

Hành vi của Phong tộc chẳng khác nào đang tuyên chiến với Kiếm vực, hoặc có thể nói đây là một loại khiêu khích biến tướng.

Hành vi của Phong tộc rất nhanh đã khiến cho những cao thủ trong hệ phái tự do còn đang lưỡng lự chú ý, đồng thời, những cao thủ trong hệ phái tự do mới gia nhập Kiếm vực cũng nhìn ra... nếu như Kiếm vực tại trong cuộc tranh đấu với Phong tộc bị rơi xuống hạ phong, hoặc có thể nói là thất bại, nhất định sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn đối với Kiếm vực. Những cao thủ trong hệ phái tự do mới gia nhập Kiếm vực vì vậy mà tâm thần không yên, thậm chí có người còn suy nghĩ rời khỏi Kiếm vực.

Bất luận ra sao, thế lực Phong tộc xâm nhập vào phạm vi Kiếm các đã đưa Kiếm vực lên vũ đài.

Thắng, Kiếm vực sẽ tiến thêm một bước lớn mạnh, chiến thắng một thủ phạm chủ yếu gây nên trường hỗn loạn này, Kiếm vực nhất định sẽ thu hút càng nhiều cao thủ trong hệ phái tự do gia nhập, đồng thời cũng triệt hạ được một kẻ địch thực lực cường đại.

Thua, kết quả không cần nói cũng biết...

Toàn bộ bầu không khí của Kiếm vực trở nên căng thẳng. Phong tộc xâm nhập vào phạm vi Kiếm vực khiến cho tình huống phát sinh trong tranh đấu giữa hai bên càng ngày càng nhiều. Ấm các đã nhiều lần truyền thư nhắc nhở Phong Vân Vô Kỵ, nhất định phải cẩn thận hành sự.

Trong khoảng thời gian ngắn đã xảy ra mười ba vụ tàn sát. Sau khi vụ tàn sát thứ hai xảy ra, Phong Vân Vô Kỵ liền bước ra khỏi Kiếm các, chiếc bàn vuông nhỏ kia cũng được chuyển đến vách đã nhô ra phía trước.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi ngay ngắn như bàn thạch, hai mắt khẽ nhắm lại, vẫn không nhúc nhích, thần thức khổng lồ mở rộng đến mấy vạn dặm trong phạm vi Kiếm vực. Sau khi tu luyện được pháp thuật, thần thức của hắn đã trở nên như có như không, cho dù cố tình cũng rất khó phát giác ra được.

Trong cơ thể không có chân khí, vì vậy việc điều động thần thức khó có thể kéo dài. Không còn phương pháp, Phong Vân Vô Kỵ đành tại bên ngoài cơ thể hình thành một tuần hoàn đơn giản, đem thiên địa nguyên khí chậm rãi truyền vào trong cơ thể, hồng duy trì thần thức bao trùm.

Mấy chục ngày đêm, Phong Vân Vô Kỵ không nhúc nhích, lẳng lặng ngồi xếp bằng. Khi những tin tức Phong tộc tàn sát truyền đến Kiếm các, hắn vẫn không nhúc nhích, căn bản không có dấu hiệu tự mình xử lý.

Không ai hiểu được, vị vực chủ Kiếm vực này đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng từ các loại dấu hiệu mà suy đoán ra, Phong Vân Vô Kỵ dường như đang chờ đợi cái gì...

Sau khi tiên phong của Phong tộc xâm nhập vào Kiếm vực một tháng, rất nhiều lần sau khi sự tình xảy ra Kiếm vực mới tìm đến, những chuyện này khiến cho danh vọng của Kiếm vực giảm mạnh, lòng người trở nên không ổn định...

Vào đêm, một thành viên Ấm các mặc áo bào đen khom người cẩn thận đi đến trước người Phong Vân Vô Kỵ, cầm một tờ giấy nhỏ chỉnh tề đặt lên bàn gỗ, sau đó lui vào trong bóng tối...

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, cầm lấy mảnh giấy nhỏ. Trên mảnh giấy không hề có gì, chỉ là một bộ phận từ trong địa đồ Thái Cổ cắt ra, trên đó dùng chu sa khoanh tròn một điểm.

Địa đồ trên mảnh giấy kia, chính là một bộ phận nơi cực tây...

Trong mây đen thấp thoáng, một vầng trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, những ngôi sao lơ lửng chung quanh, loại cảnh đêm này tại Kiếm vực là cực kỳ hiếm thấy. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, vươn người dậy, ngón tay khẽ nhúc nhích, mảnh giấy kia liền hóa thành mảnh vụn từ trong tay áo

rơi xuống. Một trận gió nhẹ thổi qua, phía trước Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ đã biến mất, chỉ còn lại ánh trăng trên bầu trời lẳng lẳng chiếu vào trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ tồi tàn...

Hỗn loạn của Thái Cổ khiến cho một số thế lực trở nên lớn mạnh, nhưng đồng thời, cũng khiến cho một số thế lực chinh hợp của hệ phái tự do sinh ra chia rẽ.

Ma Sư và Tà Sư đều là những nhân vật rất có danh vọng trong hệ phái tự do, môn hạ đệ tử của hai người đều lên đến cả ngàn. Sau khi Ẩn cốc tham gia, bọn họ cũng thu được lợi ích, rất đông cao thủ trong hệ phái tự do vốn độc lai độc vãng gia nhập làm môn hạ hai người, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho con số đệ tử lên đến cả vạn.

Môn phái của hai người này lại vừa vạm sát biên giới của Kiếm vực. Bọn họ vốn phi thăng cùng một vị diện, theo đạo lý, sau khi phi thăng lẽ ra nên là sinh tử chi giao, nhưng không may, hai người vốn hành sự tà dị, hoàn toàn dựa theo sở thích, đều không phải là nhân sĩ chính phái gì. Trước khi phi thăng, bọn họ càng bởi vì một quyển Thiên Ma bí quyển mà đối đầu, có thể nói là bình sinh tử địch.

Loại chuyện này, sau khi phi thăng, theo đạo lý cũng nên bỏ qua, dù sao Thiên Ma bí quyển so với Thái Cổ võ học thì chẳng đáng là gì.

Nhưng bọn họ vẫn một mực không từ bỏ được. Hai người đều có thiên tư thông tuệ, sau khi phi thăng đều là thực lực tăng mạnh, đồng thời gây dựng được tên tuổi trong hệ phái tự do. Sau khi bọn họ tự lập môn phái, môn hạ đệ tử chịu ảnh hưởng của sư tôn cũng đối địch với nhau. Khiến cho người khác nan giải nhất chính là môn phái hai bên cách nhau rất gần. Ngày xưa hai bên không ngừng xung đột, sau khi hỗn loạn lại càng chém giết thảm liệt một đoạn thời gian, nhưng sau khi Ẩn cốc tái xuất gây trở ngại, cộng thêm lo lắng Kiếm vực sẽ nhân cơ hội thôn tính cả hai phương thế lực, cho nên Tà Sư và Ma Sư đều nghiêm lệnh môn hạ không được vô đầu với nhau.

Nhưng tình huống này lại theo sự xuất hiện của Phong tộc mà xuất hiện chuyển biến, Kiếm các lần lượt thất bại, cao tăng của Kiếm vực thờ ơ khiến cho danh vọng của Kiếm vực tại Thái Cổ giảm mạnh, Tà Sư và Ma Sư lại nghĩ tới ân oán ngày xưa...

Dưới ánh trăng, hai tòa sơn thể khổng lồ trong đêm đen như ẩn như hiện, bỗng nhiên những tiếng hò hét ầm ĩ vang lên, từ sau hai ngọn núi dựng thẳng, vô số bóng người rậm rạp tràn ra, đồng thời trên ngọn núi, rất nhiều cao thủ cũng bay lên trời, lao về hướng đỉnh núi đối diện...

Đây là một trận chém giết quy mô lớn, vô số kinh khí đan xen giữa hư không. Môn hạ hai phái đều có những cao thủ đạt đến Đế cấp, từng người cường hành tranh đoạt quyền khống chế thiên địa nguyên khí. Dưới mấy phương xâu xé, thiên địa nguyên khí trong cả khối không gian đều trở nên cực kỳ hỗn loạn, từng vết nứt trong hư không sinh sinh diệt diệt, mây đen hạ xuống đỉnh núi, từng đạo lôi điện nổ tung đánh xuống, nhưng tất cả những điều này đều không thể ngăn cản quyết tâm chém giết của hai bên...

Tranh đấu của Đế cấp cực kỳ hung hiểm, mấy vạn người đang hỗn chiến trong hư không, không ngừng có người từ không trung rơi xuống, không còn đứng dậy. Máu loãng không ngừng từ không trung vẩy ra, thấm vào trong lòng đất...

Trong đêm tối đột nhiên vang lên tiếng gió rít, nhưng môn nhân của Tà Sư và Ma Sư đã giết đỏ cả mắt, đâu còn có thể nghe thấy được. Bụi mù tràn ngập trong bóng đêm, cuộn cuộn tràn về phía hai dãy núi, một cỗ khí tức tà ác tại trong đêm đen lan rộng...

“Xoẹt xoẹt!”

Một luồng phong khí xuyên qua đám người đang chém giết, những người đó lập tức toàn thân máu tươi bắn ra, sau đó mới ngã xuống đất. Theo đạo phong khí thứ nhất như lưỡi dao sắc bén cắt vào chiến trường, càng ngày càng có nhiều đạo phong khí tham gia vào trong chiến đấu...

Hai gã cao thủ trong hệ phái tự do giết đỏ cả mắt chỉ cảm thấy một cỗ phong khí vô thanh vô tức thổi qua bên cạnh thân, sau đó cơ thể đột nhiên phát lạnh, toàn thân xuất hiện đầy những vết nứt, máu tươi bắn ra, rồi cuộc từ không trung rơi xuống...

- Không hay! Phong tộc!

Rốt cuộc cũng có người phát giác được sự khác thường, cao giọng hét lớn.

Ngay khi tiếng hét này vang lên, sau những dãy núi nhấp nhô chung quanh, từng cột gió khổng lồ phóng lên cao, thanh thế cực kỳ kinh người. Tiếng gào thét trong thiên địa che lấp cả những tiếng kêu la.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Một giọng nói lãnh khốc từ trong gió vang lên, sau đó bụi mù cuộn cuộn từ bốn phía điên cuồng tràn đến. Bên ngoài hai dãy núi, không khí đột nhiên trở nên mờ ảo...

- Là Phong tộc!

Trong hư không, hai lão giả một đen một trắng ngơ ngác nhìn bốn phía, trong mắt một phiến ảm đạm, chính là Tà Sư và Ma Sư.

Bụi mù như ngựa chạy dần dần vây quanh đệ tử của Tà Sư và Ma Sư, điên cuồng tràn đến...

- Liều mạng!

Ác danh của Phong tộc từ lâu đã lưu truyền tại Thái Cổ, trước mỗi lần tàn sát, bọn họ đều sẽ nói câu này.

Đệ tử hai phái tạm thời bỏ qua thù hận, rất nhiều cao thủ tay cầm đao sắc đánh về bốn phía.

“Xoẹt xoẹt!”

Từng tiếng dao sắc cắt qua thân thể vang lên. Những đệ tử hai phái lao vào bụi mù trong nháy mắt hóa thành từng sợi tơ thịt bắn ra, từng người đột ngột biến mất, không có lưu lại bất cứ thứ gì.

“Xuýt!”

Những tiếng hít hơi hạnh vang lên, mọi người đều kinh hãi nhìn về bốn phía.

Tất cả lối ra đã bị vây quanh, bầu trời cũng trốn không thoát, một trường tàn sát lại sắp diễn ra trong phạm vi Kiếm vực, một khi bị phát hiện, đối với danh vọng của Kiếm vực nhất định sẽ là một kích trí mạng.

Ngay lúc này, một bóng trắng đột nhiên từ giữa khe hở của những tầng mây trên bầu trời hạ xuống, giữa không trung gấp lại, nhẹ nhàng đáp xuống trên đỉnh một ngọn núi.

- Phong tộc phải không?

Phong Vân Vô Kỵ đứng ngạo nghễ, áo bào trắng trong đen tung bay phần phật, ánh sáng lạnh trong mắt bắn ra bốn phía, nhanh chóng quan sát chung quanh một lần, sau đó hồ hững nói...

_____*_____

365. Chương 365: Một Lưới Bắt Gọn (phần 1)

Một giọng nói âm trầm từ trong bụi vàng cuộn cuộn vang lên.

Phong tộc không nhìn được Phong Vân Vô Kỵ là người phương nào, nhưng Tà Sư và Ma Sư thì làm sao không biết.

- Kiếm Thần!

Hai người đều kinh hô một tiếng. Bọn họ đều đã đạt đến cảnh giới Thần cấp sơ kỳ, tiếp cận với Thần Cấp trung kỳ, nhưng so sánh với Phong Vân Vô Kỵ thì hơn kém không chỉ là một hai bậc.

Hai người lần này tất nhiên là mừng rỡ. Nơi mà Phong tộc đến rất khó lưu lại người sống, đây đã là sự thật mà mọi người đều biết, thế nhưng người tới là Kiếm Thần thì lại là chuyện khác.

Hai người dù sao cũng là lão thành, rất nhanh liền trấn định lại, đồng thời khom mình hành lễ:

- Ra mắt Kiếm Thần!

- Hai vị không cần đa lễ!

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo, lãnh đạm nói.

Ánh mắt của hắn lướt những môn nhân của hai người vẫn còn đang đỏ mắt, lông mày hơi cau lại, có chút không vui nói:

- Kẻ địch trước mắt, chẳng lẽ hai vị vẫn còn muốn đánh nhau sống chết?

“Khục khục...”

Dùng độ dày da mặt của Tà Sư và Ma Sư nghe vậy cũng không khỏi ngượng ngùng, lập tức quát bảo môn hạ ngưng lại, dùng hai đỉnh núi làm doanh trại tách ra hai phía.

- Khắc khắc...

Một trận cười quái dị từ bốn phía vang lên:

- Kiếm Thần? Há há! Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay đừng kể nào mong chạy thoát khỏi lòng bàn tay Phong tộc chúng ta!

Phong Vân Vô Kỵ hờ hững nhìn lướt qua bốn phía, sau đó nhắm hai mắt lại, một cỗ khí tức vô hình từ trong cơ thể lan rộng ra.

Dưới linh hồn tra xét, Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc đã thấy rõ linh hồn bản nguyên của chúng Phong tộc trong đám bụi mù.

Dưới trạng thái linh hồn, không gian dường như biến thành nước gợn, mà linh hồn của Phong tộc thì lại như bóng mờ phản chiếu trên mặt nước, hình thái không ngừng dập dờn biến hóa. So với linh hồn võ giả bình thường của Thái Cổ, hình thái linh hồn của Phong tộc cực kỳ không ổn định, đây có lẽ là nguyên nhân mà bọn họ sở hữu phong thể, vật lý công kích vô hiệu.

Một cơn gió nhẹ đột nhiên ngừng lại, nơi bụi mù lắng xuống, một gã nam tử áo trắng hư không xuất hiện, trên ngực trái có một chữ “Phong” như rồng bay phượng múa.

- Kiếm Thần! Tôn thượng của chúng ta nói, lần này tộc của ta tái hiện thiên hạ chính là đại thể quy về, chúng ta nhất định phải lấy lại vinh dự thuộc về tộc ta. Tôn thượng của tộc ta nghe nói Kiếm Thần là kỳ tài xuất thế, tại Thái Cổ cũng là nhân vật rất có thanh danh, nếu như Kiếm Thần dẫn Kiếm vực gia nhập tộc ta, vậy thì tôn thượng của tộc ta nhất định sẽ không bạc đãi các hạ.

Dừng một chút, tên Phong tộc nam tử kia có chút tự tin nói:

- Tôn thượng nói, nghe nói Kiếm vực và Chiến tộc vốn là tử địch, nếu như Kiếm Thần gia nhập tộc ta, như vậy không chỉ được truyền thụ Phong Ma quyết vô thượng thiên hạ, mà còn được tộc ta trợ giúp phá tan Chiến tộc, cùng hưởng thiên hạ. Không biết ý của Kiếm Thần ra sao?

Phong Vân Vô Kỵ ánh mắt như đao dừng lại tại trên người tên nam tử kia, một lát sau mới lạnh lùng nói:

- Ngươi tên là gì? Trong Phong tộc có địa vị gì?

- Tại hạ tên là Phong Bất Ngôn. Nói ra thật xấu hổ, tại hạ trong tộc chẳng qua chỉ là một phong sứ nhỏ nhất, phía trên còn có đại tướng quân, hộ pháp, trưởng lão hội, Phong Ma đại nhân, cùng với Phong Tôn cao nhất...

Phong Bất Ngôn lời nói khiêm tốn, nhưng trên mặt lại mang theo thần sắc tự hào. Không ngờ còn chưa nói xong, Phong Vân Vô Kỵ đã không kiên nhẫn nói:

- Chỉ là một tên phong sứ, có gì tư cách nói chuyện kết minh với ta? Nếu như tôn thượng của ngươi có thể đích thân đến, vậy thì hãy nói!

- To gan! Phong Tôn há phải ngươi nói gặp là có thể...

Con người Phong Vân Vô Kỵ hơi co lại, lạnh lùng nói:

- Chỉ bằng một tên phong sứ như ngươi cũng dám bắt kính với ta như vậy!

Dứt lời, tay phải đã như tia chớp giơ lên, từ trên cao hướng về phía tên nam tử áo trắng tên gọi Phong Bất Ngôn kia hư không phát ra một chưởng. Từng tiếng vải rách vang lên, y phục của Phong Bất Ngôn bỗng rách ra, hóa thành từng sợi vải phiêu tán tại không trung, thân thể như một con búp bê rách nát bị ném về phía sau.

“Phụt!”

Phong Bất Ngôn sắc mặt trắng bệch, thân thể bị ném về phía sau, giữa không trung bỗng phun ra một ngụm máu tươi. Sau khi bắn ra mấy chục trượng, hắn bỗng nhiên mở hai tay ra, ánh mắt trong khoảnh khắc trở nên mờ mịt. Trong tiếng kinh hô của đông đảo cao thủ trong hệ phái tự do, thân thể của hắn liền tán thành một nắm cát nhỏ, tiêu tán trong tiếng gió. Cát vàng tán đi, một vòng phong khí xoay quanh trên mặt đất, một giọng nói giận dữ từ trong gió vang lên:

- Kiếm Thần... Ngươi, ngươi quá tự đại! Ngươi sẽ trả giá cho hành vi của mình!

Phong Vân Vô Kỵ yên lặng không nói, ánh mắt vẫn như trước nhắm lại, xuyên thấu qua không gian bản nguyên trực tiếp nhìn thấu tồn tại của Phong tộc.

Sau khi thể ngộ hình thái linh hồn của Phong tộc, Phong Vân Vô Kỵ dần dần sinh ra một loại minh ngộ: phong thể của Phong tộc chỉ là một loại cải biến thể hình, linh hồn vẫn như trước là linh hồn của con người, mặc dù có chút sai biệt, nhưng tại một mức độ nào đó, Phong tộc vẫn có thể bị trọng thương.

- Ngoại trừ Kiếm Thần, người còn lại toàn bộ giết hết! Lần này, chúng ta muốn cho thanh danh Kiếm vực mất sạch!

Giọng nói của Phong Bất Ngôn phiêu hốt bất định trong gió, ngữ khí hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ.

Những người trong hệ phái tự do nghe vậy, vốn bởi vì Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện mà có chút trấn định, lúc này lại trở nên hoảng loạn. Nếu như không phải Phong tộc đã vây quanh bốn phía, sợ rằng bọn họ đã như điều thú chạy đi rồi.

Bản thân Phong Ma Thiên Hạ quyết cũng có sơ hở không cách nào tránh khỏi, khi hóa thành hình thái nhân loại bình thường, Phong tộc và tu võ giả phổ thông không có gì khác biệt, đao kiếm binh thường đồng dạng có thể thương tổn bọn họ. Năng lực vật lý công kích vô hiệu của Phong tộc, dưới loại hình thái này cũng không có hiệu lực.

- Hừ!

Một tiếng lạnh như trong hầm băng từ phía trên vang lên, Phong Vân Vô Kỵ tay áo phát phơ, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, lạnh lùng nói:

- Một tháng nay, các ngươi nhiều lần tàn sát trong phạm vi bốn tọa. Bốn tọa thấy các ngươi chỉ là vài nhóm nhỏ phân tán, cho nên vẫn không ra tay. Có điều, nếu như tối nay các ngươi đều đã tụ tập tại đây, vậy thì bốn tọa sẽ đơn giản một lần thu thập toàn bộ các ngươi!

Dứt lời, tay phải của hắn liền mở ra, Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay đột nhiên phát sáng, kiếm khí vô tận bắn về bốn phía. Tại trung ương của kiếm khí hình quạt, một vầng sáng lấp lánh rực rỡ từ lòng bàn tay khoách triển ra, khi lan rộng ra mấy chục trượng, tốc độ đột nhiên bạo tăng, trong nháy mắt đã mở rộng đến hai đỉnh núi, bao phủ cả đám cao thủ trong hệ phái tự do gần hai vạn người bên trong.

- Mau lui lại!

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, từng cột gió tiến đến ven bờ lĩnh vực đều ngừng lại, từ từ lui về phía sau.

Phong Vân Vô Kỵ khóa miệng hàm chứa một nụ cười nhàn nhạt, tay phải hướng về phía trước hư không mở ra, từ không trung nghiêng nghiêng đi xuống bên dưới, tiến về hướng cát bụi dày đặc. Theo bước chân của hắn, vầng sáng lĩnh vực nửa trong suốt tán phát ra kiếm mang rực rỡ như thủy triều không ngừng mở rộng về bốn phía.

Tiếng gió thổi gào thét không ngừng hướng về những dãy núi nhấp nhô bên ngoài thổi lui. Phong Vân Vô Kỵ đi tới nhanh bao nhiêu, gió cát cũng lui về phía sau nhanh bấy nhiêu, thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Kiếm chi linh vực.

- Còn chưa từ bỏ ý định sao?

Phong Vân Vô Kỵ có chút trào phúng cười nói. Mặc dù công kích phổ thông chính là trào lưu của Thái Cổ, nhưng đối với hắn mà nói, phong thể kỳ lạ của Phong tộc cũng không phải là tồn tại không thể phá được.

Chỉ cần phát giác được linh hồn, Phong Vân Vô Kỵ liền nắm chắc có thể thương tổn được bọn chúng.

“Đinh đinh đinh!...”

Từng tiếng kiếm ngân vang lên, tay phải Phong Vân Vô Kỵ mở ra, Đệ Ngũ Kiếm Đả liền bắn ra, tại không trung chuyển động mấy vòng. Ý niệm vừa động, Phong Vân Vô Kỵ liền lợi dụng tâm thần tương thông giữa mình và Đệ Ngũ Kiếm Đả, trực tiếp đem khởi điểm của Kiếm chi linh vực và nguyên điểm nối liền với Đệ Ngũ Kiếm Đả.

Đệ Ngũ Kiếm Đả phát ra ánh sáng loá mắt, không ngừng chuyển động tại không trung, cũng không hạ xuống. Hai tay Phong Vân Vô Kỵ mở ra, người đã như một cánh chim từ bên trong linh vực nhô lên, thoát ra khỏi phạm vi linh vực. Tại khoảnh khắc thoát ra khỏi phạm vi linh vực, hắn liền đem không gian kết cấu phụ cận nối liền với Kiếm chi linh vực, lại làm một chút cải biến rất nhỏ, khiến cho thiên địa nguyên khí trong phạm vi ngàn dặm không ngừng tràn về phía Đệ Ngũ Kiếm Đả, hòng duy trì linh vực vận chuyển.

“Cheng!” “Cheng!”

Mấy tiếng kiếm ngân như gần như xa từ trong hư không vang lên. Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lẽo, mái tóc đen dài bay lượn trong khí lưu cuồng bạo, hai tay mở ra, hai bóng đen hình kiếm dài hơn một trượng bỗng từ lòng bàn tay kéo dài ra.

“Vù vù!”

Phong Vân Vô Kỵ tùy ý huy động một chút, những tiếng răng rắc vang lên, trong hư không bỗng xuất hiện hai vết nứt hẹp dài, khí tức hắc ám từ bên trong tuôn ra. Dưới không khí chấn động, quanh thân nổi lên một trận cuồng phong.

- Lên!

Không khí chuyển động, từng luồng phong khí như lưỡi dao sắc bén bắn ra, từ bốn phương tám hướng tràn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Từ bầu trời quan sát xuống, lấy Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm, không gian chung quanh mấy ngàn dặm đều trở nên vặn vẹo. Dưới một cỗ lực lượng vô danh, không gian bị kéo thành từng sợi, tiếng gió thổi phá không phát ra thanh âm như dao sắc.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhắm mắt lại, linh hồn dùng tốc độ cực nhanh dung nhập vào trong không gian bản nguyên...

Phong Ma Thiên Hạ quyết của Phong tộc quả nhiên lợi hại, dưới gió lốc như những lưỡi dao sắc bén, không biết có đến bao nhiêu Phong tộc toàn lực vận chuyển Phong Ma Thiên Hạ quyết, không ngờ bắt đầu khiến cho toàn bộ không gian biến hóa, cũng ảnh hưởng đến năng lực nhận biết linh hồn.

Không giống như Phá Vọng Ngân Mâu, thế giới hiện ra dưới linh hồn trạng thái chính là một loại kết cấu mặt bằng, tất cả đều biến thành tồn tại mỏng như tờ giấy.

Ngay khi tiếng gió thổi nổi lên từ bốn phương tám hướng, thân thể Phong Vân Vô Kỵ liền rung động, đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một cơn gió nhẹ phiêu đảng thổi ra...

“Xoẹt xoẹt!”

Từng bóng đen hẹp dài nhỏ đến mức không thể nhìn thấy xuất hiện trong hư không, lúc ẩn lúc hiện. Bóng đen lướt qua, không khí nổi lên sóng gợn, xuyên qua từng đạo phong khí. Trong hư không bỗng vang lên từng tiếng dao sắc cắt qua thân thể, ẩn ước còn mang theo những tiếng kêu rên...

—*—

366. Chương 366: Một Lưới Bắt Gọn (phần 2)

Khi tốc độ nhanh đến cực điểm, đã vượt qua cực hạn mắt thường có khả năng quan sát, hiệu quả lại không hề thua kém so với phong thể của Phong tộc.

Từng gã Phong tộc hóa thân thành phong nhận. Phong Ma Thiên Hạ quyết có thể hấp dẫn máu trong cơ thể đối phương, khiến cho máu trong cơ thể như cột suối bắn ra từ những lỗ nhỏ trên thân thể. Một khi bị trúng Phong Ma Thiên Hạ quyết, trong nháy mắt sẽ mất hơn phân nửa máu trong cơ thể, thân thể hóa thành một bộ thây khô, đây chính là sự bá đạo của Phong Ma Thiên Hạ quyết.

Thế nhưng mặc cho Phong tộc công kích ra sao, cũng không thể chạm được vào chéo áo Phong Vân Vô Kỵ. Mặc dù trong cảm nhận, giống như chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được, nhưng khi thật sự vươn ra, Phong Vân Vô Kỵ lại lập tức biến mất.

Bóng đen dài một trượng mặc dù có hình dạng kiếm, nhưng đã thoát ra khỏi phạm trù của kiếm, mỗi một lần cắt qua hư không, thương tích gây ra không phải thân thể mà là linh hồn.

“Phập... xoẹt!”

Mỗi khi bóng đen hẹp dài xuất hiện, đều có sương máu từ trong hư không bắn ra. Phong thể của Phong tộc đứng trước hai thanh trường kiếm do tinh thần lực ngưng tụ trong tay Phong Vân Vô Kỵ, bỗng nhiên trở nên vô cùng yếu đuối.

Bên trong lĩnh vực do Đệ Ngũ Kiếm Đả duy trì, chúng cao thủ trong hệ phái tự do đều kinh hãi trộn mắt há mồm. Chiến đấu như vậy, không thấy bóng người, chỉ thấy sương máu bắn ra trong hư không, từng tiếng kêu rên vang lên trong gió, đã vượt khỏi lý giải của bọn họ đối với võ cảnh chiến đấu.

Trên hai ngọn núi cao, sắc mặt của Tà Sư và Ma Sư càng trở nên cực kỳ khó coi. Không giống như đám đệ tử, bọn họ còn phải lo lắng được mất của bản thân, lực lượng mà Phong Vân Vô Kỵ triển lộ càng cường đại, trong lòng bọn họ càng thấp thỏm bất an.

Một mặt bọn họ hi vọng Phong Vân Vô Kỵ có thể đánh bại Phong tộc, giải cứu mình và những môn hạ đi theo, mặt khác lại e ngại Phong Vân Vô Kỵ dựa thế đề ra chuyện sát nhập, đến lúc đó nếu như cự tuyệt, dựa vào thực lực của Phong Vân Vô Kỵ chỉ sợ là...

Nghĩ đến đây, hai người không khỏi đồng thời nhìn sang đối phương...

Trong tiếng gió thổi, Phong tộc hóa thân thành từng luồng phong khí vô hình, đan xen vào nhau giữa hư không.

Không giống như những tộc khác, khi Phong tộc hóa thân thành gió, tất cả tộc nhân đều có thể cảm thụ được sự tồn tại của hai bên, mọi người tâm tư tương thông, không khác gì một người, như vậy chiến lược cũng được gia tăng rất nhiều.

Phong Bất Ngôn xuyên qua linh hồn liên hệ với tộc nhân. Trong khối không gian chu vi mấy ngàn trượng này, chỉ ít có đến cả ngàn Phong tộc, nơi mà bọn họ thấy, Phong Bất Ngôn cũng có thể nhìn thấy, nơi mà bọn họ cảm thụ được, hắn cũng có thể cảm thụ được.

Rõ ràng đưa tay là có thể chạm đến, nhưng hết lần này tới lần khác lại đột nhiên trống rỗng, loại cảm giác này khiến cho Phong Bất Ngôn tức giận đến nghiến răng.

Đối với Phong Ma Thiên Hạ quyết mà Phong tộc truyền thừa mấy trăm triệu năm, Phong Bất Ngôn có lòng tin tuyệt đối, chỉ cần trúng phải Phong Ma Thiên Hạ quyết, cao thủ trong thiên hạ có mạnh hơn nhất định cũng sẽ bị thương. Chỉ cần lộ ra sơ hở, công kích của Phong tộc sẽ liên tục mà đến, một khi bị phong nhận cắt trúng, đối với Phong tộc mà nói, ý nghĩa chính là người này phải chết không thể nghi ngờ.

Phong Ma Thiên Hạ quyết có đặc tính phụ trợ, chỉ cần bị cắt một vết thương, tất cả công kích của Phong tộc sẽ từ bốn phương tám hướng đánh vào một chỗ đồng nhất. Phong Ma khí sẽ trực tiếp xuyên qua vết thương tràn vào trong cơ thể đối thủ, xé nát ngũ tạng lục phủ, cho đến đối thủ tử vong.

Thế nhưng phong thể độc nhất vô nhị mà Phong tộc sở hữu, trong nháy mắt có thể đi ngàn dặm, đối mặt với tốc độ Kiếm Thần lại là vô kế khả thi.

Giữa phong tộc chỉ cần có một khe hở, Phong Vân Vô Kỵ liền có thể dễ dàng xuyên qua...

“Không được! Tốc độ của hắn quá nhanh, chúng ta căn bản theo không kịp.” Một trận linh hồn ba động tại hư không truyền đến: “Sử dụng Phong Sát!”

Phong Bất Ngôn một lời vừa dứt, không gian đầy những đạo phong nhận bỗng nhiên biến đổi, cả ngàn Phong tộc áo trắng đột nhiên hiện hình, đường nét cực kỳ mơ hồ. Trong số những người này, có mấy trăm người trên thân thể đầy những vết kiếm hẹp dài thật sâu, máu tươi mạch mạch chảy ra. Nhìn thương thế của bọn họ có vẻ khá nghiêm trọng, nhưng tất cả đều ngẩng đầu nhìn về một điểm, ánh mắt mờ mịt, cũng quên đi tất cả đau đớn.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Phong Vân Vô Kỵ cũng hiện hình, như một phiến lá nhẹ từ trong hư không bay xuống, một chân duỗi ra tà tà đáp xuống trên mặt đất, không hề bốc lên một chút bụi trần.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhíu mày, nghi hoặc nhìn những Phong tộc đột nhiên hiện ra hình thể bản nguyên, không rõ bọn chúng muốn làm gì.

Phong Ma Thiên Hạ quyết của Phong tộc quả thật kỳ lạ. Dùng tu vi của Phong Vân Vô Kỵ, qua lại giữa đám Phong tộc, chịu ảnh hưởng của Phong Ma Thiên Hạ quyết, máu trong cơ thể cũng muốn trào ra. Có điều bởi vì hắn đã từng nghiên cứu thuật tuần hoàn bên ngoài, chân khí cũng không phải tồn tại tại trong cơ thể. Mà Phong Ma Thiên Hạ quyết chính là trải qua Phong Ma khí ảnh hưởng đến chân khí trong cơ thể đối phương, khiến cho huyết dịch trong cơ thể đối phương trong nháy mắt nổ tung.

Đặc thù của Phong Vân Vô Kỵ là ở chỗ chân khí trong cơ thể cũng không nhiều, cho nên tác dụng của Phong Ma Thiên Hạ đối với hắn cực nhỏ, gần như có thể bỏ qua.

- Có chút không đúng!

Tà Sư đột nhiên lên tiếng.

- Chuyện gì?

Ma Sư vô ý thức hỏi, dứt lời mới nhớ ra hai bên chính là tử địch, trên mặt có chút ngưng ngáp.

Tà Sư cũng không để ý, chỉ nghi hoặc nói:

- Kiếm Thần... giống như đang đùa giỡn với bọn chúng...

Ma Sư nhìn kỹ, lại liên hệ với các tình huống, trong lòng đột nhiên phát lạnh:

- Người là nói, Kiếm Thần vẫn luôn hạ thủ lưu tình, mục đích là thông qua những Phong tộc này, nhìn xem Phong Ma Thiên Hạ quyết rốt cuộc có gì kỳ lạ, đánh giá nội tình của Phong tộc?

Tà Sư vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Ta rốt cuộc đã minh bạch vì sao trong thời gian ngắn ngủi sau khi phi thăng, tu vi của hắn lại có thể đạt đến cảnh giới như vậy

Ma Sư trầm mặc không nói, chỉ xuyên qua lĩnh vực lảng lảng nhìn ra bên ngoài...

“Lần này, chỉ sợ sẽ bị Kiếm vực thôn tính rồi...” Hai người trong lòng đều có dự cảm...

.....

- A!

Từng gã Phong tộc áo trắng xếp thành vòng chỉ duy trì hình thái nhân loại trong một tích tắc, theo một tiếng quát lớn rung trời liền nổ tung, hóa thành từng cơn gió xoáy gào thét. Cả ngàn cơn gió xoáy cuốn theo bụi vàng chậm rãi xoay tròn tại chỗ, sau đó dùng tốc độ gấp trăm ngàn lần mở rộng ra phía ngoài, sau đó lại cuốn vào bên trong. Từng cột gió dung hợp với nhau, trong nháy mắt liền hình thành một cơn lốc đường kính bên trong đạt đến ngàn trượng.

“Ầm ầm!”

Bầu trời bỗng vang lên một tiếng sấm. Con lốc cát vàng đường kính đạt đến ngàn trượng, cao đến mấy vạn trượng, trực tiếp nối liền với những tầng mây trên bầu trời. Tại khoảnh khắc con lốc thành hình, đại lượng mây đen bỗng từ phía trên cơn lốc tràn ra, che phủ cả bầu trời, ngay cả sao trăng u ám ẩn vào phía sau mây đen cuộn cuộn.

“Đùng đùng!”

Phía trên vạn tia chớp nổ tung, thiên địa sáng trắng, từng tiếng rít gió vang lên. Con lốc xưa nay chưa từng có phát ra lực hút cực mạnh. Trong chu vi vạn dặm, không khí tựa như nước chảy từ bốn phương tám hướng tràn về phía cột gió vắt ngang thiên địa. Từng gốc cây phát ra thanh âm rắc rắc nhô lên khỏi mặt đất, bắn mạnh về hướng về cột gió khổng lồ kia. Nơi gần hơn, một số núi cao thẳng đứng bắt đầu rung chuyển, căn cơ lay động. Lực hút càng lúc càng lớn, cuối cùng nhỏ cả ngọn núi lên, hoành không bay về phía cột gió cho dù cách xa mấy vạn dặm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng...

Xuyên qua Kiếm chi lĩnh vực nhìn thấy cảnh tượng như ngày tận thế này, chúng cao thủ trong hệ phái tự do đều không ngừng kinh hãi: “Đây... còn là lực lượng của võ giả sao...”

Phong Sát trận pháp là trận thuật đặc thù của Phong tộc, cần ít trăm tên Phong tộc đã luyện thành phong thể thi triển, uy lực và nhân số tỉ lệ thuận với nhau.

Phong Sát trận, có thể nối liền phong thể của Phong tộc với phong khí hữu hình và vô hình trong thiên địa, tăng cường uy lực của Phong Ma Thiên Hạ quyết gấp trăm ngàn lần. Cho dù là cường địch mạnh hơn Phong tộc bình thường gấp trăm lần, bị trận pháp này vây khốn, chân khí trong cơ thể cũng sẽ trở nên hỗn loạn, khiến cho máu trong cơ thể bắn ra, kết quả sẽ là tử vong.

Những điều này là được ghi chép trong “Phong điển”, Phong Bất Ngôn vẫn nhớ kỹ rất rõ ràng.

Gần ngàn Phong tộc dọc theo một quy luật nào đó, thuận theo cột gió hình xoắn ốc di chuyển đan xen, uy lực của Phong Ma Thiên Hạ quyết tăng cường gấp trăm ngàn lần.

Trong phong nhãn, Phong Bất Ngôn ngạc nhiên phát hiện, Phong Vân Vô Kỵ giống như không hề có cảm giác, bên dưới y bào màu trắng cũng không có bất cứ một vết máu nào. Liền trong ánh mắt của hắn, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhắm hai mắt lại...

“Đây là chuyện gì? Phong Ma Thiên Hạ quyết vì sao không có hiệu quả?” Phong Bất Ngôn trong lòng vừa hiện lên ý niệm này, trong tai đã nghe được một tiếng quát lớn.

- A!

Ngay khi tiếng quát lớn này phát ra, phần giữa của cột gió liền phồng lên một chút. Một khắc sau, một cơn lốc tinh thần hạo hàn như sóng biển bỗng từ các điểm trong phong nhãn bắn ra, như thủy triều trực tiếp xuyên qua cột gió, lan rộng ra bên ngoài, trong hư không nổi lên một tầng sóng gợn trong suốt...

“Hắn làm sao có thần thức cường đại như vậy ...” Một cảm giác đau nhức truyền đến, trong đầu Phong Bất Ngôn hiện lên một ý niệm cuối cùng, sau đó ý thức liền chìm vào trong bóng tối vô tận...

- A!

Đệ Ngũ Kiếm Đả nhẹ nhàng xoay tròn giữa hư không. Bên trong lĩnh vực mà nó duy trì, tất cả mọi người đều thấy một cảnh tượng khiến cho kẻ khác suốt đời khó quên.

Cột gió khổng lồ vắt ngang thiên địa, giống như đã tồn tại từ viễn cổ đột nhiên bành trướng, sau khi đạt đến một mức độ khoa trương, bỗng nhiên lại nổ tung. Trong tiếng nổ loáng thoáng vang lên những tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt. Trong hư không mấy ngàn trượng, một phiến sương mù mờ mịt lan rộng, một cỗ ba động vô hình từ trong cột gió khoách triển ra, không khí trở nên vạn vạo. Nơi mà sóng gợn lan rộng, những cây cối và núi đá bị lực hút kéo vào đột nhiên khựng lại, sau đó toàn bộ hóa thành mảnh vụn bay lả tả...

Sương mù tràn ngập trong hư không. Trong không khí ẩm ướt mang theo cỗ khí tức máu tanh nồng đậm...

“Đinh đinh đinh!”

Đệ Ngũ Kiếm Đả phát ra những tiếng kiếm ngân réo rắt, xoay chuyển trong hư không phát ra ánh sáng chói mắt. Chung quanh, vàng sáng lĩnh vực như thủy triều rút vào trong Đệ Ngũ Kiếm Đả, sau đó toàn bộ lĩnh vực đều biến mất, Đệ Ngũ Kiếm Đả cũng như du long lao vào nơi bụi mù dày đặc nhất...

Một bàn tay trắng nõn từ trong bụi mù vươn ra, nhẹ nhàng cầm lấy Đệ Ngũ Kiếm Đả. Thân kiếm ba thước liền co rút lại, nằm yên bất động tại lòng bàn tay Phong Vân Vô Kỵ.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ đảo qua trên mặt Tà Sư và Ma Sư đang kinh ngạc nói không nên lời, sau đó xoay người lại, lao vào trong hư không, theo gió mà đi...

oOo

Nơi cực tây có một huyết động cực kỳ bí mật. Từ bên ngoài nhìn vào, huyết động này rất bình thường, nhưng bên trong lại là một thế giới hoàn toàn khác. Rất ít người biết, đại bản doanh của Phong tộc đã gây nên một trường giết chóc tại Thái Cổ lại là ở trong phong huyết dưới lòng đất này...

Gần như ngay khi gần ngàn Phong tộc thi triển Phong Sát trận, lại bị thần thức cực kỳ biến thái của Phong Vân Vô Kỵ phá hủy linh hồn, dưới lòng đất, tại một nơi trống trải yên tĩnh trong huyết động, một nam tử ngồi ngay ngắn trên ghế đá khảm vào vách động, trên vai đầy bụi đột nhiên đứng dậy, hai mắt mở ra, ánh mắt phát ra một tia sáng lạnh.

- Phong Vân Vô Kỵ, người thật to gan!

Một thanh âm giận dữ quan quần trong huyết động...

_____*_____

367. Chương 367: Khẩn Cấp

Mặc dù Kiếm vực cũng không thôn tính thế lực của Tà Sư và Ma Sư, nhưng kiến thức được một trận chiến thuộc trình độ khác, sự dạy dỗ của Tà Sư và Ma Sư đã rất khó thỏa mãn bọn họ, một bộ phận rất cuộc lạng lẽ rời khỏi tiến về Kiếm các...

Tà Sư và Ma Sư sau đó mới được biết việc này, cũng chỉ đành cười khổ...

Mấy ngàn Phong tộc một đi không trở lại, Phong Vân Vô Kỵ vốn tưởng rằng Phong tộc sẽ lập tức khởi binh tấn công Kiếm vực. Nhưng sự thật hoàn toàn trái lại, mấy ngày qua, Thái Cổ giống như đột nhiên yên tĩnh lại; Phong tộc vốn thường xuyên lui tới nơi cực tây, tàn sát khắp nơi, đột nhiên trong một đêm biến mất vô ảnh vô tung, cho dù là Ám các cũng không điều tra được tin tức của bọn họ.

Không có Phong tộc làm mưa làm gió, Thái Cổ nhất thời bình ổn lại, chỉ ít bề ngoài là như vậy...

Thái Huyền rời khỏi Kiếm các đã hơn một tháng, mỗi ngày đều nhờ Ám các đem tin tức mới nhất truyền về.

Những ma đầu Thái Cổ hành tung độc lập, cực kỳ hiếu sát, giết chóc chỉ dựa vào sở thích bản thân thật sự không ít. Muốn hành sự bằng sở thích của bản thân, không có thực lực cường hoành thì không thể, cho nên những ma đầu mà Thái Huyền tìm kiếm, không có ai mà không phải là nhân vật cường hãn. Tại Thái Cổ hầu hết võ giả đều đã từng dính máu, cho nên cũng rất khó phán đoán bọn họ là tốt hay là xấu.

Bản thân Thái Huyền cũng chính là một đại ma đầu, hơn nữa thực lực cường hoành, hôm nay lại có thêm Cửu Mệnh chiến giáp, ngoại trừ một số ít đỉnh cấp cao thủ, thực lực của y hoàn toàn có thể tung hoành Thái Cổ. Thái Huyền dẫn theo Phá Ma, cùng với Triệu Vô Cực đã tu luyện thành công Thương Khung bí quyết, một nhóm ba người lạng lẽ xuất phát.

Bởi vì Phong Vân Vô Kỵ lên tiếng, cho nên Triệu Vô Cực đối với chuyện này cũng không dị nghị, đồng thời chuyện này chủ yếu là do Thái Huyền làm chủ, hắn chỉ phụ trợ, cho nên không có vấn đề gì.

Những ma đầu của Thái Cổ hành sự rất tà di, người bình thường khó có thể tìm được. Đối với những ma đầu danh tiếng và thực lực thấp hơn mình, Thái Huyền chỉ “hơi chút” triển hiện thực lực, cũng không lo bọn họ không đồng ý.

Những “người” này rất dễ dàng mời đến, nhưng đối với một số ma đầu cùng thời với Thái Huyền thì lại là chuyện khác.

Khi Thái Huyền chưa bị nhốt cũng từng nghe nói đến tên của những ma đầu này, hai bên đều nghe danh của nhau, nhưng lại chưa từng gặp mặt. Mỗi một thời kỳ náo động đều có rất nhiều ma đầu hiện thế, sau đó qua một đoạn thời gian lại đột nhiên biến mất.

Đối với nơi ẩn cư của những ma đầu này, Thái Huyền vốn là người trong đạo nên cũng biết một chút. Mặc dù không biết nơi ở cụ thể, nhưng muốn tìm được phương vị đại khái cũng không phải là chuyện khó.

Bằng vào tên tuổi của Kiếm vực, thực lực bản thân tăng vọt, Cửu Mệnh chiến giáp bảo mệnh, cùng với phong cách hành sự tàn nhẫn, Thái Huyền một đường như quả cầu tuyết, không ngừng thu thập các ma đầu hung danh tại ngoại. Mỗi khi gặp phải đối thủ không thể thu thập được, hắn liền trực tiếp thông qua Âm các liên hệ với Phong Vân Vô Kỵ, để cho Phong Vân Vô Kỵ tự thân xuất mã.

Sau khi thôi diễn thành công Ma Viên quyết, công lực của Phong Vân Vô Kỵ tăng vọt, hôm nay đã loáng thoáng cảm ứng được sự tồn tại của Bốn Tôn. Theo thời gian trôi qua, Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp tự động vận chuyển, thần thức không ngừng được tăng cường, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ đã có xu hướng xuyên qua toàn bộ vị diện không gian, mở rộng đến vị diện không gian khác. Mỗi lần tĩnh tâm mình tưởng, Phong Vân Vô Kỵ đều cảm thụ được linh hồn dao động, giống như muốn phá thể mà ra, mở rộng vô hạn về bốn phía, dung nhập vào trong không gian khác nối liền với Thái Cổ...

Những tiếng kinh hô vang lên bên tai. Từ trên mặt đám đồng môn sư muội đích, Ngạo Hàn Yên nhìn thấy được sự sợ hãi, bởi vì thủ đoạn của Phong tộc quá tàn bạo.

- Cho dù chết, cũng đừng mơ chúng ta sẽ khuất phục các người!

Một băng điện nữ tử mang theo cực độ cừ hận, đột nhiên điên cuồng hét lớn.

“Xoẹt!”

Một đạo gió sắc xẹt qua dưới cổ băng điện nữ tử kia, hai mắt của nữ tử này đột nhiên dừng lại, hai bàn tay như bạch ngọc ôm chặt lấy chiếc cổ thon dài nhẵn nhụi. Bên dưới tay, một vết máu nhỏ đột nhiên hiện lên từ dưới da, sau đó lượng lớn máu tươi từ giữa hai tay trào ra...

“Phịch!”

Trong ánh mắt của tất cả đồng môn sư muội, thân thể của nữ tử này chậm rãi ngã xuống mặt đất...

- Nhược Mộng!

Chúng nữ tử kinh hãi kêu lên, đồng thời lao đến. Ngạo Hàn Yên thống khổ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt lại là một phiến lạnh lùng. Tại thời khắc này ai cũng có thể mềm yếu, nhưng nàng thì không thể...

- Đừng tưởng rằng có Định Phong châu, bốn tọa sẽ không có biện pháp bắt được các người! Mặc dù bốn tọa không làm gì được người, thế nhưng đồng môn sư muội của người thì lại không làm khó được bốn tọa.

Giọng nói lạnh lẽo của Phong Tương lại vang lên giữa hư không.

- Giao hay không giao đều do người. Thánh nữ, rốt cuộc là tính mạng chúng sư muội hay là tính mạng một nữ tử không quan hệ trọng yếu hơn, người hãy tự mình cân nhắc đi!

Lòng ngực Ngạo Hàn Yên nhấp nhô kịch liệt, cặp môi mím chặt.

- Giao nữ tử trong tay người giao cho ta, nhanh lên! Người muốn bọn họ đều chết sao?

Đợi một lúc lâu, Ngạo Hàn Yên vẫn như trước mím chặt môi, Phong Tương dường như đã không kiên nhẫn được, lạnh lùng nói, trong lời nói lộ ra sát khí.

- Bọn họ chết chắc rồi, bởi vì quyết định ngu xuẩn của người.

Lại một đạo gió sắc phá không bay ra, trực tiếp bắn về phía đám băng điện nữ tử đang dựa sát vào nhau, đến khi phát hiện ra, đạo gió sắc kia đã bức đến dưới cổ băng điện nữ tử đứng đầu tiên.

- Đừng đem sự khát máu tàn nhẫn của bản thân người đổ lỗi cho những nữ tử này!

Một giọng nói hồ hững vang lên trong hư không. Gần như đồng thời, đạo gió sắc đang bắn ra đột nhiên gấp lại, bay vào một khoảng không trống trải khác.

Vô số điểm sáng hư không xuất hiện cách Ngạo Hàn Yên không xa. Những điểm sáng kia dựa theo một quy luật mà người thường khó có thể lý giải, bắt đầu tổ hợp lại. Trong nháy mắt, thân ảnh của Phong Vân Vô Kỵ đã ngưng tụ thành hình.

- Người là ai? Làm sao lại có Phong Ma thể của Phong tộc chúng ta?

Giọng nói của Phong Tương mang theo sự kinh ngạc từ bốn phía truyền đến. Loại năng lực hình thể tùy ý tụ tán này chỉ có cao tăng của Phong tộc mới có được. Nhưng loại hình thể tụ tán của Phong Vân Vô Kỵ so với Phong tộc hình như lại có chỗ bất đồng.

“Phong Ma thể?” Trên mặt Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ bình tĩnh. Nghe được những lời Phong Tương vừa nói, hần bỗng nhiên phát hiện, năng lực đột nhiên xuất hiện này dường như có chút tương tự với phong thể của Phong tộc có chút, đương nhiên chỉ là tương tự, chỉ ít loại trạng thái tiêu tán của mình hoàn toàn không có năng lực công kích, mà phong thể của Phong tộc hình như cũng không có năng lực xuyên việt không gian.

Loại trạng thái ngơ ngẩn này không duy trì lâu, Phong Vân Vô Kỵ tạm thời ngừng nghiên cứu chuyện này, ánh mắt lướt qua thi thể nằm trên mặt đất, sau đó dừng lại trên khuôn mặt của Ngạo Hàn Yên, trong lòng rớt cuộc thử phào một hơi.

- Hàn yên Thánh nữ, các người không cần lo lắng, người này ta sẽ đối phó!

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói, giọng nói cũng không cao lắm, nhưng lại có một loại lực lượng vô hình khiến cho kẻ khác trấn định.

Tại khoảnh khắc Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện, Ngạo Hàn Yên nửa mừng nửa lo, gần như không thể tin được vào mắt mình. Cùng lúc đó, áp lực thời gian dài qua đi khiến cho thể xác và tinh thần của nàng đột nhiên cảm thấy cực độ trống rỗng và mệt mỏi.

Nhớ đến giọng nói nghiêm khắc của sư tôn, Ngạo Hàn Yên cố gắng ổn định tinh thần, khẽ gật đầu, dùng một loại ngữ điệu hồ hững gần như bất cận nhân tình nói:

- Đa tạ!

Một vẻ nghi hoặc nhanh chóng xẹt qua trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, hần rõ ràng cảm nhận được, nữ tử trước mắt đã từng có vài lần giao tiếp này, trong lòng hình như có một gánh nặng không biết tên, khiến cho nàng vẫn luôn kiềm chế bản tính của mình.

- Bất kể ngươi là ai? Đây là chuyện của Phong tộc chúng ta, người tốt nhất không nên nhúng tay vào!

Trong giọng nói của Phong Tương lộ ra địch ý rõ ràng, truyền vào trong tai hai người.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy liền khẽ hừ một tiếng, sau đó hai mắt nhanh chóng nhắm lại, đến khi mở ra, lại nhanh chóng nhìn về một nơi nào đó trong hư không, trong mắt tán phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Làm sao có thể?” Tận cùng ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ, Phong Tương đã dung nhập vào trong khí lưu tự nhiên giữa hư không bỗng nhiên rung mình, một loại cảm giác nguy hiểm như éch bị rần rần dâng lên trong lòng. Hần không tin Phong Vân Vô Kỵ lại có thể dễ dàng phát hiện vị trí bản thể của mình như vậy.

Tâm niệm vừa động, thân thể đã dung nhập vào trong một dòng khí lưu khác, nhưng gần như đồng thời, ánh mắt băng lãnh của Phong Vân Vô Kỵ cũng như bóng với hình chuyển về phía hần vừa tránh đi.

Một lần, hai lần, sau vài lần như vậy, Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc lên tiếng:

- Ngươi không cảm thấy chán sao?

Tay áo bên phải của Phong Vân Vô Kỵ vũ động, bàn tay liền hướng về hư không nắm lại. Những tiếng “kết kết” chói tai như kim thiết ma sát vang lên, hư không hai bên người hần hiện ra từng vết trảo. Bên dưới những vết trảo, một khối không gian thoát ly ra khỏi hư không chung quanh, bay về hướng về bàn tay của hần.

“Véo!”

Một tiếng rít cao vút từ trong mây vang lên, từng đạo gió sắc cực nhỏ từ trong khối không gian kia bắn về bốn phương tám hướng, từng đạo gió sắc cắt phá không gian bắn vào hư không chung quanh.

- Hừ!

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay nắm chặt đột nhiên buông lỏng, phát một cái, không gian thoát ly kia liền từ từ tán đi. Tay phải của hần nắm lại giữa hư không, một thanh trường kiếm bóng đen hẹp dài vô hình đã xuất hiện trong tay. Phong Vân Vô Kỵ hai tay cầm kiếm, đột nhiên xoay người chém ra một kiếm ...

Một đường hình cung hẹp dài màu đen xẹt qua hư không. Ngay khi một luồng khí lưu lướt qua bên dưới vết kiếm, một trận thanh âm quái dị bỗng vang lên, luồng khí lưu kia đột nhiên tăng tốc, lướt qua sát bên cạnh vết kiếm do trường kiếm bóng đen tạo thành. Khí lưu bốn phương tràn đến, hội tụ tại một điểm, sau đó bỗng thu lại, một nam tử áo trắng đang quỳ sát đất đột nhiên xuất hiện.

Y bào rộng dài trải đều ra chung quanh, mái tóc trắng thẳng tắp dài đến kinh người xõa đều phía trên y bào trắng như tuyết.

Nam tử hư không xuất hiện này không nghi ngờ chính là Phong Tương, bộ dáng quái dị khác hẳn so với Phong tộc trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kỵ, mái tóc trắng so với Cẩm Ma còn dài hơn nhiều. Từ phương hướng của Phong Vân Vô Kỵ căn bản không cách nào thấy rõ diện mạo của tên nam tử này, mái tóc dài trắng như tuyết đã hoàn toàn che phủ khuôn mặt hắn.

Tiếng áo choàng lay động truyền vào trong tai, y bào trải ra một trượng như đang cuộn sóng, từng nếp gấp từ ven bờ lan về phía trước. Bên dưới y bào, thân thể của nam tử áo trắng kia chậm rãi đứng thẳng lên.

“Cheng!”

Hai đoạn mũi đao hẹp dài bóng lưỡng, rộng không đến hai ngón tay, dài hơn một trượng đột nhiên nhô ra từ bên dưới mái tóc dài trắng như tuyết của nam tử áo trắng kia. Lúc mũi đao nhô ra, vài sợi tóc mềm mại liền bị đứt, phiêu tán trong hư không...

Bên dưới y bào, hai tay của nam tử kia đan chéo lại, hai đoạn mũi đao hẹp dài liền nối lại với nhau, thân thể bỗng nhiên xoay lại, một khuôn mặt trắng bệch anh tuấn có chút tà dị ánh vào trong con ngươi của Phong Vân Vô Kỵ. Khuôn mặt này, cho dù là nữ tử nhìn thấy cũng sẽ đổ kị không thôi...

- Đao này tên là Phong Liễm.

Phong Tương chậm rãi đứng dậy, hai tay nắm chặt giữa hai đoạn mũi đao, chậm rãi nói...

370. Chương 370: Mục Đích

Trên không trung, vô số luồng khí lưu giống như chịu ảnh hưởng của một lực hút khổng lồ, từ bốn phương tám hướng cuốn về. Phong Liễm dài hẹp, thân đao cong cong như làn nước mùa thu nhẹ nhàng lưu động, sau đó biến thành trung tâm một cơn lốc, giống như biển lớn không ngừng hấp nạp những luồng khí lưu từ bốn phương tám hướng đang tràn vào. Chỉ phút chốc, trong phạm vi ngàn dặm xung quanh, gần như tất cả không khí đều bị cái lưỡi dài quái dị đó hút hết vào trong thân đao. Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng cảm giác được không khí quanh thân bắt đầu trở nên loãng đi.

Người học võ có thể nhận hô hấp trong thời gian rất lâu, không khí đột nhiên trở nên loãng đi, nhất thời cũng chưa tạo thành ảnh hưởng gì đối với Phong Vân Vô Kỵ, có điều bên tai lại vang lên một trận âm thanh rền rĩ thống khổ. Thân thức của Phong Vân Vô Kỵ liền phá thể xuất ra, quét một vòng xung quanh, lại phát hiện đám nữ đệ tử Tuyết Vực sắc mặt đỏ bừng, khuôn mặt méo xệch, trên làn da trắng nõn phủ đầy chấm đỏ, máu trong người như muốn phá thể mà ra, không ít đệ tử Tuyết Vực đã thối ra từng mảng màu đỏ dưới lớp y phục.

“Không hay! Lại quên mất “Phong Ma Thiên Hạ quyết” của Phong Tộc gần như đã dung nhập vào trong bản năng của họ. Ta có thể chịu đựng được, nhưng đám nữ tử kia thì không chịu nổi.” Trong lúc bưng tỉnh, một vầng sáng vô hình đã từ dưới y bào của Phong Vân Vô Kỵ mở rộng ra, bao trùm đám nữ tử phía sau kể cả Ngạo Hàn Yên. Phía sau, những tiếng thở hổn hển cuối cùng cũng trở nên bình ổn lại.

Một khi lưu tâm đến đám nữ tử Tuyết Vực kia, Phong Vân Vô Kỵ đã không thể tiếp tục lẳng lặng quan sát kỳ biến nữa, tay áo phải phát lên, Đệ Ngũ Kiếm Đám liền hóa thành một vệt lưu ảnh phá không bay ra, duy trì toàn bộ linh vực, đồng thời thân ảnh lay động, đã như tia chớp lao thẳng về phía Phong Tương...

- Hà hà! Người vẫn đã muộn rồi.

Phong Tương thần thái ung dung, cười âm hiểm. Theo tiếng cười đó, thân thể của hắn bỗng nhiên tan ra, hóa thành một cơn gió nhập vào thanh đao dài hơn hai trượng trong tay.

Ngay khoảnh khắc Phong Tương tự mình nhập vào trong đao thể, toàn bộ khí lưu trong hư không đang kịch liệt lưu động bỗng nhiên ngừng lại, sau đó từng trận âm thanh rít gào phá không xuất ra, từng lưỡi gió đủ sức cắt đá phá núi từ trong “Phong Liễm” bắn ra cuộn cuộn không ngừng. Trong chớp mắt, cả bầu trời có đến hàng chục vạn lưỡi gió vô hình khổng lồ tràn ngập hư không, không ngừng chuyển động xoay tròn...

“Ông!”

Phong Liễm chợt phình ra, phát ra ánh sáng trắng lóa, thân đao dựng thẳng, đao mang hai đầu vươn dài đến mấy ngàn dặm, biến thành một nguồn sáng chói mắt giữa hư không...

Trong ánh sáng chói mắt, vô số luồng gió trôi nổi chung quanh, chuyển động dọc theo các loại quỹ tích hình cung. Đao ảnh khổng lồ hoành hành thiên địa mang theo quang nhiệt vô tận, mạnh mẽ chém xuống. Khi đao phong chém xuống, chung quanh Phong Vân Vô Kỵ và những bằng điện đệ tử may mắn còn tồn tại, từng vòng vết nứt hiển lộ ra giữa không trung...

“Vù vù!”

Không gian vặn vẹo, tiếng rít phá không, vô số luồng gió khó thể đếm hết bắn nhanh xuống, mục tiêu đương nhiên chính là Phong Vân Vô Kỵ.

Luồng gió ngợp trời bay lượn trong hư không, phản chiếu vào trong con ngươi của Phong Vân Vô Kỵ. Khi không gian xung quanh bị những luồng gió chèn ép đến mức chỉ còn lại một chút khoảng không, vẻ mặt của Phong Vân Vô Kỵ vẫn hờ hững, bỗng nhiên xuất thủ...

Hai tay nâng lên nhanh như chớp, những luồng gió đang gào thét đầy trời chợt đình trệ, tầng tầng dồn lên phía trước, sau đó đều dừng lại...

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, sau đó trong một tiếng nổ vang, không gian chấn động, vô số luồng gió cuốn ngược trở về, trong nháy mắt liền biến mất tại bầu trời phương tây. Quang ảnh trắng lóa như gấp trăm lần văng thái dương từ trên bầu trời hạ xuống, hư không nổ vang, lại là thanh “Phong Liễm” quỷ dị kia từ không trung chém xuống.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, phản chiếu trong mắt chỉ có ánh sáng vô tận, không hề có thêm thứ gì khác. Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng đó, cả thiên địa đều đã hòa thành một thể, đường nét quanh người hắn trở nên cực kỳ chói lóa.

Bình tĩnh, bình tĩnh tuyệt đối, trên khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ không thể tìm ra một chút hoảng loạn nào, có chăng chỉ là vẻ ung dung dù long trời lở đất cũng không biến sắc.

Ngay khoảnh khắc quang ảnh bùng lên mạnh mẽ nhất, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên giải khai một nửa thần thức phong ấn trong đầu.

Một cơn lốc linh hồn từ sâu trong hư không cuốn ra, toàn bộ không gian đều biến thành một hải dương bão tố. Đứng trước lực lượng mệnh mông đó, quang ảnh chói lóa kia trở nên vô cùng nhỏ bé.

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang, quang nhiệt vô tận kia bỗng nhiên tan mất. Từ chỗ trung tâm của quang nhiệt vang lên một tiếng hét thảm, cực sáng qua đi, lại là cực tối, sau đó tất cả đều biến mất. Trên mặt đất trống trải, Phong Tương rơi xuống, toàn thân bốc lên vài luồng khói, giống như bị lửa đốt...

Phong Vân Vô Kỵ chợt lật bàn tay lên, bốn mũi đen hình thoi hiện ra trên đầu ngón tay. Hắn hừ lạnh một tiếng, bốn mũi đen hình thoi liền bắn ra như điện...

“Khục!”

Trên mặt Phong Tương hiện lên vẻ hoảng sợ, thân hình nhanh chóng trở nên mờ ảo, trong nháy mắt tiêu tán. Bốn mũi thần thức hình thoi đang xẹt qua giữa không trung bỗng nhiên gấp lại, giống như đuổi theo một thứ gì đó, phá không bay đi...

Phong Vân Vô Kỵ phát tay phải lên, linh vực tiêu tán, Đệ Ngũ Kiếm Đả lặn vào trong tay áo, bước nhanh lướt qua bên cạnh Ngạo Hàn Yên...

- Sau này... có thể gặp lại không...

Một thân ảnh mềm mại mang theo một chút do dự và ngập ngừng thấp giọng nói.

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ khẽ run lên, lẩm bẩm nói:

- Tùy duyên đi!

Trường bào tung bay, sau một khắc bóng dáng đã trở nên mờ mịt.

Phong Tương như chim sợ cành cong, hóa thành gió chạy trốn một mạch, ngay cả Phong Liễm cũng không thêm quan tâm. Song dù không ngừng trốn vào từng cơn gió, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi cảm giác như hình với bóng ở phía sau. Loại cảm giác này như mũi nhọn ở sau lưng, khiến cho hắn hoảng loạn chỉ biết không ngừng bỏ chạy.

Đột nhiên một tiếng quát khê từ xa vang đến gần. Ngay khi tiếng quát đó vang lên, cảm giác như hình với bóng kia càng trở nên rõ rệt. Phong Tương kinh hãi, đang muốn chuyển qua hướng khác, bốn tiếng rít đã tiếp cận cực nhanh.

Bốn bóng đen như lưu quang cực nhanh lướt qua giữa hư không...

“Phập phập!”

Nơi bóng đen hình thoi xẹt qua, một thân ảnh từ nhạt chuyển thành đậm, từ giữa hư không hiện rõ ra...

“Ầm!”

Cách đó không xa, một ngọn núi khổng lồ bỗng nhiên nổ tung phân nửa, vô số đất đá từ phía trên lăn xuống. Ở giữa ngọn núi, phần lưng của Phong Tương đâm vào rất sâu trong sơn thể, đầu gục xuống, mái tóc như tơ tuyết từ trán rũ xuống như thác nước, tứ chi dang ra. Bốn bóng đen cực nhỏ đâm xuyên qua tứ chi của hắn rất sâu...

Sau một trận âm thanh xé gió, Phong Vân Vô Kỵ toàn thân áo trắng từ không trung chậm chậm hạ xuống, hồ hững nhìn Phong Tương.

Thân thể Phong Tương không ngừng biến đổi giữa tan rã và ngưng tụ. Phía sau, một thân ảnh cực kỳ mờ nhạt không ngừng bị rút ra khỏi thân thể, sau đó lập tức lại bị một cỗ lực lượng khác hút vào trong cơ thể...

- Không cần uống phí khí lực nữa!

Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt nhìn Phong Tương, hồ hững nói:

- Phong thể của Phong tộc cũng không phải là vô địch. Bất kể các người biến hóa như thế nào, linh hồn vẫn là nhân loại, điều này là không thể thay đổi... Bốn cây đinh thần thức này đã găm vào linh hồn của người, người không có cách nào thoát khỏi đâu.

Phong Tương nghe vậy liền hoàn toàn từ bỏ phản kháng...

- Phong Tộc rốt cuộc đang làm gì? Vì sao lại vây công Tuyết Vực? Các người rốt cuộc muốn làm gì?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng hỏi.

- Khục khục... Người đừng hòng moi được điều gì từ miệng ta! Rơi vào tay người, chỉ có thể coi như là số mệnh của ta... Không nghĩ tới người đã đạt đến cảnh giới linh hồn ngưng tụ như thực chất, càng tiến thêm một bước nhìn thấu được bản nguyên của Phong tộc ta!

Phong Tương ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười tà dị...

Một loại cảm giác cổ quái dâng lên trong lòng, Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn có thể cảm giác được, nụ cười lộ ra trên mặt Phong Tương chính là phát ra từ nội tâm. Ở thời khắc này, trên mặt Phong Tương có thể xuất hiện bất cứ thần sắc gì, nhưng duy nhất không nên xuất hiện chính là loại thần sắc vui vẻ phát ra từ nội tâm ...

- Ha ha... Bất cứ kẻ nào đối kháng với Phong Tộc đều phải chết. Kiếm Thần, người chuẩn bị trải qua nửa đời sau trong thống khổ đi! Địch nhân của Phong tộc chúng ta chưa bao giờ có kết quả tốt.

Một đạo ý thức ba động tràn vào trong đầu, Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Phong Tương:

- Người nói cái gì?

Phong Tương chợt thu lại nụ cười, vẻ mặt có chút cứng đờ nói:

- Người nói cái gì à? Ta chưa nói cái gì cả.

“Không đúng!” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ giết mình, nghĩ đi nghĩ lại, ẩn ước cảm thấy có một số thứ đã bị mình bỏ qua.

Trong đầu nhanh chóng lục lại một lần, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm thấy có chút vấn đề: “Phong Tương một đường đuổi giết, vì sao đến tận nơi này, cách Tuyết vực mấy ngàn dặm vẫn không đắc thủ? Phong Tộc dường như đến là vì nữ tử nằm trên giường băng trong một không gian khác phía trên Băng điện, mà nữ tử đó lại có quan hệ rất mật thiết với Chiến Đế. Không lâu trước đây, Chiến tộc khai chiến cùng Phong tộc, Phong tộc đã thoái lui. Lẽ nào...”

“Phong tộc muốn dùng nữ tử kia để uy hiếp Chiến Đế?” Phong Vân Vô Kỵ càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Ở nơi đó hẳn đã “nhìn” thấy được một nhân vật cường đại, vực chủ Tuyết vực chính là đã chết trong tay y, nhưng thực lực của Phong Tương căn bản không thể nào so sánh cùng với nhân vật cường đại kia. Việc trọng yếu như vậy, lẽ ra y phải tự mình xuất thủ, cơ sao lại giao cho thuộc hạ đi làm?”

- Một cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết, kế hoạch của các người là gì?

- Người nói cái gì? Ta không hiểu.

Phong Tương mĩa mai nói.

- Vậy thì không cần mở miệng nữa!

Phong Vân Vô Kỵ điềm nhiên nói. Trong ánh mắt hoảng hốt của Phong Tương, thần thức khổng lồ toàn lực cường hành xâm nhập vào trong đầu hắn, vận dụng phương thức thô bạo nhất, lục soát trong ký ức của hắn một phen.

“Xuýt!”

Sau cuộc “khám xét” này, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi hít vào một hơi lạnh, đồng thời một sự giận dữ từ trong cơ thể trào lên ...

“Ầm!”

Ngọn núi trước mặt, kể cả Phong Tương và núi non xung quanh bỗng nhiên nổ tung liên miên không dứt...

Gần như sau khi Phong Vân Vô Kỵ rời khỏi không lâu, nữ tử vẫn luôn nằm im không nhúc nhích trong lòng Ngạo Hàn Yên, chỉ có một kiện y bào che đầy thân thể, bỗng nhiên mở đôi mắt xinh đẹp ra, khoe miệng hiện lên một nụ cười...

- Hi hi!

Một tiếng cười khê vang lên. Ngạo Hàn Yên đột nhiên cảm thấy trong tay chợt nhẹ bẫng, tấm áo choàng màu hồng nhạt từ trên tay rũ xuống, đồng thời một cổ hàn ý lạnh thấu xương từ bên dưới cổ thấu qua...

- To gan!

Một tiếng quát lớn vang lên, giữa hư không xuất hiện một khe nứt. Phía trước cách xa chỗ khe nứt này xuất hiện, một cỗ lực lượng khổng lồ như dời non lấp biển quét tới trước người Ngạo Hàn Yên...

- A!

Tiếng một kinh hô của nữ tử vang lên, sau đó Ngạo Hàn Yên chỉ cảm thấy trước người một mảng huyết sắc, trong lòng, một vật mang theo hàn khí rơi ra, chỉ bay ra vài thước, liền bị một hộp sắt tiếp lấy, sau đó biến mất giữa hư không...

Gần như cùng thời gian, một lá cờ màu trắng lớn bằng bàn tay phất không bay ra, tà tà cắm lên đỉnh Kiếm các. Lá cờ mở ra, trên mặt có thêu một chữ “Phong”...

Kiếm vực yên bình bỗng nhiên nổi gió...

371. Chương 371: Kiểm Vực Lại Biến Mất Lân Nữa (phần 1)

Vào thời kỳ rất lâu trước kia, chính là ngay sau cuộc chiến Thần Ma, nhân loại tổn thất vô cùng nặng nề, một số người có mưu trí đã đề nghị để cho những anh hùng nhân loại có võ công cao tuyệt và thiên tư ngút trời kết đôi nam nữ với nhau, sau đó thai nghén ra thế hệ ưu tú tiếp theo.

Có cha mẹ ưu tú nhất, con cái nhất định sẽ có thiên phú kinh người, tu luyện võ công chắc cũng không kém thế hệ trước.

Nhưng vào lúc ban đầu của thời kỳ đó, nhân loại chỉ miệt mài theo đuổi lực lượng cường đại nhất, mà người Thái Cổ lại có được sinh mệnh lâu dài, trong sinh mệnh dài đằng đẵng ấy, những thứ tình dục nguyên thủy nhất lại gần như đã hoàn toàn quên lãng. Một đời sở hữu sức mạnh cường hoành nhất, nhưng lại rất kém trên phương diện tình dục, gần như không thông hiểu chuyện quan hệ nam nữ.

Thánh Điện vừa mới thành lập đã tiếp nhận công việc đầu tiên, vì đám anh hùng Thái Cổ không hiểu chuyện nam nữ, hơn nữa còn không quen biết nhau mà đứng ra chỉ định phối ngẫu... Đây là một loại sách lược nhằm gia tăng số lượng nhân tộc.

Rất nhiều cường giả Thái Cổ không quen biết nhau, rốt cuộc cũng tìm được phối ngẫu cho mình, dù rằng giữa hai người không hề có tình cảm. Đây là loại sách lược sinh sôi chủng tộc một cách nguyên thủy nhất, không hề liên quan đến tình cảm.

Trong khi Thánh Điện thực hiện sách lược này, có một việc đã chấn động cả Thái Cổ, tạo thành ảnh hưởng cực lớn, đó chính là:

Thánh Điện đã chỉ định hôn phối giữa em trai của Phong Thần là Phong Tôn và thị tỳ bên cạnh phi tử của Chiến Đế, nhưng lại bị cự tuyệt thẳng thừng.

Chiến Phi đã chết trong cuộc chiến Thần Ma, nhưng Chiến Đế vẫn giữ một tia hi vọng, hi vọng tìm được phương pháp phục sinh cho nàng. Mà người trung thành thực hiện sách lược này chính là thị tỳ của Chiến Phi, cũng chính là vực chủ của Tuyệt Vực ngày nay. Không bao nhiêu người biết, mục đích ban đầu khi lập nên Tuyệt Vực chính là vì thị tỳ của Chiến Phi muốn phục sinh chủ nhân của nàng.

Loại cự tuyệt này, đối với thanh danh của Thánh Điện chính là một loại đả kích. Có thể nói, chính bởi vì việc này mà sách lược sinh sôi tộc nhân của Thánh Điện có nguy cơ tan vỡ.

Về phần nguyên nhân cự tuyệt của vực chủ Tuyệt Vực, có rất nhiều ý kiến, nhưng lưu truyền nhiều nhất chính là: nàng cho rằng Phong Thần và em trai là Phong Tôn là hai người hoàn toàn khác biệt, không thể so sánh với nhau. Phong Thần có thể là đại anh hùng của Phong tộc và cả nhân tộc, nhưng Phong Tôn thì không.

Phong Tôn và vực chủ Tuyệt Vực kết thành hận thù từ đó... Những chuyện này đều xảy ra rất lâu trước kia, chân chính biết được cũng chỉ có vài người.

.....

Vực chủ Tuyệt Vực đã tính trước một bước, trước khi sự việc xảy ra đã dùng kế thay mạo đổi đào đối với người mà Chiến Đế bình sinh yêu thương nhất là Chiến Phi, thông qua mật đạo giao cho đệ tử thân cận nhất là Ngạo Hàn Yên mang tới Đạo Vực, hy vọng có thể giao tận tay Chiến Đế.

Thế nhưng, Phong Tôn lần này xuất thủ chính là quyết tâm phải thắng, sao có thể để vực chủ Tuyệt Vực thành công dễ dàng như vậy? Quả là đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Kết quả là bị Phong Tôn lợi dụng ngược lại, dùng quan hệ giữa Ngạo Hàn Yên và Phong Vân Vô Kỵ để dụ hấn đến Tuyệt vực, còn một nhóm khác thì lại toàn lực tấn công Kiểm vực trong khi không có vực chủ trấn tọa

Đây là một lần chính thức khiêu chiến, cũng là một lần chiến tranh...

Ngay khoảnh khắc dưới cổ Ngạo Hàn Yên phun máu, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bị một sự phẫn nộ và lo lắng tràn ngập trong lòng, tay phải liền hung hãn xuất thủ, một cổ kinh khí vô hình mang theo lực lượng thần thức khổng lồ đánh vào hư không. Một giọng nữ kêu thảm thiết vang lên, giữa hư không, một thân

ảnh nhỏ nhẩn rơi xuống, nặng nề ngã trên mặt đất. Nữ tử kia mặc một bộ y phục màu trắng, hay tay chống xuống đất, hung hăng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, nghiêng răng hừ khẽ một tiếng, sau đó hóa thành gió bay mất...

Phong Vân Vô Kỵ đang muốn xuất thủ bắt lấy nữ tử kia, thân thể Ngạo Hàn Yên bỗng ngã xuống. Hắn đành phải nửa đường quay lại, ôm lấy eo lưng mềm mại của nàng, tay trái nhanh chóng khám xét dưới cằm...

Vào giây phút cuối cùng, nữ tử Phong tộc kia có lẽ vì Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên xuất hiện, hoặc do là bản thân rất e dè Phong Vân Vô Kỵ, cho nên lúc xuống tay đã xuất hiện sai sót. Theo sự phân phó của Phong Tôn trước đó, hắn muốn cho Tuyết Vực hoàn toàn bị diệt, nhưng Ngạo Hàn Yên lại may mắn còn sống...

Mặc dù nàng vẫn còn sống, nhưng cũng đã cách cái chết không xa. Phong Ma quyết mà nữ tử Phong tộc kia tu luyện cực kỳ âm nhu quỷ dị, phong ma khí đã lan ra khắp kinh mạch trong người Ngạo Hàn Yên, nếu như Phong Vân Vô Kỵ không thể hoàn toàn nắm rõ, vậy thì Ngạo Hàn Yên chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ...

- Ngạo Hàn Yên, để ta mang đi....

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, nói với một đám nữ tử Tuyết Vực đang bị biến cố này làm cho ngây ngốc, trong giọng nói toát ra một ý chí không thể kháng cự. Sau một khắc, hắn đã mang theo Ngạo Hàn Yên biến mất vào trong gió tuyết...

Dưới bầu trời âm u, một đám nữ tử sống sót sau tai nạn đứng ngây ngốc giữa đại địa mệnh mông, không hề nhúc nhích...

Có thể đối phó không có nghĩa là có thể giải quyết.

Thần thức khổng lồ của Phong Vân Vô Kỵ cơ hồ đã trở thành khắc tinh của Phong tộc. Với Phong tộc mà nói, quá trình dừng lại phong thể thống khổ không gì sánh được, không có thần thức cường đại thì tuyệt đối không thể làm được, cho nên những công kích thần thức bình thường căn bản khó tạo thành thương tổn gì đối với bọn họ.

Thế nhưng thần thức của Phong Vân Vô Kỵ thì đã không thể dùng tri thức bình thường để luận đàm. Chỉ đơn giản nói về cường độ thần thức, sợ rằng phóng mất cả Thái Cổ, hiện nay người có cường độ thần thức cao hơn hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ngay như thần thức của Chiến Đế hiện giờ cũng không cường đại bằng.

Nếu không có trói buộc của nhục thể, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn phóng ra, có lẽ sẽ có thể hủy diệt tuyệt đại đa số cao thủ đứng đầu hiện nay.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn không biết, do lần trước hắn đã dùng thần thức hủy diệt gần một ngàn Phong tộc, cho nên toàn bộ Phong tộc đã cực kỳ kiêng kỵ đối với hắn.

Nhưng đồng thời, hành động đáp trả cũng phi thường kịch liệt...

Phong Tôn dốc một nửa lực lượng của Phong tộc tấn công Kiếm vực... đây chính là một tin tức mà Phong Vân Vô Kỵ dò xét được từ trong đầu Phong Tương.

Dựa theo thời gian mà tính, Phong tộc đã tấn công Kiếm vực được một đoạn thời gian. Phong Tôn tính toán rất cẩn kẽ, một nửa tấn công Tuyết vực, cướp đoạt người quan trọng nhất của Chiến Đế là Chiến Phi, hồng để uy hiếp Chiến tộc hàng phục, còn một nửa kia lại do đại tướng quân của Phong tộc là Phong Lang thân chinh thống lĩnh, một khi nhận được tin tức sẽ đồng loạt tấn công.

“Nhất định phải gắng gượng nhé!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng kêu lên, ôm chặt lấy Ngạo Hàn Yên, thân thể nhanh chóng hóa thành ngàn vạn điểm sáng tiêu tán vào hư không...

Chỉ trong khoảnh khắc, nhưng trong đầu hắn lại giống như đã trải qua ngàn vạn năm...

Sau khi những đường nét không gian trôi qua cực nhanh dừng lại, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng cũng hiện ra tại Kiếm các. Từng trận gió đêm từ phương xa ào ào thổi đến. Trong đêm tối, Kiếm vực khắp nơi đều bốc lên những ngọn lửa chi chít như sao trên trời, khói mù nồng đậm bốc thẳng lên trong tiếng nổ lộp độp.

Trên bầu trời Kiếm vực, mây khói tụ lại trở nên càng dày đặc. Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc làm nổi bật, từng chiến sĩ Kiếm các ngã quỵ trên mặt đất, trên chiến giáp thấm ra từng mảng máu đỏ thẫm, trên mặt đầy dấu vết bị khói lửa hun qua, từng tiếng rên rỉ đau đớn hòa vào nhau trong đêm tối...

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn lạnh lẽo. Hắn xuất hiện vô cùng đột ngột, cho nên vẫn chưa có người nào phát hiện ra được. Kiếm vực, chính là đang tiến hành công tác thu dọn sau chiến tranh...

Tại nơi ánh lửa kịch liệt nhất, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một loạt hoàng kim giáp sĩ lặng lẽ nằm trên mặt đất, trên người bọn họ phủ một tầng lụa trắng mỏng manh... đây là nghi thức truy điệu các chiến sĩ tử trận ở vị diện trước khi phi thăng.

Từng bóng người qua lại trong ánh lửa, không ngừng đưa thi hài những chiến sĩ tử trận đến đây. Xung quanh đám chiến sĩ tử trận, từng hàng chiến sĩ quỳ phục xuống đất, trên trán thắt khăn đen ai điều.

Đôi tay của Phong Vân Vô Kỵ đang ôm Ngạo Hàn Yên không ngừng run rẩy, thân thể dưới lớp y bào cũng khẽ run theo...

- Aaa...

Một tiếng thét tràn ngập phần nộ từ đỉnh Kiếm các vút lên tận trời. Từng mảng lớn mây đen bị cổ sóng âm này xé toang, lộ ra một khoảng không như đá xanh treo trên bầu trời. Ánh trắng từ trên mây đen chiếu xuống, phủ lên mặt bên của đỉnh Kiếm một vầng sáng màu vàng

Trong đêm tối, từng ánh mắt đều hướng về nam tử áo trắng y phục tung bay trên đỉnh Kiếm các...

Một tin tức đã lan truyền khắp cả Thái Cổ: đệ nhị cao thủ của Phong tộc là Phong Thần, thống lĩnh gần như toàn bộ Phong tộc tấn công Kiếm vực, khiến cho Kiếm vực tổn thất nặng nề. Vào thời khắc cuối cùng, Độc Cô Vô Thương đã dùng công pháp “vô cực chi đạo” tự mình nghĩ ra, khiến cho Phong tộc kinh sợ thối lui. Độc Cô Vô Thương vì cường hành dùng lực lượng vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được, cho nên đã bị trọng thương.

.....

Sau khi Thái Huyền nhận được tin tức, đã dẫn hơn hai ngàn đại ma đầu quay về. Phong Vân Vô Kỵ tiếp kiến Thái Huyền trong Kiếm các.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi không cần phải ra ngoài nữa!

Thái Huyền vừa mới bước vào bên trong, lập tức nghe thấy một giọng nói âm lãnh từ phía trên vọng xuống.

- A?

Thái Huyền cả kinh, có chút mê hoặc ngẩng đầu lên.

Trên đỉnh Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ đặt hai tay lên đầu gối, ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ tọa, quang ảnh đồng thời chiếu rọi lên khuôn mặt hắn, không ngừng biến ảo.

“Kịch!”

Một tiếng vang nhỏ, trong ánh mắt kinh ngạc của Thái Huyền, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên đứng dậy, lướt nhanh qua bên người hắn. Tại khoảnh khắc lướt qua, Thái Huyền nhìn thấy trên khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn là một phiến lạnh lùng. Một cảm giác xa lạ dâng lên trong lòng, Thái Huyền đột nhiên cảm giác được, người sư đệ trước mắt bỗng trở nên xa cách hơn rất nhiều...

372. Chương 371: Kiếm Vực Lại Biến Mất Lần Nữa (phần 2)

Thông kê sau đó: Phong tộc đánh lén Kiếm vực, Hoàng Kim giáp sĩ của Kiếm vực tử trận năm vạn, đó còn là dưới tình huống Hoàng Kim giáp sĩ đã tu luyện hoàng kim chiến quyết, thực lực cực kỳ cường hãn.

Khi tất cả mọi người đều dự đoán Kiếm vực sẽ khởi binh quy mô đánh một trận với Phong tộc, thì Kiếm vực lại hoàn toàn yên tĩnh. Cùng lúc đó, Chiến tộc cũng bảo trì yên lặng. Quan hệ giữa Tuyệt vực cùng

Chiến tộc, đoạn tình cảm bi ai giữa Chiến Đế và Chiến Phi cũng dần dần được phơi bày. Ác danh của Phong tộc tại Thái Cổ đã lên đến tột đỉnh...

Không lâu sau đó, Kiếm Thần đem bộ “trúc cơ tâm pháp” đã mang đến cho tất cả võ giả một khởi đầu mới lưu truyền khắp cả Thái Cổ, không có bất cứ cái giá nào, tất cả đều là miễn phí.

Phần “trúc cơ tâm pháp” này nhanh chóng được lan truyền ra. Toàn bộ Thái Cổ, chỉ cần là người đều hiểu rõ một bộ trúc cơ tâm pháp tâm pháp như vậy có ý nghĩa như thế nào.

Cho dù thừa nhận hay không thừa nhận, trong tối hay ngoài sáng, mỗi thế lực đều lặng lẽ thu bộ trúc cơ tâm pháp này vào trong tay...

Đồng thời khi bộ trúc cơ tâm pháp này lưu truyền ra ngoài, Kiếm vực lại có một hành động khác, nhưng không thu hút sự chú ý của bao nhiêu người.

Phong Vân Vô Kỵ đích thân thống lĩnh cao thủ Kiếm vực, xuất phát từ Kiếm vực, quét ngang toàn bộ Thái Cổ. Trong tay hắn nắm giữ một bản danh sách rất dài, trong danh sách đều là đại ma đầu có đến hàng ngàn vạn năm tại Thái Cổ. Hễ là đại ma đầu có tên danh sách này thì chỉ có hai lựa chọn: thần phục, hoặc là chết.

Kiếm Thần đã triển hiện ra thực lực cường hoành của hắn trước toàn bộ Thái Cổ. Bất kể đại ma đầu nổi danh thế nào, khi đứng trước Phong Vân Vô Kỵ, ngay cả khả năng xuất thủ cũng không có, từng tên quỷ phục trước người hắn. Đối mặt với lực lượng thần thức mệnh mông như sao trời của Phong Vân Vô Kỵ, đám ma đầu này nhỏ bé như một giọt nước trong hồ.

Nhờ vào tác dụng của phần trúc cơ tâm pháp đó, các đại thế lực đều mắt nhắm mắt mở. Dù sao, Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ thu phục một đám ma đầu, cộng lại cũng chỉ khoảng năm vạn, không tạo thành cái gì to tát cả.

Sau đó không lâu, một đội ngũ toàn thân mặc y phục đen tuyền, nhân số khoảng ba ngàn tiến vào Kiếm vực. Lực lượng thần bí kia cuối cùng đã thực hiện lời hứa.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc khó hiểu. Kiếm Thần từ trước đến nay đều nổi danh vì sự kiên cường, nhưng từ sau khi bị Phong tộc đánh lén, Kiếm vực lại bảo trì sự yên tĩnh hiếm có, chuyện này khiến cho người khác rất khó hiểu. Nhưng vào lúc này, cao tầng của Kiếm vực do Phong Vân Vô Kỵ cầm đầu, không hề có dấu hiệu báo trước đã triển khai tấn công vào lãnh địa của Phong tộc tại cực tây. Trong khoảng thời gian ngắn, Kiếm vực đã đánh hạ được một vùng rộng lớn, sau đó lại đột nhiên biến mất, không hề có bất cứ hành động gì tiếp theo...

Ba ngày sau, Phong Tôn thống lĩnh đại quân Phong tộc tiến về Kiếm vực, thế nhưng...

Đứng dưới Kiếm các nguy nga, trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ mê hoặc. Toàn bộ Kiếm vực đều trống trơn, không có một bóng người nào, mấy trăm vạn đệ tử của Kiếm vực đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Không ai biết người của Kiếm vực đã đi về nơi đâu...

“Ầm!”s

Phong Tôn thân mặc áo trắng, dưới cầm phát phơ ba chòm râu đen giận dữ xuất thủ phá tan cả tòa Kiếm các, bụi mù cuồn cuộn bốc lên cao mấy vạn trượng...

oOo

Dung nham, lửa cháy, khói độc, những con thần lằn lửa khắp nơi ẩn hiện, khe nứt không gian không ngừng sinh diệt giữa hư không, cùng với những cơn lốc không gian đột nhiên xuất hiện, còn có những phiến hư vô... tất cả đã cấu thành một phiến không gian cực kỳ không ổn định.

Không chỉ có kết cấu không ổn định, cái không gian này còn cực kỳ nhỏ hẹp, so với những không gian khác, khác biệt giống như là một mảnh móng tay so với một trái banh.

Tựa như một cơn lốc không gian nguy hiểm nhất thường có trong vũ trụ quang lâm, xen lẫn ở giữa là nhiều vết nứt không gian, cho dù là một ác ma cường đại cũng không nguyện ý đi vào nơi đó.

Nhưng mà ở đây, lại tồn tại những thứ cực độ điên cuồng thuộc loại nhất nhĩ trong tất cả vị diện vũ trụ. Tại phiên không gian nóng rực này, cho dù là ác ma sở hữu thân thể chân ma cũng không dám tới quá gần. Còn khói độc ngập tràn trong không trung, đủ để khiến cho bất kỳ động vật gì hít vào đều phải tử vong.

Trong dòng nham tương nóng bỏng chảy xuôi giữa hư vô và trong vị diện, vô số những con thần lần lửa dài cả thước di chuyển bên trong, biến hóa khôn lường. Những vị diện số lượng kinh người này có chứa rất nhiều những động vật to lớn, cá tính hung hãn, cùng với nhục thể đáng sợ đủ để nghiền nát bất cứ thứ gì, quần khởi mà phân chia...

Giữa những khe nứt không gian không ngừng sinh diệt, một khe nứt đột nhiên kéo dài cao lên đến mấy trượng, hơn nữa còn không ngừng phình ra, trong chớp mắt đã mở rộng ra xung quanh mấy trượng. Trong khe nứt đó, bóng người dày đặc tràn ra, rải rác trong không gian. Trong số những bóng người cuộn cuộn không ngừng, một gã nam tử sắc mặt lạnh lùng, y phục tung bay, chân phải từ không trung từ từ hạ xuống.

Từ dưới chân hắn, một vòng quang ảnh hình cung không ngừng lan rộng ra bốn phía. Gần như cùng lúc đám người xa lạ đột nhiên xông vào phiên không gian này, trong dòng nham tương nóng chảy cuộn cuộn, những con thần lần lửa dày đặc dài cả thước phun ra lưỡi lửa, cả người mang theo hỏa diễm nóng rực nhất trong vũ trụ bỗng trời lên khỏi dòng nham thạch, nối đuôi nhau xếp thành vòng tròn. Ngay phía trên vòng tròn đó chính là đám người xa lạ vừa xông tới...

Từng tiếng kêu lãnh lóe từ phía dưới vang lên, sau một khắc, có đến hàng vạn con thần lần lửa từ trong nham thạch vọt lên, như tia chớp lao về phía những bóng người giữa không trung. Tại khoảnh khắc thoát ra khỏi nham thạch, khói độc cuộn cuộn phun ra từ lân phiến đỏ rực trên người chúng...

Gã nam tử dẫn đầu hồ hững nhìn xuống, dưới chân khẽ nhún một cái, vòng ánh sáng hình cung liền nhanh chóng bao phủ một khoảng không gian lớn. Đám thần lần lửa kia bay tới giữa chừng thì giống như húc phải một bức tường vô hình, khựng lại giữa không trung, sau đó kêu lên. Từng con bị một lực lượng vô hình nặng nề ép quay trở lại, tạo nên từng vòng sóng gợn đan xen vào nhau trong dòng nham thạch.

Sau một khắc, thần thức khổng lồ của Phong Vân Vô Kỵ phá thể xuất ra, phóng từng mũi dùi nhọn vào trong đầu những con thần lần lửa đang nối đuôi nhau trong dung nham nóng bỏng. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã hoàn toàn khống chế loại thần lần lửa số lượng khổng lồ do vị diện bản nguyên sinh ra này.

- Chính là ở đây. Về sau các ngươi hãy tu luyện ở nơi này, khi nào nhục thân các ngươi có thể ngâm trong loại nham thạch nóng bỏng nhất trong tất cả vị diện mới thôi!

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại nói với đám Hoàng Kim giáp sĩ.

- Vâng thưa chủ công!

Hoàng Kim chiến quyết cần phải dưới điều kiện cực nhiệt và cực hàn mới có thể tu luyện đến đại thừa. Điều kiện ở Tuyệt vực là cực hàn, nhưng vẫn chưa đủ thỏa mãn yêu cầu đối với Hoàng Kim chiến quyết. Về phần nơi cực nhiệt, dung nham bình nguyên đã không thể so sánh cùng với cái không gian tồn tại giữa khe hở vị diện không biết khi nào thì sẽ hoàn toàn hủy diệt này.

Lần trước đối địch với Phong tộc, nếu không phải Độc Cô Vô Thương cường hành thôi động vô cực kiếm đạo, bảo vệ toàn bộ Kiếm vực, khiến cho đám Phong Thần chấn kinh, thêm nữa Phong Vân Vô Kỵ xem như là quay về kịp thời, sợ rằng tổn thất không chỉ có như vậy.

So với mấy chủng tộc cổ xưa, Hoàng Kim giáp sĩ vẫn là quá yếu.

Cái vị diện tàn khốc chí dương chí nhiệt này là khi linh hồn Phong Vân Vô Kỵ rơi vào tình trạng cực độ thống khổ, đã nhìn xuyên qua vô số vị diện mà vô tình phát hiện ra.

Tất cả Hoàng Kim giáp sĩ đều được Phong Vân Vô Kỵ an bài tới vị diện này. Chỉ cần tìm được một vị diện cực âm cực hàn nữa, Hoàng Kim chiến quyết của Hoàng Kim giáp sĩ sẽ có thể đạt đến đại thừa, đến lúc đó thì ngay cả cao thủ Thần cấp cũng không dễ dàng giết chết được bọn họ.

Mỗi Hoàng Kim giáp sĩ đều tản ra trong hư không, ngay phía trên vòng quang ảnh kia, đặt ngang hoàng kim trường kích trước ngực, khoan chân ngồi xuống.

Một bóng đen từ trong tay áo của Phong Vân Vô Kỵ bay ra, chính là Đệ Ngũ Kiếm Đám. Hắn phát tay phải một cái, khởi điểm của lĩnh vực dùng để áp chế sóng nhiệt và khói độc dưới chân liền chuyển sang cho Đệ Ngũ Kiếm Đám.

Đồng thời, Phong Vân Vô Kỵ cũng nhắm mắt khoanh chân lại, năm đoàn quang ảnh do Vô Hận Tiểu Thiên địa cảnh giới đại thừa biến hóa thành từ trong cơ thể bay ra, hóa thành năm bóng người phân bố đều đặn tại năm phía. Sau mười lần biến hóa, chúng đã gắn liền với kết cấu không gian, cùng thủ hộ cho đám Hoàng Kim giáp sĩ đang tĩnh tu tại nơi này.

Tại một không gian lân cận khác, cũng là một không gian cực nhiệt, mặc dù không thể so với không gian

- ...ở đâu...

Khu vực ven đó, vô số bóng người trong bóng tối tràn lên, đó là lực lượng của các phương thể lực, bao gồm một đám cao thủ đỉnh cấp ẩn tu, bởi vì sự xuất thế của Viêm Ma mà tụ họp cùng nhau, chuẩn bị tiêu diệt con súc sinh này.

Tiếng gào thét mà Viêm Ma giữa hư không phát ra nghe vô cùng bi thương, con dã thú này giống như đang kêu gọi thứ gì, không ai biết được cỗ máy giết chóc này rồi cuộc là phát ra cái gì trong miệng.

“Vù!”

Bên ngoài những dãy núi cháy sém kia, một lá cờ từ trong bóng tối xé gió bay ra. Gần như đồng thời, từng trận hò hét ầm ầm như thủy triều dậy lên, rung động toàn bộ bầu trời đêm...

- Giết!

Trong đêm đen, từng bóng người bay vọt lên, dày đặc như châu chấu, từ bốn phương tám hướng lao về phía ánh lửa hùng hực lóa mắt giữa không trung. Người đang ở trên không, từng đạo kinh khí hùng hậu và bá đạo đủ loại màu sắc như những dải lụa đánh thẳng về phía trung tâm quả cầu lửa khổng lồ kia...

“Ầm!”

Có đến cả vạn công kích đánh vào trong hỏa cầu. Sau khi Viêm Ma xuất thế, đây là lần tấn công có quy mô lớn nhất mà chúng nhân phát động. Toàn bộ hỏa cầu, khắp các phương vị đều chịu công kích, nhưng sau khi các loại công kích đánh vào, toàn bộ đều giống như trâu đất xuống biển, không có một chút rung động nào.

“Xuýt!”

Trong hư không vang lên thanh âm hít vào khí lạnh của chúng nhân. Đông đảo cao thủ vốn đang gào thét lao về phía Viêm Ma đều đồng loạt dừng bước, lơ lửng trong không trung, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía quả cầu lửa khổng lồ đang đang hùng hực bốc cháy giữa không trung như mặt trời giáng lâm.

“Sao lại như vậy? Thái Cổ ma viên trưởng thành cũng không thể nào không có một chút phản ứng, đây chính là công kích của cao thủ Thần cấp cơ mà!”

.....

Mọi người còn đang ngây ngốc giữa không trung, đột nhiên từ trung tâm hỏa cầu, một cỗ khí tức điên cuồng bạo ngược của mãnh thú, cực độ nguy hiểm từ yếu dần mạnh lên, như một cơn bão cuốn sạch cả vạn dặm không gian. Linh hồn của tất cả mọi người đều bị cỗ ý chí điên cuồng này chấn nhiếp.

- Không hay, mau lui lại!

Trong bóng tối, có người cảm giác được sự nguy hiểm cực độ này, vội vã hô lên.

.....

Rất nhiều người nghe vậy liền nhanh chóng lui lại, nhưng phần đông vẫn còn ngơ ngác không biết làm sao, không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Ngay lúc này, từ phía trên, một luồng sóng nhiệt ào ạt cuốn đến. Mọi người vô ý thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy một mảng chói mắt, còn chưa kịp phản ứng, trong đầu đã tràn ngập đau đớn, sau đó không còn biết gì nữa...

“Bụp!”

.....

“Bụp!”

.....

Đám người may mắn sống sót nhờ phản ứng nhanh, chỉ biết trơ mắt nhìn những bóng người xung quanh đang lơ lửng giữa hư không bị hỏa diễm hùng hực nuốt, hóa thành từng thi thể cháy sém, trong nháy mắt liền nổ tung giữa không trung, hóa thành một chùm tro đen theo gió phiêu dăng. Từng người rồi lại từng

người, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng tiếng nổ vang lên liên miên không ngớt, chung quanh quả cầu lửa đột nhiên phình lên mấy ngàn trượng bay lên một chùm tro đen dày đặc...

“Grào!”

Từ trung tâm ánh lửa, theo một tiếng gầm rung trời, một quái vật to lớn hình người từ trong hỏa cầu bay vọt lên, như tia chớp lượn quanh một vòng. Những nơi đi qua, những cao thủ đến gần phạm vi trăm trượng đều kêu lên thảm thiết, bạo thể mà chết, không một ai may mắn thoát khỏi. Nơi Viêm Ma đi qua, cả một mảng lớn không khí bốc cháy hừng hực, đối mặt với nhiệt độ vượt quá cực hạn này, không ai có thể kháng cự được. Trong đám người ở đây, không thiếu những cao thủ tu luyện khí tức chí dương chí cương, nhưng ngay cả bọn họ, chỉ cần đến gần phạm vi trăm trượng của biển lửa kia, cũng không thể may mắn thoát được...

Từng tầng tro bụi từ không trung rơi xuống, rải trên mặt đất càng ngày càng dày, khói xanh bốc thẳng lên tận trời, khắp nơi là ánh lửa. Trong gió đêm, tiếng lửa cháy lép lép không ngừng bên tai. Khi tắt cả ngừng lại, hỏa diễm giữa không trung vẫn còn đang bốc cháy, nhưng Viêm Ma thì đã rít dài một tiếng chẳng biết đi đâu...

Trong trời đêm, một luồng ánh sáng như sao chổi từ sâu trong bầu trời xẹt qua, rất nhanh gấp lại giữa không trung, sau đó lao về phía ánh lửa sang nơi. Luồng ánh sáng kia dùng tốc độ siêu việt cực hạn không ngừng tiếp cận...

Bóng người chợt lóe lên, giữa phiến hoang sơn này đột nhiên xuất hiện một gã nam tử áo trắng sắc mặt lạnh lùng, chính là Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ vừa xuyên qua không gian mà đến...

Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng đứng giữa trời đêm, âm thầm đánh giá biển lửa hình cầu bên dưới. Từ không trung quan sát xuống, trong phiến tối tăm này giống như có một con rồng lửa khổng lồ đang chiếm giữ...

Gió đêm nổi dậy, trong hư không tràn ngập một cỗ ý thức ba động cường liệt, có căm hận, có phẫn nộ, có kinh hoàng, có bạo ngược...

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, trong luồng không khí cuộn cuộn xung quanh, một cỗ ý thức ba động như cá voi hút nước chui vào trong đầu hắn.

Một vài hình ảnh lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, hắn trông thấy bóng người dày đặc trong bóng tối, hiển nhiên nơi này vốn có rất nhiều người tụ tập. Song bất luận là loại ý thức ba động gì, từ góc độ của bọn họ, Phong Vân Vô Kỵ chỉ có thể nhìn thấy một quả cầu lửa khổng lồ giữa không trung, như mặt trời hạ xuống nhân gian, khắp nơi đều là hoa lửa chói mắt, nhưng hắn lại không cách nào biết được đoàn hỏa diễm dày đặc này rốt cuộc là cái gì.

Phong Vân Vô Kỵ dùng một loại ánh mắt gần như lãnh khốc quan sát tất cả những thứ phát sinh trong đầu: những người này bị một vật gì đó đuổi theo, không ai quay đầu lại, cho dù có quay đầu lại thì cũng chỉ nhìn thấy một phiến đỏ rực, cho nên bọn họ đều tràn ngập hoảng sợ, ra sức chạy đi...

“Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn con rồng lửa đang dần lụi tàn dưới. Một loại dự cảm dâng lên trong lòng, hắn mơ hồ cảm giác thấy trong khoảng thời gian mà mình biến mất, Thái Cổ đã xảy ra một số biến hóa kinh thiên động địa, còn lớn hơn nhiều so với chuyện Phong tộc...

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lễ nào Thái Cổ này còn chưa đủ loạn hay sao? Tình hình bên phía Ma tộc còn chưa biết tiến triển thế nào, bên này... đã rơi vào nội loạn...” Phong Vân Vô Kỵ đứng giữa hư không nghênh đón gió đêm, một thân y bào tung bay phấp phật, cặp mắt như hai ngôi sao sáng, thay thế cho sự đau buồn và tang thương là một loại cảm giác khẩn trương cường liệt bao phủ tâm thần hắn ...

“Có lẽ Thánh điện nói đúng. Dưới tiền đề sinh tồn của chủng tộc, nhất định phải trả giá...”

.....

“Rốp rốp rốp!”

Trong đêm đen, một tràng âm thanh xương cốt rung chuyển vang lên. Bên dưới lớp y bào rộng thùng thình, Phong Vân Vô Kỵ xiết chặt nắm tay, khớp xương gần như trắng bệch...

oOo

Viêm Ma gây nghiệt giết chóc tại Thái Cổ, đó đã là chuyện rất lâu về trước, lúc đó bốn vực còn chưa tồn tại, rất nhiều người cũng không hiểu rõ tình huống cụ thể của đoạn lịch sử này, nhưng đều có nghe nói tới.

Hỏa Mị xuất thế, đất cần ngàn dặm, Viêm Ma xuất thế, họa ấy càng loạn. Nơi Viêm Ma đi qua, lửa lớn mười ngày không tắt.

Nghe thấy Viêm Ma xuất thế, rất nhiều nhân sĩ có nhiệt huyết muốn ngăn cản hung thú này, song chỉ là mất mạng vô ích. Có một số thứ không tận mắt nhìn thấy thì vĩnh viễn không thể hiểu rõ, nó khác rất xa so với trong tưởng tượng, khi chân chính nhìn thấy rồi, muốn hối hận thì cũng đã muộn...

Từng nhóm cao thủ Thái Cổ một lòng trừ ma, lớp trước ngã xuống lớp sau lại nối tiếp, vẫn tìm kiếm tung tích Viêm Ma, một mạch truy sát, song chỉ như thiêu thân lao vào lửa, có đi không có về...

Chiến đấu không có điểm dừng như vậy, dường như đã chọc giận con súc sinh này, cuối cùng Viêm Ma đã nổi điên, toàn bộ Thái Cổ đều trở thành nơi tàn sát của nó, vô số cao thủ cứ lớp sau nối tiếp lớp trước ngã xuống. Từ khi tiến hành chiến đấu cùng với con yêu thú cường hoành nhất từ trước tới nay, mỗi ngày, tiếng kêu gào cùng với tiếng nổ mạnh không ngừng vang vọng trên bầu trời Thái Cổ...

Tại thời khắc Viêm Ma tàn sát khắp thiên hạ, trong lòng một ngọn núi cách bình nguyên dung nham không gần không xa, ẩn chứa một tòa cung điện bằng đồng được kiến lập trên dòng dung nham. Trong cung điện bằng đồng đó, Phượng Phi toàn thân mặc phượng bào đột nhiên biến sắc, vẻ mặt kinh hãi, từ trên ghế có khắc hình chim phượng bật dậy...

“Ta đã cảm giác được nó...”

——*——

375. Chương 374: Phong Tộc Dưới Lòng Đất

Đa số mọi người đều không biết rõ thực lực chân chính của Viêm Ma, mà có biết thì cũng bị Viêm Ma giết sạch, vì vậy, hành động vây giết Viêm Ma vẫn chưa bao giờ ngừng lại, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn, những đội ngũ vây trừ Viêm Ma từ khắp nơi mọc lên như nấm. Trong làn sóng vây quét này cũng có một số tiếng nói trái ngược với dòng chảy, nhưng đều bị mọi người bỏ qua. Trong mắt rất nhiều người thì Viêm Ma cũng chỉ là yêu thú cao cấp một chút mà thôi...

Đối với việc Viêm Ma hoành không xuất thế, cùng với giết chóc tạo thành, Phong Vân Vô Kỵ đều không biết rõ lắm. Hắn chỉ nhìn thấy Viêm Ma một lần, hơn nữa còn không hiểu rõ cái thứ được vây quanh trong lửa kia rốt cuộc là gì.

Tất cả đệ tử Kiếm Vực đều tiến vào một vị diện khác, bao gồm cả Âm các...

oOo

Nơi cực tây, dưới bầu trời trống trải, một gã nam tử hóa thành lưu ảnh, như sao băng xẹt qua không trung, lướt qua những dãy núi trùng điệp.

“Chắc chính là ở đây rồi...”

Giữa thiên không, bóng người mờ ảo kia đột nhiên trở nên rõ nét, dưới chân là dãy núi cuối cùng, đi thêm nữa thì chính là đất bằng. Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ hiện lên một bức địa đồ Thái Cổ chuẩn xác, phần hướng tây trên bức địa đồ, một vòng tròn rõ rệt khoanh lại tất cả những điểm bên trong, địa đồ trong đầu và cảnh sắc trước mắt ấn chứng lẫn nhau.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ gật đầu, thân thể vừa lay động đã biến mất không thấy...

Từ khi Phong tộc xuất hiện đến nay, rất ít người trên Thái Cổ nhìn thấy được bộ mặt thật của bọn họ, càng không cần nói đến nơi cư ngụ. Đối với cứ điểm trong truyền thuyết của Phong Tộc, Ám các đã hao tổn rất nhiều tâm huyết, sau khi trả giá bằng thương vong của một số thành viên, cuối cùng đã phát hiện được phạm vi đại khái mà Phong tộc cư ngụ...

Đó là một dòng sông trong vắt, cũng không rộng, nhưng lại trở thành nguồn nước lộ thiên duy nhất ở vùng đất hoang vu nơi cực tây này. Mạch nước xuyên qua một khu vực rộng lớn, những mảng cỏ non xanh mướt sinh trưởng hai bên bờ sông, càng ra xa thì cỏ xanh lại càng thưa thớt. Bên bờ của dòng sông, mặt đất khô ùn lên, phía tây của bờ sông, dưới sự che chắn của cỏ dại và cây khô, ẩn tàng một hang động nghiêng nghiêng, trong hang động toàn tối đen, nhưng không hề ẩm ướt...

Tâm thần của Phong Vân Vô Kỵ tiến vào trạng thái tự động hấp nạp những ý thức ba động trong không trung, xung quanh, từng cỗ ý thức tuôn chảy vào trong đầu hắn, những thứ đó đều có thể trợ giúp hắn phân biệt ra tin tức mà bản thân cần biết...

Thần thức phá không xuất ra, đem cảnh tượng trong phạm vi vạn dặm thu vào trong đầu, cuối cùng dừng lại tại cửa động trên bờ sông mà bề ngoài rất khó nhìn ra... ở nơi đó, ý thức ba động là dày đặc nhất.

Thân thể chợt nhẹ hẫng đi, Phong Vân Vô Kỵ hóa thân thành một làn khói nhẹ bay vào trong hang động ngầm u tối đó...

Vắng lặng, cực kỳ vắng lặng, nằm ngoài dự liệu chính là trong hang động này lại vô cùng vắng vẻ, không một bóng người, cũng không có bất kỳ tiếng động nào. Sự yên tĩnh trong động huyết đã nằm ngoài dự đoán của Phong Vân Vô Kỵ, vốn cho rằng đây là nơi ẩn thân của Phong tộc thì phải có cao thủ canh gác, nhưng từ tình huống trước mắt mà nhìn, xem ra cái động này cùng với cái hang của một con yêu thú khác gần đây cũng không có gì khác biệt, giống như Phong tộc muốn dùng nó để che giấu nơi ẩn thân thực sự...

Kế nghị binh này của Phong tộc cũng coi là kín kẽ, nhưng lại không thể gạt được Phong Vân Vô Kỵ chỉ dựa vào tin tức thu nhận được từ ý thức ba động còn sót lại trong không trung, bước chân không hề do dự, men theo hang động ngoằn ngoèo tối tăm này đi vào sâu bên trong. Cũng không biết trải qua bao lâu, trong tai truyền đến tiếng gió thổi khe khẽ, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, Phong Vân Vô Kỵ liền dừng bước...

Huyết động vốn trống trải uốn lượn dưới chân bỗng nhiên biến thành một kết cấu như tổ ong...

Trước mắt Phong Vân Vô Kỵ, một vách tường đá khổng lồ chắn ngang, trên tường đá dày đặc những lỗ hổng chỉ vừa một thân người, không biết là kéo dài đến tận đâu. Tiếng gió quanh quẩn trong động huyết, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ phá thể xuất ra, như thủy triều tràn vào những thông đạo nhỏ bé dày đặc trước mắt...

“Xuýt!”

Phong Vân Vô Kỵ hít một hơi thật sâu, trong đầu hiện lên một bức tranh “công trình ngầm” khổng lồ mà phức tạp, vô số thông đạo do nham thạch cấu thành đan xen khắp nơi, quanh co uốn lượn tạo nên một hệ thống giao thông cực kỳ phức tạp, không thể biết được mỗi con đường thông đến nơi nào. Ý thức của Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ có thể “nhìn thấy” một phần nhỏ của công trình khổng lồ này, tiến thêm nữa thì lại bị một cỗ thần thức cường liệt vô hình tràn ngập dưới lòng đất bài xích, khiến cho hắn không cách nào tìm tòi hết được, tác dụng của thần thức ở nơi này gần như bị phế bỏ...

Nếu muốn đến chỗ hạch tâm mà Phong tộc cư ngụ, cần phải đi qua cái kết cấu kiểu tổ ong khổng lồ này. Trong hàng trăm triệu thông đạo nhỏ hẹp, khả năng chỉ có một hoặc vài cái mới có thể đi đến nơi hạch tâm của Phong tộc, muốn đi qua nơi này dưới tình huống không kinh động đến Phong tộc gần như là không thể...

Suy nghĩ trong chốc lát, Phong Vân Vô Kỵ liền mở ra một phần thần thức phong ấn trong đầu. Trong đầu nổ vang, thân thể hắn run lên, dưới lớp y bào, một luồng cương khí vô hình phóng ra, làm bốc lên một đám bụi mờ mịn, cuốn về bốn phía...

Tâm thần mở rộng vô hạn, cảnh vật trước mắt nhanh chóng trở nên mơ hồ, linh hồn như muốn phá thể xuất ra. Từng phần kết cấu không gian hiện ra dưới sự tra xét của linh hồn, một biển tin tức như bùng nổ tràn vào trong đầu...

Huyệt động ngầm này của Phong tộc, nguyên lai lại nằm ở vị trí của một vị diện uốn khúc kỳ dị. Quy tắc tại nơi này đã bị cải biến một chút, thần thức tra xét sẽ bị bóp méo, từ đó nhận được tin tức sai lệch. Dưới tác dụng của tự nhiên cộng thêm con người, đã tạo thành kết cấu khổng lồ dày đặc dưới lòng đất mấy ngàn công lý (km) này...

Đây là một vách chắn thiên nhiên của Phong tộc, dùng để ngăn chặn những kẻ khác rình mò.

Đại não nhanh chóng xoay chuyển, từng phương án hiện lên trong đầu rồi lại bị bỏ qua, cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ chợt giang hai tay ra, tay áo vũ động, bên dưới hai tay là từng đạo kiếm khí nhỏ hẹp từ mờ ảo chuyển dần thành ngưng thực, đều đặn chỉnh tề phân bố trong hư không. Thần thức của hắn nhanh chóng truyền vào những đạo kiếm khí đó, hay tay khẽ phát lên, kiếm khí rít gào, mỗi một đạo chui vào trong một thông đạo tối tăm ngoằn ngoèo.

Dưới hai cánh tay, mỗi một vòng kiếm khí biến mất, lại có một vòng kiếm khí mới được tạo ra. Mỗi một đạo kiếm khí đều mang theo thần thức của hắn, như tia chớp bắn vào trong những động huyệt trước người...

Trong ý thức hải hoàn toàn là một phiến tối đen, chỉ có từng đạo kiếm khí hình thoi đang phi hành giữa không trung theo một lộ tuyến quanh co, thân kiếm tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung, kéo dài đến trước thân kiếm một tấc. Trong ý thức hải, phiến hư vô đó lại có thêm một số thứ, một công trình ngầm khổng lồ mà phức tạp. Theo thời gian trôi qua, công trình đó dần dần hiện ra trong đầu...

Sau một lúc lâu, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt ra, trong mắt chợt lóe sáng, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, hóa thành một làn khói nhẹ chui vào trong một thông đạo quanh co tối tăm trên vách nhám thạch trước mặt.

Cùng lúc này, trong hàng vạn vạn thông đạo kia, từng thanh kiếm sáng bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, dần dần thu lại thành điểm sáng rồi biến mất giữa hư không...

“Cộp!”

Một làn khói nhẹ từ trong một thông đạo thổi ra, tụ lại giữa không trung, sau đó hạ xuống mặt đất, biến thành một nam tử áo trắng, chính là Phong Vân Vô Kỵ.

Xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kỵ là một hành lang ngầm, hình như là một góc nào đó của kiến trúc ngầm khổng lồ này. Trên hành lang có một số người áo trắng đang lặng lẽ quét dọn, sự xuất hiện bất ngờ của Phong Vân Vô Kỵ dường như không hề làm cho họ kinh ngạc. Chỉ có một lão giả ngẩng đầu lên, hờ hững liếc mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ một cái, sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục công việc quét dọn của mình.

Những người này hình như đều làm tướng Phong Vân Vô Kỵ là người của Phong tộc.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhíu mày một chút. Đám người áo trắng trước mặt này hình như có chút không giống với Phong tộc trong ghi nhớ của hắn. Khoảng thời gian ẩn náu ở khe hở vị diện, hắn đối với biểu hiện bên ngoài của phong thể có thể nói là đã rõ như lòng bàn tay, nhưng những người trước mặt này tựa hồ căn bản không có phong thể, hơn nữa sau khi tra xét hắn còn phát hiện, kinh mạch trong cơ thể của những người này giống như đã bị một lực lượng cường đại hủy hoại.

Trong nội bộ Phong tộc vốn là cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể tu luyện Phong Ma Thiên Hạ quyết. Tu luyện thành công địa vị đề thăng, trở thành Phong tộc, tu luyện thất bại thì kinh mạch bị hủy, hạ xuống làm Phong nô, cũng chính là những người mà Phong Vân Vô Kỵ đang nhìn thấy trước mắt.

Ánh mắt đảo qua trên ngực đám người kia, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ khẽ máy động, thân thể chợt tiêu tán, khi xuất hiện thì nơi ngực đã có thêm một chữ “Phong” như rồng bay phượng múa, giống hệt ký hiệu trên ngực của Phong tộc.

Phong Vân Vô Kỵ chấp tay đứng thẳng, thần thái hờ hững, bước nhanh qua đám Phong nô...

Phong tộc xuất hiện bên ngoài thì dùng phong thể, nhưng tại nơi cư ngụ của Phong tộc thì lại chỉ như người bình thường, xuất hiện với hình dáng nhân loại, vì vậy khi Phong Vân Vô Kỵ vừa xuất hiện thì không có ai nhận ra hắn.

Phong Vân Vô Kỵ giữ thần thái thản nhiên xuyên qua thánh địa của Phong tộc, lướt qua sát vai từng gã Phong tộc, không hề khiến cho bất cứ kẻ nào hoài nghi.

Nhân số của Phong tộc rất đông, giữa bọn họ cũng không nhất định đều biết nhau, thực tế đã chứng minh suy đoán của Phong Vân Vô Kỵ là chính xác.

Vô số hành lang quanh co uốn lượn như mê cung, qua mỗi một đoạn sẽ gặp một cái động lớn, từng cơn gió xoáy quanh quẩn trên không, chính là do Phong tộc hóa thành.

Hiện tại Phong Vân Vô Kỵ còn chưa muốn kinh động Phong Tôn, muốn đối phó với Phong Tôn thì cần phải có thời gian, nhưng hắn cũng không hề e ngại Phong tộc.

Kể dẫn quân tập kích Kiếm Vực là đại tướng quân của Phong tộc. Chuyển đi này của Phong Vân Vô Kỵ chính là vì hắn... dùng gây ông đập lưng ông.

Phong tộc tụ tập lại thành từng nhóm, Phong Vân Vô Kỵ thủy chung vẫn chưa tìm được cơ hội để hạ thủ. Mà hắn chỉ có một thân một mình đi lại trong thánh địa của Phong tộc, không khỏi khiến cho kẻ khác hoài nghi. Nhưng thần thái của hắn vô cùng thản nhiên, Phong tộc cũng không thể ngờ lại có người đột phá được bức chắn thiên nhiên kia, lại còn lớn gan đi vào tận nơi này, vì vậy nhất thời cũng không có ai tìm hắn gây phiền phức.

Phong tộc hiển nhiên đã thiết lập cấm chế tại nội địa của mình, cho nên Phong Vân Vô Kỵ không cách nào dùng thần thức để tra xét nơi ở của đại tướng quân Phong tộc.

Tiếng nước chảy róc rách truyền vào trong tai, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chợt động, liếc mắt nhìn qua bốn phía, nhân lúc không ai phát hiện, liền hóa thân thành khối nhẹ bay về hướng phát ra tiếng nước chảy.

Càng đi tới thông đạo càng trở nên nhỏ hẹp, hành động cũng càng bất tiện. Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc phát hiện, trên vách động xung quanh giăng đầy mạng nhện và bụi bặm, giống như đã rất lâu không có ai đặt chân đến, xung quanh bỗng không còn nhìn thấy bóng của Phong tộc nữa.

“Keng!”

Một thanh trong treo từ dưới chân vang lên, Phong Vân Vô Kỵ chợt dừng lại, cúi người nhặt lên một tấm thiết bài rỉ sét lẫn trong đồng đá vụn dưới chân. Xoa đi lớp rỉ trên mặt thiết bài, hắn nhìn thấy một hàng vết chữ mờ mờ, lơ mơ có thể nhận ra đó là chữ “Cấm”.

Tiếng gió vù vù từ phía trước truyền tới, trong huyết động trước mặt bốc lên một cỗ sương mù ẩm ướt. Ánh mắt xuyên qua đám sương mù, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy từng sợi xích sắt rỉ sét từ phía trên thông đạo buông xuống, bên dưới xích sắt treo lủng lẳng những hài cốt khô queo...

“Đây là cấm địa của Phong tộc!” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Lần này Phong Vân Vô Kỵ vốn là vì đại tướng quân của Phong tộc mà đến, hy vọng có thể bắt được tên đại tướng quân này, từ đó có được công pháp “Phong Ma Thiên Hạ quyết” hoàn chỉnh. Nhưng nơi cấm địa của Phong tộc treo đầy hài cốt và ngập tràn sương mù ẩm ướt này lại khiến cho hắn cảm thấy hứng thú, trong lòng do dự một chút, liền chuyển hướng đi về nơi mờ mịt còn chưa biết rõ kia...

——*——

376. Chương 375: Thiếu Nữ U Nhược

Thời gian càng lâu, loại ý thức ba động cường liệt đó lại phân tán càng nhanh, những ý thức tàn lưu mà Phong Vân Vô Kỵ có thể hấp thu được lại càng nhỏ nhoi.

Phong tộc ở trong lòng đất, dù vậy bên dưới vẫn luôn được quét dọn vô cùng sạch sẽ gọn gàng. Nhưng trong cấm địa này, khắp nơi đều là mạng nhện, xác động vật thối rữa đầy dưới nền, còn có một số dây leo mọc bò dưới đất, hiển nhiên là đã rất lâu không có người lui tới.

Từng cổ ý thức ba động yếu ớt chảy vào trong ý thức hải, cấu thành những hình ảnh mơ hồ và tàn khuyết trong hư vô đen kịt.

Từng hình ảnh giết chóc hiện lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, cảnh tượng một khắc trước lúc đám Phong tộc đó bị treo cổ đến chết tại nơi này lần lượt lướt qua trong đầu hắn.

“Nơi này đã từng xảy ra một trường nội chiến thảm liệt của Phong tộc.” Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ như ngổ ra điều gì đó, dựa vào năng lực mô phỏng đặc biệt của ý thức, linh hồn hắn xuyên qua thời không, quay trở về thời khắc mấy trăm triệu năm trước, ngay tại nơi đã từng xảy ra cuộc nội chiến Phong tộc này.

Căm hận, bất cam, phẫn nộ, bi thương, nguyên rửa... một loạt những tâm tình phức tạp phiêu lãng theo làn sương mù dày đặc trong thông đạo ngầm tối tăm, hàng tỷ năm không tiêu tán

Nguyên nhân chính của cuộc nội chiến đã không cách nào biết được, dù sao thời gian cũng đã quá lâu, Phong Vân Vô Kỵ không thể phân tích hoàn chỉnh được tình cảnh lúc đó, chỉ có thể mơ hồ biết rằng: trong cuộc nội chiến Phong tộc chia làm hai phe, một phe mặc áo đen hình như được gọi là “Huyền Lưu”, còn phe kia chính là Phong tộc mặc áo trắng mà hắn thấy hiện giờ, bọn họ được gọi là “Bạch Lưu”.

Phong Vân Vô Kỵ còn không biết, trong lúc vô ý hắn đã khám phá ra cuộc nội chiến giữa hai lưu phái Huyền Bạch đã từng ảnh hưởng đến toàn bộ Phong tộc.

Từ những thi hài của Phong tộc phái “Huyền Lưu” bị treo cổ tại nơi này, đến tận bây giờ vẫn không đung đưa theo gió, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được một loại cảm tình cảm vô cùng phong phú, hoàn toàn không giống như loại tâm cảnh bình thản của nhân loại Thái Cổ. Xuyên thấu qua phẫn nộ, bất cam, căm hận... lộ ra bên ngoài, hắn còn cảm nhận được một sự đau xót ngưng tụ không tan.

Mà cảm tình phong phú của chi nhánh Phong tộc đã chiến bại trong cuộc nội chiến đó lại càng giống như nhân loại bên ngoài Thái Cổ.

Vĩnh viễn chỉ có bản thân mình mới hiểu rõ nhất làm cách nào để đối phó với chính mình. Phong thể của Phong tộc trong con mắt của một phe Phong tộc khác lại không hề có bất kỳ bí mật gì, phe Phong tộc thua trận kia giống như người bình thường bị treo cổ tại nơi đây...

Bước nhanh vòng qua đồng xác khô bị treo lơ lửng tại nơi này, sau thời gian một nén nhang, xuyên qua một hang động nhỏ hẹp, cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ đã tới được nơi phát ra tiếng nước chảy róc rách.

Đây là một động huyết ngầm vô cùng rộng lớn, từ nền đến trần phải cao đến hơn mười trượng, bên trong tràn ngập sương khói màu xám. Trong động huyết rộng đến mấy chục trượng này có một dòng sông ngầm trong vắt chảy qua, Theo tiếng nước chảy róc rách, hơi nước trên mặt sông phiêu phù, bốc lên nghi ngút.

Một thanh âm như tiếng chổi quét qua mặt đất khô truyền vào trong tai, trong tiếng khua khe khẽ đó, hắn còn nghe thấy được tiếng leng keng trong treo.

Phong Vân Vô Kỵ theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ thanh tú mặc váy dài bằng lụa đen mỏng đang đứng ở bên kia bờ sông đối diện. Từ góc độ quan sát của hắn, chỉ thấy được mái tóc dài đen óng mềm mại như tơ lụa ôm sát lấy gương mặt, dọc theo hai gò má buông xuống đến trước ngực, giữa mái tóc lộ ra những sợi dây cột tóc có treo những chiếc chuông nhỏ nhỏ.

Ánh nước dập dờn trong vắt phủ lên gương mặt nhu hòa của thiếu nữ, toát lên một vẻ ôn nhu và bình tĩnh. Từ trên người nàng, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được một sự yên bình đã rất lâu không thấy, đó là một thiếu nữ dường như rất dễ hài lòng.

Đây là một thiếu nữ lạ lùng. Trong cảm địa này của Phong tộc, xuyên qua tầng tầng thi thể treo lơ lửng, bên bờ sông tràn ngập sương mù này, lại nhìn thấy một thiếu nữ mong manh như chỉ cần một cơn gió quét qua cũng có thể thổi bay, nếu như nói trong lòng Phong Vân Vô Kỵ không kinh ngạc thì đó là không thể, huống hồ y phục trên người nàng thoạt nhìn cũng không giống như một Phong nô bình thường.

Từ trên người nàng, Phong Vân Vô Kỵ cảm thụ được một khí tức như có như không giống như của Phượng Phi. Điểm khác với Phượng Phi chính là thiếu nữ trước mặt khiến cho người ta không kiềm được sinh ra một loại cảm giác muốn bảo vệ và cưng chiều nàng.

Những đường cong ưu mỹ, khoe môi khê nhếch lên, sự thỏa mãn vô tình lộ ra, tất cả khiến cho tâm linh của người ta như được gột rửa, giống như một chốn thiên đường an bình giữa Thái Cổ hỗn loạn này.

- Người là ai?

Một giọng nói dịu dàng như tiếng chuông ngân mang theo vẻ nhu nhược truyền vào trong tai Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ lắc lắc đầu, ổn định tinh thần lại. Loại khí chất đặc biệt trên người nữ tử này vô cùng hấp dẫn người khác, đứng ở bên cạnh nàng, hẳn bất tri bất giác thả lỏng người, cũng chìm vào mê mẩn.

Quay đầu lại, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một vẻ sợ hãi trên gương mặt của thiếu nữ, lại mang theo một chút biểu tình kinh hãi cố gắng che dấu, thần sắc đó... giống như được trông thấy một thứ gì vô cùng mới lạ.

Chân khí vốn đang ngưng tụ trong lòng bàn tay liền nhanh chóng tản đi, Phong Vân Vô Kỵ thật sự không thể nào hạ thủ đối với nữ tử này.

- Ở đây buồn quá, có thể nói chuyện với ta một chút không?

Không đợi Phong Vân Vô Kỵ trả lời, thiếu nữ liền mở miệng nói tiếp, tựa hồ vẫn đang mong chờ câu trả lời của đối phương.

Phong Vân Vô Kỵ về mặt bình tĩnh đi đến bên cạnh thiếu nữ:

- Cô muốn nói chuyện gì?

Từ trên người cô gái này, Phong Vân Vô Kỵ không cảm giác được một chút khí tức uy hiếp nào. Một cô gái như vậy, cho dù biết rõ nàng là Phong tộc, cho dù biết rõ nàng chỉ cần kêu lớn một tiếng là có thể kinh động đến cả Phong tộc, hẳn vẫn khó mà sinh ra địch ý với nàng.

- Ta cũng không biết nữa.

Thiếu nữ buông cây chổi ra, bàn tay trắng nõn như ngọc khê vén chiếc váy lên, ngồi xuống bên cạnh bờ sông, ánh mắt mỹ lệ ngơ ngác nhìn dòng nước chảy qua trước mặt.

Biểu tình của thiếu nữ vô cùng nghiêm túc, tựa hồ trong đầu nàng thật sự nghĩ như vậy.

“Đây là một cô gái làm cho người ta khó có thể tức giận được.” Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ trong lòng, sau đó hỏi:

- Cô tên là gì?

- U Nhược!

Thiếu nữ chống cằm, khê trả lời, tay trái đột nhiên thò ra, nhúng vào trong dòng nước lạnh giá, nhẹ nhàng khuấy lên một đám bọt nước.

- Cái tên nghe rất hay...

Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm thầm đánh giá cái tên này.

- Còn người?

“Phong Vân Vô Kỵ!”

Phong Vân Vô Kỵ chợt vén y phục lên, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ, cùng nàng ngắm nhìn dòng nước đang lững lờ trôi qua trước mặt.

Trong huyết động vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách bên dưới người. Nơi mà dòng sông ngầm này chảy qua vừa vặn vuông góc với thông đạo mà Phong Vân Vô Kỵ đến lúc đầu, nhìn sang hai bên, chỉ thấy hai bờ sông kéo dài vô tận, sương mù dày đặc kia theo dòng nước lan ra rất xa.

Thiếu nữ sở hữu một loại khí chất đặc biệt vẫn ngồi yên không nói gì. Phong Vân Vô Kỵ cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, không ngờ bản thân lại cùng một thiếu nữ xa lạ vừa mới quen ngồi gần ra bên bờ sông như vậy.

Cho dù cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng hắn cũng không có ý thay đổi điều này, cũng không có ý phá vỡ sự yên tĩnh trong huyết động này.

Trong thời gian dài, không ngừng từ trong một cuộc chiến thoát ra, rồi lại rơi vào một cuộc chiến khác, đột nhiên gặp được một thiếu nữ ôn nhu và có chút đơn thuần khiến cho lòng người bình tĩnh, gặp được một dòng sông ngầm bình lặng, tất cả những điều này đột nhiên khiến cho Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy vô cùng quý giá.

“Hay là cứ ở nơi này tĩnh tâm một đoạn thời gian đi, dù sao tạm thời cũng không gấp!” Phong Vân Vô Kỵ thầm nghĩ trong lòng.

- Người là tộc nhân bên ngoài phải không?

U Nhược đột nhiên quay đầu lại, gương mặt nhu hòa cách Phong Vân Vô Kỵ không tới hai thước, môi nàng khẽ cong lên, trong đôi mắt to khẽ chớp chớp mang theo khí tức ôn hòa, những sợi tóc từ hai bên rũ xuống như thác nước cũng khẽ bồng bênh lay động.

- Ủm, đúng vậy...

Phong Vân Vô Kỵ có chút lúng túng nói.

- Vậy nhất định là người đã nhìn thấy thế giới bên ngoài rồi. Bên ngoài có phải có rất nhiều hoa hồng tươi đẹp, còn có cỏ non xanh mướt? À đúng rồi, có phải còn có cả tiếng chim hót rất êm tai?

Trên gương mặt thiếu nữ hiện lên một vẻ mong mỏi thiết tha, giống như là nhìn thấy thứ gì đó vô cùng kinh hỉ:

- Người có thể đưa ta đi ra ngoài nhìn một chút không?

Phong Vân Vô Kỵ chợt bừng tỉnh. Thì ra đây là một thiếu nữ từ khi ra đời cho tới nay vẫn luôn ở trong lòng đất, chưa từng thấy qua thế giới bên ngoài, thảo nào nàng không hề có chút ngạc nhiên nào đối với sự xuất hiện của mình. Có lẽ ở trong thế giới của nàng, tất cả mọi người xuất hiện tại đây đều là tộc nhân của nàng, hoặc có lẽ, cả thế giới của nàng cũng chỉ có một góc nhỏ dưới lòng đất này mà thôi.

“Thì ra là thế!” Nghĩ thông suốt điểm này, ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lần nữa tập trung lên người U Nhược, trong lòng không khỏi càng thêm thương xót.

Sự đơn thuần và thỏa mãn của nàng bắt nguồn từ cuộc sống tẻ nhạt dưới lòng đất cả đời không đổi. Một đóa hoa, một cây cỏ đều có thể làm cho nàng mừng rỡ và thỏa mãn... Phong Vân Vô Kỵ dần dần có chút hiểu được vì sao nàng lại thích ngồi ngẩn nhìn dòng sông ngầm như vậy, trong lòng nàng, có lẽ dòng sông ấy là thứ duy nhất khác biệt so với cái địa phương toàn đất vàng này.

- Có được không? Có được hay không...

Tiếng thúc giục của thiếu nữ vang lên bên cạnh, một làn xạ hương thoang thoảng thổi vào trong mũi, thiếu nữ lại ghé sát vào Phong Vân Vô Kỵ thêm một chút.

Trong tiếng váy áo chuyển động, một âm thanh ma sát rất nhỏ truyền vào trong tai Phong Vân Vô Kỵ. Mặc dù mặt đất rất mềm xốp, tiếng ma sát cũng không lớn lắm, nhưng hắn lại rất nhạy cảm nghe được âm thanh không hài hòa này.

“Đây là cái gì...” Con người của Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên co rút lại.

Dưới chiếc váy màu đen bằng tơ mềm, đôi bàn chân trần như dương chi bạch ngọc lộ ra bên ngoài ba tấc, dẫm trên mặt đất xốp mềm, gấu quần khẽ tung bay theo gió, lộ ra một góc của vòng khuyên bằng kim loại. Vòng khuyên kim loại màu bạc đỏ móc vào nơi mắt cá chân của nàng, nối liền với một đoạn tơ màu trắng bạc làm từ một loại vật liệu đặc biệt, đầu cuối của sợi tơ kéo dài vào trong tường động.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chỉ là một thiếu nữ, vì sao lại bị cầm tù, hơn nữa còn bị giam giữ trong cấm địa của Phong tộc?” Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ tràn đầy nghi hoặc, nhưng trước khi giải quyết những nghi ngờ này, hắn vẫn không thể trở mắt nhìn một thiếu nữ bị hành hạ như vậy.

Tay phải vừa vươn ra, đoạn tơ kia đã nằm trong lòng bàn tay của hắn...

- Đứng!

Bên tai vang lên tiếng kinh hô của thiếu nữ.

Nhưng động tác của Phong Vân Vô Kỵ lại rất nhanh, ngay lúc thiếu nữ vừa lên tiếng thì hắn đã cắt đứt sợi tơ.

- A!

Bên tai vang lên tiếng kêu đau đớn của thiếu nữ. Dưới bàn tay, sợi tơ bạc bị đứt kia đột nhiên hóa thành trăm ngàn sợi tơ nhỏ trong suốt mà mắt thường khó nhìn thấy, phiêu tán khắp nơi. Hư không nổi lên từng cơn sóng gợn, những tia chớp lấp lấp dọc theo sợi tơ bạc chạy về hướng đầu nguồn.

Khi chân lực tiêu tan, những sợi tơ nhỏ trong suốt phiêu tán khắp nơi lại bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một sợi tơ hoàn chỉnh.

- Sao lại như thế này?

- Vô dụng thôi!

Thiếu nữ U Nhược khẽ nhếch môi, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Dưới lớp lụa mỏng màu đen, trên bàn chân trần trắng như dương chi bạch ngọc bắn ra một chùm hoa máu, mà vòng bạc kia thì vẫn không hề hư hại chút nào.

- Xin lỗi, đã làm nàng bị đau rồi!

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng không nỡ, sự quái dị của sợi tơ bạc đó đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

- Không sao!

U Nhược khẽ kéo gấu quần xuống, che đi đôi chân nhiễm máu, yếu ớt nói:

- Dù sao ta cũng đã quen rồi...

Phong Vân Vô Kỵ yên lặng, trong lòng có phần áy náy. Hắn muốn thử thêm một lần, nhưng hiển nhiên sợi dây này có chút cổ quái, muốn cắt đứt nó mà không liên lụy đến thiếu nữ là việc rất khó.

- Có lẽ như thế này sẽ có thể khiến cho nàng cảm thấy tốt hơn một chút.

Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lên tiếng, đồng thời tay áo dài khẽ rung động. Từng cỗ thiên địa nguyên khí hòa vào trong những sợi kinh mạch hư cấu do hắn tùy ý ngưng tụ thành, chui vào trong lòng đất, sau đó truyền vào trong kinh mạch nơi bàn chân của thiếu nữ...

- Thật thoải mái...

Nhìn thấy bộ dạng tung tăng của nàng, khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ không khỏi mỉm cười.

Thiếu nữ chợt bình tĩnh lại, quay sang nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

- Người cười lên rất dễ nhìn, vì sao cứ phải giữ bộ mặt cứng nhắc như thế?

- À!

Phong Vân Vô Kỵ không khỏi ngạc nhiên, lập tức nở nụ cười.

- Cô rất muốn được ra ngoài nhìn ngắm phải không?

- Ừm!

- Nếu như có cơ hội, ta sẽ dẫn cô đi.

- Thật sao? Là thật sao?

Ngồi bên cạnh thiếu nữ này, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ tràn đầy ôn nhu và bình tĩnh. Ngày hôm đó, lặng yên đối diện với dòng sông ngầm, hắn đã kể chuyện xưa cho nàng nghe cả đêm, những chuyện xảy ra trong một thế giới hoàn toàn khác với nơi đất vàng đầy những hang động đan xen này...

Lúc mới đầu, thiếu nữ còn vô cùng thích thú mà chen vào mấy câu, nhưng đến đoạn sau, nàng chỉ lấy hai tay ôm gối, chiếc cầm xinh đẹp đặt trên lòng bàn tay, yên lặng lắng nghe. Từng cơn gió mát từ trên mặt sông thổi qua tóc mai của nàng, làm rung rinh những chiếc chuông nhỏ xíu trên mái tóc, phát ra âm thanh leng keng vui tai...

Cũng không biết đã qua bao lâu, thiếu nữ đã ngủ gật trên đầu gối, khuôn mặt nhu hòa tinh tế mang theo một nụ cười ngọt ngào và thỏa mãn.

Phong Vân Vô Kỵ đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Lúc này trong tai bỗng vang lên tiếng xé gió, biểu thị có người đang đến gần...

- Ta cũng phải đi thôi, hy vọng lần sau có thể đưa cô ra ngoài nhìn ngắm một phen...

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ liền hóa thành một làn khói xanh thổi về hướng ban đầu mà hần tới. Xa xa, một vị lão giả tóc bạc, gương mặt đầy nếp nhăn, mặc một bộ đồ cũ nát nhanh chóng bay đến, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

- Công chúa...

Lão giả kia từ xa đã vội vã hô lên.

“Thì ra nàng là công chúa của Phong tộc...” Trong huyết động, Phong Vân Vô Kỵ lướt đi cực nhanh, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

Công chúa của Phong tộc, U Nhược.

Nghe đồn rằng, tộc trưởng của Phong tộc vốn không phải là Phong Tôn mà là một người khác, đó là Phong Thần...

—*—

377. Chương 376: Gieo Gió Gặt Bão

Đột nhiên, một gã Phong tộc bỗng mở mắt ra, bay vọt lên không. Sau khi bay lên ba trượng, thân thể liền lay động, đột nhiên tiêu tán, hóa thành một luồng khí lưu dung nhập vào hư không, lượn quanh mấy vòng giữa đám thạch nhũ, sau đó bay về phía một thông đạo quanh co phụ cận...

Thế giới dưới lòng đất, khắp nơi thông đạo nối liền với nhau như kinh mạch, trong mỗi thông đạo đều có rất nhiều ngã rẽ.

Một luồng khí lưu khẽ rít lên, nhanh chóng xẹt qua bên trong thông đạo. Ngay khi quẹo vào một ngã rẽ tối tăm, từ sâu trong bóng tối, một cỗ thần thức như suối phun bắn ra, trong nháy mắt giống như hải triều cuộn trào mãnh liệt, bao phủ toàn bộ thông đạo dưới lòng đất. Luồng thần thức ẩn tàng trong khí lưu trong giống như một chiếc thuyền nhỏ trong bão tố, trong nháy mắt đã bị cơn lốc thần thức như kinh đào hải lãng kia bao phủ...

Trong hư không, một tiếng kêu rên yếu ớt vang lên. Gió nhẹ lập tức ngừng lại, từ trong khí lưu cuộn cuộn kia, một gã nam tử mặt trắng như tuyết rơi xuống...

Trong thông đạo tối đen như mực, một vầng sáng màu trắng bạc nhanh chóng mở rộng ra, bao trùm lấy tên Phong tộc vừa từ trong hư không rơi xuống. Đồng thời, từ sâu trong bóng tối truyền đến một lực hút to lớn, cuốn tên nam tử Phong tộc đã bị hôn mê kia cuốn vào bên trong hầm ngầm tối đen.

Phong Vân Vô Kỵ một tay nắm lấy đầu tên nam tử hôn mê, Kiểm chi linh vực trực tiếp bao phủ cả hai, cắt đứt cảm ứng của những tên Phong tộc khác đối với tên nam tử này.

Thần thức cường hãn như mũi nhọn đâm vào trong ý thức hải của tên nam tử này...

- A!

Tên nam tử Phong tộc đang hôn mê bỗng nhiên mở to hai mắt, trong miệng phát ra một tiếng kêu thống khổ, sau đó liền bất động, ký ức từ sâu trong linh hồn toàn bộ đều hiện ra dưới đôi mắt băng lãnh.

Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh quét qua ký ức của tên đệ tử Phong tộc này. Những Phong tộc này nhiều năm sinh hoạt dưới lòng đất, bị giới hạn bởi hoàn cảnh sinh hoạt, cho nên ký ức trong đầu bọn họ đa phần đều giống hệt nhau. Sau khi xem qua một chuỗi hình ảnh nhạt nhẽo, hắn rốt cuộc cũng tìm được tin tức cần thiết: nơi ở của Phong tộc đại tướng quân, đồng thời còn có một bộ phận bản đồ của thông đạo dưới lòng đất của Phong tộc.

Bàn tay hơi co lại, Phong Vân Vô Kỵ muốn cắt đứt cổ của tên nam tử này, nhưng vừa mới đưa ra liền ngừng lại, trầm mặc trong chốc lát, sau đó mở ra một lỗ hổng trong bóng đêm, trước khi khe nứt kia sản sinh biến hóa, đem tên Phong tộc này ném vào bên trong...

- Tự sinh tự diệt đi!

Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói, sau đó khom người từ trong ngã rẽ tối tăm kia ngẩng đầu đi ra. Trong lúc bước đi, tiếng gió thổi bỗng nhiên nổi dậy, mỗi một bước bước ra, khí tức dưới thân liền phát sinh một chút biến hóa, ngay cả đôi mắt cũng biến đổi khó lường; khi bước ra bước thứ ba, đôi mắt của hắn đã hoàn toàn đen kịt như mực nước, khí tức toàn thân cũng trở nên như có như không...

Sau khi bước ra bước thứ bốn, khí tức của Phong Vân Vô Kỵ lại trở nên ngưng thật. Sau khi đi được năm bước, cả người hắn đã sinh ra một loại biến hóa không hiểu, người vẫn như cũ, nhưng linh hồn thì đã không còn như trước...

Tâm niệm vừa động, cơ nhục trên đầu Phong Vân Vô Kỵ liền vặn vẹo, đột nhiên trở nên giống hệt như tên Phong tộc bị vứt vào trong thời không loạn lưu kia. Loại biến đổi này không chỉ có hình dạng, mà ngay cả linh hồn cũng sản sinh biến hóa...

Trong Phong tộc thánh địa, rất nhiều Phong tộc ở gần nơi này đều ẩn ước phát giác được một gã tộc nhân đột nhiên biến mất trong chốc lát, nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị đi vào xem thử, linh hồn của tên tộc nhân kia lại xuất hiện trong cảm nhận...

.....

Trong hang động trơn nhẵn, ở giữa đặt một chiếc bàn đá cổ xưa cao ngang bụng người, phía trên đặt một ngọn đèn, bên cạnh ngọn đèn là một tấm Thái Cổ địa đồ cũ kỹ được trải ra, phía trên dùng ký hiệu khoanh lại từng nơi, chính là phạm vi mà Phong tộc nắm giữ.

Phía sau bàn đá kia, một gã nam tử hai tay chống trên bàn ngưng thần quan sát tấm địa đồ này, thỉnh thoảng lại nhấc bút lên, chú thích một chút vào bên cạnh.

- Báo! Đại tướng quân, có tin tức mới!

- Vào đi!

Nam tử kia cũng không ngẩng đầu lên, mái tóc dài từ trên đầu rũ xuống che khuất khuôn mặt, một nửa buông xuống trên bản đồ, khẽ đung đưa.

- Báo đại tướng quân! Mấy ngày trước Long Dương chân nhân đã bị chúng ta bắt, trước mắt bố trí của Đại tướng quân toàn bộ đã hoàn thành, thế lực của tộc ta đã cách Chiến Đế hành cung không đầy ba ngàn dặm.

Bên ngoài cửa đá, một gã Phong tộc áo trắng đi đến, quỳ một chân nói. Ánh đèn trong động quật dập chập, khiến cho bóng đen phản chiếu trên vách động không ngừng chao đảo.

- Ừm, biết rồi!

Đại tướng quân nhấc bút, chú thích một chút vào chỗ trống trên địa đồ.

Trong động quật lại chìm vào yên tĩnh.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đại tướng quân chú thích xong liền ngẩng đầu lên, dưới mái tóc tán loạn lộ ra một khuôn mặt mang theo một chút tà dị, phía trên môi, hai chòm râu hình chữ bát từ khoe miệng

thả xuống, dưới cặp lông mày dài là một đôi mắt hung ác giống như vầng trăng đều sung mãn tinh lực, tràn ngập trứ dã tâm vô hạn - đây là một nam nhân có cặp mắt như dã thú.

- Sao người sao còn chưa đi?

Trong lòng đất, tên Phong tộc kia cúi đầu xuống, khuôn mặt thấp thoáng trong mái tóc từ trên trán rũ xuống, trầm mặc không nói, sau một lát đột nhiên lên tiếng:

Phía sau, bên ngoài trăm trượng từng cơn sóng lớn vỗ xuống, nơi bình tĩnh đã không còn bình tĩnh nữa. Trước khi sóng lớn ập xuống, trên mặt Huỳnh Hoặc bỗng hiện lên một nụ cười mừng rỡ...

—*—

379. Chương 378: Thái Cổ Độ Nhất Dao Quyết Đấu Viêm Ma

“Grào!”

Một tiếng gầm điên cuồng từ chân trời phía xa vang lên. Nhiệt độ không khí toàn bộ Dao vực tăng lên mãnh liệt, dùng nội công hàn tính của Chiến tộc không ngờ cũng cảm giác được một chút nóng bức, đồng thời nhiệt độ vẫn đang không ngừng tăng lên.

- Không hay! Con súc sinh kia đã đến đây rồi.

Chiến tộc tam lão đang ngồi xếp bằng phía trước Chiến Đế hành cung bị tiếng gầm kia làm bừng tỉnh, đồng loạt đứng lên, sắc mặt tái mét nhìn về phía chân trời.

Nơi chân trời âm u, một đoàn ánh sáng màu đỏ nhô lên, đồng thời càng ngày càng nóng cháy, gần như đạt đến mức người khác không thể tập trung nhìn vào. Trong ánh sáng đỏ rực chiếu rọi khắp cả thiên địa, một con quái vật đỏ như lửa nhanh chóng lướt đến...

Xa xa, phía trước ánh sáng đỏ rực, một cơn sóng lửa hầm hập từ chân trời tràn đến. Toàn bộ mặt đất của Dao vực đều bốc cháy, sau khi ngọn lửa qua đi, mặt đất nhanh chóng trở nên cứng lại, hiện ra màu đỏ trong...

“Rắc rắc!”

Mặt đất cằn cỗi, từng vết nứt nhỏ bé dùng tốc độ như tia chớp lan rộng khắp nơi, những khối nham thạch dưới nhiệt độ cao thiêu đốt bắn tung ra từng mảnh...

Khói xanh lượn lơ trên mặt đất. Từ bầu trời quan sát xuống, ngoại trừ chung quanh Chiến Đế hành cung hai mươi trượng, toàn bộ Dao vực đều hiện ra một màu đỏ thẫm như ngọn lửa...

Phía trên chín tòa tế đàn, một lão giả tóc bạc râu trắng không biết đã sống bao lâu kinh ngạc nhìn mặt đất đỏ thẫm dưới chân, thì thào nói:

- Hỏa Mị xuất thế, vạn vật tai ương, khói đi trăm dặm, đất cằn ngàn dặm... Quả nhiên con súc sinh này đã xuất hiện, có điều tại sao nó lại chạy đến đây?

“Ầm!”

“Ầm!”

Toàn bộ đại địa rung chuyển, hỏa diễm nóng cháy quét qua mặt đất, bay nhanh về hướng Chiến Đế hành cung. Bên trong hỏa diễm ngập trời, hai con người to lớn như minh châu của Viêm Ma lơ lửng trên mặt đất hơn mười trượng, nổi bật mà quý dị.

Chúng đệ tử Chiến tộc bên ngoài liên tục lui về phía sau, cảnh giác nhìn về phía Viêm Ma xa xa, quanh người nó trăm trượng hoàn toàn là một biển lửa đỏ rực.

- Viêm Ma mặc dù bản tính khát máu, thích giết chóc, nhưng con Viêm Ma này đã khai mở linh trí, một lần sát kiếp kia cũng là vì tiểu nữ Phượng Phi của Hiên Viên Chí Tôn, lần này tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Trong Chiến Đế hành cung, một gã nam tử áo trắng nho nhã từ trong cung điện trắng tinh ung dung bước ra, nhìn thoáng qua Viêm Ma ở xa xa đang quan sát chung quanh như đang tìm kiếm cái gì, lên tiếng.

- Đệ nhất chiến tướng đại nhân!

Tam đại chiến tướng khom người hành lễ, thần thái rất cung kính.

Đệ nhất chiến tướng gật đầu, đôi mắt sáng sửa mà cơ trí đảo qua phía dưới, thần nhiên nói:

- Không cần đa lễ!

Cách đó không xa, lão giả uy vũ tóc bạc râu bạc trắng từ trên bầu trời té đàn tà tà lướt xuống, đứng bên cạnh đệ nhất chiến tướng, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng:

- Để quân không có ở đây, Viêm Ma này lại là quái vật chí dương chí cương trong thiên hạ, hỏa diễm trên người có thể xưng là loại lửa nóng nhất trong vũ trụ, có thể đốt cháy tất cả mọi thứ, nếu như nó nổi giận, chỉ sợ chúng ta không cản được.

Đệ nhất chiến tướng nghe vậy sắc mặt cũng trầm xuống, đồng ý nói:

- Ngày trước, Hiên Viên Chí Tôn lúc còn sống cũng không giải quyết được nó, sau đó nghe đồn nó đã bị phong ấn, cũng không biết là thật hay giả. Viêm Ma mặc dù cuồng bạo, nhưng cũng sẽ không tàn sát bừa bãi khắp nơi như vậy. Nếu như linh trí của nó đã khai mở, vậy thì sẽ không tiến giết chóc mà không có mục đích. Nhìn vào giết chóc mà nó tạo thành trong khoảng thời gian này, ta chung quy cảm giác được, phía sau dường như có người nào đó đang thao túng hung vật này.

Trong lúc mấy người đang thương thảo, đột nhiên phía trước vang lên một tiếng gầm lớn, sau đó một luồng sóng nhiệt cuộn cuộn tràn đến...

- A!

Phía trước Chiến Đế hành cung, đệ tử Chiến tộc xếp thành hàng đột nhiên cảm giác được một luồng sóng nhiệt ập đến, còn chưa tới kịp phản ứng, đã bị một cỗ lực lượng hùng hậu đánh vào trên ngực, từng người kêu thảm một tiếng, như điều đứt dây bắn về phía sau, trong yết hầu cảm thấy vị tanh, huyết khí cũng không kìm nén được phun ra từng ngụm, vừa mới ra khỏi miệng liền bốc hơi toàn bộ, hóa thành một phiến hơi nóng...

Tại hậu phương, những đệ tử Chiến tộc khác chỉ nghe thấy một tiếng gầm, sóng nhiệt cuộn cuộn từ phía trước tràn đến, rất nhiều tộc nhân bị bắn tung lên...

- Không hay! Hung vật này đã điên cuồng rồi.

Đệ nhất chiến tướng vẻ mặt nghiêm túc, ngón trỏ và ngón giữa tay trái giơ lên, nhẹ nhàng đặt dưới chiếc cằm trơn nhẵn, suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói:

- Phân làm hai nhóm, một nhóm bày trận ngăn cản hung vật này, một nhóm khác tìm kiếm chung quanh một chút! Dao vực này nhất định có thứ gì đó mà con súc sinh này cảm thấy hứng thú, bằng không thì nó cũng sẽ không chạy đến nơi này. Không nên tham công, chỉ cần cầm chân nó, đợi để quân định đoạt!

- Rõ!

Chiến Đế từng có lời: khi trầm không có mặt, tất cả sự việc trong ngoài đều do đệ nhất chiến tướng làm chủ.

Đệ nhất chiến tướng vừa nói xong, những cao thủ Thần cấp ngồi xếp bằng gần đó đều lần lượt đứng dậy, từng người tiến vào trong hàng ngũ Chiến tộc, chuẩn bị bày trận đối phó với ma vật này.

Từng hàng Chiến tộc vẻ mặt ngưng trọng, tay đặt lên chuôi đao, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

“Grào!”

Viêm Ma gầm lớn một tiếng, lướt thẳng về hướng Chiến Đế hành cung. Nhiệt độ không khí toàn bộ Dao vực điên cuồng tăng lên, khói xanh nồng đậm đầy rẫy hư không và mặt đất khiến cho người ta không thể mở mắt ra được.

- A!

Mấy trăm Chiến tộc xếp hàng trước nhất đồng thời vung đao, hung hãn xuất thủ, từng đạo đao khí thông thiên mang theo hàn khí đồng loại chém vào trong biển lửa nóng chảy kia...

“Xèo xèo!”

Hơn trăm đạo đao khí lạnh lẽo chém xuống, những biển lửa đang di động kia lại không bị ảnh hưởng chút nào. Nhiệt độ không khí của Đạo vực hơi giảm xuống một chút, sau đó lại tăng lên đến mức độ làm cho người ta không thể chịu nổi.

- A!

Lại là mấy trăm đạo khí lạnh lẽo chém thẳng xuống, nhưng vẫn không thể ngăn cản được bước tiến của Viêm Ma, tất cả hàn khí đều bị biển lửa bên ngoài cơ thể nó làm bốc hơi. Đối với Viêm Ma mà nói, phiền toái duy nhất mà những đạo đao khí kia gây ra chính là làm cho nó cảm thấy không thoải mái.

- A!

Mắt thấy Viêm Ma cường hoành không ai cản được, nếu như để cho nó tới gần, chỉ riêng biển lửa sáng ngời bên ngoài cơ thể đã đủ khiến cho tất cả nơi này bốc hơi, từng gã Thần cấp hậu kỳ ẩn thân trong hàng ngũ Chiến tộc không hẹn mà cùng hét lớn một tiếng, thân hình khẽ hạ thấp, sau đó nhanh chóng nhảy vọt lên không...

Gần trăm tên cao thủ Chiến tộc lơ lửng tại không trung, bàn tay giơ cao quá đỉnh đầu. Từ phía trên quyền đầu đang nắm chặt, từng lĩnh vực mang theo hàn khí lạnh lẽo mở rộng ra. Trong số những cao thủ này, đa số đều có vẻ xa lạ, khi Chiến tộc chinh phạt thiên hạ chưa bao giờ xuất hiện.

Gần trăm gã chiến tướng, lĩnh vực trên đỉnh đầu màu sắc như nhau, thần sắc cũng nghiêm nghị như vậy. Từng vầng sáng tiếp giáp với nhau, dung hợp cùng một chỗ, hình thành một lĩnh vực lớn hơn, khoách triển ra bên ngoài...

“Xèo xèo!”

Nhiệt độ không khí điên cuồng giảm xuống. Phía trên Chiến Đế hành cung là một tuyết trắng, tầng mây trắng như tuyết, mặt đất cũng trắng như tuyết, tất cả đều bị bao phủ trong một phiến sáng ngời. Tiếng hoa tuyết bắn ra bị hòa tan không dứt bên tai. Thiên địa một đỏ một trắng, mỗi bên chiếm cứ nửa phần.

- A!

Lại là một tiếng hét lớn, từng gã chiến tướng quát lên, đồng thời bước về phía trước một bước. Lĩnh vực lạnh lẽo trắng như tuyết liên lan rộng về hướng Viêm Ma đang lướt tới ...

Một tầng sương dày mắt thường có thể thấy được từ Chiến Đế hành cung lan về hướng Viêm Ma, hoa tuyết tung bay trên bầu trời như lông ngỗng...

Viêm Ma trời sinh sợ lạnh, hơn trăm chiến tướng tu luyện công pháp đồng nhất, cảnh giới tương đồng, sở hữu lĩnh vực giống nhau, thi triển lĩnh vực không gian cường đại, nhất thời làm cho Viêm Ma phải liên tục lui về phía sau.

- Không hay, mau lui lại!

Tại hậu phương, đệ nhất chiến tướng dường như đã nhận ra điều gì, bỗng nhiên quát lớn.

Thế nhưng vẫn đã muộn, Viêm Ma bị dồn ép bỗng gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới, hóa thành một đạo cầu vồng kinh thiên từ phía xa hung hãn đâm vào trên vầng sáng lĩnh vực trắng như tuyết.

“Ầm!”

Thân thể Viêm Ma mạnh mẽ va chạm vào trong lĩnh vực, ngọn lửa nóng cháy nhất trong vũ trụ bên ngoài cơ thể nó trong nháy mắt đã đem toàn bộ lĩnh vực nuốt chửng.

- A!

Từng tiếng kêu thống khổ từ trong biển lửa màu trắng chói mắt vang lên. Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, lĩnh vực do gần trăm chiến tướng hợp lại trong nháy mắt vỡ tan, những chiến tướng ẩn thân bên trong lĩnh vực cả người bị hỏa diễm màu trắng bao trùm, trong nháy mắt toàn thân bốc lên lửa lớn, như vụn thạch từ không trung rơi xuống, khi rơi xuống năm trượng thì chỉ còn lại một bộ xương cháy đen, đến khi rơi xuống mặt đất thì đã không còn gì, chỉ còn lại từng phiến khói xanh bốc lên trong biển lửa...

“Grào!”

Viêm Ma bị kích động cuồng tính đại phát, gầm lớn một tiếng, biển lửa bên ngoài cơ thể bùng lên, trong nháy mắt cuốn gần trăm Chiến tộc cách đó không xa vào bên trong, đốt thành khói bay...

- Lui! Mau lui lại!

Đệ nhất chiến tướng hét lớn, trên mặt ẩn hiện vẻ lo lắng. Có đa mưu túc trí đến đâu, đối mặt với thực lực cường hoành tuyệt đối cũng không có đất dụng võ.

Hung vật bậc này, ngay cả cao thủ Thần cấp cũng không chống lại được, có trí tuệ đỉnh cấp cũng thi triển không ra.

Nơi Viêm Ma lướt qua, không khí nổi lên từng luồng khói xanh, mặt đất bên dưới nứt ra từng mảng lớn, sau đó vô thanh vô tức hóa thành bột phấn. Mắt thấy toàn bộ Chiến Đế hành cung và cả đệ tử Chiến tộc tại Đạo vực đều sắp bị Viêm Ma cuồng tính đại phát này tàn sát...

Ngay lúc này...

- Mau tránh ra!

Một tiếng quát hùng hậu uy nghiêm từ bầu trời vang lên, sau đó là một ánh đao loá mắt bao trùm khắp cả thiên địa...

Thái Cổ đệ nhất đao!

Trong cảm giác, giống như toàn bộ thiên địa đột nhiên biến đổi, nhưng cũng giống không hề biến đổi chút nào, tất cả đều yên tĩnh lại.

Trên tầng mây, Chiến Đế thân mặc đồ bào màu trắng đặt chân lên những đám mây, hai tay chấp lại phía sau, chậm rãi bước xuống. Đôi mắt sáng ngời trước đây lúc này lại tỏ ra có chút vẫn đục, mang theo một chút lo lắng và bất an, vầng trán rắn chắc hôm nay cũng đã đầy những nếp nhăn.

Chiến Đế dường như đã biến thành một người tâm sự trùng trùng, thế nhưng khí chất mặc dù biến đổi, sự cường hoành thì vẫn như trước.

Chỉ một đao, toàn bộ Đạo vực, bao gồm cả những Chiến tộc ở gần, kể cả Viêm Ma ở bên trong, tất cả đều đóng băng.

Chiến Đế có vẻ già thêm không ít, một đường từ không trung lướt xuống, những nơi đi qua, từng luồng hàn khí từ trong cơ thể đệ tử Chiến tộc bị đóng băng tràn ra, nhập vào trong cơ thể hần. Khi hần đi đến trước mặt Viêm Ma đã bị đông cứng trong một khối băng đường kính mấy trăm trượng, toàn bộ đệ tử Chiến tộc bị đóng băng đều dần dần tỉnh lại.

- Hai vị hộ pháp ở đâu?

- Đế quân!

Mây đen trên bầu trời tản ra, lộ ra một phiến sao trời dày đặc. Ngay khi Chiến Đế dứt lời, hai chùm tia sáng nhàn nhạt từ không trung hạ xuống, bên cạnh người hần đã có thêm hai gã nam tử tóc đen.

- Các người hãy đem hung vật trói lại, ném vào trong thời không loạn lưu trong! Thứ này đã tiến vào cảnh giới bất tử bất diệt, chỉ cần trong thiên địa có một tia nhiệt lượng tồn tại, liền có thể không ngừng tái sinh. Biển lửa bên ngoài cơ thể nó căn bản không cách nào diệt được, trăm cũng không thể khống chế được nó, thoát khỏi là chuyện sớm muộn mà thôi... Các người hãy đưa nó đi xa một chút, rời xa Thái Cổ vị diện này, cố gắng đừng để cho nó trở lại Thái Cổ.

- Vâng thưa đế quân!

Hai gã Chiến tộc hộ pháp tóc tai bù xù quỳ một chân đáp lời, sau đó đứng dậy, hai tay mở ra, trong tay mỗi người bay ra hai sợi xích to lớn, đâm vào trong băng tầng khổng lồ kia. Xuyên thấu qua băng tầng, loáng thoáng có thể nhìn thấy Viêm Ma đang giận dữ, phát ra vài tiếng gầm trong băng tầng.

“Xoẹt xoẹt!”

Hai gã hộ pháp phá ra một thông đạo không gian thật lớn, sau đó hai tay rung lên, trong tiếng dây xích chuyển động, kéo theo khối băng khổng lồ kia bước vào trong thông đạo hư không vô tận...

oOo

Tại địa điểm cũ của Kiếm vực.

“Ầm!”

Trên đỉnh Kiếm các trước đây, một cột sáng thật lớn phóng lên cao, kiếm khí sáng chói rít gào thẳng đến tận trời...

Toàn bộ Kiếm vực gió nổi mây vần, thiên địa một phiến tối đen, đứng ở bên ngoài ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy cột kiếm to lớn thông thiên này, thanh uy như vậy khiến cho vô số người tò mò...

Tiếng gió thổi gào thét. Bầu trời đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng lớn, một gã nam tử vẻ mặt lạnh lùng từ hư vô bên trong chậm rãi bước ra.

- Sư tôn!

Bên dưới kiếm khí thông thiên kia, một gã nam tử quỳ xuống, đầu gần như chạm vào mặt đất, bên cạnh cầm một thanh bảo kiếm đỏ thẫm.

- Thương nhi... người cuối cùng đã trở về!

Phong Vân Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống, lẳng lặng nhìn Trì Thương đang quỳ phục dưới đất, cảm khái nói.

- Đúng vậy, sư tôn...

Trì Thương ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiên nghị.

- Người hãy đi theo ta!

.....

Xa xa, chúng Thái Cổ cao thủ bị thiên biến kia hấp dẫn mà đến chỉ nhìn thấy hai gã nam tử một trước một sau từ từ bay lên cao, biến mất trong bầu trời. Thiên địa khôi phục sáng trong, tiếng gió thổi đột nhiên dừng lại...

——*——

380. Chương 379: A Khách La Cường Hãn

- Tôn thượng! Chiến Đế đã ra tay rồi.

- Ồ?

- Viêm Ma bị hấn đóng băng, sau đó hộ pháp Chiến tộc xuất động, đưa nó vào trong thời không loạn lưu. Tạm thời chúng ta đã mất đi sự khống chế đối với Viêm Ma...

- Ủ! Huyền băng hàn quyết của Chiến Đế quả thật bá đạo, Viêm Ma bị hấn tạm thời vậy khốn cũng là chuyện bình thường. Lập tức xuất động tất cả tộc nhân đi tìm phương hướng của Viêm Ma, vận dụng tất cả phương pháp đưa nó trở về Thái Cổ... Vật dụng của Phượng Phi lúc nhỏ còn lại bao nhiêu?

- Bẩm tôn thượng! Những đồ vật lúc trước thu thập được hiện tại chỉ còn lại một món trang sức thôi.

- Rất tốt! Món trang sức này... chỉ cần sử dụng thích hợp, nhất định có thể tạo thành một kích chí mạng đối với bọn chúng.

- Tôn thượng anh minh!

.....

- Tình hình Kiếm Thần của Kiếm vực gần đây ra sao? Bồn tọa có dự cảm, tên tiểu tử quật khởi như sao sáng này có thể sẽ gây ra phiền toái rất lớn đối với đại nghiệp của tộc ta, phải theo dõi cho thật kỹ!

- ... Bẩm tôn thượng! Chúng ta đã mất đi giám thị đối với Kiếm vực...

- Cái gì!

- Tôn thượng tha mạng!

Thanh âm kia vội vàng nói:

- Có điều không lâu trước đệ tử Trì Thương của hắc lại xuất hiện tại Kiếm vực, đồng thời dùng kiếm khí hấp dẫn tứ phương. Sau đó Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ cũng hàng lâm Kiếm vực...

- Lập tức phái người đi điều tra, nhất định phải nắm rõ nhất cử nhất động của hắc! Không lâu trước hắc đã cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta... sự phát triển của hắc quá nhanh, đây là một biến số mà chúng ta không thể nắm bắt được. Hiện nay Huỳnh Hoắc đang tiếp xúc với hắc, cho nên không thể quá mức lơ đãng, tránh cho Thánh điện nắm được nhược điểm của chúng ta.

- Vâng thưa tôn thượng!

Trong hư không đen kịt lại trở nên yên tĩnh, nhân vật có địa vị tôn quý kia giống như cẩn thận suy nghĩ một phen, sau đó trầm giọng nói:

- Nếu như Viêm Ma đã bị trục xuất ra khỏi Thái Cổ vị diện, hiện tại cũng đến phiên chúng ta bước lên vũ đài rồi.

- Ý của tôn thượng là...

- A Khách La ở đâu?

Thanh âm vang dội kia quanh quẩn trong hư không đen kịt, lan rộng đến nơi xa vô hạn.

Trong hư không một phiến trầm mặc, sau một chốc yên tĩnh, từ một nơi nào đó trong hư không, một cỗ khí tức xao động cuộn cuộn nổi lên, sau đó lan rộng đến từng mảng lớn hư không...

- Đại nhân...

Một giọng nói khàn khàn, lạnh lẽo và cực độ cuồng bạo từ trong khí tức xao động kia vang lên. Một luồng sương mù màu đen bỗng nhiên xuất hiện giữa hư không, đồng thời mở rộng đến phạm vi mấy trăm trượng.

Trong ma khí màu đen cực độ âm lãnh mà tà ác loáng thoáng nổi lên một màu đồng xanh như kim loại, từng tiếng leng keng từ trong sương đen mờ mịt không tan phát ra...

- Lập tức xuất phát, đến Thái Cổ vị diện đưa Phượng Phi đến cho bồn tọa! Nơi phong ấn của chủ thượng đang nằm trên người của tiểu cô nương này. Nhớ kỹ, không được đả thương cô ta... Tất cả những người có quan hệ với Hiên Viên, chỉ có chủ nhân mới có quyền xử trí.

Trong sương đen nồng đậm trở nên yên tĩnh, một lát sau thanh âm khàn khàn kia lại vang lên, ngữ khí phi thường thẳng thắn:

- Rồi!

“Ầm!”

Trong bóng tối vô tận vang lên những tiếng ầm ầm, đoàn sương đen mở rộng đến phạm vi trăm trượng toàn bộ bốc lên, phân về hai phía. Trong tiếng leng keng của kim loại chuyển động, một bóng người màu đồng xanh mang theo khí tức như hồng hoang từ bên trong sương mù từng bước một đi ra...

Mỗi một bước bước ra, hư không vô tận kịt này lại chấn động một chút, phảng phất một quái vật to lớn đang bước qua phiến hư không này.

Đường nét thô kệch, những mũi nhọn sắc bén dữ tợn, có cảm giác vững chắc, tạo hình giống như hồng hoang mãnh thú, cùng với khí tức cực độ hắc ám, cuồng bạo và tàn nhẫn trời sinh, đây chính là Thiên Ma giáp nổi tiếng thiên hạ của Thiên Ma tộc.

Sâu trong bóng tối, nam tử giống như ngủ say đã lâu vừa mới tỉnh lại, toàn bộ thân thể đều được bao phủ trong khải giáp cứng rắn, ngay cả cặp mắt cũng không ngoại lệ. Nếu như nói có thứ gì đó lộ ra bên ngoài bộ khải giáp dữ tợn mà âm tà này, vậy thì chỉ có những sợi tóc đen nhánh dài vài thước buông xuống bên dưới chiếc mũ giáp sắc bén đến cực điểm... Từng sợi tóc từ khải giáp rũ xuống, xõa ra trên lưng giáp lấp lóa ánh xanh lạnh lẽo như băng sương, làm tăng thêm một phần khí tức quỷ dị.

Ma khí nhàn nhạt lướt lơ quanh người của nam tử gọi là A Khách La, sau khi đi ra hơn mười trượng bỗng ngừng lại, giáp tay màu xanh bên phải đột nhiên bốc lên một ngọn lửa đen, sau đó mạnh mẽ đánh vào một phiến hư vô trước người...

“Àm!”

Theo một tiếng nổ lớn, một khe nứt so với hắc ám còn tối hơn đột nhiên xuất hiện trước mặt A Khách La. Tinh quang vô tận xuất hiện bên trong khe nứt, xuyên thấu qua có thể loáng thoáng thấy được vô số dãy núi nhấp nhô ẩn tàng trong đêm tối, mặt đất khắp nơi bốc lên ánh lửa, vô số bóng người tay cầm binh khí sắc bén lướt qua phía trên sơn mạch...

“Vút!”

Một tiếng rít vang lên, sau đó một thanh trường kiếm hẹp dài rộng bằng hai ngón tay, dài gần một trượng không biết từ nơi nào bay đến. Tay trái của A Khách La tùy ý duỗi ra, dùng một tay cầm lấy thanh binh khí sắc bén kia.

- A Khách La! Đây là phối kiếm của A Tu La Ma Đế mà chủ nhân đoạt được, bây giờ tặng tại ngươi. Nhiệm vụ lần này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại. Nếu như không thấy được Phượng Phi, hậu quả... hừ!

“Ông!”

Một trận kiếm ngân vang lên, trong tay truyền đến từng cơn chấn động, A Khách La khẽ cúi đầu xuống, ánh mắt từ đảo qua trên thân A Tu La kiếm dài gần một trượng trong tay.

Thanh trường kiếm này tràn ngập một luồng sương mù màu đen nhàn nhạt, trên thân kiếm có một đường rãnh rất khó thấy, trong rãnh hiện ra màu đỏ thẫm, đó là vết tích sau khi nhiễm qua vô số máu tươi mới ngưng tụ thành.

Khuôn mặt của A Khách La ẩn bên dưới khải giáp dữ tợn, không cách nào thấy rõ biểu tình trên mặt, hắn khẽ gật đầu, sau đó một chân bước vào trong khe nứt vừa mở ra...

oOo

Ven bờ bình nguyên dung nham mấy ngàn dặm.

Một tòa cung điện dựa vào núi, kiến tạo bằng dung nham đỏ rực, dùng nham thạch nóng chảy ngưng kết, trải qua thời gian dài mới hình thành, đây là nơi cư trú của Phượng Phi vừa thức tỉnh không lâu.

Một đám chiến sĩ Viêm tộc thân mặc Viêm Đế chiến giáp màu đỏ, tay cầm Viêm Thần kích cảnh giác thủ vệ bên ngoài cung điện.

Bên ngoài cung điện là một phiến đại địa bằng phẳng, nơi chân trời mới ẩn ước hiện ra một loạt dãy núi nhấp nhô, mặt đất bên trái bốc lên từng đợt khói xanh, chính là nơi bình nguyên dung nham.

Tại địa phương không nổi bật này, rất ít có người lại đến quấy rối Phượng Phi và những Viêm tộc đi theo. Tại Thái Cổ hỗn loạn, nơi này gần như trở thành một cõi thiên đường, một thiên đường vì Phượng Phi mà tồn tại.

Hơn nữa không nói đến địa vị Thánh nữ của Viêm tộc, cũng không nói đến quan hệ với Kiếm Thần của Kiếm vực, chỉ bằng vào thân phận tiểu nữ của Hiên Viên, đã đủ khiến cho rất nhiều người vì nàng mà hi sinh tính mạng của mình.

Trong cung điện, thần điều Ly Loan lẳng lặng nằm trên một phiến đá hình vuông lát dưới sàn, thân thể cuộn tròn, chiếc đầu xinh đẹp giấu bên dưới bộ lông hoa lệ, yên tĩnh mà quen thuộc.

Phía trên Ly Loan, Thánh nữ Viêm tộc thân mặc phượng bào đang dựa vào một chiếc ghế rộng làm bằng mã não dưới nền đất, lẳng lặng minh tư...

Đột nhiên, hàng lông mi thật dài của Phượng Phi khẽ run lên hai lần, đôi mắt phượng nhanh chóng mở ra.

- Tam thúc! Con cảm giác được nó đã biến mất, đã biến mất khỏi Thái Cổ...

Bên cạnh chiếc ghế rộng kia, vị trưởng lão Viêm tộc đang tiến vào trạng thái nhập định nghe vậy cũng mở mắt ra, trên mặt vẫn mang theo một chút hoài nghi:

- Thật vậy sao? Là ai lợi hại như thế, không ngờ có thể đuổi được Viêm Ma đi?

Phượng Phi suy nghĩ một chút, lên tiếng:

- Con không nhìn sai, đúng là nó đã biến mất khỏi Thái Cổ.

Trên trán vị trưởng lão Viêm tộc, những nếp nhăn lần lượt giãn ra, trong lòng giống như thổi phào một hơi, lên tiếng:

- Thật tốt quá! Bất kể ra sao, chỉ cần có thể tạm thời khiến cho nó không phát hiện được con là tốt rồi. Tất cả đợi tộc trưởng đến rồi hãy bàn!

- Ủm!

Phượng Phi gật đầu, trầm mặc trong chốc lát, sau đó giống như đã hạ một quyết tâm rất lớn, quay sang vị trưởng lão Viêm tộc, lên tiếng:

- Tam thúc! Kỳ thật con cũng muốn gặp Tiểu Viêm, con tin bản tính của nó không phải xấu xa như vậy.

- Không được!

Sắc mặt vị trưởng lão Viêm tộc trầm xuống, sau đó giống như cảm thấy ngữ khí có chút hơi quá, liền xoa đầu Phượng Phi, trù mến nói:

- Phượng nhi! Lúc trước con còn nhỏ, cho nên không biết sự lợi hại của hung vật này. Phàm những giống loài cường đại như vậy đều là trời sinh tàn bạo, tranh đấu với trời, tranh đấu với người... Lúc trước nó còn chưa trưởng thành, bản tính chưa hoàn toàn lộ ra, cho nên mới có thể cùng con chơi đùa. Nhưng con còn nhớ nhị ca của con không? Còn có nhiều tộc nhân của chúng ta như vậy, bọn họ đã chết như thế nào? Con đã quên lời của phụ thân sao?... Con không phải đã tận mắt thấy qua những giết chóc mà nó tạo thành sao?

Phượng Phi cúi đầu, trên mặt mang theo vẻ ưu thương nhàn nhạt, thấp giọng nói:

- Tam thúc! Con biết sai rồi...

- Ai!

Lão nhân thở dài một tiếng:

- Hi vọng Viêm Ma là thật sự đã biến mất, không bao giờ còn xuất hiện nữa!

Nhưng cho dù là bản thân y cũng không thể tin được chuyện này. Ngày trước khi Hiên Viên Chí Tôn còn trên đời cũng không hàng phục được con súc sinh này, huống hồ là hôm nay.

Trong đại điện chìm vào yên tĩnh, hai người đều có tâm tư, trầm mặc không nói.

Đột nhiên, vị trưởng lão Viêm tộc giống như phát hiện được điều gì, chợt ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ chăm chú lắng nghe, khuôn mặt già nua trở nghiêm trọng. Sau đó Phượng Phi dường như cũng đã nhận ra, cánh tay trái thon dài vịn vào lưng ghế đứng lên.

- Không hay!

Lão nhân đột nhiên kêu lên một tiếng, lao nhanh ra ngoài điện...

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn, giống như một khối vãn thạch to lớn rơi xuống mặt đất, khiến cho toàn bộ cung điện đều rung chuyển kịch liệt. Bên ngoài điện vang lên tiếng quát tháo của chiến sĩ Viêm tộc đang giận dữ. Chúng cao thủ Viêm tộc trong điện cũng giật mình, cổ khí tức hắc ám cực độ tà ác từ yếu nhanh chóng trở nên mạnh mẽ khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, loại cảm giác này vừa xa xôi lại vừa quen thuộc.

Bên ngoài điện, dưới sự quan sát của chiến sĩ Viêm tộc, một vật thể khổng lồ mang theo ma khí nồng đậm từ trên trời cao nhanh chóng rơi xuống, đập mạnh vào mặt đất phía trước cung điện Viêm tộc không xa ...

Bên trong hố lõm to lớn kia, ma khí cuộn cuộn bốc lên cao, một nam tử toàn thân bao phủ trong chiến giáp màu xanh dữ tợn quỳ một gối xuống đất, chậm rãi đứng thẳng đứng lên, sau mũ giáp, từng sợi tóc cuồng dã tản ra...

“Cheng!”

Tay phải của nam tử giơ lên, A Tu La kiếm ẩn hiện đường vân màu đỏ trong tay phát ra một tiếng ngân khát máu, tay trái nhẹ nhàng lướt qua trên thân kiếm, Thiên Ma giáp và A Tu La kiếm ma sát vào nhau phát ra một tiếng chói tai...

- Thiên Ma tộc!

Một gã chiến sĩ Viêm tộc đứng trước nhất đã nhận ra bộ chiến giáp trên người nam tử kia, đột nhiên hét to lên. Âm cuối cùng còn chưa dứt, hắn chỉ cảm thấy một bóng đen nhoáng qua trước mặt, sau đó từ trán đến chân từ từ tách ra, ngã xuống mặt đất...

——*——

381. Chương 380: Chạy Trốn

Những tiếng kêu bi phẫn từ trong hàng ngũ chiến sĩ Viêm Tộc vang lên, trên mặt từng người đều hiện lên thần sắc cực độ giận dữ.

- Giết chết tên dư nghiệt Thiên Ma tộc này!

Từng tiếng quát lớn vang lên, hàng trăm chiến sĩ Viêm Tộc trong cung điện chen chúc nhau lao ra, viêm kích trong tay cắm xuống mặt đất, từ khải giáp sau lưng rút ra một thanh trường đao đỏ sẫm, dùng sức bổ về phía tên nam tử mặc trang phục Thiên Ma tộc đột nhiên xuất hiện.

“Ầm!”

Hàng trăm đao đao khí chuẩn xác đánh vào người tên nam tử toàn thân phát ra sát khí băng lãnh kia, đao khí nổ tung hóa thành một biển lửa hừng hực đường kính gần trăm trượng.

Viêm Đế thần công, trong thiên hạ có thể xưng là công pháp nóng nhất, cùng với nội công hàn tính của Chiến tộc chính là hai cực hạn. Đao xuất ra, hỏa diễm đầy trời.

“Xèo xèo!”

Hỏa diễm hừng hực, khói xanh cuộn cuộn, chỉ trong nháy mắt tên nam tử thân mặc Thiên Ma giáp kia đã bị lửa lớn bao trùm. Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng cháy lộp độp bên trong biển lửa.

“Đã chết rồi sao?” Chúng chiến sĩ Viêm Tộc cẩn thận nhìn chăm chú vào phiến không gian mơ hồ bị lửa thiêu đốt, nghi hoặc thâm nghĩ.

“Rắc rắc!”

Một tiếng giòn giã từ trong biển lửa vang lên. Tất cả trong lòng vừa động, lập tức phản ứng lại, nắm lấy trường kích trên mặt đất, đối diện với biển lửa kia.

“Bình!”

“Bình!”

“Bình!”

Tiếng vật nặng bước qua mặt đất vang lên trong biển lửa. Trong nháy mắt, một bóng đen mang theo uy thế vô hạn từ mờ ảo dần dần hiện rõ, chậm rãi từ trong biển lửa bước ra, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Két két!”

Tiếng khải giáp ma sát vang lên, trên đầu thân ảnh khổng lồ kia bắn ra hai luồng sáng băng lãnh, tay phải nghiêng nghiêng vươn ra, A Tu La kiếm đen kịt mang theo màu đỏ chuyển động trong hư không, vững vàng bay vào trong tay của hắn. Chính là tên nam tử vừa từ trên trời rơi xuống.

Trong số Chiến sĩ Viêm Tộc, một gã nam tử mặc trang phục tướng lĩnh sắc mặt lãnh khốc, đối với việc A Khách La lông tóc không hề tổn hại cũng không hề kinh ngạc, trầm giọng quát:

- Viêm Đế trường kích, nhắm ngay mục tiêu...

Từng bàn tay nắm chặt lấy thân trường kích, mũi kích sắc nhọn theo mệnh lệnh nhắm thẳng vào A Khách La đang từ trong biển lửa chậm rãi bước ra, cổ tay dùng sức, từng vòng hỏa diễm đỏ sậm từ lòng bàn tay rất nhanh lan về phía hai đầu trường kích, “phùng” một tiếng, toàn bộ thân kích đều bốc lên hỏa diễm nóng rực cuộn cuộn.

- Bắn!

Từng thanh trường kích hóa thành cầu vòng xẹt qua hư không, mạnh mẽ đánh vào phần ngực, bụng, cánh tay, và đùi của tên nam tử kia. Trường kích mang theo lực lượng to lớn, khiến cho tên nam tử kia bị đánh bay lên...

Mất thấy A Khách La dường như không thể địch lại, thân thể bị đánh bay lên, nhưng sau khi bị những thanh trường kích kia đánh văng ra khoảng năm trượng, hai tay của hắn bỗng duỗi ra, dưới giáp che mặt phát ra một tiếng quát băng lãnh mà tàn bạo, tốc độ bay của thân thể chợt giảm đi, chỉ trong nháy mắt đã cường hành ngừng lại, đáp xuống mặt đất...

“Ầm!”

Hai chân của A Khách La vừa chạm đất liền dùng sức đạp một cái, bên dưới bàn chân từng mảng lớn mặt đất sụp đổ, thân thể hắn bắn mạnh về phía trước, tay phải vươn ra, A Tu La ma kiếm phát ra ánh sáng chói lòa.

“Phập!”

“Phập!”

Chỉ đơn giản vài nhát quét ngang chém thẳng, hai gã chiến sĩ Viêm tộc trở tay không kịp đã đột tử dưới A Tu La kiếm. Thi thể còn chưa ngã xuống liền bị một tầng hàn băng dày bao phủ, sau đó ngã xuống đất, nứt ra làm hai nửa.

- Không!

Những tiên phong của Viêm tộc này đều có cảm tình rất thâm sâu, đây gọi là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, mất thấy chiến hữu của mình lần lượt bỏ mạng dưới A Tu La ma kiếm, từng người hai mắt đỏ bừng, gào thét lao về phía A Khách La...

- Mau trở lại!

Trong cung điện, trưởng lão Viêm tộc từ khi phát giác được A Khách La xuất hiện đã lao ra bên ngoài, nhưng vẫn đã muộn. Trong khoảng thời gian ngắn, Viêm tộc đã chết không dưới mười người.

Theo sau trưởng lão Viêm tộc là Phượng Phi. Tại khoảnh khắc nàng xuất hiện, nhiệt độ không khí rõ ràng tăng lên một chút.

A Khách La hiển nhiên đã nhận ra dị trạng này, liền ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, đem dung mạo của Phượng Phi in vào trong mắt. Trong ý thức hải đen kịt, một hình ảnh chợt hiện lên, hắc đối chiếu một chút, sau đó khẽ gật đầu.

“Chính là cô ta!”

“Ầm ầm ầm!”

Tại khoảnh khắc A Khách La phân tâm, rất nhiều công kích mạnh mẽ đánh vào người hắn, tiếng kim thiết va chạm vang vọng trong hư không. Mỗi một tiếng kim thiết phát ra, A Khách La đều bị một đoàn hỏa diễm to lớn bao phủ, thế nhưng hỏa diễm này không duy trì được lâu, lập tức tắt đi.

Công kích liên tục chỉ có thể khiến cho thân thể A Khách La run lên một chút, ngược lại càng có nhiều tộc nhân Viêm tộc chết dưới A Tu La kiếm.

Tất cả công kích đánh vào trên người A Khách La chỉ giống như gãi ngứa, căn bản không cách nào ngăn cản bước tiến của hắn.

- Tránh ra!

Trưởng lão Viêm tộc hét lớn một tiếng, từ trên bậc thang của cung điện lướt qua không trung, lao về phía A Khách La...

Trưởng lão Viêm tộc đã rất nhanh, nhưng có một người còn nhanh hơn...

- Hừ!

Một tiếng hừ dễ nghe của nữ tử vang lên, khóe mắt của lão nhân liền cảm giác được một bóng người đỏ rực lướt qua bên cạnh, lơ lửng tại hư không.

Mắt thấy tên nam tử toàn thân mặc khải giáp hình dạng đáng sợ như con nhím này trong nháy mắt đã giết nhiều tộc nhân của mình như vậy, Phượng Phi trong lòng giận dữ, trong đôi mắt phượng bắn ra ánh sáng lạnh, tay áo bào thêu đầy hình chim phượng mở rộng, một vầng sáng đỏ rực hình cung từ bên dưới mở rộng ra, như tia chớp bao phủ lấy A Khách La vào bên trong,

Trong khoảnh khắc nhiệt độ không khí điên cuồng tăng lên, chúng chiến sĩ Viêm Tộc còn chưa kịp phản ứng, liền phát giác tên sát thần kia đã không còn trước mặt, tên nam tử giống như ma thần giết chóc kia đột nhiên biến mất...

Trước cung điện chỉ còn lại một phiến tro tàn bốc cháy, cùng với những vết tích lộn xộn, chứng minh nơi này vừa diễn ra một màn tàn khốc...

Trưởng lão Viêm tộc sững sờ đứng giữa hư không, giống như còn chưa bình tĩnh lại...

- Trưởng lão, làm sao bây giờ?

Một gã chiến sĩ Viêm Tộc đầu lĩnh lướt đến phía sau lão nhân, vẻ mặt lo lắng nói.

- ... Thánh nữ chắc là không việc gì đâu, dù sao người cũng là con gái của Hiên Viên Chí Tôn... Tên Thiên Ma tộc kia...

Lão nhân còn chưa nói xong, trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng nổ, từng mảng lớn khí lưu cuồng bạo mang theo kinh khí nóng rực từ hư không bắn ra...

Một tiếng kêu rên nữ tử của nữ tử vang lên, bên trong kinh khí cuồng loạn quét ngang bốn phía, một bóng người nhỏ nhắn từ trong hư không bắn ra, nặng nề rơi xuống mặt đất, chính là Phượng Phi vừa cuốn A Khách La vào trong lĩnh vực.

- Tiểu thư!

- Thánh nữ!

Những Viêm tộc có mặt cực kỳ hoảng hốt, lập tức lao đến. Trưởng lão Viêm tộc ôm lấy Phượng Phi, bàn tay giống như hồng ngọc đặt tại sau lưng, kinh khí nóng rực cùng một mạch cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng.

- Khôi giáp của hắn... có cổ quái... khục khục!

Phượng Phi khoe miệng đầy máu, sắc mặt trắng bệch nói.

“Cheng!”

Tiếng dao sắc cắt qua hư không vang lên, khôi giáp màu xanh đầy những mũi nhọn trên người A Khách La bốc lên từng luồng khói xanh, phát ra từng tiếng xèo xèo.

Dễ dàng phá nát lĩnh vực của Phượng Phi, nhưng A Khách La cũng không nóng lòng truy đuổi, để mặc cho đám người Viêm tộc cướp Phượng Phi đi.

Hai tay của hắn nâng lên, A Tu La kiếm giờ quá đỉnh đầu...

“Đừng đừng!”

Mây đen cuộn cuộn, một đạo sấm sét từ bắc đến nam xẹt qua bầu trời, phối hợp cùng với đạo sấm sét vừa lóe lên đã biến mất kia là A Tu La ma kiếm xẹt qua hư không theo một quỹ tích hình cung...

A Khách La đứng ngạo nghễ trên mặt đất, thân ảnh trong mắt mọi người không ngừng tăng vọt. Tại khoảng khắc A Tu La ma kiếm chém ra, trong cơ thể hắn bỗng tỏa ra ma khí nồng đậm đến tột đỉnh, ma khí cuộn cuộn trong nháy mắt bao phủ thân hình hắn, đồng thời cũng bao trùm chiến sĩ Viêm Tộc đứng phía trước.

- Nhớ kỹ tên của ta, A - Khách - La!

Một thanh âm băng lãnh tàn khốc từ trong ma khí cuộn cuộn như thủy triều phát ra...

“Ầm!”

- Không!

Phượng Phi được trưởng lão Viêm tộc ôm vào ngực, nhìn thấy cảnh này không khỏi phát ra một tiếng kêu bi thiết.

Mấy trăm chiến sĩ Viêm Tộc, bao gồm cả tòa cung điện vừa xây dựng không lâu, cùng với ngọn núi khổng lồ trợ trợ mà cung điện dựa vào, chỉ trong một tích tắc toàn bộ hóa thành tro bụi.

Tro đen đầy trời mang theo ma khí nồng đậm từ bầu trời lả tả bay xuống...

“A Khách La!” Mắt thấy thảm cảnh trước mắt, trong tai nghe được giọng nói tà ác âm trầm, một ký ức phủ đầy bụi trong trí nhớ của lão nhân chợt hiện lên.

“A Khách La, cao thủ đứng thứ ba của Thiên Ma tộc... chính là thủ hạ của người kia!”

Lão nhân trong lòng trầm xuống, nhanh chóng cúi đầu, vội vàng nói:

- Phi nhi, đi mau... Người này chúng ta không thể chống lại được. Thiên Ma tộc lại lần nữa xuất hiện, nhất định là vì nơi hạ lạc của người kia. Con trước tiên hãy tránh đi! Ta sẽ thông báo cho huynh trưởng của con, bảo nó nhanh chóng dẫn theo tinh nhuệ trong tộc đến đây... Không còn kịp rồi, đi mau!

- Tam thúc, người đang nói gì... A!

Phượng Phi còn chưa không kịp phản ứng, một cỗ lực đạo nóng rực hùng hậu đột nhiên đánh vào trên lưng nàng...

“Vút!”

Một tiếng rít từ trong tay trưởng lão Viêm tộc vang lên, sau đó một ngọn lửa bắn lên bầu trời. Ngay khi ngọn lửa kia sắp nổ tung, một chiếc đầu mờ ảo khổng lồ bao trùm khắp cả bầu trời đột nhiên xuất hiện, ngọn lửa xẹt qua không trung lập tức biến mất không thấy.

- Muốn thông báo cho tiểu tử Viêm tộc kia sao? Hừ!... A Khách La, tốc chiến tốc thắng, mau giết chết hắn!

Một giọng nói âm lãnh tàn bạo vang lên từ phía trên.

Trong mắt trưởng lão Viêm tộc hiện lên vẻ tuyệt vọng.

- Chạy không thoát đâu!

Mắt thấy dị biến xảy ra, Phương Phi nương theo cổ lực đạo kia của trưởng lão Viêm tộc, trong nháy mắt đã hóa thành một điểm đen nơi chân trời, A Khách La không nhanh không chậm, ma kiếm trong tay vẽ lên mặt đất, mảng lớn không gian dưới chân hóa thành những vết nứt như mạng lưới, thân thể bắn vọt lên đuổi theo Phương Phi...

- Trước tiên qua được cửa này của ta rồi hãy nói!

Mắt thấy một ngọn lửa đỏ đang lao đến, cổ tay của A Khách La chỉ mới giơ lên vài tấc, trưởng lão Viêm tộc đã đến nơi, hai tay ôm ngang hông A Khách La, đồng thời quát lớn một tiếng, chân khí trong đan điền vận chuyển, chân khí nóng rực truyền vào hai tay, trực tiếp xuyên thấu qua giáp giáp đánh vào cơ thể A Khách La...

Đối với những đối thủ thân mang dị bảo, đa số cao thủ đều có phương pháp đối phó. Phương pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất chính là dùng cách sơn đả ngư, trực tiếp xuyên thấu qua bảo vật, công kích vào thân thể đối phương, vậy thì có thể bỏ qua phòng ngự.

Thiên Ma giáp trên người A Khách La hiển nhiên là một kiện chí bảo.

“Ầm!”

Kình khí bắn ra bốn phía, mặt đất dưới thân A Khách La bị kình khí cuồng bạo phá ra một hố lõm lớn. Thế nhưng trực tiếp đối mặt với công kích hơn trăm triệu năm của trưởng lão Viêm tộc, A Khách La vẫn đứng vững vững như bàn thạch giữa không trung, không hề di chuyển...

- Đã đủ rồi!

Giọng nói của A Khách La không hề mang theo một chút cảm tình, tay trái giơ lên, như chậm thật nhanh chém vào ngực trưởng lão Viêm tộc...

—*—

382. Chương 381: Phá Rồi Lại Lập

Bóng đen không nhanh không chậm tiến về phía trước, nhìn như thông thả nhưng thật ra lại nhanh vô cùng. Ở phía trước, một bóng người nhỏ nhắn như nữ tử đang vội vàng chạy trốn.

Ánh mắt A Khách La xuyên thấu qua mũ giáp nhìn chằm chằm vào Phương Phi phía trước, trong lòng hoàn toàn bình tĩnh.

“Đây là một trận chiến không hề lo lắng, một cuộc truy đuổi không cần suy nghĩ.” A Khách La trong lòng thầm nghĩ: “Khác biệt duy nhất chỉ là một chút thời gian mà thôi.”

Khi mà mọi chuyện đều đã nằm trong lòng bàn tay, dường như có rất nhiều cường giả đều thích chơi một chút trò mèo vờn chuột. Chỉ ít đối với A Khách La mà nói, tại nơi bình nguyên hoang vu này thường thức một nữ tử có thân phận cao quý chạy trốn trong đêm đen, đó thật sự là một chuyện vô cùng sáng khoái.

Mồ hôi đầm đìa từ trên trán chảy ra, còn chưa nhỏ xuống đã biến thành mồ hôi lạnh theo gió bay đi. Trong bóng đêm mờ mịt, Phương Phi cố sức bay nhanh về phía trước, bóng tối miên man, không biết đâu là phương hướng.

Thế giới biến ảo, đảo mắt đã là mấy tỷ năm đằng đằng, khi lần nữa thức tỉnh, tất cả những thứ đập vào trong mắt nàng đều hoàn toàn xa lạ.

“Tại nơi này, không có người mà ta nhận thức, cũng không có sự vật mà ta quen thuộc... rốt cuộc ta nên chạy về đâu đây?... Tam thức, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện nhé!” Phương Phi trong lòng vừa lo lắng vừa hoảng sợ, đầu óc dần dần trở nên trống rỗng.

Khi hậu thuẫn vững chắc phía sau đã không còn, lộ ra bên dưới dung mạo khuynh quốc khuynh thành vẫn là trái tim yếu đuối của một nữ nhân bình thường.

Ma ảnh phía sau như hình với bóng, mặc dù không quay đầu lại, nhưng Phượng Phi có thể cảm giác được cổ khí tức cực độ tà ác kia vẫn luôn theo sát mình, không gần cũng không xa, giống như đang đùa giỡn con mồi.

“Bọn họ rốt cuộc là ai? Rốt cuộc muốn làm gì? Vì sao lại tìm đến ta? Vì sao lại muốn giết tộc nhân của ta?” Trong lòng Phượng Phi tràn đầy nghi vấn, mặc dù trưởng lão Viêm tộc đã loáng thoáng nhắc đến ba chữ “Thiên Ma tộc”, nhưng đối với nàng mà nói đây là một chuyện rất xa xôi, trong ký ức khi còn nhỏ của nàng, Thiên Ma tộc cũng chỉ là rất xấu mà thôi, những chuyện khác nàng hoàn toàn không biết.

Tay phải của Tây Môn Y Bắc lại khẽ giơ lên, trong cơ thể, tốc độ của những bóng kiếm không ngừng ra vào càng trở nên nhanh hơn. Trong mơ hồ, A Khách La đột nhiên sinh ra một loại cảm giác giống như “một con bướm đang từ trong kén giãy ra”.

Kiểm ý, một loại kiếm ý hoàn toàn mới đang thành hình trên người Tây Môn Y Bắc. Mặc dù loại biến hóa này đến từ kích thích bên ngoài, đồng thời chỉ mới là hình thức ban đầu, nhưng chỉ như vậy đã khiến cho một kẻ mạnh như A Khách La cũng cảm thấy uy hiếp rất lớn.

“Người này không trừ, ngày sau tất thành mối họa. Nếu như muốn trừ khử hắn, lúc này chính là cơ hội tốt nhất!” Cặp mắt của A Khách La bên dưới mũ giáp hiện lên sát khí. Một loại trực giác của cường giả nói cho hắn biết, người trước mắt dường như đang trải qua quá trình giác ngộ mà tu võ giả đều có, trên người y, một loại kiếm đạo nguy hiểm mà A Khách La cũng chưa từng thể hội qua đang dần dần thành hình.

Ánh mắt lướt qua cánh tay phải, A Khách La không khỏi cảm hận: “Khốn khiếp!”

Toàn bộ cánh tay phải giống như đã bị cắt đứt. Nếu như cánh tay thật sự mất đi, hắn vẫn có rất nhiều phương pháp để nối lại, nhưng vấn đề là cánh tay phải vẫn còn, nhưng trong cảm nhận của hắn thì lại là “đã đứt”.

“Lẽ nào một kiếm này của hắn đã tiếp cận đến lĩnh vực linh hồn?” Trong lòng A Khách La hiện lên ý niệm này, sát khí lại càng dày đặc hơn.

Thiên Ma tộc cường hãn nhất là ở chiến giáp. Tất cả chiến giáp đều mô phỏng theo chiến giáp của nhân vật cường hãn nhất trong truyền thuyết của Thiên Ma tộc, dùng nguyên liệu đặc biệt chế tạo, lại phối hợp công pháp đặc thù, mới tạo thành thanh danh cường hãn của Thiên Ma tộc mà bốn tộc đều sợ hãi.

Thế nhưng cho dù mạnh đến đâu thì vẫn có sơ hở.

Ưu thế của Thiên Ma tộc nằm ở chỗ thân thể phòng ngự mạnh đến cực điểm, mà nhược điểm trời sinh của bọn họ lại chính là linh hồn.

Đạo của linh hồn là khó có thể chạm đến nhất. Nhìn khắp Thái Cổ, trong đạo của võ học, người có thể đạt đến cảnh giới linh hồn ít lại càng ít. Cho dù ngẫu nhiên có lĩnh ngộ, cũng là tu vi không sâu, khó có triển vọng. Cho dù là thời đại xa xưa trước đây, số người có thể xem thường sự cường hãn của chiến giáp, uy hiếp Thiên Ma tộc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Tuyệt đối không thể lưu hắn lại!” A Khách La cắn răng nói, tay trái mở ra, liền hút lấy A Tu La ma kiếm vào lòng bàn tay, năm ngón tay nắm chặt, A Tu La ma kiếm tỏa ra một luồng sương máu đỏ tươi như ngọn lửa...

“Đinh đinh đinh!”

Dường như cảm giác được sát khí trên người A Khách La, kiếm chiêu vô cùng vô tận trong cơ thể Tây Môn Y Bắc liền bắn ra, vẽ nên những quỹ tích hình cung tại không trung. Sau khi chuyển động dựa theo một loại chiêu thức mà A Khách La không biết, những vết kiếm gần như hư vô này lại nhanh chóng nhập vào trong cơ thể Tây Môn Y Bắc, cứ tuần hoàn như vậy. Mỗi một lần tuần hoàn, khí tức trên người hắn lại sinh ra một chút biến hóa không rõ...

“Bình!”

A Khách La giống như đã hạ quyết tâm, liền bước ra một bước. Mặt đất chấn động, sương đen nồng đậm như thủy triều từ dưới chân hắn tuôn ra, mang theo một loại khí tức hắc ám cực kỳ âm tà. Khí tức cực kỳ tà ác kia giống như thủy triều cuốn sạch toàn bộ thiên địa, khí cơ khoáng triển đến không gian chung quanh mấy trăm dặm. Từ một nơi nào đó trong hư không vang lên những tiếng gầm như một con cự thú đến từ hồng hoang xa xôi.

Tây Môn Y Bắc khẽ nghiêng đầu qua, những vết kiếm bên ngoài cơ thể trong nháy mắt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bóng kiếm đầy trời đột nhiên dừng lại, sau đó từng thanh thiết kiếm bóng đen mờ đục tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy nhập vào trong tay hắn...

“Xoẹt!”

Bóng kiếm trong tay Tây Môn Y Bắc bỗng bắn ra ngàn trượng, mặt bên sáng như ban ngày, chói mắt khó nhìn, còn một bên lại tối đen như mực.

Tây Môn Y Bắc bước ra một bước, thiên địa đột nhiên biến đổi. Trong ánh mắt ngây ngốc của Phương Phi, lấy Tây Môn Y Bắc làm ranh giới, thiên địa như bị phân làm hai nửa, một nửa hóa thành bóng tối sâu thẳm, còn một nửa hóa thành ánh sáng chói lòa. Tại nơi ánh sáng và bóng tối giao nhau, một vết kiếm siêu việt không gian, không hề sai lệch chém vào ngực A Khách La. Bóng kiếm xuyên qua ngực A Khách La, phá ra một thông đạo không gian thật lớn phía sau...

“Ầm!”

Kiểm chiêu của A Khách La vừa xuất, còn chưa hoàn toàn thi triển, người đã giống như một viên đạn pháo, bị một kiếm kia trực tiếp đánh vào trong thông đạo không gian đen kịt không biết thông đến nơi nào phía sau...

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết bất cam kéo dài, nhập vào trong thông đạo không gian hình vòng xoáy, dần dần không còn nghe thấy.

Gần như đồng thời, từ trong cơ thể Tây Môn Y Bắc đứng thẳng bất động, một cột máu bắn lên cao mấy chục trượng, sau đó tan ra thành dạng sương, bao trùm chu vi mấy chục trượng. Tây Môn Y Bắc lập tức bị xối thành một huyết nhân, nhưng thân thể vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, vẻ mặt hết như ban đầu...

Hai màu đen trắng vừa hiện ra liền biến mất. Phương Phi còn chưa kịp quan sát tình huống của Tây Môn Y Bắc, một cỗ ma khí bỗng từ hướng đông tràn đến, hóa thành một gương mặt dữ tợn mơ hồ, bao trùm cả bầu trời phía đông. Trong khi nàng đang kinh nghi bất định, cỗ ma khí kia dường như cảm ứng được điều gì, lại dùng tốc độ cực nhanh rút đi giống như khi tới...

Phương tây, một điểm sáng từ sâu trong bầu trời hiện ra, dùng tốc độ cực nhanh lướt về nơi này. Người còn chưa đến, một cỗ kiếm ý cường hãn đã tràn về hướng ma khí kia vừa rút đi. Cả phương tây trời đất sáng ngời, tiếng kiếm ngân vang tận mây xanh...

Phương Phi còn chưa kịp phản ứng, liền phát giác một bóng người nhoáng lên trước mặt, từ trong hư không, một gã nam tử anh tuấn trên môi có hai chòm râu đen xuất hiện trước người không xa. Ánh mắt đảo qua khuôn mặt người nọ, trong mắt nàng thoáng hiện lên vẻ kinh hãi, còn mang theo vẻ kích động.

Người đến chính là Phong Vân Vô Kỵ. So với Phong Vân Vô Kỵ trong ấn tượng của Phương Phi, Phong Vân Vô Kỵ trước mắt có thêm một phần thành thực, thiếu một phần non nớt, hơn một phần tang thương, ít đi một phần nóng nảy.

- Tây Môn huynh, huynh rốt cuộc đã tỉnh rồi...

Trong tai vang lên một giọng nói quen thuộc, vẻ mặt kích động của Phương Phi trên trong nháy mắt liền biến mất, khôi phục lại vẻ lạnh lùng như lúc ban đầu.

Cách đó không xa, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thanh âm lại hoàn toàn biểu lộ tâm tình kích động của hắn hiện giờ.

Phong Vân Vô Kỵ vốn đang tĩnh tu trong khe hở không gian tại một nơi xa xôi khác, vừa cảm giác được cấm chế biến động, liền nhanh chóng chạy đến. Xuyên việt không gian cực kỳ phức tạp, hơn cấm chế này vốn là do hắn thiếp lập vốn dựa theo khoảng cách giữa Kiếm các và nơi Tây Môn ngủ say, một khi có dị động, hắn lập tức có thể chạy tới ngay, nhưng kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, hắn cũng không ngờ Tây Môn Y Bắc lại đột nhiên tỉnh dậy vào lúc mình đem toàn bộ Kiếm vực rời khỏi Thái Cổ. Khi hắn đến nơi, một trường chiến đấu kịch liệt đã kết thúc.

Phong Vân Vô Kỵ vừa dứt lời, Tây Môn Y Bắc vẫn đứng thẳng như núi, sừng sững bất động bỗng nhiên giống như một cục gỗ ngã xuống.

- A!

Một tiếng kinh hô từ phía sau Phong Vân Vô Kỵ vang lên. Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương người mặc áo bào xanh, râu tóc bạc trắng lướt nhanh qua, một tay ôm lấy Tây Môn Y Bắc, đồng đem công lực truyền vào trong cơ thể hắn.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Phượng Phi, lại có vài bóng người khí tức cường hãn từ bầu trời hạ xuống, chính là Trì Thương vừa giác ngộ tại Bắc Hải và Thái Huyền, mấy người này Phượng Phi chưa từng gặp qua.

“Đây chính là bằng hữu của hắn sao...” Phượng Phi trong lòng phát ra một tiếng thở dài không ai nghe thấy được, ánh mắt lướt qua thân ảnh Tây Môn Y Bắc: “Thì ra, ngay cả nam tử xa lạ này cũng là bằng hữu của hắn...”

- Huynh ấy sao rồi?

Bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ đang vươn ra liền thu về bên dưới tay áo, đồng thời quan tâm hỏi.

Một lát sau, Độc Cô Vô Thương mới ngẩng đầu, lên tiếng:

- Không có việc gì, chỉ là bản năng của hắn đã khiến cho hắn phát huy năng lực vượt khỏi cảnh giới thực tế... hắn...

Cúi đầu nhìn thoáng qua Tây Môn Y Bắc gục đầu xuống, mái tóc tán loạn, Độc Cô Vô Thương tiếp tục nói:

- Tạm thời còn không thích hợp để đưa hắn đi. Ta cũng không biết kiếm ý đang ngưng tụ, tự động diễn hóa trên người hắn rốt cuộc là chuyện gì? Hắn dường như còn chưa tỉnh lại. Hiện giờ chỉ có thể đợi sau khi cổ kiếm ý trên người hắn ổn định, chúng ta mới có thể đưa hắn về vị diện kia.

- Không có việc gì là tốt rồi... Trì Thương, Thái Huyền, các người cẩn thận một chút! Vừa rồi khi còn đang ở ngoài Thái Cổ, ta đã cảm giác được một cổ khí tức cực kỳ tà ác giống như muốn ra tay với Tây Môn, nhưng khi ta còn chưa tới gần, cổ khí tức kia liền rút đi...

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn về hướng đông, giống như lẩm bẩm:

- Gần đây nhất, ta đem toàn bộ mọi chuyện xảy ra tại Thái Cổ xem xét lại một lần, cuối cùng cảm giác được dường như có một lực lượng vẫn luôn âm thầm thao túng tất cả, có lẽ cổ khí tức kia chính là một bộ phận của lực lượng này...

Na người Độc Cô Vô Thương nghe vậy khẽ giật mình, nhìn thoáng qua nhau, sau đó đều im lặng không nói.

- Ủ!

Một tiếng rên rỉ rất nhỏ từ trên mặt đất vang lên. Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày, theo tiếng nhìn lại, vừa nhìn liền không khỏi thất kinh:

- Phượng Phi!... Sao cô lại ở đây?

Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được bên cạnh Tây Môn còn có một người, nhưng vẫn không lưu ý, cho đến khi xác định Tây Môn không có gì lo ngại, lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của Phượng Phi.

Phượng Phi nghe vậy liền cố gắng ngồi dậy, đột nhiên thân thể run lên, sau đó lại yếu ớt ngã xuống.

Từ khi đột nhiên bị địch nhân xa lạ cường đại tập kích, tộc nhân bị đồ sát, tam thúc thân cận bị giết, sau đó bị người truy sát ngàn dặm, lại bị xích sắt buộc chặt một lúc lâu không ai phát hiện... một loạt sự tình dâng lên trong lòng khiến cho nàng vừa ủy khuất vừa khổ sở, trước mắt tối sầm, lập tức ngất đi.

- Người đáp ứng với với y chiếu cố cho ta như vậy sao...

Tiếng nói vô ý thức phát ra từ khóe miệng Phượng Phi, thanh âm gần như không thể nghe thấy, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại nghe rất rõ ràng, toàn thân bỗng run lên một chút, lập tức bước nhanh qua...

——*

385. Chương 384: Vị Diện Ngụy Cơ

“Vì sao nàng lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn bị dây xích trói chặt? Còn có Tây Môn huynh, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay, sợi xích sắt trói chặt Phượng Phi liền tăn ra, hóa thành từng luồng sương đen tiêu tán trong thiên địa. Vội vàng đến đây, trong lòng hắn vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa hiểu rõ lắm.

Trong hư không đầy những luồng ý thức ba động còn sót lại, trong có một đạo ý thức ba động cực kỳ hắc ám tà ác khiến cho Phong Vân Vô Kỵ chú ý. Suy nghĩ một chút, hắn liền đứng thẳng dậy, y bào phát phơ, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Trời đất vốn bởi vì Tây Môn Y Bắc ngã xuống đất mà trở nên yên tĩnh đột nhiên lại nổi lên từng cơn gió nhẹ.

Trong hư không, từng cỗ thần thức ba động mà rất nhiều Thần cấp võ giả khó có thể cảm thấy, giống như những dòng nước nhỏ từ bốn phương tám hướng tràn vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Không gian cũng không phải là bất động bất biến, bất cứ biến hóa gì cũng sẽ dẫn đến năng lượng tụ tán và một bộ phận quy tắc biến hóa, những biến hóa này chính là tin tức mà không gian ghi lại. “Đọc” những tin tức đó, mới có thể hiểu rõ những biến hóa xảy ra tại không gian này, cho dù lúc đó “bản thân” không có mặt ở đây. Những tin tức này vẫn luôn tồn tại trong hư không, theo thời gian mà trở nên nhạt dần, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn biến mất. Nếu như linh ngộ đối với quy tắc đạt đến một cảnh giới nhất định, sẽ có thể “đọc được” những tin tức lưu lại trong không gian này.

Thời gian cách cũng không lâu, Phong Vân Vô Kỵ rất dễ dàng “đọc được” những tin tức này, từng hình ảnh rõ ràng lướt qua trong đầu hắn.

Từng luồng khí tức âm tà trong không gian bị Phong Vân Vô Kỵ hút vào trong đầu, đồng thời một lần nữa ngưng tụ, hóa thành hình một bộ chiến giáp phát tán ra khí tức như hồng hoang hung thú. Từng “tin tức” lưu lại trong không gian không ngừng hóa thành hình ảnh, bổ sung cho hình tượng bộ chiến giáp này. Một lát sau, khi bộ chiến giáp kia từ mơ hồ đã trở nên rõ ràng, cuối cùng không còn tin tức chảy vào trong đầu hắn nữa.

- Nếu như các người đã lộ ra một góc, vậy thì đừng nghĩ có thể tiếp tục ẩn tàng... Chỉ cần các người lại xuất hiện lần nữa, ta nhất định sẽ bắt được các người!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, chậm rãi mở mắt ra, một luồng sát khí lướt nhanh qua trong mắt. Trong ý thức hải, bộ chiến giáp kia dần dần chìm vào trong không gian ý thức hư vô.

Nội loạn của nhân tộc cho đến bây giờ vẫn không ngừng lại. Bất kể là Chiến tộc hoành không xuất thế, Phong tộc đột nhiên nổi dậy, hay là Hỏa Ma lại lần nữa xuất hiện... một loạt sự tình đều giống như muốn đẩy Thái Cổ vốn bình tĩnh vào trong vực sâu hỗn loạn. Thực lực của nhân tộc không ngừng bị suy yếu, tình huống này Phong Vân Vô Kỵ tuyệt đối không muốn thấy, nhưng dựa vào lực lượng của hắn lại không đủ để thay đổi tất cả những điều này. Lần thứ ba gặp gỡ Huỳnh Hoắc đã khiến cho Phong Vân Vô Kỵ đem một loạt sự tình này liên hệ lại, đột nhiên nảy sinh một suy đoán: có một hoặc vài thế lực tà ác hay đối địch đang thúc đẩy một loạt biến động này tại Thái Cổ, để làm suy yếu thực lực của nhân tộc.

Hắn tiếp tục suy đoán. Hi vọng thực lực của nhân tộc suy yếu chỉ có thể là mấy tộc khác, thế nhưng nếu chỉ có bọn chúng thì không đủ để khiến cho Thái Cổ phát sinh hỗn loạn lớn như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn rất nhiều nhân loại đã chết trong tranh đấu, một loạt sự tình ẩn ước cho thấy một sự thật: nội bộ nhân tộc có tai mất và nội ứng của ma tộc.

“Nếu như để cho ta điều tra được các người là ai, ta nhất định sẽ hủy diệt tất cả bọn người!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi, tay phải bất giác nắm chặt lại, ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch, phát ra những tiếng lách cách giòn giã.

- Vô Kỵ! Kiểm ý trên người Tây Môn đang ở vào thời khắc chuyển biến tăn thẳng, trong thời gian ngắn sợ rằng khó có thể thức tỉnh. Chúng ta không nên ở lại nơi này quá lâu! Hiện tại có lẽ cả Phong Tôn và Chiến Đệ đều đã phát giác được sự xuất hiện của chúng ta, nếu như còn tiếp tục ở lại, nhất định sẽ bị công kích.

Chuyện này đối với Tây Môn sợ rằng không tốt lắm, bất cứ tình huống ngoài ý muốn nào cũng có thể khiến cho kiếm ý đang thành hình trên người hắn xảy ra biến hóa không thể dự liệu được.

Cách đó không xa, giọng nói của Độc Cô Vô Thương truyền vào trong tai Phong Vân Vô Kỵ, trong thanh âm hơi có vẻ già nua mang theo vẻ lo lắng.

“Phong Tôn...” Phong Vân Vô Kỵ cân nhắc cái tên này, sau đó quay đầu lại nói với Độc Cô Vô Thương:

- Chuyện này không cần lo lắng! Ta vẫn luôn tránh giao thủ với Phong Tôn, không phải vì sợ hắn mà là có nguyên nhân khác. Nếu như hắn thật sự đến đây, tiền bối và Trì Thương hãy bảo vệ Tây Môn huynh và Phụng Phi, một mình ta đối phó với Phong Tôn là đủ rồi. Hơn nữa...

Phong Vân Vô Kỵ dường như nghĩ đến điều gì, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, lời nói cũng ngừng lại.

- Hơn nữa, Phong Tôn và Chiến Đế đồng thời cảm giác được sự tồn tại chúng ta chưa hẳn đã là một chuyện xấu.

Trì Thương đứng một bên, tay đặt trên chuôi Xích Tiêu, trên mặt lộ ra một loại trí tuệ lạnh lùng:

- Phong Tôn bắt Chiến Phi đi, lúc này nếu như hắn có thể dưới áp lực của Chiến Đế mà ra tay đối phó chúng ta, đó mới là chuyện lạ...

Độc Cô im lặng, trong lòng cũng trầm tán thành.

Chiến Đế, chỉ hai chữ này đã khiến cho không một ai có thể bỏ qua sự tồn tại và lực lượng của hắn. Tại Thái Cổ, Chiến Đế gần như đã được ngầm thừa nhận là đệ nhất cao thủ chỉ dưới Chí Tôn.

Giữa Phong Tôn và Chiến Đế còn có chênh lệch không ít, bằng không thì hắn cũng sẽ không suy đồi đến mức phải dựa vào một nữ nhân để áp chế Chiến Đế.

Đối với người như vậy, bất kể là Trì Thương hay phần lớn võ giả đều phản cảm và căm hận, đây cũng là nguyên nhân khiến cho danh tiếng của Phong tộc tại Thái Cổ trở nên rất xấu.

- Tạm thời lưu lại đây mấy ngày đi! Nếu như Tây Môn đã thức tỉnh, vậy thì vết thương trong ý thức chắc cũng đang dần dần khỏi hắn. Dựa vào thực lực của chúng ta, hôm nay không cần cố kỵ Phong tộc quá nhiều.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi nói ra suy nghĩ trong lòng:

- Phong Tôn không phải là một kẻ hành động theo lẽ thường. Cho đến bây giờ ta vẫn luôn kiềm chế đối với Phong tộc, chính là vì e ngại Phong Tôn sẽ bỏ qua chúng ta, trực tiếp hạ thủ với đệ tử Kiếm vực. Dù sao, nếu như hắn đã dám công khai đối địch với thiên hạ, hạ thủ đối với những nữ tử tại Thái Cổ, tự nhiên cũng sẽ không e ngại loại hành vi này. Đối với hắn mà nói, quy củ của võ giả là không thích hợp.

Trì Thương và Kiếm Ma nghe vậy liền bắt giác giật đầu, trên thực tế đó cũng là điểm mà bọn họ lo lắng. Gặp phải một đối thủ không hành động theo lẽ thường, nếu như khiến cho đối phương vô cùng tức giận mà tạo thành tổn thất không cần thiết, lúc đó cho dù hối hận cũng không kịp.

Phong Vân Vô Kỵ đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể một lần hành động giải quyết hoàn toàn Phong tộc, mà sự thức tỉnh của Tây Môn Y Bắc đã khiến cho cơ hội này đến sớm hơn.

“Hi vọng đến lúc đó sẽ không tạo thành tổn thất quá lớn đối với nhân tộc!” Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thầm nghĩ, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng hiểu rất rõ hi vọng này gần như là xa vời. Nguyên nhân hỗn loạn của Thái Cổ có rất nhiều, Phong tộc chỉ là một trong số đó. Rất có khả năng kết cục cuối cùng chính là Phong tộc phải toàn quân bị diệt, mà trong bản tâm, hắn rất hi vọng có thể dùng lực lượng này để đối phó với thần ma.

Ánh mắt đảo qua trên người Tây Môn Y Bắc khí tức lúc mạnh lúc yếu, không ngừng biến hóa, Phong Vân Vô Kỵ đi đến giữa Phụng Phi và Tây Môn Y Bắc, quay mặt về hướng đông nam, xếp bằng ngồi xuống, lặng lẽ điều tức.

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ ngồi xuống không lâu, Độc Cô Vô Thương, Trì Thương và Thái Huyền cũng phân ra ngồi tại các phương hướng khác nhau. Khí cơ của bốn người dẫn dắt lẫn nhau, thủ hộ Phụng Phi

và Tây Môn Y Bắc bên trong, đồng thời quan sát động tĩnh tứ phương. Một khi có người tiếp cận, bốn người sẽ có thể lập tức phát giác.

Một ngày bình yên. Sự tình quả đúng như Trì Thương dự đoán, Phong Tôn cũng không dẫn quân đến đây. Cả Thái Cổ dường như tạm thời bình tĩnh, nhưng đám người Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn có thể tưởng tượng được Phong Tôn chặt vật như thế nào dưới sự phản kích Chiến Đế.

Phong Vân Vô Kỵ hiểu rất rõ, nữ tử trong cung điện hình chữ vạn phía trên Tuyết vực chính là một người cực kỳ quan trọng với Chiến Đế, hẳn không hề nghi ngờ, vì nàng, Chiến Đế thậm chí có thể hủy diệt cả Thái Cổ.

Mấy người vẫn ngồi yên không nhúc nhích, lặng lẽ thủ hộ phiến địa phương ít người này. Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được Phượng Phi đã tỉnh dậy, nhưng nàng dường như có tâm tư, sau khi tỉnh lại cũng không hề lên tiếng, chỉ yên lặng ngồi giữa bốn người, có lúc lại ôm gối thờ người ra. Rất nhiều lần, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được có một ánh mắt đang quan sát mình từ phía sau, nhưng Phượng Phi không hề nói gì, cho nên cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc, đây vốn là tính cách của hắn.

Rất nhiều lần, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được từng tia ý thức ba động kỳ quái trong hư không đến từ nữ tử phía sau, đó là một loại tâm trạng rất phức tạp. Hắn loáng thoáng cảm giác được, Phượng Phi tựa hồ đối với mình có một loại cảm giác khó hiểu, đó tuyệt đối không phải loại cảm giác yêu thích giữa nam và nữ, mà giống như một cảm giác phức tạp do tự mình diễn sinh ra đối với người còn lại, cảm giác này rất khó nói rõ.

Tình huống của Tây Môn Y Bắc mới là vấn đề mà Phong Vân Vô Kỵ quan tâm nhất, tình huống hiện nay không cho sinh ra một chút tâm tư nào khác, vì vậy tâm tư của hắn rất nhanh liền từ trên người Phượng Phi dời đi, lại chìm vào một loại ý cảnh thâm trầm không dao động.

Kiểm chi linh vực vẫn không hoàn mỹ, Phong Lang có thể trong nháy mắt từ đó thoát ra đã nói rõ vấn đề này.

Trong ý thức hải, Phong Vân Vô Kỵ vẫn chưa bao giờ ngừng nghiên cứu đạo của linh vực, gần đây nhất, hắn đã dần dần sinh ra một loại cảm ngộ hoàn toàn mới đối với lực lượng Thần cấp.

Theo sự hỗn loạn của Thái Cổ, nhân tố quyết định thành bại đã từ “Hoàng, Đế, Vương” chuyển dời đến trên người cao thủ Thần cấp.

Theo như lời Thái Cực đạo nhân và Quân Thiên Thương, đạo của Thần cấp mệnh mông ảo diệu, thật sự khó có thể đi đến tận cùng, chỉ vốn vẹn là linh vực đã có rất nhiều cấp bậc phân chia.

Cách một đoạn thời gian, Phong Vân Vô Kỵ lại cùng hóa thân ở trong vị diện xa xôi kia tiến hành giao lưu tin tức một lần. Trong vị diện kia, những ác ma lưu lạc xuất hiện càng ngày càng nhiều, nhưng đều không tạo nên uy hiếp, hóa thân còn chưa xuất thủ, đã bị hơn hai ngàn cao thủ Thần cấp giải quyết.

Ác ma không ngừng gia tăng khiến cho Phong Vân Vô Kỵ dần dần sinh ra một loại dự cảm, giống như có một ác ma cường đại đang muốn tiến vào những vị diện mà đệ tử Kiếm vực đã chọn lựa, mà những tiểu ác ma này chính là tiên phong do hắn phái đi.

Phong Vân Vô Kỵ đã từng phái hóa thân trong khe hở vị diện tiến vào trong không gian hư vô thăm dò một phen, kết quả tra xét được một cỗ lực lượng bất minh đang ngưng tụ, một lần sóng lực lượng hắc ám mới đang trong quá trình thai nghén, mà mục tiêu của bọn chúng dường như chính là vị diện mình lựa chọn. Trong hàng loạt ác ma lưu lạc tại đông đảo vị diện, hóa thân cảm giác được một khí tức hắc ám cường đại đang tiến gần đến vị diện của mình...

—*—

386. Chương 385: Bí Mật Trăm Triệu Năm

Tây Môn Y Bắc giống như một con bướm đang nằm trong kén tằm, không ngừng giãy dụa, không ngừng trải qua quá trình thống khổ từ tằm đến bướm. Khí tức tỏa ra trên người hắn gần như không thể phát hiện ra, dùng lực lượng của thần thức cũng rất khó tra xét được.

Năm ngày sau khi Tây Môn Y Bắc bắt đầu “thoát kén”, Phượng Phi tỉnh lại...

Mười ngày sau khi Tây Môn Y Bắc bắt đầu “thoát kén”, trời đất tối đen, mây trôi từ bốn phương hội tụ...

Mười lăm sau khi Tây Môn Y Bắc bắt đầu “thoát kén”, lấy hắn làm trung tâm, trong chu vi trăm dặm trên mặt đất, tất cả cây cỏ đều khô héo, một phiên khí tức màu xám phủ kín toàn bộ khu vực...

Hai mươi ngày sau khi Tây Môn Y Bắc bắt đầu “thoát kén”, Trì Thương đã không thể chịu nổi kiếm khí quỷ dị phát ra từ người hắn, phải vận dụng thái cực chi đạo để hóa giải loại kiếm khí này...

Loại khí tức trên người Tây Môn Y Bắc như muốn hủy diệt tất cả, không lưu lại thứ gì. Sau hai mươi lăm ngày, ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng phải ngồi cách xa một khoảng, quan sát Tây Môn Y Bắc để trần nửa trên thân lơ lửng giữa không trung, phía dưới là một vực sâu u ám không biết đường kính mấy ngàn trượng và sâu bao nhiêu, đất đai nơi đó sớm đã bị khí tức bá đạo từ trong cơ thể Tây Môn Y Bắc phát ra hủy diệt hoàn toàn...

- Vô Kỵ! Tây Môn... kiếm đạo của hắn sao lại biến thành như vậy?

Đoàn người sớm đã không thể ngồi xếp bằng một bên chờ đợi Tây Môn tỉnh lại. Độc Cô Vô Thương đứng phía sau Phong Vân Vô Kỵ, phía sau nữa là Thái Huyền và Trì Thương trầm mặc không nói gì, còn có Phượng Phi lặng lẽ đứng một bên.

- Không biết.

Phong Vân Vô Kỵ chấp tay mà đứng, lặng lẽ nhìn Tây Môn Y Bắc bị bao phủ trong một phiên tro bụi phạm vi cực lớn, trong mắt lộ ra vẻ suy tư:

- Kiếm của Tây Môn vốn đã là thiên đạo, dùng phòng ngự làm cái giá đổi lấy công kích vượt xa thực lực bản thân. Công kích của tiền bối nếu như là thiên hạ phòng, vậy thì kiếm đạo của Tây Môn huynh đi đến mức tận cùng cũng nên gọi là thiên hạ công.

- Kiếm đạo của Tây Môn tiền bối có chút cổ quái, con không cảm giác được khí tức của người tồn tại.

Giọng nói của Trì Thương từ phía sau vang lên. Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại nhìn lướt qua Trì Thương, trong mắt lộ ra thần sắc vui mừng, nhưng rất nhanh liền biến mất.

- Nếu đã là thiên đạo, tất nhiên là không giống như lẽ thường.

Phong Vân Vô Kỵ nhớ đến vết nứt xuất hiện trong ý thức hải của Tây Môn Y Bắc khi tra xét thương thế của hắn trước đây, liền lên tiếng:

- Hắn là có liên quan đến Chiến Ma truy sát huynh ấy lúc trước.

- Có lẽ là vậy...

Mọi người đều trầm mặc. Tiếng gió gào thét. Cũng không biết trải qua bao lâu, Trì Thương đột nhiên lên tiếng:

- Sư tôn! Lần này con đã đến Bắc Hải Hiên Viên khâu một chuyện...

Một vẻ thống khổ thoáng hiện lên trên mặt Phượng Phi. Vẻ mặt của Độc Cô Vô Thương lại mờ mịt, những này y đều không biết. Thái Huyền vốn trầm mặc liền ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng, giống như đang nhớ lại chuyện gì.

Phong Vân Vô Kỵ tâm thần khẽ động:

- Bắc Hải Hiên Viên khâu, nơi đó...

Hắn thở dài một hơi, tiếp tục nói:

- Ta hiểu ý của người.

- Sư tôn! Con muốn biết, chúng ta còn phải chờ bao lâu?

Trên mặt Trì Thương lộ ra vẻ mê man, thanh âm gần như không thể nghe thấy:

- Con thật không không muốn lại rơi vào loại tranh đấu không ngừng nghỉ này, trước khi phi thăng đã trải qua đủ rồi...

“Ai!”

Mọi người đều thở dài một hơi, không một người nào mong muốn nhìn thấy tình huống trước mắt này.

- Có lẽ an nhàn quá lâu đã khiến cho một số người quên mất tình cảnh của chúng ta... Hỗn loạn sẽ không duy trì lâu, bất kể là Phong tộc hay Chiến tộc, đều sẽ có một ngày kết thúc, ngày đó sẽ không lâu lắm...

Phong Vân Vô Kỵ thấp giọng nói:

- ... Mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu... gió đông.

Dứt lời, hắn liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tây Môn Y Bắc. Mọi người đều có dự cảm, đồng loạt ngẩng đầu lên.

Xa xa, ánh mắt lướt qua Tây Môn Y Bắc, chỉ thấy nơi chân trời, một bóng người đang nhanh chóng bay về hướng này.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhíu mày:

- Phong tộc, không ngờ lại dám tìm tới đây!

Đó là một lão giả râu tóc bạc trắng, trên trán đầy những nếp nhăn, nhìn vào vẻ mặt của y giống như vô cùng nôn nóng. Khí tức trên người y chính là công pháp của Phong tộc mà Phong Vân Vô Kỵ phi thường quen thuộc, loại đặc tính giống như dung hợp hoàn mỹ với khí lưu chung quanh cũng chỉ có Phong tộc mà thôi.

- Phía trước có phải là Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ?

Lão giả kia liền lên tiếng, trong âm thanh già nua mang theo vẻ lo lắng, dừng lại tại nơi Tây Môn Y Bắc ngồi xếp bằng, sau đó từ xa xa bước đến.

- Người là Phong tộc?

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nhìn lão giả dường như đã trải qua một chặng đường dài, lạnh lùng nói.

- Đúng vậy.

Lão giả khẽ gật đầu, đồng thời vươn một tay lên:

- Trước khi động thủ, hi vọng các người có thể hãy nghe ta nói mấy câu!

- Người nói đi!

Phong Vân Vô Kỵ ngoảnh đầu sang một bên. Lão giả Phong tộc này dường như địa vị không thấp, nhưng hắn vẫn nắm chắc có thể một kích đánh bại đối phương. Nhìn khắp cả Phong tộc, hắn không tin ngoại trừ Phong Tôn vẫn còn người có thể chống lại một kích gồm toàn bộ lực lượng thần thức của mình phát ra, dù sao công kích của hắn đối với phong thể của Phong tộc vẫn có tính tương khắc.

Bầu không khí đột nhiên trở nên gượng gạo. Danh tiếng của Phong tộc tại Thái Cổ quả thật rất xấu, bất kể là phương nào đều không có hảo cảm. Nếu như so sánh, danh tiếng của Chiến tộc so với Phong tộc tốt hơn nhiều.

Lão giả suy tư một chút, sau đó nói ra một câu mà mọi người không thể dự liệu được:

- Ta hi vọng người có thể giúp ta một việc.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chăm chăm vào y:

- Người cảm thấy ta sẽ giúp người sao?

Trên mặt lão giả thoáng hiện lên vẻ thống khổ và thất vọng, có chút mất mát nói:

- Nhưng ta thật sự không tìm được người nào khác có thể trợ giúp. Nếu như ngay cả người cũng không đáp ứng, vậy thì Nhược nhi chỉ có thể...

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy thần sắc khê biến đổi:

- Người nói cái gì?

Mọi người cũng nghe ra bên trong có chút khác thường, hình như mục đích của lão giả Phong tộc này đến đây cũng không giống như bọn họ tưởng tượng ban đầu.

Trên mặt lão giả hiện lên vẻ cười khổ, không trả lời mà lại hỏi một vấn đề giống như không hề liên quan:

- Danh tiếng của Phong tộc hiện tại có phải là rất xấu không?

Không ai lên tiếng, ngay cả Trì Thương cũng dùng một loại ánh mắt lạnh lùng nhìn y, đây là một vấn đề không cần phải trả lời.

Lão giả thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp:

- Trước tiên xin tự giới thiệu một chút! Ta gọi là Phong Vô Lượng, là một trưởng lão của Phong tộc, địa vị gần với Phong Tôn còn có mấy người. Tại mấy trăm triệu năm trước ta còn có một thân phận khác...

Trên mặt lão giả lộ ra thần quang trong vắt, giọng nói đầy hào khí:

- Thủ hạ của Phong Thần tộc trưởng Phong tộc, Huyền Lưu đại tướng quân Phong Vô Lượng chính là ta.

- A!

Phượng Phi đứng một bên đột nhiên chỉ vào Phong Vô Lượng, phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, giống như nhớ đến điều gì.

Phong Vô Lượng có chút tang thương quay sang nhìn Phượng Phi, khê cúi đầu cung kính nói:

- Hiền Viên công chúa, đã lâu không gặp rồi!

- Kỳ thật rất lâu trước đây Phong tộc không phải như vậy, người nắm giữ Phong tộc cũng không phải Phong Tôn mà là Phong Thần. Phong Thần có một người con gái tên là U Nhược, cũng chính là nữ hài bị “hồn tỏa” giam cầm mà người đã nhìn thấy trong cấm địa của Phong tộc.

Một cánh cửa đột nhiên mở ra, một ký ức từ trong ý thức hải nổi lên, bắt đầu trở nên rõ ràng.

- Thì ra là người...

Phong Vân Vô Kỵ chợt nhớ lại khi còn ở cấm địa của Phong tộc, trước khi rời đi đã nhìn thấy một gã lão giả vội vàng chạy đến, thì ra chính là y...

- Phong Tôn là em trai của Phong Thần, tính tình ích kỷ, hoàn toàn không giống như Phong Thần. Từ sau cuộc chiến thần ma, Phong Thần đã bị trọng thương trong trận chiến, nhưng ngài làm sao cũng không ngờ được Phong Tôn lại ngầm hạ độc thủ với mình. Trước đây Phong Tôn tu luyện một bộ Phong Tôn quyết, trong đó có một bộ công pháp ác độc, có thể khiến cho những tộc nhân đã tu luyện qua một loại công quyết bị hấn không chế, thậm chí có thể dùng ý niệm khống chế đối phương tự bạo. Dựa vào bộ công pháp này, hấn thành lập phái Bạch Lưu trong tộc, cũng chính là Phong tộc ngày nay. Có một ngày lúc Phong Thần đang chữa thương, Phong Tôn đột nhiên xông vào mật thất của ngài. Sau đó Phong Tôn tuyên bố, Phong Thần vì bị thương quá nặng trong cuộc chiến thần ma, cho nên đã trọng thương mà chết, sau này Phong tộc phải nghe theo hấn. Huyền Lưu chúng ta chỉ trung thành với Phong Thần, đương nhiên không thể nghe theo hấn, vì vậy một trường nội đấu thảm liệt đã xảy ra...

Phong Vô Lượng tựa hồ nhớ lại cuộc chém giết thảm liệt xảy ra trong huyết động dưới lòng đất vào những năm tháng xa xôi, trên khuôn mặt già nua bắt đầu rơi lệ, từng giọt lệ đục ngầu không ngừng từ trong vành mắt chảy xuống. Giọng nói của y ngẹn ngào, thần thái giống như một con sói bị thương:

- Ta là Huyền Lưu đại tướng quân, vốn căn bản không thể hàng phục hần, thế nhưng Phong Tôn lại dùng con gái độc nhất của Phong Thần là U Nhược để áp chế, cho nên ta chỉ đành thần phục... Đối mặt với những đồng bào đã từng cùng nhau vào sinh ra tử trong cuộc chiến thần ma, ta không thể gờ đồ đao trong tay lên, hơn nữa bọn họ vẫn còn tín nhiệm ta...

Phong Vô Lượng không ngừng dùng ống tay áo lau mặt, giống như muốn ngăn những giọt nước mắt chảy ra, nhưng không cách nào dừng được. Lưng của y bắt giác khom xuống, xuất hiện trước mặt mọi người giống như một lão nhân bình thường đã gần đất xa trời, sấm hối vì đã từng phạm sai lầm.

Phong Vô Lượng cố gắng áp chế bi thương, run rẩy nói:

- Phong Thần bị thương trong cuộc chiến thần ma, ngài là một vị anh hùng, một mình đương đầu với thần ma cường đại. Ta không muốn hậu duệ duy nhất của ngài lại đoạn tuyệt như vậy, cho nên mới ủy khuất làm một Bạch Lưu trưởng lão. U Nhược công chúa mới là người thừa kế chính thống của Phong tộc, Phong Tôn chẳng qua chỉ là một kẻ cướp đoạt. Hần vẫn luôn có ý giết chết U Nhược, nhưng lại ngại danh không chính ngôn không thuận, không thể dùng tội phản bội mà xử quyết như những tộc nhân kia. Nhưng hôm nay, Phong tộc liên tục bị vài lần đả kích, Phong Tôn dường như đã liên lạc với một thế lực khác. Không lâu trước, trong lúc vô ý ta đã nghe được hần tự mình nói, hình như sẽ hạ thủ với U Nhược công chúa. Ta không tìm được người nào có thể giúp đỡ giải cứu hải tử đáng thương này. Ta biết U Nhược hình như nhận thức người, nó không biết người là ai, nhưng ta vừa nhìn thấy thì ra nhận ra. U Nhược không giống như những Phong tộc khác, nó không có quan hệ gì với những tội nghiệt của Phong tộc. Ta biết Kiếm Thần không phải là một người không biết lý lẽ, nhất định có thể hiểu được. Van cầu người, xin hãy cứu lấy hải tử đáng thương này...

Phong Vô Lượng nghẹn ngào, hai chân mềm nhũn, liền muốn quỳ xuống.

Phong Vân Vô Kỵ vung tay áo lên, lãnh đạm nói:

- Đứng lên đi! Ta còn không nhận nổi một lạy của người.

- Ta không biết lúc đó người và nó đã nói những gì, nhưng trong khoảng thời gian này, ta luôn nhìn thấy nó ngồi một mình lặng lẽ nhìn về phía dòng sông ngầm, không ngừng lẩm bẩm, nói cái gì hoa lá, cây cỏ... Kiếm Thần! Lão hủ thay hải tử đáng thương kia van cầu người, xin hãy cứu lấy hải tử ngay cả mặt đất cũng chưa nhìn thấy này...

Phượng Phi nghe vậy trên mặt lộ ra thần sắc bi thương, nghiêng đầu nhìn qua Phong Vân Vô Kỵ, môi mấp máy, thanh âm gần như lẩm bẩm:

- Đáp ứng y đi...

Nhớ đến nữ hải ngồi bên cạnh dòng sông ngầm tràn ngập sương mù, quang cảnh tràn đầy màu xám xịt đích hoàn cảnh, cùng với dòng sông yên tĩnh và ôn nhu cả đời không đổi, Phong Vân Vô Kỵ thật sự khó có thể nói ra một chữ “không”.

“Đúng vậy! Bất kể Phong tộc ra sao, nữ hải này tóm lại là không quan hệ gì.” Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, nhìn Phong Vô Lượng nói:

- Người trở về đi! Chuyện của nàng, ta sẽ cố hết sức.

- Đa tạ Kiếm Thần!

Lão nhân vẻ mặt vui sướng, hướng về Phong Vân Vô Kỵ khom người một cái, kích động nói:

- Ta thay mặt bề hạ đã qua đời cảm tạ người... Ta đã tự ý đưa U Nhược công chúa ra khỏi huyết động Phong tộc, giao cho tộc nhân khác, qua một đoạn thời gian ta sẽ bảo bọn họ tìm người... Dưới tình huống biết được công chúa sẽ phải chết, ta thật sự không cách nào để nó ở lại địa phương đó được.

Dứt lời, Phong Vô Lượng lại hướng về Phong Vân Vô Kỵ khom người một cái, thần thái già nua và bi thương đã không còn, đưa mắt nhìn mọi người, sau đó chậm rãi lui về phía sau. Tất cả mọi người có thể cảm giác được rõ ràng sự vui sướng và cảm kích nội tâm của y. Sau khi lui ra mấy chục trượng, lão nhân đột nhiên xoay người, hóa thành gió xoáy bay về hướng bầu trời...

- Người muốn đi đâu?

- Đến nơi mà ta cần đến...

Thanh âm của lão nhân từ không trung vang lên, mang theo sự chua xót, còn có sự vui sướng như được giải thoát. Tất cả mọi người cảm giác được, trong thanh âm lão giả như có một ý chí “trắng xỉ một đi không trở lại”...

Đám người Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phương hướng lão nhân rời đi, không khỏi cảm thấy kính trọng...

——*——

387. Chương 386: Ác Ma Xâm Lấn

Trong thân thể kia, tin tức linh hồn yếu ớt thuộc về Tây Môn Y Bắc từ bộ phận trái tim phát ra, sau đó nhanh chóng khoáng triển. Khi luồng linh hồn ba động quen thuộc kia truyền đến, thân thể cách đó không xa mới có thể chân chính xem như là Tây Môn Y Bắc.

Cuồng phong gào thét trong thiên địa, mây đen bắt đầu chuyển động, trong khoảng thời gian ngắn thiên tượng biến hóa đã đạt đến mức tột cùng.

“Rắc rắc!”

Một đạo sấm sét chấn động qua đi, trời đất đột nhiên trở nên sáng như mặt trời không lặn. Khoảnh khắc đó, ánh sáng trong thiên địa khiến cho người ta không thể tập trung nhìn, một bên chói mắt đến cùng cực, còn một bên lại đen kịt như mực, mà Tây Môn Y Bắc lại ẩn thân trong bóng tối dày đặc kia...

- A!

Một tiếng kêu khê vang lên, tất cả bắt đầu lắng xuống, chỉ còn lại một khe nứt to lớn vắt ngang trong thiên địa, không biết tận cùng ở nơi nào...

Xa xa, bên trong tro bụi mờ mịt, Tây Môn Y Bắc đứng thẳng giữa hư không, mái tóc dài bay lượn, mí mắt mở ra, một vệt thần quang lướt qua trong mắt. Khi hình ảnh đám người Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện bên trong cặp mắt sáng như sao trời, trên mặt Tây Môn Y Bắc thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc gần như không thể phát hiện ra, nhưng rất nhanh liền biến mất, vẻ lạnh lùng quen thuộc lại chôn vùi tất cả.

Tay phải Tây Môn Y Bắc nắm chặt, một thanh thiết kiếm hư không thành hình xuất hiện trong tay hắn. Tay phải cầm kiếm, vạt áo rộng thùng thình phất phơ, hắn không nói một lời bước giữa hư không, từng bước một đi về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Một vẻ vui sướng phát ra từ nội tâm hiện lên trên mặt đám người Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ giơ chân phải lên, cũng bước từng bước một giữa hư không, đi nhanh về hướng Tây Môn Y Bắc...

- Hoan nghênh trở về, Tây Môn!

- Ủm!

Tây Môn Y Bắc bình tĩnh nói. Mặc dù linh hồn của hắn vừa mới trở về, trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng Tây Môn Y Bắc chính là Tây Môn Y Bắc, đối với những vấn đề không quan trọng, từ trước đến giờ đều chưa từng cảm thấy hiếu kỳ.

- Lần này cảm giác ra sao?

Tây Môn Y Bắc không trả lời, thần thức rất nhanh đảo qua cơ thể, sau đó hồ hững nói:

- Rất tốt, chưa bao giờ cảm thất tốt như vậy.

- Tây Môn... trở về là tốt rồi!

Đám người Độc Cô Vô Thương cũng bước đến.

Tây Môn Y Bắc hồ hững gật đầu, biểu tình trên mặt rất khó tìm thấy một thứ gì khác ngoài vẻ lạnh lùng. Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Thái Huyền một chút, sau đó nhanh chóng dời đi. Mặc dù trước đây chưa bao giờ gặp qua Thái Huyền, nhưng hắn không hề có ý lên tiếng hỏi.

Năm người đứng chung một chỗ, dù có người vẫn chưa từng gặp nhau, nhưng tự nhiên lại giống như hoàn toàn dung hợp. Phong Vân Vô Kỵ đứng trước, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đứng hai bên trái phải, Thái Huyền đứng phía sau, phía sau nữa hơi nghiêng về bên trái là Trì Thương.

Phượng Phi ngơ ngác nhìn năm nam nhân này. Bọn họ giống như trong thời gian dài đã hình thành một sự ăn ý, một sự ăn ý mà ngay cả bản thân bọn họ cũng chưa từng nhận ra. Công thủ vẹn toàn, địa vị rõ ràng, khí tức hỗ trợ lẫn nhau, đây là một tổ hợp hoàn mỹ.

- Cô có đi không?

Một thanh âm nhẹ nhàng bình tĩnh truyền vào trong tai. Phượng Phi khẽ giật mình, bất giác ngẩng đầu lên, vừa lúc đón nhận ánh mắt thâm sâu sáng ngời của Phong Vân Vô Kỵ.

Phượng Phi im lặng, sau đó tay phải trắng nõn như bạch ngọc từ bên dưới tay áo bào đỏ rực chậm rãi vươn ra, đặt lên bàn tay đang đưa ra của Phong Vân Vô Kỵ...

Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt tay, kéo vị mỹ nhân khuynh thành đến cạnh người, vẻ mặt vẫn bình tĩnh không dao động, không vui không buồn, mang theo một sự quyết đoán. Một nhóm sáu người chậm rãi bay lên, dần dần chìm vào vào sâu trong bầu trời, không còn nhìn thấy...

oOo

Giống như nhân loại phân bố tại rất nhiều vị diện, ma tộc từ trước đến giờ cũng không phải là loại sinh vật chui rúc trong một góc. Ma giới là cổ hương của tất cả ác ma vị diện, nhưng chỉ như vậy mà thôi. Vị diện vô biên, thực vật vô cùng vô tận, cùng với quyền lực khuynh đảo vị diện, mặc sức tung hoành, đó mới là những thứ ác mà ma vị diện theo đuổi.

Mặc dù Ma giới là bản địa của đông đảo ác ma, thế nhưng trong hư không mệnh mông u ám từ trước đến giờ cũng không thiếu những ác ma cường đại. Bọn chúng lưu lạc trong hư không, làm bạn với âm lãnh và hắc ám, thống lĩnh đông đảo ác ma vị diện. Rất nhiều vị diện đều có dấu chân của bọn chúng, đồng thời đi kèm còn có truyền thuyết giết chóc và máu tanh.

Khi đám người Phong Vân Vô Kỵ phá vỡ vách chắn vị diện xuất hiện tại bầu trời rộng lớn, đập vào trong

- Đại nhân! Không, không... chủ nhân! Tôi nguyện ý thần phục ngài, hầu hạ ngài! Chủ nhân vĩ đại, xin ngài đừng giết tôi...

Vì mạng sống, ác ma linh chủ đã hoàn toàn từ bỏ tất cả tôn nghiêm. Trong mắt hắn ba người trước mắt này đã trở thành danh từ vô địch, nhiều thủ hạ như vậy cũng bị bọn họ giết sạch, nghĩ lại hắn còn cảm thấy rùng mình. Về phần gã nhân loại đang quay lưng về phía mình, tầm vóc còn không lớn bằng một bàn tay, nhưng hắn ngay cả nghĩ đến cũng không dám.

Loại uy hiếp linh hồn kia so với vũ lực cường đại còn làm cho hắn sợ hãi hơn.

Ác ma linh chủ hạ mình khuất tất khiến cho Tây Môn Y Bắc cũng không khỏi nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

- Cho bốn tọa một lý do để lưu người lại!

- Điều này, điều này... Tôi có thể giả vờ làm việc cho chủ nhân trước đây, cung cấp tin tức của hắn cho ngài.

Sống chết trước mắt, Ba Nhĩ Đích Tư Thập gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng, trong đầu đột nhiên nhớ lại Phong Vân Vô Kỵ dường như đặc biệt lưu ý đến người kia... cái khó ló cái khôn, lập tức kêu lên.

- Hừ! Nhìn bộ dạng sợ hãi của ngươi, nếu để ngươi đi thăm dò tin tức của hắn, sợ rằng vừa nhìn thấy hắn ngươi đã lập tức lộ ra sơ hở. Huống hồ, dựa vào thực lực của ngươi còn không thể đến quá gần “hắn”, tiếp xúc được nhiều bí mật.

Phong Vân Vô Kỵ khinh thường nói. Nhớ tới Tổ Vu trước kia, lúc đó hắn chỉ cảm giác lực lượng của Tổ Vu có chút quý dị mà thôi, về phần có cường đại hay không thì không hiểu rõ lắm. Cho đến hôm nay, hắn mới chân chính nhận thức được sức mạnh của Tổ Vu lúc trước.

“Dùng lực lượng linh hồn đưa người khác vào thời không nguyên địa, đây là lực lượng cấp bậc nào?” Dựa vào lực lượng của Phong Vân Vô Kỵ hiện nay, tự đánh giá cũng không thể đưa linh hồn của một người không phải rất cường đại vào nguyên địa của quy tắc.

Nhưng Tổ Vu cường đại như vậy lại bị Hoàng của mảnh đất thần ma một mình hủy diệt, kéo theo toàn bộ chiến trường thần ma cổ cũng hoàn cắt đứt liên hệ với tất cả vị diện, vĩnh viễn phiêu bạt trong hư vô không bờ bến, không ai có thể tìm được vị trí của nó. Những thần ma không đầu kia, cùng với toàn bộ chiến trường thần ma cũng chìm vào trong vực sâu hắc ám.

Trong hàng tỉ vị diện và hư vô thường xuyên xuất hiện những cơn lốc vị diện, muốn tìm được một vị diện tàn phá thật sự là không khác nào mò kim đáy biển.

- Chủ nhân! Chủ nhân vĩ đại! Dùng danh nghĩa của Hắc Ám Chủ Thần cao cao tại thượng, Ba Nhĩ Đích Tư Thập nguyện ý thần phục ngài.

Ác ma linh chủ gục đầu xuống, hai bàn tay đen kịt đan xen vào nhau, thấp giọng nói:

- Chỉ cầu chủ nhân ngàn vạn lần đừng giết tôi...

Dứt lời, đầu gối của hắn liền khom xuống, quỳ sát trong nước của vực sâu đen kịt, từng vòng sóng gợn màu đen từ dưới chân dập dờn lan ra.

Phong Vân Vô Kỵ trầm ngâm không nói, ánh vào trong đôi mắt đen kịt của Ba Nhĩ Đích Tư Thập chỉ có mái tóc dài bay lượn, tâm tình của hắn cũng như những sợi tóc kia thấp thỏm bất an.

- Tính mạng của ngươi đã được bảo đảm.

Thanh âm băng lãnh kia lúc này lọt vào trong tai Ba Nhĩ Đích Tư Thập lại trở nên vô cùng ấm áp.

“Phù!”

Ác ma linh chủ thở ra một hơi thật dài, toàn thân buông lỏng.

- Có điều, ta cần giữ lại một phần linh hồn của ngươi.

Ba Nhĩ Đích Tư Thập còn chưa kịp vui mừng, một cỗ lực lượng bạo hàn đã đâm vào linh hồn của hắn, cường hành tách một phần linh hồn ra ngoài.

- Không...

Ác ma linh chủ đau đớn kêu một tiếng, hỏa diễm màu đen trên người tán loạn, từng đoàn từ bên dưới lân phiên phun ra, nổ tung thành từng chùm sương khói. Một loại thống khổ kịch liệt quét qua toàn thân khiến cho hắn không được nhin gào lên, không ngừng giãy dụa.

Nhưng tất cả sự giãy dụa đều là vô ích. Trước mặt lực lượng linh hồn cường đại của Phong Vân Vô Kỵ, một nhóm nhỏ linh hồn dạng lỏng nửa trong suốt bốc cháy hỏa diễm chậm rãi từ trong cơ thể Ba Nhĩ Đích Tư Tháp thoát ra, dần dần trôi về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, tay phải duỗi ra, năm ngón tay nâng lên giữa hư không, một bộ phận linh hồn dạng lỏng của Ba Nhĩ Đích Tư Tháp liền bay vào lòng bàn tay...

“Xèo xèo!”

Từ giữa bàn tay đang mở ra của Phong Vân Vô Kỵ bốc lên từng luồng khói xanh, khí tức hắc ám thâm thấu trong linh hồn mỗi sinh vật hắc ám liền bị hấp luyện hóa, linh hồn thể thuần tịnh nhanh chóng nhập vào trong cổ tay, biến mất vô ảnh vô tung.

Ba Nhĩ Đích Tư Tháp chỉ cảm thấy linh hồn trống trải, giống như thiếu đi thứ gì. Sự thống khổ của linh hồn tàn khuyết khiến cho hắn trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn mất đi không chế đối với thân thể, cả người như một đồng bùn nhão ngã vào trong nước đen không biết sâu bao nhiêu.

Không chế linh hồn thuộc về loại thâm ảo khó lường nhất trong hàng tỉ quy tắc. Dựa vào tu vi hiện nay của Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ có chút tâm đắc đối với đạo của linh hồn, còn không thể so sánh được với Cổ Vũ trong truyền thuyết kia, nhưng đối với việc chế phục những ác ma linh chủ như Ba Nhĩ Đích Tư Tháp thì vẫn là quá đủ.

- Người hãy an tâm ở lại nơi này! Lần tiếp theo khi triệu hoán, ta hi vọng người đã triệu tập đủ ác ma thủ hạ, thủ hộ nơi này, đừng để cho chủ nhân của người chú ý đến hai vị diện kia! Đây là bốn tọa ra lệnh cho người, hoàn thành nhiệm vụ này, người sẽ có thể tiếp tục làm ác ma linh chủ của người. Nếu như ta phát hiện người tiết lộ cho chủ nhân trước đây của người biết những điều không nên tiết lộ, hừ!

Thanh âm của Phong Vân Vô Kỵ như sương lạnh, trong lời nói mang theo uy hiếp:

- Chắc người cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

- Tây Môn huynh, Độc Cô tiền bối, chúng ta đi thôi!

- Ừm!

Hai người đều gật đầu, theo phía sau Phong Vân Vô Kỵ, dần dần biến mất trong bóng tối hạo hàn hư vô. Trong vực sâu chỉ còn lại một mình Ba Nhĩ Đích Tư Tháp, mở to đôi mắt mờ mịt, cả người không còn chút sức lực nào, nằm trong nước của vực sâu đen kịt.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Là mộng sao?” Ba Nhĩ Đích Tư Tháp chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, giống như đang trải qua một giấc mộng, trong mộng tất cả thủ hạ đều chết sạch, sau đó lại gặp ba nhân loại còn cường đại hơn so với ác ma.

“Lẽ nào chỉ là như vậy? Bọn họ... cứ như vậy mà tha cho ta sao?” Ba Nhĩ Đích Tư Tháp trong đầu trống rỗng, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, lập tức tỉnh táo lại, lộ ra thần sắc chán nản, lăm lăm trong vực sâu:

- Hắn đã giữ một phần linh hồn của ta, hắn còn cần làm gì nữa? Sự sống chết của ta đã nằm trong tay hắn, hắn còn cần làm gì nữa...

oOo

Trên đường trở về vị diện cực nóng kia, Độc Cô cuối cùng không nhin được nói ra nghi hoặc trong lòng:

- Vô Kỵ! Biểu tượng kia... lẽ nào chính là Hoàng của mảnh đất thần ma đã hủy diệt mười hai vị Tổ Vu của Vu tộc người từng nói?

- Ừ!

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu. Sự xuất hiện của Hoàng tại mảnh đất thần ma hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Rất hiển nhiên, Hoàng đã hoành thành việc hấp nạp lực lượng của mình, đồng thời cũng lựa chọn vô cùng sáng suốt. Trước tiên hắn hợp nhất những ác ma lưu lạc và độc hành bên ngoài Ma giới, chậm rãi tăng cường thể lực tự mình, đồng thời lại không làm cho những nhân vật cường đại khác tại Ma giới chú ý và bất mãn.

-Ồ!

Độc Cô lộ ra vẻ đăm chiêu:

-Đệ nhất phân thân sợ rằng phải cẩn thận với tên “Hoàng” này, xem ra hắn rất khát khao đối với quyền lực của Ma giới... Phân thân của ngươi, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ đụng độ hắn.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

-Thực lực của “Hoàng” quả thật rất đáng sợ, lúc trước ta đã tận mắt nhìn thấy một đám Tổ Vu hoá thành tro bụi. Ta đã từ trong miệng của một Tổ Vu biết được, mảnh đất thần ma chính là một mảnh đất hỗn loạn, nơi thần lực va chạm vào nhau sản sinh ra. Sự xuất hiện của Hoàng tại mảnh đất thần ma e rằng còn có huyền bí khác. Lúc này còn không nên kinh động đến hắn, Ba Nhĩ Đích Tư Thập có lẽ sẽ có thể trở thành một quân cờ hữu dụng.

-Ngươi cường hành lấy đi một phần linh hồn từ trên người Ba Nhĩ Đích Tư Thập, chỉ cần để ý một chút, sợ rằng tên “Hoàng” kia sẽ không khó phát hiện ra tên ác ma này có chuyện.

Tây Môn ôm kiếm mà đứng, máu tóc bạc bay lượn, bình tĩnh nói.

-Không cần lo lắng! Sự sống chết của của một ác ma căn bản không có quan hệ gì với chúng ta, mà “nó” muốn phát hiện được điểm này cũng phải cần một thời gian rất dài... Khi lấy đi một bộ phận linh hồn ác ma, ta cũng đã động tay động chân một chút trong linh hồn của hắn, cũng không làm kinh động đến cấm chế mà “nó” thiết lập. Như ta đã từng nói, Ba Nhĩ Đích Tư Thập mặc dù sở hữu lĩnh vực nhưng địa vị của hắn cũng không cao, nếu như muốn phát hiện linh hồn của một tên ác ma lĩnh chủ xuất hiện vấn đề, còn phải cần thời gian rất lâu... mà hiện nay ta còn có dự định khác.

Phong Vân Vô Kỵ nhớ tới đệ nhất phân thân tại Ma giới:

-Ba Nhĩ Đích Tư Thập, tương lai sẽ phải đến làm thủ hạ của đệ nhất phân thân. Đối với hắn mà nói, bất cứ một lực lượng nào cũng là trân quý.

Trong số ba phân thân, tình cảnh của đệ nhất phân thân là gian nan nhất, mà nhiệm vụ của hắn cũng là quan trọng và nặng nề. Đệ tam phân thân còn có Kiếm vực chống đỡ, nhưng đệ nhất phân thân lại hoàn toàn chỉ có hai bàn tay trắng, việc thành lập thể lực đều phải do hắn tự mình hoàn thành.

“Ầm!”

Tây Môn Y Bắc tiện tay phá ra một thông đạo thông đến vị diện, Phong Vân Vô Kỵ lập tức bước vào bên trong. Ba người nhanh chóng xuyên qua một phiến thông đạo không gian đen kịt, tiến về phía ánh sáng cuối cùng...

-Tây Môn huynh! Mặc dù huynh vừa mới thức tỉnh, phải cần tu dưỡng, nhưng sợ là chúng ta không có nhiều thời gian như vậy. Ta cần sự trợ giúp của huynh một lần nữa.

-Ngươi nói đi!

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua đệ tử Kiếm các đông nghịt trên mặt đất, lạnh lùng nói:

-Phong tộc...

“Ầm!”

Mặt đất chấn động. Ba người vừa mới trở về vị diện không lâu, lại phá vỡ một thông đạo thông đến Thái Cổ, lập tức bước vào bên trong. Tại nơi thông đạo tối đen đang dần dần thu hẹp chỉ còn lại một hóa thân sáng ngời.

“Phượng Phi...” Ánh sáng trên người hóa thân đột nhiên thu liễm, khi ánh mắt đảo qua thân ảnh của Phượng Phi, đột nhiên như tia chớp bắn về phía đó...

—*—

390. Chương 389: Không Thể Không Tàn Nhẫn

Cây muốn lặng nhưng gió chẳng ngừng, bất kể có nguyện ý hay không, chỉ cần có người muốn phá tan sự yên tĩnh này, người khác cũng chỉ có thể bị động tiếp thu. Sống hay là chết, thần phục hay giam cầm, không có lựa chọn nào khác, vì vậy Thái Cổ càng trở nên hỗn loạn. Mà phản kháng bị động thì bản thân lại trở thành một bộ phận của hỗn loạn.

Dưới bầu trời, nhìn mặt đất đầy những vết thương, ba người Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cảm khái không thôi.

- Tất cả những thứ này, đợi sau khi dẹp yên Phong tộc sẽ không còn nữa.

Phong Vân Vô Kỵ lặng lẽ nói, ánh mắt đảo qua bên dưới. Kiểm các trước đây hôm nay đã nghiêng đổ trên một phiến hoang tàn, bị bụi đất che phủ, không còn phong cảnh như ngày trước.

Dưới đỉnh núi Kiểm các, một nữ tử mặc y phục bằng lụa màu đen đứng thẳng trong cỏ dại, không ngừng nhảy nhót như một con thỏ rừng, phát ra những tiếng cười thích thú hưng phấn. Tiếng cười giòn giã như chuông ngân phát ra từ nội tâm theo gió trời đi rất xa...

Phong Vân Vô Kỵ đã nhận ra nữ hài xinh đẹp ôn nhu này, nàng là công chúa của Phong tộc, U Nhược. Từ thế giới u ám cả đời không đối trôn ra ngoài, đối với một nữ tử từ nhỏ đã lớn lên tại lòng đất, tất cả đều vô cùng mới mẻ. Một cây cỏ xanh từ lòng đất đâm chồi mọc lên cũng có thể khiến cho nàng ngồi xuống, dùng mũi ngửi một cái, hưng phấn rất lâu.

- Lần này, việc dẹp yên Phong tộc phải rơi xuống trên người nữ tử này rồi.

Phía sau vang lên giọng nói có chút thương hại của Độc Cô Vô Thương:

- Có lẽ cô ấy sẽ phải chịu tổn thương một lần... Thật sự là một hài tử đáng thương.

- Đúng vậy...

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng. Mặc dù hắn không muốn kéo nữ tử ôn nhu này vào trong vòng xoáy, nhưng dưới tiền đề nhất thống Thái Cổ, đoàn kết nhân loại, chỉ đành phải như vậy mà thôi.

Cũng chỉ có cách lợi dụng thân phận công chúa của U Nhược, tiến hành một lần thanh tẩy quyền lực trong Phong tộc, khôi phục lại quyền lực của Phong Thần nhất mạch, mới có thể ngăn cản được Phong Tôn. Hơn nữa còn có thể dưới tình huống ít tổn thất nhất, biến Phong tộc thành trợ lực mà không cần phải trảm tận giết tuyệt, dù sao bọn họ cũng là một trợ lực không nhỏ trong cuộc chiến thần ma.

Một cơn gió nhẹ từ không trung thổi qua bên cạnh ba người. Mái tóc bạc của Tây Môn Y Bắc bay lượn, trên mặt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn mang theo vẻ hờ hững:

- Sau khi dẹp yên Phong tộc, phải giải quyết Chiến Đế ra sao? Ta không hiểu rõ thực lực của Phong tộc lắm, nhưng Chiến Đế thì sợ rằng sẽ không dễ dàng đối phó hơn so với Phong Tôn.

- Chuyện này không cần lo lắng!

Trên mặt Phong Vân Vô Kỵ hiện lên vẻ kiên nghị:

- Chiến tộc... ta sẽ xử lý tốt.

Trên vách núi, Thái Huyền khoan chân ngồi yên không nhúc nhích, bảo vệ U Nhược công chúa bên dưới chân núi. Ngay khi đám người Phong Vân Vô Kỵ phá vỡ vị diện mà đến, hắn lập tức phát giác được, ngừng

đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống U Nhược bên dưới chân núi đang được một nhóm thị nữ Phong tộc vây quanh, trầm ngâm một chút, sau đó hóa thành một bóng đen bay về hướng ba người trên bầu trời.

Bóng người chợt nhoáng lên, Thái Huyền đã xuất hiện tại trước mặt ba người.

- Sao rồi?

Thái Huyền nghe vậy liền trầm ngâm một chút, sau đó trên khuôn mặt cứng nhắc lại hiện lên vẻ cười khổ:

- Cho dù nói như thế nào, nữ tử này, người khẳng định cô ấy thật sự không phải vừa mới sinh ra tại Thái Cổ đây chứ?

- Sao vậy?

- Tất cả những thứ hết sức bình thường với chúng ta, cô ấy đều có thể đem ra hỏi han không ngừng. Ta bị cô ấy làm phiền mấy ngày, nhưng hề nhìn vào loại thần thái kia, ta không cách nào phát giận được.

- Trước khi đến đây, nàng vẫn luôn bị nhốt trong huyết động dưới lòng đất tối tăm.

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói.

Giọng nói oán giận của Thái Huyền dừng lại, trên mặt lộ ra biểu tình trầm mặc.

- ... Khi nào mới ra tay đối phó Phong tộc?

Thái Huyền nói sang chuyện khác.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lướt qua U Nhược công chúa bên dưới, dường như không hề phát giác sự tồn tại của ba người, trong lòng dâng lên một tâm tình triu mến:

- Mấy ngày nữa đi... Để cho nàng vui vẻ thêm mấy ngày nữa đi!

Câu cuối cùng thấp đến mức gần như không thể nghe thấy.

- Đúng rồi! Trong khoảng thời gian này ta vẫn chú ý thu thập tin tức của Thái Cổ. Mặc dù thời gian gấp gáp, nhưng vẫn nghe ngóng được một chút tin tức.

Thái Huyền dừng lại một chút, nhìn U Nhược công chúa không lo không nghĩ, chìm trong sự vui sướng đơn thuần, sau đó nói tiếp:

- Trong phạm vi thể lực Phong tộc có dấu vết kịch chiến, rất nhiều núi cao bị san thành bình địa. Sau khi một số người của hệ phái tự do điều tra, phát hiện trong đoạn thời gian kia cũng không có thể lực nào giao chiến với Phong tộc trong phạm vi thể lực của bọn họ.

- Người là nói, Phong tộc đã có nội loạn?

Phong Vân Vô Kỵ nói thẳng.

- Ủm! Vị Phong tộc trưởng lão lúc trước, sợ rằng đã chết rồi... hi vọng cô ấy có thể chịu được đả kích này. Hôm nay người thân cận thực sự của cô ấy sợ rằng không còn một ai, không lâu sau còn cần cô ấy trợ giúp chúng ta dẹp yên Phong tộc, hi vọng nữ hài đơn thuần này có thể chịu đựng được.

Một loại cảm giác tàn nhẫn dâng lên trong lòng bốn người, tất cả đều im lặng không nói, chậm rãi hạ xuống bên dưới.

Khi đám người Phong Vân Vô Kỵ một phiến lá nhẹ đáp xuống mặt đất, tiếng cười như chuông ngân phiêu đãng trong hư không liền dừng lại.

- Là người!

Một khuôn mặt quen thuộc ánh vào trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, U Nhược công chúa lẳng lặng đứng thẳng trong một phiến cỏ xanh, hưng phấn nhìn hân:

- ... Ta rất nhớ người.

Dứt lời, thân thể của nàng hơi nghiêng qua, tay phải vén váy áo mềm mại chạy về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng bỗng ôm chặt lấy cổ hắn:

- ... Ta đợi ngươi lâu quá!

Phong Vân Vô Kỵ dang hai tay ra, do dự một chút, cuối cùng vẫn ôm lấy U Nhược:

- Ủm!

U Nhược buông ra tay, lui về phía sau mấy bước, hai cánh tay mịn màng dang rộng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt lộ ra vẻ mê say:

- Đây là mặt đất sao?... Đẹp quá! Ta rất thích, rất thích...

U Nhược như một tiểu cô nương, ngẩng đầu lên bầu trời, vui sướng xoay tròn thân thể, cánh mũi trơn nhẵn dùng sức hít lấy hương thơm của mặt đất...

Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn nàng, trong lòng tràn đầy ôn nhu...

.....

Mỗi người đều có một quá trình trưởng thành, nhưng nếu như quá trình này đột nhiên bị rút ngắn chỉ còn một khoảng thời gian ngắn ngủi, chung quy sẽ làm cho người ta cảm thấy trở tay không kịp.

Bất kể có nguyện ý hay không, sau khi cùng U Nhược không lo không nghĩ vui vẻ qua một đoạn thời gian, mọi người cũng phải đem sự thật tàn nhẫn nói cho nữ hài đơn thuần này.

Đây là một loại tàn nhẫn. Cho dù có lạnh lùng đến mấy, nhìn thấy một nữ hài ôn nhu khả ái như vậy, trong lòng đều sẽ sinh ra một cảm giác tội lỗi.

Một nữ hài trong lòng chỉ có những ý nghĩ ngây thơ, trong phút chốc lại bị dồn vào những cừ oán và trách nhiệm nặng nề, không một ai cảm thấy thoải mái, cho dù đó là việc phải làm.

Nhiệm vụ nói cho U Nhược biết những sự thật tàn khốc này cuối cùng vẫn rơi vào trên người Tây Môn Y Bắc. Tại một gian nhà gỗ nhỏ được dọn dẹp sạch sẽ bên ngoài Kiếm các, mọi người nhìn thấy Tây Môn Y Bắc ôm kiếm bước vào bên trong, sau đó trong phòng vang lên tiếng khóc của nữ hài...

Thật lâu sau Tây Môn Y Bắc mới từ trong nhà gỗ đi ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như khi tiến vào.

- Cô ấy không tin.

Tây Môn Y Bắc thần thờ nói.

- Cô ấy cần có thời gian.

Thái Huyền quay đầu lại.

- Thế nhưng chúng ta lại không có thời gian.

Độc Cô Vô Thương ngậm ngùi nói.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Phong Vân Vô Kỵ, tất cả quyền quyết định luôn luôn đều nằm ở hắn.

- Thái Huyền, ngươi hãy tiếp tục ở lại nơi này chiếu cố nàng! Chúng ta đã lưu lại đây quá lâu rồi.

Phong Vân Vô Kỵ trầm ngâm chốc lát, sau đó chậm rãi nói:

- Tây Môn huynh và Độc Cô tiên bối hãy cùng ta đi trước. Những Phong tộc bình thường, ba người chúng ta đủ sức ứng phó. Đợi đến khi đối mặt với Phong Tôn, thanh tẩy quyền lực trong Phong tộc một lần nữa, sẽ để cho nàng xuất hiện, có lẽ lúc đó nàng sẽ hiểu được.

Dứt lời, áo bào liền xoay chuyển, đạp bước đi về hướng vách núi.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc gật đầu, lập tức theo sát phía sau.

- Chờ một chút!

Một giọng nói của nữ tử từ trong nhà gỗ vang lên. Mọi người quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử Phong tộc xinh đẹp đã xuất hiện phía sau, tay phải nàng đưa vào trong áo, nhanh chóng lấy ra một phong thư hơi mỏng.

- Đây là thư do trưởng lão lưu lại. Trưởng lão nói, công chúa nhìn thấy phong thư này sẽ hiểu rõ.

- Tại sao cô không tự mình giao cho cô ấy.

Thái Huyền có chút không vui nói.

Thị nữ kia cúi đầu:

- Tôi không đành lòng.

- Chẳng lẽ chúng ta có thể sao?

Thái Huyền lạnh lùng nói.

- Không cần nói nữa!

Phong Vân Vô Kỵ giơ tay phải lên, lá thư kia liền từ trong tay nữ tử Phong tộc bắn ra, bay vào lòng bàn tay của hắn:

- Thái Huyền! Phong thư này năm ngày sau ngươi lại giao cho nàng, tin rằng khi đó nàng có thể chấp nhận được.

Dứt lời, ngón trỏ và ngón giữa liền bắn ra, bức thư kia liền bay về phía Thái Huyền. Sau đó ba người Phong Vân Vô Kỵ, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, tay áo phát phơ, từ trên sườn núi bay xuống, biến mất tại chân trời...

—*—

391. Chương 390: Chỉ Chiến Chi Thương (phần 1)

Một đám cao thủ của hệ phái tự do về mặt chán nản đang phi hành trên không, một sợi dây thừng trói chặt tay của bọn họ, lại buộc vào phía sau, nối liền thành một đường. Hư không phía sau là một phiến khí lưu mờ mờ, vài cơn lốc cao mấy chục trượng chọc trời liên tiếp. Những nơi cơn lốc đi qua, cát chạy đá bay, cây cối bị kéo lên khỏi mặt đất, càng ngày càng trở nên lớn hơn.

Tranh đấu giữa Phong tộc và những thế lực trong hệ phái tự do thủy chung vẫn không ngừng lại, ngay cả khi Phong Tôn bị Chiến Đế truy sát, cũng chỉ giảm đi một chút mà thôi.

Mỗi một trận chiến đều có rất nhiều người trong hệ phái tự do tử vong, thế nhưng cũng có một số người lựa chọn giữa sống và chết, trở thành chiến lợi phẩm của chiến tranh. Bọn họ sẽ bị tổng vào thánh địa, trở thành nô lệ của Phong tộc, địa vị còn thấp hơn so với Phong nô. Mà Phong tộc cũng sẽ từ trong số đó chọn ra những người thích hợp gia nhập, trở thành Phong nô, nếu có thể, sau khi tẩy não sẽ chính thức trở thành một thành viên của Phong tộc.

Đây là một điều tất yếu mà bất cứ thế lực nào cũng dùng để bổ sung sự tiêu hao, đồng thời tăng cường thực lực bản thân.

Nếu như không có gì bất ngờ, số phận chờ đón những cao thủ trong hệ phái tự do bị bắt này nhất định sẽ rất u ám và bi thảm...

Trên đường đi đến thánh địa Phong tộc, một ngọn núi cao trăm trượng vắt ngang phía trên, xa xa nhìn lại chỉ thấy một phiến đen kịt. Trên đỉnh núi chót vót, ba gã nam tử tạo thành thế tam giác, người dẫn đầu ngồi xếp bằng tại hư không, một lão giả áo xanh và một nam tử tóc trắng ôm kiếm đứng sau y. Ba người im lặng không nói gì, chắn ngang phía trước đám Phong tộc đang dẫn nô lệ về.

- Người nào?

Trong khí lưu hỗn loạn, một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Mau tránh ra! Bằng không, hừ!

Đám cao thủ trong hệ phái tự do thần thờ ngẩng đầu lên nhìn ba người trước mắt, sau đó lại cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên vẻ tang thương.

Dọc đường đến đây, đã có rất nhiều phi thăng giả nhiệt huyết hi vọng cứu bọn họ thoát khỏi tay Phong tộc, nhưng chỉ là liều lĩnh dâng tặng tính mạng của mình, hi vọng cuối cùng lần lượt biến thành thất vọng.

- Các người mau đi đi!

Trong mấy ngàn tù nhân lơ lửng giữa không trung, một nam tử trung niên đầu tóc tán loạn, vẻ mặt tiêu hướng về phía ba người khoát tay, cúi đầu lầm bầm nói:

- ... Không nên liều lĩnh hi sinh tính mạng của mình.

“Vù!”

Một đạo khí lưu xuyên qua đám cao thủ trong hệ phái tự do, thổi về hướng ba người không nói một lời trên đỉnh núi xa xa, cũng không dẫn đến bất cứ sự chú ý nào.

“Xoẹt!”

Một bàn tay như từ trong u minh lộ ra, đuổi thẳng vào trong luồng gió quét qua bên cạnh người. Tiếng gió đột nhiên ngừng lại, thay vào đó là tiếng giấy dựa khàn khàn. Trong bàn tay bên dưới y bào màu trắng lay động, một bóng người dần dần từ hư vô biến thành thực thể, chỉ trong chốc lát, một gã nam tử mặc trang phục Phong tộc đã xuất hiện trong tay Phong Vân Vô Kỵ, giống như một người bình thường, cổ sức giấy dựa, trong miệng phát ra tiếng “ặc ặc”.

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững hờ nhìn tên Phong tộc trong tay. Tên Phong tộc kia vốn đang dùng sức giấy dựa, bị hấn nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, cũng không dám tiếp tục cự quây, tùy ý để Phong Vân Vô Kỵ nắm chặt cổ của hắn.

- Không nên tự tác thông minh!

Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại nhìn “đại quân” đang dừng bước trước đỉnh núi.

- Thần phục hay là chết!

Trong con ngươi phản chiếu một phiến bão cát mờ mịt phía sau đám cao thủ trong hệ phái tự do, Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

- Chỉ bằng các ngươi? Hừ! Nực cười!

Trong bão cát màu đen, một luồng gió đột nhiên biến mất, hóa thành hình người, chính là đầu lĩnh của đám Phong tộc này, dưới khí lưu sau người làm nổi bật, lại tỏ ra rất có uy thế.

- Giết chết bọn chúng! Đem bọn chúng đến dòng sông u ám, dùng phong tác trói chặt lại!

Ánh mắt của tên đầu lĩnh Phong tộc kia chợt lóe lên, vung tay lên, tiếng gió gào thét phía sau càng lớn hơn. Trong cảm nhận, từng gã Phong tộc như cá nhảy vọt ra, hóa thành từng đạo khí lưu xẹt qua hư không, lướt về phía ba người trên đỉnh núi.

- Tây Môn huynh, giúp ta đi!

Phản ứng của Phong tộc đã sớm nằm trong dự liệu. Phong Vân Vô Kỵ hồ hững xoay người lại, mái tóc dài trong khí lưu đang thổi đến từ từ phát phơ.

Tây Môn Y Bắc nghe vậy không nói một lời, chỉ ôm kiếm mà đứng, không nhanh không chậm bước về phía trước một bước, vừa vặn đứng trước người Phong Vân Vô Kỵ.

Con ngươi của Tây Môn Y Bắc co rút lại, thiết kiếm trong ngực đột nhiên biến mất, tay phải vươn ra, thiết kiếm lại xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Ầm!”

Trời đất trở nên u ám, tất cả đều chìm trong bóng tối, không thể phân biệt được thứ gì. Trên đỉnh núi, toàn thân Tây Môn Y Bắc bỗng bắn ra ánh sáng chói lòa. Bên cạnh thân, đường nét của Độc Cô Vô Thương và Phong Vân Vô Kỵ trở nên lúc ẩn lúc hiện, không ngừng biến hóa.

Một đạo kiếm quang rộng mấy trượng từ trong tay Tây Môn Y Bắc phóng lên cao, từ đỉnh núi cắt ngang bầu trời, kiếm khí rợp trời kín đất bao phủ phạm vi ngàn dặm...

- A...

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên trong bóng đêm, khí lưu kéo đến đầy trời đột nhiên dừng lại, hóa thành từng luồng khói nhẹ.

Sau khi Tây Môn Y Bắc bước vào Thần cấp, kiếm đạo đã được tái tạo lại, đối với một kiếm sáng tạo ra khi còn ở Hoàng cấp, khả năng khống chế đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa. Mặc dù đám cao thủ trong hệ phái tự do và những Phong tộc kia hòa lẫn vào nhau, nhưng trong kiếm khí một đi không trở lại, hẳn có thể khống chế chính xác phạm vi bao trùm của kiếm khí, cho nên đám Phong tộc đều bị một kiếm này giết sạch, thi cốt bị nhiệt độ cao từ kiếm khí thiêu đốt, nhưng đám cao thủ trong hệ phái tự do thì lại không hề bị thương chút nào.

“Đây, đây là... sự thật sao?” Thiên tượng biến hóa lớn khiến cho trên khuôn mặt đờ đẫn của mấy ngàn cao thủ trong hệ phái tự do bị bắt hết cuộc cũng có một chút khí tức của người. Từng người lần lượt ngẩng đầu lên, không thể tin được nhìn bầu trời trống trải quanh người, không còn một tên Phong tộc nào.

“Ông!”

Ngón trỏ Phong Vân Vô Kỵ bắn ra, một đạo bóng kiếm hình thoi liền phá không bay ra, đảo qua mấy vòng trong đám cao thủ của hệ phái tự do. Chỉ nghe vài tiếng tinh tinh, những dây thừng đặc chế của Phong tộc đang trói chặt đám cao thủ trong hệ phái tự do liền tự động đứt ra...

Bóng người trên đỉnh núi nhoáng lên, ba người đã biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn lại đám cao thủ trong hệ phái tự do đứng ngây ra tại chỗ, còn chưa tin được là mình đã thật sự đã được cứu...

- Vô Kỵ... Có phải chúng ta quá tàn nhẫn không? Nếu như chúng ta nói ra địa vị chính thống của U Nhược công chúa, biết đâu mọi chuyện sẽ tốt hơn.

- Độc Cô tiên bối! Ta biết người không đành lòng, nhưng đao sắc mới có thể chém được dây gai. Cho dù chúng ta vậy đã làm, kết quả hôm nay cũng sẽ như nhau. Loạn của Phong tộc phải nhanh chóng được dẹp yên, nếu như thủ đoạn quá mức ôn hòa, sẽ chỉ khiến Phong Tôn cho rằng chúng ta không đành lòng, sẽ càng được đảng chân lân đảng đầu, đến lúc đó, chỉ sợ ngoại trừ một đường giết chóc thì không còn phương pháp nào khác, muối lui một bước cũng không thể được.

- Ai... Cứ theo lời của người đi! Địa phương tiếp theo là ở nơi nào?

- Bắt đầu từ vùng ngoại vi của Phong tộc đi! Giai đoạn ban đầu tuyệt đối không thể nhân từ nương tay, chỉ có cách làm cho Phong tộc thật sự sợ hãi, bọn họ mới có thể nghiêm túc suy nghĩ về những điều chúng ta nói ra sau đó.

oOo

Giết chóc! Giết chóc! Giết chóc!...

Không có lựa chọn. Có lẽ trước đây Phong Vân Vô Kỵ không cách nào làm ra loại hành vi này, cho dù đối tượng là Phong tộc, nhưng trải qua một loạt sự tình, những suy nghĩ ngây thơ từ lâu đã biến mất trong lòng hắn. Hoàn cảnh tàn khốc và đại cục khách quan chỉ có thể bao dung một trái tim lạnh lùng và lãnh khốc.

Trong một ngày mười hai vùng thế lực của Phong tộc đã bị phá hủy, thời gian cách nhau rất ngắn.

Tây Môn tấn công, Độc Cô phòng ngự, hai người đều bước vào thiên đạo cực hạn, tuy mới vào Thần cấp không lâu, nhưng lại không thể dùng lễ thường để đo lường được.

Hai người liên thủ, một đường thế như chẻ tre, không ai có thể đối kháng, thông thường chỉ cần một kiếm thì toàn cục đã định.

Thần cấp, Thần cấp... Tây Môn tấn công, Độc Cô phòng ngự, đã đem lực lượng của Thần cấp triển hiện đến cực hạn, phối hợp với lực lượng tinh thần bá đạo của Phong Vân Vô Kỵ, nhìn khắp Thái Cổ, ai có thể địch nổi tổ hợp này?

Nơi cực tây, bão cát mờ mịt quét qua, tiếng gầm giận dữ của Phong Tôn khiến cho mặt đất đều rung chuyển.

Người trong kiếm đạo, luận về tốc độ có thể xưng là bá chủ thiên hạ. Một công một phòng, hai kiếm vừa xuất ra thì chiến sự định. Phạm vi thế lực của Phong tộc không ngừng thu hẹp lại, nhưng hết lần này tới lần khác Phong tộc lại cần bản không cách nào nắm được hành tung của ba người.

- Toàn bộ xuất động, nhất định phải tra ra cho bốn tọa thế lực này rốt cuộc là ai!

Tại thánh địa của Phong tộc, tiếng quát giận dữ của Phong Tôn chấn động toàn bộ Phong tộc dưới lòng đất, đại lượng Phong tộc tràn ra như ong...

Dưới kiếm của Tây Môn, từ trước đến nay không có người nào của Phong tộc còn sống sót, cho nên Phong tộc vẫn không biết được nhân số của thế lực đã liên tục phá hủy vài hành cung chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng Phong tộc dù sao cũng có chút thế lực, những cao thủ trong hệ phái tự do còn sống sót cuối cùng đã xác nhận một tin tức:

Thế lực giết chết rất nhiều Phong tộc kia chỉ có ba người, sử dụng chính là kiếm đạo, về phần ba người kia...

Thiên hạ hiện nay, luận về kiếm đạo, dám xưng tôn cũng chỉ có Kiếm các trước đây.

Càng có người nhận ra, ba người kia không phải ai khác mà chính là Kiếm vực tam chủ: Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ, Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương và Kiếm Thánh Tây Môn Y Bắc.

Tin tức vừa tiết lộ đã truyền khắp thiên hạ, khiến cho các thế lực đều kinh động.

Kiếm vực từ khi thành lập đến nay cũng đã có vài lần đột ngột biến mất, sau đó lại tái hiện, mỗi một lần đều chấn động. Quyết định của vực chủ Kiếm vực khiến cho rất nhiều thế lực không giải thích được. Cách một đoạn thời gian, Kiếm vực lại làm ra một số hành động khiến cho những thế lực khác đều giật mình...

Bất kể ra sao, tất cả mọi người đều tin tưởng quyết định của Kiếm vực tất có của nó đạo lý, như vậy lần này thì sao?

- Phong Vân Vô Kỵ!

Trong huyết động, Phong Tôn tức giận đến nghiến chặt răng, “ầm” một tiếng, đập mạnh xuống bàn đá bên cạnh người:

- Lại là người!

oOo

Chiến tộc.

Trong một góc phòng của Chiến Đế hành cung u ám, một bóng đen như ngoằn ngoèo như rắn trườn ra bên ngoài. Khi bóng kia lộ ra ánh sáng, lại là một gã thiếu niên sắc mặt có chút trắng bệch, chính là thiếu niên mà Chiến Ma lúc trước bị Tây Môn Y Bắc một kiếm giết chết đã phụ thế.

Có điều hôm nay, hai tay của thiếu niên này đã không còn run rẩy, ngược lại trên mặt mang theo vẻ tươi cười tà dị. Ánh mắt của hắn xuyên qua tường băng dày nhìn về phía bầu trời trắng xoá bên ngoài Chiến Đế hành cung, hưng phấn nghiến nghiến răng:

- Tây Môn Y Bắc... Ha ha! Ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

“Két két!”

Trong góc phòng đen kịt phía sau, bóng ma bắt đầu chuyển động phát ra từng thanh âm như yêu thú chém giết...

oOo

Những ngọn núi sừng sững trong sơn dã mênh mông. Một tòa cung điện u ám mà đồ sộ đứng trên dãy núi hùng vĩ nhất, đông đảo đệ tử trải dài từ đỉnh núi đến chân núi, cờ quạt phất phơ phía sau núi đá chập trùng. Giữa không trung và bên trong những tầng mây, vô số cao thủ trong hệ phái tự do như vòng xoáy mây đen lơ lửng phía trên đỉnh núi.

Trong đông đảo đệ tử vây quanh, Đại Quang Minh Vương Dương Tôn tuổi chừng bốn mươi, khuôn mặt trắng như ngọc, đầu đội đạo quan, dưới cằm có ba chòm râu, trên áo bào xanh in hình vài vầng mặt trời chói mắt, ngồi xếp bằng trên một khối đá nhô ra, phía dưới chính là vực sâu như ngục.

- Đạo huynh thật sự muốn đi sao?

- Ừm! Ta phải đi tìm y. Lúc trước vốn đã nên đi, chỉ là Kiếm vực đột nhiên biến mất, cho nên mới thôi.

Bên cạnh Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, một gã nam tử tóc đen rối bời, thân mặc áo bào đen rộng thùng thình kéo dài tận đất trầm tĩnh nói.

- Ai...

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn ngẩng đầu nhìn mây, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

- Đạo huynh vì sao lại thở dài?

Lôi Uyên Cư Sĩ mặc áo bào xanh ngạc nhiên hỏi.

- Ta chỉ lo lắng, đạo huynh đi lần này sợ rằng không còn quay về đây nữa.

- Tại sao lại như vậy?

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn mỉm cười:

- Vi huynh có biết một chút thuật thôi diễn... Nếu như chuyển này đạo huynh đã hạ quyết tâm, tại hạ tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Bên sườn núi trở nên yên lặng. Một lúc sau, Lôi Uyên Cư Sĩ chậm rãi đứng dậy, áo bào đen rộng thùng thình theo gió từ trước mặt thổi đến tung bay phần phật.

- Nếu là như thế, vậy thì có duyên gặp lại đi!

Dứt lời, Lôi Uyên Cư Sĩ bỗng nhiên mở hai tay, từ trên sườn núi bay xuống.

“Ầm!”

Trời đất đột nhiên tối sầm lại, hàng vạn tia chớp màu bạc vằn vù trên bầu trời. Trong ánh mắt của mọi người, một tia chớp khổng lồ bỗng từ trong mây đánh xuống đỉnh đầu của Lôi Uyên Cư Sĩ đang bay xuống chân núi.

____*____

392. Chương 391: Chỉ Chiến Chi Thương (phần 2)

Độc Cô Vô Thương, tu luyện là thiên hạ phòng, vô cực chi đạo vốn đã tính toán tất cả hình thức công kích, trạng thái đặc thù của Phong tộc cũng không ngoại lệ.

Tây Môn Y Bắc, tu luyện là thiên hạ công, hủy diệt kiếm đạo ngay cả linh hồn cũng có thể hủy diệt, hình thái đặc thù của Phong tộc đối với kiếm thức của Tây Môn Y Bắc mà nói, chỉ giống như bình thường mà thôi.

Chỉ có điều, bất kể là vô cực chi đạo của Độc Cô Vô Thương hoặc là hủy diệt kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc, hai người đều chưa thể tu luyện đến đại thành. Điều này cũng không có gì là lạ, phạm là vô học đỉnh phong, không có thời gian mài giũa làm sao có dễ dàng thành công như vậy?

Mặc dù chỉ có vỏn vẹn ba ngày, nhưng lại không thua gì thiên quân vạn mã.

Thực lực của ba người Phong Vân Vô Kỵ rất cuộc đã làm rung chuyển trái tim kiêu ngạo hung tàn của Phong tộc, đem hai chữ sợ hãi in sâu vào đáy lòng bọn họ. Nơi mà ba người đến, thế như chẻ tre, không người nào dám đến gần. Phong tộc chỉ có thể từng bước thối lui, trong vòng nửa tháng phạm vi thế lực đã thu hẹp đến hai phần ba, ngay cả trong thánh địa Phong tộc, nghe đến tên Kiếm vực tam chủ cũng phải biến sắc.

Sơn dã mệnh mông, trên núi cao sừng sững, một vị đạo nhân đầu đội đạo quan màu xanh đứng một mình trên sườn núi, tay vuốt vuốt chòm râu, suy nghĩ một lúc, sau đó quay mặt về phương tây, tay áo bào vẩy xuống. Phía sau, một đám đông đệ tử quỳ sát đất, nhìn thấy đều lộ ra vẻ kinh hãi. Trong phút chốc, trong tiếng hò hét, đông đảo môn hạ đệ tử mặc áo bào xanh từ trên đỉnh núi như thủy triều tràn về phía cực tây. Trong nháy mắt, toàn bộ mặt đất đều bị bao phủ một cơn sóng màu xanh, cờ quạt phất phơ, phía trên in hình một vàng thái dương chói lòa, cực kỳ nổi bật...

Kiếm vực tuy chỉ có ba người, nhưng đã đại biểu cho lập trường của Kiếm vực đối với Phong tộc. Nhìn khắp Thái Cổ, lập trường của Kiếm vực vẫn tương đối thiên về trung lập. Trong vòng nửa tháng, ba người đã khiến cho Phong tộc thấp thỏm bất an, từng bước lui về phía sau, vô hình trung lại cổ vũ những thế lực khác vốn sợ hãi Phong tộc.

Khi ba người chen ép Phong tộc, một số thế lực trong hệ phái tự do cũng nổi dậy, gia nhập vào hàng ngũ tiến công Phong tộc. Lúc đầu chỉ có một hai môn phái, nhưng về sau lại càng tụ càng nhiều. Sự gia nhập của thái sơn bắc đẩu trong thế lực hệ phái tự do là Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, lại hoàn toàn cổ động toàn bộ hệ phái tự do của Thái Cổ. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng hô hào tiến công Phong tộc vang lên khắp nơi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phong tộc đã trở thành đối tượng người người đả kích, thanh danh xuống đến mức không gì sánh được. Từng đợt sóng thế lực nêu cao khẩu hiệu phản Phong, đẩy mạnh về phía phạm vi thế lực của Phong tộc. Từ bầu trời quan sát xuống, nơi cực tây, trên bầu trời và mặt đất đều tràn ngập môn nhân các thế lực. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả giết chóc đã đạt đến một cực hạn, tình cảnh của Phong tộc ngày càng gian nan...

Một tháng sau khi Phong Vân Vô Kỵ hạ quyết tâm đối phó Phong tộc, Chiến tộc vẫn không hề có động tĩnh đột nhiên xuất động đại quân, hành động như gió từ Tuyết vực phương bắc tràn về hướng tây nam, một đường trực tiếp tấn công Phong tộc.

Chiến tộc không hề thiếu kinh nghiệm giao thủ với Phong tộc, trái lại rất lâu trước đây, Chiến tộc đã có phương pháp để đối phó với phong thể của Phong tộc, cho nên trong số các phương thế lực, bước tiến của Chiến tộc lại là nhanh nhất.

Sự gia nhập của Chiến tộc khiến cho tình cảnh của Phong tộc càng trở nên tồi tệ đến mức không thể tồi tệ hơn. Loại tình huống này cũng thật sự nằm ngoài dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nghi hoặc không thôi. Chiến Đế từ trước đến giờ vốn là một nhân vật bá đạo, nếu như không phải Phong Tôn nắm được gót chân của hắn, giam giữ Chiến Phi, sợ rằng với tính cách của Chiến Đế từ lâu đã hủy diệt cả Phong tộc. Phong Vân Vô Kỵ nhớ lại các dấu hiệu của Chiến tộc, chung quy vẫn cảm thấy Chiến tộc còn ẩn dấu rất nhiều bí mật. Không chỉ như thế, tất cả chủng tộc cổ xưa đều làm cho người ta cảm giác tựa hồ toàn bộ thực lực của bọn họ đều chỉ có như vậy, nhưng Phong Vân Vô Kỵ thì lại không cho rằng như thế.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thế lực của mấy chủng tộc cổ xưa tuyệt đối không chỉ có như vậy, Phong Vân Vô Kỵ có thể khẳng định điều này.

h`QM; F?B iQ`M #° h?€B *´ p•v +¬M; S?QM; i°+- +| K°i i? HU+ H¢B F?B M +?Q S?
HU+ M`v H` æ Q pU+ KÈB çQÊ+ i?`M? H`T H¢B- K°i pU+ +?O H` Zm•M hY G M- pU
h`QM; i? HU+ M`v- ç iY i`QÊ+ FB +O æ Q pU+ H¢B `i Qi- T?-M HÈM H` K°i b® ç
çQÊ+ b€i FB TX

E?¬M; #B i p b b Q- i`QM; æ Q pU+ KÈB çQÊ+ i?`M? H`T- S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?
+O æ Q >Q`M; X >B M i¢B h?€B \*´ ç M; H` H9+ ;B| M´B K•v p-M- +?Q M M ?„M +
+kM; F?¬M; ç w M?B m ?ÆMX

h?€B >mv M iW EB K pU+ i`mv M ç M K°i iBM iS+, l L?QÊ+ +¬M; +?9 `®i +m°+ +
M`v- i? HU+ +O S?QM; i°+ ç½ +ÁM F?¬M; ç M K°i T?-M KQÌB T?¢K pB F?Q€+? i

S?QM; o•M o¬ E} iW i`QM; /` F?¬M; ;B M # M M; Q`B h?€B \*´ i`B m K°i; ½ ç iY •H
L?QÊ+ +¬M; +?9 - +MM; pÈB +m°+ M°B +?B M i`, K i`B m M, K +O S?QM; i°+- bQ¢
p¼M; S?QM; i°+ +| i? i?W M?`M ç` p` +?QM? i?®M; l L?QÊ+ +¬M; +?9 - K`i'i +
+?QM? ç m +| i? i²M i¢BX

*¬M; #® M`v T?B i?QÌM; `ä `M; - b m F?B M°B /mM; iB i H° H¢B F?B M +?Q iQ`M
ç°M; X

h`QM; i?ÌB ;B M M; „M- `i ç¬M; ç iY •K +€+ tmv M [m F?¬M; ;B M iB M p`Q h?€
+O S?QM; o•M o¬ E}X

:B| HÈM i?ûi;`Q i` M çdM? M9B + Q- S?QM; o•M o¬ E} çSM; ;B[?Q F?¬M; - æ°+ *
u „+ ¬K FB K çSM; T?Q b m- BK H†M; F?¬M; M|B ;bX " M /QÈB i?•M- K'v +?K+
ç2M [m€ b€i +9B ç-m +?ÌM; ?2 H M?X

@ L|B +?Q i¬M; +?O +O +€+ i¬M; T?€B i`QM; ? T?€B iU /Q5 "´M i¼ ?B p¼M; i`Q
+m®B +MM; - ?½v +?Q i'i +ª S?QM; i°+ K°i +Æ ?°B HU +?¼M- pšM M?Q +k i?m`M
T?K+ /QÈB ?mv i K¢+? +O S?QM; h?-M H` l L?QÊ+ +¬M; +?9 X

@ o•M; i?Q +?O +¬M; 5

J°i M?|K M; QÌB €Q ç2M ç€T HÌB- b m ç| # v H M i`ÌB- iW çdM? M9B iªM p #®M T?
K„i #B M K'i i¢B +?•M i`ÌB

@ o¬ E}5 S?QM; i°+ ;B i +?|+ M?B m M?Q p`v- i?M ?`M; •v ` bÊ `M; F?¬M; T?ªB
;BªB [mv i- M; QÆB imv H` +| HÁM; - M?QM; +?d bÊ H` p¬ HU+X

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; M?bM p T?QÆM; t - #bM? ioM? M|BX LÆB ç| - ?`M; M;`M + Q
HQÈi [m çdM? M9B + Q ç®B /B MX L?bM i?'v # M; QÌB- M?|K + Q i?O i`QM; ? T
t t ?QÈM; p # M; QÌB F?QK KbM? K°i +€B- b m ç| p°B p½ # v çBX

@ "¼M ?¼b) ?B m çQÊ+

J°i iB M; ?ûi FBM? ?½B iW i`QM; KB M; æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p M; H MX :-M M?Q ç²
 +kM; T?€i ?B M K°i #!M; b€M; M?"M M?¢i /mM; ?ÊT pËB F?¬M; F?Q ç M; iW # M
 t +?"K `½B HQËi [m - K°i +ªK ;B€+ M;mv ?B K /•M; H M i`QM; HÁM;- ?„M H"TiS+
 @ S?QM; h¬M- M;QÆB i?"i ç iB M5
 æ²M; i?ÌB- #QË+ +?•M H v ç°M;- M? M? +?!M; HMB p T?Q b mX
 S?QM; h¬M ç°i M?B M +Q`B HÈM- i`QM; iB M; +Q`B i`"M ç-v ç„+ w p` / [iÊM,
 @ S?€i ?B M i?b i? M"Q\ > ? ? [m€ Km°M `²B
 .Si H`B- ? B i v +O S?QM; h¬M HB M pmM; ` X " !M; b€M; M?"M M?¢i FB i`QM; M
 çQ`M; pÁM; +mM; HQËi [m ? B # M i`€B T?ªB S?QM; o•M o¬ E}- M?Q Km®M +m®
 b m- K°i ;½ i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ `•m /`B ç M M;U+ ç¢T #QË+ ?Q F?¬M;- i v T?ª
 [m€ çdM? ç-mX hWM; Hm²M; F?Q HQm +U+ M?Ä M?Q ç Q iW #`M i v +O ?„M #„
 i`QÊM; HB M ;"T tm®M; # M /QËB- iK i?"M? K°i HoM? pU+ iQ HÈM F?€+- iW T?Q
 E}X
 h•v J¬M u "„+ p®M pšM çSM; v M K°i # M HB M iS+ ;B" M ?W K°i iB M;- #QË+ ` K°
 i` M +?m¬B i?B i FB K- K°i +¶ F?Q iS+ ?Ov /B i?MM; ?"m T?€i? tm'i` - [mûi [m
 ?Î;B[? B HoM? pU+ i`QË+ b mX
 @ h•v J¬M u "„+- Km®M çB ç•m\
 h`QË+ K„i #¶M; M?Q€M; H M- K°i #!M; M;Q`B iQ HÈM ç½ +?„M i`QË+ K†i h•v J¬M
 tm®M; +?2 T?O +ª M;Q`B ?„MX
 @ G` M;QÆB\
 h•v J¬M u "„+ #¶M; M?B M /WM; H¢B- i` M K†i ?B M H M p M;QM; i`¼M;X J†+ /M
 E?€+? G - M?QM; ?„M ç®B pËB HQ¢B F?Q iS+ M`v H¢B p¬ +MM; [m2M i?m°+X
 ó•K -K -K5ô
 h`QM; i B p M; H M iB M; K'v +?K+ ç¢Q [mv M FbM? p +?¢KX E?¬M; F?Q +?'M ç
 [m T?Q /QËBX aÆM tmv M pÐ pKM- ?! i?"M? iWM; çQ`M bQÆM; KM KÌ K`iX J†i
 iWM; ?® HãK M?Q i' QM;X G9+ M`v K'v +?K+ i M + Q i?O h?B M J i°+ FB ç½ #„
 +?B M iQËM; K`*?B M æ K M; ç M
 J„i i?'v h•v J¬M u "„+ #` E?€+? G M; ,M +ªM- æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; HB M Km®M ` i
 M;Ì i?•M ?bM? +ÁM +?Q ç°M;- K°i Hm²M; F?Q iS+ •K H½M? #¶M; ç" T p`Q K†i- K°
 ç½ +?„M Î# M bQ`M- M m M?Q v F?¬M; /WM; #QË+ b) çKM; TªB M;Q`B M`vX
 @ L;QÆB ;¼B H` EB K J \
 :B¼M; M!B p M; /°B iW çdM? ç-m p M; H M,
 @ "^M; p`Q M;QÆB +kM; tSM; b Q\
 *?Q /M /U p`Q i•K iQM? im pB +O æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM;- M;?2 çQË+ M?[M; H`B M
 / [i`QM; HÁM;- HB M M;~M; ç-m M?bM i M + Q i?O h?B M J i°+ HU+ HQÐM; i`QË
 E?€+? G K°i #"+- i`-K ;B¼M; M!B,
 @ G½Q T?m H` EB K J - / M? ?B m M`v H` /Q M;Q`B F?€+ T?QM; +?Q- F?¬M; TªB
 M;QÆB Km®M F?B m +?B M H½Q T?m\
 " M i`QM; ;B€T +?2 K†i- M?•M p"i b® ? B +O h?B M J i°+ M;?2 p"v +kM; F?¬M; F
 p F?BM? i?Q`M;X
 @ *! w iS > ? 5 Jm®M +Sm FB iB m iY b Q\ >W5 E?¬M; M;¢B M!B +?Q M;QÆB #B
 ç®B T?! pËB i M iB m iY ç!- ?¬K M v ?„M +! +€M? +kM; F?¬M; i?Q€i çQË+X

h•v J¬M u „+ p¨ æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; M;?2 p”v HB M ;B”i KbM?- K°i +^aK ;B€+ F?¬M;
+MM; +| +?mM; K°i M;?B p’M, H) M”Q bU tm’i ?B M +O i?O HoM? h?B M J i°+ i?
Km®M M; ,M +^aM *?B M æ H” M; QìB +| F?^a M, M; F?B M +?Q F ?Q¢+? #B M ç´B- H
ç ç®B T?| pÈB S?QM; o•M o¬ E}\

h? M?QM; - H`+? bY +O h?B M J i°+ `’i H•m çìB- EB K pU+ p¨ h?B M J i°+ +kM;
M? m- pb b Q S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?B M +?Q #¼M ?¼ ç°M; b€i +Æ- M; v +^a i?O
æ•v `®i +m°+ H” +?mv M ;b\

óE?¬M; i? M”Q\ô æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; i`QM; HÁM; ç-v M;?B ?Q†+- €M? K„i HQÈi
i?O +O h?B M J i°+ M?bM p i` M + QX LÆB ç|- iWM; i`QìM; H½Q S?QM; i°+ H-M
pU+ +O S?QM; h¬M KÎ` - ;BÆ i v T?€i` iWM; ç¢Q HoM? pU+- i`QM; M?€v K„i #
K” S?QM; o•M o¬ E} ç M; +® ;„M; +?¢v`

@ S?QM; +?B HoM? pU+5

S?Q /QÈB- S?QM; h¬M [m€i HÈM K°i iB M; - iWM; ç¢Q HoM? pU+ +?mM; [m M? ç°
K°i i®+ ç° K„i i?QìM; F?| +| i? M?bM i?’vX L; v F?B iWM; HoM? pU+ M®B iB T p
+?„M ;B[HoM? pU+ i`QM; M?€v K„i HB M #B M K’i p¬ imM; J°i HoM? pU+ F?’M;
S?QM; o•M o¬ E} H”T iS+ #` +m®M p”Q # M i`QM;

GoM? pU+ FB i€M T?€i` €M? b€M; +?|B K„i F?B K¢M? F?B v m- b m K’v H-M #B
^aM? p¬ imM;

S?QM; o•M o¬ E}- M?[M; H½Q [m€B p”i +O S?QM; i°+- +MM; pÈB S?QM; h¬M- iQ
F?¬M; - +?d +ÁM H¢B K°i T?B M F?Q HQm ?¶M HQ¢M tQ v i`ÁM i¢B F?¬M; i`mM; -

jN9X *?QÆM; jNj, *?d *?B M *?B h?QÆM; UT?-M 9V

@ S?QM; h¬M- î MÆB M”v K” M; QÆB +ÁM +® H”K` p ?mv M #Q- +| +¬M T?^aB i?
S?QM; o•M o¬ E} i`-K ;B¼M; M|B- ç<sup>2</sup>M; i?ìB i`QM; HÁM; ç + Q +^aM? ;B€+- i?-M
i?“M HQm w ç°M; ioM? +?mM; [m M?X

@ L;?2 M|B M; QÆB `’i K ?B m HBM? ??M +’T #”+- ? ? - i?S M”v +?QM? H” #’M i¼
i M ;B ?Ä +| i?-M i?S+ ç†+ #B i +QìM; ç¢B M?Q M; QÆBX

h? M? •K +O S?QM; h¬M H9+ + Q H9+ i?’T- p` i`Q T?B m ?®i #’i ç`M?X S?QM; c
+| /U +^aK- M; ~M; ç-m M?bM H¢B- +?d i?’v T?Q i`QÈ+- S?QM; h¬M i?•M K†+ €Q #
M; ¢Q M; ? i`QM; ;B| +€i Kì K`i- +?“K`½B #QÈ+ ç Mc +MM; H9+ ç|- # M i`€B- # M
;½ S?QM; h¬M #QÈ+ ç Mc î MÆB t ?ÆM- b•m i`QM; ;B| +€i- ç°M; ç^aQ S?QM; h¬
+?mM; [m M? iB M ç M; -MX hW ?Q F?¬M; M?bM tm®M; - p¬ b® S?QM; h¬M i?“i;
HoM? pU+ F?¬M; #B i`°M; ç M # Q M?B m i`”M M?Q i?Ov i`B m i`”M p ?QÈM; i`m
o¬ E} K°i pÁM; H¢B K°i pÁM; X

h?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} ç^aQ [m - F?¬M; F?ÄB M?Qm K”v H¢BX h`QM; +^aK
h¬Mô M”v ç m H” i?U+ i? - ?ÆM M[F?¬M; +| K°i +?9i F?€+ #B i M”v- M; v +^a F?
M? mX E i [m^a +?Q i?’v- i’i +^a S?QM; h¬M # M i`QM; HoM? pU+ M”v ç m H” i?“iX

@ >W5 *ÁM ç M; /Á tûi b Q\ GoM? pU+ M”v +?QM? H” i? ;BÈB +O i - çWM; M|B
+?Q /M M?B m ?ÆM +kM; F?¬M; T?^aB H” p’M ç X S?QM; h?-M ?| i? - ?| i?•M ?”
+| iWM; M;?2 +?Q \ *?ŠM; H) M; QÆB +ÁM +?Q `”M; M?[M; ?| i?•M M”v H” ^aQ ^aM?

”®M T?Q - K¶B K°i S?QM; h¬M ç m iÄ` p¬ +MM; b®M; ç°M; X a m F?B +m®M S?Q
?„M /QìM; M?Q F?¬M; ? M¬M M| M; X

S?QM; o•M o¬ E} i`-K M; •K K°i +?9i- H½M? ç¢K M|B,
 @ h?"i +kM; H" ;Bª- ;Bª +kM; H" i?"i- ?Q ?Q i?U+ i?U+- i?U+ i?U+ ?Q ?QX
 .Si HÌB- i`QM; K„i ?„M #¶M; H|2 H M K°i iB b€M; b„+ #ûM ; -M M?Q F?¬M; i? T?€
 h¢B ?QÈM; i•v #„+- i`QM; #|M; M; QÌB `\"K `¢T- K°i ; ½ S?QM; h¬M i?•M i? #¶M; F?
 ós2K i?Y M; QÆB ~M i?•M Î MÆB M\"QXô S?QM; o•M o¬ E} i?¬K M; ?o- ç²M; i?ÌB i?
 +¬m p²M; p¼i i?ŠM; H M- i¢B F?¬M; i`mM; ;\"T H¢B- #„M M? M? p T?Q i M óS?Q
 i`QM; +ªK M?\"MX •Q #\"Q i v T?ªB `mM; H M- æ L; kEB K æªK H\"TiS+ # v` - `mM;
 /QÈB FB K- ?\"M; p¢M FB K [m M; +?|B K„i i¢Q i?\"M? ?bM? KkB M?¼M #„M M? M?
 ó•K5ô
 .QÈB FB K i? - iWM; F?QªM; F?¬M; ;B M HÈM M´imM; X h`QM; +QM M; QÆB +O
 ?bM?ªM? +O i M S?QM; h¬M FB - i?•M i? ;\"T H¢B- +QM; tm®M; - M; ?B M; [m -
 /š /\"M; iW # M /QÈB FB K F?Q i?Q€i` - ç°M; i€+ M?Q MQÈ+ +?ªv K•v i`¬B- M?Q ;
 h v €Q T?'i K°i +€B- i v T?ªB +O S?QM; h¬M iU M?Q ç Q p)` K°i +€B p i iQ+? ?
 @ S?QM; o•M o¬ E}5 L; QÆB F?„T MÆB ç®B M; ?`+? pÈB i - M m M?Q F?¬M; +| M
 i?®M; h?€B *´- *?B M æ +kM; TªB +9B ç¬m M; ?2 H M? E?¬M; ;B i M; QÆB- H\"K
 M\"v5
 \" M i`QM; p i iQ+? ç°i M?B M #„M` iWM; Hm²M; ;B| b„+- [mûi p T?Q S?QM; o•M
 M?[M; MÆB çB [m - ?Q F?¬M; T?€i` iWM; iB M; ótQ i tQ iô M?Q #` +„i M; M; X
 S?QM; o•M o¬ E} i v /UM; i?ŠM; M?Q FB K- iWM; Hm²M; ;B| b„+ ç M i`QÈ+ M; QÌB
 ? B MY - [mûi [m b€i # M M; QÌBX >„M ç M; ç`M? M?•M +Æ ?°B T?ªM FQ+?- i`QM
 ;B€+ M; mv ?B K- i`QM; i B i`mv M ç M iWM; iB M; tû ;B| - i?¬M i?S+ +?d M?bM i?
 p¬ b® óS?QM; h¬Mô pšM F?¬M; M?9+ M?Q+? ç°i M?B M M?Q iB +?ÈT p¼i H M F
 ªM? #„M` X h`QM; ?Q F?¬M; p M; H M iWM; i`\"M #B M ; -K- iWM; Hm²M; b|M; F?C
 iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç€M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X
 S?QM; o•M o¬ E} ;B\"i KbM?X \" M i`QM; HoM? pU+ M\"v- K¶B K°i ; ½ óS?QM; h¬Mô
 M?B m bQ pÈB ?„M- M?B m óS?QM; h¬Mô ç²M; HQ¢i tm'i i?O M?Q p\"v- ?„M F?¬M;
 h?•M ?bM? `mM; ç°M; - T?¬M M; U+ S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M HãK tm®M; - i?•M
 iS+ +m²M +m°M i?´B p T?Q #¬m i`ÌBX S?Q /QÈB- #|M; M; QÌB /\"v çt+ M?Q +?•M
 b m F?B #„M` K'v i`, K i`QÈM; - iQ\"M #° ç m ?| i?\"M? M?[M; ç¢Q ;B| b„+ #„M p T
 *?Q /M +€+? t - S?QM; o•M o¬ E} pšM +ªK i?´v F?Q ?mv i +m²M +m°MX S?QM; J
 i v S?QM; h¬M bY` - mv HU+ [mª i?\"i i, M; H M ; 'T #°BX
 óæBM? çBM? çBM?5ô
 h`QM; ?Q F?¬M; p M; H M iB M; FB K M; •M F?¬M; /Si # M i B- K°i ç| ?Q b2M K
 tm'i ?B M ;B[?Q F?¬M; - ç2K S?QM; o•M o¬ E} # Q #¼+ p\"Q # M i`QM; X hWM; T?
 i¬M; HÈT HÈT- p¬ +MM; K„ H X h¢B M?[M; KkB M?¼M +O +€M? ?Q - iWM; ç¢Q F
 +?ªv- #ªQ T?O iQ\"M #° ?Q b2M p\"Q # M i`QM; X
 ó\"MM; #MM; #MM;5ô
 L?[M; iB M; M´p M; H M- iWM; ç¢Q S?QM; J F?Q +| i? H\"K M´imM; ?mv i M?K+
 +€M? ?Q MÎ` - i`QM; M?€v K„i`ÆB tm®M; M?Q K°i +ÆM KQ HÈMX hB M; FBK H
 i B- i` M H€ FB K i`„M; MăM M?Q M; ¼+ tm'i ?B M iWM; p i HãK- i`QM; M?€v K„i-
 o¬ >¢M hB m h?B M æ` HB M #` T?€i?\"M? KªM? pĐ
 L; v F?B KQÌB b€m H€ FB K # M M; Q\"B pĐ M€i- K°i i¬M; H€ FB K T?Q i` M FB K
 tm®M; - +S M?Q p\"v F?¬M; M; WM; pĐ M€i- F?¬M; M; WM; K¼+ ` - i®+ ç° bBM? /B i

o¬ >¢M hB m h?B M æ` ç¢B i?“M?- H€ FB K +’m i`9+ H¢B- ç° +SM; +O M! ç½ ç¢
p“Q S?QM; h¬M F?ª M,M;- +°M; i? K S?QM; +?B HoM? pU+ ?¶ i`Ê- i`QM; F?QªM;
i? +¬M; FQ+? ç M S?QM; o•M o¬ E} # M i`QM; o¬ >¢M hB m h?B M æ` X

" M i`QM; FB K HB M- S?QM; o•M o¬ E} ;B®M; M?Q S?“i M;²B i` M ç“B b2M- M,K M
? B K„i M?“K H¢B- i v T?ªB #„M` - æ L;k EB K æªK HB M ?! i?“M? K°i ç¢Q +¬m
T?Q i` MX hB M; `Qi b„+ #ûM tû`€+? #-m i`BX h`QM; i`B + Q- +?d i?’v K°i #!M
HQÊM pÁM; K`tm®M;- i`QM; M?“i K„i HQÊM [m iWM; T?B M +€M? ?Q - p i FB K
F?B t M?- iWM; ;½ óS?QM; h¬Mô #` FB K F?Q M;QM; iK ç M +U+ çB K i` M æ L;
i? X

EB K HB M tQ v i`ÁMX J°i Hm²M; ;B! #¶M; HQÊi [m # M /QÊB ç“B b2M- i?•MªM
M;M i`Ä pQÆM` - M; ,M +ªM K°i ç¢Q ?QªM? ?bM? +mM; ç M; iW +?QM? /B M #„M
HB K- ?B M` ?bM? /€M; +O æ L;k EB K æªK- FB K F?Q b€M; M;ìB iW KkB FB K
h¬M ?B M M?B M ç½ p“M /KM; +?•M HU+ ?¢Q ?“M- S?QM; J F?Q F?’M; H² F?B M
i? iB M i? KX

h` M ç“B b2M- S?QM; o•M o¬ E} i?¬M b„+ mM; /mM;- ? B i v M?Q M?†i?Q p) M M
J¶B K°i pÁM; +mM; p) M M i`QÊ+ M;QìB- æ L;k EB K æªK HB M bBM?` K°i +?9i`
b m K¶B H¬M`mM; ç°M;- FB K F?Q # M i`QM; # M i?•M FB K HB M MûM H¢B K°i T

ó•K5ô

E?B FB K F?Q # M i`QM; i?•M FB K ç½ MûM H¢B ç M KS+ +U+ çB K- iW KkB FB K
HQ€ K„i- M?Q K†i i`B ?½ tm®M; T?“K i¬MX J°i Hm²M; FB K F?Q F?¬M; ;b F?¬
i`QM; +Æ i? S?QM; h¬M- T?€ i M i?•M i? ?„M i?“M? iWM; KªM? M?Ä- #ªM imM; `

óo9i5ô

æ L;k EB K æªK H¢B ?! i?“M? K°i ç¢Q pÁM; +mM;- FûQ i?2Q €M? b€M; M?Q K°
tmv M [m K’v i`QÊM;X h’i +ª S?QM; h¬M ;B®M; M? m M?Q ç9+ - €M? K„i FBM? M;
i? ç½ M’ imM; i?“M? K°i ç¢Q“M bQÆM; KM Kì K`iX

S?QM; o•M o¬ E} /MM; i•K i?¬M M;U FB K- çB m F?B M æ L;k EB K æªK ;B®M;
T?¢K pB i`,K i`QÊM; #!M; FB K i`MM; i`MM;- M?[M; iB M; M’ F?¬M; M;WM; p M; H

óS?®+5ô

h`QM; HoM? pU+ #¶M; p M; H M K°i iB M; F€ H¢- i’i +ª S?QM; h¬M tm’i ?B M i`Q
L;k EB K æªK ç M; -M ç½ M?Q /ÁM; MQÊ+ iU ç°M; i M` - ?! i?“M? K°i T?B M bQA
i` M K†i ç’iX h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M- +ª i?B M ç` ç m i`ÎM M v M ioM?X

S?QM; o•M o¬ E} M;QM; i?¬M- i v T?ªB ;BÆ H M i?m ?²B æ L;k EB K æªK- +ªM?
K°i pÁM;- M?QM; H¼i p“Q i`QM; K„i ç m H` bQÆM; KM Kì K`iX

J°i iB M; F€ /` ;¬M M?Q F?¬M; i? M;?2 i?’v p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} i`QM; H
FB K HB M M;~M; ç¬m M?bM H M- +?d i?’v K°i +°i F?Q M?Q FB K iW i` M #-m i`B
T?B M H€ FB K /Q o¬ >¢M hB m h?B M æ` ?! i?“M?- /Q FbM? #„M i?ŠM; ç M K†i
F?Q- S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?’v S?QM; h¬M çSM; Î # M i`QM; ç M; M? +? KB M
MQÆM; i?2Q ç¢Q +°i ;B! tmv M i?OM; i`B ç’i p` H€ FB K M?bM tm®M; # M /QÊB-
F?¬M; +ÁM K°i i?S ;bX " M i B p M; H M K°i iB M; `Qi- H¢B H` K°i +°i ;B! iW #-m
tmv M [m iQ“M #° FB K HB MX

h•K MB K i? v ç`B i?“i M? M?- o¬ >¢M hB m h?B M æ` /Q S?QM; o•M o¬ E} i¢Q iB
T?€ i M- T?Q i` M FB K HB M tm’i ?B M i`,K M;“M p i`€+?X .MM; K„i i?QìM; +! i?
b€M; i`„M; tmv M [m i?B M F?¬M; M;WM; [m H¢B ;B[ ?Q F?¬M;X h`QM; HoM? p
#„M` #®M T?Q X

óS Q i5ô

h` M çdM? ç-m- K°i +°i ;B| b€M; M; ÌB b„+ #ûM çQÌM; FQM? ç M K'v i`QÊM; iW T?
o•M o¬ E} M; ~M; ç-m H M- F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB ç€M? ` K°i +?QÎM; M; ? M? iB T
i`QÊ+ ç-m +°i ;B| - S?QM; h¬M p K†i •K ?B K #¶M; M?B M iW ?Q #B M i?U+- i v T
> B +?QÎM; p +?çK p`Q M? m- i? M? •K ;B®M; M?Q pki`K bÆ F? B- iW # K†i iB
~M +?S iQM? ?Ov /B iH M` F?„TMÆB

GU+ HQÊM; +QÌM; ççB ?çQ ?`M iW çdM? ç-m ç€M? ?ç- K½M? HB i M?Q b¬M; HÊM
HB M ç½ #` i`, K M; ~M p i`€+? HB M ?Q`M iQ`M pĐ pKMx .QÊB HU+ ççQ ?MM; ?"m
o¬ E} M?Q b Q b iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; - óT?`Tô K°i iB M; - ? B +?•M +„K p`
S?QM; h¬M ç-m /QÊB +?•M i` M HÆ HYM; T?Q i` M S?QM; o•M o¬ E}- #`M i v +O
F?Q F?¬M; M; WM; ç®B F?€M; X

J°i Kç+? K€m /Q +?•M F?Q M; QM; iK iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} H°` - M? M
F?¬M; - i`QM; T?9i +?®+- /MM; i®+ ç° F?B M +?Q M; QÌB F?€+ ?Q K„i ?bM? i?`M
?Q`M +?dM? içB # M M; Q`B +Æ i? X .U p`Q FBM? Kç+? im-M ?Q`M # M M; Q`B -
F?¬M; M; WM; T?€i` +?•M F?Q- ç²M; i?ÌB HçB ç2K +?•M F?Q /Q S?QM; h¬M p` Kb
Kç+? p¬ ?bM? # M M; Q`B +Æ i? X \*S M?Q p`v im-M ?Q`M- ?„M +, M #ªM F?¬M; +
HU+- ç½ #B M iQÊM; i`Î i?`M? S?QM; h¬M iU ç®B F?€M; pÊB +?bM? KbM?X

@ æ•v H` +¬M; T?€T ;b\

h?¬M i?S+ +O S?QM; h¬M i`i M?B M F?¬M; FûK- M?[M; /U p`Q FB M i?S+ +O ?
[m +¬M; T?€T +´ [m€B M?Q p`vX

@ *?mv M M`v [m M i`¼M; b Q\ L; QÆB +ÁM i?O çQçM ;b ?½v K m i?B i`B M` çB

@ >W5 L; QÆB ç9M; H` `QÊm KÌB F?¬M; m®M; m®M; `QÊm T?çi5

.Si HÌB- S?QM; h¬M ?W HçM? K°i iB M; - M?Q iB +?ÈT #„M M; QÊ+ i`Î p

ósQ itQ itQ i5ô

hWM; ççQ +°i F?Q i`ÁM tQ2 iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - iW +€+ ;!+ ç° ç€M? p T?Q
o•M o¬ E} HçB bWM; b[M; #`i ç°M; M?Q M9B- ? B K„i F?ûT ?Ì- ç½ iB M p`Q +ªM?
M?Q K°i ;B M; +´ F?¬M; / Q ç°M; X

o`B ççQ # M ç-m- S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? i`€M? Mû- i`U+ iB T M; ? M? ç!M Fb
ç M? tm®M; X u T?K+ +O ?„M pĐ i M- iWM; KªM? pªB `€+? i`2Q i` M M; QÌB- i` M M
ç Q FB KX a m K'v F?„+- ? B i v +O ?„M #„i ç-m i`Î M M F?¬M; `ä`M; - içB i`QÊ+
pÁM; +mM; M?Q /mM; ?ÊT pÊB i?B M ç` X h`QM; F?¬M; ;B M # i`QÊM; #¶M; bBM
/U i?2Q K°i HQçB [mv i„+ T?S+ içT bKT ç´ p`T?bM? H MX hWM; +°i ;B| +! iQM? ?
iQ`M #° ç m #` #„M M; QÊ+ i`Î p

jN8X *?QÆM; jN9, *?d *?B M *?B h?QÆM; UT?¬M 8V

GoM? pU+ +! K°i HQçB M,M; HU+ +Æ #ªM M?`i- ç! H` p•v F?®M ç®B T?QÆM; i`Q
L m M?Q i?Ov +?mM; F?¬M; i? ibK` F?ÎB çB K +O HoM? pU+- p`v i?b b) poM? p
E?¬M; i? ç€M? #çB S?QM; h¬M M m M?Q F?¬M; i? ibK` çQÊ+ F?ÎB çB K M`v H
?B m` `i`ä çB m M`v +! w M; ?o ;bXX

æçB HQÊM; iBM iS+ +! i? ç¼+ p` F?¬M; i? ç¼+ i`M p`Q i`QM; ç-m S?QM; o•M o
#` b`M; H¼+ ç ibK` MÆB +O ;B Q çB KX *¬M; FQ+? +O S?QM; h¬M K†+ /M +Q
S?QM; o•M o¬ E} iW H•m ç½ p¬ +MM; p[M; +?„+- F?¬M; ? #` / Q ç°M; +?9i M`QX

æ¢Q +O HoM? pU+ K M? K¬M; F?¡ HQÌM;X h?ÌB ;B M M?"T ¢¢Q +O S?QM; h¬M
+?Q /M /U p"Q i`Q im +O S?QM; o•M o¬ E}- M m Km®M ibK` F?ÎB ¢B K+O S?Q
F?¬M; T?ªB H` +?mv M K°i bÊK K°i +?B mX >ÆM M[¢®B pÊB F?ÎB ¢B K- S?QM; ¢
¢QÊ+ K°i iBM iS+ F?€+ +O HoM? pU+- F?B i`bM? ¢° ¢¢i ¢ M K°i KS+ M?'i ¢`M? - ?
¢'B p` i`Q F?ÎB ¢B KX oÊB im' B i€+ p` ¢` p` +O S?QM; h¬M- `i +¡ F?ª M,M; bÎ ?
@ "´ M i¼ +kM; F?¬M; iBM b) F?¬M; ¢®B T?¡ ¢QÊ+ M; QÆBX
:B¼M; M¡B +O S?QM; h¬M H¢B p M; H MX .Si HìB- M?[M; +¬M; FQ+? ¢-v i`ÌB #
bQÆM; KM +?mM; [m M? H"TiS+ i€M ¢BX *ªM? p"i i`QM; K„i M? M? +?¡M; #B Mª
bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ [m2Mi?m°+ ;B®M; M?Q tmv M pB i F?¬M; ;B MX
a m F?B +ªM? p"i M;WM; #B MªQ- S?QM; o•M o¬ E} T?€i ?B M KbM? ¢ M; Î i`QM; H
K°i /ÁM; b¬M; M; -K F?¬M; `°M; F?¬M; ? T- F?Q i`„M; HQÊM Hìi` M # K†iX J°i ¢`
KM /`v ¢†+ M?m°K i?`M? K°i T?B M i`„M; M?Q imv iX
h`QM; ¢°M; [m"i `°M; HÈM T?€i ` K°i +¶ F?Q iS+ [m, /`X
J°i iB M; F€ /` p M; H M- ;B®M; M?Q iB M; +O K°i M; QÌBX S?QM; o•M o¬ E} +¡ +ª
i?S+ H"TiS+ KÎ `°M; ` - i`QM; M?€v K„i M?bM i?'v ¢QÊ+ K°i bÊB /•v +U+ M?Ä M?Q
bQÆM; KM /`v ¢†+ tmv M ` - M?Q ¢½ ?Á i?`M? K°i i? pÊB bQÆM; KM +?mM; [m
+?•M +O ?„MX
S?QM; o•M o¬ E} p K†i H¢M? HMM; - F?) ?W K°i iB M; - M; ¡M i`Ä p" M; ¡M ;B[#9M
æªK H"TiS+ #„M ` - t i [m bÊB /•v K"m i`„M; i`¬B M´B i`QM; bQÆM; KMX aÊB /•v
`€+?- H"TiS+ ¢Si ¢Q¢M- M?QM; ¢Q¢M T?Q i`QÊ+ H¢B F?¬M; ? ;BªK i®+ ¢°- M?
+?•M +O ?„MX
S?QM; o•M o¬ E} F?) M?Qm K`v- €M? K„i ¢ªQ [m ¢Q¢M /•v #` ¢Si FB - i`QM; HÁM
F?¡ ?B m- +?d +ªK i?'v bÊB /•v M`v `i +´ [m€BX "¶M; M?B M K°i iB b€M; H¡2 H
F?B M +?Q ?„M M?Ê iÊB bÊB /•v +´ ¢½ i`¡B #m°+ lL?QÊ+ +¬M; +?9 - i`QM; HÁM;
#QÊ+ +?•M HB M iK+ ¢ M t2M- ¢²M; i?ÌB T?€i +?d M?Q ;B¡- K¶B K°i ¢¢Q +?d T?Q
b„+ #„M p T?Q ¢Q¢M /•v ¢ M; # v M? M? ¢ MX
S?QM; o•M o¬ E} T?€i +?d M?Q # v- Km®M ?Ov /B i ¢Q¢M /•v HBM? ?Q¢i FB X G
M?B M ;B i,M; i®+ ¢°- i`QM; M?€v K„i HQÊi [m i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M- ¢ M +€+? I
¢ M ? B i'+X J°i Hm²M; F?Q iS+ M?Q ¢ Q FB K ¢•K p"Q K„i +€ +?•M +O ?„M- b m
tm'i ?B M iWM; ¢B K ¢Ä- K¶B K°i ¢B K ¢Ä ¢ m #„M ` K°i iÆ K€m M?Q bÊB i¡+X
S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ H M i v- H"TiS+ T?€i ` FB K F?Q +„i ¢Si bÊB /•v- ¢²M; i?)
M?ªv p¼i H MX
"®M T?Q F?¡B K•v +m²M +m°M- b¬M; M; -K /QÈB HÁM; ¢'i HŠM; H†M; +?ªv tm¬B)
iWM; +ÆM b¡M; MQÊ+- #¼i MQÊ+ iW /QÈB i?•M S?QM; o•M o¬ E} HQÊi [m ¢dM?
i?`M? K°i T?B M ?ÆB MQÊ+X h`QM; #¼i MQÊ+ #„M H M- iWM; bÊB /•v +´ [m€B M
S?QM; o•M o¬ E}X
L; v F?B +ªK ;B€+ ¢QÊ+ K°i ¢¢Q F?Q iS+ ;B®M; M?Q FB K F?Q- S?QM; o•M o¬ E}
i®+ ¢° K„i i?QÌM; F?¡ +¡ i? i?2Q F`T i? v ¢'B p` i`Q- F?¬M; M;WM; HQm H¢B i`Mª
i?ÌB i v €Q T?'i ¢°M; - HB M iK+ +¬M; FQ+? p"Q M?[M; bÊB /•v +´ [m€B +O S?QM
h`QM; F?B S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ ¢½ i`€M? F?ÄB K°i ¢Êi /•v M?Ä ¢•K ¢ M- #
¢ÈM- i`QM; i B p M; H M iB M; p"i b„+ ¢•K p"Q ?mv i M?K+X J°i HU+ HQÊM; iW T?
i?•M ?bM? +O ?„M ¢ M; Km®M p¼i H M + Q #¶M; M?B M F?UM; H¢BX >Q F?¬M; /O
iWM; bÊB /•v /¬M /¬M ?B M ` - ?bM? i?`M? K°i K¢M; HQÈB M?Q F?mM; /M- K` i`m
+€ +?•M # M /QÈB v #`Q +O ?„MX
J€m iQÆB +?ªv ` iW M?[M; H¶ M?Ä M?Q i`QM; i` M +?•M- i?'K p"Q M?[M; bÊB /
i€K ?QÈM; tmv M [m #`M +?•MX hWM; bÊB /•v #„i ¢-m FûQ i?ŠM; - # M i`QM; i`n

iQ HÈM- +QÌM; ?"M? ç2K i?•M ?bM? +O S?QM; o•M o¬ E} iW F?¬M; i`mM; FûQ tm
M;¬KX

J°i; B¼M; M|B iW MÆB b•m i?ŠK p M; H M- p M; p¼M; p" KÌ K`i- ;B®M; M?Q p" B M
@ S?QM; o•M o¬ E}5 æ•v +?QM? H" S?QM; +?B HoM? pU+ K" i°+ i b€M; i¢Q ` - M
i?Q+?5

h`QM; i? M?•K ?¶M i¢T M"v- S?QM; o•M o¬ E} KB M +QÐM; T?•M #B i` i? M?•K -
H9+ M"v H¢B +| p +¬ +MM; +´ [m€BX

óoM5ô

J°i +ÆM ;B| HÈM iW i?QÊM; /m /ÁM; b¬M; i?´B iÈBX " M i`QM; ç°M; [m"i- F +ª bQ
b¬M; ç°i M?B M i`Î M M HQ½M; ` X S?Q i`QÊ+ +€+? /ÁM; b¬M; F?¬M; t - T?Q b
E} T?€i ?B M S?QM; h¬M ç M; HŠM; H†M; çSM; v M- K°i pÁM; +mM; m®M HQÊM ?
+O ?„M- ?bM? i?"M? K°i HQ¢B F?Q iS+ [m€B /`X

ó*°T +°T +°T5ô

L?[M; iB M; #QÊ+ +?•M M†M; M p M; H M iW MÆB t ?ÆMX smv M i?'m [m bQÆ
E} M?bM i?'v iWM; ;½ i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ ;B" Mm i?¬M b„+ M; ?B K i9+- /U i
b m S?QM; h¬M çB iÈBX

@ æ•v +?QM? H" +?9 i +?•M +?QM? +O S?QM; i°+ +€+ M; QÆB b Q\

S?QM; o•M o¬ E} p K†i #bM? ioM?- ç K†+ +?Q K€m iQÆB iW #"M +?•M +?ªv ` -
i`QÎM; H½Q i?¬M b„+ +WM; çÌB- +?"K `½B M|B,

@ h" M #¢Q •K ç°+- ;B i M? bQ€M p`- ç•v H" çB m +€+ M; QÆB KQM; Km®M b Q\

@ L; QÆB F?¬M; +-M m´M; T?Q i•K +Æ5 "¼M ?¼ ç®B pÈB i i`mM; i?"M? i"M i•K-
+O M; QÆB ;•v +?B `)X

@ ±\

S?QM; o•M o¬ E} +QÌB M?¢i,

@ o"v b Q\ h M; ?2 M|B S?QM; i°+ iWM; +| K°i p` +?9 i +?•M +?QM?- çQÊ+ M; QÌ
h?¬MX E?¬M; #B i i`QM; M?[M; +Um i?¬M +€+ M; QÆB +ÁM +| # Q M?B m M; QÌB

hB M; #QÊ+ +?•M ç°i M?B M /WM; H¢BX > B +?[óS?QM; h?¬Mô ç½ F?B M +?Q M?
HÁM; / Q ç°M; - i` M K†i #'i; B€+ H° ` p ?²B S+ p" ?´i? MX

S?QM; o•M o¬ E} iB T iK+ M|B,

@ S?QM; i°+ M, K tQ M?Q i? M"Q i`QM; +m°+ +?B M i?¬M K \ o¢M M; QÌB FQM?
?MM; +kM; F?¬M; ?´ i? MX S?QM; i°+ ?¬K M v ` b Q\ *€+ M; QÆB ç m H" M?•M
+?B M i?¬M K - ?ŠM H" ?B m `ä i bM? +ªM? +O +?9M; i - pb b Q H¢B Km®M ;•v `
i" M b€i HŠM M? m\ G) M"Q / M? iB M; +O S?QM; i°+ ?¬K M v H" çB m K" +€+ M; Q

S?QM; o•M o¬ E} /WM; K°i +?9i- M?bM i?'v M?[M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ FB #„i
#m¬M; HÄM; - H" T iS+ iB T iK+ T?€i ç°M; i? +¬M; ,

@ S?QM; h?¬M ç®B ç½B pÈB +€+ M; QÆB ` b Q\ >mv i K¢+? i`mv M i?W /mv M?
S?QM; h¬M Km®M ;B ?¢B M" M; - +€+ M; QÆB H) M"Q i?ÌÆ\ a m M"v +€+ M; QÆB
h?¬M ç½ +? i\

@ æO `²B- çO `²B5

a„+ K†i #bM? ioM? +O S?QM; h¬M #B M ç´B F`+? HB i- ç°i M?B M i`Î M M +U+ F
E} çB M +m²M; ?ûi H MX

@ h tm'i ?B M i¢B MÆB M"v- F?¬M; TªB pb Km®M ç®B ç`+? pÈB S?QM; i°+- i`€B

ó•K –K5ô

hQ`M #° F?¬M; ;B M #„i ç–m +?'M ç°M;- iWM; F?2 MSi M?Q ~M M?Q ?B M tm'i ?B
S?QM; o•M o¬ E} M?bM HQËi [m - i?m ? i M?[M; #B M ?| M`v p`Q K„i- i`QM; HÁ
i`QÎM; H½Q M`v +m®B +MM; +kM; t2K M?Q +ÁM +?9i HQÆM; i•K- F ?Q¢+? i? v ç`
+Æ ?°B `²BXô

S?QM; +?B HoM? pU+ [m, /` F?| HQÎM;- M?QM; HoM? pU+ M`v imv i F?¬M; i? i?
h•K +ªM? +O M?[M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ #B M ç°M;- ç²M; /¢M; +kM; b) ªM? ?Q

J„i i?'v M?[M; i`QÎM; H½Q i•K +SM; M?Q i?ûT- /QËB # i'+ HQÐB +O S?QM; o•M
i`ÎM M KÆ K`M;- €M? K„i M?bM p T?Q KbM? +kM; K M; i?2Q K°i HQ¢B w M; ?o F
M?Q #` HY ç®i- H`TiS+ [m€i HÈM K°i iB M; ,

@ æO `²B5

GoM? pU+ +?'M ç°M;- iB M; [m€i M?Q b'K H M p #®M T?Q X æ°M; [m`i MSi `iW
b•m M?Q ` +•v tm'i ?B M +?mM; [m M?- M?QM; ``i M? M? HB M ?ÊTH¢BX

L; v F?B S?QM; h¬M T?€i ` K°i iB M; [m€i HÈM- p Kti +O M?[M; i`QÎM; H½Q S
M M +SM; çÎ- €M? K„i +kM; i`ÎM M p~M çK+X

ó*?QM? H` H9+ M`v5ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; ?ûi H M K°i iB M;- €M? K„i +
?ªB iWM; ç¢Q T?QM; 'M pÐ ` - w i?S+ i?,M; ç M K°i +€B +ªM? ;BÈB +U+ + Q- #€
;B M +?mM; [m M?X h? ;BÈB i`QM; K„i #¶M; M?B M iB m i€M- K°i i? ;BÈB HBM?

S?QM; o•M o¬ E} M?Q i?–M HBM? ?| i?•M- iW i` M + Q [m M b€i i'i +ª HBM? ?²M
;BÈB K`m t€K M`v- ?„M M?bM i?'v `ä iWM; bÈB M?Ä /¢M; HÄM; M?Q bÈB i|+ iW i`
FûQ /`B ç M HBM? ?²M ç€K i`QÎM; H½Q S?QM; i°+- ?bM? i?`M? K°i F i + 'm T?S+

a m K°i F?„+- S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; #bM? ioM?- ç°i M?B M T?€i ` i?–M i
F?Q i? p¢M [m•M çB M +m²M; i`M p T?Q w i?S+ ?ªB +O S?QM; h¬MX

jNeX *?QÆM; jN8, *?d *?B M *?B h?QÆM; UT?–M eV

*| i? T?€; BªB çQÊ+ #° +¬M; T?€T M`v ? v F?¬M; [m M ? ``i HÈM ç M pB +t•v /U
K'm +?®i ç t€+ ç`M? ç` p`i°+ i`QÎM; +O I L?QÊ+ +¬M; +?9 X ob p`v b m F?B #`
HÁM; S?QM; o•M o¬ E} M; QÊ+ H¢B ``i #bM? ioM?X >„M pšM Hm¬M +?Ì K°i +Æ ?°B
GU+ HQÊM; i?–M i?S+ F?'M; H² i`U+ iB T T?€ ?Ov i–M; i–M; #ªQ ?° i`QM; ç–m S
i`QM; w i?S+ ?ªB F?¬M; ;B MX

@ 5

S?QM; h¬M ?ûi i?ªK K°i iB M;- K€B i|+ /`B i`QM; M?€v K„i i`ÎM M i?ŠM; i„T- iWM

óS?Ki5ô

J°i +?MK K€m iQÆB iW i`QM; +Æ i? S?QM; h¬M #„M ` - F?m +? i€M ç M T?¢K p
S?QM; h¬M M; Y ç–m H M i`B- ? B K„i H²B H M- +QM M; QÆB ç2M F`iX E?| /MM
/`M pti i?–M FBM? +O ?„MX >„M F?¬M; i? iBM çQÊ+ M?bM S?QM; o•M o¬ E} T?Q
FBM? F?OM; X

h?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B # v H M- p Kti H¢M? HMM; M?Q K°i p` i?
iQ`M #` K°i HQ¢B i•K i`¢M; M?Q ói?B M ç` #i M?•M- /o p¢M p`i pB b¬ +~mô # Q
i`M H¢M? HMM; p` #bM? ioM?X iW i`QM; +Æ i? ?„M #„M ` çQ+? i?–M i?S+ H` F?

+¶ HU+ HQÊM; iBM? i?—M ?bM? i?“M? K„i i?QÌM; +| i? i?’v çQÊ+ çQ+? +ÆM H®+ imM; ?Q“M?- +ÆM H®+ K“m #¢+ F?’M; H² ?¢+? i•K ç2K S?QM; h¬M # Q i`MK # M`ªB iQ“M #° F?¬M; ;B MX

h`ìB ç’i #’i M?•M- t2K p¢M p”i M?Q +?| HÊMX

ó"MM;5ô

J°i iB M; M’ p M; H M iW b•m i`QM; HÁM; ç’iX :B[ H9+ ç€K M; QìB h•v J¬M u " „+ ç S?QM; o•M o¬ E}- K°i p¬M; b€M; HoM? pU+ Hì Kì /MM; i®+ ç°i K„i i?QÌM; +| i? M ?B M H M- b m ç| M? M? +?| M; Kî`°M; X J¶B M; QìB ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ bU #’i´M ;B€+ M;mv ?B K /•M; H M i`QM; HÁM; - i’i +ª pã ;Bª î ;—M ç m p°B p½ H Q p +€+ ?C ç M; T?€i` €M? b€M; +?|B K„i M“vX

@

hB M; F m i?ªK i?B i iW i`QM; F?2 ?î +O HoM? pU+ T?€i` - i? M? •K M?Q K°i HQ i`ìB- p M; p¼M; F?“T MÆBX

GoM? pU+ F?¬M; M;WM; T?bM? H M b m ç| +Q`9i H¢B- ;B®M; M?Q +| i?S ;b ç M; FûM i?Q€i` - +?QM? HQ¢B HU+ HQÊM; M“v ç½ F?B M +?Q iQ“M #° HoM? pU+ ç m

h`QM; bÆM /½ `”K`¢T- HoM? pU+ b€M; M;ìB M“v M?’i i?ìB i`î i?“M? i?S M´B #”i M

•M? b€M; p¢M i`QÊM; #„M` +?B m b€M; i?•M i? K¼B M; QìB i?“M? MY i`„M; MY €K F?¬M; M;WM; H”T HìX

hW b m F?B S?QM; o•M o¬ E} #` S?QM; h¬M +m®M p”Q HoM? pU+- h•v J¬M u " „+ ç®B /B M pÊB M? m- F?¬M; B /€K iMv iB M tm’i i?O i`QÊ+X J°i # M F?€+- æ°+ b•m p”Q K°i F?®B K•v KM ?bM? pÁM; tQ€v- i?•M i? M?Q`M M?Q ?B MX æ®B /B M h?B M J i°+ F?¬M; M;WM; p”M +?mv M F?Q i? iQ“M i?•M €T #S+ p T?Q ç®B T h?QÆM; H¢B ;B®M; M?Q K°i ?² MQÊ+ b•m- K†+ +?Q F?Q i? +O ç®B T?QÆM; K¢ i? M? p¬iS+X L?’i i?ìB i M ç M?’ + Q i?O +O h?B M J +kM; F?¬M; /€K iB T iK+

E?B ç¢Q HoM? pU+ iW i`QM; HÁM; ç’i tm’i ?B M- #®M M; QìB /QÌM; M?Q ç m +ªK ç°M; , óGU+ HQÊM; iBM? i?—M i?“i +QÌM; ç¢B5ô

@ 5

" M i`QM; S?QM; +?B HoM? pU+- S?QM; h¬M F?¬M; M;WM; T?€i` iB M; F m i?ªK #B M ç´BX •Q #”Q i`„M; /QÈB i€+ /KM; +O +ÆM H®+ K“m #¢+ +QÌM; ç¢B ?| i?“M`€+ [m M? i?•M ?Q #QÆK #QÊKX h?•M i? +O ?„M /¬M /¬M ?| i?“M? M?[M; çB K F?¬M;X

@ S?QM; o•M o¬ E}5 L m M?Q M; QÆB Km®M ç¼ HU+ HQÊM; iBM? i?—M- i b) #²B .Si HìB- i?•M ?bM? +O S?QM; h¬M ç°i M?B M i`î M M MY i`QM; bm®iX

@

J°i iB M; ;—K p M; H MX h?•M i? S?QM; h¬M M?Q K°i +?B +HÁ tQ F?¬M; M;WM; bÊB i|+ i`î M M M?Q iÆ i^K- K°i bÊB T?•M i?“M? K’v +?K+ bÊB /`B M?Ä- FûQ /`B b mX L?[M; bÊB i|+ T?O FQM T?¢K pB K’v +?K+ i`QÊM; ç°i M?B M`mM; H M- b K“m i`„M; # +?X

@ h`QM; HoM? pU+ +O i - i +?QM? H`i?—MX h?—M i?S+ +O M; QÆB`’i +QÌM; ç +ÁM K¢M? ?ÆMX

S?QM; h¬M ;—K H M- i?•M i? F?¬M; M;WM; pQÆM + Q- i`QM; F?QªM? F?“+ ç½ + M?Q K°i K i?—M iW i` M + Q M?bM tm®M; S?QM; o•M o¬ E}X #®M T?Q iB M; ;B; H“ +€i p”M; Kì K`iX

L; v F?B S?QM; h¬M M|B M?[M; H|B M¬v- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; +| +ªK ;B€+ F?€+ çªQ [m - H¢B T?€i ?B M b„+ K†i +O M?[M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ FB ç°i M?B M ;B| tQ€v iW i`QM; +Æ i? #¼M ?¼ i¢B i`M ` X h`QM; €M? K„i +O ?„M- i'i +ªM?[I i?“M? iWM; Hm²M; F?Q HQm T?B m i€M ;B[ ?Q F?¬M; - i¢B MÆB K` #¼M ?¼ #B M i?U+ M?Q ?Q HÆ HYM; i`QM; ?Q F?¬M; - iQÊM; K¢Q ?Q`M iQ`M #'i ç²M; pÈB # M c p¬ +MM; iQ HÈMX

(h?B m K°i çQ¢M)

ó•K ô

S?QM; h¬M F?¬M; ? F?€M; +U- T?¬M M;U+ H"TiS+ MSi ` X L?QM; `i M? M?- F? iK p - T?¬M M;U+ `i M? M? F?¬B T?K+ M?Q H9+ # M ç-mX

óE?¬M; i? ç +?Q ?„M i?B i`B M ?Q`M i'i +¬M; T?€T FB 5ô S?QM; o•M o¬ E} i`Q i? H"TiS+ M?Q€M; H M- Km®M H Q ç M S?QM; h¬M- F?¬M; M;| /QÈB +?•M H¢B FûQ M;QÊ+ i`Î p X L?[M; bÊB iÆ ç•K p`Q K„i +€ +?•M FûQ +,M; ` - ;B®M; M?Q F?- M`QX L; v F?B ?„M +® ;„M; p¼i H M- iWM; +ÆM ç m #¶M; M?B M i`mv M ç M- ;B® M?[M; çQ¢M /•v /QÈB +?•M FûQ ` F?ÄB i?•M i? X L?[M; bÊB /•v ç| F?¬M; +?d tm +Ám tmv M i?OM; +ª HBM? ?²M- ç2K HBM? ?²M +O ?„M MÈB HB M pÈB M?[M; çQ

@ J 5

S?QM; h¬M BK H†M; HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} K°i +€B- ç²M; i?|B M|B ` +?[ i K`m t€K iW i`QM; +Æ i? +O ?„M im¬M ` X " M i`QM; HoM? pU+ ç°i M?B M i`Î M M

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} ?W H¢M? K°i iB M; - HB + M?bM M?[M; bÊB /•v ç M; i`|B +?†i K h v €Q #`Q pmM; H M- iW i`QM; i v €Q `°M; i?MM; i?bM?- K°i ç¢Q +¬m p²M; K`m ç2 M?B T M?•M i•K #„M ` X h v TªB +O ?„M /m¶B ` - F?¬M; i?W F?¬M; i?B m K°i T? æ L; k EB K æªKX L; v F?B M, K M; |M i v i?QM /`B M„K p`Q +?m¬B FB K- K°i ç¢Q i iW KkB FB K #„M ` - FûQ /`B ;¬M i`, K i`QÊM; X hWM; bÊB FBM? K¢+? MY i`QM; M M; mv M F?Q ?MM; ?"m i`QM; HoM? pU+ çB M +m²M; i`M p`Q i`QM; M?[M; FBM? K i?“M? FB K M; mv M i?m¬M F?B i M?'i M?"T p`Q æ L; k EB K æªKX

óS?WM; 5ô

EB K F?Q i` M i?•M æ L; k EB K æªK #WM; H M- i¢B KkB FB K ?bM? i?“M? K°i F ;¬M i`, K i`QÊM; X EB K F?Q ?MM; ?"m M?Q K°i T?B M ç¢B /QÆM; K M? K¬M; # C # M i`QM; X

@ æB çB5

S?QM; o•M o¬ E} /MM; w M; U FB K- çB m F?B M æ L; k EB K æªK- K M; i?2Q F?Q T?€ F?¬M; # v ` X EB K F?Q +„i [m #-m i`|B- iW T?Q i` M K¢M? K) ç€M? tm®M;

@ h?B M >¢5

S?QM; h¬M pª K†i M; ?B K M; ?`- K„i i?'v FB K F?Q iW i` M çdM? ç-m +?ûK tm®M i v H M [m €- M; ? M? iB T FB K F?Q FBM? M; Q|B T?Q i` MX

ó•K -K5ô

h?•M i? S?QM; h¬M #` FB K F?Q F?'M; H²`M +?S i` M æ L; k EB K æªK ç€M? p` #° ? B +?•M ç m H9M b•m F?¬M; i?'v- M?QM; T?Q i` M çdM? ç-m- FB K F?Q b€M T?€i ` +kM; # ` #` M; ,M +ªM H¢BX EB K F?Q b„+ #ûM F?¬M; M; WM; T?mM ` Mm® h¬M i?“M? i`, K M; `M p i i?QÆM; - M?QM; `i M? M? M?[M; p i i?QÆM; M`v H¢B F?

@ Zmv i5

J°i +?[+m®B +MM; pW M|B ` - iS T?QÆM; - iWM; ;½ i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ H"TiS HQm [m M; M?"T p`Q i`QM; i?•M i? iQ HÈMX

J°i +¶ F?Q iS+ F?´M; H² FBM? M; QÌB tm'i ?B M i`QM; T?B M HoM? pU+ M`v- # M
i?-M p¬ +MM; ?MM; ?"m- M; v +ª HU+ HQÊM; iBM? i?-M +O S?QM; o•M o¬ E} +K

J'v +?K+ i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ ç½ b®M; +ª p`B i, M,K- HU+ HQÊM; iBM? i?-M +O
h¬M /MM; +¬M; T?€T ç†+ i?M ?'T i?m ?ÊT M?'iX

aQ pÈB h?€B *´ M?•M HQ¢B- M m M?Q M!B i?-M i?S+ +O M?[M; pä ;Bª FB ?MM;
HQÊM; iBM? i?-M +O S?QM; o•M o¬ E} +?QM? H" #B M `°M; K M? K¬M; X "'i +S
i?S+ pÈB bÊ `^M; ç m T?ªB i?m X h? M?QM; HU+ HQÊM; iBM? i?-M +O ?„M K†-
b€M? pÈB K°i M; QÌB K" i?-BX GU+ HQÊM; iBM? i?-M +O ?„M +! H) K¢M? ?ÆM
i°+- M?QM; M m H" K'v +?K+ M; QÌB i?b b Q\

L; v F?B K°i +?[+m®B +MM; +O óS?QM; J h?B M >¢ [mv iô iW i`QM; KB M; S?Q
ç m i`ÎM M i®B b-K- ;B! +€i ;"Q i?ûiX h`QM; iB M; ;B! pM pM- i?•M i? +O S?QM;
?! i?"M? iWM; Hm²M; bQÆM; KM K"m t€K #„M M? M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X
tm®M;- iWM; Hm²M; bQÆM; KM K"m t€K iU M?Q K°i i?€+ MQÊ+ iQ HÈM- K" S?QM
i?ŠM; i¢B ç-m +m®B +O i?€+ MQÊ+ M`vX

ó•K5ô

u #`Q pĐ i M- K°i p i K€m tm'i ?B M MÆB F?!2 KB M; S?QM; o•M o¬ E}- ç²M; i?ÌB
b„+ +U+ F€ i?®M; F?´X Gm²M; bQÆM; KM M?Q ç Q FB K F?¬M; +?d +„i [m +Æ i?
HBM? ?²MX æ•v H" K°i +ÆM H®+ HBM? ?²MX

*ÆM H®+ `ÊT i`ÌB FQM ç'i # Q T?O H'v S?QM; o•M o¬ E}X J¶B K°i iB M; `Qi [m
i? K K°i p i i?QÆM; X GU+ HQÊM; iBM? i?-M p®M ?MM; ?"m- çSM; i`QÊ+ S?QM; +
?ÊT `i M?B m i`QÎM; H½Q #`v ` - ç°i M?B M i`ÎM M p¬ +MM; M?Ä #ûX

@ S?QM; o•M o¬ E}- F?¬M; T?ªB iBM? i?-M HU+ +O M; QÆB `i F?´M; H² b Q\ E?¬
i°+ i bÊ M?'i M?[M; M; QÌB M?Q +€+ M; QÆB b Q\ L; QÆB +?Q `^M; HU+ HQÊM; i
b Q\ > ? ? *?ì i?m i?"T M; QÆB tQM;- #'M i¼ b) çB i?m i?"T iB m M? ç-m l L
HoM? pU+ M`v p®M H" +?m`M #` /"M? +?Q *?B M æ - M?QM; i?ÌB ;B M i M ;B ?Ä
H•m- Km®M ;¢i ?„M p`Q HoM? pU+ [mª i?"i F?¬M; T?ªB +?mv M / /"M;- F?¬M; M;
ç®B T?! pÈB M; QÆB *! çB m i'i +ª ç m M?Q M? m- F M`Q /€K +ªM çQÌM; +O i - i
+ªM çQÌM; i - i ç½ ;B i ?„M c M; QÆB +ªM çQÌM; i - i HB M ;B i M; QÆBX *?ì ;B i
;B i l L?QÊ+ tQM; H¢B ;B i *?B M æ - ç M H9+ ç! iQ`M #° h?€B *´ b) /Q i F?®M; +
S?QM; h¬M çB M +m²M; +QÌB HÈMX " M i`QM; HoM? pU+ +€+? #B i M`v- /½ i•K
i`B M H° ` X

h`T ?ÊT HU+ HQÊM; iBM? i?-M +O ç¬M; çªQ H½Q [m€B p"i S?QM; i°+ p¬ +MM; +
HQÊM; ç€M; bÊ M`v- S?QM; o•M o¬ E} ç½ HB M iB T ;BªB F? B ?ÆM KQÌB ç¢Q i
p"v ?„M pšM F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O S?QM; h¬MX hWM; ç¢Q F?Q HQm tmv M
`¢M M Si p" ?mv i M?K+ pĐ i M `à `M; # M i B- bU i?®M; F?´ K½M? HB i i`"M M;"T
HQÊM; iBM? i?-M +O S?QM; h¬M ;B®M; M?Q K°i #`M i v F?´M; H² p¬ ?bM? M„K
Km®M ç2K HBM? ?²M ?Q`M +?dM? +O ?„M iW i`QM; i? t€+ FûQ`

h`QM; w i?S+ ?ªB- K°i T?QM; 'M +m®B +MM;- +kM; H" T?QM; 'M HÈM M?'i HŠM; H
/WM; H¢B K°i H€i i¢B T?QM; 'M M`v- +?-M +?ì ?²B H•m- S?QM; o•M o¬ E} pšM [m

@ > v H"- i M M +?Q M; QÆB i? K K°i FbM? HU+ çB5

h`QM; iB M; ;B! KÌ K`i- ;B¼M; +O S?QM; h¬M M?Q `M M?Q ?B M- T?B m ?®i #'i ç
M´B /"v- K°i +¶ i?¬M i?S+ m €K F?´M; H² iW çdM? ç-m T?O tm®M; X

óS?Ki5ô

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M ?€ K²K T?mM ` K°i M; KK K€m- ?mv i b„+ i` M K†i i`
b¢+? b)- +†T K„i KÎ i?"i HÈM- i`QM; +QM M; QÆB K°i T?B M KÌ K`iX h¢B ? B #! p

iQ HÈM K"m t M? M?ç i ç M; +?"K`½B FûQ p T?Q i` MX h?2Q ? B #`M i v FB F
t M? F?¬M; +| M;k [m M +?"K`½B iW i`QM; +Æ i? ?„M i?Q€i` X "iM;t M? +U+ HU
HQÈM; ~M +?S i`QM; #`M i v HçB p¬ +MM; FBM? F?OM;X

J€m HQ½M; F?¬M; M;WM; iW F?|2 KB M; S?QM; o•M o¬ E} +?av` - F?Q iS+ bBM?
M;WM;`ìB çBX

@ L;QÆB b) F?¬M; i?U+ ?B M çQÊ+

J°i i? M? •K +U+ M?Ä T?B m ç½M; +€+? K†i ç'i p`B i?QÊ+- i?'T ç M KS+ ;¬M M?Q

@ *€B ;b\

S?QM; h¬M ;B"i KbM?X

h`QM; ?Q F?¬M;- i'i +<sup>a</sup> i?¬M i?S+ i?m°+ p S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?Q i?Ov i`B r
?„MX h?2Q i?¬M i?S+ i`Î p - HBM? ?²M p®M ;¬M M?Q #``9i` F?ÄB i? t€+ +kM;
`½B /mM; ?ÊT H`K K°i pÈB i?•M i? X

ó"bM?5ô

J†i ç'i +?'M ç°M;X S?QM; h¬M M;~M M;QìB M?bM S?QM; o•M o¬ E} ;B®M; M?Q
+?"K`½B M;²B t T #^M;- ç¬m ?ÆB +9B tm®M;X J°i Hm²M; i|+ ç2M iW i` M p B i`Q
b m ç| HB M #'i ç°M;X h'i +^a F?Q iS+ i?m°+ p +QM M;QìB iW i`QM; +Æ i? ?„M ?Q
imM;X h`QM; i? ;BÈB i?¬M i?S+- i²M içB Î ç|F?¬M; T?ªB K°i M;QìB K` HçB F?¬M

ó*?mv M;b t<sup>av`</sup> \ G) M`Q ;Bì F?„+ M`v ?„M +ÁM Km®M KBM? iQÎM; b Q\ô S?QM; h
S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; HÁM; +`M; i`Î M M i`M M?šM- HU+ HQÈM; iBM? i?¬M ?M
+¬M; FQ+? p T?Q ç®B T?QÆM;X

óS?Ki5ô

•Q #`Q i`„M;`€+? M€i i` M M;QìB S?QM; o•M o¬ E} #` F?Q HQm [m€i [m H"TiS+
K°i Hm²M; bQÆM; K€m M?`M M?ç i iW M?[M; H´ M?Ä i` M F?„TiQ`M i?•M #„M` -
F?¬M; ? M?9+ M?Q+?X

J°i Hm²M; F?Q HQm HQÈi [m - i?•M ?bM? +O S?QM; h¬M HçB ?B M ?B M` - ç¬
M?bM +?^K +?^K p`Q S?QM; o•M o¬ E} pšM F?¬M; M?9+ M?Q+? ;B®M; M?Q K°i H½

óG`K b Q +| i? \ô S?QM; h¬M i`QM; HÁM; ;¬K H M, óæ•v`®i +m°+ H` +¬M; T?m ;b
h?•M i? S?QM; h¬M H v ç°M;- HçB ?| i?`M? K°i Hm²M; F?Q HQm [mûi p ?QÈM;
i?S+ ?MM; ?"m F?B M +?Q i?B M ç` #B M b„+ HçB KçM? K) +¬M; FQ+? p`Q i?•M i
M;?B M; p T?Q i`QÊ+X

óS?Ki5ô

GçB K°i +?MK bQÆM; K€m iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} #„M` - M?QM; i?•M
F?¬M; M?9+ M?Q+?X

óæ•v`®i +m°+ H` +?mv M ;b\ô

hbM? ?m®M; /` i?QìM; M`v F?B M +?Q S?QM; h¬M +kM; F?¬M; i? #ªQ i`b #bM?
H M i` M K†i- ?„M H"TiS+ ç2K i'i +<sup>a</sup> i?¬M i?S+ iK i?`M? K°i çQìM;- ç€M? i?šM; p
S?QM; o•M o¬ E}

" M M;Q`B HoM? pU+- K¼B M;QìB +?d +^aK i?'v HoM? pU+ FB b m F?B #B M K'i k
+?d H` H¬M M`v K`m b„+ +O HoM? pU+ ç½ #B M i?`M? ç2M F`i- b m ç| HçB H¬M
M`v F?B M +?Q i'i +^a ç m +^aK i?'v F?| ?B mX

QPQ

h`QM; ?Q F?¬M;- æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; p` M?•M p"i b® ? B +O h?B M J i°+ ;B Q ç'n
u „+ i?b HçB ¬K FB K çSM; ç®B /B M pÈB E?€+? G X

h`QM; +m°+ +?B M i?—M K - M?[M; + Q i?O bBM? ` iW ?²M; ?Q M; M`v +?QM? H`
 @ hQ ; M5 S?QM; Pm hY- M;QÆB /€K5
 S?QM; h¬M #° /€M; M?Q ç M; çÊB +? i M; ?2 p"v ç°i M?B M M;Y i?•M H M- ç¬B K„i
 +?^K p`Q S?QM; Pm hYX S?QM; o•M o¬ E} ?W HçM? K°i iB M; - æ L; kEB K æªK H
 i`EB +O ?„M- ç|M; +?†i ?„M i`Î p K†i ç'iX J€m iQÆB ² ç i +?ªv ` - M?QM; S?QM; i
 ? +ªK i?'v- pšM i`WM; K„i M?bM S?QM; Pm hYX o ?mM; ?½M FB F?B M +?Q S?Q
 ?Qi K°i ?ÆB- HQçM; +?QçM; HmB p T?Q b m K'v #QÊ+X
 @ L m M;QÆB /€K M|B K°i +?[- #´M i¼ +?Q /M +| +? i +kM; b) /šM T?€i +'K +? +
 #çQ i? K` +? i- +MM; #´M i¼ ç M *Ym lX
 S?QM; h¬M M;?B M ` ,M; M;?B M HÊBX
 @ *'K +? \
 S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M +Q`B HçM? K°i iB M; - i`QM; iB M; +Q`B K M; i?2Q p
 @ *? i ç M MÆB K` M;QÆB +ÁM KçM? KB M; M?Q p"v- +?šM; H) M;QÆB +?Q `^M;
 /MM; iQM? KçM; +O +?9M; i`QÎM; H½Q ç mv ?B Ti b Q\ L;QÆB Hm¬M i?Q+? +
 #ªM i?•M ç½ ?QÎM; [m iQ p` M`v ? v +?Q \
 L, K M; |M i v +—K FB K +O S?QM; o•M o¬ E} F?) K'T K€vX S?QM; h¬M ç°i M?B M i
 M; |M i v +?d p ?QÊM; S?QM; o•M o¬ E}c ? B K„i KÎ HÊM- i`QM; K„i i`M ç—v FBM?
 iBM p` bÊ ?½Bc i v FB i?b M„K +?†i H'v +´ +O KbM?X
 æ½ F?¬M; +| HU+ HQÊM; iBM? i?—M +O +?9M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ T?K i`Ê- H
 h¬M +, M #ªM F?¬M; +€+? M`Q bQ b€M? pÊB S?QM; o•M o¬ E} ç½ ;BªB F? B K°i M
 M[+ÁM ?'T i?m; —M K°i MY HU+ HQÊM; iBM? i?—M +O ?„MX S?QM; o•M o¬ E} i`U
 ;B M w i?S+ ?„M- ç²M; i?`B #® i`Q K°i +'K +? iBM? i?—M T?S+ içTX *'K +? M`v S
 i?m°+— +?QM? H` +¬M; T?€T K` ?„M /MM; ç F?®M; +? i°+ M?•M S?QM; i°+— p[M;
 óG`K b Q +| i? \ >„M H`K b Q +| i? i`QM; i?`B ;B M M; „M T?€; BªB S?QM; J +'K +
 ?¼+ i`°K çQÊ+ \ G`K b Q +| i? \ L; v +ª M; Q`B ç| F?B +ÁM b®M; +kM; F?¬M; i? H
 h`QM; ç—m S?QM; h¬M M?Q +| p¬ b® iB M; b'K M´ imM; X >„M H`K b Q +kM; F?¬
 S?QM; o•M o¬ E} HçB çç i ç M KS+ ç° M`vX a•m i`QM; M°B i•K- ?„M imv i ç®B F?¬
 ç`B +ÁM +| M; Q`B FB itm'i ?ÆM bQ pÊB KbM?X
 óh H` M; Q`B KçM? M?'i5 h H` M; Q`B KçM? M?'i5ô v i?S+ ?ªB S?QM; h¬M ?Q`M
 i`M ç—v iB M; ;—K ;B`M /[#'i + KX
 L?` +| K°i bÊB FBM? Kç+? w i?S+ M®B HB M pÊB F?¬M; ;B M +O S?QM; h¬M- ç
 M`v- S?QM; o•M o¬ E} i'i M?B M H` #B i`äX
 @ L;QÆB H` M; Q`B KçM? M?'i b Q\
 :B¼M; M|B +O S?QM; o•M o¬ E} p M; H M i`QM; F?¬M; ;B M w i?S+ +O S?QM; h
 @ æ9M; - i H` M; Q`B KçM? M?'i5
 h`QM; ?¶M HQçM i`QM; - S?QM; h¬M p¬ w i?S+ [m€iX
 @ L;QÆB +| KçM? #^M; *?O h?—M F?¬M; \ L;QÆB +| i? +?B M i?„M; *?O h?—M F?
 M;QÆB +| KçM? #^M; *?Q h¬M F?¬M; \ E?¬M; M|B ç M *?Q h¬M- M;QÆB +| i? ç
 F?¬M; \ L m M?Q M;QÆB KçM? ?ÆM *?B M æ - pB +; b +ÁM +—M TªB /U p`Q M[
 @ h
 :B¼M; M|B +O S?QM; h¬M ç°i M?B M BK #†iX h`QM; w i?S+ ?ªB- i'i +ª iB M; ;—K
 K'i p¬ imM; - F?¬B T?K+ HçB bU v MioM?X
 @ æQÊ+ `²B- M;QÆB +| i? M|B ` 5 *'K +? i` M M; Q`B +€+ M;QÆB i ç½ +| T?QÆ
 ;B9T +€+ M;QÆB i`W #ÄX

@ 5

S?Q b m S?QM; Pm hY- +?9M; +Um i?-M S?QM; i°+ i` M K†i ?B M H M i?-M b„+
` iW M°B i•K,

@ æ i¢ EB K h?-M5

.Si HìB- iWM; M; QìB H-M HQÊi [m€ T?K+ tm®M; - M; v +^a S?QM; Pm hY +kM; +^aK

@ E?-M; + -M5 *?d + -M +€+ M; QÆB F?-M; i`Ê h`K H`K €+- +kM; t2K M?Q F?-M;
+O i`²BX

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ç¢K M¡BX

*?Q /M K†i /`v M?Q S?QM; Pm hY- M; ?2 p`v i` M K†i +kM; F?-M; F?ÄB H°` p t`m

S?QM; o•M o¬ E} ?ì ?[M; HB + M?bM S?QM; h¬M /QÈB +?•M /QìM; M?Q ç½ i`Î M

@ *?Q p` iB M #®B- tBM ?½v M¡B iB T pB + H`K b Q tY Hw S?QM; h¬M5 ob b Q F

o`M ç M`v H`T iS+ F?B M +?Q +?9M; i`QîM; H½Q S?QM; i°+ i?Q€i F?ÄB HQ¢B ?Q
+^aK FQ+? M?bM i?Q€M; [m S?QM; o•M o¬ E}X

*m®B +MM; pšM H` S?QM; Pm hY i? v K†iX >„M i`-K M; •K i`QM; +?®+ H€i- b m ç¡

@ >mv M GQm ç¢B iQÈM; [m•M o¬ GQÊM; ?ŠM H` ç½ M¡B pÈB M; QÆB [m M ? ;E
T?ªB F?-M; \

S?QM; o•M o¬ E} i•K i?-M F?) ç°M; - ;"i ç-m i?W M?"M,

@ E?-M; b BX S?QM; h¬M p` S?QM; h?-M ?bM? M?Q H` M? 2KX

E?-M; M; ì S?QM; Pm hY H¢B H„+ ç-m,

@ E?-M; X "¼M ?¼ F€ i?"i +?QM? H` K°i M; QìB- K°i i? ? B K†iX

@ 5

.U p`Q bU i`M ç`M? +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?-M; F?ÄB #B M b„+X J°i i? ?
H¼i p`Q i`QM; i B- ?„M F?-M; F?ÄB M?È iÈB S?•M h?-M ç¢B T?€T +O KbM?X

@ h¢B h?€B *´ M`v- M; Q¢B i`W T?B i?,M; ;B^a` i?b +?QM? H` h?€B *´ M?•M HQ¢
pä ç m +! +? K - i`,K im´B K` +? iX L?QM; i¢B h?€B *´ - i`i +^aK¼B M; QìB ç m F?-
M; QìB ; -M M?Q bî ?[m i?¼ K M? p¬ ?¢MX

S?QM; Pm hY M¡B iB T,

@ h?€B *´ M?•M HQ¢B bBM? i¢B ?²M; ?Q M; ?¶M ç°M- F?-M; +? F?-M; K - çB K
M; ?2 M¡B\

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-mX E?-M; M; ì +?9M; i`QîM; H½Q S?QM; i°+ H¢B +! +?9i
M?B M F?-M; M; ì ?„M H¢B #B i çQÊ+ K°i b® +?mv M #Q`MX

@ L m M?Q M; QÆB ç½ #B i- p`v i?b `i i®iX S?QM; h?-M p` S?QM; h¬M M m M?Q
T?ªB +! +? K S?QM; h?-M +?QM? H` ç M?´i M?•M +O i°+ i - +kM; H` p` pm po
M?´i- +?QM? H` h?€B \*´ M?•M HQ¢B i?m-M i9v bBM?` i¢B ?²M; ?Q M; ?¶M ç°M-
B5 S?QM; h¬M- F€ i?"i +?QM? H` /Q S?QM; h?-M +?ti çSi i`i?S+ +O #ªM i?•M
h? M?QM; i?B M ç` i¢Q ?! ?mv M #Q- +! `i M?B m +?mv M +´ [m€B K` +?9M; i
i?S+ M`v F?-M; M; ì H¢B ?! i?"M? /B M K¢Q ;B®M; ? i M?Q S?QM; h?-M- ;B®M; M

GQ¢B +^aK ;B€+ M`v +`M; i`Î M M +QìM; HB i- i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?-M
T?QÆM; T?€T çQ¢M i?-M ç½ +! M; QìB H`K i`QÈ+ i +?d H`- pšM F?-M; B ;B®M;
T?-M5ô

@ L¡B M?Q p`v- +! H) S?QM; h?-M pšM +ÁM K°i iB i`M i?-M i²M i¢BX > B M; QìB
+? i i?b M; QìB FB +kM; +? i- S?QM; h¬M ?ŠM H` b) F?-M; ç +?Q S?QM; h?-M +

S?QM; o•M o¬ E} ` p ç½ ?B mX

@ E?¬M; b BX J°i F?B S?QM; h¬M +?Q +? i- S?QM; h?¬M +kM; b) F?¬M; +? iX L
~M M?šM /QÈB i`QÈM; S?QM; h¬M- K°i K†i H` /Q +® F} S?QM; J +'K +? - K†i F?
i` M M; QÌB S?QM; h¬M i bK ` MÆB ~M /'m K°i iB i`M i?¬M +O S?QM; h?¬MX *| c
i?"M- K` F?Q iS+ +O S?QM; h?¬M i?b H¢B [m€ KS+ bmv v m- +?Q M M M?B m M, K
+| i?m ?Q¢+? ;bX G9+ M`v +?QM? H` i?ÌB +Æ i®i M?'i- M?QM; S?QM; h¬M i m v i ç

@ *| H)- p`M ç M`v i +| i? ;B9T +€+ M; QÆBX

S?QM; o•M o¬ E} +| +?9i bmv M; ?o M|BX G9+ M`v w i?S+ S?QM; h¬M ç½ #` ?„M M
M; mv M w- iMv i?ÌB ç m +| i? t2K tûiX

@ L?Q p`v H`K T?B M EB K h?¬M `²BX

S?QM; Pm hY +?„T i v F?QK M; QÌB- +ªK FQ+? M|BX S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM
#¼M ?¼ ç½ bÈK +| +?O w M`vX

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} +?m`M #` HK+ bQ€i w i?S+ ?ªB +O S?QM; h¬M- K°i w
i`QM; ç-m,

@ | L?QÊ+ +¬M; +?9 +| TªB i?"i bU H` +®i M?K+ +O S?QM; h?¬M\

*?9M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ ç m FBM? M; ¢+,

@ EB K h?¬M b Q H¢B ?ÄB M?Q p`v\

ošM H` S?QM; Pm hY idM? M; °- i` M K†i H° ` i?¬M b„+ +¬ çÆM p` #B i?QÆM; ,

@ æ9M; p`vX | L?QÊ+ +¬M; +?9 i m v i F?¬M; TªB H` K°i w i?S+ F?€+ +O S?QM;
S?QM; h?¬M p` S?QM; >"m bBM? ` X h`QM; +m°+ +?B M i?¬M K - S?QM; >"m ç½

@ >B m `²BX

.Si HÌB- i?¬M i?S+ +QÌM; ç¢B +O S?QM; o•M o¬ E} H`T iS+ t•K M?"T p`Q i`QM; w

@

J°i iB M; F m i?ªK i?B i +U+ ç° i?®M; F?´ iW i`QM; KB M; S?QM; h¬M T?€i ` - bU
F?B M +?Q ?„M iW i`QM; i`¢M; i?€B i?´i i?¬M ?Q`M iQ`M idM? i€Q H¢BX

S?QM; o•M o¬ E} +†K ?"M S?QM; h¬M ç½ +¬K ç-m S?QM; i°+ i¢Q M M ;B i +?| + p-
+?Q p¬ b® h?€B *´ M?•M HQ¢B #Ä KbM? i`QM; ?¶M HQ¢M- +?Q M M H9+ i` tûi ç½
M?'i- +kM; H` T?QÆM; i?S+ i?®M; F?´ M?'iX

hBM iS+ p¬ i"M i`M p`Q i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E}- F?¬M; K°i #Q K"i M`Q +| i?
+O ?„MX

*m°+ i` tûi M`v- iBM iS+ iW i`QM; ç-m S?QM; h¬M i?m çQÊ+ F?¬M; F?ÄB F?B M
FBM?, h?€M? çB M M; mv M #ªM +| H M?- +€+ i°+ #ÎB pb +€+ HQ¢B M; mv M M?•M
?B M i¢B h?€B *´- S?QM; i°+ +kM; M^K i`QM; b® M`vX *?Q ç M F?B K°i K iQÈM; +
J h?B M >¢ [mv i +O S?QM; i°+ - K°i çQ¢M i?ÌB ;B M b m S?QM; i°+ KÈB T?€B `
h` M çQÌM; ç2K F TªM #°B p - K°i ;½ bS ;Bª h?€M? çB M +kM; i?2Q b m iB M p`Q
HÁM; ç'i

óaU tm'i ?B M +O S?QM; i°+ +kM; H` /Q w +?d +O h?€M? çB M\ô S?QM; o•M o¬
M?'i i?ÌB i? M?•K +O >m€M? >Q†+ H¢B ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; ç-m, óaU tm
?²+ kM; +| [m M ? pÈB h?€M? çB MX G9+ `ªM? `¶B M; QÆB M M çB ;†T ?„MXô

óh?€B *´ [mª M?B M ç½ #` K i°+ t•K H'M h?€M? çB M bÊ `¬M; ô

ó_„+ `„+ `„+5ô

> B i v S?QM; o•M o¬ E} # 'i ; B€+ M„K +?†i H¢B- +€+ ç®i M; ; M i v p b /MM; b S+ [m€
 hB M; ç°M; M˘v M? 'i i? ÌB F?B M +?Q +?9M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ # M i`QM; HoM
 HÁM; i? 'T i? ÄK # 'i M- M?bM +?^K +?^K p`Q S?QM; o•M o¬ E} pšM F?¬M; M?9+ M?
 h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E}- K†+ /M p b +€+ HQ¢B M; m v M M?•M bBM? ` K°i +
 h?€M? çB M- M?QM; ?„M pšM F?¬M; +€+? M`Q iB T M?“M bU i?“i h?€M? çB M ç½
 óh¢B b Q H¢B M?Q p`v\ E?¬M; i? - F?¬M; i? M`Q5 h?€M? çB M +?QM? H` /Q iS
 ç¢B #B m +?Q w M; m v M +O iS ç¢B *?Q h¬M- H`K b Q +| i? ç K i°+ HšM p`Q\ h?
 i?O ç¢B i?¬M i?¬M; b Q\ G`K b Q +| i? F?¬M; M?“M ` K i°+ \ô
 óE?B >m€M? >Q†+ M|B M?[M; HÌB M˘v iU ?² `i +| +, M +S- ?šM H` F?¬M; M|B /®B
 h?€M? çB M H`K b Q +| i? # ` K i°+ t`T M?“T\ G) M`Q h?€B *´ ?B M i¢B ç½ # ` K
 *?šM; H) i bM? ?m®M; +ÁM i ?ÆM `i M?B m bQ pÊB i iQÎM; iQÊM; b Q\ô h`QM
 HQ¢MX æª FQ+? M˘v i?“i bU [m€ HÊMX amv çQ€M H` K°i +?m v M- M?QM; +?SM; i
 amv çQ€M- +?Q /M +| +, M +S- i`QM; HÁM; +?mM; [m v pšM +ÁM K°i iB ?B p¼M; X
 bU i?“i- ?B p¼M; i M #B M ç| H¢B H` K°i +?m v M F?€+X
 h?€M? çB M +| ç` p` +U+ F€+ Q [m w i¢B iQ`M #°- # 'i Hm”M H` S?QM; i°+- *?B
 F?€+- +, M #ªM F?¬M; +€+? M`Q bQ b€M? çQÊ+ pÊB h?€M? çB M X
 J°i HQ¢i ?”M? ç°M; +O h?€M? çB M- i' i +ª ç m `ä `”M; p¢+? ` K°i bU i?“i- +?Q /M
 ?Q”M iQ”M # ` K i°+ F?®M; +? - +kM; M? 'i ç`M? +| çB m +´ [m€BX
 J°i M; m v +Æ +QÌM; HB i /•M; H M i`QM; HÁM; - bU i bM? +O S?QM; h¬M #¶M; M?
 i`¼M; X amv M; ?o +O S?QM; o•M o¬ E} M? 'i i? ÌB i`¬B p ` `i t - [m M çB +ª pB + i b
 S?QM; h?¬M
 óE?¬M; 5 E?¬M; 5ô h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ; B”M / [?ûi H M, óh i m v i F?¬M;
 M˘v t m' i ?B M5ô
 óh€+? i€+?5ô
 L; ; M i v p b /MM; b S+ [m€ K S+ K` ç•K p`Q HÁM; #”M i v- iWM; ; B¼i K€m HQ½M; i?m
 hWM; iÆ K€m #B M i?“M? iWM; /ÁM; - +”M; M; ; v +”M; HÊM- M?QM; S?QM; o•M o¬
 @ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB F?¬M; b Q +?S\
 *?9M; S?QM; i°+ M; QÌB i`QÎM; H½Q +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?“M çQÊ+ F m H M
 S?QM; o•M o¬ E} H„+ H„+ ç¬m- #¶M; M?B M i dM? i€Q i¢B- +9B ç¬m M?bM i?Q€M
 ç¢K M|B,
 @ E?¬M; +| pB + ; bX
 a m ç| ?„M HB M M?“K K„i H¢B- ç2K i' i +ª i•K i bM? F?€+ ~M b•m p`Q ç€v HÁM; - i?
 M?“T p`Q i`QM; ç¬m S?QM; h¬MX
 æ¢B +K+ ç½ M„K +?„+ - S?QM; o•M o¬ E} p®M iQÎM; `^M; i bK ` MÆB ~M ; B'm +O
 K°i pB + / /”M; - M?QM; /¬M /¬M ?„M #„i ç¬m T?€i ; B€+ çQÊ+ +| +?9i F?¬M; i?Q+
 i?S+ ?ªB +O S?QM; h¬M- ?„M H¢B F?¬M; ? T?€i ?B M # 'i +S i?S ; b +| HB M [m M
 óE?¬M; i? 5ô S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F?¬M; iBM iQÎM; - H¢B i bK iÁB i? K K°
 ?B M çQÊ+ K°i +?9i +´ [m€B- +| K°i çQ”M Fw S+ +U+ M?Ä # ` S?QM; h¬M ; B'm FQ
 i? ÌB /MM; +€+ HQ¢B T?QÆM; i?S+ ; B +® #ªQ p X ”ÌB p b +QÌM; ç° w i?S+ i` M çÆ
 S?QM; o•M o¬ E} T?ªB i®M `i M?B m bS+ HU+ KÊB +| i? ; BªB F? B i¬M; i¬M; +'K
 Fw S+ M˘v X
 oW t2K [m - S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; F?ÄB bYM; b®iX S?B M Fw S+ M˘v H` K°i ç
 HB i, S?QM; h?¬M ç½ +? i- ?Q”M iQ”M ç½ +? i- F?¬M; # Q ; BÌ +ÁM i²M i¢B i F?
 iÊB # 'i +S +?m v M ; b HB M [m M ç M ?„MX

ó> ? ? h? M"Q- F?¬M; ibK çQÊ+ ;b b Q\ô h? M? •K ;¬M M?Q çB M +m²M; +O
 K°i çQ" M +ÆM H®+ [mûi [m iQ" M #° F?¬M; ;B M w i?S+X
 S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ç w ç M ?„M- i?¬M i?S+ F?´M; H² HçB H¬M M[ibK iÁB i`
 T?€i ?B M /'m ?B m Fw S+ #` i? M? HwX
 @ *?QM? M;QÆB ç½ i? M? i`W çQçM Fw S+ FB \
 S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|B- i`QM; HÁM; i`"M M;"T iS+ ;B"MX
 @ > ? ?
 S?QM; h¬M +?d F?¬M; M;WM; +QÌB +m²M; /çB- +kM; F?¬M; ç€T HÌBX hB M; +QÌB
 K°i HQçB p mB p M?Q i`ª çQÊ+ i?MX
 *€+ HQçB /'m ?B m ç m #B m ?B M S?QM; h¬M ç½ HÊB /KM; K°i HQçB +¬M; T?€
 [m M MÆB ~M ;B'm +O i`M i?S+ S?QM; h?¬MX >B M M?B M- ?„M ç®B pÊB S?QM;
 ?"M +QÌM; HB i- +,M #ªM F?¬M; Km®M #ªM i?•M M?Ê ç M #'i +S +?mv M ;b HB M
 S?QM; o•M o¬ E} i`¬K K†+ K°i H9+- b m ç| ?Qi b•m K°i ?ÆB- H½M? ççK M|B,
 @ æWM; + Q ?SM; [m€ bÈK5 h F?¬M; ;B i çQÊ+ M;QÆB- M?QM; +kM; F?¬M; M|
 M? M? M;QÆB b) ?B m çQÊ+- bQ pÊB ççB M;?B T M?'i i?®M; ;b ç| - iU /Q +ÁM i`•
 .Si HÌB- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; ç w iÈB iB M; ;"Q T?šM M° +O S?QM; h-
 F?¬M; ;B M w i?S+ +O ?„MX
 @ a Q `²B\
 @ >„M ç½ iU KbM? [m M çB çQçM Fw S+ FB X h`QM; w i?S+ ?ªB +O ?„M- +,M #ª
 +O i`M i?S+ S?QM; h?¬M- +?Q M M
 h` M K†i +?9M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ ç m H° ` #m²M #½ i?¬M b„+- M; v +ª S?QM
 H X
 @ >¬K M v- +?d +| i? i`QÈ+ iB M OM; ?° I L?QÊ+ +-M; +?9 H M H`K i°+ i`QÎM;X *
 ç" M? T?ªB ç b m M"v bmv M;?o HçB i?¬BX
 S?QM; Pm hY i?Î /"B K°i iB M; - HB + K„i M?bM S?QM; h¬M pšM F?¬M; M?9+ M?Q
 H`K #~K M|BX
 @ *?d +| i? M?Q p"v
 *?9M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ +kM; T?K ?¼ X
 @ *?Q p` i`QÎM; H½Q5 *?B M bU ç½ #bM? ´M- HoM? pU+ M"v +kM; M M KÎ ` `²B5
 S?QM; o•M o¬ E} M?„+ M?ÎX
 @ æ| H"- ç| H" E€ i?"i +?Q /M F?¬M; KÎ- /QÈB i`çM; i?€B +O S?QM; h¬M ?B M ;B
 pU+ +kM; b) iU KÎ ` X
 S?QM; Pm hY ç€TX
 .Si HÌB- +?9M; i`QÎM; H½Q HB M i" T i`mM; iBM? i?¬M- iWM; #`M i v ;BÆ H M [m€
 iW #®M T?QÆM; M´B /"v- F?| T?•M #B i çQÊ+ +ªM? p"iX a m K°i iB M; M´p M; - ;
 #WM; H M- bÆM tmv M HçB H¬M M[BM p"Q i`QM; K„iX
 h`QM; ?Q F?¬M; - h•v J¬M u "„+ +¬K FB K K` çSM; - F?m¬M K†i pçM M,K #'i #B M H
 *?d K°i M;QÌB- ç½ F?B M +?Q i'i +ª F?¬M; K°i B /€K F?BM? +Y p¼M; ç°M;X h?U
 [mª i?"i F?B M +?Q K¼B M;QÌB i`QM; HÁM; FBM? ?½BX
 Í MÆB t ?ÆM- EB K J æ°+ *¬o¬ h?QÆM; çSM; i?šM; M;QÌB- €Q #`Q t M? T?'i
 iWM; Hm²M; bQÆM; KM K`m t€K F?¬M; M;WM; T?mM ` Mm®i p"Q- ~M QÊ+ ?bM? i?

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} çªQ [m ? B M; QìB- b m ç! M?bM p¨Q b•m i`QM; ?Q F?¬
M?Q tmv M i? 'm F?¬M; ;B M M?bM p K°i MÆB t p¬ ?¢M

ó´´ M h¬M- M; QÆB ?½v iU #ªQ i`¼M; çB ô S?QM; o•M o¬ E} i?b i?¨Q H~K #~K- i? M
M? - H-M HQÊi iB m i M

QPQ

E?¬M; ;B M [mv i„+ ?mv MªQ F?| /Á- +?Q /M +MM; H¨ ?Q F?¬M; - +kM; F?¬M; M? 'i

h`QM; ?Q F?¬M; K°i T?B M ç2M F`i- #®M T?Q i`®M; `¶M; F?¬M; ? +| K°i p¨i; bX
M´B i`QM; ?Q p¬- +?QM? H¨ E?€+? G p¨ \*?B M J #` K°i FB K +O h•v J¬M u¨„+

F?€+? H ç-m i|+ HQ¢M i|+ HÆ HYM; i`QM; ?Q F?¬M; - i` M i?•M i? F?¬M; ? +|
?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M iY pQM; X J°i ç Q FB +O *?B M J - +?†i ç Si imv i F?¬M; +?d H

*?B M J b„+ K†i i`„M; # +? HŠM; H†M; i¬B M´B +€+? E?€+? G F?¬M; t - ? B
+?“K`½B HQm ç°M; X hWM; Hm²M; K F?Q iW H¶ +?•M H¬M; i` M iQ¨M i?•M ?„M #
F?¬M; - b m ç! H¢B M?“T p¨Q i?•M i? X h`QM; K F?Q M²M; ç¨K HQ€M; i?Q€M; +|
K†i X

h`QM; i?•M i? i?B m MB M M¨v- i?2Q M?[M; Hm²M; K F?Q [m H¢B- HBM? ?²M i`
#´

h?B m MB M b„+ K†i i`„M; # +?- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+? ;B®M; M?Q K°i i?B i?
K°i T?B M F?Q çK+- MY M; QìB i` M M;²B i?ŠM; /¨v- K€B i|+ /¨B K K K¢B +kM; i?2

@ 5

h?B m MB M /MM; bS+ `9i K¢M?- hm G K FB K +„K i` M M; U+ K M; i?2Q K°i +
•M? K„i çªQ [m K°i p i çÄ i` M i?•M FB K- H¢B HB +M?bM E?€+? G pšM F?¬M; M
t - i` M K†i \*?B M J ç°i M?B M ?B M H M K°i MK +QìB i` /`, ó> ? ? ?ªQ FB K M
M; m M; ®+ M?Q M; QÆB +| i? bY /KM; - ç9M; H¨ T?Q +O i`ÌBXô

L|B tQM; - ?„M ç°i M?B M i`mv M HU+ p¨Q i?•M FB K- ;BQÆM; H M i vX hm G K
ç¢Q +¬m p²M; ç•K p¨Q M; U+ E?€+? G

ó_„+ `„+ `„+5ô

hWM; Hm²M; ?¨M F?Q iW i`QM; hm G K FB K #„M` - ç€M? p¨Q i`QM; +Æ i? E?
i? F i i?¨M? iWM; F?®B ?¨M #,M; iQ HÈMX hW t M?bM H¢B- i`QM; ?Q F?¬M; ;B®
ç M; HÆ HYM; X

ó> ? ? ?ªQ FB K M¨v- +,M #ªM +?QM? H¨ +? i¢Q /¨M? +?Q i Xô *?B M J +QìB -
ç°M; - i v T?ªB M?Q +?ÈT çQ `X S?Q t p M; H M K°i iB M; M´HÈM- M9B #,M;
K M; i?2Q K°i Hm²M; K F?Q `°M; K´v i`QÊM; # v p¨Q i`QM; i v +O ?„MX

*?•M M; mv M +m²M +m°M tmv M i? 'm [m hm G K FB K +?ªv p¨Q i`QM; +Æ i? *
?„M KÊB KÎ K„i` - €M? b€M; i`QM; K„i #„M` K´v i`QÊM; - i v T?ªB iMv w T? 'i K
p i M Si F?¬M; ;B M + Q; -M i`,K i`QÊM; ;B[?Q F?¬M; - b m ç! çB M? M? p¨Q # M i`

jNNX *?QÆM; jN3, •K JQm *O >bM? h?B M

©M? ?QÎM; /Q S?QM; i°+ ;•v M M i?“i bU [m€ KS+ €+ HB i- i°B H¶B T?¢K T?ªB +|
/mM; - +?d ç´B K°i i°+ i`QÎM; - i?“i bU F?| +| i? H¨K +?Q M; QìB i +ªK i? 'v M i•KX

_ 'i M? M?- ibM? ?m@M; p i•M M?B K i°+ i`QÎM; HB M çQÊ+ M?[M; M; QÌB ?[m i•K
+?9 - ?"m /m +O S?QM; h?-M- +?QM? H" i`mv M M?•M +?QM? i?®M; +O S?QM
? ?B m b€iX

> T?€B iU /Q H9+ M"v KÈB i?Î T?"Q M? M?äK- +! çB m ` 'i M? M? HçB HQ H„M; p
iY M?Q p"v HB m +! i? i?m-M T?K+ çQÊ+ M?[M; S?QM; i°+ #'i im•M M"v ? v F?¬M

L?[M; HQ H„M; M"v imv +! +?9i /Q i?W - M?QM; p ibM? p HwX F?¬M; B ?B p¼M;
L m M?Q F?¬M; i`B i ç ;BªB [mv i p'M ç S?QM; i°+- K¼B M; QÌB ç m F? ! +! i? M

*m@B +MM;- S?QM; o•M o¬ E} i`U+ iB T` K†i- /MM; / M? M; ?o +O EB K pU+ T?

(EB K pU+ iQ" M HU+ OM; ?° I L?QÊ+ +¬M; +?9 iB T M?"M +?S+ pK i°+ i`QÎM; S
T?K i`€+? ;B€K b€i S?QM; i°+X L m M?Q S?QM; i°+ HçB tm'i ?B M ibM? ?m@M; ;
i?®M; i`- EB K pU+ b) +?`m iQ" M #° i`€+? M?B K- M; mv M w iB T M?"M bU i`WM
*´X)

EB K pU+ +?B +?O- S?QM; o•M o¬ E}X

>"M; T?K+ S?QM; h¬M- +¬M; H Q +O EB K pU+ H" M?B m M?'i- +€+ i? HU+ F?¬
o•M o¬ E}- K†+ /M /U i?2Q i•K Hw +€+ T?QÆM; - +?d ?"M F?¬M; i? ç2K S?QM; i°
i? HU+ tm'i i?O i" M M?šM M?Q p"v- ç•m +! i? / /"M; H"K +?Q M; QÌB i i? i?SX

.QÈB i v S?QM; i°+- +? i F?¬M; iQ" M i?•v- M; mv M M?•M ç m H" /Q bU #€ ççQ +O
S?QM; J i?B M ?ç [mv i p®M +kM; F?¬M; #€ççQ p" ?mM; €+ M?Q p"v- +¬M; [mv
h?-M M; °` i`QM; i?-M K +?B M i` M?- p®M çQÊ+ b€M; H" T M M ç /MM; i`QM; +
M; ?o ç M HçB /MM; i` M M; QÌB +O ç²M; #`QX "Q 'M # M i`QM; - S?QM; o•M o¬ E}
T?QÆM; #B i- çÆM; BªM iU KbM? çSM; ` çªK #ªQ- M?Q p"v b) +! bS+ i?mv i T?K
F?Q +O +€+ T?QÆM; +kM; ;BªK çB F?¬M; QiX

QPQ

EB K +€+ i`QÊ+ ç•vX

S?QM; o•M o¬ E} p" +?9M; S?QM; i°+ T?Q b m iW bQÌM M9B çB p ?QÈM; çdM? M
#°- M; mv M M?•M +kM; H" /Q S?QM; h¬MX

"^M; p"Q pä ?¼+ im pB +O S?QM; h¬M- S?QM; o•M o¬ E} [mª i?"i F?¬M; ibM? M; m
K" F?¬M; i, M; i? K #'i +S i`!B #m°+ ;bX *¬M; T?m ççi ç M KS+ ç° M?Q S?QM; h¬M
M; QÌB- #^M; p"Q +¬M; T?€T imv i?ªQ +O S?QM; i°+- Km®M +?çv i?Q€i +kM; F?-
F?, MX *?Q /M H" S?QM; o•M o¬ E}- Km®M #„i ?„M i`Î p bÉ `^M; TªB i®M ` 'i M?B

S?QM; o•M o¬ E} Hm¬M F?¬M; i?Q+? T?B M T?S+- +?Q M M i`U+ iB T T?QM; # +
h¬M- ç²M; i?ÌB ?ç +'K +? içB w i?S+ F?¬M; ;B M +O ?„MX *?d +-M S?QM; h¬M ç
HU+ i?Q€i çB- i`QM; HÁM; ?„M b) +! +ªK SM; X

*¬M; T?€T +'K +? HBM? ?²M M"v +?QM? H" +¬M; T?€T K" S?QM; h¬M /MM; ç F
S?QM; i°+X GoM? M; °+O S?QM; o•M o¬ E} içB T?QÆM; /B M ççQ +O HBM? ?²M
+?d b m K°i +?9i; B i, M; #B M ?! - HB M içQ i?"M? K°i K¬M +¬M; T?€T ?Q" M iQ" M
+'K +? S?QM; h¬M *?d +-M ?„M +® ;„M; ;BªB F? B +?•M F?Q T?QM; 'M- b) ;†T K
i? #`tû `€+? ` X

hB M; +?m¬M; M; •M M? M?"M; iW çdM? ç-m p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç
+¬M; +?9 K†+ p€v /"B K"m ç2M ç M; v M H†M; çSM; i`QM; ç€K +Ä /çB i` M çdM?
T?'i T?Æ i`QM; ;B!- M?[M; +?B + +?m¬M; M?Ä +°i #^M; iÆ i^K i` M K€B i!+ M? M

@ I L?QÊ+ +¬M; +?9 5

*?9M; i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ M?bM i?'v I L?QÊ+- H" T iS+ +?çv ç M ?"M? H X

@ *€+ p` ;B ;B - +€+ M; QÌB

l L?QÊ+ +^a FBM?- H"TiS+ HmB p T?Q b m p" B #QÊ+- +| +?9i H9M; i9M; M?bM #
[m S?QM; h¬M- HB M +9B ç-m- v m Êi ;¼B K°i iB M; ,

@ h?9+

S?QM; h¬M p K†i +?€M +?QÌM; - M; ?2 K°i iB M; ; ¼B ?"K +?S bU bÊ ?½B M"v- #
?mM; ? ,M; i`WM; K„i M?bM l L?QÊ+ K°i +€BX

@ 5

l L?QÊ+ /MM; i v +?2 M; U+- FBM? ?½B M?bM S?QM; h¬M- /QÊB +?•M H^aQ ç^aQX h`
i?9+ M"v Hm¬M Hm¬M `i M; ?B K F?„+ p" ç€M; bÊX

@ æ m H" /Q M; QÆB- #´M i¼ KÈB `ÆB p"Q ibM? +^aM? M"v

@ S?QM; h¬M5

S?QM; o•M o¬ E} ?Ì ?[M; M?bM HQÈi [m X S?QM; h¬M iQ"Mi?•M `mM H M- F?¬M

@ æ2K i'i +^a ç¶ H¶B +?Q K°i M[?"BiY- ç•v +?QM? H" F?Q F?€B M? ?MM; +O M; C

@ E?Q F?€B M? ?MM; \ h +?Q iWM; M|B i H" M? ?MM; ; b +^a- #´M i¼ +?d Km®M

S?QM; o•M o¬ E} ?Ì ?[M; [m v ç-m çB- M?bM i?Q€M; [m l L?QÊ+ ,

@ h`QÊ+ iB M ?½v i`î p çB- K°i HÊi M[i b) ibK +¬X

@ VK5

l L?QÊ+ +| +?9i H9M; i9M; tQ v M; QìB- K°i çQÌM; +?¢v çBX S?QM; o•M o¬ E} M?
M?„M tBM? t„M +O M" M; - H„+ H„+ ç-m- i`QM; HÁM; i?-K M; ?o, óh'i +^aM?[M; çB
H) +ÁM [m€ KS+ T?S+ i¢T ô

>„M M; ŠK M; ?o- #¶M; M?B M H¢B +QìB, ó>" i'i T?^aB T?S+ i¢T M?Q p"v\ *S ç +?
F?¬M; T?^aB i®i ?ÆM b Q\ô

*?9M; i`QÎM; H½Q ç m +~M i?"M [m M b€i S?QM; o•M o¬ E}- M?'i i?ìB F?¬M; `ä ?„
+| çB m +kM; F?¬M; /€K H M iB M; ?ÄBX

@ E o¬ *[m î ç•m\

S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; i` M bQÌM M9B- +?„T i v M?bM p ?Q F?¬M; H M iB
F?¬M; i?'TX

@ *| i?m°+ ?¢5

J°i ; B¼M; M|B ?MM; ?²M iW çdM? M9B p M; H M- iB T ç| K°i ç¢Q FBK [m M; iW i`
S?QM; o•M o¬ E}- b m F?B `ÆB tm®M; ç'i HB M ?| i?"M? K°i ; ½ FBK ; B€T iQÊM;
M?[M; >Q" M; EBK iQÊM; [m•M K" S?QM; o•M o¬ E} ç½ #²B /QÐM; i`QM; HÁM; M9E

@ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB Km®M tY i`Q #´M i¼ i? M"Q\

S?QM; h¬M #^aM M,M; +^aK ; B€+ çQÊ+ F?¬M; ´M- M; ~M; ç-m M?bM +?^K +?^K p"Q S
(h?B m K°i çQ¢M)

S?QM; o•M o¬ E} i`î H¢B # M +¢M? /ÁM; b¬M; M; -K- i? ; BÈB M"v iU ?² +?d +ÁM
>„M +?"K `½B ; B<sup>a</sup>M; +?Q l L?QÊ+ K°i +?9i bU ibM? t<sup>a</sup>v ` i¢B h?€B *´p" M?[M; p`
?B m `ä- b m M"v M?[M; M; `v i?€M; v M i oM? M?Q i? M"v bÊ `^M; b) `i Qi *?dM?
H" pB + K°i ? B M; `v H" +| i? ?Q" M i? "M? - M?QM; M?[M; +?mv M M"v ç½ +| ç€K +
HwX L?[M; i°+ M?•M S?QM; i°+ i`mM; i?"M? pÈB S?QM; h¬M- H" ; B i ? v HQm H¢
[mv i ç`M?X o T?-M \*?B M i°+- b m F?B \*?B M æ #`i?O HoM? h?B M J i°+ çQ
#B i imM; iQ+?- *?B M i°+ +kM; F?¬M; +| ç°M; i oM? ; bX > B ç¢B ?¼ ç m ç½ çQ
+MM; +kM; +| çQÊ+ K°i çQ¢M i?ìB ; B M ?Á #bM? ?B K i?'vX

Q P Q

h`QM; K°i T?B M ?Q F?¬M; K M? K¬M; F?€+- i?O HoM? h?B M J i°+ p` *?B M æ +kM; F?¬M; +| w iS ç°M; i?OX h`QÊ+ M; QÌB #¼M ?¼ +€+? ç| F?¬M; t - i¢B K°i T MQÆM; i?2Q €M? b€M; HÌ KÌ +| i? M?bM i?'v K°i ;½ M K iY €Q i`„M; ç M; F?Q M T?¬MX E?m¬M K†i +O M; QÌB M`v \*?B M æ T?B i?QÌM; [m2M i?m°+- +?QM? H`S

@ *?B M æ 5 h çQ M; QÆB ç M ç•v- +kM; F?¬M; +| w iS ;b F?€+X *?9M; i +MM M`Q\ E?¬M; M M T?O M?“M5 h #B i ;B[+€+ M; QÆB iWM; +| +Wm ?“MX

h?O HoM? h?B M J i°+ M?bM +?^K +?^K p`Q “M h¬M T?Q t pšM F?¬M; M?9+ M? b) ç°i M?B M tm'i i?OX

*?B M æ +QÌB M?¢i,

@ >bM? h?B M- F?¬M; T?ªB M; QÆB M|B H` +| i? / /`M; ç®B T?| i b Q\ a Q #•v i`Ê ;B9T\

h?O HoM? h?B M J i°+ M; ?2 p`v i` M K†i +kM; F?¬M; F?ÄB H°` p t'm ?'- +| çB ~M /'m p`Q b•m i`QM; i•K HBM?,

@ >W5 L m M?Q i°+ i`QÎM; pšM +ÁM- /U p`Q +¬M; HU+ +O i H) M`Q F?¬M; +? T

@ h°+ i`QÎM; pšM +ÁM\ E?¬M; b B- h?B M J i°+ +€+ M; QÆB M m M?Q F?¬M; +| i° M; QÌB F?¬M; +€+? M`Q T?€i ?mv` T?•M MY i€+ /KM; X L?QM; +?Q /M ó?“Mô +| /€K +MM; i i`QÊ+ +m°+ +?B M i?¬M K ç€M? K°i i`“M ? v F?¬M;\

@ a Q H¢B F?¬M; /€K\

>bM? h?B M ?ûi HÈM K°i iB M;- M?QM; /QÈB bU [m M b€i +O *?B M æ - i? M?•K i?'TX

@ *?B M æ 5 h +kM; F?¬M; ;B'm ;B K- i +| +?O w ;b- i°+ i +| +?O w ;b- i¢B h?€ *ÁM M?Q- `®i +m°+ pb b Q M; QÆB K M| ç M #•v ;BÌ +ÁM +?Q +? i ?ŠM- K'v +?K K°i +?9iX

>bM? h?B M HÈM iB M; M|B,

@ :B9T i iB m /B i?“M- F?B M; QÆB H`K \*?B M S?B b®M; H¢B- i M?'i ç`M? b) ç ;b ç| +kM; F?¬M; i?“M? p'M ç X L m M?Q M; QÆB bÊ +?9M; i K M; ç M T?B M T? +Y?“M? M; ?B i?S+- i°+ i imv i ç®B b) F?¬M; [m'v`¬vX L?Q p`v çQÊ+ +?Q \

.U p`Q i?U+ HU+ +O \*?B M i°+- M?bM F?“T h?€B ´'- +| i? HU+ +ª ; M [m'v`®B F i?S+\ æ®B pÈB *?B M æ K` M|B- çB m K`?“M HQ H„M; M?'i F€i?“i +?QM? H`h?I

L?[M; HÌB M`v +O >bM? h?B M M;-K K M; i?2Q mv ?B T, ç€T SM; i - ?Q†+ H`F? b®M; H¢B- i b) F?¬M; M;¢B çQ K°i +?•M p`QX

L?[M; HÌB M`v +O >bM? h?B M ç¢B #B m +?Q +ª h?B M J i°+- F?B M +?Q \*?B M a # M i`QM; X .U p`Q F?ª M,M; >bM? h?B M- +?Q /M M,M; HU+ F?¬M; ç¢i ç M i?ÌB F #¢B /QÈB i v *?B M æ ?B M i¢BX

@ æ i +~M i?“M bmv M; ?o K°i T?2MX

*?B M æ i`-K K†+ M|BX

@ amv M; ?o\ >W5

>bM? h?B M +?d p T?B M +?B M T?¬M T?Q i`QÊ+,

@ æWM; M|B pÈB i M; QÆB F?¬M; #B i ç| H`i?S ;b5 S?B M +?B M T?¬M M`v i`QÊ F?¬M;- M m M?Q +?d i¢K i?ÌB M; WM; H¢B MÆB M`v- #´M i¼ +kM; b) +?Ì çÊBX L +?B M T?¬M +O M; QÆB pšM F?¬M; M?9+ M?Q +?- ;B®M; M?Q ç½ +® ç`M? i¢B M

+?B M T?-M M`v +| +i ;B'm #Q K"i HÈM M?'i +O M ;QÆBX "´M i¼ ç®B pÈB pB +
çB m ?„M i?b +?Q +?„+X

@ >bM? h?B M- +| T?ªB M ;QÆB ç½ iWM ; +?`m F?´ /QÈB i v ?„M\

*?B M æ KÎ KB M ; M|B- K†+ /M i` M K†i F?-M ; ? +| #B m ibM?- M?QM ; >bM? h?B
p çM +ÊiX

@ >W5 E?-M ; T?ªB M ;QÆB +kM ; ç½ i?m i`QM ; i v ?„M b Q\

>bM? h?B M HçM? HMM ; M|BX

*?B M æ BK H†M ; - i`-K M ; •K +?®+ H€i- b m ç| KÎ KB M ; M|B,

@ h ç€T SM ; M ;QÆBX *| çB m M ;QÆB T?ªB +?m~M #` +?Q i®i5 Jm®M ç€M? #çB
i? - M?QM ; M m M?Q Km®M ; B i +? i ?„M- +?d bÊ #^M ; ? B M ; QÌB +?9M ; i +ÁM F

@ L m M?Q /U p`Q ? B M ; QÌB +?9M ; i bÊ `^M ; +ÁM +| +?9i +?Q çO M ;QÆB +ªK
b Q\

*?B M æ M?bM HQÈi [m >bM? h?B M- HçB HB + M?bM "´M h-M T?Q t pšM M?Q
? M?bM i?'v ? B M ; QÌB #¼M ?¼- i`QM ; HÁM ; bmv M ; ?o, ó.U p`Q F?ªM,M ; +O >b
HÌB Ov F?m'i M`v F?-M ; T?ªB +?mv M / /`M ; S?QM ; o•M o- E} `®i +m°+ +| H B
K°i M ; QÌB M`Q ç| çQçit€ b®M ; HçB\ .MM ; iB m +?m~M +O K°i T?B i?, M ; ; Bª çQ+

*ªK SM ; +?B M T?-M K°i +?9i- *?B M æ `ä `^M ; +ªK ; B€+ çQÊ+ - #ªM i?•M ç½ ç€M
+? ç®B +?B M T?-M- ibM? ?m®M ; M`v ?Q`M iQ`M M^K M ; Q`B /U HB m +O ?„MX

óE?-M ; i? i`€+? çQÊ+ i h`QÈ+ F?B M ; ?B H F i i?9+- M ; QÆB imv i ç®B F?-M ;
*?B M æ i`QM ; HÁM ; i?-K ?ç [mv ii•KX

óæMM ; çMM ; 5ô

J°i HB m p M ; /`i?QÌM ; i`mv M p`Q i`QM ; i BX *?B M æ i`QM ; HÁM ; ; B"i KbM?-
p T?Q i? M? •KX hçB K°i # M F?€+ +O +?B M T?-M F?QªM ; +?WM ; i`, K i`QÈM
tm'i ?B M ; B[?Q F?-M ; - iWM ; pÁM ; b|M ; ; ÊM K`m ç2M H M `°M ; ` #®M T?Q X " M
ç2M F?´M ; H² ç M ; +?"K `½B M?-`

*MM ; H9+ ç| - "´M h-M ; B®M ; M?Q i`QM ; HÁM ; +| /U +ªK- ç°i M?B M M ; ~M ; ç-m H M
K°i ç-B K„i K`m i`„M ; #ç+ F?B M +?Q M ; QÌB M?bM i?'v i`QM ; HÁM ; T?€i HçM?X

9yyX *?QÆM ; jNN, "B M >| "´i L ; Ì

J" "´M h-M i`QM ; H9+ p- w ç½ /WM ; HçB içB K°i çB K ç†+ i?M M?Q p"v- +?QM? çE
+O K°i b® +†T K„i i`QM ; #|M ; i®BX h`ªB [m [m M b€i ??B H•m- b m F?B i?"i bU F
h-M +| /'m ?B m Km®M +?mv M ç°M ; - M?[M ; i? HU+ M`v F?-M ; i? F?-M ; tm'i i?C

QPQ

h`QM ; ?Q F?-M ; X

@ J i°+ \

a„+ K†i *?B M æ +| +?9i F?| +QB M?bM +?^K +?^K p`Q #|M ; K F?´M ; H² iW i`QM
H MX *?Q /M /U p`Q im pB +O ?„M- +kM ; F?| M?bM tmv M [m K F?Q M²M ; ç"K #
F?´M ; H² FB X h?S /mv M?'i +| i? i?'v +?d +| i-M ; i-M ; #|M ; ç2M i`MM ; çB T /çM
ç-mX æ†+ i`QM ; M`v `ä `^M ; +?Q i?'v i?•M T?"M +O F i?S # K` >bM? h?B M KÌB

@ >bM? h?B M- M; v +^a K i° + K" M; QÆB +kM; KÌB iÈB5

v +? 'i p' M i`QM; HÌB M|B +O *?B M æ w #B m H° F?¬M; i? M; ?B M; ÌX J i° + p" M
ç m +?Q iWM; +| [m M ? i®i ç T ; bX hW F?Q iS + +O ç®B T?QÆM; K" T?€M çQ€M
F?ŠM; ç`M? - i M + Q i?O ç M ç•v i`Ê i`"M M"v +?QM? H" K°i çdM? + 'T K i° + +| ç`

@ æWM; M?bM i M?Q i? 5

>bM? h?B M #` €M? K„i b„ + #ûM +O \*?B M æ M?bM p"Q +| +?9i F?| +?`m- [m v K
"´M h¬M i`QM; +?B M T?¬M,

@ "´M i¼ +?d HÊB /KM; M?[M; K i° + M"v K" i?¬BX

*?B M æ [m v ç-m M?bM p T?Q #|M; K F?´M; H²X h`QM; T?B M bQÆM; KM FB
i'K +?"K`½B HãK p"Q T?Q i`QM; - ç²M; i?ÌB +Q`9i H¢BX J°i p i M Si b„ + #ûM iW i
F?´M; H²` iW # M i`QM; - K°i i?B m MB M i?•M K† + ?Q T?K + - F?m¬M K†i ?B M H
€M? K„i +O *?B M æ - i` M K†i H°` K°i MK +QÌB F?¬M; ç wX

@ s2K` h?B M J i° + *€ + M; QÆB pb ç +Sm ?„M- ç½ F?¬M; pB + ; b K" F?¬M; /€K
*?B M æ M? M? +?|M; i?m ?²B €M? K„i,

@ GÊB /KM; \ >W5 >B p¼M; i?"i bU +| i? ; B®M; M?Q +€ + M; QÆB bmv M; ?o5

@ æB m M"v M; QÆB v M i•K5 "´M i¼ iU +| +?WM; KU+X

>bM? h?B M KÎKB M; M|B- i? M? •K F?¬M; + Q +kM; F?¬M; i?'T- iU ?² +kM; F?¬M
çQÊ+X

óE?¬M; +| HÊB i?b F?¬M; H"K- K i° + /U p"Q +€B ; b K" ; B9T M; QÆB\ô *?B M æ
K„i t i [m F?m¬M K†i iU iBM +O >bM? h?B M- M|B ç M KB M; H¢B Mm®i i`Î p"Q >
i? M; ?2 p"Q #'i +S HÌB M"QX

@ *?B M æ \

s t - i M i?B m MB M K i° + ?| i?"M? ?bM? M; QÌB FB +?"K`½B çB iÈB- M?bM *
K M; i?2Q i?¬M i?€B F€ H¢,

@ L; QÐM; K° ç¢B / M? ç½ H•m5

*QM M; QÆB +O *?B M æ #¶M; M?B M +Q`9i H¢B- K°i iB b€i +Æ iW i`QM; K„i H
ç M çB m ; b- `i M? M? i?m HB K H¢B- i v €Q T?'i K°i +€B- H¢M? HMM; M|B,

@ h¢B K ; BÈB- +| i? M; QÐM; K° i M im´B +O #´M i¼ ç½ H•m- iW i`QÊ + ç M ; BÌ
/ M?X

o iQÆB +QÌB i` M K†i i?B m MB M`i M? M? i?m HB K H¢B- i`QM; K„i K°i iB b€i +
æ M?bM ; B®M; M?Q F?¬M; ç w- M?QM; F€ i?"i HU + +?9 w ç½ bÊK i" T i`mM; i` M
i?'v çB m M"vX

@ æQÊ + `²B5 *?B M æ - çWM; [m M KK + çQ +? #´M i¼ KÌB M; QÆB iÈB ç•v5

oW M?bM i?'v #-m F?¬M; F?Q +| /'m ?B m +, M; i?ŠM; - >bM? h?B M p°B p½ H M i
ç-m b M; i M K i° + +U + HU + +?2 ; B'm i?•M T?"M FB M|B,

@ "´M i¼ +kM; F?¬M; [m^a M M; QÆB i M H" ; bX h¼ h?¬M >Q" M; M m ç½ T?€B M; Q
i? M"Q M; QÆB ?ŠM H" #B i +?S\

@ h'i M?B MX

h M K i° + FB +mM; FQM? +9B ç-m F?QK M; QÌB K°i +€BX

@ *€ + M; QÆB

J°i;B¼M;M|B H¢M? H)Q F?¬M; ? +| #°i+S +ªK ibM? ;b+O bBM? p°i p M; H M #
KbM?- +?•M F?Q iQ°M i?•M p°M +?mv M- M?bM p T?Q °M h¬M ¢ M; +?"K`½B ¢S
p ¢ T?ÁM;X

*†T K„i K°m i`„M; #¢+ +O °M h¬M ¢ªQ [m # M;Q|B- H¢M? HMM; M|B,
@ _|B F?ÄB ¢•v- ? v H° +? i5

.Si H|B- ?„M F?) ;BÆ i v H MX ° M;Q|B i`QM; HÁM; ¢ m ;B°i KbM?X >bM? h?B M
@ J m HmB H¢B5

a m ¢| i?•M ?bM? +O ?„M #„M p T?Q b m K°v i`,K i`QÊM;X *MM; i?@B HmB +ÁM
KÊB tm°i ?B MX

L?QM; F?B ?„M HmB ` K°v i`,K i`QÊM;- KÊB T?€i ?B M °M h¬M +,M #ªM F?¬M; +
€M? K„i +° [m€B i°T i`mM; p°Q ?„M- F?¬M; +¬M M?bM- >bM? h?B M +kM; #B i ¢| H

@ L;QÆB F?¬M; #B i ¢•m- M;Q|B M°v i?°i bU [m€ KS+ FBM? F?OM;- #^M; F?¬M; i
>bM? h?B M p°B p½ ;BªB i?Q+?- +| ¢B m ?„M +kM; #B i- ?°M? pB +O KbM? pW °
+?Q K†i KkB K°i ? iX

@ h?°M? i?°i K° M|B- #°M i¼ +kM; °i bÊ ?„MX

J°i # M F?€+- i M K i°+ ?| i?°M? /€M; /°T M?•M HQ¢B p K†i i?ªM M?B M M|B,

@ h`QÊ+ F?B ;¼B M;QÆB iÊB- +?9M; i ¢½ iWM; ;B Q i?O pÊB ?„M °i M?B m H¬
F?¬ FB F?¬M; \

h?B m MB M ¢Q i v +?d p ?Q F?¬M; ¢2M F`iX *?B M æ M?bM F„H¢B- H9+ M°v KÊ
T?¬M +| p¬ b® tQÆM; pÐ i`¬B M°B ;B[?Q F?¬M;X L m M?Q F?¬M; T?ªB +® w- °i
i?S M°vX

@ *?d i`QM; K°v i?€M;- i°+ +O i ¢½ K°i ¢B +?K+ + Q i?O h?B M J h?¬M +°TX *?Q
K°i +?9i +kM; F?¬M; [m€ ¢€M;X

h?B m MB M H½M? ¢¢K M?B M- /Si H|B HB M p¬ w HB + M?bM >bM? h?B M K°i +€
a€i +Æ i`QM; HÁM; *?B M æ H¢B +°M; K½M? HB i, óE M°v i•K +Æ [m€ b•m- imv
+€B HQ¢B ¢¬m | + H¶ K½M; iU +?Q KbM? H° i?¬M; KBM? +O >bM? h?B M- °i F?|

@ æ9M; p°v- +°M i?°M K°i +?9i +kM; F?¬M; [m€ ¢€M;X

>bM? h?B M +| +?9i M;QÊM; M;°T- +kM; +| +?9i +ªK FQ+? M|B- ¢°i M?B M b„+ K†

@ h`QM; i v ?„M H° +€B ;b\

J¼B M;Q|B M;?2 p°v ¢ m #°i;B€+ M?bM p T?Q °M h¬M- +?d i?°v #°M i v +O °M
` - i`QM; i v +| K°i F?®B ¢€ °i M?ÄX

@ 5

.U p°Q bU i`°M ¢°M? +O \*?B M æ +kM; F?¬M; F?ÄB i?¬M b„+ F`+? #B MX hB M
M;Q|B +ÁM H¢B ¢ m M?bM [m X

@ sªv ` +?mv M ;b\

>bM? h?B M p°B p°M; ?ÄBX

óG°K b Q +| i? M? M? M?Q p°v5ô *?B M æ i`QM; HÁM; +?°M ¢°M;X E?®B ¢€ M?Ä
i?Q|M; [m2M i?m°+- ¢| +?QM? H° K°i #° T?°M +O +?B M #B X

JªM? M?Ä +?B M #B i` M i v °M h¬M F?¬M; M;WM; T?•M ;BªB- ¢²M; i?|B i?m M?Ä
*?B M æ # M /QÊB +?B M #°Q #¶M; T?€i ` €M? b€M; +?|B H¼BX .MM; ?„M H°K i`

M?`M M?¢i F?¬M; M;WM; F?m +? i€M p #®MT?Q X h¢B i`mM; i•K €M? b€M; +QÌM
/-M i`Î M M i`QM; bm®i- çQÌM; Mûi F?¬M; M;WM; #B M ªQ ;B[`ä` i p` KÆ ?²X

óE?¬M; ? v- T?ªB M; ,M ?„M H¢B- iB M +ªM? +O ?„M [m€ M? M?5ô

*?B M æ #¶M; M?B M tm'i i?O- ç²M; i?ìB ?ûi HÈM K°i iB M; ,

@ æ°M; i?O5

>`M? ç°M; M`v *?B M æ ?Q`M iQ`M M^K M; Q`B /U HB m +O >bM? h?B M p` i?B
bYM; b®i K°i +?9i- i?•M ?bM? +O >bM? h?B M HB M +?mv M ç°M; - #`M i v ç-v K
F?¬M; X hWM; pÁM; b‡M; ;ÈM M´B H M- ?„M iW i`QM; ?Q F?¬M; H'v` K°i i? M? +U
i?•M #®+ +?€v ?Ä /B K K`m ç2MX

*U T?O tm'i ?B M ;B[?Q F?¬M; - iB M; óQM; QM; ô F?¬M; /Si # M i BX >bM? h?
T?QÆM; i€K ?QÈM; - iWM; Hm²M; F?Q iS+ +U+ ç° ?„+ €K M?Q bQÆM; M?Q F?‡B [
T?OX

óS?WM; ô

J /B K i` M +U T?O ç°i M?B M #®+ H M + Q K'v +?K+ i?QÈ+- K°i +¶ F?Q iS+ +U+
h?B M #WM; H M- h?B M J +?B M ;B€TiQ`M i?•M `mM; ç°M; X

@ 5

Zm€i HÈM K°i iB M; - +U T?O i`QM; i v >bM? h?B M ?‡ i?`M? K°i #‡M; ç2M b M b
,

ó_„+ `„+5ô

hQ`M #° ?Q F?¬M; ç m `mM; ç°M; X LÆB €M? #9 çB [m - F?¬M; ;B M iWM; i'+ M
HÈM F?¬M; ;B M pÐ pKMx h`QM; ?Q p¬ i?Q€M; ?B M H M iWM; F?m¬M K†i #'i ç²M
T?B M ?Q F?¬M; M`vX

Í T?Q i`QÈ+- +`M; iB T +`M +?B M T?¬M- €M? b€M; i` M i?•M i? *?B M æ H¢B
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; çO K'v i`QÈM; - €M? b€M; +QÌM; HB i i` M i?•M i? F?B M
K°i p¬M; i?€B /QÆM; ?¢ tm®M; T?B M ?Q p¬ M`vX o¢M ç¢Q €M? b€M; #„M p #®
p`Q b•m i`QM; #‡M; i®BX

ó«M;5ô

J°i iB M; ç Q M; •M p M; H MX hW i`QM; M; m²M b€M; +?‡B H¼B- ç Q F?Q ?MM; ?"m
i` i` #„M ` - i¢B i`QM; ?Q F?¬M; F i i?`M? K°i i? M? ç Q iQ HÈM MY i`QM; bm®iX
F?¬M; M?Q Km®M # Q i`MK +ª T?B M pk i`K M`vX

ó«M;5ô

æ Q ?bM? iQ HÈM T?€ pÐ ?Q F?¬M; - K M; i?2Q F?Q i? p¢M [m•M iW T?Q i` M +?
T?Q i`QÈ+ +?B M T?¬MX " M /QÈB ç Q i? - iWM; Hm²M; bQÆM; F?Q K`m i`„M; iÄ
K°i T?B M #,M; bQÆM; `°M; HÈM

J°i K†i F?€+- i M K i°+ ?‡ i?`M? /€M; /'T M?•M HQ¢B ç°i M?B M MûK` K°i i? M
S?QM; o•M o¬ E}X h`QÌM; FQ+? HQÈi [m ?Q F?¬M; i`,K i`QÈM; - FûQ i?2Q bQÆM
ç°i M?B M iªM ` - K°i HoM? pU+ ?bM? F?mM; iQ HÈM MY i`QM; bm®i i¢B T?B M ?
pB iQ HÈMX S?¬M +m®B +O HoM? pU+- i M i?B m MB M K i°+ M`Ð°0Ð°0 +¶ o

J°i;B¼M;M|B¬MM?miW#MiBpM;H M-i`QM;i? M?•K/`m/`M;K M;i?2Q iB
L?QÊ+ +¬M; +?9 tBM? ç T K†+ p€v /`B K`m ç2M çSM; # M +¢M? S?QM; o•M o¬E}

@ o"v b Q\

S?QM; o•M o¬E} +Q|B M|B-i`QM; HÁM; #bM? i?ªM- i'i +ª b-m HQ M?'i i?|B ç m`|
p"MK M? M;mv +Æ i`MM; i`MM; +O h?€B *´ p" M?•M HQ¢BX *| ç¬B F?B ÎK°i KbM
pb b Q F?B Î +MM; M`M; ?„M +?mM; [mv H¢B +ªK ;B€+ çQÊ+ p¬ +MM; #bM? ioM?-
#| +€i M? M?`M; çM ;BÐM pÊB b|M; i`B mX

" M i`QM; i`M? F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;b F?€+- +kM; F?¬M; i? M|B H`ibM? v m M K
L?QÊ+- S?QM; o•M o¬E} ç m +ªK i?'v i`QM; HÁM; #bM? ioM? p" ¬M M?m- i`M ç-
çQÊ+ Km°B Km°B +O KbM?X

@ VK5

l L?QÊ+ +9B ç-m- K€B i|+ K K K¢B iW ? B # MiB `k tm®M;- çmM; çQ i`QÊ+ M;U
S?QM; o•M o¬E} +Q|B +Q|B- +?„Ti v çSM; i?ŠM;- i`-K K†+ F?¬M; M|B ;bX

@ * + Km°B +| i? F?¬M; i`Î p F?¬M; \

l L?QÊ+ ç°i M?B M M;~M; ç-m H M- KQK K¬B H¢B- p K†i pW F?~M i`QÆM; H¢B K
?ÄBX

ó ô S?QM; o•M o¬E} BK H†M;- €M? K„i çªQ [m M?[M; i°+ M?•M S?QM; i°+ [m€ k
H½M? ç¢K M|B,

@ Jm°B ?ÄB #¼M ?¼ çB5

a m F?B i? HU+ S?QM; i°+ ?Q`M i?`M? +?dM? ?ÊT- l L?QÊ+ +¬M; +?9 ç½ Î H¢B
S?QM; i°+ i?b +kM; [m€ i¢B EB K pU+ K'v i?€M;- KK+ çQ+? F?¬M; +-M M|B +kM;
i? +?Q l L?QÊ+ Î H¢B EB K pU+ i?"i H•m- M?QM; F?¬M; +€+? M`Q ç +?Q i°+ i`Q
i¢B EB K pU+X

@ *¬M; +?9

J°i;B¼M;M|B ;B` Mm iW T?Q b m p M;H MX o` i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ +| im´B
HŠM; H†M; çSM; T?Q b m- ç¬B K„i i`M ç-v i M; i?QÆM; M?bM p`Q l L?QÊ+- K'v
çSM; Î EB K pU+X

l L?QÊ+ H¢B H-M M[+9B ç-m tm®M;- ? B #`M i v i`„M; MäM ç M t2M p`Q M? m- ç
i v F?¬M; M;WM; p•M p X

@ :B ;B - l L?QÊ+ +| i? Î H¢B i? K K°i i?|B ;B M F?¬M; \

:B¼M; M|B +| +?9i bÊ ?½B +O l L?QÊ+ i`mv M p`Q i`QM; i B S?QM; Pm hYX E?Q
tBM M`v- i?B m +?9i M[ v ç½ M?`M F?¬M; çQÊ+ K` ç€T SM;X J'v i?€M; M`v +?QM
M M iW K°i i?€M; FûQ /`B ç M K'v i?€M;- FûQ /`B ç M i" M #•v ;B|X

@ *¬M; +?9 - M;`B ?½v i`Î p çB

S?QM; Pm hY +SM; `„M M|BX

@ æB M ?¢- M;`B +-M T?ªB i`Î p 5

.QÊB p€+? M9B- iB M; ?¬ +O +?9M; S?QM; i°+ i¢Q i?`M? K°i H`M b|M; [mûi [m i

l L?QÊ+ H2M HûM M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬E}- M?QM; S?QM; o•M o¬E} pšM M
? M?9+ M?Q+?- +?d +| v #`Q imM; # v T?¬M T?"iX

l L?QÊ+ +9B ç-m- KQK +?†i K¬B- pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X

@ æB M ?¢- +-M T?ªB çB `²B5

•M? K„i +O S?QM; Pm hY HQÊi [m S?QM; o•M o¬ E}- i?Î /¬B K°i iB M; - b m ç! M„h
+¬M; +?9 - pW M; ?B M; M; QÌB çB p ?QÊM; +?•M M9B- pW M?bM p T?Q I L?QÊ
@ I L?QÊ+ - i? "i bU F?¬M; Km®M H¬K i°+ i`QÎM;
" M i B p M; H M ; B¼M; M!B ¬M M?m bÊ ?½B ; -M M?Q F?¬M; i? M; ?2 i?'v +O I L?
o¬ E} F?) `mM H M- M?QM; i?Ov +?mM; pšM F?¬M; H M i B M; ; B[HçBX
I L?QÊ+ +m®B +MM; +kM; #` S?QM; Pm hY FûQ çB- +?9M; S?QM; i°+ K'v i?€M; M
+?•M /QÊB +kM; `ÌB çB bç+? b)- EB K +€+ M?'i i?ÌB HçB i`Î M M p„M; p X
ó"i F +! M; mv M w ? v F?¬M; - /M b Q +! K°i b® pB + M¬M; +kM; T?ªB çB H¬K ô
S?QM; o•M o¬ E} i?Î /¬B K°i iB M; - M; ~M; ç-m M?bM H M i`ÌB- €M? K„i /QÌM; M?Q
a m F?B ?'T i?m K°i MY HU+ HQÊM; +O S?QM; h¬M ?! ?bM?- S?QM; o•M o¬ E}
i?"K +?Q H¬ w i?S+ bªM bBM? ` K°i HQçB #B M ?! F€ /`X
J•v ç2M ç-v i`ÌB- M?QM; i`QM; i? ; BÈB K¬ ?„M M?bM i?'v HçB F?¬M; +! K•v ç2M-
K M? K¬M; X h`QM; ?Q F?¬M; ç2M F`i- K°i M; ¬B b Q [m, /` K¬m çÄ i?šK ç M; tmv
; B M- ?QÊM; p h?€B *´X LÆB +¬M; b•m ?ÆM- i€K F?Ä K¬m b„+ F?€+ M? m- F?Q
[m, /`- ?Q†+ i¬M #çQ- ?Q†+ •K i¬- ?Q†+ K€m i M?
o +Ym iBM? içB h?€B *´+! `i M?B m i`mv M i?mv i- M?QM; F?¬M; M; ?B M; Ì ç m
@ L; `v +Ym iBM? HB M +?•m- +€M? +´M; ?„+ €K b) KÎ`
J°i ; B¼M; M!B i?b i?`Q iW T?Q b m p M; H M- +?QM? H¬ i? M? •K +O æ°+ *¬ o¬
@ L; QÌB +kM; +ªK ; B€+ çQÊ+ b Q\
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; [m v ç-m HçB- pšM M?Q i`QÊ+ M?bM #-m i`ÌB- ?Ì ?[M; M
@ o¬ +U+ +?B ççQ K¬ i im Hmv M +! [m M ? +?†i +?) pÈB pk i`K
æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; i?ªM M?B M M!B- ç²M; i?ÌB +?"K `½B çB iÈB- çSM; # M M; QÌB
@ *Ym iBM? HB M +?•m b„T ç M `²B
@ J°i i?€M; b m- +Ym iBM? M; ¬B i?S M?'i b) T?O tm®M; h?€B *´X æ M H9+ ç!- +€
+?B ?ªB +?„+ +?„M b) KÎ` X
S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B M!B,
@ æ M H9+ ç!- bÊ `^M; +! `i M?B m [m, i?-M b) +?çv iÈB MÆB ç!X J°i b® + Q i?O
H9+ S?QM; i°+ HQçM i? - bÊ `^M; +kM; b) H-M HQÊi tm'i ?B MX
@ VK- i +kM; +! HQçB +ªK ; B€+ M¬vX
æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; H°` p HQ H„M; ,
@ h?-M F?Q- bÊ `^M; F?¬M; +?d ?'T /šM M?•M i°+ +?9M; i X
@ L m ç½ H¬ i?-M F?Q- HçB /MM; ?¶M ç°M H¬K / M? ?B m- F?šM; ç`M? H¬ F?¬M;
S?QM; o•M o¬ E} i`-K M; •K M!B- €M? K„i iW #-m i`ÌB i?m ?²B HçB- H°` p bmv iQ
@ J i°+ M m ç½ iB M p`Q h?€B *´- +?9M; i +kM; F?¬M; M; çB çB ; †T M?[M; +QÌM
iBM? HB M +?•m M¬v +?QM? H¬ +Æ ?°B i®i M?'iX
@ L; QÆB ç½ t€+ ç`M? b Q\
@ æ! H¬ pB + T?ªB H¬KX
S?QM; o•M o¬ E} tQ v M; QÌB HçB M?bM æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; X
@ h ?B m çQÊ+X æ M H9+ ç! i p¬ h•v J¬M b) çB +MM; M; QÆBX

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m- €M? K„i M?bM p h•v J¬M u "„+ +¬K FB K çSM; i¢B ç¢B K
K€B i|+ p¨ v T?K+ M?Q imv i- b„+ K†i H¢M? HMM;X

@ h +| +?9i ?B m F€X

S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B M|B ,

@ *Ym iBM? HB M +?•m +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H¬M ç-m iB MX L m M?Q bmv çQ€M
KÎ` M?'i ç`M? M?'i ç`M? H¨ # T?QÆM; i iK L?B m + Q i?O M?Q p"v- ç²M; HQ¢i
tQM; H¨ +| i? F?®M; +? i?ìB ;B M M"v- M?B m M,K M?Q p"v- M?QM; i?¬M F?Q F
ç°M +?B ?ªB ô

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; F?) ;B"i KbM?- M?Q +| çB K ?B m ` ,

@ L;QÆB H¨ M|B

@ " M i`QM; M?'i ç`M? +| +´ [m€BX

S?QM; o•M o¬ E} M|B M?Q çBM? ç|M; +°i ,

@ *?Q M M +?mv M M"v F?¬M; +¬M [m€ M?B m M;QìBX L;QìB- i - h•v J¬M ?mvM
?mvM?- p"v H¨ çO `²BX oä +¬M; [m€ i?'T- çB

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M BK #†iX :-M M?Q ç²M; i?ìBX æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; -
T?Q t

@ *?9M; i +| F?€+? ç MX

S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? M|BX LÆB +?•M i`ìB- K°i i`"M +m²M; T?QM; +m®M i
h`QM; K•v ç2M- ?"M; p¢M iB +?ÈT ç M t2M p"Q M? m- iB M; M´ çMM; çMM; HB M
M?€v K„i- T?B M K•v ç2M FB ç½ KÎ`°M; ç M #-m i`ìB T?Q i` M EB K +€+- #|M; i
EB K pU+ # M i`QM;X

@ EB K h?¬M S?QM; o•M o¬ E} Î ç•m\

J°i ;B¼M; M|B ?MM; ?²M iW /QÈB +?•M i`ìB p M; H M- i? M? •K M?Q b'K p M; p¼M

*QM M;QÆB +O S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M +Q `9i H¢B- €M? K„i tmv M [m K•v
p"Q b•m i`QM; #|M; i®BX .QÈB +?•M i`ìB- K°i M K iY i|+ i B #M tM- i?•M K†+ v T?
i?bM?? B i v KÎ` - M?Q +?BK +„i iW K†i ç'i p¼i H MX a m F?B i?•M i? p¼i H M K'
?| i?"M? p¢M ç¢Q çB M HQm M?"T p"Q i`QM; K•v ç2M KÎ K`i

óæ°T ç°T5ô

:B| K•v +m²M +m°MX h`QM; M?€v K„i- KQ iQ /¨v ç†+ HB M iW i`QM; i¬M; K•v M;?
i`QM; +?®+ H€i ç½ i¢Q i?"M? K°i i¬M; MQÈ+ ç¼M; i` M K†i ç'iX

J°i Hm²M; FbM? T?QM; i?´B [m +m®M H M p¨B iB KQ #KBX S?Q b m H¨M KQ
çSM; i¢B # M +¢M? S?QM; o•M o¬ E}- K°i Hm²M; FB K F?Q iW i`QM; pÄ FB K H|2
i?¬M i?S+ +kM; T?€ F?¬M; tm'i` X

h v €Q +O S?QM; o•M o¬ E} T?'i T?Æ- i v TªB iW i`QM; i v €Q M?Q iB +?ÈT pQ
+¬K FB K +O h•v J¬M u "„+ ,

@ h•v J¬M- i¢K i?ìB F?¬M; M M ç°M; i?O5

h•v J¬M u "„+ M;?2 p"v HB M #m¬M; HÄM;- çQ" M FB K F?Q iW i`QM; pÄ FB K #,
i`QM;X

@ "´M i¼ +?QM? H¨ S?QM; o•M o¬ E}X sBM ?ÄB M;QìB iÈB H¨ B\

S?QM; o•M o¬ E} i`¬K ;B¼M; M|B- i`QM; #bM? i?ªM +| K°i +¶ F?Q T?€+?X h?ìB
+O M;QìB Î ç` p` + Q i`QÈ+ ç•v F?¬M; ?B M` i` M M;QìB ?„M S?QM; o•M o¬ E}-
i`Î M M M²M; ç"KX

@ G¬B lv M +Q boX

óæMM; çMM;5ô

æB M ?Q ç¬v i`lB i€M HQ¢M- iWM; iB bûi iW i`QM; i¬M; K•v M?Q MQÊ+ bm®B iK
€M? b€M; +?|B K„i- ;B®M; M?Q K†i i`lB ç M; tm®M; M9BX

Zm M; ?Q tm'i ?B M `i M? M?- #B M K'i +kM; `i M? M?X h`QM; KQ iQ /`v ç†+
T?K+ K`m t M?- F?m¬M K†i; B`Mm K`+QÆM; M;?`ç¢T #QÊ+ ?Q F?¬M; - i?•M i?
i` M p€+? M9B i`QÊ+ M; QlB EB K pU+ i K +?OX

óG¬B lv M +Q bo\ôS?QM; o•M o¬ E} M? M? +?|M; ibK iÁB +€B i M M`v i`QM; ç¬m
i M h`M aQ,

@ L;QÆB H` bQ T?K +O h`M aQ\

@ æ9M; p`vX

G¬B lv M +Q bo H½M? ç¢K MlB- i`QM; #bM? i?ªM +| K°i HQ¢B mv M;?B K,

@ h M ç iY +?ŠM; ` ;b FB +O H½Q T?m /½ HûM i`°K L;U G¬B FQ+? çB- +?Q M M
G¬B lv M tm'i bÆMX

h•v J¬M u „+ M?Qm K`v- M,K M;|M i v +¬K FB K F?¬M; F?ÄB M„K i?“i +?†iX æ°+
+| +?9i F?¬M; pmB M?Qm K`v- #MB M;MB i?Î /`B i?¬K M;?o, ó. THQ¢M +?Q çQÊ
i?“i ç9M; H` F?| +| i? M ioM? çQÊ+Xô

S?QM; o•M o¬ E} p K†i #`i #B M- #bM? ioM? M?bM G¬B lv M +Q bo- i?ªM M?B M

@ E?¬M; #B i w +O G¬B lv M +Q bo `®i +m°+ H` M?Q i? M`Q\

L?[M; HlB M`v `ä `M; ç M; MlB- M;QÆB ç M MÆB M`v H` Km®M +?B M ? v Km®M

G¬B lv M +Q bo M;?2 p`v H¬M; K`v F?) ç°M; - M;¢+ M?B M MlB,

@ E?¬M; #B i M?[M; HlB M`v +O EB K h?¬M H` +| w ;b\ G½Q T?m iWM; M;?2 MlB
+QlM; ;Bª çQÊ+ M;QlB i¬M FQM?- +?ŠM; H) +€+ ?¢ Km®M +?B K çQ¢i L;U G¬B F

G¬B lv M +Q bo pW MlB ` M?[M; HlB M`v- S?QM; o•M o¬ E} HB M #B i? B # M M
+,M #ªM H` ç¬m i`•m F?¬M; ç9M; pÊB çm¬B M;U X

@ *Q bo H¬M M`v ç M ç•v +?d H` pb L;U G¬B FQ+? FB \

S?QM; o•M o¬ E} M;¢+ M?B M ?ÄBX

G¬B lv M +Q bo M;~M M;QlB- iB T ç| H° ` p #WM; idM?- +QlB MlB,

@ L;U G¬B FQ+? FB p®M H` p`i iMv i?•M +O H½Q T?m- K°i MY M,M; HU+ +O H½
+| i? i?B i`B M ` çQÊ+X E?¬M; M;|K`v M,K i`QÊ+- H¢B #`i M ç iY +?ŠM; ` ;b F
M;Q`BX *¬M; HU+ +O ?„M i?'T FûK- F?¬M; çO ç bY /KM; MlX h p®M +kM; F?¬M
pb;B[i p` L;U G¬B FQ+? +| +ªK SM; - +?Q /M M;?`+? ç² M`v i`°K çB- H½Q T?m +
M;|b m ç| F?¬M; H•m- H½Q T?m H¢B ç°i M?B M K'i çB +ªK SM; pÊB L;U G¬B FQ+

@ hW +?¶ æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M H½Q T?m KÊB #B i çQÊ+- M;?`+?
H½Q T?m ç M ç®B T?| EB K h?¬M- #` EB K pU+ +?B +?O çQ¢i çB h?“i H` t`m ?´-
F?¬M; M;?B K M M KÊB tªv ` +?mv M M`vX E?¬M; #B i EB K h?¬M +| i? i`ª H¢B
? v F?¬M; - M;`v F?€+ H½Q T?m M?`i ç`M? b) ?²B #€Q

aU ibM? [mª i?“i +?mv M #B M ;B®M; M?Q K°i pÎ F`+?- S?QM; o•M o¬ E} p®M ç½
i`QlM; €+ +?B M- K†+ /M ?¬K M v ?„M ç½ `i +?€M MªM ç®B pÊB M°B +?B M-X

@ L;QÆB ?½v i?2Q i 5

S?QM; o•M o¬ E} KÎ KB M; M|B- /Si HÌB HB M T?`i i v €Q K°i +€B- tQ v M; QÌB çB M
+€+X > B M; QÌB æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p` h•v J¬M u "„+ M?bM M? m- +| +?9i #'i ç„+ /
M; QÌB HçBX

G¬B lv M +Q bo ?ÆB M; ¢+ M?B M- b m ç| HB M T?ªM SM; HçB- H"TiS+ pmM; i v
M; ?B M; M; ?B M; i`9i tm®M; i`QM; i?B M ç` HB M #B M K'i p¬ªM? p¬imM; - ; B®
u i`-K M; •K K°i +?9i- b m ç| HB M M?Q +?BK iQ iW F?¬M; i`mM; M?ªv tm®M; - çB p

S?QM; o•M o¬ E} ç½ iWM; M; ?B M +Sm L; U G¬B FQ+? `i H•m M?QM; pšM F?¬M;
/-M [m M H½M; - +?Q ç M F?B iQ`M #° ç iY EB K pU+ T?€ F?¬M; K` çB- HB M ; B
i` M L; U G¬B- pšM ç Î +?¶ +k M?Q i`QÊ+X E?¬M; M; ?o `M; p"i M`v HçB iU ?² p
G¬B lv M +Q boX

óEûi5ô

S?QM; o•M o¬ E} M? M?`M; KÎ b`M M?` T?Q i`QÊ+ #`M pm¬M; i`QM; EB K +€+`
G¬B FQ+? /`B K°i i`QÊM; - iQ`M i?•M ç2M F`i- +| M?[M; ç² ç^M; F€ /`X

E?B G¬B lv M +Q bo M?bM i?`v i? M? L; U G¬B FQ+? M`v- ? B +?ÁK `•m ç2M /QÈB
?B M M?B M +| +?9i FQ+? ç°M; ,

@ E?¬M; b B- +?QM? H` M| G½Q T?m ç½ ibK M| H•m H„K `²BX

.Si HÌB ? B i v HB M pQÆM p T?Q L; U G¬B FQ+? M†M; M X S?QM; o•M o¬ E} +k
i`QÌM; FQ+? ; BªB i`W +`K +? - b m ç| çQ p T?Q G¬B lv M +Q boX

*`K +? ç½ çQÊ+ ; BªB- pW `ÆB p`Q i`QM; i v G¬B lv M +Q bo- iQ`M i?•M L; U G-
Hm²M; €M? b€M; K`m ç2MX h?2Q M?[M; çQÌM; p•M K`m p`M; M?¢i- iWM; iB bûi K
H M- iW +?m¬B FQ+? M?"T p`Q i`QM; +Æi? G¬B lv M +Q boX hB M; H¬B çB M H

h`QM; iB M; ; B| H²M; H°M; #¶M; M?B M p M; H M K°i iB M; +?|B i BX hW i`QM; +A
b€M; m €K KÎ `°M; ` - # Q T?O i?•M i? v p`Q # M i`QM; - i'i +ª ç m i`Î M M KÆ ?²X

óæMM; çMM; 5ô

o¢M iB M; b`K +MM; p M; H MX " M i`QM; p¬M; b€M; - iWM; ç¢Q H¬B çB M K`m iQ
M; Q`B- i?Q¢i M?bM ; B®M; M?Q K°i F?®B ?mv i M?K+ - K` H¬B çB M K`m iQK FB
?mv i M?K+X

" M i`QM; EB K +€+- # M; QÌB ç m F?) ç°M; /mM; X GU+ HQÊM; ?Ov /B i`M +?S
p¬+MM; FBM? M; QÌB- M m M?Q F?¬M; +| HoM? pU+ K`m t€K FB ?¢M +? - S?QM
M; Ì- M, M; HQÊM; +O M?[M; H¬B çB M M`v K°i F?B T?|M; ` - +| i? ?Ov /B i iQ`M

h`QM; EB K +€+ •K m- S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; M; QÌB- v #`Q F?¬M; ; B| iU ç°
K„i b€M; M?Q b Q i`ÌB T?ªM +?B m ?bM?ªM? +O G¬B lv M +Q bo p`L; U G¬B FQ+

GoM? pU+ m €K FB ç°i M?B M +Q `9i HçB- i?•M ?bM? +O G¬B lv M +Q bo HçB tm

@ E?¬M; b B- +?QM? H` M|5 Zm K°i çQ¢M i?ÌB ; B M H½Q T?m +¬M T?ªB [m€M +?
+| i? (i?B m K°i çQ¢M)

@ L; `B H`im T?€T ; Bª\

S?QM; o•M o¬ E} ? B K„i K°i KÆ K°i M?Qm HçB- ç°i M?B M ?ÄBX

@ E?¬M; b BX L; ?2 M|B EB K h?¬M `i i` im´B- F?¬M; M; ÌM; v +ª +?mv M M`v +k
G¬B lv M +Q bo ?ÆB M; `M M; QÌB- H"TiS+ ; "i ç¬mX

@ æ| H` HoM? pU+ ç9M; F?¬M; \

S?QM; o•M o¬ E} #QÊ+ H M T?Q i`QÊ+ K'v #QÊ+- K°i i v +?d p`Q L; U G¬B FQ+?X
i?"i +?QM? H` F?ŠM; ç`M?X

@ VK5

G¬B lv M +Q bo +| +?9i #'i M ;"i ç-m- ç²M; i?lB iQ" M #° iBM? i?-M ç T?ÁM; M?b o•M o¬ E}X

E?¬M; M; l S?QM; o•M o¬ E} M; QÊ+ H¢B i`-K K†+- K€B i|+ /"B iW i` M i`€M `k tm@ /QÊB K€B i|+ H° ` K°i ç¬B K„i bmv iQX

E?¬M; B +| i? ?B m `ä ?ÆM bQ pÊB S?QM; o•M o¬ E} p ;BÊB ?¢M M; ?B K M; †i; E T?€T pä bQM; im F?¬M; T?ªB H" F?¬M; i? - M?QM; +kM; `i F?| F?,MX

S?QM; o•M o¬ E} M?È H¢B H9+ i`QÊ+- #ªM i?•M #ÎB pb i?•M i? i M pÐ- F?¬M; +/ +?mv M b M; T?€T i?m"iX \*m®B +MM;- #ÎB pb b€M; i¢Q i?¨M? +¬M; óFBM? K¢+? v LB K EB K h? ç¢B T?€T ?mv MªQ +| ¢B K +?mM; pÊB ¢¢Q +O T?€T i?m"i- +?Q ;BÊB ?¢M T?€T päX L?QM; +¬M; #^M; K" M|B- #ªM i?•M pšM M?Q i`QÊ+ i?B M p

J" G¬B lv M +Q bo H" K°i T?€T i?m"i ;Bª- M?QM; H¢B ç²M; i?lB +| HoM? pU+- w M

@ h ?B p¼M; M;"B +| i? ;B M?"T +?9M; i 5

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M çQ ` K°i i?dM? +-m F?B M +?Q G¬B lv M +Q bo ;B"i

E?B S?QM; o•M o¬ E} çQ ` v m +-m M"v- M; v +ª h•v J¬M u "„+ p" æ°+ \*¬ o¬ h?QA ç-m M?bM p T?Q ?„M- ?B M M?B M +?O w H" ?„M pW KÊB M; ?o ` X

@ G½Q T?m i`lB bBM? iQM? iªM K¢M- F?¬M; i?Q+? #` M; QlB F?€+ `¨M; #m°+- F? i? HU+ M"QX

G¬B lv M +Q bo i`-K ;B¼M; M|B,

@ G½Q T?m ç½ M|B [m M;"v b m M?'i ç`M? #€Q ç€T- iU M?B M b) H"K çQÊ+X L?C tQM; i?-M pÊB M; QlB F?€+ i?b F?¬M; H"K çQÊ+X

.Si HlB- v €Q T?'i K°i +€B- HB M +| p F?¬M; pmB ¢B ` # M M; Q"BX

@ h F?¬M; M|B M;"B TªB i?-M T?K+ i - +kM; F?¬M; ? `¨M; #m°+ M;"BX

S?QM; o•M o¬ E} M?bM #|M; HQM; G¬B lv M +Q bo ¢B ¢ M ¢¢B K¬M- +kM; F?¬M; l

@ h¢B MÆB M"v- F?¬M; +| B pb #ªM i?•M KbM?X

@ ±\

G¬B lv M +Q bo #QÊ+ +?•M F?) F?UM; H¢B- i`QM; ;B¼M; M|B K M; i?2Q K°i +?9i

@ GlB M"v H" i?"i +?S\

J°i ¢¢Q i?-M i?S+ iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} T?€ F?¬M; tm'i ` - #„M i?ŠM; lv M +Q boX G¬B lv M +Q bo HB M +ª FBM?,

@ L; QÆB

L?QM; w H¢B F?¬M; +ªK i?K çQÊ+ €+ w ? v w ç² ;b F?€+X h`QM; ç-m M?È H¢B / h?€B *´- G¬B lv M +Q bo F?¬M; F?ÄB +?-M +?l K°i +?9iX *?d K°i +?9i M"v- i?-M i ç½ iB M p"Q G¬B lv M +Q bo- HQm H¢B K°i /'m 'M iBM? i?-M # M M; Q" B w i?S+ ?ª

a m K°i F?„+- ¢¢B HQÊM; iBM iS+ HB M i¨M p"Q i`QM; ç-m G¬B lv M +Q bo- iW H ¢ M QÊ+ M; mv M # M ç-m i?"M? H"TEB K pU+- H¢B ¢ M iBM iS+ K ;BÊB /Q ¢ M i`QM; i`QlM; ?¶M HQ¢M M"v T?€i; B€+ ¢QÊ+ M; mv +Æ +O h?€B \*´ J°i HQ¢i iBM iªB [m #'i +S i? v ¢´B ;b i`mv M p"Q i`QM; ç-m G¬B lv M +Q boX

@ h?€M? ¢B M ç½ #` K i°+ t•K H'M\

G¬B lv M +Q bo #¶M; M?B M tQ v M; QlB H¢B- ç¬B K„i p®M #bM? ioM? #¶M; M´B H

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,

@ >B M i¢B +?„+ M;"B ç½ ?B m `ä- pb b Q i H¢B M|B M;"B F?¬M; TªB T?K+ pK p

@ *?Q /M M,M; HU+ +O i HÈM iÈB ç•m- +kM; H" K°i +•v H"K +?ŠM; M M M QMX a
M?B K +O K°i KbM? i - +?mv M M"v [m M ? ç M h?€B *'- +MM; pÈB i'i +^a p` /B M
i²M içB ? v F?¬M; - pb p"v i ?B p¼M; +| i? M?"M çQÊ+ i`Ê ;B9T HÈM M?"iX

S?QM; o•M o¬ E} KÎ KB M; M|B,

@ >B M içB- iB M #®B +| i? bmv M; ?o K°i +?9i p ç M; ?` +O i ? v F?¬M; \

G¬B Iv M +Q bo i`-K K†+- b m K°i H€i KÈB M|B,

@ L; QÆB ?½v ç i bmv M; ?o HçB

a m ç| i`QM; K„i H° ` p bmv iQ- i` M K†i pŠM +ÁM b|i HçB p FBM? M; ç+ +U+ ç°-
M; WM; H~K #~K,

@ h?€M? çB M ç½ #` t•K H'M h?€M? çB M ç½ #` t•K H'M- H"K b Q +| i? - H"K b Q

@ E?B M"Q M; "B ?B m `ä- ?½v [mv i ç`M? +| ;B M?"T pÈB +?9M; i ? v F?¬M; 5

S?QM; o•M o¬ E} HB + M?bM G¬B Iv M +Q bo K°i +€B- b m ç| #QÊ+ ` M; Q"BX æ°-
u ", + +kM; i?2Q b€i T?Q b mX

S?Q i`QÊ+ EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; i` M bQÌM M9B- i v T?^aB pQÆ
M; QÌBX óæBM? çBM? çBM?5ô- iB M; FB K M; •M F?¬M; /Si # M i BX h`QM; ?Q F?
o¬ E} H"K i`mM; i•K- #|M; FB K b€M; i`„M; /"v ç†+ t Ti?"M? iWM; pÁM; F?Q€+? i`

h|+ /"B # v HQÊM- S?QM; o•M o¬ E} pQÆM i v p T?Q i` M MûKX "|M; FB K b€M;
v ` - M?Q +?•m +?'m +„i M; M; #-m i`ÌBX *MM; H9+ ç|- K°i Hm²M; b|M; F?Q i`„
i`QÊM; iW /QÊB +?•M H M ` - # Q T?O i?•M ?bM? +O ?„M- b m ç| ?| i?"M? K°i çQ
i`ÌB- Mm®i +?YM; +^a M?[M; FB K F?Q M?Q +?•m +?'m

hW t M?bM HçB- +?d i?'v K°i +°i b€M; FBM? i?B M p„i M; M; i`QM; i?B M ç` - p-

ó•K5ô

h` M #-m i`ÌB- i"M +MM; FB K F?Q T?€` K°i H¶ ?'M; iQ HÈMX " M i`QM; H¶ ?'M
T?K+ K"m t M? iW i`QM; ç€K M; QÌB #QÊ+ ` - T?Q b m H" ç iY •K +€+ p" M?[M; >C
+¬M; + Q M?"iX

E?¬M; ;B M ?mv M ^aQ- M; QÌB +| i? iU /Q T?€ F?¬M; [m v HçB M?Q S?QM; o•M o¬
+?mv M i`QM; i?ÌB F?¬M; - +<sup>a</sup>K SM; ;B[ FB K F?Q i`Î i?"M? T?QÆM; T?€T ç`M? p`
?çQ ?"MX oW `²B S?QM; o•M o¬ E} +?QM? H" p"M +?mv M FB K F?Q iU i?•M- /Š
EB K pU+ pQÊi [m i`MM; i`MM; F?¬M; ;B M ?ç tm®M; h?€B *' M"v

æ iY •K +€+ K†+ €Q ç2M M?Q i?Ov i`B m iW i`QM; H¶ ?'M; tmv M ` - M? M?"M; ?ç
+€+X L?[M; M; QÌB M"v p®M H" i B K„i +O S?QM; o•M o¬ E}- K°i H-M M[i`Î HçB H
+€+X

@ >B p¼M; +?9M; i +| i? i?"M? +¬M; 5

J°i ;B¼M; M|B i`mv M i`QM; i B S?QM; o•M o¬ E}X " M; QÌB tQ v M; QÌB HçB- +?ç
çSM; içB +Y EB K +€+- €M? K„i FB M ç`M?X

@ E?¬M; T?^aB ?B p¼M; - H" +?9M; i T?^aB i?"M? +¬M; F?¬M; +| HU +?¼M M"Q F

S?QM; o•M o¬ E} i` M K†i H° ` p iQÆB +QÌB- b m ç| `i M? M? i?m HB K- çB M?
G¬B Iv M +Q bo,

@ >Q M M; ? M? M; "B

QPQ

hçB K°i T?B M ?Q M; /½ F?€+- K†i ç'i ç°i M?B M M Si ` - i€K ;½ im T?€T ;B^a [m-M
+?mB H MX oW tm'i ?B M- i'i +^a ç m M?bM i?Q€M; [m M? m- b m ç| F?¬M; M|B K
?QÊM; X a m F?B +€+? t M? m M; "M i`QÊM; - #¼M ?¼ HB M T?•M H"K i€K ?QÊM;

h€K M;QÌB T?•M #B i +„K p`Q Kti ç'i /QÈB i?•M K°i p"i; b ç|i?"i M?Ä- b m ç| ? B i
tQÈM; +?9 p, M ; -M M?Q F?¬M; i? M; ?2 i?'vX

" M /QÈB i?•M i€K ; ½ im T?€T ; B^a- iWM; ç¢Q €M? b€M; ç2M i`„M; FûQ /`B ` - M®E
[m M b€i tm®M; - i` M K<sup>a</sup>M? ç'i i?Q i?Èi M; QÌB M`v ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i?€E
i€K M; QÌB +?QM? ç M; t T #^M; i¢B i€K [m p`i` M #€i [m€B ç² iQ HÈM M`vX

h?B M ç` #B M<sup>a</sup>Q- i`QM; ?Q F?¬M; M´B H M i-M; i-M; ^aQ^aM? +O #€i [m€B

ó•K -K5ô

æ¢B ç` `mM; +?mv MX hB M; M; •K tQÈM; #¶M; i`Î M M p M; /°BX h¢B i`mM; i•K
FBK [m M; iW HÁM; ç'i #„M ` - T?€i i`M p #®M T?Q - i?ŠM; ç M i"Mi`lBX

*ÆM +?'M ç°M; M`v iU ?² /šM T?€i i?S ; b- /MM; #€i [m€B i?€B +U+ ç² H`K i`mM; i•
[m M? M´B H M iWM; Hm²M; b|M; ; ÊM- iWM; #|M; M; QÌB `i Qi F?B tm'i ?B M i¢E
#QÈ+ ` - iW +€+ ?QÈM; H Q p T?Q i`mM; i•KX *?d i`QM; F?Q^aM? F?„+ - +?mM;
i?Ov i`B m- +m²M +m°M i`M p T?Q i?€B +U+ ç² i`mM; i•KX

ó•K -K5ô

æ¢B ç` `mM; +?mv M M; `v +`M; F`+? HB i- /QÈB HÁM; ç'i /-M /-M +| F?Q iQK /•M
/QÈB HQÐM; M; ?B i?€B +U+ ç²- K°i iÁ >Q`M; EBK i?"M? iQ HÈM H`K #^M; ?Q`M;

ós i5ô

J€B pÁK ?Q H K` `U+ `Ð pQÆM H M + QX hW çdM? >Q`M; EBK i?"M?- K°i +°i b€M
iB bûi T?€ F?¬M; #„M ` - i?ŠM; ç M i"Mi`lB- F?Q iQK /¼+ i?2Q #-m i`lB # Q T?C
ç2M #` ; çi [m - H° ` K°i K^aM? i`lB i`®M; i`^aB

@ *mM; M; ? M? T?€T i´ +MM; +?Q p` iB M #®B ; B€ H•K5

hW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - ç¬M; ç^aQ im T?€T ; B^a p Kti i?"M? FQM? [m€ tm®M
i?"M?- ç²M; HQ¢i ?¬ iQX h` M #-m i`lB- F?Q iQK #B M^aQ- iWM; Hm²M; b€M; iQK
i`QM; ?Q F?¬M; p¬ i" M

9yjX *?QÆM; 9yk

@ æ½ # Q M?B m M, K +?9M; i - `®i +m°+ ç½ i`Î p X

L; QÌB ç-m iB M çti +?•M ç M h?€B *´ ç¢B ç` H` K°i ç¢Q M?•M €Q iQKX E?Q^aM; F
i•K F?^aK +O v HB M FQ+? ç°M; X æ½ # Q M?B m M, K- M?[M; F HQm H¢+ +m®B +
ç¢B ç` [m2M i?m°+ K` t H¢ +?mM; [m M?- M?'i i?lB F?¬M; F?ÄB `ÆB H ç-v Kti

@ *?9M; i `®i +m°+ ç½ i`Î p X

hWM; ; ½ im T?€T ; B^a t tQ ç½ Hv F? B i`QM; T?€T pä i` M? ç'm- iW K°i T?B M ?
K` ç M- /QÈB bU +?d /šM +O >Q`M; EBK i?"M? H-M HQÊi i`Î p +® ?QÆM; X

@ _®i +m°+ - ç½ i`Î p

L?[M; iB M; i?b i?-K ; -M M?Q `mM `~vX hWM; ; ½ im T?€T ; B^a F?Q iS+ +QÌM; ç¢B
/€M b€i p`Q Kti ç'i- i`QM; ç¬B K„i i M; i?QÆM; i`M ç-v H çK+X

*ÆM i?Ov i`B m /Q im T?€T ; B<sup>a</sup> i¢Q i?"M? iW i` M #-m i`lB K`m iQK pšM F?¬M; M
i`<sup>a</sup>B `°M; ` #®M T?Q

E?m¬M Kti +O M?[M; im T?€T ; B^a F?¬M; M; WM; +Q ; B"i- i?"K +?Q K°i b® H½Q ; B
H M- pW F?|+ pW i?b i?"Q iU M|B,

@ S?€T i' F?¬M; M|B b B ?"M; id M,K [m çB- +?9M; i `®i+m°+ ç½ i`î p
 h?2Q b€i b m ç| - K°i M?|K im T?€T ;B^a i` M v #`Q i? m ?bM? i?€B +U+ ç² ç2M i`„
 i`QM; i v K¶B M;Q|B ç m +¬K K°i +?B + ?kX h`QM; H9+ M?[M; im T?€T ;B^a +mM;
 i?'v M?|K im T?€T ;B^a FB +Q|M; ççB çQ i v p`Q ?k- b m ç| pmM; i v p`v` iWM; +?
 p`+´ [m€B i`"M M;"T ?Q F?¬M;- +?9M; im T?€T ;B^a h?€B *´ i•K i?¬M ç m`mM H M
 @ GQm Hç+ ?"M; id M,K- `®i+m°+ +?9M; i ç½ i`î p
 J°i iB M; M;•K tQÊM; t t,K p M; H M
 S?€T pä i` M? ç'm #` +?¬M pMB i`QM; /ÁM; b¬M; H`+? bY /`B /^M; çÆM;- ;¬M M?Q
 F?B / T HQçM S?QM; i°+- ççB HQÊM; im T?€T t tQ ç°i M?B M iW pki`K t t¬B i`
 +MM; F?´M; H²X
 S?QM; i°+ pW KÈB çQÊ+ / T v M- pä ;B^a h?€B *´ +ÁM +?Q ´M ç`M? HçB HB M #
 M?Q F?¬M; M|B M M H|BX h`QM; /½v M9B ?QÊM; ç¬M; M K- F?Q iQK i`M i`B M;"v
 +?|B K„i +?B m`¼B +^a M;"M /†K F?¬M; ;B MX
 æçB HQÊM; im T?€T ;B^a +´ tQ i`î p ç½ Kî` K°i i` M; KÈB i`QM; H`+? bY- F?B M
 M?Q #` M;Q|B H½M; [m M HçB M´B H M K†i MQÊ+X
 hm T?€T ;B^a KçM? M?Q i? M`Q\
 h?€B *´ H`i?B M ?ç +O im pä ;B<sup>a</sup>- im T?€T ;B<sup>a</sup> iW i`QÊ+ ç M ;B| ç m`i Qi F?B t
 i?2Q çm´B HU+ HQÊM; F?€+- b® M;Q|B ?B m`ä i?"i bU H` F?¬M; +| K´vX
 hm T?€T ;B^a KçM? M?Q i? M`Q\
 LÆB K` M?[M; im T?€T ;B^a t tQ ç€T tm®M; çQÊ+
 +? - i?¬M i?S+ +O pä ;B^a F?| +| i? tmv p`QX
 QPQ
 " M i`QM; EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E} +kM; ç M; bmv M;?o, +| i? i` M? ç'm +MM
 h?€B *´ +?®M; çÐ- ç²M; i?|B HçB +| + M ç^aK b m i?|B ;B M /`B ç^M; çÆM; [m v i`
 ;b\ h`QM; +m°+ +?B M i?¬M K - im pä ;B<sup>a</sup> h?¬M +´T i´M i?'i i?°K i`¼M;- i`QM; F?B
 ;B^a HQm HçB h?€B *´- ç²M; i?|B ;B M?"T p`Q +m°+ +?B M i?¬M K X J` i`QM; F?Q
 ;B^a HçB F?¬M; #` #´i +S i?S ;b [m´v M?B mX >"M; id M,K M v- bU +? M? H +? ;B[
 +m°+ ç½` b Q\
 h´i +^a M?[M; çB m M`v- +kM; H` +?mv M K` K¼B M;Q|B ç m bmv M;?oX
 h?€B *´ +?'M ç°M;- i´i +^a i? HU+ ç m ç M; [m M b€i iB M? ?bM? T?€i i`B M- M?Q
 +?"K +?çT F?¬M; ? iÄ` #´i +S i?€B ç° ;bX
 ó*Ym iBM? HB M +?•m i?|B i? ?¶M HQçMXô h`QM; EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E}
 K„i +?Êi #WM; b€M;- b m ç| iW iW HB K çBX
 L;"v i`QÊ+ \*?B M æ ç½ iWM; M|B [m - EB K +?B HoM? pU+ +ÁM +?Q ?Q`M K„- i`
 K„`i t - #^M; F?¬M; i?b +kM; F?¬M; ç M KS+ ç +?Q S?QM; i°+ ççB iQÊM; [m•M i
 a m F?B / T HQçM S?QM; i°+- K¶B M;"v S?QM; o•M o¬ E} ç m i®M`i M?B m i?|B
 HoM? pU+- ç²M; i?|B +MM; pÈB v LB K EB K h? ççB T?€T ´M +?SM; i?9+ ç`v HšM
 i?b +^a ? B ç m b) +| iB M #°X
 •M? K„i +O S?QM; o•M o¬ E} HQÈi [m K^aM? ;B´v i` M #`M pm¬M; i`QÊ+ M;Q|BX •
 F? B içB h?€B *´- K¶B M;"v ç m /MM; T?QÆM; T?€T M`v ç2K iBM iS+ i`mv M p +?
 @ •K L?'i î ç•m\
 S?QM; o•M o¬ E} i`¬K ;B¼M; M|BX
 J°i #|M; ç2M içB K°i ;|+ +O EB K +€+ +?mv M ç°M;- b m ç| K°i ;½ M K iY iQ`M i?•
 tm´i ?B M içB ;|+ iQ|M; ,

@ *| i?m°+ ?¢5

@ "´M i¼ #ªQ M;QÆB +?9 w ¢ M i bM? ?m®M; +O I L?QÊ+ +-M; +?9 - +| iBM iS+ ;

@ "˘K +?O +-M; 5 I L?QÊ+ +-M; +?9 pšM M?Q i`QÊ+ #m²M #U+ F?-M; p mBX h? /QÌM; M?Q I L?QÊ+ +-M; +?9 `i i?Q+? /ÁM; b-M; M;-K i`QM; +'K ¢` +O S?QM; i¢B #l b-M; M;•v M;QlB `i H•mX

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M;X

@ *?O +-M;

•K L?'i Km®M MlB H¢B i?-BX

@ L|B ¢B5

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K`v- +| +?9i F?-M; p mB M?bM ?„M K°i +€BX

@ h?m°+ ?¢- i?m°+ ?¢ T?€i ?B M K°i ;½ + Q i?O F?Q iS+ +QÌM; ¢¢B pšM Hm¬M [m iS+ K` T?€M ¢Q€M- ?bM? M?Q H` *?B M J +O *?B M i°+X E?-M; #B i +?O +-M; ;

•K L?'i M;”T M;WM; MlBX

>„M +ÁM +?Q MlB tQM;- HB M i?'v S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ K°i #”M i v H M,

@ *?mv M M`v M;QÆB F?-M; +-M [m M i•K- #´M i¼ iU +| +?O wX \*?B M J FB i• +-M HQ H„M; ?„M b) iB i H° #Q K”i ;b- ?ÆM M[ EB K pU+ +kM; F?-M; +| #Q K”i ;b H M? +O i - M;?B K K”i ;B€K i?` i'i +ª ¢°M; ioM? +O im T?€T ;Bª i¢B h?€B *´- M ¢ M ;-M [m€ KS+- +kM; F?-M; M M T?€i bBM? #'i +S tmM; ¢°i ;b- +| i? i`€M? i?b

@ h?m°+ ?¢ im•M K M?5

J°i Hm²M; ;B| M? i?'B [m - •K L?'i HB M #B M K'i p¬ªM? p¬imM;X

E€i?"i F?-M; +-M •K L?'i MlB- S?QM; o•M o¬ E} +kM; +| i? +ªK SM; ¢QÊ+ `ä`”M; J X hW H-M ¢¢B +?B M FB - b m F?B *?B M J #` h•v J¬M u “„+ K°i FB K ¢€M? p` tm'i ?B M- +kM; F?-M; i`Î p \*?B M æ ?”M? +mM; K` H¢B ¢B ¢ M EB K pU+X

h`QM; K°i iÁ H-m +€+ M®B HB M pÈB EB K +€+- h•v J¬M u “„+ p` æ°+ *¬ o¬ h?QÆ H` w iS +O S?QM; o•M o¬ E}X

h•v J¬M u “„+ i?B M p i'M +-M;- æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; i?B M p T?ÁM; i?OX L m M? ¢¢Q +O h•v J¬M u “„+ i'M +-M; æ°+ *¬ o¬ h?QÆM;- F i [mª b) ` b Q\ *| i? T?€ ¢ æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; ? v F?-M; \

>Ov .B i FB K ¢¢Q +?QM? H` FB K ¢¢Q +-M; FQ+? +U+ ?¢M- im Hmv M ¢ M +U+ M;?B M;l +?QM? H` +?†i ¢Si i'i +ª- K°i FB K tm'i ` - i?B M ?¢ i M #B MX

o¬ *U+ FB K ¢¢Q +?QM? H` FB K ¢¢Q T?ÁM; M;U +U+ ?¢M- im Hmv M ¢ M +U+ ¢B I +?QM? H` T?ÁM; M;U i'i +ª +-M; FQ+?- K°i FB K tm'i ` - i?B M ?¢ +| i? tQM; MX

J°i +-M; K°i T?ÁM;- ?Q”M iQ”M iQÆM; T?ªMX

hW K°i F?„+ +?'T FB K- ? B M;QlB ¢½ ¢`M? bÆM b) ¢B i` M ? B +QM ¢QÌM; ¢®B H

_®i +m°+ H` +-M; FQ+? +U+ ?¢M K¢M? ?ÆM- ? v H` T?ÁM; M;U +U+ ?¢M K¢M? ?A h•v J¬M u “„+ p` æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; ¢¢i ¢ M FB K ¢¢Q +U+ ?¢M KÈB +| i? #B i ¢Q

J` i`QÊ+ ¢l- M m M?Q ? B HQ¢B FB K ¢¢Q imv i M?B M #'i ¢²M; M`v i?Y +?B m pÈM M;°- iW ¢l iB M #° M? M? ?ÆMX \*,M +S p`Q M;mv M M?•M M`v- S?QM; o•M o¬ E} K M? m- M;`v ¢ K M;?B M +Sm FB K ¢¢Q- iB M +ªM? [mª M?B M i?-M i®+X

h`QM; K°i ¢Q”M K•v ¢2M T?Q i` M H-m +€+ K` ? B M;QlB i¼ i`'M- +?QM? H` +?¶

”i F H` \*?B M i°+ ? v H` h•v J¬M u “„+ - ¢ m H` M?[M; F im Hmv M ¢B M +m²M;X M;QlB- F?-M; ? M;?B M;l ?Q”M iQ”M +| i? +ªK SM; ¢QÊ+ bU i²M i¢B +O ¢®B T?

S?QM; o•M o¬ E} i?"K +?Q +| i? +^aK ;B€+ çQÊ+ `ä`"M; ç`+? w p" +?B M w M²M; ç
? B M;QÌB i€M T?€i` X

*| æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; # M +¢M?- S?QM; o•M o¬ E} +,M #^aM F?¬M; HQ H„M; h•v J¬M
;bX J" *?B M J ?bM? M?Q +kM; +?d +^aK i?'v ?SM; i?9 pÈB h•v J¬M u "„+ - +kM; F?
pÈB M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; EB K +€+ - S?QM; o•M o¬ E} HB M /Si F?Q€i ç K†+
€T HU+ iB M +^aM? b) `i M? M?- ç•v H" +^aK M; ° +O ?„MX

h?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} tm'i` - ç<sup>a</sup>Q [m \*?B M J ~M i?•M i`QM; K•v ç2MX
J ?bM? M?Q +| +^aK SM; - K°i ç¢Q K i?S+ `i M? M? ç<sup>a</sup>Q [m i` M M;QÌB S?QM; o•M
i? K ç wi?m i`Î p X

S?QM; o•M o¬ E} +QÌB +QÌB- ?| i?"M? K°i iB +?ÈT T?€ F?¬M; # v çBX G-M M"v
H" i?€M? ç` +O im T?€T ;B^a- >Q" M; EBK i?"M?X

hB M; ;B| ;"Q i?ûi # M i B- +?d i`QM; +?®+ H€i- S?QM; o•M o¬ E} ç½ tm'i ?B M #
i?"M? M?Q K°M; ^aQX

S?QM; o•M o¬ E} pW tm'i ?B M- HB M +^aK i?K çQÊ+ iWM; €M? K„i i" T i`mM; p" Q
K„i [m M b€i M?Q p"v- F?¬M; F?ÄB +^aK i?'v i` M M;QÌB M†M; ?ÆM `i M?B mX

J†+ /M M;Q¢B ;BÈB ç½ bÈK KB m i^a p +^aM? iQÊM; # M i`QM; >Q" M; EBK i?"M?-
i?'v- S?QM; o•M o¬ E} pšM #` b® HQÊM; im T?€T ;B<sup>a</sup> F?'M; H² H"K`mM; ç°M;X h`
HÈM ?bM? pÁK- ç¬M; ç^aQ im T?€T ;B^a t T ?"M; M; v M;„M # M M;Q" B >Q" M; EBK i`
F?¬M; M;WM; #„M` iWM; ç¢Q ?Q†+ H¬B- ?Q†+ ?Ä - ?Q†+ [m M;- ?Q†+ i?Ov- ?C
pÈB im pä ;B^a K" M|B H" T?B i?QÌM; +` [m€BX

E?m pU+ # M M;Q" B >Q" M; EBK i?"M? #` +?B +€+? i?"M? iWM; F?®B- +| `i M?B
t T #^M; i` M ç'i- F?¬M; ? M?9+ M?Q+?- ?B M M?B M H" ç M; +?bK p"Q i`QM; KB

>Q" M; EBK i?"M? p¬ +MM; iQ HÈM- iW i` M tm®M; /QÈB i`M; +°M; +?B H"K # i-M
b® im T?€T ;B^a M;²B t T #^M;X hm T?€T ;B^a K¶B i-M; ,M K†+ ç m F?¬M; ;B®M; M?
i?b +¬M; HU+ +M; + Q- ç` p` +kM; +M; + QX

@ S?QM; o•M o¬ E}- M;QÆB `®i +m°+ ç½ ç M`²B5

J°i ;B¼M; M|B ;B" Mm iW ?QÈM; >Q" M; EBK i?"M? p M; H M,

@ *ÁM M?È i ç½ iWM; M|B pÈB M;QÆB F?¬M; - +?9M; i b) ;†T H¢B5

@ L;QÆB H" B\

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; ?ÄB- ç²M; i?ÌB i?-M i?S+ T?€i? tm'i` X E?B tmv M
iQK ?bM? pÁK- K†i M;Q" B M`B iWM; iB çB M iQK M?Q FBM? K¢+?- K°i HQ¢B +^aK
i?S+ ;B®M; M?Q ç°i M?B M +?bK p"Q i`QM; K°i F?¬M; ;B M ?Q p¬ F?€+X

óh`QM; b® M?[M; im T?€T ;B^a M"v- +| M;QÌB bÎ ?[m ç¢B i?-M i?¬M;Xô S?QM; o•M
?B m çQÊ+ çB K M"v- HB M /Si F?Q€i i?m i?-M i?S+ i`Î p X Zm^a M?B M- pW i?m
H¢M? HMM; mv M;?B K HB M iW çdM? >Q" M; EBK i?"M? i`U+ iB T tmv M [m ?Q F
b m ç| `i M? M? `ÌB çBX

@ E?¬M; M M M;~M; ç-m H M- b) F?B M +?Q i?€M? ;B^a ç¢B M?•M F?¬M; pmBX

:B¼M; M|B [m2M i?m°+ FB H¢B p M; H M,

@ h Î M; v T?Q i`QÈ+ M;QÆBX

S?QM; o•M o¬ E} çSM; M;¢Q M;? i` M çdM? M9B T?Q i`QÈ+ >Q" M; EBK i?"M?- M
T?Q i`QÈ+X S?Q i`QÈ+ M?'i- K°i ;½ im T?€T ;B^a pûM Kk i`MK ç-m tm®M; - H°`
o¬ E} `i [m2M i?m°+ - +?QM? H" H½Q ;B<sup>a</sup> i`QM; i?€T M;?B M; "„+ >^aBX

@ G" M;QÆB\ L;QÆB- +kM; H" im T?€T ;B^a5

a m H9+ ç-m FBM? M;¢+ - S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?| M; #bM? ioM? H¢BX

@ æ M ç•v çB5 E€ i?"i- +?9M; i ç®B pÈB im pä ;B^a iW H•m ç½ F?¬M; +ÁM €+ wX
G½Q M?•M +€+? K°i i-M; €M? b€M; K"m iQK M|B pÈB S?QM; o•M o¬ E}X
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; +| +?9i /Q /U- T?B i?•M K°i +€B i?•M HB M iW çdM? M9B
b€M;X Zm^a M?B M H-M M"v F?¬M; +| M;QÌB M"Q +?9 w ç M ?„M- i'i +^a im T?€T;
KbM?X
S?QM; o•M o¬ E} #QÊ+ K°i +?•M p"Q i`QM; p-M; b€M;X L; v H9+ M"v- H½Q ;B<sup>a</sup> i`
MK +QÌB [m, /` ,
@ S?QM; o•M o¬ E}- ?B M i¢B M;QÆB +| +^aK i?'v çB m ;b F?€+ i?QÌM; F?¬M;\

9y9X *?QÆM; 9yj "v "€i Zm€B- S?€T h´ Jm®M h?"M? h?-M o"Q EB
o¬ E} G M u i h?€M?

@ >bM? M?Q M;QÆB ç½ [m M- Î K°i KS+ ç° M"Q ç| i +kM; t2K M?Q H" K°i im T?€
+¬M; ç®B pÈB i F?¬M; +| #'i +S i€+ /KM; ;bX

o iQÆB +QÌB i` M K†i H½Q ;B^a F?UM; H¢B- +QÌB ;QÊM; ? B iB M; b m ç| M|B,

@ æ9M; p"vX h ç½ [m M- ?"m imv M *?Q h¬M +| i? çQÊ+ h?€M? çB M M?bM i`
i?QÌM;X

@ >bM? M?Q M;QÆB M?"M i?S+ çQÊ+ `i M?B m M;QÌB M?Q i \

S?QM; o•M o¬ E} M?Q +| w- +kM; /QÌM; M?Q p¬ w M|BX

G½Q ;B^a +kM; F?¬M; T?O M?"M,

@ æ½ ;†T [m X *| K°i b® ç½ iWM; tm'i ?B M- ?ÆM M[M;QÆB +kM; ç½ ;†T `²BX o^a
[m M? pÈB K°i M;QÌB i`QM; #¼M ?¼ b Q\

@ "„+ >^aB iM ç²X

G½Q ;B^a ;"i ç-m- F?|2 KB M; H°` p iQÆB +QÌB,

@ L;QÆB H" K°i i`QÌM; ?ÊT `i ç†+ i?MX hW ?B M i¢B K" M?bM- iB M +^aM? +O M;
?"m imv M *?Q h¬M- ?ÆM M[+?Q ç M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; ;†T T?^aB i•K K X æB K
;B^aB i?Q+? çQÊ+- i?2Q H) i?QÌM; ?B M i¢B M;QÆB iW H•m i~m ?Ä M?"T K `²BX

S?QM; o•M o¬ E} i`-K K†+ F?¬M; M|B- i`QM; ç-m H¢B M?È ç M oU+ L;Q¢B h?B M

óh H"K b Q +| i? F?¬M; ;†T T?^aB i•K K - +?d H" M;QÆB F?¬M; #B iK" i?¬BX oU
M m M?Q h?B M J pQÆM; M|B F?¬M; b B- i ?ŠM H" H" M?•M HQ¢B ç-m iB M ç†i
S?QM; o•M o¬ E} i?-K M;?o- M?QM; +kM; F?¬M; ç2K bmv M;?o i`QM; HÁM; M|B`

@ E?¬M; #B i iB M #®B Î ç•v +| ç` p`` b Q\

@ h¢B b Q H¢B ?ÄB çB m M"v\

G½Q ;B^a M?bM +?^K +?^K p"Q S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} b„+ K†i #bM? ioM?- i`QM; HÁM; M?Q ;B M; +´ F?¬M; / Q ç°M; - i

@ h +kM; F?¬M; +| w ;B'm ;B KX *?mv M M"v- i +?d Km®M #B iH" T i`QÌM; +O i
G-M M"v i`Î p +| T?^aB Km®M #€Q i?M tQ pÈB im pä ;B^a\ h?€B *´ ?B M i¢B M;mv
T?€T pä i` M? ç'm ?"M; id M,K i`QÊ+ H¢B i€B ?B M- bÊ`M; +<sup>a</sup> h?€B \*´ b) `ÆB p`

+¬M i?¬M K iÈB /B i- M?•M HQϕB +?9M; i iU i" M b€i HŠM M? m +kM; ϕO F?B M +
?m®M; M"v F?¬M; B Km®M M?bM i?'v- i M;?o iB M #®B +kM; b) F?¬M; + K i•K i b
/B M M"v tm'i ?B M +?S\

G½Q ;Bª BK H†M; F?¬M; i`U+ iB T i`ª HÌB- i`€B HϕB ?ÄB K°i p'M ϕ M?bM M?Q F?

@ o¬ E}- M;QÆB ?ŠM H" #B i —M +®+ +?S\

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} i?Q€M; M;?B ?Q†+- M?QM; i` M K†i HϕB F?¬M; ? #

@ æ9M; p"vX

G½Q ;Bª i?Î /"B K°i iB M; ,

@ *| M?bM i?'v M?[M; im T?€T ;Bª # M M;Q`B +MM; F?¬M; \ "¼M ?¼ +?QM? H" M?
[m"i M,K i`,K Kûi i`Î H M iϕB —M +®+X J" i +?QM? H" +?O M?•M +?•M +?QM? +O
S?QM; o•M o¬ E} +ª M;QÌB +?'M ϕ°M;- i`QM; ϕ¬m M?Q M' p M;- # "i i?®i H M,

@ G" M;QÆB5

.MM; M;k i`ªQ FBK HQM; H"K /'m ?B m- S?QM; o•M o¬ E} +kM; M;?o [m i' +?S+ M
+ªM? F?€+ /MM; ϕ +?2 ;B'm i?•M T?"M- M?QM; H"K b Q +kM; F?¬M; M;?o ϕ M-
i`QM; ? T?€B iU /Q- iϕB h?€B *' F?¬M; M;QÌB M"Q #B i- HϕB +?QM? H" i?•M T?"

@ *| T?ªB `i F€ [m€B- pb b Q M;QÆB +| i? #B i `i M?B m iBM iS+ #Q ~M +O h?
i?¬M #Q M?Q p"v\ *| T?ªB `i F€ [m€B- pb b Q i`QM; —M +®+ HϕB +| im T?€T ;Bª
Hm¬M Hm¬M M„K ϕQÊ+ ?"M? imM; +O M;QÆB- K" /U p"Q i?¬M i?S+ im pB +O M;
/` i`ϕM; ;b\

G½Q ;Bª ϕ†i ` iWM; p'M ϕ - +m®B +MM; +QÌB M|B,

@ *| T?ªB `i FBM? M;ϕ+- pb b Q i`QM; —M +®+ im pä ;Bª p" im T?€T ;Bª HϕB +| i?

G½Q ;Bª pW ?ÄB M?Q p"v- i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} i`€B HϕB #bM? ioM?- `i
/ /"M;X X

@ S?QM; i°+ i" M b€i i?B M ?ϕ- —M +®+ t| #Ä H"Ti`QÌM; i`mM; H"Ti? K ;B / T v
T?ªB H" +?O w +O M;QÆB\

S?QM; o•M o¬ E} ϕ°i M?B M ?ÄBX

@ ±5 L|B ϕ M +?mv M M"v- F?¬M; b B- [mª i?"i H" +?O w +O i X

G½Q ;Bª ;"i ϕ¬m- +| +?9i ϕ„+ w M|BX

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} T?€i HϕM?- HϕM? HMM; M|B,

@ —M +®+ ϕSM; ` M; M i?B M ?ϕ- M?QM; tm'i ?B M HϕB H" +?9M; im pä ;Bª- ϕ T
pä +¬M; i?'T FûKX L|B +?Q #'M i¼ #B i- # M i`QM; HB m iQ i•K ? v F?¬M; \ h`QM
T?€T pä i` M? ϕ'm- i" M HU+ i`ª i?M\

G½Q ;Bª ;B"i KbM?- i`-K K†+ F?¬M; M|BX S?QM; o•M o¬ E} iW i`QÊ+ ϕ M M v ϕ
K¶B F?B ?„M /MM; ? B +?[ó#'M i¼ ô- HB M #B m i?' M;?B K i9+ p" i`M? i`¼M;X

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} ?W HϕM? K°i iB M;- v #`Q # v T?'i T?ÈBX hWM; Hm²M; ;B| M? i
b€i K†i ϕ'i- M? M?"M; i?'B [m ;B[? B M;QÌB- ϕ¬m i|+ i`„M; #ϕ+ +O H½Q ;Bª i
i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; M;WM; iÄ ` X

@ B5

G½Q ;Bª #'i ϕ„+ /o i?Î /"B K°i iB M;- #m²M #½ M|B,

@ L;QÆB +?Q H" H½Q T?m F?¬M; ç m HÁM; b Q\ L;QÆB +?Q H" H½Q T?m i?•M H" pä ;Bª- KÈB T?€B M?[M; M;QÌB M"v çB b Q\ hbM? ?m®M; H9+ ç| M;QÆB +?Q `^M

@ G½Q T?m bBM? ` i¢B ?²M; ?Q M;- ç½ i`ªB [m +m°+ +?B M i?¬M K - M?bM i?'v K„i M?bM i?'v M?[M; im pä ;Bª +?B M ç'm pb iQÆM; H B M?•M i°+- p"Q bBM? ` iY M?[M; pšM F?¬M; Q€M ?"M \*?QM? pb i"M K„i M?bM i?'v M?[M; çB m M"v- KÈB F i?"M? H"T —M +®+X "i F H" im T?€T;Bª ? v H" im pä ;Bª- +?d +¬M M;mv M w ç m F H" pä ç¢Q ? v H" i?m"i T?€T- i?B M ?¢ p¢M ç¢Q i`,K b¬M; ç m ç' p K°i #B M- T ? +¬M i?B iX L;QÆB +?Q `^M; H½Q T?m b) pb M?[M; i?S M"v K" F?B M +?Q +?9M b Q\

S?QM; o•M o¬ E} M?bM +?^K +?^K p"Q H½Q ;Bª- ;B®M; M?Q Km®M M?bM tmv M [b m `®i+m°+ M;²B t T #^M; tm®M;- K„i M?bM H½Q ;Bª- i`¬K ;B¼M; M|B,

@ h i¢K i?ÌB iBM iQÎM; M;QÆB h?€M? ;Bª FB H" B- +?ŠM; H) +?QM? H" T?€T i HB M i`U+ iB T ibK v H" çQÊ+X

@ J m M;²B tm®M;5

G½Q ;Bª pW i?'v S?QM; o•M o¬ E} Km®M çSM; H M- HB M ;B[i v ?„M H¢B- p K† M|B,

@ E?¬M; M M ?"M? ç°M; i?B m bmv M;?o5 L?[M; im T?€T ;Bª H9+ i`QÊ+ F?¬M; +M ?B M M v +?QM? H" M?[M; M;QÌB +?9M; i X J†+ /M H½Q T?m i`QM; ?"M; M;k im p`- M?QM; >Q" M; EBK i?"M? ?¬K M v ç½ +| `i M?B m im T?€T;Bª +´ tQ pQÊi [m T?€T ;Bª iW i`QÊ+ ç M M v imv ? B K" K°i- ?¬K M v i'i +ª im T?€T;Bª ;B€ H•K h?€B b) i`Î p X h'i +ª [mv i b€+? ?B M M v i¢K i?ÌB ç m /Q i?€M? ;Bª [mv i ç`M?X h?€M ;¬M T?€T i' M?'i- iQÆM; çQÆM; pÈB i?•M i`mv M ç iY +O T?€T i' - bÎ ?[m ç¢B i?

@ hB T iK+ M|B çB5

@ S?€T i' +ÁM +?Q ;B€ H•KX >B M i¢B [m v p h?€B *´ +kM; +?d H" T?•M MY i

@ >W5 h?B M J i°+ ç½ iWM; +U+ i?`M? K°i i?ÌBX o`Q i?ÌB F€ çdM? + Q M?'i- i°+ i?®M; i` +ª h?€B \*´ p` K°i MY J ;BÈB h? M?QM; - M?Q p"v i?b b Q\ E?¬M; i? i +kM; p¬ /KM; X >¬K M v- +?d +| im T?€T ;Bª +?9M; i KÈB +| ?B p¼M; M?'i

S?QM; o•M o¬ E} +| +?9i K i KÄB H„+ ç-m,

@ h F?¬M; Km®M M; ?2 M?[M; M`v- F?¬M; Km®M

S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m H M- ?mv i HQm i`QM; +QM M; QÆB # M i`€B F?B M M

@ hW b m F?B T?B i?, M; - i pšM Hm¬M F?¬M; M; WM; +?B M ç'm- +?B M ç'm F?¬M H` ç®B iQÊM; K` i +?B M ç'm ç¢B #° T?"M ç m H` i°+ M?•M +O i - pkM; pb p"v H +?9i M[ ç½ i`m ?Ä M?"T K

h?€M? ;Bª M?Qm K`v,

@ L?[M; çB m M`v +?9M; i +kM; F?¬M; #B i

@ > ? 5

S?QM; o•M o¬ E} iU ;B m +QÌB +QÌB,

@ J¶B H-M F?B i iQÎM; `^M; M?•M HQ¢B +| i? çQ`M F i M?'i i`Q- H B +| M?[M; p iB M H` æ Q pU+- b m ç| H` \*?B M i°+c \*?B M i°+ pW +| w i?®B HmB- S?QM; i°+ / T v M S?QM; i°+- H"TiS+ T?€T pä i` M? ç'm H¢B Km®M #„i ç-mX h?€B *´- iU ?ª +?d ;B i +?| + p` M°B +?B MX L m M?Q M|B # M ç-m +?B M ç'm H` ç i?9+ ç~v *?Q i?b b Q\ *| H)- i?"i bU F?¬M; +-M K°i +m°+ +?B M i?-M K - M?•M i°+ +kM; ç½ ?

J°i +ªK ;B€+ i? t€+ p` iBM? i?-M ç m K i KÄB +?Q # Q ;BÌ iWM; +| /•M; H M i`QM E} +ªK i?'v `i K i- `i K i- F?¬M; TªB i?•M i? K i- K` H` K i KÄB i`QM; HÀM; X

S?€T pä i` M? ç'm- ç•v H` i`"M +?B M HB M [m M ç M ç M ? B i? HU+ F?'M; H²- H M?Ä #ûX

L; ~M; ç-m M?bM H M i`ÌB- S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M T?€i ?B M #-m i`ÌB `i ç2I p`Q i`QM; i B +kM; K M; p #B i?QÆM; X

@ J i°+- i?B M bS- ?mv i i°+ T?€T pä i` M? ç'm- ? ?

J°i K`m t€K ?B M H M iW +QM M; QÆB ç-v ?mv i HQm +O S?QM; o•M o¬ E}- +?B t, K- ?„M M?bM i?'v çQÊ+ K°i i? ;BÈB K`m t€K- iWM; HBM? ?²M T?B m #¢i # M i`C

GoM? pU+ K`m #¢+ F?¬M; ? +| /'m ?B m iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} #„M pÂM; - b m ç| ?| i?"M? K`m t€KX h¢B F?QªM? F?„+ HoM? pU+ ?| i?"M? K`m t€K- çQÊ+ K°i bU imv i p¼M; T?€i` iW b•m i`QM; M°B i•K- i`QM; HÀM; ; -M M?Q M; ? i

GoM? pU+ K`m t€K `i M? M? i`B i ?²B- F?Q iS+ imv i p¼M; +kM; M? M? +?|M; #E H¢M? iW i` M i`€M M?[M; im T?€T ;Bª +?mM; [m M? tm®M; X GoM? pU+ K`m t€K +kM; M? M?- M? M? ç M KS+ M; v +ª S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; T?€i ?B M- M +ÂM +?Q H`ªQ ;B€+X

@ >B p¼M; i?€M? ;Bª K¶B F?B [mv i b€+?- +| i? tm'i T?€i iW ç¢B +m°+ +O M?•M .Si HÌB- HB M tQ v M; QÌB /¼+ i?2Q +-m i? M; i`QM; >Q`M; EBK i?"M?- iWM; #QÈ

h?€M? ;Bª M?bM i?2Q #|M; HQM; +O S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; HÀM; BK H†M; X a E} ç½ ; -M ` ç M +Y HÈM >Q`M; EBK i?"M?- `®i +m°+ KÎ KB M; M|B,

@ o¬ E}5 G½Q T?m ?ÄB M; QÆB- M m M?Q pb M?•M i°+- +-M M; QÆB /•M; ` EB K M; QÌB F?€+- M; QÆB +| i? H`K çQÊ+ F?¬M; \

S?QM; o•M o¬ E} /WM; #QÊ+- pšM [m v HQM; p T?Q i?€M? ;Bª- +| +?9i KÌK`i M #~K M|B,

@ _²B M;`B b) #B iX

a m ç! HB M çB M? M? ` # M M;Q`BX

@ >B m `²BX h`QÊ+ F?B +?9M; i [m v HçB h?€B *´- S?€T i´ ç½ iWM; M!B, i`QÊ+ I
+m®B +MM;- i`Î p h?€B *´- i'i +ª im T?€T ;Bª ç m F?¬M; çQÊ+ T?€i bBM? tmM; çº
ç€T SM; M;QÆB- M m M?Q S?€T i´ i`Î p - H½Q T?m M?'i ç`M? b) +® ? i bS+ F?mv
;B[T?€T pãX æ•v +kM; H` pB + /mv M?'i H½Q T?m +! i? H`KX

S?QM; o•M o¬ E} i!+ /`B `k tm®M; i` M i`€M- M;?2 p"v /QÊB +?•M F?) M;WM;- i? M
M?Q F?¬M; i? M;?2 i?'v,

@ æ iç5

a m ç!- i`QM; €M? K„i i¬M FQM? +O +?9M; im T?€T ;Bª- ?„M #QÊ+ ` # M M;Q`B

@ o¬ E}5

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} ` F?ÄB >Q`M; EBK i?`M?- +®+ +?O —M +®+ çºi M?B M

@ G½Q T?m [mª M?B M F?¬M; M?bM H—K M;QÆB- +?QM? H`i•K ?mv iM`v >½v b
H½Q T?mX >¬K M v T?€T i´ H½Q M?•M;B #`v #® #€i [m€B içB ?Q F?¬M;- i?¬B /B
i?¬MX L;QÆB bÎ ?[m M;º iQM? +! Kºi F?¬M; ? B- /U p`Q iQ +?'i +O M;QÆB- +ºM
im- imv i ç®B +! i? i`Î i?`M? T?€T i´ i?S ? BX

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; M?bM ?„M Kºi +€B- +?•M T?ªB ççT H M ?Q F?¬M;- Km®

@ *?"K ç½

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; +9B tm®M; ç—m- M?bM +?^K +?^K p`Q +®+ +?O —M +®

@ *! Kºi pB + i F?¬M; #B i +! M M M!B +?Q M;QÆB ? v F?¬M;- /M b Q pB + M`v +
G½Q ;Bª +9B ç—m- Hº ` p /Q /U- çºi M?B M i?¬M b„+ +?'M çºM;- M?bM tmM; [m M
çQÊ+ /'m ?B m ;bX h?m"Mi?2Q €M? K„i +O +®+ +?O —M +®+- S?QM; o•M o¬ E}
>Q`M; FBK i?`M? t t - i?€M? ;Bª ç M; H½M? ççK ;"i ç—mX

@ hS ççB *?Q h¬M- #®M M;Q!B +? i Kºi- +?d +ÁM # p`X L?QM; # p`M`v- i`QM; +
i?QÆM; M†M;X L,K i?€M; /`B ç^M; çÆM;- i K ççB \*?Q h¬M M;QçB i`W h?QÆM; E?
i?¬M MB K HQm içB # M M;Q`B +Æ i? - i?dM? i?QªM; ?`M? i`m h?€B *´- M?[M; *?C
?B MX L;mv M M?•M i`QM; ç!- +?QM? H` /Q i K ççB *?Q h¬M ç M; T?ªB im #´ p i i
*?O h?¬MX L?[M; çB m M`v ç m H`i [m M b€i çQÊ+ iW +mº+ +?B M i?¬M K - F i
E?¬M; H•m i`QÊ+- i?2Q M?Q iBM iS+ K`i?€M? ;Bª K M; p - T?€T i´ +kM; ç½ +?SM

óPM;5ô

S?QM; o•M o¬ E} HªQ çªQ Kºi +€B- i?B m +?9i M[iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;- p
i`Î M M i€B M?Êi- FBM? M;ç+ M!B,

@ *€B ;b5 G`K b Q +! i? 5

@ h`QM; +mº+ +?B M i?¬M K - \*?O h?¬M +kM; M;½ tm®M;- \*?Q h¬M H`K b Q +! i
M?Q F?¬M; +! iS ççB i?€M? i?9 i?O ?º- i?¬M HU+ *?Q i?¬M F?! +! i? t•K M?"T p
çQÊ+ iB M? ?m®M; i?QÆM; i? +?Q p` *?Q h¬M- +?d bÊ +?Q i?¬M iW H•m ç½ iU K
+? i +O >B M oB M *?Q h¬M i?"i bU H` Kºi bÆ ?Î`i HÈM +O iº+ i X ob ç F?¬M; +
i ç½ #`v `i M?B m M;?B i`M- F?B M +?Q +€+ iº+ F?€+ iBM `^M; >B M oB M *?Q
i?¬B

L m M?Q M!B +Wm ?"M ;¬M M?Q F?¬M; i? ?! ;BªB ;B[T?€T pã F?B M +?Q S?QM
+?Q!M; ç®B pÈB iQÆM; H B M?•M iº+ - p"v i?b çª FQ+? K`iBM iS+ M`v ;•v ` HçB
;BÈB ;¬M M?Q bKT ç`X

h`QÊ+ ç•v ?„M pšM F?¬M; M;WM; M¶ HU+ i`mv +¬m +?•M iQÊM; +O i? ;BÈB M`
M?B M?B M` - ?„M KÈB T?€i; B€+ ` M‡ H¢B i`M M?šM p` i`M F?®+ M?Q p`vX

@ h?b` H`i? 5 h?b` H`i?

S?QM; o•M o¬ E} #QÊ+ +?•M HªQ çªQ- K¬B`mM`mM i?b i?`Q,

@ * Q i?O h?¬M +'T #„i ç¬m i`M b€i HšM M? m- K i?¬M ?`M; H•K h?€B *´- *?B M
;B i +?‡+ i?B M ?¢- i? HU+ J æ >Q`M; t•K M?“T p`Q h?€B *´- i?“K +?Q h?€M? çE
L?B m ?¶M HQ¢M M?Q p`v- M?QM; iS ç¢B \*?Q h¬M p®M /MM; i?B M ?¢ H`K i`€+?
H B M?•M i°+ H`K i`€+? M?B K +O KbM?- H¢B i?Ov +?mM; F?¬M; ? ` K†i- i?b`

h`QÊ+ ç•v p®M ç½ `i i`M F?®+¬ M?QM; F?B bU i?“i #` p¢+? i`¬M- M‡ +ÁM i`M F?®
S?QM; o•M o¬ E}X _®i +m°+¬ H®B` +O M?•M i°+ ÎT?QÆM; M`Q\

L?bM —M +®+ H½Q M?•M KB M; F?¬M; M;WM; KÎ` F?ûT p`Q- S?QM; o•M o¬ E} ç
H¢- K°i p iQÆB +QÌB ;¬M M?Q çB M /¢B tm'i ?B M i` M K†i ?„M,

@ >Q F?¬M; #`v #€i [m€B T?€T i´ Km®M i?“M? i?¬MX h? M?QM; - *?Q i?¬M b) (
tm'i ?B M *?O h?¬M M?Q p`v b Q\ > ? ? ?

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M +QÌB +m²M; /¢B- ;B®M; M?Q K°i M; QÌB çB M ç~v +®+
H Q çB

ó•K −K5ô

LÆB S?QM; o•M o¬ E} HQÈi [m - #¬m i`B T?Q b m FûQ i?2Q K•v ç2M /`v ç†+¬ p¬
pk # M i`QM; - +kM; ;B®M; M?Q i•K ibM? +O ?„M H9+ M`v

*®+ +?O —M +®+ M?bM #‡M; HQM; +O S?QM; o•M o¬ E} `B t - i?¬M b„+ M†M; M ,
çQÊ+ çª FQ+? M`vX h?€M? çB M +?2 /'m +?•M iQÊM; M`v¬ +‡ H) +kM; #ÎB pb M‡ i?

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} KÎ ? B i v- çB M +m²M; Q çB- i`QM; KB M; T?€i` M?[M; iB M; ;
? B # M K†i ç'i- b m F?B ?„M HQÈi [m - iQ`M #° ç m M´imM; - ?‡ i?“M? #KB KM #

ó•K −K5ô

S?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- K•v ç2M +m²M +m°M M?Q p¢M M;U T?B M? M?- i`QM
?„MX

a m K°i H€i- iW i`QM; K•v ç2M HB M`ÆB tm®M; M?[M; ;B¼i MQÊ+ HÈM M?Q ?¢i (

LQÊ+ KQ ç¬v F?“T M9B ç²BX *kM; F?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m¬ +?Q ç M i•K i?¬M
o¬ E} KÈB [m€ T?K+ tm®M; ç'i- i?Î ?´M ? M iWM; ?ÆB- ç K†+ +?Q MQÊ+ KQ ç¬v

> B +?B + ;B`v K`m ç2M ç°i M?B M p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M i¢B i`QM; i¬K M?bM
`b +O M‡ H` K°i i¬M; #‡M; ç2M M?“M M?¢iX

@ h ç½ +?ÌM; QÆB `i H•m`²B- o¬ E}

S?QM; o•M o¬ E} M;Æ M;€+ M;~M; ç¬m H M- €M? p`Q i`QM; K„i H` K°i HQÐB ?€B M

9yeX *?QÆM; 9y8

``i Hm`M ?„M +® ;„M; M?bM M?Q i? M`Q- i`QM; K„i pšM M?Q +k +?d +‡ #‡M; ç2M
ç`KX

@ L;QÆB H" B

S?QM; o•M o¬ E} F?) M;~M; ç-m M?bM M;Q`B +´ [m€B i`QÊ+ K„i M"vX

@ E?¬M; T?ªB M;QÆB pšM Hm¬M i bK i b Q\

"|M; /€M; M;Q`B M¼ i?ªM M?B M M|B- i`QM; i? M? •K K M; i?2Q K°i bU mv M;?B i`QM; i B S?QM; o•M o¬ E} ;B®M; M?Q K°i i`QÎM; ;Bª i?•M + "M ç€M; FQM?X

@ L;QÆB

@ h +?QM? H" h?QÆM; E?mM; *?Q h¬MX

S?QM; o•M o¬ E} iQ"Mi?•M `mM H M K°i +?9i- p K†i FBM? M;¢+ M?bM #|M; ç2M K°i HQ¢B +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ #¶M; /•M; H M i`QM; HÁM; ,

@ L;QÆB

@ E?¬M; b B- M;Q`B H-M i`QÊ+ ` i v i`Ê ;B9T M;QÆB +?QM? H" i X

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M H½M? ç¢K M|BX

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} M?bM HQÊi [m HQÐB ?€B FB - H¢B M?È ç M F?B i`,K i?,M; h?€B \*´- K°i h¼ i?B M bS ç½ iWM; tm'i ?B M iB M ?"M? +?†M ;B i ç€K M;Q i`QM; #-m i`B K°i #|M; ç2M iQ HÈM ?bM? HQÐB ?€B #¶M; t i [m - h¼ i?B M bS b€M; iQ HÈM ç m #` +?ûK H"K ? B çQ¢M

J°i i v ?„M +?®M; tm®M; K†i ç'i ~K QÊi- i`QM; KQ HªQ çªQ +?"K `½B çSM; H M- € p"Q h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M i`QÊ+ K†i- K¬B K'T K€v- M?QM; H¢B M|B F?¬M; ` M

@ *?Q *?Q h¬M

J°i H9+ b m S?QM; o•M o¬ E} KÈB i?®i` ? B +?[X "-m i`B + "M; m €K- KQ +kM; /"v ç†+ `ÆB i` M ç-m- i` M K†i- i` M v T?K+- T?€i` M?[M; iB M; H°T #°TX

ó•K -K5ô

J°i ç¢Q b'K +?ÈT iQ HÈM iW #-m i`B T?Q b m p M; H M- t i [m çdM? ç-m S?QM ;B®M; M?Q `i ; -M K†i ç'i- ?„M i?"K +?Q +ªK ;B€+ +| i? +?¢K i v p"QX

h¢B F?QªM? F?„+ b'K +?ÈT t i [m - ?"M; p¢M iB bûi ?B M H M i`QM; i-M; K•v- i`Q i`QM; K„i +?d +| €M? +?ÈT i`„M; H| p"MQÊ+ KQ K`K`iX S?QM; o•M o¬ E} +?d + ç°M;- ç-m | + i`Î M M i`®M; `¶M;- b m ç| bmv M;?o #„i ç-m i`Î M M ?¶M HQ¢M

h?€B *´ ;B i +?| + p¬ b® M,K- i'i +ª ç m #„i M;m²M iW *?Q h¬MX aU i²M pQM; +O M h¬M- K" M?•M HQ¢B Hm•M T?B M ;B i +?| + +kM; #ÎB pb *?Q h¬MX

æ i?"M? iUm K°i *?Q h¬M- +?Q ç M M v h?€B *´ ç½ i´M i?'i # Q M?B m + Q i?O- ç²M; #`Q- H¢B F?B M +?Q # Q M?B m M;Q`B +| i?B M iQ i`€+ imv i HÁM; K M; ?´ +ªM? +O Kbm?\

h`QM; KB M K M- S?QM; o•M o¬ E} M?Q tmv M [m M?[M; ;b Kbm? iWM; i`ªB- pQ i`MM; i?'v çQÊ+ p¬ b® óS?QM; o•M o¬ E} ô +?ûK ;B i i¢B h?€B \*´- i?'v çQÊ+ p¬ b® i"Mc i`QM; ói-K M?bM ô- K€m +?ªv i?"M? b¬M;- KMB i M? t¬M; p"Q KkB

J¢M? M?Q *?B M æ - "„+ >ªB iM ç²- ?Q†+ H" "´M h¬M- ç m F?¬M; i? t2K H" *?Q K¢M? M?Q i? M"Q\ J¶B F?B K°i Kbm? ioM? im- S?QM; o•M o¬ E} ç m #'i ;B€+ M; +m°+- K¢M? M?Q i? M"Q KÈB +| i? tQM; H" *?Q h¬M\

"„+ >ªB >B M oB M F?•m- h•v æ` h?QÆM; L;¬ mv M- \*Ym .oM? >[m S?O bÆM- h' pU+ L?[M; +•m M„K tQ >m€M? >Q†+ ç½ i†M; i`QÊ+ F?B `B çB M?Q +ÁM p¼M; # Kbm? `®i +m°+ ç½ ;†T çQÊ+ *?Q h¬M

ó"bM?5ô

S?QM; o•M o¬ E} ? B ;®B K K M?kM- H¢B [m€ `¢T tm®M; i`QM; ¢'i #MM H-v H°B-
 T?'i H M i`QÊ+ i`€M- `k tm®M; K†i ¢'i- K¬B K'T K"v- +U+ F€ FQ+? ¢°M; M|B,
 @ *?Q h¬M +?9M; i - +ÁM +| ?B p¼M; F?¬M; \
 @ B5
 h?Î /¬B K°i iB M;- ;B¼M; M|B +O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p M; H M # M i B S?QM
 @ *|- b) +|- T?ªB +|
 ó"bM?5ô
 J°i +¶ HU+ HQÊM; iW b m +´ i`mv M ¢ M- S?QM; o•M o¬ E} FBM? M; ¢+ M; ~M; ¢-m H
 +¨M; KÆ ?²- +m®B +MM; +?"K `½B M; ½ tm®M;
 @ hQÆM; H B +O M?•M i°+ T?ªB ¢†i i` M M; Q|B +€+ M; QÆB i?¬B
 h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M iB M p T?Q i`QÊ+ ? B #QÊ+- ¢SM; # M +¢M? S?QM; o
 tm®M;- K°i i v M„K H'v S?QM; o•M o¬ E}- H Q p¨Q #-m i`|B p¬i" M- #B M K'i i`QM
 *kM; F?¬M; #B i ¢½ [m # Q H•m- S?QM; o•M o¬ E} idM? H¢BX •M? p¨Q i`QM; K„
 K|K`i- i`QM; #|M; i®B- p¬b® iBM? p•M ?¶M HQ¢M /B ¢°M; /QÊB +?•M- +€+? ¢| F?
 h¬M +?„T i v ¢SM; X
 @ L; QÆB idM? `²B
 h? M?•K iW t t p M; H MX
 @ VK5
 S?QM; o•M o¬ E} ;"i ¢-m- i` M K†i /-M /-M F?¬B T?K+ p #bM? i?ªM i`QÊ+ ¢•vX a
 iB T t9+ pÈB [m€ M?B m i?S- +QM M; Q|B M; QÊ+ H¢B i`Î M M #bM? ioM?X
 h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M [m M b€i i•K iB M? #B M ?| +O S?QM; o•M o¬ E} b m F?
 óE?¬M; i - F?¬M; ?´ H¨ M?B i ?mv i M K M?B +O h?€B *´ i - +| +?Q F?Q- +| [mv i
 J°i Hm²M; F?Q M|M; i`¨M ¢-v i`QM; M; U+- S?QM; o•M o¬ E} ?Qi b•m K°i ?ÆB- ¢2K
 +U+ ~M b•m p¨Q ¢€v HÁM;- b m ¢| ¢SM; i?ŠM; H M- ?QÊM; p h?QÆM; E?mM; *?Q
 @ o¬ E} ` K„i *?Q h¬M5
 "'i Hm" M ` b Q- +| i? i?¨M? iUm *?Q h¬M- S?QM; o•M o¬ E} +ªK i?'v tSM; ¢€M; ¢
 @ hbM? ?bM? +?•M +?QM? +O h?€B *´ - ?B M i¢B M; QÆB +kM; ¢½ #B i`²B
 h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M pšM #ªQ i`b K°i F?QªM; +€+? pÈB S?QM; o•M o¬ E}- H½
 @ æ9M; p"v
 S?QM; o•M o¬ E} ;"i ¢-m- b m ¢| M; ~M; ¢-m M?bM i?Q€M; [m h?QÆM; E?mM; *?Q
 i`|B b Q- ` p¨Q pk i`KX h`QM; t t, K- ?„M ¢°i M?B M bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+
 +kM; F?¬M; T?ªB i?"i bU i²M i¢B- T?B M ?Q F?¬M; +?QM? H¨ v- K¨ v +kM; H¨ iB M
 F?¬M; M¨vX
 @ *?Q h¬M +| ;b /¢v i \
 S?QM; o•M o¬ E} +9B ¢-mX J†+ /M ?„M +® ;„M; +?2 ;B'm- M?QM; pšM F?¬M; +€
 ¢QÊ+ bU imv i p¼M; M?Q i`Q i`M ¢®B pÈB iQÆM; H B M?•M HQ¢BX
 @ E?¬M; +|
 h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M i?Î /¬B K°i iB M;- +?„T i v ¢SM; ,
 @ *| i? +Sm M?•M i°+ +?9M; i +?d +| #ªM i?•M +?9M; i K¨ i?¬BX

h?•M i? S?QM; o•M o¬ E} `mM H M- ? B p B #m¬M; tm®M;- M;Æ M;€+ M?bM h?Q
ç-m i`®M; `¶M;

h`QM; ?Q F?¬M; ?Q`M iQ`M v M ioM?X S?QM; o•M o¬ E} HŠM; H†M; [m€ T?K+ t
iB M; ?¬ ?'T +O KbM?- i`QM; HÁM; T?ªM; T?'i M?Q bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+
F i +K+ iU ?² ç½ ç`M? bœM- F?B M?•M HU+ F?¬M; +€+? M`Q #M ç„T çQÊ+ bU +
i M #B M +?d +ÁM H¢B bU imv i p¼M;- +QM M;Q`B b) bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+
ç T?'M ç'm p` HQm Hmv MX

E?B h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M M|B ` ? B +?[óF?¬M; +|ô FB - S?QM; o•M o¬ E} #
M?Q +| i?S ;b i M pÐ- b m ç| ? B i B M´ p M;- i?•MªM? +O h?QÆM; E?mM; *?Q h
t t¬B KÆ ?²

h`QM; KÆ K`M;- M?Q +| i?S ;b iW MÆB t t¬B ç M; F m ;¼B- M?QM; ?„M F?¬M; i?
Km®M M;?2- i?•M i? ç°i M?B M i`Î M M p¬ +MM; M? M?`M;- +`M; M;`v +`M; M?

h`QM; T?B M F?¬M; ;B M F?¬M; +| €M? b€M; M`v- h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M HŠM;
i?•MªM? KÆ ?² /-M /-M i`Î M M `ä `M;- ?B M ` K°i F?m¬M K†i ;B` Mm ç-v p i M

óæ•v ç½ H` M;Q`B i?S #ªv `²B- +?ŠM; H) H-M M`v +?9M; i H¢B T?ªB i?'i p¼M; M
M?•M HQ¢B i?"i bU +?d +| i? ç†i H M #®M M;Q`B +?9M; i b Q\ B ô

J°i iB M; i?Î /`B p M; H M- i`QM; ?Q F?¬M;- ç¢Q F?Q iS+ bBM? K M? /mv M?'i /-M
M;`v +`M; v m

J°i çB K ç2M K`ªQ iW MÆB t t¬B ?B M H M- b m ç| M? M? +?|M; HQÈi ç M;-M- ç²
i`B M p` #B M ?|

óæ M; ç M;5ô

h? M?•K +O /•v tQ+? p M; p¼M; i`QM; ?Q F?¬M;X a m +?®+ H€i- K°i M K iY K†
K€m- `•m `B t²K tQ`K- €M? K„i b€M; M;`B M?QM; H¢B K M; i?2Q K°i +?9i K`K
h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M- v #`Q T?'i H M- HB M [m€ tm®M;;

@ *?Q h¬M

@ *?m`M #` çQ ?„M çB i?¬B

h?•M ?bM? h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M M;`v +`M; i`Î M M `ä `M;- i?Î /`B K°i iB M;-
o` „+ >ªB iM ç² ç°i M?B M tm'i ?B M i¢B T?B M F?¬M; ;B M M`v M?bM HQÈi [m S?
?²M +`M; M;`v +ªM; v m- ;B®M; M?Q M?È ç M çB m ;b- ç°i M?B M H„+ ç-m- €M? K
iB M; /•v tQ+? p M; /°B HB M çSM; H M,

@ >„M +?QM? H` M;Q`B iB T i?2Q b Q\

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M ;"i ç-m- i` M F?m¬M K†i ;B` Mm +| +?9i F?´ bÎX

@ G) M`Q H¢B i?'i #¢B `²B\

J€B i|+ /`B +O p` „+ >ªB iM ç² +m²M; HQ¢M `mM; H M- ç¬B K¬B #` +?2 T?O i`QM
`~v- €M? K„i H¢B H-M M[HQÈi [m i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} M?Q ç M; /-M /-M
i?¬M b„+ +U+ ç° F?¬M; + K HÁM;X

h`QM; ?Q F?¬M; ?Q`M iQ`M v M ioM?- v M ioM? ç KS+ i? HQÆM;X L K iY FB #
/MM; bS+ ç€M? p T?Q i`QÊ+- çB M +m²M; ?ûi H M,

@ G) M`Q M?•M i°+ +?9M; i ç½ ç`M? bœM F?¬M; +| ?B p¼M; b Q\

hWM; bÊB FBM? K¢+? K`m çÄ iW /QÈB +´ M´B H M- M?Q t9+ im #Á F?„T F?m¬M K
M K iYX hW i`QM; +Æ i? +O p` „+ >ªB iM ç² im¬M ` iWM; +¶ F?Q iS+ K€m i M?
[m„T H¢B- H° ` i?¬M b„+ +U+ F€ /[iÊMX

ó"€+?5ô

J°i #`M i v M? M?`M; p¶ p`Q p` "„+ >ªB iM ç²- # M i B p M; H M i B M; i?Î /`B #`i ç

@ h•K K H¢B T?€i i€+ Jm®M i`W i•K K - +?d +| i? /U p`Q +?QM? KbM?- F?¬M; I
FB M- i?Y ?ÄB H`K b Q +| i? i`mv M ç¢B ç¢QX h?ÌB ;B M /`B ç^M; çÆM; - i Î MÆ
M?Q p"v- K¶B M; QÌB ç m +| i`B M, M; FBM? i? ?½B iK+ - i? M?QM; B5 o¬ b® M,
"„+ >ªB +`M; i, M; i? K b® HQÊM; i°+ M?•M `ÆB p`Q i`QM; i•K K p¬ i" M- F?¬M; ?

EBM? K¢+? K`m çÄ M´B H M i` M K†i M K iY /¬M /¬M #B M K'i- ?¬ ?'T ;'T ;€T +kM;
K†i ?B M H M p iU i`€+? i?" i b•m- F?) +9B ç¬m- ? B ?`M; MQÊ+ K„i iW i` M F?m¬

@ æ iY p¬ M, M;

@ æQÊ+ `²B- F?¬M; +-M M!B M[

•M? K„i h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M H° ` i?¬M b„+ M?Q ç½ M?bM i?'m i bM? çÌB- F?)

@ "'i F ` b Q- +€+ M; QÆB ç m ç½ i" M HU+ `²B- K†+ /M F i[mª B5 L; QÆB çB ;B
a m F?B i? M? idM?- ?½v çQ ?„M ç M #Ì "„+ >ªB

@ o•M; i?Q *?Q h¬M5

L K iY F?QK M; QÌB K°i +€B- b m ç| çB p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}- ç¬B K„i ç2M /W
o•M o¬ E} K°i +?9i- M?'i i?ÌB H° ` i?¬M b„+ T?S+ i¢TX

@ æ m H` M?B i ?mv i M K M?B- F?¬M; ?´ H` iY i¬M +O >Q >¢ i >B p¼M; F?B
[m€ b•m p`Q i mv i p¼M; p¬ i" M

.Si HÌB- h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M H¢B i?Î /`B K°i iB M; iB + ?"M ç m HÁM;

@ *?Q h¬M

*€+? ç| F?¬M; t - p` "„+ >ªB iM ç² ç°i M?B M /WM; #QÊ+X

@ a Q\

@ *?ŠM; H) F?¬M; i? T?€ H b Q\ *?9 w ?„M H•m M?Q p"v K'v +?K+ p¢M M, K ç¢i
+| KBM? bQ +?d /çv- i?" M? iUm M?Q p"v +| i? M!B H` i?B M T?9 + Q M?'i i`QM; b
i?

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M H„+ ç¬m,

@ E?¬M; çQÊ+ S?`K H` çB i` M +QM çQÌM; M`v- M m M?Q i•K i`Q F?¬M; FB M ç`
HQÊM; +ªM? ;BÈB *?Q h¬M- iBM? i?¬M b) i M pÐ- #¢Q i? K` +? i- +?Q iWM; +|
?¢B ?„M K` i?¬B æWM; M; ?o iÈB M?[M; çB m M`v M[- +S +?Ì çÊB çB- M?'i ç`M? b

h? M?QM; M?[M; HÌB M`v- M; v +ª #ªM i?•M h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M +kM; F?¬M;
+?d ç`M? +QÌB F?´ #B i?QÆM;

@ h ç½ +?Q `^M; ?„M b) H` M; QÌB ç|- F?¬M; M; Ì pšM H` i?'i #¢B

*?Q h¬M M; ~M; ç¬m H M i`ÌB H`K #~K

@ *?Q h¬M

:B¼M; M!B +O M K iY H¢B p M; H M- H¬M M`v ç½ +| +?9i F?€+ #B i- i`QM; i? M
FQ+? ç°M; `mM H M,

@ *! H) +| H) ?„M +ÁM +| ?B p¼M;

E?¬M; +-M ?„M M!B- h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M i`QM; HÁM; +kM; +| /U +ªK- #¶M;
+?^K +?^K p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X J°i +¶ w +?Q +QÌM; HB i ç M; iW i`QM; w i?S
E} T?€i ` - F?m +? i€M +ª ?Q F?¬M;

E?B K°i M;QÌB ç½ #m¬M;`ÆB i'i +ª- M°B i•K ?Q`M iQ`M #bM?ioM?- i`QM;ç-m b) i`QÊ+ ç•v- ?²B S+ i`¬B [m - ;B®M; M?Q M?[M; FBM? M;?B K +O K°i M;QÌB M`Q F

S?QM; o•M o¬ E} M?È iÈB i`QÊ+ ç•v- M?È iÈB M?[M; M;`v i?€M; F?´ im F?¬M; ? i?;M;X L9B b•m ç-K HÈM- ,M H¬M; Î H¶- ç°M; tQ ?mv i p„M;- bBM? b®M; M?Q K° M?'i F?B M +?Q KbM? iB T iK+ ;B[p[M; MB K iBM +?QM? H`i`mv +¬m pä ç¢QX *? i?B M ?¢ F?¬M; ç®B i?O- hB M ;BÈB i`QM; i`mv M i?mv i H¢B i`Î i?`M? KK+ iB m

J°M; iQÎM; ç M M? M?- HKB i`M +kM; M? M?X hB m /B i .¢ i°+¬ t¬M; p`Q æ Q pU ç M h?€B *´ ?B M H M i`QM; HÁM;X S?'M ç'm p b iQÆM; H B M?•M i°+ ç½ i`Î i?`M? +kM; H`KK+ iB m +?•M +?QM?X E?B #B i çQÊ+ ?B M i`¢M; +O M?•M HQ¢B- ?„M i bK i?'v i?S +?•M +?QM? ç i?2Q çm´B i`QM; +m°+ çÌB M`vX

æ¢B M K M?B- F?¬M; +¬m b®M; K½B +MM; i`ÌB ç'i- +?d +¬m çQÊ+ +? i +| w M;?o F?¬M; ?®B ?"MX

L?QM; +?Q ç M ?¬K M v- ;B'+ K°M; M`v ç½ ?Q`M iQ`M i M pÐX

ó*?9M; i ç½ tQM; `²B- M?•M i°+ ç½ tQM; `²B- i'i +ª ç m ç½ tQM; `²B ô S?QM; o•M c ` - F?B J ;BÈB i` tûi çQÊ+ i bM? ?bM? +O i K ç¢B \*?Q h¬M- KQÌB # p`>„+ •K * ?`M; H•K h?€B \*´- # M i†M; +?Q KªM? ç'i +O M?•M HQ¢B i?~K HQ p`T?€M [mv i + +€i #KB

v i?S+ +`M; M;`v +`M; v m- S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M Km®M M;O çB

h`QM; KÆ K`M; M?Q +| K°i i? M? •K p M; H M iW b•m i`QM; i?ÌB F?¬M; p¬ i`M- i? i?m°+¬ H¢B /QÌM; M?Q t H¢- T?ªM; T?'i M?Q i?ÌB ;B M t p¬ +MM;- i? M? •K FB ;b ç|- i? M?QM; H¢B #` KbM? H½M; [m M

ó*| çB m ;b K`i ç½ [m M- M?'i ç`M? +| çB m ;b ç| ç½ #` i [m M K'i ô h`QÊ+ F?B K +MM; i„i çB- i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E} #¶M; ?B M H M w MB K M`v- K°i HQ¢B w M?È H¢B- M?S H¢B i?S ;b ç½ #` KbM? [m M K'i

ó_®i +m°+ H`i?S ;b\ ô J°i iB +?'T MB K #€K` i`QM; HÁM;- i`QÊ+ F?B +?'T MB K çB K w i?S+ +m®B +MM; +O ?„M i?Ov +?mM; pšM F?¬M; +?`m i„i

óG` B ç M; F m ;¼B i b Q\ ? v H` ô amv M;?o +O ?„M M?Q M;WM; H¢B i?Ov H Q K° ?mv i H`T HÌ iWM; çB K H•M [m M;- w +?Q #'i /B i ;?B H¢B i¢B i` M iQÌM; p` # /`

h?"i H•m i`QÊ+ ç•v- i ç½ iWM; çB [m K°i ç` T?QÆM;- MÆB ç| +| M?[M; ç²M; #`Q p¬ b® p` /B M M?•M HQ¢B X "¼M ?¼ +?`m çUM; M?[M; M¶B i?®M; F?´ HÈM M?'i i +?Ì çÊB F?¬M; T?ªB +?Ì çÊB KbM? çQÊ+ +Sm- K` H` ?B p¼M; +O M?•M HQ¢B

h`QM; i? ;BÈB K`i KÌ i,K i®B- iWM; F?m¬M K†i M;~M; ç-m i bK FB K €M? b€M; F? T?ªB +?Q +?QM? KbM?- K` H` ?B p¼M; i°+ M?•M +| i? b®M; i`QM; €M? b€M;

æ½ iWM;- i`QM; K° ?mv i i®B i,K /QÈB HÁM; ç'i- i ç½ M;•v M;®+ i`QM; i?ÌB ;B M i bK çQÊ+ ?`M; p¢M K +¬M; K [mv i çdM? + Q- i? M?QM; i?S K`i M?"M çQÊ+ M +?Q #'i F?m' i p` #'i /B i

h p®M +?Q `^M; #ªM i?•M K°i KbM? H†M; v M T?'M ç'm- M?QM; F€i?"i #¼M ?¼ p M;QÌB i ;€M? p€+¬ iW i`QÊ+ ç M ;BÌ ç m F?¬M; T?ªB H` K°M; iQÎM; +O K°i M;QÌB XX

E?B ç|- pä +¬M; +O i +ÁM i?'T- F?¬M; +| çQÊ+ +ªM? ;BÈB M?Q #•v ;BÌ

h`QÊ+ F?B `ÌB çB- i ç½ M?bM H M i`ÌB t M? H`T K°i HÌB i? i`¼M çÌB F?¬M; [m M ` b Q- S?QM; o•M o¬ E} i M?'i ç`M? b) i`Î p - M?'i ç`M? b) K M; i?2Q +?9M; M?•M +O +€+ M;QÌB p h?€B *´ K°i +€+? T?QM; [m M;X

E?B +ÁM b®M; +€+ M; QÌB F?¬M; i? M; O v M- b m F?B +€+ M; QÌB +? i- i [m v i b)
M; QÆB HQm i¢B i? O v H Q /QÈB HÁM; ç'i J ; BÈB- H†M; v M KK+ M€i

æ½ iWM; - i +| K°i HÌB i? - i b) /MM; +ª çÌB M"v ç ?Q"Mi?"M? M| - +?Q ç M F?B i

ó_„+5ô

hWM; iB M; tQÆM; +®i`mM; ç°M; p M; H M i`QM; ?Q F?¬M; v M ioM?X S?QM; o•I
H M- K°i +¶ F?Q iS+ bBM? K M? iW # M i`QM; i?•M i? M; QÌB i?QÌM; b®M; H¢B

ó"€+?5ô

h`QM; w i?S+ ?ªB /QÌM; M?Q +| p"i; b pĐ i M- b m ç| - i`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +C
tQ+? b„i p` €M? K†i FQ+? ç°M; p m B KWM; +O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M- S?QM; o•
iW i`QM; i?•M i? p M; H M M?[M; i? M? •K M?Q ?ªB /QÆM; p¶ b|M;

*ÆM H®+ iBM? i?¬M +QÌM; ç¢B çO H`K i?B M ç` #B M b„+ M; ?B M M€i +ª ?Q F?¬M
b|M; iQ ; B| HÈM- M; v +ª K¢M? M?Q „+ >ªB iM ç² +kM; F?¬M; F?ÄB +9B M; QÌB i?

ó•K5ô

ó•K5ô

hWM; p i M Si iQ HÈM tm'i ?B M i¢B ?Q F?¬M; - ç¢B HQÊM; F?¬M; F?Q i`QM; H`M
;B M /Q h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M i?B i H`T- b m K°i iB M; F m /`B- `®i +m°+ +kM
i?¬M m v M; ?B K F?´M; H²- ?Q"MiQ"Mi M pĐ

9ydX *?QÆM; 9ye

:B| HÈM +m²M +m°M- #KB KM KÌ K`i #®+ H M + Q- ?bM? i?"M? K°i F?®B +¬m iQ
o•M o¬ E}- # Q T?O +ª # M; QÌB Î# M i`QM; X o2M`b F?®B +¬m iQ HÈM /Q i`Q #K
M; WM; pĐ i M bKT tm®M; - ?| i?"M? #KB KM i?"i M? Ä /mM; M?"T p`Q i`QM; F?®B
+¬m F?¬M; M; WM; #`M? i`QÈM; X

>Q F?¬M; `mM; ç°M; T?€i` iWM; iB M; ` M`d- K•v ç2M iW i` M çdM? ç¬m €T tm®
p M; M?Q M; "v i"Mi? X

" M i`QM; F?®B +¬m iQ HÈM H`K°i T?B M KÌ K`i- #KB KM i?´B [m i` M K†i- F?|
M M; Q`B # i?QÈ+X " M M; Q`B F?®B +¬m HB M iB T p M; H M M?[M; iB M; F m
F?¬M; ;B M F?¬M; M; WM; bBM? /B i- F?Q iS+ +O p¬b® /` F?¬M; ;B M K½M? HB

E?Q iS+ i` M M; QÌB S?QM; o•M o¬ E} +`M; M; "v +`M; K¢M?- ;B®M; M?Q K°i +ÆM
p` /B M F?¬M; ;B M X h`QM; F?¬M; ;B M- [m v i„+ i²M i¢B p¬ ?bM? F?€+? [m M #`
KªM; HÈM i`Î M M ?¶ M HQ¢M- /šM ç Mi?B M ç` /` iQÈM;

@ o¬ E}- K m /WM; i v5 L; QÆB ç½ H`KªM? ?QÎM; ç M [m v i„+ p" M ?`M? +O T?B M

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M çSM; +€+? S?QM; o•M o¬ E} i`, K i`QÈM; - +ª M; QÌB #` #
K`i- M?Q`M M?Q ?B M- M; v +ª ;B¼M; M|B +kM; H9+ çQÈ+ H9+ K`iX

óS?Ki5ô

J°i +¶ ?m v i b„+ #„M H M + Q- p` „+ >ªB iM ç² i?•M i? i`€M; FB M /MM; ? B i v #
tm®M; - tQ+? b„i +ª M; QÌB`mM; ç°M;

@ Zm€ ?¶ M HQ¢M- iBM iS+ [m v i„+ [m € ?¶ M HQ¢M- i F?¬M; +?`m M´B

L, K M; |M i v +O p` „+ >ªB iM ç² #´K b•m p`Q i`QM; / ç¬m XªM? ;BÈB +`M; + Q
[m v i„+ +?mM; [m M? +`M; i? K M?¢v +ªK X h`QM; +ªK M?"M +O v- T?B M F?¬M; ;

HQÊM; F?m'v ç°M;- ?Q"MiQ"Mi M pÐ- iBM iS+ [mv i„+ ?¶M HQ¢M F?¬M; M;WM;
i?¬Mi?S+ p¬+MM; M?¢v #ûMX

@ 5

h`QM; #-mi`lB ç°iM?B M?B M` K°i?bM?i?9iQ HÈM KÌªQX >bM?i?9FB p¬+
ç½+?2T?O+ª#-mi`lB- M;~M; ç-mM?bM H M+?d+!i? M?bMi?'vK°i;!+O i?

h?2QiB M; ;-K;B®M; M?Q ç MiW?¶M ç°M- h?QÆM; E?mM; *?Q h¬Mi v+¬KHQf
o•M o¬E} ç€M?` K°i+?QÎM;X L,K M;¶Mi v /m¶B` tQ v+?mv M- K°i#¶M; ç2Mi
i`B M` X a m K°i F?„+- [mv i„+ ?¶M HQ¢Mi`QM; T?B M F?¬M; ;B M M`v HB M #
#bM?iS+ H¢B- K°iH-M M[M®B HB M+MM; pÈB ? i?®M; [mv i„+ p" M?`M?i¢B h

"¶M; ç2M FB tm'i?B M M? M?- #B M K'i ç` +kM; M? M?X E?B M¶#B M K'i- i¢B p`
HäKiQ HÈM- +MM; pÈB p` „+>ªB iM ç²i` Mi`€M+ÁM ç-v K²?¬B- M?QM; i` M Kf

@ L;QÆB i`Îp çB5 >„M +!H) F?¬M; +-M ç M „+>ªB M[

:B¼M; M¶B+O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p M; H M# Mi B M KiY - b m ç! #B M K'

@ o•M; i?Q *?Q h¬M

o` „+>ªB iM ç²+mM; FQM? M¶B- b m ç! çSM; /"v- i`U+ iB T pmM; i v T?€ pÐ F?¬
b„i`mM; ç°M; #QÊ+ p`Q # Mi`QM;X

h`QM; K°i F?¬M; ;B M H•K i?lB b€M; H"TM®B HB M pÈB h?€B *´X

oª Kfi+O S?QM; o•M o¬E} ç½i`ÎM M T?B i?QÎM; #bM?ioM?- +¶i?¬Mi?S+ +QÎ
F?QªM; i?lB ;B M M;„M #`T?•M+€+?i?`M?i`,K T?¬M- T?QM; 'M p`Q b•mi`QM; w
;B M ``i /`B- M?[M; HU+ HQÊM; iBM?i?¬M+!i? ?Ov /B i p` /B M M`v b) F?¬M; tm

J°i H9+ b m S?QM; o•M o¬E} KÈB KîK„i` - €M? b€M; i`QM; K„i` M? M?+?¶M; i`

@ *?Q h¬M

S?QM; o•M o¬E} KîKB M; M¶B- i` M KfiH°` K°i p FB M ç`M?,

@ o¬E} ç½?B m M M H`K M?Q i? M`QX

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M; "i ç-m- i` M F?m¬M Kfi i M; i?QÆM; H°` p pmB KWM;

@ E?¬M; ?´H`M; QlB K`i M?bMi`9M; - w+?Q+O M; QÆB çO ç ;€M? p€+i`€+?M

@ >B Mi¢B M; QÆB ?½v M; ?2+?Q F„5

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p Kfi M; ?B Ki9+,

@ hB Ti?2Qi b) i`mv Mi?K+?Q M; QÆB T?QÆM; T?€T ç i`Îi?`M? *?Q h¬MX *!
TªB t2Ki¢Q ?! +O M; QÆBX

S?QM; o•M o¬E} F?Q M?+?•M M;²B tm®M; - F?¬M; +?ÈT K„iM?bM+?^K+?^K p`Q
J°i HQ¢B+ªK ;B€+i`-K i`¼M; ç M†M; i`QM; HÁM; - M?QM; ``iM? M? HB M #`t! ç
ç`M?X

@ *?Q h¬M H` p¢M HBM?+?B i¬M- +?Q M M KÈB çQÊ+ tQM; H` *?Q h¬MX h ç½M
M?'i+O h?€B *´#` ? B+?[ \*?Q h¬M M`v H`K K K MX L?QM; i` Mi?U+i - ç¢Q+O
K`i?¬BX

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M /WM; H¢B K°i+?9i- çQ K„iM?bM S?QM; o•M o¬E}- K¬B
M?B M ;B®M; M?Q T?€i ;B€+ çQÊ+ çB m ;b- +QM M; QÆB ?ÆB+Q`9iH¢B

:B[H9+ S?QM; o•M o¬E} ç M; M;QM; i?¬M H„M; M; ?2- +?Êi i?'v i v TªB+O h`
M?Q M?QiB pQÆM p`Q i`QM; ?Q F?¬M; X >„M M?bMi?'v`ä`M; MY +€M?i v T?
*?Q h¬M M? M?+?¶M; #B M K'i- F?B H-M M[FûQ` i`QM; #`Mi v ç½+!i? K K°i

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M +kM; F?¬M; [m v ç¬m H¢B- HQÐB ?€B K¬m ç2M M?¬M M
F?¬M;- ç²M; i?İB i¬K ;B¼M; MİB,

@ "´M i¼ Î ç•v- +€+ M;QÆB +ÁM /€K `bM? KÁ- ç9M; H¬ +?€M b®M;5

J°i #İM; ç2M ?bM? +mM; b„+ #ûM iW # M /QÈB [mûi [m X *?d M;?2 K°i iB M; ótQ
?€B iQ HÈM p¢+? b•m p¬Q i¬QM; ?Q F?¬M;- b m çİ iW MÆB KkB M?¼M HQÈi [m -
+?mv M i?¬M? K¬m çÄ M?¢i- K°i ?¬M; K€m HQ½M; iW i¬QM; F?2 MSi im¬M `

óS?Ki5ô

h v T?ªB +O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M #¶M; M?B M i?m ?²B H¢B- iWM; +?MK HÈM
iW i¬QM; F?2 MSi Hª iª # v ` - # M i¬QM; +ÁM K M; i?2Q iWM; +?MK ?mv i pkX

>mv i pk i€M ` ;B[ F?¬M; i¬mM; M?Q M?[M; +€M? ?Q ?²M;- `ªB `€+ +kM; M?[M;
T?B M ?Q F?¬M; M¬vX

óG€+? +€+?5ô

J°i iB M; ;BÁM ;B½ p M; H M- i¬QM; F?2 MSi ç M; /¬M /¬M F?ûT H¢B FB - K°i p"i
` - `ÆB tm®M; +€+? h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M F?¬M; t X

•M? K„i HQÈi [m i?S ;b çİ pšM +ÁM T?"T T?²M;- +QM M;QÆB +O S?QM; o•M o¬ E
;B¼M; MİB,

@ h?B M bS +?B i•KX

æİ H¬ K°i i¬€B iBK i¬QM; bm®i M?Q i?Ov iBM?- i€M T?€i ` iWM; ç¢Q ?¬Q [m M;
/¬+? HQm +?mv M ;B[M?[M; ®M; M?Ä /¢M; FBM? K¢+? i¬QM; i•K i?'iX

@ E?¬M; b B- H¬ i?B M bS +?B i•KX

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M i?ªM M?B M MİB- b m çİ +?mv M M;QİB #„i H'v i¬€B iBK
K€m iQÆBX h¬€B iBK FB pW `ÆB p¬Q i¬QM; i v h?QÆM; E?mM; HB M F`+? HB i
` X

J€m HQ½M; i?m" M i?2Q Kti M;Q¬B i¬ÆM #İM; +O i?B M bS +?B i•K iWM; ;B¼i `A
bm®i M?Q i?Ov iBM? HQ€M; i?Q€M; M´B H M iWM; çB K b€M; K¬m H K M?Q b Q
M?Qm K¬v- M; v H9+ M¬v- K°i ;B¼M; M?m ?Á K M; i?2Q p Ki B M?Q M[iY tmv M
i¬M p¬Q T?B M F?¬M; ;B M M¬vX

@ h?B M bS +?B i•K F?€+ +?Q M;QÆB +kM; F?¬M; b Q- M?QM; F?Ä i?B M bS +?
+?Q M;QÆB

h? M? •K #€M M K #€M M[FB [m M? [m¬M i¬QM; ?Q F?¬M;X " M i¬QM; F?2 MSi
E?mM; *?Q h¬M pW KÈB T?€` - K°i +¶ HU+ HQÈM; iW MÆB t p¬i" M tmv M [m p
KtiX o iMSi FB ç½ ;¬M F?ûT H¢B ç°i M?B M KÎ `°M;- €M? b€M; +QİM; HB i iW #
F?¬M; ;B M +İ +?9i m €KX

J°i HU+ ?9i F?´M; ?² iW # M i¬QM; p i MSi F?¬M; ;B M i¬mv M ç M- M?Q Km®M ?
i¬QM; ?mv i ç°M; + Q K°i i¬QÈM; FB X S?QM; o•M o¬ E} i•K MB K F?) ç°M;- iWM;
M M;Q¬B +Æ i? HB M M? M? +?İM; ?bM? i?¬M?- ?'T i?m ç¢B HQÈM; i?B M ç` M
/MM; ç +?®M; çÐ HU+ ?9i F?´M; H² M¬vX

@ h?QÆM; E?mM;- M;QÆB +ÁM F?¬M; #m¬M; ` b Q\

h? M? •K i¬QM; i¬ Q F?İ T?•M #B i M K M[[m M? [m¬M i¬QM; ?Q F?¬M;X •M? b€M
+¬M; i? K b€M; M;İB- €M? b€M; MİM; `U+ # Q T?O +ª h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p
?Q F?¬M; i¬M M;"T K°i +¶ i?€M? HU+ K¬m i¬„M; b[X

S?QM; o•M o¬ E} F?Q M? +?•M M;²B- i¬QM; HÁM; F?¬M; ?d F?¬M; #B ;B®M; M?Q
M?€v K°i +?9i- b m çİ i¬M; i¬M; €M? b€M; iW i¬QM; K„i `9i çB

S?Q i` M p i M Si F?¬M; ;B M #` M;QϕB HU+ T?€` - S?QM; o•M o¬ E} `ä`¬M; M?b
M?ϕi iQ HÈM X "iM; ç2M ?bM? M;QìB FB +i p|+ M;QìB i?QM ;¬v ;B®M; M?Q K°i M[
ç2M ?bM? +€M? +?BK ;B½M` iϕB F?¬M; i`mM; - H¬M; +€M? KÎ` F?ûT p`Q- K¶B i
iWM; çB K b€M; K`m H K M?`M M?ϕi X *?mM; [m M? i?B M bS b€m +€M? H`K°i #iM
M;Q`B +i p¬ b® #iM; ç2M M?Ä ?bM? i?B M bS # v HQÊM F?„T MÆB- iB M; ç`M ?
ç M

æ®B /B M pÈB #iM; ç2M iQ HÈM ?bM? i?B M bS FB - h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p
+?ti F?Ä óh¼ i?B M bS +?B i•Kô X

@ h ç½ M|B pÈB M;QÆB M?B m H¬M`²B- i F?¬M; T?ªB H` h?QÆM; E?mM; M m
M?Q p`v- i +kM; HQìB T?O M?`M o T?¬M F?Ä i?B M bS +?B i•K M`v- #`M i¼ ç½

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M +QìB M|BX æ²M; i?ìB /QÈB i€+ /KM; +O ? B +¶ HU+ HQ
i?m¬M /²M MûM # M i`QM; F?Ä i?B M bS +?B i•K Kti M;Q`B i€M T?€i` iWM; çB
M M F?¬M; `M ç`M?- iWM; Hm²M; €M? b€M; #„M` # M M;Q`BX

> B M;QìB iU ?² i? HU+ +•M #^M; - F?¬M; B +i i? /B ç°M; F?Ä i?B M bS +?B i•K
?m®M; ;B^M; +Q M`v- S?QM; o•M o¬ E} pšM Hm¬M #`i ç°M; ç°i M?B M +?`K`½B
p`Q #iM; ç2M i?B M bS b€m +€M?- i`QM; H|2 H M K°i iB b€M; HϕM? H)QX

L; v H9+ M`v- i?B M bS b€m +€M? FB /QìM; M?Q +kM; +ªK SM; çQÊ+- ç°i M?B M

@ L;²B tm®M;5

L; v H`T iS+- K°i +¶ i?¬M i?S+ F?`M; H² T?€ F?¬M; tm`i` - i`U+ iB T ç€M? p`Q i`Q
o•M o¬ E}X h?•M i? b„T çSM; i?šM; +O ?„M #` +¶ HU+ HQÊM; M`v €T #S+ M;²B t

@ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M- ç•v +?QM? H`i`Ê i?O M;QÆB i bK iÈB b Q\ h?B M b
p`Q i v +€+ M;QÆB- M;QÆB M M #m¬M; i v çB5

h?B M bS b€m +€M? FB H½M? çϕK M|BX

@ L;QÆB i?“i bU F?¬M; M M /MM; i?¬M i?S+ ç +¬M; FQ+? i X

J°i ;B¼M; M|B i`QM; #bM? i?ªM K M; i?2Q HϕM? HMM; iW K°i # M p M; H MX h`QM
i?B M bS p¬ / M? FB - iWM; iB M; ó#€+? #€+?ô +O T?QM; `M #` T?€ pĐ p M; H M
ç m F?B M +?Q +ª F?¬M; ;B M`mM; H M F`+? HB iX

h`QM; F?QªM? F?„+ S?QM; o•M o¬ E} ç½ ;BªB F? B T?QM; `M iBM? i?¬M HÈM M?
ç2K iWM; Hm²M; w i?S+ FBM? Kϕ+? T?S+ iϕT i`QM; w i?S+ ?ªB M®B HB M +MM;
ç M; t•K H`M p`Q- ó>`T hBM? çϕB T?€Tô ?Q`M iQ`M i`B M F? BX hWM; Hm²M; M,M
F?¬M; ;B M t t¬B #` ?9i p`Q # M i`QM; w i?S+ ?ªB +O ?„MX

J°i Kti F?€+- i?B M bS +?B i•K i`QM; i v h?QÆM; E?mM; \*?Q h¬M +kM; T?€i`
i`,K H¬MX æ®B /B M pÈB v- T?Q i`M F?2 M Si F?¬M; ;B M M Si- iWM; T?B M #iM
?Q F?¬M; pQÆM` - i`QM; M?€v K„i F i i?`M? i`€B T?ªB K¶B # M b€m T?B MX a€
i`QÊM; - M,M; HQÊM; iBM? i?m¬M iW #®M T?Q /MM; i®+ ç° FBM? M;QìB i`M p`Q

Í # M FB - w i?S+ +¬M; T?€T çt+ i?M +O S?QM; o•M o¬ E} /MM; i®+ ç° M?Q i?¬M i
iBM? i?¬M +O ç®B T?QÆM; X *?d i`QM; M?€v K„i- # M i`QM; w i?S+ ?ªB +O ?„M
T?QM; `M iBM? i?¬M F?`M; H²- M?[M; M,M; HQÊM; iBM? i?¬M i?m¬M F?B i ç m #
M`vX

S?ªB ç²M; i?ìB ç®B T?i pÈB h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p` HU+ HQÊM; iBM? i?¬M #
i?•M +O S?QM; o•M o¬ E}- i M i?B M bS +QìM; çϕB FB `®i +m°+ i`QM; HÁM; +kM

S?QM; o•M o¬ E} /MM; w i?S+ ?i FBM? Kϕ+? ç2K w i?S+ +O KbM? M®B HB M pÈB
M M i`QM; HÁM; ç®B T?QÆM; pW bBM?` w i?®B HmB- i`QM; K„i ?„M HB M H|2
+?9i /Q /U ;BªB F? B i`i +ª T?QM; `M iBM? i?¬M i`QM; ç-m- M; v +ª M?[M; T?QM;
iW ç®B T?QÆM; çQÊ+ +kM; i?ª` iQ`M #°X

óP M?5ô

J°i+¶ HU+ HQÊM; iBM? i?-M çO H°K i?B M ç` +?'M ç°M;- pki`K i?'i b„+ /MM; i®+
p`Q i`QM; p iMSi F?-M;; B M FB

ó"MM;5ô

a€m ç¬B +€M? +?BK i?2Q ç| M´imM;- #|M; ç2M i` M ?Q F?-M; ?Q`M iQ`M i M pĐ.
tmv M i?'m ç M F m H M K°i iB M;- b m ç| M? M? +?|M; HmB p T?Q b mX

S?QM; o•M o¬ E} F?-M; ? /Q /U- HB M ç2K iQ`M #° HU+ HQÊM; iBM? i?-M T?€i`
çQÌM; HmB +O +¶ HU+ HQÊM; FB M? M? +?|M; çm´B i?2QX h`QM; t t,K- ?„M #¶
H„M; p M; H M # M i B, óo¬ E}- çWM; çm´B i?2Q ô

h? ;BÈB +O €M? b€M;- p¬ +MM; p¬ i"MX æ•v H°K°i F?-M;; B M M #bM?- ?`M;
M? m i¢B #-m i`ÌB # v iÈB # v HmB- ?¶M i¢T K` F?-M; HQ¢MX J¶B K°i i?B M bS ç
i?QÊM; p`i?B M bS- +MM; pÈB \*?O h?-M Î T?Q i` MX E?-M;; B M M`v +| K°i +€E
p` /B M, h?B M æQÌM;- MÆB Î +O M; QÌB ?-m /QÈB i`QÈM; KQÌB # p` Zm M; JBM

" M i`QM; K°i +€M? +Y iQ HÈM ?bM? pÁK- K°i; ½ M KiY im'M i9 +| K€B i|+ K`m M
M?„K ? B K„i H¢B- çSM; i?ŠM; i¢B +€M? +´M; h?B M æQÌM;- T?Q b m H`M?[M; i
[m M?- ?€i p M; M?[M; #`B i?€M? + X J°i Hm²M; i?€M? [m M; # Q T?O i?•M ?bM?

.QÈB +?MK €M? b€M;- iWM; iB m i?B M bS ¬KM?[M; +•v ç`M ?¢+ #^M; ?Q`M; FBK
i` M K†i H°` p b v K - M? M?`M; H v ç°M; iWM; /•v ç`M FûQ- T?€i` M?[M; i? M
iB M; ç`M- p¬ b® KQ ?Q `Q`Q`ÆB tm®M;- +?Q ç M ç'i ç½ #B M K'i; B[?Q F?-

L; v H9+ M`v- iW K°i K†i F?€+ +O +€M? +´M; h?B M æQÌM;- K°i +¶ HU+ HQÊM; ?
i?ûi K¢M? K) ç€M? p`Q i` M +€M? +´M; h?B M æQÌM; `U+ `Đ

ó•K5ô

*€M? +´M; h?B M æQÌM; + Q ç M i`,K i`QÊM; i`QM; M?€v K„i M´ i?`M? M?[M; KªM
Hªiª`ÆB tm®M; X S?Q b m +Y - ç€K iB m i?B M bS +?bK ç„K i`QM; •K M?¢+ F?-
H"TiS+ #` +¶ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B M`v ç€M? i?`M? #°i T?'MX

óS?¢+? T?¢+? T?¢+?5ô

æ¬B K„i K`m H K M?Q b Q i`ÌB +O M KiY +?Êi #WM; b€M;- b€m ç¬B +€M? b€M; ?
KÎ`°M; `X JQÌB ? B +?B + +€M? T?€i` €M? b€M; +?|B K„i- €M? b€M; FûQ /`B`
KQÌB ? B +?B + +€M? b€M; /`B K'v M; `M i`QÊM; X J°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? i?C
çB i?-M; ç M h?B M æQÌM; X

ó•K5ô

a m F?B T?€ M€i +ª +€M? +´M; h?B M æQÌM;- K°i ç¢Q HU+ HQÊM; iBM? i?-M +`M
T?®B ?ÊT pÈB HU+ HQÊM; iBM? i?-M +ÁM b|i H¢B- K¢M? K) ç€M; p`Q M; QÌB i M

h` M K†i h`b h?QÆM; H°` p /Q /U,
@ h? M?QM; ç iY bÊ`^M; +¬M; HU+ F?¬M; çOX
@ h p` K'v p` bQ i?9+ b) ;B9T M;QÆBX
S?QM; o•M o¬ E} H½M? ç¢K M|BX

@ o•M;5

h`b h?QÆM; M;?2 p"v HB M v M HÁM;X a m F?B iW >Q`M; EBK i?`M? i`Î p - ?„M T
M?Q ç½ ?Q`M iQ`M #B M i?`M? K°i M;QÌB F?€+-`i M?B m ?`M? pB ç m i`Î M M #
w i¢B #®M T?QÆM; h?€B *´ ?¬K M v H¢B +`M; +´ [m€B- F?B M +?Q M;QÌB i +ªK
;B M /`B ç^M; çÆM; ç½ F?B M +?Q ?„M ?bM? i?`M? bU iBM iQÎM; p` i¬M FQM? im
+?Q /M i`QM; HÁM; +| M;?B ?Q†+- M?QM; +kM; ~M b•m p`Q ç€v HÁM;X

EB K +€+ i K +?O pW KÈB `ÌB F?ÄB EB K pU+ HB M i?m ?9i bU +?9 w +O +€++O
+O #¼M ?¼ +kM; H`K +?Q M;QÌB i +ªK i?'v F?| ?B mX J†+ /M F?¬M; #B i +?mv
i?S+ pšM M?Q i`QÈ+ /WM; H¢B T?Q i` M- F?¬M; +?`m `ÌB çBX

S?QM; o•M o¬ E} /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; [m M i•K- ç K†+ +?Q #¼M ?¼ i?,K /ÁX

" #`M i v ç†i i` M HQM; h`b h?QÆM;- # +¶ FB K w i?m¬M i9v HB M +m²M +m°M i`

ó•K5ô

J°i +¶ FbM? F?Q +QÌM; HB i iW i`QM; +Æ i? h`b h?QÆM; #„M ` - v #`Q HB M T?²
+ª €M? b€M; ç m #` ?'T i?m p`Q- ?bM? i?`M? K°i #|M; ç2M ?bM? i`ÁM KÎ`°M; p #®
ç mªK ç¢K F?¬M; €M? b€M;X

ó"bM?5ô

h`b h?QÆM; i`QÈ+ M;U+ #¶M; M?B M +?'M ç°M; K°i +?9i- K°i ç¢Q i?€B +U+ FbM
iW i` M M;U+ +?"K `½B F?Q€+? i`B M`

h?€B +U+ ç² pW tm'i ?B M- i?B M ç` ç m v M ioM?- i'i +ª •K i? M? ç m #B M K'
?QÈM;- iWM; ç¢Q i?¬M i?S+ HB M i`T i`mM; H¢B i` M h?€B *U+ FB K ç¢Q ~M +?S

ó«M;5ô

ó«M;5ô

ó«M;5ô

ó«M;5ô

hW +?•M i`ÌB #®M T?QÆM;- #®M ç¢Q FB K F?Q K`m b„+ F?€+ M? m T?|M; H M +
+?®M; çÐ i?B M ç` - /` iQÈM; M`v H`T iS+ FBM? ç°M; ç M +QÌM; ;Bª +€+ T?QÆM;

*?•M F?Q i`QM; +Æ i? h`b h?QÆM; M?Q #` i?S ;b /šM /„i- h?€B *U+ FB K ç¢Q #¶
` X L; v H9+ M`v- S?QM; o•M o¬ E} +?Êi M?Qm K`v- i`QM; ç¬m ç¢B HQÈM; T?QM
w KÈB i`M p`Q i`QM; +Æ i? h`b h?QÆM;X

h?€B +U+ FB K ç¢Q ç M; M? M? +?|M; KÎ`°M; #¶M; M?B M F?UM; H¢B- b m ç| iW
H M- h`b h?QÆM; +?d +ªK i?'v +?•M F?Q i`QM; +Æ i? M?Q bªM bBM? K°i +?9i #B
i? M?bM i?'v # M M;Q`B +Æ i? - pÁM; #€i [m€B ç² €M #¶M; tm'i ?B M +?mM; [m M

@ æ•v KÈB H` K°i i?€B +U+ ?Q`M +?dM?

h`b h?QÆM; M;?2 çQÈ+ iB M; i?b i?`Q +O S?QM; o•M o¬ E} p M; H M # M i B

"€i [m€B ?bM? i?`M?- i?B M ç` #B M b„+- ;B| M´B K•v p¬M- #¬m i`ÌB h?€B *´ ?| i
ç2M /`v ç†+ iW ;¬M ç M t +?2 T?O ç¢B ç` p`Q i`QM; #|M; i®BX

h`QM; i?B M ç` m €K- M,K ç¢Q FB K F?Q ?Q`M iQ`M F?€+ M? m i¢B #®M ;|+ ç¬
QÆM; +U+ F€ M´B #`iX h?B M ç` /` #B M M`v ç½ F?B M +?Q +QÌM; ;Bª +ª h?€B *

a€i GK+ FB K ç¢Q @ hY >Q" M; X
>Ov .B i FB K ç¢Q @ h•v J¬M u "„+X
o¬ *U+ FB K ç¢Q @ æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; X
v LB K FB K ç¢Q @ S?QM; o•M o¬ E}X
h?€B *U+ FB K ç¢Q @ h`b h?QÆM; X
h`QM; FB K ç¢Q K M? K¬M; - M, K HQ¢B +?mM; +U+ FB K ç¢Q # Q i`MK i`i +^a w M;
çB m ?Á +O h?€B *U+ FB K ç¢Q b) T?€i bBM? #B M +® ; b\

ó•K –K5ô

*^a h?€B *´ ç¢B ç` ç m `mM; +?mv MX Í b•m i`QM; HÁM; ç'i- p¬ b® M; QÌB ~M im #
i? iQÎM; iQÊM; M`v H`K ; B`i KbM? idM? ; B'+- i?¬M i?S+ T?€ ç'i tm'i` i`mv ibK M

ó•K –K5ô

G¢B K°i iB M; M´ HÈM p M; H M- +^a ç¢B ç` ;¬M M?Q #`i /"vX
.QÈB #¬m i`ìB h?€B \*´- iWM; ;½ imv i i? +QÌM; ;B<sup>a</sup> çSM; i?ŠM; i` M K†i ç'i- M?„
#B M ?! +?mM; [m M?X J¶B M; QÌB ç m +! i? +^aK ; B€+ çQÊ+ K°i +¶ FB K w +QÌM
[mv i„+ F?¬M; ;B M +O +^a h?€B *´X
h¢B æ Q pU+- *?B M æ M; ²B t T #^M; i`QÈ+ \*?B M æ ?`M? +mM; X *^aK ; B€+ çQÊ
?`M? F?„T +<sup>a</sup> h?€B \*´ ç M; b<sup>a</sup>M bBM? #B M ?! iWM; +?9i K°i- ; B®M; M?Q ç M; F`
?`M? H9+ # M bÆ M?`i- F?¬M; F?ÄB M?Qm K`v, óS?QM; o•M o¬ E}- `®i +m°+ ?„
h?€M? bÆM ` b Q\ \*?d H`- +! T?^aB ?ÊB p°B p`M; [m€ F?¬M; \ô
LÆB K` M, K HQ¢B FB K w ?¢ tm®M; - ç¢B HQÊM; i?B M ç` M; mv M F?Q çB M +m
T?€i ` +`M; +QÌM; HB iX L, K HQ¢B +?mM; +U+ FB K ç¢Q ^aM? ?QÎM; HŠM M? m- b
M; ?`+? +?mv MX S?`K H` M; QÌB bÎ ?[m HoM? pU+- ç m +^aK ; B€+ çQÊ+ [mv i„+ +C
p` #B M ?!

QPQ

LÆB h?€M? bÆM #B M K'i

ó•K –K5ô

a`K bûi M´ p M; - K°i iÁ M9B HÈM +´ tQ + Q ç M K'v M; `M i`QÊM; ?B M H M ; B[
+?ÈT- # M; Q`B bÆM i? H°` iWM; p i iQ+? M?Ä pKM- # M /QÈB bÆM i? +?B m `i-
i-M; i-M; HÈT HÈTX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- /QÈB i€+ /KM; +O K°i +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; i? ç®B F
i?ìB ; B M /`B M†M; M `ÆB tm®M; K†i ç'iX *^a bÆM i? iQ HÈM ?bM? M! M H„+ HQ-
b€M; F?´M; H²- # Q T?O +^a h?€M? bÆM p`Q # M i`QM; X J†+ /M M?Q p`v- iW p2M
`i M?B m ç€ pKM `ÆB tm®M; X
a m i?ìB ; B M t +€+? /`B ç^M; çÆM; - h?€M? bÆM `®i +m°+ H¢B H¬M M[?`M; H•
ósQ i tQ i tQ i5ô
h` M ædM? h?€M? bÆM p M; H M iWM; iB M; tû ; B!- +?d i`QM; +?®+ H€i- p2M #! b
M; QÌB t H¢X
@ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB i?`i iQ ; M5
J°i ; B¼M; M!B +U+ F€ ; B`M /[ iW i` M çdM? h?€M? bÆM çdM? i`mv M tm®M; X S?
h?€M? çB M iQ HÈM M?Q ~M M?Q ?B M i`QM; €M? +?ÈT

Q P Q

h¢B i`mM; i•K h?€B \*´- ; -M M?Q M; v F?B h?€M? bÆM tm'i?B M ;B[ F?¬M; i`mM;
/U +ªK- +?"K`½B M;~M; ¸-m H M M?bM p`Q b•m i`QM; i`ìB + Q- ¸²M; i?ìB #`M i v
+kM; #m¬M; ` X

@ >bM? M?Q +| ?ÆB [m€ p°B p`M; X

h`QM; #|M; i®B- >m€M? >Q†+ i?•M K†+ €Q #`Q ¸2M [m'M +?†i €Q +?Q`M; +?"K`½
F?¬M; ;†T- i` M i`€M +O v iU ?² ¸½ +| i? K M?B m M T M?,MX

@ L m M?Q +ÁM +?"K i` - +?d bÊ b) F?¬M; +-M +?9M; i p°B p`M; M[

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; [m v ¸-m H¢B- ;B®M; M?Q ¸½ bÈK #B i >m€M? >Q†
MÆB ¸•vX

@ æQÊ+ `²B h`b h?QÆM; - #m¬M; i v ¸B5

>m€M? >Q†+ M?bM h`b h?QÆM; pšM F?Q€+? i`B M FB K w- H M iB M; ,

@ L| b) iU ¸°M; ?'T i?m i?B M ¸` M;mv M F?QX L,K ¸¢Q FB K w + Q M?'i K°i F?B
F?| T?€ pÐ ¸QÊ+X

.Si HìB- v HB M tQ v M;QìB H¢B M?bM S?QM; o•M o¬ E} M|B,

@ >B M i¢B M;QÆB Km®M H`K ;b\ L?[M; F `M M'T i`QM; h?€M? ¸B M ¸½ #`FBM?
+Ä `²BX

o-M; b€M; HoM? pU+ iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} #„M` - # Q T?O M?[M; M;Q
+„i ¸Si i'i +ª i?¬M i?S+ i?,K /ÁX

G9+ M`v S?QM; o•M o¬ E} KÈB +?"K`½B M|B,

@ *?d +-M K°i M;`v h?€M? ¸B M F?¬M; +| î h?€B \*´- M?Q p`v i? +K+ b) F?¬M; M
+?9M; i X *?d +-M #¼M +?9M; T?€i?B M` #'i +S K M?K®B M`Q- +?Q /M F?¬M; i
iQÈM; - +?9M; i +kM; b) i?'i #¢B i`QM; ; M; i'+X L;`B ?ŠM H` ?B m`ä- +?9M; i F`

>m€M? >Q†+ v M H†M; - b m ¸| H„+ ¸-m,

@ hMv M;QÆB Km®M H`K i? M`Q i?b H`KX *?Q h¬M #ªQ i iÈB ;B9T M;QÆB- ?B M
HU+ ;BªB [mv i ibM? ?bM? H9+ M`vX \*?Q h¬M ¸½ +?Q`^M; M?Q i? - p`v i?b i'i +ª

@ *?Q h¬M\

h`b h?QÆM; FBM? ?¬X oB + ? B M;QìB ¸`K Hm`M- ?B M M?B M +?d +| #¼M ?¼K

@ E?¬M; +-M F€ [m€B5 h ¸½ ;†T [m *?Q h¬M- ibM? ?m®M; F„+`M; id Kd b m M
M;QìBX

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ¸¢K M|BX

@ o•M;5

h`b h?QÆM; ;"i ¸-m- M?QM; M; v +ª h•v J¬M u „+ +kM; +ªK ;B€+ ¸QÊ+ i•K ibM? -
FQ+? ¸°M; - K†+ /M ?„M ¸½ +® ;„M; €T +? X

@ J°i i?ìB ;B M F?¬M; ;†T- i T?€i?B M M;QÆB ¸½ i? v ¸´B`'i M?B mX

>m€M? >Q†+ H M iB M; ,

@ G9+ i`QÈ+ F?B H-M ¸-m iB M ;†T M;QÆB i?"i bU H` F?B M +?Q M;QìB i F?¬M

S?QM; o•M o¬ E} i?ªM M?B M +QìB- ;B®M; M?Q +kM; F?¬M; Km®M M|B M?B m p

@ hB T i?2Q M;QÆB M;?o t2K M M H`K ;b\

>m€M? >Q†+ #B i`ä bU ibM? +'T #€+?- +kM; F?¬M; Km®M iB T iK+ /¬M; /`BX

@ *?ìX

*•m i`ª HìB +O S?QM; o•M o¬ E} +U+ F€ M; „M ;¼MX

>m€M? >Q†+ M?Q +?Êi?B m- i` M K†i H° ` p bmv iQX

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} i`Î M M +U+ F€ i?•K i?9v,

@ L m M?Q K i°+ ç M #•v ;Bì pšM F?¬M; i`B M F? B ?¬M? ç°M;- ?B M M?B M #¼M
iS+ +¬M i?B i- ?Q†+ +| i? M|B- #¼M +?9M; +ÁM +?Q +| +Æ ?°B iB T t9+ pÈB +Æ

@ L|B +€+? F?€+- +?9M; i pšM +ÁM +Æ ?°BX

>m€M? >Q†+ ç°i M?B M H M iB M;X

S?QM; o•M o¬ E} HB + M?bM >m€M? >Q†+ K°i +€B- i?¬M b„+ pšM #bM? ioM? M?C
HQB +ªK ;B€+ F?B M +?Q M;QìB i F?m'i T?K+,

@ E?¬M; b BX *?d +¬M #¼M +?9M; K°i M;¬v +ÁM +?Q T?€i?B M- p"v i?b +?9M; i
M m M?Q i çQ€M F?¬M; b B- ibM? ?m®M; +| H) +ÁM +?Q t'm ç M KS+ M?Q +?9M
H" +?d t•K M?"T çQÊ+ p"Q K°i #° T?"M i`QM; h?€M? çB M + Q i¬M;- F?¬M; T?ªB
iB T +?QM? H" i?ìB ;B M tS+ i?U+ bmv M;?o +O i - +ÁM H9+ M"v

S?QM; o•M o¬ E} /WM; HçB- M?bM p ?Q F?¬M; M|B,

@ " ?ç- M m M?Q M;¬B ç½ ç M- p"v i?b ?½v ç M ç•v M;²B çB5 oW H9+ i +kM; +|

J°i +¶ ç Q F?Q #,M; ?¬M ?MM; ?"m iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ?°B iK HçBX S?Q
` K°i H¶ ?'M; i` M HoM? pU+- ç +?Q +¶ F?Q iS+ M"v i`¬M p"Q # M i`QM;X .M b Q
pU+ +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; i? ?Q¬M iQ¬M M; M i`Î v- pb p"v HB M çÆM

hçB æ Q pU+ t t¬B- *?B M æ M;²B #'i ç°M;- i` M K†i H° ` p iQÆB +QìB

h`QM; EB K +?B HoM? pU+- K°i i`"M F?Q HçM? i?'B [m - K°i i?•MªM? MY ?Q MY
+?QM? H" *?B M æ /MM; i?¬M i?S+ T?€ F?¬M; M;¬M /†K ?| i?•MX

@ L;QÆB Km®M i`šK ;B9T çB m ;b\

*?B M æ +QìB M|B,

@ L;QÆB F?¬M; ? +?2 ;B'm- Î ç•v ç¬K Hm" M H"K i? M"Q ç ç®B T?| h?€M? çB M-
i°+ H M p"Q +| çO M,M; HU+- i`U+ iB T ;B®M; M?Q i /MM; K i?S+ ç€M? p"Q i`QM

S?QM; o•M o¬ E} mM; /mM; M|B,

@ L m i?"i bU ç9M; M?Q HìB M;¬B M|B- M?Q p"v i M;QÊ+ HçB +ªK i?'v K v K„MX

@ ±\

@ J i°+ +| i? H M p"Q h?€M? çB M + Q i¬M; i'i +| çB m +´ [m€BX L;¬B +| iWM;
M;? M? M; M; iB M p"Q h?€B *´ +?Q \

S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? M|B,

@ h?€M? çB M #` K i°+ t•K M?"TX L?[M; K i°+ ç| M?'i ç`M? +| çB m +´ [m€B- #^M
+?2 ;B'm çQÊ+ ççB M,M; HU+ ;Bª +O h?€M? çB MX

@ VK- [mª i?"i M?Q p"v5

*?B M æ ;"i ç¬m i€M /QÆM;- b m ç| M|B i?šM; ,

@ L;QÆB Km®M i ;B9T i? M"Q\

@ :B i +? i i'i +ªK i°+ iW h?€B *´ H M ` X

S?QM; o•M o¬ E} ;^M iWM; +?[- M|B M?Q çBM? ç|M; +°i- i` M F?m¬M K†i #bM? i
HçM? •K i`¬K i? v i?

9yNX *?QÆM; 9y3 "B M h`QM; "B M- >m€M? >Q†+ _9i GmB S?•M h
*QÌM; h` s ûi

@ h`šK ?B m`²BX a m F?B h?€M? çB Mi€B ?B M- i`šK b) i`mv M H M? F?„Ti?B M
i?ìB ;B M M`v ç m F?¬M; çQÊ+ T?€ pĐ F?¬M; ;B MX *| çB m # MT?Q im T?€T ;B

@ o +?mv M M`v- i b) i?mv i T?K+ i?€M? ;Bª+O im T?€T ;BªX

S?QM; o•M o¬ E} FB M [mv i M|B,

@ h M;?o i?€M? ;Bª b) ?B m çQÊ+ ?B M i¢B M M H`K M?Q i? M`QX

*?B M æ F?) M?QÈM; K`v,

@ ZmªM?B M L m M?Q M;QÆB +| i? ;BªB [mv i çQÊ+ p'M ç im T?€T ;BªT?€ pĐ
hW i`mM; #° ç M T?Q #„+ h?€B *´- +?d +¬M tm'i ?B M #'i +S F?¬M; ;B M # ç°M;
tmv M pQÊi F?¬M; ;B M- i`šK ç m b) ;B i+? iiQ`M #°- # Q ;²K +ª ç iY EB K pU+X

.Si HìB- v HB M M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- ;B®M; M?Q Km®M i?Y T?ªM SM;

@ h +ÁM ?B m`ä +?mv M M`Q M†M; M? X

S?QM; o•M o¬ E} i`-K ;B¼M; M|B,

@ hQ`M #° EB K pU+ b) HmB` F?ÄB #„+ #° h?€B *´X hW i`mM; i•K ç M i•v M K h
i`'M ;B[- #'i +S M;QìB M`Q T?€ pĐ F?¬M; ;B M ç m b) iB m /B iiQ`M #°X

@ J†i F?€+- F?m pU+ +O æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M i b) T?€B M;QìB ç
+ÁM T?ªB KQÊM i? M? i? +O M;`B`²BX

S?QM; o•M o¬ E} ?ì ?[M; M?bM p T?Q *?B M æ ,

@ *?d +¬M imv M #® EB K pU+ p` *?B M i°+ F i KBM?- i M;?o æ¢B Zm M; JBM?
M M H`K i? M`QX

@ *kM; +?d +| i? M?Q p`vX aU ibM? ?¬K M v +`M; Qi M;QìB #B ii?b +`M; i®iX

>m€M? >Q†+ i?î /`B K°i iB M;- ;"i ç-m M|B,

@ a m H¬M M`v i b) çB ;†T v K°i H¬M- ?B p¼M; v +| i? ?B mX L m M?Q F?¬M; i?
+| i? KQÊM i? M? i? +O +€+ M;QÆB i?¬BX

@ S?Q #„+ +| i`šK i¼ i`'M- i•v M K +| o¬ E} M;QÆB i`'M ;B[- +ÁM M?[M; MÆB F?
ç•v\

*?B M æ ?ÄB- H¢B M?bM p T?Q >m€M? >Q†+- w iS #B m H° F?¬M; i? M;?B M;ì

@ E?¬M;5

S?QM; o•M o¬ E} FB M [mv i M|B,

@ >m€M? >Q†+ iB M #®B +ÁM +¬M p`Q pB + F?€+X

@ ±\ o"v M;QÆB +?m`M #` /MM; B\

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M|B ;b- [m v K†i b M; h•v J¬M u "„+ pšM ¬K FB K ç SM; #
K°i HìBX

•M? K„i *?B M æ /WM; H¢B i` M M;QìB h•v J¬M u "„+- F?) M?QÈM; K`vX L;Q`B /U
i`ª HìB +O v H¢B H`,

@ *| i? X *| ?„M H` çO`²BX

h•v J¬M u "„+ p Kti ?l ?[M;- #` €M? K„i +O ? B M;QìB M?bM p"Q- v H¢B ;B®M; M
i?•Mi? pšM çSM; i?ŠM; F?¬M; M?9+ M?Q+?X *| çB m F?B €M? K„i +O S?QM; o•M
;"i ç-m- ` ?B m KbM? ?Q"MiQ" M +| i? H"K çQÊ+X

@ aQ i¬M- QÊ+ ? M # M;"v FB +| +¬M ?Q½M H¢B F?¬M;\

h`b h?QÆM; ç°i M?B M H M iB M;X

æ€K M;QìB *?B M æ p" >m€M? >Q†+ +kM; M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

@ E?¬M; +¬M- i iU +| i?QÆM; M;?`X

S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? M|B- i`QM; #bM? i?°M +| K°i HQ¢B F?Q i? M?Q M„K

@ h?€M? çB M ç½ #` i +QìM; ?"M? #S+ ` - ;B M i J ;BÈB # M i`QM; h?€M? çB M
æ°M; +Ä i? M? i? +°M; HÈM- b m F?B t" FBM? i`€B H¢B b) ~M b•m #'i ç°M;X

J¼B M;QìB ;"i ç-m- HQ€M; i?Q€M; ç½ +| +?9i KBM? #¢+? w ç² +O S?QM; o•M o¬

@ *?B M æ - H¬M M"v T?°B H"K T?B M M;"B `²B5 >m€M? >Q†+ iB M #®B- M;"B ?
i?QÆM; HQÊM;X

*?B M æ ç¢K M?B M +QìB- +?d +?d #-m i`ìB,

@ o` FB ç½ i?¬M; #€Q +?Q i - pb p"v M;QÆB +| ?"M? ç°M; ;b +¬M i T?®B ?ÊT i
T?¬M QÊ+ ç`M? +O +?9M; i - ç M;"v b m ?½v #"MX

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m- M?bM *?B M æ ?| i?°M? K°i Hm²M; ;B| M? T?B m i€M
J¬M u "„+ F?¬M; M|B K°i HìB- ¬K i? M? i?B i FB K +?"K `½B iW i`QM; HoM? pU+ ç
ç K # v HQÊM- /¬M /¬M #B M K'i p ?QÊM; ç¬M;

@ >m€M? >Q†+ iB M #®B- ç½ ç M H9+ M"v `²B- M;"B M M M|B ` çB5

S?QM; o•M o¬ E} p Kti M;?B K i9+ M|BX

L?[M; HìB M"v +U+ F€ ç°i M;°i- F?B M +?Q >m€M? >Q†+ F?¬M; F?ÄB bYM; b®i-
+QìB F?` M|B,

@ L;QÆB ç½ #B i`²B b Q\

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; i`° HìB +•m ?ÄB M"v- i`€B H¢B M|B,

@ J°i M;QìB #B i M?B m #Q K"i +O h?€B *` M?Q p"v- F?¬M; i?QìM; ?"M? i`m i¢B
pÈB M?[M; M;QìB K¢M? M?Q *?B M æ - i•K ;„M HB M pÈB M;QìB i`QM; i?B M ?¢-
Zm M i`¼M; M?'i +?QM? H"

S?QM; o•M o¬ E} M?bM >m€M? >Q†+- M|B iWM; +?[,

@ L;"B ç®B pÈB h?€M? çBìM- [m€ ?B m `äX

ó"²M;5ô

J€B i|+ /`B +O >m€M? >Q†+ F?¬M; ;B| iU ç°M; +m²M; /½ # v HQÊM- F?m¬M Kti p
+| +?9i FQ+? ç°M;X S?QM; o•M o¬ E} M?bM [m ? B +€M? i v +?2 K°i MY # M /QÊ
i?MM; i?bM? +O v- +?d i?'v #"M i v M„K H¢B- ?ÆB `mM H M- +€+ ç®i M;|M i v p
i`„M; # +?X

S?QM; o•M o¬ E} F?) M?Qm K"v- ç M; ç`M? H M iB M; ;¼B >m€M? >Q†+ idM? H¢B-
H M K°i iB M; i?Î /`B F?` bî- >m€M? >Q†+ H¢B iU KbM? i?Q€i F?ÄB i•K K X

@ hW +€B ç K ;†T M;QÆB ?| i?•Mi?°M? K i?•M- i ç½ ~M QÊ+ +°K i?'v- #Q K"i M"
#B i çQÊ+X

h` M;QÆM; Kti i?QÆM; i M; +O >m€M? >Q†+ H°` K°i MK +QìB F?` bî,

@ *?Q iÈB M v- i ç m F?¬M; Km®M ç +?Q M;QìB F?€+ #B i i +| [m M ? pÈB h?€

h`QM; HoM? pU+ v M H†M; F?¬M; K°i iB M; ç°M; X h`b h?QÆM; KÎ KB M; - M?QM; i? M? •K M`Q- +?d M; ç+ M?B M M?bM >m€M? >Q†+X

@ h ç½ iWM; H` K°i i?`M? pB M i`QM; + Q i-M; h?€M? çB M- i?•M H` +?QÎM; F?® HQÊ+ /MM; K€m ç i?¬B bBM? ói•M *?Q h¬Mô- +kM; ç`M? ` F ?Qç+? F„ +`M; id H +MM; pÊB bU ?bM? i?`M? +€+ T?€B- içQ M M K°i +K+ /B M +?B M HQçM içB h?€B

h'i +^a ç m ;B`i KbM? M?bM >m€M? >Q†+- M; v +<sup>a</sup> S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; F? H•m ç½ M; Ì iÊB >m€M? >Q†+ p®M H` K°i i?`M? pB M i?m°+ p h?€M? çB M- ?ÆM M?QM; ?„M H`K b Q +kM; F?¬M; M; ?o ç M ç` p` +O >m€M? >Q†+ HçB + Q ç M K

@ J¶B i`, K pçM M, K- h?€B \*´ b) çB m ç°M; ççB HQÊM; i°+ M?•M çB ç M J ;BÊB +I bU F?®M; +? +O i?B M çQÌM; - iB M ?`M? i` Q ç´B ç M?•M HQçB +| i? iB TiK+ ?B T M; ?`ôX J´v i`, K i`B m M, K [m - [mv ç`M? M`v pšM Hm¬M /Q i +? ç`M? p`i?B

ó•K5ô

E?¬M; ? +| /'m ?B m- S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M tm'i i?O- K°i +?QÎM; KçM? K) ç >Q†+X >m€M? >Q†+ F m H M K°i iB M; ç m çÈM- i`QM; +Æ i? T?€i ` M?[M; iB i? M?Q /B m çSi /•v # v ` M; Q`B

@ aQ i¬M5

h`b h?QÆM; FBM? ?¬ K°i iB M; X

@ o¬ E}5

h?¬M b„ + +O æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; +kM; #B M ç´B- i?•M ?bM? M? M?`M; +?„M; B[S >Q†+X

@ L; QÆB M; QÆB F?¬M; M; Ì HçB H` M; QÆB5

L; U+ +O S?QM; o•M o¬ E} M?'T M?¬ F`+? HB i- K°i i v +?d p`Q >m€M? >Q†+ ç M K€m # M M; Q`B K´v +?K+ i`QÊM; - iQ`M i?•M `mM H MX J¶B M; QÌB ç m +| i? +^aK iQ`M ?¶M HQçM p` b€i +Æ ç M; F`+? HB i F?Q€+? i`B M i`QM; HÁM; S?QM; o•M o

@ o¬ E}- /WM; i v5

S?QM; o•M o¬ E} tm'i i?O ?Q`M iQ`M M^K M; Q`B /U HB m +O æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; > +?mv M ;b- M?QM; #<sup>a</sup>M M, M; +O v ?B m `ä +¬M ` i v M; , M ?¼ HçBX

S?QM; o•M o¬ E} iW iW M?„K ? B K„i HçB- M; Y ç¬m H M i`lBX h`QM; F?Q^aM? F? H M M?[M; #° tQÆM; F?¬ i`QM; i?O v H Q /QÈB HÁM; ç'iX >„M H`K b Q +kM; F?¬M +? ç`M? p`i?U+ i?B F ?Qç+? M`vX

>Q i b•m K°i ?ÆB- S?QM; o•M o¬ E} M?bM +?^K +?^K p`Q >m€M? >Q†+- b€i +Æ i h v T?ªB +O ?„M; BÆ ` - b m K°i iB M; p M; M?Ä- æ L; k EB K æ^aK ç½ iW i`QM; i HÁM; #`M i vX hWM; T?B M FB K F?Q iW #`M i v iÄ ` - ç`+? w i`QM; HÁM; ?„M #E

óS?Ki5ô

h` M K†i ç'i- >m€M? >Q†+ +® ;„M; pQÆM M; QÌB /"v- i`QM; KB M; K€m iQÆB ² ç i M; QÌB bÊK ç½ #` K€m iQÆB M?Q bm®B T?mM ` H`K QÈi bkM; X

@ EB K J - M; QÆB i`€M? ` çB- pB + M`v F?¬M; [m M ? ç M M; QÆB5

>m€M? >Q†+ +Y ç°M; MY i?•M i` M- p K†i +QÌB #B i?ªK,

@ h #` i`WM; T?ç i H` ç€M; i°BX J´v i`, K i`B m M, K [m - i`QM; HÁM; i +?Q # Q; B i?'v ? B i v ç¬v K€m i M?- M?B K [m€ M?B m K€m iQÆB +O i°+ M?•MX æ®B pÊB b®M; i`QM; /`v pÁX

@ o¬ E}- M; QÆB ç°M; i?O çB- i çQ+? i?"i H` ç€M; i°B5

>m€M? >Q†+ [m€ /QÈB ç'i- +?"K `½B M?„K ? B K„i HçBX

a„+ K†i S?QM; o•M o¬ E}•K i`-K ç€M; bÊX L?[M; i°+ M?•M i€M; i?•M MÆB ç'i F?€
M9i i?„i i`QM; HÁM; ?„MX J°i i v +¬K æ L; k EB K æªK- ?„M HB M çB M? M? çB [m
@ aQ i¬M- F?¬M; i? ;B i çQÊ+5
"B M +® i`QÊ+ K„i pQÊi t /U HB m +O h`b h?QÆM;- ?„M H`K b Q +kM; F?¬M; M;
i?“M? M?Q i? M`vX
h`b h?QÆM; ¬K H'v ? B +?•M S?QM; o•M o¬ E}- [m€; ®B i`QÊ+ K†i ?„M,
@ aQ i¬M- M m M?Q M; QìB ;B i >m€M? >Q†+ iB M #®B- M; QìB b) ?®B ?"M bm®i ç
#®B- î i`QÊ+ K° T?¬M +O >B M oB M *?Q h¬M içB „„+ >ªB b€K ?®B +ª çìBX
S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M `MM; KbM?- /QÊB +?•M F?) M; WM; HçBX h`QM; F
M?Ê HçB >m€M? >Q†+ # M #ì „„+ >ªB- içB K°i F?„„+ ç! - >m€M? >Q†+ [m€ b€i i`QÊ-
iB m iKv M?Q K°i iQM ç²
h'i +ª €M? K„i ç m M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X a m F?B i`-K K†+ K°i H9+- S
M?B M pmM; H M i v €Q- [m v M; QìB HçB HçM? HMM; MìB,
@ LìB çB- b m ç! ç½ tªv ` +?mv M ;b\
h`b h?QÆM; p` æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; `®i +m°+ +kM; i?-K i?î T?“Q M? M?äKX
o i i?QÆM; i`QM; HÁM; ?Q`M iQ`M #` pç+? i`-M- >m€M? >Q†+ K†i ç-v p i K€m-
i?“M? iWM; +?MK #m¬M; tm®M; i` M pçi €Q K`m ç2M,
@ h`QM; i?€M? çB M +kM; F?¬M; +?d +! KbM? i H` +?QîM; F?®M; ;BªX h?2Q b®
+`M; M?B m- bQ ?mvM? +O i - +kM; H` ç M?` +?QîM; F?®M; ;Bª +O h?€M? çB
#B i ç½ /¬M /¬M iB T [mªM [mv M HU+ +O i X æ²M; i?ìB i?2Q v /m i?mv i - +€+
+kM; /¬M /¬M iB T M?“M K°i F ?Qç+? KÊBX
h?ìB tQ ;¼B +?QM? F?€+? çB i?mv i F?€+? H` /m i?mv i- çB ç M +€+ MQÊ+- /
i?mv i T?K+ pm +O +€+ MQÊ+ €T /KM; +?O i`QÆM; +O KbM?X
LìB ç M ç•v- >m€M? >Q†+ M; ~M; ç-m H M,
@ h?€M? çB M [mv i ç`M? Kî`°M; T?çK pB +O F ?Qç+? K€m i M?X a m F?B K°i ç
?B M- b) F?Q€+? i`B M T?çK pB +?B M HQçM ç M +ª h?€B \*`X h F?¬M; +€+? M`
p`v b m F?B iW „„+ >ªB i`î p - i HB M +U+ HU+ F?mv M #ªQ + Q i¬M; h?€M? çB M
K'v p` +?QîM; F?®M; ;Bª +ÁM HçB- F +ª +?Q p` i`QîM; H½Q- iQ`M #° ç m ç²M; w
HB M`ìB F?ÁB h?€M? çB MX
@ h? HU+ J i°+ ?ŠM H` iW b m H¬M ç! KÊB #„i ç-m t•K M?“T p`Q h?€M? çB M
.Si HìB- >m€M? >Q†+ M?“K ? B K„i HçBX
a m F?B >m€M? >Q†+ MìB tQM;- # M i`QM; HoM? pU+ i`î M M v M ioM? M?Q +? i
>Q†+- HçB M?bM b M; o¬ E}- M?“i i?ìB +kM; i`-K K†+ F?¬M; MìB- H9+ M`v i?“i bU
p`QX
@ L; QÆB çB çB
h`QM; v M H†M;- S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? MìB- #ìM; ç2M TªM +?B m i` M K†
+kM; ;B®M; M?Q i•K iB M? +O ?„M H9+ M`vX
>m€M? >Q†+ H„+ ç-m- ;B M M M çSM; /"v- HB + M?bM #ìM; HQM; S?QM; o•M o¬
M; Q`BX EB K +?B HoM? pU+ î i`QÊ+ K†i v #¶M; Kî K°i H¶ ?´M; X
æSM; î H¶ ?´M;- >m€M? >Q†+ M; ~M; ç-m M?bM #-m i`ìB i®B i, K- ççK M?B M MìB
@ o¬ E}5 h `i K v K„M- H9+ i`QÊ+ +! i? F?B M +?Q i içB i?ìB F?“„+ ç! - ç` çB K
i?“i +kM; +?SM; KBM?- M?B m M, K M?Q p`v •K i?-K i?O ?° M; QÆB- +?QM? H` [m
i H`K çQÊ+X

GÌB pW /Si- #!M; HQM; +O S?QM; o•M o¬ E} F?) `mM H M K°i +?9i- ; -M MQ? F
b m ç! H¢B F?¬B T?K+ #bM? ioM?X J°i # M F?€+- >m€M? >Q†+ HªQ çªQ çB p¨Q b•
i? M? •K /QÌM; M?Q iU M!B- H¢B /QÌM; M?Q ç M; i`mv ?ÄB M? M?“M; i`mv M ç M

@ h pšM Hm¬M Km®M #B i- M m M?Q M?[M; M; QÌB F?€+ Î p¨Q p`i`Q +O i - ?¼ M
M?Q i? M¨Q ? ? F?¬M; #B i- i F?¬M; #B i

ó"MM;5ô

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M iªM HoM? pU+ ` - iWM; +ÆM +m²M; T?QM; i?´B p¨Q
M; QÌB imM; # v T?¬M T?“iX Í t t - iB M; i?b i?¬K +O >m€M? >Q†+ iW i`QM; ;E

@ G¨K M?Q i? M¨Q _®i+m°+ M M H¨K M?Q i? M¨Q\ _®i+m°+- i M M H¨K M?Q

@ aQ i¬M5

h`b h?QÆM; M?bM p¨Q b•m i`QM; ç K i®B- H~K #~K M!B,

@ *QM +ªK i?´v- >m€M? >Q†+ iB M #®B F€i?“i`i ç€M; i?QÆM;

@ h #B iX

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; #B i iW F?B M¨Q ç½ tQ v M; QÌB H¢B- p K†i ?ì ?[M; F?B M
M?bM i?´v #B M ?! +O M°B i•KX hWM; Hm²M; i!+ /¨B `k tm®M; i` M i`€M- i?2Q i
F?m¬M K†i,

@ h +?d H¨ F?¬M; +€+? M¨Q i? i?S +?Q v

.Si HÌB- S?QM; o•M o¬ E} HB M [m v p ?QÈM; ?Q¨M iQ¨M ç®B H¨T pÈB >m€M? >Q
v p¨Q b•m i`QM; ç K i®BX J°i ;B¼M; M!B +?Êi + Q +?Êi i?´T iW i`QM; ;B! # v p¨Q

@ h`b h?QÆM; - M; QÆB ?½v i`Î H¢B EB K pU+ i`´M i?O æ°+ *¬ iB M #®B- tBM M;
i`Ê ;B9T h•v J¬M ?mvM? K°i i v5

.Si HÌB- M; QÌB ç½ M?Q +?BK M?¢M ?Q¨M iQ¨M #B M K´i F?¬M; +ÁM i?´v

oU+ +?O EB K pU+ b„T bY iB i H° #Q [mv i i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M i?“M? iU
i?O +O vX "Q K"i #´i i`mv M +O EB K h?¬M @ v LB K EB K h? ç¢B T?€T +kM;
F? B i?B M ?¢X æ²M; i?ÌB +ÁM +!`´i M?B m pä ?¼+ ?Q¨M +?dM?

hBM iS+ M¨v ç½ i`mv M F?“T i?B M ?¢X hW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - `´i ç¬M; +
+MM; pÈB K°i b® + Q i?O iB K im ç½ H•m M?QM; i?Ov +?mM; F?¬M; +! i?m ?Q¢+?
iB M p EB K pU+

h¢B i?ÌB ;B M QÈ+ ç`M?¬ ç¬M; çªQ + Q i?O h?€B *´i¨M p EB K pU+X :B! iQ M´B
;B!X

hW t t - K¼B M; QÌB ç½ M?bM i?´v +?O M?•M EB K pU+ @ EB K h?¬M S?QM; o•M o
p€+? M9B /UM; çSM; + Q M;¨M i`QÈM; T?Q i`QÈ+ EB K +€+- M; ?B M; M; QÌB p T
imM; # v T?¬M T?“iX

æÊB F?B +?9M; + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q #QÈ+ p¨Q EB K pU+- +ÁM +€+? EB K
E} KÈB +?“K`½B tQ v M; QÌB H¢B- i? M? •K p M; p¼M; i¢B F?¬M; i`mM; ,

@ h?B M ?¢ pä ç¢Q- i`,K b¬M; ç m ç´p K°i #B M- im Hmv M ç M +U+ çB K ç m iQÆ
çB M M?B m #ªM F?¬M; i`¼M p M- #´M i¼ +! +ªK M; °- /MM; bÍ ?¼+ #ªM i?•M ?Q
*?Q p`+! i? iU KbM? HU +?¼M pä ?¼+ i?Q+? ?ÊTX

.Si HÌB- i`QM; €M? K„i [m M b€i +O K¼B M; QÌB- - S?QM; o•M o¬ E} +?“K`½B KÎ

ó•K -K5ô

hWM; iB M; -K -K p M; p¼M; p #®M T?Q X .QÈB +?•M S?QM; o•M o¬ E}- p€+? M9
+?mv M- ç¢B HQÈM; ç€pKM iW i` M p€+? `ÆB tm®M;

a m M?[M; iB M; p +?¢K /"v ¢†+- iW # M /QÈB p€+? M9B EB K +€+- K°i ¢€K #KB K'v M;"M i`QÊM;X

S?QM; o•M o¬ E} KÎ i v €Q ` - T?'i M? ` # M M;Q" B- #KB KM #®+ H M HB M iB m ¢SM; - iW i` M tm®M; /QÈB #¶M; ?B M ` M?[M; ?"M; +?[/"v ¢†+ M?Q `²M; # v T?Q

ósmwi5ô

L?[M; iB M; ?Qi F?Q H¢M? p M; H M- b m ¢! EB K pU+ p®M -K o i`QM; T?9i +?®+ ¢°M;X •M? K„i +O K¼B M;QÌB ¢ m #` ?9i ¢ M M?[M; +¬M; [mv i /"v ¢†+ # M /QÈB +! M;QÌB +ÁM T?€i ?B M ` +¬M; [mv i K" #ªM i?•M ¢ M; im Hmv M- b m F?B ¢®B + KbM? i" M F?mv i [m€ M?B mX

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} ¢ªQ [m iWM; + Q i?O h?€B *´ M?Q ¢ M; K K~M # M /QÈB M?Q F?¬M; i? M?bM i?'v- b m ¢! i`-K ;B¼M; M!B,

@ *ªM? ;BÈB +O pã ?¼+- /M H" + 'T #" + M"Q i?b F?€+ #B i +kM; ¢ m M^K Î ¢¢Q H T?ªB M;¬M M;[+! i? #B m ¢¢i ¢QÊ+X

_ 'i M?B m + Q i?O p®M ¢ M; +?bK i`QM; M?[M; +¬M; T?€T F?„+ i` M p€+? ¢€ H- H¢BX hQÆM; ¢®B K" M!B- +ªM? ;BÈB bQ pÈB M?[M; +¬M; [mv i ?Q" M +?dM? M"v

@ J†+ /M pã ?¼+ F?¬M; +! ¢QÌM; i„i- M?QM; H¢B +! i? HBM? ¢°M;X

S?QM; o•M o¬ E} M?bM HQÈi [m # M /QÈB- iB T iK+ M!B,

@ >¬K M v- #´M i¼ b) ¢2K +ªK M;° ¢®B pÈB >Q" M; + 'T- æ + 'T p" h?¬M + 'T HQm i¢ ¢QÊ+ #bM? +ªM? ? v F?¬M; i?b T?ªB t2K i¢Q ?! +O +€+ M;QÆBX

.Si HÌB- S?QM; o•M o¬ E} HB M iW i` M bQÌM M9B M;QÌB M? M?"M; ?¢ tm®M;X " i?O ¢ m ² ¢i iªM ` - +?W +?Q S?QM; o•M o¬ E} K°i F?QªM; ¢'i i`®M; `°M; HÈMX

S?QM; o•M o¬ E} H¢B ¢B H M T?Q i`QÈ+ K'v +?K+ i`QÊM;X J¼B M;QÌB ?B m w- F?QªM; +€+? M[X

@ æ-m iB M H" >Q" M; + 'TX

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M;- b m ¢! # v H M i`ÌB- i?•M ?! i?"M? /m HQM; M?Q iB F?¬M; K'v pÁM;X J¼B M;QÌB +?d +ªK i?'v i`QÈ+ K„i ?Q H M- S?QM; o•M o¬ E} ¢ T?'i K°i +€B i`QÊ+ M;QÌB- H¢B HmB p T?Q b m K'v +?K+ i`QÊM;X

@ æ•v H" æ + 'TX

:B¼M; M!B +O S?QM; o•M o¬ E} M?Q iB M; b'K- b m ¢! ? B K„i F?ûT H¢BX L; v H #¶M; M´ HÈM i` M ¢dM? ¢-m- ?Q F?¬M; ?B M H M K°i ¢Q" M K•v ¢2MX

@ *m®B +MM; +?QM? H" h?¬M + 'TX

G-M M"v S?QM; o•M o¬ E} HmB ` ¢ M i`,K i`QÊM;X h`QM; H9+ K¼B M;QÌB ¢ m + M?'i ¢`M? H" FBM? ¢"Q ?½B H½M;- F?¬M; M;Ì S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?Q M? +?• H¢B- b m ¢! ¢SM; H MX

@ " HQ¢B +ªM? ;BÈB- #´M i¼ ¢ m ¢½ ¢2K M?[M; HoM? M;° i`QM; HÁM; F?„+ i¢B ? v F?¬M; i?b T?ªB i¢Q ?! +O +€+ M;QÆBX

.Si HÌB- i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} HB M ?! i?"M? K°i +?MK ¢B K b€M; #B M K'i p

" M /QÈB EB K +€+- i'i +ª pã ;Bª h?€B *´ ¢ m ? B K†i M?bM M? m- F?¬M; B #B i +m°+ ¢ M; H"K +?mv M ?mv M #Q ;bX

@ æ•v ¢•v `®i +m°+ H" +?mv M ;b\

_®i +m°+ +! M;QÌB KÎ KB M; M!B ` M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM;X æQ" M M;QÌB #bM? i¢

h`QM; ç€K M; QÌB ?mv M M€Q- K°i; ½ M K iY i`QM; K„i H° ` p bmv iQ- b m ç! #C
M; QÌB- çB p MÆB EB K h? -M; ¼B H` HQm HçB +ªM? ; BÈB >Q`M; +`TX

E?B M K iY FB pW KÈB iÈB ; -M- i` M Kti ç'i ç°i M?B M ?B M ` ? B p i +?•MX

óæBM? çBM?5ô

J°i iB M; FB K M; •M p M; H M- b m ç! M K iY FB HB M M?bM i?'v i?•MªM? KÌªQ
i v + -K FB K iW # -m i`ÌB ?ç tm®M; - i v T?ªB pQÆM ` - /QÈB i?•M ?`M; pçM FB K
F? -M; i`mM; #„M tm®M; X

@ 5

oä ; BªFB i?ûi H M K°i iB M; FBM? ?½B- i?•M i? #„M M; QÊ+ i`Î p - M?QM; F?B ?,
FB K F?Q F +ª #!M; /€M; M K iY KÆ ?²FB ç m #B M K'i p -ªM? p - imM; X

L; ?B ?Q†+ K°i H€i- pä ; BªFB `®i +m°+ HçB H -M M[ iB M p T?Q i`QÈ+ - M; ~M;
HçB tm'i ?B M p - b® FB K F?Q- iB M; `Qi ç -v `šv ? B i B

L K iY FB F m H M K°i iB M; ç m çÈM- b m ç! ç°i M?B M F?Q M? +?•M M; ²B tm®M
F? -M; ? M?9+ M?Q+?X *?d i`QM; +?®+ H€i HQM; €Q +O ?„M ç½ QÈi çšK K² ? -B

S?Q b m- K¼B M; QÌB ç m ? B Kti M?bM M? m- i`QM; K„i #¼M ?¼F ? -M; ? M?bM
pä ; BªFB ç°i M?B M M; ²B t T #^M; i` M ç'i- i? -M b„+ +kM; +! +?9i /` i?QÌM; X

h`QM; çQ`M M; QÌB- ? B ; ½ M K iY €Q t M? M?bM i?Q€M; [m M? m- M?Q +! KBM?
i`QÈ+X hçB MÆB M K iY ç -m iB M M; ²B t T #^M; - K°i; ½ M K iY b„+ Kti ç°i M?B M
+kM; M; ²B tm®M; i?2QX J°i M K iY F?€+ i?b /WM; HçB i`QM; +?®+ H€i- b m ç! Hç

ó•K -K5ô

E?B M K iY FB #QÊ+ p`Q i`QM; #!M; ç2M- iW i`QM; çQ`M K•v ç2M HÆ HYM; H†M
pçM ççQ b'K bûi ç°i M?B M M' imM; X a„+ Kti +O M K iY FB #¶M; i`Î M M i`„M; #
+?•M M; ²B tm®M; X

.` i`çM; +O # M; QÌB `®i +m°+ F?B M +?Q K¼B M; QÌB +?9 wX J'v +?K+ ; ½ + Q i
M?[M; p i iQ+? /Q S?QM; o•M o - E} K°i çQÌM; HQm HçBX *! M?[M; M; QÌB M`v /š
M?Q i?Ov i`B m i`M p T?Q i`QÈ+X

*`M; iB M p T?Q i`QÈ+ - b® M; QÌB HçB +`M; ; BªK çBX _'i M?B m + Q i?O M; ²B t
M?9+ M?Q+?- i` M i`€M K² ? -B HçM? M?Q KQ X S?Q i`QÈ+ M?'i- içB MÆB S?Q
+ªM? ; BÈB- +?d +! K°i; ½ M K iY iQÈM; KçQ mv K½M? çB ç M; -MX

ó•K5ô

h`QM; w i?S+ ?ªB `mM; H M K°i iB M; - Kti ç'i /QÈB +?•M /QÌM; M?Q bKT ç' - FûQ
+?bK tm®M; - HU+ HQÈM; i?B M ç` ; B®M; M?Q ûT tm®M; ? B p B- i` M # -m i`ÌB H
K„i +?mM; [m M? ?Q`M iQ`M- i?ÌB F? -M; #B MªQ- i'i +ªM?[M; i?S [m2M i?m°+ ç

@ ZmªM?B M F? -M; ?' H` EB K h? -M5

L K iY M!B ` M?[M; HÌB +ªK i?€M iW ç€v HÁM; - b m ç! +?`K `½B F?Q K M; QÌB- içB
K'i F?Q M? +?•M M; ²B tm®M; X

E? -M; B #B i ?„M `®i +m°+ ç½ +ªK i?K çQÊ+ ; b- i`QM; K„i M?[M; M; QÌB F?€+ pš
i?S ; bX

QPQ

*€+? EB K pU+ ?ÆM K'v M; `M /†K- içB MÆB h`b h?QÆM; çQÊ+ # M; QÌB iQÆM; i`
ççQ- S?QM; o•M o - E} T?'i €Q #`Q H M- F?Q M? +?•M M; ²B tm®M; - i?•M i? ; B®
M?9+ M?Q+?- F?Q iS+ bBM? K M? M? M? +?!M; iW i`QM; +Æ i? #B M K'iX a m K
i?`i bU ; B®M; M?Q K°i F?®B ç€X

" M /QÈB i?•M- K°i i?€B +U+ ç² iQ HÈM m®M HQÊM /¼+ i?2Q K†i ç'iX æ L;k EB
i?QÈ+ M?Q /m t" # v HQÊM i`QM; ?Q F?¬M;- M?Q K°i +QM ç°+ t" ç M; +?¼M M;Q
#` ` i vX

"®M ç¢Q FB K F?Q iW #®M ;|+ +?mM; [m M? T?|M; H M + QX h'i +ª K¼B M;QÌB ç
F?¬M;; B M # M M;Q`B i`"M M;"T K°i i-M; FB K F?Q /"v ç†+- Km®M T?€ pÐ F?¬M
pÐ i-M; FB K F?Q p¬ ?bM? M"vX

S?Q ç¬M; M K- K°i iB K F?Q M?Q +| M?Q F?¬M; #¶M; ?B M H M- F?¬M;; B M [i
ç°M; +U+ M?ÄX L; v H9+ M"v- S?QM; o•M o¬ E} ç M; M;²B t T #^M; #'i ç°M; #¶M;
p i b€M; H¢M? H|2 H M i`QM; K„iX S?Q i`QÈ+ M;QÌB- æ L;k EB K æªK ?| i?"M
` - +MM; H9+ ç| i?•M i? +O ?„M +kM; i`Î M M KÌªQ

óSQ i5ô

" M M;Q`B ?Q M; /½- K°i p i b€M; ç2M #¶M; t i [m - ?mv i [m M; # v K9 - K€m iQÆ
ç2M #„M H M + Q K'v i`QÊM;- H¢B +| K"m ç2M

óaQm5ô

L,K M;|M i v +O S?QM; o•M o¬ E} F?) KÎ` - æ L;k EB K æªK H¢B [m v p i`QM;
ç2M /¼+ i?2Q KkB FB K M?Ä tm®M;

QPQ

*€+? æ¬M; >ªB K'v M;"M /†K- # M i`QM; /½v M9B `K`¢T- K°i H½Q ;Bª`•m i|+ #¢+
p HQ H„M;- M?bM +?mM; [m M? K°i pÁM;- b m ç| ç€M? ` K°i +?QÎM;X S?Q i`QÈ
;B M iW iW KÎ`°M;`

ó*°T5ô

ó*°T5ô

hWM; iB M; #QÈ+ +?•M M? M?"M; iW # M ?¬M; p M; H MX G½Q ;Bª i`QM; HÁM; F
M?bM H¢B- +?d i?'v K°i ;½ M K iY F?QªM; # KQÆB im´B ¬K K°i i? M? FB K- i?¬
/MM; €M? K„i #,M; H½M? ç€M? ;B€ KbM?- K°i K†i F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K çB iÈE
F?¬M; ? T- K¶B K°i #QÈ+ `i ç mX

@ L;QÆB H" B\ Jm®M H"K ;b\

G½Q ;Bª iU ?² +| +?9i FBM? ?Q" M;X

ó•K5ô

hª HÌB ?„M H" #|M; i®B i`QM; F?QªM? F?„+- +MM; pÈB K°i ç¢Q FB K [m M; +U+ ç

ó*?2M;5ô

h`QÌM; FB K p"Q pÄ- h•v J¬M u "„+ ?Ì?[M; M?bM i?B i? i M K i°+ T?•M H"K ? B M
M^K i` M K†i ç'i- b m ç| tQ v M;QÌB çB p K°i ?QÈM; F?€+X a m K'v #QÈ+- /QÈB
?| i?"M? K°i ç¢Q HQm [m M; #B M K'i F?¬M; i?'v

h` M K†i ç'i- K€m ç2M ² ¢i ?bM? i?"M? K°i pkM;- i?'K p"Q # M /QÈBX h` M M;QÌB
+?B + bWM; /"B M"v pšM +ÁM K†+ K°i #° v T?K+ +O M?•M i°+ #` T?€ M€i- ç¬B K„
K•v ç2M tQ v [m M? i` M #-m i`ÌB- /QÌM; M?Q F?¬M; iBM çQÈ+ ç®B T?QÆM; H¢B
HÌB

" M +¢M? i?•M- p i M Si F?¬M;; B M ç M; KÎ`°M; /-M /-M F?ûT H¢B

QPQ

h¢B æ Q pU+- *?B M æ i?•M K†+ €Q #`Q #^M; pªB #®- ç|M ;B| T?'i T?Æ- M;²B t T
?"M? +mM;X "¶M; M?B M- i`QM; HÁM; v M?Q +| /U +ªK- +?"K`½B M;~M; ç-m H M
K†i H°` K°i MK +QÌB H¢M? H)Q

9RyX *?QÆM; 9yN :†T * Q h-M;- o¬ E} "B M >mv M *Æ I L?QÊ+ æ
h¬M o¬ hbM? h?ª

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ?Q`M iQ`M #bM? ioM?- M? M?`M; H m çB p i K€m
æªKX hW iW M?„K K„i H¢B- i`QM; ç-m ?„M ?²B iQÎM; H¢B i?`M? [mª i`QM; i?ÎB ;F
H-M K i°+ i?Y ç°i T?€F?¬M; ;B M ç +?çv` X Zmª ç9M; M?Q /U HB m- #B M +® +
`i M?B m K i°+ ~M M'T i¢B h?€B \*´ i`QM; HÁM; M;?B ?Q†+- b m ç! i`Î M M FBM?
`ÎB çBX æB m M`v pW p†M M^K i`QM; F ?Qç+? +O ?„M- i`i +ª M?[M; F +® ;„M;
HQÊi #` ç€M? +? i F?¬M; ? M;QçB H X

E?~m /K +O *?B M æ ç½ bÈK i`mv M F?„T i?B M ?çX EB K oU+ i`QM; H9+ M`v -
ç²M; /çM;X *?mv M EB K pU+ p` *?B M i°+ F i KBM? ç½ t€+ M?“M F?¬M; i? M;?B

> B i? HU+ çSM; ç-m h?€B *´ F i?ÊT H¢B- /QÈB +QÎM; i? M?Q p`v- +?Q /M M;ç
omÆM; .QÆM; h¬M +kM; F?¬M; i? F?¬M; iB T M?“M bU i?“i M`vX > B oU+ HB M
i`QM; ç! M;YB i?`v K°i +¶ F?Q iS+ F?¬M; i-K i?QÎM;- +?d H`F?¬M; B #B i çQÊ+ ?
? ;b +MM; pÈB T?€ pÐ ?Q F?¬M;X

æ K KQ `ª`Q+?X E?B ;B! M? i?´B [m - M?[M; ;B¼i MQÈ+ KQ +kM; i?2Q ç! M;?B
HŠM i`QM; iB M; KQ `ÆB +! iB M; #QÈ+ +?•M `ä`M; iW t p¼M; ç MX

óæBM?5ô

J°i KB M; FBK #`B M? M?`M; `ÆB tm®M;- +„K T?•M MY p`Q i`QM; #MM H-vX

@ L;`B ç½ ç M `²BX

S?QM; o•M o¬ E} KÎ K„i ` - HB + K„i M?bM KB M; H M? #`B FB X h`QM; i`Q M?È- ç
i?`v KB M; H M? #`B M`vX

@ æ9M; p`v- i ç½ iÈBX

:B¼M; M!B +! +?9i ;B` Mm - M;QÎB ç M M? M?`M; FûQ pçi €Q- M;²B tm®M; # M +

@ Zmª M?B M F?¬M; M;Q`B /U HB m +O i X

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ççK M!B- i?•M i` M ?ÆB M;?B M; tm®M;- M?†i KB M; H M
iB M i v MûK p`Q i`QM; #MM H-v- H`i [m H`i H¢BX ÍT?Q b m KB M; H M? #`B M`

@ "¼M ?¼ ç½ bÈK #B i M;QÆB +O ?¬K M v ç½ pQÊi [m€ F?ª M,M; F?®M; +? +O ;
i` L m M?Q H` i`QÈ+ FB - i b) `i pmB bQÈM; H`K pB + M`v

EB K aB H½Q M?•M M;²B i` M ç'i- HŠM; H†M; M?bM i?ŠM; p M?[M; M;¼M M9B t
i`QÈ+ ç•v H9+ M`v H¢B K M; i?2Q K°i +?9i HQ •m p` iB m im}X

@ o¬ E}- pä +¬M; +O M;QÆB i,M; i`QÎM; [m€ M? M?- pQÊi `i t /U HB m +O i X

EB K aB H½Q M?•M •M +¬M M!B,

@ h? M?QM;- h?€M? æB M +! ç` p` i?•K +,M +® ç - F?¬M; T?ªB H` i?S M;QÆB +
i K°i HÎB- +S i?m`M i?2Q w +O h?€M? æB M çB5

@ *! K°i b® pB + M;`B +ÁM +?Q ?B m `äX æ•v +,M #ªM F?¬M; T?ªB H` i Km®M F
æB MX

S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? M!B,

@ L!B +?Q i #B i- v ç M; +?Î i Î MÆB M`Q\

@ B5

EB K bB i?Î /`B K°i iB M;- [m v ç-m M?bM S?QM; o•M o¬ E}- i`ª HÎB,

@ EB K oU+

: - M M? Q M; v F? B E B K a B p W / S i H Ì B - S? Q M; o • M o ñ E } H B M p Q Æ M M; Q Ì B / " v -
i? • M ?! i? " M? ; B! M? # B M K ' i p ñ ^ M? p ñ i m M;

Q P Q

h ¢ B E B K p U + - / Q È B + Æ M K Q H ' i T ? ' i - M ? [M ; # ! M ; M ; Q Ì B H 9 + M ? 9 + M ; ^ 2 B t T # ^ M
ç M t - ` ä ` M ; + ? B H " K # M ? ! K X " M / Q È B p € + ? M 9 B + ! ` i M ? B m F ? m ñ M K t i t
M ? [M ; p , M i U / " v ç t + F ? „ + i ` M p € + ? M 9 B + Q M ; " M i ` Q Ê M ; - i ` M K t i H ° ` p ç B M
i ` Q M ; b v K X

S ? Q i ` M p € + ? M 9 B - K ° i M K i Y / Q È B + ^ K + ! # + ? Á K ` • m ç 2 M - i ? • M K t + i ` Q Ì M ; # "
i ` - K - + ? „ T i v H Š M ; H † M ; ç S M ; # M p € + ? ç € X L ; Q Ì B M " v F ? ñ M ; ? M ? 9 + M ? Q + ? -
K ° i H Q ¢ B + ^ K ; B € + M ? Q ? Q M ? Q ^ Q - i U ? ^ 2 ç ½ + M M ; p È B p € + ? M 9 B / Q È B + ? • M ? Ê

• M ? K „ i ç ^ Q [m i ` M M ; Q Ì B M ? [M ; p ä ; B ^ # M / Q È B + ? " M M 9 B + " M ; H 9 + + " M ; M ? B n
t M ? t € K - i ? d M ? i ? Q ^ M ; H ¢ B # B M ^ Q X S ? Q b m ? „ M H " b € m H ½ Q ; B ^ ` • m i ! + # ¢ +
p W p † M i ¢ Q i ? " M ? K ° i p Á M ; - K „ i M ? b M K k B - K k B M ? b M i • K - F ? ñ M ; ? M ? 9 + M ? Q +
M ; v + ^ F ? Q i S + ` i M ? Ä + k M ; F ? ñ M ; H ° ` M ; Q " B X * € + ? ç ! F ? ñ M ; t - h ` b h ? Q Æ M
M ; v + ^ K ° i + Y ç ° M ; M ? Ä + k M ; F ? ñ M ; / € K X

J ° i i ` " M ; B ! M ? i W / Q È B b Q Ì M M 9 B i ? ' B H M X L ? ! K M ; Q Ì B i ` M M 9 B + M M ; K Î K „ i
T ? Q ; B [b Q Ì M M 9 B X

@ S ? Q M ; o • M o ñ E } - p ä + ñ M ; + O M ; Q Æ B i W i W + Q H M - H € ; M + k M ; + " M ; H 9 + + "

h ` M ç d M ? M 9 B - M K i Y i ! + / " B K t + € Q + ? Q " M ; - i ` M F ? m ñ M K t i m v p k K M ; i ? 2 Q
T ? Q b Q Ì M M 9 B - H ¢ M ? H M M ; M ! B X

S ? Q M ; o • M o ñ E } M ; ~ M ; ç - m M ? b M H M ç d M ? M 9 B - F ? ñ M ; M ! B K ° i H Ì B - + ? " K ` ½ B
æ Ê B ç M F ? B H M ç M ç d M ? M 9 B - + Á M + € + ? M K i Y F B F ? ñ M ; t - S ? Q M ; o • M o ñ E }

@ G € ; M + O # ' M i ¼ H È M ? v F ? ñ M ; H È M H B M [m M ; b ç M M ; Q Æ B \ L ; Q Æ B i W
/ Q Æ M ; Q B \

h ` M K t i ç ' i - b € m H ½ Q ; B ^ ` • m i ! + # ¢ + i ` „ M ; ç 2 M ; H Q ¢ i i ` Ê M K „ i - F ? Q i ? ç ° i M ? E
/ U M ; H M - i W M ; + ¶ F ? Q i S + p ñ ? b M ? û T p T ? Q ? B p B S ? Q M ; o • M o ñ E } X

S ? Q M ; o • M o ñ E } M ? M ? " M ; H Q È i [m # M + ¢ M ? - ? B p B F ?) ç ° M ; X a € m H ½ Q ; B ^
` m M H M - i ? - M i ? S + i " T i ` m M ; i ` M M ; Q Ì B ç ® B T ? Q Æ M ; # ¶ M ; M ? B M # ` ç € M ? # " i
K ' i ç B K K + i B m - H " T i S + T ? ^ M + ? ' M H ¢ B X h ' i + ^ ç m F m H M K ° i i B M ; ç m ç Ê M
K „ i ? B M H M p F B M ? M ; ¢ + - i ` Q M ; H Á M ; ç m # B i ç ½ t 2 K i ? Q Ì M ; p ` E B K h ? - M i n
M , K M " v X

@ : B Ä B - ; B Ä B 5

L K i Y / š M ç - m ; B " M / [+ Q Ì B M ! B ,

@ L ; Q Æ B ç ½ H Ê B ? ¢ B ` 2 B - F ? ñ M ; M ; Ì M ; v + ^ i ` Q Î M ; H ½ Q ç Q " M + k M ; / € K T ? ^ M F ?
. S i H Ì B - # " M i v + O ? „ M H B M K Î ` X E ? ñ M ; ; B M # ® M T ? Q i S + i ? Ì B b K T ç ´ - K ° i +
i ` M M ; U + S ? Q M ; o • M o ñ E } X

S ? Q M ; o • M o ñ E } F ?) M ? Q Ê M ; K " v - F ? ñ M ; M ! B K ° i H Ì B - i B M H M T ? Q i ` Q È + K ° i #
€ Q M ? Q i B + ? Ê T ; B Æ H M - K ¢ M ? K) p + ? ¢ K p È B # " M i v + O M K i Y F B X

ó " b M ? 5 ô

J ° i i B M ; p M ; i ` - K - i W M ; ç ¢ Q i Æ ç 2 M ` ® B H Q ¢ M i W ; B [# " M i v ? B M ; Q Ì B # „ M `
H Q ¢ M / ¼ + i ? 2 Q p Á M ; + m M ; F ? m + ? i € M ` K ° i F ? Q ^ M ; - b m ç ! i Q " M i ? • M ç ° i M ? B
ç 2 M # Q T ? O + ^ ? B M ; Q Ì B X " M i ` Q M ; M ; ¼ M H Y - b „ + K t i + O M K i Y F B F ?) # B
L ; ¼ M H Y K " m ç 2 M i ` Q M ; M ? € v K „ i ? ! i ? " M ? K ° i F ? ® B ? m v M # , M ; - ç 2 K S ? Q M ; o •
i ` Q M ; X

ó_„+`„+5ô

hWM; iB M; ; BÁM ; B½ p M; H M- F?®B #,M; # M M; Q`B i?•M S?QM; o•M o¬ E} /MM;
Q T?OX L K iY FB +Q`B H¢M? K°i iB M;- K°i +?QÎM; M?Q iB +?ÈT ç€M? p`Q i•

ó"MM;5ô

E?B #`M i v FB +ÁM +€+? S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ç M # i?QÊ+- K°i iB M; M´HÈM
H"TiS+ pĐ pKM- p¬ b® #,M; pKM iW [m M? M; Q`B S?QM; o•M o¬ E} #„M `X " M i
i v i?QM /`B i`„M; MăM H¢B H-M M[M;? M? iB T #`M i v +O i M M K iY h?€M? çE

ó"MM;5ô

@ h? M? bS çϕB M?•M5

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M [m v ç-m- HϕM? HMM; M?bM +?^K +?^K p"Q i M h?
HÁM; `i F?¬M; pmB- ç M; ç`M? F?B M i`€+?- HϕB i?'v K°i Hm²M; b€M; HϕM? H|2
E}- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB; B"i KbM?X G9+ M"v ?„M KÈB M?È iÈB i?U+ HU+ +O
F?®M; ;Bª +kM; F?¬M; bÊX

@ "´M i¼ +?ŠM; [m +?d +MM; K'v H½Q #^M; ?[m +?¨Q ?ÄB- H9+ M¨Q HϕB ç M HQ
S?QM; o•M o¬ E} H½M? çϕK M|BX

a„+ K†i h? M? bS H9+ t M? H9+ i`„M; - M; v +ª +€B +´ +kM; çÄ #WM; X

@ *?QÎM; F?®M; ;Bª Î MÆB M¨Q\

h? M? bS p¬ w i?S+ +?d p T?Q i`QÈ+X S?QM; o•M o¬ E} ?W HϕM? K°i iB M; - i v
[m çϕB K¬MX h? ;BÈB i`QM; K„i ç°i M?B M #B MªQ- p¬ b® F?¬M; ;B M ;'T F?9+
ç½ tm'i ?B M # M i`QM; K°i çϕB çB M i`®M; i`aBX

h`QM; çϕB çB M +| +?9i i®B i, K- i` M p€+? iQÌM; ? B # M +„K `i M?B m M; ¼M çm®
?U+X S?Q i`QÈ+ çϕB çB M +U+ F€`°M; HÈM K¨ i`®M; i`aB M"v +| K°i T?Q iQÈM;
K°i M; QÌB i|+ /¨B tä tm®M; p B- i`QÌM; b K p¨; B"v ç2M M?Q KU+ ç M; [m v HQM
E}X L?[M; M; ¼M çm®+ +?"T +?ÌM #'i ç`M?- M?[M; +€B #|M; +O M K iY FB T?ªM
H v ç°M; F?¬M; M; WM; X

@ S?QM; o•M o¬ E} T?ªB F?¬M; \

J°i; B¼M; M|B p M; /°B p¨ mv M; ?B K iW i` M ç-m p M; H MX

@ æ9M; p"v5

S?QM; o•M o¬ E} p K†i F?¬M; #B m ibM?- i`QM; HÁM; HϕB +| +?9i F€ [m€BX h
M; QÌB ç M ç•v ;†T ?„M- çB m M"v i?"i bU M^K M; Q¨B /U HB m +O ?„MX

@ *?QÎM; F?®M; ;Bª Î ç•m\

S?QM; o•M o¬ E} çB M? M? p T?Q i`QÈ+- ç²M; i?ÌB H M iB M; ?ÄBX

@ L; QÆB F?¬M; +¬M T?ªB ;†T +?QÎM; F?®M; ;BªX oB + M"v +| i? H¨ HÈM +kM; +
L; QÌB M¼ pšM F?¬M; +| w tQ v M; QÌB HϕB,

@ L; QÆB /MM; +QÌM; HU+ #S+ h?€M? bÆM ` F?ÄB #bM? ?¨M? p` /B M- ç•v p®M
H¨K i´M ?ϕB ç M ç` p` +O h?€M? çB MX *| çB m- h?€M? çB M +kM; F?¬M; T?ªB H
L m M?Q M; QÆB H¨ +| w ?®B H¶B- +?d +¬M M|B `ä bU ibM?- h?€M? çB M iU M?B

@ ±5

S?QM; o•M o¬ E} /WM; HϕB T?Q b m M K iY FB ?ÆM KQÌB i`QÈM; ,

@ h?2Q M?Q h? M? bS M|B- +?QÎM; F?®M; ;Bª ç M; Î ç•v +?Ì i

@ h +?QM? H¨ K°i i`QM; b® +?QÎM; F?®M; ;BªX L; QÆB +| i? ;¼B i H¨ Zm„+ G X
L K iY FB #¶M; M?B M tQ v M; QÌB HϕB- H°` F?m¬M K†i i`„M; MäM HϕM? HMM; M
S?QM; o•M o¬ E} +?9 w M?'i- HϕB H¨ FB K°i p i pSi ? T /¨B ;B[i`€M ;B®M; M?Q
M?bM H¨K +?Q M; QÌB i +| +ªK ;B€+ v m /`X

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; F?¬M; M|B- ? B K„i #¶M; M?B M K°i KÎ K°i F?ûTX

@ L; QÆB ç M; /Á tûi HBM? ?²M +O i ` \ ob b Q\

*?QÎM; F?®M; ;Bª K°i HÌB ç½ M|B `ä ?mv M +ÆX

S?QM; o•M o¬ E} HB + M?bM +?QÎM; F?®M; ;Bª K°i +€B- H½M? çϕK M|B,

@ >bM? M?Q M; QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ im pä ;Bª i?m¬M i9vX

a„+ K†i Zm„+ G F?) #B M ç´B- M?bM +?^K +?^K p¨Q S?QM; o•M o¬ E}- K°i H9+ b
@ h?€M? çB M [mª M?B M F?¬M; +?¼M b B M; QÆBX L; QÆB +?d /MM; /U p¨Q K°
M?B m iBM iS+ M?Q p¨v _'i i®i- /MM; M,M; HU+ +O im T?€T ;Bª ç /Á tûi HBM? ´
T?€T ;Bª +| HB M ? ´'i T?S+ i¢T- [mª i?´i F?¬M; b BX
S?QM; o•M o¬ E} i•K i?¬M F?) ç°M; - M?QM; ´'i M? M? HB M F?¬B T?K+ #bM? ioM
+QM çQÌM; #Q K"i- i` tûi çQÊ+ M?[M; iBM iS+ #Q ~M +kM; H¨ +?mv M #bM? i?QÌM
@ "´i F H¨ im T?€T ? v im pä- F?¬M; T?ªB ç m H¨ i`mv +¬m ç¢Q +O HU+ HQÊM; i
M?Q [m€ +?9 w ç M bU T?•M +?B T?€T päX L; v +ª h?€M? çB M +kM; +?Q T?ûT T?
T?€T i?m"i- +?ŠM; H) +?QÌM; F?®M; ;Bª +| w FB M ;b\
S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; ç w ç M v- ?ÆB M;QM; i?¬M- b m K°i F?„+¬ i?¬M i?S
ç° bB m pB i +ªK ;B€+ T?€i? tm'i` X S?Q ç®B /B M- Zm„+ G `®i +m°+ +kM; #B
H¨ F?¬M; M|B K°i HÌB- K†+ +?Q S?QM; o•M o¬ E} ç2K i?¬M i?S+ KÎ`°M; ç M +ªh?
h?¬M i?S+ +| i? M?bM i?´v iWM; ;B M T?ÁM; m i®B- K¶B K°i T?ÁM; ç m +| K°i + Q
ç¢B i`M i?OX "¼M ?¼ ;B®M; M?Q ç½ M;²B Î ç| ´'i H•m- i` M M;QÌB #€K K°i i¬M;
S?QM; o•M o¬ E} /WM; H¢B i` M M;QÌB #¼M ?¼ +?®+ H€i- b m ç| M? M? +?|M; T?€
F?B i?¬M i?S+ +O ?„M `ÌB çB- M?[M; +QÌM; ;Bª T?•M #® i`QM; +€+ T?ÁM; i®B-
Q H•m- i?•M i? #¶M; M?B M `mM H M F?B M +?Q i¬M; i¬M; #KB /¨v `ÆB tm®M
i`QM; K„i #„M ` iB b€M;
h?¬M i?S+ iB TiK+ çB tm®M; - F?¬M; #B i ç½ b•m # Q M?B m- S?QM; o•M o¬ E} ç
K°i i¬M; #S+ iQÌM; p¬ ?bM?X h`QM; w i?S+ ?ªB +O ?„M- b m #S+ iQÌM; FB ?Q`M
#´i +S HBM? ?²M # ç°M; M¨vX
æ°i M?B M- S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÊ+ iWM; +¶i?¬M i?S+ +QÌM; ç¢B K M; i?
/¨B ç^M; ç€M; i"Ti`mM; p¨Q i` M M;QÌB KbM?- €T HU+ [m M? i?•M i,M; H M ´'i M
ó_„+ `„+5ô
.QÈB +?•M- iWM; T?B M ç€ #|M; HQ€M; i`ÆM M?€M ?bM? +?[M?´i ?ÆB KÄM; T
i?9vX h`QM; ?Q F?¬M; i`M M M;T K°i +¶ €T #S+ +QÌM; ç¢B F?¬M; i?B M wX h`QM
o•M o¬ E} +ªK i?K çQÊ+¬ M?[M; +QÌM; ;Bª i`QM; ?mv i ç°M; pW KÈB iW i`QM; #
HQÊM; i` M +ª p¢M- tmv M [m iWM; i¬M; ç´i ç€ M?bM +?^K +?†T p¨Q KbM?X >„M -
M?`M M?¢iX h`QM; h?€M? çB M F?¬M; M;Î +ÁM +| M?B m +QÌM; ;Bª +?bK ç„K i`C
p¨v- çB m M¨v F?B M +?Q ?„M p¬ +MM; FBM? ?½BX
*?QÌM; F?®M; ;Bª Zm„+ G HŠM; H†M; M?bM S?QM; o•M o¬ E}- +kM; F?¬M; +| w t
æ¬M; çªQ + Q i?O M?Q p¨v- +?Q /M H¨ S?QM; o•M o¬ E}- M m Km®M M;¢M? F?€M
çQÊ+ H•mX > B p B F?) `mM; H M- €Q #¨Q i`„M; M?Q M?[M; H¨M b|M; +m°M H M-
o¬ E}- K°i F?®B F?¬M; ;B M K'v i`QÊM; #¶M; M?B M bKT ç´- K°i çQ¢M F?¬M; ;B
i?´v `ä`M; +„i çSi HB M ? ;B[?„M p¨M?[M; i?¬M i?S+ iW #®M T?QÆM; i`mv M
J°i Hm²M; FbM? T?QM; iW /QÈB €Q #¨Q i?´B `X h?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB p
F?„+¬ i?•M i? ç½ i`Î M M KÄM; M?Q iÌ ;B'v- ;B®M; M?Q M?[M; ;ÊM b|M; p†M p QX
~M QÈ+ M?Q +MM; pÈB T?B M F?¬M; ;B M bKT ç´ FB ?ÊT i?`M? K°i i? - i`Î i?`M
F?¬M; ;B M ç|X
a„+ K†i Zm„+ G ç¢B #B MX h`QM; +ªK M?“M +O ?„M- S?QM; o•M o¬ E} pšM `ä`
+QM M;QÆB- M?QM; i?¬M i?S+ H¢B F?¬M; ? M?“M i?´v çQÊ+ bU i²M i¢B +O S?Q
p¨v- i?¬M i?S+ +ÁM F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ #´i +S çB m ;b /` i?QÌM;X Zm„+ G i`QM
óL;QÌB M¨v `®i +m°+ +| F€M; ° ;b K¨ HoM? M; ° ç®B pÈB [mv i„+ H¢B ç¢i ç M KS+ ç°
h?´i .B m i`Î p b„+ K†i H¢B F?| +QB M?Q p¨vXô @ Zm„+ G i`QM; HÁM; i`-K tm®
M?[M; /U p¨Q M?½M HU+ +O ?„M H¢B ?B m `ä- S?QM; o•M o¬ E} +?QM? H¨ /MM;
p¨M ?`M? +O ? B K†i F?¬M; ;B M bKT ç´ K°i +€+? ?Q`M K„ F?¬M; ib p i- +QÌM; ?

;B M FB `X "ÎB pb [mv i„+ p”M ?”M? F?¬M; i`Î M;ϕB- F?¬M; +| ϕB m ;b /` i?QÎM;
i?S+ KÈB F?¬M; +ªK ;B€+ ϕQÊ+ bU i²M iϕB +O ?„MX

ó±5ô

h`QM; +ªK M?”M- M?[M; H”M b|M; w i?S+ ϕ-v`šv i`QM; ?Q F?¬M; T?€i` M?[M; i
iWM; ϕϕQ i?-M i?S+ i`Î p - M?[M; +QÎM; ;Bªt tQ ioM? i¼ i`QM; M?[M; iÁ K”i i?
F?ûT- iQ”M i?•M F?)`mM H M- F?Q iS+ M?Q i?Ov i`B m`9i ϕB- i`QM; M?€v K„i HE
iªM; ϕ€ #`i ϕ°M;X L?[M; +QÎM; ;Bª M”v +kM; F?¬M; +| w i?2Q ϕm`B ϕ M +MM;X

*ªK M?”M ϕQÊ+ ϕ®B T?QÆM; ϕ½`ÎB ϕB- S?QM; o•M o¬E} T?’i i v €Q K°i +€B- ? E

@ L;QÆB`®i +m°+ ϕ½ #B i M?[M; ;b\ L;QÆB Km®M #B i ϕB m ;b\

Zm„+ G KÎ KB M; M|B,

@ h`QM; h?€M? ϕB M +|`i M?B m +’K F}- F?¬M; i? H”K +”MX L m M?Q M;QÆB +
?½v #€Q +?Q #’M i¼ #B i5 ”’M i¼ +| i? H”K +?O ϕQÊ+X

L; v H9+ M”v- K°i;B¼M; M|B;B” Mm M?Q ;¬M ϕ’i t i`ÎB #¶M; i`mv M p”Q i`QM; i
i`QM; HÎB M|B #B m H° F?¬M; M;?B M;Î, óE?¬M; M M M|B +?Q ?„M5ô

S?QM; o•M o¬E} i`QM; HÁM; ++’M ϕ°M;- i?-M i?S+ H”T iS+ T?€i? tm’i` - [mû
M?QM; HϕB F?¬M; i?m ?Qϕ+? ϕQÊ+ ;bX

óE?¬M; M M H”K` p M;ϕ+ M?B M ? v #’i +S ϕ°M; i€+ ;b F?B M +?Q ?„M M;?B M;Î
H MX h`QM; b•m t - S?QM; o•M o¬E} +ªK ;B€+ ϕQÊ+ /QÎM; M?Q +| K°i ϕ¬B K„i +Æ

ó”’i F i`QM; HÁM; M;QÆB +| # Q M?B m M;?B ?Q†+- i`QÊ+ iB M ?½v iϕK ;€+ Hϕ
?B M iϕB ?½v H”K i?2Q HÎB i M|B ϕB5ô

S?QM; o•M o¬E} BK H†M;X æ®B T?QÆM; +kM; F?¬M; TªB /MM; i?-M i?S+ i`mv i
+€+? M”Q i`mv M M;QÊ+ HϕBX

ó*| TªB i`QM; HÁM; M;QÆB ϕ M; M;?o i`®i +m°+ H” B\ *| ϕ€M; iBM ? v F?¬M; \ >
K i°+ K” i`QM; HÁM; M;QÆB M?”M ϕ`M? \ô @ *?O M?•M +O ;B¼M; M|B i?-M #Q F
bm v M;?o i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E}X oÈB +ªM? ;BÈB ?B M ;BÌ K” pšM #`M;QÌB
p”Q bU i`’M ϕ`M? +O S?QM; o•M o¬E} +kM; F?¬M; F?ÄB ++’M ϕ°M;X

@ S?QM; o•M o¬E}- b Q F?¬M; i`ª HÎB\

•M? K„i Zm„+ G HQÈi [m ? B p B S?QM; o•M o¬E} F?)`mM H M i`QM; F?QªM? F?
/Q /U- ++Êi [m M b€i F?„T MÆB K°i H¬M- M;[F?Q p°B p”M; M?Q i` ?ÄB,

@ L;QÆB ϕ M; M|B +?mv M pÈB B\ > v H” M;QÆB pW iB T t9+ pÈB B\

J°i Hm²M; bQÆM; KM M²M; ϕ”K # Q T?O i`€B iBK S?QM; o•M o¬E}X hbM? ?bM? [
M;Q”B /U HB m +O ?„MX L?È ϕ M i?ÎB ;B M i²M iϕB +O h?€M? ϕB M- ?„M M?’i i
ϕB M- bÊ`^M; +ÁM M?B m #Q K”i K” KbM? F?¬M; #B iXô

>„M #¶M; M?B M M;~M; ϕ¬m- ++d i?’v Zm„+ G pmM; i v H M- K°i H²M; F?Q p¬ ?bM

@ o¬E}- ?B M iϕB F?¬M; B +| i? /Á tûi ϕQÊ+- ?½v M|B +?Q i #B i5

Zm„+ G iWM; #QÊ+ K°i iB M iÈB- M;?B K K†i M|BX

óE?¬M; M M M|B pÈB ?„M +€B ;b5 hbM? ?m®M; +O h?€M? ϕB M`’i T?S+ iϕTX *?Q
?¬K M v- K°i F?B tªv` ++mv M ?šM TªB +? i F?¬M; i? M;?B M;ÎXô :B¼M; M|B
M; v +ª +’K +? +kM; F?¬M; +€+? M”QªM? ?QÎM; ϕ M M|, ó*| iBM i ? v F?¬M; iϕK
L;QÆB ++d +-M M|B pÈB ?„M K°i +•m ðh?€M? ϕB M ϕ½ #`K i°+ t•K H’Mö- t2K i?Y

S?QM; o•M o¬E} tQ v M;QÌB HϕB- ϕ®B /B M pÈB Zm„+ G - H½M? ϕϕK M|B,

@ L m H” M?Q p”v- o¬E} iU M?B M b) #€Q +?Q +?QÎM; F?®M; ;Bª #B iX h?€M? ϕB

a„+ K†i Zm„+ G ç¢B #B M,

@ *€B ;b\

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; F?¬M; M|B- +?d /MM; K°i HQ¢B €M? K„i H¢M? HMM; M
h?2Q M?Q iBM iS+ iW T?QÆM; T?€T i`U+ iB T /Á tûi HBM? ?²M +O im T?€T; Bª i`
M?•M HQ¢B i?m-M i9vX L?QM; +?QM? pb M?Q p"v- i`€B H¢B +`M; F?B M +?Q S?Q
+m°+ H` +?mv M ;b\

@ oB + M`v M; QÆB F?¬M; çQÊ+ M|B +?Q M?[M; M; QÌB F?€+ M; Q`B i #B i5

h?¬M b„+ Zm„+ G +| +?9i #`i M- ;B®M; M?Q M|M; HÁM; Km®M `ÌB çB,

@ "´M i¼ +ÁM +| pB + h?€M? çB M +| H M?- EB K h?¬M / THQ¢M pä ?¼+ +MM; p
ç°M; /QÈB HÁM; ç`i h?€M? çB M- M; QÆB +| i? iMv w` p`Q

Zm„+ G iU ?² i`QÊ+ ç| ç½ +?m`M #` bœM K°i #° Hw /Q ç i?Q€B i?€+ - M?QM; H9
S?QM; o•M o¬ E} ç½ t9+ ç°M; çB m ;b- ?„M /QÌM; M?Q `i M|M; HÁM; `ÌB çB- iW M
L|B tQM; +•m M`v- ?„M HB M T?€ pÐ +`K +? - pmM; i v €Q H M- ?| i?`M? K°i ç¢Q
çB MX

óEûi5ô

S?Q /QÈB T?Q iQÊM; iQ HÈM- K°i +Y ç°M; i?2Q iB M; KÎ` - H°` K°i ?mv i ç°M;
S?QM; o•M o¬ E} bmv M; ?o K°i +?9i- b m ç| #QÊ+ p`Q # M i`QM; X J°i T?B M i®B
iB M; ;B| ;`Q i?ûi # M i B- F?¬M; ;B M #B MªQ- M?€v K„i ç` T?QÆM; ç½ i? v ç`B

S?Q i`QÊ+ H` K°i ?mv i ç°M; i, K i®B- M?[M; #"+ ç€ ?bM? i? M; FûQ /`B p`Q b•m
+?“i ? T- iWM; +?MK €M? b€M; `¼B p`QX h` M ? B p€+? iQÌM; ç-v M?[M; +?[M?Á
v m F?€+ M? mX L?[M; i•K ç„+ +O iB M M?•M M`v iW /QÈB +?•M FûQ /`B ç M b•m

ó>½v H`K` p M?Q ç M; t2K HQÈi [m M?[M; +¬M; [mv i i` M p€+?- +?“K`½B çB t
M; QÌB i M?bM` bÆ ?Î5ô :B¼M; M|B ;B` Mm FB H¢B p M; H M # M i BX

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? M?¢i +QÌBX E?¬M; ;B M [m M? M; QÌB H¢B H-M M[bKT ç
M®B iB T pÈB M? mX h`QM; F?®B F?¬M; B M bKT ç´FB - S?QM; o•M o¬ E} #¶M; #
H¢B K°i M; QÌB F?€+ ;B®M; M?Q KbM?X

a m F?B ç†+ #B i #® i`Q K°i T?2M- ?| i?•M ç½ i`Î M M ;B®M; ? i M?Q #ªM i? - +Á
E} i?b ç½ #B M K`i i`QM; +ªK SM; +O K°i ç€K i?- M i?S+X

óG½Q T?m pšM +ÁM t2K i?QÌM; M; QÆB ô :`QM; M|B ;B` Mm FB H¢B p M; H MX
;B M [m M? M; QÌB H¢B #B MªQX E?B i`i +ª /WM; H¢B- i?B M ç` ç½ ?Q`M iQ`M i?

æ•v H` K°i ?mv i ç°M; F?¬M; #B i`M b•m Î MÆB M`Q i`QM; h?€M? bÆM- b•m i?ŠK
i?- M i?S+ Î MÆB M`v ç½ ?Q`M iQ`M K`i çB i€+ /KM; X h¢B F?QªM; F?„+ ç†i +?•M
E} HB M i?`v çQÊ+ K°i H½Q M?•M +U+ F€ ;B` Mm ç M; M; ²B Î ç-m +MM; X

S?QM; o•M o¬ E} +?Q # Q ;BÌ M; ?o ç M i¢B h?€B *´ H¢B +| M; QÌB ;B` Mm M?Q p
J€B i|+ /`B i`„M; # +? FûQ /`B ç M i`M /QÈB +?•M- i`QÊ+ tm®M; i? K ç€ T?O FQM
ç`i- i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q K°i ç| ?Q i`„M; MÎ` i`QM; ç K ç2MX h` M K†i H½Q
i?“i b•m- iWM; HÈT / M?, M M?9K ç-v p i #`MX

JQ K„i iWM; HÈT `k tm®M; - ; -M M?Q +?2 F?m`i +ª +†T K„i +O H½Q M?•M c +?d +
i?QªM; KÎF?ûT H¢B H|2 H M iBM? [m M; KÈB H`K +?Q M; QÌB i ?B m çQÊ+ MÆB

h` M M; QÌB H½Q M?•M F?Q€+ K°i #° €Q +?Q`M; K`m i`„M; ç½ #¢+ K`m- ; -M M?Q
i?ÌB ;B M /`B ç^M; çœM; K` t|B KÁMX " M /QÈB M?[M; KªM? v #`Q M?Á H°` K°i i?

•M? K„i çªQ [m ? B +?•M +O H½Q M?•M- ? B bÊB /•v tQ+? HQ M; H´tmv M [m K
o•M o¬ E} +?9 wX æ-m FB +O /•v tQ+? ç m +„K p`Q i`QM; iQÌM; ç€ ? B # MX " M
i?QÊ+ - i` M K°i ç`B ç€ M?- ` HÈM F?QªM; +Ð #`M i v- K°i M; ¼M ç M +?QM; +

•M? b€M; M?“M M?¢i +?d +| i? +?B m`¼B F?¬M; ;B M [m M? M; Q`B H½Q M?•M K
K€B i| + #¢+ i?“i /¬B +O H½Q M?•M +¬M; i`Î M M i`„M; # +?

æ M i?“T b m®i M;¬v ç K i`QÊ+ iQÊM; S?“iX

9RkX *?QÆM; 9RR h?O >° h°+- L|B _ä >mv M *Æ æ|M; EB K *€+-
JÈB sm'i

*†T K¬B /9K /| +O H½Q M?•M KÎ` F?ûT p¬Q- ;B®M; M?Q T?B i?Q`M; +® bS+X
S?QM; o•M o¬E} F?¬M; ? bÊ b i- i?2Q H`B #QÊ+ p T?Q i`QÊ+- /WM; H¢B i`QÊ+
;Bª- T?“i €Q #¬Q M;²B tm®M; K†i ç'i- ? B K„i i?ªM M?B M ç®B /B M pÈB ? B K„i +O

@ L; QÆB H¬ çQÊ+ p` \*?Q h¬M M¬Q i`mv M ç¢Q\

JQ K„i H½Q ;Bª`mM`mM- H°` ? B F?2 ?Î b€M; M;ÎBX

S?QM; o•M o¬E} /Q /U K°i +?9i- b m ç| i`ª H`B,

@ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬MX

æ9M; ` K¬ M|B- S?QM; o•M o¬E} +| i? t2K M?Q H¬ çQÊ+ ? B M; Q`B h?QÆM; E?m
ç¢Q- M?QM; [mv M i•K [mv i K¬ >B M oB M *?Q h¬M HQm H¢B- ç M #•v ;B`i?m ?
?¢M- +ÁM p i iBM? i?¬M 'M Fw K¬ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M HQm H¢B- ç½ #„i ç¬m

G½Q ;Bª BK H†M; - iU ?² ?B m çQÊ+ çB m ;b- K°i H€i b m KÈB KÎ KB M; M|B,

@ _'i i®i5 .U p¬Q i?`B ;B M iB T t9+ +O M; QÆB- +| i? HÊB /KM; [mv i„+ M?“M ç
+O + Q i?O h?¬M +'T ç½ H¬ F?¬M; i `²BX

S?QM; o•M o¬E} M;?2 p¬v HB M ç°M; /mM; ,

@ L; QÆB H¬K b Q #B i çQÊ+ \

S?QM; o•M o¬E} iU ç€M? ;B€- H9+ i`QÊ+ F?B \*?Q h¬M i`mv M ç¢Q ?ŠM H¬ F?¬M;
çQÊ+- M?QM; H½Q ;Bª i`QÊ+ K„i `ä`¬M; H¢B M?bM ` çB K M¬vX

hQ¬M i?•M H½Q ;Bª F?) `mM H M- €Q F?Q€+ p®M ç¬v M?[M; p i`€+? H9+ M¬v +¬M
#QÆK #QÊK Hª iª `ÆB tm®M;

E?) i?Î /¬B K°i iB M; - H½Q ;Bª M;¬M; ç¬m H M- €M? K„i HQÈi [m çdM? ç¬m S?QM

@ h?€B *´ M¬v ;¬M M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b K¬ i F?¬M; #B iX

S?QM; o•M o¬E} HÁM; +| /U +ªK- HB M [m v ç¬m H¢BX *?d i?´v i` M çdM? ç¬m
F?¬M; ;B M b€M; M;ÎB- ç| H¬ K°i h?€B *´ i?m M?Ä- #'i F +•v +Ä bÆM tmv M ? v
HQÊi i`ªB `X >„M i?“K +?Q +ÁM M?bM i?´v +ª #|M; M; Q`B çSM; i` M çdM? M9B +
K°i K†i æ¬M; >ªB- +?QM? H¬ h•v J¬M u „+X

@ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M +?“+ ç½ M|B +?Q M; QÆB #B i p ç¢Q +O *?Q h¬M- +
M; ° +?S\ *?Q i t2K i?Y i? ;BÈB +O M; QÆB ç½ ç¢i ç M KS+ ç° M¬Q`²B\

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E} ;B¬i KbM?- ç®B pÈB H B H`+? +O H½Q ;Bª M¬v +¬M

h v T?ªB iW /QÈB i v €Q #¬Q M? M?“M; pQÆM ` - S?QM; o•M o¬E} M? M?“M; p)
J°i i? ;BÈB h?€B *´ çÆM ;BªM ?B M H M /QÈB #¬M i vX h`QM; i? ;BÈB MY ?bM?
iQÊM; KÆ ?²- HQ€M; i?Q€M; +| i? i?´v çQÊ+ K°i b® çQ`M; Mûi +O bÆM tmv MX

@ _'i i®i5

$G^{\frac{1}{2}}Q$; B^a ? " B HÁM ; ; " i ç - m ,
 @ L ; QÆB + | i ? ç 2 K [m v i „ + H o M ? M ; ° ? | i ? " M ? K ° i i ? ; BÈB ç Æ M ; B^a M ç $\frac{1}{2}$ F ? ¬ M ;
 M ? Q M ; QÆB + | i ? ç 2 K [m v i „ + H Q m + ? m v M + O i ? ; BÈB i ` Q M ; # " M i v ? Ê T H " K K
 ç ° i M v w + ^a B # B M [m v i „ + p " M + ? m v M i ` Q M ; i ? B M ç ` - M ; QÆB + ? Q M ? H " p ` * ? Q
 ó P M ; 5 ô
 S ? Q M ; o • M o ¬ E } i ` Q M ; ç - m + ? ' M p M ; - F B M ? M ; ¢ + M ? b M H $\frac{1}{2}$ Q ; B^a M ? Q ç $\frac{1}{2}$; - M ç '
 @ L ; QÆB ` ® i + m ° + H " B \ G " K b Q H ¢ B # B i i ? ; BÈB \
 h B M ? [m M ; i ` Q M ; K „ i H  $\frac{1}{2}$  Q ; B<sup>a</sup> ` ' i M ? M ? K Ì ç B - F ? 2 ? Î H ° ` + k M ; / - M / - M F ? û T H
 M | B ,
 @ æ • v F ? ¬ M ; T ? ^a B H " i ? ; BÈB + O i - + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B H " M , M ; H U + + O i X
 @ * | H) M ; QÆB + k M ; ç $\frac{1}{2}$ M ? b M ` - i ç $\frac{1}{2}$ H " K ° i M ; Q Ì B b „ T + ? i - K ° i M ; Q Ì B b „ T + ? i
 h ' K H Q M ; + O H $\frac{1}{2}$ Q ; B^a + " M ; F ? Q K t m ® M ; ,
 @ h ¢ B h ? € B * ' - M ; Q Ì B + ? i ; B " ; B ® M ; M ? Q i ? Š M H " F ? ¬ M ; + Á M M ? B m X æ • v + ? Q
 p B i # ^a M i ? • M X
 @ L ; QÆB K Q Ê M / M M ; H U + H Q Ê M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B + O M ; QÆB H " + O * ? Q h ¬ M b Q \
 S ? Q M ; o • M o ¬ E } K Î K B M ; M | B - i ` Q M ; H Á M ; ç  $\frac{1}{2}$  # b M ? i o M ? i ` Î H ¢ B - € M ? K „ i M ? b M
 i ? Q Æ M ; t | i X
 @ L ; QÆB [m ^a i ? " i M ; ° i Q M ? ` ' i + Q
 $G^{\frac{1}{2}}Q$; B^a F ? ¬ M ; M ? M ? F ? ¬ M ; + ? " K M | B ,
 @ L ? Q M ; M ; QÆB p š M + Á M [m € i ` X
 S ? Q M ; o • M o ¬ E } B K H † M ; F ? ¬ M ; M | B - # b M ? i o M ? M ? b M H $\frac{1}{2}$ Q ; B^a X
 @ * | T ? ^a B M ; QÆB K m ® M H Ê B / K M ; T ? Q Æ M ; T ? € T / Á t û i H B M ? ? ² M + O i m T ? € T ;
 ` ® i + m ° + + | # Q M ? B m K i ° + - b m ç | ; B i + ? i \
 S ? Q M ; o • M o ¬ E } ; " i ç - m X h ` Q Ê + K † i H $\frac{1}{2}$ Q ; B^a M " v - ? „ M + | T ? O M ? " M + k M ; p ¬ / K
 ; B^a M " v F ? B M + ? Q ? „ M + ^a K M ? " M ç Q Ê + K ° i b U i ? • M + " M - i Q Æ M ; i U p " ç ² M ; H Q ¢ B
 @ L ; QÆB M ; ? o [m € ç Æ M ; B^a M ` ² B X L ? • M i ° + + ? 9 M ; i + | i ? i B T i K + b B M ? i ² M i
 M ? B M H " ç - m | + i ? ¬ M ; K B M ? - M ? Q M ; K i ° + + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B i ' i + ^a ç m H " M ? [M
 # B i ç ° M ; M $\frac{1}{2}$ Q X J i ° + - M ? • M i ° + - i ? B M b S i ° + - ? m v i i ° + M ? Q M ; M ; QÆB + | M ; ? c
 ç • v \
 @ \
 h ? • M i ? S ? Q M ; o • M o ¬ E } ` m M H M - F ? ¬ M ; i ? i B M M ? b M H $\frac{1}{2}$ Q ; B^a X
 @ J i ° + # ¢ Q M ; Q Ê + i " M M ? š M - + " M ; + | K ° i b ® K i ° + ? € Q b „ + ; B M / • K X J ° i + m ° +
 H Q m H ¢ B F ? ¬ M ; + ? d + | ç ¬ M ; ç ^a Q + Q Ì M ; ; B^a M ? • M H Q ¢ B i ? Q Æ M ; p Q M ; p " M ; $\frac{1}{2}$ t m ®
 F ? ¬ M ; T ? € i ? B M L ; QÆB + | + Á M M ? Ê . ¢ i ° + H 9 + M ; QÆB T ? B i ? , M ; \
 @ * Á M M ? È X " $\frac{1}{4}$ M ? $\frac{1}{4}$ i U ? ² ` ' i F ? € i K € m X
 @ æ | H " / B + ? S M ; / Q ? m v i i ° + H Q m H ¢ B b m F ? B i B M p " Q h ? € B * ' - i ? K ; B + m ° +
 ç | ç m i ` Î i ? " M ? ? " m / m + O ? m v i i ° + X
 $G^{\frac{1}{2}}Q$; B^a i ? Î / " B K ° i i B M ; ,
 @ L ? Q M ; # $\frac{1}{4}$ M ? $\frac{1}{4}$ ç $\frac{1}{2}$ i W M ; H " M ? • M H Q ¢ B - + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; i ? ; B i + ? i i ' i + ^a # $\frac{1}{4}$ M
 M ? Q M ? Ä - ? " m / m + O M ? • M H Q ¢ B p " K i ° + ` ' i F ? | M | B H " K i ° + ? v M ? • M i ° +

@ h? +K+ # M i`QM; h?€M? çB M`i T?S+ i¢T- M; QÆB b) F?¬M; i? +?2M p`Q çQÊ
+?ŠM; [m +?d H` K°i i`QÌM; #B M ç°M; M?Q M?Ä ; -M M?Q F?¬M; ç€M; F X h`QM
[mv i- M; v +^a i +kM; H`i?•M F?¬M; /Q KbM?X

@ æ•v +?QM? H` Hw /Q i²M i¢B +O /•v tQ+? FB b Q\

S?QM; o•M o¬ E} M?bM +?^K +?^K p`Q /•v tQ+? HQ M; H´ # M /QÈB ç¬B +?•M i`„M;

@ h M|B`²B- M; QÆB [m<sup>a</sup> i?“i`i i?¬M; KBM?- i ?v p¼M; M; QÆB +| i? +?•M +?Q

@ *?d bÊ i?ÌB ;B M F?¬M; çOX

S?QM; o•M o¬ E} KÎ KB M; M|BX

@ E?¬M; 5

G½Q ;B^a ?ÆB H„+ ç-m- K€B i|+ #¢+`mM; ç°M; ,

@ hbM? ?m®M; +O h?€M? çB M F?¬M; çQÊ+ H¢+ [m M- M?QM; +kM; imv i ç®B
iQÊM; X ``i Hm”M` b Q- M?[M; F ç| +ÁM F?¬M; i? iB T t9+ çQÊ+ MÆB >mv Mo h
+| T?€i ?B M- M m Km®M ç2K iBM iS+ M`v i`mv M ç M J ;BÈB +kM; imv i ç®B F?
i°+ t•K M?“T- +?9M; i ç½ bÈK T?€i; B€+- M?QM; ?B M M v +ÁM +?Q i? ?Q`M iQ

@ S?QM; o•M o¬ E} 5 h b) iB M M; QÆB K°i çQ¢M çQÌM; - ; B9T M; QÆB i`U+ iB T`Ì
b m- M; QÆB imv i ç®B F?¬M; i? ç†i +?•M ç M h?€M? çB M MY #QÊ+ h`, K i`B m
+| im pB iB T +”M pÈB *?Q h¬M F?¬M; ? Qi- M?QM; iB T +”M *?Q h¬M p` *?Q h¬
+?[- H¢B +€+? t F?¬M; i? çQ HQÌM; çQÊ+X L?È F„- +~M i?“M p` +~M i?“M- M;`M
h`QM; h?€M? çB M`²M; M^K ?´ T?K+- M; QÆB F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ ç•mX

@ *?QÎM; F?®M; ;B^a i?“i bU H` M?•M p”i + Q M?“i +O h?€M? çB MX L?QM; h?€M
K°i H` pb F?®M; +? ?QÊM; çB +O h?€B \*´- #²B /QĐM; \*?Q h¬Mc K` K°i K†i F?€+
M?B K pK [m M i`¼M; ?ÆM

@ G` #^aQ ?° *?Q h¬M ç M; M; O b vX

S?QM; o•M o¬ E} M;„i HÌBX

G½Q ;B^a HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} K°i +€B- ;”i ç-m M|B,

@ E?¬M; b BX hS ç¢B *?Q h¬M- i?B m K°i M; QÌB +kM; F?¬M; çQÊ+X *?QÎM; F?
F?¬M; +ÁM i?m-M i9v- M?QM; #° i°+ i?O ?° *?Q h¬M +?9M; i pšM +?Q #B M ?|
` h?€M? çB M- \*?Q h¬M ç½ H M? +?Q +?9M; i F?¬M; çQÊ+ + M i?B T p`Q b€+? H
pb p”v +?Q /M +€+ +?QÎM; F?®M; ;B^a +| [m€ T?“M- +?9M; i +kM; F?¬M; i? M?9M

@ L; QÆB i`Î p çB5 h? +m°+ +O h?€M? çB M K†+ /M F?¬M; çQÊ+ H¢+ [m M- M?
F?®M; +? X *?d +¬M #¼M +?9M; H°` +?9i bÆ ?Î- ç| b) H` H9+ #¼M +?9M; iQ`M [

•M? K„i HQÈi [m /mM; M? M; B` Mm +O H½Q M?•M- +MM; pÈB i?•M i? ;B®M; M
o•M o¬ E} ``i F?| iBM H½Q M?•M M`v +| i? /mv i`b çQÊ+ ç M F?B ç|X

@ h +| i? iBM iQÎM; M;`B F?¬M; \

S?QM; o•M o¬ E} çSM; /”v- p K†i i` M; M; ?B K M|BX

G½Q ;B^a ;”i ç-m,

@ *| i? X LÆB M`v H` h?€M? çB M- H` MÆB +| ç` p` + Q M?“i +O M?•M HQ¢B h?
çB K M`v H` çO`²BX h` ``i ?v p¼M; i`QÊ+ F?B +? i +| i? i?“v M?•M i°+ bBM?` K°
p¼M; M; QÆB +| i? ?Q`M i?“M? K°M; iQÎM; M`v +O i

S?QM; o•M o¬ E} F?QK M; QÌB- i`M? i`¼M; p€B H½Q M?•M K°i +€B,

@ L;`B b) i?“vX

@ æB çB5 *| i i?O ?° Î ç•v- +?Q /M M?B m K i°+ iÈB ?ÆM- +kM; çWM; KÆ iQÎM;
*?Q h¬M ç M; M;O b vX

G½Q ;Bª +9B ç-m tm®M; - #|M; ç2M /QÈB i?•M F?¬M; M;WM; `mM; ç°M;X J°i Hm²
ç M +?QM; i` M #bM? ç`B +?"T +?ìM #'i ç`M?- #B MªQ ;B[ b€M; p`i®BX S?QM; c
HÁM; ç'i m €K M`v

@ E?¬M; M M i`î H¢B M[ /U p`Q im pB +O M;QÆB- +?d +?Q pkM; MQÈ+ M`v +`M
/WM; H¢B

:B¼M; M|B +O +O H½Q ;Bª [m M? [m`M # M i B- i? M? •K /-M /-M M?Ä çB- +m®
M[X

@ aQ i¬M- i? M`Q `²B\

h`b h?QÆM; +?d +ªK i?'v i`QM; ?Q F?¬M; M´B H M K°i i`"M b|M; ;ÈM- b m ç| S?Q
tm'i ?B M i`QÈ+ M;QÌB F?¬M; t - HB M #QÈ+ iÈB M;? M? ç|M X

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i`ª HÌB- +?d HŠM; H†M; M;~M; ç-m M?bM iÁ h?€M? bÆ
K•v- i`QM; HÁM; M?Q M´B b|M;X

h?"i H•m i`QÈ+ ç•v- Zm•M h?B M h?QÆM; ç½ iWM; M|B pÈB i - h?€B \*´`i HÈM- `v
+O i /-M /-M i,M; H M- i? ;BÈB iB T t9+ çQÈ+ +kM; M;`v +`M; `°M;- M?QM; F?
pšM M?Q i`QÈ+ T?€i ?B M- h?€B \*´`i HÈM- `i HÈM

h?€M? çB M çSM; M;¢Q M;? i` M h?€M? bÆM- +€M? +Y HÈM + Q i`,K i`QÈM; pš
i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E}- h?€M? çB M H¢B +?` +?2 T?O #ÎB K°i i-M; bQÆM;

ó*?QÎM; F?®M; ;Bª p`i?O ?° ;Bª M;Q`B /U HB m- M?QM; H¢B i`QM; ibM? Hw ô @
iB M;- tQ v M;QÌB H¢B,

@ h`î p 5

a m ç| HB M T?'i i v €Q K°i +€B- ?| ;B| # v çB

æ M ;-M EB K +€+- ç½ i?'v K°i #|M; M;QÌB M?Ä M?„M tBM? t„M çSM; i?ŠM; i`QM; ;
i`QÎM; H½Q S?QM; i°+ €Q i`„M;- +?QM? H` +¬M; +?9 S?QM; i°+ l L?QÈ+X

*kM; F?¬M; #B i l L?QÈ+ ç½ çSM; i` M bQÌM M9B # Q H•m- pW M?bM i?'v S?QM;
b i +9B ç-mX

@ l L?QÈ+

S?QM; o•M o¬ E} iW F?¬M; i`mM; i`QÈi i` M çdM? M9B- b m K'v i`QÈM;- pW pt
L?QÈ+X J°i KMB ?QÆM; M?Q H M M?Q t¢ t¬M; p`Q KkBX

@ a Q Km°B H¢B Î ç•v

@ sBM H¶B

> B i v l L?QÈ+ ç M H¢B i`QÈ+ M;QÌB- M;|M i v p¬ w i?S+ KB i KB i- i? M? •K M?C

@ l L?QÈ+ +¬M; +?9 p` S?QM; h¬M +| ?mv i K¢+? iQÆM; HB MX hW b m F?B [m
+¬M; +?9 M|B pšM Hm¬M M;?2 çQÈ+ iB M; F m ;`Q +O S?QM; h¬M- +m®B +MM; F
EB K h?¬M F?¬M; i`€+? +S +¬M; +?9

@ h?b` H`i?

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m i?Î /`B- i`QM; HÁM; `®i +m°+ ?B m `ä p b b Q M?®i S?
+ÁM T?QM; # ?mv i ç¢Q +O ?„M- +,M #ªM F?¬M; M;QÌB M`Q #B i- p"v K` l L?QÈ+
M i`QM; i?ª S?QM; h¬M çBX \*| çB m `i M? M? K°i M;?B p'M F?€+ H¢B /•M; H M
S?QM; h¬M +ÁM +?Q F?¬B T?K+- H`K b Q +| i? +?¢v i`®M\ô

@ L? ç-m M;®+- i H`K b Q H¢B i`€+? Km°B5 S?QM; h¬M M m ç½ +?¢v i?Q€i- p"v

L?bM /€M; p iU i`€+? +O I L?QÊ+ - S?QM; o•M o¬ E} i?"i bU F?¬M; +€+? M"Q M;
"i F M?Q i? M"Q - #¼M ?¼ +kM; +| [m M ? ?mv ii?®M; - K€m KO ibM? i?•KX

@ h?"i F?¬M; \

I L?QÊ+ FBM? ?d M; ~M; ç-m H M- ¬M; H'v ?¬M; S?QM; o•M o¬ E}X G-M M"v [m^a i
o¬ E} F?¬M; F`T i`î i v- +| +^aK ; B€+ ?®i ?Q^aM; X

@ VK5

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-mX

@ æWM; ; B i i?9+ i?9+ +O Km°B çQÊ+ F?¬M; \

amv M; ?o K°i +?9i- I L?QÊ+ #m¬M; i v` - HmB p T?Q b m p" B #QÊ+ - M?bM S?QM
v m M|B,

@ Jm°B +?d +| K°i i?9+ i?9+ i?¬BX

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; X G"K i? M"Q tY i`Q S?QM; h¬M pšM Hm¬M H" K°i p'M
çQÊ+ - +ÁM F?¬M; ; B i i?b HçB F?| +| i? / T v M Q€M ?"MX

óJ" i?¬B5ô @ S?QM; o•M o¬ E} i?Î /"B,

@ h ç^aK #^aQ- p"v ç½ çQÊ+ +?Q \

@ VK

I L?QÊ+ ; "i ç-m- pW ç`M? i`^aHİB- ç°i M?B M +^aK ; B€+ K°i /ÁM; MQÊ+ 'K /•M; H M
M; O +QİM; HB i H"TiS+ "T ç M- b m ç| F?¬M; +ÁM #B i; b M[X

S?QM; o•M o¬ E} ¬K H'v i?•M i? K K KçB +O I L?QÊ+ ç M; M; ½ tm®M; - M?bM S?
M|B,

@ *¬ 'v çÊB Î ç•v # Q H•m `²B\

@ hW S?QM; i°+ ç M ç•v- K'v M; "v `²BX

S?QM; Pm hY HQ H„M; HQ H„M; M?bM I L?QÊ+,

@ *® 'v pšM F?,M; F?,M; Km®M iÈB- i +kM; M; ,M F?¬M; çQÊ+X

@ æQ" M +?•M F?Q #~K bBM? i`QM; +Æ i? +¬ 'v FB ç½ #B M K'i G-M M"v S?QM;
?İX *| çQ" M +?•M F?Q F?'M; H² pšM Hm¬M T?€i i`B M FB iQÆM; i`Ê- +,M #^aM F?
HU+ +O ?„M `i M? M? b) F?¬B T?K+X

•M? K„i M?bM p"Q I L?QÊ+ i`QM; M; U+- S?QM; o•M o¬ E} +| +?9i HQ H„M; M|B,

@ E?¬M; +| çQ" M +?•M F?Q FB #^aQ p - i?•M i? +O +¬ 'v ç½ bBM? ` K°i +?9i #
L m M?Q +¬ 'v F?¬M; im pã- bÊ `^M; `i F?| b®M; çQÊ+ H•m /"BX

@ hB m i?Q +,M #^aM F?¬M; i? +?`m çQÊ+ bU i?®M; F?' M"v æ•v ç m H¶B +O i
+?9 +?d H" bBM? ` ^aQ ; B€+- +€+? t M? m M?Q p"v- +¬M; +?9 F?¬M; i? M"Q +^aK
S?QM; h¬M- M?QM; F?¬M; M; İ >¬K M v ç½ ç€M? K'i /B b^aM /mv M?'i K" S?QM; h?
+?9 B- i [m^a i?"i ç€M; +? i5

@ L; QÆB F?¬M; +-M iU i`€+?X

S?QM; o•M o¬ E} #m¬M; i v` ,

@ h ç½ ; B9T +¬ 'v çB m /QĐM; ~M i"i T?QM; ?"M T?^aB +?`m i`QM; F?Q^aM; i?İB; B
M; ÆB +?Q i®i çBX h?€B *' ?B M ç M; H" i?İB #m' B `®B HQçM- i +kM; F?¬M; i? +
T?^aB T?B M i`QİM; H½Q `²BX

@ >B m `²BX G-M M"v M m HçB F?B M +?Q +¬M; +?9 ; †T +?mv M F?¬M; K v i +
; †T # ?ç M[X

S?QM; Pm hY iB T H'v I L?QÊ+ +¬M; +?9 - /šM i?2Q +?9M; +Um i?¬M S?QM; i°+ o¬E} K°i + B- b m ç! ?! ;B! # v çB

æÊB b m K°i +?9M; S?QM; i°+ #B M K'i- S?QM; o•M o¬E} KÈB tQ v M; QÌB #QÊ+ HÈM T?Q b m óFûiô K°i iB M; F?ûT FQM HçBX ošM M?Q i`QÊ+ H` +?B + #`M pm ;¶- S?QM; o•M o¬E} T?'i i v €Q K°i +€B- t T #^M; M;²B tm®M;X

h?2Q ? B K„i F?ûT HçB- i`QM; EB K +€+ /¬M /¬M F?¬B T?K+ v M ioM?X

" M M; Q`B +Y HÈM- h`b h?QÆM; +mM; FQM? F?QK M; QÌB K°i +€B- b m ç! +?"K `¼ HÁM; T?ªM; T?'i +! K°i HQçB KBM? M;°, óa m H¬M M`v- F?B bQ i¬M #QÊ+ ` EB K H9+ +Ym iBM? HB M +?•mXô

QPQ

h`QM; K°i F?2MSi +?"i? T içB K°i /½v M9B +€+? EB K +€+ F?¬M; t - K°i ;½ M K i` t T #^M; # M i`QM; - i` M M; QÌB iÄ ` F?!B t M?- +?QM? H` S?QM; h¬MX

óS?QM; o•M o¬E}- i b) i`ª i?M ô @ S?QM; h¬M p K†i #bM? ioM? i?®i ` K'v +?[F?ûT ? B K„i HçB- +?•M F?Q [m M? M; QÌB +`M; T?€i ` M²M; ç"K

9RjX *?QÆM; 9Rk GûM L?bM hQM L; QĐM; - E?®M; *? h?ÌB :B M Jt h`K- S?€T h„+ aÆ >B M

E?B [mv i„+ p` T?€T i„+ FûQ /`B ç M K¶B ;!+- pk i`K b) i M i?`M? KªM? M?ÄX @ h *') i`QM; ?mv i ç°M; M;¬K +O h?€M? çB MX

h`QM; K°i K†i T?ŠM; pk i`K F?¬M; M; QÌB +?9 w- ?Q p¬ iW H•m ç½ i`Î M M [m2M i K†i T?ŠM; pk i`K F?€+ ?Q†+ p` /B M iQÆM; i?¬M; +?çv ç M MÆB M`v- +MM; M? r i`QM; pk i`K- t•v /UM; ó[m®+ ç°ô +O ?„MX

" M /QÈB i?¬M çB M- iWM; bÊB tQ+? b„i FûQ /`B ` - ç¬m +m®B ç•K p`Q i`QM; +Æ HÈMX .QÈB K°i +¶ €T #S+ +QÌM; ççB- M?[M; K p`i p®M +m²M; #çQ F?! i?m¬M i` F?¬M; ? M?9+ M?Q+?- ç K†+ +?Q M?[M; €+ K M?Ä ç¬M; çªQ #Á F?„Ti?•M i? - /M iB M ?`M? bU çB m F?„+ p` ;B +¬M; M;mv M i?Ov M?'iX J€m HQ½M; iW i`QM; +Æ i?2Q HÈT pÄ M; Q`B b¬M bMB +?ªv tm®M; - HÆ HYM; içB ?Q F?¬M; iK i?`M? iWM;

óS?"T5ô

J°i KkB /MB b„i iQ HÈM ?bM? tQ„M ®+ /`B K'v i`QÊM; ç•K i?"i b•m p`Q HQM; K°i ?r F?'M; H² M?Q K°i M; ¼M M9B- K°i Hm²M; K€m ç2M #„M ` X _'i M? M? `i ç¬M; €+ K KkB /MB HÈM- /MM; `,M; M?¼M; ¼i i?`M? M?[M; çQÌM; p•M +´ [m€B p` T?S+ içT- b K`m p`M; M?ç i F?¬M; M;WM; #Ä p`Q iWM; çQÌM; HăKX L?[M; /ÁM; K€m HQ½M; i` +?'i K`m p`M; M?ç i FB ?9i H'v- i`Î M M #!M; HQ€M;

h` M bWM; +O +U i?9- K°i b®K i°+ K†+ €Q #`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM? M;•K tQÈM M;WM; BM p`Q i`QM; +Æ i? K i?9 M?[M; HÌB +?9 F?! ?B m

S?B M pk i`K M`v p¬ +MM; #`M `°MX LÆB i?¬M çB M içB ç¬m +m®B tQ+? b„i +! ` i?ŠM; - i` M M; QÌB K†+ ;B€T ç2M- i`QM; +QM M; QÆB ç2M F`i H!2 b€M; - F?¬M; M i?9+ +¬M; pB + çB m F?„+ p` t•v /UM;X

J¶B F?B K°i ?mM; i?9 F?'M; H² ?Q`M iQ`M i`Î i?`M? K°i T?Q iQÊM; ç½ ç€M? K'i b ç¬m #¼M +?9M; ç m #„M ` M?[M; Hm²M; €M? b€M; M?Q K°M; M?QªQ- M®B i?ŠM; HÈM i` M çdM? i?¬M çB MX

Zm®+ ç° +O i?¬M p®M F?¬M; M;`v F?¬M; ç K- [m®+ ç° Î MÆB M`v +kM; iQÆM; iU

h`QM; i?-M çB M`i BK„M;- iWM; +•v +°i HÈM i?2Q T?QM; +€+? " Gç+ E?„+ i`Q
b€M; K`m p`M; M?çIX S?Q b m M?[M; +•v +°i HÈM- i` M ? B #ªQ i¼ `°M; `½B iç
K°i i`€B K°i T?ªB T?•M #B i M;²B içB T?B M ?Q F?-M; M`vX

hm•M i?2Q +QÌM; ;Bª H` T?€T i„+ /mv M?'i K` M?[M; €+ K +—M im•M i?2QX aU -
F?-M; +—M ?Q`B M;?B- K¶B K°i €+ K - K¶B i?ÌB K¶B F?„+ ç m +| i? +ªK M?“M çQ
i bÊ ?½B K` `mM `~v- ;B®M; M?Q i?-M HBM? ç M; [m M b€i [m®+ ç° +O ?„MX J`
M`v HçB iÃ p i? ÌÆ ç®B pÈB M?•M HQçB ç°i M?B M t—M; p`Q FB - ?ÆM M[+ÁM
M M ç€K €+ K i`Q im +| ?çM iU ç°M; i?,M; +'T "´M h—M i`Î i?“M? K°i p`pm F?€+
" M;Q`B +O >Q`M; +?QM? H` M?•M HQçB- M?QM; i'i +ª €+ K ç m +| i? M?“M` F
p +QM M;QÌBX hQÆM; iU- "´M h—M +kM; #` +?9M; €+ K +?Q `^M; H` K°i K i?-M -
+O M?•M HQçBX

> B p` +?9 i - K°i i`€B K°i T?ªB- F?Q iS+ M?Q pU+ b•m- HçM? H)Q M?Q M;K+ iM
/çM; i`-K K†+ F?-M; M|BX

.QÈB K†i Mç K`m #ç+- ç—B K„i K`m #ç+ HçM? H)Q K°i KÎ K°i F?ûTX S?Q i`QÈ+
K°i K`M b€M; ç°i M?B M tm'i ?B M- ççB çB M T?Q b m H`T iS+ #B M K'iX smv M
+ª [m®+ ç° T?²M pBM? H—M HQÊi ?B M H M i`QM; K„i

æ—m +O >Q`M; +?“K `½B +?mv M ç°M;X LÆB €M? K„i +?çK ç M- i'i +ª €+ K ç m
H`K pB + çB M +m²M; ç ;BªK #Êi €T HU+ M`vX h`QM; K„i +O >Q`M; iU ?² +?d +|
+O ?„M- bU i²M içB +O "´M h—M ?Q`M iQ`M #` #Ã [m X

h` M K°i #ªQ i¼ F?€+- "´M h—M ;B®M; M?Q K°i iªM; ç€ F?-M; M?9+ M?Q +?- ? B
Q [m€i +ª [m®+ ç° ç M; i`QM; [m€ i`bM? FB M içQX

hÁ [m®+ ç° T?²M ?Q M`v HçB +,M #ªM F?-M; i²M içB i`QM; ? B K„i +O "´M h—M
+?d +ÁM HçB [mv i„+ p—i`M- i`QM; K„i +O ?„M +?d +| iWM; +?MK iÆ `®B K`m ç2M
çB MX *?“K `½B M;~M; ç—m H M- €M? K„i +O "´M h—M tmv M [m #—m i`ÌBX hçB p
i` M çdM? i?-M çB M- ?„M +?d M?bM i?'v K°i çQ`M €M? b€M; `U+ `Ð- F?-M; M;W
p"i b®M;X

h?-M çB M- /•v tQ+?- T?Q iQÊM; iQ`M #° ç m F?-M; i²M içB i`QM; i? ;BÈB ç2M
h—M +?d +| M?[M; [mv i„+ /`v ç†+ ç M t2M F?“T MÆB i`QM; T?B M ?Q F?-M; M`v-
[m€B /`- K` i'i +ª [mv i„+ p` M,M; HQÊM; M`v ç m ?QÊM; p >Q`M; ç M; M;²B # M +
çB MX

æ—B K„i +O "´M h—M +?“K `½B +?mv M ç°M;X `i ?B M M?B M- T?B M ?Q F?-M;
+MM; pÈB bU i²M içB +O >Q`M; - i'i +ª ç m F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v ?SM; i?9X o—
+?mv M- M? M? +?|M; i?-B /B M bU ?mv M #Q +O T?B M ?Q F?-M; M`vX

ó"bM?5ô

.QÈB bU [m M b€i +O "´M h—M- >Q`M; +O i?-M K ç°i M?B M çSM; /"v- €Q +?Q`
tm®M;- çB p ?QÊM; +Y ççB çB MX J`M b€M; F?'M; H² i`QM; H9+ M`v +kM; #B
F?-B T?K+ bU ?Q`M +?dM?X

ó•K5ô

E?B >Q`M; tm'i ?B M içB +Y i?-M çB M- iWM; KªM; HÈM €+ K F +ª M?[M; €+ K
M?Q +m°M b|M; i`ªB `°M; ;B[?Q F?-M; iW; —M ç M t X J¶B K°i K°i €+ K ç m bÊ ?
i`QM; T?9i +?®+ i`Î M M v M ioM? M?Q +? i +?|+X

ó"bM?5ô

>Q`M; iW i?-M çB M ççT #QÈ+ ;B[ F?-M; i`mM;X *ª T?B M ?Q F?-M; F +ª iÁ i?-
+?mv M F`+? HB iX hW /QÈB +?•M +O ?„M- iWM; +?MK HY HÈM K`m ç2M iªM` #

óEûi5ô

hWM; iB M; F m i?^K i?B i M?Q tmv M [m HBM? ?^M iW i`QM; KB M; M?[M; ?mM;
T?€i` - iWM; +?B + KB M; HÈM M?Q +?"m K€m KÎi?"i iQ- M; Y ç-m H M i`lB- ? B

ó"bM?5ô

L, K M; !M i v b„+ M?¼M +O >Q`M; pQÆM` - M? M?`M; çQ p ?Q F?¬M; X hW M?
/QÈB- iWM; Hm²M; K€m iQÆB K`m M•m ç2M T?€ F?¬M; # v H M- HÆ HYM; i¢B F?

hWM; iB M; M; •K tQÈM; t tQ M?Q ç M iW pki`K bÆ F? B iW i`QM; KB M; ó?„Mô
Q ; B ltm'i ?B M i`QM; pki`K M`v M?'i i?lB F?B M +?Q ``M h¬M ç M; M;²B M; v M
çB M +?9 w- ? B +QM M; QÆB K`m i`„M; #¢+ #MM; +?€v K¢M?

hWM; T?M p, M K`m p`M; M?¢i i?2Q i? M? •K p M; /°B FB iW i`QM; KB M; ó>Q`M;
p`Q i`QM; K`m ç"K HÆ HYM; i¢B ?Q F?¬M; #®M T?Q

hB M; F m i?^K i?B i pšM F?¬M; /Si # M i BX h`QM; M?[M; iB M; ;`Q i? i?^K- iW
?bM? i?`M?- iWM; +°i M?¼M # M M; Q`B ç-v M?[M; ?Q p, M ç² ç^M; K`m b"K FûQ
F?¬M; i`mM; #„M tm®M; - ç•K tmv M [m M?[M; +U i?9 +?mM; [m M?X E?B +°i M?
[m - K°i p i K`m t€K i`„M; #¶M; F?Q€+? i`B M F?„T iQ`M i?•M +U i?9- #B M #¼M
iQÈM;

ó•K -K ô

> B Hm²M; HU+ HQÈM; F?'M; H² çO ç ^M? ?QÎM; ç M +^ pki`K p`M +?mv M M†M;
h¬MX GU+ HQÈM; ç! M; v +^ ``M h¬M +kM; F?¬M; i? +?®M; H¢B- i`QM; M?€v K„i

óS?€T i„+ ô @ h¢B F?Q^M? F?„+ #` ç€M? # v çB- i`QM; ç-m ``M h¬M +| Hw i`Q ;-l
? B +?[M`v

*MM; i`QM; H9+ M`v- ?„+ €K FBK iU i?€T +O iQM M; QĐM; ç½ ?Q`M iQ`M i?`M? ?l

9R9X *?QÆM; 9Rj ošM G¢+ h?¬M- .UM; h?€T h" T h`mM; h?¬M GU+ L
o¬ E} :†T h?O >¢ sQ

ó*€+? +€+?5ô

hWM; •K i? M? +Æ M?K+ bBM? i`QÎM; p` K€m HQm +?mv M i`QM; ?mv i [m^M p M;
M?¢iX h`QM; pki`K ç2M F`i- M, M; HQÈM; F?'M; H² i²M i¢B iW t tQ #„i ç-m ?°B
i`QM; bQÆM; KM K`m t M? HK+

ó"MM;5ô

J°i iB M; M´ ``i M?Ä p M; H M- bQÆM; KM H"TiS+ M´ i MX " M /QÈB bQÆM; KM- i?
T?K+ M?Q H9+ # M ç-m- HU+ HQÈM; F?'M; H² i?m-M i9v p`M +?mv M i`QM; +Æ i?
?mv M +¬M; - ?„M ç½ ; -M M?Q #'i /B iX

>l ?[M; pQÆM i v p`Q i`QM; ?Q F?¬M; - K°i çQ`M M, M; HQÈM; i`QM; M?€v K„i ?!
K`m i`„M; #¢+X ``M h¬M çQ i v +?KT H'v #° €Q +?Q`M; FB - ; -M M?Q #^M M, M;
#QÈ+ M? M? p ?QÈM; i?¬M çB MX h`QM; ç-m ?„M pšM F?¬M; M; WM; p`M +?mv
ó>Q`M; ôX

E?B ``M h¬M tm'i ?B M # M M; Q`B i?¬M çB M ?mv ?Q`M; - i¢B T?Q i` M- ç®B /B
; -M i`, K i`QÈM; - K°i FBK iU i?€T K`m ç2M iQ HÈM +?B m /`B ; -M i`, K i`QÈM; HšM
i?•M i?€T T?€i` €M? b€M; K`m b"K H°M; Hšv- T?¬M # çQÈ+ +® ç`M? i` M ? B M
K¶B K°i bÈB ç m i?šM; i„TX

h` M çdM? FBK iU i?€T- ó>Q`M;ô pšM M?Q i`QÊ+ K M; i'K K†i M¢ K`m #¢+ +U+ F€
tm'i ?B M- i`QM; K„i ?„M i?Q€M; ?B M H M p FB M; F}- M?QM; `i M? M? H¢B [m
@ æB i?¬B

:B¼M; M|B i`9+ i`„+ p` F?`M F?`M +O ó>Q`M;ô p M; p¼M; i`QM; ?Q F?¬M;,
@ hQM M;QÐM; i?“i M?B m iQM M;QÐM; p` HBM? ?²M

æ¬M; çªQ €+ K M;~M; ç¬m M?bM H MX L?[M; €+ K iY pQM; ç½ #` çQÊ+ ¼M / T
M?[M; €+ K HoM? +?O- ç¬M; çªQ €+ K KÈB H¢B iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ?°B
S?Q /QÈB FBK iU i?€T- K°i M?|K €+ K HoM? +?O +QÌM; ?½M M?'i i¢Q i?`M? K°i
i¬M; i¬M; HÈT HÈT t T i?`M? iWM; pÁM;- KÎ`°M; p #®M T?Q M?Q T?9+ t¢X hW
;B®M; M?Q K°i HÈT KĂM; K`m ç2M #'i ç°M;X

ó•K5ô

ó>Q`M;ô ;BÆ K°i i v [m€ çdM? ç¬mX ó²M;ô K°i iB M;- T?Q iQÊM; ?Q`M; FBK iQ
K`m p`M; M?¢i- #„M p T?Q /QÈBX LÆB M;¼M HY çB [m - i` M i`€M K¶B €+ K ç¬
p,M K`m p`M; b`K ?bM? +?[óaôX

ó:``Q5ô

hWM; iB M; ;¬K; W iW T?Q /QÈB p M; H MX æ€K €+ K ;`Q i?ûi- i`QM; K„i T?€i`
+m²M;- M?Q i?Ov i`B m i`M p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;

“M h¬M ?ì ?[M; HQÈi [m M?[M; €+ K # M +¢M?- /WM; H¢B # M +¢M? ó>Q`M;ô-
H¢M? HMM; M?bM tm®M; M?[M; iQM ç² +m²M; M?B i# M /QÈBX h`QM; i? ;BÈB ç
F?¬M; i? [m M b€i iW FBK iU i?€T FûQ /`B` - +„K p`Q i`QM; HBM? ?²M M?[M; €+
F?ÄB K†i T?ŠM; pk i`K M`v

*ªK ;B€+ +O “M h¬M KÎ`°M; p¬ ?¢M- HŠM; H†M; óM?bMô M?[M; €+ K i`M p`Q i
ç¢i K°i óiQM M;QÐM; +O i?¬Mô KÈBX J¶B F?B i`QM; K°i p` /B M bªM bBM? ç¬M;
i?•M +O ?„+ €K FBK iU i?€T i?€T H¢B i`Î M M M; ,K ç2M K°i +?9i- ç²M; i?ìB H¢B
p`M; ;B®M; M?Q “M h¬M H`v çQÊ+ i¢B J ;BÈB FûQ /`B ç M p` /B M FB

h¢B ;Bì F?„+ M`v- “M h¬M ç½ i`Î i?`M? K°i M;QìB #`M; [m M- HŠM; H†M; çSM; # M
F óM; ?`+? i?¬M ;Bªô Hw i`Q ;¬M M?Q i`M F?®+- +?d /U p`Q #ªM M,M; i?m i?“T i?
+¬M

æ®B pÈB “M h¬M- F?¬M; +| ;b H`K +?Q ?„M +ªK i?'v ?SM; i?9 ?ÆM bQ pÈB i`M H
i?¬M ;Bªô iWM; #QÊ+ t•v /UM; M M [m®+ ç° +O ?„MX oB + i?¬B /B M [mv i„+ ;¬M
KÈB K ?ÆM H¢B #„i ç¬m çQÊ+ bBM? ` i¢B MÆB M`vX v i?S+ +O “M h¬M F?¬M
F?B F?¬M; +| #'i +S +Æ bî M`Q T?ªB ? Q i®M M?B m iBM? HU+ p` i?ìB ;B M ?ÆM
i?ìB ;B M

QPQ

oMM; ç'i #Ä ?Q M;X

h`QM; Q ç¬K H¬v H°B- K°i K i?¬M i`M T? ç M; +?bK K°i MY i`QM; #MM H¬v- +
HÈM m®M HQÊM +MM; +?B + ç¬m t`m tQ ç M; H°p p M tBMX h?•M i? +O K i?¬
tQÆM; F?¬- iWM; +QM K®B ç†+ i`QM; Î MÆB M`v F?¬M; M;WM; ;†K M?'KX

J†+ /M F?Q iS+ v m Èi- M?QM; pšM +ÁM +?Q +? i

h` M #¬m i`ìB- K°i #|M; ç2M F?´M; H² HQÈi [m X æ M?'i T?•M i?¬M ç½ ?Q`M iQ`M

@ oMM; ç'i #Ä ?Q M; b m F?B L; ?`+? i?-M ; B<sup>a</sup> +´ ç¢B pšM H¢+ p` M; O b v- i?-M +
 i?-B bBM? ` K°i HÈT L; ?`+? i?-M ; B^a KÈB- +| i?-M +€+?- +| M; ?o H` +| bS+ K¢M
 M; ?o H` imv i ç®B F?-M; i? `ÌB F?ÄB MÆB M`v- +?O M?•M M m Km®M i?Q€i F?Ä
 S?QM; o•M o¬ E} KÎ #`M i v T?ªB- K°i Hm²M; ?„+ F?Q iW i`QM; +?QÎM; i•K i`Q
 tm®M; - /QÈB HÈT / K°i KªM? iBM? i? K`m p`M; +U+ M?Ä tQ v i`ÁM i`QM; ?mv i
 +?^K p`Q KªM? pKM i?-M +€+?- S?QM; o•M o¬ E} F?) M?Qm K`v- i?-K M; ?o,
 óoMM; ç'i #` #Ä ?Q M; M`v +| `i M?B m +?mv M +´ [m€B- i?-M +€+? K†+ /M `i ?
 i? `ÌB F?ÄB ç•v i?b F?-M; F?ÄB +| +?9i çQÊ+ F?-M; #^M; K'i- ?ÆM M[ç€K ; B ?
 i - F?®B i?-M +€+? M`v ç½ F?-M; H'v çQÊ+ i?b +kM; F?-M; i? H`K HÈB +?Q F F
 smv5
 S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v- iMv iB M i`B m K°i i M €+ K F?-M; /€K T?ªM F?€M; iÈ
 M; QÌB ?„M- +9B ç-m ?QÈM; iÈB F?®B i?-M +€+?- M?QM; ç9M; H9+ ?„M çQ i v`
 >®M; 55
 J°i iB M; ; -K +m²M; #¢Q iW t t¬B i`mv M iÈB- iB M; ; -K K M; i?2Q K` HU+ F€ /`
 +ªK i?'v •K i? M? M?Q K°i +•v ; "v b„i +?¼+ p`Q ? B i B /MM; bS+ F?m'v ç°M; - ç-m
 •K -K -K55
 hWM; i`M; •K i? M? p M; /°B i`mv M iÈB- S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m M?bM H¢
 iMM; +O a€i HK+ +?B +?O b„+ K†i i?®M; F?´ M; ½ [m} tm®M; ç'i- i`QM; KB M; K€
 @ L; mv `²B5 \*?O M?•M K m +?¢v- H` L; ?`+? i?-M ; B^a- #¼M +?9M; +| i? +ªK SM; c
 i¢B
 h¢T *´ G hQ `®M; H MX
 h`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} #¢Q T?€i b€i +Æ,
 @ L; ?`+? i?-M ; Bª i?b b Q\
 *ÁM +?Q /Si HÌB- iW #®M T?Q ç½ +| iWM; i`M; •K i? M? M?Q i?-M HBM? T?šM
 G 5
 @ >W5
 S?QM; o•M o¬ E} iS+ ; B`M ?W K¢M?- K'v +?K+ ç¢Q F?Q i?S+ K¢M? K) i°i +MM; iW
 M?B M H` +`M; H9+ +`M; +| M?B m L; ?`+? i?-M ; B^a +ªK SM; çQÊ+ +| i?-M +€+? p
 +?¢v iÈB ç•v- S?QM; o•M o¬ E} /M +| iU ç¢B +kM; F?-M; H`K +?mv M T?Q T?¢K
 +?®M; i`, K K` +?Q +?„+ ç½ çQÊ+ +€B ; b- M m H'v KQÌB ; B i K°i M|B F?-M; +?WM
 @ _9i5
 S?QM; o•M o¬ E} +| +?9i F?-M; + K i•K M?bM F?®B i?-M +€+? M; "T K°i MY i`QM;
 HÁM; i?"i bU F?-M; ?B m- i M L; ?`+? i?-M ; Bª tmB t Q ç| - `9i +m°+ ç½ tªv ` +?m
 i¢B ç•v- #` b€i HK+ +?B F?Q +O KbM? / /`M; H`K i?'i- pÈB i?•M T?"M +O L; ?`+
 bmv #¢B ç M KS+ +?d +ÁM K¶B +€B ç-m +ÁM b®M; 5
 LÆB M`v b„T T?€i bBM? K°i i`QÌM; i` M? çQ¢i i?-M +€+? i?ªK HB i- S?QM; o•M o¬
 +€+? p`Q i`QM; K€m i?'i- i?•M i? `mM; ç°M; - b€i HK+ +?B F?Q ?MM; ?"m i`M p
 F?B M i?-M i`Q +?9M; i? M? ioM? H¢B- iB T ç| /šM K'v M; ?bM i M iMv iÁM; M? M
 K`M bQÆM; /`v ç†+- b m HQM; K'v ç¢Q ?„+ªM? M?Q ç¢B #`M; T?|M; iÈB- €M? K„i
 # Q i`MK F?m pU+ K'v M; QÌB S?QM; o•M o¬ E} pW çSM;

9ReX *?QÆM; 9R8 h" T >ÊT "° >¢- a€i GK+ >B M *?•M h?•M *?BM?
S?QÆM;- . M? GWM; LÆB >Q M; S? Ui?QÊM;V

hB M; ;-K i? HQÆM; T?ªM; T?'i M?Q iW ?²M; ?Q M;- imv M +´ p M; p¼M; i`QM;
HB i?bM? i?`M? K°i +?B + ç-m €+ K F?´M; H² iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} t
i'i +ª M?[M; i M a€i HK+ i`mv iMv ;Bª iQ`M i?•M `mM `~v- [m€ T?K+ /QÈB ç'i- F?¬
+QÌM; imv i iQ+? Hkv bm®i i`,K p¢M M,K- M;`M p¢M M,K i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; M
F?¬M; M;WM; ç´ p`Q KB M; +?B + ç-m €+ K KÌªQ # M M;Q`B +Æ i? S?QM; o•M o
S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; ;B[F?¬M; i`mM;- F?¬M; ? ç°M; ç"v- a€i GK+ K [n
+?mv M`Q ¢i- a€i GK+ K [mv i i?m-M +?QM? +| M,M; HU+ ?'T i?m imv i ç®B pÈB
GK+ +?B T?| J½ S?B G¢+ hQ p`h¢T \*´ G hQ M|B `i çÆM ;BªM- HÊB /KM; HU+ ++
pÈB b€i F?Q +O a€i GK+ i`mv iMv ;Bª- /MM; b€i F?Q i¬B Hmv M i?•M i? X

"`+?5

"`+?5

"`+?5

X

•K i? M? i`-K çK+ p M; H M HB M iB T- M?[M; i M a€i GK+ i`mv iMv ;Bª HB M iB
K² ?¬B H¢M?- b„+ K†i ?Q M?QÊ+ +U+ ç°- b m F?B b€i F?Q p`HBM? ?²M ?ÊT M?'i-
F?Q +O #¼M ?„M ç²M; i?ÌB +kM; ?'T i?m +ª HBM? ?²MX

a m F?B ;-M # M;`M i M a€i GK+ i`mv iMv ;Bª ç´ ;K+ tm®M; ç'i- ç-m H•m a€i GK+
o•M o¬ E} T?€i ` K°i iB M; M;•K /`B i?Ä K½M- +?"K `½B i M #B M- H†M p`Q i`QM
>¬5

h?Î` K°i ?ÆB i?QªB K€B- S?QM; o•M o¬ E} iW iW KÎ K„i- €M? K„i [mûi [m +?¶ +
iB M; H„+ `„+ p M; H M HB M iK+- iWM; +•v tQÆM; M?¼M ?Q„i- ç2M M?Q KU+ i`²B
?„M #•v ;BÌ M?Q K°i +QM M?QK HÈMX

@ *?O M?•M- +ªK ;B€+ i? M`Q\

J½ S?B G¢+ hQ +MM; h¢T *´ G hQ p°B p½ M;? M? ç|M X

@ *?Q çO- +ÁM i?B m `i i`i M?B m X

S?QM; o•M o¬ E} çQ K„i HQÈi [m ç€K a€i GK+ i`mv iMv ;Bª M^K H HB i /QÈB ç'
QÊ+ HQÊM; KS+ ç°- S?QM; o•M o¬ E} F?®M; +? +U+ F€i®i- pW çO HQm H¢B +?
M?Q p"v +?d +¬M i®M K°i i?ÌB ;B M H` #¼M +?9M; iU M?B M b) ?²B T?K+ M?Q +k-
b) +?`m +?9iªM? ?QÎM;X

@ *?O M?•M- Î ç•v +ÁM +| `i i`i M?B m F çB i?2Q F?€+- +?d +¬M +?O M?•M tm'i ?E
T?K+- M?Q p"v ?B m [mª Hmv M i? +`M; i®i ?ÆMX

J½ S?B G¢+ hQ M|BX

S?QM; o•M o¬ E} /UM; i v H M- i?•M i? iW KQÌB i`QÊM; + Q iW iW +Q `9i H¢B- +
K€B i|+ ç2M /`B iW /QÈB / i`²B H M iM; # v b m ;€vX J'v T?9i b m- i?•M i? M?•
?MM; tm'i ?B M i`QÊ+ K†i ç€K €+ K - F?m¬M K†i im'M i9- F?Q +?'i FB i M;¢Q #'i
i` €+- •K ç°+- ç¬B H9+ +?ÊT ç°M; H'T H|2 b€i +Æ- i'i +ª F?B M i?•M i? M?•M HQ
F?B #B M ?| +| K°i HQ¢B K` HU+ i` /'- +?Q /M H` K°i €+ K +QÌM; ç¢B +kM; F?¬M
M?•M HQ¢B v m Èi M`vX

"`M i v ;BÆ H M- i'K ?„+ #`Q çQ ¢i iW +?¶ ç€K i`mv iMv ;Bª H9+ M`v +| p [m€ `°M
Hm²M; ?`M [m M; #„M ` iW HÀM; #`M i v S?QM; o•M o¬ E}

sQ i tQ i5

h'K ? „ + # `` Q i Q H È M # ` + „ i i ? `` M ? K ' v K ^ M ? - S ? Q M ; o • M o ¬ E } p m M ; i v # „ i H ' v K ° i K ^ a
J ½ S ? B G € + h Q i B M ? K „ i M ? b M i ? ' v i ` Q M ; + Æ i ? S ? Q M ; o • M o ¬ E } # „ M ` K ° i K | M
+ | + ? 9 i + ' [m € B M | B ,

@ * ? O M ? • M æ • v H `` a € i G K + + ? B M ? `` M b Q \

@ a € i G K + + ? B M ? `` M \

S ? Q M ; o • M o ¬ E } H B + M ? b M E B T J ç Q i ` Q M ; i v - H € M ? M ? € i ç € T ,

@ > B M i € B i M M | H `` E B T J ç Q 5

@ " • v ; B | F ? ¬ B T ? K + + ? • M i ? • M + O + € + M ; Q Æ B ç B 5

S ? Q M ; o • M o ¬ E } i ? ^ M M ? B M M | B X

> ® M ; 5

J ° i H m ^ 2 M ; F ? Q H Q m K € M ? K) i ? ' B " T i È B i ` Q È + K † i - H `` K € Q # `` Q + O S ? Q M ; o • M
J ½ S ? B G € + h Q p `` h € T * ' G h Q T ? € i ` i B M ; t Q Æ M ; + ® i + ? m v M ç ° M ; ` , M ; ` „ + - i ?
i ? K F ? ' M ; H ^ - ç d M ? ç - m + ? € K i È B i - M ; K • v - m v i ? + U + F € F B M ? M ; Q | B X

@ * ? O M ? • M 5

h € T * ' G h Q F ? ¬ B T ? K + i ? • M i ? M ? Q + k - ç Q K ° i i v ç † i t m ® M ; ç ' i X

S ? Q M ; o • M o ¬ E } # Q È + p `` Q H Á M ; # `` M i v h € T * ' G h Q - b m ç | ç Q È + ? „ M M • M ; H M
K ° i H Q È i - S ? Q M ; o • M o ¬ E } + ? d ? Q È M ; ç ¬ M ; M K M | B ,

@ > Q È M ; ç | 5

@ h m • M H M ? - + ? O M ? • M 5

• K - - K 5

J † i ç ' i + ? ' M ç ° M ; - ? B i M a € i G K + + ? B T ? | K M ; i ? 2 Q + ? O M ? • M M ? Ä # û ç B p T ? Q
H € B K ° i ç € K a € i G K + i ` m v i M v ; B ^ X G 9 + M `` v # ¼ M + ? 9 M ; p ¬ + M M ; v m È i - M m ; † T
K ° i i M i ? ¬ B + k M ; ç O F ? B M # ¼ M + ? 9 M ; i Q `` M [ m • M K ' i b € + ? - M ? Q M ; / M H `` S ? Q M ;
G K + + ? B T ? | ç m F ? ¬ M ; ? [m v ç - m H B + M ? b M H ' v K ° i H - M - ; B ® M ; M ? Q b U b ® M
ç € M ; M ? „ + i È B X

* | i ? b ® M ; b | i - K È B H `` ? [m / K M ; X

h ? • M i ? + Q H È M + O ? B i M a € i G K + + ? B T ? | p „ i M ; M ; i ` | B ç ' i - K ¶ B # Q È + + ? • M
i ` Q È M ; - b m p `` B F ? „ + U R 8 ö V ç ½ i È B K ° i p M M ; M 9 B i ` Æ i ` ¼ B - ? Q M ; i `` M - ç Q + ? ç

@ J ½ S ? B G € + h Q - h € T * ' G h Q - b Q ? B M ; Q | B + € + M ; Q Æ B H € B i È B ç • v \

E ? B i ? • M i ? F ? ' M ; H ^ + ? 2 H ' T + ^ # - m i ` | B + O ? B i M a € i G K + + ? B T ? | t m ' i ? B M
F û Q b U + ? 9 w + O ç € K a € i G K + i ` m v i M v ; B ^ i ^ 2 M i € B Î ç • v X J ° i i M € + K + Q H È M
a € i G K + + ? B T ? | ç S M ; / " v M ? b M ? B M ; Q | B - M ° F ? Q i ` M M ; i ` M M ; - i v ? „ M + - K K ° i
i ^ 2 M i € B + | i ? • M i ? + Q | M ; ? ½ M i ` M + ^ + ' T K i ? - M M `` v - + ? d i ? m - M i 9 v / U p `` Q + - M
T ? € i ? m v b S + + - M ; F Q + ? F B M ? M ; Q | B X

J ½ S ? B G € + h Q + M M ; h € T * ' G h Q i ? Q € M ; / Q / U - € M ? K „ i H B + M ? b M i M € + K + Q
b W M ; ; ½ v i ` Q È + K † i - + m ® B + M M ; M ; ~ M ; ç - m H M - ? Q È M ; K „ i p T ? Q S ? Q M ; o • M

æ • v + k M ; H `` K ° i i M a € i G K + + ? B T ? | - i M H `` E B i * ' G € T - i ? | B ; B M ? „ M i ^ 2 M i € B + Á
p `` h € T \* ' G h Q M ? B m - J ½ S ? B G € + h Q M ? È ` ä E B i \* ' G € T H `` K ° i a € i G K + i ` m v i M
+ ? O i ? S ? B K Q Æ B - i b M ? ? m ® M ; + K i ? i ? ` H € B F ? ¬ M ; ` ä `` M ; H „ K X

@ > B M ; Q Æ B M ? b M + € B ; b \ S ? Q i ` M p M M ; ç ' i # Ä ? Q M ; M `` v + | + € B ; b K `` M ? b M H
+ | i ? + ? Q i K ° i H w / Q i ? Q + ? ? Ê T - ? Q † + H `` + € + M ; Q Æ B ç M ; K m ® M + ? B M i ` M ? 5

@ L ? b M + € B ; b \

J°i ;B¼M; M|B H½M? F?®+- i" M M?šM iW T?Q i` M i`mv M tm®M;- S?QM; o•M o¬
;B[h`€M J½ S?B G¢+ hQ- ¢Q K„i M?bM tm®M;- M?bM +?^K +?^K p"Q ¢¢Q T?M p,M
EB i *´ G¢T- H¢M? HMM; M|B,

@ *?ŠM; H) #´M i¼ M?Ä #û ¢ M i? \ æ M +ª HQ¢B iB iB M M?Q M;QÆB K" +kM; F?
M;~M; ¢-m H M M?bM p"Q K„i i ¢•v5

EB i *´ G¢T M;~M M;Q|B- p¬ i?S+ M;~M; ¢-m M?bM H M i`€M J½ S?B G¢+ hQ- #´v
o•M o¬ E} #û iw M?Q K°i +QM FB M K" ?„M pW #Ä b|iX

@ >ª\ *QM M;Q|B\

EB i *´ G¢T +ÁM +?Q /Si H|B- #¶M; +ªK i?´v ¢¬B K„i ;½ M?•M HQ¢B M?Ä #û +?Êi
K M; K"m ¢2M [m, /` #„M ` - i`QM; H9+ KÆ ?² ?„M ¢°i M?B M T?€i ?B M KbM? F?¬

@ EB i *´ G¢T- M;QÆB M?•M ` #´M i¼ +?Q \

J°i ¢¢Q K ºM? K|ªQ tm´i ?B M [m M? M;Q|B S?QM; o•M o¬ E}- K†+ /M +?d +| K°i +
F?Q i`MM; i?B M H"TiS+ ?´T /šM ¢€K a€i GK+ i`mv iMv ;Bª T?•M i€M F?„T MÆB i
a€i GK+ i`mv iMv ;Bª #` b€i F?Q FBM? M;Q|B ¢€M? i?S+- iW i`QM; M?[M; +mM; ¢
p K†i FBM? bÊ M?bM S?QM; o•M o¬ E}X

@ L;QÆB H"

æ¬B K„i iQ HÈM M?Q +?m¬M; ¢²M; +O EB i *´ G¢T ¢¬v p K|K`i- i` M i`€M ?„M ¢
p" M; H`T H|2 HB M iK+- 'M Fw b•m i?ŠK i`QM; M½Q ?ªB +?´M ¢°M;- i?•M i? iQ HÈ
i`QM; KB M; i?b i?`Q,

@ *?O M?•M

S?QM; o•M o¬ E} F?) ;"i ¢-m- J½ S?B G¢+ hQ M;?B M M;Q|B ?QÈM; i v tm®M;- S?Q
i?2Q +€M? i v ?„M #QÈ+ tm®M;- a€i GK+ +?B ºM? [m M? M;Q|B /B ¢°M; i?2Q- i?
p M; p¼M; i`|B + Q,

@ h - a€i GK+ +?B +?O- +?QM? i?S+ ?"M; H-K F?®B F?¬M; ;B M #` +?9M; i?¬M M
+kM; b) H M i`mv M iW ¢•v

@ a€i GK+ +?B +?O5 X a€i GK+ +?B +?O5 X

a€i GK+ +?B ºM? ¢½ #B m H° `ä `M; i?•M T?"M +O S?QM; o•M o¬ E}- [m i?|B ;B
M?[M; i M HQm ¢"v M"v ¢½ ;¬M M?Q imv i p¼M;- M?QM; F?¬M; M;|¬ ;B|T?9i M"v H
GK+ +?B +?O- p bMM; #€B +m²M; M?B i H¢B tm´i ?B M i`QM; K„i #¼M ?„M- iWM;
?¬ ?"QX

hB M; ;¬K p M; p¼M; M?QM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B +?ŠM; ? ¢ w- €M? K„i HQÈi [n
i` M KªM? ¢´i ¢¬v i`Q #KBX L?[M; +mM; ¢B M M"v ¢ m +k F„ ? i bS+- +,M #ªM F?¬
+mM; ¢B M F?´M; H² iÈB K´v i`,K i`QÈM; # M M;Q" B pMM; ¢´i #Ä ?Q M;- iW iQ|M;
M?[M; +mM; ¢B M M"v ¢½ i²M i¢B K°i i?|B ;B M `´i /"B- iU ?² H9+ M"Q +kM; +| i?

@ *?O M?•M- ¢•v H" +?9M; i?¬M t•v /UM; H9+ KÈB iÈB pMM; ¢´i #Ä ?Q M;

@ a m M"v #´M i¼ b) Î H¢B ¢•vX

S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v TªB H M- EB T J æ Q ?| i?"M? K°i ¢¢Q HQm ºM? T?|

•K5

EB T J ¢ Q ?¢ tm®M;- K†i ¢´i +?´M ¢°M;- K°i +°i F?Q t€K t`i #®+ H M iW +?¶ EB T
i`|B- #®M T?Q b€i HK+ +?B T?9 iQ+? Hkv H•m M;´v i` M pMM; ¢´i #` #Ä ?Q M; ?b
"Q iÈB +?¶ EB T J ¢ Q

@ J½ S?B G¢+ hQ- h¢T *´ G hQ *€+ M;QÆB i? v K†i #´M i¼ t•v /UM; K°i iÁ +MM
HQm ¢ Q- iW ?¬K M v i`Î ¢B- #´M i¼ b) i`´M ;B[MÆB M"v- EB i *´ G¢T æ2K iBM iS

` F?„T p m M; ç' i # Ä ? Q M; - # ' M i ¼ F?¬M +¬M # B i + € + M; Q Æ B + ? i # Q M ? B m i
ç m # B i a € i G K + + ? B + ? O ? " M; H • K 5

@ o • M; 5 * ? O M ? • M 5

X

E ? B b € i F ? Q i ` M M; i ? B M i W E B T J æ Q T ? € F ? ¬ M; t m ' i ? B M - i B M i S + a € i G K +
Ä ? Q M; + k M; i ` m v M i È B F ? „ T M Æ B X E B i \* ' G ¢ T i ? " i b U H " K ` ` i F ? € - i ` Q M; p Á M
G K + i ` m v i M v ; B <sup>a</sup> i W # ® M T ? Q Æ M; + ? ¢ v i È B - i ` Q M; b ® M ? [M; F M " v + | K i ? - M +
H B M ? i ` Q - i ? " K + ? Q S ? Q M; o • M o ¬ E } + Á M M ? b M i ? ' v + ^a ç ¼ H ¢ + i ? B M b S + € M ?
+ ? B M i ` Q i M; - ç ½ ; • v ' M i Q Ê M; b • m b „ + p È B ? „ M X

æ ` p ` + O E B i * ' G ¢ T i ¢ B ç • v [m ^a M ? B M H " ` ` i + Q - ` ` i M ? M ? M ? [M; a € i G K + i ` r
i ¢ B ç • v + M M; M ? [M; i M i W # ® M T ? Q Æ M; i K H ¢ B + M M; ? " M ? ç ° M; - # „ i ç - m b Y b M
+ ? ¶ E B T J ç Q - K ° i i Á + m M; ç B M K È B ç M; ç Q Ê + t • v / U M; - / Q i ¢ B H B m ? ¢ M + ?
t • v ç Q Ê + + m M; ç B M M ? Q + O S ? Q M; o • M # M M; Q " B p M M; ç ' i # Ä ? Q M; M ? Q M; +

h ? ¬ M; [m ç € K a € i G K + i ` m v i M v ; B ^a i È B i ? - M T ? K + - S ? Q M; o • M o ¬ E } / - M / - M i ?
M ? B m i B M i S + p p m M; ç ' i # Ä ? Q M; M ? Q M; i b M ? ? b M ? H B M [m M ç M i ' i + ^a M A
` " M; X

í ç • v i ' i + ^a ç m K Æ ? ² - h ? B M K i ? - M i ? ¬ M; S ? Q M; o • M o ¬ E } ç Q ¢ i ç Q Ê + i ¢ B o U +
+ , M # ^a M F ? ¬ M; i ? i ? Q € i ` F ? Ä B ç • v - H B M H ¢ + p È B # ' M i ¬ M + k M; # ` + „ i ç S i X

o M M; ç ' i # Ä ? Q M; - b € i F ? Q ç " K ç † + ç M F B M ? M; Q i B - M ? Q M; ç ® B p È B S ? Q M; o • M
K È B H " F ? € i p ¼ M; H È M M ? ' i X h ` Q M; M ? [M; ; b ? „ M # B i - S ? Q M; o • M o ¬ E } + ^a K ; B €
M ? B m ç ` T ? Q Æ M; [m , / - ç m + | i ? i ¢ Q i ? " M ? m v ? B T p È B K b M ? 5

ó L; ? ` + ? i ? - M ; B ^a _ 9 i + m ° + H " H Q ¢ B i ² M i ¢ B i ? M " Q i ô

S ? Q M; o • M o ¬ E } M ; ² B + ¢ M ? E B T J ç Q - i ` Q M; H Á M; i ? - K i U ? Ä B - ç ® B p È B L ; ? ` +
p " h ¢ T * ' G h Q ç m ? " K ? ² + ? Q [m - i U ? ² # ¼ M + ? 9 M; + k M; F ? ¬ M; ` ä ` " M; - p b i ?
o • M o ¬ E } + ? d / W M; H ¢ B Î K S + i ? ¬ H " m - L ; ? ` + ? i ? - M ; B ^a ç ® B H " T p È B h ? - M - + | i ?

9 R d X * ? Q Æ M; 9 R e h " T > Ê T " ° > ¢ - a € i G K + > B M * ? • M h ? • M * ? B M ?
S ? Q Æ M; - . M ? G W M; L Æ B > Q M; S ? U i ` m M; V

a € i G K + + ? B + ? O - + ? d # ® M + ? [M " v + k M; ç O ç + ? Q M " v [m - M € + K F Q M ? b Ê - K ¶ E
+ ? B M ; B € T - ç m H " + m ² M; K ; B i + ? | + F ? „ T M Æ B - ç ® B i Q Ê M; i " M b € i F ? ¬ M; H Q ¢
F ç B i ? 2 Q - + ? d + - M ? S M; H M H " ; B i F ? ¬ M; # Ä b | i X

• K - K 5

h B M; p " i M † M; / B + ? m v M + ? ' M ç ° M; + ^a K † i ç ' i - p M M; ç ' i # Ä ? Q M; + U + F € M; ? Q
F ? ¬ M; # B i # Q M ? B m i ` , K i ` B m M , K - M ? Q M; b ® K i ° + # ` ç " v i È B M Æ B M " v p S M
K m ® M / M M; # ¢ + ? + ® i / U M; K ° i i Á + m M; ç B M + Q i ` , K i ` Q Ê M; H " + ? m v M F ? ¬ M; ?

h " B [m i ? i B ; B M + ? i ç Ê B / " B ç ^ M; ç Æ M; - ç € K a € i G K + i ` m v i M v ; B ^a i B T M ? " M K
G K + + ? B + ? O @ s • v / U M; + m M; ç B M + O ? „ M i ¢ B p M M; ç ' i # Ä ? Q M; X

. Q i " B H B m i ? B m i ? ® M - M ? [M; K i ? - M i ? • M i ? + Q H È M + ? d + | i ? ? | i ? • M H Q
p " M + ? m v M M ? [M; F ? ® B ç € i Q H È M i È B + ? ¶ S ? Q M; o • M o ¬ E } + ? d ç ` M ? - b m ç | b)
i ? • M + Q F ? ¬ M; [m € K Q i B i ` Q Ê M; i B M ? " M ? b „ T t T - ç B m F ? „ + - i ¢ B M Æ B ç • v K ¼

S?QM; o•M o¬ E} M?„K M;?B M K„i- ;B®M; M?Q H½Q i,M; M?“T ç`M?- i`QìM; #`Q
?“M- +?d +| K€B i|+ ç2M /`B b m ç-m #m¬M; iÄ tm®M; ç'i- ;B®M; M?Q K°i /ÁM; i
/\X

P 5

S?QM; o•M o¬ E} ç M; ç„K +?bK i`QM; pB + ?'T i?m b€i HK+ +?B F?Q i` M F?QªM
?Q M;- ç°i M?B M iW t i`mv M iÈB •K i? M? +?|B i B M?Q iB M; i` +QM F?|+ - i?
+?'M ç°M;- ;B®M; M?Q ;ÈM b|M; i` M K°i #€i MQÊ+ ç-vX

*?Q K bÊ ?½B- i'i +ª ç m /WM; H¢B- M?bM [m M? #®M T?Q X

P 5

G¢B •K i? M? M?Q iB M; i` +QM F?|+ - K†i ç'i`mM; ç°M; F`+? HB i- S?QM; o•M o
M`Q- +?Êi M?Q iB +?ÈT #„M p`Q ?Q F?¬M;- çSM; i?ŠM; ;B[i`ìB + QX >„M [m M
i`QM; T?¢K pB K'v M;`M /†K /QÈB +?•M- F?|B KM iW /QÈB ç'i #®+ H M- Hm²M; F
iB M; F?|+ i`mv M ç M- K`M F?|B H¢B F?) +?'M ç°M;- ?| i?`M? iWM; çÊi b|M; i`M

E?¬M; ;B M tmM; [m M? i?Q€M; / Q ç°M;- bBM? ` K°i HQ¢B #B M ?| F?| ?B m- i
o¬ E} +ªK M?“M çQÊ+ ?bM? M?Q +| i?S ;b ç| ç M; iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; iK H

ósªv ` +?mv M ;b p"v\ô

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; FBM? M;?B #'i ç`M?- K i?S+ ç½T?€i? #„M ` - t°
F?¬M; ? ;†T i`î M;¢B M`QX *?Q ç M F?B ç•K b•m tm®M; K'v M;`M i`QÈM;- K i?S
K°i F?m pU+ +´ [m€B- /B M iQ+? +U+ HÈM i²M i¢B- K i?S+ H M iÈB ç•v HB M #`
iQM? ç`M M?²B ç~v #`i ` - i`QM; i?ìB ;B M M;„M F?¬M; +€+? M`Q M?bM çQÊ+ `9i +n

h`QM; KÆ ?²- S?QM; o•M o¬ E} iU +| bî M;°, ç•v iU ?² H`K°i HQ¢B K p`i M`Q ç| ç

P 5

G¢B K°i iB M; F?|+ HÈM- b m # iB M; F?|+ H`ioM? H†M; FûQ /`B

•K -K5

E?QªM; H†M; F i i?9+- +m®B +MM; +kM; tm'i ?B M K°i iB M; M´ HÈM- i?¢+? T?€
çB M KÈB t•v /UM; çQÊ+ K°i MY - K†i ç'i MSi M - iWM; iªM; ç'i ç€ HÈM M?¬ H M
i` M / +ÁM K M; K°i HÈT /`+? M?¬v iW /QÈB ç'i pQÆM- i'i +ªK¼B •K i? M? ç m
i`mv iMv ;Bª M?'ii M?bM p T?Q M;m²M ;®+ ;•v t€Q ç°M;- S?QM; o•M o¬ E} +kM

"°T5

J°i iB M; p M; M?Ä- /QÈB ç'i- K°i €+ K i`¬M; #° /¢M; M?Q i` bÆ bBM?- i` M ç-m
i`²B H MX \*?9M; K i'i +ª ç m M;¢+ M?B M- F?¬M; M;?o`^M; F /šM F?îB +?'M ç°M
iB m €+ K M?Ä #ûX

*?B + çm¬B i`•m b m HQM; iB m €+ K F?) pmM; p~v- iWM; KªM; +?'i M?¬v i` M K„
ç"v ? B +€B `²B Kî ` - p¼M; M?bM #®M T?Q

>®M;5

:B®M; M?Q +ªK ;B€+ çQÊ+ M?[M; €M? K„i F?BM? #d tmM; [m M?- €+ K KÈB bBM?
KB M; T?€i ` K°i iB M; ; -K p M; ç°B ?Q`M iQ`M F?¬M; T?M ?ÈT pÈB i?•M i? M|

>¬5

hB M; `Qi ;`Q H`K +m®M H M ;B| H®+ ç-v i`ìB- ç€ iªM; [m v +m²M; H Q p K¼B M;
K°i MY +O S?QM; o•M o¬ E} F m H M ` ,M; `„+ - M;?B M; ?ŠM p T?Q b m- ; -M M

hB M; ; -K ;W H9+ #„i ç-m pšM +ÁM +| +?9i MQM MÈi- M?QM; +?d b m i?Q€M; +?®
K M; i?2Q #€ F?Q

*?9M; K #`i?´B HmB p T?Q b m HB M iK+- J½ S?B G¢+ hQ F?B T bÊ M?bM T?Q
bBM? p®M F?¬M; + Q [m€ KQìB i`QÊM; - i`QM; iB M; ; -K`®M; - i?•M ?bM? ?bM? #
i`QÊM; - ? B KQÆB i`QÊM; L, K KQÆB i`QÊM; :B[ i`ìB ¢'i- M, M; HQÊM; p¬ i" M
+?B + bWM; M?Ä #û +kM; /`B` M? M? +?¡M; - F?B iB M; ; -K +?'K /Si i M; B ?Ä
F?¬M; M; ì ¢½ iQ HÈM iQÆM; ¢QÆM; pÈB J½ S?B G¢+ hQX

@ L; ?`+? h?¬M :Bª\

S?QM; o•M o¬ E} ¢²M; iY +Q`9i- i`QM; K„i H¡2 H M K°i ¢¢Q ?"M [m M; - iW i`QM;
?Q" M? F?¬M; tm'ii? M"v- S?QM; o•M o¬ E} K°i H¬M M[+ªK M?"M ¢QÊ+ F?Q iS+
F?¬M; i`¼M p MX

h v T?ªB pmM; H M- /QÈB K†i ¢'i- EB T J ¢ Q ?¡ i?"M? K°i Hm²M; ¢B M [m M; #
T?ªB S?QM; o•M o¬ E}- K°i i v +?'T ¢ Q- S?QM; o•M o¬ E} iW F?¬M; i`mM; i" i" #QÊ
L; ?`+? h?¬M ;Bª KÈB bBM?

S?®+5

J°i ¢¢Q ?"M [m M; t i [m - L; ?`+? i?¬M ;Bª pW /Q i?B M ¢` ¢ªM bBM? i?•M ?bM?
iW i` M p B`KM; tm®M; - S?QM; o•M o¬ E} H" T iS+ /WM; H¢B- M?bM` b m HQM
M; QìB K†+ €Q ;B€T- MY # M K†i ¢ H°- KÆ ?² +¡ i? i?'v ¢QÊ+ ;•M t M? F?B m ¢
?Q F?¬M; - i v T?ªB +¬K K°i i? M? +U FB K #" T #MM; HY iQK F?¬M; iQÆM; tSM;
K"m ¢2M i`„M; - F?Q iS+ i` M M; QìB F?¬M; M; ?B M; ì ; b ¢½ #°+ H° i?•M T?"M ?„M-
;Bª i`mv ibK i?¬M +€+? K" ¢ MX

æ€i5

*?B + ¢¬m F?´M; H² iW ;B[F?¬M; i`mM; M†M; M`ÆB tm®M; - L; ?`+? i?¬M :Bª F
M?Q b„i ¢9+ i`U+ iB T T?€ pÐ ¢¬m H•m- H'v` K°i F?®B iBM? i? K"m p" M; M?¢i-
iBM? i? - iB T ¢¡ Mm®i U+ p"Q #KM; - F?B tQM; pB + +kM; F?¬M; i? K M?bM iÈB ¢
¢B` M; Q" B

>W5

S?QM; o•M o¬ E} +QìB H¢M? K°i iB M; - bªB +?•M #QÈ+ iÈB- L; ?`+? i?¬M ;Bª iU ?
bU ?B M ?[m +O ?„M- b m F?B Mm®i F?®B i?¬M +€+? i" M F?mv i- iW i`QM; +Æ i
¢2M /`v ¢†+- i v pmM; H M i¢Q i?"M? K°i p i`€+? F?¬M; ;B M- L; ?`+? h?¬M :Bª #C

@ h +U+ ;?ûi #` M; QìB F?€+ #Ä [m 5

J°i i? M? •K #, M; H½M? #¶M; i`mv M p"Q i B L; ?`+? i?¬M ;Bª- i?•M ?bM? pW #QÈ
+?Êi /WM; H¢B- i`QÊ+ K†i ?„M- KkB ¢ Q b€M; HQ€M; +O EB T J ¢ Q H°` K°i ¢Q

@ a m M"v- ?½v M?È F?¬M; ¢QÊ+ T?ûT tQ v HQM; p T?Q M; QìB F?€+

.Si HìB- S?QM; o•M o¬ E} /MM; bS+ K°i i¡K- K°i FûQ- ¢¢B HQÊM; iBM? M; mv M i`Q
i?m" M i?2Q EB T J ¢ Q i" M p"Q i`QM; +Æ i?

P M?5

hB M; M´ HÈM p M; H M- K€m i?`i iQ" M i?•M L; ?`+? i?¬M ;Bª pÐ imM; - ?¡ i?"M? i`
#° tQÆM; iQ HÈM- H' T H¡2 ?„+ [m M; M?Q #^M; b„i i?ûT HÆ HYM; ;B[i`ìB- mv H
i?"i bU M^K M; Q" B /U ¢Q€M +O L; ?`+? i?¬M ;BªX

a€i GK+ +?B +?O- p®M H" i²M i¢B bB m +'T i`QM; b®M; ?`+? i?¬M- i`ªB [m p¬ b®
F?¬M; #` ?Ov /B i H" +¡ i? i?'v ¢QÊ+ ¢B K ¢†+ #B iX EB T J ¢ Q i`ªB [m ;B i +
i?¬M- M?QM; ¢²M; /¢M; +kM; +¡ i? ¢² i?¬M- ¢†+ #B i +MM; pÈB i?U+ HU+ S?QM;
EB T J ¢ Q + "M; i? K #€ ¢¢Q p" FBM? M; QìBX

E?¬M; +¡ i?•M i? K i?¬M i?b F?¡ K" +¡ ¢QÊ+ HoM? pU+ ¢†+ i?M +O K i?¬M- i`Q
/M M?bM iW ?QÊM; M"Q ¢B M[- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; i? i¢Q i?"M? mv ?B
+kM; F?¬M; b B- M?QM; +?d H" ¢®B pÈB M?[M; K i°+ #bM? i?QìM; K" i?¬BX

E?B K°i i M K i°+ +| HBM? ?²M M?•M HQ¢B- ?ÆM M[+QÌM; ¸° w i?S+ iW H9+ +ÁM
+'T- H¢B +| /QM? /€M; ¸ M a€i GK+ ++B +?O i`QM; i`mv M i?mv i J ;BÈB- i M K i
i-K i?QÌM;- M,M; HU+ T?€ pÐ [mv i„+ i?¬M; i?QÌM;X

L;?`+? h?¬M :Bª ¸°i M?B M i`9M; ¸ÁM- i?•M i? M´i M- #° tQÆM; F?¬ F?®+ pKi t
+€B i`€M ¸-v p i`¢M MSi- K°i pB M iBM? i? iQ HÈM F?ªK p`Q i`QM;- # M +¢M?-
F?¬M; M;WM; /mM; M?“T p`Q- iWM; bÊB iÆ M?Ä K`m ¸2M iW iBM? i? i?¬M +€+?
tQÆM; iQ`M i?•M- ?| i?“M? Hm²M; HY ¸2M M|M; #ÄM;X

S?®+5

L;?`+? i?¬M ;Bª ? B i`ÁM; K„i i?Q€M; ?B M K°i iB H¢M? H)Q- bQM; +?QÎM; M?Q
M;U+- #KM; S?QM; o•M o¬ E}- `Q¢i`Q¢i ? B iB M;- +?¶ M;U+ p` #KM; S?QM; o•M
i?“M? ? B H¶ HÈM iW ¸^M; i`QÊ+ ` ¸^M; b m- iQ`M i?•M ¸ m ¸ÊM- M?QM; b„+ K†i`
K„i +`M; H° p ?mM; €+X

L; Q5

h? M?•K i? HQÆM; T?ªM; T?“i M?Q ¸ M iW ?²M; ?Q M; iW i`QM; +Æ i? S?QM; o
K°i F?“+- a€i GK+ ++BªM? K M; i?2Q mv €T F?“M; H² i`Q` - KªM? tm'i ?B M- i`
+m®B +MM; +kM; H° p FBM? ?Q`M; ,

@ a€i a€i HK+

a€i GK+ ++BªM? p K†i•K M;Q M- pW tm'i ?B M ¸½ Mm®i +?YM; L;?`+? h?¬M :Bª
pÈB ?Q F?¬M; p`Q KB M;- K°i HQ¢i•K i? M? H®T`®T p M; H M- iWM; KªM? tQÆM
tm®M;- F?Q iS+ +O L;?`+? i?¬M ;Bª M? M? +?|M; #B M K'i

>®M;5

J°i iB M; ;¬K HÈM- J½ S?B G¢+ hQ HQ H„M; M?bM +?^K +?†T p`Q S?QM; o•M o¬
i?¬M ;Bª +S iWM; ¸Êi iWM; ¸Êi i`M p`Q i`QM; +Æ i? - #` a€i GK+ ++BªM? ?'T i?m
M? M? +?|M; i`Î M M M;QM; F i- p®M +?d +| K°i ¸-m H•m b m F?B ¸Q¢i ¸QÊ+ iB
T?Q /QÊB +?B + ¸-m HB M bBM? ` ? B +€M? i v iQ HÈMX a€i GK+ ++BªM? /M
S?QM; o•M o¬ E} i`²B H M- i?•M ?bM? pšM iB T iK+ i,M; i`QÎM;- Î;B[i`€M- K°i i
i? K` H¢B M?Q F?Q M;QM; F i p†M p Q- i¢Q M M K°i /'m ?B m +´ [m€B- i` M i`€M
/-M /¬M i?“M? ?bM?

@ a Q H¢B M?Q p"v\

J½ S?B G¢+ hQ FBM? ?½B @ M?bM S?QM; o•M o¬ E},

@ *?O M?•M b Q H¢B F i tm'i i?¬M +€+? i`QM; a€i GK+ ++BªM?- Î pMM; ¸'i #Ä ?Q
+€+? ¸ m F?¬M; i? `ÎB F?ÄB- +?O M?•M K°i F?B +| ¸QÊ+ i?¬M +€+?- +?ŠM; T?ªE
M`Q `ÎB F?ÄB MÆB ¸•v b Q\

JQ K„i F?) ¸°M;- S?QM; o•M o¬ E} KÎ K„i` - i` M K†i i?Q€M; ?B M H M K°i MK +Q
` - K°i M?9K T?'M pKM iW i`QM; ?Q F?¬M; ?¢ tm®M;- `ÆB p`Q i`QM; HÀM; #`M i
¢B

hW #®M T?Q - iWM; ¸¢Q F?Q iS+ +QÌM; ¸¢B M? M? +?|M; M iÈB- i?¬M +€+? p¬
+O `i M?B m L;?`+? i?¬M ;Bª

9R3X *?QÆM; 9Rd h" T >ÊT "° >¢- a€i GK+ >B M *?•M h?•M *?BM?
S?QÆM;- . M? GWM; LÆB >Q M; S? U?¢V

@ h?¬M +€+?- ;B Q +?Q i 5

J°i ;B¼M; M|B •K H½M? i`mv M ç MX
 S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; ç€M? ;B€ i M L;?`+? i?-M ;Bª i`QÈ+ K„i- i?•M i? +
 ç-v pªv iQK- ;B[+€+ F?2 pªv H" T HÁ2 M;¼M HY - b m HQM; K°i +?B + çm¬B /"B
 #m¬M; +?'K ç'iX
 @ a Q H¢B T?ªB ;B Q +?Q M;QÆB5
 S?QM; o•M o¬ E} H¢M? ;B¼M; ç€T,
 @ Í ç•v F?-M; +?d +| K°i KbM? M;QÆB Km®M +| i?-M +€+?X
 hW #®M T?Q - H¢B +| iWM; ç¢Q i?•M ªM? [m, /` t¬M; iÈB- €M? K„i H° ?"M [m M;-
 S?QM; o•M o¬ E}X
 "`+?5
 L;?`+? i?-M ;Bª iB M iÈB K°i #QÈ+- H"K #®+ H M i`Q #KB ç-v i`ÌB- ?mM; €+ M|B,
 @ "ÎB pb M;QÆB v m ?ÆM i - #ÎB pb M;QÆB F?-M; çQÈ+ HU +?¼M
 S?QM; o•M o¬ E} i`ÁM; K„i +Q`9i- H|2 H M K°i iB H¢M? H)Q- €M? K„i [mûi [m ?/
 ;Bª- çB K M?B M M|B,
 @ *€+ M;QÆB ç m Km®M çQ¢i i?-M +€+? T?ªB F?-M;\
 "®M T?Q H†M; v M- ç€K L;?`+? i?-M ;Bª /MM; BK H†M; ç #B m H° i?€B ç°X
 @ GmB`5
 S?QM; o•M o¬ E} M?bM ç€K L;?`+? i?-M ;Bª /QÈB +?•M- T?'i ®M; i v €Q- b m HQ
 ;Bª M?Q çQÈ+ ç¢B t - M? M? +?|M; iªM i - Î pMM; ç'i #Ä ?Q M;- L;?`+? i?-M ;Bª ç
 @ J½ S?B G¢+ hQ- h¢T *´ G hQ- ? B M;QÌB +€+ M;QÆB +kM; HmB çB5
 @ L?QM; K"- +?O M?•M X
 @ J M? H M? +O #´M i¼ - +?ŠM; H) +€+ M;QÆB +kM; /€K T?ªM F?€M;
 @ o•M;- +?O M?•M5
 J'v i M a€i GK+ +?B T?| +| im pB +'T K i?-M #'i ç„+ /o- +?d +| i? HMB H¢B- M?Q
 t - çSM; +€+? K°i [m½M; M?bM H¢BX
 S?QM; o•M o¬ E} €Q +?Q" M; # v T?'T T?ÈB- #MM; K°i iB M;- K€B i|+ ç2M /"B imM;
 M?Q M?[M; iB bûi- HB + M?bM +€+ L;?`+? i?-M ;Bª T?Q /QÈB- S?QM; o•M o¬ E}
 @ hW #•v ;B| +€+ M;QÆB ç m H" M¬ H +O #´M i¼ - i?m" M i i?b b®M;- +?®M; i i
 @ \5
 æ€K L;?`+? i?-M ;Bª FBM? M;¢+- ç²M; HQ¢i M;~M; ç-m H MX
 @ >W- K°i i M a€i GK+ +?B +?O +ÄM +QM K" +kM; /€K tm'i +m²M; M;¬M M?Q p"vX
 M;QÆB tQM; i b) iU KbM? H'v i?-M +€+? +?B iBM?X
 h M L;?`+? i?-M ;Bª +?çv iÈB ç-m iB M b m F?B M;¢+ M?B M HB M i?m HB K p +
 @ h?m i?"T i \
 S?QM; o•M o¬ E} +QÌB H¢M?,
 @ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB M;?o +| i?-M +€+? H" p¬ ç`+? Q\ h K†+ /M iÈB +?¶ #` #
 +kM; +ªK SM; çQÈ+ L;?`+? i?-M ;Bª +kM; T?•M` M,K #ªv HQ¢BX h?S L;?`+? i?-
 i?-M +€+? i" M F?mv i+O M?[M; F F?€+ M?Q +€+ M;QÆB i?"i bU H" HQ¢B i²M i¢
 F?-M; i?-M +€+? - ? B F?-M; HoM? pU+ M?QM; Km®M i?m i?"T +€+ M;QÆB +kM;
 @ E?~m F?Q HÈM H„KX >„+ ?„+- p®M +ÁM Km®M +?Q M;QÆB iQ" M i?•v- ç M #•v ;

h M L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> p<sup>a</sup>v iQK +Q`B HçM? K°i iB M;- /QÈB +?•M ççT KçM?- i?•M i
F?-M; i`mM;- ç®B /B M pÈB S?QM; o•M o¬ E}- bQM; +?QÎM; pmM; H M- KB M; T?
J°i çQ`M F?Q K`m ç2M iW ;B[? B #`M i v- K°i tQ v K°i ç~v- F?Q FbM? p¬ ?bM? T?
+?'M ç°M;- H9+ b€M; H9+ i®BX

æçB HQÊM; •K p•M iW b m HQM; L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> ç! i<sup>a</sup>M ` - +?d M;?2 i?'v K°i iB M
çB M K`m iQK ç2M iW ;B[ ? B i v #„M ` - M?Q K°i +?B + H®B # Q i`MK H'v S?QM
F?-M; i M pÐX

S?QM; o•M o¬ E} F?-M; ? i`€M? Mû- b m; €v K€B i!+ /`B imM; # v- i`QM; K„i ?`M [
K°i iB M;- i?•M i? F?-M; HMB K`iB M- ?ûi HÈM- F?Q FbM? p¬ ?bM? +MM; i?B K
` +?`m i€+ ç°M; +O >'T hBM? ççB T?€T- #` m®M +QM; HçB- pÁM; K'v pÁM; [m
`²B #„M M;QÊ+ HçBX

•K -K -K5

G¬B çB M #„M M;QÊ+ HçB- iQ`M i?•M L;?`+? i?-M ;B^a `€+? / M€i i?'i- M?QM; M?
M`Q- HQçB +¬M; FQ+? M?Q p`v F?-M; i? H`K #` i?QÆM; i`Q KçM; K` +?d +`M; F

@ E?-M; i? i? i?S çQÊ+- ;B i5

J°i iB M; ?ûi HÈM- i` M i`€M L;?`+? i?-M ;B^a ~M ?B M FBK T?M- i?-M i? MSi M
imM;- M?"T p`Q F?-M; ;B M ?! i?"M? K°i ç€K K•v KM- bQÆM; KM /"T /ìM M?Q b!M;
+?'M ç°M;- i` M pMM; ç'i #Ä ?Q M;- b€i HK+ +?B F?Q iQ+? Hkv [m M,K i?€M; /QÈ
bS+ KçM? iQ HÈM #„i ç-m +?mv M ç°M;X *?d M;?2 iB M; b'K bûi p M; ` M- K°i iB
b m HQM; L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup>- K°i K`^aM? iQ HÈM ?B M ?B M- ç-m çKM; i`B- +?•M
#`M i v T?AB +Q HçB- K°i ççQ •K^aM? M;QM; iK- K°i ç Q K M; i?2Q F?Q i? pçM [r
o•M o¬ E} ;B[F?-M; i`mM;X

@ J9 `bm [m +Y G¶ " M5

S?QM; o•M o¬ E} +Q`B HçM?- iW i`QM; +Æ i? K°i iB M; M;•K /`B M?Q `²M; M?Q ?
F?Q i? M?Q M;K+ HçB tm'i ?B MX

hçB pMM; ç'i #Ä ?Q M;- HU+ HQÊM; iQ HÈM M?'i- F?-M; +! ;b pQÊi [m çQÊ+ b€i
?[m i?-M +€+? ççB F?€B +! i? çB m ç°M; çQÊ+ M?QM; +?Q /M +! i?-M +€+? i?b
ç° M„K ;B[b€i HK+ +?B F?Q M?Q a€i GK+ +?B +?OX

a€i GK+ +?B^aM? iQ HÈM iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} ?B M ` - ? B i v ?QÈM
a€i GK+ +?B^aM? tm'i ?B M- L;?`+? i?-M ;B^a €M? K„i #B M ç' B- H"TiS+ +^aK i?'v F
i?'v iB M; ;-K i`-K Km°M- b€i HK+ +?B F?Q ç M; çB m F?B M #„i ç-m +?'M ç°M;X

@ h?m" M i i?b b®M;- +?®M; i i?b +? i5 X

E?Q i? #€ ;B^a- M„K ;B[bBM? iY M?Q i?B +ÁM H` a€i GK+ K ç i€B ?B M i` M M;
iB M; ?ûi /`B- b€i HK+ +?B F?Q ?MM; ?"m #¶M; M?Q F?B i<sup>a</sup>M K•v i`¬B- K°i ççQ H
i v ?„M #„M ` - M?"T p`Q F?-M; i`mM;- b m i?Q€M; +?®+ ç½ #´ tm®M;- +?ûK ç¬B
M?bM i?'v iB M? i? F?-M; ´M ç M; ç`M? ç`Q i?Q€i

@ E?-M; ´M5

L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> FBM? ?¬ K°i iB M;- tQÆM; i?'i #` +„i ç¬B- i?2Q [m€M iQM? tQÆ
K'v +?K+ i`QÊM; `²B KÈB iW i` M F?-M; `ÆB tm®M;

S?Q /QÈB- ç€K L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> K†+ ?„+ #`Q pšM ç M; €M #BM? #'i ç°M; ç m M;~M
i v- i? K H K +„M Mm®i +?¶ K€m i?'i `ÆB tm®M;

EB T J ç Q # v çB `²B HçB [m v p - `ÆB p`Q i v S?QM; o•M o¬ E}- iWM; Hm²M; iBM
p`Q +Æ i? - iQ`M i?•M i?Q i?€B- a€i GK+ +?B^aM? çQÊ+ iBM? M;mv M ?¶ i`Ê- T?€i
?bM? ;B½v ç°M;- i€+? `B F?ÄB i?•M i? S?QM; o•M o¬ E}- T?Q /QÈB #KM;- ç¬B

>¬5

•K T?QM;;;"Q`Qi-i`QM;iB M;;B|p"K`aM?-i?•Mi? M?•MHQϕBH°p [m,/`p¬+
M?Q b Q b€M;F?B M M;Q`B F?€+ F?¬M;/€K M?bMi?ŠM;X

J°i+^aK ;B€++Q`M;ϕϕB M„K ;B[+<sup>a</sup>i`B ϕ'i#WM;H M-ÎpMM;ϕ'i#Ä?Q M;H•m M?
+m®B+MM;+kM;+^aK M?"M ϕQÊ+K°i iB` M iQ`M-M;~M;K†i H M i`B- pW`ϕ9M;
F?´M;H²tm®M;-K°i M;Q`B K°i K`+MM;#"i+Q`BX

•M? K„i [mûi [m`ϕ€K L;?`+? i?-M ;B^a T?Q`/QÊB-i?U+HU++?ŠM;+|;b ϕ€M;ϕ`v
o¬E}bm v M;?o M?Q i`B`m /•M;;

óh?€B *´K`pB M +| i?-M +€+?- M?QM;"´M h¬M iW H9+Î?Q`M;+´T ϕ½+| i? i?m
?Q M;M`v i?-M +€+? p`i?-M +€+?+O i?9 K†+ /M F?€+ M?`m M?[M;+kM;F?¬M;
i? i?m"MHÊB ϕB`m ϕ°M;K°i b®HU+HQÊM;K`M;Q`B i?Q`M;F?| F?®M;+? -i?"i

óhW i`QÊ+ iÊB M`v iQ`M i?'v i?-M +€+? i`M F?mv i- i?2Q [m€i`bM? L;?`+? i?-M ;
MÆB ϕ•v ϕQÊ+ ;¼B H`pMM;ϕ'i#Ä?Q M;-HϕB H'v M;?`+? i?-M H`K / M?`?Q- +
+´T-M,K tQ`iWM;t`v i`K°i i`Q`M;+?B M i`M? i?^aK HB i pÊB +?O i?-M-K°i HQÊ
F?„T MÊB-b`m #`Q M,K?´T i?m iY pQM;+?B F?Q p`b€i HK++?B F?Q KÊB ϕ^aM bB
p`i?U+HU+i?"i bU H`´i+|?ϕMXô

J°i F?B [m M?`iÊB HÊB Q+? p`M M;mv+O`#<sup>a</sup>M i?•M-ϕ-m |+ +O`æ M?´i T?•M i
M?ϕv #ûM-M`m F?¬M;T?<sup>a</sup>B #<sup>a</sup>M iQM? p®M HQ`B #B M;i?b im pB pã?¼++ +O`æ
?B M M v- pŠM +?d /U`p`Q >´T hBM? ϕϕB T?€T p`a€i GK+ K`[mv iX

óa€i GK+ K`[mv i i-M;i?S?`B a€i GK+ h?B M >ϕ ϕ½ i?`M?- F?B im Hmv M i-M;i
i?B ;B M M?Q p"v- ;B i M?B`m K`i°+ M?Q i?`-ÎpMM;ϕ'i#Ä?Q M;HϕB ?´T i?m b
/`B KÊB ϕϕi i?`M? i-M;i?S?`B- +| a€i GK+ +?B <sup>a</sup>M?- i-M;i?S?`B- bÊ`^M;+`M;
KÊB +| i?`ϕ°i T?€X h`QÊ+K„i i?•M+¬i?`+¬-pMM;ϕ'i#Ä?Q M;HϕB +| M?B`m +?
FB K K°i Q i i?O?ϕ-´M ϕ`M? MÆB ϕ•v b`m ϕ| iB`T iK+ ϕ² b€i- ?ÆM M[`ÎpMM;ϕ'i#
H`/Q i`B bBM?-`B F?ÄB MÆB ϕ•v- +?d bÊb) F?¬M;+| iB`M i`B`M M?`M? M?Q p`
im pB a€i GK+ K`[mv i b) +| iB`M #°+`M;M?`M?5ô

S?QM;o•M o¬E} i?-K iQM? iQ€M,

óa€i GK+ K`[mv i i-M;i?S?`B bÆ i?`M?- i?B ;B M +| ?ϕM-`´i M?B`m +¬M;[mv i
i?`?B M ϕQÊ+`- i?U+HU++ÁM +?Q`+| i,M;+`Q p`+?´i- i`QÊ+K„i +?QM?H`+Æ

L?[M;bm v M;?o HQÊi [m`i`QM;ϕ-m- €M? K„i S?QM;o•M o¬E}[mûi tm®M;T?Q
i?•M i?`#B M i?`M?`?Q <sup>a</sup>M?- b`m +?ÊT K„i ϕ½ tm´i?B M;B[`ϕ€K L;?`+? i?-M ;B^a

@ *?Q +€+ M;QÆB K°i +Æ?°B M[`- b®M;- ?`v H`+?`i

S?QM;o•M o¬E} bB`i +?†i M,K M;|M i v- i`M M;Q`B b€i +Æ`#°+ T?€iX

GQÊi [m`EB T J`ϕ`Q i`QM;i v S?QM;o•M o¬E}- i`QM;K„i ϕ€K L;?`+? i?-M ;B^aH
S?QM;o•M o¬E} iWM;#QÊ+ iB`M iÊB- #¼M +?9M;+kM;iWM;#QÊ+ i?®B HmBX

EB T J`ϕ`Q +?"K`½B M•M;H M-a€i GK++?B <sup>a</sup>M? b`m HQM;+?"T +?ÎM #´i ϕ`M?-
b„T bY`´i v- iB M;#`+? #`+? p M;H M HB M iB`T- ϕ€K L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> [m€`ϕT t
+?¼M i?-M T?K+X

@ *?9M;i?-M M;mv M w i?-M T?K+5

h?`M?•K i`9+ i`„T iW KB M;?ÆM KQ`B i`M L;?`+? i?-M ;B^aT?€i`X

EB T J`ϕ`Q /WM;HϕB ;B[`F?¬M;i`mM;`²B H"TiS+ i?m HϕBX

@ *QB M?Q +€+ M;QÆB i?S+ i?B X

S?QM;o•M o¬E}?W HϕM?,

@ L`M H`K i?`M`Q +?„+ +€+ M;QÆB +kM;?B`m +?S\

æ€K L;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> #'i ç„+ /o +?d ç`M? [m€ ;@B- T?€i ?mv i i? - ;B®M; M?Q K
K°i iB` HBM? ?²M i` Q +?Q S?QM; o•M o¬ E}- M?bM ?„M +QìB H¢M?- i?m M¢T M?]
?ªBX

@ hW ?¬K M v i`Î çB- +€+ M;QÆB b) H`i?m°+ ?¢+O a€i GK+ +?B +?O- H`Ti?`M?
iU+ iB T +?d ?mv- b m M`v b) +| +`M; M?B m M;QìB ;B M?“T pÈB +€+ M;QÆB- #
pMM; ç'i #Ä ?Q M; M`vX E K¢M? ,Mi?`i F v m- +?d M?[M; F i?Q+? M;?B çQÊ+ K
+€+ M;QÆB b) ?B m- KbM? ç½ +| [mv i ç`M? b€M; bm®i M?'i5

æ€K L;?`+? i?-M ;B^a çQ K„i M?bM M? m- BK H†M; F?¬M; M|B- S?QM; o•M o¬ E}
K„i- +kM; F?¬M; +¬M T?ªB M|B` K²K- i`QM; HÁM; ç½ ?B m`äX h¢B J ;BÈB- +€
?¬K M v +| i? H` #€+?O K°i T?QÆM; - M;`v K B ç½ +| i? K M? i`¬B bm®B p`M; -
çÊB M;`v KbM? #¢B pQM; - HBM? ?²M [m v H¢B +Æ i? - #'i [m€

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; +QìB H¢M?,

óJ°i #° >'T hBM? ç¢B T?€T- #'M i¼ HB M îp`Q i? #'i #¢B- K°i #° a€i GK+ K [mv
h? K i`b- #B M i?`M? K i?•M- #'M i¼ b) +| çQÊ+ HoM? pU+ p¬ i?QÊM; - H¢B i?
/B i ç` - i?Y ?ÄB i¢B K ;BÈB- /QÈB +?O i?-M +ÁM B /€K +?®M; +U\55ô

L;?o iÈB +?¶ ç„+ w- ç M?'i T?•M i?-M F?¬M; FbK MûM çQÊ+- M;~M; H M i`ìB +Qì

@ > ? ?

h?m”M i i?b b®M; - +?®M; i i?b +? i X

9RNX *?QÆM; 9R3 hB M >| - h?¬M S? G`K æ¢Q a€i GK+- EB T J
UT?-M RV

æ€K M;?`+? i?-M ;B^a KÈB i?-M T?K+ çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+? # M /QÈB #”+
i?MM; i?bM? +?2 H`T F?m¬M K†iX J½ S?B G¢+ hQ p`h¢T *´ G hQ i?•M H`M;QìB ?
o•M o¬ E} •M +?m`M +| i? çSM; +MM; pÈB ç€K M;?`+? i?-M ;B^aX *ÁM +| K°i b®M;
HU+ p` +?OM; i°+ F?€+- M?QM; +m®B +MM; +kM; HU +?¼M çB i?2Q a€i GK+ +?
i?B M bS- +kM; +| K i°+ ç¢B iQÊM; # M bQìM +| ? B +€M?- +kM; +| K°i b® v m i?
+| H) #¼M ?¼ ç m H`M?[M; F +| i?U+ HU+- M?QM; i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; M`v- #
i?'T FûK M?'iX

J†+ /M M?[M; M;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> M`v ç½ i²M i¢B`'i H•m- M?QM; H¢B çQÊ+ bBM?`
K ?B m H„K p M;¬M M;[•M? K„i çªQ [m M?[M; # M /QÈB- S?QM; o•M o¬ E} F?)
+mM; t•v i?`M?- ?„M ç½ i`ªB [m K°i F?QªM; i?ìB ;B M v M i oM? ?B K +| - +kM; /-M
+?•M iQÊM; +O pMM; ç'i #Ä ?Q M;X

J¶B M;`v- F?B S?QM; o•M o¬ E} M;²B i` M #ªQ i¼ H`K #^M; ç€ çÆM bÆ M?“K K„i
T?€i` M;Q`B- [m M b€i pMM; ç'i #Ä ?Q M;X >„M +| i? HQ€M; i?Q€M; +ªK ;B€+
iWM; ç¢Q F?Q iS+ +QìM; ç¢B ç M; çQÊ+ K°i i?S; b ç| #ªQ p X

óL;?`+? i?-M ;B<sup>a</sup> +´ tQ M?Q #¼M ?¼ KÈB H`M;?`+? i?-M ;B^a +?•M +?QM?- +kM
ç'i #Ä ?Q M;Xô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} `i 2 / #¼M ?¼- ç²M; i?ìB +kM; `'
`®i +m°+ +| H B H`+? ;b K` H¢B +¬M *?O h?-M iU KbM? b€M; i¢Q K°i F?¬M; ;B M

lv M,M; +O *?O h?-M HÈM ç M KS+ M`Q\ h¢B +?B M i`QìM; +´ hQ æ G¢T- ç M
Fo- b m F?B ”M h¬M H`v çB K°i çQ¢M iÆ M?Ä K`m p`M; - K†i ç'i HB M +?'M ç°M;
+?mv M F`+? HB i?B M` K°i +QM K„i ?Q`M; FBK iQ HÈMX h¢B F?QªM? F?“+ +QM
`ä`”M; +ªK ;B€+ çQÊ+ €T HU+ +O *?O h?-M F?B M +?Q M;QìB i bÊ ?½BX æ| H`

i? tmv M i?OM; i'i +^a #Q K"i- H"K +?Q M;Q`B i +| +<sup>a</sup>K ;B€+ i`-M i`KB- p¬ HU+ T?
ç M?'i T?•M i?-M pšM F?¬M; /€K ç®B F?€M; i`U+ /B M pÈB M| - +?Q Qi F?¬M; T?

ó:“Q5ô

J°i iB M; ; -K p M; H MX h` M K°i M?€M? +•v K`m ç2M i`Æ i`¼B- K°i i M M; ?`+? i?
;B`M /[- K F?Q +m²M +m°M tmv M [m +Æ i? T?€i` - ?| i?`M? K°i +°i F?Q i?ŠM;

@ æ€K `€+ `QÎB +€+ M; QÆB- +9i M; v5

hB M; ; -K iQ HÈM M?Q b`K bûi iW #-m i`lB +m°M [m - i? M? •K p M; /°B ?Q`M iQ
ç®B T?QÆM; X

ó•K -K5ô

hB M; +?'M ç°M; i` M K†i ç'i F?-M; ? ;BªK #Èi- M?[M; b€i HK+ ;Bª pšM M?Q i`QÈ
#`v i`MX

æ-M; çªQ b€i HK+ ;Bª i`-K K†+ F?-M; H M iB M; F?B M +?Q ç€K M; ?`+? i?-M ;B
K„i [m H¢B K`v H-M ;B[ i?B i? i`QM; #MM H-v p` ç€K b€i HK+ ;Bª ç M; i`M çM-
"®M ;½ M; ?`+? i?-M ;Bª ç m M?“M` i?•M T?“M +O +ÆM b|M; K`m ç2M FB - +?Q
p`i?`T FûK M?`i i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; X

ó*°T5ô

J°i iB M; p M; M?ÄX J°i ;½ M; ?`+? i?-M ;Bª +ªK i?`v i-M M; ?B K #`pk M?K+- HB
iB M p T?Q +ÆM b|M; K`m ç2M FB - F?Q iS+ F?-M; M; WM; HQm ç°M; - M?Q iMv

hB M; #QÈ+ +?•M -K -K +O ç€K b€i HK+ ;Bª pšM F?-M; /WM; X æ€K M; ?`+? i?-M
[m i` M? +?'T- +MM; M? m iW F?-M; i`mM; # v tm®M; - iB M p T?Q +ÆM b|M; F

óoM5ô

hWM; çQ`M FbM? F?Q `M +?S HU+ HQÊM; ?Ov /B i M; QM; iK ;B[? B i v- K F?
T?€i` - # M M; Q`B +Æ i? K l K`i F?-M; i MX

ó•K -K5ô

>`M; M; k +?dM? i ç°i M?B M T?•M` ? B # MX h`QM; ?`M; M; k b€i HK+ ;Bª- iWM
ç2M + Q ?ÆM KQÎB i`QÊM; #QÈ+ ` - t T i?“M? K°i ?`M; iW i`€B b M; T?ªBX •Q #
K„i b€M; M; lB H¢M? H)Q iW # M /QÈB Kk i`MK ç-m [mûi [m X

>ÆM KQÎB ç¢Q K i?S+ ç²M; i?lB T?QM; iÄ #®M ;½ M; ?`+? i?-M ;Bª M`vX “-m F?
+,M; i?ŠM; X h`QM; b€i HK+ ;Bª H¢B tm'i ?B M M; ?`+? i?-M ;Bª- +?mv M M`v ?Q`
#¼M ?¼X

@ h?-M T?K+ ? v H` +? i5

hB M; #QÈ+ +?•M M†M; M iW ?`m T?QÆM; p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} iW i`QM;
` - i`-K ;B¼M; [m€i- ç²M; i?lB K°i +¶ F?Q iS+ ?Ov /B i ?MM; ?`m iW i`QM; +Æ i?
M; Q l BX

"®M #|M; K +U+ M?¢i tm'i ?B M T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- K¶B K°i #|M; K T?Q
i?-M ;BªX

S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ i v T?ªB [m€ çdM? ç-mX a€i HK+ ;Bª ? B # M i`€B T?€B ç
i`mM; p`QQ #®M ;½ M; ?`+? i?-M ;Bª i` M? çQ¢i i?-M +€+?X

ó_„+ `„+5ô

hB M; F?ÈT tQÆM; F m ;BÁM ;B½ iW i` M M; QÎB #®M ;½ b€i HK+ ;Bª T?€i` - F?Q
ç M†M; i` M p B #®M M; QÎB- /QÈB #`M +?•M M Si` iWM; i`+X

ó"bM?5ô

h`QM; v M H†M; - # ;½ M; ?`+? i?-M ;Bª ;"T ? B ;®B tm®M; - +ÁM K°i ;½ M; ?`+? i?-
iB M; - ? B i v K l ` - M?Q +?BK QM; # v M; QÈ+ p T?Q b m- ç²M; i?lB ? B i v ;B

ç¢Q FbM? F?Q K"m ç2M F i i?"M? pÁM; tQ€v i`QÊ+ M;U+ ?„M- +?d M;?2 K°i iB M
?"m iW F?¬M; i`mM; #„M tm®M;

@ >W5

J°i iB M; ?W H½M? F?®+ p M; H M- b m ç! K°i €M? ç Q HQ€ K„i iW i`QM; i v €Q `°
o•M o¬ E} #„M ` X :-M M?Q ç²M; i?ÌB- M?[M; M;?`+? i?¬M; Bª F?€+ +kM; ?mM; ?½
FbM? F?Q K½M? HB i T?€ F?¬M; K" - HB M iB T ç€M? i M +¬M; FQ+? +O i M M
i`®M- /Q FbM? M†M; M +ÁM ç€M? p"Q M; QÌB ?„MX J°i iB M; M' p M;- KªM? pªB
tm®M;- i M M; ?`+? i?¬M; Bª FB ç½ H" i?B +®i p¬ i²M

h v i`€B KÎ` - iBM? i? i?¬M +€+? FB HB M iU ç°M; # v p"Q i`QM; i v S?QM; o•M
çdM? ç-m +kM; ?¢ tm®M; ,

@ hB T iK+ çB iÈB5

S?Q b m- b€i HK+ ;Bª M?Q i?Ov i`B m i`"M ç M

L?[M; F i?¬M T?K+ KÈB H¢B ;B M?"T p"Q ç¢B [m•M b€i T?¢iX oMM; ç'i #Ä ?Q M
;B i +?|+ +kM; F?¬M; M; "v F?¬M; ç K- M?Q b¬M; +?ªv p"Q #B M- i? HU+ +O S?
ç¬M; çªQX

æ®B pÈB M?[M; i? HU+ #bM? i?QÌM; iªM K€+ F?„T MÆB- +, M #ªM F?¬M; +-M S?Q
b€i HK+ ;Bª M; "v +¬M; ç¬M; i`U+ iB T i`"M [m - i?¬M T?K+ i?b HQm H¢B- +ÁM F?€

S?QM; o•M o¬ E} /-M /-M H° `ä /½ i•K p" M, M; HU+ ç†+ #B i +O ?„MX h¢B pMM; ç
T?ªB bBM? p"i +| i? +Y ç°M; - ?Q†+ H" i?¬M T?K+ - ?Q†+ H" iY pQM; - F?¬M; +| +Q

h? M? i? HÈM M?Q p"v `®i +m° + +kM; F?B M +?Q ç¬M; çªQ +QÌM; ;Bª +?9 wX hW
çªQ [m ç¢B [m•M b€i HK+ ;Bª- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B ;B®M; M?Q F?¬M; i
;B i +?|+ F?¬M; +QB B ` ;bX

JQÌB M; "v b m- i` M +QM çQÌM; b€i T?¢i- S?QM; o•M o¬ E} `®i +m° + ç½ ;†T T?ªB
+kM; çB M +m²M; b v K i? HU+

J°i #S+ iQÌM; ?bM? +mM; +?„M T?Q i`QÊ+ +?†M #QÊ+ iB M +O ç¢B [m•M S?Q
M; ?`+? i?¬M ;Bª i¢Q i?"M?X L?B m M; ?`+? i?¬M ;Bª M?Q p"v- bQ pÈB i?O ?¢ +O
?ÆMX

L?QM; M?[M; F M"v H¢B F?¬M; ? F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v ?SM; i?9X *?•M +?QM
H" K°i +QÌM; ;Bª t H¢K M; ;B€T b„i H¢M? H)Q çSM; T?Q b m #S+ iQÌM; ?bM? +m
T?€i ` iWM; Hm²M; F?Q H¢M?- # Q T?O iQ" M i?•M M; QÌB M¼- M?QM; pšM F?¬M
i M? M²M; ç"KX S?Q b m €Q ;B€T- €Q +?Q" M; K"m ç2M iQ HÈM imM; # v T?¬M T?
i`"M M; "T?Q F?¬M; X

@ L; QÆB +?QM? H" a€i GK+ +?B +?O\

h? M? •K ?MM; ?"m iW T?Q i`QÊ+ p M; H M- H° ` p F?¬M; pmB,

@ L; QÆB ç½ pQÊi [m€ ;BÈB ?¢M `²BX LÆB M"v H" F?m pU+ +O i - Km®M +?B M

@ L; QÆB H" B\

S?QM; o•M o¬ E} iW i`QM; ç€K M; QÌB #QÊ+ ` - i`QM; +QM M; QÆB H!2 H M K°i Hn
;B€+ ;†T T?ªB ç²M; HQ¢B /•M; H M i`QM; HÁM; X E?Q iS+ ;B i +?|+ i` M M; QÌB F

@ >W5 a€i GK+ +?B +?O +O J ;BÈB [mª i?"i H" K°i i`mv Mi?mv i- i? M?QM;

h? M? •K +O M; QÌB M¼ ç°i M?B M #B M ç´B- i`Î M M b„+ #ûM,

@ J ;BÈB +kM; F?¬M; +?d +| K°i a€i GK+ +?B +?OX aQ p ;B i +?|+ - ?W- K'v çÌB a
+?Q +?„+ ;B i çQÊ+ M?B m M?Q #´M i¼ X

@ "´M i¼ +?QM? H` h?` >mv i +?B K " æ`+? GU+X "´M i¼ MB K ibM? +?9M; i
 / M? ?B m- ç†+ #B i +?Q M;QÆB K°i +QM çQÌM; b®M;X .šM i?O ?ç +O M;QÆB ;B
 i? +?Q M;QÆB i`Î i?"M? M?•M p"i /QÈB K°i M;QÌB- i` M pçM M;QÌB # M i`QM; H½
 S?QM; o•M o¬ E} p K†i HçM? HMM;,
 @ E?¬M; #B i M;QÆB ç½ iWM; M;?2 K°i +•m M|B +Q \
 @ ±\
 .QÈB F?¬B ;B€T- +QM M;QÆB +O h?` >mv i +?B K +Q `9i HçB- HçM? HMM; M|B
 @ *•m ;b\
 @ J°i M9B F?¬M; i? +| ? B ?´X oMM; ç'i #Ä ?Q M; M`v- #´M i¼ ç½ M?'i ç`M? +?B
 S?QM; o•M o¬ E} v #`Q imM; # v- F?Q i? i,M; p¼i,
 @ >B M içB- #´M i¼ +kM; +?Q M;QÆB K°i HU +?¼M
 @ h?¬M T?K+ ? v H` +? i5
 @ >W- F?~m F?Q i?"i HÈM5
 h?` >mv i +?B K pšv i v T?ªB tm®M;,
 @ :B i +? i #¼M +?9M;5
 ó•K5ô
 hWM; iB M; #QÈ+ +?•M ççT H M K†i ç'i- ?"M; i`,K #|M; M;QÌB p¼i H M i`ÌB +?2 F
 ó•K –K5ô
 J°i ççQ b'K bûi [m çB- #-m i`ÌB ç°i M?B M i®B b-K HçBX hWM; bÊB iÆ M?Ä p`M;
 M®B HB M M?[M; M;?`+? i?¬M ;Bª- ?bM? i?"M? K°i T?M p,M +´ [m€B- ~M +?S+ bS
 ó"bM?5ô
 " M M;Q`B i`,K i`QÈM;- ççB ç` iWM; T?B M pĐ pKM- iWM; KªM; ç'i HÈM #` HU+ H
 H M i`ÌBX S?Q b m h?` >mv i +?B K - iWM; çQ`M K F?Q iW HÁM; ç'i im¬M` `ÊT
 b€i HK+ +?B F?Q p" M ?"M? H•m /`B içB #-m i`ÌB +O pMM; ç'i #Ä ?Q M; #` i?¬M +
 tm®M;- €T HU+ F?´M; H² # Q i`MK i?B M ç`
 óS?Ki5ô
 S?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- M?[M; ;½ b€i HK+ ;Bª +¬M; HU+ v m F?¬M; +?`m M´
 M;QÌB M´ imM;- K€m iQÆB #„M H M + Q K'v +?K+ i`QÈM;X
 •M? K„i S?QM; o•M o¬ E} /äB i?2Q K F?Q iW HÁM; ç'i im¬M` - K€B i|+ /`B b m ç
 # v HQÈM- p K†i HçB ?Q`M iQ`M #bM? ioM?X
 @ "´M i¼ +?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B M[- ;B M?"T pÈB i - M m F?¬M; b) H"TiS+ /B
 h?` >mv i +?B K F?Q M? i v çSM; - iW T?Q t H M iB M;X
 @ E?¬M; +¬M5
 *•m i`ª HÌB M;„M ;¼M K" p M; p¼M;,
 @ æ i +?Q +€+ M;QÆB #B i i? M`Q H` /B i pQM;5
 L,K M;|M i v KÎ` - EB T J ç Q ç½ +¬K i`QM; i vX :B¼M; M|B p M; /°B M?Q ç M iV
 K M; i?2Q K°i bS+ KçM? F?¬M; i? /B M iª,
 @ EB T J æçQ +?B m i?S ? B

9kkX *?QÆM; 9kR EB T J - o¢M J h`B m h¬M; a€i GK+- >'T hBM? S

ó•K5ô

"-m i`lB F?B b€M; F?B i®B- K°i +¶ HU+ HQÊM; ?¢Q ?"M M?Q iBM? F?¬M; p"M +?
ç€K M; ?`+? i?¬M ;Bª M; v # M M; Q" B +Æ i? X h` M F?¬M; i`mM; - K€B i|+ +O S?Q
+QM `„M F?¬M; M; WM; m®M HQÊM- €Q #`Q ç2M imM; # v T?¬M T?"i- ?bM? /€M; ;
;?û i?, K i? ;BÊBX *?•M ç¢T K¢M?- K†i ç'i # M /QÊB i?2Q ç| MSi` - i`QM; T?9i
M?[M; iB M; `„M; `„+X h?2Q i? +O EB T J ç Q pmM; H M- K¼B M; QlB +?d M; ?2
Hl ç'i- i`QM; +?m pBi`, K /†K ç'i #`M; /"v b|M; X EB T J ç Q +m®M p T?Q F?¬M;
M?Q bQÆM; - iWM; F?®B ç'i HÊM #„M H M imM; i|2X hB M; 'v +ÁM +?Q /Si- H¢B
H¢M? iU M?Q p¢M K ;"Q i?ûi p¼M; ` iW b•m i`QM; ?Q F?¬M;

ó:"Q5ô

hB M; `®M; /"B 'v F?B M +?9M; K i•K i?¬M +?'M ç°M; - ?mv i F?Q +m²M +m°M i`
i`QM; t t, K +?d +ªK i?'v K°i Hm²M; mv i? p` €T #S+ p¬ i?QÊM; mv ç"Tp`Q K†iX *
F„- H¢B i?'v i`QM; ç€K bQÆM; KM M?Q #B M; -K FB - K°i ç¢Q €M? b€M; ç2M F`i i
?Q F?¬M; i`"M ` - p†M p Q #B M ?| - i`QM; M?€v K„i ç½ ?| i?"M? K°i; ½ K i?¬M i
:½ J i?¬M M¼ iQ`M i?•M ç2M F`i- Kl KlªQªQ- M?QM; ? B çB K b€M; H¢M? i` M ?
i`QÊM; H¢B p¬ +MM; +?|B K„i- çQÊ+ K•v ç2M p` M?[M; iB çB M #¢+ i` M çdM? ç-
F?€+ bÊ ?½B F?¬M; i?¬B

óæBM?5ô

J°i iB M; ç Q M; •M i?ŠM; T?€ #-m i`lBX h?` >mv i +?B K b„+ K†i ç¢B #B M- /QÊ
HmB ` K'v i`, K i`QÊM; X L; v H9+ ?„M i?®B HmB- MÆB ?Q F?¬M; m €K #¶M; M?B
FQ+? i?QÊ+ F?¬M; ç²M; M?'i- ç m i`-K K†+ F?¬M; H MiB M; - M?bM p T?Q #|M;
F?¬M; B b€M; #`M; ;B[ ?Q F?¬M; +9B ç-m i`B m #€BX

ó•K -K5ô

E?¬M; +| /'m ?B m #€Q i`QÊ+ M`Q- K°i ç¢Q ç Q [m M; ç2M F`i tmv M bm®i i?B M
/mv iW i`lB + Q +?ûK tm®M; - T?•M i?B M ç` i?"M? ? B T?¬M iW i` M tm®M; /QÊ
+?ŠM; F K•v i` M + Q ? v K†i ç'i- ç m ?B M ` K°i F?2 ?l i?"i HÊMX "-m i`lB ;B®
+?"T +?lM K°i i?Q€M; - b m ç| ? i i?ªv M; ?`+? i?¬M ;Bª ? B # M p i MSi iQ HÊM ç r
p iX hQ`M #° i?•M i? - HBM? ?²M- F +ª i?¬M +€+? +O #¼M +?9M; /QÊB K°i ç Q
i? M? p¬ iS+X h` M K†i ç'i- H'v S?QM; o•M o¬ E} H`K ` M? ;BÊB- iWM; KªM; ç'i H
?| i?"M? i`Q #KBX

S?Q b m- J½ S?B G¢+ hQ +MM; h¢T *´ G hQ b„+ K†i M; Æ M; €+- #„Ti?`i iQ`M i?•
F?¬M; i? iBM M?[M; ;b tªv ` i`QÊ+ K„i H` bU i?"iX \*ªM? iQÊM; 'v ;B®M; M?Q M; `v
M; ?`+? i?¬M ;Bª T?Q b m #¼M ?¼ iU ?² ç½ ?| i?"M? ;¶ ç€- M?bM +?^K +?^K p`Q
i?®i H M HlBX

*€+? K°i [m½M; t - h?` >mv i +?B K #lB pb [m€ ç° bÊ ?½B K` iQ`M i?•M `mM `~vX >
?½B, óoW `²B +?d +-M çSM; T?Q i` M K°i #QÊ+- p"v i?b i`QM; b® M?[M; F ?| i`
M; ?`+? i?¬M ;Bª T?ªB F?´ +-M; i?m T?K+ ` i?b +ÁM +| +ª KbM? `²BX ô

h?` >mv i +?B K bÊ ?½B M?bM S?QM; o•M o¬ E} H½M? F?®+ ç M +U+ çB K ;B[
i?¬M K - +´ ?¼M; F?¬ ç„M; F?B M ?„M F?¬M; M; WM; Mm®i MQÊ+ #¼i- H`K #`K,

@ æB m M`v F?¬M; i? M`Q

óJ°i K i°+ +?Q iWM; bl ?[m HoM? pU+- H¢B +| i? T?€i ?mv HU+ +-M; FQ+? ç M
@ h?` >mv i +?B K F?¬M; H¢M? K` `mM- p®M iQlM; K¼B +?mv M +| i? / M?Q i`l

+O F M"v +?d M?bM K°i +€B H" ?B m `ä- M?QM; ç°i M?B M i'i +ª H¢B M?Q #` K°
T?O F?¬M; i? M?bM`

J€B i|+ /"B b m ç-m S?QM; o•M o¬E} T?'i T?Æ- p K†i Q B M; ?B KX "i M; K T?Q
K'i- T?¬M + ' iW iW +?mv M ç°M; - i`QM; K„i M?Q +| ? B M; ¼M HY ç M; #MM; +?€v

ó"bM?5ô

h?`>mv i +?B K pW Km®M pmM; ç Q- #'i +?Êi M?bM i?'v €M? K„i H¢M? H)Q p¬ i
S?QM; o•M o¬E} ;B[F?¬M; i`mM; - K°i Hm²M; ç Q w p¬ i" M T?€ F?¬M; K" iÊB- ç
i?S+ ?ªB +O ?„M

óS?Ki5ô

J°i #9M; K€m iW KB M; T?mM` - i` M i?•M i? M?B m +?¶ MSi iQ€+X h?`>mv i +?
F?¬M; +| /'m ?B m #€Q i`QÊ+ - i?•M i? M?Q /B m çSi /•v #` [mŠM; H M ?"M; i`,K
p¬ +MM; ?MM; ?"m p" #€ ç¢Q- pÊB M,M; HU+ +O ?„M +kM; F?¬M; i? +?®M; çÐ M

óG"K b Q +| i? \ ob b Q\ ob b Q\ >„M `ä`"M; F?¬M; #^M; i - pb b Q i H¢B F?¬M;
b Q\ ob b Q\ ob b Q H¢B H•K p"Q ibM? i? M"v\ô @ h`QM; F?QªM? F?„+ i?•M i?
>mv i +?B K çB M +m²M; ?ûi H M- K°i +ªK ;B€+ F?¬M; + K HÁM; p" M; ?B ?Q†+ +U

ó•K5ô

S?QM; o•M o¬E} H†M; H) F?¬M; M|B- M; ~M; ç-m bªB #QÊ+ ;B[?Q F?¬M; - K¶B #
/QÊB +?•M- ?Q F?¬M; HQm H¢B K°i p i +?•M M?Q i?U+ +?'iX S?Q b m- #i M; K
tm®M; M?[M; p i +?•M iQ HÈM `ä`"M; i` M K†i ç'i M; v /QÊB F?QªM; F?¬M; HQm

óE2M;5ô

EB T J ç Q `mM; ç°M; - K°i Hm²M; b€i +Æ p¬ i" M ç€M? tm®M; - S?QM; o•M o¬E} +
+? i h?`>mv i +?B K X

@ *?i ç½5

h?`>mv i +?B K ? B i v `mM`mM çQ [m€ çdM? ç-m- ?Qi b•m K°i ?ÆB- FbK +? M
iQ" M i?•M `mM`~v- +ª FBM? F m H M,

@ h M;mv M w i?¬M T?K+ - i M;mv M w i?¬M T?K+5 sBM çWM; ;B i i 5 h M;mv M

@ >W5

S?QM; o•M o¬E} €Q #"Q # v T?'i T?ÊB- M; ?2 i?'v i? HB M ?W H¢M? K°i iB M; - #
tm®M; X "i M; K T?Q b m +kM; i?m" M i?2Q- K°i p i +?•M /"B ç M KQÌB i`QÊM; iW
h?`>mv i +?B K ;"Q H M K°i iB M; ç m çÈM- M?QM; pb bÊ ?½B EB T J æ¢Q; †T i
K +O S?QM; o•M o¬E}- +?Q M M F?¬M; /€K T?ªM F?€M; - ç K†+ +?Q K°i +QÊ+ F
tm®M; X *?d M; ?2 i?'v K°i iB M; M' p M; - K†i ç'i `mM; +?mv M- h?`>mv i +?B K +
K°i +QM +?- #` ç¢T b•m p"Q i`QM; HÁM; ç'iX a m ç| - ;B¼M; M|B H¢M? H)Q p¬ ib
iW çdM? ç-m p M; H M,

@ L;QÆB i?"i bU i?¬M T?K+ b Q\

@ h i?"i bU i?¬M T?K+5

h` M çdM? ç-m- ç Q w H v ç°M; i•K i?¬M +O EB T J æ¢Q pšM +ÁM +?Q K'iX .Q
F?¬M; +9B ç-m- h?`>mv i +?B K #'i +?'T ç m çÈM- p°B p½ T?€i` K°i HQ¢i HÌB i?
T?€+? ;B Q +?Q S?QM; o•M o¬E} ç #"v iÄ HÁM; i`mM; X

h?`>mv i +?B K tQ M v +?ŠM; TªB F i?B M HQÆM; ;b- ;B i +?| + i?"M? K - iW i
K M?Q M; |2ôX *| çB m ç| ç m H" ;B i F F?€+ - iU M?B M H" pmB bQÊM; - M?QM; M
i?b H¢B +?ŠM; pmB p ;bX

*?d M?bM [m K°i H-M H" ç½ #B i F?¬M; i? ç`+? H¢B çQÊ+ a€i GK+ \*?B \*?O i`Q
[mv i ç`M? HU +?¼M i?¬M T?K+X

hWM; ;B¼i K² ?¬B H¢M? iW i`€M h?` >mv i +?B K +?ªv tm®M; - i?•M i? F?) `mM H
i?'v- i`QM; HÁM; p¬ +MM; bÊ ?½B ç½ +U+, ó\*?ŠM; i`€+? +€+ >„+ •K Zm•M *?O H¢
•K h`B- ?¢B M?B m M; QìB +?9M; i #` MûK ç M pMM; ç'i #Ä ?Q M; F?d ?Q +Á ; €v M
+?Q M„K çQÊ+ HoM? pU+- p"v K" ç½ +| HU+ HQÊM; ?Ov i?B M /B i ç` +Ð M"v- M
#QÊ+ K v H" ô

L?'i i?ìB- i`QM; HÁM; ?„M i`î M M H¢M? M; „i- iQ" M i?•M K² ?¬B H¢M? +?ªv `ÁM; `ö
ó*?2M; 5ô

EB T J æ Q ç½ i?m p"Q i v €QX S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v H M- K•v ç2M /"v ç†+ F
#` T?•M ` - i`QM; M?€v K„i`9i çB b¢+? b)X

@ G Qm M; QÆB K°i K¢M; \

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ç¢K M|B,

@ *| ; b F?¬M; i? \ L; QÆB +| i€+ /KM; ; b pÊB i \

æ Q w K¢M? K) +O EB T J æ Q pšM iW t M?„K p"Q h?` >mv i +?B K X h`QM; HÁM
?½B- p°B p½ [m€ tm®M; M|B,

@ *?O M?•M- M m M?Q M; "B Km®M +?BM? T?K+ pMM; ç'i #Ä ?Q M; M"v- i +| i?
#° ?¢ M"v- i +ÁM +| K°i #° T?"M F?€+- #¼M ?¼ +kM; b) ; B M?"T p"Q /QÊB i`QÊM
K°i i vX sBM +?O M?•M +?Q T?ûT i çB i?2Q5

@ ±\

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; K„i +?Êi H|2 b€M; ,

@ L m H" M?Q p"v- M; QÆB +kM; F?¬M; +-M T?ªB çB i?2Q i X L; QÆB ?½v i`B m i"
i b) +?Q M; QÆB i? K K°i ç°B [m•M

S?QM; o•M o¬ E} +?d p T?QÆM; #„+- mv M; ?B K M|B,

@ L; QÆB ?½v i?®M; HoM? ç°B M; k M"v i? v #´M i¼ +?BM? T?¢i T?QÆM; #„+X h
+? i5 *?d +-M F?¬M; +?`m ; B M?"T p"Q /QÊB i`QÊM; #´M i¼ - ; B i F?¬M; +-M ?Ä

@ o•M; i?Q +?O M?•M5

@ E?~m F?Q i?"i HÈM5

hW T?Q ç¬M; /•M; H M K•v ç2M +m²M +m°M- K°i #|M; K iQ HÈM ç¢T ; B[F?¬M; i

@ L; ?2 / M? a€i GK+ +?B +?O ç½ H•m- +?QM? H" F M; M; i" M; ?mM; €+ M?'i J ;
*?O +kM; /€K ; B iX "´M i¼ +kM; Km®M t2K- M; QÆB /U p"Q +€B ; b K" çQÊ+ tQM;
H" i?•M K i`MM; ? M K¼M- p"v K" H¢B /€K #m¬M; HìB +m²M; M; ¢Q5

S?QM; o•M o¬ E} `MM; KbM?- M?bM H¢B T?Q t - +?d i?'v M; QìB M¼ ç M; ~M i?•M
i?'v `ä `M; X

h?•M +O K i`MM; +?QM? H" #Q K"i +O S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; H¢B #` M; QìB
+¬M; HU+ M?Q p"v +QìM; ç¢B ç M KS+ M"Q\ h`QM; H9+ M?'i i?ìB- ?„M +ªK i?'v ; B
F?¬M; +ÁM K°i +?9i #Q K"i M"Q- K°i +¶ b€i F?Q +QìM; HB i #'i ; B€+ /•M; H M i`Q

óE M"v T?ªB i`W5ô @ •M? K„i +O ?„M M? M? +?|M; HQÈi [m ? B # M- H¢B i?'v K
?B M M?B M H" F?¬M; ?B m w M; ?o +O ? B +?[óK i`MM; ô- +?d +| h?` >mv i +?

@ h?S F?¬M; M M #B i M; QÆB i®i M?'i H" çWM; #B i- +| #B i +kM; H"K M?Q F?¬M

h? M?•K +O S?QM; o•M o¬ E} M?Ä M?Q iB M; Km¶B F m- M?QM; i`mv M ç M i`QM
K†i ç M; i`-K iQ H¢B p M; p¼M; M?Q +?m¬M; M?¢+X h?` >mv i +?B K iQ" M i?•M
+SM; ?¼M; M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E} ; B[F?¬M; i`mM; - H¢B pW p†M M?bM
ç-m çBX

@ E iÈB H" B\ G¢B +| ; M tm'i ?B M i`QÊ+ Kti #´M i¼ X æ½ #B i i?•M T?"M #´M
+ÁM /€K ?B M i?•M- +?ŠM; H) M; QÆB +| +?¶ /U ; b\ >W- #´M i¼ +kM; Km®M t2
/€K +´M `Đ i`QÊ+ Kti #´M i¼ 5

@ > ? ?

L; QÌB ¢ M ¢SM; +€+? t S?QM; o•M o¬ E} M; Q`B i`, K i`QÊM; - +kM; F?¬M; iÈB ; -M
M|B,

@ h?` >mv i +?B K - #´M i¼ p®M i?'v M; QÆB +kM; H" K°i M K M?•M- F?¬M; M; Ì H
+ª K°i F F?¬M; +| HoM? pU+ +kM; F?B M +?Q M; QÆB bÊ ¢ M ?²M # v T?€+? i€MX
J¶B K°i ¢Q¢M i?ÌB ; B M ¢ m b) +| K°i a€i GK+ +?B +?O tm'i ?B MX "´M i¼ F?¬M;
F?€+- +?d `i i?Q+? ; B i +? i a€i GK+ +?B +?O- b m ¢| ?9i b¢+? K€m +O ?„M- T?
?„M M'm i?"M? i?m®+X >` ?"- a€i GK+ +?B +?O /€K ; B i +ª >„+ •K Zm•M *?O- +ÁM
GK+ +?B +?O- M?Q p"v +?ŠM; TªB #´M i¼ +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM bQ pÈB >„+ •K Zm

@ §5 h?b ` H" K°i i M `€+ `QÎB5

@ L; QÆB M|B +€B ; b\

L; QÌB pW ¢ M ; B" M iQK KtiX

@ h?S `€+ `QÎB M?Q M; QÆB- +kM; +?d +| i? tQM; pQÆM; i¢B +€B MÆB `€+ `QÎB
bU ¢®B Kti ?„+ €K [m•M *?O- +kM; +?d #B i # +?•M #®M +ŠM; #Ä +?¢vX L; QÌB i
TªB H" a€i GK+ +?B +?O- ; B i +? i M?[M; T? p"i i`QÊ+ i i?b +| H" ; b- #´M i¼ +k
T? p"i ¢|X

S?QM; o•M o¬ E} H½M? F?®+ M|BX

@ >` ?"- +| w iS5

L; QÌB M¼ HB M iK+ +QÌB M?¢i,

@ h?2Q M?Q #´M i¼ i?'v- M; QÆB +kM; +?d H" K°i i M F?¬M; #B i i`ÌB + Q ¢'i `°M
+¬M; FQ+? K¢M? i?b ¢½ b Q\ E?¬M; +| HoM? pU+ +?QM? H" F v m5 L?[M; F v m
#´M i¼ ; B i K°i i M F?¬M; M?B m- ; B i ? B i M +kM; F?¬M; QiX

@ S? p"iX

S?QM; o•M o¬ E} ¢°i M?B M [m€i HÈM ; B¼M; F?BM? i?QÌM;X

@ Jm®M +? i5

@ >W- i b) +?Q M; QÆB i?'v i? M"Q KÈB ¢QÊ+ t2K H" F K¢M?5 GoM? pU+ H" +€B
T?¬M- +?Q M; QÆB +m®M p"Q HoM? pU+ i?b ¢½ b Q\ E K¢M?- +?QM? H" +?Q /M F
F?¬M; +-M bm v M; ?oX

ó•K5ô

E?¬M; ? +| K°i iB M; ¢°M; - i`ÌB ¢'i #¶M; i®B b-K H¢BX J°i ¢¢Q €M? b€M; ?bM? +
HoM? pU+ ¢2M F`i +?Êi ?B M H M i`QM; K„i +O K¼B M; QÌB- b m ¢| #B M K'i p¬ª

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M T?Q b m- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; tQ v M; QÌB- ¢"T p"Q
+m°M iW ¢dM? ¢-m p¢+? tm®M;X :B®M; M?Q TªM SM; #ªM M,M; - ?„M +® bS+ im

ó_„+ `„+5ô

J°i +?B m- +?d ¢9M; K°i +?B m- ¢ÁM ¢€M? ` +O S?QM; o•M o¬ E} ?Q" M iQ" M i M
M?Q /ÌB MQM H'T # FB ¢€M? K¢M? p"Q M; QÌB ?„MX L?[M; iB M; `„M; `„+ ; BÁM ;
b® tQÆM; +®i ; ½v pĐ- i?•M i? ?„M #` +¶ HU+ HQÊM; M; ?B M; i`ÌB H +? ¢'i FB ¢€

@ >W5 L;QÆB F?¬M; T?ªB iBM iQÎM; p¨Q HU+ HQÊM; imv i ç®B b Q\ GoM? pU+ M
;B M- i`QM; F?¬M; ;B M M¨v i?U+ HU+ +O #´M i¼ +| i? T?€i ?mv ;'T KQìB H-M
#B i K°i +?9i i? M¨Q KÈB ;¼B H¨ HU+ HQÊM; imv i ç®B- ?W *m®B +MM;- iB M i?

.Si HìB- iW b•m i`QM; •K m- K°i çÁM +¬M; FQ+? ?MM; ?"m H¢B ç€M? iÈBX E?¬M;
?„+ €K M?Q i?Ov i`B m`ÊT i`ìB FQM ç'i- M?Q ç M; i`ªB [m M;¨v i" M i? X L?[M; M
o•M o¬ E} M;?2 çQÊ+ `ä`¨M; iB M; +O F?¬M; ;B M pÐ pKM- ;B®M; M?Q K°i i'K i?

J†+ /M i?•M i? +?Q ? ç¢i iÈB h?¬M + 'T- M?QM; iW F?B +ÁM H¨ K i`MM;- i?¬M i?
ç½ bÈK ç¢i ç M h?¬M + 'T`²BX a m F?B Hmv M ç M a€i GK+ K [mv i i-M; i?S ? B-
[mv i„+ H¢B +¨M; i,M; K¢M?- K†+ /M pšM F?¬M; i? #„i i' i +ª ;B®M; M?Q "´M h¬M
+ªK ;B€+ çQÊ+ ç¢B F?€B [mv i„+ p" M ?"M? i`QM; T?B M HoM? pU+ M¨vX

L?[M; [mv i„+ /¨v ç†+ î MÆB M¨v H¢B ?B M` pÈB K°i ?bM? /€M; p†M p Q /` i?Q
F?¬M; #B i i M M¨v ç½ F?B M +?Q i?U+ HU+ ç®B T?QÆM; i,M; H M ;'T M?B m H-
o•M o¬ E} p ç®B T?QÆM; i`QÊ+ ç|- +¬M; HU+ M; QìB M¨v K†+ /M + Q- M?QM; +?Š
pÈB KbM?- +?Q /M +| K¢M? ?ÆM +kM; F?¬M; ?ÆM çQÊ+ # Q M?B mX L?QM; [m
+ªK i?K çQÊ+ - ç| H¨ K°i HQ¢B HU+ HQÊM; çO ç H v ç°M; i?B M ç` - K¢M? K) ç M
æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O ç®B T?QÆM; X

J„i i?¨v K°i ç¢Q +¬M; FQ+? ?MM; ?"m F?€+ H¢B ç€M? iÈB- iB M; M´ p M; ` M +?€i
iU M?Q b'K p M; +?ÊT ;B"i- €T HU+ p¬ ?bM? i,M; H M M?B m H-MX o K†i S?QM;
i`'M ç`M?- p" M K°i Hm²M; K F?Q- i?2Q ç| M?[M; ;•M +®i pÐ pKM i`QM; +Æ i? i`Q
i`Q # M ç-m- ? B i v M? M? +?| M; F i' M i`QÊ+ M; U+

ó•K5ô

h`QÊ+ K†i HU+ HQÊM; K M? K¬M; ?¢Q ?"M M¨v- K [m, +kM; iÄ` M?Ä #ûX *?d H¨
+| #'i +S +?B m i?S+ ?Q K„; b ç€M; F - M?QM; H¢B H¨ i?U+ /KM; M?iX

ó_„+ `„+5ô

J F?Q M²M; ç"K M?'M +?bK S?QM; o•M o¬ E}- K°i +?MK KQ K€m iW i`QM; bQÆ
imM; i|2- K•v ç2M #®M T?Q M?Q çQÊ+ [mûi [m X h`QM; i-M; K•v`®B HQ¢M- K°i
çSM; ;B[?Q F?¬M;- €Q +?Q¨M; imM; # v T?¬M T?"iX æ¬B K„i H¢M? HMM; +O ?
KM +?Q iB m i€M- +?"K`½B M|B,

@ h M i?S K°i i`,K # KQÆB #ªv- ?W5

@ G¨ K°i i`,K # KQÆB b€m

J°i iB M; ` M i`-K + 'i H M- K F?Q KM K`i M´ imM; X :B[ç€K bQÆM; KM- i?•M ?bM
iW ?B M`X

óG¨K b Q +| i? \ô @ L;QìB pW ç M i`ÊM i`ÁM ? B K„i F?¬M; i? iBMX

@ E v m +?QM? H¨ F v m- M;QìB F?€+ M|B ;b i?b ?½v iBM M?Q i? X

S?QM; o•M o¬ E} M?bM i M + Q i?O bî ?[m HoM? pU+ M¨v M?Q M?bM K°i p"i +? i,

@ B M|B pÈB M;QÆB +| HoM? pU+ H¨ p¬ ç`+?\ L;m M;®+- #B i i? M¨Q H¨ +QìM;
+¬M; HU+ K'i ? i- Km®M; B i +? i K°i i M M;m M;®+ +kM; +?d +¬M K°i w MB K H¨ ç

@ *?QM? H¨ +QìM; ;Bª M?Q p"vX *ÁM M;QÆB

S?QM; o•M o¬ E} +?d i?ŠM; p¨Q ç®B T?QÆM; +QìB M|B,

@ *?ŠM; [m +?d H¨ K°i i M M;m M;®+ FB m M;¢Q K¨ i?¬BX

@ E?¬M; i? M¨Q- bS+ M;QÆB F?¬M; i? M¨Q +?®M; çQÊ+ +¬M; FQ+? ;'T KQìB H-

*QìM; ;Bª K i°+ +ª ;B" M M|BX

@ ob b Q i T?ªB +?®M;5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|B,

@ "'i +S [mv i„+ p" M ?" M? M" Q ¢ m +¬M +| M,M; HQÊM; /mv i`bX "•v ;B|- ¢ i M|B -
H" +Q|ÌM; ;Bª5

J€B i|+ /" B +O S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ;B| iU T? 'i T?Æ- ?bM? /€M; M?Q K°i i?B
[m€ ¢dM? ¢¬m- i? M? •K p M; p¼M; F?„T F?¬M; ;B M HoM? pU+,

@ >'T hBM? ¢¢B T?€T5

>'T hBM? ¢¢B T?€T i¬M; i?S i€K iQ" M HU+ tm' i i?OX

ó•K5ô

J°i iB M; M' p M; i?" i HÈM- i`QM; F?QªM; i`,K i`QÊM; [m M? M; QÌB S?QM; o•M o¬
bKT ¢'X .QÈB HU+ ?9i K¢M? K)- i¢B #®M T?Q - M; "v +"M; M?B m ?Q F?¬M; bKT ¢
i M pĐ i?"M? KªM? M?Ä- i`Î M M •K i`¬K F?€+ i?QÌM; - M; v +ª €M? b€M; +kM; F?¬

L,M; HQÊM; iQ HÈM +O HoM? pU+ +?ªv p T?Q S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ;BÈB ?¢
i?2Q ¢| K" i?m ? T H¢B p T?Q M; QÌB ?„MX

@ .WM; H¢B5

:½ K i°+ +| HoM? pU+ bÊ ?½B- ;¬K H M ;B" M /[- +¬M; FQ+? ;'T KQÌB H¬M H¢B H-

@ hU `QÈ+ H'v M?K+5

h?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} ?¢ tm®M; - b m ¢| K M; i?2Q M,M; HQÊM; F?'M; H² p
i`ÌBX h`QM; +Æ i? +O ?„M- +?•M F?Q p" M,M; HQÊM; F?'M; H² pW ?'T i?m ¢ m
¢|M +¬M; FQ+? +O ¢®B T?QÆM; X

ó•K¬K5ô

GoM? pU+ #MM; M' HQM; i`ÌB HÎ ¢'i- K°i i?•MªM? +QÌM; i`€M; T?€ pĐ i¬M; i¬M; b
¢m¬B- H Q p"Q b•m i`QM; ¢Q" M F?¬M; F?Q ?¶M HQ¢M

ósQ i5ô

hB M; p" i b„+ tmv M [m i?•M i? p M; H M- óT?Kiô K°i iB M; - K€m iQÆB #„M ` im
K°i i v M„K +?†i +´ F FB - M?' + ?„M H M- i v +ÁM H¢B /MM; H`K ¢ Q i`U+ iB T +?
#`M i v tmv M [m M; U+ H° ` T?Q b m

@ E?K+ F?K+

*QÌM; ;Bª +| HoM? pU+ ? B K„i KÎ i?" i iQ M?Q +?m¬M; ¢²M; - i`QM; +´ ?¼M; p M;
iQÆB M?Q M?[M; F?2 bm®B iW i`QM; KB M; ;²² +?ªv tm®M; ,

@ E?¬M; F?¬M; i?

@ *?mv M F?¬M; i? +ÁM M?B m H„KX

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|B- i v T?ªB tmv M [m M; U+ M„K +?†i H¢B- >'T h
/KM; H M i?•M i? X h M +QÌM; ;Bª +ªM ¢QÌM; H9+ M"v M?Q K°i +?B + #bM? #` M„M
HäK p"Q T?Q i`QM; - +Q `9i H¢B

ó•K5ô

L; v F?B +Q `9i ¢ M +U+ ¢B K- tQÆM; i?' i v #` pĐ M€i- M?Q F?|B ?Q iS H¢+X *?d
?Q" M; FBK- #€M i?'m ¢ªK HQm H¢B i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E}X

E?B +Q `9i H¢B ¢ M +U+ ¢B K- tQÆM; i?' i v #` pĐ M€i- M?Q T?€Q ?Q #„M ` - +?
MY i`QM; bm®i HQm H¢B i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E}X

@ >W5 æ9M; H" iU ibK ¢QÌM; +? i5

S?QM; o•M o¬ E} H„+ H„+ K ?mv i i` M i v- b m ¢| M?ûi i?¬M +€+? FB p"Q M; QÌB

@ E?K+ F?K+5

h` M K†i ç'i- +€B +´ +O h?` >mv i +?B K +SM; M;„+ M?bM H M #-m i`lB- i`QM; +
HQ M?Q- b„+ K†i i€B KûiX

@ h?` >mv i +?B K - M;QÆB +ÁM +?l +€B ;b\

S?QM; o•M o¬ E} tQ v M;QlB H¢B- i? M? •K M?Q K°i ?-K #,M; H¢M?,

@ *€+? # M;`v #€Q +€Q pÈB #´M i¼ ?²B #€Q K°i H-MX

h?` >mv i +?B K i•K i?-M +?´M ç°M;- FBM? bÊ MlB,

@ h?m°+ ?¢ b) H"TiS+ çB H"K5

.Si HlB ?„M HB M M? M? +?lM; çSM; /"v- ?l i?`M? +-m p²M; # v çBX S?QM; o•M
;-M M;`M b€i HK+ ;Bª HB M #QÊ+ i?2Q b mX

æÊB b m F?B h?` >mv i +?B K `lB çB- S?QM; o•M o¬ E} KÈB M?„K K„i H¢BX S?€ p
M,M; HQÊM; K` ?„M ?´Ti?m çQÊ+ `´i M?B m- /U p`Q i®+ ç° +?mv M ?l +O >´T
i®M +?9i i?lB ;B MX

S?QM; o•M o¬ E} çSM; ;B[F?¬M; i`mM;- i`-K K†+ F?¬M; H M iB M;- ç€K b€i HK+
BK #´i ç°M;X

óhQ iQ5ô

J°i HQ¢i iB M; ç°M; /` i?QlM; p M; H M- iWM; çQlM; p•M K`m p`M; M?¢i iW ;B[ i`€
i?`M? ?bM? pÁM; tQ€v H M ` +€+ #° T?`M F?€+ i` M i?•M i? - ?bM? i?`M? K°i #°
t,K M?Q +l iB M; ;-K ;W p M; /°B i`mv M ` iW ?Q F?¬M;

´´i H•m b m- S?QM; o•M o¬ E} KÈB KÎ K„i ` - K°i T?B M iBM? K M; HQÊi [m i`QM
iU M•M; + Q F?¬M; QiX :-M M?Q ç²M; i?lB- J½ S?B G¢+ hQ i?´v M?[M; T?M p,M p
o•M o¬ E} ç½ ~M p`Q +Æ i? - #B M K´i F?¬M; i?´v M[- K¼B i?S H¢B ;B®M; ? i M?C

J°i H9+ b m S?QM; o•M o¬ E} KÈB KÎ K„i ` - i`QM; K„i +?Êi Hl2 b€M;X *¬M; HU+
F?¬M; QiX :-M M?Q ç²M; i?lB- J½ S?B G¢+ hQ M?bM i?´v M?[M; T?M p,M pW ?B
o¬ E} ç½ ~M p`Q +Æ i? - #B M K´i F?¬M; i?´v M[- K¼B i?S H¢B ;B®M; ? i M?Q H9

@ :B i5

S?QM; o•M o¬ E} +?d p ?QÈM; ç¬M;- ?¢ i?ŠM; tm®M;X

@ 5

J¼B M;QlB ç m `mM; FQ+? ?QÎM; SM;X hB M; #QÊ+ +?•M `-K `\"T M?^K ?QÈM; ç-
M?bM tm®M; +l i? i?´v- K°i M?€M? b€i HK+ ç¢B [m•M F?€+ ç M; iB M p T?QÆM;

9kjX *?QÆM; 9kk *?BM? *?B M ob . M?- oQÆM; h`B m a€i GK+ *QM
S?¢i- \"B M >l \"´i L;l

:B i +?l+¬ M;`v iB T M®B ç KX *?d K°i ?B m H M?- +ª pMM; ç´i #Ä ?Q M; ç m +?€v

ó•K5ô

h`QM; i?B M ç` v M ioM?- K°i +•v +l K`m ç2M #¶M; +„i M; M; #-m i`lB- M;?B M; M
#MMX J†i +l `mM; H M- i` M H€ +l K`m ç2M H` K°i #° tQÆM; F?¬ K`m ç2M ç M; T?
K`m K€mX æ•v +?QM? H` +l ?B m +O a€i GK+ +?B +?OX

a m F?B H€+l̂ a€i GK+ tm'i ?B M- M?[M; iB M; ; -K ;W M?Q i?Ov i`B m iW i?'T ç M
i?B M ç`

h` M #-m i`l̂B K•v ç2M +m²M +m°MX J°i ç°B [m•M iQ`M i?•M K„+ ;B€T ç2M M†M; M
M?€v K„i M?`M +?bK MÆB H€+l̂ +„K tm®M; X J°i #`M i v /m¶B ` iW # M /QÈB €Q ;
F?Q- +-K H'v +°i +l̂- +´ i v `mM; H M M?´ H'v H€+l̂ a€i GK+X E?m¬M K†i çQÊ+ +?2
K°i Hm²M; b€M; H¢M?- çªQ [m iWM; ç¢Q F?Q iS+ i€M HQ¢M T?Q b m bQÆM; KM

@ :B i5

S?Q b m- ç¢B [m•M M?Q i?Ov i`B m i`M [m - +?d HQm H¢B ;B i +?|+ p` ?Ov /B i
h`QM; ?Q F?¬M; - HQ€M; i?Q€M; +| K°i ç¬B K„i #,M; H½M? p¬ibM? M?bM +?^K +?^
+l̂ a€i GK+ iWM; +•v ;B®M; M?Q K¼+ ` M~v K-K- F?¬M; M;WM; +'K b•m i? K p`Q
ç'i #Ä ?Q M;X

a m h?` >mv i +?B K - +`M; M;`v +`M; +| M?B m +QÌM; ;Bª ?B m b€i; B M?"T /QÈB
æ®B pÈB M?[M; i? HU+ ;†T T?ªB i` M çQÌM; +?BM? T?¢i- ?„M +?d M|B K°i +•m, c

S?“K H`+U imv i- iQ`M #° ç m; B i F?¬M; +¬M ?ÄBX J°i i? M?EB T J ç Q b€i F?Q
K°i >'T hBM? ç¢B T?€T T?€ i M Km¬M M;`M HoM? pU+X S?QM; o•M o¬E} /U p`
?Q`M?- iB m /B i`i M?B m M?•M p`i +QÌM; ?½M i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M;X . M? iB
MÆB M`v H M M? M? M?Q /B m; †T; B|X h` M +Æ bÎ K€m p`HY - K°i pQÆM; i`B m
i?¬M ç M; /¬M /¬M ?bM? i?`M?

E?¬M; M;WM; +?BM? T?¢i- F?¬M; M;WM; HÈM K¢M?- /MM; +?B M i` M? ç Mm¬B
S?QM; o•M o¬E} ç½ +| ?ÆM ? B i`,K i?O ?¢ i?U+ HU+ M; M; M;Y pÈB h?` >mv i +
+ÁM +-M ?„M iU KbM? ç°M; i?O- M?QM; p b m- K¶B çQÌM; +?B #BM?- S?QM; o•
+QÌM; ;Bª M?Q h?` >mv i +?B K i¼ i`MX o T?¬M +QÌM; ;Bª bÎ ?[m HoM? pU+- i
M,K KQÆB M;QÌBX

L?[M; F bÎ ?[m HoM? pU+ M`v- iQ`M #° ç m H` F?m'i T?K+ /QÈB mv HU+ +O >'T
ç¢B T?€T i¬M; i?S i€K #€ ç¢Q imv i Hm•M- ?Q`M iQ`M pQÊi [m iQÌM; iQÊM; +O
S?QM; o•M o¬E} pšM +?Q ? ;†T T?ªB HoM? pU+ K` M| T?ªB #| i vX

S?¢K pB H½M? ç` F?®M; +? M;`v +`M; HÈM- +QÌM; ;Bª ;B M?"T p`Q pQÆM; i`B
M?B mX h`ªB [m K¶B i`M +?B M- i?U+ HU+ +O S?QM; o•M o¬E} H¢B K¢M? ?ÆM

J¶B H¬M i?B i`B M >'T hBM? ç¢B T?€T- S?QM; o•M o¬E} H¢B i?m çQÊ+ `i M?B
M;mv M M`v F?¬M; M;WM; #²B /Q®M; - F?B M +?Q +¬M; HU+ +O ?„M iB M i`B M +
æQÊ+ b€i F?Q ` M Hmv M- i?•M i? S?QM; o•M o¬E} F?¬M; M;WM; iB T +`M ç M
?Q`M iQ`M i?`M? iUm i?•M i? J h?¬M i?b +ÁM TªB /U p`Q h`¼+ h? K i`b- M?Q
+kM; F?B M +?Q M,M; HU+ i?U+ i K` ?„M +| i? T?€i ?mv çQÊ+ i,M; +QÌM; F?¬M;

*MM; H9+ ç| - i?2Q b€i HK+ pQÆM; i`B m HÈM K¢M?- b® H¬M +-M S?QM; o•M o¬E
L?l̂ p`v- ?„M +| i? /`M? M?B m i?l̂B ;B M ç iBM? Hmv M pä +-M; - K¶B F?B `ªM? `i
iQÌM; - ç²M; i?l̂B /MM; K i?S+ [m M b€i iB M i`bM? +?BM? T?¢i +O a€i GK+ ç¢B
+? i? +m°+- çB m #BM? iQ`M /B MX

. M? iB M; +O a€i GK+ +?B +?O M?Q K†i i`l̂B ;B[ # M i`Q X h¢B i`mM; QÆM; H½
+?BM? T?K+ çQÊ+- K°i iÁ K +mM; F?´M; H² ç M; çQÊ+ F?l̂B +-M; t•v /UM; - ?M
+mM; M`v b) i`l̂i?`M? ?`M? +mM; +O S?QM; o•M o¬E} i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; - p
?¢ ç m +`M; i? K +`M i?"M

h` M K†i ç'i K M? K¬M; - S?QM; o•M o¬E} M;²B i` M K°i iªM; ç€ i`Æ i`¼B K`m i®B
çQÌM; M i;² ;? FûQ /`B ç M bQÆM; KM /`v ç†+X *?mM; [m M? M;Ql̂B ?„M M,K KQ
i°+ ;B€T ç2M F?Q iS+ +QÌM; ç¢B [m€ `¢T i` M ç'i- i`€M +9B b€i K†i ç'i- i?•M i?
M?Q ç½ ?| i?`M? M?[M; iªM; ç€X

J°i çQ" M bQÆM; iQK /"v ç†+ # Q T?O # M M; Q" B +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}- # M i`C
M?[M; iB M; T?b T?ÁX

ó>¬5ô

ó>'T5ô

hB M; ?Qi i?Î`ä`"M; T?B m ç½M; i`QM; F?¬M; F?QX J¶B K°i H-M ?Qi p"Q i?Î`-
i?•Mi? S?QM; o•M o¬ E} H¢B +Q`9i K°i T?2M- K¶B H-M ?Qi p"Q H¢B i`Î M M`ä`
b m- K°i #|M; M; Q`B K"m iQK; B®M; ? i M?Q?„M M;²B t T #^M; #'i ç°M; - iQ i?€B +

óS?M5ô

E?B S?QM; o•M o¬ E} i?Î`- #|M; M; Q`B M?Q ?QªQ T?Q b m +kM; F?) H v ç°M; K
/-M i`Î M M KÆ ?²- i`QM; t t, K /Q`M; M?Q +| iB M; ; -K K½M? i?9X

•Q #`Q +?2 ;®B- F?ªB ;B€T +?2 i?•M- S?QM; o•M o¬ E} M;²B t T #^M; HÆ HYM; i`
? B i v ç†i i` M ç-m ;®B ç®B /B M M? mX :B[ ? B i v- EB T J ç Q T?€i` €M? b
;B®M; M?Q K°i ç-K MQÊ+ ç2MX æQ" M €M? b€M; ç2M F`i?bM? i?QB FB +?B m`½
o•M o¬ E} MY i`„M; MY ç2M- H°` K°i HQ¢B F?Q iS+ i" /`X

óæMM;5ô

J¶B F?B ç Q w p" M ç M +?¶ b•m- T?Q b m S?QM; o•M o¬ E} H¢B M´B H M K•v ç2M
i`B- iWM; F?2 MSi ?Q F?¬M; iQ HÈM F?¬M; M; WM; bBM? /B i- +ªM? iQÊM; ;B®M

h`QM; w i?S+ ?ªB +O S?QM; o•M o¬ E}- i`i +ª iBM? HU+ ç m ç†i p"Q i?¬B /B M p"
J ç QX GQ¢B K [mv i +¬M; FQ+? çÆM i? F?´M; H² M"v F?¬M; +?d +| i? F?B M
KS+ ç° +¬M; FQ+? HÈM M?`i- ?ÆM M[F?B S?QM; o•M o¬ E} iW iW MB K +?9- ç Q
+ÁM +| i? ç + Q K i?S+ - +MM; pÈB M?[M; [mv i„+ i`"M M; "T # M i?•M M?QM; `i
çQÊ+ `ä`"M; X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} +| K°i KBM? M; °- ç| H" +?d +¬M; FQ+? çÆM i?m-M i
;BÈB ?Ov /B iX h?S+ i?S +?QM +O EB T J ç Q çQÊ+ tQM; H" h?B M æ` J EB T-
bKT ç´- p¢M p"i ?Ov /B i- i`QM; ç| M?`i ç`M? T?ªB +| i€+ /KM; +O K°i HQ¢B [mv i

.MM; [mv i„+ i€+ /KM; [mv i„+ - KÈB +| i? F?B M +?Q +ª J ;BÈB p` /B M i M pÐX

G9+ i`QÊ+ F?B æ¬M; S?QÆM; S?€h?B M i`mv M H¢B EB T J æ¢Q- i´M; +°M; +|
+| K°i i?B M +¬M; [mv i i?•K i?mw F?| ?B mX J¶B K°i i?B M +¬M; [mv i ç m /`B ç
M[F?B i?¬B ç°M; ç m`i ? Q i•K ?mv iX J¶B H-M i?B i`B M- S?QM; o•M o¬ E} ç
.U p"Q i?•M i? +Q`M; ?Q" M? +O K i°+ - çB m M"v ; -M M?Q H" F?¬M; i? iQ`M; i

>'T hBM? ç¢B T?€T i-M; i?S i€K +kM; çO F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} `ÆB p"Q
M?QM; ?„M +kM; F?¬M; HQ H„M; - #ÎB pb +ÁM +| K°i iB bBM? +Æ #`i /B iX L?QM
+¬M +?QM? H" +¬M; FQ+? +Q`M; ç¢B K" F?¬M; T?ÁM; M; UX h¢B pMM; ç`i #Ä ?Q
i`B m +¬M S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M; WM; +Q`M; ç¢BX

*¬M; HU+ +`M; + Q- S?QM; o•M o¬ E} +`M; +ªK ;B€+ çQÊ+ bU i?¬M #Q +O pMM;
+¬M; HU+ i, M; H M- K i?S+ +O ?„M H¢B +ªK SM; çQÊ+ K°i b® M?•M p"i +Q`M; ç
SM; çQÊ+ - F?Q iS+ +O K¶B M; Q`B ç m`i +Q`M; ç¢B p" #B M i?€BX

L?[M; M?•M p"i i¢K i?B +?Q H° /B M M"v ;•v` +?Q S?QM; o•M o¬ E} €T HU+ p"
M?Q ç®B K†i pÈB #`i +S M; Q`B M"Q i`QM; b® ç| - S?QM; o•M o¬ E} ç m iU iBM +| #
M?QM; M m H" +MM; iB M H M i?b b Q\

*€ HÈM Mm®i +€ #û- F i?Q+? ?ÊT b) b®M; b|i- ç•v H" [mv i„+ €T /KM; i¢B J ;BÈ
i¢B pMM; ç`i #Ä ?Q M; X

ó•K -K5ô

S?Q b m /½v M9B T?Q ç¬M; #¶M; p¬M; H M M? [M; iB M; M´ HÈMX *?d i?´v ç´i´m
#®+ i?ŠM; ç M i"Mi`lB- # M i`QM; +ÁM +! ?mv i [m M;X *?d i`QM; +?®+ H€i- K°
K€m # v [m /½ M9B- tm´i ?B M i`QÈ+ M; QlB S?QM; o•M o¬E} F?¬M; t X

@ *?O +¬M; 5 J G i?®M; HoM? ?ÆM # M;¬M b€i HK+ #° +?9M; - ç°i M?B M ;†T T
M?•M p¬ # M;¬M b€i HK+ #° +?9M; iQ¬M [m•M #` /B iX

:½ çQ iBM FB [m€ K°i ;®B tm®M; - i`-K ;B¼M; MlBX

@ ±5

S?QM; o•M o¬E} F?) M?QÈM; K¬v- i`QM; HÁM; i?-K M;?o, ó\_®i +m°+ ç½ ç M `²B
óoM5ô

J°i p i ?bM? i?QB iW i`lB # v tm®M; - ó-Kô K°i iB M; +„K p¬Q K„i ç´i +€+? S?QM; o
LÆB K¬ Ml`ÆB tm®M; - iWM; KªM; ç´i HÈM M´B H M HY ç` M;K+ K¬m ç2M + Q K´v
M;¬M i`QÈM; - i?ŠM; ç M i"Mi`lBX " M i`QM; F?lB /¬v- K°i +•v +l b„i çlM ;Bl`m
+QM #Á +¢T ç2M F`i- [m M? i?•M #®+ H M M;¼M HY /¬v ç†+ ;B®M; M?Q i` M K†i

*QM M;QÆB S?QM; o•M o¬E} #¶M; M?B M +Q `9i H¢BX L; v H9+ M¬v- i`QM; +?m
+m°M M´B H M K´v M;¬M i`QÈM; - iWM; çÊi blM; M?Q i?€+ MQÈ+ +?ªv M;QÈ+ - i¢Q
i`QÈ+ M;QlB S?QM; o•M o¬E}X

h´K K¬M /Q K F?Q iK i?¬M? +?Êi Hl2 b€M; - ç¬M; çªQ M?•M K½ tm´i ?B M T?Q i` M
h` M K†i ç´i T?Q t - ç¢B [m•M /¬v ç†+ t T ?¬M; ç M i"M ç-m +MM;X S?Q i`QÈ+
M?B m K i°+ M?`T +?•M M?QM; F?¬M; ? M?Q +? H M- /QÈB +?•M #¼M ?¼H¬`´i M
K¬m ç2M M?Q bm®B +?ªv tm¬B F?„T MÆBX "¼M ?¼ç M; iB M ?¬M? +¬M; i€+ +?d

@ L;QÆB +?QM? H¬ a€i GK+ +?B +?O\

: - M M ? Q M ; v b m F ? B p - b @ i B b u i b € M ; M ; Ì B ç € M ? p " Q a € i G K + + ? B M ; B € T - +
T ? B M ; B € T # ¶ M ; T ? € i ` i B M ; F m p m B b Q Ê M ; X h W M ; H m ² M ; K M ; m v M i B M ? i ? m
p Q Ê i [m ? Q F ? - M ; - ç B M + m ² M ; i " M p " Q i ` Q M ; + Æ i ? S ? Q M ; o • M o - E } X

@ 5

_ ' i M ? B m K M ; m v M i B M ? i ? m - M K ½ M ? H B i i " M p " Q i ` Q M ; + Æ i ? - i Q " M i ? • M i
S ? Q M ; o • M o - E } ? û i H È M K ° i i B M ; - v # " Q i m M ; # v - K € B i | + ç 2 M F ` + ? H B i T ? ' i
/ " B - ç - B K „ i # ¶ M ; M ? B M K Î H È M - i ` Q M ; K „ i # „ M ` K ° i p i b € M ; / " B K ' v i ` Q Ê M ; X a €
b m + k M ; i Î M M ` ä " M ; ? Æ M K ° i + ? 9 i X

ó æ B M ? 5 ô

ó o š M + Á M + ? Q ç O - ç i - B i , M ; i ? K K ° i + ? 9 i 5 ô : B ¼ M ; M | B + O a € i G K + + ? B ? ² M
o • M o - E } - b m ç | i ` Q M ; i B M ; ? 2 ç Q Ê + M ? [M ; i B M ; ó ç B M ? ô X J ° i F Q ? B m T ? S + i
H M # M M ; Q " B ; B € T M ; U + + O a € i G K + + ? B M ; B € T - b m ç | T ? € ; B € T # v ` - F ? - M
K „ i ç ½ F ? Q € + ? i ` B M F ? „ T + a K + m M ; F ? ' M ; H ² ç ² b ° - + Á M i B T i K + K Î ` ° M ; ` T ? Q

ó • K 5 ô

E Q i U K " m p " M ; i @ B T ? S + i ç T i W i ` Q M ; K + m M ; F ? Q € + ? i ` B M p T ? Q i ` Q Ê + X E
ç ` - K ° i i B M ; M ' ç ° i M ? B M p M ; H M X h ` Q M ; T ? ç K p B M ; " M / † K + ? m M ; [m M ? K
b K T ç ' X a € i H K + + ? B H U + M ; m v M i ? O v F ? ' M ; H ² i ` Q M ; i ? B M ç ` # ` K ° i H U + H Q Ê
F û Q p ? Q Ê M ; K † i ç ' i - ? ° B i K p " Q + Æ i ? S ? Q M ; o • M o - E } X

" M M ; Q " B K + m M ; - J ½ S ? B G ç + h Q + ? d + a K i ? ' v € T H U + + ? m M ; [m M ? ç B M + m ² M
H M - H ç B i ? ' v K • v ç 2 M / " v ç † + i W # @ M T ? Q Æ M ; i € K ? Q Ê M ; + m ² M + m ° M T ? O t m @ M
K ° i T ? B M ? ¶ M ç ° M - F ? - M ; i ? T ? • M # B i ç Q Ê + i ? S ; b X

@ E ? - M ; ? v 5

J ½ S ? B G ç + h Q ? - H È M K ° i i B M ; X o È B € T H U + M ? Q p " v - M ? Q M ; b € i H K + ; B a + ? m
T ? a B + ? i b ç + ? X " M i ` Q M ; K • v ç 2 M + m ² M + m ° M F ? - M ; M ; È i F B + ? Q M ? H " b € i H
i K + U + ç ° M ? Q i ? U + + ? ' i - i ç B p M M ; ç ' i # Ä ? Q M ; M " v ç ½ i Q + ? i K F ? - M ; # B i # Q M
ç ½ ; - M M ? Q ç O ç ; B i b ç + ? i ' i + a b B M ? p " i / Q È B h ? - M + ' T i ç B M Æ B M " v X

@ h ' i + a ? ½ v H m B ` # M M ; Q " B i ` , K / † K - F ? - M ; + | K M ? H M ? + O # ' M i ¼ - F ? - M ;

J ° i ; B ¼ M ; M | B H ç M ? H) Q i W i ` Q M ; ç ç B ç B M p M ; H M - + ? Q M ? H " i ? M ? • K + O a
+ O K ¼ B M ; Q Ì B X

ó E 2 M ; F 2 M ; 5 ô

E ? - M ; ? / Q / U - ; - M M ? Q M ; v F ? B S ? Q M ; o • M o - E } p W / S i H Ì B - ç ç B [m • M M ? Q i
K + m M ; + ? ç v p # @ M T ? Q - p š M / m v i ` b ? " M ; M ; k + ? d M ? i M ? Q i ` Q Ê + X

ó • K 5 ô

h ` M # - m i ` Ì B - M ? [M ; i B b u i M ? Q K ç M ; M ? M ; B , M ; F ? „ T i ` Ì B X G - B ç B M ç - v i ` Ì
ç € M ? t m @ M ; K + m M ; X h W # @ M T ? Q Æ M ; - K • v ç 2 M / Q b € i H K + F ? Q i S + ? b M ? i ? " M

@ 5

J ° i i B M ; ; - K M ? Q ? ² M ; ? Q M ; K ½ M ? i ? 9 i W i ` Q M ; a € i G K + K + m M ; t t p M ; H M
t M ? b M H ç B - + ? d i ? ' v / ` # B M M ' B H M - i ? ' T i ? Q € M ; i ` Q M ; p Á M ; t Q € v K • v ç 2 M ç -
F ? - M ; M ; W M ; p Q Æ M + Q - € T H U + F ? ' M ; H ² K † + / M + € + ? t p š M F ? B M + ? Q # ¼ M ?

h ` M # - m i ` Ì B p M M ; ç ' i # Ä ? Q M ; - b € i H K + F ? Q i S + i ? m - M i 9 v ç ½ v M H † M ; F ? - M
F ? m ' v ç ° M ; - H Q ç B / ` ç ° M ; M " v H M ç M ; - M F ? „ T + a p M M ; ç ' i # Ä ? Q M ; X h ` Q M ; v
+ Q Ì M ; ç ç B T ? € F ? - M ; T ? | M ; ç M - [m û i p T ? Q i ` m M ; i • K p Á M ; t Q € v X

h ` Q M ; i ? Ì B ; B M M ; „ M - p - b @ K i ? S + i ? 2 Q / Q ç ° M ; K " ç M - ç B M + m ² M ; [m û i [m
+ m M ; - M ? Q K m @ M i b K ` ` @ i + m ° + H " i ? S ; b + | i ? M ? i ? F ? ' M ; H ² M ? Q p " v X

L?B m K i?S+ tm'i ?B M [m M? M; QìB M?Q p"v- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?
 +?d M?Q p"v- ?„M +ÁM i`U+ iB T /MM; >'T hBM? ç¢B T?€T /šM ç°M; b€i HK+ F?Q
 +ª pMM; ç'i #Ä ?Q M; #` çB m M"vªM? ?QÎM; - çB M +m²M; i`"M p ?QÊM; a€i GK+
 @ >W5 LÆB M"v +?QM? H" H½M? ç` +O #´M i¼ X Gk +€+ M; QÆB ?½v M; ?2 +?Q
 +ÁM F?¬M; +9i çB- ;B i F?¬M; +¬M ?ÄB5 h?m"Mi i?b b®M; - M; ?`+? i i?b +? i5
 S?QM; o•M o¬ E} FB m M; ¢Q [m€i H MX S?Q b m #ªQ i¼ - #|M; K a€i GK+ H¢B
 i`QÊM; - /QìM; M?Q T?®B ?ÊT T?€i` K°i iB M; ; -K çBM? i B M?S+ | +X
 E?¬M; ç M ? B F?„+ - i` M #-m i`lB- b€i HK+ F?Q iS+ ç-v i`lB ç°i M?B M M?Q +|
 "„+ +€+? a€i GK+ K +mM; K'v M; "M /†K
 óæMM; çMM; 5ô
 J°i +°i bûi K"m t€K F?´M; H² /Q b€i HK+ F?Q iS+ ?°B iK i?¬M? iW F?¬M; i`mM; ç€
 M; "M /†K- # M i`QM; K°i iÁ K +mM; - K°i ;½ K i°+ i?O HoM? i?•M + Q K'v i`QÊM
 +| /U +ªK- H"TiS+ KÎK„i` M?bM H M M|+ çB M- i`QM; KB M; T?€i` K°i iB M; ; -
 @ h`€M? K m5
 h? M?QM; ç½ Km°MX L|B i?b +?"K M?QM; tªv` i?b`i M? M?- K°i +°i bûi K"m t€
 T?¢K pB K'v i`, K i`QÊM; +?mM; [m M? K +mM; iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; - ç€M? i?
 ó•K -K5ô
 J°i iB M; M´FBM? i?B M ç°M; ç` p M; H M- #KB KM #®+ H M i"Mi`lBX æÊB b m
 i°+ # M i`QM; K +mM; FB - F +ª ç°M; çªQ i?O p # M M; Q¬B- /QÊB b€i HK+ F?Q i
 ç€M? tm®M; - iQ¬M #° ç m i?B +®i F?¬M; +ÁMX o` i`Q +O K +mM; ç½ bÊK #` K°
 o2M`b +O ?® HÊM- iWM; ;½ K i°+ iW i` M + Q M; Æ M; €+ M?bM tm®M; ç°M; ç2
 F?¬M; #B i H" pmB ? v #m²M
 óhB5ô
 hW #®M T?QÆM; +O pMM; ç'i #Ä ?Q M; - óK„i i?'vô +ªM? iQÊM; M"v- ç¬M; çªQ +?
 F?ÄB ?Qi K°i ?ÆB H¢M?
 óG" K°i ç`+? i?O- +-M T?ªB +~M i?"M5ô
 óE M"v i?"i K¢M?5 G"K i? M"Q ?„M +| i? T?€i i`B M ç M KS+ M"v K" F?¬M; B T?
 óh?"i ç€M; bÊ- F M"v H¢B +| i? /šM ç°M; b€i HK+ F?Q iS+ ç½ i²M i¢B i`, K i`B m M
 óæ•v H" K°i F`i +| /½ i•K- bÊ`^M; H¢B b„Tªv` M€Q HQ¢MX s2K` T?ªB KìB h
 `²B ô
 L?bM i?'v bU ?mM; €+- i"MM?šM p" +QìM; ç¢B +O S?QM; o•M o¬ E}- iWM; ç¢Q K
 i`QM; M?€v K„i ?Q"MiQ"MiB M K'i
 @ > ? ? h?m"Mi i?b b®M; - M; ?`+? i i?b +? i5
 h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} p¬ +MM; ç„+ wX oW`²B ?„M ç½ /MM; K°i +?9i Fo tªQ
 iB M ?¬M? /šM /„i b€i HK+ F?Q iS+ - i`U+ iB T ç€M? +? i M?[M; i M K i°+ # M M;
 T?ªB H" i?U+ HU+ #ªM i?•MX L; ?o ç M +?¶ ç„+ w- ?„M H¢B F?¬M; M?¬M çQÊ+ +Qì
 E?¬M; M; "v F?¬M; ç K- S?QM; o•M o¬ E} ?'T i?m b€i HK+ F?Q iS+ T?Q i` M pMM
 F?¬M; ? FB M; M X a€i GK+ K [mv i p®M /MM; ;B i +?| +H"K HQÆM; i?U+ - b€i H
 #'i F H" S?QM; o•M o¬ E} ? v a€i GK+ +?B M ;B€T ç m F?¬M; Km®M /WM; H¢B- ?'
 KU+X
 GB M iB T i`QM; i?lB ;B M MY i?€M; - +ª pMM; ç'i #Ä ?Q M; +m²M; T?QM; ;"Q i?ú
 S?QM; o•M o¬ E} +¬M; i`Î M M iBM? i?m¬M F?¬M; QiX h?U+ HU+ #` i?•M i? ?¢M +
 +?•M +?QM? ;B i,M; H¢B H" #|M; K a€i GK+ F?´M; H² T?Q b m ?„MX .U p"Q bU i
 a€i GK+ +?B M ;B€T- +MM; pÊB a€i GK+ K [mv i ?B M M v ç½ ç¢i ç M i¬M; i?S ?

i,M; K'v i`,K H-MX h`QM; pÁM; MY i?€M;- HQÊM; K F?Q K" S?QM; o•M o¬ E} ?'
pËB b€i HK+ F?Q iS+ K" ?„M ç½ ?'T i?m i`QM; ?ÆM ? B KQÆB p¢M M,K- K" i`QM;
#ÎB #|M; K a€i GK+ /Q ?„M im Hmv M i?`M?X

ó:``Q5ô

J°i iB M; ;-K p M; H M- #|M; K a€i GK+ pšM Hm¬M v M H†M; #'i ç°M;- çSM; i?Š
i`ÁM; K„i ç°i M?B M T?€i` K°i Hm²M; b€M; ç2M- b m ç| #„i ç-m /B +?mv M- iW #
#QË+ M? M? `

9keX *?QÆM; 9k8

ó•K -K5ô

"|M; K a€i GK+ iQ HÈM iW i`QM; F?|B #KB çB` - €M? K„i•K i" [mûi [m ç¢B ç` - #
HÈM BM tm®M; # Q i`MK K°i F?QªM; ç'i HÈM- i` M i?•M i? M;QM; iK M?Q i?U+ +
K"m p`M; i®B H°` F?Q iS+ ?„+ €K p` b€i HK+X L?[M; ç² ç^M; FB F?¬M; M;WM; H
pËB 'M Fw ;B®M; M?Q T?M p,M i?¬M +€+? ;B[i`€MX

ósQ itQ itQ i5ô

J i?¬M ç°i M?B M M?„K K„i H¢B- +Æ M?K+ M´B H MX h`QM; i?•M i? ;¬M M?Q MY
+U+ M?Ä ç M t2M i`QM; M;U+- b m K°i H€i ç½ + 'm i?`M? K°i #° i•K i¢M; ?bM? H" T

ó•K5ô

J°i iB M; p M; i`-K- T?¬M i•K i¢M; /¢M; H"Ti? i`QM; bm®i FB ç°i M?B M M?ªv H
iQ HÈM K"m p`M; i®B iU ç°M; bBM? ` X h?2Q i`€B iBK T?"T T?²M;- ?`M; i`,K i`B
M?Ä iW +?mM; [m M? i`€B iBK FûQ /`B` - i?2Q K°i [mv Hm"i F?Q€+? i`B M ç M +

ósQ ``Q5ô

:B[i`€M ?B M H M K°i iBM? i? iQ HÈM ;B®M; M?Q i?¬M +€+?X hW i`QM; i•K i? 'i
F?2 bm®B i``Q` - +?ªv /¼+ i?2Q M?[M; K¢+? K€m i`QM; +Æ i? X LÆB K€m +?ªv [
/-M /¬M # Q T?O K°i HÈT / i`„M; MäMX

óæBM?5ô

> B K„i+O #|M; K a€i GK+ i`ÊM i`WM;- # M i`QM; H°` €M? b€M; HìKì- b m ç| ç

ó•K5ô

ó•K5ô

ó•K5ô

J°i #QË+ ç m BM tm®M; K°i p i+?•MX a m K‡B #QË+ çB- i?•M i? + Q HÈM +O #
K'v +?K+ i`QÊM;- +€+ p i+?•M BM tm®M; +kM; M?Ä H¢B i?2QX a m F?B HQm H¢
M?Ä i` M K†i ç'i- # M M;Q`B a€i GK+ K +mM; i`,K i`QÊM;- #|M; K a€i GK+ ç½ i
KQìB i`QÊM;- F?m¬M K†i p®M i?¬ F +? mv M;?B K +kM; ç½ #B M ?| - K€B i|+ im
iQÆB +QìB FB m M;¢Q #'i im•M @ ç•v +?QM? H" /€M; p +O S?QM; o•M o¬ E} F?F

*QM M;QÆB çªQ [m M? i`QM; pB M K„i K°i pÁM;- b m ç| #|M; K a€i GK+ +?"K`½B
M?bM ? B #|M; M;QìB K°i i`€B K°i T?ªB i`QM; K•v /`v /Q b€i HK+ F?Q iS+ M²M; ç"
?ÆM i`,K i`QÊM;X

ó> ? ? a€i GK+ K [mv i i¬M; i?S ? B [mª M?B M ?mv M /B mX "|M; K a€i GK+
i?•M H¢B F?¬M; #` i?•M i? ?¢M +? - w i?S+ /mM; ?ÊT iU M?B M- i?"iH" #ªQ #®B

+?B M ;B€T p" i?•M i? pšM F?¬M; M;WM; ?'T i?m b€i F?Q i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M;
;b+kM; çQÊ+- i?"i H" p M +^a ç¬B çQÌM;X > ? ô @ h? M? •K +O ç M?'i T?•M i?
i`QM; #B M w i?S+ +O #!M; K a€i GK+- K" F?m¬M K†i +O #!M; K a€i GK+ pšM
i`QÊ+- T?®B ?ÊT pÈB F?Q +?'i •K i" FB i¬M; ;B®M; M?Q *Ym l K i?¬M- +U+ Fb

ó"²M;5ô

S?QM; o•M o¬ E} ?! i?•M p"Q i`QM; i?•M i? pW ?bM? i?"M? +O #!M; K a€i GK+
i¬K K" M K" m i®B H M` - # Q T?O H'v i?•M i? - a€i GK+ +?B M ;B€T +MM; pÈB K
?„M ?¼+ çQÊ+ iW +?¶ HBM? ?²M a€i GK+- /Q K°i +?O M?•M a€i GK+ i`QÊ+ ç•v b€

GQ¢B +QÌM; HU+ +'K +? M"v +! i? +„i çSi i'i +^a F?Q iS+ +O S?QM; o•M o¬ E} # M
M;QÌB +® ;„M; T?€ ?Ov- M! +! i? i`B i iB m pÁM; +¬M; FQ+? i?S M?'i- ?ÆM M[F
i?¬M S?QM; o•M o¬ E} b) H"TiS+ +^aK SM; çQÊ+- M?Ì ç! +! i? i`Î p #^aQ ?° i?•M i?

óæQÊ+ `²B- K†+ /M F?¬M; +! i?•M i? J h?¬M- M?QM; i?•M i? a€i GK+ M"v +kM
"•v ;B! +kM; iÈB H9+ #´M i¼ T?€i mv `²B5ô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} p¬
i? v ç´B i?•M i? - F?¬M; #` i?•M +O K i`MM; ?¢M +? - iQ" M i?•M +^aK i?'v i?Q^aB
ç M +?¶ ç„+ w- ?„M H¢B F?¬M; M?`M çQÊ+ pmM; p~v ? B i v K°i +?9iX

ó_„+ `„+5ô

hQ" M i?•M p M; H M iB M; M?Q T?€Q i`2X J°i çQ" M HU+ HQÊM; ?MM; ?²M M? M?
J i?S+ T?€i` - F?B H¬M M[+^aK ;B€+ çQÊ+ M?[M; M?•M p"i +QÌM; ç¢B FB - S?Q
M?Q p¢M bU ç m M„K +?„+ - +! i? / /"M; ç€M? #¢B #¼M ?¼- i?"K +?Q i`QM; HBM?
HQ¢B t9+ ç°M; F?! ?B mX h`QM; t t,K- ?„M +^aK ;B€+ M?Q KbM? ç½ +?¢K ç M K°i

óæ•v ?bM? M?Q H" HoM? pU+ b Q\ô @ h`QM; t t,K- S?QM; o•M o¬ E} bBM? ` K°i
M,M; HU+ +O i - ?ŠM +! i? t•v /UM; HoM? pU+ `²BXô

h¢B J ;BÈB +! K°i i`mv M i?mv i, HoM? pU+ H" /MM; HU+- ?ÆM M[i?B M T?9 p" i
[mv i„+ K" +€ M?•M +?¢K ç MX h? M?QM; i` M i?U+ i - iW H9+ # M ç¬m bBM? ` - H
T?€Ti„+ p" M ?"M? iW i`QM; t t,K H†M; H) # M +?Q- i'i +^a +?d çÊB KbM? T?€i ;B€

S?QM; o•M o¬ E} ?Q" M iQ" M +?'T M?"M çB m M"vX

ó"bM?5ô

"QÊ+ +?•M M†M; M ç¢T tm®M; - K†i ç'i`¢M MSi- K F?Q M²M; ç"K iW HÁM; ç'i im
o•M o¬ E} p"Q # M i`QM;X h`QM; M?€v K„i- i¬M; K F?Q #B M^aQ #'i ç`M? FB HB
;B€T ç2M F`i i?•K i¬K # M M; Q" B i?•MX :B! HÈM M´B H M- K°i i'K €Q +?Q" M; K" m
T?Æ b m M; QÌB- i v T?^aB KÎ` - K°i çQ" M F?Q ç2M M´B H M i` M i vX " M i`QM; p
ç`M?- ? B K„i +O ?„M F?ûT ?Ì- i v T?<sup>a</sup>B T?€i` K°i iB M; p M; i¬KX E?B ? B K„
#`M i v T?^aB +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ tm'i ?B M K°i +?B +Kk ;B€T ?bM? i?QB- çd
i¢Q ?bM? +U+ F€ ?mM; #¢Q p" /[iÈMX Jk ;B€T +?"K `½B tQ v i`ÁM- +! M?B m çQÌ
M?[M; ?Q p,M K" m ç2M F?! ?B mX " M i`QM; M?[M; çQÌM; `½M? FB +! M?[M; iB
i?dM? i?Q^aM; T?€i` iB M; çMM; çQ`M;X

L,K M; !M i v F?) ç°M; - +?B +Kk ;B€T /[iÈM ç M; HÆ HYM; HB M ?¢ tm®M;X S?Q
H'v Kk ;B€T- +?"K `½B ç°B tm®M; ç¬mX J€B i!+ ç2M #!M; HQ€M; +?bK p"Q T?Q
tm®M; i` M HQM;X

ó"²M;5ô

h¢B F?Q^aM? F?„+ Kk ;B€T çQÊ+ ç°B p"Q- p¬ b®K F?Q iW i`QM; M?[M; F?2 ?Î +O
+m²M +m°M F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} p¬ +MM; M´B #°iX

ó•K5ô

J•v ç2M iW i` M çdM? ç¬m €T tm®M; - iQ HÈM M?Q #B MX :B[F?2 ?Î +O M?[M; i¬
çB M ?Q +?! B K„i +?B i t¢` K°i p i b€M; H¢M? H)Q i` M F?^aB ;B€T ç2M F`i /[iÈM

ó*?2M;5ô

h v T?ªB +O S?QM; o•M o¬ E} H¢B H-M M[KÎ` X h` M + Q p¢M i`QÊM;- EB T J
QM;ô- p¢M ¢¢Q €M? b€M; +?B m tm®M; #`M i v ¢ M; KÎ` +O ?„MX h`QM; iB M; ¢
;B®M; ? i M?Q EB T J ¢ Q M? M? +?|M; M?QM; iK H¢BX h? M? ¢ Q M`v /Q b€i H
J ¢ Q ?| i?`M?- M^K i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; F?€+ ;b K°i #BM? F?Q i?"

h¢B F?QªM? F?„+ #BM? F?Q p`Q i v- K°i Hm²M; ¢ Q w KÊB HB M bBM? bBM? i`QM
;B®M; M?Q HY +?€v H M` ¢²M; +ÄX "QÊ+ +?•M /B ¢°M;X b m # #QÊ+- i` M M;
#®+ H M M;¼M HY K - ?| i?`M? ?bM? ¢ Q HÌ HÌ- i-M; i-M; HÈT HÈT HÆ HY M; [r
b) T?€ F?¬M; # v ¢B

@ *?Q iQÈM; M;?2 H M?5

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} [mûi [m #®M T?Q - M?[M; #|M; M;QìB ¢2M F`i T?Q t B
hB M; pW /Si- M?[M; #|M; M;QìB iW #®M T?Q HB M ;QK H¢BX :B| HÈM i?´B[m
+?mM; [m M? S?QM; o•M o¬ E}X

@ *?O M?•M5

L?[M; iB M; ?¬ HÈM p M; H M- i`QM; €M? K„i K¼B M;QìB ¢ m H°` p +m²M; M?B

@ >W5 J ;BÈB p®M /MM; ;B i +?|+ HªK ;®+X "´M i¼ H` pm +O ;B i +?|+- H` F
S?“K H` MÆB #´M i¼ ¢ti +?•M ¢ M- p¢M K i?-M T?K+- i?m”M i i?b b®M;- M;?`+
#Ä ?Q M;- #´M i¼ +kM; T?ªB tQM; pQÆM;X æÊB ¢ M F?B` F?ÄB ¢•v- #´M i¼ b
pm +O i`,K i`B m K X "•v ;Bì- #´M i¼ +-M +€+ M;QÆB i? v #´M i¼ i`mv M #€K
+€+ M;QÆB +| M;mv M w F?¬M;\

@ L;mv M w5 L;mv M w5 J +?O S+ i?¼ Ub®M; ¢ M i`,K i`B m M,K- iQÆM; iU M?Q

@ h?m”M K +?O K` bBM?- i?m”M K +?O K` +? i5

*?9M; K M;~M; ¢-m H M- iWM; M;QìB pmM; i v ?QÎM; SM;- i`QM; +Æ i? K€m ?mv
+?|+ +Æ #ªM- b m i?ìB ;B M /`B #` +?¬M pMB- H9+ M`v ¢°i M?B M idM? ;B'+ /"vX
K M; ¢ M iWM; +ÆM ;B| HÈM ;`Q i?ûiX

óPM; QM;5ô

> B i`QÊ+ ? B b m- #®M KkB M?¼M /`B p`B i?QÊ+ i` M Kk ;B€T ¢•K p`Q i`QM; ;B|X
KB M; S?QM; o•M o¬ E} H°` K°i MK +QìB F?¬M; / T?€i ;B€+- b m ¢| b„+ K„i i`-
?mM; /[;-K H M,

@ "•v ;Bì ?½v tm`i T?€i ¢B- ¢Q ;B i +?|+ p` K€m iQÆB ¢Q ¢ M M?[M; i M ¢®B M;?

@ hm•M H M?5

h`QM; iB M; F?ªB ;B€T p +?¢K- +?9M; K HB M pQÆM M;QìB /"v- /QÈB bU +?d ?
+-K b„+ FQ+? M?Q i?Ov i`B m i`M p #® T?Q X

ó"bM?5ô

S?QM; o•M o¬ E} ¢¢T K°i +€B- b m ¢| ;B®M; M?Q K°i pB M ¢¢M T?€Q #„M i?ŠM; H
K•v ¢2M- ¢¬B K„i #,M; H½M? # Q [m€i iS T?QÆM;

:¬M M?Q M; v F?B S?QM; o•M o¬ E} #„M H M- i` M Kti ¢'i- iWM; #|M; M;QìB F?Q
+kM; T?€ F?¬M; # v H M- iW t t /MM; €M? K„i H¢M? H)Q M?bM +?,K +?9 p`Q F F

@ h M i` im´B- M;QÆB [m€ H¶ K½M; `²BX

hWM; ¢¢Q K i?S+ i`M M;"T ¢`+? w T?€ F?¬M; i`mv M ¢ M- iÄ `ä i?€B ¢° +O ¢®B

@ æ•v H` M;QÆB iU ibK ¢QÎM; +? iX

@ *?O M?•M a€i GK+- ?W- +| w iS

E?B M?[M; M?•M p"i+Q`iM; ç¢B i?®M; HoM? K°i T?QÆM; M"v HÆ HYM; ;B[?Q F?-
E}- K°i b® F?€+ +`M; +Q`iM; ç¢B ?ÆM H¢B ;B®M; M?Q ç M; t2K i`Á pmB- çSM; t t
F?-M; +| w M?9M; i v p`QX *| H) /QÈB K„i #¼M ?¼- K°i F F?B m +?B M KÈB- +?Q
M`Q ç`+? M´B ç¬M; çªQ + Q i?O +MM; +`T M?Q p"vX

@ > ? 5

S?QM; o•M o¬ E} H¢B ;B®M; M?Q F?-M; ? ç w- +Q`iB M?¢i K°i ?²B,

@ L?[M; i M M;m tm~M +€+ M;QÆB- ç i +?Q +€+ M;QÆB #B i +?O M?•M a€i GK+
h`QM; iB M; +Q`iB H¢M?- #`M i v HB M H"i H¢BX >bM? +?B m +O EB T J ç¢Q /Q
+?"K i?U+ M? M? p)` K°i çQ`iM; +QM; Qm K„;B[F?-M; i`mM;X h? M?•K p M; /°B
iW #®M T?Q i`mv M p - H M? HªM? F?-M; /Si,

@ EB T J æ¢Q +?B m i?S # J lv L?Q L;K+

hW i` M + Q [m M b€i tm®M;- +?d i?'v b m F?B H`iB pW /Si- iB M; p¼M; F?-M; i
h`QM; iB M; p¼M;- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; ?| i?`M?ªQªM?- ;B®M; M?Q +| p¬ b®
i`MM; çB T çB T p K†i H¢M? HMM; M?bM p +€+ ?QÈM;- pmM; ` K°i ç Q çÆM ;Bª

ó•K5ô

G`v S?QM; o•M o¬ E} H`K i`mM; i•K- K°i Hm²M; b|M; ;ÊM K`m i®B M?Q #`B bÆM
T?Q - i®+ ç° M? M? M?Q +?ÈTX h`QM; M?€v K„i- ;B[ F?-M; i`mM; M?Q +| K°i F?
a|M; ;ÊM HB M KB M F?-M; /Si F?Q€+? i`B M p #®M ?QÈM;- M?bM F„i?b i?'v iW
•K H½M? +`m i?`M?

a®M; +? i i`QM; i v

*?ûK ?²M çQ¢M T?€+?

æ¢T ç'i ç°B i`iB

J mv M?Q pU+

9kdX *?QÆM; 9ke

ósq i5ô

J°i i? M?•K M?Q pªB `€+? p M; H M /QÈB #-m i`iB- F?-M; i`mM; ;B®M; M?Q #` i
ç€K K +?O i?®M; HoM? K°i T?QÆM; ç M; ç`M? ` i v T?ªM FQ+?- H¢B +ªK i?'v K°
b€M? #^M; ç•K p`Q i`QM; ç¬m- HBM? ?²M i`QM; M?€v K„i #` tû `€+?X h`QM; t t,k
€+ K ç M; +„M Mm®i HBM? ?²M #` +?B m i?S # +O EB T J æ¢Q T?€i M

hW #-m i`iB [m M b€i tm®M;- i¢B F?QªM? F?„+ EB T J ç Q tm'i i?O- M?[M; +Q`iM
+¼+ ;¶`ÆB tm®M;- p)` K°i çQ`iM; i?ŠM; i„Ti¢B F?-M; i`mM; - M†M; M K` `ÆB p`
v M F?-M; M?9+ M?Q+?X

"®M T?Q ?Q`M iQ`M v M ioM?- `i M?B m K ç¬m ç M; çSM; i`QM; H½M? ç` ç m M
•M? K„i H¢M? H)Q +O S?QM; o•M o¬ E} [mûi [m +?mM; [m M?- +Q`iB H¢M? M|B,

@ "®M T?QÆM; K'i +?O- +?QM? H` H9+ i®i M?'i ç i +?BM? +?B MX :B i5

h v i`€B F?ûT H¢B # M /QÈB i v €Q #`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM?- ?QÈM; p T?Q /Q
?9i F?'M; H² T?€i ` - /QÈB K†i ç'i- K°i H€ +| +| BM ?bM? #° tQÆM; F?-K M; i?2Q
H MX S?QM; o•M o¬ E} T?'i i v- H€ +| HB M p) K° çQ`iM; +QM; i¢B F?-M; i`mM; - #

ó•K5ô

J°i H9+ b m- /QÈB +?•M i`lB KÈB i`mv M ç M M? [M; iB M; M' p M; iQ HÈM- iWM; ç
t H M ç MX o¬ b® b€i HK+ ;Bª i?O ?ç +O S?QM; o•M o¬ E} # v H M i`lB- M?Q +€
+O M? [M; F ç®B ç-m pÈB S?QM; o•M o¬ E}- HçB #` EB T J ç Q K°i H-M ;B i bç+
L;¼M HY +?B M i` M? HçB #MM; H MX J°i +?B m J lv L?Q L;K+ ç½ +?'M M?B Tç
ç'i #Ä ?Q M;X æ½ F?¬M; +ÁM i?•M i? ?çM +? - #'i F H` a€i GK+ K [mv i? v H`>
HU+ ç m ;B i,M; `i M?B mX >'T hBM? ççB T?€T p®M +?d +| i? T?€i ?mv çQÊ+
+?mv M i?¬M? i?•M i? +O #|M; K a€i GK+- ç½ +| i? T?€i ?mv ç M +?QM i?¬M?X

óoM5ô

J°i +ÆM ;B| HçM? i?´B [m F?¬M; i`mM;X > B +?•M +O S?QM; o•M o¬ E} pQÆM
Kti ç'iX a m F?B K°i +?B m ;B i +? i ç¬M; çªQ +QlM; ;Bª- ?„M HB M F?¬B T?K+
K a€i GK+- K°i #QÊ+ pQÊi [m ;¬M i`K i`QÊM; - iB M p T?QÆM; t
h`lB ç'i m €KX L;¼M HY +?B M i` M? M' B H M F?„T MÆBX h`QM; i-K K„i +?d +| i
ç M; çB M +m²M; +?ûK ;B iX *?•K M;¬M ói?m" M i i?b b®M; - M; ?`+? i i?b +? iô
i`B i ç X J i?•M F?´M; H² ç2M F`i +O S?QM; o•M o¬ E} BM tm®M; iWM; #|M; ç2M
mv M?Q pU+ b•m # Q i`MK #®M T?QÆM;

ó•K5ô

*´i v`mM; H M- ?bM? +?B m EB T J ç Q i`QM; i v HB M ?| HÈMX h`QM; K„i S?Q
iB b€M; HçM? - ;B®M; M?Q m HB M? tm'i ?B M içB +?B M i`QlM; - b m ç| H` K°i ç
K i°+ #` ç€M? i?¬M? KªM? pKM- iB M; F m i?ªK i?B i F?¬M; /Si # M i B
"|M; K F?´M; H² + Q p9i i`QM; K•v- p Kti H½M? F?®+- €M? K„i #€ ççQ HçM? HM
+?| + i`M F?®+ M?´i- /MM; K°i i? M? K ç Q T?O ç-v K F?Q +?ti çSi i'i +ªX "'i F
+O KbM? - i'i +ª ç m ;B i bç+?X >bM? iQÊM; H½M? F?®+ p` #€ ççQ M`v ç½ BM b•i
M? [M; F çB i?2Q ? v [mv i?m" M ç m bÊ ?½B p` FQM? M - i`QM; HÁM; +U+ Fb i¬M
+?O M`vX
h`QM; F?QªM; i?lB ;B M M; „M- H½M? ç` +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ Kî`°M; ?ÆM`
b`K p M; +?ÈT ;B"i +kM; H`K +?Q ç¬M; çªQ M?•M p"i +QlM; ççB +ªK i?´v 2 /
" M i`QM; +´K +? +O a€i GK+ K +mM; - i?•M i? pšM Hm¬M /mv i`b bU HB M ? p
HK+ F?Q iS+ ?MM; ?"m K M? K¬M; iW #-m i`lB i`9i M; QÊ+ p`Q- +m²M +m°M F?¬M;
;B€T p` i?•M i? S?QM; o•M o¬ E}X "ªM; p`Q bU HB M ? pB /B m- M; v +ª #|M; K
+QlM; ççB ?ÆMX

QPQ

L;`v ?¬K M v- i`QM; F?B ç M; +?BM? T?çi # M M; Q`B M?Q i`QÊ+- K°i +ªK ;B€+ F?
HÁM; S?QM; o•M o¬ E}X .QÈB +?•M ççT KçM? K°i +€B- Kti ç'i HB M M Si` - i`QM
?bM? ç½ #B M K'i içB +?B M i`QlM;
*?mM; [m M? a€i GK+ K +mM; - #®M ;½ M KiY p Kti HçM? HMM; çSM; i?ŠM; içB
T?€i` F?Q iS+ #€ ççQ +O M; QlB ç½ M;²B H•m Î ç` p` + Q- ~M QÊ+ p•v [m M? +´K
i?B i H"TX h`QM; b® #®M M; QlB M`v- +| M; QlB iQ`M i?•M +| M? [M; iB bûi K`m ç
#`M +?•M ç M çdM? ç-m #®+ +?€v HY ç2M- +| M; QlB K F?Q +m²M +m°M ;B®M; M
S?QM; o•M o¬ E} M?Q b Q #,M; iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; - #®M +†T K„i ç m ç²M;
K„i HçM? HMM; ~M +?S i?¬M? HU+ F?´M; H²X S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M +ªK i?
/QÈB +?•M i`mv M ç M- i?•M ?bM? ç M; M? M? +?|M; ?ç tm®M; #` +QlM; ?¬M? H`
h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?) ;B"i KbM? - ?„M M?•M ` #®M ;½ +QlM; ;Bª F?-
iQ`M F?¬M; ;B®M; M?Q M? [M; K ç-m F?€+X h?•M i? M?Q€M; H M- HB M +Q Hç
+?"K`½B iW F?¬M; i`mM; ?ç tm®M; - H`K #®+ H M K°i ç€K #KB KìX

@ >Á ? v +?B M\

S?QM; o•M o¬ E} i`-K ;B¼M; ?ÄBX

"®M M;QìB M?bM i?Q€M; [m M? m- b m ç! K°i; ½ K i°+ # M i v i`€B H M iB M; ,

@ oÈB iQM? ibM? +O +?9M; i i?b ç½ i`U+ iB T HB M i?O ;B i +? i M;QÆB `²B- +! M?•M H¢B b B +?9M; i K M; M;QÆB ç M ;†T M;`B- +?Q M M

@ L;QÆB i®i M?'i M M M T?"M K°i +?9iX

"®M K ç²M; i?ìB ç°M; i?OX J F?Q iW i`QM; ?Q F?¬M; i`"M ` - # Q i`MK iQ`M #° HÈT HÈT F?¬M; ;B M +?mM; [m M? #B M °Q #'i ç`M?X "®M ;½ F?€+? F?¬M; KìB H +?mv M F?¬M; ;B M- /B +?mv M S?QM; o•M o¬ E} p` +ª F?®B F?¬M; ;B M +?mM; [

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} ?W H¢M? K°i iB M;- i`QìM; #`Q imM; # v T?¬M T?"i- ? B i v ç€M ç½ tm'i i?O

ó"MM;5ô

J F?Q HQÊM HìX h`QM; i?B M ç` m €K- ? B iB M; ?W H¢M? ç²M; i?ìB T?€i` - ? #!M; i®B ç!M H'v ? B i v +O S?QM; o•M o¬ E}- K¢M? K) p +?¢K p`Q M? m

@ ±\

o`B iB M; F m FBM? M;¢+ p M; H M- K M;mv M b® HQÊM; HÈM çB M +m²M; i`"M p E}X a m iB M; F m- #®M M;QìB FB H¢B F?¬M; ? +! ç°M; ioM? ;b- F?¬M; ;B M i` iW #®M T?QÆM; #¶M; #WM; H M #®M +?MK €M? b€M; K`m b„+ F?€+ M? m- iWM; tm'i ?B M iW i`QM; #®M pB M iBM? i? HÆ HYM; i¢B F?¬M; i`mM;- i`"M p #®M T?

J M;mv M +m²M +m°M iW #®M T?QÆM; çB M +m²M; i`"M p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; ?Q` HU+ ?9i +O >'T hBM? ç¢B T?€TX

óL?[M; ;½ M`v ô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB `mM H M- HB M i`B i?²B >' #®M pB M iBM? i? b€M; H M i`QM; m €K- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; t H¢- +?Q \*QìM; ;Bª +! i?¬M +€+? bÎ ?[m HoM? pU+- bQ pÈB M?[M; M; ?`+? i?¬M ;Bª +'T i?'T +'T #"+X amv M;?o K°i +?9i- S?QM; o•M o¬ E} ç½ ?B m `ä- pW `²B #®M M;QìB M` F?Q +?mM; [m M? i? v i? K M;mv M çQ p`Q +Æ i? ?„M- M?^K ç i`mM; ?Á HU+ hBM? ç¢B T?€TX

hW F?Q iS+ K`T?€M çQ€M- #®M M;QìB M`v ç m F?¬M; B v m ?ÆM bQ pÈB S?QM; ?ÆMX S?QM; o•M o¬ E} +! EB T J æ¢Q- M?[M; K i?¬M M`v b Q H¢B F?¬M; +! im H9+ M?'i i?ìB- S?QM; o•M o¬ E} +U+ F€ i?"M i`¼M;X .M b Q ;WM; +kM; +`M; ;B` K¢M?- >'T hBM? ç¢B T?€T +! +QìM; i?`M?- #®M ;½ +QìM; ;Bª +'T #"+ h?B M J i` i€+ /KM; i?¬M +€+? - +kM; çO ç i`mM; ?Á mv HU+ FBM? F?OM; +O >'T hBM? ç¢B

ó"MM;5ô

h`QM; i B M;?2 çQÊ+ K°i iB M; p M; M?Ä- F?!B #KB +?mM; [m M? iªM çB- i`QÊ+ K, o•M o¬ E} +ÁM +?Q F`T H M iB M;- iWM; Hm²M; €T HU+ F?'M; H² ç½ iW #®M T? i?ìB #`FB K ?½KX

æQ K„i M?bM H¢B- +?d i?'v # M i`€B H` K°i T?B M F?¬ +•v- +ÁM # M T?ªB H` K°i + Q H„KX h¢B F?QªM; ç'i i`®M; `°M; HÈM ;B[ +•v F?¬ p` M9B i`¼+ - iWM; ;½ K i i?ŠM;- F?Q iS+ +O K¶B M;QìB ç m +U+ Fb +QìM; ç¢B- i`QM; b® ç! +! ?ÆM KQìB E} +kM; +ªK ;B€+ p¬ +MM; M;mv ?B KX " M i`QM; +ÁM +! `i M?B m M?•M p`i K` S t H¢- +?QM? H` M?[M; +QìM; ;Bª K i°+ i?®M; HoM? K°i T?QÆM;- M?QM; H9+ M` +QM +Wm- HŠM; H†M; çSM; i` M K†i ç'i m €K- K†+ +?Q ;B! H¢M? ç`T p`Q K†i- ;B®

J°i #!M; ç2M +?Êi H!2 H M # M F?!2 K„i- K°i ;½ +QìM; ;Bª K i°+ +ª M;QìB #®+ +? HK+ tm'i ?B M i`QM; i-K M?bM +O S?QM; o•M o¬ E}X >`K /QÈB +O ?„M F?) ;"i- M ç†+ ;"i ç-m- ` ?B m +?Q S?QM; o•M o¬ E} çSM; # M FB X

ó*! w i S5ô @ S?QM; o•M o¬ E} i?¬K M!B p`B +•m M?Ä ç M KS+ F?¬M; i? M; ?2 i?`v
iQ€M pÈB F M`v- HB M çB M? M? [m - çSM; v M i`QM; +?9M; K `”K`çTX Í # M M
;B€T ç2M ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM ?„M K°i +€B- b m ç! [m v ç-m çBX

Í T?Q i`QÈ+- K°i i ç`M iQ HÈM H`K #^M; ?„+ /B m i?ç+? çSM; bWM; b[M; /QÈB #-
ç-v ` m t M?X \*ª iÁ i ç`M +! #€M FQM? çç i p`B +¬M; Hw UFKV- K†i M; Q`B /MM; ç
i?`M? iWM; #S+ ?¼ ?mv MªQ F?| ?B mX hçB i`mM; QÆM; +O i ç`M +! K°i +Y ç°
T?B M KìK`i- iWM; KªM; HY t M? HK+ K M; i?2Q M?[M; FQ iU K`m p`M; #®+ H M
~M M?Q ?B MX h`QM; +Y ç°M; b•m ?mM ?9i; B®M; M?Q çB i?¬M; ç M m KBM? p M
i?`T- ;B®M; M?Q +! K°i K i?¬M iQ HÈM ç M; M; O b•m # M i`QM; X hB M; ?Qi i?Î iç
?Á pÈB +?mM; [m M?- K¶B K°i H-M ?Qi i?Î F?¬M; T?ªB F?¬M; F?Q K`H`i?B M ç

h` M çdM? i ?bM? /MB i`ÁM- K°i T?Q iQÈM; iQ HÈM /MM; /•v tQ+? M®B HB M-
E?m¬M K†i +O T?Q iQÈM; FB ;B”M /[K`imv i p¼M; - +?Q /M çSM; Ît S?QM; o•M
M?•M çQÈ+ K°i / Q ç°M; i•K ibM? +U+ Fb T?S+ içT- ç! H`bU +,K ?”M #’i /B i +O
M; ½ tm®M;

S?Q b m i ç`M- K°i i’K K`M F?Q M®B HB M pÈB i?B M ;B,M; ` - bQÆM; KM /`v ç
b m

óæ•v H` ô @ S?QM; o•M o¬ E} F?) M?QÈM; K`v- H”T iS+ M;~M; ç-m H M- M?bM i ç
M; ?B K K`m €K- i`QM; HÁM; M?Q +?Êi ?B m ` , ó*?ŠM; H) +! [m M? pÈB M?[M
FB `”¼M M; QìB M`v- `®i +m°+ pb b Q HçB t•v K°i i ç`M Î MÆB M`v ô

ó•K –K5ô

æçB ç` `mM; +?mv MX hçB F?QªM; ç’i i`®M; T?Q b m i ç`M- K†i ç’i iWM; T?B
ç’i im¬M ` X h` M #-m i`ìB M?[M; iB bûi K`m iQK M; M; /¼+- ;B®M; M?Q ç’i i`ìB
~M +?S M,M; HQÈM; ?MM; ?”m ç-m H`T H!2 i` M çdM?- +?B m `¼B #-m i`ìB F?B M

J†i ç’i M Si` - K°i +?B + ç-m H•m i`KB HOB ;B®M; M?Q K°i M; ¼M M9B M?Ä iW HÁ
+ÁM p`B bÈB i!+ p`M; iQ /`B `k tm®M; - ç°B K°i +?B + pQÆM; KB M ç½ ;d bûi

ó•K5ô

*?B + ç-m FB pW iW HÁM; ç’i M?¬ H M- K°i Hm²M; iY F?Q F?¬M; i? M; ,M +ªM #
i?¬M `mM `~v- i?•M i? HB M iK+ HmB p T?Q b m- M; v +ª S?QM; o•M o¬ E} +kM
+?`mX

@ h? K FB M L;ªB •m Gw • ççB M?•M5

L?[M; +QìM; ;Bª i`QM; K„i M; QìB F?€+- H9+ M`v HçB M?Q M?[M; +QM +Wm M; Q
tm®M; ç’iX

óh€+? i€+?5ô

L; v F?B L;ªB •m Gw • ççB M?•M i?¬M #Q FB iW HÁM; ç’i i`²B H M- iWM; F?|K +•
i`2 b m tm•M M®B iB T M? m iW /QÈB ç’i K¼+ H M- #MM ç’i ?Q M; M;mv M i`ªB ç-
hY F?Q +U+ ç° p` bBM? +Æ +QìM; HB i /mM; ?ÊT H`K K°i i` M M; QìB p` L;ªB •m C
L?QM; F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} +`M; ?QªM; bÊ ?ÆM +?QM? H`- b€i +Æ M`v `ª
T?QÆM; +?O ç°M; T?€i` - M!B +€+? F?€+

9k3X *?QÆM; 9kd h æ”M ”Ä >Q M; - L;ªB •m Gw • GoM? oU+ Zm, .`-
:BÈB E?€+

L!B +€+? F?€+- ç•v +?d H` b€i +Æ /Q ç®B T?QÆM; p¬ ibM? H°` - M?QM; +?d +¬M
FBM? F?OM; X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} i`-K tm®M; , óLÆB M`v +| H`+? bY H•m çÌB- M m iQ
+?Q i?-M- /M b Q pšM i²M iϕB K°i b® M?•M p"i +U+ Fb M; mv ?B K- +U+ Fb +QÌM;

E?B i'i +ª #B M ç°M; /WM; HϕB- tm'i ?B M i`QÊ+ K„i S?QM; o•M o¬ E} H` K°i #° tQ
K'v i`, K i`QÊM; - i` M M; QÌB F?Q€+ K°i i`K €Q +?Q`M; `€+? M€i +k FoX J°i b® T?I
i`Î M M `i KÌ M?ϕi- M?QM; HQϕB HU+ HQÊM; +´ tQ FB i?b pšM `ä `M; p` +?'M ç

E?mM; tQÆM; i`Æ i`¼B BM tm®M; iWM; #|M; ç2M- çSM; ;B[F?¬M; ;B M K°i K`m
p [m, /` p¬ +MM; X h` M F?mM; tQÆM; #®+ H M iWM; M; ¼M HY K`m HK+ ?WM;
ç°M; - F?B M +?Q +?B + €Q +?Q`M; `°M; i?MM; i?bM? F?¬M; +?2 çQÊ+ ? i i?•M i
HϕB F?¬M; +€+? M`Q ç®i +?€v M|X

*?9M; K i`B m #€B- +?d +| S?QM; o•M o¬ E} pšM çSM; i?ŠM; M?Q i`QÊ+- i?Qϕi M
@ L; QÆB +?QM? H` +?O M?•M a€i GK+ b Q\

hW t t - ;B¼M; M|B +O L;ªB •m Gw • +?"K `½B i`mv M p`Q i`QM; i B S?QM; o•M
K M; i?2Q K°i HQϕB K` ?Q†+ p` +?'M ç°M; p¬ w T?€i ` X

h?B M ç` v M i oM?X S?QM; o•M o¬ E} +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+- F?B L;ªB •m Gw • çϕ
+ª imv i i? K ç-m ;B[i`QÌM; ç m i`T i`mM; p`Q KbM?X *?Q /M F?¬M; €+ w- +?d
çªQ +QÌM; ;Bª M?Q p"v- F?Q iS+ +QÌM; çϕB iU M?B M H° ` +kM; F?B M +?Q F?¬M
o¬ E} ç¼M; HϕB- F?¬M; ;B M i`Î M M p†M p QX

"M i v +O S?QM; o•M o¬ E} ;B' m i`QM; i v €Q tQ v i`ÁM- tªQ /B m KQÊM >'T hBM
+QÌM; çϕB FB /šM ç M b m M; QÌB

ó•K5ô

S?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- iWM; KªM; ç'i HÈM F?¬M; ? +| /'m ?B m bKT tm®M;
?„M HB M #QÊ+ H M T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+- tªQ /B m T?€i M bU T?QM; iÄ +O +?

@ ±5

L;ªB •m Gw • +ÁM +?Q #B i +QÌM; çϕB ` b Q² K°i iB M; - b m ç| F?¬M; M|B ;b- €M
o•M o¬ E} /ÌB çBX

óS?M5ô

a m K°i iB M; ?Q i i?Î- iWM; +?MK F?|B ç2M HÈM iW i? 'i F?B m +O L;ªB •m Gw • T
;B[?Q F?¬M; ,

@ æSM; H M ? i çB5

Zm-M K ç M; T?O T?K+ i` M ç'i M; ?2 p"v HB M çSM; H M,

@ hϕ ÆM L;ªB •m Gw • çϕBM?•M5

@ hB m iY- i`QÊ+ K†i L;ªB •m Gw • çϕB M?•M- M; QÆB i®i M?'i M M +mM; FQM? K
J°i ;B¼M; M|B i`-K i?'T F?¬M; +| w i®i i`mv M p`Q i`QM; i B S?QM; o•M o¬ E}X

*QM M; QÆB S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB +Q HϕB- i`QM; KQ K„i ?B M H M K°i Hm²M; b€
K°i Hm²M; b€i +Æ KÌ K`i HB M T?€i ` - ç Q w +O EB T J æϕQ +?B m i?S iQ /B i b
i¬M M´ imM; i`QM; #B M w i?S+ +O ç®B T?QÆM; X EB T J æϕQ +?B m b m #€ ç
K'v i-M; i•K T?€T i`QÊ+ ç| i`Ê ;B9T- i M K i°+ #¶M; M?B M +?2M p`Q FB F?¬M;
M?"M iQ`M #° ç Q w +O EB T J ç QX

@ 5

h?2Q K°i iB M; ?ûi i?ªK iB M; - K°i +°i K€m K`m ç2M iW i`QM; KB M; i M K i°+ Ho
H M + Q K'v +?K+ i`QÊM; - p¬ +MM; M' B #`iX

ósq i tQ i5ô

•Q;B€T M' imM;- i M +QÌM;;B^a K i°+ +| ? B bWM;FB # M M;Q"Bi?•M ?B M H M
i?"M? bQÆM;X .U p"Q i?•M i? +QÌM; ?½M K i°+- #` ç Q w +O EB T J æ¢Q +?B
F?¬M; i? +?`m çQÊ+X

óL;QÆB +?Q`^M; M;QÆB H" B- /€K F?Q i v K9 +?•M pÈB #`M i¼ 5ô :B¼M; M|E
S?QM; o•M o¬ E} p M; H M i`QM; i B i M K i°+ FB - +?QM? H" i`mv M •K M?"T K"i
M;?2 çQÊ+X

h v €Q #`Q F?) KÎ` - S?QM; o•M o¬ E} i`€M? b M; # M +¢M? K°i +?9i- # M;Q" B
i`€M? K€m +O i M K i°+ FB T?mM` - K°i MK +QÌB i`M F?®+ F?¬M; / T?€i ?B M
:-M M?Q M; v F?B S?QM; o•M o¬ E} i`€M? b M;- iW T?Q t - €M? K„i +O L;^aB •m G
bWM; b[M; HB M [mûi ç MX >„M ?W H¢M? K°i iB M;- #`M i v F?¬; -v iQ HÈM M„K H
FB HB M ?B M H M K°i #|M; ç2M M?"M M?¢iX

@ S? p"i5

>W H¢M? K°i iB M;- #`M i v iQ HÈM +O L;^aB •m Gw •M„K +?†i H¢BX h M K i?¬M
M?Q K°i çQ i` +QM- i`QM; iB M; `M; `„+ K€m iQÆB #„M` imM; i|2- iQ`M i?•M
pKM- i?2Q F?2 ?Î;B[M?[M; M;|M i v +?av tm®M;X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB`mM H MX h M K i?¬M FB K†+ /M F?¬M; #^M
T?^B H" [m€ FûK- i? M?QM; Î i`QM; i v L;<sup>a</sup>B •m Gw •M`v i?b H¢B ;B®M; M?Q K°i
L;^aB •m Gw •i?m i v H¢B- i` M +?B + ç¬m H•m F?¬M; K€m F?¬M; i?`i- F?¬M; +€+?
+O ?„MX

@ æ½ ç M ;BÌ`²B- ?½v /•M; +®M; T?~K +O +€+ M;QÆB H M ç•v çB5

:B¼M; M|B p M; /°B +O L;^aB •m Gw •[m M? [m~M /QÈB #-m i`lB m €KX

ó*®M; T?~K\ô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} M;¢+ M?B M- +ÁM ç M; /Q /U- H¢B
i°+ # M M;QìB #QÈ+ H MX hW i`QM; / i?`i +O #¼M ?¼- iWM; pB M iBM? i? i?¬M
/\- id H F?¬M; ç²M; M?'i i`²B H M i` M i vX

*?mv M M`v ?Q`M iQ`M M^K M;Q" B /U HB m +O S?QM; o•M o¬ E}X h?2Q M?Q +^a
K iK ?°B bÊ`^M; +?QM? H" pb /•M; ?B M i?¬M +€+? +?Q p` L;^aB •m Gw •ç¢B M?•

óh?b` H" H½Q ;B" M`v +¬M iBM? i? i?¬M +€+? - ?W5ô @ S?QM; o•M o¬ E} iS+ ;B
i` ç`M T?Q i` MX E?Q<sup>a</sup>M; ç'i p®M i`®M; i`^B- b m K°i H€i ç½ +?²M; +?'i K°i ç®M;
HQ¢B F?Q iS+ [m, /\- # M M;Q" B T?M p,M HQm +?mv MX

@ *?O M?•M a€i GK+- i?¬M +€+? +O M;QÆB ç•m\

J°i ;B¼M; M|B M?Q +® w H¢B M?Q p¬ w iW t t i`mv M iÈB- +?QM? H" ;B¼M; M|B
a„+ K†i S?QM; o•M o¬ E} H¢M? H)Q,

@ .U p"Q +€B ;b Km®M i +?Q M;QÆB\

ó±5ô

h'i +^a €M? K„i i`QM; H9+ M`v H¢B H¬M M[i"Ti`mM; p"Q S?QM; o•M o¬ E}X h`QM; i
o•M o¬ E} +^aK M?"M çQÊ+ +€+ HQ¢B / Q ç°M; w i?S+ M?Q H" óF?¬M; #B i i`lB + Q
çQìM; +? iô- óH¢B /€K T?^M F?€M; L;^aB •m Gw •ç¢B M?•Mô H`K +?Q ?„M +U+ Fb

J†+ /M #B i i?U+ HU+ +O L;^aB •m Gw •M`v i?•K b•m F?¬M HQìM;- M?QM; #^aM iQ
i?"i bU F?¬M; i? +?`m çQÊ+ M¶B M?K+ M`v- Km®M ?„M;B Q` i?¬M +€+? p'i p^a K
+ K HÁM;X

@ o"i +O #`M i¼ - K°i F?B ç½ Mm®i p"Q KB M;- ç•m H¢B M?^`

"` #¼M M;QìB M`v FQ+? ç°M;- +€ iQM? FB m M;¢Q #'i im•M +O ?„M ?Q`M iQ`M #
M;¼+ pÐ +ÁM ?ÆM M;|B H`M?X

ó"bM?5ô

J°i iB M; +?'M ç°M;- S?QM; o•M o¬ E} M?Q i M `ìB F?ÄB +mM; #„M H M ;B[F?¬M
pÈB L;ªB •m Gw •,

@ L;QÆB `®i +m°+ H¨ B\ E?B KìB #'M i¼ iW aëi GK+ K +mM; ç M ç•v- +?ŠM; H
çWM; KÆ iQÎM;5

h`QM; +Æ i? >'T hBM? ç¢B T?€T p" M +?mv M ç M +U+ çB K- K F?Q M²M; ç"K T?
?bM? i?¨M? K°i pÁM; tQ€v iQ HÈM # M M;Q¨B +Æ i? X hW t M?bM H¢B- S?QM; o•
FûM K¨m ç2M iQ HÈM # Q [m M?X

>'T hBM? ç¢B T?€T M;QM; iK +?Q T?€i- i? M?QM; HU+ ?9i +QìM; ç¢B p¬ w H°`
b„+- +ëi +?¢v ç€ # vX L?B m K ç¬m T?ªB +QÐM; +? i?•M ?bM? +?®M; H¢B HU+`

@ hQ ; M- i`QÈ+ K†i +?O M?•M +O pMM; ç'i #Ä ?Q M;- L;ªB •m Gw • ç¢B M?•M p
M?Q i? 5

" M /QÈB T?€i` M?[M; iB M; [mëiX

S?QM; o•M o¬ E} +QìB H¢M? K°i iB M;- F?BM? i?QìM; M?bM HQÈi [m T?Q /QÈ
i`ÁM; K„i M?„K H¢B- b m ç! H¢B M? M? +?¡M; KÎ` ,

@ EB T J æ¢Q +?B m i?S # J lv L?Q L;K+5

>Q F?¬M; `mM; ç°M;- €T HU+ F?'M; H² T?O tm®M;X " M /QÈB #¶M; p M; H M K°i

@ *€+ M;QÆB HmB ` 5

J°i #¡M; M;QìB M?Q +?BK QM; # v HQÈi H M- F?¬M; HMB K¨ +ÁM iB T +¨M- H Q p

L;QìB M¼ +?„T i v i`QÈ+ M;U+- F?¬M; ? i`€M? Mû- i`QM; K„i H¡2 H M p b„+ #û
;B¨M /[- ? B i v ?ÊT H¢B- F T H'v ç QªM? /Q EB T J æ¢Q +?B m i?S # ?! i?¨M?)

ó"bM?5ô

E?¬M; +! iB M; M' p M; M?Q i`QM; /U HB m- ç Q F?Q +?ûK i`9M; i M K i°+ pW t
i? M?•K M?Q i`QÊi i`QM; MQÈ+X L;QìB M¼ ç M M? M?- çB +kM; M? M?- i?•M i?
E} HB M #„M p T?Q b m i`,K i`QÊM;- p)` K°i +?m¶B i¨MªM? K¨m ç2M `°M; K'v
i`mM;X

@ L;QÆB

h M M K iY FB # M;Q¨B M?bM ;B®M; M?Q K°i M?•M HQ¢B i`mM; MB M- i?•M K†+
K„i i`ÊM i`WM;- K°i i v +?d p¨Q S?QM; o•M o¬ E}X >„M pW Km®M M¡B ;b- ç°i M
M?[M; iB M; ótQ i tQ iô- K€m ç2M iW i`QM; +Æ i? #„M` K'v i`QÊM;X

G T?K+ +O [m M H¢B i?ìB h? M?X

@ h¢T hQ æ†+ G ç¢B M?•M5

S?Q /QÈB p M; H M M?[M; iB M; FBM? ?¬X > B ;½ K ç¬m iQ HÈM F?€+ HB M #„
b m i M K i°+ ;¼B H¨ h¢T hQ æ†+ G FB X

óE M¨v`i K¢M?Xô o K†i S?QM; o•M o¬ E} ?ì?[M;- M?QM; i`QM; HÁM; i?b H¢B
æ¢Q +?B m i?S # +?QM? H¨ ç Q +?B m K¢M? M?'i K¨ ?B M M v ?„M +! i? T?€i` -
ç®B i?O- K†+ /M #'i M;ì F?¬M; F`T ç T?ÁM? #`i?QÆM; F?¬M; M? - M?QM; +ÁM t
M†M;- F?¬M; +-M M¡B ç M H'v iQM? K¢M; ç®B T?QÆM;X

@ æQÊ+ H„K- M;QÆB +kM; H¨ K°i +QìM; ;BªX

h¢T hQ æ†+ G ?Qi b•m K°i ?ÆB- F?Q iS+ #bM? 'M H¢BX L,K M;¡M i v T?ªB +O ?„
?B m w HmB p T?Q b mX

@ "´M i¼ [mª i?"i #´i M; ÌX L; QÆB pW iÈB pMM; ç´i #Ä ?Q M; F?¬M; H•m- i? M?Q
/M M?bM F?„T pMM; ç´i #Ä ?Q M; +kM; t2K M?Q H¨ ?B K +|X *| çB m i`QÊ+ K†i
M; QÆB i®i M?´i pšM M M +mM; FQM? K°i +?9iX L;ªB •m Gw • ç¢B M?•M ;¬M M?Q +
;BÈB- M,M; HU+ +O M;¨B M; QÆB i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ ç•mX
.Si HÌB- h¢T hQ æ†+ G HB M ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM S?QM; o•M o¬E} K°i +€
tm®M;- F?¬M; +| w H¬M M[X æB m M¨v H¢B M^K M; Q¨B /U HB m +O +?9M; K X
h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E} i?¬K K„M; K°i iB M; X >„M +| i? ?B m çQÊ+- h¢T hQ
H¨ #`KbM? i´M +¬M; #´i M; Ì- pW ` i v H¢B H¨ +?B m K¢M? M?´i F?B M +?Q ?„M
i?€B i`´M ç`M? +O KbM?- +?Q `^M; KbM? +ÁM +| +?B m K¢M? ?ÆM M M KÈB i?®
óæ9M; H¨ K°i F M?€i ; MXô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E} i?¬K +?•K +?¼+- +| ç

@ æ¢Q +O HoM? pU+ `°M; HÈM p¬ #B MX *€+ +?OM; i°+ ?-m M?Q ç m +! HoM? p t¬B +! iS ç¢B i?€M? i?9 i?O ?°- M?[M; +QÌM; ;Bª M?•M HQ¢B ç! +kM; bÎ ?[m HoM?

@ h?S K`i b„Ti`mv M i?K +?Q M;QÆB- ç! H`i?S K`M;?`+? i?-M ;Bª +´ tQ +! bB +?9M; i - +?SM; FB M i?ÌB ;B M p`F?-M; ;B M #B MªQ- iW i`QM; /ÁM; b¬M; H`+? ?½v M;?2 +?Q `ä- M?[M; i?S M`v F?B M;QÆB t•v /UM; HoM? pU+ +O KbM? b) p¬

L;?2 çQÊ+ ;B¼M; M!B L;ªB •m Gw •- S?QM; o•M o¬ E} `®i +m°+ #bM? ioM? H¢B- H +´ tQ pšM +ÁM i? M? idM? M`v M!B p bUªQ /B m +O HoM? pU+X

@ GoM? pU+ +?B H`K i?QÊM;- i`mM;- ?¢X GoM? pU+ ?¢ i-M; H`tm`i ?B M T?` M;QÌB bÎ ?[m HoM? pU+- ç! H`+m®M ç®B T?QÆM; p`Q HoM? pU+- b m ç! ;B Q +?E p` #`i HÊB +?Q F ç`+?- ç²M; i?ÌB +! i? i? Q i9M; ?Q`M +ªM? # M i`QM; HoM? pU T?QÆM;X

@ GoM? pU+ i`mM; i-M;- +! i? HÊB /KM; [mv i„+ # M i`QM; HoM? pU+- F?B M +?Q i`QM; HoM? pU+- F ç`+? F?-M; i? çQÊ+ ?QÎM; Qm i? +O [mv i„+ M`v- i?“K +? ?\*?ŠM; ?¢M M?Q- i`QM; pU+ b•m ?„+ €K +! K°i ;½ +QÌM; ;Bª- # M i`QM; HoM? pU+ bBM? p`i pU+ b•mX " M i`QM; HoM? pU+ +O ?„M- M?[M; bBM? p`i pU+ b•m M`v F? +! i? F?-M; M;WM; b®M; H¢B- F?-M; M;WM; iB m ? Q M,M; HQÊM; +O F ç`+?- + +? iX h¢B J ;BÊB- +kM; +! K°i b® F +! i? i,M; i?U+ HU+ +O KbM? H M ;`T i`,K H` +ª p¢M H-M- K` ç²M; i?ÌB H¢B F?B M +?Q i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; çB M +m pU+ i?S ? B- +kM; F?-M; TªB HoM? pU+ + Q M?`iX

@ o T?-M HoM? pU+ +ªM? ;BÊB + Q M?`iX

L;ªB •m Gw •p Kfi M;?B Ki9+ M!B,

@ E?-M; #B i M;QÆB HQm w ? v F?-M;- #`i F H` HoM? pU+ i-M; i?S M?`i ? v H` ?QÎM; #ÊB M;QÌB M„K ;B[HoM? pU+- ?Q†+ +! i? M!B H` M;QÌB t•v /UM;X æ®B pÊ ç° + Q M?`i K` HoM? pU+ +! i? H`K +kM; +?d H` ?¢M +? ç®B T?QÆM;X \*ÁM HoM S?QM; o•M o¬ E} M?Q M;° ` çB m ;b- +9B ç-m H`K #`K,

@ GoM? pU+ i-M; i?S # - +?QM? H` i?U+ ?B M [mv i„+ i` M M;QÌB ç®B T?QÆM;X M,M; HU+ HÈM- K°i F?B iB M p`Q HoM? pU+ +kM; M?Q +€ M`K i` M i?Êi- iMv w +?

@ E?-M; b B- ç•v +?QM? H` HoM? pU+ i-M; i?S # X \*?Q /M M;QÆB +! K +¬M; + i`QM; HoM? pU+ i-M; i?S # +kM; TªB +? i F?-M; i? M;?B M;ÌX

L!B ç M ç•v- L;ªB •m Gw •#¶M; pmM; i v- K°i +ÆM ;B! HB M i?`B S?QM; o•M o¬ E} ?Q€ M`vX oW i?Q€i` F?ÄB HoM? pU+ L;ªB •m Gw •- i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} HB F?-B T?K+ FQ+? i?QÊ+ # M ç-mX

óJ`v H½Q ;B` M`v [mª M?B M b•m F?-M; i? HQÌM;5ô @•M? K„i [mûi p T?Q L;ªB o•M o¬ E} +ªK i?`v H¢M? H)QX G½Q tQÆM; F?- M`v M?bM M?Q F?-M; ç€M; ç p` ?½M ç M M?Q p`vX

@ L?È Fo5 æ¢Q +O HoM? pU+ +! ?`M; M;`M ?`M; p¢M- HoM? pU+ +O K¶B M;QÌB /M M;QÆB +! M,M; HU+ HÈM- +kM; F?-M; M M / /`M; iB M p`Q HoM? pU+ +O ç®B çB m M;QÆB +! i? v M i•K- ç! H` M?[M; F bÎ ?[m HoM? pU+ i-M; i?S # K`i M!B ;Bª K°i T?QÆM;- Î i`QM; +?OM; i°+ M`Q +kM; H` M?•M p`i b® K°i b® ? B- Km®M;† o T?-M M?[M; + Q i?O F?€+- ç b® ç m H` HoM? pU+ i-M; i?S ? BX L?QM; M;Q pU+ i-M; i?S ? B K†+ /M F?-M; ?mv MªQ #`M; i-M; i?S # M?QM; +kM; `i +QÌM; M;QÆB TªB +`M i?“M ?`M? bU5 h +kM; F?-M; Km®M i?`v K°i KBM? ?[m /Q i +?½ i v M?[M; ;?“m #®B M?Q p`vX

S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB M?Qm K`v- +® MûM tmM; ç°M; Km®M K°i +?QÎM; ç`T +? i L

@ >B m `²BX E?-M; +! pB + ;b i?b i çB ç•vX

.Si HÌB- ?„M +kM; F?-M; [mªM L;ªB •m Gw •+ÁM M!B i? K ;b ç!- H`T iS+ `ÌB çB

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ?B m ``i`ä- /U p`Q i?U+ HU+ +O L;ªB •m Gw •- /U
pU+ i-M; i?S # F?B M +?Q M; QÌB i T?€i H¢M? K` ?„M M„K; B[- +, M #ªM F?¬M; ?
?„M +QB i`¼M; +?d H` iB K HU+ T?€i i`B M +O KbM?X *?O M?•M a€i GK+ +?QM
GK+ K [mv i ¢¢B i?¬M? imv i ¢®B F?¬M; i? F?BM? i?QÌM; X

æ²M; i?ÌB- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; ? M; ?B M; ÌX L;ªB •m Gw • M!B +?Q Kb
pU+ - K°i H` Km®M #ªQ KbM? F?¬M; ¢QÊ+ bÆ bm'i- >'T hBM? ¢¢B T?€T +ÁM +?Q
?m®M; c i?S ? B +! i? H` Km®M €K +?d, b m F?B M; QÆB M; °` HoM? pU+ - M m M
H`K +?Q i ?¬B HÁM; - i?U+ HU+ [m€ FûK- p`v i?b ¢WM; i`€+? i ` i v i?m i?"T M;
¢®B +! i? H`K M?Q i? - S?QM; o•M o¬ E} ``i F?ŠM; ¢`M? ¢B m M`vX

óG½Q ;B` M`v *?ì i `ìB F?ÄB MÆB ¢•v- ¢•m +ÁM T?ªB bÊ M; QÆB ô @ S?QM; o•
L; QÌB bÎ ?[m i?¬M +€+? F?¬M; +€+? M`Q `ìB F?ÄB MÆB M`v- L;ªB •m Gw • +kM; F
T?€T i„+ i¢B pMM; ¢'i #Ä ?Q M; X

a m F?B i`Î H¢B a€i GK+ K +mM; - æ¢i L½ æ¬ hQ T?O T?K+ i` M K†i ¢'i- T?Q b m
K°i b® HQÊM; HÊM iBM iS+ ¢QÊ+ +?mv M ¢ M S?QM; o•M o¬ E}X

h`QM; i?ÌB ;B M L;ªB •m Gw • i"Ti`mM; [m-M K i¢B pMM; ¢'i #Ä ?Q M; - a€i GK+ ¢
M?Q +? i`2- i?m T?K+ ``i M?B m K i°+ - +?B K HoM? H½M? ¢` `°M; HÊMX

@ æB ¢B- ?½v iB TiK+ i`mv M #€ iB m +?Q +O a€i GK+5 o T?¬M M?[M; F +€+ M
i¼ b) iU KbM? ` i vX

a m F?B M; ?2 M?[M; K iQÊM; M`v #€Q +€Q- S?QM; o•M o¬ E} iMv w T?'i i v ¢m´B
*?ì b m F?B #¼M +?9M; `ìB ¢B- ?„M KÈB pšv i v,

@ æ¢i L½ æ¬ hQ- M; QÆB ?½v iB M H M ¢•v +?Q #´M i¼ t2K i?YX

@ o•M; i?Q +?O M?•M5

æ¢i L½ æ¬ hQ +mM; FQM? M!B- i?2Q HÌB iB M iÈBX

@ h?B i`B M HoM? pU+ +O M; QÆB ¢B5

S?QM; o•M o¬ E} ` H M?X

æ¢i L½ æ¬ hQ F?¬M; /Q /U- HB M i?2Q HÌB KÎ HoM? pU+ - K°i pÁM; €M? b€M; ¢2M
o¬ E} pQÆM K°i i v- +?"K `½B ¢•K p`Q T?B M HoM? pU+ T?¢K pB F?¬M; ¢ M KQÌE
i` M K†i +! +?9i i?'i p¼M; X æ•v H` K°i HoM? pU+ i-M; i?S M?'i- i€+ /KM; +?d +! ?

@ L; QÆB HmB tm®M; ¢B5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? M?¢i T?'i T?'i i vX

@ o•M; i?Q +?O M?•M5

æ¢i L½ æ¬ hQ /QÌM; M?Q poM? pB M +?d #B i M!B M?[M; +?[M`vX a m F?B i?m
i?¬M? K°i ¢Q`M- ~M p`Q i`QM; #!M; ¢2M +€+? S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; t

QPQ

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M F iB T- S?QM; o•M o¬ E} +?bK p`Q i`QM; im Hmv M p¬ i
#Ä ?Q M; +! ¢¬B +?9i ;BªK ¢B- i? M?QM; pšM F?¬M; ? M; WM; H¢BX

J°i ¢¢Q +¬m p²M; K`m ¢2M HQÈi [m i` M #-m i`ìB m €K- # M M; Q`B K'v M; `M /†K-
i`QM; iB M; M´K¢M? M?Q KkB i M M?¼M tmv M T?€i-M; K•vX

S?Q i`QÊ+ a€i GK+ K +mM; - S?QM; o•M o¬ E} M;²B t T #^M; i` M ¢'i- F?!2 KB M
/`X h v ?„M F i i?¬M? T?€T [mv i- F?) i?m H¢BX h` M + Q K'v p¢M i`QÊM; - EB T J
K°i MÆB t +€+? ¢!- i M +QÌM; ;BªK i°+ i?®M; HoM? K°i T?QÆM; FB +? i +kM;
KkB +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; M?bM i?'v ¢½ +? i i?ªK /QÈB b€i HK+ F?Q iS
H`K +?Q ?„M +ªK i?'v ?¬B HÁM; X

J°i i`"M iB M; ç°M; /` i?Q`M; iW +?•M i`lB p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} KÎ K„i` - H
i°+ #` /•v tQ+? M®B HB M- #QÊ+ çB HªQ çªQ p ?QÊM; a€i GK+ K +mM;X

@ *?O +¬M; - M?[M; F T?ªM M; ?`+? M`v ç½ çQÊ+ çQ ç MX

J½ S?B G¢+ hQ i`QM; i v +¬K K°i ç-m /•v tQ+?- i?•M i? + Q HÈM BM tm®M; K°i #
M; Q`B M`B pÈB S?QM; o•M o¬ E} M`BX

@ æ #¼M +?9M; H¢B- +€+ M; QÆB HmB ` çB5

S?QM; o•M o¬ E} M`B iWM; +?[- i? M? •K H¢M? M?Q i`QM; ?¬K #,M;X

@ o•M; i?Q +?O M?•M5

J½ S?B G¢+ hQ M? M? +?M; `lB çB- /¬M /¬M #B M K'i /QÈB +?•M i`lB m €K- i`QM
M?[M; iM #BM? M`v ç½ çQÊ+ ç`M? bÆMX

ó"MM;5ô

J°i iB M; ç°M; /` i?Q`M; p M; H MX L?[M; K #` tQ+? b„i #m°+ +?†i- K M;mv M #
M?bM H M- +?d i?`v K•v ç2M +m²M +m°M iÄ ` iW i` M M; Q`B K°i ;½ +Q`M; b„+ K†
F?UM; H¢B- b m ç! F?¬M; +ÁM #B i; b M[

ó*€+?5ô

>Q i K°i ?ÆB i?"i b•m- F?ÈT tQÆM; iQ`M i?•M S?QM; o•M o¬ E} T?€i` M?[M; iB M
K°i iB M; - i?•M i? i,M; p¼i H M K'v i`QÊM;X >! i?•M /Q #!M; K a€i GK+ ?! i?`M
iK i? K F?¬M; QiX >„M KÎ K„i` - i`QM; K„i #„M ` K°i iB b€M; b„+ #ûM- iB M i v T
;B! +m®M [m - i`QÊ+ M; Q`B- T?B M tQÆM; F?¬ i`„M; iQ€i pšM #` tQ+? b„i tmv M
v Hª iª ç¬v i`lB

óh?"i ?B p¼M; M?[M; M;`v M?Q p"v +! i? iB TiK+5ô @ S?QM; o•M o¬ E} +ªK i?€M.
M´ HÈM iW ?Q F?¬M; T?Q i` M i`mv M p`Q i`QM; i B

9jRX *?QÆM; 9jy Jm®M h?Q€i h?•M- *?O L?•M Gmv M L;K+ ob h
aQM; J G" T PÈ+

"¬m i`lB ?QÊM; ç¬M; M´B H M K°i T?B M K•v ç2M /`v ç†+- F?¬M; ;B M `¢M MSiX
F?¬M; ;B M- t•K M?"T p`Q pMM; ç'i #Ä ?Q M; M`vX

ó:~Q5ô

J°i iB M; ;¬K ;W p M; /°B +?'M ç°M; F?„T +ª pMM; ç'i #Ä ?Q M; - i`QM; iB M; ;¬K i
ç„+ w

"!M; /€M; F?´M; H² pW tm'i ?B M i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; ç½ i?m ?9i`'i M?B m €M?
i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; €T HU+ M?Q #B M ;¬K- M; ;
ç! H` bU bÊ ?½B ç®B pÈB F ç`+? t tQ X

óoM5ô

:B! HÈM M´B H M- F?Q HQm ?¶M HQ¢M i?´B ç M i?´B çB i` M K†i ç'i- i`QM; ;B!
L; v F?B #!M; /€M; FB tm'i ?B M i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; ~K QÊi- M?B i ç° F?¬M; F
H M `i M?B mX

@ > ? ? M?[M; +QM FB M ?¬B ? M K¼M +€+ M; QÆB- +ÁM F?¬M; K m çB ` M; ?
po ç¢B5

hB M; +QìB +m²M; /¢B p M; /°B ;B[i`ìBX h`QM; iB M; +QìB FB m M; ¢Q- iWM; H
iS+ +O Gmv M L;K+ iW F?¬M; i`mM; M?Q +m®M tm®M; M?Q /ìB MQM H'T #B M- M
/'m ?B m F?¬ +^MX

h`QM; #!M; ¢2M +O a€i GK+ K +mM; - S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ¢-m H M- ?QT K„i
b9+ p”i i`QM; i`mv M i?mv i ¢ M iW Gmv M L;K+ M`vX

J°i +QM #Á b€i pÈB +†T +€M? p` HÈT / K`m iQK- i` M i v +! ? B KkB M?¼M- ¢•v
S?QM; o•M o¬ E} ¢®B pÈB Gmv M L;K+ +?B pQÆM; X

h` M ¢-m Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +! ? B +?B + bWM; m®M +QM; tm®M; T?Q /Q
i`QÈ+- i`¬M; ;B®M; M?Q bWM; i`•m MQÈ+X .QÈB +QM M; QÆB K`m iQK ?mM; #¢Q
K€m- # M i`QM; +! M?[M; `M; M?¼M HÎK +?ÎKX hWM; Hm²M; F?!B ¢†+ F?¬M; M;
+O ?„M T?mM ` - i`QM; F?!B ¢†+ i?dM? i?QªM; M´B H M iWM; iB HY - T?€i` iE
E} F?¬M; ? M; ?B M; Ì- ¢¬B +€M? K`m iQK /`v FB ?Q`M iQ`M pQÈi t i€+ /KM; T?B
+! /'m ?B m ?ÆB i?Q€B ?! X

L®B HB M pÈB +´ H` i?•M ?bM? T?O ¢-v M?[M; ¢QìM; `½M? ;'T F?9+ M?Q F?2 b
h` M i?•M ?bM? + Q HÈM +! M?[M; ¢QìM; p•M T?S+ i¢T- # M i` M #®+ H M iWM; M
i?•M i? X hB M; HY +?€v óH®T ¢®Tô- +?Q /M +€+? t +kM; +! i? M; ?2 i?'v `à`M

@ B\ G` B /€K M?bM i?ŠM; p`Q #´M i¼ \

J°i iB M; ;-K; B”M /[iW i`ìB + Q p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} F?); B”i KbM?- i`QM
p i?U+ HU+ +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M`v- ¢²M; i?ìB M? M? +?!M; +9B ¢-m tm

óoM5ô

J°i p i b€M; ¢Ä t i [m a€i GK+ K +mM; - Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ;B®M; M?Q K°i p
?WM; ?U+ HQÈi [m ¢dM? ¢-m S?QM; o•M o¬ E}- #B M K'i ÎT?Q b m K +mM;

ós Q t Q5ô

J°i iB M; ¢°M; /` i?QìM; i`mv M p`Q i`QM; i B- +'K +? M; ,M +€+? i?•M i? p` a€i C
M; Q`B T?€i` M?[M; iB M; ` M `d- b m ¢! # M M; Q`B tm'i ?B M ¢-v M?[M; F?2 MSi
HÈMX

ó"MM;5ô

*'K +? -K -K i M pÐX S?QM; o•M o¬ E} FBM? ?½B- H”T iS+ T?’i i v i?B i H”T H¢
;B'm i?•M i? p` a€i GK+ +?B M ;B€TX >„M pŠM +ÁM +?Q v M i•K- H¢B i,M; i? K K
K°i HQ¢i bU ibM? M`v i?b p Kti ¢½ i€B M?ÈiX

óæ•v `®i +m°+ H` i?S ;b- +?d HQÈi [m T?Q i` M K` +'K +? /Q i i?B i H”T ¢½ i
S?QM; o•M o¬ E} pW bÊ pW ;B”M- [m v ¢-m H¢B M?bM p T?Q b m a€i GK+ K +
i”M i`ìB- ? B +?B + bWM; m®M HQÈM iW t t M?¬ H M T?Q b m a€i GK+ K +mM;
æ•v H` K°i i?•M ?bM? F?’M; H² ¢ M /QìM; M`Q5

s t - F?!B #KB #®+ H M + Q K'v M; ”M i`QÈM; - bQÆM; bÈK /`v ¢†+ MQÆM; i?2Q €
K„iX hWM; iB M; F m i?ªK i?B i FBM? ?Q`M; p M; i”M K•v t M?- ;B®M; M?Q +! p¬ b
L;K+ +?B pQÆM; ¢ M; ?®i ?QªM; +?¢v i`®MX

@ > ? ?

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +QìB HÈM- ;B®M; M?Q K°i ¢S i` +?ÆB ¢M pÈB K!M ¢²
¢2K iWM; i M K i°+ #Ä p`Q KB M; X hWM; #!M; K F m i?ªK- #` ?„M +„M i?“M? K'v ¢
i`mM; `ÆB tm®M;

*QM M; QÆB +O S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB +Q H¢B- ?! ?[M; M?bM Gmv M L;K+ +?B p
F?¬M; FB M; M i`mv ¢m´B p` Mm®i +?YM; M?[M; K i°+ i`QM; H½M? ¢` FB X hW
M; QìB Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +m²M +m°M i?’B ¢ MX S?QM; o•M o¬ E} ?B m `ä-

+Wm MQM +?`m i°B i? v?- B #ªQ #¼M +?9M; H¢B ¢SM; +MM; K°i ?QÈM; pÈB KbM
+ÁM F?¬M; +| HÁM; M?•M iW` i v +Sm ;B9TX

h` M ? B +QM M;QÆB- #|M; /€M; +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; BM `i`ä`M;- i`Q
iÄ` K°i F?Q iS+ i` /` K` M;¬M; +m²M;X hQ`M #° pMM; ¢'i #Ä ?Q M; ¢½ i`Î i?`M? C

_®i+m°+- S?QM; o•M o¬ E} pQÆM M;Q`B H M- i`QM; €M? HY ¢-v i`B ¢B p T?Q

æSM; +€+? F?¬M; t - S?QM; o•M o¬ E} KÈB +ªK ;B€+ ¢QÊ+ Gmv M L;K+ +?B pQÆM; BM `i`ä`M;- i`Q
hW ;|+ ¢° +O ?„M [m M b€i- Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ;¬M M?Q M®B HB M pÈB i`B
i €T HU+ `i HÈMX

@ Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- ?B p¼M; +?9M; i +| i? M|B +?mv M

h`QÊ+ ¢| S?QM; o•M o¬ E} ¢½ p`M K M;mv M iQ`M i?•M- b m ¢| KÎ KB M; ?ûi HÈM
M;mv M T?€i i€M i? M?•K` # M M;Q`B- F?B M +?Q i? M?•K p M; p¼M; F?„T i?B

> B +€M? i v M?¼M iQ HÈM +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ¢ M; p m M; p~v #¶M; M;v
[m M? H` iB M; H®T ¢®T +O i?B i? #®+ +?€v- KMB F?ûi # Q T?O i`QM; F?¬M; F`

@ B\ G` B /€K ;¼B i?ŠM; i M +O +O #ªM pQÆM;\

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M;?B ?Qt+ ?ûi HÈM- +†T K„i iQ HÈM M?Q +?m¬M; ¢²M; M

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; #U+ #°BX Zmª i?`i- bQ b€M? pÈB K°i F i` M ¢KM;
Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- ?„M +?ŠM; F?€+ M`Q K°i +QM FB M ?¬B M?Ä #ûX

@ h Î ¢•v5

S?QM; o•M o¬ E} ¢B M +m²M; ?ûi H M- i? M?•K M?Q iB M; b'K ;B[i¬M; K•vX

@ Í ¢•m

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M?bM tmM; [m M? ?ÄBX

@ E?®M F?B T- M; v /QÈB +?•M M;QÆB M`v5

S?QM; o•M o¬ E} ¢`M? T?ªB H¬M M[ M|B `ä p` i`Q +O KbM? K°i +€+? F„ +`M; id M
L;?2 ¢QÊ+ i? M?•K M?Q b'K bûi FB - Gmv M L;K+ +?B pQÆM; `®i+m°+ M;WM; H
o¬ E} K'v +?K+ i`QÈM;- /MM; €M? K„i +´ [m€B M?bM tm®M;X

@ L;QÆB GQ¢B FB M ?¬B M?Q M;QÆB H`K b Q +| i? T?€i` i? M?•K p M; /°B
i?¬M +?9M; i +kM; F?¬M; #^M; ¢QÊ+\\

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; /Q`M; M?Q pšM F?¬M; iBM i? M?•K FB FBM? i?B M ¢°M
H¢B H` /Q K°i F M?Ä #û /QÈB +?•M T?€i` X

@ æ² ¢¬m ?2Q M;QÆB- +ÁM +¬M i T?ªB +?SM; KBM? b Q\

S?QM; o•M o¬ E} `Q i H M K°i iB M;- #` +QM b9+ p`i M`v H`K iS+ ;B`M ¢ M +´ +kM;

óoM5ô

J°i +ÆM +m²M; T?QM; [mûi [m X S?QM; o•M o¬ E} ¢ÆM ;BªM #B M i?`M? +?•M i?
a€i GK+- i?•M i? M?Q F?Q +¬m F?¬M; M;WM; T?bM? HÈM- `®i+m°+ +kM; F?B M
¢€K K i°+ ¢ M; ?®i ?QªM; +?¢v i`®MX J†+ /M €T HU+ pšM +ÁM t KÈB bQ ¢QÊ+ pÈ
+?B pQÆM;- M?QM; +kM; ¢O F?B M +?Q Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M?`M` ?„MX

@ ±- i?b` H` M;QÆB

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; H°` p #WM; idM?- i?¬M i?€B M;¢+ M?B MX E?¬M; M;ì M
KÎ KB M;- b„+ K†i +O ?„M ¢°i M?B M i`¬K tm®M;- i`QM; M?€v K„i i`Î M M i`M #¢Q

ó"MM;?5ô

J°i Hm²M; HU+ HQÊM; M|M; `U+ F?¬M; K°i /'m ?B m #„M p`Q M;U+ S?QM; o•M o
/B K ç M iW Gmv M L;K+X GU+ HQÊM; iQ HÈM ~M +?S i`QM; M;¼M HY K¢M? K) (HÌB M|B pW ` ç M KB M; H¢B Mm®i p`Q +´ ?¼M;

óSQ i5ô

J°i iB M; p`i b„+ T?€ F?¬M; p M; H M- i?2Q K°i pÁM; +mM; +| F?QªM; +€+? `i HÈ
@ ``M i¼ +?Q # Q ;Bì M|B +?mv M pÈB ç€K FB M ?¬B- ? ? ?
*ª M;QìB Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ?QM; T?'M `mM; H M- T?€i` K°i i`M +QìB M;-

ó*°T5ô

*€B +´ +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç°i M?B M ;B®M; M?Q #` K°i #`M i v iQ HÈM
M;¬M; +m²M; H`T iS+ BK #tiX

@ L;QÆB +ÁM +?Q +? i b Q5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; Kî iQ ? B K„i- F?¬M; i? iBM M?bM p T?Q t X LÆB +?•M
ç M; /€M b€i Kti ç'i iB M ç M +U+ M? M?- M?[M; MÆB çB [m HQm H¢B p i`½M? i
S?Q t - S?QM; o•M o¬ E} [m-M €Q `€+? M€i- p Kti •K i`-K- bU ;B`M /[;¬M M?Q t
@ L;QÆB +ÁM +?Q +? i- H`K b Q i +? i çQÊ+5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|BX

@ o`v i b) +?Q M;QÆB +? i i? K K°i H-M5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; i`-K K†+ K°i H9+- b m ç| çB K M?B M M|BX

@ *?ì ç½5

S?QM; o•M o¬ E} p°B H M iB M;- M?QM; Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M`Q H¢B M;?2 H
#®+ +?€v HY K¢M?- Kti M;Q`B +| ?Q p,M +´ [m€B- K M; i?2Q K°i Hm²M; HU+ HQ
i T?€i H¢M? ç€M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X E?B ? B KkB M?¼M ç€M? ` - K°i #
T?Q b m Gmv M L;K+ +?B pQÆM; FûQ /`B- /QìM; M?Q +?2 T?O +ª MY i?B M ç`

@ h?-M +€+?5

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M ?ûi HÈM K°i iB M;- K°i i v pQÆM ` - HÁM; #`M i v
p`M;X a m ç| M,K M;|M i v M? M? +?|M; i?m H¢B- ;B'm çB K b€M; K`m p`M; FB p`

@ - i?-M +€+?

> B KkB M?¼M i` M i v Gmv M L;K+ +?B pQÆM; i`QM; ç°i M?B M i`QM; M;WM; i¢B
iQîM;- Hm²M; HU+ HQÊM; FBM? F?OM; +?d /U p`Q i?•M i? /šM ç°M; +kM; ?Q F?

@ æQ ç•v5

@ Jm®M b Q\ >W

h`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} H|2 H M p i`M M?šM- +QìB H¢M? M|B,

@ hB T M`v5

.Si HÌB- ?„M HB M pmM; i v H M- K°i çB K b€M; p`M; tû ;B| # v p T?Q Gmv M L
Gmv M L;K+ +?B pQÆM; i?Q€M; ?B M H M p M;?B ?Q†+- M?QM; `i M? M? HB M
b€M; K`m p M; FB T?€i` [mª i?`i H` / Q ç°M; +O i?-M +€+? K` ?„M [m2M i?m°+X

@ hB m iY FB - t2K M?Q M;QÆB i?S+ i?ìB5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç„+ w +QìB HÈM- pQÆM #`M i v iQ HÈM #®+ +?€v HY ç
p`M;X

J„i i? 'v b„T bY +?KT çQÊ+ i?–M +€+? FB - ç°i M?B M i`QM; H9+ M`v- K°i iB M; `Q ç–mX Gmv M L;K+ +?B pQÆM; i`QM; HÁM; +ªM? ;B€+- H”T iS+ M;~M; ç–m M?bM i tm'i ?B M i`QM; i–K M?bMX

@ *QM FB M ?–B ç€M; ;?ûi- M;QÆB /€K5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; T?€i ` K°i iB M; ;–K ;B”M /[- +ÁM +?Q F`T ` i v- b€i H K½M? HB i iW ?Q F?–M; T?Q i` M ç´tm®M;X a€i HK+ F?Q iS+ ?MM; ?”m ?! i?”I K) ç€M? p”Q M;U+ Gmv M L;K+ +?B pQÆM;X

@ 5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; #'i M;`l F?–M; F`T ç T?ÁM; - +,M #ªM F?–M; M;`l iÈB ç M M?Q i? - H”T iS+ i`9M; +?B mX a€i HK+ F?Q iS+ K M; i?2Q HU+ HQÊM; ?Ov /B i F ?„M- K°i iB M; F m HÈM i?®M; F?´ iW i`QM; KB M; T?€i `

S?QM; o•M o–E} #B i`ä i?•M i? +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M`v p–+MM; +QÌM i?•M +O EB T J ç Q iW F?–M; i`mM; ?¢tm®M; - K M; i?2Q b€i HK+ F?Q iS+ ç–v Gmv M L;K+ +?B pQÆM;X

ósQ itQ i5ô

h? M?•K p”i b„+ tmv M [m / i?”i F?B M +?Q M;QÌB i T?€i H¢M?X ”` b€i HK+ F? Gmv M L;K+ +?B pQÆM; HB M pĐ ` - iWM; +?MK K€m HÈM #„M ` # M M;Q”BX L;½ iB M; M´imM; - b m ç! KÎ`°M; ç M T?¢K pB HÈM ?ÆMX

ó•K –K –K5ô

GU+ ç¢Q F?´M; H² F?–M; +?d F?B M +?Q Gmv M L;K+ +?B pQÆM; KbM? ç–v i?Q / + Q p¢M i`QÊM; +O ?„M F?–M; M;WM; HQ¢M; +?Q¢M; - HB M iK+ HmB p T?Q b pW b•m # M /QÊBX

ósQ i5ô

”!M; M;QÌB M?Q€M; H M- S?QM; o•M o–E} H¢B +?KT H`v iBM? i? i?–M +€+? pW H¢B- M? M?”M; ?¢tm®M; ç'iX ””M i v i` M çdM? ç–m F?) pšv K°i +€B- EB T J ç ç Q M;•M p M; /°B- b m ç! F?–M; M;WM; `mM; ç°M; - tû;B! # v i?ŠM; H M i`lB- H¢ iS+ /`v ç†+ FB

@ h F?–M; i? +?Q M;QÆB5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; T?€i ` K°i iB M; ;–K ;B”M /[- K°i p–M; b€M; b•m i?ŠK h`QM; M?€v K„i- p–M; b€M; FB H¢B #B M K'i- K”i?•M i? p®M ç–v i?QÆM; iQ+? + F?–M; i´M ? Q ;bX

@ L;QÆB +ÁM Km®M i?–M +€+? F?–M; \

S?QM; o•M o–E} #bM? ioM? M”Q- i` M K†i F?–M; ? +! +?9i FBM? ?QªM; M”QX

a m F?B i`–K K†+ K°i H9+- M„K i v iQ HÈM ç M; ç€M? ` +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM

óL;ªB •m Gw • [mª M?B M F?–M; M!B b B- +ÁM b9+ p”i ;–M M?Q çB M +m²M; ç®B o–E} M;~M; ç–m M?bM Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F?´M; H²- i?–K M;?oX

@ *?9M; i ?½v H”K K°i +m°+ ;B Q /`+? - i +–M M;QÆB çQ i ` F?ÄB pMM; ç'i #Ä i?–M +€+? K”M;QÆB Km®M5

S?QM; o•M o–E} i`–K ;B¼M; M!B- p H½M? F?®+ p”M;?B K i9+ i` M K†i M?`i i?l pQÆM;X

@ L;QÆB Km®M H”K K°i +m°+ ;B Q /`+? pÈB i \

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +?ÈT +?ÈT K„i- F?–M; /€K F?ŠM; ç`M? M!BX

@ E?–M; b BX

@ >" ?"

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +QÌB M?ϕi K'v iB M;- b m ç! pQÆM K°i M;| M i v +?d i?ŠM o¬ E},

@ h®i H„K- i?"M? ;B Q M?QM; i +?d Km®M pB M i?–M +€+? M"vX

:B[i`€M S?QM; o•M o¬ E} ?B M H M K°i pB M iBM? i? H'T H€M? i`QM; bm®i- ;| ?Q" M K„X æ•v H" iBM? i? /Q i?–M +€+? iBM? ?Q H9+ i`QÊ+ #` S?QM; o•M o¬ E} ? F i i?"M?X

@ *€B ;b5

S?QM; o•M o¬ E} +ª M;QÌB `mM H M- ? B K„i KÎ HÈM +,K iS+ M?bM Gmv M L;K+ +

@ >" ?"5 " 'M i¼ M m Km®M i?–M +€+? - iϕB pMM; ç'i #Ä ?Q M; M"v iU M?B M b) + M?[M; i?–M +€+? #bM? i?QÌM; H"K b Q ç€M; ;B€X >" ?"- M;QÆB +?Q `^M; #`M i +€+? i`QM; i v M;QÆB b QX

h`QM; K„i Gmv M L;K+ +?B pQÆM; H|2 H M p •K ?B K- ;B¼M; M|B ç–v ç„+ wX

E€i?"i- S?QM; o•M o¬ E} iW H•m ç½ +?9 w ç M bU +´ [m€B +O #|M; K a€i GK+X c b m F?B ?'T i?m `i M?B m b€i HK+ F?Q KÊB /–M /–M i?"M? ?bM?- ?ÆM M[;–M H"K K°i pÈB #|M; K a€i GK+X u m +–m M"v +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F?¬M; H'v i?S+ ,MX

ó*?O M?•M- M;`B ç€T SM; ?„M +kM; F?¬M; b QXô h`QM; H9+ S?QM; o•M o¬ E} ç HBM? ??²M a€i GK+ #¶M; i`mv M p"Q i`QM; #B M w i?S+ , ó*?O M?•M- F€i?"i i–B ç

GBM? ??²M a€i GK+ M;"T M;WM; H M iB M; , óS?€T i„+ +O pMM; ç'i #Ä ?Q M;- +?Q b) F?¬M; +€+? M"Q `ÌB F?ÄBX " |M; K a€i GK+ K" +?O M?•M Hmv M ` - /QÊB ªM? ? p" a€i GK+ [mv i„+ i`QM; pki`K- F i i?"M? iBM? i? a€i GK+ - `i F?| M|B M| bBM? pÈB +?O M?•MX .U p"Q i?U+ HU+ +O +?O M?•M ?B M- i?–M +€+? M;QM; iK ` + ,M #ªM F?¬M; +| i€+ /KM; ;b HÈMX E?¬M; +?d M?Q p"v- i`€B HϕB +| i? ªM? ?QÎ M?•MXô

óob b Q\ô @ S?QM; o•M o¬ E} i`–K ;B¼M; ?ÄBX

óoB M i?–M +€+? ;B[i`€M +O +?O M?•M +?d +| i? t2K M?Q H" #€M i?"M? T?~K- +€+? ?Q" M K„i?"i bUX "i +S i?–M +€+? M"Q F?¬M; ?Q" M +?dM?- F?¬M; ç–v çO- c M,M; HU+ i?"i bU +O i?–M +€+? - çWM; M|B ç M çB m ç°M; HU+ HQÊM; T?€T i„+X M?[M; M; ?`+? i?–M ;Bª KÊB bBM? iϕB pMM; ç'i #Ä ?Q M; +| i? #` +?O M?•M / /"M

.WM; K°i +?9i- HBM? ??²M a€i GK+ iB T iK+ M|B, óL m M?Q +?O M?•M ç°i T?€ a€i b) +| i? /ŠM ç°M; b€i HK+ [mv i„+ - iU ç°M; ?bM? i?"M? a€i GK+ i?–M +€+? i?m°+ pB M i?–M +€+? M"v ?B M M v +| i? `i +QÌM; çϕB- M?QM; i` M i?U+ i - +?O M?•M H" +?QÈM; M;ϕBXô

óhU ç°M; ?bM? i?"M? a€i GK+ i?–M +€+?\ô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?) çÌB +?O M?•M +O a€i GK+ +?B M;B€T- + Q M?'i F?¬M; T?ªB +?d KÊB ç M +ªM? H"K b Q #B i +ÁM +| i? ?bM? i?"M? a€i GK+ i?–M +€+?\ô

ó*?O M?•M- çB m H" /Q +?O M?•M +QÌM; çϕB M?'i iQ`M; +€+ çÌB i?W F a€i GK+ i? i?b i–B +kM; F?¬M; #B i- i–B +?d /U i?2Q M?[M; ;b #B i çQÊ+ K" M|B L m M? MÆB ç•v- M;QϕB i`W #B M T?€T M"v 2 `^M; F?¬M; +ÁM çQÌM; F?€+Xô

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; , óæ i bmv M;?o ç½Xô

óo•M; i?Q +?O M?•M5ô @ GBM? ??²M a€i GK+ i?'T ;B¼M; M|B- w i?S+ # ç°M; M? i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E}X

@ amv M;?o i? M"Q `²B\

h?B M ç` v M i oM?X J°i H9+ b m- S?QM; o•M o¬ E} `®i +m°+ M;~M; ç-m H M,
@ h?"M? ;B QX *| çB m- i H"K b Q KÈB +| i? iBM M;QÆB b) F?¬M; i`Î K†i\

9jkX *?QÆM; 9jR h`Î J†i o¬ hbM?- *?O hÈ æ®B æ-m o¬ hQÈM; h?E
J"i a€i GK+

@ >W- M;QÆB +?Q `^M; i H" B\ hW i`QÈ+ ç M ;BÌ Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç½ M;
Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F?¬M; pmB M|BX

@ h?"i ç€M; iB +- ç®B pÈB +€B K" M;QÆB ;¼B H" / M? /U i F?¬M; ? [m M i•KX
i?B M K" +?Q i?-M M„K ;B[H"K +?SM;- H"TK°i HÌB i? çB5

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? M K†i M|BX

@ L;QÆB >W- M;QÆB F?¬M; çQÈ+ HU +?¼M- Km®M ? v F?¬M; +kM; T?ªB ç€T S
Gmv M L;K+ +?B pQÆM; H¢M? HMM; M|BX

S?QM; o•M o¬ E} M;?2 p"v- +QM M;QÆB #¶M; M?B M +Q `9i H¢B- /QÈB F?2 K„i M
H¢M? H)Q,

@ *| w iS- [mª M?B M H" M;QÆB +| +?¶ /U HÈM M M F?¬M; +QB B` ;b

S?QM; o•M o¬ E} +?•K +?¼+,

@ E?¬M; #B i Gmv M L;K+ +?B pQÆM; po ç¢B +| iBM ? v F?¬M;- i`QÈ+ F?B M;QÆ
+€+? +O i - +QM FB M ?¬B i`QM; K„i M;QÆB M"v +| i? +?Q M;QÆB TªB i`ª;B€
i?-M +€+? i`QÈ+ F?B M;QÆB çQ¢i çQÈ+X

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F?) ;B"i KbM?- +QM M;QÆB iQ HÈM M?bM +?^K +?^K p"Q
o•M o¬ E} H¢B F?¬M; M?QÈM; #° +?9i M"QX > B K ç-m +QÌM; ?½M +| i? ?bM? ?Q
pÈB M? m K°i H9+ H•m- +m®B +MM; Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +'i ;B¼M; i`-K i?'T

@ L;QÆB i?„M; `²B- +QM FB M ?¬B +? i iB i5

*?B m pW `²B /Q S?QM; o•M o¬ E} çB m ç°M; b€i HK+ ç-v i`ÌB F?Q iS+ ç€M? tm®
b•m pÈB Gmv M L;K+ +?B pQÆM;X

@ Jm®M i?-M +€+? i?b ?½v i? çB5 .M b Q +?d +¬M M;QÆB F?¬M; +| w ç`M? Mm
M;QÆB +kM; +?ŠM; +| ;b F?€+ M? mX

S?QM; o•M o¬ E} ?Ì ?[M; M|BX

L?bM ;B[i`€M +O S?QM; o•M o¬ E}- Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +ªK M?"M çQÈ+ `ª
;B'm K°i pB M i?-M +€+? M?Q M;¼+ +?Q K" B- mv HU+ +?Q T?€i ?mvX v +?Q +O
HB K HB K MQÈ+ #¼i +?ªv` # M KûT- i`QM; HÁM; ç'm i` M?, óæ•v H" K°i i?S i®i
pÈB `i M?B m i?QÈM; T?~K i?-M +€+?X hmv i pÌB M?'i +?QM? H" ?„M pŠM +?Q T
+€+?- +?Q M M i?-M +€+? +ÁM +?Q #`p'v #~MX *?d +¬M H'v çQÈ+ H" +| i? ?Q" M
#®B i®iX *| pB M i?-M +€+? M"v- M|B F?¬M; +?WM; i +| i? im Hmv M çQÈ+ i?-
K i?-M- ç M H9+ ç| h? M?QM;- i H"K b Q +| i? ?¢ KbM? i`QÈ+ K°i +QM FB M
F?m'i M?K+ H"THÌB i? M?Q p"v5 Gmv M L;K+ +?B pQÆM; po ç¢B [mv i F?¬M; i?

@ amv M;?o tQM; +?Q \

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M?"M çQÈ+ ?ÄBX

@ æQÈ+ `²B- çQÈ+ `²B- i b) çQ M;QÆB `ÌB F?ÄB pMM; ç'i #Ä ?Q M;- i i? 5

æSM; i`QÊ+ F?ª M,M; i`°K ; F?¬M; çQÊ+ +ÁM K'i M„K ;çQ- Gmv M L;K+ +?B pQÆ F?m'i M?K+X

ó*?ì b m F?B ;B Q /`+? ?Q`M i?`M?- i i? b) ;B i+? i M;QÆB5ô @ Gmv M L;K+ +? S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; HÁM; ?mM; €+ i?¬K M; ?oX

S?QM; o•M o¬ E} pšM Hm¬M +?9 w ç M Gmv M L;K+ +?B pQÆM; - F?¬M; #Ä [m #' M?[M; +?¶ M?Ä M?'iX æ•v p®M H` #ªM M,M; +O K i`MM;X

ó*QM #Á b€i +? i iB i- ç M F?B ç! i b) +?Q M;QÆB #B i bU HÊB ?çB +O i 5ô @ i?¬K M; ?oX > B # M K†+ /M +?€M ; ?ûi M? m- M?QM; +kM; F?¬M; pç+? i`¬M çB m

@ æQÊ+ `²B- i ç½ H"THÌB i? X \*! çB m- #•v ;Bì i +ÁM +?Q Km®M çQ M;QÆB `ì iY ç½ ç!B #KM; - +¬M T?ªB çB FB K i?S+ ,MX J†i F?€+ - i`QM; çB m FB M +O +?9 F?QªMX smv M [m p€+? +?„M +O pMM; ç'i #Ä ?Q M; +¬M iB m ? Q `i M?B m M. +O M;QÆB pW H9+ +! i? /MM; ç #' bmM; - çB m M`v imv i F?¬M; +! +?¶ i?QÆM

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; i`QM; HÁM; #U+ #°B ç HçB M?[M; HÌB M`vX E?¬M; çÊB çm¬B HÈM i?"i /`B ç"TKçM? i` M K†i ç'i K°i +€B- HQm HçB K°i çQÌM; `½M? /`B K ççM T?€Q # v H MX h?•M i? + Q HÈM içB F?¬M; i`mM; H„+ HQ K°i +?9i- ç°i M?E i•v

.QÈB K†i ç'i- S?QM; o•M o¬ E} p K†i M;ç+ M?B MX æÊB b m F?B Gmv M L;K+ +?E ?„M KÈB H!2 H M K°i iB b€M; ç„+ w p` i`M M?šM, ó>` ?¬- M;QÆB iQÌM; `^M; i [:B i çB- +S ;B i çB5 >W5 h p®M /U ç`M? b) tm'i i?O- #•v ;Bì M;QÆB ` i v i?b +`M #Á b€i +? i iB i- +?ì ç M F?B i bÎ ?[m HoM? pU+ M?'i ç`M? b) ç M i?m i?"T M;QÆB T?ªB i bK ` i M i?"i M;QÆB- ç M;QÆB bm®i çÌB T?ªB H`K M¬H +?Q #'M i¼ X >V

"QÊ+ ` K°i #QÊ+ - iWM; Hm²M; K F?Q iW # M i?•M iÄ ` X *ÆM ;B! [m çB- S?QM i`MªM? #B M K'i içB +?•M i`ìBX

ó 5ô

L?[M; iB M; F m i?ªK i?B i F?¬M; M;WM; p M; H M iW +€+ MÆB içB pMM; ç'i #Ä ? ;`Q i? i?ªK HQ€M; i?Q€M; +! i? M; ?2 çQÊ+ iB M; +QÌB ç„+ w +O Gmv M L;K+ +? L;K+ +?B pQÆM; H9+ M`v i`M M; "T HY ;B" M- `i +¬M T?€i iB i- pbi? +?9M; K HçB i`Î i?"M? p"i ?B bBM?X hWM; M;QÌB i`QM; HÁM; FBM? ?½B- ?®i ?QªM; +?çv

a€i GK+ K +mM; ç² b° pšM M?Q i`QÊ+ +?bK i`QM; K°i T?B M bQÆM; t€K /`v ç†+ Mûi KìªQ M?Q `M M?Q ?B M i`QM; bQÆM; KM- i?Qç i M?bM +! +ªK ;B€+ /[ iÈM- ; ç M; M;²B i`QM; #!M; i®B `bM? K²BX

*?BM? +?B M pšM iB T iK+ M?Q i`QÊ+ - a€i GK+ K [m•M pšM iB T iK+ i? v +?O M ç` +O ?„MX h? M?QM; i'i +ª ç m F?¬M; TªB H` i?S S?QM; o•M o¬ E} [m M i•K H [m M i•KX

G9+ M`v- KÈB [m M i•K +O ?„M H` H`K b Q ç `ÌB F?ÄB MÆB ç•vX

.QÈB bU i`Ê ;B9T +O HBM? ?²M a€i GK+ - b€i HK+ F?Q iS+ i` M #-m i`ìB pMM; ç i?€M; /`B ç^M; çÆM; ç½ #` S?QM; o•M o¬ E} ?'T i?m K°i #° T?"M p¬ +MM;X

a€i GK+ K [mv i?B M M?B M F?¬M; ? iQM? ç M p'M ç ?çM +? +O i?•M i? K i +MM; K` S?QM; o•M o¬ E} TªB ç®B K†i +?QM? H` a€i GK+ K [mv i pšM M?Q i`QÊ i?S # X h?•M i? ?'T i?m b€i HK+ F?Q iS+ +kM; ç½ çç i ç M i`çM; i?€B #½Q ?Á - # p`Q i`QM; a€i GK+ +?B M ;B€T- içK ;B[HçB ç b m M`v bY /KM;X

:B! M? M?Q /ÁM; MQÊ+ +?ªv [m X S?QM; o•M o¬ E} M;`M; ç-m M?bM H M i`ìB + Q M?Q i`QÊ+ +U+ F€ M²M; M†+ - i`QM; i?ìB ;B M M; „M +,M #ªM F?¬M; i? M`Q ?9i b ççB T?€T i`Ê ;B9TX E? QÊ+ ç½ çç i i?"M?- ?„M TªB H"TiS+ `ÌB F?ÄB pMM; ç'i #

@ h?"i H` F?¬M; + K HÁM;5

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m M?bM p K°i MÆB M"Q ç! i` M #-m i`lB- i?Î /"B M!B- i
H KX

óa Q +?O M?•M F?¬M; ç #!M; K aëi GK+ HçB Î ç•v iB T iK+ ?'T i?m bëi HK+ F?Q
?²M aëi GK+ HçB p M; H M i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} ;B" M /[, ó"iM; K aëi GK+ M"v +! [m M ? +?†i +?) pÈB i - ç HçB
M;QlB i ç M ?'T i?m b Q\ô

ó*?O M?•M [m€ HQ H„M; `²BX aëi GK+ K [mv i p¬ +MM; °Q /B m- #!M; K aëi GK+
+O aëi GK+ K [mv i- b) F?¬M; bBM? ` °M? ?QÎM; ç®B pÈB +?O M?•MX *?O M?•M
i?•M +! i? F?®M; +? H" çQÊ+ E€i?"i- #!M; K aëi GK+ H" /MM; ç +?çv i`®M F?
H" H9+ +?Q i`QÎM; i?"M? ;†T T?ªB >„+ •K Zm•M *?OX *! çB m- b® M;QlB i?"i bU
aëi GK+- ç²M; i?lB +! i? i?"M? +¬M; HÈB /KM; ?! i?•M ç +?çv i`®M ?bM? M?Q +

óJ†i F?€+- +?O M?•M p®M #` ?çM +? #ÎB i?•M i? K i`MM;- +?l b m F?B iB Mp"
i?•M i? - +ÁM +! i? bÎ ?[m ?! i?•M i?S ? B5ô @ GBM? ?²M aëi GK+ /MM; K°i; B
M!BX

ó±- p"v #!M; K aëi GK+ içB pMM; ç'i #Ä ?Q M; i?b b Q\ *! i? ç²M; i?lB i²M içB ?
F?¬M; \ô

óE?¬M;Xô *•m i`ª HlB +O HBM? ?²M aëi GK+ p¬ +MM; M;„M ;¼M, ó*?O M?•M F?
#!M; K aëi GK+ H" çO `²B- F?¬M; i? i²M içB ? B +€BX aëi GK+ K [mv i K°i +'T #
K°i #!M; K aëi GK+X E?B im Hmv M i?"M? #!M; K aëi GK+ i?S ? B- #!M; K aëi G
+€+? M"Q /mv i`b ?bM? i? - iU ç°M; i€M HQçMX h? M?QM; +?O M?•M +! i? HU +
H" +€B i?S ? BX J°i F?B ç½ HU +?¼M- +?O M?•M +! i? i`QM; M?€v K„i +?mv M /
GK+ +ÁM HçBXô

"` F?Q HBM? +O KbM? M!B KbM? i? K H K- S?QM; o•M o¬ E} `i #U+ #°BX *! çB
aëi GK+ +kM; F?B M +?Q ?„M i`QM; HÁM; F?) ç°M; , óL!B M?Q p"v- i`QM; M?€v K
i? bY /KM; T?QÆM; i?S+ M"v ç +?çv i`®M b Q\ô

óE?¬M; b BXô @ GBM? ?²M aëi GK+ F?ŠM; ç`M?- M?QM; M?[M; HlB iB T i?2Q F?
o•M o¬ E} iW i` M i`lB `ÆB tm®M; ç'i, ó.B +?mv M HBM? ?²M b) +! K°i çQÎM; HB M
T?€ ?Ov i?•M i? +O +?O M?•M- #bM? i?QÎM; +kM; +! i? i?¬M; [m +€+ K®B HB
K aëi GK+X hçB çlB +?O M?•M i?S K°i i`,K ? B KQÆB- ç`+? i?O +O M;`B ç½ K2M
p` HBM? ?²M- i`U+ iB T ç€M? K°i +?QÎM; tmv M [m ?Q F?¬M;- T?€ i M HBM? ?²M
p¬ i" M ô

óJ ;BÈB M"v- ?ŠM H" F?¬M; +! M?B m + Q i?O M?Q p"v +?S\ô @ æ M?'i T?•M i?-

óE?¬M; #B iX L?QM; M m M?Q ;†T T?ªB >„+ •K Zm•M *?O- ?ÆM M[ç +?Q ?„M çB
i?¬M- +?O M?•M ?ŠM T?ªB +? i F?¬M; M;?B M;ÎXô @ GBM? ?²M aëi GK+ i`ª HlB F
+?9i K†i KkB M"QX

óE?®M F?B T5ô " M i`QM; +'K +? ?bM? +-m iQ HÈM °K ççK- S?QM; o•M o¬ E} p
M?B M KÎ iQ ? B K„i- K°i [mv M [mûi M; M; b M; # M # M i`€BX

óæ M;5ô

aëi GK+ +?B M ;B€T ç2M F`i H'T H!2 €M? HçM? ç°i M?B M T?€i ` K°i iB M; M´ H
[m - iW i` M çdM? ç-m H,M ` t # M M;Q`BX

óh M F?®M F?B T M;QÆB- +?Q iWM; i?'v HBM? F?Q M"Q M?Q p"v5 _®i+m°+ i
M?•M\ aÈK ç½ M?bM M;QÆB F?¬M; pW K„i- F?¬M; M;l HçB /€K +? M?çQ H½Q i
+? - €M? K„i +O #!M; K aëi GK+ ç°i M?B M F?UM; HçB- +ÁM HBM? ?²M +O S?Q
ç M i?•M i? # M ç-mX •M? K„i +O ?„M H!2 b€M;- ççT H M K†i ç'i #` bëi F?Q ?MM
#QÈ+ p ?QÈM; Kk ;B€T M^K /QÈB ç'i- K°i +?•M KçM? H M F?B M +?Q Kk ;B€T FB
bÄBX

óL;Q M M;Q½M T?K+ pK +?Q H½Q iY5 *?d H°K°i F?Q HBM?- i i?'v +?O M?•M i`Q
i?"i bU [m€ /mM; i9M;X L;QÆB M|B H° #¼M ?¼ p"Q H9+ +m®B +MM; ç½ MûK M;
i`mv M i?W +O a€i GK+ +?B M ;B€TX >W- H½Q iY iW H•m ç½ ?Q" B M;?B H° M;Q
+MM; h +kM; F?¬M; Km®M p"Q i?lB F?„+ +m®B +MM; H¢B #` M;QÆB H°K ?¢BXô

S?QM; o•M o¬ E} ?Q" M iQ" M #` HBM? ?²M a€i GK+ H°K +?Q M´B ;B"MX h`QM; F?
bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ `i F?| +?`m- ç| H° F?¬M; TªB ?„M ç M; F?®M; +? H
?²M a€i GK+ ç M; F?®M; +? ?„MX GQ¢B +ªK ;B€+ M`v F?B M +?Q ?„M F?¬M; +ÁM

ó*?O M?•M- M;`B Km®M H°K ;b ô @ GBM? ?²M a€i GK+ F?¬M; M;l pšM #bM? ioM?
/U M"Q ç|X

ó>` ?"- M;QÆB +?Q `^M; i F?¬M; /€K ;B i +? i M;QÆB b Q\ h +kM; F?¬M; Km®M
HlB # M +¢M?Xô

ó*?O M?•M- M;`B F?¬M; i? ;B i çQÊ+ i¬BX >ÆM M[ - F?¬M; +| bU i`Ê ;B9T +O i
i,M; `i +?"KX Pi M?'i- +| bU i`Ê ;B9T +O i¬B- i¢B T?QÆM; /B M a€i GK+ K [mv i
@ GBM? ?²M a€i GK+ pšM M?Q i`QÊ+ /MM; K°i HQ¢B M;[F?Q #bM? i?ªM M|BX

ó>W- M;QÆB ç9M; H° +| +?¶ /U M M F?¬M; bÊXô @ S?QM; o•M o¬ E} ?W H¢M? K
+Q`9i H¢B- K i?S+ F?´M; H² tm'i` - ç€M? p"Q MÆB +O F?Q HBM? # M i`QM; a€

óPM;5ô

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} tm'i i?O- +€+? ç| F?¬M; t - a€i GK+ +?B M ;B€T M^K i
T?€i ` iB M; QM; QM;- ç²M; i?lB ;B¼M; M|B +O HBM? ?²M a€i GK+ i`mv M p"Q i
ó*?O M?•M- M?B K pK +O i¬B H° /mv i`b i`mv M i?W +O a€i GK+ +?B M ;B€T F
i¬B H° K°i F?Q HBM?- ?ÆM M[M;`B H¢B H° +?O M?•M +O i¬B- M?QM; M;`B F?¬
+?mv MX oª H¢B ô

.WM; K°i +?9i- HBM? ?²M a€i GK+ iB TiK+ M|B, óoª H¢B- M;`B F?¬M; +| +€+? M`
+O i¬B iW H•m ç½ ?ÊT i?`M? K°i i? pÊB a€i GK+ +?B M ;B€TX L;Q¢B i`W a€i G
M?•M F?¬M; i? M"Q H°K i?QÆM; i´M ç M i¬BX o T?¬M a€i GK+ +?B M ;B€T- M;C
i v- +,M #ªM F?¬M; i? #` ?Ov /B iXô

ósQ i5ô

S?QM; o•M o¬ E} #` M?[M; HlB M`v +O HBM? ?²M a€i GK+ H°K i?„T H M HY ;B"
F?¬M; iBM F?¬M; +| +€+? M"Q ?Ov /B i M;QÆB5ô

J i?S+ h?¬M +´T F?´M; H² T?€i ` - F?¬M; ? #ªQ HQm ç€M? p ?QÈM; F?Q HBM?X

óPM;5ô

a€i HK+ +?B M ;B€T `mM; +?mv M- b m ç| #°i H M- çSM; i?ŠM; ;B®M; M?Q K°i +Q
+?"K`½B [m v p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}X h`QM; F?¬M; F?Q QÈM Hl K°i HQ¢B F

óEûi Fûi5ô

a€i GK+ +?B M ;B€T F?¬M; ç-m iQ M?Q m HBM?- M?Q i M `lB F?ÄB /•v +mM; #
*?B M ;B€T +ÁM +?Q iÈB ;¬M- K°i Hm²M; b€i F?Q çB M +m²M; ç½ T?€i `

óG€Q tQÊ+5ô @ S?QM; o•M o¬ E} ;B" M iQK K†iX o®M ç½ M;l iÈB HBM? ?²M a€i G
#bM? i?QlM;- M?QM; F?¬M; M;?o ç M- i`QM; b€i HK+ i`mv M i?W - +,M #ªM +?QM
GK+- +?S F?¬M; TªB H° +?O M?•M a€i GK+ M¬ /`+? M|X

ó*?ŠM; H) M;QÆB Km®M i¢Q TªM5ô @ S?QM; o•M o¬ E} [m€i HÈM K°i iB M;- i v
b m ç-m #mM; ` # v M;QÊ+ H M i`lBX

óPM;5ô

*?B M ;B€T F m HÈMX " M i`QM; +?B M ;B€T- K°i bÊB iÆ K€m iW p` i`Q i`€B iB
M?€v K„i- iÆ K€m M?Q KΦM; M? M ç½ i`ªB ç-m F?„Ti?•M i? X \*MM; H9+ M`v- ?m
o•M o¬ E} +kM; /•M; H MX

*€M? i v +O a€i GK+ +?B M ;B€T pQÆM p T?Q S?QM; o•M o¬ E} +?Êi F?UM; H
i`QÊ+ €Q ;B€T ç2M F`i tm'i ?B M K°i ç€K K•v ?bM? tQ€v +U+ F€ F?¬M; ´M ç`M?-
M,M; HQÊM; `i HÈM ç M t2M # M i`QM;

GBM? ?²M a€i GK+ p` a€i GK+ +?B M ;B€T /mM; ?ÊT H`K K°i- +ÁM S?QM; o•M o¬
#^M; K€m- ç²M; i?ÌB i` M? çQΦi [mv M F?®M; +? ç®B pÈB a€i GK+ +?B M ;B€TX
ó"MM;5ô

J°i Hm²M; HU+ HQÊM; tm'i ?B M iW # M /QÈB- ç€M? p,M; +?•M T?ªB +O S?QM; o
iÊM iW /QÈB ç'i M; ?B M; M; ?B M; #„M ` - HÆ HYM; iΦB F?¬M; i`mM; - ç®B /B M p

ó*?9M; i +| i? ?ÊT i€+ `i i®i- çB m M`v ç®B pÈB ? B # M ç m +| HÊBX >ÆM M[
+? a€i GK+ +?B M ;B€T- M?QM; i +?QM? H` a€i GK+ +?B M ;B€TXô

ó>ÊT i€+ ` \ h +kM; F?¬M; +-M ç²M; #¼MXô @ S?QM; o•M o¬ E} M; ?B M ` ,M; M; ?E
H - M¬ H T?K+ iMM; imv i ç®B5ô

ó*?O M?•M- i M|B `²B- M; `B F?¬M; +| +€+? M`Q ?Ov /B i i Xô @ GBM? ?²M a€i GK
;B¼M; çB m #bM? ioM? p` ?Ì ?[M; - ? B pB M iBM? i? K`m K€m i`QM; Kk ;B€T T?
QÊ+ +?S çUM; K°i bU mv ?B T, óL; `B +-M bU i`Ê ;B9T +O i Xô

óo"v b Q\ *kM; +| i? ô *QM M;QÆB +O S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB +Q HΦB- ;B¼M; M
F€ HΦ- /-M /-M i`Î M M i`-K i?'T

hWM; Hm²M; bQÆM; ç2M M?`M M?Φi iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} iÄ ` X " M
K„i ç°i M?B M i`Î M M ç2M F`i- b•m i`QM; +QM M;QÆB M?Q +| K°i ç€K K•v `®B HQ

ó:~Q5ô

J°i iB M; ;-K i`-K i?'T ç M iW b•m i`QM; HBM? ?²M ç°i M?B M p M; H M ;B[?Q F?
iK +O S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M p†M p Q- ?| i?`M? iWM; ?QªM? M?`M M?Φi- M
~M i`QM; K°i T?B M bQÆM; KM

@ h?B M J o¬ hQÊM;

J°i ;B¼M; M|B M?`M M?Φi T?B m ç½M; ;B[?Q F?¬M; X

i9M; i`QM; i?lB ;B M /`B M?Q p"v- K" #^M i?•M KbM? H¢B F?¬M; ? ? v #B i- i`QM
T?^B K°i +QM `m²B- +U+ F€ #U+ #°BX

óE?¬M; ç9M; ô @ h`QM; ç-m M?Q K°i +m®M T?BK ?B M H M M?[M; pB +K" HBM?
i?lB ;B M M"v- +MM; pÈB M?[M; iBM iS+ i?m çQÊ+ M?l h?B M J o¬ hQÈM; - S?QM
?B M K°i M; ?B p'M, óh¢B b Q H-M M"v a€i GK+ +?B M ;B€T #¶M; M?B M tm'i ?B
pB + ;B9Ti 2`^M; +?d H" i?m"MiB M K" i?¬B- KK+ çQ+? i?U+ bU ô

h`QM; HBM? ?²M a€i GK+ ?B M M?B M +ÁM ~M ;B'm K°i #Q K"i F?€+- ?Q"MiQ"MF
ç½ #B iX

óJK+ çQ+? +O M¡ [mv i F?¬M; T?^B +?d pbi`mv Mi?W +O a€i GK+ +?B M ;B€T p
pQÆM; i`B m i²Mi¢B ç½ H•m- pb b Q +?Q i?¬M +?Q iWM; ?ÄB ç M\ o b m H¢B t^a
GK+ +?B M ;B€T M?B m H-M i? v ç´B +?O M?•M M?Q p"v\ h`QÊ+ i?lB F€ a€i GK+
;BÈB a€i GK+ *?B *?O K†+ /M `i F?¡- M?QM; +kM; F?¬M; T?^B H" F?¬M; +¡c +Á
H¢B F?¬M; +¡ #´i +S +?O M?•M a€i GK+ M"Q ç¢i ç Mi-M; i?S # +O a€i GK+ K [m
M; mv M M?•M ;b\ L m M¡B H" pb bU tm'i ?B M +O bÎ•K h" B- >„+ •K Zm•M *?O i`m
F€ a€i GK+ pQÆM; i`B m >„+ •K Zm•M \*?O +kM; ç½ iWM; i`mv b€i- pb b Q H¢B +¡
+O a€i GK+ K [mv i\ô @ S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M; WM; bmv M; ?o- M?´i i?lB
/WM; çQÊ+X o¬ b® M; ?B p'M ?B M H M i`QM; ç-m- i´i +^M?[M; p'M ç M"v ç m ?
?²M a€i GK+ [mv i F?¬M; T?^B +?d H" K°i F?Q HBM? çÆM ;B^M M?Q i`QM; iQÎM; i
M¡ ç m +¡ KK+ çQ+?X

@ _®i +m° + ç½ M; ?o tQM; +?Q \ oMM; ç'i #Ä ?Q M; +kM; F?¬M; T?^B H" M?" M; Q

h? M? •K `®M; ;B" M +O Gmv M L; K+ +?B pQÆM; i`mv M p"Q i`QM; i B S?QM; o•M

@ æWM; H¬B i?¬B5 *?È iQÎM; `^M; iQ t€+ H" +¡ i? H"K +?OX :B[+?9M; i +?d +¡ [
H½Q iY F?¬M; T?^B H" M¬ H +O M; QÆBX

"` Gmv M L; K+ +?B pQÆM; [m'v `¬v- S?QM; o•M o¬ E} HB M K°i i v +?®M; M¢M?¬ H
[m€iX

@ L; QÆB

:•M t M? M´B H M /QÈB / +O Gmv M L; K+ +?B pQÆM; X

óh MiB iB M M; QÆB- +?l b m F?B F? QÈ+ ?Q"Mi?¬M?- i b) +?Q M; QÆB #B i i?
Gmv M L; K+ +?B pQÆM; b€i F?Q /•M; H M K½M? HB i- €M? K„i b€M; `U+- b m ç¡ M

óL m F?¬M; T?^B pb pB Mi?¬M +€+? FB - H½Q iY ç½ bÈK K°i +?QÎM; ç€M? +? i M

@ L; QÆB +S bmv M; ?o i? K K°i ?²B çB- H9+ M"Q M; ?o tQM; i?b #^Q i 5

.Si HìB- Gmv M L; K+ +?B pQÆM; /MM; ? B i v ç"TK M? tm®M; X æ¢B ç` M´imM;
M?¼M iQ HÈM K M; i?2Q HY M¡M; +„K b•m p"Q HÁM; ç'i- F?B M +?Q a€i GK+ K
;¬M M?Q M; ?B M; [m X

@ *¡ çB m- M; QÆB b) F?¬M; [m M H p"i +O i +?S\

Gmv M L; K+ +?B #¶M; M?B M [m v ç-m H¢B- +?B +KB M; `°M; M?Q #²M K€m KÎ`
HÎK +?ÎK- iWM; Hm²M; F?¡B ç†+ K M; i?2Q M; ¼M HY iW i`QM; KB M; T?mM`X

@ Jm®M ,Mi?b +S ,M ?Q MQ çB5

o K†i S?QM; o•M o¬ E} ?l ?[M; - i`QM; HÁM; H¢B i?¬K M; ?o, óGBM? ?²M a€i GK+
i F?¬M; +¡ i?¬Mi?¬M; h?B M J o¬ hQÈM; - 2`^M; #•v ;Bì +ÁM +?Q #B i +?mv M
K" iÈB- bÈ`^M; +ÁM +¡ KQm ç²i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M; M"vX >W- M?[M; i?O ?¢ a€i
K" bBM? ` - çQÆM; M?B M F?¬M; i? ç H¢B +?Q M; QÆB bY /KM; Xô

ó"bM?5ô

S?QM; o•M o¬ E} ç¢T K¢M? K°i +€M?- K°i Hm²M; F?|B ç2M /"v ç†+ iW /QÈB +?•M
i`ÌB- b€i F?Q p¬ i" M #„M ` #®M T?Q

ó•K –K5ô

J†i ç'i +?'M ç°M; - a€i GK+ [m•M çQ" M ç¬M; M; ?`i iW +?•M i`ÌB iK i" T H¢B- iW #-m
M?Q K°i +ÆM b|M; #B M M' B H M iW #®M T?QÆM; X

@ L; QÆB Km®M ,M b Q\ E?¬M; +-M F?€+? F?Q- +Y i?QªB K€B /MM; çB5

S?QM; o•M o¬ E} +QÌB i" M|B- F?|2 K¬B ?B M H M K°i MK +QÌB H½M? F?®+X
Gmv M L; K+ +?B pQÆM; M; ~M M; QÌB- H" T iS+ ; B" M /[M|B,

@ æQÊ+- çQÊ+- M m M?Q M; QÆB ç½ ?" Q T?|M; M?Q p"v- i +?d ç" M? iB T M?" M i

. Si HÌB ? B +?•M ç¢T K¢M?- H" T iS+ # v H M i`ÌBX h?•M i? F?'M; H² H¢B +U+ F
;" T H¢BX *?B +KB M; HÈM KÎ` - iWM; çQ" M HY Gmv M L; K+ K M; i?2Q F?|B ç°+
iWM; KªM; HÈM a€i GK+ ç¢B [m•M i`QM; M?€v K„i #` ç®i i?" M? i`Q #KB- HQm H¢B

ó:"Q5ô

Gmv M L; K+ +?B pQÆM; i¢B F?¬M; i`mM; ;" T H¢B- b m ç| T?€i` K°i iB M; iB M;
T?€i iB i bU #U+ iS+ i`QM; HÁM; X h?•M ?bM? HÆ HY M; ;B[ i`ÌB- i`QM; K„i H|2
ç€T tm®M; X hWM; KªM; HÈM a€i GK+ K i°+ F m H M i?ªK i?B i- ?| i?" M? i`Q #K

hWM; T?B M #B M HY MmM; çÄ +ª K†i ç'i- F?|B ç2M /"v ç†+ M?m°K FQM +ª #-m i
i`QM; ;B| HÈM +m²M +m°M- b„+ K†i ?Ì ?[M; - i v €Q T?' i T?Æ- +® ;„M; i? ?B M #ª

@ •M MQ`²B b Q\

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; ?ÄB- i? M? •K F?¬M; + Q F?¬M; i?'T- i`mv M ç M
pQÆM; K°i +€+?`ä`" M; X

@ s2K M?Q çO`²BX

@ L m ç½ çO`²B- p"v i?b +?9M; i +kM; M M tm'i T?€i çB5

h v €Q pmM; H M- i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} ?| i?" M? F?|B M? # v H M i`ÌB- HQ
ç€T tm®M; i` M i`€M Gmv M L; K+ +?B pQÆM; X

@ > ? ? [mª i?" i i?®M; F?Q€BX

Gmv M L; K+ +?B pQÆM; +QÌB ? ?ª M|B- i?•M i? + Q HÈM imM; ?Q" M; ;B[?Q F
iWM; KªM; HÈM K i°+ F?¬M; F`T +?¢v i`®M ç½ #` ç®i i?" M? i`QX

@ *| çB m- iB m iY- i`QM; F?B tmv M [m pMM; ç'i #Ä ?Q M; - M; QÆB F?¬M; i? çS

@ ±- p"v T?ªB H`K b Q\

@ > ?"

h` M F?m¬M K†i i?¬ F +? +O Gmv M L; K+ +?B pQÆM; H9+ M"v H¢B H°` K°i MK +

@ *?mB p"Q i`QM; KB M; +O i - M?Q p"v i KÈB +| i? çQ M; QÆB`ÌB F?ÄB pMM;

@ E?¬M; +-M5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|B,

@ L?Q p"v H" çQÊ+`²BX

. Si HÌB- ? B i v ?| i?" M? ç Q- K F?Q iQ" M i?•M #°+ H M- K M; mv M p" M +?mv M
pmM; H M

@ 5

h`QM; iB M; F m ;`Q i? i?^K +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- S?QM; o•M o¬ E} ç°i i
MÆB +´ ç®B T?QÆM;- b m ç! F?¬M; +?¬M +?l +?mB p`Q # M i`QM;

@ h M F?®M F?B T M;QÆB5

hB M; ;¬K +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +?'M ç°M; #®M T?QÆM;X h`QM; iB M; ;¬K
;B®M; M?Q K°i çm¬B M;QlB +€- pmM; +?B + çm¬B /`B i`QM; +ÆM KQ t®B tª- H C

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- F?¬M; ;B M +?'M ç°M;X

@ *?mv M ;b p"v\

@ hS+ +? i i 5 h M F?®M F?B T M;QÆB +! T?ªB +ÁM +?Q H'v i?¬M +€+? tm®M; F
T?`K H`M;QlB bÎ ?[m i?¬M +€+? b) F?¬M; +€+? M`Q `lB F?ÄBX J m H'v pB M i?¬

a m K°i H9+ v M H†M;- K°i iB M; ?ûi i?^K +?Êi p M; H M- iWM; +?MK HÈM K€m iQ
.QÈB bU [m M b€i +O +?9M; M?•M i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M;- #-m i`lB ?QÈM; ç¬M;
HQ€ K„iX h`QM; €M? b€M; +?lB K„i- K°i K K°i i?9 T?€ F?¬M; # v` - M? M? +?lM;
T?Q b m F?¬M; ;B M pÐ M€i +kM; M? M? +?lM; ?ÊT H¢B

9j8X *?QÆM; 9j9, *Ym hBM? L;¬B h?S L?'i- h? M? JBM?

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- i¢B K°i F?¬M; ;B M i`®M; i`ªB ç°i M?B M ?B M ` ` K°
iQ HÈM +O Gmv M L;K+ *?B oQÆM; # v` X J°i pÁM; €M? b€M; ?bM? +mM; ^K ç¢
i`QM; T?B M F?¬M; ;B M M`vX

@ *? i iB i- M;QÆB +! i? çB ` `²B5

Gmv M L;K+ *?B oQÆM; M;WM; H¢B- MlB pÈB S?QM; o•M o¬ E} ç M; ~M i`QM; i?•

h`QM; iB M; óiQ iQô +O / i?`i +?mv M ç°M;- S?QM; o•M o¬ E} +ª M;QlB ç¬v K€m
*?B oQÆM; +?mB ` - M?bM #®M T?Q K°i pÁM;- +?d i?'v K°i T?B M Kl K`i- #'i ;B€

@ æ•v H`MÆB M`Q\ æ½` M;Q`B `²B b Q\

@ E?¬M; b B- ;B Q /`+? ç½ ?Q`M i?`M?- ?B M i¢B +?9M; i ç½ `lB F?ÄB pMM; ç'i

Gmv M L;K+ *?B oQÆM; ?ÄBX h` M i`€M +O ? B K ç¬m- /'m ?B m +O F? QÈ+ #

S?QM; o•M o¬ E} /MM; K i?S+ ibK iÁB K°i +?9i- i?"i bU F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ F?
?Q M;X h` M i`€M +ªK i?'v ?ÆB MlM;- #B i H` ç½ ç M H9+ T?ªB i?U+ ?B M F? QÈ

h` M K†i i?Q€M; ?B M H M p /Q /U- S?QM; o•M o¬ E} H¢B +ªM? ;B€+ M?bM HQÈi
K°i H¬MX h v T?ªB HK+ H¼B i`QM; M;QlB- K°i pB M i?¬M +€+? K`m p`M; i®B- +! K
i vX >„M bmv M;?o K°i +?9i- pšM +?Q +ªK ;B€+ çQÊ+ F? QÊ+ #B M ç´B- HB M ç C

@ hB T H'v çB +QM #Á b€i5

@ >` ?`5

Gmv M L;K+ *?B oQÆM; +QlB i` K°i iB M;- #`M i v iQ HÈM pQÆM ` X J„i i?'v pB
M?Ä /½B ç½ b„T bY ç M i v- ç°i M?B M #`M i v +O S?QM; o•M o¬ E} `mM H M- F?
•K ?B K,

@ Jm®M i?¬M +€+? i?b iU KbM? H'v çB5

ósQ i5ô

.Si H`B i v T?^B p m M; H M- p B M i? - M + € + ? i W i`Q M; # | M; K a € i G K + K | + ` - F ? B
i`M ? € B H B M ? | i ?`M ? K ° i € B K € 2 M # v € B

G m v M L; K + * ? B o Q Æ M; p K † i M; Æ M; € + - K „ i K Î i`W M; i`W M; M ? b M i? - M + € + ? #
i B M ? i? - M H € B - ; B`M / [; - K H M ,

@ E ? - M ;

* ? B + € m - B T ? ' i H M - K m ® M H Q p ? Q È M; i ? - M + € + ? p W # v € B X L ; v H 9 + M`v
F ? | B M ? i € B F ? - M; i`m M; ; " T H € B - H € + ? p T ? Q b m H Q M;

ó S ? K i 5 ô

J € m i Q Æ B # „ M ` - K ° i + Æ M € m M ? S + i`m v M € M - € 2 M; i ? Ì B i`Q M; i B p M; H M ;
b • m # ¼ ,

@ > ' T h B M ? € € B T ? € T 5

S ? - M H Q M; G m v M L; K + * ? B o Q Æ M; ` € + ? ` K ° i H ¶ i ? O M; H È M - S ? Q M; o • M o - E }
H ½ M ? F ? ® + - K € B i | + € 2 M i W M; b Ê B / U M; H M - ? B i v K ° i i`€ B K ° i T ? ^ B T ? • M # B i
i W #`M i v T ? € i ` H U + ? 9 i F ? ^ M; H 2 X h W M; + ? M K K € m H Q ½ M; M ? Q i ? O v i`B m F ? -
[m ^ M # „ M ` - i W M; F ? ® B + Æ M ? K + H È M K`m € Ä û T H € B i ?`M ? K ° i € Q`M X

@ 5

h ? • M i ? F ? ^ M; H 2 + O G m v M L; K + * ? B o Q Æ M; € M; # v ` H B M F ? U M; H € B - b U €
€ - m ? û i i ? ^ K K ° i i B M; - i ? • M i ? i € B F ? - M; i`m M; F û Q /`B i ?`M ? K ° i p i i Q + ? ` ä ` ` M
F ? - M; i`m M; / M M; b S + [ m š v K € M ? - ; B ® M; M ? Q K ° i + Q M + € ` Ì B F ? Ä B K † i M Q È + X

ó " M M; # M M; 5 ô

> Q F ? - M; `m M; € ° M; - K € m i Q Æ B i W M; + ? M K H È M # „ M `

@ h K m ® M ; B i M; Q Æ B M; Q Æ B / € K M m ® i H Ì B 5

G m v M L; K + * ? B o Q Æ M; p W € m p W ; B`M - #`M i v i Q p m M; H M - ? B K k B M ? ¼ M
M Æ B S ? Q M; o • M o - E } + ? m B p`Q € € M ? K € M ? t m ® M; X

ó • K 5 ô

J ° i i B M; M`H È M p M; H M - K € m i Q Æ B # „ M i m M; i | 2 X o ^ v ; B € T p , M; ` - i W M; K ^ M;
K`m € 2 M i W F ? - M; i`m M; ` Æ B t m ® M; M ? Q K Q X J k B M ? ¼ M t m v M [m i ? • M i ? €
o • M o - E }

ó _ „ + ` „ + 5 ô

h B M; t Q Æ M; + ® i p Ð p K M p M; H M X J ° i [m v M € € M ? t m ® M; - v T ? K + i Q`M i ? • M p Ð
i Q Æ B X J ° i p Á M; t Q € v K`m € 2 M + ? m v M € ° M; i`Q M; ? B K „ i - F ? Q i S + ? m M; # € Q p -

@ 5

J ° i i B M; ? û i ; B`M / [ M ? Q i B M; b`K M`i`M # - m i`Ì B X S ? Q M; o • M o - E } + , M # ^ M
+ Q Ì M; ?`M ? + ? `m K ° i + ? B m + O G m v M L; K + * ? B o Q Æ M; X h`Q M; + Æ i ? K M; m v
€ Ê i b | M; - i Q`M H U + i ? B i`B M > ' T h B M ? € € B T ? € T X h € B T ? - M H Q M; + O G m v M L
€ M K`v i`Q È M; p ® M F ? - M; M; W M; M ? 9 + M ? Q + ? - + ® ; „ M; F ? û T H € B - M ? Q M; i`Q M;
F B [m û i [m - € ° i M ? B M M ? M ? + ? | M; F ? - ? û Q H € B

ó • K 5 ô

> B i v ? Q È M; p`Q M ? m - ? B H m 2 M; b | M; K`m K € m p + ? € K # „ M + Q H M i`Ì B - K ° i
p`v t m ® M;

ó • K 5 ô

h`Q M; K „ i G m v M L; K + \* ? B o Q Æ M; H | 2 H M € M ? b € M; i`M # € Q - + ® M û M € m M ? S +

ó_„+`„+5ô

hB M; tQÆM; +®i pĐ pKM F?¬M; M; WM; p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; F m K
i?m iBM? ?Q i`QM; +Æ i? Gmv M L; K+ \*?B oQÆM; æ®B T?QÆM; ~M i?•M i`QM;
`i M?B m M, M; HU+ +O Gmv M L; K+ *?B oQÆM; ç m F?¬M; i? T?€i ?mv- i?•M i?
HQÊM; H9+ M`v HçB i`î i?`M? ?çM +? +O ?„MX

@ *9i` - i M iB m M?•M ç iB M M; QÆB5

Gmv M L; K+ *?B oQÆM; ; B`M / [ ?ûi HÈM- # M i`QM; +ÁM K M; i?2Q bU #'i HU+ F?

@ >W- +ÁM / €K M; B i ç iB M` L; QÆB çQ i p`Q i`QM; HoM? pU+ +O M; QÆB- b
ç'i #Ã ?Q M; X >W- Km®M / MM; HoM? pU+ p•v F?®M- çÊB b m F?B F? QÊ+ ?Q`M i
M; QÆB iQM? iQ€M i?`i i®i- M; QÆB +?Q`^M; i F?¬M; +| HoM? pU+ i?b b) F?¬M;

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M; WM; +Q`B HÈM- / Si H`B >'T hBM? ççB T?€T i-M; i?S i

J F?Q /`v ç†+ # Q T?O T?-M HQM; Gmv M L; K+ *?B oQÆM; - >'T hBM? ççB T?€T
?'T i?m iBM? ?Q K€m i?`iX S?-M HQM; /`v M? M? +?|M; H°` iWM; K^M; tQÆM;
i`„M; iQ€i +kM; H°` K°i MY - ~M QÊ+ +| i? M?bM i?'v M?[M; M°B içM; #®+ H M i

*m®B +MM; - Gmv M L; K+ *?B oQÆM; /Q`M; M?Q ç½ ?ç [mv i i•K- #¶M; M?B M ?û

@ s2K M?Q M; QÆB; †T K v5

JQ`B M; |M i v /MM; bS+ - i`QM; KB M; [m€i HÈM K°i iB M; - K°i p-M; b€M; ?bM? +m
+?ÊT i?m ?²BX J°i pB M iBM? i? K`m p`M; i®B +kM; i?2Q ç| #„M M; QÊ+ i`î p - #
+?KT p`Q i`QM; i vX

ó"MM; 5ô

GoM? pU+ iÃ ` # M M; Q`B +Æ i? /MM; ç K ?Q†+ S?QM; o•M o¬ E}- H9+ M`v iQ
Gmv M L; K+ *?B oQÆM; `mM; H M- HoM? pU+ HçB H-M M[ KÎ`°M; `

ó•K5ô

GU+ HQÊM; iW MÆB ?ç+? i•K M?'i +O HoM? pU+ F?Q€+? i`B M` - ç€M? #`i S?Q
HÈM K€m i?`i` M; Q`B +Æ i? X :-M M?Q ç²M; i?`B- i? ;BÊB p®M KÎ K`i #¶M; #B
M|M; p` F?|B ç2M /`v ç†+ # M /QÊB- KMB HQm ?m€M? F?2M F?ûi t°+ p`Q KkB

óoM5ô

S?QM; o•M o¬ E} M?Q /B m çSi /•v #„M` M; Q`B- +?bK p`Q i`QM; M; ¼M HY Gmv
F?|B ç†+ # Q T?O- F?¬M; +ÁM i?'v imM; iQ+?

h`QM; ?Q F?¬M; - Gmv M L; K+ \*?B oQÆM; M; ?B M`„M; - ; B`M / [M?bM p T?Q S?Q

@ S?QM; o•M o¬ E} M; QÆB i`®M F?¬M; i?Q€i ç•m5 ``M i¼ T?^B iU i v ;B i +? i M

>„M KÎ KB M; M|B- HçB i€+ ç°M; ç M +Æ M?K+ Î HQM; - K M; ç M K°i i`M ç m M?S
HÆ HY M; i` M #-m i`B- i?2Q w MB K HQm +?mv M- K°i Hm²M; HU+ HQÊM; p¬ ?b
bÊB ;•M i?`i iW i`QM; M?[M; F?®B i?`i +?€v ç2M bBM? i`QÎM; ` - [m'M p`Q M? m-
+Æ M?K+ +SM; +€T i` M tQÆM; +®i i`„M; iQ€iX a m K°i H€i- Gmv M L; K+ *?B oQ
H9+ # M ç-m- ? B K„i KÎ` - /QÊB K„i ?B M H M K`m K€m

ó•K5ô

h`QM; F?|B HY /`v ç†+ - K°i #|M; M; Q`B iW F?¬M; i`mM; #„M tm®M; - i`U+ iB T ç•
L; K+ /`v ç†+ M?'i i?`B # Q i`MK H`v ?„M

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} F m i?^K K°i i`"MX GY Gmv M L; K+ i?m-M F?B i M`v H` i`QM;
#€ ççQ M?'i i`QM; pk i`KX E?€+ pÊB M; ¼M HY /Q Gmv M L; K+ K i?-M T?mM` -
/`v ç†+ p` i?m-M i9v ?ÆM M?B m- K°i F?B /QM? T?^B +, M #^M F?¬M; i? /"T i„iX

S?QM; o•M o¬ E} ç½ #®+ H M F?|B t M?- i`QM; iB M; t Q t Q- # M M;Q`B i?•M i
L;¼M HY +`M; +?€v +`M; K¢M?- K°i b® +?¶ ç½ H°` F?ÈT tQÆM; i`„M; iQ€i

@ > ? ? MÆB M`v +?QM? H` Gmv M L;K+- M;Q¢B i`W Gmv M L;K+ K i?-M +?9M
M;QÆB +,M #ªM F?-M; +€+? M`Q i?Q€i çQÊ+- ? ? ?

h? M?•K +O Gmv M L;K+ *?B oQÆM; K M; i?2Q b€i +Æ çB M +m²M; p M; H MX s
HY +?€v #WM; #WM;- S?QM; o•M o¬ E} M?bM Gmv M L;K+ *?B oQÆM; ç M; im-M
ç M; ibK pB i`Q +O ?„M- ç°i M?B M M; v H9+ M`v

QPQ

h?€B *´X

æ Q pU+- imv i HÈM K M? K¬M;X h` M K†i ç'i i`„M; t| p M; H M K°i iB M; i?Î /`E
`mM; +?mv MX " M /QÈB imv i ç¼M;- K°i; ½ M K iY p|+ M;QÌB + Q HÈM +?dM? H¢
H MX h v €Q T?'i T?Æ- i|+ i`„M; M?Q imv i- i` M F?m¬M K†i ç-v p i M; i?QÆM; H
M;~M; ç-m M?bM H M i`ÌB + Q- F?|2 KB M; +?“K`½B ?B M H M p iQÆB +QÌBX

@ h +?Ì M;QÆB ç½ H•m`²B

EB K pU+X

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX h` M çdM? M9B M;„M i`QÊM;- iQ`M #° EB K +€+ ç°i M
/`v #„M H M i`ÌB- b m ç|`ÆB tm®M; M?Q KQ X æ°i M?B M M; v H9+ M`v- i'i +ªKªM
i¢B K°i F?„+ i`QÊ+ F?B`ÆB tm®M;- #'i ç°M; HÆ HYM;;B[i`ÌB

@ aQ i¬M5

a m K°i iB M; FBM? ?¬- /QÈB +?•M M9B- h`b h?QÆM; #¶M; M?B M [m v ç-m H¢B X
hB M; #QÊ+ +?•M i`-K i?'T iW i` M çdM? M9B p M; H MX a€i p€+? M9B- EB K h?
`½B tm'i ?B M- p K†i F?-M; HQ F?-M; KWM;- ç¬B K„i #bM? i?ªM M?Q MQÊ+- +?“
T?QM; /`v ç†+ M;~M; ç-m M?bM p b•m i` M #-m i`ÌBX *?mM; [m M? M;QÌB ?„M-
HYM; /B ç°M;

ó°°T #°T #°T5ô

E?B S?QM; o•M o¬ E} çB ç M i`QÊ+ p€+? M9B- T?Q b m- iWM; KªM? M?Ä EB K +€
i` M K†i ç'i

@ *Ym iBM? HB M +?•m

:B¼M; M|B [m2M i?m°+ FB i`mv M p`Q i`QM; i B- h`b h?QÆM; #¶M;;B"i KbM?- F?
`mM H M- +†T K„i M;Æ M;€+ M?bM S?QM; o•M o¬ E} M?Q iMv i?ÌB b) # v çB K'i

J ;BÈBX

æ¢B ç` p®M ç-v F?|B HY - +U+ ç° ?¶M HQ¢M ç°i M?B M i`Î M M v M ioM?X .QÈE
ç-m M?bM H M- F?-M; M?9+ M?Q+?

h¢B ;BÌ F?„+ M`v- F?-M; T?•M ç` pU+- F?-M; T?•M i?ÌB F?-M;- i'i +ªi?-M- K - M
/` i?QÌM;X J°i +¶ Hm²M; F?Q iS+ p~M çK+ ?mM; #¢Q- T?ªM; T?'i ç M iW pk i`K bA
+ª F?-M;;B MX æ¢B ç` `mM; +?mv M- F?-M;;B M +?'M ç°M; F`+? HB i pÈB #B
iB M; QM; QM;X

h` M #-m i`ÌB M?Q +| p¬ b® Hm²M; F?|B t M? +?ªv /¼+- ç°i M?B M i`QM; H9+ M`v

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM M?Q F? B i?B M T?€+? ç` p M; H MX hW b•m i`QM; #-m i`ÌB- K
K M; i?2Q M;¼M HY /-M /-M ?B M` i`QÊ+ K„i i'i +ª+€+ bBM? p"iX LÆB M;¬B b
H¢B K°i p i iQ+? `ä`M;- iW t M?bM H¢B ;B®M; M?Q K°i +?B + çm¬B HY Fb /`

ó•Kô

h`ìB ç`i ç°i M?B M i®B b-KX h`i +<sup>a</sup> p` /B M- i`i +<sup>a</sup> F?¬M; ;B M- i`i +^a K†i +„i p k KÈB F?„+ ç m +?bK p`Q i`QM; #!M; i®BX E?¬M; i`ìB F?¬M; i`„M; - +?d +! K°i M; ¬B b Q b m M; ¬B b Q K`m t M? FB H°` K°i ?® ç2M T?€i` €M? b€M; M?`M M?¢i- iB M p @ *Ym iBM? M; ¬B i?S M?`i- h? M? JBM?X h? M? JBM? ?B M i? - +€M? +Y ?¶M ç°M K M; ½ tm®M; .QÈB #-m i`ìB ç2M F`i- T?Q b m h?€M? bÆM M?Q ~M M?Q ?B M- K°i H½Q ;B<sup>a</sup> K #9i- M; ~M; ç-m M?bM M; ¬B b Q /mv M?`i F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁM i` M #-m i`ìB- i? K†i; B`Mm H°` p i M; i?QÆM;

9jeX *?QÆM; 9j8, h? M? JBM? h` M \* Q- Zm-M a Q GmB h`€M?

h? M? JBM? i` M F?¬M; - +€M? +Y ?¶M ç°M

ó•K5 •K5 •K5ô

a m # iB M; M´ HÈM- ;B[F?¬M; i`mM; - # çQ`M F?Q HÈM K`m ç2M iW b•m i`QM; # +€M? +Y HÈM ?bM? pÁK- çSM; bWM; b[M; i¢B +U+ i•v h?€B *´X

ó:``Q5ô

a m +€M? +Y - M?[M; iB M; ;-K +O K½M? i?9 ?²M; ?Q M; T?€ i M +^a F?¬M; ;B M- *´X hB M; ;-K +U+ ç° i`M #¢Q p` F?€i K€m FB M?Q M?[M; +ÆM b!M; HÈM ç M iW ?¶M ç°M i`M F?„T +^a h?€B *´X

LÆB +U+ i•v- ``i ç¬M; ç^aQ + Q i?O h?€B *´ M; ?2 çQÊ+ •K i? M? M`v- b„+ K†i i`Q M?Êi- H`T iS+ F?Q M? +?•M M; ²B tm®M; X \*?d i`QM; K°i F?Q^aM? F?„+- #¼M ?¼ ?bM? FB ;•v i?QÆM; iQ+?X

*€M? +Y iQ HÈM K`m ç2M + Q ?ÆM i`,K i`QÊM; bWM; b[M; MÆB +U+ i•v h?€B \*´ i`QM; im¬M` - HQÊM H!+?mM; [m M? # +€M? +Y ?¶M ç°M iQ HÈM- ;B®M; M?Q " M i`QM; bQÆM; KM- K†i ç`i iWM; T?B M #`„M KÁM- ?! i?`M? K°i; B<sup>a</sup>B ç`i KK+ M

h?B M ç` v M i oM?X E?B # +€M? +Y ?¶M ç°M KÎ` - +^a h?€B *´ #¶M; v M H†M; M #B M K`iX J°i H9+ H•m b m- bU v M i oM? FB KÈB #` M?[M; iB M; ;-K +O K½M? i

óL; Q5ô

a•m i`QM; ç K i®B- i`QM; M9B b•m b¬M; HÈM- Q ç-K`WM; ``K- p¬ b® v m i?9 T? HÈM- iW MÆB i`9 +?•M ?®i ?Q<sup>a</sup>M; +?¢v çB iS i€MX h`QM; M?[M; iB M; F m; ``Q HB M?Q M; `v i`M i? ç½ iÈBX S?QÆM; ?QÊM; +?¢v i`®M +O +?9M; +kM; F?¬M; ;B®M

ó•K -K5ô

J°i çÊi b!M; pW M; WM; - K°i çÊi F?€+ H¢B M´B H M

h? M? JBM? ?B M i? - +€M? +Y ?¶M ç°M- p¢M i?9 #Ä +?¢v- b m ç! H¢B H` K°i i`

hQ`M #° h?€B \*´ +?`M ç°M; F`+? HB i- K†i ç`i`¢M MSi F?„T MÆB- ç` i-M; `mM; ç M; iW b•m i`QM; HÁM; ç`i i`²B H MX

J†i ç`i +?`M ç°M; M; `v +`M; F`+? HB i- +`M; M; `v +`M; K¢M?X h` M çdM? EB K- M; ?B M; i B H„M; M; ?2- H¬M; K`v ?ÆB M?Qm H¢BX

ó"MM; 5ô

h` M #-m i`ìB- iWM; K^aM; F?¬M; F?Q HÈM ç°i M?B M p p`Q M? mX a m K°i iB M ç-m M´B H M iW +?•M i`ìB #®M T?Q X h`QM; +m²M; T?QM; K!K`i- M?[M; +?B +€ T?¬M T?`i- M?Q #QÆM #QÈK iWM; T?B M i<sup>a</sup>M`

ó•K5ô

J†i ç'i iWM; i' + MSi` X :-M M?Q M; v F?B iB M; iB M; M' KçM? M`v p M; H M- i? o¬ E} +kM; F?Q€+? i`B M` - # Q i`MK iQ`M #° h?€B *´X

EB K +€+- æ Q pU+- S?QM; i°+- —M +®+- h?€M? çB M p¬ b® + Q i?O h?€B *´ # H`K FBM? ç°M; - ?Q†+ çSM; i` M çdM? M9B + Q- ?Q†+ #QÈ+ ;B[?Q F?¬M; - p K† ç'i ç M; +?´M ç°M; F`+? HB i

.QÈB HÁM; ç'i b•m K'v pçM Kûi- içB MÆB p®M F?¬M; +| K°i #|M; M; QÌB- #¶M; M? +QÌM; ççBX h`QM; +ªK M?"M K¼B M; QÌB- K¶B K°i F?Q iS+ ç m p¬ +MM; +QÌM; çç i? HU+ bçEM +| içB h?€B \*´ ç T?¬M ç m FûK ?ÆM- M?[M; i? HU+ pQÊi i` M M?[çQÊ+ i` M ç-m M; |M i vX

o¬ b® + Q i?O h?€B *´ b m F?B +ªK SM; çQÊ+ M?[M; F?Q iS+ /QÈB HÁM; ç'i ç°i M K)- ç m FBM? ?½B F?¬M; ?B m- iWM; M; QÌB ? B K„i i`ÊM i`ÁM- ?€ ?®+ K²M pb [m

S?Q i` M i`M iQ+? +O EB K +€+ #` M; ?B M M€i- ççK M; QÌB h`b h?QÆM; - h?€B > HQÊi tm'i ?B M- çSM; i?ŠM; T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- +MM; [m M bçih?€B *´ ç hWM; p i bçM; iW b•m i`QM; K„i #¼M ?¼ H|2 H M- ;B®M; M?Q M?[M; M; ¬B b Q pK

.QÈB HÁM; ç'i b•m K'v pçM Kûi- iWM; H½Q ;Bª ;B®M; M?Q +•v F?¬M; ²B t T #^M; /QÌM; M?Q ç½ +MM; ç'i çç /QÈB +?•M ?ÊT i?"M? K°i i? X h` M i`€M +O #¼M ?¼- i M T M?, M /`v- KçB i| + K`m tçK i`„M; ?B M H M /'m p i +O H`+? bYX hW i` M M; Q ;Bç+ çQÊ+ K°i +?9i F?Q iS+ bU b®M; M`Q- ;B®M; M?Q M?[M; +¶ i?B i? X aU F?€ /M #¼M ?¼ ;B` Mm M?[M; pšM F?¬M; KK+ Mçix

óæBM?5ô

E?B h? M? JBM? iW b•m i`QM; #|M; i®B # v ç M- M; ¬B b Q K`m t M? M?çi FB ;B i?S+ idM? M?[M; M?•M p"i p¬ / M? M; O b•m i`QM; i`QM; HÁM; ç'i- ?Q`M iQ`M i?Q ; +ª +QÌM; ;BªX

hWM; Hm²M; F?Q iS+ bBM? K M? K¼+ ` M`v K-K iW i`QM; +Æ i? #¼M ?¼- iW v i KçM?X

óæBM?5ô

JQ K„i ç-v M T M?, M /`v- ç½ M?„K HçB F?¬M; #B i# Q M?B m M, K i?€M; #¶M; `mM p`B +?MK #KB ç'iX " M /QÈB KQ K„i- K°i p i bçM; +?Êi H|2 H MX \*MM; H9+ M`v- iV iW i`QM; +Æ i? M?[M; M; QÌB M`v F?Q€+? i`B M` - +€+? Hv #MM ç'i` F?ÄB i?•M

L?[M; M; QÌB ç½ ?| i?"M? ;¶ KK+- F?¬M; #B i ç½ M; O b v # Q M?B m M, K i?€M; i HQÊi KÎ K„i` X E?Q iS+ +QÌM; ççB ?| i?"M? b|M; HÈM p¬ ?bM?- T?€ i M K†i ç'i- \*´X E?B KQ K„i iW iW KÎ` - M?[M; ;QÆM; K†i ;B` Mm `v #¶M; M? M? +?|M; i`Î M i i?QÌM; +| i? M?bM i?´v çQÊ+X L?[M; M T M?, M i?"i b•m ;B½M` - ç²M; i?ÌB iWM; iW +?•M ç M M; ¼M M? M? +?|M; i`Î M M ç2M F`i M?Q KU+- ?B M H M p bçM; #|M

@ L, K i?€M; /`B ç^M; ççEM; - B- +m®B +MM; +kM; M M tm'i ?B M`²B

J°i i? M? •K H½M? ççK M?Q ç M; iU M|BX hWM; + Q i?O iB K im pQÆM M; QÌB /`v +?•M ;B"K K°i +€B- M?Q i M`ÌB F?ÄB /•v +mM; T?€ pĐ i-M; i-M; ç'i çç- # v i?ŠM

ó•K -K5ô

*€+? EB K +€+ F?¬M; t - K†i ç'i #¶M; M?B M MSi` - K°i iªM; çç HÈM #` +•v +Ä # H MX " M /QÈB iªM; çç M†M; ç M K'v +?K+ pçM +•M- K°i ;½ M K iY M•M; iªM; çç i`QM; K„i K¼B M; QÌB i` M çdM? M9BX

ó•K5ô

*€M? i v M? M?`M; MûK çB- iªM; ç€ HÈM FB HB M #„M ` t X L K iY FB M?ªv H
HQÈi [m K¼B M; QÌB i` M EB K +€+- b m ç! tQ v M; QÌB HçB- p K†i +mM; FQM? (b•m H°` /QÈB M; QÌB- HŠM; H†M; +?ì çÊBX

hWM; Hm²M; F?|B M? iW HÁM; ç'i #„M H M- b m ç! ?ç tm®M; ç'i- ?| i?`M? M?[M;
:-M M?Q ç²M; i?lB- K†i ç'i F?„T MÆB `çM MSi- p¬ b® M?•M p"i F?Q iS+ +QlM; çç
?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; QÌB h?€B *´X E?Q iS+ +O K¶B M; QÌB ç m K M? K¬M; M?
iWM; tm'i ?B M i`QM; Fw S+ +O #'i +S M; QÌB M`QX

@ h`QM; i`mv M i?mv i

o K†i +O h?€B >mv M ?ÆB FQ+? ç°M; - M?bM +?, K +?9 p T?QÆM; t - K¬B KÎ` F

@ sm'i ?B M `²B- #¼M ?¼ `®i +m°+ ç½ tm'i ?B M `²B E?B i +ÁM +?Q bBM? ` - M
#¶M; M?B M #B M K'ic çÊB ç M F?B i imM; ?Q`M? i?b +?d +ÁM HçB K°i h?€B *´a
tm'i ?B M `²BX

L; QçB i`W S?QM; o•M o¬ E}- K¼B M; QÌB # M +çM? M; ?2 çQÊ+ h?€B >mv M M|B M
w +O h?€B >mv M- M?[M; M; QÌB M`v i²M içB +ÁM H•m ?ÆM bQ pÈB v- i`QM; 'M iC
i`QM; i`mv M i?mv iX

*€+? EB K +€+ i`, K i`QÊM; - M?[M; M K iY iW HÁM; ç'i i`²B H M FB #QÊ+ p T?QA
i¬B- /QlM; M?Q +?“K M?QM; i?“i bU HçB i?“i M? M?- +?d p`B #QÊ+ ç½ çB t i`, K

@ *?Q p`5 æ½ ; †T iS+ H` +| /mv M- içB ?ç +| K°i p"i Km®M i†M; +?Q +?Q p`- KQM

h` M çdM? EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M H M iB M; X h v €Q /`B T?`i K
iW T?Q b m #„M p T?Q M?[M; M; QÌB FB X

J°i M K iY #¶M; M?B M tQ v M; QÌB `lB F?ÄB ?`M; M; k- i v T?ªB ; "T HçB ç!M H`v ç
HQÈi [m p"i i`QM; i v- F?) F?UM; HçB K°i +?9i- b m ç! M?bM p K¼B M; QÌB T?Q

@ æ iç5

a m ? B +?[çÆM ; BªM- çQ`M M; QÌB FB HB M KÎi?S K` S?QM; o•M o¬ E} ç½ i†M
€Q p` ç² /MM; ?`M; M; `vX \*MM; H9+ M`v- i` M M; QÌB +O #¼M ?¼- [m-M €Q p®M
pKM- M?Q #QÆK #QÊK `ÆB Hª iª i` M K†i ç'iX "¼M ?¼ +| i? i²M içB i`, K i`B m M
/MM; ?`M; M; `v i?b F?¬M; i? X h?lB ; B M /`B ç^M; çÆM; iW H•m ç½ F?B M +?Q [n
, M KÁM ?¬m M?Q F?¬M; +ÁM- +?d H` #¼M ?¼ /U p`Q +¬M; HU+ i?•K ?"m- H`K +?
F?¬M; i M- pšM /QM? b€i i` M M; QÌB M?Q i`QÊ+X hW # M M; Q`B M?bM p`Q- F?-
M?QM; HçB H` F?¬M; i? ; B'm çQÊ+ €M? K„i +O S?QM; o•M o¬ E}X

:-M M?Q M; v F?QªM? F?„+ [m-M €Q +O #¼M ?¼ pĐ i M- i?-M b„+ +O ç€K M; QÌ
o¬ h?QÆM; - h?€B >mv M ç m F?) F?UM; HçB- M?bM +?^K +?^K p T?Q M?[M; i?•
FB

hçB F?QªM? F?„+ [m-M €Q KK+ M€i iW i` M M; QÌB i`|+ ` - +?•M F?Q i`QM; +Æ i?
ç M çB M i`M ` F?„T iQ`M i?•MX .QÈB / i?`i K`m ç²M; +´ HQ€M; i?Q€M; +| iWM
+?mv M- b m F?B HQm +?mv M K°i pÁM; - #¶M; M?B M ?| i?`M? K°i çQ`M HY #„M
+Æ i? X *MM; H9+ ç!- iW i`QM; +Æ i? #¼M ?¼ T?€i ` M?[M; óF2M; F2M; ô +O FE

æ€K M; QÌB h?€B >mv M ç m H` + Q i?O- +?d pW M?bM ç½ M?“M ` - ç•v H` #B m
Hmv M ç M KS+ bB m T?“KX h?•M i? +O #¼M ?¼ ç½ ; -M M?Q çç i ç M KS+ +U+ ç
çQÊ+- +?Q /M H` + Q i?O +MM; +´T /MM; K°i FQ+? iQ`M HU+ +kM; F?| çª i?QÆM;
M?•M p"i + Q ?ÆM K°i #"- Km®M ; B i +? i #¼M ?¼ +kM; H` pB + +kM; F?¬M; +| F

h`QM; H9+ K¼B M; QÌB ?ÆB FBM? M; ç+- M?[M; M K iY iB K im iW HÁM; ç'i EB K
F?¬M; +ÁM i?`v #|M; /€M;

*m²M; T?QM; +m²M +m°M ; B[?Q F?¬M; X " M +çM? p€+? M9B- S?QM; o•M o¬ E}
T?`i T?ÈB- p K†i ?l ?[M; F?¬M; H°` +?9i #B m iB M? M`QX h`QM; b® M?[M; M; C

KÈB +| i? /MM; i?-M i?S+ # Q T?O F?„T h?€B *'- M?bM i?'v #B M ?| +O iQ`M #
S?QM; o•M o¬ E} i?•M K†+ €Q i`„M; - p K†i ?ì ?[M; BM p`Q i`QM; K„i M?[M; M; Qì
K°i HÈT bQÆM; KM /`v ç†+ +?2 T?O i` M ç¬B K„i K¶B M; QìBX hW F?B S?QM; o•
#QÊ+ ` - /QìM; M?Q ç½ #B M i?`M? K°i M; QìB F?€+ - #'i F H` F?Q +?'i ? v F?Q i
h`QM; K„i +O K¼B M; QìB- M m M?Q M|B i`QÊ+ ç•v S?QM; o•M o¬ E} ;B®M; M?Q
+| i? M?bM i?'v çQÊ+ MÆB b•m +çM- p`v i?b S?QM; o•M o¬ E} ?¬K M v ç½ i`î M
K¬M; - F?¬M; +€+? M`Q çQ HQìM; çQÊ+X

J†+ /M #B i`ä S?QM; o•M o¬ E} çSM; i`QÊ+ M; QìB F?¬M; t - pQÆM i v H` +| i? +
K¼B M; QìB ç m bBM? ` K°i HQçB +ªK ;B€+ M?Q ?QªQ- M?Q M9B + Q M; ,M çQìM
;B®M; M?Q ç½ `ìB t i`-M i? - çSM; içB K°i F?¬M; ;B M i`MM; çB T F?€+X

óv LB K EB K h? ççB T?€T- +| H) ç½ ; -M ç M ççB i?`M? `²B ô @ æ°+ *¬ o¬ h?QÆ
o•M o¬ E}- i`QM; HÁM; H`K #`K M|B- #'i ;B€+ F?|2 KB M; HçB ?B M H M K°i MK +O
óh?`i ç€M; bÊ5 o¬ E}- M; QÆB `®i +m°+ M; ° çQÊ+ ;b `²B\ \*?9M; i i?`i bU +| i? t
@ h?€B >mv M i`QM; HÁM; +| i`, K M; `M w MB KX

óæMM; çMM; 5ô

hWM; iB M; b'K iW MÆB +U+ #„+ p M; H MX J¼B M; QìB #'i ;B€+ i?2Q iB M; M?bM
i`QM; #-m i`ìB ç K ç2M F`i- iWM; iB HY çB M b€M; +?|B H|2 H MX h`QM; ?Q F?
HoM? pU+ m €K- i`QM; ç| H` M?[M; #|M; M; QìB / M; ? B i v çSM; i?ŠM; X GçB +| M
ç'i #„M H M- i`QM; ?Q F?¬M; HoM? pU+ KÎ` +`M; M?B m ?ÆM

*?d i`QM; +?®+ H€i- h?€B \*' ç½ tªv ` #B M ?| M; ?B M; i`ìB H +? ç'iX h?€B *' p
K„i ç½ i`î M M p¬ +MM; M€Q M?B i p` +?`i +?°BX o¬ b® M?•M p`i F?Q iS+ +QìM;
M; M; i`ìB- +¬K ç Q ?Q†+ ¬K FB K- ?`M? i`m içB h?€B *'X >B M M?B M M?[M; M;
`M; - K†+ /M T?QÆM; ?QÈM; +kM; F?¬M; ç²M; M?'iX

h?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} # Q i`MK ççB ç` - HŠM; H†M; [m M b€i #B M ?|
F?¬M; H M iB M; X

.QÈB #-m i`ìB- i` M #bM? M; mv M bÆM /½- p¬ b® #|M; M; QìB ç°i M?B M p¼i H M
i`QM; # +€M? +Y ?¶M ç°M K`m ç2M + Q ?ÆM i`, K i`QÈM; X "¼M ?¼ `ìB çB +kM;
?¼ tm'i ?B MX

.ÁM; M; QìB /Q ç¬M; çªQ +QìM; ;Bª tm'i ?B M M; M; i`ìB ?°B iK i?`M?- i`QM; M?
M?B m + Q i?O # v M? M? p ?QÈM; p „+ >ªB >B M oB M- M?B m M; QìB F?€+ H
i`QM; # +€M? +Y i?¬M; ç M ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M i?-M #Q- F?¬M; ? T?€i ` K°i +

J°i b® M; QìB +ÁM HçB i?b M? M? +?|M; #B M K'i i`QM; `WM; `K ?Q M; /½

J°i HQçi #B M +® M`v ç m /B M ` i`QM; K°i i?ìB ;B M M; „M b m F?B h? M? JBM?
M; QìB ?²B T?K+ iBM? i?-M HçB- çQ`M M; QìB F?`M; H² ç½ i?Q i?Èi F?¬M; QìX

h` M çdM? EB K +€+ - K°i p i b€M; iW i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} H|2 H MX

@ *€+ M; QìB- `®i +m°+ ç M H9+ M`Q KÈB tm'i ?B M\

J°i +•m F?| ?B m F?B M K¼B M; QìB T?Q b m M?bM [m - F?¬M; B #B i?„M ç M;
M?[M; HìB M`v M?'i ç`M? +| w M; ?o b•m t X

hçB MÆB K` K¼B M; QìB T?Q b m F?¬M; i? M?bM ç M- €M? K„i +O S?QM; o•M o
;B M T?S+ içT- M?bM i?'v K°i MÆB M; v +ª+ Q i?O h?-M +'T ?`m F€ +kM; +?Q +

æ| H` K°i MÆB i`M M; `T bQÆM; F?|B- iWM; ?`M; M K iY i?•M + Q K'v i`QÈM; HŠM
M?Q+?X o|+ M; QìB +O #¼M ?¼ pQÊi t M?•M HQçB h?€B *' #bM? i?QìM; - ; -M
M?QM; S?QM; o•M o¬ E} `i F?ŠM; ç`M?, #¼M ?¼ +?QM? H` M?•M i°+X

h`QM; F?¬M; ;B M M`v M; v +^a i?`B ;B M +kM; H½M; [m MX o¬ b® M K iY M; O b
M?QM; b•m i`QM; HBM? ?²M +O #¼M ?¼ H¢B #®+ +?€v K°i M; ¼M HY bBM? K M
`i F?ŠM; ¸`M?- F?B M?[M; HBM? ?²M M`v idM? H¢B- +<sup>a</sup> pk i`K ¸ m T?ªB pb #¼M ?
G9+ M`v- #¼M ?¼ ¸ M; HŠM; H†M; M; O b v- ? B i v; €+ H M M? m ¸†i i`QÈ+ M; U+-
E?¬M; B #B i #¼M ?¼ ¸ ½ M; O b v # Q H•m- +kM; F?¬M; B #B i #¼M +ÁM M; O i?
h`QM; ¸€K +Q`M; ;Bª T?€ ¸'i +?mB H M- tm'i ?B M i¢B h?€B *´ FB - +?Q /M H`M; Q
+kM; F?¬M; i? bQ b€M? pÈB K°i M; Q`B M`Q i`QM; T?B M F?¬M; ;B M #` i?`B ;B M

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?) ¸°M; - HB M i?m ?²E
FB #¶M; M´B H M iWM; Hm²M; b|M; ;ÊM- ?bM?ªM? +O M?[M; M K iY M; O b v M?
?,MX

*MM; H9+ M`v- /Q`M; M?Q #` h? M? JBM? FB i?S+ idM?

h`QM; M?[M; /½v M9B T?Q i•v M K- K°i ¸Q`M K F?Q T?|M; H M + Q- FB m M; ¸Q
#^M; X J F?Q H M ¸ M #-m i`B HB M ?| i?`M? K•v ¸2M- ; -M M?Q +?2 F?m'i MY #
Hm²M; bûi K`m t M? [m H¢B # M i`QM; i`QM; K M; mv M +m²M +m°M- p¬ +MM; ¸€

*MM; H9+ M`v- K°i Hm²M; F?Q iS+ i` €+ +U+ ¸° #€ ¸¢Q p` i`M #¢Q iW T?Q i•v [n
EB K +€+X

óS?Ki5ô

G²M; M; U+ h`b h?QÆM; M?Q #` i?QÆM; M†M; - F m H M K°i iB M; b m ¸| ?€ K²K T?
H9+ M`v- æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; p` h•v J¬M u ",+ +kM; ;B®M; M?Q #` i?QÆM; - b„+ K†
i€B M?Êi- i?•M i? F?¬M; M; WM; `mM H MX

S?QM; o•M o¬ E} M?9M +?•M- F?¬M; K°i iB M; ¸°M; ¸SM; +?„M i`QÈ+ K†i K¼B M;
Hm²M; F?Q iS+ i` €+ M; ¬M; +m²M; #€ ¸¢Q F?¬M; B b€M? #^M; FB X

ó"MM;5ô

Zm M? M; Q`B S?QM; o•M o¬ E}- iWM; #|M; FB K K`m i`„M; M?Q +| M?Q F?¬M; ¸°i
iªM ` #®M T?Q - M?QM; +?d +?®+ H€i H¢B [m v i`Î p - HQÊM [m M? M; Q`B ?„M M

ó*°T +°T +°T5ô

S?QM; o•M o¬ E} HQ¢M; +?Q¢M; HmB p T?Q b m K'v #QÈ+- K`m K€m i` M K†i i`
p T?QÆM; i•v BK H†M; F?¬M; M|B

LÆB +U+ i•v- K•v ¸2M ¸-v i`B M?Q i?Ov i`B m `9i ¸B- K F?Q M; "Ti`B +kM; i`Î M
#B M K'i F?¬M; i?'v

S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ¸-m M?bM H M- M?bM h? M? JBM? HÆ HYM; i` M F?¬M; -
i?'v M; ¬B b Q FB ¸°i M?B M; B®M; M?Q K` ¸B K°i +?9iX •M? K„i ?B M H M p bmv
M|B ;b

9jdX *?QÆM; 9je, oMM; æ'i >¶M æ°M

h` M ¸dM? EB K \*€+- S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M|B K°i H`B- i?•M ?bM? #'i +?Êi ?|
M? p¼i H M F?¬M; X h` M #-m i`B- iWM; H`M b|M; ;ÊM iÄ ` - Î; B[H°` K°i i?¬
?bM? ?„M M? M?`M; tQ v K°i pÁM; - M?Q K°i +QM +€ H Q p`Q # M i`QM; - #B M K'

h`QM; K°i p` /B M F?€+- ;B| #KB K M? K¬M; - i?B M ¸` M; mv M F?Q i`M M; "T F?
KbM? M?bM i?Q€M; [m - p¬ b® #|M; M; Q`B ¸½ BM p`Q i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E}X
#|M; M; Q`B /`v ¸†+ M;²B t T #^M; - F?ûQ HûQ t T i?`M? K°i i`"M i? iQ HÈMX

*?QM? ;B[i`"M i? +| çti K°i +¶ [m M i`B #^M; #,M; H'T H€M?X h`QM; [m M i`B- i` M? p) ç M; HŠM; H†M; M^K v M- /€M; p i?"i #bM? i?^M +?QM? H` M; QÌB #` i óS?QM; J h?B M >ç [mv iô F?B S?QM; i°+ ?Ov /B i #,M; çB M- L;çQ >"M u MX

J°i +ÆM; B| M? i?'B [m - S?QM; o•M o¬ E} tm'i ?B M # M +çM? [m M i`B #,M; - €M iY b m i-M; #,M; KÄM; - p K†i +?ŠM; ? #B m H° +^K t9+ pmB ? v #m²MX

L? M?"M; ;ä H M [m M i`B #,M; - S?QM; o•M o¬ E} #„M ` K°i Hm²M; +?•M F?Q ç S?QM; i°+X Gm²M; +?•M F?Q M`v M? M? +?|M; tmv M [m [m M i`B- i`mv M p`Q + H9+ 'v- ? B K„i +O ?„M K°i KÎ K°i F?ûT- i?-M i?S+ F?'M; H² ç½ M?"T p`Q i`QM; #| ç| HQm HçB K°i #° +¬M; [mv i ?Q`M +?dM?X E?B ç½ H`K tQM; M?[M; pB + M`v- i? i?m p X

S?QM; o•M o¬ E} v M H†M; çSM; # M +çM? [m M i`B X E?B i?'v iWM; imv M bBM? + +Æi? L;çQ >"M u M- i`QM; HÁM; ?„M /QÌM; M?Q ç½ v M i•K- i?•M i? F?) M?Q€M; ç²M; i?ÌB +'i iB M; ;¼B HÈM,

@ o¬ *U+ ?mvM?- KÌB i?2Q i i`î p h?€B *´5

GÌB pW /Si- içB T?Q t - K°i; ½ M K iY K†+ €Q t M? ç M; M;²B i` M K†i ç'i HB M ç K„i KÎ ` - i`QM; K„i HB M H|2 H M K°i p i b€M; M;ÌB X E?¬M; M|B K°i HÌB- h`B m ç H M M?Q K°i H`M F?|B M? - çm`B i?2Q S?QM; o•M o¬ E}X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M tm'i ?B M K°i +^K ;B€+ F€ Hç- i?•M i? M +?mv M ç°M; M? M? M?Q i M #„M ;B[ ?Q F?¬M; ç°i M?B M F?UM; HçBX hW i`QM S?QM; o•M o¬ E} HçB ?B M ` - ? B K„i F?) +?ÈT p`B +€B- K°i +?MK €M? b€M; F€ /

@ G`K b Q p"v\

S?Q b m- h`B m o¬ \*U+ +kM; /WM; HçB- M;"T M; WM; H M iB M; ?ÄBX \*kM; F?¬M +?Èi tm'i ?B M K°i +^K ;B€+ F€ [m€B, p i b€M; iW i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} #„M ` [m F?¬M; ;B M- M?bM ç M K°i MÆB t t¬B p¬ i"MX J°i HQçB +^K ;B€+ M?Q M9B + i`QM; HÁM;X

hWM; €M? MQÈ+ M`B H M- p€+? +?„M ;B[ F?¬M; ;B M ç°i M?B M #B M K'i i`QM; K [m K°i T?B M ?Q F?¬M; - içB K°i F?¬M; ;B M F?€+ +€+? F?¬M; ;B M K` ç iY EB K t - K°i ?® ç2M F?'M; H² HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM; X J i°+ ç¬M; M?Q +?•m +?'m i`"M ` - i"Ti`mM; HçB T?B M F?¬M; ;B M M`vX h` M K†i ç'i- #®M bÈB tQ+? iQ H| #®M bÈB tQ+? b„i- K°i FBK iU i?€T K`m ç2M K`m ç2M iQ HÈM ç½ ;¬M çQÈ+ t•v /U

o¬ b® K i°+ KB M; [m€i i?€Q- i v pmM; `QB / ç€M? H M M?[M; +Q /•M p®M b®M; i H` K°i F?¬M; ;B M #` M¬ /`+?X

h? M?QM; - ç¬M; ç^Q J i°+ p` FBK iU i?€T K`m ç2M ç M; iÄ ` `mM; ç°M; [m, /` F ç®B iQÈM; [m M i•K +O S?QM; o•M o¬ E}- i?S K` ?„M [m M i•K H` MÆB Î; B[i-M K i°+ p•v [m M? M?Q pÈB i?-M HBM?X

J°i #|M; M; QÌB K`m i`„M; [m2M i?m°+ HŠM; H†M; HÆ HYM; i` M F?¬M; - F?Q iS+ H :-M M?Q +MM; H9+ - i M M K iY FB +?"K `½B tQ v M; QÌB HçB- ? B +QM K„i K`m i` p`Q i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} ç| +?QM? H` "´M h¬MX

J°i F?Q^M? F?„+ M?Q FûQ /`B p¬ i"MX E?B ?| i?•M +O ? B T?•M i?-M tmv M [ F?¬M; ;B M- çQ K„i M?bM ç®B T?QÆM; - K°i +^K ;B€+ HB M ? F€ /B m ç°i M?B M i²M içB M?Q i? X .QÈB ^M? ?QÌM; +O K°i HQçB HU+ HQÈM; F?| +| i? M|B `ä- + o•M o¬ E} ç°i M?B M +kM; #B M i?"M? K`m i`„M; #ç+X hçB F?Q^M? F?„+ M`v- ? B K°i- F?¬M; +ÁM T?•M +?B X

L?QM; `i M? M?- €M? b€M; K`m i`„M; #ç+ i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?| ç²M; i?ÌB- ? B M; QÌB ç m [m v ç-m çBX

@ æB i?-B5

.Si HÌB- i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} +?Êi i,M; i®+- K'i ?9i i`QM; F?¬M; ;B M i?
h`B m o¬ \*U+ /Q /U ;B•v H€i- `²B +kM; T?¡M; H M + Q- ;B®M; M?Q iB +?ÊTH Q p
h`QM; [m M i`B #,M;- ? B ?`M; KB +QM; +O L;¢Q >`M u M F?) ;B"i ;B"i- +m®B +M
h?€B *´- EB K +€+X

J°i i`"M ;B¡ M? i?´B [m - #¡M; ¢2M +?Êi H¡2 H M- S?QM; o•M o¬ E} pW `ìB ¢B H¢
M;QìBX

@ h`b h?QÆM;- M;QÆB ?½v Î H¢B EB K \*€+- i¢K i?ìB T?K i`€+? i?®M; HoM? ¢ iY
M v +Y p`Q ?¶M ¢°M ¢½ KÎ `°M;- ¢QìM; /šM iÈB ?ªB /QÆM; ?¶M ¢°M ¢½ i?¬M; bn
*¬ iB M #®B- o¬ *U+ ?mvM?- h?€B >mv M bQ ?mvM? p`G¬B lv M +Q bo tBM ?½v
H¢B +¬M; HU+ +?Q ¢O- F?¬M; ¢QÊ+ iÈB ;¬M +Y p`Q ?¶M ¢°M i`QM; pÁM; K°i i` ,

.Si HÌB- S?QM; o•M o¬ E} M?9M +?•M imM; KbM? H M F?¬M;- # v i?ŠM; p ?QÈM
iÄ ` F?Q H¢M? /`v ¢†+X S?Q b m- p`B #¡M; M;QìB +kM; H¬M HQÊi T?¡M; H M- H

hW #-m i`ìB M?bM tm®M;- +?d i?'v iWM; /ÁM; M;QìB +m²M +m°M K'i ?9i i`QM; #

QPQ

S?€T im >Q`M; EBK i?`M?X

*m²M; T?QM; i?ûi ;`Q F?„T MÆBX h`QM; HoM? pU+ K`m iQK- ¢¬M; ¢ªQ T?€T im ;
+?MK €M? b€M; HÈM iW i` M ¢dM? >Q`M; EBK i?€T #„M tm®M; #®M T?Q - ?bM?
HÈM K`m iQKX h¢B h?€B \*´ ?Q`M iQ`M +?bK p`Q ¢ K ¢2M- >Q`M; EBK h?`M? ;B®
¢ M; iÄ €M? ?`Q [m M; `U+ `Ð +?¡B K„iX

h¢B MÆB + Q M?'i +O >Q`M; EBK i?`M?- h?€M? :Bª i!+ K B K`m #¢+- M;QìB K†
T?QÆM; i•v- i`QM; K„i H°` p HQ•m,

@ aQ i¬M ¢½ M¡B- ?ªB /QÆM; ?¶M ¢°M +?QM? H`pMM; ¢'i +? i- +?mv M ¢B M`v i?

h?Î /`B K°i iB M;- i`QM; ¢¬m v H¢B tm'i ?B M #¡M; /€M; +O K°i M K iY €Q i`„M;X
M,K i?€M; /`B ¢`M; ¢ÆM;- M?QM; H9+ M`v M?'i i?ìB +kM; F?¬M; FbK ¢QÊ+ i•K ib

@ L;QìB M`v M?'i ¢`M? b) ¢B ¢ M ?ªB /QÆM; ?¶M ¢°M- +¡H) i M M ;B9T ?„M ;B2Q

J M; i?2Q MY T?¬M #'i ¢„+ /o- MY T?¬M [m M i•K- M;¡M i v h?€M? :Bª #9M; ` - F
/QÈBX h`QM; F?¬M; ;B M M; M; M;QìB- i€K [m iQÊM; #`v #® ;B[?Q F?¬M;X L
'K ¢®i iQM? iQ€M- +†T K„i iQ€i` p +Æ i`Q /¬M /¬M F?ûT H¢B

QPQ

*U+ i•v h?€B *´- +Y p`Q ?¶M ¢°MX

h`QM; ?Q F?¬M;- p`B ¢¢Q +¬m p²M; K`m ¢2M ¢€T tm®M; K†i ¢'i- ?¡ i?`M? M?[M; #
+O S?QM; o•M o¬ E}X smM; [m M? +Y p`Q ?¶M ¢°M +?B K¬M- bQÆM; KM /`v ¢†
/QÈB bQÆM; KM H°` iWM; #° tQÆM; i`„M; M?Q `M M?Q ?B M- ?ŠM H` K°i b® v r
F?Q ¢°+ i`QM; ?ªB /QÆM; ?¶M ¢°M ,M KÁM K` +? iX

E?¬M; ? /Q /U- K€B i!+ /`B +O S?QM; o•M o¬ E} F?) T?'i M? - i?•M ?bM? H¡2 H
?¶M ¢°M i?¬M #QX J¼B M;QìB T?Q b m +kM; M? M? +?¡M; iB M i?2Q

@ LÆB M`v i?"i H` +´ [m €BX

h?€B >mv M M?bM HQÈi [m #®M T?Q - KÎ KB M; M¡BX

@ æ9M; p`v- `´i +´ [m €BX

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; ;"i ¢¬mX "®M T?Q ¢ m H` bQÆM; KM /`v ¢†+- +?Q /M +¬M; HU
M?bM +kM; +?d F?QªM; KQìB i`QÊM;X E?¬M; +?d M?Q p`v- K¶B M;QìB ¢ m +ªK ;
` iW F?¬M; ;B M i?¬M #Q M`vX

@ LÆB M"v`'i+'[m€B- T?¢K pB F?Q€+? i`B M +O i?-Mi?S+ #`i?m ? T ;'T i`,K H
T?•Mi€M K°i+?9i- /MM; i?-Mi?S+ i`mv ibK- M m M?Q ;†T T?ªB M;mv ?B K i?b T
i`Ê HšM M? mX

o¬lv M ç M ;?`X

@ E?¬M; +¬MX h`QM; M?[M; ç¼ H¢+ i?B M bS M"v +kM; +| K°i b® + Q i?O- M m M
T?| çQÊ+ #¼M +?9M;X

S?QM; o•M o¬E} i`-K M;•K K°i+?9i- b m ç| M|B,

@ *€+ M;Q|B i¢K i?|B +?|Î ç•v K°i+?9i5

.Si H|B- i`QM; €M? K„i M;?B ?Q†+ +O o¬lv M- ? B K„i+O S?QM; o•M o¬E} +?Ê
óL;•K5ô

J°iT?B M FB K [m M; `U+ `Ð T?€F?¬M; # v` - €M? b€M; +?|B H¼B +?B m b€M; +
i`QM; M?€v K„i- i€K Hm²M; €M? b€M; T?•M H`K i€K ?QÈM; #„M` - #B M K'i i`QM;
S?QM; o•M o¬E} M?Q #B M i?`M? iªM; ç€ çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+?X

J°i i`"M;B| M? i?`B [m - h•v J¬M u „+ p` æ°+ \*¬ o¬h?QÆM; T?•M H`K ? B # M i`
+¢M? S?QM; o•M o¬E}- p K†i ç T?ÁM;X

óh?-M i?S+ i?`i+Q|M; ç¢B5ô @ o¬lv M F?) ;B"i KbM?X h¢B F?QªM; F?„+ €M? F
çQÊ+ `ä`"M;- i€K Hm²M; w i?S+ çO ç H`K i?B M ç` #B M b„+ T?€F?¬M; # v çB-
bQ pÊB i?-M i?S+ +O KbM?X

ó•K -K -K5ô

hWM; iB M; M' K¢M? p M; H M iW b•m i`QM; bQÆM; KM /`v ç†+- ;B| HÈM M' B H M
M;ÊiX

E?QªM; +?WM; i?|B ;B M K°i+?ûM i`" M?Ä- i€K Hm²M; €M? b€M; iW i€K ?QÈM; #
H¢B H" p¬ b® #|M; M;Q|BX

•M? FB K K M? K¬M; M?"T p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬E}X h?•M i? F?) `mM
F?¬B T?K+ iBM? i?-M H¢B,

@ *| i? çB çQÊ+ `²BX >B M i¢B i` M T?B M HK+ ç` M"v ç½ F?¬M; +ÁM B- M?[M
M FB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M `²BX

•M? b€M; i?m HB K- iWM; ;½ + Q i?O i?U+ HU+ ç¢i ç M h?-M +'T- i?"K +?Q ;¬M ç
[m M? K¼B M;Q|B- pW M?bM H¢B H" +| K'v M;`M M;Q|BX

ó:``Q5ô

:¬M M?Q M; v F?B M?[M; M;Q|B M"v tm'i ?B M- i`QM; bQÆM; KM /`v ç†+ #¶M; p M
/[X h` M #-m i`|B- iWM; çÊi K•v ç2M +m²M +m°M i`"M ç M- M?[M; iB bûi p¬M pk
ç†+ i`"M M;"T T?B M F?¬M; ;B M M"v i`QM; F?QªM? F?„+ M?¢i çB F?¬M; QiX .QÈ
ç¬M; çªQ ç¼ H¢+ i?B M bS i`"M p ?QÈM; M"vX hWM; ;½ ç¼ H¢+ i?B M bS F?Q iS
p¼i H M i`|B- i`QM; #¼M +?9M; +| K°i b® M; v +ª æ°+ *¬ o¬h?QÆM; +kM; T?ªB ç

@ *?Q p` ?½v M? M? `|B F?ÄB ç•v- Km®M ?ÄB ;b i?b ç b m5

S?QM; o•M o¬E} pmM; i v H M- +„i çSi H|B M|B ç½ ` ç M +' ?¼M; +O K¼B M;Q|B
*?d i`QM; K°i+•m M|B- +`M; M;`v +`M; +| M?B m F?Q iS+ +Q|M; ç¢B tm'i?B M i`Q
*?Q /M H" M;Q|B H¢+ [m M M?'i- +kM; ç`M? T?ªB ç2K i'i +ª M;?B p'M p` H iB i Mn

@ *?Q p`- çB i?¬B5

J°i+Q|M; ;Bª çQÊ+ S?QM; o•M o¬E} /MM; +?•M F?Q çQ ç M H M iB M;X

J¼B M;Q|B ;"i ç¬m- M? M? +?|M; +?¢v p ?QÈM; +¬m ç€

@ h•v J¬M- æ°+ *¬ iB M #®B- +€+ M; Q`B +kM; +MM; çB çB5 J°i KbM? i Î HçB- iç K°i +?9iX E?¬M; +¬M HQ +?Q i 5 L?[M; ç¼ Hç+ i?B M bS M¬v +! M?B m ?ÆM +kM S?QM; o•M o¬ E} [m v b M; ç€K M; Q`B h•v J¬M # M +çM? F?) ;"i ç¬m M!BX æ°+ *¬ F?) M; ~M M; Q`B- H"TiS+ ;"i ç¬m,

@ h`QM; b® +?9M; i - pã +¬M; +O M; QÆB H¬ + Q M?'iX L m M?Q +ª M; QÆB +kM +?9M; - +?9M; i +kM; F?¬M; i? M"Q i?Q€i çQÊ+X *?9M; i iBM iQÎM; M; QÆBX

@ VK5

.QÊB bU /šM /„i +O h?€B >mv M- çQ" M M; Q`B i`MM; i`MM; çB T çB TiB M p ?Q çªQ ç¼ Hç+ i?B M bS +€+? S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ç M i`,K /†KX •T HU+ F?'M; HÊM- +m²M; T?QM; çB M +m²M; ;"Q i?ûi- F?¬M; M; WM; tQ v [m M? i`QM; F?¬M; i

@ 5

G¬B lv M +Q bo çB +m®B +MM; F?¬M; FbK çQÊ+ HQ H„M; i`QM; HÁM; - HB M [m v ç¼ Hç+ i?B M bS #®M +€M? HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM; - iWM; ç¬B +€M? b m M b€M; ç2M K'v M; "M i`QÊM; X hWM; iB bûi F?¬M; M; WM; [m HçB i`QM; #!M; i®B bS +QÎM; ççB M?'iX

ó>šM H¬ F?¬M; +! pB + ;b ç•m5ô @ G¬B lv M +Q bo i`QM; HÁM; H~K #~K- K„i i?' [m v M; Q`B HçB i,M; i®+ #QÊ+ çBX •M? K„i +?d F`T M?bM i?'v M?[M; ç¼ Hç+ i?B T?Q S?QM; o•M o¬ E}

>ªB /QÆM; ?¶M ç°M +m²M +m°M F?¬M; M; ÊiX hWM; #° tQÆM; i`„M; i`QM; MQÊ+ M? m T?€i` M?[M; iB M; H®T +®TX S?Q /QÊB MQÊ+ #B M- p¬ b® #!M; ç2M M?C hB M; b!M; MQÊ+ "Q "Q F?¬M; /Si # M i BX J¶B K°i H¬M #¼i MQÊ+ #„M H M- HçB M; Q`B QÊi bKM; iW i`QM; #B M #QÊ+ H M HK+ ç` X

*¬m ç€ ç2M F`i M?Q K°i +?B +tQÆM; b®M; - #„+ M; M; [m ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M K ç€ M¬v i`"M M; "T K°i HQçB HU+ HQÊM; +´tQ - +kM; +! i? H¬ pb #`i?¬M F?Q h?ì T?QÆM; M"Q ªM? ?QÎM; - b m F?B K¼B M; Q`B #QÊ+ H M +¬m ç€- ç¼ Hç+ i?B M b H M i?2QX

@ *?Q p` ?½v +~M i?"M5 \*-m ç€ M¬v ç½ i²M içB iW ?¶M ç°M bÆ F? BX L?[M; ç¼ H i? H2Q H M +¬m- M?QM; MQÊ+ #B M i?b HçB F?¬M; b QX \*?Q p` +¬M T?ªB +~M HQçB +?9M; i +! i?QÆM; i`M `i HÊM- K'v p` bQ ?mvM? ç +O i +?QM? H¬ #` MQ ?Q" M iQ" M #B M K'iX

h`QM; çQ" M M; Q`B- K°i H½Q ;Bª /QÎM; M?Q `i +! / M? p¼M; M; ?B Ki9+ M!BX

@ L?[M; ç¼ Hç+ i?B M bS M¬v F?¬M; T?ªB i°+ i - +! ;B i +kM; F?¬M; +¬M T?ªB b h`QM; çQ" M M; Q`B- K°i ;½ M KiY h?¬M +`T bÆ F€ H M iB M; X

G½Q ;Bª H9+ i`QÊ+ H„+ ç¬m,

@ æ•v F?¬M; T?ªB H¬ p'M ç bÊ ? v F?¬M; bÊX L?[M; ç¼ Hç+ i?B M bS M¬v ç½ bÊ i? t€+X .QÊB i€+ /KM; +O T?€T i„+ içB T?B M F?¬M; ;B M M¬v- #¼M +?9M; +?o iB M p"Q MÆB ç•vX æ•v KÊB +?d H¬ # M M; Q" B K" ç½ M?Q p"v `²B- ç M MÆB +?¬ ç`M? b) +~M; ?mM; ?B KX hçB pMM; ç'i ?¶M ç°M M¬v- M,M; HQÊM; i`"M M; "T i`QM HÊM pÊB +?•M F?Q +O +?9M; i - +?9M; i `i F?! ?'T i?m çQÊ+ M,M; HQÊM; ç # i²M K°i T?¬M i?U+ HU+ i?b ?½v ;B[ HçBX .M b Q bU /K ?Q†+ +O h?`B :B M +?B F æQÎM; bÊ `M; ç m iB M p"Q MÆB ç•v- ;B[ HçB K°i T?¬M F?Q HU+ ç +?B M ç'm pÊ J¼B M; Q`B BK H†M; F?¬M; M!B- M?QM; i`QM; HÁM; iW H•m ç½ i€M i?"M?X

*?Êi +! K°i M; Q`B T?€ pĐ bU v M H†M; - +?d p T?QÆM; t M!B,

@ J m M?bM Fb 5

*?d i?'v i` M H K + ç` T?Q t - ç¬M; çªQ ç¼ H ¢ + i?B M b S ?Ê T i?`M? K°i çQ`M- M? M; W M; i`M p ?Q Ê M; + - m ç € X h W #® M T?Q Æ M; i € K ?Q Ê M; - ç¼ H ¢ + i?B M b S M M?"T p`Q i`Q M; ó+²M + € i ô K`m ç 2 M / B ç°M; i`Q M; F B X L; v +ª p 2 M # Ì # B M ? ¶ M ç p W i W i`Q M; # B M b • m # Á` + k M; ; B ® M; M?Q #`i?S ; b ?'T / š M- M? M? + ?| M; p¼ i æ¼ H ¢ + i?B M b S b ® H Q Ê M; ç¬M; çªQ M?Q p`v- K¼ B M; Q Ì B M?b M i?'v i`Q M; H Á M @ L?B m ç¼ H ¢ + i?B M b S M?Q p`v- M m H` ç B + ?"K K°i + ?9 i- + ?d b Ê i`Q M; + ?9 M M Æ B ç • v`² B X J¼ B M; Q Ì B M?b M [m M? #® M T?Q - i`Q M; H Á M; F?¬M; F?Ä B / • M; H M K°i H m² M; @ G` + € + + ?O 5 h?€ B > m v M +ª K ; B € + ç Q Ê + F?Q i S + + O S?Q M; o • M o¬ E } T?€ i` i W b • m i`Q M; ç† + F B - # Q Ê + + ? • M H B M t /`+ ?- K m ® M H Q p ?Q Ê M; ó+²M + € i ô + Q K`v i`, K i`C @ *? Ì K°i + ?9 i 5 h ¢ B F?Qª M? F?„ + h?€ B > m v M + € + ? p¼ i H M- K°i #`M i v ; - v ; Á H B M #„ i H`v + € M @ E?¬M; + - M ç B 5 L; Q Æ B ç B i`€ B H ¢ B + Á M H`K H B M H K v ?„ M K`i?¬ B X h`Q M; ç € p`B + Q i?O - +| i? i?U + H U + + Á M i`M M; Q Æ B X > Æ M M[- + ?9 M; M| i W H • m F?¬ F?¬M; ? 2 M; ¢ B ç € M?M? m b ® M; + ? i- ``i F?| ç ® B T?| X @ G` M; Q Ì B F B - + ?9 M; i ?½ v ç B ; B 9 T v K°i i v 5 " M M`v æ° + *¬ o¬ h?Q Æ M; M; , M +ª M h?€ B > m v M- + Á M # M F B - K°i b ® + Q i?O i + O S?Q M; o • M o¬ E }- H B M K m ® M` i v i Q Æ M; i`Ê X @ E?¬M; + - M 5 h • v J¬ M u "„ + i? • M K† + € Q #`Q i`„ M; - i| + i`„ M; M?Q i m v i- # Q Ê + + ? • M t /`+ ?- ç B i`Q Ê + K† i K¼ B M; Q Ì B , @ L? [M; ç¼ H ¢ + i?B M b S F B + , M #ª M F?¬M; i? M; , M +ª M ç Q Ê + v X \* € + M; Q Ì B ó+²M + € i ô F B 5 J¼ B M; Q Ì B + ~ M i?"M M?b M H ¢ B - [mª i?"i i ® + ç° / B ç°M; + O ó+²M + € i ô F B F?¬M; ; - M + - m ç € X J Ê B p W M?b M- K¼ B M; Q Ì B F?¬M; F?Ä B b B M?` K°i +ª K ; B € + ?Q i ç € K ç¼ H ¢ + i?B M b S M?Q # B M F B - ç M; +| K°i M; Q Ì B i W i W # Q Ê + ç B M?Q / ¢ Q ó Ê û + 5 ô J°i i B M; `Q i # û M M?¼ M i W T?Q b m ó i?O v i`B m ô p M; H M X J¼ B M; Q Ì B #`i; B € + H ¢ + i?B M b S + Q Ì M; ç ¢ B +ª M; Q Ì B i € M T?€ i` F?Q i S + • K i`- F B m M; ¢ Q p`# € ç ¢ `M i v + O ?„ M p m M; H M- i`Q Ì M; F Q + ? ç 2 M F`i ç - v M? [M; i B b û i T?€ F?¬M; # t m v M [m F?Qª M; + € + ? K`v i`, K i`Q Ê M; - p) M M K°i p i + ? • M F?¬M; K`m ç 2 M i?"i E?B i B M; `Q i i?2 i?û F B T?€ i` - M? [M; ç¼ H ¢ + i?B M b S + ?m M; [m M? M?Q # + ¬M; F Q + ? p i`m M; i • K ó+²M + € i ô X ó • K - K 5 ô J°i i B M; M´ H È M F B M? i?B M p M; H M- ó+²M + € i ô F?´M; H² i`Q M; M?€ v K„ i i Q`M i?B M b S M?Q / B m ç Si / • v #„ M p #® M T?Q Æ M; i € K ?Q Ê M; X h`M # - m i`Ì B- i`Q Ì t m ® M; # ¶ M; / M M; i ® + ç° M? M? ? Æ M #„ M M; Q Ê + i`Î p - t m v M i?O M; i M ç¼ H ¢ + M; M; i B M; `Q i i?2 i?û + ?| B i B X J°i i? • M € Q i`„ M; - p K† i ç ¢ K K ¢ + - F?Q K M; Q Ì B # Q Ê + ç B F?¬M; M? M? F?¬M; + ? i`Q M; p¬ b ® ç¼ H ¢ + i?B M b S M?Q F?¬M; +| ; b- ç • v + ?Q M? H` + ?O M? • M E B K + € a m K°i i B M; M´ H È M- F?¬M; ; B M # M M; Q Ì B ?„ M # ¶ M; i`Î M M i`® M; i`ª B X L?Q M i?B M b S H ¢ B / M M; i ® + ç° M? M? ? Æ M H Q p T?Q ?„ M X

E?¬M; +! #'i +S ç°M; i€+ ;b- +?d M?Q i`QÊ+ F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K iB M p T
M?[M; ç¼ H¢+ i?B M bS F?¬M; M;WM; H Q ç M H¢B ;B®M; M?Q i`9M; i"- pW KÊ
#„M M;QÊ+ i`Î p - H²M; M;U+ #` K°i Hm²M; HU+ HQÊM; p¬ ?bM? T?€ M€i iW # M
tm®M; K†i ç'i- F?¬M; +ÁM M?9+ M?Q+?X

@ *?Q p`- +! i? çB çQÊ+ `²B5

lM; /mM; #QÊ+ H M +¬m ç€- S?QM; o•M o¬ E} M!B pÈB K¼B M;QÌBX

@ *~M i?"M5

J°i ;½ +QÌM; ;Bª iB K im KÎiQ ? B K„i M?bM T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- ;'T ;B¼M
h¢B T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- K°i Hm²M; b!M; ;ÊM M´B H M- K°i ;½ ç¼ H¢+ i?
ç°i M?B M tm'i ?B MX L m M?Q F?¬M; #ªQ HQm- F?Q iS+ +O ?„M imv i ç®B F?-
ç•vX :B[? B i v ?„M- K°i [mª +¬m ç2M iQ HÊM ç¬v M?[M; iB bûi M? M? +?!M; i?"
H M- [mª +¬m ç2M ~M +?S HU+ HQÊM; ?Ov /B i HB M #„M p T?Q HQM; S?QM; o
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? [m v H¢B- +kM; F?¬M; +! #'i +S TªM SM; ;b- pšM M?Q
+¬m ç€ ç2M F`i iB M p T?Q i`QÊ+X

ó•K5ô

E?¬M; B M;ì çQÊ+ F i [mª H¢B H" M?Q p"v- #` M;QÌB ç€M? HûM H¢B F?¬M; ? ç€
H¢B #` +¬M; FQ+? +O KbM? T?€ i M H²M; M;U+X GU+ HQÊM; F?´M; H² F?B M +
M†M; M ç" T tm®M; K†i ç'iX LÆB `ÆB tm®M; - K†i ç'i i`QM; T?¢K pB K'v i`, K i`Q
M;U+ +O i M ç¼ H¢+ i?B M bS- K°i çQ`M HU+ HQÊM; ?Ov /B i F?Q€+? i`B M `X
+ÁM H¢B K°i ?® HÊM F?¬M; #B i b•m # Q M?B m- +ÁM i M ç¼ H¢+ i?B M bS FB
i?B M bS ;¬M ç! ç m #B M K'i F?¬M; +ÁM #!M; /€M;X

h` M +¬m ç€ v M ioM? M?Q +? i +?!+¬ iWM; €M? K„i i`M ç¬v FBM? M;¢+ M?bM p M
S?Q b m ?„M- K°i +QM çQÌM; HÊM iW # M +¬m ç€ FûQ /"B p T?Q t p¬i" M- +QM
b® ?"B +®i +O ç¼ H¢+ i?B M bS i çQ i?"M?

9jNX *?QÆM; 9j3, h`mv M h?mv i > S?€B hU .Q- >mv M ok GoM? c

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç¬m- M? M?"M; i?®i` ? B +?[X

J¼B M;QÌB F?¬B T?K+ iBM? i?¬M H¢B- K°i b® M;QÌB pšM +ÁM +! +?9i M;Æ M;~M
o•M o¬ E} ç½ ?Q`M iQ`M pQÊi [m Hw ;BªB +O #¼M ?¼X

@ h?S +?Q H½Q T?m M?B m HÌB5 E?¬M; #B i i¬M iQM? +O +€+ ?¢ H" ;b\ h`QM; i
?bM? M?Q F?¬M; ? +! M?•M p"i M`Q M?Q +€+ ?¢X

G½Q ;Bª `i +! / M? p¼M; FB M!B ` M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; K¼B M;QÌBX *! K°i +
`i M?B m HQ H„M; ç m i`Î M M F?¬M; +¬M i?B iX

@ h¢B ?¢ H" +?O M?•M EB K pU+¬ / M? ?B m EB K h?¬MX i M ;¼B S?QM; o•M o¬ E}
S?QM; o•M o¬ E} i`ª HÌB çÆM ;BªM p" #bM? ioM?X

@ E?¬M; #B i +€+ ?¢ ç½ i?"M? ç¢Q # Q H•m\

J°i M K iY +! F?Q i? ?MM; ?²M F?€+ +QÈT HÌBX

@ h`,K p¢M M,K i`QÊ+X

@ 5

L;Q¢B i`W M?!K M;QÌB S?QM; o•M o¬ E}- M; v +ª o¬ lv M +kM; TªB ç°M; /mM;X
óG`K b Q +! i? \ô @ J¼B M;QÌB i`QM; HÁM; ç m F?¬M; iBM- M?QM; H¢B F?¬M; B
ç° +O S?QM; o•M o¬ E}- F?¬M; +¬M i?B i TªB M!B M?[M; HÌB #` ç†iX

G½Q ;Bª i?Î /"B K°i iB M ; - i?Q€M ; pmB KWM ; M|B ,

@ h?S +?Q H½Q T?m M|B i?ŠM ; 5 *?9M ; i iB K im K'v i , M , K - F?¬M ; ? ? v #B i p
*´ ?B M M v - +kM ; ?Q"MiQ"MF?¬M ; #B i p EB K pU +X *?Q M|B ç M M ; QĐM ; K° ç
+€+ ?ç - #bM? bBM? H½Q T?m ç½ ; †T [m p¬ b® - M?QM ; +?Q i?'v M ; Q|B M"Q +| i
h?€B *´ ?B M M v - M ; QçB i`W \*?Q h¬M - +| H) +€+ ?ç +?QM? H" ç M?'i + Q i?O`²E
çdM? + Q i?O +kM ; H" T?9+ +O M?•M i°+ i X

@ hB M #®B [m€ F?2M`²BX

S?QM ; o•M o¬ E} H½M? ççK M|B - ; B¼M ; çB m`'i #QM? i?ªM ,

@ L?•M i°+ +?9M ; i p®M iB M p"Q iWM ; M?|KX LÆB M"v`'i?mM ; ?B K - i? K K°i M
HQÊM ; X G9+ M"v i`QÊ+ iB M +?9M ; i M M #, M ; [m + - m ç€ - ?°B ?¼T pÈB +€+ M?

@ EB K h?¬M M|B`'i T?ªBX S?Q # M M"v ?ŠM H" F?¬M ; +ÁM i°+ M?•M M [- +?9M

G½Q ; Bª ; "i ç - m M|BX

* - m ç€ F€ i?U + +kM ; F?¬M ; ? T - M?QM ; b® M ; Q|B [m€ M?B m - i?"M?` +ª M?|K M
/•v /"B K'v i` , K i`QÊM ; X " K†i + - m ç€ i`ÆM i`QÊi - ? B # M b|M ; iQ ; B| HÈM - ç" T
i`„M ; i¬B M´B F?B M M ; Q|B T?€i HçM?X

* - m ç€ +| K°i HU + HQÊM ; i" /` - F?B M +?Q MQÊ+ #B M ç M ; FQ +? ç°M ; ?Q"MiQ"i
/M +| H9+ # M + - m M´B H M iWM ; +ÆM b|M ; + Q ç M K'v i` , K i`QÊM ; - i? M?QM ;
M"Q #„M H M + - m X

h'i +ª K¼B M ; Q|B ç m v M H†M ; F?¬M ; M|B - iU ?² ?bM? i?"M? K°i bU , M w - HŠM ; H
i?|B pŠM /mv i`b +ªM? ; B€+ +~M i?"M [m M b€i #®M T?QÆM ; X h? M?QM ; M ; QçB
K†i #B M - +?d +| M?[M ; ; pÁM ; MQÊ+ tQ€v iQ HÈM - +MM ; pÈB b|M ; #B M ? i çÊi M
K†i #B M pÈB # - m i`|BX hB M ; +ÆM H®+ ; "Q i?ûi M M p" iB M ; #¼i MQÊ+ "Q"Q i`

:B [F?¬M ; i`mM ; - K°i Hm²M ; +m²M ; T?QM ; K"m ç2M #¶M ; [mûi tm®M ; - +m®M p T
i` M + - m ç€X h`QM ; iB M ; b|M ; p¶ FBM? i?B M - iB M ; +m²M ; T?QM ; M M M"v +?ŠM

G9+ +m²M ; T?QM ; +m®M M ; QÊ+ tm®M ; - T?Q b m çQ" M M ; Q|B - S?QM ; o•M o¬ E
M ; ~M ; ç - m H MX *†T K„i +O ?„M #B MªQ K°i pÁM ; - ? B +QM K„i K"m i`„M ; #ç+ H
?B M`²B #B M K'i - p HQ H„M ; ?B M H M i` M K†i ,

@ *~M i?"M5

hB M ; ?¬ HÈM €i +ª iB M ; b|M ; #B M - b|M ; HÈM ? B # M + - m ç€ M?'i i?|B #` ûT t
çQÊ+ +ÆM H®+ ; B [F?¬M ; i`mM ; FB X

@ *?mv M ; b p"v\

æQ" M M ; Q|B #¶M ; M?B M /WM ; HçB - T?Q i`QÊ+ +| M ; Q|B M ; ?B ?Q†+ ?ÄBX h`QM
+ªK i?'v #'i +S i?S ; b +| mv ?B TX

J°i b® M ; Q|B M?bM [m #®M T?Q - i`QM ; K„i ?B M H M p M ; ?B ?Q†+ X

@ J m i`€M?` 5

S?QM ; o•M o¬ E} ; B"K +?•M K°i +€B - M ; Q|B F?) # v H M - ?QÈM ; p T?Q i`QÊ+ ?¬

J°i b® M ; Q|B i?'v p K†i HQ H„M ; +O S?QM ; o•M o¬ E} - i`QM ; HÁM ; M ; -K i?W M
?ÆM KbM? - i'i M?B M H" +kM ; +| i? T?€i ; B€+ K°i b® i?S K" KbM? F?¬M ; i? T?€
`X *ÁM K°i b® M ; Q|B F?€+ HçB i?m" M i?2Q M ; |M i v S?QM ; o•M o¬ E} M?bM p F
M ; QÆB +?d i?'v i`®M ; `¶M ; - i?¬M i?S + [mûi [m +kM ; F?¬M ; T?€i ?B M çQÊ+ ; b -

óoM5ô

L|B i?b +?"K M?QM ; /B M` i?b`'i M? M?X > B H - M M?„+ M?Î ç½ H" +U + ?çM K"
H"K çQÊ+ - ?„M pW /Si H|B i?b +ÆM H®+ i` M # - m i`|B ç½ +m®M ç M + - m ç€X

h`QM; M?[M; M; Q`B ç SM; HçB i` M + -m- + | K°i b® #¶M; ;B"i KbM?- ç°i M?B M ?B
E} M|B ç M +?QM? H" +ÆM H®+ M"vX v MB K pW ç°M; - +?•M F?Q ?MM; ?"m HB M
Km®M ç €M? i M +ÆM H®+ M"vX h`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB i?-K M; ?o, óæ•v
*| K°i b® M; Q`B HçB M; ?o ç M pä ?¼+ #Q ?B K +O S?QM; o•M o¬ E}- bmv M; ?o
HB M KÎ`°M; HoM? pU+ # Q #¼+ [m M? M; Q`BX

ó•K5ô

h`QÊ+ ç-m + -m ç€- p`B +Q`M; ;Bª i?-M b„+ mM; /mM; - F?¬M; i`€M? F?¬M; Mû- i`
?QÊM; +ÆM H®+ K"m ç2M FB - Km®M T?€ i M +ÆM H®+ M"vX

óoM5ô

*ÆM H®+ K M; i?2Q bQÆM; KM M?"M M?ç i i?´B [m i` M + -mX hçB F?QªM? F?„
i`QM; M?[M; i? t€+ +Q`M; ççB- iWM; Hm²M; F?Q iS+ bBM? K M? ?MM; ?"m #¶M; #
h`i +ª ;B®M; M?Q i`QM; KÆX L?[M; M; Q`B b®M; b|i KÎ K„i i`WM; i`WM; - M?bM M, h
HQçB ç SM; ?"M; i`QÊ+ M?´i F?¬M; F m K°i iB M; - i?•M i? M?Q +¼+ ;¶M; ½ i?ŠM
p2M `b +ÁM i`U+ iB T M; ½ M?"Q tm®M; + -m ç€- +?bK p`Q i`QM; MQÊ+ #B M ?¶M

@ 5

J¼B M; Q`B ç m FBM? ?¬- ç²M; i?`B #QÊ+ M? M? ç MX *| M; Q`B [m2M i?m°+ F?¬
T?QÆM; - M?QM; K°i +?9i ?B p¼M; +m®B +MM; i`QM; HÁM; +kM; `i M? M? i M #
ç½ iY pQM; X

@ *?mv M ;b p"v\ *?mv M ;b B +| i? M|B +?Q i #B i ç•v`®i +m°+ H" +?mv M ;b F
J°i ;½ M K iY p K†i #B T?šM- ? B i v /MM; bS+ ç`K p`Q M; U+- ;"Q H M ;B"M / [X h`
H†M; X hçB h?€B *´- pMM; ç`i ?¶M ç°M p®M H" K°i MÆB +`K F}X *ÁM p ?Q i?U+ M
Qi- ; -M M?Q H" ?Q`M iQ`M F?¬M; +| - K°i b® iBM iS+ Qi ÄB +kM; H" iW h?€M? çB

@ >mvM? ç - H`K ÆM M|B +?Q i #B i M; QÆB +?d ç M; M; O i?¬B- M; QÆB F?¬M; +
h M M K iY FB K°i i v ¬K H`v i?B i? K°i M K iY F?€+ i` M + -m ç€X *?d i?´v i?•M
M?Q i`QÊ+ - M?QM; F?Q iS+ i?b ç½ ?Q`M iQ`M #B M K`iX J°i ?"M; MQÊ+ K„i F?¬M
?„M +?ªv tm®M; X

@ *MM; M? m F?´im K`v i`, K i`B m M, K- K i°+ +ÁM +?Q ç M- H) M`Q M; QÆB Hç
p"v b Q\ L; QÆB ç SM; H M +?Q i 5

h` M + -m ç€ i`"M M; "T K°i # -m F?¬M; F?Q #B i?QÆM; p` €T #S+X

@ B5 >½v +® MûM #B i?QÆM; çB5 E?B iB M p`Q MÆB ç•v- ; -M M?Q +?9M; i ç m
+? iX h`QM; i`mv M i?mv i- ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M +?QM? H" K°i MÆB +?d +| p`Q F
M; O v M çB5 >B p¼M; i`QM; b® +?9M; i b) +| M; Q`B çQç i çQÊ+ h?`B :B M +?B FB
+K i? Î MÆB M"v p h?€B *´- M?Q p"v H" K v K„M H„K`²B5

G½Q ;Bª ``i +| / M? p¼M; FB H`K #`K M|B- €M? K„i HçB M?bM p T?Q S?QM; o•M
`ä`"M; Km®M M|B, i`QM; b® M?[M; M; Q`B Î ç•v- M m +| M; Q`B +| i? ?Q`M i?`M?
M; QÆB `²BX

h?€B >mv M M?bM i M M K iY #B T?šM FB - i?Î /`B K°i iB M; ,

@ *¬M; HU+ +`M; + Q- i²M içB +`M; H•m b) +`M; i`Î M M HçM? HMM; X _´i M?B m M
ibM? HK+ /K+ ç m `B +?9M; i K`çB- +?d +ÁM HçB M?[M; M; Q`B i•K ?²M b„i ç€X
HU+ # M ç-m- pb M?•M i°+ K`F?¬M; M; WM; i`Î M M KçM? K)- +| H) M; v +ª K°i T
i?m°+ p M?•M HQçB +O +?9M; i - +kM; b) #B M K`i i`QM; F?Q€B +ªK ;B i, M; HU
?¼- #ÎB pb #¼M ?¼ i?"i bU H" ?mvM? ç +?•M +?QM?X

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p¨ h•v J¬M u ",+ #'i;B€+ M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- i`QM
+¬M; +O o¬ E}+¨M; + Q- i•K iQM? +kM; +¨M; H¢M? HMM; F?¬M; #B i ç•v H¨ KW
+¬M; +O ?„M ç¢i ç M çdM? + Q M?'i- +ÁM +| i? /mv i`b i'K HÁM; M?Q H9+ # M ç-

ó*°T5ô

hB M; #QÊ+ +?•M p M; H MX J¼B M;QÌB i?2Q iB M; M?bM H¢B- +?d i?'v S?QM;
K„i M?bM HQÊi [m i M M K iY M^K i`QM; HÁM; i M +QÌM; ;Bª h?€B *´ FB - t€+ M?

@ "m¬M; v ` çB5 v i?S+ +O v ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M K'i- K†+ /M i?•M i? F?¬M; +| p
ç½ +? i`²BX

L K iY FB #¶M; M?B M M;~M; ç-m H M- i|+ /¨B imM; # v- i`QM; ç¬B K„i M´B H M
iS+ iQ¨M i?•M +kM; i`Î M M M|M; Mªv #'i M- ç½ #„i ç-m +| /'m ?B m i~m ?Ä M?"T

*QM M;QÆB S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M +Q`9i H¢B- v #¨Q i` M i?•M F?¬M; ;B
HMM;X

@ sBM H¶B5

J°i Hm²M; HU+ HQÊM; p¬ ?bM? iW i`QM; +QM M;QÆB +O S?QM; o•M o¬ E} T?€i`
H¢B- HY ;B¨M i`QM; K„i +kM; /-M /-M KÌ çBX

@ h +| i? ?B m çQÊ+X

S?QM; o•M o¬ E} tQ v M;QÌB- #bM? ioM? M|B,

@ J¼B M;QÌB ?½v +~M i?"M5 *ÆM H®+ i`QM; ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M M¨v +| i? ,M K
+,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q M; ,M +ªM çQÊ+- HoM? pU+ +kM; M?Q p"vX >B M M v +?
HQÊM; i`QM; M?[M; +ÆM H®+ M¨v pQÊi ?ÆM ?ŠM +?9M; i - +?d M M i`€M? +?S
/ŠM çQÌM; - K¼B M;QÌB ?½v i?2Q b€i i 5

.Si HÌB- p K†i +O ?„M pšM #bM? ioM?- çB p ?QÈM; # M FB +¬m ç€X E?Q ç° #b
?bM? i`mM; F?B M +?Q K¼B M;QÌB M ioM? H¢B- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?
S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?|M; çB p ?QÈM; ç-m +¬m # M FB X

æB çQÊ+ F?¬M; H•m- K¼B M;QÌB H¢B M?bM i?'v `i M?B m i?B i? M^K i` M +¬
i?QÆM; - M?QM; HBM? ?²M iW H•m ç½ #` +ÆM H®+ ?¶M ç°M FB T?€ M€iX

óoM5ô

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M /WM; H¢BX hW /QÈB +?•M FûQ /¨B p T?Q i`QÊ+ - M
i?B i? ç½ iY pQM; F?¬M; #B i # Q M?B m M, K- M; v +ª tQÆM; i`„M; +kM; KK+ M€i
` p ioM? K`+? p¨ i? HQÆM;X

J¨ ? B # M +¬m ç€- +ÆM H®+ K¨m ç2M F?¬M; M;WM; +m®M [m X hQ¨M #° +¬m ç€
ç2MX æ•v H¨ K°i çQ¢M çQÌM; ?mM; ?B K M?'i i` M +¬mX

S?QM; o•M o¬ E} i`-K M; •K K°i +?9i- KQ K„i +?ÈT K°i +€B- ? B +QM M;QÆB K¨m
i`QM; p¨M? K„iX •M? b€M; ç-v i`ÌB ç m #B M K'i- +?d +ÁM H¢B ? B K¨m ç2M i`„M;

hWM; +ÆM H®+ K¨m ç2M F?Q i? ?MM; ?¨m- HU+ HQÊM; F€ /¨ T?ªM +?B m i`QM
h`QM; +QM M;QÆB # M i`€B H¨ M?[M; ªQ ªM? +O +ÆM H®+ K¨m ç2M #'i ç°M; - i-
? ªM? ?QÌM; HŠM M? mX *ÁM i`QM; +QM M;QÆB # M T?ªB- i'i +ª +ªM? b„+ ç m #
?²M +QÌM; ç¢B- +MM; pÈB K°i b® M,M; HQÊM; K¨m ç2M /¢M; pB M K¨M; v +ª ? B
+kM; F?¬M; M?bM i?'m çQÊ+X

G½M? F?®+ K¨ ?Ì ?[M; - F?B ? B +QM M;QÆB K¨m i`„M; #¢+ tm'i ?B M i`QM; K„i S?
M;QÌB T?Q b m ç m +ªK i?'v K°i bU`mM`¨v T?€i` iW M°B i•KX E?¬M; B ?B m`ª
K°i HQ¢B T?ªM SM; +O #ªM M,M;X h`QM; M°B i•K- M K iY i`QÊ+ K„i FB K†+ /M
F?®+ F?¬M; ? +| F?Q iS+ +O M?•M HQ¢BX

ó"²M;5ô

J€B i!+ /"B +O S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ;B! iU ç°M; imM; # v- iWM; bÊB iªM` b n
*MM; H9+ M"v- i`QM; #B M w i?S+- w i?S+ +QÌM; ç¢B çO ç M;¢Q i?` h?€B *´ K°i
T?•M H"K #®M- +S M?Q i? F?¬M; M;WM; T?•M HB iX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;
T?¬MX h'i +ª b® HB m /Q ? B +QM M;QÆB K"m i`„M; #¢+ T?•M iQ+? çQÊ+ ç m çQ
M[i´ ?ÊT i?¬M? K°i +ÆM H®+ HBM? ?²M KÊBX

J°i MY w i?S+ i?¬B /B M [m„ iQ+? +O +ÆM H®+ K"m ç2M ç-v i`ÌB i?´B [m i`QÊ
/B M K°i T?¬M +¬M; [mv i- K°i ç¢Q [mv i„+X

h`QM; T?9i +?®+- i'i +ª i?¬B /B M ?Q"MiQ"MM;WM; H¢BX h`QM; i? ;BÊB +O ? E
+-m ç€ ?B M` K°i i?¬M; ç¢Q `ä`¬M;X

@ *~M i?"M5

S?Q b m p M; H M K°i iB M; ?¬ HQ H„M;X S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; +! /U +ª
i?'v ;B[F?¬M; i`mM; # M i`€B- K°i ç¢Q +ÆM H®+ K"m ç2M +?2 T?O i`ÌB ç'i- /v
+m®M p T?Q KbM?X > B +QM M;QÆB K"m i`„M; #¢+ tmv M i?'m [m i?€+ MQÊ+
MQÊ+ #B M K"m ç2M- K°i #!M; ç2M iQ HÈM + Q K'v +?K+ i`QÊM; ç M; KÎ ? B i v- H
p`Q KbM?X

:¬M M?Q i¢B F?QªM? F?„+ S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?'v #!M; ç2M FB - +ÆM H®+ K
Q M ?²M ç-v i`ÌB FB i`QM; M?€v K„i i,M; i®+- # Q i`MK T?¢K pB +-m ç€ K'v i`,
tm®M;X

@ J m HmB H¢B5

h`QM; çQ"MM;QÌB- +! M;QÌB ?¬ H M- ç²M; i?ÌB #„M p T?Q b m M?Q iB +?ÊTX J
+ÆM H®+ K"m ç2M FB ç M +ÁM M? M? ?ÆMX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX LQÊ+ #B M ?¶M ç°M ? B # M +-m ç€ #„M H M + Q M;
iQÌM; MQÊ+ i`2Q i?ŠM; i` M #-m i`ÌBX h`QM; iQÌM; MQÊ+ ç2M F`i- iWM; ;½ ç¼ H
HÆ HYM; i¢B F?¬M; i`mM; - H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q K¼B M;QÌB i` M +-r

óE?¬M; ç9M;- +ÆM H®+ M"v +! +?mv MX h`QM; ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M +! F ;•v`®BX
T?QM; iÃ K¼B M;QÌBX "¼M ?¼ ç m H" +QÌM; ;Bª +-M; HU+ ç¢i ç M h?¬M +´T- K¶
M;•K tQÊM; F?B i?'T F?B + Q- +´ tQ K" KB M K M t2M HŠM i`QM; iB M; ;B! +m²M
tQÊM;- K°i Hm²M; HU+ HQÊM; F€ /` ç M; ,M KÁM HU+ T?ÁM; M;U +O +-m ç€X

@ J¼B M;QÌB KÎ HoM? pU+ ` i?Y t2K5

h`QM; çQ"MM;QÌB- H½Q ;Bª`i +! / M? p¼M; i`-K ;B¼M; M!BX _'i M? M? HB M +
oMM; ç'i ?¶M ç°M p®M H" M;mv M ç` +O *?O h?¬MX æ®B Kti pÈB M?[M; i?S +!
M?B m pä ?¼+ +O h?€B *´ M?•M HQ¢B ç m i`Î M M p¬ +MM; v m çm®BX

@ h`QM; #B M- ?ŠM H" +! i?S ;b ç! >½v ;B9Ti K°i i v5

h•v J¬M u "„+ oŠM Hm¬M i`-K K†+ F?¬M; M!B- H9+ M"v ç°i M?B M H M iB M;X

æ°+ *¬ ?B m w- HB M ç†i K°i i v H M HQM; h•v J¬M u "„+- +?•M F?Q ?MM; ?"m ¬M
iBM? i?¬M M?Q b¬M; #B M F?¬M; M;WM; i`M p`Q i`QM; +Æ i? h•v J¬M u "„+X > I
/¬M T?€i ?B M +?•M HU+ +U+ +¬M; p" +U+ T?ÁM; H¢B ;B®M; M?Q +MM; K°i M;m²

.QÊB M;mv M M?•M F?¶ KB m iª- M,M; HQÊM; iBM? i?¬M +O h•v J¬M u "„+ F i?ÊT
ç°i M?B M i,M; K¢M?- i?¬M i?S+ F?´M; H² ?! i?¬M? K°i i? M? FB K b„+ #„M p M
h`QM; F?QªM? F?„+- h•v J¬M u "„+ p Kti H¢M? HMM;- F?) ?W K°i iB M;X >Ov .B

ó•K -K5ô

EB K [m M; ? B K"m ç2M i`„M; ?MM; ?"m iW #"M i v h•v J¬M u "„+ #„M` - F?B M +
*?d K°i FB K- /QÌM; M?Q +?B +„i +ª #-m i`ÌB p" ?ªB /QÆM; ?¶M ç°MX EB K F?Q

MY F?m¬M K†i +O K¼B M;QìB i` M +¬m- +ÁM MY FB i?b H¢B i®B ç2MX J°i +A
+¬m ç€ M´B H M- +m®M p ?QÊM; K†i #B MX " M i`€B +¬m ç€- +ÆM b|M; HÈM +
K°i T?•M i?`M? ? BX :B[ F?¬M; i`mM;- +ÆM H®+ KìK`i +| i? ?Ov /B i HBM? ?²M
M?QM; pšM F?¬M; /WM; H¢BX

óoM5ô

E?B h•v J¬M u "„+ tm´i FB K- +ÆM H®+ ?¶M ç°M # Q i`MK T?¢K pB +U+ HÈM FB ç
K¼B M;QìB ç m F?¬M; F?ÄB H°` p imv i p¼M;- i?¬M F?Q +ÁM +?Q ;†T i?b ç½ r
*?•M F?Q +| +QìM; ç¢B- HoM? pU+ +| HÊB ?¢B- çSM; i`QÈ+ +ÆM H®+ #„i M;m²M
?²M M`v +kM; F?¬M; +| +€+? M`QX

@ h€M5

hB M; ?¬i`¬K i?´T #,M; H½M? M?Q K°i KkB +?•K ç•K p`Q i B K¼B M;QìB- i?¬M i`Q
H9+ M`v- K°i +ÆM H®+ iBM? i?¬M H`K +?Q i´i +ª K¼B M;QìB ?QªM; bÊ ç½ +m®M
h`QM; #B M w i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} +?´M ç°M; K½M? HB iX h`QM; F?QªM? F
iB T çQÈ+ Kî` - HU+ HQÊM; iBM? i?¬M p®M +QìM; ç¢B H¢B +`M; i,M; K¢M?X

ó•K –K5ô

h` M #¬m i`ìB- p¢M ç¢Q b´K +?ÈT +MM; M´imM;- H|2 H M #´i ç`M?X h`QM; €M? +
ç°M i®B ç2M M?Q KU+ #¶M; +?B it¢` iWM; T?B M b€M; i`„M; +?|B K„i- M´B #´i i
G´v S?QM; o•M o¬E} H`K i`mM; i•K- /QÈB i€+ /KM; +O +QM M;QìB- K°i +ÆM H®+
?bM?- M;? M? ç|M +ÆM H®+ K`m ç2M ç M; "T tm®M;- p +?¢K p`Q M? mX

@ 5

hWM; iB M; F?|+ i`¬K i?´T +O Q M ?²M bÊ ?½B p M; H M iW i`QM; +ÆM H®+ K`m
HQÈi [m - M?[M; Q M ?²M H`M i`®M i`QM; +ÆM H®+ K`m ç2M FB ç m ?| i?`M?
iQ+?X

h¢B F?QªM? F?„+ M`v- HU+ HQÊM; +O M;QìB p`FB i i€+ +O i?¬M +?QM? /B M p

ó•K5ô

.QÈB i€+ /KM; +O K°i +ÆM H®+ iBM? i?¬M +ÁM /[/°B ?ÆM- +ÆM H®+ K`m ç2M +
ç M KQìB i`QÊM; iWM; i´+ MS ` X h`QM; F?QªM? F?„+¬ +ÆM H®+ F?´M; H² # Q i`
#` +„i i?`M? iWM; T?B M- b m ç| #` M,M; HQÊM; i?¬M i?S+ +O i M M?•M HQ¢B M
i?`M? KªM? pKMX

a m F?B T?€ pÐ +ÆM H®+ K`m ç2M- HBM? ?²M +O S?QM; o•M o¬E} F?¬M; ;BªK
i?¬M F?´M; H² iWM; çÊi [mûi M; M; #®M T?QÆM;X h¢B ? B # M +¬m ç€- ói?€+ i
i`QM; M?€v K„i i M i?`M? #¼i MQÈ+ ç¬v i`ìBX h`QM; ói?€+ MQÈ+ô ç2M F`i- iWM
H½M? F?®+ iQ`M #° #` +?´M i?`M? KªM? pKMX

J†+ /M M?Q p`v- M?[M; M;QìB T?Q b m +kM; F?¬M; i? i`€M? i?Q€i çQÈ+X hWM
i?•M i? #` #„M imM; H M #¬m i`ìB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°MX oW ` F?ÄB +¬m ç€- #¼M
+O ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M FûQ tm®M; T?Q /QÈBX

ó"MM; #MM;5ô

J†+ /M ;†T T?ªB #B M +® #´i M;ì- M?QM; #¼M ?¼ ç m ?QªM; K` F?¬M; HQ¢MX hW
iS+ ç€M? ` M?[M; Hm²M; FbM? F?Q M?Q b|M; +ª p T?Q K†i #B M- +® ;„M; +?®M
?ªB /QÆM; ?¶M ç°M M`vX E?¬M; M;ì- MÆB [mv M FbM? p +?¢K #¶M; ?B M` iWM
FQ+? ç m M?Q i`•m tm®M; #B M +?bK p`Q # M i`QM;- F?¬M; +| K°i +?9i HU+ T?ªM

h¢B i?ìB F?„+ K´m +?®i- K`m i`„M; #¢+ H¢M? H)Q i`QM; K„i S?QM; o•M o¬E} #¶
iBM? ?bM? +O K¼B M;QìB- ?„M HB M ?ûi HÈM K°i iB M;- ? B i v ;BÆ + Q T?€i`

K¼B M;QÌB ç M; `ÆB tm®M; HB M #` FB K ?½K- b m ç! M?Q i M `ìB F?ÄB /•v +mM
FûQ p T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}X

E?¬M; çÊB K¼B M;QÌB `ÆB tm®M; +-m ç€- S?QM; o•M o¬ E} ç½ H Q M? M? ç M- H
?Q ªM? K¨m i`„M; HB M iB T- i?“i H•m F?¬M; i MX LÆB #!M; i`„M; HQÊi [m - iWM
+-m ç€ #` HU+ HQÊM; iBM? i?-M F?¬M; i? M; ,M +?†M +O ?„M T?€i i M M?Q # ;½

óEû+5ô

.QÈB K†i #B M p M; H M K°i iB M; `Qi HÈMX J°i #!M; ç2M F?´M; H² M?Q M9B- F
ç2M `°M; i?MM; i?bM? iW i`QM; MQÊ+ #B M i`QM; M?¬ H MX J°i FB K FB +O h•v
+? i çQÊ+ M!- i`€B HçB +ÁM H¨K +?Q M! ;B¨M /[?ÆMX

a m F?B iB M; `Qi FB T?€i` - ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M p®M F?¬M; v M ioM? +¨M; i`Î M
+m®M H M M?[M; +ÆM H®+ K¨m ç2M ç-v i`ìBX

ós?Ki5ô

:B[F?¬M; i`mM;- K¼B M;QÌB +?d +ªK i?´v M?Q +! M?[M; KkB M?¼M ç•K p¨Q i`Q
Q K°i iB M; T?mM` iWM; M;KK K€mX

J°i Hm²M; i?-M i?S+ b„+ #ûM iW i` M +-m ç€ T?€i` - tmv M [m ?Q F?¬M;- i`U+
F?¬M; #B i i M FB X

ó*°T +°T +°T5ô

S?QM; o•M o¬ E} HB M iK+ HMB HçB K´v #QÊ+- K¨m K€m i` M K†i`9i çB- i? v p¨Q
/Q iBM? i?-M #` ? Q i´MX

@ G M5

S?QM; o•M o¬ E} ?ûi HÈM K°i iB M;- iWM; ççQ FB K F?Q iW i`QM; +Æi? T?€i` -
b mX *® ;„M; p¨M K°i Hm²M; +?•M ç M çB M- i®+ ç° +O ?„M #¶M; M?B M i,M; K
i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ çB t M;¨M /†K- K M; i?2Q K¼B M;QÌB M? M? +?!M; pQÊi
bQÆM; KM /¨v ç†+ Î ç-m # M FB

h` M K†i #B M- #!M; ç2M F?´M; H² M?Q M9B F?) H„+ HQ K´v +€B- /QÈB €Q +?Q¨M;
iB M; `„M; `„+ +O tQÆM; +®i ;½vX

*†T K„i HçM? H)Q b€M; M;ìB +O K p¨i F?¬M; #B i i M FB M?bM +?^K +?^K p ?
#B M K´iX a m ç! F?¬M; H•m- M! ç°i M?B M;BÆ ? B i v H M- M?Q K°i +QM +?BK Q
K°i p i iQ+? M?Ä i`QM; ?Q F?¬M;- H Q p ?QÊM; S?QM; o•M o¬ E} #B M K´i- /-M /
T?QM; Kì K´i- i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬M; +ÁM i?´v i m M; iQ+?

ó"bM? #bM?5ô

a m F?B pQÊi [m +-m ç€- HU+ ?9i +O ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M ç½ i`Î M M M?Ä ç M K
içB F?¬M; i`mM; ;"T HçB- ç€T tm®M; K†i ç´iX Í T?Q i`QÊ+- S?QM; o•M o¬ E} M?
M?9+ M?Q+?X "çQ T?€i M,M; HQÊM; iBM? i?-M pÈB KS+ ç° HÈM M?´i- +MM; pÈB
i M i`QM; ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M FB ç½ H¨K iBM? i?-M +O ?„M #` ? Q i´M- +-M M?

h`€B M;QÊ+ pÈB S?QM; o•M o¬ E}- M?[M; M;QÌB F?€+ HçB i®i ?ÆM M?B mX hB M
HBM? ?²M T?€i` M;„M i`QM; i?ìB ;B M F?¬M; /¨B- M?ì iBM? i?-M F?´M; H² +O S
M M #` ;B€M çQçM- pb p¨v K¼B M;QÌB ç m F?¬M; #` i?QÆM; M†M;- +?d çB m iS
T?K+X

@ æ!`®i +m°+ H¨i?S ;b\ GQçB i? M? •K +¬M; FQ+? FB `´i F?! T?ÁM; #`- ;¬M M?
i`U+ iB T+¬M; FQ+? HBM? ?²MX h iU M?“M i?-M i?S+ +O KbM? imv i ç®B F?¬
[m€B p¨i FB +„M #ªM F?¬M; +! +€+? M¨Q +?®M; HçBX

G Gç+ #U+ #°B M!BX

@ h`QM; i'i +^a +€ + i° + - ?^aB /QÆM; ?¶M ç°M p®M H" K°i MÆB + 'K F}- +| K°i b® i?S
i?QÌM;X

G½Q ;B^a FB bmv M;?o K°i +?9i `²B M|BX

@ *ÁM +?Q ç M MÆB +?¬M ;B'm h?ìB :B M +?B FB K K" ç½ ?mM; ?B K M?Q p"v- M
G G¢+ H~K #~KX *•m M|B M"v F?B M +?Q i`QM; HÁM; K¼B M;Q`B F?¬M; F?ÄB i`Î

@ æ9M; p"v- +ÁM +?Q ç M MÆB K" ç½ ?mM; ?B K M?Q p"vX "•v ;Bì

@ LÆB M"v `®i +m° + H" ;b\ G) M"Q M?[M; i?S +| [m M ? *?O h?¬M ç m F?¬M; i?
aU +?€M M^aM +U+ ç° +m®B +MM; F?B M +?Q K°i ;½ M K iY i?®i H M +^aK F?€BX

@ a B `²B- F?¬M; T?^aB pä ?¼+ h?€B *´ p¬ /KM;- K" H" pä +¬M; +O +?9M; i +ÁM +
o¬ lv M iB M p T?Q i`QÈ+ ? B #QÈ+- H½M? ç¢K M|B,

@ *?ŠM; H) +€ + M;QÆB +?Q `^M; ?^aB /QÆM; ?¶M ç°M M"v +| i? p•v F?®M *?Q h
h¬M- Qi M?'i EB K h?¬M +kM; +| i? H"K +?Q [m€B p"i FB +?`m M?K+X

@ Zm€B p"i +| i? i¢Q M M +ÆM H® + M?Q p"v- K°i iB M; `Qi +| HU+ i?QÆM; i' M M?
ç m H" M?•M p"i b® K°i b® ? BX .M b Q ?^aB /QÆM; ?¶M ç°M +kM; +?d +| K°i- H9+
H"K i? M"Q HB M ? pÈB +€ + i° + M?•M F?€+- ç SM; T?| pÈB +¬M; FQ+? +O K i°

G½Q ;B^a T?•M iQ +?X

@ 5

J°i iB M; F m ç m çÈM F?B M K¼B M;Q`B ;B"i KbM?- HB M [m v ç-m M?bM H¢BX
F?B T?€i ` K°i FB K FB - pšM F?¬M; M|B K°i H9+- H9+ M"v ç°i M?B M ç-m ;®B T?
ç'iX

@ u ",+- M;QÆB b Q p"v\

"B M +® M"v F?B M +?Q æ° + *¬ o¬ h?QÆM; pšM Hm¬M Î# M +¢M? h•v J¬M u ",+ +
çÐ H'v +€M? i v h•v J¬M u ",+- p°B p½ H M iB M; ?ÄBX G9+ M"v- æ° + *¬ o¬ h?QA
b Q i¢B F?Q^aM? F?„+ +m®B +MM; F?B T?€i ` K°i FB K FB - h•v J¬M u ",+ H¢B ç
i v +O v- M; ,M F?¬M; +?Q +?•M F?Q +O v p" M +?mv MX

@ :½ ç| +| i?•M i? #'i /B i- K°i FB K FB +O i +,M #^aM F?¬M; i? H"K ?„M #` i?Q/
h•v J¬M u ",+ +?€M M^aM M|B- +„K i`QÌM; FB K p"Q M? K i?¢+? /QÈB i?•M- b m ç| F
E?|B ç2M M²M; ç"K F?¬M; M;WM; iW i`QM; F?B m ?mv i iQ" M i?•M +O v im¬M `
ç2M iW i`QM; M;k [m M +?av ` X

æ° + *¬ o¬ h?QÆM; F?Q€i ? B i v H M M;Q`B h•v J¬M u ",+- +?•M F?Q "Q ¢i +m²M .
p"Q i`QM; +Æi ? - ;B9T ?„M +?[ i?QÆM;X J¼B M;Q`B i?'v i? - HB M #QÈ+ H M T'
J¬M u ",+ K°i i vX

@ .WM; H¢B5

æ° + *¬ o¬ h?QÆM; +^aK M?"M çQÈ+ ?"M? ç°M; +O K¼B M;Q`B- p°B p½ [m€i HÈM
J°i ;½ M K iY ç½ ç†i #`M i v H M ?mv i EB M hdM? +O h•v J¬M u ",+X

@ 5

h M M K iY FB F m H M K°i iB M; ç m çÈMX J°i Hm²M; FB K F?Q ç½ tmv M i?OM;
i v +kM; i?2Q ç| `k tm®M;X

óEB K F?Q i?"i b„+ #ûMX hm pB FB K ç¢Q +O M;Q`B M"v i?"i + Q i?•KXô

æ° + *¬ o¬ h?QÆM; F?) ?Qi K°i ?ÆB- KÍKB M; M|B,

@ *?9M; i im Hmv M ç m H" FB K ççQ +U+ çQ MX h`QM; +Æ i? h•v J¬M ?Q`M iQ`
#ûM M?'i- i'i +ª M?[M; +?•M F?Q F?€+ +,M #ªM `i F?| iB M p`Q i`QM; +Æ i? ?„M
iQM? # Q /mM;- +?Q M M KÈB +| i? ;B9T ?„MX

J¼B M;Q`B BK H†M;X h`QM; HÁM; #¼M ?¼ ç m #B i- +ªM? ;BÈB +`M; + Q- i?U+ H
+Æ i? +`M; i?m-M i9v- +`M; F?| +| i? /mM; MçT +?•M F?Q +| iQM? +?'i F?€+- +?o
u "„+ +`M; ç†+ #B i K` i?¬BX

L?B m M;Q`B M?Q p"v- M?QM; M?'i i?`B HçB F?¬M; +| +€+? M`QX "¼M ?¼ ç m ?B
Î ç•v- S?QM; o•M o¬ E} H` i` im´B M?'i- M?QM; +¬M; HU+ 2 `^M; HçB H` + Q M?'i>
i`W T?B H` i?U+ HU+ KçM? ?ÆM- KÈB +| i? ;B9T ?„M K°i i v K` F?¬M; H`K +?Q +?
M M ?¶M HQçM- F?¬M; i?m-MX

@ E?†+ F?†+5

J°i iB M; +Q`B [m€B /` iW i`QM; b|M; HÈM T?Q b m p M; H M,

@ S?S+ içT i? b Q\ æ€K +QM +?€m HQ`B `M +€+ M;QÆB- F?¬M; +| #ªM HoM? K`
M`vX æ•v H` MÆB +€+ M;QÆB +| i? iÈB b Q\ E?¬M; HQ M;?B M +Sm ççQ +O [mv
KbM?- HçB +?çv ç M ç•v iB K +€B +? i- ç9M; H` b®M; +`M; H•m i?b +`M; M;®+X E?
ç m H`K +QM +?€m HQ`B `M +O i çB5

h?2Q iB M; MQÈ+ `Q `Q- # M #Ì #B M- K°i +?MK #¼i MQÈ+ HÈM #„M H MX .QÈB ?
K°i H½Q ;Bª ç-m i`¼+ H|+- ? B +?ÁK `•m K`m t€K- K†+ K°i #° i`Q`M; #`Q K`m t M
h` M;QÆM; K†i çÄ `U+ M?Q b v `QÈm ?B M H M p #`i +-M çÌBX

h?'v H½Q ;Bª M`v iW i`QM; ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M i?ªM M?B M çB ` - K¼B M;Q`B ç r

@ L;QÆB M;QÆB

@ h +€B ;b K` i 5

G½Q M?•M /€M; p ;B®M; K°i +QM `M #d´B i`WM; K„i K°i +€B- ? B +?ÁK `•m t€K i
M;|M i v M?Q +•v F?¬ +?d [m K°i HQÈi,

@ L?bM +€+ M;QÆB t2K- ;B®M; +€B ;b ç•v\ *?d H` K°i +€B ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M ç
M?Q p"vX GoM? pU+- HoM? pU+- HoM? pU+ +O M?•M i°+ +?9M; i `®i +m°+ ç H`I
K` +kM; Km®M ç M MÆB M`v i?Y p`M K vX >ªB /QÆM; ?¶M ç°M H` MÆB K'v i M iB
+| i? iÈB b Q\ >W- i`€M? ` - i`€M? ` - çWM; +?†M çQ`M; H½Q iY5

@ L;QÆB H` B\

o¬lv M HQÈi M; M; [m - +?„M i`QÈ+ K†i H½Q M?•M i?¬M #Q FB X

@ E?¬M; M;?2 i?'v b Q\ h M|B- +9i

hW ó+9iô pW /Si- iW i`QM; +Æ i? H½Q ;Bª HB M T?€i ` K°i Hm²M; FbM? F?Q K`m
?"m F?B M +?Q o¬lv M +?„M i`QÈ+ M;Q`B M?Q K°i [m€ #|M; / #„M ` M;Q`BX

ó*?2M;5ô

L?[M; iB M; i`Q`M; FB K `B F?ÄB pÄ p M; H M- M?[M; i?m°+ ?ç çB i?2Q o¬lv M
M?bM H½Q ;BªX

@ .WM; i v5

G`B M`v HçB H` /Q o¬lv M T?€i ` X G½Q ç-m i?¬M #Q M`v +?d /MM; K°i +?B m ç½
+QM `M M^K `çT i` M K†i ç'i- i?"i H` K'i K†i ç M +U+ çB KX L?QM; i`QM; HÁM; ?
M`v +?d H` +?ÆB çM K` i?¬B- +,M #ªM F?¬M; +| €+ w- #^M; F?¬M; i?b ?„M +kM;
p"vX

@ h`€M? ` ? i çB5

o¬lv M ?ÆB #’i ç„+ /o M|B- i`QM; HÁM; ?B m`ä- HQϕB M?•M p”i +| ?”M? pB +’ [m
i?U+ HU+ bB m +QÌM;- #ªM i?•M KbM? +ÁM FûK t X

@ o`iB M #®B M”v +| T?ªB H” >mv M hšM çϕB M?•M\

h`QM; çQ”M M;QÌB- H½Q ;Bª +| ç` p`iQÆM; ç®B + Q M?bM HQÈi [m p` + Q i?O M
ç°M tm’i ?B M- çdM? ç-m i`¼+ H|+- +MM; pÈB i` M; T?K+ +’ [m€B- HB M #QÈ+ iÈ

@ *€B ;b >mv M hšM pÈB F?¬M; >mv M hšM- H½Q iY F?¬M; #B i5

G½Q M?•M +’ [m€B HB + M?bM K°i +€B- çoM? çϕ+ M|B- b m ç| pW #QÈ+ M? M? H

@ h`€M? ` - i`€M? ` - i`€M? ` ? i +?Q H½Q iY 5

@ E?¬M; T?ªB +?d H” K°i i M >„+ •K Zm•M *?O b Q\

G½Q #¶M; M?B M i?’T ;B¼M;- M?Ä ç M KS+ ;¬M M?Q +?d KbM? H½Q KÈB +| i? M

@ G½Q iY ç€M? F?¬M; HϕB i?b F?¬M; +?ϕv çQÈ+ b Q\

@ >„+ •K Zm•M *?O5

J¼B M;QÌB ç m FBM? ?¬X

@ L;QϕB i`W >„+ •K Zm•M *?O- +ÁM i M F?®M M”Q +| i? F?B M +?Q iB m iY #B M

G½Q M?•M HB + K„i K°i +€B- b m ç| çB M? M? [m - i?•M i? ?ÆB +9B tm®M;- [m€

@ *9i M; v5

J°i Hm²M; HU+ HQÊM; ?MM; ?”m iÄ ` F?B M +?Q K¼B M;QÌB HªQ çªQ- iWM; M;Q
M?Q +¼+ ;¶`ÆB H°T #°T tm®M; ç’iX oÈB M,M; HU+ +O M?[M; M;QÌB M”v- p®M +K
H” H½Q M?•M FB F?¬M; #B i /MM; M,M; HU+ ;b- #¶M; M?B M ç ûT K¼B M;QÌB tm
F?¬M; +€+? M”Q ;B[çQÈ+ i?,M; #^M;X

J°i Hm²M; €M? b€M; K”m H K ç”K iW i` M M;QÌB H½Q ;Bª iÄ ` - # Q T?O H’v S?QM
u ”„+X o¬M; b€M; #B MªQ K°i i`”M- iW H K ç”K #B M i?”M? K”m p”M; ç’i- b m ç| H
F`i ;B®M; M?Q ?ªB /QÆM; ?¶M ç°MX

ó•K –K5ô

æ’i`mM; M9B +?mv M- i?B M ç` FBM? ç°M;X hWM; Hm²M; HU+ HQÊM; iQ HÈM ;
F?¬M; #B i # Q M?B m M,K i?€M; #` H½Q ;Bª +’ [m€B /šM ç°M;- FûQ i?2Q p2M #Ì
+kM; M’B H M iWM; +ÆM b|M; HÈMX h`QM; +ÆM b|M;- iWM; Hm²M; M,M; HQÊM; i
p”Q i`QM; HoM? pU+ +O H½Q ;BªX

@ o`iB M #®B M”v M?’i ç`M? H” >mv M hšM çϕB M?•MX

" M FB - H½Q ;Bª €Q t€K i|+ i`„M; M?bM K’v M;QÌB i`QM; HoM? pU+- ;”i ç-m F?Š

@ hB M #®B5 >mv M hšM çϕB M?•M M”v `®i +m°+ H” B- pb b Q +?9M; i HϕB F?-
*?ŠM; H) HϕB H” M?•M i”B KÈB tm’i ?B M M?Q EB K h?¬M\

@ *?O M?•M- +Sm K¢M;5

u m HQM; # ¢-m i`QM; HÁM; ¢ M; ¢„+ w- p®M +?m~M #`M?bM K¼B M;QìB i`9M; F
M?bM i?'v i`QM; +ÆM H®+ K`m ¢2M FB H!` K°i M;QìB- H¢B H` S?QM; o•M o¬ E}-
+?ªv /¼+ iW ¢m¬B i?ŠM; ¢ M ¢dM? ¢-mX L! F?¬M; /€K ;Bî i? K i`Á ;b- ?QªM; bÊ ;
M?Q b Q #,M; H Q p T?QÆM; t

L;¡M i v S?QM; o•M o¬ E} F?ûT H¢B M?Q FB K- p Kti H¢M? HMM;- i`QM; ? B +QM
T?ªM +?B m #¡M; /€M; +O v m HQM; # ¢-m T?Q t - i v T?ªB M? M?`M; ?¢ tm®M
M;ìB /`B K'v M;`M i`QÊM;- `°M; +?WM; K'v +?K+ i`QÊM; F?¬M; K°i iB M; ¢°M; +„i [
i`U+ iB T +?ûK p T?Q HQM; v m HQM; # ¢-mX

óhB5ô

> B +?B + ¢-m +O v m HQM; pšM Hm¬M M?bM p T?Q b m- M?bM i?'v FB K F?Q
+?ûK i?ŠM; tm®M;- F?¬M; F?ÄB ?Qi K°i ?ÆB H¢M?X L! #¶M; T?€i` K°i iB M; `Qi
` bQÆM; KM M²M; ¢`KX h`QM; bQÆM; KM- # +QM v m HQM; #„M p # ?QÊM; F?€
FB K F?Q /Q S?QM; o•M o¬ E} T?€i` ¢O ¢ +„i M! i?`M? ? B MY X

u m HQM; # ¢-m T?•M` H`K # - K¶B +€B ¢-m bî ?[m K°i i?•M i? M?Ä ?ÆM`i M?
F?¬M; QiX a m F?B p)` # pÁM; +mM; ;B[ F?¬M; i`mM;- i¢B MÆB +€+? FB K F
M[?ÊT H`K K°i- # i?•M i? H¢B ?ÊT i?`M? K°i i?•M i? F?´M; H² # ¢-mX

*?B m M`v +O v m HQM; # ¢-m ?Q`M iQ`M M^K M;Q`B /U HB m +O K¼B M;QìB- F
H² M?Q p`v H¢B +! i? T?•M` H`K # - M?'i i?ìB F?¬M; F?ÄB FBM? M;¢+X

óh?9 p`5ô @ S?QM; o•M o¬ E} M?bM v m HQM; # ¢-m- K°i i`"M ;B! i?'B [m - H¢B
imM;

h`QM; ;B! +€i /`v ¢t+- ;-M i`,K +QìM; ;Bª M?•M HQ¢B F?Q iS+ +QìM; ¢¢B ¢SM; i?
iQ`M i?•M p`M +?mv M- iWM; ¢¢Q FB K F?Q p` ¢ Q F?Q b„+ #ûM p9i i?ŠM; ¢ M i`
F?Q i? M?Q M9B- F?Q iS+ M?Q pU+ b•m- p Kti M;QM; i`¼M; M?bM +?^K +?^K p`

h`QM; b® ;-M i`,K +QìM; ;Bª M`v- +! K°i MY i?U+ HU+ ¢¢i ¢ M h?-M +`T ?"m F€ b
pÈB #¼M ?¼H` K°i ;½ M K iY i!+ p`M; T?€i` F?Q iS+ M?Q pU+ b•m- iQÈM; K¢Q +
i`QM; ?Q F?¬M;X h?€M? F?B i p`i` €+- [m M; KBM? p` ?„+ €K- ? B HQ¢B F?Q iS
M;QìB ?„M ?Q`M K„ /mM; ?ÊT pÈB M? m- T?®B ?ÊT pÈB MK +QìB i` €+ i` M F?¡2
+ªK ;B€+ p¬ +MM; +´ [m€BX

L K iY /QìM; M?Q +kM; F?¬M; ¢ w ¢ M # M /QÈB- ¢¬B K„i M?Q b Q M?bM +?,K +?S
+´ tQ K`m H K î i`QM; i vX Zmv M i?Q i`+? /`v FB T?€i` iWM; ¢Êi i?€M? [m M; K
?Q F?¬M; m €K M`v [mª i?`i`i M´B #`iX

" M M;QìB M K iY i!+ p`M; H`K°i M[iY i!+ /`B ¢ M 2Q- +m°M b!M; m®M F?9+- F?m
K`M;ª p`Q # M +¢M?X E?m¬M Kti M?Q i?B M bS- p!+ M;QìB M?Q K [m, +?QM? H
M`vX \*! ¢B m M[ iY M`v H¢B ,M Kt+ +U+ F€ ?î ? M;- H`K +?Q M;QìB i +! +ªK ;B€+

@ G° h•v S?€T- F?¬M; M;ì M;QÆB H¢B tm'i ?B M î MÆB M`vX

" M /QÈB- K°i ;½ M K iY i`mM; MB M +! F?m¬M Kti mv M;?B K H¢M? HMM; M!BX

@ h ¢ M MÆB M`Q- +ÁM F?¬M; iÈB T?B M +€+ M;QÆB ?ÄBX

•M? K„i +O M K iY i!+ p`M; iW i` M +m®M b€+? /ìB ¢B- i`QM; i? M? •K #bM? i?ªM
i? #S+ M;QìBX

@ >W- F?~m F?Q i?"i HÈM5 h H¢B Km®M i?Y K°i +?9i- t2K M;QÆB +! # Q M?B m
S?Q b m M K iY i`mM; MB M- K°i ;½ +QìM; ;Bª h?€B *´ [m€i H¢M? K°i iB M;- T?
¢°M;- ¢½ p¼i H M F?¬M;X :-M M?Q M; v F?B ?„M p¼i H M- î T?Q b m- K'v +?K+
¢²M; i?ìB # v H MX

J°i HQ¢B #BM? F?Q +k- HQÐB /`B- ? T- +€M M;„M- bY /KM; #^M; ? B i vX

ó s Q i 5 ô

hWM; ç ¢ Q HoM? pU+ M? "M M? ¢ i K Î ` ° M; i`QM; ?Q F?¬M; - ç Q [m M; H| K„i T?|M
ç ° M; +?ûK i?ŠM; p ?QÈM; G ° h•v S?€TX

ó o 9 i 5 ô

æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O K'v +?K+ +QÌM; ;Bª h?€B *´ - G ° h•v S?€T +kM; F?¬
M?Q€M; H M- ç½ +MM; pÈB M[iY v m K` # M M; QÌB tm'i ?B M i ¢ B K ° i MÆB F?€+
G ° h•v S?€T p K†i #bM? ioM?- iW t t M?bM p T?Q K¼B M; QÌB- H„+ H„+ M; |M i
@ æÆM çª ç ° + ç'm- KbM? i +| i? ;B i b ¢ +? i Q "M # ° + € + M; QÆBX *| H) + € + M; QÆ
i?"i H` F?¬M; i?9 p` +?9i M`QX

G ° h•v S?€T M|B tQM; - ç ° i M?B M p K†i i`Î M M H ¢ M? H)Q,

@ æ¼ G ¢ + +?B pk5

>Q F?¬M; T?Q b m p®MªK ç ¢ K- ç ° i M?B M #B M i? "M? K ° i T?B M ç2M F`i- M; v +
tmv M [m X G ° h•v S?€T çQ K ° i i v H M T?Q i`QÈ+ - iWM; T?B M H¬M; +?BK K`
M?[M; HQÐB / Q b„+ #ûM #„M` - iB M; p"i b„+ tû ;B| F?¬M; /Si # M i BX

ó 5 ô

hWM; iB M; [m € i HÈM p M; H MX h`QM; #|M; i®B- K'v ç ¢ Q ç Q [m M; HQ€ K„i #„M
pk +O G ° h•v S?€TX

ó "MM; 5 ô

hWM; T?B M H¬M; +?BK HÈM #` ç Q [m M; M?Q HY ç®i +?€v- M?QM; ç Q [m M;
+U+ ç ° ?„+ €K `M +?S i`QM; æ¼ G ¢ + +?B pk +?¬M pMB çBX

ó s Q i 5

L, K M; |M i v +O G ° h•v S?€T M?|M H ¢ B- M?[M; H¬M; +?BK +ÁM b|i H ¢ B ç ° i M?B
T?B M K|+ p`Q M? m- F i i? "M? ?ÆM KQÌB bÈB /•v K`m ç2M i?"i /`B i`QM; ?Q F?¬M
p¼M; i`QM; ?Q F?¬M; - ?ÆM KQÌB bÈB /•v iW i`QM; ` M; Q`B #®+ H M M; ¼M HY
S?€T T?'i K ° i +€B- K ° i Hm²M; b€M; K`m H K M? ¢ i iW ç-m i v H M p T?Q K ° i ç-m
i`QM; M; ¼M HY K`m ç2M H ¢ B #WM; H M `i M?B m çB K b€M; K`m H KX

ó "MM; 5 ô

*€M? i v `mM; H M- ?ÆM KQÌB bÈB /•v K`m ç2M HB M K M; i?2Q iB M; `Qi #„M i?
*´ +€+? ç| K'v i`, K i`QÈM; X hWM; ç ¢ Q HoM? pU+ K Î ` ;B[?Q F?¬M; - M?QM; ?Æ
FB H ¢ B ;B®M; M?Q p`Q +?¶ F?¬M; M; QÌB- ç•K tmv M [m iWM; p-M; HoM? pU+ ?
S?€T M; |M i v F?) M? +? H M- K ° i Hm²M; b€M; K`m H K HB M # Q T?O ?ÆM KQÌB

ó *?2M; 5 ô

J ° i iB M; M; •M i? M? i?9v iW T?Q /QÈB p M; H M- i`QÌM; ç Q ç½ `ÌB F?ÄB pÄX h`
#|M; M; QÌB M?Q +?BK QM; # v H M #-m i`ÌB- i`QÌM; ç Q i`QM; i v +?B i t ¢ ` €M?

@ 5

J ° i iB M; i?ûi HÈM p M; H M- i M M K iY F?Q iS+ +U+ F€ +QÌM; ç ¢ B FB HB M `m
ç Q F?Q +U+ F€ M; QM; iK- ç Q [m M; i`U+ iB T +?ûK p`Q M?[M; bÈB /•vX *?d i`QM
i M M K iY M`v ç½ +?ûK ` ; -M i`, K ç QX

ó E2M; F2M; F2M; 5 ô

L?[M; bÈB /•v FûQ /`B [m ?Q F?¬M; K'v i`, K i`QÈM; F?UM; H ¢ B i`QM; +?®+ H € i-
ç-v i`ÌB `Q `Q `ÆB tm®M; X

@ >W5

J°i iB M; ?W ;B”M ;B[p M; H M- G° h•v S?€T ç°i M?B M #B M K’i- F?B tm’i ?B M i`
M K iY FB X *?•M T?ªB ;BÆ H M- i`U+ iB T ç¢T tm®M; çdM? ç-m i M +Q`iM; ;Bª h`

@ 5

h M +Q`iM; ;Bª h?€B \*´ FB #„i +?ûQ ? B i v- ç²M; i?`iB K°i Hm²M; FbM? F?Q M?Q
T?Q i` MX

ó•K5ô

J°i Hm²M; HU+ HQÊM; K¢M? K) imv i ç®B ç€M? # v i M M K iY ç½ +?†i çSi M?[M; b
i`QÊM;- # v p”Q i`QM; bQÆM; KM /”v ç†+X *ÁM G° h•v S?€T H¢B /Q`iM; M?Q F?-M

@ æ¢B M?•M5

hWM; iB M; FBM? ?¬ p M; H MX h` M K†i ç’i- +?9M; +Q`iM; ;Bª h?€B *´ p¼i H M i`i
p•v [m M? G° h•v S?€T- iWM; ç¢Q i?-M i?S+ ç²M; i?`iB T?QM; iÄ ?„MX

@ GB i .QÆM; HoM? pU+5

J°i iB M; [m€i HÈM p M; H MX h`QM; i`iB ç K ç2M F`i #¶M; M´B H M K°i çQ”M €M
æQ€M €M? b€M; FB ç°i M?B M #WM; H M- Km®M +m®M G° h•v S?€T p”Q i`QM; H

ó”MM;5ô

•M? b€M; ç2M F`i M?Q pU+ b•m iW i`QM; +Æ i? G° h•v S?€T iÄ ` - K°i HU+ HQÊM
ç M; F?Q€+? i`B M ç M` # M M;Q”BX

@ *?B M h` M? HoM? pU+5

@ æ Q +?B HoM? pU+5

hWM; ç¢Q HoM? pU+ F?-M; M;WM; iW i`QM; +Æ i? K¼B M; Q`iB iÄ ` - M?QM; F?
h•v S?€T p”B i?QÊ+- HB M #` K°i Hm²M; HU+ HQÊM; [m, /` HB M iB T ç€M? #”i i`i

@ E M”v i?”i +´ [m€B- i?m ??B HoM? pU+- /MM; i v +-M; FQ+?5

hWM; #¶M; M; Q`iB M?Q iB +?ÈT iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; #„M p T?Q G° h•v S

hWM; #¶M; M; Q`iB F?Q iS+ F?´M; H² HÆ HYM; ;B[ F?-M; i`mM; - i?•M ?bM? M?Q ~
v HQÊMX h`QM; ç K i®B i”M M;”T K°i F?-M; F?Q F€ /`X

@ G° h•v S?€T- M; QÆB i?•M H” æ` L; K+ +?B pQÆM; - M m M?Q #` M?[M; h?€B *
i?”T- b) #` M; Q`iB i +? +Q`iB ç¶X E?€+? F?€+? ç M H9+ ç¶ i b) ibK K°i M K M?•M
æ` L; K+ +?B pQÆM; H” çQÊ+X

L[iY pšM Hm¬M i?2Q # M M; Q`iB G° h•v S?€T +Q`iB F? M? F?€+? M¶B- /Q`iM; M?Q

G° h•v S?€T ;B®M; M?Q F?-M; M; ?2 i?’v- +?d M?bM +?, K +?9 p”Q M?[M; p•v [m M
HQÊM; i?B M ç` K M? K¬M; iW i` M M; Q`iB M?[M; M?•M HQ¢B M”v T?€i` - ?bM? i
+€+? HvX

@ 5

L¶B i?b +?”K M?QM; tªv ` i?b `i M? M?- iB M; ;-K`mM; ç°M; +ª ?Q F?-M; - +QÆ
+O K¼B M; Q`iB M?Q /iB MQM H’T #B M i”M p ?QÈM; G° h•v S?€TX

o K†i G° h•v S?€T M; ?B K i9+- iB M; M; •K tQÈM; i`-K #²M; /m /QÆM; F?m’v ç°M;

@ >„+ •K +?B [m M;5

ó•K5ô

*m²M; T?QM; ç°i M?B M M´B /”vX h` M #-m i`iB- K°i Hm²M; €M? b€M; K”m ç2M iC
M; ?B M; +?B m tm®M; - T?€` K°i H´ i?OM; i`QM; pÁM; p•v +O K¼B M; Q`iB- # Q T

hWM; çÊi M,M; HQÊM; ?„+ €K i?m-M i`M? M?Q b[iQÆB F?¬M; M;WM; p +?çK pÊ
[m M? T?€i` X h?•M ?bM? G° h•v S?€T ?Q`M iQ`M çQÊ+ M,M; HQÊM; ?„+ €K M?Q
hWM; [m-M; b|M; ?bM? pÁM; H M p #®M T?Q - K¶B K°i H-M [mûi [m - K¼B M;QÌ
#` bûi ç€M?- i?•M ?bM? F`+? HB i`mM H M K°i H-MX

@ æ i ;B9T M;QÆB K°i i v5

L[iY çSM; K°i # M- pbi?•M T?“M M[M?•M M M F?¬M; #` +€+ + Q i?O h?€B *´ +¬M
KbM?- H9+ M`v ç°i M?B M MÎ K°i MK +QÌB F€ /`- #° M;U+ QÐM H M- ? B i v KÎ`°M;
K°i ?® ç2M iQ HÊM ?bM? pÁM; tQ€v ?B M ` - p¬ b® p”i M?Ä /`v ç†+ M?Q Km¶B iW
hB M; QM; QM; F?¬M; /Si # M i B- M?[M; p”i M?Ä p¬ +MM; F€ [m€B M`v # v M? M?
M M;QÌB K M[FB ç½ iK i”T p¬ b® +¬M i`MM; M?Q b¬M; #B MX

ó"€+? #€+? #€+?5ô

hWM; +¬M i`MM; M?Ä # v ` K'v +?K+ i`QÊM;- ç°i M?B M M´ imM; i?“M? K°i çQ`M
/Q tQÆM; i`„M; +’m i?“M? iW i`QM; F?|B ç2M #Á H M- T?€i` M?[M; iB M; ;”Q +?
i,M; F?¬M; Qi- H Q p T?Q K¼B M;QÌB h?€B *´ ç M; i`QM; i`çM; i?€B ;B`M; +QX

L?B m [m€B p”i tQÆM; F?¬ ?bM? i?M F€ [m€B F?¬M; M;WM; p +?çK- K¶B H-M ç
+Æ bÎ ? B [m€B p”i M`v- M? M? +?|M; bBM? ` K°i [m€B p”i tQÆM; F?¬ F?€+ +”M;
:B| HçM? iWM; +ÆMX hW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- iWM; Q M ?²M M?Q`M M?Q ?
i`B m ótQÆM; i`„M; ô FB X h`QM; F?QªM? F?„+ - i’i +ª [m€B p”i tQÆM; F?¬ /Q +¬
K’i- i`QM; ?Q F?¬M; +?d +ÁM HçB K°i #° tQÆM; i`„M; iQ€i- i?•M + Q K’v +?K+ i`Q
p ?QÈM; ç€K +QÌM; ;Bª h?€B *´X

@ *ªMª i HçB5

J°i iB M; ?ûi HÊM p M; H MX h` M K†i ç’i- K°i ;½ +QÌM; ;Bª h?€B *´ pšM Hm¬M +
[m€i HÊM K°i iB M;- K°i ççQ ç Q [m M; p¼i H M i`lBX æ Q [m M; H| K„i [mûi [m -
i?“M? ? B MY - ?| i?“M? iWM; +?MK tQÆM; pKM K`m i`„M;

ó:”Q5ô

J°i iB M; ;-K p M; H M- M?[M; pKM tQÆM; iªM ` FB HçB M? M? +?|M; ?ÊT H`K K
*´ FB ç M; +?Q`°M; K°i ç Q ç½ ;BªB [mv i ç®B T?QÆM;- +?m`M #` iB T pB M ç²
M?¼M +O #° tQÆM; FB ç½ +?KT iÊBX

@ a9+ bBM? iQ ; M5

h M +QÌM; ;Bª h?€B *´ FB ?ûi HÊM K°i iB M;- HçB +?ûK ` K°i ç Q b„+ #ûM

@ 5

J°i iB M; ?ûi i?ªK p M; H MX G-M M`v #° tQÆM; F?¬M; #çQ i€M- KçM? K) +?“m K
F?’M; H² +?KT iÊB- HB M +QÌM; ?”M? FûQ HBM? ?²M iW i`QM; +Æ i? M K iY FB

ó>”Q5ô

a m F?B #° tQÆM; FB ?’T i?K HBM? ?²M M,M; HQÊM;- +”M; i`Î M M M;QM; i?“i- ?
#WM; H M ? B çB K b€M; i`„M;- KB M; KÎ`°M;- T?€i` K°i iB M; `Qi +U+ F€ +?|B

J°i +ÆM H®+ HBM? ?²M H”T iS+ [mûi [m K¼B M;QÌBX .QÈBªM? ?QÎM; +O bÊ ?½
HçBX hçB i`mM; i•K- HU+ HQÊM; ç M iW ?„+ €K +O ç¼ Hç+ i?B M bS +?B pQÆM

ó•K5ô

J°i iB M; M´ F`+? HB i p M; H M- +?9M; +QÌM; ;Bª h?€B \*´ #` €M? b€M; ?„+ €K FB

@ >„+ •K h?€B .QÆM; +?B FB K5

GU+ HQÊM; ?„+ €K ç-v `šv içB T?B M ?¶M ç°M M`v çB M +m²M; i`”M p ?QÈM; G
ç2M p¬ i”M içB F?¬M; i`mM; ?bM? i?“M? K°i K†i i`lB ;B®M; M?Q içB J :BÊB- # Q

i`lB K`m ç2M iQ HÈM ç°i M?B M +Q p`Q T?Q i`QM;- b m ç! €M? b€M; M?Q i?-M #B
;B€+ M;mv +Æ iW ç€v HÁM; K¼B M;QlB /•M; H M

L; v H9+ M`v

@ *?O M?•M +Sm i¬B5

aQÆM; KM T?Q t / Q ç°M;X hB M; F m ?QªM; bÊ +O v m HQM; # ç-m T?€ i M
ç MX J M[çSM; K°i # M F?¬M; F?ÄB M?QÈM; K`v- ç M; ç`M? F?B M i`€+? i?b i?
ç-m- K°i ;½ M K iY €Q i`„M; i v +¬K FB K iW i`QM; #!M; i®B /`v ç†+ #QÈ+ ` X .QÈ
i M M K iY FB K†+ /M F?¬M; T?€i ` +?9i €M? b€M; M`Q- M?QM; H¢B ;B®M; M?Q
+?Q M;QlB F?¬M; i? M?bM i?ŠM;X

@ h?B M ?¢ FB K ç¢Q- ç m +?`m i F?®M; +? X

J°i ;B¼M; MlB K M; i?2Q mv M;?B K p¬i`M iW t t i`mv M ç M- i`QM; i? M? •K H°
;B®M; M?Q p¢M FB K ç m /Q i F?®M; +? - p¢M ç¢Q ç m M^K Î HÁM; i X

G° h•v S?€T ?! i?`M? K†i i`lB ç2M ;B[?Q F?¬M;- [m M? M;QlB #„M ` p¢M ç¢Q F
M`v i•K i?-M #¶M; M?B M +?`M ç°M;X >„M +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- HB M +ªK ;B€
M?B M `mM; H M K°i +?9iX .QÈB i€+ /KM; +O K°i HQ¢B [mv i„+ p`M ?`M? i¢B ?Q
#ûM i`M M;`T F?Q iS+ ?Ov /B i ç M; #„M p T?Q +€+ + Q i?O h?€B *´ pW #` ç€M
b m ç! i`M p ?QÈM; i M M K iY +! F?Q iS+ M?Q pU+ b•m FB X L;QlB ç M- çQÆM
o¬ E}X

GU+ HQÈM; ?„+ €K ç M iW pm +O ç¼ H¢+ i?B M bS- M?Q bm®B T?mM ` HQÈi
i`QÈ+ M;QlB S?QM; o•M o¬ E} T?•M i?`M? ? B- ?! i?`M? ;B! M? i€M çBX hB M;
#`Q +O S?QM; o•M o¬ E} imM; # v T?¬M T?`i- i`QM; #!M; i®B iÄ ` +! T?¬M mv pk

@ L?•M HQ¢B M`v i?“i M? im'MX

L[iY i?-M #Q çB +MM; G° h•v S?€T KdK +QlB- +ª M;QlB `mM H M- ;B®M; M?Q K
ç°M;X

@ G} G} M5 h F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M M;QÆB +! [m M ? pÈB M K iY F?€+-
T?ªB F?®M; +? çQÈ+ #¼M +?9M;X

>„+ €K K T?€T ó>„+ •K h?€B .QÆM; +?B FB Kô #` im pB p¬i?QÈM; FB K ç¢Q T?€
+O G° h•v S?€T +Q `9i H¢B- b m ç! H¢B H° ` p iQÆB +QlBX

@ E?€+? F?€+? (i?B m)

L[om +?B ?Q`M; G} G} M +QlB /mv M MlBX

@ J°i +€B p` /B M ?bM? +?B m +kM; +! i? M;?o M?B m M?Q p`v b Q\

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m H M- ?l ?[M; M?bM HQÈi [m ? B M;QlB i` M F?¬M; i`
hB M; +QlB ç°i M?B M /WM; H¢B- i` M K†i G} G} M p` G° h•v S?€T ç m tm'i ?B M

@ s2K ` - +?9M; i ;†T T?ªB K°i p` +QlM; ;Bª +O h?€B *´ M?•M i°+ `²BX

G° h•v S?€T p K†i M;?B K i9+ MlBX

ó"²M;5ô

h v €Q #`Q +O S?QM; o•M o¬ E} +m°M H M- #`M i v M?Q m HBM? pQÆM ` - ?QÈM;
` +?KT K°i +€B- b m ç! i?m H¢B- FûQ tm®M; T?Q /QÈBX ° tQÆM; iQ HÈM FB
i?ªK- ¬K K°i iB M; M´ i M i?`M? K°i çQ`M #°i T?'M K`m i`„M;- M?Q bm®B T?mM iW
h v €Q #`Q +O S?QM; o•M o¬ E} T?'i K°i +€B- ç®M; #°i T?'M FB HB M ?! i?`M?

@ 5

G} G} M ç°i M?B M ?ûi H M K°i iB M;- b„+ K†i M?'i i?lB i`„M; # +?X

@ h ¸½ M|B pÈB M;QÆB `²B- M?•M HQ¢B M`v F?¬M; T?ªB H`i?S i®i ¸•mX
 G° h•v S?€T KdK +Q|B M|B- M?QM; +†T K„i pšM Hm¬M M?bM +?,K +?9 p`Q S?QM;
 @ G° h•v S?€T5
 G} G} M M;?B M ` ,M; M;?B M HÊB M|B ,
 @ æWM; [m M M;QÆB ¸½ ¸€T SM; pÈB i +€B ;b\
 @ *?O M?•M- +?O +?•M po ¸¢B
 hB M; +-m tBM i`-K i?'T +O v m HQM; # ¸-m p M; H M ,
 @ :B9T i¬B pÈB +?O M?•M5 h¬B ;†T T?ªB F ¸`+? +Q|M; ¸¢B `²B- M; v +ª i?S K` M
 #` ? „M + „i ¸Si `²BX
 ó"²M;5ô
 •M? K„i ? B M;Q|B ¸²M; i?|B ;B Q M? m- K°i p i b€M; K`m iQK H|2 H M ;B[? B M;
 S?QM; o•M o¬ E} M?È H¢B- H9+ i`QÈ+ F?B ?® ¸2M ?B M H M- Î ¸-m # M FB tm`i
 K` KbM? +?Q F`T M?bM `ä- H9+ M`v M;?o ¸ M- ?ŠM H` MÆB #ªM i? +O G° h•v S
 J°i p i b€M; iW i`QM; K„i G° h•v S?€T H|2 H MX om +O ¸¼ H¢+ i?B M bS i`-K M
 H° ` i?¬M b„+ M?Q ¸ M; bmv M;?o- ¸²M; i?|B iB M i v T?'i K°i +€BX J°i Hm²M; €
 ¸2M F`i M?Q KU+ #„M p`Q T?¬M #KM; v m HQM; # ¸-m- p i i?QÆM; #` h•v J¬M u
 ¸¢Qô T?€` H`T iS+ ?ÊT H¢BX
 ó°°T +°T5ô
 o`B iB M; ;BÁM ;B½ p`M; H M- o¬ lv M- h•v J¬M u „+ p` æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; ¸²M; i
 S?QM; o•M o¬ E} X
 @ u m HQM; # ¸-m- i`ª i?m°+ ?¢ H¢B +?Q i 5
 o¬ lv M ;B®M; M?Q K°i i?MM; i?m®+ b9M; iMv i?|B b) M`imM; - iQ`M i?•M i`M M;
 @ *?Q M;QÆB H` ¸QÊ+5
 u m HQM; # ¸-m +Q|B F?†+ F?†+ K°i iB M; - #`M i v iQ HÈM KÎ` - K°i #|M; ¸2M H
 H M F?¬M; - ¬K #|M; ¸2M FB p`Q i`QM; HÁM;X oW M?bM i?'v- H`T iS+ ;B`M /[¸
 +€+ ¸®i M;|M i v +kM; #b /MM; bS+ [m€ ¸° K`i`„M; # +?X L;Q|B i`QM; HÁM; iW H
 M;Q|B w i`M ¸-v p i`€+?X
 ó"bM?5ô
 o¬ lv M ¸¢T K¢M? K°i +€B F?B M +?Q K°i F?®B ¸`i HÈM bKT tm®M; T?Q /QÈBX
 i'+- i?•M ?bM? ?„M ¸½ ?| i?`M? K°i +€B #|M; K| p¼i H M F?¬M; - i`QM; M?€v K„i
 #B M K`i F?¬M; i?'v
 u m HQM; # ¸-m iQ`M i?•M F?) `mM H M K°i +?9i- K°i +ªK ;B€+ M;mv ?B K /•M; H
 M?bM +?mM; [m M? K°i pÁM;X a m F?B M?bM i?'v G° h•v S?€T p` S?QM; o•M o¬ E
 M?Q +?Êi ?B m ` - p°B p`M; M|B ,
 @ *?O M?•M po ¸¢B- i¬B i`QÈ+ iB M ¸B FB K i` i bM? ?m®M; +O K`v p` ¸¢B ¸ J
 K°i +?9iX
 L|B tQM; - M| +kM; F?¬M; [m v ¸-m H¢B- HB M M?' + +?•M #Ä +?¢v p ?QÈM; #„+
 :-M M?Q H` M; v F?B v m HQM; # ¸-m +?¢v ¸B- i`QM; ?Q F?¬M; - K°i #|M; ¸2M M
 i`|B M;?B M; M;?B M; H Q tm®M; - ¸m`B b€i i?2Q b mX h•v J¬M u „+ ¸ M; ¸`M? tn
 p M; H M K°i iB M; ?ûi HÈM ,
 @ h•v J¬M ?mvM? - v m HQM; # ¸-m M`v ?½v ¸ +?Q i i i?B m ?mvM? K°i +€B M

h`QM; H9+ h•v J¬M u „+ ç M; /Q /U- i`QM; i B #¶M; M;?2 çQÊ+ iB M; +QìB M?fi
 G} M,
 @ u m HQM; # ç-m M`v i?“i ç9M; H` F?ûQ ;Bª pì- i?U+ HU+ H¢B ~M; B'm `i i®iX >
 FB +| H) H¢B Km®M ç +?Q ?„M; Bª ?2Q ,M ?´`²B
 h•v J¬M u „+ #¶M; M?B M M;~M; ç-m M?bM p ?QÈM; K M[tBM? ç T /•K i` FB -
 lv M #B M K'i- #QÊ+ +?•M ç½ /Q ` H¢B i?m i`î p X
 @ L;QÆB +?QM? H` G° h•v S?€T b Q\
 S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m M?bM M i`ìB- b„+ K†i #bM? ioM?- F?¬M; M?bM ` K°
 @ E?¬M; b BX
 @ J i°+ +| K'v G° h•v S?€T\
 S?QM; o•M o¬ E} H¢B ?ÄBX
 G} G} M çSM; K°i # M +QìB HÈM,
 @ L;QÆB +?Q H` J :BÈB +| K'v æ¼ G¢+ +?B pQÆM;\
 G° h•v S?€T F?|2 KB M; +kM; H° ` p iQÆB +QìB,
 @ L;QÆB #B i i b Q\
 @ _'i H•m i`QÊ+ ç•v- M;QÆB ç½ iWM; ç M h?€B *´ T?ªB F?¬M;\
 o iQÆB +QìB i` M F?|2 KB M; G° h•v S?€T HB K çB,
 @ E?¬M; b B- `i H•m i`QÊ+ ç•v- i ç½ iWM; çB [m h?€B *´
 G} G} M +kM; ç½ ?B m- i M M K iY i`QÊ+ K„i ?ÄB M?[M; HìB M`v- imv i F?¬M; T
 p'M ç M?“K +?€M
 h` M K†i S?QM; o•M o¬ E} H° ` p ?²B iQîM;X _'i H•m i`QÊ+ ç•v- ?„M ç½ iWM; +?`
 K` ?„M F?¬M; i?Q+?- ç²M; i?ìB M?“M v H`K bQ i¬M- çQÊ+ v i`mv M +?Q i`,K p¢M M
 M v K` MìB- i`,K p¢M M,K +¬M; HU+ i?“i bU F?¬M; iQM? H` ;b- M?QM; bQ i¬M +?Q
 HìB ?S - F?¬M; [m M ? ;b pÈB MìX
 ó h i`mv M +?Q M;QÆB i`,K p¢M M,K +¬M; HU+X L;QÆB +kM; F?¬M; +-M +ªK FQ
 v m K + Q +'T i M H` G° h•v S?€T H` çQÊ+Xô
 :B¼M; MìB +O l o¬ h` i`QÊ+ F?B i¼ ?| ç°i M?B M tmv M [m i?ìB F?¬M;- p M;
 o¬ E} M?Q pW KÈB ç•v
 æ¢Q S?“i +?d ?Q` i?QÊM; M;²B +? iX
 @ L?Q p`v- +kM; t2K M?Q H` #€Q ç€T
 S?QM; o•M o¬ E} M? ;B¼M; MìB- i?•M i? ?ÆB M;?B M; p T?Q i`QÊ+- ç½ ?| i?
 i€M p¬ imM;

99kX *?QÆM; 99R, Zmv h„+ >bM? *?B m

E?¬M; +| K°i iB M; ç°M; M`Q- MÆB æ L;k EB K æªK +?ûK tm®M;- ?Q F?¬M; #` +,
 MSi`°M; #^M; ? B M;|M i v FûQ /`B ç M K'v M;`M i`QÊM;- iW i` M i?ŠM; tm®M;
 h¢B ç-m +?m¬B +O æ L;k EB K æªK- #|M; /€M; +O S?QM; o•M o¬ E} HìKì ?B M`
 ?B M`ä- ç½ +MM; pÈB æ L;k EB K æªK #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'v
 h`QM; ?Q F?¬M; ç2M F`i +€+? ç| K'v i`,K i`QÊM;- i?•M ?bM? G° h•v S?€T +?Êi H
 i`QM; p`B ;B•v ç| - æ L;k EB K æªK H¢B H-M M[F?¬M; K°i /'m ?B m +?ûK [m

ó_„+`„+5ô

E?B S?QM; o•M o¬ E} H-M i?S # tm'i?B M`²B H¢B #B M K'i- iB M; K†i ç'i`¢M M
K¼B M; QÌBX S?Q i` M K†i ç'i ç M; MSi` - +ª T?B M F?¬M; ;B M #` T?•M i?¬M?
pKMx > B MY F?¬M; ;B M p +?¢K p`Q M? m i¢Q M M K°i +ÆM H®+ F`+? HB i

@ J m HmB H¢B 5

J°i M K iY h?¬M +`T +O h?€B *´ ?¬ HÈMX E?¬M; +-M v M?„+ M?Î- K¼B M; QÌB ç r
+O i`¬M +?B M M`vX > B ;½ bB m +`T +QÌM; ;Bª ;B Q i?O- +ÆM H®+ i¢Q M M çO
+MM; +`T #`+X

ó•K -K -K5ô

h?2Q iB M; M´ HÈM FBM? i?B M- iWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M MSi` X æ L; kEB
o¬ E} ç½ i?¬M? K°i i? M? imv i i? ?mM; #BM?- K°i FB K +?ûK` - K°i H9+ H•m b r
KÈB ç°i M?B M bKT ç´X

aU p +?¢K ;B[F?¬M; ;B M p` F?¬M; ;B M- ;B[ M,M; HQÊM; p` M,M; HQÊM; X h`Q
iQ`M #° F?¬M; ;B M ç m i M i?¬M? KªM? M?Ä- +ÆM H®+ K`m ç2M K M; i?2Q M,M; L
tQ v +?mv MX J¼B M; QÌB ç`M? T?ªB HB M iK+ i?®B HmBX

.QÈB #-m i`ÌB ç2M F`i- p¬ b® KªM? M?Ä +O F?¬M; ;B M i?2Q +ÆM H®+ +m²M; #
+ Q i?O M„K ;B[[mv i„+ F?¬M; ;B M- M?[M; KªM? M?Ä F?¬M; ;B M p®M H` K°i T?
#ûM- M?QM; ç®B pÈB S?QM; o•M o¬ E} p` G° h•v S?€T +?9M; ç m M?Q F?¬M; i²M i
i`mv çm´B i`QM; T?B M F?¬M; ;B M M`v- ibK bÆ ?Î+O ç®B T?QÆM; - i?dM? i?Qª
i?¬M; i?QÌM; +kM; H` pW +?¢K HB M T?•M` X Pm i? p i®+ ç° +O #¼M ?¼ ?B M

" M M; Q`B T?B M F?¬M; ;B M #` T?€i?¬M? KªM? M?Ä M`v- +?9M; h?€B *´ +QÌM; ;B
F?¬M; M; WM; FBM? ?½BX G° h•v S?€T H` B\ LÆB M`v ç m H` M?[M; M; QÌB ç½ b®
`äX

æ¼ G¢+ +?B pQÆM; G° h•v S?€T- i?®M; HoM? p¬ b® ç¼ H¢+ i?B M bS i¢B J :F
æQÌM; - b m ç; F?¬M; #B i pb M; mv M M?•M ;b K` ç®B +?¼B pÈB K'v p` aQ i?B M
æQÌM; X G° h•v S?€T M; mv M H` ç¢B i?B M bS i`QÎM; +O h?B M æQÌM; - i?®M; H
pW M´B HQ¢M- M?[M; i?B M bS M`v +kM; i?2Q ?„M +MM; +?çv ç M J :BÈBX

.QÈB bU + M i?B T +O >„+ •K *?O h?¬M- Zm M; JBM? h?B M æQÌM; +m®B +MM;
bëi G° h•v S?€TX a m F?B bBM? b®M; H•m /`B i¢B J :BÈB- M?[M; i?B M bS i`®
h•v S?€T- ç m #` F?Q iS+ ?„+ €K +QÌM; HB i +O J :BÈB ,M KÁM- ç¬B +€M? T?Q
h?B M æQÌM; ;¼B H` ç¼ H¢+ i?B M bSX

L?bM F?„T J :BÈB- G° h•v S?€T +kM; H` M?•M p`i +QÌM; ?Q`M? M?`i çŠM; X Zm•
K` ?„M i?®M; HoM?- F?¬M; ? FûK ?ÆM #`i +S K°i i? HU+ pQÆM; i`B m M`Q +O J
i?`i [m•M +?OX

*?9M; ç¼ H¢+ i?B M bS K†+ /M bBM? b®M; `i H•m i¢B J :BÈB- M?QM; +kM; F?
K i°+X æ T?•M #B i +MM; pÈB J :BÈB p` h?B M æQÌM; - #¼M +?9M; ;¼B H½M?
L; K+- pb p`v G° h•v S?€T +ÁM +; K°i / M? ?B m F?€+, æ` L; K+ +?B pQÆM; X

J°i HQ¢i / M? ?B m +MM; i?m°+ p K°i M; QÌB- +; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i?U+ HU+ +
M`Q- K†+ /M +?d H` K°i +€B ?bM? +?B m p` /B M M?[M; +kM; F?¬M; i? t2K i?QÌM

G} G} M ÎK°i # M +kM; KÎiQ ? B K„i- iQ`M #° iBM? i?¬M ç m i`T i`mM; p`Q ?Q F?

óh®+ ç° +O M?•M HQ¢B M`v i?`i M? M?- F?¬M; M; ì +; i? b€M; M; M; pÈB G° h•v
+O G} G} M- ç•v H` H-M ç-m iB M M?bM i?`v G° h•v S?€T M; ?B K i9+ ;B Q i?O pÈ
H` H-M ç-m iB M M?bM i?`v K°i F +; i®+ ç° F?¬M; ? FûK ?ÆM G° h•v S?€T- i?`
T?¬M M?dM ?ÆMX

h¢B J :BÈB- F?¬M; B i? ?B m `ä G° h•v S?€T ?ÆM bQ pÈB L[om +?B ?Q¬M; G} G
H¬ /Q +?QM? M¬M; ;BÈB i?B m pÈB >„+ •K Zm•M *?O J :BÈB- iW ç! HB M ? pÈB
b•m ?„+ €KX

G° h•v S?€T i?B m M¬M; K°i M?•M i bM?X E?¬M; +! M; QÌB /šM çQÌM; - K°i Zm M;
?¬M; id Zm M; i?B M bS tm'i ?B M i¢B J :BÈB- +?d +! K°i F i [mª- ç! H¬ #` p•v +¬M

h`QÈ+ æ¼ G¢+ +?B pQÆM; - G° h•v S?€T iWM; +! K°i / M? ?B m `i`U+ `Ð- ç! H¬ h
H¬ Zm M; +?B i?B M bSX h`QM; i'i +ª aQ i?B M bS i¢B h?B M æQÌM; - / M? ?B m
;®+ - K¬ / M? ?B m Zm M; +?B i?B M bS +O G° h•v S?€T +?QM? H¬ #„i M; m²M iW i

J°i Zm M; +?B i?B M bS /MM; i®+ ç° tQM; imv i h?B M æQÌM; - K°i EB K h?¬M /M
h?€B *´- i®+ ç° +O ? B M; QÌB ç m pQÈi [m€ F?ª M, M; [m M b€i +O K¼B M; QÌBX
i?¬M i?S+ +O +?9M; +QÌM; ;Bª +ÁM +! i? KB M +QÐM; i?2Q /äB #¼M ?¼ /B ç°M;
b® i¬MªM? - M?QM; ç M +m®B +MM; i?b +?d +ÁM M; ?2 i?`v iB M; ó-K -Kô /Q ? B
T?€i `X

h`QM; €M? K„i +?d i?`v iWM; #!M; ç2M çSi [m½M; - +MM; pÈB iB M; KªM? M?Ä F?¬
S?Q # M /QÈB- Kti ç'i p¬ +MM; +SM; `„M +O pMM; ç'i ?¶M ç°M +kM; tm'i ?B M i

E?Q HQm ?¶M HQ¢M F?¬M; M; WM; ?9i H'v M? [M; +ÆM H®+ K¬m ç2M +?d T?€ ?O
+O M? [M; +ÆM H®+ M¬v +¬M; i, M; i? K ç° M; mv ?B K +O i¬"M +?B MX æQ¬M M;
i? F?¬M; +¬M i?"M /B +?mv M p`i`Q H¬M M[- ç i¬€M? +ÆM H®+ HBM? ?²M [mûi

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} p¬ +MM; #bM? ioM?X h?2Q b® H¬M ;B Q i?O i, M;
çQÈ+ ó+ Q +`T v m K ô K¬ l o¬ h¬ M!B ç M `®i +m°+ +! # Q M?B m ó+ Q +`TôX æ®
ç M +ªM? ;BÈB æ +`T- +?d +¬M i?U+ HU+ + Q ?ÆM ?„M- #`i F H¬ ó+ Q +`T v m
i`QM; K„i v ç m H¬ M?Q M? mX GQ¢B F?€+ #B i M¬v ;B®M; M?Q H¬ +? M; ²B ç€v ;
;B M; p¬ #¬m i`B `®i +m°+ +€B M¬Q HÈM ?ÆMX

S?QM; o•M o¬ E} i?Ov +?mM; pšM F?¬M; iQ¬M HU+ tm'i i?O- K¶B H¬M ` i v ç m +
/B ç°M; K¬ i?¬BX E?B S?QM; o•M o¬ E} p¬M ?¬M? ? B +QM M; QÆB K¬m i¬„M; #¢+
p¼M; - i•K +ªM? +kM; ;¬M M?Q iB T +¬M pÈB "¬M h¬MX

J°i Hw i`Q ;¬M M?Q i¬M F?®+ - i'i +ª +?d pb KK+ çQ+? p¬ HÈB Q+? K¬ ?¬M? ç°M; X

o [mv i„+ ?bM? +?B m p` /B M- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; ?B m `ä H„KX G¬M
;†T çQÈ+ ?! i?•M +O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬MX >ÆM M[- K†+ /M ç½ p¬ i bM? H
+?B m +O K°i ;½ aQ i?B M bS- ç²M; i?ÌB çQ ?bM? +?B m +O KbM? ç M h?B M
o•M o¬ E} +kM; F?¬M; #B i H¬ `®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;bX

h?m ?Q¢+? /mv M?`i +O H¬M ç! +?QM? H¬, K†+ /M +?d H¬ K°i ?bM? +?B m p` /B
T?QÆM; T?€T i?Q+? ?ÉT- ?Q¬M iQ¬M +! i? i?¬M; [m ?bM? +?B m p` /B M H¬K i?
T?QÆM; X .M b Q ?bM? +?B m bBM? ` i¢B p` /B M ç m TªM €M? M? [M; iBM iS+
+! M; ¬M p¢M HB M ? pÈB M? mX

J¶B H¬M G° h•v S?€T /B ç°M; - ? B +QM M; QÆB K¬m i¬„M; #¢+ ç m +! i? i?m çQÈ
iBM iS+ +! HB M [m M ç M ?bM? +?B m p` /B M ç m ;?B H¢B i`QM; #B M w i?S+ +O
i¢Q i?¬M? K°i i´ ?ÉT [mv i„+ ?bM? +?B m p` /B M ?Q¬M +?dM?X

L, M; HU+ M?`i i•K ç /KM; +O v LB K EB K h? ç¢B T?€T T?®B ?ÉT pÈB M, M; HU
p¬Q #ªM M; mv M +O S?€ o¼M; L; •M J•M- i¢B T?QÆM; /B M i?¬B /B M [mv i„+ +! i

.QÈB M, M; HU+ i?¬B /B M FBM? F?OM; - i`QM; #B M w i?S+ F?¬M; ;B M- M? [M; i
+?B m p` /B M F?¬M; M; WM; bBM? b¬BX h`QM; #B M w i?S+ - K°i ?bM? +?B m H'
ç M; M? M? +?!M; ?Q¬M i?B M- iWM; FûM iÆ [mv i„+ /U i?2Q K°i [mv Hm"i M¬Q
i?¬M? K°i óS?QM; o•M o¬ E} ô F?€+X

óE?¬M; ç9M; 5ô @ :B Q i?O ?²B H•m- G° h•v S?€T i?Ov +?mM; pšM F?¬M; i bK çQ
E}- +kM; F?¬M; +€+? M¬Q M„K çQÈ+ pä ?¼+ +O ?„MX h¢B MÆB K¬ KbM? pW #B M
;B M FB ;B®M; M?Q ç M; +?O ç°M; i¬€M? Mû i M M K iY M?•M HQ¢B M¬vX .U p

S?€T- +kM; +?Q # Q ;BÌ;†T [m K°i F M„K ;B[[mv i„+ ç†+ i?M M?Q p"vX h`QM;
M,M; +O ?„M T?€i ;B€+ çQÊ+ bU F?¬M; i?Q+? ?ÊTX

ó>„M ç M; i?m H'v M,M; HU+ iW i` M M;QÌB i 5ô @ "aM M,M; +O K°i imv i çdM? +
S?€T T?€i ;B€+ çQÊ+ bU F?€+ i?QÌM; +O ? B +QM M;QÆB K"m i`„M; #ç+- H"TiS
v p T?Q b m- ç²M; i?ÌB K°i Hm²M; M,M; HQÊM; ?„+ €K i?m-M i9v iW i`QM; +A
M?[M; KªM? M?Ä F?¬M; ;B M #®M T?Q X

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; çm´B i?2Q- ? B +QM M;QÆB K"m i`„M; #ç+ HçM? H
h•v S?€T ç M; # v p T?Q b mX h`QM; K„iT?ªB- i®+ ç° /B M #B M +O [mv i„+ +`M
i? ;BÈB ç2M i`„M;- ?„M M?[M; i?`v `i`ä M?[M; / Q ç°M; /Q [mv i„+ F?¬M; ;B M b
/B +?mv M- K°i Hm²M; HU+ HQÊM; ?„+ €K i?m-M i9v ç M; i`M p ?QÊM; M"vX

ósq i5ô

J€B i|+ /`B +O S?QM; o•M o¬ E} /UM; H M- K°i #QÊ+ pQÊi [m F?QªM; +€+? K'v
EB K æªK i`QM; i v K M; i?2Q K°i iB M; M;•M i`U+ iB T +?ûK p T?Q Hm²M; F?Q
ç MX :-M M?Q M; v F?B i`QÌM; FB K i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E} +?ûK tm®M; - K°i`
tm'i ?B M T?Q b m G° h•v S?€T- M,M; HQÊM; F?´M; H² ç M iW K°i F?¬M; ;B M F?
ç†+ i?M i`mv M p`Q i`QM; M;QÌB ?„MX

æ L;k EB K æªK F?¬M; K°i iB M; ç°M; +„i [m ?Q F?¬M;X h` M i`QÌM; FB K F?¬M;
M"Q T?€i` - M?QM; +?Q /M H` M;QÌB F?¬M; ?B m ;b p FB K ççQ M?Q G} G} M-
+?S i` M K°i FB K M"v FBM? F?OM; ` b QX *„i çSi•K /QÆM; - T?€ pĐ ?Q F?¬M; +

L; v H9+ M"v- G° h•v S?€T pšM Hm¬M Mûi`€M? ç°i M?B M M;~M; ç-m H M- i` M F?
MK +QÌB i` /`- K€B i|+ ?Q" M; FBK M?Q b|M; #B M +kM; +m°M H MX h`QM; €M? K
ç°i M?B M #B M K'i- b m ç| HçB tm'i ?B M i` M çQÌM; æ L;k EB K æªK ç M; +?ûK

ó•K5ô

E?Q iS+ ?„+ €K i?m-M i9v iW i`QM; ?® ç2M F?¬M; ;B M im¬M` K½M? HB i- M,M
æ¼ Gç+ +?B pQÆM; i`QM; M?€v K„i [mûi [m #-m i`ÌBX hWM; çÊi HU+ HQÊM; ?„+
[m M?- M?[M; KªM? M?Ä F?¬M; ;B M +ÁM b|i HçB ;B[F?¬M; i`mM; i`QM; M?€v K„
+?9M; +QÌM; ;Bª h?€B *´ ç M; [m M b€i T?Q t X L; v +ª G} G} M +kM; M^K i`QM;
F?Q iS+ ?„+ €K FB X

@ 5

*?9M; +QÌM; ;Bª h?€B *´ H"TiS+ # v p T?Q b m- ç²M; i?ÌB ;BÆ ? B i v H M- T?€

ó•K5ô

J°i iB M; M´ KçM? p M; H M- iWM; +QÌM; ;Bª h?€B *´ #` HU+ HQÊM; ?„+ €K F?¬M
p T?Q b mX "¼M ?¼+® ;„M; ç€T tm®M; ç'i- HQçM; +?QçM; p`B #QÊ+- K°i i v ¬K
` K°i /ÁM; K€m iQÆBX

Í# M FB - G} G} M +kM; ?ûi HÈM K°i iB M; - #` K°i Hm²M; FbM? HU+ ç€M? # v` M
i?`M? K°i çB K ç2M #B M K'i i`QM; bQÆM; KM- +?d M;?2 çQÊ+ K°i iB M; i?ûi +?|

@ G° h•v S?€T- i M F?®M F?B T M;QÆB

h` M F?¬M; i`mM; - HU+ HQÊM; ?„+ €K tmv M [m ?Q F?¬M; M?Q /ÌB MQM H'T # i
E}X L?QM; +¬M; FQ+? M?Q b¬M; #B M FB F?B +ÁM +€+? ?„M K'v i`QÊM; - HB M
[m ? B # M- M; v +ª i?•M i? +kM; F?¬M; çKM; p`QX

ósq i5ô

J°i Hm²M; FB K [m M; +?Êi H|2 H M i`QM; #|M; ç K`²B #B M K'iX E?¬M; +| F?Q i
+| i?B M iQÊM; ç°i M;°i #B M ?| - K°i FB K M"v +?d ?Q" M i?`M? K°i pB +- ç| H`
+?„M i`QÊ+ M;QÌB T?•M i?`M? ? B MY

G° h•v S?€T MÎK°i MK + QÌB F€ /` - i?•M i? M?Q MQÈ+ +?ªv +?B H°K ? B- b m ç|
M?ç i iB m i€M p¬ imM;

L,M; HQÊM; ?„+ €K ç-v i`ÌB M?Q +€i +?ªv- iK H¢B +€+? S?QM; o•M o¬ E} K'v i`,K i
K`m ç2M iW iW ?B M ` - M?bM iW M; Q¢B ?bM? - H¢B ;B®M; ? i M?Q ?bM? +?B m
S?QM; o•M o¬ E} K°i FB K +?ûK i?`M? ? B MY X

_ 'i M? M?- bU i?"i ç½ +?SM; KBM?- K°i FB K FB +O S?QM; o•M o¬ E} K†+ /M ç½
/B M +O G° h•v S?€T- M?QM; F?¬M; i? i?QÆM; ?¢B ç M #ªM i? +O ?„MX *?d +
+?B m p` /B M +| i? F?¬M; M; WM; bBM? ` X

GU+ HQÊM; ?„+ €K K M? K¬M; iÄ ` i` M M; QÌB ?bM? +?B m p` /B M KÈB bBM?X
+O S?QM; o•M o¬ E} +ªK i?'v ?bM? +?B m p` /B M M`v +| +?9i F?€+ #B i bQ pÈB
#"+ M,M; HQÊM;X

*€+? ç| K'v i`,K i`QÊM; - ?bM? +?B m +O G° h•v S?€T ?'T i?m M,M; HQÊM; /Q #ª
;B M i`mv M iÈB- +ª M; QÌB #®+ H M M; ¼M HY K`m ç2M ?WM; ?U+- K€B i|+ K`m
#B M i?"M? K`m ç2M- iWM; bÈB i?ŠM; i„TiªM ` b m ç-mX

J°i F?Q iS+ +U+ F€ H¢M? H)Q iW i` M M; QÌB G° h•v S?€T iÄ ` - M?B i ç° i`QM; i?
ó"€+?5ô

J°i iB M; ç°M; /` i?QÌM; p M; H MX h`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +O K¼B M; QÌB- T
tm'i ?B M K°i ç¬B +€M? b€M; K`m ç2M i?"i /`BX

ó"€+?5ô

G¢B H° K°i iB M; ç°M; ;BÁM ;B½X a m ç¬B +€M? ç2M F`i ç-m iB M- H¢B +| K°i ç
? B # M i`€B T?ªBX

" ç¬B- #®M ç¬B- M,K ç¬B iW b m HQM; G° h•v S?€T i`M; +°M; pQÆM ` KQÌB ? B

G° h•v S?€T M;~M; ç-m H M- +?•M T?ªB ?ÆB ;"T H¢BX L?[M; ç¬B +€M? /`B ç M K
€M? ç2M iWM; +?B + pQÆM i?ŠM; ` X J°i +ªK ;B€+ +´ [m€B /•M; H M i`QM; HÁM; -
+ªK i?'v M?Q F?Q iS+ ?„+ €K ç-v `šv i¢B pMM; ç'i ?¶M ç°M M`v ç M; ç€T H¢B b€m
M?Q +?d +-M G° h•v S?€T M;mv M w- KQÌB ? B +?B + +€M? FB +| i? iMv i?ÌB ç
F?´M; H² i¢B MÆB M`vX

h'i +ª €M? K„i ç m i"Ti`mM; p`Q b€m ç¬B +€M? `U+ `Ð M`v- K°i F?Q iS+ F€ /` # Q
?Q`M iQ`M v M iom?X

æ½ iWM; H° ç¢B i?B M bS i`QÎM; +O h?B M æQÌM; - aQ i?B M bS + Q [mw M?'i-
KQÌB ? B +€M?X >¬K M v `ÆB p`Q J :BÈB- i'i +ª pBM? [m M; M,K tQ ç m #B M i
ç¼ H¢+ M`vX —M ;B'm /QÈB bU ?Q H +O ?„+ €K H° bU + Q M; ¢Q +O M; QÌB Î
;B€+ M;mv +Æ +QÌM; HB iX

@ E?Q iS+ +O æ¼ G¢+ +?B pQÆM; [m€ K¢M?5

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; HQ H„M; M|BX " M +¢M?- h•v J¬M u „+ T?€i ` K°i Hm²M; +?B
i?B i FB K F`+? HB i`mM H M- M?QM; H¢B /Q /U F?¬M; tm'ii?O- #ÎB pb i`QM; HÁ
K°i FB K ;B i +? i G° h•v S?€T i`QM; i`¢M; i?€B æ¼ G¢+ +?B pQÆM; KQÌB ? B +

æ®B K†i pÈB æ¼ G¢+ +?B pQÆM; i?U+ HU+ #¢Q i,M; - p K†i +O S?QM; o•M o¬
F?¬M; KWM; F?¬M; #BX h`QM; €M? K„i HQ H„M; +O K¼B M; QÌB- ?„M ç°i M?B M i

h`QM; i? ;BÈB ç2M i`„M; - iWM; +?MK FûM iÆ p¬ ?bM? iW #ªM i? S?QM; o•M o¬
/QÆM; ?¶M ç°M- #B M K'i i`QM; +€M? +Y ?¶M ç°M i¢B K°i ;BÈB F?€+

h`QM; M9B b•m ç-K HÈM i¢B K°i p` /B M F?¬M; #B i i M- KQ M?Q i`9i MQÈ+ F?¬
M9B M?'T M?¬X *•v +®B `mM; H M bQ`M bQ¢i- ;"T KbM? i`QM; ;B| - H° ` K°i # K†
H•M [m M; i` M #B M

óæMM; çMM;5ô

J°i iB bûi iW i`QM; K•v ç2M /`v ç†+ H‡2 H MX h`QM; M? [M; /½v M9B M?'T M?¬- i
F?¬M; ;B M ç°i M?B M p†M p Q K°i +?9iX h`QM; M?€v K„i- K°i ;½ M K iY €Q i`„M
?B M T?Q i` M- M; -M; ç-m M?bM M? [M; iB +?ÊTH‡2 H M i` M #-m i`lBX LQÊ+ K
?„M ;B®M; M?Q tmv M [m F?¬M; F?QX h`QM; K„i M K iY €Q i`„M; i?Q€M; ?B M H
F?B K°i iB bûi t i [m T?Q i` M- ?„M #¶M; #B M K'i F?¬M; ? +‡ /'m ?B m ;B®M; M
:-M M?Q H` M; v F?B M K iY FB #B M K'i i¢B p` /B M M`v- i`QM; K°i p` /B M T?`
/B M- K°i M K iY €Q i`„M; F?€+ M?Q m KBM? iW i`QM; ?Q F?¬M; ?B M H M- +‡ çB
iK ?ÆM F?¬M; Qi

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M;WM; i?U+ M;?B K [mv i„+ ?bM? +?B m +O HoM? pU+
h?2Q KS+ ç°i?¬B /B M i`QM; ç-m ;B i,M; - +MM; pÊB T?ªM ?²B iW iB M? ?m®M; i?U
H9+ +`M; ?Q`M i?B MX æ®B pÊB M? [M; M;QlB F?€+ K` M‡B- i'i +ª M? [M; çB m M
ç`K - M?QM; ç®B pÊB S?QM; o•M o¬ E} i?b +?d i`QM; K°i F?QªM? F?„+ ç½ ?Q`M
i?U+ M;?B KX

sm'itS iW i`mv M óM;`M H K°i ç Kô +O © _"Ti?lB tQ - w M‡B M? [M; +?mv M ?Q
h¢B T?QÆM; i•v J :BÊB- i`QM; K°i F?m pU+ `°M; HÊM- p¬ b® ç¼ H¢+ i?B M bS H
çªQ ç¼ H¢+ i?B M bS ; -M M?Q +?2 FQM +ª #-m i`lB- ç•v +?QM? H` [m•M çQ`M c
:BÊBX

h¢B i`mM; QÆM; T?¢K pB i? HU+ +O [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS- K°i iÁ i?¬M
M;¼M M9B HY ç M; ?Q¢i ç°M; - ç•v +?QM? H` *?9M; J çB M- MÆB Î +O æ¼ G¢
M?B m +°i HÊM bWM; b [M; - +U+ F€ F?`M; H²X \*?9M; J çB M iW M; Q`B p`Q i`QM;
+?B pQÆM; iU KbM? i?B i H"TF i; BÊB T?ÁM; ?°- H¢B /Q >„+ •K Zm•M *?O KQÊM
F?„+ p`Q T?M p, M i?O ?°- M?^K ç ;B +® \*?9M; J çB MX h`QM; M, K i-M; T?•M +
+?O i`'M ;B [X

h`QM; \*?9M; J çB M- G° h•v S?€T i?®M; HoM? [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS- M„
ç M; M;²B i` M #ªQ i¼ `°M; HÊM Î ;B [X aQ pÊB ?bM? +?B m- æ¼ G¢+ +?B pQÆ
?ÆM M [K`m b„+ +O #ªM i? +kM; H` K`m ç2MX

G9+ M`v æ¼ G¢+ +?B pQÆM; ç M; M?„K K„i M;²B M; v M; „M i` M #ªQ i¼ - # M +¢
æ` L; K+ i?`i [m•M +?O +‡ F?Q iS+ F€ /`, h?•K >ªB [m•M +?O GÊB lv M æ¢i p` E?O
æ¢i G æ†+X

G9+ M`v- F?Q iS+ +O æ¼ G¢+ +?B pQÆM; i`Î M M +U+ F€ F?¬M; `M ç`M?- p2M
ªM? KÆ ?²X .QÊB M;¼M HY ç` M; K+ iQ HÊM ;B [ ç¢B çB M +?B m`¼B- K†i ç'i #
#¶M; tm'i ?B M K°i +€B #‡M; F?¬M; TªB +O KbM?- K` H` K°i +€B #‡M; +‡ KQlB ?
+€+ ?QÊM;

óa¢i b¢i5ô

hB M; i`-K i?'T p M; H M i`QM; ç¢B çB MX h` M K†i ç'i i`QÊ+ M; QlB æ¼ G¢+ +?
çQ`M #‡M; ç2M K`m i`„M; #¶M; M?B M tm'i ?B MX \*QM M; QÆB +O ? B ;½ æ` L; K
ç`M? tm'i i?O- H¢B i?'v #‡M; ç2M K`m i`„M; +?Êi #B MªQ- iQ`M; iB M; b`M b¢i ç¼
#° v #`Q K`m i`„M; /`B +?'K ç'i- i‡+ /`B M?Q i?€+ MQÊ+- ;QÆM; K†i H¢M? HMM; - +
p®M TªB Î K°i F?¬M; ;B M F?€+X

h v €Q i`„M; iBM? # M TªB +O S?QM; o•M o¬ E} F?) H v ç°M; - #`M i v i?QM /`B
pQÆM` - M, K M; ‡M i v H"i H¢BX hWM; çQ`M #‡M; ç2M #B MªQ- b m ç‡ K°i i? M? a
tm'i ?B M i`QM; i v ?„MX

J°i +ªK ;B€+ M; mv +Æ +QlM; HB i iW ç€v HÁM; /•M; H M- h?•K >ªB [m•M +?O GÊ
[m•M +?O hQ ç¢i G æ†+ ; -K H M K°i iB M; - H"TiS+ iW i` M #"+ i? K ç€M? p T
hW i`QM; KB M; E?OM; "® [m•M +?O hQ æ¢i G æ†+ T?€i` iB M; M; •K tQÊM; i

i?B M ç` - +ÁM T?Q # M i`€B- +?•M T?ªB +O GÊB Iv M æϕi çϕT K°i +€B- iB M; M
çϕB çB M

@ >W5

J°i iB M; ?W HÈM p M; H M- HU+ HQÊM; iBM? i?–M p¬ i”M T?€i` X *¬M; FQ+? +
+ÁM +?Q ç M- i?•M ?bM? ç½ #` ç€M? # vX Gm”M p HU+ HQÊM; iBM? i?–M- M?b
i? b€M? çQÊ+ pÈB S?QM; o•M o¬ E}- ?m®M; ?² H” æ` L;K+ i?’i [m•M +?OX

óæBM?5ô

æ L;k EB K æªK /U i?2Q [mv i„+ ?bM? +?B m iϕQ i?“M? T?€i` K°i M;•M- iW i`Q
E} #„M` - ?| i?“M? K°i çϕQ +–m p²M; K”m ç2M #„M p i`€M +O æ¼ Gϕ+ +?B pQ
ç M; çÌ çšM #’i ç°M;X EB K F?Q +ÁM +?Q ç M- +ª *?9M; J çB M ç½ T?€i` iB M
i B- p i FB K K”m i`„M; `ä`”M; +„i M; M; +ª b”M çB M K”m ç2M

99jX *?QÆM; 99k, *€M? *´M; h?B M æQÌM;

æ L;k EB K æªK +?ûK tm®M;X æ¼ Gϕ+ +?B pQÆM; G° h•v S?€T pšM Hm¬M M?“K

@ G" K i°+X G-M M"v K i°+tm'i?B M iϕB ?^aB /QÆM; ?¶M ç°M ?bM? M?Q +kM; +? M? m ?"M? bU æ®B pÈB K i°+- +?9M; i i?"i bU H" #B i [m€ QiX

hB K GQM; hY +^aK F?€B K°i T?2M- M|B iB T,

@ L?|K K i°+ FB i?'T M?'i ç m iQÆM; çQÆM; pÈB + Q i?O h?-M +'T i`mM; F€- i +'T- #¼M +?9M; tQM; H" i?O ?ϕ +O J æ >Q" M; po çϕB M?'i J :BÈB ;b ç| G9+# F?-M; ;†T T?<sup>a</sup>B #¼M +?9M; - K" H" i? HU+ F?€+X L?|K +?9M; i +| ; -M i`,K + Q i? M[+ÁM +| M?B m M; Q|B bÎ ?[m çϕB b€i +?B m- F?B ;†T T?^aB M?[M; K i°+ F?€+- +?'`m F?'X J°i çQ| M; ;†T i?-M; B i i?-M- ;†T K ;B i K X L; Q" B ` - /¼+ i?2Q çQ| M i?m MϕT M?[M; i°+ M?•M F?€+- ç ?¶i`Ê HšM M? mX æ°B M; k+"M; H9+ +"M; HÈM HU+ T?QÆM; M"Q /€K +?¼+ p"QX .M b Q- pã ?¼+ +O h?€B *´ +?9M; i +kM; çQÊ J°i ç Q p- +MM; çÆM; B^aM- +?d + -M H" F F?-M; +| HoM? pU+- ; -M M?Q ç m +| i? +kM; H" +?mv M M?ÄX

@ *?Q ç M H9+ b m- +?9M; i ;†T T?^aB ç°B M; k tQM; H" i?O ?ϕ +O J æ >Q" M; M" hB K GQM; hY ç M; iU ?"Q- H" T iS+ HϕB i?Î /"B K°i iB M; -

@ L m #bM? ioM? t2K tûi- ç°B M; k +O +?9M; i +| ; -M M; "M M; Q|B- çO ç +?®M; i?U+ i - +€B M?|K K i°+ ;¼B H" i?O ?ϕ +O pQÆM; i`B m çϕB ç ;b +kM; F?-M; T?^a #¼M +?9M; HϕB +| K°i M?•M p"i p- +MM; HÊB ?ϕBX

L|B ç M ç•v- i` M K†i hB K GQM; hY +ÁM H° ` p bÊ ?½BX

@ ±\

S?QM; o•M o- E} M; ?B ?Q†+,

@ u m K M"Q K" HϕB HÊB ?ϕB M?Q i? \ G) M"Q ?„M +| i? K°i KbM? ç®B T?| pÈB F€+O +?9M; i M?Q p"v\

hB K GQM; hY H„+ ç-m,

@ æ| H" K°i i M i` im´B- ;¼B H" •K \*€i \*´ æS+X \*?9M; i M?B m M; Q|B M?Q p"v H ?„M +| K°i ?„+ €K HoM? pU+ `i ç†+ #B i- çQÊ+ tQM; H" óimv i ç®B T?ÁM; M; UôX i - +, M #^aM F?-M; +€+? M"Q tmv M i?OM; T?ÁM; M; U+O ?„M- +ÁM #¼M +?9M; H K" F?-M; ? #` +<sup>a</sup>M i`ÎX h'i +^aK¼B M; Q|B ç m F?-M; M; Ì K i°+ HϕB bÎ ?[m HQϕB H M[+ÁM H" K°i i M v m K +ÁM i` X h?"i H" bÆ bm'i [m€5

@ •K *€i *´ æS+\

S?QM; o•M o- E} M; ?B M M; šK +€B i M M"v- i`QM; K„i H° ` p bmviQ,

@ hmv i ç®B T?ÁM; M; U G) M"Q- F?-M; i? +m®M ?„M p"Q i`QM; HoM? pU+ b Q\

@ o- Q+? i?-BX *?d + -M ?„M KÎ óimv i ç®B T?ÁM; M; Uô- HoM? pU+ +O +?9M; i # M i`QM; X h`QM; +?9M; i +kM; +| K°i b®+ Q i?O M; ?o M?Q p"v- M?QM; ç®B K†i ;†T M"v- i'i +^aK¼B M; Q|B ç m #| i vX *m®B +MM; - #ÎB pb HoM? pU+ FB +O ?„M ç°M; +-M; FQ+?- +?Q M M +?9M; i KÈB +| i? / /"M; `9i HmBX

hB K GQM; hY p K†i t'm ?´ M|BX

@ h?9 p`5

h` M K†i S?QM; o•M o- E} H° ` p M; ?B M M; šK,

@ h HϕB Km®M t2K [m K°i +?9i- imv i ç®B HoM? pU+ FB `®i +m°+ H" imv i ç®B

@ æWM; çB5

hB K GQM; hY M; ,M +^aM- p K†i M; ?B K i9+,

@ hmv i ç®B HoM? pU+ +O ?„M `i ç†+ #B i- +| i? KÎ i?`M? ?bM? +—m- +kM; +| i?
K`m ç2M # Q T?O i`QÊ+ M;QÌB- i?O ?° K°i M?|K K i°+ ç¬M; çªQ- ç²M; i?ÌB +ÁM
+¬M; FQ+? +O +?9M; i

ósQ i5ô

:B¼M; M|B +O hB K GQM; hY #¶M; BK #†iX hW T?QÆM; p` +O v- `ä`M; M?bM
M;QÊ+ i`i +ª +¬M; FQ+? +O +?9M; i ô- K°i Hm²M; b€M; H¢M? #¶M; H|2 H M i`QM
i?ÌB F?¬M; F?ÄB bYM; b®iX

@ L?Q p”v- i +`M; T?ªB çB ;†T ?„M

S?QM; o•M o¬ E} H~K #~K- /Si HÌB- H¢B ;B®M; M?Q ç°i M?B MidM? M;°- HB M #
M|B,

@ L;Q¢B i`W M?[M; i°+ M?•M M”v- M;”B +| #B i +ÁM i°+ M?•M M”Q F?€+ iB M p”Q
ç°B M;k /Q M?[M; i°+ M?•M +QÌM; ç¢B i¢Q i?”M?\

@ æQÆM; M?B M H” +|X

L|B ç M ç•v- hB K GQM; hY +| p ?QM; T?’M,

@ h` M çQÌM; çB- +?9M; i ç½ ;†T oB K i°+- i? HU+ ç½ `ÌB F?ÄB h?€B *´ i`QÊ+ F?

@ oB K i°+\

@ æ9M; p”vX L;QÌB /šM ç—m +?QM? H” i•M M?B K i°+ i`QÎM; +O oB K i°+- oB K .E
+O v +?QM? H” +QM ;€B K°i +O >B M oB M ç¢B ç - S?QÊM; S?B +¬M; +?9 - +kM

L?„+ iÈB ó>B M oB M ç¢B ç ô- i` M K†i hB K GQM; hY H¢B H°` p +mM; FQM? iW

@ oB K i°+ +| F?QªM; ;—M M;”M M;QÌB- ç m H” + Q i?OX *| çB m +?9M; i +kM; F?
M?Q oB K i°+ M|B- M?B m M;QÌB M?Q p”v iK +MM; K°i +?¶- ?”M? ç°M; ?ÆB #’i iB
çQÊ+ HBM? ?Q¢i- +?Q M M F?ûQ HûQ +U imv i HÌB KÌB +O +?9M; i X

@ L;Q”B ` - ?ŠM H” +ÁM +| K°i b® i°+ M?•M T?•M i€M F?„T MÆBX >B M M v- +?9
#¼M ?¼X o T?—M M?[M; M;QÌB F?€+- +?QM? H” K°i b® çdM? +’T +QÌM; ;Bª i`Q
#¼M ?¼ ç M p¬ imM; çB p¬ ªM?- +kM; F?¬M; i?Q+? ?”M? ç°M; +MM; M? mX L?QM
F?B +ªK M?”M çQÊ+ M;mv +Æ- i’i M?B M b) ç M +SmpB MX ob p”v- ç®B pÈB M?[M
M”v- +| çB +?mM; ? v F?¬M; +kM; F?¬M; [m M i`¼M;X

@ VK- ?B m`²B- tBM ç i¢5

S?QM; o•M o¬ E} ;”i ç—mX > B M;QÌB H¢B ?”M ?mv M p”B +•m- b m ç| T?•M` X

L;QÌB #` i?QÆM; `i M?B m- +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ +m°+ +?B M i?ªK HB i M?Q
ç”M? i¢K i?ÌB pSi #Ä M?[M; i¢T MB K F?€+- ;B M?”T p”Q ?”M; M;k ;B9T +?[i?Q/

*¬M; HU+ +`M; + Q- +?•M F?Q +`M; i`Î M M i?m—M i9v- +`M; F?| /mM; M¢T +?•M M
o•M o¬ E} +kM; +?d +| i? i`Ê ;B9T M?[M; + Q i?O im FB K ç¢QX .MM; ç° i?m—M i9v
o•M o¬ E}- ;—M M?Q +?d i`QM; T?9i +?®+ ç½ i`Ê ;B9T M?[M; M;QÌB im FB K ç¢Q M

E?B #¼M ?¼ çSM; /”v- €M? K„i M?bM p”Q S?QM; o•M o¬ E} i`M ç—v FBM? M;¢+X
;B Q HQm- çO ç +?Q #¼M ?¼ ?B m i?U+ HU+ +O M;QÌB T?Q b m M”v ç€M; bÊ`
/MM; ? i bS+- M?QM; #ªM i?•M FB K M;mv M ç½ +| tm ?QÈM; `ÌB F?ÄB i?•M i? - i
T?QÆM;X

@ G9+ M”v M?•M b® im—M i` F?¬M; çO- +?Q p` ?½v ;B9T i?O ?° K°i T?2M5

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; +?Ì #¼M ?¼ H M iB M;- HB M i?dM? +—mX

@ æB m M”v H” i’i M?B M- ? i i?ªv tBM M;?2 i?2Q HÌB iB M #®B5

L?[M; M;QÌB ç½ ?Q”M iQ”M F?¬B T?K+ H¢B ?ÆB F?QK KbM?- iªM p #®M ?QÈM
i?QÆM;X

h`QM; H9+ K¼B M; Q`B Î ç•v ç M; #”M +? [i?QÆM; p` T?ÁM; ?°- /` #B M ç°i M; °i M
óÊû+5ô

J°i i? M? •K +? |B i B p M; p¼M; i?B M ç` ç°i M?B M iW b•m i`QM; ?„+ €K p M; H M
M? [M; Kk B M?¼M F?¬M; ; b F?¬M; T?€ çQÊ+ - iWM; Kk B ç•K p`Q i`QM; ç-m K¼B M
óS?Ki5ô

ó»+5ô

J¼B M; Q`B i?•M i? F`+? +? ’M- b„+ K†i i?2Q iB M; `Qi F`+? HB i K` M; „M M; OB F
M?€v K„i ç½ i`Î M M i`„M; # +? M?Q ; B’vX hWM; +QÎM; ; B^a h?€B *´ p®M ç M; M?„h
M?B M KÎ K„i` - +ÁM +?Q KÎ KB M; - ó¼+ô K°i iB M; T?mM ` M; KK K€m iQÆB- i
tm®M;

hWM; Hm²M; b|M; •K p¬ +MM; #€ ç¢Q- M?Q Km®M +? ’M HBM? ?²M M; Q`B ` # M M
M?Ä

S?QM; o•M o¬ E} #’i +? ’T M? [M; i?S F?€+ - iBM? i?¬M F?´M; H² F?¬M; ? #^aQ HQ
+?„M iQ HÈM p¬ ?bM? - # Q T?O H’v K¼B M; Q`B i` M K†i ç’iX hmv ?„M T?^aM SM; M
+?9iX hWM; Hm²M; F?|B t M? iW iÄ ` iW i`QM; +Æ i? K’v +?K+ +QÎM; ; B^a h?€B *
+^aM? ; B€+ M?bM #®M T?Q X L?bM p`Q ?bM? /€M; +O M| - M; Ì M; Ê +| i? i?’v çQ
Hm²M; F?|B t M? FB M? M? +?|M; ?| i?`M? bQÆM; F?|B- iB m i€M i`QM; F?¬M;

J¶B K°i Hm²M; F?|B t M? #®+ ` - HB M ç¢B #B m +?Q HBM? ?²M i`QM; +Æ i? K°i
?Q`M iQ`M #B M K’iX J°i bU ; B”M / [F?¬M; i? ?bM? /mM; M? M? +?|M; iQ+? iK i
E}- K€B i|+ /`B iWM; bÊB /UM; i?ŠM; H M- bU FQ+? ç°M; F?B M +?Q ? B K„i ?„M
M?B M M; ~M; ç-m H M- K°i Hm²M; b€i +Æ +QÎM; HB i T?€i`

ó•K5ô

J°i iB M; M’ HÈM p M; H M- K°i pÁM; b|M; F?Q +?mM; [m M? S?QM; o•M o¬ E} M’
HäK tm®M; T?Q /QÊB

h¢B ç-m +m®B +O €M? K„i- S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?’v K°i #|M; ç2M iQ HÈM iW
M? M? +?|M; t i [m #-m i`B- #B M K’i p T?Q i•v

@ >„+ •K Zm•M *?O5

S?QM; o•M o¬ E} +„M +?†i ` ,M; - ; ^M iWM; iB M; X a€i F?Q M?Q b|M; HÈM T?€i` -
?bM? i?ŠM; ç M i”M i`B

999X *?QÆM; 99j, GoM? oU+ J`m "¢+

hWM; i`”M +m²M; T?QM; +m²M +m°M ç-v i`B- F?|B ç2M /`v ç†+ #®+ H MX J•v ç2M
€K- p¬ b® iB +?ÊT K`m #¢+ ç M t2M # M i`QM; X

.QÎM; M?Q +^aK ; B€+ çQÊ+ bU çB M +m²M; i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E}- æ°+ *¬ c
p K†i HQ H„M; - p°B ?ûi HÈM,

@ o¬ E}- #bM? ioM? - #bM? ioM? H¢B

aQ pÈB M? [M; M; Q`B F?€+ - æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; p®M /MM; T?ÁM; i?O H`K +?O- +?Q
M?B m- +| çB m p¢i €Q pŠM M?m°K ç-v p i K€mX J°i i v v çÐ H’v h•v J¬M u ”„+ b„
K†i ?¬ H M,

@ >„+ •K Zm•M *?O +| i? KQÊM HU+ HQÊM; +O *?O h?¬M- H9+ M`v M; QÆB pŠM
?„MX E?¬M; M M FQ+? ç°M; M m M?Q M; QÆB `B F?ÄB- M?B m M; Q`B #` i?QÆM
æQÎM; ç°i M?B M tm’i ?B M- i’i +^a K¼B M; Q`B +?9M; i ç m b) iQ`M /B iX

h`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} p®M ç-v K`m K€m- M?[M; HìB M|B i`QÈ+ ç| +O æ°+ *
i?Q€M; i`mv M p`Q i`QM; i B- M?QM; F?B M; ?2 çQÈ+ ? B +?[ óiQ`M /B iô- ?„M #
K`m K€m i`QM; K„i M?ç i çB F?¬M; QiX

•M? K„i çªQ [m M?[M; i?B i? M; ´M M; M; i` M Kti ç'i- +MM; pÈB p Kti iB m iKv
HÁM; S?QM; o•M o¬ E} +kM; M; ?o K` bÊ, óoMM; ç'i ?¶M ç°M ;B| K•v [m, [mv i- K i
MÆB- M m M?Q i ;B`M /[ `ìB F?ÄB- ;B i çQÈ+ >„+ •K Zm•M *?O i'i M?B M H` i®i-
çQÈ+- +?d bÊ +ÁM T?ªB i`ª ;B€ #^M; M?B m iQM? K€M; ?ÆM5ô

óL?B m + Q i?O h?€B *´ #` i`¼M; i?QÆM; M?Q p`v- +?d +¬M K°i ç°B K i°+ ?Q†+ i
ç`M? b) F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B i®i M`vXô @ L; ?o i`QÈ+ M; ?o b m- ç m +ªK i?`v H9
HoM?- S?QM; o•M o¬ E} ç`M? +® MûM tmM; ç°M; p` ;B`M /[ i`¬M M; `T i`Q; M HÁM;

>Q i b•m K°i ?ÆB- i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} /¬M /¬M #bM? ioM? H¢BX >„M M; ~
+?mM; [m M?- ? B K`m ç2M i`„M; /` i?QìM; - +MM; pÈB / Q ç°M; F€ H¢ i`QM; ?Q i
i?m°+ #¶M; /•M; H M i`QM; HÁM; X

óL; mv ?B K5ô @ .QÈB K°i HQ¢B T?ªM SM; ;¬M M?Q #ªM M, M; - ? B +?[M`v ?B M
o•M o¬ E}- b m ç| K°i Fw S+ ç½ H•m ?B M H M i`QÈ+ K„i, i`, K p¢M M, K i`QÈ+- +?B
i?B +O i?¬M K ç°i M?B M b®M; H¢B

a„+ Kti S?QM; o•M o¬ E} i`¬K tm®M; - H`T iS+ M; ²B t T #^M; i` M Kti ç'iX hB M; F
b•m i`QM; ?Q F?¬M; p M; - i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M ç½ i`î M M p M; /°B M?Q
FB K F?Q b„+ #ûM iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} #„M ` - ç M t2M F?„T MÆB-
/¢M; #€M +¬m- # Q T?O ?„M p`Q # M i`QM; X GQÈB FB K F?¬M; M; WM; +?mv M ç°
?bM? i?¬M? K°i HoM? pU+ ?bM? pÁK K`m i`„M; #¢+ i?m¬M i9vX

J°i HQ¢i #B M ?| /²M /"T T?S+ i¢T M`v ç m /B M ` i`QM; F?QªM? F?„+X :¬M M?Q
p M; H M- K°i HoM? pU+ ?Q`M +?dM? ç½ ?bM? i?¬M?X J°i iB M; `ûQ `„i p M; H M-
+?|M; Kî`°M; ` - +m®M H`v i`i +ª +QìM; ;Bª h?€B *´ HBM? ?²M #` i?QÆM; +?mM; |

ósQ itQ itQ i5ô

o2M `b HoM? pU+- p¬ b® FB K F?Q ;B, M; F?„T MÆB- HQm H¢B i` M Kti ç'i M?[M
p`Q HÁM; ç'iX

óoM5ô

h?B M ç` +?bK p`Q v M ioM?X æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; M?bM HQÈi [m ç¬M; çªQ +QìM
?Q†+ M; `i çB- ?Q†+ ç M; çB m iS+ - i`QM; HÁM; H¢M? H)Q, ó:¬M +ª M; `M +QìM; ;
K°i iB M; `Qi +O >„+ •K Zm•M \*?O F?B M +?Q i`î M M M?Q p`v æ•v +ÁM H` /QÈB
ç M i?¬M HU+- M m M?Q p`M +?mv M HU+ HQÈM; +O \*?O h?¬M- p`v ô

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; +kM; F?¬M; /€K M; ?o iB T- i`QM; HÁM; +ªK F?€B F?¬M; i?¬B.
HÈMX >„+ •K Zm•M *?O ç½ F?¬M; i? ç`+? H¢B- HU+ HQÈM; +O *?Q h¬M +ÁM K¢
K` i?S +?9M; i T?ªB ç®B Kti- H¢B H` i?¬M *QM çQìM; M`v- `®i +m°+ +ÁM /`B ç I

•M? K„i çªQ [m S?QM; o•M o¬ E} ç M; M?„K K„i M; ²B t T #^M; - i`QM; ç¬B K„i; B` M
h?QÆM; iQ€i` p M OB, óo¬ E}- i`QM; b® +?9M; i - 2 `^M; +?d +| i? /U p`Q M; C

óS?Ki5ô

L; v H9+ M`v- h•v J¬M u „+ ç M; î i`QM; F?m, m i v æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; ç°i M?B M
M; KK K€m- b„+ Kti +`M; i`î M M t€K M; „iX

ó`€+?5ô

J°i HU+ ?9i +QìM; ç¢B i`mv M ç M- h•v J¬M u „+ #¶M; iW i`QM; HÁM; æ°+ *¬ o¬
i?ìB ;B¼M; M|B [m2M i?m°+ +O S?QM; o•M o¬ E} i`mv M p`Q i`QM; i B, óæ°+ *¬
iS+5 `ªM i?•M M; QìB +kM; #` i?QÆM; - F?¬M; M M; B9T h•v J¬M +?[i?QÆM; - i?Q
çB5ô

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p®M ç M; +,M; i?ŠM; M?'i i?ìB i`-K ioM? H¢BX *MM; H9+ ç|- K
?"m K" /²B /"Q i`"M p"Q i`QM; ç-m v- M? M? +?|M; H"K /`m i?-M i?S+ #` i?QÆM; X

ó 5ô

h`QM; HÁM; FBM? ?¬ K°i iB M;- æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; FBM? M;¢+ M?bM S?QM; o•M
i v H M HQM; h•v J¬M u "„+- ç²M; i?ìB M?"K K„i M;²B t T #^M;- M°B i•K #bM? ioM?

S?QM; o•M o¬ E} pW tm'i ?B M i¢B h?€B *´- +¬M; HU+ M; v +ª KbM? +kM; F?¬M;
i?-M i®+ +O ?„M +| i? tQM; H" h?€B *´ ç M?'i M?•MX æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; pšM H
iQM? +O #ªM i?•M i¢B pǎ ç¢Q ç m F?¬M; i? b€M? çQÊ+ pÈB S?QM; o•M o¬ E}- +k
iB M +O ?„MX h` M i?U+ i - F?¬M; +?d +| v- M; v +ª h•v J¬M +kM; ?B m`'i`ä çB
M`v- æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; KÈB +ªK ;B€+ çQÊ+ bU +? M? H +? M`v HÈM ç M KS+ M`

L m M|B i?-M i?S+ +O KbM? ;B®M; M?Q K°i /ÁM; b¬M; HÈM +m²M +m°M F?¬M; M
p"v i?b i?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} H¢B ;B®M; M?Q #B M`°M; M?'T M?¬X h`
i?'v ç€v- i'i +ª /ÁM; b¬M; HÈM +| HÈM ?ÆM +kM; ªK ç¢K K'i K"mX

S?QM; o•M o¬ E} F?®M; +? HU+ HQÊM; iBM? i?-M çO ç H"K pk i`K #B M b„+ +O
p"Q i`QM; w i?S+ ?ªB +O M?[M; M;QìB # M i`QM; HoM? pU+- H"K /`m çB HBM? ?ª

o T?-M +€+ p i i?QÆM; i` M i?•M i? - #îB pb +€+ HQ¢B M;mv M M?•M F?€+ M?
+€+? M"Q i`Ê ;B9T- M?QM; p K†i HBM? ?²M i?b F?¬M; +| i`î M;¢B ;bX J°i KbM?
;B9T ;¬M M; "M +QìM; ;Bª h?€B *´ +?[i?QÆM; HBM? ?²MX

.QÈB bU i`Ê ;B9T +O S?QM; o•M o¬ E}- K°i b® M;QìB ç½ /¬M /¬M idM? /"v- HB
ç-m çB m iS+X "®M T?Q ?Q"MiQ" M v M ioM?- /QÈB +m²M; T?QM; ;"Q i?ûi- bQÆ
M M;Q" B HoM? pU+ ? B KQÆB i`QÊM; ç½ F?¬M; T?•M #B i`ä çQÊ+ i?S ;bX

ósQ itQ i5ô

hB M; tû ;B| iW K°i K†i F?€+ t i [m - #¶M; M?B M /WM; H¢B- iB M; #QÊ+ +?•M p
/"v ç†+ p M; H MX J°i H9+ b m- # M M;Q" B HoM? pU+ +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ tm
K ?bM? M;QìB- iQ" M i?•M T?O FQM pªv ;B€T K"m iQK- iWM; +?B + çm¬B M;Q2 M
ç2M /"v /†+ iW F?B m ?mv i iQ" M i?•M #¼M +?9M; iÄ ` - i?Q¢i M?bM i`¬M; ;B®M
H M K°i i¬M; HY K"m ç2MX

ó*?2M;5ô

J°i i? M? i`QìM; FQ+? K"m ç2M iQ #^M; +€M? i v +„K M;QÊ+ tm®M; ç'iX h M ç-m
+ Q +'T FB M?bM HQÊi [m HoM? pU+ K"m #¢+ i` M ç'i i`®M;- M?bM i?'v ç¬M; çª
i€B M?Êi # M i`QM;- #° /¢M; ;B®M; M?Q # M? M†M;- HB M [m v p +?9M; i?m°+ ?

@ > ? ? #„i çQÊ+ +€ HÈM`²B5 æ9M; H" óçB KÁM ;B`v b„i iB K F?¬M; i?'v- ç M
+¬M;ôX L?B m M?•M i°+ #` i?QÆM; M?Q p"v- M?'i ç`M? b) ;B i`'i bªM; F?Q€BX E
iB M; #BM? F?Q ç•K tmv M i?•M i? - ? ? ?

S?Q b m- +?9M; K i°+ M;?2 p"v +kM; T?K ?¼ +QìB`° H M- p i? K H K i?Q€M; +
+O M?•M HQ¢B H" imv i pìB M?'iX J" K€m +O +QìM; ;Bª- #îB pb +?•M F?Q ç†+
i? ;B9T K i°+ im Hmv M K M;mv MX L?[M; K #BM? /MM; M?•M i°+ +QìM; ;Bª ç
F?¬M; +?d H" K°i #" +X

*?d +¬M pW M;?o ç M- +| i? i`M b€i M?B m +QìM; ;Bª h?€B *´ M?Q p"v- ?9i b¢+?
i°+ HB M +QìB H M bªM; F?Q€B- F?ªB ;B€T iQ" M i?•M`mM; ç°M; T?€i` iB M; p

ó>W5ô

J°i iB M; ?W H¢M? #¶M; p M; H M- Hk v m K i•K i?-M +?'M ç°M;- iB M; +QìB M?'

@ B\ _®i +m°+ H" B\

h M ç-m HoM? v m K + Q +'T K"m iQK ;B" M /[?ûi HÈMX a m ç| ?„M M?bM i?'v # M
bm®i- i M M K iY M?•M HQ¢B ç M; M;²B t T #^M; i` M K†i ç'i- i|+ /"B ç M ;®B #¶

h`QM; ? B i`ÁM; K„i b„+ #ûM K` H¢M? H)Q i`M ç-v F?BM? i?QÌM; p` +? M?¢Q-
ç M; M?bM p`i +? iX

óo9i5ô

u m K K`m iQK /m¶B i v` - M„K H`v i`QÌM; FQ+? i` M Kti ç'i- /MM; bS+ `9i K¢M?
ç€ pKMx >„M + -K FQ+? i`QM; i v- b„+ Kti i`-K tm®M; - K°i i v +?d p`Q +?9M; +QÌ
bS+ T?ªM F?€M; # M i`QM; HoM? pU+ - K°i Kti M!B pÊB +?Q K T?Q b m,

@ :B i +? i #¼M +?9M;5

@ _ä5

*?9M; K ç²M; i? M? ç€Tp M; ` M- i`QM; K„i ?B M H M b€i +Æ çB M +m²M; X E?B
+¬M; T?€ HoM? pU+ - ;B i +? i K¼B M; QÌB- K°i ;B¼M; M!B ?ÆB `mM `~v #¶M; i`mv

@ æ¢B ç¢B M?•M5

@ >Y\ *€B ;b\

J ç-m K`m iQK +| +?9i F?¬M; p mB M?bM +?^K +?^K p`Q K°i K i°+ `Ki M; QÌB H¢B
?½B K` `mM H M F`+? HB iX

@ æ¢B ç¢B M?•M- M;`B M?bM

h?2Q M;|M i v +O i M K i°+ FB - +?9M; K ç-m ç m tQ v M; QÌB H¢B

ósmwi5ô

hWM; iB M; ?Qi ?ÆB H¢M? p M; H M- M?[M; K ç-m +| Kti ç m bÊ ?½B M?bM p T
aQÆM; ç2M M²M; ç`K +?mM; [m M? F?¬M; #B i iW # Q ;B! ç½ i`Î M M +U+ HQ½M;
[m - HÊT bQÆM; KM +m®B +MM; +?2 T?O T?Q i`QÊ+ +?9M; K +kM; T?•M H`K
s t - i¢B T?Q +m®B +?•M i`ÌB- K°i +ÆM ?ªB i`B m K`m ç2M K½M? HB i M?Q p¢M
?QÊM; M`vX S?¢K pB +O ?ªB i`B m `i`°M; - i`QM; i-K M?bM ; -M M?Q +?d iQ`M

@ h`ÌB ¢5

h`i +ªK ç-m ç m i m v i p¼M; M?bM p T?Q i`QÊ+X h`QM; K„i +O #¼M +?9M; M`Q
[m•M +?B K +S iQ`M #° +?•M i`ÌB- /Q p¬ b® K i°+ - M?•M i°+ p`i?B M bS ç M; +?û
K°i i-M; óK•v ç2Mô +?2 T?O #-m i`ÌB +kM; /Q p¬ b® ç¼ H¢+ i?B M bS p`i?B M b
F H`K i°+ - M?•M i°+ - ? v H`i?B M bS €M? b€M; - i`QM; +QM M; QÆB ç m ?B M H
K°i +?9i bBM? F?Q M`QX "¼M +?9M; - p®M H` M?[M; M; QÌB ç½ +? iX

Í MÆB + Q ?ÆM- b'K bûi M; M; i`ÌB- p¬ b® iB +?ÈT K`m #¢+ +?B m `¼B i?B M ç
F?QªM? F?„+ H!2 b€M; FB - +?9M; K ç-m M?bM i?`v `ä`M; - i`QM; ç¢B [m•M +?
HoM? pU+ ç2M F`i i`QM; F?QªM? F?„+ F?¬M; M; WM; bBM? /B i

ósQ i5ô

h`QM; ?Q F?¬M; - K°i ;½ ç¼ H¢+ i?B M bS F?¬M; ç-m /QÌM; M?Q +ªK SM; çQÊ+
T?Q +?9M; K ç-m X E?¬M; çÊB #¼M +?9M; T?ªM SM; - K°i +•v i`QÌM; FQ+? K M;
ç½ #„M`

ó•K5ô

h`QÌM; FQ+? K`m ç2M tmv M [m i M K ç-m K`m iQK ç M; M; •v M; QÌB FB - b m ç;
+?d +ÁM K°i F?QªM; i`®M;

@ :B i5

*?Q ç M H9+ M`v- iB M; ?Á ?ûi çBM? i B M?S+ | + KÈB i`mv M ç MX L?[M; iB M; ; -
+?Q F?¬M; F?Q i`QM; T?¢K pB i`,K /†K / Q ç°M; F`+? HB i- iWM; i`M +m²M; T?Q
K•v ç-v i`ÌB

o¬ b® #|M; b€M; /B ç°M; - i?¬M K ç¬v i`lB pW ç€M? pW FûQ iÈBX hW #-m i`lB
iWM; HÈT i?¬M K /"v ç†+ F?¬M; M; WM; i`"M p T?Q p`i`Q ç€K M; QlB S?QM; o•M
F?¬M; b|i HçB i?S ; bX oBM? /B m p" Fw S+ +O M?[M; i?¬M K M"v ç½ bÈK`lB t ;
pă ?¼+ pšM M?Q i`QÈ+ i²M içB i`QM; i? t€+X .QÈB bU +?B T?®B +O K°i HQçB [
M[b®M; /"v- +?ûK ; B i HšM M? m

h`QM; HoM? pU+ K"m #ç+- S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç¬m H M- €M? K„i tmv M i? 'm
ç€K i?¬M K ç M; M? M? +?|M; ç M ; -MX hB M; +?ûK ; B i F?¬M; /Si # M i B- p¬ b®
t2M T?ªM +?B m`ä`"M; i` M ? B +QM M; QÆB ç2M i`„M; X E?B iWM; #|M; ç2M iW T
+ª #-m i`lB- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; iW iW M? „K ? B K„i HçB

aWM; b|M; içB i`mM; i•K +?B M i`QlM; ?¶M HQçM M"v- HoM? pU+ K"m i`„M; #ç+
K +?9 wX o¬ b® ç¼ Hç+ i?B M bS- i?B M bS €M? b€M; - v m K + Q + 'T- +QM M;
+?9i- b m ç| iB M; ; -K H M K°i iB M; +MM; H Q ç M

ósQ itQ i5ô

.` #B M M' B H M- HoM? pU+ K"m i`„M; #ç+ i`QM; F?QªM? F?„+ i`Î M M ; B®M; M?
i?¬M K F?B ç M ; -M HoM? pU+ ? B KQÆB i?QÈ+- ç°i M?B M iQ`M i?•M F?UM; H
?bM? +„i [m - ?| i?`M? iWM; F?®B i?`i M €i`ÆB tm®M; ç'i

J€m iQÆB M?Q KQ i?2Q HoM? pU+ K"m #ç+ +?ªv tm®M; X h`QM; M?€v K„i- i` M
+? 'i /"v K°i i¬M; i?`i pKM X h`QM; F?¬M; F?Q- p¬ b® H¬M; pk`"Q`"Q H v ç°M; - K M

E?®B K€m +`M; H9+ +`M; /"v- +`M; H9+ +`M; + QX h'i +ª i?¬M K - ; -M M?Q H` F?
KQÆB i?QÈ+- i`QM; M?€v K„i HB M i M`½- M; v +ª i?lB ; B M T?ªM F?€M; +kM; F

.¬M /¬M- iQ`M #° HoM? pU+ ç m #` # Q T?O #ÎB i?B i? +O i?¬M K X L?QM; M?[
bBM? K M? M"v pšM M?Q i`QÈ+ F?¬M; M; WM; i`"M p T?Q HoM? pU+ +O S?QM;

S?QM; o•M o¬ E} HšM; H†M; M; ²B t T #^M; # M i`QM; HoM? pU+- p K†i F?¬M; K
i?O # M i`QM; HoM? pU+ i?S+ idM? HçB- M?bM i? 'v i?¬M K # M M; Q`B M?Q i?B
S?QM; o•M o¬ E} p K†i #bM? ioM? M?Q MQÈ+- ç¬m iB M H` H°` p FBM? M; ç+- b
v M i•K iB TiK+ çB m iS+

ó:~Q5ô

J°i iB M; ; -K HÈM iW ?"m T?QÆM; p M; H MX æ¬M; çªQ i?¬M K p®M ç M; H Q
[m M? M; QlB S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M /WM; HçB- M? M? +?|M; i`€M? ` K°i +C
+QlM; ççB + Q K'v i`QÈM; iW ?"m T?QÆM; tm'i ?B M- K°i pÂM; HoM? pU+ ç2M F
iWM; KªM; HÈM ç¼ Hç+ i?B M bS p" v m K [m M? M; QlB #B M K'i p¬ imM; - i`QM
F?QªM; ç'i i`®M;

ó:~Q5ô

:¬K HÈM K°i iB M; - v m K +QlM; ççB #¶M; T? 'i i vX h` M #-m i`lB- K°i Hm²M; bû
i v M; QlB i`QlM; i?`M? m®M F?9+ K" tm®M; - tmv M [m ç€K i?¬M K +?ûK ; B i ç¬v
pU+ K"m i`„M; #ç+

Gm²M; bûi M; Q^M M; ? Q ç€M? tm®M; - F?B +ÁM +€+? HoM? pU+ K"m i`„M; #ç+ ? B
b m ç| #„M M; QÈ+ i`Î p - ó-Kô K°i iB M; T?€ i M KªM; HÈM K•v ç2M

o ; B" M / [tm'i ?B M i` M F?m¬M K†i / [iÈM t' m tQ +O v m K +QlM; ççB FB X >„M
i v i`¬K tm®M; - K°i pÂM; HoM? pU+ M?Q pU+ b•m HB M F?Q€+? i`B M` - i`QM; M
i? - p +?çK +MM; pÈB HoM? pU+ +O S?QM; o•M o¬ E} X LÆB HoM? pU+ +?çK M?
i` M HoM? pU+ K"m i`„M; #ç+ #¶M; H°` K°i F?2 MSiX u m K +QlM; ççB FB MlK
i v çQç i H'v K°i i? M? i`QlM; FQ+? iW i`QM; i v K°i i?B M bS F?¬M; ç¬m- b m ç|
ç²M; i?lB /MM; HoM? pU+ # Q #¼+ H'v i?•M i? - H Q p T?Q HoM? pU+ K"m #ç+X

J F?Q M?Q b|M; HÈM F?B M +?Q ç¬M; çªQ +QlM; ; Bª h?€B *' ç M; +?[i?QÆM; #
idM? ; B'+X L?bM i? 'v i M v m K +QlM; ççB M"v M?2`„M; +QlB- +?2M p"Q # M i`Q

H¢B ¢ M; i`¼M; i?QÆM;- M°B HU+ ¢B m iS+ ¢ M H9+ F?~M v m- M?'i i?ìB pW HQ
J€B i!+ /`B +O S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ;B! iU ¢°M; imM; # v- iWM; bÊB iªM ` X u
T?€i ?B M S?QM; o•M o¬ E} H` M; QìB /mv i`b HoM? pU+- HB M i`U+ iB T ¢•K K°i F
o¬ E} M; v +ª KQ K„i +kM; F?¬M; ¢°M; ¢"v- +?d H` F?¬M; B T?€i ?B M- K°i p +Qì
?B M H M i` M F?ì2 KB M; +O ?„M

J°i Hm²M; ;B! b„+ ¢•K p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X L; v F?B i`QìM; FQ+? +ÁM +€+?
i M v m K +QìM; ¢¢B FB ¢°i M?B M`mM H M- b m ¢! +SM; ¢!i¢B F?¬M; i`mM; X S
Kî K„i` - H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q i M v m K bî ?[m HoM? pU+ M`v- i`QM;
T?ªM +?B m`ä`M; ?bM? /¢M; +O ¢®B T?QÆM;

h¢B F?QªM? F?„+ M`v- i?ìB ;B M ;B®M; M?Q M; WM; H¢BX o¬ b® K¢+? HQÈB K`
M; QÆB # M i`€B S?QM; o•M o¬ E}- F?¬M; M; WM; i`M` - ;B, M; F?„T MÆBX h`QM
v m K M`v +?B H`K K'v M;`M #° T?`M [mv i„+X *MM; H9+ ¢!- i? M i? +O ?„M ¢ M
K`m i`„M; #¢+ +kM; p¬ i? M? p¬ iS+ T?•M ;BªB ` - `ÆB tm®M; i`QÈ+ M; QìB S?QM
¢®M; i?`i pKM

@ :B i5

hB M; ?Á ?ûi FBM? i?B M ¢°M; ¢` H¢B p M; H M- +?ûK ;B i H¢B iB T iK+- i?¬M K
HoM? pU+ K`m #¢+- b m ¢! ?! i?`M? F?®B i?`i ¢¬v i`ìB- +?²M; +?'i i¢B T?K +`M

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- iB M; +?ûK ;B i +m®B +MM; +kM; #B M K'i- i?B
K•v /`v iªM ¢B- #-m i`ìB H¢B i`î p m €KX

.QÈB i`ìB + Q- K†i ¢'i p®M #^M; T?ŠM; ¢½ bÈK i`î M M ;²; ? - F?„T MÆB H` M?[M;
¢ m- `ªB `€+ M?[M; T?¬M +ÁM H¢B +O +?•M i v #` +KiX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX hW i`mM; QÆM; +O ¢®M; i?B i? + Q K'v i`, K i`QÈM
i?`i M€i p`i?B i? ?! i?`M? KQ i M #„M p #®M T?Q X S?Q b m M9B i?B i? H°
;¬M M;`M +QìM; ;Bª h?€B \*´ M;²B # M i`QM; X h¢B i`mM; i•K +O ¢€K +QìM; ;Bª h
iY €Q i`„M; +?`K`½B ¢SM; /`v- i v €Q /`B T?'i K°i +€B- K°i Hm²M; +?•M F?Q ?MM;
F?®B i?`i +ÁM b!i H¢B +?mM; [m M?

h?B M ¢` ?Q`M iQ`M v M ioM?- i`QM; K„i +?d M?bM i?'v iWM; ¢®M; i?B i? X .Q
i`„M; FB H¢B H` p`i b®M; /mv M?'i +ÁM ¢SM; i`QM; T?¢K pB i`, K /†K

998X *?QÆM; 999, h?B M æQìM; h`B m >Q€M

S?QM; o•M o¬ E} +ªK F?€B F?¬M; i?¬BX J°i i`QìM; #B M ¢°M; ¢°i M; °i tªv` - F?¬M
Q M?B m +QìM; ;BªX æ®B K†i pÈB ¢¬M; ¢ªQ ¢¼ H¢+ i?B M bS p`v m K + Q +'
+MM; +'T #"+ pÈB *?Q h¬M- HU +?¼M /mv M?'i H` #` ¢°M; T?ÁM; i?O i bK ¢QìM; H

@ 5

S?Q b m p M; H M iWM; iB M; FBM? ?¬X L?[M; +QìM; ;Bª h?€B *´ KÈB F?¬B T?K-
M9B i?B i? M;´M M; M; - i`QM; HÀM; F?¬M; F?ÁB +ª FBM?- p¬ w i?S+ #`i i?®i H M
[m€ KS+ /¼ M; QìBX

@ *?mv M ;b p`v\ LÆB M`v`®i +m°+ ¢½ tªv` +?mv M ;b\

hWM; HìB M; ?B ?Q†+ i?®i H MX æ®B pÈB i bM? ?m®M; ¢½ tªv` +?mM; [m M?- `i
M?QM; iW M?[M; M9B i?B i? /`v ¢†+ + Q ?ÆM i`, K i`QÈM; /QÈB #-m i`ìB- #¼M ?
F?QªM; i?ìB ;B M ¢!M; HK+ i?S+ +?bK p`Q KBM? iQìM; - i`QìM; +?B M ¢'m FB i?ª

hWM; €M? K„i M?bM p`Q S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; K„i i`M ç-v i¬M FQM? p` F?•K
M; Q`B M`v +kM; +| M; Q`B #` i?QÆM; F?¬M; M†M; H„K- HQ€M; i?Q€M; ?B m çQÊ+
M?bM i?'v +aM? +?ûK ;B i?¶M HQ¢M- H"TiS+ ;BªB i?Q+? +?Q M?[M; i°+ M?•M F
h` M K†i S?QM; o•M o¬ E} Mî K°i MK +Q`B ç¢K K¢+- i?¬M i?S+ iW i` M M; Q`B +?S
i?m ?²BX J°i +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ iW T?Q i`QM; bQÆM; F?|B HQÊM HìT?Q i`Q
K„i M?bM- i`¬M; i?'v T?Q i`QÊ+ F?QªM; +?WM; M; ¨M i`QÊM; - K°i #|M; M; Q`B M?
+?|M; HQÊi [m F?¬M; i`mM; X
@ hB M #®B- tBM /WM; H¢B K°i +?9i5
S?QM; o•M o¬ E} /9K K¬B H¢B- i? M? •K ç½ iK i?¨M? K°i çQìM; i`mv M p`Q i`QM
i`QÊ+ FB X
"|M; M; Q`B ç M; # v M? M? i`QM; bQÆM; KM +?Êi /WM; H¢B- i?•M i? tQ v [m -
S?QM; o•M o¬ E}- ? B p i b€M; iW i`QM; K„i #„M` ,
@ ±- H` iB m iY M; QÆB
"|M; M; Q`B M? M? +?|M; iW F?¬M; i`mM; # v M? M? p ?QÊM; M`vX J°i Hm²M; ;B|
i`KB HOB- p2M `b ;B[H¢B K°i pÁM; i|+ #¢+- F?m¬M K†i çÄ`U+- /€M; p iQÆB +
L; Q`B M`v +?QM? H` + Q i?O i`QM; i`mv M i?mv i+O ? T?€B iU /Q H9+ i`QÊ+ ç½
o¬ E}- >mv M hšMX
@ o¬ E} ` K„i >mv M hšM iB M #®B5
S?QM; o•M o¬ E} +?„Ti v- i?•M i? ?ÆB +9 tm®M; - b m ç| M; ~M; ç-m H M iB M; X
@ hB m iY- M; QÆB +kM; #B i i M i ±5 L?Q p"v- t2K` i?QÆM; i? +O M; QÆB H9
i M; ;o- F?¬M; i
>mv M hšM [m M b€i S?QM; o•M o¬ E} HQÊi- ? B M; |M i v H²B +ª F?ÈT tQÆM; pm
#¢+ i?"i /`B i` M K¬B- +†T K„i i`ÁM M?Q K„i +€ b€M; H M- ?QM; T?'M M|BX
@ hB M #®B- H-M M`v 2 ``M; TªB KQÊM >mv M ok HoM? pU+ +O H½Q M?•M ;B
S?QM; o•M o¬ E} çQ i v TªB +?d p T?Q b m- H M iB M; X
G9+ M`v bU +?9 w +O >mv M hšM KÈB i?2Q M; |M i v S?QM; o•M o¬ E} /ìB çB- €M
;¬M M; ¨M +QìM; ;Bª h?€B *´- b„+ K†i +kM; F?¬M; F?ÄB i`-K tm®M; ,
@ *€+ M; QÆB ç½ ;†T >„+ •K Zm•M *?O b Q\
S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,
@ æ9M; p"v hB M #®B +| #B i ;b p >„+ •K Zm•M *?O M`v F?¬M; \
o K†i >mv M hšM M; ?B K i9+- i`QM; K„i H°` i?¬M b„+ bmv iQ p` ?²B iQîM; - ç°i M
H"TiS+ pmM; i v H M- K°i HoM? pU+ ç2M F`i iQ HÈM ?bM? F?mM; HB M # Q T?O +
i`QM; X G9+ #` >mv M hšM +m®M p`Q HoM? pU+- i'i +ª K¼B M; Q`B ç m +ªK ;B€+ ç
i®+ ç° HQm +?mv M +O +?•M F?Q i`QM; +Æ i? +kM; +¨M; i?¬M; bm®iX æQÊ+ [M
H`K /`m- HBM? ?²M p` i?•M i? ç m M? M? +?|M; F?¬B T?K+ H¢BX
L?[M; +QìM; ;Bª h?€B *´ # M ç-m ç½ +?B M ç'm pÈB i? HU+ K i°+ i?O ?¢+O J
i?QÆM; ``i M†M; - KB M; p i i?QÆM; #` K F?Q ,M KÁM H9+ M`v H¢B M? M? +?|M;
pÈB i®+ ç° K„i i?QìM; +| i? M?bM i?'v çQÊ+- M? M? +?|M; F?ûT H¢BX
L?bM i?'v F?Q iS+ +O M?[M; M; Q`B +ÁM H¢B M? M? +?|M; ´M ç`M?- i?QÆM; i?
o•M o¬ E} p` >mv M hšM ç m i?Î T?¨Q M? M?äKX L?B m + Q i?O ?²B T?K+ M?Q p`
[m•M ç-v çO bS+ HU+ F?¬M; i? F?BM? i?QìM; X .M b Q- M?bM F?„T J :BÈB- >„+
KQ`B # p`X

@ G-M ç-m iB M +Y p"Q ?¶M ç°M KÎ` - i +kM; F?-M; +| +Æ ?°B iB M p"Q MÆB M; ?2 M|B HϕB æQÆM; M?B M- bQ pÈB M?[M; M; Q|B F?€+- M?[M; +?mv M K" H½`'i M?B mX *€+ M; QÆB +ÁM b®M; ç M #•v ;B|- +?d +| i? M|B H"/Q +€+ M; QÆB K >mv M hšM M|B,

@ h?2Q M?[M; ;b i [m M b€i çQÊ+ i`QM; F?QªM; i?|B ;B M M"v- +MM; pÈB K°i b® iϕB pMM; ç'i ?¶M ç°M M"v +| ? B i M >„+ •K Zm•M *?O- K°i i M b®M; iϕB ?ªB /QÆM F?€+ î M; v pMM; ç'i ?¶M ç°M M"vX

L|B ç M ç•v- i`QM; ç-B K„i b€M; M; |B +O >mv M hšM +kM; F?-M; F?ÄB ?B M H M

@ >„+ •K Zm•M *?O +O J :BÈB p®M H" T?KM; /QÐM; *?O h?-M- ?ŠM H" T?ªB î J tm'i ?B M î ç•v G) M"Q *?O h?-M +kM; [m M i•K ç M h?|B :B M +?B FB K M"v\ *K M?Q +€+ >„+ •K *?O h?-M Km®M- H-M ç-m iB M F?B +Y p"Q ?¶M ç°M KÎ` ?ŠM H >mv M hšM H~K #~K- [m M Hm-M +ª S?QM; o•M o¬ E}- H"TiS+ M; ²B t'K tm®M; - pW`•m pW bmv M; ?oX

S?QM; o•M o¬ E} F?) M; ~M` - b m ç| H„+ ç-m- +kM; M; ²B t T #^M; tm®M; - çB m iS +?9i i' M ? QX

@ æQÊ+ `²B- #•v ;B| F?-M; +ÁM +?mv M ;b +O H½Q M?•M i E?-M; #B i i`ªB [m # Q H•m- >mv M hšM M?Q iªM; ç€ #'i ç°M; ç°i M?B M M?ªv /U

@ hB m iY- M; QÆB +kM; çWM; [m'M H'v i ±- i +ÁM T?ªB çB t2K M?[M; MÆB F F?-M;

J°i K" M b€M; ?ÆB KÄM; M? M? +?|M; i?m p"Q i`QM; +Æ i? >mv M hšM- i`QÊ+ K„i +ÆM; B| M? i?'B [m - i?•M ?bM? H½Q ç½ #„M H M i`|B- ?| i?"M? K°i #|M; ç2M t0 #B M K'i î +?•M i`|BX E?B ç½ F?-M; +ÁM i?'v #|M; /€M; - ;B¼M; M|B p M; /°B FB H M # M i B K¼B M; Q|B,

@ *€+ M; QÆB F?-M; M M T?•M i€M` 5 >½v çB p T?Q i•v- MÆB ç| i°+ M?•M- K i`B M; - +~M i?"M ç'v

S?QM; o•M o¬ E} tQ v M; Q|B HϕB- i`¬M; i?'v iWM; +Q|M; ;Bª h?€B *´ ç M; M?bM p F?QK M; Q|B K°i +€BX

@ æ iϕ +€+ ?ϕ ç½ ;B9T çÐ5

a m F?B >mv M hšM`|B çB- K°i +Q|M; ;Bª h?€B *´ HB M iB M ç M- M|B pÈB S?QM

@ E?-M; +¬M F?€+? F?Q5 LÆB M"v`'i ?B K €+- ;B9T çÐ M? m H" +?mv M M M H #®B FB - F?-M; #B i +?Q p` M; ?o b Q\

*?9M; +Q|M; ;Bª h?€B *´ M?bM i?Q€M; [m M? m- #~M Hm" M K°i +?9i- b m ç| pšM

@ VKX L m M?Q +€+ i? HU+ ç m ç½ HB M ?ÊT HϕB- K" i? M? i? +O h?B M æQ M?B M H" F?-M; b€M; bm®iX *?9M; i +?m~M #` çB ç M +?¶ K" >mv M hšM iB M # K¼B M; Q|B- +€+ M; QÆB +kM; +MM; çB +?S\

@ æQÆM; M?B MX *| çB m

S?QM; o•M o¬ E} ç´B ;B¼M; ,

@ h +ÁM +| K°i b® pB + F?€+- +?| b m F?B ?Q" M i?"M? b) ?°B ?¼T pÈB +€+ M; Q| Zm•M *?O tm'i ?B M î ç•v- h?B M æQ|M; +ÁM tm'i ç°M; +ª çϕB [m•MX aQ pÈB #'i ç m F?-M; +| Qm i? X h`QÊ+ K„i imv i ç®B F?-M; T?ªB H" H9+ K°i T?QÆM; iU w p"v i?b +?d iB M M; ?B +?Q K°i T?QÆM; F?€+X >B M M v- pB + + 'T #€+? H" ibK çQ FB KX \*?d +¬M H'v çQÊ+ h?|B :B M +?B FB K- b m ç| H"TiS+ `|B çB H" çQÊ+- F? #'i +S T?QÆM; M"Q >ÆM M[- bU ?mM; ?B K +O pMM; ç'i ?¶M ç°M F?-M; i? t2K

•M? K„i K¼B M;QÌB HQÈi [m M?[M; M9B i?B i? /˘v ç†+ +?mM; [m M?X "¼M ?¼+ +
i? M?Q i? M˘v- iWM; M;QÌB M?Q +¼+ ;¶ M?bM H M #-m i`ÌB- i`QM; +Æ i? F?¬M
+?d +ªK i?˘v F€ H¢- M?QM; F?¬M; M;Ì ç M M?[M; i?B i? M˘v H¢B +| i? b®M; /˘vX
L; ?o ç M ç•v- #¼M ?¼+ ˘M; i?˘v çQÊ+ bU ?B K €+ +O pMM; ç'i ?¶M ç°MX J¼B M;
ç| p°B p½ # v p ?QÈM; i•v- +?d +ÁM H¢B S?QM; o•M o¬ E} p˘ ç€K M; QÌB EB K +€
@ *Q bo- o¬ *U+ - h?€B >mv M- +€+ M; QÌB +kM; ç M ç| çB5 h? +K+ MÆB M˘v +ÁM
F?¬M; #B i MÆB +i ;B˘m h?ÌB :B M +?B FB K- M?QM; F?ª M, M; tªv ˘ tmM; ç°i pÈ
bU ?mM; ?B K p¬ +MM; *€+ M; QÌB im Hmv M ç m F?¬M; T?ªB H˘ FB K ç¢Q- K°i
+ªK SM; ç9M; H9+ - ˘i F?| F`T iB T pB M F`T i?ÌBX G¬B lv M +Q bo5 æ•v H˘ K°i T
iW i`QM; i v im T?€T ;Bª h?€B *˘ - +| H) b) ;B9T Q+? çQÊ+ +?Q M; ˘BX
S?QM; o•M o¬ E} iB M i v #„M ˘ K°i Hm²M; +?•M F?Q M?m ?Á - M?"T p˘Q i`QM; +
M? M?- K°i #° +¬M; [mv i T?€T im ?Q˘M +?dM? ç½ tm'i ?B M i`QM; ç-m G¬B lv M
@ o¬ E}
G¬B lv M +Q bo HQÈi [m M°B /mM; T?Q i` M- M?'i i?ÌB p K†i FQ+? ç°M; X
S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ i v H M- M; ,M +ªM G¬B lv M +Q bo M|B ˘ ? B iB M; +ªK i¢,
@ L|B ˘ i?"i t'm ?˘ - #° T?€T [mv i M˘v p®M bÈK M M ;B Q +?Q M; ˘B- M?QM; pb #
;-M ç•v H¢B pb im Hmv M K˘ [m M F?m˘v K'iX J†i F?€+ - ?¬K M v +?9M; i ç½ t2K M
pb p˘v M?[M; HÌB +ªK i¢ ;b ç| F?¬M; +¬M T?ªB M|B M[X
G¬B lv M +Q bo M; ?2 p˘v ;"i ç-m- ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- i`QM; HÁM; ?ÆB +?9i #b
@ o¬ +U+ ?mvM?5 >mvM? ç½ +| ó>mv M JBM? b€+?ô [mv M i?QÈM; +O *?Q h¬M
oB M æ h•K [mv iô- M?QM; H¢B F?¬M; i?Q+? ?ÊT pÈB ?mvM?X L; ?o iÈB M; ?o Hr
+| i? ;B9T çQÊ+ ?mvM?X
@ h ?B m ˘²BX
h`B m o¬ *U+ pšM Hm¬M v M H†M; çB i?2Q- F?¬M; M|B K°i HÌB- H9+ M˘v ç°i M?B
S?QM; o•M o¬ E} pšM +ªK i?˘v F?B h`B m o¬ *U+ Î +MM; K¼B M; QÌB- ;B®M; M?Q
pšM ;B[K°i F?QªM; +€+?X
@ h?€B >mv M bQ ?mvM?5 >mvM? i?•M K M; *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; -
i`Ê ;B9T- M; v +ª >„+ •K Zm•M *?O- M m M?Q F?¬M; KQÈM HU+ HQÈM; +O *?O h
ç M bBM? K¢M; +O ?mvM?X æ®B pÈB ?mvM?- o¬ E} +kM; F?¬M; #B i; B9T; bX *
i?S+ô i bmv Hm˘M çQÊ+ iW >B M oB M æ h•K [mv i- ç m H˘ +?B m i?S+ +U+ +Q
+?•M F?Q *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; ?ŠM b) +| mv HU+ ˘i HÈMX
.Si HÌB- i?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} HB M çQ K°i çB K 'M FQ p˘Q i`QM; #B
M?[M; i?S M˘v +?QM? H˘ bªM T?~K T?K ?„M M; ° çQÊ+ iW J oB M "B MX
@ o¬ E}- M; QÆB +kM; T?ªB +˘M i?"M K°i +?9i5 E€ i?U+ - F?¬M; +¬M M; QÆB M|B-
i¢B +¬M; HU+ +O +?9M; i pšM H˘ [m€ v mX h¢B pMM; ç'i ?¶M ç°M M˘v- +?9M; i
+?d F?¬M; ;B9T çQÊ+ - i`€B H¢B +ÁM H˘K pQÈM; +?•M M; QÆB E?¬M; +¬M T?O M
T?ªB M; çB5
h?€B >mv M H M iB M; ,
@ L; QÆB im Hmv M H˘ FB K ç¢Q- K˘ # M; QÌB +?9M; i ç m im Hmv M i?2Q ?QÈM;
M; QÆB- F?¬M; i? ;B9T çQÊ+ ;b +?Q +?9M; i - ç®B pÈB i >B M oB M +Ym i?S+ ç
S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; X aU i?"i ?Q˘M iQ˘M ç9M; M?Q HÌB h?€B >mv M M|B- p
v- M|B ˘ M?[M; HÌB M˘v +kM; M^K i`QM; /U HB mX
æ€K M; QÌB æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; +kM; BK H†M; - i`QM; HÁM; ç®B pÈB M?[M; HÌB +
ç²M; iB M?X h?2Q bU iB M #° +O S?QM; o•M o¬ E}- bU i`Ê ;B9T +O K¼B M; QÌB

+`M; ;B^aKX Pi M?'i- ç®B Kti pÈB ç-M; ç^aQ +Q`iM; ;B^a h?€B *´ iB K im K¼+ H M M
+Q`iM; ç¢B ç°i M?B M tm'i ?B M- Qm i? i`QÊ+ ç•v +O K¼B M; Q`iB ç½ F?¬M; +ÁM
@ o¬ E}- F?¬M; +-M M`B M[ 5 >B M i¢B +kM; F?¬M; T?^aB H9+ M`B M?[M; +?mv M
pÈB #¼M ?¼ ç½5

h`B m o¬ \*U+ p Kti p¬ +MM; i?^aM M?B M- /Si H`iB HB M [m v b M; M`B pÈB ç€K M
@ æB i?¬B5

h`B m o¬ \*U+ /šM ç-m # v H M i`iB- M?[M; M; Q`iB F?€+ +kM; H-M HQÊi i?2Q b m>
#`iM; HQM; #¼M ?¼ `iB çB- i`QM; HÁM; H¢B F?`i #bM? ioM?, óhW i`QÊ+ ç M M v-
[mv i„+- ;B9T çÐ #¼M ?¼ b) +?d H`K +?Q iB M +^aM? i`QM; iQÆM; H B +O #¼M ?¼
pB M F?`i +`i? +?¢K ç M ç¢B ç¢QX L?QM; +`i H)- i ç½ b B `²B æÊB b m F?B ;B
/QÆM; ?¶M ç°M- +`i H) M M ç +?Q [mv i„+ HoM? pU+ +O "´M h¬M +°M; ?QÎM; pÈB
Q M?B m i?b T?^aB t2K i¢Q ?`i #¼M ?¼ i?¬BXô

h`QM; HÁM; ?¢ [mv i i•K- S?QM; o•M o¬ E} +^aK i?'v M? M?äK ?ÆM F?¬M; QiX >„M
æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p` h•v J¬M u "„+ M`B,

@ h•v J¬M- æ°+ *¬- +€+ M; Q`iB ?½v +?9 w5

.Si H`iB- ?„M #¶M; M?B M tm'i i?O- ? B i v #„i H'v +€M? i v +O h•v J¬M u "„+ p`
h`QM; +Æ i? #¶M; T?€i ` €M? b€M; p` FB K F?Q p¬ i" M- FB K F?Q +?`iB HÁ ;B®
H`K +?Q M; Q`iB i F?¬M; KÎK„i ` çQÊ+X

J°i pÁM; €M? b€M; K`m i`„M; b[i?m" Mi?2Q +€M? i v S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B H
i v æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p` h•v J¬M u "„+- +?Q ç M F?B # Q T?O H'v iQ`Mi?•M ? B M

a m F?B iQ`Mi?•M æ°+ \*¬ o¬ h?QÆM; p` h•v J¬M u "„+ ç m #` FB K [m M; K`m i`„
M; Q`iB #¶M; M?B M i`ÊM K„i- F?¬M; iQÎM; iQÊM; M`B M?bM S?QM; o•M o¬ E}X h¢
i`QM; +Æ i? #¼M ?¼ ç½ #` S?QM; o•M o¬ E} +QÎM; ?`M? +?mv M ?`i i?`M? K°i HQ
ç`i H` FB K M; mv M i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}X

@ E?¬M; M M T?•M i•K- /MM; i•K +^aK i?K5

S?QM; o•M o¬ E} iW iW M?„K ? B K„i H¢B- p Kti H¢M? HMM; X .QÈB FB K [m M;
ç2M i` M ç-m # v T?'i T?ÈB- F?¬M; M; WM; #B M ç´B ;B[ ç2M p` i`„M; X

ósQ i5ô

J°i iB M; ç°M; /` i?QÎM; p M; H MX hW #-m i`iB [m M b€i tm®M; - [m M? M; Q`iB
T?¢K pB K'v +?K+ i`QÊM; ?bM? +mM; - FB K [m M? #¶M; #B M i?`M? /¢M; F?`iB #®
HÊM FB - ? B Hm²M; FB K [m M; +?`iB K„i ?bM? i?`M? bÊB M?Ä m®M HQÊM- HQÊM
p` h•v J¬M u "„+- i¢Q i?`M? K°i ?bM? i`ÁM HÊMX

óæBM?5ô

hB M; FB K M; •M p M; p¼M; ?Q F?¬M; X oÁM; FB K b€M; M; iB i` M Kti ç'i T?€i `i
?bM?X J°i T?B M [m M; K M; +?`iB K„i H`2 H M- S?QM; o•M o¬ E}- h•v J¬M u "„+ p`
#¶M; M?B M #B M K'i

@ *?O M`B- i? ;BÈB M`v T?^aB T?^aB +`i €M? b€M; - pb p`v HB M +`i €M? b€M;

J°i ;B¼M; M`B i?€M? F?B i iW ?Q F?¬M; p M; H MX h` M #-m i`iB •K m- K°i +°i i?€
h`QM; T?¢K pB +°i b€M; - i'i +^a i?•M i? +O ç¼ H¢+ i?B M bS p` v m K ç m p M;
M?€v K„i ?`i i?`M? iWM; Hm²M; F?`iB t M? iB m i€M

@ *?O M`B- T?`K H` MÆB +`i €M? b€M; - +?O b) ?`M; H•Kc T?`K H` MÆB +`i ?„+ €K-

G¢B K°i ;B¼M; M`B ç-v mv M; ?B K iW F?¬M; i`mM; p M; H MX h` M #-m i`iB- iWM;
[m •K m p` ?„+ €K- +?B m ç M Kti ç'iX L?[M; M9B i?B i? /`v ç†+ HB M iB T #B M
€K ç m i M `½- ?`i i?`M? F?`iB t M? K`i K`i F?¬M; i M- i`QM; F?¬M; F?Q i`M M; "T

Í T?Q t - i?B M bS €M? b€M; `”K`¢T M?Q MQÈ+ +?ªv i`”M` #–m i`ìBX h?2Q K°

ó o¬ E} [m2M #B i M; QÌB M"v F?B M"Q\ô @ æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; i`QM; HÁM; ç¬v M;
M; QÌB- Km®M M|B H¢B i?¬B- +m®B +MM; pšM F?¬M; H M iB M; , óJ" i?¬B- çÊB H
.WM; K°i +?9i- FB M; QÌB €Q t M? iB T iK+ M|B,

@ h p" K°i b® +QÌM; ;Bª F?€+ ç½ i?QÆM; HQÊM; - +m®B +MM; M?'i i`Q +?Q`^M; -
i`"M pÈB K i°+ - M?^K ç +?'M M?B T ç®B T?QÆM; - i¢K i?ÌB F?B M #¼M +?9M; F
i°+ ` i` M? i?O K°i +?9i i?ÌB ;B M +?Q +m°+ +?B M i?¬M K X h? M?QM; - +QÌM;
F?¬M; M?B mX J i°+ ç½ +| ? B >„+ •K Zm•M *?O tm'i ?B M i¢B pMM; ç'i ?¶M ç°M
[m€ HÈM- M?[M; +QÌM; ;Bª çdM? +?T +O K i°+ p" h?B M æQÌM; +?d +| i? /Q +?
M?[M; v m K ? v i?B M bS + Q +?T- M?[M; M; QÌB iB K im +O h?€B *´ +?9M; i ?
#¼M +?9M; X J" i`QM; F ?Q¢+? M"v- +?9M; i +¬M bU i`Ê ;B9T +O M; QÆBX

@ E?¬M; +| p'M ç ;bX G9+ +¬M i?B i- M; QÆB ?½v T?€i` ç Q F?Q- i M?'i ç`M? b
S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç¬m M|BX

@ L?Q p"v i?b F?¬M; +| +?mv M ;b M[- i çB i`QÊ+5 oMM; ç'i ?¶M ç°M F?¬M; M M
:B M +?B FB K i`QÊ+ i?¬M K - b m ç|`9i HmB KÈB H" i?QÊM; b€+? æQÊ+`²B- i¢
+| K°i F p¬+MM; +QÌM; ç¢BX hW #B m?B M +O ?„M- imv i ç®B F?¬M; i?m°+ K°i
i°+ ? v i?B M bS i°+X h ç½ ;B Q i?O pÈB ?„M K°i H¬M- M?QM; +,M #ªM F?¬M; T?
M?Q M; QÆB ;†T T?ªB ?„M- M?'i ç`M? T?ªB +~M i?"MX L m +| i? - +® ;„M; i`€M? t
ç| K M; K°i +?B + K†i M¢ K"m #¢+ - F?Q€+ K°i #° €Q +?Q" M; `°M; K"m ç2MX

.Si HÌB- M; QÌB €Q t M? HB M # v H M- i`QM; M?€v K„i #B M K'i i` M #-m i`ÌB

@ o¬ E}- +€+ M; QÆB [m2M #B i b Q\

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; ?ÄBX

@ *?9M; i [mª i?"i [m2M #B iX h` M i?U+ i - +€+ M; QÆB +kM; #B i vX u /MM; €Q #
H" F?¬M; Km®M +?Q M; QÌB F?€+ #B i- p"v +S i?2Q w +O v çB *?d +¬M M; ?o K°i
H)Q M?Q #,M; - ?ÆM M[+| i? K°i ç Q +?†i çSi +€M? +´M; h?B M æQÌM; X

S?QM; o•M o¬ E} ;ÊB wX

@ *?ŠM; H) H"

> B M; QÌB H" T iS+ M; ?o iÈB K°i M; QÌB,

@ E?¬M; i? M"Q

@ E?¬M; +| ;b H" F?¬M; i? X h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v ç½ tªv` ` `i M?B m #B M
H" +?mv M iU M?B MX EB K ç¢Q +O i HoM? M; ° ç½ i`mv M +?Q +€+ M; QÌBX " H
+O i?€B +U+ çB m ?Á X *| i? HoM? M; ° çQÊ+ ;b- HoM? M; ° çQÊ+ # Q M?B m- i

S?QM; o•M o¬ E} tQ v M; QÌB H¢B- M? M?"M; ?¢ tm®M; K†i ç'i- M|B,

@ h`QÊ+ iB M +€+ M; QÌB ?½v çB p T?Q i•v- ?°B ?ÊT pÈB M?[M; M; QÌB F?€+X
M; QÌB iQÆM; i`Ê- i?U+ HU+ +O M?•M i°+ +?9M; i i¢B ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M b) i, M
iB M i b) çB i bK MÆB +´i ;B'm h?ÌB :B M +?B FB KX

@ VK- M; QÆB çB çB5 h p" h•v J¬M Î +MM; pÈB M? m- K°i +¬M; K°i i?O- M; Q¢B i
H¢B ç m +| i? SM; T?|X

æ°+ *¬ i?ªM M?B M M|BX

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç¬mX J°i p i K"m i`„M; #¢+ M? M? +?|M; ?B M H M i`QM; K„i
i`QM; +Æ i? iÄ` X h`QM; +QM M; QÆB # M i`€B #|M; FB K /B ç°M; - +ÁM i`QM; +
H¢B çSM; v MX E?B +†T K„i +O S?QM; o•M o¬ E} F?ûT H¢B- H¢B H¬M M[KÎ` -
HB M iW M?[M; ç¬B +€M? b m HQM; F?Q€+? i`B M ç M K'v i`QÊM; X E?m¬M K†i H
?| i?"M? F?m¬M K†i M? im'M iB m b€B +| +?9i i" /` +O G° h•v S?€TX

ó"€+?5ô

JQÌB ? B ç¬B +€M? ç¼ H¢+ /MM; bS+ ç"TK°i +€B- /'v H M K°i +ÆM ;B¡ HÈMX S
F?ÄB /•v +mM; tû ;B¡ #„M H M- # v çQÊ+ K'v i`,K i`QÊM;- i?•M i? M?Q€M; H M- H
QPQ

h¢B T?Q ç¬M; +O pMM; ç'i ?¶M ç°M- p¬ b® v m K + Q +'TiK H¢B pÈB M? m- K
çQ`M i?ŠM; ç M i`M i`ìBX h¢B i`"M /Q M? +O K'v M;`M v m K + Q +'T çSM; ç¬m
i?O K i°+ i v +¬K i`QÌM; FQ+?- +ª M;QÌB K F?Q HQÊM HìX :B[ #¼M +?9M; H` K
M?Q M?•M HQ¢B- +QM M;QÆB K`m iQK- F?Q€+ K°i FB M €Q +?Q`M; M?mM; H K
F?ªK +9+ #¢+X >„M ç M; M?bM p`Q K°i i'K / / +´tQ M?Q ç M; M;?B M +Sm i?S ;b
+QÌM; ;Bª K i°+ +?m;M [m M? ç m i`"M ç¬v p i¬M FQM?- M; v +ª i?î K¢M? +kM; F
ç M óM K iY M?•M i°+ô M`vX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H MX h` M #-m i`ìB- K°i #¡M; ç2M K M; i?2Q iB M; ;B¡ ;`Q
tm®M;X *€+? K†i ç'i ? B KQÆB i`QÊM;- i?•M ?bM? ç°i M?B M F?UM; H¢B- b m ç
M;QÌB +?9M; çdM? +'T v m K X

ó"€+?5ô

J°i iB M; p M; ;BÁM ;B½- T?Q b m #¡M; ç2M- KQÌB ? B +?B + +€M? ?„+ €K`U+ `E
L K iY M? im'M ç M; t2K tûi ç` ç² F?¬M; i`¼M p M i` M i'K / / #¶M; M;~M; ç¬m
[m KQÌB ? B +?B + +€M? b€M; K„ H - i` M K†i ?B M H M p FBM? M;¢+- #`i i?®i H
@ G° h•v S?€T ç¢B M?•M5

*?9M; v m K T?Q b m p®M ç M; ç`M? tm'i i?O- M?QM; i?'v `ä iQÈM; K¢Q ç®B T?
+?B + +€M? ç†+ i`QM;- H"TiS+ M;WM; H¢B- H¬M HQÊi +9B ç¬m- +mM; FQM? M|E

@ æ¼ G¢+ +?B pQÆM;5 h? K FB M ç¢B M?•M5

J°i MK +QÌB [m, /` ?B M H M i` M F?¡2 KB M; S?QM; o•M o¬ E}- `i M? M? HB M #

99dX *?QÆM; 99e, h?B M h`B J h°+

S?QM; o•M o¬ E} H M iB M;- i? ?B M çO KQÌB T?¬M FB m M;¢Q p` F?Q i? +O G
@ h¢B ?¢ H`•K \*€i \*´ æS+- i•M M?B K ç¢B iQÈM; [m•M +O >„+ •K [m•M çQ`M i`U
E?¬M; #B i æ¼ G¢+ +?B pQÆM; ç¢B M?•M pb b Q H¢B `½M? `¶B ;B€ H•K MÆB M
L K iY i` im´B K†+ ç² #¡ K`m ç2M ?ÆB F?QK M;QÌB H M iB M;X aU + Q [mw p` M?
;B®M; M?Q K°i p` pQÆM; iY +O M?•M HQ¢B i?'i H¢+ i`QM; ç€K v m K X

óZmª M?B M ?„M H`•K *€i *´ æS+ FB Xô •M? K„i S?QM; o•M o¬ E} [mûi [m •K *
HÁM; i?¬K ;"i ç¬m- +¡ çB m i` M K†i H¢B H°` i?¬M b„+ F?¬M; pmB,

@ *¡ T?ªB +€+ M;QÆB +ªK i?'v T?B M T?S+- ?Q†+ H` M¡B i F?¬M; M M ç M MÆB
Gk v m K F?UM; M;QÌB- H°` p ?´ i? MX "i F ` b Q- #¼M +?9M; +kM; F?¬M; /
S?€TX oÈB p¬ b® ç¼ H¢+ i?B M bS [m•M çQ`M- +°M; i? K *?9M; J çB M +¡ i?
;B®M; M?Q +€M? +´M; h?B M æQÌM;- +¡ i? M¡B- ç®B pÈB #`i +S pQÆM; i`B m ç¢B
+QÌM; ç`+? M?Q p`v H` F?¬M; ? F?¬M M;Q MX

•K *€i *´ æS+ KdK +QÌB M¡B,

@ æ¢B M?•M F?¬M; M M ?B m H¬K5 æ¼ G¢+ +?B pQÆM; ;B€ H•K MÆB M`v- +?9I
+?d H` ?ÆB #`i M;ì K` i?¬BX L m M?Q F?B M +?Q ç¢B M?•M iS+ ;B" M- tBM ?½v #

@ >W5

æQ€M +?WM; T?ªM SM; +O G° h•v S?€T H9+ M"v- S?QM; o•M o¬ E} T?'i T?'i i v-
@ æ9M; p"v- #ªM pQÆM; iU M?B M b) F?¬M; +?'T M?†i pÈB +€+ M; QÆB L|B i?ŠM
+?d H" çB M; M; [m MÆB M"v- i?'v +€+ M; QÆB ?bM? M?Q ç M; M; ?B M +Sm K°i i
M M KÈB ç M t2K i?YX E?¬M; #B i- +| i? +?Q #ªM pQÆM; KQÊM t2K F?¬M; \

@ L; QÆB

S?Q b m •K *€i *´ æS+ - K°i ç€K v m K F?Q iS+ +QìM; ?½M ;B" M / [[m€i H M- Km

@ .WM; i v5

•K *€i *´ æS+ çQ i v M; ,M +ªM ç€K v m K T?Q b m- i` M K†i i?Q€M; ?B M H M p
+QìB- ` ?B m +?Q K°i ;½ K i°+ # M M; QìB çQ i'K / / i` M F?®B ç€ #^M; T?ŠM;
E}- ç²M; i?ìB M|B,

@ æ•v H" K°i i'K ç` ç² ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M K" # ?¢ +O +?9M; i¬B T?ªB /MM; i`,K
H'v çQÊ+ - +?QM? H" ç` ç² MÆB +'i ;B'm h?ìB :B M +?B FB KX G-M i`QÊ+ F?B +
+?9M; i +?d +| Qi M; QìB i?Q€i` M; Q" B- M?QM; ç m H" i?¬M i`Q F?¬M; `ä`"M; -
i?•M F?¬M; p i i?QÆM; K" iY pQM; - #ìB p"v i'K ç` ç² M"v +| +?9i i`•M [mw- K†+ /
*| çB m- M m M?Q æ¼ G¢+ +?B pQÆM; ç¢B M?•M pšM FB M i`b Km®M t2K- iU M?

•K *€i *´ æS+ M?Q p¬ w M?bM HQÈi [m KQìB ? B +?B + +€M? ?„+ €K `U+ `Ð T?Q
i`QM; K„i i?Q€M; ?B M H M p /B i?QìM; F?¬M; / T?€i ;B€+X S?QM; o•M o¬ E} M?
pšM Hm¬M +?9 w ç M #B m ?B M +O F `i +| i? H" FbM? ç`+? M"v- p /` i?QìM; F
çQÊ+X

ó*| p'M ç ô @ S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?~K M; ?o, ó•K *€i *´ æS+ M"v F?¬M;
M?bM ` bî ?Î; d iW i` M M; QìB i X h M v m K M"v çQ ç² 2 `^M; H" ;Bª- /Á tûi KÈB

@ æ¢B M?•M- tBM KìB5

h M +QìM; ;Bª K i°+ i?•M + Q ? B i`QÊM; - iQ" M i?•M T?O ç-v pªv ;B€T K"m ç2M-
i?QÊ+ +mM; FQM? M|B- ? B +€M? i v i?¬ `€T iQ HÈM +¬K # M ;|+ i'K / / +´ tQ ç

@ L; QÆB +S +¬K çB- i M?bM K°i +€B H" çQÊ+ `²B5

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ç¢K M|BX

@ hQÈM; [m•M +O +?9M; i¬B M|B- ç` ç² M"v ç¢B M?•M M M +¬K

u m K FB pW /Si HÈM- +€M? i v ç†i # M ;|+ i'K / / ç½ K M; i?2Q K°i Hm²M; K F
+?€v ç€M? ` X LÆB M„K i v çB [m - i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M #` MûM H¢B- K¢M? K)
o¬ E}X

ó•K5ô

J°i iB M; p +?¢K p M; H MX h M v m K + Q +'T FB ç M M? M?- M?QM; HmB p
h?B i [mv M pW ç M i`QÊ+ M; QìB S?QM; o•M o¬ E} ? B i?QÊ+ - ç°i M?B M i'i +ª [
p - ç€M? p"Q i` M M; U+ KbM?X *MM; H9+ ç|- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M #QÊ
i v #„i H'v +€M? i v +O i M v m K FB #` HU+ HQÊM; ?MM; ?"m +O KbM? ç~v p
FB K w K¢M? M?'i i`mv M p"Q i`QM; +Æ i? ç®B T?QÆM; - i`U+ iB T ç€M? i?ŠM; p
+`M? F?¬X

@ 5

J°i iB M; F m i?ªK i?B i tû M€i `m°i ; M p M; H MX h M v m K K„i iQK FB ç-m iB
ç¢B +O KbM? ç€M? i`ª- iB T ç| H¢B #` S?QM; o•M o¬ E} çQ FB K w K¢M? M?'i p
Hm²M; FbM? HU+ - i?•M i? H"TiS+ M?Q /B m çSi /•v #„M H M- ç²M; i?ìB +€M? i v
M´ i m M; X h`QM; M?€v K„i- FB K F?Q #€ ç¢Q +O S?QM; o•M o¬ E} iW # M i`QM; i

` X EB K F?Q H M tm®M;- # M M;Q`B i?•M M? M? +?|M; MSi` X hWM; #|M; ç2M
iB T H'v i M K i°+ FB - M?QM; #¼M +?9M; +ÁM +?Q iB T çQÊ+- HB M M;?2 i?'v

ó•K5ô

J°i iB M; M' HÈM p M; H M- i M K i°+ FB içB F?¬M; i`mM; M' imM; ` - ?| i?"M?
i?ìB K°i Hm²M; FbM? HU+ +QìM; ççB #„M p #®M T?Q - F?B M +?Q M?[M; i M K i

@ .€K #'i FQM? pÈB #ªM pQÆM;- ç9M; H` iU ibK çQìM; +? i5

S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B i?m i v p - b„+ K†i •K i`-KX

@ G° h•v S?€T- M;QÆB çWM; M M [m€ ç€M;5

L?bM i?'v FBM? #B M M`v- ç¬M; çªQ K i°+ ç M; M;²B i` M K†i ç'i #¶M; M?B M çS
M +çM? •K *€i *´ æS+ /QìM; M?Q F?€ i?•M +”M [m€i H MX

ósQ i5ô

J°i Hm²M; b€M; HçM? t i [m ?Q F?¬M;- ? B +?B + ç-m t'm tQ H,M H¬M; H®+ tm®
M?½ i?m ?²B i?"T iU i`QìM; FB K K`m ç2M- i?'B K°i ?ÆB- b m ç| [m v ç-m HçB M|

@ hçB ?ç H` i•M M?B K iQÈM; [m•M +O [m•M çQ`MX h`QM; [m•M çQ`M +ÁM +| K°
+?O i`QÆM; L|B ` i?"i t'm ?´- +?d ?v p¼M; G° h•v S?€T ççB M?•M #Ä [m +?Q5
+?9M; i¬B +kM; F?¬M; +| w ç®B ç`+? pÈB ç¼ Hç+ i?B M bS [m•M çQ`MX

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} iS+ ;B”M ?W K°i iB M;- b„+ K†i #'i i?B M M|B,

@ •K *€i *´ æS+- M;QÆB i?"i iQ ; M5 *?ŠM; H) M;QÆB ?Q`B M;?B #ªM pQÆM; H`
#ªQ i?O ?ç i?,K /Á #ªM pQÆM;\

.Si HìB- KQìB ? B +?B + +€M? ?„+ €K T?Q b m HB M KÎ` - M;¼M HY K`m ç2M M?
>Q F?¬M; T?Q b m +kM; i`Î M M ç2M F`iX ° /€M; ;B®M; M?Q b„T i?B i`B M imv i

æçi ç M h?¬M +’T ?”m F€- ?¬m M?Q K¶B M;QìB ç m +| imv i +?B m +?Q KçM;X h
?bM? +?B m p` /B M +O ç¼ Hç+ i?B M bS G° h•v S?€T- S?QM; o•M o¬ E} +ªK; B
H¬M +¬M; FQ+? ç m `i b„+ #ûM p` #€ ççQ- M?QM; +ÁM +?Q çO ç tQM; H` imv i
+?Q S?QM; o•M o¬ E} bBM? ` +ªK ;B€+ mv ?B TX

*?•M +?QM? F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} bBM? ` +ªK ;B€+ M;mv +Æ- +?QM? H` K
+?B i?€M iS+ô +m®B +MM;- M?QM; HçB #` +„i çSi pb bU tm'i ?B M +O aQ i?B M
+QìM; ççB- M?QM; HçB H` /Q G° h•v S?€T KQÈM HU+ HQÈM; +O *?O h?¬M ç i?E

G° h•v S?€T +kM; F?¬M; TªB H` >„+ •K Zm•M *?O- M?QM; HçB +| i? KQÈM mv
i`B M ó>„+ •K *?O h?¬M +?B i?€M iS+ô +| i? mv ?B T ç M ;¬M M?Q i'i +ª i²M içB)
o•M o¬ E} +kM; #B i- M?'i ç`M? H` +| HB M [m M ç M +?mv M M,K ç| G° h•v S?€T i
ç²M; i?ìB çQÊ+ >„+ •K *?O h?¬M +?2 +?ÎX

.QÈB bU i`mv b€i +O aQ i?B M bS- +| i? i?"M? +¬M; +?çv ç M J :BÈB- ç²M; i?ìB
i`B m ççB ç ç m 2 M;çB- G° h•v S?€T ?ŠM H` TªB +| imv i +?B m FBM? i?B M ç°

J` S?QM; o•M o¬ E} H9+ M`v HçB #„i +?QÈ+ ?bM? /€M; +O ç¼ Hç+ i?B M bS K
imv i +?B m- iQ`M i?•M #®+ +?€v K F?Q M²M; ç”KX L?[M; K F?Q M`v H` /Q ?„M H
?°B `9i çQÊ+ iW i` M M;QìB i M K i°+ FB - H9+ M`v F?¬M; ? ;B[ HçB- iQ`M #° /M
M;QìBX J°i #|M; ç2M iQ HÈM iW b m M;QìB ?„M M?¬ H M

@ G° h•v S?€T ççB M?•M ?½v F?Q M

o HQ H„M; ?B M H M i` M K†i •K *€i *´ æS+- p°B p½ çQ i v M; ,M +ªMX •M? K„i +C
KQìB ? B +?B + +€M? T?Q b m S?QM; o•M o¬ E} +| p ?ÆB 2 M;çBX

*?B m M"v +O S?QM; o•M o¬ E} p®M +?d /MM; ç /¼ +?9M; K ç-mX h?2Q bmv M
h•v S?€T +| p¬ b® ç¼ Hç+ i?B M bS- M? [M; i` M? +?'T #bM? i?QÌM; içB J :BÈB
*| i? H`K +?Q +€+ T?QÆM; 2 M; çB- ?„M M? 'i ç`M? T?ªB +| +?¶ /U X JbM? +?d +
M?B M +?Q K ç½ #` ç€M? HW X

æ¼ Gç+ +?B pQÆM; G° h•v S?€T- içB J :BÈB +| i? t2K M?Q H` K°i i`mv M F€X
:BÈB- b m ç| +?B K H'v K°i F?m pU+ - ;¼B H` æ` L; K+ - G° h•v S?€T F?¬M; ? H°
ç¼ Hç+ i?B M bS +?d T?ÁM; T?O i`QM; T?çK pB æ` L; K+ - +kM; F?¬M; +U imv i
M?QM; K°i F?B iB M p`Q i?b T?ªB M; ?2 i?2Q bU [mªM Hw +O æ¼ Gç+ +?B pQÆM
J°i M; QÌB F?¬M; +| /½ i•K- M?QM; HçB i?®M; HoM? ç¼ Hç+ i?B M bS [m•M çQ`M
ç°M; i•K- [mª i? "i F?B M +?Q M; QÌB i ç® F}X *| `i M?B m M; QÌB F?B m +?B M ç¼
i`QM; ç| +| K°i b® F #`i T?`K ?mM; / M? ?B M ?€+? içB J :BÈB- M?QM; b m F?B #
J çB M i?b F?¬M; ? i? 'v i`Î` X

L; ?2 ç²M- G° h•v S?€T bÎ ? [m K°i imv i +?B m +| i? ; B i +? i #`i +S i²M içB M`Q /O
H` >„+ •K \*?O h?¬M +kM; F?¬M; i? / /`M; ` H M? - +| i? iQÌM; iQÊM; çQÊ+ ç` p

@ L|B çB5

S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|BX

@ hçB ?ç imv i ç®B F?¬M; +| w KçQ T?çK G° h•v S?€T ççB M?•MX h` M i?U+ i - J
+O +?9M; i¬B pšM Hm¬M +| w F i KBM? pÈB ççB M?•M- +| çB m ççB M?•M i`QÊ+
imv +| KQÌB ? B +?B + +€M? ?„+ €K- M?QM; F?Q iS+ ?„+ €K +kM; F?¬M; +QÌM; H
KÈB i?Y K°i H-MX .M b Q +?mv M M"v +kM; [m M ? `i HÈM L m M?Q G° h•v S?
M; m¬B ;B" M- •K *€i *´ æS+ tBM +?`m K°i +?B m +O M; `BX

•K *€i *´ æS+ #bM? ioM? M|BX

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?) ç°M; , ó\*?`m K°i +?B m +O G° h•v S?€T\ E M"v
`i iU iBM +?ŠM; H) HoM? pU+ K` ?„M M„K ;B[i?"i bU mv HU+ M?Q p"v- +| i? +?
M? 'i +O G° h•v S?€T >„M +| HÁM; iBM M?Q p"v b Q\ E?¬M; ç9M; - +?ŠM; H) ?„M

@ E?¬M; +¬M5 "ªM pQÆM; b Q HçB +?'T M?ti pÈB M; QÆBX

S?QM; o•M o¬ E} i?m ?²B KQÌB ? B +?B + +€M? ?„+ €K b m HQM; - M|B,

@ G-M M"v- h?B M æQÌM; tm' i?B M içB pMM; ç' i ?¶M ç°MX L m M?Q J æ >Q`M;
F i KBM?- H-M M"v +?QM? H` +Æ °°B i®i M? 'iX *?9M; i HB M ?ÊT- i +| i? ;B9T
+?B FB K- M?QM; i +¬M HÌB ?S +O # ?ç+€+ M; QÆB- iS+ H` /MM; iQ`M HU+ ;B9
;BÈBX

L? [M; HÌB M"v +O S?QM; o•M o¬ E} `i ?ÊT ibM? ?ÊT Hw- •K *€i *´ æS+ M; ?2 çQÊ+
F?ÁB ;B" i KbM?X >„M ?B m `ä- pB +J æ >Q`M; Km®M +MM; æ¼ Gç+ +?B pQÆM
iB M M|B ` - M?QM; p Kti pšM F?¬M; i? v ç´B- F?) ;"i ç-m- #bM? i?ªM M|B,

@ J æ >Q`M; # ?ç po ççB i?"i i•K Km®M +MM; # ?ç F i KBM?- F?¬M; M; ÌH9+ M
i•K iQ E?¬M; #^M; M?Q p"v5 G9+ M"v- ?B p¼M; æ¼ Gç+ +?B pQÆM; ççB M?•M ?
i¬BX o pB +F i KBM?- çÈB F?B +?9M; i H'v çQÊ+ h?ÌB :B M +?B FB K- +MM; M
#€Q +?Q # ?ç #B i- +Y ?`M? M; ?B i?S+ HB M KBM? L m M?Q æ¼ Gç+ +?B pQÆM
+?B FB KÎ +?¶ ççB M?•M *?mv M M"v- içB ?ç+ +| i? i? v J æ >Q`M; # ?ç [mv i ç
ççB M?•M ` b Q\

óh? v J æ >Q`M; # ?ç [mv i ç`M? •K *€i *´ æS+ M"v +| H) `i çQÊ+ J æ ?Q`M;
ç M ç•v- S?QM; o•M o¬ E} ç½ bBM? ` b€i +Æ, óE M"v i?¬M; im M?çv #ûM- ?`M
i?ÌB i?U+ HU+ +QÌM; ççB- i`QM; i v HçB M„K [mv M + Q- M; `v b m i' i?`M? ?¼ H

h`QM; HÁM; +| i•K iQ M"v- S?QM; o•M o¬ E} HçB M?bM •K *€i *´ æS+ pÈB K°i €M?

•K *€i *´ æS+ M?bM +| p M?Q HQÌB M?€+ - imv iB M- M?QM; i` M i?U+ i - F?Q iS+
pÈB €M? K„i i?dM? i?QªM; HçB H|2 b€M; - i' i +ª ç m +?Q i? 'v- #ªM iQM? +O F M"v

+O ? B i v- +MM; pÈB F?Q iS+ M;QM; F i i`QM; +Æ i? - F?¬M; #B i ?[m w ? v p¬ w
 #`Xh`QM; H9+ M?`i i?lB- S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i? i bK çQÊ+ +Æ ?°B ?ç i?O- Hç
 p +εB ;¼B H` óimv i ç®B T?ÁM; M;Uô- +,M #ªM F?¬M; M„K +?„+ +| i? K°i FQ+? ;
 @ *S i?2Q HlB M;QÆB çB5
 ``i ç„+ /o- S?QM; o•M o¬ E} ç`M? T?ªB içK i?lB ç€T SM; - M?^K ç FûQ /`B i?lB ;B
 @ G° h•v S?€T ççB M?•M- F?¬M; #^M; +?9M; i ?½v +MM; M? m M;?B M +Sm ç` ç
 FB K M`v çB5 .M b Q- H`v çQÊ+ h?lB :B M +?B FB K KÈB H` KK+ çQ+? +O +?9M
 +m°+ T?S+ içT- bÈK i bK çQÊ+ MÆB +`i h?lB :B M +?B FB K- +?9M; i b) +| çQÊ+
 •K *€i *´ æS+ ?ÆB +mM; FQM?- KdK +QlB MlBX
 E?¬M; ? /Q /U- S?QM; o•M o¬ E} HB M çQ i`K / / [m - çÊB •K *€i *´ æS+ iB T H
 @ E?B i?B M bS +O h?B M æQlM; tm`i ?B M- i ?B p¼M; i?`v çQÊ+ K°i +?9i i?`M
 @ æB m M`v H` çQÊ+ M?B MX E i KBM? H` +?mv M bÈK Km°M- F ç`+? +O ççB M?
 +?9M; i¬BX L m M?Q #¼M +?9M; F?¬M; i?S+ i?lB- M; ,M +ªM +?9M; i H`v h?lB :B
 +QM çQlM; +? iX
 •K *€i *´ æS+ MlB ``i ?MM; ?²M- iB T çl M; [F?Q HçB i? v ç´B,
 @ *l çB m M m M?Q K`v aQ i?B M bS ç²M; i?lB tm`i ?B M- 2 ``M; T?ªB /U p`Q æ¼
 tm`i i?O ``²BX
 ó•K *€i *´ æS+ M`v- [mª i?`i H` F?¬M; +?Q M;QlB i +?B K K°i +?9i iB M M;?B M`C
 p` +| +?WM; KU+X æ M?`i T?•M i?¬M içB J :BÈB- bÊ ``M; b) ;†T T?ªB ?„M H` K°i
 o¬ E} ?ÆB HQ H„M; i?¬K M;?oX
 S?QM; o•M o¬ E} ;`i ç-m H M iB M; ,
 @ æB m M`v H` çQÆM; M?B MX
 •K *€i *´ æS+ H`T iS+ /MM; ? B i v +¬K i`K / / - id Kd MlB,
 @ hçB ?ç ç½ M;?B M +Sm [m - F i ?ÊT pÈB ç` ?bM? Î ç•v- ;¬M M?Q ç½ im #´ tQM
 ç` ç² M`vX h?2Q M?Q ç` ç² +?d /šM- MÆB +`i ;B`m h?lB :B M +?B FB K ?šM H` Î
 h?2Q ?QÈM; •K *€i *´ æS+ +?d- S?QM; o•M o¬ E} +?d M?bM i?`v K°i T?B M bQÆM
 M; •K K°i +?9i- b m çl MlB,
 @ *?¶ çl- H9+ ç M ç•v i ç½ çB [m - +?d H` K°i T?B M #^M; T?šM; - F?¬M; +| ;b F?
 FB K F?¬M; i? M`Q ;B`m Î MÆB çlX æ` ç² M`v +O M;QÆB iW ç•m K` +| - +| çªK #
 •K *€i *´ æS+ +m°M i`K / / HçB- HB M i`ª HlB M?Q ç½ çQ€M i`QÈ+ ,
 @ o H B H`+? +O ç` ç²- içB ?ç F?¬M; iB M MlB `X L?[M; içB ?ç +| i? çªK #ªQ-
 M`v imv i ç®B +?QM? t€+- # ?ç +O +?9M; i¬B ç½ T?ªB i`ª ;B€ ``i HÈM KÈB H`v ç
 içB ?ç +kM; iWM; çB [m MÆB çlX æ9M; M?Q HlB æ¼ Gç+ +?B pQÆM; MlB- MÆ
 K†i ç`i ç m H` ç€ pKM- F?¬M; +| K°i +?9i F?Q iS+ M`Q K` i?¬M F?Q M M +| - F?¬M
 :B M +?B FB KX *l çB m- içB ?ç +~M i?“M /Á tûi K°i T?2M- HçB T?€i ?B M K°i +?¶
 @ ±\
 S?QM; o•M o¬ E} H°` p M;?B ?Q†+- i`QM; HÁM; HçB F?) ;B`i KbM?, óL;QlB M`v
 i`B m ççB ç i? HU+ HÈM M?`i J :BÈB- i•K iQ +~K K`i- HçB +| i`Q im - M m M?Q M
 J :BÈB- M?`i ç`M? b) i?“M? K®B ?¼ +O i°+ i Xô
 @ L m M?Q F?¬M; +~M i?“M +?9 w- +?„+ +?„M b) F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+X h?2Q +?
 tûi K°i T?2M- +?d T?€i ?B M K°i MÆB F?€+ i?QlM;X •T HU+ Î MÆB çl HÈM ?ÆM K
 Km®M # v H M i`lB +kM; T?ªB i®M bS+ ?ÆM- i`QM; M`v M?`i ç`M? +| p`M ç X a m

F?B M +?Q M;Q`B F?€+ +?9 w- +?Q M M i¢B ?¢ KÈB ç|M; [m•M i¢B ç•vX L m M?Q
çB ç M ç| [m M b€i K°i T?2M- +?d H` F?¬M; i? [m€ H•m5

•K *€i *´ æS+ M|BX

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-mX •K *€i *´ æS+ pšM ç ç¢B [m•M HQm i¢B- +?d /šM i?2Q
h?B M J æ i`Î H M- +MM; pÈB S?QM; o•M o¬ E} çB ç M MÆB ç` ç² +?d /šMX

h` M çQ`M;- S?QM; o•M o¬ E} +,M +S p`Q +€+ HQ¢B iBM? ?m®M;- F?¬M; M;WM; b
*´ æS+ ç®B pÈB i?•M T?"M ç¼ H¢+ i?B M bS +O KbM? ç½ iBM T?-M HÈMX *| çB
+O ?„M- S?QM; o•M o¬ E} T?€M çQ€M- i` M M;Q`B KbM? M?`i ç`M? +ÁM +| +?¶ M
M;?BX L?QM; `®i +m°+ H` +?¶ M`Q- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; #B i çQÊ+- ç¢
çB ?ÄB •K *€i *´ æS+- +?d ç`M? M?„+ M?Î KbM? T?ªB +~M i?"MX o M?[M; K†i F?
i?-K K v K„M, ó*kM; M?Î +| KQ`B ? B +?B + +€M? M`v- iBM `^M; +ª J :BÈB +kM;
H`K çQÊ+ M?Q p`vXô

h¢K i?`B FbK MûM i•K iQ i`QM; HÁM;- S?QM; o•M o¬ E} +~M i?"M t2K tûi K°i +?9
çQÊ+ H9+ M`v # v H M i`lB i®M bS+ M?B m ?ÆM bQ pÈB M?[M; MÆB F?€+X

•M? K„i [mûi [m +?mM; [m M? K°i pÁM;- ç²M; i?`B i?-M i?S+ i?•K M?"T p`Q HÁM
S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ ;b, óE€ [m€B i?"i5 J†+ /M •K *€i *´
i?•M T?"M +O i - M?QM; ?ŠM H`b) F?¬M; ;¢i i X æ` ç² FB +| i? F?B M +?Q J æ
HÈM KÈB H`v çQÊ+- Qi M?`i +kM; T?ªB +| +?9i ;B€ i`X \*Y p`Q ?¶M ç°M KÎ` +k
;B M- M?QM; # T?QÆM; ç M #•v ;B| pšM F?¬M; +| çQÊ+ K°i +?9i iBM iS+ M`Q p h
H` ;B`m Î MÆB M`Q\ô

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M;WM; bmv M;?o

993X *?QÆM; 99d, aU "€Q h?M *O h?B M æQ`M;

*m²M; T?QM; K M? K¬M; +m®M H M i-M; i-M; K•v F?|BX aQÆM; KM /Q`M; M?Q
+?Q +ªM? iQÊM; i,M; i? K K°i HÈT M?¢i M?Á X

" M /QÈB bQÆM; KM K| K`i `ªB `€+ M?[M; F?®B ç€ FQ+? i?QÈ+ F?€+ M? m- i?dM?
b® KªM? pKM tQÆM; +®i F?¬M; #B i ;B®M; HQ`B T?Q b m M?[M; F?®B ç€ HÈM K
M?Q F?¬M; F?€+ ;b bQ pÈB M?[M; MÆB F?€+ i¢B pMM; ç`i ?¶M ç°MX

S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB i`-K iQ- b m ç| # v H M- HÆ HYM; i`QM; ?Q F?¬M; - M?bM tm
>„M pmM; i v H M- K°i i`"M +m²M; T?QM; i?´B [m - bQÆM; F?|B /QÈB i?•M H"TiS
ç`i- K°i Hk v m K #¶M; +ª FBM?- M;~M; ç-m M?bM H M T?Q i` MX

hW #-m i`lB [m M b€i tm®M;- S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M T?€i ?B M- # M /QÈB K`v
+| i? M?bM i?`v K°i p i iQ+? ?bM? +mM; `i M?¢iX h`QM; HÁM; F?) ç°M;- ?„M H¢
b m- bQÆM; KM /`v ç†+ H¢B iW #®M T?QÆM; FûQ iÈBX

.Q`M; M?Q #` S?QM; o•M o¬ E} i?m ?9i- `i M?B m v m K +kM; ç¢T K¢M? K°i +€
T?€Q # v H M #-m i`lB- [m M b€i K†i ç`i # M /QÈB

a m K°i H€i- S?QM; o•M o¬ E} M;WM; H¢B- T?`i i v K°i +€B- F?|B K•v K`m ç2M +?
K„i [mûi [m # M /QÈB- b„+ K†i +O ?„M F?¬M; F?ÄB F?UM; H¢B- #`i i?®i H M,

@ G`K b Q H¢B F€ H¢5

h`QM; K„i ?„M- p i iQ+? ?bM? +mM; M?`M M?¢i FB pšM ;B®M; ? i M?Q i`QÊ+- M
M? mX

*?•M i`€B ç¢T K°i +€B ;B[ ?Q F?¬M;- i?•M ?bM? H¢B ?| i?`M? K°i Hm²M; F?|B M

" M /QÈB- K°i p /` i?QÌM; i?Q€M; ?B M H M i`QM; K„i •K *€i *´ æS+X >„M M?bM H
@ G° h•v S?€T ç¢B M?•M- M;`B ç M; H`K ;b p"v\

h` M K†i S?QM; o•M o¬ E} ?B M H M p FBM? ?½B- M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B +O •K
ç-m- ;¼B K°i iB M;;

@ L;QÆB H M ç•v5

h` M K†i •K *€i *´ æS+ ?B M H M p /Q /U- M;?B ?Q†+ M?bM i?Q€M; [m S?QM; o•M
M?Q€M; H MX J°i Hm²M; bQÆM; F?|B H v ç°M;- i?•M ªM? +O ?„M ç½ tm'i ?B M #

@ "•v ;BÌ M;QÆB +| T?€i ?B M +?¶ M"Q F?€+ i?QÌM; F?-M;\

S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?-M; ? ;B'm ;B K T?€i ?B M +O KbM?- i`U+ iB T M|B +?Q
bm v M;?o +O S?QM; o•M o¬ E}- +€+ T?QÆM; ç m +?d KÈB iB M p"Q MÆB M"v K°i
*€i *´ æS+ H¢B `i i?-M; im - +?Q /M F?-M; M|B +?Q ?„M #B i bU F?€+ i?QÌM; M"
?„M +kM; b) iU T?€i ?B M çQÊ+- F?-M; #^M; i?m" M i v i†M; +?Q ?„M K°i T?-M M?

•M? K„i +O •K *€i *´ æS+ çªQ [m # M /QÈB- ?ÆB ;B"i KbM?- H"TiS+ +?d p"Q K°i
+mM; iQ HÈM- M|B,

@ G° h•v S?€T iB M #®B [mª M?B M i?"M i`¼M;X E?m pU+ M"v ?ŠM H" H" #` K°i
+O K†i ç'i ?bM? M?Q +kM; ç"K ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB M?[M; MÆB F?€+ VK- MÆB
ç² i` M i`K / / ?ŠM H" b) F?-M; +?d b BX

@ L;QÆB ?½v i?Y # v H M + Q ?ÆM M?bM K°i +?9i5

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ç¢K M|B- i`QM; HÌB M|B H¢B i?Q€M; ~M +?S w iS M?Q`
S?€T- M|B` v m +—m ç°i M;°i M?Q p"v - pb +?mv M F i KBM? M M •K *€i *´ æS+ b)

óL m M?Q •K *€i *´ æS+ i?m" M i?2Q- p"v i?b +| H) ?„M i?"i bU Km®M F i KBM? pÈ
çQ" M- K" bU M;?B M;Ì ç®B pÈB i?•M T?"M +O i +kM; F?-M; HÈM H„K- Qi M?`i ?
ç`M? i?•M T?"M +O i X \*ÁM M m M?Q ?„M /€K i` M? +?`T pÈB i - ?Q†+ H" i?Q€
F?€+ H`K- p"v i?b 2`^M; TªB bmv tûi H¢BX LÆB M"v +kM; F?-M; M M ÎH•m- M;Q
ç€M; bÊ- ?ÆM M[H¢B ç M;?B- ÎH•m bÊ`^M; b) H°` bÆ ?Î- M?Q p"v F ?Q¢+?
b) F?-M; i? i?U+ ?B M çQÊ+Xô @ h`QM; HÀM; S?QM; o•M o¬ E} ç½ ?¢ [mv i i•K-
*€i *´ æS+ +| p'M ç - b) H"TiS+ pmM; i v ;B i K°i ç€K v m K - b m ç| M;? M? M; M

.QÈB iB M? ?m®M; F?-M; i? t€+ ç`M?- •K *€i *´ æS+ +| i?-M; KBM?- +| T?€i ?B
+kM; +?d +| Mm®i tm®M; #KM;- i?W M?"M ç•v +?QM? H" æ¼ G¢+ +?B pQÆM; G°

.QÈB bU [m M b€i +O S?QM; o•M o¬ E}- •K *€i *´ æS+ ;—M M?Q F?-M; ? /Q /U H
h`QM; HÀM; S?QM; o•M o¬ E} i?Î T?"Q M? M?äK- ç²M; i?ÌB pQÆM K°i i v` M„K`v
æS+- FûQ ?„M H¢B,

@ E?-M; +—M i?Y M[5

E?B S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M çQ i v M„K H'v +?•M i`€B +O •K *€i *´ æS+- iQ
æS+ F?)`mM H M- K°i Hm²M; K F?Q +U+ F€ i?m—M i9v p" ?„+ €K M?Q Km®M i?
i? S?QM; o•M o¬ E}- ç²M; i?ÌB K°i pÁM; +?„M K"m ç2M M?"M M?¢i # Q T?O H'v i?
MY M;QÌB i` M ;"T H¢B ?QÈM; p T?Q /QÈBX J°i HQ¢i ç°M; i€+ M"v- •K *€i *´ æ
F?QªM? F?„+- ;—M M?Q H" K°i HQ¢B #ªM M,M;X

E?B ;B¼M; M|B +O S?QM; o•M o¬ E} i`mv M p"Q i`QM; i B- +¬M; FQ+? +QÌM; ç¢B
*´ æS+ i`QM; M?€v K„i i€M çBX •M? K„i +O ?„M H¢B pQÊi [m S?QM; o•M o¬ E}- M

@ a Q +| i? M?Q p"v5

æ®B pÈB M?[M; bB m +'T + Q i?O M?Q •K *€i *´ æS+- +?Q /M +?d i`QM; F?QªM
+?mv M +kM; iQÆM; ç®B HÈM- b Q +| i? tm'i ?B M iB M? ?m®M; #` S?QM; o•M o¬

@ LÆB M"v i?ÌB F?-M; ç½ #` M;?`+? +?mv MX

S?QM; o•M o¬ E} HB + M?bM •K *€i *´ æS+- b m ç! i?Î /`B K°i iB M;- €M? K„i /lB o
h`QM; p i?l Æ- K°i p i K`m i`„M; #¢+ M?“M M?¢i M? M? +?l M; T?O ç-v +QM M; QÆ
iªM çBX

h`QM; F?QªM? F?“+ M`v- S?QM; o•M o¬ E} ç½ /MM; S?€ o¼M; L;•M J•m [m M b€i
L?QM; S?€ o¼M; L;•M J•m +l i? HQ¢B #Ä ?Q p¼M; H¢B +,M #ªM F?¬M; i?m ?Q¢
M?Ä +O [mv i„+ F?¬M; ;B M +kM; M?¢i çB- +?d +ÁM H¢B K°i T?B M ç2M F`iX

óS?€T i„+5ô @ > B +?[M`v #¶M; ?l i?“M? K°i iB M; ?¬ HÈM p M; H M i`QM; HÁM
M?“M i?S+ +O ?„M- +l i? F?B M +?Q S?€ o¼M; L;•M J•m F?¬M; M?bM i?`m çQÊ+

S?€ o¼M; L;•M J•m- +l i? HQ¢B #Ä i`i +ª ?Q p¼M;- M?bM p`Q #ªM M; mv MX h`Q
i„+ +O pki`K ç m ?B M H M `ä ``M; X hmv M?B M- i` M çlB M`v +ÁM +l K°i HQ¢B
J•m F?¬M; i? M?bM i?`m çQÊ+- ç! +?QM? H`T?€T i„+X E?B K°i T?€T i„+ ç†+ #B
[mv i„+- S?€ o¼M; L;•M J•m +kM; F?¬M; i? M?bM i?`v çQÊ+ +ª M?[M; FûM iÆ [mv

óh?lB :B M +?B FB K- M?`i ç`M? H`Î +?¶ M`vXô @ S?QM; o•M o¬ E} ; -M M?Q H`T
M? M? +?l M; FbK MûM i•K iB M? i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E}- M?bM b M; •K *€i

@ : -M M?Q +?QM? H`F?m pU+ M`vX >B M i¢B F?ª M,M; H`v çQÊ+ h?lB :B M +?B
*Y p`Q ?¶M ç°M ç½ KÎ` - M?QM; h?lB :B M +?B FB K pšM +?Q tm`i ?B M- i`QM; +
+?®i; b ç! +?Q çQÊ+ KÎ` X \*?B #^M; +?9M; i ?½v T?•M` iB K FB K K°i T?2M- t2
F?¬M; - b m K°i i?lB ;B M i?b i` Q ç`B pÈB M? m K°i +?9iX

@ h¢B ?¢ +kM; +l w M`v- p`v +S i?2Q M?Q HlB G° h•v S?€T ç¢B M?•M çBX

> B M; QlB ;`i ç-m- b m ç! iªM` X •K *€i *´ æS+ M?bM p T?Q K°i; ½ v m K ;`i ç-m
K ?B m w- H`T iS+ +?¢v ç M # M M; Q`B F?m pU+ M`v- b m ç! # v H M F?¬M; - i`QM
i`lBX

•K *€i *´ æS+ ;`i ç-m- b m ç! H¢B # v H M T?Q i` MX a m F?B çQ HQlM; F?QªM; +
?“M H°` p bmv iQ- H`K #`K, óJ°i M;`M M, K i`, K i`QÊM; h¢B F?m pU+ M`v- i®B ç
K°i M;`M M, K i`, K i`QÊM; - +ÁM +?mM; [m M? F?m pU+ M`v H¢B F?¬M; #` ?¢M +?

L; ?o ç M ç•v- •K *€i *´ æS+ H¢B iW i`QM; M; QlB H`v` i`K ç` ç² #^M; / / FB - +~M
i?lB #`M i v i`„M; Mãm pmM; H M- K°i ç¢Q HoM? pU+ i?m M?Ä +l K`m M?Q M; ¼+ H
? B i`QÊM; HB M # Q T?O H`v i?•M i? ?„MX

*€+? ç! K`v i`, K i`QÊM; - S?QM; o•M o¬ E} /WM; #QÊ+- [m M b€i #®M T?Q K°i T?2
[m v M; QlB H¢B- HB + M?bM óhmv i æ®B HoM? pU+ô +O •K *€i *´ æS+ K°i +€BX
/•M; H M i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E} ; -M M?Q F?¬M; M?“M çQÊ+ Km®M /MM;
b€i HoM? pU+ +O ç®B T?QÆM; X

•K *€i *´ æS+ ;B®M; M?Q +l /U +ªK- HB M M; ~M; ç-m M?bM H M- pW H9+ M; ? M
+ Q M; ¢Q +O S?QM; o•M o¬ E}X h`QM; F?QªM? F?“+- K°i +ªK ;B€+ +´ [m €B ç²M;
? B M; QlBX •K *€i *´ æS+ F?); B`i KbM?- b m ç! H`T iS+ [m v ç-m çBX

ó EbM? ç`+?5ô @ h`QM; ç-m ?B M H M bmv M; ?o M`v- S?QM; o•M o¬ E} H¢B` p
i`QM; +Æ i? pQÆM` - /MM; bS+ ç`T K¢M?- i?•M ?bM? HB M ?l i?“M? K°i p i b Q
#`pÁM; +mM; iQ HÈM # Q #¼+

h¢B F?m pU+ M`v- ; -M M?Q F?“T MÆB ç m T?•M #®i?O ?¢ +O J æ >Q`M; - i`QM
F?Q iS+ +QlM; ç¢B ; -M M; M; pÈB +ª Zm•M h?B M h?QÆM; X E?B S?QM; o•M o¬ E
ç m #`i ;B€+ +9B ç-mX

S?QM; o•M o¬ E} ?l ?[M; / Q [m M? i¢B F?¬M; i`mM; - çÊB F?B F?¬M; +l v m K +
i`QM; K°i çQ`M bQÆM; ç2MX o¬ >¢M hB m h?B M æ` H`T iS+ p`M +?mv M- #®M ?
o•M o¬ E} çB p #®M ?QÊM; - F?B K°i +?•M pW KÈB iW i`QM; +Æ i? S?QM; o•M
b€M; +?lB HB M M? M? +?l M; +?mv M ?l i?“M? K`m ç2MX E?¬M; ? /Q /U- #®M ?
çQ`M #l M; ç2M M? M? +?l M; # v p #®M ?QÊM; X

@ B\

hW #®M T?Q p M; H M M?[M; iB M; [m€i- M?QM; Hk v m K +?d F`T M?bM i?'v #
v çB- i®+ ç° M? M? M?Q b Q #,M;- i`QM; F?Q^aM? F?„+ ç½ #B M K'iX

@ E?¬M; +-M M;ç+ M?B M5 "aM pQÆM; T?€i ?B M +| #®M M;QìB ~M M9T içB ç•v-
bÊ `9i HmBX

S?QM; o•M o¬ E} p K†i HçM? HMM;- M?bM Hk v m K M|BX

óæ¼ Hç+ i?B M bS p®M T?^aM T?9+ p¬ i?QìM;- iW F?B M`Q HçB +| i? +ðB i` M ç
HÁM; +?9M; K ;B" M /[- M?QM; M;?o ç M i M h?B M J >Q`M; H9+ i`QÊ+ ç`M? i?Y
S?QM; o•M o¬ E} /MM; K°i +?B m ç€M? i?`M? K<sup>a</sup>M? pKM- i`QM; HÁM; H" T iS+ T?
p`Q S?QM; o•M o¬ E} M[X

óòÈB iQM? +€+? +O G° h•v S?€T- T?^aB ` p + Q M;çQ KÈB ç9M; •K *€i *´ æS+ ç½
iB T t9+ pÈB ?„M [m€ M?B m H-MX L?QM; h?ìB :B M +?B FB K M?'i ç`M? H` Î M A
[m€ VK- +?d +¬M ç #¼M +?9M; Î t t M?bM i?'v H` çQÊ+ - M?Q p"v #®M T?•M i?•

*MM; H9+ M`v- +€+? ç| ?ÆM KQìB /†K p #®M ?QÈM;- #®M ;½ óS?QM; o•M o¬ E}
iWM; ç¬B +€M? ?„+ €K iW b m HQM; HB M iB T K¼+ ` - ?| i?`M? #®M óG° h•v S?
i°+ ç M; iK i" T i`QM; +^aK M?"M

E?¬M; +?d +| ç€K M;QìB •K *€i *´ æS+ - i` M i?U+ i - +€+ i? HU+ ç m ç M; i`mv i bK
+?B FB KX o¬ b® €+ K p` i?B M bS HQÊM Hì i` M #-m i`ìB- ;¬M M?Q K¶B i'+ ç'i ç
+^a ç m F?¬M; i?m ?Qç+? çQÊ+ ;b- MÆB +'i; B'm h?ìB :B M +?B FB K pšM H` K°i +

•K *€i *´ æS+ +kM; F?¬M; Km®M F?B M +?Q M;QìB F?€+ +?9 w- b m F?B M;?B M +
i?m ?Qç+? çQÊ+ ;b- HB M [mv i ç`M? i?"i M? M?- /šM i'i +<sup>a</sup> v m K `9i F?ÄB F?m
+?B pQÆM; Km®M H`K ;b- +| v m K M`Q /€K [m^aMX

•K *€i *´ æS+ `ìB çB HçB pW ?ÊT pÈB i•K w +O S?QM; o•M o¬ E}X E?¬M; ;B®M; I
ç²M;- S?QM; o•M o¬ E} p®M +?d +| K°i KbM?- +?Q /M /WM; Î MÆB M`v +kM; b) F?
[m€ HQm wX >ÆM M[- pb bÊ mv / M? ?B M ?€+? +O æ¼ Gç+ +?B pQÆM;- #¼M
?bM? i`mM; +| i? +?'M M?B T K°i b® i? HU+X h`QÊ+ F?B Km®M ?`M? ç°M;- #¼
ç M ç¼ Hç+ i?B M bS [m•M çQ`MX

oMM; ç'i ?¶M ç°M F?¬M; i`ìB F?¬M; i`,M;- #-m i`ìB Kì K`i M?Q i?mî bÆ F? BX S
+?•M M;²B ;B[F?¬M; i`mM;- i`QM; ç-m- M?[M; K^aM? M?Ä Fw S+ ` tûi çQÊ+ içB
;?ûT HçBX JQ K„i F?ûT HçB- ? B +QM M;QÆB ç½ ?| i?`M? K`m i`„M; #ç+- /MM;
i?€B S?€ o¼M; L;•M J•m H` w i?S+ ?| i?`M? ?`M; id ç i?¬B /B M iW ç` ?bM?X

v LB K EB K h? ççB T?€T p¬ +MM; ^aQ /B mX J†+ /M S?QM; o•M o¬ E} +| i? K¬ T?
J•m +O "´M h¬M- bÎ ?[m M,M; HU+ i?¬B /B M +QìM; ççB +O ?„M- i?"K +?Q F?B p
+^a F?Q iS+ +kM; i`Î M M Hw i`Q p` H½M? F?®+ M?Q +MM; "´M h¬M- M?QM; M,M;
HÈMX .mv i`b i`çM; i?€B K¬ T?ÄM; +`M; H•m- iBM? HU+ iB m ? Q +`M; M?B m- ç
iBM? i?¬M iB m ? Q HçB +`M; M? M?X

òÈB HU+ HQÊM; iBM? i?¬M FBM? F?OM; p` #€ ççQ +O S?QM; o•M o¬ E}- +kM; +?
o¼M; L;•M J•m- ç i`€M? M?[M; ? Q i´M F?¬M; +-M i?B iX

hWM; #|M; M;QìB HQÈi [m #-m i`ìB- ç| H` M?[M; v m K i?m°+ +€+ i? HU+ F?€+
i?B M bS F?B i?'v KQìB ? B +?B + +€M? ?„+ €K /`B ç M ?ÆM KQìB i`QÊM; +O S?
i`€M? ` t X S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?'v +kM; F?¬M; F?ÄB +^aK i?€M K°i iB M; ,
S?€T M`v [m<sup>a</sup> i?"i H` ?[m /KM;5ð

h`QM; F?B S?QM; o•M o¬ E} #ìB pb F?¬M; i?m ?Qç+? çQÊ+ ;b- +?mv M b M; /MM;
p¬ b® H-M- iW +'m içQ ç` ?bM? i?¬B /B M MÆB +'i; B'm h?ìB :B M +?B FB K- +^a
p`Q i`QM; +?B M T?çi

> B h¼ i?B M bS iY pQM; ; -M M?Q F?B M +?Q +ª h?B M æQÌM; +?'M ç°M; X h?B
çQÊ+ #'i +S iBM iS+ ; b p ?mM; i?O- #ÎB pbiWiBM iS+ hëi .B L?o i`mv M p - i`QÊ
M^K i`QM; bU F?®M; +? +O ?„MX L?QM; +?d b m K°i F?„+ - M; QÌB ?-m +O i?-M
F +ª +€M? +´M; i`mv M i®M; h?B M æQÌM; ç m pÐ pKM içB #-m i`ÌB pMM; ç'i ?¶M
h?B M æQÌM; ç½ ; B" M /[X hçB F?m pU+ T?Q ç¬M; +O pMM; ç'i ?¶M ç°M- +€M? +
i`QÊM; i`QM; ?Q F?¬M; F?¬M; M; WM; tm'i ?B M p¬ b® i?B M bS- i`QM; M?[M; i?
i?B M bS +´T + QX

h¼ i?B M bS +kM; F?¬M; T?ªB H" i?B M bS +´T #"+ + Q M?'i içB i?B M ; BÈB- +
Zmv M i?B M bS- T?Q i` M Zmv M i?B M bS HçB +| KQÌB ? B p` h`Q i?B M bS- i`
bS ; -M pÈB *?O h?-M M?'iX G) ` h?B M æQÌM; F?¬M; ç M KS+ ; B" M /[M?Q p"v- M
bS- Zmv M i?B M bS ? v h`Q i?B M bS- b® HQÊM; ç m +| ?çMc K" H-M M"v- w i?S+
iBK i?B M bS [m M i`¼M; M?'i ç m #` ?Ov /B i?Q"MiQ" M- F?¬M; +?W HçB +?9i
h?B M æQÌM; F?¬M; +€+? M"Q iB M ?"M? ?²B bBM? +?Q M?[M; i?B M bS ç½ +? i
+?QM? F?B M +?Q h?B M æQÌM; M´B ; B"MX

"'i F H" v m K i?m°+ KQÌB # pQÆM; i`B m ççB ç - ? v H" h?€B *´ M?•M i°+- ç m -
içB pMM; ç'i ?¶M ç°M M"v +¬M; M; "v +¬M; ç"K

ó•K -K5ô

h`QM; iB M; +-m F?¬M i?¬M? FQM?- ? B # M +€M? +´M; €M? b€M; i`mv M i®M; +
i?B M bS i?O ?°- i?€M? HU+ i`Î M M M?°M M?çQ- b m ç| ?bM? i?¬M? ? B +€M? +´
i`, K i`QÊM; F?€+- # M i`QM; +| ç°M; çªQ i?B M bS €M? b€M; i`¬M ` X o"Q +m®B +
#¶M; T?€i` iB M; M´ HÈM- b m ç| ç°i M?B M v M H†M; X " M M; Q" B +€M? +´M; €M
#° T?"M i?B M bS +?B M ç´m K†+ ; B€T p" M; ?Q†+ MY [m€- ?Q†+ K°i i v ¬K M; U+
p +€M? +´M; €M? b€M; +?ì çÊBX

ó"bM?5ô

h`QM; ? B +€M? +´M; €M? b€M; i`mv M i®M; + Q i`, K i`QÊM; ç°i M?B M ?B M H
K'v i`QÊM;

@ *mM; M; ? M? hçT GçT E€ ççB M?•M5 * M; ÊB +?O- M; mv M pBM? [m M; +O +?

@ *mM; M; ? M? J½ E?® Lv ççB M?•M5 L; mv M €M? b€M; +O +?O T?M ?° +?Q M; "

Zmv M i?B M bS hçT GçT E€ iQ"Mi?•M # Q T?O i`QM; K°i çQ"Mi?€M? [m M; KìK`i
T?•M #B i çQÊ+ i?•M + Q K'v i`QÊM; - +MM; pÈB #®M +?B + +€M? iQ HÈM ? B H K

@ *?m¬M #` €M? b€M; i`M? ?| 5

@ o•M; i?Q ççB M?•M5

J°i ; ½ i?B M bS +?B M ç´m i?O HoM? +mM; FQM? M|B- b m ç| çB M? M? p T?Q t
i?B M bS €M? b€M; i` M #-m i`ÌB ç½ T?•M i?¬M? K'v ç°B- # v p +€+ MÆB +O pM

> B ; ½ Zmv M i?B M bS çSM; i?ŠM; içB F?¬M; i`mM; - €M? K„i mv M; ?B K M?bM [i
[m•M pQÆM; M?bM tm®M; [m®+ ç° +O KbM?X .MM; K„i i?QÌM; +| i? M?bM i?'v-
KM b¬B bK+ iªM çBX

@ hçT GçT E€- b Q M; QÆB HçB çQÊ+ T?€B ç M ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M\

Zmv M i?B M bS J½ E?® Lv M?bM HQÊi [m i?B M bS #®M T?QÆM; - H M iB M; ?Ä

@ J L†+ hQ ççB M?•M ç½ çQÊ+ T?€B ç M J ; BÈB ç M ?¬M? bU i`ª i?MX æ¬M; çª
?ÊT pÈB M, M; HU+ +O *?9M; h?-M çB M- ?ŠM H" çO ç F?B M +?Q M?[M; K i°+
K°i T?2M *ÁM M?[M; p` ççB M?•M F?€+- ?bM? +?B m p` /B M ç½ i?•K M?"T p"Q K
; B M #bM? ?¬M?- ç i`mv M #€ €M? b€M; p" iQM M; QÐM; +O *?O h?-M- #ªM i? +
+?B m ?Qç i ç°M; X a m F?B aQ i?B M bS « GB iL?o ççB M?•M i?¬M; [m - i çQÊ+ T
bU i`WM; T?ç i pÈB M?[M; F /€K t9+ T?çK M; QÌB ?-m +O i?-MX

J½ E?® Lv F?) ;"i ç-m- K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B M|B,

@ h?b` H`i? X VK- +?Q p` aQ i?B M bS ç¢B M?•M ç½ i`mv M iBM- i¢B pMM; ç'i ?
+?B m p` /B M +O æ¼ G¢+ +?B pQÆM; G° h•v S?€TX J :B` G†+ ç¢B M?•M ç½ /
i?B i`B M ó\*?O h?¬M +?B pBM? [m M;ô- M m M?Q G° h•v S?€T tm'i ?B M- +?Q p`
i?O iQÊM; i`ÊX

> B ;½ Zmv M i?B M bS tQ v M;QìB H¢B- #`M i v Hì Kì +?„T H¢B ;B[M;QìB- ç²M;

@ h?ì T?KM; +?O- i¬M FQM? +?O- v m [mw +?O- T?€i ?mv pBM? [m M; p` mv M;?E

ó•K –K5ô

> B ;½ Zmv M i?B M bS ç²M; i?ìB [m€ K°i +?•M tm®M;- K°i i v ç†i i` M ç-m ;®B-
pQÆM ` - ?ÊT +MM; pÊB #`M i v +O ç®B T?QÆM;X

:¬M M?Q F?B HìB pW /Si- €M? b€M; i` M M;QìB ? B ;½ Zmv M i?B M bS HB M #W
b[iÄ H M + Q K'v i`,K i`QÊM;X :B[#`M i v +O ? B M;QìB ç M; ?ÊT H¢B- iWM;
h`QM; iB M; i?€M? + p M; p¼M;- # M M;QìB ? B ;½ Zmv M i?B M bS- #®M bÊB /•
K`m i`„M; b[+'m i?`M? tm'i ?B M- FûQ i?ŠM; p p T?Q i`QÊ+X h¢B ç-m +m®B +
[m M; Kì K`i #B M ºQ- F?¬M; ;B M +?mM; [m M? i?2Q ç| bKT ç´X h`QM; M?€v K„i-

F?B M +^a ? B # M ç m F?¬M; p m B X " ' i H m " M i ? M " Q - i ` Q M ; K Q Ì B # p Q Æ M ; i ` B
+ ? 9 M ; i ¬ B + k M ; + | + ? 9 i T ? • M H Q Ê M ; X

@ L ; Q Æ B ç M ; m v ? B T # ^a M p Q Æ M ; b Q \

S ? Q M ; o • M o ¬ E } F ? ¬ M ; M ? ` M ç Q Ê + T ? ' i T ? ' i i v ,

@ L m M ? Q # ? ç + O + € + M ; Q Æ B i ? Q + ? + ? B M i ` M ? M ? Q i ? - p " v i ? b + S p B + ç M
+ ? Ì ? „ M X

. S i H Ì B - i ? • M i ? + O ? „ M H B M M ? Q € M ; H M - ç ½ F ? ¬ M ; i ? ' v ? b M ? # | M ; X

• K * € i * ' æ S + b [M ; b Ì ç S M ; i ç B + ? ¶ X G 9 + M " v K ° i ; B ¼ M ; M | B i W T ? Q b m p M ; H

@ æ ç B M ? • M - ç ½ + | i ? t € + M ? " M - æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; M " v ? b M ? M ? Q F ? ¬ M ; K m
+ | F ? ^a M , M ; H " ; B ^a - ? Æ M M [F ? ¬ M ; + ? W M ; + Á M + | H B M ? p Ê B i M i ? B M b S # @ M

h ` Q M ; b Q Æ M ; K M / " v ç † + - K ° i ; ½ v m K ç - m i ` • m K b M ? M ; Q Ì B - € M ? K „ i H ç M ? H M
? B M T ? Q b m • K * € i * ' æ S + - K ° i + ? B + ç m ¬ B i ` • m T ? Q b m F ? ¬ M ; M ; W M ; T ? 2 T

@ E ? ¬ M ; X

• K * € i * ' æ S + ç Q K ° i i v ` - € M ? K „ i ? B M H M p b m v i Q ,

@ æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; / M b Q + k M ; H " æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; - i ç B J : B Ê B F ? ¬ M ; ?
` ² B M m M ? Q ? „ M ç € T S M ; - i i ` € B H ç B b) ? Q " B M ; ? B X L ? Q M ; ? „ M H ç B p ° B p ½ `
* ? m v M i ? B M b S # @ M + € M ? # ` M ; Q Ì B ; B <sup>a</sup> K ç Q i ? b + | i ? t <sup>a</sup> v ` - + Á M ç ¼ H ç + i ? B
ç @ B T ? Q Æ M ; + k M ; T ? ^a B ; † T [m æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; K Ê B + | i ? ; B ^a K ç Q ; B @ M ; v
` ^ M ; i ç B J : B Ê B - æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; b) ç + ? Q K ° i F ç ½ M ? b M i ? ' v v - ç ² M ; i ? Ì B +
b Q \ L ? B m M , K M ? Q p " v - + | ` i M ? B m M ; Q Ì B F ? B m + ? B M æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; -
i ? b @ M ; b | i ` Ì B F ? Ä B h p š M H m ¬ M ? Q " B M ; ? B H " # Î B p b - p Ê B b U + Q M ; ç Q + O æ
F ? B M ? i ? Q Ì M ; ; B Q i B T p Ê B ç € K v m K + ? 9 M ; i - K † + / M + ? 9 M ; i + k M ; + ? Q + ? „

@ æ ç B M ? • M - + | H) ? „ M # B i M ; " B ` i ç Q Ê + J æ > Q " M ; ç ç B M ? • M b O M ; € B - ç ² M ;
v m K M - i ` Q M ; p Q Æ M ; i ` B m [m v M + Q + ? S + i ` ¼ M ; - + ? Q M M K Ê B ? ç i ? ' T i ? • M
H " - æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; + ^a K ; B € + ç Q Ê + ? Q " M + ^a M ? # @ M # i ? ¼ ç ` + ? + k M ; F ? ¬ M ;
[m M ; " B ç F i K B M ? p Ê B i ? H U + H È M M ? ' i J : B Ê B X

u m K ç - m i ` • m + Q ? Æ M ? B i ` Q Ê M ; F B b m v M ; ? o K ° i + ? 9 i - b m ç | M | B X

@ J " i G ç T h Q h ç T E € - ç • v + ? Q M ? H " M ; m v M M ? • M K " i p š M H m ¬ M F ? Š M ; ç ` M ? X o
J : B Ê B H " K ° i M ? • M p " i ` i i ? - M # Q X > „ M H " b B M ? p " i + O h ? B M ; B Ê B - ç † + # B i
[m w - ç ç B i ? B M b S i ` Q Í M ; - K † + / M ç ¼ H ç + - M ? Q M ; b U + Q M ; ç Q i ` Q M ; # ^a M i Q M ?
: ½ v m K ; ¼ B H " J " i G ç T h Q h ç T E € i ` - K K † + K ° i H € i - b m ç | M | B ,

@ æ ç B M ? • M - H - M M " v i ` M i ? ' i i ? " i b U ? Æ B M † M ; - K ' v p Q Æ M ; i ` B m F ? € + + k M ; F ?
+ ? 9 M ; i X a m F ? B M ? ` ? Q " M ; i Y # B i i ? b ` i F ? ¬ M ; p m B - # Î B p b ç B m M " v b) H " K
æ > Q " M ; # ? ç G " K b Q ç # M ç „ T i ` M i ? ' i M " v - ç ç B M ? • M + - M T ? ^a B b m v M ; ? o +

@ L ? ` ? Q " M ; i Y ç ç B M ? • M i ¬ M F Q M ? + O + ? 9 M ; i p š M + Á M + M ? + € M ? i ` Q M ; H Á M
F B b Q \

• K * € i * ' æ S + # b M ? i o M ? M | B - ; B @ M ; M ? Q F ? ¬ M ; ? M ; ? 2 i ? ' v + ^a M ? + € Q + O J " i G

@ L ? ` ? Q " M ; i Y ` i i i ? Q + ? M [i Y M ? • M H Q ç B - i ` Q Ê + F B + k M ; i ? Q Ì M ; ç M h ? € B * ' /
K m p m B X o b 2 M ; ç B m v M ; ? B K p " / M ? p ¼ M ; + O J æ > Q " M ; ç ç B M ? • M i ç B J : B
i ° + ç | + k M ; F ? ¬ M ; / € K + | ? " M ? ç ° M ; ; b X L ? Q M ; i ` , K p ç M M , K i ` Q Ê + - h ? € B * ' ç ° i
i B m i Y p W T ? B i ? , M ; F ? ¬ M ; H • m - i ? B m + ? 9 i M [ç ½ ç € M ? # ` M ? ` ? Q " M ; i Y # ` i ?
p Q Æ M ; i ` B m ç ½ i W M ; M | B - H o M ? p U + + O M ? ` ? Q " M ; i Y + Á M + ? Q ç Q Ê + F ? B [m "
H o M ? p U + + O M ? ` ? Q " M ; i Y p @ M ç Q Ê + * ? O h ? - M + ? 9 + T ? 9 + - H " H o M ? p U + + Q Ì M
* k M ; p b p " v - M ? ` ? Q " M ; i Y K Ê B ç Q Ê + J æ > Q " M ; ç ç B M ? • M v m i ? Q + ? - + ? Q / M p

i`QM; HÁM; # ?¢+kM; pQÊit K'v p`pQÆM; iY F?€+X oÈB i•K iQM? +O M?`?Q`
i`®M M; v i`QÊ+ K†i- + M? +€M? i`QM; HÁM; +kM; H` ¸B m ?B M M?B MX

J"i G¢T hQ h¢T E€ i?ªM M?B M M|BX

@ a m ¸| i?b b Q\

•K *€i *´ æS+ pšM [m v HQM; p T?Q v m K ¸-m i`•m- ?ÄB,

@ oÈB ¸` p` +O ¸¢B M?•M- b Q H¢B ¸ +?Q F FB +?¢v i?Q€i\ oB + M`v i¢B pQÆ
?Q`M; iY F?¬M; +?Q #'i Hm"MF M`Q M?„+ iÈB- H`K b Q M; QÆB H¢B #B i\ *?ŠM;
i`€+? i°B b Q\ oÈB i?O ¸Q¢M M?`?Q`M; iY- bÊ ``M; F?B HoM? pU+ +O M;`B i?S+
v M #bM?X

J"i G¢T hQ h¢T E€ +QÌB HÆ ¸½M; ,

@ > ? ¸¢B M?•M- +?mv M M`v i?b +ÁM T?ªB t2K M;`B `²B5 L;`B +kM; #B i-#
?Q`M; iY iB M p`Q i?Ov H Q /QÈB HÁM; ¸'i- M?`?Q`M; iY Km®M iB M p`Q- M?'i ¸
M?B m M; QÌB- +?d +| i? K M; i?2Q K°i b® v m K +T i?T- i¬B H`K b Q K` #B i ¸Q
i`QÊ+ M?`?Q`M; iY /B i F?~m- +| K°i v m K p®M H`i?m°+ ?¢+O i¬BX

@ h?b` H` i? X

•K *€i *´ æS+ M|B tQM; - i` M K†i +kM; F?¬M; H°` p FBM? M; ¸+,

@ h M; ?2 M|B- M?`?Q`M; iY pšM Hm¬M ¸B m i` iBM iS+ +O i M M?•M i°+ FB -
+?mv M ``i i?9 p`

@ æ¢B M?•M- iBM iS+ +O M;`B i?"i H` HBM? i?¬M;

J"i G¢T hQ h¢T E€ M`M? #Ê- M? M? +?|M; M„K #„i i?ÌB +Æ,

@ L;`B ?ÄB p'M ¸ M`v H` ¸9M; +?¶ `²B- +?mv M M`v M?`?Q`M; iY ¸½ bÈK ;B Q +
pB +i?"i ¸9M; H` F€ /B mX æ¢B M?•M- M;`B ¸Q€M t2K i M M?•M i°+ H9+ i`QÊ+ ¸
M?K+- #` #„i ¸ M i?Ov H Q /QÈB HÁM; ¸'i J :BÈB- H¢B iW #B M JBM? L;K+ +?¢v i

@ E?¬M; M M M|B M?ªK5

@ >`?`- ¸¢B M?•M- M;`B F?¬M; i? M`Q ¸Q€M ¸QÊ+ ¸•mX h M M?•M HQ¢B FB ?
H M? K°i T?QÆM; i¢B h?€B *´- M?•M i°+ h?€B *´ F?¬M; B H` F?¬M; M K†i?„MX
æ p®M +| mv / M? ?B M ?€+? i¢B J :BÈB- +kM; +| [m M ? K"i i?B i pÈB i M M?•
p"v- ?„M +ÁM i?"M? H" T K°i EB K pU+- ¸QÊ+ h?€M? ¸B M +QB i`¼M; X h?9 p` +?Q

L|B ¸ M ¸•v- J"i G¢T hQ h¢T E€ #¶M; /WM; H¢B- HB + M?bM •K *€i *´ æS+ K°i +€B

@ >„M p`M;`B +kM; M?Q M? m- ¸ m H` M?•M p"i i?B M i`BX æ¢B M?•M bBM?` +?
¸ M +ªM? ;BÈB h?B M J æ M?Q ?¬K M vX *ÁM i M M?•M i°+ FB - ?`?`- i?9 p` ?Æ
?ÆM i`,K p¢M M,K K°i +?9i- M; ?2 M|B im pB ?B M M v +kM; ¸¢i ¸ M h?¬M +T ?"m
+O M?•M i°+- ¸QÊ+ tQM; H` i?B M i`B +O h?€B *´ i`QM; p¬ b® M,K [m

@ ±5

•K *€i *´ æS+ i`QM; HÁM; F?) ¸°M; ,

@ L?`?Q`M; iY ¸½ M?Ì +"v J æ >Q`M; # ?¢- M #`B i B K„i i¢B h?€B *´ b Q\

@ E?¬M; b B- ¸¢B M?•M [mªM?B M H` i?¬M; KBM?X

J"i G¢T hQ h¢T E€ M|BX

•K *€i *´ æS+ i`¬K M;•K K°i H9+- b m ¸| M|B,

@ L;QÆB ?½v i`Î p M|B pÈB M?`?Q`M; iY- M|B ``M; i M M?•M i°+ FB ¸½ tm'i ?B
+?Q +| i? M|B i?ŠM; - H-M M`v +?9M; i #` i`M i?'i +?QM? H` /Q i M M?•M HQ¢B
;Bª h?€B *´ ¸€M? HûM- i?m" M iB M ?ÄB M?`?Q`M; iY- +| M M i,M; i? K b® pB M i

J"i G¢T hQ h¢T E€ b[M; b®i- b m ç| çQ M;|M i v +€B H M,
 @ æ¢B M?•M i?"i + Q KBM? h¬B b) çB H"K M; v- ç¢B M?•M ?½v +?ì iBM i®i5
 @ VKX
 @ > ? ? 5
 J"i G¢T hQ h¢T E€ +QìB HÈM- #QÈ+ p"Q K°i ?® ç2M ?bM? pÁM; tQ€v T?Q b mX
 H¢B
 E?B S?QM; o•M o¬E} i?¬B /B M` K'm +?®i+O MÆB +'i;B'm h?ìB :B M +?B FB
 +Ym iBM? HB M +?•m- •K *€i *´ æS+ FQ+? ç°M; M?` ?Q" M; iY ç tBM pB M #BM?-
 F?¬M; FB M; M ç i`9i K®B ?"M ? B h¼ i?B M bS #`;B iX *?d +| çB m F?¬M; +|
 ;B - +?Q M M +?B M bU `i F?| KÎ`°M;X oMM; ç'i ?¶M ç°M M?'i i?ìB +?bK p"Q bU
 E?B ç€K M;QìB S?QM; o•M o¬E} iB M p"Q pMM; ç'i ?¶M ç°M- +kM; H" H9+ ç M?'i
 p ?QÈM; h`¼+ h? K i`b i`QM; +ªK M?"M
 @ h M K i°+ iB iB M # M /QÈB- M;QÆB F?¬M; +?¢v i?Q€i çQÊ+ ç•m5 > ? ?
 :B¼M; M|B +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; p M; i" M K•v t M?X h`QM; Gmv M L;K+ - M
 H M K°i €M? K"m p" M; b€M;X *?B + çm¬B HÈM pmM; H M- HB M +QìB ? ?ª- H Q
 M?Q # v i` M K†i ç'iX L?[M; MÆB çB [m - +m²M; T?QM; M´B H M iWM; i`" M K M; i
 ó"bM?5ô
 h?•M i? iQ HÈM +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; iW F?¬M; i`mM; ?¢tm®M;- ? B Kk
 i` M i v ç"Tp T?Q S?QM; o•M o¬E}- i¢Q i?"M? K°i +€B ?® HÈMX æ€ pKM #„M`
 i?¬M M?Q K°i +QM +?•m +?'m p,M; H M- M?ªv ` t i`QÈ+ F?B KkB M?¼M ç" T tm®
 ó*QM i?^M H^M +? i iB i- #´M i¼ imv i ç®B F?¬M; i? +?Q M;QÆB5ô
 GY Gmv M L;K+ i?m¬M i9v p¬ +MM; HÊB ?¢B- MÆB M"v ;¬M M?Q +?d i?Q+? ?ÊT
 b®M;- +kM; +?d +| i?•M i? +QìM; ?Q" M? p" #B M i?€B +O #¼M +?9M; KÈB +| i?
 H² p" M;¼M HY Î MÆB M"vX
 GY Gmv M L;K+ M? M? +?|M; i?B m ç®i +Æ M?K+ iQ" M i?•M- K†+ /M pb i?•M i?
 o¬E} M M H M` F?€ +?"K- M?QM; +ªK ;B€+ i?•M i? #®+ +?€v +kM; F?B M +?Q
 T?€i çB MX
 óL? M?- M? M?- M? M? +?d +¬M +?¢v ç M h`¼+ h? K i`b H" çQÊ+- #Ä çB i?•M i
 *?d K°i H9+ b m- iQ" M i?•M S?QM; o•M o¬E} ç½ #®+ +?€v ? i M?Q Gmv M L;K+ +
 ç"K iW M;Q" B i?•M iÄ ` X h`¼M; HU+ F?´M; H² iW /QÈB +?•M i`mv M ç M +`M; F
 i¢M; iQ" M i?•M M?Q Km®M`Èi` M;Q" BX J°i Hm²M; ;B| b„+ iW T?Q b m i?´B ç M
 ? M;?o M;ÊB- H"TiS+ ;"Q H M K°i iB M;- /MM; ? i F?Q HU+ iQ" M i?•M #°i + Q H
 ó•K5ô
 J°i iB M; M´K¢M? K M; i?2Q b|M; F?Q +m²M; #¢Q iW /QÈB i?•M +m®M ç MX .QÈ
 F?Q M"v- S?QM; o•M o¬E} M?Q /B m çSi /•v +? Q çªQ`ÆB tm®M; ç'i
 @ "•v ;Bì- çQ HBM? ?²M +O M;QÆB /•M; +?Q i çB5 > ? ?
 Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +QìB HÈM- çSM; Î T?Q b m S?QM; o•M o¬E}- ? B i v ;B/
 +?†i ó+QM FB Mô FB tm®M; ç'iX G9+ M"v- T?Q b m #¶M; p M; H M M?[M; iB M;
 ó*?mv M ;b p"v\ô @ Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M;¢+ M?B M- #'i ;B€+ M?bM p T?Q
 Gmv M L;K+ K i?¬M t Ti?"M? iWM; ?"M; H Q p ?QÈM; M"v M?Q p¢M M;U T?B M
 +?9M; ?Q" M iQ" M H" p çB M +m²M;
 @ .WM; H¢B /WM; H¢B

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F m HÈM- M?QM; F?¬M; +| K°i Gmv M L;K+ K i?¬M M`Q /
i? +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- M?[M; K i?¬M M`v ç m i?'T ?ÆM K°i +?9i- M?Q
i`QÈM;X \*kM; +?d +| Gmv M L;K+ ;B®M; M?Q K°i T?B M #,M; T?ŠM;- H¢B `°M; ç
+?S çQÊ+ M?[M; bBM? p`i M`vX

æ¬M; çªQ Gmv M L;K+ K i?¬M H Q ç M- +,M #ªM F?¬M; ? +| w /WM; H¢BX Gmv M
T?€i H¢M?- ç°i M?B M M?È iÈB K°i pB +- F?¬M; ? M;?o M;ÈB HB M ç¢T K¢M? K°
i`ÌB

ó•K –K5ô

•K ?QÎM; iQ HÈM +?'M ç°M; +ª Gmv M L;K+X E?¬M; +?d /QÈB +?•M Gmv M L;K+
i€K ?QÈM; ç m +| p¬ b® Gmv M L;K+ K i?¬M +?çv p ?QÈM; h`¼+ h? K i`b i`QM
T?•M i?¬MX h`¬M; i?'v M?[M; Gmv M L;K+ K i?¬M + Q ;¬M p¢M i`QÈM; M?Q T?€
+?•M iQ HÈM ç¢T i?ŠM; tm®M;- S?QM; o•M o¬ E} ç½ #` +?€v ç M HÁB +ª F?mM;
H M p F?€+ i?QÎM;

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ?ÆB FBM? ?½B M?bM iWM; i?•M i? + Q HÈM bªB #QÊ+
M?[M; K½M? i?9 M`v- ç¢B ç` `mM; H M F`+? HB i- ;B®M; M?Q H9+ M`Q +kM; +| i

E?€+ pÈB h`¼+ h? K i`b +O J :BÈB- i`QM; 'M iQÈM; +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;
Gmv M L;K+ +?QM? H` çQÊ+ >„+ •K \*?O h?¬M +?9+ T?9+X G`+QM+QM; +O *?O
+€+ Gmv M L;K+ K i?¬M ç m +| M;mv M M?•MX J¶B H¬M h`¼+ h? K i`b KÎ` - ç
K i?¬M i` im´B pb M| K` çB M +m²M;- #ÎB pb ç•v H` +Æ ?°B i?,M; +'T +O #¼M +?
K°i H¬MX a® H¬M M;•K i`QM; h`¼+ h? K i`b +`M; M?B m- i?•M i? H¢B +`M; + O
+QìM; ?½M ?ÆMX E?€+ pÈB M?[M; +QM FB M ?¬B +O J :BÈB- Qm i? +O Gmv
HQÈM;- HU+ HQÈM; imv i ç®B +| i? T?€i M i'i +ª HU+ HQÈM; F„ tªQ- K` i?•M i?
i'i +ª HU+ HQÈM; +O #¼M +?9M;X

Gmv M L;K+ K i?¬M i`QÊ+ ;Bì ç m +U+ F€ + Q M;¢Q- M;Q¢B i`W *?O h?¬M Î /QÈ
M„K;B[i M i?`i- ;¬M M?Q F?¬M; B +| i? F?B M +?Q #¼M ?¼T?K+ iMM;X J` bÎ
+| i? tQM; pQÆM;- i`Î i?`M? M;QìB M´i #`i # M i`QM;- +kM; +?d pb ?„M çQÊ+ bB
K¢M? ?ÆM- ç²M; i?ÌB çQÊ+ *?O h?¬M +?9+ T?9+- bÎ ?[m K°i ç¬B +€M? +| i? # v
i?m° +?¢ i`mM; i?`M? i?b F?¬M; +| K°i F M`QX Gmv M L;K+ K i?¬M i`ÌB bBM? HQ
+?Q M M #¼M +?9M; F?¬M; i? +| K°i +°M; ç²M;X

E?B K°i ç`M Gmv M L;K+ K i?¬M M?Q QM; i`M [m # M /QÈB- Gmv M L;K+ +?B
çQ K„i M?bM H¢B- +?d i?'v +?¶ +QM FB M ?¬B FB `ÆB tm®M; ç½ bÈK i`®M; F?¬

S?Q t - # M /QÈB T?¬M #KM; ç¬v M?[M; çQìM; p•M +O K°i;½ Gmv M L;K+ K i?
K°i #° tQÆM; M?Ä ç M KS+ +| i? #Ä [m #€K M;QÊ+ p`Q / - ? B i v ? B +?•M /QM?
+?B + #KM; K`T K¢T +O Gmv M L;K+ K i?¬MX

óJ M| - H½Q iY p®M +?¼M im Hmv M >'T hBM? ç¢B T?€T- F?¬M; ? M;?o ç M pB +
?mv M +¬M;- F?¬M; M;ì #•v ;Bì H¢B i`Î M M ;B®M; ? i M?Q H½Q #'i iY h?€B >mv
K i?¬M /B +?mv M- # M #QÈB i?•M- HY Gmv M L;K+ ?WM; ?U+ /€M b€i p`Q HQM
iB M; M´ H®T ç®T F?¬M; M;WM; p M; H M- M?QM; /•v i?¬M FBM? +O ?„M iW H•r
i?'v ç m çÈMX

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- F?B S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ poM? pB M F?
K i`b +m®B +MM; +kM; tm'i ?B M

óJ M| - ç•v ç•v H` h`¼+ h? K i`b i?'i H` HÈM5ô @ L?bM i?'v +€B ?? HÈM K`m ç2
;¬M M?Q F?¬M; i? iBM çQÊ+ p`Q K„i KbM?X æ•v H` K°i +€B ?? b Q\ S?ªB ;¼B H`

óLK5ô

o¬ b® Gmv M L;K+ K i?¬M p) M M M?[M; çQìM; +QM; i¢B F?¬M; i`mM;- b m ç| `A
F?|B ç2M HQÈM Hì

@ 5

hϕB F?Q^aM? F?„+ F?mM; tQÆM; +ÁM b| i HϕB +?bK p``Q h`¼+ h? K i`b- K°i +^aK ;
/•M; H M i`QM; ç-mX æ M?`i T?•M i?-M H`T iS+ / M; ? B i v- i?•M i? iW i` M M;
FB `ÆB tm®M; X E?mM; tQÆM; ?QÊM; p T?Q b m /MM; bS+ M; ~M; K†i H M- ;B
M; Y X J°i iB M; `Q i iW i`QM; KB M; ?„M T?€i` - ?| i?`M? K°i +?MK #¼i F?Q M´B
hWM; /ÁM; /`+? i? ?¶M ç°M t•K M?“T p``Q i`QM; tQÆM; +®i +O ç M?`i T?•M i?-
M,M; HQÊM; HϕM? H)Q çB M +m²M; i`M p``Q i`QM; #B M w i?S+ ?„MX E?mM; tQ
i M` - +?d +ÁM HϕB K°i #|M; ç2M H i K i

ó•K -K5ô

o¬ b® Gmv M L;K+ K i?-M i` im´B i`M p``Q i`QM; h`¼+ h? K i`b- M;¼M HY ç M;
KÊB +?ϕK p``Q /ÁM; MQÊ+ HB M i„i M; 9KX hWM; /ÁM; M,M; HQÊM; HϕM? H)Q p``+
p``Q i`QM; M?[M; H¶ +?•M H¬M; iQ`M i?•MX h`¼+ h? K i`b +m°M i`Q- #„M H M M
hB M; F m ç m çÊM +O ç M?`i T?•M i?-M K†+ /M b„+ #ûM- M?QM; i`QM; iB M; b|
çBX aQ pÈB i?•M i? iQ HÊM +O +€+ K i?-M- ?„M; -M M?Q M?Ä ç M KS+ +| i? [
#¼i b|M; HÊM ç M ç•m- +kM; F?-M; F?B M +?Q M?[M; K i?-M ç M; K^aB K ?`T i?m
K i`b +?9 wX

.QÊB K†i MQÊ+ - w i?S+ +O ç M?`i T?•M i?-M #` +€B HϕM? p``?„+ €K # Q T?OX J
#B M K`i- M?QM; pšM +?Q iY pQM; X E?B H-M ç-m iB M /ÁM; MQÊ+ +O h`¼+ h`
ç m çÊM F`+? HB i; -M M?Q F?B M +?Q ?„M pĐ i M- M?QM; b m K`v H-M- bU FB
/-M /-M [m M H½M; X a m F?B i?®M; F?´ [m çB- S?QM; o•M o¬ E} iW # M i`QM; i?
h`¼+ h? K i`b iQ HÊM- ç| HU+ HQÊM; ?„+ €K p¬ +MM; i?m-M i9v- pQÊi t bQ pÈ
#`i +S K i°+ M`Qc ç•v H`HU+ HQÊM; ?„+ €K î i`ϕM; i?€B #^aM M; mv M M?`i +| iW p
a|M; +^a +m°M i`Q K½M? HB i- iWM; /ÁM; HU+ HQÊM; K iQM? HQm +?mv M # M i`
b€M; K`m p``M; ç°i M?B M M´B H M- ç| H`M?[M; pKM tQÆM; i?“i M?ÄX .QÊB HU+
h`¼+ h? K i`b- #° tQÆM; ç½ ?Á i M +O ç M?`i T?•M i?-M HϕB H-M M[+^aB iϕ
?bM? /šM /„i- p¬ b® #°i tQÆM; K`m p``M; /-M /-M iK HϕB- M; QM; F i i?`M? ?bM? /ϕ
+?dM?X

hWM; +?MK #°i tQÆM; +m°M H M- # M i`QM; ç°i M?B M tm`i ?B M K°i p i çÄ
p¬ b® T?M p,M i?“i M?Ä +`m i?“M?X æ•v +?QM? H`H iB +?9+ T?9+ +O +€+ *?C
+?Q +QM +QM; +O #¼M ?¼X æ M?`i T?•M i?-M ç½; -M +? i- F?-M; M; î HϕB F?ÆB

98yX *?QÆM; 99N, *Ym hBM? L;¬B h?S > B- L?“i Zm„

ó•K -K5ô

a|M; HÊM M?`T M?¬- bBM? ` M?[M; pÁM; tQ€v i` M K†i MQÊ+X hWM; bÊB i| + /`B
+O ç M?`i T?•M i?-M- i`QM; M?€v K„i ç½ /`B ç M i`M ?¬M; - iWM; bÊB tä tm®M;
ç2MX

ó"€+? #€+?5ô

> B i v +O ç M?`i T?•M i?-M HB M iK+ pQÆM` - >`T hBM? çϕB T?€T i-M; i?S i€
HQÊM; p¬ +MM; iBM? i?m-M +m°M i`Q i`M p``Q i`QM; +Æ i? ?„MX hWM; çQϕM t
? B i?QÊ+ iW i`QM; tQÆM; +°i b®M; H-M HQÊi K¼+ `

@ 5

h?•M i? +O ç M?`i T?•M i?•M #¶M; +QM; H M- ;B®M; M?Q K°i +QM i¬K MQÊM; X
;B½ p M; H M iW M?[M; #° p` F?€+ +O i?•M i? X hW F?m,m i v- ç-m ;®B- #`M +?•
M?¬ H M- b„+ #ûM ç M KS+ +| i? +†i` iB +^ai|+X

.QÈB i€+ /KM; >'T hBM? +O ?'T iBM? ç¢B T?€T- iW #®M T?Q - b|M; HÈM ; -K i?
i?"M? #®M #S+ iQÌM; MQÈ+ iQ HÈM- # Q T?O H'v S?QM; o•M o- E}X ó•Kô K°i iB M
H" M ?ÆB MQÈ+ KÌ K`i i`"M` X L,M; HQÈM; ?„+ €K i?m- Mi9v i`QM; h`¼+ h? K i`
+Æ i? ç M?'i T?•M i?-M- i`î i?"M? K°i #° T?"M +O i?•M i? ?„MX

@ >„M iW ç•m iÈB\ a Q H¢B tm'i ?B M Î Gmv M L;K+ \

L?[M; iB M; F m M; ?B ?Q†+ p M; H M iW #®M T?Q X *?d i`QM; +?®+ H€i- i'i +ª G
;B€+ çQÈ+ MQÈ+ +O h`¼+ h? K i`b ç M; #B M K'i pÈB i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i?
F?-M; T?ªB Gmv M L;K+ K i?-M ç°i M?B M tm'i ?B M # M i`QM; i¢B h`¼+ h? K
+?9M; i`î M M ;B" M /[X

@ h`¼+ h? K i`b i?-M i?€M? ç½ #` bBM? p"i ? M K¼M M"v H"K - M?B K- ;B i+?

L?[M; iB M; ; -K ;B" M /[p M; H M- iWM; ; ½ Gmv M L;K+ K i?-M + Q ; -M p¢M i`Q
MQÈ+ iB M p T?Q ç M?'i T?•M i?-MX " M i`QM; i`¼+ h? K i`b H"TiS+ i`î M M

@ ±M "Q +€B ;b5

æ M?'i T?•M i?-M #¶M; M?B M [m v ç-m H¢BX G'v ?„M H"K i`mM; i•K- K°i Hm²M
#®M T?Q X " H" M b|M; M"v +?¢K ç M- M?[M; Gmv M L;K+ K i?-M ç M; iB M ç M
HQ¢M; +?Q¢M; HmB p T?Q b m H"K #¼i MQÈ+ #„M H M ç-v i`lBX

" M /QÈB K€B i|+ ç2M H v ç°M; - ç-B K„i +O ç M?'i T?•M i?-M i`"M M;"T ?mM; #¢
? i Gmv M L;K+ K i?-M- ç•v H" H-M ç-m iB M #¼M +?9M; M?bM i?'v K°i ç-B K„i -
i?lB #` +?'M M?B T F?-M; /€K iB M H MX

h` M #-m i`lB b'K +?ÈT -K -K- KQ iQ KQ i-K i½ i`9i tm®M;X æ M?'i T?•M i?-M
Gmv M L;K+ K i?-M ç M; ç M ; -M- b m K°i iB M; `Qi /`B- iQ" M i?•M #¶M; `mM H M
` X " M /QÈB HÈT / i M pÐ- K°i K i?•M M; ,K ç2M ?bM? `²M; iW iW i`²B ` X h?•M
K¢M? K)- çQÌM; Mûi ?Q" M K„- +MM; pÈB +Æ M?K+ i`"M M;"T HU+ #°+ T?€iX J°i ?
+`M; ;•v +?Q M; QlB i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ +U+ Fb /[iÈM p" ?mM; #¢QX

@ 5

J°i iB M; ;"Q i`"M M;"T Q€M ;B" M p" i`M #¢Q T?€i` - F?B M +?Q h`¼+ h? K i`b M
J•v ç2M +m²M +m°M- M?[M; iB +?ÈT ?bM? i?"M? K¢M; HQÈB iW #-m i`lB H M tm®
i?-MX

ó*?Qm5ô

J°i +ªK ;B€+ +U+ ç° M;mv ?B K F?B M +?Q +?9M; Gmv M L;K+ K i?-M i` im´B ç r
M?[M; iB +?ÈT +?B m`¼B #¶M; M?B M b€M; M;lBX .QÈB €M? b€M; +?|B H¼B FB
M M? /`B M?Ä +O ç M?'i T?•M i?-M T?mM` iWM; Hm²M; F?Q i`„M; HQÈM Hl- +
p`B pÁM;X E?B +?9M; K i?-M i` im´B ç®B /B M pÈB €M? K„i +U+ F€ ?mM; #¢Q F
+?¢v /¼+ iW T?-M çm-B H M ç M çdM? ç-mX

@ J :BÈB- H" i?B M ?¢ +O #´M i¼ - i?B M ?¢ +O #´M K

hS +?B +O ç M?'i T?•M i?-M ;B½M` - i?•M i? F?) ç°M; - M?Q K°i +QM /m HQM;
H M- FûQ i?"M? K°i çQÌM; i?ŠM; i„TX hB M; ;"Q i?ûi +O KQ ;B|M?Q ç M; ?QlM
ç M; i?S+ idM? +O ?„M

.QÈB ?bM? i?€B K i? - HBM? +ªK- t9+ ;B€+ p" K i?S+ +O ç M?'i T?•M i?-M çQ
æ M H9+ b m- M; v +ª [mv i„+ p" M ?"M? i¢B J :BÈB +kM; H-M HQÈi ?B M H M i`Q

ó•K -K5ô

J†i ç'i Gmv M L;K+ #®+ +?€v ?WM; ?U+X J°i iB bûit i[m çdM? ç-m K p"i K"m ç;
ç|i`QM; #B M w i?S+ +O ç M?'i T?•M i?-M +kM; ç°i M?B M b€M; H MX >„M #¶M
b•m i`QM; #-m i`lB p- i"MX h¢B F?QªM? F?„+ M"v- ç M?'i T?•M i?-M ç°i M?B M +
ç M?`T?•M i?-M p" ç i K T?•M i?-M

ó"´M h¬M- i M F?®M F?B T M;QÆB F?¬M; M;ì H¢B #'i +¬M; M?Q p"v5 *°M; ?QÎM;
?QÎM; ô E?B pW T?€i?B M çQÊ+ibM? ?bM? +O ç i K T?•Mi?¬M- ç M?'i T?•M
i K T?•Mi?¬M ç½+! çQÊ+i?m ?Q¢+?iW "´M h¬M- bU ;B" M /[+U+ ç° ?! i?"M? K°i
[m i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M- M?"T p"Q i`QM; F?¬M; ;B M ?¶M ç°M

:¬M M?Q ç²M; i?ìB- S?QM; o•M o¬E} ç M; +?¢v ç M MÆB M?•M i°+ ?°B iK +kM; /V
T?K+ H¢B +?•Mi?•MX o FBM? M;¢+ p" pmB KWM; ?B M H M i` M K†i?„M, óæ M?
ç½ tm'i ?B M `²B5ô

ó*? i iB i- i î MÆB M"v +?`m F?´- +ÁM M;QÆB H¢B M;²B F?¬M; ?QÎM; H°+5 *°M
*?9M; i p®M H" K°i i? - +€+ M;QÆB F?¬M; i? [m€i?B M p`- çQ M?[M; i?S +O
i h Km®M HU+ HQÊM;- HU+ HQÊM; +QÎM; ç¢B- i Km®M H"K #€ +?O J :BÊB5ô
i•K +O ç M?'i T?•Mi?¬M `®i +m°+ +kM; #°+ H°` - M?Q +Ä /¢B bBM? b¬B H M i`
H¢B çQÊ+X

ó•K5ô

S?Q i` M M?[M; i¬M; K•v ç2M i¢B Gmv M L;K+- ? B +QM K„i iQ HÈM K"mi`„M; #¢
p"Q T?B M F?¬M; ;B M M"v- €M? K„i /WM; H¢B i` M M;QìB ç M?'i T?•Mi?¬M X

@ æB m FB M T?M ?ÊT- i`U+ iB T pQÊi [m +°M; ?QÎM; KS+ ç¬m- iB M p"Q i`¢M; i
:B¼M; M!B H¢M? HMM; p M; p¼M; F?„T ç'i i`ìB Gmv M L;K+X æ M?'i T?•Mi?¬M
?mv i ç M; b¬B bK+ i`QM; M?€v K„i H¢M? tm®M;X æ®B pÈB "´M h¬M- ç M?'i T?•M
bBM?X >„M F?¬M; ? M;?B M;ì- M m M?Q "´M h¬M i`ªB [m T?•M iQ+? p" i?¬B /B
T?•Mi?¬M b) +! Qm i? ?ÆM bQ pÈB i€+?` - imv i ç®B b) F?¬M; M!B ? B HìB- i`U
T?QÆM; /B M M"v- "´M h¬M bî ?[m [mv M HÊB imv i ç®BX

óh`QM; F?QªM; i?ìB ;B M [m - i?U+ HU+ +O i M M"v F?¬M; M;ì H¢B i,M; M?B m M
i?¬M ç m +kM; +ÁM FûK t 5ô @ æ M?'i T?•Mi?¬M i`QM; HÁM; FBM? ?½BX E?B
i`î M M ?B M ?Á ?ÆMX

æ®B pÈB ç M?'i T?•Mi?¬M- i`QM; HÁM; pšM M;¬K i?W M?"M KbM? H" K°i #° T?
i? +ÁM H¢B- K" #ªM i? pšM Hm¬M +! w HQ¢B #Ä ?„MX v MB K +O #ªM i? - F?¬M;
M;QìB "´M h¬MX h` M i?U+ i - ç M?'i T?•Mi?¬M pšM Hm¬M ?Q" B M;?B i`QM; #B
K°i [mv i„+ M;mv M i„+ ç¬m iB M K" #ªM i? i€+?` ç M?'i T?•Mi?¬M- H" pb ç
i?m" M HÊB ?Q" M i?"M? w M;mv M +O #ªM i? - ç! H" çªQ HQ¢M J :BÊBc F?B çB
i?b b) i?U+ ?B M M;mv M i„+ i?S ? B- ç! H" HQ¢B #Ä i•K K X

æ M?'i T?•Mi?¬M +ÁM ç M; KB M K M bmv M;?o- K°i w MB K +QìM; ç¢B ç½ T?€
mv M;?B K ;B®M; M?Q i?¬M HBM? F?B M +?Q +?9M; Gmv M L;K+ K i?¬M i`QM; i
iS+ MB` t X

@ 5

aU +°M; ?QÎM; Fb p¼M; ç½ H•m- p"Q H9+ M"v- ç M?'i T?•Mi?¬M H¢B F?¬M; Fb
iB M; F m ç m çÈM M?Q tû M€i`m°i ; MX o¬b® iBM iS+ [mv i„+ çB M +m²M; i`"M
?„MX J†+ /M i?•M i? ç½ çQÊ+ i,M; +QÎM;- M?QM; K i?S+ +O ?„M +kM; F?¬M; K
pšM H" +ªM? ;BÊB h?¬M +'T +O M?•M HQ¢B- +,M #ªM F?¬M; i? bQ çQÊ+ pÈB "´
Hmv M v LB K EB K h? ç¢B T?€TX

a® HQÊM; iBM iS+ [mv i„+ F?´M; H² M?Q p"v i`"M p"Q- i¢Q i?"M? €T HU+ `i HÈM
F?B "´M h¬M i`mv M iBM iS+ p"Q- #B M w i?S+ +O ç M?'i T?•Mi?¬M HB M +QìM
i?®M; F?´ M"v +ÁM pQÊi t F?B i?•M i? #` HY æ` L;K+ ç®i +?€v- ç M M¶B ?„M
H MX

@ 5

h`QM; Gmv M L;K+ u M i oM?- +?d +ÁM H¢B iB M; F m i?ªK i?B i H M p #®M T?Q

ó*°M; ?QÎM; ?Q"Mi?"M? ô :B¼M; M|B H¢M? H)Q p¬ibM? +O "´M h¬M p M; H M i
b m F?B M|B tQM;- +†T K„i K"m #¢+ iQ HÈM H¢M? H)Q i`QM; ?Q F?¬M; M? M? +?
"´M h¬M `ÌB ¢B- iWM; iB M; ; -K HÈM p M; H M iW #®M T?QÆM;

ó:"Q5ô

@ aBM? p"i iW ¢•m iÈB- H¢B /€K t¬M; p"Q Gmv M L;K+

hW ?QÈM; ¢¬M; b'K bûi +m²M +m°M- K°i #|M; ¢2M F?´M; H²tû ;B| # v ¢ M- +ªM; Q
t M? HK+X æ M?'i T?•Mi?¬M ?ÆB ;B"i KbM?- +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- iW T?QÆ
+QìM; ¢¢B ¢ M KS+ FBM? F?OM; tû ;B| # v ¢ M

@ .`bBM? p"i iW ¢•m iÈB- ?½v +? i ¢B

@ LÆB M"v `®i +m°+ tªv ` +?mv M ;b

L; v b m ¢|- iWM; Hm²M; F?Q iS+ +´tQ iW #®M T?QÆM; i`mv M ¢ MX æ¢B ¢`-K
?WM; ?U+ #®+ H M + Q K'v i`,K i`QÈM;X

*?d +?®+ H€i b m- iWM; ;½ Gmv M L;K+ K i?¬M +´tQ i?•Mi? F?´M; H²- +Æ M?K
M;"T F?Q iS+ ¢B M +m²M; p"i"m #¢Q tm'i ?B M i¢B #®M T?QÆM;- ¢SM; ;B[F?-
+?9M;- M?[M; Gmv M L;K+ K i?¬M i`QM; h`¼+ h? K i`b pW `²B F?¬M; F?€+ ;b M

hWM; Hm²M; K i?S+ FBM? F?OM; i"Ti`mM; i` M M; QìB ¢ M?'i T?•Mi?¬M- ?„M H
i,M; H M `i M?B m- i?•Mi? ;¬M M?Q Km®M `ÆB tm®M; /QÈBX

@ *? i iB i- ¢€K M; m tm~M +€+ M; QÆB /WM; i v H¢B +?Q i 5

æ M?'i T?•Mi?¬M ¢°i M?B M [m€i H M K°i iB M; ,

@ "´M i¼ +?QM? H" ¢QÊ+ *?O h?¬M po ¢¢B Î /QÈB pU+ b•m T?€B iÈB- +€+ M; QA
b Q\

ó*°T5ô

h?B M ¢` i`QM; M?€v K„i BK HbK- M; v +ª iB M; H€+? i€+? +O HY Gmv M L;K+
h` M #-m i`ÌB p"K†i ¢'i- i'i +ª Gmv M L;K+ K i?¬M ¢ m v M H†M; M?bM p"Q ¢ M?

@ *?O *?O h?¬M\

*†T K„i ¢2M F`i i` €+ +O ¢ M?'i T?•Mi?¬M M? M? M?Q +?ÈT ¢ªQ [m K°i pÁM;- b
#ªM HoM? tªQ i`€+ +O KbM?,

@ *€B ¢€K ¢-m | + M; m bB- iS +?B T?€i i`B M +€+ M; QÆB- b Q F?¬M; M; šK H¢B- +
p"v- ¢½ iWM; i?'v [m bBM? p"i M"Q F?€+ +| i? ¢ M Gmv M L;K+ ? v F?¬M; \ >ª\

a m K°i H9+ i`-K K†+- K°i ;B¼M; M|B ?ÆB bÊ ?½B p M; H M,

@ >bM? M?Q iWM; +| K°i ? B

@ E?®M F?B T

æ M?'i T?•Mi?¬M ; -K H MX h?•Mi? +O ?„M + Q F?¬M; ¢ M KQìB i`QÈM;- M?Q
+?'M M?B T K°i ¢€K Gmv M L;K+ K i?¬M i?•M + Q ;¬M p¢M i`QÈM;- ?"M? bU FB r

@ *QM K M|- F?¬M; M; ÌM; Q¢B i`W i +ÁM +| F F?€+ ¢ M ¢•v5 _®i +m°+ H"i M +?

æ M?'i T?•Mi?¬M i`QM; HÁM; i?"i bU FBM? M; ¢+- M?QM; M; Q"b K†i H¢B +"M; iÄ

@ L|B- +| # Q M?B m i M\ Gmv M L;K+ i²M i¢B +?WM; ¢| M,K- ¢½ +| # Q M?B m b
TªB "¼M +?9M; ¢ m H" M?[M; F i? M? / M? ?B M ?€+? i¢B J :BÈB\

@ >bM? M?Q F?¬M; M?B m H„K- F?QªM; M,K b€m

h M K i?¬M ?ÆB M; ÈM; ~M FB +® ;„M; M?È H¢B,

@ >bM? M?Q +| K°i F H" ¢¢B ¢ +O a€i GK+ pQÆM; i`B m ;b ¢|- F?¬M; M?È `ä M[

ó>| ` H" ?„M ô @ h`QM; HÁM; bmv M;?o- ç M?'iT?•Mi?–M HçB [m€i H M,
 @ L|B +€+? F?€+- M?[M; F +| i? ç M MÆB M"v ç m +| M;mv M M?•M T?ªB F?–M;V
 @ æ9M; p"vX
 æ M?'iT?•Mi?–M ç°i M?B M +| +?9 w- HB M +?d H M #-m i`lB- HÈM iB M; M|B,
 @ oW `²B +€+ M;QÆB F?–M; +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ +O *?O h?–M T?•Mi?•M b Q
 *?O h?–M T?€B ç M Gmv M L;K+ ç i?®M; HoM? Gmv M L;K+ K i?–M +€+ M;QÆB>
 H) M"Q +€+ M;QÆB F?–M; Km®M` M;Q" B /çQ +?ÆB b Q\ *| HU+ HQÊM; +QlM; ç
 ?mv K°i +?9i b Q\ E?–M; Km®M ?QlM; i?K +ªK ;B€+ çQÊ+ p- b® K i°+ # M M;Q" B
 b Q\
 @ *?d +–M bmv M;?o- M?'i ?- #€ SM;- ?QlM; i?K ç` p` + Q [mw M?'i i`QM; pk i`
 bBM? K M? ç m iMv M;QÆB ç`M? çQç iX G) M"Q +€+ M;QÆB +?Q # Q ;Bì ç°M; i•
 çQÊ+ *?O h?–M T?€B iÈB /šM /„i +€+ M;QÆBX *?d +–M +€+ M;QÆB M;?2 i?2Q H
 +?QM? H" T?K+ iMM; KQlB # p` *?O h?–M po ççB - M?Q p"v i?lB ççB +O Gmv M
 ç MX æ•v +kM; +?QM? H" w M;mv M *?O h?–MX
 *?d i`QM; M?€v K„i- ç M?'iT?•Mi?–M ç½ibK çQÊ+ K°i +€B Hw /Q `i i®i +?Q bU
 i?lB K°i •K KQm iQ HÈM ç M; tm'i ?B M i`QM; HÁM; ?„MX
 o /Q /U tm'i ?B M i` M K†i M?[M; Gmv M L;K+ K i?–M +´tQ X hçB F?QªM? F?„+ p
 #¼M ?¼ ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ p- +MM; +QlM; ççB- TªM; T?'i M?Q i?–M H
 iS+ +QlM; ççB ç M FBM? F?OM; FB - +?Q M M #¼M ?¼ ç M #•v ;Bì KÈB /€K ?B M
 óG) M"Q- i?"i bU H" *?O h?–M b„T ç†i ô @ æ€K Gmv M L;K+ K i?–M F?–M; M;WM
 @ h M HQlM; ;ç i M;QÆB- +QM FB M ?–B +? i iB i- bBM? p"i ;? i lK ? M K¼M /€K F
 æ9M; H9+ M"v- K°i iB M; ?ûi ;B" M /[iW t t p M; H MX >bM? i? M?Q i?^M H^M +
 H v ç°M;- M? M? +?| M; iW T?Q t # v ç MX h`QM; ç-B ?"K`„M; M?Ä pKM +O ?„M
 HY T?Ki` ,
 @ E?–M; M M iBM iQlM; ?„M5 >„M +?d H" K°i +QM K i`MM; M?Ä ? M K¼M # M M;ç
 óE?–M; ? v- HçB [m M K'i i M M"v5ô @ æ M?'iT?•Mi?–M ;B"i KbM?X hmv ?„M p
 i?U+ HU+ i„M; H M`'i M?B m- M?QM; +kM; F?–M; çB M +m²M; ç M KS+ +| i? HB
 K i?–M +QlM; ççB bÎ ?[m HoM? pU+ içB b"Q ?mv i +O +?9M; X >ÆM M[- M;?2 M|
 +QM; +O *?O h?–M- M m M?Q tªv` tmM; ç°i- F?–M; +?WM; b) F?B M +?Q *?O h?
 F?–M; TªB H" +?mv M i®i ;bX
 @ h M F?®M F?B T M"v ç½ HW /®B i - ç i çQ ?„M iW pMM; ç'i #Ä ?Q M; K" *?O
 L;K+X >„M +„M #ªM F?–M; TªB H" M;QlB /šM /„i /Q *?O h?–M T?€B iÈBX
 Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F?Q i? ?mM; #çQ # v iÈB- +ÁM Ît ç½ M;?B M`„M; M;?E
 @ Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M;QÆB HçB /€K çQ i°B M?•M K" *?O h?–M ;B K ;B[`
 hWM; iB M; [m€i iW #®M T?QÆM; p M; H MX
 h?•Mi? Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç M; # v ç M ç°i M?B M F?UM; HçBX L;?2 iB M;
 ç–m H" T iS+ M?Q #` /°B K°i ;€Q MQÊ+ HçM?„ ó*? i iB i b Q i HçB M|B +?mv M
 i M K i`MM; ;? i lK FB - M m F?–M; TªB içB ?„M "•v ;Bì +ÁM #` ?„M iB M p"Q i`
 K°i F?–M; ? B içB Gmv M L;K+ - i"v HçB i?•Mi? E?–M; i? i? i?S- +?mv M M"v i
 tªv` i` M M;QlB bBM? p"i F?–M; TªB K i?–M- ç†+ #B i +ÁM H" K°i F ç½ HW /
 i¼ TªB ?'i? M5ô
 @ *?Q p` çWM; M M M;?2 ?„M5
 G9+ M"v ç M?'iT?•Mi?–M ç°i M?B M H M iB M;- p K†i M;?B K i9+ p" i?"M? FQ
 i?–M H" T iS+ ç m i" T i`mM; p"Q ?„MX

@ *?O h?-M ç½ M!B +?Q i #B i- Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç½ `m²M; #Ä pBM? [m M
` p"Q pMM; ç'i #Ä ?Q M;- çQ M?[M; F K"+?O +,K ?"M ` M;Q"- ?"M? pB ç! ç½ T
pU+ b•m aU •M bOM; +O *?O h?-M ç®B pÈB Gmv M L;K+- iBM `^M; +?Q p` ç m ?
i`b M"v +¬M; M,M; +kM; K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÈB M?[M; h`¼+ h? K i`b F?€+X L
b® K i?-M F?B M +?Q *?O h?-M p¬ +MM; ;B"M /[- pb p"v KÈB T?€B i ç M MÆB M
L!B tQM; M?[M; H!B M"v- ç M?'i T?•M i?-M #¶M; M?B M tQ v M;Q!B H¢B- K°i M,
+?B pQÆM; ,

@ Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- M;QÆB +ÁM F?¬M; M?"M i°B b Q\ æ•v H" +Æ ?°B +m
?®B +ªB çB5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; +?ÈT K„i p" B +€B- M;Æ M;~M M?bM ç M?'i T?•M i?-M- i`
iBM,

@ L;QÆB M;QÆB i M HQ!M; ;¢i ç€M; +? i- M; v +ª i M +O *?O h?-M +kM; /€K K
E?m¬M K†i Gmv M L;K+ +?B pQÆM; iW K"m ç2M #B M i?"M? K"m iQKX hW i`QÊ+
[m F M"Q i`Î K†i M? M? M?Q p"v- ?ÆM M[ +ÁM F?¬M; ;b FB M; F}i?S ;bX h`¬M;
+S M?bM p T?Q KbM?- ?„M p¬ +MM; ;B"M /[- #¶M; M?B M M„K +?†i ? B i v- ;-K I

@ h Km®M ;B i M;QÆB5

@ *€+ M;QÆB +ÁM +?! +€B ;b\ G) M"Q H¢B ç K†+ +?Q K°i i M ç¼ H¢+ K i?-M F
h?-M b Q\

æ M?'i T?•M i?-M ?ÆB +! w i`€+? +SX G9+ M"v i` M K†i ?„M tm'i ?B M K°i HQ¢B
HQ¢B çQÊ+ ;¼B H" óp¬ H¢B ôX

@ J M!- iS+ +? i i 5

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; F?¬M; M?"M çQÊ+ T?€i ` K°i +•m i?¬ iK+- ?„M ç½ b„T
H"TiS+ ?! i?"M? K°i p iHY K"m p" M; H Q p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

@ >Y\

æ M?'i T?•M i?-M +! p F?¬M; pmB i`WM; K„i M?bM ? B i M K i?-M ;-M ç!X > B
FB bYM; b®i K°i +?9i- M?QM; ibM? ?m®M; H9+ M"v i?"^M; iBM H" +!- F?¬M; i?
M? M? +?!M; H Q ` - +?„M i`QÊ+ K†i Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç M; ;B"M /[X " i?•
M? m

ó> ? ? i?"i bªM; F?Q€B5 Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- i M +†M #½ M;QÆB /€K +!
çQ¢i i?-M +€+? H¢B +ÁM Km®M i`mv b€i i X æQÊ+ H„K- #•v ;B! +S +?ÆB çM +?Q
i?-M i`QM; HÁM; pmB bQÊM; , óJ M!- F?¬M; M;! M?[M; i M K i?-M M"v H¢B M;m
*?O h?-M ç½ i`Î M M bÊ ?½BX > ? iQM M;QÐM; ç9M; H" K°i i?S i®iXô

óæ L?'i- +! T?ªB # M T?Q M;QÆB ç½ tªv ` +?mv M ;b\ô :B¼M; M!B +O S?QM;
ç°M p M; H M i`QM; #B M w i?S+ +O ç M?'i T?•M i?-MX

óE?¬M; b Q- i'i +ª ç m M^K i`QM; F?®M; +? +O H½Q iYXô @ æ M?'i T?•M i?-M ç
i?S M;QÆB +! çQÊ+ iW +?¶ "´M h¬M- +MM; pÈB M?[M; i?S K" M;QÆB M;°` ç` ç r
t2K M?Q H" #²B i?Q!M;5ô

óæB m M"v iU M?B M F?¬M; i?"M? p'M ç ô @ .WM; K°i +?9i- S?QM; o•M o¬ E}i`
:BÈB M;QÆB T?ªB ç T?ÁM; K°i ç`+? M?•M5 E M"v H" i?O ?¢+O J æ >Q" M; i`Q
ç¢B ç i¢B J :BÈB- ?bM? /€M; ;B®M; M?Q K°i M?•M HQ¢B i` im´B- i M H" •K *€i
i`Q- ?ÆM M[ i?U+ HU+ +Q!M; ç¢B- `i F?;! ç®B T?!X L m M?Q M;QÆB Km®M i?®
i?"M pÈB ?„MXô

ó•K *€i *´ æS+ ô @ æ M?'i T?•M i?-M M;?B M M;šK +€B i M M"vX *!i? F?B M +?Q
i`¼M; M?Q p"v- ?ÆM M[ +ÁM [m M ? ç M ç¢B M;?B Ti` M? #€J :BÈB- ?„M F?¬M

`²B J M|- p b b Q H¢B #ªQ i +~M i?"M5 L;?2 M;QÆB M|B M?Q p"v ?B M M?B M H
i? v i ;B i +? i ?„M çB\ô

óL m i +| i? i?b ç½ bÈK ;B9T M;QÆB ;B i +? i ?„M `²BXô @ S?QM; o•M o¬ E} b m
óhmv i æ®B HoM? pU+ K" F M"v bÎ ?[m- M; v +ª EB K +?B HoM? pU+ +O i +kM; F
çB m- i?S K" M;QÆB T?ªB +~M i?"M +?QM? H" i`Q im +O ?„MX h¢B J :BÈB- M m
?¢- 2 `^M; ?„M b) K M; ç M +?Q M;QÆB F?¬M; Qi T?B M T?S+Xô

óS?B M T?S+- ?" ?" M?[M; T?B M T?S+ K" #´M i¼ ;†T T?ªB +?Q ç M ;BÌ +ÁM Qi
?W G½Q iY ç½ M?'i ç`M? H"K p m +O J :BÈB- i?m"Mi i?b b®M;- M;?`+?i i?b +
T?•M i?¬M M|B ç M ç•v- ç°i M?B M M;WM; H¢BX

ó>ÆM M[+€B ;b\ô

óæ M H9+ ç| M;QÆB b) #B iXô @ æ M?'i T?•M i?¬M KB M +QÐM; M|BX

L; v H9+ M"v- ?„M ç°i M?B M M;?2 çQÊ+ iB M; ;¬K +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;,
@ M|B ` i M i?"i +O i 5

@ *€B ;b\

æ M?'i T?•M i?¬M i¢K i?ÌB +„i çSi HB M ? pÈB S?QM; o•M o¬ E}- F?¬B T?K+ iBM
p"Q Gmv M L;K+ +?B pQÆM; #` ? B ;½ Gmv M L;K+ K i?¬M +´tQ M;;M +ªM- M;?
ç M; i`Á +?mv M pÈB ç i K T?•M i?¬M i¢B pMM; ç'i ?¶M ç°M- +?d M;?2 çQÊ+ MY

@ >W5 L m M?Q M;QÆB H" M;QÌB /šM /„i Gmv M L;K+ K i?¬M /Q *?O h?¬M T?€B
F?¬M; #B i i M i?"i +O i +?S\

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; i?,K /Á- i`QM; K„i H|2 H M €M? b€M; çB M +m²M; p" i" M
+O ?„M- ç M?'i T?•M i?¬M M?bM i?'v K°i bU ç„+ w p" ?QM; T?'MX

óhB m iY- M;QÆB +? i +?„+ `²B5ô \*†T K†i i" M #¢Q +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM; `

æ M?'i T?•M i?¬M BK H†M;X h`QÌM; /B M ç°i M?B M i`Î M M M ioM?- i'i +ª €M?
M?bM p T?Q ç M?'i T?•M i?¬M- HšM; H†M; +?Ì çÊB ?„M M|B ` i M i?"i +O Gmv

óJ M|- ç€M? ;B€ i?'T ç-m | + +O +QM i?^M H^M M"v `²B- F?¬M; M;Ì H¢B #` ?„M i
M?'i T?•M i?¬M i`QM; HÁM; HQ H„M;- F?¬M; M;WM; bmv M;?o, ó"•v ;BÌ +?d +| i?
i?Y +| i? i bK ` i M i?"i +O +QM i?^M H^M M"v ? v F?¬M;Xô

@ L|B çB

@ L|B çB M|B ` i M i?"i Gmv M L;K+ +?B pQÆM;5

L?[M; iB M; ;BK+ M?Q bûi ç€M? p M; H M iW #®M T?Q - i? M? •K +O +€+ Gmv M
M?Q ?ªB i`B mX

@ ±M "Q +€B ;b5

æ M?'i T?•M i?¬M #¶M; M?B M KÎ K„i ` - p K†i i" M M?šM M?bM HQÈi [m +?mM; |
i?¬M M"Q /€K ç®B /B M pÈB €M? K„i +O ?„MX J°i i v +?d p"Q Gmv M L;K+ +?B p
H¢M? HMM; M|B,

@ Gmv M L;K+ +?B pQÆM;5 *€+ *?O h?¬M i?QÆM; ?¢B M;QÆB- Km®M +?Q M;QÆ
M;m tm~M M?Q i? X "•v ;BÌ i b) i?dM? +¬m +€+ *?O h?¬M Î/QÈB pU+ b•m ç #B i

.Si HÌB- i?•M i? ?„M HB M i?m H¢B- ?| i?"M? ?bM? M;QÌB- [m€ K°i ;®B tm®M; ç'
i?"T M;~M; ç¬m H M i`ÌB- /€M; p M?Q +¬m F?~MX J€B i| + ç2M /`B F?¬M; M;WM; #

ó•K -K5ô

h` M #-m i`ÌB K•v ç2M /"v ç†+- b'K +?ÈT -K -KX L?[M; iB bûi b€M; M;ÌB i?dM?
ç€M? tm®M;- F?B M +?Q i`ÌB ç'i F?B b€M; F?B i®BX E?B K°i iB bûi ç€M? tm®M

i?-M +?"K`½B# v H M- iB M p"Q i`QM; K•v ç2M /"v çt+X h` M F?m¬M Kti iBM? ta
;B®M; M?Q ç M; i?"i bU HB M? pÈB *?O h?-M i`QM; t t,K

ó_®i+m°+ ç•m H" ði M i?"iö +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;\ô @ æ M?'i T?•M i?-M
;b- +,M #ªM +?QM? H" ç M; i`mv ibK i M i?"i +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;X

æ®B pÈB bBM? p"i F?¬M; TªB Gmv M L;K+ K i?-M- ói M i?"iô +?d H" K°i +€B i
+O K°i Gmv M L;K+ K i?-MX L?QM; ç®B pÈB +€+ K i?-M i`QM; Gmv M L;K+- ó
K°i [mvi„+ çt+i?M çQÊ+i¢Q` pb +€+ Gmv M L;K+ K i?-MX J¶B Gmv M L;K+ K i
t t,K b) +| i? K K°i [mvi„+ iQÆM; SM; pÈB ?„MX

L m M?Q Km®M M¬ /`+? K°i ;½ Gmv M L;K+ K i?-M- i`QÊ+ iB M TªB #B i çQÊ+
Km®M #B i çQÊ+ i M i?"i- M?'i ç`M? TªB ibK` [mvi„+ FB X

L,M; HQÊM; ?„+ €K i?m-M i9v i`QM; h`¼+ h? K i`b F?¬M; +?d +ªB #B M i?•M i?
+ÁM +| #B M ?| i` M iBM? i?-M- K" bU +?9+ T?9+ i`U+ iB T +O *?O h?-M +`M; i,

æ M?'i T?•M i?-M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ `ä`"M; b® HQÊM; [mvi„+ T?QM; T?9 i`QM
S?€ o¼M; L;•M J•m +O "´M h¬M +| i? i`U+ iB T /MM; ? B K„i M?bM i?'v [mvi„+ -
/MM; K i?S+ ç +ªK ;B€+X

o¬ b® [mvi„+ ç M t2M i`QM; ?Q F?¬M;X æ M?'i T?•M i?-M /Q /U K°i +?9i- HB M
i`mv M p"Q M; |M i v- F?m'v ç°M; K°i FûM iÆ [mvi„+ i`QM; +ªK M?"M i`QÊ+ M; QìB

ó_„+5ô

J°i iB M; ç°M; HÈM p M; H M- K°i p i M Si F?¬M; ;B M iQ HÈM FûQ /"B K'v M;"M i`C
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; t X hB M; b'K -K -K F?¬M; /Si # M i B- iB M; ç°M; HÈM M
i?-M ç m i`QM; HÁM; F?) ç°M;X

#`M?[M;i? HU+ F?€+ ;B i +? iX
h` M i`lB + Q- K°i #lM; M;QlB [m2Mi?m°+ # v M? M? tm®M;- i`QM; M?€v K„i ç½ i
ioM?- çSM; Î # M +¢M? S?QM; o•M o¬ E}X
@ æ [m•M- M;`B ç M `²B
S?QM; o•M o¬ E} p K†i #bM? i?ªM- K„i pšM M?bM p T?Q i`QÊ+- #bM? ioM? MlB
@ æ [m•M\
æ°+ *¬ FBM? M;¢+,
@ L;QÆB i?“i bU H` *?B M æ \
ó"²M;5ô
L;QlB €Q t M? çQ K°i i v M„K H'v €Q +?Q`M;- M? M?`M; ?'i H MX J°i i`"M +m²M
+?MK i!+ #¢+ M?Q i?€+ MQÊ+ +?ªv [m ? B p B- # v HQÊM i`QÊ+ M;QlBX
E?l2 KB M; H°` p iQÆB +QlB- *?B M æ mM; /mM; MlB,
@ E?¬M; b BX
.Si HlB- HB M +MM; S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m M?bM p T?Q +?B +?°T HÈM ?b
HÆ HYM; i`QM; bQÆM; KM K M? K¬M;- çQÊ+ K°i +°i b€M; K`m t M? # Q T?OX
L; v F?B *?B M æ +lB €Q +?Q`M; tm®M;- iW #®M T?QÆM; HB M p M; H M M?[M;
@ >l ` H` ?„M- +?ŠM; i`€+?
S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?lM; M?bM HQÊi [m - T?€i ?B M M?[M; M;QlB FBM? M;C
p"i F?Q iS+ +QlM; ç¢B- ?B M M?B M ç½ i²M i¢B `i H•mX
@ h? M? / M? +O æ [m•M i¢B i K;BÈB t2K` +kM; `i ?B M ?€+?X
S?QM; o•M o¬ E} MlB- i`QM; HÁM; ?B m `ä- M?[M; v m K KÈB bBM? +?Q +?„+ ç½
+kM; +?d +l M?[M; M?•M p"i p¬+MM; +QlM; ç¢B KÈB +l i? M?“M` i?•M T?“M +?•
@ æ m H` +?mv M i`QÊ+ ç•v- M?€v K„i ç½ [m i`,Ki`B m M,K `²B
*?B M æ H½M? ç¢K MlB,
@ o¬ E}5 G9+ M`v +?Q T?QÆM; ?°B iK- F?l i`€M? F?ÄB tªv` ç¢B +?B MX L m M
;•v F?l / - M?[M; + Q i?O çdM? +'T +?d +l i? /Q +?9M; i ç®B T?l- M?[M; F +ÁM H
+l i? SM; T?l çQÊ+X
@ >B m `²BX
S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,
@ J i°+ +ÁM +l ? B >„+ •K Zm•M *?O +?Q tm'i ?B MX L m M?Q #¼M +?9M; F?¬M
i +ÁM +l i? SM; T?l çQÊ+- +ÁM M m /MM; HU+ HQÊM; +O *?O h?¬M i?b bÊ`^M;
ç®B i?OX
@ LÆB M`v F?¬M; +?d +l +?9M; i X .QÈB i?¬M HU+- i'i +ª i?B M bS iY pQM; ç m F
H¬M M[- #¼M +?9M; +?„+ +?„M b) F?¬M; ç +?Q M?[M; >„+ •K Zm•M *?O ~M i`QM
KQÊM /MM; i?¬M HU+X
.Si HlB- *?B M æ M;~M; ç-m H M M?bM ? B ;½ Zmv M i?B M bS i` M #-m i`lB,
@ "¼M +?9M; +kM; F?¬M; +?d +l ? B i M Zmv M i?B M bS î MÆB M`v
S?QM; o•M o¬ E} ?l ?[M; +?ÈT K„i K°i +€B- K€B i!+ ç2M i?2Q +m²M; T?QM; i?´B
v T?'i T?Èi,
@ h` B +Á +„M M? m- M;Q ¬M; ç„+ HÊB M;Q ¬M; [mª i?“i F?¬M; QiX

@ h`®M +| F„ ç M ç•m- bÈK Km°M ;b +kM; T?ªB çB ` X

*?B M æ M?bM H M i` M + Q- i`¬M; i?'v /QÈB bU +?d ?mv +O Zmv M i?B M bS- iV
H Q p ?QÈM; p"i i? ?bM? °T i` M + Q p¢M i`QÈM; - M?QM; F?B pW ç M ; -M p2
ç` FB - HB M #B M i?"M? K°i ç®M; i?'i M€i +MM; H¬M; pk ç-v i`ìB "Q "Q`ÆB tm@

@ 5

hWM; iB M; FBM? ¬ p M; H M iW #®M T?QÆM; X h'i +ª K¼B M; QìB ç m M?bM ` - F
i?¬M; ç M MÆB ~M ;B'm h?ìB :B M +?B FB K ç½ #` K°i HU+ HQÈM; F?¬M; ;B M ç†

@ 5

J°i iB M; ; -K p M; H MX hW T?Q b m KQìB # pQÆM; i`B m J :BÈB- iWM; ;½ K i
H M- H Q p MÆB +'i; B'm h?ìB :B M +?B FB K- F?Q iS+ +O M?[M; F M"v +kM; F

óoM5ô

*m²M; T?QM; H¢M? H)Q i? HQÆM; X S?QM; o•M o¬ E} ?ì ?[M; M?bM M?[M; K i°
M?9+ M?Q+?X h` M i`ìB p" /QÈB ç'i- i'i +ª €M? K„i +O +€+ +QìM; ;Bª ç m i" T i`m
K i°+ F?Q iS+ v m Èi M"vX

@ h?ìB :B M +?B FB K H" +O i `²B- ? ?

J°i ;½ K i°+ +QìB çB M +m²M; - /šM ç-m p¼i H M- H Q p ?QÈM; F?¬M; i`mM; X

@ Jm®M h?ìB :B M +?B FB K "- ?½v ?ÄB H½Q iY i`QÈ+

J°i +•v i`QìM; FQ+? ç•K` i`QÈ+ M; U i M K i°+ FB X S?Q b m- K°i i M K i°+ F
K i°+ M"v K°i +€B- M?ªv p T?Q i` M F?¬M;

h`QM; M?€v K„i- pb i` M? çQ¢i i`QÈ+ b m- ç€K K i°+ /"v ç†+ ç½ #` ç"Q i?ªB T?•M
i? ç-v ç'iX hWM; ;½ K i°+ # v H M i`ìB- H Q p ?QÈM; ç-m +m®B +O #®M bÈB t

hWM; p i b€M; H!2 H M i`QM; K„i +?9M; +QìM; ;Bª #®M T?QÆM; X h`QM; i?B M ç`
+m²M; T?QM; Kì K`iX

@ o¬ E}- i®+ ç° +O M; QÆB H" M? M? M?'i- ?½v ibK i?ìB +Æ ç ` i v- +?d +-M H
F?¬M; M M [m v ç-m H¢B- H" T iS+ `ìB F?ÄB5

*†T K¬B +O *?B M æ K'T K€v- ;B¼M; M!B M?Ä M?Q Km¶B F m p M; H M # M i B
M; Q" B M?bM p"Q +?d i?'v K¬B +O v +?mv M ç°M; - +, M #ªM F?¬M; M; ?2 çQÈ+ #'i

@ VK- ?B m `²B

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m- p K†i M; QM; i`¼M; M?bM +?^K +?^K p"Q ç€K v m K +'
+?¶ ;B'm i?¬M F?Q ç m +| bU [m€B H¢- K" M?[M; v m K M"v +?QM? H" T?€Q ?¬B
+O i?¬M F?Q- +?Q M M KÈB +| i? / /"M; iB M p"Q MÆB +'i; B'm h?ìB :B M +?B F

@ *?mv M ;b p"v- b Q i F?¬M; +Y ç°M; çQÈ+ \

J°i ;B¼M; M!B FBM? ?QªM; p M; H M i` M #-m i`ìB- ç! H" K°i ;½ v m K i?•M i? H
K†i ç-v FBM? ?½B- +® bS+ ;B½v /K X L?QM; K†+ +?Q ?„M /MM; bS+ ` b Q- pšM F
+?9iX hWM; Hm²M; K F?Q T?€i` - M?QM; +, M #ªM F?¬M; i? H"K / Q ç°M; K°i +?
ç²M; i?ìB- M?[M; v m K F?€+ iW +€+ MÆB # v H M i`ìB +kM; T?€i?B M KbM? ç°i
i`mM; - F?¬M; +€+? M"Q M?9+ M?Q+? çQÈ+X

L?bM M?[M; K i°+ HÆ HYM; +€+? K†i ç'i F?QªM; i`, K i`QÈM; - F?¬M; +€+? M"Q /B
;Bª +€+ T?QÆM; ç m ?ì ?[M; /ìB çB- iQ" M #° i" T i`mM; p"Q p" B v m K î F?m pU+ i

@ > ? ? X h?ìB :B M +?B FB K H" +O H½Q iY- H" +O H½Q iY

J°i iB M; +QìB +m²M; /¢B p M; H MX K°i ;½ v m K +m®B +MM; M?Q ç¢M T?€Q #,
i? ?bM? °T +| p p¬ +MM; [m, /`X

ó s Q i 5 ô

J°i +ÆM ; B | M ? i ? ' B [m - * ? B M æ i • K i ? - M F ?) ç ° M ; - ? Æ B M ; ? B M ; ç - m H B + M
H M # M + ç M ? - S ? Q M ; o • M o ¬ E } ç ½ F ? ¬ M ; i ? ' v ? b M ? # | M ; X

L ; v F ? B S ? Q M ; o • M o ¬ E } p W # B M K ' i - i W # @ M T ? Q Æ M ; - i W M ; # | M ; M ; Q Ì B F ? Q
H M - M ? Q i B + ? È T H Q p T ? Q + Q M ç Q Ì M ; / Q i M v m K + ' T i ? ' T F B K Î ` X o " Q
ç ½ ç ç i i ? " M ? K ° i b U , M w X

ó • K 5 ô

: - M M ? Q M ; v F ? B S ? Q M ; o • M o ¬ E } # B M K ' i - H ç B t m ' i ? B M # M / Q È B + ° i b € M ; K
ç ° i M ? B M # Q È + ` K ° i # Q È + - K € B i | + i ` „ M ; M ? Q i m v i T ? ' i T ? Æ X a m K ° i i B M ; F
p ¼ M ; - K ° i + Q M ` ² M ; H È M ? B K " m ç 2 M i ` „ M ; i W i ` Q M ; p Ä F B K + O v # v ` X J ° i i B
ç ° M ; + ? Q M i - M ; i ` Ì B X \* Q M ` ² M ; ? B K " m ç 2 M i ` „ M ; t m v M [m ? Q F ? ¬ M ; - K M ; i ? 2 Q
i ` m M ; H Q t m @ M ; - F B K F ? Q ` ° M ; K ' v i ` , K i ` Q È M ; + „ i M ; M ; [m M ? Q K m @ M + ? B i
> O v . B i F B K ç ç Q H Q È i [m - K ° i F ? 2 M S i + „ i M ; M ; K † i ç ' i - ? B M ` K ° i p i F B K
> B # M p i F B K - i W M ; p i M S i F ? ¬ M ; ; B M F ? ¬ M ; M ; W M ; b B M ? / B i X h ` Q M ; ? Q F
? M M ; ? " m # ¶ M ; M ? B M ? B M i ? • M ` - b m ç | M ? Q i B + ? È T ` 9 i H m B - i ` € M ? F ? Ä B F
ç ç Q

ó * ? 2 M ; 5 ô

h • v J ¬ M u " „ + t m ' i ` K ° i F B K - b m ç | i ? - M b „ + m M ; / m M ; p " # b M ? i o M ? - + ? " K ` ½ B
i ? Q È + i ` ¬ M ; ` ` i # b M ? i ? Q Ì M ; ; B „ i p " Q p Ä F B K - + , M # ^ M F ? ¬ M ; ? ç w i È B M ? [M ;
T ? Q K b M ? X

Í # M + ç M ? - * ? B M æ # ¶ M ; + ^ K i ? € M ,

@ E B K p U + i K + ? O + € + M ; Q Æ B - T ? @ B ? È T + | i ? M | B H " F ? ¬ M ; + ? p " Q ç • m ç Q È
? • K K ° E B K h ? - M X

@ æ [m • M F ? ¬ M ; + - M ? • K K ° 5 L ; " B + | ? Æ M K ° i M ; " M + Q i ? O h ? - M + ' T - + ? 9 M ; i

h • v J ¬ M ç ° i M ? B M H M i B M ; - i ? M ? • K # b M ? i ? ^ M - € M ? K „ i p š M M ? b M i ? Š M ; p T

@ E B K h ? - M + | + € + M ; Q Æ B - ç O ç b € M ? p È B # M ; " M + Q i ? O h ? - M + ' T + O i ` š K X

* ? B M æ i ` - K M ; • K K ° i H € i - b m ç | M | B X

æ ° + * ¬ + ? d K d K + Q Ì B - B K H † M ; F ? ¬ M ; M | B ; b X

J ° i F B K + O h • v J ¬ M ç ½ M ; , M i ` Î F ? ¬ M ; Q i + Q i ? O - ; B 9 T S ? Q M ; o • M o ¬ E } i ` M ? i
L ? Q M ; ó M ? • M M ; Q ç B ? [m M ? • M - i ? B M M ; Q ç B ? [m i ? B M ô - T ? Q b m S ? Q M ; o • M o
M ; Q Ì B i ? 2 Q b € i M ? m M ? M ? M ? Q + ? È T H Q p ? Q È M ; i ` M + Q X

ó s Q i 5 ô

J ° i # | M ; ç 2 M K M ; i ? 2 Q i B M ; b û i H Q i t Q i i W T ? Q b m t i [m ç - m p B S ? Q M ; o
i ` Q È + X S ? Q M ; o • M o ¬ E } F ?) ; B " i K b M ? X L m M ? Q ? „ M F ? ¬ M ; ; B ^ K i @ + ç ° - K ° i H € i
p È B i ? M ? i ` Q Ì M ; F Q + ? F B X æ @ B T ? Q Æ M ; ç ½ / U ç Q € M ` ` i + ? Q M ? t € + ç Q Ì M ; ç B +

ó • K * € i * ' æ S + 5 ô @ J ° i + € B i M M ? Q i B + ? È T H Q È i [m i ` Q M ; ç - m S ? Q M ; o • M o ¬ E }
i ? • M i ? ç ° i M ? B M / W M ; H ç B - i W + U + ç ° M ; ? | i ? " M ? + U + i o M ? p ¬ + M M ; H Q m H Q €
i ` b i ` M " Q X S ? Q M ; o • M o ¬ E } [m v M ; Q Ì B H ç B - ? B i v M ? Q / m H Q M ; p Q Æ M ` - M ;
M ; Q Ì B + ¬ M ; ç M X * M M ; H 9 + M " v - K ° i i B M ; F B M ; • M p M ; H M - æ L ; k E B K æ ^ K
F ? | B M ? ` Æ B p " Q i ` Q M ; # " M i v T ? ^ B + O ? „ M

ó s Q i 5 ô

E ? ¬ M ; ? + | i ? Ì B ; B M b m v M ; ? o - S ? Q M ; o • M o ¬ E } ; - M M ? Q i ? 2 Q # ^ M M , M ; [m û i
` ¶ M ; # M / Q È B X " ; ½ K i ° + ; B [ ? Q F ? ¬ M ; H " T i S + # ` K ° i F B K + O S ? Q M ; o • M o
i ` Q M ; ? B i ` Á M ; K „ i # @ + H M K ° i T ? B M H Y ; B " M - ? û i H È M ,

@ Jm®M +? i5

o`B i? M? K #BM? H|2 H M €M? b€M; H¢M? i?'m tQÆM;- K M; i?2Q iB M; `Qi H Q
aU +?9 w +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; i"Ti`mM; p`Q M?[M; K i°+ M`v- K` H¢
M?bM p`Q •K \*€i \*´ æS+ Î T?Q b m ç M; MÎ K°i MK +QÌB [m, /` p` i`M M?šMX •K
M?"M ;BªK i®+ ç° +O KbM?- i?"M? +¬M; M;,M +ªM S?QM; o•M o¬ E} # v H MX

ó"bM?5ô

h?•M i? S?QM; o•M o¬ E} `mM H M- K°i pÁM; F?¬M; ;B M pĐ pKM #€M FQM? ç¢i
H'v ?„MX o`B Hm²M; K F?Q M²M; ç"K i?m"Mi?2Q +´ i v p` #ª p B +O ?„Mi`mv M
?QÈM; i•K i¢M;X

ósQ i5ô

h?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ;"TH¢B- [m€i HÈM K°i iB M;- i®+ ç° ç°i M?B M ;B i,M;
F?2 ?Î ;B[K'v i M bB m +'T v m K - H Q p ?QÈM; •K *€i *´ æS+

hQ`M #° +¬M; FQ+? ç m i?'i #¢B- #®M ;½ + Q i?O K i°+ b[M; b®i- /QÌM; M?Q F?
ç®B K†i pÈB bU /K ?Q†+ +O h?ìB :B M +?B FB Ki` M #-m i`ìB- #¼M +?9M; H¢B
H Q p ?QÈM; i` M F?¬M;X hWM; +?MK K€m ç2M iW i` M M;QÌB #®M ;½ v m K +?
K°i H-M- M?[M; v m K M`v +kM; F?¬M; +?B K çQÉ+ iB M M;?B- i`€B H¢B #` FB
ç€M? p`Q i`QM; +Æ i? - HQm H¢B # M M;Q`B i?•M M?[M; i?QÆM;X

ó"MM;5ô

S?QM; o•M o¬ E} M„K +?†i ? B i v- b m ç| /MM; bS+ pmM; ` # M M;Q`BX o`B Hm
?"m i?m"Mi?2Q FBM? K¢+?- iW M,K M;|Mi v #S+ ` - ?| i?"M? iWM; çQ`M K F?Q
`²B ? B # M ç m p°B p`M; ;B Q i?O- F?¬M; F`T p`M çO +?•M F?Q- +kM; F?¬M; i¢Q

@ h ç½ t2K i?QÌM; M;QÆBX

•K *€i *´ æS+ i?¬M i?€B mM; /mM;- #bM? ioM? M?bM S?QM; o•M o¬ E}- +kM; F?¬M

@ o"v b Q\

S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B ?¢ tm®M;- çSM; ç®B /B M •K *€i *´ æS+- F?|2 KB M;
M?"M M?¢i,

@ h +kM; ç½ t2K i?QÌM; M;QÆBX

L; v F?QªM? F?„+ M`v- T?Q /QÈB H¢B +| ?ÆM KQÌB i M bB m +'T +QÌM; ;Bª # v i
o•M o¬ E} p` •K \*€i \*´ æS+- H Q p T?Q +?B + ?°T b„i i` M + Q p¢M i`QÈM;X *| p
i?'v iB M? ?m®M; +O S?QM; o•M o¬ E} p` •K \*€i \*´ æS+- i`QM; K„i i?Q€M; ?B M H
M;WM; H¢B- v M ioM? çSM; K°i # M- F?¬M; M|B HìB M`QX

S?QM; o•M o¬ E} p` •K \*€i \*´ æS+- ? B M;QÌB ç m ;B®M; M?Q F?¬M; +| w i` M? çQ¢
K†+ +?Q #®M ;½ bB m +'T v m K T?Q i` M ç M; +® ;„M; F?¬M; ç +?Q ç®B T?QA
i?O ç m H` FBM? i?B M ç°M; ç` - i? M? i? FBM? M;QÌBX J F?Q M²M; ç"K i`"M M;
i`"M +m²M; T?QM;- iW F?¬M; i`mM; +m®M M;QÉ+ tm®M;X

@ E?¬M; #B i p b b Q- i H¢B +ªK i?'v M;QÆB `i [m2M i?m°+X L;QÆB +| i? M|B
;†T K†i Î ç•m F?¬M; \

•K *€i *´ æS+ i`-K K†+ K°i H9+- b m ç| M?Q +| i?•K w M|B- F?|2 KB M; ?B M H M p
F?¬M;X

@ o"v b Q\ h +kM; F?¬M; M?È H` +?9M; i ç½ ;†T M? mX

S?QM; o•M o¬ E} ç€T- M?QM; M?[M; M;QÌB M;?2 çQÉ+ ç m +| i? i?'v ?„M ç M; i`ª

@ o"v `5

•K *€i *´ æS+ +kM; F?¬M; i`mv ?ÄB- i?ªM M?B M M|B,

@ L;QÆB H" K°i ç®B i?O F?¬M; i - +kM; H" K°i ç®B i?O ç€M; bÊ- pb p"v i KÈB ç
H MX

@ h ?B mX

S?QM; o•M o¬ E} ?Ì ?[M; ç€T- F?¬M; H°` K°i +?9i i•K ibM? M"Q,

@ " ^M; F?¬M; M;QÆB +kM; b) F?¬M; MûK i? M? i`QÌM; FQ+? FB ` X

@ L;QÆB F?¬M; Km®M i`a i?M b Q\

•K *€i *´ æS+ ç°i M?B M M!BX

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m H M- +~M i?"M M?bM •K *€i *´ æS+- b m ç! çÆM ;B^M
? B iW,

@ E?¬M; Km®MX

S?QM; o•M o¬ E} H"K b Q F?¬M; #B i /U ç`M? +O •K *€i *´ æS+X hmv i æ®B HoM
æS+ F?¬M; +?d +! i? T?ÁM; M;U ;¬M M?Q i`i +^ +¬M; FQ+? - +ÁM +! i? H"K +?Q
æ®B pÈB M;QìB M?Q p"v- +¬M; FQ+? ? v F?¬M; +kM; +?ŠM; +! ;b F?€+ M? mX >A
?Q`B M;?B •K \*€i \*´ æS+ ç M; i? ,K /Á- +?d +¬M KbM? pW ` i v b) H°` bÆ ?ÎX
F?¬M; Km®M +?Q •K *€i *´ æS+ #B i #Q K"i +O KbM?X

L; v H9+ M"v- ;B¼M; M!B ç„ + w +O ç M?'i T?•M i?¬M iW b•m i`QM; HBM? ?²M i`m
[mv i tQM; - ?" ?" æ h K- +! T?^B M;QÆB ç M; ;†T +?mv M i?9 p` ;b F?¬M; \ô

óE?¬M; +! ;b- +?ŠM; [m H" ç M; çSM; ç®B K†i pÈB +QÌM; ç`+? iQÆM; H B +O M;
? B i`QÊM; ô @ S?QM; o•M o¬ E} i`a H!BX

ó L;QÆB ç M; M!B ;BÐM b Q\ *ÁM +?Ì +€B ;b- ;B i +? i ?„M çB5ô :B¼M; M!B +O
/QÌM; M?Q M`B çB MX

óh ç½ M!B [m - M m +! i? ;B i ?„M i?b i ç½ H"K `²B h?m"MiB M M!B +?Q M;QÆB
ç½ i?'v F?m¬M K†i i?"i +O i - b m M"v M;QÆB ?"M? bU içB J :BÈB i?b M M ç`B K
ç +?Q •K *€i *´ æS+ ;†T T?^B- #^M; F?¬M; - +?mv M +?9M; i K°i M;QìB T?•M #
çQÊ+5ô

óL;QÆB M;QÆB F?¬M; #B M ç`B F?m¬M K†i i`QÈ+ b Q\ h `i i?Q+? #° K†i ?B M

ó"•v ;Bì bU i?"i ç½ H" M?Q p"vX *! H) `i H•m b m M;QÆB KÈB ;†T •K *€i *´ æS+-
SM; T?! M?[M; T?B M T?S+ +! i? t^v ` - T?^B /Q M;QÆB iQ M;?o #B M T?€T i?¬B

óL;?o #B M T?€T\ô @ æ i K T?•M i?¬M J :BÈB M?Q ;¬K H M, óh +ÁM +! i? M;?c
i?b b®M; - M;?`+? i i?b +? i5 \*?d +¬M H" F i?'v [m F?m¬M K†i i?"i +O i - iQ`M

óæ! +kM; t2K M?Q H" K°i #B M T?€TXô @ S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M!B- /SiH
M?'i T?•M i?¬M J :BÈBX

@ > ? ? - h?ÌB :B M +?B FB K +?d +! M?•M i`B KçM? M?'i KÈB tSM; ç€M; - ?B M

J°i ;B¼M; M!B M;¬M; +m²M; p M; H M iW T?Q i` MX S?QM; o•M o¬ E} p` •K *€i *´
ç²M; i?ÌB M;~M; ç-m M?bM H M- i`¬M; i?'v K°i i M +QÌM; ;B^v m K iQ`M i?•M M?
+?B + ?°T pm¬M; i` M + Q pçM i`QÊM; X

o"i i? ?bM? ?°T K`m p`M; i®B FB - # M M;Q`B Kç ç-v M?[M; ç² €M- i?Qç i M?bM
ç†i i?¬M F?QX

h`QÈ+ K†i i M v m K FB - K°i +?B + ?°T iBM? K„ ?bM? +?[ M?"i K`m p`M; HŠM;
i`mM; X hW MÆB çQÌM; M®B +O +?B + ?°T- iWM; Hm²M; iÆ M?Ä K`m p`M; M?Q M
iQ+? ?bM? +QM; ?Q`M K„ - i M p`Q ?Q F?¬M; - #B M K'i p¬^M? p¬imM; X *?mM; [m
K°i i?QÈ+ +! K°i HÈT bQÆM; KM K`m t M? Kì K`iX .QÈB HÈT bQÆM; KM K`m t M?
Hm²M; iÆ p`M; +U+ M?Ä +`M; iÄ ` iBM? t^Q p` ?Q H X

" M /QÈB ç" B b„i- iWM; ;½ K i°+ ç°i M?B M /WM; HçB- M?bM +?^K +?^K p"Q T?Q
S?Q i` M ç" B b„i K"m p" M; i®B HÆ HYM; i` M i`lB- i M +QlM; ;B^a v m K +kM; F?¬M
M,K M; l M i v t'm tQ ç-v p^av iQK /m¶B p ?QÈM; K|+ F?| +| K°i T?M p,M iQ HÈM K
?°T ?bM? +?[M?"i FB X

hçB F?Q^aM? F?„+ M"v- #`i F H" i?¬M- K ? v M; QlB ç m M; WM; i?Î- €M? K„i i" T i
v m K FB

J°i +^aK ;B€+ +U+ ç° M;mv ?B K ç°i M?B M /•M; H M i`QM; HÁM; - F?¬M; ? /Q /U- S
€Q K°i +€B- H" T iS+ M?Q iB +?ÈT #„M M; QÊ+ tm®M; /QÈB- b m ç| /€M b€i K†i ç'
F?| +| i? ?bM? /mM; X Í T?Q b m- •K *€i *´ æS+ K†+ /M ç M; M?bM +?,K +?9 p"Q
M?QM; i•K i?¬M pšM i" T i`mM; i` M M; QlB S?QM; o•M o¬ E}X oW T?€i ?B M S?Q
+Y ç°M; - ?„M /Q /U M; ~M; ç¬m M?bM i?Q€M; [m ç" B b„i iQ HÈM i` M + Q pçM i`QÊ
p"Q- b m ç| bmv iQM? i?"i M? M?- H" T iS+ i?2Q S?QM; o•M o¬ E} # v M; QÊ+ ` T?

@ 5

h` M ç" B b„i HÆ HYM; i` M + Q pçM i`QÊM; - F?B K|M; i v /"B +O i M +QlM; ;B^a v
T?M p,M K"m p" M; FB ç°i M?B M tQ v i`ÁM K°i +?9i- b m ç| M? M? +?| M; T?•M ;B^a
FBM? F?OM; F?| +| i? ?bM? /mM; i?m" M i?2Q K|M; i v i M v m K FB t•K M?" T p
+€M? i v p¬i? M? p¬iS+ i M`½ pÈB i®+ ç° FBM? M; QlB X hçB F?Q^aM? F?„+ FB - i
i? K" +ÁM +| +^a HBM? ?²MX J°i HQçB ç m çÈM p" bÊ ?½B F?¬M; +€+? M"Q KB m i
;B^a v m K FB - H"K +?Q ?„M F?¬M; M?`M çQÊ+ T?€i ` K°i iB M; F m HÈM i?^aK i?
i` M + Q`ÆB tm®M;

ósQ i tQ i5ô

J°i iB M; bûi iW i`QM; +?B + ?°T ?bM? +?[ M?"i HÆ HYM; i` M F?¬M; p M; H M-
T?^aM +?B m i` M ? B +QM M; QÆB ç2M F`i +O i M K i°+ iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®
+m®M p"Q i`QM; +?B + ?°T ?bM? +?[M?"i X a m F?Q^aM? F?„+ v M H†M; M; „M M; C
ç°i M?B M M´imM;

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM HQM; i`lB Hî ç'i p M; H M- ?°T b„i ?bM? +?[M?"i K"m p" M; i®E
K^aM? M?Ä K M; i?2Q iB M; `Qi #„M p #®M T?Q X L?QM; `i M? M?- iW i`QM; +?B
` K°i +?MK K•v p" M; /"v ç†+ - /MM; i®+ ç° FBM? M; QlB i?¬M iQM? i`i +^ap"i i? ;E
i?lB H M` F?„T MÆBX h`lB ç'i ç°i M?B M ?| i?"M? K°i T?B M p" M; |M; €M?

ó„+ `„+5ô

" M i`QM; K•v p" M; - p" B iB bûi ~M +?S M,M; HQÊM; ?MM; ?"m H|2 H MX " M /QÈ
K i°+ ç M; M;Æ M; €+ +,M #^aM F?¬M; F`T T?<sup>a</sup>M SM; - HB M #`iB bûi K"m p" M; Mm
K°i iB M; ç½ ?| i?"M? K°i +?MK i`Q #KBX

J•v p" M; +m²M +m°M M?Q b|M; iQ ;B| HÈM iW F?¬M; i`mM; +m®M tm®M; - ?Á H
M; QlB i K°i +^aK ;B€+ FBM? i•K ç°M; T?€+?X h` M #®M ;|+ tQ+? b„i- iWM; iB b
F?¬M; i`mM; H M tm®M; - F?B M +?Q +<sup>a</sup>tQ+? b„i i`Î M M çÄ `U+- iB M; tQ+? b„i
J•v p" M; p" b'K bûi /MM; i®+ ç° FBM? M; QlB # Q i`MK H'v F?¬M; ;B M +?mM; [m M
b•m i`QM; #-m i`lB +?B m tm®M; - iWM; ;½ v m K +`T i?`T HÆ HYM; içB F?¬M; i`
? B K„i- i`QÊ+ iB bûi ?ç tm®M; +?d F`T T?€i ` K°i iB M; F m i?^aK i?B i- b m ç| B

óæMM; çMM;5ô

S?QM; o•M o¬ E} M?Q K°i H" M F?|B M? pW F`T H9+ i?Q€i F?ÄB T?çK pB # Q T
b m- •K *€i *´ æS+ pb /Q /U i`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ M M +?d F`T +?çv ç M p2M `b - ç
? B i v pQÆM ` - hmv i æ®B HoM? pU+ ?| i?"M? p€+? +?„M K"m ç2M +?2 Î i` M M

ó•K5ô

•K *€i *´ æS+ M?Q /B m çSi /•v #` b|M; tmM; FQ+? #„M H M + Q- +? Q çªQ K'v pÁ
`ÆB tm®M; Kti ç'i- HB M HQçM; +?QçM; HmB HçB K'v #QÊ+ KÊB ´M ç`M? çQÊ+ i
M; QÌB +MM; pÊB €Q +?Q`M; K`m ç2M T?Q b m ç½`€+? iª iÆB- M?B m +?¶+?€v
HçB K°i?`M; p i +?•Mi` M Kti ç'i- K¶B K°i p i ç m F?B M +?Q KªM; HÈM Kti ç'i b

ó*'K +? i?"i HÊB ?çB ô @ •K *€i *´ æS+ FBM? ?½B M?bM MÆB ;B'm FB K b'K +?
+m°M- i`QM; HÁM; M?Ê HçB F?QªM? F?„+ pW `²BX h`QM; H¬B çB M ~M +?S K°i
çÐX L m M?Q F?¬M; TªB H¬B çB M ç½ v m F?B çB tm®M; - mv HU+ ;BªK çB M?B
HoM? pU+ +O KbM? +,M #ªM F?¬M; +€+? M`Q M; ,M +ªM çQÊ+X L; ?o ç M ç•v- ?„M
o•M o¬ E} K°i +€BX

S?QM; o•M o¬ E} çB M? M?- [m v p +kM; M? M?- +?d T?9i +?®+ ç½ p¬ i? M? p¬ iS
æ - p Kti ?ì ?[M; M?bM H M #-m i`lBX hçB i`mM; i•K +O T?B M K•v p`M; FB - K
/`B tm'i ?B M- p¬ b® T?M p, M i?"i M?Ä K`m p`M; T?M p, M iW # M i`QM; im¬M ` - l
i?•M FB KX hWM; /ÁM; iÆ p`M; `®B HQçM F?¬M; M; WM; iW +€+ #° p`i` M i?•M F

@ æ•v- +?QM? H` h?lB :B M +?B FB K b Q

*?B M æ M?bM i? M? FB K /`B ;¬M #®M i?QÊ+ i` M + Q- H`K #~KX

ó_„+ `„+5ô

hB M; F?¬M; ;B M `çM MSi p M; H M ;B[ ?Q F?¬M; X h` M i?¬M; ççQ çB ç M h?lB
F?¬M; ;B M F?¬M; M; WM; bBM? /B i- i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ +?B i?¬M; ççQ i?ŠM
hW i`lB tm®M; ç'i- iWM; p i MSi F?¬M; ;B M K`m ç2M iQ HÈM F?¬M; M; WM; bBM?
K`m p`M; iW i` M #-m i`lB ç€M? tm®M; içQ i?`M? ? B `½M? i`lB iQ HÈMX

óÊû+5ô

S?Q b m ççB [m•M +O KQlB # pQÆM; i`B m- K°i #lM; ç2M F?´M; H² M?Q M9B #¶
F m F?B M +?Q HBM? ?²M `mM `~vX

*MM; H9+ çl- i`QM; #B M ?¶M ç°M- K°i ;½ >„+ •K Zm•M *?O F?€+ +kM; iW # M /QÊ
H M- ? B i v iW # M /QÊB €Q #`Q ç2M pQÆM ` - /`B +?WM; K'v +?K+ i`QÊM;

óÊû+5ô

GçB K°i iB M; F m +?lB i B T?€i` - iW i` M Kti #B M ?¶M ç°M +ÆM H®+ [m v +m²
M²M; ç`K +?`K `½B iÄ ` - #®+ i?ŠM; H M i`lB- i`M p ?QÊM; h?lB :B M +?B FB K
;B[i?B M ç` X

óoM5ô

*m²M; T?QM; M´B H M- +€i # v ç€ +?çv- bQÆM; KM K M? K¬M; X hçB F?QªM? F?„
pQÆM; i`B m ç°i M?B M +U+ Fb ,M w- ç²M; HQç i i'M +¬M; p T?Q +?9M; M?•M i°+
o`Q H9+ M`v- F ?Qç+? +O K i°+ +?QM? H` i`QÊ+ iB M HB M ?ÊTHçB iB m /B i M
b m çl KÊB [mv i ç`M? [mv M bÎ ?[m h?lB :B M +?B FB K i`QM; M°B #°X

@ E?¬M; ? v- KQlB # pQÆM; i`B m ççB ç ç½ bÈK çç i i?`M? ?ÊT M; ?`X

S?QM; o•M o¬ E} i`-K ;B¼M; MlB- ç²M; i?lB M?bM p T?Q •K *€i *´ æS+- pW H9
ç„+ w +O ç®B T?QÆM; X h`QM; HÁM; ?„M ?B m `ä- pB + M`v M?´i ç`M? H` /Q ? B ;
çti F - K`i`mM; ;B M +ÁM +l J æ >Q`M; T?®B ?ÊTX

JQlB # J :BÈB pQÆM; i`B m- #´i +S K°i T?QÆM; M`Q F?B +?B M ç'm çÆM ç°+ - M
+?„+ +?„M iB m /B i ç®B T?QÆM; X h? M?QM; KQlB # pQÆM; i`B m HB M ?ÊTH
M?•M i°+ h?€B *´ F?¬M; i? M`Q +?®M; HçBX >ÆM M[- J :BÈB +ÁM +l ? B ;½ >„+
/MM; HU+ HQÊM; +O *?O h?¬M- K`iS ççB *?Q h¬M +O h?€B *´ i?b HçB F?¬M; +

S?Q b m- i`QM; ççB [m•M €Q #`Q ç2M +O M?•M i°+ h?€B *´- K°i ;½ i`€M; ?€M +
F?¬M; #B i /MM; T?QÆM; T?€T ;b HçB +l i? M; ,M +ªM +ÆM H®+ HBM? ?²M /Q ?
` X J€m iQÆB ² ç i F?¬M; M; WM; iW i` M M; QlB v +?ªv ` - M?B K çÄ +ª €Q #`QX "®

ç2M F?Q iS+ +QÌM; ?½M HB M ç†i i v H M HQM; v- F?¬M; M;WM; ç2K +¬M; HU+ ?M
;B9T v SM; T?| pÈB +¬M; FQ+? iBM? i?¬M ç M iW >„+ •K Zm•M *?OX

S?QM; o•M o¬ E} i•K i?¬M F?) ç°M;- HU+ HQÊM; iBM? i?¬M F?´M; H² H" T iS+ tmv
p"Q i`QM; +Æ i? i M +QÌM; ;Bª €Q ç2M FB X h?•M i? +O +QÌM; ;Bª h?€B FB ç M
K„i´M ç`M? HçB- ç²M; i?ÌB F?) M;~M; ç¬m M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X •Q +?
T?O F?m¬M K†i- F?¬M; i? i?´v `ä F?m¬M K†i i?"i +O v- M?QM; F?¬M; #B i pb l
+ªK i?´v M;QÌB M¼ /QÌM; M?Q M?"M #B i KbM?X

h` M #-m i`ÌB- p¬ b® çQ+? i?B M bS #` i? M? •K p¬ ?bM? /Q >„+ •K Zm•M *?O T?†
F?¬M; M;WM; `mM H M- M?Q pšM i?ç+? iW F?¬M; i`mM; +„K ç¬m `ÆB tm®M;X

Í T?QÆM; t - Zmv M i?B M bS hçT GçT E€ p" J½ E?® Lv HB M i?B i`B M i?€M? i?
[m M;ô- i`B m?Q€M` K°i #|M; b€M; iQ HÈM KÌK`i;B[ F?¬M; i`mM; - b€m ç¬B +€M
[m M; KÌK`i tQ `X *?d b m +?®+ H€i- ?bM? +?B m +O K°i;½ aQ i?B M bS b€m +
b€M; #QÊ+ ` - M?Q b Q #,M; #B M K`i içB T?QÆM; t X :-M M?Q M; v H" T iS+ - #|M
+€M? K„ H

@ *?O M|B- i? ;BÈB M"v T?ªB +| €M? b€M;- pb p"v HB M +| €M? b€M;X

J°i;B¼M; M|B i?€M? F?B i p" + Q [mw p M; H M i` M #-m i`ÌB- K°i;½ i?B M bS F1
v m /` çB +?•M i`¬M- ççT #QÊ+ iB M ç MX GÌB +¬m F?~M FB pW i?®i H M- ó#€
`U+ `Ð HB M tQ ` - i?€M? [m M; K"m i`„M; b[iW # M i`QM; iÄ ` - [mûi [m ?Q F
b•m i`QM; #-m i`ÌB- iWM; +?MK €M? b€M; /`v ç†+ +?|B H¼B #„M tm®M;X S?Q /Q
ç M- F +ªM?[M; v m K + Q +`T ççi ç M h?B M J æ ç m F m H M i?ªK i?B i- iQ" M
M²M; ç"K `ÆB tm®M; ç`iX

@ h?ì T?KM; ?„+ €K +?„+ +?„M T?ªB #` i`WM; T?ç iX

S?Q b m i M aQ i?B M bS ç¬m iB M- ?Q F?¬M; HçB `mM; ç°M; K°i i`"M- K°i;½ aQ
i?€M? [m M;- p K†i HçM? HMM; M;?B K M;?` iW i`QM; ?Q F?¬M; #QÊ+ `X h v T
+?[i?"T i`QÊ+ M;U+- K°i i?"T iU i?€M? [m M; iQ HÈM HB M iW F?¬M; i`mM; +?B

6•K5ô

:B[K i°+ ççB [m•M /`v ç†+ #` i?"T iU i?€M? [m M; T?€` K°i F?QªM; i`®M; #€M F
iWM; çÊi i?€M? [m M; i?m¬M i9v H M p #®M T?Q X L?[M; v m K F?¬M; F`T i`€M?
iQ" M #° ?| i?"M? F?|B t M?X

S?Q b m aQ i?B M bS i?S ? B- ?Q F?¬M; HçB M´B H M b|M; ;ÊMX G¬M M"v- F?¬
K"m ?ç i / FB H M iB M;- b•m i`QM; ?„+ €K #¶M; p M; H M K°i;B¼M; M|B HQÌB #

@ *?O h?¬M M|B- +€B i? ;BÈB pmB p M"v M M +| æ¼ Gç+ +?B pQÆM; KÈB T?ªB
tm`i?B MX

J°i #|M; ç2M ?bM? M;QÌB iW b•m i`QM; ?„+ €K ?B M` - HB M iB T KQÌB ? B iB M
+?B + +€M? ?„+ €K `U+ `Ð iW b•m i`QM; #|M; i®B tÁ2 ` - F?Q iS+ ?„+ €K +QÌM; F
FQ+? ç°M; F m H M F?¬M; M;Êi

J°i p i b€M; HçM? H|2 H M i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E}- HçM? HMM; M?bM æ¼ G
KQÌB ? B +€M? /MM; T?QÆM; T?€T ?bM? +?B m p` /B M /¬M /¬M ?B M` iW i`QM
+¬K K°i [mv M b€+? K"m ç2M- i` M #b b€+? BM ? B +?[óh?€M? EBM?ôX

@ J :B" G†+ - :B "€+? GB i- æB m GB i L?o5

G° h•v S?€T M;~M; ç¬m M?bM H M,

@ o®M F?¬M; M;?o;†T +€+ M;QÆB bÈK M?Q p"v- iB + H" +ªM? iQÊM; M€Q M?B i M
M"Q #Ä [m çQÊ+X B- i?"i bU H" F?¬M; Km®M ;B Q i?O pÈB +€+ M;QÆB

@ G° h•v S?€T- M;QÆB ç½ ?Q" M iQ" M ç¼ Hç+ `²BX

h M i?B M bS J :B" GB i +| K€B i|+ K"m M•m H¢M? HMM; M?bM æ¼ G¢+ +?B pQÆ
i` M K†i ¢'i ¢` ,

@ :B€+ M;° ¢B- pBM? [m M; *?O h?-M +| H) b) i~v `Y +?Q M;QÆB H-M M[5

@ o"v b Q\ L;QÆB +ªK i?'v i +ÁM +| i? ¢QÊ+ +Sm`¶B b Q\

G° h•v S?€T KdK +Q`B- ¢°i M?B M M?bM p"Q i`QM; #|M; i®B M|B,

@ > B p` [m•M +?O5 *?9M; i ¢ m T?KM; /QÐM; >„+ •K *?O h?-M /QÈB pU+ b•m-
+MM; M? m ¢®B T?| pÈB # aQ i?B M bS FB X >" ?"- +?„+ `^M; +€+ p` ¢½ +| #B M
i?QÆM; ?¢B ¢ M #ªM i? +O +?9M; +?S\

@ G° h•v S?€T- M;QÆB

@ *| i? X G° h•v S?€T- +S i?2Q M?Q H`B M;QÆB M|B

J°i ;B¼M; M|B iW b•m i`QM; #|M; i®B p M; H M- i? M? •K F?"M F?"M F?| M;?2- M?

lv ?B T +O # ;½ aQ i?B M bS [mª i?"i F?¬M; M?Ä- T?-M HÈM ¢¢B [m•M +O J :
+?mv M ?QÈM; i'M +¬M; p T?Q ¢¢B [m•M h?€B *´ M?•M b® Qi ÄB- iB M; -K -K +
i`B m +m°M i`"Q i`"M ¢ M

@ >W5

J°i iB M; ?W H¢M? p M; H M- i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} H|2 H M b€i +Æ +Q`M; HE
K„i +ªK ;B€+ ¢QÊ+ Hm²M; b€i +Æ M"v- #¶M; M?B M [m v ¢-m M?bM p T?Q S?QM

S?QM; o•M o¬ E} p K†i i`M F?®+- ¢°i M?B M #QÈ+ b M; # M i`€B K°i #QÈ+- HQm
M;Q`B- i`QM; M?€v K„i #B M i?"M? K°i S?QM; o•M o¬ E} F?€+ iQ"Mi?•M T?€i` F

L; v b m ¢|- S?QM; o•M o¬ E} H¢B #QÈ+ H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- T?Q b m +kM
M;`B

h`QM; M?€v K„i- /QÈB i€+ /KM; +O o¬ >¢M hB m h?B M æ` i-M; i?S # - +?mM; [
¢½ tm'i ?B M K°i HQ¢i FB K i? ?| i?•M b€M; +?|B T?•M #® ;B[F?¬M; i`mM;

ó«M;5ô

hB M; FB K M;•M p M; i"M K•v t M?- FB K F?Q FBM? i?B M ¢°M; ¢` F?B M +?Q i
i`B +kM; FBM? ¢°M;- [m v ¢-m M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E} i?•M K†+ €Q i`„M
i`QM; +?9M; +Q`M; ;Bª h?€B *´ €Q ¢2M

S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v €Q H M- #ªM i? p" K°i HQ¢i ?| i?•M ¢²M; i?B #QÈ+ H
M? +?H M- K°i i`"M iB M; FB K M;•M p M; p¼M; i?B M ¢` - b€i +Æ ?MM; ?"m M?Q
M;•M i`9i tm®M; ¢'i +?2 T?O +?9M; K i°+ ¢ M; ¢ MX :B¼M; M|B H¢M? HMM; p M;

@ o¬ >¢M hB m h?B M æ` - p¢M FB K ?| i?•M +?mM; +U+- EB K +?B [mv i„+

"ªM i? +O S?QM; o•M o¬ E} #„M` K°i ¢Q"MF B K [m M; HQ€ K„i- K°i ¢| FB K HB
T?•M #B i iW i`QM; +Æ i? i€+?` X J°i i`"M ;B| i?'B [m - K'v +?K+ ¢¢Q FB K i?
iWM; p i +¬m p²M; K"m i`„M; H|2 H M i`QM; #|M; i®B- H Q p T?Q +?9M; K i°+ /"

98kX *?QÆM; 98R, h`mv M h?mv i o" h`mv M h?mv i

ósQ i tQ i5ô

hB M; FB K M;•M p M; H M # M i B- iQ"Mi?•M FB K i? b€M; M;B T?€i` FB K [
K°i ?bM? M;Q`B M?B m KkBM?¼M- H Q p"Q i`QM; ¢¢B [m•M K i°+X hWM; ;½ K i°
i?"M? K°i +?MK i?'i pKM pÐ imM;X h`QM; pÁM; p•v +O FB K i? ?| i?•M- S?QM;

HQÊM- M,K M;|M i v pQÆM` +?KT H¢BX *?d M;?2 M?[M; iB M; HQ i tQ i p M; H
?„M #¶M; tm'i ?B M K°i ?bM? +—m iQ HÈM i`QM; bm®i- p¬ b® iB bûi K`m p`M; iW
K°i +MM; pÊB ?bM? +—m i`QM; bm®i FB X

óæMM; çMM;5ô

*m²M; T?QM; M´B /"vX :B[i—M; i`lB- K°i Hm²M; bûi ç€M? tm®M; ?bM? +—m i`QM;
o•M o¬ E} T?€i` - ç²M; i?lB K°i Hm²M; FB K [m M; +?|B K„i iW i`QÊ+ M; QlB ?„M #
p M; H M- i`QM; ?ªB i`B m K`m ç2M K F?Q +m²M +m°M /Q ç¢B [m•M K i°+ i¢Q i?`
`Ð T?€i` €M? b€M; +?|B K„i- F?m +? i€M p #®M T?Q X •M? b€M; +?|B K„i FB
b€M; M;lB- ;B®M; M?Q i`QM; M?•M ;B M #¶M; tm'i ?B M K'v +?K+ K†i i`lB- €M? i
i F?¬M; /€K KÎ K„i`

h`QM; €M? b€M; ?WM; ?U+- HQ€M; i?Q€M; +| i? i?'v çQÊ+ K'v +?K+ HoM? pU+ K
L?QM; çSM; i`QÊ+ óK†i i`lB ?¢ tm®M; M?•M ;B Mô +| i? H`K +?Q i?B M ç` #B M
?Q`M iQ`M #` Mm®i +?YM; - pW ?B M` HB M #B M K'i

h'i +ª i?¬M K ç m FBM? M;¢+ M?bM i M M K iY M?•M HQ¢B i` M i`lB + Q FB - i| -
F`+? HB i- F?m¬M K†i H¢M? HMM; - #` HU+ HQÊM; +QlM; ç¢B K` ?„M i`B M ?B M

:Bl F?„+ M`v- i?B M ç` /QlM; M?Q i`Î M M v M ioM? i`QM; +?®+ H€iX h'i +ª bU +
i`mM; p`Q i M +QlM; ;Bª h?€B *´ €Q i`„M; i?¬M #Q M`vX " M /QÊB M; QlB ?„M- K°
ç M M;`M i`QÊM; ?B M` i¢B i`QÊ+ K„i K¼B M; QlB- # M i`QM; ?® H` M?[M; i?B i
+| iB m v m K +`T J æ - + Q i?b +| +ª h?B M J æ +QlM; ç¢B bl ?[m HoM? pU+-
i` M K†i ç'i F?¬M; +| #`i +S F?€+ #B i; bX " M M; Q`B i?•M #¼M +?9M; T?O ç¬v p i
i?QÆM; - iWM; Hm²M; FB K F?Q b€M; i`„M; +ÁM b|i H¢B F?¬M; M; WM; T?Ki`

ó•K —K —K5ô

hWM; iB M; M´ p M; H M #®M T?Q - iWM; FB K i? ?bM? M; QlB b€M; +?|B HB M i
+m®M p¬ b® K i°+ p`Q # M i`QM; - i`QM; M?€v K„i ?| i?`M? i`Q #KBX h`QM; M?[M
b® +QlM; ;Bª- FB K i? ?| i?•M F?¬M; i? #`M; #ªM i? - #` #¼M +?9M; T?€i M- i¢
H¢B iU M´ imM; - ?Q`M i?`M? M?B K pK HÈM M?'iX

óh ç½ ç€M? ;B€i?'T ?„MX h M M?•M HQ¢B M`v`®i +m°+ H` B K` H¢B +| HU+ HQÊ
@ •K *€i *´ æS+ i`QM; HÁM; +kM; +?'M ç°M; K½M? HB iX h¢B F?QªM? F?„+ pW
M; ,M +ªM- M?QM; p i`¢M i`QM; [m M ? ;B[KQlB # pQÆM; i`B m ç¢B ç F?B M
#QÊ+X G9+ M`v ?„M M;~M; ç—m M?bM S?QM; o•M o¬ E} i` M i`lB + Q- K°i KbM? i
?`M; p¢M i?B i? v m K - K°i Hm²M; F?Q H¢M? /•M; H M i`QM; HÁM; X E?¬M; +?d +
?½B +kM; tm'i ?B M i` M K†i ç¬M; çªQ i?¬M K X

óE M`v F?¬M; i`W- M;`v b m i'i i?`M? ?¼ HÈM5ô @ a•m i`QM; #|M; i®B- p K†i
h•v S?€T KQlB ? B +€M? +kM; i`Î M M M;QM; i`¼M; X

h` M #—m i`lB- ?bM? +?B m +O # ;½ aQ i?B M bS +kM; H°` p bmv iQ- F?¬M; B

h`QM; M?•M i°+ - +| `i M?B m M; QlB ç m pW KÈB idM? H¢B iW i`QM; # [m M- F?-
E}X E?¬M; B M;l çQÊ+ - i`QM; b® i°+ M?•M H¢B i²M i¢B i`S K°i + Q i?O +QlM; ?½
FB - HU+ HQÊM; ?Ov /B i /Q ?„M T?€i` iU M?Q i?¬M HBM? - M?Q K°i KkB +?•K ç
i?lB ç€K aQ i?B M bS p`>„+ •K Zm•M \*?O +kM; +| p F?¬M; +ÁM ç€M; bÊ M?Q i`Q

E?B S?QM; o•M o¬ E} bY` b€i +?B m K¢M? M?'i +O EB K +?B [mv i„+ - i?•M i?
t M? `°M; i?MM; i?bM? +kM; ?ÆB`mM H M K°i +?9i- F?|2 KB M; ?B M H M K°i MK

@ o¬ E} i`®i +m°+ +| i? M i•K ;B Q T?| \*?B M i°+ +?Q M; QÆB`²BX >¬K M v ç
F i [mª` b Q ç m çO ç +?'M M?B Ti?¬M K - pB +M`v bQ pÊB h?lB :B M i?¬M F?

@ a€i +?B m mv HU+ HÈM M?Q p`v- M?'i ç`M? F?¬M; i? FûQ /`BX h`QM; ?¬K M v
iB TiK+ bY /KM; +?B m M`vX G M- ;B i +? i?„M5

o2M ?® i?B i? #€M FQM? K'v M; "M i`QÊM; - K°i Hk v m K ç M; #`i? - M m v + O S?Q
F?B M +?Q b o F?Q ; B^aK t m®M; X L; v H9+ M"v- ; B¼M; M|B i`-K 'M + O •K *€i *´ æ
@ G9+ M"v +?QM? H" H9+ K" ? „M v m M?'iX G M- ; B i +? i F M"v- M?[M; i M +ÁM
h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?) ; B"i KbM? - M?QM; M; Q" B K†i pšM H½M? F?®+ p
M?bM ` K°i +?9i /çQ ç°M; i•K i bM? M"QX h`QM; HÁM; ? „M HçB H - M M[bBM? ` L
*€i *´ æS+X

óE M"v- M?'i ç`M? T?^B i`W5ô @ •K *€i *´ æS+ pW M|B ` - HçB F?B M +?Q *?B M
F?Q^M? F? „+ M"v- *?B M æ p` S?QM; o•M o¬ E} ç m M?Q M? m- ?B m çQÊ+ bU H
i m´B M"v- i`QM; HÁM; H" T i S+ M´B H M b€i i•KX

@ G M5

•K *€i *´ æS+ p m M; i v H M X L?[M; v m K + Q + 'T i?O ?ç + O J æ >Q" M; pW `²B
HB M M´B ; B" M ; - K H M K°i i B M; - + - K K #B M? # v H M i`lB- H Q p T?Q S?QM; ç
; B^a h?€B *´X

h`QM; KQlB # pQÆM; i`B m J :BÈB- i? HU+ + O J æ >Q" M; H" HÈM M?'i- i?O
M?'iX L; ?2 ç²M- J æ >Q" M; +ÁM çQÊ+ *?O h? - M bOM; ?çM? - iU KbM? +?9+ T?9
T?"M i? - M HU+ - ç` p` M; M; pÊB + €+ > „+ •K Zm•M *?O - + €+ p` pQÆM; i`B m ççB

o`Q H9+ M"v- •K *€i *´ æS+ H M? +?Q M?[M; v m K + QlM; ççB i?O ?ç + O J æ >
ç - m - ççB [m•M + O + €+ pQÆM; i`B m F?€+ + kM; F?¬M; i? M"Q çSM; v M X

@ :B i- iB m /B i #¼M +?9M;5

J iQM? p®M ?mM; €+- +`M; ; B i +`M; ? ,M; - b m F?B bU bÊ ?½B [m çB- bU ?mM;
#°+ T?€i ` X

*MM; H9+ ç| - K°i ; B¼M; M|B F?"M F?"M p M; /°B- K M; i?2Q F?Q iS+ ? „+ €K p` [m

@ :B i +? i i' i +^ M?•M i°+ +| K†i- ç•v H" K M? H M? + O *?O h? - M X *ÁM F FB -
? „M X

> „+ •K Zm•M *?O +| ç` p` +?Q + Q p¬ i?QÊM; içB J :BÈB- H" M; QlB T?€i M; ¬M
iB M; - i€+ /KM; +ÁM pQÊi t •K *€i *´ æS+X E?¬M; +| #'i +S /Q /U ; b- ççB [m•M +
iQ" M HU+ t m' i i?O - F?¬M; ? HQm i?O i`"M p T?Q M?•M i°+ h?€B *´X

ó: "Q5ô

J°i #|M; ç2M F?´M; H² F?€+ iW i` M i`lB ; B€M; t m®M; - ? B i v KÎ ` `°M; ç M ?ÆM
K°i +QM +?BK QM; HÈM- K F?Q K" m ç2M M²M; ç"K T?Q b m ?| i?"M? i?O v i`B
i M > „+ •K Zm•M *?O F?€+ iW i`QM; ?^B /QÆM; ?¶M ç°M i`²B H M

ó sQ i5ô

E?B K¼B M; QlB +ÁM ç M; FBM? ?½B p b F?Q iS+ + O *?O h? - M iW i` M M; QlB i M
*?B M æ ç°i M?B M tQ v M; QlB- K°i p i ç Q [m M; +?|B H¼B iW i`QM; i v €Q # „M
ç° F?¬M; F?Q #¶M; çB M +m²M; ; B^aK t m®M;

ó•K -K5ô

J°i iB M; b'K p M; H M- i`lB ç'i #¶M; ç|M; # ,M; X h` M #- m i`lB M Y i` „M; M Y ç2M
T?Q i` M `ÆB t m®M; - i' i +^ p m M; ç'i ?¶M ç°M ç°i M?B M F i i?"M? K°i HÈT # ,M; /

E?¬M; B +| i? ?bM? /mM; #B M ?| M"v- +?d M?lK i?S+ +^K ; B€+ çQÊ+ K°i Hm²
^M? ?QÎM; ç M ?Q F?¬M; p" M +?m v M t i [m T?Q i` M çdM? ç - m - i?"K +?Q F?¬M
[m M; FB X S?Q t - i M > „+ •K Zm•M *?O M?Q +?BK QM; H Q t m®M; #¶M; ç|M; i?"
` ,M; ` „+ iB M; HB M KB M F?¬M; /Si- i`QM; M?€v K „i i?•M i? + Q HÈM + O ? „M ç½
iQ HÈM- iW F?¬M; i`mM; `ÆB i?šM; t m®M;

@ o¬ E}- >„+ •K Zm•M *?O h?ªM æ†+ hQ æ†+ æ² b) /Q i ç®B T?|- +ÁM K°i i M >„+
H¨•Q G M *´ hQ b) +| M; Q`B F?€+ ç®B T?|- M; QÆB ?½v +?9 w ç M G° h•v S?€T KQ
?bM? +?B m +O aQ i?B M bS- M m M?Q #¼M +?9M; tm'i i?O- +kM; +?d +| i? /U

*?B M æ i v €Q T?'i T?Æ- +?B M ç Q i`„M; H| MÆB i v- M; Q`B ç½ ?| i?¨M? K°i
i M >„+ •K Zm•M *?O pW `ÆB tm®M; - i? M? •K p M; /°B [m M? [m~M i¢B ?Q F?¬M

ó:¨Q5ô

:¬M M?Q M; v b m F?B i M >„+ •K Zm•M *?O FB `ÆB tm®M; - K°i iB M; ;¬K ;B¨M /
H M- b|M; •K H v ç°M; i`B + Q- iWM; F?®B #,M; pKM #ûM M?¼M #„M H M- F?Q iS
T?mM i¨Q #®+ i?ŠM; H M i`B X

h`QM; ?Q F?¬M; - \*?B M æ p K†i H½M? F?®+- F?¬M; ? /Q /U- H¢B T?€i` K°i H
?¨m tmv M [m ?Q F?¬M; X LÆB +?•M i`B- iB M; ;¬K ;B¨M / [FB #¶M; BK #†i- K°i
+?•M i`B M?¬ H M- HªQ çªQ #„M p T?Q b mX sQ+? b„i i` M M; Q`B \*?B M æ `mM
#QÊ+` K°i #QÊ+- M; Q`B ç½ #B M K'i p¬ªM? p¬imM; X .QÊB +?•M i`B H¢B p M;
K°i ç¢Q ç Q F?Q H¢M? H)Q T?|M; H M + Q- #,M; imv i ç¬v i`B ¨Q ¨Q `ÆB tm®M;

óEû+5ô

S?Q b m ç¢B [m•M K i°+- i?•M M?Q M9B M?¢+- K°i i M >„+ •K Zm•M *?O F?€+ i
€Q #¨Q ç2M- +?d +ÁM H¢B ? B +QM K„i i¨ €+ b€M; M; `B ç°i M?B M M?bM p T?Q
iB M; F m b„+ #ûMX

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M?9+ M?Q+?- +†T K„i #bM? ioM? M?bM K°i Hm²M; HU+ H
M?Q iB +?ÊT i¨M p T?Q KbM?- MÆB çB [m F?¬M; ;B M i`M M p†M p Q- ;B®M
+?†i

ó•K5ô

L; v F?B >„+ •K Zm•M *?O •Q G M *´ hQ T?€i` iB M; `Qi HBM? ?²M- +QM M; QÆ
M?B M +Q `9i H¢B- b€i +Æ +Q`M; ç¢B T?€i` X *MM; H9+ M¨v- HU+ HQÊM; w MB H
ç¢B T?€T i¢Q i?¨M? HB M T?€i` - F?¬M; ? Mû i`€M? M; ? M? ç|M +ÆM H®+ iBM?
/MM; +SM; ç®B +SM; X

óEû+5ô

S?Q b m ç¢B [m•M K i°+- ;½ >„+ •K Zm•M *?O FB ç°i M?B M T?€i` K°i iB M; F
?ÆM K'v +?K+ i`QÊM; bQ pÊB K i°+ T?´ i?¬M; HQ¢M; +?Q¢M; HmB p T?Q b m
> B çB K b€M; + Q + Q i`QM; ?Q F?¬M; - +U+ ç° ?„+ €K FBM? ?½B M?bM S?QM; o•
p F?¬M; i? iBM çQÊ+X

o K†i S?QM; o•M o¬ E} pšM H¢M? HMM; M?Q i`QÊ+- F?¬M; M?bM ` #'i +S #B m
K€m çÄ bšK F?B M +?Q M; Q`B M?bM i?'v ;B¨i KbM? H¢B iW i`QM; i B +?ªv tm®M;

*?B M ç'm #^M; i?¬M i?S+ çQÊ+ +¬M; M?¨M H¨ T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm i?ªK HB i
/M +| i?„M; +kM; H¨ i?„M; i?ªK X

.Q`M; M?Q +?Q `^M; +| +Æ °B- p¨B i M v m K + Q +'T iQ¨M i?•M K F?Q +m²M +m
i`QÊM; ? B ;¬K H M K°i iB M; - €M? K„i çÄ #WM; - iW K†i ç'i p¼i H M H Q p ?QÊM;
iB M; b'K óMM; MM; ô p M; H M- +ÁM ç M; Î F?¬M; i`mM; - #¼M +?9M; ç½ T?€i` K
;B®M; M?Q p¢M M; U T?B M? M? tmv M [m ?Q F?¬M; i¨M p T?Q S?QM; o•M o¬

@ hB m iY çWM; bÊ- +| i iÊB ;B9T M; QÆB5

J°i #|M; M; Q`B iW i`QM; ?Q F?¬M; M; ?B M; M; ?B M; H Q ç M- +?„M i`QÊ+ K†i S?

@ J æ >Q" M; i? "i +| /½ i•K

G° h•v S?€T MY M?Q +ªK i?€M MY M?Q Kd K BX

@ æ¼ G¢+ +?B pQÆM; `®i +m°+ +| Km®M ` i v ? v F?¬M; \ h?2Q i¢B ?¢ çQÊ+ #
i?QÆM; i' M ç M #ªM i? - [m +Æ ?°B H-M M"v- M m M?Q #ªM i? +O +€+ M; QìB ;t
M; "B +kM; F?¬M; Km®M M?bM i?'v ?"m [mª ç|

•K *€i *' æS+ H¢M? HMM; M|B,

@ "•v ;Bì +| i? ` i v `²B +?S\

> B M; QìB [m v ç-m p T?Q ?bM? +?B m +O # aQ i?B M bS- +MM; pÈB ? B ;½ Z
p K†i +O +?9M; i?B M bS ç m i`î M M M; QM; i`¼M;

ó•K5ô

h`ìB HQM; ç'i HîX L?[M; v m K çQÊ+ oQM; GBM? HoM? pU+ +O >„+ •K Zm•M *?O
`i M?B m- M; v +ª b® HQÊM; i' M i?'i +kM; F?¬M; i? T?•M #B i çQÊ+X h`€B H¢B-
`i M?B m +?•M F?QX h`QM; F?QªM? F?„+ - ? B T?QÆM; H¢B H-M M[H Q p`Q +?
H-M M"v •K *€i *' æS+ iU KbM? ` i v- [m' M H'v # aQ i?B M bS- M?•M +Æ ?°B ç| p
v H M F?¬M; M?Q i?€+ MQÊ+ - H Q p T?Q +?9M; i?B M bS /"v ç†+ M?Q KQ

ó•K5ô

í ?"m T?QÆM; +O +?B M i`QìM; - K'v M; "M K i°+ +QìM; ç¢B F?Q iS+ ?mM; #¢Q
#|M; K +?¼+ i`ìB- /QÈB +?•M ç¢T K°i +€BX >Q F?¬M; +?mM; [m M? i`î M M p†M
+?9M; ç½ tm'i ?B M i¢B T?Q i`QÈ+ +?B M i`QìM;

ó•K5ô

J°i çQ" M F?Q iS+ ?„+ €K M?Q i?Ov i`B m M' imM; X > B # M +ÁM ç M; +?B M ç'r
*' M?•M i°+ ? v K i°+ - ç m #` K°i HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B F?¬M; i? +?®M; çÐ ç€M
F?QªM; ç'i i`®M; ;B[ i`mM; i•K +?B M i`QìM; X :-M M; "M i M K i°+ FB çSM; i?Š
b m H" M?[M; #|M; K p„i M; M; i?B M ç` - €M? K„i i" €+ M?bM +?, K +?9 p`Q M?•
i`QìM; - K" S?QM; o•M o¬ E} +?QM? H" M; QìB çSM; KkB +?`m b`QX

ósQ i5ô

>"m T?QÆM; #¶M; p M; H M K°i iB M; M?Q pªB `€+?X h M +QìM; ;Bª h?€B *' çSM
+ Q HÈM- p B `°M; #^M; ? B M; QìB- iQ" M i?•M K†+ €Q #`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM? #
i v Kî `°M; p T?Q b mX J°i Hm²M; €M? b€M; K"m K€m ?| i?"M? /¢M; FB K F?Q #
#`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM? i?"M? KªM? pKM ç-v i`ìB

ó"bM?5ô

h M M K iY €Q ç2M FB #QÈ+ H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+X J†i ç'i +?'M ç°M; - K°i F?
/QÈBX J€B i|+ ç2M +O v #¶M; # v p T?Q b m- H°` K°i ç¬B K„i K"m K€m ?mM;
b€i +ÆX L?[M; iB M; ó#²M; #²M; ô i`-K i?'T iW i`QM; +Æ i? v p M; H M- ;B®M; M
iWM; Hm²M; €M? b€M; K"m çÄ iW i`QM; +Æ i? #„M `X h¢B +?mM; [m M?- M?[M;
#`Q ç2M HB M M? M? +?|M; i`€M? ` X

ó_-K5ô

hB M; +O /•v tQ+? +?mv M ç°M; p M; H MX J°i bÊB tQ+? b„i iQ HÈM H„+ HQ `k tm
i v +O M; QìB M"v- T?¬M; B[#m¬M; tm®M; ç M K„i +€ +?•MX sQ+? b„i +O M; QìB
#`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM?X

ó„+ >ªB iM ç²5ô @ S?QM; o•M o¬ E} i•K i?¬M +?'M ç°M; - i`QM; HÁM; F?¬M; i? iE

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i? M"Q [m M çQÊ+ F?m¬M K†i #` i?®M; F?' /^M p†i FB - ç
>ªB iM ç² ioM? i¼ i`QM; ç°M; [m"i H9+ i`QÈ+ M?bM i?'v i¢B "„+ >ªB >B M oB M F

óGQ^aM; tQ^aM; 5ô

J°i iB M; ;BÁM ;B½ p M; H M- bÊB tQ+? i`|B ", + ><sup>a</sup>B iM ç² #¶M; çSi` - ? B çQ¢M
F?¬M; i`mM; T?€i` iB M; ;B| pM pM

98jX *?QÆM; 98k, >Q`M; o` "´M h¬M

"„+ >^aB iM ç² p|+ M; Q|B + Q HÈM #QÈ+ ` K°i #QÈ+ F?B M +?Q K†i ç'i +?'M ç°M; -
b€M; #„M H M #-m i`|B- F?¬M; ? bÊ ?½B # v p T?Q ç€K v m K ç-v i`|BX h M ",
+Q| M; ;B^a h?€B *´ H9+ i`QÈ+ ç½ /MM; bS+ K°i M; Q|B M; ,M +^aM +ÆM H®+ HB M? ?

J'v M; `M i M çdM? +'T v m K +MM; pÈB #|M; K iQ HÈM T?Q b m çSM; bWM; b[
ç°M; M?Q M9B i`QM; iB M; ;B| K M? K¬M; - p¬ +MM; [m, /`X S?QM; o•M o¬ E} i`¬M
+| K°i KbM? - HQ +?Q M M; mv +O v- i?•M ?bM? HB M M?Q€M; H M # v ç M

S?Q b m- iWM; iB M; tû; B| p M; H M- >m€M? >Q†+ p` K'v M; `M ", + >^aB i`B m i?
;¬M M?Q +?ŠM; T?•M #B i i`QÈ+ b m

ó•K5ô

"„+ >^aB iM ç² tm'i K°i [mv M- FbM? T?QM; iÄ ` #®M T?Q X h` M M„K i v- K°i çQ
tQ€v +m®M i?2Q K•v ç2M ç-v i`|B- ?9i H'v F?¬M; F?Q +?mM; [m M?X u #¶M; M?E
çQ`M FbM? F?Q K`m ç2M ?bM? pÁM; tQ€v FB H`T iS+ H M ` - # Q T?O H'v i?•M ?

ó"MM; 5ô

hW #®M T?QÆM; - K'v i`, K Hm²M; FbM? F?Q #€ ç¢Q ç€M? tm®M; - p +?¢K pÈB Hn
iB M; - ?Q F?¬M; +?'M ç°M; - K'v i`, K i M çdM? +'T v m K iQ`M i?•M `mM H M- #`
?"m F?¬M; i? M; ,M +^aM +?'M M; QÈ+ p T?Q b m- i?•M ?bM? HQ¢M; +?Q¢M; K'v #

h?U+ HU+ #€ ç¢Q +O "„+ >^aB iM ç² H`T iS+ F?B M +?Q +?9M; K +?9 w- iWM; €M?
i` M M; Q|B vX Í T?Q b m- M?[M; #|M; K bWM; b[M; + Q K'v i`, K i`QÊM; ç²M; HQ
€M? b€M; H|K| - M„K i v iQ HÈM ç€M? p T?Q "„+ >^aB iM ç²

J°i #|M; i`„M; +?Êi H|2 H M- S?QM; o•M o¬ E} ç½ tm'i ?B M T?Q i`QÈ+ "„+ >^aB iM
i`QÈ+ M; Q|B ?„M ? B KQÆB i?QÈ+ ç°i M?B M F?UM; H¢B- M„K i v ç€M? ` #` #„
KbM?

@ 5

hWM; iB M; ?ûi ?mM; #¢Q p M; H M- # M i`QM; F?^aB ;B€T +O ç€K çdM? +'T v m K
K`m ç2M- €M? K„i H|2 b€M; - /QÈB +?•M ç¢T K°i +€B- M?Q b Q #, M; H Q p T?Q
iM ç² +MM; pÈB +?9M; +Q| M; ;B^a h?€B *´ K†+ €Q #`Q ç2MX :B®M; M?Q ? B /ÁM; i
? B # M p +?¢K K¢M? p`Q M? m- iB M; `„M; `„+ +O F?mM; tQÆM; ;½v pKM HB M
F?Q^aM? F?„+ - p¬ b® #|M; M; Q|B #B #„M ` # M M; Q`B- i`QM; ç| +| çdM? +'T v m
*´

:B®M; M?Q ? B i`K HQÈB- ? B # M t2M F) ç€M? b•m p`Q M? mX EbM? F?Q M´B H
;`Q- iB M; K [m, F m H p M; H M F?¬M; /SiX GU+ HQÊM; +Q| M; ç¢B p +?¢K p`Q
pĐ pKM- p¬ b® p i M Si F?¬M; ;B M F?¬M; M; WM; K`bBM? /B i- M?[M; K^aM? pKM i
pÈB bQM; T?QÆM; ç M; ;B Q +?B M- M?[M; p i M Si F?¬M; ;B M +?Q K¢M; M`v H¢
H`M?[M; K i°+ [m, /` M`v ? v H`M?•M i°+ h?€B *´ K†+ €Q #`Q ç2M- i?•M i? +O
ç M KS+ ç° ?Q`M iQ`M F?¬M; bÊ M?[M; p i M Si F?¬M; ;B M M`v

hWM; p¬M; HoM? pU+ KÎ` i`QM; ?¶M +?B M- M?QM; `i M? M? H¢B M´imM; X aQM
ç m +| M?`M i?S+ `i + Q i?•K ç®B pÈB ç¢Q +O HoM? pU+ - ;¬M M?Q M; v F?Q^aM

çQÊ+ F?ÎB çB K +O HoM? pU+- pmM; K°i [mv M -K T?€ i M- HçB tm'i ?B M ;B[ç
ó•K -K5ô

h` M F?¬M; i`mM; - K•v ç2M p¬ i" M #` HU+ HQÊM; F?¬M; H² ?9i H'v- F?¬M; M; W
tm®M; - M?QM; `i M? M? HçB #` b|M; tmM; FQ+? #®M T?Q ç€M? i MX L?[M; iB b
F?B M +?Q i?B M ç` H9+ b€M; H9+ i®B

h` M #-m i`lB- ç¬M; çªQ v m K ;B i p"Q i`QM; ?"M; M; k i?B M bS- ?¶M +?B M pÈ
[m M; i?dM? i?QªM; iW i` M F?¬M; i`mM; +?B m tm®M; - ?Á HšM pÈB K F?Q- iB
p M; p¼M; F?„T MÆBX o¬ b® v m K p" i?B M bS F?¬M; M; WM; iW #-m i`lB `ÆB tr

G° h•v S?€T ç'm pÈB J :B" G†+- ç¼ Hç+ i?B M bS KQlB ? B +€M? +?®M; HçB aQ
h?B M æQlM; - M?`i i?lB T?€i` p¬ b® T?€T i?m"i b•m t X h?€M? [m M; b€M; M; lB
K"m ç2M; B Q M? m- iWM; çÊi i?€M? HU+ /"T /iMX h®+ ç° +O +ª ? B ç m ç½ çç i ç
ç-m iB M +ÁM; B Q i?O ;B[F?¬M; i`mM; - ç M H-M i?S ? B i?b ç½ tm'i ?B M Î# M

•K *€i *´ æS+ ç'm pÈB æB m GB i L?o- hmv i æ®B HoM? pU+ +?®M; HçB h?€B .
M?B m i?"T iU i?€M? [m M; X J†+ /M ?„M F?¬M; +| bS+ TªM FQ+?- M?QM; HçB
#°X .U p"Q M, M; HU+ +O æB m GB i L?o- ç®B K†i pÈB •K *€i *´ æS+ +?d HQ T?Á
+?m°i FûQ`M - F?¬M; +?¶ M"Q +„M çQÊ+X

:B "€+? GB i i`QM; HÁM; p¬ +MM; iS+ ;B"MX "ªv i M h?B M J i?¬M ç M iW KQlB
[m' M H'v ?„M- #`i Hm" M H" i' M +¬M; ? v T?ÁM; i?O ç m +, M #ªM F?¬M; +€+? M"O
h`QÊ+ ç| •K *€i *´ æS+ ç½ /†M /Á #ªv h?B M J h?¬M- F?¬M; +¬m H" T +¬M; - +?d +
K†i pÈB aQ i?B M bS ç M; ;B" M /[- +?9M; K +?B M ç'm +U+ F€i? "M i`¼M; - i`QM;
"€+? GB i +kM; F?¬M; i? i bK çQÊ+ bÆ ?ÎX >ÆM M[#lB pb ç®B T?QÆM; HB M
i?m"i mv HU+ HÈM +kM; F?¬M; +| i?lB ;B M i?B i`B M

h` M i`lB /QÈB ç'i- i?€M? [m M; p" K F?Q ?Á HšM p"Q M? m- €M? b€M; +O ç Q
iWM; iB M; ; -K +O M?[M; #|M; K +?'M M?B T HBM? ?²MX J¶B K°i F?„+ ç m +|`
+kM; +|`i M?B m +QlM; ;Bª h?€B \*´ #` i?QÆM; X L?QM; K¶B F?B +| K i°+ iY pQl
HB M i" M ç M- i?B i? +O K i°+ FB HçB b®M; /"v- ? B i`ÁM; K„i KÎ` - HçB ;B
i?ªK HB i

ó:"Q5ô

"®M T?Q p M; H M M?[M; iB M; K [m, F m ;"Q- iWM; #|M; K iQ HÈM p•v [m M? S
çÊi b|M; K F?Q i" M ç MX h`lB ç'i i®B ç2M- +m²M; T?QM; M' B /"vX

@ 5

L?[M; çB K b€M; HçM? iW F?¬M; i`mM; ?B M ` - #|M; K F?´M; H² +`i #QÊ+ iB M
ç2M M?Q t9+ im ç€M? i?ŠM; p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X *MM; H9+ M"v- # M i`QM;
iWM; ;½ K i°+ i?•M K†+ ;B€T ç2M # v p¼i H M- i v +¬K K #BM? - ?| i?"M? iWM;
S?QM; o•M o¬ E}

ó•K -K -K5ô

*¬M; FQ+? +O #|M; K iQ HÈM F?B +ÁM +€+? S?QM; o•M o¬ E} ? B KQÆB i?QÊ+ i
K i`Î M M i€M HQçM- M?QM; i`QM; M?€v K„i HçB F?¬B T?K+ M?Q +kX " M i`QM;
K i°+ H Q ç M `i M? M? ç½ i bK çQÊ+ T?QÆM; T?€T T?€; BªB HQçB M, M; HU+ ç†
E}X hWM; i? M? K #BM? H|2 H M €M? b€M; HçM? - F?¬M; ? T?€i` K°i +?9i K F
F?¬M; - ç•K p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

h v €Q +O S?QM; o•M o¬ E} T?'i T?Æ- p K†i M?Q MQÊ+ #bM? ioM? F?¬M; ;ÆM b
#BM? F?B ç M i`QÊ+ M; QlB ?„M ? B i' + ç°i M?B M T?€i` M?[M; iB M; p M; - b m
M? m- iB M; ó+?2M; +?2M; ô F?¬M; /Si# M i BX ÍT?Q b m- iWM; ;½ K i°+ K†+ ;B
K #BM? b M; i v i`€B- i v TªB M„K HçB- K F?Q`M K" +?Q T?€i- €M? K„i H|2 H M
KçM? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}

óæBM? çBM?5ô

hB M; FB K M;•M F?¬M; /Si # M i BX J°i T?B M #|M; b€M; Kì K`i iW i`QM; +Æ i?` - ?| i?`M? iWM; ;½ S?QM; o•M o¬ E} +?²M; H M M? mX JÈB pW M?bM- S?QM; i?`M? K°i i?•M i? i€K ç-m- KQÌB b€m +€M? i vX J°i T?B M #|M; [mv M Kì K`i #„M i`QÊ+ b m ç€M? p`Q M?[M; K i°+ K†+ ;B€T ç2M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; H Q Zmv M +?QÎM; ;B Q M? m- FB K F?Q b€M; M;ÌB tmv M [m i?•M i? M?[M; K i°+ M +?Q #¼M +?9M; #„M M;QÊ+ i`Î p X \*MM; H9+ ç|- M?[M; ?| i?•M +?²M; +?`i +O i`QM; M?€v K„i #B M K`iX

ósb tb5ô

hWM; Hm²M; F?|B M? iW F?„T iQ`M i?•M S?QM; o•M o¬ E} #®+ H MX hWM; Hm²M K M?- +® ;„M; +?mB p`Q i`QM; +Æ i? ?„M- M?QM; `i M? M? HB M #` FB K [m M; ?| i?`M? F?|B t M? iB m i€M i`QM; ?Q F?¬M; X EB K [m M; Kì K`i i`QM; +Æ i? S? M M ^K ç¢K ?ÆM K°i +?9iX

ósQ itQ i5ô

Í T?Q t - iWM; ;½ v m K #` ç~v HmB ç M; Km®M +¬M; FQ+? H-M M[ - ç°i M?B M i` p¬i`M iW iW i`QM; F?2 ?Î+O F?ªB ;B€T #„M ` - ;B®M; M?Q ?| i?`M? K°i i?€B /Q

@ 5

hB M; F m i?ªK iB M; M?Q FB K b„+ +„i T?€ i`ÌB + Q- +?9M; K i?®M; F?´ ;`T M; QÌ HQM; T?€i` FB K F?Q /`B ç M K`v i`QÈM; X L?QM; `i M? M?- M?[M; FB K F?Q ` ç¢K- b m ç| M? M? +?|M; #B M K`iX E?B M?[M; v m K M`v çSM; i?ŠM; /`v- ç½ F?` - KB M; p i i?QÆM; i` M M; QÌB +kM; M? M? +?|M; ?ÊT H¢BX

óJ F?Q +O M?[M; K i°+ M`v `i Fb [m€B- M; v +ª FB K F?Q +O i +kM; F?¬M; +? HB i M?Q p`vXô @ S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; bmv M; ?o, óL m +S iB T iK+ M?Q bÈK Km°M ; b +kM; b) #` ? Q b¢+?Xô

ó"²M; #²M;5ô

h`QM; H9+ bmv iQ- i` M çdM? ç-m #¶M; M´B H M iWM; Hm²M; ;B| b„+X S?QM; o•M H M- i`¬M; i?`v iWM; #|M; K F?Q iS+ ?MM; ?"m iW i` M #-m i`ÌB H Q tm®M; X hW v m K H¢B FûQ iÈB- K F?Q +?`M ç°M; - iB M; K [m, ;`Q i?ûi F?¬M; /Si # M i BX J°i p i b€M; H¢M? iW i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} H|2 H M- ;B®M; M?Q ç½ ?¢ [mv i M?Q€M; H M- ?| i?`M? F?|B M? iB m i€MX E?¬M; ? +| /`m ?B m- Î T?Q i`QÊ+- M´imM; #„M p T?Q b mX J°i i`"M ;B| i?´B [m - i?•M ?bM? +O EB K h?¬M €Q i`„M pQÆM ` - æ L; k EB K æªK ?B M H M Î ç-m i v- F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁM- p) ` K°i ?bM? +O ?„M M; WM; H¢B K°i +?9i- b m ç| H¢B H-M M[ #B M K`i F?¬M; imM; iQ+

ósQ i5ô

"|M; FB K +„i [m - M; QÌB # v ;B€T pÐ- iB M; F m i?ªK i?B i F?¬M; /Si # M i BX S? /WM; H¢B- /U p`Q i®+ ç° F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ F?¬M; M; WM; +?mv M ç´B p`i`Q- M?`i- i?¬M +ªM ;B i i?¬M- T?"i +ªM ;B i T?"iX o¬ b® K #BM? +?ûK ç M b m HQM; +?mv M ?QÈM; +?ûK p`Q i` M M; QÌB K°i v m K F?€+X *?B M i`QÌM; i`QM; T?9i+ " M i`QM; ?¶M HQ¢M- S?QM; o•M o¬ E} M?bM HQÈi [m ?QÈM; F?€+- i`¬M; i?`v M i`QM; i v tQ+? b„i F?¬M; #B i +?`i HB m- /MM; pä +¬M; #€ ç¢Q p` K€m i M? M; ,M +?Q +?9M; K p¬+MM; 2 M;¢B- M?[M; +QÌM; ;Bª h?€B *´ K†+ €Q #`Q ç2M F?€+ ç h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ?B m `ä- K†+ /M +¬M; HU+ #ªM i?•M +O M?[M; v m +?Q i? b€M? pÈB çdM? +`T +QÌM; ;Bª +O M?•M i°+ h?€B *´X .mv M?`i F?B M +? F€ [m€B i` M M; QÌB #¼M +?9M; - +| iQM? ,M KÁM `i K¢M?- i?"K +?Q p +?`i +ÁM +?•M F?Q +O +QÌM; ;Bª h?€B *´X >ÆM M[b® HQÈM; #¼M +?9M; H¢B `i ç¬M; - H•K p`Q i`QM; F?´ +?B M- M; QÌB #` i?QÆM; +`M; H9+ +`M; M?B mX

.U p"Q +¬M; HU+ +O S?QM; o•M o¬ E}- K'v T?2M i?B i`B M i?O çQçM i" M M?ŠM-
+O óoQM; GBM? HoM? pU+ô M M F?¬M; i?m çQÊ+ F i [m^a; bX J„i i?'v ibM? ?m@
HÁM; ?„M ç½ #„i ç-m b@i`m°iX

•M? K„i #'i ;B€+ HQÈi [m i?B M bS i` M #-m i`lB F?¬M; M; WM; `ÆB tm®M; - i`QM
ç°M; X J°i pÁM; FB K [m M; iÄ ` - ç~v /ç i ç¬M; ç<sup>a</sup>Q v m K ` M; Q`BX >„M +QìM;
b m HQM; - T?€ pĐ pÁM; p•v +O ç€K v m K - H Q i?ŠM; p T?Q aQ i?B M bS i` M

ó"bM?5ô

h?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} M?Q€M; H M- tm~i ?B M T?Q b m #^av i M h?B M J i
i`QM; i v F?¬M; ? /Q /U +?ûK ç MX h`QÊ+ b m #` ;B€T +¬M; - #^av i M h?B M J i?
H"TiS+ i^aM ` #®M T?Q X

@ J†+ /M `i F?¬M; i?Q+? +€+ M; QÆB- M?QM; iBM `^M; M; QÆB +kM; M?bM ` - iç
M?'i ?B M ;BìX æWM; M|B pÈB i M?[M; aQ i?B M bS +€+ M; QÆB +?d +| i?U+ HU+
#¼M +?9M; - bY /KM; HU+ HQÊM; +QìM; ççB +O M; QÆB çB5

S?QM; o•M o¬ E} H½M? ççK M|BX

:B "€+? GB i b [M; b@i- b m ç| M? M? +?|M; T?^aM SM; HçB- ;"i ç-m,

@ æQÊ+- M; QÆB ?½v ;B9Ti i` M? i?O # ;B•v5

.Si HìB- ? B i v ?„M HB M KÎ` - # v M; QÊ+ p T?Q b mX "^av i M h?B M J i?-M FE
iB M; - M? M? +?|M; çm´B i?2QX

S?QM; o•M o¬ E} +QìB HçM? K°i iB M; - i?•M i? `mM; ç°M; - ?| i?"M? ;B| M? i€M
E} ;B®M; M? m M?Q ç9+ ç²M; i?lB tm'i ?B M i`QÊ+ K†i #^av i M h?B M J i?-M

ó"bM? #bM? #bM?5ô

E?¬M; T?•M #B i i`QÊ+ b m- #^av S?QM; o•M o¬ E} +MM; pÈB #^av i M h?B M J i?-
h?•M i? +O #^av i M h?B M J i?-M`mM H M- +ÁM i?•M ?bM? +O S?QM; o•M o¬ E
ÍT?Q b m- :B "€+? GB i [m€ K°i ;®B tm®M; ?Q F?¬M; - p K†i i?"M? FQM?X

@ .MM; / M? M; ?o aQ i?B M bS- i?dM? +-m +?Q i?-M ÎpU+ b•m €M? b€M; H„M; M
i`WM; T?ç i- /MM; / M? M; ?o +O €M? b€M; i`WM; i` ` ?„+ €K p` i°B €+- HQçB i`W
M?lM- tûi tY i?B M p` €+ •M? b€M; i?~K T?€M5

"®M; +?[ó€M? b€M; i?~K T?€Mô pW T?€i` - b€m +?B + +€M? T?Q b m :B "€+? ç|
KÎ`°M; ` X h?€M? [m M; p¬ i" M iW i`QM; b€m +?B + +€M? #„M ` - i`QM; M?€v
T?O #-m i`lBX

ósQ i5ô

h?•M i? :B "€+? GB i ç°i M?B M i`îM M i`QM; bm®i- K°i Hm²M; i?€M? [m M; iQ H
p T?Q ç€K M; QìB S?QM; o•M o¬ E}X lv HU+ F?´M; H² +O M| F?B M +?Q S?QM;
F?¬M; i?¬B- i`QM; HÁM; i?-K; B" M :B "€+? GB i HçB çQ +^aKbM? p"Q T?çK pB +
ç°imM; ?Q`M? i?B M ?ç m M; /mM; +?çv` iW # M /QÈB i?€M? [m M; X "^av i M h?B
Mû i`€M?- F +<sup>a</sup>HoM? pU+ ç M; KÎ` - iQ`M #° ç m #` i?€M? [m M; M?Q MQÊ+ Hk +

ó•K -K5ô

h?"TiU i?€M? [m M; iQ HÈM tmv M [m ?Q F?¬M; - iW #-m i`lB M; ?B M; M; ?B M;
i?€M? [m M; +?B m tm®M; - K†i ç'i i M i?"M? K^aM? M?ÄX .MM; M| H`K i`mM; i•K-
K`m i`„M; b[K M; i?2Q p¬ b® T?M p, M M´B H M- H M `°M; p #®M T?QÆM; i€K ?Q

h?€M? [m M; +QìM; HB i HQÈi [m - iQ`M #° K i°+ ç m #` Mm®i +?YM; - i?B i? F?
+?9i F?|B t M? #®+ H MX E?¬M; +| i?B i? - F?¬M; +| tQÆM; pĐ- oQM; GBM? HoM
T?€i ?mv i€+ /KM; X hQ`M #° K i°+ i`QM; K°i F?m pU+ HÈM ç m #` #®+ ?ÆB- +?d +
i`aBX

: - M M ? Q M ; v b m F ? B : B " € + ? G B i i ? B i ` B M K ° i + ? B m € M ? b € M ; i ? ~ K T ? € M ; B i
b M ; M ; , M + ^ M • K * € i * ' æ S + X æ B m G B i L ? o ç Q Ê + i U / Q - H " T i S + H m B p T ? Q b
ç ^ Q i ? B M b S p i M [m M ? i ? • M X h ` Q M ; € M ? K „ i H Q H „ M ; p " F B M ? ? ½ B + O • K * € i *
[m € K ° i ; ® B t m ® M ; X

• K * € i * ' æ S + K m ® M M ; , M + ^ M æ B m G B i L ? o - M ? Q M ; M ? Q Ê + ç B K + O h m v i æ ® B
. U p " Q + ¬ M ; H U + + O ? „ M - + , M # ^ M F ? ¬ M ; T ? ^ B H " ç ® B i ? O a Q i ? B M b S X h m v i
T ? Á M ; i ? O + ? S F ? ¬ M ; T ? ^ B + ¬ M ; F Q + ? - + , M # ^ M F ? ¬ M ; + € + ? M " Q M ; , M + ^ M ç Q Ê +

@ . M M ; / M ? M ; ? o a Q i ? B M b S æ B m G B i L ? o - i ? d M ? + - m + ? Q i ? - M € M ? b € M ;
? " M ? • M ? b € M ; + S m ` ¶ B 5

o K † i æ B m G B i L ? o M ; ? B K M ; ? ` - [m € ; B [? Q F ? ¬ M ; - K ° i M ; ! M i v + ? d t m ® M ; T
i W M ; H m ^ M ; i ? " T i U i ? € M ? [m M ; t m v M [m ? Q F ? ¬ M ; # „ M t m ® M ;

ó • K - K - K 5 ô

h ? € M ? i ? m " i K " a Q i ? B M b S i ? B i ` B M - M ? [M ; i ? B M b S # b M ? i ? Q i M ; F ? ¬ M ; i ? M
[m M ; / " v ç † + - ç ¬ M ; ç ^ Q K i ° + F m H M i ? ^ K i ? B i - i ? • M i ? ? ! i ? " M ? i ` Q # K B X h ç
i ` Q i M ; - > „ + • K Z m • M \* ? O p W b Ê p W ; B " M - H Q H „ M ; M ? b M H M # - m i ` B X

: B " € + ? G B i p " æ B m G B i L ? o H B M i B T i ? B i ` B M i ? € M ? i ? m " i m v H U + H È M - i
æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; G ° h • v S ? € T K Q i B ? B + € M ? X G ° h • v S ? € T # B M b „ + - p ° B p
G † + H " T i S + ç Q Ê + i U / Q X

o K † i i ? € M ? F ? B i - K € B i ! + K " m M • m + O ç ç B i ? B M b S i ` Q i M ; J : B " G † + + m ° M H
K ° i ç Q " M i ? " T i U i ? € M ? [m M ; ` U + ` Ð ? B M H M ; B [? Q F ? ¬ M ; - + ? m M ; [m M ? ç Q Ê
? b M ? p Á K + Ð M ? Ä # Q # ¼ + X J È B p W M ? b M i ? ' v i ? " T i U i ? € M ? [m M ; p " + € M ? + ' M
M ; Q Æ B + O æ ¼ G ç + + ? B p Q Æ M ; G ° h • v S ? € T K Q i B ? B + € M ? # ¶ M ; M ? B M + Q ` 9 i

@ * ? O M ! B - i ? ; B È B M " v T ? ^ B + ! € M ? b € M ; - p b p " v H B M + ! € M ? b € M ; X

J : B " G † + + - m F ? ~ M ` i M ; „ M ; ¼ M - + ? d + ! K Q i B H , K + ? [ X J ¶ B K ° i + ? [ T ? € i ` - i ? €
? ¶ M ç ° M H ç B K ç M ? ? Æ M K ° i T ? - M - K † i ç ' i + k M ; ` m M ; H M K ° i + ? 9 i X

: - M M ? Q M ; v F ? B J : B " G † + T ? € i ` H i B + - m F ? ~ M - T ? Q ç ® B / B M - K ° i ; B ¼ M ; M !
p " Q i ` Q M ; i B K ¼ B M ; Q i B ,

@ * ? O M ! B - i ? ; B È B M " v T ? ^ B H " # ! M ; i ® B - p b p " v H B M i ` î i ? " M ? ? „ + € K X

> " M ; ? " M ; + € M ? + O G ° h • v S ? € T K i ` X h ` Q Ê + M ; U + ? „ M - i Q Æ M ; i U + k M ; + ! K ° i i ?
ç 2 M p " K ° i + € M ? + ' M ; ? b M ? p Á K t m ' i ? B M X G ' v M ! H " K i ` m M ; i " K - i W M ; H " M b ! M
T ? Q X

L ? b M i ? ' v i ? " T i U i ? € M ? [m M ; K " m ç 2 M F B - b „ + K † i + O æ B m G B i L ? o p " : B " €
F € F ? ! + Q B X

@ G ° h • v S ? € T - F ? ¬ M ; M ; ! M ; Q Æ B H ç B î b m H Q M ; + ? Q i ? - M € M ? b € M ; i ? ¬ M ; ç ^ M
+ Á M + ! K ° i + ? 9 i i ¬ M M ; ? B K + O a Q i ? B M b S i ` Q Ê + ç • v F ? ¬ M ; \

æ B m G B i L ? o ; B " M F ? ¬ M ; i ? F b K ç Q Ê + X

" i F H " J : B " G † + ? v G ° h • v S ? € T - K ° i F ? B K Q Ê M / M M ; i ? - M H U + - i ? B i ` B M i ? € M
+ ^ # ^ M i ? • M + k M ; F ? ¬ M ; i ? M ; ? ` + ? + ? m v M ç Q Ê + X h ? - M H U + + O * ? O h ? - M - + ,
T ? " K i K + + ! i ? ç ® B F ? € M ; X

ós Q i 5 ô

> B ? " M ; + € M ? b € M ; M Y i ` Q M ; b m ® i K i ` i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; T ? Q b m J : B " G † + ç Q
? b M ? i ? " T i U T ? € i ` i ? € M ? [ m M ; p ¬ i " M F ? ^ K p " Q # M i ` Q M ; - H " K + ? Q M ; Q i B i + !
m v M ; ? B K X

Í ç®B /B M- T?Q /QÈB J :B" G†+ K°i+?9i- i` M K†i G° h•v S?€T #¶M; tm'i ?B M K
+|- +?d H" H9+ M"v ?„M i?B i`B M F?¬M; T?ªB i?€M? [m M; K" H" HU+ HQÊM; ?„+
ó"€+?5ô

JQìB ? B +?B + b€M; T?Q b m ç²M; i?ìB KÎ` - i` M ç-m G° h•v S?€T +kM; tm'i ?
KìªQ- # M i`QM; iQÆM; iU ?B M H M K°i i?"T iU i?€M? [m M; iQ HÈMX *?d +| çB
` HU+ HQÊM; ?„+ €K p¬ i" M M"v HçB +| K"m ç2M

G'v G° h•v S?€T H"K i`mM; i•K- iWM; çQ" M HU+ HQÊM; ?„+ €K H M p #®M T?Q X
H"K i`mM; i•K- i?€M? [m M; p¬ i" M +kM; F?m +? i€M` X L; Q" B /U HB m +O K¼B I
F+? HB i M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; X > B HQçB i?€M? [m M; ç2M i`„M; p +?çK p"Q
p¬ iS+X h` M #-m i`ìB- +?B + #|M; +€M? +?BK iQ HÈM`mM; H M- ?| i?"M? p¬ b®
i?"T iU i?€M? [m M; ç2M i`„M; +kM; iW iW #B M K'i

E?B G° h•v S?€T p" J :B" G†+ ç²M; i?ìB KQÊM /MM; i?-M HU+ +O *?O h?-M- bY /
HÈM- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB- H" T iS+ ?| i?"M? K°i iB +?ÈT
+O +QìM; ;Bª h?€B *´- /MM; K°i FB K / /"M; çQ+? #S+ HmB ç¬M; çªQ K i°+- tm'i
u "„+ X

@ h•v J¬M- ç2K i'i +ª FB K M; mv M i`QM; +Æ i? ?mvM? +?Q i 5

S?QM; o•M o¬ E} p K†i M; ?B K i9+ M|BX

h•v J¬M u "„+ F?¬M; ? /Q /U- ? B i v H" T iS+ ç†i içB ç M çB M S?QM; o•M o¬ E}- F
i`mv M p"QX

@ *~M i?"M K°i +?9i5

S?QM; o•M o¬ E} ?'T i?m tQM; FB K M; mv M i`QM; +Æ i? h•v J¬M u "„+- pšM +ªK i
h•v J¬M u "„+ ` F?ÄB +?B M i`QìM; - i?•M i? M?Q€M; H M- HçB ç M # M +çM? æ°

@ h +-M FB K M; mv M +O M; "B5

@ VKX

æ°+ *¬ K†+ /M F?¬M; `ä S?QM; o•M o¬ E} Km®M H"K ;b- M?QM; pšM `i T?®B ?Ê-
i`mv M p"Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}X a m ç| S?QM; o•M o¬ E} +kM; ç~v æ°+
+?B M i`QìM; X

ó«M; 5ô

hB M; FB K M; •M p M; H M; B[- M?[M; +QìM; ;Bª h?€B *´ i m FB K iQ" M i?•M F?¬M
Hm²M; HU+ HQÊM; F?´M; H² ?9i #¼M ?¼` F?ÄB +?B M i`QìM; X "¼M ?¼ +ÁM +?Q
/KM; +O K°i HU+ HQÊM; F?¬M; i? M; ,M +ªM- i'i +ª FB K M; mv M i`QM; +Æ i? ç
iWM; ?bM? M; QìB i`QM; bm®i # v p T?Q b m- M?"T p"Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M p¼i H M F?¬M; - tmv M [m F?¬M; ;B M tm'i ?B M i`QÈ
•Q G M *´ hQ æ¬X

J°i +ªK iW M; mv +Æ K½M? HB i /•M; H M i`QM; HÁM; >„+ •K Zm•M *?OX >„M +ÁM
i?'v i` M K†i i M M K iY M?•M HQçB ?B M H M b€i +Æ /"v ç†+- K°i #" M i v KÎ` - +?

@ æB +? i çB5

S?QM; o•M o¬ E} HçM? HMM; M|B- M, K M; |M i v #¶M; M?B M tQ ` X EB K +?B Hç
i?"M? ?bM? +-m iÄ ` - ûT p T?Q >„+ •K Zm•M *?OX

ó:"Q5ô

•Q G M *´ hQ æ¬ /MM; bS+ + „K K i`QÊM; K`m ç2M i`QM; i v tm®M; X J†i ç´i MSi`
E?Q iS+ ?„+ €K M²M; ç`K iÄ` H M F?¬M; - F i i?`M? K°i ?bM? +¬m iQ HÈM- M; ? M?
HoM? pU+ +O S?QM; o•M o¬ E} ?bM? i?`M?X

> B ?bM? +¬m iQ HÈM K°i ç2M K°i i`„M; p +?¢K p`Q M? mX LÆB HoM? pU+ ; B Q
F?¬M; M; WM; bBM? /B iX

*QM M; QÆB +O S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M +Q`9i H¢B- +?•M F?Q i`QM; +Æ
+ª +?•M M; mv M ?´T i?m çQÊ+ ç m +?mv M ?| i?`M? FB K M; mv M +O KbM?X L, H
HU+ HQÊM; ?„+ €K +O >„+ •K Zm•M *?O H`T iS+ +?®M; çÐ F?¬M; çQÊ+X EB K +
+`M? F?¬ i`U+ iB T ç€M? p T?Q >„+ •K Zm•M *?O- i`QM; M?€v K„i ç½ # Q i`M
i`QÊM; +?m; M [m M? >„+ •K Zm•M *?OX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ F`+? HB i p M; H MX h?2Q K°i iB M; i?ûi +?|B i B- i?•M i? F?´M; H²
G M *´ hQ æ¬ HB M M?Q /B m çSi /•v # v` M; Q`BX æ M; Î F?¬M; i`mM; - i` M €Q
HB M tm´i ?B M iWM; p i FB K- b m ç| i M i?`M? KªM? M?Ä- H°` # M /QÈB K°i #°

ó•K –K5ô

>„+ •K Zm•M *?O M†M; M `ÆB tm®M; K†i ç´i- M?[M; F?9+ tQÆM; iQ HÈM p, M; ` #
tQ H, M H¬M; H®+ i` M K†i ç´i p`B pÁM; - b m ç| HB M #´i ç°M; X

ó"bM?5ô

*MM; H9+ M`v- Î K°i T?Q F?€+- K°i #ÁM; M; QÌB iW /QÈB +?•M i`ÌB # v H M- p) M
i¢B F?¬M; i`mM; - ç€T tm®M; i` M K†i ç´iX h?¬M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} T?€i
i?m°+ FB - b„+ K†i HB M #B M ç´B,

@ *?B M æ 5

@ o¬ E}- çWM; [m M i•K ç M M?[M; +?mv M F?€+- ?½v M? M? çQ¢i h?ÌB :B M +?B
:B¼M; M|B ?ÆB bmv v m +O *?B M æ p M; H M # M i B S?QM; o•M o¬ E}- M|B tQ

óEû+5ô

J°i iB M; `Qi FBM? i?B M ç°M; ç` iW /QÈB +?•M i`ÌB p M; H MX h´i +ª K¼B M; QÌ
KkB /MB b„+ ç•K p`Q i`QM; ç-m- F?¬M; F?ÄB HQ¢M; +?Q¢M; HmB p T?Q b mX

ó_„+`„+5ô

aU i?®M; F?´ ç M iW HBM? ?²M +ÁM +?Q #B M K´i- K°i F?2 MSi K`m ç2M iQ HÈM
ç M M?Q iB +?ÈTX h` M F?2 MSi K`m ç2M FB H¢B bBM? ` tm´i iWM; F?2 MSi K`
+?B +KB M; `°M; KÎ` X

E?Q iS+ K`m ç2M /`v ç†+ F i i?`M? /¢M; bQÆM; KM- iW /QÈB +?•M i`ÌB H M ` - /ª
i´i +ª K†i ç´iX LÆB +?•M i`ÌB- K°i çB K ç2M iW iW M?¬ H M- +?QM? H` K°i i M >„
+?B M ç´m F`+? HB i pÈB \*?B M æ ?²B H•mX hWM; i? M? •K F?| ?B m iW i`QM; K
iB i T?€i` - i`ÌB ç´i H¢B i`Î M M i®B ?ÆM K°i T?¬M- M; v +ª F?Q iS+ i` M M; QÌB
ç¢K ?ÆM F?¬M; Qi- ; B®M; M?Q iMv i?ÌB b) i„iX

.QÈB +?•M i`ÌB- #|M; i®B /`v ç†+ ç½ +?¬M pMB i´i +ª M; m²M b€M; - i?•M ?bM? +O
M?Q F?¬M; i? T?•M #B i çQÊ+X " M /QÈB i?•M +O ?„M- ?„+ €K /`v ç†+ F?B M +
K°i T?B M pU+ b•m- # M i`QM; M´B H M iWM; pÁM; b|M; ;ÊMX

@ L; ,M ?„M H¢B- ?„M ç M; i`B m ?²B T?•M i?•M +O i?¬M5

:B¼M; M|B +O :B "€+? GB i p M; H M i` M #-m i`ÌB- H-M M`v M; v +ª b„+ K†i +O
ç´BX

h`QM; i´i +ª K i°+ i¢B MÆB M`v- i` M i?U+ i i?•M T?“M +O >„+ •K Zm•M \*?O H`
M; QÌB +| [mv M ?`M? HÈM M?´iX •K \*€i \*´ æS+ pšM Hm¬M +?Q`^M; i´i +ª ç m M^k

KbM?- M?QM; F?-M; M;?o iÈB- *?B M æ ç` HB M iK+ ç!M; #,M; ç½ +?¼+ ;B"M >
hQ æ² oQÆM;- F?B M +?Q ?„M #'i +?'T i'i +ª i`B m ??²B T?•M i?•M +O >„+ •K *?O

hbM? i? ç½ ?Q`M iQ`M pQÊi F?ÄB i-K FB K bQ€i +O •K *€i *´ æS+X oÈB ç` p`
+€+? M`Q` H M? ?Q†+ F?®M; +? >„+ •K Zm•M *?O- i`€B H¢B- ?„M +ÁM T?ªB M
F?B MX

óE?-M; ´M5ô @ •K *€i *´ æS+ ç½ F?-M; +! i•K ibM? [m M i•K ç M aQ i?B M bS- H`
i`lB HQÊi tm®M;- H Q p T?Q h?lB :B M +?B FB K HÆ HYM; i`QM; ?Q F?-M; X

h¢B J :BÈB- *?O h?-M +! pBM? /B m p` [mv M ?`M? +?Q + Q p- i?QÊM;- H` i²M i¢
J iº+ bMM; FQM? +QlM; ;Bª- pb p`v iQM M;QÐM; *?O h?-MX

L?QM; •K *€i *´ æS+ ?B m `i i`ä- *?O h?-M F?-M; +! #'i +S +ªK ibM? ;b- +?d +ÁM
K M? M`Q F +ª KbM?- i`QM; K„i +O *?O h?-M ç m ;B®M; M?Q M?[M; +QM FB M ?

J` T?•M i?•M +O i?-M K†+ /M H` Kºi #º T?`M +O *?O h?-M- M?QM; H¢B F?€+ #B
*?O h?-M T?•M i?•M ?`M; H•K- +?d +! Kºi +¬M; pB + ç! ;B i +?!+- ;B i +?!+ F?-M

Jºi +ªK ;B€+ M;mv +Æ K½M? HB i /•M; H M i`QM; HÁM; K¼B M;QlB- M; v +ª Gº h•
M;QM; i`¼M;- ;B"M /[ M;mv M `O Kºi iB M; ,

@ L?[M; i M M;m tm~M +? i iB i M`v5

JQlB ? B T?B M +€M? b€M; çºi M?B M iªM ` - ?! i?`M? iWM; çB K /€M; K`m ç2M i
h•v S?€T +kM; ?B M H M Kºi T?B M ?„+ €K- i?•M i? i`QM; #!M; i®B M? M? +?!M;
M?`M M?¢i- i M p`Q # M i`QM;- #B M K'i F?-M; i?'vX >„M /U +ªK çQÊ+ *?O h?-M
iS+ i?m ??²B ?bM? +?B m p` /B M i`p X

h`QÊ+ K†i \*?O h?-M T?•M i?•M- ?bM? +?B m #` i?QÆM; +kM; F?-M; F?€+ ;b bQ p

óEû+5ô

Jºi çÊi b!M; pW H†M;- Kºi çÊi F?€+ H¢B M´B H MX

S?Q b m p M; H M Kºi iB M; `Qi HBM? ??²MX S?QM; o•M o¬ E} ;B`i KbM?- /QÈB
i•K i?-M H`T iS+ #` i?QÆM;- Kºi Hm²M; HU+ HQÊM; F?´M; H² F?B M +?Q i?•M i?
æ M; î F?-M; i`mM;- ?„M HB + K„i M?bM p T?Q b m- i`¬M; i?'v i M >„+ •K Zm•M
t #ªv ç M; +?"K `½B pQÆM M;QlB /"v- ? B F?®B tQÆM; +?•M iW i` M K†i ç'i # v p

ó•K5ô

>„+ •K Zm•M *?O i v +¬K K i`QÊM; K`m ç2M iQ HÈM- [m€ K¢M? tm®M; ç'i- b m ç!
Kºi i`"M i? M? •K i`-K i?'T KÆ ??²pW M? M? pW pºBX hW /QÈB i?•M +O ?„M- HU
+ªªv M´B H M iWM; pÁM;X L?bM iQ i? +O ?„M +?QM? H` ç M; i`B m ??²B *?O h?-

æ²M; i?lB i`B m ??²B ? B \*?O h?-M T?•M i?•M- +?Q /M H` F M;m M;®+ +kM; ?B m
M i`QM;X a„+ K†i K¼B M;QlB H`T iS+ i`î M M i€B M?ÊiX

h?B M ç` `mM; +?mv M F`+? HB i- #!M; i®B # Q i`MK i`lB ç'i- +?d +ÁM H¢B M?[M
bS p` h?lB :B M +?B FB K i` M + Q ç M; T?€i` €M? b€M; M?`M M?¢iX *ªM? iQÊM;
i`M i? X

S?QM; o•M o¬ E} i¢B F?-M; i`mM; ;"T H¢B- ´M ç`M? i?•M ?bM?- H m p i K€m i`
M;?B K i`¼M;X

h¢B i?lB F?„+ M`v- HU+ HQÊM; €T çªQ +O >„+ •K Zm•M \*?O ç½ i`B M ?B M `X
+?®M; çÐ- +,M #ªM `i F?! #` ?Ov /B i- K` #¼M ?¼H ¢B +! i? iMv i?lB i`B m ??²B
/B i i'i +ª+QlM; ;Bª /QÈB *?O h?-MX

hbM? ?m®M; M;mv +'T p¢M T?-MX Jºi +ÆM ;B! M? i?´B [m - ç²M; i?lB Kºi ;B¼M
i`QM; i B S?QM; o•M o¬ E}, óo¬ E}- ?½v M? M? çQ¢i H`v h?lB :B M +?B FB K- ç
M?'i5ô

h?-M i?S+ +O ?„M H”T iS+ [mûi [m - T?€i ?B M *?B M æ ç½ p¼i H M F?-M;- H Q
i` M + QX E?-M; B ?B m çQÊ+ bU ç€M; bÊ +O *?O h?-M T?•M i?•M ?ÆM *?B M
p M;?B K i`¼M;X

: -M M?Q ç²M; i?lB- >mv M hšM iW ç-m ç M ;Bì pšM Hm-M +?B M ç'm F`+? HB i +
p ?QÊM; h?lB :B M +?B FB KX

ó 5ô

J°i iB M; i?ûi p M; H MX h`QM; #;M; i®B- K°i pÁM; K`m K€m /`v ç†+ F?Q€+? i`B M
M;U ç`X h`QM; iB M; /•v tQ+? +?'M ç°M;- "„+ >ªB iM ç² p¼i H M F?-M;- K M; i?2
ç”K H Q p ?QÊM; h?lB :B M +?B FB KX

.QÊB +K+ /B M F?-M; i? F?®M; +? çQÊ+ M`v- ;B®M; M?Q +! +MM; bmv M;?o- b
#B M- `i M?B m M;QlB ç m M;?o ç M KK+ çQ+? +?•M +?QM? +O +?mv M çB H-M

J†+ /M K i°+ i?l T?KM; +QlM; ;Bª- M?QM; +-m bBM? +?QM? H` #ªM M,M;X *-M;
J h?-M- ç•m +ÁM K iQM M?Q M?[M; v m K #bM? i?QlM;X hçB ;Bì F?„+ M`v- +QÊ
ç #ªQ K M? ç½ i`î i?“M? M?“M i?S+ +?mM; +O K¼B M;QlBX

h` M #-m i`lB- # Hm²M; €M? b€M; `U+ `Đ ç°i M?B M Kl çBX æ€K aQ i?B M bS J
M?bM i?'v +K+ /B M ç½ ç`M?- H”T iS+ i?m ?²B ?! i?•MX

ªM i? +! i? KQÊM /MM; i?-M HU+- i`mv M +?Q ?bM? +?B m i`QM; p` /B M- M?l
çQÆM; pÊB ?bM? +?B m p` /B M +O KbM? KQÊM /MM; i?-M HU+X

h? M?QM; i`B m ?²B *?O h?-M T?•M i?•M HçB F?-M; ;B®M;- F?-M; +! #ªM i? i?
*?O h?-M T?•M i?•MX ”i F H`J ;B` G†+- æB m GB iL?o ? v :B ”€+? GB i- ç m
H`K ?bM? i?S+ i²M içB î pMM; ç`i ?¶M ç°M- +,M #ªM F?-M; i? i`U+ iB T i`B m ?²E

h`-M; i?'v >„+ •K Zm•M \*?O •Q G M \*´ hQ æ¬ p` h?ªM æ†+ hQ æ² oQÆM; ç²M; i?l
*?O h?-M T?•M i?•M- # ;½ aQ i?B M bS H”T iS+ i?m ?²B ?bM? +?B m p` /B MX æS
+?d #B i i?m ;†i HBM? ?²M- bY /KM; ?bM? +?B m p` /B M F?-M; F?€+ ;b iU b€iX

@ ”´M h¬M5

hçB i?lB F?„+ M`v- S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M ; -K H M K°i iB M;X :B®M; M?Q ?
?“M- b•m i`QM; #-m i`lB T?Q i•v #¶M; tm`i ?B M ? B #;M; M;QlB ç M; # v ç MX h`
K`m i`„M;- p K†i HçM? HMM;- ;B®M; ? i S?QM; o•M o¬ E}- +?QM? H` ”´M h¬MX

*ÁM K°i #;M; M;QlB F?€+ HçB +?2 K†i #^M; ;B€T #ç+- €Q +?Q`M; T?`i T?Æ î T?Q
F?B M +?Q M;QlB i bÊ ?½BX oW M?bM i?'v +?B + K†i Mç K`m #ç+ FB - S?QM; o
H M,

@ >Q`M;5

>Q`M; +O KªM? ç`i i?-M K - #` h´ om p•v F?®M i`QM; i?lB ;B M /`B HçB +MM; tm`
M`v ?Q`M iQ`M M^K M;Q`B /U HB m +O S?QM; o•M o¬ E}X

>Q`M; p` ”´M h¬M- K¶B M;QlB H Q p K°i ?QÊM;

>Q`M; KÊB pW tm`i ?B M- i?•M i? +O >„+ •K Zm•M *?O •Q G M *´ hQ æ¬ `ä`M
M?Q +U+ F€ FBM? M;ç+ pb bU tm`i ?B M +O ç®B T?QÆM;- H`M b;M; ?„+ €K /QÊE

óEû+5ô

>Q`M; # v i?šM; p T?Q >„+ •K Zm•M \*?O •Q G M \*´ hQ æ¬- i`QM; KB M; T?€i`
;B®M; M?Q +U+ F€ iS+ ;B”M pb •Q G M *´ hQ æ¬ iU w i`B m ?²B *?O h?-M T?•M i?

*?mv M tªv` iB T i?2Q +`M; F?B M +?Q M;QlB i FBM? M;ç+X E?B >Q`M; tm`i ?B
hQ æ¬ #¶M; M?B M [m€ T?K+ tm®M;- i?•M i? F?-M; M;WM; `mM`v ;B®M; M?Q +

ó•K5ô

J†i M¢ K"m #¢+ +?2 K†i- M, K M; | M i? "i / "B + O > Q" M; ¢" T tm® M; i` M +? B + ¢- m
hQ æ¬ X S? Q M; o• M o¬ E} / M M; E B K +? B H o M? p U + + k M; F?¬ M; i? ¢€ M? +? i ¢ Q Ê
/ Q Ê B K° i +? Q Î M; M" v- +? B + ¢- m H ¢ B ; B® M; M? Q ¢" m ? k ? | i? " M? K° i +? M K #° i T?
/ ¼ + i? 2 Q i? • M i? > „ + • K Z m • M *? O • Q G M *´ hQ æ¬ H M p T? Q + € + #° T? " M F? €
i? M | B H" ; - M M? Q #´ i F?ª ? O v / B i i` Q M; T? 9 i +? ® + ¢½ ? Q" M i Q" M M € i #´ v X

*? d ¢Æ M ; Bª M M? Q p" v- • Q G M *´ hQ æ¬ F?¬ M; +? 9 i M" Q T?ª M F? € M; +? i / Q Ê B
i` B m ?² B \*? O h?¬ M T? • M i? • M H ¢ B F?¬ M; i? M ; ?` +? +? m v M X " M i` Q M; H" M b | M
+ | p" i ; b ¢ M; i`² B H M X h´ i +ª K ¼ B M; Q Î B ¢ m +ª K ; B € + ¢ Q Ê + b U ` m M `~ v p" b Ê ?
S? Q M; o• M o¬ E} + k M; F?¬ M; M; Q ¢ B H X

h´ i +ª F?¬ M; ; B M / Q Î M; M? Q b „ T p Ð i M X æ 9 M; H 9 + M" v- > Q" M; `® i + m° + ¢½ ` i
M; Q Î B- M? M? " M; H´ v K† i M ¢ i` M K† i t m® M; X S? Q M; o• M o¬ E} pš M H m¬ M M? b M
> Q" M; - F? B i?´ v > Q" M; # ¶ M; H´ v K† i M ¢ t m® M; - H B M +? Q ` M; ? „ M K m® M i? B i` B

ó _ „ + ` „ + 5 ô

@ 5

S? Q M; o• M o¬ E} F?¬ M; i? M" Q i B M ¢ Q Ê + - +? B + ¢- m + O > Q" M; H ¢ B M S i` i W ;
i` Q M; ? B M Y + O +? B + ¢- m i Ä ` K° i T? B M F B K [m M; - i` Q M; ¢ | + | p¬ b® T? M p
¢ M; M?ª v K 9 X S? Q M; o• M o¬ E} `ä ` M; i?´ v ¢ Q Ê + K° i F B K i U i? € T + Ð M? Ä K" m ¢
i? " i M? Ä F B +? Q M? H" i W ¢ d M? F B K i U i? € T T? m M ` X *? m M; [m M? F B K i U i? € T
? b M? M | M #® M K† i + U + M? Ä ; B® M; M? Q F B K i U i? € T- T? • M #® + U + F € + | [m v i „ + X

hQ" M #° +? B M i` Q Î M; ¢½ b Ê K +? b K p" Q ? ¶ M H Q ¢ M X L? [M; F i? U + H U + i?´ T pš M
M? [M; F i? U + H U + + Q i? b ¢ M; ² ¢ i H Q p ? Q Ê M; h? Î B : B M +? B F B K i` M + Q X h
H ¢ B F?¬ M; B +? 9 w ¢ M ? " M? ¢° M; + O > Q" M; p" "´ M h¬ M- tû i p # M; Q" B #¼ M ?
i° + # b M? i? Q Î M; X

L; Q ¢ B i` W S? Q M; o• M o¬ E} - F?¬ M; B M? b M i?´ v K° i H m² M; € M? b € M; K" m p" M; i
+ Ð M? Ä H Æ H Y M; ; B [+? B + ¢- m M S i` + O > Q" M; - M? " T p" Q i` Q M; M? [M; p Á M; b

J° i # M F? € + - F? B "´ M h¬ M p W t m´ i ? B M i ¢ B i` Q Ê + K† i- > „ + • K Z m • M *? O h?ª M æ
¢ B M + m² M; H" T i S + +ª K ; B € + ¢ Q Ê + K° i € T H U + p" M; m v + Æ + Q Î M; H B i- H B M M
"´ M h¬ M X

"´ M h¬ M p K† i ? Î ? [M; - ? B + Q M K „ i K" m i` „ M; # ¢ + M? Q +? Q i?¬ M [m M b € i +? 9 M
K „ i K" m # ¢ + p¬ i b M? M" v- > „ + • K Z m • M *? O M? Q `Æ B t m® M; ?¬ K #, M; - i? • M i? F?
b Ê ?½ B ¢ M i W #ª M M, M; X

E?¬ M; + | #´ i + S /´ m ? B m ; b- i ¢ B M Æ B "´ M h¬ M M? b M t m® M; - > „ + • K Z m • M *? O i`
¢° M; - ; B [M; m v M i Q i? M? b M H M- ? B + Q M M; Q Æ B ¢ 2 M F` i pš M / m v i` b K° i F? Q
i? • M h?ª M æ † + hQ æ² o Q Æ M; - p U + b • m / M M; ¢ i` B m ?² B > „ + • K *? O h?¬ M T? • M i
M" v i o M? H ¢ B- i W M; H" M b | M; ? „ + € K ¢ M; M´ B H M + k M; ¢ S M; v M #´ i ¢° M; X h W #
`° M; + k M; ¢° i M? B M / W M; H ¢ B X h´ i +ª ¢ m i` Î M M i o M? H † M; X

"´ M h¬ M i W ? Q F?¬ M; # Q Ê + t m® M; - ? Î ? [M; p Q Æ M i v ¢ † i H M ¢- m > „ + • K Z m • M *
H" T i S + M? Q p¬ B i` M i Q Î M; #` i` | + ` - i Q" M i? • M ? | i? " M? #° i T?´ M `Æ B t m® M;

h` B m ?² B \*? O h?¬ M T? • M i? • M- K° i F? B ¢½ # „ i ¢- m i? b `´ i F? | #` + „ i ¢ S i- +? Q / M
¢ B + k M; b) i B T i K + i B M ? " M? X L? Q M; i` Q M; [ m € i` b M? F m ; ¼ B +? Q / M +? d ; B € M
h?¬ M T? • M i? • M b) F?¬ M; i? i? m " M H Ê B ? " M; H • K X

. Q Ê B i € + / K M; + O i? Î B ; B M i o M? +? d- > „ + • K Z m • M *? O h?ª M æ † + hQ æ² o Q Æ M;
i? • M `® i + m° + F?¬ M; i? i? m " M H Ê B ? Q" M i? " M? - i W M; H" M b | M; ? „ + € K # „ i ¢- m +

:¬ M M? Q M; v F? B "´ M h¬ M p" > Q" M; ¢² M; i? Î B ¢ € M? p T? Q ? B ; ½ > „ + • K Z m • M *
v m K + M M; p Ê B + Q Î M; ; Bª h? € B *´ + k M; " Q ¢ i Q p ? Q Ê M; h? Î B : B M +? B F B K H

ó æ M M; ¢ M M; 5 ô

S?Q /QÈB h?ÌB :B M +?B FB K- ?Q F?¬M; p®M i`®M; `¶M; #¶M; M´B H M iWM; iB
M?€v K„i ?| i?“M? i`Q #KB- M?QM; H¢B +| p“Q #|M; M; QÌB F?Q iS+ ?MM; ?”m # v
b´K bûi FB - /¼+ i?2Q +QM çQÌM; /mv M?’i i?¬M; ç M h?ÌB :B M +?B FB K H Q p
;B®M; M?Q +| ;„M; i`€M? Mû M?[M; M; QÌB M“v- H–M HQÊi iQ+? iK i¢B F?QªM; F
M; QÌB M“v +?QM? H“ „+ >ªB iM ç²- *?B M æ - >mv M hšM- •K *€i *´ æS+

L; v F?B K¼B M; QÌB +ÁM +€+? h?ÌB :B M +?B FB K HÆ HYM; i` M F?¬M; ? B i`,K
M?Ä K“m p“M; iW h?ÌB :B M +?B FB K `ÆB tm®M;- F?B ç M i`QÈ+ K¼B M; QÌB #¶
p“M; +m²M +m°M- +m®M K¼B M; QÌB p“Q # M i`QM; X L?[M; +QÌM; ;Bª p®M ç M; H
i? ç°i M?B M F?UM; H¢B- i` M K†i +ÁM pšM /mv i`b #B m ibM? K°i F?„+ i`QÈ+ ç|

S?Q /QÈB- +QÌM; ;Bª +€+ i°+ #` `Èi H¢B T?Q b m H¢B F?¬M; ç w ç M M?[M; ç
i`QÈ+- tmv M [m T?B M F?¬M; ;B M FB F?¬M; ? #` M; ,M i`ÎX a m F?B #¼M ?¼
i`QÈM;- H¢B i? K K°i çQ“M K•v p“M; +m²M +m°M ?¢ tm®M;- M?[M; +QÌM; ;Bª M“v
ç°M; X “|M; M; QÌB pšM +m²M +m°M F?¬M; M; WM; H Q p T?Q i`QÈ+

ó_„+ `„+5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- i?B M ç` i`Î i?“M? K°i T?B M b€M; i`„M; X h` M +QM ç
+?B FB K- M?[M; M; QÌB #` ç¬M; +SM; ç°i M?B M #B M K’i

ósmwi5ô

Í T?Q t - S?QM; o•M o¬ E} ?Qi K°i ?ÆB H¢M?- FBM? ?½B M?bM M?[M; ;b pW tª
ç€K +QÌM; ;Bª ç M; çB M +m²M; H Q p ?QÈM; h?ÌB :B M +?B FB K- M?QM; p` i`Q
p“B F?“+ i`QÈ+ ç| - K“ #ªM i?•M #¼M ?¼ H¢B F?¬M; ? T?€i ?B M çB K M“v- pšM M?C

989X *?QÆM; 98j, h?ÌB :B M *?B EB K

J°i ;B•v i`QÈ+- “„+ >ªB iM ç² pQÊi H M i`QÈ+ K°i +?9i- *?B M æ p“ >mv M hšM Í
æS+ i?2Q b€i ç|

h?B M ç` H|2 b€M;

> B ;B•v i`QÈ+- K°i çQ“M €M? b€M; K“m K€m iW i` M M; QÌB “„+ >ªB iM ç² #WM; H
;Bª v m K - *?B M æ pmM; K°i ç Q H“K +?Q •K *€i *´ æS+ T?ªB i`B M F? B hmv i
hšM ?| i?“M? F?|B t M? # v H M

h?B M ç` +?ÈT b€M; K°i H–M

" ;B•v i`QÈ+- ç¬M; çªQ + Q i?O iW #®M T?QÆM; H Q ç M +QM çQÌM; bmv M?’i /Q
#–m i`ÌB +?B m tm®M;- iWM; M; QÌB M?bM H M #–m i`ÌB- +?m~M #` p¼i H M

L?[M; ç°M; i€+ +O p“B F?“+ i`QÈ+ „+ i?Wš K¼B F?B „M€` Ð°B F?À °\$đ p °°\$ð°\$đÀ ? „“B

iB F?Q ç2M iW i`QM; h?`iB :B M +?B FB K F?¬M; M;WM; +?ªv p`Q i`QM; +Æ i? S
+O ?„M i`î M M ç2M F`i M?Q KU+- iQ€i` F?Q iS+ +U+ ç° i` €+ p` ?„+ €KX

@ :B i +? i ?„M- +QÈT H`v h?`iB :B M +?B FB K5

L?[M; iB M; i?ûi ç-v i? K H K iW #®M T?Q p M; H MX h`QM; M?€v K„i- p¬ b® #|M
H Q p T?Q S?QM; h¬M ç M; çSM; M;¢Q M;? ;B[F?¬M; i`mM;X

@ :B i +? i i \

S?QM; h¬M F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K [m v ç-m H¢B- i`QM; K„i iQ€i` F?Q iS+ +U

@ > ? ? 5

"|M; ç2M ç-v i`iB iW +€+ T?QÆM; H Q ç M- T?ªM +?B m i`QM; +QM M;QÆB +O S
M?B M /WM; H¢B- K€B i|+ /`B +O ?„M #¶M; /UM; H M,

@ :B i ;B i ;B i *€+ M;QÆB ç m ç€M; +? i- ç m ç€M; ;B i5

h?•M ?bM? `mM; ç°M;- S?QM; h¬M ç°i M?B M #B M K`i ;B[F?¬M; i`mM;

óSQ i5ô

óSQ i5ô

óSQ i5ô

hWM; Hm²M; FB K [m M; ~M ?B M i`QM; ?Q F?¬M;X J¶B K°i Hm²M; FB K [m M; H|
F m H M i?ªK i?B i- i?•M i? çSi H`K ? B MY X o iFB K FB tm`i i?O K°i +€+? ;¼M
?mM; €+ p` i`M ç°+X

"|M; FB K ç-v i`iB iB m i€M- i?•MªM? S?QM; h¬M ?B M` T?Q b m K°i ç€K v m K
tm®M;- i v T?ªB ç†i H M ç-m ;®B- i?•M i? MY M;²B- ç-m +9B tm®M;- F?¬M; i?
K†i- K€B i|+ ç2M [m€ p B H v ç°M; T?Q b m ç-m- F?Q iS+ ?Ov /B i p¬ i`M iW i`Q

ó"MM; #MM; #MM;5ô

æ M H9+ M`v- M?[M; #|M; ç2M /`v ç†+ T?Q b m KÈB `ÆB tm®M; i` M K†i ç`iX

*m²M; T?QM; M´B /"vX :B[F?¬M; i`mM;- S?QM; h¬M +?“K `½B M;~M; ç-m H M- #
H°` K°i ç¬B K„i i`"M M;"T b€i wX

@ :B i ;B i ;B i5 h`i +ª +€+ M;QÆB ç m ç€M; +? i5

S?QM; h¬M +?“K `½B çSM; /"v- M?`i i?iB #-m F?¬M; F?Q i`î M M +U+ F€ [m€B /`X

ósmwi5ô

L?[M; iB M; ?Qi ?ÆB H¢M? p M; H M iW #®M T?QÆM;X L?bM S?QM; h¬M i` M #
FB K- F?Q i? F?¬M; B #b M´B- i`i +ª K¼B M;Q`iB ç m F?¬M; F?ÄB bBM? ` bÊ ?
+ª h`Q i?B M bS #®M +€M? F?¬M; #B itm`i ?B M iW # Q ;B`+kM; +?“M FBM?- i`i -
#-m i`iB T?Q i•vX

@ aÊ +€B ;b\ GB M i?O ;B i +? i ?„M5 >„M +?d H` K°i M;Q`iB- F?¬M; T?ªB i?-M5

J°i iB M; ?ûi çB M +m²M; iW T?Q /QÈB p M; H M- H` /Q K°i i M i?O HoM? +O pQ

@ E?¬M; ç9M;5 hbM? ?m®M; +O S?QM; h¬M ?ÆB [m€B H¢X

*?B M æ M|B,

@ h`¢M; i?€B ?B M ;B`+O ?„M ;B®M; M?Q +?d Km®M ?Ov /B i i`i +ªX J†+ /M ;B
+?9M; i - M?QM; bÊ ``M;

@ >½v #ªQ >m€M? >Q†+ i`T ?ÊT i`i +ª i°+ M?•M H¢B5 hbM? ?m®M; +O S?QM; h
H9+ M`v ?„M ç M; +-K h?`iB :B M +?B FB K- i?U+ HU+ i,M; p¼i- i¢K i?iB +kM; F?-

S?QM; o•M o¬ E} H° ` p bmv M; ?o- H M iB M; X

@ VKX

*?B M æ ; "i ç-m- €M? K„i HQÈi [m F?m¬M K†i S?QM; o•M o¬ E}- /Q /U K°i +?9i-

@ h çB ç•v5

.Si HìB- HB M H"TiS+ `ìB çB

@ o¬ E}5

>mv M hšM pm®i + ^K- v ç½ #B i çQÊ+ i M +O S?QM; o•M o¬ E} iW *?B M æ ,

@ h +ªK i? 'v ?ÆB HQ H„M; X S?QM; h¬M FB bÊ `^M; K°i H€i M[b) ;B i p T?Q +

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M!B ;bX h` Mi?U+ i - ?„M +ÁM +ªK i? 'v HQ H„M; p çB m

JQìB # pQÆM; i`B m i" T ?ÊT HçB- i? HU+ içB pMM; ç'i ?¶M ç°M çç i ç M K°i b®

HoM? +O KQìB # pQÆM; i`B m pW ` H M? K°i iB M; - +?9M; K iW #®M T?QÆM

p T?Q S?QM; h¬M F?Q iS+ +`M; M; `v +`M; KçM?X

S?QM; h¬M çSM; M; çQ M; ? ;B[i`ìB + Q- €Q #`Q imM; # v T?¬M T? "i- HU+ HQÊ

i`QM; +Æ i? X h?2Q i?ìB ;B Mi`¬B [m - ?„Mi? "K +?Q +ªK i? 'v ?Ov /B i T?B Mi?B

H` +?mv M F? ! F? ,MX

h`¬M; i? 'v p¬ b® K i° + HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM; - iW F?QªM; +€+? # KQÆB i`QÊ

i`QÊ + M; U+ b€M; H M iWM; [mª +¬m ç2M b'K bûi `M +?S HU+ HQÊM; ?MM; ?"m- i

i`M M?šM- #¶M; M?B M p¼i H M H M- F?¬M; ? bÊ ?½B H Q p T?Q +?9M; K X

óæMM; çMM; 5ô

h?ìB :B M +?B FB K i`QM; i v S?QM; h¬M #¶M; M?B M T?€i ` K°i T?B M €M? b€M

€M? b€M; [mûi i?`M? ?bM? +mM; - #„M p T?Q ç¬M; çªQ K i° + i` M #-m i`ìB

ó•K -K5ô

•M? FB K +? !B K„i t i [m /QÈB #-m i`ìB m €KX LÆB FB K [m M; HQÈi [m - iQ`M

tQÆM; i MX "-m i`ìB p®M +?2M +?9+ H"TiS+ i`îM M i`®M; `¶M;

u M ioM? - K°i bU v M ioM? M?Q +? i +? !+X

S?QM; h¬M +? "K `½B tQ v M; QìB HçBX LÆB €M? K„i +O ?„M [mûi [m - i' i +ª i?¬M

h`QM; #!M; i®B- iWM; Hm²M; €M? b€M; M?Q +! M?Q F?¬M; iW +€+ MÆB i` M K†i ç

+?B FB K i`QM; i v S?QM; h¬MX J¶B K°i Hm²M; €M? b€M; M? "T p`Q- h?ìB :B M -

?ÆM K°i +?9iX :¬M M?Q F?¬M; B +?9 w ç M ?B M iQÊM; M`v- +?Q /M +! +?9 w i?B

M; QçB i`W S?QM; o•M o¬ E}X

.QìM; M?Q ç +?SM; i?U+ K°i bmv M; ?o i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M M

iBM? i?¬M +QìM; ççB F?¬M; M; WM; ;B i, M; X L, M; HU+ ç2K HBM? ?²M /mM; M? "T

ç½ i`B M F? BX

E?B S?QM; o•M o¬ E} /MM; HU+ HQÊM; iBM? i?¬M F?`M; H² /mM; M? "T p`Q i?B M

?B M ` i`QÊ+ K„i- ç! H` K°i i? ;BÈB K`m t€K i?m°+ p HBM? ?²MX

h`QM; i? ;BÈB m €K M`v- p¬ b® HBM? ?²M T?B m #ç i; B[i`ìB ç'i- F?¬M; MÆB M

h` M #-m i`ìB ç-v M? [M; HBM? ?²M- K°i pÁM; tQ€v K`m ç2M iQ HÈM HÆ HYM; ;B[

:B M +?B FB K i`QM; i v S?QM; h¬MX

L; QçB i`W HBM? ?²M ;B®M; M?Q ç M; +Q [m„T +O S?QM; h¬M- S?QM; o•M o¬ E

K†i +O K°i M K iY F?€+ i`QM; #KM; ?„MX .QìM; M?Q FBM? M; ç+ pb S?QM; o•M o

KbM? - i`QM; K„i M K iY FB ?B M H M p M; ç+ M?B M- b m ç! M?bM S?QM; o•M o-

M?bM i? 'm bU çìBX

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; KWM; F?¬M; #B- #bM? ioM? M?bM T?B M F?-
o¬ b® HBM? ?²M ?Q†+ iY pQM; i`QM; +?B M ç'm- ?Q†+ +? i /QÈB i v S?QM; h¬M c
tQ€v K`m t€K i` M #-m i`lBX h¢B i`mM; QÆM; +O pÁM; tQ€v FB - S?QM; o•M o¬ E
T?QM; 'M K°i ?„+ €K K°i [m M; KBM?X Í + 'T #"+ + Q ?ÆM- ?„M +ÁM HQ€M; i?Q€M
?²M +QìM; ç¢B i` €+ p` ?mM; #¢Q ç M; ;B`M /[; -K H MX > B HQ¢B HU+ HQÊM; K
M; Q¢B i`W ?'T i?m M?[M; HBM? ?²M i`QM; +?B M i`QìM; - +`M; ;B®M; M?Q ç M; €

@ æ•v H` K°i •K KQmX

S?QM; o•M o¬ E} KÎ K„i ` - M|B K°i +•m F?B M +?Q K¼B M; QìB ç m F?| ?B mX
:-M M?Q M; v F?B S?QM; o•M o¬ E} i?Q€i F?ÄB i`¢M; i?€B HBM? ?²M tmv M i?'m
/QìM; M?Q +ªK SM; çQÊ+ çB m ;b- ç¬i M?B M tQ v M; QìB H¢B- M?bM +?^K +?^K
iWM; +?[,

@ L; QÆB ç€M; +? i *€+ M; QÆB ç m ç€M; +? i5

J°i Hm²M; b€i F?Q /`v ç†+ i`M ç M- #S+ p T?Q i'i +ª+QìM; ;Bª h?€B *´X
J¼B M; QìB i?'i FBM?- +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; HB M T?€i ?B M S?QM; h¬M ç°i M?

@ hB M #®B- ;B9T i K°i i v5

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M F m HÈMX

>mv M hšM ?ÆB M; ~M M; QìB- b m ç| pmM; ? B i v ` X GU+ HQÊM; ?MM; ?"m ç M
M; QìB F?¬M; ? #ªQ HQm +m²M +m°M i`M p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K„i H¢B- +?•M HU+ ç M iW >mv M hšM çB M +m²M; p`M +?
K„i +?mv M ?| iQ`M #° i?`M? FB K M; mv M +O KbM?X

JQ K„i KÎ ` - +QM M; QìB S?QM; o•M o¬ E} ?| i?`M? K`m i`„M; #¢+X E?¬M; +| #'i
?bM? +O ?„M ç°i M?B M #B M K'i F?¬M; i?'v

ó•K5ô

h` M #-m i`lB K'v i`, K i`QÊM; - S?QM; h¬M p` S?QM; o•M o¬ E} K°i i` M K°i /QÈB-
p`Q M? mX h`QM; M, K M; |M i v KÎ ` +O S?QM; o•M o¬ E}- K°i çQ`M €M? b€M; ?bM
H M- ûT p T?Q S?QM; h¬M- +?QM? H` HU+ HQÊM; +O EB K +?B HoM? pU+X

h? M?QM; Hm²M; HU+ HQÊM; +| i? ç€M? # v >„+ •K Zm•M *?O M`v H¢B #` K°i F
i`ÎX J°i HU+ HQÊM; F?¬M; i? Hw ;BªB ç M; M; ,M +ªM S?QM; o•M o¬ E} T?€i ` K°

@ h KÈB H` M; QìB K¢M? M?'i5

h`QM; K„i S?QM; h¬M #„M ` K°i Hm²M; €M? b€M; i` €+ - ç°i M?B M ; -K H M K°i iB
?"m iW i`QM; h?lB :B M +?B FB K T?€i ` - FB K [m M; b€M; M; lB i`QM; M?€v K„i
MÆB #`M i v S?QM; o•M o¬ E}X

J°i FB K ç½ iWM; +?ûK +? i ç¬M; çªQ h?B M J h?¬M ; -M M?Q # Q T?O i?•M i? S?
H9+ M`v- K°i #|M; M; QìB +?Êi H|2 H M # M +¢M? S?QM; o•M o¬ E}- i?•M ?bM? +O
` - ? B i`ÁM; K„i K`m i`„M; #¢+ i`Î M M H'T H€M?X EB K [m M; ç M; +?ûK tm®M; c
+?®+ H€iX h`M /KM; F?QªM; i?lB ;B M M`v- "´M h¬M HB M F T H'v S?QM; o•M o¬

h?lB ;B M ioM? +?d +O "´M h¬M +?d /mv i`b F?¬M; ç M K°i ;B•v- HB M #` K°i Hm
?ÆM T?€ pÐ- +?†i çSi ?Q F?¬M; - +?ûK p T?Q /QÈB +QìM; ;Bª h?€B *´ # M /QÈB

óE2M; F2M; 5ô

hB M; /•v tQ+? +?mv M ç°M; p M; H M- tQ+? b„i i` M „+ >ªB iM ç² `mM; ç°M; X E?
K°i +?B m M`v- *?B M æ ç½ /MM; K°i i v F T H'v,

@ .WM; çB- +?9M; i +, M #ªM F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„M5

J°i Hm²M; €M? b€M; K"m i`„M; tmv M [m i?B M ç` X L?B m +QÌM; ;Bª h?€B *´ p®
+?QM? H" M?•M i°+- +,M #ªM F?¬M; M;ì iÈB ?„M H¢B ç°i M?B M ç€M? p T?Q M;
H M iB M; ;BK+- M?QM; #¼M ?¼ pšM F?¬M; iBM- +?d +?“K i` K°i +?9i ç½ F?¬M;

ó•K –K5ô

J°i FB K +?ûK tm®M; - ç¬M; çªQ +QÌM; ;Bª h?€B *´ ?! i?“M? i`Q #KB

ó"MM;5ô

S?QM; h¬M +?d i`ìB ç¢T ç'i- €Q #“Q i` M M;QÌB #¶M; M?B M M´ imM; - H° ` iWM;
iS+ ?„+ €K M²M; ç"K iW i` M M;QÌB ?„M iÄ ` ,

@ :B i ;B i ;B i5 :B i b¢+? i´i +ª5

h`QM; +QM M;QÆB +O S?QM; h¬M ç½ F?¬M; +ÁM i?´v K°i +?9i K"m i`„M; M"Q- ´
M?Q KU+ ç"K ç†+X E?Q iS+ çB M +m²M; p" ?mM; #¢Q iW i` M M;QÌB ?„M T?€i`
M?šM +kM; FBM? ?½B F?¬M; i?¬BX

@ >„M F?¬M; T?ªB H" S?QM; h¬M- ?„M ç½ #` h?ìB :B M +?B FB K F?®M; +? `²BX

o K†i *?B M æ M; ?B K i`¼M; X h`QM; M?€v K„i `´i M?B m i°+ M?•M ç½ #` S?QM;
K¼B M;QÌB ç m +ªK i?´v ç m t!i- M?QM; M;mv +Æ HÈM ?ÆM pšM +ÁM ÎT?Q b mX

*?B M æ ç°i M?B M i€+? F?ÄB ?"M; M;k M?[M; M;QÌB # M +¢M?- # v p T?Q i`Q
ç Q i`„M; H! ç½ M^K i` M i vX

ó•K –K5ô

h`ìB ç'i ç°i M?B M ?! i?“M? K°i K"m i`„M; t! - K°i i`ìB #,M; ç'i imv i iW /QÈB +?•M
` M?Q iB +?ÈTX .QÈB bU [m M b€i +O K¼B M;QÌB- K°i Hm²M; ç Q F?Q ?MM; ?"M
iW çdM? ç-m *?B M æ t i [m #-m i`ìB- M?„K i?šM; p"Q S?QM; h¬MX

@ > ? ? 5

S?QM; h¬M +QÌB +m²M; /¢B- ç°i M?B M T?€i` K°i +?QÎM; X J°i Hm²M; €M? b€M;
?„M iÄ ` - b m ç! K¼B M;QÌB M?bM i?´v K°i +ªM? iQÊM; F?¬M; i? M"Q iBM çQÊ+
*?B M æ /QÌM; M?Q ç M; [m v +?“K- iW çdM? ç-m S?QM; h¬M `9i HmB p T?Q b
ç M +kM; HMB p iWM; #QÊ+ K°i

ó•K5ô

*?B M æ #` +?QM? ç Q F?Q +O KbM? ç¬M; +SM; - ?! i?“M? K°i F?®B #,M; iQ HÈM

@ > ? ? h` M i`ìB /QÈB ç'i- +?d KbM? i ç°+ i¬M5

S?QM; h¬M i v +¬K h?ìB :B M +?B FB K- M?bM i`ìB +QÌB +m²M; /¢BX hB M; +QÌB
?„M H!2 H M K°i p i b€i F?Q H¢M? H)Q- M?bM p #®M T?QÆM; ;¬K H M,

@ :B i ;B i ;B i5

ó 5ô

hB M; F m i?ªK i?B i F?¬M; /Si # M i BX LÆB S?QM; h¬M çB [m - M;QÌB M;½ M;U
+ªM çQÊ+X h´i +ª+¬M; FQ+? ç€M? p T?Q ?„M- +ÁM +?Q iÈB ;¬M HB M #` i?ìB
p i`QM; +Æ i? X o¬ b® i?B i? iW #-m i`ìB `ÆB tm®M;

S?QM; h¬M F?¬M; M;WM; i`mv FQ+?- i?B i? i`ªB `°M; F?“T MÆB- ?Q"MiQ"MH
HU+ +O h?ìB :B M +?B FB K ç½ pQÊi [m T?“K iK+- F?¬M; T?ªB bS+ M;QÌB +!i?
K°i M;QÌB i`mv b€i- ç½ #B m ?B M `ä`"M; i`mv M i?mv i, óM;QÌB +¬K h?ìB :B M
H" F v m +kM; +!i? /B i i?¬MôX

*m²M; T?QM; M´B H M iWM; i`"M- i`QM; ;B! K M; i?2Q F?Q iS+ K€m i M? M²M; ç"K
bS i?2Q H¬M; i`„M; ç-v i`ìB `ÆB tm®M; - M; v +ª ? B ;½ Zmv M i?B M bS +kM; #` S

"`M h¬M /U p`Q i?lB ;B M ioM? +?d p`i®+ ç° imv i pìB K M; i?2Q S?QM; o•M o¬
h¬M ç½ i?Y p`B H¬M- M?[M; F?¬M; i? M`Q çm`B F`T- HB M [mv i ç`M? #m¬M; i?
M; QlB F?€+X J¼B M; QlB ç½ ?Q`M iQ`M iW #Ä bU F?€M; +U- iWM; M; QlB F m H M
*Y p`Q ?¶M ç°M ç½ ç!M; - F?¬M; B #B i çQlM; îT?QÆM; M`Q- +?d F?¬M; M; WM;
óÊû+5ô
æ9M; H9+ M`v- >Q`M; pšM Hm¬M çSM; v M #'i ç°M; - ~M i`QM; #!M; i®B ç°i M?B
iB M; `Qi +?lB i BX "B M ç°M; /`i?QlM; ç°i M; °i M°B H M

988X *?QÆM; 989, h?"T S?QÆM; *•m .B i

@ *?mv M +?mv M ;b p"v\
S?QM; h¬M Kî iQ ? B K„i- i v +¬K +?m¬B FB K`mM H M F`+? HB iX >„M +ªK ;B€
ç M; +® ;„M; i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +? +O KbM?- p°B p`M; M„K +?fi H'v- +? i +k
óÊû+5ô
o2M `b +?B M i`QlM; - >Q`M; H¢B T?€i ` K°i iB M; `Qi +U+ F€ ?mM; #¢QX hB M;
HB M +?'M ç°M; - h?lB :B M +?B FB K +kM; #WM; b€M;
J°i HU+ HQÊM; ?Ov /B i iW +?m¬B FB K i`mv M p`Q i`QM; +€M? i v +O S?QM; h¬
i`QM; M?€v K„i pĐ i M- ?l i?`M? iWM; T?B M i`Q #KBX
@ h?lB :B M +?B FB K H`+O i 5 *O i 5 *O i 5 *O i E?¬M; B +!i? H'v çQÊ+5
S?QM; h¬M ?ûi HÈM- F?m¬M Kfi pbi?®M; F?' K`F`+? HB i +Q [m„T H¢BX E?B +ª
#`HU+ HQÊM; ?Ov /B i ?MM; ?"m +O h?lB :B M +?B FB K +?'M pĐ- i v i`€B +O
H¬M M[#„i H'v h?lB :B M +?B FB KX
í #®M T?QÆM; - K¼B M; QlB ç m i`€M? ` t - ç²M; i?lB [m M b€i i`mM; i•K +O +?M
+O h?lB :B M +?B FB K ç½ F?B M +?Q #¼M ?¼ K'i çB /kM; F?Q T?ªM F?€M; - +ÁM
i`M M; QlB S?QM; h¬M H¢B F?B M +?Q #¼M ?¼ bBM? ` K°i +?9i KQM; çÊBX
E?¬M; B ?B m çQÊ+ i`M M; QlB S?QM; h¬M ç½ tªv ` +?mv M ;bX hWM; €M? K,
F?¬M; M; WM; +?mv M /lB ;B[>Q`M; T?€i ` iB M; `Qi [m, /`p` S?QM; h¬M ;B[ F`
h`¬M; i?'v +€M? i v i`€B +ÁM H¢B +O S?QM; h¬M +kM; b„T #`HU+ HQÊM; ?„+ €K
i`QM; h?lB :B M +?B FB K T?€i ?`M? i`Q #KB- ç°i M?B M M; v H9+ M`v

óL; Q5ô
J°i iB M; ;-K i`€+ p`/[i ÊM p M; H M iW ;B[€M? b€M; p`#!M; i®B +O h?lB :B M
m €K iW i`QM; h?lB :B M +?B FB K pQÆM ` - iB T ç! H`K°i HBM? ?²M +QlM; ç¢B p
M; QlB ç m +ªK i?'v #'i MX
E?B HBM? ?²M m €K M`v ç°i M?B M iW i`QM; h?lB :B M +?B FB K `U+ `Đ #Á ` - i`
çSM; p2M `b +?B M i`QlM; #¶M; ?B M H M p #'i M; l p` ;B" M /[X
ó:~Q5ô
>Q`M; M; Y Kfi H M i`lB T?€i ` K°i iB M; ;-K +?lB iB - €Q +?Q`M; K`m ç2M T?Q
M?Q i M `lB F?ÄB /•v +mM; M? M? +?lM; p¼i H M i`lB- MÆB çB [m HQm H¢B K°i
ó:~Q5ô

GBM? ?²M i" €+ FB i`¬M; i?'v >Q" M; ;B" M / [ # v ç M- #¶M; M?B M T?€i` K°i iB
p"; B" M / [- ç²M; i?ìB # v p T?Q i`QÊ+- M?"T p"Q i`QM; +Æ i? S?QM; h¬M p K†
HçB F?¬M; ç°M; ç"v çQÊ+X

ó"€+?5ô

S?QM; h¬M #` ?²M i? i" €+ FB t•K M?"T p"Q +Æ i? - K€B i|+ ç°i M?B M /UM; H M
M?bM >Q" M; ç M; H Q ç M- i`QM; K„i ?B M H M p ; B" M / [p" +Wm ?"M- b m ç| M; Y
iB M; `Qi /"BX

ó:"Q5ô

hQ" M #° pMM; ç'i ?¶M ç°M ç m`mM; +?mv MX ÍT?QÆM; t - ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M +
HìBX GU+ HQÊM; ç-v`šv içB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M M? M? +?|M; i`"M p"Q i`QM; +
€K M²M; ç"K M?Q i?U+ +?'i iW F?B m ?mv i iQ" M i?•M ?„M i`"Q` X

h`QM; +QM M; QÆB ç2M F`i M?Q KU+ +O S?QM; h¬M T?ªM +?B m K°i +?B +K†i
#B M i?"M? HÈM- ?„M ; -M M?Q F?¬M; ? bmv M; ?o- HB M pmM; i v +?ûK` K°i FB

ó•K5ô

h`QM; ?Q F?¬M; - >Q" M; F?¬M; ? bÊ ?½B pmM; K°i [mv M ç€M? p T?Q h?ìB :B
+?ûK` X > B # M p +?çK T?€i` K°i iB M; M' p M; `MX G'v ? B M; QìB H`K i`mM
T?çK pB #€M FQM? K'v M; "M i`QÊM; -K -K i M pÐX J°i F?¬M; ;B M pÐ pKM iQ H
>Q" M; p" S?QM; h¬M p"Q # M i`QM; X

óEû+5ô

ó:"Q5ô

> B iB M; ; -K çO H`K i?B M ç` #B M b„+ p M; H M iW # M i`QM; F?¬M; ;B M ?bM?
F?¬M; ;B M pÐ pKM FB p¼i H M F?¬M; - HçB i`QM; M?€v K„i #„M H M + Q K'v pçM
K°i çÁM +¬M; FQ+? i`U+ iB T F?¬M; ? ?Q tªQX J°i pÁM; b|M; ;ÊM K`m ç2M HQ€
iÄ` - MÆB b|M; ;ÊM H M ç M- iWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M pÐ pKM X h?•M ?bM? +
M [p¼i H M F?¬M; - #B M K'i i` M + QX

ó•K -K -K5ô

L?[M; iB M; M' HÈM HB M iB T F?¬M; M; WM; p M; H M iW T?Q i` MX h`QM; M?€v
S?QM; h¬M HçB # v p"Q HÁM; ç'i ;B Q +?B M pÈB M? mX GU+ HQÊM; ?Ov /B i ?
?¶M ç°M F?¬M; M; WM; `mM; +?mv M- iWM; KªM; ç'i pÐ pKM` - ç'i ç€K M; i?2Q i
K'i F?¬M; i?'vX

> B #|M; M; QìB +QìM; ççB ç M #B M i?€B F?¬M; M; WM; ;B Q +?B M F`+? HB i pÈ
b m ç| HçB iW HÁM; ç'i ç M ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M i?¬M #Q- iB T ç| HçB iW ?ªB /Q
i`QÊM; - K¶B H¬M +¬M; FQ+? ç m HQM; i`ìB Hî ç'iX oMM; ç'i ?¶M ç°M #` HU+ HQÊ
i?O T?€i?"M? KªM? M?Ä- iWM; F?2MSi / [iÊM +„i M; M; [m ççB ç` X

>ªB /QÆM; ?¶M ç°M b|M; HÈM ; -K H M- iWM; +ÆM H®+ K`m ç2M +?¼+ i`ìB [m v
o¬b® tQÆM; F?¬ M' B i` M K†i #B M #` +ÆM H®+ +m®M H M i`ìB + Q- b m ç| HçB

"'i F H` >Q" M; ? v H` S?QM; h¬M ç°i M?B M i`î M M +QìM; ççB [m€KS+ iQîM; iQ
? 2 M; çBX h?¬M; i?QìM; F?B ? B M; QìB i€+?` - ç m pmM; i v tm'i i?O K°i [mv
M?[M; M; QìB # M +çM?- b m ç| HçB +?B M ç'm F`+? HB i pÈB M? mX

@ 5

hB M; F m i?ªK i?B i F?¬M; /Si # M i BX E?¬M; B +| i? çQ€M çQÊ+ ? B i M +Qì
M?B M tm'i ?B M- #'i F H`K - i?B M bS ? v +QìM; ;Bª h?€B *' ç m #Ä +?çv iS i€M

J°i i`QìM; i` M? çQç i h?ìB :B M +?B FB K- +m®B +MM; HçB ?Q" M iQ" M i?m°+ p ?
M [ç®B pÈB M?[M; M; QìB iB M p"Q pMM; ç'i ?¶M ç°M- +ª ? B F M`v ç m H`ç`+?

æ•v H° K°i i`"M +?B M ;B[ bQ iY p` ?'X

h`QM; H9+ >Q`M; p` S?QM; h¬M ç M; +?B M ç'm F`+? HB i- i¢B p2M `b +?B M i`Q
J°i #° tQÆM; i`„M; iQ€i K†+ F?ªB ;B€T ç2M F`i iW K†i ç'i +?°K `½B çSM; H MX h`
FB - iWM; bÊB ;•M t M? M? M? +?|M; ?B M ` - b m ç| H` ?mv i [mªM- +Æ M?K+- /
i|+X

@

h?€B >mv M ;¢i K°i +?ÁK i|+ ç2M pW KÈB K¼+i` M i`€M- T?€i` K°i iB M; ;-K i?
iU iBMX h?2Q iB M; ;-K FB - +?•MM;mv M +m²M +m°M H¢B çB M +m²M; p`M +?m
aBM? hY ?mv M +¬M; +ÁM K¢M? K) ?ÆM bQ pÈB i`QÊ+ p`M ?`M? i`QM; FBM? K¢
+QìM; ç¢B +?Q # Q ;Bì iWM; +|X

ó"MM;5ô

J†i ç'i T?Q b m h?€B >mv M `mM; H M K°i +?9iX h?€B >mv M i?-M b„+ F?) ç°M;
i v F?m H M ç~v iWM; KªM; HÈM #MM ç'i [m K°i # M- H° ` ç€K M;QìB æ°+ *¬ o-
„,+ - p` G¬B lv M +Q bo ç M; M^K # M i`QM;X

óS?Ki5ô

æ€K M;QìB æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; pW KÈB M;²B /"v HB M H-M HQÊi T?mM ` K°i M;K
M?Q i|;B'vX h?€B >mv M M? M? +?|M; ç†i ? B i v H M M;QìB æ°+ *¬ - M°B HU+ KÈ
i`QM; +Æ i? X

J°i FB K +O S?QM; h¬M H9+ i`QÊ+ +| T?¢K pB [m€ HÈM- K¼B M;QìB F?¬M; i? i
ç`M? i?"i M? M?- HB M ?ûi HÈM K°i iB M;- #^M; p`Q M,M; HU+ ?²B bBM? +O *Ym
i`U+ iB T ç|M çÐ K°i FB K FB X a m ç| æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; H¢B /MM; o¬ *U+ FB K
/Q- M?ì p`v K¼B M;QìB KÈB +| i? b®M; b|iX \*?d +| çB m- +?Q /M M?Q p`v i?b K¼
M†M;X J°i FB K ç| +O S?QM; h¬M ç½ F?¬M; +ÁM i?m°+ T?¢K i`M T?°K iK+X

Í T?Q t - S?QM; o•M o¬ E} +kM; T?€i ?B M ç€K M;QìB EB K +€+ K v K„M +ÁM b®M
HB M i?Q€i F?ÄB "°M h¬M- # v ç M T?Q b m h•v J¬M u „,+ - M;²B tm®M; ;B9T v +?

óS?Ki5ô

J°i ç€K #MM ç'i iW T?Q b m K¼B M;QìB #„M H M- +?B + ç-m i`KB HOB +O >mv M
i|+ i?Q i?Êi p2M ç-m`®B imM;X oW KÈB ?Qi K°i M;KK F?¬M; F?Q- H½Q M?•M ç

@ J M!- M;¢i +? i i `²B5

>mv M hšM ç½ i`mv M +?Q S?QM; o•M o¬ E} `i M?B m +?•M HU+- T?-M +ÁM H¢B
` >mv M ok HoM? pU+ K°i H€i- M?QM; +?d K°i H€i M`v H¢B +Sm çQÊ+ K°i +€B K¢

G½Q M?•M +kM; F?¬M; /€K +?°K i` - HB + M?bM K¼B M;QìB K°i +€B- b m ç| p°B p
>mv M ok +?•M F?Q i¢B T?QÆM; /B M F?¬B T?K+ +| Qm i? `i HÈM- i®+ ç°+?| i?
K¼B M;QìBX

J°i H9+ b m - >mv M hšM KÎ K„i` - ?€ K²K ;`Q H M,

@ æ•v `®i +m°+ H` +?mv M ;b\ h?^M; M?½B S?QM; h¬M FB b Q ç°i M?B M H¢B i
M;QìB +,M #ªM F?¬M; i? +?®M; H¢B çQÊ+ \

L?ì h?€B >mv M /U p`Q bUªQ /B m +O *Ym *?mv M aBM? hY ?mv M +¬M; +?®M;
M M i?QÆM; i? +O K¼B M;QìB +kM; F?¬M; M†M; M?Q i`QM; iQìM; iQÊM;- çB m
F?QªM; #®M M,K i?`M?X

G9+ M`v- M;?2 çQÊ+ M;?B p'M +O >mv M hšM- S?QM; o•M o¬ E} #m¬M; i v ` - KÎ

@ hB M #®B5 æQÆM; i?ìB +?Q /M H` ç®B K†ipÈB >„+ •K Zm•M \*?O- /U p`Q im pB
F?€M;X J†+ /M +| i? F?¬M; i?„M;- M?QM; ;B[K¢M; +kM; F?¬M; T?ªB H` +?mv M
#®B i?b `®i +m°+ H` HU+ HQÊM; ;b KÈB F?B M +?9M; i +,M #ªM F?¬M; i? M`Q +

>mv M hšM M; ?2 p"v i`QM; K„i H°` p bmv iQ- #¶M; M; ~M; ç-m M?bM >Q`M; p` S?Q
F?-M; M; WM; i? v ç´B MÆB ;B Q +?B M- H`K #`K M|B,

@ G) M`Q- h?`B :B M +?B FB K HçB`Q /B m M?Q i? - ç½ ççi ç M +`M? ;BÈB i?-M
h?€B >mv M M; ?2 p"v HB M M|B,

@ h?U+ HU+ +O S?QM; h-M +,M #`M F?-M; #B M i?€B M?Q i? X h'i +`M?[M; çB
F?B ?„M + -K H'v h?`B :B M +?B FB K- ;B`B i?Q+? /mv M?'i +kM; +?d +| i? H` /Q
FBM? F?OM; - F?-M; M; | +| i? H`K +?Q i?`B ;B M M; ?`+? HQm- M,M; HU+ +`T #`+
i? +?®M; +U çQÊ+5

@ h? M?QM; - F?-M; ç9M;5 ob b Q h?`B :B M +?B FB K +?d +| M; Q`B bÆ ?[m bQM
i? #bM? M H'v çQÊ+ \ E K M; K†i Mç K`m #ç+ ç M; +?B M ç'm F`+? HB i pÈB S?
#`M F?-M; +?9 w iÈB ?„M tm'i ?B M Î ç·v H9+ M`Q\ ±\ o- E}- +€B i M HçM? M?Q
/çM; HçB ;B®M; M; QÆB M?Q ç9+ p"v\

J¼B M; Q`B M; ?2 p"v ç m ;B"i KbM?X S?QM; o•M o- E} i`-K K†+ K°i H€i- b m ç|M

@ h`QM; +?mv M M`v [m M ? `i HÈM- i?S +?Q p½M #®B içK i?`B F?-M; i? M|B`
F?B i?`B ;B M ç M o- E} b) i`bM? #`v5

>mv M hšM HB + K„i M?bM "´M h-M- HçB HB + M?bM S?QM; o•M o- E} K°i +?9i- i`
ç| H`K M?Q F?-M; FB M M?šM T?'i T?'i i v,

@ Zm M çB- [m M çB5 E?-M; [m`M M[ 5 E?-M; [m`M M[

S?QM; o•M o- E} BK H†M; - i`QM; HÁM; +?d ç`M? M|B iB M; tBM H¶B >mv M hšM
[m M ? `i i`¼M; ççBX

@ o- E}- H-M M`v M; Q`B i?'v K†i M; QÆB p` "´M h-M bÊ`^M; F?-M; Qi

J°i ;B¼M; M|B M?Ä M?Q Km¶B F m p M; H M # M i B S?QM; o•M o- E}- +?QM? H`

@ J v H` ?-m ? i K¼B M; Q`B ç m #` S?QM; h-M ;B i +? i- +kM; F?-M; #B i H`K v
T?•M i?-M +O M; QÆB- H-M M`v ç½ tm'i ?B M K°i bÆ ?Î`i HÈMX *?d + -M +|
K†i +O M; QÆB p` "´M h-M i`Î HçB J :BÈB- bÊ`^M; b) ;·v` ?"m [m`F?-M; i? H`
T?•M i?-M- K°i pBM? i?b i'i +`+MM; pBM?- K°i i´M ?çB i?b i'i +`ç m ?çBX G-M
h?€B *´- M; QÆB + -M +`M i?"M bmv M; ?o K°i +?9i ç®B b€+?5

@ VKX

S?QM; o•M o- E} ;"i ç-m- ç²M; i?`B i`mv M •K M?"T K"i i`a H`B,

@ G-M M`v "´M h-M tm'i ?B M Î ç·v +kM; M^K M; Q`B /U HB m +O i X *| çB m i ç
:BÈB #B i i bM? ?m®M; # M M`v- bQ pÈB +?9M; i ?„M +`M; ?B m M M H`K i? M`Q

@ L?Q p"v i?b i®iX *| çB m F?-M; bÊ M?'i pçM- +?d bÊ pçM M?'iX J i°+ +ÁM +| H`
`^M; pMM; ç'i ?¶M ç°M ç½ b„Ti M #B M- `i M?B m +Q`M; ;B`v m K -M i`M; i`QM
*?d + -M i?`B +Æ i?Q+? ?ÊT ç M- M?'i ç`M? #¼M +?9M; b) tm'i ?B MX æ M H9+ ç|
? i #¼M +?9M; - M; QÆB M M +?m`M #` +?Q i bM? ?m®M; t'm M?'iX

h?€B >mv M M|B iB TX

S?QM; o•M o- E} BK H†M; - i`QM; ç-m HçB tm'i ?B M F?m-M K†i M? im'M +O •K
p M; Q`B +O M?•M HQçB- M?QM; •K \*€i \*´ æS+ HçB H` K°i i M K i°+ KQ`B T?•M p
i` M? çQçi h?`B :B M +?B FB K- ?„M #¶M; M?B M #B M K'i F?-M; +ÁM i?'v #ÁM; /

S?QM; o•M o- E} +,M #`M F?-M; iBM •K \*€i \*´ æS+ bÎ ?[m hmv i æ®B HoM? pU+ H`
;B`B i?Q+? /mv M?'i +?d +| i? H` H9+ M`v ?„M ç M; i`®M Î K°i MÆB M`Q ç| - HšM;

S?QM; o•M o- E} M?bM HQÈi [m - i`-M; i?'v K†i ç'i pĐ i M- M?[M; p i MSi i?"i b•
ç'i ?¶M ç°M- F?„T MÆB H` T?-M +ÁM HçB +O +?•M i v #` +Ki- F?-M; i? i bK i?'v

hB M; p M; -K -K i`mv M p`Q i`QM; i B- i`lB ç'i H` K°i T?B M Hì Kì- +,M #^M F?¬
+O •K *€i *´ æS+X

ó•K5ô

J°i #|M; M; QìB iW #-m i`lB M; ?B M; M; ?B M; `ÆB tm®M; - ç`T p`Q i`QM; i-M; ç'i-
tm®M; # M /QÈB H°` K°i +€B ?® #€M FQM? çç i ç M i`, K i`QÊM; X S?QM; o•M o¬ E
HçB- i`¬M; i?`v M; QìB i`QM; ?® iQ +?QM? H` >Q`M; X

J°i #|M; M; QìB i` M i-M; K•v ?ç tm®M; - ççT #QÊ+ ;B[ F?¬M; i`mM; - +^M; QìB i`¬M
M?bM tm®M; >Q`M; # M /QÈB- F?¬M; M; Ì HçB H` S?QM; h¬MX

@ 5

J¼B M; QìB FBM? ?½B F m H M- F?¬M; B M; Ì çQÊ+ M; QìB +?B M i?„M; +m®B +M

@ >„M ç½ ?Q`M iQ`M #` F?®M; +? `²BX

S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m M?bM S?QM; h¬M; B[F?¬M; i`mM; - H`K #`K M|BX

@ *€B ;b\

@ h?lB :B M +?B FB K +,M #^M F?¬M; T?^B H` i`mv M i?mv iX J°i i? M? i?¬M F?
" M i`QM; +|`M i`M; K°i HBM? ?²M +U+ F€i` €+ p` +QìM; ççB- ?B M M?B M H` +|
F #`b„T ç†iX h?lB :B M +?B FB K- +,M #^M +?QM? H` K°i •K KQmX

@ o¬ E}- M; QÆB T?€i ?B M çQÊ+ ;b `²B\

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; M|BX

S?QM; o•M o¬ E} +?d p`Q h?lB :B M +?B FB K i`QM; i v S?QM; h¬M; B[F?¬M; i`

@ h'i +^M?[M; çB m M`v +,M #^M H` K°i •K KQmX *ÁM M?È M?[M; ç¼ Hç+ i?B M
çQìM; çB ? v F?¬M; \ æ•v H` K°i i? M? FB K /MM; ç i?m i?"T HBM? ?²MX J¼B M;
ç•v- F?¬M; T?^B pb i` M? çQç i HU+ HQÊM; +| i? F?®M; +? i?lB ;B M- K`H` /MM;
K` HBM? ?²M +?9M; i +?QM? H` i?S i? M? FB K M`v KQM; Km®M amv M; ?o i? K
ççB +?B M H-M i?S M?`i- M?B m çdM? +`T +QìM; ;B^ ç²M; i?lB +?çv ç M pMM; ç'
ç| +| K°i b® +QìM; ;B^ i?"K +?Q +ÁM pQÊi t +?9M; i - M?QM; M?B m M; QìB M?Q
çQÊ+ h?lB :B M +?B FB K- ç| H` pb b Q\

J¼B M; QìB i`QM; HÁM; +?`M ç°M; - pb S?QM; o•M o¬ E} pç+? i`¬M •K KQm ç€M; b

GQçB M; QìB M`Q KÈB +| M,M; HU+ p` +Æ ?°B #® i`Q K°i •K KQm HÈM M?Q p`v\
M`Q\ L m M?Q H` K i?b H` K M`Q\ L m H` i?B M bS i?b b) H` B\ *ÁM M m M?Q H

J°i FB K ?Ov /B i i'i +^HoM? pU+ M?B m i?m°+ iQM?- çB m M`v i?B M bS- v m K
i? H`K çQÊ+ b Q\ h?lB :B M +?B FB K H` /Q B #Á tm®M; \ J¶B H-M +Y p`Q ?¶M
FB K ç m ?`T i?m `i M?B m HBM? ?²M +QìM; ;B^ - `®i +m°+ H` ç H`K ;b\ *m®B +M
?²M M?"T p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; h¬M H` B\ ob b Q F K M; K†i Mç K`m #ç+ FB H
H` M; QìB M`Q\ > B >„+ •K Zm•M *?O- K°i i M H` #` "´M h¬M; B i +? i- +ÁM K°i i M
;B i +? i ? v F?¬M; \ hçB b Q ?„M HçB H`K M?Q p`v\

J°i HQç i p'M ç H-M HQÊi /•M; H M i`QM; HÁM; K¼B M; QìB- F?B M +?Q i'i +^ç m
*^K ;B€+ #`M; QìB F?€+ #B M i?`M? +QM `®B F?¬M; ? / +?`m +?9i M`Q- M?`i H` F
•K KQm +?Q KçM; X J¶B F?B bmv M; ?o K°i p'M ç - b„+ K†i +O K¼B M; QìB HçB i`¬

S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m M?bM >Q`M; p` S?QM; h¬M HçB ;B Q +?B M pÈB M?
HU+ çç i ç M KS+ ç° M?Q #¼M ?¼- +?B M ç'm ç½ F?¬M; i? /MM; H) i?QìM; ç çQ H
+QìM; ççB- bÊ `^M; `i F?| ?Ov /B i ?Q`M iQ`M ç®B T?QÆM; X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} +| i`, K M; ~M w MB K, ó>Q`M; p®M bBM? ` içB +?B
M; ,M +^M ?„M- h´om +O om i°+ 2 `^M; ç½ bÈK iW i`¬MX .MM; i'i +^HU+ HQÊM;
+?B M i`QìM; i?¬M K +´- KK+ çQ+? +?O v m +?QM? H` pb >Q`M; X h?•M T?"M i?

;b\ h`QÊ+ F?B ?„M M;½ tm®M; +| ç` p` M?Q i? M`Q\ .QÌM; M?Q >Q`M; `i [m2M
i?S Î ç•vX E?B M?bM i` ?²M FB M?“T p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; h¬M- +QÊT H'v h?
ibM? iS+ ;B”M +O >Q`M; - ;B®M; M?Q ?„M +?Q `^M; i` ?²M FB ç½ ç°M; p`Q ç² p”i
M?[M; çB m M`v H` /Q ?„M b„T ç†iô

L?QM; `i M? M? K°i M;?B ?Q†+ KÈB HçB /•M; H M i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E};
H9+ M`v- [mª i?“i F?¬M; +| M,M; HU+ #® i`Q K°i i? +m°+ HÈM M?Q p”vX >ÆM M[
ç°M KÎ` H¬M ç¬m p` H¬M i?S ? B- >Q`M; +| i?ÌB ;B M `i /`B #` p•v Î+?B M i`QÌM

S?QM; o•M o¬ E} HQ€M; i?Q€M; +ªK ;B€+ KbM? ç½ #„i çQÊ+ K°i bÊB /•v M®B tmv
bm v M;?o +`M; i`Î M M i?¬M; bm®i,

ó*?B M i`QÌM; i?¬M K +´ ?bM? i?“M? iW b m +m°+ +?B M i?¬M K H¬M ç¬m iB MX
F?¬M; T?ªB pšM Hm¬M Î içB +?B M i`QÌM; X •M i?2Q i?ÌB ;B M h´ om + M? ;B[+?B
iQM?- ?ŠM H` #„i ç¬m iW b m +m°+ +?B M i?¬M K H¬M ç¬m iB MX J` i`mv M i?m
i²M içB i`QÊ+ +m°+ +?B M M`vX L|B +€+? F?€+- •K KQm M`v F?¬M; i? H` /Q >Q`
T?ªB H` /Q >Q`M; ?B M içBXô

óL?bM p`Q T?ªM SM; +O +€+ h´ om- ç` p` +O >Q`M; H9+ +ÁM b®M; ?B M M?B M
b®M; HB m >Q`M; +| +| M,M; HU+ #`v` i? +m°+ M`v ? v F?¬M; \ .M b Q- M; QÌB ç
çB m M`v +kM; +?d +| ?„M- +?d H` M; Q`B /U HB m #` M; QÌB F?€+ M?9M; i v p`Q
i`B m ?²B \*?O h?¬M T?•M i?•M- i? M?QM; HçB #` >Q`M; ç€M? +? i- ?ÆM M[>„
? +?®M; HçBX L?bM p`Q p #B m ibM? i`QÊ+ F?B +? i- bÎ /o ?„M F?¬M; T?ªM F?
FQM? M ç®B pÊB >Q`M; X \_®i +m°+ >Q€M; +| i?•M T?“M; b K` +| i? F?B M +?Q F
•K Zm•M *?O FQM? M ç M M?Q p”vô

o¬ b® p'M ç M?bM M?Q `„+ `®B T?S+ içT F?¬M; M;WM; i´ ?ÊT HçB i`QM; ç¬m S?
K°i bÊB /•v /¬M /¬M ?B M `ä`¬M; X E?B i'i +ªi”T ?ÊT HçB- K°i ç€T €M `ä`¬M; ç½ tr
o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} +?“K `½B M;~M; ç¬m H M- M?bM >Q`M; ç M; +MM; S?QM; h¬M
i`mM; - K°i w MB K M?Q M?Q iB +?ÊT H|2 H M i`QM; ç¬m, ó*?ŠM; H) >Q`M; +?Q
M;½ tm®M; b Qô

G9+ M`v ;B[ F?¬M; i`mM; X

>Q`M; pmM; K°i [mv M ç€M? p T?Q S?QM; h¬M- M?QM; HçB #` S?QM; h¬M /MM;
HQm T?€ ;BªBX h?2Q K°i FB K +?ûK` - i?•M i? >Q`M; #` ç€M? HmB K'v M;`M i`Q
M?bM i?'v i`QM; HÁM; ç m FBM? ?½BX J°i FB K +O h?ÌB :B M +?B FB K +| i? ?
M?QM; ç€M? p`Q M; QÌB >Q`M; +?d F?B M ?„M #` ç~v HmB- i?•M i? ç| +QÌM; ççB

óEû+5ô

a m F?B #` K°i FB K +O S?QM; h¬M ç~v HmB- >Q`M; +| p +`M; i? K ;B”M /[X >„M
M?bM p ?QÊM; `M h¬M- T?€i` K°i iB M; `Qi /`B M?Q +¬m pB MX

æ¬B K„i K`m #ç+ +O `M h¬M ?Ì ?[M; M?bM +?,K +?9 p`Q F?¬M; i`mM; - +,M #ªM F
#„i ç¬m i`Î M M M¬M M|M; X S?Q t - S?QM; h¬M i|+ /`B # v HQÊM- p K†i i`M M?
iB M; X “®M T?QÆM; +?’M ç°M; - M,M; HQÊM; ?MM; ?”m iW #®M T?Q ?°B iK p i`
?bM? p¼i iÊB- S?QM; h¬M HçB +?ûK K°i FB K p T?Q >Q`M; X

ó•K5ô

>Q`M; HçB H¬M M[ #` +?ûK # v

ó:”Q5ô

>Q`M; ;B”M /[ M?bM p T?Q `M h¬M- HçB T?€i` K°i iB M; `Qi /`B- M?QM; `M h-
F?¬M; M?9+ M?Q+?X

>Q`M; ç°i M?B M idM? i€Q HçB- i`-K K†+ K°i H9+- b m ç| i`mv M K°i Hm²M; b|M;
h¬M, óh?ÌB ;B M- [mv i„+ M; QÆB5 h?¬M HU+ HBM? ?²M- i 5ô

"´M h¬M M?Q ?| i?¨M? iQÊM; ç€ `®i +m°+ çªQ K„i K°i pÁM;- ``i M? M? +kM; T?€
i?S+, ó *ÁM +| i?¬M HU+5ô

ó:¨Q5ô

u m +¬m +O "´M h¬M F?B M +?Q >Q¨M; +| p ``i iS+ ;B¨M- K°i Hm²M; M,M; HQÊM;
F?B M +?Q KªM; HÈM ?Q F?¬M; # M M;Q¨B +Æ i? #` +?´M i?¨M? ?Q p¬X

h`QM; i?´v S?QM; h¬M ç M; ?´T i?m M,M; HQÊM; i¢B pMM; ç´i ?¶M ç°M pÈB i®+ ç
€K p¬ i¨M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i¨¨M p¨Q i¨QM; +Æ i? ?„M- >Q¨M; `®i +m°+
_´i M?B m +QÌM; ;Bª ç m +ªK ;B€+ çQÊ+- ;B[[m€B p¨i K M; K†i M¢ K¨m #¢+ FB
i¨„M; ç M; +| ? B Hm²M; b|M; w i?S+ ;B Q HQm pÈB M? mX E?¬M; B #B i #¼M ?¼
M¨v- / Q ç°M; i?¬M i?S+ +O #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; TªB M?[M; +QÌM; ;Bª T?¨K
çQÊ+X

:B®M; M?Q iªB [m K°i T?2M ó+Á F K†+ +ªô ``i F`+? HB i- >Q¨M; p¨ "´M h¬M `®i
/`+?X

óEû+5ô

J°i iB M; `Qi /¨B p M; H M- i?•M i? >Q¨M; ?| i?¨M? K°i iB +?ÈT H Q p T?Q S?
?Q F?¬M; +?mM; [m M? "´M h¬M #¶M; iÎ M M p†M p Q- i¨QM; M?€v K„i "´M h¬M H
tm´i ?B M i¢B T?Q b m S?QM; h¬MX

aU ;B M?"T +O "´M h¬M H"TiS+ F?B M +?Q S?QM; h¬M bBM? ` +ªK ;B€+ M;mv
iK+ ?´T i?m HU+ HQÊM; ?„+ €K +QÌM; ç¢B FB X

óEû+5ô

J°i iB M; `Qi /¨B p M; H M- S?QM; h¬M H¢B H¬M M[+?B M ç´m +MM; >Q¨M;X J°i i
•M? K„i +O K¼B M;QÌB ç m i¨T i¨mM; p¨Q # óM;QÌBô M¨v

h?U+ HU+ +O >Q¨M; +U+ F€ +QÌM; ?½M- M?QM; ;†T TªB S?QM; h¬M +¨M; H9+
;B M M;?`+? HQm +O h?ÌB :B M +?B FB K- ?„M +kM; F?¬M; +| M¨QX L?QM; F?B +
H¢B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç²M; /¢M;X

ó•K –K5ô

>Q¨M; p¨ S?QM; h¬M +?B M ç´m F`+? HB i- iW #-m i¨B ç€M? ç M HÁM; ç´i- H¢B
*?Q /M H¨ +QÌM; ;Bª +kM; +| +ªK ;B€+ F?¬M; i?2Q F`TX h®+ ç° /B ç°M; +O ? B M
F?| +| i? M?bM i?´v #|M; /€M;X

S?QÆM; i?S+ +?B M ç´m +O "´M h¬M p¬ +MM; ç†+ #B i- +?d #€K i?2Q ? B M;QÌB
;¬M +kM; F?¬M; TªB [m€ t X *| çB m- K†+ /M "´M h¬M F?¬M; ;B M?"T p¨Q i¨M
iB T +?B M ç´m H¢B +¨M; H¨K +?Q S?QM; h¬M 2 M;¢B ?ÆMX S?•M MY iBM? HU+
i¨mM; p¨Q "´M h¬MX

h`QM; ç¬B K„i K¨m #¢+ +O "´M h¬M F?¬M; M;WM; TªM +?B m #|M; /€M; +O >Q
? B M;QÌB +?B M ç´m F`+? HB i M?´i- ?„M H¢B pW p†M p¨M /KM; i?ÌB ;B M ioM?
i? +¬M; FQ+? çQÊ+- ç²M; i?ÌB H¢B #` >Q¨M; +¬M; FQ+? p¨Q #ªM i? X

J¶B F?B S?QM; h¬M +?m¨M #` +¬M; FQ+? "´M h¬M- "´M h¬M /QÌM; M?Q Hm¬M /U
H¨K +?Q S?QM; h¬M F?¬M; i? i´M +¬M;X

*´T #"+ +?B M ç´m +O # óM;QÌBô ç½ ?Q¨M iQ¨M pQÊi [m iQÎM; iQÊM; +O K¼B
ç½ ;¬M M?Q H¨ óM;? i?m"iôX

@ 5

S?QM; h¬M #¶M; çB M +m²M; ?ûi HÈM K°i iB M;- +?d i¨B ç¢T ç´iX " M /QÈB +?•M
S?QÆM; t - b|M; #B M +kM; ;¬K H M M?Q ç€T HÌBX GU+ HQÊM; ?„+ €K +m²M +m°
i? ?„MX

" M +¢M?- "´M h¬M pšM Hm¬M [m M b€i`®i +m°+ +kM; i?U+ bU` i vX h v T?ªB
FB K M;•M p M;- æ L;k EB K æªK iW i`QM; i v €Q S?QM; o•M o¬ E} #„M` - ?| i?
tmv M [m ?Q F?¬M; # v p`Q i v +O "´M h¬MX

*†T K„i K`m #¢+ +O "´M h¬M #¶M; i`Î M M H'T H€M?- K°i FB K p¬ +MM; çÆM ;BªM
tm'i`

ó•K5ô

h`ìB ç'i b€M; M;ìBX J°i Hm²M; FB K [m M; b€M; +?|B F?B M +?Q #-m i`ìB i`Î M M
h•v J¬M u „+ +„i M; M; [m ?Q F?¬M;- +?ûK p`Q S?QM; h¬M +?d pW ;BÆ i v H M
;B M M;?`+? HQm +kM; F?¬M; F`T /MM; ç MX

S?QM; h¬M ?ûi i?ªK K°i iB M- #` K°i FB K +O "´M h¬M +?ûK # v` M;Q`BX "i F`
h¬M ç°i M?B M i`Î M M`i K¢M?- M?QM; i?•M i? +O ?„M pšM H`M?•M HQ¢B- +ÁM
i?€B M?Q +O >Q`M;X

*?d K°i FB K ç½ +„i çSiiQ`M i?•M S?QM; h¬M- p i FB K i`ªB`°M; F?„T MÆB i` M
+?ªv tm®M;X E?m¬M K†i p®M t2K M?Q M? im'M mv pk H9+ M`v ç½ i`Î M M t'm tQ

h¬M; i?'v S?QM; h¬M #` i?QÆM;X >Q`M; F?¬M; ? +?“K i` H`T iS+ H Q ç MX h
M?Q€M; H M- ?| i?`M? ;B| #B M K'iX

@ 5

S?QM; h¬M ç°i M?B M ;-K H M K°i iB M;- +?ûK K°i FB K p ? B M;Q`ìBX h?ìB ;B M
"´M h¬M p`>Q`M; p®M ç M; H Q ç M i`QÈ+ M;Q`ìB S?QM; h¬M #¶M; M?B M HmB p
ç-mX

@ 5

L; v H9+ M`v- S?QM; h¬M H¢B H`K K°i +?mv M F?B M +?Q K¼B M;Q`ìB F?¬M; iQ`ì
HÈM K°i iB M;- i v ;BÆ H M i`ìB- +?•M ç¢T tm®M; ç'i- M,M; HQÈM; ?„+ €K ?Ov i?
T?€i` - K°i +?QÎM; ç€M? H M #-m i`ìB

ó•K -K5ô

h?B M ç` `mM; +?mv M F`+? HB iX o`B iB M; ó`„+ `„+ô p M; H M- #-m i`ìB i` M ç
b€M; K`m ç2M tmv M [m X h?B M ç` bKT ç`X hW #®M T?Q - iWM; KªM? ç'i pĐ pK
?Q F?¬M; ç2M F`i- MQÈ+ #B M ?¶M ç°M i`Q` iW # M /QÈB`¢M MSiX h`QM; #B
+? ç°i M?B M #B M K'iX h`QM; iB M; #¼i MQÈ+ ó`Q`Qô- iWM; ;½ ç¼ H¢+ i?B M
i`ìB

hWM; F?2 MSi i`ªB F?„T ?Q F?¬M;- HQ€M; i?Q€M; H°` K°i +?9i €M? b€M;X S?Q
p T?Q K¼B M;Q`ìB- H°` K°i MK +Q`ìB /[iÈM- ç°i M?B M pmM; i v MûK h?ìB :B
/QÆM; ?¶M ç°M ç M; i?ûi ;`QX E?¬M; +?9i +?“K i` - >Q`M; p` "´M h¬M ç²M; i?ìB :
+?B FB KX h`QM; +Æ i? S?QM; h¬M- K°i #|M; ç2M H`K`ì ;B½v /K - T?€ F?¬M; #
MSi i` M çdM? ç-m- #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'vX h?•M i? S?QM; h¬M M?Q K°i i9B p
i?ŠM; tm®M;

@ æB K m5

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; ?ûi HÈM K°i iB M;- K M; i?2Q G¬B lv M +Q bo bmv v m # v
?Q F?¬M; /Q S?QM; h¬M KÎ` X :-M M?Q ç²M; i?ìB- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;-
+| M;Q`ìB M`Q #¶M; tm'i ?B M iWM; #|M; /€M; p¼i H M F?¬M;- # v p T?Q p i MSi

óo9i5ô

J°i #|M; ç2M ?bM? i?QB iW T?Q i` M # v ç MX h?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} H v ç
i? M? i`Q`ìM; FQ+? FB X >„M p°B p`M; i?Q€M; M?bM- i`¬M; i?'v •K *€i *´ æS+ ç M;
MÎ K°i MK +Q`ìB H¢M? H)Q- b m ç| p¼i H M F?¬M;- # v p`Q i`QM; F?2 MSi FB X

h?B M ç` +`M; H9+ +`M; +?'M ç°M; F`+? HB iX >Q p¬ F?¬M; M;WM; i?¬M iQM?
T?Q - #|M; i®B p¬ i`M ;B®M; M?Q K°i +?B + KB M; HÈM F?¬M; M;WM; +„M Mm®i
æ€K M;QÌB S?QM; o•M o¬ E} pW iW i`QM; F?2 MSi i` M #-m i`lB HQÈi` - HB M i
;B M M;?B M M€i- +MM; pÈB M?[M; +ÆM H®+ F?¬M; ;B M iW T?QÆM; t +m®M ç
#ªM F?¬M; M?bM i?'v K°i F?¬M; ;B M #^M; T?ŠM; M`QX

ósmwi5ô

J¼B M;QÌB ?Qi K°i ?ÆB- +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- HB M i`¬M; i?'v iW b•m i`QM;
K`m t M? ç°i M?B M pQÆM` - +?KT H'v •K *€i *´ æS+ ÎT?Q i`QÈ+- M?"T p`Q b•m
H9+ M`v- K°i çQ`M HU+ HQÈM; ?„+ €K +?'M pĐ KªM; HÈM F?¬M; ;B M- +m®M p
M`v ç M; +U+ F€ bmv v mX

L; v H9+ M`v- K°i iB M; [m€i H¢M? #¶M; p M; H M iW b•m i`QM; ?Q p¬,

@ hW ç•m iÈB i?b ?½v [m v p MÆB ç|5

J°i çB K i`„M; iW i`QM; ?Q p¬ tm'i ?B M- i`QM; M?€v K„i F?Q€+? i`B M i?"M? K°i
HÈM K`m ç2M i`„M;X "€i [m€B ç² FB M? M?"M; tQ v i`ÁM- iW K°i [m # M i`QM; T
iQK- ç®i p T?Q #`M i v iQ HÈM FB X

h`QM; t t,K /QÌM; M?Q p M; H M K°i iB M; FBM? ?¬- #`M i v iQ HÈM FB M? M? +?
M;Q M?½M +O i?€B +U+ ç² ç2M i`„M; H¢B T?€i` K°i HU+ ?9i F?'M; H²- +m®M H'
i`QM;

h`lB ç'i #B MªQX E?B i'i +ª /WM; H¢B- K°i KMB p` [m2M i?m°+ i`"M p`Q i`QM; Kk
?B M KbM? ç½ çSM; i¢B K°i /½v M9B Îh?€B *´X

@ h #„i ç-m iBM- M;QÆB +?QM? H`M;QÌB ç|X

J°i ;B¼M; M|B K°+ K¢+ +O M KiY p M; H M T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}X

o¬ E} FBM? ?½B- #ÎB pb i`QM; +ªK M?"M +O ?„M- M;QÌB M`v ;B®M; M?Q F?¬M;
M?bM i?'v K°i ç¢Q M?•M K†+ ç¢Q #`Q K`m iQK- i` M €Q +| i? m ?bM? i?€B +U+ #
K°i iY FBK ç¢Q [m M /MM; i`•K ;B„i p`QX J€B i|+ ç2M b m ç-m M?Q i?€+ MQÈ+ im
iQKX L;QÌB M¼ +?„T ? B i v b m HQM;- p¬ ?bM? i`mM; ;•v +?Q M;QÌB i K°i +ªK ;

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M;- i`QM; HÁM; i?Î /`B K°i iB M;X >„M ç½ ?B m `ä- M; QÌ
 ç`M? +?QM? H` T?€T i´ S?K+ >v- h?"T S?QÆM; *•m .B i i`QM; M; QÌB +?QM? H` +
 óS?€T i´ ?| i?"M? i`Q #KB i`QÈ+ K„i ç¬M; çªQ ç iY T?€T im- M?'i ç`M? H` F?¬M;
 o•M o¬ E} i?¬K M; ?o, óG) M`Q- M; QÌB K`i M?bM i?'v +?d H` K°i i`M MB K i`QÈ+
 i`M ?²M K` ç½ +QÌM; ç¢B ç M M?Q p"v- M,M; HU+ T?€T i´ `®i +m°+ HÈM ç M KS+ M
 J°i +ªK ;B€+ M†M; i`om /•M; H M i`QM; HÁM;- S?QM; o•M o¬ E} +ªK i?'v ;¬M M?Q
 @ o¬ E}\ o¬ E}
 :B¼M; M|B M; ?B ?Q†+ +O h?€M? ;Bª F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} idM? i€Q H¢B
 @ §- ;b p"v\
 @ o¬ E}- M; QÆB +| i? M|B +?Q i #B i- pb b Q bQ i¬M i¢B i?ìB F?„+ +m®B +MM; H
 i¬M p` M; QÆB +?Q iWM; ;†T K†i- F?¬M; i? M`Q #B i ç M bU i²M i¢B +O M; QÆB
 h?€M? ;Bª i`¬K ;B¼M; M|B,
 @ h`W T?B
 L|B ç M ç•v- i?€M? ;Bª M; ~M; ç¬m H M- K¬B K'T K€v M?QM; H¢B F?ûT p`QX
 S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M|B ;b- i`U+ iB T H'v h?"T S?QÆM; \*•m .B i i`QM; M; QÌB
 oW M?bM i?'v h?"T S?QÆM; *•m .B iªK ç¢K- ? B K„i i?€M? ;Bª H"TiS+ i`Î M M
 `mM +¬K i?¬M F?Q M`v H M- F b€i p`Q ;QÆM; K†i ;B` Mm - K¬B K'T K€vX
 *® MûM #B i?QÆM; i`QM; HÁM;- i?€M? ;Bª M|B pÈB S?QM; o•M o¬ E},
 @ o¬ E}- +| i? ;B Q h?"T S?QÆM; *•m .B i +?Q i p`B M; `v L; QÆB çWM; ?B m H-
 .B i ç½ tm'i ?B M i`QM; i v M; QÆB- i'i +| ç¢Q Hw +O M| - i +kM; F?¬M; Km®M H
 ç`M? b) i`ª H¢B M; QÆBX
 @ E?¬M; +¬M ç•m5
 S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? M|B,
 @ h?"T S?QÆM; *•m .B i p®M H` i?€M? F?Q +O im T?€T ;BªX J†+ /M i +| im [m
 +?d H` MY çQÌM; tm'i ;B - F?¬M; i? t2K M?Q H` im T?€T ;Bª i?m¬M i9vX L; `B H`
 +O T?€T i´ - i?¬M F?Q M`v p®M M M /Q M; `B #ªQ [mªMX >ÆM M]
 S?QM; o•M o¬ E} /WM; K°i +?9i- M|B iB T,
 @ hm pB +O i +ÁM F?¬M; çO ç T?€i ?mv ?Q`M iQ`M HU+ HQÈM; +O h?"T S?QÆ
 +?d +| M; `B KÈB +| i? H`K çQÈ+ çB m M`v- +?Q M M p ibM? p Hw M; `B ç m F?¬M
 i X >m®M; ?²- p"i M`v p®M M M i?m°+ p M; `BX
 L?bM i?€M? ;Bª /QÌM; M?Q +ÁM Km®M M|B ;b ç| - S?QM; o•M o¬ E} p°B çQ i v M;
 +€+? F„ +`M; id Kd ibM? ?bM? H9+ T?€T i´ S?K+ >v ;B Q +?Q h?"T S?QÆM; *•m .B
 S?K+ >v M?ì KbM? iB T [mªM [mv M HU+ +O im T?€T ;BªX
 S?QM; o•M o¬ E} FB M i`b ;B Q h?"T S?QÆM; \*•m .B i +?Q i?€M? ;Bª H` +| bmv M
 H` T?€T pä bQM; im- M?QM; HU+ HQÈM; +?O v m pšM H` pä ç¢Q +?S F?¬M; T?ªB
 .B i p®M i?m°+ p i?m"i T?€T ;Bª- +kM; +?d î i`QM; i v i?m"i T?€T ;Bª KÈB +| i?
 HÈM M?'iX *ÁM i`QM; i v ?„M- M,M; HU+ T?€ ?Ov p` /B M +O h?"T S?QÆM; *•m .
 çQÈ+ - +?d H` H½M; T?Q- F?¬M; #^M; ç2K ;B Q +?Q i?€M? ;BªX
 E?B S?QM; o•M o¬ E} F tQM;- i?€M? ;Bª i v M•M; h?"T S?QÆM; *•m .B i i`¬K K†
 F?Q M`v î i`QM; i v i?€M? ;Bª T?€i` iB M; F m F?) /m /QÆM;- +ª p"i i? +kM; T?€
 M`v H`K +?Q S?QM; o•M o¬ E} +`M; i? K FB M ç`M?X
 @ L; QÆB ?½v i?2Q i 5

h?€M? ;B^a ç°i M?B M M„K H'v +´ i v S?QM; o•M o¬ E}- çB M? M? ` M;Q`B- K°i i
K°i i v ç2K h?"T S?QÆM; *•m .B i M?ûi p`Q i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E}- ç²M; i?ÌB
o•M o¬ E} ;BÆ H M [m€ çdM? ç-m- çSM; i` M >Q`M; EBK i?"M? M|B pÈB +?9M; im
ç-m H M,

@ *?Q p` i°+ M?•M- tBM ?½v içK i?ÌB MûM ç m i?QÆM;

:B¼M; M|B ;B` Mm +O i?€M? ;B<sup>a</sup> p M; p¼M; #®M T?QÆM;- F?B M +?Q `i M?B m
i?QÆM; pb T?€T i´ K'i çB ;B"i KbM?- ç²M; HQç i M?bM p T?Q i?€M? ;B^a- +MM; pÈ
tm'i ?B MX :-M M?Q +?d M?bM K°i +€B- i'i +^a im T?€T ;B^a ç m i?'v çQÊ+ +?Q #^aQ
T?€T im- i?-M ibM? H"TiS+ idM? i€Q HçBX

@ h`QÈ+ F?B #,M; ?` T?€T i´ ç½ /†M /Á- b) iU KbM? +?¼M ` K°i p` T?€T i´ KÈB-
o•M o¬ E} *?Q p` ?½v +MM; i v iFB Mi•Mi´5

h?€M? ;B^a +,M #^aM F?¬M; +?Q S?QM; o•M o¬ E} M|B +•m M`Q- €Q #`Q T?'i H M- H

@ h? KFB Mi•Mi´

hWM; ;B¼M; M|B p M; /°B ç M iW #®M T?QÆM;X J°i iB bBM? +Æ KÈB HçB ?B M
i'i +^a im T?€T ;B^a ç m ?B m çQÊ+ w M;?o +O pB + + -K i`QM; i v h?"T S?QÆM; *

æ M F?B S?QM; o•M o¬ E} ?B m çQÊ+ i?€M? ;B^a Km®M H`K ;b- `i M?B m im T?€
Km®M iW +?®B +kM; H` ç½ Km°MX *?Q /M +| ç²M; w ? v F?¬M;- /QÈB bU T?Á i€ +
;B^a /QÈB >Q`M; EBK i?"M? ç½ M;-K i?W M?"M ç` p` i•Mi´ +O ?„MX

S?QM; o•M o¬ E} HB + M?bM i?€M? ;B^a T?O T?K+ /QÈB +?•M- HçB M?bM h?"T S?
i v- F?) H„+ ç-m- b m ç| [m v HçB M?bM p T?Q ç¬M; ç^aQ im T?€T ;B^a # M /QÈB
M|B,

@ *?Q p` ?½v çSM; /"v5

.WM; K°i +?9i- M?bM i'i +^a K¼B M;QÌB ç½ M;~M; ç-m H M- S?QM; o•M o¬ E} ç°i i
H`K i?€M? ;B<sup>a</sup> ç m +| +?9i F?¬M; F`Ti`Îi v,

@ h?"T S?QÆM; *•m .B i imv H` /Q S?€Ti´ i`mv M tm®M;- M?QM; içB ?ç #B i`ä ç
çO T?K+ +?9M;- ?ÆM M[+kM; F?¬M; F?¬M; #B i M?B m p +?mv M +O T?€T im
H M? i?S M?'i b m F?B i`Îi?"M? i•Mi´, #´Mi¼ #´M?B K i?€M? ;B^a i? v #´Mi¼ i
pB +i`QM; i°+- +kM; # M i†M; +?Q h?"T S?QÆM; *•m .B iX L?bM i?'v h?"T S?QÆM
T?€T i´- iBM `M; +?Q p` b) F?¬M; T?ªM ç®BX

L|B tQM;- S?QM; o•M o¬ E} ? B i v + -K h?"T S?QÆM; *•m .B i çQ b M; +?Q i?€M
" M /QÈB >Q`M; EBK i?"M?- +?9M; T?€T im ? B K†i M?bM M? mX

@ G) ` M;QÆB F?¬M; M M H`K M?Q p"vX

i?€M? ;B^a +9B ç-m i?Î /`B K°i iB M;- b m ç| M;~M; ç-m M|B,

@ *| T?ªB M;QÆB ç½ ;B'm +?mv M bQ i¬M M?ÌM;QÆB iB T M?"M +?S+ pK i•M T?€
S?QM; o•M o¬ E} BK H†M;- +?d /MM; €M? K„i` ?B m p T?Q h?"T S?QÆM; *•m .B
#i ç„+ /o ç`M? T?ªB iB T H'v h?"T S?QÆM; *•m .B i- ç²M; i?ÌB HÈM iB M; M|B,

@ sBM im•M i?2Q T?€T /KX

@ h +kM; F?¬M; `ä- pb b Q T?€T i´ HçB ç2K h?"T S?QÆM; \*•m .B i i`mv M +?Q i
S?QM; o•M o¬ E} H M iB M;

@ L?QM; i #B i- i?S M`v p®M M M i?m°+ p M;`B- ?ÆM M[ç| +kM; H` +€+? i®i M
h?€M? ;B^a +?d +^aK i?'v #|M; M;QÌB +?Êi M?Q€M; H M i`QÈ+ K„i- S?QM; o•M o¬ E
p T?Q t - i`QM; i B pšM p,M; pšM; ;B¼M; M|B +`M; M;`v +`M; i?'T, óS?€T [mv
.B i ç m M^K i`QM; i?-M F?QX h çB ç•v ô

J°i H€i b m- S?QM; o•M o¬ E} pQÊi [m M? [M; /½v M9B- `®i +m°+ +kM; p ç M EB
 +?d i?'v F?„T pU+ H° K°i K°m #¢+ i`„M;- M? [M; H€ +l i M; T?'i T?Æ i`QM; ;B|X
 E?B S?QM; o•M o¬ E} i`î p EB K pU+- h`b h?QÆM; ç M; [m€ T?K+ i¢B +QM çQìM;
 M;?2 çQÊ+ iB M; #QÊ+ +?•M HB M M;~M; ç-m H MX h`¬M; i?'v S?QM; o•M o¬ E}
 ;B[bQìM M9B çB iÊB- v H°T iS+ çSM; /°v- p K†i ?QM; T?'M çB ç M M;? M? ç|M,
 @ aQ i¬M5
 S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m- pšM iB T iK+ çB p T?Q EB K +€+- ç²M; i?ìB i?m" M KB
 @ h`b h?QÆM;- F?B i F?¬M; +| K†i i'i +ª pšM ´M +?S\
 h`b h?QÆM; #¶M; M?B M /WM; H¢B- ?ÆB M;QÊM; M;MM; M|B,
 @ aQ i¬M- +| K°i M;QìB t H¢ ç M; î i`QM; EB K +€+ F?¬M; +?`m çB- M|B `^M; Km@
 @ ±\
 S?QM; o•M o¬ E} HB + M?bM h`b h?QÆM; K°i +€B- b m ç| [m v ç-m çBX >„M i`¬M
 ç M; +| K°i ç€K M;QìB F?¬M; T?ªB H° +?B M bo EB K pU+ ç-m +°i F?,M i`„M;- M;²
 #¼M ?¼H° K°i +QM çQìM; i`U+ iB T i?¬M; ç M # M i`QM; EB K +€+X
 S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M #QÊ+ M? M? ?ÆM p`Q # M i`QM; EB K +€+X J°i i v
 i?'v # M i`QM; EB K +€+ m €K +| K°i ;½ M K iY +9B ç-m- M;²B t T #^M; i` M b°M M
 /°B `k tm®M; ? B # M i?šM; ç M i°M b°M M?°X h`QÊ+ M;QìB v H° K°i i? M? i?"T
 i`QM; b°M M?° EB K +€+X
 @ o¬lv M\
 S?QM; o•M o¬ E} #QÊ+ p`Q i`QM; EB K +€+- FBM? M;¢+ M|B,
 @ a Q M;QÆB H¢B î ç•v\
 @ h ç M ç #°M K°i +?mv M pÈB M;QÆB- ç²M; i?ìB ?B p¼M; M;QÆB +| i? ;B M?"
 Km®M +?9M; i ;B M?"T pÈB M;QÆB +kM; F?¬M; b Q +ªX
 o¬lv M M;~M; ç-m H M- v M H†M; M?bM S?QM; o•M o¬ E}- F?¬M; ? +| w çSM; /°v
 @ ±\
 S?QM; o•M o¬ E} M?QÈM; K°v- M;²B tm®M; # M +¢M? o¬lv M,
 @ h i¢B pMM; ç'i ?¶M ç°M- i p®M iQîM; `^M; M;QÆB ç½ +? i- F?¬M; M;ì L;QÆB
 @ æB m M°v F?¬M; [m M i`¼M;X
 o¬lv M i?ªM M?B M M|B,
 @ Zm M i`¼M; H° i ç½ tm'i ?B M î ç•vX
 h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} +QìB F?´,
 @ L|B çB- `®i +m°+ H° +| +?mv M ;b\
 o¬lv M ?Q i b•m K°i ?ÆB- M|B,
 @ h`QÊ+ iB M i Km®M M|B `ä- i +kM; F?¬M; T?ªB H° bBM? ` i¢B h?€B *´- K° H°
 ;B MX aî /o i ç M i bK iÊB M;QÆB- H° #îB pb M;QÆB K¢M? ?ÆM bQ pÈB i - ?ÆM
 +€+? M°Q pÈB iÊBX h ?B p¼M; +| i? KQÊM HU+ HQÊM; +O M;QÆB- i?"M? H°T K
 o K†i S?QM; o•M o¬ E} i`î M M H¢M? H)Q,
 @ L m M?Q M;QÆB Km®M i?"M? H°T K°i i? HU+ i¢B h?€B *´- p°v i?b i 2 `^M; T?ª
 oÈB i bM? ?bM? ?B M M v- S?QM; o•M o¬ E} i m v i ç®B F?¬M; Km®M /B M ` K°i [m€
 EB K pU+- ;°v +?Q h?€B *´ K°i T?2M +?ûK ;B iX

@ L;QÆB ?B m H-K w +O i `²BX

o¬lv Mtm tm i v- M|B iB T,

@ h +kM; F?¬M; +| w i`îi?`M? #€ +?O K°i T?QÆM; i¢B h?€B *´X h +?d Km®M i KbM?X

@ G`iB i? ;b\

@ :B i b¢+? K i°+- /MM; i?O çQ¢M i`M M?šM M?'i- i`ª H¢B M?[M; ;b #¼M +?9M; ç +? i- imv i F?¬M; K°i ç Q T?•M H`K ? B MY X L?[M; /` i°+ F?€+ ç®B tY i? M`Q p i H`K M?Q p`v pÈB +?9M; X •M KB M; i`ª KB M; - /MM; K€m i`ª K€m5

o¬lv M M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÊB M|B- F?m¬M K†i +kM; p†M p Q i`Î M M +U+ Fb / S?QM; o•M o¬E} F?) ;B`i KbM?- i`QM; HÁM; #B i o¬lv M M`v M?'i ç`M? H` +| K° M?È H¢BX L?bM F?m¬M K†i / [ iÊM +O v- S?QM; o•M o¬E} i?`i F?| +| i? i bK` K óG¢B H` K°i h?€B >mv MXô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E} i?Î /`B K°i iB M; - M|B

@ L|B +?Q i #B i ç¢B i?S M;mv M F?¬M; ;B M H` ;b\

@ L|B M?Q p`v H` M;QÆB ç€T SM; `²B\

o¬lv M KWM; M?Q çB M,

@ > ? ? i ç½ #B i- i ç½ #B i- i M?'i ç`M? +| i? i?U+ ?B M çQÊ+5

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- o¬lv M i`ª HîB,

@ æ¢B i?S M;mv M F?¬M; ;B M +| i? M|B H` F?¬M; ;B M HÈM M?'i i`QM; pki`K M i` M? çQ¢i F`+? HB i M?'iX ``i F H` >„+ •K \*?O h?¬M ? v H` Zm M; JBM? *?O h?¬ çQ¢i [mv M +?B K ;B [MÆB M`v- +kM; H` i` M? çQ¢i iQM M;QÐM; M;mv M HU+ +O HQÊM; iQM M;QÐM; +O #¼M +?9M;X

@ LÆB ç| +| iBM? F?¬M; `°M; HÈM- p¬b® iBM? +¬m- ?`M; id id M?•M HQ¢B- `i M [m M; KBM?- M;Q`B ` +ÁM +| #¼M ?mv i i°+ +†M #½X æ¢B #ªM /Q M? +O i`i +ª M;mv M F?¬M; ;B M- #¼M +?9M; +kM; Km®M #B M M?•M HQ¢B i?`M? M¬ /`+?

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬E} ;B`i KbM?- ç°i M?B M M?È iÈB F?B ?`M; H•K p`i +? L?o HoM? +?O +O ?mv i i°+X

@ L;QÆB M|B H` ?mv i i°+ \

@ æ9M; p`vX ``i F H` v m K - i?B M bS ? v ?mv i i°+- i`i +ª ç m ç€M; +? i- ;B i ;B +?9M;5

h`QM; K„i +O o¬lv M ?B M H M K`m çÄ FBM? M;Q`B- i•K ibM? +kM; i`Î M M FQ+?

ó 5ô

S?QM; o•M o¬E} /MM; i?¬M i?S+ t•K M?"T p`Q i`QM; ç¬m o¬lv M- ?ûi HÈM K°i iB +?'M ç°M; - #`i ;B€+ +¬K H`v i?"T iU i`Q`iM; FB K +„K p`Q b`M M?" # M +¢M?- +ª M K€m i M? /`v ç†+X æ M F?B i?'v `ä S?QM; o•M o¬E}- v KÈB ?Qi b•m K°i ?ÆB- /¬ K`m çÄ F€ /` i`QM; +QM M;QÆB +kM; /¬M /¬M `9i çBX

@ æ•v +?QM? H` v m +¬m +O M;QÆB b Q\

@ E?¬M; b BX æWM; M|B pÈB i +¬M T?ªB +?Î ç M i?¬M K ç¢B +?B M KÈB +| i? ? iQ`iM; M;QÆB M?'i ç`M? +| #B M T?€T ç i?Ä K½M M;mv M p¼M; +O i - ç•v H` i`

o¬lv M +| p `i FQ+? ç°M; ,

@ *?d +¬M +| i? ç¢i i?"M? M;mv M p¼M; M`v- i M;mv M w H`K #`i +S +?mv M ;bX S?QM; o•M o¬E} BK H†M; - +kM; F?¬M; H`T iS+ ç€T SM; v m +¬m +O o¬lv MX >„

@ oÈB i?U+ HU+ ?B M ;BÌ+O M ;QÆB- çQ M ;QÆB ç M J :BÈB +kM; +?d H" ibK +
+?ûK ;B i v m K - i`QÊ+ iB M ?½v ç i?,M; pã +-M; `²B ?½v M|BX

@ h ;?ûi M?'i #` M;QÌB i HW /®B

o¬lv M ç°i M?B M çSM; /"v- +-K H'v +?m¬B i?"TiU i`QÌM; FB KX *ÁM +?Q çÊB ?
o¬E} +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB- ç°i M?B M T?'i i v €Q K°i +€B- o¬lv M H"TiS+
T?Q b m- ç"TKçM? p"Q p€+? iQÌM; EB K +€+X hçB F?QªM? F?„+ p +?çK- K°i H
?MM; ?"m i`"M p"Q i`QM; +Æ i? o¬lv M- T?QM; iÄ F?B m ?mv i iQ"Mi?•M- ç²M;
;B[F?¬M; i`mM;

@ h?U+ HU+ +O M;QÆB pšM +ÁM [m€ FûKX

S?QM; o•M o¬E} M|B tQM; +•m ç| HB M #m¬M; HÄM; FbM? HU+- çB M? M? ` # M

S?Q b m- o¬lv M /¼+ i?2Q p€+? iQÌM; i`QÊi tm®M;- F?m¬M K†i ?ÆB i€B M?Êi
iBM çQÊ+X J†+ /M v +ªK ;B€+ çQÊ+ bU +QÌM; ççB +O S?QM; o•M o¬E}- M?QM;
T?QÆM; ç½ ç M KS+ ç°K" KbM? F?¬M; +€+? M"Q T?ªM F?€M;- çB m M"v F?B M ç
v ?Q"MiQ"Mi #` +?'M M?B TX

"QÊ+ ` F?ÄB EB K +€+- S?QM; o•M o¬E} M?bM H M i`ÌB- ç°i M?B M pmM; i v €
?MM; ?"m i?ŠM; ç M i"Mi`ÌB- KÎ` K°i i?¬M; ççQ iQ HÈM ?bM? pÁM; tQ€v i` M ç
iB M;- ;B| HÈM M'B H M iW #®M T?QÆM; i?'B ç M

S?QM; o•M o¬E} M;Y ç-m H M i`ÌB- ?QÈM; p i?¬M; ççQ K"m ç2M ?bM? pÁM; tQ

@ h'i +ª ç iY EB K +€+- i`Î p h?€B *´5

:B¼M; M|B ?MM; ?²M tmv M i?'m [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- i`mv M p"Q # M i`QM
K†i ç'i- ç¬M; çªQ >Q"Mi; EBK ;B€T bo M;²B t T #^M;- +MM; pÈB M?[M; +?B M bo E
#¶M; ;B"i KbM? idM? ;B'+- KÎK„i`

J°i H€i b m- i`QM; €M? K„i FBM? M;ç+ +O M?[M; ç iY K" o¬lv M K M; ç M- ç iY
M?Q #B M iW #-m i`ÌB # v` - ç€T tm®M; # M /QÈB EB K +€+X

L?[M; ç iY M"v- F?Q iS+ +O K¶B M;QÌB ç m F?¬M; FûK ?ÆM bQ pÈB ç€K M;QÌB
i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +ÁM +?Q H„M; tm®M;- i?¬M; ççQ ?bM? pÁM; tQ€v i` M #-m
iB M; FBK HQçB p +?çK H2M; F2M;- p¬ b® #|M; M;QÌB iQ"Mi?•M H'T HÈM? FBK
M;QÊ+ tm®M;- +?QM? H" >Q"Mi; EBK ;B€T bo ç½ im Hmv M i?"M? +-M;X

" M i`QM; FB K +€+- o¬lv M ç½ bÈK #` M?[M; F?Q iS+ /"v ç†+ FB +?Q H"K ;B"i K
EB K +€+ #QÊ+ ` # M M;Q" B- M?bM K°i T?B M >Q"Mi; EBK ;B€T bo p"Mi; `U+- +M
*€+ b® HQÈM; FBM? M;QÌB M?Q K°i ?ªB /QÆM; # M /QÈB +?•M M9B- i`QM; HÁM;

J†+ /M ç½ bÈK M;?o ç M S?QM; o•M o¬E} H" #€ +?O K°i T?QÆM; içB h?€B *´- M?C
iWM; M;Ì çQÊ+ i?U+ HU+ +O EB K +€+ HçB +QÌM; ççB M?Q p"vX *†T K„i +O v p
K¬B`mM`mM T?€i` M?[M; iB M; +?d +| KbM? v M;?2`ä,

@ æ•v ç•v H" HU+ HQÈM; F?'M; H² ç M KS+ M"Q J°M; iQÎM; +O i +| i? i?U+ ?

h`QM; i?ÌB F?„+ T?€T i´+| ç` p` M; M; pÈB *?Q h¬M pW K'i çB- S?QM; o•M o¬E
+?B M bo EB K *€+ i`Î p - M?^K ç pU+ /"v iBM? i?¬M +O M?[M; i°+ M?•M ç M; b m

@ h? K FB M +?O +-M;

" M /QÈB p€+? M9B- +€+ +?B M bo EB K *€+ p" >Q"Mi; EBK ;B€T bo [m€ T?K+ tm®M
;-K iWM; çÊi M®B iB T ç€M? i?ŠM; p"Q i B +O K¼B M;QÌB

aU i`Î p +O EB K +€+ +kM; F?B M +?Q h?€B *´ +?'M ç°M; M?Q F?B M| #B M K'iX
i`B m F?B M +?Q i'i +ª M;QÌB h?€B *´ ?B m +?mv M ç m +ªK i?'v ;B"i KbM?X

æ°i M?B M- S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÊ+ ? B €M? K„i F?€+ i?QìM; ç M; M?bM
M;¢+ M?B M- ?„M #'i ;B€+ M?bM H¢B- HB M i¬M; i?'v S?QÊM; S?B tBM? ç T M;
#,M; i? M? M;¼+ F?B i ç M; çSM; bQM; bQM; pÈB M? m- /MM; K°i HQ¢B €M? K„i
h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ;B”i KbM?- #'i ;B€+ [m v ç-m çB

ó•K -K5ô

L; v H9+ M”v- i` M #-m i`ìB T?Q i•v #¶M; tm'i ?B M K°i i?-M; ç¢Q iQ HÈMX J°i M
#^M; +€B ç'm- #®+ +?€v ?WM; ?U+ ç M; iW # M M;Q”B F?-M; ;B M # v ç MX *?B
F?-M; +?|B K„i p” ?Q H

hW ? B T?Q ç¬M; i•v- p”B #|M; M;QìB ?| i?“M? F?|B M? # v ç M- +?QM? H” h•v
>mv M

*Ym hBM? M;¬B i?S # - J¢i G

98dX *?QÆM; 98e, J¢i G *?B EB T UT?-M RV

E?B J¢i G tm'i ?B M i` M F?-M; -ª#-m i`ìB h?€B *´ ç m #B M i?“M? K°i K”m t M

ó•K -K5ô

S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m p T?Q i•v- i¬M; i?'v K†i ç'i -K -K`mM; +?mv M- M?
M;”M i`QÊM; M®B HB M i?“M? K°i T?B M M?'T M?- F`+? HB i- ;B®M; M?Q i`QM; i

S?Q i•v +ÁM +?Q H„M; tm®M; - T?Q ç¬M; H¢B p M; H M iB M; `mM; +?mv M -K -
#„+ p” T?Q M K +kM; H-M HQÊi +?'M ç°M; X J†i ç'i i¢B EB K pU+ +kM; #` /Q •K
p”B H-M KÈB M; WM; H¢BX

@ aQ i¬M- M;QìB t2K FB 5

h`QM; i B ç°i M?B M M; ?2 i?'v iB M; F m FBM? M;¢+ +O h`b h?QÆM; - S?QM; o•M
i?2Q M; |M i v +O h`b h?QÆM; M?bM H M F?-M; - i¬M; i?'v i` M #-m i`ìB K M? K-
h? M? JBM? ç°i M?B M çQÊ+ K¢ H M K°i i-M; K”m çÄ M?“M M?¢i- î; B[HQ€M; i?
M?Q +QM K„iX

óEû+5ô

J°i iB M; F m b„+ #ûM p M; H M iW T?Q i•v- b m ç|ª+U+ i•v #¶M; M´B H M M;¼
i`ìB +?B m çÄªMY #-m i`ìBX h`QM; €M? HY HQ€M; i?Q€M; +| i? i?'v çQÊ+ p”E
HQÊM [m M? i` M F?-M; - T?Q b m H” M?[M; +?B + çm¬B HY i?“i /”BX

ó*Ym iBM? HB M +?•m [mª M?B M H” ?¶M HQ¢MX G-M i`QÊ+ ->B M oB M *?Q h-
F?€+ ç i`M €T oB K J X G-M M”v J¢i G ?”M; i? - +?d bÊ`i M?B m ?²M; ?Q M;
?B M æ9M; H”`®B HQ¢M- pB + #® i`Q HU+ HQÊM; +O h?€B *´ 2`^M; H¢B T?ªB
K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} iW i` M bQìM M9B # v tm®M; - ç²M; i?ìB M?bM p T?Q
M /QÈB ç M; FBM? M;¢+ M?bM #B M ç°M; FBM? i?B M ç°M; ç` #®M T?QÆM; - M

@ æ°+ *¬ iB M #®B- h•v J¬M- h?€B >mv M- +€+ M;QìB ?½v i¢K i?ìB i`M i?O EB K
T?Q i•v5

@ *?ì ç½5

J°i ;B¼M; M|B / M; ?2 +O M[M?•M iW T?Q b m p M; H MX S?QM; o•M o¬ E} M?
S?B ç M; i?2Q ç MX

@ *| H)- i +| i? ;B9T çÐ çQÊ+X

S?QÊM; S?B ;B®M; M?Q K°i ç€K K•v K”m HY çÄ iW T?Q b m i?2Q ç M- ç¬B K„i T
o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; X oËB #ªM iQM? +O ?„M- p®M F?¬M; ? Km®M /šM S?Q
S?B H¨ +QM; €B +O >B M oB M ?Q¨M; ç - +| ç` p` + Q [mw- ?ÆM M[iQM? ibM?
M¨Q i?mv i T?K+ çQÊ+ - +?Q /M +U imv i 2 `^M; M¨M; +kM; b) H†M; H) çB i?2QX

@ *?`ì K°i +?9i- i +kM; Km®M çB5

G-M M¨v HçB H¨ L; çQ >¨M u M iW i` M bQÌM M9B M? M?¨M; çB iËBX

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M; WM; H„+ ç-m- i?Î /¨B K°i iB M; - M|B,

@ o¨v çB i?¬B5 *| çB m i`QÊ+ iB M T?ªB M|B `ä- ? B M; QìB +€+ +¬ +?d +| i? çS
F?¬M; çQÊ+ ç M [m€ ; -M- +¨M; F?¬M; i? i? K +?B M- ?B m +?Q \¨^M; F?¬M; - i
+€+ +¬ ; B M?¨TX

*| K°i +•m- S?QM; o•M o¬ E} HQ ç M +ªK ; B€+ +O ? B M; QìB M M F?¬M; M|B ` - ç;
i?"i bU H¨ [m€ v môX

h` M ; QÆM; K†i HçM? HMM; +O L; çQ >¨M u M ?B M H M K°i MK +QìB `çM; `Ð- F
+O +kM; H° ` w +QìB M?¨M M?ç iX > B M¨M; M?bM M? m +QìB K°i +€B- ç°i M?B
p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M ; B¨i KbM? K°i +€+? F?| ?B m- b m ç| ?„
; B€+ M¨v- M|B K°i iB M; ,

@ æB i?¬B5

.Si HìB- S?QM; o•M o¬ E} HB M # v p ?QÈM; €M? HY i¨M i`ìBX hW t t ?„M ç½ +
F?Q iS+ b„+ #ûM +U+ F€ +QÌM; ççB ¨T ç M- H¨T iS+ ; B i, M; i®+ ç° # v p T?Q i`C

h` M F?QªM; ç'i #^M; /Q K'v /½v M9B içQ i?¨M?- p¨B +QM Gv GQ M iQ HÈM HQÊM
T?mM ` iWM; M; ¼M HY - i`QM; ç¬B K„i i¨M M; ¨T K¨m K€m /¨v ç†+X *?mM; [m M?
i?9 M¨v ç M; +| `i ç¬M; + Q i?O h?€B *´X hW b m F?B M; ¬B i?S M?¨i +O +Ym iB
i?O h?€B *´ ç°i M?B M; B i, M; `i M?B mX E?B S?QM; o•M o¬ E} ç M MÆB- K'v M
ç M; ; B Q ç'm +MM; pËB #ªv +QM Gv GQ M i`QÌM; i?¨M? FB X

S?QM; o•M o¬ E} T?¨i i v €Q K°i +€B- iW F?¬M; i¨mM; iW iW ?ç tm®M; - T?Q b m S
u M +kM; +?¨K `½B ?ç tm®M; # M M; QìBX

L?[M; M; QìB M¨v ç m H¨ + Q i?O iB K im- ?B M M?B M ç m +| #½M HoM?X *ÁM +?
K°i ç¬B K|M; pm®i ?Q¨M; FBK +MM; pËB M; ¼M HY +| i? MmM; +?ªv b„i i?ûTX

J|M; pm®i ?Q¨M; FBK F?¬M; ; b F?¬M; T?€ çQÊ+X *?Q /M iB M i?B M ?° i? i?¬M
ç¬B pm®i b„+ /Q ?²M; ?Q M; K½M? i?9 M¨v /MM; M°B ç M i¬B Hmv M- +kM; #` tû
/M F?¬M; #` +?KT i`9M; - FbM? T?QM; T?€i ` +kM; p¬ +MM; b„+ #ûM- #` FbM? HU
?Q¨M; FBK +¨Q i`9M; +kM; F?¬M; F?€+ #B i # Q M?B mX

J°i i?S F?€+ +?QM? H¨ M K T?QÆM; Hv ?Ä /Q Gv GQ M /MM; M°B ç M i¬B Hmv
çQÊ+ pËB oB K J i`QÌM; i?¨M?- M?QM; +kM; F?¬M; FûK # Q M?B mX L; QçB i`W M
+¬M; T?€T ç M KS+ bB m T?¨K p¨ ?° i? i?¬M +¬M; ççB i?¨M?- +, M #ªM F?| +| i?
?U+ FB X

Jç i G ?B M i? - MÆB M¨v /QÌM; M?Q ç½ bÈK +| M?[M; M; QìB iB K im +?ì çÊBX S
K°i +?9i- T?€i ?B M M?[M; +QÌM; ; Bª h?€B *´ M¨v ç m `i i?m-M i?K+- çSM; Î t /
[mv M T?QM; +¬M; FQ+? Gv GQ M- ç²M; i?ìB T?®B ?ÊT pËB M? m- /MM; FbM? F
+O ç®B T?QÆM; X

h`QM; b® +?BK Km¬M; - i®+ ç° +O Gv GQ M H¨ FBM? M; QìB M?¨i- T?®B ?ÊT pm®
p¨ M K T?QÆM; Hv ?Ä +| i? i M +?ªv b„i i?ûT- /QËB ibM? ?m®M; #` Jç i G iBM?
i?QÌM; - imv i ç®B H¨ K°i pk F?Q ; B i M; QìBX

L?QM; /B M #B M +O i¨M +?B M HçB H¨ K'v i`, K +QÌM; ; Bª h?€B *´ F?¬M; K°i B
+?d #` pm®i b„+ +O Gv GQ M tû `€+? +Æ M?K+X S?QM; o•M o¬ E} M?bM F„ HçB-

iϕB #®M T?QÆM; ç m +| K°i M; QìB €Q t M? ç M; ç SM; - #®M M; QìB M"v F?¬M; ? ;
i?dM? i?Q^aM; ç€M? ` K°i FB K- K°i ç QX J¶B F?B #¼M ?¼` i v- #|M; /€M; +O C
^aQ #¶M; M?B M +?"K HϕB- F?B M +?Q #¼M +?9M; ;B"M /[F m H M F?¬M; M; ÈiX
@ o` i°+ ?mvM? FB - +| i? ; B9T K°i i v F?¬M; 5 GU+ HQÊM; +O Jϕi G iBM? +°M;
Gv GQ M i`QÎM; i?"M? M"v +kM; +°M; F?| #<sup>a</sup>Q i`b Hw i`Q- i? K K°i HÊi M[ 2`^M;
M; ϕB M?Q #•v ; Bì- i`U+ iB T HB m KϕM; +?"m K'v ç Q +?9M; i ç # v H M- F?B ç
F?|X
h` M çdM? M9B ?QÊM; ç¬M; - M K iY i|+ /"B €Q K†+ #°Q t M? + Q ; B¼M; M|BX
E?¬M; +-M #¼M ?¼ M|B- S?QM; o•M o¬ E} +kM; M?bM ` çQÊ+- M?[M; ?²M; ?Q
?mM; #ϕQ- #` M?K+ K°i ?²B H•m ç½ F?B M #¼M +?9M; i`Î M M ;B"M /[- +°M; i? K
#-m i`ìB ç°i M?B M ;B i,M; - K"m K€m i`QM; K„i ç½ +°M; M; "v +°M; M†M; - bÊ`^M
T?€i` X
@ *€+ +- î iϕB MÆB M"v- F?¬M; M M iÈB ; -M5
.†M /Á L; ϕQ >"M u M p" S?QÊM; S?B T?Q b m K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?
?bM? ?| i?"M? K°i Hm²M; F?|B M? p¼i H M F?¬M; X
óEû+5ô
"av +QM Gv GQ M pW i?'v S?QM; o•M o¬ E} iÈB ; -M- H"TiS+ ;B®M; M?Q ibK çQ
#'i +?'T +¬M; FQ+? iW T?Q t - +kM; #Ä [m K°i b®+QìM; ;B^a h?€B *´ ç M; H"K K²E
`Ð KÎ` - H Q M? M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? Mû i`€M?- mM; /mM; ç SM; ;B[ F?¬M; i`mM; X "®M S?
FBM? ?¬,
@ J m i`€M? ` 5
S?Q b m- ? B +-; €B ç SM; i` M çdM? M9B i`QM; HÁM; +kM; F?~M i`QÆM; X h®+ ç
+? - M?QM; pšM `i M? M?- +?d i`QM; F?Q^aM? F?„+ #^av Hm²M; b€M; K"m p" M; ç½
M; ¼M HY ?WM; ?U+ # Q i`MK H'v S?QM; o•M o¬ E} T?Q i`QÊ+X
óoM5ô
J°i i`"M +m²M; T?QM; ç°i M?B M +m®M [m ?Q F?¬M; - +?d M; ?2 K°i iB M; ó#MM
T?QÆM; Hv ?Ä - iWM; M; ¼M HY M' imM; X S?QM; o•M o¬ E} K†+ €Q i`„M; p K†i m
M; ¼M HY #QÊ+ ` X
"av +QM Gv GQ M M; ~M ` - H"TiS+ ;B"M /[ T?€i` M?[M; F m b„+ #ûM- #¶M; M?B
S?QM; o•M o¬ E}X
@ æ€K b9+ bBM?- +ÁM F?¬M; /WM; i v5
S?QM; o•M o¬ E} [m€i HϕM? K°i iB M; - ? B +QM M; QÆB b•m i?ŠK ç°i M?B M T?€
+MM; H9+ M"v K°i Hm²M; i?¬M i?S+ ?MM; ?"m T?€i` - K°i ?| i?"M? #^av- ç²M; i?ìB
#^av +QM Gv GQ M i`QÎM; i?"M?X
"av ç¬B pm®i b„+ p" M; `U+- /QÈB #-m i`ìB m €K H|2 H M M?[M; Hm²M; b€M; HϕM?
o¬ E} K'v i`QÊM; #¶M; M?B M /WM; HϕBX h`QM; #^av ç¬B K„i i`ÁM tQ2 b€M; M; ìB-
`i M?B m- €M? K„i +kM; i`Î M M Kì K`iX
aQ pÈB #®M ;½ + Q i?O h?€B *´ FB - S?QM; o•M o¬ E} +°M; ?B m`ä p ç€K Gv GQ
i?'v [m HQϕB ?mM; i?9 M"v # M M; QìB S?QÊM; S?B- b m ç| F?B h?B M J i°+ Km
GQ M +?Q i`QÎM; i?"M? FB +kM; K'i /ϕM; X o T?¬M ç€K Gv GQ M i`QÊ+ K„i- S?Q
K°i +€B ç½ M?"M ` - K†+ /M ç m H" Gv GQ M i`QÎM; i?"M?- M?QM; im' B i€+ +kM;
#¼M +?9M; ç m F?¬M; T?^aB H" HQϕB Gv GQ M i?"M? iBM?- +?d +| i? t2K M?Q H
E} i?"K +?Q M?bM ` - i`QM; ç| +| ? B +QM +?d pW KÈB i`QÎM; i?"M? F?¬M; H•mX

æ®B pÈB ?mM; p"i h?€B *´ + 'T #"+ M"v- M m H" i`QÈ+ F?B #QÈ+ p`Q h?-M + 'T ?"n
+?d +| +?¢v i`®MX L?QM; ?¬K M v- /U p`Q i m pB +O ?„M- T?®B ?ÊT pÈB iBM? i?
i?"T K'v +QM h?€B *´ ?mM; +-K M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M F?|X

.U p`Q iBM? i?-M HU+ F?'M; H²- S?QM; o•M o¬E} `i M? M? F?®M; +? #ªv +QM
i?m°+ iQM? ?"M- iBM? i?-M HU+ /Q v LB K EB K h? ¢¢B T?€T i`QM; +Æ i? S?Q
K†+ /M F?¬M; bQ ¢QÈ+ pÈB ?mv M #,M; ?"M +-M; +O *?B M æ - M?QM; +kM; +|
i`M M K'v +QM Gv GQ M ¢ M; +?bK i`QM; ;B"M /[X

a€m +QM Gv GQ M F?¬M; i? +?®M; H¢B i?-M i?S+ +O S?QM; o•M o¬E}- +†T K„
çšM- +M; H9+ +M; K K M- +?B + KÄ b„+ #ûM /-M /-M F?ûT tm®M; X *?d +| +QM
v i`QÈ+ M?'i H" pšM +ÁM ?ÆB ;B½v /K X

h?B M ¢` v M i oM?- +?d +ÁM H¢B iB M; H®T #®T T?€i` iW #B M HY # M /QÈBX
T?€i` iB M; ¢°M; - M; Æ M; €+ M?bM F?¬M; i`mM; X

"¼M ?¼ ¢½ bÈK HoM? M; ° ¢QÈ+ i?U+ HU+ +O Gv GQ M- M?B m M; QìB M?Q p"v +
Gv GQ M i`QÎM; i?"M?- F?¬M; +?Q +?9M; M|` M; Q`B [m€ bÈK ;•v i B ?¼ X *ÁM M
M"v- F?¬M; #B i /MM; +?B m i?m"i ;b- +?d i?Q€M; +?®+ ¢½ F?®M; +? #ªv +QM G
F?¬M; M?9+ M?Q+?X

*kM; +?d +| K°i b® Qi +QÎM; ;Bª H" +| i? ?B m ¢QÈ+ K'm +?®i # M i`QM; - M?QM
ç`M?X J°i M; QìB F?¬M; +? #ªv +QM Gv GQ M i`QÎM; i?"M? ¢ M; ¢B M +m²M; - iBM
M`Q\ "¼M ?¼ iU ?ÄB F?¬M; i? M`Q H`K ¢QÈ+X

h` M ¢dM? M9B #®M T?QÆM; - #®M ;½ +QÎM; ;Bª iB K i m HQ H„M; M?bM H M F?¬
iBM?- K°i p i K`m ¢Ä M?Q +QM K„i +O h? M? JBM? ¢ M; +?"K`½B KÎ` - ¢¢B #B
v m +O J¢i G X

J°i K†i M?bM S?QM; o•M o¬E}- K°i K†i M?bM h? M? JBM? iBM? K`m ¢Ä i` M #-m
#`i M M„K +?†i #BM? F?Q i`QM; i v- iMv i?ìB +?m`M #` ` i v iQÆM; i`ÊX

ó*?mv M M"v +| ?ÆB F€ [m€BX *Ym iBM? M; ¬B i?S M?'i ?B M i? - pk i`K`mM; +?
T?QÆM; KÎ`°M; ` X æ M M; ¬B i?S ? B L?"i Zm„- h?ìB :B M +?B FB K tm'i ?B MX
/U i?2Q h?€M? ¢B M ;?B +?ûT- FB T M¢M +?QM? H" +| ¢¢B ?mM; i?9 tm'i i? - H)
+QM Gv GQ M i`QÎM; i?"M? M"v\ô @ S?QM; o•M o¬E} pW ;B i,M; i?-M i?S+ t•K
+-K M"v- pW F?¬M; M; WM; bmv M; ?o, óh`QM; ?²M; ?Q M; ?mM; i?9- M,M; HU+ +
+ÁM HU+ T?€ ?Q¢B +O h?€B *´ J oB M H`K¢M? M?'iX G) M`Q- +Ym iBM? HB M
+kM; +?d +| #ªv +QM Gv GQ M i`QÎM; i?"M?\ h? M?QM; F?¬M; ¢9M; 5ô

h`QM; H9+ S?QM; o•M o¬E} ¢ M; bmv M; ?o- ¢°i M?B M +QM Gv GQ M +| p HÈM i
i`QM; i B ?„M HB M M; ?2 ¢QÈ+ K°i iB M; F m HÈM,

@ *~M i?"M5

hB T ¢| H" K'v Hm²M; ¢ Q F?Q +QÎM; ¢¢B i`"M ¢ M- €T HU+ F?'M; H² i`QM; M?€v K
M; QìB S?QM; o•M o¬E}

@ .WM; i v5

S?QM; o•M o¬E} FBM? ?½B- p°B ¢Q i v M; ,M +ªMX

E?Q iS+ ?mM; €+ i`QM; i?B M ¢` #¶M; ;B i,M; K½M? HB iX E?¬M; +-M M; ~M; ¢-m
#B i H" K°i ¢QÎM; iÆ K€m ;B®M; M?Q +QM K„i # M i`QM; h? M? JBM? ¢½ KÎ` - F?
#ªv +QM Gv GQ M- KÈB F?B M +?Q #¼M +?9M; HBM? i?S+ ¢½ b„T i?-M T?K+ ;B½
H" ;B½v /K K°i +?9i K` i?¬B- F?¬M; i? M`Q i? v ¢´B ¢QÈ+ bU +? M? H +? iQ HÈ
bQ pÈB S?QM; o•M o¬E}X *?d +-M i? K K°i +?9i i?ìB ;B M- S?QM; o•M o¬E} ?Q`
F?®M; +? ¢QÈ+ #ªv +QM Gv GQ M M"vX "ªv +QM Gv GQ M i`QÎM; i?"M?- K°i F?B i
H" K°i HU+ HQÈM; F?¬M; i? F?BM? i?QÎM; - i`QM; ?¶M +?B M i?ª #¼M +?9M; p`Q
¢° T?®B ?ÊT pÈB pm®i b„+ F?¬M; ;b F?¬M; T?€ ¢QÈ+- imv i ¢®B +| i? ;•v M M F?

"®M ;½ + Q i?O €Q #¨Q t M? pšM Hm¬M [m M i•K ç M S?QM; o•M o¬ E}- i`¬M; i?'
iBM? i` M #-m i`lBi,M; K¢M?- #ªv +QM Gv GQ M p®M #'i ç°M; ç°i M?B M ;B½v /K
F?¬M; ç®B T?| çQÊ+ +?Q M M KÈB ` i vX a m ç| #¼M ?¼ H¢B M;?2 S?QM; o•M o¬
/M i`QM; HÁM; `i FBM? M;¢+- M?QM; ?B m çQÊ+ S?QM; o•M o¬ E} M?'i ç`M? H`
i?m FbM? HU+ ç½ T?€i ` i?m i`l p X

J†+ /M #®M M;QlB M`v M;WM; i v- M?QM; M?[M; M;QlB F?€+ i?b F?¬M; /WM; H¢B
bS+ ?`M; T?K+ #ªv +QM Gv GQ M ç½ F?B M +?Q K¼B M;QlB +?9 w- H¢B i? K #®M
?¼ HQ +?Q M M;mv +O S?QM; o•M o¬ E} M M ç m iQ`M HU+ tm'i i?O- iWM; Hm²
#B M iW #®M T?Q i`M ç MX

æ®B K†i pÈB i? M? i? M?Q p"v- S?QM; o•M o¬ E} +kM; +?d ç`M? i?Î /"B K°i iB M;
b mX

ó•K5ô

hWM; çQ`M HU+ HQÊM; ?MM; ?"m HB M iB T ç€M? p`Q M;QlB #ªv +QM Gv GQ M
/M #¼M +?9M; H` ?mM; p"i ?²M; ?Q M;- M?QM; #` M?B m + Q i?O h?¬M +'T +¬M;
H M K°i iB M; ç m çÊM- / i?'i MSi` - K€m iQÆB imM; i|2- iWM; +?MK H¬M; HÈM
i`mM; `ÆB tm®M;

h`"M +¬M; FQ+? M`v pšM F?¬M; ;B i +? i çQÊ+ #ªv +QM Gv GQ M- i`€B H¢B bU ç
#¼M +?9M; [m v i`l p X "ªv +QM Gv GQ M F m H M K°i iB M;- ? B +€M? #¶M; M?B
M;QlB #WM; H M- +?B ` # v p #ªv ?QÊM;X

@ E?¬M; ? v5

*?mM; [m M? p M; H M M?[M; iB M; F m bÊ ?½BX E?¬M; +-M M?bM +kM; #B i- #
FQ+? i?Q+?- H9+ M`v #ªv +QM Gv GQ M ç½ ?Q`M iQ`M ç€M? K'i Hw i`QX

hWM; çÁM +¬M; FQ+? M?Q b|M; MQÈ+ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i`M ç MX J¶
GQ M ç m H`K #„M` K°i +?MK ?Q K€m- M?QM; #ªv +QM Gv GQ M M`v ç½ ?Q`M i

h` M #®M M;¼M M9B + Q M;`M i`QÊM;- #®M ;½ + Q i?O €Q #¨Q t M? i?¬K i? M K°
KÈB T?¢K K°i b B H-KX h`¬M; i?'v Gv GQ M ç½ ç€M? K'i Hw i`Q- #®M M;QlB +k
T?€T- # v H M i`lB ;B M?"T p`Q i`QM; +m°+ +?B MX

óEû+5ô

J°i iB M; `Qip M; H M- K°i +QM Gv GQ M ?€ K²K T?mM ` K°i KªM; HY HÈM p T?
+¬M; FQ+? ?MM; ?"m T?€i M #B M HY FB - ç€M? p`Q i` M M;QlB Gv GQ M- M?QM
H M HB M iB T iK+ # v iÈBX "B M HY T?mM ` +kM; +?d T?•M i?"M? iWM; M?|K M

@ *?Q p` K m HmB H¢B5

L?[M; iB M; F m ?®i ?QªM; p M; H MX Gm"M p i?U+ HU+- M;Q¢B i`W #®M ;½ + Q
F?€+ +,M #ªM F?¬M; B H` ç®B i?O +O M?[M; +QM Gv GQ M i`QlM; i?"M? M`vX h
#¼M ?¼ +kM; +?d ç`M? i?®B HmB iWM; #QÊ+X

ósQ i5ô

"®M ;½ + Q i?O €Q #¨Q t M? +kM; +?d F`T +?†M #®M +QM Gv GQ MX S?QM; o•M o¬
+| ?Qª ?¬m + Q i?•K M?'iX > B Gv GQ M +ÁM H¢B HQÈi [m - ? B ;½ + Q i?O h?¬
pm®i b„+ tû `€+?- i?•M i? T?•M i?"M? ? B MY iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;X J°i
? B çQ¢M i?•M i? +ÁM +?Q +?¢K ç'i HB M ?| i?"M? ? B Hm²M; F?|B t M? iB m i

@ GQm lv M5

@ G•K h?m,5

o`B iB M; F m #B i?B ip M; H M- ç€K + Q i?O h?€B \*´ p®M i?®B HmB H9+ M`v ? B
iB M iÈB- H Q p T?Q ? B +QM Gv GQ MX

@ J m HmB H¢B- +€+ M; QìB +, M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ ¸®B i?O +O +?9M; M|5
"®M ;½ + Q i?O €Q #¨Q t M? i?'v i? - i`QM; HÁM; +¨M; HQ H„M; - HB M iK+ ?ûi H M
ós2K` F?¬M; +€+? M¨Q MQÆM; i v ¸QE+ M[5ô @ "ÎB pb bU +® +O h?€B *´ J oB
ªM? ?QÎM; - S?QM; o•M o¬ E} pšM +?Q M´B b€i i•K ¸®B pÈB #ªv +QM Gv GQ M M¨v
pb K'i ¸B i?•M ?[m K¨ F?¬M; +ÁM Hw i`Q- i`QM; HÁM; ?„M #B i M m F?¬M; ?¢ b€
:B[i°+ M?•M p¨ Gv GQ M- S?QM; o•M o¬ E} ¸½ HU +?¼M i°+ M?•MX ¨¨M i v +O ?
æªK #` ¨¨M h¬M ¸Q ¸i ¸B H¢B tm'i ?B M i`QM; i vX
æ L; k EB K æªK pW `ÆB p¨Q i`QM; i v S?QM; o•M o¬ E}- FB K F?Q HšK HB i +
F?B M +?Q #ªM M, M; +O +QM Gv GQ M i?U+ HU+ K¢M? M?'i +ªK ;B€+ ¸QE+ K°i M
?m®M; i?¬M i`Q ;¬M M?Q ¸½ K'i- i`¬M; K„i M| #¶M; H°` K°i iB b€M; ?B K +| -`mM
M; ?B M; X

@ h•M i´ - +?9M; i¬B iÈB ;B9T M; QìB5

L; v H9+ M¨v- i B K°i T?QÆM; F?€+ p M; H M p¨B iB M; ;¼BX S?QM; o•M o¬ E} tn
?Q F?¬M; - i`¬M; i?'v K'v i`, K im T?€T ;Bª i?U+ HU+ +QìM; ¸¢B ¸ M; iW M?[M; /½
¸ MX

@ a9+ p¨i FB - ?½v M K i?Y K°i +?B m +O i 5

Í T?Q t - K°i ¸¢Q M?•M `•m #¢+ i`„M; #¶M; MûK` K°i p¨i p T?Q Gv GQ MX o¨i F
?| i?¨M? K°i +?B + 'M F€ H¢ ?bM? pm¬M; +| +?m pB K'v +?K+ i`QE+M; - ¸¨T i?ŠM;

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- i?•M ?bM? Gv GQ M ¸°i M?B M F?UM; H¢B- b m ¸| H
i`€M #„M` K°i +?MK KQ K€mX *?B + 'M ?bM? pm¬M; FB H¢B M M tm®M; - Gv GQ
i?•M i? i¢B F?¬M; i`mM; H°M p¨B pÁM; # v i`Î p

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB FBM? M; ¸+ - mv HU+ T?€T F?Q +O im T?€T ;B
iQE+M; +O ?„M- i`QM; HÁM; i?¬K t'm ?´, óh pšM Hm¬M F?BM? i?QìM; im T?€T ;
T?€T ;Bª v m- K¨ H¨ /Q im T?€T +O i [m€ v mX *?ŠM; i`€+? im T?€T ;Bª +| i? i` M
M?Q p¨vX *?ŠM; i`€+? H9+ i`QE+ F?B ¸®B T?| pÈB oB K J - pÈB im pB +O >B M
F m ;¼B K°i b® + Q i?O T?€T im i¢B h?€B *´ ;B9T ¸Ð T?QM; 'M oB K J h?¨i H¨ t'

@ æ`M?5

@ æ`M?5

o`B iB M; [m€i i`¬K ¸K+ p M; H M- i?•i? ? B +QM Gv GQ M F?€+ ¸°i M?B M F?UM
tQ+? b„i K¨m p¨M; iW i`QM; i v K'v T?€T im # v` - tmv M [m +€M? +O ? B +QM G
¸MB +„K p¨Q i`QM; tQÆM; - i`|B +?†i #¼M +?9M; H¢BX

L?[M; T?€T im M¨v K†+ /M HÊB ?¢B- M?QM; F?Q HU+ pšM F?¬M; ¸O- tQ+? b„i pW
Gv GQ M HB M H„+ HQ Km®M p¼i H M F?¬M; X *€+ im pä ;Bª +?mM; [m M? i?'v i?
F?¬M; #B i +? i¢Q #^M; +?'i HB m ;b- FûQ ? B +QM Gv GQ M FB H¢B F?¬M; +?Q
p, M iW i`QM; i v +€+ im T?€T ;Bª # v` - M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? ? B +QM Gv GQ M
+?9M; +¨M; H9+ +¨M; i`¬K tm®M; - /¬M /¬M ?¢ tm®M; K†i ¸'i

ósQ i5ô

h`QM; F?B ? B +QM Gv GQ M FB `mM; +€M? ;B½v /K - M?[M; i?•M ?[m +O ? B +
¸°i M?B M pmM; ¸ Q i`U+ iB T +?ûK p T?Q T?¬M +´ v m Èi M?'i +O #¼M +?9M;

@ .WM; i v5

J°i HQ¢B +ªK ;B€+ M; mv +Æ K½M? HB i /•M; H M i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E} H
M¨v tm'i i?O- M?QM; ¸½ +?"K

ósQ i5ô

J°i Hm²M; iÆ K€m t i [m #–m i`lB- ? B Gv GQ M p®M ç M; ;B½v /K F`+? HB i #¶M
i` M +´ i`QÊi tm®M; - ?! i?“M? ? B pÁM; +mM; iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;

óEû+5ô

L,K +QM Gv GQ M +ÁM H¢B i`¬M; i?“v ? B Gv GQ M F?€+ #` ;B i- HB M T?€i` M,
i? M F?|+ M?Q M?[M; KkB i M M?¼M +„i M; M; #–m i`lB

ó•K –K5ô

hB M; F m +ÁM +?Q /Si- K†i ç'i /QÈB +?•M ç°i M?B M +?'M ç°M; X J¼B M; QlB +Á
i B HB M M; ?2 çQÊ+ K°i iB M; M´ HÈM

ó•K5ô

h`QM; iB M; M´ HQM; i`lB HÎ ç'i- K†i ç'i i`QM; +?m pB K'v i`,K /†K ç°i M?B M M´
ç´- F?|B #KB /`v ç†+ #®+ H M + Q M; “M i`QÊM; - ç¢B ç` ?Q“M iQ“M i M pĐ

J¼B M; QlB i?2Q #ªM M,M; # v H M i`lB- i`€M? p #®M T?QÆM; X L?•M +Æ ?°B M
i?Q€i F?ÄB F?®M; +? - `mM; +€M? # v`

" M /QÈB +?•M- K°i Hm²M; b|M; M?B i?WM; ?U+ #S+ ç MX J¼B M; QlB [m v ç–m
+€B i`SM; K`m #€M FQM? ;–M i`,K /†K M^K M; M; ;B[ K†i ç'i ç½ #` b M i?“M? #bM

óEû+5ô

óEû+5ô

óEû+5ô

óEû+5ô

óEû+5ô

L,K +QM Gv GQ M ?! i?“M? i`MªM?- iW F?¬M; i`mM; çªQ M; QlB HQÈi tm®M; - i`
K°i M; KK K€m p`Q [mª i`SM; K`m iQ HÈM FB

ó_„+`„+5ô

a m F?B M,K M; KK K€m FB M?Ä tm®M; - i` M pÄ i`SM; ç°i M?B M tm'i ?B M iWM;

óEû+5ô

J°i iB M; F m HÈM FBM? i?B M ç°M; ç` p M; H M iW # M i`QM; [mª i`SM; K`mX h`
?B M M?[M; iB bûi K`m iQK- K•v ç2M iW #®M T?QÆM; ?°B iK p X *?d M; ?2 K°i
#|M; ç2M F?´M; H² iW # M /QÈB # v H M- ? B +?B + +€M? K`m ç2M KÎ` +?2 T?O

óoM5ô

J°i Hm²M; b|M; M?B i iW i`QM; #|M; ç2M FB i`“M` X h` M K†i ç'i- K'v i`,K + Q i
+ÁM +?Q F`T T?ªM SM; - HB M #` M; ¼M HY FB ç®i +?€v i?“M? i`Q #KB- iB m i€

983X *?QÆM; 98d, J¢i G *?B EB T UT?–M kV

æ M H9+ M`v- S?QM; o•M o¬ E} KÈB #B i çQÊ+ ó?mM; p”iô Î ç•v H” ;bX

h`QM; i`mv M i?mv i- Gv GQ M +?QM? H` /Q K€m +O i?€M? i?9 *?m hQÈ+ #B M i?
+O >²M; >Q M; - +MM; pÈB iBM? ?Q +ÁM b|i i`QM; pk i`K i? B M; ?ûM bBM? ` X

h?€B *´ ç½ i²M i¢B F?¬M; #B i# Q M?B m M,K- ?mv i K¢+? +O Gv GQ M +kM; T?•
M?[M; i?–M i?9 F?€+ +kM; M?Q p”vX *QM Gv GQ M M`v +| i? M|B H` i´ T?K +O G

H F?Q p" iBM? ?Q i`QM; i`lB ç'i- K¶B K°i H-M H°i t€+ i?U+ HU+ +M; ç M ; -M pÈ
/M `i F?| i`l i?"M? K°i *?m hQÊ+ i?S ? B- M?QM; M?l p"Q [m€ i`bM? ?| i`SM; [mv
H°i t€+ i?,M; ?Q - M| +M; M; "v +M; iB T +M pÈB i?€M? i?9X G-M M"v Jç i G H
?mM; €+ i`QM; i?B M ç` ; B i,M;- KÈB F?B M +?Q h' GQ M çlB i?S M?'i M"v tm'i ?

h' GQ M pW tm'ii? - i?•M i? HB M ?| HÈM- F m H M K°i iB M; F?B M i?B M ?ç
+QlM; ; B^a h?€B *´ +ÁM +?Q +| T?^aM SM; ; b- HB M #` +?•M ?Ä i` M M; QlB h' GQ

h?•M i? iQ HÈM +?2 T?O i`lB ç'i- ? B +€M? KÎ` tm i M ? iK•v ç2MX æ®B Kti pÈ
p"v- +QM M; QlB i`l M M p¬ +MM; M?Ä #û- M; v +^a K°i T?B M H¬M; p" M; +kM; F?
i`QM; ?Q F?¬M; - S?QM; o•M o¬ E} +?d i?'v çQÊ+ T?¬M M; U+ H'T H€M? €M? p" M;
/"B ç M MÆB M"Q- M; v +^a ç-m +O h' GQ M +kM; F?¬M; M?bM i?'vX "lM; ç2M +?
pçM /†K # M /QÈB Kti ç'iX

óEû+5ô

.QÈB ? B +€M? +O h' GQ M- M,K +QM Gv GQ M +ÁM HçB çQÊ+ M; ¼M HY /"v ç†+
+?€v- #¶M; M; Y Kti H M i`lB T?€i` K'v iB M; F m- ? B +€M? `mM; H M- ?| i?"M
p" M; # v p ?QÈM; +?9M; T?€T im çSM; Î F?€ t X

@ æB5

S?QM; o•M o¬ E} ?ûi HÈM- H"TiS+ # v H M i`lBX *MM; H9+ M"v- M,K Hm²M; €M?
?„M #„M ` - # v p"Q ?Q F?¬M; - ?| i?"M? ?bM? M; QlB- +?QM? H" FB Ki? ?| i?•M
?„M +kM; ?| i?"M? i" M^aM? p¼i H M F?¬M; - çSM; i`QÊ+ Kti h' GQ M iQ HÈM F?¬M

óEû+5ô

S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +?Q ´M ç`M? i?•M ?bM?- K°i Hm²M; F?Q iS+ ?mM; €+ ç½
+m°M i`"M ç MX > B # M i-M; K•v- p¬ b® M?[M; iB bûi K"m iQK #` F?Q iS+ FB ` ?'
çMM; çMM; M?Q i?Ov i`B m- +m®M p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} T?'i i v T?^aB K°i +€B- æ L; kEB K æ^aK HB M T?€i` K°i iB M;
L,K M; lM i v +O ?„M M„K +?†i- K€B i|+ /"B b m ç-m H v ç°M; - ç²M; i?lB K°i Hm²M
T?€i` X EB K F?Q ?çQ ?"M tû i M F?Q iS+ +m²M; #çQ M?Q i?Ov i`B m FB - tmv
i`lB +?ûK KçM? tm®M; M; QlB h' GQ MX

óæBM?5ô

@ h'i +^a M? [M; +?mv M p *?O h? -M ç m H" #Q K"i- +?9M; i +, M #^a M F? -M; +| F?^a ç½ H" i?m ?Qç+? HÈM M?'i`²BX ob M| - +?9M; i ç½ T?<sup>a</sup> B i`^a; B€ #^M; `i M?B m b M"v- M; QçB i`W i - M? [M; h' om F?€+ ç m ç½ #` ?B bBM?X

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M`mM H MX J†+ /M ç½ bÈK bmv çQ€M- M?QM; b m F i?'v i?QÆM; +<sup>a</sup>K- /M b Q i`QM; +?mv M M"v +kM; +| K°i T? -M +O ?„MX

>Q i b•m K°i ?ÆB- 'M ç`M? i•K i? -M- S?QM; o•M o¬ E} M|B,

@ hB M #®B5 "•v ;B| F? -M; T?^a B H" H9+ M; ?o ç M M? [M; p'M ç M"v- M M içK i?| Jç i G i` M i`B- ?mM; i?9 ?B M i? - Î T?QÆM; i•v +| >²M; >Q M; h' GQ M- içB T iW /QÈB ç'i +?mB H M- +°M; i? K +QM +| + F`+? ç°+ M"vX L m M?Q F? -M; i? F?@ i?"M? b€i FB T p¬ #B M içB h?€B \*'X \*?Q M M H-M M"v- p½M #®B p" \*?B M æ ç H" ?B p¼M; +MM; i?QÆM; HQÈM; F b€+? SM; T?|X L? [M; ?mM; p"i M"v ç m bÎ ? [ F€ +SM; `„M- `i F?| ç®B T?|X

*' om H„+ ç-m,

@ h +kM; ç½ bÈK M; ?2 ç²M p h' GQ M- `^M; i`QM; HÁM; ç'i Î T?QÆM; i•v +| K°i çB m pšM +?Q iWM; +| B i?'v [m X h?2Q M?Q H|B M; QÆB M|B- h' GQ M FB içB +O i?€M? i?9 "ç+? >' - i`<sup>a</sup>B [m i?B ;B M /`B M?Q p"v- ?¬K M v HçB +| Jç i G iBM i,M; `i M?B mX L m Km®M ;B i +? i #¼M +?9M; - M; QçB i`W *?Q h¬M` i v i?b F? \*?Q h¬M- p"Q i?B çB K M"v +kM; b) F? -M; / /`M; iB m ? Q HU+ HQÈM; - pb p"v + +? i çQÈ+ M? [M; ?mM; i?9 M"vX

J°i H|B +O *' om ç½ H"K i M #B M ?B p¼M; +O S?QM; o•M o¬ E}X .WM; K°i +?9i-

@ *| çB m- F? -M; i? ;B i +? i +?Q ?šM H" b) F? -M; i? ç®B T?|X Jm®M ç®B T? T?^aB ;B i +? i M| - +?šM; ?çM M?Q +QM +| + ç°+ M"v

*' om +?d tm®M; T?Q /QÈB,

@ h? -M i`Q +O M| ç½ K'i- +U+ F€ +m²M; #çQX L m M?Q F? -M; /šM /K- ç M| i`M içQ i?"M? b€i FB TX L?QM; M m M?Q F? -M; M; WM; +¬M; FQ+? M| - +QM +| + M"v ç€M? i`<sup>a</sup> HçBX h i`B m ?²B HBM? ?²M +O K i? -M ç®B T?| pÈB M| - HçB F? -M; M MçM +O Jç i G [m çB- ?mM; p"i M"v b) M i oM? HçB- `9i p"Q i`QM; HÁM; ç'i iB T ?mM; p"i M"v K†+ /M H F?Q `i M†M; - M?QM; F? -M; M; WM; i,M; +QÌM; i?U+ HU+ - L? [M; h?€B \*' i? -M i?9 M"v- F? -M; K°i +QM M"Q H" F? -M; Km®M i`Î i?"M? i?€M? M?Q H" F? -M; i? X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} #°B T?K+ - i? -K F?2M M; ÈB €M? K„i p" i`Q im ;B" / M; šK HçB- ?„M +^aK i?'v Jç i G +?B FB T [m^a i?"i +?Q ?šM ç½ M; ?B K i`¼M; M?Q ?bM? i`mM; ç½ #` M? [M; ;?B +?ûT +O h?€M? çB M H"K +?Q HQ H„M; X

@ *QM +| + ç°+ M"v i?b F? -M; M|B- +ÁM M? [M; ?mM; i?9 F?€+ i?b +?Q ?šM b) /

*?B M æ H°` p bmv iQ,

@ h' GQ M p" h' Gv i?•M i? [m€ KS+ +QÌM; ?½M- +?Q /M +?B M ç'm F`+? HB i+ F?B +?9M; M| +?€M M; 'v- bÊ`^M; HçB +?B `X

@ æ•v H" çB m +?9M; i +¬M HQ H„M; X

L? [M; M T M?, M i` M i`€M *' om `mM; ç°M; ,

@ G9+ M"v +¬M i? -M; #€Q +?Q +€+ i°+ M?•M- F? -M; M M iU w i` m +?¼+ M? [M; ?n i,M; i? K i?QÆM; pQM; K" i? -BX

@ VKX

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,

@ o pB + M"v- p½M #®B p" *?B M æ b) HB M ? pÈB K'v p` pÈB i°+ M?•M i?®M;
M? m i?QÆM; i?ªQX

@ o¬ E}5

*´ om ç°i M?B M M;~M; ç-m- M?bM S?QM; o•M o¬ E} M?Q pW KÈB T?€i ?B M ` çE

@ a Q p"v *´ om iB M #®B\

S?QM; o•M o¬ E} M;¢+ M?B M ?ÄB- €M? K„i +O *´ om H9+ M"v p¬ +MM; F€ [m€BX

@ E?¬M; ç9M;5

*´ om ;B®M; M?Q ;†T T?ªB p'M ç ;b F?| ?B m,

@ o¬ E}- +| T?ªB ;¬M ç•v M;QÆB ç½ ;B Q ç'm pÈB + Q i?O M"Q K ?B m iBM? i?¬M

@ E?¬M; +|X

@ E?¬M; i? M"Q5

*´ om M;¢+ M?B M M|B,

@ GBM? ?²M +O M;QÆB F?¬M; iQ" M p MX J†+ /M i?Q¢i M?bM # M M;Q" B F?¬M
i`¢M; i?€B HBM? ?²M +O M;QÆB i?2Q Hw imv i ç®B F?¬M; i? +| im pB + Q M?Q
ç•v pW KÈB #` i?QÆM;X L?QM; M;QÆB H¢B M|B H" F?¬M; ? ;B Q i?O pÈB M;Q
+?mv M M"v i?"i Fb H¢X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ;B"i KbM?- i?¬K M;?o, óom i°+ [mª M?B M HÈB ?¢
?²M i +,M #ªM F?¬M; ? i?K i?QÆM;- K" H" /Q K°i HQ¢B +¬M; T?€T F€ [m€BX GB
M?B M +| i? ç¢i ç M i`bM? ç° M"v \*| çB m- i`QM; K i°+ +kM; F?| çªK #ªQ b) F?¬M
K ?B m p HBM? ?²M- M m *´ om +| i? M?bM ` - M?[M; +QìM; ;Bª K i°+ F?€+ +kM

L;?o ç M ç•v- S?QM; o•M o¬ E} iBM T?K+ i?B H pÈB *´ om,

@ hB M #®B i?"i HÈB ?¢B- HBM? ?²M +O p½M #®B [mª i?"i +| +?9i bÆ ?ÎX

.Si HìB- ?„M HB M ç2K pB + M;mv M i?¬M i K T?•M +O v LB K EB K h? ç¢B T?€
+?mv M p T?•M i?¬M J :BÈB H¬M HQÊi F pÈB *´ om- b m ç| M|B iB T,

@ hB M #®B5 h`QM; H9+ p¬ w p½M #®B iWM; iB M p"Q K°i F?¬M; ;B M ;¼B H" oU
+?O M?•M i`QM; ç| i†M; +?Q K°i F?~m [mv i h?B M J i?¬M i?¬M;X L?QM; p½M #®
p ç¢Q +O HBM? ?²M- +?Q M M ç M #•v ;Bì pšM +?Q ?Q" M iQ" M ?B m çQÊ+ #°
h`QM; h?B M J h?¬M i?¬M; M"v +| K°i HQ¢B M,M; HU+- ;B®M; M?Q +| i? ?Q" M iQ
pšM #®B pšM +ÁM +?Q M;° çQÊ+X L m M?Q *´ om iB M #®B M?bM i?'m çQÊ+- F?
ç ;BªB K®B M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; p½M #®B ? v F?¬M;\

L?bM F?„T +ª h?€B *´- i¢B T?QÆM; /B M HBM? ?²M- M;QìB /mv M?'i +| i? pQÊi
+?d +| *´ om +O om i°+X

*?B M æ M;?2 S?QM; o•M o¬ E} F H¢B pB + M;mv M i?¬M i K T?•M- KÈB #B i pb
K°i S?QM; o•M o¬ E} F?€+ +QìM; ç¢B F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M'BX aU F€ /B m +O
M;?2 tQM; i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; M;WM; +ªK i?€M ói` M i? ;B M M"v H¢B +| +¬

@ o¬ E}- M?Q p"v i +~M; v M i•K `²BX

*?B M æ +ª M;QìB i?ª HÄM;- M?bM S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; HÁM; T?€i ` K°i MK
i°+- +| i? ;B Q T?| +?Q M;QÆB `²B ô

h`QM; K„i *´ om i?Q€M; ?B M H M p F?€+ i?QìM;,,

@ oU+ L;Q¢B h?B M J h?B M\ *| w iS5 L m M?Q F?¬M; M;¢B ?½v ç i t2K +¬M;
+?9i- +?Q /M F?¬M; i? ;BªB [mv i p'M ç +O M;QÆB- Qi M?'i T?•M i?¬M +O M;Q
i?O +kM; b) F?¬M; H°` bÆ ?ÎX

S?QM; o•M o¬ E} HB M ç2K F?~m [mv i FB BM p"Q i`QM; #B M w i?S+ +O *´ omX
K¬M; +O *´ om HB M F?B M +?Q ?„M +ªK i?€K F?¬M; i?¬BX Gm"Mp +QìM; ç° w
+| i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB ?„MX

óL; Q5ô

æ°i M?B M- ?QÈM; ç¬M; i`mv M ç M K°i iB M; ;¬K p M; /°BX J†i ç'i +?'M ç°M; - i
M i BX a m iB M; ;¬K FB - i` M #-m i`lB ?QÈM; ç¬M; #¶M; tm'i ?B M K°i ? M; ç°
K°i +?B + ç¬m iQ HÈM /[iÈM ç¬v H¬M; H€ iW # M i`QM; H|` - b m ç| H` ? B +€M?
æSM; î t t - M?bM +†T K„i HÈM M?Q H²M; ç M çÄ i`2Q i` M #-m i`lB- # M; QìB ç
@ h?€B *´ J oB M5

h`QM; h?€B *´ ?mM; i?9- Hm"Mp HU+ HQÊM; F?¬M; +QM M"Q pQÊi [m h?€B *´ J
i?9 +MM; MB M ç¢B- i?U+ HU+ +O h?€B *´ J oB M H` K¢M? M?'i- +kM; H` ç€M; b
bU @ h?¬M h?9 i?B M) i¢B ?mv i ç°M; /QÈB HÁM; ç'i h?€M? çB MX

98NX *?QÆM; 983, J¢i G *?B EB T UT?¬M jV

J°i iB M; iB M; ;¬K HÈM p M; H M iW T?Q t - +?'M ç°M; +ª h?€B *´ X J°i +ÆM +m
[mûi M; M; ?ÆM T?•M MY h?€B *´ X
.QÈB #-m i`lB m €K- ? B +?B + `„M; M M? i`„M; iQ€i iW T?Q i` M FûQ /`B tm®M; -
K°i Hm²M; b€M; H¢M? F?€i K€mX

*€M? i v /`B ç¬v H¬M; ç2M +O h?€B \*´ J oB M iW # M i`QM; pÁM; tQ€v F?¬M; ;
+?®M; tm®M; K†i ç'iX LÆB #`M i v +?¢K p"Q- iWM; KªM; HÈM K†i ç'i bKT ç´ tm®
;¬K H M K°i iB M; - ? B i v /MM; bS+ - i?•M i? F?´M; H² /¬M /¬M ;B½v ` X

a„+ K†i +O *´ om- S?QM; o•M o¬ E} p" *?B M æ ç m i`¬K tm®M; - #îB pb +QM h?†
`M; H` ç½ [m i?lB F€i i`QîM; i?`M?X

@ E ?Q¢+? bÊ `^M; T?ªB i? v ç´B `²B

*´ om H`K #~K M|B- i` M F?m¬M K†i; -v ;Á +?d +ÁM H¢B K°i HÈT / H° ` p HQ H„M

@ h?€B *´ J oB M i`QîM; i?`M? +„M #ªM F?¬M; i? F?„+ +? çQÊ+X L; Q¢B i`W *
F?¬M; +| T?QÆM; T?€T M"Q

@ 1 `^M; T?ªB KìB M?[M; + Q i?O Í "„+ >ªB `²B

*?B M æ M?bM p T?Q h?€B *´ J oB M î t t M|BX G9+ M`v ?ÆM T?•M MY i?•
ç½ ;B½v ` M; Q`B- #|M; ç2M +?B m tm®M; # Q i`MK K°i F?m pU+ HÈM- ç¬m ç½ pQ
M;`M i`QÈM; - H M iB M; X

æ°i M?B M- i?•M i? h?€B *´ J oB M ç M; iW i`QM; pÁM; tQ€v #Á ` #¶M; F?UM; H
+?9i- +†T K„i çÄ M?Q K€m i`ÈM i`WM; - ;B®M; M?Q ;†T T?ªB +?mv M ;b FBM? F?C

ó:~Q5ô

J°i iB M; ;¬K +ÁM HÈM ?ÆM T?€i ` iW T?Q b m pÁM; tQ€v ?bM? +Y ç°M; FB -
KªM; HÈM M9B + Q i`QM; M?€v K„i #` +m²M; T?QM; iW F?¬M; i`mM; i?´B tm®M; T

óL; Q5ô

h?€B *´ J oB M T?€i ` K°i iB M; F mX " M FB ?® ç2M ?bM? pÁM; tQ€v ;B®M; M?
ç M; M„K +?†i +?•M M| - /MM; bS+ FûQ i`î p X

ó•K5ô

h?€B *´ J oB M` bS+ ;B½v /K - ? B i v F?¬M; M;WM; [m] [m¢M; +® ;„M; M„K H´v
i v iQ HÈM +„K b•m p¨Q K†i ç'i- M?QM; pšM F?¬M; i? M¨Q M; ,M +ªM çQÊ+ HU+ H
F?€+X JQìB K|M; pm®i iQ +?„+ FûQ i?¨M? KQìB p i`½M? i?¨i b•m i¨ M K†i ç'iX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- h?€B *´ J oB M mvi? FBM? i?B M +?bK p¨Q i¨QM;?
iB T ç| H¨ M?[M; iB M; +¬M; FQ+? FBM? i?B M ç°M; ç` - ;B®M; M?Q h?€B *´ J oB
pÈB K°i [m€B p¨i iQ HÈM F?€+X hB M; ç€M? M? m F`+? HB iªM? ?QîM; ç M +ª h?

@ aÊ ``M; - H¢B i? K K°i ?mM; i?9 +ÁM HÊB ?¢B ?ÆMX

"B M ç°M; /` i?QìM; M¨v ?Q¨M iQ¨M M^K M; Q¨B /U HB m +O *´ omX

h¨QM; HÁM; # M; QìB ç m F?¬M; / +?¨mX J°i ?mM; i?9 +| i? F?B M +?Q +ª h?€B
+m°+ K¢M? ç M KS+ ç° M¨Q\

@ *?B M æ - M;¨B ?½v i`B m M?[M; + Q i?O i¨QM; *?B M i°+ iÈBX h b) çB HB M
ç¢B M?•M- +ÁM +| pm i?m¨i +O M;¨B EB T M¢M +O J¢i G H-M M¨v +ÁM i ?ÆM
+?d +| +€+? i`B m i¨T +?9M; +QìM; ;Bª h?€B *´ +MM; M? m i?QÆM; HQÊM; ç®B i
im´B i€+ +O M;¨B ?ÆM t bQ pÈB i - +| #B i +ÁM imv i çdM? + Q i?O M¨Q pšM +?
çQÊ+ ? v F?¬M; \ h?U+ HU+ +O +?9M; i pšM +ÁM F?¬M; çOX L?[M; ?mM; i?9 M
?° #ªM i?•M H¢B H¨¨i K¢M?- K°i FB K iQ¨M HU+ +O i +kM; F?¬M; i? çª i?QÆM
i?¨i bU F?B M M; QìB i bÊ ?½BX

S?QM; o•M o¬ E} M|BX

@ L; QÆB +| i? HB M ? pÈB T?€T im b Q\

h¨ M K†i *?B M æ i?Q€M; ?B M H M p FBM? M;¢+,

@ h M; ?2 M|B i´ T?K +O T?€T im H¨ S?K+ >v ç½ [m çìB- M?[M; T?€T im i¨î p ç
KÈB- ;¼B H¨i•M i´ - +?ŠM; H) M; QÆB +| [m2M #B i p` i•M i´ FB \ E?¬M; i? M¨Q- T
K¨i•M i´ +kM; pW KÈB tm'i ?B MX h`QÊ+ ç| M; QÆB pšM î +MM; i +MM; i¢B ?ªB
i? [m2M #B ii•M i´ FB \ >ÆM M[- T?€T pä i¨ M? ç'm i²M i¢B ç½ H•m- 2¨¨M; Km®
+?9M; i b) +| +?9i F?| F?,MX

S?QM; o•M o¬ E} M; ?2 p¨v HB M H„ + ç-m,

@ L;¨B M; ?o b B `²BX h•M i´ F?¬M; TªB M; QìB F?€+ K¨ +?QM? H¨i - +?Q M M i
T?€T im iQÆM; i¨ÊX >m®M; ?²- T?€T im p¨ pä im p®M +?mM; K°i +MM; ;®+X >¬
+m°+ +?B M i?¬M K F?¬M; +ÁM t - bQ F?€+ #B i; B[T?€T pä +ÁM [m M i¨¼M; M

@ L; QÆB H¨i•M i´ +O T?€T im\

*´ om M; ?2 p¨v F?¬M; F?ÄB ç°M; /mM; X om p¨ T?€T p®M +| +?¶iQÆM; ç²M; - ç m +|
bQ p ;®+` - om i°+ +ÁM FûK t bQ pÈB T?€T imX h`QÊ+ F?B `ìB F?ÄB h?€B *´ - i´
+ÁM çQÊ+ tQM; ``M; +| i?U+ HU+ pQÊi ?ÆM +ª *?Q h¬MX h¢B i?¬M K ç¢B +?B M
*´ ç½ iWM; i¢Q i?¨M? i?QÆM; i´M¨¨i HÈM +?Q K i°+ - pb p¨v F?¬M; i? t2K i?QìM

S?QM; o•M o¬ E} ;¨i ç-m,

@ hB M #®B- pB + M¨v F?¬M; M M +?¨K i` 5¨•v ;B`i b) ç M >Q¨M; EBK i?¨M?- i?C
FB T M¢M +O J¢i G X æ [m•M- i¢B h?€B *´ M;¨B +| / M? iB M;¨¨i HÈM- ?½v çSM
iB K im F?€+ i¢K i?ìB i¨€M?¨ i´i +ª i?¬M i?9 tm'i i? - F?¬M; M M iU w +¬M; FQ+
G9+ M¨v +?d +| i? i¨M HU+ i¨€M? +?Q M?[M; ?mM; i?9 M¨v i¢Q i?¨M? ;B i +?| +i¢
K ç¢B +?B M +ÁM +?Q ç M i?b M; mv M F?Q ç½ ç¢B i?QÆM;

S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +?Q M|B tQM; - ç°i M?B M K°i çQ¨M F?Q i? ?mM; €+ M?Q b
i¨¨M ç M

ó¨Q5ô

J°i iB M; ; -K M?Q b'K bûi p M; H M iW MÆB t pϕM /†K- b m ç! # M; QìB ç²M; i? ÌB F?´M; H² iW i`QM; ?Q F?¬M; M?ªv` - b m ç! i?•M i? #m¬M; HÄM; iW F?¬M; i`mM

ó:¨Q5ô

GϕB K°i iB M; ; -K HÈM K M; M?[M; iB M; ó#bM? #bM?ô M?Q b'K bûiX Zm€B p"i tQ€v M?ªv` F?¬M; M; Ì HϕB H` K°i +QM h?€B *´J oB M F?€+X "'i Hm" M H` p i? h?€B \*´J oB M M`v ç m +QìM; çϕB ?ÆM +QM i`QÈ+ - i?•M i? pQÆM` ; -M M?Q + +! i? / /¨M; ?€B b Q i` M i`ÌBX

ósmwi5ô

*?B + KB M; `°M; +O h?€B \*´J oB M KÎ` - ?9i KϕM?X GU+ HQÈM; +O +€+ M; ¬B p - ?! i?¨M? K°i pÁM; tQ€v K`m H K b€M; `U+ M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? M!X .QÈB € +O J oB M + Q ?ÆM pϕM i`QÈM; FB #¶M; ?B M` K°i K`m çÄ iQK- H'T H€M? p` K°i i-M; K•v HY #®+ H MX

@ G¨ M!5

S?QM; o•M o¬ E} FBM? M; ϕ+ M?bM p h?€B *´J oB M ÎT?QÆM; t - çSM; p[M; /Q i?€T b„i p„i M; M; i`QM; i?B M ç` X h`QM; €M? K„i FBM? M; ϕ+ +O *´om p¨ *?B M?Q€M; H M- # v M? M? p ?QÈM; ç¬M; X

*?B M æ p¨ *´om M; ?B ?Q†+ M?bM i?Q€M; [m M? m- b m ç! F?¬M; M!B K°i HìB H çB- *´om HϕB i`mv M K°i Hm²M; €M? b€M; K`m t M? H€ p¨Q i`QM; +Æ i? K i?¬M i•K `ìB çBX

óL; Q5ô

J°i iB M; `Qi /¨B p M; H M- h?€B \*´J oB M #¶M; +?®M; ? B i v tm®M; K†i ç'i- i?• F?¬M; M?Q çϕM T?€Q- p) H M K°i çQìM; pÁM; +mM; ?Q¨M K„; B[ F?¬M; i`mM; - i`C M9B- ç€T tm®M; +€+? ç! i`, K /†KX L„K i v iQ HÈM #¶M; ç€M? tm®M; K†i ç'i- iWM; çB- ?bM? i?¨M? iWM; pÁM; b!M; ;ÈM M?¬ H M K†i ç'i F?B M +?Q M?[M; M; ¼M M9

aQ b€M? pÈB h?€B *´J oB M M`v- +QM M; QìB i®B ç +?d HÈM #^M; K!M; i v +O M ç M- T?B +¬K i`m i?9 i`QM; T?ϕK pB pϕM /†K ç m F m H M bÊ ?½B- #Ä +?ϕv iS i€M

"¶M; M?B M K°i Hm²M; ;B! M? i?´B [m - S?QM; o•M o¬ E} ç½ tm'i ?B M i` M i`€M M?bM p T?Q +†T K„i çÄ M?Q K€m +O M!X

ó:¨Q5ô

:¬M M?Q T?ªM SM; i?2Q #ªM M,M; - ? B +€M? i v pQÈM i`¨M M;"T HU+ HQÈM; H" S?QM; o•M o¬ E}X S?QM; o•M o¬ E} i v €Q T?´i T?Æ- i?¬M i?€B #bM? ioM?- ç¬B h?€B \*´J oB M- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +! w Mû i`€M?X

ó«5ô

*€M? i v h?€B *´J oB M +ÁM +€+? S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ç M? B KQÆB i`QÈM; K„i iQ HÈM çÄ `U+ M?bM +?^K +?^K p¨Q S?QM; o•M o¬ E}- iWM; #!M; b€M; t i [m

"° H¬M; K`m iQK +O h?€B \*´J oB M /"T /ÌM /QÈB #-m i`ìB- b€i F?Q FBM? M; QìB i?•M iÄ ` - ?bM? i?¨M? K°i çQ¨M bQÆM; KM Kì K`iX E?¬M; ;B M i`QM; T?ϕK pB p†M p Q- ;•v +?Q M; QìB i K°i +ªK ;B€+ KÆ ?²X J†+ /M b€i F?Q F?¬M; ;BªK- M?Q K„i h?€B \*´J oB M HϕB ;BªK çB F?¬M; Qi- /¬M /¬M H°` +?9i b€M; i`QM; X

ó«5ô

h`QM; €M? K„i FBM? M; ϕ+ +O \*´om p¨ \*?B M æ - h?€B \*´J oB M +! i?U+ HU+ F? +?Q +! i? +ÁM + Q ?ÆM ç°i M?B M F m F?†+ K°i iB M; - ? B +€M? i v iQ /¨B 9T I S?QM; o•M o¬ E}- ? B i`ÁM; K„i p®M ç-v F?Q iS+ ?mM; €+ H9+ M`v HϕB H°` K°i + ? B +?B +`,M; M M? i`„M; iQ€i HMB K°i MY p K¬B i` M- +€B i`€M iQ HÈM M? M o•M o¬ E}- i` M K†i ?B M H M p ¬M ?Á i?m¬M ?"m ;B®M; M?Q M?bM i?´v i?•M M?

S?QM; o•M o¬ E} i?Î /¬B K°i iB M;- M? M?¬M; p¶ p¶ +€B i`€M h?€B *´ J oB M + Q
 @ æ½ i`Î p i`Î p H` i®i`²BX
 @ o¬ E}- ç•v H` +?mv M ;b\
 *´ om H M iB M;X
 h` M K†i S?QM; o•M o¬ E} H°` p iQÆB +Q`B,
 @ G9+ i`QÈ+- b m F?B i iW i?Ov H Q J :BÈB i`Î p h?€B *´ F?¬M; H•m- pW H9+
 oB M M`v #` M; Q`B p•v +¬M; - F?B ç! M! +ÁM Î i?`B F€ 'm MB MX h p®M Km®M; B i
 i?QÆM; M M +m®B +MM; ç½ i?ª +?Q M! K°i K¢M; - M?Î p"v K` i¢Q i?"M? /mv M T
 +?B M ç'm +MM; K°i +QM Gv GQ M- ç M; H•K p"Q i? ?¢T?QM; - i H¢B ;B9T M! K°
 ç½ i?2Q i h`Î p EB K pU+- H`K i?-M i?9 i?O ?° bÆM K¬MX o b m i`QM; H9+ i ç
 pb b Q M! #¶M; M?B M #B M K' iX >¬K M v i pW +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ HB M #B
 @ h'i +ª ç m /Q iB M ç`M?X hmM; ?Q`M? +´ FBK- ?B K +! M; Q`B M`Q i?m-M /QÐM
 pb M! p®M H` /Q F?Q iS+ ?mM; €+ i`QM; i`B ç'i bBM?` - +U+ F€ F?! i?m-M T?K
 h¬M iWM; +® ;„M; i?m-M /QÐM; K°i +QM h?€B *´ J oB M- M?QM; +m®B +MM; i?'
 ?mM; #¢Q p` F?€i K€m ;¬M M?Q ç½ i?•K M?"T HBM? ?²M +?9M; M!- bS+ M; Q`B F
 M; mv M M?•M F?€+ +kM; H` pb +QM h?€B \*´ J oB M K` >B M oB M *?Q h¬M i?m
 i`QÎM; i?"M?- F?¬M; ;B®M; M?Q M; QÆB ;†T çQÊ+ h?€B \*´ J oB M Î i?`B F€ 'm M
 *´ om +ªK F?€B,
 @ L?bM iB M? ?m®M; h?€B *´ J oB M M`v pW KÈB +?O ç°M; ?'T i?m HU+ HQÊM; b
 F?€+ ?ŠM pÈB J oB M #bM? i?Q`M; - HU+ HQÊM; +O M! ?ŠM H` T?ªB K¢M? ?ÆM
 oB M F?€+X
 @ G9+ i`QÈ+ i iWM; /MM; i?-M i?S+ [m M b€i+'m i¢Q +Æ i? +O h?€B *´ J oB M
 ?bM? i? +O M!- i?B i`B M K°i +¬M; T?€T FBM? K¢+?- ?¬K M v t2K` H` +! +?9i?
 S?QM; o•M o¬ E} ¬M ?Á M?bM h?€B *´ J oB M /QÈB i?•M M!BX
 *´ om p` \*?B M æ M?bM i?Q€M; [m M? m- ç²M; i?`B M!B,
 @ *! H) iB M? ?bM? +kM; F?¬M; t'm M?Q p"vX
 •M? K„i ? B M; Q`B ç m i" T i`mM; p"Q i` M M; Q`B h?€B *´ J oB MX
 ó:°Q5ô
 h?€B *´ J oB M i?'v *?B M æ p` \*´ om M?bM M!- ç°i M?B M ;¬K H M K°i iB M;-` ,
 ` - ?mM; €+ M?bM ? B M; Q`BX
 S?QM; o•M o¬ E} p¶ p¶ +€B i`€M h?€B \*´ J oB M- +QM p"i M`v H¢B H°` p ?QÎM
 i?m-M ?"mX
 @ *´ om iB M #®B5 L; ?2 M; ¬B M!B >B M oB M *?Q h¬M ç½ iWM; Mm¬B /QÐM; K°i -
 M?Q i? M`Q`²B\
 @ L; ?2 ç²M h?€B *´ J oB M FB ?Q M; /½` i F?! i?m-M T?K+- M m i?ª M!` M; Q`B
 HK+ p¬ #B MX *?Q M M >B M oB M *?Q h¬M ç½ /MM; HU+ HQÊM; KÎ` K°i F?¬M;
 T?B +¬K i`m i?9 p"Q # M i`QM; - # Q ;²K +ª h?€B *´ J oB M FB - b m ç! ç!M; i?¬M;
 ç•v +kM; +?d H` i`mv M i?mv i- bU i?"i` b Q i?b i +kM; F?¬M; `ä H„KX
 *´ om bmv M; ?o K°i +?9i- M!BX
 L; v H9+ M`v- *?B M æ pŠM Hm¬M [m M b€i h?€B *´ J oB M ç°i M?B M H M iB M;
 i`¼M; ,
 @ o¬ E}- M; QÆB T?ªB +~M i?"M- ?½v M?bM +QM K„i +O M!5

S?QM; o•M o¬ E} p®M ç M; pmB KWM; pb h?€B *´ J oB M #B M K'i ç½ H•m M v H
æ M?„+ M?Î- H9+ M¨v KÈB M?bM F„+QM K„i+O h?€B *´ J oB MX oW M?bM- ?„M
K„i+O h?€B *´ J oB M pšM M;Q M M;Q½M- M?QM; M?bM F„+| i? i?'v K°i p i K¨
i?QªM; H¢B ?B M H M # M M;Q¨B +QM M;QÆB- K¶B K°i H-M ?B M H M- h?€B *´ J
` #B m i bM? /[iÊMX

@ o¬ E}- M;QÆB i?Y`ÌB t h?€B *´ J oB M K°i H€i t2K5

*?B M æ H M i B M;X

S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? /Q /U- i?•M i? `mM; ç°M;- ç½ M;QÌB M? M?¨M; HmB`
M?Q M; v F?B ?„M i?®B HmB- K°i p i K¨m çÄ iW M?¢i ç M ç"K M? M? +?|M; ?B M
oB MX

ó:¨Q5ô

h?€B *´ J oB M #¶M; ;¬K H M K°i iB M;- ç¬B K„i HÈM M?Q +?m¬M; ç²M; ?Q¨M iQ
i?•M i? çSM; i?ŠM; /¨v- K°i [mv M K M; i?2Q +m²M; T?QM; ç€M? p T?Q *?B M æ

h?•M i? *?B M æ M?Q€M; H M- H¨T iS+ i`QÊi` K'v i`,K i`QÊM;X :-M M?Q ç²M
+kM; ?| i?¨M? K°i +?MK €M? b€M; K¨m t M? HK+ iªM` - iB m i€M F?¬M; i?'vX

ó•K -K5ô

J°i Hm²M; FbM? HU+ K M? K¬M; iW i` M M„K i v iQ HÈM +O h?€B *´ J oB M T?€i
i`QM; T?¢K pB i`,K i`QÊM; [m M? M;QÌB- i`QM; iB M; `Qi #B M K'i i i¢B M?[M; /½

@ a9+ bBM?- +ÁM F?¬M; M;WM; i v5

S?QM; o•M o¬ E} [m€i H¢M? K°i iB M;- H¨T iS+ # v ç MX >„M pW KÈB ç M;-M i`,K
K„i h?€B *´ J oB M HB M M? M? +?|M; `9i çB- F m H M K°i iB M;- ? B i v 9T b'T- +

L?[M; çB K K¨m t M? H€ tm'i ?B M ;B[?Q F?¬M;- i' ?ÊT H¢B i?¨M? i?•M i? *´ om
G iBM? i` M #-m i`ÌB- *´ om H M i B M;;

@ J¢i G i` M F?¬M;- F?Q iS+ ?mM; €+ i`QM; i?B M ?¢;B i,M;X h?€B *´ J oB M p
` - M?QM; ç M H9+ M¨v pšM +ÁM F?¬M; T?€i i€+- +?d +| i? M|B H¨ /Q HBM? i`Q
K'm +?®i # M i`QM; +?QM? H¨ M;QÆBX

@ VK5

*?B M æ +kM; ;¨i ç-m,

@ h`QM; +€+ HQ¢B i?-M i?9- h?€B \*´ J oB M i`QÎM; i?¨M? H¨ K¢M? M?'iX *QM J
i?¨M? MB M ç½ çQÊ+ i†M; pä ?¼+ +¬M; T?€T- [mª i?"i i`QÊ+ M v +?Q iWM; +|- i
HQÌM; çQÊ+X *?Q Qi- i +?Q iWM; M;?2 [m +| +QM J oB M M¨Q H¢B +| i? +?O
i`ÌB o¬ E}- 2`^M; M;QÆB T?ªB Hm¬M /šM i?2Q +QM J oB M M¨v`²B- M m F?¬M;
+¬M; imv i ç®B b) i¢Q i?¨M? ;B i +?|+ HÈM ?ÆM`¨i M?B m bQ pÈB #'i +S i?-M i?

S?QM; o•M o¬ E} M?Q bmv M;?o M?bM i?Q€M; [m h?€B *´ J oB M iQ¨M i?•M K¨
ç-m,

@ h #B i`²BX

óEû+5ô

L; v H9+ M¨v- ÎT?Q i•v- +QM h´ GQ M FB ç°i M?B M #Ä [m h´ Gv # v p ?QÊM;
i?'v h?€B *´ J oB MX

Gv GQ M p¨ hmv i Gv +| i? M|B H¨ MQÊ+ HY F?¬M; /mM;- M?QM; •M Q€M ;B[#½
h?€B *´ J oB MX

G" ?mM; p"i ?mM; ?½M M? 'i i`QM; i?B M ç` - h?€B *´ J oB M +| K°i i" T [m€M p-
;B i +? i M? [M; ?mM; p"i F?€+ - /MM; H"K i?S+ ,MX h`QM; ;?B +?ûT +O h?€M? çB
çQÊ+ tQM; H" i? -M i?9 ç M? 'i- pm +O ?mM; i?9- +kM; H" pb çB K M"vX

h?€B *´ J oB M +| K°i M,M; HU+ `i ç†+ #B i- ç| H" +| i? i?¬M; [m pB + ?'T i?m
F?€+ ç ;B i,M; i?U+ HU+ +O +?QM? KbM?- HQçB M,M; HU+ M"v M? [M; ?mM; i?9
hçB i?lB F€ 'm MB M- i?U+ HU+ +O h?€B *´ J oB M +ÁM i? 'T- +ÁM +| çB m 2 M; ç
i? "M? i?b #ªM iQM? HB M H° ` ?Q" M iQ" MX h` M i`lB /QÊB ç' i- +?d + -M H" MÆB
HB M +| i? / / "M; ibK çQÊ+ - HçB i" M M?šM ;B i +? i- b m ç| ?'T i?m ç i,M; +QlM

hW Gv GQ M ç M hmv i Gv- iW æ° + h?B K U+| + ç° +V ç M M? [M; ?mM; i?9 /QÊB pU
MÆB M"Q H" F?¬M; +| ?mM; p"i #` h?€B *´ J oB M ;B i +? iX *kM; #lB pb çB m M"
*´ J oB M bBM? ` - ç m F?B M +?Q M? [M; T?B + -K i`m i?9 ; -M ç| +¬M; FQ+?X *
S?QM; o•M o¬ E} iW #bM? M; mv M /mM; M? K i`l p KÊB +| i? ;†T çQÊ+ Gv GQ M
;B Q +?B MX

GçB MlB h´ GQ M p` h´ Gv ;B Q ç' m MY M; "v M?QM; pšM F?¬M; H"K ;b çQÊ+ M? r
J oB M i?•M + Q ?ÆM pçM i`QÊM; - bU ;B" M / [ p" ?mM; €+ i`QM; HÁM; h´ GQ M H
HB M # v M? M? p ?QÊM; h?€B *´ J oB M- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬M; M?bM i
K°i Hm²M; ;B| b„+ t i [m K†i ç' i h?€B *´ X

h?Q€M; +€B ç½ K' i ?bM? #lM; +O h´ GQ M- h´ Gv FB HB M M?bM +?mM; [m M?·
*´ J oB MX h`QM; ? B i`ÁM; K„i F?Q iS+ ?mM; €+ HB M ;B i,M; - M; •K H M K°i iB
F?Q +m²M +m°M M?m°K #-m i`lB i? "M? K°i T?B M i`„M; t| X

h?€B *´ J oB M p®M M; Q M M; Q½M M^K 9T b' T /QÊB ç' i- H9+ M"v +?Êi +ªK ;B€+ ç
€+ +QlM; ççB FBM? M; QlB ç M; # v ç M ç M- #° H¬M; i` M M; QlB HB M /UM; H M>
/"v- i?•M i? `mM; H M- K°i Hm²M; b€i F?Q T?€i ` - HQ€M; i?Q€M; +| i? M? •K M?

óSQ i5ô

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M +?ûK ` K°i FB K- K°i Hm²M; €M? b€M; K"m i`„M; t i
M?Q +?ûK T?ªB p"i ;b- T?€i ` iB M; FBK i?B i p +?çKX \*MM; H9+ M"v- i` M p B h
?B M ` K°i p i + "Q b„+ #ûMX J°i iB M; `Qi b„+ #ûM p M; H M iW #-m i`lB T?Q b
i?lB K°i Hm²M; +m²M; T?QM; i?´B [m i`QÊ+ K†i X

h?€B *´ J oB M #¶M; [m v ç-m HçB M?bM p F?¬M; i`mM; X G9+ M"v h´ GQ M ç M
i?2Q +?B + çm¬B K„H HÆ HYM; içB F?¬M; i`mM; - ç¬B K„i b„+ #ûM ?mM; €+ M?l
oB MX

ó: "Q5ô

h?€B *´ J oB M #¶M; ; -K H M- /QÊB +?•M ççT KçM? F?B M +?Q KªM; HÈM K†i ç' i
i M `lB F?ÁB +mM; #„M H M i`lB- i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬M; i? 'v ?bM? #lM; X

óEû+5ô

h?•M i? h´ GQ M `mM; H M- p) ` K°i p i ?QªM? - i`QM; M?€v K„i i®+ ç° ;B i,M; ç
K' i F?¬M; i? 'vX h?€B *´ J oB M hW i` M K†i ç' i p¼i H M- +?d b B H +? K°i +?9i ç

óL; Q5ô

h?€B *´ J oB M ;B" M / [; -K H M K°i iB M; - K°i +?•M F?€+ ç°i M?B M ççT KçM? p"Q
€M? K„i FBM? M; ç+ +O K¼B M; QlB- h?€B *´ J oB M i?•M + Q ; -M pçM i`QÊM; #¶
? B +€M? i v i`€M; FB M ç' K KçM? p"Q M; U+ T?€i ` iB M; ó#bM? #bM?ô M?Q b'K
T?Q X

óSQ i5ô

GçB K°i p i + "Q tm' i ?B M i` M M; QlB h?€B \*´ J oB M- M?QM; `i M? M?- p i i?Q
ç° K„i i?QlM; +| i? M?bM i? 'v- i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬B T?K+ M?Q +kX æ®B K†i p
+O h?€B *´ J oB M- +?Q /M H" pm®i b„+ +| i? T?€ ç€ pĐ M9B +O h´ GQ M +kM;

óL;•K5ô

hW t t - K°i #!M; i`„M; M; Q^M M; Q /`B K'v M;`M /†K # v ç M- K°i Hm²M; F?Q iS+
h?€B *´ J oB MX

ó:``Q5ô

h?€B *´ J oB M F?¬M; #„i çQÊ+ Gv GQ M i®+ ç° pQÊi t i?B M ?¢- p®M ç M; iS+
#` h´ Gv FB F?B m F?Q+?- H”TiS+ +?mv M ?QÊM; ;-K H M K°i iB M; - M?ªv K°i +€

óS?Ki5ô

h´ Gv i?´v i? +kM; F?¬M; ?QªM; - HB M KÎ K²K T?mM ` K°i M; KK F?Q H¢M? KÎ K`i
+SM; h?€B *´ J oB M i?“M? K°i F?®B ?mv M #,M; `ÆB tm®M; X

ó•K5ô

E?®B ?mv M #,M; FB +ÁM +?Q `ÆB tm®M; ç'i HB M ç°i M?B M M´imM; X h?€B *´
ç2M i`U+ iB T H Q p T?Q T?¬M HQM; +O h´ Gv- +?•M i`€B iQ HÈM ç¢T K¢M? K
#¶M; M?B M i`-K tm®M; - T?€i ` K°i iB M; F m ç m çÊMX

ósQ i5ô

h´ GQ M p¼i ç M- K°i +€M? [mûi M; M; [m M; QÌB h?€B *´ J oB M- ç²M; i?ÌB M; ¼
M?€v K„i # Q T?O MY M; QÌB i` M +O h?€B *´ J oB MX L?QM; ``i M? M?- i'i +ª H
i`QM; +Æ i? h?€B \*´ J oB M- #B M K'i F?¬M; i?´v- K`m çÄ iQ i` M #° H¬M; +kM
T?¬MX

ó•K5ô

h`QÊ+ F?B #` h´ GQ M [mûi tm®M; - h?€B *´ J oB M #¶M; ;”T M; QÌB- ? B i v /MM;
h´ GvX h´ Gv ç m çÊM F m H M K°i iB M; - i?•M i? ;B½v /K ?! i?“M? K°i Hm²M; b
#-m i`ÌB- +MM; H9+ M`v i?•M i? /`B ?ÆM M;`M /†K #¶M; T?bM? HÈM- +® ;„M; i?C
J oB MX

óL; Q5ô

h?€B *´ J oB M ç°i M?B M #m¬M; K°i i v ` - #”M i v M„K H¢B /MM; bS+ ç€M? p`Q

ó•K5ô

h?€B *´ J oB M tQ v i`ÁM M„K i v- iWM; [mv M ç”T p`Q i`€M +O h´ Gv- K¶B K°i [
F?B M +?Q h´ Gv ç m ç M iQ`M i?•M [m^M [m¢BX h`QM; b® i?¬M i?9- HU+ HQÊM;
ç¢B M?´i- +?Q /M H` bBM? p”i M?Q h´ Gv +kM; F?¬M; +?“m M´B HU+ HQÊM; +m²M;
H„+ HQX J¶B F?B M! Km®M tQ v M; QÌB T?mM p`Q h?€B \*´ J oB M i` M HQM; - H”T
K¢M? K°i [mv M p`Q ç-m- F?Q H¢M? T?mM ` HB M +? +? ?QÊM; X

óEû+5ô

h®+ ç° +O h´ GQ M ç½ ç¢i ç M +U+ ?¢M- KÄ M?¼M- +€M? +SM; - pm®i b„+ F?¬M;
oB MX .U p`Q i®+ ç°- h?€B \*´ J oB M ;¬M M?Q F?¬M; +€+? M`Q #„i çQÊ+ ?bM?
M`v h?€B \*´ J oB M ç½ i`Î M M çB M +m²M; - bU ;B”M /[?Q`M iQ`M T?€i iB i i` M
w ç M +¬M; FQ+? +O h´ GQ M- iWM; [mv M HB M iB T ç”T p`Q M; QÌB h´ Gv- iB M
+ QX

S?QM; o•M o¬ E} [m M b€i K°i ?²- M?“M ` #’i F H` h´ Gv- h?€B *´ J oB M ? v H`
ç m p¬ +MM; +QÌM; ?½M- M?B m M?´i +kM; +?d H` ç m M?S+ K`i?¬B- M m Km®M
T?ªB ç M p`B i?€M; - pb p”v +kM; F?¬M; M!M; HÁM; iB M H MX

>„M tQ v M; QÌB M!B pÈB *?B M æ ,

@ *?B M æ 5 G9+ M`v ? B ?mM; i?9 FB ç½ #` h?€B *´ J oB M [m’M H’v- ç•v +! i
M?’iX J°i b® i?¬M i?9 i`QÎM; i?“M? F?€+ M?Q Gv GQ M ? v hmv i Gv- pÈB i?U+ H

+| i? ç®B T?|X oB + M"v F?¬M; M M +?"K i` - i`QÊ+ iB M +?9M; i ?½v #ªQ i'i +ª
?mM; i?9 M"v ;B Q +?B MX GQ¢B ?mM; i?9 çdM? +'T +?B M ç'm- T?¢K pB K"
F?B M +?Q + Q i?O h?¬M +'T #bM? i?QÌM; ?| i?"M? i`Q #KBX

@ VKX

*?B M æ ;"i ç-m- tQ v M; QÌB ?| i?"M? K°i p i +¬m p²M; K"m i`„M; # v p ?QÈM; #

@ *´ om iB M #®B- T?¬M h?B M J h?¬M i?¬M; FB T?ªB H"K T?B M M; "B `²BX

@ > ? - h?B M J h?¬M i?¬M; M"v ç®B pÈB om i°+ i +kM; +| +?9i i€+ /KM; çÊB b
+¬M; - b) H"TiS+ ;B Q +?Q M; QÆBX

h?•M i? *´ om `mM; ç°M; - ?| i?"M? p¬ b® iÆ M?Ä K"m t M? H€ iB m i`QM; ?Q F?¬

S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m M?bM H¢B- i`¬M; i?´v h?€B *´ J oB M M?´i i?ÌB +kM; F
KÈB v M HÁM; `²B çBX æ M; Km®M çB ç M >Q" M; EBK i?"M? +O T?€T im- #¶M; M
M i B ?„M, óo¬ E}- H9+ M"v +Æ ?°B i®i M?´i +O M; QÆBXô

óh?QÆM; E?mM; *?Q h¬M\ô "M +?•M S?QM; o•M o¬ E} ç½ #QÊ+ ` HB M `Ki i`Î
pÁM; F?„T MÆB- M?QM; H¢B F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ ;bX

óE?¬M; +¬M i bK M[- ?B M i¢B i +kM; F?¬M; +| Î ç•v o¬ E}- +?mv M ;b +kM; /U
M MX >ÆM M[- i`QM; T?€T im M; Q¢B i`W T?€T i´ pÈB F?ª M, M; i?¬M; i?B M +| i
M"v- M?[M; T?€T im F?€+ ç®B K†i HQ¢B ?mM; i?9 M"v +?d +| K°i +€+? H" T?QM;
K†i pÈB iBM? i?¬M T?ªM T? +O ?mM; i?9- 2 `^M; T?€T im b) #` i´M i?´i `´i HÈMX
i`QÊ+- #´i +Si´M i?´i M"Q ç m H" pB + +?9M; i F?¬M; Km®M M?bM i?´vXô

S?QM; o•M o¬ E} H° ` p bmv iQ, óE?¬M; #B i w +O *?Q h¬M H" ;b\ô

óh? ;BÈBX o¬ E}- çB i? M; ° K°i +?9i i? ;BÈB K" i M|B +?Q M; QÆB5ô :B¼M; M|
E?mM; *?Q h¬M p M; H M # M i B S?QM; o•M o¬ E}, óh? M; ° K°i +?9i T?¬M >B M
>B M oB M *?Q h¬M HQm H¢B +?Q M; QÆB- bQ b€M? +MM; pÈB +¬M; [mv i +O i -

óob b Q *?Q h¬M F?¬M; ` i v\ô @ S?QM; o•M o¬ E} #´i ;B€+ ?ÄBX

ó>mM; i?9 +'T #"+ M"v +| i? ;•v M M b€i FB T M; "T i`ÌB i¢B h?€B *´- M?QM; Î K°i
`´i HÈM h +ÁM +| M?B K pK F?€+X >ÆM M[- i +?d H" K°i iB i?¬M i?S+- M m M
iS+ i`Î p #ªM i? Xô :B¼M; M|B +O h?QÆM; E?mM; \*?Q h¬M +"M; i`Î M M v m E
p¼M; +O i 5 h`QM; i´i +ª T?B i?, M; ;Bª- M; QÆB H" M; QÌB K" i t2K i`¼M; M?´iX C
+O M; QÆB- ;BªB [mv i çQÊ+ FB T M¢M +O J¢i G b) F?B M +?Q ?"M? ç°M; b m M
M?B m ô

L|B ç M ç•v- i? M? •K +O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M `®i +m°+ F?¬M; +ÁM M[

9eyX *?QÆM; 98N, h? :BÈB UT?¬M RV

*m²M; T?QM; "Q ¢i- M9B ç²B M; ?B M; M;ªX h` M K°i çdM? M9B ~M KbM? i`QM; ç I
iY v T?K+ K"m i`„M; T?´i T?Æ ç M; M;²B t T #^M; - H¬M; K"v ?ÆB M?Qm H¢B- i`Q
+?B mX J¶B H¬M +| +ªK M; °- i v T?ªB +O v H¢B +?d tm®M; ç´i H"K K°i p"Bi?O i?
Î/QÈB #~M i v HB M bBM? ` K°i +?9i #B M ?| iQÆM; SM;X

hW T?Q i`QÊ+ p M; H M iWM; i`"M; ;¬K i?ûi ?mM; K½M?¬ h?€B *´ K pB M i?•M +
ç´m +MM; pÈB ? B ç¢B ?mM; i?9 h´ GQ M p" h´ Gv- imv iQ" M i?•M K M; ç-v i?QÆM
H¢B F?¬M; ;BªK çB +?9i M"QX

S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m M?bM- i`¬M; i?´v h?€B \*´ K pB M H´v K°i ç`+? ? B- #
M?QM; i?U+ i M| / /´v i?´i +?„+- +¬M; FQ+? +O h´ GQ M p" h´ Gv +, M #ªM F?¬M
i?U+ +?´i- +?Q M M +kM; v M HÁM; X

a m F?B h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M p¢M /†K i`mv M •K- S?QM; o•M o¬ E} HB M i bK
M;šK p óh? ;BÈBô K` h?QÆM; E?mM; \*?Q h¬M M|B- ç²M; i?ìB H¢B p`M >B M oB
HoM? M;°X

*?B M æ ç½ i`mv M iBM ` M;Q`B- HB M ?ÊT / M? M;?o +O EB K h?¬M- +°M; i
/ M? i¢B h?€B *´ +?d FûK +| h?€M? æB MX a m F?B # T?2 T?€i HìB ?B m i`B m
iB M- K¼B pB + HB M / /`M; ?ÆM `i M?B mX

h? M? JBM? tm'i i? - FûQ i?2Q i`,K p¢M + Q i?O iB K im tm'i ?B MX "¼M ?¼ +|
EB K h?¬M p` EB K oU+- M?QM; H¢B F?¬M; ? t H¢ pÈB \*?B M æ - +`M; F?¬M; H
i` M? +?`T pÈB pä im bm@i +ª i`,K i`B m M,K- H¢B i? K K°i S?QM; i°+ +´ tQ - #
+?Q #¼M ?¼ F?¬M; i? F?¬M; M;?B K i9+ +•M M?„+X

h´ GQ M- h´ Gv p` h?€B \*´ K pB M H` M?•M p`i +?QM? +O FB T M¢M J¢i G X E?B
ç¢B [m•M h?€B *´ i`mv [mûi ?mM; i?9 ç¬M; çªQ HB M iW iW `9i HmBX

h?¬M i?9 b€i F?Q +U+ M†M;- ç†+ #B i H` HQ¢B çdM? +`T ?mM; i?9 ç½ i`QîM; i?`M
M?B m M;QìB pšM +| i? iW t [m M b€i i`"M ç'm i?ªK HB i +O i K ç¢B ?mM; i?9X

ó:~Q5ô

*m²M; T?QM; `Q ¢i K M; i?2Q iB M; i?¬M i?9 ;¬K i?ûi M?QM; S?QM; o•M o¬ E} F
+ª FbM? F?Q çB M +m²M; [mûi iÈB M;QìB ?„M ç m HQÊi [m ? B # M i`€B T?ªBX æ
iWM; çdM? M9B + Q M;`M i`QÊM; H¬M HQÊi ç´ bKT- +?d +| çdM? M9B MÆB S?QM
p¬ bUX

óS?¢K pB HoM? pU+ +`M; HÈM i?b M,M; HQÊM; iB m ? Q +`M; HÈMX Gm`M p M,
?Q`M iQ`M +| i? T?€ ?Ov HoM? pU+ +O h´ GQ M- M?QM; p M,M; HQÊM; i?b H
T?QÆM;- F?B M +?Q M,M; HQÊM; HoM? pU+ #` +¢M FB i- pb p`v HoM? pU+ F?¬M

S?QM; o•M o¬ E} €M? K„i #bM? ioM?- i v T?ªB i?dM? i?QªM; HQÊi [m F?®B ç'i i
óh? ;BÈB i?m M?Äô i`QM; i•K HoM? pU+ H¢B T?€i bBM? #B M ?| +U+ M?ÄX

óh?QÆM; E?mM; +?Q i¬M M|B Km®M i i? M;° i? ;BÈB- M?QM; i¢B b Q i? ;BÈB
+O J¢i G H¬M M`v\ô

h`QM; HÁM; F?) i?î /`B- S?QM; o•M o¬ E} +9B ç¬m M?bM óh? ;BÈB h?€B *´ i?m
T?~K SM; /KM; +O [mv i„+- F?¬M; ? +| +¬M; /KM; i?U+ i M`QX

óob b Q\ G` pb b Q\ \_®i +m°+ #Q K`i +O i? ;BÈB H` î ç•m\ \*¬M; /KM; H` î ç•m\ô
bî bmv M;?o- M?QM; pšM M?Q +k F?¬M; i?m çQÊ+ ;bX

óGoM? pU+ H`v F?îB çB K H`K i`mM; i•K- Kî` K°i F?¬M; ;B M F?€+ pÈB h?€B *´- ç
ç| K°i Qi [mv i„+ F?€+ #B i pÈB [mv i„+ p`M ?`M? #bM? i?QîM; i`QM; T?¬M HÈM +
/KM; ?¶ i`Ê +?B M ç'm- +ÁM h? ;BÈB i?b b Q\ô

h`QM; H9+ S?QM; o•M o¬ E} ç M; p„i | + bmv M;?o K` F?¬M; ç¢i çQÊ+ ;b- ;B¼M; M
i¢B J :BÈB ç°i M?B M +?2M p`Q, ó>` ?`- æ h K- M;QÆB ç M; bmv M;?o p HoM?

óæ9M; p`vXô

ó>` ?`- ?| ` +kM; +| i?S K` M;QÆB F?¬M; #B i`X h?¬B çQÊ+- i?'v M;QÆB F?´ M
iB i H° K°i b® +?mv M +?Q M;QÆB #B iXô

óa Q\ô @ S?QM; o•M o¬ E} p®M ç M; +?bK i`QM; bmv iQîM;- H9+ M`v M;?2 ç M?
i`Q F?¬M; F?ÄB K€v ç°M; , ó*| w ;b- pÈB M,M; HU+ +O M;QÆB- +?ŠM; H) +| T?€i

óS?€i ?B M i?b F?¬M; +| - +?d H` H¬M i`QÊ+ p¬ w +?¢v iÈB K° +O K°i i M L;?`+?
#;´i M;ìXô @ æ M?´i T?•M i?¬M M;²B i` M HQM; Gmv M L;K+ *?B oQÆM;- /€M; p
ç2M +O J :BÈB HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM;- # M +¢M? ç| # M;¬B b Q iQ M?Q +€

S?Q /QÈB- +€B #|M; iQ HÈM +O Gmv M L;K+ *?B oQÆM; i`ªB `°M; ` - €T HU+ +Q
?QªM; ?®i +?¢v i`®MX

h? v ç´B iQ i? - ç M?´i T?•M i?–M F HçB T?€i ?B M +O KbM? içB pMM; ç´i #Ä ?Q
+m®B +MM; M¡B,

@ æ h K- pÈB M,M; HU+ +O M;QÆB- ?´ ?´- M m ;†T T?ªB ç€K M;?´+? i?–M ;Bª +
Kºi çQìM; +? iX æ€K ;B ?Ä M´v [m€ #B M i?€BX h F?¬M; ? M;?B M;ì- i?m M?
HU+ çÆM ;BªM M?´i i`QM; HoM? +U+ +O i M pm pMM; ç´i #Ä ?Q M; ç¡- M m Km®
iB T #B M M;QÆB i?´M? Kºi +QM FB M- Kºi #QÈ+ ;BšK +? i +kM; F?¬M; T?ªB H´F
F?¬M; Km®M [m v HçB +?¶ ç¡ M[X

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M;- #ÎB pb iB M iS+ iB i Hº i`QM; HìB æ M?´i T?•M i?–M +
M?´i T?•M i?–M içB J :BÈB T?€i ?B M S?QM; o•M o¬ E} ç½ +?bK p`Q i`çM; i?€B i
? X æQ K„i [mûi [m K†i ç´i- æ M?´i T?•M i?–M óM? M?´M;ô p¶ Kºi +€B H M i`€M
+€B óp¶ M? ô M´v F?B M iQ´M i?•M Gmv M L;K+ *?B oQÆM; `mM; çºM;- +¡ çB m ?
+9B ç–m tm®M;X

@ > ? ? +QM b9+ bBM? M?´M;QÆB- H9+ i`QÈ+ çm´B i?2Q H½Q iY t M?Q p`v
M;QÆB `²B- b m M´v b) +?Q M;QÆB +?´m F?´ Kºi +?9i5

æ M?´i T?•M i?–M +QìB HÈM- €M? K„i [mûi [m K†i ç€i- iB M i v +?d p Kºi ?QÈM
oQÆM; /QÈB +?•M,

@ " M ç¡

Gmv M L;K+ *?B oQÆM; M†M; M i?Î´ Kºi Hm²M; K•v HY - i`QM; K„i H¡2 H M p Q
M¡B,

@ hm•M H M? +?O M?•M po ççB5

.Si HìB HB M +´i #QÈ+ iB M p T?Q ç M?´i T?•M i?–M ç½ +?dX

h?€B *´X

óL;?´+? i?–M ;Bª +´ tQ +¡ i?–M +€+? ô @ S?QM; o•M o¬ E} H•K p`Q i`–K iQX aU
HoM? pU+ K` ç M?´i T?•M i?–M iB i Hº ç½ F?B M +?Q ?„M +¡ Kºi M?´M i?S+ KÈB
/B M M´v- ? i?®M; +O M?•M HQçB ?Q´M iQ´M i?m FûK M;?´+? i?–M ;Bª +´ tQ - /
bBM? p`i tm´i ?B M i`QÈ+ +ª F?B *?O h?–M +MM; +€+ p` /B M bBM? ` X

óGoM? pU+ +O M;?´+? i?–M ;Bª +´ tQ F?€+ #B i pÈB +€+ HoM? pU+ F?€+ Î +?¶
çQìM; [mv i„+- iB T t9+ çQÈ+ Kºi +?9i pÈB HU+ HQÈM; T?€T i„+- pb i? +¡ i? çç
T?QÆM; H¼i p`Q T?çK pB HoM? pU+ iS+ H´ b®M; +? i ç½ M^K ;¼M i`QM; i vX oW
F?B pW #QÈ+ p`Q Kºi T?çK pB M´Q ç¡ i?•M i? HB M çºi M?B M i?m M?Ä- ç•v ?ŠM
T?´M M?Ä T?€T i„+ # M i`QM;X L;Q´B ` HoM? pU+ +O #¼M +?9M; ?bM? M?Q F?
+,M #ªM F?¬M; +¡ ;BÈB ?çM HoM? pU+ `ä´´M;Xô

S?QM; o•M o¬ E} +?,K +?9 M?bM HoM? pU+ i`QM; #´M i v KbM?- i`,K M;?bM w M;
ó>bM? M?Q *?B M æ +kM; ç½ ççi iÈB i`bM? çº HoM? pU+ p¬ ?bM?- i`U+ iB T pS
tm®M; H´ M;´M /†K ç¡M; #,M;X ob i? ?–m ? i i?ÌB ;B M v ç m T?QM; ´M +¬M; HU
F?¬M; T?€i iB i` X *?d H´ HoM? pU+ +O *?B M æ +¡ p pšM +?Q çQÈ+ i?–M F€M
;Bª +´ tQ Xô

óGoM? pU+ +O M;?´+? i?–M ;Bª +´ tQ +¡ i? ;¼B H´ Kºi HQçB M•M; +´T +O HoM
M;´M M;?´+? i?–M ;Bª +´ tQ +kM; F?¬M; ç®B T?¡ çQÈ+ pÈB +?9M; i?–M- K`iS ççE
*?O h?–M M;½ tm®M;- ç•v F?¬M; T?ªB M¡B i? ;BÈB H´ Kºi HQçB M•M; +´T iW HoM
Sçd2+ Q0° ðQ tç¡ +¡ i? M,M; HU+ +O *?O h?–M H´ Kºi HQçB M•M; +æToi71? ;BÈB +

S?QM; o•M o¬ E} +´M; M;?o +´M; t , ó*?O h?–Mp+´M; M;u; # ?bBpð

o`Q H9+ M`v- v T?K+ i` M M;Q`B S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ;B| iU T?'i T?Æ- K°i ç€M
tQ v i`ÁM +m®M H M- ?| i?`M? ?bM? `²M; # Q #¼+ H'v i?•M i? ?„M- K°i Hm²M; F

ó:``Q5ô

E?ÊT tQÆM; iQ`M i?•M S?QM; o•M o¬ E} `mM; ç°M; - M?[M; +?¶ M®B iB T T?€i`
iB M; `²M; M;•KX " M M;Q`B HÊT / /QÊB v #`Q HQ€M; i?Q€M; +| iWM; T?B M pªv
+`M; M?B m

h`QM; #B M w i?S+- i•K i?-M +O S?QM; o•M o¬ E} p` p,M iU ?| i?`M? ?bM? `²M; /
;B¼M; M|B HÊM p` M;?B K i` M; p M; H M i`QM; HBM? `²M, óhBM?- F?Q- i?-M- ?
+MM; `²M; ?ÊT M?'i- +MM; `²M; H` K°i- F?¬M; bmv F?¬M; M;?o- /MM; i?B M ç` H`
`²M; - ç•v +?QM? H` h?-M GQM; #B MXô

h?2Q ;B¼M; M|B M`v- M?[M; ?bM? ºM? p¬ +MM; p¬ i`M p`Q i`QM; ç-m S?QM; o•M
?bM? ºM? ç m +| K°i ;½ M K iYX J†+ /M +?d H` ?bM? ºM?- M?QM; K¶B K°i #° ç m
i` M w i?S+X

a m ç| K°i çQçM p,M iU +U+ M;„M ?B M H M i`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E}X >„M #¶M
K`m b„+ i`QM; ? B i`ÁM; K„i ç m `9i çB bç+? b), óh?b` - ç•v +?QM? H` HU+ HQÊM

h'i +ª F?Q iS+ +O S?QM; o•M o¬ E} ç m i?m p`Q i`QM; +Æ i? - €M? K„i b€M; M;|B
F?¬M; K`m b„+- i?-M i?€B T?'M F?ÎB +kM; ?Q`M iQ`M #B M K'iX a m F?B p`M ?`M
i'i +ª iBM?- F?Q- i?-M +O ?„M ç m i?m p`Q i`QM; +Æ i? - +ª M;Q`B ç°i M?B M i`
Hmv M pä ?¼+X L?QM; i`QM; bU #bM? i?ªM FB HçB K M; ç M K°i HQçB +ªK ;B€+

S?OB T?OB [m-M €Q- S?QM; o•M o¬ E} +?“K `½B çSM; /"v M?Q K°i M;Q`B F?¬M; -
M9B + Q #bM? ioM? M?bM +m°+ +?B M +O h?€B *´J oB M ÎT?Q t X

h`QÊ+ F?B T?B i?,M; - M m M?Q pä ?¼+ +| T?ªM T?€+ [mv +?•M Ui`Î p M;mv M
.QÆM; b) M°B HB K- F?¬M; F?€+ ;b bQ pÊB M;Q`B #bM? i?Q`M; F?¬M; +| pä +¬M
?¼+ HçB H` K°i F?€B MB K F?€+- HU+ HQÊM; F?´M; H²`M +?S i`QM; +Æ i? b)
p¬ ?bM? i`mM; T?€i` K°i HQçB óF?QôX oÊB i`çM; i?€B ?B M ;B| +O S?QM; o•M
pÊB T?ªM T?€+ [mv +?•M- F?¬M; +?d çÆM ;BªM H` i?m HB K óF?QôX

S?QM; o•M o¬ E} #QÊ+ ` K°i #QÊ+- iW çdM? M9B çB ;B[ F?¬M; i`mM;X hWM; Kª
M?¬ #B MªQX a m F?B ?„M `ÎB F?ÁB- `i M?B m /½v M9B M;?B M; M;ª ç°i M?B M
M®B HB M H`K K°iX J†i ç'i p®M #` FbM? F?Q T?€i mM; ç-v M?[M; p i i?QÆM; +k
h`QM; M?€v K„i- i`QM; +?m pB M;`M /†K- i'i +ª HçB F?¬B T?K+ M?Q i`çM; i?€B i
+?B M ç'mX

.QÊB bU +?9 w +O K¼B M;Q`B- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M tm'i ?B M # M i`QM
?mM; i?9X hWM; ?mM; i?9 # v ç M- `ä`M; `mM; +€M? H Q p T?Q ?„M- M?QM; #
?QÊM; F?€+ K°i +€+? F?| ?B m

@ o¬ E}- v Km®M H`K ;b\

h`QM; ç€K M;Q`B EB K +€+- æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; +ª FBM?- ;'T ;B¼M; M|BX

@ *€+ +?O iW i`QÊ+ ç M M v ç m bmv M;?o b m ç| KÊB ?`M? ç°M; - H`K M?Q p`v i'i
+?d +-M M;²B t2K H` çQÊ+X

h?€B >mv M i`ª H|BX

h`QM; ç€K M;Q`B *?B M i°+- *?B M æ i`¬M; i?'v S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M iB
M;QÆB #¶M; +Q `9i HçB, óE€ Hç- b Q HçB ç°i M?B M F?¬M; +ÁM +ªK SM; F?¬M;
pä +¬M; HçB +| ç i?,M;|ô

@ h•M i´ ç½ tm'i ?B M- +?9M; i +kM; M M ` i v `²BX

Í ?QÊM; ç¬M; - i?€M? ;Bª KÎ KB M; M|B- ç²M; i?|B pmM; i v H MX hm T?€T ;Bª M?Q
p T?Q +?B M i`Q`M;X

óEû+5ô

J°i M;¼M HY iW i`QM; KB M; h´ GQ M T?mM` - # v p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X S?
K„i K°i +€B- Hm²M; b|M; M?B i M|M; #ĂM; FB HB M T?•M i?`M? ? B- iW ? B # M i

@ *QM b9+ bBM? M`v- +ĂM F?¬M; +?`m i?m b Q\

h v T?ªB S?QM; o•M o¬ E} KÎ` - MY i?•M i? +O h´ GQ M ç°i M?B M #B M K'i- ; E
FûQ p`Q K°i F?¬M; ;B M F?€+X LY i?•M i? H°` # M M;Q`B /MM; bS+ ;B½v /K - +
;B M FB X

S?QM; o•M o¬ E} H„+ ç-m- M,K M;|M i v F?) `mM; H MX h´ GQ M FB HB M T?€i`
? ?Q`M iQ`M #B M K'iX h`QM; HĂM; #`M i v S?QM; o•M o¬ E}- # M i`QM; K°i i? ;
GQ M #` i?m M?Ă F?¬M; +?d p¢M H-M ç M; iª tmM; ?[m ç°i- T?€ ?Ov ;¬M M?Q iQ
+ª i? ;BÈBX L| F?¬M; M;WM; t¬M; ç M p€+? +?„M # M i`QM; i? ;BÈB- M?QM; i?O
i?Q€i F?ĂB HĂM; #`M i v S?QM; o•M o¬ E}X

ósmwi5ô

h¢B #®M T?QÆM;- M?[M; + Q i?O h?€B *´ tm'i ?B M F?B +Ym iBM? M;¬B i?S M?
i`B ç²M; HQ¢i ?Q i K°i ?ÆB H¢M?- FBM? M;¢+ M?bM i M M K iY €Q i`„M; i?Q¢i M?
i`QM; +?B M i`Q iM;X J°i +QM h´ GQ M bÎ ?[m HoM? pU+ ? ?Ă +Q iM; ç¢B- +?d +
+?€v + Q i?O h?¬M +'T- +?Q /M K¢M? M?Q *?B M æ - +?®M; H¢B i?¬M i?9 +'T #`-
i?`M- M?QM; H¢B #` M K iY i`QÊ+ K„i / /`M; ?9i çBX

h`QM; HĂM; \*?B M æ H¢B ?B m `ä- pÈB M,M; HU+ +O S?QM; o•M o¬ E}- Km®M
i?9 M`v +kM; H` F?¬M; i? X L?[M; ?mM; i?9 M`v bBM?` ``i bÈK i`QM; ?²M; ?Q M;-
+O i?€M? i?9- KS+ ç° +Q iM; ?½M +O i?•M i? M;Q iB i?Q iM; F?¬M; i? M`Q çQ H
i? ç€M? +? i çQÊ+ M| +kM; F?¬M; +| M;?o H` F?¬M; i? M?®i M| H¢BX oÈB ?mM
+?Q M| H`K HQ¢M i¢B h?€B *´ - ;B K +¬K ? v ç€M? +? i +kM; F?¬M; F?€+ M? m [m

óo¬ E}- H) M`Q ç½ HoM? M;° çQÊ+ HU+ HQÊM; # M #i i? ;BÈB\ô @ •M? K„i +O *?
i`QM; +QM M;QÆB T?ªM +?B m iB M? ?m®M; T?Q t , óo¬ E} H`K M?Q p`v- 2`¬M;
i´ T?K ?mM; i?9 M`v- M;`v b m M m M?Q i?ª` - M?`i ç`M? b) ;B`M /[M;9i i`B- +?d
çQ +?9M; p`Q i`QM; ?`M; M;k ç`+? M?•M- b) H` K°i +?B M HU+ F?¬M; M?ĂXô

h`¬M; i?`v #`M i v S?QM; o•M o¬ E} H¢B KÎ` - i?m H`v h´ Gv ç M; +® ;„M; +?¢v i`®M
æ HB M p m M; i v,

@ _ i v çB5

S?Q b m- i'i +ª + Q i?O *?B M i°+ ç m /®+ iQ`M #° HU+ HQÊM;- H Q p T?Q i`mM
h?¬M i?9 K†+ /M ?mM; ?½M- M?QM; ç®B K†i pÈB +Q iM; ;Bª h?€B *´ p` T?€T im +`
+| K°i çQ iM; #¢B pQM;X G¬M M`v- /U p`QªM? ?Q iM; +O S?QM; o•M o¬ E} p` *?B
im ;B M?“T- ?ÆM M[H¢B K'i çB bU #ªQ ?° +O h´ GQ M p` h´ Gv- ç€K i?¬M i?9 h?
/MM; tQ+? b„i tmv M [m i?•M i? - H¢B #` T?€T im T?QM; 'M ?ÆM T?•M MY M,M;
+€+? M`Q T?€i ?mv çQÊ+ HU+ HQÊM; +Q iM; ç¢BX

@ h•M i´5

h?€M? ;Bª #QÊ+ i` M F?¬M; iB M ç M- +€+? S?QM; o•M o¬ E} # i`QÊM; i?B H K°
h` M K†i S?QM; o•M o¬ E} ?B M H M p +Q iB F?´,

@ h?€M? ;Bª ç¢B M?•M- M;`B H`K M?Q p`v F?¬M; T?ªB Km®M i i´M i?¼ b Q\

h?€M? ;Bª H„+ ç-m,

@ æ` p` +¬M T?ªB `ä`¬M;- M m F?¬M; b) / bBM? ?¶M HQ¢MX h?¬M K ç¢B +?B M
?m®M; M`vX h`QÊ+ F?B *?Q h¬M tm'i ?B M- h?€B *´ +¬M K°i iB M; M|B +?mM;- K
ç| +?QM? H` M;`BX

@ æQÆM; M?B M b) H" vX
J°i; B¼M; M|B p M; H M- S?QM; o•M o¬ E} i?2Q iB M; M?bM H¢B- i`¬M; i?'v *?B I
@ *?B M æ \

@ o¬ E}- +ÁM M?È i ç½ M|B ;b F?¬M; \ *?B M i?„M; i - *?B M i°+ M; "v b m b) /Q M
t2K` ç½ F?¬M; +-M M[ `²BX

.WM; K°i +?9i- *?B M æ p K†i M; ?B K i9+ M|B,

@ æ•v F?¬M; T?ªB K°i p'M ç +| i? iW +?®B- +kM; F?¬M; T?ªB K°i HQ¢B +?mv M
?B m`ä K°i çB K- ;B Q /`+?+O +?9M; i - ?†+ +| i? M|B H" M?QÊM; #- ç m tm'i T
H" bBM? iY i²M pQM; +O i°+ i X .QÊB iB M ç M"v- M M H"K i? M"Q i?b ?½v H"K i
+kM; F?¬M; +-M i M|BX h¢B h?€B *´- [mv M HU+ +kM; +| M; ?o H" i`€+? M?B KX
F?B m +?B M [mv M HU+- KQm iQ M i` M? #€ K°i T?QÆM; - i`šK b) H" M; Q|B ç m i
L|B tQM; H|B +m®B +MM; - €M? K„i *?B M æ H°` p +U+ Fb H½M? F?®+- H"K +?Q
+?•M i?U+ i`QM; H|B M|B +O vX

S?QM; o•M o¬ E} i?Î /"B K°i iB M; , óE?¬M; T?ªB i iW +?®B- K" H" i bÊ F?¬M;
M?B K M"vX "'i +S K°i [mv i ç`M? b B H-K M"Q ç m +| i? F?B M +?Q i°+ i p¢M FE
E?B *?B M æ Î i`QÊ+ K†i M|B` [mv i ç`M? +O v- i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} #
€T HU+X E?B i'i +ª çQÊ+ +-M; #®- +?Q /M HÁM; M; Q|B +| #bM? ioM? ç M K'v +kM
@ o¬ E}5

*?B M æ p¶ p¶ p B S?QM; o•M o¬ E},

@ L?[M; iªB M; ?B K +O M; QÆB i ç m ?B m`äX *ÁM M?È æ Q pU+ F?¬M; \ *ÁM
F?¬M; \ *ÁM M?È æ¢B hU h¢B i€M M?•M F?¬M; \ *ÁM M?È +?QÎM; F?®M; ;Bª >m€
i` M ç'm +O M, K pU+ F?¬M; \ h¢B MÆB M"v- i`QM; HÁM; K¶B M; Q|B ç m +| K°i; B
ç i?U+ ?B M; B' +K°M; M"vX J†+ /M +QM çQÎM; +O +?9M; i F?¬M; ;B®M; M? m-
+kM; F?¬M; Q€M F?¬M; ?®B ?"MX L; QÆB +?d +-M M?È F„ K°i +•m, /®+ ? i iQ" M
p"v H" çO`²BX

Í t t - iWM; ;½ T?€T im ç€M?` M?[M; T?M p, M T?€T i?m"i K"m p" M; X L?[M; T?M
/€M H M i?•M i? i?¬M i?9- H" T iS+ F?B M +?Q i?•M i? #¼M +?9M; i`Î M M +?"K
tQ+? b„i # v` - tmv M i?OM; çm¬B M?[M; +QM hmv i Gv

S?QM; o•M o¬ E} HŠM; H†M; M?bM T?Q t - i`QM; HÁM; i?b i?¬Q, óæ9M; p"v- /®-
iB +- M?Q p"v H" çO`²B \*?9M; i b) i?¬M? +-M; - M?i ç`M? b) i?¬M? +-M; ô

9ekX *?QÆM; 9eR, h?B M >¢ Gm" M oä UT?¬M RV

h?€B *´ J oB M H¬M; K"m çÄ iQ ;B" M /[; -K H MX J'v bÊB tQ+? b„i ç•K p"Q +€+
+QÎM; ;Bª h?€B *´ T?•M H"K +€+ ?QÈM; +-K H'v- i`|B +?†i M| H¢BX L?QM; Hm" I
oB M ç½ ç¢i ç M i`bM? ç° T?B M?•M HQ¢B- +€+ +QÎM; ;Bª h?€B *´ Km®M H"K +?Q
+?"i p"iX

hB M; ; -K FB i`mv M p"Q i`QM; i B- S?QM; o•M o¬ E} i•K i?¬M F?) ç°M; - M|B K
*?B M æ - b m ç| çB p T?Q h?€B *´ J oB MX

@ "•v ;B|¬ M; QÆB Km®M i?2Q i i`Î p EB K pU+- ? v H" i`Î H¢B MÆB K" M; QÆB iÈ
S?QM; o•M o¬ E} M?bM p"Q K„i h?€B *´ J oB M M|BX

*?9M; +Q`iM; ;B^â +?mM; [m M? ? B Kti M?bM M? m- #¼M ?¼ +?Q iWM; M;?2 M|
+| i? M;?2 ?B m iB M; M;Q`iBX \*| çB m +?mv M H`K +?Q #¼M ?¼ FBM? M;ç+ `i M
oB M +m²M; #çQ F?| i?m-M- HU+ HQÊM; M;9i i`lB b m F?B M?bM i?'v +?O M?•M
K„i H”TiS+ ;B^K çB F?¬M; Qi- ç²M; i?lB #„i ç-m i`l M Mi? M? idM? pÊB i®+ ç° F?

ó«5ô

h?€B *´ J oB M T?€i` K°i iB M; F m- M?bM i?Q€M; [m M?[M; ç²M; #çM +?mM; [r
` - ç°i M?B M M;Y Kti H Mi`lB T?€i` K°i iB M; `Qi /`BX L?[M; h?€B *´ J oB M
FB K ?½K- i`QM; H9+ K¼B M;Q`lB +ÁM +?Q ?B m M;mv M /Q- #¼M +?9M; ç°i M?
H M- +® ;„M; ;B½v i?Q€i F?ÄB /•v tQ+? i` M M;Q`lBX

@ h?ª #¼M +?9M; ` çB5

S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?Q€M; [m M?[M; h?€B *´ J oB M KbM? ç-v i?QÆM; iQ+
.MM; bS+ +O K°i M;Q`lB ;B^B [mv iFB T MçM +O Jçi G - M?®i h´ GQ M p` h´ Gv-
K°i b®i? HU+ +´ tQ - F?B M +?Q M;Q`lB iB K iM M? M? +?|M; M?“M i?S+ çQÊ+ ç`
ç M i`,K pçM M,K- çQÊ+ tQM; H` ç M?“i F€ i`B M`vX >ÆB +?9i /Q /U K°i +?9i- +
#m¬M; HÄM; /•v tQ+? i`QM; i v` X

ó:”Q5ô

L?[M; h?€B *´ J oB M EB / H¬M; ç½ #B Mi?“M? K`m ç2M ç°i M?B M ç€M? K°i [m
` iWM; H¶ ?´M; HÊM- b m ç| iB M p`Q K°i F?¬M; ;B M F?€+X S?QM; o•M o¬ E} i`
i?'v çQÊ+ K°i i? ;BÊB F?´M; H² F?€+ # M FB i?¬M; ççQ K`m ç2M, M?[M; M;¼M M
ç2M- Kti ç'i +kM; K`m ç2M- i'i +ª ç m p¬ +MM; iQ HÊMX " M +çM? K°i /½v M9B i`
J oB M iQ HÊM [m€ `çTi` M Kti ç'i- i` M M;Q`lB ç-v M?[M; p i i?QÆM;X

*?d i`QM; +?®+ H€i- M?[M; h?€B \*´ J oB M M`v ç m ç½ i`l p MÆB +?9M; çB` X

óL; Q5ô

h?€B *´ J oB M iQ`M i?•M`mM; H M- M;~M; ç-m H M H Mi`lB T?€i` K°i iB M; F
i? +O M| +`M; M;`v +`M; M?Ä HçB- +m®B +MM; +?d +ÁM + Q F?¬M; ç M i`,K i`Q
K°i +QM [m€B i?9 ?ÆB iQ K°i +?9iX

> B i v çti tm®M; i` M Kti ç'i- h?€B \*´ J oB M /MM; ?`M? ç°M; ç M|B H M HU +?

S?QM; o•M o¬ E} M?bM h?€B *´ J oB M- +,M #ªM F?| +| i? i bK çQÊ+ K°i +?9i ?m
M`Q- i?l /`B K°i iB M; ,

@ o®M iQîM; `^M; #ªM iQM? +O M;QÆB ç½ ?Q`M iQ`M #B M K'i- HU+ HQÊM; imv
i?9 iQM?- +?Q M M pšM +?Q +?Q M;QÆB i M ;¼BX >¬K M v M;QÆB ç½ +| +?9i i
M;Q`lB M`v- p`v i?b +?Q M;QÆB K°i +€B i M çBX

h?€B *´ J oB M M;?2 p`v M;~M; ç-m H M- ç¬B K„i M?bM +?,K +?9 p`Q S?QM; o•M
çÊB ?„M M|B` T?¬M iB Ti?2QX

@ L;QÆB p®M H` h?€B \*´ J oB M- F?¬M; +? F?¬M; K - p`v ?½v /MM; oB M H`K ?
i?•M- +| i? ççi ç M pçM i`QÊM;- ç-m ç°B i`lB +?•M ççT ç'i- +| i? M; M; pÊB i`lB
oB M h h?B MX

ó«5ô

h?€B *´ J oB M M;?2 p`v HB M ;”i ç-m # +€B- ;B®M; M?Q p¬ +MM; ?`B HÁM;X

S?QM; o•M o¬ E} M?bM h?€B *´ J oB M i?•M i? i?m M?Ä ;’Ti`,K H-M- i`QM; K„i
HÁM; F?¬M; M;WM; bmv M;?o, ó*€+ v m i?9 ç m +| M,M; HU+ #B M ?| X Gm”M p
M`v ç½ bÊK pQÊi [m i'i +ª v m i?9 i` M HK+ ç` - M?QM; pšM F?¬M; i? ?| i?“M?
i?•M i? p` HU+ HQÊM; +O M| ç m [m€ KS+ #€ ççQX *| çB m K°i J oB M iM Hmv M
+kM; +?Q #B i +?WM; b) +| i? ?| i?“M? ?bM? M;Q`lBXô

L;?o M?Q p"v- S?QM; o•M o¬ E} HB M M|B pÈB h?€B *´ J oB M,
 @ æÈB b m F?B i`î p EB K +€+ - i b) M;?o +€+? ç + Q +ªM? ;BÈB +O M;QÆB- ;B
 *| HU+ HQÊM; p" i?¬M +€+? +O J oB M- ç²M; i?ÌB H¢B bÎ ?[m i?•M M;QÌB M?
 M;QÆB +kM; +| i? i`î i?"M? K°i i`mv M F€X
 h?€B *´ J oB M oB M h h?B M M;?2 p"v H¢B ;"i ;"i ç¬mX
 @ S?Q i`QÈ+ +| T?ªB H" # p` *´ om- *?B M æ p" EB K h?¬M F?¬M;\
 :B[F?¬M; i`mM; ç°i M?B M p M; H M K°i i? M? •K`ûQ`„iX " M;QÌB M?bM H¢B-
 t M? i v +¬K K°i H€ +l ç M; # v ç MX
 æB ç M ;¬M- M K iY FB ?ÆB F?QK M;QÌB K°i +€B- b m ç| M|B,
 @ h¢B ?¢ H" h? M? u bS +O h?€M? çB M- tBM` K„i # p`5 h?€M? çB M i`mv M w
 H¬M M"v- pB + tY i`Q +?9M; i?¬M i?9 b) /Q h?€M? çB M iB T M?"M- ?B p¼M; +?Q
 h?€M? ;Bª çSM; î K°i # M +kM; F?¬M; H M iB M;X h?•M H" i?O HoM? +O im T?€T
 M"Q [mªM çQÊ+ v- +kM; F?¬M; i?` H M? çB m ;bX oW`²B p`bS ;Bª FB F?¬M;
 T?€T imX L;Q¢B i`W i?•M T?"M EB K h?¬M- S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +| K°i i?•M T?"
 M?B M H" #B i çB m M"v- p`bS ;Bª FB +?d ç + "T ç M EB K h?¬M K" F?¬M; M|B i•
 " M;QÌB ç m BK H†M;X " M i`QM; h?€M? çB M p®M F?¬M; ? v M ioM?¬ çB m M"v
 ç®B pÈB #¼M ?¼- +?Q M M i`QÈ+ ç| F?¬M; B ç + "T ç M +?mv M v m +¬m h?€M? ç
 F?B FB T M¢M +O J¢i G b„T F i i?9+ - h?€M? çB M H¢B ç°i M?B M tm'i ?B M
 @ sBM ?ÄB bS ;Bª- i?2Q w +O h?€M? çB M i?b M M tY i`Q M?[M; i?¬M i?9 M"v i?
 *?B M æ H M iB M; ?ÄBX
 aS ;Bª H°` p +mM; FQM?¬ ç€T,
 @ v +O h?€M? çB M H" F?¬M; M M ;B i +? i M?[M; i?¬M i?9 M"vX h?€M? çB M ç
 p" B MÆB i¢B h?€B *´ - M?®i M?[M; i?¬M i?9 M"v p"Q # M i`QM;¬ ç ;B9T M?•M i°+
 i?¬M K H¬M iB T i?2QX
 *´ om p" *?B M æ ç m M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- w iS #B m H°`ä`"M; , +?mv
 @ h?€M? çB M +| ç` p` + Q [mwX L m h?€M? çB M ç½ M|B M?Q p"v- +S H"K i?2Q
 F?¬M; /` M;?`X
 S?QM; o•M o¬ E} T?'i v #`Q- i?ªM M?B M M|BX *?mv M M"v p®M +kM; F?¬M; +| ;b
 H" Km®M p"Q H9+ M"v M•M; + Q / M? iB M; K" i?¬B- +kM; +?ŠM; [m M i`¼M; ;b pÈ
 h? M? u bS ;Bª p mB KWM; ,
 @ h¢B ?¢ tBM i`î p #~K #€Q h?€M? çB M
 @ JÌB bS ;Bª5
 S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB pQÆM i v T?ªB çQ iB MX E?B p` h? M? u bS ;Bª iÈB- b„+ K
 M"v ç½ ?Q" M iQ" M #B M K'i- i?•M ?bM? M?Q iB +?ÈT #B M K'i p ?QÈM; h?€M? ç
 @ J°i HQ¢i [mv i b€+? +O h?€M? çB M ç½ F?B M +?Q / M? p¼M; +O #¼M ?¼ F?¬
 K°i +Æ ?°BX
 " M i B p M; H M ;B¼M; M|B /Q *?B M æ /MM; i`mv M •K M?"T K"i T?€i` ,
 @ o¬ E}- b m M"v 2`^M; M;QÆB b) +MM; h?€M? çB M tªv` K°i b® tmM; ç°iX L m
 ç m i?®M; M?'i- K¼B pB + +S i`U +iB T ;B Q +?Q h?€M? çB M H" çQÊ+X L?QM; h
 F?B M +?Q M;QÌB i F?| +| i? + K i•K i bM? M;mv MX
 S?QM; o•M o¬ E} i?ªM M?B M +QÌB,

@ æB m M"v i?b F?¬M; b Q- i +| i? ;B^aB [mv i çQÊ+X G-M M"v h?€M? çB M ç M ç¢i K°i iBM iS+, ;B M i K i°+ i`QM; h?€M? çB M ç½ #` €T +? - p i'M; i? pšM M? M?•M i°+ i X

*?B M æ F?) M?QÈM; K"v,

@ L m H" M?Q p"v- +?Q ?šM F?¬M; T?^aB H" K°i +?mv M i®iX

@ h€+ /KM; +O h?€M? çB M F?¬M; K°i +€ M?•M M"Q +| i? #^M; çQÊ+X L?[M; pE K°i M®i M?¢+ ç K M?Ä #û K" i?¬BX >ÆM M[M m M?Q t^av` i` M? +?'T pÈB h?€M +ÁM F?¬M; çQÊ+- M; "v b m +ÁM ?[m /KM;

@ v +O M; QÆB H"

@ *?šM; H) ç [m•M F?¬M; +^aK i?'v- +^a h?€B *´ +?d +| K°i iB M; M|B +?mM; - M?Q F?¬M; / H"K b Q\

S?QM; o•M o¬ E} ç-v ~M w M|BX

@ h F?¬M; [m M i•K ç M F ?Q¢+? +O M; QÆBX *?d +¬M M; QÆB +^aK i?'v ç9M; - p M?Q H|B M; QÆB M|B- ç®B M; Q¢B +?d +| K°i iB M; M|B +?mM; - M?Q p"v `i M?B +kM; H" M; mv M M?•M p b b Q æ¢B hU h¢B h€M L?•M K" M; QÆB ;†T T?<sup>a</sup>B H¢B +| i H" T pÈB h?€M? çB M- M; QÆB +¬M T?<sup>a</sup>B +?m~M #` i•K Hw i?"i i®iX

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; - K°i H9+ b m KÈB +?"K`½B M|B,

@ æ•v H" +Æ ?°B +m®B +MM; +O +?9M; i +m°+ +?B M i?¬M K H¬M i?S #

S?QM; o•M o¬ E} /Si H|B- i` M K†i? B M; Q|B ç m ?B M H M p M; ?B K i`¼M; X

@ B5

*?B M æ #¶M; i?Î /"B K°i iB M; - M; ~M; ç-m M?bM >m€M? >Q†+ çÄ`U+ i` M #-m i

@ o¬ E}5 EB T M¢M +O J¢i G ç½ tQM; - >m€M? >Q†+ +?d H" K°i /'m ?B m #„i ç-m K°i çQ¢M i?|B; B M #bM? v M iQÆM; ç®B /"BX h?€B *´ ?¬K M v +| M; QÆB H" çO` ç +?Q i #B i ç½ H" [m€`²B- imv i ç®B F?¬M; i? ç +?Q M?B m M; Q|B #B i çQÊ+

@ *?ì K°i +?9i5

h`¬M; i?'v \*?B M æ Km®M i`Î H¢B æ Q pU+- S?QM; o•M o¬ E} p°B p" M; ;¼B H¢BX

@ *ÁM +| +?mv M; b\

@ æ [m•M5 *m°+ +?B M i?¬M K ç½ ;¬M F - p b p"v i ?B p¼M; +| i? ç2K bÎ ?¼+ p h?€B *´ +¬M; #®` - ç +?Q M?[M; i°+ M?•M +¬M; HU+ v m ?¼+ i" T- M?^K i`QM; i? HU+ +O i°+ M?•MX h ç½ +?m~M #` +QM; #® i'i +<sup>a</sup> pä ?¼+ +O EB K +€+- ?B p¼M ?¼+ +O #<sup>a</sup>M i?•M +¬M; +€Q i?B M ?¢- F?¬M; #B i w +O ç [m•M` b Q\

*?B M æ H°` p b m v iQ,

@ *Ym iBM? ç½ t m'i ?B M #®M M; ¬B- +m°+ +?B M i?¬M K +kM; F?¬M; +ÁM [m€ +ÁM +?Q #B i çQÊ+- p"v i?b +S +® ;„M; ? i bS+ çB a m F?B h`Î H¢B æ Q pU+- i i°+ p"Q i` M p€+? #,M; +?Q i?B M ?¢i? K [m M- M?Q p"v çQÊ+ +?Q \

@ L?Q p"v i?b `i i®iX

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç-m,

@ h¢B ?¢ +^aK ÆM ç [m•M5

*?B M æ çSM; i`QÈ+ S?QM; o•M o¬ E} KQ|B i`QÈM; - ? B i v +?„T Î T?Q b m- M; ~ M?B M i`QM; H9+ M"v- v [m v ç-m H¢B M?bM S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; K„i H°` p

@ o¬ E}- M; QÆB `i; B®M; pÈB i i`QÈ+ ç•v +?d H"- i ç½ ç`M? bÆM F?¬M; i? M"

h` M K†i K M; p +¬ çÆM M?`M M?çï- *?B M æ ?| ;B| K` çB- #B M K'i içB +?•M i`
 L?bM #|M; HQM; *?B M æ `ÌB çB- S?QM; o•M o¬ E} H-M ç-m iB M T?€i ?B M- i?•
 HçB +¬ ç°+ ç M M?Q p"vX
 J°i +ªK ;B€+ F?| iª /•M; H M i`QM; HÁM;- S?QM; o•M o¬ E} i?-K i?Î /`B K°i iB M;;
 HU+ p` im pB +O M;`B- p®M ç½ bÈK +| i? #QÈ+ p`Q +ªM? ;BÈB *?Q h¬MX GoM
 ç M p2M #ì+O i? ;BÈB +?d H`- HÁM; +O M;`B HçB poM? pB M F?| +| i? pB M
 M M i`mv M F€+O M;`B- K` M;`B +kM; içQ M M i`mv M F€+O +¬ 'v hbM? +ªK `®
 æ°i M?B M- i`QÈ+ K„i /Q`M; M?Q tm'i ?B M F?m¬M K†i +O S?QÈM; S?B p` L;çQ
 E} H„+ ç-m- ç2K i'i +ª içT MB K i`QM; HÁM;; çï çBX
 @ æB i?¬B5
 S?QM; o•M o¬ E} ;¼B h?€B *´ J oB M ç½ KÎ HBM? i`Q K°i iB M;- b m ç| +MM; +€+
 ?QÈM; i•v
 QPQ
 " M;`v b m- S?QM; o•M o¬ E} tm'i ?B M i`QÈ+ H-m +€+ i`QM; M9B b•m +O æçB
 h¬M i?m°+ ? T?€B iU /QX
 @ hçB ?ç H` S?QM; o•M o¬ E}- tBM çQÈ+ v i FB M æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM
 S?QM; o•M o¬ E} iÄ ç-v çO H M;?o - H M iB M; pÈB ç iY +O ? T?€B iU /Q çSM;
 @ L;`B M;`B
 h M FB ç iY FB p®M ç M; H`K K°i F?| ?¼+ #„i #m°+- ç°i M?B M i`¬M; i?'v K°i ;
 i`QM; bQÆM; KM /`v ç†+ HQÈi ç M- H"TiS+ +ª FBM?,
 @ L;`B H` EB K h?-M5
 *€B i M EB K h?-M ç½ bÈK p M; ç°M; i?B M ?ç- i?U+ HU+ bB m +Q`M;- i? HU+ ç°
 Q€M F?¬M; `ä pÈB \*?B M i°+- +MM; pÈB i?•M T?"M i•M i´- iW H•m ç½ H M i`mv M
 S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç-m M?bM i?Q€M; [m H-m +€+ +| FB M i`9+ M?Q +´ KB n
 M|B,
 @ æ9M; p"vX
 o K†i +O ?„M F?¬M; ? FB m M;çQ- i`€B HçB +| K°i HQçB F?Q +?'i ?Á M?½X
 @ E?¬M; #B i EB K +€+ ççB ;B€- F?¬M; i? iB T ç|M iW t - tBM i?S i°B +?Q5
 J°i iB M; ç°M; #¶M; p M; H M- FB T?B M +Y ;¶+k F„ KÎ` ? B # M- ;B¼M; M|B ?
 iW # M i`QM; i`mv M ç MX
 S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? /Q /U- H"TiS+ #QÈ+ p`QX > B T?B M +Y HÈM T?Q b
 h`QM;; B M T?ÁM; BK „M;- K°i ;½ M K iY i?-M i?€B ¬M ?Á M?„K K„i M;²B t T #^M;
 /`B ç2M F`i #|M; HQ€M; iW ? B p B #m¬M; tm®M; i` M K†i ç'iX
 JÈB pW M?bM i?'v æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M- +QM M;Q`B +O S?QM; ç
 HçB- K°i +ªK ;B€+ p¬ +MM; [m2M i?m°+ /•M; H M i`QM; HÁM;;
 @ *€+ ?ç +?QM? H` æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M b Q\ E?¬M; #B i- i`QÈ+
 ? v +?Q \
 L;|M i v +O æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ç M; ç†i i` M ç-m ;®B ç°i M?B
 ;¬M M?Q F?¬M; i? T?€i ;B€+- bU /`i?Q`M; M`v H"TiS+ #` S?QM; o•M o¬ E} i?m p
 @ ±\ E?¬M; #B i EB K h?-M +ªK i?'v +?9M; i ç½ ;†T [m Î MÆB M"Q\

æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +?"K`½B KÎ K„i` - i`QM; K„i M?Q +| ? B H
M?QM; `i M? M? HB M #B M K'iX

h?ªM M?B M pm®i pm®i # +?ÁK`•m /QÈB ?"K- æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h
@ h ç½ bÈK Km®M ;†T EB K h?¬M K°i H¬M- t2K i?Y M; QìB +| i? F?B M +?Q G¬B
ibM? `ìB i K` çB`®i +m°+ H` M?•M p"i i? M`Q- ?¬K M v pW ;†T- [mª M?B M

h?'v æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M H M iB M; T?O M?"M- S?QM; o•M o¬E
ç•v H`ªQ ;B€+ +O KbM? K`i?¬BX *| çB m #'i Hm"M ` b Q- HQϕB +ªK ;B€+ [m2M i
F?¬M; i? M`Q ;ç i? iX >„M HϕB M?bM æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M H¬M M
/•v Fw S+ pšM F?¬M; ? +| 'M iQÊM; ;b p M; QìB M`vX

ó*| H) H` i bmv M; ?o M?B m i?¬BXô @ L; ?o ç M ç•v- S?QM; o•M o¬E } +QìB M|B ,
@ G` /Q i M?È b BX G¬M M`v KϕQ Km°B H M æϕB Zm M; JBM? oQÆM; çB M H` +|
.Si HìB- S?QM; o•M o¬E } HB M ç2K F ?Qϕ+? +O KbM? H¬M HQÊi M|B ` - +m®B
@ E?¬M; #B i w +O .QÆM; h¬M ` b Q\

@ L m M; QÆB +| i? ç2K imv i ?¼+ +O KbM? i`mv M ` M; Q`B- i +kM; +| i? H`K
æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +kM; F?¬M; i`U+ iB T i`ª HìBX
@ L?Q p"v- o¬E } iϕ ÆM5
S?QM; o•M o¬E } H M iB M; ,
@ a€m M; `v b m- \*?B M i°+- EB K pU+- S?QM; i°+- om i°+ p` T?€T im ç m b) i? K
.QÆM; h¬M b) i? K ;B 5
@ æB m M`v H` çQÆM; M?B MX
æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ;"i ç¬mX
@ o¬E } +€Q iW5
æϕB Zm M; JBM? oQÆM; i?•M H` #€ +?O K°i T?QÆM; - S?QM; o•M o¬E } i'i M?B M
i?'i QÊ+X *| çQÊ+ bU +?'T i?m"M +O ç®B T?QÆM; - KK+ çQ+? ç M ç•v ç½ ?Q`M i?
Km®M `ìB çBX
@ *?ì ç½5
L; v F?B S?QM; o•M o¬E } çB ç M +Y - æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ç°i M
@ E?¬M; #B i .QÆM; h¬M +ÁM +| +?mv M ;b\
h` M K†i æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ?B M H M p /Q /U- ;B®M; M?Q Km
KÈB +?"K`½B M®B ,
@ S?QM; o•M o¬E }- i ?B p¼M; M; QÆB +| i? i?"M? i?"i i`ª HìB i K°i p'M ç 5
S?QM; o•M o¬E } M; ?2 p"v- i`QM; HÁM; HϕB bBM? ` K°i HQϕB +ªK ;B€+ [m2M i?m
@ o'M ç ;b\
@ L; QÆB i?"i bU b) ç2K bÎ ?¼+ #ªM i?•M- F?¬M; ? #ªQ HQm- F?¬M; +| K°i +?9i i
@ æ9M; p"vX
:-M M?Q M; v F?B æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M M|B tQM; - S?QM; o•M o¬
ç|M; +°iX
æϕB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M M?bM +?^K +?^K p`Q F?m¬M K†i S?QM; o•M
ibK` K°i +?9i ;Bª iϕQ- M?QM; +m®B +MM; HϕB F?¬M; i?m ?Qϕ+? çQÊ+ ;bX o T?S
+O v ,

@ h ? B m `²BX

a m ç! v HB M M? „K K „i- F?¬M; M!B i? K H!B M`QX S?QM; o•M o¬ E} tQ v M; Q!B- S?QM; i°+- h?€M? çB M- ? T?€B iU /Q æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M H` i o•M o¬ E}X S?QM; i°+ +! l L?QÊ+ +¬M; +?9 - ;¬M M?Q F?¬M; +! #'i +S p'M ç ;bX" +O S?QM; i°+ [m€ t'm- +?Q M M +kM; F?¬M; HÈM iB M; F m ;¼BX *! çB m F?B! i?'v S?QM; o•M o¬ E}- +! M!B b Q +kM; F?¬M; +?`m î H¢B S?QM; i°+- HB M +MM; a€m M;`v b m- EB K +€+- *?B M i°+- S?QM; i°+- h?€M? çB M- ? T?€B iU /Q- T? +¬M; #® K°i iBM iS+ pÈB i?B M ?¢, #¼M ?¼ b) F?¬M; ? #ªQ HQm- i`mv M #€ pä ? h?B M ?¢ # „i ç-m b¬B bK+

9ejX *?QÆM; 9ek, h?B M >¢ Gm”M oä UT?¬M kv

Jti ç'i`mM; +?mv M- imv i ç¼M; p,M; imM; i!2X .QÈB HÁM; ç'i T?Q i`QÈ+ *?B M iQ!M; #,M; + Q i?'T F?¬M; ç m iW /QÈB imv i ç¼M; +?mB H M- # M M; Q`B T?O ç-v i?¬M i?S+ +Q!M; ç¢B iW i`QM; *?B M æ ?`M? +mM; T?€i` - i`U+ iB T M?”T p`Q i` FB X

ó*?B M h°+ oä >¼+ôX

h` M #S+ iQ!M; #,M; i?S M?'i +?d +! #®M +?[HÈM M?Q `²M; # v T?QÊM; K9 X a ;BÁM ;B½ p M; H M- i` M M?[M; p€+? iQ!M; #,M; T?Q b m ?B M H M M?[M; pä ?¼ +ªM ç M i?•K b•mX

:¬M M?Q ç²M; i?lB- /QÈB +?•M M9B EB K +€+ +kM; #`v i€K iªM; ç€ ç2M + Q ?ÆM T?QÆM; p` #€i [m€BX í i`mM; QÆM; H` K°i F?®B ç€ HÈM F?€+ çSM; bWM; b[M; - pU+ pä ?¼+ô- Kti b m i?b F? „+ ç-v M?[M; +?[M?Ä- +?QM? H` +! ?¼+ i`'M K¬M + h? ç¢B T?€TX

S?QM; i°+ p` om i°+ +kM; /MM; T?€T HU+ p¬ i?QÊM; /B +?mv M ç'i ç€ î # M /QÈB +Q!M; ç¢B +O i°+ KbM? H M ç!X

h?€M? çB M +kM; +¬M; #® i'i +ª pä ?¼+ +O KbM?- F? „+ i` M p€+? h?€M? bÆM ` çQÊ+ +?dM? bY [m

L m M?Q bQ b€M?- T?€T im H¢B F?¬M; +-M H`K M?Q p`vX hm T?€T ;Bª i`QM; i? i¢B >Q`M; EBK i?`M?X L?[M; M; Q!B F i?W i?"i bU ç¢Q +?QM? i?®M; +O T?€T i +ª i?€M? ;Bª +kM; +?d H` F i?W K°i #° T?"M- +ÁM M?[M; M; Q!B F?€+ H¢B H` iQ M „K ;B[ çQÊ+X æ®B pÈB T?€T im- +! +¬M; #® i?b +kM; +?d i? K p`B #° i? i`2 i` S?€T im p` pä im pšM H` +! +?9i F?€+ M? mX

E?B +€+ T?QÆM; +¬M; #® pä ?¼+ +¬M; T?€T- K!B MÆB ç m +! K°i M K iY +´ [m K°i # M- F?¬M; ? M?9+ M?Q+?- F?¬M; M;?B M +Sm +¬M; [mv i- +kM; F?¬M; im H KBM? iQ!M; X L?[M; M; Q!B M`v +?QM? H` T?€T im /Q S?QM; o•M o¬ E} T?€B ç M - ;Bª ç²M; w- #¼M ?¼ +! i`bM? ç° `i + Q p HBM? ?²M p` w i?S+- ç m +! i? / /`M; /m F?¬M; ;B®M; M?Q S?QM; o•M o¬ E}X

E?B +¬M; #® +¬M; T?€T- HQ H „M; HÈM M?'i +?QM? H` +¬M; T?€T +O M?•M HQ¢ :BÈBX J†+ /M ç b® +?OM; i°+ +O J :BÈB ç m F?¬M; i? im Hmv M +¬M; T?€T +O Gmv M L;K+ K i?¬M- i? M?QM; +kM; F?¬M; HQ¢B i`W K°i b® +?OM; i°+ +! i? im J L[i°+ K` S?QM; o•M o¬ E} iWM; ;†T T?ªB- +`m i¢Q i?•M i? +O #¼M ?¼ `i; B®

L?•M i°+ +! ç°M; ioM? HÈM M?Q p`v- F?¬M; i? M`Q F?¬M; F?B M +?Q +€+ T?QÆ h?€B *'- M; Q¢B i`W h?€M? çB M- M?[M; MÆB F?€+ +kM; F?¬M; #B i+! ;B M i ? v M; î- pB +iB i H° pä ?¼+ +¬M; [mv i H` F?¬M; i? i`€M? çQÊ+X æB m /mv M?'i S +?QM? H` KQÊM K°i b® +Q!M; ;Bª T?€T im +! i? /mM; M?"T HBM? ?²M p`Q p` /B HBM? ?²M #ªM M;mv M- ;B€K i?' i'i +ª ói°+ M?•M ô ç M ç•v M;?B M +Sm +¬M; [mv

i°+ô M;Kv i` M; i?`M? i°+ M?•M b) H"TiS+ ;B i +? iX æ•v +kM; H` #B M T?€Ti@i
+?Q M?[M; +¬M; T?€T +?O v m +O h?€B *´ H¼i` # M M;Q`BX æ®B pÈB M?[M; +
i`M T?€B- +`M; M;?B K M;†i M; ,M +?†M F?ª M,M; óK i°+ô H M p`Q ?¼+ i`°KX *
F?„+ F?„+ v LB K EB K h? çΦB T?€T FB - S?QM; o•M o¬ E} ç½ ç HΦB K°i iB i?-
F M`Q F?¬M; T?ªB M?•M i°+ iÈB ;¬M b) H"TiS+ #` T?€i;B€+X

h?€B *´ ç½ i²M iΦB p¬ b® M,K- bU ?bM? i?`M? +O ? i?®M; pä ?¼+ +Æ #ªM +kM;
çÆM;X a m F?B T?B i?,M;- `i M?B m M;Q`B ç½ bÈK HU +?¼M K°i HQΦB +¬M; T?
i`bM? ç° M?'i ç`M?- M m M?Q +?mv M b M; im Hmv M +¬M; T?€T F?€+ b) ;†T `i M
T?€T çdM? +`T çÁB ?ÁB T?ªB i€M +¬M;- im Hmv M HΦB iW ç¬mX *?Q M|B ç M M?
pB + i€M +¬M; +kM; +| i? F?B M +?Q F?B +?•M F?Q K'i ? i- i?•M i? b) i`QM; M?
*?Q M M- ç®B pÈB M?[M; + Q i?O ç½ im Hmv M pä ?¼+ h?€B *´ - +?Q /M +| çQÊ+
Hmv M çQÊ+ ? v F?¬M; +kM; +ÁM T?ªB t2K p`M F?QX

>ÆM M[- #ÎB pb HQ H„M; +¬M; T?€T b) #` i`mv M` # M M;Q`B- +MM; pÈB K°i T?-
pšM +?Q iWM; +| K°i H¬M i?"i bU +¬M; #® pä ?¼+ i` M [mv K¬ HÈMX \*?Q /M H` p
çB M +kM; +| ç¬B +?¶ i?B m b|i M`Q ç|X >ÆM M[ `i M?B m +¬M; T?€T çdM? +`T-
+O *?B M æ H` imv i ç®B F?¬M; i? ibK çQÊ+ iΦB h?€M? çB MX

L?QM; i`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m- F?B S?QM; o•M o¬ E} b€M; H" T` +¬M; T?€T +| i? ç
+Æ bÎ p` #ªM M;mv M M?'i- ç²M; i?`B +¬M; #® +?Q i?B M ?Φ- i'i +ª M?[M; F?| F?,
?Q`M iQ`MX

G¬M M`v h?€B \*´ +¬M; #® `i M?B m pä ?¼+ - H"TiS+ F?B M +?Q F?„T MÆB b¬B b
EB K pU+ HQm i`mv M` M;Q`B- F?B M +?Q pB + im Hmv M M?[M; pä ?¼+ ç m i`Î
+ Q i?O h?€B *´ iK i"TiΦB +€+ MÆB pä ?¼+ +¬M; [mv i çQÊ+ +¬M; #®- i`QM; b® M
? T?€B iU /Q- +ÁM +| M?[M; +Q`M; ;Bª F?€+ ç½ M;QØM; K° K°i b® pä ?¼+ F?€+
K°i HÁM; iB K im +kM; #` bU pB + M`v H`K i?S+ idM?- çB` # M M;Q`BX

a€m T?QÆM; +¬M; #® +¬M; [mv i- +?d #„i ç¬m +O pB + i?ª iûT #„i i¬KX LÆB +¬
pU+- æ Q pU+- +MM; pÈB +€+ T?QÆM; F?€+ ç m +| /UM; M?[M; +€B p€+? iQ`M; i
i?O +€+ T?QÆM; HQm HΦB pä ?¼+ çdM? +`T +O KbM?X

h` M çdM? M9B EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; M;Q`B- M?bM çQ`M M;Q`B
*m²M; T?QM; i?´B [m H`K v #`Q imM; # v T?¬M T?"iX

@ JK+ çQ+? # M ç¬m +O i - +m®B +MM; ç½ çΦi çQÊ+ `²B

S?QM; o•M o¬ E} M?bM M?[M; + Q i?O #` ?`M? pB H¬M M`v +O +€+ T?QÆM; H`K
ç¬m HQm HΦB i` M #B ç€M?[M; pä ?¼+ K` KbM? ;B`m F„ # Q M,K- +ªK F?€B M|B)

@ aQ i¬M- ? B M,K M v M;Q`B ç´ /²M p EB K +€+ +`M; M;`v +`M; M?B m

h`b h?QÆM; çSM; Î T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- ?QM; T?'M M|B,

@ h` M +ª h?€B \*´ - M;Q`B ç M M;?B M +Sm +¬M; [mv i iΦB EB K pU+ p` æ Q pU+ H
H` MÆB M;Q`B i HQm HΦB +¬M; [mv i M?B m M?'iX

@ æ9M; p`vX L;Q`B i`W Zm M; JBM? p` >„+ •K *?O h?¬M- pä ?¼+ `°M; HÈM +O M
i`QM; # i°+

æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; +ªK i?€M,

@ hW H•m ç½ #B i bU K M? K¬M; +O pä ?¼+ h?€B *´ - M?QM; ç M ;B`T?9i M`v KÈ
ç|X

.QÈB +?•M M9B EB K +€+- # M M;Q`B M?[M; F?®B ç€ ç2M ;?B HΦB +¬M; [mv i b„T
p¬ b® `WM; #B M?ÄX J°i b® +Q`M; ;Bª h?€B *´ iU +ªK i?'v pä ?¼+ #ªM i?•M +kM;
+¬M; [mv i ;?B i` M ç€ ç2M- HB M iΦB ç'i i`®M; # M +çM? ?9i` M?[M; F?®B ç€ /Q
#B - ;?B HΦB pä ?¼+ +¬M; T?€T +O KbM?X L?[M; `WM; #B M`v +kM; /U i?2Q +
M;Q`B p`Q i`QM; - +`M; p`Q i`QM; i?b +¬M; [mv i +`M; KçM?X

S?QM; o•M o¬ E} ?B m `ä- EB K +€+ çQÊ+ ?Q M M; ? M? M?Q p"v +kM; F?¬M; T?°M; HÈM ? v +QÌM; çΦBX L|B K°i +€+? M; ?B Ki9+ - pä ?¼+ +O EB K pU+ `i +| ?Φ >Q" M; EBK +?B M [mv i H"K pQ /K- [mª i?"i F?¬M; +| M?B m ?° i? +¬M; T?€T KΦ F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +|X *ÁM M?[M; +¬M; T?€T F?€+ +O EB K pU+ - bQ b€M? p *?B M i°+ - [mª i?"i +ÁM FûK `i M?B mX

EB K pU+ ?¬K M v / M? +?'M i?B M ?Φ- M?QM; Hm" M p i?U+ HU+ +?dM? i? - +?Q aU ?'T /šM +O EB K pU+ +?QM? H" ç M iW M; QÌB ç½ iU KbM? b€M; iΦQ ` F€ iQ+ K°i M?•M p"i çdM? +'T- +¬M; HU+ iB T + "M pÈB *?Q h¬M- çQÊ+ tQM; H" M; QÌB + *?Q h¬M M?'i b m +m°+ +?B M i?¬M K X

J" bUªQ /B m T?Q b m F€ iQ+? M"v ç m #„i M; m²M iW v LB K EB K h? çΦB T?€T> h` M i'K #B iQ HÈM Î ;B[ i€K F?®B ç€ ç2M- S?QM; o•M o¬ E} ç½ ç2K M; m²M ; ®+ çΦB T?€T ; ?B HΦB `ä`"M; , óv LB K EB K h? çΦB T?€T- /Q i iW K°i F?~m [mv i F ç'i h?€M? çB M /B M ?| K" i?"M?X a m M?B m H¬M i?¬B /B M p" ?Q" M i?B M- + [mv i M?Q ?¬K M v ; ?B HΦBX v LB K EB K h? çΦB T?€T i' M; +°M; +| +?QM i¬M; - ; -M M?Q ?Q" M iQ" M i¬M; i?S i€K- çÊB b m F?B ?Q" M iQ" M i?"M? +¬M; b) ç2K +¬ H MXô

h`QM; H¬M +¬M; #® pä ?¼+ M"v- EB K pU+ imv M #® i' M; +°M; +| +?QM i¬M; - M? `mĐB- p"v K" ç½ F?B M +?Q `i M?B m + Q i?O [m M i•KX *kM; +?d +| v LB K EB K o•M o¬ E} KÈB H"K çQÊ+ M?Q p"v K" i?¬BX

J†+ /M S?¬M; o•M o¬ E} imv M #® +ÁM +?Q i?¬B /B M ?Q" M i?"M?- M?QM; pšM F h?€B *´ çB M +m²M; X L; mv M M?•M +kM; +?d +| i? /Q M?[M; F€ iQ+? K" S?QM; o i¬M; `QĐB pä ?¼+ i•K T?€T ç½ iΦQ M M K°i M; QÌB +| i?U+ HU+ ; -M pÈB *?Q h¬M- ?Q" M +?dM? b) +QÌM; çΦB ç M KS+ M"Q\ *?d bmv M; ?o K°i +?9i ç½ çO F?B M +?Q

h`QM; F?B K'v i`, K pΦM + Q i?O h?€B *´ iΦB EB K pU+ +?mv M i•K M; ?B M +Sm EB K h? çΦB T?€T- pä ?¼+ /QÈB HÁM; ç'i +O h?€M? çB M +kM; M; ? M? ç!M M +QÌM; ; BªT?B i?, M; b m F?B HU +?¼M pä ?¼+ ç½ F?¬M; +ÁM #QÈ+ p"Q h?€M? [mv M ?ΦM H¬M i?S ? B iB M p"Q HÁM; ç'iX

oä ?¼+ +O h?€M? çB M +kM; çQÊ+ S?QM; o•M o¬ E} F?„+ i` M #B ç€- M?[M; +¬ M"v # M ç-m çQÊ+ F?„+ i` M p€+? ç€ /QÈB HÁM; ç'i h?€M? çB MX _'i ç¬M; +€+ - b m F?B bQ b€M? ? B # M- ç½ F iHm" M `i `ä`"M; , +ª ? B ç m +MM; K°i M; m²M- M M? mX

*| H) pb ?"M? pB F?¬M; pK HÈB +O S?QM; o•M o¬ E}- +kM; +| H) H" pb M; mv M [m M? i€K iªM; ç€ ?bM? #€i [m€B +O EB K pU+ ç½ tm'i ?B M M?[M; `WM; #B b® i` M i`iBX

L?bM tm®M; M?[M; `WM; #B M"v- S?QM; o•M o¬ E} i?b i?¬K,

@ h?ìB ;B M M m M?Q +| çO i?ìB ;B M- M?B m +¬M; [mv i ?Q" M +?dM? F?¬M; ? M M # Q M?B m + Q i?O ç•v5

J¼B M; QÌB T?Q b m M; ?2 p"v ç m BK H†M; - K M; i?2Q i•K ibM? T?S+ iΦT M?bM H h?ìB ;B M i?¬M K b) +?Q M?•M HQΦB çO i?ìB ;B M b Q

@ aQ i¬M- #QÈ+ iB T i?2Q +?9M; i M M H"K i? M"Q\

@ æÊBX

@ æÊB\

@ æ9M; p"v- çÊB- çÊB K°i F?„+ FB ç M

QPQ

h`QM; K°i K†i + „i pki`K ç2M F`i- K°i [m®+ ç° /Q tQ+? b„i içQ i?“M? v M ioM? M`
T?€i i`B MX \*a [m®+ ç° ç m #”M `°M- p¬ b® €+ K F?~M i`QÆM; H`K pB +- F?¬M;
M?•M +O [m®+ ç° M`v ç M; M?bM tm®M; #¼M ?¼X

" M i`QM; i?¬M çB M iQ HÈM- "´M h¬M p K†i HçM? HMM; M;²B i` M #ªQ i¼ - p¬ b®
M; QÆB K`m i` „M; #ç+X *€+? K°i çQçM i?ìB ;B M- "´M h¬M HçB +?“K`½B pQÆM i`
M; QìBX J` H9+ M`v- >Q`M; M;²B î K°i # M pšM Hm¬M M?bM +?^K +?^K p`Q "´M h¬M
K M; i?2Q +?9i ;B”M /[X

hçB pMM; ç`i ?¶M ç°M- S?QM; h¬M +´ [m€B ç½ MûK h?ìB :B M +?B FB K çB- ç²M;
ç°MX L?QM; i`i +ª M?[M; çB m M`v ç m F?¬M; i? H`K F? çQÊ+ M?[M; M?•M p`i -
"´M h¬MX

L,M; HU+ i? Q i9M; F?¬M; ;B M +O >Q`M; ç½ çç i ç M KS+ ç° tm`i i?¬M M?“T ? ç -
F?¬M; #^M; X h? M?QM; M,M; HU+ M`v + ç KçM? ç M ç•m- +kM; F?¬M; i? KçM? ?
+?dô +O "´M h¬MX

J†+ /M F?¬M; Km®M +?B t pÈB M; QìB F?€+- M?QM; /QÈB ibM? ?m®M; "´M h¬M
i`QÊ+- >Q`M; +?d ç`M? +?“T M?“M bU i?“i +MM; M; QìB +?B t i?¬M HU+X

"´M h¬M /Q`M; M?Q ç½ T?•M iQ+? p bU ;B”M /[ p` F?ª M,M; tm`i i?O +O >Q`M; -
FB M i®i M?“i- iW i`QM; h?ìB :B M +?B FB K i€+? ` K°i #° T?•M [mv i„+ ói?ìB ;B
K°i T?¬M # i?¬M HU+ K` h?ìB :B M +?B FB K i?m i?“T çQÊ+ iW i` M +?B M i`Q`M;
+?Q >Q`M; - F?¬M; ? + ç K°i +?9i /Q /U ?Q†+ Hmv M iB +- ;B®M; M?Q ç•v +kM; +?

""M i v +O "´M h¬M M? M?“M; ?Q H M i`QÊ+ M; QìBX J¶B H¬M [mûi [m - ?Q F?
i?“M? K°i T?B M b|M; b€M? M?Q MQÊ+ ;ÊM- ç²M; i?ìB K°i pÁM; b|M; ;ÊM +U+ M?
#”M i v +O "´M h¬M [mûi [m i`QÊ+ M; QìB- i`i +ª iB b€M; i`QM; i?¬M çB M ç m i`

h`QM; pki`K F?¬M; M;`v ç KX "´M h¬M pW KÈB + çQÊ+ [mv i„+ ói?ìB ;B M M; ?`+
K°i w ? ç pçM i?S+ iQ`M HU+ i?¬B /B MX aQ pÈB M,M; HU+ K¬ T?ÁM; +O S?QM;
h¬M + ç ?B m [mª KçM? ?ÆM `i M?B m- ç•v H` bU F?€+ #B i; B[#ªM i? p`i? K¬

""M i v HQÈi [m - HçB M; WM; - b m ç ç HçB HQÈi [m "´M h¬M F?¬M; M; WM; H`K M
M?Q +?ŠM; + ç w M; ?o M`v K°i +€+? +U+ F€ i?QM; i?ªX a m K¶B H¬M H`K tQM; -
+O "´M h¬M ç m + ç p ?ÆB i€B M?Êi- K M; i?2Q p`B T?¬M bmv v m- ;B®M; M?Q ?
M?Q pšM Hm¬M ibK bÆ ?î +O "´M h¬M- M?QM; "´M h¬M i?Ov +?mM; pšM im¬M ?
H¬M i`çM; i?€B bmv v m tm`i ?B M ç m H”T iS+ M; WM; im Hmv M- +?mv M b M; iB
ç^M; çÆM; p` T?S+ içT i`QM; #B M w i?S+- >Q`M; i?Ov +?mM; pšM F?¬M; ibK çQ

h?€B *´ #„i ç¬m v M ioM? i`î HçB- +€+ T?QÆM; HŠM; H†M; M; ?B M +Sm M?[M; +-
h`QM; M?[M; M;`v M`v- "´M h¬M HçB M T?“M içB K°i ; ç + pki`K- HŠM; H†M; i?¬B /B
M;`v F?¬M; ç K

" M M; Q`B h?¬M çB M- M?[M; €+ K H2Q H M ?”M; pçM tQ+? b„i ç M t2M F?“T MA
#`i MX h?¬M çB M pšM Hm¬M H` MÆB ói²M içB +?Q + Qô +Q M; K- ;¬M ç•v i?dM?
ç°M; Fb /` p` M; mv ?B KX *€+? K°i çQçM i?ìB ;B M- i?¬M çB M HçB i`î M M KÆ ?
pW KÈB p) tQM; - MQÊ+ KU+ +ÁM +?Q F?¬HB M #` M; QìB i /MM; bS+ pm®i K°i

h? M?QM; mv M; ?B K +O >Q`M; F?B M +?Q M?[M; €+ K M`v F?¬M; i? F?¬M; iç
?Q†+ tm®M; /QÈB ç€v HÁM; X

" M i`QM; i?¬M çB M- K¶B F?B #”M i v +O "´M h¬M pm®i [m ?Q F?¬M; - iWM; KªM
KÆ ?² F?¬M; `ä- ?ÆM M[ T?çK pBªM? ?QîM; +O HQçB HU+ HQÊM; i?¬M #Q M`
`°M; X

óoM5ô

" M i`QM; i?¬M çB M- "´M h¬M HçB H¬M M[ pQÆM i v ` X >Q`M; H”T iS+ i`î M M
+?^K +?^K
+,M;

o®M iQÎM; ^M; +?mv M +?d +| M?Q p"v- M?QM; S?d G hv F?¬M; M; ì- b m F?B i`Î
J L[i°+ F?¬M; H•m H¢B T?€i ?B M KbM? ç½ +| i? BX

J M[i°+ +| K°i b® i•K T?€T ç†+ #B i- +| i? i`€M? K M; i? B i`QM; F?B ;B Q + 'mX
M[i°+ +kM; +¬M M; QÌB M®B /äB- +?Q M M pB + i?K i? B M; Q`B w Km®M K†+ /M b)
+| i? +?'T M?"M çQÊ+X

aU i?K i? B +O K i°+ F?€+ pÈB M?•M i°+ - M|B K°i +€+? +?m~M t€+- i?ìB ;B M i?I
M?B mX L?B m v m i?9 i?"K +?Q H" ?Q`B i? B K'v i`,K p¢M M,K- ç M F?B bBM? ?
v m i?9 'v ç m +| i? ?"M? i~m i` M ç'i- i?"K +?Q H" iU KbM? bBM? b®M; X

æ #ªQ çªK i? B M?B +| p M; Q`B p" i? +?'i i®i M?'i- i?ìB F€ i? B M; ?ûM +O J
L?QM; p'M ç H" i?ìB F€ K M; i? B +O S?d G hv [m€ /`BX h`QM; K'v +?K+ p¢M M, I
i°+ +?ì bBM? MÎ- M?QM; #KM; +O M" M; H¢B F?¬M; i? v ç´B +?9i M"Q- ç M M¶B i
? K M; i? BX L?QM; b m F?B p m bQ i`QM; i°+ FB K i` - F?ŠM; ç`M? `^M; S?d G I

*?Q ç M b m M"v #KM; +O S?d G hv KÈB #„i ç-m /¬M /¬M T?bM? HÈM- M?QM; K
tm' i?B M, T?"K H" i°+ M?•M #` S?d G hv +?¢K p"Q- ç m i`Î M M F?¬ ?ûQ pÈB i®-
+?d +ÁM H¢B +| K°i HÈT / KÄM; +MM; pÈB K°i #° tQÆM; i`„M; iQ€iX J" +?mM; [m
pB # +?K+ i`QÊM; - i'i +ª +•v +Ä ç m ?ûQ `k- iWM; Hm²M; bBM? +Æ ç m #` ?9i p"Q
F?| ?B mX

h'i +ª M?[M; çB m M"v F?B M +?Q S?d G hv i`Î i?"M? ç®B iQÊM; K" K¼B M; QÌB b
ç½ K M; K°i [m€B i? BX

L?QM; çB m i?"i bU F?B M +?Q S?d G hv T?ªB +?çv i`®M F?ÄB J L[i°+ H¢B H" M

J M[i°+ +| K°i i•K T?€T ç†+ #B i- +MM; pÈB i? +?'i F?B M +?Q ?"B iY K" #¼M ?
H" M[- M?Q p"v i`mv M i?W +O J L[ i°+ KÈB +| i? KÈB /`B H•mX .M b Q i¢B J :
K M[iY pQM; ç m H" +U+ F€ FBM? M; QÌB- +| K°i b® ç¢B K ç-m K°i ç K T?ªB bOM
K" T?"K H" K M[#` M?[M; K ç-m i?•M i? +QÌM; ?½M M"v bOM; ?¢M? [m - iQ" M #°
i`„M; #` F?B M; ` M; Q`BX

L?QM; S?d G hv H¢B KÎ` K°i iB M H i`QM; J L[i°+ - M" M; ç½ bBM? ` K°i M K ?
i°+ - +?mv M M"v F?B M +?Q +ª J L[i°+ ç m +?'M ç°M; X

E?¬M; B #B i p b b Q- +kM; F?¬M; B #B i M| +| w M; ?o ;b- M?[M; çB m M"v p®M I
i¬M; +O J L[i°+ ç m iK i" T H¢B- +MM; M? m i?QÆM; M; ?` #B M T?€TX

æ¢B i iB +O J L[i°+ FB M i`b +?Q `^M; - bU tm' i?B M +O çS i` M"v b) K M; ç
i°+ - M M iB m /B i M|X J" [m€ i`bM? i? B M; ?ûM K'v +?K+ p¢M M, K H¢B F?B M +?
bBM? ` +ªK i bM? pÈB ?"B iY- M" M; F?¬M; Km®M ;B i +? i M|

a m ç| [m€ i`bM? +?çv i`®M #„i ç-mX J M[i°+ p" M /KM; i'i +ª HU+ HQÊM; +| i? T
S?d G hvX a m F?B ?S ?M b) i†M; `i M?B m K M[ H`K i?M H Q- h`Q u m i°+ b®
tm' i ç°M;

*m°+ i`mv b€i M"v p®M F?¬M; +| ;b T?ªB HQ H„M; - i? M?QM; b m F?B çS i` K" S
M, M; HU+ FBM? F?OM; ?9i iBM? ?Q +O bBM? p"i- M| ç½ i`Î M M F?| HQÌM;

@ >b ?b5

J°i i`"M iB M; +QÌB +O i` +QM p M; H MX S?d G hv FBM? M; ¢+ M; ~M; ç-m H M-
ç M; çM ;BÐM pÈB iB m ?"B iY +O KbM? - M; |M i v F?¬M; M; WM; MB i H M ;QÆM
M?Ä +O M|X

ó*?mv M ;b p"v\ >„M `®i +m°+ H" B- p b b Q H¢B F?¬M; #` HU+ ?9i +QÌM; ç¢B +O
?"B iY ?bM? M?Q +kM; `i i?Q +? ?„MX æ•v `®i +m°+ H" +?mv M ;b ò @ S?d G hv
o¬ E}- i`QM; HÀM; F?¬M; M; WM; bmv M; ?oX J°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?€+ i?QÌM; /•M;
[mv +ªK i?`v ?bM? M?Q ç½ ;†T i M M K iY M"v Î MÆB M"Q- ç€M; iB + H" F?m¬M K
pŠM Hm¬M #` +?2 T?O /QÈB i`M €Q +?Q" M; K"m ç2M- F?¬M; i? M?bM `ä çQÊ+X

@ >b ?b5

hB m iY FB Î i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} F?Q i v K9 +?•M- +| p `i ?"B HÁM; X
T?•M i?¬M #„i ç¬m ?SM; i?9 i` m çM ói?^M; M?Äô +O M| - iB m iY FB `®i +m° + i
çSM; H M- #`M i v M?Ä #û +?®M; H M T?¬M 2Q i`„M; MäM- +?B + çm¬B €+ K b m
M?Ä H° ` ? B ?"K `„M; M?¼M- ç°i M?B M +„M K¢M? p`Q +€M? i v S?QM; o•M o¬ E

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} ç m M?S+ F m K°i iB M; - +€M? i v pmM; H M MûK iB m iY FB `
i`ÁM K'v pÁM; i¢B F?¬M; i`mM; - b m ç| p[M; p`M; çSM; i` M K†i ç'i- ç¬B K„i M?Ä
S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; K„i ?B M H M p ?mM; €+- ç¬B +€M? €+ K M?Q M?Ä T?Q

9e8X *?QÆM; 9e9, " M h M *?Q J L; ?B i

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} +?ÈT ç°M; - T?€i ` €M? b€M; ?mM; €+X

Í # M FB - iB m €+ K iS+ ;B"M +?®M; M¢M? +?m KB M; H M- F?¬M; ? +| +?9i M
K„i iQ K„i M?Ä i`WM; M? m- p¬ +MM; [m€B /`X

@ L; QÆB Km®M H`K ;b\

S?d G hv F?~M i`QÆM; M|B- K°i K†i +?¢v p T?Q ?"B iYX

@ >W- MÆB M`v M`Q +| +?¶ +?Q M; QÆB +?2M p`Q5

S?QM; o•M o¬ E} ?W H¢M? K°i iB M; X S?d G hv pW KÈB +?¢v ` p`B #QÈ+- ç°i M
p¬ ?bM? i`mv M ç M- M`M; F m i?ªK K°i iB M; - +ªM; QÌB #` #„M b M; K°i # MX

@ 5

hB m iY FB ;B"M /[ç" T ç" T ç¬B +€M? /ÆB # v H M- ?€ K²K T?mM p T?Q S?QM; o
ç2M M?¢iX

@ >` ?"- +| w iS- F?¬M; ?' H` ;B®M; HQ`B +O H½Q iY5

S?QM; o•M o¬ E} iB M i v ç" T i M +°i F?Q K`m ç2M FB - p K†i i`M #¢Q i`QM; M?€v
? ? - ç²M; i?ÌB çB M? M? [m X h`QM; iB M; F m `ûQ ;B½v /K +O iB m iY FB - S
i v t€+? H'v +' +O M| M?' +H MX

S?d G hv M^K Î K°i # MX J°i +?QÎM; FB +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; çª i?
S?QM; o•M o¬ E} K` M|B- M?B iY #¶M; M?B M tm'i ?B M M`v i?"i bU [m€ #'i M; Ì- +
M[M?•M M`v ;BªB ç€TX S?d G hv M?bM S?QM; o•M o¬ E} çB M? M? p T?Q ?"B
p¼M; - M?QM; F?B M; ?2 çQÈ+ S?QM; o•M o¬ E} i?®i H M óF?¬M; ?' H` ;B®M; HQ
K¢B +O M`M; #¶M; ;B"i KbM?- M?Q +| p¬ b® iB M; b'K M´imM; F?B M +?Q i`QM;

J°i # M F?€+- iB m iY FB ?mM; €+ M?bM +?^K +?^K p`Q S?QM; o•M o¬ E}- ? B i
pmM; p~v i¢B F?¬M; i`mM; HmM; - i`QM; H9+ p¬ w H¢B tû `€+? €Q +?Q`M; i` M ç¬
€Q +?Q`M; i`QÈi tm®M; ? B # M- H° ` K€B i|+ /"B K`m ç2M M?Q KU+- M? M?`M;
"!M; ç2M +O +?B + Kk i`MK ç¬m `9i çB- H° ` # M /QÈB K°i F?m¬M K†i i` /`p` M?

@ G` M; QÆB\

S?d G hv #'i; B€+ i?®i H M- +?mv M +k i`QM; M?€v K„i i`M p - +ªM? iQÈM; i¢B i
p¢M M, K i`QÈ+ H¢B ?B M H M i`QM; ç¬m- `Q`M i?•M H" T iS+ M?Q T?€i b®iX

h M K ç¬m i`QÈ+ K„i M`v- `ä `M; +?QM? H` ç¬m bÄ F?B M +?Q KbM? T?ªB +?¢v
i`mv b€iX E?m¬M K†i FB S?d G hv F?¬M; i? M`Q [m M çQÈ+- M?QM; F?¬M; #B
+ªK i?'v H` H¢X

óæ•v H" ?„M b Q H¢B #B M i?"M? M?Q p"v\ô

@ >" ?"- H9+ i`QÊ+ H½Q iY #B M i?"M? /€M; /'T M?•M HQ¢B- +?ŠM; [m H" Km®M
h? M"Q- ?B M i¢B #'M i¼ ç½ F?¬B T?K+ K i?•M- M;QÆB H¢B F?¬M; +?`m M?"M

S?QM; o•M o¬E};B®M; M?Q +?ŠM; i? K [m M i•K- iMv w H M iB M;- H¢B i bK K°i +
+O KbM? ;•v M M M,K tQ X

Zmª M?B M- S?d G hv M;?2 p"v HB M M;~M` - H"TiS+ #WM; idM?, ó*kM; +?d +
F?B M +?Q +?QM? KbM? bBM? ` [m€B i? B M?Q p"v- KÊB +| i? mM; /mM; `ìB F?

S?d G hv M?bM S?QM; o•M o¬E} ?B M M?B M H" #€ +?O K°iT?QÆM;- `i +| [mv
?B m`äX *| çB m +?mv M îi?Ov H Q M" M; +?ŠM; [m +?d H" K°i F?€+? [m çQìM
çQÊ+ M?B m M?Q p"vX

S?Q b m- "°B Gw hQ H¢B ;B®M; M?Q ç M; M;šK M;?oX S?QM; o•M o¬E} +MM; K
+k- H¢B +ÁM bBM? ` K°i çS +QM- F?B M +?Q ?„M i?"i bU F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ
ç m +| +?9i ? K Km®M ç†+ #B i- M|B F?¬M; +?WM; +?O +¬M; H¢B i?Q+? F?~m p`
i?Q+? M?Q p"v- +| çB m H¢B ;?B M?Ê pB + M"v îi`QM; HÁM;X

@ L;QÆB ?½v M?Ê F„ +?Q i - pB + M;`v i`QÊ+ #'M i¼ iB M p"Q i?Ov H Q /QÊB H
+S B5 æ•v H" #Q K"i +O #'M i¼ - M m M?Q M;QÆB HûM M|B +?Q M?[M; M;QìB F
#B M JBM? L;K+ FB X ç v m i?9i`QM; #B M FB Mm®i +?YM;- F +ª çS +QM K" M
M;QÆBX >" ?"- M M H"K i? M"Q +?„+ M;QÆB +kM; ?B m`äX

S?QM; o•M o¬E} pšM çM ;BÐM pÈB iB m iY FB - M?QM; ;B¼M; M|B M;?B K i9+ H
F?B M +?Q M" M; i`QM; HÁM; T?€i H¢M?X

@ h? M?QM;

S?d G hv Km®M M|B H¢B i?¬B- HB + M?bM "°B Gw hQ T?Q b m S?QM; o•M o¬E}

S?QM; o•M o¬E} ?B m w- T?'i T?'i i v,

@ "°B Gw hQ- MÆB M"v F?¬M; +| +?mv M +O M;QÆB M[X "´M i¼ ?B K F?B ;†T ç
K°i H€iX L;QÆB ?½v [m v p K çB M- ;B9T #'M i¼ i?m i?"T ç€K K #BM? K iQÊM

"°B Gw hQ ?B m w ;"i ç-m- +mM; FQM? M|B,

@ o•M; i?Q +?O +¬M;5

æÊB "°B Gw hQ `ìB çB- S?QM; o•M o¬E} HB M T?'i i v i¢Q ` K°iT?B M HoM? pU+
M;QìB- b m ç| #m¬M; iB m iY FB ` - tQ v M;QìB M|B pÈB S?d G hv,

@ L|B çB5

@ oB + M"v [mª i?"i [m M i`¼M; M?Q p"v b Q\ \*?d H"- i`QM; i°+ +O i ;¬M M?Q i'i

S?d G hv `®i +m°+ H M iB M;X

@ >W ?W- ;B i K°i M;QìB +kM; H" ;B i- ;B i M?B m M;QìB +kM; H" ;B iX æÊB #'M
M;QìB i`QM; i°+ +O M;QÆB- t2K i?Y +ÁM B +| i? M|B ` X

S?QM; o•M o¬E} +ª M;QìB b€i F?Q #WM; H M- iQ i? [mª i?"i;B®M; M?Q Km®M K

S?d G hv M;?2 çQÊ+ HB M ?QªM; ?®iX J†+ /M i`QM; i°+ M" M; ç½ +?`m K°i +?9i C
p"v K" F?B M +?Q i°+ #` /B i- +?d +ÁM H¢B +| K°i KbM?- p"v i?b +| ?ÆB L;?o ç M

@ E?¬M; +¬M ç•m- F?¬M; +¬M ;B i ? i #¼M ?¼ *?d +¬M M|B H" i i` M çQìM; ;†
M;QÆB bBM? ` - M?•M HQ¢B FB F?¬M; ? HB M [m M ç M M;QÆB- M?Q p"v H" ç
+¬M ç +?Q i H"K i°+ i`QìM; +O J L[ i°+- iBM `^M; b) F?¬M; B /€K M|B ` M;Q" B

>" M i?b +S ?"M- M?QM; +ª K ;B€+ i²M pQM; +O +?OM; i°+ pšM Hm¬M i²M i¢B i`QM
æ®B pÈB S?d G hv- K†+ /M K°i çQìM; #` i`mv çm´B- K®B ?"M F?; T? B- M?QM; +
/B iX

S?QM; o•M o¬ E} M; ?2 p"v [m v ç-m H¢B- ? B +QM M; QÆB ç2M M? M? M?Q +?ÈT
M; ?o M?bM +?, K +?9 p"Q S?d G hv,

@ "´M i¼ i`€B H¢B ç½ +QB i?QÌM; M; QÆB- ?" ?"- M; QÆB [mª i?"i H" i?¬M; KBM?

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M; BÆ i v ` - S?d G hv HB M # v ç M i`QÈ+ M; QÌBX
K†i M" M; - H¢M? HMM; M|B,

@ L?[M; ; b F?¬M; M M #B i i?b K; QÆB F?¬M; +¬M #B i- M?Q p"v H" çO`²B *?d +
+| T?9+ +O M; QÆBX L m M?Q M; QÆB H"K i®i- M?[M; i°+ M?•M FB +O M; QÆB b
+?Q \ a m M"v +S; B9T #´M i¼ +?B m +® i®i +?Q i?¬M; M?½B M"v çB5

•M? K„i HQÈi [m iB m iY FB pšM F?¬M; ? +?ÈT K„i M?bM +?^K +?^K p"Q KbM?-
E} H°` p bmv iQ,

@ VK- i?¬M; M?½B M"v +| i M F?¬M; \

@ ošM +?Q +|X

S?d G hv ¬M M?m M|B- €M? K„i M?bM p"Q iB m iY FB ?B M H M p i`bm K MX h`
F?¬M; +| M, M; HU+ FBM? F?OM; +O iB m iY M"v- bÊ`^M; M" M; ç½ bÊK +? i`²BX

@ E?¬M; +| i?b i®iX VK- H" +QM +O #´M i¼ - H'v i M i' M?B M H" +¬M #€ ç¢Q K°
t2K5

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} H°` p bmv iQ- i`QM; HÁM; H¢B M; ?o, ó>¬K M v M m ç
K p"i- M?QM; +kM; M M ç +?Q K'v T?•M i?¬M F?€+ #B iX "´M h¬M [m€ H¢M? HMM
> v H" M|B pÈB H½Q i K çB- i?m" M iB M ç ?„M ç†i; B9T K°i +€B i MXô

L; ?o ç M ç•v- i`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +O S?d G hv p" iB m iY FB - S?QM; o•M
K„i H¢BX

óæ h K5 L|B +?Q M; QÆB K°i iBM iS+- i ç½ ; †T T?ªB K°i iB m iY `i H" i?9 p`Xô @
o¬ E} tmv M [m p¬b® F?¬M; ; B M- p M; H M i`QM; h?€B *´ EB K +€+X

óæ L?'i- ®i +m°+ M; QÆB Km®M M|B ; b\ô " M i`QM; EB K +€+- ç i K T?•M i?¬
i` M ç'i i oM? im- pW M; ?2 ç M?'i T?•M i?¬M J : BÈB M|B K°i +•m F?¬M; ç-m F?¬

ó>" ?"- iB m iY M"v +| i?9 p` ? v F?¬M; F?¬M; [m M i`¼M; - K" H" iB m iY M"v H" o
o¬ E} ç°i M?B M +SM; ?ÆM K°i +?9i- M|B K°i +€+? +´ [m€B, óG" +QM +O +?9M;
ç½ i? v ç´B K i?•M- F?¬M; t2K H" +| [m M ? ?mv i i?®M; pÈB iB m iY M"vX L|B ç9
M; QÆBX >" ?"5ô

ó*€B ; b\ô " M i`QM; EB K +€- æ i K T?•M i?¬M ; B"i KbM?- #¶M; M?B M KÎ K„i`

@ E?¬M; i? M"Q5

æ°i M?B M i¢B J : BÈB tm'i ?B M K°i çS +QM- ?ÆM M[i?2Q ç M?'i T?•M i?¬M M
i K T?•M i?¬M i`QM; HÁM; +?'M ç°M; F?¬M; +€+? M"Q /MM; H|B M|B `äX

ó>" ?"- bU i?"i +?QM? H" M?Q p"vX : ÊB w pÈB M; QÆB- ?½v iU KbM? bmv M; ?o K°
+MM; pÈB M[iY iB T t9+ / i?'i ? v F?¬M; \ô @ S?QM; o•M o¬ E} i¢B J : BÈB +QÌB

óE?¬M; i? M"Q5 h ô @ " M i`QM; EB K +€+- ç i K T?•M i?¬M M|B M?Q çBM? ç|
K°i +€B i M H¢B ?B M H M i¢B i`QM; ç-mX æ i K T?•M i?¬M ç M; M; ²B t T #^M; i
çSM; H M- FBM? ?¬K°i iB M; , ó*?ŠM; H) H" +¬i ô

ó*m®B +MM; M; QÆB +kM; M?È` `²BXô @ S?QM; o•M o¬ E} i¢B J : BÈB KÎ K„i` -
€M? K„i i?QÆM; t|i +O S?d G hv- i v T?ªB +O ?„M F?¬M; M; WM; pm®i p2 +€B K
iY FB i`QM; KB M; F m ?W ?W- ; B½v /K i?•M i? X J¶B H-M S?QM; o•M o¬ E} çQ
ç" T p"Q i v S?QM; o•M o¬ E}- +® ; „M; ç~v #´M i v ç€M; ; ?ûi M"v` X

óS?d G hv ç½ i? 'v K†i i X J°i ç K b m M; bQÈM; i`QM; h?Ov H Q ?¬K M v H¢B i¢Q i
 pšM Hm¬M b m v M; ?o +| M M; B i +? i ? B K +QM #¼M ?¼ K°i H Q Êi ? v F?¬M; - M
 F?¬M; +-M H Q H„M; p b m Xô @ S?QM; o•M o¬E} i¢B J :BÈB M´B €+ i•K M|BX
 óE?¬M; +-M5 >´ / [+ÁM F?¬M; ,M i?`i +QMX L m M?Q M| ç½ bBM?` - p"v i?b iU +
 T?•M i?¬M M|B, óL; QÆB ?½v +?B m +® M| +?Q i®i çB5ô
 óo b b Q H¢B H" i \ô @ S?QM; o•M o¬E} [m€i, óJm®M M|B i?b +kM; T?ªB H" M; QÆ
 óoB +H9+ i`QÈ+ i ; -M M?Q F?¬M; M?È`äX h m v M|B i`QÈ+ F?B T?•M i?¬M M; QÆ
 H Q i`QM; HÁM; ç'i- H9+ ?ÊT i? pÈB K M[FB +?QM? H" H9+ K iQM? ç¢B T?€i-
 i?¬M T?K i?•M i?"i bU +O çS i` FB ?ŠM H" M; QÆB KÈB ç9M; X >m®M; ?²- i?2Q
 H" K M; i?•M i? K i°+- +M; ?ŠM H" /Q M; QÆB bBM?` - F?¬M; +| [m M? M?B m
 T?•M iQ+?- i?€B ç°i? Æ H¢B F?B M +?Q ç M?`i T?•M i?¬M; B" M Km®M T?€i çB
 óæQÊ+- çQÊ+- s2K M?Q M; QÆB HÊB ?¢B- +€B ; b +kM; ç~v [m i ? i5ô
 ó*?Q /M M; QÆB çQ çS i` M"v ç M h?€B *´- pÈB i m pB ?B M M v +O M| b) F?¬M;
 +O iS i?€M? i?9 h?€B *´X *?Q M M +?d +| i? H" /Q M; QÆB +?, K b|+Xô @ æ M?
 H½M? ç¢K- M?Q M; i`QM; HÁM; H¢B +ªK i? 'v ?ÆB +´ [m€B- +?m v M M"v i?"i bU [m
 óæQÊ+`²B- F?¬M; /•v /Q pÈB M; QÆB M[ X æS i` M"v +ÁM +?Q +| i M- M; QÆB
 o K†i M"v i H¢B F?¬M; `M? H„KXô @ æ M?`i T?•M i?¬M M|BX
 óæ•v H¢B H" K°i p'M ç Xô •M? K„i ç i K T?•M i?¬M i¢B EB K +€+ H°` p b m v i
 i? pÈB S?d G hv p®M H" K°i çQ¢M M; ?B i /m v M X J +¬M; +O M; QÆB ç½; -M M?
 i?•M- p"v ?½v /MM; ðJ ö H" K ?¼ çBX æ•v p®M H" K°i çQ¢M M; ?B i /m v M- F?¬M; ;
 i M X >¼ ðJ ö- h M K°i +?[ðL; ?B iöXô
 óJ L; ?B i- J L; ?B i +| w iS- çO #€ ç¢Q- i i?Q+?Xô @ S?QM; o•M o¬E} i¢B J :B
 +„i çSi HB M ? pÈB ç i K T?•M i?¬M- [m v ç-m H¢B M|B pÈB S?d G hv,
 @ æQÊ+`²B- #´M i¼ ç½ ç†i +?Q i?^M; M?Ä M"v K°i +€B i M`i ? v- iW M v p b m
 M"Q- i?^M; M?½B- +| i?Q+? +€B i M M"v F?¬M; \
 @ >b ?b
 G-M M"v iB m iY H¢B p¶ #M i v M?Ä #û- ç¬B +€M? MQM MÈi T?Q b m T?2 T?~v-
 o¬E}- F?m¬M K†i M?Ä M?„M +¼ p"Q K†i ?„M- +Q`B F? M? F?€+?- #M i v M?Ä #û
 / K†i S?QM; o•M o¬E}X
 @ ±- i?^M; M?½B M"v i?"i H" i?9 p`
 .€M; p M; •v i?Æ +O iB m iY FB F?B M +?Q S?QM; o•M o¬E} +Q`B HÈM,
 @ E?†+ F?†+- [mª F?¬M; ?´ H" +QM +O H½Q iY5
 S?d G hv Î# M +¢M? M; ?2 p"v +kM; H°` p iQÆB +Q`B- i`QM; HÁM; #B i p b m
 `²BX
 @ *€+ M; QÆB ?½v i?2Q i 5
 S?QM; o•M o¬E} K°i i v K M; i?2Q iB m iY FB - K°i i v +„T H'v S?d G hv # v p ?Q
 æB iÈB # M M; Q`B K çB M- K°i i`M i? M?•K p M; /°B iW T?Q /QÈB i`m v M ç M,
 @ *mM; M; ? M? K +?O- K ?"m5
 ó>` ?"- i M "°B Gw hQ M"v H" K pB +i?"i ?ÊT w i 5ô @ L; ?o M?Q p"v- S?QM; o•M o
 hv p" J L; ?B i iW #-m i`B ?¢ t m®M; - çB i?ŠM; p"Q # M i`QM; X " M i`QM; ç¢B çB
 çSM; ?-m ? B # MX
 @ S?d G hv5

æ°i M?B M K°i iB M; FBM? ?¬ p M; H M iW i`QM; ç€K M; Q`BX S?QM; o•M o¬ E} b,,
tQ v M; Q`B H¢B T?€i` K°i Hm²M; FbM? HU+X h`QM; çQ`M M; Q`B- K°i °K M[p|
çSi /•v imM; #„M H M- çKM; K M? p`Q i` M iQ`M; - ?| i?`M? K°i ç®M; i?`i pKM X

@ LÆB M`v /Q #`M i¼ H`K +?O- F?¬M; +| H M? #`M i¼ F?¬M; B çQÊ+ iU w H M i
çB5 L m M?Q b m M`v ?¬m ?¢ F?¬M; çQÊ+ +?m iQ`M- ?W

. Si H`B- S?QM; o•M o¬ E} HB M çB i?ŠM; ç M M; ²B H M #°Q i¼ ?Q H X

h`¬M; i?'v [mv M i? +O S?QM; o•M o¬ E} ?¬K M v- i`QM; HÁM; S?d G hv +kM; +
K°i J æ - M?QM; i? HU+ H¢B K¢M? ?ÆM `i M?B m bQ pÊB J L[ i°+X h`¬M; i?'v
i` M F?¬M; M?`M çQÊ+ T?'i T?'i i v- S?d G hv ?B m çQÊ+- F?B M K M?B #„i ç¬m
F?¬M; +| K†i i¢B i`Q`M; i?b i®i ?ÆM X

@ L; ?B i M?B- ç M ç•v- i?2Q i çB5

S?d G hv ¬K H`v iB m iY FB ç M; +„M M; |M i v- çQÊ+ K°i +?9M; K M[?¬m ?¢ çB
æÊB ç€K M; Q`B FB `B F?ÄB- °B Gw hQ KÊB çB ç M i`QÊ+ #"+ i? M; - M?bM p`
FQM? F?QK M; Q`B- M|B,

@ *?O +¬M; - H¬M M`v M; `B Km®M i?m M¢T a€i GK+ #° +?9M; - M?QM; F?¬M; #B
;B€T ? v F?¬M; - pb b Q i?m°+ ?¢ pšM F?¬M; ? M?bM i?'v X

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; - b„+ K†i i`Î M M F?| +QB- K°i H€i b m KÊB T?'i T?'i i v

@ æ½ K'i `²BX

h?¬M i?€B +O ?„M ;B®M; M?Q +?d ç€M? K'i K°i i?S `€+ `QÎBX

@ æ½ K'i `²BX

°B Gw hQ i?'i FBM? - i? M? •K F?¬M; F?ÄB i,M; i? K p`B T?¬M- p K†i ç½ +| +?9i

@ *?O +¬M; - H`K b Q H¢B ç€M? K'i\ L m Km®M i?m T?K+ a€i GK+ #° +?9M; - a€i G
i?B i- ç| +?QM? H`#B m iQÊM; +O +?O M?•M a€i GK+X E?¬M; +| a€i GK+ +?B M
i`QM; a€i GK+ #° +?9M; b) F?¬M; +?`m i?¬M T?K+ M; `BX

@ E?¬M; i?¬M T?K+ ` \ >W- #`M i¼ b) ;B i b¢+? #¼M +?9M; - t2K #¼M +?9M; +| T?

S?QM; o•M o¬ E} M; ?2 p`v HB M ;B`M /[- i`QM; K„i #„M ` €M? b€M; ?mM; €+X

°B Gw hQ i?Î /`B K°i iB M ; - BK H†M; F?¬M; M|B ;bX

S?QM; o•M o¬ E} +kM; +?d H` M|B M; Q`B KB M; - b Q +| i? F?¬M; #B i- ;B i b¢+
T?K+ KbM?X G¬M M`v [m M ? ç M bU i?®M; i`` +?QM? KbM? - ?„M `®i +m°+ +kM
M; •K i`QM; +?®+ H€i,

@ E ?Q¢+? ?B M ;B| - +?d +| +? i¢Q K°i FB M a€i GK+ +?B M ;B€T F?€+X .M b C
M?[M; a€i GK+ #° +?9M; #bM? i?Q`M; ç m F?¬M; #B i bU °Q /B m +O a€i GK+ +?

@ >B M i¢B +kM; +?d +| i? M?Q p`vX

°B Gw hQ F?¬M; MûM çQÊ+ M|B,

@ J v K` a€i GK+ K [mv i +O +?O +¬M; +?QM? H` ?`M; i?"i ;B€i ?"i- M?| ç| +?Q
F?¬M; Qi a€i GK+ #° +?9M; X

@ °B Gw hQ- WK- pB + M`v +S ;B Q +?Q M; QÆB H`K çB5

S?QM; o•M o¬ E} K°i i v MB i +^K- i` M K†i H° ` p bmv iQ,

@ L; QÆB p®M tm'i i?•M iW bÎ •K h`B- +?„+ +kM; ?B m `ä ?bM? /€M; +O a€i GK+
H`K ;B®M; M?Q M? m- F +ª ?Q p,M p` K`m b„+X L m M?Q F?¬M; çO M; mv M HB
çdM? +`T K #BM? - i`U+ iB T M'm +?ªv ` - i€B i¢Q i?`M? K°i FB M a€i GK+ +?B M

/QÈB #B M b•m FB H" K°i M;mv M HB m F?¬M; i - b m F?B ç9+ tQM; +ª +?B M ;B p"v b) +¬M; ;B®M;X

"°B Gw hQ ;"i ç-m- ç€T SM; tQM; H¢B M;¬M; ç-m M?bM S?QM; o•M o¬ E} M;²B M; HÁM; i?¬K M;?o, óJ°i i?ÌB ;B M i`QÈ+ +?O +¬M; pšM Hm¬M K M; i?2Q a€i GK+ K çQÌM; H¢B ç°i M?B M ç€M? K'iX " M i`QM; +?mv M M`v 2`^M; +| #Q ~M ;bX u KÈ p - #B M +® +kM; +?d +| i? tªv` i¢B MÆB ç|X \*| çB m a€i GK+ +?B M ;B€T H"K I >B p¼M; iQÆM; H B b) F?¬M; tªv` +?O M?•M a€i GK+ i?"i ;Bª

S?QM; o•M o¬ E} T?'i T?'i i vX "°B Gw hQ ?B m w çB ` # M M;Q`B çB MX

óh?U+ HU+- i?U+ HU+5 "´M i¼ +ÁM i?B m [m€ M?B m #° ?¢X J°i M;Q`B K¢M? i? ?¢ +QÌM; ç¢B KÈB H" +¬M i?B iX h?"i ç m ç-m- +?d H" K°i ç€K a€i GK+ #° +?9M; i´M i•K iU M?Q p"v5ô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} #U+ #°B F?¬M; M;ÈiX h¢B M?'i +?QM? H" #° ?¢- +ÁM M?[M; K i°+ +?T i?'T i?b +?d M?Q FB M ?¬B- +,M #ªM

ó B- M m M?Q ç i K # M FB T?€B ç M K°i b® + Q i?O i?b i®i`²B5ô @ S?QM; o•M i`QM; ç-m b€M; H M, óh`¼+ h? K i`b5ô

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M iW #ªQ i¼ çSM; H M- M,M; HU+ h?B M J h?¬M i?¬M; i? p†M p Q ?| i?¬M? K°i #|M; ç2M KÌªQ # v p`Q i`QM; F?2 ?Î K`m ç2M KÎ` i`Q F?¬M; i?'vX E?2 ?Î K`m ç2M T?Q b m M? M? +?|M; F?ûT H¢B

QPQ

h¢B ç M?'i h?B M J ;BÈB M®B HB M pÈB J :BÈB- +kM; H" F?¬M; ;B M K" J æ >

•K *€i *´ æS+ K°i KbM? M;²B i`QM; ç¢B çB M m €K- K +¬M; i`QM; +Æ i? p"m +?m i` i?QÆM; i? i¢B ?ªB /QÆM; ?¶M ç°MX h?ÌB :B M +?B FB K ç½ T?€ ?Ov i v T?ª i? K H K F?€+ Km®M +?B K çQ¢i h?ÌB :B M +?B FB K- •K \*€i \*´ æS+ bÎ ?[m hmv i a ç½ K v K„M ?ÆM`'i M?B mX

h`QM; ;B M T?ÁM;- i` M F?m¬M K†i M? im'M +O •K *€i *´ æS+ M´B H M M?[M; b / Q ç°M; F`+? HB i iW +€M? i v i`€B i`mv M ç MX J'i K°i i v p®M F?¬M; T?ªB +?mv HQ¢B çdM? +?T K i°+ M?Q •K \*€i \*´ æS+- +?d +¬M K°i i?ÌB ;B M`'i M;„M H" +| i? KÈBX *| çB m M,M; HQÈM; +O h?ÌB :B M +?B FB K FB H¢B p¬+MM; +´ [m€B- F *´ æS+ pšM F?¬M; +€+? M`Q K¼+ /`B` - +?d +| i? +?Ì ç M F?B HU+ HQÈM; F€ /`

óæ9M; H" iQM? b B K°i #QÈ+ ô @ •K *€i *´ æS+ #¶M; M?B M KÎK„i` - i` M K†i ?Æ H¢B F?¬M; ? iS+ ;B" M, óh M M?•M i°+ FB i?"i bU H" K°i ç®B i?O HÈB ? B- T?ÁM +O ?„M- H¬M b m T?ªB +¬M i?"M ?ÆM5ô

@ æ¢B iQÈM; [m•M- M?` ?Q`M; iY +?Q KÌB5

L;Q`B çB M #¶M; p M; H M K°i ;B¼M; M|B p M; /°BX

@ VKX L;QÆB ?½v çB M|B +?Q M?` ?Q`M; iY- i H"TiS+ b) iÈB5

@ o•M; i?Q ç¢B iQÈM; [m•M5

hB M; #QÈ+ +?•M #bM? #bM? p M; H M- /¬M /¬M`ÌB t X

•K *€i *´ æS+ çSM; /"v- çB M? M?` # M M;Q`B- ç~v ? B T?B M +Y #^M; FBK HQ¢B H¢M? i?¬B p`Q K†iX

æQ K„i M?bM- i¢B i`mM; QÆM; ç¢B ç` H" K°i +mM; çB M FBK HQ¢B ?bM? /o K HQ¢B iQ HÈM K`m ç2M +? i¢QX \*mM; çB M +?B H"K M?B m i¬M;- # M M;Q`B +| Í p2M`b - iWM; #"+ i? M; FBK HQ¢B ?bM? pÁM; +mM; m®M F?9+ FûQ /`BX hÁ + æ >Q`M; po ç¢B M?'i pQÆM; i`B m +m M;KX

*?mM; [m M? iÁ +mM; çB M M`v +| p¬b® +mM; çB M ?Q†+ HÈM ?Q†+ M?Ä- ;B®M K†i i`,M;- çQÈ+ M®B HB M pÈB i`mM; QÆM; ç¢B çB M #^M; M?[M; +•v +¬m FBK H

h`lB ç'i m €KX o¬ b® K i°+ +ª M;QlB ç2M F`i çSM; bWM; b[M; i` M Kti ç'i- i?dM? i
;€+ #®M T?QÆM;X

h`QM; i-K M?bM +O •K \*€i \*´ æS+- i` M Kti ç'i +| p¬ b® #|M; M;QlB ç M; H`K pB +
b® ç| HçB F?¬M; T?ªB K i°+ K` H` M?•M HQçBX L?[M; M?•M HQçB ç M iW `i M?E
M;mv M- bÎ ?[m i`S çdM? +'T F?Q ?¼+ F„i?m”i- #`J æ >Q`M; #„i ç M ç•v ç FB
?„MX

G'v HçB #bM? ioM?- •K *€i *´ æS+ ibK çQÊ+ iÁ +mM; çB M iQ HÈM FB - b m ç| p
æQÊ+ p`B i M h?B M J >Q`M; /šM /„i- •K *€i *´ æS+ #QÊ+ H M +¬m i? M;- çB i?Š
?Q`M; iYX E?B ç M i`QÊ+ K°i i`K K`M +?2- ?„M M;WM; HçB- +mM; FQM? MlB,
@ h?m°+ ?ç •K *€i *´ æS+- i? K FB M M?` ?Q`M; iY5

S?Q b m K`M +?2 HQ€M; i?Q€M; +| i? i?'v çQÊ+ K°i #|M; M;QlB ;¬v ;Á H v ç°M;
FB +kM; F?¬M; T?ªB `i +QlM; ççB- M?QM; •K *€i *´ æS+ HçB +| K°i HQçB +ªK; B
h`QÊ+ ç•v •K \*€i \*´ æS+ +kM; iWM; ;†T [m M?` ?Q`M; iY- MlB K°i +€+? +?m`M t€
+?d +| i? /MM; #®M +?[?bM? /mM; , óM;m M;®+ T? p”iôX L?QM; iW b m F?B M?
:BÈB i`Î p - i'i +ª HB M #„i ç¬m tªv ` #B M ?| X

@ •K *€i *´ æS+- M;?2 MlB M;QÆB ç½ i?'i #çB\

J°i ;B¼M; MlB F?¬M; + Q F?¬M; i?'T- ?ÆB •K i` p M; H M T?Q b m K`MX

@ o•M; i?Q L?` ?Q`M; iY5 h?lB :B M +?B FB K FB +| +?9i +´ [m€B- +?9M; i ç½ i

@ ±\ a Q i HçB M;?2 MlB- ?bM? M?Q H` M;QÆB #` K°i M?•M HQçB ç€M? #çB\
•K *€i *´ æS+ i`QM; HÁM; ;B”i KbM?- M?QM; # M;Q`B HçB F?¬M; ? #B M b„+ ,
@ ”~K M?` ?Q`M; iY- +?d H` +?`m i?B i i?ÁB K°i +?9i #ÎB M;QlB M¼ K` i?¬B- F?¬M
@ o”v b Q\

S?Q b m K`M +?2 H` K°i bU BK H†M;- b m ç| K b€i p M; H M- iWM; ?çi +?•m K`m
#9i- K°i M;?B M KU+- +MM; pÈB K°i i`K ;B'v /Q M?•M HQçB +? içQ iW T?Q b m K
?Q p,M ` M;Q`B,

@ •K *€i *´ æS+- M;QÆB H` K°i M;QlB +| i`BX LÆB M`v +| K°i +?B + #9i- M;QÆB
+O M?•M HQçB FB 5

•K *€i *´ æS+ /Q /U K°i +?9i- b m ç| pšM M?' + #9i H M- i`QM; ç¬m M?È HçB p`B H-
+O S?QM; o•M o¬ E} H M i` M ;B'vX J†+ /M F?¬M; T?ªB `i ;B®M;- M?QM; i?¬M i
ç9+X

@ æB M ?ç- +?QM? H` M;QlB M`v5

•K *€i *´ æS+ çQ il ;B'v FB [m - ç~v p`Q /QÈB K`M +?2

óG2M; F2M;5ô

hB M; ç² p”i pĐ M€i p M; H M iW T?Q b m K`M +?2- b m ç| H` iB M; M;?B M ` ,M; ;
@ Zmª M?B M H` ?„M S?QM; o•M o¬ E}5 •K *€i *´ æS+- M;QÆB [mª i?”i F?¬M; ;çi
G9+ M`v •K \*€i \*´ æS+ KÈB #B i F?B i`QÊ+ H`K HB m- F?¬M; M;l HçB çQ€M i`9M
*| çB m +•m MlB +m®B +MM; +O M?` ?Q`M; iY HçB F?B M +?Q ?„M ç´ K² ?¬B HçM

9eeX *?QÆM; 9e8, E >Q¢+? *O æ L?'i S?•M h?–M

:B¼M; M|B +O M?' ?Q" M; iY tmv M [m K" M +?2 i`mv M ç M- F?–M; M? M? F?–M;

@ *| çB m M; QÆB ?½v +?9 w iBM iS+ +O EB K h?–M FB +?Q #'M i¼ 5 S?"K H" F

@ L?' ?Q" M; iY +S v M i•K- +?9M; i pšM Hm–M i?2Q /äB ç°M; ioM? +O EB K +€+

`i F?| iB T t9+ çQÊ+ ç M ?¢+? i•K i?"i bU +O h?€B *'X h?m°+ ?¢ ?B p¼M; çB M
i¢B h?€B *' p /QÊB / M? M; ?o +O i?m°+ ?¢- M?Q p"v +| i? i?m" M iB M ç ` K°i

•K *€i *' æS+ #bM? ioM? M|BX

h`QM; K" M +?2 i`ÎM M v M H†M; - K°i H9+ b m KÈB M; ?2 ;B¼M; M|B i`–K i?'T p M

@ æQÊ+ `²BX L; QÆB ?½v ç M h?€B \*' i bK æ Q æ - +?d +–M M|B ` i M +O i - ?„

•K *€i *' æS+ - i iBM iQÎM; M; QÆB M?Q i? - M; QÆB b) F?–M; H"K i i?'i p¼M; +?S

@ æB M ?¢ +S v M i•K5

•K *€i *' æS+ #bM? ioM? M|BX

@ VK

L?' ?Q" M; iY i`QM; K" M +?2 /QÌM; M?Q ;"i ç–m,

@ L; QÆB #` K°i +?9i i?QÆM; i? - M?B m ?"M? ç°M; b) F?–M; i?m" M iB M- i b) ;B

.Si HÌB- K°i Hm²M; bQÆM; KM K"m t€K iW T?Q b m K" M i`"M ` - i`U+ iB T M?"T p"

•K *€i *' æS+X L,M; HQÊM; +' [m€B i²M i¢B i`QM; +€M? i v T?ªB #„i ç–m #B M K'i

ó_®T`®T5ô

hWM; +?²B i?'i M?– ` iW i`QM; +€M? i v T?ªB +O •K *€i *' æS+ - M? M? +?|M; ?b
?Q" M iQ" M KÈB pÈB i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i? M?bM i?'v çQÊ+X

óG"K b Q +| i? 5ô @ •K *€i *' æS+ i`QM; HÁM; +?'M ç°M; X >„M ?B m çQÊ+ i?U+ HU
M m M|B ç½ ç¢i ç M KS+ ç° ?| ;BªB çQÊ+ M,M; HQÊM; T?S+ i¢T K" +ª KbM? +kM
p"v i?b ?ÆB +?9i F?Q i`QÆM; X

@ h +ÁM +| pB +- M; QÆB ?½v HmB tm®M; i`QÊ+ çB5

hWM; +?m¶B ?¢i +?•m K"m ç2M i` M K" M H v ç°M; T?€i ` i? M? •K i`QM; i` Q- i`
iB M F?€+? +O M?' ?Q" M; iYX

@ o•M; i?Q çB M ?¢5

•K *€i *' æS+ çQ K°i i v –K M; U+- b m ç| +?"K `½B HmB ` F?ÄB i~K +mM; +O M
M; Q" B +Y - i–K M?bM HB M i`ÎM M i`®M; i`ªBX •M? K„i HB + M?bM +€M? i v T?ª
*' æS+ ?B M H M p M; ?B K i`¼M; X Zm v ç–m H¢B M?bM i?Q€M; [m +€M? +Y m €
?B m /•M; H M i`QM; HÁM; , óL; QÌB M"v- imv i ç®B F?–M; T?ªB H" M?' ?Q" M; iY ô

" M i`QM; i~K +mM; - M?' ?Q" M; iY ç–m i|+ `®B #M M; ²B i`QÊ+ K°i +?B + #"M ç¼+ b
+?²M; b€+? +' #b ç2MX J°i i'K / / F?–M; ?Q" M +?dM? T?€i ` / Q ç°M; [m, /` çQ
M ;|+ i'K / / ç½ +m°M H M- ?B M M?B M iWM; +| M?B m M; QÌB H"i t2KX

@ h®i H„K5 E M"v ç½ #„i ç–m bÊ ?½B M; QÆBX æ®B T?| pÈB M?[M; i?O ?¢ F?–M
bÊ ?½B- F?–M; i? çQ€M çQÊ+ i•K iQ +O M; QÆBX

J°i ;B¼M; M|B b„+ #ûM ç°i M?B M T?€i ` iW i`QM; KB M; M?' ?Q" M; iYX

@ E?–M; M M M|B çB m M"v pÈB i - i ?Q" M iQ" M F?–M; +| ?SM; i?9 ç®B pÈB ç€K
Km®M HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢BX h M F?®M F?B T M; QÆB- pb b Q +?d H" K°i HBM?
S+ +kM; F?–M; `ä`"M; X L m F?–M; T?ªB i?'v M; QÆB +| +?9i; B€ i` HÈB /KM; - #'
`²BX

> B K„i +O M?` ?Q`M; iY K°i K`m ç2M F`i- ?B M M?B M ç½ M?B m ç K F?¬M; M; H•m- K°i ;B¼M; M|B ?Q`M iQ`M F?€+ Hç iW i`QM; +´ ?¼M; ?„M T?€i` X

h`QÊ+ #`M ç¼+ b€+? +| F?„+ M?[M; ?bM? °M? K [m, +´ [m€B +| i`2Q K°i +?B + ;QÆM; ç²M; HQ€M; i?Q€M; +| i? i?`v çQÊ+ K°i #|M; M; Q|B M?`M M?ç i- +MM; pÈB M?Q +?²M; H M M? mX æ| H` K°i HBM? ?²M p†M p Q- i` €+ p` +Q| M; ççB- +?QM? H :B M +?B FB K +?çv i`®M` X

@ L m F?¬M; T?ªB #ÎB pb i`K / / M`v F?B M i +ªK SM; çQÊ+ M; QÆB- M; QÆB +?Q #´M i¼ b) / /`M; ÎHçB i` M M; Q|B M; QÆB b Q\

h`M ?²M i` €+ FB ;-K H MX

@ >W5 h®i M?`i M; QÆB M M i?`M? i?`i K°i +?9iX E?¬M; +| bU T?®B ?ÊT +O i - i` ?B M bU i²M içB +O M; QÆB imv i ç®B F?¬M; /QÊB #ªv M; Q|B `´M i¼ ç½ M; ?B M?QM; HçB F?¬M; +| +?9i K M? K®B M`Q- i?`M? [mª /mv M?`i +?d +| M?[M; ççB F?¬M; ?Q`M +?dM? FB X .U p`Q M?[M; K +¬M; F?~m [mv i M`v- #´M i¼ ç½ içQ +Q| M; ççB- M?QM; pšM +| bÆ ?ÎX L|B +?Q i #B i ç•v`®i +m°+ H`i?S ;b\ " M i`Q

L?` ?Q`M; iY F?¬M; ? bÊ ?½B- F?¬M; ? M?QÊM; #° M|BX

h`M ?²M i` €+ FB i`-K K†+ K°i H9+ H•m- b m ç| M|B,

@ h +kM; F?¬M; `ä H„KX h ç½ iWM; M|B pÈB M; QÆB- i +?d H` K°i i`M ?²M i?2Q # ?¶M ç°MX h +?d #B i H` +¬M T?ªB ibK çQÊ+ #ªM i? +O KbM?- ç²M; i?|B i`Î p p /B m p®M i?m°+ p +?9M; i L?•M HQçB- ç m T?ªB #` /B iimv iX

@ L; QÆB Km®M /B i bç+? M?•M HQçB ``\ >` ?`- çB m M`v i?b +?9M; i HçB +| çB K Km®M ?Ov /B i K°i M; Q|B h imv i ç®B F?¬M; i? ç +?Q K°i F ç€K ç„+ i°B pÈB # / Q F?Q€B ?Qç i- ?ÆM M[ +`M; M; `v +`M; +Q| M; ççBX Zm M i`¼M; M?`i +?QM? H iB MX

L?` ?Q`M; iY M|B tQM; H|B +m®B- ;¬M M?Q F?¬M; FbK MûM çQÊ+- i`QM; K„i H|2

@ >` ?`- i b) ;B9T M; QÆB ççi i?`M? M; mv M p¼M; `v\ 5 E?¬M; ? v5

h`M ?²M i` €+ FB ç°i M?B M T?€i` K°i iB M; F m FBM? ?QªM; - ;B®M; M?Q +?çv i? M?` ?Q`M; iY i?Q€i`

:¬M M?Q M; v F?B i`M ?²M i` €+ FB +?çv` - •K \*€i \*´ æS+ oW KÈB` F?ÄB ççB #¶M; +| /U +ªK- +?Êi M; ~M; ç-m H MX *?d i?`v K°i T?B M ?„+ €K /`v ç†+ ç°i M?B i`M M` - /QÊB K°i HU+ HQÊM; i?¬M #Q /šM /„i- i`i +ªK•v ç2M i` M #-m i`|B ç m`9i

h`QM; T?B M ?„+ €K +m²M +m°M M?Q i?m, i`B m FB - K°i FBK iU i?€T ç2M F`i HÆ i? T?€i` K°i Hm²M; F?Q iS+ [m, /`X EBK iU i?€T ç2M F`i FB #¶M; M; WM; tQ v H M K½M? HB i- b m ç| iW T?¬M ç€v p` K†i # M ç²M; i?|B KÎ` ? B +QM K„i ?Q`M h`QM; +QM M; QÆB +O M?[M; +†T K„i ?Q`M; FBK FB #„M` K°i +°i b€M; ç2M F` K†i ç`i +ªJ :BÈB pQÆM; i`B m- b m ç| ;B®M; M?Q ibK çQÊ+ KK+ iB m- K°i +°i b tm®M; i` M i`K +mM; +O M?` ?Q`M; iY

@ 5

J°i iB M; F m i?ªK i?B i tû`€+? #-m i`|BX :¬M M?Q ç²M; i?|B- K°i +°i b€M; F?€ M; Q|B •K *€i *´ æS+ ç M; #QÊ+ ;B[F?¬M; i`mM; i`Î p i`K +mM;

óG`K b Q +| i? \ æB m M`v b Q +| i? \ *?O h?¬M F?¬M; M; ÎHçB HU +?¼M ?„M i *?O KÈB5ô hçB K°i ;|+ i`QM; i`K +mM; +O M?` ?Q`M; iY- HBM? ?²M i`M F?mv i çB K b€M; ;B®M; M?Q H` +†T K„i- i`QM; i? M? •K i`M ç-v FBM? M; ç+X

hçB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M- i?2Q ç¬M; çªQ K i°+ pĐ i M ?| i?`M? #°i T?`M- +?mv M iY pQM; +kM; i`Î i?`M? #Q K`iX L; QçB i`W K°i b® Qi M; Q|B b®M; b|i- M; Q`B` F?- ç M ? B >„+ •K Zm•M *?O iY pQM; - +?mv M M`v imv i ç®B +| i? FBM? ç°M; +ªJ :

J¶B F?B >„+•K Zm•M *?O [m çÌB- *?O h?-M Î/QÈB pU+ b•m b) T?€i` K°i iB i?-
:BÈB çΦB ç` - ibK FB K M;QÌB T?M ?ÊT çB m FB M ç i`Î i?`M? >„+•K Zm•M *?O X
M;QÌB çQÊ+ HU +?¼M i`Î i?`M? >„+•K Zm•M *?O ç m F?¬M; +?d +| K°i- +?d +| M
KÈB +| i? +?•M +?QM? çQÊ+ *?O h?-M Qm €B- i`Î i?`M? M;QÌB ?-m +O i?-MX

h`QM; i~K +mM; +O M?` ?Q`M; iY- i?2Q +°i b€M; ç2M F`i iW i` M i`lB ;B€M; tm®M
M?`M M?ç i iW T?-M M;U+ +O M?` ?Q`M; iY H M p F?„TiQ`M i?•M

ó"MM;5ô

J°i HU+ HQÊM; p¬ i" M iW i`QM; +Æ i? M?` ?Q`M; iY M´ imM; - v T?K+ # M M;Q`B ?
J°i iB M; ç°M; p M; H M ;B®M; M?Q T?QM; 'M pĐ i M- K°i Hm²M; €M? b€M; mv HU
?„M F?Q€+? i`B M` X

ó:"Q5ô

hW # M i`QM; HoM? pU+- iWM; K ?²M T?€ i M K†i M;Q`B HoM? pU+ i`M` - T?€i
h?•M i? M?` ?Q`M; iY +kM; T?€i` M?[M; iB M; ` ,M; ` „+ ;BÁM ;B½X

ó"MM;5 "MM;5ô

J€B i|+ +O M?` ?Q`M; iY ç°i M?B M FûQ /`B ç M i" M 2Q- # v i?ŠM; H M- i`QM; K„
çB M? M? p T?Q ;|+ iQÌM; MÆB i`M ?²M i" €+- i`-K ;B¼M; M|B ,

@ >B M iΦB- ç +?9M; i ?ÊT i?`M? K°i i? çB

.Si HÌB ?„M HB M pQÆM K°i i v` - M,K M;|M i v KÎ`°M;X hWM; Hm²M; F?|B ç2M
i?-M iB M #„M` - +m®M p T?Q i`M ?²M MÆB ;|+ iQÌM;X

h`M ?²M i" €+ iΦB ;|+ iQÌM; H9+ ç-m M?Q ?ÆB +?9i bÊ ?½B- b m ç| F?¬M; #B i pb
F?¬M; T?ªM F?€M; ?Q†+ i?®B HmB- i`€B HΦB +ÁM çB M? M? ç M- ç²M; i?lB ;-K H

@ æ9M; p"v- ç +?9M; i ?ÊT H`K K°i çB

h?•M i? +O ?„M #¶M; ?| i?`M? iWM; Hm²M; bQÆM; F?|B °B iK p`Q i`QM; M,K
M?` ?Q`M; iY- iW HÁM; #`M i v M?"T p`Q i`QM; +Æ i? - /mM; ?ÊT +MM; pÈB HBM?

L?` ?Q`M; iY K„i M?„K HΦB- b m ç| #¶M; i`ÊM i`WM; - i`QM; K„i #„M` K°i Hm²M;
h`QM; KB M; ?„M ç²M; i?lB T?€i` ? B ;B¼M; M|B ?Q`M iQ`M F?€+ #B i ,

@ "•v ;BÌ- +?9M; i ç½ H` K°i i? X

E?B M|B ç M +•m +m®B +MM; - ? B ;B¼M; M|B ?Q`M iQ`M F?€+ #B i ç½ ?| i? M?
?²M i" €+ FB /-M /-M #B M K'iX

@ h?m" M i i?b b®M; - M; ?`+? i i?b +? i5

h`QM; K„i M?` ?Q`M; iY #„M` €M? b€M; ?mM; €+- M,K M;|M i v /MM; bS+ M„K +?
T?€i` iB M; ` ,M; ` „+ ;BÁM ;B½ ,

@ S?QM; o•M o¬ E}- çΦB ?Q`M; iY- T?K ?Q`M; +€+ M;QÆB ç m T?ªB +? i5 J :BÈ
i 5 *O i 5

" M /QÈB M?` ?Q`M; iY- p¬ b®K ?²M ?| i?`M? /ΦM; F?|B [m'M H'v ? B +?•M +O
K•v ç2M +m²M +m°M iW T?Q i` M i~K +mM; i`M p #®M T?QÆM; - H¬B çB M b€M;
#-m i`lB T?O tm®M; i`QM; iB M; b'K +?ÊT çMM; çMM; - i`mv M F?„T +ªJ :BÈB pQ

h` M i?•M ?„+ €K FBK iU i?€T- ? B çΦQ T?M p,M +´ [m€B # v` - T?•M #B i F?„+ p`
p`•K \*€i \*´ æS+X a m ç| - +ªiÁ ?„+ €K FBK iU i?€T M? M? +?|M; #B M K'i p`Q b•r
F`i

•K *€i *´ æS+ M;~M; ç-m M?bM p ?QÈM; i~K +mM; +O M?` ?Q`M; iY- #¶M; M?B
ç€K K i°++ Î ; -M ç M; i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM KbM? F?B M #¼M +?9M; ?| i?`M? K

F?B M?[M; M;QÌB F?€+ M;?2 iB M; +?¢v` - i?•M ?bM? ?„M HB M ?| i?“M? K°i Hr
#B M K'i p"Q i`QM; ¢€K +mM; ¢B M K"m ¢2M /"v ¢†+

QPQ

Gmv M L;K+X

S?QM; o•M o¬ E} ¢SM; p2M #ì h`¼+ h? K i`bX æ€K Gmv M L;K+ K i?¬M HÈM M
¢'i- i?Î K¢M? +kM; F?¬M; /€KX

h`¼+ h? K i`b i`QÈ+ K„i bQ pÈB i`QÈ+ ¢•v ¢½ M?Ä ?ÆM F?¬M; QiX h?2Q i?ìB
MQÈ+ i`QM; h`¼+ h? K i`b +”M; M;”v +”M; v m- ¢²M; i?ìB +kM; /¬M /¬M #B M K'i

@ Gmv M L;K+ +?B pQÆM;5 VK

S?QM; o•M o¬ E} tQ tQ i v ;¼B,

@ hbK i?S ;b iÈB ¢•v +?Q #´M i¼ ¢ ¢UM; MQÈ+ +O h`¼+ h? K i`b M"v5

@ h?¬M bS5 LQÈ+ +O h`¼+ h? K i`b M"v +?d +| i? /MM; i?•M i? ?'T i?m- F?¬M
¢QÈ+X

J°i ;½ Gmv M L;K+ K i?¬M # M +¢M? i?“i i?“ M|B,

@ >ÆM M[- i`QM; Gmv M L;K+ M;Q¢B i`W K i?¬M +?9M; i i?b F?¬M; +ÁM i?S ;b

@ E?¬M; i? b Q\

@ "˘K i?¬M bS ¢¢B M?•M5 LQÈ+ +O h`¼+ h? K i`b F?¬M; T?ªB M?Q MQÈ+ # M
`ìB F?ÄB Gmv M L;K+ b) H"TiS+ ?| i?“M? bQÆM; F?|B iB m i€MX >ÆM M[- MQ
M?'i +?d +| i? /mv i`b i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M,K M;¬B b Q- b m ¢| b) ?Q"MiQ"

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K"m- ¢°i M?B M M?bM Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- i`QM; K„

@ E?¬M; b B- ? v /MM; i?•M i? +O M;QÆB F?Qûi K°i +€B H¶- ¢UM; MQÈ+ p"Q #
H" F?¬M; i? /MM; ¢² p"i ¢ ¢UM; b Q\ .MM; i?•M i? ¢UM; ?ŠM H" F?¬M; +| p'M ¢
+?O ¢°M; ?'T i?m H" ¢QÈ+

Gmv M L;K+ +?B pQÆM; M;?2 p"v ?QªM; ?®i F m H M,

@ *?O M?•M- F?¬M; M M E€ i?“i M m M?Q +?O M?•M ?'T i?m iQ" M #° iBM? ?Q -
¢¢i ¢ M K°i i`bM? ¢° M?'i ¢`M?- K€m +O +?O M?•M +kM; +| i? iQÆM; ¢QÆM; pÈB

@ *€B ;b- M;QÆB #ªQ `^M; i T?ªB H'v K€m b m\

h`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E} H|2 H M €M? b€M; ?mM; €+- HB M ¢B M? M? [m - i v
HY /"v ¢†+- K°i i v M„K H'v +?•M T?ªB +O Gmv M L;K+ +?B pQÆM;- H¢B #^M; p"
L;K+ +?B pQÆM; H MX

hªB [m h`¼+ h? K i`b i¬B Hmv M- +°M; i? K i?¬M HU+ +O *?O h?¬M +?9+ T?9-
E} ¢½ i`î M M +U+ F€FB M +®X h?U+ HU+ +O ?„M p®M ¢½ bÈK ¢°i T?€ ¢dM? + Q
¢ i?•M i? - +?Q M M pšM F?¬M; i? iB M H M +'T J h?¬MX

>¬K M v ¢½ +| K°i i?•M i? ¢dM? +'T b® K°i b® ? B i`QM; i?B M ?¢- +°M; i? K [mv i

+?9i5ô

" M +çM? bÆM i? - Gmv M L;K+ +?B pQÆM; ç½ #B M ?| i?•M i? F?¬M; /€K +Y ç
MQÈ+ +O h`¼+ h? +?S # M i`QM; +Æ i? +?ªv p`Q i`QM; ?® HÈM FB X

ó•K –K5ô

J°i iB bûi K`m #ç+ HÈM #^M; +€M? i v iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; - ç€M? i?ŠM; p`Q
çdM? M9BX >² MQÈ+ v M H†M; H"TiS+ –K –K +?'M ç°M; - #„M ` iWM; KªM; #¼i b
iW i`QM; pÁM; tQ€v iQ HÈM i` M i`lB + Q FB - iWM; iB bûi K`m i`„M; #ç+ T?•M
iB T ç€M? p`Q ?² MQÈ+ i` M çdM? M9BX J¶B iB bûi ç€M? tm®M; - i` M çdM? M9B
K°i Hm²M; F?Q iS+ +QlM; ççBX

" M i`QM; ?² MQÈ+- iWM; +?m¶B #¼i F?Q HÈM #„M ` - b€i F?Q M²M; ç"K ?| i?"M
pÁM; tQ€vX

æ¬B +€M? T?Q b m S?QM; o•M o¬ E} ç" T ç" T- €M? K„i çªQ [m ;B[#-m i`lB p`çc
+`M; M; `v +`M; ç"KX

ó§Q5ô

J°i i`"M iB M; #¼i MQÈ+ p M; H M- # M /QÈB K†i MQÈ+- K°i #|M; M; QlB + Q HÈ
MQÈ+ çB ` - K€B i|+ /`B tä tm®M; K†i MQÈ+- /-M /-M /€M p`Q i` M i?•M i? #|M;

@ 5

"|M; M; QlB #` MQÈ+ +O h`¼+ h? K i`b M?B K ç2M M; ?B M; M; QlB p T?Q S?Q
p p€+? M9B # M /QÈB- KQ K„i `mM `mM- #¶M; M?B M ?Q`M iQ`M Kî ` - M, K M; |M
`„M; `„+ ;BÁM ;B½- ç²M; i?lB T?€i ` K°i iB M; ; -K HÈMX

ó_„+ `„+5ô

h?2Q iB M; ; -K M`v- K°i pÁM; tQÆM; /[ iÊM K`m ç2M iW MÆB HQM; #„M ` - iB M;

ósQ€i5ô

.QÈB #|M; i®B +O iÁ K çB M- K°i #|M; ç2M ? T /`B `mM `mM [m'i [m ?Q F?¬M
;BÁM ;B½- HçB H" K°i F?9+ tQÆM; çm¬B /[iÊM p` FBM? F?OM;

ó§Q `Q5ô

hB M; #¼i MQÈ+ iW HB M iK+ p M; H M iW /QÈB K†i MQÈ+- KU+ MQÈ+ +O h`¼+
;BªK tm®M; X aQÆM; ç2M Kl K`i i` M çdM? M9B +`M; M; `v +`M; ç"KX L?bM p MÆE
iW #-m i`lB ç€M? tm®M; ç M t2M i?"M? K°i KçM; HQÈB- # Q T?O +ª iÁ K bÆM; E

@ > ? ? ? 5

S?QM; o•M o¬ E} M?bM M?[M; + Q i?O K ?| F?¬M; M; WM; iW i`QM; MQÈ+ tm'i ?
T?'M +QlB +m²M; /çBX hB M; +QlB FB i?2Q +m²M; T?QM; i` M M9B T?B m ç½M;

ó•K5ô

a m F?B K°i iB bûi +m®B +MM; ç€M? tm®M; - çdM? M9B i`Î M M v M H†M; i`QM;
h? K i`b M?Q i?Ov i`B m `9i p`Q K°i çB K # M /QÈB MQÈ+X a m F?B i'i +ª MQÈ+
K'i- K°i M K iY i|+ /`B `®B imM; - i?•M K†+ +?B M ;B€T K`m ç2M- F?Q iS+ M?Q pU

*QM M; QÆB S?QM; o•M o¬ E} +Q `9i HçB- iB M; +QlB #¶M; BK #†i- M?bM +?^K +?
MlB,

@ L; QÆB +?QM? H` h?€B >mv M\

@ æ9M; p`vX

@ >W- i K†+ F M; QÆB H` h?€B >mv M ? v H` B- Î # M M`v i'i +ª /Q i H`K +?O- +
i 5

h?€B >mv M /QÌM; M?Q F?¬M; ? #’i M; Ì- +kM; F?¬M; +| #’i +S p F?| +?`m ;b- +?
[m S?QM; o•M o¬ E} +O J :BÈB M`v- ?Qi K°i ?ÆB- [m€ tm®M; H½M? ç¢K M|B,
@ h’i M?B M i?Q +?O +¬M; - Î # M M`v i’i +ª ç m /Q M; `B H`K +?OX L; `B Km®M M?
b) iQ`M HU+ i`Ê ;B9T M; `BX

@ h®i- i®i5

o H¢M? HMM; i` M K†i S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M i M çB- ç¬B +€M? T?Q b m
i? + Q HÈM F?¬M; M; WM; i?m M?Ä H¢B- #B M i?“M? i?•M i? M?•M HQ¢B im’M i
>mv M- HÈM iB M; M|B,

@ L; QÆB v M i•K- #’M i¼ #ªQ çªK b) F?¬M; #¢+ ç½B +€+ M; QÆBX æB i?2Q #’M
?“- `’i i®i- `’i i®i +€+ M; QÆB ç m `’i ?ÊT w i X

æ®B pÈB ; -M K°i M; `M K ç-m h?€B \*’ M`v- S?QM; o•M o¬ E} +`M; M?bM H¢B +`M
i?-M i¢B h?€B *’, óæ i K- M?[M; i`Ê i?O K`M; QÆB T?€B ç M M`v- i p¬+MM; ?`B
ç°+ €+- b€i F?Q i”M i`B- #’M i¼ +-M +?QM? H`M?[M; M; QÌB M?Q p”vX L; QÆB
ç½B #¼M ?¼X > ? ? - +| #¼M ?¼- +°M; i? K a€i GK+ #° +?9M; - #’M i¼ +ÁM HQ

L; ?o ç M +?¶ ç„+ w- S?QM; o•M o¬ E} H¢B +QÌB HÈM- K F?Q iQ`M i?•M i?2Q ç|
>mv M M?bM i?’v +kM; TªB M?Qm K`vX

óæ M?’i T?•M i?-M +O S?QM; o•M o¬ E} i¢B J :BÈB- M m M?Q +¬M; HU+ ç½ ç¢
ibM? ?m®M; +kM; F?¬M; t’m ç M M?Q p”vXô @ h?€B >mv M i?-K M; ?o i`QM; HÁM

@ h` M çdM? M9B +| TªB H`K ç-m a€i GK+ \

J°i ;B¼M; M|B •K i` ç°i M?B M p M; H M iW T?QÆM; t X æ€K M; QÌB i` M çdM? M
i`¬M; i?’v K°i ;½ K i°+ ç-m +| ? B bWM; ç M; pQÊi KQ ;B| - i v +-K i`QÌM; FQ+?
K bÆMX : -M M?Q ç²M; i?B- K i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} /Á tûi çQÊ+- i`QM; #|
bÆM #¶M; tm’i ?B M iWM; ;½ K i°+ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B- Qi M?’i +kM; iW +’T J æ
çdM? M9BX

@ "¼M M?½B M?ûT +kM; /€K /QÆM; Q B i`QÊ+ K†i +?9M; i 5

J°i ;½ K ç-m h?€B *’ ç°i M?B M M; ~M; ç-m H M- €M? K„i HB + M?bM i M K i°+ ç
i`QM; K„i H|2 H M K°i p i b€M; H¢M?- i?•M ?bM? ?¢i?’T tm®M; - +?•M TªB ç¢T K
-K -K `mM; +?mv M- ?| i?“M? K°i iB +?ÊT # v`X

h M K ç-m ÎT?Q t i`¬M; i?’v +kM; H`MM; KbM?- i`QÌM; FQ+? i`QM; i v ;BÆ H

@ æ M `’i ? v5

@ Jm®M +? i5

J ç-m h?€B *’ FB [m€i HÈM K°i iB M; - i?•M i? FûQ i?“M? K°i çQÌM; M?Ä ;B[F
tmv M [m i`QÌM; FQ+? ç€ K¢M? p`Q M; U+ i M K i°+ FB

@ 5

J°i iB M; ?ûi i?ªK p M; H M- i M K i°+ FB # v M; QÊ+ i`Î p pÈB i®+ ç° +ÁM M? M
ç M- M; ?B M; M; ?B M; ç•K p`Q K†i ç’i i¢Q` iWM; F?2 MSiX

J ç-m h?€B *’ FB iW ;B[F?¬M; i`mM; #„M` - H°M i`Î p çdM? M9BX

@ h®i- i®i5

S?QM; o•M o¬ E} p¶i v- i`QM; HÁM; pmB M?Q ?Q MÎX LÆB M`v ç b® ç m H`+ Q i
+| K’v M; QÌB ç¢i ç M h?-M +’T ?”m F€- M?QM; ç®B pÈB ?„M M?Q p”v ç½ çO`²B,

@ *| +€+ M; QÆB- #’M i¼ b Q +ÁM HQ ç¢B bU F?¬M; i?“M?5

@ *| çB m5

h?-M b„+ S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M i`Î M M HçM? H)Q- M?bM +?^K +?^K p`Q ç
ç M; i`M ç M- H½M? F?®+ M|B,

@ :B`H` H9+ +€+ M;QÆB i`B M ?B M i?U+ HU+ +€+ KbM?- ;B i +? i #¼M +?9M; - F

: -M M?Q M; v F?B S?QM; o•M o¬ E} pW /Si H`B- iWM; p i çÄ ?B M H M i`QM; K„i
M9B- b m ç| iWM; M;Q`B p¼i H M- H Q p`Q i`QM; #-m i`B i` M çdM? ç-mX J°i H€i
iB M; `Qi iW i` M i`B + Q ?ç tm®M; - i`QM; i v H` M?[M; #BM? F?Q b„+ #ûM H|2 H

h` M K†i S?QM; o•M o¬ E} ?B M H M p iQÆB +Q`B- ç M; ç`M? H M iB M; - ç°i M?B
[m v M;Q`B HçB M?bM h?€B >mv M M|B,

@ ob b Q M;QÆB F?¬M; çB\

@ *| #¼M ?¼ H` çO `²B- içK i?`B +ÁM +?Q +| ç®B i?O ç€M; ç i ç°M; i?OX

h?€B >mv M i`QM; HÁM; v M ioM? M?Q ;B M; +´- H½M? ççK M|BX

æ M?`i T?•M i?-M ?ÆB M;~M ` X b m ç| M|B,

@ E?¬M; b B- +| #¼M ?¼ H` çO `²BX

a m ç| HB M HŠM; H†M; M?bM p T?Q /QÈB +?•M M9BX hWM; Hm²M; €M? b€M; K
F?¬M; - K¶B Hm²M; ç m /`B ç M M;`M i`QÊM; - ç Q F?Q i?ŠM; ç M i`M i`B- K`m çÄ

æ°i M?B M K°i i?B M F?~m [mv i M?Q /ÁM; bm®B +?av p`Q i`QM; ç-m ç M?`i T?•M
+O ç i K T?•M i?-M p M; H M, óæ•v H` #ªM ?Q`M i?B M +O h?B M J i?-M i?¬M;
çQ ç MX h`QÊ+ ç| i ç½ i`mv M +?Q #¼M ?¼ K°i T?-M h?B M J i?-M i?¬M; çÆM;
K i°+ #bM? i?Q`M;X o T?-M F?~m [mv i ç½ /mM; ?ÊT pÈB M,M; HU+ +O om i°+ M
i`mv M +?Q #¼M ?¼- ç²M; i?`B +kM; iU KbM? im Hmv M- M?Q p`v b) F?| B +| i? T
F?¬M; T?ªB K 5ô

ó>B m `²BX \*| T?-M F?~m [mv i M`v- b m M`v #´M i¼ F?¬M; +-M T?ªB HQ H„M; M

óL?[M; i°+ M?•M h?€B *´FB ç`M? ;B Q +?Q M;QÆB- ?½v ç®B ç½B pÈB #¼M ?¼
ç i K T?•M i?-M HQm HçB +•m M`v- b m ç| +„i çSi HB M ? pÈB ç M?`i T?•M i?-M

h`QM; i B M;?2 çQÊ+ M?[M; iB M; F m i?ªK i?B i # M /QÈBX .QÈB ç² ç Q +O ; -M
b®K i°+ ?®i?QªM; +?çv i`®MX >bM?ªM? M`v F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} ?QM;
M;|M i v pb M„K +?†i K` i`Î M M i`„M; # +?X

æ°i M?B M M;?o ç M çB m ;b- S?QM; o•M o¬ E} ?Qi b•m K°i ?ÆB- FbK MûM i•K ibM
K`i M|B pÈB \*´GB iL?o, ó\*´GB iL?o- M;QÆB +| i? i`Î p `²B5ô

Í t t - ç€K M;Q`B \*´GB iL?o ç½ bÈK FBM? M;ç+ ç M M;•v M;Q`BX hW ?B M iQÊM
H9+ ç-m- +?Q ç M K F?Q i`M i`B ç°i M?B M tm`i ?B M i` M çdM? M9B- HçB ç M +
i`QM; HÁM; \*´GB iL?o ç½ F?¬M; i? /B M iª #^M; H`B H`B, ó\*?mv M ;b p`v- `®i +
a€i GK+ i?`i ` +| #Q K`i- b Q HçB ç°i M?B M tm`i ?B M M?B m + Q i?O M?Q p`v\
#° +?9M; FB \ h? M?QM; - F?¬M; ç9M;5ô

h`QM; H9+ ?„M ç M; /Q /U- # M i B ç°i M?B M M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B HçM? HMM;
i? `mM H MX F?¬M; /€K +?-M +?`H`T iS+ pmM; i v,

@ J +?O +| H M?- H`T iS+ i`Î p 5

a m ç| HB M /šM i?2Q M?[M; M;Q`B +ÁM b|i HçB- M?Q +m²M; T?QM; HQÈi [m ?Q
hWM; M;Q`B [m€ K°i +?•M tm®M; ç`i- M; v +ª i?Î KçM? +kM; F?¬M; /€KX

@ h? K FB M K +?O5

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K`v- T?`i T?`i i v,

@ *€B i M M"v M; ?2 F?¬M; ? vX VK "Ä çB- æÊB b m F?B #'M i¼ i?"M? H"TpQÆM
L?o- K°i H€i M[M; QÆB ?½v /šM i?2Q i'i +ª M?•M i?O- i?m T?K+ iQ" M #° i? HU+ i
+?mM; [m M? +mM; çB M +O #'M i¼ 5 h?¬M T?K+ i?b ;B[HçB iQM? KçM; - +ÁM M
S?QM; o•M o¬ E} H"K K°i i?O i? +„i M; ?B M; tm®M; ç'i- [m v ç¬m M?bM *' GB i L
ç'i- ?mM; €+ M|B,

@ E?¬M; +¬M #'M i¼ /çv M; QÆB M M H"K i? M"Q +?S\ *ÁM M m M?Q H" ;†T T?ªE
?W- ?„M b) ;B9T M; QÆB5

L|B çQçM- S?QM; o•M o¬ E} HB M +?d p T?Q h?€B >mv M # M +çM?X æ®B pÊB
i K T?•M i?¬M ç½ bÊK M|B `ä- pb p"v S?QM; o•M o¬ E} ?B M M?B M H" `i v M i•K

@ h?€B >mv M

@ *?O +¬M; - i?m°+ ?ç ?B m `²B5

h?€B >mv M; "i ç¬m- b m ç| tQ v M; Q|B M?bM *' GB i L?oX *' GB i L?o `i M? M? [H
HQÊi- €M? K„i HQÊi [m i? M? ç Q K"m ç2M ? T /`B ;B„i # M 2Q- i`QM; HÁM; F?) `+
+m°+ iW ç•m iÊB\ a Q i +?Q iWM; M; ?2 M|B M?•M p"i M"Q +| / M? tQM; M?Q p"v
J†+ +?Q *' GB i L?o M?bM ` b Q- iU M?B M +kM; F?¬M; +€+? M"Q M?bM ` M; mv
>mv MX

@ GmB tm®M; çB5

:B¼M; M|B HçM? H)Q +O S?QM; o•M o¬ E} # v p"Q i`QM; i B- *' GB i L?o #i ;B€-

@ o•M; i?Q K +?O5

a m ç| iW çdM? M9B M?ªv tm®M; - +?9M; K ç¬m i?2Q b€i T?Q b m- h?€B >mv M H
æÊB b m F?B ç€K M; Q|B h?€B >mv M #B M K'i i`QM; #|M; i®B # M /QÈB- S?QM;
i` M bQ|M M9B- €M? K„i HQÊi [m #|M; ç2M /`v ç†+ /Q bÆM i? +?B m tm®M; - F?
bÆM i? M"v H"K b Q tSM; pÊB #'M i¼ X VK- Qi M?'i +kM; T?ªB pçM i`QÊM; KÈB
L; ?o ç M ç•v- ? B K„i HB M F?ûT ?ì- ? B i v ?QÈM; p"Q M? m F?ûT HçB i`QÈ+ M; U
iB M; ó?•vô- ;B[KQ|B M; |M i v ç®B M? m #¶M; tm'i ?B M K°i pÁM; F?Q tQ€v K"m
~M +?S HU+ HQÊM; ?MM; ?"mX

@ 5

Zm€i HÈM K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M ççT KçM? tm®M; F?B M +?Q -
+ª bÆM Kç+? M®B HB M pÊB M; ¼M M9B M"v +kM; `mM; +?mv M i?2QX *m²M; T?
>mv M p" M?[M; v m K F?€+ pW KÈB `|B çB F?¬M; t M?bM i?'v +ªM? M"v ç m i`É
J°i #|M; M; Q|B iQ HÈM ç°B i`|B ççT ç'i çSM; i` M çdM? M9BX *ª M; ¼M M9B +?bK
`mM; +?mv M- bÆM i? /QÈB HÁM; ç'i F?¬M; M; WM; M?¬ H MX h`QM; iB M; M' H
M?[M; M; ¼M M9B M®B HB M +kM; +`M; H9+ +`M; M?B mX *m®B +MM; - K°i bÆM K
M; ¼M M9B i`QM; M?€v K„i ç½ + Q ç M i" M K•v- +?mM; [m M? H" iWM; iÁ bÆM K
*ª T?B M bÆM Kç+? ç m ç2M F`i- ;B®M; M?Q ?mM; i?9 M^K `bM? i`QM; #|M; ç K-

ósmwi5ô

ÍT?Q t - M?[M; K i°+ p®M +ÁM w ç`M? T?ªM F?€M; - i`¬M; i?'v +ªM? ç m ?Qi K°
H M bÊ ?½BX L, M; HU+ #" + M"v ç½ H" çdM? +'T K i?¬M- T?"K iK+ v m K H"K b Q
h` M çdM? M9B- S?QM; o•M o¬ E} ç½ M; WM; pB + /B /|BX h`¬M; i?'v i?'v +?9M; K
i`QM; HÁM; ?„M #¶M; bBM? ` ?"Q F?Q- HB M +Q|B HÈM,

@ > ? ?

h? M? •K iW çdM? M9B i?'B tm®M; M?Q *Ym | K i?¬M F?B M +?Q M; Q|B i FBM?
ç¬m- M; v +ª *' GB i L?o i`QM; HÁM; +kM; T?€i HçM? - F?¬M; /€K [m v ç¬m M?bM

J°i iBM iS+ ``i M? M? H M i`mv M iϕB i`mM; QÆM; J ;BÈBX h`mM; PÆM; K bÆM
+T v m K - /QÈB i v +| K°i ç€K v m K +?mv M ;B i +?|+- F?Q iS+ K€m i M? ``i M†
K +¬M; +U+ + Q- K¶B M;QÌB ç m H` HQϕB ;B i K F?¬M; +?ÈT K„iX h`QM; # M;`
v m K +QÌM; ?Q`M? i`T F i K i°+ iϕQ i?`M? M? M? +?|M; #` #¼M ?¼ ?Ov /B i / M
hϕB J :BÈB +| ``i M?B m i? HU+X hBM iS+ M`v i`mv M ` - M;QϕB i`W K°i #° T?“M
K bÆM ç½ M?bM i?`v [m HU+ HQÊM; #B M i?€B +O S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; HÁM
HϕB +?d M;?2 [m H` [m M- F?¬M; B ç w M?B m M?Q p”vX
*´ GB i L?o +kM; F?¬M; ?´ ç½ iWM; H` h?B M J >Q`M; KϕM? M?`i- +?d K°i +•M M|
?„M ç½ H`K ``i ´M i?Ä X *| h?€B >mv M ;B M?“T- i` M +Æ #ªM F?¬M; ;†T T?ªB i`„
GB i L?o T?€i ?B M- +QÌM; ;Bª i?¬M #Q M`v +| K°i i?|B [m2M- ç| H` K¶B F?B `ªM
F?Q iS+ iQ`M i?•M +m²M +m°M M?Q i?Ov i`B m- ;B®M; M?Q ç M; iU KbM? im Hmv
?QªM; bÊ F?¬M; M;ÈiX
h?€B >mv M h?`i h?S+ +O h?€B >mv M i´M; +°M; ç½ tm`i` # +?B mX a m F?B +
+ª bBM? HBM? i`QM; T?ϕK pB KQÌB /†K T?Q i`QÈ+- MÆB *´ GB i L?o HϕB ç†i +?
#`i +S bU F?€M; +U M`QX J i°+ F?¬M; M;WM; [mv T?K+ p /QÈB i`QÈM;- i?S M?“
K°i M?|K b€i i?¬M HÊB ?ϕB- K†i F?€+ HϕB H` M;?2 ç²M p pB + S?QM; o•M o¬ E})
h`QM; HÌB ç²M- +?9M; K ç m M|B #|M; ç2M iQ HÈM i` M çdM? M9B FB +?QM? H`
M?“i i`QM; pQÆM; i`B m- ;¬M pÈB pQÆM; i`B m çϕB ç i`QM; i`mv M i?mv iX
h?¬M T?K+ +QÌM; ;Bª +?QM? H` #ªM iQM?- çBi?2Q +QÌM; ;Bª +?QM? H` #ªM M,M

9e3X *?QÆM; 9ed, o¬ *MM; GoM? oU+- o¬ >ϕM S?K+ *?

J°i M;¼M M9B ?MM; po + Q ?ÆM pϕM i`QÈM; M?¬ H M- i?ŠM; ç M i`QM; K•vX h` M
ç2M /`v ç†+ i?Ov +?mM; F?¬M; i M- iB M; b'K HB M KB M F?¬M; /Si- i`lB ç`i m €K
H MX L?l p`Q €M? b€M; +O M?[M; iB +?ÈT FB - +| i? i?`v çQÈ+ K°i iÁ +mM; ç
M?Q ?mM; i?9 +?B i tϕ` iWM; Hm²M; b€M; +?|B K„iX :B| K•v HQÊM Hl i` M çdM?
+?B M;B€T HϕM? H)Q çSM; +?dM? i i?O p - iW çdM? M9B i`ªB /`B tm®M; M?Q K°
i`QM; T?ϕK pB i`,K /†KX

@ h? K FB M K +?O5

h`QM; çϕB çB M- p¬ b® K ç¬m HÈM iB M; ?¬ H M- # M i`€B H` *´ GB i L?o +MM;
T?K+- +ÁM # M T?ªB H` ç¬M; çªQ K ç¬m i?O çQϕM ç°+ €+ iW h?€B *´ ç M- *´ GB
#B i çSM; î ?`M; i`QÈ+ M?“iX

@ æSM; /”v çB5

S?QM; o•M o¬ E} M;²B i` M #ªQ i¼ - i`QM; K„i K°i K`m ç2M F`iX •M? K„i [mûi [m
F?¬M; M;WM; bmv M;?o, óE?¬M; çO- i?U+ HU+ pšM +?Q çO- i +ÁM +¬M `i M?B

@ *´ GB i L?o- ?B M M v ç½ +| # Q M?B m M;QÌB i?¬M T?K+ /QÈB i`QÈM; #`M i¼

S?QM; o•M o¬ E} i`¬K ;B¼M; ?ÄBX

@ ”~K K +?O5 J æ +T i´M; +°M; +| ?ÆM # M;`M M;QÌB- J h?¬M +T F?¬M; M?B
M;QÌB ?`M; T?K+- +ÁM M?[M; K #BM? F?€+ i?b p¬ b® F X

*´ GB i L?o i`ª HlBX

@ *?mv M ;b p”v\ a Q +?d +| K°i +?9i M?Q i? \

S?QM; o•M o¬ E} i`¬K ;B¼M; ?ÄBX

@ "˜K K +?O5 hW b m F?B K +?O K°i KbM? `ìB F?ÄB K çB M- HB M +| K°i ç°B [m
tm'i?B M içB h`mM; PÆM; K bÆMX Zm•M çQ`M FB çQÊ+ tQM; H`•K >„+ [m•M çQ
" æçii?U+ HU+ i?•K b•m F?¬M HQìM; X hW F?B #„i ç-m ç M M v- i¬B +kM; +?d ;
"®B L?o hQ " æçix o T?¬M "®B L?o hQ " æçi- +?d #B i?„M H`i?O HoM? +O •K
F?¬M; #B i; b F?€+X a m F?B #¼M +?9M; tm'i?B M îç•v H`TiS+ ç|M; [m•M- FB M
ç|i?O?ç K iQÊM; +O ?„M tm'i FQ+? F?¬M; ? FB M; M - F?¬M; M; WM; i?m i?"T
M?[M; K i°+ F?€+ i?'T?ÆM /MM; H`K #B çÐ ççMX E?¬M; H•m i`QÊ+- F tm'i?B
K°i; ½•K >„+ ç-m HoM? /QÊB i`QÊM; +O "®B L?o hQ " æçi- +¬M; HU+ çç i ç M h?

*´ GB i L?o [m v ç-m M?bM i?Q€M; [m h?€B >mv M i`-K K†+ M?Q M9B- iB TiK+

@ "˜p`M`v K°i ç Q ;B i+? i >B M M v +ÁM F?¬M; #B ii?U+ HU+ +O "®B L?o hQ
+O i?O?ç ?„M K`bm v çQ€M- 2`^M; H`˜`i + QX *?9M; i¬B F?¬M; /€K HB m HoM
i€K M;`M /†K- F?¬M; iB TiK+ iB M p T?Q i`QÊ+X h`QÊ+ ç| +| H) "®B L?o hQ "
HU+ +?9M; i ç°i M?B M i,M; KçM?- +?Q M M F?¬M; T?€i ç°M; T?ªM FQ+?- M?QM
i`mv M ç M i B ?„MX "®B L?o hQ " æçi b) tY i`Q M?Q i? M`Q- F?¬M; H•m MQ b)

@ *?O +¬M; - i?S +?Q i¬B M|B i?ŠM; 5 o`i`Q K`+?9M; i +?¼M 2`^M; F?¬M; çQÊ+
`i`°M; HÈM- i? HU+ ç¬M; çªQ- Km®M KÎ`°M; i? HU+ i`i M?B M H`F?¬M; i - M?C
ç®B K†i pÈB `i M?B m ç`+? M?•MX S?Q ç¬M; M K +| M?[M; v m i?9 +QìM; ççB H
J :BÈB- i`QM; ç| +| K°i b® v m i?9 +?Q /M H`ççB ç +O pQÆM; i`B m +kM; T?ª
F?¬M; +| i? HU+ +® ç`M? M`Q- M?QM; M?[M; K i°+ h?€B *´ FB ç m +| i?U+ HU+
ç°+ p½M; - b m M`v 2`^M; +?9M; i b) T?ªB çKM; ç°`i M?B m X *ÁM T?Q i•v #„+ +
ç¼ Hç+ i?B M bS i?¬M #Q- p¬ b® ç¼ Hç+ i?B M bS- +°M; i? K æ¼ Gç+ +?B pQ/
#ªM F?¬M; i? ç®B F?€M; çQÊ+X L; Q`B ` F?m pU+ +O LB *´ GçT hQ ççB ç +kM
M`v `i T?S+ içT- K°i H-M F?¬M; +`M i?"M b) pçM FB T #`i T?K+- KQM; K +?O ?½

*´ GB i L?o i?"M? i?"i M|BX

L;?2 *´ GB i L?o M|B- h?€B >mv M +kM; ?ÆB M?Qm K`v- M;`M; ç-m M?bM p T?Q

@ L?[M; çB m M`v #´ M i¼ b) bmv M;?oX

æ®B pÈB ibM? ?m®M; T?S+ içT içB i`mM; QÆM; J ;BÈB- S?QM; o•M o¬ E} ç½ bÈ
F?¬M; M; i HçB T?ªB ç®B ç-m pÈB M?B m i? HU+ ç M M?Q p`vX h?€B *´ K i°+ p
?„M ç m F?¬M; ?B m `ä- i? M?QM; ç¼ Hç+ i?B M bS [m•M çQ`M FB M`B iB M; H`
i? K æ¼ Gç+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T- ?„M ç½ bÈK #B i çQÊ+ iW MÆB ç i K T?•

J°i *?9M; J çB M +| p¬ b® ç¼ Hç+ i?B M bS b®M; HçB- +?d +¬M bmv M;?o K°i +?
o•M o¬ E} ç m ç-mX

@ *?O +¬M; 5 *?9M; i p®M F?¬M; ?B m `ä p J :BÈB M`v- +?9M; i +kM; +?d #B i;
i?m°+ ?ç +O M;`B M|B- H`K +€+? M`Q ç i²M içB i`QM; M?[M; i? HU+ M`v- i`QM
+?Q #¼M ?¼ +?9 w- M;`B pŠM M M bmv M;?o K°i T?2MX h i?'v M;`B ?bM? M?Q i
M;`B Km®M i?®M; M?'i J :BÈB- +?d /U p`Q pk HU+ H`F?¬M; i? çOX

:B¼M; M|B +O h?€B >mv M p M; H M # M i B S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} i•K i?¬M F?) ç°M; - ?ÆB bmv M;?o M?bM i?Q€M; [m h?€B >mv M
+€B i MX >„M T?'i T?'i i v- i`-K ;B¼M; M|B,

@ *€+ M; QÆB ç m HmB tm®M; çB5 *´ GB i L?o p`h?€B >mv M îHçB5

@ o•M; i?Q K +?O5

a m K°i iB M; ` H M?- i`i +ª J h?¬M i?O?ç +O *´ GB i L?o ç m HmB ` M; Q`B ç
M?[M; + Q i?O h?€B *´ i?O?ç +O h?€B >mv M i?b HçB H-M HQÊi iB M p`Q i?B M
i` M K†i ç`i F?¬M; M?9+ M?Q+?- KQ K„i F?) #m¬M; tm®M; - F?Q iS+ iQ`M i?•M +k
h`QM; M?€v K„i # M i`QM; ççB çB M ç½ i`î M M i`®M; i`ªB- S?QM; o•M o¬ E} M;?
M|B pÈB *´ GB i L?o,

@ *´ GB i L?o- #´ M i¼ ;B Q +?Q M;QÆB K°i M?B K pKX L;QÆB ?½v H"TiS+ çB p
"°B Gw hQ- K†i F?€+ ?½v çQ K°i K M[p" K°i ?"B iY Î +MM; pÈB ?„M ç M ç•vX L?
+?Q M?[M; M;QÌB F?€+ +?9 w5

.Si HÌB- K°i iB K i?S+ HB M M?"T p"Q i`QM; ç-m *´ GB i L?o,

@ *?d + -M Î i`QM; T?çK pB i`,K /†K- M;QÆB b) +ªK M?"M çQÊ+ bU i²M içB +O #½

*´ GB i L?o F?¬M; M|B HÌB M"Q- HB M tQ v M;QÌB #QÊ+ ` F?ÄB +Y HÈM K çB M
HÈM KÌK`iX

h`QM; ççB çB M ç°i M?B M v M ioM? HçBX h?€B >mv M M?bM S?QM; o•M o¬ E}-
>mv M- ? B M;QÌB ç m F?¬M; +| H M iB M;X

óæMM;5ô

J°i iB bûi HÈM H|2 b€M; t i[m T?Q i` M K +mM;- ; -M ç M M¶B ;B®M; M?Q +?Q
+m²M; T?QM; iW M;Q" B ççB çB M i`"M ç M- ? B T?B M +Y b„i ó`-Kô K°i iB M; M†

@ o¬ E}5

h?€B >mv M M?bM S?QM; o•M o¬ E}- +?"K `½B F?Q M? +?•M M;²B tm®M;,

@ h içK i?ÌB tQM; ?¬ pÈB M;QÆB M?Q p"v çBX hmv M|B M;QÆB +?d +| ?ÆM T?•
S?QM; o•M o¬ E}- iQM? +€+? ?Q" M iQ" M F?¬M; ;B®M; pÈB o¬ E} +O h?€B *´ - M?Q
i? - +| +MM; K°i F?m¬M K†iX

@ L;QÆB +| ;b Km®M M|B i?b M|B çB5

o K†i S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ? i? v ç´B- M?bM h?€B >mv M M|BX

@ h M?bM ` çQÊ+- ?B M M?B M M;QÆB ç®B pÈB +?9M; i +ÁM F?¬M; v M i•K H
*´ ç M- +ÁM M;QÆB i?b HçB ç½ ?Q" M iQ" M i?Q+? SM; pÈB +m°+ b®M; içB J :BÈ

h?€B >mv M i?ŠM; i?„M M|B,

@ L m H" ?ÊT i€+ i?b + -M T?ªB +?•M i?"M?X L;QÆB ç½ bÎ ?[m K°i HBM? ?²M ?Q
ç| - M;QÆB p" EB K h?¬M +O h?€B *´ H" ?Q" M iQ" M F?€+ #B iX J iQM? p®M ç M
ç´B çQÊ+X

@ _®i +m°+ M;QÆB Km®M M|B ;b\

@ h Km®M M|B- M m M?Q +?9M; i ç½ ç M J :BÈB- ç®B iQÊM; i?¬M T?K+ çQÆM;
h?€B >mv M p K†i #bM? ioM? M|B,

@ "'i F i?¬M T?K+ EB K h?¬M ? v H" M;QÆB- ç®B pÈB +?9M; i +kM; +?ŠM; +| ;b
?B M içB MÆB M"v- +?d +| K°i KK+ çQ+?- ç| H" i`Ê ;B9T M;QÆB i`Î i?"M? pm +O

@ L?Q p"v ç®B pÈB +€+ M;QÆB +| HÊB ;b\

*†T K„i S?QM; o•M o¬ E} +?mv M ç°M; M? M? M?Q +?ÊT- ç°i M?B M ?ÄBX

h?€B >mv M M;~M; ç-m- F?|2 KB M; ?B M H M p +QÌB M?çi,

@ L;QÆB +| iWM; M;?o ç M +?mv M H`K pm +O J :BÈB F?¬M; \

@ L|B M?ªK5

@ L;QÆB ?B M içB +| çO iQ +€+? F?¬M; \

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M;- i`QM; K„i #„M ` €M? b€M; ?mM; €+X

@ >" ?"- F?¬M; + -M +?2 ;B'm- +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB HQÆM; i?B M; b
H`K - çQÆM; M?B M H" F?€+ pÈB K +O J :BÈBX h•K iQ +O M;QÆB F?¬M; i?
içB H9+ M"Q +kM; +| i? #` #|T +? i- +ÁM F?¬M; çO iQ +€+? i`Î i?"M? pm +O J :

M?'i i?®M; J :BÈB- p"v i?b M?'i ç`M? b) tªv ` tmM; ç°i pÈB M?[M; i? HU+ F?€+-
i Km®MX

h?€B >mv M #bM? ioM? M?bM S?QM; o•M o¬ E},

@ JK+ çQ+? +O M; QÆB +kM; F?¬M; tmM; ç°i pÈB KK+ çQ+? +O +?9M; i X u m +-
H¬- F?B ;B i +?|+ F?¬M; çQÊ+ ``M; #m°+ +?9M; i X

@ >" ?"5

S?QM; o•M o¬ E} ;BÆ K°i +?•M H M- #¶M; M?B M çSM; /"v,

@ h +ÁM iQÎM; ``M; +€B ;b ;? ;ÈK H„KX Jm®M ;B i +?|+ b Q\ J i°+ /QÈB i`QÈM
M; ``M p¢M- #´M i¼ +€B ;b +kM; +| i? +'K- +?d b) F?¬M; +'K +€+ M; QÆB ;B i +?|+
+€+ M; QÆB +ÁM T?ªB ;B i i?"i M?B m +?Q #´M i¼ - +| i? ;B i? B i M i?b i m v i ç®
i¼ Km®M +?Q +ª J :BÈB pW M; ?2 ç M i M +O #´M i¼ i?b ç m b Ê ?½B- M?b M i?
+?¢vX >" ?"- ç•v KÈB H¬ i?S K¬ i Km®MX

óæBM?5ô

h`QM; i?B M çB M- +?9M; K ç-m h?€B \*´ ç°i M?B M KÎ K„i ` - i`QM; K„i çÄ #WM
t M?- ç²M; HQ¢i M?bM p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- K F?Q i`QM; +Æ i? /•M; i`Q- i`
iB M; ;-K i`-K i?'TX

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; tQ v M; Q`B H¢B M?bM +?9M; K ç-m i`QM; i?B M çB M- +Q

@ æQÊ+5

ó"MM;5ô

> B #|M; ç2M iQ HÈM T?Q b m KÎ `°M; ` - K°i +ÆM ;B| HÈM M´B H M [mûi p ?QÈ
` iB M; ;B| pM pMX E?m¬M K†i S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?|M; #B M ?| - i?•M i?
K i?•M iQ HÈM çSM; bWM; b[M; i` M #ªQ i¼ - +?B + bWM; i` M çdM? ç-m ç½ ;-M
+€M? €+ K iQ HÈM i?ŠM; i„T tQ ` X J mv F?´M; H² i`MM M;"T i`QM; ç¢B çB MX

@ > ? ? h?€B >mv M- çWM; iQÎM; ``M; #´M i¼ bBM? ` F?¬M; ç M i`,K p¢M M
E?¬M; b B- i?U+ HU+ +O æ h K ?B M M v K¢M? ?ÆM #´M i¼ - M?QM; +kM; F?¬M
"´M i¼ Km®M M?'i i?®M; J :BÈB- +-M +| i?O ?¢ K¢M? K)- M?QM; [m M i`¼M; ?Æ
ç°+ #€i?B M ?¢ +O #´M i¼ X

L|B ç M +•m +m®B +MM; - i` M K†i S?QM; o•M o¬ E} H° ` p FB m M; ¢Q- M, K M; |M
`,M; `„+X o¢M iB bûi #¢+ ç²M; i?`B H|2 H MX

@ >" ?"- Km®M M?'i i?®M; J :BÈB- ç½ ?ÄB [m "®B L?o hQ " æ¢i i +?Q 5

J°i ;B¼M; M|B p M; /°B i`mv M ç M- b m ç| H¬ K°i çQ`M K F?Q K M? K¬M; ç tm®M
ç m ;B"i KbM?- /QÈB +?•M /MM; bS+ M?9M K°i +€B- M; Q`B ç½ M?Q i M `ìB F?ÄB /
p ?QÈM; i`ìB + QX :-M M?Q M; v b m ç| - K°i çQ`M HU+ HQÈM; ?MM; ?"m M†M; i
çB M +O S?QM; o•M o¬ E} i?`M? KªM? M?ÄX o¬ b® pKM b„i #„M ` F?„T MÆB- iV
? K M9B b•mX

*?9M; K ç-m h?€B *´ ?| i?`M? iWM; #|M; ç2M M?Ä ç M KS+ F?¬M; i? [m M b€i.
tmM; FQ+? FB H Q p`Q K•v ç2M /`v ç†+ i` M çdM? ç-m- i`QM; M?€v K„i H¢B ;B@
F?¬M; i`mM; H Q tm®M; - T?•M #® ;B[?Q F?¬M; X

ó"²M;5ô

æ¬B +€M? €+ K iQ HÈM b m M; Q`B S?QM; o•M o¬ E} M? M?`M; +?mv M ç°M; - K i
t K'v M; ``M i`QÈM; - i`QM; K„i #„M ` €M? b€M; ?mM; €+X

h`QM; #|M; i®B- K°i #|M; ç2M F?´M; H² M?Q ?mM; i?9 çSM; bWM; b[M; - i?•M i? p
K°i- +?d H° ` +†T K„i H`M? H¢M?X "|M; ç2M FB + Q ç M p¢M i`QÈM; - +| çB m i

i`¢M; i?€B MY i`QM; bm®i F€ /`X Í T?Q b m ?mM; i?9 M`v H` p¬ b® #¡M; K i v -
i`M` - i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ +?B K +S ?ÆM T?•M MY K†i ç'i T?Q i`QÊ+ K bÆ
@ *¡ w i S5 "´M i¼ ?B K F?B ~M M?šM î ç•v- F?¬M; M; ì H¢B +¡ F iU KbM? /•M; ç M
*ª M; QìB S?QM; o•M o¬ E} #WM; H M b€i F?QX h?•M H` +?O M?•M a€i GK+- H¢B
+Y - H` M; QìB +kM; +ªK i?´v ; B”M /[ ?m®M; ?² H` K X

@ *?ì K°i +?9i5

h?€B >mv M çSM; # M +¢M? S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M H M iB M; ,

@ hW i` M M; QìB ?„M i +ªK ; B€+ ç QÊ+ F?Q iS+ +O h?€B *´X

@ *€B ; b\

S?QM; o•M o¬ E} M?Qm K`v- M; ?B M; ç-m M?bM h?€B >mv M,

@ LÆB M`v H` J :BÈBX >W- K†+ F ?„M H` B- /`K +?¼+ H½Q iY i?b çWM; #bM? v

@ >` ?`

S?Q t p M; H M iB M; +QìB HÈM •K i`-K- ç¬B K„i H¢M? H)Q ; B[?Q F?¬M; FB +

@ L; QÆB +?QM? H` +?O M?•M a€i GK+ ; b ç¡ b Q\ >`- #´M i¼ H` i?O HoM? +O •K
" æ¢i- ç½ M?bM i`9M; K bÆM +O M; QÆBX *?Q M; QÆB i?ìB ; B M # ?ÆB- ?½v
M; QÆB `ìB F?ÄB ç•v

@ h?“i H` i?9 p`5 L?[M; HìB M`v #´M i¼ +ÁM +?Q M¡B- M; QÆB H¢B M¡B i? v i X

S?QM; o•M o¬ E} +„i HìB +O "®B L?o hQ " æ¢i- K M; mv M ?°B iK i` M ? B i`ÁM;
ç®B T?QÆM; Í T?Q t X >„M T?€i?B M "®B L?o hQ " æ¢i M`v +¡ #®M +?•M p`i?•M
MY i` M i?•M i? ?ÊT pÈB MY ç-m ç m H` #€M i`QM; bm®i- M¡B +€+? F?€+ i M M
HBM? ?²MX

ó_-K`-K5ô

S?Q /QÈB p M; H M iB M; #QÊ+ +?•M /`v ç†+X S?Q b m "®B L?o hQ " æ¢i- p¬ b
T?O FQM +ª F?¬M; ; B M i`QÊ+ M; QìBX

@ *?O M?•M a€i GK+5 L¡B M?Q p`v H` M; QÆB ç½ +U imv iX *kM; i®i- /M b Q #´M i
i?“i bU ç +?Q +€+ M; QÆB çB F?¬M; +?WM; #´M i¼ +ÁM ?®B ?"MX *¡ çB m- ? ?
iU i bK çQìM; +? iX

:B¼M; M¡B +O "®B L?o hQ " æ¢i #¶M; i`î M M H¢M? H)Q ,

@ :B i +? i #¼M +?9M; - F?¬M; +?W K°i i M M`Q5

ó*?2M; 5ô

Zm M? M; QìB S?QM; o•M o¬ E} p M; H M iB M; / Q b„+ `ìB F?ÄB pÄ- K M; i?2Q €M
K ç-m h?€B *´K m®M` i v +?ûK ; B i K°i T?2MX

@ *?ì ç½5

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M ; BÆ K°i i v H M- i`-K ; B¼M; M¡B ,

@ "´M i¼ ç½ H•m F?¬M; ç°M; i?O- pW H9+ ?Q¢i ç°M; K°i +?9iX h M "®B L?o hQ "
; B€Q ?m`M ?„M K°i T?2M- ?„M +ÁM iQîM; ``M; #´M i¼ i?“i bU / +?¼+ p`QX

ó*?2M; 5ô

S?QM; o•M o¬ E} pW /Si HìB- +?9M; + Q i?O h?€B *´i`QM; ?Q F?¬M; ç²M; HQ¢
h`QM; K„i K¼B M; QìB- S?QM; o•M o¬ E} p`h?€B *´EB K h?¬M ?B M M?B M H` K°
ç½ +¡ F?m¬M K†i ç²M; /¢M; - i?U+ HU+ ?šM H` +kM; F?¬M; FûK # Q M?B mX "¼M
+ Q i?O +MM; +´T #"+ pÈB h?€B *´EB K h?¬M` i v- i`i M?B M H` F?¬M; p°B p`M;

h?€B >mv M +kM; BK H†M; F?¬M; H M iB M;X h`QM; M°B i•K- ç®B pÈB i?U+ HU+
:BÈB `®i +m°+ ç¢i çQÊ+ KS+ ç° M`Q- +| i? i?U+ ?B M çQÊ+ K'v T?¬M F ?Q¢+?
>mv M +kM; p¬ +MM; iÁ KÁX S?QM; o•M o¬ E} Km®M ?Q¢i ç°M; K°i +?9i- v iU M?
+?d H` FbM? F?Q ç½ bÈK p`M F?„TiQ`M i?•M- K°i F?B ibM? ?m®M; F?¬M; i®i b)

h` M K†i ç'i F?¬M; M;WM; +| K i°+ p¼i H M F?¬M; i`mM;X S?Q b m "®B L?o hQ '
i?•M K†+ +?B M ;B€T ç2M F`i +kM; # v p9i ç M- iB M; F?ªB ;B€T H2M; F2M; F?¬M

óæMM;5ô

J°i iB bûi M?Q /ÁM; bm®BiW t i [m i` M #-m i`lB T?Q i` M K bÆM p¢M i`QÊM;
+O "®B L?o hQ " æ¢i- M?"T p`Q i`QM; #|M; i®B p¬i`M T?Q b mX

L; v H9+ M`v- S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M #QÊ+ ;B[ F?¬M; i`mM;- iW K bÆM iB
æ¢iX a m p`B #QÊ+- i?•M i? +O ?„M ç°i M?B M i`Î M M KÆ ?²- HQ€M; i?Q€M; +|
ç2M M;Q^M M;? Q # v p`Q i`QM; •K >„+ [m•M çQ`M ç®B /B MX

@ h` M i`lB /QÈB ç'i- +?d KbM? i ç°+ i¬M5

" M i`QM; •K >„+ [m•M çQ`M M?Q i?Ov i`B m FB - K°i ;B¼M; M|B #€ ç¢Q tû `€+? i`
ç2M ?°B iK- M?[M; iB bûi ç°i M?B M b€M; M;lBX

ó•K5ô

J°i iB M; M' HÈM çBM? i B M?S+ |+ p M; H M- i?B M ç` ç°i M?B M +m²M; T?QM; i
iW i`mM; i•K •K >„+ [m•M çQ`M i`mv M ç MX h?€B >mv M #B M b„+- ? B i v H"i H¢
ç`M? i?•M ?bM? K°i +?9i- ç²M; i?lB [m v p T?Q b m ?ûi HÈM,

@ GmB5

.QÈB +?•M M?9M K°i +€B- H"TiS+ /šM i?2Q +?9M; K ç-m h?€B *´ HmB p çdM? i
M`v- h?€B >mv M KÈB ?B m çQÊ+ pb b Q S?QM; o•M o¬ E} H¢B +® w H Q p`Q i`Q

ó>'T hBM? ç¢B T?€T5ô @ J°i +€B i M #'i ;B€+ ?B M H M i`QM; ç-m h?€B >mv M- i
o®M ç½ HmB ` i`,K i`QÊM;- M;?o ç M ç•v v H¢B pmM; i v H M- /šM i?2Q +?9M; K
i?®B HmB

J°i K~m +?mv M M;„M ?B M H M i`QM; ç-m h?€B >mv M,

h¢B EB K +€+X

S?QM; o•M o¬ E} M;²B t T #^M; T?Q i`QÊ+ +?B + #`M ;¶ pm¬M;- i` M #`M #`v K°
h?€B *´- K°i KMB ?QÆM; HQÊM Hl iW i`QM; +?ûM i` T?€i` - H M F?„T +ª EB K +

@ o¬ E}5 v LB K EB K h? ç¢B T?€Ti-M; i?S #ªv- M;mv M i?-M T?•M H`K # - M?Q
iW ç-mX S?•M i?-M J :BÈB +O M;QÆB HB m i?"i bU +| i? ?Q`M i?`M? M;mv M
? v F?¬M;\ >„M +| M,M; HU+ M`v F?¬M;\ *?Q /M +| - HB m ?„M +| çO i?lB ;B M ç ç
i Fb p¼M; ? v F?¬M;\ .M b Q J :BÈB +kM; H` MÆB `²M; M^K ?´ T?K+- M;Q¢B i`V
pÈB *?Q h¬M- M?[M; K i?-M F?€+ i?U+ HU+ iB T +`M *?Q h¬M H¢B F?¬M; ? i?B

E?B M|B M?[M; HlB M`v b„+ K†i h?€B >mv M `i M;?B K i9+- /M b Q ç•v +kM; H` +
i²M pQM;X

S?QM; o•M o¬ E} M;?2 p`v- p K†i pšM #bM? ioM? M?Q # M ç-m- M,K M;|M i v i`„
+?ûM i` M?Ä K`m i`„M; H M- M? M?`M; M?'T K°i M;KK- +?"K `½B M|B,

@ h?€B >mv M- çB K M`v ?mvM? F?¬M; +-M T?ªB HQ H„M;5 h F?¬M; ? M;?B M;l
+| i? çªK M?B K çQÊ+ pB + M`vX

@ *?Q i K°i Hw /Q5

h?€B >mv M pšM +?'T M?'i M|BX

S?QM; o•M o¬ E} M;?2 p`v- H¬M; K`v ?ÆB M?QÈM; H M K°i +?9i- M?bM i?Q€M; [n

@ h ç½ iWM; M|B [m pÈB ?mvM? +?Q - M; "v i`QÊ+ iΦB i?Ov H Q J :BÈB /QÈB H
KQÆB b€m pΦM T?-M çdM? +'T K +¬M; \

@ VKX

h?€B >mv M ;"i ç-m,

@ L;QÆB M|B >'T hBM? çΦB T?€T +?QM? i`iW i`QM; ç| M; ° ` çQÊ+X "„+ JBM? i?
F?-M; T?ªB H` iW >'T hBM? çΦB T?€T +ªB #B M i?`M? b Q\

@ E?-M; b BX a m F?B T?•M i?-M- iQ`M #° pä ?¼+ +O i +?d i`mv M K°i HQΦB +?
H` >'T hBM? çΦB T?€TX

@ h? M?QM; - >'T hBM? çΦB T?€T p®M i?m°+ p K +¬M; - i®B ç +kM; +?d +| i? ?'
p¬ ?bM?X

h?€B >mv M M|BX

@ >mvM? +?d #B i K°i K` F?-M; #B i? BX L M iªM; +O >'T hBM? çΦB T?€T /U i`
J iQM? p®M i? K H K- >'T hBM? çΦB T?€T # M ç-m +?QM? H` +?O ç°M; ?'T i?m +
h?€B *´- #ÎB pb +?9M; i ç m +| i?•M i? M?•M HQΦB- M; QÌB F?€+ HΦB +| K iQM?
b) i`M ?ΦB ç M #ªM i?•M- K` ?'T i?m M?[M; +?•M F?Q F?€+ HΦB H` i®B F}- +?Q M
HU+ K` i?-BX .U p`Q +¬M; /KM; M`v- i ç½ b€M; +? ` "„+ JBM? i?-M +¬M; - pW
i`QM; i v i - mv HU+ +O >'T hBM? çΦB T?€T +?Q # Q ;BÌ i?"i bU T?€i ?mv ` X L
i?b HΦB F?€+

S?QM; o•M o¬ E} v M H†M; M?bM h?€B >mv MX h?-M b„+ i`M? i`¼M; - M|B iWM;

@ æ| H` pb ?„M çQÊ+ iΦQ ` /`M? +?Q J :BÈBX \*| K +¬M; M`v- ?„M b) M?Q ?´ i?
h?B M J h?B M i ç½ #B i ΦB m M`vX

h?€B >mv M +kM; F?-M; #B i oU+ L;QΦB h?B M J h?B M H` i?S ;b- +kM; F?-M
+?mv M +€B ;b- M?QM; M m bQ ç ç½ M|B K°i +€+? i`M? i`¼M; M?Q p`v- ?„M +kM

Ew S+ M?Q i?Ov i`B m `9i p`Q b•m i`QM; ç-m- h?€B >mv M çSM; ÎT?Q t - FBM?

h`QM; i?B M ç` +m²M; T?QM; KÌ K`iX .QÈB K°i HU+ ?9i F?-M; +€+? M`Q T?ªM F?
v p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E} ;B[F?-M; i`mM; - ?| i?`M? K°i +ÆM H®+ ?bM? M
ç'i- ?ÆM M[+ÁM ç M; i,M; i`QÎM; pÈB i®+ ç° FBM? M; QÌBX .QÈB i€+ /KM; +O >
i` M #-m i`ÌB ?| i?`M? iWM; bÈB +m®M tm®M; - ?ÊT +MM; pÈB p¬ b® K i°+ FB X
i B- K†i ç'i -K -K +?´M ç°M; - F +ªK bÆM F?´M; H²T?Q t +kM; `mM; H MX .QÈB
i'i +ª bÆM i? ç m /B ç¬M; p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E}- MÆB çB [m K†i ç'i F?-M;
?ÆM- p¬ b® ç'i ç€ HÈM M?Ä # v H M- HÆ HYM; iΦB F?-M; i`mM; - ?bM? i?`M? K°i

ó•K -K5ô

"-m i`ÌB b'K +?ÈT çMM; çMM; X h?2Q €M? +?ÈT H|2 H M- +| i? i?'v çQÊ+ i`QM; ç
p`Q i`QM; +ÆM H®+ iQ HÈM FB X hB M; F m i?ªK i?B i F?-M; /Si # M i BX

ó•K5ô

hWM; ;½ + Q i?O h?-M +´T M?bM i?'v iBM? i? F?-M; ´M- HB M çB M +m²M; +¬M; i
o¬ E} i`QM; i`Q M?ÈX hWM; çQ`M K F?Q M?Q M?[M; +QM `²M; # v ` - ç€M? p T?
M; QÌB FB X L?QM; K F?Q pW `ÌB F?ÄB i v ?ÆM KQÌB i`QÈM; HB M -K -K i M pĐ
pKM M?"T p`Q i`QM; +ÆM H®+ iQ HÈM FB X

@ h` M i`ÌB /QÈB ç'i- +?d KbM? i ç°+ i¬M5 > ? ?

h`QM; +ÆM H®+ +?¼+ i`ÌB HB M ç'i /Q K`v i`, K pΦM K i°+ iΦQ i?`M? p M; H M K°
M; ΦQX L; ?2 çQÊ+ iB M; +QÌB M`v- #`i Hm`M ç`+? ? v i +ª M; QÌB ç m T?€i HΦM?X

@ >` ?`- +| #ªM HoM? i?b ?9i +ª #´M i¼ [m t2K5

:B¼M; M|B iB + Mm®B +O "®B L?o hQ " æfi tmv M [m ?Q F?¬M; i`mv M ç M- i`
F?BM? i?QìM; X Í T?Q t - M; ?2 çQÊ+ M?[M; HìB M"v +O "®B L?o hQ " æfi- i`QM
b€M; - i? ;BÈB H"TiS+ b€M; H M F?¬M; Qi- +kM; i`î M M `ä `M; ?ÆMX smv M i?
M?bM i?'v `ä `M; +†T +?•M iQ HÈM ç-v H¬M; H€ +O "®B L?o hQ " æfi +„K b•m p
M; QìB +ÁM +„K K°i pk F?Q ?bM? FQ+? iQ HÈMX

óh M h?€B *´ v m ?²M ?| i?•M M"v- +| H) +kM; F?¬M; mM; /mM; M?Q ?„M M|B5ô
i`QM; HÁM; X

"®B L?o hQ " æfi pW /Si HìB- +ÆM H®+ iQ HÈM tQ v +?mv M iW K†i ç'i ç M i-M
.QÈB €M? +?ÈT- +| i? M?bM i?'v ç¬M; çªQ #|M; K M?Q +?•m +?´m #€K p"Q i` M
iaM ` K°i F?Q iS+ [m, /`X

ó_„+ `„+5ô

hB M; tQÆM; +®i ;BÁM ;B½ p M; p¼M; F?„T MÆBX .MM; K„i i?QìM; +| i? M?bM i
i` M K†i ç'i- K M; i?2Q iB M; H2M; F2M; +O F?¬B ;B€TX ó*ÆM H®+ô #´i ç°M; H°
K€m i?`i i` M F?mM; tQÆM; M? M? +?|M; F?¬ ?ûQ p" i M `½X h`QM; iB M; t Q t Q
tQÆM; i`„M; /`v ç†+ +?²M; +?´i H M M? m #®+ H M F?|B t M? M²M; ç"KX

ó"°T #°T5ô

*?B + +¬m M; QìB p„i M; M; i?B M ç` /Q tQÆM; i`„M; i¢Q i?`M? /¬M /¬M i M `½- t
i?2Q F?Q M|M; iW F?¬M; i`mM; "Q "Q `ÆB tm®M; - i`ªB `°M; i` M K†i ç'i i-M; i-M;
`ÆB Hª iª H°` i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E}X aQ pÈB K°i F?„+ i`QÊ+- K F?Q iQ`M
p +`M; M²M; M†+ ?ÆMX

ó"€+?5ô

æ¬B +€M? €+ K M?Q ? B HQÐB / Q Kî` - +ª M; ¼M i?€T tQÆM; /QÈB +?•M i M p
óH€+? +€+?ô F?¬M; M; WM; iW /QÈB +?•M i`mv M ç MX \*?Q /M H" #|M; ç K /`v ç†+
HQÊM; tQÆM; i`„M; F?´M; H² M"vX

ósmwi5ô

S?Q b m "®B L?o hQ " æfi- M?[M; F i`QM; •K >„+ [m•M çQ`M #îB K v K„M +ÁM iª
o¬ E} ;B[F?¬M; i`mM; ;B®M; M?Q i?'v *Ym l h" h?¬M- ?Qi K°i ?ÆB H¢M? - ç²M; H
#QÊ+X

@ "®B L?o hQ " æfi- H€ ; M +O M; QÆB i?"i F?¬M; i X

S?QM; o•M o¬ E} p¶ p¶ i v- p K†i mM; /mM; - ;B®M; M?Q pW KÈB H`K K°i tQM; H
ç€M; F ,

@ "´M i¼ p®M Km®M ;B i +? i M; QÆB- +| çB m #•v ;Bì i ç½ i? v ç´B +?O wX "´M
+?QM? H" H9+ /MM; M; QìB- M m M?Q M; QÆB ;B M?"T /QÈB i`QìM; #´M i¼ i?b`

Í t t - "®B L?o hQ " æfi b[M; b®i- b m ç| +´i iB M; +QìB HÈM,

@ > ? ? çM FB m ;b i? 5 L; QÆB M; QÆB Km®M i H`K M¬ #°+ +O M; QÆB- M; C
h?¬M î /QÈB pU+ b•m- ? v H" >„+ •K [m•M +?O + Q + Q i¢B i?QÊM; \ > ? ? +QìB

o K†i S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i? v ç´B- #QÊ+ ;B[F?¬M; i`mM; iB M p T?Q "®B

@ L|B i?"i- +?Q /M M; QÆB F?¬M; ç M ibK #´M i¼ - #´M i¼ +kM; b) iÈB ibK M; QA
Km°M K" i?¬BX *| çB m #´M i¼ F?¬M; M; Ì M; QÆB H¢B M|M; Mªv M?Q p"vX >" ?"-
pK +?Q #´M i¼ - H`K i`•m H`K M; U - #´M i¼ +kM; F?¬M; iQM? iQ€M pÈB M? m [m
ç„+ w K°i ?²B- +QìB i? M K°i H€i- b m F?B +QìB tQM; 2 `^M; b) F?¬M; T?ªB /Q M; C

hB M; +QìB +O "®B L?o hQ " æfi #¶M; BK #†i- +?B + ç¬m iQ HÈM H„+ HQ ;B[?

@ E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M M; QÆB [m^a i?"i +| +?9i M, M; HU+- +| çB m Km®M i
bU pšM +ÁM MQM K°i +?9iX >" ?"- çQÆM; M?B M Km®M i?m i H"K #° ?ç +kM; F'
+-M M; QÆB +?Q`^M; +| i? ç€M? i?„M; çQÊ+ M; "M pçM i X

@ *| w ; b\

S?QM; o•M o¬ E} b[M; b®i- #'i ; B€+ ?ÄBX

@ v i?S+ M"vX

"®BL?o hQ " æç i ç°i M?B M ; B"K +?•M K°i +€B- i?•M i? F?'M; H² b m K°i F?„+ #B
Hm²M; FbM? T?QM; iW i`QM; ?Q F?¬M; ç€M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- ; -M M?Q
o•M o¬ E} HB M imM; ` K°i [mv MX

óæBM?5ô

h`QM; FbM? T?QM; - K°i +•v #'M; FBK HQçB T?€i` €M? b€M; #ç+ +?|B K„i pQÆ
i v S?QM; o•M o¬ E} T?€i` K°i iB M; F m +?|B i BX h?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ç½
?çM- iW H•m ç½ F?¬M; i?m #'i +S i?¬M #BM? HÊB F?Q M"Q- bQ pÈB K #BM? i`Q
? i?m FûKX

h` M + Q pçM i`QÊM; - iW i`QM; t t, K #¶M; tm'i ?B M K°i p i M Si M?ÄX :B[ i`€M +
K°i +QM K„i iQ HÈM ç°i M?B M KÎ` - # M i`QM; #„M ` K°i Hm²M; €M? b€M; H'T H
S?QM; o•M o¬ E}X æ²M; i?ìB M; ?2 çQÊ+ "®BL?o hQ " æç i ?ûi HÈM K°i iB M; ,

@ o¬ *MM; HoM? pU+5

Gm²M; €M? b€M; K"m p"m; FB i`QM; M?€v K„i # Q T?O H'v S?QM; o•M o¬ E} ç M

h`QM; iB M; F m i m v i p¼M; +O "®B L?o hQ " æfi- iQ`M #° +Æ çB K pĐ pKM- FûQ
M;`M ?`M; pçM T?K+ +? i? ç°i M?B M M;`M ` - b m ç! i M pĐ pEB i®+ ç° FBM? M
#°i T?'M iB m i€M i`QM; ?Q F?¬M; X

h`QÊ+ K„i i`Î M M b€M; M; ÌBX h?•M i? F?'M; H² +O "®B L?o hQ " æfi [m€`çT i`
iQÊM; •K >„+ [m•M çQ`M #`M ?[M; K i°+ +! F?m¬M K†i M?•M HQçB i`m v b€i H¼i p
" æfi i`QM; HÁM; +ª FBM?, ó>„M H`K b Q HçB +! M?B m i?O ?ç+QÌM; ççB M?Q

ó*°T5ô

GoM? pU+ i M pĐ- bU b m v v m #çM ç-m +ÁM +?Q [m çB- K°i +?B +; B`v ç2M ç½
"®B L?o hQ " æfi- K°i; B¼M; M!B HçM? HMM; i`M F?®+ p M; H M i` M çdM? ç-m,

@ "®B L?o hQ " æfi- ?Q M M;? M? iB M p`Q o¬ *MM; HoM? pU+ +O i

J°i pÁM; b€M; ?bM? +mM; t i [m - i`QÊ+ K„i ç°i M?B M i®B b-K- b m ç! "®B L?o h
ç½ iB M p`Q i`QM; HoM? pU+ +O K°i M; Q!B F?€+X J°i F?m¬M K†i [m2M i?m°+ K
t m'i ?B M i`QM; i-K M?bM- K°i +€B- ? B +€B- # +€B

o¬ i`M +?O M?•M a€i GK+ F?¬M; M; WM; t m'i ?B M içB i`QM; i-K M?bM- iWM; M; Q
/m¶B [m€ çdM? ç-m- K°i çQ`M iB bûi K`m ç2M H`T H!2 +?m v M ç°M; ;B[M, K M;!

óæB m M`v F?¬M; i? M`Q5ô @ "®B L?o hQ " æfi i`QM; HÁM; FBM? ?½B- H`K b
o¬ E} HçB b! ?[m M, M; HU+ HoM? pU+ iQÆM; ç²M; pEB KbM?X _'i M? M? +•m i`ª
;BªB i?Q+? M; ?B ?Q†+ i`QM; HÁM; ?„MX

@ h? M`Q- `i FBM? M; ç+- `i M; ?B ?Q†+ ç9M; F?¬M; \ E?¬M; b B- ç•v H` o¬ *MM
+-M +?Q i çO i?!B; B M- >¶M æ°M HoM? pU+ +O i b) +! i? K¬ T?ÄM; #'i +S M, M

S?QM; o•M o¬ E} i•K i bM? F?Q M F?Q€B- p¬ +MM; ç„+ w M!BX

@ æB m M`v F?¬M; i? M`Q- M; QÆB F?¬M; i? KÎ` HoM? pU+ # M i`QM; HoM? pU

"®B L?o hQ " æfi F m HÈM K°i iB M; X

@ >`?`- F?¬M; i? KÎ` HoM? pU+ # M i`QM; HoM? pU+ +O M; QÆB- H) M`Q i +K
M i`QM; +Æ i? KbM? b Q\

*QM M; QÆB S?QM; o•M o¬ E} F?) +Q HçB- i`QM; K„i H!2 H M p i`M M?šM,

@ "`M i¼ ?B K F?B M?B m H!B pEB M; QÆB M?Q p`v- #•v; B! ?½v i`ªB M; ?B K K°i +
çB5

@ *?! K°i +?9i- i ç-m

"®B L?o hQ " æfi [m€ T?K+ içB ?Q F?¬M; - K°i +€M? i v iQ HÈM pQÆM p T?Q i
K°i iB M; F m p M; /°BX L?QM; S?QM; o•M o¬ E} ç•m +! i? ç +?Q ?„M M!B` ? B
Km®M ?„M i?¬M T?K+- i`QÊ+ iB M +kM; TªB; B€Q ?m'M ?„M K°i +?9iX

:¬M M?Q M; v F?B "®B L?o hQ " æfi i?®i` +?[ói ô- p¬ b® S?QM; o•M o¬ E} HB M
K M; i?2Q m v HU+ p¬ i?QÊM; iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; # v ç M- ç M; Î F?¬M; i
iB +?ÊT M; Q^M M; Q QX h?•M i? ?ÆB F?UM; HçB; B[F?¬M; i`mM; - b m ç!; B®
i?2Q iB M; `Qi +?!B i B iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; +-M; FQ+? p`Q i?•M i? F?'M

ó•K5ô

"®B L?o hQ " æfi F m i?ªK K°i iB M; - i?•M i? F?'M; H²`€+?` - K€m i?`i p, M; i m
`M +?S M, M; HQÊM; ?MM; ?"m +?çv F?„T i?•M i? - i`QM; iB M; ót t ô- "®B L?o
/•v #`#„M i m M; H M i`ÌBX

@ >`?`

hWM; iB M; +Q!B •K ?B K T?€i` iW KB M; S?QM; o•M o¬ E}- i?•M i? ?ÆB M; WM
iWM; #!M; ç2M K!ªQ p) M M M?[M; [m„iQ+?; B[F?¬M; i`mM; - ç€M? p T?Q "®B

@ 5

"®B L?o hQ " æfi HB M iK+ F m i?ªK- i`QM; HÁM; ç½ imv i p¼M;X o¬ *MM; HoM?
#B i mv HU+ +O HoM? pU+ M`v FBM? F?OM; M?Q i? M`Q- HB M /Si F?Q€i iW #Ä
+¬M; FQ+?X

S?QM; o•M o¬ E} F?®M; +? HU+ ççQ `i i®iX æfi çQÊ+ i`bM? ç° ?¬K M v +O ?„M
p'M ç - K¶B K°i [mv M K°i +QÊ+ HU+ ççQ ç m pW T?ªB- F?B M +?Q iQ`M i?•M
i?Qç i M?bM `i i?ªK HB i M?QM; +kM; F?¬M; M;?mv ?B K ç M iQM? KçM; +O ?„M
+?Q ?„M +ªK i?`v p¬ +MM; ç m çÈMX

óh?"i bªM; F?Q€B5ô @ hWM; T?K+ +? i? +O S?QM; o•M o¬ E} i?m ?²B +?•M T?ª
" æfi- i`QM; HÁM; bmM; bQÈM;X _'i ?B M M?B M S?QM; o•M o¬ E} +ÁM F?¬M; /U
" æfiX *m®M ç®B T?QÆM; p`Q i`QM; HoM? pU+- /U ç`M? +O S?QM; o•M o¬ E} +
hQ " æfi i?¬M T?K+ T?ªB ;B€Q ?m`M i M FB m M ;çQ M`v K°i +?9i- +?Q ?„M #B i
M;QìB H½M? ççQ i`U+ iB T i?b T?ªB +?`m ?"m [mª M?Q i? M`QX

@ "®B L?o hQ " æfi- bmv M;?o i? M`Q `²B- pšM F?¬M; Km®M ;B M?"T H`K i?O ?

S?QM; o•M o¬ E} tQ tQ i v- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M¡BX

@ h¬B i?¬M T?K+- i¬B i?¬M T?K+ +ÁM F?¬M; çQÊ+ b Q\

"®B L?o hQ " æfi p¬ +MM; Ov F?m`i M¡BX

@ L;QÆB pšM +ÁM i?S+ i?ìB- i +ÁM iQìM; `^M; M;QÆB +?m`M #` ç®B F?€M; ç M
+?m`M #` M?†i t€+ ;B9T M;QÆB `²BX

S?QM; o•M o¬ E} M¡B,

@ hB T i?2Q M M H`K i? M`Q- +?„+ F?¬M; +-M i /çv +?Q M;QÆB +?S\

"®B L?o hQ " æfi F?¬M; MûM çQÊ+ M;~M; ç-m M?bM S?QM; o•M o¬ E} K°i +€B- +
i? K€m- HçB ç2K K°i iB M;mv M i?¬M ;B Q +?Q S?QM; o•M o¬ E}- #` ?„M çQ p`Q

ó"€+?5ô

a m F?B "®B L?o hQ " æfi i?¬M T?K+- S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ i€M çB HoM? pU
M;QìB h?€B >mv M ç M; +?B K Qm i? - F?) M?Qm K`v [m€i H M,

@ .WM; i v- i`i +ª /WM; i v

@ *QM K M¡ /WM; HçB ? i +?Q i 5

"®B L?o hQ " æfi +kM; ;¬K H M- i? M? •K +?2 H'T +ª ;B¼M; M¡B +O S?QM; o•M
ç2K bU ç MûM i`QM; HÁM; T?€i iB i` M;Q`BX

@ >Y\

S?QM; o•M o¬ E} [m v ç-m HçB- p K†i F?¬M; pmB M?bM i?Q€M; [m "®B L?o hQ "

"®B L?o hQ " æfi i`QM; HÁM; `MM; KbM?- H"TiS+ +9B +€B ç-m t`m tQ tm®M; i?

"i Hm" M ` b Q- F?B S?QM; o•M o¬ E} p` "®B L?o hQ " æfi ç²M; i?ìB H M iB M; M
/€K F?¬M; /WM; i vX *?B M i`QìM; p®M F`+? HB i ç°i M?B M M i oM? HçB- K i°+
KbM? M?bM pm +O #¼M ?¼ çSM; T?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- ? B i v ;BÆ H M i?
p"iX

@ æQÊ+ `²B- ?B M içB F?¬M; +-M T?ªB ç'm iB T M[X "®B L?o hQ " æfi ç½ i?¬M
M;QÆB +?QM? H`i?O ?ç +O #`M i¼ X > ? ?

S?QM; o•M o¬ E} F m HÈMX L¡B tQM; HìB +m®B +MM; HçB M;?o ç M >¶M æ°M Ho
M,M; HU+ HoM? pU+ F?¬M; i - F?¬M; F?ÄB ç„+ w +QìB ? ?ªX

"®B L?o hQ " æfi H9+ M`v `i M;Q M M;Q½M- T?®B ?ÊT [m€ tm®M; - +mM; FQM?

@ h? K F B M +?O M?•M5

"®B L?o hQ " æϕi pW [m€ tm®M;- M?[M; •K >„+ K i°+ F?€+ i'i M?B M H" F?¬M; /
tm®M; ,

@ h? K F B M K +?O5

L?bM iWM; T?B M K i°+ M?Q i?Ov i`B m [m€ tm®M;X S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B
F?Q€B- M;~M; ç-m M?bM #-m i`lB •K m- i`QM; HÁM; i?-K M;?o, óJ°i F?ÎB ç-m i®i
+| H) bU ibM? +kM; F?¬M; F?| M?Q i iQÎM; iQÊM; ô

GϕB M?bM H M #-m i`lB- H9+ M`v #¶M; +| +ªK ;B€+ b€M; i`QM; +?Q # Q ;Bì iWM

9dyX *?QÆM; 9eN, oQÆM; h`B m h`mM; PÆM;

•K >„+ [m•M çQ`M ç½ i?-M T?K+ çQÊ+ K°i i?€M;- h`mM; PÆM; K bÆM iϕK i?lB +
hW b m F?B i¼ i`M h`mM; PÆM; K bÆM- S?QM; o•M o¬ E} ç½ i?m çQÊ+ K°i [m•
ç-m iB MX

aU ;B M?"T+O "®B L?o hQ " æϕi F?B M +?Q i?O ?ϕ+O S?QM; o•M o¬ E} i,M; i?
F?¬M; H•K p`Q +K+ /B M i?B m i`QÈ+ ?Î b m M?Q i`QÈ+X

*| •K >„+ [m•M çQ`M ;B M?"T- h`mM; PÆM; K bÆM iϕK i?lB F?B M +?Q +€+ i?
/€K iMv iB M t•K M?"T p`QX

ó•K5ô

J•v ç2M /`v ç†+ tQ v [m M? T?Q i` M #-m i`lB- T?Q /QÈB H`K bÆM + Q pϕM i`
ç`M? i?2Q M?[M; €M? +?ÈT H" T HÁ2- KQ ;B| `ªB `€+ i` M çdM? M9BX " M i`QM; H
K i?9 /[iÊM i` M çdM? M9B- K°i çQ`M F?Q iS+ ;B i+?|+ +U+ KϕM? #„M H M + Q
i`lBX

:B[bQlM M9B- K°i #|M; ç2M F?Q€+ K°i F B M €Q +?Q`M; #|M; HQ€M; +?"K `½B
? T /®+ M;QÊ+ i` M K bÆMX JQ ;B| ;`Q i?ûiX "|M; ç2M i?•M i? KÄM; K M? F B
+| i? #` +m²M; T?QM; i` M M9B i?´B çBX

hW +?•M M9B ç M çdM? M9B- p¬ b® K i°+ K†+ ;B€T ç2M p K†i HϕM? HMM; çSM;
+ M? ;€+ #®M T?QÆM;- M?QM; HϕB F?¬M; B ç w iÊB #|M; ç2M ç M; i` Q H M M`

óæMM;5ô

J°i iB bûi iQ HÈM M;Q`M M;Q Q t i [m #-m i`lB- €M? +?ÈT H" T HÁ2 i`QM; i?B M
M;lBX h` M K bÆM F?´M; H²- MÆB M?[M; KÄK ç€ M?¬ ` #¶M; T?€i` €M? b€M; M
i`QM; #|M; i®BX

"|M; ç2M pšM F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K /¼+ i?2Q bÆM i? çB H M- +kM; F?¬M; #B
+kM; H M ç M çdM? M9BX

óÉûi5ô K°i iB M;X #|M; ç2M +ª M;QlB QÈi bkM; FB pQÆM ç¬B i v i`„M; M;-M ç`v
`X

@ "°B Gw hQ- M;QÆB `®i +m°+ ç½ i`Î p X

*Y b„i pW KÈB KÎ K°i MY - K°i ;B¼M; M|B ?MM; ?²M HB M p M; H M iW i`QM; çϕ
F?„+ +Y b„i KÎ` - +m²M; T?QM; HϕM? H)Q i`M M;"T i`QM; çϕB çB M ç°i M?B M /

ó*°T5ô

J°i +?B + ;B"v QÈi bkM; #QÈ+ p"Q ç¢B çB MX "°B Gw hQ FûQ €Q +?Q" M; i` M çdM
H¢M? HMM; M? im'M p" i`„M; # +? /QÈB +?B + Kk i`MK ç-mX oQÆM i v M„K H'v €
b m HQM; `k p" B +€B +?Q #¼i MQÈ+ `ÆB tm®M; - H9+ M"v "°B Gw hQ KÈB #QÈ+ K
çB iÈB T?Q i`QÈ+ ? B #QÈ+- b m ç| [m€ `¢T i` M ç'i,

@ h?m°+ ?¢ "°B Gw hQ i? K FB M +?O +¬M; 5

J°i #|M; ç2M KÌªQ M;²B t T #^M; T?Q i` M ç¢B çB M- i?•M i? M?Q t M?Q ; -M-
iK p¬ b® F?|B K•v /¢M; `®BX ÍT?Q b m #|M; ç2M FB - MÆB ; -M b€i iQÌM; - K°i #
i`QÈM; M;²B t T #^M; F?¬M; M?9+ M?Q+? - F?|B K•v K"m ç2M M?Q iÆ FB /QÌM; M

L; ?2 çQÈ+ ; B¼M; M|B +O "°B Gw hQ- #|M; ç2M M;²B t T #^M; i` M ç¢B çB M #¶M;
` ? B +QM M; QÆB H¢M? H)Q,

@ "°B Gw hQ- ; BÌH" H9+ M; QÆB i? ?B M ; B€ i` +O KbM? `²BX

@ h?m°+ ?¢ ?B m `²BX

"°B Gw hQ M; ~M; ç-m H M- ç|M M?"M €M? K„i H¢M? HMM; +O S?QM; o•M o¬ E},

@ E?B pW ç M ç•v- i¬B T?€i ?B M ?bM? M?Q +?O +¬M; H¢B +| çQÈ+ F?¬M; Qi i?n
+| i? ; B Q K°i T?¬M +?Q i¬B b B F?B MX h¬B ç½ t2K tûi [m M?[M; M; mv M HB m
K ; B€T KÈB- +| çB m +?d pÈB K°i KbM? i¬B i?b F?¬M; i? M"Q FB K çO M?[M; i?S
+?O +¬M; +?d +¬M M; Q¢B ?bM? ; B®M; M? m i?b / /¬M; ?ÆM- M?QM; pšM +| i? #

@ L; QÆB +¬M ; b i?b +S M|B H" çQÈ+X

S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB M; ?B M; p T?Q i`QÈ+- i?•M i? KÌªQ H"TiS+ i`ÎM M `ä`

@ "°B Gw hQ5 "°M i¼ +kM; F?¬M; Km®M M|B M?B m- ?B p¼M; M; QÆB b) F?¬M; L
#¼M ?¼ b) i`È ; B9T M; QÆB5

.Si HÌB- M?[M; K ç-m +O h?€B *´iW i`QM; i?B M çB M b m HQM; S?QM; o•M o¬ E
K†i "°B Gw hQX

•M? K„i "°B Gw hQ HQÈi [m M?[M; K ç-m h?€B *´F?Q iS+ +QÌM; ç¢B p" #B m i bM
?ÆB FBM? ?½B- +| çB m p K†i H¢B F?¬M; ? #B M ç´B,

@ *?O +¬M; +S v M i•K- i¬B b) çB H"K M; v5

L?bM w iS +O S?QM; o•M o¬ E}- +, M #ªM H" F?¬M; Km®M ç +?Q "°B Gw hQ M; ?d
çMM; çMM; X "°B Gw hQ F?¬M; ? TªM #€+ MY +•m #QÈ+ ` # M M; Q" B ç¢B çB M
H-M HQÈi i?2Q b€i T?Q b m

ó_„+ `„+5ô

J°i iB bûi t i [m T?Q i` M K çB M ç² b°- ç²M; i?ÌB K°i ; B¼M; M|B [m2M i?m°+ p
o•M o¬ E}, óæ L?'i5 L?|K + Q i?O h?€B *´i?S ? B ç½ b€M b" M; `²B- M; QÆB Î #
+?9i- b m M?|K M"v 2 `^M; # M T?Q i b) F?¬M; i? ; B9T M; QÆB çQÈ+ M [Xô

ó"²M; 5ô

S?QM; o•M o¬ E} ? B K„i i`ÈM i`WM; - ? B i v ç†i H M i v p`M +O #ªQ i¼ - #¶M; M
F?|B /¢M; `®B # M M; Q" B i?•M M? M? +?|M; i?m p"Q- FûQ i?2Q #|M; K i` M iQÌM
M?Q MQÈ+ +?ªv M?"T p"Q i`QM; +Æ i? X

óG-M M"v +| # Q M?B m M; QÌB\ô @ S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m M?bM #-m i`ÌB- ç
HB M ? pÈB T?•M i?-M EB K +€+ i¢B h?€B *´X

ó>ŠM H" çO +?Q M; QÆB i¢Q i?"M? K°i [m•M çQ" M i¢B J :BÈB `²BX *| çB m i ç½
i?"M? ?° p [m•M çQ" M +O M; QÆB- ç®B M; Q¢B i?b pšM /MM; K i°+ i?O ?¢ +O M
+¬M i?B i- F?¬M; M M /MM; ç M HU+ HQÈM; M"vX h"QM; b® M"v # Q ;²K K°i b® +
F„- F?¬M; M M t2K #¼M ?¼ ; B®M; M?Q M?[M; i?m°+ ?¢ F?€+ +O M; QÆBX E?B +
+ÁM K M? H M? +O M?[M; M; QÌB F?€+ #¼M ?¼ b) F?¬M; iB T M?"MXô

óæQÊ+`²BXô @ S?QM; o•M o¬ E} bmv M; ?o K°i + ?9i- i`ª HÌB, óh? M?QM; i + -M
 óh`QÊ+ K„i F?¬M; i? T?€B HQ¢B + Q i?O çdM? + 'T M`v ç MX h?€B *´ +, M #ªM +
 M? 'i- + ?Q M M M? [M; + Q i?O + | i? imM; ?Q`M? J : BÈB T?ªB + ?Ì K°i i? ÌB; B M M
 HÈM Mm®i + € #û- F?¬M; M M M | B pÈB i H`M; QÆB F?¬M; ibK çQÊ+ i?m° + ?¢- •K
 /KXô h¢B h?€B *´ EB K + €+ - ç i K T?•M i? - M i`- K; B¼M; M | BX
 ó*?mv M M`v i b) iU bmv M; ?oX " M T?Q M; QÆB + ?m`M #` i®i + ?Q \ô
 óVKX G-M M`v b® HQÊM; iQÆM; ç®B HÈM- i?B M iQÊM; ; •v ` b) ` 'i HÊB ?¢B- + |
 T?K + "M + ?9 wX L; QÆB t€+ ç`M? H-M M`v + -M çQ #¼M ?¼ [m ? i K°i H-M + ?S\ô
 S?QM; o•M o¬ E} b„+ K†i i`M? i`¼M; ; "i ç-m,
 @ h`QÊ+ K„i i ç M; + | K°i ?`M? ç°M; HÈM- + ?d + -M ?Q`M i?`M? - b) F?¬M; + -M /M
 L; QÆB ?½v çÈB K°i H€i5ô
 S?QM; o•M o¬ E} F?) M? „K K„i H¢B- K¬B KÎ` F?ûT p`Q- K°i i? M? •K ç½ # v p`Q
 *MM; H9+ M`v- K°i pÁM; HoM? pU+ ç2M F`i iW i`QM; +Æ i? ? „M iÄ ` - # Q i`MK
 `°M; HÈMX h`QM; T?¢K pB HoM? pU+ - i' i +ª ç m + ?bK p`Q i`QM; # | M; i®BX
 ó: "Q5ô
 h`QM; # | M; ç K M?Q + | K°i ?mM; i?9 T?€ ç' i + ?mB ` - b m ç | K°i KkB M?¼M #®+ +
 p`Q i?•M i? ?mM; i?9 FB X J°i /ÁM; KU+ MQÊ+ M?Q b¬M; #B M #„M ` X
 ósQ i5ô
 S?QM; o•M o¬ E} /m¶B i v T?ªB ` - #`M i v tQ v i`ÁMX LQÊ+ +O h`¼+ h? T?mM `
 F?¬M; - ?bM? i?`M? K°i pÁM; tQ€v iQ HÈM + ?"K `½B tQ v + ?mv MX
 ó>Y\ E?¬M; M; ÌM; QÆB H¢B /€K; B[H¢B + ?Q KbM?5ô @ S?QM; o•M o¬ E} +ªK; B€
 H)Q- i v i`€B #¶M; M?B M pQÆM ` - >'T hBM? ç¢B T?€T ç½ tm' i i?OX .QÈB i€+ /K
 /ÁM; HÈM ?Q b | M; K`m ç2M K M; i?2Q K°i + ?9i i?`i pKM #` >'T hBM? ç¢B T?€T F
 @ > 5
 S?QM; o•M o¬ E} [m€i i`-K K°i iB M; - ? B i v ?ÊT p`Q M? m- i' i +ª MQÊ+ +O h`¼
 h`QM; KB M; ? „M #¶M; T?€i ` K°i iB M; `Qi- ç¬B +€M? €+ K iQ HÈM K`m ç2M iW T
 iQ`M i?•M HB M iK+ T?€i ` M? [M; iB M; ` ,M; ` „+ ; BÁM ; B½- i?•M i? +`M; H9+ +`M
 ó*?2M;5ô
 L,K M; | M i v #9M; ` - M,K K | M; i v b„+ #ûM T?OB K°i +€B i` M +Æ M?K+ +O i v i`
 K°i /ÁM; K€m ç2M T?mM ` - ?°B iK p`Q i`QM; ópÁM; tQ€vô M?Q K°i i'K K`M HÆ H
 PÆM; K bÆMX
 @ > 5
 S?QM; o•M o¬ E} H¢B [m€i HÈM K°i iB M; - ? B i v ; BÆ H M- MQÊ+ +O h`¼+ h?
 HB M ; -K H M K°i iB M; #„M imM; H M i`ÌB- /QÈB bU F?®M; +? +O S?QM; o•M o
 tQ€v iQ HÈM M?Q pÄ ®+ - i` M M; M; pÈB i`ÌB- /QÈB HB M pÈB M9BX
 óæMM;5ô
 J°i iB bûi HÈM /Q p¬ b® iB bûi M?Ä ?°B iK i?`M? iW K•v ç2M i` M #-m i`ÌB; B€
 çQ`M /`+ ? i? iK i?`M? ?bM? pÁM; tQ€v FB - K°i çQ`M F?Q iS+ F?´M; H² #„M ` #®
 .` #B M H-M M`v bQ pÈB H-M i`QÊ+ +`M; +QÌM; HB i ?ÆM- p¬ b® iB bûi ?WM; ?U
 F?Q iS+ F?´M; H² ç°i M?B M tm' i?B M FH"TiS+ F?B M + ?Q ç¬M; çªQ + QÌM; ; Bª +
 ósQ i5ô

J°i Hm²M; K i?S+ +QÌM; ç¢B #` ?B M iQÊM; M"v /šM /„i iW T?QÆM; i•v J :BÈB #
T?•M #B i i`QÊ+ b m- iW M?[M; T?QÆM; ?QÊM; F?€+ +kM; tm'i ?B M iWM; Hm²
M;mv M M?•M /` iQÊM; i`QM; T?B M i?B M ç` M"vX

@ LÆB ç•v /Q B T?K i`€+? \ \_@i +m°+ tªv ` +?mv M ;b\

J°i ;B¼M; M|B p¬ +MM; p M; /°B [m M? [m~M i` M #-m i`lB h`mM; PÆM; K bÆM-
M;?B K p¬ ?bM?X

JQ iQ i-K i½X L; v H9+ M"v- K°i iB bûi HÈM iW b•m i`QM; K•v ç2M ç€M? tm®M; -
i?S+ ?MM; ?"m iW K°i çB K i` M #-m i`lB [mûi ` - i`QM; M?€v K„i # Q i`MK MY #
bÆMX aQ b€M? pÈB M| - K i?S+ F?´M; H² iW #®M T?QÆM; ;B®M; M?Q /ÁM; bm®

@ E?¬M; #B i b®M; +? i5

J°i ;B¼M; M|B H¢M? HMM; tmv M [m F?¬M; ;B M p M; p¼M; i` M #-m i`lB h`mM; F
i?S+ F?B M +?Q M; QlB i FBM? ?½B ç€M? K¢M? p`Q Hm²M; K i?S+ +QÌM; ç¢B M

@ 5

h`QM; t t,K /QÌM; M?Q p M; H M K°i iB M; ?ûi i?ªK- b m ç| S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;
F?´M; H² +O ç i K T?•M i?¬M M? M? +?|M; çm´B i?2Q Hm²M; K i?S+ FB p ?Q
F?®M; +? +O LB *´ G¢T hQ pQÆM; i`B mX

ó•K -K5ô

*?d i?'v M?[M; M;¼M M9B Î ?QÊM; i•v -K -K M´ imM; - #KB KM #®+ i?ŠM; H M i`lB
M?[M; iB M; [m€i HÈMX smv M [m F?¬M; ;B M HoM? pU+ - +| i? i?'v çQÊ+ MÆB -
pmM; p~v K #BM? p¼i H M F?¬M; - çm´B i?2Q p ?QÊM; M"vX S?Q i`QÊ+ ç¬M; çª
i°+ i`QM; K„i H|2 H M €M? b€M; iQK ?QªM; bÊ F m H M- #` K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM
pÁM; tQ€v î h`mM; PÆM; K bÆMX Í t t - S?QM; o•M o¬ E} /QÌM; M?Q M?bM i?'v
Km®M M|B çB m ;b- M?QM; K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? ç½ F?B M ?„M F?¬M; +€+? M

óoMô K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} K„i KÎ i`WM; i`WM; M?bM K°i ;½ + Q çŠM; K i°+
H`h?B M J æ #` ç i K T?•M i?¬M /MM; i?¬M i?S+ T?€ F?¬M; FûQ ` F?ÄB J :B
i`QM; HÁM; FBM? ?½B F?¬M; M;Èi, óh?U+ HU+ +O æ h K- F?¬M; M;l ç½ ç¢i ç M

*MM; H9+ M"v- `i M?B m K i?S+ +QÌM; ç¢B F?¬M; #^M; S?QM; o•M o¬ E} +kM; #
+€+? Î # M M;Q`B- +,M #ªM F?¬M; +€+? M`Q i` tûi çQÊ+ ibM? ?m®M; id Kd # M i`
_i M?B m K i°+ iW T?QÆM; i•v i?ûi HÈM # v M? M? ç MX S?QM; o•M o¬ E} b„+ K
H M- €M? b€M; +O HoM? pU+ H`T iS+ i,M; p¼i- pÁM; b€M; ?bM? +mM; M? M? +?|
i°+ ç M; çm´B ç M

ósQ i5ô

>¶M æ°M HoM? pU+ ç°i M?B M #B M ç´B- +?mv M ?| i?`M? h`¼M; GU+ HoM? pU+
i?¬MX h`mM; PÆM; K bÆM K`m ç2M ç°i M?B M #B M i?`M? K°i T?B M çÄ #WM; -
M?`M M?¢iX

" M i`QM; h`¼M; GU+ HoM? pU+ F?¬M; ;B M- i?U+ HU+ +O S?QM; o•M o¬ E} i,M;
+QlB M?¢i- i v i`€B KÎ HÈM T?€i ` K°i çQ`M K F?Q ?MM; ?"m- i`QM; M?€v K„i HB
T?Q i•v

GoM? pU+ +?'M ç°M; K°i +?9i- /QÈB i?U+ HU+ ;B i,M; ;'T KQlB H-M- i'i +ªK i
+?QÎM; M"v ç€M? i?`M? #°i T?'MX

ó_-K5ô

*MM; H9+ M"v- /ÁM; MQÊ+ +O h`¼+ h? #¶M; M?B M M´ imM; - iWM; #|M; M; QlB H
i? ?ÆB F?QK tm®M; - iQ`M i?•M QÊi bkM; X h'i +ªMQÊ+ +O h`¼+ h? ç m +?ªv p
#¼M ?¼ pÈB i®+ ç° FBM? M; QlB- +ªB i¢Q H¢B i?•M i? X

óG€+? +€+?5ô

L?[M; #|M; ç2M HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; FB ;B®M; M?Q H€ +•v i`QM; ;B|`mM
ç M iW h?€B *´ ç°i M?B M /m¶B i?ŠM; M; QÌB- F?ÈT tQÆM; F m H M ` ,M; `„+ - i`QM
F m i?®M; F?´X E?ÈT tQÆM; M?¬ H M- iWM; ç®i tQÆM; çm¬B iW b m K¬M; tmv M
çQ # M M; Q`B +Æ i? X

ó* Q i?O- M?|K M; QÌB M`v imv i ç®B H` + Q i?O5ô @ S?QM; o•M o¬ E} +ªK M?•M ç
T?€i` iW i` M M; QÌB +€+ + Q i?O h?€B *´ ç M; iB M ?`M? +?mv M ?| K i?•M i` M
ioM? H¢B #„i ç-m M´B b|M; X

ó:“Q5ô

hWM; + Q i?O h?€B *´ /m¶B i?ŠM; M; QÌB- i?•M i? #¶M; M?B M pQÆM + Q ç M ?A
iÊM- tQÆM; +®i`Q`M i?•M iWM; ç®i #„M ` - ;B®M; M?Q K°i F?OM; HQM; #¢Q +?9
` K F?Q M²M; M†+X J` H9+ M`v- +MM; i,M; i`QÎM; pÈB #¼M ?¼ +ÁM +| /½ i•K F?-
o•M o¬ E}X

ó•K5ô

> B +€M? S?QM; o•M o¬ E} `mM; H M- ?| i?`M? K°i Hm²M; F?|B M? tm`i?B M ;B
L?|K + Q i?O M`v F?¬M; M; | +| ç M ; -M p¢M M; QÌB- S?QM; o•M o¬ E} ; -M M?Q K
T?`MX

@ >¬K M v H` M; `v ç-m iB M +€+ M; QÆB ?`M; H•K J :BÈB- K M? H M? i?S M?`i+O
M; `v H`K ?¢M ç`M?- /MM; M9B M`v H`K MÎB #„i ç-m- K†+ bS+ ; B i +?| + p` +?BM? `M
M; QÆB i`mv M #€ / M? ?B m +O a€i GK+ J æ i F?„T+ªJ :BÈB5

*MM; H9+ M`v S?QM; o•M o¬ E} pšv i v K°i +€B- >¶M æ°M HoM? pU+ H`T iS+ M?Q M
+Æ i? X J`i çB HoM? pU+ ç` +?2 +?Î- F?¬M; F?Q HB M +?`M ç°M; - +m²M; T?QM;
F?B M +?Q K€B i|+ /`B i`M 2Q +O ç€K M; QÌB h?€B *´ pW KÈB ?Q`M i?`M? +?mv
T?ÈBX

hWM; +?B + ç-m M; ~M; H M- +†T K„i p®M ç2M i`„M; `ä`“M; H9+ M`v H¢B ~K QÈi M
` X h`QM; K„i +O #¼M ?¼- p` /B M M`v p®M H` M M ?Ov /B iX

ó"²M; #²M; #²M; 5ô

: -M M?Q M; v F?B S?QM; o•M o¬ E} pW /Si HÌB- iWM; #|M; ç2M HB M # v p¼i H
i?ŠM; i„T; B[F?¬M; i`mM; - #B M K`i i¢B +?•M i`ÌBX : -M M?Q ç²M; i?ÌB- i¢B +?•
Hm²M; ç Q [m M; ?MM; ?"m +?ûK` - M?[M; /½v M9B #®M T?QÆM; -K -K`m; M +?i

@ >¬K M v +?QM? H` M; `v pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; +O i i?`M? H`T5

S?QM; o•M o¬ E} ; -K H M- #¶M; M?B M pšv K°i +€B p ?QÈM; K çB M /QÈB i?•M
iW i`QM; çB M # v ` - i¢B F?¬M; i`mM; ?ÈT H¢B i?`M? K°i +•v +Ì /`B ?ÆM i` ,K i`Q
HU+ F?®M; +? +„K b•m p`Q i`QM; ç€ ç2M +SM; `„MX J°i i`"M +m²M; T?QM; [mûi [i
iB M; - K°i H€ +Ì K`m ç2M i` M K†i i? m ?bM? ç-m H•m #®+ +?€v imM; # v T?-M T

hW #-m i`ÌB M?bM tm®M; - M?[M; çB K ç2M /`v ç†+ iW T?Q i` M h`mM; PÆM; K
i?9`bM? K²B #„M p #®M T?Q - MÆB ç M F?|B HY H¢B #®+ H M

@ GU+ HQÊM; 5 GU+ HQÊM; 5 GU+ HQÊM; 5 *?d +| HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B F?B M
ç M [mv M i? p¬i`M- KÈB +| i? F?B M +?Q J :BÈB M`v `mM bÈ /QÈB M?•M i 5

S?QM; o•M o¬ E} KÎ ? B i v ` - M?bM H M #-m i`ÌB ; -K HÈMX æQÊ+ M?[M; + Q i?
F?¬M; M; WM; # v ` H`K M´B #`i- K i?•M ~M +?S HU+ HQÊM; ?Ov /B i; B®M; M?Q

h?€B *´ F?¬M; ;B M M´B H M K°i i`"M b|M; ;ÊM K`m ç2MX a m K°i iB M; ç°M; /B i?
?ÆM M, K i`QÈM; - i?•M K†+ K ; B€T b€M; M; |B tm`i?B M i` M #-m i`ÌB EB K +€+X
ç`i- ç-m | + +O ?„M pšM +ÁM ?ÆB KÆ ?²- i?2Q #ªM M, M; [m€i H M,

@ *€+ M;QÆB Km®M H"K ;b\ *€+ M;QÆB +| #B i i H" B F?¬M;\ *€+ M;QÆB Km®
i`B m F? B +?B M "\

æÊB F?B €M? K„i ?Q`M iQ`M KÎ` - ?„M KÈB T?€i ?B M T?Q i`QÈ+ H" K°i ç€K M?
ç M; M?bM ?„M pÈB p i`Q T?9M;X æ9M; p"v- +?QM? H" M?•M i°+5

@ *?9M; i F?¬M; T?ªB Km®M F? B +?B M pÈB pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ *?9M
J :BÈB5

æ i K T?•M i?¬M i v €Q T?i T?Æ- M|B tQM; +•m M"v HB M ;BÆ K°i i v p T?Q ;½
çQ`M €M? b€M; `U+ `Ð T?€i` - # Q T?O H'v ;½ K i°+ b„+ K†i i`„M; # +? pb FBM?

9dRX *?QÆM; 9dy, J oB M J :BÈB

óSQ i5ô

J°i p i+¬m p²M; K`m ç2M iW +?•M i`lB # v ç M- T?Q i`QÈ+ H" K°i #|M; K b€i F?Q
i¢B F?¬M; i`mM; ;"T H¢B- ? B +?•M ç¢T K¢M? tm®M; F?B M +?Q K†i ç'i M Si` - p-
H M p #®M T?Q X

@ > 5

J°i iB M; i?ûi HÈM p M; H MX *?9M; K ç¬m +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- HB M i`¬M
F`i M?Q K°i M;¬B b Q #,M; T?|M; H M + Q- HQÈi [m ?Q F?¬M; +?ûK M? M? tm®M
;B i +?|+ K€m i M?

h¢B h`mM; PÆM; K bÆM- S?QM; o•M o¬E} / M; ? B +?•M çSM; i?ŠM; ;B[?Q F?
tm®M;- K i?S+ +QlM; ç¢B ç½ T?€i` - H¬M HQÈi i?m ç°M; ioM? +O #®M T?QÆM

hB M; M´ p M; F?¬M; /Si # M i B- M?[M; H`M F?|B /"v ç†+ #®+ H M + Q- F?Q iS+
M;"T T?B M ç¢B ç` M"v- ç²M; i?lB +`M; M;"v +`M; M†M;X

@ > 5

S?QM; o•M o¬E} i?ûi HÈM K°i iB M;- ? B p B `mM; ç°M;- K°i çQ`M K F?Q M²M; ç'
K°i #|M; K /[iÊMX *MM; H9+ M"v- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- iWM; çQ`M bQÆM
F?Q iS+ ?Ov /B i p` iY pQM; i`M ç M- M?Q Mm®i +?YM; M?"T p`Q i`QM; #|M; K
o•M o¬E} FB X

ó"²M;5ô

"|M; K # M i`€B ç°i M?B M KÎK„i` - i?¬M b„+ ç¬v p H¢M? HMM;- +MM; S?QM; o
+€B- K°i MK +QlB ç„+ w ?B M H M i` M K†iX

"|M; K a€i GK+- F i[mª+O a€i GK+ K [mv i ç¢i ç M i¬M; i?S ? B- +| M,M; HU+ ?
p` iY pQM; i`QM; i?B M ç` +`M; K¢M? ?ÆM- ç²M; i?lB +kM; +| i? çªK M?B K i€+ /

"|M; K a€i GK+ ç¬m iB M im Hmv M i?"M? M?l i" T ?ÊT p¬ b® iBM? b® iBM? ?Q M
HQ¢M i¢B pMM; ç'i #Ä ?Q M;- ?¬K M v S?QM; o•M o¬E} ç`M? T?ªB im Hmv M H¢B
E?Q iS+ ;B i +?|+ +`M; i?`M?¬ #|M; K a€i GK+ H¢B im Hmv M +`M; M? M?X

óP 5ô

E?B S?QM; o•M o¬E} ç M; ç„K +?bK i`QM; pB + ?'T i?m F?Q iS+ /Q +?9M; + Q i?
i?"M?¬ ç°i M?B M iW K†i ç'i m €K ?QÈM; ç¬M; p M; H M K°i iB M; F m i`QM; i` Q
i?"i M?Ä iW i`QM; #|M; i®B H Q` - T?|M; p T?Q S?QM; o•M o¬E}X

@ >Y\

S?QM; o•M o¬E} p K†i H¢M? HMM;- i v T?ªB /m¶B ` M?Q K|M; pm®i- ç M; ç`M? +
i?Q€M; M?bM H¢B F?¬M; F?ÄB M;~M M;QlB,

@ J M|¬ H" i?^M; M?½B M;QÆB5

@ P ? - P ?

h?^M; M?|+ pšv pšv ? B +?B + +€M? MQM K K- F?m¬M K†i M?Ä M?„M ?²M; ?²M; c
i v v m Èi i`„M; MäM pÁM; K°i +€B ¬K H'v +´ S?QM; o•M o¬ E}- i?m"Mi? M;²B tm®
i`M ç-v HBM? F?Q +?mv M ç°M; K°i pÁM;- ?B m F€ [m M b€i #|M; K a€i GK+ # M
KÎ` T?€i` K°i i`"MiB M; +QÌB MQM MÈi- F?|2 KB M; #„M` K°i p i MQÈ+ #¼i- i?

h?'v p i MQÈ+ #¼i FB iW F?|2 KB M; i?^M; M?|+ +?av tm®M;- i`QM; HÁM; S?QM;
+€B- HB M çQ i v FûQ M| iW i` M +´ tm®M; X *| çB m i?^M; M?|+ ;B®M; M?Q ç½
o•M o¬ E}- ? B i v +€M? i v M?Ä #û +? i +kM; F?¬M; #m¬M; X

>´ / [F?¬M; ,M i?`i +QM- M m S?QM; o•M o¬ E} /MM; bS+- +?d bÊ b) # ;½v +€M?
ç„+ /o ç`M? T?ªB M?bM p i`QM; #|M; i®B [m€i H M,

@ S?d G hv- M; QÆB [m ç·v +?Q i 5 L [M?•M T?B M T?S+ M; QÆB- `®i +m°+ i`¬M

@ *?O +¬M; 5

h`QM; #|M; i®B- \*´ GB i L?o p` S?d G hv K†+ K°i #° ç² / K`m çÄ #| b€i M; QÌB- i|
çbM?- i` M K†i `ä`¬M; +® ;B'm çB w +QÌB +?"K`½B çB` MÆB +| €M? b€M; X

S?d G hv ?ÆB F?QK M; QÌB tm®M;- #° [m¬M €Q K`m çÄ #| b€i M; QÌB T?€+ i?ªQ`
L`M; pQÆM ? B +€M? i v i`„M; i` Q` - i?ªM M?B M +QÌB M?bM i?^M; M?|+ M;²B
i?QM /`B p¶ p¶ T?€i` iB M; ;BÁM; B½,

@ "ªQ #®B- K m tm®M; F?ÄB +? çB- ç M +?¶ K M`v5

h?^M; M?|+ [m v ç-m b M;- +QM M; QÆB M?Ä ç2M #|M; +| HBM? F?Q M? M? M?Q
b„+ K†i +O S?QM; o•M o¬ E}- H¢B M?bM b M; S?d G hv- +†T H¬M; K`v i?Q i?Èi
bmv M; ?o`®i +m°+ M M +?¼M M; QÌB M`QX

@ P ? - Q ?

h?^M; M?|+ T?€i` K°i i`"MiB M; +QÌB- +€B KB M; M?Ä M?„M KÎ` - ?QÈM; p #|
S?QM; o•M o¬ E} ?9i K°i +€BX "|M; K a€i GK+ +ÁM +?Q i?¬M? ?bM? FB HB M ?|
F?|B M?"T p`Q i`QM; KB M; +O M|X h?^M; M?|+ #om K¬B M?bM S?QM; o•M o¬ E}
+QÌB- ? B +€M? i v M?Ä #û #€K +?†i H'v +€B +´ S?QM; o•M o¬ E} +?Èi #m¬M; HÁM
K°i +€B- HB M`ÌB F?ÄB S?QM; o•M o¬ E} pmB p # v p`Q i`QM; HÁM; S?d G hvX

" M; QÌB ç v M; •v /¢B- i`¬M; /B M v M i oM? M?Q +? i +?|+ - M; QÆB M?bM i - i H¢

@ h?^M; M?½B +QM5

"|M; K a€i GK+ im Hmv M +ª MY M;`v H¢B #` i?^M; M?|+ Mm®i K'i i`QM; M?€v K„
;B i +? i M| - +QÈT iBM? ?Q +O #|M; K a€i GK+ p - i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E
+?^K +?^K i?^M; M?|+ +?mB p`Q i`QM; HÁM; S?d G hv ? B i v ¬K H'v ç-m- [m€i H

@ _®i +m°+ H` B- M|`®i +m°+ H` /B i`mv M iW B\

"|M; K a€i GK+ hm Hmv M +ª MY M;`v- +?d +¬M K°i çQ¢M i?ÌB ;B M M [ H` +| i?
M; Q`B- F?¬M; M; Ì H¢B #` i?^M; M?|+ + Q F?¬M; ç M #„T +?•M M`v K°i ?ÆB Mm®i

E?m¬M K†i i`ÆM K`M M?Q iÆ HK +O S?d G hv +® M?`M +QÌB- +?B + HQM; M?Ä
¬K +?†i`mM; H M M?Q H€ +•v i`QM; ;B| - ;B®M; M?Q H9+ M`Q +kM; +| i? #`i +QÌ

*´ GB i L?o Í # M +¢M? b„+ K†i +kM; p¬ +MM; +´ [m€B- HB + M?bM i?^M; M?|+ i`
HQÐB K`m ?²M; HB K HB K +†T K¬B M?Ä M?Q #¢+? M; ¼+- ;B®M; M?Q +ÁM +?Q
`Èi` M; Q`BX

óZmª F?¬M; ?´ H` ?"m /m +O a€i GK+ K +?O- +ÁM M?Ä M?Q p"v K` ç½ ô @ *´ G
M; ?oX

@ P ? - Q ?

h?^M; M?|+ /QÌM; M?Q ç½ #B i T?K i?•M b) F?¬M; ;B i M| - HçB iW i`QM; HÁM; S?
H„+ HQ M?bM S?QM; o•M o¬ E}- +†T K„i ç2M i`„M; `ä`„M; HBM? ç°M; çªQ [m M?-
S?QM; o•M o¬ E}- ;B®M; M?Q +ÁM Km®M ,M i? K K°i ? B +€B ?| i?•M- +€B KB M
T?€i` K°i i`„M F m iQX

S?QM; o•M o¬ E} M?bM +?^K +?^K çS M?Ä F?ª €B M`v- i`¬M; i?`v FB ? B +QM M; C
i?“i bU H` F?¬M; iS+ ;B”M çQÊ+ - i`QM; HÁM; #U+ #°B i?-K M; ?o, ó”Ä çB- /M i?
iY- +?ŠM; H) HçB çB M´B ;B”M pÈB K°i i?^M; M?½B M?Q p”v VK- ç”M? T?ªB ? Q
im Hmv M HçB p”vXô

h`QM; HÁM; ç M; bmv M; ?o- i`QM; T?çK pB [m M b€i +O K i?S+ ç°i M?B M +ªK M
*´ T?Q ç¬M; M K ;†T T?ªB FbM? ç`+?- b„+ K†i HB M i`Î M M M; ?B K i9+ - M|B pÈB

@ L; QÆB ?½v /ŠM #¼M ?¼ p`Q i`QM; ççB çB M M; ?d M; ÆB çB- #´M i¼ +ÁM +| +?

.Si HÌB i?•M i? HB M M?Q€M; H M- ç¬B +€M? /ÆB iQ HÈM T?Q b m [mç i KçM?
b€M; K`m ç2M H Q M? M? p ?QÈM; T?çK pB i? HU+ +O h?€B *´ K i°+

*´ GB i L?o M?bM +?, K +?9 p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E} #B M K´i- K°i H€i b m KÈB [
K°i +€B pÈB S?d G hv b m F?B M; ?d M; ÆB K°i çQçM i?ÌB ;B M ç½ F?¬B T?K+ /€M
ç²M; çÌB pQÆM i v K°i` ,

@ S?m M?•M- tBM ?½v i?2Q i¬B5

J†+ /M M[iQM? içB J :BÈB +| ç` p` +U+ i?`T- M?QM; M?bM i?€B ç° +O K +?O- /
K M[M`v F?¬M; +?d M?Q K°i K|M ç² +?ÆB #bM? i?QÌM; X J†+ /M i`QM; HÁM; *´ G
M?[M; K i°+ +`T i?`T M`v- M?QM; +kM; F?¬M; /€K H°` K°i +?9i #`i FQM? M`QX

S?d G hv ¬K i?^M; M?|+ ç M; ;B½v /K F?¬M; v M i`QM; HÁM; - ;”i ç-m ¬M M?m M

@ G`K T?B M iQÈM; [m•M `²B5

æ M; M|B- ç°i M?B M i`QM; HÁM; M`M; +ªK i?`v i`®M; `¶M; - ç²M; i?ÌB i`QM; i B M
F m MQM MÈi,

@ P ? - Q ?

h?^M; M?|+ tQ ç¬B +€M? /ÆB MQM MÈi` - # v M? M? p ?QÈM; S?QM; o•M o¬ E
+O M| - K†+ /M F?¬M; i? #^M; S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; +kM; pQÊi t M?[M; K i°

*´ GB i L?o M; ~M M; QÌB- Km®M çm´B i?2Q M?QM; HçB T?€i ?B M çÊB F?B KbM?
bÈK ç M +?¶ T?K i?•M +O M| - HB M ;ç i #Ä w MB K i`QM; HÁM; - tQ v M; QÌB HçB
pÈB S?d G hv ç M; HQ H„M; ,

@ sBM T?m M?•M v M i•K- +| +?O +¬M; +?B m SM; - iB m +?O +¬M; b) F?¬M; +| pE
i?ÌB çÊB i`QM; K çB M çB5

S?d G hv #`i ç„+ /o M|B,

@ æ`M? T?ªB M?Q p”v i?¬B

L`M; [m v ç-m HB + M?bM K°i +€B p ?QÈM; i?^M; M?|+ `ÌB çB- H9+ M`v KÈB i?2
çdM? M9B M?Q ?mM; i?9

hçB J :BÈB- F?m pU+ +Q M; K +O h?€B *´ K i°+ Hm¬M H` K°i MÆB +`K F}X L?[M
>²M; >Q M; t tQ ç½ /B +?mv M iW h?€B *´ ç M J :BÈB- T?•M i€M Î MÆB M`vX

h?€B *´ K i°+ imv M|B H` K°i i°+ - M?QM; +kM; F?¬M; +| bU i`Ê ;B9T i?U+ +?`i- ?
i? HU+ - ?-m ? i ç m çB HçB K°i KbM? - tQM; H` h?€B *´ K i°+ X *| çB m M?[M; K
`i 2 M; çB M?[M; h?€B \*´ >²M; >Q M; v m i?9 iW # M M; Q`B ç M- HçB `i M? M? i?

*?Q /M H` +€+ ççB pQÆM; i`B m- M m M?Q F?¬M; +¬M i?B i +kM; b) F?¬M; i` m +
ç i`€M? M?[M; i´M i?`i F?¬M; ç€M; +|X h?€B *´ K i°+ ?B K HçM?B m +?OM; HQ
bQ pÈB Gmv M L; K+ K i?¬M- HQ`B M?Ä i?b +ÁM M?Ä ?ÆM M?[M; K i°+ #bM? i?Q

+ Q i?'T F?¬M; ç m- +| K°i b® HQ`B M; v +ª M?•M p"i M?Q æ¼ G¢+ +?B pQÆM; ; ç-mX

h`QÊ+ FB ç½ iWM; +| K°i H-M- LB \*´ G¢T hQ pQÆM; i`B m ; -M MÆB M`v +| w KÎ +O h?€B \*´ K i°+ - M?^K pQÊi [m M?[M; pQÆM; i`B m F?€+X G9+ #„i ç-m p¬ +M hQ pQÆM; i`B m ç½ +¬M; +?B K K°i F?m pU+ HÈM i`QM; T?¢K pB i? HU+ +O h? ç°i M?B M tm'i ?B M K°i +QM >®M; L?"i i?9- i`U+ iB T KÎ KB M; ` Mm®i i' i +ª [m• G¢T hQ pQÆM; i`B m p`Q i`QM; #KM; - +?d HQm H¢B K°i i M iB m #BM? - b m ç| p

L?[M; pQÆM; i`B m F?€+ +kM; ç½ iWM; iB M p`Q MÆB h?€B *´ K i°+ +Q M; K- +| v +QÌM; ç¢B M`v- M?QM; M; Q¢B i`W i?m T?K+ çQÊ+ K°i b® v m i?9 M?Ä i?U+ HU+ F i?m ?Q¢+? çQÊ+ ; bX

L; ?2 ç²M i`QÊ+ ç•v +| K°i +QM h?¬M h?B M i?9 + Q F?¬M; ç M M; `M i`QÊM; i`QM #„+ #° J :BÈB- i?m°+ F?m pU+ +O ç¼ H¢+ i?B M bS [m•M çQ`MX u m i?9 #"+ M` J h?¬M- KB M; `°M; KÎ` M?Q +| i? Mm®i +ª i?B M ç` X J'v i`, K i`B m ç¼ H¢+ M; Q`B *?9M; J çB M i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ #B M K'i F?¬M; +ÁMX æ¼ H¢+ i?B i`QM; *?9M; J çB M T?€i ?B M çQÊ+ HB M FBM? ?½B- H"TiS+ # v M? M? ` M; Q` v m i?9 M`v bm®i # M; `v # ç K- +m®B +MM; ç`M? T?ªB bY` imv i +?B m K¢M? M L?QM; ; -M i`, K i`B m ç¼ H¢+ i?B M bS #` M| Mm®i p`Q i`QM; #KM; i?b ç½ bÊK /MM; M, M; HU+ ç†+ #B i +O \*?9M; J çB M- ; †T T?ªB iB M? ?m®M; M`v +kM; ; B® ç M; F?¬M; +| ; ¢Q +kM; F?| i?`B +ÆK- ç`M? T?ªB +?`m K'i M; m²M M, M; HQÊM; ?M i`, K i`B m ç¼ H¢+ i?B M bS M`vX

L?[M; v m i?9 bBM? i¢B J :BÈB [m M; `M p¢M M, K +| HBM? i`Q M?`i ç`M? i?b +| L?QM; h?€B *´ K i°+ H¢B `i F€H¢- +?d +| #° T?"M #B M i?"M? ?bM? M; QÌB- +ÁM ç¢B H¢B F?¬M; +| bU ; B€+ M; ° M`v- +?Q /M i?U+ HU+ pQÊi t ; B B çQ¢M iB M ?| M; QÌB- pšM ; B[M; mv M i?•M i? v m i?9 M?Q i`QÊ+X

h`ªB [m i?ÌB ; B M H•m M?Q p"v- h?€B \*´ K i°+ +| `i M?B m v m i?9 +QÌM; ç¢B- M pQÆM; i`B m HÈM F?€+ +¬M; FQ+?X J°i M; mv M M?•M H`pb K†+ /M M?[M; v m i? #B M i?€B- M?QM; ?¬m ? i ç m F?¬M; +| HBM? i`Q- ; -M M?Q M?d ?`M? ç°M; i?2C +| mv ?B T HÈM- +?Q M M +€+ T?QÆM; KÈB €T /KM; +?QM? b€+? #m¬M; HÄM; X

>mv i i?®M; +O h?€B *´ K i°+ i¢B J :BÈB F?¬M; #B i ç½ i`mv M i?W # Q H•m- i`QM; +Æ i? M?[M; v m i?9 +QÌM; ç¢B M`v F?¬M; i? v ç´B- p"v i?b +?QM? H` +W HQ¢BX

h¢B i?ÌB ç¢B >²M; >Q M; - h?€B *´ p®M H`i?B M ?¢+O M?[M; v m i?9 +QÌM; ç¢B h?€B \*´ i`QM; K°i i?ÌB ; B M /`B- b m ç| KÈB H`p¬ b® M?•M HQ¢B +QÌM; ç¢B bBM i`QÌM; +?B M i` M? M´` - M?[M; v m i?9 ?MM; K¢M? M`v #` ûT `ÌB F?ÁB h?€B *´ iS+ +O J :BÈB /šM /„i- KÈB +?¢v ç M MÆB M`v +Q M; KX

L?[M; + Q i?O h?€B *´ pW KÈB +?mv M ?| i?"M? K i?•M- F?Q iS+ M?•M HQ¢B i` +, M #ªM F?¬M; i? ; ¢i çQÊ+ M?[M; h?€B \*´ K i?9 +ªK ; B€+ HBM? KšM M`vX "` F? M; ¼M M9B HÈM M´ imM; - p¬ b® v m i?9 ~M i`M; /QÈB ç'i F?¬M; #B i # Q M?B m M K„i çÄ #WM; i`M p ?QÈM; M?[M; + Q i?O h?€B *´ FB X

*?B M i` M? Hm¬M Hm¬M i`M F?®+X "` #i M; Ì F?¬M; F`T ç T?ÁM; - K'v i`, K + O M?[M; h?€B \*´ K i°+ +QÌM; ?½M M`v Mm®i p`Q #KM; X G9+ M`v M?[M; + Q i?O h? i`QÌM; ç Q i`QM; i v H"i H¢B +¬M; FQ+? iÈBX

E?B K i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} +ªK M?"M çQÊ+ H`H9+ +`M; M?B m + Q i?O h? iK ç M- ; B i p ?QÈM; M?[M; ?mM; i?9 iW /QÈB ç'i +?mB ` - / i?`i +SM; /`v M`vX

ó•K5ô

•M? ç Q HšK HB iX sQÆM; +®i iQ`M i?•M +?9M; + Q i?O h?€B \*´ ; B½M MÎ T?€i +?B m ç m H`ç'i `mM; M9B HÎ- b€i F?Q i`M i`ÌBX Í# M FB H¢B H`K°i T?B M K i ç¢B F?B M +?Q S?QM; o•M o¬ E} +kM; ; ÆB #B M b„+X

@ > 5

hWM; pÁM; HoM? pU+ b€M; H M- +m®M M?[M; v m i?9 p"Q # M i`QM; - M?QM; T?- H€ +`X

óJ M| - H½Q iY +?ŠM; H) bmv ç²B ç M KS+ M; v +ª v m i?9 +kM; +| i? +QB i?Q`M o¬ E} çB M +m²M; ?ûi H M K°i iB M; - i®+ ç° p®M ç½ +U+ M? M? H¢B +`M; ;B i,M i?O h?€B *´ #` p•v M"v b® HQÊM; F?-M; M?B m- M?'i i?`B +kM; F?-M; i? iK i" T ç

óJ m ç M ç•v ? i +?Q #´M i¼ 5ô J i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} #„M ` #®M ?QÊM p M; H M F?„T MÆBX L; Q¢B i`W M?[M; + Q i?O h?€B *´ ç½ #QÊ+ p"Q i? HU+ +O i?O h?€B *´ F?€+ M; ?2 çQÊ+ iB M; ; -K [m2M i?m°+ M"v €M? K„i HB M çÄ #WM; - M MY - K°i MY iB M p ?QÊM; LB *´ G¢T hQ pQÆM; i`B m- +ÁM K°i MY F?€+ i?b i o•M o¬ E} +?çv iÊB T?¢K pB i? HU+ +O h?€B *´ K i°+

hWM; M; ¼M M9B ç2M F`i + Q p9i i`QM; K•v iªB /`B i¢B F?m pU+ # M M; Q`B +€+? p¢M +•v b®- H9+ M"v ç½ #B M i?`M? M9B HÎ ç'i `mM; - p¬ b® ç€ pKM `ÆB i` M ç'iX

óEûi5ô

J°i +QM `„M HÈM #€M FQM? ç¢i ç M K'v i`, K i`QÊM; iW /QÈB ç'i +?mB ` - # M M; +SM; `„M- ? B +?B + `„M; ç°+ pQÆM ` M; Q`B K¬B +„M H'v p`B i M + Q i?O h?€B i`QM; +Æ i? X > B +QM M; QÆB çÄ `U+ ?bM? i K; B€+ ?B M H M p /[ iÊM- +?B +K HÈM F?|B ç°+ K`m t M? H€X J'v +?K+ + Q i?O h?€B *´ p" T?B + -K; -M ç| i`9M; T?ª M? M? +?|M; i?®B `[- MQÊ+ t M? iW i` M M; Q`B +?ªv tm®M; X b m F?B T?€i ` p ?| i?`M? iWM; #° tQÆM; F?- `ÆB tm®M; X

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ç m t|iX L?[M; + Q i?O M"v ç®B pÈB ?„M ç m H" p® ?¢ b m M"v- ?¬K M v H¢B #` M?[M; v m i?9 M"v; B i çB K°i b®- i`QM; HÁM; H`K b

@ GmB ? i +?Q i 5

h`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} çB M +m²M; bBM? ` K°i Hm²M; F?Q iS+ ?mM; #¢Q M?[M; iB M; ; -K +O v m i?9- M?QM; ?„M ; -M M?Q F?-M; M; ?2 i?'v- i?S /mv M?' ç2M F`i +?d +| çdM? +'T v m i?9 ó"€i h?O u m s"ô U`„M i€K ç-mV FB X

@ > 5

S?QM; o•M o¬ E} ?ûi HÈM K°i iB M; - p Kti H¢M? HMM; - i`U+ iB T pQÆM K°i i v ` ?½M ç½ ` i vX \*m²M; T?QM; M´B /"v- K°i pÁM; b€M; ?bM? + -m b•m p" ç2M iW i`Q H" >¶M æ°M HoM? pU+X

L?[M; + Q i?O h?€B *´ HÆ HYM; ;B[F?-M; i`mM; +MM; pÈB ç¬M; çªQ T?B + -K + HU+ ?9i F?´M; H² i`mv M ç M- F?-M; i? F?®M; +? çQÊ+ i?•M ?bM?- H" T iS+ # v o¬ E}X E +ª ç€ pKM i` M Kti ç'i p" M?[M; M; ¼M M9B bKT ç´ +kM; # v H M- i`M p

ó"MM; 5ô

J F?Q +Q`M; ?½M i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} p" M +?mv M- ç€M? p„M; M?[M; hBM? ç¢B T?€T +m®M ç M ` # M M; Q`BX L?[M; v m i?9 +ÁM H¢B p +?¢K p"Q >¶ i? ?„M- ? B K„i H" T iS+ H²B H M- K€m i?`i iQ`M i?•M M?Q MQÊ+ +?ªv i M çB- iBM æ°M HoM? pU+ - b m ç| M?"T p"Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}X L?[M; #° tQÆM `ÆB tm®M; X

óL; Q5ô

L?[M; v m i?9 F?€+ i?'v i? - +†T K„i HÈM M?Q +?m¬M; ç²M; HB M i`Î M M çÄ #WM

@ a Q i H¢B +| +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ M?Q p"v\

@ G" M;QÆB5

h`QM; H9+ ¸ M; bmv M; ?o- ¸°i M?B M K°i; B¼M; M|B b„+ #ûM i`mv M p`Q i`QM; i B
H¢B- i`¬M; i?'v #|M; ¸2M pW KÊB `ìB FB H¢B M? M? +?|M; ?B M H M- i`QM; M?€

@ EBK aQ æ¢B "ˆM;5

S?QM; o•M o¬ E} #°i i?®i H M- +m®B +MM; ¸½ M?Ê ` H" i?S +| mv i? #°+ M"v H¢
[m2M i?m°+ M?Q p"vX æ•v +?QM? H" EBK aQ æ¢B "ˆM; K" ?„M ;†T T?ªB F?B +?¢v
FB X

ó"€+?5ô

Zm€B p"i iQ HÈM FB ¸SM; +€+? K†i ¸'i K'v M; "M i`QÊM;- ¸¬B +€M? p`M; `U+ ¸°i
HÈM +kM; /¬M /¬M #B M ªQ- i`QM; M?€v K„i ¸½ ?| i?`M? K°i i?B m MB M €M? im'

h?B m MB M FB M?bM +?ˆK +?ˆK p`Q S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; K„i ?B M ` p M; ?B
M; ?B M HÊB- +| H9+ H¢B /Q /U #°i ¸`M?- H¢B M?bM p`Q F?m¬M K†i +O S?QM; o•
; B¼M; M|B,

@ E?¬M; b B- +?QM? H" iB m iY M;QÆB G9+ i`QÊ+ ¸ +?Q M;QÆB +?¢v i?Q€i K
HÈM +ÁM /€K i`î p 5

@ >" ?"

S?QM; o•M o¬ E} +Q`ìB HÈM- i`QM; HÁM; H¢B H" F?¬M; ? HQ H„M;X "•v; B`ì F?¬M
+O ?„M ?B M M v- M`Q H¢B bÊ EBK aQ æ¢B "ˆM; M"vX

@ h M|B M+QM b9+ p"i ¸¬m / T M;Q`ìB- h?B M æQ`ìM; +| ¸Q`ìM; M;QÆB F?¬M; ¸B-
Km®M p`QX >" ?"- i? M`Q- Km®M #€Q i?M "\

S?QM; o•M o¬ E} M?bM EBK aQ æ¢B "ˆM; ¸½ ?| i?`M? i?B m MB M €M? im'M- +Q

@ L;QÆB

EBK aQ æ¢B "ˆM; i`QM; HÁM; ;B"M /[X u m i?9 M"v bBM? i¢B #B M JBM? L;K+- H
*¬M- M?QM; F?B ¸ M im´B H¢B +| i? ?| i?`M? +?BK- i M H" "ˆM;- +€M? tÁ2 # M
i`ìB- ?ÊT H¢B i?`M? *¬M "ˆM;X L| +kM; t2K M?Q H" K°i HQ`B F?€+ i?Q`ìM; i`QM; i
+kM; +| i? H M i`ìB- H" K°i #€ +?O i`QM; v m i?9X

E?B ?| i?`M? ¸¢B #`M;- EBK aQ æ¢B "ˆM; +| ¸¬B K„i +U+ F€ b„+ #ûM- +?Q /M H"
M?bM i?'v `ä`"M; ?bM? ªM? /QÊB K†i ¸'iX a m F?B pW KÊB # v [m - EBK aQ æ¢B
i?'v F?¬M; i?Q+? ?ÊT- +?mM; [mv +ªK i?'v i M K i°+ M"v ¸SM; K°i KbM? ;B[M9B
æÊB b m F?B # v [m F?¬M; #B i K'v M; "M K'v p¢M /†K ?„M KÊB +?Êi M; ?o` , ¸•v
iY M?•M HQ¢B F?B M KbM? #`i´M ?¢B i`QÊ+ ¸•v b Q\

J†+ /M F?¬M; `ä p b b Q ¸®B T?QÆM; H¢B #B M i?`M? K°i K i°+- M?QM; iQM? ib
æ¢B "ˆM; pšM H" F?B M +?Q ?„M H" T iS+ [m v i`î p X

@ >W- i H¢B F?¬M; iBM i`QM; K'v i`,K p¢M M,K M"v M;QÆB +| F€ M;° HÈM ;bX

EBK aQ æ¢B "ˆM; ;B"M /[M|BX *QM b9+ p"i ¸¬m / T M"v +kM; H" K°i F i?¬M; KBM
[m M b€i ibM? ?m®M; i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} KÊB iU iBM M|B M?Q p"vX

a m F?B J oB M "B M i M `½- K F?Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} `i v mX J†
pûi M,M; HQÊM; i`QM; i?B M ¸` K°i T?2M- M?QM; K F?Q #´bmM; +kM; F?¬M; M?
F?¬M; i? i`€M? F?ÄB +| p bmv v m K°i +?9iX

ó>" ?"- +QM b9+ p"i ¸¬m / T M"v H¢B H" iQM? b BX >W- i?O ¸Q¢M +O #´M i¼ ?€
¸QÊ+Xô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} +Q`ìB H¢M?- i` M K†i pšM ;B[M;mv M p
F?¬M; p¢+? i`¬M bU i?"i- i?¬K iQM? iQ€M, óG½Q iY i?"i K v H" +Æ i? ¸ M; bmv v
i?m®+ #´Xô

@ *QM b9+ p"i ç-m / T- Km®M ;B i i i?b iÈB ç•v5 >" ?"

S?QM; o•M o¬ E} H"K M?Q bmv v m ?QÈM; EBK aQ æ¢B "ˆM; pšv i v K°i +€BX

@ h ;?ûi M?'i #` M; QìB F?€+ ;¼B H" ç-m / T5

EBK aQ æ¢B "ˆM; M;?B M `M; M;?B M HÊB- +´ i v /m¶B ` - K°i i? M? T?QÆM; i?B tm'i ?B M i`QM; i vX >„M H¢M? HMM; i`WM; K„i M?bM S?QM; o•M o¬ E}- H¢M? ;B

@ h ;¼B H" G¬B #ˆM; - ç +?Q M; QÆB i`QÈ+ F?B çB #B i i M +O i - KB M F?ÄB +

S?QÆM; i?B M ?¼ FQ+? K"m p" M; i` M i v T?ªB FB HB M T?€i ` K°i pÁM; €M? b€ iW i?•M FQ+? i`QM; M?€v K„i HB M ?9i H'v HBM? HU+ /²B /"Q i`QM; i`ìB ç'i +?mM

J°i +ªK ;B€+ F?¬M; ´M /•M; H M i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E} F?) #B M b„+ - ç M +?"K K°i M?`T- i`QM; i B M; ?2 çQÈ+ K°i iB M; ?ûi HÈM- i'i +ª HB M #B M ç´BX

@ h?"T S?QÆM; S?€ .B i5

h? M? ?Q" M; FBK ?¼ FQ+? ?QÈM; H M i` M- ç²M; i?ìB i?B m MB M M? im'M G¬B ç M; `½M? `¶B HB M p¶ K°i +€B tm®M; ç'i

L9B HÎ ç'i `mM; X S?QM; o•M o¬ E} +?d +ªK i?'v ç€ pKM # v M; QÈ+ H MX h`QM; /QìM; M?Q +| M?[M; [m€B p"i iQ HÈM Km®M +?mB H MX

óE?¬M; i? ç +?Q +QM b9+ p"i ç-m / T M"v +?B K çQÈ+ iB M +ÆX G9+ M"v i?•M i? bÆ tm'i çQÈ+Xô @ h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} bmv M; ?o- #¶M; M?B M M?ªv p½ T?Q G¬B "ˆM; - ç°i M?B M K i?S+ +ªK ;B€+ çQÈ+ KQìB M; ¼M M9B ?bM? M|M + Q #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X :-M M?Q M; v F?B i?•M i? ?„M F?) ç°M; - M?[M; M; ¼M iB +?ÈT

ó•K5ô

h?2Q i v i`€B +O G¬B "ˆM; #'K [mv i- KQìB M; ¼M M9B +SM; `„M p•v [m M? S?Q #®M T?QÆM; "T p"Q ?„M M?Q bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i B

@ >W5

E?;2 KB M; G¬B "ˆM; ?B M H M p +QìB M?¢iX JQìB M; ¼M M9B /MM; h?"T S?QÆ imM; ;-M K°i MY ,

@ h +kM; F?¬M; iBM M; QÆB +ÁM b®M; çQÈ+X

h?2Q iQM? iQ€M +O G¬B "ˆM; - S?QM; o•M o¬ E} F?Q iS+ ?ÆB bmv v m +?d H" K° +| H) +kM; +?d H" K°i J h?¬M bÆ +'T- pÈB mv HU+ +?B m M"v +O ?„M +kM; çO ç

@ *?¼+ B F?¬M; +?¼+ - H¢B /€K +?¼+ EBK aQ æ¢B "ˆM; i - ?W- ç9M; H" +?€M b®

EBK aQ æ¢B "ˆM; H° ` p çB M +m²M; - ç M; Km®M pmM; FQ+? T?€i M i?B i? i M ç°i M?B M M; v H9+ M"v

ó•K5ô

JQìB M; ¼M M9B FB #¶M; M?B M M´ imM; X h`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +O EBK aQ #¶M; ?| i?"M? K°i iB +?ÈT iW i`QM; ç" M M9B #„M ` - M„K H'v +´ +O ?„M - >'T hB p" M +?mv MX \*?B m M"v [m€ ç°i ç°i M; °i- EBK aQ æ¢B "ˆM; +, M #ªM F?¬M; M; ì S? +? i- i? M? FQ+? ?Q" M; FBK i`QM; i v KÈB pmM; H M p"Bi?QÈ+ HB M #` F?®M; +? F?¬M; #B i K'v i`, K i`B m M, K +m²M +m°M F?¬M; M; WM; i`mv M p"Q i`QM; +Æ i? +?d M?Q p"v- /QÈB K°i HU+ HQÈM; F?¬M; +€+? M"Q /B M iª #ˆM; HìB- G¬B "ˆM; T +€+? M"Q F?®M; +? i?•M ?bM?- +?d +| i? ç K†+ +?Q +?•M F?Q i`QM; +Æ i? i`

@ E?¬M; F?¬M; çQÈ+ - i¬B- i¬B M; mv M w i?¬M T?K+

EBK aQ æ¢B "ˆM; +?BK `®i +m°+ ç½ bÊ ?½BX >'T hBM? ç¢B T?€T [m€ #€ ç¢Q- S? HB m K¢M; bY /KM; ç M i¬M; i?S i€KX

@ h? +?Q M;QÆB "\ >W- M;QÆB +^aK i?'v i +| i? i? +?Q M;QÆB b Q\ S?QM; o•M o¬ E} p K†i / [iÊM- i`QM; K„i #„M ` ?mM; [m M;- M;|M i v +`M; #|T +? @ h`QM; ç¢B F +O #´M i¼ - M;QÆB H¨ K°i bÆ ?Î HÊM M?'iX L;QÆB F?¬M; ç M i K'iX >W- ?½v M?"M K M? çB5

>'T hBM? ç¢B T?€T i?"i bU [m€ #€ ç¢Q- i`QM; M?€v K„i i?•M i? +O G¬B ``^M; HÆ /-M T?€i H¢M?- +kM; F?¬M; i? ;B[ M;mv M ?bM? M;QÌBX h`QM; KB M; ?„M T?€ #¶M; M?B M F?¬B T?K+ H¢B #<sup>a</sup>M i? EBK aQ æ¢B ``^M;X

@ oom? #B i5

*?•M M;mv M i`QM; +Æ i? EBK aQ æ¢B ``^M; #` S?QM; o•M o¬ E} ?9i;-M M?Q b¢+? M|M; ?´B HQm +?mv M i`QM; +Æ i? - M?[M; i?S F?¬M; i?m-M i9v +ÁM H¢B i?b S T?ªB +O ?„M /UM; i?ŠM; ç Q- b m ç| +?ûK tm®M; M;QÌB EBK aQ æ¢B ``^M; M`v

óÊû+5ô

h?U+ HU+ +O EBK aQ æ¢B ``^M; ;B^aK K¢M?- +kM; F?¬M; i? T?€i` iB M; M;QÌB- H M K°i iB M;- iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;X æ9M; H9+ M`v- iW i`QM; /½v M9B # I #|M; ç2M- i`ÌB ç'i i®B b-K H¢BX J°i +^aK ;B€+ M;mv +Æ K½M? HB i /•M; H M i`QM; KbM?- +ÁM +?Q ?B m +?mv M ;b t<sup>a</sup>v ` - HB M i?'v K°i #|M; ç2M +m®M H'v EBK aQ H`T iS+ #B M K'i F?¬M; #|M; /€M;X a m ç| # M /QÊB p M; H M M?[M; iB M; +¼i F

ó*?mv M ;b p`v\ oW `²B ç½ t^av ` +?mv M ;b\ô @ S?QM; o•M o¬ E} iW #-m i`ÌB [m [m€B i?9 i?•M + Q F?Q^aM; ?ÆM ? B KQÆB i`QÊM;- F?m¬M K†i #m¬M; pS+ M;²B t´ i`QM; M9B- +?B + KB M; `°M; M?Q #²M K€m M? B M?|T M?ûT- F?|2 KB M; i?dM? iQ #^M; M;|M 9iX hWM; +?B + H¬M; +?BK K`m p`M; FB iW F?|2 KB M; `ÆB tm®M; #B M HÊM- +m®B +MM; F?¬B T?K+ H¢B FQ+? i?QÊ+ #bM? i?QÌM; +O H¬M; +?BK

@ VK WK- WK

Zm€B i?9 FB F?¬M; M;WM; M? B Mm®i- i`QM; H¶ KkB ç2M F`i T?€i` M?[M; iB M çQÊ+ +| M;QÌB ç M; i?2Q /äB ?„M- #¶M; M?B M M;~M; ç-m H M- H°` K°i F?m¬M #€Q- çdM? ç-m K¼+ ` ? B H¶ i B M?Ä +QM; +QM;- i?•M ?bM? ç2M M? K M?Q çQÊ

óT+ U+ U+5ô

h`QM; +´ ?¼M; [m€B i?9 FB T?€i` iB M; Mm®i- ? B +QM K„i M?Q +?m¬M; ç²M; o•M o¬ E} K°i ?²B- ç°i M?B M M|B ` K°i +•m ?`K ?² F?¬M; `ä,

@ Zm€ M?Ä- F?¬M; i? ,MX

G`T iS+ H¢B +9B ç-m iB T iK+ M? B Mm®iX

S?QM; o•M o¬ E} +| +^aK ;B€+ M?Q +QM [m€B i?9 M`v M?bM i'i +<sup>a</sup>K ¼B i?S ç m ;B M?B M S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; T?ªB H¨ HQ¢B / +?¼+ - +| çQÊ+ +?•M F?Q +n #`M;- H¢B pW i`ªB [m çB m iS+ - i?U+ HU+ ç½ F?¬B T?K+ ;-M M?Q ?Q`M iQ`MX æ M; Km®M # v tm®M; ;B€Q ?m`M i M M`v K°i +?9i- ç°i M?B M K°i ?`M; p,M iU ?E o•M o¬ E}, óh? Q h?B i- ?mM; i?9 >²M; >Q M;- #KM; +?S M?"i M;mv i- +| i? Mm® i?9 i`QM; >²M; >Q M; ô

ó±- ?¬K M v i?O ?¢ +O #´M i¼ #` i?B i?¢B- ç M; H¨ H9+ /MM; M;QÌB- h? Q h?B

ó:`Q5ô

L; v H9+ M`v- h? Q h?B i FB ;B®M; M?Q ç½ ,M MQ- ç°i M?B M pQÆM M;QÌB T?€ L9B ç€ +?'M ç°M;- iB M; p M; -K -K h` M #-m i`ÌB m €K- K'v p¢M iB bûi H M p # çMM; F?¬M; /Si # M i BX

S?QM; o•M o¬ E} +?d +^aK i?'v HBM? ?²M +?'M ç°M;- ;B®M; M?Q i`9M; T?ªB çÁM M i?•M i`Î M M ?¶M HQ¢MX E?B h? Q h?B i;-K H M- p¬b® v m i?9 i¢B #®M T?QÆM

T?€i` M?[M; iB M; F m v m ÈiX .MM; K i?S+ +| i? M?bM i?'v- i`QM; b® M?[M; v
v m i?9 +U+ K¢M?X L?QM; F?B /MM; K i?S+ i` tûi h? Q h?B i- S?QM; o•M o¬ E}
+O v m i?9 M"v +?d ;B®M; M?Q K°i v m i?9 M?Ä #bM? i?QÌM;X

óJ M| - H½Q iY M?'i ç`M? T?ªB i?m i?"T +QM v m i?9 M"v5ô @ S?QM; o•M o¬ E} ;
MB K çB M +m²M; /•M; H M, óh? Q h?B i M"v i¢B MÆB M"v ?bM? M?Q `i +| mv i
T?QÆM;X L m M?Q i?m T?K+ çQÊ+- M|B F?¬M; +?WM; +| i? /U p"Q ?„M ç b B F
M"v- #B i ç•m H9+ M"Q ç| +| i? i¢Q çQÊ+ ?B m [mª M?Q Fb #BM?Xô

@ >"- i M iQ t€+- #´M i¼ Km®M i?QÆM; HQÊM; pÈB M;QÆB +?mv M M"v5

@ *?mv M ;b p"v- i M M?Ä +QM\

h? Q h?B i H¢B F?¬M; ? FB m M;¢Q- M;~M; ç-m M?bM S?QM; o•M o¬ E} # v tm®M
M?Q +?m¬M; ç²M; K†+ /M b€M; bO M?QM; H¢B iÄ` ?ÆB M;ì M;? +?- ?B M M?B M

@ *?9M; i i?QÆM; HQÊM;- b m M"v M;QÆB ?½v i?2Q #´M i¼ imM; ?Q" M?- i? M
S?QM; o•M o¬ E} +~M i?"M M|B- +?mM; [mv pšM +ªK i?'v h? Q h?B i M"v +| ;b ?ÆB

@ h?2Q M;QÆB imM; ?Q" M?` \

h? Q h?B i M;~M; ç-m H M- pW M? B M?|T M?ûT pW i`-K ;B¼M; M|B ,

@ E?¬M; T?ªB H" Km®M i?m T?K+ i b Q\ L?[M; F ;†T T?ªB i ç m M|B v M?Q p"vX
S?QM; o•M o¬ E} ç´ K² ?¬B- i?b` ?„M F?¬M; T?ªB H" M;QÌB ç-m iB M +| +?O w M

@ Jm®M i i?2Q M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; çQÊ+- WK

h? Q h?B i [m M b€i S?QM; o•M o¬ E} iW i` M tm®M; /QÈB K°i +€B- +?"K`½B M|B

@ *?d +¬M K¢M? ?ÆM i H" çQÊ+X

.Si HÌB- h? Q h?B i +?"K`½B pQÆM K°i +€M? i v` - ?ÆB T?€i HU+ K°i +€B- # M /
iWM; bÈB ;•M t M?- T?€i` iB M; p M; M?Q /•v i?ûT`mM; ç°M;X

@ L?bM M;QÆB M?Ä M?Q p"v- i +kM; F?¬M; bQ i?S F?€+ pÈB M;QÆB- ?½v bQ HU

ó ô

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} #U+ #°B, óh` `i M?Ä b Q\ L?bM M;QÆB +kM; F?¬M

*| çB m ç•v H" H9+ /MM; M;QÌB- ?„M +kM; F?¬M; M?B m HÌB p¬ Q+?- HB M i`U+ iB
pQÆM i v Km®M +¬K H'v i v h? Q h?B i- #¶M; M?B M i`¬M; i?'v #`M i v FB +O h

ó•K5ô

J°i HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B ç€M? p"Q S?QM; o•M o¬ E}- i?•M i? ?„M M?Q b Q #,M
p¬ b® M;¼M M9B M?¬ H M- ;B[F?¬M; i`mM; F?¬M; #B i tQ v +?mv M # Q M?B m
K†i ç'i FûQ` K°i p i HãK K'v M;"M i`QÊM;- H9+ M"v KÈB M;WM; H¢B çQÊ+X h`QM
M?Q M;?2 çQÊ+ iB M; M|B i`-K i?'T +O h? Q h?B i,

@ L;¢B [m€- p B ?ÆB #` M;S - i T?ªB ;½B K°i +?9i

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} +?'M ç°M;- ;B®M; M?Q K¶B /•v i?¬M FBM? i`QM; M
F m H M QM; QM;X

óæ•v- ç•v K M| +ÁM H" v m i?9 b Q ô

S?QM; o•M o¬ E} iU #B i i?U+ HU+ +O KbM?- M?QM; i`QM; F?QªM? F?„+ pW`²E
+?d iMv w tm'i +?B m- M?QM; HU+ ç¢Q T?€i` H¢B F?¬M; i?m ;b mv HU+ +O K°i

ó´M i¼ F?¬M; iBM H¢B F?¬M; i?m T?K+ çQÊ+ K°i v m i?9 ô @ S?QM; o•M o¬ E} p
i?¬K M;?o- +kM; F?¬M; /€K bÆ bm'i M[X h? Q h?B i M"v M?bM +| p M;®+ M;? +?
imv i ç®B p¬ +MM; #B M i?€BX

@ GϕB H-M M[5

S?QM; o•M o¬ E} +?Êi M?Q€M; M;Q`B- i`Î p ϕ®B /B M pÈB h? Q h?B i- +?"K`½
i`QM; +Æ i? p"m +?mv M- iQ"Mi?•M T?€i` iB M; H€+? +€+?- K F?Q /"v ϕ†+ M?
iQ"Mi?•M t¬M; ` X

ó*?d +¬M M;QÆB +‡ i? H"K +?Q i M?9+ M?Q+? H" ϕQÊ+Xô @ h? Q h?B i pQÆM i
pW M? B M?‡T M?ûT pW T?€i` iB M; ²K ²KX

> B +€M? i v K°i HÈM K°i M?Ä M„K p"Q M? mX S?QM; o•M o¬ E} # "i ?ÆB K°i iB M
/MM; bS+¬ iQ" M #° ϕ` HU+ HQÊM; ϕ m i"Ti`mM; p"Q +´ i v

h? Q h?B i +?ÈT +?ÈT K„i K°i +?9i- ?ì ?[M; M‡B,

@ E?¬M; i - +‡ +?9i HU+ HQÊM;- +?d H" ?bM? M?Q pšM +?Q ϕO

@ >•v5

S?QM; o•M o¬ E} M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M;- ϕ¬B +€M? €+ K T?Q b m pQÆM`
M?€v K„i ϕ½ #B M i?"M? K i?•MX

h?•M i? + Q K´v i`QÊM; ϕSM; i`QÊ+ h? Q h?B i- ϕ²M; i?`B F?B m ?mv i iQ"Mi?•M
T?€T iQ" M HU+ tm´i i?OX :B‡ HÈM ϕ°i M; °i M´B H M- HBM? F?Q /²B /"Q i`"M M;"T
MQÊ+ +?ªv i`"M p"Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} `i iU iBM p"Q HU+ HQÊM; ?¬K M v- +?Q /M H" M9B HÈM +kM; +
;†T T?ªB h? Q h?B i #B M i?€B M"v +kM; +?d ?ÆB H v ϕ°M; ϕQÊ+ +€M? i v M?Q +

@ VK- +kM; F?¬M; i H„K- +‡ ϕB m t2K` M;QÆB pšM +?Q ϕO +€+? ϕ i i?¬M T?K

h? Q h?B i i`¬K ;B¼M; M‡B- p K†i pšM i?ªM M?B M- M?QM; HϕB F?B M +?Q S?Q
ϕQÊ+X

óJ M‡- ϕ•v`®i +m°+ H" v m i?9 ;b- HU+ HQÊM; HÈM M?Q p"v- bQ pÈB M9B +ÁM F
F?¬M; iBM F?¬M; i? /B +?mv M ϕQÊ+ +QM v m i?9 M"v5ô @ J†+ /M #B i HU+ HQ
HÈM bQ pÈB h? Q h?B i M"v- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} pšM F?¬M; Km®M iW #ÄX h
?B M` - bS+ ?'T /šM ϕ®B pÈB ?„M HϕB +"M; HÈMX

@ æQÊ+ `²B- ϕ M HQÊi i

h? Q h?B i ?ÆB ϕSM; H M K°i +?9i- +€M? i v M?Q MQÊ+ +?ªv /¬M /¬M ;BÆ H MX

óJ M‡- H½Q iY F?¬M; iBM F?¬M; i?„M; ϕQÊ+ M;QÆB5ô @ S?QM; o•M o¬ E} iQ" M
i`QM; ϕ½ ?B M H M K"m K€m- +„M`„M; K°i +€B- HϕB H-M M[i?B i`B M J oB M "I

ósQ itQ itQ i5ô

h?•M ?bM? + Q iQ +O S?QM; o•M o¬ E} HϕB H-M M[T?bM? H M ;'T ϕ¬B- +€M? i
H-M- iWM; bÈB H¬M; /"B K"m ϕÄ iW i`QM; F?B m ?mv i M?¬` X h? Q h?B i FBM
[m S?QM; o•M o¬ E}- ϕ M; Km®M M‡B ;b- #¶M; M?B M K°i HU+ HQÊM; KϕM? K) iV
i`QM; HU+ HQÊM; M?Q Km®M ?Ov /B i i?B M ϕ` i`"M M;"T F?Q iS+ ?mM; #ϕQ

ó"bM? #bM?5ô

h? Q h?B i`®i +m°+ ?ÆB H„+ HQ- /QÈB +?•M HQϕM; +?QϕM;- +?B + ϕ¬m pm¬M;
o¬ E}- i` M K†i H°` p M;?B Ki9+

9djX *?QÆM; 9dk, >Q" M; :B€M; G•K

ó"MM;5ô

J°i # M çQÊ+ tQM; H" çdM? + 'T ?mM; i?9 i`QM; i?B M ç` - im´B i€+ H•m çÌB- +| i?
M M?Ì M,M; HQÊM; ?¶M ç°M +ÁM b|i H¢B iW pk i`K # M ç-m +ªB i¢Q i?•M i? - H¢
K" *?O h?-M +?9+ T?9+- +| i? M|B H" K°i i`QM; M?[M; i?•M i? +QÌM; ?½M M?'i i
*ª ? B ?mM; i?9 p" €+ K ç m bÎ ?[m HU+ HQÊM; çdM? + Q- ? B +€M? i v`„M +?„+
H v ç°M; X .QÊB +Æ M?K+ M´B H M iWM; bÊB ;•M t M? +,M; +SM; M?Q +®i b„i- i?c
óBM? iBM?ôX *Æ M?K+ M?Q i?ûT ç9+ +kM; T?²M; H M- T?€i` M?[M; iB M; `„M;
?½BX

óG½Q iY F?¬M; iBM /mM; ?ÊT HU+ HQÊM; H¢B F?¬M; i?„M; çQÊ+ +QM ?mM; i?9 M
[m i`QM; i`ÌB ç'iX .QÊB #-m i`ÌB m €K- ? B i`ÁM; K„i +O S?QM; o•M o¬ E} M;`v
? B +?B + ç M H²M; çÄ i`2Q i¢B F?¬M; i`mM; - i?•M ?bM? +`M; T?bM? HÈM- +Æ M
H M M? m- p2M`b H°` M?[M; çQÌM; Mûi i?¬ F +? +SM; `„MX GU+ HQÊM; F i?ÊT
HQ¢B çB M +m²M; p" M +?mv M i`QM; +Æ i? - /MM; bS+ H v ç°M; ç®B T?QÆM; X

@ > 5

S?Q ç®B /B M- h? Q h?B i +kM; H" iQ`M i?•M b¬B bK+- i`QM; K„i #WM; H M €M
+?`K S?QM; o•M o¬ E}X GU+ HQÊM; çB M +m²M; #€ ç¢Q HQm +?mv M i`QM; +Æ i?
T?QÆM; X

ósb tb5ô

> B #`M i v +`M; M„K +?†iX " M /QÊB / - iWM; K¢+? K€m M?Ä M?Q F?¬M; i? [m M
?bM? i?`M? M?[M; çQÌM; p•M +´ [m €B /`v ç†+ # M i`QM; +Æ i? X " M ç-m +?d Î #
K°i i?9 iQ`M i?•M ç m`mM H M- ?ÆM M[+`M; H9+ +`M; M? M?X J°i F?2 MSi`ä`
M; QÌB- +„i M; M; [m T?B M ç¢B ç` M`vX E?2 MSi +`M; H9+ +`M; HÈM- ç²M; i?ÌB
M?Ä M?Q iB +?ÊT FûQ /`B p ? B # MX

ó"MM;5ô

hWM; KªM; ç'i HÈM /QÊB +?•M S?QM; o•M o¬ E} pÐ pKM- ?! i?`M? M?[M; ?¢i #K
[m M? M; QÌB- ?bM? i?`M? K°i T?B M #KB KM KÌ K`i # Q [m M? K°i K K°i i?9X

óoM5ô

hB M; ;B| p¼M; H¢B +?mM; [m M? S?QM; o•M o¬ E}- /MM; K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQ
i?`M? K°i pÁM; tQ€v p`M çK+ i`QM; M?[M; /½v M9B M`vX

@ > 5

h? Q h?B i iQ`M i?•M`mM`~v F`+? HB i- #¶M; M?B M M;~M; ç-m T?€i` K°i iB M
pB i`,K /†K M´imM; - iB M; -K -K F?¬M; /Si # M i B- M?[M; KªM; M9B pÐ #„M H M

@ J M|- F?¬M; +?ÆB M[5

h? Q h?B i`-m`o`®M; H M K°i iB M; - K°i HU+ HQÊM; KÈB #¶M; ç€M? p,M; #`M i
ç-m pm¬M; pS+ M?Q +K+ b„i KÎ`°M; T?mM` K°i Hm²M; F?Q ç2M p`M çK+- ?9i H`v
p` ç€ pKM i`QM; T?¢K pB i`,K /†K p`Q i`QM; KB M; X

hW #-m i`ÌB [m M b€i tm®M; - iQ`M #° iBM? ?Q i`QM; T?¢K pB i`,K /†K [m M? h?
K°i /ÁM; F?Q i`„M; KÌ K`i # v p`Q i`QM; KB M; ?„M- b m ç| i'i +ª i`Î M M i`®M; `¶M
/†K ?Q`M iQ`M i®B ç2M- €M? b€M; +kM; F?¬M; i? +?B m p`QX J°i H€i b m F?¬M
ç M- /'v H M K°i H`M b|M; çK+X

*€B ?9i M`v +O h? Q h?B i- ç®B iQÊM; imv H" HBM? F?Q p` M,M; HQÊM; i?B M
M?QM; i`QM; H9+ p¬ w +kM; ?9i S?QM; o•M o¬ E} ç M; -MX GU+ ?9i FBM? F?OM;
o•M o¬ E} p`Q i`QM; KB M; X h¢B i?ÌB F?„+ i?2M +?®i- K M; mv M i`QM; +Æ i? S?
p" M +?mv M- F i?ÊT pÈB K i?S+ F?´M; H²- ç2K F?¬M; ;B M T?Q b m i-M; i-M;
H`K K°i +MM; pÈB #ªM i? X L?bM iW K†i # M +| i? i?'v- T?Q b m S?QM; o•M o¬ E
pm¬M; ;|+ tm'i ?B M K°i i-M; p i iQ+? ;'T F?9+ K`m i`„M; /`v ç†+- ;B®M; M?Q K°i
ûT H¢BX

@ æ|B i?"i5

GU+ ?9i ç°i M?B M /WM; HçBX *?B + KB M; t'm tQ +O h? Q h?B i +kM; F?ûT Hç M?ûTX >„M HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} K°i +€B- H~K #~K M|B,

@ J¶B H-M H~K M|M; M; Q|B ç m i?'v ç|B- F?¬M; +?ÆB M[- F?¬M; +?ÆB M[M; Q çQÊ+X

a m ç-m S?QM; o•M o¬ E} ç½ ç´ K² ?¬B HçM?X h? Q h?B i M~v bÎ ?[m HU+ HQÊM; içB J :BÊB- M?QM; HçB T?~K ,M M?Q KçM; X > B M; Q|B +ÁM +?Q T?•M i?„M; #ç K~ +?O ç°M; +?~m i?m X

@ o"v ç€M? +m°+ H9+ i`QÊ+ +ÁM iQM? F?¬M; \

h? Q h?B i #¶M; M?B M M; WM; M? B- M; ~M; ç-m H M- F?¬M; pmB M|B,

@ L; QÆB t2K h? Q h?B i i H~i?S; b\ hçB F?m pU+ M~v- M; QçB i`W K°i b® Qi i?b F h?B i i F?¬M; [mªM çQÊ+X >W- i ç½ M|B i?2Q M; QÆB i?b b) i?2Q- F?¬M; T?ªB -

@ h?"i ` \

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} KWM; M?Q çB M- F?¬M; +?d pb h? Q h?B i ç²M; w`H M|BX h?2Q M?Q H|B +O ?„M- h? Q h?B i +| mv i? `i HÈM içB F?m pU+ M~v- M|B +?Q ?„M çB m ç°M; - i?"M? H" T K°i [m•M çQ`M h?€B *´ K i°+ +kM; F?¬M; T?ªB H`

@ L|B i?W

h? Q h?B i +ª ; B" M M|B- b m ç| i`-K ; B¼M; T?€i ` K°i H|B i? - K°i Hm²M; M; mv M ç-m S?QM; o•M o¬ E}X

J†+ /M ?ÆB #'i M; |¬ M?QM; S?QM; o•M o¬ E} +kM; +?d ç€M? +?Q `^M; h? Q h?B i F?´M; H²- M?QM; ç-m | + HçB F?¬M; çQÊ+ i®i H„K- HBM? i`Q pšM +?Q ?Q`M iQ`M

@ æ|B [m€- T?ªB ibK i?S+ ,M i?¬B5

h? Q h?B i H~K #~K M|B- b m ç| çSM; /"v- çB p ?QÈM; b•m i`QM; i? HU+ +O h?€

@ "´M i¼ p i`QÊ+- F?B M`Q Km®M i?b ?½v ç M ibK i X

h`QM; ;?B +?ûT +O h?€M? çB M- bU T?~K ,M +O h? Q h?B i F?¬M; T?ªB H` #bM o¬ E} +kM; +| i? i? ?B m çQÊ+X >mM; i?9 M~v ç½ H" T H|B i? - HçB i?m çQÊ+ K° v M HÁM; - F?¬M; +ÁM ç w iÊB h? Q h?B i M~v- çÊB F?B M`Q +¬M i`Î HçB ibK M|X

@ VK- i ,M MQ `²B b) iU ibK ç M M; QÆB H` çQÊ+X

h? Q h?B i M|B tQM; - i?•M i? /¬M /¬M +~M; H9+ +~M; K| M?çi- +?bK tm®M; /QÈB i?'v p'i iQ+?

óh?"i K v K„M ô @ æÊB b m F?B h? Q h?B i #B M K'i- S?QM; o•M o¬ E} i` M K†i H b m KÊB M; ~M; ç-m H M- tû ; B| # v çBX æ°i M?B M M; v H9+ M~v

ó•K5ô

h`|B ç'i +?'M ç°M; X S?QM; o•M o¬ E} ç M; +?çv p ?QÈM; h`mM; PÆM; K bÆM #¶ M?bM H M- +?d i?'v i`QM; i`|B + Q p¬i" M- K°i ?® ç2M iQ HÈM +?Êi M Si ` - # M i`

S?QM; o•M o¬ E} M; ?B ?Q†+ F?¬M; M; Êi- ç M; ç`M? iB T iK+ +?çv p ?QÈM; h`mM M; ?2 çQÊ+ K°i i`"M iB M; `QiX J°i M; ¼M HY /"v K`m t M? H€i W # M i`QM; ?® ç2 +?B + çm¬B HY i?"i /"B- M?QM; T?Q i`QÊ+ +?B + çm¬B M~v HçB ?Q`M iQ`M i`® i?S ; b

E?B M; ¬B b Q FB +„i M; M; ?Q F?¬M; iB M; -M ç M M?[M; M; ¬B b Q F?€+- [m-M b€M; +O +?B + çm¬B HY /"v ç†+ FB ç½ H'M €i i'i +ª M; ¬B b Q F?€+X J°i HU+ tm®M; - H M `°M; F?„T +ª F?¬M; ; B MX

:BÌ F?„+ M˘v- i'i +^a F?¬M; ;B M pki`K ç m i`Î M M v M ioM?- p¬ b® M;QÌB- K p` i
H M F?¬M; i`mM;

*Ym iBM? M;¬B i?S M,K- S?^aM >²M

ó:˘Q5ô

J°i iB M; ;¬K HÈM i? HQÆM; i`˘M M;”T F?Q iS+ ?mM; #çQ ç°i M?B M p M; H M iW
/½v M9B T?Q t `mM; ç°M;X .QÈB #-m i`ÌB- p¬ b® €M? b€M; H'T H€M? K`m t M?
°B iK ç M- i`QM; M?€v K„i ?bM? i?“M? K°i M;QÌB F?´M; H² F?¬M; ç-m iQ`M i?•
i?•M i? MY i`QM; bm®iX

L;QÌB F?´M; H² MY i`QM; bm®iFB + Q ç M K'v i`,Ki`QÈM;- ? B +QÈ+ T?•M` - i?
çSM; H MX hB M; i?Ov i`B m +m²M +m°M MQÆM; i?2Q iB M; ;B| i`mv M ç MX S?
i?•M M;QÌB F?´M; H² F?¬M; ç-m FB #„i ç-m tm'i ?B M iWM; T?B M #¼i MQÈ+ M?
+˘M; M?B mX *?d M;?2 K°i iB M; ;¬K HÈM- MQÈ+ i`B m +m²M +m°M i`QM; M?€v
K°i HU+ HQÈM; p¬ ?bM? /šM /„i- K°i pÁM; tQ€v ?bM? i?“M? [m M? +?mM; [m M?
+ Q HÈM FB

óok i`K HçB ?¶M HQçM `²BXô @ S?QM; o•M o¬ E} i?¬K M;?oX Í T?QÆM; t MÆB ç`
ççB /QÆM; K M? K¬M;- Mm®i +?YM; +^a M;QÌB F?´M; H² FB X LQÈ+ iW /QÈB ç`i
i`QM; F?¬M; F?Q +kM; #„i ç-m bBM? ` p¬ b® #¼i MQÈ+- iB M; `˘Q `˘Q F?¬M; /Si

Í MÆB t ?ÆM- p¬ b® çB K H•M [m M; M?Q b¬M; M;ÁB ?°B iK i`QM; #|M; ç K

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB- +?çv i?šM; p ?QÈM; h`mM; PÆM; H
M?Q iB M; b'K +m²M +m°M i`mv M çB,

@ h'i +^a i`Î p h`mM; PÆM; K bÆM- F M˘Q i`€B H M?- +?ûK5

hçB #®M T?QÆM;- M?[M; + Q i?O p` K ç-m h?€B \*´ ç m H”T iS+ # v ?QÈM; p h`n
"¼M ?¼ +ÁM +?Q ?B m `ä H„K p J :BÈBX h`QÈ+ F?B ç M ç•v- h?€B *´ EB K h?-
J :BÈB i'i +^a ç m T?^aB M;?2 i?2Q T?•M T?| +O +?O M?•M a€i GK+X

:¬M M?Q M; v F?B S?QM; o•M o¬ E} çti +?•M H M h`mM; PÆM; K bÆM- i`ÌB ç`i ç
t,K i`®M; i`^aB p¬ i”M p M; H M M?[M; iB M; ;”Q i?ûi i? HQÆM;X .QÈB ^aM? ?QÎM
?²M +O M?[M; >²M; >Q M; K i?¬M M;½ tm®M; içB T?B M ççB ç` M˘v iW i`QM; ?
i?“M? M?[M; i? t€+ p¬ +?O- M;ÆM;? +? /m ç½M; i`QM; #|M; i®B- ?˘M? bU /U p`

hçB T?Q #„+ J :BÈB- i` M #-m i`ÌB ç°i M?B M tm'i ?B M K°i H¶ ?´M; HÈMX h`QM
F`i FB - K°i F?Q iS+ ç-v €T HU+ M? M? M?Q b Q #,M; iB M ç M;¬MX h`QM; M?€v
K°i p i b€M; ;B[F?¬M; i`mM;- M;?B M; M;?B M; `ÆB tm®M; Kti ç`i

"|M; ç2M ;¬v ;Á FB pW tm'i ?B M i` M Kti ç`i- M?[M; i`M ?²M +?mM; [m M? ç M;
+O M;¬B b Q ç iK i”T ?²M i? #¶M; bÊ ?½B FBM? ?¬ K°i iB M;- #Ä +?çv p #®M T

>Q`M; F?Q€+ K°i +?B + €Q +?Q`M; HÈM K`m ç2M- i` M Kti pšM K M; +?B + Kti M
K„i HçM? HMM; ?| ?[M; M?bM [mûi [m #®M T?Q K°i pÁM;X S?“K H` bBM? p”i #`
ç m H` bÊ ?½B #`i M- i`€M? p T?Q t

S?Q b m >Q`M;- ç¬M; ç<sup>a</sup>Q €+ K M?Q +?•m +?´m iW i`QM; i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M
i?Ov i`B m i`^aB `°M; i`QM; T?B M ?Q F?¬M; M˘vX a m K°i H€i- +?9M; €+ K ç m
F?¬M; ;B M T?Q i` M- ;B®M; M?Q ç M; +?Ì çÈB çB m; b

@ > 5

hWM; iB M; ;¬K p M; H M iW K°i ç-m F?€+ +O i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M ç2M F`i FB -
+?Q i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M KÎ`°M; ` - b m ç| H` K°i ?„+ €K FBK iU i?€T iQ HÈM iW
tm®M;X " M; |+ FBK iU i?€T H` #®M bÈB /•v tQ+? +°i p`Q M;QÌB i€K €+ K iQ HÈM

:B[F?¬M; i`mM;- €+ K M?Q +?•m +?´m iU ç°M; i<sup>a</sup>M` - ç i`®M; K°i F?Q<sup>a</sup>M; ç`i ?
FBK iU i?€T i?¬M #Q iW F?¬M; i`mM; ?ç tm®M;

ó•K5ô

EBK iU i?€T M†M; M `ÆB tm®M; i` M K†i ç'i H`K #„M H M K°i T?B M #KB KMX G
pÁM; ;ÊM b|M; p- ?bM? M?“M M?ç i H M p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X LÆB b|M; ;
` K°i HQçB +ªK ;B€+ +´ [m€B, ?„+ €K FBK iU i?€T M`v ;B®M; M?Q K°i +•v ççB i?F
` - /-M /-M ?Á ?ÊT +MM; pÈB T?B M F?¬M; ;B M M`v

:¬M M?Q M; v F?B ?„+ €K FBK iU i?€T ?ç tm®M; ç'i- i`QM; i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M
FB #¶M; tm'i ?B M K°i #|M; i`„M; - ?| i?“M? K°i p i b€M; M?Ä M?Q F?¬M; i? [m
/QÈB

E?B #|M; i`„M; FB tm'i ?B M- €+ K ç-v i`B ç m #'i; B€+ `mM `~v- ;B®M; M?Q ;†T
bÊ ?½B- #„i ç-m iªM ` #®M T?Q X

“M h¬M p K†i ?ì ?[M; M?Q K°i +QM ?ç+ i`„M; iW F?¬M; i`mM; # v tm®M; - i`U+ iB
€K FBK iU i?€T X LÆB ç¬B K„i K`m i`„M; #ç+ [mûi [m - +?9M; €+ K ç m T?€i` iB
+?|M; [m v ç-m b M; ?QÈM; F?€+X

>Q`M; HçM? HMM; M?bM çdM? “M h¬M i` M çdM? ?„+ €K FBK iU i?€T K°i +€B- b
;B®M; M?Q F?¬M; M?bM i?'v bU i²M içB +O “M h¬M

.QÈB bU [m M b€i +O “M h¬M- ó>Q`M; ô #¶M; M?B M +9B M; QìB tm®M; - M; |M i`
i v T?mM ` iWM; Hm²M; bQÆM; KM K`m p`M; - p) ` M?[M; T?M p, M i?¬M #Q ;B[?
[m€B p` T?S+ içT FB b„T ?Q`M i?“M? T?•M MY - HçB i?'v ç¬B K„i K`m i`„M; #ç+ +
i`QM; +?B + K†i Mç K`m i`„M; #ç+ - +QM M; QÆB /-M /-M ?B M H M K`m p`M; |M;
p M; H M K°i i`“M iB M; M; •K tQÈM; i`“M M; “T bS+ KçM? F?B M +?Q HBM? ?²M`
p¼M; - ?Q F?¬M; +kM; i?2Q ç|`mM; H M- M; “v +“M; F`+? HB i

æ M +m®B +MM; - >Q`M; ç°i M?B M ?9i H'v K°i +?MK ç'i pKM # M /QÈB ç'i- /MM; b
` X J°i T?B M #KB M?Ä Kì K`i M?Q MQÈ+ +?ªv i?¬M; [m M?[M; F?2 ?Î iW #“M i v`
p, M +´ [m€B K`m p`M; i®B ;B[?Q F?¬M;

ó•K -K5ô

L; v F?B +?MK #KB M?Ä FB `ÆB tm®M; - [m M? M; QìB >Q`M; #¶M; ?B M H M iW
L?bM iW +?dM? i? - M?[M; çQìM; Mûi T?S+ içT M`v HQ€M; i?Q€M; +'m i`9+ i?“M?
çB MX

ó“MM;5ô

h`QM; K†i +„i pki`K t t¬B p M; H M iB M; +O M?[M; bÊB tQ+? b„iX J'v M; “M bÊB
T?Q iQÈM; €+ K - K°i ç-m ;„M pÈB i?¬M çB M ç²M; çQç i; ½v ` X >Q F?¬M; +?mM
K°i +?9i- b m ç| i?¬M çB M i`QM; M?€v K„i #B M K'i F?¬M; +ÁM #|M; /€M;

ó•K -K5ô

hçB T?Q #„+ J :BÈB- M?[M; çQìM; Mûi +'m i?“M? i?¬M çB M FB #¶M; M?B M #V
+?|B K„i [m çB- i?¬M çB M iQ HÈM ç°i M?B M ?“M; H•K T?B M ççB ç` M`v

ó:“Q5ô

*?mM; [m M? i?¬M çB M- M?[M; €+ K /`v ç†+ M?Q #B M M?bM H M i?¬M çB M ?Q
HÈM- b m ç| p•v [m M? i?¬M çB M ?Q`M; FBK p` ?„+ €K ç2M FBK iU i?€T- i?“M? F

QPQ

hçB h?€B *´X

E?B S?ªM >²M tm'i ?B M ;B[F?¬M; i`mM; - # M i`QM; *?B M æ ?“M? +mM; içB ç
i`„M; M; ²B t T #^M; ç½ H•m ç°i M?B M Kî K„i` - ç¬B K„i b€M; +| i?¬M tmv M [m *?
i`QM; bm®i M?bM H M S?ªM >²M iBM? ;B[ F?¬M; i`mM; +?d H°` M?[M; çQìM; M

@ oçM M, K- i`, K i`B m M, K +?d pb ;Bì F?„+ M`v

*?B M æ K'T K€v K¬B- i`QM; ç¬B K„i ç°i M?B M +?ªv tm®M; ? B ?`M; H - i?•Mi?`°M; i?MM; i?bM? ?ÆB `mM `~v- ? B i v M„K +?†i H¢B F?B M +€+ ç®i M; ¡M i v i`,M bU FQ+? ç°M; i`QM; HÁM;

@ S?B M?B- +?9M; i `®i +m°+ +¡ i? ; †T H¢B `²B

h?•Mi? ?MM; i`€M; +O \*?B M æ H9+ M`v H¢B +¡ p ?ÆB F?QK tm®M; - i v T?ªB i`ÆM i`QÊi i`QÊ+ M; QÌBX aQÆM; KM KÌ K`i iªM çB- H° ` K°i M[ M?•M tBM? ç T p` i-M;

9d9X *?QÆM; 9dj, *?B M h°+ æ´B *?O

*?B M æ ç€M? ` K°i +?QÎM; F?B M +?Q #,M; i-M; /QÈB i?•M pĐ pKMx u +?“K `½¬K H'v pÁM; 2Q +O +¬; €B /`m /`M; # M /QÈB #,M; i-M; - M?Q M†M; iU M; `M +•M - M; M; i` M ? B ç-m ;®B +O KbM?X

L K M?B +¡ H F?¬M; / ç´

*?d pb +?Q ç M H9+ i?QÆM; i•K

*?B M æ M?bMi?•Mi? b®M; ç°M; M?Q i?“i i`QÈ+ K†i- i`QM; HÁM; H¢B bBM? ` i”MX

æ¬B i v i?QM /`B `mM `~v pQÆM ` - M?Q Km®M tQ H M ;QÆM; K†i i`„M; K`M iBM? M?QM; F?B +ÁM +€+? K'v i'+ H¢B `Ki i`Î p - ;B®M; M?Q bÊ ç€M? i?S+ +¬; €B ç M

*¬; €B +¡ M; k [m M tBM? ç T- i?¬Mi?€B #bM? i?ªM- # M F?¡2 K¬B M? ç`Q i?Q€M; +¡ K°i +ªK ;B€+ M iQÌM; p` i?ªM M?B MX

ó”MM; #MM; #MM; 5ô

æ°i M?B M M,K Hm²M; b€M; K`m b„+ F?€+ M? m #„M H M + Q- €M? b€M; `U+ `Đ tm +O \*?B M æ ?`M? +mM; - +?B + tm®M; M?[M; p i M?Ä H'T H€M? # M i`QM; +mM K°i bS+ K¢M? iQ HÈM F?¬M; #B i iW ç•m H M `°M; i`QM; ?Q F?¬M; - +?“M M?B T H

L,K iB M; ç°M; M`v /QÌM; M?Q F?B M +?Q \*?B M æ ç M; +?bK i`QM; M?m iBM? ;E +?“K `½B çSM; H M- K°i F?Q iS+ i`-K ´M M?Q M9B + Q i?2Q ç¡ T?€i ` X

ó*°T5ô

•M? K„i *?B M æ H¢M? HMM; p` FB M M; ?`- ¬K H'v M[M?•M K` KbM? v m i?QÆM; h¢B F?QªM? F?“+ #QÈ+ ` F?ÄB +Y +mM; - ç¬M; çªQ ç iY *?B M i°+ HB M €M? p [m€ `¢T i` M K†i ç'iX

@ *mM; M; ? M? *?B M æ - *?B M S?B5

o¬ b® iB M; ?¬ i¬M FQM? T?€i ` iW M°B i•K ?°B iK i?“M? K°i H`M b¡M; p M; /°B- p `°M; HÈM T?Q i`QÈ+ *?B M æ ?`M? +mM; X

*?B M æ +?“K `½B M; ~M; ç-m M?bM H M M,K M; ¬B b Q h? M? JBM?- L?“i Zm„- J >²M i`2Q + Q ;B[F?¬M; i`mM; - t T i?“M? ?bM? +?“óM? 'iôX h`QM; ç¡ S?ªM >²M i p¬ iQÈM; - +?d +ÁM H¢B K°i çQÌM; pB M K`m p`M; i®B M?Q `M M?Q ?B MX

S?Q /QÈB M,K M; ¬B b Q- i` M M,K iÁ i ç`M /Q om i°+ FB M i¢Q +¡ #`v M,K +?B + M,K +?B + çdM? T?€i ` M,K +°i F?Q i”M i`ÌB- T?•M #B i M?“T p`Q M,K M; ¬B b Q t

@ h ç½ H`K ç9M; M?Q ;B Q QÈ+- i?€M? çB M +kM; M M i?2Q ? M ç M çB

*?B M æ #¶M; [m v ç-m M?bM p T?Q M K- ;B®M; M?Q ç M; +?ì ç ÊB ç B m ;bX Z
iBM? tm'i ?B M içB F?¬M; i`mM; F?¬M; H•m- T?Q M K HB M tm'i ?B M M,K ;½ +
M? M? M?Q b Q #,M;X

@ h? K FB M *?B M æ 5 *?9M; i¬B H` M;k bS +O h?€M? çB M- ?¬K M v ç M ç•v i?
L,K ;½ + Q i?O €Q ç2M pW ç€T tm®M; ç'i- H"TiS+ F?QK M;QìB K°i +€BX *-K ç-
MB M- H9+ v H M iB M; +kM; ç²M; i?ìB /MM; ? B i v +¬K K°i [mv M b€+? +´ p2M `b
*?B M æ X

:QÆM; K†i HçM? HMM; +O *?B M æ `®i+m°+ +kM; tm'i ?B M K°i +?9i i?Q i?€B-
@ G`K T?B M +?Q p`²B- tBM ?½v i? v i +ªK ÆM K'v p`+?QîM; F?®M; ;Bª +O h?
*?B M æ pQÆM i v T?ªB T?€i` K°i HU+ ?9i- [mv M b€+? +´ i`QM; i v M K iY i`n
T?Q vX

@ æSM; H M ? i çB5

•M? K„i HQÈi [m M?[M; ç iY *?B M i°+ pšM [m€ T?K+ i` M ç'i- *?B M æ T?'i i v €

@ hç ÆM ç [m•M5

L?[M; ç iY *?B M i°+ iW t ç M ;¬M ç m pQÆM M;QìB /"v- ;B®M; M?Q K°i i¬M; b|M
L K iY i`mM; MB M pmM; i v H MX "®M ;½ + Q i?O €Q ç2M T?Q b m ;"i ç-m- T?•M
ç`M F?€+X \*?B M æ +kM; F?¬M; HQm i•K- ç K†+ #®M M;QìB M`v çB ç M- b m ç|
çdM? HÈMªK ççK- F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- ? B K„i +?"K`½B F?ûT HçB- F?Q i
+`M; v m- +m®B +MM; ?Q`M iQ`M #B M K'i M?Q ?| i?`M? iªM; ç€X

ó•K5ô

"®M +?B + çdM? HÈMªK ççK #¶M; iQ€i` bQÆM; KM M?`M M?çi- iB T ç| #„i ç-m

@ "®M M;QìB M`v im Hmv M +¬M; T?€T ç†+ #B i- +| i? /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÈB iS
i` M F?¬M;- ?Qç i iQM? +O M?[M; HBM? ?²M +ÁM b|i HçB i`QM; i`ìB ç'i;B i,M; `
ç†+ #B i- ?9i H'v M,M; HQÊM; +O M?[M; HBM? ?²M i`M F?mv i i`QM; i?B M ç` - +
T?€ ?Q F?¬M;- KQÊM HU+ HQÊM; ?MM; ?"m +O #®M M;¬B b Q +ÁM HçBX L?Q p
Km®M +Sm b®M; *?B M S?B ?šM H`b) F?¬M; H•m H„KX

L K iY i`mM; MB M /WM; K°i +?9i- €M? K„i HQÈi [m +¬ ;€B +| /mM; M? M imv i i?
*?B M æ - M|B iB T,

@ *| çB m H9+ M`v S?ªM >²M pW KÈB tm'i ?B M- HU+ HQÊM; +ÁM +?Q T?ªB Kç
+?ì i? K K°i F?QªM; i?ìB ;B M- KÈB +| i? /MM; F?~m [mv i i`QM; +m®M b€+? +´ F
+Ym çdM?- Kî` [m®+ ç° +O +?O M?•M HBM? ?²MX h`QM; [m€ i`bM? M`v b) +| +
T?ªB bmv M;?o i?"i F„X

@ E?¬M; +-MX

*?B M æ i`¬K ;B¼M; M|B,

@ h`šK iU +| +?O i`QÆM;X Í t iÈB H` F?€+?- M m bS ;Bª F?¬M; M;çB- +| i? Î *?
çÊB K°i i?ìB ;B MX

h`QM; K„i M K iY i`mM; MB M i?€QM; ?B M H M p F?€+ i?QìM;- ;"i ç-m M|B,

@ o`v i?b tBM ç iç5 \*?mv M H¬M M`v +kM; H` i`,K i`B m M,K F?| ;†T- içB ?ç +kM
i?'v +ªM? iQÊM; F?B [m®+ ç° +O +?O M?•M GBM? >²M Kî` X

@ L;QìB ç•m- çQ bS ;Bª tm®M; M;?d M;ÆB5

*?B M æ pšv pšv i v- H"TiS+ +| K°i ;½ ç iY *?B M i°+ çB ` - /šM M K iY i`mM; MB
K°i # M ?`M? +mM;X

@ h`šK ç½ çÊB i`,K i`B m M,K`²B- +?ŠM; H) +ÁM çÆB F?¬M; M´B K´v M;`v b Q
*?B M æ H`K #~K M¡BX .QÈB K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? F?®M; +? - +m®M b€+? +
F?¬M; i`mM;- +?"K`½B KÎ` X

•M? K„i HQÈi [m M°B /mM; i`QM; b€+?- \*?B M æ +?"K`½B M?„K K„i H¢B- K°i Hn
T?€i` - T?€i M +m®M b€+? +Î ç M; HÆ HYM; i¢B F?¬M; i`mM; i?`M? #KB T?'MX

@ S?B M?B- +?d K´v M;`v M[ H` +?9M; i b) ;†T H¢B`²B

*?B M æ pQÆM i v T?ªB` - M? M?`M; tQ H M F?m¬M K†i M?Q iÆ HK +O M; QÌ
K°i HU+ HQÊM; +U+ ?`M iW #`M i v im¬M` X \*?d M;?2 M?[M; iB M; F m`,`M;`,`+ - #
S?B- K°i i-M; ?mv M #,M; M?Ä pKM /-M /-M ç¬M; +SM; i?•M i? M`M;- +m®B +MM
i`QM; K°i HÊT #,M;X

@ > 5

*?B M æ [m€i M? K°i iB M;- F?®B #,M; ?bM? i?QB K M; i?2Q M; QÌB K` v /`M? iB
çÌB # v H M F?¬M;- HÆ HYM; T?Q i` M +?QM +?B + çdM? HÈMX > B i v *?B M a
imv i i`QM; T?¢K pB M;`M i`QÊM; +?mM; [m M? \*?B M æ ?`M? +mM; #¶M; M´imM
#„M H M i`ÌB + Q- ç²M; i?ÌB i`i +ª + Q i?O h?¬M +`T ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ bU #B M ?
pB æ Q pU+X h`QM; t t,K- iW +?QM +?B + çdM? HÈM #¶M; bBM?` iWM; Hm²M;
M?"M i?'v- /mM; ?ÊT +?QM +?B + çdM? M`v p` *?B M S?B #` ç¡M; #,M; ;B[F?¬M;

óom5ô

*m²M; T?QM; ;`Q i?ûi- i`ÌB ç`i`ûi +,KX h` M #-m i`ÌB- #-M; imv i KÌ K`i`ÆB tm®
H´v- i¢Q i?`M? iWM; pÁM; tQ€v`ÆB tm®M; T?B M i?B M ç` i`„M; tQ€ M`vX

•Q #`Q +O \*?B M æ imM; # v T?¬M T?"i- iWM; T?B M imv i i`„M; F?¬M; ? i`Î M
i` M +?ÁK`•m- i` M ç #`Q

*?B M æ iW F?¬M; i`mM; #QÊ+ tm®M;- ? B i v ?QÈM; p`Q M? m- M;²B t T #^M; ;
?bM? i?QB ç¬M; +SM; *?B M S?B,

@ h b) Hm¬M #ªQ p M`M; +?Q ç M F?B M`M; KÎ K„i`

QPQ

*Ym iBM? M;¬B i?S M,K tm`i i? - pk i`K ?¶M HQ¢M- HU+ HQÊM; HBM? ?²M i`QM;
æ i`T ?ÊT +Ym çdM? M?^K KQÊM HU+ HQÊM; ç†i +?•M p`Q [m®+ ç° +O *?O h?¬M
+O *?B M S?B- +Sm b®M; p` \*?B M S?B ç½ +? i i`QM; +m° +?B M i?¬M K H-M

hBM iS+ i`mv M` F?B M +?Q i?B M ?¢ +?`M ç°M;X L?[M; +QÌM; ;Bª iB K im pª +
iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ?°B iK H¢B- iB M p ?QÈM; æ Q pU+ K` *?B M i°+ ç M

h? HU+ +O *?B M i°+ +Q +KK H¢B K°i +€+? iQ`M /B M- M?[M; ç iY *?B M i°+ +O
#Ä MÆB M`v- iQ`M #° HmB p + M? ;B[*?B M æ ?`M? +mM;X h`QM; " M;`v- F?¬M
i°+ iW i`QM; ?Q F?¬M; # v ç M- iK i`T p æ Q pU+X h`QM; p¬ b® M,K- ç•v H` H-M
[mv K¬ HÈM M?Q p`v- M?^K çªK #ªQ i`QM; M;`v +Ym iBM? ?°B iK- pB + *?B M æ +
#` [m´v`-vX

L;`v i`QÊ+ *?B M i°+ ?Q`M? F?¬M; tm`i i? - b m ç¡ ç¢B b€i #®M T?QÆM;- iB m /B
T?K+ om i°+- ?`M; T?K+ hmv i pU+- mv i? €T #S+ EB K pU+ +ÁM b¡i H¢B- ? T?€
i M`½X G9+ ç¡ \*?B M æ ;¬M M?Q i`Î i?`M? ç¢B ç`+? +O i?B M ?¢X L?QM; b m ç¡
?B M- i?€B ç° *?B M i°+ H¢B tQ v +?mv M K°i i`,K i€K KQÆB ç°- M;mv M M?•M # M
çQÊ+X

h¢B FB T M¢M +O J¢i G - *?B M i°+ +kM; i? K ;B / T HQ¢M- H`K°i M?•M i® HÈM
M?•M- M?QM; F?¬M; ? M;?B M;Ì ç½ i•K ?MM; #€ i?B M ?¢ +O *?B M i°+ ç½ F?¬
M?B m H-M HB M i?O pÈB iY ç`+? H` EB K pU+X

J†+ /M F?¬M; #B i M;mv M M?•M- M?QM; M?bM i?'v i bM? ?m®M; M¨v K¼B M;QÌB
HQ¢B h?€B *´ +kM; ç½ [m M çB +Wm ?"M i`QM; HÁM;X

L?QM; /M b Q *?B M i°+ +kM; iWM; H¨ ç¢B ç`+? +O i?B M ?¢- K†+ /M i`QM; [m€
;B i +?|+ F?¬M; #^M; S?QM; i°+- +kM; F?¬M; i¨M M?šM M?Q S?QM; i°+- M?QM; +k
+Ym iBM? HB M +?•m- i?B M ?¢ K°i HÁM; +MM; M? m SM; T?| pÈB i?¬M K M M i¢
F?¬M; +| M;?o H¨ F?¬M; +ÁM B K M; ç`+? w ç®B pÈB *?B M i°+X :BÌ F?„+ M¨v- *
T?ûT M;?B i?S+ b®M; H¢B +| #'i +S +€B b B H-K ;b- iQ¨M #° *?B M i°+ ç m çQÊ+
#B M ç°M; #'i M;ìX

:B| M´B K•v p-M- i?B M ç` i®B ç2M

QPQ

h¢B EB K +€+X

@ aQ i¬M5 L;k iBM? i iUm- *?B M æ ç½ i" T ?ÊT +Ym çdM?- M,K M;¨v b m +?QM
>"M? ç°M; H-M M¨v M;?2 M|B +¬M KÎ [m®+ ç° >„+ •K *?O h?¬M- i?m ?²B HBM? ?²
HÈM M?Q p¨v ç½ FBM? ç°M; i?B M ?¢- ``i ç¬M; + Q i?O iB K i m p¨M;QÌB i`QM; ?
pU+- ?B p¼M; +?SM; FB M pB + i`¼M; ç¢B M¨v- ç²M; i?ÌB M?bM K°i H-M [m®+ ç°

h`b h?QÆM; [m€ K°i +?•M i` M ç'i- ç-m ?ÆB +9B tm®M; - K€B i|+ /¨B K¨m ç2M #m

@ VK- +?mv M M¨v +| i? M|B H¨ i•K K HÈM M?'i i`QM; HÁM; *?B M æ çB- M m F
poM? pB M F?¬M; çSM; /"v çQÊ+X *?9M; i +kM; ç M æ Q pU+ K°i +?mv M çB- F?B
i v5

S?QM; o•M o¬ E} M;²B t T #^M; i`QM; EB K +€+- M;?2 p¨v KÎ K„i` - H½M? ç¢K M|I

@ aQ i¬M *?B M i°+ ç½ iWM; H¨ ç¢B ç`+? +O i?B M ?¢- +?9M; i ` i v iQÆM; i`È
i?Q+? ?ÊT\

h`b h?QÆM; M;~M; ç-m ?ÄBX

@ *?B M æ +kM; H¨ K°i M K M?B i•K ?mv iX h¢B +m°+ +?B M i?¬M K H-M ç-m i
ç½ i`ª ;B€ ``i M?B mX G-M i`QÊ+ H¨ +| bU + M i?B T +O h?€M? çB M- +?Q M M I
*?B M æ X L;QÌB i`QM; i?B M ?¢ K†+ /M F?¬M; #B i M;mv M M?•M *?B M i°+ ;B i
i? K ;BªB i?Q+?- M?QM; +?9M; i F?¬M; i? F?¬M; ?B mX h?€B *´ +ÁM +| ``i M?B

L;`v i?S # - HU+ HQÊM; +O S?^M >^M iBM? ç½ K¢M? ?ÆM ``i M?B m- p2M æ Q p
M?[M; iB M; ; -K `9 ?mM; #¢QX æ iY om i°+ ç½ #„i ç-m iÄ ` F?¬M; i`'M €T çQÊ+
+`T v m i?9 i^2M i¢B i?2Q /ÁM; +?^v +O i?€M; M,K- pb +€+ HQ¢B M;mv M M?•M K`
ob HQ H„M; - M?[M; i`QÎM; H½Q *?B M i°+ #„i ç-m T?€B K°i #° T?“M ç iY ;B9T on
?^2M ?mM; #¢Q M`vX

L;`v i?S iQ- K°i i`QÎM; H½Q i!+ #¢+ Kti ?^2M; ?`Q #QÊ+ H M Kti #,M; i`ÆM i`QÊi-
æ ?`M? +mM; çB ` - tm'i ?B M i`QÊ+ Kti K¼B M;QìB- ? B i v +O v + -K K°i [mv M

S?Q b m H½Q ;B^a FB H` ç¬M; ç^aQ +?B M iQÈM; p` i`QÎM; H½Q *?B M i°+ - p Kti
o` i`QÎM; H½Q i!+ #¢+ Kti ?^2M; ?`Q [m v ç-m H¢B- HB + K„i K°i +€B pÈB +?9M; i`Q
K„i H¢B ç^aQ [m i` M M;QìB \*?B M æ F?¬M; M?9+ M?Q+?- b m ç! iW i` M *?B M
#-m i`ìB #QÊ+ ` - çSM; ;B[?Q F?¬M; - €M? K„i [mûi [m # M /QÈB- HÈM iB M; M!

@ *?Q p`5 >¬K M v ç [m•M ç½ ç!M; b€m ;B€+ [m M- +?m`M #` +?Q M;?B i?S+ b®
``i H•m +kM; b) F?¬M; idM? H¢BX h?2Q /†M /Á +O ç [m•M- ?¬K M v i p` # p` M;
+?Q p` +?B M iQÈM; H'v ` w +?d K` ç [m•M HQm H¢B- imv M ç¼+ i`QÊ+ Kti K¼B
*m®M b€++ +´ +MM; pÈB p` i`QÎM; H½Q ç°i M?B M tm'i ?B M M`v H”T iS+ F?B M
+! T?^aB H` \*?B M i°+ ? v F?¬M; - i¢B ;Bì F?“+ M`v ç m M;~M; ç-m H M- M?bM p p
F?¬M; i`mM;X

@ h?9 p`i?“i- \*?B M i°+ H¢B ;Bî i`Á ;b M[ç•v\ *?ŠM; H)

s t - •K *€i *´ æS+ ~M i`QM; çQ`M M;QìB- K M; i?2Q p i`Q T?9M; i?`T ;B¼M; M!
F?B M +?Q K¼B M;QìB HB + [m - +MM; pÈB ç iY *?B M i°+ i`WM; K„i M?bM ?„M
M?QM; +kM; F?¬M; ç i•KX

@ h'i +^a ç iY *?B M i°+ M;?2 H M?5

G½Q ;B^a M!B iWM; +?[X

ó_-K5ô

h¢B #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - i'i +^a ç iY *?B M i°+ ç m [m€ T?K+ tm®M; - i` M Kti
*•m M!B ç-m iB M M`v H¢B F?ÆB /•v K°i ?^2B S+ +O K¼B M;QìB, b€++ +´ tm'i ?B M
i°+ ç´B +?OX

@ h`ŠK iU #B iim´B i?¼ ç½ ? i- F?¬M; i? iB TiK+ /šM /„i i°+ i - ç†+ #B i HQm H¢
çB- T?“K H` \*?B M i°+ ç m T?^aB i¬M EB K h?¬M S?QM; o•M o¬E} H`K +?O- M?bM
EB K h?¬M ç,M; +Æ H`K i•M M?B K \*?B M æ X S?“KM?[M; F i`€B H M? ç m çm´B
F?¬M; çQÊ+ p`Q ;?B p`Q i°+ T?´X E?•K i?Y5

óP 5ô

G½Q ;B^a ç¼+ tQM; /B K M? *?B M æ HQm H¢B i` M b€++ +´ - iQ`M #° ç m v M io
M;°i pĐ Á

E?¬M; B M;ì çQÊ+- i¢B i?ìB F?“+ M`v \*?B M æ H¢B +?¼M ` K°i p` ç [m•M KÈB
M?B K *?B M æ M`v H¢B +?QM? H` EB K h?¬MX *?B M i°+ ç½ ç´B +?O

9d8X *?QÆM; 9d9, *?B M S?¬M >mv M "Q

h¢B EB K pU+X

" M p€++ M9B # M M;Q`B EB K +€+- L;¢Q >`M u M tBM? ç THB + M?bM S?QÊM; s
/mM; M? M M?Q M;¼+ çSM; # M +¢M?- +†T K¬B M? ç`Q F?) Kî ` ,

@ S?QÊM; Km°B Km°B- i Km®M ç M æ Q pU+ K°i +?mv MX

E?B M|B M?[M; HÌB M°v- p K†i +O L;¢Q >°M u M °i FB M ç`M?- ?B M M?B M M°M
i? H v +?mv M çQÊ+X

@ >ª\

S?QÊM; S?B /QÌM; M?Q i`QM; HÁM; ç M; bmv M;?o çB m ;b- ç°i M?B M M;?2 çQÊ
HB M tQ v M;QÌB H¢B- i`QM; ç¬B K„i ç T ç¬m HBM? iQM? ?ÆB +| p #®B `®B,

@ u M M?B Km°B Km°B- Km°B H° M|B Km®M i?2Q v

hU ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ M?[M; HÌB M°v F?¬M; M M M|B ` - S?QÊM; S?B ç°i M?B M M
imv i K„ pšM i?dM? i?QªM; HQÊi [m ? B p B L;¢Q >°M u M M?bM p ?QÊM; ç€K M;C
K'i- +| +?9i F?¬M; v M HÁM;X

L?bM S?QÊM; S?B +| p i•K i?¬M #°i ç`M?- L;¢Q >°M u M i`QM; HÁM; i?¬K i?Î /°B
çQÊ+ bmv M;?o +O ç®B T?QÆM;- M?QM; +kM; F?¬M; Km®M ç +°T ç MX

L°M; +9B ç¬m tm®M; H° ` K°i T?¬M +°i`„M; MäM- M?Ä ;B¼M; M|B,

@ aQ T?K +O i H° pU+ +?O hmv i pU+- +kM; H° i?`M [+O *?B M S?B i? iY +O *
i¢B +O hmv i pU+ +?9M; i +?d H° pb #ªQ p i?•M i? +O *?B M S?BX *Ym iBM?
+Sm b®M; *?B M S?B- i?•M H° ç iY hmv i pU+- #°i Hm°M i? M°Q i +kM; T?ªB ç M

L;~M; ç¬m M?bM S?QÊM; S?B- i`QM; K„i L;¢Q >°M u M i?Q€M; ?B M H M p T?S+

@ S?QÊM; Km°B Km°B- M m Km°B Km®M çB t2K i?Y v i? M°Q +?9M; i +MM; çB ç
S?QÊM; S?B M;~M; ç¬m H M- p°B bÊB i|+ i` M i`€M F?) T?°i T?Æ- i`QM; K„i H° `
Km®M KÎ H¢B /WM;- +m®B +MM; i?Î /°B K°i iB M; BK H†M; F?¬M; M|BX

ó B5ô @ L;¢Q >°M u M M?bM i?Q€M; [m S?QÊM; S?B- b m ç| /Si F?Q€i [m v ç¬
K K K¢B / M; ` - ;B®M; M?Q iB M iY;B€M; i¬M iW i` M bQÌM M9B # v tm®M;- p) `
;B[?Q F?¬M;- # v p ?QÊM; æ Q pU+

óh `®i +m°+ H°K b Q p°v\ ob b Q- HÁM; +O i H¢B F?¬M; i? #bM? ioM? M?Q
L;¢Q >°M u M `ÌB çB- ç¬m +9B tm®M;- €Q #°Q çÄ `U+ imM; # v T?¬M T?°i- ;B®M; i
` i`QM; ;B|X

óJ° i?¬B +QB M?Q H° çB t2K i?Y u M M?B Km°B Km°B p°v ô @ h` M ? B ;Á K€ ?B M
+?•M M;¼+ +O S?QÊM; S?B +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?°M çQÊ+ #QÊ+ ` - i?•M
H Q tm®M;- # v p ?QÊM; L;¢Q >°M u M +€+? ç| F?¬M; t X

@ u M M?B Km°B Km°B +?9M; i +MM; çB çB

QPQ

h¢B æ Q pU+X

:B| H¢M? KÌ K`i- ?Q imv i K M? K¬M;- i`ÌB ç°i K°i T?B M H¢M? +,KX

a m F?B bU ?mv M M€Q [m çB- i°i +ª iB M; ç°M; ç°i M?B M ç m #B M K'i- iWM; €
?QÈM; M?bM p°Q S?QM; o•M o¬ E} Î i`mM; QÆM;X

æ®B pÈB F i [mª M°v S?QM; o•M o¬ E} ?Q°M iQ°M #°i M;Ì- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B
` X \*?B M æ F?¬M; +?d K°i H¬M ç +°T ç M pB + M°v K°i +€+? i`U+ iB T ?Q†+ #|M
*?B M i°+ ç2K ;B Q T?| +?Q ?„M- i¬M ?„M H°K +?O M?•M KÈBX

h? M?QM;- S?QM; o•M o¬ E} H¢B F?¬M; M;Ì iÈB H¢B H° p°B H9+ M°v- Î MÆB M°v
F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- ?„M +?d v M H†M; M;QÌB M?bM *?B M æ #°i ç°M; ;B®M;
#,M;X

L?QM; *?B M æ pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- i°i +ª F?Q iS+ ç m i?m HB K- ;B| imv i
F?¬M; M?B K K°i ?¢i #KB M?Ä- +?2 T?O K„i p° i BX S?QM; o•M o¬ E} #B i- *?B M

;B€+[m M- +,M #^aM F?¬M; i? M;?2 çQÊ+ #'i+S i? M? •K # M M;Q" B M" QX >B M M
*?B M æ ç½ M # "B iW i`QÊ+- M; v +<sup>a</sup> pB + ç|M; ;B€+[m M ç H<sup>a</sup>M; i`€M? S?QM
M^K i`QM; F ?Qç+? +O vX

ó*?B M æ - i'i +^a M?[M; çB m M"v ç m H" F ?Qç+? +O M; "B- ç9M; F?¬M; ô @ S?C
æ v M i oM? M; ²B t T #^M; i` M i m v i ç¼M; - i•K i?¬M ç°i M?B M +| +?9i F?¬M; v
i?S+ b®M; HçB +ÁM +?Q #„i ç-m- M; "B ç½ p°B p½ i m v M ç`M? M; QÌB i?W F \ ob
i`€M; MB M- HçB Km®M HU +?¼M M; QÌB i?W F \ _®i +m°+ M; "B T?€i ;B€+ çQÊ

h`ìB ç'i v M i oM?X *€+? ç| F?¬M; t - €M? K„i +O •K *€i *' æS+ F?¬M; M; WM; ç^aQ
o¬ E} p" *?B M æ - K°i H€i b m HçB +9B ç-m- i`QM; K„i H°` p b m v i QX

aU i`-K K†+ +O S?QM; o•M o¬ E} p" +€B M?bM p T?Q *?B M æ F?B M K¼B M; Q
ç½ bÈK çç i i? "M? ?B T M; ?`- i`QM; ç-m F?¬M; M; WM; b m v M; ?oX

ob b Q *?B M æ F?B +ÁM içB p` HçB Km®M HU +?¼M K°i M; QÌB i?W F +?Q *?
HÁM; K¼B M; QÌBX

a m F?B i`QÎM; H½Q \*?B M i°+ çS+ + Q p¼M; i`¼M; i m v M ç¼+ w +?d +O *?B M
æ Q pU+ ç m bYM; b®i- ; -M M?Q F?¬M; i? iBM çQÊ+ p"Q i B KbM?X

@ Zm€ tm®M; ? i +?Q i 5

:B[F?¬M; i`mM; - H½Q ;B<sup>a</sup> ç°i M?B M i`-K ;B¼M; [m€i- b m ç| ?ç tm®M; ç'i- M?bM
? B i v pûM pç i €Q [m€ T?K+ tm®M; - ç²M; i?ÌB+ Q ;B¼M; M|B,

@ æ iY *?B M i°+ #€B FB M ç [m•M5

S?Q b m- +?9M; i`QÎM; H½Q p" +?B M iQÈM; ?B M M?B M ç½ bÈK t2K [m M°B /
+?m v M M"v +kM; F?¬M; #'i M; Ì [m€ HÈM- b m F?B H½Q ;B^a FB [m€ tm®M; #¼M
i?ÌB HÈM iB M; M|B,

@ h? K FB M ç [m•M5

" M M;Q" B *?B M æ ?"M? +mM; - #|M; i`„M; +?ÈT ç°M; - iWM; pÁM; ç iY *?B M i°+
HÈM; iB M; M|B,

@ h? K FB M ç [m•M5

J†+ /M i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +ÁM +| M?B m M; ?B p'M- M?QM; Î *?B M i°+ - K M? H
+^aX

hB M; ç-m ;®B çKM; p"Q K†i ç'i F?¬M; /Si # M i BX hçB i?ÌB F?„+ i'i +^a *?B M i°+
o¬ E} F?¬M; i? M"Q F?¬M; çSM; /"v- M?bM M?[M; ç iY *?B M i°+ i v T?^aB M„K
i`QM; ç'i- ç-m ;®B MY [m€- i`QM; HÁM; ?„M +| +?9i #²B ?²BX

óh i?W M?"M- i [m^ai?"i`i ?B p¼M; +| i? i?m çQÊ+ K°i HU+ HQÊM; +QÌM; ççB M
iÈB HçB H" p"Q H9+ M"v ô

@ EB K h?¬M- M; "B ?½v ç€T SM; ç [m•M çB5

J°i ;B¼M; M|B ;B" M m p M; H M i`QM; i BX S?QM; o•M o¬ E} i?2Q iB M; M?bM H
iB M; HçB H" K°i i`QM; # p` i`QÎM; H½Q +O \*?B M i°+ i`QÊ+ ç•v,

@ æ [m•M ç½ bÈK /†M /Á- M m M?Q F?¬M; /MM; K°i +?B m M"v- 2 ``^M; M; "B b) i
F?¬M; +?`m ç€T SM; X *Sm b®M; *?B M S?B +?QM? H" M; m v M M?•M ç [m•M F?
i`B m M, K- i`QM; [m€ i`bM? M"v ç [m•M +¬M T?<sup>a</sup>B i" T i`mM; iQ" M #°i BM? i?¬M-
H-K ;b J" i`QM; HÁM; ç [m•M i?Ov +?mM; pšM +| K°i M; m v M p¼M; F?¬M; i? i?
K°i +?O M?•M KÈB +?Q *?B M i°+X

h`QÎM; H½Q \*?B M i°+ `•m i|+ #ç+ i`„M; [m€ K°i ;®B i` M ç'i- ç-m +9B tm®M; F?¬M
[m„i K'T K€v ;¬M M?Q F?¬M; i? [m M b€i çQÊ+,

@ æ [m•M ç½ ibK FB K `i H•m- /MM; +?B M H`K / M?- F?ªQ M; ?B K w +?Q +O M
HU +?¼M M; `B ob i°+ i ç [m•M ç½ ?B bBM? `i M?B m- K` ?¬K M v +?QM? H` I
EB K h?-M- H½Q ?O +¬m tBM M; `B ?½v ç€T SM; - ç ç [m•M +| i? i? M? i?ªM i`T
+Sm b®M; *?B M S?BX LY çÌB i`QÈ+ ç [m•M pšM Hm¬M b®M; pb *?B M i°+- +?9
+| i? b®M; pb #ªM i?•M KbM?- pb M; QÌB K` M; `B v m i?QÆM; M?`i

*?B M æ p` *?B M S?B- ibM? +ªK F?9+ K„+ ;B[? B M; QÌB S?QM; o•M o¬ E} +?Q
i`mv M i?mv i p *?B M æ ç m +| HB M [m M ç M +¬; €B M?bM ;B®M; M?Q #bM? i

•M? K„i H†M; H) M?bM i?Q€M; [m *?B M S?B p K†i M iQÌM; i`QM; HÈT #,M; ?bM
i` M M; QÌB i`QÌM; H½Q *?B M i°+- i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} i?Î /`B K°i iB M;

@ æ SM; /"v ? i çB5

GÌB M|B M`v +kM; ;B®M; M?Q ç½ M; -K ç€T SM; `²B i?dM? +¬m +O *?B M æ X

@ L; `B #B i i b) F?¬M; +U imv i- ç9M; F?¬M; \

L?bM *?B M æ F?¬M; M?9+ M?Q+?- S?QM; o•M o¬ E} H`K #`K M|BX

" M i`QM; \*?B M æ ?`M? +mM; - K°i M K iY €Q t M? +?"K `½B #QÈ+ ` - €M? K„i H
E}- b m ç! HçB M?bM æ Q pU+ K M? K¬M; #€i M; €i- i?'T ;B¼M; M|B,

@ *| i? `²BX

:B®M; M?Q ç€T HçB HÌB v M|B- #®M T?QÆM; iB M; ;B| M?Q i?Ov i`B m ?°B iK ç
K°i iB M; +?'M ç°M; X h` M #-m i`ÌB- p2M `b S?ªM >²M iBM? p¬ ?bM? ç°i M?B M
?bM? i`,M; F?mv i- iWM; Hm²M; €M? b€M; M?`M M?çi M?Q F?|B iW #-m i`ÌB +?B
#|M; i®B HÌ KÌ i`QM; i?B M ç` X

GU+ HQÈM; +O S?ªM >²M #WM; H M- +?B m `¼B +MM; imv i ç¼M; i`QM; #|M; i®
M^K; B[?Q p¬ p` i?U+ +?'i ?B M` - KÌ K`i [m HçB Î p2M `b æ Q pU+X

L; v H9+ M`v- \*?B M æ pšM Hm¬M M; ²B v M #`i ç°M; ç°i M?B M KÎ K„i ` - €M? K„i

@ > 5

h`QÌM; #`Q +O *?B M æ imM; # v- imv i ç¼M; i` M M; QÌB #„M ` imM; i|2- ç¬m ç
` K°i iB M; i?ûi `mM; i`ÌBX :-M M?Q M; v F?B iB M; i?ûi `mM; i`ÌB FB p M; H M
*?B M æ ç°i M?B M p†M p Q- i?•M ?bM? i`QM; M?€v K„i #` +?¬M pMBX

a m K°i H€i ?Q F?¬M; HB M ;B½M ` - i`QM; t t,K- K°i ;Á ç`i M?Ä +| +?S K°i F?®
tm`i ?B M içB MÆB \*?B M æ p®M M; ²B t T #^M; - i? v i? p` i`Q +O vX

ó•K5ô

J°i Hm²M; +?B M w ?MM; ?"m +?Q # Q ;BÌ tm`i ?B M içB h?€B *´ T?|M; H M + Q-
ç2M M?Q iB +?ÈT t i [m ?Q F?¬M; - ç€M? p`Q i`QM; ?Q F?¬M; T?Q b m S?ªM >²

a m K°i H€i- K°i ?® ç2M iQ HÈM #¶M; tm`i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; T?Q b m S?ªM >²
HQ€M; i?Q€M; H° ` p`B M; ¬B b Q K`m b„+ F?€+ M? m- +?QM? H` M?[M; M; ¬B b Q

•M? b€M; +O M?[M; M; ¬B b Q +ÁM HçB tmv M [m ?Q F?¬M; p¬ i`M- tmv M [m i-
+?B m p`Q h?€B \*´- K†+ /M HU+ HQÈM; +O M?[M; M; ¬B b Q M`v `i v m- M?QM; M

óPM; 5ô

*?QM iÁ i ç`M ç m `mM; H MX h` M #®M iÁ i ç`MªK ççK +O #®M M; ¬B b Q +A
iQÆM; SM; pÈB #®M M; ¬B b Q içB K°i K†i ?Q F?¬M; F?€+ #¶M; T?€i ` iWM; Hm²M
M; ¬B b Q H9+ b€M; H9+ i®B i`QM; pk i`K ?Q p¬X

@ *?B M5 *?B M5 *?B M

h`QM; \*?B M T?-M- K°i #!M; b€M; Kì K`i ç°i M?B M tm'i ?B M- b m ç! i¢Q i?`M? ?b
æ X *! çB m ?bM? iQÊM; *?B M æ tm'i ?B M i`QM; K„i K¼B M; QìB M`v H¢B F?-M
K` S?QM; o•M o¬ E} M?bM i?`v iW i`QÊ+ ç M; Bì- +! p i` im´B ?ÆM M?B m- F?Q

@ "•v ; Bì M; QÆB ç½ ?B m p b b Q v Km®M i`mv M M; ¬B +?Q M; QÆB `²B +?S\

*´ om pšM Hm¬M #`i ç°M; ç°i M?B M Kî K„i` - F?) ` ?B m K°i +€B- i€K ; ½ ç iY #
M? M? p T?Q +?QM iÁ +´ çdM?X E?B #QÊ+ [m # M M; QìB S?QM; o•M o¬ E}- *´
M?B m M T M?, M K'T K€v,

@ *?B M æ iW H•m ç½ M; QìB H` +? i- +?9M; i M?bM i?`v +?d H` K°i iB i`M ?²M ;
ç M +? i +kM; Km®M +Sm b®M; M; QìB KbM? v m- +?Q /M i?ìB ;B M +kM; F?-M; i?
ç½ H` K°i M; QìB +? i- K` +?B M T?-M +?QM? H` /Q w +?Q #`i /B i p` +?B M w K¢M
?! i?`M?X .MM; +?B M H`K / M?- w +?Q i²M i¢B i`QM; +?B M ç'm- #^M; p`Q w MB
F?-M; T?ªB *?Q h¬M M?[M; +kM; F?-M; ? FûK ?ÆMX

. Si HìB *´ pm HB M #QÊ+ [m

h`ìB ç`i p M; H M M?[M; iB M; ;B` Mm M?Q ç M iW pB M +´ t t¬B- K M; i?2Q K°i b
[m M, K i?€M; X h?2Q •K i? M? i`-K #´M; FB - +?QM +?B + ç-m H•m #^M; M; ¼+ t
i?`M? iWM; çB K b€M; K`m t M? H€ iB m i€M i`QM; ?Q F?-M; X \*MM; H9+ M`v- i`
+´ tQ ç°i M?B M T?mM` bQÆM; KM K`m t M? H€ /`v ç†+- M; QM; F i H¢B i?`M? ?
iB M; #®+ H M + Q K'v +?K+ i`QÊM;- # Q T?O +?QM +?B + çdM? HÈM +´ tQ X " M
tm'i ?B M p¬ b® +?[M?Ä M; Q^M M; ? Q HQm +?mv M

h` M #-m i`ìB- i`QM; ?Q F?-M; K M? K¬M; t K'v M; `M p¢M /†K- iBM? HU+ i?m¬M
i?`M? iWM; +°i b€M; iW i`QM; ?Q F?-M; +?B m p`Q i` M M?[M; +?B + çdM? # M /O

ó"MM; 5ô

h` M i ç`M- +?QM +?B + çdM? +´ tQ ç²M; i?ìB T?€i` iB M; QM; QM; +?'M M?B T
b„+ K†i ç¢B #B M- iB M; +?m¬M; HÈM p M; H M; B®M; M?Q K°i +?B + +?Mv HÈM M
H¢B M?[M; M; QìB # M +¢M? H¢B F?-M; +! p ; b F?€+ i?QìM; X

ó*?ŠM; H)- +?QM +?B + çdM? +´ tQ M`v +ÁM +! +ÁM +! i€+ /KM; i`'M €T K i°+ i V
HÁM; FBM? ?½B i?-K M; ?oX >„M +kM; `i H M? i`Q- pW çQ€M çQÊ+ i€+ /KM; +
M?[M; F?-M; p`M +?mv M K +¬M; i`QM; +Æ i? - i`€B H¢B +ÁM i€M çB- ;B®M; M?
M?Q p`v [mª M?B M p¬ bU- iB M; QM; QM; # M ç-m [m çB- HQ¢B HU+ HQÊM; +?
i?m°+ i°+ KbM? FB +kM; v m çB F?-M; QiX

@ *?B M5 *?B M5 *?B M

" M *?B M T?-M- *?B M æ i` im´B M; ~M; ç-m M?bM H M i`ìB- p K†i FB M M; ?`X
çÊi HU+ HQÊM; i?m¬M i9v p` +QìM; ç¢B M?`i ç M iW p k i`K ?Q F?-M; /Q +?QM +?B
i`M p`Q i`QM; +Æ i? vX LQÆM; i?2Q +?B M w +QìM; ç¢B M?`i i`QM; i?B M ç` - K
?"m HU+ HQÊM; M?Q /m HQM; iW /QÊB p¼i H M- ç€M? p`Q S?ªM >²M iBM? i`QM;

*MM; H9+ M`v- iB M; M; •K tQÈM; +O i`i +ª om i°+ F +ª *´ om H¢B +`M; p M; /°BX
/QÊB i€+ /KM; +O +?QM +?B + çdM? HÈM- i`QM; æ Q pU+ p¢M /†K- p¬ b® i`M ?²
H M K°i iB M;- ç°i M?B M #` K°i çQ`M HU+ HQÊM; ?MM; ?"m ç M iW t tQ ç€M? i
iWM; çB K b€M; ?9i p T?Q # +O +?QM iÁ i ç`M HÈM K`m t M? H- b m ç! /MM; K
i?QìM; F?! +! i? Hw ; BªB +?mv M ?! i?`M? M, M; HQÊM; HBM? ?²M i?m¬M i9v M?
Kì K`i FB

h`i +ª K¼B M; QìB ç m M?bM` çQÊ+- i?ìB F?„+ M`v +?QM? H` H9+ *?B M æ T?ÁM
æ Q æ ~M M'T ?²B H•m`®i +m°+ ç½` i v

E?m¬M K†i +O ?„M ç°i M?B M ç` p†M p Q- i`î M M /[iÊM- ç°i M; °i pQÆM M; QìB /
`mM; i`ìB,

@ *?B M æ - M; "v i`QÈ + M; QÆB ç½ /B i K'v pçM ç iY +O æ Q pU+ i - i?M M"v F? -
*?B M æ - ?½v MçTKçM; çB

.Si HÌB ? „M HB M pmM; i v H M- ç²M; i?ÌB /QÈB +?•M M?9M K°i +€B- +ª M; QÌB p¼
F?¬M; X æ M; Î F?¬M; i`mM; - i v T?ªB ç-v p i +? B ç½ M „K H'v i`QÌM; ç Q i` M i? „
K°i Hm²M; ç Q F?Q F?¬M; ; b b€M? çQÈ + ç½ T?€i` - M?Q K°i i'K pªB HK +?ûK p
+?9M; ç iY æ Q pU+ +ÁM HçB çB i?2Q +kM; p¼i H M F?¬M; - ; B i p T?Q i ç`M

ó"MM; 5ô

*MM; H9+ M"v- +?B + M|M i` M ç-m æ Q æ #¶M; MSi H`K ç¬B # „M b M; ? B # M-
M /QÈB K°i; QÆM; K†i; B` Mm - K°i p i b Q iW i` M i`€M FûQ /`B ç M +?|T KkB

@ "ªQ p ç [m•M5

J†+ /M ç½ i?W M?"M i?•M T?"M ç [m•M KÈB +O S?QM; o•M o¬ E}- M?QM; içB ;
?Q`M iQ`M T?€i` iW M°B i•K- ; -M M?Q #ªM M,M; +?9M; ç iY *?B M i°+ ç m ?ûi H
p¼i H M F?¬M; - i?2Q b m H`M?[M; iB M; ç Q M; •M p M; p¼M; - +® ; „M; M; ,M +ªM

@ > ? ? - *?B M æ - +ÁM M?È +?9M; i F?¬M; \ L; "v i`QÈ + i`QM; ?Q F?¬M; ç½ ;
M; Ì M; QÆB HçB i`Î K†i- +?ŠM; M?[M; F?¬M; ; B9T i`€B HçB +ÁM i`Ê HU+ ç€M? +?
i?M #€Q i?MX *?B M æ - ?¬K M v +?QM? H`M; "v M; QÆB T?ªB i`ª ; B€

J°i ; B¼M; M|B F?"M F?"M p M; H M i` M #-m i`lBX *MM; H9+ M"v- K•v ç2M iW #®
i?"M? pÁM; tQ€v +?2 T?O i` M #-m i`lB i ç`M

ósQ itQ itQ i5ô

hWM; Hm²M; b€i F?Q HçM? H)Q i`"M tm®M; - b m ç| iWM; #|M; M; QÌB K M; i?2Q
pÁM; tQ€v K•v ç2M FB # „M M; QÈ + tm®M; - K ; B€T tû; B|T?€i` iB M; `Qi

@ h?B M J i°+5 L; ,M #¼M +?9M; HçB5

" M /QÈB *?B M æ ?"M? +mM; - p` i`QÎM; H½Q *?B M i°+ i v +¬K b€+? +´ #B M b „

@ >W5

J°i iB M; ?W HçM? p M; H M iW T?Q i` M- K°i #|M; M; QÌB + Q HÈM i?•M K†+ +?B
„M tm®M; - M; QÌB +?Q iÈB ç½ ç€M? ` K°i +?QÎM;

ó•K5ô

E?¬M; ? +| /'m ?B m- K°i çQ`M +?QÎM; FbM? ?MM; ?"m ç°i M?B M ?B M H M i`QM
H½Q *?B M i°+ imv M ç¼+ w +?d *?B M æ - H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M; ç€M?
FB

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM `mM; i`lB- p` i`QÎM; H½Q *?B M i°+ FB +ÁM +?Q F`T ç€M? i`ª
M?Q /lB M9B H`T #B M ç€M? p`Q i`QM; HÁM; ç'i- F?m¬M K†i F?¬; -v iS+ i?b i` „M
² ç i +?ªv ` - K°i M; |M i v `mM `~v +?d H M #-m i`lB- ? B K „i i`ÊM i`WM; ,

@ L; QÆB- M; QÆB

@ > ? ? E?¬M; +| *?B M æ - *?B M i°+ +ÁM B +| i? +?®M; HçB i \

L; QÌB M¼ tQ v M; QÌB çSM; ; B[#-m i`lB- K°i i v +?®M; 2Q- K°i i v +?d H M i`lB +

@ *?B M æ - M; QÆB ?½v M?"M K M? çB5

9deX *?QÆM; 9d8, :B'+ J°M; UT?—M RV

hWM; #!M; ç2M K M; i?2Q M; ¼M HY K"m t M? H€ M?Q pšM i?ç+? iW #-m i`ìB `ÆB
+?B M bo h?B M J i°+iW K†i ç'i çSM; H M- F?Q iS+ HçM? H)Q M?Q i?Ovi`B m i`
ç` FB i`QM; F?QªM? F?„+i`ìi?`M? K°i ç-K MQÈ+ m €K p" ioM? K`+?X

@ "ªQ p ç [m•M5

L?[M; iB M; ?¬ çB M +m²M; p M; H M iW +€+ MÆB- ç iY *?B M i°+ /"v ç†+ H"TiS
p•v h?B M J i°+X h M; `Qi pšM F?¬M; /Si # M i B- ç¬M; çªQ +?B M bo h?B M J
M;?B M; H Q tm®M;

>bM? h?B M çSM; ;B[F?¬M; i`mM; - K F?Q /"v ç†+ iÄ ` iW # M /QÈB T?B M ;B€
M?[M; +?B M bo h?B M J i°+iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M; H"K M´B #"i i`¬M; ;B®M; M

@ h?B M J >bM? h?B M5

h?B M J i°+ i?O HoM? >bM? h?B M ?ûi HÈM K°i iB M; - ? B i v ?ÊT HçB i`QÈ+ M
F?Q +m²M +m°M i`"M ` - M? M? +?;!M; F i H"K K°i +•v #9 HÈM # Q T?O K F?QX *!
?mM; #çQ ç°i M?B M p M; H M; B[?Q F?¬M; - T?Q b m >bM? h?B M #¶M; tm'i ?B

óæBM?5ô

"9 HÈM i`QM; i v >bM? h?B M ç°i M?B M #` K°i HU+ ?9i i€+ ç°M; - tQ v +?mv M
i`QM; i v +O #!M; K iQ HÈM T?Q b m X

@ *?B M æ - M; QÆB +! i? M ;B'+ `²B- F?†+ F?†+ F?†+

>bM? h?B M +QìB [m€B /`- +kM; F?¬M; i? K M?bM M?[M; K¬M M?•M ç M; #` ç iY
i`U+ iB T çB M +m²M; +?ûK tm®M; K°i #9

óPM;5ô

>Q F?¬M; `mM; ç°M; - K°i p i b€M; K"m ç2M iQ HÈM M?Q pªB HK iW F?¬M; i`mM; ;
T?Q *?B M æ # M +çM? +?QM iÄ i ç"MX

h` M \*?B M T?¬M M i K`i- *?B M æ M; QìB K†+ ç #`Q +?,K +?9 M?bM H M #-m i`ì
+?B M w +QìM; HB i M?'i iW tQ iÈB M v K M; i?2Q M,M; HQÈM; p¬ i" M ç€M? p
æ®B pÈB +¬M; FQ+? T?Q b m- v HçB ;B®M; M?Q F?¬M; ? T?€i ?B M `

@ > 5

" M /QÈB *?B M æ ?"M? +mM; p M; H M M?[M; iB M; i?ûi- iWM; ;½ +?B M iQÈM; F
M?ªv p¼i H M- K°i Hm²M; b€M; i`„M; H!2 H M- i`QM; i v ç½ +! i? K K°i i? M? +?B M
?ûi ;B" M /[- iWM; Hm²M; ç Q F?Q M?Q pªB HK iW T?Q i` M *?B M æ ?"M? +mM
T?Q >bM? h?B M i` M #-m i`ìBX

ósQ itQ itQ i ô

EbM? HU+ /Q #!M; K T?Q b m >bM? h?B M +?ûK ` - MÆB çB [m i'i +ª +¬M; FQ+?
ç m M€i #'v- i`QM; ?Q F?¬M; HQm HçB M?[M; p i iQ+? pĐ pKM `ä`"M; X

@ *?Q /M +? i +kM; F?¬M; i? ç h?B M J i°+ T?€ ?ÄM; F ?Qç+? K" ç [m•M ç½
i`B m M,K5

h`QM; ?Q F?¬M; - K°i ;½ +?B M iQÈM; ;"T K°i +?•M HçB- +?•M FB FB i?b /m¶B `
?! i?"M? p¬ b® ?QªM? H i K iX h v T?ªB +O v K i` - ?Q F?¬M; +?Êi H!2 b€M; - K°i
tm'i ?B M i` M çQìM; FbM? F?Q ?Ovi?B M /B i ç` FB +?ûK tm®M; X

@ E?¬M; #B i b®M; +? i5

•M? K„i >bM? h?B M +?Êi H!2 b€M; X HoM? pU+ T?ªM +?B m i`QM; +QM M; QÆB H
F?ªQM? F?„+ ?„M ç½ ibK çQÈ+ bÆ ?î +O HoM? pU+ FB - i•K MB K pW ç°M; - i v T

?¬M;- b m ç! p m M; H M X J°i p i #!M; F B K KÌ K`i K M; i?2Q i B M; `Q i #„M ` - i ç B
H!2 b €M;- # v p`Q # M i`QM; H o M? p U+ M Y i`QM; b m @i F B

ó _ „+ ` „+5ô

G o M? p U+ p Ð i M X h`QM; €M? K„i + O K¼B M; QÌB- i`QÌM; F B K ? T /`B K M; i?2Q
p`Q M; U+ ;½ +?B M i QÈM; F B i-M; i'+ K°i X h M +?B M i QÈM; F B ? B K„i i`ÈM i
T?€ i M- i`QM; +Æ i? i`®M; `¶M;- +,M #ªM F?¬M; i? ç Ð M´B K°i F B K M? M? M?
i`QÌM; F B K F B b„T b Y t m v M i?O M; M; QÌB v- ç°i M?B M

h` M K t i i m v i- +Q M M; QÆB +O S?Q M; o•M o¬ E} ç°i M?B M +Q `9i H ç B- M?b M +
F B - w M B K p W ç°M;

ó E 2M;5ô

J°i i B M; F B K M;•M p M; p¼M; ?Q F?¬M;- i? M? K F B K F B p W ç•K p`Q M; U+ i
M Y i'+ #¶M; M?B M /W M; H ç B- i?•M F B K `m M; ç°M; T?€ i ` K°i i`"M i B M; F m +
€Q #`Q +O S?Q M; o•M o¬ E} F?) M? +? H M- i? M? K F B K F B H B M F m H M K°i
?b M? ç €M? #`i ` t

*M M; H 9+ M`v- i?•M ?b M? S?Q M; o•M o¬ E} M?Q €M; H M- ?! i?`M? K°i H`M F?!B
;B[>b M? h?B M p` \*?B M æ X h v T?ªB M?Q M?Q i B +?ÈT K Î` - H m²M; F b M? F?
i`"M t m ®M; H B M `m M; H M K°i +?9i- b m ç! #„M M; QÊ+ i`Î p p ÈB i®+ ç° +ÁM M?

ó P M;5ô

h?B M J ;B €T i` M M; QÌB >b M? h?B M `m M; H M K°i i B M;- H U+ H QÈM; ?M M; ?"r
?! i?`M? i W M; +?M K b QÆM; K M- #B M K`i F?¬M; #!M; /€M;

h`i +ª M?[M; p B + M`v ç m /B M ` i`QM; M?€v K„i- M?[M; M; QÌB i`QM; ? T?€B i U /
S?Q M; o•M o¬ E} ç½ +M M; >b M? h?B M ;B Q i?O K°i ?B T X

@ h`€M? ` 5

>b M? h?B M ;B" M /[[m €i K°i i B M; X L; `v i`QÈ+ i`QM; p k i`K ?Q F?¬M;- *?B M æ
F?¬M; i?2Q ? M i Q`"M H U+ ç®B T?! p ÈB + Q i?O i?¬M #Q +! F?m¬M K t i; B®M; p ÈB
+? i + Q i?O K i°+ /Q K b M? KÌB i ÈB- ;B €M i B T T?€ ?ÁM; H B M K B M? ;B[h?B M
p QÆM; i`B m +O J :B ÈB X \*?m v M M`v M m K`M?`M ç QÊ+ i?b F?¬M; +ÁM +?m v M
h?B M i m v i F?¬M; +?Q T?ûT *?B M æ Î i`QÈ+ K t i ?„M i?U+ ?B M i•K M; m v M +ª

o ÈB i?U+ H U+ +O *?B M æ - +?Q /M H` >b M? h?B M +k M; F?¬M; M„K +?„+ +! i?
i?b H ç B F?€+- /šM ç°M; H U+ H QÈM; +O +Y m ç d M?- /M M; +?B M w p¬ i?QÈM; K Î`
[m € i`b M? M`v +¬M i`T i`m M; i Q`"M #° i B M? i?¬M- F?¬M; i? +! K°i +?9i b B H-K
+€+? F?€+- ç•v +?Q M? H` H 9+ \*?B M æ v m Èi M?`i- >b M? h?B M [m v i F?¬M; ç

L; v H 9+ M`v ?b M?ªM? +O "´M h¬M #¶M; ?B M H M i`QM; ç-m- >b M? h?B M #`i; B
p`i K`T?ªB +¬M # T?QÆM; ?ÈT H U+ K ÈB +! i? ç®B T?! i?"i b U p¬ +M M; ç €M; b È

ó Z m M ç B 5 J t+ F ?„M +! [m M ? ;b p ÈB i B m i Y M`v- ?¬K M v \*?B M æ M?`i ç`M?
?"m ?Q ç M p b m X ô @ >b M? h?B M +„M `„M; K°i +€B- b €i +Æ i`QM; K„i i„M; p¼i- H

@ J t+ F M?[M; M; QÌB F?€+- i Q`"M H U+ +¬M; F Q+? +Y m ç d M? i ç`M 5

@ h Q`"M #° E B K p U+- M; „M +ªM h?B M J i°+5

*€+? S?Q M; o•M o¬ E} i`,K i`QÈM;- €M? p`M; +?ÈT ç°M;- ç €K i?O ?ç E B K +€+ ç°
M? M? p T?Q h?B M J i°+

*M M; H 9+ M`v- h•v J¬M u „+ B K H t M; F?¬M; M!B +?"K `½B ç S M; H M- i v T?ªB M„
i`QM; i v- F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K ç B p ?QÈM; h?B M J i°+

@ J`v p ç M ç i Y æ Q p U+ i #` *?B M æ ;B i +? i X >¬K M v +?Q M? H`M; `v +?9M;
M`v +?9M; i`"M M?šM K`v +?K + p ç M M, K- ?¬K M v B /€K M; M i`Î +?9M; i S?Q M

#B i i`QÈ+ ç•v +| i?M Q€M pÈB M; QÆB- +| çB m +?mv M M`v HçB HB M [m M ç M
i - ?B p¼M; M; QÆB +| i? tY Hw i?2Q H) +¬M; #^M; - F?¬M; M M M?9M; i v p`QX o
b m F?B i?M +O æ Q pU+ #€Q tQM; Zm•M "i "çB i b) iç i°B i`QÈ+ K†iX

J'v +?K+ pçM M, K~M M?šM F?´ im- +m®B +MM; æ Q æ +kM; T?€ æ +'T #QÈ+ p`Q
pÈB ç¬M; çªQ + Q i?O *?B M i°+- æ Q æ pW KÈB t¬M; ç M K'v +?K+ i`QÈM; HB
i?¬M b„+ HçM? HMM; M; ,M HçBX >„M HB + M?bM [m - i`¬M; i?'v EB K h?¬M ç M
i°+- i`QM; HÁM; +ªK i?'v HQ H„M; X æ iY æ Q pU+ +,M #ªM F?¬M; i? M`Q +?®M;
M?Q p`vX h` M i?U+ i - æ Q æ p®M /U ç`M? i?m ?9i bU +?9 w +O *?B M i°+- ç
æ Q æ X

h`QÈ+ ç•v #ÎB pb F?BM? i?QìM; - p`B H¬M iB M ç€M? EB K pU+ ç m /šM ç M F i
pU+ /B i pQM; - æ Q æ i`Î M M +`M; ;B M tªQ p` +~M i?"M ?ÆMX >„M M?bM +?mM
*?B M æ i?•M F?¬M; i? ç°M; - K`EB K h?¬M +?QM? H` +?QÈM; M; çB HÈM M?'iX
#^M; EB K h?¬M- M?QM; çB m ç| F?¬M; +| M; ?o H` ?„M F?¬M; i? ç®B T?| pÈB E

E?|2 KB M; +O ?„M M? +? H MX J°i ;½ ç iY æ Q pU+ ?B m w- HB M iB M H M T?
H°` p #B T?šM,

@ EB K h?¬M- M; QÆB H` +?O M?•M +O EB K pU+- +?šM; H) F?¬M; i? K ç i?B M
M v *?B M i°+ pW i¬M M; QÆB H`K +?O- +?šM; H) M; QÆB pb i? K Km®M i? HU+
M; ?o +O i?B M ?ç b Q\ L?Q p`v p¬b® ç iY +O æ Q pU+ i +? i çB- M; QÆB ç #
+?BM? T?ç i i?B M ?ç- M; QÆB t2K +€+ /kM; bo ç½ +? i /QÈB ç Q *?B M i°+ H` ;b\

h`QM; çQ`M M; QìB- •K *€i *´ æS+ F?|2 KB M; H°` p iQÆB +QìBX L?[M; HìB M`
/¶ +O ?„M- #^M; F?¬M; +?d H` K°i i M ç iY æ Q pU+ H`K b Q +| i? M|B` M?[M;
HÁM; M; QìB M?Q p`vX

GìB M`v pW /Si- i`QM; ç€K M; QìB çSM; [m M b€i +?mM; [m M? `i M?B m M; QìB
M?[M; +QìM; ;Bª iB K imX æ®B pÈB •M Q€M ;B[h?€B *´ M; k pU+ p` *?B M i°+- #
ibM? ?m®M; +K i? HçB M; ?2`ä`M; H„KX L?QM; M?bM [m ibM? ?m®M; H9+ M`
+?S+ p` \*?B M æ ` ç /K /¶ - +¬m EB K h?¬M i`Ê ;B9T i`QM; M; ?B i?S+ b®M; HçB

@ *?B M æ - ç KçM; HçB5

h`QM; çQ`M M; QìB- M?[M; + Q i?O h?€B *´ p®M içK i?ìB ;€+ HçB •M Q€M pb +m°
ç iY æ Q pU+ FQ+? ç°M; - i`QM; i B #¶M; p M; H M M?[M; M?[M; iB M; +?ûK ;B i-
+?m¬B ç QX hB M; ç Q`ìB F?ÄB pÄ p M; H M F?¬M; /Si- iWM; Hm²M; ç Q F?Q p
#|M; M; QìB iW i`QM; çQ`M M; QìB p¼i H M- H Q p T?Q i ç`M

@ EB K pU+ ç½ i?¬M; ç²M; pÈB *?B M i°+- ;B i5

@ EB K h?¬M ? K Km®M +?S+ p` i°+ i`QìM; +O *?B M i°+ M M XpSi #Ä +?QM? M;
ç¬m i?B M ?ç\

L?[M; iB M; ?ûi çB M +m²M; p M; H M iW #®M T?QÆM; - iWM; ççQ #|M; M; QìB p½
/•M; H M i`QM; HÁM; - ç²M; HQç i +?ûK ;B i iÈB

Í t t - >bM? h?B M ?| i?`M? K°i #|M; M; QìB KìªQ [m'M H'v S?QM; o•M o¬E}- K°i
i v i? KçM? HU+ i`¬K- K¶B H¬M +¬M; FQ+? F?¬M; ;B M i`QM; T?çK pB K'v i`QÈM

.U p`Q bU F€ /B m +O h?B M J ;B€T- >bM? h?B M +,M #ªM F?¬M; ç w ç M M M
ç m HB m KçM? M?bM M?Q HQĐM; #çB +•m i?QÆM; - M?QM; i?"i` pšM Hm¬M +?
pÈB EB K h?¬M i?U+ HU+ iQÆM; ç²M; - >bM? h?B M ç½ #Ä [m i'i +ª F„ tªQ ?Q K„-
+?B m i?S+ çÆM ;BªM M?'iX

Í t t - æ Q æ M?bM i?'v S?QM; o•M o¬E} #` >bM? h?B M [m'M H'v- i`QM; HÁM;
K°i iB M; ,

@ ob K'v pçM ç²M; K¬M æ Q pU+ +? i çB- pb M?[M; i°+ M?•M ç½ +? i /QÈB i v *?B

o2M æ Q pU+- ç¬M; ç½Q + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q ? B K„i çÄ #WM; # v H M i`
*kM; +| F?¬M; Qi M; QlB pšM; B[çQÊ+ #bM? idM?- F?¬M; KçQ Km°B i? K ;B p`QX
#ªQ- M?QM; æ Q æ HçB H` ççB /B M +?Q i? HU+ æ Q pU+ +ÁM b|i HçB- +| +?B n
ç²M; K¬M +? i /QÊB i v *?B M æ - p ibM? p Hw #¼M ?¼ ç m F?¬M; i? M; ,M +ªM
?¬K M v *?B M i°+ pšM +ÁM +?B K +S H½M? ç` +O æ Q pU+ M; `v i`QÊ+- ç•v +| i?
b B H-K `i HÈM +O *?B M æ X

ó•K –K5ô

L; v H9+ M`v #¶M; p M; H M K°i iB M; M´ HÈM FBM? i?B M- i`lB `mM; ç'i +?mv M-
T?Q i`M ç M- +ª F?¬M; ;B M ç m +?'M ç°M; X a m ç| i`lB ç'i ç°i M?B M v M ioM
?QÊM; F?¬M; i`mM;

*?B M w +QlM; ççB M?'i iW tQ iÈB M v t i[m ?Q F?¬M;- HçB ç€M? KçM? p`Q i`
Hl Kl F?¬M; €M? b€M;- +?mM; [m M? S?ªM >²M iBM? ç°i M?B M tm'i ?B M K°i H¶ i
b m H¶ i?OM; i®B ç2M- i€M T?€i` K°i HQçB F?Q iS+ +QlM; ççB p`FBM? F?OM; p
i?Q€M; p M; H M M?[M; iB M; `Qi i`-K i?'T M?Q K [m,X .QÊB HU+ HQÊM; +O S
M?B m M; QlB ç m i?'v M?[M; i`M ?²M iW i? ;BÈB T?Q b m H¶ i?OM; FB +?çv`
+O S?ªM >²M iBM? #„i ç-m ?B M` M?[M; çQlM; Mûi M?`M M?çi- /¼+ i?2Q p2M i
_i M? M?- H¶ i?OM; #` T?€` FB HçB #„i ç-m +| /'m ?B m F?ûT p`Q

ó_„+ `„+5ô

h` M #-m i`lB i ç`M- K°i HÈT #,M; KÄM; M; Q`B +MM; +O F?®B #,M; ?bM? i?QB H
? #€Q i`QÊ+- M?[M; KªM? pKM |M; €M? #„M` #®M T?Q

@ *?B M- +?B M- +?B M

o`B iB M; [m€i HÈM HçB p M; H M iW KB M; \*?B M æ - H9+ M`v i`QM; K„i v ç½ F?
+kM; F?¬M; +ÁM M; QlB- i?S /mv M?'i +ÁM HçB +?d H` K°i w MB K, +Sm b®M; *?B

ó_„+ `„+5ô

h` M çdM? +?B M T?-M M?ÆM #|M; ç°i M?B M tm'i ?B M p`B p i M Si M?Ä- ;B®M; M

ó•K5ô

*?QM T?QÆM; +´ çdM? +?'M ç°M;- /QÊB K¶B +?B + +´ çdM? #¶M; pQÆM` #®M b
H`K #®M ?QÊM; +„K p`Q i`QM; HÁM; ç'iX sQ+? b„i +`M; H9+ +`M; /`B- ç•K b•m p`
ççB ç`

óPM;5ô

*?QM T?QÆM; +´ çdM?- i`QM; K¶B KB M; çdM? ç m #®+ H M K°i T?B M bQÆM; K
HçB ?B M` K°i Fw iU F€ [m€BX \*?QM Fw iU M`v K¶B +€B ç m T?€i` F?Q iS+ F?

óPM;5ô

.¼+ i?2Q tQ+? b„i F?¬M; #B i /`B # Q M?B m- HBM? F?Q +m²M +m°M ç M iW Kç+?
p`Q i`QM; +´ çdM?- HçB i`mv M p`Q i`QM; +Æ i? *?B M æ X æQÊ+ M,M; HQÊM; F
æ ;B®M; M?Q #®+ +?€v H M- T?€i` €M? b€M; +?|B K„i

ó•K5ô

J°i Hm²M; +?B M w çO ç +?'M M?B T K¼B M; QlB T?€i` - ?| i?`M? K°i +°i F?Q i`
p T?Q S?ªM >²M iBM?

9ddX *?QÆM; 9de, :B'+ J°M; UT?-M kV

*€+? K°i çQçM i?lB ;B M +QM çQlM; M`v ç m b) #B M ?| K°i H-M- b m i?lB ;B M
M?B K ç-v F?Q iS+ +O [m®+ ç° #|M; i®B K`GBM? >²M *?B *?O +Q M; K- +?Q M M

@ *?B M- +?B M- +?B M5

hB M; ?ûi çB M +m²M; +® +?'T p M; H M i` M ç²M; imv i- iB M; +?B M w tû i`lB F?

*?d + -M H` M; QlB #bM? i?QlM; ç m +| i? M?bM ` çQÊ+ - *?B M æ H9+ M`v H•K p
Fb HçX J†+ /M; -M i`QM; ; M; i'+ - HB M HçB M?Q #` M; ,M +€+? #lB K°i [m®+ ç° F
+?d +ÁM HçB +| K°i M [iY ç|M; #,M; HÆ HYM; içB i`QM; ?Q F?¬M; - p` K°i M; ¬B b

@ *ÁM M; ~M ` H`K ; b\ "Ä [m H -M M`v- MÊ K€m b) poM? pB M F?¬M; +| M; `v #€Q

E?B K¼B M; QlB #` +?B M w #€ ççQ +¬M; FQ+? [m®+ ç° *?O h?¬M +O *?B M æ +
#bM? ioM? - K°i M; QlB H` EB K h?¬M - +ÁM K°i M; QlB F?€+ HçB H` æ Q æ X æ Q
iB M; - i?•M ?bM? tQ v +?mv MX *?d M; ?2 iB M; ç Q M; •M p M; p¼M; - i`QM; ?Q F
b€M; +?|B K„i- æ Q æ ç½ i?B i`B M F„i?m"i ó?| ç Qô- i?•M ?bM? ?| i?¬M? K°i p
p) ` K°i [m„iQ+? ;'T F?9+ i`QM; ?Q F?¬M; - H€+? [m +€+ + Q i?O *?B M i°+ M; ,M
ç€K ç iY *?B M i°+ #bM? i?QlM; - # v M? M? p T?Q +?QM iÁ i ç`M

" M i`€B #-m i`lBX

h`QM; ?Q F?¬M; - i?O HoM? h?B M J i°+ >bM? h?B M p` S?QM; o•M o¬ E}; B Q i?
M?€v K„i i€+? ` X >bM? h?B M i?®B HmB i`, K i`QÊM; - +kM; F?¬M; M|M; HÁM; ; B
p°B p`M; çQ+? M?bM T?Q #-m i`lBX

h`¬M; i?'v Hm²M; +?B M w i?S M?'i +O \*?B M æ ç½ T?€ ` K°i H` i?OM; i` M S?ª
i`QM; HÁM; +ª FBM? - i?S M?'i H` FBM? M; ç+ pb i?U+ HU+ +O *?B M æ - K†i F?€

óJ v H` F?¬M; i?¬M? +¬M; - #^M; F?¬M; ç +?Q ?„M i?U+ ?B M çQÊ+ M; mv M p¼M
+? i b Q5 S?¬K H` ç`+? i?O +O h?B M J i°+ i - K°i F +kM; F?¬M; i? #Ä [m 5ô @
Q€M ?"M i?¬K M; ?o- M; ~M; ç-m M?bM H M #-m i`lBX >„M #B i K†+ /M *?B M æ
çdM? - ?9i çQÊ+ M; mv M Kç+? +O ççB ç` - M?QM; M m Km®M ?Q`M iQ`M KÎ` [m®
F?¬M; i? M`Q i? i?¬M? +¬M; i`QM; i?lB ; B M M; „MX

L; ?o ç M ç•v- ?„M +?Êi [m v ç-m b M; K°i # M F?€+ - K¬B F?) ç°M; - /MM; i`mv M
óhB m iY FB - #`M i¼ #B i M; QÆB +?QM? H` + Q i?O /QÊB i`QÊM; J æ >Q`M; +
M?"M5 >W- +| i? Î+MM; pÈB ç€K i`M /Q æ Q pU+ - ç²M; i?lB HçB +| i?U+ HU+ +Q`
M v +ÁM F?¬M; #B i +| K°i F M?Q p`v i²M içB M; QÆB ?ŠM H` + Q i?O —M K i°+
*?B M æ +?„+ +kM; F?¬M; +¬M i M|B- i?B i M; ?o J :BÈB +€+ M; QÆB ?ŠM H` +Á
i¼ X G9+ M`v H` +Æ ?°B ?B K +| - F?¬M; #^M; +?9M; i ?½v +MM; M? m HB M i?O-

•K *€i *´ æS+ F?) ; B"i KbM?X •M? K„i +O >bM? h?B M [mª i? "i`i M? K ?B K- [m
; BªM M?QM; HçB H`K +?Q M; QlB i F?| +| i? /MM; Hw H) T?ªM #€+X >ÆM M [ iW i`
•K *€i *´ æS+ #B i F M`v i•K +?Q FB M ç`M? - K°i F?B ç½ M?"M ç`M? i?b imv i ç@
i€+ ç°M; # M M; Q`B i? v ç`BX

h?Î /`B K°i iB M; - •K \*€i \*´ æS+ i?W M?"M, óE?¬M; b B- i +?QM? H` ç M?'i ççB
/QÊB i`QÊM; h?B M J >Q`M; X EB K h?¬M FB `i HÊB ?çB- pÈB M, M; HU+ +O M;
?„MX h +?"K +?çT F?¬M; ` i v +?QM? H` Km®M i bK K°i +Æ ?°B- K°i H -M i" T FQ+

ó± ô @ h`QM; K„i >bM? h?B M H° ` p bmv iQX >„M +kM; iWM; M; ?2 M|B ç M +€E
h?B M J i°+ ç½ iWM; ?ÊT i€+ pÈB J æ >Q`M; pQÆM; i`B m HÈM M?'i i`QM; KQl
K†+ /M F?¬M; ?B m `ä H„K p i? HU+ J :BÈB M`v- M?QM; ?„M +kM; #B i çQÊ+ K
*€i *´ æS+ HçB M^K i`QM; b® ç|X

>ÆB bmv M; ?o K°i +?9i- >bM? h?B M i`¬K ; B¼M; M|B, óJ i°+ +€+ M; QÆB pšM Hn
"•v ; B l H` H9+ M`Q`²B\ L m /U i?2Q T?QÆM; i?S+ +O M; QÆB- K°i F?B FûQ /`B
æ T?€ ` [m®+ ç° +O \*?O h?¬M i?m ?²B ?²M T?€+? +O \*?B M S?B i?b KÈB ` i v
[mª F?| HQlM; X ""i F M?Q i? M`Q- \*?B M æ M?'i ç`M? T?ªB +? i- M; QÆB ?B m v

L|B ç M +•m +m®B i`QM; K„i >bM? h?B M ç½ #„M ` €M? b€M; ?mM; €+X >B M M v
+O h?B M J i°+ ç½ F?¬M; +ÁM HÈM M?Q i`QÊ+X æ®B pÈB *?B M i°+ - h?B M J
HU+ +O *?B M æ - +?Q M M +?d €T /KM; b€+? HQÊ+ H¬B FûQX G-M M`v *?B M

?M? pB +O ç€K M; QÌB KbM? F?¬M; F?€+ M"Q ç½ tû i M HÈT K" M +?2 T?O p®M ç
ç çQ¢M imv i pÈB *?B M i°+X L m M?Q çÊB H€i M[ç M *?B M æ i?M? +¬M; +S
F?¬M; +ÁM i`Î M; ¢B- M; ?o ç M ?M? pB H-M M"v +O h?B M J i°+- pÈB iQM? +€-
tªv` ç¢B +?B M HQM; i`ÌB HÎ ç'iX

æ M H9+ ç! #`i Hm" M i?„M; ? v #¢B- h?B M J i°+ +?„+ +?„M b) #`i`M i?`i; `T i`,K
b) +ÁM v m ?ÆM ?B M ; BÌX >bM? h?B M [mv i F?¬M; Km®M M?bM i?`v ibM? ?m®M

L; ?o ç M ç•v- >bM? h?B M ç´ K² ?¬B H¢M? - #B i?M? ç°M; +O KbM? +| ?ÆB HB

óJ†+ F - F?¬M; i?M? +¬M; i?b +kM; i?M? M?•M5ô @ >bM? h?B M +„M`„M; K°i +
#¶M; M?B M T?€i M ?Q F?¬M; - #B M K`i i`QM; pk i`K KÌ K`i # M M; Q`B h?€B *´ p

@ S?QM; - T?€5

J°i iB M; ?ûi i`-K p M; H M i¢B MÆB +Q M; K +O h?B M J i°+ i`QM; pk i`KX *?c
T?B M ç¢B ç` ?bM? pm¬M; i`M M; "T bQÆM; KM /`v ç†+- #` ?„+ €K p` i` €+ M; m
J°i p"i #„M` # M M; Q`B- K M; i?2Q iB M; `Q itmv M [m i-M; i-M; F?¬M; ; B M # v
M?Q M; v F?B #|M; ç2M FB T?€ ç'i # v` - pMM; ç'i MÆB pk i`K FB ç°i M?B M M`
i?M? iWM; KªM? M?Ä iB m i€M p`Q ?Q p¬

J°i K†i F?€+- S?QM; o•M o¬ E} H9+ ç-m #` >bM? h?B M HB m K¢M; [m`M H`v- M?
` çQÊ+X >bM? h?B M H` i?O HoM? +O h?B M J i°+- /M b Q +kM; H` + Q i?O M?
M"v HB m K¢M; +¬M; FQ+?- S?QM; o•M o¬ E} `i F?| +?B K çQÊ+ i?QÊM; T?QM; X
b`M; SM; T?| pÈB i M M?•M i°+ F€ [m€B çB +MM; pÈB æ Q æ H9+ M"Q +kM; +| i?

>Q`M iQ`M H` K°i HQ¢B i`U+ ; B€+ +O + Q i?O- S?QM; o•M o¬ E} T?€i ?B M i M M
ibK bÆ ?Î +O KbM?X h?U+ HU+ +O F M"v +kM; F?¬M; ? FûK bQ pÈB >bM? h?B
FB K +? - S?QM; o•M o¬ E} `i F?| T?€i ?mv i?U+ HU+ i?"i bU +O KbM?X

>bM? h?B M K°i +?B m #S+ HmB ç®B T?QÆM; - ?M? ç°M; H¢B ?ÊT pÈB i•K w +O
pmM; i v ?9i H`v p`B i M h?B M J i°+ /U p`Q HU+ HQÊM; F?ªB ; B€T t¬M; iÈB ; -M
/MM; FbM? HU+ [mŠM; ` t - ç²M; i?ÌB #QÊ+ +?•M t /`+?- i?•M ?bM? M?Q€M; H M
æ X

@ GmB5

>ûi HÈM K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} p K†i M; ?B K i9+- ? B i v ç²M; i?ÌB ?QÈM; b
+ªM? #€ ç¢Q # Q T?O ? B T?QÆM; - ?¶M +?B M H"TiS+ MioM? H¢BX

"i F H` \*?B M i°+- h?B M J i°+ ? v H` + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q- +?d +ªK i?`v
ç! F?¬M; i? ç°M; ç"v çQÊ+X J°i +ªK ; B€+ F€ [m€B /•M; H M i`QM; HÁM; - K¼B M;
M"v #ªM i?•M /QÌM; M?Q ç½ ?| i?M? K°i i? M? FB K- K°i i? M? FB K #` M; QÌB F?

@ >•v

Zm€i F?) K°i iB M; - KQÌB M; |M i v +O S?QM; o•M o¬ E} ; "T H¢B #9M; ` X L? [M; -
o¬ E} /MM; FB K w F?®M; +? i?•M i? HB M #` K°i HU+ HQÊM; ç€M? # v` t X >
o¬ E} +kM; F?¬M; +| w çª i?QÆM; M; QÌB- b m F?B #` ç€M? # v çB i`, K i`QÊM; - K¼
i? M? çB- HU+ i`|B #m°+ p¬ ?bM? FB #¶M; M?B M #B M K`iX *?•M F?Q i`QM; +A
+?mv M p`B +€B ç½ ibK K°i MÆB M; ?B M; M; ?B M; ?¢ tm®M; X

> B +?QÎM; #S+ HmB çQ`M M; QÌB ?¶M +?B M ? B # M- KÎ` K°i F?QªM; i`®M; H
B??QM; o•M o¬ E} t /`+?- i?•M i? ?ÆB M; ?B M; - ` t ¤± Æ Y4l %D pñç d Ð T Q ± Æ

oW ` H M? K°i iB M;- M?[M; +?B M bo h?B M J i°+ ç M; +Q +KK HçB i?`M? K°i
FQ+? ç2M F`i i`QM; i v T?€i` €M? b€M; HçM? iW #-m i`lB ç•K tm®M; X æ iY *?B
+ªM •K *€i *´ æS+- i`¬M; i?´v +ªM? M`v ç`M? T?ªB H"TiS+ T?•M` K°i MY SM; T
J i°+X

h?B M J i°+ K†+ /M +?d +| K´v M;`M +?B M bo- M?QM; +?QM? /B M ;B Q ç´m # M
i°+X

h`QÈ+ #"+ i? M; +O \*?B M æ ?`M? +mM; - K°i H½Q ;Bª`•m i|+ #ç+ i`„M; - i?•M K†
i?bM? i`¬M; i?´v iB M? i? HB M HQ H„M; [m€i H M,

@ hQ`M HU+ p`M +?mv M ?`M +¬M; - /MM; ç Q F?Q #,M; ?`M ç|M; #,M; #¼M +?9M;

æ²M; i?lB i?•M ?bM? +O v M?Q€M; H M- i Q i?`M? K°i ?QªM? H Q p ?QÈM; h?B
i M +?B M iQÈM; +kM; H Q p T?Q •K *€i *´ æS+X

@ L?[M; M; QlB F?€+ HmB HçB- i M M K iY M`v ç +?9M; i ç®B T?|5

h`¬M; i?´v ç iY \*?B M i°+ +Q +KK HçB [m€ ç¬M; - /šM ç M #| i v #| +?•M- i`€B Hç
æS+ HçB F?¬M; #`çB m M`v ?çM +? - p`B i M +?B M iQÈM; i`QM; HÁM; HQ H„M; - i
H"TiS+ HÈM iB M; [m€i H MX

ó_-K5ô

"QÈ+ +?•M /²M /"T- #|M; i`„M; +?ÈT ç°M; - i`QM; M?€v K„i; B[•K *€i *´ æS+ p`+?Q
?B M K°i F?QªM; i`®M; HÈMX æ¬M; i`ªQ ç iY *?B M i°+ HmB ` # M M; Q`B K°i +€
i?`M? i`QM; K°i i?lB ;B M`´i M; „M- ?B m bm´i p` ?`M? ç°M; M?Q [m•M ç°B F?B M
T?€B iU /Q +MM; pÈB + Q i?O iB K im +?mM; [m M? FBM? M; ç+X

"lB pb ? T?€B iU /Q +MM; pÈB + Q i?O iB K im ;B M?"T- æ Q pU+ ç½ i`Î M M ç¬M
i`QÈM; ç-m M; QlB M?'T M?¬- i` M i`lB /QÈB ç´i ç m H` #|M; M; QlB- MÆB t ?ÆB
ç2M +kM; i?'T i?Q€M; #|M; M; QlB- M?[M; F?Q iS+ ?Q`M iQ`M F?€+ M? m T?B M i
J i°+ p` ç iY æ Q pU+ ç½ tm´i ?B M- M?QM; ç iY *?B M i°+ +,M #ªM F?¬M; /€K H
pÈB ç¬M; çªQ i°+ M?•M h?B M J i°+ +kM; T?ªB +?B ` K°i T?¬M #BM? HU+ - /MM
H9+ M`Q +kM; +| i? ç M iW M?[M; i? HU+ F?€+X :B l F?„+ M`v- K lB ç iY *?B M i°
+?•M F?Q i`QM; +Æ i? HQm ç°M; - #`v i?`M? i`"M i? +?l çÈB- +?m`M #`´ i v M;
M?B M t¬M; p`QX

•K *€i *´ æS+ tmv M [m i¬M; i¬M; T?ÁM; M; U +O ç iY *?B M i°+ - M?QM; ç°i M?
F?¬M; - F?¬M; +ÁM i?´v ç iY *?B M i°+ M`Q- ç²M; i?lB p`B Hm²M; F?Q iS+ +QlM
i`mM; p`Q M; QlB ?„MX

ó"€+?5ô

J°i €M? ç Q b„+ #ûM M? M?`M; HQÈi [m # M +çM? •K *€i *´ æS+- MÆB çB [m
F?¬M; b|M; - K°i p i M Si F?¬M; ;B M M?`M M?ç i bBM? ` X *MM; H9+ M`v- K°i €M?
F?€+- iWM; €M? ç Q T?®B ?ÉT F?,M; F?Q i T?QM; FQM çQlM; HmB +O •K *€i *´ a
€M? ç Q +?|B K„i t i [m ?Q F?¬M; +?ûK p T?Q ?„MX

•K *€i *´ æS+ F?UM; HçB- i?•M ?bM? /¬M ?B M` - i`QM; HÁM; FBM? M; ç+ pb bU T
*?B M i°+X h v TªB H"TiS+ KÎ` - K°i pÁM; HoM? pU+ H l K l ç½ # Q T?O i?•M i?´
T?Q i`QÈ+ HoM? pU+ F?¬M; t HB M tm´i ?B M K°i p i M Si F?¬M; ;B M +U+ M?ÄX

ó•K5ô

æ Q F?Q #,M; ?`M /Q M, K çdM? +´T +?B M iQÈM; +O \*?B M i°+ +?ûK` M?Q F?
p`Q i` M hmv i æ®B HoM? pU+ +O •K *€i *´ æS+X L, K Hm²M; ç Q F?Q ?ÉT H`K K
+?ªv p`Q i`QM; K°i F?¬M; ;B M F?€+- #B M K´i F?¬M; i?´v X h`QM; F?B M, K +?B M
F?Q- HU+ +k ç½ ? i- HU+ KÈB +ÁM +?Q bBM? ` - F?¬M; ;B M ?ÆM ? B i`QÈM; T?
i?`M? ?`M; M; M; ç°i M?B M p†M p Q K°i +?9i- b m ç| K°i T?B M ç Q F?Q #,M; ?`M
#„M` - ç€M? p T?Q KQlB i M +?B M iQÈM; X

@ 5

L?[M; iB M; FBM? ?¬ p M; H M- +?9M; +?B M iQÈM; F?¬M; M; ì çQÊ+ •K *€i *´ æS
+¬M; FQ+? i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M?Q p"v- #`i; B€+ ç m M?ªv b M; ? B # MX L?QM
iQÈM; b„+ K†i ç m i`-K tm®M; , ó>ÄM; `²B5ô

S?Q b m +?QM? H`i ç`M +Ym çdM?X

h`¬M; i?`v +¬M; FQ+? T?€i ` +?ŠM; M?[M; F?¬M; i?QÆM; i´M çQÊ+ •K *€i *´ æS
hmv i æ®B HoM? pU+ ç€M? p T?Q *?B M æ - F?|2 K„i+O ç€K +?B M iQÈM; M?
F?¬M; t H¢B # v i`ì p - +® ;„M; M; ,M +ªM +¬M; FQ+? bQ +?QM? ç€K M; QÌB KbM?

óæBM?5ô

L|B i?b +?“K M?QM; /B M ` i?b `i M? M?- K°i p i+¬m p²M; K`m ç2M `Qi H M- p) `
t i [m F?¬M; ;B M- #„M p`Q M, K Hm²M; ç Q F?Q ?MM; ?"m +?Q ?"M FB X ó•KôK°i
#„M i?ŠM; p`Q ;B[ M, K Hm²M; ç Q F?Q ?ÊT H`K K°i- FB K F?Q ?MM; ?"m `M +?S
T?€i ` €M? b€M; `U+ `Ð M?Q K°i M; ¬B b QX L, K Hm²M; ç Q F?Q #, M; ?"M H" T i S
M M `®B HQ¢M- p +?¢K p`Q M? m ?| i?`M? iWM; Hm²M; F?Q i€M HQ¢M iªM ` X

@ L; ,M +ªM ?„M5

:¬M M?Q M; v F?B æ L; k EB K æªK tmv M [m ?Q F?¬M; - +?†M çSM; K°i FQ+? iQ`
iQÈM; - K°i #|M; ç2M #¶M; H Q p ?QÈM; i ç`M +Ym çdM? M?Q iB +?ÊT- ;B[F?
+?QÎM; X > B #|M; +?QÎM; K`m ç2M iQ HÈM K M; i?2Q iB M; `Qi ç€M? p T?Q M?
M # v ç M- ç²M; i?ìB H Q p T?Q *?B M æ X

ó•K5ô

> B # M i`€B T?ªB- +?9M; +?B M iQÈM; iQ`M HU+ tm`i +?QÎM; /MM; +SM; ç®B +S
+?QÎM; p +?¢K p`Q M? m- #¼M ?¼ +?d +ªK i?`v K°i HU+ HQÊM; F?´M; H² i`mv M
H M K°i +?9i- i`QM; KB M; T?€i ` K°i iB M; F m ` M- ? B i v ç½ p¬ HU+ `k tm®M; X
æ†i iQ`M #° ?B p¼M; p`Q K°i H¬M ?"M? ç°M; - ç•v p®M F?¬M; T?ªB H`i €+ T?QM; +
iS+ HQÈi [m +?9M; pÁM; p•v +O ç€K +?B M iQÈM; M?Q iB +?ÊT- #„M M? M? p `
i ç`M F?QªM; ?ÆM? B i`, K i`QÈM; - F?|2 K„i #¶M; ?B M H M K°i ?QªM? - ;B| M?
ç| K°i #° €Q i`„M; M? M? +?|M; KÎ`°M; ` X •K *€i *´ æS+ H¢B ;B®M; M?Q ç½ /U H
HQÈi M; M; i¢B F?¬M; i`mM; ?ÆB i`-K tm®M; - i v T?ªB i? K¢M? HU+ i`-K ç€M? `

ó•K5ô

J F?Q ?MM; ?"m i?m¬M i9v ç€M? tm®M; ç'i- imv i ç¼M; i`„M; tQ€ M´ imM; - M?Q M
?| i?`M? bQÆM; imv i i`M M; "TX J†i ç'i # M /QÈB imv i ç¼M; M´ imM; - T?Q /Q
tm`i ?B M K°i F?2 M Si HÈM- #MM ç'i K M; i?2Q M?[M; F?®B ç€ HÈM #„M ` - /QÈB
F?B M T?O FQM ?Q F?¬M; pm¬M; ;|+- b m ç| `Qi H M #„M p T?Q +?QM iÁ i ç`M

J°i #|M; i`„M; H|2 H M T?Q i`QÈ+¬S?QM; o•M o¬E} p®M ç M; +?B M ç`m pÈB >b
ç½ ?¢ tm®M; - +?„M ÎT?Q i`QÈ+ •K \*€i \*´ æS+X J†+ /M i`QM; HÁM; `i Km®M; B i
?„M E} pšM #B i +•M M?„+ M†M; M? X

æ®B K†i pÈB T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? +O •K *€i *´ æS+¬p K†i S?QM; o•M o¬E
/ Q ç°M; - ;B| HÈM i?´B [m i` M ç²M; imv i +m®M i?2Q €Q #`Q i`„M; T?€i T?ÆX a
v p9i ç M- ?„M +?d M? M?`M; pQÆM K°i i v ` - F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K T?´i K

ó•K5ô

L; v H9+ S?QM; o•M o¬E} ç€M? ` K°i +?QÎM; - M?[M; F?®B ç€ b„+ M?¼M ç¬v i`ÌB
M?[M; pB M ç€ M?Á K„i i?QÎM; KB M +QÐM; +| i? T?•M #B i çQÊ+ ç M M?[M; F?®
i`QÎM; i?`M?¬iQ`M #° HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM; F?¬M; M?9+ M?Q+?X

ó_¬K5ô

S?QM; o•M o¬ E} i?m i v HϕB- #MM ç'i p" M?[M; F?®B ç€ ç-v i`ìB K M; i?2Q F?Q i
i`mM; `ÆB tm®M; X " M +ϕM? ;|+ +? i+O i-K M?bM- K°i #|M; t M? #¶M; p) ` K°i p
M? M? +?|M; #B M K'i i`QM; i-K M?bM +O S?QM; o•M o¬ E}X

@ J†+ /M F?¬M; Km®M /MM; T?QÆM; i?S+ M"v ç F i i?9+ M; QÆB- M?QM; pb K i
•K *€i *' æS+ [m v HQM; p T?Q K¼B M; QìB- i`QM; +QM M; QÆB ç2M F`i H9+ M
M?ç i- F?|2 KB M; ?B M H M K°i MK +QìB / [iÊM- i`QM; i v #¶M; tm'i ?B M K°i [m^a
K„i HB M F?Q€+? i`B M HÈM #^M; ç-m M; QìBX L, K M; |M i v `mM; H M- [m^a + -m
?MM; ?"m HB M i?Q€i F?ÄB HÁM; #`M i v #„M p T?Q i ç`M

ó•K -K5ô

Zm^a + -m ç2M pW `ìB i v- iWM; K<sup>a</sup>M; ç'i HÈM i`QÊ+ M; QìB •K *€i *' æS+ HB M pĐ
p¬ b® K^aM? pKM F?¬M; ;B M K b€i p"Q M? m T?€i ` iB M; `Qi +?|B i BX E?¬M;
i`QÊM; M?Q `ÆB p"Q i`QM; #|M; ç K /"v ç†+ - M; QϕB i`W; B| HÈM; "Q i?ûi p" iB M;
+ÁM M?bM i?'v i?S; b- K F?Q /"v ç†+ #®+ H M i"Mi`ìBX

@ J i°+5

Í T?Q b m- p¬ b® + Q i?O iB K im ç M; M;²B t T #^M; #¶M; çSM; i?ŠM; /"v- FBM
*€i *' æS+ - i`QM; ç¬B K„i #bM? ioM? ç½ ?B M H M b€i F?Q /"v ç†+ X E?¬M; + -M
F?Q iS+ ?MM; ?"m ç½ p¼i H M F?¬M; - ?| i?"M? iWM; Hm²M; b€M; H Q p T?Q •K
i`mM; HB M H"i i v K°i +€B- iWM; i? M? #BM? F?Q b„+ #ûM T?€i ` €M? b€M; HϕM
i v F?) T?'i- HB M K M; i?2Q iB M; `Qi F?B T M; QìB +?ûK p T?Q •K *€i *' æS+ X

æ€K ç iY *?B M i°+ p®M M?ì +?9M; +?B M iQÊM; tm'i ?B M M M v M i•K ç T?ÁM
çQÊ+ iB M; FBM? ?¬ M"v HB M #'i ;B€+ [m v ç-m HϕB- +?d i?'v # M M; Q`B i ç`M
HÈM K M? K¬M; - ?Q F?¬M; p†M p Q- iB M; `Qi F?¬M; /Si- i`QM; HÁM; F?¬M; F?
iB M; ,

@ æ [m•M5

hWM; M; QìB #'i +?'T i`"M i? "Q "Q HB m KϕM; +?ϕv p T?Q i ç`M- i` M F?m¬M
M"v i`"M ç-v #B i?QÆM; X

@ æ #`M i¼ ;|T pmB i? K K°i T?¬M5

æ½ F?¬M; +ÁM S?QM; o•M o¬ E} M; ,M +^aM- >bM? h?B M / /"M; /MM; K°i +?QîM;
iQÊM; HB m KbM? H Q ç M- +QìB [m€B /` K°i iB M; H Q tm®M; T?Q /QÊB- #`M i
+•v i`QîM; FQ+? K"m ç2M /"B ?ÆM ? B i`QÊM; iW i`QM; çQ`M M; QìBX L, K M; |M
i`QM; +Æ i? +m²M +m°M +?av p"Q # M i`QM; - i`QîM; FQ+? H"TiS+ +`M; i`îM M ç
/Q K F?Q ?bM? i?"M? iW # M i`QM; i?Q€i- HQm +?mv M F?„T +<sup>a</sup>i?•M FQ+?X h`C
?"M i?B i pϕM M, K- M?QM; +kM; F?¬M; i? +?S çQÊ+ M?B m +?•M F?Q M?Q p"v-
tm'i ?B M p¬ b® p iMSi M?Ä pKM X

@ > 5

>bM? h?B M [m€i HÈM K°i iB M; - HB M ç2K i`QîM; FQ+? FB H9+ M"Q +kM; +| i?
tm®M; X J°i iB M; `Qi p M; H M- i`QîM; FQ+? tû; B| # v çB- K M; i?2Q M, M; HQÊM
T?B M F?¬M; ;B M #` #|M; i®B # Q T?O FB

G9+ M"v +?Q /M H" i`QîM; H½Q #bM? ioM? M?'i +kM; ?Q<sup>a</sup>M; bÊ #B M b„+ - i`QM; H
?ÆM- ? B i?•M ?bM? K K KϕB K^aM? F?^aM? HQÊi [m K°i çdM? M9B; -M æ Q pU+ M
M?[M; iB M; ?¬ çB M +m²M; T?Q t - i?•M ?bM? F?¬M; F?ÄB F?UM; HϕB- #'i ;B€+
imv i # Q i`MKX

•M? K„i +?ϕK ç M i ç`M +Ym çdM? #`K F?Q M?Q i?Ov i`B m # Q T?O- +MM; pÊB
~M M?Q ?B M i`QM; #|M; i®B- i?•M i? K K KϕB +O L; ϕQ >"M u M F?) `mM H M- F?
H"TiS+ i`îM M i€B M?Êi- +†T K¬B M? ç`Q K'T K€v- `mM; B¼M; F m H M,

@ *?B M æ

h`QM; b® K¼B M; QÌB +| Kti- +?d K°i M; QÌB b„+ Kti pšM mM; /mM; M?Q i`QÈ+- ç|
h?-M i?S+ F?´M; H² +O ?„M # Q T?O T?B M F?-M; ;B M M`v- F?-M; #Ä b| i K°i +
M,M; HQÊM; +m²M; #¢Q FB ç M ; -M #|M; HQM; *?B M æ - S?QM; o•M o¬ E} #¶M
i`QM; M?€v K„i +QM M; QÆB K`m ç 2M ç½ #B M i?`M? i`„M; #¢+- M?[M; iB M; ²M `C
GQ¢B #Ä i`i +ª- +?d +ÁM H¢B ? B K`m ç 2M i`„M; - ç•v +?QM? H` S?€ o¼M; L; •M J
`i F iBM? i?-M ? v i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ç m i`Î M M p¬ +MM; #bM? ioM? p` H
ç-K MQÈ+ i`QM; M9B b•m M; `M p¢M M,K F?-M; M; QÌB HmB iÈBX

óS?¢+?5ô

E?B K¼B M; QÌB ; -M M?Q imv i p¼M; - F?-M; B +?9 w iÈB €Q #`Q i`„M; M?Q imv
`mM; H M K°i +?9iX \*?d K°i +€B `mM; M`v- H¢B F?B M +?Q >bM? h?B M i` M #-m
Kti ç`i ç M; KdK +QÌB ç m #B M b„+- p Kti i`Î M M +U+ F€ F?| +QBX
> B M; QÌB ç m H` + Q i?O- i` M i?U+ i F?-M; +?d >bM? h?B M p` •K \*€i \*´ æS+ -`
F?Q iS+ +QÌM; ¢¢B ç m +ªK ; B€+ çQÈ+ bU / Q ç°M; F`+? HB i- ç| H` / Q ç°M; /Q
ç´B i` M /B M `°M; X

ó"MM; 5ô

J°i iB M; p M; M?Ä- i`QM; i? ; BÈB ç 2M i`„M; - p¬ b® FûM iÆ [mv i„+ i?2Q +€B `mM
o¬ E} #„i ç-m +?mv M ç°M; X

h¬M; i?´v ç¢B +-M; ç½ b„T +€Q i?`M?- i`W F?Y çQÈ+ K°i ç¢B ç`+? +O K i°+- •H
T?€i ?B M i`QÈ+ K„i i®B b-K- b m ç| F?-M; #B i iW # Q ; BÌ ç½ tm`i ?B M i`QM; ?
+?mM; [m M? ç m H` #|M; ç KX E?Q iS+ [m 2M i?m°+ FB F?B M +?Q b„+ Kti +O ?

@ S?QM; o•M o¬ E} 5

•K *€i *´ æS+ M; ?B M `„M; - b„+ Kti i`Î M M i€B M?ÊiX : -M M?Q M; v F?B pW T?€i
+m²M; #¢Q +O +?QM? #ªM i?•M HB M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; çB M +m²M; i`
F?| FQM M`v ?„M Km®M i`€M? +kM; F?-M; i? çQÈ+X h`i +ª M?[M; çB m M`v çÆM
; B MX

GU+ HQÊM; +m²M; #¢Q ç€M? p T?Q i ç`M +Ym çdM? +MM; pÈB T?B M F?-M; ;B
F?-M; - K`•K \*€i \*´ æS+ H¢B #` M?®i i`QM; +-M; FQ+? /Q +?QM? KbM? T?€i` X J
/•M; H M i`QM; HÁM; - +?d KÈB +€+? K°i i?ÌB ; B M F?-M; H•m- M?QM; i®+ ç° iB M
H`K •K *€i *´ æS+ F?-M; M; WM; FBM? ?½BX

h? v ç´B [mv i„+ F i +´m +O F?-M; ;B M´M ç`M? +-M iB m ? Q M,M; HQÊM; `i HÈ
H` F?®M; +? [mv i„+ F?-M; ;B M p` M,M; HQÊM; +m²M; #¢Q i`QM; K°i /B M iQ+?

J°i # M F?€+- i`QÌM; FQ+? +O >bM? h?B M #¶M; F m H M K°i iB M; - +m®B +MM
F?´M; H² M´imM; T?Q i` M i ç`M K´v +?K+ i`QÈM; - i`QM; M?€v K„i ?| i?`M? iW
i`mM; #„M tm®M; M?Q KQ X

L; |M i v S?QM; o•M o¬ E} M?Q FB K M? M?`M; +?d K°i +€B- pKM b„i ç-v i`ÌB #„M
KQÌB i`QÈM; HB M ; B®M; M?Q çKM; T?ªB K°i #S+ iQÌM; F?Q p¬ ?bM? - i-M; i-M; H

@ Zm M M?[M; ;b i M|B `²B b Q\

:B¼M; M|B ç¢K K¢+ p M; H M # M i B >bM? h?B M - i? M? •K H¢M? H)Q p¬ ibM? M
K¢M? p`Q i`QM; HÁM; +O ?„M- F?B M +?Q M°B i•K +?´M ç°M; K½M? HB i- F?m¬M
; B€T ç½ ?B M H M p i`„M; # +?X

@ *| i Î ç•v- F M`Q +kM; çWM; M; ?o ç M +?mv M pQÊi [m X

:B¼M; M|B +O S?QM; o•M o¬ E} #bM? ç¢K F?-M; ;ÊM b|M; - M?QM; bU H¢M? H)Q
M; QÌB i i`QM; HÁM; T?€i H¢M?X

*?d`mM; M; QÌB K°i +€B- T?`i i v K°i +€B- +¬M; FQ+? K`•K \*€i \*´ æS+ p`>bM? h?
M;`M F T?€i ç°M; HB M?Q`M iQ`M i M`½X >`M? ç°M; F?¬M; ? /šM ç M K°i +?9i
i`B M?B M F?B M +?Q K¼B M; QÌB ç m FBM? M; ç+X

hçB ói?B M?ç Hm`M päô- M; QÌB çQÊ+ HÊB M?B m M?`i HçB +?QM? H`S?QM; o•
*´ iQ+? Hkv [m p¬ b® M, K ç m?Q`M iQ`M?B M` i`QÊ+ K„i?„M- `M +?SM; +MM;
?Qç+? +O ?„M ç½ pQÊi t i`i +ª K¼B M; QÌBX L?QM; i?m?Qç+? HÈM M?`i i`QM; F
T?ªB M?[M; i?S F i`M- K`H`bU T?•M iQ+? ç®B pÈB [mv i„+ #ªM M; mv MX

Gw ;BªB +O ``M h¬M T?¬M HÈM H`i?¬B /B M #ªM +?`i +O [mv i„+¬ M?QM; ç®B p
HçB +¬M F i?ÊT pÈB pä¬M; p`iBM? i?¬M +O #ªM i?•M KÈB +| i? T?€i?mv i€+

æçQ +O [mv i„+ K M? K¬M; T?S+ içTX E i?ÊT pÈB [mv i„+ K` ``M h¬M +°M; ?QÎ
T?€i?B M K°i b® [mv i„+ +| +MM; +?mM; i€+ /KM; - +| i? bªM bBM?ªM? ?QÎM; ç®
M; Q`B M?bM M?Q F?¬M; ? HB M [m M- ç•v +?QM? H`i?m?Qç+? HÈM M?`i +O ?

J` Km®M H`K çQÊ+ M?[M; çB m M`v +¬M T?ªB +| Hw ;BªB ``i + Q ç®B pÈB [mv i
M?B m + Q i?O h?¬M +`T- i?`K +?Q H` + Q i?O h?¬M +`T?`m F€ ç m F?¬M; +| çO>

J°i i v pQÆM` - æ L; kEB K æªK F?) F m K°i iB M; # v p¼i H M- ?| i?`M? K°i Hm
i`QM; i vX \*?d K°i M; QÌB- +?d K°i FB K- HçM? HMM; çSM; M; çQM; ? # M M; Q`B
bBM?` HçB ;B®M; M?Q i?B M [m•M pçM K½ +?„M M; M; T?Q i`QÊ+X

hçB F?QªM; i`®M; # M M; Q`B +?QM +?B + çdM? +´ tQ - K`v i`, K i M +?B M bo h?B
+O ç iY *?B M i°+ H Q M? M? ç M- ? B +QM M; QÆB K`m ç2M i`QM; F?2 ?Î +O KI
€+X

E?) i?Î /`B K°i iB M; - #`M i v S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; K°i iB M; ç°M; iW i`QM; i v
i?bM? pQÆM` - K°i T?B M #|M; ç2M M?Q i?Ov i`B m #¶M; iW /QÈB +?•M iÄ` - F

ó_`Q5ô

h`QM; t t, K /QÌM; M?Q +| iB M; b|M; p M; H M- K°i çQ`M FbM? HU+ iW #`M i v T
F?¬M; - i`U+ iB T ç€M? p T?Q ç€K +?B M bo h?B M J i°+ M?Q ?mM; i?¬M €+ b€i

óS?`T5ô

:¬M i`, K i M +?B M bo h?B M J i°+ /U p`Q bU HÊB?çB +O F?ªB ;B€T t¬M; ç M
i`QM; i v ;B i p T?Q S?QM; o•M o¬ E}- #¶M; M?B M K°i T?B M #|M; ç2M M?Q i
i`mM; # v iÈB- i? ç M H†M; H) F?¬M; ;•v` K°i +?9i b|M; ;B|M`QX h`QM; H9+ +ÁM
w i?S+ M?Q FB K b„+ ç½ tmv M [m T?ÁM; ?° +O F?ªB ;B€T ç`M? p`Q i`QM; ç¬m
F?¬M; F?ÄB M; Y ç¬m T?mM` K°i M; KK K€m iQÆBX æ M H9+ M`v #¼M ?¼ KÈB +
F?Q tmv M [m F?ªB ;B€T ç€M? p`Q M; QÌBX

h`QM; ?Q F?¬M; F?¬M; +?¶ KQÊM bS+¬ ç®B K†i pÈB FbM? F?Q ?MM; ?`m Fb /`- ç€
HÁM; T?€i HçM?¬ iWM; M; QÌB`mM; H M F`+? HB i- b m ç| KçM? #` HU+ HQÊM; F

ó•K -K5ô

hB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` M`v F?¬M; T?ªB /Q ;¬M i`, K i M +?B M bo h?B M J
K`HçB ç M iW i` M çdM? ç¬mX

"¬m i`ÌB i®B ç2M H`T H| X h?B M ç` +?`M ç°M; X L, K M; ¬B b Q i` M çdM? ç¬m ç°i
i®BX J†i ç`i /QÈB +?•M ;B®M; M?Q K°i +QM i?mv M i`QM; #B M F?¬M; M; WM; M
H M M?[M; iB M; `M; `„+ F?B M +?Q M; QÌB i bÊ ?½B- ;B®M; M?Q b„T MSi` X

S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?šM; M; QÌB- M; ~M; ç¬m M?bM H M i`ÌB- i`¬M; i?`v S?ªM >
€M? b€M; F?¬M; M; WM; +?ÊT i„X S?Q b m S?ªM >²M iBM? ?Q p¬ FB ç½ tm`i?B
?ÆM H9+ i`QÊ+ #` +?B M w F?`M; H² KÎ` X

ó_„+`„+5ô

h` M i ç`M +Ym çdM?- F?®B #,M; ?bM? i?QB #„i ç-m pĐ ` iWM; KªM? HÈM- K€B
 i`QM; HÈT #,M; ç°i M?B M i`Î M M b€M; #|M; /` i?QÌM;- ;B®M; M?Q i?€+ MQÈ+ ?B
 H`M / i`„M; M;-M K M; i?2Q p i€B M?Êi +kM; /-M /-M ?B M H M p ?²M; ?`QX h`
 FQM- ? B ?`M; H-M; KB i?“i /`B ?ÆB `mM H M K°i +?9i;-M M?Q F?-M; i? [m M b
 E?-M; B #B i T?Q b m H¶ i?OM; FB H` ;b- #|M; i®B p` ?Q p- ç½ i¢Q # M [m®+
 M?QM; ç| `®i +m°+ +| T?ªB H` [m®+ ç° +O *?O h?-M ? v F?-M; i?b F?-M; B +| i
 i?-M pQÊi t i` M i'i +ª K¼B M;QÌBX
 h`QM; t t,K- K°i çQ`M w MB K M?Q iBM? F?-M; F?B M +?Q i'i +ª K¼B M;QÌB i?
 S?QM; o•M o- E}- M?Q iB +?ÈT i?,K /Á # M i`QM; H¶ i?OM; bQ pÈB H-M ç-m iB M
 ó*Æ ?°B F?-M; i? ç HÐ5ô
 :-M M?Q ç²M; i?ÌB w MB K M`v ç m ?B M H M i`QM; HÁM; >bM? h?B M p` •K \*€i \*`
 M?bM p T?Q M? m- +MM; iW i`QM; K„i ç®B T?QÆM; i?'v çQÈ+ bmv M;?o iQÆM;
 ó•K5ô
 > B #|M; M;QÌB T?•M H`K ? B ?QÈM; H Q p T?Q S?QM; o•M o- E}X
 óæBM?5ô
 J F?Q K`m ç2M /`v ç†+ iW b m M;QÌB >bM? h?B M T?€i ` - ?bM? i?`M? K°i M;QÌB
 i v + -K K°i +•v #9 iQ HÈM F?-M; ;b b€M? çQÈ+X
 @ >•v5
 *?d M;?2 K°i iB M; ?ûi HÈM- M;QÌB F?´M; H² F?-M; ç-m T?RB b m >bM? h?B M
 tm®M;
 ó•K5ô
 J†i ç'i æ Q pU+ i`QM; T?¢K pB M;`M i`QÈM; `mM; H M F`+? HB iX .QÈB K°i HU+
 iS+ iY pQM; iW /QÈB ç'i #¶M; ?| i?“M? K•v /`v +m²M +m°M im-M ` X
 h` M #-m i`ÌB b'K +?ÈT çMM; çMM;- K•v ç2M +m²M +m°M iW /QÈB +?•M i`ÌB tQ v i`
 K iQ HÈM F?-M; ç-m FB - ;B®M; M?Q p- b® v m K ç M; M?2 ` ,M; K9 pm®iX
 ó"MM;5ô
 J°i çÊi b|M; +?Q v M- K°i çÊi F?€+ H¢B M´B H MX J°i çQ`M F?Q iS+ i` €+ iW /QÈ
 çB M +m²M; i`M p`Q i`QM; +Æ i? >bM? h?B M p` #|M; K ÎT?Q b mX
 ó:`Q5ô
 J°i iB M; ; -K HÈM- #|M; K F?-M; ç-m T?Q b m >bM? h?B M i`QM; M?€v K„i pQÆ
 iQ`M i?•M T?€i i€M ` F?Q iS+ m €K i` €+X .QÈB M?[M; iB +?ÈT ç-v i`ÌB +?B m
 ?Q F?-M; - K°i i v ;BÆ #9 H M [m€ çdM? ç-m
 >bM? h?B M- F?-M; ç-mX hW b m F?B i` M? ;B`M? i?B M ?¢- #` ?Q`M; ç +?ûK ç
 /½- i`QM; ç K ç-v €M? +?ÈT K9 K°i +•v #9 HÈM- iB M; M?Q b'K ç°M;X
 L?bM #|M; K iQ HÈM T?Q b m >bM? h?B M- æ°+ * - +?Êi M?È iÈB K°i i`mv M i?
 i?,M;X E?-M; ? M;?B M;Ì- i`mv M i?mv i /Q +€+ T?€T im i¢Q ` M`v p®M H` H`v iW
 i°+ i?O HoM? >bM? h?B M i`QÈ+ K„iX
 óæMM; çMM;5ô
 o¢M iB bûi #¢+ M?Q /ÁM; bm®B M?Ä +?ªv [m #-m i`ÌB- iW i`QM; K•v ç2M ?bM? p
 #9 HÈM /Q #|M; K + Q K'v +?K + i`QÈM; T?Q b m >bM? h?B M ;BÆ H M [m€ çdM
 i`-K i`QM; ?Q F?-M; +?B i t¢ ` €M? b€M; M?Q MQÈ+ KM i?m H`T H€M?- b m ç|
 K°i T?B M çÄ #WM;X
 L?[M; iB +?ÈT /`v ç†+ ?| i?“M? K°i çQÌM; iÆ K`m K€m- iW K†i #9 i`M p T?Q +

ó•K5ô

Zm M? M; QÌB >bM? h?B M €M? +?ÈT +m²M +m°M- #¶M; M?B M T?€i` K°i iB M; ;
HQÈi [m M?Q Km®M +„i M; M; #-m i`ÌB- i¢Q M M K°i F?2 MSi K`m ç2M M?Q b¬M
i?ŠM; p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X

h` M #-m i`ÌB K•v ç2M #B M °Q- /QÈB Kti ç'i #¶M; K iQ HÈM i?ûi ;`QX h`QM; t t
im i¢B æ Q pU+ #¶M; bBM? ` K°i +ªK ;B€+ F€ H¢- ;B®M; M?Q M; QÊ+ i?2Q /ÁM; i
>Q M; +´ tQ p` i? HQÆM;

*€+? >bM? h?B M i`,K i`QÊM;- •K *€i *´ æS+ # v M? M? b€i Kti ç'i- K€B i|+ /`B b
HQÊM- i`QM; +QM M; QÆB ç2M F`i H|2 H M K°i p i b€M; •K ç°+ - HoM? pU+ KÈB óo
i v T?€i` - ç•v H` HoM? pU+ ?„M i bM? +Ì M; ° çQÊ+ b m F?B çQÊ+ *?O h?¬M Î pU+

J°i pÁM; €M? b€M; ?bM? +mM; b•m i®B ?| i?`M? K°i çQ`M €M? b€M; ç2M F`i X sm
`M QÊ+ +| i? i?`v çQÊ+ K°i T?B M HK+ ç` ?bM? pm¬M; - K°i M; ¼M +•v K`m t M? #
+`M? H€ iªM` - i?•M +•v i?ŠM; i„T- T?¬M M; ¼M +?¢K ç M çdM? +O HoM? pU+X *|
çQçM` +•v # M /QÈB- iWM; çQçM ç•K p`Q i`QM; i¬M; ç'i- +?bK p`Q HoM? pU+X

E?¬M; B #B i óoçM *´ h? M? h?B Mô M`v +| M,M; HU+ ;b- iW F?B M; °` ç M M v ç
*€i *´ æS+ i?B i`B M pÈB M; QÌB F?€+X

@ E FB H`K i°+- ;B i +? i?„M5

L?[M; iB M; i?ûi ;B`M /[ p M; H M iW T?Q b m- iB M; tû ;B| i`mv M p`Q i`QM; i B-
çQÊ+ iB M; +¬M; FQ+? ?MM; ?`m t i [m ?Q F?¬M; +?ûK i?ŠM; ç MX

a„+ Kti •K *€i *´ æS+ pšM F?¬M; ç´B- K°i i v bY /KM; HoM? pU+ óoçM *´ h? M? h
iW /QÈB bQÌM pQÆM` - óhmv i æ®B HoM? pU+ô ?| i?`M? K°i çQ`M b€M; iW HÁM
i`B M` - i`QM; M?€v K„i HB M ?bM? i?`M? K°i p€+? iQÌM; €M? b€M; HÈM #ªQ p T

J•v ç2M #B M °Q- Kti ç'i +?`M ç°M; X +m²M; T?QM; p¬i`M iW #®M T?QÆM; FûQ ç
`ä ;B®M; M?Q M; `v /B i pQM; X æ®B Kti pÈB +¬M; FQ+? +O ? B imv i çdM? +QÌ
M; ? i`QM; i`ÌB ç'i #¶M; M?Q +| /U +ªK KÎ K„i` X

óæBM?5ô

.QÈB KQ K„i +QM M; QÆB K`m #¢+ H¢B ?B M` - i`QM; F?ªM? F?„+ F?B +?ÈT K„i
M?Q # M M; `vX •M? b€M; +?|B K„i FB +?d H|2 H M `²B #B M K'i- i`QM; M?€v K„i
M; QÆB K`m i`„M; #¢+ H¢M? HMM; p¬i bM? FB X

E?B ? B +QM M; QÆB K`m i`„M; #¢+ T?ªM +?B m i`QM; K„i +O >bM? h?B M p`•K
ioM? +O ? B M; QÌB ç°i M?B M M?Q K°i ?² MQÊ+ M?Ã #` MûK p`Q K°i +K+ ç€- M´B
bU ;B`M /[F?¬M; i? ?bM? /mM; ;¬M M?Q Mm®i +?YM; +ª ? BX

` ? B +QM M; QÆB K`m i`„M; #¢+ FB [m M b€i- ? B M; QÌB #¶M; bBM? ` K°i +ªK ;
?¬B ? M K¼M #` \*?O h?¬M + Q + Q i¢B i?QÊM; M?bM tm®M; - bU H¢M? HMM; H°`
?ÆM bQ pÈB #`i +S bU M?K+ M?½ M`QX

L?QM; i?S H`K +ª ? B ;B`M /[?ÆM +?QM? H` ç®B Kti pÈB +¬M; FQ+? +QÌM; ç¢B
o•M o¬ E} pšM F?¬M; ? +| /`m ?B m i?m ?²B w i?S+ F?´M; H² ç½ T?€i` pÈB w ç²
#Q +O *?O h?¬M- F?¬M; +?d M?Q p`v ?„M +`M; ;B i,M; i®+ ç° i?,K /Á i`QM; H¶
? T H¢B T?Q b m S?ªM >²M iBM?

óh?`i [m€ +m²M; p¼M;5ô

J°i F •K ç°+ M?Q >bM? h?B M +kM; #B M b„+- K°i bU bd M?K+ +?Q # Q ;BÌ iWM; ;
çB M i`QM; +Æ i? p`M +?mv M- K F?Q iQ`M i?•M HB m K¢M; i`mv M p`Q i`QM; #

æ®B Kti pÈB i? i`M +¬M; M?Q b|M; +ª +O ? B M; QÌB- EB K h?¬M pšM çSM; M; ¢Q
v- K°i M; |M i v iW i`QM; €Q #`Q pQÆM` - /QÌM; M?Q +?`K M?UM; H¢B +U+ M? i
h?B M p`•K *€i *´ æS+

óæBM?5ô

hmv i ç¼M; #„M` X h`QÊ+ M; Q`B S?QM; o•M o¬ E} K'v +?K+ i`QÊM; - K°i pÁM; €M iÄ` ;B[ ?Q F?¬M; - [m'M [m M? i?•M i? K°i pÁM; - ?bM? i?¬M? K°i pÁM; i`ÁM; B i?`v çQ¬M; €M? b€M; ?bM? +mM; +U+ F€ ;B®M; M?Q HoM? pU+ M?QM; H¢B F?¬M >bM? h?B M p`•K *€i *´ æS+ ç m #B M ç´BX

ó•K5ô

J°i # M- +?B + #9 HÈM tû i`lB K M; i?2Q F?Q i? M?Q b¬M; #B M +¬M; FQ+? ç i h? M? h?B Mô iW #`M i v T?€i` - K¶B F?B FûQ /`B K°i i'+ HoM? pU+ H¢B F?Q€+? i?B M ç` ?bM? pm¬M; p` ;®+ +•v K`m t M? FB +kM; HÈM i? M K°i T?¬M- MÆB ç i? M? p¬ iS+ #` ?9i p`Q # M i`QM; X h? M?QM; ? B çÁM +¬M; FQ+? ?Q`M iQ`M F S?QM; o•M o¬ E} K'v +?K+ i`QÊM; +?¶ H¢B #¶M; M?B M F?UM; H¢BX

>bM? h?B M p`•K \*€i \*´ æS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ - +¬M; FQ+? /Q KbM? T?€i` +kM; F +k F?¬M; ? i`Î M; ¢B #„M M? M? p T?Q i`QÊ+X L?QM; bU i?“i H` i' i +ª +¬M; FQ F?QªM; F?¬M; ;B M i`QÊ+ M; Q`B S?QM; o•M o¬ E}- H`K +€+? M`Q +kM; F?¬M; i? KÄM; K M? FB X

ó•K5ô

Í T?Q b m- +¬M; FQ+? +O +?9M; + Q i?O iB K im h?€B *´ ç€M? K¢M? p`Q hmv i a •K \*€i \*´ æS+ F?) `mM H M K°i +?9i- b m ç! HB M F?¬B T?K+ M?Q i?Q`M; - ?B M M i?O iB K im +kM; F?¬M; i? ç°i T?€ çQÊ+ óhmv i æ®B HoM? pU+ô i?“M? / M? +O

S?Q b m p M; H M M?[M; iB M; F m i?ªK i?B i- ?B M M?B M H` /Q M?[M; + Q i? óhmv i æ®B HoM? pU+ô ;•v i?QÆM; iQ+?X L?QM; H9+ M`v i`QM; HÁM; •K \*€i \*´ pmB bQÊM; M`Q- ? B i`ÁM; K„i ç½ ?Q`M iQ`M +?mv M i?“M? K`m iQK M?bM +?ªK F?¬M; - €M? K„i #B MªQ #'i ç`M?X

æ! +, M #ªM F?¬M; T?ªB H` HoM? pU+ - K` H` K°i i-M; F?¬M; ;B M +?²M; +?`i p¬ i /MM; M, M; HU+ #B M ç´B K°i #° T?“M [mv i„+ F?¬M; ;B M- H`K i? v ç´B F?¬M; ;B ç M i ç`M +Ym çdM?X J°i +€B +?d i v FB M?bM M?Q #bM? i?Q`M; - M?QM; i?U+ +?Q •K \*€i \*´ æS+ i`QM; HÁM; pW FBM? M; ¢+ pW + v ç„M; X

ó*! H) i M EB K h?¬M M`v +ÁM mv ?B T HÈM ?ÆM M?B m bQ pÈB \*?B M æ X :B i HÈB ?ÆM bQ pÈB ;B i +? i K°i i M \*?B M æ Xô @ h`QM; HÁM; •K *€i *´ æS+ ç°i M? +ª +?QM? ?„M +kM; F?¬M; /€K iBMX

h`T i`mM; €M? K„i p`Q i`QM; T?¢K pB p¬ +MM; M?Ä #û- •K *€i *´ æS+ M?bM i?`v i- FB i?U+ +?`i +?QM? H` /Q M?[M; F?¬M; ;B M +?²M; +?`i /`v ç†+ F?¬M; +€+? M`Q F?¬M; ;B M M?bM M?Q `i M?Ä M?QM; i?U+ ` H¢B `i HÈMX ""i F H` óok * M h` H` óo¢M *´ h? M? h?B Mô +O •K *€i *´ æS+ - i` M i?U+ i pšM Hm¬M iB M b€i p T M?QM; ç° /`B F?¬M; ;B M +¬M çB [m i?b ç½ iW K'v i`, K i`QÊM; # M ç¬m FûQ /`B ç

L m M?Q H½Q ;Bª /QÈB HÁM; ç'i h?€M? çB M #ªQ p *?Q h¬M ç M; M; O b v- +kM; +! K†i Î ç•v- M?`i ç`M? b) M; ¢+ M?B M pb bU HoM? M; ° +O S?QM; o•M o¬ E} ç®E [m [mv i„+ F?¬M; ;B M çÆM ;BªM M`vX

æ®B K†i pÈB HQ¢B i? Q i9M; F?¬M; ;B M M`v- +¬M; FQ+? +! HÈB ?¢B ?ÆM +kM; ` - #B M T?€T /mv M?`i ç! H` /MM; M, M; HU+ [mv i„+ F?¬M; ;B M i? Q i9M; H¢B- K¢M? ç T?€ ;BªB F?¬M; ;B MX

:¬M M?Q M; v F?B T?€i ?B M` +¬M; FQ+? F?¬M; i? ç°i T?€ çQÊ+ F?QªM; +€+? •K \*€i \*´ æS+ ç²M; i?lB T?€i` i?¬M MB K p`K i?S+ F?´M; H²- i`U+ iB T i`mv M p ;B M i`MM; çB T FB X *?d i`QM; M?€v K„i [mv i„+ F?¬M; ;B M ç½ #„i ç¬m HÄM; ` ;B M i`MM; çB T +kM; p¬ i? M? p¬ iS+ iW iW T?•M ;BªBX

Zmv i„+ F?¬M; ;B M +?QM? H` [mv i„+ çÆM ;BªM M?`i K` +kM; T?S+ i¢T M?`iX *?Q F€ +kM; +! i? HoM? M; ° çQÊ+ K°i T?¬M [mv i„+ F?¬M; ;B M- K†+ /M M; Q`B ç! +kM

HÊB /KM; çQÊ+ bU HoM? M;° M"vX

J¢M? M?Q >bM? h?B M p" •K *€i *' æS+- HoM? M;° ç®B pÊB [mv i„+ F?¬M; ;B M i'
? B M;QìB ç m iU ?d m- #ªM i?•M M?B m M?'i +kM; +?d [m2M i?m°+ pÊB [mv i„+
T?QÆM; i?b H¢B H" M„K ;B[[mv i„+ F?¬M; ;B MX

> B i?S M"v +| bU F?€+ #B i p #ªM +?'iX

ó_„+ `„+5ô

.QÊB i€+ /KM; +O i?¬M MB K p" K MB K ? B M;QìB F i?ÊT- p€+? +?„M F?¬M; ;B
i? M?QM; i`QM; F?B F?¬M; ;B M i`MM; çB T ;BªK çB- K†i F?€+ H¢B +| M?B m F?

a m F?B i`ªB [m óh?B M ?¢ Hm" M pãô- M?ì p"Q óh? :BÊBô- HoM? M;° +O S?QM
F?¬M; ;B M ç½ ç¢i ç M i`bM? ç° +?'i #B M- +| i? HÊB /KM; [mv i„+ F?¬M; ;B M ç
F?„T h?€B *'- M;QìB +| i? bQ b€M? pÊB ?„M p i`bM? ç° HoM; M;° [mv i„+ F?¬M;
i` M ç-m M;|M i vX

L m H" i`QÊ+ ç•v >bM? h?B M p" •K *€i *' æS+ ;†T T?ªB i?S [mv i„+ F?¬M; ;B M M
F?¬M; K°i +?9i M?Qm K"v- #ÎB pb [mv i„+ F?¬M; ;B M `i F?| i?"i bU ;B i +? i K°i
F?¬M; ;B M pÐ pKM #bM? i?QìM;- ;¬M M?Q F?¬M; ? ?'M ;b ç®B pÊB i?•M i? +Q
M;QìBX

L?QM; p"Q H9+ M"v +ª ? B H¢B M?Qm K"v i?"i b•m- M;mv M M?•M H" pb #¼M ?¼ F

L m çÊB ç M F?B *?B M æ +Sm b®M; *?B M S?B- #'i F H" •K *€i *' æS+ ? v H" >b
+QM çQìM; H" +?¢v i`®MX E?€+ pÊB •K *€i *' æS+- >bM? h?B M +ÁM T?ªB HQ H,
i?MX

ó*?B M æ M?'i ç`M? T?ªB +? i5ô @ >bM? h?B M +„M `„M; K°i +€B- K°i i v pQÆM
h?B M F?¬M; t - •K *€i *' æS+ i`¬M; i?'v `ä `M; i v i`€B +O >bM? h?B M ;B®M
F?¬M; ;B M F?€+- MY +€M? i v #¶M; M?B M #B M K'i F?¬M; i?'v

9dNX *?QÆM; 9d3, oQÆM; h`B m æ¢B æ - J æ >Q" M;

L; v H9+ M"v- i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M `mM H M K°i +?9iX >bM? h?B
iS+ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?¬M i?S+ ç M; i? Q i9M; F?¬M; ;B M ?ÆB HÄM; ` - ? B M;QìB
HU+ i?9+ ç~v ó* M h?Q+? okô p" óo¢M *' h? M? h?B MôX "M i v >bM? h?B M p®M
F?¬M; H¢B `9i i`î p - `®i +m°+ pšM F?¬M; i? ?¢ [mv i•K bY /KM; #Q #ªQ +O h?

@ > 5

>bM? h?B M [m€i HÈM K°i iB M;- i v i`€B çQ H M [m€ çdM? ç-m- b'K bûi ç-v i`ìB p
iB bûi #¢+ M?Q `„M iW i`QM; K•v ç2M ;B€M; tm®M;- i?2Q #`M i v +O >bM? h?B
o¬ E}X

ó_„+ `„+5ô

o€+? +?„M /Q /Q F?¬M; ;B M i`MM; i`MM; çB T çB T i¢Q i?"M? i`QM; M?€v K„i tm'
i? iB M +¬M; +O ó* M h?Q+? okô +O >bM? h?B M p" óo¢M *' h? M? h?B Mô •K
F?¬M; ;B M pÐ pKM X > B çÁM +¬M; FQ+? ?MM; ?"m M?Q F?¬M; +ÁM i`î M;¢B- K
/` F?¬M; M;WM; i`ªB `X hWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M p" K†i ç'i bKT ç'- F?Q i? M
/B i +ª T?B M F?¬M; ;B M M"vX

ó>U5ô

S?QM; o•M o¬ E} F m H M K°i iB M; ç m çÈM- b„+ K†i i`QM; M?€v K„i i`Î M M i€B M
KÈB F?ÄB- K°i p i K€m iW F?| 2 KB M; +?ªv tm®M; F?B M +?Q M; Q`B i M?bM i?`
K€m M`v +kM; F?¬M; T?ªB /Q +¬M; FQ+? +O >bM? h?B M p`•K *€i *´ æS+ ;•v ` X

h`QM; €M? K„i FBM? M; ç+ +O K¼B M; Q`B- S?QM; o•M o¬ E} +?“K `½B M; ~M; ç-m
i`B ç½ KÎ `°M; ` F?¬M; QiX

óæ•v +?QM? H` [m®+ ç° +O \*?O h?¬M b Q\ô @•Q i`„M; #` FbM? T?QM; i?´B i mM;
Q i`MK +ª T?B M F?¬M; ;B M- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} HçB ;B®M; M?Q F?¬M; M
?„M ?Q`M iQ`M v M i oM?¬ ;B®M; M?Q ç†i KbM? p`Q i`QM; K°i T?B M i?B M ç` F
F?¬M; +ÁM B F?€+X

æ•v H` H¬M ç-m iB M S?QM; o•M o¬ E} iB T t9+ pÈB [m®+ ç° +O +?Q i?¬MX

a m F?B w i?S+ FB K ççQ ?MM; ?"m T?€i ` - M? M? +?|M; i?, K /Á i`QM; H¶ i?OM;
#` +?B M w #€ ççQ +O \*?B M æ KÎ ` - S?QM; o•M o¬ E} óM?bM ô i?´v K°i T?B M
i?m°+ p *?O h?¬MX

"|M; i®B- #|M; i®B p¬ i" M Î # M FB H¶ i?OM; /Q`M; M?Q ç½ ?| i?`M? K°i T?B M
h`QM; F?¬M; ;B M M`v i?¬M i?S+ ç½ F?¬M; +ÁM H` pçM M, M; X a m F?B ç°i T?€
S?QM; o•M o¬ E} +?d +ªK i?´v i`QM; ç-m +?´M ç°M; - b m ç| i?¬M i?S+ ;B®M; M?Q
K°i T?B M F?¬M; ;B M p¬ ?çM F?€+X

•T HU+ F?B M +?Q HBM? ?²M +O i´i +ª bBM? HBM? bÊ ?½B i`"M M; "T i`QM; T?B M
ç| H` F?Q iS+ ç M iW \*?O h?¬MX h`QM; +ªK M?"M +O S?QM; o•M o¬ E}- i´i +ª ç
#S+ i` M? bÆM i?Ov /€M i` M iQ`M; - p oM? pB M F?¬M; i? iB T t9+ çQÊ+X

h` M #-m i`B +O T?B M F?¬M; ;B M M`v +| K°i çQ`M ?QªM? F?´M; H² F?¬M; ;b b
+O i´i +ª €T HU+ F?B M +?Q M; Q`B i bÊ ?½BX h`QÊ+ K†i T?B M ?QªM? M?Q K•v
M`v- S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i HQçB F?Q iS+ pQÊi i` M i´i +ª bBM? HB
L m M?Q M|B w i?S+ +O ?„M H` K°i /ÁM; b m®B M?Ä iW bQ`M M9B +?ªv tm®M; - p`
;B M `°M; HÈM ç M; [m M b€i p¬ b® p` /B M FB ;B®M; M?Q K°i /çB /QÆM; p¬ i" M

h`QM; T?B M F?Q iS+ FB - S?QM; o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i F?Q iS+ [m2M i?r
pÈB "´M h¬M- bQ pÈB "´M h¬M +ÁM HçM? H)Q p¬ iB M? ?ÆM- ;B®M; M?Q K°i F?®B

:¬M M?Q M; v F?B w i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} +?çK ç M i²M içB + Q + Q içB i?QÊ
FB - ?Q F?¬M; ç°i M?B M `mM; +?mv M- i`QM; t t, K M?Q +| K°i T?B M F?Q iS+ ?
tmv M [m ?Q F?¬M; - [mûi p T?Q p` i`Q +O S?ªM >²M iBM?X

J°i +ªK ;B€+ M; mv +Æ K½M? HB i /°M; H M i`QM; HÁM; - S?QM; o•M o¬ E} i?2Q #
H¶ i?OM; /mv M?´i +O *?O h?¬M F?¬M; ;B MX J°i Hm²M; F?Q iS+ çO H`K p k i`K
HQÊi [m T?Q i` M- b m ç| i´i +ª [m®+ ç° #|M; i®B HçB i`Î p v M i oM?X

L?QM; +?QM? H¬M HQÊi [m M`v- F?Q iS+ ç M iW \*?O h?¬M ç½ ?ÆB [mûi i`9M; HE
H" T iS+ M?Q #` bûi ç€M?¬ +ª M; Q`B `mM `~v /[/°B- HBM? ?²M #` i?QÆM; M†M; X

*kM; pb çB m M`v F?B M +?Q F?¬M; ;B M i•K HBM? +O S?QM; o•M o¬ E} tm´i ?B
#` >bM? h?B M p`•K *€i *´ æS+ M„K çQÊ+ +Æ ?°B +¬M; FQ+? ç MX

ó*?O h?¬M HçB +Q`M; ççB M?Q p"v b Q5ô @ S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; M´B b
M`v +ÁM pQÊi t ?ÆM `´i M?B m bQ pÈB iBM? i?¬M #` i?QÆM; X æ M H9+ M`v ?„M
b Q ç` p` +O *?O h?¬M HçB pQÊi i` M +ª *?Q h¬MX

óL m F?¬M; T?ªB H` HU+ HQÊM; +O i?€M? i?9 i²M içB iW t tQ M; M; pÈB *?O h?
*?O h?¬M +kM; b) F?¬M; M; ½ tm®M; 5ô @ J°i bU T?B M Km°M F?| ?B m /°M; H M
iB M; - S?QM; o•M o¬ E} M; ~M; ç-m M?bM H M- K°i pÁM; b€M; ?bM? +¬m iW i`QM
+?QM? H` óh? :BÈB ô K` ?„M H oM? M; ° çQÊ+ ;¬M ç•vX

GU+ HQÊM; +O óh? :BÈB ô H M `°M; p #®M T?Q - MÆB çB [m - F?Q HQm +m²M;
ó* M h?Q+? okô /šM T?€i ` i`QM; M?€v K„i v M i oM? HçBX

h`QM; €M? K„i +O K¼B M; QÌB- óo¢M *´ h? M? h?B Mô p¨ ó* M h?Q+? okô ç²M; i?
:BÈBÔX

L; Q`B /U HB m +O #¼M ?¼- +kM; F?¬M; +| #´i +S iB M; M´`mM; i`lB M`QX óh?
H`i`mM; i•K iW iW H M`°M; ` +?mM; [m M?- K¨ ó* M h?Q+? okô p¨ óo¢M *´ h? M
i?b +`M; H9+ +`M; KÌ M?¢i- ç²M; i?lB /-M /-M`9i p T?Q b mX

a„+ K†i •K *€i *´ æS+ i`Î M M +U+ F€ F?| +QB- b„+ K†i >bM? h?B M +kM; F?¬M; /

óG`K b Q +| i? \ h`QM; i?lB ;B M M; „M M?Q p"v- H`K b Q iB M +ªM? +O ?„M +ÁM M
ç-m iB M i`QM; HÁM; •K \*€i \*´ æS+ bBM? ` ç® F} p¨ b€i w K½M? HB iX smv M [n
çQÊ+ `ä`M; K°i HQ¢B HU+ HQÊM; F€ [m€B ç M; ªM? ?QÎM; ç M i´i +ª [mv i„+ i¢
h? M? h?B Mô- M?[M; bÊB [mv i„+ ç†+ #B i +O óo¢M *´ h? M? h?B Mô H¢B +?“K
[mv i„+ +O h?€B *´ i?B M ç` X •K \*€i \*´ æS+ ?B m`´i`ä- bU ó+?“K`½Bô M`v ?B
h?-M +?d KÊB M„K ;B[HU+ HQÊM; M`v i`QM; i?lB ;B M M; „M- +ÁM +?Q çQÊ+ i?r

ó*| F M`v- pB + ?¬K M v 2`^M; F?| ?Q`M i?`M?Xô

GoM? pU+ óo¢M *´ h? M? h?B Mô +ÁM +?Q #`T?€- M?QM; i`QM; HÁM; •K *€i *´
L?bM +?^K +?^K p`Q S?QM; o•M o¬ E}- •K *€i *´ æS+ F?¬M; M; WM; bmv M; ?o, ó
T?ªB +?mv M i•K HoM? M; ° M, M; HU+ /Q >„+ •K *?O h?-M # M +?QX ``M i¼ F?¬M
h?-M H¢B F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O K°i M?•M i°+ M?Q M; QÆBXô

S?Q b m p M; H M M?[M; iB M; tû ;B| - •K *€i *´ æS+ /MM; K i?S+ [mûi K°i pÁM;
+ Q i?O iB K im ç½ çm´B ç MX >„M +kM; F?¬M; i?m ?²B óo¢M *´ h? M? h?B Mô #
` K F?Q /`v ç†+ - b m ç| p) ` K°i pÁM; +mM; # M i`€B ?Q F?¬M; X

ó•K5ô

æ Q pU+ `mM; +?mv MX J°i i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M K`m ç2M çO +?Q K°i M; QÌB çB [
iW # M i`QM; T?€i ` F?Q iS+ /`v ç†+ ç M iW J :BÈB- HQ€M; i?Q€M; +ÁM +| iB M

óE i5ô

h`QM; i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M FB +?Êi H|2 H M K°i #|M; ç2M- ? B +?B + çQ+? bW
` - b m ç| H` K°i K°i +?B + ç-m v m i?9 ç-v H¬M; ç2M /`BX *?B + ç-m iQ HÊM FB i
pQÆM ` K°i +?9i- i`¬M; i?´v çQ`M M; QÌB ç¬M; M; ?´i i¢B æ Q pU+- ? B +QM K„i
+?ÊT p`B +€B [m M b€i +?mM; [m M? K°i pÁM; - b m ç| F m H M K°i iB M; M? M? +

>bM? h?B M iW i` M + Q M?bM tm®M; - i`¬M; i?´v ?`M? ç°M; +O •K \*€i \*´ æS+ - H`
M?Q Km®M M´imM; H²M; M; U+X

@ •K *€i *´ æS+ - M; QÆB /€K T?ªM #°B #´M i¼ 5

*†T K„i +O >bM? h?B M i`QM; M?€v K„i iW K`m ç2M #B M i?`M? çÄ #WM; - F?¬M
T?O i`QM; i v tQ v i`ÁM #„M ` - ó-Kô K°i iB M; +?ûK p`Q ?Q F?¬M; X .QÊB ªM? ?Q
/Q h?B M J T?O T?€i ` - i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M /Q •K \*€i \*´ æS+ KÎ` +?Êi H„+ I
#B M K´i F?¬M; +ÁM #|M; /€M; X

•K *€i *´ æS+ #B M b„+ - M; ~M; ç-m H M ;B`M /[M?bM >bM? h?B MX

> B M; QÌB i•K iQ #B M ?| - H`T iS+ ªM? ?QÎM; ç M óo¢M *´ h? M? h?B Mô p¨ ó*
S?QM; o•M o¬ E}X aÊ ?Î i•K HBM? tm´i?B M FB i`QM; M?€v K„i #`S?QM; o•M o¬
b|M; ;ÊM M?`M M?¢i HB M H M`°M; p #®M T?Q X óo¢M *´ h? M? h?B Mô p¨ ó*
+?9i- b m ç| #`b|M; ;ÊM M?`M M?¢i [mûi [m X h?2Q HU+ HQÊM; +O óh? :BÈBô
i` M #-m i`lB M? M? +?|M; HmB p T?Q b m- +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi +kM; i?2Q ç|

@ >W5

>W H¢M? K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} pQÆM i v i`€B ` - æ L; kEB K æªK HB M`
#„M p T?Q •K *€i *´ æS+ X L; |M i`Ä p`M; |M; B[i v i`€B ?ÊT H¢B- æ L; kEB K æ
b m ç| /MM; i®+ ç° +U+ M? M? tQ v i`ÁM tû ;B| ç•K iÊB

J°i Hm²M; FB K w b„+ #ûM T?€i` T?QM; iÄ •K *€i *´ æS+X oW H9+ óo¢M *´ h? M
+O óh? :BÈBô [mûi [m - K F?Q i`QM; +Æ i? +?d +ÁM H¢B M,K T?¬M- •K *€i *´ æ
M¨v- H”T iS+ M?9M K°i +€B # v M; QÊ+ p T?Q b m M?Q ;B|X

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; çm´B i?2Q- €M? K„i H¢M? H)Q +?mv M b M; T?Q >
+€B M; QÌB ç½ ?| ;B| #B M K’iX

ó•K5ô

"|M; i`„M; +?Êi H|2 H M- K°i # M i v M? M? +?|M; KÎ`°M; i`QM; +QM M; QÆB- b r
M; U+ >bM? h?B M X EB K F?Q K½M? HB i M?Q M?[M; KkB +?•K tmv M ;B€T ç•K p¨
+?†M çB T?¬M HÈM- M?QM; FB K F?Q b„+ #ûM +ÁM H¢B pšM F?B M +?Q H²M; M;
?¼M; +ªK i?’v p` M;¼iX

@ *? i çB5

>bM? h?B M #` i`9M; çÁM i`€B H¢B +¨M; FQ+? T?€i ?mM; iQM?- F?¬M; ç w iÈB +
i v i¢Q i?“M? iQ i? M?Q ;’m ¬K- h?B M J ;B€T `mM; H M- K°i T?B M €M? b€M; k
ç Q iW i`QM; +Æ i? #„M` X

"|M; i`„M; +?Êi H|2 H M MÆB F?|2 K„i- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; #B M K’i F?¬M; +Á
K°i çQ¨M F?Q HQm H¢B iW # M i`€B ”T ç MX

@ > 5

> B i v >bM? h?B M `mM; H M- #|M; K F?¬M; ç¬m T?Q b m HB M #QÊ+ ` - K°i [n
i` M M„K i iQ HÈM K F?Q M?Q i?Ov i`B m`ÊT i`ÌB FQM ç’i i¨M p ?QÈM; #|M; i`
E?¬M; M; Ì #|M; i`„M; ç M; T?|M; iÈB FB #¶M; M?9M +?•M K°i +€B- H¢B M?Q iB
p¨Q b•m i`QM; ?Q F?¬M;X

ó”MM;5ô

*?Q ç M F?B #|M; i`„M; FB #B M K’i p¨Q b•m i`QM; #|M; i®B- K°i +ÆM +m²M; T?

ç M; iW iW iB M p T?Q i`QÊ+X _'i?B M M?B M- p Kti F?®M; +? F?¬M; ;B M [m
F?¬M; #^M; çQÊ+ + Q i?O i?¬M #Q ç°i M?B M tmv M [m ?Q F?¬M; - tm'i?B M içB J
i`B m- HçB /`+? +?mv M ?Q`M; +mM; ` # M M; Q`BX

h`¬M; i?'v +ª iÁ K +mM; F?'M; H² b„T tm'i?B M içB h?€B *´- F?Q iS+ +O çdM? +
ç½ tmv M [m i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M iÄ ` - M; v H9+ M`v K°i iB M; ?W HçM? #¶M;
F?'M; H² / [iÊM +? içQ #^M; b„i ç2M,

@ >W- S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB ?½v iB T K°i +?B m +O i`šK5

G`B +ÁM +?Q /Si- i`QM; i¬M; i¬M; p` /B M F?¬M; ;B M- K°i H`M b|M; K F?Q M?Q
K çB M FB #„M ` - b m ç| T?€ pĐ ?Q F?¬M; - HB M HB T tmv M [m F?¬M; ;B M i`

ó•K –K5ô

LÆB æ Q pU+- i`QM; ?Q F?¬M; T?Q i` M *Ym *?•m i ç`M i`, K i`QÊM; - içB i`mM
;ÊM ç°i M?B M tm'i?B M K°i ?® ç2M- K F?Q p¬ +MM; #€ ççQ i`QM; M?€v K„i i`M

*¬M; FQ+? +O J æ >Q`M; i`M ç M- +ª F?¬M; ;B M æ Q pU+ M´ p M; K°i iB M; M
i¬M; i`B- iWM; i`M iB M; b'K p M; H M; B [M? [M; ç€K K•v- i`B ç'i K°i T?B M m €
b€M; p¬ b® F?m¬M Kti i`- K i`¼M; +O M? [M; M; Q`B iB K im içB æ Q pU+X

J F?Q ?MM; ?"m i`M ç M- S?QM; o•M o¬ E} H`M; Q`B çSM; KkB +?`m b`QX æ®B K
T?€ pĐ F?¬M; ;B M FB - b„+ Kti +O ?„M pšM #bM? ioM? M?Q MQÊ+ - ? B K„i ?`
J æ >Q`M; T?€i` X

æQ`M K F?Q ?Ov i`B /B i ç'i- F?B M +?Q i?B M ç` #B M b„+ T?€ pĐ F?¬M; ;B M
o•M o¬ E} K'v +?K+ i`QÊM; i?b ç°i M?B M /WM; HçB- b m ç| H`T iS+ #„M ` pÈB i®
M?Q i?Ov i`B m`9i [m v M; QÊ+ i`Î p X > B # M F?¬M; ;B M T?€i` K°i iB M; M´HÊ
T?ªM SM; - H`M b|M; K F?Q FB ç½ #B M K'i iQ`M #° M?Q i`QÊ+ F?B M| i`M p`Q

ó"MM; 5ô

L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} /MM; FB K w +O óv LB K EB K h? ççB T?€Tô ç€M? #`i
>Q`M; - K°i #`M i v iQ HÊM #¶M; iW K°i Kti F?€+ tmv M ` - +?KT H'v •K *€i *´ æS-
M`v K F?Q i`QM; +Æ i? F?¬M; +ÁM- HçB #` i?QÆM; M†M; F?Q iS+ bmv v mX "M
F?„+ M`Q- H`T iS+ `9i p`Q K°i +?¶ F?€+ i`QM; ?Q F?¬M; - #B M K'i F?¬M; i?'vX

h`QM; i¬M; i¬M; F?2 ?Î p` /B M- K°i ç€K K•v K`m ç2M ?Ov i`B /B i ç'i ç°i M?B M
K°i +°i bûi K`m ç2M ç€M? tm®M; K çB M + Q ?ÆM M; `M i`QÊM; - i'i +ª FbM? HU+
M? [M; ;| + +çM? ?bM? i?QB i`mv M p T?Q i`mM; i•K K çB M

h` M #ªQ i¼ Î i`mM; QÆM; K çB M- K°i ; ½ M K iY p| + M; Q`B + Q HÊM M; ²B v M
FQ+? iW #®M T?QÆM; i`M ç M- ?„M F?) pmM; i v H M- p¬ b® Hm²M; K F?Q ?°B
/m¶B M; ?B M; [m i`QÊ+ M; Q`B- #B M K'i F?¬M; i?'vX

L?•M p`i KçM? K) M?Q J æ >Q`M; - i?m ?²B +¬M; FQ+? +Q`M; ççB /Q Kbm? T?€i
M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; H`K çQÊ+X *| çB m M; v H9+ ?„M pW KÈB i?m
` p`Q i`QM; +Æ i?

óEB K h?¬M- i`šK ç½ t2K i?Q`M; M; QÆB `²B5ô @ J æ >Q`M; #¶M; M?B M #B M b
F?Q ?MM; ?"m iBM? i?m¬M `M; B'm i`QM; K F?Q +?Êi tmv M [m H¶ +?•M H¬M; iC

hW T?Q i` M K çB M [m M b€i tm®M; - H9+ J æ >Q`M; pmM; i v H M ç°i M?B M
M?QK ?bM? M?Q`B ç-v KkB M?¼M- iWM; Hm²M; FB K F?Q iBM? i?m¬M M; QM; F
/`B #„M ` - i`QM; M?€v K„i #B M K'i F?ÄB K çB M

ósQ i5ô

o2M K çB M- K°i pÁM; i?` p ç M; +ªM? ;B€+ [m M b€i ç°M; ioM? +?mM; [m M? +Á
T?€i; B€+ K°i Hm²M; F?Q iS+ b„+ #ûM iW i`QM; ççB çB M #„M ` - i`QM; M?€v K„i t
i`Î M M i®B b-K- b m ç| F?¬M; +ÁM #B i; b M [X

ó•K –K5ô

h`QM; pQÆM; i`B m çϕB çB M ç°i M?B M tm'i?B M K°i+Y ç°M; iW i` M M!+ çB M
i`QM; `ÆB tm®M; i`QÊ+ K†i J æ >Q`M;

@ •K *€i *´ æS+- M; QÆB i?"i iQ ; M5

J°i ;B¼M; M!B H½M? çϕK p M; H M iW T?Q i` M- i`QM; H!B M!B iÄ p F?¬M; pmB
K°i T?QÆM; F?¬M; F?ÄB `mM H M- b m ç! [m€ T?K+ tm®M;

hϕB K°i MÆB F?€+ +€+? ç! p¬ b® p` /B M- S?QM; o•M o¬ E} HB +i?'v #`M i v iQ H
K M; çB •K *€i *´ æS+ ç½ /MM; HoM? pU+ óoϕM *´ h? M? h?B Mô ;B K ;B[F?¬M; Q
K†i H"TiS+ i`-K tm®M;X

@ *?ϕv çB ç•m5

.Si H!B- #`M i v HB M T?€i` K°i Hm²M; FB K F?Q i`„M; H! - K M; i?2Q €M? b€M;
F?¬M;X J°i ç-m F?€+ +O FB K F?Q #B M K'i i`QM; pk i`K ?Q F?¬M; K!K`i # M
L; v F?B S?QM; o•M o¬ E} ` i v i`mv FQ+? •K *€i *´ æS+- K°i Hm²M; €K FbM? iQ
K°i iB M; ç°M; iW T?Q b m ç€M? ç M

S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB ;B`M /[- H"TiS+ i?m ??B K°i T?¬M FB K F?Q T?€i` - ç²M;
i`QM; +Æ i? #ªQ p T?Q b m- F?¬M; i`€M? F?¬M; Mû i`U+ iB T+?`m K°i +?QÎM;
iW T?Q b m ç€M? iËBX

@ S?QM; o•M o¬ E}- M; QÆB +? i çQÊ+ `²B- ? ?

h`QM; F?B S?QM; o•M o¬ E} p` J æ >Q`M; ç M; ç®B F?€M; - >bM? h?B M ç½ H†M
w +O K¼B M; Q!B- ç°i M?B M i"TFQ+? b m HQM; S?QM; o•M o¬ E}X J°i #`M i v iQ
/'m ?B m ç€M? p`Q ;B[HQM; S?QM; o•M o¬ E}- ç²M; i?!B h?B M J F?Q iBM? i?m
iS+ i`M ` X

ó•K5ô

J°i çQ`M K F?Q K!K`i ç°i M?B M iW HÁM; #`M i v >bM? h?B M T?€i` - ç€M? Kϕ
o¬ E}X *MM; H9+ M`v- +?d M; ?2 M?[M; iB M; HQ i tQ i p M; H M- iW M?[M; H¶ +?•
o¬ E} #¶M; #„M` p¬ b® iB FB K K`m i`„M; b[ /`B ç M K'v +?K+ i`QÊM;X :-M M?Q
>bM? h?B M ç€M? i`9M; HQM; - M?[M; iB FB K FB +kM; H"TiS+ tmv M i?OM; +ª

>bM? h?B M +,M #ªM F?¬M; M; ! S?QM; o•M o¬ E} ç M; i"Ti`mM; iQ`M #° iBM? i?¬
+O J æ >Q`M; - HϕB +ÁM i?W HU+ /MM; +?B m i?S+ [m€B /` M`v T?ªM FQ+? KbM
J +?B M ;B€T- i?•M i? ?„M +,M #ªM F?¬M; +?®M; çQÊ+ FB K F?Q b„+ #ûM p` i?n
iB FB K K M; i?2Q iWM; /ÁM; K€m iQÆB tmv M` iW T?Q b mX

@ 5

>bM? h?B M #` tmv M i?OM; M; Q!B- /QÊB i€+ /KM; +O [m€M iQM? HB M #„M iMM

@ h`!B ;•v M; ?B i i?b +ÁM +! i? b®M; - iU KbM? ;•v M; ?B i i?b F?¬M; i? b®M;X >
iU +?m®+ H'v5

:B¼M; M!B +O S?QM; o•M o¬ E} HϕM? H)Q M?Q ?¬K #,M; i`mv M p`Q i`QM; i B >
i? tQ v M; QÊ+ HϕB- K°i +?QÎM; ç€M? p T?Q ç®B T?QÆM;

ó•K5ô

>bM? h?B M F m i?ªK K°i iB M; - i?•M M?Q /B m çSi /•v #„M` M; Q`B- K°i çQ!M; K

óæMM; çMM;5ô

S?QM; o•M o¬ E} ç M; Km®M i`mv FQ+?- i`QM; i B ç°i M?B M M; ?2 çQÊ+ K°i iB
i` M #-m i`!BX

>ÆB /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; ?„M pšM tQ v M; QÌB H¢B +?“K`½B M; ~M; ç-m H M
M v H`M; `v *?B M æ +Sm b®M; *?B M S?B- i`QM; i?ÌB ;B M ç! F?¬M; i? +! K°i +?
imv pã +¬M; + Q- M?QM; +! i Î ç•v ?„M +kM; F?¬M; H`K ;b çQÊ+X *?d +¬M ?„M F
æ - p`v +S ç ?„M çB ô

L;?o ç M ç•v- i`QM; HÁM; ?„M HB M #bM? ioM? H¢B- M; ~M; ç-m M?bM H MX *?
+?mM; [m M? i?¬M; ç¢Q i®B QK F?¬M; i?2Q [mv i„+ H`K•v KM /`v ç†+- p¬ b® iB
bÊ F m H M H®T ç®T p-M pk # M i`QM; X GQÊB çB M K`m ç2M K M; i?2Q bQÆM;
/QÊB S?ªM >²M iBM?- ?! i?`M? K°i +°i bûi iQ M?Q i?MM; MQÊ+ iW #-m i`ÌB ç€M?
i` M \*Ym \*?•m i ç`MX

óæMM;5ô

GÈT #,M; i`QM; M?€v K„i #` +°i bûi ~M +?S HU+ HQÊM; #ªM M; mv M +´ [m€B M?m°
#,M; ç2M M´imM; ` - M?[M; KªM? M?Ä # v i€M HQ¢MX hWM; iB bûi K`m ç2M F?¬
i? *?B M S?B HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; X

ó"MM;5ô

J€B i!+ /`B M?Q i?€+ MQÊ+ +O \*?B M S?B ç°i M?B M tä ` X E?B #` +°i bûi ç M iV
h?¬M ç€M? i`9M; - i?•M i? K K K¢B M?Q ~M M?Q ?B M `k tm®M; i` M #-m i`ÌB #¶M
i`ÁMX

@ *?B M5

@ *?B M5

@ *?B M5

h` M K†i *?B M æ ?B M H M p ?QM; T?'M- HB M M; ~M; ç-m HB M iK+ [m€i HÈM #
` iW KB M; - K†i ç'i HB M `mM; H M- SªM >²M iBM? i` M i`ÌB + Q F i M®B pÊB *
+?9i- M?[M; HBM? ?²M p`i p! +?mM; [m M? æ Q pU+ +kM; #B M ?! F`+? HB iX *MM
T?€i` - i?•M ?bM? M?Q ~M M?Q ?B M +O *?B M æ +kM; /-M /-M M; QM; iK H¢BX
F?m¬M K†i p®M i` i`mM; +O *?B M æ H¢B ;B®M; M?Q ;B`i? K KQÌB im´BX E?B
SªM >²M iBM? HB M M Si` - K°i çB K p`M; !M; €M? iW b•m i`QM; b•m i`QM; iBM?
?bM? i?`M? K°i çB K i`ÁM- b m ç! M´imM; ?! i?`M? K°i bÊB /•v M?Ä p`M; !M; €M
>²M iBM?X

hW K†i ç'i M?bM H M- SªM >²M iBM? ;B®M; M?Q K°i +QM K„i ç M; KÎ` X

ó•K5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- +m²M; T?QM; K M? K¬M; ç°i M?B M iW i`ÌB + Q i?´B t
#„M imM; H MX S?QM; o•M o¬ E} M?QÊM; K`v- i`QM; HÁM; M?Q +! /U +ªK- HB M +
M i`QM; SªM >²M iBM? ç M; tªv` #B M ?! /`i?QÌM; - +?d i?`v K°i iB bûi M; Q^
iW i`QM; +°i bûi FB ç€M? tm®M;

ó•K -K5ô

hB bûi M?Ä K`m p`M; b€M; FB pW M?"T p`Q i`QM; +Æ i? *?B M S?B ç M; tQ v i
o¬ E} HÁM; +! +ªM? ;B€+ HB M bBM? ` K°i bU #`i M K½M? HB iX

@ J m HmB H¢B5

S?QM; o•M o¬ E} [m€i i`-K K°i iB M; - i? M? •K F?¬M; + Q F?¬M; i?'T- M?QM; H¢B
i B K¼B M; QÌB- ç²M; i?ÌB M?9M +?•M K°i +€B- i?•M ?bM? ç½ M?Q iB +?ÈT #„M F
i¢Q i?`M? K°i T?B M ?QªM?X h` M çQÌM; `9i HmB- €M? K„i i`¬M; i?'v ç€K ç iY *?
J i°+ pšM +ÁM ç M; F?´ +?B M- ? B i v #m¬M; tm¬B Î# M M; QÌB HB M KÎ` X

ó"MM;5ô

h v €Q # " Q K " m i ` „ M ; T ? ' i T ? Æ X h ¢ B F ? Q ª M ? F ? „ + ? B i v ; B M ; ` - i ' i + ª æ Q p U +
M ? [M ; H m ² M ; b | M ; ; Ê M F ? ¬ M ; ; B M X L Æ B b | M ; ; Ê M H M ¸ M - i W M ; ; ½ + ? B M b o ¸
H m B ` K ' v M ; " M i ` Q Ê M ; - + ? d T ? 9 i + ? ® + ¸ ½ ` Ì B t F ? Ä B * Y m * ? • m i ¸ " M X

h ` Q M ; K „ i M ? [M ; M ; Q Ì B i B K i m - b m F B T M ¢ M + O J ¢ i G S ? Q M ; o • M o ¬ E } ¸ ½ i
+ Q Ì M ; ? Q " M ? b ® K ° i i ¢ B h ? € B * ' X E ? B S ? Q M ; o • M o ¬ E } p W [m € i H Ê M K ° i i B M ; ó
M ; Q Ì B ¸ ½ i W M ; [m M b € i F B T M ¢ M + O J ¢ i G - i ` ¬ M ; i ? ' v S ? Q M ; o • M o ¬ E } / M M ; i ?
F ? ¬ M ; ? + ? - M + ? Ì H B M H m B p T ? Q b m M ? Q ; B | X

ó E ? ¬ M ; ? v 5 ô @ • M ? K „ i M ? b M ¸ M ¸ € K M ; Q Ì B * ' o m + ? O i ` b M ; ? B i ? S + b ® M ; H ¢ B
E } H B M ; B " i K b M ? X J † + / M * ' o m + | T ? € T H U + + Q + Q Ì M ; - M ? Q M ; i ? • M i ? H ¢ B F ?
K ° i + € + ? + ? m ~ M t € + i ? b [m ª i ? " i ` ' i v m X

h ¢ B i ? Ì B F ? „ + M ; " M + • M i ` 2 Q b Ê B i | + - i v € Q S ? Q M ; o • M o ¬ E } # ¶ M ; t Á ` M ? Q K
i ? 2 Q i B M ; ` Q i # „ M ` - i ` Q M ; M ? € v K „ i # v ¸ M T ? Q i ` M ¸ € K M ; Q Ì B * ' o m X

ó P M ; 5 ô

æ L ; k E B K æ ª K F ? ¬ M ; M ; W M ; F m H M - F B K F ? Q p ¬ i " M i W i ` Q M ; i ? • M F B K # „ M
E B K + ? B H o M ? p U + T ? Q i ` M ¸ € K M ; Q Ì B * ' o m - # Q T ? O H ' v # ¼ M ? ¼ X

: - M M ? Q M ; v F ? B S ? Q M ; o • M o ¬ E } i ` m v M T ? • M M Y + ? • M H U + i ` Q M ; + Æ i ? p " Q
[m i - M ; i - M ; F ? ¬ M ; ; B M i ` B M F ? B H o M ? p U + T ? Q i ` M ¸ € K M ; Q Ì B * ' o m - H m ² M
H B M i W i ` Q M ; S ? ª M > ² M i B M ? ¸ € M ? t m ® M ;

ó • K - K - K 5 ô

* Y m * ? • m i ¸ " M i ` Q M ; M ? € v K „ i # ` # Q i ` M K # Î B K ° i ¸ Q " M F ? Q i S + K " m ¸ 2 M ? O v /
/ Q ¸ ° M ; H B M ? ? ² M + Q Ì M ; H B i X G ' v * Y m * ? • m i ¸ " M H " K i ` m M ; i • K - i W M ; ¸ Q " M b
p # ® M T ? Q - # M i ` Q M ; F ? ¬ M ; M ; W M ; p M ; H M M ? [ M ; i B M ; M ' H Ê M ? O v i ` Ì B / B

S ? Q M ; o • M o ¬ E } ? B i v + ? „ T i ¢ B T ? Q b m - p K † i # b M ? i o M ? M ? b M * Y m * ? • m i ¸
i ? - M i ? S + F ? ' M ; H ² [m û i M ; M ; + ª i ` m M ; i • K p K M ' - i ' i + ª M ? [ M ; # B M ¸ ° M ; t ª v ` ¸
¸ m i ? m p " Q i ` Q M ; K „ i X

93 R X * ? Q Æ M ; 93 y , E B M ? " B M U T ? - M k V

ó • K 5 ô

. M M ; * Y m * ? • m i ¸ " M H " K i ` m M ; i • K - i ` Q M ; T ? ¢ K p B M ; " M i ` Q Ê M ; H " T i S + ? | i ?
K " m ¸ 2 M ¸ M i W K ° i F ? ¬ M ; ; B M F ? € + i " M F ? „ T i ? B M ¸ B - # Q T ? O + ª * Y m * ? • m i

ó æ B M ? 5 ô

æ L ; k E B K æ ª K T ? € i ` K ° i i B M ; F B K M ; • M p M ; p ¼ M ; ¸ ' i i ` Ì B - i ? • M F B K # „ M
M ; , M + € + ? F ? Q i S + ? O v / B i F ? Ä B + ? Q M p ` * ' o m X

E ? B F b M ? F ? Q ? O v / B i F B H M ` ° M ; - K ° i H m ² M ; / Q ¸ ° M ; H B M ? ? ² M [ m , / ` i ` Q M ;
i • K æ Q p U + X h ' i + ª i ? - M i ? S + i Ä ` ` i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; ¸ m + ª K i ? ' v i ` Q M ; ¸ - m ¸ m
b U + ª K S M ; + O i ? - M i ? S + ¸ ® B p Ê B # M M ; Q " B X E ? B K m ® M ¸ 2 K i ? - M i ? S + i ` t û i
? Q ª M ; b Ê T ? € i ? B M i ? - M i ? S + F ? ¬ M ; + € + ? M " Q i ? Q € i ` M ; Q " B X h ' i + ª F ? B m ? m
H Q Ê M ; p ¬ ? b M ? T ? Q M ; # - i ` | B + ? † i i ? - M i ? S + p " Q i ` Q M ; + Æ i ? X

@ 5

h W M ; i B M ; F B M ? ? ¬ p M ; H M i W # ® M T ? Q Æ M ; - ¸ ¬ M ; ¸ ª Q + Q i ? O h ? € B * ' p ® M ¸
i v € Q # v p 9 i p T ? Q b m X * ? Q ¸ M F ? B H m B ` K ' v M ; " M i ` Q Ê M ; - + ª K ; B € + i ` | B #

æ S M ; Î i ` Q Ê + M ? ' i - + ª K i ? K + O S ? Q M ; o • M o ¬ E } H ¢ B F ? ¬ M ; ; B ® M ; p Ê B K ¼ B M ; Q Ì
T ? B M b Q Æ M ; ¸ 2 M ¸ M ; # Q T ? O F B K M ; i ? 2 Q F ? Q i S + ¸ M i W [m ® + ¸ ° + O > „ + •

+?S HU+ HQÊM; HBM? ?²M +QÌM; ç¢BX L? [M; HU+ HQÊM; HBM? ?²M p¬ w i?S+ M
i' i +ª i?¬M i?S+ F?¬M; çO K¢M?¬ ç²M; i?ÌB +kM; +| i? +„i çSi i' i +ª i?¬M i?S+ ç½
>ÆB i`¬K M; •K K°i +?9i- i?¬M i?S+ +QÌM; ç¢B +O S?QM; o•M o¬ E} HB M iW i`Q
`X >Q F?¬M; [m M? M; QÌB #¶M; T?€i` K°i iB M; M' HÈM- i?¬M i?S+ ç½ ç°i T?€b
HBM? ?²M FB - K°i H¬M M[t•K M?“T p¬Q i`mM; i•K i ç`MX
L; v F?B i?¬M i?S+ i?, K /Á p¬Q ?¢+? i•K æ Q pU+- K°i #¬ T?“M i?¬M i?S+ F?€+ /
T?€i` # M M; Q¬B H¢B T?€i?B M ç€K +?B M bo h?B M J i°+ ç½ +| w Km®M `9i H
HQ #ªQ p +?O iW iW HmB` M; Q¬BX G9+ i•K i?¬M +O K¼B M; QÌB ç m i”T i`mM;
?°B ?ÊT H¢B- i`€M? F?ÄB i¬K K„i K¼B M; QÌB HMB p T?Q i•vX
>ì ? [M; M?bM p T?Q ç| K°i +€B- i`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O ç€K +?B M bo h?B
E} H¢B i?m ?²B €M? K„i- i”T i`mM; p¬Q #B M ?| i¢B i`mM; i•K æ Q pU+X
h¢B i`mM; i•K i ç`M- *?B M æ ç½ ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM; -ªQªM? +O
;B[?Q p¬ p¬ i?U+ +?`i ç½ i M pÐ M?Q #¼i MQÊ+¬ K°i H¬M M[ H°` +?•M i?•MX

ó•K5ô

G¢B H¬ K°i iB bûi K`m p`M; b€M; i?“i M?Ä iW i`QM; +°i K•v K`m ç2M i”M i`ÌB ç€M
+Æ i? *?B M S?BX E?B iB bûi +?| B K„i FB ç€M? tm®M; - +?QM +?B + çdM? +´ ç²
iÁ i ç`M HB M F i pÈB M, K M; ¬B b Q i` M #-m i`ÌB `mM; +?mv MX *?d M; ?2 çQÊ-
b€M; HÈM K`m b„+ F?€+ M? m iW #-m i`ÌB +?B m i?ŠM; tm®M; M, K +?B + çdM? +
H9+ M¬v- #®M Hm²M; b€M; ?ÆB M?¢i F?€+ +kM; tmv M i?`m i`ÌB b Q- tmv M i?`m
[m bQÆM; KM K`m ç2M /¬v ç†+ +?B m tm®M; #®M +?B + çdM? +´ K`m b„+ªK ç¢K
J†i ç`i`mM; +?mv MX h?¬M i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ `ä`
+O +?QM +?B + çdM? +´ iWM; çÊi i?B M ç` HBM? F?Q iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊ
+?B + çdM? i`mv M p¬Q i`QM; +Æ i? *?B M S?B ç M; HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`mM; X

ós Q5ô

S?QM; o•M o¬ E} €M? K„i M?Q iB +?ÊT- i`QM; K„i #¶M; M?B M H|2 b€M; X smv M
?“M M?bM i?`v `ä`mM; /QÈB HÈT / i€B M?Êi +O \*?B M S?B +| K°i iB b€M; F€ /`H
+”M; i`Î M M i`„M; MäM- #„i ç¬m +| bU +Q /½M- ~M QÊ+ i€M T?€i` F?Q iS+ i? M?

@ > 5

*?B M æ ;BÆ K°i i v H M p T?Q *?B M S?B i` M #-m i`ÌBX S?Q b m M; QÌB v- +
i?U+ +?`i H¢B H¬M M[ ?B M`X

ó”MM; 5ô

J€B i| + ç2M /¬B +O *?B M æ ç°i M?B M # v H M- K°i ?”M; p, M iU /¬v ç†+ +?ªv [n
i?“M? K°i i`”M F?~m •K KÆ ?²~M +?S / Q ç°M; +´ [m€B- p M; p¼M; F?“T i?B M ç`
çQÊ+ ;?B i` M i`K / / K` h?€M? çB M bS; Bª ç½ ;B Q +?Q \*?B M æ F?¬M; H•m i`
h?2Q •K i? M T?€i` iW KB M; *?B M æ - HBM? F?Q p¬ +MM; p¬ i”M iW #®M T?QÆ
+Æ i? *?B M S?B i` M #-m i`ÌBX

E?B *?B M æ T?€i` K°i +?[ +m®B +MM; - #®M T?QÆM; ç m`mM; +?mv M- # M M
?B M H M p¬ b® T?M p, M H`T H€M? HQm ç°M; - b m ç| M?“T p¬Q i`QM; i?•M i? *?E

@ P

*†T K¬B M? ç”Q KÄM; K M? +O *?B M S?B ?ÆB K`T K€v- T?€i` K°i iB M; `M`d
i?`vX hB M; `M M`v imv`i M?Ä- M?QM; i¢B i`QM; i B *?B M æ H¢B F?¬M; F?€+
h?•M i? i?ŠM; i„T +O *?B M æ #¶M; `mM H M ;B®M; M?Q #` bûi ç€M?¬ ç¬B K„i M
S?B i` M #-m i`ÌB +†T K¬B /¬v`mM`mM M?QM; H¢B F?¬M; T?€i` çQÊ+ +?[M”Q
? i F?Q HU+ iQ`M i?•M`mM ;B¼M; M|B,

@ S?B M?B

> B +?[pW ` F?ÄB KB M;- *?B M æ HB M ;B®M; M?Q FB i bS+- +?•M F?Q ?ÆB
S?B HB M iW i` M #-m i`lB `ÆB tm®M;- # v p`Q i`QM; i v v

L; v F?B *?B M æ ¬M; *?B M S?B p`Q HÁM;- i` M #-m i`lB ç°i M?B M p M; H M H
çMM; çMM;X h`QM; H¶ i?OM; i?¬M; ç M [m®+ ç° ?„+ €K +O *?O h?-M- K°i +°i b
FQM? ; -M i`,K i`QÊM; #¶M; M?B M ;B€M; tm®M;- pW tm'i ?B M i¢B h?€B *´ HB
i`lB ç'i- ?| i?¬M? K°i +°i bûi F?´M; H² ç€M? tm®M;- F?Q i? M?Q Km®M ?Ov /B i

•M? K„i M?bM ç M +°i bûi iW [m®+ ç° +O *?O h?-M ç€M? tm®M;- +QM M;QÆB S?
+Q `9i H¢B- H¬M; iÆ iQ`M i?•M /UM; H M- K°i bU bÊ ?½B iW HBM? ?²M /•M; H M
K` ?„M +ªK i?K çQÊ+ F?B /MM; i?-M i?S+ i?,K /Á p`Q i`QM; F?¬M; ;B M T?Q b m
iS+ çSM; i` M i'i +ª +?9M; bBM?X

J°i Hm²M; F?Q H¢M? i`QM; M?€v K„i H M F?„T iQ`M i?•M- S?QM; o•M o¬ E} [m€i

@ *?B M æ - +~M i?\"M5

æ²M; i?lB i v €Q T?´i K°i +€B- M;QlB ç½ M?Q K°i +QM +?BK QM; p¼i H M F?¬M;-
h`QM; H9+ p°B p`M;- €M? K„i S?QM; o•M o¬ E} M?bM p T?Q H¶ i?OM; ç2M F`i
M?bM i?´v çQÊ+ K°i +€B #¶M; K`m ç2M HQÊi [m T?Q i` M H¶ i?OM; FB X

@ *?çv K m- ç•v H` +¬M; FQ+? +O *?O h?-M çQ+?5 *?B M æ KQÊM +Ym çdM? T
*?B *?O- ç½ F?B M +?Q *?O h?-M iS+ ;B\"MX *?Q p` K m +?çv çB5

h`QM; ?¶M HQ¢M- F?¬M; #B i H` B #¶M; ?ûi HÈM K°i iB M;- i? M? •K ;B®M; M?Q
M;QlBX

ó_\"Q5ô

a„+ K†i K¼B M;QlB ç m #B M ç´BX h¢B h?€B *´ - *?Q h¬M iQÊM; i`QM; +?Q HU+ H
h?-M i?b +ÁM pQÊi H M i` M +ª *?Q h¬M- çO F?B M +?Q #¼M ?¼ ç m FBM? ?½BX

h¢B i?-M K ç¢B +?B M- M?•M i° + +¶ i? K v K„M i²M i¢B- F?¬M; #` +?9M; i?-M i
HQÊM; +O #®M p` \*?Q h¬M i?b imv i ç®B H`K F?¬M; çQÊ+X *?d +¶ KQÊM HU+ H
HU+ M?\"T i? - *?Q h¬M KÈB +¶ i? ç®B F?€M; pÈB +?9M; i?-MX E?¬M; +¶ HU+ H
/M +¶ K¢M? ç M ç•m +kM; +?d H` M;QlB K` F?¬M; TªB i?-M- F?¬M; i? M`Q +?®M

L?[M; + Q i?O iB K im iK i\"T i¢B æ Q pU+ #bM? M;mv M ç m #B M b„+- €M? K„i M
K`m p`M; i®B ç M; iW i` M #-m i`lB ç€M? tm®M; pÈB i®+ ç° FBM? M;QlB- i`QM;
*?Q /M H` M?[M; + Q i?O h?€B *´ +´T i?U+ HU+ v m FûK +kM; +¶ i? +ªK ;B€+ çQÊ-
pQÊi i` M i'i +ª HU+ HQÊM; FB X Í i`QÊ+ K†i +O i?-M- M?•M HQ¢B h?€B *´ i`Í
K¼MX

ó> i`²B5ô

a m F?B ?B m çQÊ+ +°i bûi K`m p`M; i®B Î t t - F?B M +?Q M;QlB i bBM? ` +ªK
h?-M- K°i HQ¢B iQ iQÎM; #B [m M M? M? +?¶M; H M `°M; i`QM; çQ`M M;QlBX

ó\"Ä çB5 J´v i`,K i`B m M,K F?´im- ?¬K M v i•K i?-M ç m /B i- Km®M i`®M +kM; F
+?9M; i /MM; i?•M +ªK M?\"M mv HU+ +O *?O h?-M çB- +kM; ç +?Q i° + M?•M b
+O *?O h?-M5ô @ hWM; + Q i?O iB K im ?l ?[M; M?„K ? B K„i H¢B- F?¬M; TªM
i`€M?X \*m° + çlB im Hmv M /`B ç^M; ç€M; iW H•m ç½ F?B M +?Q i•K ?²M +O #¼
+? i ç½ F?¬M; Î i`QM; HÁM;X

h`QM; çQ`M M;QlB ?¶M HQ¢M- iWM; ;½ + Q i?O iB K im çSM; b[M; #'i ç°M;- i?-M
M´B #\"iX aU #bM? i?ªM +O ?¼ +¶ H) ç½ F?B M +?Q `i M?B m + Q i?O h?€B *´ +´T
i?lB ;B M M;„M +?mM; [m M? #` H•v M?B K- ç M; p°B p`M; `lB F?ÄB æ Q pU+ #¶M
+¢M? M?[M; M;QlB iB K imX \"¼M ?¼ HB + M?bM M?[M; + Q i?O iB K im M`v K°i +
p t´m ?´- b m ç¶ ?Qi K°i ?ÆB i?\"i b•m- M;~M; ç-m H M #bM? ioM? +°i bûi i?-M T?

*kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª M; Q`B M?Q iB K i m ç m M?Q M? m #bM? i oM? ç®B K t i p ÈB
çÐ +O *?O h?¬MX hWM; #!M; M; Q`B ;¬K H M- i?•M i? ?ÆB +9B t m®M; b m ç! p¼i
#!M; ç2M KÆ ?? F?¬M; `ä- i?2Q b èi T?Q b m S?QM; o•M o¬ E} H Q p T?Q +°i b
i`B X

hW #-m i`B [m M b èi t m®M; - i` M K t i ç' i M?Q ?B M H M ?"M; pçM M; ¬B b Q /"v ç t
p T?Q #-m i`B X Í t t # M M; Q`B æ Q pU+- i` M çdM? M9B- i` M K t i ç' i p" ;B[
+'T +Q`M; ;Bª [m M b èi i? 'v #B M ç°M; i` M #-m i`B æ Q pU+- /QÈB +?•M H B M
i M `B F?ÄB /•v +mM; #„M H M- p) ` iWM; #!M; ç2M #B M K' i i`QM; #-m i`B K M?
M?[M; iB M; ;¬K #'i F?m'i

ósQ i tQ i5ô

*°i bûi K"m p" M; i®B iW [m®+ ç° +O *?O h?¬M T?èi ` - H" T iS+ çB M +m²M; ?'T i
*´- +?d KÈB ?ç t m®M; i`, K i`QÈM; #€M FQM? ç½ i,M; HÈM ç M ;¬M M;"M i`QÈM; X
i®B T?O FQM #-m i`B æ Q pU+- #!M; i®B K°i H¬M M[# Q T?O K t i ç' i- M;m²M b è
K"m p" M; i®B H" T HÁ2X

LÆB +°i bûi K"m p" M; i®B çB [m - iWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M bKT ç´- i'i +ª M,M; i
çB M +m²M; i" M p" Q i`QM; +°i bûi X L?[M; F?¬M; ;B M #` ?9i ? i M,M; HQÈM; HB M
?| i?"M? ?Q p¬X

h`QM; ?Q F?¬M; - S?QM; o•M o¬ E} /MM; i®+ ç° ;¬M M?Q €M? b€M; # v p9i H M i`B
ç¬m T?'i T?Æ p T?Q b m- H° ` F?m¬M K t i b€M; #!M; X h` M i`B + Q +°i b€M; K
H'T H|2- F?m¬M K t i HçM? HMM; +O ?„M +kM; i?2Q €M? +?ÈT F?B K i F?B iÄX

L; ?B i?S+ b®M; HçB +O *?B M æ i`QM; H9+ i?, K /Á ç½ ç°M; +?çK ç M F?¬M; ;B
*?O h?¬M +?mv M M"v F?¬M; F?€+ ;b K°i bU F?BM? M?`M ç®B pÈB i?¬M mv- pb p

h`B ç' i ç m i®B b'K HçB- #!M; i®B +?2 H'T çB i'i +ª iB M; ç°M; - +?d +ÁM HçB K°i
iWM; F?m¬M K t i M?bM H M +°i bûi iW i`B + Q ;B€M; t m®M; - €M? K„i #bM? i oM?X
v p9i H M- +?d pb Km®M #°+ T?èi ` bU #'i + K p" ;B" M /[ i`QM; HÁM; i`QÈ+ F?B

h`QM; +QM M; QÆB ç2M F`i +O S?QM; o•M o¬ E} ?B M H M p FB M M; ?`- b m ç! i?
i bM? ?m®M; ;¬M M?Q F?¬M; i? HçB ;B i,M; i®+ ç°X L?[M; iB M; M´HB M iK+ p M
pÈB bU ;B" M /[+O *?O h?¬M- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; ? M„K +?„+ K°i +?9i M"QX

hWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M bKT ç´- i` M #-m i`B h?€B *´ HQ€M; i?Q€M; M?Q ?
F?¬M; F?€+X a•m i`QM; #!M; i®B p¬ i" M- iWM; M; ¬B b Q M?Ä T?èi ` €M? b€M; ;
+?B m p" Q h?€B *´X

h¬M; i?'v æ Q pU+ b„T bY #` ?Ov /B i- M; v H9+ M"v- iW b•m i`QM; #-m i`B ç°i
F m p M; /°B- M?Q çB b•m p" Q i`QM; HBM? ?²M +O K¼B M; Q`B X

ós:W5ô

ós:"Q5ô

óEû+5ô

óL; Q5ô

>Q t + i`-K i?'T- ?Q t + `ûQ `„i- ?Q t + t tQ - ?Q t + ?mM; #çQ- F?B #®M iB M; F m M
i`B- #®M HQçB F?Q iS+ ?Q" M iQ" M F?€+ M? m #¶M; i" M ç M `ÈT i`B FQM ç' i X
+ªK ;B€+ M"v- +?d +ªK i?'v HBM? ?²M `mM H M- b m ç! M?Q +! K°i /ÁM; MQÈ+ 'K -
+?Q [m M? M; Q`B 'K €TX

óh?€M? i?95ô h` M çQ`M; # v ç M- ? B +?[M"v ;¬M M?Q p¬ w i?S+ t i [m i`QM;
*~M i?"M M; •K HçB- i`QM; b® M"v +! K°i Hm²M; F?Q iS+ K" ?„M [m2M i?m°+- +?QM
iS i?€M? i?9 K" ?„M +ªK M?"M çQÈ+ F?B h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M t m'i ?B M X

ós:W5ô

ó:~Q5ô

óEû+5ô

óL; Q5ô

J`m çÄ- K`m t M? H K- K`m i`„M; - K`m p`M; - #®M HQ¢B K`m b„+ F?€+ M? m #¶M;
HQÊM; K M? K¬M; # Q T?O F?„T MÆBX E?B HU+ HQÊM; M`v tm'i ?B M iW #®M
;-M M?Q i M pÐ ç°i M?B M /WM; H¢B- b m ç! v M ioM? H¢BX

óEB H`iS i?€M? i?95ô h` M K°i çdM? M9B # M M; Q`B æ Q pU+- K°i H½Q ;Bª €
M;~M; ç-m H M i`lB- ?€ ?®+ K²K M?Q F?¬M; i? iBM çQÊ+ M?[M; ;b KbM? M?bM i

h? M? GQM; - *?m hQÊ+X "¢+? >´- >mv M ok- #®MªQ ;B€+ F?´M; H² ?! i?`M? #®M
?°B iK H¢B- F i i?`M? K°i K`M b€M; ?bM? i`ÁM ?¶M ç°M- +m®M p T?Q +°i bûi î i

ó•K5ô

h`lB ç'i iU M?Q K°i +?B + ?°T #` K°i #`M i v F?´M; H² /MM; bS+ H v ç°M; - F?¬M; M
•K M?Q i?Ov iBM? pÐ iW i`QM; ?Q F?¬M; t t p M; H M- MÆB t t¬B p¬i`M FB /Q

ó•K -K5ô

oK M´ ?! i?`M? K°i T?B M b!M; ;ÊM p¬ ?bM? iW #-m i`lB # Q T?O tm®M; - H`M b
æ Q pU+ KÊB T?€i ` K°i iB M; M´ HÈMX hB M; M´ M`v F?B M +?Q +€+ + Q i?O h?
iWM; M; QlB F m H M K°i iB M; ç m çÈM- ? B i B p`K„i KkB ç m #` b!M; •K +?´M ç°
iÆ K€mX L?[M; M; QlB +¬M; HU+ v m K°i +?9i +?d +ªK i?´v i`QÊ+ K„i ?Q H M- b m
H9+ M`v- M, M; HQÊM; F?´M; H² ~M +?S i`QM; b!M; •K +kM; ç€M? K¢M? p`Q Kti ç

ó•K5ô

Jti ç'i ;B®M; M?Q #` K°i #`M i v iQ HÈM ç`T i`9M; - `mM; +?mv M K°i i`MX o2M a
imv i ç¼M; /€M b€i Kti ç'i iÄ ` M?Q K°i Hm²M; ;B! K¢M?X

L?bM iW T?Q t - iWM; KªM; HÈM imv i ç¼M; i`„M; tQ€ ?bM? i?`M? K°i /ÁM; tQ€
h`QM; /ÁM; imv i ç¼M; FB - iWM; #!M; M; QlB F m i?ªK i?B i #` +m®M # v çBX h`
HÈM ?bM? #€M +¬m i`2Q HÆ HYM; T?Q /QÈB S?ªM >²M iBM?- /MM; M! H`K i`mM;
K`m i`ªB `°M; F?„T +ª #-m i`lB m €K- ç M t2M F?„T MÆB i Q i?`M? K°i K¢M; HQÊB

.` iQÊM; M`v ç½ bÈK F?B M +?Q i`i +ª +QlM; ;Bª M?•M i°+ ç M; [m M b€i æ Q pU+
o•M o¬E} p®M ç M; # v M? M? +kM; M; WM; H¢B- çSM; ;B[?Q F?¬M; - i`QM; K„i H
i`lB H9+ M`v ;B®M; M?Q i? ;BÈB ç2M i`„M; i`QM; S?€ o¼M; L; •M J•mX

óæ•v +?QM? H` HU+ HQÊM; +O iS i?€M? i?9 b Q\ .MM; HU+ HQÊM; +O i?€M? i?
[mv i„+ p`M ?`M? i¢B h?€B *´- #`B tQ+? i?¬M HU+ ` # M M; Q`B- ?bM? i?`M? K°i b
HQÊM; #bM? ?`M? M; ,M +€+? i?¬M HU+ ô @ S?QM; o•M o¬E} çSM; ;B[ F?¬M; i`r
K„i H°` i?¬M b„+ M?Q ç M; bmv M; ?o, ó\*! çB m i`QM; #®M p` *?Q h¬M iQÆM; SM
oB M *?Q h¬M `ä`°M; ç½ [m çlB- pb b QªQ ;B€+ +O h? M? GQM; i?€M? i?9 í?Q
#¬m i`lB\ G) M`Q iS ç¢B i?€M? i?9 F?¬M; +¬M ?mv ç°M; - +! i? iU M; ,M +ªM #`i +
p`Q- ? v +?QM? H`iS ç¢B *?Q h¬M ç M; çB m F?B M\ h? M?QM; iS ç¢B *?Q h¬M
/U p`Q ç•m K` +! i? F?B M +?Q iS ç¢B i?€M? i?9 ç²M; i?lB tm'i ?B M\ *?ŠM; H)

L; ?o ç M ç•v- K€B i!+ /`B i`QÊ+ i`€M S?QM; o•M o¬E} HB M T?´i H M- ? B +QM M
i`QM; M?€v K„i ?! i?`M? K°i T?B M K`m i`„M; #¢+X h`QM; i? ;BÈB ç2M i`„M; - i`i
?B M ` K°i HQ¢B i`¢M; i?€B /`v çt+ H¢ i?QlM; - +ÁM F?¬M; ;B M t ?ÆM K°i +?9i
`i M?B m- ;B[F?2 ?Î+O M?[M; [mv i„+ tm'i ?B M iWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M K

" M /QÈB S?ªM >²M iBM?- M, M; HQÊM; ?MM; ?`m çO ç ?Ov /B i #`i +S K°i p` /B M
K`i ?S /mv i`b M?[M; M, M; HQÊM; M`v +?QM? H` M?[M; [mv i„+ /`v çt+ H¢ i?QlM;
+•M #^M; F?¬M; #^M; F?¬M; iQlM; X h`i +ª [mv i„+ /MM; K°i HQ¢B T?QÆM; i?S+ K`
i? ?B m çQÊ+ HB M ? pÈB M? m- i¢Q i?`M? i`¢M; i?€B #bM? ?`M?X

E?¬M; #B i pb b Q- S?€ o¼M; L;•M J•m HQ€M; i?Q€M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; ? i?
+ÁM i²M i¢B K°i HQ¢B HU+ HQÊM; F?€+ F?¬M; i? M?"M #B i- K°i HQ¢B HU+ HQ
i?¬M HU+ +O *?O h?¬MX

oÈB F?ª M,M; +O S?€ o¼M; L;•M J•m- i•K +ªM? +O S?QM; o•M o¬E} i`Î M M Hw
+| i? +ªK M?"M çQÊ+ #®M HQ¢B F?Q iS+ ?MM; ?"m F?B M +?Q i`i +ª bBM? p"i ç
+ÁM +| K°i ó€M? K„iô Î K°i K†i ?Q F?¬M; F?€+ t p¬i"MX

•M? K„i H¢M? HMM; - p¬ibM?- i" M F?®+ - bQ pÈB S?€ o¼M; L;•M J•m +ÁM +U+ çQ
K°i bU +QÌM; ç¢B i` M i`i +ª bBM? HBM?X

S?QM; o•M o¬E} #B i- ó?„Mô +?QM? H` GBM? >²M \*?B \*?O ç M; Î i`QM; [m®+ ç°
Km¬M /•MX æ•v H` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ?mv M /B m F?¬M; +€+? M"Q /B M iª çQÊ+

E?¬M; i? çQ€M çQÊ+ *?O h?¬M M?Q i? M"Q- K¢M? ç M # Q M?B m ? v i?•M i? i
o¬E} +?d +| i? +ªK i?K çQÊ+ - ó?„Mô ç M; Î MÆB ç| - i` M H¶i?OM; T?Q b m S?ªM
H¢M? H)Q M?bM +?,K +?9 p"Q i? ;BÈB M"vX

ó•K5ô

h`QM; H9+ S?QM; o•M o¬E} M?Q K°i F ? M K¼M M?"i i`QM; K„i *?O h?¬M M;~M; ç
p¬i" M T?Q i` M- i¢B +U+ #„+ J :BÈB t t¬B- T?Q i` M ?„+ €K FBK iU i?€T MÆB
"´M h¬M K†+ €Q #`Q i`„M; F?¬M; #B i ç½ çSM; # Q H•m ç°i M?B M i`QM; HÁM; F?)
H M i`BX

ó"²M;5ô

•Q #`Q +O "´M h¬M F?¬M; ;B| iU T?"i T?Æ- iW ;|+ €Q ç M +´ €Q M´B H M K°i i`"M
ç| ?Q b2M i`„M; - K°i Hm²M; i?¬M i?S+ #„M H M- #B M K'i i¢B # M M; Q`B J :BÈB
:-M M?Q ç²M; i?ÌB- p2M `b +O [m®+ ç° KÈB M"v- ó>Q" M;ô ç M; ;B€K i?` +?9M; €
/QÌM; M?Q +kM; +ªK SM; çQÊ+ K°i i`QM; b® \*?O h?¬M +QÌM; ç¢B M?"i i`QM; pk i`
?i ?[M; M?bM p T?Q Hm²M; i?¬M i?S+ +O "´M h¬M #B M K'ix

S?QM; o•M o¬E} ç M; /MM; S?€ o¼M; L;•M J•m M;~M; ç-m [m M b€i iS i?€M? i?
F?€M; - ç°i M?B M i`QM; #B M w i?S+ `mM; H M- b m ç| K°i Hm²M; i?¬M i?S+ b„+ #
H•K h?€B *´- +QÌM; ?"M? t¬M; p"Q i`QM; #B M w i?S+ +O ?„MX J†+ /M "´M h¬M
M?QM; iW Hm²M; w i?S+ FB S?QM; o•M o¬E} +ªK i?K çQÊ+ K°i iBM iS+ `ä`"M; , i
+? i?•M t€+ +?Q i 5

óL;QÆB +| i? F?®M; +? K„i i`€B5ô @ a m F?B bmv M;?o K°i H€i- S?QM; o•M o¬E
` K°i #° T?"M #B M w i?S+ +MM; pÈB [mv M F?®M; +? K„i i`€BX oÈB i?U+ HU+
;BÌ- "´M h¬M ç½ F?¬M; i? +QÌM; ?"M? F?®M; +? #B M w i?S+ +O ?„M; B®M; M?

L; v F?B S?QM; o•M o¬E} /Si HÌB- K°i Hm²M; i?¬M i?S+ H¢M? H)Q HB M i`"M p"Q
i?¬M ç½ i`Î i?"M? ? B +€ i? ?Q" M +?dM?- M?QM; HBM? ?²M pšM tm'i T?€i iW K°i
+?9i M"QX

ó"²M;5ô

J€B i|+ ç2M /`B +O S?QM; o•M o¬E} ç°i M?B M # v H M- F?B i|+ `k tm®M; F?Q
#B M ç´B- ?B M ` ? B HQ¢B F?Q iS+ F?€+ M? mX h'i +ª M?[M; çB m M"v +?d +|
M9B t t H" +?9 wX

J„i i`€B +?ÈT K°i +€B- F?B H¬M M[ KÎ` - i`QM; +QM M;QÆB K"m i`„M; #¢+ # M i`
i`ÁM K"m p" M;X :-M M?Q F?B KQ K„i ?Q" M iQ" M KÎ- çB K i`ÁM K"m p" M; i`QM; ç-
#B M ç´B- ?| i?"M? K°i bÈB /•v +U+ M?Ä FûQ /`B p ? B # M +QM M;QÆBX

óPM;5ô

h`QM; ç-m p M; H M K°i iB M; `mM; - S?QM; o•M o¬E} `ä`"M; +ªK ;B€+ çQÊ+ w i?
+?B K +S MY i`€B i?•M i? ç M; T?€i bBM? #B M ?| K" KbM? F?¬M; i? ?B m çQ

+^a i? - M i? S + i? m° + p "´ M h - M ç m`mM; H M F` +? H B i - ; B®M; M? Q ç M; +?`m b U
" M M; Q`B +Æ i? - bÊB /•v M?Ä K`m p`M; M? Q iÆ i`K i`QM; +QM M; QÆB # M i`€
M; WM; `mM; ç°M; - ; B®M; M? Q ç M; +® b S + ; B½v` ? B # M K B K„i X

ó P M; 5 ô

h`QM; # B M w i? S + HçB`mM; H M F` +? H B i - K°i b U ç m çÊM p - +MM; i W M½Q i
M`v - S?QM; o•M o - E} /Q`M; M? Q i`Î HçB i? ÌB çB K F?B i? - M i? S + KçM? ?ÆM i?•M
i`B M ç M? Q F? - M; - i B T i? m p - b® i B M i S + - F? - M; i? F?®M; +? çQÊ + X a® H Q
F? - M; M; WM; i`M p`Q F?B M +? Q ç - m M? Q K m®M M S i`X

: B®M; M? Q ç½ i`^B [m K°i i? F, /`B ç^M; çÆM; - HçB /Q`M; M? Q +? d i`QM; F?Q^
ç°i M?B M M; WM; HçB X h`QM; +QM M; QÆB # M i`€B + O S?QM; o•M o - E} - K°i ç
` - ?bM? i?`M? K°i +QM M; QÆB K`m p`M; X

ó 5 ô h•K i? - M S?QM; o•M o - E} `mM H M - ç•v H`H - M ç - m i B M?„M +^K i?K çQÊ
K`m p`M; i`M M; Q`B "´ M h - M X E?B +QM M; QÆB K`m p`M; ; B®M; ; B®M; M? Q`„M
M?`M çQÊ + K°i F?Q i S + [m 2M i?m° + +MM; H QçB pÈB F?Q i S + +O *?O h? - M çSM;
i?S + i?, K /Á p`Q i`QM; [m® + ç° #i M; i®B - M?QM; HçB + i b U F?€ + #B i X

"´ M h - M F? - M; ? #^Q H Q m i?S ; b - ; B®M; M? Q F?B t•K M?"T p`Q i`QM; ç - m ç
i`Q`M; +`h Q æ GçTX "´ M h - M HÊB /KM; i?•M i? +O S?QM; o•M o - E} ç H`K p B
+kM; ç²M; i? ÌB ç 2K i`i +^i B M i S + i B T i? m çQÊ + i`m v M +? Q S?QM; o•M o - E} - F?B
+kM; +^K M?"M çQÊ + M?[M; i?S M`v X

ó S?€T i„+5 ô L; v F?B M?[M; ?bM? ^M? K`"´ M h - M /MM; +QM M; QÆB K`m p`M; [
M½Q T?^B - H B M? ?²M S?QM; o•M o - E} #`i ; B€ + #`i i?®i H M X

J† + /M "´ M h - M F? - M; i? F?B M +? Q i Q`M #° +QM M; QÆB ç m ?i i?`M? K`m p`M
M?QM; ç½ +?m v M ?i çQÊ + çQÊ + K°i T? - M - ç²M; i? ÌB +kM; +i ?B m [m^i QÆM; ç

h W M; ?bM? ^M? i`m v M p`Q i`QM; ç - m S?QM; o•M o - E} - M?[M; ?bM? ^M? M`v p -
F?B M +? Q`„M +?`M ç°M; F? - M; ; b b€M? çQÊ + X

h`QM; i? ; BÈB ç 2M i`„M; +O S?€ o¼M; L;•M J•m F? - M; +i +^M? b„+`ä`M; - +?d +
çQ`M; Mûi p - i`M içQ i?`M? - +MM; pÈB M?[M; M, M; H QÊM; F?€ + M? m T?K i?m° +
M`v - i?S +?B K +S M?B m M?`i F? - M; T?^B H`M?[M; FûM iÆ [m v i„+ /`v ç† + T?S
i®B ç 2M ; B[M?[M; FûM iÆ M`v X

ó h?b`M?[M; F?Q^M; i®B çi +?QM? H`T?€T i„+5 ô @ S?QM; o•M o - E} M?bM H M

S?QM; o•M o - E} pšM H m - M +? Q`^M; i`QM; S?€ o¼M; L;•M J•m i?b M; QçB i`W M
H`?Q p - M?[M; F?^QM; i®B i`QM; i? ; BÈB ç 2M i`„M; F B çQÆM; M?B M H`i`®
M; ?o ç M - T?€T i„+ K`K b M? pšM H m - M i b K F B K HçB +?QM? H`T?B M ói`®M; `¶

_`i F?i ?bM? /mM; T?€T i„+ H`M?Q i? M`Q - M m M?Q M i B [m v i„+ i²M içB Î /çM;
+?QM? H`K°i +QM çQ`M; `°M; - i`i +^+€ + M?€M? ç m T?K i?m° + p`Q M?[M; +QM ç
ç½ ?B M`i`QÊ + K„i S?QM; o•M o - E} X

*†T K„i K`m p`M; +O "´ M h - M ?B M M?B M +ÁM +?Q ?Q`M i?B M - M, M; H U + ?¼ +
#^M; çQÊ + >Q`M; X >ÆM M[ +?Q /M H`>Q`M; +kM; F? - M; i? H B M i K + /m v i`b i`

h`QM; i? ; BÈB K`"´ M h - M [m M b€i çQÊ + - ; B[M?[M; F?Q^M; i®B i`QM; F?2 ?Î
çQ`M; Mûi KÆ ?² F? - M; `ä - +?9M; T?K i?m° + p`Q K°i i?S ; b çi i?m° + p i? ; BÈB +

"´ M h - M +?d +i i? i?`v çQÊ + K°i T? - M - ?ÆM M[ +kM; +?d H`M?bM - F? - M; i? ó +

L; Q`B /Q H B m +O S?QM; o•M o - E} - #´ M h - M +?d H†M; v M [m 2M b€i - F? - M; ; B
t 9 + pÈB M?[M; i?S KÈB K H B M F? - M; M; WM; M; ?B M +S m - i? - B /B M p`T?•M i
#^M M?`i i U /Q çB [m ç - m - +kM; F? - M; ; B[ HçB X >`M? p B M`v F?€ + ?šM pÈB "´ M

*"M; H"K S?QM; o•M o¬ E} M; ¢+ M?B M- iW i`QM; F?Q iS+ +O "´M h¬M ?„M +ªK M
i`-K i`¼M; - ¢| H" K°i HQ¢B F?Q iS+ +?d tm'i ?B M F?B ¢®B K†i pÈB M; mv ?B KX

óG) M"Q "´M h¬M ¢½ +ªK SM; ¢QÊ+ ; b\ô @ h`QM; t t, K- S?QM; o•M o¬ E} ¢°i M?
iS+ K" ¢ M?'i T?•M i?¬M J :BÈB i`mv M ¢¢i- i`QM; ¢| +| K°i b® iBM iS+ F?¬M; `ä
K M? K¬M; +| K°i pMM; ¢'i #Ä ?Q M; M®B HB M pÈB J :BÈB- MÆB ¢| ;B K ;B[`i
tQ i²M i¢M iW ?¶M ¢°M # M ¢-mX J" M?[M; M; ?`+? i?¬M ;Bª +´ tQ M"v ¢ m bÎ ?
iB T t9+ pÈB HoM? pU+ +O +?Q i?¬M- ¢| H" T?€T i„+

G9+ ¢-m F?B S?•M i?¬M "´M h¬M ¢½ ¢QÊ+ i?B i H" T p" B M; mv M i„+ - K°i i`QM; b
+ª HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢B +| i? i?2Q ¢m´B ¢QÊ+ - HÈB /KM; i'i +ª +Æ ?°B +| i? H
HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢B +| tmM; ¢°i pÈB iQM? K¢M; - p"v i?b T?ªB Qm iB M +?Q bU
;BªM +?QM? H" M; mv M i„+ iU #ªQ p KbM?X

S?QM; o•M o¬ E} M?Q +?Êi ?B m ` - 2 `M; b m F?B +•M M?„+ ;B[pB + iB T t9+ p
bBM? i²M- "´M h¬M ¢½ HU +?¼M +€B b mX E?B *?O h?¬M ¢ M; Î T?Q i` M M?bM
pB F?BM? M?ÌM M"v F?¬M; i? M; ?B M; Ì M?B m F?ªM, M; +| i? /šM ¢ M bU ?Ov /B

h`QM; #B M w i?S+ - S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? [m M b€i "´M h¬M- i`QM; HÁM;
+m° + ¢½ i? v ¢´B `²BXô

"´M h¬M M?bM +?ªK +?ªK p"Q i`ÌB + QX aY /KM; ¢¬B K„i K"m p" M; /QÌM; M?Q T?ª
HÈM- +QÌM; ¢° HBM? ?²M +O "´M h¬M #„i ¢-m bmv v m pÈB i®+ ¢° S?QM; o•M o¬
E?¬M; +?d M?Q p"v- #ÎB pb +MM; K°i i?•M i? - €T HU+ i`-K i`¼M; M"v +kM; ¢²M; i?
S?QM; o•M o¬ E}- i`QM; #B M w i?S+ /QÌM; M?Q +| K°i F?®B +?b M, M; M ¢ M; ¢

a•m i`QM; w i?S+ # M T?ªB- K°i #B M ?| F?¬M; `ä ¢ M; /B M `X

ó"MM; 5 "MM; 5 "MM; 5ô

hWM; T?QM; 'M +O w i?S+ ?Q" M iQ" M F?¬M; #` S?QM; o•M o¬ E} F?®M; +? H-
i?¬M i?S+ F?´M; H² T?€i ` - H M `°M; F?„T i?B M ¢` X E?¬M; +?d M?Q p"v- i?¬M i
¢°M; ?9i H'v M?[M; / Q ¢°M; w i?S+ ¢-v `šv i`QM; ?Q F?¬M; X h`QM; ?Q F?¬M; p-
¢°M; w i?S+ M?Ä #û ¢ M iW *?O h?¬M F?¬M; ;B M +kM; i`Î i?¬M? ¢®B iQÊM; i?m i

h`QM; H9+ S?QM; o•M o¬ E} ?Q" M iQ" M F?¬M; +?m~M #` - ów i?S+ K¬ T?ÄM; ô ¢°i M
i`QM; +Æ i? /MM; K°i HQ¢B T?QÆM; i?S+ F€ /`i K i" T p" #B M ?| - F?¬M; M; WM
K M; i?2Q €T HU+ p¬i" M # Q i`MK +?9M; bBM? i?m i? "T ¢QÊ+ iW i`QM; [m®+ ¢° #|
o•M o¬ E} #¶M; M?B M +ªK SM; ¢QÊ+ ó?„Mô- K" ó?„Mô /QÌM; M?Q +kM; ¢²M; i?ÌB

ó•K5ô

h`QM; F?QªM? F?„+ - H¢B K°i +°i bûi K"m p" M; i®B iQ HÈM iW T?Q b m H¶ i?OM
pÈB +°i bûi i`QÊ+ ¢| ¢ M; ;B^M; +Q pÈB HU+ HQÊM; +O iS i?€M? i?9- ¢€M? K¢M;
+¬m /Q iS i?€M? i?9 i¢Q i?¬M?

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} i v T?ªB H'v ¬K ¢-m- #¶M; M?B M T?€i ` K°i iB M; F m i?®M; F
p¼M; +ª #-m i`ÌBX

:¬M M?Q ¢²M; i?ÌB- HU+ HQÊM; +O h? M? GQM; i?€M? i?9 Î ?QÈM; ¢¬M; F?¬M; ;
v m ¢B- HU+ HQÊM; +O iS i?€M? i?9 +?B HU+ i`QM; M?€v K„i K'i ¢B /U +•M #ªM
M; ,M +ªM i?¬M HU+ HB M pĐ i M- ?| i?¬M? iWM; KªM? M?Ä iB m i€M i`QM; ?Q F?
bûi K"m p" M; i®B iQ HÈM K M; i?2Q F?Q i? p¢M [m•M ¢€M? tm®M; X

ó_ÌB F?ÄB5ô GÌB +ªM? +€Q +O "´M h¬M pW p M; H M i`QM; ¢-m S?QM; o•M o
K"m p" M; i®B mv HU+ FBM? F?OM; FB ¢½ ¢€M? tm®M; ¢dM? ¢-m pÈB i®+ ¢° ?Q
¢•vX

"€M FQM? +O +°i bûi çϕi ç M K'v M;"M i`QÊM;X GU+ HQÊM; +O iS i?€M? i?9 K
M?QM; +kM; ç½ F?B M +?Q HU+ HQÊM; +O *?O h?–M v m çB F?¬M; QiX *°i bûi i?
i` M i?U+ i mv HU+ HϕB ;B<sup>a</sup>K çB `i M?B m- M?QM; pšM F?¬M; T?^aB H" i?S K¼B M

ó"MM;5ô

"´M h¬M ç°i M?B M tm'i i?O- i v i`€B M?Q iB +?ÊT çQ H M [m€ çdM? ç–mX E?¬
i?lB ;B M ç°i M?B M M;WM; HϕBX *+°i bûi M?Q i?Ov i`B m iW i` M i`lB + Q ç€M?
pU+ i`QM; F?Q^aM? F?„+ M"v ç m #'i ç°M;X

h?lB ;B M #'i ç°M; +?d /mv i`b çQÊ+ ? B ;B•v M;„M M;OB- M?QM; ? B ;B•v M"v Hϕ

h`QÊ+ F?B +°i bûi i?–M T?ϕi ç€M? tm®M;- H–M ç–m iB M "´M h¬M K M; i?2Q bU H
i? S?QM; o•M o¬ E}- tmv M [m ?Q F?¬M; i`Î p J :BÊBX

h?lB ;B M ? B ;B•v +kM; çO ç S?QM; o•M o¬ E} H"K K°i +?mv M- ç| H" iϕQ ` Ho
i`„M; H| iW i`QM; +Æ i? ?„M #„M ` X h`QM; ?Q F?¬M; ç2M F`i- ?„M ;B®M; M?Q ?
T?€i` €M? b€M; p" ?ÆB M|M; p¬ i"MX

óæBM?5ô

h`QM; ?Q F?¬M; pϕM FB K M;•M H MXhϕB ç–m +m®B +O p¬ b® FB K F?Q- iWM;
/"B- M? M? +?|M; ?| i?"M? K°i óEB K +?B HoM? pU+ô iQ HÈM # Q T?O H'v S?QM

æ M?'i T?•M i?–M M;?2 p"v ;B"M i Q K K†i- ;B"M / [[m€i HÈMX

@ E?¬M; T?ªB- +?O +¬M; ?B m H–K `²B5

"°B Gw hQ +9B ç–m i`ª HìB,

@ *?O +¬M; +?d +–M i`Q +?` K°i +?9i K ?mv i H` çQÊ+– /M b Q +?9M; i +kM; +?d ;B€T +MM; HQ¢B pÈB a€i GK+ +?B M ;B€T +?S F?¬M; T?ªB H` K°i a€i GK+ +?B M ç|– M?bM F?„T +ª J :BÈB +kM; +?d +| K°i #°– M m Km®M +? i¢Q K°i #° F?€+ i?b tªQ ?ÊT– i?B m K°i i?S +kM; F?¬M; çQÊ+X

@ E?¬M; +–M M|B M [5

S?QM; o•M o¬ E} T?'i €Q #`Q– pQÆM K°i +?QÎM; ` M; ,M +ªM "°B Gw hQ M|B iB T,

@ h ?B m `²B– K ?mv i F?¬M; i?`M? p'M ç X L; Q`B ` i' i +ª v m K /QÈB J h?–M + bÆM– M; QÆB +S iMv iB M MûK p`Q i`QM; X * Q i?O J h?–M + 'T +kM; +| i? /MM; – +? i– /MM; K°i +?9i K ?mv i H` çQÊ+ `²BX

.WM; K°i +?9i– S?QM; o•M o¬ E} K°i i v M•M; +^K– M°B /mM; i`QM; HìB M|B F?B M; QìB,

@ *S iMv iB M H'v K€m– M m M?Q i?"i bU +–M– M; QÆB +S iMv iB M bY /KM; #'i +S M?'i H` M M i?¬M; #€Q +?Q #´M i¼ K°i iB M; 5

@ o•M; i?Q +?O +¬M; 5

"°B Gw hQ +kM; F?¬M; /€K M|B M [X u p®M +?d +–M K°i +?9i K ?mv i +O v m K + HB m– ç•m M; ì iÈB S?QM; o•M o¬ E} H¢B /Si F?Q€i +?Q ?„M MûK i' i +ª M? [M; v m

@ GmB tm®M; çB5

S?QM; o•M o¬ E} T?'i T?'i i vX "°B Gw hQ ?B m w HB M tQ v çB p`Q b•m i`QM; #| /QÈB +?•M M9B– iB M; ;B| ;`Q i?ûi i`"M M; "T ? B i BX

óVK– M m +–M K€m +O çdM? + 'T v m K i?b +S i`B m ?²B Gmv M L; K+ \*?B oQÆM +O ?„M– çO ç H'T ç–v M, K K çdM?– ç²M; i?ÌB ` M ç9+ +€+ #° T?"M +O óa€i GK+ ç•v– ç M?'i T?•M i?–M HB M +?m`M #` i`B m ?²B i?m° +?¢– ç°i M?B M M; v H9+ M

ó – F?¬M; ç9M; ô a„+ K†i ç M?'i T?•M i?–M ç°i M?B M #B M ç´B– i`Î M M +U+ F i?S+– HB M ? pÈB ç i K T?•M i?–M ç°i M?B M bmv ;BªK– ç²M; i?ÌB +`M; M; `v +`M >„M ç M; Km®M ?ÅB t2K +?mv M ;b tªv ` – ç°i M?B M HB M ? pÈB ç i K T?•M i?–M +€+? +?m`M t€+ H` HB M ? pÈB ç i K T?•M i?–M ç°i M?B M #` ;B€M çQ¢M K` F?¬M ;•v ` X

æ M?'i T?•M i?–M `mM H M– i`QM; ç–m M?Q +| p¬ b® iB M; b'K M´imM; – i`QM; M E?B F?¬B T?K+ iBM? i?–M H¢B– w MB K i`QÊ+ iB M i`QM; ç–m ?„M +?QM? H`, ó" ` +?mv M ;b\ E?Q iS+ +O ç i K T?•M i?–M b Q H¢B ç°i M?B M #B M K' i M? M? M

" T?•M i?–M p®M H` K°i i? – K†+ /M T?•M i?–M M?QM; HBM? ?²M pšM +| HB M ? F?B T?•M i?–M– +?d +–M K°i T?•M i?–M /B i pQM; – M? [M; T?•M i?–M F?€+ M?'i çB m F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? HQ¢B /B i pQM; M`v H` H"TiS+ iY pQM; ? v H` /–M /–

óæ i K T?•M i?–M F?¬M; i? +? i çQÊ+5ô @ æ M?'i T?•M i?–M i`QM; HÀM; ç¢B H ;B€Tô i?S ? B– ç¢B M; ?B T ói` M? #€J :BÈBô– iQ`M #° ç m ?| i?"M? #¼i MQÊ+X t•v /UM; i` M +Î bÎ M iQ`M ç°+ H" T +O # T?•M i?–M– K°i T?•M i?–M #` T?€– i' i +ª

L; ?o ç M ç•v– ç M?'i T?•M i?–M H"TiS+ i•K HQ¢M M?Q K – ç•v H` çB m +?Q # Q ?"M F?¬M; i? H"TiS+ # v ç M h?€B \*´çB i bK t2K ç i K T?•M i?–M b®M; ? v +? i +ªK i?'v +ªK i?'v ?ÆB bmv v m p` +?Q€M; p€M; X

óE?¬M; ? v– +?ŠM; H) H` K°i T?•M i?–M /B i pQM; – M? [M; T?•M i?–M F?€+ +kM; H– SM; M; ?B KXô @ L; ?o ç M ç•v– ç M?'i T?•M i?–M i`QM; HÀM; +`M; HQ¢M– p°B p½

@ h'i +^a K +?9M; M;?2 H M?- K¼B pB + ç m M;?2 i?2Q H M? +O h?€B >mv M- F ?ÄB5

o"Q i?lB F?„+ +m®B +MM; ç M?'i T?•M i?–M pšM HU +?¼M h?€B >mv M H"K M;Q ?„M iBM + "v M?'i ?B M ;BìX

a m F?B M;B` M?[M; HìB M"v- S?QM; o•M o¬ E} HB M T?'i i v K°i +€B- €Q #`Q K tQ ` M?Q K•v- M;QìB ç½ ?| i?"M? K°i bÁM; €M? b€M; tû ;B| # v çBX \*€+? ç| K'v ç°i M?B M KÎ` K°i i?¬M; ç¢Q K"m ç2M- ç M?'i T?•M i?–M HB M # v p"Q # M i`Q [m ?Q F?¬M; i`î p h?€B *' p` /B M

h¢B MÆB +U+ #„+ J :BÈBX

"´M h¬M K†+ €Q #`Q i`„M; çSM; v M i` M çdM? ?„+ €K FBK iU i?€T- ? B +QM M;QÆ M?bM p #–m i`lB T?QÆM; #„+ - ;B®M; M?Q ç½ ?| i?"M? K°i T?Q iQÊM; ;¶X

Í MÆB t ?ÆM- >Q" M; pšM Hm¬M M?bM +?^K +?^K p"Q ó"´M h¬Mô i` M çdM? i?€T- iS+ i` M M;QìB ?„M #B MªQ #'i ç`M?- #`M i v # M /QÈB i v €Q F?¬M; M;WM; iÄ `

h`QM; [m®+ ç°- >Q" M; p" "´M h¬M ;B®M; M?Q ? B T?Q iQÊM; i?–M Zm M; •K + Q ç M çQÊ+X h` M i?U+ i - [m M ? +kM; ? B M;QìB +kM; F?B M +?Q ç¬M; çªQ ói?–M #®B`®BX

"¼M ?¼ ;B®M; M?Q imv ? B K" K°i- +| `i M?B m çB K ;B®M; M? m- +?ŠM; ?¢M M? i`„M; #¢+X L?QM; #¼M ?¼ H¢B /QìM; M?Q ç®B ç`+? pÈB M? m- M?[M; F?B M;?B +'T i?'T +kM; +| i? M?bM` X

"´M h¬M imv H" M;QìB ç M b m- M?QM; M; v +^a >Q" M; +kM; M;–K i?W M?"M bU i² K F?€+ iU M?B M b) F?¬M; /¢B /°i çB ç®B T?| pÈB "´M h¬MX

GÁM; #`M i v +O >Q" M; F?¬M; M;WM; T?mM` bQÆM; F?|B- M?QM; `i M? M? H HQÐM; HU M?Q p"v i?lB ;B M i`¬B [m `i M? M?X

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- ç°i M?B M T?Q i` M h?–M çB M ;B| M´B K•v p- i`lB T?Q i` M i?–M çB M #¶M; tm'i ?B M K°i +Y ç°M; K"m ç2M ?bM? pÁM; tQ€v- K `mM bÊ i`"M tm®M; - i`U+ iB T M?"T p"Q i`QM; +Æ i? "´M h¬M F?¬M; M?9+ M?C i?€T- w i?S+ +O "´M h¬M`®i +m°+ ç½ i`î p X

h` M ?"M? H M; p2M i?–M çB M- K°i ç€K v m K +QìM; ç¢B i?•M K†+ +?B M ;B€T >Q" M; FBM? M;¢+ M?bM "´M h¬M i`î p X G" HU+ HQÊM; MÁM; +®i i`QM; [m®+ ç° M| bÍ ?[m i?U+ HU+ K" M?[M; v m K F?€+ F?¬M; i? #^M; çQÊ+- M?QM; ?¬K M v i iQ K„i M?bM +?^K +?^K "´M h¬MX "¼M +?9M; ;–M M?Q F?¬M; i? iBM p"Q ? B K„i ó?„Mô +?d i`QM; K°i H9+ H¢B ç°i M?B M ;BªK tm®M; M? M? M?Q p"vX

L; v +^a ç€K v m K i?O ?¢+kM; +| i? M?bM` #B M ?| +O "´M h¬M- >Q" M; H"K b

J†+ /M F?¬M; `ä p b b Q pW çB K°i ?²B- i?–M i?S+ +O "´M h¬M H¢B bmv v m M?Q HU+- M?QM; bU i?"i H" "´M h¬M ?B M ;Bì i?U+ HU+ ;BªK K¢M?- çB K M"v F?¬M; i HU+ i?•K b•m F?¬M HQìM;X

*?d i`QM; F?QªM? F?„+ M?bM ç M "´M h¬M- i'i +<sup>a</sup> /Q /U p" HQÐM; HU i`QM; K„i >Q ;B"i; B"i p" B +€B- b m ç| #¶M; M?B M KÎ HÈM- ?B M H M b€i +Æ H" M? H¢M?X

ó"MM;5ô

•Q +?Q" M; HÈM K"m ç2M T?Q b m >Q" M; #¶M; pmM; H M- ;–M M?Q ç²M; i?lB- M, €M? b€M; p" M; +kM; `mM; ç°M; - ?Q" M iQ" M KÎ` X .QÈB +?•M ç¢T K°i +€B- >Q" M F?¬M; - F?B H–M M[?B M` ç½ tm'i ?B M i`QÈ+ M;QìB "´M h¬M- i v T?ªB ;BÆ H M ç²M; i?lB T?Q b m M,K Hm²M; F?Q ç2M M?Q pªB HK i`ªB /`B i`QM; ?Q F?¬M; K'v ?QÊM; +MM; ç€M? p T?Q "´M h¬MX

> B p` ó+?Q + Q i?-Mô ;B Q +?B M H"TiS+ F?B M +?Q ç¬M; çªQ v m K +?9 w- iW
iK ç M- ç²M; HQç i M?bM p +MM; K°i MÆBX L; v F?B Hk v m K +?Q ``M; "´M h¬M
ioM? +?dô- K°i +?mv M F?B M +?Q #¼M +?9M; FBM? M;ç+ ç½ tªv`

ó•K5ô

"´M h¬M K†+ /M M? M? +?|M; HmB p T?Q b m- M?QM; i®+ ç°`ä`¨M; F?¬M; #^M; i
#¨M i v +O >Q¨M; M? M? M?Q +?ÈT çm´B i?2Q- ç€M? KçM? p¨Q M;U+ "´M h¬MX

ó"bM?5ô

S?-M M;U+ "´M h¬M HãK tm®M;- iB M; tQÆM; ;½v` ,M; `„+ F?¬M; /Si# M i B- b m
/•v p) M M K°i p i iQ+? K¨m ç2M i`QM; ?Q F?¬M; iW çdM? FBK iU i?€T`ÆB tm®M;
H¬MX h`QM; €M? K„i M;ç+ M?B M +O >Q¨M;- "´M h¬M p°B p¨M; T?€ pÐ` K°i i?
i?'vX

J°i +?QÎM; / /¨M; ç€M? i`9M; "´M h¬M M?Q p"v- K†+ /M F i [mª M¨v >Q¨M; ç½ bÈK
+kM; ?ÆB +?9i #`i M;ÌX .M b Q ? B M;QÌB +kM; ç½ ;B Q i?O F?¬M; T?ªB K°i ? B H
+kM; F?¬M; +| +€+? M¨Q ;B i +? i "´M h¬M- H•m /¨B ç½ ?bM? i?¨M? [m€M iQM? F
i?-MX

æÊB ç M F?B "´M h¬M ç°i M?B M +?çv i`®M F?¬M; +ÁM i?'v- >Q¨M; KÈB ?®B ?"M
F?¬M; +ÁM F`TX "´M h¬M K†+ /M i?U+ HU+ ;BªK KçM?- M?QM; M,M; HU+ F?®M; +
p¬+MM;- i?Q€i F?ÄB MÆB M¨v >Q¨M; +,M #ªM çWM; M;?o ç M +?mv M çm´B i?2Q

" M i`QM; [m®+ ç° pW KÈB i?¨M? H" T ?Q¨M iQ¨M v M ioM?- i`i +ª v m K HÈM M
M;QÌB M?bM p ?QÈM; "´M h¬M #B M K'i- i`QM; K„i i`¨M ç-v M;?B ?Q†+X E?¬M; F
`®i +m°+ ç½ tªv` +?mv M ;b\ ob b Q +?d K°i H€i HçB i`Î M M bmv v m M?Q p"v- ;

o T?-M >Q¨M; i?b HçB M;?o H¨, ó?„Mô`®i +m°+ +| i? i`Î p ? v F?¬M;- H9+ M¨Q

Q P Q

hçB h?€B *´X

*°i bûi i?-M T?ç i iW i`ÌB + Q ;B€M; tm®M; ç½ H¨K`mM; +?mv M +ª h?€B *´-`¨i M?
im Hmv M +kM; #` i?-M T?ç i FBM? ç°M;- iW #®M T?QÆM; ?°B iK ç MX

*ª æ Q pU+ ç m v M ioM? M?Q +? i +?|+- F?m¬M K†i K¶B M;QÌB ç m M;Æ M;€+ ;B

@ æ•v +?QM? H¨ mv M,M; +O *?O h?-M b Q\

J°i H9+ H•m b m- K°i ;½ M K iY i`QM; çQ¨M M;QÌB M;¨M; F?m¬M K†i ç-v K€m H
#~K M|BX .QÈB i?•M ?„M K€m iQÆB F?¬M; M;WM; +?ªv` - M?QM; ?„M HçB ;B®M;
h`QM; ç-m ?„M +ÁM K°i +•m F?€+ F?¬M; M|B` , ó*m°+ +?B M i?-M K - +?9M; i /

*| iS ççB i?€M? i?9 #ªQ p pšM F?¬M; i? M; ,M +ªM çQÊ+ +-M; FQ+? +O *?O h?-
h?-M ç½ pQÊi [m€ iQÎM; iQÈM; +O K¼B M;QÌBX

J°i FQ+? pW `²B F?¬M; +?d ?Ov /B i p¬ b® +QÌM; ;Bª h?€B *´ içB æ Q pU+- +ÁM
?¼X *?d H¨ /Q mv ç½ F?B M +?Q K¼B M;QÌB +ªK i?'v #ªM i?•M p¬+MM; M?Ä #û
M?Ä i`QM; #B M +ª- K°i M;¬B b Q i` M #-m i`ÌB K M? K¬M;- +,M #ªM F?¬M; i? M
i?-MX

L; v +ª EB K h?-M S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; i? çÐ M´B K°i FQ+? FB - ?m®M;

J°i i•K ibM? #B [m M M? M? +?|M; H M `°M; i`QM; ç€K M;QÌB h?€B *´- HQçB #B
?ÆM bU #B i?®M; /Q M?[M; i°+ M?•M pW KÈB iY i?QÆM;X

h` M \*Ym \*?•m i ç¨M- \*?B M æ [m€ K°i +?•M tm®M;- ç†i \*?B M S?B M^K M; M; i`
+O v F?¬M; +| h?€B *´- +kM; F?¬M; +| æ Q pU+- +?d +ÁM HçB +- ;€B K¨ v ç½ +?|

æ¬B K¬B v m Èi- K€B i|+ /¨B ç2M M?Q i?€+ MQÈ+- H¨M / K K KçB M?Q iÆ HK - F
MK +QÌB pšM MÎ i` M K¬B M; v +ª F?B i`QM; K°M; i`i +ª ç m [m2M i?m°+ M?Q p"v

:B| M? T?'i[m - €Q #`Q +O \*?B M æ T?'iT?Æ- K€B i|+ /`B T?Q b m H v ç°M;X
i`QÊ+ K„i M`v- i`QM; HÁM; \*?B M æ pšM; B[ H¢B K°i KªM? i`ìB 'K €TX

h`QM; i v M?Q +ÁM HQm H¢B KMB i?ÆK pW `²B pm®i[m K€B i|+ M?Q i?€+ MQ
H¢B ?ÆB 'K i` M ;QÆM; K†i M?Q iÆ HK - # M i B p M; H M iB M; ;B| pM pM- ç°i M
F?¬M; #B MªQ- /QìM; M?Q tmv M [m i?ìB; B M i`î p pÈB p¬ b® M, K i`QÊ+X

E?¬M; B #B i *?B M æ M?È; b- M; QìB ?[m i•K +?d +?9 w iÈB F?|2 KB M; +O v ?
+?Q # Q ;Bì iWM; +| - MK +QìB M?Q MQÊ+ çB p`Q i`QM; HÁM; M; QìBX

*?B M æ pšM [m€ K°i +?•M i` M ç'i- HŠM; H†M; +?ì çÊB- +kM; F?¬M; /€K çSM;
M; QìB M; ¼+ i`QM; HÁM; X

@ «K M`M; - i ;B®M; M?Q ¬K +ª i? ;BÈB

*?B M æ M? M?`M; pm®i M?[M; bÈB i|+ i` M F?m¬M K†i iBM? tªQ +O *?B M S?
K°i MK +QìB 'K €T p` i`bm K MX

h`QM; #|M; i®B- K°i +?MK çB K ç2M /`v ç†+ ç°i M?B M tm'i ?B M ;B[?Q F?¬M; -
ó"bM?ô K°i iB M; - K°i #`M +?•M iQ HÈM ç¢T i` M K†i ç'i- T?Q i` M H` K°i #° €Q #
i?bM? # Q T?O H'v i?•M ?bM? +O K°i M K iY- +?2 F?m'i +ª F?m¬M K†i X

æ M?'iT?•M i?¬M /MM; óh?B M J i?¬M i?¬M; ô tmv M [m ?Q F?¬M; - H-M ç-m i
i?¬M /MM; /B M K¢Q i?"i tm'i ?B M i¢B h?€B *´ ç¢B ç` X \*?Q /M î i?ìB çB M M`Q- i
çQÊ+ ?Q M M; ? M?- K†+ /M ?„M bî ?[m HBM?²²M +O +QM M; QìBX

*ÁM +?Q F`T +ªK F?€B pb i`î p +® ?QÆM; - i`QÊ+ F?B M?[M; +QìM; ;Bª h?€B *´
/`v ç†+ i` M M; QìB KbM?- æ M?'iT?•M i?¬M HB M F?¬M; i? F?¬M; FB K +? F?
ç²M; i?ìB i`B i ?²B F?ª M, M; #B MªQ +O óh?B M J h?¬M i?¬M; ô- F?¬B T?K+ H
çªK #ªQ ?ÆM- ?„M +ÁM #B M ç´B K°i +?9 i HBM?²²M +O KbM?- F?B M +?Q HBM?
; b ç€M; F X J F?Q i?m H¢B i`QM; ç M çB M- pb i`€M? iB i H° [m M ? pÈB K M
+¬M; - +S M?Q p`v #QÊ+ p T?Q p` i`Q +O ç i K T?•M i?¬M i`QM; +ªK SM; X

*| çB m `i M? M? ç M?'iT?•M i?¬M T?€i ?B M i'i +ª M?[M; çB m M`v ç m H` /Q i
+?d i?'v iWM; + Q i?O h?€B *´ çì çšM M;²B v M i` M K†i ç'i- i` M K†i i`M M; "T K°i

óí ç•v `®i +m° + ç½ tªv ` +?mv M ;b\ô @ æ M?'iT?•M i?¬M HQÈi [m M?[M; i° + M
FBM? ?½B F?¬M; M; ÈiX *ªM? iQÊM; ?Q M; i`M +O i`QM; +ªK SM; p` F?Q iS+ ?Ov
F?¬M; M; WM; M; ?B ?Q†+- `®i +m° + H` i?S ;b +| bS+ T?€ ?Q¢B HÈM M?Q p`v\

ó*?B M æ \ ob b Q v H¢B [m€ î ç| \ L[M?•M i`QM; HÁM; v H` B\ í ç•v pb b Q H¢B -
p`v\ \_®i +m° + #¼M ?¼ ç½ M?bM i?'v ;b\ J°i + Q i?O im i•K [m M; `M p¢M M, K H¢
p`v b Q\ \_®i +m° + H` i?S ;b ç½ F?B M #¼M ?¼ i`î M M M?Q p`v\ ± MÆB M`v b Q ?
i K T?•M i?¬M `®i +m° + ç½ tªv ` +?mv M ;b\ G) M`Q i?"i bU ç½ +? i`²B\ô

hWM; #Q ~M /•M; H M i`QM; HÁM; - ç M?'iT?•M i?¬M /MM; i?•M T?"M +O K°i M;
æ Q pU+ ?Q M; i`M- F?¬M; F?B M +?Q K°i B +?9 wX

ó"Ä çB- #´M i¼ F?¬M; +-M [m M i•K ô

"¶M; M?B M K°i iB M; [m€ i HÈM p M; H M iW i`QM; K°i ;|+ m €K î T?Q ç¬M; - ç
M?bM H¢B- +?d i?'v T?Q b m K'v F?®B ç€ #` FbM? F?Q +m²M; #¢Q M?' + H M F?
i B #M tM- F?Q iS+ +QìM; ç¢B ç M; [m€ K°i +?•M i` M K†i ç'i- i` M M; QìB ?„M ç-v
+?•M ?„M +€+? ç| F?¬M; t H` K°i +•v #9 b„i iQ HÈM +„K M; QÊ+ p`Q K†i ç'i- +ªM
i`ªB [m ç¢B +?B MX

í +€B MÆB ç M; M; "T i`M #B [m M M`v- iB M; [m€ i +O M K iY FB +kM; F?¬M; F
L; v F?B i`QM; K„i ç M?'iT?•M i?¬M H° ` p M; ?B ?Q†+- i M M K iY FB ç°i M?B
F?¬M; - i` M +€M? i v +Æ M?K+ +, M; +SM; - #`M i v /QìM; M?Q #„i çQÊ+ p`i ;bX

ó:"Q5ô

L; v F?B +€M? i v >bM? h?B M +,M; H M- K°i iB M; ; -K ?Q M; p m +m²M; #¢Q K M; p" +QlM; ¢¢B p M; H M iW K°i ¢-m F?€+ +O ?Q F?¬M; X *ª æ Q pU+ ¢ m`mM; +? /B i i? i" HBM? M"v- F?Q iS+ +U+ ¢° i" €+ p" m €K ~M +?S # M i`QM; F?B M +?Q i' i`QM; #B [m M p" i?QÆM; +ªK ¢ m FBM? ¢°M; X

.MM; >bM? h?B M H"K i`mM; i•K- K°i +ÆM H®+ ¢2M F`i [mûi [m - K†i ¢'i -K -K p† p i M Si M?Q +† i?S ; b i`"M` - M?QM; K¼B M; QlB H¢B F?¬M; T?€i ?B M ¢QÊ+ ; bX

h`QM; #†M; i®B p2M æ Q pU+ HQ€M; i?Q€M; p M; H M M?[M; iB M; ; -K- ; B®M; M €+ FB X æ Q pU+ i`Î M M p~M ¢K+- F?Q iS+ i" €+ p" ?„+ €K i`"M` X h`QM; #†M; i® +† K°i ?mM; i?9 +U+ F€ FBM? F?OM; ¢ M; T?€ ¢'i +?mB H MX

ó-K -K5ô

J†i ¢'i /QÈB +?•M >bM? h?B M M Si` M?Q +€M? ?Q - K°i +°i F?Q K"m ¢2M iQ HÈ # Q i`MK H'v >bM? h?B M- tmv M [m i`lB + Q H Q p"Q i`QM; M?[M; i-M; K•vX a n K•v ; B Q M? m- K°i KªM; b'K bûi H"TH Á2 K2K i?2Q i-M; K•v #„M p #®M T?Q X

aQÆM; KM K"m t€K +m²M +m°M F?¬M; M; WM; iW i`QM; HÁM; ¢'i im¬M` - b•m ¢ ¢ M; i,M; i`QÎM; X •K F?Q i`QM; i`lB ¢'i #WM; H M- /QÆM; F?Q bmv ; BªK- F?Q iS pU+X

óæMM; ¢MM; 5ô

a'K bûi pšv pMM; - ; B† K•v M´B /"v- +m²M; T?QM; K M? K¬M; +m®M [m æ Q pU+X H†2 H M- S?QM; o•M o¬ E} `ä`"M; M?bM i?'v K°i #†M; K iQ HÈM ¢SM; b m +°i F?Q

ó>„M`®i +m°+ ¢½ H'v` i?S ; b iW K°i ¢-m F?¬M; ; B M F?€+- b Q i" F?Q H¢B M†M i?¬M M?bM +°i F?Q +?¼+ i`lB FB - i`QM; HÁM; M; ?B ?Q†+X

ó*?2M; 5ô

J¼B M; QlB +ÁM +?Q ?B m tªv` +?mv M ; b- #¶M; M; ?2 ¢QÊ+ i`QM; ; B† i`mv M ¢ ; B®M; M?Q iB M; p +?¢K F?B K†+ +?B M ; B€T p"QX

ó•K5ô

*°i F?Q K"m ¢2M M´imM; - T?Q b m K°i #†M; M; QlB iQ HÈM ¢SM; ; B[?Q F?¬M; - H¢M? i?'m tQÆM; - M; v +ª ¢ M?'i T?•M i?¬M +kM; i?¬K FBM? ?½BX L; QlB M"v +

*† ¢B m H9+ M"v ¢½ F?¬M; +ÁM h?B M J +?B M ; B€T- i` M ¢-m >bM? h?B M H¢B +´ [m€B ¢-v KkB M?¼M- i€M T?€i` F?Q iS+ +U+ ¢° i" €+- ? B p B ?„M ¢2Q K°i # # M M; Q`B K¼+ ¢-v M?[M; KkB M?¼M i?"i /"B- M®B HB M +MM; pÈB K°i #° €Q +?Q tm®M; T?Q b mX

ósQ i5ô

> B p B >bM? h?B M`mM; H M- iW /QÈB Kk ; B€T +´ [m€B FB H"TiS+ p M; H M K° ¢ M?'i T?•M i?¬M`ä`"M; M?bM i?'v p`B bÈB iÆ K€m K"m ¢2M M?Ä M?Q bÈB i†+ ; B€T p B M; ?B M; M; B M; #„M H M i`lBX

@ sB oQm +?B M ; B€T5

h`QM; #†M; i®B p M; H M K°i ; B¼M; M†B +U+ F€ FBM? M; ¢+- +?QM? H" h? M? u b H"K +€+? M"Q ; B[ ¢QÊ+ iQM? K¢M; i`QM; pK M´ pW`²BX

93jX *?QÆM; 93k, h`mv M h?mv i *O h?B M J h°+

*|`i M?B m bU FB M- h?€M? çB M ; -M M?Q ç m ; ?B HçB K°i +€+? F?¬M; `ä`M; -K°i +?mv M t°v` F?B M`Q- ç M M¶B M?[M; i?S M`v ; •v +?Q M; QÌB çÌB b m`i M?E

*?ŠM; ?çM M?Q i` M? ç'm ; B[ T?€T pä ? v h?B M J i°+ M€Q HQçM h?€B \*'-`@i i`QÊ+ p` b m- M?[M; çB m M`v ç m F?¬M; i? FB K i` çQÊ+X

o¬ b® M, K i`QÊ+- h?B M J i°+ F?®M; +? h?€B \*'- F?¬M; B +| i? ç`+? M' B- +?Q S?QM; - >Ä - h?Ov +QÌM; i?`M? M?'i +kM; F?¬M; i? ç®B F?€M; pÈB #¼M ?¼X \*?ç i°+` H M?- +ª h?€B *' b) H"TiS + K€m +?ªv i?"M? b¬M; X æ| H" K°i i?ÌB ççB ?¶M *' ç m #®+ H M M; ¼M HY +?B M i` M?X

E?B M; ¼M HY +?B M i` M? /`v ç†+ M?'i- i?"K +?Q H M ç M ; -M +ª J : BÈBX æQÆ i°+ i`QM; H9+ p¬ w ç½ T?€i ?B M` F?¬M; ; B M FB - #¼M ?¼ ; ¼B M| H" óh?B M J H" /Q M; QÌB çSM; ç-m +O h?B M J i°+- +kM; H" i°+ M?•M poM? ?^M; ç†i +?QX

a m ç| KÈB +?SM; M?"M- F?¬M; ; B M FB i` M i?U+ i +?QM? H" J : BÈB M; `v M v J i°+ô- ? B +€B i M M`v ç m /MM; iW óh?B M J ô H"K ç-m- /šM ç M`i M?B m bmv

h`QM; +€+ HÌB ç²M- +| K°i +?mv M HQm i`mv M ç` `°M; M?'i- +kM; H" ç€M; iBM M

h?B M J i°+ p®M H" K°i i°+ M?Ä F?¬M; ç€M; F - i? HU+ FûK t h?€B *' iS i°+- F? i°+ +QÌM; ççB M?'iX G9+ ç-m h?B M J i°+ +?d +| K'v +?K+ M; QÌB- M?B m M?'i · [m-M i? M?Ä- +ÁM F?¬M; +QB H" K°i i? HU+X h'i +ª i? v ç' B ç m tm'i T?€i iW K° M?B M tm'i ?B M- M; QÌB M`v p b m +?QM? H" i°+ i`QÎM; +O h?B M J i°+X

G-M ç-m iB M i°+ i`QÎM; h?B M J i°+ tm'i ?B M i`QÊ+ K†i i°+ M?•M i?b pšM H" h h?B M J i°+ +Q M; K i`QM; K°i ? M; ç°M; X L; `v 'v i`ÌB KQ iQ i-K i½- +?d i? 'v K°i [m #-m i`ÌB- b m ç| i`QÊ+ K†i ç€K M; QÌB h?B M J i°+ #¶M; tm'i ?B M K°i M; QÌB i`QM; i v i`€B +O v + -K K°i +?B +Kk; B€T i€M T?€i` F?Q iS+ +U+ F€i` €+ p` m

_ 'i H•m b m M`v i°+ i`QÎM; h?B M J i°+ KÈB M|B +?Q K¼B M; QÌB i`QM; i°+- F?¬B ç M- v +?d M; šm M?B M çQÊ+X

a m F?B i°+ i`QÎM; h?B M J i°+ +| çQÊ+ p"i M`v- i?U+ HU+ ç°i M?B M i, M; p¼i- F J i°+ +kM; KçM? H MX h`QM; i?ÌB ; B M M; „M- #¼M ?¼ #„i ç-m M?ÁK M; | ç M M; M?'i h?€B *'X

.U p`Q F?¬B ; B€T M`v- h?B M J i°+ ç½ M; ?B M +Sm` h?B M J ; B€T +| i? M; ,M +¬M; FQ+?- +MM; pÈB h?B M J i•K T?€TX h°+ i`QÎM; h?B M J i°+ +kM; M?ì p`Q i?B M ?ç- M; ²B p[M; i` M M; -B p` i?B M ?ç ç M?'i + Q i?OX

E?B h?B M J i°+ +QÌM; i?`M? M?'i ç½ iWM; t•K M?"T p`Q óh?B M J ; BÈBô- +kM i M hm G K i°+ ç M; i` M ç` ?QM; i?`M?- ?"M; T?K+ i°+ i`QÎM; +O #¼M ?¼ H`

ob ç #`v iÄ bU i?-M T?K+ p` i¬M FQM? ç®B pÈB sB oQm- hm G iU ç2K #°B FB K çQ ç M MÆB Î+O sB oQm içB h?€B *'- i'i +ª hm G K i°+ ç m i?-M T?K+ /QÈB i [mv M F?mvM? h?€B *'- h?B M J i°+ HçB /MM; +QÌM; i? ?"M; H•K J : BÈB- i`QM; T?K+ ?ÆM T?•M MY J : BÈB- F?B M +?Q / M? iB M; +O #¼M ?¼ p M; F?„T +ª ?

ob H9+ ç| i°+ i`QÎM; +O h?B M J i°+ i M H" sB oQm- +?Q M M +O #° +?B M ; B€ ?ç +kM; çQÊ+ ; ¼B H" ósB oQm +?B M ; B€TôX "ÎB pb M?m®K K€m [m€ M?B m- sB b"K ç½ #B M i?"M? K"m ç2M ?²M; - ; B®M; M?Q ç M; M?Ä K€mX

a m ç| M; ?2 ç²M >B M oB M ?Q" M; ç i?-M +¬M; ççB i?"M?- +MM; sB oQm [mv i +m®B +MM; ç½ +?B M i?„M; X LB K iB M? ç®B T?QÆM; p®M +MM; K°i ; ®+- >B M K" ç2K sB oQm +MM; pÈB +?B M ; B€T +O v T?QM; 'M içB ? B MÆB- T?€B + Q i?C

"ÎB pb sB oQm +?B M ; B€T +| [m M ? i`¼M; ççB- T?•M MY HU+ HQÊM; +O h?B F?¬M; #B i H B H`+? M`v- +?Q M M b m F?B h?€M? çB M T?QM; 'M +?B M ; B€T +

T?ÁM; M;W +?B M ;B€T i" €+ M?m®K ç-v K€m iQÆB +O i°+ M?•M M"v i?'v H¢B €
h? M? u bS ;Bª pW M?bM ç½ M?"M` sB oQm +?B M ;B€T K'v +?K+ p¢M M,K i`QÈ
'M +QÈT çBX

•M? K„i pW M?bM ç M sB oQm +?B M ;B€T ç2M ?²M; ç-v M?[M; KkB M?¼M /[iÊM
`mM H M- i`QM; HÁM; #¶M; p M; H M K°i iB M; ;-K i`-K i?'T- ;B®M; M?Q K [m; ç
F?-M; F?ÄB [m v b M; ?QÈM; F?€+- i`QM; ç-m F?-M; iU +?O M?È H¢B +ªM? iQÈ
L;`v K" sB oQm +?B M ;B€T i?'i i mM;- +ª h?€M? bÆM -K -K `mM; +?mv M M?Q b„T
#€Q F?-M; M;WM; p M; H MX h`QM; Fw S+ +O h? M? u bS ;Bª- M;¼M ç M +?QM; Í
+O h?€M? çB M M;?B K +'K #'i +S F M"Q iÈB ;-M ç°i M?B M F?-M; ;B| iU i„iX L?
M"v ç½ FBM? ç°M; +ª h?€M? çB M- h?€M? bÆM i`Î M M ?¶M HQ¢M- b m ç| H"TiS+
ç M MÆB T?QM; 'M- h? M? u bS ;Bª +kM; M^K i`QM; b® ç|X

LÆB T?QM; 'M K€m +?ªv i?"M? b-M;- `i M?B m bB m +'T +QìM; ;Bª ç½ i`'M i?O Î
M^K i` M ç'i- #KM; `€+? iQ M;- K€m +?ªv ç-v ç'i- +ªM? iQÈM; p- +MM; i? i?ªKX

ó"€+?5ô

J°i i?'i? K" h? M? u bS ;Bª p®M +?Q `M; ç½ +? i ç°i M?B M +Y ç°M;- K°i i v #„i H
b m ç| K°i F?m-M K†i ç-v K€m +U+ F€i?®M; F?' pÈB K€B i|+ `®B #ìB iW i`QM; ç®
i?"Q M|B ` K°i +•m +m®B +MM; ,

@ *?B M ;B€T H•m çìB i" F?Q- iU +| K HBM?X h?B M J i°+ ç°i M?B M tm'i ?E
+?9M; i #'i M;ì F?-M; F?-M; F`T ç T?ÁM;

L;QìB M¼ +ÁM +?Q M|B tQM; ç½ F?-FB i M;mv M i?-M +? i çBX a m ç| h?€M? çB
i?O i`'M i?O MÆB M"v- +MM; pÈB i`QM; T?¢K pB i`,K /†K +?mM; [m M? MÆB T?QM
Q ç-K F?-M; K°i M;¼M +Ä- +-M i`MM; ç m +? i- +m®B +MM; T?€M çQ€M, hW F?
b€+? K€m i M? iÈB M v- ;B i +?|+ i,M; M?B m- i" F?Q i`QM; i?B M ç` +kM; i?2Q
;B€T çQÈ+ tQM; p- i?QÈM; +?Q #ªQ +O i`K ? B ç¢Q- i`B [m M,K i?€M; /`B ç^M
'M pšM +| i? iU ç°M; ?'T i?m i" F?QX æQÈ+ i" F?Q i-B Hmv M- ?ÆM M[p®M ç½
M M ç½ +| HBM? i`Q M?'i ç`M?X

J HBM? M"v H•m M;`v iQ+? Hkv i" F?Q i`QM; i`ìB ç'i- H¢B #B i M?'M M?K+ ç +?
h?€M? çB M ç M; TªM FQ+? h?B M J i°+- ç•m M;ì iÈB +-M; FQ+? +?Q K¢M; H¢B

L?[M; çB m M"v h? M? u bS ;Bª p b m KÈB #B i çQÈ+X

@ J¼B M;QìB +~M i?"M5 sB oQm +?B M ;B€T M"v +?QM? H"p"i +O h?B M J i°+ i
>bM? h?B M F?-M; M?'i ç`M? +| i? F?®M; +? çQÈ+X h?€M? çB M +| H M?- M;Q
;B€T h?€M? çB M b) +| i`¼M; i?QîM;5

h? M? u bS ;Bª + Q ;B¼M; ?ûi H MX

@ h`¼M; i?QîM;- ?" ?"- i`QÈ+ iB M #ªM i¼ b) i?QîM; +?Q M;QÆB

>bM? h?B M çSM; ;B[?Q F?-M; -;B€T p B i` M M;QìB `mM; H M T?€i` iB M; H2M
/`v ç†+ iW i`QM; i?•M i? + Q HÈM +O ?„M iÄ ` - # Q T?O H'v i?•M ?bM?X

óEûi5ô

J°i iB M; `Q i p M; H M- +°i F?Q K"m ç2M +?¼+ i`ìB -K -K i M pÐX "iM; ç2M i" €+
b m +°i F?Q K M; i?2Q i" F?Q ?MM; ?"m i`QM; i`QM; i`ìB ç'i- çB M +m²M; i`M p`C

ó"MM;5ô

:B| HÈM M´B H M- €Q +?Q" M; b m M;QìB >bM? h?B M i mM; # v T?-M T?"iX G9+ €
ç°i M?B M çQ i v p ?QÈM; h?€M? çB M h? M? u bS T?Q t - ?W H¢M? K°i iB M; ,

@ E?-M; #B i b®M; +? i5

a m ç! M,K M;|M i v #¶M; M?B M KÎ` X \*?d M;?2 K°i iB M; M´ HÈM- i`QÈ+ K„i K¼
F?¬M; F`T F m H M iB M; M`Q- /mÈB i€+ /KM; +O K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? i?•M i?
iWM; +?MK HÈM K€m iQÆB i`M M;”T F?¬M; i`mM; - ?bM? i?“M? K°i çQ`M bQÆM;

óh?9 p`5 h?9 p`5ô @ h`QM; #!M; i®B- ç M?’i T?•M i?¬M ç i?’T €Q +?Q`M; M?bM >
F?|2 KB M; H°` K°i MK +QÌB- ? B +QM M;QÆB K`m ç2M FB [m M b€i`ä`M; +?
M /QÈB bQÆM; ç2M, ósB oQm +?B M;B€T\ >” ?”- i?S K¢M? M?Q p”v- F M`v b C
+?d bÊ H” +| i€+ /KM; T?KXô

•M? K„i F?¬M; M;WM; çªQ [m Kk ;B€T p” ;B€T p B +O sB oQm +?B M ;B€T- ç M
+”M; i?Q+?X æ½ iWM; bÎ ?[m a€i GK+ +?B M ;B€T- ?„M +ªK M?“M çQÊ+`ä`M; M
i`QM; F?¬B ;B€T F?¬M; #B i M?m®K [m€ # Q M?B m K€m i M? M`vX

@ ±\

æ M?’i T?•M i?¬M ç°i M?B M F m F?) K°i iB M; - i`QM; ç-m ;B®M; M?Q M?È ç M
+| ;B€T p B p” Kk ;B€T- ?ÆB F€ H¢- ?bM? M?Q H” K°i #° T?“M +O K°i #° +?B M ;B
H) i`QM; M`v +ÁM +| #Q`M ;b\ô

@ >W- sB oQm +?B M ;B€T H” p”i +O +?9 i?QÊM; - p®M ç½ M?“M +?O- bY /KM; +
HBM? ??²MX J®B M?K+ ?¬K M v #´M i¼ M?’i ç`M? TªB #€Q i?M- ?B M i i?b ç½ H
ç®B ç`+? pÈB h?B M J i°+- ç®B ç`+? pÈB >bM? h?B M i ç m TªB +? iX *?B M æ
QÊ+ pÈB M;QÆB- F?¬M; M;| M;QÆB H¢B €K iQ€M i - +ÁM ç€M? +? i KBM? ?[m +C
#ªM i°+ p” KBM? ?[mX L;QÌB ç-m iB M #ªM i¼ Km®M ;B i +?QM? H” M;QÆB5ô

@ E HW /®B #ªM i¼ TªB +? i5

>bM? h?B M /[iÊM [m€i K°i iB M; - #¶M; M?B M çQ K°i i v H M [m€ çdM? ç-mX Í
pÁM; tQ€v K•v ç2M F?¬M; M;WM; ?9i H’v i” F?Q p¬ +MM; p¬ i”M H i`QM; i`ÌB ç’i
M?B M ;B€M; tm®M; - p)` K°i p i iQ+? M;Q`M M; Q i`QM; ?Q F?¬M; - b m ç! # v p
>bM? h?B MX

@ > 5

>bM? h?B M [m€i HÈM K°i iB M; - i v TªB i?m”M i? pmM; tm®M;X J°i çQ`M K•v ç
ç°i` €+ iW HÁM; #”M i v #„M` - K M; i?2Q HU+ HQÊM; i` €+ i`QM; #!M; i®B i`M p
*?B M S?B MÆB i`mM; i•K +O \*Ym \*?•m i ç`MX

@ "ªQ p ç [m•M5

J°i iB M; i?ûi`mM; i`ÌB p M; H MX L?[M; ç iY *?B M i°+ F?¬M; ç w ç M i?QÆM;
p¼i H M F?¬M; - H Q p T?Q >bM? h?B MX

@ GÊB /KM; H9+ M;QÌB F?€+ ;†T F?| F?,M H” ?”M? pB +O F iB m M?•M- +?9M; i
M;²B v MX

h`¬M; i?’v >bM? h?B M ç°i M?B M +| i? K sB oQm +?B M ;B€T- i?U+ HU+ i,M; K¢M
+? i *?B M æ i•K i?¬M ç M; HÆ ç½M; - `®i +m°+ +kM; +| + Q i?O iB K im F?¬M; M
HÌB +ÁM +?Q /Si i?•M ?bM? ç½ p¼i H M F?¬M; - H Q p T?Q i`QÈ+ M;QÌB *?B M

ó”MM; #MM;5ô

*¬M; FQ+? /Q >bM? h?B M T?€i` H¢B F?¬M; ç M td ç M +¬M; FQ+? +O K¼B M;
ç2M tmv M i?OM; iWM; i?•M i? ç M; M;¢+ M?B M ;B[?Q F?¬M;X *?d M;?2 M?[M
p®M F?¬M; M;| iÈB +¬M; FQ+? +O >bM? h?B M H¢B [m, /`M?Q p”v- i?•M i? i`QM
i?OM; - K€m i?’i iQ`M i?•M M´ imM; i?“M? K°i +?MK i`Q #KB #¢Q iªM` - +?d +ÁM H
M?Q /B m çSi /•v`ÆB Hª iª i` M K†i ç’iX

ó•K5ô

*?B M æ F?¬M; [m v ç-m H¢B- iQ i? +kM; F?¬M; ? v ç´B- K°i i v ;BÆ H M T?Q
i`„M; KÌ K`i T?€i` M;? M? ç|M +¬M; FQ+? +O >bM? h?B MX > B çQ`M bQÆM; K

M? m T?€i` K°i iB M; M' p M; X

óS?Ki5ô

*?B M æ M; Y ç-m T?m M` K°i M; K K €m i QÆB X J°i H U+ K €M? i W T?Q b m i`m
K°i iB M; ç m ç ÊM- i?•M i? pšM; B[M; m v M i Q i? #„M p T?Q i`Q Ê+- b m K'v i`
i v t m®M; ç'i`M ç`M? H €B i?•M ?b M?- K €B i!+ /`B b m ç-m T?`i [m i`Q Ê+ i`€M- i?
K €m H Q½M; i W p2M ç #`Q K`m i`„M; +?ªv t m®M; X

*?B M S?B M^K i`QM; HÁM; \*?B M æ pšM #'i ç°M; M?Q i`Q Ê+- i Q i? pšM F?¬M;
#` #'i +SªM? ?QÎM; ;b X .Q ÊB K €B i!+ /`B +?2 T?O- i`QM; K„i *?B M æ i?Q €M; ?E
F?B M?b M ç M *?B M S?B H €B i`Î M M ¬M M?m M?Q M Q Ê+X

ósmwi5ô

L?[M; iB M; ?Q i?ÆB H €M? p M; H M i W #®M T?Q - M; v +ª ç M?'i T?•M i?-M +k M
[m M?[M; #° tQÆM; K`m ç2M t€K`ÆB Hª iª i` M K†i ç'i- i`QM; K„i?B M H M p ç,
E?¬ G•m h?“T h U F B K ç½ K'i çB X L?[M; K i°+ #`E?¬ G•m h?“T h U F B K +?ûK [m
K„i #`?9i? i iB M? F?Q- i?•M i? ?| i?“M? K°i ç Q`M i`Q #K B X

óE M`v i m H m v M K +¬M; ;b- b Q H €B i QÆM; i U M?Q >`T h B M? ç €B T?€T +O i
i?-M b m v M; ?o- +9B ç-m i`€M? M?[M; #|M; M; Q iB; B`M / [t i [m i`M ç-m- i`QM; H
>„M +?“K`½B #Q Ê+ çB i`QM; #|M; ç K- F?¬M; F?B M +?Q #'i +S B +?9 w- iB M p
+O ç i K T?•M i?-M +ÁM H Q m H €B X

``i F sB o Q m +?B M; B €T [m, /`? v H`i`Q iM; +?ûK; B i M`v- M m H`ç M?'i T?•M i
b) ``i ?Q M; T?'M- M?Q M; ?B M i €B M?[M; i?S M`v ç m F?¬M; i? F?B M +?Q ?„M
M; m v +Æ b B M? i²M ç½ +?2 T?O i'i +ªX

GQÊM [m p`B +?¶ i®B ç2M- ç M?'i T?•M i?-M çB ç M i`Q Ê+ ?® b•m i Q H ÈM F B
ç M; ç S M; p2M K B M; ?®- ç M?'i T?•M i?-M `i M? M? M?Ê H €B i?•M T?“M +O #
æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; X > B M; Q iB /Q iM; M?Q ç m +| +?9i K'i ?²M- F?¬M; ? T?€i ?B
K°i M; Q iB- ?Q†+ +| i? M|B H`ç½ M?“M` M?Q M; +k M; F?¬M; TªM S M; X

óæ i K T?•M i?-M i?“i ç9M; H`K v K„M5ô @æ M?'i T?•M i?-M H B +M?b M? B M;
+?9i +ªK i?€M X " T?•M i?-M p®M +M M; K°i i? - ç M?'i T?•M i?-M p`S?Q M; o•M
;B®M; M? m ç®B pÊB ? B M; Q iB M`v X h`M i?U+ i - æ M?'i T?•M i?-M M|B H`+
i?U+ ` pšM ?B p¼M; o¬ E} +| i? T?€B ? B i?m°+ ?€ ç„+ H U+ M`v ç M +?¶ ?„M X L?
i?-M b®M; +? i +?Q #B i- ç M?'i T?•M i?-M +k M; F?¬M; +ÁM H ÁM; /€ M`Q [m M

E?¬M; ? /Q /U- ç M?'i T?•M i?-M H B M ?| i?“M? K°i #|M; ç2M i W p2M K B M; ?
p`Q i`QM; ?® ç2M b•m ?9i F B

:¬M M?Q ç²M; i?iB- +€+? ?® b•m ?ÆM # KQÆB i`Q ÊM; - *´ om H ÁM; +| /U +ªK #
i`QM; €M? K„i ?¶M ç°M H|2 H M €M? b €M; K`m t M? H K+- ;•v +?Q M; Q iB i K°i +ª
F?¬M; +?¶ M`Q F?¬M; [m M b €i ç Q Ê+X

@ ±5

*´ om F m K°i iB M; - €M? K„i +O v `ä`M; t m v M i?'m [m i-M; M?'i- M?b M i?Š M
i`QM; H ÁM; ç'i X J†+ /M ç M?'i T?•M i?-M ç½ +® ;„M; +?2 ;B'm- M?Q M; +, M #ªM F
K„i +O *´ om, óE?¬M; M; i H €B H`K°i T?•M i?-M F?€+ +O o¬ E}- b Q v H €B i ç•v

L?Q M; ``i M? M? b U +?9 w +O *´ om H B M /iB b M; +?¶ >b M? h?B M X h`ªB [m +m
[m € M?B m i°+ M?•M Q m i9 +? i çB- i`QM; H ÁM; i W H•m ç½ +? i H†M; X æ®B pÊB
F?¬M; #^M; M; ?o +€+? H`K b Q ç ;BªK #Èi i?QÆM; p Q M; - +S m pÊi i°+ M?•M X

h v TªB F?¬; -v M?Q [m2 +O B M„K +?†i H K+ M; ¼+ F?¬ H•m i`QM; i v- K°i K ?²M-
;`Q i?ûi X

@ :B i; B i; B i5 L?[M; F ç®B M; ?`+? pÊB h?B M J i°+ i - i Q`M #°; B i? i5 :B i;
i?-M T?K+ h?B M J i°+ i - i Q`M #°; B i? i

>bM? h?B M ç SM; ;B[?Q F?¬M; - +?B M ;B€T /[iÊM `mM; H M- F +ª #`M i v ç M
`mM `~v- +`M; M;`v +`M; F`+? HB iX >bM? h?B M ;B®M; M?Q H•K p`Q K°i HQ¢B i`
T?€i` F?Q iS+ +U+ F€ F?¬M; `M ç`M?X

hW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - i` F?Q FBM? M; Q`B i`M M;`T i`QM; i`B ç'i; B®M; M
M;WM; +?ªv p`Q +?B M ;B€T i` M p B >bM? h?B MX *?B M ;B€T FB ç!M H'v M; m
i?B M ç` - T?€i` iB M; ?9i; B®M; M?Q i` +QM- H¢B K M; i?2Q iB M; F m M?Q +9

hW #®M T?QÆM; - iWM; ç¢Q #!M; M; Q`B HQÈi [m i` M #-m i`B- M; Q`B +?Q ç M
F?¬M; F?Q -K -K `mM; +?mv MX

@ L m +€+ M; QÆB Km®M +? i- #ªM i¼ b) i?`M? iQ`M +€+ M; QÆB5

>bM? h?B M #¶M; M?B M #QÈ+ ` K°i #QÈ+ - K°i i v M„K H¢B ;BÆ H M [m€ çdM? ç-
tm®M; X *?9M; +Q`M; ;Bª HÆ HYM; i¢B F?¬M; i`mM; ç°i M?B M F?UM; H¢B- b m
?B M K°i çQ`M bQÆM; KM M²M; ç`KX h?2Q +€M? i v >bM? h?B M pmM; tm®M; - M
;B®M; M?Q K°i i9T H m #` HU+ K¢M? tû `€+? T?•M i?`M? M?B m KªM?X *?d M; ?2
M; Q`B ?! i?`M? i`Q #KB iªM ` ç-v i`B- +?d +ÁM H¢B M?[M; #° tQÆM; F?¬`ÆB t

ó•K5ô

: -M M?Q ç²M; i?B- +¬M; FQ+? M?Q /B MQM H'T #B M /Q M?[M; M; Q`B iB K im
K¢M? p`Q M; Q`B >bM? h?B MX .MM; >bM? h?B M H`K i`mM; i•K- ?Q F?¬M; i`QM;
?! i?`M? K°i T?B M ?Q p¬ ?Q`M iQ`MX h? M?QM; i`QM; M?€v K„i- K°i HU+ HQÊ
F?¬M; ;B M- F?¬M; ;B M pÐ pKM K°i H-M M[+`m i¢Q H¢BX h¢B i`mM; i•K +O T
FB ->bM? h?B M +?d i`B ç¢T ç'i- #€ F?Q p¬ bQM; - iQ`M i?•M F?¬M; ? +! p i i?Q

@ h?B M ?¢ M`v p®M i?m°+ p h?B M J i°+ +?9M; i X >¬K M v *?Q h¬M ç½ M; ½ tm
h?B M J i°+ i X h`QÈ+ ç•v i°+ i K'i çB h?B M J i?€M? F?Q- +ª i°+ iW i` M tm®M
T?•M MY - ?¬K M v i?€M? F?Q ç½ ibK p - +ÁM B H` ç®B i?O +O +?9M; i 5

>bM? h?B M H° ` #€ F?Q,

@ LB K ibM? +€+ M; QÆB +kM; H` ç²M; i°+ - #ªM i¼ +?Q +€+ M; QÆB K°i +Æ ?°B -
i°+ +?9M; i - b m ç! /Q h?B M J i°+ +?9M; i i?®M; HoM? SM; T?! pÈB +m°+ +?B M
b) ;B i b¢+? +€+ M; QÆB H`T iS+5 >W- ;B i; B i; B i- ;B i b¢+? M; Q`B i`QM; i?B M

@ >W5

hW +?•M i`B T?Q t #¶M; p M; H M K°i iB M; ?W H¢M? - i? M? •K +kM; F?¬M; HÈ
i B K¼B M; Q`B- +?`M M?B T M?•M i•KX h'i +ª M?[M; M; Q`B M; ?2 çQÈ+ iB M; ?W H
i•K i?¬M H v ç°M; - i`QM; #B M w i?S+ M?Q +! iB M; b'K M' imM; X

@ >bM? h?B M- +?ŠM; H) M; QÆB +?Q `^M; KbM? H` sB oQm b Q\ *?Q /M M; QÆB +
M; QÆB M!B i?b i? M`Q\ o¬ i?QÈM; K F?Q #"+ M`v M; QÆB +! F?ª M, M; bY /KM;
i?B M ?¢\ >` ?"- F?¬M; #B i K†+ sB oQm +?B M ;B€T p`Q- M; QÆB +! tSM; H`K ç®

h¢B MÆB +?•M i`B T?Q #„+ æ Q pU+- K°i T?B M €M? b€M; çÄ #WM; #„M H M +
M²M; ç`K F?! M; YB iW t t i`mv M ç M- F?B M +?Q M; Q`B i ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; X

h`QM; ? T?€B iU /Q- K°i b® H½Q ;Bª i!+ i`„M; b„+ K†i i`Î M M +U+ F€ F?! +QB- M
æ Q pU+- MÆB #!M; M; Q`B i¢B i`mM; i•K €M? çÄ ç M; +?`K `½B #QÈ+ iÈB

939X *?QÆM; 93j, L; Q`B æ SM; æ-m „, + >ªB hM æ²

óG2M; F2M; 5ô

hB M; /•v tQ+? / Q ç°M; p M; H M iW +´ i v M K iY FB X smv M [m €M? çÄ- HQ€M
çQÊ+ ? B bÊB tQ+? b„i iQ HÈM i`2Q ;B[+´ i v +O v- ç•v HçB H¨ K°i ;½ „+ >ªB iM
ó"bM?5ô

ó"bM?5ô

L K iY FB iW iW çB iÈB- #QÊ+ +?•M F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K M?Q MQÊ+ +?ªv K
tm®M; ç m F?B M +?Q K†i ç'i +?'M ç°M; T?€i` iB M; ç°M; HÈM- ;B®M; M?Q K°i
`°M;X

h?2Q #QÊ+ +?•M +O M K iY FB - €M? çÄ M;"T i`ìB +kM; ;B®M; M?Q K†i MQÊ+ M´
+?•M v iWM; +€M? ?Q çÄ `U+ F€ /` F?¬M; M;WM; #„M` - ;B®M; M?Q iBM? HBM?
i M p¨Q i`QM; €M? çÄ ;B[ ?Q F?¬M;- ç²M; i?ìB HçB F?¬M; M;WM; bBM?` X

@ 5

L?[M; iB M; FBM? ?¬ p M; H MX oÈB i?` HU+ +O ç€K M;QìB î ç•v- iU M?B M +| i?
HQÊM ç-v i`ìB- HçB F?¬M; M;WM; bBM?` M¨Q T?ªB H¨ ?Q iQÆB- ç| +,M #ªM +?

æ T ç)- [m, /`- K€m i M?- HçM? H)Q M K iY i v K M; tQ+? b„i FB ;B®M; M?Q pW
#QÊ+` - ;•v +?Q M;QìB i K°i HQçBªM? ?QîM; i?` ;B€+ p¬ +MM; K½M? HB i- ;B®
p¬ b® [m, ?²M ç M; ;¬K H M- K¨ HBM? ?²M #¼M ?¼ ç½ ?| i?“M? iWM; ç| ó?Q M?
HQÊM ç-v i`ìBX

óoM5ô

:B[F?¬M; i`mM; æ Q pU+ #¶M; M´B H M K°i i`"M +m²M; T?QM;- iB M; ;B| pM pM

@ >mv i>ªB J Zm•M5

@ h?B M ?ç ç M?'i b€i5

@ „+ >ªB iM ç² iB T +”M pÈB *?Q h¬M M?'i5

@ h`mv M i?mv i ç-v K€m i M? M?'i5

hWM; iB M; F m bÊ ?½B p M; H M iW #®M T?QÆM;- p¬ b® + Q i?O içB ç Q pU+ ç

ó"bM?5ô

>mv i>ªB J Zm•M +€+? ç| K'v i`,K i`QÊM; M?bM M?Q iMv w #QÊ+` K°i #QÊ+X
pU+ +?d +ªK i?'v €M? K€m ç" T p¨Q K†i- b€i F?Q i" M i`ìB- #'i ;B€+ HmB p T?Q b
h?B M +kM; F?¬M; M;QçB H X

>bM? h?B M H" T iS+ ;B"i KbM?- çÊB ç M F?B T?€i ?B M KbM? pW HmB K°i #QÊ
HB M [m€i HÈM,

@ L;QÆB H¨ B\ .€K H¨K +¨M i`QÊ+ K†i #´M i¼ 5

>bM? h?B M pW M|B` - M?B m + Q i?O iB K im ç m ;B"i KbM? M?bM p T?Q ?„
M;QìB- pÈB i?•M T?“M i°+ i`QîM; +O h?B M J i°+- i?2Q Hw >bM? h?B M F?¬M;
>mv i>ªB J Zm•M M¨vX

>mv i>ªB J Zm•M çQÊ+ tQM; H¨ M?•M p"i ç M;¬M pÈB *?Q h¬M M?'iX h`QM; ;?B
KB m iª M;QìB M¨v M?Q b m, ó>mv i>ªB J Zm•M- H¨ M?•M p"i i?B M i¨B FBM? i
?“M? +?QM? b€+? K€m i M? iÈB M v- v H¨ M;QìB ç-m iB M +| ?B p¼M; F i i?9+ ç
i?'i #çB i`QM; ; M; i'+Xô

L?bM F?“T +ª h?€B *´- ?¬m ? i M?[M; K ç-m çdM? +'T ç m iWM; M;?2 M|B [m +€E

@ E?¬M; M;ì v HçB tm'i ?B M H¬M M[5

J°i M;QìB iB K im M?bM +?^K +?^K #B M K€m M;"T i`ìB p¨ #|M; M;QìB #€ ççQ F?
FBM? ?½B i?b i?“Q H¨K #¨KX

h?€B *´ iW tQ ç M M v- S?QM; o•M o¬ E} H¨ M?•M p"i +| i?B M iQ M; 9i i`ìB- #'i Hm
? v i?ìB ;B M ç¢i ç M h?¬M +'T ç m H¨ i?B M i" B imv i çdM?X

*?d Hm" M p i?B M iQ- EB K h?¬M +| i? t T p"Q # M; QìB çSM; ç¬m- M?QM; imv
;BÄB M?'iX

*?Q ç M M v i¢B h?€B *´ - >mv i >ªB J Zm•M pšM M;¬K çQÊ+ +¬M; M?"M H¨ i?B M

hW F?B v T?B i?,M; +?Q ç M F?B ç¢i ç M h?¬M +'T- F?¬M; #B i ç½ +| # Q M?B m
M?[M; i°+ M?•M i`ª; B€ #^M; bBM? K¢M; i`QM; i?U+ +?B MX oä +¬M; +O v ?Q" M i¢
#" + ç ?bM? /mM; X æ M +m®B +MM; - v +ÁM ?Q" M iQ" M /U p"Q i?U+ HU+ #ªM i?•I
*´X h?"K +?Q h?€M? çB M +ÁM [mv i ç`M? bÈK F i i?9+ +?QM? b€+? K€m i M?- ç
*´ p /QÈB i`QÈM; ç v H½M? ç¢QX æ•v H¨ K°i i`mv M i?mv i +O [h?€B *´X

h`QM; ? M; ç°M; /QÈB HÁM; ç'i h?€M? çB M- M?QM; pä ?¼+ çdM? +'T ;¬M M?Q +
iW i?ìB ç¢B >mv i >ªB J Zm•M tQM; #€ h?€B *´ - ç! H¨ K°i i?ìB ç¢B #MM; M´ pä +¬

>mv i >ªB J Zm•M #^M; p"Q i?B M iQ +O KbM? M; °` `i M?B m pä ?¼+ çdM? +'T
+| p¬ b® + Q i?OX L?[M; i?O ?¢ # M +¢M? /QÈB bU /šM /„i >mv i >ªB J Zm•M- +¬
#" +X h¢B i?ìB F€ çdM? + Q M?'i- /QÈB i`QÈM; +O v +| ç M KQìB p¢M + Q i?O h?-
+ Q i?O h?¬M +'T ?"m F€X

>mv i >ªB J Zm•M +kM; /U p"Q ó>mv i lv L?Q L; K+ ç¢B T?€Tô /Q KbM? M; °` K"
ç M?'i + Q i?OX

E?B S?QM; o•M o¬ E} ;†T çQÊ+ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M- ç½ iWM; ?ÄB [m ç¢Q
E?mM; *?Q h¬M +| # Q M?B m M; QìBX h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M i`ª HìB K°i +€+?
o¬ E} F?¬M; T?ªB H¨ M; QìB ç¬m iB MX

h`QM; M?[M; M; QìB çQÊ+ i`mv M i?W +O h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M- >mv i >ªB J
iB M- ?ÆM M[+ÁM çQÊ+ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M `i t2K i`¼M; - +?Q `^M; i`QM
ç`M? +| i? #QÈ+ H M ç` p` *?Q h¬MX

h?"K +?Q i¢B i?ìB F€ çdM? + Q M?'i- >mv i >ªB J Zm•M +ÁM +| i? i` M? i" B pÈB
F?¬M; KQÈM HU+ HQÈM; +O i?€M? i?9 K'v M; "v K'v ç K KÈB #¢B HmBX h`"M +?
p¼M; p" ç` p` >mv i >ªB J Zm•M H M + Q ç M i°i çdM?X

G`lB pW /Si ç½` i vX

óEûi5ô

J°i iB M; `Qi p M; F?„Ti`lB + QX æ'i i`lB M'B; B|X L?[M; Q€M MB K- ?"M w- b€i
S?ªM >²M iBM? /šM ç°M; X E?Q iS+ +?Q •K +?Q i" iQ+? iK i`QM; i?B M ç` ?| i?"M
i`lB ?¢ tm®M; - i`"M p"Q i`QM; sB oQm +?B M; B€TX *ª K†i ç'i -K -K i M pĐ- #MM
/QÈB HÁM; ç'i- M?[M; pQM; ?²M ç½ +? i çB i`QM; +€+ i`"M +?B M- +?¬M b•m Î M/
ç¢B /šM ç°M; - ; "Q i?ûi ?| i?"M? iWM; #|M; [m, # v p T?Q sB oQm +?B M; B€TX

h`lB ç'i ç°i M?B M i`lM M ç2M F`iX ó>bM? h?B M ô T?€i` K°i iB M; `Qi- ç°i M?B
H M- H Q p"Q i`QM; #-m i`lB K M? K¬M; #B M K'i F?¬M; i?'vX *?d i`QM; +?®+ H€
F?¬M; F?Q p M; H M iW T?Q i` M- ç²M; i?lB K°i €T HU+ F?´M; H²i`mv M ç MX sm
M?bM i?'v `ä`"M; K°i #|M; +?QÎM; iQ HÈM K"m t M? iW i`QM; bQÆM; t€K /"v ç†
+`M; HÈM- T?¢K pB # Q i`MK i'i +ª æ Q pU+X

@ E?¬M; ? v- ?„M ç½ çB M `²B5

L?[M; iB M; FBM? ?¬ p M; H MX a m F?B K†+ p"Q i?€M? F?Q +O h?B M J i°+- i
i,M; K¢M?- K°i +?QÎM; M?Q Km®M ?Ov /B i +ª T?B M ç¢B ç` - # Q ;²K iQ`"M #° + Q

>bM? h?B M p®M H" çdM? +†T + Q i?O +O h?B M J i°+- +°M; i? K sB oQm +?B M
?„M M?[M; +QÎM; ;Bª #bM? i?QÎM; F?¬M; i? M"Q bQ b€M? çQÊ+- M; Q¢B i`W M?[I
Zm•M- F?¬M; B +| i? F?®M; +? çQÊ+ ?„MX

G9+ M"v K¼B M; Q`lB pW KÈB #` +°i bûi i?¬M T?¢iªM? ?QÎM; - ?Q†+ M?B m ?Q†+
i`QM; i?lB ;B M M; „M pšM +?Q ?Q`"M iQ`"M F?¬B T?K+X J„i i?'v K°i #|M; +?QÎM;
+?mM; [m M? i,M; K¢M?- F?Q iS+ +?Q •K +?Q i" M?Q M?[M; KkB +?•K K2M i?2Q M
i`QM; +Æ i? - M?'i i?lB H²M; M; U+ M?Q #` ç M†M; F?B M +?Q F?| i?Î- +?•M F?Q

h` M K†i >mv i >ªB J Zm•M i?Q€M; ?B M p ;B" M /[- M?QM; `i M? M? HB M #B M I
ioM?X h`QM; €M? K€m ç-v i`lB- >mv i >ªB J Zm•M p K¢M? H¢M? HMM; - K°i #`M
i?"M? K°i T?B M ?QªM? T?'i [m ?Q F?¬M; - ? B # M i`€B T?ªB H"TiS+ tm'i ?B M
M?"M M?¢i H M p #®M T?Q X

.MM; >mv i >ªB J Zm•M H"K i`mM; i•K- i-M; i-M; ;ÊM b|M; F?¬M; ;B M F?Q€+? i
#`M i v +O >mv i >ªB J Zm•M H†M; H) K9 H M- +ª F?¬M; ;B M æ Q pU+ #„i ç-m

h¢B #®M T?QÆM; æ Q pU+- K¼B M; Q`lB +?d +ªK i?'v i`QÊ+ K„i HB M iK+ H|2 H M
i`lM M Hl Kl F?¬M; `ä- K¶B p"i i? i`QM; K„i ç m #B M i?"M? M?[M; ?QªM? KÆ ?²
M?Q ç M; # v M? M? p ?QÈM; M; QÊ+ H¢B pÈB KbM?X E?B +ªM? p"i M; WM; H¢B-
M; Q`lB FBM? M; ¢+ T?€i ?B M F?¬M; #B i iW ;Bl ç½ tm'i ?B M i¢B K°i MÆB ?Q`"M i

*?d i`QM; M?€v K„i- i?2Q +€B T?'i i v +O >mv i >ªB J Zm•M- æ Q pU+ p®M ç¬M
p„M; p - +?d +ÁM H¢B *?B M æ ç M; [m€ K°i ;®B p" *?B M S?B- +ÁM +| ç M?'iT
i?¬M i`QM; ?® b•mX L; v +ª æ°+ *¬ o¬ h?QÆM; p" h•v J¬M u „+ çSM; # M ?® +k
Zm•M /MM; ç¢B M,M; HU+ /lB çBX

J°i +?QÎM; +QÎM; ?"M? çQ K'v +?K+ p¢M + Q i?O h?€B *´ p" ç iY *?B M i°+ ` M;
>ªB J Zm•M +?d /MM; K°i +?B m ç½ #B m ?B M i?U+ HU+ bB m +QÎM; X

h` M i`lB /QÈB ç'i- i" F?Q ;"Q i?ûi +m²M +m°M FûQ ç M- +€i # v ç€ +?¢v ;B®M; M?
i?B M ç` m €K M"v- €M? çÄ M²M; HB i [m M? M; Q`lB >mv i >ªB J Zm•M i`l i?"M?
i`lB ç'i- K†+ +?Q i" F?Q i`"M ç M pšM Hm¬M #'i /B i ç` X

h`¬M; i?'v #|M; +?QÎM; K"m t M? FB +`M; H9+ +`M; HÈM- >mv i >ªB J Zm•M ç°i
K°i pB M M; ¼+ çÄ ?bM? pm¬M; iW HÁM; #`M i v #„M ` M; Q`B- i`QM; M?€v K„i ?|
iW /QÈB #„M H M- M; ? M? ç|M #|M; +?QÎM; K"m t M? FB X

ó•K5ô

J°i iB M; M' K¢M? p M; H M- #®M T?Q K•v KM / Q ¸°M; X > B #!M; +?QÎM; iQ HÈM
K¢M? ;B[?Q F?¬M; X .QÈB +?•M >mv i >ªB J Zm•M- K†i ¸'i i`QM; T?¢K pB K'v +
HäK tm®M; - F?B M +?Q T?B M HoM? pU+ K`m ¸Ä +O >mv i >ªB J Zm•M +kM; ?¢
HU+ HQÊM; M?Q M9B ¸ tm®M; i` M ¸dM? ¸-m- >mv i >ªB J Zm•M pšM bWM; b[M
#!M; +?QÎM; pĐ i M- K€B i!+ +O v #¶M; M?B M H v ¸°M; - iWM; bÊB iªM ` b m ¸-i

ó•K5ô

.QÈB +?•M /MM; bS+ ¸¢T K°i +€B- >mv i >ªB J Zm•M ?! i?`M? K°i #!M; ¸Ä #„M
ó>bM? h?B Mô i?•M K†+ +?B M ;B€T ?B M H M i`QM; K„iX

@ s2K ` M; QÆB +kM; +! +?9i #ªM HoM?X

>mv i >ªB J Zm•M [m€i H¢M? K°i iB M; - tQ+? b„i i`QM; i v H v ¸°M; X ÍT?Q b m-
¸Ä `U+ iÄ ` - M?Q iBM? HBM? # v HQÊM ¸-v i`B- i`QM; F?¬M; F?Q HQ€M; i?Q€
?Q X

ósQ i5ô

*' i v +O >mv i >ªB J Zm•M `mM; H M- i`QM; i v T?ªB #„M ` iWM; T?B M ?Q M?
h?B MX

ó>bM? h?B Mô `mM H M- i?•M i? H`TiS+ #„M ` t #B M K'i F?¬M; i?'vX \*?d H`K
¸Ä M?Ä #û- M?QM; ó>bM? h?B Mô H¢B F?¬M; /€K M; ? M? iB T- K¶B H-M ¸ m +?d
M; WM; i? v ¸'B T?QÆM; p`X

>mv i >ªB J Zm•M p K†i F?¬M; ¸'B- €M? K„i F?¬M; M; WM; /B +?mv M i?2Q p`i`C
b„i i?"i /`B ;B[ ? B +' i v `k tm®M; - ¸mM; ¸Q i`QM; F?¬M; i`mM; T?€i ` M?[M; iE

óEûi5%

h`QM; bQÆM; KM /`v ¸†+ +?Êi p M; H M K°i iB M; `Qi +?!B i B ¸-v i`F?QX aQÆM;
¸°i M?B M i`ÎM M KÄM; ¸B F?¬M; QiX L; v H9+ M`v- p`B Hm²M; F?Q iS+ +U+ F€ •
*?mM; [m M? >mv i >ªB J Zm•M- p`B #!M; M; Q`B ;B®M; M? m M?Q ¸9+ #¶M; M?B

@ >mv i >ªB J Zm•M- M; QÆB T?ªB +? i5

J°i ;B¼M; M!B F?`M F?`M + Q i?'T F?¬M; ¸ m iW i`QM; bQÆM; KM p M; H M- p`
h`QM; M?€v K„i- >mv i >ªB J Zm•M ;B®M; M?Q #` KQ`B K'v ó>bM? h?B Mô # Q p•

ó•K -K5ô

.Si H`B- /MM; KQ`B K'v >bM? h?B M H`K #B M ;BÈB- F?¬M; ;B M ?bM? i`ÁM +O
#!M; i®B +?2 T?O i`B ¸'i i`QM; M?€v K„i +?¬M pMB i'i +ª- Mm®i +?YM; H'v >mv i
o K†i >mv i >ªB J Zm•M pšM mM; /mM; - ?mv i F?Q ?MM; ?"m i`QM; +Æ i? iÄ ` -
pĐ pKM +?mM; [m M?X `` K°i HU+ HQÊM; +QÎM; ¸¢B +?B T?®B- p¬ b® KªM? M?Ä

ó•K5ô

æ9M; H9+ M`v- K°i #`M i v b„+ M?¼M ¸°i M?B M iW i`QM; #!M; i®B pQÆM ` - H†M
¸€M? p`Q M; U+ >mv i >ªB J Zm•MX :-M M?Q ¸²M; i?`B >mv i >ªB J Zm•M +kM; T
*?d M; ?2 iB M; /•v tQ+? HQÈi [m ?Q F?¬M; - b m ¸! H`iB M; p"i b„+ +„i T?€ F?mM

93eX *?QÆM; 939, EB K h?-M a®M; > v *? i\ @ >¢

J°i iB M; `Qi ?QªM; HQ¢M p M; H M iW i`QM; #!M; i®B- M; v b m ¸! H`K°i ¸Q`M bQ
>mv i >ªB J Zm•MX Í K°i ¸-m F?€+ +O /•v tQ+? i`mv M ¸ M M?[M; iB M; ¸Si ;½v

ç| ç M; M? M? +?|M; p¼i çBX

ó>mv i lv L?Q L;K+ ççB T?€Tô i' M; +°M; +| +?QM i-M;- ççi ç M i-M; i?S +?QM i? M m i`QM; +Æ i? +| K€m b) T?mM` F?„T M;QÌB- F?¬ FB i K` +? iX

"aM iQM? +O >mv i >aB J Zm•M RM; æ¬M; G B p®M iMv iB M- F?¬M; T?•M +?Q ?QÈM; iÈB pB + ;B i +? i ç®B i?O K°i +€+? ;¼M ;"M; p` HBM? ?Qç i M?'iX æ®B p i T?aB F?„+ +? +a i?B M ?ç- ;B i +?| + M†M; M?'i- HQçB pä ?¼+ M`v KÈB +| i? iB m bBM? +Æ +?Q iQÆM; H BX

*kM; #ÎB p`v p`Q i?ÌB çB K >mv i >aB J Zm•M M?"T K - K iQM? +O v +kM; M†M; ? F?€+X

oÈB M,M; HU+ +O >mv i >aB J Zm•M- F?B ;†T ç®B i?O i?U+ HU+ FûK ?ÆM [m€ M K°i +?B m H`K +?Q ç®B T?QÆM; +çM K€m +? i çBX h`QM; b® i` ççQ + Q i?O +O ó>mv i lv L?Q L;K+ ççB T?€Tô +kM; çQÊ+ i¬M bMM; H` pä ?¼+ + Q M?'i- M; v +a M +kM; ?QÈM; iÈB HQçB pä ?¼+ M`vX

h`QM; ?Q F?¬M;- ó>bM? h?B Mô # v` K'v M;"M i`QÈM; KÈB /WM; HçB- i?•M ?bM F„ i?b i?'v içB H²M; M;U+ +O ?„M +| K°i H¶ i?OM; tmv M [m +a M;QÌB- F?¬M; M;W H¶ +?•M H¬M; [m M? M;QÌB K€m +`M; T?mM M?Q iQÆM;- #` sB oQm +?B M;B€T / iWM; ;B¼i bQÆM; +?mB p`Q i` M F?aB ;B€TX

L?[M; KkB M?¼M /`v ç†+ i` M p B;B€T`mM; ç°M; F`+? HB i pÈB #B M ç° M?Ä- /M K€m T?mM` X " M /QÈB F?aB ;B€T- iWM; /ÁM; K€m HQ½M; tmv M [m M?[M; KkB M h?B M- ?°B iK HçB i`QM; +Æ i? - b m ç| HçB #` K°i HU+ HQÊM; Fb /` H`K iÄ` - +

sB oQm +?B M;B€T i mv KçM?- M?QM; i?•M i? >bM? h?B M p®M H` K€m i?`i- ç®B +¬M; HU+ ççi ç M +aM? ;BÈB [m, i?¬M F?| HQÌM;- ?„M +,M #aM F?¬M; T?aB H` ç ççB T?€T +O >mv i >aB J Zm•M ç½ im Hmv M ç M +aM? ;BÈB i?m'i i?¬M M?"T ?| M`Q ç m +| i? F?B M +?Q K€m i`QM; +Æ i? +çM ? iX oä +¬M; +O >bM? h?B M +| ç€M? i`9M; +kM; H` K€m T?mM M?Q KQ X

>mv i >aB J Zm•M +kM; F?¬M; / +?`m; bX sB oQm +?B M;B€T /M b Q +kM; iWM; p"i i` €+ p` +QÌM; ççB M?'i h?€B \*- H B H`+? +O M| +kM; H` K°i #Q K"iX >mv i > + Q +kM; F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB M?•M p"i +? M M?B T +´ FBK M?Q sB oQn M;U+- M?[M; #„T i?`i +?mM; [m M? H"TiS+ F?¬ ?ûQ- ?ÆM M[+ÁM`i M? M? H M

>mv i >aB J Zm•M p®M Km®M i`mv FQ+?- HçB T?€i ?B M F?Q iS+ +?Q •K +?Q i` i +?mB p`Q i`QM; +Æ i? - b„ + K†i H"TiS+ F?) #B M- M;~M; ç¬m M?bM >bM? h?B M

@ Zmª F?¬M; ?´ H` +?B M;B€T +O M;QÌB çSM; ç¬m i` ççQ i`QM; i`mv M i?mv i5 .Si HÌB #¶M; p M; H M K°i iB M; M´- +a H²M; M;U+ p` iS +?B HãK p`Q T?Q i`QM;- K€m ?bM? +¬m- iWM; /ÁM; F?Q K`m t€K iW # M i`QM; +?av` T?Q M;Q`BX

ó•K5ô

aQÆM; K€m HçB M´ imM;- H¬M M`v H` KÎ`°M; iW i`QM; ` M;Q`BX h`QM; M?€v K H¬M M[ M;QM; iK HçB- çSM; i` M K†i ç'i pÈB i?•M i? ?Q`M iQ`M KÈBX " M /QÈ i t€K +?mB p`Q HÁM; ç'iX J†i ç'i;² H M- i`QM; i`,K i`QÈM; +?mM; [m M? >mv i >aB . iB M; M´ HB M iK+- #KB KM #„M H M + QX >mv i >aB J Zm•M pšM çSM; bWM; b[M iB M; ç°M; `¬K`o [m M? M;QÌB- p K†i #bM? i?aM M?Q MQÊ+X *?d +| çB m €M? b i`Î M M M?ç i çB çB F?¬M; QiX

G¬M ç¬m ;B Q i?O- >bM? h?B M #` K HBM? +O sB oQm +?B M;B€T HçB iÄ` M Zm•M- M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; B /€K ?`M? ç°M; i?B m bmv M;?o

" M /QÈB HÁM; ç'i i`"M M;"T bQÆM; KM- æ L?'i S?•M h?¬M +9B M;QÌB M?bM +? S?•M h?¬M K†i ç'i- i?•M i? +kM; F?¬M; M?9+ M?Q+?X

J°i M;QìB M?bM +?^K +?^K p"Q i?B i? +O KbM?- +^K ;B€+ p¬ +MM; F€ [m€B- çt
i?¬M +O KbM?X

ó*? i`²B\ h?"i bU ç½ +? i M?Q p"v b Q\ô @ æ L?'i S?•M h?¬M M;Æ M;€+ M?bM i?
€M? K„i i`î M M Kì K`i- i`QM; i?Q€M; +?®+ ?„M #¶M; +^K ;B€+ M?Q K°M; ^QX >„M
æ h K S?•M h?¬M +| i?U+ HU+ pQÊi i` M +^ KbM? H¢B +? i / /`M; M?Q p"vX

óL;QÆB `®i +m°+ +? i M?Q i? M"Q\ E?¬M; T?^B M;QÆB +| iBM? i?¬M HU+ bB n
i?Q€M; +?®+ H¢B +? i çB M?Q p"v\ô @ J°i M¶B Q€M ?"M ç°i M?B M /•M; H M i`Q
+€B ;b #€ M;?B T- +€B ;b ?MM; i•K- i`i +^ ç m ?| i?"M? i`Q #KBX :Bì F?„+ M"v-
h?¬M +?d +| M bU +,K ?ìM K½M? HB i, óJ ;BÈB M;mv +Æ iS # - #´M i¼ +?d +| K°i
K i`MM; M?Q M?Ä i`î i?"M? p¬ i?QÊM; K i`MM; - i?m çQÊ+ p¬ b® i?O ?¢- +?Q /M
?Q M; i`QM; i`mv M i?mv i +| çB F?¬M; p pšM +| i? i?Q€i i?•M M?Q i?QìM;X h`-
F ?Q¢+? #€ M;?B T +?d +ÁM +?ì ;B| ç¬M; - i¢B b B M;QÆB H¢B +? i M?Q p"v\ô

æ L?'i S?•M h?¬M ç°i M?B M M´B €+ i•K- /M b Q bÈK Km°M ;b +kM; +? i- HB M
p"Q ç¬m +O æ h K S?•M h?¬M X h? M?QM; M; v H9+ #`M i v +O ?„M +?¢K ç M ç
i`QM; i B ç°i M?B M M;?2 çQÊ+ M?[M; iB M; óçMM;ô M?Q M?Ä- iWM; iB bûi K`m p
+Æ i? æ h K S?•M h?¬M T?€i` - iW iS +?B i`M p T?Q ç¬mX æ L?'i S?•M h?¬M
;b t^v` - HB M T?€i ?B M K°i HU+ HQÊM; ?MM; ?"m K M; i?2Q bU €T #S+ HBM? ?

@ 5

J°i iB M; ?ûi i?^K iW /QÈB Kti ç'i p M; H MX >mv i >^B J Zm•M p"ó>bM? h?B M
K°i #|M; ç2M iW /QÈB ç'i #„M H M- M?Q /B m çSi /•v t i [m ?Q F?¬M; - M†M; M `A

@ > ? ?

hB M; F m i?^K i?B i +ÁM F?¬M; /Si- #|M; ç2M FB ç°i M?B M H¢B M;Y ç¬m T?€
/¢B- çSM; i` M Kti ç'i ?Q +?•M K9 i v p m B bQÊM;X

óL;QìB M"v `®i +m°+ ç½ t^v` +?mv M ;b\ h¢B b Q pW F m i?^K i?B i H¢B ç°i M?
H) H" ç½ T?€i çB M`²B\ô @ >mv i >^B J Zm•M M?Qm M?Qm K"v M?bM æ L?'i S
Kti ç'iX

h` M #-m i`ìB- >bM? h?B M H¢B i`QM; HÁM; F?) ç°M; - K HBM? +O sB oQm +?B
;`Q, óE M"v iÈB `i ç9M; H9+- pW /`T /MM; ?„M i K€m ç #´b m M; ?mv i F?Q i`Q

L;?o M?Q p"v- ó>bM? h?B Mô HB M`Qi K°i iB M; iW #-m i`ìB H Q tm®M; - i`QM; i
i`MM; i`MM; tm'i ?B M i¢B i`QÊ+ M;QìB æ L?'i S?•M h?¬MX

@ >W5

>mv i >^B J Zm•M ?W H¢M? K°i iB M;X ;B®M; M?Q M?"M M?½ /¢Q +?ÆB #QÊ+
F?Q^M; +€+? K'v i`QÊM; - tm'i ?B M i¢B K°i # M F?€+ +O æ L?'i S?•M h?¬M,

@ *| #´M i¼ î ç•v- M;QÆB +ÁM Km®M HB m HoM? b Q\

ó>bM? h?B Mô +kM; F?¬M; i`^ HìB- ? B p B`mM; H M- i`QM; #|M; i®B T?Q b m ç
K†+ ;B€T +| ? B +?B +bWM; m®M HQÊMX h?2Q i v T?^B ç€M?` >bM? h?B M- #|
` K°i +?QìM; - i` F?Q i`QM; i`ìB ç'i H"TiS+ iW #®M T?Q iK H¢B- M?Q b¬M; #B M
Zm•MX *MM; H9+ ç| i v i`€B +O ?„M pQÆM tm®M; - M,K M; |M i v Kì` M?Q p m®iX

ósQ i5ô

L,K +°i F?Q K`m t€K M?Q FB K iW ;B[ M,K M; |M i v ó>bM? h?B Mô T?€i` - #„M i
S?•M h?¬MX .QÈB Kti ç'i i` F?Q +m²M +m°M /•M; H M- # Q T?O H'v æ L?'i S?•M
t€K t i [m - Kti ç'i H"TiS+ i`î M M F?¬ p`M;X

hB M; +QìB +m²M; /¢B ç°i M?B M /WM; H¢B- b€i F?Q H¢M? H)Q H|2 H M i`QM; K
+O ó>bM? h?B Mô ç½ +?¼+ ;B" M ç M #^M iQM? i`M #¢Q +O ?„M æ L?'i S?•M h?

ó±5ô @ >mv i >ªB J Zm•M p¬ ibM? M?bM HQÈi [m MY F?m¬M K†i H° ` # M /QÈ
ç2M +O æ L?'i S?•M h?¬M- i`QM; HÁM; ?ÆB FBM? M;¢+- M?QM; +?QÎM; i? pš
M;? M? ç|M # M i v +O ó>bM? h?B Mô ç€M? ` X

L; v H9+ M,K +°i F?Q b„+ #ûM #„M tm®M;- æ L?'i S?•M h?¬M ?ÆB M;?B M; ç¬m-
p¬ HU+ v i Èi p p T?Q /QÈB tQÆM; bQÌM ó>bM? h?B Mô MÆB F?¬M; +| +?B M;

S?ªM SM; +O æ L?'i S?•M h?¬M ç½ bÈK M^K i`QM; bU HB m +O ó>bM? h?B Mô
?„M- +€B óK|M K€mô M¨v +,M #ªM F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O- +?d +¬M M,K M;|M i v
M?Q +€ M„K i` M i?Èi K†+ +?Q ?„M +?ûK ;B i- +?Q M M ?„M F?¬M; ? [m M i•K- b
>mv i >ªB J Zm•M- ç²M; i?ÌB i v i`€B F?¬M; ç´B i? i,M; i®+ ç•K tm®M;X

ósQ i5ô

L,K +°i F?Q tmv M i?OM; ç¬m p B +O æ L?'i S?•M h?¬MX ;¬M M?Q M; v F?B +°i
i`QM; K„i æ L?'i S?•M h?¬M H° ` p ?mM; €+- ç°i M?B M ;¬K H M K°i iB M;;

@ L|B p i¨M M?šM- M;QÆB pšM +ÁM FûK H„K5

.Si HÌB HB M +® MûM ç m çÈM- +€M? i v M?Q çB M pQÆM ` X h`QM; €M? K„i FB?
M,K M;|M i v M?Q KkB /MB tmv M i?OM; # M /QÈB T?O i¢M; +O >bM? h?B MX

@ >'T hBM? ç¢B T?€T5

h?ûi H M K°i iB M;- æ L?'i S?•M h?¬M çB M +m²M; p¨M +?mv M >'T hBM? ç¢B T?
b€m #ªv i¬M;- i`U+ iB T ç M i¬M; i?S i€KX \*?d i`QM; M?€v K„i- T?•M MY K€m
h?B Mô p¨ +ª M°B i¢M; ç m ?| i?¨M? i`Q #KB- iBM? ?Q K F?Q +m²M +m°M +?ªv
h?¬M- #´ bmm; iBM? ?Q K€m i?`i #` ó>bM? h?B Mô ?9i çBX

Gm¨M p M,M; HU+ ?'T i?m iBM? ?Q K€m i?`i M;QÌB F?€+- >'T hBM? ç¢B T?€T +|
ó>bM? h?B Mô H9+ ç¬m +,M #ªM F?¬M; ç w ç M æ L?'i S?•M h?¬M- ç M H9+ M¨v
iS+ imM; K°i +?QÎM; p¨Q M;QÌB æ L?'i S?•M h?¬M- ç¨v ? B i v +O ?„M ` F?ÄB i
i?O K°i +?QÎM; pÈB >mv i >ªB J Zm•MX

ó•K5ô

ó>bM? h?B Mô F m ` M K°i iB M;- i?•M ?bM? i`QÈi HmB p T?RB b m- i`QM; +?ÈT
MÆB çB [m HQm H¢B K°i çQÌM; p i K€m M?bM i?`v K¨ ;B¨i Kbm?X

@ >mv i >ªB J Zm•M- +ÁM +| M;QÆB- +€+ M;QÆB M?'i ç`M? b) ?®B ?¨M pb +?mv

ó>bM? h?B Mô ît t ?mM; €+ M|B pÈB ? B M;QÌB- i`QM; K„i ? B çB K K¨m çÄ H¨T
F?¬M; [m v ç¬m H¢B H¨T iS+ tQ v M;QÌB- M?Q +?BK +„i # v p T?Q t - i`QM; M?€
ç2M MÆB +?•M i`ìBX

@ Jm®M #€Q i?M ¨- ?W- p¨v +ÁM T?ªB t2K M;QÌB +| K¢M; ? v F?¬M;5

æ L?'i S?•M h?¬M pQÆM M;QÌB H M- i`QM; K„i H|2 H M p ?mM; €+- H¨K M?Q Km

@ E?¬M; +¬M5 L;QÆB ç°i M?B M +¬M; FQ+? H¨K +?Q ?„M i`QM; M?€v K„i #` T?•M
F?Q +O i ç€M? p¨Q i•K T?O- ?šM H¨ T?ªB +? iX L m M?Q M;QÆB i`mv FQ+?- +
K°i F?Q HBM?- i?S M¨v `i F?| ;B i +? i çQÊ+X

h`QM; K„i ?B M H M K°i T?B M €M? çÄ- K°i #° €Q #¨Q çmM; çQ i`QÈ+ K„i- M;;M
S?•M h?¬MX

æ L?'i S?•M h?¬M ?ÆB FBM? ?½B- H¨T iS+ FûQ +?B +Kk i`MK +9B ç¬m tm®M;- F
;Bª +O M?•M i°+ M¨v M?bM i?'m i?•M T?¨M +O óK ôX L?QM; i¢B F?QªM? F?„+ F?
p iQÆB +QÌB ?B M H M # M F?|2 KB M; >mv i >ªB J Zm•M- i`QM; HÁM; F?¬M; F?
;B€+ ?B M H M i`QM; ç¬m, ó*| F?B M¨Q ?„M ç½ T?€i ;B€+ çQÊ+ i?•M T?¨M +O i

óE M¨v M?B m M?'i +?d +| i? M?bM i?'m i?•M i? +O K - ?šM H¨ +ÁM F?¬M; #B
h`QM; HÁM; M;?o M?Q p¨v- æ L?'i S?•M h?¬M H¢B +¨M; F?¬M; /€K /v /Q pÈB >r

óæ h K S?•M h?–M ç½ F?–M; +| pB + ;b- MÆB M"v F?–M; +| pB + +O i M[X *| i?
ç¢B M?Q p"v H"K b Q +| i? H" K°i M; QìB +? iX o T?–M +?mv M t^{av}` pÈB æ h K
i•KX >–K M v ?„M +| ç` p` ?B M ?€+?– H¢B +| EB K oU+ +?2 +?Î- +| i? t^{av}` +?m
+kM; b) F?–B T?K+ H¢B i?–BX VK- i M FB i?b F?–M; i? #Ä [m çQÊ+ - #° F?–B; E
K¢M?– `ä`"M; ç½ ç + Q +–M; HU+ ?„M; –M; 'T ç–BX J†+ /M +| K HBM? Î# M i`QM
a€i GK+ #´M i¼ +kM; +| i? ç®B T?| - ?m®M; ?² H" M| - bM b Q +kM; F?–M; ç M KS
+O a€i GK+ *?B M :B€TXô @ E?Q ?²M +O sB oQm +?B M ;B€T p" a€i GK+ +?B M
i?O [m HB M T?•M #B i çQÊ+ B K¢M? v m ?ÆMX

ó"ªQ F?Q M?Q p"v imv i ç®B F?–M; i? #Ä [m - [m M i`¼M; M?'i ç•v H" K°i #° K F
?B M H M i`QM; ç–m- æ L?'i S?•M h?–M HB M # v H M i`ìB- p°B p" M; MûK H¢B K
@ "´M i¼ +ÁM +| +?mv M [m M i`¼M; - M m +| /mv M b m M"v +?9M; i b) M|B +?m
.Si HìB HB M p°B p" M; # v çBX Í+MM; pÈB >mv i >ªB J Zm•M- æ L?'i S?•M h?–M
i?ªB K€B- ç| H" K°i HQ¢B +ªK ;B€+ /Q pä +–M; +? M? H +? bBM? `X æ L?'i S?•M
i`QÊ+ bB m + 'T +QìM; ;Bª ?mv i F?Q i`MM; i?B M M"v- +?d bÊ #Q K"i +O KbM? ç
M?•M i°+ - +| #B i +kM; F?–M; b Q +ª- M?QM; ?„M +kM; F?–M; +?Q `^M; #` p¢+? i`
;bX

óh?9 p` i?"i- M; QìB çQÊ+ æ–M; S?QÆM; h? M? GQM; HU +?¼M [mª M?B M F?–M
L?'i S?•M h?–M `ìB çB- F?| 2 KB M; >mv i >ªB J Zm•M ç°i M?B M ?B M H M p iQÆ
F?QªM? F?„+ pW `²B- v H¢B T?€i ?B M F?m–M K†i +O æ L?'i S?•M h?–M #` +?2
ç–m K"m ç2M ;B®M; ? i M?Q i?B m MB M iWM; iB M p"Q "„+ >ªB >B M oB M F?•m
+?9 wX

L?bM +?,K +?9 p ?QÈM; æ L?'i S?•M h?–M `ìB çB K°i H€i- b m ç| >mv i >ªB J Z
T?Q ?® b•m +€+? ç| F?–M; t

93dX *?QÆM; 938, *€B *? i *O *?B M æ

"–m i`ìB #¶M; p M; H M iB M; b'K- b m S?ªM >²M iBM? H¢B tm'i ?B M K°i +°i bûi
ç€M? tm®M; X h`ìB ç'i H9+ b€M; H9+ i®B- K°i +ªK ;B€+ M?Q H9+ M"Q +kM; +| i?
>mv i >ªB J Zm•M ?ÆB F?UM; H¢B- M?QM; +kM; F?–M; M;~M; ç–m H M- iB T iK-
MÆB +?–M æ h K S?•M h?–MX

h¢B "„+ >ªBX

"B M `°M; K M? K–M; - b|M; +ª F?–M; M;WM; M?'T M?–X a m F?B +°i bûi i?–M T?
ç€M? tm®M; H–M M[- +ª K†i #B M #„i ç–m ;"Q i?ûi- #¼i MQÊ+ K"m i`„M; /•M; H
iB M; b|M; p +?¢K p M; `MX h¢B i`mM; QÆM; "„+ >ªB- M?[M; +QM b|M; HÈM /•M
?Q b2M K"m i`„M; iQ HÈM H M p #®M T?Q X

ó•K5ô

J°i iB M; M´K¢M? FBM? i?B MX " M /QÈB K†i #B M- K°i çQ" M F?Q iS+ +QìM; ç¢
MQÊ+ # v H M- M?"T p"Q i`QM; #–m i`ìB K M? K–M; X

óL; Q5ô

h`ìB ç'i p M; H M iB M; `²M; M;•KX h` M #–m i`ìB- HU+ HQÊM; +O h? M? GQM;
i?€M? i?9 H¢B ?bM? i?"M? K°i HÊT #ªQ p p– ?bM? +m®M p T?Q +°i bûi i` M #–

ósQ itQ i5ô

L? [M; iB M; HQ itQ ip M; H M- #-m i`lB b€M; i®B K'v H-M- K'v M; "M iB bûi iW
MÆB- + "M; M; "v + "M; v m- +m®B +MM; #B M K'i F?¬M; +ÁM imM; iQ+?X

J°i HU+ HQÊM; +•M #^M; F€ /` i`"M M; "T i` M K†i ç'iX .QÈB i€+ /KM; +O i?€M? i?S
ç'i HÈM b m HQM; >mv i >^B J Zm•M #¶M; M?'T M?¬- #„i /MM; F?¬B T?K+ H¢B i
ç° +U+ M? M?- M; v +^ *?B M æ ?"M? +mM; ç½ pĐ i M +kM; #„i ç-m M; QM; iK H¢B

*^ F?¬M; ;B M æ Q pU+ ç m i`Î M M KÆ ??X E?B M? [M; #|M; K KÌ^Q #B M K'i- i`
K°i i-M; ;B| imv i /"v ç†+ - K°i H" M b|M; ;ÊM iÄ ` #®M T?Q X

>mv i >^B J Zm•M #¶M; M?B M M; WM; H¢B- v M H†M; M?bM H" M b|M; p¬ ?bM? H
H" K i`mM; i•K- M? [M; F?2 M Si F? „T MÆB i` M K†i ç'i +kM; M? M? +?|M; F?ûT H¢B
FB i`"M [m - K†i ç'i # M /QÈB ?® M? M? +?|M; H'T ç-v- +?d H€i b m K°i M K iY €Q
K†i >mv i >^B J Zm•MX

ó?mv M ; b p"v\ô •M? K„i >mv i >^B J Zm•M /WM; H¢B i` M M; QÌB S?QM; o•M c
+?†i H¢B- H" K #~K M|B,

@ GU+ HQÊM; i?€M? i?9 +^B i¢Q i`lB ç'i- b Q v pšM +?Q idM? H¢B\ *?ŠM; H) HÌ
+| b B H-K\

>mv i >^B J Zm•M M; ~M; ç-m M?bM H M i`lB- +?d i?'v H¶ i?OM; iQ HÈM T?Q b r
F?ûT H¢B- T?B M F?¬M; ;B M FB i`Î M M +U+ F€ v M ioM? - F?¬M; +ÁM +?9i F?Q

u`®i +m°+ +kM; i?Î T?"Q K°i ?ÆB- b m ç| tQ v M; QÌB çB M? M? ç M +?¶ S?QM; c
K'v #QÈ+ - K°i iB M; ` M `d i`-K i?'T M?Q Km¶B F m #¶M; i`mv M p"Q i`QM; i B- i
tBM? ç T ç M; M; O b v #¶M; i`Î KbM? - T?€i ` K°i iB M; M; O K p¬ w i?S+X

>mv i >^B J Zm•M H¢B /WM; #QÈ+ - çSM; v M #'i ç°M; - p i?®M; F?' i?Q€M; ?B M
+O v H° ` i?¬M b„+ T?S+ i¢T- +m®B +MM; pšM F?¬M; M?"M çQÈ+ [m v ç-m H¢B M
i`„M; F?¬M; M?9+ M?Q+? +€+? ç| ?ÆM i` ,K i`QÈM; - ;B®M; M?Q ç½ ç€M? K'i HBM

hWM; iB bBM? +Æ ç M; iÄ ` iW i` M M; QÌB +¬ ; €B i`QM; i v M K iY K†+ ç #`Q i`
#|M; F?) H v ç°M; - ;B®M; M?Q b„T bY KÎ` X

.QÌM; M?Q T?^B /MM; bS+ HU+ M; "M +•M- KB K„i F?ûT FQM M?Q M; O b v +O +¬ ;
`°M; - H° ` K°i ç¬B K„i /`m /"M; p"¬M M?mX

@ S?B M?B- M" M; - M" M; ç½ idM? `^B

> B p B *?B M æ `mM H M- b m ç| H M ç M F? „T iQ" M i?•M- iB M; tQÆM; +®i ; BA
` X u M?bM +?, K +?9 p"Q ç¬B K„i +O M; QÌB M; ¼+ i`QM; M; U+ - ç¬B K¬B /"v K'T K
MK +QÌB ¬M M?m i?m-M ?"m- ; B®M; M?Q /MM; ? i bS+ HU+ KÈB KÈB i?®i ` çQÈ+
u iU M?Q K°i iB M? H M; HŠM; H†M; M; ^B # M +¢M? +¬ ; €B K" KbM? v m K M ç M;
ç M|B ` M? [M; HÌB M"vX

.Si HÌB ? B ?"M; MQÈ+ K„i i`QM; p„i HB M /¼+ i?2Q F?|2 K„i M?, M M?2Q +?^v tm
K†i *?B M æ H¢B H° ` p iQÆB +QÌB iW i" M ç€v HÁM; - K°i MK +QÌB i?"i bUX

.ÁM; MQÈ+ K„i FB ç½ H" K t9+ ç°M; K°i MÆB F?¬M; Km®M +?¢K ç M i`QM; HÁM; >
t t, K- v /QÌM; M?Q M?bM i?'v K°i #^M i?•M F?€+ ç M; M; ^B Î MÆB M"Q ç| - i`QM;
M?•MX æ°i M?B M #WM; idM? - >mv i >^B J Zm•M HB M [m v ç-m H¢B X

L K M?B +| H F?¬M; / ç´

*?d pb +?Q ç M H9+ i?QÆM; i•K

L K M?•M ?¢M? T?9+ +kM; +| F?B `ÆB MQÈ+ K„iX

LQÈ+ K„i +?^v tm®M; # M K†i M [M?•M i¢Q i?"M? ? B p i i`QM; bm®i `ÆB i` M ç'i i
i`QM; M; U+ M K M?•M F?) `mM H M- ? B +€M? i v K" M K" M; i`„M; MäM iW /QÈB M
M?"M; pm®i p2 F?m¬M K†i ?ÆB i?¬ `€TX

@ L; QìB v m +O i?B T- pb b Q +?“M; H¢B F?|+\\

*¬; €B +?ÈT +?ÈT ¢¬B K„i +ÁM +?Q idM? ?ŠM- ¬M M?m [m i ¢B p i MQÈ+ K„i i` M
¢¬v i?QÆM; t|iX

@ h - i i +?d H` #` ?¢i imv i # v p`Q K„i i?¬BX

:B¼M; M|B +O M K M?•M ?ÆB F?“M F?“M- #“M i v i?¬`€T pm®i [m K€B i|+ ¢2M
`~v M•M; ¢¬m M“M; H MX

@ æ - ?bM? M?Q i?B T pW M; O K°i; B'+- KÆ K°i; B'+ KÆ F?¬M; +?•M i?U+X h`
+?“M; p`i?B T ¢ m +? i ? iX

L[M?•M M|B ¢ M ¢•v HB M H°` p #m²M +QìB- ?B M M?B M H` M?bM i?'v KbM?
i`QM; K°M; ¢ m H` ;Bª,

@ h?B T KÆ i?'v +?“M; /QìM; M?Q b„T `ìB F?ÄB i?B T- i?B T `i bÊX æ - +?“M; p
¢QÈ+ F?¬M; \\

@ æ9M; p”v- ¢9M; p”v- ¢| +?d H` K°i; B'+ K°M; K` i?¬BX

L K M?•M pm®i p2 K€B i|+ M?Q iÆ HK +O M[M?•M- ;”i ¢¬m,

@ L”M; v M i•K- i b) Hm¬M î# M +¢M? #ªQ p M”M; 5

æ°i M?B M- €M? K„i +O M K M?•M HQÈi [m T?¬M HQM; M[M?•M- MÆB ¢| +| M
M; WM; iÄ` - i?•M i? +kM; /¬M /¬M i`î M M KìM?¢iX •M? K„i FQ+? ¢°M; +O v #¶
M; QÆB +Q`9i H¢B- #“M i v i v i?¬`€T ¢ M; tQ HQM; +-; €B +kM; ¢SM; v MX

J°i p #m²M #½ #B i?QÆM; i?Q€M; ?B M H M i`QM; K„i- ;B®M; M?Q K°i +QM K½M
““M i v +O M K M?•M ¢†i b m ¢¬m M[M?•M`mM H M F`+? HB i- i?•M i? + Q HÈM
F?mM; ;¶ #` M; QìB H„+ HQ- H9+ M”Q +kM; +| i? i M` X

@ æ - +?“M; b Q p”v- i¢B b Q H¢B +| p #B i?QÆM; \\

L[M?•M M; ?B ?Q†+ M?bM M K M?•M- ¢¬B K„i F?) M?Qm H¢BX

@ G`K; b +| - /Q M”M; M?bM H¬K i?¬BX

L K M?•M ?Q i b•m K°i ?ÆB- ? B /ÁM; MQÈ+ K„i #` v +QìM; ?“M? i?m p`Q b•m i`QM
M|B pÈB ;B¼M; ?ÆB F?“M,

@ h?ìB iB i?ÆB H¢M?- #„i ¢¬m M´B imv i`²BX

óoM5ô

:B| H¢M? ;”Q i?ûi i?'B [m i`ìB ¢'iX hWM; KªM; #¬M; imv i /`v ¢†+ iW i`QM; F?2 ?î
i`QM; #¬M; imv i M; ”T i`“M F?Q iS+ #B i?QÆM; X J°i HÈT imv i pKM iW i` M T?B M
;B| # v H MX

@ æ - i?B T K i [m€- i?B T Km®M M; O i? K K°i; B'+5

““M i v M[M?•M ¬M M?Q pm®i p2 F?m¬M K†i M K M?•M- M?QM; i®+ ¢° +“M; M; ”v
;B®M; M?Q F?¬M; +ÁM F?Q HU+X hWM; ¢B K b€M; b m HQM; +-; €B iªM` - +“M;
T?B M bQÆM; KM M?Q K°M; ªQX

L[M?•M /QìM; M?Q i?“i bU K i KÄB- KQ K„i M; ”v +“M; i`¬K tm®M; - /¬M /¬M F?ûT
óæWM; M; O- M; ”M p¢M H¬M ¢WM; M; O- F?¬M; i? M; O5ô h`QM; HÁM; M K M?•M
¢ M F?m¬M K†i ¬M M?m +O M[M?•M- M?[M; HìB M`v H M ¢ M # M KB M; H¢B +?r

@ L; O ¢B- M; O ¢B

L K M?•M pm®i p2 K€B i|+ /`B M?Q iÆ HK +O M[M?•M- F?m¬M K†i ¢¬v M T M?;
/`v ¢†+ i`QM; i`ìB ¢'i- €M? K„i i`î M M KìK`i- p”M? K„i +“M; H9+ +“M; QÈi €iX

@ æ - +?¨M; F?¬M; çQÊ+ `ìB F?ÄB i?B T M?û\

J°i #¨M i v K K K¢B M„K H'v #¨M i v +O M K M?•M ç M; pm®i p2 K€B i|+ - KQ K„i ç
M[M?•M #¶M; KÎ` K°i +?9i,

@ h?B T +?d M; O K°i H€i i?¬B - +?d K°i H€i X *?¨M; M?'i ç`M? T?ªB Î# M +¢M? - F

@ V5

a®M; KkB M K M?•M + v + v- +kM; F?¬M; FbK çQÊ+ MQÊ+ K„i +?ªv ` - iW i` M K
i`QM; ;B| imv iX

æQÊ+ M K M?•M ?S ? M- +´ i v +O M[M?•M HB M #m¬M; tm®M; - F?|2 KB M; MÎ
T?9+ - b m ç| F?¬M; +ÁM M?9+ M?Q+? - bBM? +Æ i`¬B çB i?2Q M?[M; çB K b€M; F

@ h M?'i ç`M? b) Î+MM; M¨M; - M?'i ç`M? M?Q p¨v

> B i v M K M?•M ¬K +?ti H'v i?•M i? F?¬M; M; WM; i`Î M M i`QM; bm®i +O M[M
H¨K K°i pÊB M¨M; X hB M; ;B| ;¨Q i?ûiX :B| imv i #` K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? M; ,
#¶M; M?B M +m°M H M- F?B M +?Q K€B i|+ /¨B i¨M; M?Q imv i +O M K iY imM; #

hWM; +?MK HÈM çB K b€M; iÄ ` iW MÆB M; U+ +- ;€B - i M p¨Q i`QM; ;B| imv iX
K M?- MY T?-M HQM; ç½ #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'vX J°i +?9i €M? b€M; t M? M?¢
p¨Q i`ìB t M? K M? K¬M; ÎT?Q i` M - /QÊB S?ªM >²M iBM? /šM /„i /-M /-M i`¬B p
H¢BX

óob b Q- pb b Q- pb b Q h¢B b Q H¢B M?Q p¨v\ô @ *?B M æ KìK`i M?bM #-m i`ì

@ æ [m•M- +?9M; i¬B ç M Km°M5

hWM; #|M; i`„M; M?Q #¼i MQÊ+ /•M; H M- HQÊi [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- [m€ t
F?¬M; t - M?QM; *?B M æ pšM M; ²B v M M?Q F?¬M; M?bM i?'vX

hWM; •K i? M? /` i?QìM; i`mv M p¨Q i`QM; i B K¼B M; QìBX J°i ;½ ç iY *?B M i°+
`mM `~v i?•M ?bM? - FBM? ?½B #¨i i?®i H M,

@ æ [m•M- M; ¨B

G-M HQÊi iWM; M; QìB ç-m M; ~M; H MX h`QM; €M? K„i FBM? M; ¢+ +O #¼M ?¼- #
i?'B # v- F?m¬M Kti im'M po +O *?B M æ #„i ç-m i`Î M M ;B¨ çB pÊB i®+ ç° FBM
i v ¬K H'v *?B M S?B- ç-m +9B b•m tm®M; - i?•M ?bM? i?ŠM; çSM; T?€i` M?[M; i
+?|M; F?QK tm®M; X h`QM; F?QªM? F?„+ - \*?B M æ M?Q ç½ i`ªB [m p¬ b® i?€M;
+ªK ;B€+ çQÊ+ - +?d i`QM; i?ìB ;B M F?QK M; QìB tm®M; - \*?B M æ ç½ i`Î M M ;E
i? ç M i•K HBM?X

@ ob b Q- pb b Q H¢B M?Q p¨v\

:B¼M; i`-K i?'T M?Q KÆ M; O iW i`QM; KB M; *?B M æ T?€i` X G9+ v M; ~M; ç-n
i°+ ç m FBM? ?½B - /QìM; M?Q F?¬M; iBM F?m¬M Kti ç| H¨ *?B M æ X

æ¬B K„i p®M T?€i` i?-M [m M; - mv i? FBM? M; QìB ç½ ?Q¨M iQ¨M i`Î M M p~M ç
iQÊM; - K°i M; QìB H¢B +| i? i`Î M M ;B¨ v m K°i +€+? M? M? M?Q p¨vX

óG½Q M?•Mô M; ~M; ç-m H M- M?bM H¶ i?OM; i` M çdM? ç-m +m®B +MM; ç½ ?Q
i` M Kti +kM; i?2Q ç| +?¬M pMBX

"B B- #B B p¬i"MX *?B M æ H¢B pMB ç-m tm®M; - ? B +€M? i v +?Êi +ªK i?'v M
?| i?¨M? çB K b€M; #B M K'i i`QM; pÁM; i v +O vX

óæBM?5ô

J°i +?B + pÁM; i v K¨m p¨M; +?¢K i`´ iBM? K„iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; X *?B M
H'v- ? B K„i M?bM +?,K +?9 p¨QX

@ h` ,K i`B m M,K +?l ç ÊB- ç´B ç QÊ+ K°i F?QªM? F?„+ M¨M; KÎ K„i- F?QªM? F?„+ ;
p M; H M- M?Q p¨v H¨ ç O`²B

*?B M æ ç 2K +?B + pÁM; i v /9B p¨Q M;U+- KÎ K`i M?bM ?Q F?¬M; ,

@ *?9M; i ç½ iWM; i? pÈB M? m- +MM; b®M; +MM; +? iX h +kM; ç½ iWM; ?S - p

*?B M æ ;"i;"i ç-m,

@ h #B i`²B- i #B i`²B- i b) ç M pÈB M¨M;

E?m¬M K†i; B¨ Mm ;K+ b•m p¨Q ? B ç-m ;®B- ;¬M M?Q /€M p¨Q K†i ç'i- b m ç| ç´
+ÁM +Y ç°M;X

@ æ [m•M5

@ æ [m•M5

J°i +ªK ;B€+ F?¬M; ´M /•M; H M iW ç€v HÁM; +O K¼B M;QÌB- +?9M; ç iY *?B M i°
æ M;²B v M #'i ç°M;- M;|M +€B p¨M;|M ;B[i v TªB M„K +?†i K°i +?B + pÁM; i v
p¨M;X

J°i i`QÎM; H½Q \*?B M i°+ `®i +m°+ M?`M F?¬M; ç QÊ+ iB M H M T?Q i`QÈ+- +9B

@ æ [m•M\

L?QM; *?B M æ pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X J°i Hm²M; ;B| M? i?´B imM; ç #¨Q- K
tm®M; i` M p B +kM; # v H M- iªM ` ;B[F?¬M; i`mM;X

o`i`QÎM; H½Q *?B M i°+ FB pQÆM K°i M;|M i v ` - i?,K /Á /QÈB KkB *?B M æ -
tm®M;X

h`QÎM; H½Q \*?B M i°+ `mM `~v tQ v M;QÌB H¢B- €M? K„i M;Æ M;€+ çªQ [m iWM;
i•K- ç¬B K¬B ;B¨i;B¨i- M? ;B¼M; M|B K°i +€+? F?| F?,M,

@ æ [m•M- ç½ [m çÌB `²B

@ 5

h` M çQÌM; ç M om pU+- \*´ om ;B®M; M?Q i`QM; HÁM; +| /U +ªK #¶M; M?B M [m v
pU+ /•M; H M iWM; +°i F?Q- ç| H¨ M?|[M Hm²M; ç Q F?Q i¨M i`ÌB +MM; pÈB ;B| im
Hm²M; ?¨Q F?Q #B i?QÆM; iW t t "T ç MX

ó B5 *Ym +?•m +´ çdM? +?QM? H¨ M M iªM; t•v /UM; +O h?€B *´- bBM? ` iW i`QM
;B[M?•M K¢+? +Ym T?QÆM;X L?QM; +?mv M H¨K b®M; H¢B HBM? ?²M ç M; #` GE
#ªM H¨ F?¬M; i? ?Q¨M i?¨M? ç QÊ+X .MM; +Ym çdM?- M?•M H9+ SªM >²M iBM?
ç° +O *?O h?-M F?B iQÌM; M; ,M v m M?´i- /šM ç M i?-M T?¢i H¨ +?mv M i´i M?B
h?-M- H¨K b Q +| i? ç +?Q M;QÆB i?m ?²B iQ¨M #° HBM? ?²M +O *?B M S?BX i
?B m- M?QM; +?d +¬M +| K°i çQÌM; bBM? +Æ- M;QÆB b) poM? pB M F?¬M; [m v ç
om H„+ ç-m- b m ç| # v M? M? p ?QÊM; om pU+X

>mv i >ªB J Zm•M /QÌM; M?Q ç½ ç Q€M i`QÈ+ ç QÊ+ F i +K+ +O *?B M æ - i?Î /¨B
S?QM; o•M o¬ E}- K°i i v +?KT i?ŠM; p¨Q p B +O ?„MX

ó•K5ô

L?[M; iB bûi K¨m p¨M; i®B H|2 H M- >mv i >ªB J Zm•M +?d +ªK i?´v i`QÈ+ K„itm
b€M; +?|B K„i- b m ç| K°i HU+ HQÊM; K¢M? K) iW T?Q /QÈB i`mv M ç MX u F?¬
S?•M h?-M- H9+ iB T t9+ æ L?´i S?•M h?-M +?d #` ç~v # v çB- i?•M i? F?¬M; i
>mv i >ªB J Zm•M i?b +ªK i?´v i`QM; i v i`®M; `¶M;- K°i +€M? i v ç½ M´i?¨M? Kª

ó±5ô @ •M? K„i M?bM +?,K +?9- >mv i >ªB J Zm•M F?) M;?B M; M;QÌBX *€M? i v
+?MK bQÆM; K€m KÎ K`i- b m ç| H¢B M;QM; iK i?¨M? ?bM?X

h`QM;+QM M;QÆB+O >mv i>ªB J Zm•M- p¬ b® iÆ K€m`®B`2M iªM` - iWM; bÊ
i v` M„K H'v i v i`€B S?QM; o•M o¬ E}- i`QÊ+ F?B +€M? i v M' imM; HB M p m M; I

ó•K5ô

æ-m p B >mv i>ªB J Zm•M H"TiS+ M' imM;- ?| i?`M? K°i T?B M bQÆM; K€m- M
ó>mv i J i? ô /Q ó>mv i lv L?Q L;K+ çΦB T?€Tô Hmv Mi?`M?- ``i M? M? HΦB M; Q
iB bûi K`m p`M; i®B tmv M [m i?•Mi? S?QM; o•M o¬ E} ç€M? p`Q >mv i>ªB J Z
[m i` M p B- H¬M; K`v >mv i>ªB J Zm•M ç m M?,M HΦB ç m çÈMX

Zm M? M;QìB >mv i>ªB J Zm•M bQÆM; K€m HQÊM Hì- p B i`€B F?¬M; M;WM;M
M;QM; iK ?ÊT M?'iX *® MûM ç m çÈM- >mv i>ªB J Zm•M çÐ H'v S?QM; o•M o¬ E}
#„+ - K¶B #QÊ+ +€+? t i` ,K i`QÊM;- +?d M?€v K„i ç½ #B M K'i i`QM; #-m i`ìB K M

@ æ [m•M5

E?¬M; H•m b m F?B >mv i>ªB J Zm•M p` S?QM; o•M o¬ E} #B M K'i iΦB T?QÆM
K`m i`„M; #¶M; iW #-m i`ìB T?Q M K æ Q pU+ ç€T tm®M;- ç| H` K°i +¬; €B tBM? ç
HMM;- ;B®M; M?Q +?Q ? M?B K #KB i`¬MX

æ¬B K„i T?QÊM; HQ H„M; M?bM p ?QÈM; >mv i>ªB J Zm•M #B M K'i X L;QìB çS
S?QM; o•M o¬ E} çB- L;ΦQ >`M u M îT?Q t M?bMi?'v `ä``M;- i`QM; HÁM; #B i M
?B M- S?QM; o•M o¬ E} M?B m F?ª M,M; +| i? +Sm +?[çQÊ+- HB M i?îT?`Q K°i
p½ çB p T?Q *?B M æ X

@ æ [m•M5

L;ΦQ >`M u M pQÊi [m iWM; ?`M; ç iY *?B M i°+ [m€ K°i +?•M- +?B M ç Q +„K
i?QÆM;- çB p T?Q *?B M æ X E?¬M; B M; ,M +ªM M`M;- #îB pb [m M ? ;B[hm
M;QìB M;Q`B F?¬M; #B i K` i?¬BX

.WM; HΦB i`QÊ+ M;QìB \*?B M æ - L;ΦQ >`M u M M?bM #|M; /€M; ç½ ;B` çB- i?•M i
?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q K°i H½Q M?•M- i`QM; HÁM; /•M; H M K°i +ªK ;B€+ #B i?Q
pÁM; +?çK i` ?Q p,M K` *?B M æ ç M; +¬K- b®M; KkB F?¬M; F?ÄB + v + v- HB
M|B,

@ o½M #®B H` L;ΦQ >`M u M- ç² ç +O i?` M[*?B M S?B- tBM +mM; iB M iB M #®

.Si HìB HB M F?'m ç-m tm®M; ç'iX :-M M?Q iΦB F?QªM? F?„+ M`M; +9B tm®M;-
H M- K°i Hm²M; F?Q i`„M; K M? K¬M; +?|B K„i iW i`QM; +Æ i? *?B M æ #„M` - i
i? M`M;X

ó*?2M;5ô

h v T?ªB *?B M æ `k tm®M;- K°i i? M? +?B M ç Q i`„M; T? m iW i`QM; ç #`Q `°M
M? M?`M; +„K p`Q i`QM; ç'i- +?m¬B ç Q M; v M; „M M•M; çÐ i?•Mi? M;½ tm®M;X

óoM5ô

:B| HÈM ç°i M?B M M' B /"v- i?•M ?bM? *?B M æ #¶M; ?| i?`M? K°i +?MK i`Q #KB
F?¬M; HQm HΦB K°i +?9i ?`B +®i M`QX *MM; H9+ ç| - F?m¬M K†i L;ΦQ >`M u M #
F?¬M; M;WM; p M; H M # M M;Q`B +Æ i? - i`QM; M?€v K„i ?| i?`M? K°i FûM #,M
>`M u M +?d +ªK i?'v K°i Hm²M; F?Q iS+ #,M; ?`M ?MM; ?`m t¬M; i?ŠM; p`Q M;QìB
i? M; ,M +ªM i`M p`Q i`QM; #B M wi?S+- i`QM; ç-m ç m çÈM HB M ?¬M K #'i idM

@ æ [m•M5

J¼B M;QìB ç m F m H M #B i?B i

933X *?QÆM; 93e, LÆB S?QM; 'M *O h?€B *' æ L?'i h" •+

æ L?'i S?•M h?–M K2M i?2Q F?Q iS+ +O ó>bM? h?B Mô K°i çQlM; i`mv çm'BX a
óæi GK+ K [mv iô- +?d +–M H" M; QlB +| KMB K€m ? v b€i F?Q ç m F?–M; i? i?Q
#ÎB pb i–M; i?S ? B H" æi GK+ h?B M >ç +–M /MM; M?[M; F +| b€i F?Q M†M; ç M
J" i`QM; i•K T?€T +O i–M; i?S ? B +kM; +| T?–M +?mv M p +^aK SM;- pb p"v K†+
i`QÈ+ K°i #QÈ+- M?QM; æ L?'i S?•M h?–M F?–M; ? HQ H„M; X

óh`®M "5 >W- ç t2K M; QÆB i`®M çB ç•m5 h`9M; T?<sup>a</sup>B +–M; FQ+? +O #`M i¼ - H
#` i?QÆM; - i?"i Km®M M?bM t2K M; QÆB +ÁM +| i? i`®M # Q t 5ô @ æ L?'i S?•M
i? v ç' B i?"i M? M?- ;B[KB i•K H° ` b€i F?QX E?B ç½ t€+ M?"M çQÊ+ æ h K S
M?[M; ?MM; i•K- #€ F?Q p" iQM? +€+? +| i?M i'i #€Q +O ?„M HçB #°+ T?€i ` X E
ó>bM? h?B Mô t2K M?Q K°i K|M ,M- +?d `B M; #° sB oQm +?B M; B€T FB +kM; ç
çm'B ;B iX

æ L?'i S?•M h?–M ç½ ?ç [mv i i•K- K°i F?B sB oQm +?B M ;B€T ç M i v b) H"TiS-
i? K T?9i ;B•v M"QX

J°i i`QÈ+ K°i b m- ? B #|M; /€M; +€+? M? m K°i F?Q<sup>a</sup>M; +€+? `i t - F?–M; M;WM
HÈM i`MM; i`MM; X

Zm M? M; QlB ó>bM? h?B Mô K€m im–M M?Q bm®B- iWM; /ÁM; ?mv i iQÆM; T?mM
sB oQm +?B M ;B€T +kM; F?–M; i?2Q F`Ti®+ ç° /•M; i`Q +O K€mX

@ E?K+ F?K+

Zmv M F?®M; +? i?•M i? HçB i`Î p pÈB #^aM i?•M- M?QM; >bM? h?B M ç½ +^aK i
Kl çB- K¼B i?S i`QÈ+ K„i ç m F?–M; M;WM; #B M ?| - H9+ ;–M H9+ t - F?B b€M;
iWM; Hm²M; iÆ K€m H M ` - ;B®M; M?Q M?[M; HQĐB / Q tû M€i HBM? ?²M ?„MX

>bM? h?B M i`QM; HÁM; M?Q +?Êi ?B m ` , K°i +?QÎM; FB +O >mv i >^aB J Zm•
?„M- M; v +^aM; mv M i?–M +kM; ç M; M? M? +?|M; F?– ?ûQ- i? K K°i i?lB ;B M M
i" M; i`QM; HBM? ?²M b) ?Q" M iQ" M tû M€i i?–M i?S+ +O KbM?X

óJ +–M; i?"i #€ ççQ5 E M"v i?"i HÊB ?çB5ô @ h`QM; ç–m >bM? h?B M ?B M H M
Zm•MX *?d pW KÈB M; ?o HçB- K°i M; KK ?mv i F?Q HçB /•M; ç M +' ?¼M; - H"TiS
çÄ i?šKX h`QM; K„i ?„M- M; KK K€m iQÆB FB iW ?Q F?–M; `ÆB tm®M; ;B®M; M?C
` ;B[ F?–M; i`mM; X

> B Hm²M; K F?Q ?MM; ?"m M?Q /ÌB MQM H'T # iW ? B ?QÈM; ç€M?` - p +?çK;
F?Q #„M` +?mM; [m M?X J°i iB M; M?Q b'K M' p M; H M- p¬ b® #MM M?½Q i` M
imM; i!2 F?„T MÆBX

> B #!M; ç2M ç²M; i?ÌB iW H Q` iW i`QM; FbM? F?Q +O pK M'X E?B æçB Zm M;
+€+? >bM? h?B M p`B +?K+ i`QÈM;- i`QM; K„i ç°i M?B M ?B M H M b€i F?Q M²M;
h?B M ç M; `çT ç-m tm®M; ç'i- ?QÈM; p T?Q i`QÈ+ [m€ HçvX

@ *€+ M; QÆB i? "i iQ ; M5

J°i iB M; [m€i M?Q H¬B çbM? T?šM M° p M; H M iW i`QM; ? M; ç°M; T?mM` F?;
F?Q •K i` F?¬M; i? M; „M +ªM `Qi H M- pQÈi [m ?Q F?¬M; K'v M; `M i`QÈM; ç²M; i
JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M p` æ L?'i S?•M h?-MX

ó•K5ô

a m K°i iB M; M' HÈM- ? B M; QÌB +?d +ªK i?'v T?O içM; M?Q Km®M MSi` - +ÁM +
ç½ M?Q /B m çSi /•v #„M p ? B ?QÈM; X

9NyX *?QÆM; 93d, o¬ h?QÈM; h?B M J

æ L?'i S?•M h?-M M?Q /B m çSi /•v # v` M; Q`B- iWM; Hm²M; F?Q iS+ HçM? H)
M; `M iÆ pçM bÊB iW M; U+ i?'K p`Q i?'i FBM? #€i Kç+?X E?Q iS+ M?Q / Q iU ?²H
i?`M? KªM? pKMX

ó*?•M F?Q +O M; QÌB M`v HçB +¬ ç¼M; ç M KS+ ç° M?Q p`v b Q5ô @ æ L?'i S?•M
/MM; M,M; HU+ >'T hBM? ççB T?€T HçB F?¬M; i? M`Q ?'T i?m +?mv M ?! çQÈ+
iB M b m F?B >'T hBM? ççB T?€T ççi ç M i-M; i?S i€KX

óL; QÌB M`v ?šM H` sB oQm5ô

h¬M; i?'v +?•M F?Q /` i?QÌM; t•K M?"T p`Q i`QM; +Æ i? Km®M M' imM; - ç®B /B
i`mv M i?mv i- ç½ iWM; H` i?B M ?ç ç M?'i + Q i?O- æ L?'i S?•M h?-M M`Q +ÁM
oQm +?B M ; B€Tô +kM; F?¬M; /€K çB çQç iX :-M M?Q M; v F?B #` ç€M? # v- i?•M
ç! M?Q iB +?ÊT #„M H M i`ÌBX hçB F?m pU+ M`v +! K°i HQçB HU+ HQÈM; F€ /` M
i?¬M; ççQ F?¬M; ;B MX

hçB F?QªM? F?„+ p°B p`M; # v p`Q ?Q F?¬M; - æ L?'i S?•M h?-M #'i; B€+ M?bM p
? M; ç°M; K`m ç2M ;B[ç-K H-v +! K°i #!M; M; QÌB M?Q K [m, tm'i ?B M içB +Y ç

óE?¬M; M; Ì Î MÆB M`v HçB ;†T T?ªB ç M?'i ?mM; M?•M i`, K i`B m M, K M v5ô @
HÁM; FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- M`Q +ÁM /€K /WM; HçB- H"TiS+ # v p ?QÈM; F?¬M
i?'v æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M H²M; M; U+ M' imM; - +?B + ç-m i` M +'
;B[T?-M ç-m p` +´ HçB +! M?[M; bÊB FûM iÆ K`m i`„M; M®B HB MX hW i`QM; H
æçB Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M T?mM` iWM; +?MK FûM iÆ K`m i`„M; - F i i
M; Q`B +Æ i? - ?ÆM M[ +`M; H9+ +`M; /`v pÈB i®+ ç° +U+ M? M?X

æ L?'i S?•M h?-M i`QM; HÁM; `MM; KbM?- #B i M; QÌB K†+ €Q #`Q t M? M`v im H
K†+ /M çSi ç-m M?QM; i?•M pšM #'i /B i- bU [m, /` +O M! F?¬M; i?m ;b ?mv i K
Zm•MX

óLÆB M`v F?¬M; +! F M`Q / ç®B T?!5ô @ h`QM; ç-m HQÈi [m w M; ?o M`v- æ L
K°i i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M K`m ç2M- b m ç! +?mB p`Q # M i`QM; X

a m HQM; - #!M; M; QÌB iW i`QM; ? M; ç°M; çB ` çSM; t t M?bM ? B M; QÌB #Ä i`®
i`QM; ?Q F?¬M; +kM; F?¬M; +! b€i F?Q iÄ ` X

@ *?O- +?O M?•M

>bM? h?B M [m€`¢T i` M ¢'i- K€B i|+ /`B i€M HQ¢M- F?Q iS+ +`M; H9+ +`M; v m /Q #QÊ+ +?•M ¢¢T tm®M; ¢-K H-v i`mv M p`Q i`QM; i v,

@ *?O M?•M- M;`B

h`QM; €M? i`,M; Kì- >bM? h?B M +ªK ;B€+ ¢QÊ+ iB M; #QÊ+ +?•M FB /WM; H¢B i H M T?K+ tm®M; ,

@ *?O M?•M- M;`B F?¬M; #`M?®i b Q\

æ€T H¢B H` K°i bU BK H†M; - i`QM; +ªK ;B€+ +O >bM? h?B M /QìM; M?Q ¢½ i`ªM; QìB M¼ +kM; H M iB M; - i`QM; i? M? •K K M; i?2Q bU ?Bm [m M?,

@ L;QÆB ¢Q€M F?¬M; b B- i +kM; F?¬M; #`T?QM; 'MX

@ 5

>bM? h?B M FBM? ?½BX h¢B i?ìB F?„+ +m®B +MM; +O bBM? K¢M; - K°i HU+ HQÊ` - Km®M M?bM `ä #° /€M; +O M; QìB i`QÊ+ K†i- Km®M t2K i?Y `®i +m°+ ¢•v H` +

@ *?d +¬M i Km®M- K'v i`,K i`B m M,K i`QÊ+ ¢½ +| i? `ìB F?ÄB `²BX

L;QìB M¼ pšM M|B pÈB ;B¼M; #bM? i?ªM M?Q i`QÊ+ ,

@ h #B i +€+ M;QÆB pšM Hm¬M T?B m #¢i i`QM; i?ìB F?¬M; - F?¬M; M;WM; i bK F i'i +ªM?[M; ¢B m M`v ¢ m /Q i iU M;mv M- i`,K i`B m M,K M v i ¢ m b®M; K°i KbM #QÊ+X

•M? K„i Hì Kì ¢½ i`î M M `ä `M; ?ÆM- M?QM; pšM KìªQ M?Q i`QÊ+X smv M [m >bM? h?B M M?bM i?'v ? B +?ÁK i|+ i`„M; t€K `k tm®M; - Km®M M?bM H M i` M K° bS+X \*?•M F?Q i`QM; +Æ i? ¢ m ¢½ i€M ? iX J'i ¢B bU +?2 +?î +O sB oQm +?B M ¢QÊ+ bBM? F?Q i`QM; +Æ i? ¢ M; i¬B ¢B pÈB i®+ ¢° ?ÆM ;'T KQìB H-MX

@ *?O M?•M p"v i¢B b Q # Q M?B m M,K M v M;`B H¢B Hm¬M H`M i`€M? K` F?¬M /šM /„i M?[M; i°+ M?•M HQm H¢+ +?9M; i¬B\

>bM? h?B M i`QM; HÁM; M;?B ?Q†+- M?QM; ?„M ¢½ F?¬M; +ÁM bS+ M|B ` M;mv +€B +? i- ?„M +?Êi M?Ê iÈB K°i HìB ¢²M K` i'i +ª h?B M J i°+ ¢ m +? M?¢QX

ósB oQm +kM; F?¬M; #`T?QM; 'M- K` H` iU KbM? i bK K°i MÆB ¢ HQm pQM;Xô

@ æ9M; p"v- M;QÆB M;?o F?¬M; b BX

:B¼M; M|B [m2M i?m°+ T?Q i` M F?šM; ¢`M? bmv M;?o +O >bM? h?B MX

@ E?¬M; i? M`Q5

>bM? h?B M ;¬M M?Q F?¬M; iBM p`Q i B KbM?- ;B¼M; M|B FB M?Q K°i iB M; b' v m Êi +O ?„MX >„M H`K b Q +kM; F?¬M; iBM M?•M p"i ;B®M; M?Q i?-M i`QM; i` M|B ` M?[M; HìB M`vX

@ h M|B `²B- M;QÆB F?¬M; M M iÈB ¢•vX h?€B \*´ i`ªB [m K°i H-M i B FB T H` ¢O K°i H-M M[X

L;QìB M¼ /WM; K°i +?9iX h`QM; +ªK SM; +O >bM? h?B M- M;QìB ¢| /QìM; M?Q H `ÆB tm®M; i`QM; #MM H-v- iB T iK+ M|B ,

@ æ•v p®M i?S F?¬M; H`M?- H9+ i`QÊ+ #´M i¼ #îB pb M| M M MÈB M?"T K ¢¢Q- p¬ #B MX h ¢½ M|B pÈB pÈB +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB imv i ¢®B F?¬M; i? ¢KM; p H¢B F?¬M; M;?2\ B5

@ h ¢½ #` i°+ M?•M `m²M; #Ä- ¢•v H` +Æ ?°B +m®B +MM; +O i - i F?¬M; i? K†+

@ h°+ M?•M\

>bM? h?B M i`QM; HÁM; M;Æ M;€+,

@ h?B M J i°+ +?9M; i¬B imv i ç®B b) F?¬M; pSi #Ä M;¬B

L?QM; iQ /mv M|B +?Q >bM? h?B M #B i- i°+ M?•M K` M; Q|B M¼ M|B ç M ?B M M?
J i°+X L?"M i?S+ i`QM; K'v i`,K i`B m M,K #`T?€ i M- ?ÆM M[HçB H` /Q M; Q|B
M?'i- i?"K +?Q ibM? M;mv M ?B bBM? iQM? KçM;- HQçB +ªK ;B€+ M`v bQ bBM? K
h`QM; M°B i•K ?„M F?¬M; Km®M i?W M?"M bU i?"i M`vX

h?€B *´ ç M?'i i` €+- i?B M ?ç ç M?'i + Q i?O i`QM; i`mv M i?mv i +ÁM +|`i M?E
M m M?Q i`mv M çB +| i? F?B M i?B M ?ç +?'M ç°M;X

G9+ i`QÊ+ +?d +| K°i M; Q|B ç½ F?B M +?Q i?B M ?ç +?bK i`QM; #|M; i®B- ;B i+?
b¬M;X L m M?Q H` K°i ç€K M; Q|B- p"v i?b F?¬M; B /€K iQÎM; iQÊM;X

@ *?O M?•M- M;¬B ;ç i i¬B- M;¬B ç M; ;ç i >bM? h?B M ç9M; F?¬M; \ L;¬B b) K†+ s
H'v p¬ i?QÊM; K #BM?- /šM /„i h?B M J i°+ i [m•M H•K p¬ b® p` /B M ç9M; F?¬
ç M; ç M i?¬B TªB F?¬M; \

>bM? h?B M i?'i F?B m `d K€m- F?|2 KB M; MÎ K°i MK +Q|B i? HQÆM;X

@ B- +€+ M;QÆB ?ŠM H` ç m #B i- i imv H` h?B M J i°+ i`QÎM; M?QM; HçB F?¬M

h?Î /¬B K°i iB M;- M; Q|B M¼ +?"K `½B ç†i K°i i v H M M; Q|B >bM? h?B MX hçB i?
i?•M i? >bM? h?B M #¶M; M´ imM;- ?| i?"M? K°i pkM; K€m `ÆB tm®M; ç'iX

óob b Q- pb b Q HçB M?Q p"v\ æ•v F?¬M; TªB H` +?O M?•M i`QM; Fw S+ +O i 5
æ| H` w MB K +m®B +MM; ?B M H M i`QM; ç-m >bM? h?B MX

h`|B ç'i •K mX S?Q i`QÊ+ >bM? h?B M ç½ ?| i?"M? pkM; K€m- K°i H½Q ;Bª +| F
i`QM; ç-K H-vX L m M?Q ? B K„i >bM? h?B M F?¬M; KM- M?bM i?'v ?bM? /€M; +
`i bÊ ?½BX æ•v imv i ç®B F?¬M; TªB H` sB oQm Qi M?'i +kM; F?¬M; ? ;B®M; p
?„MX

o¬ i?QÊM; i?B M K [m•M H•K i?B M ?ç- F?¬M; B +| i? M;„M +ªM çQÊ+X sB oQ
M?QM; imv i ç®B F?¬M; i? ;B` v m ç M M?Q p"vX L?bM iW # M M; Q`B- H½Q ;Bª +
ç M p B- K†+ K°i #° €Q F?Q€+ çÆM bÆ- F?Q iS+ v m Êi M?Q K°i M; Q|B #bM? i?Q
HB M [m M ç M sB oQm ç½ iWM; +?'M M?B T i?B M ?ç- M´B iB M; i`M M?šM p` H½

_®i +m°+ H` i?S ;b ç½ F?B M +?Q K°i i?B M ?ç ç M?'i + Q i?O H½M? F?®+ p¬ ib
;B®M; M?Q i`|B ;¬ F?¬M; +?†i\

h` M K†i ç'i m €K- Kk ;B€T p` ;B€T p B +O sB oQm +?B M ;B€T HšM; H†M; M^K v
M?Q +ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i +O H½Q ;Bª M`v- sB oQm +?B M ;B€T K`m çÄ i?šK F
iWM; KkB M?¼M i` M p B M|M; çÄ H M ;B®M; M?Q M?[M; [m2 ?¬M- iÄ ` F?|B ç2M

óEûi5ô

J°i iB M; `Qi +?|B i B T?€i ` iW i` M +?B M ;B€T M^K i`QM; #MM H-v- ? B #° T?"
H M T?€i ` M?[M; iB M; FBK i?B i b„+ #ûM- ;B®M; M?Q ibK çQÊ+ +?O M?•M M;¬v

G½Q ;Bª +U+ F€ ;B` v m HšM; H†M; çSM; i`QM; #MM H-v- +†T K†i ;B` Mm M?bM
;B€T- i`QM; K„i ç2M i`„M; #B MªQ- i` M K†i H° ` i?¬M b„+ T?S+ içTX h?•M ?bM?
i?•M iÄ ` F?Q i? mv #€ i?B M ?ç- b m ç| HçB H° ` i?¬M b„+ +U+ F€ i?®M; F?
M;WM; `mM `v ;B®M; M?Q ç½ M?B K p¬ b® K€m iQÆBX

@ B- M;QÆB F?¬M; M M iÈB ç•v

h?"i H•m b m- H½Q ;Bª M;¬M; ç-m H M i`|B- KQ K„i F?ûT FQM- F?¬B T?K+ HçB bU

J°i iB M; i?Î /¬B H`K +?Q sB oQm +?B M ;B€T i`QM; #MM H-v i`QM; M?€v K„i v
i?šK #B MªQ i` M +?B M ;B€T +¬M; T?€i i`Î M M F`+? HB i- ;B®M; M?Q Km®M #B
i`QM; sB oQm +?B M ;B€TX

G½Q ;Bª [m v ç-m M?bM p J oU+ Î ?QÈM; i•v- H~K #~K M|B,

@ "ÎB pb M;QÆB K" i F?¬M; i? i`Î p pÈB i°+ M?•M- #ÎB pb M;QÆB K" i i`ªB [m p M;QÆB F?¬M; M M iÈB ç'v5

@ L;QÆB ç½ i? v ç´B- pb b Q\

æ°i M?B M i`QM; i`lB ç'i ?Q M; pm v M ioM? p M; H M K°i ;B¼M; M|B b„+ #ûM- i? i?b F?“M F?“M- H9+ i?b #m²M`QlB`QÈB M?Q K [m, i?ûi ;“Q- F?m'v ç°M; ç-K H-

æ®B pÈB ;B¼M; M|B ç°i M?B M p M; H M M`v- H½Q ;Bª /QlM; M?Q +kM; F?¬M; # K°i iB M;- çSM; +?“T i v H~K #~K M|B,

@ >bM? h?B M ç½ #` M;QÆB HÈB /KM; tQM;- #•v ;Bl M;QÆB +ÁM Km®M HÈB /KM M?QM; H¢B #Ä K†+ ?„M +? iX h T?QM; 'M F?Q iS+ +O KbM? ç M;QÆB F?¬M; i M;QÆB H¢B HÈB /KM; ç†+ iQM? +O h?B M J i•K T?€T- ç +?Q >bM? h?B M b„T + K°i w MB K ;B i +?|+ F?B M +?Q H½Q T?m ?¬K M v iB M; t'm ç²M t - +| M?“ F?¬M;

ó"MM;5ô

sB oQm +?B M ;B€T ç°i M?B M # v H M- # M i`QM; #„M` iWM; +°i F?Q K`m t€K + i`lBX

óæMM; çMM;5ô

J°i iB M; b'K M´ p M;- i`lB ç'i ç°i M?B M i®B H¢BX h` M #-m i`lB iWM; iB +?ÈT b€ \*?d M;?2 sB oQm +?B M ;B€T`mM; H M K°i iB M;- ç®B /B M H½Q ;Bª FB - K°i #|M i?•M + Q K'v i`QÈM; tm'i ?B M i`QM; ç-K H-vX

@ sB oQm- ç +?9M; i ?ÈT M?'i çB5

"|M; K pW tm'i ?B M HB M ?ûi HÈM- i`QM; i? M?•K K M; i?2Q bU +€K /¶ i` /`X

@ E?¬M; i? X

:B¼M; M|B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i- F?¬M; ? +| w i? v ç´BX

@ ob b Q\ E?¬M; T?ªB M;QÆB Km®M /QÆM; / M?i?B M ?¢- H`K +?Q Km¬M M;QlB M;QÆB Km®M`lB t MÆB ;B K +-K FB b Q\ E?¬M; T?ªB M;QÆB Km®M +| pä HU+ çQÈ+ b Q\ h'i +ª M?[M; i?S M`v i ç m +?Q M;QÆB- pb b Q M;QÆB +ÁM Km®M +U

sB oQm #¶M; M?B M [m v ç-m- H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q #|M; K F?´M; H²

@ *?mv M ç½ tªv` H•m M?Q i? - M;QÆB +?ŠM; H) M;QÆB +ÁM iQlM;`^M; i H`i? #QÈ+` F?ÄB M?“- iQ`M i•K iQ`M w i`¬M; +QB i?B i? +O M;QÆB b Q\ \*?ŠM; H) i ;B®M; M?Q M,K ç| / /`M; #` M;QÆB +€K /¶ b Q\

@ >W- +?ŠM; [m +?d +? i K°i b®M;QlB- M;QÆB H¢B iU ;B K KbM? Î MÆB M`v H•m J i?b i? M`Q\ L;QÆB H9+ i`QÈ+ ;B i`i M?B m M;QlB- +kM; ;B i F?¬M; Qi K X` H`K K°i- M;Q`B \*?O h?¬M i?b B +| i? +?®M; H¢B +?9M; i \ hS i?€M? i?9 K†+ /M F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| bÆ ?ÎX *?Q h¬M KQÈM HU+ HQÈM; +O i?€M? i?9 K†+ /M pÈB M;QÆB HU+ HQÈM; i?€M? i?9 b) iU ç°M; i M #B MX >W- iS i?€M? i?9 K†+ /M M?QM; H¢B F?¬M; +| w i?S+ iU +?O- +?d K°i HÁM; #ªQ ?° T?B M i?B M ç` M`v p` K - M?QM; M;QÆB H¢B H` M?•M HQ¢B i?m-M F?B i- M?•M K ?ÈT M?'i i?b i?€M? i X L?bM F?“T i`lB ç'i- B +| i? H`K ç®B i?O +O +?9M; i \

"|M; K H¢M? HMM; M|B,

@ h`,K i`B m M,K Î+€B MÆB M?Ä #û M`v- i i?'v ?MM; i•K i`€M; +?Q +O M;QÆB ç t2K #° /€M; +O M;QÆB ?B M ;Bl- ?Q`M iQ`M H` K°i +QM b•m +€B FB M ;B` Mm X M;QÆB M?È KbM?`®i +m°+ H` BX

9NRX *?QÆM; 93d, o¬ h?QÊM; h?B M J UkV

h`QM; i`lB ç'i•K m- K°i; ½ M K iY iQ`M i?•M K†+ ;B€T- i!+ /`B tä tm®M; p B M;²B
K`m ç2M i` M K°i M;¼M M9B F?´M; H² +?¼+ i`lB- ? B i v ç†i M; M; i` M ç-m ;®BX
#° +?B M ;B€T K`m çÄ i?šK /[ iÊM- +?QM? H` sB oQm +?B M ;B€TX

L K iY p K†i H¢M? HMM;- K€B i!+ /`B ç2M M?€M? b m ç-m imM; # v i?2Q +ÆM; B
ç¬B K„i ç2M F`i•K i` M?Q +! M;¼M HY ç M; #®+ +?€v- i?dM? i?QªM; H¢B H!2 H M
o¬ b® #!M; M;QlB p` ;B! HY TªM +?B m i`QM; +QM M;QÆB ç2M F`iX

h`lB ç'i?Q`M iQ`M v M ioM?X h v i`€B +O M K iY ç2Q # Q i v K`m ç2M- ç†i i` M
F?B ç M ç-m p B ç°i M?B M T?´i tm®M;X

ó•K5ô

aU v M ioM? +O i`lB ç'i #¶M; M?B M #` T?€ i MX J°i H€ +! M?Ä K`m ç2M +?d HÊ
M K iY p K†i H¢M? HMM; #„M ` - b m ç! p¬ b® h?B M J i°+ K†+ +?B M ;B€T iQ`M
H M i`lB ;¬K K°i iB M;- iW b m HQM; M K iY p) i?`M? iWM; çQlM; #„M p +€+ ?QÊ

h`QM; K`M b€M; K`m t€K- K`MªM? iW iW FûQ ` t - M;¼M M9B F?´M; H² +?¼+ i`l
M?ÄX æ¬M; çªQ M?[M; /½v M9B p` b¬M; M;ÁB tm'i ?B M i`QM; K`m t€K K`M b€M;X
p¬ b® iB HY #„M H M i`lB- ;B! HY M?Q b Q iªB F?„T #¬m i`lB•K mX L?[M; €M
+?'M ç°M; i`lB ç'iX h`QM; M9B + Q b¬M; /`B- K€m HQ½M; çÄ i?šK +?ªv i?`M? iW
i? +?'i +?²M;X o¬ b® h?B M J i°+ M?•M K†+ +?B M ;B€T ç2M F`i- K°i i v +¬K çm
F?¬M; M;WM; #QÊ+ [m ;B[M?[M; M9B i?B i? - M;¼M çm®+ i`QM; i v i?dM? i?Q
i? - M?[M; i?B i? ç! HB M #®+ +?€vX

hWM; ?bM?ªM? HQÊi [m K`M b€M; K`m t€K ?bM? pm¬M; FB - M,K ç! h?B M J i°+
B +! i? M; ,M +ªM- +MM; pÊB +ªM? iQÊM; p¬ b® h?€B *´ + Q i?O #` ;B i- K°i H¬M

@ æ¢Q + Q K°i i?QÊ+- K + Q K°i i`QÊM;X S?QM; h°+ i?b b Q- h?m, i°+ i?b b Q-
i?b i? M`Q\ h`QÊ+ K†i h?B M J i°+ +?9M; i +ÁM F?¬M; TªB T?K+ iMM; b Q\ >
FBK H9+ i`QÊ+5 hS æ¢B *?Q h¬M i?b ç½ b Q\ GU+ HQÊM; +O i?€M? i?9 +,M #
çB HU+ HQÊM; +O i?€M? i?9- +?Q /M H`>B M oB M çSM; ç-m *?Q h¬M +kM; F?
h?B M ?¢`°M; HÊM /Q i H`K +?O- M; v +ªJ ;BÊB t t¬B +kM; #B i ç M K mv +O M
K°i i?lB +kM; TªB +9B ç-m tQM; i?¬M- +?d K°i +•m H` ç½ ç!M; #,M; #¼M +?9M;-
i`QM; ?Q F?¬M;- ?! i?`M? ?`M #,M; i`,K i`B m M,K +?l çÊB M;QÆB ?`M; H•K H¬M
M`v H) M`Q M;QÆB ç½ [m M\ h¢B b Q TªB FB K +? K iQM? +O KbM?\ h¢B b Q
F?Q +! i? H`K `mM; ç°M; i`lB ç'i i¢B ç M çB M\ hdM? H¢B çB- sB oQm- ?½v M?Ê
i p` M;QÆB ?ÊT M?´i HBM? ?²M p` i? t€+X

"!M; K i`QM; K„i H!2 b€M;- ;B¼M; M!B H9+ i?b ?MM; ?²M- H9+ i?b H¢B F?`M F?`

@ sB oQm- ?½v [m M ? i K¼B i?S +ªK ibM? +O M?•M HQ¢B- ç +?9M; i ?ÊT H¢B
G½Q ;Bª +kM; H` sB oQm ç°i M?B M `mM `mM KQ K„i- Î +?¶ b•m i`QM; +QM M;QÆB
H)Q M?Q b Q- K°i T?B M b€i F?Q H¢M? i?'m tQÆM; iÄ ` X S?Q i`QÊ+ K†i- #!M;
M´imM;- ?! i?`M? K°i +?MK F?lB iS i€M-

@ E?¬M; M M i?Y FQ+? ç°M; i - #´M i¼ ?`M M?´i H` HQ¢B ?`M? pB M`vX

sB oQm H¢M? HMM; M!B,

@ h ç½ F?´ +¬M; Î ç•v i`,K i`B m M,K- M m / /`M; t9B ;BK+ M?Q p`v- i ç½ bÈK T
M`Q +ÁM +?l iÊB #•v ;B!X

@ J†+ /M M;QÆB ;B®M; M?Q H` p b i - ?W- M?QM; i?´i` Hm¬M Hm¬M H` p b +?QM
F? QÊ+- F?¬M; +! i M;QÆB p oM? pB M F?¬M; i? T?€i ?mv çQÊ+ mv HU+X *?d

M M H-M M"v KÈB #` M;QÆB HÊB /KM;X L;QÆB +?ŠM; [m H" i¢K i?ÌB FQ+? T?€i
H-K ç| H" +¬M; ?B m /Q K†+ sB oQm +?B M ;B€T p"QX G9+ i`QÊ+ i ç½ M?„+ M?Í
p"Q +?B M ;B€T +O i - M?QM; #¼M +?9M; H¢B ?Q"MiQ" M [m M K'iX

h` M F?m¬M K†i;B" Mm +O sB oQm ?B M H M p M;?B Ki9+,

@ *kM; çQÊ+ i?¬B- H9+ i`QÊ+ M;QÆB H" /Q i çQ ç M- p"v i?b ?¬K M v b) /Q i iU

.Si HÌB- K B i|+ i`„M; t€K +O sB oQm T?'i T?Æ- ®M; i v €Q tQ€v H M- K°i +€M? i
+?"K`½B pQÆM p T?Q sB oQm +?B M ;B€TX

@ L;QÆB- M;QÆB Km®M H"K ;b\

sB oQm +?B M ;B€T HÆ HYM; i`QM; ?Q F?¬M;- iWM; KkB M?¼M`mM; H M T?€i`
ioM? H¢B K°i +€+ F€ /`X

sB oQm p K†i H¢M? HMM;- i?¬M i?S+ i" T i`mM; p"Q sB oQm +?B M ;B€T- +€M?
E?B +€M? i v pQÆM` çQÊ+ p"Bi?QÊ+- ç°i M?B M K°i +ªK ;B€+ F?¬M;´M /•M; i
+?"K H¢BX

óS?"i T?"i5ôö

J€B i|+ t€K i`„M; +O sB oQm ç°i M?B M F?¬M; ;B|imM; # v- iW H¼M i|+ ç M +?•M
+?|M; +?mv M i?"M? ç2M F`i #|M; HQ€M; M?Q ç Ki®BX E?¬M; +?d M?Q p"v- iW
#¶M; iÄ` bQÆM; KM K"m t€K M?"M M?¢iX smv M [m bQÆM; KM t€K- HÌ KÌ +| i
H½Q ?| i` M K†i sB oQm iW iW i`|+` - F?m¬M K†i;B" v m +kM; i?2Q ç| i` H¢B pÊ
+€M? i v ç M ;¬M sB oQm +?B M ;B€T- M?[M; çQÌM; Mûi ¬M ?Á i` M K†i +kM; #B
HMM; M?Q ç QX :B[ç¬B H¬M; K"v`"K K"m ç2M pW KÈB K¼+` - i?¬M i?€B b„+ b

óG¢B i`9M; F +O M;QÆB`²B5ô @ sB oQm b„+ K†i #B M ç`B- M;|M i v ç M; /m¶B
#9M;- FbM? F?Q ?MM; ?"m #„M` X *?d M;?2 K°i iB M; M´- sB oQm +?B M ;B€T T
b m ç| ?| i?"M? K°i p i b€M; K"m ç2M t i [m ?Q F?¬M;X a m F?B # v` K'v M;"Mi
M´B H M iWM; H"m b|M; ;ÊM X

ó"€+?ô K°i iB M;- sB oQm +?B M ;B€T ?Q"MiQ" M #B M K'i # M M;Q" B #-m i`lBX

@ J°i w M;?o b B H-K b) i?"M? K®B ?"M i?B M +´- F?¬M; i? H¢B K„+ i? K H¶B H-
L,K M;|M i v +O sB oQm ;"T H¢B- +?"K`½B i?m ?²BX

ó•K5ô

J°i çQ" M K F?Q ?MM; ?"m ç°i M?B M iW i`QM; +Æ i? sB oQm #„M` - ?| i?"M? #|
F?¬B M;¬- M?bM p"Q M;Q¢B ?bM? +| i€K T?¬M ;B®M; pÈB sB oQm X

@ h +?QM? H" i - +¬M ;b T?ªB [m M i•K ç M M;QÌB F?€+ b®M; ? v +? i5 •K KQm -
i? - +?d +¬M +?9M; i +ªK i?'v i?QªB K€B- p"v i?b [m M i•K ;b ç Mi?•v +? iç-v ç²M
L?•M i°+ /B i pQM; i?b b Q\ oÈB i?U+ HU+ +O +?9M; i - M;Q" B *?O h?¬M` i?b E
i°+ #` /B i`²B- +?9M; i +| i? çB ç M J ;BÈB tQM; pQÆM;- pÈB i?U+ HU+ +O +?9
+9B ç-m +ÁM +QM çQÌM; M"Q F?€+ ç çB\ JQÌB # pQÆM; i`B m i?b +| H" ;b- çÊB
#° ?¢ M;"v tQ i¢B J ;BÈB- B +| i? +?®M; H¢B +?9M; i \

"|M; ç2M M;Y K†i H M i`lB ;"Q i?ûi- ;B¼M; M|B M;¬M; +m²M; #€ ç¢Q- F?Q iS+ p"
æ½ F?¬M; +ÁM sB oQm +?B M ;B€TªM? ?QÎM;- sB oQm H¢B i`Î M M ;B" v m pÈB i
F?¬B T?K+ ?bM? /¢M; p®M +|X æ®B pÈB #|M; K i`QM; i?•M i? i?Q€i` - v /QÌM;

@ h bBM?` +?QM? H" K°i M?•M i°+X a€i FB T M;"v tQ i¢Q i?"M? ç½ F?¬M; i?
[m½M; çlB +ÁM H¢B +| i? ç M #M K°i +?9iX L m H¢B +® ibM? H"K #"v- p"v i?b F
ç•v M;QÆB çWM; KQM; H¢B M?bM i?'v €M? K†i i`lB- M m F?¬M; i b) iU çQ¢M i•K
+?Q +?9M; i ç²M; [mv pm i"MX

sB oQm H¢M? M?¢i M|BX

@ L;QÆB5

"|M; ç2M FB /Q`iM; M?Q ;B"M /[- M?QM; H¢B F?¬M; i? H`K ;b- K°i H9+ b m KÈB M

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB H` sB oQm- M;QÆB F?¬M; tSM; pÈB / M? ?B m M`vX h?"i F
bBM? ` K°i i?B M MB K M?m M?QÊ+ M?Q M;QÆBX

G½Q ;Bª ?ì ?[M; +?ÈT K„i K°i +€B- #bM? ioM? M|B,

@ æ9M;- i F?¬M; T?ªB sB oQm- M;QÆB KÈB T?ªBX

@ ob b Q\ Zmv M F?mvM? i?B M ?¢ F?¬M; T?ªB i®i b Q\ h¢B b Q T?ªB ? M M?€i
#´M i¼ +kM; F?¬M; i?Q+? #` M;Q`B F?€+ HÊB /KM;X S?Q b m sB oQm +?B M;E
+?Q `^M; #´M i¼ F?¬M; #B i b Q\ J HBM? FB +| w ç² +?d ?mv #´M i¼ - i°B ç€M;
B\

"|M; ç2M K°i +?•M ç¢T tm®M; ç'i- K F?Q +m²M +m°M iW /QÈB +?•M #„M H M- K°
#€ ç¢Q M|B,

@ h H` sB oQm- i` M i`lB /QÈB ç'i- sB oQm +| K°i F?¬M; ? B5

@ S?`K M?[M; F Km®M HÊB /KM; #´M i¼ - +?d +| i? #` #´M i¼ HÊB /KM;5

"|M; ç2M FB iÄ ` K F?Q M;"T i`lBX hQ`M #° ç-K H-v •K m -K -K `mM; +?mv M-
t i[m #-m i`lBX h`lB ç'i H9+ b€M; H9+ i®B- ç°i M?B M ç2M M?Q KU+- H¢B ç°i M

@ æ¢Q + Q K°i i?QÊ+- K + Q K°i i`QÊM;5

:B¼M; M|B FB ;B®M; M?Q K°i imv M M;¬M- M?Q iB M; b'K ` M i`mv M p #®M ?
h`QM; F?QªM? F?„+- #|M; K # M M;Q`B H½Q ;Bª #¶M; ?ÈT H¢B H`K K°i pÈB M K iY
/Q K HBM? +O sB oQm +?B M ;B€T i¢Q ` X

@ *?d +¬M i +ÁM F?®M; +? i?•M i? M`v- M;QÆB b) poM? pB M F?¬M; +| M;`v H°
h`QM; imv M M;¬M +O #|M; K FB - K°i ;B¼M; M|B ;B` Mm #bM? i?ªM M? M?`M
i?'T M?QM; H¢B +?2 H'T +ª iB M; b'K -K bX h v T?ªB /m¶B ` - #|M; ç2M +| K F?C
i M pÐ- +?mB p`Q i`QM; i?•M i? H½Q ;BªX

@ B5

J°i iB M; i?Î /`B M?`M M?¢i ;B®M; M?Q `M +?S bS+ K¢M? p¬ +MM; iQ HÈM H`K i`
i?Î /`B pW /Si- H½Q ;Bª +?ŠM; #B i iW H9+ M`Q ç½ tm'i ?B M i`QM; ? M; ç°M; ?
#QÊ+ +?•M /B +?mv M- +?"K `½B çB p`Q i`QM; ? M; ç°M; F?¬M; ç€vX

" M M;Q`B ç-K H-v- K°i p i +¬m p²M; ç2M M?Q b Q #,M; t i[m ?Q F?¬M;- T?Q b
HY /Q K F?Q i¢Q i?`M?X h`QM; iB M; `Qi- p i +¬m p²M; K`m ç2M FB ;"T H¢B-`
;-M EB K pU+X

ó•K5ôö

æ'i ç€ #„M ` - +?B + Kk ;B€T p` ;B€T p B +m°M H¢B i?`M? ?bM? +¬m- H, M i?`M? K
ç€ +SM;X

h` M çdM? M9B p®M +| K°i #|M; ç2M /Q`iM; M?Q ç M; M?bM ;b ç|- ç°i M?B M ;†T T
i`lB ;B€M; tm®M;- H"TiS+ i?m ?9i bU +?9 wX

ó*°T5ô

ó*°T5ô

ó*°T5ô

hB M; #QÊ+ +?•M M;`v +`M; ;¬M- +`M; H9+ +`M; +?"K- F?m¬M K†i +O M;Q`B M¼
M`v H¢B H` h`B m o¬ *U+X

h`B m o- \*U+ çSM; i?ŠM; i` M çdM? M9B- HŠM; H†M; M?bM sB oQm +?B M ;B€T
ç"K- F?¬M; M;WM; T?"T T?²M; M?Q +€M? KkB- i`QM; K„i i?Q€M; ?B M H M p F?
H¢B H" ?Q" M iQ" M #bM? ioM? F?¬M; / Q ç°M; X

h`B m o- \*U+ /QÌM; M?Q ?B m `i`ä p sB oQm +?B M ;B€T M"v- p K†i F?¬M; ? #
F?QK M; QÌB M?†i H'v #° +?B M ;B€T +| i? F?B M +?Q + Q i?O ? B ç¢Q i" K +O h
+kM; F?¬M; M?Q sB oQm H" T iS+ ç€ # v #° +?B M ;B€T +| i? /šM ç M ?B K ?¼ p-

a m F?B bmv M; ?o K°i H€i- M, K M; | M i v T?ªB +O h`B m o- \*U+ HB M KÎ`°M; T?€
h¢B MÆB +€+? M; ¼M M9B M"v KQÌB /†K- K°i F?m`WM; `K M; mv M i?Ov #¶M; F r
iB M; ó`„+ô HÈM- K°i i?•M +•v iQ #^M; M, K M; QÌB ¬K #¶M; # "i +ª ;®+ H M- # v p`

L; | M i v h`B m o- \*U+ #9M; M? T?€i` iWM; Hm²M; FbM? F?Q b„+ #ûM- H°i #Ä pÄ
[m M?X "M i v H¢B #B MªQ- i?•M +•v iQ iW T?Q t # v iÈB -K -K M´imM; - ?| i?
H€ # v ç MX

"M i v h`B m o- *U+ H¢B ?9i K°i +€B- M?[M; KªM? ;¶ FB H¢B iU ;¼i M?Ä H¢B- b
?bM? +?B T?®B F i i?"M? K°i +?B +?°T ;¶ ?bM? pm¬M; X

o K†i h`B m o- \*U+ F?¬M; ? #B M ç´B- +kM; F?¬M; /MM; i v çKM; p"QX "M i v i`
p" ;B€T p B +O sB oQm +?B M ;B€T HB M # v p"Q i`QM; ?°T ;¶ FB X h v T?ªB T?"

a m F?B H"K tQM; - h`B m o- *U+ HB M F T H'v ?°T ;¶ M"v # M ?¬M; - M? M? +?| M;

9NkX *?QÆM; 933, "Q J"i *O æ¬M; >ªB

S?Q i` M K bÆM ç°i M?B M M´B H M K°i H" M b|M; ;ÊMX >B M iQÊM; /` i?QÌM; M
+O `i M?B m J i°+ h`mM; PÆM; K bÆM- iWM; ;½ K i°+ iW #®M T?Q ?°B iK ç M
F`i- +ªM? ;B€+ M?bM +?^K +?^K p"Q ?® ç2M KÎ` i¢B i`mM; i•K H" M b|M; ;ÊMX

óSQ i5ô

*?d i?'v K°i #|M; ç2M K M; i?2Q iB M; `Q i iW i`QM; ?® ç2M FB #„M` X *?9M; K
ç°i M?B M t¬M; p"Q M"v- M?QM; F?B M?bM F„ H¢B- H" T iS+ +U+ F€ ?QªM; bÊ,

@ *?O +¬M; 5

L; QÌB ç°i M?B M t¬M; p"Q FB F?¬M; TªB æ L?'i S?•M h?¬M i?b H" B\

æ L?'i S?•M h?¬M H¢B F?¬M; M; ?o M?B m M?Q p"v- pW KÈB +?¢v p"Q J ;BÈB +K
/`T M?[M; i?O ?¢ M"v ç M; M; ~M M; QÌB- i?•M ?bM? HB M ?| i?"M? F?|B t M? [m H
K i¢Q i?"M?- ç²M; i?ÌB iB M i v imM; K'v +?QÎM; ç€M? p"Q M?[M; K i°+ ;¬M M?'i

ó•K -K -K5ô

S?"K M?[M; F #` æ L?'i S?•M h?¬M ç€M? i`9M; +?d +ªK i?'v K°i Hm²M; FbM? F
M; QM; iK i" M p"Q i?•M i? - M; v +ª iB M; F m +kM; F?¬M; F`T T?€i` - HB M M´
pKM X

@ 5

L?[M; iB M; FBM? ?¬ p M; H M #®M T?Q X h`¬M; i?'v M?[M; K i°+ #` æ L?'i S?•
M´imM; K" +? i- K" #ªM i?•M H¢B F?¬M; i? ` i v pÈB ç®B T?QÆM; - iWM; ;½ K i°
+?¢v i`®MX \*?d +?®+ H€i b m- ç¬M; çªQ K i°+ i`QÈ+ K†i æ L?'i S?•M h?¬M ç½ F

*?9M; K iªM çB- i`QÈ+ K†i æ L?'i S?•M h?¬M H" T iS+ i`Î M M`°M; `½B b€M; M; Ì
[m M?- S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; p°B p" M; - i?•M ?bM? ;"T H¢B´M ç`M? i¢B i`

> B i v p) M M K°i p i ?Q °M? - ?Q ÈM; p"Q M? m i ϕ B i`Q È+ M; U+- S?QM; o•M o¬ E} ϕ 2K K F?Q +ÁM b|i H ϕ B i`QM; +Æ i? #` s B o Q m ϕ € M? p"Q /šM p"Q HÁM; #`M i v- i`QM; K„i +?Ê i H|2 H M X

@ >•v5

>û i HÈM K°i i B M;- S?QM; o•M o¬ E} ?| i?`M? K°i p i + - m p²M; K`m ϕ 2M i W i` M F E?B +ÁM +€+? K†i ϕ'i p`B i?Q È+ - pšM ;B[M; m v M i Q i? ϕ - m /Q ÈB +?•M i` M - i v 'M p"Q i` M K†i ϕ'i +SM; `„M # M /Q ÈB - ϕ²M; i?`B ϕ B M +m²M; p`M +?m v M >'T h E F?Q i`QM; +Æ i? t m v M [m #`M i v i`m v M p"Q i`QM; HÁM; ϕ'i X

ó•K - K5ô

.MM; MÆB #`M i v S?QM; o•M o¬ E} 'M t m®M; H`K i`m M; i•K - K°i F?2 M S i i Q HÈM i`QM; H`K F?Q M²M; ϕ`K K M; i?2Q p¬ b® ϕ € p K M #„M H M i`Ì B X

S?QM; o•M o¬ E} ϕ € M? ` K°i +?Q ÎM;- H" T i S+ # v M; Q È+ H M i`Ì B - ;B[F?¬M; i`m ϕ Q ÎM; +QM; H Q m H Q € i ? ϕ t m®M; ϕ d M? h`m M; PÆM; K bÆ M X

óS?K i5ô

> B +?•M p W +?ϕ K ϕ'i - S?QM; o•M o¬ E} H B M M?`M F?¬M; ϕ Q È+ ?€ K²K T?m M ` H Q ½M; p W T?m M ` - ?„M +?d +ªK i?`v i`Î M; ϕ B i`QM; H²M; M; U+ H B M #B M K'i -

ó_®T`®T5ô

S?QM; o•M o¬ E} ?Q ϕ i ϕ °M; ? B i v K°i +?9i - H" T i S+ i W t QÆM; b®M; ϕ M ϕ - m M; |M ;BÁM ;B½ M?Q ` M; ϕ`m X

óS?M5ô

S?QM; o•M o¬ E} M? M?`M; i?Î ` K°i M; K K F?Q ϕ K+ - F?) p`M +?•M F?Q - K°i ϕ Q +?m v M F?¬M; M; W M; ;B[ ϕ M ϕ B M p`i S +?B X h B M; `„M; `„+ ;BÁM ;B½ H B M i`QM; +Æ i? ϕ ½ K'i ϕ B #ªv i € K T?¬M - ; - M M?Q ?Q`M i Q`M F?¬B T?K + X

óh?U+ H U+ i?" i K ϕ M?5 J M; m v M i?" i M; Q M; i K5 E M`v i?" i #€ ϕ ϕ Q5ô @ S?QM; o M9B M?b M t m®M; p i M S i i Q HÈM F?¬M; #B i b•m # Q M?B m # M /Q ÈB - H B M i B

@ *?O M?•M - ϕ ½ tªv ` +?m v M ;b\

*´ G B i L?o +?ϕ v ϕ M M; ? M? ϕ |M - •M + - M ?Ä B X

@ E?¬M; +| p B + ;b - +€+ M; QÆB H m B t m®M; ϕ B5 >B M ;BÌ S?ªM >²M i` M F?¬M; i`Ì B ϕ'i b®M; H ϕ B - +€+ M; QÆB ?½ v i`¬M; +Q B +`M i?" M - ϕ W M; ϕ +?Q M?[M; + - h`m M; PÆM; K bÆ M5

S?QM; o•M o¬ E} i?¬M b„+ H ϕ M? M?Q #, M; - i v € Q p m M; H M X E?¬M; p m B M |B X

*´ G B i L?o ?ÆB F?U M; H ϕ B - +9B ϕ - m M |B ,

@ o•M; i?Q +?O M?•M5

.S i H Ì B H B M /šM i?2Q +?9M; K i?¬M # v ϕ B X

a m F?B *´ G B i L?o `Ì B ϕ B F?¬M; H•m - H ϕ B K°i ;B¼M; M |B F?€+ i`m v M p"Q i`Q M

@ *?O +¬M; - ϕ ½ tªv ` +?m v M ;b\

S?Q b m H Q M; - h?€B >m v M i?•M K†+ ;B € T i B M H M K°i #Q È+ i?'T ;B¼M; ?Ä B X +| w H` ϕ Q € M ` K°i +?9i p MÆB S?QM; o•M o¬ E} p W K ÈB ϕ B ,

@ *?O +¬M; ϕ B ϕ M h?€B *´ b Q \

S?QM; o•M o¬ E} M?Q m K`v H ϕ B - b m F?B T?€i ?B M M; Q Ì B ?Ä B H` h?€B >m v M - i`€B T?' i K°i +€B i ϕ B ϕ d M? ϕ - m - K°i H o M? p U+ p¬ ?b M? H B M +m®M H'v ? B M; Q ; - M ϕ |X

sQ v M;QìB H¢B- S?QM; o•M o¬ E} €M? K„i M?Q çB M çªQ [m i` M M;QìB +?9M;
/WM; H¢B i` M M;QìB h?€B >mv M- i`-K ;B¼M; M|B,

@ h ;†T sB oQmX

@ 5

*?9M; K ç-m ç m FBM? ?¬- M; v +ª M;QìB i`-K ´M M?Q h?€B >mv M M;?2 p"v +kM
sB oQm H` B\ *?d +¬M î h?€B *´ +| ?B m #B i K°i +?9i i?b F?¬M; B F?¬M; #B i M
i M F?OM; #®- +QìM; ç¢B p` i` €+ M?'iX :B B ç¢QM K` v i?®M; i`` +?QM? H` i?ìB

@ G` v\ L;`B ç½;†T v\ h?"i bU H` v b Q\

h?€B >mv M p K†i FBM? M;¢+- HB M iB T ?ÄB # +•mX

*kM; F?¬M; i`€+? çQÊ+ h?€B >mv MX h¢B h?€B \*´- \*?Q h¬M ç m H` M?[M; M?•M p
M?Q i?¬M- F?¬M; i? +?¢K ç M çQÊ+X *ÁM sB oQm- M,K ç| i?¬M i?Q¢B çdM? +Q
FûK ?ÆM *?Q h¬M F?B F?¬M; KQÊM HU+ HQÊM; +O i?€M? i?9X L,K ç| M; v +ª *?
;b çQÊ+ vX

h?2Q HìB ç²M v ç½ #` >B M oB M *?Q h¬M T?QM; 'M- F?¬M; M;ì b m p¬ b® M,K H¢
M`v ç®B pÈB M;QìB h?€B *´ F?¬M; F?€+ ;b K°i ?ÁM ç€ HÈM MûM tm®M; K†i ?² v

S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB iS+ ;B" M- i?¬M b„+ H¢M? H)Q [m€i H M,

@ L;QÆB /€K ?Q`B M;?B #´M i¼ ``\

h?€B >mv M #` [m€i H" T iS+ F?¬B T?K+ iBM? i?¬M H¢B- i?"M? i?"i M|B,

@ h?m°+ ?¢ F?¬M; /€K- +?d H` iBM iS+ +O +?O +¬M; i?"i [m€ +?'M ç°M;X

h?€B >mv M çQ K„i M?bM S?QM; o•M o¬ E}- +ÁM K°i +•m H¢B F?¬M; M|B ` , óL n
bU H` sB oQm- +?d bÊ ç½ F?¬M; +ÁM K¢M; i`î p `²BXô

h?€B >mv M i?•M F?¬M; î i`QM; +m°+- i?U+ i i?b M; v +ª æ L?'i S?•M h?¬M +kM
#B i H` H9+ ç| ósB oQmô ç½ MQÆM; i v- +?d i`WM; T?¢i K°i +?9i K` i?¬BX

S?QM; o•M o¬ E} +kM; `i ?Q`B M;?B- M m M?Q sB oQm #B i çQÊ+ KbM? bÊ ?[m >
M?€v K„i ç½ #S+ K F?Q v ç€M? p`Q i`QM; +Æ i? ` M;Q`B- HB m v +| ?®B ?"M ç½

ósB oQm M`v ?bM? M?Q +| +?9i F€ [m€BX L m M?Q v F?¬M; #` M?®i i?b H) ` ç½ b
î H¢B MÆB ç|X >ÆM M[sB oQm p®M #` *?Q h¬M T?QM; 'M- i¢B b Q MÆB ç| H¢B
H) i`QM; M?[M; M,K [m - sB oQm ç½ tmv M [m T?QM; 'M; B i +? i M?[M; + Q i?O
S?QM; o•M o¬ E} `i M? M? pSi #Ä +?mv M sB oQmX æ®B pÈB M?[M; +?mv M F?¬
M;?o +kM; p¬ /KM; , ó"Ä çB- /M b Q +kM; ç½ t€+ ç`M? æ h K S?•M h?¬M +?Q +
M?[M; + Q i?O +ÁM +?Q tm'i ?B M FB - sB oQm ?ŠM H` +kM; F?¬M; TªB p'M ç

ó•K5ô

S?QM; o•M o¬ E} pmM; i v i`B i iB m HoM? pU+- M?bM HQÈi [m +?9M; v m K - i`-

@ h'i +ª K¼B M;QìB M;?2 H M?- ?½v M;?B K K"i ;B€K i?` iQ`M #° ç°M; ioM? #®M
+O #´M i¼ F?¬M; çQÊ+ iU w `ìB F?ÄB h`mM; PÆM; K bÆM MY #QÊ+- F M`Q i`

.Si HìB ?„M HB M tQ v M;QìB H¢B- +kM; F?¬M; ç w iÈB h?€B >mv M pšM ç M; +?'
?B M- H" T iS+ #QÊ+ M? M? p`Q i`QM; K çB M ç9+ #^M; ?mv M i?B i- i`QM; #|M; i
i? pÈB h`mM; PÆM; K bÆMX

h`ìB ç'i Hì KìX h`QM; i?B M ç` K M? K¬M; +?d +ÁM H¢B M,K +?B + çdM? HY ?V
PÆM; K bÆM- iÄ ` €M? b€M; ?ÆB M|M; - +ÁM H¢B ç m i?'T i?Q€M; i`QM; #|M; i

QPQ

h¢B "„+ >ªB >B M oB M F?•mX

>mv i>^aB J Zm•M i` M p B F?B M; K°i M; QìB çB ç M- b m i?ìB ;B M K°i MûM ?Q
imv i i`„M; K`i KMM;- çti+?•M ç M „,+>^aB >B M oB M F?•mX aQ pÈB #bM? i?QìM
€Q #`Q ç2M ç M „,+><sup>a</sup>B i`B m i?€M? ç½ i?Q i?Èi?ÆM K°i+?9iX

E?B >mv i>^aB J Zm•M F?B M; æ h K S?•M h?–M H,M; F?¬M; # v ç M- M?[M; M; Q
M? Q M? Q çSM; H M- ç²M; i?ìB +9B ç–m +?“QX "¼M ?¼ iU ç°M; i`€M? b M; ? B #
#^M; ç²M; /šM ç M K° >B M oB MX

>mv i>^aB J Zm•M +kM; F?¬M; iB M p`Q i`QM; T?–M K° >B M oB MX a m F?B iB M
içT ç9+ #^M; ç²M; - v HB M M; WM; HçB içB K°i M; ½ # - i v T?^B M? M?`M; M?'M K
M;?2 M?[M; iB M; `,M; `„,+ +O +Æ [m M p M; H M- i`QÈ+ M; QìB >mv i>^aB J Zm•M
ç–v M?[M; ?Q p,M i` M ç'i ç°i M?B M+?“K`½B ?çtm®M;- H°` K°i+Y ç°M; ç2M

.QÈB +?•M >mv i>^aB J Zm•M H` K°i i? K ç€ /`B /šM p`Q b•m i`QM; +Y ç°M; ç2M
Zm•M HB M F?B M; S?QM; o•M o¬ E} ççT i` M i? K ç€- iB M tm®M; i?¬M; ççQ b•m

@ æ¬M; G B- M; QÆB ç M`²B5

Í MÆB b•m # M /QÈB Kti ç'i- K°i ;B¼M; M¡B ;B` Mm M? M?`M; i?®i H MX

ó"²M;5 "²M;5 "²M;5ô

>mv i>^aB J Zm•M /WM; #QÈ+- M?bM p T?Q i`QÈ+X h?2Q M?[M; iB M; ç°M; p M
H M iWM; #¡ çm®+ t M?- €M? b€M; K`m t M? H€ M?ç i /–M /–M +?B m`äB K°i ;!+ -
M`vX

h`QÈ+ Kti >mv i><sup>a</sup>B J Zm•M #¡M; M; QìB +?ÈT ç°M;- M?[M; H½Q ;B<sup>a</sup> Kt+ €Q #`Q
i`ÁM HÈM- M;²B t T #^M; i` M ç'iX S?Q /QÈB #¼M ?¼ H` K°i i<sup>a</sup>M; ç€ ?bM? i`ÁM K
M?Q K°i HQçB i ç`MX

h`QM; #®M; i®B- K°i M; QìB M;²B +€+? i ç`M /QÈB Kti ç'i M`v F?Q^aM; KQìB #QÈ+
h?–M i` M p B >mv i>^aB J Zm•M- #ì K¬B ;B"i ;B"i- +m®B +MM; pšM F?¬M; H M i
+?QîM; F?®M; ;B^a +O i?€M? çB M- +?QM? H` >m€M? >Qt+X

@ æ9M; p`v- +?Q p` i`QîM; H½Q5

>mv i>^aB J Zm•M /QîM; M?Q `i i¬M i`¼M; M?[M; M; QìB M`v- i?•M i? ?ÆB F?QK

@ VK- p'i p^a +?Q M; QÆB`²B- ;B Q v +?Q +?9M; i H` çQÈ+`²B- M; QÆB ?½v M; Q`
J°i H½Q ;B^a Kt+ €Q #`Q ç2M M;~M; ç–m H M- H°` F?m¬M Kti ;B®M; M?Q pÄ +•v

@ o•M;5

>mv i>^aB J Zm•M ;"i ç–m- çti S?QM; o•M o¬ E} tm®M; i? K ç€ ?bM? i`ÁM; B[ç€
b m ç! tQ v M; QìB çB` M; Q`B- iB M; #QÈ+ +?•M H°T +°T +?bK p`Q i`QM; #¡M; i®
æ€K i`QîM; H½Q €Q #`Q ç2M M?bM M? m K°i +€B- i`QM; ç! K°i i`QîM; H½Q H M i

@ *! i? #„i ç–m`²B5

@ *! i?`²B5

J°i H½Q ;B^a €Q #`Q ç2M F?€+ /QîM; M?Q +! ç` p` F?€+ Q- M;?2 p`v HB M +–K K°
i`QM; M; U+- b m ç! +?“K`½B M¡B,

@ h`QÈ+ ç•v- S?€T h` i`QÈ+ F?B çB ç½ iWM; i†M; +?Q >B M oB M *?Q h¬M #^av +€
+! K°i +€B HìB iB M çQ€M FBM? i? X >¬K M v M?[M; HìB iB M çQ€M /! S?€T h` S
M;?B K- +?QM? H` bBM? K M? +O M;`B pšM î ç!X S?€T pä imv +! i` M? +?'T- M
H` ç²M; i°+X h` M? ç'm +O T?€T pä bÈK ç½ H` [m€ F?SX >B M; Bì+?9M; i /U i
i`QÈ+ F?B [m çìB- ?B p¼M; +m®B +MM; +O +?9M; i ç m çti i` M M; QìB +O i°+

G½Q ;B^a +?d p`Q S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M?9+ M?Q+? ;B®M; M?Q ç M; M; O- M¡B

@ h?2Q M?Q M?[M; HÌB S?€T h' HQm H¢B- FB T M¢M i¢B +Ym iBM? +O M; QÌB M h' ¢Q€M F?¬M; b B- HBM? ?²M +O M; QÌB M v ¢ M; Î i`QM; K°i i`¢M; i?€B ?mv M / ¢°M; M?'i ¢`M? b) iU ¢°M; T?ªM FQ+?X \*?Q p` ?½v +~M i?"M5

@ o•M; i?Q i?QÊM; i¼ 5

*?9M; H½Q ;Bª €Q #`Q ¢2M ¢²M; i? M? ¢€T- /Si HÌB HB M #„i ¢-m p"MF?QX

G½Q ;Bª ``i+| ¢` p` FB M?bM [m >m€M? >Q†+ M;²B v MF?¬M; M?9+ M?Q+? i`Q

@ >m€M? >Q†+- M;QÆB ?½v i`Î p ¢B5 :Bì ¢½ F?¬M; T?ªB H" H9+ +?9M; i + B [n +?QÎM; F?®M; ;Bª ?B M ?B M i?ÌB tY HwX >m®M; ?² K†+ /M +?9M; i +| HÁM; M? b Q i?•M T?"M +?QÎM; F?®M; ;Bª h?€M? ¢B M +O +?9M; i +kM; ¢½ H" [m€F?S `` ¢B5

@ o•M; i?Q i?QÊM; i¼ 5

h` M K†i >m€M? >Q†+ H° ` p #`i ¢„+ /o- €M? K„i K°i H-M M[ ¢ªQ [m S?QM; o•M M?Q+?- i`QM; HÁM; i?Î /`B K°i iB M;- HB M tQ v M; QÌB #B M K'i i`QM; #|M; ¢ KX

@ *| i? #„i ¢-m `²B5

.Si HÌB- [m-M €Q i` M M;QÌB ? B KQÆB #®M i`QÎM; H½Q €Q #`Q ¢2M HB M imM Hm²M; bQÆM; i`„M; Kì K`i- tQ v +?mv M ?ÊT i?"M? K°i i? pÈB M? mX \*MM; H9+ +QìM; ¢¢B T?€i ` - ¢€M? p`Q i`QM; #B M w i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E}X

óæMM;5ô

h`QM; i-M; ?-K HÌ Kì ¢°i M?B M p M; H M K°i iB M; b'KX :-M M?Q M; v F?B i?-M i`QÎM; H½Q €Q ¢2M ¢€M? p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}- i?•M i? S?QM; o• t M? #¶M; tm'i ?B M iWM; iB +?ÊT K`m p`M; i®B HQm +?mv M- bQÆM; ¢2M Kì K` ¢¬BX h?2Q iB M; b'K FB p M; H M- ? B KQÆB #®M iB bûi K`m p`M; i®B /¼+ i?2 ¢€M? p T?Q +?9M; i`QÎM; H½QX

ó•K5ô

hB bûi K`m p`M; i®B ¢€M? p T?Q ? B KQÆB #®M i`QÎM; H½Q €Q ¢2M H¢B #` K°i M; ,M +€+?X *?d M; ?2 M?[M; iB M; M' HÈM- bQÆM; KM K`m i`„M; [m M? M; QÌB + ¢ m #` H¬B ¢B M p`M; i®B F?B M +?Q H-M HQÊi M' imM; X h?•M i? +O +?9M; i`Q ¢°M; X

@ >•v5

*?d M; ?2 p` i`QÎM; H½Q + -K ¢-m [m€i F?) K°i iB M;- ? B KQÆB #®M i M i`QÎM; H K`m t M? T?Q /QÈB ¢°i M?B M #WM; b€M;- i`QM; M?[M; ¢QìM; p•M ;B®M; M?Q p +•v #„M ` ` iWM; pÁM; €M? b€M; K`m t M?- # Q T?O H'v S?QM; o•M o¬ E} M^K i` ¢QìM; p•M FB - p¬ b® p, MiU +O +O om i°+ K`m t M? bšK M?Ä M?Q bÊB i|+ M? M1 €M? b€M; K`m t M? + Q K'v i`QÊM; FB +?mB p`Q i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E}X

" M M;Q`B i?•M S?QM; o•M o¬ E} H"TiS+ M' B H M iWM; pÁM; b|M; ;ÊM- i¢B p` i`Q ` K°i +Y ¢°M; K`m ¢2M ?bM? pÁM; tQ€v- +MM; H9+ ¢| i?•M i? ¢°i M?B M #B M i /QÈB pÁM; tQ€v FB - K°i #|M; b€M; K`m ¢2M ?bM? #®M K†i M?Q ~M M?Q ?B M M;

@ L? M?- #B M w i?S+ +O ?„M [mª M?B M ¢ M; #B M ?| p ?QÊM; [m®+ ¢° +O *?

h`QÎM; H½Q + -K ¢-m i`-K ;B¼M; [m€i- ¢²M; i?ìB ? B KQÆB #®M Hm²M; i?-M i?S ?| i?"M? ? B KQÆB #|M; M; QÌB i?"i M?Ä +?mB p`Q i`QM; i`QM; #|M; b€M; K`m i`€M S?QM; o•M o¬ E}X

ó•K5ô

> B KQÆB #®M p` +?QÎM; F?®M; ;Bª h?€M? ¢B M iB M M?B K +?d +ªK i?'v i`QM; p`Q K°i F?¬M; ;B M F?€+X

E?„T MÆB H¨ bQÆM; KM /¨v ç†+X > B KQÆB #®M p` +?QÎM; F?®M; ;Bª pW KÈB
HB M M;?2 çQÊ+ K°i ;B¼M; M‡B p M; H M iW T?Q i` M,
@ E M¨Q /€K +ª ; M t¬M; p¨Q [m®+ ç° +O i \

9NjX *?QÆM; 933, "Q J"i *O æ¬M; >ªB UkV

h¢B F?QªM? F?„+ M?bM `ä M;QÌB FB - p` i`QÎM; H½Q +¬K ç¬m F?¬M; F?ÄB FBM?
@ S?QM; o•M o¬ E}5

S?QM; o•M o¬ E} ;B®M; M?Q M;?2 K¨ H¢B F?¬M; M;?2 i?'v- i` M M;QÌB ?„M ç€K i`
;B€+ çQÊ+ K°i HQ¢B HU+ HQÊM; F?B M iBK ç" T K¢M?- +?QM? H¨ €T HU+ +?d +‡
ošM H¨ p` i`QÎM; H½Q +¬K ç¬m FB idM? i€Q H¢B i`QÊ+ iB M- HB M M;¬M; ç¬m [n
@ S?QM; o•M o¬ E}- K midM? H¢B çB5 L;QÆB F?¬M; TªB H¨ *?O h?¬M- ç‡ H¨ HU
M;QÆBX L m M?Q M;QÆB iB T iK+ K¬ T?ÁM; / Q ç°M; HBM? ?²M *?O h?¬M- w i?
Fª M,M; +?`m çUM;- +m®B +MM; b) iU M´ K¨ +? iX

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} M?Q F?¬M; M;?2 i?'vX J¼B M;QÌB +?d +ªK i?'v F?Q iS+ p¬ i" M
?„M- i'i +ª +ªK t9+ +O M?•M HQ¢B ç m ç½ F?¬M; +ÁMX

J¼B M;QÌB ç M; ç`M? H M iB M;- +?Êi i?'v K°i Hm²M; i?¬M i?S+ M?Q M9B HÎ #B
b„+, óE?¬M; ? v5 ó

v M;?o M¨v pW KÈB tm'i ?B M- K¼B M;QÌB HB M +ªK i?'v i•K i?¬M ç m çÈM- ó¬K
ç€M? p,M; ` F?ÄB #B M w i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E}X

ósQ Ki5ôö

> B KQÆB #®M p` i`QÎM; H½Q ç²M; HQ¢i F m ` M K°i iB M;- i?•M i? H„+ HQ M?
T?mM ` K°i M;KK K€m HÈMX

@ h?¬M i?S+ i?"i +QÌM; ç¢B- F?¬M; ?´ H¨ i?¬M +O FB K w5

J¼B M;QÌB +ªK i?€M- HÌB +ÁM +?Q /Si- i`QM; i B H¢B M;?2 çQÊ+ M?[M; iB M; p

ósQ i5ôö

:¬M M?Q +MM; H9+- Î ;B[i ç¨M- /QÈB €Q #¨Q K¨m i`„M; +O S?QM; o•M o¬ E}- K
H‡ +?•M H¬M; iQ¨M i?•M S ` X J€m HQ½M; i`QM; M?€v K„i +?ªv tm®M; M?[M; çQ
M?m°K çÄ +ª i ç¨M ` m t M?X

@ E?¬M; ? v- HBM? ?²M +O *?O h?¬M [m€ +QÌM; ç¢B bQ pÈB M?•M HQ¢B- i?•M i
J°i p` i`QÎM; H½Q ?¬ HÈM- " M i`QM; ;B M T?ÁM; i®B /QÈB K†i ç'i- /ÁM; +?ªv M;
çm®+ i` M p€+? iQÌM; ? B # M pM pM +?ÈT H MX

@ J m ` i v5

o¬M; b€M; i` M i ç¨M ç°i M?B M #B MªQ- K°i pÁM; HoM? pU+ K¨m t M? ç°i M?B M

Phong Vân Vô Kỵ tâm thần rung động, câu nói sau cùng của Đông Hải trưởng lão giống như một hòn đá ném vào trong lòng làm nổi lên sóng gợn: “Hóa thành phân thân của Linh Hồn Chi Chủ tại Thái Cổ?”

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng suy nghĩ, sau nửa ngày mới lẩm bẩm trong lòng: “Muốn thành công thì phải mạo hiểm. Đại địch của nhân loại không phải thần ma mà là Chủ Thần. Chiến Đế cứu sống Chiến Phi, trời giáng thần phạt, đây là cơ hội duy nhất để thăm dò bí mật của chư thần. Mặc dù năng lực ý niệm mô phỏng còn không hoàn toàn như ý, nhưng biết được một ít tin tức vụn vặt của Chủ Thần cũng đủ rồi.

Trong xa xăm, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhớ tới Đệ Nhất Phân Thần đã từng nói, tại trong không gian Hắc Ám Kim Tự Tháp đã gặp được một cường giả nhân tộc tên là Đông Phương Phá Thiên.

“Đông Phương Phá Thiên tự giam mình trong không gian u ám vô số năm, tại sao ta lại không thể? Ta không tin dùng ý niệm mô phỏng dao động linh hồn của Chủ Thần, cuối cùng sẽ bị đồng hóa thành phân thân của Linh Hồn Chi Chủ.” - Nghĩ như vậy, Phong Vân Vô Kỵ đứng dậy nhìn chằm chằm vào hư không nơi bóng dáng của Thanh Long đầy vẫy xanh trải rộng khắp bốn phương, nhìn không thấy đầu cuối.

Trong phiên không gian này có những dãy núi nối liền với nhau, ngọn núi nhọn giống như sóng dao xuyên qua toàn bộ không gian. Mà ở phía trên những dãy núi là thân thể của thánh thú Thanh Long, hai chiếc sừng rồng thật dài duỗi nghiêng lên trời, dưới cằm hai sợi râu rồng vàng óng hơi xoắn lại, mí mắt nhắm nghiền giống như chìm vào trong giấc ngủ say, nhưng khí tức chấn nhiếp linh hồn lại như thủy ngân chảy khắp mỗi góc không gian.

Phía dưới Thanh Long, chúng Thanh Long chiến sĩ không nhúc nhích, màu xanh trên người chậm rãi biến hóa trứ, giống như tương ứng với khí tức của thánh thú Thanh Long trên bầu trời. Trong không gian hoàn toàn yên lặng, giống như chỉ còn lại có một mình Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng người, hai tay thả lỏng phía sau, ngẩng nhìn con rồng lớn trên bầu trời, im lặng không nói.

Rung động lúc đầu qua đi, suy nghĩ của hắn lại trở nên khác biệt.

“Thánh thú đủ sức địch nổi Chủ Thần, nhưng bản thể của thánh thú... mặc dù mạnh hơn đám thần thú Thái Cổ Ma Viên, nhưng nếu có vạn tên cao thủ thực lực tương đương với ta đồng thời hành động, phối hợp ăn ý, chưa hẳn không thể làm bị thương bản thể của thánh thú.” - Gió mát thổi vào mặt làm chùng tóc phát phơ, mái tóc xanh sau đầu cũng theo đó tản ra, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ suy tư: “Chỉ Tôn và lực lượng của thánh thú gắn bó chặt chẽ với nhau. Thanh Long trưởng lão dù không nói rõ, nhưng duyên phận mà ý nói không nghi ngờ chính là việc có thể liên kết với thánh thú hay không... nhưng y lại không chỉ ra làm thế nào để liên kết với thánh thú. À, hình như y đã đề cập đến tâm quyết của Chỉ Tôn!”

Phong Vân Vô Kỵ như chợt hiểu ra, liền quay về phía thánh thú Thanh Long khổng lồ không nhúc nhích trên bầu trời, khoan chân ngồi xuống. Thần thức một phân thành hai. Một nửa chìm vào trong biển ý thức, thay đổi Hiên Viên Chí Tôn tâm quyết trong đầu, một lần nữa sắp xếp lại cái tâm quyết vẫn không có thu hoạch lớn này. Một nửa thần thức khác lại phát ra ngoài cơ thể, nhìn đến trên người thánh thú Thanh Long giữa hư không. Dần dần, trong đôi mắt đen trắng của Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu hiện lên từng tia rồi màu trắng bạc, trong nháy mắt hai con ngươi đều hóa thành một màu trắng bạc, Phá Vọng ngân mâu lại hiện ra.

Thế giới trước mắt nhoáng lên một cái, liền hóa thành thế giới đen trắng.

“Ồ?” - Khi Phong Vân Vô Kỵ nhất tâm đa dụng, tâm thần đắm chìm trong thế giới của Phá Vọng ngân mâu, hắn chợt phát hiện trong thế giới chỉ tồn tại kén tơ quy đen trắng, thánh thú Thanh Long lại bỗng nhiên biến mất. Mặc cho Phong Vân Vô Kỵ cố gắng thế nào cũng không thể cảm giác được sự tồn tại của thánh thú Thanh Long. Phá Vọng ngân mâu rút đi, bản thể khổng lồ của thánh thú Thanh Long lại hiện ra trước mắt... Phá Vọng ngân mâu xuất hiện, trong thế giới quy tắc đen trắng thánh thú Thanh Long lại biến mất không tung tích, chỉ còn lại bóng tối.

495. Chương 489: Đệ Ngũ Chí Tôn 2

“Chẳng lẽ tứ đại thánh thú này... có quan hệ chặt chẽ với pháp tắc?” - Phong Vân Vô Kỵ suy tư.

Trong biển ý thức, từng dãy văn tự thật nhỏ không ngừng chảy qua trong đầu, sau đó tổ hợp và biến hóa. Ở một ý nghĩa nào đó, đây cũng không phải là văn tự mà thuộc về ý niệm.

Khi suy diễn những văn tự này, biển ý thức của Phong Vân Vô Kỵ một phân thành hai. Một nửa ý thức tiến hành suy diễn về năng lực ý niệm mô phỏng của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, phương hướng suy diễn chính là tin tức về Linh Hồn Chi Chủ mà hắn vừa thu hoạch được.

Khi ý niệm mô phỏng Chủ Thần sẽ xảy ra biến hóa thể nào? Tỷ lệ trở thành Chủ Thần phân thân là bao nhiêu? Làm sao mới có thể tránh cho bản thân quên mất thân phận thật sự của mình, tự cho rằng mình là Chủ Thần? Đây đều là những vấn đề cần phải giải quyết.

Rất nhanh, Phong Vân Vô Kỵ tại trong biển ý thức bên trái sáng tạo ra một không gian hỗn độn, trong đó một phần ý thức lại chuyển hóa thành hình ảnh của mình.

Sau khi cấu tạo xong không gian này trong biển ý thức, Phong Vân Vô Kỵ lại bắt đầu khiến cho hình ảnh của mình trong biển ý thức này dùng năng lực ý niệm mô phỏng, kết hợp với dao động khí tức thu được từ Linh Hồn Chi Chủ, bắt đầu mô phỏng dao động linh hồn của Chủ Thần.

Thông qua hình ảnh bản thân thu nhỏ trong trong biển ý thức và cường độ linh hồn, tất cả bắt đầu phát triển theo dự liệu của hắn.

Trong biển ý thức, ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ càng lúc càng mờ mịt. Màu đen dày đặc như nửa đêm rút đi, con người chuyển hóa thành màu trắng bạc lạnh lùng vô tình, sau đó lại tiến thêm một bước, sâu trong con người một điểm màu vàng bắt đầu mở rộng ra với tốc độ vô cùng chậm.

“Ta là ai?” - Một giọng nói mờ mịt quanh quẩn trong biển ý thức Phong Vân Vô Kỵ. Một bộ phận ý thức khác do hắn phân ra thoát khỏi không gian này, quan sát trạng thái phát triển của phần ý thức phân thân này một cách siêu nhiên.

Phong Vân Vô Kỵ nhất tâm đa dụng, cùng lúc tiến hành suy diễn Hiên Viên Đế Tâm quyết và ý niệm mô phỏng Chủ Thần, ngoài ra còn dùng Pháp Vọng ngân mâu quan sát không gian độc lập có liên hệ chặt chẽ với Thái Cổ vị diện này. Một lúc làm ba công việc, nếu là trước kia bất cứ việc nào đều có thể khiến Phong Vân Vô Kỵ hao hết tâm thần, nhưng sau khi bị cột sét thần phạt đánh trúng, thần thức Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mạnh hơn rất nhiều, hôm nay lại dễ dàng đồng thời thực hiện ba công việc khổng lồ này.

Trong suy tưởng, Phong Vân Vô Kỵ lại không chú ý đến trong không gian tràn ngập tràn ngập khí tức của thánh thú Thanh Long này, từng luồng khí thể màu xanh nhạt bắt đầu xuyên qua lỗ chân lông toàn thân tràn vào trong cơ thể hắn. Những khí tức xanh nhạt này men theo Ý Niệm kiếm nguyên lưu chuyển một vòng trong người, sau đó giống như tuần hoàn tiến vào trong biển ý thức của hắn.

Dưới tình huống Phong Vân Vô Kỵ không phát giác, những luồng khí tức Thanh Long này bắt đầu thấm vào trong những văn tự đang lưu động trong biển ý thức.

Càng ngày càng có nhiều khí tức Thanh Long chảy vào trong ý thức không gian mà Phong Vân Vô Kỵ đang suy diễn Hiên Viên đế tâm quyết, mà lúc này tâm thần của hắn lại đang dùng một loại thần thái bình tĩnh và hồ hững quan sát tình huống phát triển của ý niệm mô phỏng Chủ Thần trong một nửa khác của biển ý thức.

“Ầm ầm!”

Khí tức Thanh Long thấm vào kết hợp cùng với những văn tự thật nhỏ một cách kỳ dị. Từng hàng văn tự lưu chuyển trong biển ý thức mặt ngoài dần dần hiện lên một tầng màu xanh nhạt. Cuối cùng không biết trải qua bao lâu, khí tức Thanh Long thấm vào trong biển ý thức cũng đạt tới một mức độ nhất định. Chỉ nghe trong đầu nổ vang một tiếng, những văn tự vốn biến ảo suy diễn một cách trật tự đột nhiên hỗn loạn, tất cả văn tự hoàn toàn biến hóa, trôi giạt lộn xộn trong biển ý thức. Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, cả phiến không gian ý thức bị xao động bắt đầu nổ vang.

Suy diễn “Hiên Viên Đế Tâm quyết” quyền hạ là một quá trình gần như bản năng, trong đó không cần quá để ý, chỉ cần dùng tâm tình lý trí và bình tĩnh chờ đợi kết quả suy diễn xuất hiện. Vì vậy Phong Vân Vô Kỵ vốn cũng không tập trung vào quá trình suy diễn Hiên Viên Đế Tâm quyết.

Trong biến ý thức đột nhiên nổ vang đã kinh động đến nguyên thần của Phong Vân Vô Kỵ, ánh mắt lập tức nhìn đến biến hóa của này Chí Tôn tâm quyết này.

“Xảy ra chuyện gì?” - Nhìn thấy từng dòng văn tự thật nhỏ bay lượn đầy trời không có kết cấu kia, Phong Vân Vô Kỵ ngây người ra.

Trong không gian lơ mơ của biến ý thức này, những dòng văn tự bay lượn càng lúc càng nhanh, loáng thoáng phát ra tiếng rít, cuối cùng lại hình thành một vòng xoáy văn tự.

“Ngao!”

Trong khi Phong Vân Vô Kỵ đang tìm hiểu và kiểm tra nguyên nhân sinh ra sự biến đổi này, đột nhiên một tiếng rỗng ngâm vang dội từ sâu trong biến ý thức không gian vang lên.

Ngay lúc ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ chú ý đến, đông đảo những văn tự bắt đầu tụ tập tại với nhau, rung động biến hóa, tạo thành một hình rồng trước mắt.

“Ngao!”

Con Thanh Long do những văn tự hình thành có vảy giáp rõ ràng, trông rất sống động phát ra những tiếng ngâm vui mừng, móng vuốt duỗi ra bắt đầu nhảy múa tại phiên không gian này.

“Ta hiểu rồi!” - Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên tỉnh ngộ, khẩn trương nhìn chăm chăm vào con Thanh Long do văn tự hình thành này. Tại khi Thanh Long thành hình, những văn tự như nòng nọc vốn khi chìm khi nổi lại dường như có biến hóa mới.

Khi Thanh Long phóng lên không, ý thức của Phong Vân Vô Kỵ dường như cũng được dẫn dắt, tăng tốc độ suy diễn về sự biến hóa của dòng văn tự hỗn loạn.

“Gào!”

Lại một tiếng gầm rung trời vang lên, thêm một con Thanh Long do văn tự màu xanh hình thành từ trong vòng xoáy ngập trời lao ra, bay lượn trong phiên không gian ý thức này.

Từng con nối tiếp nhau, sau một lát khẩu quyết tâm pháp của Hiên Viên Đế Tâm quyết đã biến thành chín hình rồng, bay lượn và biến hóa trong phiên không gian ý thức theo một quy tắc nào đó.

Dường như chợt hiểu ra, Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, dùng linh hồn để quan sát biến hóa của những Thanh Long này.

“Ầm!”

Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ giống như có vô số tia sét nổ tung, hoàn toàn trống rỗng, khắp nơi là ánh sáng chói lòa. Cũng không biết trải qua bao lâu, từng hình ảnh huyền ảo dần dần xuất hiện trong đầu hắn.

Từng hình nối tiếp nhau, trên mỗi một bức họa đều có một con Thanh Long dài trăm vạn trượng, từ khi sinh ra đến khi trưởng thành.

Sau mấy trăm bức họa rồi ren, ngoại trừ Thanh Long bắt đầu xuất hiện vài loại sinh vật khác, có Bạch Hổ toàn thân bốc lửa trắng, sát khí tận trời; có Chu tước bên ngoài thân phủ đầy lửa hồng, đáng vẻ ưu mỹ; có rùa khổng lồ Huyền Vũ trôi nổi trong đại dương hỗn độn.

Từng hình ảnh khi Thái Cổ mới thành lập tạo thành một bức họa dài cuộn tròn, mở ra trước mặt Phong Vân Vô Kỵ. Đây là một trạng thái rất huyền ảo. Phong Vân Vô Kỵ dường như đang ở bên ngoài quan sát những hình ảnh sáng lập kinh thiên động địa này với thái độ bàng quan, nhưng lại đồng thời cảm giác đang ở trong đó, tất cả đều rất thật giống như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ.

Toàn bộ không gian đột nhiên bắt đầu nổ vang, khí tức Thanh Long mãnh liệt chảy vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Lúc mới bắt đầu vẫn còn tương đối mỏng manh, nhưng chỉ trong thời gian hít thở, dùng Phong

Vân Vô Kỵ làm trung tâm, trong phạm vi trăm trượng khí tức dày đặc gần như bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

“Đừng!”-

Một tiếng nổ giòn vang lên từ trong sương mù dày đặc, sau đó từng phiến như vảy rồng từ trong người Phong Vân Vô Kỵ mọc ra, tiếng cơ thịt bị xé tan không ngừng vang lên trong cơ thể.

“Xoẹt!”

Tiếng vải rách vang lên, y phục đầu máu của Phong Vân Vô Kỵ hóa thành từng mảnh nhỏ dính trên người, thân thể hắn bỗng vươn cao hơn hai thước.

“Vù!”

Trong không gian yên tĩnh đột nhiên nổi lên gió lớn chưa từng có, một đoàn gió xoáy màu xanh tận trời từ dưới chân Phong Vân Vô Kỵ tuôn ra, trong phút chốc bao phủ cả người hắn, tiếng rít tràn ngập trời đất.

Biến động dị thường này sớm đã kinh động đến tất cả Thanh Long võ sĩ trong không gian, tiếng mí mắt run run vang lên từ bốn phía, sau đó toàn bộ không gian rực sáng, vô số ánh mắt sáng ngời chiếu rọi cả phiến thiên địa này.

- Làm sao có thể?

Thanh Long đại trưởng lão nhìn cột xoáy tận trời do long khí tạo thành, hoàn toàn ngây người, trên gương mặt già nua từng lớp da mặt nhăn nheo rung rung giãn ra:

- Sao lại nhanh như vậy!”

Các trưởng lão khác cũng mở mắt ra, trong đôi mắt già nua hiện lên vẻ kích động, khẩn trương nhìn biến hóa của Phong Vân Vô Kỵ: “Thành bại tại một lần này rồi!”

Vô số bóng người từ dưới mặt đất hiện ra, từng ánh mắt nhìn vào trên người Phong Vân Vô Kỵ. Tại thời khắc này, trên mặt mỗi Thanh Long chiến sĩ đều thoáng hiện những biểu tình như nhau: kích động, vui mừng, khẩn trương... còn có một chút lo lắng và sợ hãi.

Phong Vân Vô Kỵ lại không hay biết những điều này. Từng hình ảnh không ngừng hiện lên trong đầu. Khi trước mặt hiện ra hình ảnh của Thanh Long lướt qua hư không, bên dưới thân vô số núi non mệnh mông rất nhanh thành hình, đột nhiên...

“Ngao!”

Một tiếng rồng ngâm đỉnh tai nhức óc vang lên, sau đó một con Thanh Long to lớn vất ngang trời đất từ bên dưới một ngọn núi xanh vọt ra, bay về phía Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi, muốn tránh đi nhưng lại phát hiện mình cũng không có thân thể.

“Ầm! – “

Trong đầu nổ vang, thời gian giống như đột nhiên chậm lại gấp trăm lần. Phong Vân Vô Kỵ phát hiện mình dường như đã tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu khó miêu tả được. Giờ khắc này, hắn đã hóa thân thành Thanh Long.

Dùng hai mắt của Thanh Long quan sát trời đất lúc mới bắt đầu, diễn sinh và biến hóa của quy tắc trong thiên địa, cảm thụ không cách nào nói rõ bằng lời.

Thánh thú Thanh Long, mắt của Thanh Long, thế giới trong mắt lại khác biệt so với Phá Vọng ngân mâu. Quy tắc trogn thiên địa diễn sinh biến hóa, phân phân hợp hợp. Quy tắc ảo diệu sinh ra tại Thái Cổ vị diện lần lượt hiện lên trước mặt Phong Vân Vô Kỵ. Trên cơ sở những quy tắc mà Bốn Tôn suy diễn được, dùng góc độ của Thanh Long nhìn vào lại có một cảm giác khác.

“Ngao!”

Tiếng rỗng ngâm vang vọng trời đất, thanh âm lại từ trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ phát ra. Trong ánh mắt kinh ngạc của sáu vị Thanh Long trưởng lão, vòng xoáy màu xanh chọc trời liền đất bỗng biến thành một hình ảnh Thanh Long lơ, bao phủ lấy Phong Vân Vô Kỵ.

Một bản thể Thanh Long và một hư ảnh Thanh Long từ xa xa đối diện với nhau, tạo thành một hình ảnh kỳ dị trong phiến không gian màu xanh này.

“Rầm!”

Tại sông núi khắp nơi, đông đảo Thanh Long chiến sĩ đứng dậy, khẩn trương nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm! “

Trong mấy chục vạn ánh mắt, thân thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nổ thành một chùm điểm sáng màu xanh, nhanh chóng tán vào trong hư ảnh Thanh Long quanh người.

Hư ảnh Thanh Long thân thể gần như ngưng kết thành thực chất, phát ra một tiếng rỗng ngâm rung trời, sau đó hóa thành một dòng sáng chui vào trong bản thể của thánh thú Thanh Long.

- Y thành công rồi!

- Chính sách máu tanh cuối cùng cũng có tác dụng rồi!

Những tiếng hô phấn chấn và kích động vang lên từ bốn phía. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thánh thú Thanh Long không biết bao lâu chưa hề cử động, luôn lơ lửng giữa không trung đột nhiên mở mí mắt dày màu xanh ra, bên dưới chột bùng sáng.

496. Chương 489: Đệ Ngũ Chí Tôn 3

Một tiếng rỗng ngâm du dương, thánh thú Thanh Long đột nhiên hóa thành một bóng xanh mờ mịt chiếu rọi trời đất, biến mất khỏi không gian này.

“Xảy ra chuyện gì?” - Khi thần thức lại trở về, cảm nhận được sự tồn tại của thân thể, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên phát hiện mình đã xuất hiện giữa không trung cao mấy vạn rượng. Tầm mắt cực kỳ rộng rãi, bên dưới là những dãy núi thật nhỏ vô cùng rõ ràng, ngay cả từng phiến lá cây rung rung cũng hiện lên trong mắt.

Tiếp đó Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh phát hiện một chuyện làm cho hắn kinh ngạc không thôi: “Ta đã trở thành thánh thú Thanh Long!”

“Ầm ầm!”

Một ngày này, Thái Cổ đại địa đột nhiên nổi lên tiếng sấm ầm ầm. Tất cả mọi người đều nhìn thấy một chiếc bóng xanh to lớn mờ mịt lướt qua trên trời, sau đó sấm chớp vang lừng. Cả Thái Cổ đại địa, phía bắc đến Bắc Hải Hiên Viên khâu, phía nam đến Vu vực đều mưa như trút nước.

Trên Thái Cổ đại địa, vô số yêu thú hướng lên trời quỳ bái. Trên những đỉnh núi cao, những yêu thú bình thường rất hung dữ lúc này cũng phục tùng đặt chân trên núi đá, hướng lên trời phát ra những tiếng kêu gào như trẻ con.

Vô số thần thức cường đại từ các nơi bắn ra, xuyên qua bầu trời. Giờ phút này, những thần thức vốn rất cường đại đó trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lại yếu ớt như những đứa trẻ vậy.

Sấm chớp vang lừng, mưa như trút nước, vẽ lên trong trời đất những vệt trắng lơ mờ như hơi. Sâu trong những tầng mây, loáng thoáng có thể thấy được một con Thanh Long to lớn lướt qua, bóng của chiếc đuôi thật lâu không dứt.

Những bóng người từ sâu trong lòng đất thoát ra, có người đứng bên khe suối, hoặc đứng giữa khe, hay đứng trên đỉnh núi cao, đứng tại dưới đại thụ, thất hồn lạc phách nhìn lên bầu trời, trong mắt lệ rơi đầy mặt.

Trong tiếng nước mưa bắn lên loáng thoáng xen lẫn những tiếng nước nổ nghẹn ngào trầm thấp.

Tại Bắc Hải, mặt biển vốn gào thét nhấp nhô, lúc này kịch liệt hơn gấp trăm lần so với bình thường, những luồng sóng trắng dường như bắn lên tận trời.

Vô số núi non sông ngòi lướt qua bên dưới. Mượn đôi mắt của Thanh Long, tầm nhìn của Phong Vân Vô Kỵ vượt xa bất cứ nhân loại nào.

“Rống!”

“Kéc!”

“Ngao!”

Ba tiếng kêu vang dội không giống nhau vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Tại ba hướng nam, bắc, tây, Phong Vân Vô Kỵ loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh một con Bạch Hổ to lớn, một con Chu Tước toàn thân lửa cháy bừng bừng, còn có một con Huyền Vũ to lớn ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Gào!”

Một sự vui sướng dâng lên trong lòng, từ khoang miệng phát ra, cuối cùng hóa thành một tiếng rống ngâm du dương.

Thân thể không lồ tại không trung gấp lại, Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một tia sét lớn bay về hướng tây. Khi đi ngang qua Ma vực, một đoàn ma khí dày đặc bỗng phóng lên trời.

Trong đầu nhớ tới vị trưởng lão tại Ma vực từng nhìn thấy, thân rống của Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên ngừng lại, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía. Xuyên thấu qua tầng tầng không gian, những làn sóng gợn mở ra trong hư không, một không gian khác xuất hiện tại trước mắt Phong Vân Vô Kỵ.

Phía trên tòa tháp to lớn làm bằng sắt đen, chiếc lồng sắt lớn từng thấy qua một lần vẫn như trước lơ lửng trên không, ma khí nồng đậm kia chính là từ trong lồng sắt bắn ra. Chiếc lồng được hơn mười sợi xích cột vào một tế đàn cổ xưa phía dưới, trên dây xích có khắc vô số phù văn màu đen. Trên tế đàn cổ xưa to lớn hình tròn lại có rất nhiều hoa văn trông còn xa xưa hơn cả những văn tự của Vu tộc.

Trong xa xăm, dường như cảm ứng được thánh thú Thanh Long giá lâm, chiếc lồng sắt to lớn lơ lửng trên bầu trời kia đột nhiên rung lên kịch liệt.

“Rống!”

Một tiếng gầm lớn từ phía dưới truyền đến, bên trong xen lẫn sát khí nồng đậm, khí thế vô cùng hung ác giống như tất cả khí tức chí âm chí tà trong trời đất đều hội tụ lại trong tiếng gầm này.

“Ầm ầm!”

Chỉ nghe những tiếng răng rắc không ngừng vang lên trên bầu trời Ma vực, từng khe nứt màu đen to lớn xuất hiện giữa không trung. Mặc dù những khe nứt này rất nhanh bị long khí trong bản thể Thanh Long theo bản năng nhanh chóng kết hợp lại, nhưng thông tin ẩn chứa trong tiếng gào thét kia lại khiến cho Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi không thôi.

“Nơi này... rốt cuộc giam giữ thứ gì? Chỉ là một chiếc đầu đã chết lại có uy thế lớn như vậy!” - Phong Vân Vô Kỵ trong lòng suy nghĩ, tầm mắt nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới trong ma khí nồng đậm bắt đầu phun ra rất nhiều sương mù đỏ rực. Chiếc lồng sắt kia lắc lư, thứ to lớn đen sì bên trong dường như đang lắc qua lắc lại, sau đó một khuôn mặt to lớn đầu tóc lộn xộn, giống như làm bằng sắt đen xuất hiện trong tầm mắt Phong Vân Vô Kỵ. Khuôn mặt kia dường như hội tụ tất cả khí tức chí ác chí tà trong trời đất, hai con mắt to lớn đỏ rực nhìn chằm chằm lên bầu trời, từng chùm lớn sương mù màu đỏ chính là từ bên trong cặp mắt như đèn kia phun ra.

Trong chiếc đầu không hề có ý thức dao động này, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy một sự cừ hận như thực chất phủ vào mặt, loại cừ hận này giống như đã ăn sâu vào tận xương tủy, cho dù sau khi chết vẫn theo bản năng chi phối cái đầu này.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Nơi này sao lại có một cái đầu như vậy? Ta với hắn chưa từng gặp mặt, vậy mối thù của hắn chỉ có thể là nhằm vào thánh thú Thanh Long. Nhưng thánh thú Thanh Long chỉ là một sinh vật vô ý thức. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Thái Cổ này còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật nữa?” – Ánh mắt đầy cừ hận kia khiến cho trong lòng Phong Vân Vô Kỵ nổi lên những làn sóng gợn. Có thể cảm hận thánh thú Thanh Long như vậy, e rằng lai lịch của nó cũng không đơn giản.

Phong Vân Vô Kỵ suy đoán, chiếc đầu này có lẽ của một sinh vật nghịch thiên từ thời vũ trụ Hồng Hoang, thậm chí có thể là ngang cấp với cả thánh thú, cho dù có chênh lệch cũng sẽ không kém bao nhiêu. Ít nhất Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy dựa vào thân thể hiện tại có thể trong nháy mắt làm rung trời chuyển đất, hủy diệt vô số vị diện, nhưng cũng không thể dễ dàng phá hủy được chiếc đầu màu đen không có dao động linh hồn bên dưới kia.

“Tham kiến Thanh Long Chí Tôn! Nơi này có chúng tôi thủ hộ là được. Chí Tôn không thể dừng lại đây quá lâu, để tránh cho những kẻ hữu tâm chú ý.” – Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ động, liền theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy chung quanh tế đàn là một phiến bóng người đông nghịt, trong đó có một lão giả ở hướng tây đang ngẩng đầu nhìn lên trời, chính là lão giả kỳ quái mà hắn từng nhìn thấy tại Ma vực trong ngày Ma Luyện Tông tử vong.

Giờ phút này, chòm râu xám trắng của lão giả lay động, trên khuôn mặt đang nhìn lên trời lộ ra một nét mặt cổ quái, hiển nhiên là đã nhận ra Phong Vân Vô Kỵ ẩn thân trong thân thể Thanh Long.

“Mà thôi, khi đến lúc thì bọn họ sẽ tự nói ra, nếu bây giờ mạo muội xâm nhập vào chỉ sẽ gây thêm phiền toái.” – Trong lòng nghĩ như vậy, Phong Vân Vô Kỵ liền quay đầu, hóa thành một chiếc bóng xanh mang theo vạn tầng mây đen và trăm triệu tia sét tím bay về hướng nam.

Chỉ một lát sau, lại có một luồng khí tức cực kỳ hắc ám và tà ác xuất hiện trong cảm giác. Phong Vân Vô Kỵ hơi nhíu mày, nhoáng lên một cái, tốc độ lập tức gia tăng.

Đây cũng là một phiến không gian độc lập, có điều tại “không gian trong không gian” này lại là đầm lầy màu đen rộng mênh mông.

Trong phiến đầm lầy này có một khối đất to lớn màu đen nhô lên. Xuyên qua những tầng đất, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện được nguồn gốc của khí tức tà ác này: đó là một lão giả tóc trắng xám như cây khô đang ngồi xếp bằng.

Lão giả kia một mình ngồi xếp bằng trong thông đạo âm u, trên mặt lại hiện lên vẻ bình tĩnh đạm nhiên.

Lúc bản thể của thánh thú Thanh Long giá lâm phía trên thông đạo này, lão giả kia chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt bất động như mắt cá bỗng phát ra những sợi tơ màu đen, trong nháy mắt biến ảo thành hai con ngươi đen kịt âm tà. Tròng mắt nhanh như chớp đảo một vòng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, khí tức âm tà tạo thành một bóng ma màu đen bên người.

- Hiên Viên, quả nhiên ngươi còn chưa chết!

Một tiếng hét bá đạo từ phía dưới bắn lên. Gần như ngay khi tiếng nói kia phát ra, bốn phương âm âm rung chuyển, mây đen từ bốn phía hội tụ đến, giữa bầu trời biến ảo thành vạn bóng ma giãy dụa.

- Ngươi là ai?

Phong Vân Vô Kỵ bắt giác hỏi.

Trời đất yên tĩnh. Người nọ đột nhiên im lặng. Sau khi trải qua một lúc như trăm triệu năm dài đằng đẳng, người nọ rốt cuộc cũng lên tiếng.

- Ngươi không phải Hiên Viên, ngươi là ai?

Trong giọng nói kia mang theo một chút khí tức âm tà, giống như chỉ cần một lời không hợp sẽ lập tức ra tay.

- Hãy trả lời ta trước, ngươi là ai?

Phong Vân Vô Kỵ nói một cách đúng mực.

- Ài! Y là Xi Vưu. Tiểu tử, ngươi nên rời đi thôi, tốt nhất không nên đến chỗ này!

Một giọng nói khàn khàn già nua khác vang lên bên dưới. Thần thức Thanh Long lập tức phát ra, chỉ thấy ngoại trừ lão giả kia thì không còn người nào khác, nhưng Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng nghe được đó là giọng nói của hai người.

- Cút ngay! Trên trời dưới đất, chỉ mình ta độc tôn! Kẻ nhát gan chỉ có thể sống hèn mọn như ngươi. Sớm muộn gì ta cũng sẽ chiếm thể thượng phong, một lần nữa khống chế thân thể này.

Xi Vưu bỗng quát lên.

- Trừ khi ta chết.

Lão giả bình thản nói.

- Đúng là tức chết! Kiêu hùng như Xi Vưu ta sao lại có thiện niệm đáng thương như vậy. Nhớ ngày đó lúc bốn tọa quân lâm thiên hạ, bá khí tận trời, hôm nay lại phải ở cái nơi nhỏ bé này với ngươi bao nhiêu năm. A! A! A!

Xi Vưu liên tục phát ra ba tiếng “a” giận dữ.

Phía dưới, hai ý niệm thiện ác của Xi Vưu vẫn đang tranh chấp. Trên bầu trời, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lại như có như tiếng sấm: “Xi Vưu, y chính là Xi Vưu, thiên hạ đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết năm đó, đến bây giờ vẫn khiến cho đám Thái Cổ cường giả không dám gọi thẳng tên!”

Phong Vân Vô Kỵ làm sao cũng không ngờ được, tại cái nơi nhỏ nhỏ này lại gặp được ma đầu Thái Cổ lớn nhất trong truyền thuyết, được xưng là kẻ tà ác nhất trong trời đất.

- Hừ! Lúc trước Hiên Viên chế ngự không được bốn tọa, mới dùng lời ngon tiếng ngọt khơi dậy một tia thiện niệm trong lòng, khiến cho bốn tọa tự bỏ chiến giáp, tự khóa võ công ở tại cái nơi nhỏ bé này. Thiên Ma tộc một tay gây dựng bị sụp đổ, thê thảm đến mức này. Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Hiên Viên đáng chết! Tất cả những kẻ có quan hệ với Thanh Long đều đáng chết.

Bóng ma kia gầm thét, đột nhiên tung ra một chưởng.

Một phiến bóng đêm dày đặc từ dưới đất tràn ra, chôn vùi tất cả. Những tiếng rít gào vang lên, giống như có vô số yêu ma từ trong bóng tối lao ra.

- Hừ! Xi Vưu thì sao, tưởng bốn tọa sợ ngươi sao!

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, ngang nhiên ra tay. Hôm nay có được lực lượng của Thanh Long, hắn chỉ cảm thấy không gì làm không được, sao còn sợ Xi Vưu. Hắn vừa muốn ra tay, đột nhiên cảm thấy choáng váng, cảnh vật trong mắt nhanh chóng trở nên xa xôi.

Trong xa xăm, Phong Vân Vô Kỵ nghe được một trận cười quái dị:

- Hà hà! Ngay cả Chí Tôn thật sự cũng đừng mơ dùng lực lượng thánh thú đối phó với bốn tọa, huống hồ ngươi vẫn không phải là Chí Tôn thật sự, chỉ cần Hiên Viên...

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, đến câu nói cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ lại không nghe được. Bóng tối nhanh chóng từ bốn phía ập đến, trong lòng hắn chỉ còn lại một thanh âm như sấm sét: “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi tất cả bóng tối rút đi, tầm mắt lại rộng mở trong sáng, Phong Vân Vô Kỵ phát hiện mình lại xuất hiện trong không gian không biết tên ở đáy Đông Hải, chugn quanh là những khuôn mặt già nua, chính là sáu vị Thanh Long trưởng lão. Xuyên qua thân thể của sáu vị trưởng lão, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy từng gương mặt quan tâm.

- Vô Kỵ, người thế nào rồi?

Thanh Long Đại trưởng lão ân cần hỏi.

- Không sao cả.

Phong Vân Vô Kỵ lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy tứ chi không còn chút sức lực nào, gần như muốn cử động cũng không được.

- Vừa rồi... rốt cuộc là chuyện gì? Trưởng lão ngài hẳn là biết chứ?

- Chuyện này, về sau ta sẽ nói với người.

Thanh Long trưởng lão hơi lúng túng quay đầu đi, nhất thời lại không dám nhìn vào mắt Phong Vân Vô Kỵ.

497. Chương 490: Phá Diệt Đạo Chủ

Suy nghĩ một lát, Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Hãy nói cho ta biết, đây có phải là biểu hiện không hoàn toàn dung hợp với thánh thú hay không?

Thanh Long Đại trưởng lão do dự một lát, nhìn hai mắt khí thế bức người của Phong Vân Vô Kỵ, cuối cùng gật đầu:

- Đúng vậy. Người có thể trong thời gian ngắn kết hợp với thánh thú Thanh Long đến mức độ này đã không tệ rồi... thậm chí chúng ta cũng không ngờ được. Ừm, thêm một thời gian nữa, sự kết hợp giữa người và thánh thú Thanh Long hẳn là có thể đạt tới một cảnh giới rất cao, tùy thời có thể điều động thánh lực của Thanh Long tràn ngập trong không gian này.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy trong mắt lộ ra vẻ suy tư, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn bản thể Thanh Long trên bầu trời vẫn không nhúc nhích như trước. Giờ phút này, thánh thú Thanh Long ở trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lại có cảm nhận không giống như lúc trước.

- Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi chứ?

Xoay người lại, Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nhìn sáu vị trưởng lão, nói ra một câu chỉ có hai bên mới hiểu.

- Tất nhiên, đây cũng không phải là nơi người nên ở.

Thanh Long Đại trưởng lão bình tĩnh nói:

- Người đột nhiên biến mất, sẽ có rất nhiều người quan tâm đến người, bọn họ sẽ dốc toàn lực tìm kiếm người. Mặc dù hi vọng không lớn, nhưng rất khó đảm bảo bọn họ sẽ không tìm tới nơi này, mà chúng ta thì không hy vọng khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý. Người hiểu được chứ?

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Ta hiểu. Đây là lần đầu tiên, cũng có lẽ là lần duy nhất ta đặt chân đến đây Đông Hải này.

- Ừm.

Thanh Long đại trưởng lão nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng:

- Ngoại trừ đám người chúng ta, đã từng có hai mươi bốn người đến nơi này bao gồm cả người. Về phần người đầu tiên là ai ta nghĩ chắc không cần phải nói người cũng biết rồi. Mọi người chúng ta đều có chức trách riêng. Nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ đây Đông Hải, bảo vệ bản thể của thánh thú. Chỉ cần chúng ta không chết hết, thánh thú sẽ không có việc gì, người cũng có thể tùy ý mượn lực lượng thánh thú. Ngoại trừ Chủ Thần xuất hiện, trong trời đất này hẳn không có ai là địch thủ của người.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, sau khi trầm ngâm một lúc bỗng nói ra một câu dường như không hề liên quan:

- Vừa rồi khi hóa thân thành thánh thú, ta đã nhìn thấy rất nhiều người tại Ma vực... Ta còn gặp được một kẻ có thể liên quan với bọn họ, tên của y gọi là “Xi Vưu”.

Sắc mặt Thanh Long đại trưởng lão khẽ biến đổi:

- Người nhìn thấy y... về chuyện này chúng ta cũng không giúp được người. Thứ người tu luyện là kiếm đạo, hôm nay có được ký ức của Thanh Long, võ công hẳn là sẽ gia tăng rất nhiều. Làm thế nào để đối phó với y, người hãy tự mình suy nghĩ. Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành. Đúng rồi, Vừa rồi Thánh điện chưởng khống giả đời trước của Bắc Hải Hiên Viên khâu có truyền lời đến, nói là sau khi người rời khỏi Đông Hải hãy đến Bắc Hải một chuyến, có việc cần thương lượng.

-Ồ!

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhíu mày, sau đó giãn ra:

- Đa tạ trưởng lão! Ta sẽ đến đó một chuyến. Đúng rồi, ta muốn ở lại nơi này khoảng hơn mười ngày, hi vọng...

- Người không cần giải thích!

Thanh Long đại trưởng lão giơ một tay lên, hồ hững nói:

- Người vốn có thể ở đây lâu dài, cho đến khi chúng ta xác nhận là người thất bại. Nhưng lần này có lẽ vì trước kia người đã lấy được “Chỉ Tôn tâm quyết”, đã có hiểu biết nhất định nên tiến cảnh mới nhanh như vậy, tiết kiệm được không ít thời gian. Khối không gian này chính là một “thế giới” do thánh lực của thánh thú tạo thành. Thanh Long chính là đứng đầu trong tứ đại thánh thú, có lực lượng mạnh nhất. Mà không gian này là đại biểu cho lực lượng cường đại nhất mà hiện giờ loài người có thể đạt đến. Mặc dù người đã bước đầu lĩnh ngộ được lực lượng của thánh thú, liên kết với bản thể của thánh thú, nhưng ở lại đây thêm một thời gian cũng sẽ trợ giúp cho thực lực của người.

Dừng một chút, Thanh Long đại trưởng lão vươn hai ngón tay khô gầy ra:

- Hai mươi ngày đi! Sau hai mươi ngày người hãy rời khỏi nơi này. Ta không muốn người để cho bất cứ ai nhìn thấy mình từ Đông Hải đi ra. Sau khi rời khỏi, người không thể đặt chân đến nơi này lần nữa. Ngoài ra chúng ta hi vọng người có thể đáp ứng một yêu cầu của chúng ta, có thể xem là trao đổi cũng được..

- Trưởng lão xin cứ nói!

- Nếu như sau này người không chế Thánh điện, hoặc là thống lĩnh Thái Cổ, chúng ta hi vọng người có thể tuyên bố một lệnh cấm, xem Đông Hải là cấm địa, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào tiến vào, kẻ trái lệnh, chém!

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ biến đổi:

- Kể cả tộc nhân vô tình tiến vào cũng như thế sao?

- Đúng!

Thanh Long đại trưởng lão sắc mặt nghiêm túc, giọng điệu không hề thay đổi:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, không cho phép có bất luận sai lầm nào. Hơn nữa tất cả người tiến vào Đông Hải cấm địa đều phải do các người xử lý, chúng ta tuyệt đối không thể ra mặt. Lần trước người lỡ mang tiến vào Đông Hải, nếu không có Thương Khung Chỉ Tôn kịp thời xuất hiện thì người đã sớm bị giết rồi, chúng ta cũng xem như trực tiếp phạm phải một sai lầm lớn... Vốn tất cả người tiến vào đều phải bị xóa đi ký ức về nơi này, nhưng người thì không cần. Vị kia tại Ma vực đã từng làm, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Với lực lượng tinh thần của người hôm nay, nhìn khắp không gian này đã không ai có thể so sánh được, muốn phong ấn ký ức của người đương nhiên là chuyện không thể được.

Dừng một chút, Thanh Long đại trưởng lão bổ sung:

- Ta biết có lẽ người sẽ khó tiếp nhận, nhưng từ ban đầu khi phi thăng người đã được Thương Khung Chỉ Tôn nhìn trúng, có lẽ là do người có chỗ hơn người. người cần phải hiểu được tầm quan trọng của việc này. Một khi bí mật về bản thể của thánh thú Thanh Long bị ma tộc do thám được, đến lúc đó đối phương sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết chết Thanh Long. Thanh Long mặc dù cường đại, nhưng người nên biết Ma

tộc cao cấp có đến hàng tỉ tỉ. Thanh Long có cường đại cũng không thể dưới tình huống bản thể bị công kích mà giết hết hạch tâm của bọn chúng. Hơn nữa nếu như có đỉnh cấp ma tộc giám sát, mạnh như thánh thú Thanh Long cũng có khả năng bị giết chết, đến lúc đó nhân tộc chúng ta coi như xong rồi. Không có lực lượng tứ tượng bình hành, Chí Tôn cũng sống mà như chết... Mà sứ mạng của mười vạn Thanh Long giáp sĩ Thần cấp chúng ta chính là tránh cho tình huống này xuất hiện. Cho dù chúng ta chết hết, chỉ cần có thể chống đỡ một lát, khi tứ đại Chí Tôn tề tụ, trong phạm vi Thái Cổ có bao nhiêu thần ma đến cũng có thể diệt được bấy nhiêu, tuyệt không để cá lọt lưới.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy vẻ mặt biến đổi, trong lòng lúc này mới cảm nhận được sự quan trọng của mười vạn Thanh Long giáp sĩ này, cũng biết vì sao có lực lượng khổng lồ như vậy nhưng Thanh Long giáp sĩ dưới đáy Đông Hải lại không tham gia cuộc chiến thần ma lần đầu tiên.

- Thánh thú chết là Thái Cổ chết.

Phong Vân Vô Kỵ thì thảo nói, trong lòng trở nên nặng nề:

- Thánh thú, cũng không phải vô địch.

- Tuy không phải vô địch, nhưng cũng gần như vô địch. Ít nhất ngoại trừ Chủ Thần, cho dù yêu ma cường đại nào cũng tuyệt đối không thể làm Thanh Long bị thương.

- Kẻ địch của chúng ta không phải là Chủ Thần sao?

Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói.

Thanh Long Đại trưởng lão im lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Người hãy tạm thời điều tức đi, hấp thu khí tức Thanh Long một lát là có thể khôi phục.

Dứt lời liền quay người rời đi.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không để ý đến Thanh Long đại trưởng lão rời đi, suy nghĩ một chút rồi khoanh chân ngồi xuống, một bản tâm quyết từ “Hiên Viên Đế Tâm quyết” diễn sinh ra chảy qua trong lòng, chính là một bản công quyết xúc tiến độ kết hợp với Thanh Long, hấp thu khí tức của Thanh Long.

“Xoẹt!”

Long khí màu xanh nhạt hình thành hai luồng khí chui vào trong mũi Phong Vân Vô Kỵ, sau đó hóa thành một luồng khí tức tinh thuần tuần hoàn trong người. Một lát sau, long khí nồng đậm màu xanh nhạt như thủy triều thông qua khiếu huyệt toàn thân Phong Vân Vô Kỵ tràn vào trong cơ thể.

Không biết tại sao, Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn cảm thấy sự kết hợp với Thanh Long gặp một chút trở ngại. Hẳn thậm chí cảm giác sự tình cũng không phải như Thanh Long đại trưởng lão nói, dù cho qua thời gian dài mình cũng chưa hẳn có thể thật sự kết hợp làm một với thánh thú Thanh Long. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Phong Vân Vô Kỵ chìm vào trong tu luyện cô độc và tịch mịch, không ngày không đêm.

Hai mươi ngày rất ngắn mà cũng rất dài, ý thức của Phong Vân Vô Kỵ như thủy ngân xâm nhập vào các góc trong phiên không gian này. Dựa vào lực lượng tinh thần cường đại, những cái này được thực hiện rất dễ dàng.

Khi ý thức khổng lồ trải rộng đến mỗi góc, “tin tức” của không gian này liền như thủy triều mãnh liệt tràn vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Sau kiếp nạn thân phạt, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ đã đạt đến một mực độ kinh người, có thể chạm đến những “tin tức” vô hình tràn ngập trong trời đất.

Hai mươi ngày không đủ để sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất nào, Phong Vân Vô Kỵ cũng không có lòng tham. Trong thời gian hai mươi ngày, hẳn dùng cơ hội được tiếp xúc gần gũi với bản thể Thanh Long, nhờ vào long khí để tôi luyện thân thể, làm cho thân thể cứng rắn hơn, có thể chịu được tinh thần cường đại hơn, đồng thời cũng tiến hành thu thập tin tức của “thế giới” khổng lồ này, ghi nhớ vào sâu trong đầu.

Hai mươi ngày sau.

“Ào ào!”

Bờ Đông Hải yên tĩnh bỗng nổi lên một trận bọt nước màu trắng, bên dưới nước một gã nam tử áo trắng chậm rãi đi ra. Trên áo trắng không hề nhiễm chút bụi trần, cũng không có một chút nước động nào.

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng người bên bờ Đông Hải, trước mắt là những dãy núi nhấp nhô liên miên. Hắn hồ hững quan sát chung quanh, khi thấy trong vòng trăm dặm không bóng người liền yên tâm đi về hướng bắc.

Từng luồng thần thức cường đại đảo qua trên bầu trời, trong đó mấy luồng quét qua trên người Phong Vân Vô Kỵ thân mặc áo trắng, nhưng không hề ngưng lại nhanh chóng rời đi, giống như không cảm giác được sự tồn tại của hắn.

- Hà hà! Đệ Tam, người quả nhiên không chết. Ta biết ngay là người không chết mà. Đại nạn không chết tất có hậu phúc. Hà hà! Nói đi, người lại có thu hoạch gì rồi? Ngoài ra lần trước ta chỉ chạm vào người một chút đã bị một lực lượng kỳ quái đẩy bật ra, nói cho ta biết là chuyện gì vậy? Thực lực của người đã đạt đến mức độ này sao?

Giữa đường đi, một luồng ý thức dao động quen thuộc xuyên qua tầng tầng không gian vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, chính là Đệ Nhất Phân Thần tại Ma giới.

- Ta đã lấy được lực lượng của thánh thú Thanh Long... Còn về lực lượng ngày đó đẩy bật người ra, đó là... lực lượng của Chủ Thần đánh vào trong cơ thể ta còn sót lại.

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nói, trong lòng như giếng nước yên tĩnh.

Phía bên kia, Đệ Nhất Phân Thần đang tươi cười bỗng nhiên im bật, không phát ra tiếng động nào.

498. Chương 490: Phá Diệt Đạo Chủ 2

Dù thân thể được sinh ra tại Ma giới, nhưng điều đó không có nghĩa là Đệ Nhất Phân Thần không hiểu được ý nghĩa của việc “lấy được lực lượng của thánh thú Thanh Long”.

Bên trong ma cung trên đỉnh núi Trung Ương ma sơn âm u tĩnh lặng, Đệ Nhất Phân Thần giống như một pho tượng điêu khắc màu đen ngồi trên bảo tọa màu đen to lớn. Lúc Đệ Tam vừa dứt lời, một cảm giác về chênh lệch lặng lẽ sinh sôi trong lòng hắn.

“Rắc rắc!”

Tay phải Đệ Nhất Phân Thần nắm lại không ngừng phát ra những tiếng răng rắc giòn giã, đốt ngón tay cứng rắn vì quá dùng sức mà trở nên hơi trắng bệch.

Tại thời khắc này, Đệ Nhất Phân Thần cảm thấy đổ kị. Tự mình đổ kị với bản thân, loại cảm giác này rất kỳ quái.

Mất mát, mất mát vô cùng, không ai có thể hiểu rõ sự mất mát cực đoạn của Đệ Nhất Phân Thần trong lúc này. Mặc dù ba phần thần vốn là một thể, nhưng Đệ Nhất Phân Thần càng có khuynh hướng thiên về cái “tôi” nhiều hơn. Hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy mình yếu ớt vô năng.

Chỉ là một câu hỏi bình thường, lại mang đến cho Đệ Nhất Phân Thần sự đả kích không gì sánh được.

- Chủ công!

Cửa lớn ma điện đột nhiên kêu một tiếng mở ra, sau khe cửa mở lộ ra chiếc đầu của Cổ Liệt Nhĩ:

- Chủ công, thuộc hạ có chuyện muốn...

- Ra ngoài!

Đệ Nhất Phân Thần giống như núi lửa yên lặng đột nhiên bộc phát, vung tay lên, một luồng kinh khí hùng hậu bắn mạnh vào Cổ Liệt Nhĩ.

“Ầm!”

Cổ Liệt Nhĩ còn chưa nói xong, thậm chí còn không chưa thấy rõ mặt Đệ Nhất Phân Thần, liền phát hiện lồng ngực như bị một ngọn núi đánh vào, như điều đứt dây từ trong ma điện bay ra ngoài, văng lên một vòng cung màu đen giữa không trung, sau đó từ đỉnh núi Trung Ương ma sơn rơi xuống.

- Không có lệnh của bốn tọa, ai bảo người vào!

Tiếng hét giận dữ như sấm sét từ trong ma điện truyền ra, dọc theo trời xanh vọng về bốn phía.

“Phụt!”

Đang ở không trung, Cổ Liệt Nhĩ không kịp được há mồm phun ra một ngụm máu đen lớn, đã bị thương không nhẹ.

“Ầm ầm!”

Cổ Liệt Nhĩ như một ngôi sao băng màu đen đâm mạnh vào trong đất, nơi va chạm từng khe nứt màu đen to lớn kéo dài về bốn hướng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” – Trong đầu Cổ Liệt Nhĩ chỉ kịp thoáng qua ý nghĩ này, sau đó liền ngất đi. Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không rõ rốt cuộc mình đã đắc tội với chủ công ở chỗ nào.

Trên đỉnh núi, lũ yêu ma cúi nhìn những khe nứt lớn giao nhau, trong lòng đồng thời phát lạnh.

- Hiểu rồi.

Thật lâu sau, Đệ Nhất Phân Thần mới thốt lên những lời này một cách mất mát, sau đó cắt đứt liên hệ với Đệ Tam Phân Thần.

“Vì sao? Vì sao?” - Sau khi chấm dứt liên hệ cùng Đệ Tam Phân Thần, tay phải Đệ Nhất Phân Thần nắm ở trước ngực, trong lòng như có một giọng nói gào thét: “Ta là ‘ma’, là ma vĩ đại nhất, có một không hai trong trời đất. Ta nhất định phải là người cường đại nhất, tất cả ma sau này đều phải thần phục dưới chân ta. Ta tuyệt đối không thể dễ dàng để tình huống này xuất hiện!”

Sự thật đã chứng minh, hiện nay trong ba phần thần thực lực của Đệ Nhất Phân Thần là kém nhất. Người mang “Hấp Tinh đại pháp” có một không hai, hôm nay lại là người yếu nhất trong ba phần thần, điều này đối với một kẻ kiêu ngạo như Đệ Nhất Phân Thần là một sự đả kích rất lớn.

“Lực lượng, ta muốn lực lượng cường đại, lực lượng không gì sánh được!” - Đệ Nhất Phân Thần nghe được

Trong cuộc đời, người mà Phong Vân Vô Kỵ thù hận không nhiều lắm, trong đó một kẻ là Nhị hoàng tử của Ma giới, còn một kẻ khác chính là “Phá Diệt Đạo Chủ” này. Mỗi nhục phải quỳ gối của ngày xưa, bởi vì Phá Diệt Đạo Chủ đột nhiên biến mất nên không trả được.

Thậm chí có lúc Phong Vân Vô Kỵ cho rằng, với võ công khi đó của Phá Diệt Đạo Chủ, có thể đã chết trong hỗn chiến tại Thái Cổ rồi. Nhưng mười hai vị chưởng khống giả Thánh điện – hiện giờ là Bắc Hải trưởng lão lại khiến cho Phong Vân Vô Kỵ nhớ lại cái tên này.

Quá nhiều, quá nhiều nghi vấn dâng lên trong lòng, giống như chỉ cần mở miệng là sẽ thoát ra.

“Cảm xúc của ta tuyệt đối không thể nào kịch liệt như thế. Cái tên “Phá Diệt Đạo Chủ” này tại ngày xưa lúc công lực của ta không cao đã khắc sâu vào đầu, e rằng hôm nay đã trở thành một nghiệp chướng rồi.” - Phong Vân Vô Kỵ cố gắng khắc chế cơn giận dâng lên trong lòng, đột nhiên hắn nhớ tới “Luân Hồi quyết” của Quân Thiên Thương.

“Bỏ đi, cứ xem hắn như một đời luân hồi là được.” - Nghĩ như vậy, trong lòng quả nhiên lắng lại, một lần nữa giống như giếng nước yên tĩnh.

Mở mắt ra, Phong Vân Vô Kỵ nhìn đám chưởng khống giả Thánh điện ngày xưa, dùng giọng điệu bình tĩnh một cách thần kỳ hỏi hai câu ngắn gọn:

- Tại sao lại là hắn? Tại sao lại là các người?

Hai mươi bốn vị trưởng lão giật mình nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ, sau đó trong mắt không che dấu vẻ tán thưởng của mình.

- Nhân tuyển này ngoài người ra thì không ai khác, chỉ có thể là người thôi.

Một vị trưởng lão nói.

- Vấn đề thứ nhất của người ta sẽ trả lời. Công Tôn Chỉ Thương chính là con trai của Tây Phương Bạch Hổ Chí Tôn.

Bắc Hải lớn trưởng lão nói.

- Về phần vấn đề thứ hai, càng đơn giản hơn.

Một vị trưởng lão khác nói, đôi mắt chợt bừng sáng, yên lặng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, ung dung nói ra một cái tên:

- Huỳnh Hoắc.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn duy trì tư thế hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt xa xăm, một lúc sau mới đứng lên, lẩm bẩm nói:

- Ta hiểu rồi...

500. Chương 491: Vạn Ma Diễn Sinh Quyết

Trưởng lão kia ngẫm nghĩ, sau đó bỏ sung.

- Huỳnh Hoắc...

Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói. Cái tên này làm cho người ta vừa kính lại vừa hận, Phong Vân Vô Kỵ rất khó xác định mình nên dùng thái độ nào để đối mặt với y.

Tại hải dương hỗn độn, hai người mặc dù có duyên gặp mặt một lần, nhưng lại không xuất hiện cùng xuất hiện, vì vậy cũng không nói chuyện với nhau.

Chớp đôi mắt hơi phức tạp, Phong Vân Vô Kỵ nói khẽ:

- Có phải y đề xuất chuyện giữa ta và Phượng phi...

- Ừm.

Bắc Hải đại trưởng lão gật đầu, có lẽ muốn nói chút gì đó cho Huỳnh Hoắc, liền nói tiếp:

- Thật ra người không nên trách y. Không ai muốn làm loại chuyện đó, nhưng dù sao cũng phải có một người đi làm. Chúng ta không có lựa chọn nào khác. Trong lòng y hẳn là còn thống khổ hơn so với bất cứ ai.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng đầy tư vị. Bên ngoài lĩnh vực tuyết trắng phau phau, trên gió tuyết dày mờ hồ hiện lên khuôn mặt một nam tử trung niên, râu tía xồm xoàm, hàng mi dày thường bất giác hơi nhăn lại, phía dưới là đôi mắt luôn lộ ra vẻ u buồn nhàn nhạt.

“Đúng vậy, có lẽ... trong lòng y còn thống khổ hơn so với bất cứ ai. Ta cũng không có tư cách... trách mắng y điều gì.” – Tất cả trước mắt dường như đang rời đi, biến mất ở nơi xa vô tận. Trong xa xăm, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ như đang thì thào: “Được ơn y cứu mạng mấy lần, mặc dù hôm nay mỗi người mỗi ngã, như y vẫn suy nghĩ cho ta... Ai cũng có thể chỉ trích y, chỉ có ta không thể... ha ha...”

Nghĩ như vậy, khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ chợt lộ ra một nụ cười đắng chát. Đó vốn là một nỗi hận mong manh, lúc này càng biến mất không tung tích.

“Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, ân oán cần phải rõ ràng... Giữa chúng ta không nên có sự ngăn cách.” - Trong xa xăm, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ có một quyết định.

Bắc Hải đại trưởng lão luôn khẩn trương nhìn vào vẻ mặt Phong Vân Vô Kỵ, lúc này trong lòng mới thở ra một hơi.

“Hai đứa trẻ này kỳ thật đều một lòng vì tộc nhân, hành động của chúng đều không có bất kỳ tư tâm nào... Thật không muốn giữa bọn chúng lại có hiểu lầm gì. Nếu vẫn như vậy, sau này có lẽ bọn chúng sẽ nuôi tiếc cả đời, bởi vì cố chấp cho nên thành chấp niệm thiên thu.” - Bắc Hải trưởng lão trong lòng thổn thức.

- Vì sao lại chọn ta? Phá Diệt Đạo Chủ không phải là con trai của Chí Tôn sao? Nếu như hẳn lấy Phượng Phi công chúa, hẳn là càng có thể phục chúng hơn. Dựa vào thân phận của hẳn cũng đủ để hiệu triệu toàn bộ tộc nhân Thái Cổ rồi. Ta mặc dù võ công tiến bộ rất nhanh, hôm nay đã bước đầu dung hợp với Thanh Long, nhưng giống như các người nói, Bắc Hải không nói đến người mạnh hơn ta, nhưng kém hơn một chút thì vẫn có. So với con trai của Bạch Hổ Chí Tôn, hình như ta không có ưu thế gì. Không biết vì sao mấy vị trưởng lão lại cho rằng ta thích hợp đảm nhiệm hơn?

Nghe Phong Vân Vô Kỵ nói, chúng trưởng lão quay sang nhìn nhau, hai bên đều nhìn thấy sự khổ tâm trong mắt đối phương.

- Thật không dám giấu, thực ra chúng ta cũng có tư tâm.

- Ồ?

Phong Vân Vô Kỵ nhướn mày, đồng thời vén vạt áo, khoanh chân ngồi xuống lần nữa:

- Xin lắng tai nghe!

- Vô Kỵ, sau này nếu người gặp phải Công Tôn Chỉ Thương, cần phải cẩn thận một chút!

Một vị trưởng lão cũng không nói lý do trước, ngược lại dùng vẻ mặt trịnh trọng nhắc nhở Phong Vân Vô Kỵ một câu.

- Nghe vị trưởng lão kia nói Công Tôn Chỉ Thương là Phá Diệt Đạo Chủ, cũng là Đại Quang Minh Vương Dương Tôn. Tại hạ đều đã gặp qua Phá Diệt Đạo Chủ và Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, đó hoàn toàn là hai người khác nhau, không biết trưởng lão nói vậy là sao?

- Nếu như người không cưới Phượng phi công chúa, Phượng phi công chúa gả cho bất cứ ai cũng tuyệt đối không thể gả cho Công Tôn Chỉ Thương. Có lẽ người sẽ cảm thấy kỳ quái, không nhìn thấy chùa thì cũng xem mặt phật, theo lý nhìn vào mặt mũi của Chí Tôn, chúng ta cũng không nên đề phòng Công Tôn Chỉ Thương như vậy, ít nhất cũng không nên ngăn cản hậu duệ của hai vị Chí Tôn kết hợp. Nhưng trên

thực tế, chuyện này chính là do Bạch Hổ Chí Tôn trước khi ngủ say đã truyền lại với chúng ta: tuyệt đối không thể để cho Công Tôn Chỉ Thương tham dự vào những chuyện quan trọng của Thái Cổ.

Trên mặt lộ ra vẻ cay đắng, Bắc Hải đại trưởng lão gỡ bỏ một bí ẩn lớn trong lòng Phong Vân Vô Kỵ:

Công Tôn Chỉ Thương là con trai của Tây Phương Bạch Hổ Chí Tôn, theo lý hắc là được vạn người kính ngưỡng, cho dù tiếp nhận Thánh điện cũng sẽ không có ai ý kiến. Nhưng sự thật lại không phải vậy, tất cả chỉ là do mẹ của hắn...

Tại Thái Cổ, sự tồn tại của Ẩn ma tộc luôn khiến cho cao tầng của Thái Cổ chú ý. Những ma tộc có thể mô phỏng dao động linh hồn của nhân loại này thường đảm nhiệm vai trò trinh sát, tìm hiểu bí mật của Thái Cổ. Thái Cổ kỳ thật luôn âm thầm tấn công bọn chúng.

Nhưng khiến cho Thánh điện và Bắc Hải cảm thấy khó xử lý nhất lại là một thế lực khác rất ít người biết, đó là hồn huyết nhân tộc.

Công Tôn Chỉ Thương chính là con lai giữa người và ma, còn mẹ của hắn chính là một vị thánh nữ của ma nữ tộc tại Ma Giới. Con người không phải thánh hiền, mỗi người đều có thời tuổi trẻ, mà Công Tôn Chỉ Thương chính là kết quả của tuổi trẻ nồng cuồng. Đây là một câu chuyện từ xa xưa bị che giấu.

Theo như đám Bắc Hải trưởng lão biết, lúc còn trẻ khi Bạch Hổ Chí Tôn bắt đầu khống chế được lực lượng không gian, vì hiếu kỳ nên đã không ngừng băng qua rất nhiều không gian bên ngoài Thái Cổ. Sau khi rời khỏi Thái Cổ, có một đoạn thời gian Bạch Hổ Chí Tôn giống như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn mất đi tin tức. Về sau khi trở lại Thái Cổ, Bạch Hổ Chí Tôn có vẻ hơi tiêu tụy. Không ai biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, Bạch Hổ Chí Tôn cũng rất ít khi nói đến.

Sau đó mọi chuyện đều trôi qua trong bình lặng. Về sau Bạch Hổ Chí Tôn nhận được lực lượng của Tây Phương Bạch Hổ thánh thú, trở thành Chí Tôn. Trước khi cuộc chiến thần ma bộc phát, nhân tộc và ma tộc đã ở thế không đội trời chung. Ngay tại thời điểm Thái Cổ tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, một cô gái bỗng theo một đứa con nít bỗng xuất hiện tại Thái Cổ, hơn nữa còn tìm đến Bạch Hổ Chí Tôn.

Lúc ấy ở đó ngoài Bạch Hổ Chí Tôn còn có rất đông cường giả Thái Cổ khác. Tất cả cường giả Thái Cổ gần như vừa nhìn đều nhận ra cô gái kia không phải là tộc ta, mặc dù cô ta đã cố gắng che giấu.

Cô gái kia tuy có dung mạo khuynh thành, nhưng khuôn mặt tiêu tụy giống như đã trải qua rất nhiều khổ. Theo đông đảo nhân tộc tử vong trong cuộc chiến thần ma, những gì xảy ra lúc đó cũng bị người đời quên lãng. Lúc ấy chư vị chưong khống giả Thánh điện cũng chỉ là vô danh tiểu tốt, vẫn chưa tiếp xúc được với những bí mật quan trọng của Thái Cổ.

Nhưng lúc cô gái kia rời đi, tất cả mọi người đều nghe được một tiếng nguyên rửa mang theo thù hận: “Công Tôn, ngươi sẽ phải hối hận! Các ngươi nhất định sẽ hối hận những việc hôm nay! Ta nguyên rửa các ngươi, dùng danh nghĩa của Cửu U Ma Thần tàn nhẫn nhất dưới đáy của Ma Giới... các ngươi nhất định sẽ trả giá vì những gì đã gây nên!”

Lúc ấy tất cả mọi người đều biến sắc, nhưng vì e ngại đối phương dường như có quan hệ gì đó với Bạch Hổ Chí Tôn, cho nên đành để mặc cô ta rời khỏi.

Sau cuộc chiến thần ma, cô gái kia lại xuất hiện lần nữa. Mái tóc xanh lúc này đã trắng như tuyết, dung mạo khuynh thành đã không còn sót lại chút gì, trên gương mặt tái nhợt mang theo sự thù hận khắc cốt ghi tâm, mắt bên trái đã bị mù, thân hình tiêu tụy giống như lúc nào cũng có thể chết đi. Cô ta dẫn theo một thiếu niên nhìn khoảng chừng bảy tám tuổi xuất hiện tại khu vực Thánh điện.

Thiếu niên kia chính là con trai của Bạch Hổ, còn cô gái kia mang theo Cửu Hận không ai hay đã chết dưới Thánh sơn.

Thiếu niên lúc ban đầu trèo lên Thánh sơn, sắc mặt tái nhợt, bàn tay nắm chặt, ánh mắt lập lờ. Nhưng nó vẫn còn trẻ, không thể nào che giấu được Cửu Hận trong mắt. Đứa nhỏ này đi theo cô gái ma tộc kia sinh sống tại Ma Giới trong thời gian dài, ánh mắt thù hận của nó khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi.

Bạch Hổ Chí Tôn lo lắng nó bị mẹ ảnh hưởng, cả đời sống trong cừu hận, cho nên đặt tên cho nó là Công Tôn Chỉ Thương, hi vọng nó có thể quên đi thù hận.

Thân là con của Chí Tôn, Công Tôn Chỉ Thương có ưu thế rất lớn tại Thánh điện. Dựa vào thân phận của mình, y có thể tự do ra vào những hang động bên dưới lòng đất của Thánh điện.

Vạn năm sau, Công Tôn Chỉ Thương đã học được vô số công quyết hoàn chỉnh bên dưới lòng đất Thánh điện, còn học được rất nhiều võ công từ những cường giả Thái Cổ khác. Dựa vào những võ học này, y đã ngộ ra một môn kỳ công: Vạn Ma Diễn Sinh quyết.

Người và ma vốn khác nhau. Cấu tạo thân thể của ma nữ tộc mặc dù rất giống nhân loại, nhưng linh hồn lại hoàn toàn khác biệt. Công Tôn Chỉ Thương là con lai giữa người và ma, linh hồn và kết cấu thân thể đã định sẵn y không thể tu luyện được phần lớn võ học của nhân loại. Nhưng y thiên tư thông minh, đã ngộ ra được Vạn Ma Diễn Sinh quyết có một không hai mà chỉ có hồn huyết như y mới có thể tu luyện được.

Cứ mỗi mấy trăm vạn năm, Công Tôn Chỉ Thương lại từ trong đầu tách ra một bộ phận linh hồn. Dưới tác dụng của Vạn Ma Diễn Sinh quyết, những linh hồn này sẽ tạo ra những phân thân mới có tính độc lập.

Trong thời gian mấy trăm triệu năm, linh hồn của Công Tôn Chỉ Thương không ngừng tách ra, mỗi phần đều huyền hóa thành một phân thân hành tẩu tại Thái Cổ. Người mạnh thì có thể trở thành cường giả một phương uy danh hiển hách, người yếu thì là cao thủ bình thường chẳng có tiếng tăm gì chỉ biết tiềm tu. Phân thân của Công Tôn Chỉ Thương trải rộng khắp cả Thái Cổ.

Công Tôn Chỉ Thương tuy là con lai giữa người và ma, hơn nữa còn được mẫu thân mang thù hận cực độ nuôi dưỡng trong thời gian rất dài, nhưng dù sao trên người vẫn có một phần huyết mạch của nhân tộc. Cao tăng của Thái Cổ càng muốn xem y là người chứ không phải là ma. Đồng thời nhờ xuất thân của mình, những phân thân của Công Tôn Chỉ Thương cũng được chiếu cố nhiều mặt.

Tà đạo, ma Đạo, chính đạo... phân thân của Công Tôn Chỉ Thương trải rộng khắp các mặt. Từ đầu đến cuối, bởi vì y là con trai của Bạch Hổ Chí Tôn, cho nên dù y có làm một số chuyện không được hay ho lắm, nhưng cường giả các phương cũng không có ra tay, chấp nhận sự hiện hữu của y.

Nhưng chẳng biết tại sao, những phân thân của Công Tôn Chỉ Thương đều không thể sống quá trăm vạn năm. Cho dù là cao thủ Thần cấp hậu kỳ sở hữu lĩnh vực, không có kẻ địch nào thì vẫn không thể sống quá trăm vạn năm.

Cứ mỗi trăm vạn năm đều có phân thân bị diệt vong, cũng có phân thân mới từ trong linh hồn tách ra. Trước khi những phân thân biến mất tất cả đều bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu nào, ra đi cũng rất đột ngột giống như là rời nhà đi thăm bạn bè, sau đó ngủ lại không trở về.

Phá Diệt Đạo Chủ là một trong số đông đảo phân thân của Công Tôn Chỉ Thương, Thánh điện cũng biết biết chuyện này; còn Đại Quang Minh Vương Dương Tôn là một phân thân của y hiện giờ.

Theo như phân tích của cao tăng Thái Cổ, phân thân của Công Tôn Chỉ Thương mỗi lần tách ra số lượng tuyệt đối không chỉ một người. Có một số Thánh điện biết được, nhưng cũng có một số không ai biết cả.

Phân thức của Công Tôn Chỉ Thương mặc dù kỳ quái, nhưng trong quá trình phân thức bản tôn của y chưa bao giờ xuất hiện, cũng không hề giúp đỡ phân thân của mình, càng không làm bất cứ chuyện gì khiến cho Thánh điện nghi ngờ, vì vậy cũng có không ai để ý đến y.

Vạn Ma Diễn Sinh quyết rốt cuộc là công pháp gì? Có tác dụng gì? Vấn đề này cả Thái Cổ đều không ai biết. Về phân bản thể của Công Tôn Chỉ Thương mạnh như thế nào cũng là một bí ẩn.

Nhưng một công pháp kỳ lạ như vậy, lại được sáng tạo dựa trên cơ sở của vô số võ học đỉnh cao Thái Cổ, cộng thêm ngộ tính của con trai Chí Tôn, dù thế nào đều khó có thể là một môn võ học bình thường.

- Theo như tình huống trước mắt, Công Tôn Chỉ Thương dường như cũng không đáng để các người lo lắng như vậy chứ?

Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Gã Phượng phi công chúa cho hắn cũng không có gì quá đáng.

- Không.

Bắc Hải trưởng lão nhíu mày, lắc đầu nói:

- Năm đó tuy ta chỉ là một vô danh tiểu tốt, cũng không biết tình huống cụ thể, nhưng lúc cô gái kia rời đi đã mang theo thù hận cực độ, phát ra lời nguyền rửa gần như điên cuồng, cho dù bây giờ nhớ lại cũng khiến cho người ta kinh hãi. Ma nữ mặc kia dù là nữ, nhưng lại rất cố chấp, chính là loại người nói ra thì sẽ làm được. Lúc Công Tôn Chỉ Thương mới tới Thái Cổ, mặc dù hình dạng chất phác, nhưng do mẫu thân dạy bảo, sự thù hận kia không nghi ngờ đã xâm nhập vào trong xương tủy. Cô gái kia khi chết mang theo oán hận tràn ngập, hơn nữa Công Tôn Chỉ Thương còn chính mắt nhìn mẹ của mình chết đi.

- Cô gái kia vốn là ma tộc, chân khí của chúng ta căn bản không thể nào cứu chữa được. Hơn nữa cô ta vốn không đạt đến cảnh giới Thần cấp, làm sao chịu được áp lực do khí tức của thánh thú tạo ra. Cái chết là điều đã được báo trước, nhưng cô ta lại nhất quyết không chịu rời đi. Sau khi cô ta chết, chúng ta muốn giúp chôn thi thể, nhưng lại bị Công Tôn Chỉ Thương cự tuyệt. Một đứa bé mím môi, hai tay run rẩy, tự mình đem thân thể đã hư thối của mẫu thân vùi sâu vào trong đất bùn, ai...

- Có lẽ chúng ta cũng cảm thấy có lỗi với cô gái ma tộc kia, nhưng ai bảo cô ta là ma tộc? Ngày đó chính là lúc nhân tộc và ma tộc mâu thuẫn kịch liệt nhất, vô số tộc nhân tại các vị diện bị ma tộc giết hại. Dưới hoàn cảnh hào khí ngút trời này, cho dù muốn nói giúp cô gái đó một câu cũng là vô dụng. Hơn nữa chúng ta làm sao biết được cô ta là thật tâm yêu Bạch Hổ Chí Tôn hay là có âm mưu gì, dù sao Ma Giới cũng không phải là Thái Cổ.

- Nói tiếp đi!

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt không biểu tình, tay phải nâng cằm như đang lắng tại nghe.

- Võ học của Thái Cổ không bờ bến. Công Tôn Chỉ Thương gần như đã đi qua tất cả võ động dưới lòng đất, lại học được vô số võ công từ những cường giả Thái Cổ khác. Nhiều võ học Thái Cổ như vậy, thứ hẳn ngộ ra được lại là Vạn Ma Diễn Sinh quyết.

Lúc nói đến chữ “ma”, Bắc Hải trưởng lão cổ ý gần giọng:

- Hơn nữa nếu như Công Tôn Chỉ Thương thật sự không có tâm tư, tại sao nhiều năm trôi qua như vậy y vẫn chưa từng lộ diện? Cách một đoạn thời gian y đều dùng túi gấm màu đen bọc một tờ giấy có ghi tên của phân thân mà y muốn cho Thái Cổ biết, dùng công lực đưa nó đến Thánh sơn... Nếu như y không ý đồ, cần gì phải che giấu hành tung như vậy?

- Ngoài ra, người của chúng ta dần dần phát giác, nhiều như vậy năm qua Công Tôn Chỉ Thương dường như vẫn luôn ấp ủ một âm mưu rất lớn.

Về phần nội dung của âm mưu đó, Bắc Hải trưởng lão hình như không muốn nói thêm:

- Tổng hợp các nguyên nhân trên, chúng ta tuyệt không thể để Phượng phi công chúa gả cho một người như vậy. Nếu như y hướng thiện còn có thể cho qua, còn nếu như làm ác thì sẽ khiến cho tộc ta vạn kiếp bất phục. Cuộc chiến thân ma đã gần kề, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.

Nói xong những lời này, ánh mắt của tất cả trưởng lão đều nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ.

- Chư vị trưởng lão! Nói thật ta không thể lấy Phượng phi công chúa làm vợ, ít nhất hiện giờ là tuyệt đối không thể.

Sao một lúc trầm mặc, Phong Vân Vô Kỵ nói với ngữ khí như chém đinh chặt sắt.

- A!

Chúng Bắc Hải trưởng lão nghe vậy đều giết mình, bật thốt lên nói:

- Vì sao?

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trên đất, đầu ngẩng lên, lần lượt đảo qua hai mươi bốn vị Bắc Hải trưởng lão:

- Hi vọng chư vị trưởng lão xem ta là một gã tội nhân!

Dứt lời liền bật dậy, đập đầu trên mặt tuyết.

- A?

Trầm ổn như Bắc Hải đại trưởng lão nghe vậy cũng không khỏi biến sắc:

- Vô Kỵ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao ngươi lại làm như vậy?

Phong Vân Vô Kỵ sau khi đập đầu liền đứng lên:

- Như vậy xem như chư vị trưởng lão đã đáp ứng rồi. Chẳng biết các trưởng lão có nghe nói đến Ma Đế Hoàng không?

- Ngươi làm sao biết hắn?

Bắc Hải trưởng lão nghe vậy vẻ mặt trầm xuống:

- Kẻ này chính là người đứng đầu thế lực lớn nhất trong mười ba vương triều Ma Giới. Vào lúc ký kết “Thái Cổ hiệp nghị”, phía ma tộc chính là do kẻ này toàn quyền đại diện. Sau lưng của hắn có sự hậu thuẫn của đám Hắc Ám Chủ Thần.

Phong Vân Vô Kỵ nhú mày, hắn vốn cho rằng tên Ma Đế Hoàng này xuất hiện đột ngột, biến mất cũng cực nhanh, đoán chừng rất nhiều người vẫn không rõ hắn là ai.

Lấy lại bình tĩnh, Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Cuộc chiến thần ma đã gần kề, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian, từng phút từng giây đối với chúng ta đều quan trọng. Mà chuyện này chỉ có thể là do ta làm. Nếu muốn giúp tộc ta có nhiều thời gian hơn, Thái Cổ nhất định không thể chỉ có một tiếng nói chung, ít nhất biểu hiện bên ngoài là như vậy. Hiện nay nếu như ta đại diện cho Thái Cổ, có hại nhiều hơn là có lợi.

- Có một số việc, chỉ khi đứng ở vị trí phản diện mới có thể dễ làm.

Phong Vân Vô Kỵ nói đầy hàm ý.

501. Chương 492: Quyết Định Của Phong Vân Vô Kỵ

Bắc Hải trưởng lão trong lòng khẽ động, lập tức hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Thái Cổ tuyệt đối không thể hình thành cục diện thống nhất quá sớm, ít nhất đối với bên ngoài không thể chỉ có một tiếng nói chung. “Thái Cổ hiệp nghị” đối với ta tộc vô cùng bất lợi. Nếu như ta cai quản Thánh điện, thống nhất Thái Cổ, vậy thì người thực thi “Thái Cổ hiệp nghị” tại Thái Cổ cũng trở thành ta. Dưới tình huống này, Ma Giới hoàn toàn có thể dùng “Thái Cổ hiệp nghị” để chèn ép chúng ta, đề xuất một số yêu cầu bất hợp lý, chẳng hạn như tạm thời gia tăng số lượng tộc nhân phái đến Ma Giới, nếu không đồng ý thì sẽ dẫn đại quân tiến vào Thái Cổ.

- Khi cục diện thống nhất hình thành, nếu bọn chúng sẽ đề xuất yêu cầu này, mặc dù là ta là người cai quản, nhưng vì đại cục của nhân tộc có lẽ các người cũng sẽ bức ta đáp ứng yêu cầu này. Các vị hãy bình tĩnh xem xét những lời ta nói đúng hay sai.

Bắc Hải đại trưởng lão suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Không sai. Khi mà chúng ta còn chưa chuẩn bị kỹ càng, tuyệt đối không nên khai chiến với Ma Giới. Chỉ khi nào tình thế bức thiết mới phải hành động. Vô Kỵ, ngươi là...

- Đúng vậy, luôn cần phải có vài người để bị nguyên rửa. Nếu bọn chúng nhắc đến chuyện Thái Cổ phái tộc nhân đến Ma Giới, chúng ta là hoàn toàn có thể uy hiếp lại bọn chúng ở một mặt khác, chẳng hạn như cướp những tộc nhân ở Ma Giới về. Còn nếu như cướp không được, chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp phá vỡ

không gian, đến khu vực của hắc giết chóc một phen. Ma Đế Hoàng dù được xưng là mạnh nhất trong mười ba vương triều, nhưng nếu bị tổn thất quá nặng, ta nghĩ những vương triều đại đế khác sẽ rất tình nguyện thay thế hắc. Dưới tình huống này, cho dù hắc có cuồng vọng đến mấy cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Phong Vân Vô Kỵ dùng ngón trỏ tay phải vẽ một vòng trong hư không, nói một cách kiên định:

- Thái Cổ cần một dòng nước loạn, một thế lực không bị khống chế, làm việc không theo quy tắc. Thế lực này có thể đi làm rất nhiều chuyện mà Thánh điện và cao tăng không thể làm. Một thế lực không bị bất cứ thế lực nào khác kiềm chế, mới có thể ngăn được ma tộc trong tình hình hiện tại.
- Thế lực này không thể quá yếu, nếu yếu thì không đủ tạo thành uy hiếp đối với Ma Giới sau lưng Ma Đế Hoàng; cũng không thể quá mạnh mẽ, bởi vì quá mạnh sẽ không khống chế được. Ít nhất nhóm triều thánh giả của Bắc Hải không nên xuất hiện tại Ma Giới. Hơn nữa còn phải có một lý do hợp lý cho chuyện này. Tại Dao Vực ta đã gieo những mầm mống ban đầu, khiến cho Ma Đế Hoàng có ảo giác sai lầm rằng ta là một người cuồng vọng tham quyền, không muốn bị Thánh điện khống chế. Phía sau chỉ cần Thánh điện và chư vị trưởng lão phối hợp một chút là được.

Hai mươi bốn vị trưởng lão nhìn nhau, một vài trưởng lão trên mặt cũng lộ ra vẻ suy tư:

- Vô Kỵ, những điều ngươi nói không hẳn là không có đạo lý. Nhưng trong sự cai quản của Thánh điện lại xuất hiện một thế lực không phục tùng Thánh điện, điều này liệu có gượng ép quá không? Ma tộc chưa chắc là sẽ tin. Hơn nữa nếu bọn chúng yêu cầu Thánh điện đối phó với thế lực này thì ngươi sẽ làm sao? Chẳng lẽ cuộc chiến thần ma còn chưa bắt đầu, nhân tộc chúng ta đã nội chiến một phen?
- Tin thì sao? Không tin thì sao? Chúng ta không cần ma tộc tin tưởng, chúng ta chỉ cần một cái cớ mà thôi. Hoài nghi cũng chỉ là hoài nghi, chỉ cần bề ngoài bọn chúng không tìm ra sơ hở nào thì cũng không thể nói gì được. Về phần nếu như bọn chúng đề xuất để chúng ta tự giết lẫn nhau, hừ, chẳng lẽ chúng ta không thể làm giả sao? Chỉ cần Thánh điện xuất binh chinh phạt vài lần cho có lệ, sau đó thất bại rồi tuyên bố kết thúc là được.
- Như vậy có hơi lộ liễu quá không? Nếu với lực lượng của Thái Cổ mà còn không dẹp loạn nổi bên trong, e rằng rất khó làm cho người ta tin phục.
- Như vậy cũng không sao, nhiều nhất chỉ khiến cho ma tộc nói cao tăng của Thái Cổ ta kém cỏi mà thôi. Chỉ cần bọn chúng không có cớ, rất khó tùy tiện đánh vào Thái Cổ. Đồng thời một thế lực không bị Thánh điện quản lý cũng hoàn toàn có tác dụng trấn áp. Cuộc chiến thần ma đã qua rất lâu, rất nhiều người thậm chí ngay cả ma tộc có hình dạng gì cũng không biết. Có câu “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, chúng ta vẫn còn một khoảng thời gian, trước khi Cửu Tinh liên châu thành hình có thể nhờ thực chiến để giúp những chiến sĩ của tộc ta hiểu rõ phương thức chiến đấu của ma tộc.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi nói. Ý nghĩ này không là lần đầu tiên xuất hiện trong đầu hắc. Kiếm Vực có hơn mười vạn Hoàng Kim giáp sĩ của, kể cả những chiến sĩ Kiếm Các. Từ trước đến giờ hắc đều cố gắng đưa hình thức của Hoàng Kim giáp sĩ vào hàng ngũ chiến sĩ Kiếm Các.

Hoàng Kim Giáp Sĩ vốn là binh sĩ ở hạ giới, rất nhiều người sau khi phi thăng vẫn giữ nguyên hình thức của quân đội, mà cái cần có trong chiến tranh chính là phương thức tác chiến của quân đội.

“Thực chiến là phương pháp tốt nhất để rèn luyện bọn họ. Trong tương lai ta sẽ đưa từng nhóm Hoàng Kim giáp sĩ đến Ma Giới, để bọn họ trải nghiệm phương thức giao chiến với ma tộc. Sau đó sẽ đưa hình thức quân đội này cùng với phương pháp tác chiến phổ biến khắp toàn Thái Cổ. Dùng phương thức tác chiến của quân đội, phối hợp với những trận pháp công kích, hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả bất ngờ. Nếu như làm tốt, hoàn toàn có thể dùng chiến thuật biến người tiêu diệt một số tuyệt thế cường giả.” - Phong Vân Vô Kỵ nhớ lại kế hoạch đã suy nghĩ trước đây, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng chỉ cần thêm chút thời gian tiến hành chỉnh sửa sẽ có thể thành hình.

Nghĩ như vậy, Phong Vân Vô Kỵ lâm vào trầm tư: “Chắc là có thể mượn trận pháp của pháp tu... phối hợp với lĩnh vực tác chiến, hắc sẽ có hiệu quả không tưởng tượng được...”

Trông thấy ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm vào một điểm trên mặt tuyết, nhưng tinh thần cũng tập trung vào điểm kia, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ suy tư, chúng trưởng lão biết hắc đang suy

nghĩ vấn đề gì đó, cũng không quấy rầy.

- Chư vị trưởng lão! Chính sách hôn phối của Thánh điện có thể trì hoãn được không? Hay là có kỳ hạn nhất định?

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hỏi.

- Chuyện này...

Đại trưởng lão ngẫm nghĩ, sau đó trả lời:

- Hình như cũng không văn bản quy định rõ ràng, đều là ngầm thừa nhận. Thông thường Thánh điện đề ra mỗi quyết sách đều tiến hành trong thời gian ngắn... Có điều chính sách hôn phối lần đầu được áp dụng đã quá lâu, hiệu quả cũng rất thấp, chỉ là không huỷ bỏ mà thôi. Đây cũng là dự định cho tình huống xấu nhất. Một khi chiến bại, những đứa trẻ này sẽ được đưa đến những vị diện của nhân loại, đến lúc bọn chúng đủ tuổi sẽ giải trừ phong ấn trong đầu, khôi phục lại tất cả ký ức của Thái Cổ. Tại thời kỳ phong ấn, chân khí trong cơ thể bọn chúng có thể tự động vận chuyển như thường. Đây chính là kế hoạch lúc trước của Thánh điện, nhưng sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, bởi vì “Thái Cổ hiệp nghị” được ký kết, cho nên sách lược này cũng không được thực thi. Lần này Thánh điện lại đề xuất, nhưng cũng không phải là bắt buộc phải thực thi, cũng không chính thức thông cáo... Nếu muốn kéo dài cũng không phải là khó, nhưng dù sao cũng không thể kéo dài được lâu.

- Kéo dài được bao lâu không quan trọng, chủ yếu có sự mâu thuẫn là được rồi... Ta nghĩ, trong nội bộ Thánh điện, thế lực của ma tộc hắc còn chưa đến mức chiếm cứ địa vị chủ chốt.

- Chuyện này thì không có. Nhưng Công Tôn Chỉ Thương dù sao cũng là con trai của Bạch Hổ Chí Tôn. Thánh sơn chính là nơi Bạch Hổ Chí Tôn ngủ say, tại Thánh điện phần lớn đều rất trung thành với Bạch Hổ Chí Tôn, đương nhiên đối với những Chí Tôn khác cũng vậy. Chỉ là trong số đó có khá nhiều người là bộ hạ của Bạch Hổ Chí Tôn trước đây, bọn họ cũng không biết người, còn Công Tôn Chỉ Thương lại là con của Chí Tôn. Nhìn vào điểm này e rằng sẽ có rất nhiều người ủng hộ hắc. Chúng ta không thể nào mạo hiểm, đây không phải là trò đùa, một khi sai lầm sẽ không thể quay đầu lại.

Đại trưởng lão sắc mặt nghiêm túc nói:

- Vô Kỵ, người nhất định từ chối đề nghị của chúng ta sao?

- Đúng vậy.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu nói:

- Chuyện này đối với Phượng Phi công chúa và Thái Cổ đều có lợi.

- Mà thôi, vấn đề này tạm thời bỏ qua đi.

Đại trưởng lão thở dài một tiếng:

- Lúc nào người thay đổi chủ ý thì cứ đến tìm chúng ta. Công chúa đang chờ ở bên trong. Thật ra lần này chúng ta tìm người đến cũng có ý của công chúa.

- Ý của Phượng Phi công chúa?

Phong Vân Vô Kỵ nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy. Tuyết Vực thánh nữ Ngạo Hàn Yên đã bị đông thành một khối băng lớn. Lúc chúng ta đến gặp công chúa vừa lúc nhìn thấy Ngạo Hàn Yên nằm trên đất, bị huyền băng bao bọc. Lúc đó công chúa không muốn theo chúng ta trở về.

Đại trưởng lão nói đến đây, hơi bất đắc dĩ lắc đầu:

- Cuối cùng đành phải nói với cô ấy là chúng ta có biện pháp cứu Ngạo Hàn Yên, cô ấy mới chịu theo về.

Phong Vân Vô Kỵ đứng dậy, quan tâm hỏi:

- Ngạo Hàn Yên, cô ấy bị làm sao?

Dứt lời liền muốn đi vào trong tháp nghiêng Bắc Hải.

- Không cần, cô ấy cũng không đang lo.

Chúng Bắc Hải trưởng lão cũng lần lượt đứng dậy:

- Chiến Đế trước khi tiêu tan đã đem công lực cả đời của y, cùng với đạo ý của một chiêu mạnh nhất truyền vào trong cơ thể của Ngạo Hàn Yên. Cô ấy nhất thời không chịu được năng lực khổng lồ như vậy, cho nên chìm vào ngủ say. Hiện tại thiếu tộc trưởng của Viêm tộc đang giúp cô ấy tăng tốc dung hợp công lực trong cơ thể. Dùng nội lực hệ hỏa của y, có thể gián tiếp gia tăng tốc độ hấp thu bằng hàn khí kinh của Ngạo Hàn Yên.

Nghe được Chiến Đế tiêu tan, thân thể Phong Vân Vô Kỵ chợt run lên một chút, môi mấp máy như muốn nói gì, nhưng đến bên môi cuối cùng lại hóa làm một tiếng thở dài im lặng:

- Ai...

Đối với sự ra đi của Chiến Đế, Phong Vân Vô Kỵ tuy đã có sự liệu, nhưng lúc thật sự nghe người khác xác nhận vẫn cảm thấy buồn như mất mát.

Hai người lúc ban đầu là địch, đến cuối cùng lại trở thành bằng hữu, tất cả đều thay đổi theo nhận thức của Phong Vân Vô Kỵ về Chiến Đế.

- Y cuối cùng có thành công không?

- Hử?... Không có. Hồn của Chiến Phi vẫn không thể thu hồi, cuối cùng chết trong lòng y. Chiến Đế cũng đau lòng mà chết. Ai, đáng tiếc...

Bắc Hải trưởng lão khẽ khựng lại, bờ môi khô quắt run rẩy một chút, giống như đang tìm từ để nói, thốt thức không thôi.

- Đi thôi, công chúa còn đang chờ ở bên trong!

Bắc Hải đại trưởng lão nói, liền vung tay lên thu hồi linh vực.

Sau một tiếng vang nhỏ, bốn phía trở nên rộng mở trong sáng. Tiếng gió tuyết soàn soạt lại bay vào trong tai. Ngẩng đầu nhìn lên trời, gió tuyết không ngừng từ trong mây thổi xuống, trời đất một phiến tuyết trắng.

Phong Vân Vô Kỵ đi ở sau cùng, có vẻ u buồn đưa mắt nhìn về phía Dao Vực ở xa xa: “Đế quân...”

Mang theo một cảm giác buồn xa xăm, Phong Vân Vô Kỵ cất bước đi về phía tháp nghiêng Bắc Hải phủ đầy tuyết trắng và mạng nhện.

Đám người bước vào trong tháp nghiêng Bắc Hải. Trên sàn đá bóng loáng là mấy ngọn đèn lập lòe đặt trên những chiếc chén nhỏ trắng xám. Ở giữa những ngọn đèn cũ kỹ là một cô gái lẳng lẳng nằm trên đất, trên người kết một lớp băng dày, hàn khí xuyên qua cơ thể không ngừng tỏa ra. Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp này chính là Tuyết Vực thánh nữ Ngạo Hàn Yên.

Trong tháp nghiêng Bắc Hải yên tĩnh này, một nam tử trên người mặc chiến giáp đồ rực, khuôn mặt tuấn tú đang nhắm mắt khoanh chân ngồi bên cạnh Ngạo Hàn Yên, toàn thân tỏa ra sương mù màu trắng dày đặc. Đối diện với y là Ngạo Hàn Yên bên ngoài thân như có một dòng nước đang lưu chuyển, nhưng lại không hề thấm vào trong cơ thể, chỉ không ngừng tỏa ra hơi nước dày đặc, làm cho bên trong tháp nghiêng Bắc Hải có cảm giác lờ mờ.

- Trưởng lão!

Cảm ứng được chúng trưởng lão đi đến, nam tử trẻ tuổi kia mở mắt ra, mặc dù sắc mặt hơi tái nhợt nhưng ánh mắt lại sáng ngời hữu thần:

- Công lực của ta kém hơn Chiến Đế, không thể nào hóa giải được công lực y để lại lúc lâm chung.

- Ủm, chuyện này ta cũng đã nghĩ đến rồi, để người thử cũng chỉ ôm một chút hi vọng mà thôi. Chiến Đế dù sao đã thành danh rất sớm, người không thể nào so sánh được, tuy chỉ là chân lực còn sót lại cũng không thể xem thường.

- Ta hiểu rồi.

Nam tử mặc khôi giáp như dung nham ánh mắt mang theo chút phức tạp nhìn thoáng qua Ngạo Hàn Yên trên mặt đất, cắn răng một cái:

- Để ta thử lại lần nữa!

- Không cần!

Một giọng nói bình tĩnh vang lên bên cạnh. Nam tử kia theo tiếng nhìn lại, trông thấy Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Chiến Đế trước khi lâm chung đã đem tuyệt học cả đời của mình dùng phương thức này truyền cho Ngạo Hàn Yên. Hiện tại, hiện giờ ý thức của cô ấy đang chìm trong biển ý thức, lĩnh ngộ đao đạo do Chiến Đế lưu lại, đến khi cô ấy lĩnh ngộ xong huyền băng ngoài thân tự nhiên sẽ hóa giải.

- Người là ai? Làm sao người biết được?

Nam tử kia nhướng mày, nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ nói.

- Vị này chính là Kiếm Thần mà ta đã nói với người, Phong Vân Vô Kỵ.

Đại trưởng lão giới thiệu.

- Thì ra là người, ta nói...

Nam tử kia nhướng mày, chợt đứng dậy.

- Anh!

Một giọng nữ không vui đột nhiên ở một bên chen vào. Nam tử kia khựng lại, dường như nhớ ra điều gì đó, lại im lặng không nói nữa.

- Hình như người có thành kiến gì với ta?

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi đi tới, năm ngón tay phải mở ra. Thân thể Ngạo Hàn Yên liền như lò xo từ mặt đất bắn lên, cách bàn tay Phong Vân Vô Kỵ vài thước liền lơ lửng giữa hư không.

- Chư vị trưởng lão! Ngạo Hàn Yên cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần phải thời gian để lĩnh ngộ mà thôi. À, ta sẽ mang cô ấy đi, tại Kiếm Vực ta có thể bảo vệ cô ấy.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không để ý tới nam tử có thân phận là thiếu tộc trưởng Viêm tộc kia, ngược lại nói với một đám Bắc Hải trưởng lão.

- Ủm.

Bắc Hải trưởng lão gật đầu, nhanh chóng liếc qua Phượng Phi, hình như ngại điều gì đó, cuối cùng muốn nói lại thôi:

- Đi thôi!

Phong Vân Vô Kỵ cũng không khách sáo, một chưởng hút lấy thân thể Ngạo Hàn Yên, sau đó hóa thành một luồng sáng bay đi, trong nháy mắt đã biến mất giữa trời đất mênh mông.

- Sao muội lại không cho ta nói? Hừ, muội thích hấn đúng không? Nhưng hấn lại chẳng thém ngó ngang gì đến muội. Huyết mạch của Chí Tôn từ khi nào lại bị hạ thấp đến vậy?

Thiếu tộc trưởng Viêm tộc không vui nói.

- Đừng nói nữa!

Pượng Phi ngắt lời, đôi mắt đẹp xuyên qua gió tuyết như nước rèm bên ngoài cửa nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ biến mất, lẩm bẩm nói:

- Ta chỉ là không muốn hấn xem thường ta...

Phong Vân Vô Kỵ dùng chân khí hút lấy thân thể Ngạo Hàn Yên bay về hướng Kiếm Vực, giữa đường giống như nhớ tới gì đó, bỗng nhiên chuyển hướng bay về phía Dao Vực.

Còn chưa tới gần, Phong Vân Vô Kỵ đã cảm nhận được một đoàn khí tức bi thương phả vào mặt.

Phong Vân Vô Kỵ tay áo phát phơ, từ không trung nhẹ nhàng đáp xuống. Ngạo Hàn Yên cũng lơ lửng bên cạnh hắn.

Tại vị trí của Cửu Châu tế đàn, chín chiếc đỉnh cổ đã không cánh mà bay, chỉ còn lại một thanh chiến đao trắng phau phau cắm nghiêng vào trong bùn đất thật sâu, tại vị trí chuôi đao có treo một chiếc vòng tay chạm rồng màu vàng kim óng ánh. Ở chung quanh là một vòng chiến đao chằng chịt giống như triều bãi cắm trên mặt đất, chuôi đao ngay ngắn hướng ra phía ngoài.

Phong Vân Vô Kỵ vừa liền nhận ra chiến đao chính giữa kia chính là bội đao của Chiến Đế, còn một vòng chiến đao chung quanh bội đao của đám chiến tướng Chiến tộc.

- Dao còn người còn, đao mất người mất...

Phong Vân Vô Kỵ buồn như mất mát. Đưa mắt nhìn lại, toàn bộ Dao vực là vô số đệ tử Chiến tộc trên trán thắt vải trắng, mặt hướng về phía chiến đao còn lại sau khi Chiến Đế tiêu tan, quỳ rạp trên mặt đất, trước người cắm chiến đao của mình, thân thể không nhúc nhích như đã biến thành đá.

Gió lớn gào thét. Cả Dao vực vang lên tiếng khăn trắng dài phát phơ trong gió. Ngẩng đầu nhìn lên trời, vô số giấy hương vụn màu trắng càng không ngừng bay lá tả.

502. Chương 493: Xi Vưu Xuất Thế

Nhắm mắt lại, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được sự đau khổ và bi thương tràn ngập nơi Dao Vực.

Chiến Đế đi rồi. Phong Vân Vô Kỵ không dám tin một một tuyệt thế cường giả như y lại ra đi dễ dàng như vậy, nhưng y quả thật đã rời đi, không lưu lại một chút dấu vết nào trên thế giới này.

Ánh mắt nhìn chằm chằm bội đao của Chiến Đế để lại, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ băng khuâng, tinh thần như trở về một nơi xa xưa vô tận.

“Bộp!”

Tiếng bước chân khe khẽ vang lên bên cạnh, thanh âm như nặng tựa ngàn cân, hoàn toàn không giống một cường giả.

- Tham kiến Kiếm Thần!

Đại trưởng lão dừng lại bên trái cách Phong Vân Vô Kỵ, sắc mặt bình tĩnh như nước:

- Chiến Đế! Lão phu vẫn còn ở lại hậu thế, thật là tâm nguyện chưa thành.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng chợt run lên.

Đại trưởng lão nhìn bầu trời với đôi mắt như thấu hiểu tình đời, bình tĩnh nói:

- Nửa đời trước của đế quân đều cống hiến cho tộc ta. Trước đây đế quân luôn nói ngài mắc nợ chúng ta rất nhiều, nhưng ngài lại không biết chúng ta còn nợ ngài nhiều hơn. Không có đế quân thì sẽ không có Chiến tộc chúng ta.

- Khi sống chúng ta là thần tử của đế quân, khi chết chúng ta cũng là thần tử của đế quân.

Đại trưởng lão quay đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ, nói với giọng điệu cô đơn:

- Vô Kỵ! Mặc dù đế quân đã chỉ định ngươi là tân nhiệm Chiến Đế, nhưng trong lòng chúng ta Chiến Đế chỉ có một mà thôi, nhưng ngài đã đi rồi.

- Ta chần chừ không cùng với các chiến tướng khác đi theo Chiến Đế, là vì muốn giao vật này cho ngươi.

Đại trưởng lão nói, tay phải từ dưới tay áo duỗi ra. Trong ánh mắt chăm chú của Phong Vân Vô Kỵ, từng hạt châu óng ánh trong suốt từ lòng bàn tay đại trưởng lão tuôn ra, tổng cộng có đến mấy trăm hạt, hợp thành một vòng bao quanh đại trưởng lão.

- Đây là chiến nguyên châu của Chiến tộc chúng ta, bên trong ngưng kết tất cả chân nguyên cùng với bí quyết chiến đấu của hơn ba trăm vị chiến tướng chúng ta. Là để quân tân nhiệm, những thứ này đều giao cho người, dùng để chọn ra những chiến tướng kế nhiệm của Chiến tộc.

Đại trưởng lão nói xong, áo bào rung lên, tất cả chiến nguyên châu liền bay về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ thao phản xạ dùng chân khí giữ lấy những chiến nguyên châu này ở quanh người:

- Đại trưởng lão, chiến nguyên châu này?

- Còn có một hạt cuối cùng...

Đại trưởng lão dứt lời, lông mày dài khẽ động, toàn thân trong nháy mắt hóa thành một phiến tro bụi hình vòng xoáy. Một viên chiến nguyên châu từ bên trong bay ra.

“Đinh!”

Một thanh chiến đao từ giữa không trung rớt xuống, cắm vào trong đồng tuyết, cùng với những chiến đao chung quanh vừa vận hành thành một vòng tròn.

- Tham kiến đế quân!

Những tiếng hét lạnh lạnh vang lên từ bốn phía. Tiếng gió rít gào, gió lớn mênh mông thổi qua Đao Vực. Phong Vân Vô Kỵ đứng ở trên đồng tuyết, ánh mắt đảo qua đám Chiến tộc trẻ tuổi đông nghịt quỳ rạp trên đất, trong lòng cảm xúc ngổn ngang

- Tham kiến đế quân!

Mười mấy tên đệ tử Chiến tộc từ trong đám người đông nghịt đang quỳ tiến lên phía trước, tại trước người Phong Vân Vô Kỵ không xa quỳ một chân xuống đất, trong mắt bọn họ vẫn còn chút lúng túng và ngơ ngác.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng cảm khái vạn phần. Hắn đã sớm dự đoán được tất cả trưởng lão của chiến tộc đều sẽ rời đi. Chiến tộc trải qua thời gian phát triển dài đằng đẳng, tại khoảnh khắc Chiến Đế chết đi liền sụp đổ. Nhìn khắp Thái Cổ, trong tất cả chủng tộc của nhân tộc cũng chỉ có Chiến Đế của Chiến tộc mới có ảnh hưởng lớn như vậy. Chiến nguyên châu ngưng tụ toàn bộ công lực và kinh nghiệm của bọn họ, hiện tại đã trở thành cơ sở để mình xây dựng một Chiến tộc mới, với trung tâm là ý chí của mình.

- Tất cả đứng lên đi!

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua những người này, loáng thoáng cảm thấy bọn họ hơi quen mắt. Suy nghĩ kỹ lại, những người này hình như là đệ tử Chiến tộc đã xuất hiện cùng Chiến Đế tại kiếp nạn của Mạt Lệ.

“Chiến Đế, những thứ này ngài đã chuẩn bị cả sao? Những đệ tử này chính là thần tử mới mà ngài chọn cho ta sao?”

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thở dài một tiếng, quay đầu sang đám đệ tử Chiến tộc trẻ tuổi đang quỳ trước người, nhìn mình với ánh mắt cuồng nhiệt, nói:

- Bốn tọa có một số việc cần đi khỏi một thời gian. Trong khoảng thời gian này Chiến tộc sẽ do các người phụ trách quản lý. Những chiến nguyên châu này ta ban cho các người, các người trước tiên hãy hấp thụ chúng đi!

Phong Vân Vô Kỵ nói xong liền chọn ra vài viên chiến nguyên châu của các trưởng lão còn sót lại ban cho mấy người trong số đó, lại lấy một ít chiến nguyên châu khác của Chiến tộc ban cho bọn họ.

Mười mấy tên đệ tử Chiến tộc này nhìn thoáng qua Phong Vân Vô Kỵ với ánh mắt cảm kích, sau đó cung kính nhận lấy chiến nguyên châu do Phong Vân Vô Kỵ ban cho, nuốt vào trong bụng rồi khoanh chân ngồi xuống.

Ánh mắt quét qua Đạo Vực, cũng không thấy tung tích của Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, Phong Vân Vô Kỵ vén trường bào, như một cánh hạc phóng lên không, trong nháy mắt biến mất trên bầu trời mênh mông.

Rời khỏi Đạo Vực, Phong Vân Vô Kỵ liền mang theo Ngạo Hàn Yên bay về hướng Kiếm Vực.

oOo

Triệu Vô Cực mặc áo bào màu lam đứng bên ngoài hang động, tay phải của hắn ôm một chiếc hộp gỗ có những hoa văn màu vàng phức tạp.

- Văn bối Triệu Vô Cực tham kiến tiền bối!

Triệu Vô Cực quỳ xuống trước phiến đầm lầy âm u, cung kính nói.

- Triệu Vô Cực? Làm sao người biết chỗ này?

Trong động phát ra một giọng nói già nua.

- Văn bối có chút giao tình với ba người cầm quyền hiện tại của Thiên Ma tộc, cho nên mới biết nơi này.

Triệu Vô Cực thành khẩn nói.

- Không phải ta đã nói với bọn hắn sao, ta không thể nào đáp ứng nguyện vọng của bọn hắn. Thế nào? Bây giờ bọn hắn nghĩ ra thủ đoạn mới, cho nên mời một tên hậu bối như người đến à?

Xi Vưu lạnh lùng nói.

- Tiền bối sai rồi. Thật ra tại hạ không phải là đại biểu cho Thiên Ma tộc đến cầu tiền bối xuống núi lần nữa, lãnh đạo Thiên Ma tộc tranh chiến thiên hạ.

-Ồ? Không phải à?

Xi Vưu nói một cách nghi ngờ.

- Không phải. Trái lại tại hạ là vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ, hi vọng tiền bối vĩnh viễn đừng rời khỏi nơi đây.

Triệu Vô Cực cúi đầu nói.

Xi Vưu càng nghi ngờ:

- Tiểu tử, rốt cuộc người có chủ ý gì? Mặc dù ta không có lòng sát phạt, nhưng cũng không cho bất cứ kẻ nào dám lừa ta.

- Thật ra ngoại trừ thân phận Thiên Ma tộc, tại hạ còn có một thân phận khác.

Triệu Vô Cực ngẩng đầu lên, thành khẩn nói:

- Tại hạ đến lần này kỳ thật chính là đại biểu cho Thánh điện. Tiền bối chắc không biết, Thánh điện chính là do bốn vị Chí Tôn thành lập sau cuộc chiến thần lần đầu tiên, nhằm để thuận tiện quản lý Thái Cổ hỗn loạn sau chiến tranh, cũng chính là người phát ngôn của Chí Tôn.

- Tiếp tục đi!

Xi Vưu ngồi trong hang động, mái tóc trắng xám xõa xuống vai, sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra vui hay buồn.

- Văn bối lần này đến là tuân theo ý chỉ của tứ đại Chí Tôn, dâng cho tiền bối một vật.

- Làm sao ta có thể tin tưởng người?

- Văn bối có tín vật của Thánh điện.

Triệu Vô Cực từ trong người lấy ra một vật giơ lên.

- Tuân lệnh!

Sau lưng đông đảo chiến sĩ Thiên Ma tộc quỳ xuống, hưng phấn rung kích hưởng ứng.

- Người tên là Triệu Vô Cực?

- Vâng!

Triệu Vô Cực kinh ngạc, không nghĩ tới Xi Vưu lại đột nhiên gọi tên mình, liền vội vàng đáp lời. Ở trước mặt tuyệt thế ma đầu buồn vui thất thường này, trong lòng Triệu Vô Cực cực kỳ khẩn trương.

- Hừ! Mặc dù chủ ý của người là giải cứu nguyên thần của bổn tọa, nhưng người lại dùng kế để lừa gạt một tia nguyên thần thiện lương của ta. Mặc dù bổn tọa không thừa nhận cùng hắc là một thể, nhưng người lừa gạt hắc cũng chính là vũ nhục bổn tọa. Phàm những kẻ vũ nhục bổn tọa, từ trước đến giờ đều chỉ có một con đường chết. Người nghĩ ta nên làm sao đây?

Xi Vưu quay lưng về phía Triệu Vô Cực, khiến cho không ai thấy rõ biểu tình của y, nhưng ngữ khí lạnh lẽo lại làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Triệu Vô Cực toàn thân run lên, cúi đầu xuống, đồng thời bình tĩnh nói:

- Ta nghĩ tiền bối sẽ không giết ta.

- Hừ! Người quả thật có chút khôn vặt. Không sai, lúc trước bổn tọa từng ở trong Thiên Ma tộc lập lời thề, chỉ cần ai giúp bổn tọa thoát khỏi, bổn tọa sẽ đáp ứng một nguyện vọng của hắc. Người giúp bổn tọa được tự do, bổn tọa đương nhiên sẽ không giết người. Nhưng thương thế của người bổn tọa sẽ không giúp người trị liệu. Với công lực của người, hao phí mấy trăm năm có lẽ cũng hoàn toàn bình phục. Nói đi, người muốn bổn tọa làm gì cho người?

- Bí quyết. Bí quyết của ngài, bí quyết giúp ta đánh bại tất cả mọi người trừ ngài ra. Ta cần lực lượng cường đại, đột phá cảnh giới trước mắt để đánh bại một cường địch.

-Ồ? Thú vị đấy. Người muốn đánh bại một người, đó là ai?

Xi Vưu hứng thú nói.

- Đệ tử của kẻ thù giết sư phụ. Một cường địch mà không có sự trợ giúp của ngài, ta vĩnh viễn không thể nào chính diện đánh bại được.

Triệu Vô Cực lạnh lùng nói.

- Một chuyện cũ à... Ta sẽ đáp ứng người, nhưng người phải đồng ý một điều kiện của bổn tọa.

- Ngài nói đi, chỉ cần có thể đánh bại hắc, chuyện gì ta cũng nguyện ý!

- Võ học của bổn tọa không truyền cho người ngoài Thiên Ma tộc. Bổn tọa xem người cũng có vài phần bảnh lĩnh, có thể chịu một đòn của tâm ma ta mà không chết ngay. Hôm nay chính là lúc bổn tọa cần dùng người, nếu như người gia nhập Thiên Ma tộc, bổn tọa sẽ ban cho người lực lượng dưới một người mà trên ngàn vạn người.

Xi Vưu lớn tiếng nói.

Triệu Vô Cực trên mặt hiện lên vẻ do dự, trong lòng như cực kỳ mâu thuẫn.

- Thế nào, người còn không muốn à? Hừ! Bổn tọa chỉ là nói cho người biết quyết định của bổn tọa mà thôi, chẳng lẽ người thật sự cho là hỏi ý của người sao? Cứ quyết định như vậy!

- Vâng, tại hạ tuân mệnh!

Triệu Vô Cực bất đắc dĩ nói.

- Bổn tọa đã thoát khỏi, bọn chúng hắc phải có dự cảm, lúc này cũng nên xuất hiện rồi.

Xi Vưu đứng chấp tay, nhìn trời nói.

Lời còn chưa dứt, trong phiến cảm đoạn hư không, từng dòng nước trong suốt bỗng từ trên mặt đất chảy ra, trong nháy mắt hóa thành hình người trong suốt, sau đó biến thành thân người hoàn chỉnh với tốc độ cực nhanh.

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Chỉ trong nháy mắt, tại trước người Xi Vưu, trên đất trống bỗng xuất hiện từng nam nữ thân mặc đồ đen bó sát. Phía trước những nam nữ áo đen dáng người gầy ốm này, một vị phu nhân phong hoa tuyệt đại, eo như liễu mềm, môi như bôi son, vẻ mặt phong tình cúi người cười nói:

- Thuộc hạ Thủy Thiên Nhu vẫn luôn dẫn người ẩn nhẫn tại Thái Cổ, chờ đợi tin tức chủ nhân xuất hiện. Hôm nay cuối cùng chủ nhân lại thấy ánh mặt trời, đúng là đáng mừng, thuộc hạ nguyện dẫn dắt tộc nhân xin thề sống chết thuần phục.

- Ừm.

Xi Vưu gật đầu:

- Tốt lắm. Bồn tọa còn cho rằng đám các người đã phản bội bồn tọa rồi.

Thủy tộc Thủy Thiên Nhu nghe vậy hoa dung thất sắc, giật mình nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ tuyệt đối không dám!

- Bồn tọa tin người cũng không có cái gan đó.

Xi Vưu lạnh lùng nói, bỗng nhiên lòng có dự cảm, liền ngẩng đầu nhìn lên trời. Chỉ thấy khói đen dày đặc xuất hiện giữa hư không, từ bầu trời rơi xuống, khi chạm đất liền hóa thành từng gã nam tử khỏe mạnh, từ dưới chân Xi Vưu trải rộng đến xa xa.

- Ừm.

Xi Vưu lạnh nhạt gật đầu:

- Tất cả nghe lệnh! Tin tức bồn tọa xuất thế, nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài. Sau lần gặp mặt này, tất cả các người hãy trở lại nơi ban đầu. Tất cả đều phải như cũ không được khiến cho người khác chú ý. Thủy Thiên Nhu! Bồn tọa cần điều tức một thời gian, trong lúc đó sẽ do các người phụ trách đối phó với những kẻ tiến vào Thái Cổ. Phàm những kẻ tới gần nơi này đều giết hết, hiểu chưa?

- Vâng thưa chủ nhân!

Thủy Thiên Nhu thành khẩn cúi người khẽ vái, cung kính nói.

- Tản ra đi!

Xi Vưu vung tay lên, áo choàng phía sau phất mạnh.

Chúng ma chung quanh nghe vậy liền cung kính đáp:

- Tuân lệnh!

Sau đó hóa thành từng luồng khói xanh bay lên trời, tan biến về bốn hướng.

Đợi chúng ma rời đi, chỉ còn lại Xi Vưu, Triệu Vô Cực, Thiên Ma tộc nhân và Thủy tộc, Xi Vưu bỗng nhiên nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, đôi mắt đã hóa thành một phiến ngăm đen không một chút tròng trắng nào, từng tia khói xanh từ trong hai mắt tà ác tỏa ra.

Tay phải Xi Vưu vươn ra như tia chớp, giơ ngang trên mặt đất, từ khuỷu tay đến bàn tay dần dần hóa thành một phiến màu đen trong suốt.

“Dừng!”

Trời đất bỗng nhiên tối sầm lại. Trong bóng tối, một tia chớp lớn sáng ngời từ trên trời giáng xuống, đánh mạnh vào trên mặt đất.

“Ầm!”

Tia chớp từ trên trời giáng xuống dường như đã kích động một thứ gì đó. Phiến cấm đoạn hư không này đột nhiên bị sương mù dày đặc bao phủ. Mặt đất rung chuyển. Bóng tối và khói đặc bao phủ thân hình những người khác, chỉ còn lại một mình Xi Vưu cao lớn vẫn hiện lên rõ ràng trong biển mây màu đen từ dưới đất tuôn ra như đội trời đạp đất. Quanh người y, từng ngọn núi màu đen chôn sâu dưới đất như kiếm sắc cắt phá mặt đất vươn lên, cuối cùng xuyên thẳng đến trời cao.

“Rắc rắc!”

Địa thế càng lúc càng cao, bên ngoài sông núi cuồng phong mênh mông gào thét tràn đến, lượn quanh những ngọn núi màu đen chọc trời mấy vòng rồi bay đi.

- Đi thôi!

Xi Vưu lạnh lùng nói, đồng thời vung tay lên. Bên ngoài phiến sơn mạch chọc trời nhiều đến mấy vạn này, một vòng khe nứt thật sâu quần quanh mặt đất, bao bọc nơi này lại.

- Vâng thưa chủ nhân!

Đám người Thủy tộc liền hóa thành từng vệt cầu vòng đen bay đi, chui vào trong vết nứt trên mặt đất, hóa thành từng vũng nước. Trong nháy mắt một phiến sóng trắng đã xuất hiện trên mặt đất, càng lúc càng nhiều, một lát sau đã hình thành một dòng sông bao quanh phiến núi non dày đặc này.

- Ba ngày sau bốn tọa sẽ hợp nhất ba thứ linh, nhục, giáp, đến lúc đó công lực của các người sẽ khôi phục như ngày xưa lúc bốn tọa tranh bá thiên hạ. Hiện tại mỗi người các người hãy tìm một đỉnh núi mà tĩnh tọa, tùy thời chuẩn bị tiếp nhận lực lượng hùng hậu bị phong ấn.

- Vâng thưa chủ nhân!

Đông đảo Thiên Ma tộc nhân cung kính nói, dứt lời liền bay đi, mỗi người tìm một ngọn núi chọc trời xếp bằng ngồi xuống, ngọn lửa màu xanh lục từ trên người tỏa ra.

“Bình!”

Xi Vưu đột nhiên không hề báo trước lại đánh một chưởng vào người Triệu Vô Cực, một vầng sáng trong suốt từ lòng bàn tay phát ra, hóa thành một hình cầu cao bằng một người bao bọc lấy Triệu Vô Cực.

- Bốn tọa đã đem một bộ phận võ đạo khắc sâu vào biển ý thức của người, trong thời gian này người hãy cố gắng cảm ngộ cho tốt!

Xi Vưu dứt lời, bàn tay liền hất lên, đem Triệu Vô Cực ném đến trên một ngọn núi xa xa.

Làm xong tất cả, Xi Vưu mới khoanh chân ngồi xuống. Bên dưới thân là một sơn mạch hùng vĩ nhất trong mấy vạn ngọn núi lớn, một đường vòng cung từ dưới chân núi trườn lên, kết thành một hình cầu to lớn trong suốt bao phủ lấy Xi Vưu và cả tòa sơn mạch khổng lồ.

- A!

Một tiếng gào lớn từ giữa dãy núi bắn lên trời, sau đó một luồng dao động quỷ dị từ trong dãy núi này lan ra. Từ bầu trời nhìn xuống phía dưới, khu vực rộng lớn này như một bức tranh thủy mặc bị nước dội qua, dần dần hóa thành một phiến trống rỗng biến mất không còn thấy.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Trên chín tầng trời, Thanh Minh, Nhật Quỷ, Mạt Lệ, Phán Hồn, Huỳnh Hoắc lập loè một chút, sau đó bùng sáng. Năm vầng sáng từ bầu trời chiếu xuống, chui vào trong những dãy núi. Nơi lực lượng ngũ tinh chiếu xuống, từng hình cầu trong suốt bỗng nhiên xuất hiện. Sau khi năm vầng sáng ẩn chứa lực lượng hỗn độn phân biệt đánh vào năm ngọn núi, lại từ những hình cầu màu sắc khác nhau bắn ra, xuyên qua tầng tầng hư không vừa vận tập trung vào trong Xi Vưu giáp vai trên đỉnh núi trung ương.

“Ong!”

Xi Vưu chiến giáp chấn động phát ra những tiếng kêu hưng phấn.

505. Chương 495: Sự Khiêu Chiến Của Vương Triều Ni Cổ Lạp Tư

Cửu tinh ngôi thứ năm Phản Hồn xuất hiện. Dưới ảnh hưởng của ngôi sao linh hồn kì dị nhất trong trời đất, vô số tàn hồn của những ma thần chết trong các trận chiến thảm khốc khắp Ma Giới vào thời khắc này lại tái sinh từ dưới đất.

Những ma thần chết trong cuộc chiến thần ma lần thứ nhất, thậm chí còn lâu hơn trước chiến tranh, sự cường đại của chúng đã vượt xa sự tưởng tượng của các thần ma bình thường hiện nay. Thời gian sinh ra càng lâu thì thực lực lại càng mạnh, năng lực còn sót lại sau khi tàn hồn tái sinh cũng càng lớn.

Bên ngoài Trung Ương ma sơn, từng hàng bóng ma cao lớn bước đi trong bóng tối của các dãy núi, gào thét điên cuồng. Số lượng của chúng nhiều như kiến, khiến cho tất cả yêu ma trấn thủ trên núi đều kinh hãi không ngớt. Nhưng so với các tàn hồn thần ma hung ác và khát máu bị dục vọng giết chóc chi phối, Trung Ương ma điện âm u đen kịt càng làm cho chúng yêu ma sợ hãi hơn.

Một đoàn đao ý vô cùng sắc bén, không thể ngăn cản như thủy ngân từ trong ma điện tối tăm trút xuống dọc theo sườn Trung Ương ma sơn.

Cả Trung Ương ma sơn, ngoại trừ Thái Huyền có Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công hộ thể, không sợ đoàn đao ý đang không ngừng khoách triển kia, đám yêu ma còn lại đều tránh lui. Ngay cả chúng ma luyện đao đến từ Thái Cổ cũng chịu không nổi đoàn đao ý như muốn bức vào biển ý thức này, đều từ trong đại điện chạy ra, tránh khỏi đoàn đao khí không thể kháng cự này.

Sau khi Đệ Nhất Phân Thần từ Thái Cổ trở về, tính tình chợt biến đổi, bất ngờ tuyên bố bế quan, thậm chí ngay cả việc rèn Sát Lục chiến giáp trước đó rất coi trọng cũng không thêm ngó đến.

Phong Vân Vô Kỵ bế quan đã đến ngày thứ bảy, cả Trung Ương ma điện bắt đầu bị bao phủ trong bóng tối dày đặc, loáng thoáng như có sương đen từ trong đại điện tỏa ra. Dưới tác dụng của một lực lượng quỷ dị, tất cả ánh sáng, kể cả tinh quang âm đạm của năm ngôi sao trên trời đều chìm vào trong bóng tối của ma điện, không có một tia sáng phát ra.

Cho dù mạnh mẽ như Cổ Liệt Nhĩ hay Thái Huyền, khi đứng bên ngoài Trung Ương ma điện cũng không thể nhìn thấy được hình dáng của ma điện, tất cả đều bị bóng tối thuần túy bao trùm.

Theo thời gian trôi qua, đoàn bóng tối hấp thu tất cả ánh sáng này bắt đầu từ Trung Ương ma điện dần dần khoách triển đến dưới chân núi và bầu trời. Đến ngày thứ mười bốn, một luồng đao ý sắc bén bỗng hiện lên trên đỉnh núi, cùng lúc đó một bóng mờ hình đao hẹp dài từ Trung Ương ma điện kéo dài lên không, từ xa nhìn lại giống như một thanh đao đen hẹp dài đầu mỏng kẹp giữa đỉnh núi, mũi đao chỉ thẳng lên trời.

Sau nửa tháng, đám người Cổ Liệt Nhĩ hoảng sợ phát hiện, trong màn sương mù dày đặc trên bầu trời Trung Ương ma điện bỗng xuất hiện một đôi mắt uy nghiêm đáng sợ. Cặp mắt kia vẫn luôn khép kín, nhưng mọi người đều có một loại cảm giác kì lạ, giống như khi cặp mắt kia mở ra nhất định sẽ long trời lở đất.

Khi Phong Vân Vô Kỵ bế quan tu luyện chiêu thứ năm của Kiếp Ma Đạo, đao ý sắc bén phát ra làm cho năm chiếc ma đỉnh dùng để rèn Sát lục chiến giáp không thể tiếp tục tiến hành được nữa. Cuối cùng theo ý của Thái Huyền, bèn chuyển nơi rèn sang năm đỉnh núi chung quanh ngọn núi chính của Trung Ương ma sơn.

Giữa sườn Trung Ương ma sơn, Thái Huyền ngồi bất động như tảng đá, trong cơ thể chân khí Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công không ngừng lưu chuyển. Sau khi Phong Vân Vô Kỵ bế quan tu luyện Kiếp Ma Đạo, toàn bộ đại quân đều do y thống lĩnh.

Bên ngoài Trung Ương ma sơn, đông đảo tàn hồn của ma thần không ngừng gào thét, còn phía trên núi lại hoàn toàn yên tĩnh

“Ầm!”

Phía tây cách Trung Ương ma sơn mấy chục dặm đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, trong tầm mắt mọi người, một đám mây đen nhanh chóng lan rộng đến chu vi mấy trăm trượng.

- Kẻ nào là hoàng đế của vương triều Trung Ương?

- To gan, lại dám gọi thẳng tên của chủ công!

Những tiếng hét giận dữ của đám yêu ma trên núi vang lên, thanh âm như núi lở đất nứt.

“Gào!”

Giữa đám mây đen đang lan về bốn phía bỗng xuất hiện một khe hở, một tiếng rùng ngâm vang vọng đất trời phát ra từ bên trong, sau đó một gã chiến sĩ rùng trên người mặc chiến giáp có hình ngọn lửa đen địa ngục, cưỡi trên một con rồng đen có hai cánh, tay cầm một thanh kích màu đen dài hơn ba trượng xuất hiện ở cuối tầm nhìn. Nam tử kia cũng không mang mũ giáp, mái tóc dài đen nhánh tung bay, gương mặt hiện rõ vẻ thô kệch.

Nam tử kia ngồi trên lưng con rồng đen sẫm cao mấy chục trượng, trường kích trong tay vung một cái, xông vào giữa đám yêu ma của Trung ương ma sơn, nói:

- Bản tọa chính là hắc ám long kỵ tướng của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, phụng lệnh của đại đế truyền lệnh cho chủ nhân của các ngươi.

Nam tử nọ trừng mắt lạnh lẽo, chỉ vào lá cờ phía trên Trung Ương ma sơn, quát lên:

- Trung Ương ma sơn không được lập triều. Trung Ương ma đế chưa được Ni Cổ Lạp Tư đại đế cho phép, lại dám lập triều tại Trung Ương ma sơn ở gần thế lực của vương triều, đó chính là tội lớn. Hạn cho người trong vòng mười ngày phải đến Mục Nhĩ Lạp sơn triều bái đại đế, tất cả thế lực đều sát nhập vào vương triều ta, như vậy may ra mới tha mạng cho người. Nếu không... hừ!

Nam tử nọ ngồi trên lưng ma long, vung thanh kích lớn lên. Dưới thân ma long, mấy chục ma thần không ý thức, thân cao trăm trượng, thân thể không hoàn chỉnh bị đánh tan, chân tay bị đứt rải đầy trên mặt đất, bên dưới phần còn sót lại của đồng chân tay này hiện lên rõ ràng một vết cắt sắc bén hình cung.

- Hừ!

Những tiếng hét giận dữ vang lên. Giữa không trung, lũ yêu ma lập tức gào lên xông ra ngoài. Ở phía xa, tên ma tướng kia trong mắt lóe lên một luồng sát khí lạnh lẽo, tay trái rung một cái, thanh trường kích kia liền rít lên quét ngang trước người, mũi kích phát ra một điểm sáng lạnh.

- Tất cả hãy lui ra!

Thái Huyền bỗng nhiên mở mắt, vẻ mặt không biểu tình nói.

Ma giới vốn không quan tâm đến quân kỷ, chỉ phục tùng mệnh lệnh. Thái Huyền vừa lên tiếng, lũ yêu ma đã lao ra trăm trượng chột dừng lại, sau đó lui trở về.

- Thế nào, người chính là kẻ dám lập vương triều Trung Ương sao? Hừ, năng lực chẳng ra gì mà lá gan thì lớn thật.

Tên yêu ma kia kéo dây cương, dựng kích lên nói.

- Không phải ta.

Thái Huyền chậm rãi đứng lên, tay phải nắm lấy thanh đao đen hẹp dài, tay trái nhẹ nhàng vuốt qua lưỡi đao, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, cũng không tức giận vì giọng điệu của đối phương.

- Không phải? Hừ, vậy chủ nhân của các ngươi đâu? Hãy cho ta một câu trả lời thuyết phục, bản tọa còn phải nhanh trở về phục mệnh.

Hắc ám long kỵ tướng lạnh lùng nói.

- Mặc dù ta không phải là chủ sự ở nơi này, cũng không thể thay mặt chủ công trả lời vấn đề của ngươi, nhưng có một việc ta lại có thể làm được.

Thái Huyền dứt lời, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lẽo, tóc dài tung bay, trong đôi mắt lóe lên một vệt sáng lạnh:

- Tiến người trở về!

“Xoẹt!”

Thái Huyền hai tay cầm đao, đột nhiên chém ra. Một đoàn bóng đao to lớn hẹp dài cắt qua không gian, phạm vi đao thể bao trùm đến mấy trăm trượng.

Hắc ám long kỵ tướng mở to hai mắt, không thể tin nhìn đao khí như hủy trời diệt đất kia.

“Ầm!”

Thái Huyền một đao xuất thủ chém nát hắc ám long kỵ tướng thành cát bụi, kể cả con rồng lớn kia, toàn bộ cuốn vào trong không gian phía sau đám mây đen.

- Không còn việc gì nữa, các người về vị trí đi!

Mái tóc Thái Huyền phát lên, phát ra tiếng soàn soạt như đao quét qua hư không. Y vung tay lên, nói với lũ yêu ma phía sau, giống như vừa mới làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Một đao chém chết long kỵ tướng quân, Thái Huyền lại ngồi xếp bằng trên một khối đá đen tại đỉnh núi.

- Thái Huyền đại nhân, như thế có lỗ mãng quá chăng?

Cổ Liệt Nhĩ nhíu mày, đi nhanh tới:

- Chúng ta không xin ý kiến của chủ nhân mà đánh chết sứ giả như vậy, liệu có trái với ý định của chủ nhân không? Dù sao Ni Cổ Lạp Tư cũng là vương triều có tiếng tăm vang lừng tại Ma giới, với thực lực của chúng ta thật sự không đủ để đối kháng với bọn chúng.

- Không cần nói nữa! Trước khi bề quan chủ công đã giao tất cả mọi chuyện cho ta xử lý. Chủ công tuyên bố muốn thành lập vương triều Trung Ương, ý định của ngài đã quá rõ ràng. Cho dù người tự mình đi hỏi chủ công, đáp án cũng sẽ là như vậy. Về phần thái độ quá kiêu ngạo của hắc, nếu chủ nhân biết chúng ta thả cho hắc đi thì sẽ không vui.

Thái Huyền hờ hững nói, nói xong ngồi xếp bằng bất động, hai mắt nhắm lại. Phía sau y, một phiến màu xanh lục dần lan ra, nơi đi qua, từng dây leo như những con rắn uốn lượn trườn theo sườn núi trơ trọi như được dao gọt dũa.

Cổ Liệt Nhĩ yên lặng suy nghĩ. Với tính tình của chủ công, nếu gặp phải sứ giả kiêu ngạo như vậy e rằng cũng sẽ giống như Thái Huyền. Nghĩ như vậy hắc cũng thấy thư thái, chỉ là đối với việc chủ nhân đem đại quân vương triều vừa mới thành lập giao cho một gã yêu ma xa lạ đột nhiên xuất hiện, trong lòng hắc vẫn có chút lưu tâm.

“Cũng không biết chủ nhân tu luyện ma công gì mà khí thế lại kinh người như vậy.” - Cổ Liệt Nhĩ ngẩng đầu nhìn ma khí ngất trời trên đỉnh núi, lẩm bẩm nói.

Bóng đao khổng lồ đã gần như ngang với bầu trời, lực lượng hủy diệt ẩn chứa bên trong cực kỳ kinh người. Cổ Liệt Nhĩ thậm chí có thể khẳng định, chỉ cần một chút đao kinh từ trong bóng đen trút ra ngoài, sẽ dễ dàng khiến cho Trung Ương ma sơn bên dưới hóa thành cát bụi.

“Đao ý ẩn chứa bên trong bóng đen này đang không ngừng tích lũy. Với tốc độ này, qua một thời gian nữa, e rằng trong cả Ma Giới người có thể tiếp được một chiêu này chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Chủ nhân chẳng lẽ là đang...”

Ngay lúc Cổ Liệt Nhĩ đang ngẫm nghĩ, một giọng nói nho nhã bỗng vang lên từ phía sau:

- Cổ Liệt Nhĩ đại nhân đang suy nghĩ gì vậy?

- Bội Lý Tư à? Ta đang suy nghĩ xem ma công của chủ công đã tu luyện đến mức độ nào. Dựa theo tốc độ mà khí tức hủy diệt lan ra, sợ rằng không lâu nữa chúng ta lại phải dời xuống dưới chân núi rồi.

Cổ Liệt Nhĩ xoay người lại nói.

- Đây là chuyện tốt.

Bội Lý Tư tươi cười nói, nụ cười đó gây cho người ta một cảm giác như mọi chuyện đều đã tính trước kỹ càng, tựa như chủ nhân của nụ cười đó từ trước đến giờ chưa tìm thấy một chuyện gì làm cho hắn cảm thấy khó khăn:

- Công lực của chủ nhân càng cao, vương triều của chúng ta lại càng vững chắc. Nếu chủ nhân có thể tiến thêm một bước nữa, vậy vương triều Trung Ương của chúng ta cũng có khả năng sánh ngang với mười ba vương triều khác. Đến lúc đó, ta và ngài chẳng phải sẽ là đại tướng lập triều, được chủ công tín nhiệm sao?

- Tuy nói là vậy, nhưng trước mắt Ni Cổ Lạp Tư đã phái sứ giả đến biểu thị sự bất mãn, hơn nữa Thái Huyền đại nhân lại một đao chém giết sứ giả, e rằng lúc này vương triều Ni Cổ Lạp Tư đang cân nhắc xem nên phái ai tới đối phó với chúng ta.

Cổ Liệt Nhĩ hơi lo lắng nói.

- Không sao.

Bội Lý Tư lạnh nhạt nói:

- Ta đã ở trong sở Âm Tài rất lâu, đối với chuyện xưa của các vương triều này gần như đều hiểu rõ. Thời gian chủ nhân quật khởi rất ngắn, với tính tình của Ni Cổ Lạp Tư đại đế, không đến mức sẽ lập tức xuất động tất cả binh lực trong triều đối phó chúng ta. Chỉ cần không phải xuất động toàn lực, với thực lực của chủ nhân và lực lượng của mấy đại quân đoàn đủ để đối kháng với bọn chúng rồi. Chỉ cần hòa hoãn được một thời gian, ta tin trong khoảng thời gian này có thể khiến cho thực lực của vương triều tăng mạnh.

- Ô! Những lời này của người nếu là nói với chủ nhân, nhất định ngài sẽ rất cao hứng.

Bội Lý Tư chỉ mỉm cười.

- Cổ Liệt Nhĩ đại nhân! Nhờ vào rất nhiều ma huyết cao cấp trợ giúp, năm bộ ma phẩm đã gần hoàn thành rồi. Việc này vốn do ngài phụ trách, hôm nay chủ công bế quan không ra, có nên do ngài...

Nói đến đây, Bội Lý Tư lại ngừng không nói nữa. Ở phía xa, mấy ngàn yêu ma đang bay trên năm chiếc ma đỉnh, trong tay mỗi người đều xách một thi thể yêu ma không đầu, máu loãng không ngừng từ nơi cổ bị đứt chảy xuống. Rất nhiều máu tươi chảy vào trong ma đỉnh, bị những bộ phận của áo giáp màu đỏ kia hấp thu. Lúc áo giáp hấp thu ma huyết phát ra âm thanh như tiếng trẻ con mút, màu sắc cũng dần dần từ đỏ rực chuyển sang màu đen.

Về mặt Cổ Liệt Nhĩ khựng lại, một hồi lâu mới nói:

- Ta biết rồi.

Tại khoảnh khắc Cổ Liệt Nhĩ cúi đầu, một vẻ sợ hãi thoáng lướt qua dưới mí mắt. Vừa nghĩ đến việc phải đi gặp chủ công báo cáo chuyện này, da đầu của hắn liền căng thẳng, từng sợi tóc đen như muốn dựng lên.

Bất đắc dĩ, Cổ Liệt Nhĩ đành phải xê chân bước lên trên núi. Trong vòng mấy trăm trượng từ đỉnh núi trải xuống sóng ngầm mãnh liệt, trên đất đá cứng rắn đầy những vết đao lộn xộn in sâu vào ba phân, loáng thoáng còn có tiếng ma khóc quỷ gào.

- Chủ công, thuộc hạ Cổ Liệt Nhĩ có việc bẩm báo!

Đáp lại là một sự yên tĩnh dài đằng dặc. Trên đỉnh núi hoàn toàn tối đen, ngay cả ngọn núi cũng bị che lấp. Nơi đó giống như một thế giới khác, một thế giới chỉ có bóng đêm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong cảm giác, tại nơi tối tăm kia dường như có linh hồn của một sự sống cường đại dần dần thức tỉnh. Trong lúc đang lo lắng không yên, Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên cảm thấy trong sóng ngầm trên đỉnh núi có hai ánh mắt không mang theo chút cảm tình nào đang nhìn chăm chú vào mình.

“Nói đi!”

Trung Ương ma sơn hoàn toàn yên ắng, nhưng trong linh hồn của Cổ Liệt Nhĩ lại vang lên một giọng nói quen thuộc .

- Sát Lục ma giáp đã rèn xong, có chỗ nào cần đúc lại, xin chủ công chỉ bảo!

“Xoẹt!”

Cổ Liệt Nhĩ vừa dứt lời, trong thủy triều hắc ám dày đặc trên đỉnh núi đột nhiên xuất hiện một bàn tay màu đen khổng lồ, năm ngón tay to như cột lớn mở ra, phát ra một lực hút mạnh mẽ. Năm bóng đen liền phân biệt từ trong năm chiếc ma đỉnh bay ra, rơi vào trong lòng bàn tay không lồ kia.

“Cheng cheng!”

Sau những tiếng kim loại va chạm, năm bộ phận đã hợp thành một bộ áo giáp hoàn chỉnh, bề ngoài giống hệt như Sát Lục chiến giáp.

“Rào!”

Thủy triều thần bí dâng trào, bàn tay to lớn kia vừa thu lại, áo giáp liền bay vào trong bóng tối vô tận, biến mất không thấy.

“Bộ áo giáp này rèn không tệ, hình thức không khác bao nhiêu so với Sát Lục chiến giáp, chỉ là còn thiếu vài phần sát khí. Ừm, bốn tọa sẽ dùng sát lục ma khí tôi luyện thêm một lần, đủ để đánh lừa người khác. Cổ Liệt Nhĩ, ngươi làm tốt lắm, đây là phần thưởng của ngươi.”

Một khối cầu màu đen từ đỉnh Trung Ương ma sơn bắn ra, bay vào trong đan điền Cổ Liệt Nhĩ. Khối cầu màu đen trong cơ thể Cổ Liệt Nhĩ bùng nổ, hóa thành từng luồng ma nguyên tinh thuần ngưng tụ cực độ không ngừng lưu chuyển, ma nguyên hùng hậu mãnh liệt dâng trào. Cổ liệt nhĩ trong lòng mừng rỡ:

- Đa tạ chủ công!

Sau đó hần lập tức khoanh chân ngồi xuống.

“Ầm!”

Trong vòng một dặm chung quanh Trung Ương ma sơn, quy tắc đột nhiên biến động, sát lục khí tức có từ thời kỳ Ma Giới hỗn độn rải rác trong trời đất bắt đầu dâng trào, giống như sóng biển từng đợt nối tiếp nhau.

“Vù!”

Không khí tại Trung Ương ma sơn dao động. Không khí từ bốn phương tràn đến, hóa thành cuồng phong ào ạt. Được sát lục quy tắc tràn ngập hư không dẫn dắt, sát lục khí tức giống như sương mù hội tụ lại, hóa thành một đám mây đen hình vòng xoáy.

“Đình!”

Trên đỉnh núi, một vệt cầu vòng màu đen bay ra, chui vào trung tâm đoàn mây đen hình vòng xoáy kia. Dưới sự khống chế của một loại lực lượng bí ẩn, sát lục ma khí nồng đậm này không ngừng truyền vào bộ ma khí vừa mới được đúc thành.

“Ầm!”

Trên chín tầng trời, một cột sét giáng xuống, mãnh liệt đánh vào trên bộ Sát Lục ma giáp. Từng cột nối tiếp nhau, liên tục không ngừng, mỗi lần đánh vào đều làm cho Sát Lục ma giáp trở nên đen và lạnh lẽo hơn, mặt ngoài chiến giáp thỉnh thoảng lại chiếu xạ ra một luồng ánh sáng chói mắt.

Xuyên qua bóng tối trùng trùng, bên trong ma điện tối tăm nơi ánh sáng không thể rọi đến, tại trung ương đại điện xuất hiện hai bóng đen một trái một phải, bên trái chính là Phong Vân Vô Kỵ, còn bên phải chính là linh hồn Sát lục to lớn.

Nhìn kỹ lại, linh hồn Sát Lục kia là do từng vết đao tỉ mỉ tạo thành. Mỗi khắc trôi qua, linh hồn Sát Lục lại ngắn đi một phần, càng trơn tru hơn một phần, bề ngoài cũng dần dần giống như dáng vẻ của Phong Vân Vô Kỵ.

506. Chương 496: Chiến Tranh Vương Triều (phần 1)

Bầu trời, mặt đất và bóng tối hòa làm một thể. Giữa sườn Trung Ương ma sơn, vô số ma tộc đang tuân tra bảo vệ vương triều mới được thành lập này. Lấy trung ương ma sơn làm trung tâm, trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh tràn ngập mây đen của chiến tranh dày đặc.

Ba người Thái Huyền, Bội Lý Tư và Cổ Liệt Nhĩ đứng trên ba mỏm đá lớn liền nhau tại Trung Ương ma sơn, nhìn về phía bình nguyên vô tận ở hướng đông.

Nơi đó cũng giống như những địa phương khác của Ma giới, tồn tại vô số Ma Vương, Ma Hoàng, Ma Đế... những thế lực nhỏ cũng có nhiều vô kể, mỗi ngày đều có biến động về thế lực.

Thứ duy nhất không bình thường chính là miền đất rộng lớn này đã in dấu ấn của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, đây là thuộc địa của vương triều này.

Thái Huyền một chiêu đánh chết ám hắc long kỵ, đưa cả thi thể trở về không gian do vương triều Ni Cổ Lạp Tư mở ra, chuyện này đối với vương triều Ni Cổ Lạp Tư chính là một sự sỉ nhục không gì sánh được. Chiến tranh là không thể tránh khỏi, chuyện này vương triều Trung Ương đã sớm biết.

Ma thức khổng lồ của Thái Huyền và Cổ Liệt Nhĩ phát ra, mấy ngày nay không ngừng bao trùm toàn bộ thuộc địa rộng lớn của vương triều Ni Cổ Lạp Tư. Theo cảm giác của hai người, toàn bộ ma tộc cấp thấp của Ma giới đang từ bốn phương kéo đến Trung Ương ma sơn này.

- Thái Huyền đại nhân! Dựa vào thực lực của chúng ta thì tuyệt đối không thể chống lại vương triều Ni Cổ Lạp Tư. Nói thật, quyết định thành lập vương triều của chủ nhân... hình như hơi...

Cổ Liệt Nhĩ muốn nói lại thôi, hơi sợ hãi nhìn thoáng qua đỉnh núi to lớn đang bị bóng tối bao trùm.

- Đây không phải là chuyện của ngươi, chủ công tuyệt đối sẽ không muốn nghe những lời này.

Thái Huyền lạnh lùng nói, thân hình giống như ngọn núi sừng sững bất động.

- Ngoại trừ Bối Nhĩ Tư Ba Đạt và quân đoàn Ám Hắc của hắn, cùng với quân đoàn Hủy Diệt do ngài thống lĩnh, vương triều Trung Ương chúng ta không còn thế lực nào khác. Chút thực lực này không thể nào so sánh được với vương triều Ni Cổ Lạp Tư đã tồn tại hàng trăm triệu năm.

Bội Lý Tư đột nhiên ngắt lời, nói xong lại nhìn về hướng Bối Nhĩ Tư Ba Đạt dưới chân núi.

Với vóc người của Bối Nhĩ Tư Ba Đạt, hoàn toàn không thích hợp đứng trên Trung Ương ma sơn. Trên thực tế, trung tâm quyền lực của vương triều Trung Ương cũng không có vị trí của Bối Nhĩ Tư Ba Đạt, mặc dù hắn thống lĩnh cả một quân đoàn.

- Ý ngươi là gì?

Thái Huyền lạnh lùng nói. Giữa ba người quản lý của vương triều Trung Ương thật ra cũng không có quá nhiều giao tình với nhau.

- Thái Huyền đại nhân! Đợt tấn công đầu tiên của vương triều Ni Cổ Lạp Tư chắc chắn sẽ không phải là lực lượng thật sự, cho nên chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng. Còn đến khi vương triều Ni Cổ Lạp Tư phát hiện bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của chúng ta, đó lại là chuyện khác, không bàn đến lúc này. Trước lúc Ni Cổ Lạp Tư huy động toàn bộ lực lượng, ta tin rằng ma công mà chủ công tu luyện cũng đã có thành tựu rồi.

Bội Lý Tư hỏi một đằng lại trả lời một nẻo.

Thái Huyền nhíu mày, khoe miệng giật giật nhưng lại không nói gì. Ở trong lòng, Thái Huyền vẫn không thể nào xem mình giống như những yêu ma này. Người và ma vốn khác biệt, tốt nhất vẫn nên cố gắng giảm bớt giao tiếp.

- Đợi sau khi đánh tan đợt tấn công đầu tiên của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, đó chính là lúc kế hoạch của ta tiến hành.

Trên mặt Bội Lý Tư hiện lên vẻ tự tin mãnh liệt, giống như tất cả mọi việc đều nằm trong dự tính.

- Người có kế hoạch gì?

Cổ Liệt Nhĩ hỏi.

- Lúc còn ở sở Ấm Tài ta có một hứng thú, chính là nghiên cứu phải làm sao mới có thể quật khởi được ở Ma Giới, thành lập vương triều thứ mười bốn. Dù sao Ma giới cũng đã rất lâu không có vương triều mới nào xuất hiện.

Bội Lý Tư cười nói:

- Muốn quật khởi giữa mười ba vương triều tại Ma Giới, không chỉ cần lực lượng mà còn phải có kế sách.

- Đợi chúng ta qua được đợt tấn công sắp tới của vương triều Ni Cổ Lạp Tư rồi hãy nói.

Cổ Liệt Nhĩ lạnh nhạt đáp, dứt lời liền quay về hướng đông, trong mắt chợt thoáng hiện lên vẻ hận thù sâu sắc.

“Ầm!”

Nơi chân trời phía đông, một cánh cổng lớn màu đen có hình vòm bỗng xuất hiện trong trời đất. Mặc dù khoảng cách rất xa, cánh cổng kia vẫn hiện lên một cách sừng sững và đồ sộ.

“Bùng!”

Một luồng ma khí nổ ra từ trong cánh cổng lớn màu đen, sau đó một bóng dáng màu bạc xuất hiện. Đó là một kỵ sĩ rồng toàn thân mặc áo giáp màu trắng bạc, bên dưới là một đám rồng màu bạc.

“U!”

Kỵ sĩ kia cầm một cái kèn lệnh màu bạc dài chừng một cánh tay đưa lên miệng, bỗng nhiên thổi ra một tiếng kèn vang dội đất trời.

- Đây là kèn lệnh chiến tranh màu bạc của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, chuẩn bị chiến đấu!

Bội Lý Tư sắc mặt nghiêm túc, lập tức đứng lên.

Thái Huyền biến sắc, cũng lập tức đứng lên:

- Quân đoàn Ấm Hắc, cánh trái! Cổ Liệt Nhĩ, cánh phải! Quân đoàn Hủy Diệt, cánh giữa!

Thái Huyền dứt lời, thân thể liền lay động hóa thành một vòng cung từ đỉnh núi lao xuống. Vô số ma đầu Thái Cổ cũng theo sau nhảy xuống.

Lạc đà gầy vẫn còn lớn hơn ngựa. Bởi vì thế lực nhiều lần bị suy yếu, trong đó lại từng bị Bối Nhĩ Tư Ba Đạt chèn ép, cho nên quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng vốn thuộc về Cổ Liệt Nhĩ đã không còn rầm rộ như lúc ban đầu. Nhưng quân đoàn của hắn dù sao cũng từng là một quân đoàn có biên chế hoàn chỉnh, mặc dù bị chia rẽ nhưng “bộ khung” vẫn còn rất lớn. Khi đám ma đầu Thái Cổ ồ ạt đánh chiếm tứ phương, Phong Vân Vô Kỵ thấy thủ hạ dưới trướng của Cổ Liệt Nhĩ ít ỏi, cho nên đã bổ sung một số thuộc hạ vào quân đoàn của hắn, do đó quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng nhìn chung vẫn còn chút oai phong của năm xưa.

Trong ba nhánh quân lớn của vương triều Trung Ương, nhánh hoàn chỉnh nhất lại là Bối Nhĩ Tư Ba Đạt và quân đoàn Ấm Hắc gia nhập không lâu, nhưng thực lực mạnh nhất lại là quân đoàn Hủy Diệt do đám ma đầu Thái Cổ tạo thành.

Thái Huyền lấy tên này nguyên nhân rất đơn giản, đó là lực lượng này đến đây để hủy diệt yêu ma trong Ma Giới, thậm chí là toàn bộ ma đầu Thái Cổ ở đây đã chuẩn bị cho việc bản thân bị hủy diệt tại Ma giới.

Không hủy diệt yêu ma thì sẽ là bị yêu ma hủy diệt, đây chính là vận mạng của quân đoàn Hủy Diệt.

“Ầm ầm!”

Từng tiếng vang long trời lở đất từ nơi chân trời truyền đến. Thái Huyền đứng giữa không trung nhìn về phương xa, trông thấy một trận thủy triều màu đen bên dưới tên kỵ sĩ rồng màu bạc từ phía chân trời cuốn đến.

- Giết!

Một đợt sóng gầm từ phía xa lan đến, cơn thủy triều màu đen kia cũng càng lúc càng dâng cao. Vô số yêu ma cuộn cuộn không dứt gầm lên như cơn lốc, theo sự chỉ huy lao về hướng Trung Ương ma sơn.

- Người nói đúng, đợt tấn công đầu tiên của vương triều Ni Cổ Lạp Tư quả nhiên đều là chốt thí, chẳng qua là thử dò xét thực lực của chúng ta mà thôi.

Thái Huyền quay đầu, ánh mắt khen ngợi nhìn về phía Bội Lý Tư đang đứng trên đỉnh núi. Ở phía xa, cơn thủy triều màu đen dày đặc như cuộn qua Ma Giới kia quả thật hoàn toàn do một đám ma tộc cấp thấp tạo thành.

Bội Lý Tư mỉm cười không nói gì. Tất cả những điều này dĩ nhiên đều nằm trong tính toán của hắn. Từ lâu hắn đã đọc và ghi nhớ toàn bộ những sổ sách trong sở Âm Tài nói Sự hưng thịnh và suy tàn của những vương triều này rồi.

Bội Lý Tư liếc nhìn đám ma tộc cấp thấp đông như kiến phía xa... rất nhanh liền thu hồi ánh mắt. Đợt tấn công đầu tiên cuối cùng sẽ chỉ làm tiêu hao một chút thực lực của yêu ma trong vương triều Trung Ương, thuận tiện đào thải một số yêu ma cấp thấp, chỉ như vậy mà thôi.

Thu hồi ánh mắt, tư tưởng của Bội Lý Tư nhanh chóng tập trung vào việc khác. Hắn lập tức từ trong người lấy ra một tấm da dê cổ xưa được xếp chỉnh tề, đặt tấm bản đồ da dê dài chừng hơn hai thước này lên trên một tảng đá phía trước người, sau đó mở ra.

Trên tấm da dê này dùng nét vẽ rất nhỏ mô tả nhiều hoa văn, tại nơi có vài đường giao nhau lại dùng máu đen hơi tản ra mùi tanh hôi khoanh tròn mấy nơi. Đây là một tấm bản đồ Ma Giới.

Tấm bản đồ này chỉ là sản phẩm thủ công, một số nơi trên tấm da dê khá lở mờ, hiển nhiên là chủ nhân của nó này đã dùng đôi chân đi khắp Ma giới, sau đó vẽ lên tấm da dê này. Địa hình Ma giới quá phức tạp, diện tích cũng rất lớn, cho nên tấm da dê này cũng không tránh khỏi có một số chỗ sơ xài, chỉ ước chừng rồi dùng mấy nét vẽ quanh co miêu tả sơ lược một chút.

- Ừm, chính là chỗ này, trạm thứ nhất của chủ nhân chính là đây.

Bội Lý Tư đưa ra một ngón tay, lấy máu làm mực khoanh tròn nơi đến trên tấm da dê, gật đầu lẩm bẩm nói, tại bên cạnh khu vực hình tam giác đó chú thích hai chữ sơ sài “vực sâu”.

“Ầm!”

Mặt đất chấn động, ngay cả Trung Ương ma sơn cũng theo đó rung chuyển. Bội Lý Tư ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời lúc sáng lúc tối như ngày tận thế.

- A!

Những tiếng kêu thảm xen lẫn với tiếng thân thể bị vật sắc xuyên qua vang lên từ phía trước Trung Ương ma sơn. Bội Lý Tư ngược nhìn về phía đông, chỉ thấy hai trận thủy triều tầng tầng lớp lớp va chạm với nhau.

Trên trời và dưới đất tràn ngập ma tộc qua lại đan xen. Hai ngọn sóng lớn lần đầu giao phong, hàng loạt yêu ma dưới mặt đất bị bắn tung lên trời, khi rơi xuống thì đã là một vùng xác chết.

Đại quân của vương triều Trung Ương giống như hóa thân thành cối xay thịt, một đường không ngừng tiến về phía trước, nơi đi qua chỉ thấy chân tay đứt đoạn bay khắp trời. Thực lực của hai bên thật sự quá chênh lệch.

Ba đại quân đoàn mặc dù thực lực mạnh mẽ, nhưng đám chốt thí của vương triều Ni Cổ Lạp Tư cũng cuộn cuộn không ngừng, giết xong một đám lại có một đám khác, giống như núi cao sông dài liên miên không dứt.

Quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng, quân đoàn Hủy Diệt và quân đoàn Âm Hắc hóa thành ba thanh đao tận trời, một đường chém giết, phá trời rẽ sóng, nơi đi qua máu thịt bay tứ tung, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt.

Trong kiểu chiến tranh này, cao thủ dưới cấp Ma Thần vốn chỉ là chốt thí. Nhân số của quân đoàn Âm Hắc nhiều hơn so với quân đoàn Hủy Diệt, nhưng binh quân thực lực thì lại kém xa đám ma đầu Thái Cổ.

Võ học Thái Cổ vốn lấy giết chóc làm mục tiêu, chú trọng uy lực cường đại, mỗi chiêu đều có tầm ảnh hưởng rất rộng. Mỗi chiêu đánh ra đều ít nhất có mấy trăm yêu ma hóa thành tro bụi, kinh khí của vụ nổ cực kỳ kinh người, ngay cả đám yêu ma của quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng cũng không dám đến quá gần quân đoàn Hủy Diệt.

Phương thức công kích của quân đoàn Hủy Diệt cũng vô cùng tráng lệ, thông thường mỗi lần xuất chiêu đều là hàng ngàn luồng đao khí tung hoành mấy ngàn trượng, chia đất trời làm đôi. Mỗi lần thu đao, trên mặt đất đều lưu lại vết rãnh như những vết sẹo xấu xí.

Rất hiển nhiên, vương triều Ni Cổ Lạp Tư đã đánh giá thấp thực lực của cái vương triều dám cả gan lập triều tại ngay bên cạnh này. Tác dụng của đám chốt thí không đủ tạo thành thương tổn thực chất đối với đại quân của vương triều Trung Ương.

Rất nhanh, nơi chân trời, tên kỵ sĩ rồng màu bạc luôn quanh quẩn trên không cũng phát hiện điểm này

“U!”

Lại là một tiếng kèn lệnh động trời xuyên qua mây xanh từ phương xa truyền đến. Lần này từ bên trong cánh cổng vòm màu đen to lớn lại phun ra khói đen dày đặc.

“Rầm rầm!”

Tiếng bước chân rung chuyển vang lên từ phía xa. Phía sau cánh cổng, hai con mắt rét lạnh sáng ngời lộ ra từ bên trong khói đen dày đặc, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng gần.

“Gào!”

Một tiếng gầm lớn phát ra từ trong cánh cổng, thanh âm như đến Hồng Hoang xa xăm, xuyên qua cả linh hồn. Phía trước cánh cổng, sóng âm giống như một lưỡi cày khổng lồ kéo qua mặt đất, trên đường vô số yêu ma bị lực lượng ẩn chứa bên trong sóng âm cuốn bay đi.

Theo tiếng gầm lớn này, một con tê giác một sừng màu trắng thân cao trăm trượng từ phía sau cánh cổng kia nhảy ra, trong con người nhỏ bé so với thân thể cao lớn tràn ngập khí tức điên cuồng và nguy hiểm. Trên người con thú lớn này khoác một bộ chiến giáp do huyền thiết trăm triệu năm dưới biển sâu đúc thành, bề ngoài chiến giáp phủ đầy gai đen, cho dù là ở nơi tối tăm cũng có thể nhìn thấy ánh sáng sắc bén lấp lóe trên mũi nhọn.

“Rầm!”

Hai móng tê giác trắng một sừng chạm đất, nơi đạp xuống mặt đất lập tức sụp đổ.

“Gào!”

Con thú lớn kia lại tiếp tục gầm lên một tiếng điên cuồng, từ nơi chân trời lao thẳng đến Trung Ương ma sơn với tốc độ cực nhanh hoàn toàn không tương xứng với thân thể khổng lồ của nó, kéo ra trên mặt đất một đường thẳng tắp. Nếu để con quái thú toàn thân đầy sức mạnh này đụng phải Trung Ương ma sơn, chỉ sợ cả Trung Ương ma sơn sẽ sụp đổ lập tức.

- Xem ra tính toán đã có sai lầm rồi.

Nhìn thấy con thú lớn một sừng này xuất hiện, sắc mặt Bội Lý Tư bỗng biến đổi, thân người đứng thẳng dậy. Trên mỏm đá trước người, tám bản đồ da dê bị trận gió phát ra khi hắn đứng dậy hất tung, từ sườn núi rơi xuống. Bội Lý Tư nhất thời cũng quên nhặt lại.

Con thú lớn kia trên đường không hề phân biệt địch ta, những nơi gai đen sắc bén trên người nó lướt qua đều khiến cho thân thể đám yêu ma vỡ nát.

Ngay lúc này, bên trái Thái Huyền, một tên ma đầu Thái Cổ cả người ra khí tức âm tà và hung ác hừ lạnh một tiếng, thu đao vào vỏ, đứng lên phía trước, lạnh lùng quát:

- Chỉ là một con súc vật mà thôi, để đẩy cho ta!

“Ầm!”

Vừa dứt lời, con thú lớn một sừng màu trắng kia liền hóa thành một vệt sáng lao vào tên ma đầu Thái Cổ kia.

Đối với cao thủ Thái Cổ, khả năng dời non lấp biển, vác nặng như không chính là những năng lực cơ bản. Con thú lớn màu trắng này bề ngoài nhìn dữ tợn, toàn thân có một cảm giác đầy bạo lực, nhưng đối với đám ma đầu đến từ Thái Cổ thì chẳng là gì cả.

Tên ma đầu Thái Cổ kêu ngạo kia trực tiếp vươn một tay ra ngăn cản con thú lớn một sừng màu trắng dữ tợn kia.

“Rầm!”

Tên ma đầu Thái Cổ kia bị con thú húc phải, cả người rung lên mấy lần, xương cốt toàn thân cũng kêu lách cách. Hắn vẫn không lùi một bước, sắc mặt lại biến đổi mấy lần, cuối cùng trở nên đỏ như máu, nhưng vẫn chặn được con thú lớn kia.

- A!

Tên cao thủ Thái Cổ kia hét lên một tiếng khó chịu, đột nhiên nhấc tay phát lực. Dưới sự chú ý của mọi người, hắn dùng một cánh tay cứng rắn nắm lấy đỉnh sừng của con thú lớn màu trắng nhấc lên.

- Cút!

Tên cao thủ Thái Cổ kia hét lớn một tiếng, cổ tay rung lên, một con hung thú lớn như vậy lại bị hắn nhấc

Nhìn công kích che phủ bầu trời trước mắt, Thao Thiết lảo đảo sờ sờ bụng, sau đó chiếc miệng rộng mở ra.

Từ phương hướng của Thái Huyền chỉ nhìn thấy trời trất trước mắt bỗng tối sầm lại, sau đó phần đầu của cơn thủy triều đen do đại quân vương triều Ni Cổ Lạp Tư tạo thành đều hoàn toàn biến mất, ít nhất có mấy trăm vạn đại quân của Ni Cổ Lạp Tư đã không còn thấy.

Trời đất hoàn toàn yên tĩnh. Giờ phút này tất cả đều ngây người, ngay cả Thái Huyền cũng ngẩn ra nhìn hung thú này, trong đầu trống rỗng.

- Chà, ăn no rồi, muốn tiêu hóa hết bữa này cũng phải vài ngày nữa.

Thao Thiết rầu rĩ nói, sau đó vung vẩy tứ chi to khỏe, lắc lư đi về hướng về dãy núi thuộc quyền của ma tộc Thái Cổ.

Trên chiến trường hoàn toàn im ắng, ngay cả đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư cũng đã quên ngăn cản con hung thú tuyệt thế này, cứ để nó từ từ biến mất tại phương tây.

“Hà, tiểu tử, còn ngẩn ra làm gì, bây giờ chỉ có thể dựa vào các người thôi. Bụng ta đã no, phải cần một khoảng thời gian để tiêu hóa những thức ăn này, tạm thời không giúp được các người nữa. Ừm, ta đi đây.” - Một giọng nói lớn chột vang lên trong đầu Thái Huyền, từ giọng nói này không thể nào hình dung được với hình tượng lỗ măng của Thao Thiết kia.

“Hà hà, thấy lạ lắm sao? Các người giấu được những kẻ khác nhưng không thể gạt được Thao Thiết ta. Nói thế nào thì ta và các người cũng sinh ra tại Thái Cổ. Tranh chấp của thời xưa không đúng cũng không sai, cũng không trách tội được đám tiểu tử các người. Vì tình nghĩa này ta cũng nên giúp các người một chút. Thuận tiện nói luôn, ta vốn không có thành kiến chủng tộc... nhiều nhất cũng chỉ có một chút thành kiến khu vực thôi. Ừm, ta đi nhé...”

508. Chương 496: Chiến Tranh Vương Triều (phần 3)

Trong ký ức xa xăm, Thái Huyền chợt nhớ đến Phong Vân Vô Kỵ từng nói, trong phạm vi thể lực của ma tộc Thái Cổ đã từng thu phục được một con hung thú tuyệt thế, so về lực lượng ngay cả mình cũng không phải là đối thủ.

“Chẳng lẽ hung thú mà chủ công nói chính là Thao Thiết này?” - Thái Huyền nghi hoặc, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này.

Bỗng nhiên một đoàn khí tức cuồng bạo từ chân trời phía xa cuốn đến như cơn lốc, sau đó một giọng nói vang vọng khắp đại địa:

- Ni Cổ Lạp Tư bệ hạ có lệnh, không cần để ý tới con quái thú kia, hãy nhanh chóng tiêu diệt vương triều Trung Ương!

“Đệ Tam Thiên Ma Thần!” - Nghe được giọng nói quen thuộc này, Cổ Liệt Nhĩ liền biến sắc.

Nơi chân trời, một đợt đại quân giáp bạc lại mãnh liệt tiến lên, lấp vào chỗ trống đã bị Thao Thiết nuốt chửng.

- Giết!

Trong tiếng kêu thét, đại quân của vương triều Trung Ương sau khi tiêu diệt quân đoàn Long Triều, lại phải giao chiến với đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư.

Đám ma đầu Thái Cổ đã biến thành như những con rồng hình người, khớp xương toàn thân nhô ra, hình tượng vô cùng đáng sợ. Cho dù đối mặt với đại quân số lượng đông gấp mấy trăm lần, bọn họ vẫn không hề sợ hãi. Từng luồng đao khí màu xám bắn lên không, cắt phá bầu trời, mỗi một đều có vô số ma tộc bị đao khí xuyên qua từ trời rơi xuống.

Nhưng đồng thời, mấy vạn người của quân đoàn Hủy Diệt cũng bị chia cắt toàn bộ, mỗi người đều bị hơn trăm tên ma tộc bao vây lại, chỉ có đao khí tận trời và những tiếng thét là chứng minh bọn họ vẫn còn sống.

Quân đoàn Âm Hắc và quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng thì lại khác, họ không có được lòng trung thành đối với Phong Vân Vô Kỵ giống như quân đoàn Hủy Diệt, gần như chỉ vừa chạm mặt đại quân tiên phong đã chạy tán loạn.

Cổ Liệt Nhĩ và Bối Nhĩ Tư Ba Đạt liên tục giết mấy trăm kẻ bỏ trốn, lúc này mới hơi ổn định được tình hình.

Đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư không ngừng tiến về phía trước, giống như biển Minh Ngục gào thét, thế không thể cản, chôn vùi đại quân của vương triều Trung Ương.

Mỗi một khắc đều có đông đảo yêu ma và ma đầu Thái Cổ từ bầu trời rơi xuống. Đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư đã tràn qua trận địa của ba đại quân đoàn vương triều Trung Ương, biến người phía trước đã đến gần căn cơ của vương triều là Trung Ương ma sơn. Mắt thấy vương triều Trung Ương đã sắp bị diệt đến nơi, đúng lúc này...

- Kiếp Ma Đạo chiêu thứ năm, Ma Đạo Đoạn Ngục!

Lời vừa dứt, bóng đen hình đao to lớn trên đỉnh Trung Ương ma sơn bỗng nhiên hạ xuống.

“U!”

Ma đao còn chưa chém xuống, tiếng ma quỷ thét gào lại nổi lên khắp nơi. Phía trên chiến trường, vô số khí đen mờ ảo tạo thành những bóng ma, phát ra tiếng gào đình tai.

“Ầm ầm!”

P phía trên chiến trường, không khí tại độ cao mấy ngàn trượng bỗng nhiên bị dạt ra, không khí chấn động phát ra một tiếng nổ mạnh như trời long đất lở.

Cặp mắt sáng ngời lơ lửng trên đỉnh núi hoàn toàn mở ra. Trên đỉnh Trung Ương ma điện, thanh ma đao to lớn nổi lên trời đất nặng nề chém xuống, thân đao bao trùm toàn bộ chiến trường.

“Ầm ầm ầm!”

P phía đông Trung Ương ma sơn, một vết nứt sâu lớn xuyên qua cả chiến trường, bên trong là máu thịt bay tứ tung. Đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư vốn dày đặc như cá diếc qua sông, nằm trong phạm vi đao thế đều biến mất không thấy.

“Ma Đạo Đoạn Ngục” vừa xuất ra, trong phạm vi rộng trăm trượng, dài gần vạn trượng đều yên tĩnh, xác chết chất chồng như núi. Trong đồng thi thể vỡ nát này là một người mặc áo bào đen tung bay phấp phật, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh, có vẻ uy nghiêm vô thượng.

- Chủ công!

Thái Huyền vừa dùng một đao chém chết một đám quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, ánh mắt lướt qua bóng dáng như ma thần phía xa, liền giật mình thốt lên.

- Hắn chính là đại đế của vương triều Trung Ương, tiêu diệt hắn!

Nơi chân trời phương đông, đại quân mặc giáp vốn luôn án binh bất động cuối cùng đã ra tay. Mấy trăm tên yêu ma khí tức cường hãn, công lực từ Thiên Ma Hoàng trở lên lao đến. Cùng lúc đó, từ hai bên khu vực bị “Ma Đạo Đoạn Ngục” chia cắt, đông đảo ma tộc cũng bắt đầu tụ tập lại. Tầng tầng lớp lớp đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư hoàn toàn bỏ qua ba đại quân đoàn của vương triều Trung Ương, toàn bộ vây lấy Phong Vân Vô Kỵ ở trung ương.

Phong Vân Vô Kỵ vừa xuất hiện, hàng vạn luồng thần thức cường đại liên tục tập trung vào người hắn. Đám cường giả vương triều Ni Cổ Lạp Tư đến từ không gian khác hét lên một tiếng, hóa thành từng vệt cầu vồng đen lao đến.

- Hừ!

Trông thấy hàng vạn yêu ma cao cấp như sông núi từ bốn phương tụ lại, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không hề sợ hãi, cho dù trong đám quân này có không ít cường giả cấp bậc Thiên Ma Thần, tương đương với cao thủ Thần cấp hậu kỳ của nhân loại.

Tại khoảnh khắc khi cơn thủy triều khép lại, Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhún một cái, hóa thành một mũi tên nhọn bắn lên không mấy trăm trượng.

Tóc dài phất lên phát ra tiếng lạch phạch, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời. Trong ánh mắt kinh hãi của đại quân cả hai bên, hắn bỗng đưa một tay lên trời khẽ lắc lư, ống tay áo màu xám rộng thùng thình tung bay phần phật.

- Hấp... Tinh... Đại... Pháp .. tầng... thứ... chín!

Giọng nói lãnh đạm và tàn nhẫn thốt lên từng chữ, vang vọng cả trời đất. Thân thể Thái Huyền run lên mấy lần: “Hấp Tinh đại pháp!”

Mặc dù Thái Huyền chưa từng tu luyện môn công phu “Hấp Tinh đại pháp” này, nhưng cũng có hiểu biết về nó. Lúc trước Phong Vân Vô Kỵ tại Thái Cổ đã cải biến môn ma công này thành “Bắc Minh thần công”, sau đó truyền cho Tây Môn Y Bắc, nhằm để giải quyết nhược điểm của hắn là một kiếm ra tay, thân thể sẽ không tiếp tục duy trì được, ngay cả một đứa trẻ cũng có thể đánh ngã như thường.

Trong nhận thức của Thái Huyền, Phong Vân Vô Kỵ mặc dù tinh thông nhiều môn võ công, nhưng sở trường thật sự cũng chỉ có ba môn thần công là “Hấp Tinh đại pháp”, “Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công” và “Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp”.

“Hấp Tinh đại pháp” có thể sánh ngang với “Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công”, từ đây cũng có thể ước lượng được uy lực của nó.

“Hấp Tinh đại pháp” tổng cộng có chín tầng. Tầng cuối cùng của môn ma công này có uy lực như thế nào, Thái Huyền không biết, Tây Môn Y Bắc không biết, Độc Cô Vô Thương không biết, ngay cả bản thân Phong Vân Vô Kỵ cũng không biết.

Cho tới giờ Thái Huyền vẫn chỉ đạt đến “Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công” tầng thứ tám, khoảng cách đến tầng thứ chín vẫn xa với không giới hạn. “Hấp Tinh đại pháp” tầng thứ chín vốn có cùng cảnh giới với “Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công” tầng thứ chín, dựa vào nó hẳn là có thể suy đoán ra uy lực của “Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công” tầng thứ 9. Đây là suy nghĩ trong lòng Thái Huyền.

Phong Vân Vô Kỵ bế quan tu luyện “Sát Lục ma quyết” và “Kiếp Ma Đạo”. Tầng thứ chín của “Kiếp Ma Đạo” là “Thiên Địa Ma Kiếp”, khi sử dụng có thể hủy diệt toàn bộ Ma Giới. Còn “Sát Lục ma quyết” tầng thứ ba cũng không kém bao nhiêu.

Hai môn ma công này đều không thể thành tựu trong một sớm một chiều. Từ khi bế quan cho đến khi chiến tranh vương triều diễn ra, mặc dù đã qua một khoảng thời gian, nhưng vẫn không đủ để có tiến triển quá lớn.

“Có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tình cầm liễu liễu lại xanh”, Phong Vân Vô Kỵ một lòng muốn tu thành “Kiếp Ma Đạo” và “Sát Lục ma quyết”, không ngờ trong lúc tâm tính thanh tịnh tự nhiên, lại thành tựu được “Hấp Tinh đại pháp”.

Chuyện này vốn cũng không có gì kỳ lạ. Từ khi hóa thân ma trùng đến giờ, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không ngừng dùng “Hấp Tinh đại pháp” để thu thập ma khí trong cơ thể của những yêu ma khác. Mà trước khi phân thân, “Hấp Tinh đại pháp” của Phong Vân Vô Kỵ đã đạt đến tầng thứ bảy. Khi tu luyện lại mặc dù là làm lại từ đầu, nhưng đã có kinh nghiệm trước đó, dĩ nhiên là làm ít công nhiều.

Bất kể là sự thăng tiến của “Sát Lục ma quyết” hay là “Kiếp Ma Đạo”, đều có công lao trực tiếp hoặc gián tiếp của “Hấp Tinh đại pháp”. Nói cách khác, mỗi môn ma công của Phong Vân Vô Kỵ gia tăng đều có liên quan chặt chẽ đến “Hấp Tinh đại pháp”.

Từ sau khi luyện thành tầng thứ tám, “Hấp Tinh đại pháp” vẫn luôn không hề tiến bộ, mà tầng thứ chín cũng giống như vĩnh viễn không manh mối. Phong Vân Vô Kỵ gần như đã mất hết hy vọng, không ngờ rằng thành tựu của nó lại là một quá trình tích lũy lâu dài.

“Hấp Tinh đại pháp” vẫn luôn tiến bộ một cách chậm chạp, chỉ là mỗi lần tiến bộ đều rất nhỏ, cho nên Phong Vân Vô Kỵ không phát giác ra. Cho đến lần bế quan này, trong lúc vô tình hắn lại thành tựu được môn ma công có một không hai này.

Theo tay phải Phong Vân Vô Kỵ giơ lên, từng ánh mắt cũng nhìn lên bầu trời. Khi tiếp xúc với những ngôi sao đầy trời xuyên qua không gian vũ trụ, càng lúc càng gần, càng lúc càng sáng, tất cả mọi người biến cả mặt sắc.

“Thái Huyền, Bối Nhĩ Tư Ba Đạt, Cổ Liệt Nhĩ và Bội Lý Tư đều đến cạnh ta!” – Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ vang lên bên tai bốn người.

Vừa dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ liền hóa thành một luồng khói xanh kỳ dị xuyên qua khe hở của đám người, bay về hướng Trung Ương ma sơn.

“Ong!”

Trên chín tầng trời, sâu trong không gian đen kịt, vạn ngôi sao dày đặc bỗng sáng lên, hơn nữa càng lúc càng gần. Trời đất rung chuyển như ở trong một cái hộp, bị một người cao lớn không nhìn thấy dùng sức lắc mạnh.

Bóng tối nhanh chóng rút đi, tinh quang sáng ngời nổi lên thành một phiến, ánh sáng kia thậm chí còn che lấp cả năm ngôi sao.

Xuyên qua tầng tầng không gian, dưới một lực lượng kỳ lạ dẫn dắt, một vành đai thiên thạch bỗng nhiên biến đổi quỹ đạo vận hành từ trước đến giờ, xuyên qua bóng tối trôi về hướng Ma Giới.

Tinh quang sáng ngời xua tan bóng tối, trời đất sáng như ban ngày, một sức nóng hùng hực từ bầu trời trút xuống khiến cho mặt đất như muốn bốc cháy.

“Xoẹt!”

Hư không rung động. Trong tiếng rít chói tai, từng ngôi sao to lớn mang theo ngọn lửa dày đặc từ bầu trời rơi xuống, mỗi ngôi sao đều có bán kính hơn trăm trượng, hơn nữa nhiều đến hàng vạn, hoàn toàn không có thời gian bỏ trốn. Sao băng dày đặc kéo theo chiếc đuôi lửa sáng ngời, từ sâu trong bầu trời rít lên rơi xuống.

Từ xa nhìn lại, giống như trong trời đất bỗng xuất hiện một trận mưa sao băng như mộng ảo.

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng giữa không trung. Trong phạm vi trăm trượng là đại quân của vương triều Trung Ương đông nghịt, đều là thế lực tinh nhuệ nhất. Còn những ma tộc thấp kém kia, Phong Vân Vô Kỵ vốn chỉ xem như cỏ rác, để mặc bọn chúng tự sinh tự diệt trong cơn mưa vẫn thạch bao trùm cả tầm nhìn, ngay cả chân trời cũng bị che lấp.

“Ầm ầm ầm!”

Từng viên vẫn thạch rơi xuống cách Phong Vân Vô Kỵ không xa. Đám yêu ma đầy trời và trên mặt đất kêu lên thảm thiết, hoàn toàn bị ép thành bánh thịt, sau đó lại bị nhiệt độ cao trên vẫn thạch thiêu đốt thành tro bụi.

Mặt đất vốn bằng phẳng lúc này đã lõm xuống khắp nơi. Xuyên qua ngọn lửa dày đặc kia, Thái Huyền thậm chí nhìn thấy cả mặt ngoài của nham thạch gồ ghề.

Vẫn thạch to lớn từ sâu trong bầu trời rơi xuống như vậy, lực đạo của nó ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng không dám nói dễ dàng ngăn cản, huống hồ là những yêu ma khác.

Tiếng nổ mạnh vang lên từng đợt, liên miên không dứt. Toàn bộ khu vực giữa Trung Ương ma sơn và vương triều Ni Cổ Lạp Tư đã hoàn toàn biến thành một biển lửa.

Đám yêu ma vừa tránh khỏi vẫn thạch to lớn công kích, lập tức lại bị một đợt vẫn thạch khác đè trúng, chìm vào trong lòng đất. Những viên thiên thạch kia đều nặng đến vạn cân, gần như chỉ vừa tiếp xúc đã chấn đứt tâm mạch của bọn chúng, đến khi rơi xuống đất thì đã là một xác chết.

Sóng nhiệt từ bốn phía tràn đến, mặt đất dưới chân càng lúc càng dày nặng, cứ một lát lại chấn động một lần. Ở chung quanh, ánh mắt của đại quân vương triều Trung Ương nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ đã từ sợ hãi biến thành sùng bái cuồng nhiệt. Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng người, hai tay chấp tại phía sau, tóc đen trên trán tung bay phần phật che đầy cả khuôn mặt, toàn thân tỏa ra khí tức như vực sâu. Giờ khắc này, trong lòng lũ yêu ma Phong Vân Vô Kỵ đã không khác gì một thần linh.

Ánh sáng màu đỏ tràn ngập khắp nơi. Chúng yêu ma đành phải nhắm hai mắt lại, trong tai chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết sợ hãi vang lên không dứt.

“Rắc rắc!”

Một tiếng giòn giã vang lớn. Thái Huyền tâm thần khẽ động, hai mắt vẫn khép kín, ma thức lập tức phát ra dò xét theo nơi phát ra tiếng động.

Trong tầm mắt, Thái Huyền nhìn thấy rõ ràng một viên sao băng to lớn đỏ rực nện mạnh xuống hắc ám kim tự tháp trên bầu trời, tòa kim tự tháp to lớn này nghiêng qua một chút, sau đó nặng nề từ không trung rơi xuống.

Ở nơi xa hơn, một gã tuấn thú giả giận dữ gào lên, hoảng sợ nhìn “mưa lửa” từ bầu trời giáng xuống. Chiến xa mang theo ngọn lửa đen địa ngục trong nháy mắt vỡ tan, còn tuấn thú giả thì kêu thảm từ không trung rơi xuống, bị vãn thạch nặng nề ép vào mặt đất.

Đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư bất ngờ trúng phải vãn thạch ngoài bầu trời rơi xuống, toàn bộ tan rã. Đám chiến sĩ của mấy quân đoàn Thiên Ma Hoàng, Thiên Ma Thần còn chưa kịp giao chiến với đại quân của vương triều Trung Ương, đã bị thiên thạch ép cả người lẫn giáp thành bột phấn.

“U!”

Tiếng kèn lệnh chiến tranh màu bạc lại vang lên, lần này trong thanh âm lại mang theo vẻ kinh hoàng. Tiếng kèn vừa vang lên, một viên vãn thạch to lớn to lớn từ trời giáng xuống liên tục đập vào tên kỵ sĩ rồng màu bạc kia, ép xuống mặt đất. Tiếng kèn lập tức im bặt.

Đông đảo cao thủ Thiên Ma Hoàng và Thiên Ma Thần, đối mặt với vãn thạch đầy trời giống xuống, cuối cùng mới nhớ đến việc phá không rời đi. Nhưng khi bọn chúng muốn phá vỡ hư không, lại phát hiện không thể phá vỡ bất cứ thông đạo nào đi đến nơi khác.

Về thất kinh hiện lên trên khuôn mặt những đại tướng vương triều Ni Cổ Lạp Tư này: “Cấm chế hư không!”

Phía trước Trung Ương ma sơn, tấm áo bào đen rộng thùng thình của Phong Vân Vô Kỵ bị sóng nhiệt cuộn cuộn lên, trong hốc mắt lạnh lùng dần dần lộ ra một nét cười dữ tợn và tàn nhẫn. Chính là do hắn đã phong tỏa cả khối hư không này, lối ra duy nhất là ở phía trên, mà nơi đó lại đang có mấy vạn thiên thạch đang từng đợt bay đến.

Cấm chế hư không, lực lượng tiêu hao nhiều hay ít tùy thuộc vào phạm vi cấm chế, phạm vi càng lớn thì tiêu hao càng nhiều. Sau khi Phong Vân Vô Kỵ dùng “Hấp Tinh đại pháp” hút những ngôi sao ngoài tinh không xa xôi, lại cấm chế cả không gian chiến trường lớn như vậy, đương nhiên có hơi quá sức, nhưng ma khí dày đặc tràn ngập trên chiến trường lại khiến cho việc này trở nên dễ dàng hơn.

Muốn phá bỏ cấm chế hư không cần phải có lực lượng mạnh hơn so với người sử dụng cấm chế, ít nhất cũng không thể quá yếu, đương nhiên khi một đám người cùng thi triển cấm chế thì lại khác. Phong Vân Vô Kỵ đã tính toán từ trước, dưới “Hấp Tinh đại pháp” tầng thứ chín, không một kẻ có thể chạy thoát được.

Toàn bộ chiến trường, ngoại trừ nơi Phong Vân Vô Kỵ đứng không bị những ngôi sao “chiếu cố”, không gian còn đều nằm trong phạm vi bao phủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng đã không còn tiếng kêu thảm thiết nào. Những ngôi sao trên bầu trời vẫn rơi xuống thêm nữa khắc đồng hồ, sau đó tất cả khôi phục yên tĩnh. Đưa mắt nhìn chỉ thấy giữa khu vực Trung Ương ma sơn và vương triều Ni Cổ Lạp Tư đầy những vãn thạch to lớn hình cầu, đường kính mấy trăm trượng trải rộng trên mặt đất, mặt ngoài thiên thạch vì ma sát thiêu đốt nên đã biến thành một phiến cháy đen, không ngừng bốc lên khói đen lóng lánh. Bên dưới thiên thạch là những vật hình miếng cháy đen, loáng thoáng có thể phân biệt ra là một bộ phận của áo giáp.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Hà hà, các ngươi cho rằng ta nói đùa sao?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói ra câu này, sau đó bước giữa hư không, theo một đường thẳng nghiêng nghiêng bước về phía đại điện trên đỉnh Trung Ương ma sơn.

Ở phía sau, đám đại quân của vương triều Trung Ương vẫn còn đang rung động mãnh liệt, quân mất cả việc di chuyển.

“Uy lực như vậy, cho dù là ‘Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công’ tăng thứ chín, bị từng đợt vẫn thạch công kích, chỉ sợ cũng sẽ hao hết chín lần cơ hội sống.” - Thái Huyền từ đáy lòng rung động.

“Đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư lần này toàn quân bị diệt, sau khi tin tức truyền về, e rằng sẽ khiến cho vương triều Ni Cổ Lạp Tư giật mình. Sau này có lẽ bọn chúng sẽ không dám tùy tiện phái binh chinh phạt vương triều Trung Ương nữa.” - Bội Lý Tư thở dài.

“Chủ nhân có công lực như vậy, đã bước vào hàng ngũ cường giả đỉnh cao của Ma Giới, so với cường giả như Ni Cổ Lạp Tư đại đế cũng không kém bao nhiêu. Hôm nay chủ công ma công đại thành, thêm một thời gian nữa đợi những ma công khác cũng tu luyện hoàn chỉnh, nhìn khắp Ma Giới cho dù gặp phải Hắc Ám Quân Chủ cũng không phải sợ.” - Cổ Liệt Nhĩ thấp cúi thấp đầu, tâm niệm liên tục xoay chuyển.

Tác dụng của cường giả đỉnh cao trong chiến tranh đã được Phong Vân Vô Kỵ triển hiện hoàn toàn.

Ba đại quân đoàn của vương triều Trung Ương Theo sát phía sau Phong Vân Vô Kỵ, tiến về hướng Trung Ương ma sơn.

Sau khi sát lục khí tức tích lũy trong trời đất phát ra thông qua chiêu thứ năm của “Kiếp Ma Đạo” là “Ma Dao Đoạn Ngục”, đao khí sắc bén phía trên Trung Ương ma sơn đã giảm đi không ít, kéo theo bóng tối dày đặc cũng bớt đi.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ tiến vào Trung Ương ma điện không lâu, Bội Lý Tư theo sát phía sau cũng lặng lẽ tiến vào.

Bên trong đại điện, Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên dừng lại trước bảo tọa, áo bào rũ xuống, lạnh lùng nói:

- Bội Lý Tư, ngươi theo vào làm gì?

Trong đại điện hoàn toàn tối đen. Dựa vào trực giác, Bội Lý Tư quỳ xuống sau người Phong Vân Vô Kỵ, cung kính nói:

- Chủ nhân, ngài còn nhớ ước định của chúng ta không?

- Ước định gì?

Phong Vân Vô Kỵ nhú mày.

- Chủ công tha cho tôi một mạng, tôi giúp chủ công sáng lập một vương triều mới sánh ngang với mười ba vương triều khác. Thứ lỗi cho thuộc hạ nói thẳng, trận chiến vừa rồi vương triều Ni Cổ Lạp Tư cũng chỉ xuất động lực lượng bình thường, chút thương vong này đối với bọn chúng hoàn toàn không đáng kể. Cho dù là quân đoàn Thiên Ma Hoàng hay Thiên Ma Thần đều không phải là chủ bài thật sự của vương triều Ni Cổ Lạp Tư. Có thể tồn tại lâu như vậy, thế lực của bọn chúng chắc chắn không chỉ như thế. Theo thuộc hạ biết, lực lượng thật sự của vương triều Ni Cổ Lạp Tư tuyệt đối không dưới quân đoàn Hủy Diệt của chủ công, chỉ có mạnh hơn.

Bội Lý Tư nói tiếp:

- Lần này mặc dù chủ công đã dựa vào sức của mình chôn vùi đại quân chinh phạt của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, nhưng quân lực của vương triều Trung Ương vẫn quá yếu. Chỉ vốn vey một quân đoàn của vương triều Ni Cổ Lạp Tư chinh chiến bên ngoài để cung cấp tín ngưỡng cho Chủ Thần, đã khiến cho vương triều Trung Ương thương vong nặng nề. Hơn nữa luận về quân lực và quy mô của vương đình, chúng ta vẫn không thể xem là một vương triều được. Một tòa Trung Ương ma sơn đơn sơ, thật sự không xứng với thân phận và địa vị của chủ công.

- Vậy theo ngươi thấy, bản tọa nên làm thế nào?

Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên quay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bội Lý Tư hỏi.

509. Chương 496: Chiến Tranh Vương Triều (phần 4)

- Chủ công, có thể thả một chút lửa trong đại điện này không?

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo, bóng tối trong đại điện liên rung động. Dừng Bội Lý Tư làm trung tâm, bóng tối dần dần mỏng đi không ít. Năm ngón tay trong tay áo Phong Vân Vô Kỵ khẽ mở ra, trên chín tầng trời, tinh lực đến từ ngôi sao tai họa Huỳnh Hoắc hóa thành một cột sáng đỏ bừng từ bầu trời bắn xuống, xuyên qua đỉnh Trung Ương ma điện rơi vào bên trong, sau đó hóa thành một vầng sáng máu đỏ vừa vặn bao phủ lấy Bội Lý Tư.

- Đa tạ chủ công!

Bội Lý Tư cung kính nói, sau đó từ trong người móc ra tấm bản đồ da dê kia, mở ra trên đất:

- Chủ công! Như ngài đã biết, trước kia thuộc hạ từng giữ chức trong sở Âm Tài, những lúc nhàn rỗi thuộc hạ thường nghiên cứu xem phải làm thế nào để thành lập nên một vương triều mới. Theo thuộc hạ thấy, trước mắt võ công của chủ công đã có đột phá lớn, với tu vi hiện nay có thể sánh được với cả thủ lĩnh Lộ Tây Pháp của quân đoàn Đọa Lạc Thiên Sứ, cho dù có kém hơn cũng không bao nhiêu. Cơ sở để thành lập một vương triều xem như đã đủ. Bây giờ việc chủ công cần làm chính là thu nhận một số thế lực rải rác khắp Ma Giới đại lục, tạm thời còn chưa thần phục bất kỳ vương triều nào. Những thế lực này tuyệt đối không thua bất cứ thế lực nào dưới vương triều, nhược điểm duy nhất chỉ là thủ lĩnh của bọn họ không đủ mạnh. Những thế lực ẩn tàng này bình thường cũng không tham gia vào phân tranh tại Ma Giới, chỉ an cư một góc không làm cho người khác chú ý. Nếu như chủ công có thể thu phục những thế lực rải rác này, giống như quân đoàn Âm Hắc của Bối Nhĩ Tư Ba Đạt, như vậy sau này khi đối mặt với vương triều Ni Cổ Lạp Tư mới có khả năng chống cự. Chỉ cần thu nhận khoảng mười thế lực cường đại như vậy, lại dựa vào tuyệt thế tu vi của chủ công, đủ để đối kháng với những vương triều khác. Đến lúc đó lại dựa vào cơ sở của vương triều, thành lập một không gian tương xứng với địa vị của vương triều cũng không phải là việc khó.

- Người nói dường như rất có lý, tiếp tục đi!

- Xin chủ công xem chỗ này!

Nhận thấy đã khơi dậy được hứng thú của Phong Vân Vô Kỵ, Bội Lý Tư lập tức hưng phấn, chỉ vào một góc tối tăm trên bản đồ nói:

- Nơi này chính là vực sâu của Ma Giới, có rất nhiều sinh vật hung tàn đến từ vực sâu. Ở đây có một quân đoàn Thâm Uyên, thống lĩnh của bọn họ là A Long Tác, một thủ lĩnh vực sâu cường đại và tà ác. Nếu như chủ nhân có thể hàng phục hắn, nhất định là một trợ thủ không kém gì Bối Nhĩ Tư Ba Đạt.

- Có biết hắn sở hữu năng lực gì không?

Phong Vân Vô Kỵ đến gần, đứng giữa luồng sáng đỏ khom người nhìn tấm da dê kia.

- A Long Tác sở hữu Thâm Uyên lĩnh vực, về phần năng lực của nó thế nào thì tạm thời vẫn không ai biết, những người biết hình như đều đã chết rồi. Nơi mà A Long Tác ẩn náu rất bí mật, đương nhiên vẫn có những yêu ma có thể tìm được hắn. Chỉ là rất nhiều thế lực trước đây muốn thu phục A Long Tác cuối cùng đều có đi không về, sau khi bị A Long Tác giết chết, thi thể bị vút xuống vực sâu đen tối, máu thịt bị sinh vật vực sâu cắn xé, sau đó hài cốt trải qua năm tháng dài đằng đẵng lại bị nước dưới vực sâu đẩy lên cửa thông đạo, đến nỗi hôm nay chỗ đó trải đầy hài cốt.

- Về phần quân đoàn Sát Lục mà các chủ nhân Sát Lục đã từng thành lập, chủ nhân cũng tuyệt đối không thể bỏ qua. Chủ nhân Sát Lục đã từng thành lập một vương triều Sát Lục tại Ma Giới, mặc dù tồn tại không lâu, chỉ có mấy ngàn vạn năm đã mất đi, nhưng dù sao nó cũng là một thế lực sánh ngang với mười ba vương triều, lực lượng còn lại cũng sẽ không đến nỗi nào. Hôm nay chủ công dùng một chiêu chấn nhiếp vương triều Ni Cổ Lạp Tư, thừa dịp bọn chúng còn chưa phá ra đại quân mới, nên dựa vào Sát Lục chiến giáp thu phục quân đoàn Sát Lục trước, sau đó lại đến vực sâu hàng phục tên thủ lĩnh A Long Tác kia. Có hai quân đoàn khổng lồ này, thực lực của vương triều sẽ tăng lên gấp bội, cho dù vương triều Ni Cổ Lạp Tư muốn chiến tranh cũng phải suy nghĩ xem liệu có bị tổn thất quá lớn, để cho những vương triều khác nhân cơ hội. Như vậy vương triều chúng ta sẽ càng an ổn.

Bội Lý Tư tự tin nói:

- Chủ công! Nếu có thể làm được những việc này, khi vương triều thành lập cũng chính là lúc chủ công có đủ thực lực để tranh bá. Đương nhiên địa vị của tôi tại sở Ấm Tài cũng không cao, cho nên chuyện này cũng không nắm được rõ ràng lắm. Một số thuộc hạ khác cần phải do chủ công đi thu phục. Thời gian của chúng ta không còn nhiều, ngũ tinh đã hiện trên bầu trời, sau một một thời gian nữa e rằng cuộc chiến thần ma sẽ bắt đầu. Nếu chủ công không thể trong khoảng thời gian này tích lũy đủ thực lực, đến lúc đó chỉ sợ sẽ biến thành chốt thí của chiến tranh. Khi mệnh lệnh của Hắc Ấm Quân Chủ ban xuống, tất cả ma tộc đều phải nghe theo đến tiền phương tác chiến, không có cách nào tránh được. Công lực của chủ công mặc dù cao cường, nhưng nếu gặp phải cao thủ của chủng tộc khác, e rằng...

- Bội Lý Tư, người quả thật rất trung thành.

Phong Vân Vô Kỵ vỗ vỗ vào vai Bội Lý Tư, cao hứng nói:

- Có điều trước đó chúng ta cần làm một chuyện.

- Chuyện gì?

Bội Lý Tư bắt giác hỏi.

- Di chuyển.

.....

- Tất cả thuộc hạ vương triều Trung Ương nghe lệnh, lập tức khởi hành di chuyển Trung Ương ma sơn đến trung tâm Ma Giới.

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ vang vọng khắp cả Trung Ương ma sơn.

“Ầm ầm!”

Theo một trận tiếng vang lớn, cả tòa Trung Ương ma sơn cao đến tận mây ầm ầm di chuyển, vô số đá vụn từ trên sườn núi rơi xuống. Phong Vân Vô Kỵ ngồi trên Trung Ương đại điện, truyền lực lượng vào ngọn núi, phần sơn mạch nằm dưới mặt đất dần dần nhích lên từng chút một. Sau một lát, cả tòa Trung Ương ma sơn đã lơ lửng trên bầu trời. Những yêu ma của ba đại quân đoàn lập tức bám vào trên Trung Ương ma sơn, từ nhiều phương hướng nâng cả ngọn núi lên.

Không lâu sau khi Phong Vân Vô Kỵ dùng Hấp Tinh đại pháp tầng thứ chín diệt sạch đại quân chinh phạt của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, toàn bộ Trung Ương ma sơn vươn lên khỏi đất, được một đám yêu ma vận chuyển dời đến trung tâm Ma Giới cách đó mấy ngàn dặm.

Nơi đặt chân của vương triều Trung Ương vừa vặn ở vào khu vực giáp ranh của mấy vương triều Ma Giới, vị trí càng phức tạp hơn trước, có điều lại cách vương triều Ni Cổ Lạp Tư cả một vương triều Tát Cáp Lạp.

Vạn ngôi sao từ trời rơi xuống đã sớm làm rung động hơn phân nửa Ma Giới. Không lâu sau hiện tượng dị thường này, trong ánh mắt kinh ngạc của một đám yêu ma lớn nhỏ, một ngọn núi khổng lồ lại rơi xuống khu vực trung tâm Ma Giới đầy phức tạp.

Theo sát tòa sơn mạch không lồ này còn có đông đảo yêu ma tinh nhuệ.

“Bình!”

Ngọn cờ đầu lâu địa ngục màu đen vươn lên tại trung tâm Ma Giới, vương triều Trung Ương cũng tuyên bố đổi chỗ. Những yêu ma vốn ở trong khu vực này, chỉ vừa đổi mặt đã bị ba đại quân đoàn của vương triều Trung Ương tàn sát hầu như toàn bộ.

Ngày thứ hai sau khi Trung Ương ma sơn di chuyển, ba đại quân đoàn bắt đầu xuất kích, tiêu diệt những thế lực tại khu vực trung tâm Ma Giới, nhưng lại tạm thời bỏ qua một số thế lực mạnh.

Nhận thấy thực lực cường hãn của vương triều Trung Ương, những thế lực kia cũng tạm thời án binh bất động, chỉ mong có ai đó ra tay tiêu diệt thế lực này.

Liên tục năm ngày, trang tâm Ma Giới đã bắt đầu cuộc thanh tẩy thể lực. Trong quá trình này, quân đoàn Âm Hắc và quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng đều tiến hành thay máu mới, thu nhận một số yêu ma cường đại không chính quy để bổ sung quân lực. Trong ba đại quân đoàn, chỉ có quân đoàn Hủy Diệt là có động tĩnh gì, vẫn giữ nguyên tất cả thành viên đến từ Thái Cổ.

Sau khi tạm thời chấn nhiếp những thế lực lớn nhỏ tại trung tâm Ma Giới, Phong Vân Vô Kỵ không để ý đến đám người Thái Huyền khuyên can, dẫn theo Bội Lý Tư đi đến vùng phía tây Ma Giới.

Tại phía tây Ma Giới.

Phong Vân Vô Kỵ và Bội Lý Tư đứng trên một vùng rừng núi, ven bờ là một khu vực đá sông trơ trọi.

Trên người Phong Vân Vô Kỵ hiện đang mặc “Sát Lục chiến giáp”. Sau khi hấp thu đầy đủ sát lục khí tức, bề ngoài của bộ áo giáp giả này đã không khác bao nhiêu so với Sát Lục chiến giáp.

- Chính là chỗ đó.

Phong Vân Vô Kỵ dùng ý thức cảm ứng một lúc, sau đó chỉ về một khu sơn mạch rộng lớn trơ trọi phía đông, thì thảo luận. Thân thể nhoáng một cái, liền mang theo Bội Lý Tư xuất hiện ở ven khu vực.

Phong Vân Vô Kỵ vừa mới tới gần, liền cảm giác được một đoàn sát lục khí ẩn tàng tập trung vào hai người bọn họ.

Phong Vân Vô Kỵ tâm niệm khẽ động, thần thức liền ra bao trùm cả tòa sơn mạch.

- Kỳ lạ thật, không thấy có bất cứ quân đoàn Sát Lục nào tồn tại.

Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày nói.

- Chủ công, ngài thử nhỏ một ít máu lên bộ xương khô ở đó một chút xem.

Bội Lý Tư bỗng chỉ về phía một bộ xương khô không hề dễ thấy nơi chân núi.

- Người nghĩ ra gì sao?

- Chỉ là suy đoán thôi. Chủ công đã cảm nhận được sát lục khí tức trong ngọn núi này, nhưng dùng ma thức tìm tòi lại không thấy gì, chỉ có một khả năng, đó là tất cả tùy tùng của Sát Lục đều ở trong một không gian khác, ngọn núi này chỉ là một thông đạo nối liền.

Bội Lý Tư suy nghĩ một chút nói:

- Bằng không, chủ nhân không thể nào không phát hiện ra được.

- Nếu là vậy, không cần phải nhỏ máu làm gì.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói, dứt lời ánh mắt liền biến ảo mấy lần, sau một lát trong đôi mắt bỗng tỏa ra một vàng sáng rực rỡ.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Bội Lý Tư, trước tòa sơn mạch trơ trọi này, hư không bỗng nổi lên từng làn sóng gợn, mà thân thể Phong Vân Vô Kỵ thì lại vận vạo biến hóa một cách kỳ dị, hơn nữa người đã hóa thành sương mù cuộn cuộn.

Thiên Ma thần thông, môn thần thông đến từ Vực Ngoại Thiên Ma Thiên này có rất nhiều ảo diệu liên quan đến không gian. Lúc Phong Vân Vô Kỵ bế quan, cũng thuận tiện nghiên cứu Thiên Ma thần thông này một phen, trong đó có một năng lực là “Thiên Ma chi mâu”, có thể hóa thân thành Thiên Ma, dùng ánh mắt của Thiên Ma để nhìn thấu không gian.

- Đi thôi!

Phong Vân Vô Kỵ nắm lấy cổ tay Bội Lý Tư, phóng ra một bước, liền biến mất phía trước dãy núi này.

Bội Lý Tư chỉ cảm thấy không gian trước mắt biến ảo, đủ loại hoa văn uốn khúc lướt qua trước mắt, sau một lát loại cảm giác không gian biến ảo này bỗng nhiên biến mất.

“Cộp!”

Theo một tiếng vang nhỏ, Phong Vân Vô Kỵ đã mang theo Bội Lý Tư xuất hiện bên trong một quốc độ tối đen.

Đây là một phiến không gian đen tối dưới mặt đất, toàn bộ không gian chỉ có một khối khu vực trống rỗng. Phía trên bình đài có một chiếc đầu lâu màu đỏ, trong vành mắt không ngừng phụt ra hai luồng lửa đỏ rực.

Từng luồng chất lỏng màu đỏ không ngừng từ trong vành mắt khô lâu kia chảy ra, khiến cho mặt ngoài của khô lâu hiện lên những hoa văn như mạch máu. Bên ngoài bình đài bán kính khoảng mười trượng này hoàn toàn tối đen. Phong Vân Vô Kỵ và Bội Lý Tư đang đứng ở trên khối bình đài này.

- Chủ công...

Bội Lý Tư dường như có phát hiện gì, còn chưa dứt câu đã bị Phong Vân Vô Kỵ cắt ngang.

- Không cần nói nữa, ta biết rồi.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói, sau đó đi qua, dừng lại tại một khối đá đỏ như máu phía trước đầu lâu kia, tay phải từ trong tay áo vươn ra, trực tiếp nhấn vào khối đá kia một cái.

“Ầm!”

Một luồng khí tức cuồng bạo lao vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

“Người là ai? Vì sao lại xâm nhập nơi này?” - Khí tức cuồng bạo kia hóa thành một đoàn ma khí biến ảo, hung dữ gào thét trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Ngay lúc bàn tay Phong Vân Vô Kỵ nhấn xuống, phiến không gian tối đen này đột nhiên vang lên tiếng gió rít gào. Nơi bình đài, sương mù dày đặc từ dưới đất tuôn ra, hóa thành vô số bóng dáng ma quỷ xoay quanh bình đài. Bội Lý Tư nhíu mắt lại, trầm nghĩ trong lòng: “Chủ công tìm được mấu chốt rồi.”

“Ta là ai à? Hừ, ta là chủ nhân của người.” - Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng ma kia, hờ hững nói.

“Bằng chứng, bằng chứng của người!”

“Bằng chứng gì?”

“Sát Lục ma quyết!” - Bóng ma kia nói.

Phong Vân Vô Kỵ khép hai mắt lại, sau đó trong người vận chuyển Sát Lục ma quyết, trực tiếp vượt qua tầng thứ nhất tiến vào tầng thứ hai “Sát Lục Thiên Hạ”. Sát khí ngưng tụ như thực chất từ trên người hắn tỏa ra, hóa thành dạng sợi bắn về không gian chung quanh.

“Đây chính là quá trình chủ nhân Sát Lục triệu hồi quân đoàn Sát Lục sao?” - Bội Lý Tư ở bên cạnh quan sát. Sát khí như thực chất từ trên người Phong Vân Vô Kỵ tỏa ra từng luồng chui vào phiến không gian dày đặc này.

“Ầm ầm!”

Cả không gian đều rung chuyển, lúc sáng lúc tối, sau đó dần dần sáng lên.

“Két!”

Khô lâu màu đỏ bên cạnh hai người vốn tưởng là vật trang trí, lúc này đột nhiên há miệng phát ra một tiếng kêu sắc bén, ma khí nồng đậm chung quanh lập tức bốc lên, lộ ra từng thân thể mặc chiến giáp bên dưới. Những thân thể này đều nằm sấp, không biết ở nơi này bao nhiêu năm tháng.

Từng âm thanh run rẩy vang lên bốn phía, thân thể cao lớn lần lượt bò lên, ma khí nồng đậm chung quanh từng luồng không ngừng chui vào trong áo giáp những chiến sĩ bị phong ấn ở nơi này.

“Cheng cheng!”

Cả không gian đều vang lên tiếng áo giáp rung động. Trong nháy mắt, đông đảo Sát Lục chiến sĩ đã đứng thẳng quanh bình đài.

- Tham kiến chủ nhân!

Đông đảo Sát Lục chiến sĩ đột nhiên đưa tay phải lên ngực, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trong đôi mắt mê man dần dần hiện ra hình ảnh Phong Vân Vô Kỵ mặc chiến giáp, sâu trong con người lại hiện ra hình ảnh một bộ chiến giáp khác. Hình ảnh của hai bộ chiến giáp dần dần trùng khớp với nhau, mà ánh mắt vốn mê man vô thần của những chiến sĩ Sát Lục này cũng dần dần trở nên rõ ràng.

- Thề sống chết tận trung với chủ công!

Những tiếng hò hét điên cuồng vang lên từ bốn phương tám hướng. Gần như ngay khi những chiến sĩ Sát Lục bị phong ấn này khôi phục thần trí, khô lâu màu đỏ trên bệ đá kia bỗng kêu lên một tiếng, nứt làm hai nửa rơi xuống mặt đất, hóa thành bột mịn.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đã hiện lên vẻ tươi cười. Mà Bối Lý Tư ở bên cạnh không bị ai chú ý, trên mặt cũng thoáng hiện lên nét cười.

- Rất tốt! Sau này các người chính là quân đoàn Sát Lục dưới trướng của ta. Trong các người ai là thủ lĩnh?

- Là tôi.

Một giọng nói hùng hồn vang lên bên trái. Theo tiếng bước chân nặng nề, một đại hán mặc giáp nặng quỳ một chân xuống trước người Phong Vân Vô Kỵ:

- Ba Đồ Lục Khắc tham kiến chủ công!

- Ba Đồ Lục Khắc nghe lệnh! Từ nay về sau, người chính là thủ lĩnh của quân đoàn Sát Lục, thống lĩnh quân đoàn Sát Lục gia nhập dưới trướng của ta, trở thành một trong bốn đại quân đoàn của vương triều Trung Ương hiện tại.

- Rõ!

Câu trả lời của Ba Đồ Lục Khắc chỉ có một chữ đơn giản.

- Tất cả đứng lên đi! Từ giờ trở đi, các người chính là những chiến sĩ của vương triều Trung Ương ta. Ha ha ha...

Nhìn đám chiến sĩ Sát Lục đông đảo này, số lượng ít nhất phải đến trăm vạn, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng vô cùng đắc ý, cuối cùng nhin không được cao hứng cười ha hả.

- Nguyên vì chủ công nhất thống Ma Giới, thành tựu bá nghiệp vô thượng!

Trong tiếng ca tụng thành kính, từng đám chiến sĩ Sát Lục lại quỳ xuống lần nữa.

- Bây giờ hãy theo ta ra ngoài!

Phong Vân Vô Kỵ vươn một tay ra, một khối không khí nơi lòng bàn tay nhanh chóng xoay tròn bắn mạnh ra. Theo một tiếng nổ mạnh, không gian phía trên bỗng xuất hiện một lỗ thủng to lớn. Phong Vân Vô Kỵ rũ áo choàng, dẫn đầu từ trong lỗ hổng không gian này bay ra.

Ở phía sau, đông đảo chiến sĩ quân đoàn Sát Lục lần lượt từ trong không gian kia tràn ra. Mỗi chiến sĩ bước ra khỏi không gian đen tối kia đều không kìm được ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt lộ ra vẻ cảm khái.

Quân đoàn Sát Lục đông đảo như vậy, ma khí dày đặc bốc lên trời đã sớm kinh động đám yêu ma phụ cận. Bất kể là yêu ma cấp thấp hay yêu thú đều kinh hoảng chạy trốn ra ngoài. Sinh sống ở đây lâu như thế, nhưng không ai biết nơi này còn ẩn tàng một quân đoàn cường đại khổng lồ như vậy.

Phong Vân Vô Kỵ và quân đoàn Sát Lục chỉ dừng lại một lát, liền hóa thành một cơn thủy triều màu đen bay về hướng Trung Ương ma sơn.

Khi Phong Vân Vô Kỵ trở lại Trung Ương ma sơn, đám người Thái Huyền đã sớm phát hiện ra. Thực lực của quân đoàn Sát Lục khiến cho Bối Nhĩ Tư Ba Đạt và Thái Huyền đều rung động.

Sự rung động của Bối Nhĩ Tư Ba Đạt là bình quân thực lực của quân đoàn Sát Lục, còn sự rung động của Thái Huyền lại là số lượng của quân đoàn này. Mỗi cá nhân của quân đoàn Hủy Diệt mặc dù mạnh hơn quân đoàn Sát Lục, nhưng cũng không hơn bao nhiêu, quan trọng nhất là số lượng của quân đoàn Hủy Diệt lại kém xa so với quân đoàn Sát Lục.

Thái Huyền ngầm đánh giá, nếu như hai quân giao phong, quân đoàn Hủy Diệt cho dù thắng e rằng cũng là thắng thảm. Trong quân đoàn Sát Lục, người có thực lực vượt qua cấp Ma Thần cũng không ít.

Quân đoàn này toàn thân đều tỏa ra sát lực khí tức nồng đậm làm cho người sợ hãi, ngay cả ánh mắt nhìn về phía đồng liêu cũng tỏa ra sát khí thuần túy không hề pha lẫn.

Vì dễ quản lý, Phong Vân Vô Kỵ đành sắp xếp quân đoàn Sát Lục cách xa ba đại quân đoàn khác một chút.

Người nhận được truyền thừa của chủ nhân Sát Lục rất nhiều, những tùy tùng của Sát Lục lưu lại một số đã tan rã, còn một số lại bị phong ấn để cho chủ nhân Sát Lục đời sau sử dụng.

Những quân đoàn Sát Lục giống như đám Ba Đồ Lục Khắc có số lượng đếm trăm vạn, thế lực lớn như vậy đương nhiên cũng không chỉ một nơi. Vài ngày sau, Phong Vân Vô Kỵ lại đi ra ngoài mấy chuyến, như trước lần lượt triệu hồi sáu quân đoàn Sát Lục khác. Những quân đoàn Sát Lục này vốn thuộc về người truyền thừa của chủ nhân Sát Lục, do một số chủ nhân Sát Lục có thế lực tương đối mạnh lưu lại.

510. Chương 496: Chiến Tranh Vương Triều (phần 5)

Phong Vân Vô Kỵ tạm thời chỉ tìm được sáu quân đoàn Sát Lục, tổng cộng khoảng hơn mười triệu người. Thủ lĩnh của bọn họ phân biệt là Ba Đồ Lục Khắc, Tất Ca Tư, Ba Nhĩ Tháp, Ba Đích Ma, Cơ Nặc Lục Tư và Tác Ni.

Mỗi thủ lĩnh của sáu đại quân đoàn Sát Lục đều có tu vi trong khoảng từ Cổ Liệt Nhĩ đến Thái Huyền.

Phong Vân Vô Kỵ tổng hợp sáu quân đoàn Sát Lục này thành một đội quân theo quy tắc vương triều, quy về dưới trưởng Bội Lý Tư, giao cho hắn thống lĩnh. Ba Đồ Lục Khắc, Tất Ca Tư, Ba Nhĩ tháp, Ba Nhĩ Tháp, Ba Đích Ma, Cơ Nặc Lục Tư và Tác Ni đều do hắn quản lý.

Mặc dù Bội Lý Tư thực lực có hạn, nhưng quân lệnh như núi. Phong Vân Vô Kỵ thân là chủ nhân Sát Lục, vốn không có tâm tình chiếu cố đến thủ hạ.

Có đại quân Sát Lục hơn mười triệu người gia nhập, thực lực của vương triều Trung Ương lập tức tăng mạnh, bước đầu đã có thể chính diện đối kháng một trận với vương triều khác, cho dù kết quả có thất bại.

Sau khi quân đoàn Sát Lục hợp nhất thành công, Phong Vân Vô Kỵ lại dựa vào bốn đại quân đoàn, tiến hành một trận càn quét với những thế lực tại trung tâm Ma Giới, thu nhận những thế lực rải rác này về dưới trướng, bổ sung vào quân đoàn Âm Hắc và quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng. Cứ như vậy, số lượng

Tất cả cao thủ vừa ra tay với Bốn Tôn đều kinh ngạc nhìn công kích của mình đang bắn ngược trở về với tốc độ vô cùng chậm rãi, đồng thời bản thân cũng giống như bị người khổng chế, cánh tay từ từ thu trở về.

“Bình! Bình! Bình!”

Năm ngón tay Bốn Tôn gấp lại, sau đó bung ra. Vô số bóng người từ trong đại điện bắn ra, hóa thành từng dòng ảnh, dọc theo bốn con đường thông đến đại điện bay ra ngoài.

Trong nháy mắt cả đại điện chỉ còn lại Ma Đế Hoàng vốn để cho thủ hạ ra tay, còn mình thì ngồi yên, cùng với mấy tên đại tướng quân của vương triều vừa thi triển cấm chế hư không, để tránh cho đại điện bị ma khí làm chấn động nổ tung.

- Thời gian... thời gian... quy tắc...

Ma Đế Hoàng ngồi ngay ngắn ở bảo tọa trên đại điện, bàn tay đặt lên hai bên thành ghế làm bằng ngọc đen run rẩy kịch liệt, môi mấp máy, lẩm bẩm những tiếng chỉ mình hắn mới có thể nghe rõ.

Trong đại điện, vài tên cường giả của vương triều vì sử dụng cấm chế hư không nên cũng không trực tiếp tham gia đối phó với Bốn Tôn, lúc này sắc mặt trắng bệch nhìn Bốn Tôn từng bước đi đến đầu cuối đại điện, hai vai run rẩy kịch liệt như đang đấu tranh trong nội tâm.

- Ha!

Cuối cùng, vài tên Thiên Ma Thần còn lại trong đại điện quát lớn một tiếng, tạo thành một chuỗi hư ảnh đánh về phía Bốn Tôn.

- Lui ra!

Ma Đế Hoàng bỗng trầm giọng quát. Kẻ đột nhiên xông vào này đã đạt đến cảnh giới “không chế thời gian”, những thuộc hạ này vốn không thể chống lại được. Đừng nói đến bọn chúng, ngay cả chính mình cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Ma Đế Hoàng lên tiếng ngăn cản vẫn chậm một chút. Chỉ nghe mấy tiếng “bình bình” vang lên, lại có vài bóng người đụng vỡ vách tường sắt thép, kêu rên mấy tiếng bay ra bên ngoài.

Cường giả của vương triều liên tiếp bay ra ngoài, biến động này đã sớm làm kinh động toàn bộ vương triều. Vô số bóng ma từ bốn phương hội tụ, từng đoàn bao vây cả đại điện của vương triều, nhưng Ma Đế Hoàng chưa hạ lệnh nên không ai dám tự tiện xông vào.

- Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Ma Đế Hoàng bình tĩnh nói.

Bốn Tôn vẫn không hề để ý tới tên cường giả chắn nhiếp một phương này, chỉ chậm rãi bước về phía trước. Cuối cùng trong ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu Ma Đế Hoàng, Bốn Tôn bỗng khoanh chân ngồi xuống trong đại điện, hai mắt khép lại, không nói cũng không cử động.

Ánh mắt nhìn chăm chú vào Bốn Tôn, sắc mặt Ma Đế Hoàng không ngừng biến ảo, lúc thì tái nhợt lúc thì lại xanh mét, hai tay đặt lên thành bảo tọa cũng có lúc nắm lại thành quyền, có lúc lại giãn ra.

“Ai, bỏ đi!” - Cũng không biết trải qua bao lâu, Ma Đế Hoàng bỗng ngẩng đầu nhìn về phía đồ án ma thần màu vàng tối trên đỉnh điện, thở dài một tiếng. Từng vòng gợn sóng màu đen nổi lên sau người, thân thể cao lớn của Ma Đế Hoàng dần dần biến mất trong sương đen, chỉ còn lại tiếng thở dài bất đắc dĩ quanh quẩn trong đại điện.

Ma Đế Hoàng đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, với kinh nghiệm của hắn dĩ nhiên biết rõ quy tắc huyền diệu nhất và khó lường nhất chính là thời gian quy tắc. Công kích có cường đại đến mấy, đối mặt với loại cao thủ nắm giữ thời gian tĩnh chỉ và thời gian nghịch lưu, cũng giống như một tấm giấy mỏng đụng vào là rách.

Sự huyền diệu của thời gian, ngay cả Chủ Thần cũng không thể khống chế, nhưng hôm nay trong đại điện của mình lại đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy.

Ma Đế Hoàng cũng không biết đây là phúc là họa.

- Người đầu, chuẩn bị hắc ám tế tự!

Giọng nói của Ma Đế Hoàng vang vọng khắp cả vương triều.

oOo

“Rắc rắc!”

Những giòng vang từ dưới chân truyền đến, ba người Phong Vân Vô Kỵ, Thái Huyền và Cổ Liệt Nhĩ lặng lẽ đi trong thông đạo ẩm ướt dưới lòng đất, dưới chân là những mảng xương cốt dày đặc. Nhìn vào những chiếc sừng trên xương sọ và xương đuôi thật dài, có thể phân biệt được những hày cốt này đã từng là yêu ma cao cấp.

Thông đạo uốn lượn gấp khúc giống như ruột người, dẫn đến vực sâu bên dưới mặt đất.

- Cổ Liệt Nhĩ, xem thử bản mà đồ Bội Lý Tư lưu lại!

Phong Vân Vô Kỵ chấp hai tay phía sau, vẻ mặt lạnh lùng. Sau khi Hấp Tinh đại pháp thành công, cả người bắt giác tỏa ra một vẻ tự tin và bá đạo của cường giả đỉnh cấp.

- Vâng thưa chủ công!

Cổ Liệt Nhĩ mở tấm bản đồ da dê trong tay ra. Tấm bản đồ này là một bản sao do Bội Lý Tư vẽ lại, cũng giống như tấm bản đồ Ma Giới kia đều là do hắn từ trong sổ Âm Tài mang ra.

Ba người lặng lẽ đứng trong hang động dưới lòng đất. Khác với dự đoán của Phong Vân Vô Kỵ, vực sâu không phải là một nơi sông biển trên đất liền, mà là ẩn sâu dưới lòng đất.

Phong Vân Vô Kỵ phát ra ma thức, kết cấu dưới lòng đất trong khoảng ngàn trượng chung quanh đều hiện lên trong đầu, nhưng ở nơi xa hơn lại cảm thấy mờ mờ. Nơi này có một loại lực lượng kỳ quái làm nhiễu loạn sự cảm ứng của ma thức, với thực lực của Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ có thể xóa bỏ ảnh hưởng trong phạm vi ngàn trượng, về phần những yêu ma hơi yếu thì càng không chịu nổi.

- Chẳng trách vực sâu này nổi tiếng như thế nhưng lại không có nhiều tìm đến. Theo như niên đại của nó, dù chỉ có ít người tìm tới, xương khô dưới lòng đất này không thể nào chỉ có một chút như vậy, hoặc là đã sớm che lấp thông đạo rồi.

Thái Huyền nhìn lướt qua hang động ẩm ướt và thô ráp dưới lòng đất, lạnh nhạt nói.

- Có phải người biết được điều gì?

Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn Thái Huyền nói.

- Nơi này và Phong...

Ánh mắt bắt giác nhìn qua Cổ Liệt Nhĩ đang cúi đầu xem tấm bản đồ da dê, Thái Huyền bỗng nhiên im bặt, đổi thành truyền âm nhập mật nói với Phong Vân Vô Kỵ: “Ta đã từng theo Kiếm Thần của Thái Cổ tham gia vào cuộc tranh bá với Phong Tộc. Hang ổ của Phong Tộc kia chính là ở dưới lòng đất, có đặc tính làm không gian sụp đổ và biến ảo, có thể làm nhiễu loạn tác dụng của thần thức. Cuối cùng phải nhờ Vô Kỵ thi triển thuật tụ khí ngưng kiếm, dùng năng lực ngự kiếm để thăm dò thông đạo phức tạp dưới lòng đất.”

Dừng một chút, trong mắt Thái Huyền lộ ra vẻ suy tư nói:

- Bội Lý Tư đã nói là A Long Tác này sống tại vực sâu. Vực sâu là nước, nhưng lại không ở mặt đất mà là dưới lòng đất, đồng thời lại có thể chứa đông đảo ác ma của vực sâu, trong chuyện này có chút kỳ quái. Theo ta suy đoán, vực sâu này hẳn là ở một không gian khác nối liền với Ma Giới, mà nơi nối tiếp chính là thông đạo phức tạp dưới lòng đất này. Phương thức nối liền giữa các không gian là phức tạp nhất, vị trí hiện tại của chúng ta hẳn là nơi không gian hỗn loạn. Không gian quy tắc hỗn loạn, đương nhiên thần thức cảm ứng sẽ bị ảnh hưởng.

- Thì ra là thế.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói.

- Chủ công, đúng rồi, chắc là thông đạo này.

Cổ Liệt Nhĩ đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Theo như ký hiệu Bội Lý Tư lưu lại, phía trước chính là nơi đám ác ma vực sâu sinh sống. Chủ công hãy nhìn phía trước!

Cổ Liệt Nhĩ chỉ vào một đồng thứ như cục đá tỏa ra mùi tanh hôi nhàn nhạt phía trước, nói:

- Đây chắc là phân và nước tiểu do một số ác ma vực sâu lưu lại. Loại phân và nước tiểu này khá ít, hẳn là đám ác ma vực sâu dưới lòng đất cũng chỉ đi xa đến đây.

- Vậy đi thôi!

Phong Vân Vô Kỵ chớp mắt một cái, áo bào phất lên, liền cất bước đi vào trong động. Càng đi về phía trước, phân và nước tiểu do đám ác ma vực sâu lưu lại càng nhiều, cuối cùng ngay cả bọn người Cổ Liệt Nhĩ cũng nhíu mày.

Theo thời gian trôi qua, hang động gấp khúc uốn lượn này càng lúc càng sâu và lớn, cũng càng lúc càng ẩm ướt, phía trước đã bắt đầu bốc lên sương đen nồng đậm.

“Chít!”

Một tiếng kêu chói tai từ trước mặt truyền đến. Trong sương mù dày đặc phía trước xuất hiện hai điểm sáng lạnh lẽo, sau đó một bóng đen từ trong sương đen vọt ra, lao về phía đám người Phong Vân Vô Kỵ.

“Bình!”

Theo một tiếng vang trầm, bóng đen kia khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ mười trượng đột nhiên run lên giữa không trung giống như bị sét đánh, kêu rên một tiếng sau đó rớt xuống, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Chít!”

P phía trước sương đen nồng đậm dập dờn, rất nhanh lại có từng bóng đen lao ra, nhưng khi đến trước người Phong Vân Vô Kỵ khoảng mười trượng đều run lên một chút, sau đó rơi xuống trên đất, không còn đứng dậy.

Cổ Liệt Nhĩ ngưng mắt nhìn trên mặt đất, cuối cùng thấy rõ những bóng đen từ trong sương đen lao ra, đó là một loại ác ma vực sâu thân thể cực nhỏ khoảng chừng con nghé, bên ngoài thân ướt đầm, làn da dày loang lổ màu đen xám, chiếc đầu hơi giống như địa hành long, nơi miệng có hai chiếc răng nanh nhỏ dữ tợn, dưới xương sườn còn mọc ra một đôi chân trước nhỏ ngắn.

Tại phía trước Phong Vân Vô Kỵ mười trượng, loại ác ma vực sâu cấp thấp, không có tư duy này đã có khoảng mười con nằm dưới đất, tất cả đều bị ma khí hộ thể của Phong Vân Vô Kỵ đánh ngã.

“Xào xào!”

Trong sương mù lần lượt xuất hiện từng bóng đen, những đôi mắt trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày. Những ác ma vực sâu nhỏ này thực lực chẳng ra sao nhưng lại rất đáng ghét.

- Chủ công, để tôi mở đường!

Cổ Liệt Nhĩ khê khom người, thành khẩn nói.

- Ừm.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt gật đầu.

“Xoẹt!”

Được chủ công cho phép, Cổ Liệt Nhĩ liền hóa thành một vệt cầu vồng lao vào trong sương mù dày đặc, sau đó là tiếng thân thể nổ tan vang lên trong động. Phong Vân Vô Kỵ về mặt lạnh lùng theo sát phía sau, đi vào sâu trong hang động. Còn Thái Huyền thì đi ở sau cùng.

512. Chương 497: Sự Quật Khởi Của Vương Triều Trung Ương (phần 2)

Thủ đoạn của Cổ Liệt Nhĩ rất trực tiếp, cũng rất tàn bạo, đã hóa thành một cỗ máy giết người, nơi đi qua tất cả ác ma vực sâu đều bị hấn đánh vào một đoàn ma khí khiến cho thân thể nổ tung.

Thông đạo dưới đất này càng đi càng rộng, cũng càng trở nên ẩm ướt. Chỉ qua mấy khắc đã lưu lại phía sau một đồng mảnh vụn thi thể của ác ma vực sâu. Ba người đã đi đến một giao lộ tràn ngập ma khí, chia thành vài con đường bán kính đạt đến mấy trăm trượng.

“Chít!”

Sương mù dày đặc dao động, tiếng kêu gào vang lên từ những ngã rẽ chung quanh, từng ánh mắt lạnh lẽo hiện ra trong sương đen. Cổ Liệt Nhĩ dùng ma công đánh chết đồng đạo ác ma vực sâu cấp thấp, máu từ trong cơ thể những ác ma này chảy ra rất nhanh liền thu hút những ác ma vực sâu cấp thấp đi lại ở bên ngoài. Càng ngày càng có nhiều ác ma vực sâu tụ tập lại, móng vuốt của bọn chúng rất sắc bén, cắm ở trên thành hang động không hề rơi xuống. Trong hang động gần như chất đầy những ác ma vực sâu này.

Trông thấy thông đạo bị che lấp, cũng càng trở nên tanh hôi, Thái Huyền luôn lãnh đạm không nói một lời bỗng bước lên phía trước một bước, vượt qua Phong Vân Vô Kỵ, xoay người nói:

- Chủ công, để tôi ra tay nhé!

- Không cần!

Cặp mắt Phong Vân Vô Kỵ còn đen hơn bóng tối chung quanh thoáng hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn, vung tay nói với Cổ Liệt Nhĩ:

- Người cũng tránh ra đi!

- Vâng thưa chủ công!

Cổ Liệt Nhĩ nghi hoặc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, sau đó lui ra.

“Bùng!”

Trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên tỏa ra một phiến sương mù dày đặc. Theo một tiếng nổ giòn, đôi cánh ác ma to lớn, ven rìa sắc bén như dao từ sau lưng nhô ra ngoài.

“Bình!”

Hai bàn chân to lớn đập mạnh xuống khiến mặt đất lõm thật sâu, tiếng xương cốt giòn vang liên miên không dứt. Trong ánh mắt kinh ngạc của Cổ Liệt Nhĩ và Thái Huyền, thân hình Phong Vân Vô Kỵ càng lúc càng cao, cho đến hai chiếc sừng đen trên đầu gần như ngang với trần động mới ngừng tăng.

Trong nháy mắt, Phong Vân Vô Kỵ đã thoát khỏi hình người, biến thành ma thân của mình. Một cảm giác áp bức mãnh liệt tràn ngập chung quanh. Với thân thể của Cổ Liệt Nhĩ và Thái Huyền thậm chí còn chưa cao đến đầu gối Phong Vân Vô Kỵ.

“Bách!”

Toàn thân Phong Vân Vô Kỵ được bao phủ trong sương mù nồng đậm, một chiếc đuôi nhọn thật dài vung vẩy, phát ra tiếng vun vút như roi da đánh vào trong không khí.

Ở phía sau, ánh mắt Thái Huyền dừng lại trên ma thân cao lớn của Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ phức tạp: “Ngoại trừ linh hồn, phân thân này của Vô Kỵ đã hoàn toàn là ma tộc rồi...”

Khi khôi phục ma thân dữ tợn, sát lục ma khí ngưng tụ trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ lập tức bắn ra. Sát khí nồng đậm như một gáo nước lạnh dội vào người những ác ma vực sâu cấp thấp đang điên cuồng vì bị máu tươi của đồng loại kích thích, làm cho bọn chúng tỉnh táo lại. Nhưng thứ càng khiến những yêu ma cấp thấp này sợ hãi chính là khí tức cuồng bạo thuộc về đỉnh cấp yêu ma, từ trên người Phong Vân Vô Kỵ bất giác phát ra.

Đỉnh cấp yêu ma, trời sinh có khiến cho những yêu ma cấp thấp khuất phục và sợ hãi. Loại phân chia cấp độ nghiêm ngặt này vốn đã tồn tại từ xưa đến nay, mạnh được yếu thua gần như là một quy tắc ngầm trên thế giới.

Dưới hình thái nhân loại, khí tức thuộc về đỉnh cấp yêu ma trên người Phong Vân Vô Kỵ bị thân thể loài người che giấu đi. Khi đã khôi phục ma thân, khí tức làm cho tất cả yêu ma cấp thấp sợ hãi lập tức hoàn toàn phát ra.

Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ vốn không thuộc loại ác ma vực sâu, nhưng khi ánh mắt nhìn đến thân thể cường hãn kia, đông đảo ác ma vực sâu cấp thấp trong mắt dần dần trở nên ảm đạm xuống, loáng thoáng có vẻ sợ hãi.

Phong Vân Vô Kỵ cong người, hai tay bỗng nhiên phát lực, những khúc xương dữ tợn trên sống lưng liên tiếp bật lên, phát ra tiếng kêu như sắt thép, miệng rộng mở ra gầm lên một tiếng giận dữ.

“Gào!”

Một cơn lốc vô hình cuốn qua bốn phía. Trong sương mù dày đặc, đông đảo ác ma vực sâu cấp thấp nghe được tiếng gầm này đều kinh hãi, kêu lên kinh hoảng, liều mạng chạy về nơi vừa đến.

“Cộp cộp!”

Tiếng chân vang vọng khắp hang động. Chỉ trong nháy mắt, đông đảo ác ma vực sâu chung quanh đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại mấy hang động trống rỗng ảm ướt mọi phía đều thông suốt.

“Bách!”

Phong Vân Vô Kỵ thu hai cánh lại, chui vào trong cơ thể. Ma thân cao lớn cũng như quả bóng cao su bị rách, chậm rãi co lại. Lắc lắc đầu, Phong Vân Vô Kỵ lầm bầm: “Vẫn không quen... quá lâu không sử dụng ma thân, hiện giờ gần như đã quen với thân thể nhân loại này rồi.”

- Chủ công, phía trước hình như có ánh lửa.

Cổ Liệt Nhĩ chỉ về một phiến màu đỏ nhàn nhạt lộ ra phía xa bên dưới, nói:

- Đi thêm một chút nữa là có thể đến vực sâu rồi.

- Ừm.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt đáp một tiếng, sau đó ba người tiếp tục bay về phía trước. Đoạn thông đạo này có địa thế nghiêng, kéo dài đến sâu trong lòng đất, ánh lửa mà Cổ Liệt Nhĩ nhìn thấy giống như nằm ở đầu cuối thông đạo.

Ánh lửa kia vốn phát ra từ trên đỉnh đầu hai hàng tượng ác ma vực sâu nằm ở hai bên hang động ảm ướt

Hai hàng pho tượng ác ma tướng mạo dữ tợn cao chưa đến ba thước, làm bằng chất liệu màu đen không biết tên, chỉ có đầu và nửa phần ngực, phía dưới là những bệ đá màu đen đã có vẻ cũ kỹ. Một số loại sinh vật dưới lòng đất bám vào bề mặt những bệ đá này. Những rễ cây nhỏ đã trải qua nhiều quá trình tươi tốt và khô héo, lưu lại trên bề mặt bệ đá lưu những đường vân nhỏ bé màu vàng nhạt, trông giống như những hoa văn xinh đẹp.

Trên đỉnh đầu hai hàng pho tượng ác ma kéo dài đến trong bóng tối, chiếc sừng ở giữa đã bị bẻ đi, chính giữa lõm xuống, lại nổi lên một loại chất lỏng không biết tên giống như dầu dầu. Ánh lửa dày đặc kia chính là do chất lỏng màu đen sền sệt này đốt lên.

Kỳ quái là mặc dù lửa cháy rất lớn, khiến cho khói đen trong thông đạo đều bị hun thành giống như sương mù đỏ, nhưng chất lỏng trên đầu những pho tượng ác ma kia lại không hề giảm bớt.

Tại đầu cuối của hàng pho tượng ác ma vực sâu này là một tấm màn đen hình bán nguyệt treo ngược trên đất che lấp tất cả.

Phong Vân Vô Kỵ ánh mắt như chớp, nhìn vào trên trán hai pho tượng ác ma vực sâu hoàn chỉnh cao hơn mười trượng nằm ở hai bên tấm màn đen kia, phát hiện hai vết chữ lõm xuống. Bên trái là một chữ “Thâm” tỏa ra khí tức lạnh lẽo, còn bên phải là một chữ “Uyên” tỏa ra khí tức hắc ám.

- Nơi này không chào đón khách lạ đến thăm. Ta cho các người thời gian mười lần hít thở, lập tức cút khỏi nơi này. Bằng không... hừ, kẻ nào tự tiện vào vực sâu sẽ chết!

Một giọng nói lộ ra khí tức cường đại xuyên qua tầng tầng không gian, vọng khắp hành lang có những pho tượng ác ma này.

Thái Huyền và Cổ Liệt Nhĩ nghe thấy, sắc mặt liền biến đổi, đồng thời nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

- Người chính là A Long Tác, thủ lĩnh của quân đoàn Thâm Uyên sao?

Phong Vân Vô Kỵ không sợ hãi cũng không giận dữ, chỉ hờ hững chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm về phía trước.

Câu hỏi của Phong Vân Vô Kỵ lại không được đối phương trả lời lập tức. Ở hai bên hang động có thể nghe thấy rõ ràng tiếng lửa nổ lộp độp.

- Đúng vậy, chính là bản tọa. Kẻ đến không có ý tốt, kẻ tốt thì sẽ không đến, xem ra các người đã quyết tâm không muốn rời đi, vậy các người cũng không cần đi nữa.

Giọng nói âm hiểm của ác ma vực sâu A Long Tác từ dưới đất truyền đến.

- A Long Tác!

Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày, trên trán tỏa ra khí tức sắc bén mãnh liệt:

- Bản tọa nói rõ cho người biết, giọng điệu nói chuyện của người khiến cho bản tọa rất mất hứng, vô cùng mất hứng.

Lời còn chưa dứt, tay phải của hắn lật một cái, một quả cầu do ma khí cực kỳ thuần túy ngưng tụ thành hiện ra trong lòng bàn tay, sau đó nhanh chóng xoay tròn.

Phong Vân Vô Kỵ xoay cổ tay phải một cái, năm ngón tay rung lên, quả cầu do ma khí ngưng tụ lập tức hóa thành một dải lụa màu đen xẹt qua hư không, bay vào trong tấm màn đen kia.

“Ầm ầm!”

Mặt đất chấn động, trong tấm màn đen nổ ra vụn luồng ánh sáng đen. “Đùng” một tiếng, toàn bộ màn sáng màu đen vỡ tan, đất đá từ trên hang động hình bán nguyệt rơi xuống từng khối lớn. Rất nhanh một vết nứt to lớn xuất hiện trước mắt đám người Phong Vân Vô Kỵ. Tại đầu bên kia của hang động hình bán nguyệt cạnh đáy rộng đến mấy trăm trượng, một vực sâu to lớn dưới lòng đất mờ mịt sương đen xuất hiện trước mắt mọi người.

“Tách tách!”

Ở đầu bên kia của vết nứt, tiếng bọt nước trong vực sâu thấm qua thành động rơi xuống truyền vào trong tai mọi người, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng lên xuống của thủy triều trong vực sâu dưới đất không thể nào đoán được diện tích này.

- Đây... chính là vực sâu sao?

Cổ Liệt Nhĩ kinh ngạc đứng ở ven vết nứt hình bán nguyệt tại đầu cuối thông đạo, nhìn xuống phiến vực sâu tối đen bên dưới, không biết sâu rộng bao nhiêu.

Gọi nó là vực sâu, thà rằng nói đây là một phiến không gian khác tràn ngập bóng tối và nước biển.

Phong Vân Vô Kỵ dừng lại, thân hình hóa thành một luồng khói xanh xuyên qua vết nứt kia, xuất hiện phía trên phiến vực sâu này. Lúc đứng ở trên không của vực sâu, nhìn vào thông đạo dưới đất khi đến lại hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, càng giống như một thế giới khác.

“Ầo ào!”

Tiếng bọt nước vang lên từ dưới chân. Dưới dòng nước của vực sâu, từng luồng khí tức cường đại nhanh chóng đến gần mặt nước. Dòng nước sao động kịch liệt khiến cho mặt nước không ngừng quay cuồng ra tỏa ra những bong bóng.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn vực sâu dưới chân mệnh mông vô bờ, tối tăm không thấy đáy. Thái Huyền và Cổ Liệt Nhĩ vừa định vượt qua vết nứt hình bán nguyệt, liền thấy Phong Vân Vô Kỵ giơ một tay ra phía sau ngăn cản:

- Hai người hãy chờ ở trong động, không được qua đây! Một mình ta có thể giải quyết A Long Tác và quân đoàn Thâm Uyên rồi.

- Vâng thưa chủ công!

Hơi do dự, Thái Huyền và Cổ Liệt Nhĩ vẫn nghe theo lui về phía sau.

“Rào rào!”

Tiếng bọt nước càng lúc càng lớn. Nhìn lướt qua, bề mặt vực sâu mờ mịt sương đen khắp nơi lộ ra những khúc xương lừng đứ tợn và từng chiếc sừng dài uốn lượn.

- A Long Tác! Bản tọa cũng không nói vòng vo, lần này bản tọa đến đây chính là để chinh phục ngươi. Bản tọa là đại đế của vương triều Trung Ương vừa quật khởi, thu nhận ngươi có lẽ cũng không làm nhục thân phận của ngươi. Hiện giờ là lúc bản tọa cần dùng ngươi, chỉ cần quy thuận ta, ngươi và quân đoàn Thâm Uyên của ngươi sẽ là một trong năm đại quân đoàn dưới trướng của ta hiện giờ, trong vương triều Trung Ương ngươi sẽ dưới một người mà trên hàng vạn người. Còn nếu ngươi từ chối... hừ, bản tọa cảnh cáo trước, bất kể Thâm Uyên lĩnh vực của ngươi có lợi hại thế nào, chỉ cần là lĩnh vực thì sẽ không làm gì được bản tọa. Đừng nói là ngươi, nhìn cả Ma Giới, bất cứ vương triều đại đế nào cũng đừng mơ tưởng dùng lĩnh vực để đánh bại ta.

“Phạch phạch!”

Khi nói những lời này, áo choàng rộng thùng thình sau lưng Phong Vân Vô Kỵ cũng tung bay phần phật, lại phối hợp với vẻ mặt lạnh lùng và khí thế vô cùng, bất giác có một loại khí thế chấn nhiếp của đỉnh cấp yêu ma.

- To gan, lại dám gọi thẳng tên của lĩnh chủ chúng ta!

Những tiếng hét giận dữ từ phía dưới truyền đến theo bọt nước bắn lên, từng ác ma vực sâu to lớn dữ tợn, cao gần mười trượng từ dưới vực sâu lao ra. Cả vực sâu yên tĩnh đều nổi sóng, trước mắt đều là ác ma vực sâu khí tức lạnh lùng.

Có lẽ vì sinh sống dưới nước thời gian dài, sau lưng đám ác ma vực sâu này đều mọc ra những đôi cánh ngắn giống như vây cá, bên ngoài thân có một lớp chất lỏng dinh dưỡng. Lúc bọn chúng trồi lên mặt nước, lớp chất lỏng dinh dưỡng này liền từ trên người chảy xuống.

Phong Vân Vô Kỵ ánh mắt như chớp quét một vòng trên bề mặt vực sâu rộng lớn, sau đó tập trung vào mấy tên ác ma vực sâu vừa lên tiếng chế nhạo.

- Chỉ là một đám ác ma vực sâu mà cũng dám làm cản trước mặt bản tọa, quả thật là không biết sống chết!

Lưng bàn tay phải lật lại, năm ngón tay quét qua. Cũng không thấy hấn ra tay như thế nào, trong đám ác ma vực sâu đông đảo kia, một tên ác ma có khuôn mặt hung hãn lồng ngực bỗng nhiên lồm vào. Năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ ấn xuống, tên ác ma liền kêu thảm một tiếng, kéo theo một đám lớn ác ma gần đó bị một lực mạnh vô hình từ trên không đánh vào đáy vực sâu.

- Tiêu diệt hần! Tiêu diệt tên cuồng vọng tự đại này!

Trên bề mặt vực sâu, đông đảo ác ma vực trong đôi mắt lớn như chuông đồng lập loè ánh sáng hung ác, từng đợt từ bốn phương tám hướng đánh về phía Phong Vân Vô Kỵ.

- A Long Tác, xuất hiện đi! Chẳng lẽ ngươi muốn dùng loại ác ma chột thí này để hao phí công lực của ta sao?

Con người Phong Vân Vô Kỵ co rút lại, ánh mắt không nhìn vào bất kỳ một tên ác ma nào đang thét lên lao tới.

- Người cứ cho là vậy. Những tên cuồng vọng như người ta đã thấy nhiều rồi. Trên đến đây người có thấy đồng xương khô đầy đất kia không? Bọn chúng cũng từng cuồng vọng giống như người, nhưng cũng chẳng sao, hiện giờ bọn chúng đều chỉ còn lại một bộ xương. Ta đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đi so đo với một bộ xương làm gì.

Giọng nói của A Long Tác quanh quẩn phía trên phiến vực sâu này, vị trí không ngừng biến đổi.

Trong thời gian hai người nói chuyện, những luồng ma khí trên trời dưới đất đã đồng loạt rít lên đánh đến. Phong Vân Vô Kỵ cũng chẳng thêm cử động, để mặc cho từng luồng ma khí đến vực sâu đánh vào trên thân thể.

“Ầm ầm ầm!”

Mấy chục vạn công kích đánh vào người Phong Vân Vô Kỵ. Những luồng ma khí kia mỗi khi tiếp xúc với thân thể hắn, liền giống như thủy ngân chảy vào trong lỗ chân lông toàn thân, bị hắn dùng Hấp Tinh đại pháp thu vào trong cơ thể.

- Tên này hơi kỳ quái, hãy dùng công kích cận thân!

Đám ác ma phía trên vực sâu rất nhanh nhận ra sự khác thường, lập tức thay đổi phương thức tấn công lần nữa.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn bình tĩnh tự nhiên, ung dung chấp tay đứng thẳng trong hư không, chậm rãi đi về hướng trung tâm vực sâu, khoe miệng còn loáng thoáng nở một nụ cười nhàn nhã. Trên trời dưới đất, đám ác ma vực sâu dày đặc che phủ cả tầm mắt, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn làm như không thấy.

“Ầm ầm ầm!”

Tất cả ác ma lao đến cách Phong Vân Vô Kỵ khoảng mười trượng bỗng nhiên khựng lại, hai mắt trợn trừng, “bùng” một tiếng nổ thành một đám khói đen chui vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

“Bịch bịch bịch!”

Phong Vân Vô Kỵ không hề cản trở tiến về phía trước. Ở phía sau, đám ác ma vực sâu bị Hấp Tinh đại pháp hút hết ma khí toàn thân không ngừng hóa thành từng bộ xương khô từ trên không rơi vào trong vực sâu đen kịt, làm bắn lên từng chùm bọt nước lớn.

Phong Vân Vô Kỵ đi giữa không trung, tiến về phía trung tâm vực sâu dưới lòng đất rộng lớn vô biên này, sau người trải đầy xương khô.

“Xuýt!”

Những tiếng hít hơi lạnh vang lên từ bốn phía. Đám ác ma vực sâu vốn trung thành với A Long Tác đã bị thủ đoạn của Phong Vân Vô Kỵ làm kinh hãi đến ngây người, cộng thêm công kích từ xa không hiệu quả, cận thân công kích cũng không cách nào tới gần thân thể của hắn trong mười trượng, cuối cùng chỉ dám đứng ở xa, sợ hãi nhìn Phong Vân Vô Kỵ đứng ngạo nghễ giữa không trung.

Dưới mặt nước đen kịt, từng cặp sừng vừa định trồi khỏi mặt nước đột nhiên run lên, sau đó lại chìm sâu trong vực sâu.

Trong ánh mắt của đám ác ma, Phong Vân Vô Kỵ giống như nhàn nhã dạo chơi, chậm rãi bước đi trên vực sâu, khoe miệng còn loáng thoáng hiện ra một nụ cười lạnh như băng.

- A Long Tác, xem ra người muốn bản tọa tự đi mời. Cũng được, bản tọa đã từ Trung Ương ma sơn đến vực sâu ở ranh giới này, cũng không ngại đi xa thêm một chút.

Nói đến đây, con người Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên co rụt lại, ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn:

- Vậy để bản tọa đến mời người!

Phong Vân Vô Kỵ dựng thẳng hai tay, khuỷu tay cao quá vai, bàn tay dày rộng thon dài xoa xoa trên dưới. Giữa hai bàn tay xuất hiện một quả cầu sấm sét màu đen không ngừng phát ra tiếng “đùng đùng”, lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng lại phát ra những vầng sáng chói mắt chiếu vào vực sâu đen kịt bên dưới, làm chói xạ ra lân quang đầy trời.

Trong lỗ chân lông toàn thân Phong Vân Vô Kỵ, từng luồng ma khí mà hần vừa dùng Hấp Tinh đại pháp hấp thu tinh hoa của đám ác ma vực sâu bỗng tỏa ra, ngoằn ngoèo chui vào trong quả cầu sấm sét màu đen nơi tay hần.

Khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ không ngừng biến ảo trong ánh sáng của quả cầu, lúc sáng lúc tối. Cười lạnh một tiếng, tay trái của hần rút về, còn tay phải thì đem quả cầu đen lớn khoảng bằng quả bóng rổ kia giơ lên sau, sau đó ném mạnh xuống.

- A Long Tác, giờ ngươi nên đi ra diện kiến bản tọa đi!

Qua cầu vừa ném ra, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ bỗng trở nên ù ù như tiếng sấm, vang vọng phía trên toàn bộ vực sâu.

Trong ánh mắt sợ hãi của đám ác ma đầy trời, quả cầu sấm sét màu đen trong tay Phong Vân Vô Kỵ bắn ra hàng vạn luồng sáng như dải lụa, nhanh chóng xoay tròn chui vào trong vực sâu lạnh lẽo.

513. Chương 497: Sự Quật Khởi Của Vương Triều Trung Ương (phần 3)

Những tiếng vang lớn từ trong lòng vực sâu truyền đến, sau đó vực sâu giống bị ném vào một tảng đá lớn diện tích tương đương với một phần bốn vực sâu. Cả vực sâu sôi trào, sóng lớn dâng lên cao mấy ngàn trượng, vô số ác ma vực sâu sống dưới nước bị sóng đánh lên trời kêu thảm thiết.

“Bách bách!”

Ngay lúc những ác ma vực sâu này bị ma khí hùng hậu bộc phát dưới nước bắn lên không, khuôn mặt Phong Vân Vô Kỵ thoáng hiện lên vẻ lãnh khốc, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng phát một cái giữa hư không. Đám ác ma vực sâu đầy trời lập tức bị một lực lượng vô hình ăn mòn, hóa thành từng bộ xương khô rơi xuống như mưa. Ma khí trong cơ thể của chúng thoát ra, tụ lại thành một vòng xoáy mây đen xoay tròn, chậm rãi chui vào người Phong Vân Vô Kỵ.

- Muốn gặp ta à, được thôi!

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên dưới nước, sau đó là một tiếng “ầm” rung chuyển, cả vực sâu nổi lên từng cơn sóng lớn màu đen.

- Được lắm, A Long Tác, cuối cùng ngươi cũng chịu ra rồi.

“Rào rào!”

Trong tiếng bọt nước, một đội quân cả người mặc chiến giáp sáng ngời màu đen sẫm từ dưới nước trồi lên, tay trái cầm trường kích được chế tạo bằng sắt lạnh trăm triệu năm dưới đáy vực sâu, còn tay phải cầm khiên, xếp thành trận thế che kín cả bề mặt vực sâu. Từng dòng nước lớn chảy ra từ trong khe hở áo giáp của đám chiến sĩ quân đoàn này, nhỏ xuống mặt nước phát ra tiếng lộp độp.

Khi nhìn thấy đội quân số lượng ít nhất có đến mấy trăm vạn, có thể đến gần ngàn vạn này, nụ cười lãnh khốc bên khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ chợt biến mất.

“Quả nhiên đây mới là quân đoàn Thâm Uyên thật sự, còn những ác ma kia chẳng qua là một đám tôm tép sinh sống tại vực sâu. Cũng chỉ có một quân đoàn như vậy mới khiến cho nhiều thế lực thèm thuồng.” - Giờ khắc này, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng có một sự vui mừng ngoài dự liệu. Trong mắt hần, quân đoàn chỉnh tề bao trùm cả tầm mắt và bề mặt vực sâu này của A Long Tác cũng không khác gì của mình.

Các chiến sĩ quân đoàn trực thuộc lĩnh chủ vực sâu A Long Tác, mỗi người đều cao khoảng năm trượng, thân cao to lớn, thực lực khoảng chừng gần đến cấp Ma Đế. Tuy là mặc áo giáp, nhưng thân thể bọn họ vẫn giữ nguyên hình thái của ác ma vực sâu, tại phần hông áo giáp cố ý lưu lại một lỗ hổng để chiếc đuôi ác ma từ bên trong vươn ra.

“Cheng!”

Trong tiếng áo giáp chấn động, đông đảo chiến sĩ của quân đoàn Thâm Uyên phủ đầy bên dưới quỳ một chân xuống:

- Cung nghênh đại nhân!

Tại mặt nước vực sâu bên dưới cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, đám chiến sĩ vực sâu từ từ lui ra bên ngoài, lộ ra chính giữa một khoảng trống hình tròn. Trong “khoảng trống” kia không ngừng tỏa ra bọt nước, một gã cao ác ma to lớn cao khoảng bằng bảy tám tên chiến sĩ ác ma vực sâu hợp lại từ dưới nước xuất hiện trước mắt Phong Vân Vô Kỵ, chính là thủ lĩnh của quân đoàn Thâm Uyên A Long Tác.

A Long Tác có bốn chân và một đôi cánh tay trắng kiện màu đen, trên đầu mọc ra mười bảy chiếc dùi dài và thẳng tắp, mỗi một chiếc đều dài khoảng bốn thước, trong tay hắn cầm một thanh trường kích to lớn dài gần hai mươi trượng.

Trên thân trường kích bốc lên ngọn lửa màu xanh sẫm, ngay cả nước vực sâu lạnh lẽo cũng không thể dập tắt được. Mặt ngoài trường kích có những hoa văn màu đỏ thẫm kỳ lạ, trông giống như những mạch máu sinh trưởng trên trường kích.

- Hà hà, điều mà bản tọa muốn với người cũng giống như những tên khác đến nơi này muốn thu phục quân đoàn Thâm Uyên của ta: muốn quân đoàn Thâm Uyên của ta sao? Không có vấn đề, cứ đánh bại ta trước rồi hãy nói!

A Long Tác khẽ lắc lư chiếc đầu lớn, chiếc lục lạc màu vàng dưới tai trái liền phát ra những tiếng kêu trong trẻo.

- Ha!

Một tiếng gầm lớn vang lên, trường kích trong tay A Long Tác hóa thành một vệt sao băng bắn lên, theo ma thức tập trung ném về phía Phong Vân Vô Kỵ. Cùng lúc đó chung quanh cũng vang lên những tiếng rít, đông đảo trường kích như một cơn mưa châu chấu từ trong tay đám chiến sĩ quân đoàn Thâm Uyên chiến sĩ bay ra, theo sau trường kích của A Long Tác bắn đi.

“Bình!”

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải ra, bàn tay duỗi thẳng. Đám trường kích đầy trời mang theo khí thế ngàn cân đều dừng lại trong hư không trước người.

- A Long Tác, người đứng là không biết thức thời... đi!

Tay phải của hắn xoay một vòng giữa không trung, trường kích đầy trời bay đến liền theo tay phải của hắn xoay chuyển, quay đầu lại nhắm vào quân đoàn Thâm Uyên bên dưới. Tay phải lại vung mạnh xuống, trường kích dày đặc liền dọc theo đường đến bắn ngược trở về.

- Chuẩn bị phòng ngự!

Vài tên giống như là tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn Thâm Uyên vung tay xuống, sau đó từng tấm khiên đen sẫm giơ cao lên khỏi đỉnh đầu, hợp thành một phiến che lấp cả vực sâu.

“Cheng cheng cheng!”

Trường kích dày đặc như mưa đánh vào trên đồng khiên dày hợp thành một phiến, phát ra tiếng kim loại va chạm.

- Ha!

Ngay lúc trường kích của A Long Tác dưới sự thao túng của Phong Vân Vô Kỵ xoay chuyển một vòng, chuẩn bị bắn ngược trở về, trên khuôn mặt A Long Tác đột nhiên hiện ra một nét cười âm hiểm, tay phải siết lại, đột nhiên kéo một cái.

“Ầm ầm!”

Chung quanh không ngừng sáng tối biến ảo, rất nhanh Phong Vân Vô Kỵ phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã chìm vào trong vực sâu mênh mông, chung quanh tràn ngập lực cản mạnh của nước vực sâu.

- Hoan nghênh đến Thâm Uyên lĩnh vực của ta, hà hà hà...

A Long Tác âm hiểm cười, chậm rãi hướng lui về phía sau, trong nháy mắt liền biến mất ở trong đông đảo đích quân đoàn Thâm Uyên.

Đây là một phiến vực sâu do A Long Tác tạo ra, chung quanh đều là chất lỏng màu đen khiến cho Phong Vân Vô Kỵ rất khó chịu.

“Phụp!”

Hai vai của hắn rung lên, ma khí hùng hậu trong cơ thể ngăn nước vực sâu cách xa trăm trượng.

“Cheng cheng cheng!”

Những tiếng kim thiết vang dội bỗng truyền vào trong tai. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, chợt phát hiện đám chiến sĩ quân đoàn Thâm Uyên không thể đếm hết, đang dùng khiên cứng chế tạo bằng sắt lạnh trăm triệu năm trong tay tạo thành một “khiên cầu” màu đen to lớn chung quanh mình, hơn nữa “khiên cầu” này đang thu nhỏ lại ép vào bên trong.

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nhìn lướt qua đám chiến sĩ vực sâu chung quanh càng lúc càng gần, bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống giữa phiến lĩnh vực không gian này:

- A Long Tác! Ta sẽ cho ngươi ba cơ hội. Sau Ba lượt, nếu như ngươi còn u mê không tỉnh ngộ, bản tọa sẽ không cần quân đoàn Thâm Uyên này của ngươi nữa, thẳng tay tiêu diệt đám các ngươi. Dù sao Ma Giới rất lớn, với thực lực của bản tọa thì chẳng sợ không có người đến gia nhập.

A Long Tác giống như đã hoàn toàn biến mất, hoặc là trốn ở một chỗ nào đó nhìn lén, nghe được lời của Phong Vân Vô Kỵ cũng không lên tiếng phản đối hay tán thành.

- Đây là cơ hội đầu tiên.

Sự thờ ơ của A Long Tác cũng không khiến cho tâm tình Phong Vân Vô Kỵ dao động, hai tay giơ lên trước người. Tám quả cầu sấm sét màu đen lớn khoảng bằng quả bóng rổ lẳng lặng nổi ở trung ương lĩnh vực chung quanh hắn, đối diện với tám hướng khác nhau.

- Đi!

“Ầm ầm!”

Tám quả cầu sấm sét bắn ra, phân làm tám hướng bay đi, chui vào trong đám quân đoàn phía sau những tấm khiên kia. Một lúc lâu sau tiếng nổ mới ngừng, nhưng vách chắn hình cầu chung quanh Phong Vân Vô Kỵ do những tấm khiên kia tạo thành không hề giãn ra, vẫn như trước thu hẹp lại vào phía trong. Tám quả cầu sấm sét kia giống như không gây nên bất cứ ảnh hưởng nào.

- Đừng phí sức nữa! Trong Thâm Uyên lĩnh vực của ta, tất cả chiến sĩ của quân đoàn Thâm Uyên đều có khả năng bất tử. Cho dù ngươi đánh tan bọn họ thành mảnh vụn, bọn họ cũng có thể trong nháy mắt khôi phục lại như ban đầu. Hà hà, đây gọi là “thiên đường có đường các ngươi không đi, vực sâu không cửa các ngươi lại nhảy vào”. Không biết ta đã giết chết bao nhiêu kẻ tự xưng là cường giả như các ngươi rồi.

A Long Tác cuối cùng không nhịn được lên tiếng.

Phong Vân Vô Kỵ không hề dao động, chậm rãi đứng dậy, hồ hững nhìn lướt qua quân đoàn Thâm Uyên chỉ cách mình hơn ba mươi trượng. Mặc dù không biết khi khối cầu do những tấm khiên này tạo thành đến gần mình sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hắn vẫn không hề sợ hãi.

- Cơ hội thứ hai.

Phong Vân Vô Kỵ vươn tay phải ra, ma khí mãnh liệt hội tụ trong tay, hóa thành một thanh đao màu đen hẹp dài, trong đầu nhanh chóng hiện lên tâm pháp của Kiếp Ma Đạo.

Năm ngón tay siết lại, thanh đao đen hẹp dài múa vài đường đơn giản giữa không trung, sau đó một đao chém xuống. Vô số luồng khí sắc bén bắn về bốn phía. Đây chính là chiêu thứ nhất của Kiếp Ma Đạo, Quân Ma Loạn Vũ.

“Bình!”

Lần này Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy rõ ràng, dưới Kiếp Ma đao, mỗi luồng đao khí đều ít nhất xé tan hàng ngàn chiến sĩ quân đoàn Thâm Uyên, nhưng không đến hai lần hít thở, thân thể của những chiến sĩ quân đoàn Thâm Uyên này lại nhanh chóng hợp làm một.

- Thế nào? Ha ha ha... có phải cảm thấy rất tuyệt vọng không? Vương triều Trung Ương gì chứ, lại còn vương triều đại đế! Ta thích nhất là thưởng thức vẻ mặt trước khi chết của đám người tham lam các ngươi.

Tiếng cười điên cuồng của A Long Tác vang vọng khắp cả lĩnh vực:

- Ta là ai hả? Ta là ma vương vực sâu A Long Tác, làm sao có thể thần phục những tên tham lam lại không có thực lực như các ngươi! Hừ, phạm những kẻ bước vào vực sâu, giết không cần hỏi!

Khi khối cầu dày do quân đoàn Thâm Uyên dùng tám khiên tạo thành cách Phong Vân Vô Kỵ chưa đến mười lăm trượng, biến hóa đột nhiên xảy ra, cả không gian như bị chia thành từng khối, vô số vết nứt không gian càng lúc càng nhiều, tất cả đều tập trung vào Phong Vân Vô Kỵ giữa không gian.

“Bằng bằng bằng!”

Thanh âm như sắt thép vỡ tan quan quân trong không gian vực sâu, một lực lượng quỷ dị không biết từ đâu thấm vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, từ bên trong trực tiếp phá hủy thân thể của hắn.

- Sao lại như vậy? Tên này lại không hề hấn gì, chẳng lẽ thân thể của hắn còn cường đại hơn ác ma vực sâu chúng ta?

Những tiếng kinh hô vang lên từ phía sau lớp khiên đen:

- Tăng thêm tốc độ!

Toàn bộ “khiên cầu” bỗng xoay tròn thật nhanh, không gian ở giữa Thâm Uyên lĩnh vực nhanh chóng sụp đổ vào phía trong, cả không gian bắt đầu tan vỡ. Dưới tác dụng của một loại quy tắc đặc biệt, toàn bộ trong lực của nước biển vực sâu đều tập trung vào một điểm, chính là vị trí của Phong Vân Vô Kỵ.

Cuối cùng cả không gian đều chìm vào bóng tối, không gian sụp đổ chôn vùi thân thể Phong Vân Vô Kỵ.

Dù là quân đoàn Thâm Uyên hay là A Long Tác, hiển nhiên đều đã đánh giá thấp cường độ thân thể của Phong Vân Vô Kỵ. Nhận được sự chúc phúc của Chủ Thần, lại được tinh hoa của nước Trọc Thể ma trì trong luyện ngục tối luyện, thân thể của Phong Vân Vô Kỵ đã cường hãn đến mức biến thái.

“Bình!”

Sau khi thân hình Phong Vân Vô Kỵ bị bóng tối phía sau không gian tan vỡ chôn vùi không lâu, một bàn chân to lớn bọc giáp sắt bỗng xuất hiện từ trong không gian đen kịt, sau đó một lực lượng hùng hậu chi phối toàn bộ không gian sụp đổ, vô số mảnh vỡ xoay chuyển, lại dính liền làm một.

- A Long Tác, ngươi khiến cho ta quá thất vọng!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng bước ra từ trong không gian sụp đổ. Áp lực của nước biển cả vực sâu vẫn tập trung trên hai vai, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn ung dung, không hề có dấu hiệu như đang cố sức.

Áo choàng sau người rũ xuống, hai tay Phong Vân Vô Kỵ trên dưới dướng vào, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng:

- Hấp Tinh đại pháp!

Từng chiến sĩ vực sâu trong Thâm Uyên lĩnh vực kinh hãi nhìn Phong Vân Vô Kỵ, hai tay nắm chặt lấy cổ họng, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt như sắp nổ tung.

“Ầm ầm ầm!”

Quân đoàn Thâm Uyên đầy trời lần lượt nổ tung, chiến giáp ào ào rơi xuống phát ra tiếng kim thiết giòn vang.

“Rắc rắc!”

Một tiếng rạn nứt lớn vang lên từ phía trên. Năng lượng bên trong Thâm Uyên lĩnh vực bị Phong Vân Vô Kỵ dùng Hấp Tinh đại pháp hút vào trong cơ thể. Dưới tác dụng của Hấp Tinh đại pháp tầng thứ chín,

“Sao lại như vậy?” - Phong Vân Vô Kỵ gần như không dám tin vào mắt mình, không ngờ đây lại là nơi hấp thu luồng lực lượng hùng hậu như vậy.

Đầu cuối của lực lượng ngôi sao chính là... Thái Cổ.

- Ô... Hừ, tiểu tử, không ngờ lại là người!

Một luồng khí tức cường đại đến kinh khủng đột nhiên phá tan không gian Thái Cổ, bay về hướng Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ cả kinh, trong đầu bỗng vang lên một giọng nói tà ác và bá đạo:

- Đến thật đúng lúc, bản tọa cũng đang muốn tìm người.

Dứt lời khí tức kia liền tăng tốc bay vút đến. Phong Vân Vô Kỵ sửng sốt, bởi vì người này dường như nhận ra được hắn. Lực lượng trong đầu, cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ cũng tìm ra vì sao người này lại gây cho mình cảm giác quen thuộc như vậy. Hai mắt của hắn nhấp nháy, bật thốt ra một cái tên:

- Xi Vưu? Người đã ra ngoài rồi!

515. Chương 498: Ngũ Tinh Luyện Thể (phần 2)

- Hà hà, cuối cùng người cũng nhớ được tên của bản tọa, như thế càng tốt...

Xi Vưu nói xong, thần thức liền bắn lên, nửa đường bỗng hóa thành một bàn tay to lớn chụp vào nguyên thần của Phong Vân Vô Kỵ.

Ban đầu Xi Vưu vốn ở nơi cực tây, dùng đại thần thông biến đổi toàn bộ địa hình ở nơi này, triệu hồi mười vạn núi lớn. Y lại mở ra lĩnh vực, sau đó ở mười vạn núi lớn khoanh chân ngồi xuống, đồng thời dùng sức mạnh vô thượng hút lấy lực lượng của năm ngôi sao trên chín tầng trời. Y vốn muốn dùng lực lượng chí âm chí tà của năm ngôi sao để tôi luyện linh hồn, làm cho linh nhục hợp nhất, đồng thời tiêu diệt một nguyên thần khác của mình, ít nhất cũng khiến cho đối phương không thể tranh đoạt quyền khống chế thân thể với mình.

Không ngờ Xi Vưu lại đột nhiên phát hiện, bên kia của vũ trụ còn có một kẻ khác giống như mình, đang chủ động hấp thu lực lượng của năm ngôi sao. Hơn nữa luận về quy mô, đối phương hấp thu lực lượng có thể nói là khủng bố, ngay cả đại ma ma đầu như Xi Vưu cũng tự nhận không bằng. Vì lòng hiếu kỳ, Xi Vưu cũng giống như Phong Vân Vô Kỵ, đưa nguyên thần ra khỏi thân thể, men theo dòng chảy của lực lượng ngôi sao tiến về đầu cuối vũ trụ.

Trong lòng Xi Vưu đã hạ quyết tâm, với một tên đại ma đầu cấp bậc như vậy thì trước tiên phải thử khuyên bảo một chút, để hắn gia nhập dưới trướng của mình, dù sao hiện nay cũng đang là lúc dùng người. Có điều nếu đối phương không thức thời, không khuyên bảo được thì đành phải giết chết hắn. Xi Vưu tự tin, với thực lực của mình, ngoại trừ Quang Âm Chủ Thần xuất hiện không ai có thể làm gì được.

Trông thấy tên ma đầu này càng lúc càng đến gần mình, Phong Vân Vô Kỵ nào còn dám dừng lại, vội vàng nói:

- Tại hạ còn có việc, xin đi trước!

Nguyên thần của hắn nhanh chóng lui về phía sau, lao về hướng ban đầu đi tới.

Xi Vưu cười âm hiểm một tiếng:

- Hà hà, muốn chạy trốn à? Bản tọa không cho người đi, xem người có thể chạy đi đâu.

Lời còn chưa dứt y đã hóa thành một vệt cầu vồng đen đuổi sát theo.

Tự mình biết mình, Phong Vân Vô Kỵ mặc dù võ công tiến nhanh, nhưng cũng không nhanh đến mức dám khiêu chiến tên tuyệt thế đại ma đầu này. Lúc trước đối phương chỉ dùng một chiêu nhẹ nhàng đã đánh hắn bị thương, nếu không có Hấp Tinh đại pháp truyền ma khí do đối phương đánh vào xuống dưới đất, bản thân đã giống như cái tên âm thầm đi theo bị đánh thành mảnh vụn.

Hai người một trước một sau xuyên qua tầng tầng không gian. Phong Vân Vô Kỵ vốn cho là cách một khoảng Xi Vưu sẽ không để ý tới mình nữa, không ngờ đối phương lại giống như quyết tâm đuổi bắt.

- Tiểu tử, ngươi trốn không thoát đâu. Người mà Xi Vưu ta muốn bắt, chưa ai có thể trốn thoát được.

- Mẹ nó, Xi Vưu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Phong Vân Vô Kỵ liên tiếp qua lại mấy vạn lần trong phạm vi lực lượng ngôi sao trên vũ trụ tinh không, nhưng Xi Vưu vẫn đuổi theo như trước. Phong Vân Vô Kỵ vừa sợ vừa giận, không khỏi chửi ầm lên:

- Lão tiểu tử, rốt cuộc ngươi đuổi theo ta làm gì?

- Lão tiểu tử...

Xi Vưu giống như nghiền ngẫm câu này, sau đó giận dữ cười nói:

- Hà hà, rượu mời người không uống lại uống rượu phạt. Bản tọa đã giết cả hơn trăm triệu người, đỉnh cấp cường giả chết dưới tay cũng không biết bao nhiêu mà kể, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít. Ta nói rõ cho ngươi biết, hãy lập lời thề máu quy thuận Xi Vưu ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nếu không, giết không cần hỏi... Ngoài ra hãy nói cho bản tọa biết, ma công của ngươi rốt cuộc là gì?

- Hừ, hóa ra là tham ma công của ta, còn muốn tìm lão tử làm nô bộc.

Phong Vân Vô Kỵ nói trúng tim đen của Xi Vưu, còn thêm vào một câu:

- Ngươi cho ta tên gốc à?

- Tiểu tử, ngươi...

Xi Vưu bị Phong Vân Vô Kỵ làm tức giận đến nghẹn họng, một lát sau đột nhiên bình tĩnh lại một cách lạ thường, lạnh nhạt nói:

- Hừ, bản tọa cũng không đầu vô mồm với ngươi nữa. Nguyên thần của ngươi luôn dẫn bản tọa vòng quanh vũ trụ, chẳng lẽ ngươi cho rằng bản tọa không có cách tìm được thân thể của ngươi sao? Cứ chọc giận bản tọa sẽ chỉ tự chuốc lấy khổ thôi. Ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, hàng hay là không hàng?

Giọng điệu của Xi Vưu mặc dù bình thản, nghe giống như hai người quen đang tán gẫu, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại cảm nhận được sát khí dày đặc và quyết tâm ẩn chứa bên trong.

“Ma đầu kia e rằng thật sự muốn giết người rồi... Chỉ cần nguyên thần của ta nhập thể sẽ khiến hắc tìm được vị trí của ta, với tu vi của hắc tùy thời có thể mở ra thông đạo không gian tại Trung Ương ma sơn, đến lúc đó nhất định không thể tránh khỏi một trận đại chiến. Bất kể ta có chạy trốn được hay không, với sự bá đạo của hắc, quân đoàn vương triều mà ta khổ công gây dựng e rằng sẽ bị hắc giết sạch một lần.

Phong Vân Vô Kỵ vừa dẫn theo Xi Vưu tiếp tục chạy trốn trong hư không, vừa suy nghĩ đối sách.

Bản hân thì phải chạy trốn, thủ hạ lại bị giết sạch, tình huống này đương nhiên Phong Vân Vô Kỵ không muốn nhìn thấy. Nhưng vất vả lắm mới thành lập được một vương triều, bước đầu đã có thực lực tranh bá Ma Giới, đây chính là lúc hăng hái nhất, nhưng lại phải đi làm nô tài cho người khác, đương nhiên một kẻ có dã tâm đầy bụng như Phong Vân Vô Kỵ cũng không muốn làm.

Tay nơi cực tây Thái Cổ.

Mười vạn núi lớn nhô lên. Trên ngọn núi cao nhất, Xi Vưu đang nhắm mắt ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt ra, trong mắt bắn ra một vết sáng chói lọi. Mặc dù nguyên thần đã bay đi, trên người không còn một chút khí tức nào của nhân loại, nhưng thân thể của Xi Vưu lại rất kỳ dị vươn một tay ra, móc lấy một khối trên mặt đá cứng rắn dưới chân, sau đó bóp nát, một chùm bột phấn lớn từ trong kẽ tay lả tả rơi xuống.

Chùm bột phấn kia cũng không rơi xuống đất, hơn nữa còn thành một phiến sương mù, nhấp nhô biến ảo, trong nháy mắt đã hóa thành vài ngọn núi cao nối liền nhau.

Về mặt Xi Vưu đỡ đỡ, tay trái nhẹ nhàng quét qua trước người. Hình ảnh lơ mơ kia dần dần trở nên ngưng tụ, một khu vực thu nhỏ xuất hiện trước người hắc. Trên ngọn núi đen kịt cao nhất, một nam tử hơi co người đang ngồi trên đỉnh núi, bên dưới núi là một phiến bóng đen đông đúc, chính là năm đại quân đoàn.

“Bình!”

Thân thể Xi Vưu đột nhiên đứng dậy, tay trái giơ ra. Theo một trận nổ mạnh đỉnh tai nhức óc, trước người hắn bỗng mở ra một thông đạo không gian lớn màu đen. Thân thể Xi Vưu liền giơ một chân ra, bước vào trong thông đạo không gian màu đen kia.

Phong Vân Vô Kỵ đang tiếp tục dẫn Xi Vưu vòng quanh trong đông đảo không gian, đột nhiên phát hiện nguyên thần Xi Vưu sau người không còn đuổi theo, trong lòng đang cảm thấy kỳ lạ, chợt nghe được một trận cười lạnh:

- Hừ hừ, hóa ra là ở chỗ này.

Trong ánh mắt kinh hãi của Phong Vân Vô Kỵ, nguyên thần của Xi Vưu như hóa thành ngôi sao băng bay về hướng Ma Giới.

- Đệ Tam Phân Thần!

Trong lúc vội vã, Phong Vân Vô Kỵ gần như vô ý thức kêu gọi phân thần thứ ba tại Thái Cổ.

Tại Kiếm các thuộc Thái Cổ.

Đệ Tam Phân Thần đang ngồi yên như một gốc cây khô ngồi bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời. Một cơn gió nhẹ thổi qua sàn nhà bóng loáng, Phong Vân Vô Kỵ cũng theo biến mất không còn thấy.

Gần như ngay lúc Đệ Nhất Phân Thần của Ma Giới kêu gọi, Đệ Tam Phân Thần liền cảm giác được tính nghiêm trọng của chuyện này. Sau khi Hấp Tinh đại pháp của Đệ Nhất Phân Thần đạt đến tầng thứ chín, sự dung hợp của ba phần thần càng chặt chẽ hơn.

Tại Ma Giới.

“Ầm!”

Trong hư không đối diện với Trung Ương ma sơn đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn. Dưới sự chú ý của chiến sĩ năm đại quân đoàn, một thông đạo không gian đen kịt bỗng nhiên mở ra. Thông đạo còn chưa mở hoàn toàn, một luồng khí tức khủng bố như núi lở biển gầm đã mãnh liệt quét qua toàn bộ vương triều Trung Ương.

Khí tức kinh khủng kia giống như những mũi châm đâm vào da thịt đám yêu ma tại Trung Ương ma sơn. Toàn bộ quân đoàn kể cả Thái Huyền đều liên tục lui về phía sau.

“Rốt cuộc là ai? Làm sao lại có ma khí kinh khủng như vậy?” - Sắc mặt Thái Huyền trở nên rất khó coi. Trong khi lui về phía sau, Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công trong cơ thể y cũng nhanh chóng vận chuyển, chân khí hùng hậu hội tụ nơi lòng bàn tay chơ díp phát ra.

Khí tức của người này vượt xa tất cả cao thủ Thái Huyền từng gặp qua, sự tà ác của nó càng là có một không hai đương thời. Cả Trung Ương ma sơn đều bị cuốn vào một cơn gió lốc.

“Vù!”

Trong trời đất gió lớn mờ mịt giống như cơn giông trước lúc mưa nguồn. Tất cả chiến sĩ quân đoàn đều nắm thật chặt vũ khí trong tay, nhưng dù có vũ khí nơi tay vẫn không thể áp chế được cảm giác nhỏ bé trong lòng.

Người bên trong thông đạo không gian kia dường như không hề vội vã. Trong cảm giác của đám yêu ma, cường giả thần bí kia thậm chí là đang đạp từng bước một trên thông đạo không gian đi tới.

“Bình!”

Cuối cùng bàn chân mang giáp màu đen cũng từ trong thông đạo không gian đen kịt bước ra, đồng thời một nửa thân thể cũng nhô ra ngoài.

- Chuẩn bị!

Thái Huyền nhanh chóng liếc qua Trung Ương ma điện vẫn như trước không có động tĩnh, hét lớn một tiếng, tay phải giơ cao quá đầu, chuẩn bị vung xuống.

Ở một đầu khác, thân thể Xi Vưu vừa mới nhô ra một nửa, đột nhiên hư không phía trước thông đạo không gian nổi lên từng phiến gợn sóng nhàn nhạt, cả Trung Ương ma sơn trước mắt Xi Vưu nhanh chóng trở nên mờ ảo.

Lũ yêu ma còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền cảm giác được một lực lượng cường đại cuốn qua phiến hư không này, sau đó tên cường giả mạnh đến khủng bố kia và cả thông đạo không gian đột nhiên biến mất.

- Thanh Long Chí Tôn, người thật to gan!

Một giọng nói giận từ vang lên giữa không trung:

- Người muốn đưa thân thể của ta đi đâu...

Giọng nói này chính là nguyên thần của Xi Vưu từ trong hư không vũ trụ đuổi theo thân thể mà đến. Xi Vưu cũng không ngờ được nửa đường lại xuất hiện một kẻ ngáng chân, thao túng không gian quy tắc dịch chuyển thân thể của hắn đến đông đảo không gian. Mang theo lửa giận đầy bụng, Xi Vưu bất đắc dĩ đành phải đuổi theo, cũng đã bỏ qua việc giết chết thân thể của Đệ Nhất Phân Thần.

“Thanh Long Chí Tôn?” - Biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thái Huyền. Ngẫm lại bốn chữ mà cường giả lạ mặt trong hư không vừa thốt lên, Thái Huyền nghi hoặc: “Chẳng lẽ... Vô Kỵ?”

Vui mừng, nghi hoặc, phấn chấn, khó hiểu... các loại biểu tình phức tạp đồng thời hiện lên trên mặt Thái Huyền. Thái Huyền đương nhiên biết Thanh Long Chí Tôn chính là đã Hiên Viên Chí Tôn đã qua đời, nhưng người kia rõ ràng đã gọi tên Thanh Long Chí Tôn, như vậy chỉ có thể là đã xuất hiện người thừa kế mới của thánh thú Thanh Long.

Trong đầu Thái Huyền lập tức hiện lên hình ảnh của Phong Vân Vô Kỵ.

Trong vũ trụ đen kịt, nguyên thần của Xi Vưu nhanh chóng đuổi đến. Cùng lúc đó, Đệ Nhất Phân Thần của Ma Giới cũng men theo khí tức của Đệ Tam Phân Thần chạy đến.

Đệ Tam Phân Thần của Thái Cổ vẫn luôn thao túng không gian quy tắc, không ngừng dịch chuyển thân thể Xi Vưu, lúc này cũng ngừng lại.

“Sao người lại chọc đến Xi Vưu?” - Nhìn thấy nguyên thần của Đệ Nhất Phân Thần bay nhanh tới, Đệ Tam Phân Thần liền hỏi ngay.

“Chuyện này một lời khó nói hết. Dù sao mọi chuyện cũng đã rồi... Lão ma đầu này cường hãn đến biến thái. Lần trước tại Dao vực ta theo dõi Hình Thiên, không ngờ lại ngẫu nhiên tiến vào nơi phong ấn của hắn. Ta vốn chỉ muốn chiếm lấy bộ Xi Vưu chiến giáp của hắn, ai ngờ hắn lại mạnh đến như vậy, chỉ một chiêu thiếu chút nữa đã làm ta trọng thương.” - Đệ Nhất Phân Thần và Đệ Tam Phân Thần của Thái Cổ đứng song song, đối diện với Xi Vưu.

Xi Vưu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người này, không nói một lời, một lúc sau mới điềm nhiên nói:

- Bản tọa tung hoành Thái Cổ mấy trăm triệu năm, trước đây khi ma lâm thiên hạ, giẫm chân một cái là cả Thái Cổ rung chuyển, không ngờ hôm nay lại bị các người đùa giỡn.

“Bùng!”

Nguyên thần của Xi Vưu đột nhiên vươn tay ra, từng vòng dao động không gian chung quanh thân thể lập tức ngừng lại. Không hề do dự, nguyên thần của Xi Vưu liền hóa thành một vệt sáng bay về hướng thân thể.

Đúng lúc này, Đệ Tam Phân Thần của Thái Cổ cũng đột nhiên bắn lên, bắn về phía nguyên thần Xi Vưu.

“Ầm!”

Hai đại cường giả Thái Cổ trong trạng thái nguyên thần va chạm vào nhau. Cả hư không đều rung chuyển.

Ban đầu Đệ Nhất Phân Thần hơi nghi hoặc, sau đó rất nhanh cũng gặp người bay lên, lao về hướng Xi Vưu. Luận về công lực, hai người tạm thời vẫn không thể so được với Xi Vưu. Dưới trạng thái nguyên thần, rất nhiều thần thông đều không thể thi triển được. Nếu để cho Xi Vưu lấy được thân thể, nguyên thần và thân thể dung hợp làm một, vậy thì rất đáng sợ.

Trong trạng thái bình thường, mặc dù Phong Vân Vô Kỵ mới nhận được lực lượng của thánh thú Thanh Long, nhưng cũng không nắm chắc có thể chiến thắng được tên tuyệt thế ma đầu này. Nhưng trong trạng thái nguyên thần thì lại khác.

“Đừng cho hấn cơ hội nghỉ ngơi! Tuyệt đối không thể để cho hấn hợp nhất với thân thể!” - Phong Vân Vô Kỵ của Thái Cổ nói. Qua một lần va chạm vừa rồi, linh hồn của hấn đã bị thương không nhẹ, nhưng theo suy đoán của hấn Xi Vưu cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

“Hiểu rồi!” - Phong Vân Vô Kỵ của Ma Giới nói.

Hai đại phân thần liên thủ đối phó với Xi Vưu, nhất thời Xi Vưu lại không thể nào chui vào trong thân thể. Thân thể mạnh mẽ của y vẫn đang phiêu bạt trong hư không, nhưng lại không có cách nào tiếp xúc được.

- Hai người các người rốt cuộc có quan hệ gì?

Xi Vưu quát lên, đồng thời ma thức bắn ra, giống như thủy triều đồng thời bao phủ hai đại phân thần. Xi Vưu càng cảm thấy kinh ngạc vì hai người này, đặc biệt là kẻ nhận được truyền thừa của Thanh Long kia tinh thần đạt đến mức khủng bố. Lấy một địch hai, Xi Vưu chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, trong lòng cũng biết không thể tiếp tục kéo dài tình trạng này.

- Hai người các người một là ma còn một là người, lại liên hợp với nhau, trong đó nhất định có bí mật.

Xi Vưu giận dữ quát lên. Lần ở không gian đầm lầy kia Đệ Nhất Phân Thần vốn đã dịch dung, mà Xi Vưu lúc ấy cũng chẳng để tâm đến kẻ đột nhiên xông vào này. Trong lòng y, Phong Vân Vô Kỵ khi đó chẳng qua một qua là đám chó mèo nhỏ bé, nào lại lưu ý đến. Còn ở trong hình thái linh hồn, Đệ Nhất Phân Thần và Đệ Tam Phân Thần lại rất khác nhau. Nhất thời Xi Vưu lại không phát giác ra quan hệ giữa hai người.

Hai đại phân thần đều chỉ yên lặng, liên tục phát động thần thức đối kháng với Xi Vưu, giống như không hề để ý đến câu hỏi của y.

“Phụt!”

Trong hư không, thân thể Xi Vưu đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu đen, sau đó trong hai tai cũng có máu chảy ra. Gần như cùng lúc đó, tại Trung Ương ma sơn thuộc Ma Giới, thân thể của Phong Vân Vô Kỵ cũng rung lên kịch liệt, một chùm máu tươi từ trong lỗ chân lông bắn ra, nhưng rất nhanh liền bị lực lượng ngôi sao bên ngoài cơ thể biến thành sương mù lan ra trong đại diện.

Nguyên thần và thân thể có liên hệ chặt chẽ. Thân thể bị thương chưa hấn đã liên lụy đến nguyên thần, nhưng nguyên thần bị hao tổn thì nhất định sẽ liên lụy đến thân thể. Xi Vưu vừa thấy thân thể phun máu, trong lòng liền khẩn trương, nhưng đối diện với hai đại phân thần của Phong Vân Vô Kỵ liên thủ, dưới trạng thái linh hồn y lại không cách nào thoát thân được. Mặc dù Xi Vưu tin tưởng, chỉ cần nguyên thần và thân thể hợp nhất sẽ có thể thay đổi cục diện, nhưng hai đại cao thủ kia căn bản không cho hấn cơ hội.

- Triệu Vô Cực, ra đây cho bản tọa!

Xi Vưu bỗng nhiên hướng về Thái Cổ phát ra một tiếng thét giận dữ. Tiếng thét kia giống như mũi tên rời khỏi cung, xuyên qua tầng tầng không gian vang lên tại cực tây Thái Cổ.

“Bách!”

Theo một tiếng giòn vang, cấm chế do Xi Vưu tự thiết lập bỗng vỡ tan. Sau một lát, một bóng người từ trong mười vạn núi lớn nơi cực tây Thái Cổ bắn thẳng lên vòm trời, một chưởng phá hư không bay đi.

Một vệt cầu vồng đen bay đến, chỉ một lát sau đã xuất hiện giữa hai đại phân thần của Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vưu, tay phải rung lên, một bóng chưởng màu xanh to lớn ven rìa có bóng mờ nhàn nhạt chụp về phía Đệ Tam Phân Thần.

“Bình!”

Đệ Tam Phân Thần và bóng đen kia va chạm một cái. Bóng đen kia cả người run lên lui về phía sau xuất mấy bước, còn Đệ Tam Phân Thần lại không hề hấn gì.

Bóng đen kia ngăn chặn Phong Vân Vô Kỵ của Thái Cổ, Xi Vưu lập tức tranh thủ được thời gian, nguyên thần hóa thành một vệt cầu vòng chui vào trong thân thể.

“Rắc rắc!”

Xi Vưu đứng lên, xương cốt toàn thân phát ra một trận tiếng giòn vang, từng chùm khói đen từ nơi khớp xương tỏa ra.

- Xi Vưu, còn muốn đánh nữa sao?

Đệ Tam Phân Thần hờ hững nhìn Xi Vưu, lạnh nhạt nói:

- Hiện giờ ngươi linh nhục hợp nhất, nhưng tốc độ lại không nhanh. Nếu chúng ta muốn chạy trốn, ngươi tuyệt đối không đuổi kịp. Cũng đừng nghĩ đến chuyện điều khiển không gian quy tắc trời buộc chúng ta. Nói về quy tắc, linh ngộ của chúng ta cũng không kém bao nhiêu so với ngươi. Với một số quy tắc có lẽ linh ngộ của chúng ta không bằng ngươi, nhưng một số khác ngươi lại không bằng chúng ta. Nói về thực lực chúng ta quả thật kém hơn ngươi, nhưng điều này cũng không có nghĩa là ngươi có thể dễ dàng giết chết chúng ta.

- Hừ, nếu dễ dàng tha cho các ngươi rời đi, mặt mũi của bản tọa để ở đâu!

Xi Vưu lạnh lùng nói. Mặc dù biết rõ lời đối phương nói là sự thật, nhưng cơn giận trong lòng thật sự không thể nào áp chế được.

- Hà, nếu như ngươi đã muốn đồng quy vu tận, vậy đợi chúng ta lấy lại thân thể rồi tái chiến!

Đệ Nhất Phân Thần của Ma Giới cũng bị khơi dậy lửa giận:

- Bản tọa vừa lúc thành tựu Hấp Tinh đại pháp, cũng muốn xem thử Xi Vưu ngày xưa ma uy bao phủ Thái Cổ rốt cuộc có bao nhiêu thủ đoạn. Nếu như ngươi muốn chiến, bản tọa sẽ chiến với ngươi chiến, không chết không thôi!

Gần như cùng lúc đó, tại Trung Ương ma sơn thuộc Ma Giới, lĩnh vực màu đen kia đột nhiên vỡ tan, vàng sáng đầy trời biến mất. Thân thể của Đệ Nhất Phân Thần đang ngồi xếp bằng tại trong đại điện bỗng bay lên không, nhanh chóng lao về hướng vũ trụ mênh mông.

Chỉ một lát sao, một tiếng nổ vang lên, Đệ Nhất Phân Thần liền xuất hiện trong phiên vũ trụ hư không này. Nguyên thần của hắn bay ra, cũng không sợ Xi Vưu ra tay ngăn cản, lập tức hợp nhất linh nhục lại.

516. Chương 498: Ngũ Tinh Luyện Thể (phần 3)

Đệ Nhất Phân Thần cử động gân cốt một chút, cả người phát ra tiếng như thép hầy, năm ngón tay gập lại búng ra một phiên ma khí mờ mịt. Hắn hừ một tiếng giận dữ, Hấp Tinh đại pháp tầng thứ chín thi triển qua tay phải. Dưới một lực hút cường đại, đông đảo ngôi sao ven rìa vũ trụ nhanh chóng bay về nơi chiến đấu.

Sắc mặt Xi Vưu biến đổi, trong mắt thoáng hiện lên vẻ do dự. Hai người trước mặt này đều không phải phải là yếu, nếu bất chấp tất cả, dẫn đến lưỡng bại câu thương, vậy... chẳng phải là có phần không đáng.

- Xi Vưu, ngươi đi đi! Ta không muốn ra tay với ngươi. Ngoài ra tiết lộ cho ngươi biết một chút cũng không sao... Ta biết lực lượng của thánh thú Thanh Long không có tác dụng với ngươi, nhưng lực lượng thánh thú cũng không phải là năng lực ẩn giấu của chúng ta. Nếu thật sự không tránh khỏi liều mạng, người cuối cùng thắng lợi nhất định sẽ không phải là ngươi.

Đệ Tam Phân Thần nói những lời này rất hùng hồn, giống như một hòn đá ném vào đáy lòng Xi Vưu quăng xuống.

- Hừ, trên trời dưới đất, ngoại trừ Chủ Thần thì bản tọa không nghĩ ra còn ai có thể đối phó được bản tọa. Thanh Long, ngươi xem bản tọa là đứa trẻ ba tuổi sao?

Trong mắt Xi Vưu thoáng hiện lên sát khí lạnh lẽo.

- Chủ công, bọn họ không nói dối đâu.

Bóng đen toàn thân mặc giáp, luôn im lặng đứng ở một bên lúc này bỗng lên tiếng:

- Hai kẻ này thật ra vốn là một thể, chỉ là nguyên thần một phân thành hai. Thực tế bọn chúng còn một nguyên thần vẫn chưa xuất hiện, chỗ dựa của bọn chúng hẳn là nguyên thần này. Trong ba phân thần, ma tộc kia có tu vi thấp nhất, Kiếm Thần đứng thứ hai, còn nguyên thần khác thì rất thần bí, nghe nói đã đạt cảnh giới quỷ thần khó lường rồi.

- Cái gì?

Xi Vưu giật mình. Nguyên thần phân ba, tuyệt học kỳ dị như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y. Ánh mắt dừng lại trên người hai phân thần của Phong Vân Vô Kỵ một lát, trong lòng cũng không khỏi lo lắng: “Kẻ nhận được truyền thừa lực lượng của Thanh Long này không giống người biết nói dối. Chẳng lẽ trong vài tỷ năm ta tự giam mình, nhân tộc thật sự đã xuất hiện tuyệt đỉnh cao thủ không thua kém Chí Tôn?”

Xi Vưu càng nghĩ càng bất an: “Không được, ta phải nhanh chóng lấy lại một nửa công lực khác!”

Nghĩ đến đây, trong lòng y đã không còn quyết tâm liều mạng lưỡng bại câu thương với hai người trước mặt.

- Bỏ đi! Bản tọa lấy một địch hai, nói ra cũng không phải chuyện mất mặt gì... Cứ tạm thời để các người sống thêm mấy ngày, ba tháng sau bản tọa sẽ đến lấy tính mạng các người!

Sau khi bỏ lại câu này, Xi Vưu liền bay về hướng Thái Cổ.

- Triệu Vô Cực, theo bản tọa trở về!

Giọng nói của Xi Vưu từ phía dưới truyền đến.

- Chủ công, ngài trở về trước đi! Thuộc hạ còn có chút chuyện.

Bóng đen kia lại không hề cử động, chỉ lẳng lặng nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

- Người cũng quay lại Ma Giới đi! Về phía Xi Vưu không cần lo lắng, với địa vị của hắn nhất định không thể tự mất thân phận tiết lộ bí mật nguyên thần phân ba của chúng ta.

Đệ Tam Phân Thần của Thái Cổ khuyên nhủ Đệ Nhất Phân Thần.

- Sao thế, người quen biết cái tên nửa đường xuất hiện này ... Ồ, trông rất quen, ta có biết người không? Đợi đã, vừa rồi Xi Vưu gọi hắn là Triệu Vô Cực, chẳng lẽ là...

Cặp mắt Đệ Nhất Phân Thần mở lớn, không thể tin nhìn nam tử cả người được Thiên Ma chiến giáp bao bọc, lập tức một cơn giận dâng lên trong lòng:

- Triệu Vô Cực, người lại đi cùng với Xi Vưu...

- Người trở về đi! Ta thấy Sát Lược ma quyết của người đang ở vào thời khắc quan trọng từ tầng thứ hai tiến lên tầng thứ ba, chuyện ở đây cứ để ta giải quyết là được rồi!

Đệ Tam Phân Thần mở miệng nói. Ngữ khí bình tĩnh, không có nửa điểm dao động của cảm xúc.

Đệ Nhất Phân Thần im lặng không nói. Trong tính cách của ma trời sinh không thể chịu được việc bị phản bội. Ngữ khí của Đệ Tam Phân Thần mặc dù bình thản, nhưng lại lộ ra một sự uy nghiêm không thể chống lại. Suy nghĩ một chút, mọi chuyện của Thái Cổ vốn đều không quan hệ đến mình, những thứ đó đều đã giao lại cho Đệ Tam Phân Thần, mà giao tình với Triệu Vô Cực cũng xem như là của Đệ Tam Phân Thần. Đệ Nhất Phân Thần đành phải nói:

- Được rồi, ta đi!

Dứt lời liền hóa thành một dải lụa màu đen bay đi.

Đợi Xi Vưu và Đệ Nhất Phân Thần đều rời đi, không còn thấy bóng dáng, Phong Vân Vô Kỵ mới quay đầu, lẳng lặng nhìn Triệu Vô Cực người mặc Thiên Ma giáp, khí tức so với trước kia rõ ràng mạnh hơn, không nói một lời.

Hai người cứ như vậy ở trong vũ trụ lặng lẽ nhìn chăm chú vào đối phương, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

- Tại sao vậy?

Thật lâu sau Phong Vân Vô Kỵ mới lạnh nhạt nói ra ba chữ.

- Ai!

Chỉ có một tiếng thở dài, sau đó tất cả lại trở về yên tĩnh. Triệu Vô Cực giống như đang tìm câu trả lời, vẫn đóng chặt bờ môi, chỉ có một tiếng thở dài quanh quẩn trong hư không.

Sau một lát, Triệu Vô Cực mới bất đắc dĩ nói:

- Tình huống này ta cũng không muốn thấy, thế nhưng vì sao? vì sao...

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh nhìn Triệu Vô Cực, cũng không lên tiếng mà chờ hắn nói tiếp.

Hít một hơi thật sâu, Triệu Vô Cực vẻ mặt kích động nói:

- Vì sao, người không phải là đệ tử của ai khác mà lại là U Vô Tà?

Phong Vân Vô Kỵ tâm thần khẽ run lên, sau đó bình tĩnh lại:

- Ta hiểu rồi...

- Người hiểu rồi, nhưng ta lại không hiểu!

Triệu Vô Cực đột nhiên kích động, giận dữ hét lớn với Phong Vân Vô Kỵ. Y hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về sâu trong vũ trụ đen kịt.

Dừng một chút, ánh mắt của Triệu Vô Cực bỗng nhiên bình tĩnh lạ thường, giống như một người đứng xem đang kể lại:

- Sư tôn đối đãi với ta rất tốt, nếu không có người, với tính tình của ta thì đã sớm chết rồi, không phải chết trong miệng yêu thú thì cũng chết trong giết chóc của chính sách máu tanh. Sư tôn đối đãi với ta như con, ta cũng kính sư tôn như cha...

Triệu Vô Cực lặng lẽ nói tiếp:

- Một bản Huyền Minh sách đã mang đến họa sát thân cho sư tôn. U Vô Tà và sư tôn ta chính là bạn tri kỷ, không ngờ hắn lại một kẻ mặt người dạ thú. Lúc trước tại Ấn cốc ta đã lập lời thề, nhất định phải giết liễu U Vô Tà để báo thù cho sư tôn.

- Tư chất của ta vốn không tệ. Sư tôn đã từng nói, chỉ vì thân thể của ta không tốt, lại không hề có lòng cầu tiến... Khổ tu tại Ấn cốc một vạn năm, không ngờ trời cao đãi ta không bạc, để cho ta có được Huyền Minh quyết thật sự... Ta vừa tu luyện thành công liền muốn đi tìm người. Khi đó võ công của người còn kém, lại không chịu cùng ta ẩn trốn tu luyện, trong khi Thái Cổ thì nguy cơ trùng trùng. Những sau đó đã chứng minh, mặc dù ta vốn biết người không tầm thường, nhưng vẫn đánh giá người quá thấp.

- Sau khi rời khỏi Ấn cốc, ta đã hỏi qua rất nhiều người, nhưng không ai biết người đi đâu. Ta lại đến nơi trước kia chúng ta từng gặp mặt, nhưng cũng không có tung tích của người... Ngay lúc ta đang thất vọng, đột nhiên có một cao thủ trong hệ phái tự do nói cho ta biết, y từng thấy U Vô Tà kẹp theo một thiếu niên đi về hướng tà đạo thánh địa U Minh Phong. Bên cạnh U Vô Tà vốn không có đệ tử, cũng không có thiếu niên nào, ta liền đoán người kia chỉ có thể là người, thế nhưng...

Triệu Vô Cực đột nhiên quay đầu lại, giận dữ nhìn chăm chăm vào nguyên thần Phong Vân Vô Kỵ:

- Ta không ngờ người lại nhận U Vô Tà làm sư tôn.

- Vì sao? Vì sao? Vì sao người lại nhận U Vô Tà làm sư tôn? Người biết rất rõ hắn là kẻ thù giết sư phụ của ta!

Cặp mắt Triệu Vô Cực bên dưới mũ sắt dần dần hiện lên tơ máu.

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng:

- Những chuyện này huynh chưa bao giờ nói với ta.
- Đúng, ta chưa bao giờ nói với người.

Triệu Vô Cực lạnh lùng nói:

- Nhưng U Vô Tà là kẻ thù giết sư phụ của ta. chuyện này người không biết sao? Thù cha thì con báo, thù thầy thì trò báo. U Vô Tà nếu đã chết, ta chỉ có thể tìm người trả thù.
- Thật ra sự thực không giống như huynh nghĩ.

Phong Vân Vô Kỵ muốn giải thích, nhưng nhất thời chuyện này lại rất khó giải thích rõ ràng.

- Không giống à? Được. Ta biết con người người cũng không nói dối. Vậy người hãy chính miệng nói cho ta biết U Vô Tà không phải là sư phụ của người!

Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc. Lời nói của Triệu Vô Cực giống như một cục đá ném vào biển lòng của hắn, làm nổi lên đầy gợn sóng. Trong xa xăm, Phong Vân Vô Kỵ nhớ lại những ký ức bị lãng quên trong dòng thời gian vô tận.

“U Vô Tà... mặc dù là người trong tà đạo, trên thực tế mình cũng là bị y bắt buộc nhận làm đệ tử, thế nhưng là... bản tính của y vốn không xấu, hơn nữa cũng không hề có lỗi với mình. Nếu không có trăm vạn năm công lực của y giúp mình có năng lực tự bảo vệ, đừng nói thành tựu Chí Tôn, chỉ sợ đã sớm bị yêu thú ăn thịt rồi.”

“Lúc trước mặc dù ta không thật lòng nhận U Vô Tà làm sư tôn, nhưng... càng về sau, ta lại càng nghiêm túc xem y là sư tôn, ta chưa bao giờ phủ nhận điều đó.” - Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thì trào.

- Nói đi! Nói cho ta biết người không phải là đệ tử của U Vô Tà giết sư phụ ta!

Thấy Phong Vân Vô Kỵ không nói lời nào, Triệu Vô Cực cả cổ cũng đỏ lên, kích động nói.

- Ta không thể...

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng:

- Nhưng mà Vô Cực huynh, hãy nghe ta nói! Trong chuyện này có một số việc... ah, rất khó giải thích. Ta chỉ có thể nói cho huynh biết, trong chuyện này ta có phần không làm chủ được. U Vô Tà tuy là người trong tà đạo, nhưng thật ra y vốn không xấu như huynh tưởng tượng...
- Không cần nói nữa!

Triệu Vô Cực vung tay xuống, nói như chém đinh chặt sắt:

- Người không cần nói gì nữa. Không sai, trong lòng người bây giờ chỉ có thiên hạ, chỉ có nhân tộc, nhưng người cũng không cần nói những đạo lý lớn với ta, Triệu Vô Cực ta không hiểu những đạo lý đó. Ta chỉ biết là nếu không có sư tôn, xương khô của ta không biết đã mục nát ở xó xỉnh nào rồi. Thù giết sư phụ không đội trời chung, nếu người đã nhận U Vô Tà làm sư phụ, vậy cũng xem như tiếp nhận tất cả ân thù của hắn.
- Ba tháng sau, tại Kiếm Vực, ta và người sẽ tử chiến một trận, không phải người chết... thì là ta chết!

Dứt lời Triệu Vô Cực liền vung tay lên, đi về hướng bên kia vũ trụ.

- Chờ đã...
- Người còn muốn nói gì?

Triệu Vô Cực bỗng dừng lại.

- Xi Vưu... xuất hiện, có liên quan đến huynh phải không?

Phong Vân Vô Kỵ do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Triệu Vô Cực vẫn quay lưng về phía Phong Vân Vô Kỵ, ngẩng đầu nhìn bóng tối vô tận phía trên, bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, là ta giúp y thoát ra... Muốn hỏi ta vì sao phải không? Ta sẽ nói cho người biết.

- Bởi vì ta không bằng người.

Triệu Vô Cực lạnh lùng nói:

- Ta tu luyện Huyền Minh sách của Chí Tôn, nhưng đến lúc ta gặp người, không ngờ võ công của người còn cao hơn ta. Sư tôn từng nói thiên tư của ta rất tốt, nhưng cho dù ta cố gắng ra sao, chênh lệch với người vẫn càng lúc càng lớn, đó là sự thật không thể chối cãi... Nếu như không có phương pháp phi thường, ta vĩnh viễn không thể nào chiến thắng được người... Ngay lúc này Hình Thiên của Thiên Ma tộc lại tìm tới ta. Hóa ra Thiên Ma tộc đã sớm giám thị Thái Cổ, người cũng nằm trong sự giám sát của bọn họ. Về sau không ngờ Hình Thiên lại chết đi, nhưng cái chết của hắn lại tiết lộ tung tích của tộc trưởng mà Thiên Ma tộc vẫn luôn tìm kiếm. Chúng ta đã đạt thành hiệp nghị... Ngoại trừ Xi Vưu, ta không nghĩ ra còn ai có thể giúp ta vượt qua người.

- Đây là suy nghĩ thật sự của huynh sao?... Nếu huynh muốn tìm ta báo thù như vậy, vì sao lần ở Ma vực rõ ràng đã có cơ hội nhưng huynh lại không ra tay? Thậm chí huynh vốn không cần ra tay cũng có thể hoàn thành tâm nguyện. Còn có mấy lần khác, huynh có thể giết ta mà không cần tốn sức, vì sao huynh lại không ra tay?

Triệu Vô Cực không trả lời, chân phải bước ra đi về phía trước từng bước một.

- Vô Cực, ta biết huynh thật ra cũng không muốn như vậy... nhưng huynh thật sự không nên thả Xi Vưu ra...

Phong Vân Vô Kỵ thở dài xa xăm nói.

Thân thể Triệu Vô Cực run lên, sau đó bỗng nhiên tăng tốc, trong nháy mắt hóa thành một vệt sáng biến mất trong hư vô đen kịt. Từ đầu đến cuối y đều không quay đầu lại, cũng không trả lời vấn đề của Phong Vân Vô Kỵ... Tiếng thở dài quanh quẩn trong phiến vũ trụ hư không yên tĩnh này, Phong Vân Vô Kỵ cũng theo đó biến mất không còn bóng dáng.

Tại Thái Cổ Kiếm các.

Nguyên thần của Phong Vân Vô Kỵ vừa mới trở về thân thể, liền nghe được một giọng nói già nua vang lên bên ngoài khe cửa:

- Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ có đó không?

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ chợt lóe sáng, cảnh cửa lớn của Kiếm các bỗng như biến mất, hình ảnh một lão già quỳ rạp trên đất bên ngoài phản chiếu vào trong con người.

- Ngoài cửa có phải là tiền bối Vu tộc?

- Tại hạ phụng lệnh của Cổ Vu trưởng lão, đặc biệt đến cầu kiến Kiếm Vực các chủ. Trưởng lão vì có chuyện quan trọng nên không thể tự mình đến đây, mong Kiếm Thần chớ trách tội.

Lão già mặc áo bào đen kia thành kính nói.

- Không dám!

Phong Vân Vô Kỵ đứng dậy, áp chế tâm tình do Triệu Vô Cực gây nên, tự mình đi đến đầu cửa lớn Kiếm Các ra, nói:

- Trưởng lão xin hãy đứng lên! Vô Kỵ không nhận nổi lễ này của ngài.

- Đây là do đại trưởng lão dặn dò.

Trưởng lão Vu tộc thành khẩn nói.

Phong Vân Vô Kỵ lập tức im bặt, nhìn Vu tộc trưởng lão bên dưới, bình tĩnh nói:

- Trưởng lão xin hãy đứng lên! Không biết Cổ Vu trưởng lão đã nói gì?

“Chẳng lẽ Cổ Vu đã nói với y rằng ta đã nhận được truyền thừa của Thanh Long?” - Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ. Cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến cho vị trưởng lão Vu tộc này còn chưa thấy mặt đã quý lạy mình.

- Trưởng lão cũng không nói gì. Lần này tôi phụng lệnh của đại trưởng lão đến bàn với Kiếm Thần một chuyện lớn. Cổ Vu đại trưởng lão không thể tới chính là vì đang bận chuyện này.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Phong Vân Vô Kỵ hiểu kỳ hỏi. Có thể làm cho Cổ Vu bận đến không thể đến, hơn nữa còn cần mình trợ giúp, nhất định không phải là chuyện bình thường.

- Trưởng lão nói đã tìm được một phương pháp có thể kéo dài thời gian cửu tinh liên châu, nhưng phương pháp này cần sự trợ giúp của Kiếm Thần.

Vu tộc trưởng lão đứng dậy, cung kính nói.

- Hả?

Phong Vân Vô Kỵ gần như không dám tin vào tai mình.

- Trưởng lão đã nói, cửu tinh liên châu chính là quy luật của vũ trụ, là vận số của trời đất. Nếu muốn nghịch chuyển ngày cửu tinh liên châu, chỉ dựa vào Vu tộc thì còn không được. Việc này cần có Pháp Vu liên hợp mới được.

- Đợi đã!

Phong Vân Vô Kỵ lập tức tìm được mấu chốt của vấn đề:

- Theo như lời ngài nói, nghịch chuyển cửu tinh chính là chuyện nghịch thiên, đâu có thể đơn giản làm được, chỉ sợ phải trả giá không nhỏ.

- Đúng vậy. Đại trưởng lão nói, muốn nghịch chuyển cửu tinh, cần phải trả giá bằng linh hồn nhân loại... Kiếm Thần yên tâm, về mặt này không có vấn đề gì, đại trưởng lão và Pháp Tu Thánh giả cũng đã thống nhất với nhau. Cho dù là Pháp Tu hay Vu tộc, chúng ta đều tự nguyện trả giá bằng linh hồn mình để trì hoãn cửu tinh. Dù sao với năng lực của chúng ta cũng không có tác dụng bao nhiêu trong đại chiến, có thể lùi lại ngày cửu tinh liên châu cũng xem như đáng giá.

Khi nói những lời này, sắc mặt của trưởng lão Vu tộc rất bình tĩnh, không có một chút miễn cưỡng nào:

- Pháp Tu Thánh giả đã nói, hôm nay Pháp Tu do Tân Tổ đứng đầu, tất cả quyết định cần phải được ngài đồng ý. Ngoài ra chúng ta chuẩn bị thông qua tế lễ để nghịch chuyển cửu tinh, ít nhất cũng tranh thủ được chút thời gian để nhân loại phát triển. Nhưng nghịch chuyển cửu tinh chính là nghịch chuyển vận số của vũ trụ, nhất định sẽ dẫn tới thiên kiếp. Cổ Vu đại nhân và Thánh giả đều nói, tại Thái Cổ hiện nay tu vi của ngài đã tiếp cận với Chí Tôn, nên phải cần ngài giúp để tránh chuyện sắp thành lại hỏng.

- Không được, ta không thể đáp ứng!

Nghe được phải cần linh hồn người sống để tế lễ, Phong Vân Vô Kỵ lập tức từ chối.

Trưởng lão Vu tộc kia dường như không hề bất ngờ, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Phong Vân Vô Kỵ:

- Phản ứng của ngài sớm nằm trong dự liệu của Thánh giả và Cổ Vu đại nhân. Trước khi đến đây, hai vị đại nhân đã bảo tôi chuyển lời cho ngài. Linh hồn cần thiết để nghịch chuyển cửu tinh đã chuẩn bị đầy đủ, dự trữ trong lục ngọc khô lâu. Thánh giả nói, quyết định này tất nhiên sẽ khiến ngài khó xử, nhưng nếu như không nghịch chuyển cửu tinh, tổn thất của chúng ta sẽ càng nhiều hơn so với lần nghịch chuyển cửu tinh này. Tội lỗi này liền để cho hai vị đại nhân gánh chịu.

Phong Vân Vô Kỵ trong đầu đột nhiên chấn động, giống như bị sấm sét đánh trúng. Nhìn lão già Vu tộc khuôn mặt bình tĩnh như giếng nước trước mắt, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm thấy nghẹn ngào.

Trước khi y đến dường như đã chuẩn bị chu đáo, tất cả phản ứng của mình đều đã nằm trong sự liệu của Cổ Vu và Thánh giả.

- Bọn họ đã quyết định rồi. Tế tự cũng đã bắt đầu. Ngài chẳng qua là đến thông báo cho ta, ta còn có thể nói gì...

Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm nói, tóc dài bên tai phất phơ, ánh mắt lướt qua người lão già nhìn về hư không mênh mông:

- Tế lễ tiến hành ở đâu?

Lão già nghe vậy, trên khuôn mặt đờ đẫn cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười.

oOo

Phong Vân Vô Kỵ vừa trở về đại điện tại Trung Ương ma sơn, liền cảm nhận được một luồng khí tức cường đại nhanh chóng đến gần.

Phong Vân Vô Kỵ vốn không để ý, chỉ nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp tục thu nạp lực lượng của năm ngôi sao. Nhưng không đợi hắn bắt đầu, một giọng nói mắng chửi như chuông lớn đã vang lên phía xa:

- Tên khốn đại đế của vương triều ở đâu, rút ra đây cho ta!

Bên dưới Trung Ương ma sơn, đám người Thái Huyền trợn mắt há mồm nhìn một cô gái xinh đẹp từ phía xa nhanh chóng đến gần. Cô gái kia có khuôn mặt tinh xảo trắng như ngọc thạch, ngũ quan mịn màng, mái tóc đen bóng loáng cột thành đuôi ngựa phía sau, trên người mặc một bộ giáp nhẹ màu bạc bó sát người, khiến cho những đường nét hoàn mỹ trên thân đều lộ ra.

Bất kể là dung mạo hay là thân thể, đều không thể tìm được khuyết điểm nào của cô gái này... ngoại trừ giọng nói mắng chửi tùy tiện kia.

- Thế nào, cả vương triều Trung Ương đều chết sạch rồi sao, không ai trả lời à?

Cô gái kia dừng lại trên bầu trời Trung Ương ma sơn mấy ngàn trượng, đôi lông mày như lá liễu nhíu lại, không vui nói.

- Người là ai? Chẳng lẽ không biết nơi này chính là khu vực của vương triều Trung Ương chúng ta sao?

Thái Huyền khẽ vỗ tay, một gã yêu ma liền bay lên.

- Ta à?

Cô gái kia chỉ vào mình, liền làm ra vẻ như tỉnh ngộ, nói:

- Ta là Áo Lan Cổ Đại Nhĩ, đại tướng thứ bảy dưới trướng của Ni Cổ Lạp Tư đại đế. Lần này ta phụng lệnh của đại đế đến tiêu diệt vương triều Trung Ương các ngươi.

- Ha ha ha...

Trên trời dưới đất đều vang lên tiếng cười ha hả:

- Người à?... Vương triều Ni Cổ Lạp Tư chỉ phái một mình ngươi đến tiêu diệt chúng ta sao? ... Ha ha ha...

Ngay cả Thái Huyền trước giờ vốn nghiêm túc lông mày cũng không khỏi giật giật mấy cái.

- Hừ, đám ma tộc cấp thấp các ngươi lại dám cười nhạo tộc trưởng Áo Lan Cổ Đại Nhĩ của Ngân Sắc Ma Long, chết đi!

Đôi lông mày xinh đẹp của Áo Lan Cổ Đại Nhĩ nhíu lại, một chưởng đánh thẳng vào ngực tên yêu ma đang cười ha hả trước người.

“Bùng!”

Tên yêu ma kia vốn có thực lực cấp Ma Thần trở lên, nhưng không kịp kêu lên tiếng nào đã nổ tung thành một chùm thịt vụn.

Tiếng cười bỗng im bật, cả Trung Ương ma sơn hoàn toàn yên tĩnh.

- Áo Lan... Cổ Đại Nhĩ, Ma Long... tộc trưởng...

Trong bóng tối, không biết là giọng của ai đó vang lên.

517. Chương 499: Nghịch Chuyển Cửu Tinh (phần 1)

Vương triều đại đế Ni Cổ Lạp Tư sinh ra tại thời kỳ hỗn độn, vốn là một con Ngân Sắc Ma Long cường hãn, dựa vào năng lực của bản thân hùng bá một phương, tung hoành khắp cả Long tộc của Ma Giới, lại thành lập nên vương triều Ni Cổ Lạp Tư cường đại.

Trong số yêu thú, Ma Long vốn là loài vô cùng mạnh mẽ. Ni Cổ Lạp Tư đã thu tóm toàn bộ chủng tộc Ma Long của Ma Giới, thành lập nên mấy quân đoàn Long tộc, trong đó quân đoàn Long Triều chính là quân đoàn có thực lực yếu nhất.

Rồng vốn không cần tu luyện ma quyết gì đã có thân thể vô cùng cường hãn, nhờ đó trời sinh đã khởi đầu cao hơn so với những yêu ma khác. Bọn chúng lại dựa vào thân thể cường hãn tu luyện ma công, càng là làm ít mà thu hoạch nhiều, vì vậy trong Long tộc có không ít siêu cấp cao thủ.

Vương triều Ni Cổ Lạp Tư dùng rồng làm căn cơ, cường giả rất nhiều, trong đó người thần bí nhất chính là đại tướng thứ bảy dưới trướng của Ni Cổ Lạp Tư đại đế.

Không ai biết đại tướng thứ bảy của Ni Cổ Lạp Tư là ai, chỉ biết y là tộc trưởng của Ma Long tộc. Đường nhiên điều khiển cho cả Ma Giới ghi nhớ là ba chuyện mà đại tướng thứ bảy này đã từng làm.

Có một thời gian, các vương triều của Ma Giới biến động rất nhiều lần. Trong số những vương triều đó, vương triều Sát Lục là thế lực giành thắng lợi, nhưng cuối cùng cũng không thể đứng vững lâu dài. Mà trong thời kỳ hỗn loạn đó, đại tướng thứ bảy của Ni Cổ Lạp Tư đã lần lượt tự mình tiêu diệt ba vương triều có thế lực phát triển rất mạnh mẽ.

Tất cả yêu ma của vương triều đều bị tàn sát, không để lại một tên nào. Hàng trăm triệu yêu ma chết trong lãnh địa của những vương triều này, thi thể trải dài khắp đồng. Kỳ lạ nhất là những yêu ma này đều giống như tự nguyện chết đi, không có bất kỳ dấu hiệu phản kháng nào. Khi vương triều bị diệt vong, đám yêu ma chung quanh vương triều đại diện đều xếp thành trận thế chính tề mà chết. Đây là một cuộc tàn sát.

Cái chết không đáng sợ, điều đáng sợ là không biết chết thế nào.

Quân đoàn thứ bảy của Ni Cổ Lạp Tư vương triều rốt cuộc đã làm cách nào để tiêu diệt ba vương triều lớn, cho đến nay vẫn không ai biết. Điều duy nhất mà mọi người biết chính là thủ lĩnh của quân đoàn thứ bảy là tộc trưởng của Ma Long tộc.

Không ai ngờ được, Ma Long tộc trưởng giết ma như rác lại là một cô gái xinh đẹp như vậy, hơn nữa cô gái này lại đang xuất hiện trên bầu trời của vương triều Trung Ương. Cả Trung Ương ma sơn đều vang lên tiếng hít hơi lạnh. từng cặp mắt nhìn về hướng cô gái trên không. Một dòng nước lạnh chảy qua trong lòng hàng ngàn vạn yêu ma. Trời đất đều yên tĩnh.

- Hừ, ta phụng lệnh của đại đế đến tiêu diệt đám khốn khiếp các ngươi... Cổ Liệt Nhĩ, không ngờ ngươi cũng ở đây. Như vậy cũng tốt, ta sẽ tiêu diệt cả ngươi luôn một thể, sau đó trở về bẩm báo với đại đế.

Áo Lan Cổ Đại Nhĩ nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Tên khốn đại đế của các ngươi ở đâu? Sao còn không ra đây?... Hừ, cho các ngươi một cơ hội, các ngươi cứ việc ra tay trước. Nếu đợi đến phiên ta ra tay, các ngươi sẽ hoàn toàn không có cơ hội đâu.

- Cùng lên, tiêu diệt ả!

Thái Huyền sắc mặt lạnh lẽo, dưới chân nhún một cái, lập tức hóa thành một vệt cầu vồng đen bay lên. Cái

Cổ Liệt Nhĩ Cổ Đại Nhĩ

từ

- Chuyện này nói rất dài dòng, muốn nói tường tận thì phải bắt đầu từ đại chiến thần ma lần thứ nhất. Vô Kỵ, lúc ở chiến trường thần ma cổ ta đã nói với người, Cổ Vu của tộc ta tuổi thọ bình thường đều không dài, kém xa so với pháp tu và võ tu, nhưng lại am hiểu nhất về đạo của linh hồn. Thực tế Vu tộc chúng ta có quan hệ rất mật thiết với pháp tu, bởi vì xét ở một mức độ nào đó, cho dù là vu pháp hay là thuật pháp đều là pháp cả.

- Vô Kỵ! Thần lực của Chủ Thần vốn có nguồn gốc từ bản nguyên không gian. Nhân loại sinh ra tại bản nguyên không gian, trong linh hồn mỗi người đều chứa lực lượng của bản nguyên không gian, những thứ này cần thiết để Chủ Thần thi triển thần lực. Nói cách khác, nhân loại chúng ta chính là lương thực của Chủ Thần. Pháp tu chúng ta trải qua thời gian dài đằng đẳng mới phát hiện được sự thật này. Vu tộc cũng như vậy. Có thể nói hai bên chúng ta đều nhờ thuật pháp nên mới biết được bản chất này. Nhưng vu lại có khác biệt, bởi vì vu không theo đuổi sức mạnh, cho nên về những mặt khác lại có hiểu biết mà chúng ta không sánh bằng.

Thánh giả nói tiếp câu chuyện.

- Sau đại chiến thần ma lần thứ nhất, mười hai vị đỉnh cấp Cổ Vu của Vu tộc ta chỉ còn lại một vị, hơn nữa lại bị thương nặng. Sau khi cuộc chiến thần ma kết thúc, vị tiên bối này đột nhiên nghĩ đến kỳ quan vũ trụ là cửu tinh liên châu. Cửu tinh liên châu cũng là cửa vũ trụ mở ra. Lúc cửu tinh liên châu, khí tức chí âm chí hàn chí tà trong vũ trụ rất mạnh, những khí tức này sẽ phá hủy sự ổn định của hàng tỉ không gian. Giữa Ma Giới và Thái Cổ sẽ xuất hiện nhiều vết nứt to lớn, những vết nứt này vĩnh viễn sẽ không khép lại, khiến cho nhân loại và ma tộc đối mặt với nhau, dẫn đến chiến tranh quy mô lớn.

- Lúc ấy vị tiên bối kia của tộc ta đã bắt đầu nghiên cứu quan hệ giữa cửu tinh và cuộc chiến thần ma. Khi đó còn có một vị cao thủ pháp tu may mắn sống sót trong đại chiến thần ma, hai vị tiên bối liền cùng nhau nghiên cứu chín ngôi sao kỳ lạ. Hai người phát hiện ra, khi cửu tinh xuất hiện, mặt trời, mặt trăng và những ngôi sao, những thứ chí dương trong trời đất này đều biến mất. Chỉ cần cửu tinh xuất hiện một ngôi, cả trời đất đều chìm vào trong bóng tối. Hơn nữa cửu tinh xuất hiện không hề có dấu hiệu, là sao thì lẽ ra phải tồn tại trong vũ trụ hư không, nhưng lại không ai có thể tìm được nơi ẩn nấp của chín ngôi sao này, cũng không ai có thể tới gần được chúng.

- Chín ngôi sao dường như sinh ra từ trong hư vô, mà sau cuộc chiến thần ma không lâu lại biến mất không hề báo trước, không còn tìm được. Lúc ấy hai vị tiên bối hoài nghi cửu tinh liên châu này chính là quy luật do tác dụng vũ trụ pháp tắc. Có sinh tất có tử, hai vị tiên bối suy đoán cửu tinh này hẳn là kết quả của một loại pháp tắc như vậy. Sau đó hai người bắt đầu nghĩ đến một vấn đề, liệu có thể nào trì hoãn thời gian cửu tinh xuất hiện, để lùi lại thời điểm diễn ra cuộc chiến thần ma.

- Sau cuộc chiến thần ma, vũ trụ gần như tan vỡ, nhân tộc thương vong nặng nề. Dưới tình huống lúc đó, không thể không nói ý kiến này có chút nghịch thiên, nhưng theo tình lý có thể tha thứ được. Sau khi hai vị tiên bối nghiên cứu và suy diễn mới rút một kết luận: cửu tinh liên châu chính là quy luật vận số của vũ trụ, liên quan đến vũ trụ pháp tắc. Muốn thay đổi vũ trụ pháp tắc thì chỉ có Chủ Thần mới làm được, bởi vì Chủ Thần sở hữu thần lực. Nhưng thần lực nhưng lại có nguồn gốc từ tín ngưỡng của loài người...

- Ta hiểu rồi, cho nên các người mới nghĩ đến chuyện dùng linh hồn của loài người để nghịch chuyển cửu tinh.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu như chợt hiểu ra.

- Ừm. Đây là điểm mấu chốt. Tình huống cụ thể lúc trước chúng ta cũng không biết, chỉ biết là cuối cùng hai người đã kết hợp vu thuật và pháp thuật cao nhất, sáng tạo ra một phương pháp nghịch thiên. Bọn họ đã ghi lại phương pháp này trên một tờ giấy.

Nói đến đây trên mặt Cổ Vu lộ ra vẻ thốn thức không thôi:

- Hai người hao phí rất nhiều tâm huyết mới nghĩ ra phương pháp này, lúc ấy cả hai đều bị thương nặng. Nhưng cuộc chiến thần ma lần thứ nhất cũng không đổi được hòa bình thật sự, hơn nữa cuộc chiến thần ma lần thứ hai chắc chắn sẽ đến, tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hai người đều đã trải qua chiến tranh thần ma, chứng kiến sự thảm thiết của nó, cùng với ảnh hưởng nặng nề với tộc ta, cho nên mới có ý kiến này. Dưới tình huống bị thương nặng, cộng thêm hao tổn tâm thần rất lớn, cuối cùng bọn họ dần hết

đền tắt chết đi, còn tờ giấy ghi lại thuật pháp nghịch chuyển cửu tinh cũng theo đó cơn vùi trong lịch sử. Đến trước đây không lâu ta mới tìm được mảnh mối từ mặt nhật tể điển, gần đây đã tìm được tờ giấy này.

Bán tay khô của Cổ Vu tay lật một cái, trong tay áo rộng màu đen trượt ra một tờ giấy lớn bằng bàn tay, cũ kỹ ố vàng giống như chỉ cần hơi gấp lại sẽ nứt ra. Trên tờ giấy kia dùng bút tích vẽ một trận pháp to lớn phức tạp màu nhạt do vô số trận pháp nhỏ và tế đàn tạo thành, phía trên trận pháp còn vẽ lấy chín ngôi sao xếp thành một hàng; trung tâm của trận pháp kia là một đồ án kỳ dị, Phong Vân Vô Kỵ vừa nhìn liền nhận ra đó chính là Hoàng Kim thành của pháp tu.

- A!

Phong Vân Vô Kỵ chỉ vào ký hiệu ở trung tâm bản vẽ kia:

- Đây không phải Hoàng Kim thành sao? Chẳng lẽ rất lâu trước kia bọn họ đã nghĩ đến chuyện sử dụng Hoàng Kim thành này?

- Không sai.

Thánh giả nói ra một bí mật lớn:

- Trận pháp này cần dựa vào một pháp khí to lớn uy lực có thể ảnh hưởng đến vũ trụ, chỉ như thế mới có thể ảnh hưởng đến sự vận chuyển của cửu tinh. Mà bản thân Hoàng Kim thành chính là một pháp khí lớn nhất trên cả Thái Cổ. Hoàng Kim thành có thể định vị pháp tu giả lưu lạc trong vũ trụ, dẫn dắt chúng ta trở về Thái Cổ, đương nhiên cũng có thể mở rộng uy lực của trận pháp đến vũ trụ, nghịch chuyển thời gian của cửu tinh liên châu.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng khẽ giật mình, sau đó nghĩ đến chùm ánh sáng tím từ Hoàng Kim tháp phát ra, trong lòng hơi bình thường lại:

- Thì ra là thế. Có điều...

- Vô Kỵ! Việc này chính là hành động nghịch thiên, nhất định sẽ có thiên phạt. Bởi vậy trong quá trình phải cần sự trợ giúp của người. Hi vọng ta và người sẽ chung sức hợp tác, giành lấy một đường sinh cơ cho tộc ta. Sau cuộc chiến thần ma, cảnh tượng giống như ngày tận thế thật đáng sợ.

Cho dù là Thánh giả hay Cổ Vu, dường như đều không muốn đề cập đến vấn đề tế lễ linh hồn.

Liếc hai người một cái, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng thở dài một tiếng, im lặng không nói, thật lâu mới ngẩng đầu lên:

- Các người yên tâm đi. Ta đã tới đây tức là đã đáp ứng, đương nhiên sẽ dốc hết sức làm. Còn bao lâu thì bắt đầu?

- Thật ra chúng ta đều đang đợi người tới.

Thánh giả đứng lên nói:

- Hiện giờ chắc được rồi.

Dứt lời y liền đi ra ngoài. Còn chưa bước ra khỏi cửa, bỗng nghe được bên ngoài truyền đến một giọng nói lo lắng:

- Trưởng lão, không hay rồi!

- Xảy ra chuyện gì?

Cổ Vu biến sắc, liền đi nhanh ra.

- Trưởng lão, không hay rồi! Lúc chúng ta xây dựng tế đàn, trông thấy đã sắp hoàn thành, nhưng khi chất một khối đá đen cuối cùng lên thì lại đột nhiên vỡ vụn.

Bên ngoài cửa, một gã tộc nhân Vu tộc chấp tay khom người nói.

- Cái gì? Sao lại như vậy? Một vạn ba ngàn hai trăm khối đá đen, mỗi khối ta đều tự mình chọn lựa, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này.

- Thánh giả đại nhân! Có một chút vấn đề, lúc chúng ta bố trí một trận pháp cuối cùng, đột nhiên phát hiện phương vị khảm biến thành phương vị cách, không thể tiếp tục bày trận được.

Một gã pháp tu bay lên trời, dừng lại trước người Thánh giả, cung kính nói.

- Hả?

Thánh giả cũng kinh ngạc:

- Sao thế được? Nơi này có Hoàng Kim thành tọa trấn, bát quái phương vị không thể nào dễ dàng thay đổi được.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ suy tư, sau khi trầm ngâm một lát bỗng ngẩng đầu lên, thần nhiên nói:

- Chuyện lớn như thế, hai vị tiền bối đều đã kiểm tra, vấn đề đương nhiên không nằm ở hai vị, cũng không phải do đá đen hay địa thế có vấn đề... Chỉ có thể có là do vũ trụ pháp tắc chung quanh đã bắt đầu từng chút ngăn cản hành động nghịch thiên này.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn Hoàng Kim thành trên không. Chẳng biết lúc nào trong trời đất này đã nổi lên gió lớn hỗn loạn, không hề có quy tắc.

Cổ Vu và Thánh giả nghe vậy đều giật mình.

- Không cần gấp gáp, các người hãy chờ một lát!

Cổ Vu bình tĩnh nói với đệ tử kia, sau đó rung tay áo trái, một khối lâu bằng ngọc xanh xuất hiện trong bàn tay. Cổ Vu phát ra một thanh âm già nua ngẩn ngui, tay phải chỉ một cái. Một chùm sương mù lớn màu xanh lục từ trong khối lâu bằng ngọc xanh tỏa ra, tại trên không Hoàng Kim thành ngưng tụ thành một ma thần có đôi mắt màu đen mờ mịt.

- Đi thôi!

Cổ Vu hét lớn một tiếng, ma thần màu đen kia liền vội vàng bay về hướng nam, trong phút chốc đã biến mất không còn thấy.

- Ủm, chuyện này ta sẽ giải quyết.

Thánh giả trầm ngâm một lát, sau đó từ trên hoàng kim tháp bước xuống, ống tay áo rung lên, một lực lượng vô hình bao phủ cả mặt đất.

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển làm bụi mù bốc lên đầy trời. Dưới sự quan sát của Phong Vân Vô Kỵ, một khối đất bỗng gợn lên như nước. Theo chiếc áo bào có thêu thái cực đồ đen trắng của Thánh giả rũ xuống, khối đất đã xảy ra một chút biến hóa khó hiểu.

- Thánh giả đại nhân, được rồi.

- Ủm, mau bày trận đi!

- Vâng thưa đại nhân!

Vài tên pháp tu hợp sức nhanh chóng bố trí một trận pháp cuối cùng.

“Ầm!”

Trên không Hoàng Kim thành bị khí tím bao trùm đột nhiên nổ vang một tiếng, sau đó tại đối diện với đỉnh Hoàng Kim tháp, mây dày cuộn cuộn từ bầu trời cuốn xuống. Khí tím tỏa ra phía trên Hoàng Kim thành bắt đầu mở rộng, che phủ cả bầu trời. Mây đen không biết dày đến bao nhiêu, căn bản không thể nhìn thấy một khe hở nào.

Một khí tức kì dị từ trong Hoàng Kim thành lan rộng. Trên bầu trời, mây đen như mực quay cuồng, huyền hóa ra vô số hình ảnh yêu ma.

“Phụt!”

Bên dưới thành tháp, một tên pháp tu đang rải chu sa vẽ bùa chú bỗng cảm thấy trong lòng khó chịu, không khỏi há phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi kia còn đang ở không trung đã khô héo đi.

“Phụt!”

Ven rìa trận pháp, vài tên pháp tu khác đang bày trận cũng lần lượt phun ra một ngụm máu.

Thánh giả biến sắc:

- Xảy ra chuyện gì?

Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, liền rung tay lên, đánh ra mấy đoàn ánh sáng tím phân biệt chui vào trong người mấy tên pháp tu giả kia.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ đảo qua con người của những tên pháp tu kia kia, trông thấy sợi một tơ màu đỏ từ trong mắt hiện lên, biến ảo thành từng bóng mờ không giống hình người. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng giật mình, đã biết được nguyên nhân chuyện này.

“Bồng!”

Mái tóc dài đen nhánh mềm mại như thác nước của Phong Vân Vô Kỵ bỗng lay động, từng sợi tản ra, toàn thân tỏa ra một khí thế đáng sợ.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, con người của Phong Vân Vô Kỵ dần dần biến thành đậm đặc như mực nước, khí tức toàn thân cũng trở nên quý dị. Từng luồng khí đen nhàn nhạt từ trong lỗ chân lông toàn thân tỏa ra.

- Đại Tự Tại Thiên Ma, người thật to gan!

Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ như mũi tên nhọn xuyên qua tầng tầng không gian, trực tiếp vang lên tại Vực Ngoại Thiên Ma Thiên.

- A!

Tại nơi cao nhất của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, Đại Tự Tại Thiên Ma đang ôm vai Thiên Ma hóa thành mỹ nữ bỗng run lên, sợ hãi quan sát chung quanh một chút, hét to:

- Người... người lại lại tới nữa!

- Hừ, bản thể của ta không ở Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, hiện tại chỉ dùng thần thức nói chuyện với người. Ta cũng không muốn đến, có điều bây giờ người đã bắt đầu khiến cho ta mất hứng. Hiệp nghị lúc trước người đã quên nhanh như vậy, hừ... có lẽ người cảm thấy chức vị vô thượng Thiên Ma có một không hai này làm lâu rồi, muốn nhường ngôi cho người khác phải không?

- Không! Không không... tuyệt đối không có, tuyệt đối không có!

Gần như ngay khi nghe thấy giọng nói kia, Đại Tự Tại Thiên Ma liền nhớ hai sát thần tuyệt thế lúc trước đột nhiên xâm nhập không gian này, sau đó dường như lại nghĩ đến điều gì, liền cung kính nói:

- Thượng nhân, không biết thượng nhân gọi có chuyện gì? Đại Tự Tại tự thấy mình cũng không quên hiệp nghị kia, không biết thượng nhân vì sao lại tức giận như thế?

- Ta hỏi người, vì sao những Thiên Ma cường đại kia lại xuất hiện ở gần Hoàng Kim thành Thái Cổ?

Phong Vân Vô Kỵ điềm nhiên nói.

- A!

Đại Tự Tại Thiên Ma giật mình buông hai Thiên Ma biến thành mỹ nữ bên người ra, cả kinh nói:

- Thượng nhân, hóa ra hành động nghịch thiên kia chính là do ngài làm sao?

- Hành động nghịch thiên gì? Mau thu hồi những Thiên Ma đại tướng kia của người, nếu không, hừ...

Nửa câu sau mặc dù không nói, nhưng ý tứ uy hiếp đủ mười phần.

Đại Tự Tại Thiên Ma hơi khó xử nói:

- Thượng nhân, việc này tôi vốn không hay biết. Ngài cũng biết đó, Thiên Ma chúng tôi chuyên hành động theo bản năng, không lâu trước đây toàn bộ Vực Ngoại Thiên Ma Thiên chúng tôi đều cảm nhận được một lực lượng không thể chống cự xuất hiện ở không gian này, thúc giục chúng ta rời khỏi nơi này đi đến Thái Cổ. Tôi chỉ là nhờ tu hành cao cho nên mới có thể tránh khỏi.

- Những lý do này không cần nói với ta. Ta chỉ cần biết kết quả. Đừng nói với ta là Thiên Ma có một không hai như ngươi mà lại không khổng chế được thủ hạ của mình!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

- Có thì có, nhưng mà...

- Nhanh lên!

Sự chần chừ của Đại Tự Tại Thiên Ma rõ ràng khiến Phong Vân Vô Kỵ không vui.

- Được rồi.

Căn rằng một cái như hạ quyết tâm nào đó, Đại Tự Tại Thiên Ma từ trong người lấy ra một thứ màu trắng giống như kèn lệnh.

“U!”

Một tiếng kèn không có âm thanh từ Vực Ngoại Thiên Ma Thiên phát ra, chấn động tất cả vũ trụ không gian.

Trên bầu trời Hoàng Kim thành, những huyền tượng yêu ma biến ảo trong mây đen dày đặc và những pháp tu đang ôm ngực, hít thở dồn dập bỗng khựng lại.

“Bùng bùng!”

Từng luồng khói đen tỏa ra từ lỗ chân lông của những pháp tu đang phun máu kia, hình thành những bóng người nhỏ, nhanh như chớp trôi ra phía ngoài. Trên bầu trời, tiếng gió lạnh khiến người ta sơn gai ốc thối xuống. Đông đảo Thiên Ma ảo ảnh nhe nanh múa vuốt, nhanh như chớp bay về phía hư không phía trên.

“Ầm!”

Trong chớp mắt, trời đất bỗng sáng ngời, mây đen cuộn cuộn giống như lúc đến thu lại thành một đoàn, chui vào một điểm trong hư không biến mất không còn thấy.

Bên dưới Hoàng Kim thành, đông đảo pháp tu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên phía trên, lại đưa mắt nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, vẻ mặt trở nên kỳ quái.

- Vô Kỵ, từ lúc nào ngươi lại có thể hiệu lệnh những Vực Ngoại Thiên Ma này?

Ở bên cạnh, những nếp nhăn trên trán Cổ Vu hơi co lại, nhúu mày hỏi.

- Việc này nói ra rất dài dòng. Cổ Vu tiên bối, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Việc mượn trận pháp để nghịch chuyển cửu tinh này vốn là chuyện nghịch thiên, hiện giờ trận pháp còn chưa thành, thiên kiếp còn chưa giáng xuống mà trời đất đã hiện ra đủ thứ khác thường.

Phong Vân Vô Kỵ có chút lo lắng nói.

Cổ Vu lại cười nói:

- Cho nên chúng ta mới mời người tới... chúng ta tin tưởng người.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, trong lòng biết Cổ Vu đã thăm dò được chuyện mình là người thừa kế của thánh thú Thanh Long, cho nên mới có lòng tin đối với mình như vậy.

- Ta nhất định sẽ dốc hết sức.

- Đúng vậy, cố hết sức, chúng ta đều cố hết sức, về phần kết quả... chắc chỉ có trời mới biết. Có thử thì may ra mới có thể thành cộng, không thử thì vĩnh viễn không có cơ hội.

Cổ Vu cảm thán nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về ma thần lớn màu đen ở phía nam đang mang một khối đá đen lớn chạy vội đến.

- Có thể bắt đầu rồi!

Cổ Vu rung tay áo, ma thần to lớn kia liền hóa thành từng luồng khói đen chui vào khô lâu ngọc xanh trong tay, sau đó biến mất trong tay áo. Sau đó Cổ Vu xoay người lại nói với Phong Vân Vô Kỵ:

- Vô Kỵ, e rằng phải mượn kiếm của người một chút rồi!

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Ta hiểu.

Sau đó hắn liền đi nhanh về phía khối đá đen to lớn cứng rắn kia. Muốn cắt loại đá đen cứng rắn như vậy, cũng chỉ có kiếm của Kiếm Thần mới có thể dễ dàng làm được.

519. Chương 499: Nghịch Chuyển Cứu Tinh (phần 3)

Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn một chỗ trống cuối cùng trên tế đàn to lớn xây dựng quanh Hoàng Kim thành, tay phải phát một cái, một vệt sáng màu đen từ trong tay áo trượt ra. Chỉ thấy đây trời kiếm khí bùng lên, khi kiếm khí sắc bén thu liễm lại, khối đá đen to lớn kia đã nhỏ hơn rất nhiều.

- Được rồi.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, thân hình nhoáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Cổ Vu đại trưởng lão, đồng thời Đệ Ngũ Kiếm Đám kêu lên một tiếng trượt vào trong tay áo rộng của hắn.

- Ừm.

Cổ Vu gật gật đầu, sau đó ra hiệu cho hai gã đệ tử Vu tộc đem khối đá đen kia đặt vào trên tế đàn.

“Cạch!”

Ngay lúc khối đá đen cuối cùng đặt vào tế đàn, mặt đất bỗng rung chuyển. Cả tòa Hoàng Kim thành sáng ngời đột nhiên chìm vào trong bóng tối, cột sáng màu tím từ đỉnh Hoàng Kim tháp trong nháy mắt tắt lịm, toàn bộ Hoàng Kim thành lập tức trở nên yên tĩnh và tối tăm.

Loại tối tăm và yên tĩnh này chỉ kéo dài trong chốc lát. Dưới sự quan sát của Phong Vân Vô Kỵ, Cổ Vu đột nhiên bước ra, lơ lửng trong hư không, trường bào khẽ phất lên, bờ môi khô quắt mấp máy phát ra một trận chú ngữ Vu tộc già nua và hoang lương như đến từ Hồng Hoang xa xôi. Tiếng ngâm xướng mơ hồ không rõ từ sâu trong bóng tối vang lên, giống như có một sức hút kỳ dị khiến cho cả mặt đất nơi Hoàng Kim thành rung động.

Bên dưới Hoàng Kim thành, từng gã tộc nhân Vu tộc vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, đồng thời bắt đầu ngâm xướng theo Cổ Vu. Mặt đất rung chuyển theo tiếng ngâm xướng hài hòa, tiếng vang càng lúc càng lớn.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy rõ ràng, tại khoảnh khắc cuối cùng khi tiếng ngâm xướng hoàn thành, phần bề của tế đàn màu đen to lớn bên ngoài Hoàng Kim thành bỗng xuất hiện những vết nứt nhỏ vun.

“Phùng!”

Phần bề của tế đàn màu đen bỗng bốc lên ngọn lửa hừng hực màu xanh lá, trong nháy mắt bao phủ cả tế đàn, trong ngọn lửa có vô số văn tự màu xanh lá như nước chảy không ngừng nhảy lên.

“Đùng đùng!”

Dưới sự khống chế của một lực lượng không thể miêu tả, phía trên Hoàng Kim đã hoàn toàn tắt lịm chừng trăm trượng, hư không hiện lên một tầng mây dày, vạn tia chớp bạc tán loạn như dòng sông từ bầu trời trút xuống. Tại trung tâm của tầng mây, một tia chớp màu đỏ thẫm ngoằn ngoèo sáng ngời từ giữa khe hở của tầng mây đánh xuống trung tâm của trận pháp liên hoàn dày đặc bên ngoài Hoàng Kim. Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt có thể thấy được tay phải của Thánh Giả đang chậm rãi bắt pháp quyết, khuôn mặt già nua hoàn toàn bình tĩnh.

Tia chớp màu đỏ từ trên trời giáng xuống kia giống như một ngòi dẫn lửa. Nơi tia chớp đánh xuống, một trận pháp to lớn dần dần sáng lên, tỏa ra ánh sáng như sắt đỏ, sau đó từng trận pháp trong bóng tối lần lượt sáng lên, mỗi trận pháp đều tỏa ra khí tức lạnh lẽo khác nhau. Từ hư không nhìn xuống, những trận pháp kia giống như một bức tranh lớn thần bí khắc bằng chữ vàng.

Nói ra thì rất dài dòng, nhưng thực tế cảnh tượng này chỉ hoàn thành trong khoảnh khắc.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy Hoàng Kim thành dưới chân rung lên kịch liệt một chút, sau người vang lên một tiếng kêu lớn. Một cột sáng màu trắng theo đó bắn lên trời, xuyên thẳng qua tầng mây dày đặc phía trên, biến mất trong bầu trời mênh mông.

- Vô Kỵ, tắt cả nhờ vào người!

Cổ Vu vẻ mặt nghiêm nghị nói.

- Hiểu rồi.

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh gật đầu. Cổ Vu và Thánh giả liếc nhìn nhau, sau đó từ không trung chậm rãi hạ xuống, phân làm hai hướng bay đi.

“Ong!”

Thánh giả vừa mới hạ xuống, mặt đất liền phụt lên một ngọn lửa nồng nặc, bao trùm lấy thân hình Thánh Giả, sau đó biến mất không tung tích. Gần như đồng thời, đông đảo pháp tu đứng ở bên cạnh trận pháp đều phát tay áo một cái, ngời xếp bằng xuống. Ở bên người, sau khi những cột khí hoặc gió, hoặc lôi, hoặc lửa phóng lên trời, những pháp tu kia liền biến mất.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng hiểu rõ, những thứ này chính là thuật che mắt của trận pháp. Hai mắt của hắn ngưng tụ lại, tại Hoàng Kim thành bên dưới, không khí sóng sánh như mặt nước, nổi ra tầng tầng nước gợn, đông đảo pháp tu đã biến mất kia lại xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kỵ.

- Chư vị, bắt đầu đi!

Bên trong trận pháp, Thánh giả vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng nói với chúng pháp tu.

- Tuân lệnh, Thánh giả đại nhân!

Chúng pháp tu cung kính đáp.

Thánh Giả giơ tay áo lên, giữa người hai thái cực đồ đen trắng một chính một phản đột nhiên sáng rực lên. Thánh giả tay bắt pháp quyết, quát khẽ một tiếng, thái cực đen trắng kia liền nhanh chóng xoay tròn.

Bên ngoài tế đàn của Vu tộc, Cổ Vu thần sắc nghiêm túc ngẩng đầu nhìn không trung, giống như đang suy tính điều gì, đồng thời năm ngón tay trái không ngừng bấm đốt:

- Còn một chút, chính là lúc này...

Cổ Vu bỗng vươn tay phải như tia chớp, cầm trong tay khô lâu bằng ngọc xanh có chứa số lượng lớn linh hồn tộc nhân, đặt vào một cái bệ lõm trước người mặt ngoài có khắc nhiều phù văn màu xanh sẫm không biết ý nghĩa.

“Đừng đừng!”

Gió mây biến sắc. Trời đất nổi sấm chớp. Một trận ánh sáng trắng chói mắt đột nhiên che phủ tất cả. Ánh sáng trắng kia như thủy triều phủ qua hư không, sau đó chui vào trong Hoàng Kim thành. Phía sau ánh

sáng trắng, bên dưới phù vân màu vàng của pháp tu, trên văn tự màu xanh sẫm của Vu tộc, những luồng khí như mây từ bốn phương hội tụ lại.

Hoàng Kim thành lại chấn động lần nữa. Theo ánh sáng trắng kia, vô số phù vân từ đỉnh Hoàng Kim tháp hóa thành cột sáng dâng lên.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng có dự cảm, ánh mắt xuyên qua tầng mây nhìn về phía sâu trong hư không đen kịt.

“Ầm!”

Vô số không gian trong vũ trụ đồng thời rung chuyển. Phía sau Phản Hồn tinh, một lỗ hổng hư không to lớn từ từ mở ra, giống như một thế giới khác hiện ra trước mặt vô số sinh linh. Một ngôi sao to lớn màu xanh đậm kéo theo chiếc đuôi lửa thật dài như sao băng bay đến. Khí tức đen tối trong trời đất tăng trưởng với tốc độ nhanh gấp nhiều lần.

“Gào!”

Những thanh âm hung bạo, tràn đầy căm giận từ vô số không gian bên dưới truyền đến. Mặt đất nứt ra từng chỗ, bên dưới giống như có quái vật khổng lồ nào đó muốn chui lên.

Đúng lúc này, tất cả sinh linh trong không gian đều quan sát được một hình ảnh kỳ dị. Tại một đầu khác của lỗ hổng, một luồng ánh sáng trắng to lớn đột nhiên xẹt qua hư không, xuất hiện bên cạnh lỗ hổng to lớn. Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, luồng ánh sáng trắng to lớn kia đã đánh trúng ngôi sao trong lỗ hổng đang bay đến với tốc độ kinh người.

“Ầm ầm!”

oOo

Tại Ma Giới.

Trong ma điện thuộc Trung Ương ma sơn, Đệ Nhất Phân Thần bỗng nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn về phía hư không xa vô tận. Ngôi sao màu xanh to lớn kia bị ánh sáng trắng đánh trúng, tốc độ bỗng nhiên hạ thấp xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?” - Đệ Nhất Phân Thần trong lòng nghi hoặc. Ngay vừa rồi, hắn cảm giác được lực lượng của ngũ tinh trong hư không bỗng nhiên chợt gia tăng, sau khi thăm dò một chút liền cảm nhận được cửu tinh ngôi thứ sáu đang nhanh chóng đến gần.

Hấp Tinh đại pháp có thể điều động hàng tỉ ngôi sao. Cửu tinh này đối với Đệ Nhất Phân Thần là một thứ vô cùng tốt, khí tức đen tối của cửu tinh chính là thứ mà hắn cần.

- Chủ nhân, đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói yêu kiều của một nữ nhân từ bên ngoài cửa lớn truyền vào. Chỉ nghe giọng nói, rất khó tưởng tượng người phát ra nó lại là một ả rỗng hung dữ.

- Áo Lan Cổ Đại Nhĩ, nơi này không có chuyện của người, ra ngoài đi!

Đệ Nhất Phân Thần không kiên nhẫn nói.

- Vâng thưa chủ nhân!

Bên ngoài điện lớn, ả rỗng hung dữ quỳ rạp trên đất, ôn nhu như một hiền thê gương mẫu. Đệ Nhất Phân Thần vừa nói xong, Áo Lan Cổ Đại Nhĩ không nói thêm câu nào liền xoay người đi vào trong bóng tối dày đặc bên dưới núi.

“Phương hướng này, không phải Ma Giới... rốt cuộc là ai đang ngăn cản ngôi thứ sáu của cửu tinh?” - Phong Vân Vô Kỵ nghi hoặc không thôi. Cửu tinh này vô cùng kỳ lạ, với năng lực của hắn cũng không dám nói là có thể khống chế thời gian xuất hiện của nó: “Rốt cuộc là ai mà có năng lực lớn như thế?”

Đệ Nhất Phân Thần lại không nghĩ tới, năng lực lớn như vậy vốn không phải một người mà là... cả một đám người.

oOo

Lúc này tại Thái Cổ.

“Rắc rắc!”

Cách Hoàng Kim thành mười dặm, những ngọn núi liên tiếp đột nhiên bật cả gốc, từng ngọn vươn khỏi mặt đất bay về phía Hoàng Kim thành.

Bên cạnh Hoàng Kim tháp, Phong Vân Vô Kỵ đứng chấp tay, áo trắng phát phơ. Bỗng nhiên trong lòng hắn có dự cảm, lông mày hơi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn về phía tây. Chỉ thấy một phiến bóng râm lớn từ bên ngoài Hoàng Kim thành bay tới, phía trên rõ ràng là những ngọn núi liên miên.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?” – Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng phát ra, trong nháy mắt quét ngang vạn dặm, trên trời dưới đất tất cả mọi nơi đều không bỏ sót. Mọi thứ thoáng qua trong đầu, nhưng lại không cảm nhận được bất cứ dấu hiệu nào có kẻ khác điều khiển. Những ngọn núi to lớn này giống như là tự động bật khỏi đất, xuất hiện trên bầu trời Hoàng Kim thành, từ ngọn lơ lửng một cách kỳ dị. Một áp lực không biết từ đâu bao trùm toàn bộ Hoàng Kim thành.

“Vù!”

Chỉ trong nháy mắt, những ngọn núi kia liền đâm thẳng xuống đám người pháp tu và Vu tộc hướng bên dưới Hoàng Kim thành.

Áo bào phát lên, Phong Vân Vô Kỵ nhoáng người như tia chớp bay lên, trong khi đang bay liền mở bàn tay ra. Trên bầu trời, những ngọn núi to lớn rợp trời đang bay xuống bỗng giống như đụng phải một tầng vách chắn vô hình, từng ngọn khựng lại. Những ngọn núi dày đặc bao phủ cả bầu trời Hoàng Kim thành, chỉ chừa lại một khe hở nơi ánh sáng trắng kia phát ra.

“Bộp!”

Năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng búng một cái, những ngọn núi từ không trung rơi xuống liền như sao băng bắn nhanh về bốn phía.

“Ong!”

Một đợt còn chưa dứt, một đợt khác lại kéo đến. Phong Vân Vô Kỵ vừa đánh bay những ngọn núi đột ngột xuất hiện kia, mặt đất bên dưới Hoàng Kim thành đột nhiên chấn động, dần dần gồ lên, những luồng sóng nhiệt từ dưới đất bắn lên trời.

“Đúng là nghịch thiên!” – Thánh giả đang chủ trì bên trong pháp trận liền biến sắc. Dựa vào tu vi của y, có thể phát hiện mặt đất dưới chân vốn cứng rắn chẳng biết lúc nào đã xuất hiện những dòng nham thạch nóng bỏng, không chỉ như vậy, còn có nhiều nham thạch nóng chảy dưới lòng đất từ bốn phương hội tụ đến, phá tan tầng tầng đất đai chảy về hướng trận pháp này. Bị nham thạch nóng chảy dưới lòng đất thiêu đốt, khu đất này dần dần trở nên không ổn định. Trong mắt mọi người, Hoàng Kim thành cũng đang nổi lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trời đất cũng càng ngày càng nóng.

520. Chương 499: Nghịch Chuyển Cửu Tinh (phần 4)

Trong mắt của mọi người, mặt đất Hoàng Kim thành vốn ổn định đang chuyển hóa thành một ngọn núi lửa đang hoạt động sắp phun trào với tốc độ kinh người.

“Trận pháp nghịch chuyển cửu tinh còn chưa hoàn toàn phát huy đã có nhiều dấu hiệu xuất hiện như vậy, đợi trận pháp hoàn toàn triển khai, thiên kiếp kia không biết sẽ lợi hại thế nào.” – Cổ Vu trong lòng lo lắng không thôi. Hiện tại Vu tộc và pháp tu đều đang toàn lực duy trì trận pháp vận hành, không thể nào ra tay ngăn cản những biến động này, hy vọng duy nhất chỉ dành gởi vào Phong Vân Vô Kỵ.

Gió lớn mênh mông. Về mặt Phong Vân Vô Kỵ lạnh như băng, cặp mắt chớp một cái, khi mở ra lần nữa đã hóa thành Phá Vọng ngân mâu. Trong thế giới quy tắc đen trắng, quy tắc xuất hiện dưới một trạng thái khác thường, xoắn vào nhau nhưng lại rất cân bằng. Tại vị trí không gian Hoàng Kim thành, trong thế giới quy tắc xuất hiện những mảng lớn màu đen, đó là nơi pháp tắc ẩn nấp.

“Ầm ầm!”

Bên dưới Hoàng Kim thành xuất hiện những khe nứt đỏ rực, phía dưới lộ ra nham thạch nóng chảy như vàng ròng. Ngay lúc nham thạch nóng chảy trong lòng đất sắp phun ra, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên đánh xuống một chưởng.

“Ong!”

Nham thạch nóng chảy dưới lòng đất dâng lên giống như đưng phải một tầng vách chắn vô hình, không thể nào phun ra được. Trong khi kiềm chế dòng nham thạch dưới lòng đất phát ra, trong hai con ngươi màu trắng bạc của Phong Vân Vô Kỵ có những dòng ảnh biến ảo, vô số ảnh sáng ướn qua hai mắt, sau đó hần chậm rãi vươn tay trái nhẹ nhàng vuốt qua trước người.

“Vù!”

Theo bàn tay trái của Phong Vân Vô Kỵ phất qua, một đoàn gió lớn từ một bên chậm rãi thổi qua, nơi đi qua không khí nổi lên gợn sóng, mặt đất cũng biến hóa như sóng cả. Nham thạch nóng chảy dưới đất nhanh chóng lạnh xuống, hóa thành tro nham thạch, sau đó lại ngưng kết thành mặt đất dày đặc với tốc độ kinh người, mặt đất đang nứt ra cũng từ từ hạ xuống.

Vừa mới dẹp yên biến động trong lòng đất, Phong Vân Vô Kỵ lại cảm giác được một phiến ánh sáng từ phía trên in vào khóe mắt. Hần còn chưa ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy một giọng nói thánh khiết và lạnh lẽo từ phía trên truyền xuống:

- Tôn kính chủ, thờ phụng chủ, tất cả tuân theo ý chỉ của chủ. Nhân loại, các ngươi thật to gan, lại dám làm trái quy tắc vận hành của vũ trụ!

Phong Vân Vô Kỵ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy một cánh cổng ánh sáng cao mấy chục trượng xuất hiện trong hư không. Một gã thiên sứ sau lưng có bốn chiếc cánh sáng mở rộng ra, quỳ một chân giữa hư không, trên mặt hần có một sự khinh thường và cái nhìn của người ở địa vị cao đối với người bên dưới.

- Thiên sứ?

Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc, sau đó lại cười thần nhiên:

- Tin tức của thiên sứ các ngươi đúng là linh thông. Nếu đã biết chúng ta làm trái số mạng vận hành trong vũ trụ, người định làm thế nào đây?

- Hừ, Chủ Thần ở trên vô số không gian, bên trong quốc độ mệnh mông và thần thánh chính là đại biểu cho số mạng vận hành của vũ trụ, ý chỉ của chủ chính là tối cao. Phàm những kẻ làm trái ý chủ, phản nghịch với chủ, nhất định sẽ bị trừng phạt. Ánh sáng triệu hồi!

Vạn luồng hào quang từ sau người thiên sứ kia bắn ra, từng đợt thánh quang từ bầu trời chiếu xuống. Sau người tên thiên sứ, một cánh cửa lớn kim quang chói lọi dần dần xuất hiện trên bầu trời, được điểm xuyết bằng ánh sáng của những ngôi sao, chính là cánh cổng truyền tống ánh sáng.

- Chủ nói, thế giới này nên có ánh sáng, vì vậy liền có ánh sáng...

Đông đảo thiên sứ vẽ mặt thành kính vỗ cánh từ sau cánh cổng truyền tống ánh sáng bước ra, trên mặt của bọn chúng hiện lên vẻ thánh khiết.

- Chủ đi lại trên không gian, xin hãy lắng nghe lời khẩn cầu của tôi, trừng phạt những kẻ có tội này. Thập tự thánh quang!

Theo những tiếng ngâm xướng, từng luồng thánh quang hình chữ thập màu trắng sữa từ bầu trời chiếu xuống.

- Hừ!

Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên sát khí lạnh lẽo:

- Đúng là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức!

“Bùng!”

Phong Vân Vô Kỵ rung tay áo lên, năm ngón tay phải vươn về hướng cánh cổng truyền tống ánh sáng trong hư không. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một đoàn kiếm khí mênh mông không thể chống cự bao phủ cả bầu trời.

“Rắc rắc!”

Tiếng vỡ vụn từ cánh cổng ánh sáng vang lên không dứt, trong đó còn có những tiếng kêu thảm thiết.

Toàn bộ không gian nơi cánh cổng truyền tống ánh sáng đều sụp đổ. Trong tiếng kiếm ngân vang, từng luồng ánh kiếm đan xen vào nhau, vô số lông sáng theo đó từ bầu trời rơi xuống.

Con người Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên co rút lại, lông sáng đầy trời và cả thi thể của những thiên sứ đang rơi xuống liền khựng lại giữa hư không.

“Bùng!”

Phong Vân Vô Kỵ chợt hất tay phải lên, những thi thể thiên sứ và lông vụn đều bị một lực lượng cuộn cuộn đánh trở về Thiên Đường thông qua cánh cổng truyền tống ánh sáng đã sụp xuống một nửa.

- Vô Kỵ, chính là lâu này!

Giọng nói của Cổ Vu bỗng vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Mặt đất rung chuyển. Hai loại lực lượng hoàn toàn khác biệt nhưng lại phối hợp với nhau, cuộn cuộn như dãi non lấp biển tràn vào trong Hoàng Kim thành. Trong tiếng kêu không dứt, cả tòa Hoàng Kim thành bắn ra ánh sáng chói mắt chói xạ hơn trăm dặm, cho dù ở cách xa vẫn có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Cả Thái Cổ trong khoảnh khắc này sáng như ban ngày.

“Ầm ầm!”

Phía trên đến Bắc Hải Hiên Viên khâu, phía dưới đến Vu tộc, phía đông đến Đông Hải, phía tây đến dung nham bình nguyên, tất cả cao thủ Thái Cổ đều kinh ngạc nhìn về trung ương. Một cột sáng lớn hai màu đen trắng xen lẫn với tiếng gầm phóng lên trời.

Từ bên trên nhìn xuống, cột sáng hai màu trắng đen kia bỗng hiện ra là một bộ thái cực đen trắng đang xoay tròn.

“Rắc rắc!”

Những tiếng vang nhỏ giòn giã truyền đến. Trên lỗ khảm của tế đàn màu đen, khảm màu bằng ngọc xanh khảm vào đột nhiên vỡ vụn, linh hồn nhân loại chứa bên trong nổ vang, hội tụ vào trong Hoàng Kim thành, sau đó dùng một hình thức kỳ dị khác từ trong Hoàng Kim thành bay lên, bắn về phía cửu tinh ngôi thứ sáu trong hư không.

Nơi cột sáng thái cực đen trắng đi qua, từng không gian bắt đầu rung chuyển.

Trong xa xăm phía trên bầu trời, cửu tinh kia dường như cũng cảm nhận được lực lượng kinh thiên động địa này, chỉ nghe một tiếng “đùng” vang lên, những cột sét màu vàng ngoằn ngoèo từ trên trời xanh hội tụ tại một điểm, sau đó hóa thành một cột sét màu đỏ to lớn đánh về phía Hoàng Kim thành. Cột sét màu đỏ kia có đường kính đạt đến vài dặm, không hề trở ngại xuyên qua cột sáng thái cực đen trắng kia từ không trung đánh xuống. Cột sét chưa xuống, năng lượng khổng lồ ẩn chứa bên trong sấm sét khiến cho tóc của mọi người phát ra tiếng lách tách.

Kiếp lồi to lớn bao trùm toàn bộ Hoàng Kim thành, phủ lên một phiên màu vàng đỏ, áp lực khổng lồ ẩn chứa trong ám sét gần như ép mọi người vào trong lòng đất. Tất cả mọi người đều biến sắc.

Cả Hoàng Kim thành chỉ có Phong Vân Vô Kỵ là vẫn trấn định tự nhiên như trước. Trường bào phát lên, Phong Vân Vô Kỵ bỗng ngửa đầu thét dài một tiếng như mũi tên nhọn, thân thể hóa thành một tia chớp thật nhỏ bay lên không. Tiếng thét dài dường như đã thức tỉnh thứ gì, trên chín tầng trời bỗng vang lên một tiếng rống ngâm réo rất, đồng thời một luồng khí màu xanh mênh mông từ bầu trời phía đông bay tới.

“Ầm!”

Khí xanh cuộn cuộn kia ở giữa không trung đánh trúng Phong Vân Vô Kỵ đang bay lên.

“Gào!”

Toàn bộ Thái Cổ nhân loại bị lực lượng nghịch chuyển cửu tinh do pháp vụ liên hợp phát ra làm kinh động. Sau một tiếng rùng ngâm chấn động trời cao, bọn họ nhìn thấy trên bầu trời phương đông bỗng xuất hiện một con rồng lớn màu xanh to lớn từ dưới đất bay lên, thân thể trải dài mấy trăm dặm, trực tiếp nghênh đón kiếp lồi từ trên trời đánh xuống.

“Ầm!”

Bọn người Cổ Vu chỉ cảm thấy dưới chân rung chuyển kịch liệt. Trên bầu trời, con rồng lớn màu xanh kia bay thẳng lên, thể không thể cản. Sấm sét màu đỏ gặp phải Thanh Long liền nổ lớn sau đó tắt lịm.

“Gào!”

Thánh thú Thanh Long thân thể khổng lồ liên tiếp phá nát bảy đoàn kiếp lồi, sau đó xoay quanh mấy vòng trong hư không mới từ bầu trời hạ xuống trên Hoàng Kim thành, hóa thành Phong Vân Vô Kỵ mặc áo trắng.

“Ong!”

Cột sáng thái cực đen trắng to lớn mang theo lực lượng linh hồn hùng hậu đánh vào cửu tinh ngôi thứ sáu vừa mới xuất hiện trong lỗ hổng kia.

“Rắc rắc!”

Ngôi thứ sáu rung lên kịch liệt. Dưới sự quan sát của yêu ma và nhân loại ở vô số vị diện, lỗ hổng màu đen to lớn kia dần dần khép kín. Ngôi thứ sáu cuối cùng đã không thể bay ra trước khi lỗ hổng kia khép vào.

Phía trên Hoàng Kim thành, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng cũng thở phào một hơi.

oOo

Tại Ma Giới.

“Ầm!”

Trên chín tầng trời, một tia chớp màu xám to lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, xuyên qua tầng tầng không gian đánh vào mặt đất Ma Giới. Sau tiếng nổ lớn, trên mặt đất đã xuất hiện một đoàn sương mù mờ mịt giống như biển cả màu đen.

Khu vực này bị sương mù xám bao phủ, khắp nơi là cảnh tượng tàn phá. Những bức tường đổ nát cùng với những kiến trúc đã tan thành mảnh nhỏ ven sương mù xám đã biểu hiện nơi này từng là một nhà ngục. Đây là một thủy lao bỏ hoang dưới lòng đất Ma Giới.

Một dòng nước đục màu đen hỗn độn từ trong sương mù màu xám kia chảy ra, bên trong có những bộ khúc xương đã biến thành màu đen nổi trên mặt nước, từng chiếc đầu lâu mờ mịt xuyên qua sương đen nhìn lên trời, nhìn vào hình sáng của chúng hiển nhiên đó không phải là đầu lâu của ma tộc.

“Rắc rắc!”

Từng khúc xương khô từ trong sương mù trôi theo dòng nước đục màu đen, va chạm vào nhau phát ra những tiếng trống rỗng giòn giã.

“Gào!”

Một tiếng gầm vang dội bỗng phát ra từ trong sương đen mờ mịt, cả thủy lao bỏ hoang dưới lòng đất hiện lên vẻ quỷ dị.

- Cho dù thịt nát xương tan, cho dù chết trăm ngàn kiếp, ta nhất định sẽ trở về Ma Giới...

- Cho dù hóa thành tro bụi, linh hồn của ta vẫn sẽ bất diệt. Cho dù có muôn vàn kiếp nạn, ta chắc chắn sẽ phục sinh...

- Nỗi khổ của người sẽ trả lại gấp vạn lần. Ma giới một ngày còn chưa diệt, linh hồn ta vĩnh viễn không an giấc...

.....

“Gào!”

“Rắc rắc!”

Theo những thanh âm kỳ quái phát ra từ trong sương mù mờ mịt, dưới tác dụng của một lực lượng kỳ dị, những khúc xương nổi trong nước đục kia đột nhiên tụ lại với nhau, một lần nữa hóa thành từng hình người.

- A!

Một tiếng kêu lớn vang lên. Nương theo tiếng bọt nước vang dội trong sương mù mờ mịt, một bộ xương khô đột nhiên từ dưới nước ngồi dậy, sau đó không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh đích quan sát phía trước, trong đôi mắt đen kịt chớp lên cừu hận thấu xương.

“Rào rào!”

Tiếng bọt nước liên tục vang lên từ trong sương mù xám mờ mịt, những xương khô trong nước đục một lần nữa tổ hợp thành những bộ xương, từ dưới nước vươn người dậy.

Sau khi xương khô thứ nhất ngồi dậy, đông đảo xương khô từ trong sương mù xám đi ra, trong vành mắt vốn trống trơn là một màu đen kịt, cũng chỉ có con mắt này mới có thể chứng minh là bọn họ tồn tại.

Những bộ xương khô thân hình cao lớn từ phía sau bước qua bộ xương khô ngồi trong nước, từ trong nước đục đi ra, vừa đi vừa quan sát trời đất bên ngoài sương mù xám.

- Chúng ta... trở về rồi...

Ngũ khí bình thần những lại lộ ra cừu hận thấu xương.

“Bộp!”

Một bàn chân xương đập trên mặt đất khô ráo của Ma Giới. Theo tiếng giòn vang này, từng sợi tóc bắt đầu nhô ra từ trên đỉnh đầu bộ xương khô này, sau đó là máu thịt, gân cốt và da.

Hàng chục vạn đại quân xương khô không ngừng từ trong sương mù xám mờ mịt đi ra, trải khắp khu đổ nát của thủy lao Ma Giới, mình và tứ chi khô héo một lần nữa mọc ra máu thịt với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chỉ trong nháy mắt, mấy chục vạn đại quân xương khô đã biến thành những người có thân thể gầy ốm, tóc dài tán loạn.

- A!

Một cánh tay trắng kiện bỗng vươn về phía bầu trời, trên chín tầng trời đột nhiên xuất hiện mây dày.

“Dùng!”

Một đạo tia chớp to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh vào trên cánh tay này.

- A!

Nam tử kia toàn thân trần trụi, khuôn mặt thô lỗ mấp máy môi, phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, xương cốt trong cơ thể phát ra tiếng vang lộp độp.

“Bùng!”

Từng đoàn sương mù xám từ trong cơ thể nam tử này tỏa ra. Dòng điện đỏ thẫm do tia chớp hóa thành hình như mạng lưới không ngừng qua lại trong lỗ chân toàn thân. Trong cơ thể của y, máu đen nồng đậm liên theo lòng bàn chân hóa thành nước đen thẩm xuống dưới đất.

Từ bầu trời nhìn xuống, đại quân bỗng nhiên xuất hiện đều giờ từng cánh tay phải lên trời.

“Dùng!”

Tia chớp nổ lớn, hư không trong phạm vi trăm dặm đều phủ kín ánh chớp lập loè, hiện tượng dị thường cho dù cách nửa Ma Giới cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Từng tia sét tràn đầy năng lượng hùng hậu từ trên không đánh xuống trên người những xương khô vừa mới chuyển hóa thành người, không ngừng giúp bọn họ tẩy rửa thân thể dơ bẩn, đồng thời tu bổ thân thể bị suy yếu.

Tia chớp đầy trời như dòng suối chỉ duy trì một lát, sau đó toàn bộ biến mất. Trên mặt đất, đông đảo bóng người nhắm mắt lại, lặng lẽ hấp thu năng lượng đến từ sấm sét.

“Xoẹt!”

Những tiếng xé gió từ bầu trời phương đông kéo đến, một đội ngũ tuần tra mấy trăm người xuất hiện phía trên khu vực này. Một tên ma tộc nhìn bóng người đông nghịt phía dưới, không khỏi giật mình: “Nhân loại?... Nhiều nhân loại như vậy à!”

Kế đó trong mắt hần thoáng hiện vẻ khát máu, liền quay đầu nói với một tên yêu ma khác:

- Mau phóng tín hiệu thông báo cho đại nhân, nơi này xuất hiện một số đông nhân loại.

Tên kia yêu ma hiểu ý liền vung tay, một vật màu đen trong tay lập tức mang theo tiếng rít bên lên trời.

Phía trước thủy lao, một gã nam tử thân thể cao lớn chậm rãi mở mắt ra, lẳng lặng nhìn đồ vật phát ra tiếng rít bay về sâu trong không trung, sau đó phát ra một trận ánh sáng chói mắt. Ánh sáng kia cho dù ở cách xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Trong quá trình này nam tử kia vẫn luôn yên lặng nhìn đội ma tộc kia làm xong tất cả, cũng không ra tay ngăn cản.

Cho đến khi đội ma tộc này thực hiện xong, trên mặt nam tử mới hiện lên vẻ lãnh khốc, tay phải co lại chậm rãi vươn về phía đội yêu ma giữa không trung.

- Hả? Sao lại không cử động được!

Rất nhanh đội yêu ma kia liền phát hiện nam tử nhân loại với ánh mắt lãnh khốc đứng trên mặt đất, cùng với bàn tay của y từ xa xa hướng về nơi này.

- Hừ!

Tên nam tử kia hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay mở ra bỗng nhiên như tia chớp chụp vào phía trong. Ở phía xa, một phiến hư không trăm thước vuông đột nhiên trở nên mờ hồ, sau đó sụp đổ vào phía trong. Đám yêu ma trong phiến hư không kia mở to ánh mắt hoảng sợ, theo từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn.

Tay của nam tử lại chậm rãi vươn ra, đông đảo mảnh vụn màu đen liền từ không trung rơi xuống. Ngón tay hơi gấp lại, một mảnh thịt nát màu đen liền rơi vào lòng bàn tay của y.

Nam tử kia nhẹ nhàng cầm miếng thịt nát của ma tộc màu đen kia, trong mắt lóe lên vẻ lãnh khốc và căm

Đám người Thái Huyền và Cổ Liệt Nhĩ đương nhiên sẽ không cho rằng hằng tinh trên đỉnh đầu kia tỏa ra ánh sáng vạn trượng kia chính là hằng tinh, kể cả trời trăng và những ngôi sao bên dưới. Những thứ này chẳng qua là ảo ảnh mà thôi, thậm chí có thể là do chân khí ngưng tụ thành. Có điều nhìn từ bên ngoài, ma thần to lớn này giống như có lực lượng chấn nhiếp tất cả sinh linh.

“Đây chính là linh hồn Sát Lục của chủ công sao, quả nhiên kinh người!” - Bội Lý Tư sững như đũa sớm đoán được. Khi còn ở trong sở Âm Tài, hắn đã có hiểu biết đối với linh hồn Sát Lục sẽ xuất hiện khi thành tựu Sát Lục Chi Chủ.

“Ầm!”

Linh hồn Sát Lục to lớn có mười bốn chiếc sừng bỗng đưa tay quét qua, một quyền đánh lên trên xuyên vào trong tầng mây.

“Đùng! “

Tại ranh giới giữa trời và đất, mây đen vô tận đan vào nhau cuốn tới, xoay tròn bao quanh cánh tay của linh hồn Sát Lục to lớn kia. Mây đen cuốn lên như nước thủy triều, vạn tí chớp bạc không ngừng lóe lên, cả bầu trời nhất thời giống như bị một chiếc nồi đen thật dày ụp xuống, bốn phía nổi lên cuồng phong mãnh liệt.

“Ầm ầm ầm!”

Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ đạt đến Sát Lục ma quyết tầng thứ ba, trở thành chủ nhân Sát Lục thật sự, nơi chân trời phương đông bỗng xuất hiện một vòng xoáy, bên trong có một cặp mắt to lớn như có như không đang khép lại, nơi mí mắt khép kín một đường màu vàng kim nhàn nhạt.

Khí tức hắc ám cường đại như bão táp từ phương đông cuốn tới, chỉ trong nháy mắt áp lực trong trời đất đã tăng đến một mức độ kinh khủng. Tất cả yêu ma đều cảm thấy hai bờ vai như có một ngọn núi lớn đè nặng.

Mí mắt kia run rẩy như sắp mở ra. Theo cặp mắt như có như không, chìm nổi trong mây đen lay động, áp lực tràn ngập trong hư không cũng càng lớn hơn.

“Rốp!”

Mặt đất khô ráo nứt ra từng khối, dưới đất nổ tung từng nắm đá vụn.

“Đùng!”

Lại một tiếng nổ lớn vang lên ở bầu trời phía tây, một đoàn mây dày đặc xuất hiện. Tại trung tâm vòng xoáy, một đôi mắt màu đen to lớn dần dần dâng lên.

- Không hay, chủ công thành tựu Sát Lục Chi Chủ, thiên tượng dị biến đã kinh động đến Hắc Ám Quân Chủ!

Bội Lý Tư bỗng nhiên biến sắc, liền bay về phía Trung Ương ma sơn bị chôn vùi kia.

- Đứng lại!

Thái Huyền sắc mặt trầm trọng, bước ra một bước đã lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng, đi sau mà đến trước chụp lấy cánh tay Bội Lý Tư:

- Chủ công đang lúc đại thành Sát Lục ma quyết, hiện đang thu nạp sát lục khí tức trong trời đất, với thực lực của người căn bản không thể chịu đựng được, chỉ cần bước vào đó nhất định sẽ nổ tung mà chết.

- Vậy phải làm sao đây?

Bội Lý Tư lo lắng nói. Nếu như Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của hắn hiện giờ, nhất định sẽ cười lạnh không thôi. Bội Lý Tư nào có quan tâm đến người khác, thứ mà hắn quan tâm chỉ là tiền đồ trước mắt mà thôi.

- Ta sẽ dùng ma thức gọi chủ công. Người có phương pháp nào có thể tránh khỏi sự dò xét của Hắc Ám Quân Chủ không?

Thái Huyền lên tiếng hỏi, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh. Sự bình tĩnh này nhanh chóng lây sang Bội Lý Tư, làm cho hắn tỉnh táo lại, đồng thời trong lòng cũng bội phục khí độ của Thái Huyền.

- Ta ở trong sổ Âm Tài trong đã đọc qua rất nhiều ghi chép liên quan đến chủ nhân Sát Lục. Tại thời đại của vương triều Sát Lục, Sát Lục đại đế của thời đó có một phương pháp tránh được sự dò xét của Hắc Âm Quân Chủ. Ta vô tình đã ghi lại, nhưng cũng không biết có tác dụng hay không.

- Không cần quan tâm nó có tác dụng hay không, cứ nói cho ta biết!

Bội Lý Tư gật đầu một cái, sau đó đem công pháp trong trí nhớ dùng cho chủ nhân Sát Lục nói với Thái Huyền.

Tại bầu trời phương đông, cặp mắt to lớn ẩn chứa uy nghiêm vô thượng dần dần mở ra, một cột sáng to lớn màu vàng kim từ bầu trời nghiêng nghiêng chiếu xuống.

Cùng lúc đó, Thái Huyền hơi ngưng tụ hai mắt, thần thức cường đại phát ra chiếu về phía vị trí của Trung Ương ma sơn cũ ở phía xa.

- Không hay, ma thức của ta không thể tiến vào vị trí của chủ công. Nơi đó bị một lực lượng kỳ dị bao phủ, làm ma thức bị ngăn cách.

Thái Huyền bỗng mở to hai mắt, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành một mũi tên nhọn bay về phía hải dương sát khí trắng xóa kia.

“Xoẹt!”

Từng luồng sát khí sắc bén như kiếm không ngừng quét qua thân thể Thái Huyền, chiến giáp phát ra tiếng ma sát chói tai, phần da thịt lộ ra ngoài chiến giáp không ngừng xuất hiện những chấm máu chi chít. Bên dưới da, cửu chuyển sinh khí ẩn chứa khí tức sinh mạng cường đại bắt đầu tràn ra, những chấm máu kia liền lần lượt rút đi.

Bên trong thủy triều sát khí nồng nặc như thực chất, ánh mắt đã hoàn toàn mất đi tác dụng, chỉ có thể nhìn thấy một phiến trắng xóa, chỗ dựa duy nhất chỉ có ma thức.

“Ầm!”

Trên chín tầng trời, một chữ “vạn” to lớn màu vàng tối đột nhiên xoay tròn từ sâu trong mây đen hạ xuống, xen lẫn với hàng vạn tiếng sấm, đánh vào trên trán linh hồn Sát Lục to lớn dội trời đập đất kia, in vào thật sâu.

Lúc chữ “vạn” to lớn kia từ trên trời hạ xuống, cặp mắt to lớn ở phương đông như có dự cảm đột nhiên run lên, sau đó khép lại, khi lần nữa mở ra thì đã chiếu về phía Trung Ương ma sơn. Một vệt cầu vồng to lớn màu vàng xuyên qua không gian, hồ hững nhìn vào ma thần mười bốn sừng to lớn đứng trong trời đất.

“Chậm mất rồi!” – Trông thấy cột sáng màu vàng óng ẩn chứa uy nghiêm vô thượng kia xẹt qua phía trên, Thái Huyền liền ngưng lại, trong lòng bỗng nhiên lạnh giá.

Ngay lúc Thái Huyền lạnh cả người nhắm hai mắt lại, sát khí mờ mịt trong phạm vi trong trăm dặm trong nháy mắt bỗng lui về trong cơ thể linh hồn Sát Lục.

- Ha ha ha!

Phương xa bỗng vang lên tiếng cười cuồng dại. Trước khi cột sáng vàng ánh kia hạ xuống, linh hồn Sát Lục cao mấy ngàn trượng đột nhiên tan vỡ, bên trong có một bóng đen cao lớn đứng giữa không trung, áo choàng sau lưng bay phấp phật, hai mắt nhấp nháy phát ra khí tức vô cùng bá đạo, chính là Phong Vân Vô Kỵ mặc Sát Lục chiến giáp.

- Ha!

Phong Vân Vô Kỵ hét lớn một tiếng, thân không động, chân không dời. Hư không trước người đột nhiên trở nên mơ hồ, sau đó cột sáng vàng ánh ẩn chứa lực lượng khổng lồ kia liền từ bên hông trái của hắn gấp lại đánh xuống mặt đất. Vừa rồi hắn đã sử dụng Hấp Tinh đại pháp.

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển làm bụi mù đầy trời bốc lên, sau khói bụi mờ mịt lộ ra một cái hố to.

“Chủ công, đây là khẩu quyết mà Bội Lý Tư ghi lại, có thể tránh khỏi sự dò xét của Hắc Âm Quân Chủ. Hãy mau chạy đi, vận dụng công quyết để tránh khỏi những Hắc Âm Quân Chủ này!” - Biển cổ này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thái Huyền, trong lòng liền mừng rỡ, dùng thần thức nói chuyện với Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ hai mắt khép hờ, sau đó liền đưa công quyết của Thái Huyền vào trong đầu.

Khi hai mắt của hắn mở ra lần nữa đã trở nên lạnh lẽo. Phong Vân Vô Kỵ chỉ trời đạp đất, bá khí vô song nói:

- Hôm nay ta đã thành tựu Sát Lục Chi Chủ, nắm trong tay sát lục quy tắc trong trời đất. Mỗi khắc trôi qua bản tọa lại cường đại thêm một phần. Có sự hậu thuẫn này, hơn nữa Kiếp Ma Đạo của bản tọa chính là công pháp chính pháp hạng nhất, lại có Hấp Tinh đại pháp tăng thứ chín, khắp trời đất này còn có ai là địch thủ của ta? Ha ha ha...

- Trên trời dưới đất, hôm nay thật sự chỉ mình ta độc tôn. Vương triều Ni Cổ Lạp Tư, vương triều Tát Cáp Lạp, Hắc Âm Quân Chủ, hừ, hôm nay tất cả đều phải đứng sang một bên, bản tọa không cần e ngại.

Áo choàng sau lưng Phong Vân Vô Kỵ phát lên, linh hồn Sát Lục to lớn đầu đội trời trắng, chân đạp ngôi sao lại hiện trong trời đất, đứng thẳng phía sau Phong Vân Vô Kỵ.

- Đến đây đi! Tất cả đến đây đi! Hắc Âm Quân Chủ à? Bản tọa sợ các ngươi sao!

Phong Vân Vô Kỵ đưa ngón giữa đưa lên trời.

“Dừng!”

Lại một tiếng vang lớn rung trời, sau đó những tiếng vang liên tục nổ ra, từng vòng xoáy xuất hiện trong tầng mây dày đặc, bên trong có những con mắt lạnh giá đang từ từ mở ra, đếm kỹ thì có đến bốn đôi.

“Vô Kỵ, ngươi điên rồi, lại dám một mình khiêu chiến bốn vị Hắc Âm Quân Chủ?” - Thái Huyền ngẩn người. Cổ Liệt Nhĩ ngẩn người. Bội Lý Tư ngẩn người. Áo Lan Cổ Đại Nhĩ trên bầu trời cũng sửng sốt, nàng làm sao cũng không ngờ được chủ công mà mình đi theo lại là người thừa kế của Sát Lục chiến giáp, nói chuẩn xác thì bây giờ chính là một vị chủ nhân Sát Lục.

“Ya, ya, ya! Chẳng trách linh vực của ta lại vô dụng với y, hóa ra là một vị chủ nhân Sát Lục.” - Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Áo Lan Cổ Đại Nhĩ bắt đầu hưng phấn, chỉ cảm thấy máu trong người không ngừng dâng lên, đối với chuyện bị vị chủ nhân Sát Lục này làm nhục đã hoàn toàn quên hết. Mấy thứ như trình tiết đối với ả rỗng bụng này thật sự chẳng có khái niệm gì.

“Hà hà, Thái Huyền, ngươi yên tâm đi! Những Hắc Âm Quân Chủ này chân thân vốn không ở đây, chỉ là mượn một loại thần thuật xuất hiện ở nơi này mà thôi. Với tu vi của ta hôm nay, cho dù đối mặt với Hắc Âm Quân Chủ thật sự, người bỏ chạy cũng sẽ là hắn chứ không phải là ta, huống hồ chỉ là mấy hóa thân này. Đừng nói là bốn, dù là tới cả mười ba tên cũng không thể nào làm gì được ta.”

Ở nơi xa, các chiến sĩ của quân đoàn Sát Lục lại lần lượt đứng lên, cảnh tượng này in vào trong mắt bọn họ lại có cảm nhận khác. Các đời chủ nhân Sát Lục, có người nào khi mới thành tựu lại không dốc sức chạy trốn, sợ bị Hắc Âm Quân Chủ tìm được, làm gì có ai giống như người kế thừa kế Sát Lục của đời này. Huống hồ y đã thành tựu Sát Lục Chi Chủ, người kế thừa Sát Lục chiến giáp mặc dù không ít, nhưng thành tựu cảnh giới Sát Lục Chi Chủ thì không có nhiều.

Trong các đời chủ nhân Sát Lục, người có tài cao trí lớn tuyệt đối không ít, nhưng chưa từng có ai ngay lúc đầu đã dám chính diện khiêu chiến với Hắc Âm Quân Chủ.

523. Chương 501: Cơn Giận Của Các Hắc Âm Quân Chủ

Phong Vân Vô Kỵ trên người mặc Sát Lục chiến giáp lạnh giá đứng giữa hư không. Trải qua sự tôi luyện của sát khí, nhìn bề ngoài bộ chiến giáp này đã không có khác biệt gì so với Sát Lục chiến giáp thật sự. Theo đạo lý, một bộ Sát Lục chiến giáp giả vốn không thể nào lừa gạt được Hắc Âm Quân Chủ, nhưng là Phong Vân Vô Kỵ hiểu rất rõ, thứ thật sự thu hút Hắc Âm Quân Chủ chính là khí tức và thân phận của chủ nhân Sát Lục chứ không phải bộ chiến giáp này.

Tầng thứ ba của Sát Lục ma quyết là Sát Lục Chi Chủ. Cho đến khi tiến vào cảnh giới này Phong Vân Vô Kỵ mới cảm nhận được sức hấp dẫn và uy lực thật sự của Sát Lục ma quyết. Gió đêm ào ạt. Trong trời đất tối tăm, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được một thế giới khác, đó là một thế giới giết chóc. Không cần Phá Vọng ngân mâu, cũng không cần Thiên Ma thần thông, sát lục quy tắc trong trời đất vẫn hiện lên rõ ràng trong biển ý thức. Bên trong thế giới giết chóc hoàn toàn tối tăm, chỉ có những đoàn sát lục quy tắc như mây đen đan xen vào nhau, đầu cuối của kén tơ quy tắc biến mất ở cuối trời cao, nối liền cùng với sát lục quy tắc trong cả vũ trụ.

Một đầu khác sát lục quy tắc dày đặc trong trời đất nối liền với chủ nhân Sát Lục, cung cấp lương thực quý giá nhất là sát lục khí tức. Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được rõ ràng, từng chùm kén tơ quy tắc này hội tụ lại trên phù văn hình chữ đặc biệt nằm giữa trán kia, sau đó lại liên kết với linh hồn của mình. Lực lượng giết chóc trong trời đất lại dùng một phương thức đặc biệt xuyên qua phù văn hình chữ, chuyển hóa thành một loại lực lượng mới chảy vào trong biển ý thức của Phong Vân Vô Kỵ. Loại lực lượng này không phải là thần lực, nhưng cao hơn nhiều so với ma nguyên và chân nguyên.

Phong Vân Vô Kỵ như chợt hiểu ra. Cứ mỗi khắc trôi qua thì mình lại cường đại thêm một phần, cho đến một giới hạn thì phù văn hình chữ sẽ có thể chuyển hóa thành Sát Lục thần cách. Đây chính là mục tiêu cuối cùng mà tất cả chủ nhân Sát Lục theo đuổi.

“Muốn thi triển pháp tắc thì phải cần thần lực, mà muốn hội tụ thần lực thì phải cần thần cách.” - Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng hiện lên những điều này, đây là những lời do nghịch thần giả cổ xưa tại vùng đất bỏ hoang nói cho hắn biết.

Nếu như tiến triển một cách thông thường, Sát Lục ma quyết không thể nào đạt đến tầng thứ ba nhanh như vậy, nhưng có Hấp Tinh đại pháp thì lại hoàn toàn khác biệt. Hấp Tinh đại pháp tầng thứ chín, tốc độ hấp thu năng lượng trong trời đất của nó vô cùng kinh người. Làm một phép so sánh: số năng lượng mà một tên cao thủ Thần cấp phải cần mười vạn năm khổ tu mới thu nạp được, đối với Hấp Tinh đại pháp tầng thứ chín thì chỉ là chuyện trong nháy mắt. Lúc Phong Vân Vô Kỵ gặp phải công kích của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, chính loại năng lực kinh khủng này đã giúp hắn có thể hút lấy hàng tỉ ngôi sao từ nơi xa vô tận, từ trên trời đánh xuống quân đoàn chinh phạt của vương triều Ni Cổ Lạp Tư.

Tác dụng của Hấp Tinh đại pháp không chỉ có như vậy. Về mặt tấn công, nếu như không chế được đối phương, Hấp Tinh đại pháp có thể trong nháy mắt hút hết công lực của bất cứ kẻ nào công lực không bằng Phong Vân Vô Kỵ, cũng có thể hút lấy hàng tỉ ngôi sao trong trời đất nhằm đối kháng với quân đoàn có số lượng khổng lồ. Về mặt phòng thủ, Hấp Tinh đại pháp có thể thay đổi quỹ đạo của công kích do đối phương phát ra, khiến nó không thể đánh trúng mình, cho dù là công kích do Hắc Âm Chủ Thần phát ra cũng như vậy. Công phòng đi đôi, Phong Vân Vô Kỵ gần như đứng vào thế bất bại, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

- Tuân theo ý chỉ của Chủ Thần trong quốc độ bóng tối, dùng mũi thương của thần để xét xử kẻ nắm giữ giết chóc...

Trong cặp mắt ở phía đông, một giọng nói uy nghiêm từ giữa tầng mây truyền xuống.

- Tuân theo ý chỉ của Chủ Thần trong quốc độ bóng tối, dùng ánh mắt hủy diệt để phán xét kẻ nắm giữ giết chóc...

Tại chân trời phía tây, một giọng nói uy nghiêm khác từ giữa tầng mây truyền xuống.

- Tuân theo ý chỉ của Chủ Thần trong quốc độ bóng tối, dùng ánh sáng hủy diệt để trừng phạt kẻ nắm giữ giết chóc...

Tại chân trời phía nam cũng vang lên một giọng nói.

Sau ba giọng nói uy nghiêm và lạnh lùng lại là sự yên tĩnh, một hồi lâu sau mới nghe được giọng nói của một gã Hắc Ám Quân Chủ khác như tổng kết:

- Tuân theo ý chỉ của Chủ Thần trong quốc độ bóng tối, dùng ánh mắt tối tăm để ban cho kẻ nắm giữ giết chóc thẩm lý và phán quyết cuối cùng...

Lời vừa dứt, bốn cặp mắt trên bầu trời bỗng chớp một cái, tám cột sáng có mức độ sáng khác nhau từ bầu trời chiếu xuống. Tám cột sáng kia sau phân làm tám hướng, ánh sáng bỗng nhiên bùng lên kéo dài về trái phải như mặt phẳng. Ánh sáng do tám cột sáng phát ra nối liền với nhau, hòa làm một thể tạo thành một chiếc lồng bao phủ trời đất, nhốt Phong Vân Vô Kỵ vào bên trong.

Lồng sáng nhấp nháy một lần, sau đó nhanh như chớp sụp đổ vào phía trong, không gian bị ánh sáng hắc ám bao phủ nhanh chóng tan vỡ.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ lớn không dứt bên tai, khói bụi nồng nặc bốc lên trời. Khói bụi vừa bốc lên không lâu lại đột nhiên phân ra làm hai, Phong Vân Vô Kỵ người mặc Sát Lục chiến giáp bước ra, thân thể không hề bị thương chút nào.

- A!

Chung quanh vang lên những tiếng kinh hô. Bốn cặp mắt trên bầu trời dường như cũng hơi khựng lại.

- Hắc Ám Quân Chủ thì sao, có thể làm gì được ta?

Phong Vân Vô Kỵ vươn thẳng tay trước người như đao, đốt ngón tay gập lại như đang cầm một thứ gì đó. Dưới mặt đất tối tăm hiện lên những vết đen to lớn dạng sợi, hình dạng giống như đao tung hoành trăm ngàn trượng

- Ha!

Phong Vân Vô Kỵ hét lớn một tiếng, mái tóc dài đen nhánh tung bay, đón gió tản ra, một luồng sát lục khí tức mãnh liệt từ trong cơ thể hần tỏa ra, lan rộng về bốn phía. Trong ánh mắt kinh hãi của chúng ma, Phong Vân Vô Kỵ bỗng vươn tay trái ra hợp cùng với tay phải. Những vết đen như đao ở trước người tầng tầng chồng lên nhau, hợp thành một đường. Phong Vân Vô Kỵ chợt quát một tiếng, thanh đao vô hình kia liền bắn ra, hóa thành một vết cầu vòng đen bay vào trong một cặp mắt vàng ánh giữa tầng mây.

Trong một không gian độc lập cũng không lớn lắm cách đó ngàn vạn dặm, một tòa hắc ám kim tự tháp to lớn lơ lửng trên trời cao, phía trước hắc ám kim tự tháp là một tên Hắc Ám Quân Chủ trên mặt mang giáp mặt màu bạc, người mặc áo bào đen đang ngồi xếp bằng bất động.

“Xoẹt!”

Một tiếng gió nhanh bỗng nhiên lướt qua, tay áo trái rộng thùng thình của Hắc Ám Quân Chủ phất phơ. Nơi gió lớn đi qua, tay áo trái liền rách một đường, dưới tay áo lộ ra một khối da thịt bị đứt, một lúc sau mới có máu rỉ ra. Hắc Ám Quân Chủ giật mình, hai tay áo phất một cái lập tức đứng lên.

Gần như đồng thời, tại trung tâm của Trung Ương ma sơn, một nụ cười tàn khốc bỗng hiện lên nơi khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ. Hắn xoay người một cái, nửa người dưới kỳ dị hóa thành một chùm khói đen. Chúng ma chỉ cảm thấy phía không gian kia giống bị một bàn tay lớn xoay chuyển, đột nhiên trở nên mơ hồ, sau một khắc thân thể Phong Vân Vô Kỵ đã hóa thành từng chùm khói đen biến mất trong hư không.

“Y rốt cuộc đã đi đâu?” - Một ý niệm nhanh chóng lướt qua trong đầu mọi người. Trên bầu trời, Áo Lan Cổ Đại Nhị hai tay ôm trước ngực, trong mắt có vẻ nghi hoặc.

P phía trước hắc ám kim tự tháp to lớn, một tiếng rít bỗng đến gần với tốc độ kinh người, càng lúc càng nhanh. Bên trong không gian tối tăm, Hắc Ám Quân Chủ thân thể cao lớn trên mặt thoáng hiện lên vẻ tức giận và hoảng hốt. Tay áo phồng lên, bên dưới nhô ra một cây quyền trượng đen nhánh có khắc vô số phù văn phức tạp. Hắc Ám Quân Chủ cầm lấy cây quyền trượng dài hơn hai trượng này, đôi môi bên dưới mặt

nạ màu bạc lấp lánh, thần chú vay mượn lực lượng của Chủ Thần trầm bổng vang lên trong không gian nối liền với Ma Giới này.

“Ầm!”

Hư không trước người Hắc Ám Quân Chủ đột nhiên nổ tung, kinh khí bắn ra bốn phía. Một nắm tay mạnh mẽ xuyên qua hư không, từ đều bên kia vươn ra đánh thẳng vào đầu Hắc Ám Quân Chủ.

Tiếng ngâm xương cao vút đột nhiên im bật, áo bào đen trên người Hắc Ám Quân Chủ tung bay, dưới chân khẽ động, người đã như lá rơi dán vào mặt ngoài hắc ám kim tự tháp trượt về phía đỉnh nhọn phía trên.

- Chạy đi đâu!

Phong Vân Vô Kỵ giận dữ quát một tiếng, thân thể vận vẹo hóa thành một chùm bóng đen dày đặc, từ bên trong vết nứt không gian do nắm đấm kia gây nên lao vào trong phiến không gian thuộc về Hắc Ám Quân Chủ này, năm ngón tay lấp lánh như kim loại mở lớn phát ra một lực hút khổng lồ. Đứng trước uy lực cường đại của Hấp Tinh đại pháp, thân thể Hắc Ám Quân Chủ không lùi mà lại tiến tới, nhanh như tia chớp bay về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Bùng!”

Khí tức hắc ám dày đặc từ trong cơ thể Hắc Ám Quân Chủ tỏa ra, từ trong cơ thể xuất hiện một vòng lĩnh vực màu đen. Phong Vân Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, thân thể không lùi mà tiến tới. Trước khi Hắc Ám Quân Chủ mở ra lĩnh vực của mình, Hỗn Độn lĩnh vực đã bao phủ toàn bộ không gian vào bên trong.

- Két!

Hắc Ám Quân Chủ vùng vẫy kịch liệt, bỗng nhiên ném quyền trượng trong tay đi. Quyền trượng bóng tối mang theo khí tức hắc ám dày đặc cắm vào trong lỗ hổng trên đỉnh hắc ám kim tự tháp, đồng thời một tiếng cầu cứu kinh hoàng từ trong miệng hắn phát ra, hóa thành từng mũi tên xuyên qua hư không truyền ra bên ngoài phiến hư không độc lập này.

- A!

Hắc Ám Quân Chủ rút lên một tiếng, hắc ám kim tự tháp to lớn sau người bỗng sáng lên.

“Ầm!”

Ngay lúc hắc ám kim tự tháp sáng lên, một luồng đích sát khí cường đại như thực chất đánh mạnh vào đầu Hắc Ám Quân Chủ. Cú đánh này khiến cho Hắc Ám Quân Chủ đầu vàng mắt hoa, từng vệt máu chảy ra từ bên dưới giáp mặt, đáng vẻ vô cùng kinh khủng. Hắc Ám Quân Chủ còn chưa kịp phản ứng, một quả đấm thép đã mang theo khí thể vận cân đánh vào trong bụng hắn, kéo theo cả chiếc áo bào đen không biết làm bằng thứ gì.

- Hà hà, bản tọa cũng không phải là lũ kẻ nhiệm rác rưởi kia, dám tìm tới ta có thể nói là người tới số rồi.

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ dán chặt vào người Hắc Ám Quân Chủ, khoe miệng kề sát vào lỗ tai của hắn ác độc nói, dứt lời nắm tay vươn vào trong bụng Hắc Ám Quân Chủ liền dùng sức, Hấp Tinh đại pháp lập tức phát ra.

- Két!

Hắc Ám Quân Chủ trước khi chết phát ra một tiếng hét thảm như xé nát ruột gan, cặp mắt đen nhánh bên dưới giáp mặt màu bạc lồi lên, tiếp đó cả người bị lực hút của Hấp Tinh đại pháp kéo vào phía trong, thân thể giống như một chiếc lọ bị nén hướng co rút lại. Trong tiếng răng rắc giòn giã, thân thể hắn đã hóa thành một quả cầu thịt khô quắt, năng lượng trong cơ thể trong nháy mắt bị lực hút kinh khủng kia hút sạch vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

Nếu cho Hắc Ám Quân Chủ đủ thời gian, một tên Hắc Ám Quân Chủ có thể giết chết mười chủ nhân Sát Lục, nhưng nếu cho chủ nhân Sát Lục đủ khoảng cách, một chủ nhân Sát Lục có thể giết chết mười ba tên Hắc Ám Quân Chủ.

- Ha ha ha....

Giết chết một tên Hắc Ám Quân Chủ một cách gọn gàng, cảm nhận lực lượng của Hắc Ám Quân Chủ cuộn trào trong cơ thể, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi hưng phấn, hào khí từ đáy lòng dâng lên, liền cất cao giọng cười cuồng dại. Sau khi mất đi sự khống chế của Hắc Ám Quân Chủ, đích kim tự tháp lơ lửng trong không gian nhanh chóng trở nên ảm đạm.

- Kết!

Giống như cảm ứng được cái chết của một tên Hắc Ám Quân Chủ, từ bốn phương bỗng vang lên những tiếng rít. Bên ngoài không gian, mười tên Hắc Ám Quân Chủ khí tức cường đại lập tức bay đến như bão táp, trong tiếng rít lộ ra sự nôn nóng.

Tiếng cười bỗng im bất, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng nhanh chóng cân nhắc một chút, trước tiên vẫn nên rời đi thì hơn. Trước khi mười tên Hắc Ám Quân Chủ giận dữ xuất hiện, thân thể của hắn bỗng gặp một cái, trong mắt hiện lên những chùm mây đen kỳ dị, lập tức dùng Thiên Ma thần thông rời khỏi phiến không gian này.

Tại khu vực Ma Giới, mười cặp mắt màu vàng kim giận dữ xuất hiện trên bầu trời, lúc khép mở phát ra những cột sáng to lớn vàng ánh từ trong trời cao chiếu xuống, không ngừng quét qua mặt đất Ma Giới âm u, không bỏ sót chỗ nào.

Bóng tối bao trùm mặt đất. Phía trước vô số ngọn núi chìm vào trong bóng tối, Phong Vân Vô Kỵ vừa nhìn lên trời vừa chạy trốn. Muốn đồng thời đối phó với mười tên Hắc Ám Quân Chủ, trừ khi hắn trở thành Sát Lục Chủ Thần thì may ra. Nếu như chính diện giao chiến, chỉ cần một tên Hắc Ám Quân Chủ thuận lợi ngâm xương xong thần chú vay mượn thần lực, thần lực nhập vào người, người chết chắc chắn sẽ là hắn.

“Một tên Hắc Ám Quân Chủ ngã xuống thì sẽ có Hắc Ám Quân Chủ mới sinh ra. Một tên chủ nhân Sát Lục ngã xuống thì cũng có chủ nhân Sát Lục ra đời. Có điều đó không phải là ta!”

Gió lớn gào thét khắp Ma Giới, tiếng gầm giận dữ của đám Hắc Ám Quân Chủ như sấm sét cuốn qua bầu trời. Trong bóng râm nơi mặt đất, vô số yêu ma cúi thấp đầu, từng người run rẩy trong tiếng gầm của đám Hắc Ám Quân Chủ. Có một số yêu ma cường đại ở trong bóng râm nhô đầu ra, nghi hoặc nhìn những vòng xoáy vàng ánh giữa không trung. Không ai hiểu vì sao các Hắc Ám Quân Chủ lại tức giận như vậy.

“Ầm!”

Tiếng sấm to lớn chấn động toàn bộ Ma Giới. Trong tiếng sấm rền vang, trên bầu trời Ma Giới bỗng xuất hiện từng vòng xoáy, bên trong hiện lên những kim tự tháp khổng lồ nối liền Hắc Ám Quân Chủ và Hắc Ám Chủ Thần. Mỗi kim tự tháp đều trở thành trung tâm của cơn bão trong chu vi vạn dặm, khí lưu rối loạn, cuồng phong mênh mông, cảnh tượng như ngày tận thế.

Bên trong mười ba vương triều, giọng nói của Hắc Ám Quân Chủ từ bầu trời truyền xuống, tiếng gầm giận dữ truyền đạt mệnh lệnh của bọn họ:

- Tìm kiếm chủ nhân Sát Lục, giết chết hắn!

“Ầm ầm!”

Ma Giới đại địa những cánh cổng truyền tống to lớn. Cho dù mạnh như Ma Đế Hoàng cũng không dám tùy tiện chống lại yêu cầu của các Hắc Ám Quân Chủ, đặc biệt là yêu cầu đuổi giết kẻ địch xưa của bọn họ là chủ nhân Sát Lục.

Ma Giới đại địa vốn yên tĩnh đột nhiên náo động, đại quân cuộn cuộn không dứt bỗng từ dưới đất hiện lên, như thủy triều cuốn qua cả Ma Giới. Chủ nhân Sát Lục, cái tên này gần như đã bị các vị đại đế của vương triều quên lãng, nhưng sau thời gian dài dằng dặc nó lại một lần nữa vang vọng khắp Ma Giới. Những bức tranh đã vàng ố nằm dưới đáy kho trong vương triều lại được moi lên, phát cho tất cả đại tướng của vương triều. Hình ảnh chủ nhân Sát Lục với bộ chiến giáp không rời người trong bức tranh in vào trong mắt. Ma Giới đại địa giống như im lặng trước cơn bão. Đứng trước mệnh lệnh do Hắc Ám Quân Chủ truyền đạt, Ma Đế Hoàng không thể không ra lệnh cho đại tể sư tạm thời hoãn phát động chiến tranh vương triều, chuyển sang truy tìm chủ nhân Sát Lục hư vô mờ mịt kia.

Ẩn thân trong khe hở giữa hai ngọn núi, Phong Vân Vô Kỵ thu liễm khí tức của mình lại gần như tại không còn. Phương thức này lại có thể tránh khỏi cảm ứng của những cường giả khác, nhưng các Hắc Ám Quân Chủ dường như có một phương thức để truy tìm chủ nhân Sát Lục. Trong cảm giác của Phong Vân Vô Kỵ, sát lục quy tắc trong trời đất bỗng nổi lên những dao động như gió nhẹ lướt qua mặt nước.

Bên ngoài dãy núi là đại quân ma tộc đông đảo như thủy triều tràn qua, ngay cả những yêu ma bình thường cấp thấp cũng giơ bó đuốc truy tìm dưới bầu trời u ám. Quyền uy của các Hắc Ám Quân Chủ khiến Phong Vân Vô Kỵ cực kỳ kinh hãi.

Mặc dù rất muốn xông ra đánh giết một phen, nhưng sau khi quay lại chém giết mấy lần, Phong Vân Vô Kỵ vô tình phát hiện ra những cây cờ lớn của vương triều khác, lúc này mới hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ vừa trốn vừa giết cho sướng khoái. Giết người khác tất nhiên là sướng khoái, nhưng nếu như bị cường giả đỉnh cấp của các vương triều, cộng thêm đại đế của vương triều và Hắc Ám Quân Chủ vây công, bị người ta giết chết, vậy thì không còn sướng khoái nữa.

“Nhẫn nại, nhẫn nại!” - Phong Vân Vô Kỵ thở ra một hơi, cố gắng áp chế dục vọng giết chóc trong lòng. Trong biến ý thức, tâm pháp dùng để tránh khỏi cảm giác của Hắc Ám Quân Chủ do Sát Lục đại đế ngày xưa để lại như dòng suối chảy qua trong lòng. Phong Vân Vô Kỵ liền khoanh chân ngồi xuống, im lặng vận chuyển khẩu quyết này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong thế giới giết chóc, từng sợi kén tơ giết chóc đột nhiên ngừng dao động. Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy mười cặp mắt hoàng kim trên bầu trời bỗng khựng lại, trong lòng liền vui mừng. Công pháp này quả nhiên có hiệu nghiệm.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ đánh một quyền vào hư không, mở ra một không gian nhỏ hẹp thuộc về mình, sau đó cỡi Sát Lục chiến giáp trên người xuống nhét vào bên trong.

Một ý niệm bỗng hiện lên trong đầu, sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ khẽ biến đổi, cuối cùng nhớ đến đám thuộc hạ tại Trung Ương ma sơn. Tâm thần hơi ngưng tụ, sau một khắc tâm thần của hắn đã bay ra, đi thẳng tới vương triều Trung Ương, cuối cùng cũng cảm giác được khí tức của Thái Huyền.

Tại trung tâm Ma Giới, Thái Huyền thống lĩnh năm đại quân đoàn của vương triều Trung Ương đóng quân ở cách Trung Ương ma sơn một ngàn dặm. Khi ma thức của Phong Vân Vô Kỵ bay đến, Thái Huyền bỗng có dự cảm liền mở mắt ra.

“Các Hắc Ám Quân Chủ và những đại quân của vương triều kia có tìm đến chỗ này hay không?” - Phong Vân Vô Kỵ lập tức hỏi.

Thái Huyền khẽ trầm ngâm một chút, cũng dùng thần thức đáp lại: “Không có. Lúc người đột phá Sát Lục ma quyết tầng thứ ba, chúng ta cũng không ở đó. Có lẽ là Hắc Ám Quân Chủ còn không biết người là đại đế của vương triều Trung Ương. Dù sao cường giả giống như chủ nhân Sát Lục có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, nếu như xuất hiện ở đâu thì liên quan đến thế lực ở đó, vậy các chủ nhân Sát Lục trước kia cứ hiện thân ở các vương triều, e rằng đã có không ít vương triều bị diệt rồi.”

“Không có thì tốt... Công pháp lúc trước của người có hiệu lực rồi, bây giờ ta cũng không ngại các Hắc Ám Quân Chủ tra xét nữa.”

“Vô Kỵ! Những Hắc Ám Quân Chủ này có vẻ rất tức giận, ta cảm giác được đây không phải vì người mới vừa thành tựu chủ nhân Sát Lục, người có phải...” - Thái Huyền do dự nói.

Không đợi Thái Huyền nói xong, Phong Vân Vô Kỵ liền lạnh nhạt nói ra nghi vấn của y: “Không có gì, ta chỉ là giết một Hắc Ám Quân Chủ thôi.”

Giọng nói kia hơi giống như chỉ vừa giết chết một con kiến.

Thái Huyền giật mình, lập tức trầm mặc.

“Người cũng đừng cao hứng quá sớm. Vương triều dù sao không chỉ có một người, nhiều yêu ma như vậy rất khó bịt miệng hết được. Cổ Liệt Nhĩ và quân đoàn thứ bảy của hắn ta đã tách ra, để hắn dẫn theo quân đoàn thứ bảy rời đi. Về phần quân đoàn Thâm Uyên, ta cũng bảo bọn họ đóng quân ở phía tây cách xa nơi

này. Còn lại quân đoàn Sát Lục và quân đoàn Hủy Diệt của Thái Cổ chúng ta thì không có vấn đề gì, hai quân đoàn này không sao cả.” - Thái Huyền suy nghĩ một chút rồi bổ sung.

“Thế lực của Ma Giới rất phức tạp. Với tính tình kiêu ngạo của đám Hắc Ám Quân Chủ kia, không thể nào lại đem tình huống cận kề nói cho những vương triều đại đế kia biết. Chỉ cần ta không lộ ra Sát Lục ma quyết, ai có thể nói ta là chủ nhân Sát Lục, hừ!” - Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

524. Chương 502: Chúng Ta Không Sợ Bị Lãng Quên

“Có thể như vậy, nhưng những cường giả kia e rằng sẽ liên tưởng người với chủ nhân Sát Lục.” - Thái Huyền suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện này đối với người dù sao cũng không phải là chuyện tốt.”

Cách đó ngàn vạn dặm, Phong Vân Vô Kỵ ẩn thân trong một khe hở tối tăm ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên một vết sáng lạnh, sau đó nói ra một câu khiến Thái Huyền giật mình: “Suy đoán dù sao cũng chỉ là suy đoán, sự thật mới là sự thật.”

Phong Vân Vô Kỵ chỉ nói một câu, cũng chưa hoàn toàn nói hết, nhưng những lời này lại giống như một tiếng sấm vang lên trong lòng Thái Huyền, làm cho đầu óc vốn bình tĩnh của y rung lên.

Từ trước đến giờ Thái Huyền luôn phục tùng Phong Vân Vô Kỵ tại Ma Giới, chẳng qua là vì cam kết với Đệ Tam Phân Thân. Ít nhất ở trong lòng Thái Huyền, Đệ Tam Phân Thân chí tình chí tính kia mới là sư đệ của mình chứ không phải người này. Một người đã sống ngàn vạn năm, hơn nữa có thể sống sót dưới chính sách máu tanh, ít nhiều gì đều có chút bản năng nhìn người xem tướng. Hình ảnh của Ma Giới Đệ Nhất Phân Thân trong lòng Thái Huyền chính là một kẻ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, chỉ biết một lòng theo đuổi lực lượng, nhưng lại không hề cố gắng. Trong ấn tượng của Thái Huyền, ngay cả mỗi câu nói Đệ Nhất Phân Thân cũng không phải là một kẻ biết dùng đầu óc.

Cho đến lúc này, Thái Huyền mới biết mình có vẻ đã đánh giá thấp phân thân tâm ma này.

“Đúng vậy, người nói rất đúng.” - Thái Huyền trong lòng thở dài một tiếng, hồi lâu mới trả lời.

“Tốt lắm, các người không sao là được rồi. Đại quân của vương triều giao cho người quản lý bản tọa cũng yên tâm. Trong thời gian đó ta không thể trở lại Trung Ương ma sơn được, nếu như trong thời gian ngắn xuất hiện nhiều lần, khó tránh khỏi khiến người ta hiểu lầm, dẫn đến phiền phức không cần thiết. Tâm quyết này hình như đã có hiệu quả, ừm, chờ bản tọa thử một chút rồi nói sau. Tất cả giao cho người, cứ như vậy đi!” - Nói xong những lời này, Phong Vân Vô Kỵ liền cắt đứt liên hệ với Thái Huyền.

Bên ngoài dãy núi, trên mặt đất mờ mịt bị bóng tối bao trùm, đông đảo yêu ma cấp thấp tay cầm đuốc tiến về nơi này, tiếng máng chửi ồn ào càng lúc càng lớn.

Tính toán một chút, ước chừng một lát nữa những kẻ này sẽ lục soát đến đây, Phong Vân Vô Kỵ liền dứt khoát đứng dậy.

“Bùng!”

Khói mù nồng nặc từ trong cơ thể hắt tỏa ra, hai chiếc cánh dơi to lớn nhô lên từ bả vai, sau đó mở rộng. Dưới sương mù dày đặc che phủ, thân thể của hắn không ngừng phát ra tiếng “lộp độp” như rang đậu. Trong thanh âm giòn giã, thân thể của Phong Vân Vô Kỵ càng lúc càng cao, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục ma thân vốn có.

Mới vừa khôi phục ma thân, khí tức cường đại và uy nghiêm của ma tộc cao cấp liền tỏa ra bốn phía. Ở bên kia vách núi dựng đứng, đại quân vốn ồn ào bỗng trở nên yên lặng như tờ. Những yêu ma đứng trước nhất chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh ập vào mặt, bó đuốc trong tay chập chờn phát ra tiếng nổ lộp bộp. Bởi vì nhiều người, khoảng cách lại quá gần nên cảm thấy hơi nóng, lúc này bỗng nhiên biến mất, cả người như rơi xuống hầm băng.

Trong cảm giác, phía trước cách đó không xa, ở bên kia vách núi dựng đứng vươn đến tận trời như đã biến thành một vòng xoáy không đáy, bên trong như có một yêu thú kinh khủng đang ẩn nấp. Một luồng khí lạnh lướt qua trong lòng chúng yêu ma.

- Kẻ nào? Bên kia rồi cuộc là ai?

Một tên yêu ma cấp thấp cả người mọc lông xanh vừa cố gắng ổn định tâm thần vừa quát lên, cánh tay cầm bó đuốc không ngừng run rẩy.

“Xoẹt!”

Đám yêu ma kia chỉ cảm thấy một luồng gió rét sắc bén từ bầu trời thổi qua, tên yêu ma lông xanh vừa lên tiếng quát hỏi liền trợn mắt, thẳng tắp ngã xuống, một vết máu từ giữa trán của hắn kéo dài đến bụng, máu tươi trong nháy mắt phun trào.

“Xuýt”

Đám yêu ma phía trước đều hít một hơi lạnh.

“Cộp!”

Tiếng bước chân vang dội truyền đến từ bên kia ngọn núi lớn chọc trời trước mắt, sau đó một tên yêu ma cao cấp cao hơn hai mươi trượng, cả người hừng hực ma khí, tỏa ra uy nghiêm cường đại vòng qua vách núi dừng đứng, từ trong bóng tối đi ra. Dưới ánh đuốc như chùm sao chiếu rọi, tên yêu ma cao cấp trên đầu có sừng kia bỗng trắng một cách lạ thường, trắng đến gần như trong suốt, giống như đã lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng, sau khi hóa thành ma thân, thoát nhìn vừa dữ tợn lại có chút khôi ngô. Vì cố ý, khí tức của ma tộc cao cấp trên người hắn vô cùng dày đặc, trong mắt bắn ra tia chớp, có cảm giác như kinh thường thiên hạ.

- Thấy bản tọa còn không quỳ xuống!

Cặp môi của hắn mở ra, giọng nói lạnh lùng và dữ tợn tiếng sấm lướt qua trên đầu đám yêu ma lục soát này, một hồi lâu tiếng vang mới từ xa vọng lại.

- Tham kiến đại nhân!

Phía trước đại quân, đám yêu ma toàn thân run rẩy quỳ xuống, vẻ mặt đã sớm trắng bệch. Đám yêu ma phía trước vừa quỳ xuống, thân hình của Phong Vân Vô Kỵ lập tức lộ ra trong mắt đám yêu ma cấp thấp phía sau.

Những yêu ma đi trước vốn đều có thực lực cao hơn một chút, cho nên đám yêu ma phía sau càng không chịu nổi áp lực, nếu không phải vì chẳng biết đối phương ở đâu thì có lẽ đã sớm quỳ xuống rồi.

Trong ánh mắt chăm chú của vô số yêu ma, Phong Vân Vô Kỵ trần truồng đứng trước mặt đội quân này, trong lời nói hoàn toàn không có chút nào mất tự nhiên, giống như đây vốn là chuyện đương nhiên.

- Lão già kia, xuống đây cho ta! Đúng, chính là ngươi!

Phong Vân Vô Kỵ đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng ở một lão phù thủy thân hình khô quắt đang bay trên trời, trên người mặc áo bào đen, trông giống như một gốc cây già khô héo ngàn vạn năm.

- Tôi... Tôi à?

Lão phù thủy dùng bàn tay gầy gò chỉ chỉ vào chóp mũi của mình, đôi mắt vẫn đục mở thật to, trong giọng nói đã có vẻ run rẩy.

- Còn cần bản tọa nói lần thứ hai sao?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, một câu này khiến gương mặt già nua của lão phù thủy vốn có màu xám tro nhất thời trở nên trắng bệch.

- Vâng, vâng, thuộc hạ tới ngay!

Lão phù thủy xương cốt toàn thân run rẩy, các khớp xương không ngừng phát ra tiếng lách cách.

“Thảm rồi, thảm rồi, sớm biết như vậy thì đã không bay lên trời.” - Lão phù thủy hối hận đến cả ruột cũng phát xanh, y thật sự là muốn mở đôi môi khô quắt kia ra nói: “Đại nhân, tôi không quỳ xuống thật ra

không phải là lỗi của tôi, người ở bên dưới đều quỳ đầy, cho nên tôi không có chỗ để đặt chân. Tiểu nhân thật sự không có lòng bất kính!”

Nhưng giờ phút này đã cho rằng tên yêu ma cao cấp này muốn giết y, trong lòng y đã sợ muốn chết, gan cũng sắp vỡ tan, nào còn có thể nói ra đầy đủ.

- Áo khoác trên người người, bản tọa muốn nó!

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lão phù thủy này lết chậm chậm đến, trong lòng cảm thấy bức bối. Nếu không phải vì Sát Lục chiến giáp không thể để cho người khác thấy, hẳn nào cần đến y phục của một lão già như vậy.

Hắn lập tức tự mình ra tay, trực tiếp lột sạch áo bào của lão phù thủy kia, sau đó vung tay lên ném lão phù thủy này ra ngoài.

Tai khoanh khắc bay ra, đầu óc lão phù thủy đột nhiên tỉnh táo một chút, một ý niệm theo bản năng thoảng qua qua đầu: “Thân thể của hắn cao như vậy, y phục của ta ngay cả bắp đùi đều không che được, hẳn lấy làm gì?”

- Được rồi, các người đang làm gì thì cứ làm tiếp đi!

Phong Vân Vô Kỵ cũng chẳng thêm để ý tới những ma tộc cấp thấp còn quỳ rạp dưới đất này, dưới chân nhìn một cái bay lên trời, như một con chim ưng lớn biến mất trong bầu trời mênh mông.

Gió đêm ào ạt thổi qua hai bên. Trong trời đất, chùm ánh sáng từ trong những đôi mắt lớn hoàn kim đan xen vào nhau, không ngừng quét qua toàn bộ Ma Giới, thoạt nhìn ngược lại có vẻ rực rỡ, nhưng Phong Vân Vô Kỵ cũng không có tâm tình rảnh rỗi như vậy.

Trông thấy một chùm ánh sáng hoàng kim từ phía bắc hình như muốn quét đến nơi này, Phong Vân Vô Kỵ vội vàng đi về hướng đông. Mặc dù công pháp có thể tránh khỏi cảm ứng của Hắc Ám Quân Chủ, nhưng nếu bị “con mắt của thần” do Hắc Ám Quân Chủ mượn hắc ám kim tự tháp thi triển quét trúng, những công pháp này đều sẽ trở nên vô dụng, nguyên hình của chủ nhân Sát Lục nhất định sẽ bị lộ ra.

“Bây giờ thì tốt rồi, Ma Giới chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, nhiều cường giả yêu ma xuất hiện thật!” – Vừa chạy như bay, Phong Vân Vô Kỵ vừa cảm khái nói. Quân đoàn của mười ba vương triều ước chừng có một nửa xuất hiện ở đây, từng cây cờ lớn của vương triều cao gần mấy ngàn trượng đón gió tung bay, vô cùng uy phong.

Phong Vân Vô Kỵ chợt dừng lại, đứng thẳng trên trời, nhanh chóng đảo mắt qua các phân bộ quân đoàn của vương triều lớn, trong lòng tính toán một chút khoảng cách của những vương triều đại quân này, cuối cùng lựa chọn một ngọn núi chìm trong bóng ở phía tây bay đi.

Đó là một ngọn núi cao mấy ngàn trượng, vách núi nhẵn bóng và cứng rắn. Cho dù ở trong bóng tối, vách đứng nhẵn bóng kia vẫn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Àm!”

Phong Vân Vô Kỵ đâm một cái vào sườn núi dựng đứng, tạo thành một cái hốc lớn. Cánh tay khuấy động, cái hốc này liền mở rộng đủ cho một người khom mình đi vào. Hắn nhanh chóng bước vào bên trong, đồng thời vận chuyển ma công trong cơ thể, tại cửa động không lớn lắm đào ra một hang động lớn sâu chừng mười trượng, lại gọt thành một cái đài bằng. Hắn khoanh chân ngồi xuống trên đài bằng này, ánh mắt vừa vận có thể xuyên qua cửa động quan sát tình hình bên ngoài. Cửa động tối đen chỉ còn lại hai điểm sáng ngời lạnh lẽo nhìn chăm chú ra bên ngoài.

Phong Vân Vô Kỵ vận Thiên Ma thần thông, ánh mắt dần dần trở nên âm đạm, cùng với bóng tối trong hang động hòa làm một thể.

“Sát Lục ma quyết và Hấp Tinh đại pháp đều đã đại thành, hiện giờ chỉ còn lại này Kiếp Ma Đạo. Đồng Phương Phá Thiên đã từng nói với ta, chiêu thứ chín Thiên Địa Ma Kiếp có thể làm nổ tung cả Ma Giới. Với năng lực của ta hôm nay cũng không dám nói là có thể phá hủy Ma Giới, không biết chiêu thứ chín thi triển sẽ tráng lệ thế nào.” - Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt suy tư: “Hiện nay mười ba vương triều đều đã xuất hiện. Trước tiên cứ ẩn nấp một đoạn thời gian, biết đâu có thể tu luyện Kiếp Ma Đạo đến chiêu thứ

tám, sau đó lại tìm Đệ Tam phân thần hoặc là Bốn Tôn nhờ bọn họ trợ giúp suy diễn chiêu thứ chín của Kiếp Ma Đạo.”

Nam tử trung niên vốn đang đi về phía xa chợt hơi chậm lại. Trong bóng tối, tiếng lau chùi binh khí cũng im bật, từng cặp mắt nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ.

- Người nói... người vừa mới nói... người đã thành lập một vương triều?

Nam tử trung niên xoay người lại, môi run rẩy nói, ánh mắt nhấp nháy như không dám tin.

- Đúng, là vương triều Trung Ương.

Phản ứng của mọi người khiến Phong Vân Vô Kỵ có phần không ứng phó kịp, gần như là buột miệng đáp lại:

- Thế nào?

- Người vừa mới nói là muốn chúng ta gia nhập vương triều của người, trở thành thuộc hạ của người, giúp người chinh chiến Ma Giới, đúng không? Người tới tìm chúng ta vốn có mục đích này sao?

- Đúng.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy liền mừng rỡ:

- Đúng là như vậy. Các người tổng cộng có bao nhiêu? Đều ở đây hay là còn phân bố ở nơi khác? Các người đồng ý yêu cầu của ta sao?

- Bọn họ đã đồng ý rồi.

Một giọng nói già nua đột nhiên truyền đến. Một cảm giác quen thuộc mãnh liệt dâng lên trong lòng, đan điền kiếm mạch trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, Đệ Tam phân thân đột nhiên xoay người lại. Cách đó không xa, một vết kiếm nhân nhật từ trên trời cao trút xuống, từng vết kiếm sắc sỡ ghép lại rơi xuống đất, hóa thành một lão nhân tóc trắng bay xòa, dưới cằm có một chùm râu trắng, khuôn mặt già nua, trong mắt hiện lên vẻ cơ trí.

Lão nhân vừa mới hạ xuống đất, liền quay đầu nhìn về phía Đệ Tam phân thân, mỉm cười nói:

- Hải tử, chúng ta lại gặp nhau rồi.

- Ngài là...

Đệ Tam phân thân kinh hãi nhìn lão nhân, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin.

- Ma Giới thủy lao... giọng nói thần bí đó... là ngài?

Đệ Nhất phân thân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Không sai, chính là lão phu. Lúc trước từ biệt ở Ma Giới thủy lao, đến nay đã gần ngàn vạn năm trôi qua, không ngờ hôm nay người đã đạt đến cảnh giới này. Riêng đạo của thần thức, ngay cả ta hiện giờ cũng không thể sánh bằng người được.

Lão nhân cảm khái nói, trong thốn thức lại có một sự vui mừng.

- Tham kiến tiên bối!

Lão nhân thần bí này vừa xuất hiện, toàn bộ người biến dị tại Ma Giới kể cả nam tử trung niên kia đều kinh ngạc vui mừng, sau đó đồng loạt quỳ xuống, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ tôn kính phát ra từ đáy lòng.

- Ai, các người... đứng lên hết đi!

Lão nhân thở dài một tiếng, đưa hai tay ngang người như muốn đỡ dậy.

- Tiên bối vẫn luôn âm thầm bảo vệ đồng bào chúng ta tại Ma Giới, một lạy này tiên bối nhận không then.

Nam tử trung niên cung kính nói.

- Bách Liễu Khê, các người đều trở về rồi. Lạc Tinh Thần... có cùng ra với các người không?

Lão nhân chỉ chỉ lên trời hỏi.

Nam tử trung niên gọi là Bách Liễu Khê nghe vậy vẻ mặt trầm xuống:

- Không biết nữa. Chúng tôi ở trong quốc độ của Chủ Thần, đột nhiên cảm giác được quốc độ của Linh Hồn Chỉ Chủ xuất hiện một lỗ hổng, sau đó cửu tinh ngôi thứ sáu bay vút qua. Tình hình lúc đó rất phức tạp, chúng tôi đều không hiểu chuyện gì xảy ra, mọi người chỉ biết đây là một cơ hội, một cơ hội để trở về. Về phần có thể chạy đi bao xa, có thể trốn thoát hay không, đó đã không còn nằm trong suy nghĩ nữa. Lạc Tinh Thần... nếu như y cũng sống lại từ quốc độ tử vong, hẳn là sẽ liên hệ với chúng tôi.

- Chờ đã!

Đệ Nhất phân thân chợt biến sắc:

- Vừa rồi các người nói đến... Lạc Tinh Thần? Chẳng lẽ là người sáng tạo ra Kiếp Ma Đạo?

- Làm sao người biết? Chẳng lẽ người...

Bách Liễu Khê nghe vậy liền giật mình, quay đầu hỏi. Còn chưa nói xong, y bỗng cảm nhận được một khí tức giết chóc cực độ tiến vào trong đầu, sắc mặt lập tức biến đổi:

- Người tu luyện Kiếp Ma Đạo sao? Không thể nào! Võ học này do y sáng tạo, ngoại trừ Đông Phương Pháp Thiên thì không ai học được.

- Ta đã gặp Đông Phương Pháp Thiên.

Đệ Nhất phân thân lạnh nhạt nói.

- Ở đâu?

Bách Liễu Khê và lão nhân tóc trắng thần bí kia đồng thời hỏi.

- Tại hắc ám kim tự tháp của Ma Giới, đó là một nơi nối liền với quốc độ của Hắc Ám Chủ Thần, có Tuần Thú giả trấn thủ, khó vào khó ra. Nếu không nhờ tu luyện Thiên Ma thần thông, ta cũng không thể nào chạy trốn khỏi nơi đó được. Hơn nữa... cho dù bây giờ đến đó e rằng cũng rất khó tìm được y.

Phong Vân Vô Kỵ nói.

Mọi người nghe vậy đều buồn bã. Lão nhân cảm thán:

- Ai, mặc dù đã sớm đoán được kết cục này, nhưng chính tai nghe thấy...

- Tiền bối! Văn bối có một chuyện muốn hỏi.

Cảm nhận được bầu không khí dai dẳng giữa mọi người, Đệ Tam phân thân liền tiến lên một bước, chấp hai tay cung kính nói.

- Nói đi! Thật ra lúc trước ở thủy lao dưới dưới đất người đã muốn hỏi rồi, có điều khi đó thực lực của người không đủ, có nói cho người biết cũng vô ích, cho nên ta mới không nói.

Lão nhân phát tay áo một cái, ung dung nói.

Đệ Tam phân thân ngăn ra, trong lòng biết lão nhân kia đã hiểu lầm:

- Tiền bối, ừm, không biết chân khí trên người ngài có phải là tu luyện Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp hay không?

- Ừm.

Lão nhân thần nhiên đáp. Chợt trông thấy Đệ Tam phân thân hơi ngăn ra, trong lòng lão khẽ động, liền cẩn thận nhìn lại, không khỏi kinh ngạc “ồ” một tiếng. Lão đột nhiên tiến lên trước một bước, cánh tay vẫn còn chắc khỏe bên dưới tay áo vươn ra như tia chớp, đặt lên hai vai Đệ Tam phân thân.

Động tác này vô cùng đột ngột khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt. Đệ Tam phân thân cũng bị bất ngờ, chân khí trong cơ thể bất giác vận chuyển, một đạo kiếm khí mờ mịt liền phát ra, nhưng sau khi nhận ra là lão nhân tóc bạc liền thu trở về.

Trong khoảnh khắc do dự này, hai tay của lão nhân tóc bạc đã đặt lên vai Đệ Tam phân thân.

“Ong!”

Thân thể hai người run lên, không gian giữa hai thân thể đột nhiên phát ra một tiếng kiếm ngân réo rắt. Dưới sự quan sát của mọi người, trên người Đệ Tam phân thân và lão nhân tóc bạc bỗng bắn ra bóng kiếm mờ mịt. Vô số luồng kiếm khí trắng xóa lượn vòng quanh hai người, bóng kiếm cuộn cuộn không ngừng tạo thành hai vòng xoáy hình kiếm giao nhau, bên trong có vô số bóng kiếm sáng ngời nhanh chóng bay lượn. Kiếm khí mãnh liệt tập kích, ngoại trừ Đệ nhất phân thân và Bách Liễu Khê, cùng với một số người biến dị tại Ma Giới, những người còn lại đều phải liên tục lui về phía sau.

Nhìn từ phía xa, trong bầu trời đêm giống như có hai cơn lốc vòi rồng uốn lượn đan xen. Tại trung tâm của cơn lốc, Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể dâng trào lưu chuyển, càng lúc càng nhanh giống như không thể khống chế. Từng đợt kiếm khí cùng gốc nhưng không cùng loại chảy vào trong cơ thể, chui vào trong đan điền kiếm mạch. Mà từng đợt chân khí trong cơ thể mình cũng chảy vào trong cơ thể đối phương.

“Ầm!”

Trong đầu rung mạnh, sau đó cặp mắt của Phong Vân Vô Kỵ bỗng biến thành màu trắng bạc. Ở đối diện, trong một cơn lốc kiếm khí khác, râu tóc của lão nhân tóc bạc tất đều bên lên, hình dáng vô cùng uy mãnh. Cặp mắt của lão nhân cũng biến ảo, trong nháy mắt đã biến thành màu xám tro.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bách Liễu Khê nghi hoặc nói.

- Người vẫn không nhìn ra sao? Công pháp mà bọn họ tu luyện vốn là cùng một gốc.

Đệ nhất phân thân nhìn hai người phía trước như ẩn như hiện trong cơn lốc, vẻ mặt trịnh trọng nói.

- A!

Bách Liễu Khê kêu lên một tiếng, nói:

- Không thể nào! Từ sau cuộc chiến thần ma, Kiếm tiền bối đã ở cùng nhóm tộc nhân đầu tiên tự nguyện đến Ma Giới, trong thời gian đó cũng không rời đi. Tiền bối chính là người sáng tạo ra Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp này. Bọn họ làm sao có thể tu luyện công pháp giống nhau. Nếu như là cùng một gốc, vì sao hai người lại không biết?

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, trong chuyện này nếu nói ra thì rất dài dòng, vì vậy liền hàm hồ đáp:

- Sau này nếu có rảnh người cứ hỏi bọn họ thì sẽ biết.

- Tiền bối, không ngờ là ngài, quả thật là ngài!

Đệ Tam phân thân liên tục hai lần kêu lên “là ngài”.

“Bùng!”

Hai người đồng thời phát lực, chân khí liền dừng lại. Chân khí trong cơ thể mất đi, cũng cắt đứt nguồn gốc của kiếm khí bên ngoài, thế nhưng kiếm khí bắn ra vẫn lượn vòng bên ngoài cơ thể, vừa hút lấy năng lượng trong trời đất, vừa tiếp tục lớn mạnh.

“Xem ra ta vẫn phải ra tay. Trong cơ thể hai người này đều là kiếm khí, loại cơn lốc kiếm khí khó hiểu này xuất hiện, nếu tiếp xúc với nhau e rằng sẽ còn mạnh hơn, như vậy sẽ rất phiền phức.” - Đệ Nhất phân thân trong lòng thầm nghĩ, đột nhiên vươn tay phải ra, hướng về cơn lốc kiếm khí chọc trời liền đất kéo một dải. Hai đoàn kiếm khí kia liền hóa thành hai sông chảy chui vào trong bàn tay của hắn, sau đó trải qua Hấp Tinh đại pháp chuyển hóa truyền vào trong cơ thể. Hai người này đều là cao thủ hàng đầu, chân khí trong cơ thể vô cùng ngưng tụ như thực chất, nếu không nhờ Hấp Tinh đại pháp đã đạt đến tầng thứ chín, năng lượng dù sắc bén hơn cũng có thể hấp thu được, Phong Vân Vô Kỵ đã không dám sơ suất như vậy.

Đến khi Phong Vân Vô Kỵ thu tay phải lại, trời đất đã hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này mọi người mới biết, thực lực của tên “ma” trước mắt này e rằng đã đạt đến mức sâu không lường được.

- Người từ đâu mà có được công quyết của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp này?

Lão nhân tóc bạc vẻ mặt nghiêm túc nói, cặp mắt màu xám tro đã khôi phục bình thường.

- Chuyện này nói ra rất dài.

Phong Vân Vô Kỵ liền đem chuyện sau khi phi thăng, tình cờ phát hiện Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp lần lượt nói ra.

Lão nhân tóc bạc lắc đầu một cái:

- Công pháp mà người nói, lúc trước đúng là do ta lưu lại. Nhưng công pháp đó chỉ là một suy đoán mà thôi, cũng còn chưa hoàn thiện. Trước khi đi đến Ma Giới ta đã khắc nó dưới lòng đất Thánh sơn, nhưng sau đó lại nghĩ, công pháp này chẳng những không có lợi cho người sau, thậm chí là còn có hại, cho nên đã người hầu của ta ở Thái Cổ là Kiếm Sĩ xóa công quyết đó đi. Không ngờ, trong lòng y quá tôn trọng ra, cho nên đã không hủy thứ mà ta để lại. Ai...

- Thì ra là vậy...

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh, trong lòng lại cảm thán không thôi: “Không ngờ lão nhân Kiếm Sĩ hướng dẫn cho ta khi mới phi thăng lại chính là người hầu của vị cao thủ thần bí tại Ma Giới này.”

- Còn chưa thỉnh giáo tên họ tiền bối?

Phong Vân Vô Kỵ chấp hai tay cung kính nói.

- Ta thiên tính là kiếm, ngoại trừ kiếm thì không có sở trường nào khác. Bình sinh tinh thông võ đạo chỉ duy nhất một chữ “Kiếm”, cho nên bọn họ đều gọi ta là Kiếm tiền bối, ta cũng đã quen nên quyết định lấy tên là “Kiếm”.

- Đệ tử bái kiến sư tôn!

Kiếm vừa dứt lời, liền thấy người trẻ tuổi trước mặt vén tay áo bào quỳ xuống.

Lão nhân thấy thế vội vàng phát ra một luồng kiếm khí nhu hòa, nhưng lại cảm thấy một lực cản thật lớn phát ra từ người trẻ tuổi trước mặt, không cách nào ngăn cản đối phương quỳ xuống.

- Một lạy này của người ta không nhận nổi.

Lão nhân lắc đầu nói:

- Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp này mặc dù là do ta sáng tạo. Nhưng công pháp mà người tu luyện đã không phải là Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp của ta. Tại Ma Giới này hơn trăm triệu năm, ta vẫn không ngừng hoàn thiện môn công pháp này, cho đến trước đây không lâu mới suy diễn ra tầng thứ chín. Ta vốn định tìm một truyền nhân để truyền lại, nhưng bây giờ gặp người mới phát hiện, công pháp của người hiện giờ đã vượt trên cả công pháp mà ta đã hao phí nửa đời sáng tạo ra.

Lão nhân dứt lời liền thở dài một tiếng, vẻ mặt vô cùng thối thức.

Bách Liễu Khê nghe vậy cũng kinh hãi không thôi. Y biết rất rõ lai lịch của vị Kiếm tiền bối trước mắt, vậy mà tộc nhân đến từ Thái Cổ kia lại còn mạnh hơn cả vị tiền bối ẩn nấp tại Ma Giới này.

- Tiền bối đã suy diễn ra công pháp tầng thứ chín sao?

Đệ Tam phân thân giật mình nói.

- Ừm.

Lão nhân gật đầu một cái:

- Công pháp mà người mới sáng tạo này đã suy diễn đến tầng nào rồi?

- Tầng thứ tám.

Phong Vân Vô Kỵ thành thật nói.

- Tám tầng này của người, lại còn cao minh hơn so với chín tầng công pháp của ta. Vừa kiếm khí của ta và người cộng hưởng, ta thấy cặp mắt của người lại có màu trắng bạc, không biết bên trong có ảo diệu gì?

- Mất bạc gọi là “Phá Vọng”, ý của nó là nhìn thấu tất cả, có thể nhìn đến tận cùng của quy tắc.

Phong Vân Vô Kỵ nói. Lão nhân tóc bạc và đám cường giả Thần cấp chung quanh nghe vậy đều động dung.

527. Chương 504: Tầng Thứ Mười Của Ý Niệm Kiểm Thể Đại Pháp

- Người quả nhiên đã làm được!

Lão nhân gần như không dám tin:

- Điều này chứng minh hướng ban đầu mà ta suy diễn là chính xác. Trải qua cuộc chiến thần ma lần đầu tiên ta đã hiểu rõ, tất cả ma tộc cao cấp khi vừa ra đời tại Ma Giới sẽ được quy tắc và pháp tắc vận hành tại Ma Giới ban cho một năng lực. Đương nhiên không phải tất cả ma tộc đều có thể phát giác ra năng lực này. Trước khi thức tỉnh thì bọn chúng chỉ là ma tộc bình thường.

Lão nhân nói tiếp:

- Ban đầu ta suy đoán, quá trình phi thăng cũng giống như một lần sống lại. Thái Cổ không gian và Ma Giới không gian mặc dù khác nhau, nhưng lại có chỗ tương tự. Nếu như ma tộc của Ma Giới khi sinh ra có thể được ban cho năng lực, vậy thì nhân loại sau khi phi thăng cũng sẽ được Thái Cổ không gian ban cho năng lực như vậy. Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, cho nên ban đầu khi suy diễn ta lại bị xem là kẻ điên. Ta cũng đã tự mình tu luyện, nhưng lại không đạt được bất kỳ năng lực khác thường nào. Hơn nữa công pháp này quá lạ thường, bản thân lại dùng linh hồn của con người làm đối tượng nghiên cứu, công pháp vận hành và linh hồn gắn bó chặt chẽ với nhau. Cho đến hậu kỳ, ta gần như đã từ bỏ cả bản thân, cho nên mới phải lệnh cho Kiếm Sĩ hủy đi công quyết văn tự trong hang động bên dưới lòng đất Thánh điện... Đến sau khi đi tới Ma Giới, ta mới lực lại công quyết này lần nữa, suy diễn đến tầng thứ tám lại có một phát hiện bất ngờ.

Lão nhân vừa nói vừa vươn ngón trỏ chỉ vào mắt của mình, nói:

- Đến tầng thứ chín lại xuất hiện “con người quy tắc” này.

Phối hợp với giọng nói và động tác của lão nhân, hai con người của lão cũng dần dần biến thành màu xám tro:

- Loại con người này cũng không thể nhìn thấy tất cả quy tắc, mà chỉ có thể nhìn rõ những quy tắc gắn bó chặt chẽ với mình, khiến người tu luyện công pháp hiểu rõ sâu hơn đối với những quy tắc mà mình tiếp xúc được, khiến cho bọn hắn dễ dàng nắm bắt được quy tắc của mình, từ đó tạo thành linh vực.

- Sự ra đời của Phá Vọng ngàn mầu hoàn toàn là ngẫu nhiên, bản thân ta cũng không hiểu. Có điều sau đó lại dần dần nắm bắt được phương pháp thức đẩy Phá Vọng ngàn mầu.

Phong Vân Vô Kỵ nói sơ một chút về cách vận hành kinh mạch trong cơ thể.

Lão nhân cười cười nói:

- Chuyện này có liên quan đến cơ duyên của mỗi người. Công pháp do ta sáng lập vốn chỉ suy diễn đến tầng thứ sáu, sau đó không còn bất kỳ biện pháp và lý do nào để tiếp tục nữa. Không ngờ sau khi người tu luyện, lại bằng tài trí của mình lĩnh ngộ đến trình độ như thế. Ta thấy hồn phách của người đã cường đại đến mức không thể tưởng tượng, e rằng hiện giờ cường độ ý thức của Chí Tôn cũng chưa chắc có thể sánh bằng người. Theo lý nó đã vượt qua mức chịu đựng của thân thể con người, nhưng thân thể của người lại không việc gì, có lẽ đây không chỉ là do công hiệu của Ý Niệm Kiểm Thể đại pháp, đúng không?

Bách Liễu Khê và một số cường giả trong đám Ma Giới tù đồ chung quanh nghe vậy trong lòng khẽ động, tất cả đều nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ: “Cường độ ý thức của Chí Tôn cũng không bằng y sao?”

Trong lòng mọi người, Chí Tôn là một tồn tại chí cao, là đỉnh cao của nhân loại. Tứ đại Chí Tôn đại biểu cho đỉnh cao của tất cả sức mạnh, nhưng người trước mắt này lại có cường độ thần thức vượt qua cả Chí Tôn.

Nhìn khắp Thái Cổ, công pháp tu luyện đến hơn trăm triệu, nhưng công pháp có liên quan đến linh hồn thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, còn công pháp dùng để nâng cao cường độ linh hồn lại càng ít hơn. Tại Thánh điện còn không có ghi chép nào rõ ràng về loại công pháp này, ngay cả Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp do Kiếm lưu lại cũng là công pháp không trọn vẹn. Mà tầng thứ nhất của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp vốn chỉ là những giải thích cơ bản nhất về kiếm thuật do Kiếm lưu lại, đích, cho nên cũng không xem là công quyết đỉnh cao về linh hồn.

Bách Liễu Khê có địa vị và danh vọng khá cao trong đám Ma Giới tù đồ, nhưng bản thân cũng không am hiểu công quyết về linh hồn, so với cường độ thần thức của Phong Vân Vô Kỵ thì chênh lệch quá lớn, cho nên không thể hiểu được linh hồn Phong Vân Vô Kỵ đã mạnh đến trình độ kinh khủng nào.

Đệ Tam phân thần cười khỏ một tiếng:

- Chuyện này nói ra rất dài. Quả thật không phải là do Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, nhưng cũng có thể gián tiếp xem là như vậy.

Dứt lời hần liền kể lại một số điểm chính trong chuyến đi đến Đào vực, cuối cùng tổng kết:

- Ta suy diễn Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp, đến tầng thứ bảy thì là nguyên thần phân ba. Ban đầu ta còn có chỗ không hiểu, bởi vì việc phân thần này chỉ là đem phân thần chia làm ba phần bình thường, cũng không cho thấy bất kỳ điều gì đặc biệt. Nhưng hôm nay xem ra, có lẽ công pháp này khi đến hậu kỳ sẽ làm cho linh hồn tinh khiết, có thể phát huy hoàn toàn một số công pháp khác. Giống như phương pháp “mô phỏng linh hồn” này là sau khi nguyên thần phân ba mới xuất hiện. Cái lần thần phạt giáng xuống, ta đã vô ý nhớ được dao động ý thức của Chủ Thần, sau đó lại bắt chước, mặc dù không thể biến thành Chủ Thần, nhưng linh hồn trong quá trình này lại bị kích thích, không ngừng lớn mạnh. Dao động ý thức Chủ Thần quá cường đại, ta chỉ là bắt chước mà cường độ linh hồn đã tăng mạnh, cũng tăng lên rất nhanh, nhanh hơn so với bất cứ phương pháp tu luyện nào.

- Về phần thân thể.

Dừng một chút, Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nói:

- Ta đã hút bốn mạng khí tức của thánh thú Thanh Long, đồng thời còn có được một chút máu rồng, cho nên thân thể mạnh hơn rất nhiều. Nếu không thì thân thể ban đầu của ta, mặc dù cũng khá mạnh nhưng cũng không thể chịu được cường độ gia tăng linh hồn như vậy.

- A!

Mọi người lại biến sắc. Bách Liễu Khê lại càng khó bình tĩnh, một tay chỉ vào Phong Vân Vô Kỵ, giọng nói run rẩy, kéo theo cả người cũng dần dần run lên:

- Người mới vừa nói, người đã hút bốn mạng khí tức của thánh thú Thanh Long... là thật như vậy sao?

Trong bóng tối, từng hàng bóng người nhích lại gần, những cặp mắt toát ra vẻ chân thành nhiệt tình nhìn chăm chú vào Phong Vân Vô Kỵ, chờ câu trả lời của hắn.

Thái Cổ có tứ đại Chí Tôn tương ứng với tứ đại thánh thú. Chí Tôn mượn lực lượng của thánh thú để bảo vệ Thái Cổ, đối phó với Chủ Thần. Có nhiều khi Chí Tôn và thánh thú chẳng phân biệt với nhau. Phong Vân Vô Kỵ vừa nói đã hút bốn mạng khí tức thánh thú Thanh Long, chẳng lẽ không phải là nói cách khác: hắn đã trở thành Chí Tôn mới.

Nên biết, ngay cả lão nhân tóc bạc tồn tại lâu như vậy, cũng không phải cứ muốn là có thể gặp được thánh thú, đừng nói đến chuyện hấp thu bốn mạng khí tức của thánh thú.

- Ủm, đúng vậy, không lâu trước ta đã được thánh thú Thanh Long thừa nhận.

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên nói, giọng điệu bình tĩnh giống như đang kể lại một câu chuyện cũ rất bình thường.

- Tham kiến Đệ Ngũ Chí Tôn!

Tất cả mọi người bao gồm cả lão nhân tóc bạc đều kích động quỳ xuống. Trong bóng tối, rất nhiều người trên mặt đều chảy xuống những giọt nước mắt vui sướng. Trong nháy mắt, tất cả Ma Giới tù đồ đều bắt

giác dâng lên một cảm giác hạnh phúc, trên bầu trời âm u của Ma Giới cũng dường như xuất hiện một nguồn ánh sáng.

- Cuộc chiến thần ma đã gần kề. Cho dù là ở Thái Cổ hay Ma Giới, mọi người chúng ta đều phấn đấu vì một mơ ước, một lý tưởng chung.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn năm ngôi sao trên bầu trời, trong mắt có một vẻ mát mẻ thoáng quang rất khó phát hiện ra:

- Cho dù tương lai thế nào, chúng ta chỉ cần cố hết sức để thay đổi tất cả những thứ này là được. Dưới tiền đề này, tất cả chúng ta đều bình đẳng, trong mạch máu của chúng ta đều chung một dòng máu đang chảy. So với dự hi sinh của các người, chúng ta chỉ bé nhỏ không đáng kể. Các người mới là những người đáng kính nhất. Tất cả hãy đứng lên đi.

Bách Liễu Khê gật đầu một cái, sau đó chậm rãi đứng dậy. Đám Ma Giới từ đó phía sau cũng lần lượt đứng lên theo, từ trên người bọn họ tỏa ra một chiến ý hùng hậu, một loại khí thế giống như một đi không trở lại.

- Ta và hắn vốn là một thể, phân ra ở những không gian khác nhau, gánh vác nhiệm vụ khác nhau. Nếu so sánh thì nhiệm vụ của hắn còn nặng nề hơn, hi vọng chư vị có thể giúp hắn một tay, Vô Kỵ xin ở đây cảm ơn chư vị!

Dứt lời Đệ Tam phân thân liền vái người một cái thật sâu, sau đó đứng dậy nhìn lão nhân tóc bạc:

- Sư tôn, xin cho phép đệ tử gọi người như vậy! Một ngày là thầy thì cả đời là thầy, cho dù thế nào thì vô công của ta cũng bắt nguồn từ Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp do người sáng tạo. Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp do đệ tử suy diễn còn có chút nghi vấn, phải cần đến sự trợ giúp của sư tôn, hy vọng sư tôn chỉ giáo!

Dứt lời hắn liền đem khẩu quyết của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp nói ra.

Lão nhân tóc bạc cũng không từ chối, lần lượt ghi nhớ công quyết của Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp do Phong Vân Vô Kỵ suy diễn, đồng thời trong lòng cũng vô cùng cảm động. Đệ Tam phân thân nói là nhờ lão chỉ giáo, nhưng lão nhân hiểu rất rõ, Đệ Tam phân thân chỉ là nể mặt lão mà thôi, nói là “chỉ giáo” nhưng thật ra là đem công pháp này truyền cho lão.

Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp hoàn mỹ do Phong Vân Vô Kỵ suy diễn vốn một gốc với công pháp do lão nhân sáng tạo. Lão nhân vừa nghe Phong Vân Vô Kỵ đọc khẩu quyết, vừa so sánh với khẩu quyết Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp do mình sáng tạo, chỉ một lát đã lĩnh ngộ được khẩu quyết do Phong Vân Vô Kỵ sáng tạo ra. Càng nghe thì chân khí trong cơ thể lão càng vận chuyển nhanh hơn, nơi lỗ chân lông toàn thân không ngừng có kiếm khí ẩn hiện. Khi Phong Vân Vô Kỵ đọc đến chữ cuối cùng, khí tức lão nhân đã tăng lên gấp bội.

Trong lòng cảm khái một tiếng, lão nhân nói:

- Vô Kỵ, tâm ý của ngươi lão phu hiểu rõ. Lão phu cũng không khách sáo làm gì, xin lãnh nhận tâm ý này của ngươi. Về ngộ tính có lẽ lão phu không bằng ngươi, nhưng Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp này cũng đã hao phí của ta hơn trăm triệu năm, mặc dù không ảo diệu bằng công pháp mới mà ngươi suy diễn, nhưng cũng có một số chỗ độc đáo. Bộ công quyết này đã hoàn toàn nghiên cứu đến ý cảnh kiếm đạo cuối cùng. Vừa rồi nghe ngươi nói chỉ mới ngộ đến tầng thứ tám, còn chưa đạt đến tầng thứ chín, lão phu cũng truyền bộ công pháp này cho ngươi, ngươi có thể so sánh với nhau, nhất định sẽ có thu hoạch.

528. Chương 504: Tầng Thứ Mười Của Ý Niệm Kiếm Thể Đại Pháp 2

Lão nhân chỉ nói đến đây thì dừng, cũng không có ý đề cập đến tầng thứ mười sẽ xuất hiện tình huống gì.

Sau đó lão nhân liền đưa tâm pháp do mình suy diễn khắc vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

- Đệ tử Phong Vân Vô Kỵ bái kiến sư tôn!

Lão nhân vừa truyền xong pháp quyết, Đệ Tam phân thân liền cung kính quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái.

Lão nhân thản nhiên đón nhận, một tay vuốt râu, cao hứng nói:

- Cũng được. Người đã gọi ta là sư tôn, hôm nay ta lại truyền công pháp cho người, xem như là có duyên phận thầy trò, lão phu được người dập đầu ba cái cũng không phải quá đáng. Ở Ma Giới mấy trăm triệu năm, cả đời lão phu ngoại trừ một số hảo hữu tại Thái Cổ trước kia và một số người hầu, còn đệ tử thật sự thì không có một người này. Hôm nay lại có một đệ tử trở thành Chí Tôn như người, quãng đời còn lão phu cũng có thể yên lòng rồi. Ha ha ha... lão phu đi!

Lão nhân tóc bạc kia cười lớn, chòm râu trắng như tuyết dưới cằm lay động. Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm, thân thể của lão nhân đột nhiên giống đẹp xuống như một tờ giấy. Giữa trời đất kiếm khí bùng lên, lão nhân đã hóa một bóng kiếm kinh thiên che trời phủ đất lướt đi.

Khi bóng dáng của lão nhân kia biến mất, nơi cuối trời bỗng truyền đến một giọng nói:

- Vô Kỵ! Bộ công pháp này của vi sư vốn không ảo diệu bằng người, theo lý thì nên hủy đi, nhưng dù sao nó cũng là tâm huyết của vi sư. Khi đạt đến tầng thứ chín, ngoại trừ “con người quý tộc” kia thì còn có một sát chiêu lợi hại, thực lực dưới Chí Tôn có lẽ rất khó chịu nổi. Nếu người không ngại thì hãy giúp vi sư tìm một môn đồ, thay mặt sư phụ truyền dạy, dùng công quyết này lập thành một chi nhánh khác của tông phái! Ha ha ha...

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không còn nghe thấy.

- Kiếm tiên bối quả thật là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngay cả chúng ta cũng rất khó nhìn thấy lão nhân gia ngài.

- Xem ra các người có vẻ rất tôn trọng y, lại nói rằng y đang bảo vệ tộc nhân tại Ma Giới. Nhưng tộc nhân ở Ma Giới đã chết nhiều như vậy, vì sao không thấy y ra mặt?

Ở bên cạnh, Đệ Nhất phân thân Ma Giới nói như cố ý lại giống như vô ý. Khác với Đệ Tam phân thân, bản tính của Đệ Nhất phân thân Ma Giới vốn có quan niệm về sư đồ môn tông như vậy, cũng không có những lễ nghi của thế tục.

Bách Liễn Khê khẽ biến sắc, liếc mắt nhìn Đệ Tam phân thân bên cạnh, sau đó lại bình tĩnh nói:

- Có một số việc không thể nhìn bề ngoài. Nếu không có Kiếm tiên bối, e rằng tộc nhân chúng ta tại Ma Giới sẽ không chỉ tổn thất như vậy. Mỗi nhóm tộc nhân đi đến Ma Giới đều có hồ sơ kỹ càng, Kiếm tiên bối cũng không thể tùy tiện ra tay cứu người. Chỉ khi những ma tộc kia có hành động quá đáng, tiên bối mới thi triển thần thông dạy dỗ bọn chúng một chút. Bình thường chỉ đến lúc mạng sống tộc nhân đang hấp hối, Ma Giới mới loại bỏ tư liệu của tộc nhân này, khi đó mới có thể ra tay. Nghe nói sau khi tiến vào Ma Giới, Kiếm tiên bối đã từng lập một lời thề: khi nào vẫn còn tộc nhân trong địa lao, thân này sẽ vĩnh viễn không rời Ma Giới.

- Vị tiên bối này vốn không nằm trong danh sách của bất kỳ nhóm tộc nhân nào tự nguyện đến Ma Giới, vì vậy cũng không có trong danh sách của Ma Giới. Sau khi tiến vào Ma Giới, vị tiên bối này liền tìm một nơi, đưa bản thể đến ở dưới lòng đất Ma Giới. Không ai biết bản thể của ngài ở đâu. Người mà các vị vừa người vừa gặp cũng chỉ là huyền thể của ngài mà thôi. Có điều tất cả tộc nhân đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của vị tiên bối này, cũng nhờ ngài mà rất nhiều nhân tộc mới có thể kiên trì tiếp tục sống. Kiếm tiên bối công lực cao thâm khó lường, lĩnh vực của ngài cũng chính là hai mắt. Từ sau khi “Thái Cổ hiệp nghị” được ký kết, tộc ta đã có hàng ngàn vạn tộc nhân bị lưu đầy đến đây, trong đó có vô số người tử thương, lại rất nhiều người được tiên bối dùng năng lực cuốn vào trong lĩnh vực của mình, nắp trong hai con mắt của ngài. Cho đến nay, số tộc nhân được ngài cứu vào trong lĩnh vực đã đạt đến mấy trăm vạn. Những tộc nhân đó đều cận kề cái chết, muốn khôi phục sinh mạng của mỗi người đều phải hao phí rất nhiều nguyên khí của tiên bối, cũng vì vậy mà bản thể của Kiếm tiên bối không thể di động được.

Phong Vân Vô Kỵ và Đệ Tam phân thân nghe vậy liền động dung, lúc này mới biết, vị Kiếm tiên bối kia có vẻ hạ thấp công lực của mình, nhưng dù sao cũng là cường giả đã tồn tại vô số năm, công lực của lão nhất định sẽ không “thấp kém” như những gì đã nói.

- Vị tiên bối này đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Đệ Tam phân thân cảm khái nói.

- Có lẽ, khi chúng ta chiến thắng thần ma trong cuộc chiến, không cần tiếp tục “Thái Cổ hiệp nghị”, cũng chính là lúc vị tiên bối kia và các tộc nhân trở về Thái Cổ.

Bên cạnh Bách Liểu Khê, một nam tử vóc người cao lớn ánh mắt sáng ngời nói. Khi nói đến hai chữ “Thái Cổ”, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng nhìn thấy trong mắt y hiện lên khát khao và vui sướng.

- Chư vị, Ma Giới phải làm phiền các vị rồi! Cửu tinh liên châu, thần ma đại chiến đã không còn nhiều thời gian, Thái Cổ cũng có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị. Vô Kỵ ở đây xin cảm ơn chư vị, đợi đến khi cuộc chiến thần ma kết thúc, Vô Kỵ sẽ tự mình đến Ma Giới đón tiếp các vị, đến lúc đó mọi người sẽ cùng nhau nâng chén chúc mừng, không say không về. Vô Kỵ xin đi trước!

Đệ Tam phân thần chấp tay một cái, sau đó mở ra một thông đạo không gian, bước vào bên trong biến mất không thấy.

- Cung tiễn Đệ Ngũ Chí Tôn!

Mọi người nhìn về hướng Đệ Tam phân thần biến mất, cung kính nói.

Sau khi Đệ Tam phân thần rời đi không lâu, trên bầu trời phía đông đột nhiên bốc lên một phiến ma khí nồng nặc. Giữa trời đất chợt xuất hiện một bóng ma to lớn đội trời đạp đất, hai chiếc sừng nhọn trên đầu vươn thẳng vào trong mây, cặp mắt hung ác như hai ngôi sao trên bầu trời, sáng đến chói mắt. Không khí chung quanh bóng ma kia bỗng trở nên vận vận.

- Hừ, vừa tiễn một đám ma tộc đi lại có một đám khác tới. Mọi người chuẩn bị chiến đấu!

Bách Liểu Khê bỗng xoay người hét lên.

- Ha!

Sau một tiếng hét lớn, mọi người đều cầm binh khí đứng thẳng người, dưới chân nhún một cái liền từ mặt đất vọt lên không, tạo thành thế trận chỉnh tề chờ quân địch.

- Đợi đã!

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bước ra, nhìn ma khí ngập trời và bóng ma to lớn đội trời đạp đất ở phía xa, lạnh lùng nói:

- Binh đối binh, tướng đối tướng. Các người đã trải qua nhiều trận chiến liên tục, những kẻ này cứ giao cho ta là được rồi!

Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Bách Liểu Khê, Phong Vân Vô Kỵ liền bước ra, chân phải bỗng nhiên đạp xuống.

“Ầm!”

Mặt đất trong phạm vi ngàn dặm đều rung chuyển, ma khí nồng nặc từ dưới đất bốc lên cao. Gió nổi mây vần, trời đất biến sắc.

Mây đen thấp thoáng từ bốn phía kéo đến. Phía trên tầng mây dày đặc, vạn điểm sao sáng từ xa bay đến gần, hiện lên trên bầu trời đêm. Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bao phủ cả vùng đất.

- Các người cứ ở lại đây!

Phong Vân Vô Kỵ xoay người nói với đám Ma Giới từ đồ phía sau. Khi mọi người còn đang kinh ngạc, hần đã trực tiếp dùng Hấp Tinh đại pháp tăng thứ chín dẫn dắt hàng tỉ ngôi sao trên trời cao bay nhanh về nơi này. Những ngôi sao kia tạo thành một vòng xoáy to lớn lượn vòng trên đầu Ma Giới. Ma thức khổng lồ của Phong Vân Vô Kỵ cũng trực tiếp phong tỏa ma khí nồng nặc ở phía xa.

Cách đó mấy trăm dặm, một quân đoàn lớn số lượng đến hàng trăm vạn như nước chảy tràn qua mặt đất, nhanh chóng tiến về nơi đám người Phong Vân Vô Kỵ đang đứng.

Khi thủy triều màu đen kia tràn qua một ngọn núi cao, một tên yêu ma thân cao hơn năm trượng bỗng xuất hiện trên đỉnh núi, trên đầu hần có nhiều bím tóc dài quá vai, hai bên mặt có những hoa văn màu đen,

trong tay cầm một thanh lang nha bổng, sau người tỏa ra ma khí hùng hực. Bóng ma to lớn đội trời đạp đất kia chính là ảo ảnh do ma khí sau người hắt bốc lên tụ thành.

Cả người tên yêu ma này phát ra khí tức hắc ám nồng nặc, giữa cặp mắt như chuông đồng tỏa ra một khí tức nguy hiểm và cực kỳ hung ác.

Một cây cờ dài trăm trượng từ phía sau tên yêu ma kia dần dần nhô lên đỉnh núi, lá cờ phía trên rõ ràng chính là của vương triều Tát Cáp Lạp.

- Vương Mã Gia đại nhân, ngài xem kia, phía trước ma khí hùng hực, có lẽ chính là vị trí của những kẻ không biết sống chết kia.

Một tên yêu ma chỉ về hướng Phong Vân Vô Kỵ và đám nhân tộc tù đồ tại Ma Giới nói.

- Ủ.

Vương Mã Gia lạnh nhạt đáp một tiếng, cặp mắt hung ác lại chậm rãi nhướng lên, nhìn về sâu trong trời cao. Trên bầu trời mây mù cuộn cuộn, cuồng phong mênh mông không ngừng quét qua. Từ sâu trong ánh mắt của ma thần Vương Mã Gia, hàng tỉ điểm sáng lập loè từ sâu trong bóng tối hiện lên, treo cao trên đỉnh đầu chúng ma.

529. Chương 505: Sự Kết Hợp Của Sát Lục Chi Chủ Và Kiếp Ma Đạo

“Gào!”

Một tiếng gầm lớn mang theo năng lượng vô tận từ phía xa tràn đến. Bên dưới ngọn núi, đại quân vương triều Tát Cáp Lạp mới vừa vừa lộ đầu ra, ngoại trừ những yêu ma bị ngọn núi che khuất, đám còn lại đều bị cơn sóng của tiếng gầm kia nhắc lên trời, từng tên kêu thảm bay ra ngoài.

- Ha!

Vương Mã Gia trầm giọng quát lên, dưới chân đạp một cái, ma khí hùng hậu truyền vào khiến ngọn núi bên dưới ổn định lại. Hắn cũng chẳng hề để ý đến thuộc hạ bị cơn sóng cuốn đi, trong lòng hơi trầm xuống, ánh mắt lóe lên ánh sáng hung ác bình tĩnh nhìn về phía xa.

- Vương Mã Gia?

Nột giọng lạnh lùng vượt qua bóng tối truyền vào trong tai Vương Mã Gia.

- Người là ai?

Vương Mã Gia trầm giọng quát lên.

- Hừ, thứ như ngươi mà xứng đáng để biết bản tọa là ai sao! Cho ngươi thời gian một lần hít thở, lập tức dẫn đại quân của ngươi rời đi, nếu không thì ngươi sẽ vĩnh viễn không cần đi nữa!

- Hà hà, đã biết tên của bản tọa mà còn dám ngông cuồng như thế, lá gan thật không nhỏ!

Con ngươi to lớn của Vương Mã Gia co rút lại, cặp mắt chỉ còn lại một đường khe hở, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

- Xem ra ngươi là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Sau giọng nói lạnh như băng, trong bóng tối bỗng có một bóng chưởng to lớn màu đen xé gió tay tới, vượt qua đỉnh núi đánh thẳng vào thân thể Vương Mã Gia.

- Hừ!

Vương Mã Gia không hề tránh né, bàn tay nhắc lên đánh ra một bóng chưởng màu đỏ về phía bóng chưởng màu đen kia.

- A!

Vưu Mã Gia mới vừa xuất chiêu, liền cảm giác bóng chưởng kia sau khi rời tay liền giống như mất đi sự không chế, bay sang một bên.

“Ầm!”

Một ngọn núi cách đó không xa bị Vưu Mã Gia đánh trúng, cả ngọn núi liền biến thành màu đỏ tươi, sau đó nổ tung thành một đoàn sương mù màu đỏ biến mất không tung tích. Gần như đồng thời, chưởng lực do Phong Vân Vô Kỵ cách không phát ra cũng đánh mạnh vào người Vưu Mã Gia.

“Bình!”

Vưu Mã Gia bị một chưởng kia đánh trúng, thân thể lập tức bay bổng lên, bắn về phía sau. Sắc mặt của hắn liền tiếp biến đổi mấy lần, hai cánh tay bỗng nhiên rung lên. Kinh khí đánh vào liền hội tụ bên trong cơ thể, sau đó nổ tung ra. Một tiếng “cheng” vang lên, áo giáp sau lưng Vưu Mã Gia bỗng bung ra một mảnh, rơi xuống bên dưới.

- Hừ, nếu bản lĩnh của ngươi chỉ có như vậy, vậy giờ sẽ đến phiên bản tọa ra tay!

Vưu Mã Gia cười lạnh nói. Một chưởng vừa rời mặc dù đã đánh bay hắn, nhưng cũng không khiến cho hắn bị thương.

- Ha!

Những bím tóc trên đầu Vưu Mã Gia bay lượn, những hoa văn màu đen trên mặt cũng nhô lên như những mạch máu. Trong tiếng hét lớn, thân thể của hắn đột nhiên biến thành một đoàn sương mù nồng nặc, bị bóng ma tà ác đội trời đạp đất phía sau hút vào bên trong.

- Giết giết giết, những kẻ đối địch với Vưu Mã Gia ta đều phải chết! Giết giết giết, những kẻ chọc giận ta đều phải chết!

Vưu Mã Gia dữ tợn kêu lên, hóa thành một ma thần to lớn đầu đội trời chân đạp đất, chung quanh ma khí cuộn cuộn, kéo theo cuồng phong mênh mông bước dài về phía trước, một bước dài đến mấy trăm trượng.

Mặt đất rung chuyển. Nhưng Vưu Mã Gia vừa mới bước ra mấy bước, bỗng thấy nơi tận cùng của bóng tối phía tây, một bóng đen đột nhiên lớn lên, trong khoảng khắc đã hình thành một ma thần to lớn dữ tợn đầu như vắt ngang giữa trời đất phía xa. Trên đầu ma thần này có mười bốn chiếc sừng, lưng mọc hai cánh, chiếc đuôi nhọn dài đến mấy trăm trượng, đội trời chân đạp đất.

- Chủ nhân Sát Lục!

Vưu Mã Gia trong lòng run lên, thốt ra như không thể tin được.

- Ngươi đúng là ngu xuẩn, đã cho ngươi cơ hội nhưng lại không muốn...

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, trong mắt bóng đen nhoáng lên, một nắm tay to lớn đã xé gió đánh mạnh vào người Vưu Mã Gia.

“Ầm ầm!”

Thân thể khổng lồ của Vưu Mã Gia liền sụp đổ, ngã xuống trong bụi bặm. Ở trước người hắn, Phong Vân Vô Kỵ đã hóa thân thành Sát Lục Chi Chủ to lớn trong hai mắt bắn ra sát khí.

“Phải đánh cho tên này một trận... Dù sao Hắc Ám Quân Chủ cũng phải cầm mấy giây mới có thể phát hiện được sự tồn tại của ta, trong khoảng thời gian này cũng đủ cho ta trừng trị cái tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này rồi. Mẹ kiếp, không đủ thời gian giết chết ngươi, cũng phải khiến cho ngươi sau này vĩnh viễn nhớ lấy nắm tay của lão tử!”

“Ầm ầm ầm!”

Luận về lực lượng, Vưu Mã Gia mặc dù là đại ma thần, nhưng lực lượng thuần túy không thể nào sánh bằng hóa thân Sát Lục Chi Chủ có thân thể gần như mạnh nhất vũ trụ. Phong Vân Vô Kỵ hóa thân thành

Sát Lục Chi Chủ, một bàn tay sắt nắm lấy cổ Vưu Mã Gia, một nắm tay khác giơ cao quá vai, sau đó đột nhiên đánh xuống, từng quyền đánh vào người đối phương.

“Ầm!”

Khói bụi dày đặc bốc lên cao mấy ngàn trượng, trong chu vi trăm dặm đều là khói đen và bụi mù nồng nặc. Trước mặt lực lượng tuyệt đối, Vưu Mã Gia giống như một túi vải bị Phong Vân Vô Kỵ đánh vào đất. Quyền thứ nhất hạ xuống, đầu của Vưu Mã Gia đã bị lún vào trong đất; quyền thứ hai hạ xuống, cả người hắn chỉ còn nửa cái đầu lộ ra bên ngoài; quyền thứ ba hạ xuống, mặt đất trong chu vi trăm dặm đều bị lõm xuống thật sâu, mặt đất vốn cứng rắn càng trở nên cứng như sắt thép.

- A!

Vưu Mã Gia không ngừng kêu thảm thiết. Nắm tay của Phong Vân Vô Kỵ không chỉ có lực lượng mạnh kinh khủng, sau khi trở thành chủ nhân Sát Lục, mỗi quyền đánh ra đều mang theo sát lục khí tức trong phạm vi trăm dặm, truyền vào trong cơ thể, phá hủy thân thể của đối phương.

Vưu Mã Gia mặc dù khí lực cường hãn, nhưng sát lục khí tức từ trên nắm tay kia đánh ra lại giống như những thanh dao sắc dài đến mấy trượng, không ngừng cắt xé trong thân thể của hắn. Càng đáng sợ hơn là dưới sự chi phối của sát lục quy tắc, toàn bộ sát lục khí tức tại Ma Giới đều kéo về nơi này, từng luồng đánh vào trong cơ thể Vưu Mã Gia, cuộn cuộn không dứt.

“Ầm!”

Ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ hóa thân thành Sát Lục Chi Chủ, tấn công đại tướng quân Vưu Mã Gia của vương triều Tát Cáp Lạp, trên chín tầng trời, từng “con người của thần” màu hoàng kim lập tức cảm ứng được khí tức của chủ nhân Sát Lục. Những con người lơ lửng trong vòng xoáy mây đen liên rung động, phát ra những tiếng rít the thé chói tai, tiếp đó quay về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm ầm!”

Hắc Ám Quân Chủ giận dữ, thông qua hai con người lạnh giá bầu trời chiếu xuống từng chùm ánh sáng hủy diệt. Ánh sáng to lớn màu hoàng kim rít lên chiếu xuống, vừa vặn nhắm vào giữa bảy đôi sừng của Sát Lục Chi Chủ.

Phong Vân Vô Kỵ vốn không thêm để ý, một nắm tay vươn vào lòng đất tiếp tục bắt lấy cổ Vưu Mã Gia, mà nắm tay khác trực tiếp cách một tầng đất đánh vào thân hình to lớn của Vưu Mã Gia bên dưới đất.

“Ong!”

Tại trước khi chùm ánh sáng do Hắc Ám Quân Chủ thông qua “con người của thần” chiếu xuống mặt đất, không gian chung quanh thân thể cao lớn của Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên vặn vẹo, trong nháy mắt trở nên mờ ảo. Chùm ánh sáng kia giữa đường bỗng gặp lại, đánh vào một nơi cách Phong Vân Vô Kỵ mấy ngàn trượng. Từng mảng đất lớn nổ tung, mặt đất trong phạm vi ảnh hưởng hoàn toàn sụp đổ, bốc lên lửa đen nồng nặc.

“Không sao, bây giờ vẫn chỉ có một Hắc Ám Quân Chủ chạy đến, trước khi mười tên Hắc Ám Quân Chủ tụ tập lại, ta vẫn còn đủ thời gian trừng trị tên này một trận. Hừ, không đánh cho đại đế của vương triều các người cũng nhận không ra người, ta cũng không gọi là Phong Vân Vô Kỵ!”

Cánh tay của Vưu Mã Gia từng ngón đâm qua mặt đất, muốn phản kháng một chút, nhưng cuối cùng đã chứng minh, ở trước mặt chủ nhân Sát Lục, ma thần cường hãn cũng chỉ giống như trẻ nít, đặc biệt là một chủ nhân Sát Lục am hiểu Hấp Tinh đại pháp thì lại càng kinh khủng.

Vưu Mã Gia vừa kêu thảm, vừa đem ma khí toàn thân hội tụ vào trong hai tay, đánh về phía thân thể Phong Vân Vô Kỵ trong cảm giác. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại chẳng hề quan tâm, dưới trạng thái của Sát Lục Chi Chủ, uy lực của Hấp Tinh đại pháp tăng vọt, có thể khiến hắn trong nháy mắt hút hết ma khí đánh vào người. Vưu Mã Gia kêu lên thảm thiết, một đại tướng không ai bì nổi của Ma Giới lại biến thành mồi kẻ bị người khác đánh đập, một cảm giác áp bức và nhục nhã mãnh liệt dâng lên trong lòng.

“Kéc!”

Công kích bình thường bị chuyển hướng sang bên cạnh, không cách nào đến gần thân thể Phong Vân Vô Kỵ, điều này khiến cho Hắc Ám Quân Chủ cũng không thể bình tĩnh được.

Một trận tiếng ngâm xướng vang dội từ bầu trời truyền đến. Trời đất sáng tối biến ảo, một lực lượng âm trầm bao phủ cả mặt đất. Vô số phù văn cổ quái hóa thành ánh sáng chạy nhanh trên đất, khí tức hắc ám nồng nặc từ dưới đất bốc lên.

Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh cảm nhận được một sự bất an. Đám Hắc Ám Quân Chủ từ bốn phía nhanh chóng hội tụ lại. Cùng lúc đó, các vương triều thế lực nhận được mệnh lệnh của Hắc Ám Quân Chủ cũng nhanh chóng chạy đến nơi này, những luồng khí tức cường đại từ bốn phương bay đến với tốc độ kinh người.

“Hừ, lão tử mà để cho người ngâm xướng xong thì đúng là ngu mạt hạng!” - Phong Vân Vô Kỵ sải bước trên dãy núi, ngừng đầu lên, hai mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào không trung.

“Bình!”

Hắn giơ một nắm tay lên, sau đó đánh mạnh xuống, xuyên tầng tầng lớp lớp đất đánh vào trên người Vụ Mã Gia. Vụ Mã Gia phát ra một tiếng kêu thảm thiết như xé nát ruột gan, thân thể cao lớn đụng vào tầng tầng đất đá, bị một quyền này của Phong Vân Vô Kỵ đánh vào bên dưới sâu mấy ngàn trượng, cuối cùng đụng phải một khối nham thạch to lớn hoàn chỉnh mới ngừng lại. Sát lực khí tức cường đại trong nháy mắt bộc phát trong cơ thể, cặp mắt Vụ Mã Gia trợn trừng một chút, sau đó liền hôn mê bất tỉnh không nhúc nhích.

“Đám Hắc Ám Quân Chủ các người! Nếu lão tử chỉ là chủ nhân Sát Lục đơn thuần, hôm nay gặp phải các người e rằng cũng phải vất vả mà chạy. Hà hà, trước tiên để cho các người ném thử một chút Kiếm Ma Đạo thức thứ bảy của ta.” - Mặt đất dưới chân rung chuyển phát ra tiếng kêu như không chịu nổi gánh nặng. Phong Vân Vô Kỵ từ từ đứng dậy, hai mắt tỏa ra sát khí vô tận.

“Cheng!”

Bàn tay phải to lớn của Phong Vân Vô Kỵ mở ra, một vòng ma khí dày đặc như nước sôi dọc theo bên ngoài thân cuộn cuộn chảy về hướng lòng bàn tay phải, rất nhanh một thanh đao Sát Lục to lớn đã xuất hiện trên tay phải. Bóng đao to lớn kia vừa mới thành hình, khí tức âm hàn trong trời đất liền bùng lên, ngay cả cỏ nhỏ mọc trong khe hở của những tảng đá chung quanh cũng khô héo trong nháy mắt.

- Ma Hồn Thí Thần!

Theo giọng nói to lớn, bóng tối bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm dưới chân chủ nhân Sát Lục bỗng nhiên lưu động. Một tiếng gầm vang dội từ sâu bên dưới lòng đất truyền đến, giống như có một linh hồn cường đại ngủ yên ở đây vô số năm bị đánh thức. Không khí quay cuồng, bóng tối vô tận hóa thành một bóng đen to lớn, trên đầu có hai điểm chói mắt từ từ mở ra, nhìn lên bầu trời.

“Ầm!”

Mặt đất trong phạm vi mấy ngàn dặm rung chuyển. Một đoàn bóng đen dày đặc phá đất chui lên, bay dọc theo một thanh trường đao lơ lửng cao lên trời. Trong tiếng gầm như đến từ Hồng Hoang lộ ra một uy lực khác thường, chấn nhiếp tất cả yêu ma nghe thấy tiếng gầm như có như không này.

Trên chín tầng trời, ánh sáng của năm ngôi sao bỗng nhiên ảm đạm, giống như ánh nến chập chờn, lúc nào cũng có thể tắt đi.

“Ầm!”

Trời cao lay động. Các cường giả từ bốn phương bị khí tức hắc ám của chủ nhân Sát Lục ư! Ngay ở một chỗ có ts- thực nh hh

Ma vực ngày xưa bị một đao của Chiến Đế hủy diệt, sau đó bị gió tuyết mênh mông đóng băng. Nhưng sau khi Chiến Đế chết đi, một tia chân khí của Chiến Đế lưu lại nơi này cuối cùng cũng biến mất, băng tuyết hòa tan, chuyển thành bị gió cát xâm hóa.

“Sạt sạt!”

Tiếng bước chân đạp trên mặt đất đầy cát sỏi, dấu chân lưu lại sau người rất nhanh bị cuồng phong mênh mông cuốn đi, tiêu tán không tung tích. Đi thật lâu trong phiến cát sỏi dày đặc này như vậy, nam tử cao lớn kia chậm rãi vươn một cánh tay đen nhánh như sắt thép ra, vén áo bào đen trên đỉnh đầu xuống, bên dưới lộ ra một đôi mắt híp lại, còn có một khuôn mặt đầy bá khí. Người này chính là Xi Vưu đã chia tay với Phong Vân Vô Kỵ trong hư không lúc trước.

Tại Ma vực cát sỏi mênh mông che phủ trời đất. Ở cuối tầm mắt của Xi Vưu, trời đất là một phiến mờ mịt, chỉ còn lại vài cây trụ đá trở hoa sứ mẽ đứng sừng sững trong bão cát, ngoại trừ những thứ này thì phía trước hoàn toàn trống không.

Nhưng trong hai mắt của Xi Vưu thì nơi này lại là một trời đất khác, một nơi che giấu bí mật động trời.

- Trời đất chưa sinh, ta đã sinh. Thái Cổ chưa thành, ta đã có. Cho dù có có ngàn loại thần thông, cả đời vẫn ở tại đây... đó cũng không phải là thứ mà ta muốn.

Xi Vưu lẳng lặng nhìn bão cát mênh mông nối liền trời đất phía trước, đôi môi mấp máy lẩm bẩm nói.

“Ầm ầm!”

Trước người Xi Vưu, trời đất bỗng nhiên rung chuyển, một vết nứt màu đen ngoằn ngoèo từ trong bão cát kéo dài ra, bên trong loáng thoáng lộ ra một góc của không gian khác. Vô số người áo đen ngồi xếp bằng thành hình tròn bên trong. Tại trung tâm của vòng tròn do vô số người áo đen tạo thành có một tòa thành màu đen to lớn đứng sừng sững. Khí tức màu đen tà ác nhất trong vũ trụ không ngừng xuyên qua vết nứt kia tràn ra bên ngoài, khói đen cuộn cuộn tạo thành một phiến âm u tại nơi gió cát mênh mông này.

- Sư huynh, đã lâu không gặp!

Vết nứt kia chỉ mở ra bốn thước thì ngừng lại, bên trong có một hòa thượng trọc đầu mặc áo bào đen, khuôn mặt hiền hòa dựng thẳng một tay trước ngực, cất bước đi ra.

- A, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Ánh mắt đảo qua tên tiểu hòa thượng này, trong mắt Xi Vưu lộ ra vẻ phức tạp, cuối cùng cúi người gật đầu một cái đáp lễ..

- Xi Vưu sư huynh, cuối cùng huynh đã trở lại. Chư vị sư phụ đã sớm đoán được chuyện này. Mời huynh đi theo ta đi!

Trên người tiểu hòa thượng áo đen như có một lực lượng kỳ dị, khiến cho khí tức nóng nảy trên người Xi Vưu bình tĩnh lại.

Hít một hơi thật sâu, Xi Vưu kéo một góc áo choàng bước dài lên phía trước:

- Vậy làm phiền đệ rồi, A!

Giờ phút này, Xi Vưu đã hoàn toàn không còn một chút khí tức nào của ma thần cái thể.

Tiểu hòa thượng gọi là A xua xua tay, mỉm cười nói:

- Chư vị sư phụ có nói, Xi Vưu chiến giáp của huynh không thể mang vào nơi này, xin hãy cởi xuống mới được.

Xi Vưu nhú mày, đang định lên tiếng thì tiểu hòa thượng đã nói tiếp:

- Sư huynh không cần lo lắng. Các sư phụ đã nói, chiến giáp này đã cùng huynh hợp làm một thể, nếu thu hồi thì sẽ không ổn. Huynh hãy vào trước đi, các sư phụ đang đợi đấy. Chiến giáp này đệ sẽ bảo quản giúp huynh, đợi khi huynh ra ngoài sẽ trả lại là được.

- Bộ chiến giáp này đệ căn bản không thể chịu đựng được, cho dù là đứng từ xa nhìn cũng không thể. Ta làm sao có thể giao cho đệ bảo quản được.

- Sư huynh không cần bận tâm.

Tiểu hòa thượng ung dung nói, tay phải giơ ngang người, đặt tại trước ngực, trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một chiếc hộp gỗ cổ xưa có hoa văn hình rồng:

- Các sư phụ nói, huynh cứ đem chiến giáp bỏ vào trong hộp này là được rồi, đây nắp hộp lại thì tự nhiên sẽ không có khí tức tỏa ra nữa. Đệ sẽ ở đây chờ sư huynh.

Tiểu hòa thượng nói xong liền vén áo bào đen, khoanh chân ngồi xuống, một tay giơ tại trước ngực, nhắm mắt suy tưởng. Chiếc hộp gỗ màu đen kia lẳng lẳng nằm trên cát sỏi trước người y.

Xi Vưu hơi do dự, ánh mắt lưỡng lự giữa tiểu hòa thượng và phiến không gian kia, cuối cùng thở dài một tiếng, cởi chiến giáp trên người xuống, gấp lại đặt vào trong hộp gỗ, sau đó đây nắp hộp lại, cuối cùng bước nhanh vào trong vết nứt kia.

532. Chương 507: Bí Mật Của Ma Vực

“Sạt sạt!”

Tiếng bước chân cô độc vang lên trong không gian hoang vắng của Ma vực. Xi Vưu đi thẳng về phía trước, vô số lão nhân áo đen ngồi xếp bằng trên đất lướt qua bên người. Những lão nhân áo đen này râu tóc đều bạc trắng, nhắm mắt ngồi yên như tảng đá.

Chung quanh đầy những bóng người, nhưng Xi Vưu lại giống như một mình đi trong một vùng đất chết, không cảm giác được bất kỳ khí tức sinh mạng nào, tựa như những lão nhân này đã chết ở đây nhiều năm.

Dưới chân ma khí dày đặc lượn lờ, khiến cho khu vực dị thường này càng thêm u ám và quỷ dị. Đặt mình vào vùng đất nồng nặc ma khí này, trong lòng Xi Vưu lại bình tĩnh khác thường. Đã từng là đệ nhất thiên ma hung ác, giờ phút này đã biến mất không còn nữa. Ánh mắt đảo qua không gian quen thuộc này, trong lòng Xi Vưu hoàn toàn bình thản. Trong xa xăm, thời gian như trở về vô số năm trước, khi đó y cũng chỉ là một trong số những người áo đen ngồi khoanh chân xếp thành từng vòng ở đây.

Những người này đều là tộc nhân của y. Người đời nói rằng Xi Vưu xuất thế ngang trời, sau lưng có một đám Thiên Ma tộc hung ác, nhưng nào ai biết y vốn chỉ là một tên tiểu hòa thượng áo đen có nhiệm vụ trông coi chiếc đầu thần bí tại khu vực dị thường này. Chỉ có nơi này, chỉ có những người này mới là tộc nhân thật sự của Xi Vưu hân.

“Mọi người đều nói Xi Vưu rất lợi hại, nhưng bọn họ đâu biết, chỉ cần bất kỳ người nào ở nơi này đi ra bên ngoài, cho dù không bằng Xi Vưu thì cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu... Bí mật, nơi này ẩn chứa quá nhiều bí mật. Cho dù ta đã sống ở đây rất lâu, nhưng khi đặt chân đến lần nữa vẫn ngỡ ngàng như người bên ngoài vậy.” - Xi Vưu chợt ngừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía chiếc lồng sắt bốc lên khói xanh cuộn cuộn, đó là nơi trấn giữ tất cả bí mật ở đây.

“Gào!”

Chiếc đầu sắt to lớn kia dường như cũng cảm nhận được điều gì, chợt gầm lên một tiếng, hướng lại của nó lại chính là nơi chiếc hộp vuông màu đen có chứa Xi Vưu chiến giáp mà Xi Vưu đã đặt ở bên ngoài khu vực này.

Xi Vưu trong lòng hiểu rõ, Xi Vưu chiến giáp vốn bắt nguồn từ nó, cho dù mình và Xi Vưu chiến giáp đã hòa làm một thể, nhưng nó vẫn có thể cảm ứng được.

“Chẳng trách sư tôn lại bảo ta để Xi Vưu chiến giáp ở bên ngoài, thì ra đã sớm đoán được chuyện này.” - Giờ phút này trạng thái của Xi Vưu rất kỳ dị, không giống như linh hồn tà ác đang điều khiển, cũng không

giống như linh hồn thiện lương đang khổng chế. Cả người y toát ra một loại khí tức rất tự nhiên, giống như hai loại linh hồn trong cơ thể đã kết hợp làm một.

Từng chút cảm giác khác thường dâng lên trong lòng. Lúc đầu Xi Vưu còn không để ý, song khi y lướt qua mấy hàng người áo đen ngồi thành vòng tròn, bước lên thềm đá đen của tòa thành to lớn kia, một loại cảm giác ngứa ngáy bỗng xuất hiện.

“Cộp!”

Khi bước chân đạp lên thềm đá, nơi ngực bỗng có một cảm giác khác thường. Xi Vưu dừng bước, cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên phát hiện bên dưới tay áo bào màu đen có những vết hoa văn đen như mực nước, từ phía dưới uốn lượn leo lên, thoát nhìn giống như gân xanh, lại giống như là dây leo, từng sợi nhô lên khỏi da.

Nơi ngực bỗng nhiên ngứa ngáy khó chịu. Xi Vưu biến sắc, năm ngón tay phải co lại như vuốt sắt, dùng sức xé một cái. Chỉ nghe một tiếng vải rách vang lên, áo bào trên người Xi Vưu đều rách nát, lộ ra bộ ngực màu xanh đen như đúc bằng sắt. Trên ngực y có từng khối thịt màu đỏ rực như que hàn lòi lên khỏi da, khói xanh từ nơi ngực bốc lên.

- A!

Xi Vưu bỗng nhiên cảm thấy linh hồn đau đớn, liền phát ra một tiếng kêu thống khổ. Trong cảm giác của y, giống như trong linh hồn thật lâu trước đây đã gieo hạt giống, bây giờ hạt giống này bắt đầu mọc rễ nảy mầm, điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng chung quanh, trở bùng ra phía ngoài.

- A!’

Tiếng kêu thảm thiết xé rách không gian, bắn thẳng lên trời. Cơ đau kia đến nhanh, đi cũng nhanh. Khi đau đớn biến mất, Xi Vưu chống hai tay xuống đất, nơi vàng trán như sắt đen mồ hôi chảy ra như sương. Một cảm giác mệt mỏi dâng lên trong lòng, còn lớn hơn so với đối chiến với cường địch.

- Các người đã làm gì? Các người rốt cuộc đã làm gì với ta?

Xi Vưu bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng về bên trong tòa thành đen kịt hét lên, sát khí dày đặc từ trên người tỏa ra, trong con ngươi đen như nửa đêm lộ ra thần sắc cực kỳ dữ tợn.

“Bùng!”

Trong cơn tức giận cực độ, mái tóc dài đen nhánh của Xi Vưu từng sợi dựng thẳng, giống như kim cang giần dữ. Thềm đá dưới chân không chịu nổi áp lực phát ra tiếng răng rắc.

- Ai!

Một tiếng thở dài dằng dặc từ bên trong tòa thành truyền ra:

- Người hãy nhìn ngực của mình một chút!

Xi Vưu liền cúi đầu xuống, trông thấy một hoa văn màu vàng tối hình chữ “vạn” rõ ràng in vào trong hai con ngươi lạnh giá, lập tức giật mình.

- Người đã hoàn toàn trưởng thành rồi, tộc nhân của ta.

Giọng nói bên trong thành lũy kia cảm thán:

- Người và bọn ta mặc dù cùng sinh ra tại hỗn độn, nhưng lại cách nhau một tỉ tám ngàn năm. Tâm chí của người không ổn nên mới bị chiếc đầu kia dụ dỗ, khiến cho người đánh cắp giáp vai vôi và trốn khỏi nơi này. Ta mặc dù biết được, nhưng cũng không ngăn cản người. Người không có trí tuệ lớn, nghị lực lớn, cho dù có ở chỗ này cũng sẽ dần dần đánh mất bản tính. Nếu như vậy, không bằng cứ để cho người rời đi, tất cả đều do trời định. Người tuy đã tạo nên sát nghiệt vô biên, nhưng công và tội ai có thể xác định được?

Xi Vưu trong đầu kêu lên “ong ong”, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chữ “vạn” màu vàng tối trên ngực kia, đứng yên không nhúc nhích.

- Ha!

Bên tai Xi Vưu chợt vang lên một tiếng quát to, như tiếng chuông trong mộ cổ, khiến cho y giật mình tỉnh lại.

- Si đồ, còn không đi vào!

Giọng nói kia quát lên.

Xi Vưu rung người, khớp xương toàn thân phát ra tiếng lộp độp, từ từ đứng thẳng người lên, nhanh chóng bước chân vào trong tòa thành màu đen.

Trong trí nhớ của Xi Vưu, đây là lần đầu tiên y bước chân vào nơi này. Trước kia lúc học võ, sư tôn cũng chưa bao giờ để y vào bên trong.

Cảnh tượng bên trong tòa thành kia còn chưa đập vào mắt, một luồng khí tức tử vong nồng nặc đã xộc vào mũi. Nơi này giống như đã diệt vong vô số song năm, sinh sinh tử tử, cuối cùng lại sống dậy. Khắp nơi tràn đầy khí tức tử vong dày đặc.

Xi Vưu hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra, nhìn về phía trước.

Bên trong tòa thành là một hình tròn to lớn, những vách tường chung quanh và sàn nhà đều đầy bụi bặm thật dày, đó là kết quả sau khi máu thịt đã hủ hóa thành tro. Gió nhẹ hờ hững lượn vòng bên trong tòa thành bị quên lãng, cuốn theo bụi bặm tung bay, thấp thoáng lộ ra một góc của sàn nhà bằng sắt đen, phía trên có chạm khắc hoa văn. Trải qua thời gian dài đằng đẵng, sàn nhà này vẫn không thay đổi chút nào, vẫn sáng loáng như lúc ban đầu, chỉ là ở mặt ngoài đã phủ một lớp bụi thật dày.

Bên trong tòa thành to lớn, trên vách tường hình vòng chung quanh có hàng ngàn vết lõm hình vòm. Trong mỗi vết lõm đều có một bộ xương rất lớn đang ngồi, cả người phủ đầy bụi bặm. Nơi khớp xương của những bộ xương khô kia đã mọc đầy những khối nhỏ màu đen, hiển nhiên đã chết nhiều năm.

Mỗi bộ xương khô đều ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm của tòa thành đầy bụi bặm này.

- Không lâu sau, nơi này sẽ có một chỗ của ta.

Từng trận tiếng rung động từ phía trước truyền đến. Xi Vưu liền ngẩng đầu nhìn, lại thấy nơi trung tâm đại sảnh, bên trong một cột đá to lớn đứng sừng sững có một cái đầu to lớn với mái tóc tán loạn từ từ ngẩng lên. Từng chùm bụi lớn từ trên đầu của y rơi xuống, mùi khói bụi xộc vào mũi.

Đây là một lão nhân giống kim cang, râu tóc đã sớm bạc trắng, trên mặt đầy nếp nhăn thật sâu, nhưng vẻ uy mãnh lại không hề thay đổi. Phối hợp với chiếc đầu to lớn uy mãnh kia là bộ áo khoác xám trắng, còn có xương thịt lờ mờ bên dưới áo khoác, giống như một cây trúc phía trên mọc ra một trái bí đỏ.

Cột đá bên trong đại sảnh bốn mặt đều lõm vào, lão nhân đang ngồi tại một hốc trong số đó, còn trong ba hốc khác thì có ba bộ xương khô đầu ngơ ngác nhìn xuống đất.

Xi Vưu đảo mắt qua ba bộ xương khô cao cỡ nửa người trong cột đá, trong lòng khẽ run lên, nhưng cũng không cảm thấy bị thương bao nhiêu:

- Bọn họ đều chết rồi sao?

- Ủ, bây giờ chỉ còn lại một mình ta. Không lâu nữa ta cũng sẽ giống như bọn họ.

Lão nhân dường như đã lâu không cử động. Trông thấy có người đi vào, thân thể vốn ngồi xếp bằng khẽ nhúc nhích, lập tức tiếng dây xích rung động vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, trong không gian tĩnh mịch này vô cùng vang dội.

Trong tiếng dây xích chuyển động, bên dưới áo khoác cũ nát màu trắng xám, từng sợi xích sắt như măng khua lên, phá vỡ áo quần lộ ra thân thể trần trụi. Những sợi xích sắt quấn chặt thân thể của lão nhân khô gầy này và cột đá lại với nhau.

Áo quần vỡ vụn bay ra ngoài, từng mảnh lại vỡ nát, càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hóa thành một phiến bụi mù tung bay.

Xi Vưu hờ hững ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt theo cột đá cao chừng mười trượng nhìn lên phía trên, đảo qua đỉnh tòa thành trống rỗng, cuối cùng dừng lại ở chiếc lồng sắt không ngừng lung lay treo ở hư không phía trên.

“Vù!”

Bàn tay to lớn của Xi Vưu quét qua, phủ ra một phiến bụi bặm thật dày dưới chân. Lốp bụi kia bay lên, lộ ra một góc của chữ “vạn”. Con người của Xi Vưu bỗng nhiên co lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ khoanh chân ngồi xuống đối diện với lão nhân uy mãnh kia.

- Sư tôn, hay ta nên gọi ông là đệ nhất cao thủ đã hoàn toàn vượt qua Thần cấp, Đế Thích Thiên!

Giọng nói của Xi Vưu như sắt lạnh.

- Ha ha ha...

Ánh mắt Đế Thích Thiên bỗng nhiên sáng lên, bắn ra ánh sáng lấp lánh như sao, giữa đầu cười lớn nói:

- Tốt tốt! Đồ nhi tốt của ta, nhiều năm như vậy, người quả nhiên đã tiến rất xa, không còn là tên tiểu hòa thượng hay xấu hổ ít nói của ngày xưa nữa. Sư huynh kia của người có lẽ vĩnh viễn cũng không đuổi kịp người.

- Võ công cao cường thì đã sao? Cả đời ở tại đây, cho dù có năng lực thôn tính cả vũ trụ, cũng chỉ giống như con gà con chó. Ta không muốn một cuộc sống như thế, cho nên lúc trước ta đã quyết định rời đi. Bây giờ ta trở lại, không phải là muốn trở về cuộc sống ban đầu, mà là muốn lấy lại thứ thuộc về ta. Ông hiểu chứ?

Xi Vưu lạnh lùng nói.

- Ồ!

Tiếng cười của Đế Thích Thiên chợt im bặt, ánh mắt chớp một cái:

- Không phải người muốn lấy lại công lực của người sao?

- Lúc đó ta bị Hiên Viên khơi dậy tâm ma, mới tự nguyện đem công lực bản thân, cùng với một nửa linh phách giao cho Hiên Viên, để hắn phong ấn trấn áp. Hừ, đừng giả vờ không biết! Mặc dù ta đã không suy nghĩ giao linh phách cho Hiên Viên, nhưng cũng không phải là không cảm ứng được. Trước khi Hiên Viên hoàn toàn phong ấn nửa linh phách và công lực của ta, ta cảm ứng được hắn đã đến nơi này. Hừ, biết đâu công pháp lúc trước mà hắn dùng để khơi dậy tâm ma của ta cũng là do ông truyền cho hắn.

- Không sai, chính là ta.

Đế Thích Thiên trả lời rất dứt khoát, không hề có ý che giấu.

Xi Vưu sững sốt, tiếp đó cả giận nói:

- Vậy mà ông còn giả ngơ! Còn một nửa công lực bị phong ấn của ta thì sao? Trả lời ta, ông giao hay là không giao?

Ngón tay Đế Thích Thiên búng một cái, một chiếc bình sứ màu xanh thật nhỏ liền bắn ra, rơi xuống trước người Xi Vưu, lăn mấy vòng trên trên sàn nhà bằng sắt đen rồi ngừng lại.

- Cầm lấy đi! Đây chính là thứ mà người muốn.

Đế Thích Thiên thờ ơ nói.

Xi Vưu nhìn chằm chằm vào Đế Thích Thiên, trong lòng như không dám tin. Y từ từ vươn tay ra, cầm lấy cổ chiếc bình sứ men xanh dài chừng ba đốt ngón tay kia. Một cảm giác linh nhục liên kết từ nơi tay truyền đến. Xi Vưu hoài nghi nhìn Đế Thích Thiên:

- Ông rốt cuộc muốn làm gì?

- Không có gì. Đây vốn là thứ thuộc về người, ta lại không thể trấn áp nó cả đời. Nếu không muốn trả lại cho người, vậy thì ta cứ dứt khoát phá hủy nó chẳng phải tốt hơn sao. Nếu như sớm muộn gì cũng phải trả

lại, vậy thì cứ chủ động trả lại nó cho người, còn đỡ hơn người sẽ ở trong tối hoặc ngoài sáng tìm cách đoạt lại nó.

Đế Thích Thiên thờ ơ nói.

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái! Lão già, ông rốt cuộc muốn làm gì?

Xi Vưu trong lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt, cũng không xưng hô tôn kính với Đế Thích Thiên nữa, đổi thành lão già.

Đế Thích Thiên cuối cùng cũng ngưng cười, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Xi Vưu:

- Hàng tỉ năm trước ta đã vượt qua Thần cấp. Với hệ thống phân cấp của nhân loại ta, lúc đối mặt với ma tộc và thần tộc có thể thấy được Chí Tôn mạnh thế nào. Ở một mức độ nào đó, ta cũng có thể xem là Đệ Ngũ Chí Tôn bí ẩn. Có điều hôm nay Chí Tôn ta đây đã đi đến cuối con đường sinh mạng rồi.

533. Chương 507: Bí Mật Của Ma Vực 2

- Qua nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn luôn ẩn nấp không ra ngoài, có phải người cảm thấy rất kỳ quái hay không? Lúc trước lòng hiếu kỳ của người đã rất lớn, nhiều năm như vậy, nghi hoặc trong lòng người có phải càng sâu hơn không?

- Đúng.

Xi Vưu lạnh lùng nói:

- Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng ông cũng định nói cho ta biết chân tướng rồi sao?

- Người có thể xem là vậy.

Đế Thích thở dài, sau đó ánh mắt nhìn vào sâu trong hư không, trên mặt hiện lên vẻ hồi tưởng, lần lượt kể với Xi Vưu về bí mật lớn nhất của Thái Cổ...

Hàng tỉ năm trước, khi vũ trụ còn hỗn độn, trong vực sâu bóng tối đã sinh ra mười ba Hắc Ám Chủ Thần, mà trong quốc độ ánh sáng cũng lần lượt sinh ra mười ba Quang Minh Chủ Thần.

Quang Minh Chủ Thần và Hắc Ám Chủ Thần, mỗi người đều có chức năng khác nhau. Một Hắc Ám Chủ Thần tương ứng với một Quang Minh Chủ Thần, giữa hai bên tạo thành sự cân bằng, thuận theo pháp tắc lớn nhất trong số pháp tắc là “bình hành pháp tắc”, đây chính là pháp tắc căn bản để duy trì sự vận hành của vũ trụ.

Sau khi Hắc Ám Chủ Thần và Quang Minh Chủ Thần sinh ra mấy trăm triệu năm, khi chư thần đều đã ngồi yên tại vị trí của mình, các Chủ Thần lại phát hiện, tại hải dương hỗn độn ở vào giữa quang minh và hắc ám có một thần linh vượt qua tất cả Chủ Thần đang lặng lẽ sinh ra.

Đây chính là Chủ Thần thứ mười bốn. Nó không sinh ra ở vực sâu bóng tối, cũng không ở quốc độ ánh sáng, giống như khi Quang Ám Chủ Thần sinh ra thì nó cũng lặng lẽ xuất hiện trong hỗn độn, lại âm thầm hấp thu lực lượng mà vực sâu bóng tối và quốc độ ánh sáng dùng thai nghén Chủ Thần.

Sự cường đại của nó vượt qua tất cả Chủ Thần, do đó khi tất cả Chủ Thần đã thuận lợi sinh ra, nó chỉ vừa mới hình thành một nửa thân thể. Thay vì mỗi Chủ Thần chỉ có thể nắm trong tay một loại pháp tắc khác nhau, Chủ Thần thứ mười bốn này có thể nắm trong tay nhiều pháp tắc.

Nếu như không có gì bất ngờ, Chủ Thần thứ mười bốn này sẽ trở thành kẻ đứng đầu chư thần, cai quản Quang Ám chư thần, trở thành tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ.

Nhưng tình huống này xuất hiện đã trái với bình hành pháp tắc. Một tồn tại vượt lên trên tất cả chúng sinh, độc lập với kim tự tháp, nó đã hoàn toàn ngược lại với bình hành pháp tắc, vì vậy bình hành pháp tắc không thể cho phép tình huống này xuất hiện.

Sự tồn tại của vũ trụ cần có một hệ thống cân bằng, mà sự xuất hiện của Chủ Thần thứ mười bốn đã phá vỡ sự cân bằng này. Ngay từ ban đầu, sự ra đời của nó đã là một sai lầm.

Dưới tác dụng của bình hành pháp tắc, Chủ Thần thứ mười bốn mới chỉ sinh ra được một nửa liền bị xoá bỏ. Nhưng sự tồn tại của Chủ Thần lại quá mạnh, hơn nữa bình hành pháp tắc cũng không có ý thức, chỉ là một thứ vận hành trong xa xăm để duy trì vũ trụ tồn tại. Bình hành pháp tắc có thể ảnh hưởng đến những pháp tắc khác, từ đó ảnh hưởng đến quy tắc trải dài khắp cả vũ trụ, nhưng cũng không cách nào hoàn toàn xoá bỏ dấu ấn của Chủ Thần đã tồn tại.

Khi bình hành pháp tắc có hiệu lực thì Chủ Thần thứ mười bốn cũng đã có đầy đủ ý thức. Khi nó thức tỉnh, chỉ biết trở mắt nhìn ngôi vị đứng đầu chư thần thuộc về mình bị hủy đi, trở mắt nhìn vinh diệu thuộc về mình bị xoá bỏ, trong lòng nó đã sinh ra oán khí ngất trời, cùng với dục vọng hủy diệt tất cả.

Vì ngăn cản Chủ Thần thứ mười bốn, nhờ tác dụng của bình hành quy tắc nên nhân loại đã sinh ra. Trong quá trình sinh ra này, nhân loại đã không ngừng làm tiêu hao thần lực và năng lượng của Chủ Thần thứ mười bốn.

Lúc Chủ Thần thứ mười bốn sinh ra một nửa, năng lượng dùng để thai nghén đã bị loài người tiêu hao sạch sẽ.

Bị oán khí chi phối, Chủ Thần thứ mười bốn chỉ sinh ra một nửa đã định hủy diệt tất cả sinh linh, điều này đã khiến cho chư thần bất mãn. Cuối cùng Chủ Thần thứ mười bốn đã bị chư thần trấn áp, phong ấn tại Ma Giới. Bởi vì oán khí quá nặng nên đã khiến nó nghiêng về bên hắc ám, còn được gọi là Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn.

Quá trình thai nghén Chủ Thần vô cùng kỳ diệu. Không ai chú ý tới chiếc đầu của vị Chủ Thần thứ mười bốn này vẫn nằm bên dưới hải dương hỗn độn, được hải dương hỗn độn che giấu. Nó đã qua mặt được chư thần, nhưng không che giấu được nhóm nhân loại đầu tiên sinh ra tại hỗn độn lúc ban đầu.

Gần như ngay khi nhóm nhân loại Thái Cổ đầu tiên sinh ra, trong lòng của mọi người liền vang lên một giọng nói từ xa xăm, đó là một sự báo trước gần như bản năng của sinh mạng: trông coi chiếc đầu của Chủ Thần thứ mười bốn, dù sống hay chết cũng phải trấn áp nó, nếu không một khi Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn thành công dung hợp, nhân loại sẽ hoàn toàn diệt vong, hóa thành tro bụi...

- Đó chính là nguồn gốc của Ma vực và tòa thành cổ này, cũng là nguyên nhân mà tất cả tộc nhân chúng ta vĩnh viễn trấn thủ ở đây. Tại Ma Giới vẫn luôn có truyền thuyết về Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng bọn họ đều cho rằng đó thật sự chỉ là lời đồn. Chỉ chúng ta mới biết là Hắc Ám Chủ Thần Thứ mười bốn thật sự tồn tại.

Đế Thích Thiên về mặt trịnh trọng nói:

- Hiện nay có một truyền thuyết như sau: không gian và thời gian chính là bản nguyên nhất, cũng là thứ mạnh nhất. Không gian pháp tắc và thời gian quy tắc hiện hữu, nhưng lại không tồn tại thời gian pháp tắc, cho nên trong Quang Âm chư thần không có ai nắm giữ thời gian pháp tắc.

- Nhưng mọi người lại không biết, thời gian pháp tắc thật sự tồn tại, hơn nữa còn là năng lực thuộc về Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn. Ban đầu nó hẳn là Sát Lục Chi Chủ hay Thời Gian Chi Chủ. Kẻ đứng đầu chư thần, nắm trong tay toàn bộ vũ trụ, chỉ mới sinh ra một nửa, vậy mà năng lực của nó đã có thể tạo nên số lượng nhân loại không thể đếm được trong hàng tỉ không gian tại vũ trụ mênh mông, có thể thấy được sự cường đại của nó.

Đế Thích Thiên chỉ vào chiếc đầu trong lồng sắt to lớn kia, nói:

- Nếu như Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn dung hợp, vậy thì nhân loại chúng ta nhất định sẽ trở thành đối tượng đầu tiên giết chóc. Muốn tiêu diệt nhân loại thì trước hết phải hủy diệt Thái Cổ. Thái Cổ vừa mất, toàn bộ loài người trong thế giới vô biên sẽ chìm vào vực sâu tuyệt vọng, vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Sắc mặt Xi Vưu biến ảo, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp, gương mặt thấp thoáng có thể nhìn thấy một sợi gân xanh không ngừng co quắp và nhúc nhích. Đột nhiên y ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha... lão già, ông cũng thật là biết nói đùa. Ông cho rằng cho ta ngu ngốc sao? Chủ Thần thứ mười bốn kia tại sao lại nhất định cần phải tiêu diệt loài người? Chuyện này liên quan đến chúng ta cái rắm... cho dù muốn báo thù thì cũng phải tìm cái bình hành pháp tắc gì đó kia.

Đế Thích Thiên thở dài một tiếng, nhìn Xi Vưu với ánh mắt thương hại, một ngón tay khô gầy bên trái vươn ra, chỉ lên trời nói:

- Người cho rằng tứ thánh thú bảo vệ Thái Cổ là thứ gì? Sinh vật cường đại như vậy, tại sao lại không có thần thức, ngược lại phải cần tứ đại Chí Tôn điều khiển?

Tiếng cười ha hả của Xi Vưu chợt im bật, buột miệng hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì tứ đại Chí Tôn chính là kết quả của bình hành pháp tắc, bản thân bọn họ chính là một phần của bình hành pháp tắc. Hãy suy nghĩ một chút, tại sao chỉ có nhân loại mới có thể sử dụng được tứ đại thánh thú? Thái Cổ không phải còn có yêu thú sao? Yêu thú không phải có thể hóa thành hình người sao? Tại sao trong tứ đại Chí Tôn lại không hề có yêu thú? Tại sao chỉ có nhân loại mới có thể điều khiển tứ thánh thú cường đại này? Người cho rằng đám người Hiên Viên là trước cuộc chiến thần ma tình cờ gặp được tứ đại thánh thú, sau đó thành tựu Chí Tôn sao? Người cho rằng sự ra đời của nhân loại cũng là tình cờ sao?

- Không sai, thứ mà Chủ Thần thứ mười bốn căm ghét là bình hành pháp tắc trong xa xăm kia, nhưng một sản phẩm của bình hành pháp tắc chính là tứ thánh thú và tứ đại Chí Tôn. Tứ đại Chí Tôn cũng tương đương với Chủ Thần nhân loại nắm giữ bình hành pháp tắc. Chủ Thần thứ mười bốn một khi sống lại, không diệt nhân loại thì diệt ai?

Đế Thích Thiên lạnh lùng nói:

- Chúng ta ở đây này trấn áp cái đầu này vô số năm, trong đó ta cũng tham gia trấn thủ. Sự căm hận và oán khí tận trời từ bản năng đó, chắc hẳn người cũng đã cảm nhận quá, chẳng lẽ người cho rằng đó chỉ là vì chúng ta trấn áp nó? Chẳng lẽ người cho rằng đó chỉ là vì chúng ta ở gần nó nhất?

- Nhìn lên vách tường chung quanh một chút, xem thử những thi hài của những cường giả tộc ta. Người nghĩ rằng chúng ta đang làm gì? Những tộc nhân chúng ta đã định sẵn đời đời kiếp kiếp phải gắn liền với Chủ Thần thứ mười bốn này. Cho dù người chạy ra khỏi đây, bộ áo giáp đó trên người người vẫn đại biểu cho Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn. Có nhìn thấy ấn ký hình chữ “vạn” trên ngực người không?

Đế Thích Thiên bỗng xé rách y phục còn sót lại nơi ngực, lộ ra một dấu ấn hình chữ “vạn” như ung nhọt:

- Thấy không, đây chính là ấn ký của tộc ta. Đây là ấn ký mà Chủ Thần thứ mười bốn để lại trên người mỗi nhân loại trấn áp nó. Khi lực lượng của nó xâm nhập vào trong xương tủy của chúng ta, cái ấn ký này sẽ hiện lên rõ ràng, mà nó cũng đánh dấu sự trưởng thành của người. Mỗi đời chúng ta đều dùng thân thể và linh hồn của mình, cùng với năng lượng hấp thu tại hỗn độn lúc ban đầu, không ngừng làm tiêu hao thần lực ẩn chứa trong chiếc đầu này, hi vọng có thể làm yếu bớt năng lực của Chủ Thần này khi sống lại. Khi tất cả tộc nhân của chúng ta ở nơi này diệt vong, cũng chính là lúc nó sống lại.

Đế Thích Thiên vẻ mặt hơi chút ảm đạm cúi đầu xuống:

- Nhìn bên ngoài tòa thành một chút thành đi, đây đã là những tộc nhân của chúng ta còn sót lại. Khi nhúm người cuối cùng của chúng ta chết đi, chiếc đầu này sẽ lại nhìn thấy ánh mặt trời, tiếp đó sẽ đến phiên tộc nhân của Thái Cổ. Tương lai như thế nào không ai có thể biết được. Chúng ta cũng chỉ là cố hết sức mình mà thôi.

“Rắc rắc!”

Xi Vưu nắm chặt tay, đốt ngón tay trắng bệch, nơi khớp xương phát ra những tiếng giòn giã liên miên.

“Rầm!”

Xi Vưu một quyền đập mạnh xuống đất, đầu ngẩng lên, trong mắt một màu đỏ tươi:

- Chẳng lẽ chúng ta không thể trốn sao? Thái Cổ diệt vong thì đã sao? Nhân tộc diệt vong thì đã có sao? Chỉ cần chúng ta sống ung dung tự tại không phải được rồi sao?

- Hà hà!

Đế Thích Thiên cười lạnh:

- Xi Vưu, bất kể như thế nào, người vẫn là một gã nhân tộc. Trốn à? Hừ, người có thể trốn bao xa? Người chạy ra khỏi tòa thành cổ này nhiều năm như vậy, cuối cùng không phải vẫn trở về đây sao? Đó gọi là số mệnh.

- Hừ, đùa gì thế! Xi Vưu ta há phải là loại người tin tưởng vào số mệnh!

- Ai!

Đế Thích Thiên bỗng nhiên khép hai mắt lại:

- Đem cái bình này đi đi, lấy lại công lực của người, sau đó rời khỏi đây! Lần này người muốn làm gì thì làm, chúng ta sẽ không ngăn cản người. Đi đi! Đợi khi thời cơ đến, người tự nhiên sẽ trở về đây lần nữa, đó chính là số mệnh.

- Hừ, ông yên tâm! Xi Vưu ta tuyệt đối sẽ không đến nơi này nữa. Số mệnh cái gì, đúng là chó má! Xi Vưu chỉ tin vào nắm tay của mình.

Dứt lời Xi Vưu bỗng đứng lên, áo choàng sau người dựng thẳng, sau đó liền bước qua lớp bụi tung bay, dứt khoát đi ra bên ngoài tòa thành cổ. Tại khoảnh khắc bước ra bên ngoài, thân thể Xi Vưu cũng không kìm được run run.

- Sư huynh, huynh đã ra rồi!

Tiểu hòa thượng mặc áo đen đứng dậy, chấp một tay cung kính nói.

- Ủ.

- Sư huynh lại phải đi rồi sao?

- Đúng.

- Đây là chiến giáp của sư huynh, đệ không hề đụng tới.

Tiểu hòa thượng A cung kính khom người, ôn hòa nói:

- Sư huynh hãy bảo trọng!

- Ủ, đệ đi đi! Về phần sư phụ... hãy thay ta chiếu cố cho tốt!

- Vâng thưa sư huynh, A nhất định sẽ làm!

Tiểu hòa thượng nói xong liền không nhanh không chậm bước vào bên trong tòa thành.

“Bình!”

Vết nứt bỗng nhiên khép lại, cửa lớn của tòa thành cũng đóng lại.

“Bình!”

Xi Vưu đột nhiên giơ một chân lên, đá mạnh vào chiếc hộp gỗ kia. Hộp gỗ chợt nổ tan thành mảnh vụn, mảnh gỗ bay khắp nơi. Chiến giáp kia liền từ bên trong bắn ra, hóa thành một bóng đen bay về phía xa.

“Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn khốn kiếp gì chứ! Số mệnh khốn kiếp gì chứ! Xi Vưu ta từ trước đến giờ đều không tin!” - Xi Vưu mặt mày dữ tợn, tay phải đột nhiên xiết chặt. Một tiếng “rắc” vang lên, chiếc bình ngọc kia liền vỡ vụn. Tại khoảnh khắc chiếc bình vỡ tan, một chùm ma khí to lớn đột nhiên từ trong bình ngọc bắn ra, trong nháy mắt bao trùm lấy Xi Vưu.

“Ầm!”

Trên chín tầng trời bỗng vang lên tiếng sấm, mây đen cuộn cuộn từ bốn phía mãnh liệt kéo đến. Trong Ma vực nhất thời cát bay đá chạy, cuồng phong mênh mông và ma khí nồng nặc hoàn toàn che phủ khu vực này, đưa bàn tay lên không thấy năm ngón.

534. Chương 508: Món Quà Của Ma Thần Xi Vưu

“Két!”

Trong tiếng cửa gỗ khép mở kéo kẹt, một chùm ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua khe cửa càng lúc càng rộng chiếu lên sàn nhà nhả bóng bên trong Kiếm các âm u, một bóng người cao lớn in vào.

- Tham kiến chủ công! Thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo!

Đệ tử Kiếm các mặc áo bào xanh kia quỳ gối xuống, cung kính nói.

- Đứng lên nói chuyện đi!

Phong Vân Vô Kỵ cũng không mở mắt ra, lạnh nhạt nói.

- Dạ tạ chủ công!

Đệ tử Kiếm các kia ngẩng đầu lên, thân thể vẫn quỳ sát đất, ánh mắt lướt qua bóng đen bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, một luồng khí lạnh bỗng từ dưới chân dâng lên, trong lòng run rẩy, liền nhanh chóng cúi đầu xuống.

- Bẩm chủ công! Ma thần Xi Vưu đã từng thống trị thời đại đen tối của Thái Cổ lại xuất hiện lần nữa ở phương bắc. Rất đông cao thủ tà đạo và ma đạo nghe tiếng liền rục rịch, quy thuận về dưới trướng Xi Vưu, mà những cao thủ đã từng đi theo hắn cũng xuất hiện lần nữa. Nghe nói tin tức về việc Xi Vưu xuất hiện đã truyền đến Ma Giới, đông đảo cao thủ ma tộc cũng bắt đầu hành động, vượt qua không gian xuất hiện ở phía bắc Thái Cổ, bày tỏ sự quy thuận với Xi Vưu.

Lòng ngực của tên đệ tử Kiếm các kia phập phồng kịch liệt. Mang tin tức làm chấn động cả Thái Cổ này đến Kiếm các, hiển nhiên ngay cả y cũng khiếp sợ, tâm thần dao động không thôi. Nhưng khi y ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Phong Vân Vô Kỵ và bóng đen bên cạnh cả người phát ra khí tức hắc ám đều không hề dao động chút nào.

- Chủ công, đại ma thần Xi Vưu lại xuất thế.

Tên đệ tử kia hình như cho rằng Phong Vân Vô Kỵ không nghe rõ, cuối cùng lại nói thêm một câu.

- Ủ, biết rồi, người hãy ra ngoài đi!

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, ánh mắt nhu hòa nhưng lại hiện lên sự sắc bén của kiếm đạo.

- Vâng thưa chủ công!

Mặc dù trong lòng đầy nghi ngờ, vì sao tin tức chấn động Thái Cổ như vậy lại không hề khiến chủ công động dung, nhưng đệ tử Kiếm các kia vẫn là lùi lại, về mặt thành kính từ từ lui ra khỏi Kiếm các.

- Xi Vưu xuất hiện trước thời hạn một tháng.

Đợi sau khi tên đệ tử Kiếm các kia lui ra ngoài, Đệ Tam phân thần chậm rãi nói.

- Hắn không phải đã xuất hiện từ trước sao? Sao bây giờ còn khiến cho tất cả kinh ngạc như vậy?

Đệ Nhất phân thần kéo áo khoác trên đầu xuống, lộ ra mái tóc đen bóng loáng. Khuôn mặt bên dưới mái tóc giống hệt như Đệ Tam phân thần, chỉ là khóe miệng có một nụ cười tà dị.

Đệ Tam phân thần lắc đầu một cái:

- Xi Vưu đã sớm xuất hiện, nhưng ngoại trừ một số thủ hạ của hắn, còn có người và ta, ngoài ra người biết cũng không nhiều. Hắn phá phong ấn ra ngoài, đến bây giờ mới giống trống khua chiêu xuất hiện, có lẽ là vì khi vừa xuất hiện ở Thái Cổ thì năng lực còn yếu, không muốn để người khác biết được, cho nên đã dùng một loại chiêu thuật như “ngăn cách hư không” để tránh khí tức của mình lộ ra; còn hôm nay, có lẽ hắn đã đạt tới trạng thái đỉnh cao. Trong số tứ đại Chí Tôn thì Hiên Viên đã qua đời, mấy Chí Tôn Khác lại chìm vào trong ngủ say. Chúng ta cũng chưa chắc đã nằm trong mắt vị Thiên Ma đã từng quân lâm Thái Cổ này. Ở trong lòng hắn thì hắn đã là vô địch.

- Hừ!

Đệ Nhất phân thân có phần không phục nói:

- Cho dù hắc đã lấy lại một nửa công lực kia thì thế nào? Nếu là một chọi một, chúng ta cho dù không thắng được hắc cũng đã đứng vào thế bất bại. Huống hồ nếu như có Bồn Tôn tương trợ, Xi Vưu cho dù có lấy lại một nửa công lực hư ảo kia, hắc cũng chỉ có nước quay đầu bỏ chạy.

- Người tốt nhất nên nghĩ cách làm thế nào để cao thực lực của mình đi! Bây giờ chúng ta đã trở thành gánh nặng của Bồn Tôn, vẫn luôn đi sau kéo chân hắc. Ba phân thân vốn là một thể, cho dù công lực của Bồn Tôn có cao, chỉ cần Xi Vưu khám phá ra sơ hở của ba phân thân, liên tục đuổi giết người, Bồn Tôn có mạnh đến đâu thì chúng ta cũng phải chết.

Đệ Tam phân thân lạnh lùng nói.

- Người... Hừ, Hấp Tinh đại pháp của bản tọa đạt đến tầng thứ chín, nhìn khắp thiên hạ ai có thể uy hiếp được ta? Xi Vưu có mạnh thì thế nào? Bản tọa không thấy mình kém hơn so với hắc. Nếu như ta cũng tu luyện thời gian dài như hắc, nào lại đến phiên hắc xưng tôn.

Đệ Nhất phân thân không vui nói.

- Đứng vào thế bất bại là không đủ. Xi Vưu cũng không phải là đối thủ cấp bậc cuối cùng, thực lực của hắc dù mạnh nhưng vẫn có giới hạn.

Đệ Tam phân thân ngẩng đầu lên, trước người hai phiến cửa gỗ Kiếm các bóng mở ra, cảnh tượng trông trải bên ngoài hoàn toàn in vào trong.

- Một tháng sau ta sẽ đánh một trận với Xi Vưu, nhất định sẽ thắng!

Trong giọng nói của Đệ Tam phân thân lộ ra một sự tự tin mãnh liệt.

Đệ Nhất phân thân nghe vậy khẽ giật mình, trầm mặc một lúc mới lên tiếng:

- Lại tiến triển sao?

- Đúng.

Đệ Tam phân thân hồ hững nói:

- Bộ Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp do Kiếm tiên bối tại Ma Giới lưu lại, mặc dù không thể xưng là đứng đầu thiên hạ, nhưng trước thời của ta ngài đã là thần thoại của kiếm đạo. Cũng bởi vì ngài đi đến Ma Giới, cho nên Thái Cổ kiếm đạo mới trở nên sa sút, ngược lại tại Ma Giới có rất nhiều môn nhân đệ tử của ngài. Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp vốn là do ngài sáng lập, bộ tâm quyết chín tầng đầy đủ này, mặc dù là đi theo một con đường khác với nguyên bản, nhưng với năng lực của ngài, võ học phải mất hàng tỉ năm mới ngộ ra nào lại đơn giản. Hai cái so sánh với nhau cũng thu hoạch được khá nhiều.

- Đừng hàm hồ như vậy, nói thẳng đi, rốt cuộc là có thu hoạch gì?

- Được rồi. Nhờ vào tâm pháp tầng thứ chín của sư tôn, ta đã ngộ ra được một kiếm chiêu.

Đệ Nhất phân thân im lặng. Đạt đến trình độ của Đệ Tam phân thân, bất kỳ kiếm chiêu nào ngộ ra đều có thể xưng là “kinh thiên địa, quỷ thần khiếp”, có thể khiến cho hắc trịnh trọng như vậy, chắc hắc càng là lợi hại.

- Mạnh đến mức nào?

- Có thể giết chết Xi Vưu.

Đệ Tam phân thân nói, biểu tình lạnh nhạt giống như vừa kể một chuyện nhỏ không đáng quan tâm. Nói xong những lời này, hắc liền nhắm hai mắt lại, không nói thêm lời nào nữa.

“Àm!”

Trong lòng Đệ Nhất phân thân như có một tiếng sấm nổ tung, không ngừng vang lên trong đầu. Với công lực của hắc, cho dù cộng thêm Kiếp Ma Đạo, hắc cũng không dám khẳng định là có thể giết chết Xi Vưu, đặc biệt là khi đối phương đã lấy lại một nửa công lực kia.

Đệ Nhất phân thân cũng không hỏi cặn kẽ về kiếm chiêu kia. Đối với hắn mà nói, kiếm đạo mà Đệ Tam phân thân tu luyện dù uy lực mạnh đến đâu thì mình cũng không thể sử dụng được, dù Đệ Tam phân thân có đem công quyết cộng hưởng cũng vô ích.

- Ta ra ngoài một chút.

Đệ Nhất phân thân đột nhiên đứng lên, kéo áo choàng trên đầu lên nói.

Mí mắt Đệ Tam phân thân mở ra một đường, nhưng cũng không nói gì, chỉ đơn giản gạt đầu một cái, sau đó lại chìm vào trong tu luyện vô tận.

“Rầm!”

Đệ Nhất phân thân đứng thẳng người, áo bào đen rung lên, bước chân nặng nề từng bước đi về phía trước. Sau khi băng qua cửa gỗ, hắn liền bay thẳng lên trời, biến mất trong cuồng phong mênh mông nơi Kiếm các.

Tại khoảnh khắc Đệ Nhất phân thân biến mất, Đệ Tam phân thân bên trong Kiếm các chợt mở mắt ra, hồ hững hờ nhìn Đệ Nhất phân thân biến mất trong trời cao mênh mông, sau đó lại chìm vào trong suy diễn kiếm quyết mới nhất.

Kiếm đạo, vạn đạo quy tông, lại có thể chia làm ba đạo: ngự vật, ngự nhân, ngự thiên địa.

oOo

Bá chủ của Thái Cổ thời đại đen tối là Xi Vưu lại quân lâm trời đất, mà những thủ hạ từng đi theo y cũng tụ tập lại... Vô thượng đại thiên ma trước đây, hôm nay sẽ lần nữa thống trị Thái Cổ thời đại đen tối sao?

Vấn đề này không ai biết. Xi Vưu hiện thể khiến cho toàn bộ Thái Cổ chấn động. Trong thời gian ngắn đã có hàng trăm cao thủ tiến về phương bắc, muốn khiêu chiến con người trong truyền thuyết tà đạo đã từng thanh danh hiển hách, thủ đoạn tàn độc, cường đại nhất Thái Cổ ngày xưa. Nhưng cuối cùng những người này đều chỉ có đi mà không có về, toàn bộ bị Xi Vưu lần lượt giết chết.

- Kể thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Bản tọa cho tất cả những người không phục bản tọa thời gian một tháng, trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều phải khiêu chiến với ta. Sau một tháng, nếu như không ai có thể chiến thắng được bản tọa, chính là lúc Thái Cổ trở về dưới sự thống trị của Xi Vưu ta!

Giọng nói bá đạo của Xi Vưu truyền khắp toàn bộ Thái Cổ, hơn trên còn vang vọng trên bầu trời suốt ba ngày mới chấm dứt.

Tại phương bắc, ma khí dày đặc lan rộng ra, cải tạo toàn bộ cảnh vật phía bắc. Tuyết đọng dày đặc nơi Tuyết vực và Dao vực đều tan rã, diện tích đất đai lớn bên dưới hóa thành cát sỏi. Gió lớn mênh mông cả ngày không tan. Trong sương mù nồng nặc kia thỉnh thoảng vang lên tiếng ma quỷ kêu gào.

Theo sau Xi Vưu, đông đảo cao thủ tà phái đã từng biến mất rất lâu hôm nay lại đột nhiên như u linh xuất hiện từ các nơi. Các quân đoàn lớn đã từng xuất hiện theo Xi Vưu, cũng biến mất theo Xi Vưu, hôm nay lại phá vỡ không gian từ bên ngoài Thái Cổ đi đến. Đông đảo yêu ma của Ma Giới cũng lựa chọn đi theo vị cường giả vĩ đại đã từng đánh chiếm hơn nửa ma tộc, danh tiếng chấn động khắp Ma Giới này.

Được vô số thuộc hạ chuyên tâm xây dựng, một tòa thành to lớn do đá đen cấu tạo đứng sừng sững ở nơi cực bắc. Tại bốn góc của tòa thành, đám người đi theo ma vương đứng rải rác chung quanh, tia lửa như sao trên trời phóng lên cao, khiến cho toàn bộ phía bắc Thái Cổ biến thành một thế giới kỳ dị. Đám người đi theo Xi Vưu đặt cho nó một cái tên là “Ma Đô”.

oOo

Đệ Nhất phân thân một đường đi về phía bắc, lướt qua tầng tầng không gian tiến về Ma Đô của Xi Vưu, trên đường đi đều cảm nhận được một loại không khí nghiêm trọng. Đối với rất nhiều cao thủ của Thái Cổ, Xi Vưu là một nhân vật cường đại cao cao tại thượng trong truyền thuyết, là Thái Cổ đệ nhất tà ác được xem là sánh ngang với Hiên Viên Chí Tôn.

“Hừ hừ, tà đạo đệ nhất cao thủ gì chứ, lão tử không tin!” - Đệ Nhất phân thân trong lòng nghĩ như vậy, thân thể liền hóa thành một vệt cầu vồng đen lướt thẳng qua không trung, bay vào trong ma khí mênh mông nơi phương bắc.

- Kẻ nào dám xông vào Ma Đô, giết!

Bên dưới sương mù dày đặc, những bóng đen đầy khí tức tà ác bay lên, lao về phía Đệ Nhất phân thân đang ở trên không, từng luồng ánh sáng đen kịt lướt qua hư không chém về phía hắn.

- Hừ, không biết tự lượng sức!

Đệ Nhất phân thân hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý. Tâm niệm vừa động, cách đó mấy chục trượng, bóng người kia đột nhiên nổ tung thành một chùm khói đen, bên trong có một bộ xương trắng hếu kêu lên răng rắc, từ không trung rơi xuống.

- Ngày mà bản tọa giao chiến với một phân thần khác của người, người không thể có mặt ở đây. Không lâu nữa người cũng sẽ ngồi ở vị trí bên cạnh bản tọa này.

Xi Vưu hờ hững nói.

- Cái gì?

Đệ Nhất phân thần còn chưa nói xong, đột nhiên trong biển ý thức vang lên một giọng nói lớn, mang theo một loại lực lượng như vũ về linh hồn: “Không cần hỏi nữa, nghi vấn của người lão già ta sẽ trả lời, bây giờ hãy theo ta đi!”

Trong sự khiếp sợ của Đệ Nhất phân thần, một đoàn lực lượng từ bầu trời hạ xuống, toàn bộ trời đất như muốn sụp đổ. Hắn chỉ cảm thấy bốn phía tối sầm lại, cả người đã rời khỏi Ma Đô.

Bên dưới tòa thành Ma Đô, đám người chỉ cảm thấy một đoàn mây đen từ bầu trời chụp xuống, sau đó tên cao thủ mặc áo bào đen ngồi bên cạnh ma tổ bỗng không còn thấy bóng dáng, nhất thời đều quay sang nhìn nhau.

Trên đỉnh tòa thành, Xi Vưu đang khoanh chân ngồi mặt vẫn không đổi sắc, dường như tất cả những chuyện này đều nằm trong dự liệu của y.

- Lão già, bản tọa sẽ chứng minh cho ông xem, trong trời đất này không gì có thể thao túng Xi Vưu ta, cũng không có chuyện gì mà Xi Vưu ta không làm được!

Đôi môi dày của Xi Vưu mấp máy, giọng nói thật thấp phiêu tán trong gió. Trong mắt của Xi Vưu chợt lóe sáng, ánh mắt trong phút chốc vượt qua tầng tầng không gian nhìn về hướng Kiếm các.

537. Chương 509: Đệ Tử Thứ Hai Của Phong Vân Vô Kỵ

Đệ Nhất phân thần trong lòng cực kỳ kinh hãi, chỉ trong khoảnh khắc hắn đã nhận ra, cường giả không biết ở nơi nào kia là đang dùng đại thần thông từ khoảng cách xa xôi điều khiển không gian quy tắc quanh người mình, không ngừng dịch chuyển mình về hướng của y.

Không gian quy tắc cũng không phải thứ gì ghê gớm, chỉ là quy tắc bình thường, gần như tất cả cao thủ Thần cấp đều nắm được một chút, Đệ Nhất phân thần thì càng không phải nói. Thế nhưng năng lực khống chế không gian quy tắc mà đối phương triển hiện ra lại làm người ta phải kinh hãi.

Dù Đệ Nhất phân thần dùng hết sức thử khống chế, thay đổi không gian quy tắc quanh người, nhưng sự phản kháng này lại hoàn toàn vô ích. Với loại quy tắc vô cùng phổ biến này, lực khống chế của đối phương lại cường đại như thần linh. Thế giới trong mắt không ngừng biến ảo, tầng tầng không gian biến thành những hình ảnh sáng tối lui nhanh về phía sau.

Chỉ sau chốc lát, Đệ Nhất phân thần đã đứt khoát từ bỏ phản kháng, trong cơ thể tâm quyết của Hấp Tinh đại pháp lưu chuyển không ngừng, một khi gặp phải tình huống bất ngờ sẽ có thể lập tức ra tay.

Khi dao động không gian dừng lại, Đệ Nhất phân thần đã xuất hiện ở bên trong tòa thành cổ xưa đầy bụi bặm, thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc đầu trắng xám lớn bằng cái đầu, chính là Đế Thích Thiên.

Nhưng rất nhanh tâm thần của hắn lại bị một thứ lạ lùng khác thu hút. Trong xa xăm, một loại kêu gọi đến từ linh hồn vang lên trong đầu Đệ Nhất phân thần, sát lực ma nguyên trong cơ thể do Sát Lực ma quyết luyện thành lại rục rịch như muốn phá tan thân thể bay ra. Dường như trong xa xăm có thứ gì đó đang gọi nó về.

Sắc mặt Đệ Nhất phân thần trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi. Theo cảm giác tương ứng kia, ánh mắt của hắn xuyên qua lối đi hình tròn trên đỉnh tòa thành, nhìn thấy một cái lồng đen to lớn được cột chặt bằng xích sắt.

- Đó là thứ gì?

Thần sắc của Đệ Nhất phân rất khó coi, giọng nói hơi khàn khàn.

Đế Thích Thiên đang cúi đầu đột nhiên ngẩng lên, rũ xuống bụi bặm trên đầu, mí mắt rời rạc từ từ mở ra, như đang nghĩ ngợi gì đó quan sát Đệ Nhất phân thần.

- Hừ!

Đệ Nhất phân thần tức giận hừ một tiếng, liền khoanh chân ngồi xuống, hai tay hướng vào nhau, giữa hai tay xuất hiện một đoàn ma nguyên hình vòng xoáy không ngừng lưu chuyển, cố gắng ổn định ma nguyên trong cơ thể.

“Khẩu quyết này ngươi hãy nhớ kỹ, ngày sau sẽ có lợi cho ngươi rất nhiều.” - Giọng nói quen thuộc kia vang lên trong đầu Đệ Nhất phân thần, rất nhanh một dấu ấn tinh thần cường đại in vào trong đầu hắn.

“Nếu hắn muốn động thủ thì đã sớm ra tay rồi. Ta vốn là ma, cho dù tẩu hỏa nhập ma thì vẫn là ma, không sao cả.” - Nghĩ như vậy, Đệ Nhất phân thần lập tức dựa theo công quyết kia vận chuyển ma nguyên trong cơ thể một vòng, rất nhanh loại cảm giác như công lực muốn thoát khỏi thân thể liền yếu đi không ít.

- Nơi này là... Ma vực?

Ánh mắt dừng lại trên chiếc đầu to lớn phun ra sương đỏ kia, rất nhanh một chuỗi ký ức đến từ Đệ Tam phân thần bỗng hiện lên trong đầu.

- Ồ?

Đế Thích Thiên hơi ngạc nhiên:

- Ngươi lại nhận ra nơi này sao?

Khi đã xác định được nơi này là Ma vực, Đệ Nhất phân thần lại càng an tâm hơn. Nhìn khắp Thái Cổ, đám đại ma đầu gì đó gần như đều đã đi theo Xi Vưu, còn lại một số cao thủ lánh đời thì ít nhất cũng sẽ chẳng có ý đồ xấu gì. Nhưng khiến cho hắn nghi hoặc lại là vì sao nơi này ẩn nấp một tên cao thủ đỉnh cấp như vậy, nhưng lại không hề có bất kỳ truyền thuyết miêu tả về y.

- Ngươi có quan hệ gì với tên Xi Vưu kia?

Trong đầu hơi ngẫm nghĩ, Đệ Nhất phân thần vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Da mặt nếp nhăn của Đế Thích Thiên khẽ giật giật, làm rơi xuống một chút bụi bặm, quan sát Đệ Nhất phân thần với ánh mắt như lần đầu tiên nhận biết người trước mắt này.

- Ta là sư tôn của hắn, Đế Thích Thiên.

Cậu trả lời đơn giản mà bá đạo, như một tiếng sấm nổ tung trong đầu Đệ Nhất phân thần, khiến cho hắn ngẩn cả người.

- Sư tôn của... Xi Vưu...

Đáp án này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đệ Nhất phân thần. Xi Vưu cuồng vọng không ai sánh nổi, bá khí ngất trời lại còn có một sư tôn?

Đệ Nhất phân thần tự đánh giá, với thực lực hiện giờ của mình muốn đánh bại Xi Vưu thì vẫn còn có chút khó khăn, còn về phần sư tôn của Xi Vưu trước mắt này... Xi Vưu đã cường hoành bá đạo như vậy, sư tôn của hắn nào có thể kém được.

Đệ Nhất phân thần nhất thời trầm mặc, cẩn thận quan sát lão nhân quái dị tự xưng là sư tôn của Xi Vưu này, từ chiếc đầu trắng xám lớn bằng cái đầu kia cho đến mắt cá chân đến bị dây xích cột chặt, cuối cùng dừng lại trên chữ “vạn” to lớn màu đen từ dưới người Đế Thích Thiên kéo dài về bốn phía.

- A!

Đệ Nhất phân thần kinh hô một tiếng. Ký hiệu kia rõ ràng chính là phù văn đặc biệt lúc hắn thành tựu Sát Lục Chi Chủ.

- Phát hiện rồi à?... Có thể luyện thành công pháp có cùng nguồn gốc với hắc, đồng thời có thể đặt chân đến nơi này, người vẫn là người đầu tiên.

Trong lúc Đệ Nhất phân thần quan sát Đế Thích Thiên, Đế Thích Thiên cũng đang quan sát tên “ma” có quan hệ chặt chẽ với Chủ Thần thứ mười bốn này.

Bóng ma do Xi Vưu huyền hóa ra có khí tức của Sát Lục ma quyết. Tại Ma vực lại ẩn giấu một tòa thành như vậy, trong thành có một nhân vật đỉnh cao công lực không dưới Chí Tôn, mà tại Thái Cổ lại không có danh tiếng gì. Hoa văn dưới đất tòa thành rõ ràng giống hệt như dấu ấn khi mình thành tựu Sát Lục Chi Chủ... một chuỗi tin tức phức tạp và kỳ quái nhanh chóng hiện lên trong đầu Đệ Nhất phân thần, cuối cùng hợp thành một câu nói:

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Đế Thích Thiên chớp chớp đôi mắt đầy nếp nhăn, nói:

- Muốn biết tại sao, trước tiên cứ mở cái hộp đen mà Xi Vưu đưa cho người ra, đáp án đang ở trong đó.

Đệ Nhất phân thần cũng không do dự, lập tức dùng phương thức nhanh nhất mà đơn giản nhất mở hộp gỗ ra. Tay phải của hắc vỗ một cái, chiếc hộp gỗ bình thường kia liền nứt bầy, bên dưới đáy hộp là Xi Vưu chiến giáp hai màu đen đỏ lẳng lặng nằm ở đó.

- A!

Từ khi được Xi Vưu tặng cái hộp gỗ này, đến khi Đế Thích Thiên dùng không gian quy tắc đưa hắc tới đây chỉ trong phút chốc, cho nên Đệ Nhất phân thần cũng không có thời gian mở cái hộp này ra xem.

“Rốt cuộc hắc muốn làm gì?” - Liếc thấy bộ giáp vai nằm mơ cũng muốn có này, Đệ Nhất phân thần không mừng mà lại kinh ngạc. Với lập trường của Xi Vưu, tuyệt đối không có lý do gì để tặng chí bảo này cho mình, chuyện này rốt cuộc là sao?

Trong cặp mắt vẫn đục của Đế Thích Thiên chợt lóe lên ánh sáng khác thường, trong nháy mắt hóa thành một phiến đen kịt trống rỗng, giống như con người đã bị móc ra. Khí tức sinh mạng toàn thân cũng như thủy triều nhanh chóng rút khỏi cơ thể.

Một loại cảm giác quái dị như bị dìm ngó dăng lên trong lòng, Đệ Nhất phân thần quát lạnh một tiếng:

- Lão già, người đang làm gì vậy?

Bàn tay của hắc lật một cái, ma khí nồng nặc liền phun ra, hóa thành một vòng xoáy nhỏ, giống như chỉ cần Đế Thích Thiên còn tiếp tục sẽ lập tức ra tay, mặc dù chưa chắc đã thắng được đối phương.

Đế Thích Thiên khê rung hai vai, sinh khí lại hiện lên trong cơ thể.

- Rất tốt, rất tốt...

Trên khuôn mặt già nua của Đế Thích Thiên bỗng hiện lên nụ cười:

- Tất cả đều do trời định, đúng là quá trùng hợp. Ừm, người không cần lo lắng, ta cũng không có ác ý gì với người. Nếu như người muốn biết, chỉ cần không có việc gì gấp gáp, ta cũng có thể đem tất cả mọi chuyện lần lượt nói cho người biết.

- Mập mờ như vậy đã đủ chưa? Có chuyện gì thì nói đi!

Đệ Nhất phân thần không vui nói. Mặc dù nghi vấn trong lòng không ít, nhưng hành động của Đế Thích Thiên lại khiến hắc cực kỳ khó chịu.

Sự thật mà Xi Vưu đã biết một lần nữa từ miệng Đế Thích Thiên lần lượt nói ra.

- Không thể nào!

Nghe được bí mật đã ẩn giấu không biết bao nhiêu năm ở nơi này, phản ứng đầu tiên của Đệ Nhất phân thần chính là không thể tin được:

- Xi Vưu chiến giáp không thể nào là giáp vai của Chủ Thần thứ mười bốn, không thể nào cùng là một thể với Sát Lục chiến giáp. Bản tọa tuyệt đối hiểu rõ giáp Sát Lục chiến giáp hơn người. Sát Lục chiến giáp vốn có đầy đủ mũ giáp và giáp vai, hai bộ chiến giáp này không thể nào là cùng một thể.

Đế Thích Thiên thở dài một tiếng:

- Ta chưa từng thấy qua Sát Lục chiến giáp, nhưng nếu như Sát Lục ma quyết của người là học được từ khí hồn của Sát Lục chiến giáp, vậy thì bộ chiến giáp đó nhất định là cùng một thể với giáp vai này, cùng thuộc về chiến giáp của Chủ Thần thứ mười bốn.

Dừng một chút, Đế Thích Thiên nói tiếp:

- Thân là Chủ Thần, sự cường đại của linh hồn nó nhân loại chúng ta không thể nào tưởng tượng được. Chủ Thần thứ mười bốn mặc dù đã bị phong ấn, nhưng bộ phận ẩn nấp tại Ma Giới kia cũng không phải là linh hồn hoàn chỉnh. Nhiều năm qua như vậy, tàn hồn của nó vẫn luôn đi lại bên ngoài, muốn lần nữa hợp nhất thân thể. Tại hải dương hỗn độn, linh hồn ẩn thân bên trong Thời Gian chi kiếm hẳn là một mảnh vỡ linh hồn của Chủ Thần thứ mười bốn.

- Lão già, chuyện ta nguyên thần phân ba làm sao người biết được?

Đệ Nhất phân thần đột nhiên nghiêm nghị hỏi.

Đế Thích Thiên mỉm cười:

- Chỉ cần biết rằng ta biết là được, về phần làm thế nào để biết thì không quan trọng.

Trong đầu lướt qua hình ảnh cặp mắt Đế Thích Thiên đột ngột biến mất, trong mắt trở nên đen kịt trống rỗng, Đệ Nhất phân thần trong lòng khê động. Đế Thích Thiên này có lẽ là tu luyện năng lực tà dị giống như “Phá Vọng ngân mâu” của Bốn Tôn, có thể nhìn thấu bí mật của người khác.

- Người không cần lo lắng! Trước khi rời khỏi nơi này, ta sẽ dạy cho người một công pháp đặc biệt. Sau này dù có gặp cường giả như ta, cũng đừng mơ tưởng dễ dàng do thám được bí mật từ trong đầu người.

Đế Thích Thiên mỉm cười nói, trong nụ cười dường như ẩn chứa một ý định không muốn người khác biết.

- Ai! Bản tọa cũng lười tranh cãi với người.

Đệ Nhất phân thần đột nhiên đứng dậy, hai cánh tay duỗi ra một chút, cúi đầu nhìn xuống Đế Thích Thiên, nói ra những lời khiến Đế Thích Thiên cực kỳ bất ngờ:

- Bí mật gì bản tọa cũng chẳng muốn biết, nghi vấn gì ta cũng không cần người giải đáp, nếu có lợi ích gì thì cứ nhanh chóng đưa cho ta là được, nếu không có thì ta đi.

Đệ Nhất phân thần nói rất rõ ràng, lão tử chính là chỉ cần lợi ích, không có lợi ích thì ta đi, còn nếu người không chịu thì chúng ta cứ đánh một trận là được.

Sau một lúc trầm mặc, Đế Thích Thiên ngẩng đầu lên:

- Được rồi. “Ma” quả nhiên là làm việc dứt khoát. Ở chỗ ta có một số công pháp và tâm đắc, sau khi người học xong hãy lập tức cuốn xéo khỏi nơi này cho ta!

Đệ Nhất phân thần trong lòng thâm đắc ý. Hắn đã sớm có dự định, lúc Xi Vưu và Đệ Tam phân thần giao chiến nhất định phải ở một bên quan sát. Lão nhân này thực lực quá mạnh, lời nói cũng không cách nào phân biệt được thật giả. Nắm đầm đi trước lời nói, đối mặt với Đế Thích Thiên, Đệ Nhất phân thần có cảm giác như đối mặt với một đầm sâu không đáy, luôn bị người khác nắm mũi dẫn đi. Hắn vốn không thích tình huống này.

“Bùng!”

Đế Thích Thiên vung tay lên, một đoàn kinh khí liền cuốn lấy bụi bặm bên trong tòa thành, hóa thành một cơn lốc thổi ra bên ngoài. Trên vách tường hai bên bị bụi bặm che phủ lập tức hiện lên từng hàng chữ viết thật nhỏ.

- Xem hết những chữ viết trên vách tường này cho ta! Xem không xong, học không được thì đừng mơ rời khỏi nơi này.

Nói xong Đế Thích Thiên liền dứt khoát nhắm hai mắt lại. Bên trong tòa thành đột nhiên tối sầm, trong nháy mắt cảnh tượng đã thay đổi.

- Tiểu tử, đừng nên giở trò! Lối ra ở ngay trên người ta. Với chút năng lực khổng lồ không gian đó của người, đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn khỏi không gian của ta.

Đệ Nhất phân thần trợn mắt há mồm:

- Người dùng phương thức cũ xưa này để truyền công cho ta à?

Đế Thích Thiên cười lớn:

- Không tôn trọng tiền bối thì sẽ có kết quả như vậy.

“Trận chiến này quan hệ đến số mạng đồ nhi Xi Vưu của ta sau này trở về tộc. Tính tình của hắn vốn cao ngạo, nếu để cho tâm ma này mất đi, nhất định là sẽ không phục, ngày sau sợ rằng sẽ còn gây nên một chút mưa gió, tương lai cũng sẽ sinh ra ý đồ tranh đấu.” - Đế Thích Thiên ngoài miệng mặc dù cười cợt, nhưng ý nghĩ trong lòng thì Đệ Nhất phân thần lại không thể nào biết được.

538. Chương 509: Đệ Tử Thứ Hai Của Phong Vân Vô Kỵ 2

Trong thời gian mấy tháng, có rất nhiều cao thủ đi đến Ma Đô ở phương bắc khiêu chiến Xi Vưu, nhưng khi vào thì đi thẳng, còn khi ra ngoài thì đều nằm ngang. Có nhiều cao thủ ngay cả mặt mũi của Xi Vưu cũng chưa thấy, liền bị thủ hạ của Xi Vưu giết chết, thi thể bị vứt ở trong một hẻm núi phía đông Ma Đô.

Xi Vưu cũng không chủ động tấn công bất kỳ thế lực nào. Dưới tình hình như vậy, Thánh điện căn bản không thể nào nhúng tay vào chuyện này. Càng phiền toái là công lực của Xi Vưu đã tạo thành sự uy hiếp đối với Thánh điện.

Cường giả có thể địch nổi Chí Tôn, điều này khiến cho Thánh điện phải suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra bất kỳ quyết sách nào.

Sau khi Xi Vưu xuất thế, tại Hiên Viên khâu phía bắc Ma Đô, đám Bắc Hải triều thánh giả và cả Bắc Hải tù đồ vẫn không có bất kỳ hành động gì. Đối với những người bên ngoài Bắc Hải, những lực lượng này đều là một ẩn số.

Dưới tình hình này, đông đảo cao thủ tiềm tu lại nhớ tới Kiếm các và Kiếm Thần đã từng đối kháng với kiếp nạn thần phạt tại Dao vực, hơn nữa còn thoát khỏi cái chết.

Nhưng giống như Ma Đô ở phương bắc, Kiếm các cũng yên tĩnh một cách lạ thường, hoàn toàn không có bất cứ hành động đặc biệt nào đối với chuyện Xi Vưu xuất thế ngang trời. Sự bình tĩnh này tạo thành đối lập rõ ràng với Thái Cổ ồn ào.

Cuối cùng có người không nhẫn nại được, đi đến Kiếm các xin Kiếm Thần rời núi đối phó với Xi Vưu. Ban đầu Phong Vân Vô Kỵ vẫn đắm chìm trong tu luyện, cũng không tiếp kiến những cao thủ Thái Cổ này, nhưng số cao thủ trong hệ phái tự do đi tới Kiếm các chẳng những không giảm mà còn tăng.

[Thiếu một đoạn]

Thái Cổ ồn ào cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi trận quyết chiến của hai cao thủ đỉnh cấp mới và cũ trong truyền thuyết này.

Bất luận ai thắng ai thua, kết quả sau cùng sẽ quyết định hướng đi của Thái Cổ.

oOo

Tại bên bờ Bắc Hải.

Sóng cả nhấp nhô, Bắc Hải rộng lớn vô biên dường như vĩnh viễn không ngừng cơn giận. Tiếng sóng lớn vỗ bờ tràn ngập trong không gian. Từng đợt sóng biển bốc lên cao trăm ngàn trượng, lực lượng của sóng cả không ngừng đẩy nước biển cuồng bạo tràn lên đất liền, băng qua những cột đá nhọn như gốc cây bị đứt.

Mỗi lần sóng biển và đất liền va chạm, từng cơn sóng đập vào nhau đều làm bắn lên chùm lớn bọt nước, hóa thành hơi nước mờ mịn tỏa ra khắp mảnh đất vắng lặng này.

Trên bờ biển có hai thiếu niên phân biệt đứng trên hai cột đá sắc nhọn dài hơn mười trượng từ dưới đất vươn lên. Hai thiếu niên này đều mặc áo bào màu trắng, tay áo không ngừng tung bay trong gió biển.

Thiếu niên bên trái cầm trong tay một thanh trường kiếm đỏ thẫm giống như ngọn lửa đang cháy, từ từ đi vào trong biển. Hơi nước mờ mịn ở bên người y hình thành một vòng xoáy như có như không. Thiếu niên cầm nhẹ mà như nặng, kiếm trong tay như nặng ngàn vạn cân, mỗi lần khua lên sóng lớn trước người đều găm thét đẩy về phía sau, loáng thoáng hình thành một vòng xoáy to lớn.

- Hây!

Thiếu niên quát khẽ, đôi chân trần đạp trên cát sỏi dưới đáy Bắc Hải đi về phía trước từng bước một. Mỗi lần trường kiếm đỏ thẫm trong tay khua lên đều huyền hóa thành nửa Thái Cực đồ đen trắng, làm hiện ra mảng lớn mặt đất bên dưới.

Dần dần thân hình của thiếu niên cũng biến mất trong sóng cả mênh mông của Bắc Hải.

“Ầm!”

Sóng biển nhấp nhô như từng cuộn vải trắng treo trên bầu trời, từng đợt không ngừng lên xuống.

“Ong!”

Tiếng trường kiếm rung động thật lớn đột nhiên vang lên từ dưới mặt biển. Theo tiếng kiếm rung kia, một luồng kiếm khí hùng hậu từ dưới mặt biển mở rộng ra. Trong phạm vi của kiếm thế, sóng biển vốn nhấp nhô cuộn trào đột nhiên yên tĩnh lại, mặt nước bình tĩnh không sóng. Từ bầu trời nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một cái Thái cực đồ đen trắng nhàn nhạt không ngừng khoách triển về bốn phía. Trong khu vực Thái cực đồ bao phủ, tất cả lực lượng cuồng bạo đột nhiên lắng lại.

“Xoẹt!”

Một tiếng kiếm sắc gát ra sóng nước vang lên. Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, ven rìa Thái cực đồ đột nhiên dâng lên sóng cả cao mấy ngàn trượng, từng đợt không ngừng cuộn trào, giống như một phiến thác nước đổ xuống.

Bên dưới đáy biển, Trì Thương tay cầm Xích Tiêu trường kiếm, chân trần đứng ở đáy biển. Từng luồng áp lực từ bốn phía tràn đến, nhưng dưới chân Trì Thương giống như đã mọc rễ, không hề lay động chút nào. Y không ngừng vung kiếm một cách đơn giản, vẽ ra từng vòng tròn ở quanh người, mỗi lần múa lên đều có một luồng lực lượng nhu hòa to lớn lan rộng về bốn phía.

Trì Thương vung kiếm càng lúc càng nặng, cũng càng lúc càng chậm, lực đạo do Xích Tiêu phát ra cũng càng lớn hơn. Càng về sau, Trì Thương dứt khoát nhắm hai mắt lại, không ngừng múa kiếm.

Một cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng, Trì Thương cảm nhận được Thái Cực chân khí mà ban đầu Độc Cô sư thúc gieo vào trong đan điền đã dần dần bị mình nắm giữ. Loại ý cảnh bình hành của bản thân Thái Cực kiếm đạo dần dần dung hợp với lực lượng bình hành do mình ngộ ra được sau khi cảm nhận sóng biển gào thét của Bắc Hải.

“Bùng!”

Trong một khoảnh khắc huyền diệu đó, hai mắt Trì Thương bỗng trợn trừng, Xích Tiêu trường kiếm trong tay mang theo một chuỗi đốm sáng màu đỏ thẫm vẽ nên một vòng cung Thái Cực quanh người.

“Ầm!”

Bắc Hải đột nhiên phát sinh biến động khác thường, mặt biển chợt dâng lên cao. Trong vòng bán kính mấy trăm dặm, mặt biển xoay tròn thật nhanh, hình thành một vòng xoáy to lớn. Những cơn sóng ven rìa vòng xoáy sôi trào, giống như một con rồng trắng uốn lượn.

“Xoẹt!”

Trì Thương đặt chân tại đáy vòng xoáy, một kiếm nối tiếp một kiếm múa lên. Uy lực của Thái Cực kiếm đạo càng lúc càng lớn. Mỗi lần tạo nên một vòng xoáy to lớn trên mặt biển, Trì Thương lại múa ra một kiếm về hướng ngược lại, mặt biển kia liền trong nháy mắt lắng lại. Một chính một phản như vậy, phạm vi tác dụng của Thái Cực kiếm đạo từ nhỏ đến lớn dần dần lan đến đến cả Bắc Hải. Bắc Hải vốn sôi trào dần dần bị Trì Thương khống chế, nước biển hùng hậu theo kiếm thể của y múa lên mà không ngừng nhấp nhô.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, Thái cực đồ đen trắng ven rìa có những đốm sáng lan rộng đến toàn bộ Bắc Hải, sóng biển nhấp nhô từng phiến lắng lại. Khi Thái cực đồ mở rộng đến ven bờ Bắc Hải, toàn bộ sóng biển Bắc Hải giống như bị một kiếm kia dồn đến sát bờ, sau đó dâng lên. Sóng biển mang theo lực lượng cuồng bạo như thác nước bốc lên, thẳng đến tận trời.

“Rào rào!”

Sóng nước hạ xuống. Trì Thương cả người ướt đẫm, tóc đen dán vào vai, thần sắc ung dung từ trong bước sóng biển ra. Xích Tiêu trong tay không ngừng bắn ra những tia lửa.

- Hoán Nhiên sư huynh!

Trì Thương dừng lại bên bờ, ngẩng đầu nhìn Tây Môn Hoán Nhiên đang đứng thẳng không nhúc nhích trên một cột đá, chần chừ một lúc nói:

- Các tiền bối tại thánh địa đã nói với ta, sư tôn và đại ma đầu Xi Vưu đã ước hẹn sẽ quyết chiến vào tháng ba. Có lẽ ta phải rời khỏi nơi này.

Tây Môn Hoán Nhiên một tay đặt trên vỏ kiếm, cặp mắt hờ hững nhìn chăm chú vào Bắc Hải đột nhiên bình tĩnh lại, hồi lâu mới nói:

- Thái Cực kiếm đạo của ngươi vẫn chưa đại thành.

- Đúng vậy. Ta vốn được Độc Cô sư thúc giúp đỡ, lại linh ngộ một thời gian tại Bắc Hải mà sư tôn từng tu luyện này, mặc dù công lực có tiến bộ lớn nhưng e rằng cũng chẳng giúp sư phụ được gì. Nhưng là đệ tử thì tôn sư luôn là ưu tiên hàng đầu. Danh tiếng hung ác của Xi Vưu quá kinh khủng, sư tôn đấu với hắn... kết quả rất khó nói. Bây giờ tâm ta đã loạn, có tiếp tục ở lại nơi này cũng vô ích.

Tây Môn Hoán Nhiên im lặng, hồi lâu mới lạnh nhạt nói:

- Ngươi đi đi! Ta sẽ tiếp tục ở nơi này luyện kiếm.

Dứt lời y liền không nói thêm gì nữa.

Gió nhẹ thổi qua. Trì Thương lẳng lặng nhìn Tây Môn Hoán Nhiên, trong lòng thở dài một tiếng, sau đó dùng chân trần đi về hướng mộ Hiên Viên phía trước. Ở phía trước đã có một gã Bắc Hải triều thánh giả cầm trong tay một cái bọc, lẳng lặng chờ đợi.

“Bất luận là Thái Cực kiếm đạo hay là Hủy Diệt kiếm đạo của Tây Môn sư thúc, những công pháp đỉnh cao nếu muốn đại thành đều cần thời gian khá dài. Với ngộ tính của sư tôn, cộng thêm thiên phú và cơ duyên, Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp qua ngàn vạn năm cũng chưa đại thành. Còn ta thì phải cần bao nhiêu lần ngàn vạn năm đây? Có lẽ khi thần ma đại chiến kết thúc thì Thái Cực kiếm đạo của ta cũng không thể đại thành. Ngàn vạn năm quá dài... ta không chờ nổi...” - Trì Thương nghĩ như vậy, nhận lấy cái bọc của mình, sau đó đi ra bên ngoài Bắc Hải.

Tiếng Bước chân càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng xa. Khi bóng dáng của Trì Thương dần dần biến mất tại bờ Bắc Hải, Bắc Hải vốn yên tĩnh đều gào hét lên, tất cả năng lượng trong nháy mắt bộc phát ra, vô số sóng trắng bốc lên cao. Bắc Hải lại trở nên điên cuồng như trước.

“Keng!”

Sau khi Trì Thương rời đi, Tây Môn Hoán Nhiên vẫn luôn bất động đột nhiên đẩy kiếm ra khỏi vỏ. Trời đất bỗng nhiên vụt tắt, một luồng ánh sáng chói lọi từ dưới đất vọt lên như sao băng lướt qua không trung, chém thẳng về nơi sâu nhất trong đêm tối.

“Ầm!”

Bóng tối trong khoảnh khắc mất đi. Bắc Hải đang gào thét bị một luồng kiếm khí hùng hậu chia ra làm hai, có thể thấy được cả bùn cát dưới đáy biển. Bên vách đá, trường kiếm trong tay thiếu niên áo trắng chẳng biết lúc nào đã thu vào trong vỏ, lẳng lặng đứng trên đỉnh cột đá như trước, mặc cho gió biển cuồng bạo thổi tới, áo trắng trên người tung bay phấp phật, sừng sững bất động.

Trong hư không chung quanh thiếu niên áo trắng kia, mỗi khắc đều xuất hiện vô số kiếm hình không dấu vết, lại có vô số kiếm hình chưa từng mất đi. Thiếu niên vẫn luôn bất động, trong biển ý thức lại có vô số kiếm khí bay lượn, một kiếm nối tiếp một kiếm.

oOo

Tại Kiếm các.

Đêm trước ngày quyết chiến, toàn bộ kiếm vực đều yên tĩnh. Đám Hoàng Kim giáp sĩ và đệ tử Kiếm các trung thành tuần tra chung quanh Kiếm các. Trong lòng mọi người ở Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ chính là thần trong kiếm đạo, cũng là nhân vật mạnh nhất. Nhưng một tháng sau đối thủ của Phong Vân Vô Kỵ lại là Xi Vưu, tuyệt thế cường giả đã từng đi qua nhiều không gian, mỗi nơi đều lưu lại những truyền thuyết khác nhau về sự tà ác của mình.

Vô số năm trước, cuộc chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu đã kinh động khắp cả Thái Cổ, kết quả cuối cùng là Xi Vưu bị trấn áp và phong ấn. Nhưng mấy trăm triệu năm sau, vị Thái Cổ đệ nhất tà ác này lại một lần nữa quân lâm trời đất.

Cho dù mọi người tại Kiếm vực đối với Phong Vân Vô Kỵ có một sự tin tưởng gần như mù quáng, nhưng cũng không ai dám nhả định Các chủ có thể chiến thắng được tên ma đầu đã tồn tại thời gian dài đằng đẳng kia.

Thời gian trôi qua từng ngày, trong Kiếm các không ngừng lặp lại cảnh tượng của một ngày trước.

“Gào!”

Khi còn khoảng mười ngày nữa là đến ngày ước chiến, bên dưới mặt đất Kiếm các bỗng vang lên một tiếng gầm to lớn. Tiếng gầm này cũng không kéo dài lâu, rất nhanh liền biến mất.

“Ầm ầm!”

Sau sự yên lặng ngắn ngủi, toàn bộ mặt đất đột nhiên rung chuyển. Lúc đầu chỉ là chấn động với biên độ rất nhỏ, nhưng dần dần càng lúc càng lớn. Mặt đất vốn bình tĩnh dần dần gồ lên, bên ngoài xuất hiện những vết nứt. Chấn động này dần dần lan đến ngọn núi Kiếm các nơi Phong Vân Vô Kỵ cư ngụ, từng chùm đá vụn lớn và đất bụi từ trên vách đá rơi xuống.

- Xảy ra chuyện gì?

Một tên Hoàng Kim chiến sĩ nhìn vách đá không ngừng rung chuyển làm đá vụn rơi xuống, lảo lảo nói.

- Bày trận!

Một tên Hoàng Kim tướng quân đột nhiên vùng lên cờ lệnh quát lớn

539. Chương 509: Đệ Tử Thứ Hai Của Phong Vân Vô Kỵ 3

Sự rung chuyển cũng không kéo dài lâu, rất nhanh mặt đất phía trước vách đá của Kiếm các đột nhiên nứt ra. Chợt nghe một tiếng vang lớn khiến mọi người giật mình, một bóng đen thoăn thoắt mang theo những khối đá to lớn từ dưới đất vọt lên.

- Không được để hấn kinh động đến Các chủ!

Chợt thấy kẻ xâm nhập lạ mặt này từ dưới đất vọt ra, một tên hoàng kim tướng quân vội quát lên, đồng thời vung tay. Từng hàng Hoàng Kim chiến sĩ cầm trường kích hoàng kim từ dưới đất vọt lên, lao về hướng bóng đen kia.

“Bình bình bình!”

Bóng đen vừa phá đất chui ra kia chợt nhoáng lên, liên tiếp huyền hóa ra một cuổi tàn ảnh, đá một cước vào mỗi Hoàng Kim giáp sĩ bay lên trời. Chỉ có một cước, tất cả Hoàng Kim chiến sĩ đánh về phía bóng đen kia đều bắn trở ra, thân thể như đạn pháo đâm vào trong tầng đất, thật lâu không có động tĩnh gì.

Náo động phía trước Kiếm các rất nhanh đã kinh động toàn bộ chiến sĩ của Kiếm các, đông đảo chiến sĩ tuần tra liền bay về hướng Kiếm các. Trong lòng mọi người lại có một nghi vấn, kẻ này rốt cuộc là làm cách nào tiến vào được Kiếm các? Vì sao trước khi chuyện xảy ra không một ai phát hiện ra? Cho dù là đi xuyên dưới lòng đất cũng có đệ tử Kiếm các đặc biệt điều tra.

Những luồng thần thức từ bốn phương tám hướng phong tỏa vị khách không mời đột nhiên xông vào Kiếm các này. Tiếng xé gió vang lên bên tai không dứt, đám chiến sĩ Kiếm các và cả Hoàng Kim chiến sĩ từ các nơi lao tới. Từ bầu trời nhìn xuống, trong hư không giống như có những mũi tên hoàng kim bắn ra.

Trông thấy không gian chung quanh bị phong tỏa, bóng đen kia bỗng làm một chuyện khiến tất cả mọi người đều giật mình.

“Gào!”

Một tiếng gầm hoàn toàn không tương xứng với thân thể gầy ốm của bóng đen kia bỗng vang lên, nhất thời trong hư không như nổi lên một cơn lốc mãnh liệt. Đám Hoàng Kim chiến sĩ đang bay tới lập tức bị lực lượng cuồng bạo ẩn chứa trong sóng âm cuốn ngược trở về.

- Dừng, đánh...

Bóng đen dừng lại trên không trung, nói ra một câu lấp bắp, thanh âm rất thấp giống như là lần đầu tiên nói chuyện, nhưng rất nhanh liền bị tiếng hét giận dữ chung quanh che lấp.

- Ma Ha kiếm trận!

Một tên Hoàng Kim tướng quân giận dữ quát lớn, đồng thời cánh tay bọc giáp hoàng kim khua lên, bắp thịt toàn thân cũng căng phồng, thân thể lớn lên gấp bội. Bốn phía cũng vang lên tiếng chiến giáp rung động, từng Hoàng Kim giáp sĩ vận Hoàng Kim chiến quyết, thân thể không ngừng lớn lên.

- Hãy!

Theo những tiếng quát lớn, đám Hoàng Kim chiến sĩ vọt lên không, hợp thành một cơn lốc to lớn chọc trời màu vàng óng.

- Chờ đã, để ta đối phó với hấn!

Một tiếng quát chói tai từ phương bắc truyền đến, giọng nói lúc đầu vẫn còn ở ngoài ngàn dặm, nhưng chỉ trong nháy mắt đã đến gần Kiếm vực.

- Là Thiếu các chủ! Tham kiến Thiếu các chủ!

Một tên đệ tử Kiếm các tinh mắt nhận ra Xích Tiêu trường kiếm mà Phong Vân Vô Kỵ ban cho Trì Thương.

- Tham kiến Thiếu các chủ!

- Tất cả lui ra!

Lúc đến gần Kiếm vực, tốc độ của Trì Thương chẳng những không giảm mà còn tăng vọt, mang theo tiếng rít loẹt xoẹt vẽ nên một vết đen nhỏ bé trong hư không, lao về phía bóng đen kia.

Mái tóc rối dài đến vai, ánh mắt cuồng dã và hung bạo, khuôn mặt hơi có vẻ cục mịch, nhưng trên thân thể nhỏ gầy lại mọc đầy lông dày màu vàng óng... Khi hình ảnh của thiếu niên kia in vào trong mắt, trong lòng Trì Thương không khỏi hơi ngạc nhiên. Dáng vẻ của kẻ này ngoại trừ khuôn mặt, căn bản là giống như một con khỉ lông vàng.

“Yêu thú?” - Một ý niệm trong nháy mắt lướt qua trong đầu Trì Thương. Có khuôn mặt của người nhưng cũng không hoàn toàn giống hệt, phần lớn đều là một số yêu thú công lực cao cường, linh ngộ tới một trình độ nhất định sẽ hóa thành hình người. Lúc ánh mắt chạm đến khuôn mặt kia, trong lòng Trì Thương đột ngột dâng lên một cảm giác quen thuộc, nhưng vẫn không nhớ ra rốt cuộc vì sao lại cảm thấy quen thuộc.

“Xoẹt!”

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, nhưng tay phải của Trì Thương vẫn không hề chậm đi. Kiếm vung lên, không khí trong phạm vi ngàn dặm giống như bị một kiếm này điều khiển, cuốn về phía thiếu niên kỳ dị kia. Trong hư không loáng thoáng vang lên tiếng sóng biển to lớn, trong đó còn mang theo tiếng sấm đùng đùng.

Một kiếm này của Trì Thương như chậm mà lại nhanh, lúc vung lên lại nhẹ mà như nặng. Con người của thiếu niên mặt người thân khỉ kia bỗng nhiên co lại, trong mắt hiện lên thần sắc cẩn thận.

“Ầm!”

Thiếu niên mặt người thân khỉ kia không hề tránh né, một quyền đánh thẳng vào nơi mạnh nhất của kiếm thể Trì Thương.

“Ầm!”

Quyền kiếm giao nhau, Trì Thương và thiếu niên kia đều rung người. Trì Thương chỉ cảm thấy thân thể của đối phương giống như làm bằng kim cương, mặc dù gầy gò nhưng lại ẩn chứa lực lượng vạn cân. Chỉ một quyền, Trì Thương liền cảm giác được lực lượng của đối phương như dời non lấp biển.

“Bùng!”

Trạng thái giằng co cũng không kéo dài lâu. Kinh lực của Trì Thương từng đợt nổi tiếp như thủy triều, đánh bay thiếu niên thân khỉ kia ra ngoài, lộn mấy vòng trên không trung, sau đó rơi xuống phía trước vách đá của Kiếm các.

“Ầm!”

Đá vụn văng tung tóe. Trì Thương vén áo bào nhảy lên đỉnh vách đá. Chúng Hoàng Kim chiến sĩ cũng từ bốn phương chạy tới, khắp nơi chỉ thấy đầu người lúc nhúc. Đám Hoàng Kim giáp sĩ và đệ tử Kiếm các bao vây không gian bên ngoài Kiếm các đến mức nước chảy cũng không lọt, chiến giáp màu vàng óng tỏa ra từng phiến kim quang.

- Người rốt cuộc là ai? Tại sao lúc giao chiến còn nường tay?

Trì Thương đón gió đứng trên vách đá, nghi hoặc hỏi. Tại khoảnh khắc quyền kiếm giao nhau vừa rồi, y rõ ràng cảm giác được sau khi đối phương nhìn rõ khuôn mặt của mình, bỗng nhiên thu hồi một phần lực lượng, vốn không dùng hết toàn lực. Sau một kiếm vừa rồi, trong lòng Trì Thương hiểu rõ khí lực của đối phương đã cường hãn vượt quá tưởng tượng. Đừng nói là một kiếm này của mình, cho dù có mạnh hơn gấp đôi cũng chưa chắc có thể thật sự thương tổn được đối phương.

Thiếu niên thân khỉ kia ánh mắt xoay chuyển, bàn tay đầy lông mượt không ngừng gãi đầu, đôi môi mở rồi lại khép, khép rồi lại mở, giống như không biết phải giải thích thế nào.

Ngay lúc không khí trở nên căng thẳng, cánh cửa lớn của Kiếm các bỗng nhiên mở ra, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ vang lên bên trong Kiếm các tối tăm:

- Trì Thương, người đã về rồi à! Tề Thiên, người cũng vào đi!

- Tề Thiên?

Trì Thương há miệng thật to, gần như có thể nuốt vào một cái trứng ngỗng, đưa mắt nhìn thiếu niên thân khởi nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, giật mình nói:

- Người là Thái Cổ Ma Viên?

- Ủ, ừ.

Thiếu niên Viên Tề Thiên gật đầu một cái, sau đó dùng cả tay chân, như một làn khói nhanh chóng tiến vào trong Kiếm các âm u.

- Tất cả lui hết đi! Kế Vô Cữu, đưa cho Tề Thiên một bộ quần áo!

- Vâng thưa chủ công!

Trong hư không, một tên Hoàng Kim chiến sĩ tướng mạo thô lỗ đáp lời, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Tề Thiên? Hẳn lại là Tề Thiên, con Thái Cổ Ma Viên hung bạo kia?... Hẳn đã hóa hình!” - Đám đệ tử Kiếm các trong lòng đều khiếp sợ, lần lượt tản đi.

Giữa trời đất có linh vật, trời sinh vạn vật đều có linh tính. Mặc dù rất nhiều yêu thú công lực đạt đến mức độ nhất định đều sẽ hóa thành hình người, nhưng yêu vật vốn bất đồng, thời gian và công lực cần thiết để hóa hình cũng khác biệt. Rất nhiều yêu vật trong trời đất có thể hóa thành hình người, nhưng cũng không phải tất cả yêu vật đều hóa hình thành người khi đạt đến cảnh giới như nhau. Thái Cổ Ma Viên chính là như vậy.

Ngay cả trong ghi chép của Thánh điện cũng chưa hề có chuyện Thái Cổ Ma Viên hóa thành hình người. Thái Cổ Ma Viên thân thể vốn cường hãn, hơn nữa lại có thể thông qua tu luyện sở hữu rất nhiều đại thần thông. Bản thân Ma Viên vốn đã rất mạnh, không cần tu luyện gì cũng vẫn càng ngày càng mạnh. Còn một con Thái Cổ Ma Viên lại tu luyện võ học Thái Cổ... điều này đại biểu cho thứ gì thì không ai biết.

- Đệ tử Trì Thương bái kiến sư tôn! Đệ tử không được sư tôn cho phép lại không từ mà biệt, đúng là bất hiếu, xin sư tôn trách phạt!

Bên trong Kiếm các, liếc thấy Phong Vân Vô Kỵ ngồi trên chủ tọa Kiếm các, trong lòng Trì Thương kích động, khóe mắt loáng thoáng ngân ngấn lệ. Nhưng rất nhanh y liền áp chế tâm tình kích động trong lòng, hai đầu gối quỳ xuống, cúi đầu cung kính nói.

- Ủ ừ...

Ở bên cạnh, Viên Tề Thiên hóa thành hình người cũng học theo dáng vẻ của Trì Thương, dập đầu chấp tay thi lễ, sau đó lại gãi gãi đầu, ấp úng nói:

- Đệ, tử... Tề Thiên, sư... phụ, tham... sư phụ!

- Đứng lên hết đi!

Phong Vân Vô Kỵ vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng, cặp mắt chậm rãi mở ra, ánh mắt từ từ quét qua hai người phía trước, bình tĩnh nói:

- Trì Thương, người có thể nắm giữ Thái Cực kiếm đạo mà sư thúc tặng cho người, ta rất vui mừng. Người vốn không thích chiến đấu, Thái Cực kiếm đạo chính là hợp với bản tính của người. Lần này nếu người đã đến, về sau cứ ở bên cạnh vi sư đi. Với tính tình của người cũng không phải là loại người thích theo đuổi cực hạn của võ đạo. Nếu đã như thế, qua thời gian này ta sẽ dùng đại thần thông giúp cho tu vi của người tăng lên, như vậy mặc dù người sẽ vĩnh viễn không thể đạt đến cực hạn của võ đạo, nhưng ít ra cũng đủ để tự bảo vệ mình.

- Đa tạ sư tôn! Trì Thương cũng không có ý trở thành cao thủ đỉnh cấp, kiếp này đệ tử không mong muốn gì, chỉ hy vọng có thể làm bạn bên cạnh sư tôn là được.

Trì Thương cung kính nói.

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu:

- Thương nhi, ngươi tự có chỗ của mình, không thể nào luôn luôn đi theo ta được.

Khi Phong Vân Vô Kỵ nói những lời này, Trì Thương đột nhiên có một cảm giác không lành. Trong lời nói của sư tôn dường như ẩn dụ điều gì đó.

- Trừ khi sư tôn đuổi đệ tử ra khỏi cửa, nếu không đệ tử sẽ không rời khỏi sư tôn.

Trì Thương cúi người, đầu chạm vào sàn nhà lạnh giá, kiên quyết nói.

- Ai!

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, sau đó lắc đầu, im lặng không nói.

- Tham kiến chủ công! Y phục đã mang đến rồi.

Một bóng đen quỳ sát nơi ngưỡng cửa, trước người y có một bộ quần áo xếp lại.

- Ủ. Vô Cữu, ngươi đi đi!

- Vâng thưa chủ công!

Kế Vô Cữu cung kính nói, sau đó chậm rãi lui ra ngoài, biến mất bên ngoài cửa.

“Phạch!”

Nơi ngưỡng cửa, xấp áo bào xanh sạch gọn kia bị một lực lượng vô hình cuốn lên, sau đó rơi xuống trước người Viên Tề Thiên.

- Tề Thiên, bộ quần áo này là tặng cho ngươi, mặc vào đi!

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lướt qua cánh tay vẫn còn lông mao thật dài, nói:

- Ngươi còn chưa hoàn toàn hóa hình, qua một thời gian nữa ta sẽ truyền cho ngươi một bộ công pháp. Đợi sau khi ngươi hoàn toàn hóa thành hình người, ta lại truyền cho ngươi công quyết mà mọi người có thể học tập.

- Sư... phụ, đa, tạ... phụ.

Thái Cổ Ma Viên lấp bắp nói.

- Nếu ngươi đã gọi ta là sư phụ, vậy ta sẽ chính thức thu ngươi làm đệ tử thứ hai.

Nói đến đây, Phong Vân Vô Kỵ lại quay đầu nói với Trì Thương:

- Thương nhi, sau này Tề Thiên sẽ là sư đệ của ngươi. Hắn vừa mới hóa thành hình người, còn chưa thông thạo ngôn ngữ của người. Sau này ngươi hãy dẫn dắt sư đệ, thuận tiện dạy hắn ngôn ngữ loài người, giúp hắn nói chuyện được lưu loát.

- Vâng thưa sư tôn!

- Ủ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái:

- Các ngươi lui xuống trước đi!

- Vâng thưa sư tôn!

Trì Thương trong lòng biết sư tôn còn phải chuẩn bị cho trận chiến với Xi Vưu mấy ngày sau, liền kéo Thái Cổ Ma Viên bên cạnh vẫn còn hơi ngơ ngàng lui ra khỏi Kiếm các.

540. Chương 510: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 1)

Cửu tinh trên không, trời trăng lẫn tránh, đã không còn phân biệt được ngày đêm, thứ duy nhất còn lại chỉ là cảm giác mà thôi. Cuối cùng đã đến ước hẹn ba tháng. Bên trong Kiếm các yên tĩnh, Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, cả phòng tràn đầy bóng kiếm, loáng thoáng có tiếng kiếm sắc va chạm vào nhau.

“Bồng!”

Phong Vân Vô Kỵ vén áo bào từ dưới đất đứng lên, lẳng lặng đẩy cửa lớn Kiếm các ra. Trì Thương và Viên Tề Thiên đang quỳ trước cửa, không biết đã yên tĩnh chờ đợi bao lâu. Ở nơi xa hơn, đám đệ tử Kiếm các và Hoàng Kim giáp sĩ phân biệt bày trận bên dưới vách núi.

- Sư tôn!

Trì Thương lẳng lặng nói.

- Ừ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái, ánh mắt lướt qua Trì Thương nhìn xuống dưới vách núi:

- Tất cả mọi người Kiếm các nghe lệnh, hãy theo bản tọa đi đến phương bắc!

- Rõ!

Trong tiếng rầm rầm, từng hàng Hoàng Kim giáp sĩ quỳ một chân xuống.

Ánh mắt ngược lên nhìn vào sâu trong trời đêm mờ mịt, Phong Vân Vô Kỵ bước ra một bước, dưới chân đã lướt qua mấy chục trượng, không nhanh không chậm đi về phương bắc. Ở phía sau, toàn bộ đại quân của Kiếm các cũng như thủy triều tràn theo.

Khi còn cách Ma Đô ở phương bắc chưa đến ngàn dặm, Phong Vân Vô Kỵ dừng lại trong hư không, sau đó vung tay xuống:

- Các ngươi hãy đóng ở đây, nếu có người nào đến gần hãy lập tức ngăn cản bọn họ bước vào trong phạm vi này! Kế Vô Cửu, ngươi hãy dẫn một vạn chiến sĩ phong tỏa mặt đông! Âm Ảnh, ngươi hãy dẫn một vạn chiến sĩ phong tỏa mặt tây! Tuyệt đối không để cho những cao thủ Thái Cổ bình thường đến gần khu vực quyết chiến.

Sau khi đi về phía trước trăm dặm, Phong Vân Vô Kỵ lại để lại không ít chiến sĩ Kiếm các và Hoàng Kim giáp sĩ. Cứ như vậy cách mỗi trăm dặm lại có đông đảo chiến sĩ Kiếm các đóng giữ, số lượng và thực lực của những chiến sĩ này cũng tăng dần từ ngoài vào trong.

Khi còn cách Ma Đô chưa đến năm trăm dặm, Phong Vân Vô Kỵ nói với mọi người phía sau:

- Các ngươi hãy ở lại nơi này! Trì Thương, ngươi cũng ở lại đây! Nhớ rằng tuyệt đối không thể đặt chân lên phía trước một bước! Nếu có người khác đến gần thì hãy ngăn chặn bọn họ, còn nếu không thể ngăn cản được thì cứ để bọn họ đi qua! Cao thủ tỷ thí phạm vi ảnh hưởng rất lớn, lần này nhất định không thể để giống như lần ở Dao vực. Tất cả những người công lực không đủ quyết không được để bọn họ đến gần. Về phần những cao thủ mà cả ngươi hiện giờ cũng không đối phó được, với năng lực của bọn họ có lẽ dư kinh cũng không thể thương tổn đến.

Mặc dù trong lòng rất muốn đi cùng sư tôn, ít nhất cũng có thể đứng một bên quan sát, nhưng cuối cùng Trì Thương vẫn cúi đầu, cung kính đáp:

- Vâng thưa sư tôn!

Một kiếm này của Phong Vân Vô Kỵ rất nhẹ, giống như không có một chút khí lực nào. Nhưng vừa trông thấy, con người của Xi Vưu bỗng nhiên co lại, trên mặt hiện lên vẻ cẩn thận, năm ngón tay phải xiết thành hình nắm đấm, cũng đánh ra một quyền nhẹ nhàng.

Ở hai bên đông tây, hai đoàn mây đen che phủ trời đất nhanh chóng cuốn tới, bao trùm cả không gian.

“Ầm!”

Một tia chớp sáng đỏ qua lại giữa tầng mây dày đặc, bên dưới có hai cơn gió ngược dãn vào mặt đất cuốn tới.

“Bộp bộp!”

Bên ngoài Ma Đô, một tên cao thủ Thái Cổ đang tập trung tinh thần quan sát hai cường giả trong hư không quyết chiến, bỗng nhiên cảm thấy eo bàn tay phải đang xiết lại hơi ẩm ướt, bất giác cúi đầu nhìn. Chỉ thấy trên eo bàn tay thô ráp hình chiếc nĩa, một vết ướt như nước mắt từ trong khe rãnh bên ngoài da lan ra.

“Trời mưa rồi?” - Nam tử kia kinh ngạc, bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía tầng mây dày dường như cao chưa đến trăm trượng trên đỉnh đầu. Chỉ thấy trong khe hở giữa tầng mây có những giọt mưa phùn rơi xuống, chỉ trong khoảnh khắc nam tử kia ngẩng đầu lên, mưa phùn vốn thưa thớt đã hóa thành mưa to dày đặc từ trên đỉnh đầu nghiêng nghiêng trút xuống. Từng hạt mưa nặng trĩu lớn khoảng bằng hạt đậu như một bức rèm châu từ bầu trời rũ xuống, giăng đầy trong trời đất.

“Bộp! Bộp!”

Trời đất vốn yên tĩnh bỗng tràn ngập tiếng giọt mưa rơi vào trên đất đá. Nhưng giọt nước rơi xuống mặt đất liền hóa thành hơi nước trắng xóa bắn tung ra.

542. Chương 510: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 2-1)

Mưa to dày đặc từ bầu trời trút xuống, không khí nhanh chóng trở nên ẩm ướt. Từng tấm rèm mưa trải giữa hư không làm bốc lên sương trắng, khiến cho giữa trời đất mờ mịt có thêm một chút màu sáng.

Tầng đá to lớn như thiên thạch lơ lửng trên không. Dưới lực hút của cơn lốc cuồng bạo chung quanh, mưa lớn dày trời đã bị lệch khỏi quỹ đạo vận hành ban đầu, tạo thành những đường cong giữa hư không nhanh chóng rơi xuống.

Khác với bên ngoài, trong phạm vi trăm trượng quanh người Phong Vân Vô Kỵ, theo kiếm thế phát ra, thời gian dường như chậm đi rất nhiều. Tất cả giọt mưa phía trên đều chậm lại với một tốc độ gần như không thể tưởng tượng, từng giọt từng giọt rơi xuống. Mỗi giọt mưa trong suốt đều từ từ hiện lên một bóng kiếm đen kịt, chính là Đệ Ngũ Kiếm Đám.

“Xoẹt!”

Đệ Ngũ Kiếm Đám lúc đầu như nặng cả vạn cân, cực kỳ chậm chạp, nhưng sau khi tiến lên phía trước một khoảng cách lại đột nhiên biến mất. Phía trước mấy trăm trượng, từng vết kiếm vô hình do giọt mưa tạo thành kéo dài ra, đan xen trong hư không. Ở phía bên kia, từ bầu trời đến mặt đất bóng quyền màu đen dày đặc trải rộng trong hư không. Bất kể là cơn mưa kiếm nhiều đến hàng vạn của Phong Vân Vô Kỵ, hay là bóng quyền do Xi Vưu đánh ra, tất cả đều không gây nên một chút sóng gió nào.

Bóng kiếm và bóng quyền mang theo nước mưa dày trời va chạm vào nhau.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn rung trời chuyển đất vang lên. Tại mặt phẳng hư không vuông góc với trung ương Ma Đô chợt xuất hiện một vết tích vạn vệt rõ ràng. Một đoàn khí lưu mạnh mẽ bắn ra quét ngang trời đất. Dưới

kình khí hùng hậu của hai người giao kích, ở phương đông, những giọt mưa đầy trời như ngọc trai bỗng kết thành một dòng thác hình tròn lan ra; còn ở phương tây, nước mưa lại quần vào nhau, sau đó bắn tung ra khắp cả bầu trời.

“Rào rào!”

Nước mưa văng tung tóe. Phía trên tầng đá đang lơ lửng kia, Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vưu vẫn không hề nhúc nhích như đã hóa thành đá, nhưng khí tức của hai người lại tràn ngập trong hư không, giống như không chỗ nào không có.

“Ầm ầm ầm!”

Hư không giữa hai người khắp nơi lồm xướng, giống như có vô số cao thủ đang giao đấu. Tại những phiên hư không bị lồm vào, mưa lớn vốn đang rơi xuống liền bị một đoàn kình khí vô hình cuốn lên, sau đó bắn mạnh về bốn phía. Dưới tác dụng của kình khí, mỗi giọt mưa đều trở nên sắc bén hơn so với bất kỳ thần binh nào. Từng chùm hạt mưa quét qua hư không phát ra tiếng rít chói tai.

“Đùng!”

Tia chớp lan rộng trên không, bầu trời chợt tối sầm lại, trời đất giống như muốn vỡ vụn ra. Trong bóng tối đó, một điểm sáng trắng nhu hòa bỗng nhô lên giữa hư không với tốc độ vượt quá tưởng tượng. Dưới sự quan sát của tất cả mọi người, điểm sáng trắng kia bỗng hóa thành một đóa hoa sen khép kín. Khi tia chớp chìm vào sâu trong hư không, từng cánh hoa sen trắng cũng từ từ nở ra.

“Vô Hận Tiểu Thiên Địa!” - Ở phía xa, Trì Thương vừa nhìn liền nhận ra đó là Phong Vân Vô Kỵ đang thi triển tuyệt học của mình.

Hoa sen trắng nở rộ, vô số bóng kiếm từ trong khe hở bắn về phía Xi Vưu. Ở sau lưng Xi Vưu bỗng xuất hiện một bàn tay màu đen to lớn, ngăn chặn lá kiếm đầy trời đang bay đến.

“Ầm!”

Xi Vưu dùng một chiêu phá tan lá kiếm của Vô Hận Tiểu Thiên Địa, dưới chân nhún một cái, người đã hóa thành một bóng đen vọt lên không.

- Phong Vân Vô Kỵ!

Xi Vưu dừng lại phía trên tầng đá to lớn đang lơ lửng khoảng chừng trăm trượng, áo choàng sau người tung bay phàn phật:

- Bản tọa có một phần lễ vật tặng cho ngươi, nhận lấy đi!

Xi Vưu giơ một tay lên quá đỉnh đầu, cả người phát ra khí tức hắc ám nồng đậm:

- Hủy Thiên Diệt Địa thất đại thức, thức thứ nhất, Thương Khung Toái!

Tiếng hét còn chưa dứt, một tia chớp sáng ngời đã từ trên đỉnh đầu giáng xuống, vừa vụt đánh vào trên bàn tay đang giơ cao của Xi Vưu. Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy trước mắt chợt nhoáng lên, thân hình Xi Vưu bỗng như ma quỷ biến mất trong hư không. Trong lòng hắn có dự cảm, liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Xi Vưu đang treo ngược giữa hư không, đầu dưới chân trên, trong đôi mắt bắn ra ánh sáng âm tà.

“Đùng!”

Mây đen cuộn cuộn. Dừng Xi Vưu đang treo ngược giữa hư không làm trung tâm, những tia chớp sáng chói không thể đếm hết từ bốn bề tụ lại. Tất cả năng lượng của tia chớp đều hội tụ vào trong tay phải của Xi Vưu đang gấp sát dưới sườn, hóa thành một quả cầu sáng chói.

Một chiêu này của Xi Vưu còn chưa phát ra, trong trời đất đã ngập tràn một áp lực khổng lồ. Không khí nhẹ nhàng trong nháy mắt trở nên nặng nề như núi cao, bao phủ khắp nơi. Mọi người đều cảm nhận được một áp lực cường đại không thể tưởng tượng.

“Rắc rắc!”

Dưới áp lực của năng lượng kinh khủng kia, trên mặt đất Ma Đô, tầng đất dày đến hơn mười trượng từ từ nứt ra, giống như ruộng cạn khô cằn đã lâu.

“Không hay, chiêu này của Xi Vưu uy lực quá lớn, ngay cả chúng ta cũng bị cuốn vào bên trong!” - Bên ngoài Ma Đô, đám người đứng xem cuộc chiến chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Một chiêu này của Xi Vưu còn chưa phát ra, áp lực vô hình trên hai vai đã giống như hai ngọn núi lớn đè nặng xuống, đóng chặt thân thể của mình vào mặt đất. Bên dưới bàn chân vang lên tiếng răng rắc giòn giã, không cần cúi đầu bọn họ cũng biết là hai chân của mình đã bị vùi vào trong đất.

Mọi người đành phải toàn lực vận chuyển chân khí trong cơ thể, đối kháng với áp lực vô hình do thức thứ nhất “Thương Khung Toái” của Xi Vưu phát ra, thế nhưng càng chống cự thì loại áp lực vô hình kia lại càng mạnh thêm. Mọi người trong lòng đều kêu khổ.

Giữa không trung cuồng phong mênh mông. Phong Vân Vô Kỵ người mặc áo trắng vẫn đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt hờ hững nhìn chăm chú vào Xi Vưu đang treo ngược trên trời, tay phải gần như không thể quan sát quét qua hư không. Trong phạm vi ngàn dặm, không gian quy tắc đột nhiên dao động. Dùng tảng đá lớn đen kịt lơ lửng trong hư không kia làm trung tâm, một làn sóng gợn không gian nhân nhật lan ra khắp mặt đất. Nơi sóng gợn không gian đi qua, đám cao thủ Thái Cổ chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, như nước chảy lướt qua trong mắt. Đến khi ổn định tâm thần lại, bọn họ chợt phát hiện mình đã xuất hiện ở cách Ma Đô hơn ngàn dặm, trong lòng nhất thời sinh ra cảm kích và tôn kính đối với Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Tay phải gập vào dưới sườn của Xi Vưu bỗng nhả một cái, một đoàn năng lượng kinh khủng nóng rực từ bầu trời trút ngược xuống.

Phong Vân Vô Kỵ đứng trên tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn lên trời. Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy phiến hư không trên đỉnh đầu đột nhiên bị một lực lượng sắc bén vô hình cắt thành vô số mảnh vụn, mỗi mảnh vụn đều phát ra ánh sáng trắng chói mắt, bên trong lại ẩn chứa lực lượng hủy diệt.

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn bình tĩnh, trong lòng không hề dao động, bàn tay phải cầm Đệ Ngũ Kiếm đâm xiết chặt, từ trong cơ thể phát ra một đoàn kiếm khí hùng hậu.

“Dùng!”

Trong tiếng vang lớn, không gian cách mặt đất ngàn trượng đột nhiên bị bóng tối bao trùm. Một luồng kiếm ý sắc bén và bá đạo nhất từ khi Thái Cổ hình thành đến nay từ sâu bên dưới đất bắn ra. Tại giờ khắc này, trường kiếm trong vỏ của tất cả cao thủ kiếm đạo trên Thái Cổ đều rung lên không dứt.

“Ầm!”

Ánh kiếm lấp lánh trong nháy mắt chia bầu trời ra làm hai nửa, tiếng vỡ vụn vang lên không ngớt. Dùng tảng đá lớn lơ lửng trên trời làm trung tâm, không gian hình cầu trong bán kính năm ngàn trượng hoàn toàn vỡ vụn. Cách đó không xa, trong cặp mắt của Huyết Hải Ma Quân, tảng đá to lớn trên không chợt lóe lên một cái, sau đó hoàn toàn biến mất không còn thấy.

Đợi khi mọi người khôi phục tinh thần lại, Phong Vân Vô Kỵ, Xi Vưu và cả tảng đá to lớn lơ lửng trong hư không kia đều đã biến mất không biết tung tích, chỉ còn lại một vết nứt to lớn rộng hơn năm mươi trượng phía dưới nơi giao chiến vừa rồi của hai đại cường giả, cắt ngang qua toàn bộ phương bắc, chia Ma Đô ra làm hai nửa.

Ở phía xa, mọi người đều quay sang nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Phía trên khu vực Ma Đô, Huyết Hải Ma Quân đứng thẳng giữa không trung không nhúc nhích, trên mặt lộ thần sắc như suy nghĩ gì đó. Chỉ có ý biết, trong nháy mắt vừa rồi, Phong Vân Vô Kỵ đã dùng kiếm đạo của Tây Môn Y Bắc phá vỡ một khoảng không to lớn, kéo cả Xi Vưu và tảng đá lớn kia vào trong thông đạo không gian vừa xuất hiện.

“Chắc là hắn không muốn kinh khí của cuộc chiến ảnh hưởng đến Thái Cổ.” - Huyết Hải Ma Quân nghĩ thầm.

Tại bên bờ Bắc Hải, thiếu niên áo trắng yên lặng đứng trên một cây cột đá nghiêng nghiêng vươn lên khỏi mặt đất, không hề nhúc nhích. Trong xa xăm, thiếu niên dường như cảm ứng được điều gì, đột nhiên vươn thẳng người, đôi mắt lấp lánh như sao nhìn chăm chú về phương nam nơi Phong Vân Vô Kỳ và Xi Vưu giao chiến. Tại một khắc trước đó, y bỗng cảm giác được một luồng kiếm ý rất quen thuộc.

“Đó là kiếm ý của sư phụ.” - Gió nhẹ thổi qua hai bên tóc mai làm phát lên vài sợi tóc. Thiếu niên nhìn về phương xa, yên lặng trầm nghĩ. Y chưa bao giờ nghĩ tới, kiếm ý của chiêu thức mà sư phụ ngộ ra trước kia lại có thể cường đại đến mức này.

oOo

Bên trong tòa thành tại Ma vực.

Đệ Nhất phân thần ngồi xếp bằng trong tòa thành cách biệt với thế giới này. Trên vách tường ở hai bên đã không còn bụi bặm khắc đầy những chữ viết chi chít. Bất kỳ một môn võ học nào ở nơi này, nếu truyền ra ngoài đều có thể xem là kinh thế hãi tục, nhưng so sánh với những công pháp của Đệ Nhất phân thần như “Hấp Tinh đại pháp” hay “Sát Lục ma quyết” thì vẫn còn kém hơn một chút. Đối với người khác, võ công các loại có lẽ là càng nhiều càng tốt, còn đối với Đệ Nhất phân thần thì số ma công mà mình sở hữu đã quá đủ rồi. Nói về võ học tuyệt thế, “Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp” hay “Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công” đều là những võ học đỉnh cao, chỉ cần muốn học thì không thành vấn đề, chẳng qua là Đệ Nhất phân thần vốn không muốn học những võ công này.

- Lão già kia, ta phải đi rồi!

Đệ Nhất phân thần quay lưng về phía Đế Thích Thiên, lạnh lùng nói.

- Hà hà!

Đế Thích Thiên mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú:

- Nếu như ngươi cảm thấy có thể chạy ra khỏi nơi này, vậy thì cứ chạy đi. Còn nếu ngươi muốn giao thủ với ta, vậy cũng cứ việc ra tay. Nhưng lão già ta nói trước, giao đấu mà không có khả năng chiến thắng thì ta tuyệt đối không làm. Một khi ngươi bị thua thì sẽ phải tiếp nhận vị trí của ta, ở lại nơi này hàng tỉ năm, cho đến khi...

543. Chương 511: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 2-2)

- Cho đến khi lực lượng trong chiếc đầu này hoàn toàn bị ngươi hấp thu.

- Hừ, cuối cùng cũng nói toạc ra rồi à!

Đệ Nhất phân thần lạnh lùng nói:

- Ngươi đưa ta tới đây, chẳng phải là vì muốn ta thay ngươi trông coi chiếc đầu sắt này sao?

- Chuyện này đối với ngươi chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?

Đế Thích Thiên ngạc nhiên nói:

- Chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể lập tức đem toàn bộ công lực, kể cả kinh nghiệm và tâm đắc võ đạo truyền hết cho ngươi. Không phải là ta khoa trương, với năng lực của ta thì dù không có thánh thú tương trợ cũng không kém hơn bất kỳ Chí Tôn nào. Trước đây rất lâu khi Hiên Viên lãnh đạo Thái Cổ, y nhìn thấy ta cũng phải cư xử như một văn bối. Thậm chí vì chuyện của Xi Vưu, lúc trước y còn phải đến cầu xin ta. Ngươi nói xem, như vậy chẳng lẽ còn thiệt thòi cho ngươi sao?

- Hừ, chỉ bằng những võ công ngươi khắc lên vách tường này mà cũng dám nói là không thiệt thòi cho ta à?

Đệ Nhất phân thần khinh thường nói:

- Những võ công này mặc dù có cao minh, nhưng đáng tiếc là so sánh với võ học trên người ta thì vẫn còn chênh lệch một chút.

Đế Thích Thiên im lặng, hồi lâu mới nói:

- Ai nói là để cho người học? Ta chỉ là bảo người nhớ kỹ những võ công này. Không phải ở Ma Giới người còn có rất nhiều thủ hạ sao? Người có thể truyền những võ công này cho bọn chúng, tương lai bọn chúng nhất định có thể giúp người nhất thống Ma Giới.

- Chỉ đơn giản như vậy sao?

Đệ Nhất phân thần không tin nói:

- Nếu người kế thừa vị trí của ta thì đương nhiên sẽ cần không ít thủ hạ. Ai, thật là bất đắc dĩ, nghĩ xem Đế Thích Thiên ta là nhân vật anh hùng thế nào, không ngờ hôm nay lại phải mở miệng cầu xin tiểu ma đầu người.

Đế Thích Thiên cảm khái nói, sau đó chỉ ra bên ngoài tòa thành:

- Người có cảm giác được không? Bọn họ chính là tộc nhân của ta. Hôm nay tộc ra đã bị chiếc đầu sắt kia làm tiêu hao càng ngày càng ít. Nếu như người trở thành người thừa kế của ta, làm một tộc trưởng, vậy chuyện tìm kiếm huyết mạch mới, làm cho tộc lớn mạnh tất nhiên là trách nhiệm của người. Những công quyết này là để người khi chọn lựa tộc nhân mới thì truyền cho bọn họ.

- Người đúng là đã khổ tâm nhiều.

Đệ Nhất phân thần đột nhiên thay đổi thái độ:

- Nhưng mà, ta vốn không muốn làm cái chức tộc trưởng này của người.

Đế Thích Thiên biến sắc:

- Người...

- Hà hà, lão già, người mắc lừa rồi! Ta phải đi đây.

Đệ Nhất phân thần đột nhiên cười âm hiểm nói, sau đó xoay người một cái, hóa thành một phiến bóng mờ nhàn nhạt bay ra bên ngoài.

- Ta nói rồi, người không thể nào...

Đế Thích Thiên bật cười, hai ngón tay gơ ra, liền khống chế toàn bộ không gian quy tắc của Ma vực. Từng vòng sóng gợn không gian nổi ra, như muốn trời Đệ Nhất phân thần lại tại chỗ.

- Sao có thể như vậy...

Đế Thích Thiên không thể tin mở to hai mắt, trợn mắt há mồm nhìn Đệ Nhất phân thần không hề trở ngại xuyên qua tầng tầng không gian, người hóa thành khối xanh càng ngày càng nhạt, tan vào sâu trong hư không.

- Lão già, để ta nói cho người rõ nhé.

Giọng nói đặc ý của Đệ Nhất phân thần từ sâu trong không gian truyền đến:

- Trên đời này có một thứ vượt trên cả không gian quy tắc, sinh vật đó được gọi là Vực Ngoại Thiên Ma, mà ta thì lại vừa sở hữu Thiên Ma thần thông này, ha ha ha...

Đế Thích Thiên lắc đầu cười khổ:

- Không ngờ cả ngày bắn napan, cuối cùng bị napan mỗ trúng. Hôm nay ta đã xem thường tiểu tử này rồi. Mà thôi, tiểu tử, tất cả đều tùy duyên, không thể ép buộc được. Nếu người đã không muốn sống ở đây, vậy thì ta cũng không ép người. Phần lễ vật này nếu đã quyết định đưa ra, lão phu cũng sẽ không lấy lại, tránh để người đời nói lão phu hẹp hòi. Đón lấy...

Giọng nói của không cao không thấp của Đế Thích Thiên xuyên qua tầng tầng không gian, men theo tin tức do Đệ Nhất phân thần lưu lại truyền đến.

- Người không ép buộc à? Hà hà, người có thể ép buộc được sao? Lão tử bây giờ có cả đồng công phu bảo vệ tính mạng, người có thể giữ ta lại được mới là chuyện lạ.

Đệ Nhất phân thần đang hóa thành một làn khói xanh nhanh chóng chạy trốn, nghe được lời nói của Đế Thích Thiên, không khỏi bật cười.

Trong lòng đang giằng cọt, đột nhiên một luồng ý thức cường đại từ phía sau bay đến, giống như vũ trụ lúc còn hỗn độn. Đệ Nhất phân thần giật mình, sắc mặt biến đổi, lập tức định khôi phục lại thân thể chuẩn bị ứng chiến.

Thiên Ma thần thông cũng không phải là hoàn mỹ không sơ hở. Phần lớn không gian không thể vây khốn được Thiên Ma, nhưng khi biến hóa thành Thiên Ma thì cũng chỉ là biến hóa hình thái của thân thể, còn tinh thần thì lại không hề biến đổi. Nếu như gặp phải đối thủ có tinh thần siêu cấp biến thái, đồng thời có thể men theo tin tức mà mình lưu lại khi đi xuyên qua không gian, vậy thì vẫn có thể dùng tinh thần để phát động công kích với mình.

- Đừng hoảng hốt! Lão phu đã sống nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại đi ức hiếp một tên tiểu bối như người sao?

Đế Thích Thiên giống như nhìn thấu tâm tư của Đệ Nhất phân thần, lớn tiếng nói.

Chỉ trong khoảnh khắc, ý thức của Đế Thích Thiên liền tăng vọt, trong nháy mắt đuổi kịp Đệ Nhất phân thần. Thân thể to lớn lưu lại một dấu ấn tinh thần trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, sau đó nhanh chóng rút đi.

- Bên trong dấu ấn này có toàn bộ tâm đắc và kinh nghiệm võ đạo của ta, chắc hẳn có thể giúp ích nhiều cho người. Lão phu ta cả đời sống cô độc ở đây, lúc trước nếu không phải Hiên Viên gặp được ta một lần, có lẽ cả Thái Cổ cũng không biết là còn có một Đế Thích Thiên. Ai, bọn ta cuối cùng cũng phải chôn vùi ở đây, hóa thành bụi đất, nếu những võ công này cũng chôn vùi theo ta thì không khỏi có phần đáng tiếc. Xem như là tiện nghi cho tiểu tử người vậy, hi vọng người có thể sử dụng nó vào việc chính đạo. Nói chung, sau lần này lão phu hi vọng người sẽ không xuất hiện ở Thái Cổ nữa, dù người có náo loạn tại Ma Giới ra sao đều không liên quan gì đến lão phu. Lão phu cũng cảm thấy yên lòng, đỡ phải hối hận vì đã gieo xuống một mầm tai họa.

Đệ Nhất phân thần nhất thời cảm thấy kính nể, trong lòng biết là đã xem thường lão nhân này.

- Đa tạ! Ông yên tâm, ta tuy là tâm ma, nhưng cũng sẽ không học theo Xi Vưu muốn làm bá chủ cả thiên hạ. Ma Giới thuộc về ta, còn Thái Cổ này cứ để cho phân thần thứ ba của ta vậy.

Đệ Nhất phân thần vừa mới xuất hiện tại Thái Cổ, biến trở lại hình dạng người, ánh mắt còn chưa kịp quan sát, bỗng cảm giác được một vật nặng bay đến, “bình” một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

- Người còn quên một thứ.

Đệ Nhất phân thần cúi đầu nhìn, trông thấy thứ rơi xuống trong bụi bặm kia chính là Xi Vưu chiến giáp. Vừa rồi do vội vàng nên hắn cũng để quên mất bảo bối này tại tòa thành Ma vực.

Đệ Nhất phân thần cúi đầu nhìn Xi Vưu chiến giáp trên đất, ngây người một lúc, sau đó cười nói:

- Đúng là mọi thứ đều thay đổi theo thời gian, không thể luôn giống nhau. Trước đây không lâu bản tọa vì thêm muốn vật này mà thiếu chút nữa đã mất mạng, bây giờ lại giống như là một gánh nặng khó vứt đi. Hà hà, cũng được, mang theo thứ này cũng chẳng hại gì.

Đệ Nhất phân thần cười cười, một tay cầm lấy giáp vai trên đất, không ngờ năm ngón tay vừa đặt vào giáp vai thì ngón trở phải bỗng truyền đến cảm giác đau nhói. Đệ Nhất phân thần rút ngón trở về, lật tay lại nhìn, chỉ thấy ở đầu ngón trở có một giọt máu rỉ ra.

Đệ Nhất phân thần trong lòng kinh hãi không thôi: “Chiến giáp thật tà ác, thậm chí ngay cả kim thân của ta cũng không ngăn được.”

Ánh mắt lướt qua mũi nhọn trên giáp vai kia, trông thấy một vết máu nhàn nhạt đang từ từ thấm vào trong giáp vai, chính là giọt máu do mũi nhọn đâm vào ngón trở của hắn.

“U!”

Xi Vưu chiến giáp lay động phát ra tiếng vo ve, giống như muốn từ trong tay Đệ Nhất phân thân bay ra.

“Đã rơi vào trong tay bản tọa mà còn muốn chạy trốn à?” – Con người của Đệ Nhất phân thân co lại, trong mắt bắn ra một tia sáng lạnh, năm ngón tay xiết chặt, không hề để ý đến những mũi nhọn kia. Bàn tay lập tức chảy ra đầy máu, nhưng Đệ Nhất phân thân vẫn không nhúc nhích chút nào.

“Tách tách!”

Máu không ngừng nhỏ xuống bên dưới. Một hồi lâu sau, cũng không biết vì sợ hãi sự bá đạo của Đệ Nhất phân thân hay là khuất phục, Xi Vưu chiến giáp cuối cùng bình tĩnh lại, yên lặng nằm trong bàn tay của Đệ Nhất phân thân.

“Hừ!”

Ánh mắt Đệ Nhất phân thân quét qua Xi Vưu chiến giáp đã thuần phục, trên mặt hiện lên một nụ cười hung ác, còn mang theo chút đắc ý.

“Với năng lực của bản tọa, nếu không thuần phục được một cái khí linh như người, nói ra chẳng phải sẽ thành trò cười sao!” - Trong lòng nghĩ như vậy, Đệ Nhất phân thân liền khoác Xi Vưu chiến giáp lên người.

“Xoẹt!”

Bên trong giáp vai mọc ra những mũi nhọn màu đỏ đen, đâm vào trong cơ thể Đệ Nhất phân thân. Một cảm giác đau đớn kịch liệt từ hai vai truyền khắp toàn thân. Một lượng lớn máu tươi bị hút vào trong giáp vai.

Trong cơn đau đớn, ma nguyên trong cơ thể Đệ Nhất phân thân điên cuồng vận chuyển, Hấp Tinh đại pháp và Sát Lục ma quyết đều vận chuyển với tốc độ gấp trăm ngàn lần. Ngay lúc sát lục ma nguyên hùng hậu tràn qua hai vai, ma nguyên đột nhiên thay đổi phương hướng vận hành vốn có, từ hai vai điên cuồng tràn vào trong giáp vai. Cơn đau kịch liệt kia trong nháy mắt liền biến mất không tung tích.

“Két!”

Trên giáp vai màu đỏ đen, những mũi nhọn chỉ chít giống như bị thứ gì công kích, từng cây rung lên, phát ra tiếng rít. Mỗi mũi nhọn đều vươn dài ra phía ngoài ba tấc, trên đầu nhọn rỉ ra những vệt máu đen, sau đó hóa thành tro bụi tiêu tán trong hư không. Giờ phút này, một giọt máu cuối cùng của Xi Vưu lưu lại trong chiến giáp cũng bị ép ra. Xi Vưu đã từ bỏ chiến giáp, mà lúc này chiến giáp cũng từ bỏ y.

544. Chương 512: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 3-1)

- A!

Xi Vưu chiến giáp lại nhận chủ lần nữa. Lấy được bộ giáp quý giá nằm mơ cũng muốn có này, Đệ Nhất phân thân trong lòng vui mừng, không nhịn được ngửa mặt lên trời thét dài. Cảm nhận được từng đợt ma nguyên từ Xi Vưu chiến giáp truyền đến lưu chuyển trong cơ thể, một loại cảm giác huyết mạch liên kết dâng lên trong lòng, giống như bộ này chiến giáp đã trở thành một phần thân thể của hắn.

Nhưng điều khiến cho Đệ Nhất phân thân hưng phấn nhất chính là, với tác dụng gia tăng biên độ ý thức của giáp vai, phạm vi khống chế sát lục quy tắc của hắn hiện giờ đã mạnh hơn gấp trăm lần so với ban đầu. Dưới tác dụng của sát lục quy tắc, sát khí như thủy triều cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn.

Cảm giác được rõ ràng quá trình thực lực tăng trưởng khiến cho lòng tự tin của Đệ Nhất phân thân tăng mạnh, tại khoảnh khắc này, hắn thậm chí muốn thay thế Đệ Tam phân thân đi chiến đấu với Xi Vưu.

“Nếu như Đế Thích Thiên nói không sai, Xi Vưu chiến giáp này và Sát Lục chiến giáp kia có thể đều là vật của Hắc Ám Chủ Thần thứ mười bốn, vậy đợi sau khi ta giết chết khí hồn của Sát Lục chiến giáp, đoạt lại

Sát Lục chiến giáp, kết hợp hai cái nhất định sẽ có công dụng khác. Là chiến giáp Chủ Thần, có tề thì cũng sẽ không đến nỗi nào.” - Đệ Nhất phân thân thầm nói: “Có điều nếu như giáp vai này và Sát Lục chiến giáp là một thể, vậy giáp vai của Sát Lục chiến giáp rốt cuộc là sao?”

Vấn đề này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng Đệ Nhất phân thân, không thể giải thích được.

“Mặc kệ nó, đợi đến lúc tìm được khí hồn kia rồi hãy nói. Mẹ nó, tại vùng đất bỏ hoang lại dám phản bội bản tọa... trong chuyện này nhất định là có vấn đề!” - Tạm thời bỏ qua nghi ngờ đối với Sát Lục chiến giáp, Đệ Nhất phân thân ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy toàn bộ Ma vực đều trống không, ma khí vốn dày đặc cũng nhạt đi không ít.

“Không phải chứ, nhanh như vậy đã đánh đến không gian khác rồi sao?” – Đến khi Đệ Nhất phân thân khôi phục tinh thần lại, chợt phát hiện Đệ Tam phân thân và Xi Vưu đã biến mất khỏi Ma Đô. Đệ Nhất phân thân đang định truy theo khí tức mà Đệ Tam phân thân lưu lại, đột nhiên cảm nhận được một luồng thần thức cường đại tập trung vào mình, liền bất giác nhìn về hướng bên phải. Chỉ thấy một đoàn sương máu đỏ rực tỏa ra khắp không trung, ở trung tâm sương máu có một bóng người quen thuộc đang chậm rãi dời mất khỏi người Đệ Nhất phân thân, người này chính là Huyết Hải Ma Quân.

“Người này trông rất quen.” - Huyết Hải Ma Quân thật nhanh liếc mắt nhìn Đệ Nhất phân thân một cái, trong lòng tự nhủ. Ngày đó Huyết Hải Ma Quân và Đệ Nhất phân thân chỉ có duyên gặp mặt một lần, cộng thêm cao thủ Thái Cổ có mặt quá đông, mà Đệ Nhất phân thân lại cố tình che giấu, cho nên nhất thời cũng không nhận ra. Vừa rồi phương thức xuất hiện của Đệ Nhất phân thân có chút đặc biệt, không giống như bất kỳ thuật đi xuyên qua không gian nào của Thái Cổ, vậy đã khiến cho Huyết Hải Ma Quân chú ý.

“Àm!”

Huyết Hải Ma Quân búng tay phát ra một ánh máu lớn khoảng chừng ngón cái, mở ra một thông đạo không gian giữa hư không, sau đó ung dung chậm rãi bước vào bên trong.

Sau người vang lên những tiếng xé gió nhanh chóng đến gần. Ma thức của Đệ Nhất phân thân đảo qua, biết là đám người xem cuộc chiến đang bay đến nơi này, trong lòng cũng không muốn bị nhận ra, liền tiện tay mở ra một thông đạo không gian, sau đó bước vào bên trong biến mất không còn thấy.

Gần như chỉ sau đó một chút, Trì Thương người mặc áo trắng, tay cầm Xích Tiêu trường kiếm bước giữa không trung lướt đến, trong đôi mắt sáng như sao phản chiếu một vệt hình ảnh cuối cùng của Đệ Nhất phân thân, trên mặt lộ ra thần sắc như suy nghĩ gì đó.

Đệ Nhất phân thân một đường truy theo khí tức mà Phong Vân Vô Kỵ lưu lại, không ngừng xuyên qua tầng tầng không gian. Dọc theo đường đi, hắn nhìn thấy rất nhiều không gian vỡ vụn trôi nổi trong hư không, trong những mảnh vụn này lại không có thi thể của sinh vật.

Mỗi khi vượt qua một không gian, Đệ Nhất phân thân đều có thể thông qua tình huống của những không gian sụp đổ kia, cảm nhận được cảnh tượng giao đấu giữa Xi Vưu và Đệ Tam phân thân. Hai người đều là tuyệt đỉnh cường giả, mỗi chiêu mỗi thức đều có uy lực rất lớn. Những không gian có kết cấu hơi rời rạc một chút thì đều không chịu được va chạm của hai người, hoàn toàn tan vỡ. Ngay cả những không gian nhỏ bình thường cũng không chịu nổi năng lượng công kích hùng hậu của bọn họ. Những nơi hai người đi qua, hoàn toàn lưu lại một cảnh tượng như ngày tận thế.

“Đệ Tam hình như có phần e dè.” - Đệ Nhất phân thân xuyên qua một phiến hư không đen kịt trải đầy mảnh vụn không gian sắc bén, tiến vào một không gian đầy dung nham nóng chảy. Không gian này giống như mới trải qua lúc sơ khai, khắp nơi là nham thạch và hố sâu, vô số con bò cạp giờ chiếc bụng màu đỏ lằng lằng trôi nổi trong nham thạch nóng chảy.

Một đường đi theo khí tức do Đệ Tam phân thân lưu lại, dần dần Đệ Nhất phân thân phát hiện, hai người kia dường như luôn chọn những không gian có người ở thưa thớt, hoặc là không có bất kỳ dấu vết nào của nhân loại để chiến đấu.

Với tác phong của Xi Vưu thì dĩ nhiên sẽ không cố kỵ nhiều như vậy. Giống như những người sống trong không gian này đều là người bình thường không biết võ công, nhưng Xi Vưu lại hành động không do dự chút nào, một chiêu đánh xuống, y vốn không hề quan tâm kinh lực còn sót lại sẽ giết chết bao nhiêu người.

Với loại tình huống này, cách giải thích duy nhất chỉ có thể là Đệ Tam phân thân không muốn trận chiến của hai người ảnh hưởng đến đám người Thái Cổ và nhân loại ở không gian khác, cho nên mới luôn chọn những không gian đồ nát ít người ở này.

Trận chiến giữa Xi Vưu và Đệ Tam phân thân dường như càng lúc càng kịch liệt, hai người không ngừng qua lại như con thoi trong không gian, tần suất biến đổi càng lúc càng nhanh. Đệ Nhất phân thân bỗng cảm giác được khí tức hai người lưu lại đang nhanh chóng tan đi.

“Bỏ đi!” - Đệ Nhất phân thân cũng không có lòng dạ nào quan sát dấu vết cuộc chiến của hai người, liền trực tiếp hóa thân thành Thiên Ma, nhanh chóng bay về hướng Đệ Tam phân thân và Xi Vưu vừa biến mất.

oOo

Đúng như dự đoán của Đệ Nhất phân thân, Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vưu cứ cách một lát thì lại đổi một không gian khác để giao đấu. Công kích liên tục khiến cho vô số không gian tan vỡ và sụp đổ.

Phong Vân Vô Kỵ vốn không muốn làm ảnh hưởng đến những nhân loại khác. Xi Vưu mặc dù nhìn thấu điểm này, nhưng cũng không có ý thay đổi. Giờ phút này, tất cả tâm thần của y đã hoàn toàn tập trung vào trên người Phong Vân Vô Kỵ. Hai người đều sử dụng chiêu thức thành danh của mình, đương nhiên đều là những tuyệt học trước kia. Cả Phong Vân Vô Kỵ hay Xi Vưu đều đang thử dò xét giới hạn của đối phương.

Lúc đầu Xi Vưu còn ứng phó rất ung dung, nhưng sau đó thì lại khó bình tĩnh được.

Mỗi tuyệt học Phong Vân Vô Kỵ đều chỉ sử dụng một lần, bất kể là Vô Hận Tiểu Thiên Địa hay là kiếm đạo của Tây Môn. Sau một lần luân hồi, chiêu thức của Phong Vân Vô Kỵ đã trở nên rất gọn gàng dứt khoát, chỉ đơn giản là chém ra từng kiếm.

Kiểm nguyên thuần túy và ngưng tụ nhất trong vũ trụ tập trung vào trong Đệ Ngũ Kiếm Đám, hóa thành một ánh kiếm tận trời chém về phía Xi Vưu. Loại phương thức đơn giản nhất này lại có uy hiếp mãnh liệt nhất. Trong mỗi kiếm của Phong Vân Vô Kỵ đều ẩn chứa kiếm ý của Tây Môn Y Bắc, loại kiếm đạo đơn giản mà cực đoan này khiến cho ngay cả Xi Vưu cũng không dám khinh thường.

Tại tây bắc của Ma Giới.

Phong ba do chủ nhân Sát Lục gây nên cũng chưa hoàn toàn lắng xuống, thế lực của các vương triều còn sót lại vẫn đang lừng lực tại Ma Giới thứ nhất, tìm kiếm tung tích của chủ nhân Sát Lục để dễ bề ăn nói với các Hắc Ám Quân Chủ. Dưới uy thế của các vương triều, vô số yêu ma cấp thấp sinh trưởng ở nơi này cũng lưỡng lự không biết có nên ở lại khu vực rộng lớn này hay không.

Sau khi tìm tòi mấy ngày, lũ yêu ma vẫn không thu hoạch được gì. Đồng thời trong lòng cũng biết, dù có tìm kiếm được thì đám yêu ma cấp thấp như mình cũng chẳng phải là địch thủ của đối phương, vì vậy liền trở nên lười nhác, chuyển sang nhắm vào những cừu địch trước kia, khiến cho giết chóc lại nổi lên. Đối với việc chém giết của những yêu ma cấp thấp này, vương triều Khải Tát cũng lười để ý tới, chỉ cấm cớ có thù hình vương miện bụi gai màu bạc của vương triều tại nơi cao nhất trên dãy núi này, nhằm cho biết là từ phía dưới chếch về hướng tây bắc một chút chính là khu vực của Quang Âm quốc độ mới thành lập đang xây dựng rầm rộ. Đối với thế lực mới thành lập này, ngay cả vương triều Khải Tát cũng rất là kiêng kỵ.

“Ầm!”

Trên bầu trời một dãy núi cao liên miên tại Ma Giới, đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, đồng thời một cơn cuồng phong từ bầu trời cuốn ngược xuống. Mặt đất nhanh chóng bị bóng tối bao trùm.

Trên dãy núi liên tục, một tên yêu ma dữ tợn thân cao hai trượng, làn da đen kịt thô ráp đang giao chiến với một tên đại tướng thủ hạ của Áo Cổ Tư Đình ở phương nam. Bỗng nhiên hai người gần như đều có dự cảm, liền ngẩng đầu nhìn lên trời. Chỉ thấy phía trên ngọn núi, một tảng đá to lớn chậm rãi xuyên qua hư không xuất hiện trên bầu trời, bóng đen của nó in xuống khiến mặt đất càng trở nên đen kịt, ngay cả ánh sáng ảm đạm do năm ngôi sao chiếu xuống cũng bị che khuất.

- Đây là... chuyện gì?

Tên đại tướng thủ hạ của Áo Cổ Tư Đình đứng trên một đỉnh núi cao màu đen, nhìn lên tảng đá to lớn hình bầu dục trên đỉnh đầu nói.

Cách đó mấy ngọn núi, một gã yêu ma khác cũng ngây người. Tầng đá to lớn kia gần như che phủ tất cả ánh sáng phía trên hai người. Bọn họ đều cảm giác được hai luồng khí tức cực kỳ cường đại phía trên tầng đá kia. Trong lúc đang kinh hãi nghi hoặc, chợt nghe phía trên vang lên một giọng nói hùng hồn và uy nghiêm.

- Phong Vân Vô Kỵ, ngươi dùng hết tâm cơ dẫn bản tọa từ Thái Cổ đến Ma Giới. Bây giờ nơi này tất cả đều là ma tộc, dù động tĩnh có lớn hơn thì kẻ chết cũng không phải là nhân tộc ta, như vậy ngươi đã hài lòng rồi chứ?

Xi Vưu đứng ở ven rìa tầng đá, bỗng nhiên tiến lên phía trước một bước, áo choàng sau người phất lên, nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ ở đầu bên kia, lạnh lùng nói.

545. Chương 512: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 3-2)

- Các ngươi là ai? Có biết đây là lãnh địa của vương triều Khải Tắt chúng ta không? Mau khai báo lai lịch của các ngươi rồi rút đi!

Một đội chiến sĩ ma tộc từ nơi chân trời phía xa bay đến. Dù là Xi Vưu hay Phong Vân Vô Kỵ, khí tức cường đại của hai người trên cả Ma Giới cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đối với những chiến sĩ vương triều này, cho dù đối phương có mạnh hơn một cấp hay hai cấp thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cần biết đối phương cường đại là đủ. Nếu như bọn chúng chỉ là một đám ác ma lưu lạc thì cũng sẽ không dám nhúng tay vào, thế nhưng những kẻ này lại ỷ vào thân phận chiến sĩ vương triều của mình, vốn chẳng coi những cường giả bình thường vào đâu, ngay cả khi công lực của đối phương mạnh hơn mình.

- Vương triều Khải Tắt là cái quái gì?

Xi Vưu nhướn mày, không kiên nhẫn đánh ra một chưởng. Một quả cầu sấm sét từ lòng bàn tay bắn ra, nhanh như chớp đánh trúng đám chiến sĩ vương triều kia. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, những chiến sĩ của vương triều Khải Tắt nhiều chuyện chạy đến đều hóa thành tro bụi, ngay cả mảnh vụn cũng không lưu lại.

Đối với việc Xi Vưu một chưởng tiêu diệt đám vương triều chiến sĩ kia, Phong Vân Vô Kỵ cũng chẳng hề chớp mắt, giống như chưa từng để ý tới. Lúc này trên gương mặt lạnh lùng của hắn cuối cùng cũng hiện lên vẻ tươi cười:

- Ước định của ta và ngươi chỉ giới hạn trong hai người chúng ta. Nếu như chiến đấu ở Thái Cổ thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến người vô tội. Một khi xuất hiện tình huống này, ngươi cảm thấy ước định của chúng còn bất cứ hiệu lực nào sao? Đến lúc đó nhất định là sẽ không chết không thôi.

- Nhìn khắp vũ trụ, Ma Giới này cũng giống như Thái Cổ, có kết cấu không gian rất chắc chắn. Dù có giao đấu ra sao thì cũng không cần e ngại điều gì, như vậy chẳng phải là tuyệt nhất sao?

Phong Vân Vô Kỵ nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hai người trên đường đến Ma Giới này đã vượt qua vô số không gian, cũng đã phá tan vô số không gian. Kỳ quái là cho dù hai người giao thủ rung trời chuyển đất như thế nào, khối đá to lớn dưới chân kia vẫn không hề tan vỡ, có mấy lần bị kinh khí hỗn loạn của hai người làm nứt ra, nhưng rất nhanh lại được một lực lượng kỳ dị gắn kết thành một khối.

Mặc dù hai người đều không lên tiếng, nhưng dường như đã ngầm thừa nhận một việc: dùng tầng đá này làm giới hạn giao đấu, nếu như lui ra phạm vi của tầng đá cũng đồng nghĩa với thua cuộc. Do đó mỗi khi tầng đá dưới chân sắp vỡ vụn ra, lại được hai bên ngưng tụ lại lần nữa.

“Đình!”

Trong tiếng kiếm rung réo rất như rỗng ngậm, bàn tay Phong Vân Vô Kỵ duỗi ra, Đệ Ngũ Kiếm Đám từ ba thước co lại trượt vào trong tay áo biến mất không thấy.

Xi Vưu vừa thấy Phong Vân Vô Kỵ thu kiếm, con ngươi lập tức co rút lại, sâu trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Xi Vưu trong lòng biết, cảnh giới hôm nay của Phong Vân Vô Kỵ đã không còn chênh lệch với mình bao nhiêu, cho dù có kém một chút thì cũng sẽ không nhiều. Bất kể là lúc trước dùng kiếm, dùng đao hay là

dùng búa để thành danh, khi công lực đạt đến mức độ này, tất cả khác biệt đều chỉ phụ thuộc vào sự lĩnh ngộ đặc biệt của từng người đối với quy tắc.

Phong Vân Vô Kỵ thu kiếm, dĩ nhiên là muốn bỏ qua kiếm chiêu đã thành danh, chuyển sang dùng đạo của quy tắc mà hắn nắm giữ làm thủ đoạn công kích.

- Gào!

Chân khí trong cơ thể Xi Vưu bùng lên, khí tức hắc ám dày đặc từ trong cơ thể tỏa ra, hóa thành một mảng sương đen nồng đậm. Đoàn sương đen kia thấp thoáng kết thành một chiếc đầu ma thần dữ tợn, há mồm gầm thét. Ngay khi Xi Vưu chuẩn bị ứng phó với công kích của Phong Vân Vô Kỵ, đột nhiên một luồng dao động ý thức cường đại từ phía trước truyền đến, giống như có thể làm núi lở đất tan, vũ trụ biến hóa. Xi Vưu biến sắc, cũng không kịp có phản ứng nào khác, ma thức to lớn liền từ trong cơ thể phát ra, nghênh đón thần thức công kích của Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Ý thức của hai cường giả giống như hai con giao long trong hư không va chạm mạnh vào nhau.

- Hự!

- A!

Cả hai đồng thời rên một tiếng. Thân thể Xi Vưu lắc lư, dưới chân liên tiếp lùi lại mấy bước. Tại khoảnh khắc này, linh hồn của y giống như bị đập mạnh một cái, nơi ngực khí huyết cuộn trào, một mùi tanh lập tức dâng đến cổ họng, nhưng lại bị Xi Vưu nuốt vào.

“Quá mạnh, thần thức của hắn!” - Xi Vưu trong lòng kinh hãi không thôi. Từ chỗ của Đế Thích Thiên y đã lấy lại một nửa công lực, nhưng thứ còn quan trọng hơn chính là một phần linh hồn khác. Thu lại được một nửa linh hồn kia, ma thức của Xi Vưu đã tăng lên gấp đôi, đây mới là thứ mà y coi trọng nhất.

Không ngờ khi hai bên giao đấu, Xi Vưu lại kinh hãi phát hiện ý thức của Phong Vân Vô Kỵ đã tăng lên gấp bội, lần giao thủ vừa rồi mình lại có phần ở vào thế yếu hơn.

Sự kinh hãi còn chưa biến mất, một cảm giác nguy hiểm bỗng dâng lên trong lòng. Xi Vưu liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở đầu bên kia, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lãnh khốc, tay áo trắng phất phơ, tóc dài tung bay, bàn tay phải trắng sáng ở trước ngực phát ra ánh kiếm chói mắt, giữa năm ngón tay có một đoàn ánh sáng lấp lánh không ngừng lập lòe, nhanh chóng lan ra phía ngoài. Đây chính là “Kiếm chi linh vực”.

Phong Vân Vô Kỵ dùng thần thức giao đấu chỉ là phụ, phát động “Kiếm chi linh vực” mới là chính.

Về mặt Xi Vưu biến đổi, bước chân không hề dừng lại, thân thể bằng bằng trượt về hư không phía sau, chỉ trong phút chốc đã cách xa Phong Vân Vô Kỵ mấy ngàn trượng, lơ lửng tại một đầu khác của tầng đá. Tay áo bào màu trắng rộng thùng thình của Phong Vân Vô Kỵ khẽ rung lên một chút, ở nơi xa, không gian quanh người Xi Vưu đột nhiên đông cứng lại, không khí trở nên sền sệt giống như thể rắn.

Chân khí trong cơ thể Xi Vưu đột nhiên dâng trào, không khí quanh người lập tức nổ tung. Y giơ tay phải lên, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện vô số ngọn núi hình mũi nhọn, giống như núi tiên trong truyền thuyết. Xi Vưu lại khẽ nhấc cổ tay, vô số ngọn núi kia liền bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ lại giống như không nhìn thấy, “Kiếm chi linh vực” sáng chói trong bàn tay phải nhanh chóng mở rộng ra phía ngoài, đồng thời điều khiển không gian quy tắc đem không gian tầng tầng chồng lên nhau, muốn cuốn lấy Xi Vưu vào trong “Kiếm chi linh vực”. Xi Vưu cũng đồng thời khống chế không gian quy tắc, liên tục kéo giãn khoảng cách. Hai người không ngừng dùng phương thức của mình để tranh đoạt quyền khống chế không gian quy tắc. Khoảng cách lúc thì kéo lại gần, lúc thì lại giãn ra xa.

Vô số dãy núi hình mũi nhọn lơ lửng trên bầu trời. Khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ chưa đến một trăm trượng, tất cả phân tử bên trong núi đá trong nháy mắt biến đổi, trở nên càng chặt chẽ hơn. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám yêu ma trên mặt đất, những ngọn núi kia đều sụp đổ vào phía trong, hóa thành từng cây trường kích bằng đồng xanh. Không chỉ như vậy, trong phạm vi trăm dặm, tất cả dãy núi nhô lên khỏi mặt đất cũng đồng thời biến hóa thành những thanh trường kích chìa thẳng lên trời. Quy tắc vận hành tại phiên không gian này trong nháy mắt đã bị Phong Vân Vô Kỵ thay đổi.

Gần như cùng lúc thay đổi quy tắc vận hành chung quanh, cặp mắt của Phong Vân Vô Kỵ cũng biến thành “Phá Vọng ngân mâu” màu trắng bạc, thần sắc trở nên lạnh lùng và lý trí, không có một chút tâm tình dao động nào.

- Ha ha! Kiếm Thần, ta cũng không có ý giao thủ với ngươi. Nơi này người muốn giao đấu với ngươi còn nhiều lắm. Ta chỉ là tới đây xem náo nhiệt thôi.

Vừa rồi hiển nhiên Lộ Tây Pháp đã quên mất Phong Vân Vô Kỵ cũng nắm giữ được thuật hình chiếu không gian giống như y, cho nên nhất thời bị thiệt thòi một chút. Lộ Tây Pháp cũng không có ý định dây dưa, cánh sáng rung lên, người đã vọt lên trời biến mất không thấy.

- Thiên thần sa ngã Lộ Tây Pháp đã xuất hiện, vậy các vương triều đại đế của Ma Giới chắc cũng đã đến rồi chứ?

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chung quanh một vòng, vẻ mặt vẫn ung dung như cũ. Từ trong mắt hắn, Xi Vưu không hề nhìn thấy bất kỳ sự sợ hãi hoặc chùn bước nào, ngược lại có khí thế tung hoành thiên hạ.

Phong Vân Vô Kỵ vừa dứt lời, mười hai cây cờ lớn của vương triều liền từ dưới chân trời dựng lên, đón gió phấp phới.

- Mặc dù Thái Cổ hiệp nghị cũng không quy định là nhân tộc các ngươi không thể xuyên qua không gian đến Ma Giới ta, nhưng nếu đã đến thì cũng không cần truy cứu nữa. Hai nhân loại các ngươi giao thủ lại lựa chọn Ma Giới làm chiến trường, đúng là to gan. Hôm nay tất cả các ngươi đều ở lại đây đi.

Một giọng nói lạnh lẽo vang vọng trong trời đất.

- Áo Cổ Tư Đô, mấy trăm triệu năm không gặp, khẩu khí của ngươi đúng là càng lúc càng lớn. Trải qua cuộc chiến thần ma, ngược lại khiến cho đám kiến hôi các ngươi tăng thêm không ít chí khí.

Xi Vưu đột nhiên lên tiếng:

- Khải Tắt, Ni Cổ Lạp Tư, Ma Đế Hoàng... đám lão già các ngươi năm đó chẳng qua là bại tướng dưới tay bản tọa. Bản tọa ở đây, đâu có chỗ cho các ngươi giương oai. Tại cuộc chiến thần ma, nếu không phải là đám Chủ Thần gì đó của các ngươi ra tay, bằng một mình ta cũng có thể giết cho các ngươi cầm đầu mà chạy.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Một lúc sau, giọng nói của Ma Đế Hoàng từng giao thủ với Phong Vân Vô Kỵ từ xa xa truyền đến:

- Hóa ra là Ma Tôn đại nhân. Ban đầu ngài xuất thế ngang trời, đột nhiên xuất hiện ở Ma Giới, không ai biết được lai lịch. Vô số yêu ma bị ngài thu hút, kéo đến gia nhập dưới trướng của ngài. Chỉ dựa vào những lực lượng này, thiếu chút nữa ngài đã quét sạch cả Ma Giới. Sau đó mới biết hóa ra là ngài đến từ Thái Cổ. Đáng tiếc ngài lại đột nhiên biến mất không tung tích. Bọn ta trong lòng tò mò, tìm mọi cách hỏi thăm, mới biết là ngài đã bị Chí Tôn của nhân tộc các người phong ấn. Không ngờ sau trăm triệu năm Ma tôn lại xuất thế lần nữa, thật là đáng mừng!

Xi Vưu nghe được liền biến sắc, đây vốn là chỗ đau của hắn. Bất cứ ai cũng nhận ra sự giễu cợt trong lời nói của Ma Đế Hoàng kia.

- Hừ, bản tọa bị phong ấn trăm triệu năm, nhưng vẫn dư sức đối phó với cái đám được gọi là đế hoàng các ngươi.

- Vậy sao?

Lại là một giọng nói hơi khàn khàn truyền đến, trong thanh âm lộ ra vẻ khinh thường:

- Chỉ là không biết, áo giáp của Ma Tôn năm đó xưng bá nửa Ma Giới hiện đang ở chỗ nào, chẳng lẽ còn chưa lấy về được? Nhưng cũng không sao cả. Mấy vương triều đại đế chúng ta cùng với Địa Lạc Chi Vương đã chuẩn bị một lễ vật lớn tặng cho Ma Tôn, mong ngài sẽ vui vẻ tiếp nhận!

Dứt lời hắn liền không nói thêm gì nữa. Ven rìa mặt đất, bốn phía tràn đến sương mù dày đặc. Từng luồng ma thức to lớn từ chân trời bốn phương bay đến, những hàng bóng ma cũng theo đó bước giữa không trung tiến tới. Tại phương nam, một đoàn thiên thần sa ngã bốn cánh cũng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề dọc theo bầu trời bay đến.

Đám ma tộc này số lượng không bằng vừa rồi, nhưng về chất lượng thì lại mạnh hơn gấp trăm lần, trong đó có không ít đại tướng của các vương triều.

- Quả nhiên là lễ vật tốt!

Xi Vưu nhìn chăm chăm lên bầu trời, cắn răng nghiêng lợi nói. Y làm sao lại không biết dự định của đám vương triều đại đế. Những cường giả đang bay tới này vốn là chốt thí dùng để tiêu hao tinh khí thần của mình. Mười ba vị cường giả vương triều mặc dù còn chưa xuất thủ, nhưng chính vì vậy lại khiến cho Xi Vưu càng phải đề phòng những kẻ có thể ra tay bất cứ lúc nào này.

Tại Ma Giới, uy tín vốn chẳng có tác dụng gì, thứ hữu dụng chính là thực lực.

“Ầm!”

Hư không rung động giống như chiếc hộp bị một lực lượng to lớn vô hình lắc lư, cùng với nó còn có sắc mặt của Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vưu đều khẽ biến đổi.

Khí tức do chấn động này truyền tới, hai người đều không xa lạ gì, chính là dao động của “cấm chế hư không”. Hơn nữa nhìn vào thanh thế của nó, chỉ sợ cấm chế hư không này là do đám cao thủ cấp bậc Thiên Ma Thần của các vương triều Ma Giới liên hợp phát động, thậm chí ngay cả vương triều đại đế cũng có thể tham gia vào.

Loại cấm chế hư không này có thể do một người đơn độc thi triển, cũng có thể do nhiều người thi triển, mức độ cấm chế của nó tùy thuộc vào nhân số và thực lực của người tham gia. Sau khi đạt đến một mức độ nhất định, nó có thể hoàn toàn cách ly một khu vực riêng biệt, khiến cho năng lượng trong phiến không gian này không thể đối lưu. Chỉ cần người phát động cấm chế có thực lực đủ mạnh và nhân số đủ nhiều, vậy thì người ở trong phiến không gian này dù có là cao thủ đỉnh cấp cũng phải bó tay chịu chết.

Lúc Xi Vưu vừa từ nơi phong ấn thoát ra ngoài, cấm chế không gian do y phát động chẳng qua là ngăn cách khí tức lan truyền ra, cũng không ngăn cách năng lượng từ bên ngoài tràn vào. Nhưng tại khoảnh khắc này, hai người rõ ràng cảm ứng được năng lượng trong hư không đột nhiên dừng lại. Cũng tức là nói, chỉ cần hai người tiêu hao hết năng lượng trong khối không gian này, vậy thì sẽ không thể tiếp tục hút lấy năng lượng chung quanh.

Trong lòng hai người nhất thời trở nên ngưng trọng. Dưới tình huống này, mặc dù không trao đổi tin tức, nhưng trong lòng hai người đều tạm thời bỏ qua trận quyết đấu, đồng lòng đối phó với kẻ địch bên ngoài.

“Xẹt xẹt!”

Trong hư không, từng gã thiên thần sa ngã bốn cánh hạ xuống, vẻ mặt lạnh lùng, những thanh trường kích lôi điện màu đen lấp lóe trong tay, cánh chim sau lưng rung lên, người đã hóa thành một bóng đen mơ hồ lao xuống.

“Vèo vèo!”

Khi còn cách hai người một khoảng, trường kích lôi điện mang theo năng lượng kinh người liền từ bầu trời bắn xuống, còn những thiên thần sa ngã kia lại gặp người bay vọt lên cao.

“Gào!”

Giữa không trung bỗng tỏa ra một đoàn sương máu, bên trong thấp thoáng có thể nhìn thấy một ma thú màu máu dữ tợn. Sau một tiếng gầm thét, ma thú màu máu kia liền há mồm phun ra một ngụm máu về phía Xi Vưu.

“Bùng!”

Những bóng chưởng to lớn từ bầu trời úp ngược xuống, đánh về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Tốc độ của những ma tộc này đều cực nhanh. Chỉ trong nháy mắt, Xi Vưu và Phong Vân Vô Kỵ đã bị các loại công kích muôn hình vạn trạng bao vây, bao gồm gió, lửa, sấm sét và huyết khí. Tiếp theo những công kích liên tục này, từng đoàn ánh sáng linh vực nửa hình cung bùng lên, mở rộng về phía hai người. Theo những tiếng ngâm xướng, phía trước ánh sáng linh vực, từng đoàn thập tự thánh quang màu đen từ không trung nghiêng nghiêng bắn xuống. Ở nơi xa hơn, một số đại ma thần thân thể cao đến vạn trượng đang bước nhanh đến.

- Ha!

Xi Vưu khôi phục lại ma thân vốn có, vươn tay phải vào trong hư không kéo ra một thanh trường đao màu đen hình dáng cổ xưa, dưới chân nhún một cái liền vọt lên nghênh đón những công kích đang bắn đến.

“Xoẹt xoẹt!”

Những vết đao nhỏ bé lan rộng trong hư không, không ngừng cắt qua thân thể. Mỗi lần vết đao lóe lên đều có ánh máu bắn ra. Tốc độ của Xi Vưu cực nhanh, đồng thời không ngừng điều khiển không gian quy tắc, lúc thì xuất hiện ở đông, lúc thì lại nhoáng lên ở tây, thỉnh thoảng lại dùng ma thức to lớn công kích. Loại phương thức công kích này cực kỳ khó đề phòng.

“Bùng!”

Ngay khi thân hình Xi Vưu vừa xuất hiện ở một nơi khác, một đoàn ánh sáng đen kịt bỗng bùng lên. Xi Vưu vừa xuất hiện liền bị một tên đại tướng của vương triều Áo Cổ Tư Đô cuốn vào trong lĩnh vực.

Xi Vưu vừa biến mất, tất cả công kích liền tập trung về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm, ầm ầm!”

Khói đen cuộn cuộn, ma khí lượn lờ, những công kích dày đặc không hề sai lệch đánh xuống. Con người của Phong Vân Vô Kỵ co rút lại, tay áo trắng phất phơ, bàn tay phải trắng ngần giơ lên, mở rộng hướng về phía công kích trên bầu trời rơi xuống.

- Hự!

Đột nhiên từng luồng ma thức cường đại công kích vào linh hồn Phong Vân Vô Kỵ, chính là do đám tướng lĩnh của vương triều phát ra. Công kích bất ngờ này hơi làm rối loạn kế hoạch của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng tinh thần cũng không bị tổn thương gì. Tay phải của hắn phát động kiếm ý, đồng thời truy theo mấy luồng ma thức kia, không hề nghĩ ngại thân thể to lớn liền công kích về phía đầu nguồn của những ma thức kia.

“Phụt!”

Ở phía xa, mấy tên tướng lĩnh khí tức mạnh mẽ đang đứng giữa đại quân của vương triều, đột nhiên một lực lượng tinh thần to lớn vượt qua tường tượng như dùi sắc đâm vào trong biển ý thức của chúng. Đám ma tướng thân thể lắc lư, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể bọn chúng tuy không bị gì, nhưng linh hồn thì đã bị thương không nhẹ. Đám ma tướng này sợ hãi nhìn về phía nam tử nhân loại áo trắng ở phía xa, vẻ mặt vàng như màu đất, liên tục lui vào trong đoàn người, không dám lộ mặt ra, cũng không dám dùng ma thức công kích nữa.

549. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-4)

Theo năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ mở ra, những công kích dày đặc kia lại có hơn phân nửa bắn ngược trở về, va chạm với một nửa công kích còn lại từ phía trên bắn xuống, triệt tiêu lẫn nhau hóa thành hư vô. Vừa rồi hắn đã sử dụng yếu quyết “Ngự” trong kiếm đạo.

Kiểm, thứ gì là kiếm? Lưỡi dài ba thước là kiếm, cây khô nửa thước là kiếm, từng cọng cây ngọn cỏ đều có thể là kiếm. Là một kiếm giả thật sự thì vốn không câu nệ đến hình thức của kiếm.

Như vậy rốt cuộc thứ gì là kiếm? Nếu như không câu nệ đến hình thức, có thể sử dụng cỏ cây, núi đá và tự nhiên làm kiếm, còn có thể dùng người làm kiếm, dùng quần áo làm kiếm. Tương tự như vậy, nếu công lực đạt tới một trình độ nhất định, ngay cả công kích do đối phương phát ra cũng có thể là kiếm, không hề chế được công kích của đối phương.

Đây chính là tâm pháp tầng thứ tám Ý Niệm Kiếm Thể của Phong Vân Vô Kỵ: kiếm vốn sắc bén, có thể đả thương người. Phàm là những thứ sắc bén có thể đả thương người, cho dù chỉ là có khả năng làm người bị thương thương cũng có thể xem là kiếm, bị mình không chế.

Mặc dù bị đông đảo yêu ma cao cấp bao vây nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại không hề sợ hãi. Luận về một đối một, Phong Vân Vô Kỵ có lẽ không bằng Xi Vưu, nhưng khi đối mặt với quần đầu, kiếm đạo do hắn không chế chính là thứ vũ khí sắc bén nhất.

“Xoẹt!”

Tâm ý vừa động, chiến giáp trên người đám yêu ma bỗng tách rời ra từng phiến, không ngừng biến hóa, ven rìa phiến giáp phát ra ánh sáng sắc bén. Bất ngờ không kịp đề phòng, đám yêu ma này lần lượt thét lên, bị phiến giáp xuyên qua thân thể.

“Bùng!”

Trước mắt tối sầm lại, Phong Vân Vô Kỵ bỗng phát hiện mình cũng đã bị cuốn vào trong một lĩnh vực. Trong phiến không gian này có một tên ma thần to lớn đầu đội trời chân đạp đất, quanh người lửa cháy hừng hực, ở chung quanh còn có vô số ma thần giống như hắn đứng giữa trời đất.

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu, vươn người một cái nhanh như chớp bắn ra. Khi chủ nhân của phiến không gian này còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã bóp nát cổ của một tên ma thần trong đó. Trong hư không bỗng xuất hiện một lỗ hổng, Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng xuyên qua đó. Đợi sau khi ra khỏi lĩnh vực, hắn mới phát hiện kẻ cuốn mình vào trong lĩnh vực chẳng qua là một tên ma tộc vấy tím cao hơn năm trượng.

Thừa dịp đối phương đang kinh ngạc, Phong Vân Vô Kỵ vươn tay phải một cái nắm lấy Đệ Ngũ Kiếm Đám. Trước khi đối phương kịp phản ứng, lưỡi kiếm đã xuyên vào trái tim của hắn, đồng thời thuận thế kéo ngang, trong nháy mắt cắt người hắn ra. Trước khi chết, ánh mắt của tên kia ma tộc kia vẫn mở to như cũ.

“Tốc độ thật nhanh!” - Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn, cho dù thấy được động tác đâm kiếm của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng hắn lại không thể nào tránh né, bởi vì tốc độ của Kiếm Thần quá nhanh.

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ rung động tạo thành một đoàn tàn ảnh màu trắng. Một đợt kinh khí như sóng lớn lướt qua phía sau, còn thân hình hắn đã xuất hiện ở một nơi khác cách xa ngàn trượng.

Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt nhìn, trông thấy Xi Vưu chẳng biết từ lúc nào đã ra khỏi lĩnh vực kia.

Thời gian tồn tại của Xi Vưu vượt xa Phong Vân Vô Kỵ, số trận chiến đã trải qua nhiều hơn, sự hiểu biết về lĩnh vực cũng phong phú hơn, cho nên rất hiếm lĩnh vực nào có thể vây khốn được Xi Vưu một khắc trở lên.

“Xoẹt!”

Những tiếng xé gió vang lên từ phía sau, Phong Vân Vô Kỵ lập tức xoay người lại, “Kiếm chi lĩnh vực” đồng thời ra tay. Giữa năm ngón tay có một đoàn ánh sáng bạc lập lòe bất định, bên trong thấp thoáng có vô số bóng kiếm qua lại như con thoi.

“Bùng!”

Đoàn ánh sáng bạc kia chỉ dừng lại trong tay Phong Vân Vô Kỵ một chút, sau đó đột nhiên khuếch tán đến nửa bầu trời. Ánh sáng bạc chói mắt tràn ngập trời đất, in vào trong con ngươi của đám yêu ma đông nghịt.

Không có tiếng kêu thảm thiết, cũng không có tiếng rên rỉ, nửa bầu trời nhất thời trở nên trống không, toàn bộ yêu ma nằm trong phạm vi bao phủ của “Kiếm chi lĩnh vực” đều chết sạch.

- Gào!

Trên đỉnh bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng rít, thanh âm cực kỳ chói tai.

“Hắc Ám Quân Chủ!” - Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ khê biến đổi. Loại lực lượng quen thuộc kia từng đột chấn động linh hồn, chính là cơn lốc tinh thần của Hắc Ám Quân Chủ mà hắn từng trải nghiệm qua lúc ở hải dương hỗn độn. Có điều bây giờ đã không giống như lúc trước, luận về ý thức Phong Vân Vô Kỵ hiện giờ đã vượt trên Hắc Ám Quân Chủ rồi.

Mặc cho chung quanh sóng lớn dâng trào, ta vẫn sừng sững bất động như ngọn núi.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn, trông thấy chín bóng người xuất hiện phía trên, đứng thẳng xếp thành hình chữ “nhân” (). Tiếng rít kia chính là chính là do tên Hắc Âm Quân Chủ đứng đầu tiên phát ra.

Một quả cầu ánh sáng màu đen bao bọc lấy chín gã Hắc Âm Quân Chủ, giống như trời trắng treo cao ở phía trên. Ở phía sau chín gã Hắc Âm Quân Chủ, một phiến mây mù ảm đạm dọc theo bầu trời lan về bốn phía.

- U!

Những tiếng rên rỉ từ dưới đất vang lên, vô số yêu ma vốn đã chết đi bỗng nhiên nhúc nhích, từ từ đứng lên, vết thương trên người nhanh chóng khép kín, chỉ một lát sau đã sống lại hoàn toàn.

Trên mặt đất, đông thi thể dày đặc bắt đầu cử động, khí tức sinh mạng một lần nữa truyền vào trong những thi thể này. Những yêu ma vừa rồi bị hai người gần như tàn sát toàn bộ, trong nháy mắt lại trở nên mạnh như rồng như hổ.

- Ha!

Những tiếng la giết từ bên dưới truyền đến, sắc mặt Xi Vưu biến đổi, cuối cùng cũng hiểu được những kẻ này muốn làm gì.

Có lực lượng của Hắc Âm Quân Chủ, những yêu ma này căn bản là giết không chết, đồng thời cũng bởi vì giết không chết cho nên bọn chúng càng trở nên hung hãn. Cứ tiếp tục không ngừng như vậy, cho dù công lực của hai người có lớn đến đâu vẫn sẽ có một lúc bị hao hết. Bên trong cấm chế không gian này hai người lại rất khó bổ sung được năng lượng. Hơn nữa chiêu thức có lực sát thương càng lớn thì công lực tiêu hao lại càng nhiều.

Nghĩ đến sự lợi hại bên trong, sắc mặt Xi Vưu nhất thời trầm xuống. Không hề nghĩ ngợi, y lập tức vọt lên trời, giữa không trung thân hình lại chợt lóe lên xuất hiện trước người đám Hắc Âm Quân Chủ kia.

- Chết đi!

Sát khí trong mắt Xi Vưu bùng lên, tay phải lật một cái. Mặt đất khắp nơi tan vỡ, khí tức âm tà bên dưới phá vỡ mặt đất, như dãi sông lấp biển từ chung quanh cuộn cuộn tràn về phía Xi Vưu, hội tụ vào trong bàn tay của hắn. Nhất thời một chuồng này của Xi Vưu có khí thế như đủ làm sụp đổ cả bầu trời. Đây chính là “Băng Thiên thức” trong “Hủy Thiên Diệt Địa thất đại thức” do Xi Vưu tự nghĩ ra.

- Gào!

Trên bầu trời, tên Hắc Âm Quân Chủ đứng đầu tiên chợt rít lên một tiếng, áo bào đen rộng thùng thình tung bay, quanh người thần lực dập dờn. Thần lực dày đặc từ bốn phương tụ lại trước ngực hắn, hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen to lớn từ bầu trời bắn xuống.

“Ầm!”

Trong tiếng nổ lớn rung trời, một vầng sáng màu đen hình tròn từ chỗ hai người giao thủ lan rộng theo phương ngang, nơi đi qua hư không vỡ vụn. Mấy trăm tên thiên thần sa ngã không kịp tránh né, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Giữa không trung, thân thể Xi Vưu hơi lắc lư. Khi đang định ra tay lần nữa, y chợt phát hiện đám Hắc Âm Quân Chủ đã biến mất không còn bóng dáng, cũng giống như khi bọn chúng xuất hiện.

- Hừ, các người thật sự xem bản tọa là thiên nam tín nữ sao?

Vừa hiểu được dự định của những ma tộc này, trong lòng Xi Vưu liền tức giận không thôi.

- Phong Vân Vô Kỵ, người lựa chọn địa phương thật tốt!

Nhân tiện Xi Vưu cũng giận lây sang cả Phong Vân Vô Kỵ.

Nghe được lời này Phong Vân Vô Kỵ chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không hề để ý. Vào thời khắc này, Xi Vưu tuyệt đối không thể nào ra tay với hắn. Hắn cũng không phải dễ dàng tiêu diệt như đám yêu ma kia, dù Xi Vưu có thắng chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ tiêu hao gần hết ma nguyên, bị đám ma tộc kia chiếm tiện nghi.

Phong Vân Vô Kỵ trong lòng hiểu rõ, mười ba vương triều Ma Giới và cả Hắc Âm Quân Chủ đều xuất động, có lẽ là đã thông qua trinh sát biết được một chút về địa vị của mình và Xi Vưu ở Thái Cổ. Lần này mình và Xi Vưu đơn độc chạy đến Ma Giới đúng là cơ hội hiếm có, nếu như có thể giết chết hai người, nhân tộc nhất định sẽ bị đả kích lớn. Dù sao những năm gần đây mặc dù các tộc đều nghỉ ngơi sinh tồn, nhưng loài người lại sinh sôi rất nhanh, hơn nữa còn có thể thông qua tu luyện để nhanh chóng gia tăng thực lực của mình. Trong số các tộc thì tốc độ khôi phục thực lực của nhân loại là nhanh nhất.

Thậm chí Ma Giới cũng có nghe tin về sự kiện “thiên hạ loạn vô” gần đây của Thái Cổ, tình huống này càng khiến cho ma tộc bất an. Cho dù với lý lẽ nào, ma tộc đều khó có thể bỏ qua cơ hội đả kích nhân tộc như vậy.

“Gào!”

Đột nhiên một tiếng gầm tràn đầy khí tức tàn bạo vang lên. Trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Vân Vô Kỵ, toàn thân Xi Vưu bỗng phát ra tiếp lớp lớp không dứt, thân thể vốn cao lớn càng liên tục vươn cao, trăm trượng, ngàn trượng... vạn trượng.

Ở trong và ngoài cấm chế linh vực, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn thân thể Xi Vưu không ngừng lớn lên, cao đến gần như ngang với trời. Toàn thân Xi Vưu đen kịt như sắt, phía trên có hai chiếc sừng vô cùng cứng rắn xuyên qua da đầu vươn ra ngoài, hơi cong lại thành hình sừng trâu.

550. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-5)

Trời đất rung chuyển, chung quanh đột nhiên tối sầm lại, ma khí hùng hậu tràn ra.

“Xuýt!”

Xi Vưu mở chiếc miệng rộng ra, lập tức hàng vạn yêu ma bị cuốn vào trong miệng, cuối cùng bị y nuốt vào bụng. Tại khoảnh khắc này, Xi Vưu đã hóa thân thành một ma thần to lớn giống như Thao Thiết, mỗi lần há miệng liền có hàng loạt yêu ma bị cuốn vào trong bụng. Sau đó toàn thân Xi Vưu bốc lên ánh lửa dày đặc, bên trong loáng thoáng còn có khói nồng tỏa ra. Mỗi lần ánh lửa sáng lên, ma khí bên ngoài cơ thể Xi Vưu lại dày thêm một phần, còn những yêu ma bị y nuốt vào trong bụng thì bị luyện hóa trong nháy mắt.

- Ha ha ha...

Xi Vưu ngửa mặt lên trời cười lớn, thanh âm như đâm vào trong tai:

- Đám kiến hôi cũng dám tranh sáng với vàng trắng. Ma Đế Hoàng, Áo Cổ Tư Đình, Tát Cáp Lạp, Ni Cổ Lạp Tư, nếu các ngươi muốn đối phó với bản tọa thì tự mình ra tay đi. Đám nhãi nhép này còn chưa đủ cho bản tọa khai vị.

Bốn phía không người nào trả lời. Lũ yêu ma vẽ mặt kinh hãi nhìn lên ma thân to lớn của Xi Vưu, liên tiếp lui về phía sau.

- Chạy à? Chạy đi đâu!

Xi Vưu liếc thấy đám yêu ma này, khoe miệng liền cười lạnh, một bàn chân to lớn từ trời hạ xuống, đạp vào một nơi đám yêu ma tụ tập.

Lũ yêu ma sợ hãi kêu lên, cuống cuống chạy về bốn hướng, nhưng cho dù bọn chúng cố gắng chạy thực mạng thế nào, cuối cùng lại tuyệt vọng phát hiện thân thể vừa bay lên không đã hạ xuống, dưới chân lại không dời được nửa bước. Bàn chân to lớn của Xi Vưu đã từ trên đầu đạp xuống.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ dưới chân Xi Vưu. Trước khi chết đám yêu ma này muốn cố gắng phản kháng lần cuối, nhưng tất cả công kích đánh vào trên thân thể Xi Vưu chỉ phát ra những tiếng vang nhỏ, không làm tổn hại được chút da nào.

Xi Vưu sợ đám Hắc Ám Quân Chủ kia lại cứu sống bọn chúng, liền truyền lực vào bàn chân. Lực lượng hủy diệt hùng hậu truyền vào dưới chân hoàn toàn nghiền nát thi thể của đám yêu ma kia thành bột phấn, cho đến khi bọn chúng không thể sống lại được nữa.

“Xuýt!”

Xi Vưu lại hút một hơi, cuốn thêm một đám yêu ma vào trong miệng của y. Sau khi hấp thu những yêu ma này, tinh khí trong mắt Xi Vưu càng đậm hơn, hiển nhiên loại hấp thu này cũng không chỉ đơn giản là no bụng.

Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng đứng tại một bên, cũng không tham gia vào trong trận giết chóc này. Với năng lực của Xi Vưu, chỉ một người cũng đủ giết sạch đám yêu ma trong phiên không gian bị cấm chế này.

“Xi Vưu dù sao cũng là nhân tộc. Ta và y đánh một trận, dù thắng hay bại, sống hay chết thì cũng là tổn thất của nhân tộc. Đám cường giả ma tộc này tham gia vào, không bằng mượn cơ hội này xem thử thực lực của ma tộc một chút.” - Phong Vân Vô Kỵ trong lòng ngẫm nghĩ, cũng không có ý tiếp tục trận chiến với Xi Vưu nữa, bắt đầu dò xét và nghiên cứu cấm chế hư không do mấy vương triều liên thủ tạo nên.

Thừa dịp lũ yêu ma chạy trốn về bốn phía, không ngừng kêu gào, còn Xi Vưu lại không hề quan tâm đến hấn, cặp mắt của Phong Vân Vô Kỵ liền sáng lên, biến thành “Phá Vọng ngân mâu” màu trắng bạc.

Màu sắc của thế giới nhanh chóng rút đi, vô số tơ nhỏ hiện lên trong mắt. Phong Vân Vô Kỵ trong lòng bình tĩnh không dao động, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy vô số kén tơ quy tắc đan xen vào nhau. Nhưng bên ngoài mấy trăm dặm, thế giới quy tắc lại đột nhiên phát sinh biến hóa, quy tắc trở nên vặn vẹo và tập trung khác thường. Ánh mắt xuyên qua vách chắn này, trông thấy trên mặt đất hiện lên từng đoàn bóng đen nhàn nhàn, bên trong những bóng đen đó lộ ra một loại lực lượng sinh mệnh dồi dào. Đây là linh hồn những cường giả đỉnh cao của các vương triều tham gia vào cấm chế hư không này.

Linh hồn của ma tộc khác với nhân loại. Trong thế giới quy tắc, linh hồn của bọn chúng có màu đen nhạt, còn linh hồn của nhân loại lại có màu xanh lục nhạt. Với năng lực của “Phá Vọng ngân mâu” có thể trực tiếp nhìn vào linh hồn của đối phương, mà linh hồn càng cường đại thì càng hiện ra rõ ràng trong thế giới quy tắc.

Đông đảo linh hồn của cường giả tạo thành một vòng, bao vây lấy Xi Vưu và Phong Vân Vô Kỵ. Từ trong những linh hồn kia tỏa ra từng sợi tơ nhỏ ngưng tụ lực lượng đặc biệt, nối liền đến kén tơ quy tắc. Chính những sợi tơ nhỏ này đã khiến cho kén tơ quy tắc trở nên vặn vẹo và trùng điệp khác thường.

“Ầm!”

Không hề do dự, linh hồn to lớn của Phong Vân Vô Kỵ liền trực tiếp va chạm vào bản nguyên không gian cấm chế này. Trời đất rung lên kịch liệt một chút.

“Ong!”

Bên ngoài cấm chế hư không, đám cường giả ngồi xếp bằng trên đất đột nhiên sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trong đầu chấn động không dứt giống như có vô số tiếng ong kêu, càng giống như có vô số mũi châm không ngừng đâm vào linh hồn.

Linh hồn Phong Vân Vô Kỵ mạnh vô cùng. Chúng ma vốn đã hợp thành một thể, khi bị ngoại lực thương tổn thì mỗi người đều chịu một phần, nếu không thì bất cứ cao thủ cấp Thiên Ma trở lên nào cũng không chịu nổi thần thức cường đại đến mức biến thái này công kích.

Ở phía sau, đám đế hoàng của vương triều nhìn thấy cảnh tượng này đều biến sắc, đồng thời trong lòng kinh ngạc vì sự cường đại của đám cường giả nhân tộc mới sinh này. Cho dù là đế hoàng của vương triều, nếu thay vào vị trí đó, tuyệt đối không thể khiến cho tinh thần của nhiều cường giả đỉnh cao bị thương nặng, sắc mặt trở nên tái nhợt như vậy.

“Thật quá mạnh, có lẽ đã đến lúc kiểm chế nhân tộc một chút rồi!” - Ma Đế Hoàng đứng ở trước nhất đại quân vương triều, trong lòng lẩm bẩm nói. Cường độ tinh thần mà Phong Vân Vô Kỵ biểu hiện ra, trong khoảnh khắc đã để lại cho hấn ấn tượng khó phai mờ. Với mức độ ý thức này hoàn toàn có thể phát động

một cơn lốc tinh thần, tiêu diệt tất cả sinh vật trong phạm vi nhất định. Một khi linh hồn diệt vong, cho dù linh vực của Hắc Ám Quân Chủ có lợi hại cũng không thể nào làm sống lại được.

- Đổi một nhóm người khác!

Ma Đế Hoàng vung tay lên, lập tức có hàng loạt cường giả chạy đến, thay thế những đại tướng vương triều thân thể càng lúc càng run lên.

Ma Giới có thể thiếu thứ gì, nhưng nhân thủ thì không bao giờ thiếu.

- Có công phu này, không bằng người hãy suy nghĩ một chút làm thế nào để thoát ra đi!

Đột nhiên giọng nói vang dội của Xi Vưu từ trên đầu truyền đến. Chẳng biết từ lúc nào Xi Vưu đã ăn sạch tất cả yêu ma trong phiên không gian này. Cả không gian trở nên trống rỗng, không còn kẻ nào quấy rầy bọn họ.

- Không sao.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói:

- Chút tiêu hao này đối với ta chẳng là gì cả.

Xi Vưu liếc mắt nhìn. Làm cho cả không gian trên dưới rung chuyển, nhưng tinh thần tiêu hao lại chẳng là gì cả? Vậy rốt cuộc tinh thần phải tiêu hao thế nào mới xem là lớn? Xi Vưu là một cao thủ, đương nhiên hiểu được hiện tượng trời đất rung chuyển như vậy, chính là do tinh thần của đám yêu ma khổng lồ không chế không gian này bị công kích, cho nên sự khổng lồ đối với không gian có dấu hiệu lỏng ra.

Xi Vưu lại không biết, nhưng lời này Phong Vân Vô Kỵ chính là nói thật. Với năng lực ý thức mô phỏng, sau khi mô phỏng dao động ý thức của Chủ Thần, ý thức của hắn đã tăng trưởng với mức độ kinh người. Cho dù thân thể Phong Vân Vô Kỵ cường hãn, nhưng nếu không phải ở Đông Hải đã hấp thu được khí tức của Thanh Long, thân thể đã có một phần năng lực của thánh thú, e rằng đã sớm bị tinh thần tăng trưởng quá mạnh làm nổ tung. Nhưng dù như thế, gần đây hắn cũng bắt đầu cảm giác được, thân thể được khí tức của Thanh Long thấm nhuần, qua một thời gian nữa cũng sẽ đạt đến cực hạn cường độ linh hồn mà hắn có thể dung nạp. Đến lúc đó, Phong Vân Vô Kỵ sẽ phải tìm biện pháp khác để tăng cường thân thể.

Không ngừng phóng tinh thần ra bên ngoài, ở một mức độ nào đó có thể làm chậm lại quá trình ý thức tăng trưởng, do đó Phong Vân Vô Kỵ gần như không tổn thất gì, không hề mệt mỏi phát ra từng đợt công kích vào hư không.

Ở bên ngoài, đám đại đế của vương triều nhìn từng đợt cường giả của vương triều liên tục thay thế, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi. Ngay cả Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp ẩn thân cách đó không xa, phía sau có một đội quân thiên thần sa ngã đi theo, cũng dần dần khó có thể cười được nữa. Đến cuối cùng, cuộc phục kích được sắp đặt để đối phó với nhân tộc đã biến thành kiểm tra cường độ tinh thần của nhân loại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, công kích đến từ nhân loại kia cuối cùng cũng ngừng lại.

- Thế nào, sao lại không ra tay nữa?

Bên trong cấm chế hư không, Xi Vưu hiếu kỳ hỏi.

- Không cần thử nữa. Bọn chúng liên tục thay thế một đám cường giả khác, có thử tiếp cũng chẳng ích gì.

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ hơi tái nhợt nói. Một mình chống lại vô số ma tộc, hao tổn lâu như vậy, cho dù tinh thần lực của hắn rất mạnh mẽ thì cũng dần dần cảm thấy hơi tốn sức.

- Ma tộc, cường giả quá nhiều...

Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ có vẻ trầm trọng. Sau lần thử dò xét vừa rồi, các vương triều đã thay đổi ít nhất đến hàng trăm vạn cường giả.

- Hình như người cũng không sốt ruột?

Hiếm có cơ hội Phong Vân Vô Kỵ lại chủ động bắt chuyện với Xi Vưu.

- Bọn chúng không vây được bản tọa.

Xi Vưu lạnh lùng nói, trong thanh âm lộ ra một sự tự tin mãnh liệt.

Phong Vân Vô Kỵ in lặng nhìn thân thể to lớn của Xi Vưu. Chỉ cần không phải đám cường giả vương triều và Hắc Âm Quân Chủ thủ xuất kích, ma tộc nào tiến vào cũng chỉ là thứ để cho Xi Vưu no bụng.

Xi Vưu hóa thành ma thân to lớn, cảm thần nuốt ma, loại năng lực này lại có hiệu quả tương tự như “Ma Viên biến” do Phong Vân Vô Kỵ sáng tạo. Có điều Xi Vưu vẫn giỏi hơn một chút, sau khi hóa thành ma thân, không chỉ gia tăng năng lực của thân thể mà còn có thể giữ vững lý trí, điểm này “Ma Viên biến” lại không có.

“Ma Viên biến” được sáng tạo dựa vào thân thể của Thái Cổ Ma Viên khi biến thân. Thái Cổ Ma Viên trời sinh hung bạo, sự hung bạo đó đã ăn vào trong xương tủy. Nếu có thể giống như Viên Tề Thiên cuối cùng luyện hóa ra được linh trí, tuyệt đối là có một không hai. Vì nguyên nhân này, sau khi sử dụng “Ma Viên biến” biến thân trong đầu sẽ tràn ngập sát ý mãnh liệt. Trên thực tế, sơ hở này đã định sẵn ngay từ đầu Phong Vân Vô Kỵ sáng tạo “Ma Viên biến”, cho dù hấn cố gắng cải thiện ra sao vẫn không thu hoạch được gì, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Nhìn ma thân to lớn của Xi Vưu, Phong Vân Vô Kỵ trong lòng bỗng nhiên khê động. Nếu như có thể kết hợp với ma thân của Xi Vưu, sửa đổi vấn đề mất đi lý trí trong “Ma Viên biến”, vậy thì uy lực còn phải cao hơn một bậc. Tâm tư vừa động, cả người hấn liền phát ra một loại khí tức khác thường, bắt đầu thu thập dao động khí tức lúc Xi Vưu biến thân vô tình lộ ra.

- Phong Vân Vô Kỵ, người đang làm gì vậy?

Biểu hiện kỳ lạ của Phong Vân Vô Kỵ khiến Xi Vưu cảm thấy hơi bất an, lập tức quát lên.

- Không có gì.

Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh khôi phục lại như cũ. Chuyện như vậy dĩ nhiên là không thể nào nói rõ với Xi Vưu được.

- Giết!

Một đoàn sát khí từ phía đông kéo đến, lại là một đám cao thủ mới do các vương triều phái ra, tràn vào bên trong lĩnh vực. Đồng thời ở một phía khác cũng xuất hiện hàng loạt cao thủ của vương triều. Ngay cả vương triều Đọa Lạc lần này cũng phái ra đến hàng trăm vạn thiên thần sa ngã, vô số thiên thần sa ngã giống như thủy triều đen từ phía tây dọc theo bầu trời bay đến.

Phong Vân Vô Kỵ không hề nghĩ ngợi, năm ngón tay lại mở rộng phát ra “Kiếm chi lĩnh vực”. Trời đất lập lòe một chút, sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu. Thứ duy nhất biến hóa là hàng trăm vạn thiên thần sa ngã kia đã bị giết sạch không còn.

Một cuộc giết chóc lại nổi lên.

551. Chương 513: Quyết Chiến Xi Vưu (phần 4-6)

Huyết Hải Ma Quân vẫn luôn dựa vào cảm giác đuổi theo khí tức mà hai người lưu lại, vì vậy xuất hiện sai lệch là rất bình thường, nhưng sự sai lệch này cũng chỉ vừa phải mà thôi.

Mới vừa đặt chân đến Ma Giới, Huyết Hải Ma Quân liền cả kinh: “Đây là... Ma Giới! Bọn họ lại chạy đến Ma Giới!”

Ý niệm này vừa xẹt qua trong đầu, Huyết Hải Ma Quân liền bị ma khí kinh thiên ở phương bắc thu hút. Từng luồng ma khí cường đại phóng lên cao, đây là do khí tức của mấy đại quân đang đóng giữ phát ra.

“Không hay, bọn họ đã trúng mai phục rồi!” - Huyết Hải Ma Quân phóng thần thức ra ngoài, nhanh chóng quét một vòng về phía đó. Hành động này lập tức khiến cho đám đế hoàng ở bên ngoài chú ý.

- Chúng ta lại có một bằng hữu mới đến, người hãy dẫn người đi đón tiếp một chút!

Ma Đế Hoàng xoay người nói với một nam tử trẻ tuổi đáng vẻ tuấn tú ở phía sau.

- Vâng thưa phụ hoàng!

Nam tử trẻ tuổi lên tiếng, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, chính là đại hoàng tử Cơ Nỗ của vương triều Ma Đế Hoàng

Vừa cảm nhận được quân đoàn Ma Giới ở phía xa điều động, sắc mặt Huyết Hải Ma Quân khê biến đổi, nhanh chóng cân nhắc một chút. Cho dù tiêu diệt được đội ma tộc này cũng chỉ khiến cho nhiều ma tộc kéo đến hơn. Trong đội quân này có nhiều không ít khí tức không kém hơn y bao nhiêu. Huyết Hải Ma Quân tự thấy không thể đối phó với nhiều cường giả như vậy, trong lòng liền sinh ra ý định rút lui.

“Vô Kỵ nhất thời hần là sẽ không có chuyện gì. Nếu bây giờ vội vã đến đó, e rằng đã cứu người không được mà còn phải nhờ người khác cứu lại... Hay là trở về Thái Cổ báo cho chư vị trưởng lão, xin ý kiến của họ trước đã.” - Trên mặt Huyết Hải Ma Quân hiện lên vẻ suy tư, dưới chân nhún một cái, người đã lui vào trong hư không biến mất không thấy trước khi đại hoàng tử Cơ Nỗ chạy đến.

Lúc Huyết Hải Ma Quân rời đi cũng là lúc Đệ Nhất phân thân trở về Ma Giới. Vừa xuất hiện, hần liền bị khí tức của các Hắc Ám Quân Chủ thu hút.

Trong lòng căng thẳng, hần liền có ý rút lui: “Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lại không cẩn thận trúng phải mai phục của đám Hắc Ám Quân Chủ?”

Trước đây không lâu chín Hắc Ám Quân Chủ liên hợp triệu hồi Chủ Thần phân thân, chuyện đó vẫn còn sờ sờ trước mắt. Đối mặt với một Hắc Ám Quân Chủ, Đệ Nhất phân thân không có gì phải sợ, nhưng chín gã Hắc Ám Quân Chủ liên thủ thì lại là chuyện khác. Chín Hắc Ám Quân Chủ hợp sức gần như bù đắp tất cả khuyết điểm. Mà số Hắc Ám Quân Chủ ở nơi này lại không nhiều không ít, vừa vặn chín tên.

“Không phải may đến vậy chứ!” - Đệ Nhất phân thân thầm nói, nhưng rất nhanh lại phát hiện những Hắc Ám Quân Chủ này cũng không chú ý vào mình.

Ma thức phóng ra ngoài một vòng, Đệ Nhất phân thân nhanh chóng điều tra rõ tình hình, hơn nữa cũng không khiến cho đám ma tộc chú ý. Vừa phát hiện đám đại tướng vương triều đang bao vây Xi Vưu và Đệ Tam phân thân ở đây, Đệ Nhất phân thân không khỏi bật cười, cũng từ bỏ ý định ra tay cứu giúp.

Cầm chế hư không có lẽ vậy khôn được rất nhiều cao thủ đỉnh cấp, nhưng tuyệt đối không vây được người sở hữu “Thiên Ma thần thông” như Đệ Nhất phân thân và Đệ Tam phân thân. Đệ Nhất phân thân có thể chạy trốn khỏi không gian do chín gã Hắc Ám Quân Chủ hợp sức tạo nên, vậy thì Đệ Tam phân thân cũng có thể thoát ra khỏi cầm chế hư không này. Phiền toái duy nhất chỉ là Xi Vưu mà thôi.

Mặc dù Xi Vưu đã tặng áo giáp cho mình, nhưng Đệ Nhất phân thân lại không tin y có lòng tốt như vậy, nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, vì vậy hần vốn chẳng hề quan tâm đến khốn cảnh của đối phương.

“Đệ Tam, đến giờ mà người còn không ra ngoài, tính ở bên trong làm gì? Hiện giờ bên ngoài có mười ba đại đế của vương triều, chín Hắc Ám Quân Chủ, ồ, ngay cả đạo lạc thiên sứ cũng đến, chắc chắn, đúng là một đội hình hoành tráng.”

“Không sao, bọn chúng căn bản không thể làm ta bị thương được. Vấn đề duy nhất cần giải quyết là Xi Vưu. Ừm, người hãy rời đi trước, không nên để cho đám Hắc Ám Quân Chủ chú ý. Ngoài ra ta cảm giác được Bốn Tôn cũng xuất hiện ở đây, người thử đi tìm hần một chút.”

“Cũng được. Nhưng không nên đùa quá trớn, dù sao nơi này cũng là Ma Giới, phía trên còn có Hắc Ám Chủ Thần. Nếu như đám Hắc Ám Quân Chủ kia bắt đầu khẩn cầu Hắc Ám Chủ Thần, vậy thì sẽ không ổn.”

“Ta tự có chừng mực.”

Sau khi xác định Đệ Tam phân thân không việc gì, Đệ Nhất phân thân liền nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này. Lúc sắp rời đi hần cũng không hiểu vì sao hai người này lại khiến cho Ma Giới huy động lực lượng lớn đến như vậy.

Chỉ trong chốc lát, hai người lại nhanh chóng tàn sát hết ma tộc bên trong cấm chế không gian. Vì tránh để các Hắc Âm Quân Chủ làm sống lại, cả hai đều lựa chọn phương pháp cực kỳ triệt để, hoàn toàn hủy diệt những yêu ma này.

Khi chỉ còn sót lại một chút yêu ma, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng ngậm xương dính tai nhức óc:

- Chủ Thần ở dưới vực sâu, xin hãy lắng nghe lời cầu nguyện của tôi tớ ngài! Vinh quang của Chủ Thần không thể bị vấy bẩn, uy nghiêm của Chủ Thần không thể bị khinh nhờn. Phàm những kẻ kính phụng chủ sẽ được chủ chiếu cố, còn những kẻ đối nghịch với chủ nhất định sẽ bị trừng phạt, linh hồn phải đau đớn trong quốc độ tử vong, vĩnh viễn không siêu thoát...

Trong tiếng ngậm xương, trên bầu trời bỗng xuất hiện từng vòng dao động khí tức màu đen tựa như đầm sâu, không ngừng lan ra bốn phía. Tại trung tâm những vòng ánh nước màu đen sóng sánh kia, một không gian đen kịt không ngừng mở rộng ra, bên trong có một luồng khí tức vượt trên tất cả sinh vật lan ra khắp trời đất. Khí tức kia mang theo một áp lực làm cho linh hồn run rẩy.

- Chủ Thần phân thân!

Hai người nhìn lên không trung, trong lòng kinh hãi không thôi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được suy nghĩ tương tự.

- Xi Vưu, hay là ta và ngươi hãy đối một cách khác, dùng chuyện này để đánh cược, người nào thoát ra khỏi không gian này trước thì xem như là người thắng, thế nào?

Phong Vân Vô Kỵ nói.

- Hừ, không có vấn đề!

Vừa dứt lời, hai người liền đồng thời ra tay. Thân thể Phong Vân Vô Kỵ rung động, đột nhiên biến thành một phiến sương đen kỳ dị, nhanh chóng hóa thành Thiên Ma thoát ra khỏi cấm chế hư không của chúng ma.

Cùng lúc Phong Vân Vô Kỵ hóa thân thành Thiên Ma thoát ra, ngôi sao Huỳnh Hoạch màu máu trên chín tầng trời đột nhiên chiếu xuống một luồng sáng to lớn, ánh sao bao phủ toàn bộ cấm chế hư không.

- Mau lui lại!

Một tên cường giả ma tộc cảm nhận được dao động hủy diệt từ phía trên truyền tới, liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh sao màu máu dày đặc bao trùm cả con người.

Nhưng lời nhắc nhở này đã chậm. Lực lượng hủy diệt của ngôi sao trong nháy mắt chôn vùi một vòng cường giả Ma Giới bên ngoài cấm chế hư không, không kịp kêu thảm tiếng nào đã vô thanh vô tức hoá thành tro bụi. Mất đi sự khống chế của những cường giả này, Xi Vưu lập tức từ bên trong thoát thân ra. Liếc mắt có thể nhìn thấy, Phong Vân Vô Kỵ dường như còn thoát ra ngoài nhanh hơn một bước so với y. Sắc mặt Xi Vưu nhất thời hơi tái nhợt, một đòn vừa rồi dường như đã tiêu hao không ít lực lượng của y, ma thân to lớn cũng không duy trì được nữa, phải khôi phục lại thân thể ban đầu.

Giữa không trung. Phong Vân Vô Kỵ từ hình thái Thiên Ma chuyển hóa lại thành hình người, tiếp đó thân thể chợt lóe lên, đột nhiên biến thành một Thanh Long to lớn.

“Gào!”

Thánh thú Thanh Long vừa xuất hiện, gần như chiếm cứ toàn bộ không trung, khiến chúng ma có cảm giác như hít thở không nổi. Chín gã Hắc Âm Quân Chủ càn kinh hãi, thân thể liền tiếp lui về phía sau, thần sắc tỏ ra hoảng sợ. Con rồng lớn này bọn chúng cũng không xa lạ gì, chính là thánh thú của nhân loại Chí Tôn trong ghi chép đã từng giết chết Hắc Âm và Quang Minh Chủ Thần.

Ngay cả Chủ Thần cũng có thể giết chết, đám Hắc Âm Quân Chủ đương nhiên sẽ không cho rằng mình có thể đối phó được.

Thánh thú Thanh Long vừa hiện ra, dưới khí tức của rồng bao phủ, chúng ma còn chưa run rẩy đã lạnh cứng cả người. Ngay cả đám đại đế của vương triều nhìn thấy thánh thú này cũng cả kinh thất sắc. Đại quân vương triều khổng lồ trong phút chốc đã tán loạn, cả đám sợ hãi kêu lên, chạy trốn về bốn phương.

Phong Vân Vô Kỵ và Thanh Long hợp lại làm một, giữa không trung gấp lại, bốn móng khua lên lao xuống đại quân ma tộc dày đặc bên dưới...

“Ầm ầm!”

Phàn những kẻ bị Thanh Long đụng phải đều hóa thành tro bụi, không có một chút khả năng sống sót nào.

Thánh thú Thanh Long sau khi kéo ra một khe rãnh to lớn trên mặt đất Ma Giới, liền kêu một tiếng bay lên trời cao, mở miệng phun xuống một ngụm khí tức hủy diệt. Lại có hàng trăm vạn yêu ma hóa thành tro bụi.

Xi Vưu liếc mắt nhìn, trông thấy thánh thú Thanh Long kia khi phun ra khí tức của rồng, thân thể không tự nhiên khựng lại một chút, trong lòng thầm nói: “Tiểu tử này quả nhiên vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với thánh thú Thanh Long. Hai đòn này e rằng đã là cực hạn của hắn rồi.”

Trong nội tâm Xi Vưu cũng rất ghen tỵ. Tuy nói y không hề sợ hãi khi đối mặt với Chí Tôn, nhưng đó là dựa trên cơ sở tứ đại thánh thú sẽ không công kích nhân loại. Còn khi đối mặt với yêu ma, Thanh Long chỉ mới vừa xuất hiện, đám ma tộc bao gồm cả vương triều đại đế và Hắc Ám Quân Chủ đều chưa chiến đã khiếp sợ, mặc đánh mặc giết. Chỉ một con rồng mà ngàn quân lui tránh, không ai có thể ngăn cản được.

Một tên Thiên Ma hoàng lấy can đảm nói. Đám yêu ma này vừa rồi đã nghe rõ ràng, kẻ xuất thế ngang trời, lãnh khốc bá đạo kia lại là một thể với Phong Vân Vô Kỵ. Biết được bí mật này, chúng ma trong lòng đều có cảm giác không ổn. Nếu đối phương đã muốn che giấu bí mật này, sao lại nói ra trước mặt mọi người, hơn nữa còn để cho đám người mình chạy ra khỏi thế giới của hắn?

- Yên tâm, hắn sẽ không ra tay!

Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày, không vui nói.

Lũ yêu ma đồng thời thở ra một hơi. Sau khi xác định đây là Ma Giới, bọn chúng liền hóa thành những vệt cầu vồng đen bắn nhanh về phía nam, sau khi bay được một khoảng thì đột nhiên chia ra chạy về các hướng khác nhau.

- Ma Tổ hãy nhìn cho rõ!

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nói, trong lời nói lộ ra mùi máu tanh:

- Đây là tuyệt học lĩnh vực mà ta ngộ ra được gần đây, có tên là Ngự Thiên Địa!

“Dùng!”

Trên bầu trời sấm sét nổi lên. Xi Vưu chỉ cảm thấy trời đất tối sầm lại. Trước khi trời đất hoàn toàn tối hẳn, y chợt nhìn thấy bầu trời mênh mông phía trước bỗng co lại, sau đó đè xuống xuống phía dưới, đồng thời mặt đất cũng bằng bằng nổi lên phía trên. Trời đất hoàn toàn tối tăm giống như nối liền với nhau, dung hợp lại làm một, giữa bầu trời và mặt đất hẹp đến mức không thể tưởng tượng.

“Ầm!”

Trước mắt đều là bóng tối. Một tiếng nổ mạnh như lúc vũ trụ sơ khai vang lên, phía trước loáng thoáng phát ra dao động hủy diệt.

Nhìn khắp chung quanh, trời đất đã khôi phục như lúc ban đầu. Chỉ có điều đám yêu ma vốn đang chạy trốn, cùng với những ngọn núi nhô lên khỏi mặt đất đều hoàn toàn biến mất không còn thấy, ngay cả mảnh vụn cũng không lưu lại. Mặt đất nhẵn bóng như gương, khắp nơi tỏa ra khí tức như thiên lôi.

Xi Vưu nhìn về mặt đất mênh mông, loáng thoáng như phát ra ánh sáng ở phía xa, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Gần đây ta đã có lĩnh ngộ mới đối với kiếm đạo. Ngự vật, ngự nhân, ngự thiên địa, dùng trời đất làm kiếm, không thứ gì không thể phá hủy được.

Sau khi phát ra chiêu này, sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ trở nên tái nhợt như giấy, giống như một người bệnh nặng. Một chiêu vừa rồi dường như đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của hắn.

Xi Vưu trong lòng vốn vẫn còn một chút hi vọng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Phong Vân Vô Kỵ liền hoàn toàn biến mất. Chỉ một chiêu mà khiến Kiếm Thần tiêu hao sức lực lớn như vậy, liệu mình có thể sống sót được không?

- Tại sao trước đó ngươi không sử dụng?

Chợt nghĩ tới điều gì, Xi Vưu nghiêm túc hỏi.

- Bởi vì các ngươi còn chưa đến mức không thể thương lượng, phải hoàn toàn tiêu diệt đối phương.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi xoay người lại, đi về phía xa:

- Hơn nữa, ta cũng đã đánh cuộc một phen với chính mình.

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ liền mở ra một thông đạo không gian nhỏ hẹp, lão đảo đi vào bên trong, biến mất còn không thấy. Tại khoảnh khắc hắn bước vào thông đạo, Xi Vưu thấp thoáng nhìn thấy một chuỗi mồ hôi hột vẩy ra.

“Hơn nữa, ta cũng đã đánh cuộc một phen với chính mình.” - Đợi sau khi Phong Vân Vô Kỵ trở về Thái Cổ, Xi Vưu vẫn như cũ ngây ngốc tại chỗ, trong lòng lặp lại câu nói trước đó.

“Hắn đã đánh cuộc gì với chính mình?” - Xi Vưu không thể ngừng suy nghĩ về vấn đề này, trong đầu lướt qua gương mặt tái nhợt của Phong Vân Vô Kỵ trước khi rời đi, toàn thân đột nhiên run lên.

- Ta hiểu rồi...

Xi Vưu hơi buồn bã lẩm bẩm, sau đó như mất mát chậm rãi rời khỏi Ma Giới.

- Thứ mà hắn đánh cuộc là một chút nhân tính cuối cùng của người.

Đợi sau khi Xi Vưu và Phong Vân Vô Kỵ biến mất, Kiếm tiền bối mặc áo bào xám đột nhiên từ trong hư không xuất hiện. Những nếp nhăn dày đặc trên trán lão nhân lay động, trong đôi mắt đầy tang thương phản chiếu mặt đất rộng lớn nhẵn bóng như gương phía trước, trên mặt hiện lên vẻ vui sướng, vừa vượt những sợi râu bạc dưới cằm vừa vui mừng nói:

- Không hổ là đệ tử của ta! Không hổ là đệ tử của ta! Một kiếm này đã có thể xưng là đệ nhất kiếm trong trời đất. Có thể dạy ra được một đệ tử như vậy, ta cũng có thể mỉm cười suốt vàng rồi.

Một luồng gió nhẹ ẩn chứa khí tức như thiên lôi thổi qua khiến vạt áo của lão nhân lật lên. Tiếng gió đi qua, người đã biến mất không còn bóng dáng.

554. Chương 514: Thiên Địa Là Kiếm 3

Đệ Nhất phân thân vốn truy tìm khí tức của Bốn Tôn nên đi qua nơi này, nhưng đột nhiên lại mất đi cảm ứng phương vị của Bốn Tôn. Vừa nghĩ đến việc Bốn Tôn hành động không thể suy đoán được, Đệ Nhất phân thân lại thay đổi chú ý.

“Bỏ đi, dù sao cũng đã lâu không gặp rồi, chờ thêm một thời gian nữa cũng không sao. Đợi đến lúc thích hợp, dù Bốn Tôn không nói thì Đệ Tam phân thân hẳn là cũng sẽ chủ động nói cho ta biết. Tội gì ta phải đi làm chuyện mệt nhọc vô ích này, thà trở về làm chức vị vương triều đại đế của ta còn tốt hơn. Thế lực của các vương triều lại vừa bị tổn thất, đây chính cơ hội tốt để ta mở rộng thế lực.” - Trong lòng nghĩ như vậy, Đệ Nhất phân thân khi cách tàn tích của Trung Ương ma sơn khoảng chừng trăm dặm liền đổi hướng, bay về phía Trung Ương ma sơn trước kia.

“Chủ công?” - Một giọng nói nhàn nhạt quen thuộc mang theo vẻ kinh ngạc từ phía dưới truyền đến, chính là Thái Huyền.

Phong Vân Vô Kỵ phóng ma thức ra ngoài, nhanh chóng quét một vòng trong phạm vi ngàn dặm, rất nhanh liền phát hiện đám Ma Giới tù đồ động đảo số lượng kinh người.

“Ừm, Thái Huyền, còn có Bách Liễu Khê, các người đều đến rồi!” - Ánh mắt của Đệ Nhất phân thân vội vã lướt qua Thái Huyền, nhìn một lượt đám Ma Giới tù đồ dày đặc như nước biển dạo chơi trên đất liền, cuối cùng dừng lại tại mấy chục bóng người đứng cùng Bách Liễu Khê. Với năng lực của Đệ Nhất phân thân, đương nhiên nhìn ra được những người này đều là hảo thủ hạng nhất.

- Chủ công!

Bách Liễu Khê dẫn theo một đám cường giả Ma Giới tù đồ bay lên không nghênh đón. Đám người phía sau Bách Liễu Khê hơi chần chờ một chút, cuối cùng cũng kêu lên một tiếng:

- Chủ công!

- Ừm.

Đệ Nhất phân thân hài lòng gật đầu, quay đầu về phía Bách Liễu Khê:

- Người đã nói qua với bọn họ rồi chứ?

- Đã nói rồi. Chủ công! Ngày sau chúng ta chính là thuộc hạ của chủ công, dù vào nước hay nửa đều do chủ công sai khiến, tuyệt không oán trách.

Bách Liễu Khê ôm tay cung kính nói.

- Tốt, tốt, tốt!

Đệ Nhất phân thần liên tiếp nói ba tiếng “tốt”, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

- Có các người trợ giúp, chúng ta lo gì đại sự không thành. Ừm, để ta suy nghĩ một chút, xem thử có thể dùng đến nước của Trọc Thế ma trì hay không.

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

- Chủ công, không cần đâu! Trước mắt nên lấy đại sự làm trọng đi, chuyện này để ngày sau hãy tính!

Bách Liễu Khê đột nhiên cúi đầu, nhìn sang trái phải nói.

- Không được. Trọc Thế ma trì có thể tẩy rửa thân thể, còn có thể cường hóa ma thân, nhất định sẽ tăng cường thực lực của các người lên rất nhiều. Mà thôi, chuyện này cứ để ngày sau từ từ giải quyết. À, đúng rồi, người đi liên lạc tộc nhân ở các nơi, rốt cuộc đã liên lạc được bao nhiêu người rồi?

- Khoảng chừng tám trăm chín mươi vạn người.

Bách Liễu Khê thấy Đệ Nhất phân thần không bàn đến vấn đề kia nữa, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

- Nhiều như vậy à!

Đệ Nhất phân thần vừa mừng vừa lo. Mừng là đội ngũ to lớn này hoàn toàn có thể giúp hấn chinh chiến thiên hạ, còn lo là nhiều người như vậy biết đi nơi nào để tìm cho đủ nước của Trọc Thế ma trì.

Tạm thời bỏ qua vấn đề trong lòng, Đệ Nhất phân thần xoay người lại nói với Thái Huyền:

- Lập tức triệu tập những quân đoàn khác, toàn bộ tập trung tại địa điểm cũ của Trung Ương ma sơn. Bản tọa muốn khai chiến. Hiện nay thực lực các vương triều lớn đang bị tổn thất, chính là lúc chúng ta khuếch trương thế lực.

- Vâng thưa chủ công! Thuộc hạ sẽ sai người đi ngay.

Thái Huyền đáp lời.

- Chờ đã! À, mà thôi. Quân đoàn Hủy Diệt cũng hơi ít người, đội ngũ này cứ sát nhập vào quân đoàn của người, vẫn gọi là quân đoàn Hủy Diệt. Dùng đội ngũ làm căn cơ của vương triều, như vậy mới có thể xưng là quân đoàn được.

Cứ như vậy, có những tộc nhân sống lại từ quốc độ Tử Vong gia nhập, nhân số của quân đoàn Hủy Diệt nhất thời tăng đến hơn một ngàn vạn, bất kể là binh quân thực lực hay là số lượng đều vượt trên những quân đoàn khác.

Sau khi Triệu tập những quân đoàn khác về, Phong Vân Vô Kỵ liền dẫn theo mấy quân đoàn lớn tiến về trung tâm Ma Giới. Sau khi dùng đại thần thông đưa một dãy núi hùng vĩ từ dưới đất lên, lại trực tiếp mang một tòa ma điện từ ngoài ngàn dặm tới, Phong Vân Vô Kỵ liền ban bố mệnh lệnh chiến tranh đầu tiên của hấn.

oOo

Tại Ma Đô phía bắc Thái Cổ.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vưu biến mất, đám người đến xem cuộc chiến cũng dần dần lui khỏi khu vực này, những vẫn có không ít người ở bên ngoài ngóng nhìn, hi vọng biết được kết quả giao thủ giữa hai đại cường giả Thái Cổ. Mà trước đó Xi Vưu đã ra lệnh cho đám người đi theo, vào ngày hai người giao chiến phải rút hết ra khỏi Ma Đô, lúc này bọn họ cũng nhanh chóng từ Tuyệt điện phía bắc chạy về.

Xi Vưu vừa xuất hiện, đám người của Ma Đô chờ đợi đã lâu liền mừng rỡ.

- Cung nghênh ma chủ thánh giá!

- Chúc mừng ma tổ mở cờ đắc thắng!

- Ma tổ nghiệp bá, nhất thống tam giới, thành tựu vô thượng ma tôn!

Những tiếng hô lớn nổi lên bốn phía, cả Ma vực đều tràn đầy không khí vui sướng. Bên ngoài Ma Đô, đám cao thủ Thái Cổ vẫn luôn yên tĩnh chờ đợi tin lành, lúc này trông thấy Xi Vưu xuất hiện phía trên Ma Đô, sắc mặt bọn họ đều trở nên buồn bã và tuyệt vọng.

Xi Vưu chỉ xuất hiện một mình, như vậy kết cục của Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ... Nhìn khắp Thái Cổ, nếu Chí Tôn không ra mặt thì còn ai có thể kìm hãm được Xi Vưu. Chuyện hai người đánh cuộc đã sớm truyền khắp thiên hạ. Phong Vân Vô Kỵ bị thua, không chỉ đơn giản là thất bại của một cá nhân. Dựa theo ước định của hắn, Kiếm vực, pháp tu và Chiến tộc đều phải thần phục Xi Vưu. Có được lực lượng như vậy, ma tổ càng như hổ thêm cánh, càng khó khắc chế hơn.

- Câm miệng hết cho ta!

Trong lúc mọi người đang nín thở, Xi Vưu đột nhiên giận tím mặt quát lên. Tiếng ca công tụng dứt liền im bặt.

Xi Vưu trợn trừng hai mắt, mái tóc như muốn dựng lên. Mọi người đều cảm giác như trước người có một ngọn núi lửa sắp bộc phát, tất cả đều câm như hến.

- Cút! Cút! Cút!

Liên tiếp ba tiếng “cút” vang lên, giống như sấm sét ngang qua bầu trời. Trời đất bỗng nhiên u ám, cộng thêm phía trên sấm sét kéo đến, cảnh tượng như ngày tận thế. Mọi người nào còn dám ở lại, từng kẻ sợ đến chết khiếp tản ra. Danh tiếng của ma tổ vốn đầy máu tanh, không ai biết khi y giận dữ sẽ làm những chuyện gì.

Gần như cùng lúc, sau khi Phong Vân Vô Kỵ vô cùng suy yếu trở lại Kiếm các, liền phái một tên đệ tử đi tìm đại đệ tử Trì Thương về, đồng thời cũng triệu hồi tất cả đệ tử Kiếm các.

- Cái gì, người nói sư tôn đã trở về Kiếm các rồi à?

Trì Thương vui mừng nói. Đám chiến sĩ Kiếm các ở phía sau cũng lộ ra vẻ cao hứng.

- Đúng vậy. Nhưng khí sắc của chủ công có vẻ hơi yếu, không thể tự mình đến được. Chủ công vừa về Kiếm các liền bảo tôi đến gọi Thiếu các chủ về, sau đó thì bế quan.

Chiến sĩ Kiếm các kia quỳ một chân trên đất, tìm từ một chút sau đó nói.

Trì Thương nghe được chuyện này, nụ cười trên mặt liền biến mất:

- Người nói gì? Sư tôn bị thương à?

- Thuộc hạ công lực thấp kém nên không nhìn ra được. Có điều sắc mặt của chủ công tái nhợt, giống như bệnh nặng vừa mới khỏi. Ngài dặn dò thuộc hạ xong liền giống như cực kỳ mất sức, vội vã bế quan.

Tên đệ tử Kiếm các kia kể lại chi tiết.

Sắc mặt Trì Thương biến đổi. Với tu vi của sư tôn lại có vẻ suy yếu như vậy, e rằng tình huống không được lạc quan. Vừa rồi phương bác truyền đến tin tức Xi Vưu đã trở về Ma Đô, mà bên này sư tôn cũng một mình trở lại Kiếm các.

“Sư tôn và Xi Vưu, rốt cuộc ai là người thắng?” - Vấn đề này thật nhanh hiện lên trong đầu Trì Thương không thể xua tan, nhưng có suy nghĩ thế nào cũng chẳng biết được, đành phải tạm thời gác lại ý định truy tìm gốc rễ.

- Rút lui!

Trì Thương vung tay lên. Đám Hoàng Kim giáp sĩ phía sau liền nhanh chóng lui về hướng Kiếm các, đồng thời lại có mấy trăm Hoàng Kim giáp sĩ từ bên trong trận thế thoát ra, theo sau đám chiến sĩ Kiếm các bên ngoài. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ chiến sĩ Kiếm các sau khi nhận được tin tức đều nườm nượp kéo về Kiếm các.

Xi Vưu trở lại Ma Đô, còn Phong Vân Vô Kỵ trở lại Kiếm các, hai bên đồng thời xuất hiện. Tin tức này rất nhanh lan truyền ra, khiến cho đám cao thủ các nơi nhanh chóng kéo đến chỗ hai người.

Mọi người đều rất muốn biết kết quả giao thủ giữa hai đại cường giả này, ngay cả đám Bắc Hải trưởng lão ở phương bắc cũng nóng lòng muốn biết đáp án. Dù sao chuyện này cũng liên quan quá lớn.

Trước đây không lâu, Huyết Hải Ma Quân trở về báo tin Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vưu bị đám cường giả Ma Giới vây khốn. Các trưởng lão liền triệu tập hội nghị, nhưng còn chưa thảo luận được phương án thì đã nhận được tin Kiếm Thần trở lại Kiếm các. Trong lúc tất cả trưởng lão đều cho rằng Phong Vân Vô Kỵ đã chiến thắng, tin tức Xi Vưu xuất hiện ở Thái Cổ cũng nhanh chóng được đưa đến trước mặt.

Đối với tin tức trong hai phong thư này, đám trưởng lão không khỏi hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là người nào chiến thắng.

Đám cao thủ Thái Cổ đi đến Kiếm vực hỏi thăm kết quả, nhưng lại bị các đệ tử Kiếm các ngăn cản lại. Tin tức duy nhất mà bọn họ thu được là Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ sau khi trở về Thái Cổ liền tuyên bố bế quan, bất cứ ai cũng không được quấy nhiễu. Về phần Ma Đô ở phương bắc, danh tiếng tà ác của Xi Vưu vẫn sừng sững ra đó, không có ai dám đến hỏi.

Hai người bọn họ rốt cuộc ai là người thắng? Tất cả mọi người đều suy nghĩ vấn đề này.

Mấy ngày sau, trong lúc mọi người vẫn còn đang suy đoán kết quả trận chiến giữa hai người, vào một đêm nọ, có một cao thủ Thái Cổ lớn gan xông vào Ma Đô, chợt phát hiện ma tổ Xi Vưu và đám người đi theo y chỉ trong một đêm đã hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không còn bóng dáng.

Sau sự ngỡ ngàng ngần ngừ, cả Thái Cổ đều vang lên tiếng gào thét vui sướng.

Sau khi Xi Vưu dẫn thuộc hạ rời khỏi Thái Cổ, một tên chiến sĩ Thiên Ma tộc liền đi suốt đêm đến Kiếm vực, vội vã đem một phong thư giao cho một tên chiến sĩ Kiếm các, sau đó nhanh chóng rời đi không biết tung tích.

Lá thư kia qua tay vài người, cuối cùng xuất hiện trên bàn gỗ trước người Phong Vân Vô Kỵ bên trong Kiếm các.

Sau khi điều dưỡng mấy ngày, sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn có chút suy yếu, ngoài da hiện lên một màu trong suốt nhàn nhạt.

Nhìn chăm chú vào phong thư trên bàn gỗ, Phong Vân Vô Kỵ vươn tay lấy lá thư từ bên trong ra.

Đó là một tờ giấy trắng có viết mấy hàng chữ lớn: “Thái Cổ thuộc về ngươi. Bản tọa đi.”

Xi Vưu đi rất dứt khoát, trong chữ viết không hề có chút do dự, giống như phong cách hành sự của y.

- Ai...

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, hai tay buông lỏng, tờ giấy kia liền từ giữa tay rơi xuống, đọng đưa vài cái rồi nằm trên đất.

555. Chương 515: Quyết Tâm Của Ma Đế Hoàng

Tại vương triều Ma Đế Hoàng.

Cung điện của nhị hoàng tử An Đức Liệt nằm cách chính điện của vương triều không xa. Lúc này trong tầm cung của Nhị hoàng tử đang có một tên đại tướng vương triều quỳ một chân xuống đất, dường như đang kể lại chuyện gì với Nhị hoàng tử.

- Chính là như vậy.

Thiên Ma Đế Phát Liệt Hy đem chuyện phục kích hai tên cường giả nhân tộc, cuối cùng lại bị đánh tan, từ đầu đến cuối lần lượt nói với An Đức Liệt.

Phát Liệt Hy vốn cũng nằm trong sổ triều đại tướng theo Ma Đế Hoàng tham gia vào nhiệm vụ vây quét lần này, Có điều không ai biết nguyên lai hắn lại trung thành với Nhị hoàng tử.

Phát Liệt Hy có một đôi mắt tím mê người, thân thể so với những ma tộc khác thì không cao lớn lắm, nhưng bên trong lại ẩn chứa lực lượng mang tính hủy diệt.

Phát Liệt Hy là người thông minh. Hắn hiểu rất rõ, so với đại hoàng tử thì nhị hoàng tử An Đức Liệt có thể xem là sâu không lường được. Những hành vi của vị nhị hoàng tử này luôn có chút hoang đường, gần như khiến cho Ma Đế Hoàng cảm thấy sử nhục.

Nhưng ẩn giấu dưới sự hoang đường này lại là một tâm can gian trá và ẩn nhẫn. Phát Liệt Hy cũng biết về đích những chiến sĩ cực độ tà ác mà nhị hoàng tử lên huấn luyện ra. Mặc dù không rõ nhị hoàng tử lấy được công quyết thần bí này từ đâu, đồng thời còn có thể khiến những kẻ công lực tăng mạnh này nghe theo lệnh hắn, nhưng Phát Liệt Hy lại khẳng định một chuyện: nhị hoàng tử An Đức Liệt tuyệt đối không đơn giản như hắn biểu hiện ra.

Nhớ lại trước đây không lâu, bên trong vương triều không gian bỗng xuất hiện hai cột sáng màu đen do Hắc Âm Chủ Thần chiếu xuống, Phát Liệt Hy thậm chí suy đoán, nhị hoàng tử An Đức Liệt rất có thể là tân nhiệm Hắc Âm Quân Chủ do Chủ Thần tự mình chọn lựa. Suy đoán này cũng hợp với phán đoán do đại tể ty đưa ra trước kia là nhị hoàng tử sẽ sở hữu lĩnh vực mạnh nhất. Phát Liệt Hy liền nhanh chóng lựa chọn quy thuận nhị hoàng tử.

Sau khi tạo ra một lĩnh vực ngăn cách thanh âm, Phát Liệt Hy không còn e ngại gì nữa, liền kể lại toàn bộ chuyện đi lần này của Ma Đế Hoàng, không bỏ sót chuyện gì.

- Ý của ngươi là nói, cường giả mắt bạc chiếm cứ vương cung kia có khuôn mặt giống hệt như Kiếm Thần của nhân tộc?

An Đức Liệt nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy.

Đối với cường giả mắt bạc đột nhiên chiếm cứ vương cung, khiến cho toàn bộ vương triều phải bó tay, Phát Liệt Hy có ấn tượng rất sâu sắc, do đó mới vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ liền nhận ra cả hai có khuôn mặt giống nhau như đúc.

Với trí thông minh của Phát Liệt Hy, đương nhiên sẽ không để mình trở thành chốt thí, ném đi tính mạng quý giá này.

- Chuyện này thật kỳ lạ. Ta muốn suy nghĩ thật kỹ. Ngươi lui xuống trước đi!

An Đức Liệt nhíu mày nói.

- Vâng thưa hoàng tử điện hạ!

Phát Liệt Hy từ từ lui ra, biến mất ở bên ngoài đại điện.

Đợi sau khi Phát Liệt Hy rời khỏi, vẻ mặt nghi ngờ của An Đức Liệt trong nháy mắt biến mất, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra. Chuyện Bốn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ có khuôn mặt giống nhau, người khác không rõ chứ An Đức Liệt làm sao lại không biết. Gần như khi Bốn Tôn mới vừa xuất hiện ở đây thì An Đức Liệt đã nhận ra điểm này rồi.

- Nếu phụ hoàng đã biết bí mật này, người đoán xem lão sẽ làm gì?

An Đức Liệt lên tiếng hỏi. Chung quanh hắn không có bóng người nào, cũng không biết hắn đang hỏi ai.

“Hắn sẽ làm gì à? Hắn có thể đuổi kẻ đó đi không? Có thể đánh thắng kẻ đó không? Nếu có thể làm được những điều này thì hắn đã sớm ra tay rồi. Bây giờ cho dù đã xác định kẻ đó là một nhân tộc, hơn nữa còn có khuôn mặt giống Thái Cổ Kiếm Thần kia như đúc, hắn có thể làm gì chứ? Còn không bằng dừng biết,

đỡ tăng thêm phiền não.” – Tiếng cười lạnh của linh hồn tà ác kia vang lên trong đầu An Đức Liệt, trong thanh âm đầy vẻ khinh thường.

Giọng nói chợt biến đổi, linh hồn tà ác hơi bất mãn nói: “Chuyện mà người đáp ứng với ta rốt cuộc khi nào mới đi làm? Người đừng tưởng rằng đây chỉ là vì ta mà lười biếng. Hừ, chớ quên thần lực vẫn luôn không ngừng ăn mòn thân thể và linh hồn người. Hoàn thành chuyện mà ta, tìm đầy đủ mấy tấm da dê, đối với người cũng có lợi rất nhiều.”

“Nếu là trước kia thì ta có tùy tiện mượn cơ ra ngoài, nhưng bây giờ... Ta cũng không muốn để lão già biết được thân phận Hắc Ám Quân Chủ của ta. Đám người kế vị vương triều chúng ta cũng chẳng qua làm ra vẻ mà thôi. Nhìn hình dáng của lão già thì sống thêm mười tám tí năm cũng chẳng thành vấn đề. Nếu như lão biết được đứa con trai không nên thân nhất của lão đột nhiên thực lực tăng mạnh, có thể uy hiếp đến thể lực của lão, rất khó bảo đảm lão sẽ không có hành động gì quá khích.”

“Chuyện này thì không sao. Ta sẽ truyền cho người một bộ công pháp, muốn tránh khỏi sự điều tra của phụ hoàng người cũng không phải là việc khó. Tốt nhất bây giờ người hãy tìm một cơ hội rời khỏi vương triều Ma Đế Hoàng này, phối hợp những thủ hạ của người ở bên ngoài, hơn nữa còn có ta chỉ dẫn, muốn tìm đầy đủ mấy tấm da dê kia cũng không phải là chuyện không thể.”

“Ừm, ta sẽ nghĩ cách thích.” - An Đức Liệt trầm ngâm nói, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh của Bốn Tôn trước đây không lâu lại trở về nơi này.

“Hắn rốt cuộc muốn làm gì?” - Trong đầu An Đức Liệt không thể ngừng suy nghĩ về vấn đề này: “Rốt cuộc hắn đã đi đâu và làm gì? Tại sao lại trở về nơi này?”

Hôm nay Bốn Tôn đã thành một sự sỉ nhục đối với toàn bộ vương triều. Bất đắc dĩ nhất là đối với sự sỉ nhục của cả vương triều này, không một ai có thể làm gì được. Tại Ma Giới kẻ mạnh là vua, ai bảo chẳng người nào có thể mạnh hơn hắn được. Vương triều vốn thủ vệ nghiêm ngặt, cao thủ đông đảo, đối với Bốn Tôn thì lại chỉ giống như trò cười.

Tại đại điện phía bắc vương triều, tòa thiên điện kia hôm nay lại dùng để thay thế vương cung đích thực của vương triều. Đám đại tướng của vương triều đều tụ tập ở đây. Thiên điện không thể so với chính điện của vương triều, ở chỗ này đám yêu ma của vương triều không khỏi cảm thấy một sự chật chội, cho dù trên thực tế giữa bọn chúng vẫn còn cách một khoảng cách không nhỏ. Ai bảo thân thể của đám yêu ma đều cao lớn, cho nên cảm giác về không gian cũng lớn hơn bình thường.

- Đại tể ty, chuyện thu thập linh hồn đã tiến hành thế nào rồi?

Ma Đế Hoàng ngồi ngay ngắn ở phía trên, lên tiếng hỏi.

- Bẩm bệ hạ! Chúng ta đã hai lần phát động chiến tranh, cũng đã thu thập được đầy đủ linh hồn, có điều ...

Đại tể ty mặc áo bào đen xoa hai bàn tay gầy guộc, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

- Có điều gì?

Ma Đế Hoàng nhướng mày hỏi.

- Có điều, đại quân mà vương triều chúng ta phái đi chinh phạt đều chết hết.

Đại tể ty do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra sự thật.

- A!

Tiếng kinh hô nổi lên chung quanh, từng ánh mắt nhìn về phía đại tể ty. So với những ánh mắt này, đại tể ty càng sợ hãi cơn giận của Ma Đế Hoàng hơn.

- Bệ hạ! Chúng ta đánh giá thấp thực lực của Quang Âm quốc độ. Lúc mới bắt đầu, chúng ta hoàn toàn chiếm thế thượng phong, đám ác ma lưu lạc ngoài vũ trụ mới trở về kia căn bản không phải là đối thủ của chúng ta

Đại tể ty có gắng giảm đi sự bất mãn của Ma Đế Hoàng đối với mình:

- Tại trận chiến đầu tiên, chúng ta gần như đã đánh vào lãnh địa của bọn chúng, lúc đó cũng đã thu thập gần đủ linh hồn.

- Có điều.

Đại tể ty nuốt nuốt nước bọt, lén liếc nhìn Ma Đế Hoàng, thấp thỏm bất an nói:

- Có điều, cuối cùng đám đại tướng của Quang Âm quốc độ ra tay, chúng ta không địch lại...

Đại đế dẫn quân xuất chinh, cuối cùng lại thua trận trở về, chuyện này gần như đã lưu truyền khắp cả vương triều, chỉ là không ai dám nhắc đến mà thôi. Từ sau khi trở lại, Ma Đế Hoàng dường như có gì đó không bình thường, vào thời khắc này không ai dám đổ thêm dầu vào lửa. Nếu như đại đế không hỏi đến, đại tể ty vốn cũng không định nhắc tới chuyện này.

- Hừ!

Ma Đế Hoàng thở mạnh ra hai luồng khí trắng, ánh mắt như chớp quét một vòng trong thiên điện, cuối cùng dừng lại nơi đại tể ty. Ngay lúc đại tể ty chuẩn bị nghênh đón một cơn giận lôi đình, Ma Đế Hoàng bỗng nhiên bình tĩnh lại một cách khác thường.

Hít một hơi thật sâu, Ma Đế Hoàng bình tĩnh nói:

- Hiểu rồi. Chuyện này để ngày sau hãy bàn, lập tức chuẩn bị tể tự đi!

- Vâng thưa bệ hạ!

Đại tể ty giống như được đại xá, vội vã rời đi chuẩn bị tể tự của hắn.

- Các người cũng giải tán đi!

- Vâng thưa bệ hạ!

Đám đại thần đồng thanh đáp lời. Ma Đế Hoàng mặc dù bình tĩnh, nhưng chúng ta đều biết đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, dưới mặt hồ yên lặng e rằng đã sớm sôi sùng sục rồi.

“Rầm!”

Đợi sau khi đám đại thần lui ra, Ma Đế Hoàng đột nhiên đánh xuống một chưởng phá tan chiếc bàn ngọc trước người thành phần vụn.

“Nhân loại, nhân loại...” – Hình ảnh của Phong Vân Vô Kỵ và Bốn Tôn không ngừng hiện lên trong đầu Ma Đế Hoàng, lần lượt đan xen.

“Nhất định phải tìm hãm thế lực của nhân loại!” Ma Đế Hoàng gần như muốn hét lớn lên.

Đối với cơn giận trong lòng Ma Đế Hoàng, Bốn Tôn lại chẳng hề hay biết. Giờ phút này hắn đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế rồng to lớn trước kia của Ma Đế Hoàng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào khối tinh thể bốn mặt chậm rãi xoay tròn trước người.

Khối tinh thể bốn mặt hoàng kim lấy được từ Chủ Thần phân thân này đã thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn. Một chút lực lượng nguy hiểm trên tinh thể bốn mặt đã bị hắn thanh trừ, giờ đây chỉ còn là một khối tinh thể bốn mặt hoàng kim thuần túy.

Đối với Bốn Tôn, thứ mà hắn cảm thấy hứng thú không chỉ có như vậy. Hắc ám kim tự tháp mà Hoàng dùng để thu thập lực lượng tín ngưỡng, cùng với vật thể màu vàng óng lờ lững trong chiếc đầu nứt ra của Hoàng, những thứ đó đều là vật thể bốn mặt. Mà giờ phút này khối tinh thể bốn mặt ảm đạm lờ lững trước người Bốn Tôn cũng rất giống với vật thể trong chiếc đầu nứt ra của Hoàng.

Bốn Tôn chậm rãi vươn tay ra, lần lượt phát quá hư không trước người. Thời gian không ngừng chảy ngược. Bốn Tôn định dùng phương thức này để khiến cho tinh thể bốn mặt hoàng kim không còn khí tức của Chủ Thần dao động trở về với trạng thái ban đầu.

Bàn tay trắng ngần trong suốt của Bốn Tôn không ngừng phát quá hư không trước người. Trong đại điện này giống như có một cơn gió thổi qua, hư không không dao động biến hóa. Mỗi lần bàn tay của Bốn Tôn phát qua

, tinh thể bốn mặt hoàng kim trong hư không cũng dần dần sáng lên, không còn ảm đạm như lúc ban đầu. Nhưng Bốn Tôn lại không chú ý đến, tại mặt đáy của tinh thể bốn mặt bỗng lóe lên một tia sáng nhỏ.

556. Chương 516: Hai Thế Giới Của Bốn Tôn

“Xoẹt”

Trung tâm mặt đáy bắn ra một tia lửa thiêng màu đen nhỏ như sợi tóc. Bên trong tia lửa, một đoàn thần lực yếu ớt không rõ ràng dao động với tần suất cực nhanh, lại dùng một phương thức đặc biệt hấp thu những tia thần lực cực nhậy dao động trong hư không.

“Vù!”

Chỉ trong chớp mắt, lửa thiêng màu đen đã bao phủ mặt đáy của tinh thể bốn mặt, lại nhanh chóng lan đến toàn bộ tinh thể bốn mặt nhỏ bé.

“Xoẹt!”

Khi bàn tay của Bốn Tôn một lần nữa phát qua phía trên tinh thể bốn mặt màu vàng óng cách đó không xa, một điểm lửa thiêng bỗng bùng lên, đốt vào da trên ngón tay trắng ngần của Bốn Tôn. Ngón tay Bốn Tôn hơi run lên một chút, nhưng vẫn như cũ ung dung phát qua phía trên. Đợi lúc bàn tay của Bốn Tôn dừng lại, trên ngón tay trắng sáng kia đã xuất hiện một vết cháy ngoằn ngoèo như hoa sen. Trong máu thịt của ngón tay thấp thoáng có một chút lửa thiêng nhàn nhạt muốn chui vào sâu trong máu thịt của Bốn Tôn, thiêu đốt máu thịt bên trong.

Cùng lúc này, tinh thể bốn mặt hoàng kim vẫn luôn chậm rãi xoay tròn đột nhiên dừng lại. Lửa thiêng nhanh chóng bao phủ toàn bộ tinh thể, bề ngoài màu hoàng kim như được mạ lên một lớp nước gợn màu đen đang chậm rãi lưu chuyển, khiến cho tinh thể bốn mặt này có một sắc thái thần bí.

Tinh thể bốn mặt không ngừng biến ảo, từ màu hoàng kim biến thành màu đen, sau đó lại trở về màu hoàng kim, cuối cùng lại biến thành màu vàng tối. Trong sự biến ảo đó, một luồng sáng cực nhỏ màu vàng rực từ trên gốc đỉnh tinh thể bốn mặt bắn ra, xuyên ra cung điện của vương triều Ma Đế Hoàng, không hề trở ngại chiếu vào trên trời cao.

Nơi ánh sáng màu vàng rực tiếp xúc với trời cao, hư không chợt vặn vẹo biến ảo. Cả vương triều Ma Đế Hoàng chợt nổi lên gió mạnh. Bên ngoài cung điện của vương triều, những chiến sĩ vương triều bình thường dưới chân bỗng di động, chỉ cảm thấy như bị gió mạnh cuốn lên, đành phải dồn khí vào dưới chân, hoặc cầm trường kích trong tay cắm xuống mặt đất để ổn định thân hình.

Nơi không gian vặn vẹo kia, những luồng sáng màu hoàng kim có dạng tấm từ trời cao chiếu xuống, ánh sáng chiếu xạ toàn bộ không gian của vương triều. Ở chung quanh, đám tướng sĩ của vương triều đã sớm kinh ngạc đến ngây người, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên không trung. Nhưng khi bọn chúng còn chưa nhìn thấy biến hóa phía trên, liền cảm giác được một luồng khí tức cường đại vượt trên chúng sinh như thủy triều hiên lên từ sâu trong bầu trời. Tất cả yêu ma đều run rẩy trong áp lực to lớn này, vốn đang ngẩng nhìn lên bầu trời, lúc này lại cúi rạp xuống với tốc độ còn nhanh hơn, ngay cả thổ mệnh cũng không dám.

Không gian vặn vẹo giãn ra. Trong ánh sáng đầy trời, một đôi mắt hoàng kim nhanh chóng từ mờ ảo trở nên rõ ràng. Chung quanh cặp mắt hoàng kim kia lửa thiêng hừng hực, mỗi tia lửa dường như đều đại biểu cho vị Chủ Thần ở dưới vực sâu bóng tối, thường ngày chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát vũ trụ, nhưng lúc này lại tức giận vì phân thân của mình bị đoạt đi.

Trông thấy con người của Hắc Ám Chủ Thần giận dữ sắp mở ra, đó cũng là lúc tất cả những kẻ khinh nhờn Chủ Thần sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, trong lòng bàn tay của Bốn Tôn bỗng xuất hiện một Thế Giới trong suốt nhanh chóng mở rộng ra. Ánh sáng bùng lên, Bốn Tôn đột nhiên liền biến mất không còn bóng dáng.

Kiếp vân cuộn cuộn trên bầu trời. Kiếp vân màu đỏ đã từng xuất hiện lúc Thái Cổ Ma Viên trưởng thành, lúc này đã thành thứ rõ rệt nhất trên bầu trời. Trong Thế Giới của Bốn Tôn không trời không trăng, cũng không ngôi sao, chỉ có phiến kiếp vân cuộn cuộn kia che phủ bầu trời. Những cột sét không ngừng từ giữa

tầng mây giáng xuống, đánh tan những dãy núi liên miên phía dưới thành phần vụn. Sau khi bị sấm sét đánh trúng, những ngọn núi kia liền vụn vụn một chút, sau đó lại nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu.

Một nửa trong Thế Giới là sông núi đất đai, còn một nửa kia lại là Thế Giới trong suốt do vô số kén tơ quy tắc tạo thành. Trong cái Thế Giới này, quy tắc hiện ra giống như thực chất hóa, hoàn toàn có thể quan sát được bằng thân thể.

Trong Thế Giới quy tắc kia đầy những tơ nhỏ có màu sắc mà độ lớn không đồng nhất, mỗi một loại đều đại biểu cho một loại quy tắc, mà những quy tắc này không có sợi nào bất động, vẫn luôn không ngừng biến hóa.

Những dãy núi to lớn chỉ thành hình một nửa lơ lửng trong Thế Giới của quy tắc, thỉnh thoảng lại là một cái con sông hay một cánh rừng rậm. Nhưng những thứ thực chất hóa này không một thứ nào có thể dừng lại một giây trong Thế Giới quy tắc rộng lớn, tất cả đều biến hóa một cách phức tạp, mỗi thời mỗi khắc đều khác nhau, không hề lặp lại.

Mà tại đường ranh giới của Thế Giới bình thường và Thế Giới quy tắc, hai nam tử mặc áo bào xanh và áo bào trắng lặng lẽ ngồi trên đất, cặp mắt không chớp mắt nhìn chăm chú vào Thế Giới quy tắc đối diện. Sự biến hóa của muôn vạn quy tắc không hề bỏ sót hiện lên trong con người sáng ngời thâm thúy của bọn họ, mà khí tức như lửa từ trên người bọn họ phát ra cũng biến ảo theo quy tắc trong con người.

Trong hai người này, một người là Đạo Thần trước đây rất lâu bị Bốn Tôn cuốn vào trong lĩnh vực, còn người kia lại là chiến tướng của Chiến tộc, cũng là thi vệ trung thành bên cạnh Chiến Đế.

Tâm tư của Bốn Tôn không ai có thể đo lường được, cũng không thể suy đoán theo lẽ thường. Trước đây thật lâu hai người bị Bốn Tôn cuốn vào trong không gian này, chính mắt nhìn thấy những biến hóa xảy ra trong đó, cùng với sự ra đời và diễn biến của Thế Giới quy tắc được xây dựng trong hư vô mênh mông.

Trong thời gian dài đằng đẳng đó, Bốn Tôn rất ít khi tiến vào đến trong Thế Giới này, cũng không có dấu hiệu nào muốn thả hai người ra khỏi không gian này. Hai người cũng nghĩ đến chuyện phản kháng, có điều ở lâu trong cái Thế Giới này, cho dù không giao thủ với Bốn Tôn, nhưng sự tồn tại của Thế Giới này cùng với những biến hóa lớn lao của nó trong mấy trăm vạn năm, thậm chí là bao gồm sự ra đời của Thế Giới quy tắc đối diện, tất cả đều khiến cho hai người hiểu được sự chênh lệch không thể bù đắp với Bốn Tôn.

Phản kháng căn bản chỉ là phí công, hai người dần dần hiểu được đạo lý này, cũng bắt đầu từ đối địch chuyển sang nghiên cứu Thế Giới này, cũng phát hiện ra lợi ích to lớn ẩn chứa trong nó, đó là Thế Giới quy tắc.

Tất cả đều biết quy tắc là vô hình, không thể nhìn bằng mắt thường. Nhưng trong không gian này, quy tắc lại hiện ra với một phương thức khó lý giải khiến mắt thường có thể trực tiếp nhìn thấy được. Cho dù không hiểu nguyên lý bên trong, nhưng bọn họ đều là cường giả có ánh mắt nhạy bén, cho nên nhanh chóng nhận ra Thế Giới quy tắc này có thể mang đến cho mình lợi ích vô cùng.

Đến lúc này hai người mới hoàn toàn từ bỏ ý định thoát ra khỏi không gian này. Cho dù Bốn Tôn có mở một lối thoát để bọn họ ra ngoài, bọn họ cũng sẽ không đi. Nhìn khắp vũ trụ cũng không có chỗ nào thích hợp để bề quan lĩnh ngộ hơn nơi này.

Trong Thế Giới của Bốn Tôn có rất nhiều thứ lạ lùng, mà thứ thần bí nhất chính là những sợi tơ màu xanh nhàn nhạt dưới chân hai người.

Trong Thế Giới vật chất, dùng mắt thường không thể nhìn thấy những tơ xanh này, do đó dù là Đạo Thần hay chiến tướng của Chiến tộc đều không thể quan sát được việc Bốn Tôn đã dùng bọn họ làm hai đối tượng thí nghiệm. Nhưng trong Thế Giới quy tắc đối diện, những sợi tơ xanh phát ra dao động linh hồn này lại hiện lên một cách rõ ràng.

Tại giao điểm trên mạch lưới của Thế Giới quy tắc, từng đoàn ánh sáng màu xanh lục nhạt không ngừng dao động. Trên những đoàn ánh sáng này, hai người cảm giác được sinh mạng đang sinh trưởng càng ngày càng mãnh liệt. Phát hiện này khiến cho hai cường giả kinh hãi và khó hiểu.

Trong xa xăm, hai người không khỏi có một sự liên tưởng: trong Thế Giới này, chủ nhân của cặp mắt lạnh giá vô tình kia đang định tái tạo lại quá trình trời đất tái sinh, sinh mạng ra đời.

Lúc Đệ Tam phân thân biết được bí mật của Thế Giới từ Thương Khung Chí Tôn, cũng chính là lúc Bốn Tôn có được bí mật của Thế Giới. Chỉ có điều lý trí và năng lực phân tích suy diễn to lớn của Bốn Tôn đã định sẵn Thế Giới của hắn sẽ không giống như người khác.

Mặc dù đang bế quan, nhưng khi Bốn Tôn đột nhiên hàng lâm Thế Giới này, một tia thần thức mà Đạo Thần và Chiến Tâm lưu lại bên ngoài cơ thể rất nhanh cảm giác được sự biến hóa của không gian này, lập tức mở mắt ra.

- Là hắn!

Khi cặp mắt đột ngột mở ra, nhìn thấy hình ảnh Bốn Tôn vô thanh vô tức giống như quân vương xuất hiện trong không gian này, tâm cảnh không dao động mà Chiến Tâm luyện ra qua bao nhiêu năm tháng lại không thể giữ vững được, chợt bật thốt kinh hô.

Đạo Thần mặc dù không nói gì, nhưng đôi vai dày rộng trong nháy mắt bỗng run lên kịch liệt, biểu thị trong lòng của y cũng kinh hãi như Chiến Tâm.

Hai người chăm chú dán mắt vào kiếp vân trên không và bóng người trắng bạc phía dưới. Dù là Chiến Tâm hay Đạo Thần đều nhìn ra, mục tiêu của chủ nhân Thế Giới này hiển nhiên không phải là bọn họ, bởi vì đối diện với hắn còn có một sinh mạng thể không trọn vẹn màu đen cường đại, đó là một tinh thể bốn mặt to lớn phát ra khí tức màu đen dày đặc, không mũi không tai, thậm chí không có thân thể rõ ràng, nhưng lửa thiêu màu đen hùng hực thiêu đốt bên ngoài lại tạo thành một hình người. Mặc dù nó không có miệng, nhưng hai người đều có thể cảm nhận được tiếng gầm vô thanh khiến linh hồn đau đớn.

Kiếp vân trên bầu trời nhanh chóng giảm đi, chui vào trong Chủ Thần phân thân không trọn vẹn như nuốt trôi, mà tinh thể bốn mặt kia lại không ngừng lớn lên.

- Thứ đó... hình như có chút tương đồng với khí tức của kiếp vân.

Đạo Thần cau mày, đột nhiên lên tiếng.

- Thứ kiếp vân này từ trước đến nay đều không biết đến từ đâu, cũng không biết đi nơi nào, không ai biết nó bắt nguồn từ đâu, chỉ xem nó là chuyện đương nhiên... Hiện giờ xem ra, kiếp số trong trời đất e rằng là có liên quan chặt chẽ đến tinh thể bốn mặt kỳ quái có khí tức vượt trên tất cả sinh vật này.

Chiến Tâm ngẩng đầu nhìn lên trời. Theo bản năng, y chợt cảm thấy kính sợ và căm ghét đối với vật thể kỳ quái kia.

- Hắn có lẽ gặp phải đại địch rồi.

Đạo Thần trầm trầm nói. Trong ấn tượng của Đạo Thần, Bốn Tôn mấy trăm vạn năm cũng khó vào nơi này một chuyến, nhưng khi đi vào thì nhất định là có chuyện. Vật thể kỳ quái trên bầu trời kia cùng với biểu tình của Bốn Tôn đều nói rõ, hắn đã gặp phải một kẻ địch cường đại.

Ngay lúc tinh thể bốn mặt không ngừng bắn ra khí tức màu đen dày đặc, cũng không ngừng hấp thu kiếp vân chung quanh, đồng thời không ngừng dùng thần lực công kích bầu trời bên trong Thế Giới này, định liên hệ với bản thể bên ngoài Thế Giới, Bốn Tôn hình như cuối cùng cũng nổi giận.

“Ầm”

Bốn Tôn đột nhiên ra tay. Đạo Thần và Chiến Tâm ngồi xếp bằng ven rìa Thế Giới này kinh hãi phát hiện mình đột nhiên không thể nhúc nhích được. Kiếp vân không ngừng bị thu nhỏ trên bầu trời, không khí trong Thế Giới này, cùng với tinh thể bốn mặt trên không trung đang bành trướng dích, bị khí tức màu đen bao phủ ... tất cả đột nhiên đều bất động. Đây chính là thời gian tĩnh chỉ.

- Ha!

Theo tiếng hét của Bốn Tôn, từng vòng dao động vô hình như có tác dụng giải trừ thời gian tĩnh chỉ. Đồng thời đôi môi của Bốn Tôn mở ra, một đoàn ánh sáng màu trắng bạc ẩn chứa thần lực thuần túy từ trong miệng bắn ra, trực tiếp xuyên qua lửa thiêu màu đen như mạnh như yếu bên ngoài đánh vào trên tinh thể bốn mặt.

“Ầm!”

Tinh thể bốn mặt hoàng kim không gì phá được bỗng nổ tan thành một chùm khói đen, trực tiếp lộ ra tinh thể bản nguyên ở trung tâm. Cột sáng trắng bạc từ miệng Bốn Tôn phun ra chuẩn xác đánh vào phía trên, khiến tinh thể bốn mặt hoàng kim kia trực tiếp vỡ tan, hóa thành một chùm phấn vụn từ không trung ào ào rơi xuống. Vết nứt nhàn nhạt trên bầu trời Thế Giới này cũng nhanh chóng mất đi.

Ngay lúc Bốn Tôn tiến vào trong Thế Giới của mình, trên bầu trời vương triều Ma Đế Hoàng, cặp mắt hoàng kim to lớn của Chủ Thần giận dữ vốn đã mở ra một nửa bỗng chậm lại, đột ngột mất đi cảm ứng đối với một nửa phân thân bản nguyên kia.

Một cột sáng màu vàng to lớn chiếu xuống, bao phủ đại diện của vương triều Ma Đế Hoàng. Cả đại diện đều sáng rực, không gian bên trong hiện ra trong mắt Chủ Thần với trạng thái trong suốt. Chủ Thần dường như muốn dùng phương thức này để tìm kiếm sự tồn tại của Bốn Tôn cùng với một phân thân bản nguyên khác.

Đối với Chủ Thần thì mỗi phân thân bản nguyên mặc dù nhỏ bé không đáng kể, nhưng trong chiến tranh giữa chúng thần thì nó lại cô cùng quý giá.

Ngay lúc ánh mắt của Chủ Thần quét qua không gian này, khí tức của phân thân bản nguyên lưu lại đang nhanh chóng biến mất bỗng liên hệ một cách yếu ớt, nhưng lại không cách nào cảm ứng được vị trí của nó, cuối cùng đột nhiên hoàn toàn biến mất.

“Gào!”

Trong trời đất yên lặng không tiếng động, nhưng linh hồn của mỗi yêu ma đều cảm giác được tiếng hét giận dữ vô thanh do Hắc Ám Chủ Thần ở phía trên phát ra. Một cơn lốc vô hình cuốn qua không gian này. Chúng yêu ma chỉ cảm thấy linh hồn như bị lửa đốt, cực kỳ đau đớn. Có một số yêu ma cấp thấp không chịu nổi, thân thể liền mềm nhũn ngã xuống trên đất, cũng không cử động nữa. Thân xác bọn chúng tuy còn nhưng linh hồn thì đã hoàn toàn biến mất.

“Ầm!”

Một cột sét màu đen mang theo uy nghiêm vô thượng từ trên trời cao giáng xuống, đánh mạnh vào phía trên đại diện của vương triều. Cả đại diện liền bốc lên lửa thiêu màu đen hùng hực, từ từ sụp đổ, hoàn toàn bị lửa thiêu xóa đi dấu vết tồn tại của nó trong không gian này.

“Tách tách!”

Phân thân bản nguyên đã hoàn toàn biến mất, Chủ Thần cũng không có ý ở lại, liền hoàn toàn biến mất. Trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống những hạt mưa nhỏ. Cả vương triều từ Ma Đế Hoàng cho tới tiểu tốt bình thường đều ngậy raq như phồng đứng trên mặt đất, một hồi lâu mới quay đầu lại, thất hồn lạc phách nhìn về nơi đại diện của vương triều.

557. Chương 517: An Đức Liệt Rời Đi Và Kế Hoạch Của Tà Hồn

Trong thế giới của Bốn Tôn.

“Xoẹt!”

Bốn Tôn khẽ giơ tay phải lên, một điểm lửa thiêu trong ngón trở phải bị đốt cháy bị bức ra ngoài, hóa thành một vệt sáng bay ra khỏi đầu ngón tay, sau đó chui vào trong kiếp vân màu đỏ không ngừng cuộn trào trên đỉnh đầu. Sau khi điểm lửa thiêu nhàn nhạt kia chui vào trong kiếp vân, toàn bộ kiếp vân dày đặc trên bầu trời bắt đầu sôi sục, không ngừng phồng lên, màu đỏ càng trở nên rực rỡ, chỉ là bên trong còn mang theo chút màu đen nhàn nhạt không thể xóa đi.

Sau khi bức điểm lửa thiêu này ra khỏi cơ thể, lớp da bị đốt cháy của Bốn Tôn liền khôi phục lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Dưới sự quan sát của Chiến Tâm và Đạo Thần, thân thể Bốn Tôn bỗng nhoáng lên, hóa thành một điểm sáng bạc biến mất ở bên ngoài Thế Giới.

Ý thức của Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng sinh trưởng, nhưng tốc độ hấp thu lại càng nhanh hơn.

Phong Vân Vô Kỵ dùng một góc độ đặc biệt, lặng lẽ quan sát biến hóa giữa biển ý thức. Nơi đó dường như đã biến thành một cái động không đáy, không ngừng hút lấy ý thức của Phong Vân Vô Kỵ.

Chỉ trong chớp mắt, thần thức hùng hậu của Phong Vân Vô Kỵ đã biến mất một phần mười. Trong biển ý thức không thời gian, khi năng lượng tinh thần của Phong Vân Vô Kỵ biến mất một phần tư, tại vị trí biển ý thức ở giữa trán bỗng kết thành một viên tròn lớn chừng hạt gạo.

Viên tròn lớn chừng hạt gạo kia bắt đầu thu nạp năng lượng tinh thần với tốc độ nhanh hơn, nhưng lại không tiếp tục lớn lên. Sau khi hấp thu một lượng lớn năng lượng tinh thần, viên tròn này trở nên càng bóng lánh và nhẵn bóng, hiện ra một loại màu sắc trong suốt.

Dưới sự quan sát của đám người Trì Thương, toàn thân Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bừng sáng. Ba vạn bốn ngàn lỗ chân lông, trong mỗi lỗ đều tỏa ra những tia hào quang màu sữa. Ở giữa trán loại hào quang này càng đậm hơn, loáng thoáng có thể nhìn thấy viên tròn bóng lánh hình hạt gạo kia.

Chỉ trong khoảnh khắc, biển ý thức của Phong Vân Vô Kỵ liền trở nên trống rỗng, một cảm giác suy yếu dâng lên trong lòng. Loại cảm giác suy yếu này cũng không kéo dài lâu, năng lượng tinh thần mới liền từ trong biển ý thức sinh ra.

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra. Đám người Trì Thương liền ân cần nói:

- Sư tôn cảm thấy thế nào rồi?

- Không sao.

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh nói:

- Chỉ là vừa giải quyết được một vấn đề đã đeo bám rất lâu.

Phong Vân Vô Kỵ nói rất thần nhiên, nhưng nếu là một vấn đề đã đeo bám rất lâu, mọi người tự biết không thể nào đơn giản giống như hắn nói. Có điều Phong Vân Vô Kỵ không muốn nói thêm, bọn họ cũng không giúp được gì, cho nên cũng không hỏi tới.

Nhìn khắp vũ trụ, ở dưới Chủ Thần thì ý thức của Phong Vân Vô Kỵ có thể nói là cường đại nhất. Nhưng loại cường độ này còn chưa đủ để Phong Vân Vô Kỵ chỉ dựa vào ý thức mà có thể giết chết cường giả tuyệt đỉnh khác.

Mạnh hơn một chút, không có nghĩa là Phong Vân Vô Kỵ có ưu thế tuyệt đối. Giống như đám cường giả Lộ Tây Pháp, ý thức mặc dù không bằng Phong Vân Vô Kỵ, nhưng so với những cường giả khác thì cũng đã đạt đến một mức độ kinh khủng.

Ưu điểm của “Ý Niệm Kiểm Thể đại pháp” nằm ở hai chữ “ý niệm”. Nếu muốn chỉ dựa vào ý thức để giết chết những cường giả khác, vậy thì ý thức của Phong Vân Vô Kỵ nhất định phải đạt đến một mức độ vô cùng cường đại, vượt xa những cường giả đỉnh cấp khác. Mà với mức độ đó thì thân thể Phong Vân Vô Kỵ không thể nào chịu nổi, cho dù hắn đã hấp thu một bộ phận khí tức của Thanh Long, thân thể mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng hôm nay vấn đề này đã không còn nữa. Việc năng lượng tinh thần nén lại một cách cực độ, tồn tại như thể rắn đã hoàn toàn giải quyết vấn đề này. Nói cách khác, cho dù ý thức của Phong Vân Vô Kỵ có cường đại hơn cũng sẽ không tạo thành tổn thương đối với thân thể, ít nhất trong một thời gian dài cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Phong Vân Vô Kỵ đã biết được cường độ ý thức Chủ Thần, cho dù chỉ trút ra ngoài từng chút thì loài người vẫn không thể nào so sánh được. Tứ đại Chí Tôn mượn lực lượng của thánh thú có thể chống lại Chủ Thần, nhưng năng lượng tinh thần của tứ đại Chí Tôn còn không mạnh đến mức có thể so sánh với chư thần được.

Năng lượng tinh thần nén lại khiến Phong Vân Vô Kỵ có một chút hi vọng, đó là về mặt cường độ ý thức, có thể dựa vào lực lượng của mình đối kháng được với Chủ Thần.

559. Chương 518: Thế Lực Hợp Nhất 2

Huỳnh Hoắc đặt hai tay lên trên đầu gối, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Công Tôn Chỉ Thương đã xuất hiện rồi.

Huỳnh Hoắc là một nam nhân chân chính, trong lòng y sự được mất của cá nhân chưa bao giờ là thứ quan trọng nhất. Cho nên đối với sự xuất hiện của y, mặc dù Phong Vân Vô Kỵ đã đoán trước được, nhưng vẫn cảm thấy không chỉ như vậy.

Theo như tiềm thức của Phong Vân Vô Kỵ nhận biết, Huỳnh Hoắc tuyệt đối không thể chỉ vì lời xin lỗi của mình mà đặc biệt đi đến Kiếm các, nhất định là có chuyện gì khác. Sự thật đã chứng minh quả nhiên như vậy.

- Hẳn à?

Con người Phong Vân Vô Kỵ hơi co lại, nghi hoặc nói.

- Thánh điện vẫn luôn âm thầm theo dõi phân thân của hắc. Gần trăm vạn năm nay, phân thân của hắc bắt đầu biến mất một cách nhanh chóng. Có thời gian khoảng gần mười vạn năm, ngoại trừ phân thân Đại Quang Minh Vương Dương Tôn là minh chủ của hệ phái tự do, Công Tôn Chỉ Thương không còn một phân thân nào khác. Theo như chúng ta suy đoán, Vạn Ma Diên Sinh quyết của hắc có lẽ đã sắp đại thành rồi. Mà trước đây không lâu, bản thể của Công Tôn Chỉ Thương cũng bắt đầu có hành động, hắc dùng năng lực cường đại đánh bại một số cường giả tiềm tu. Theo chúng ta biết, trước mắt Công Tôn Chỉ Thương đã công khai chuyện Đại Quang Minh Vương Dương Tôn là phân thân của hắc, mà Đại Quang Minh Vương Dương Tôn cũng bắt đầu tự do thu nhận những cao thủ Thái Cổ khác, không ngừng mở rộng thế lực của hắc.

- Đại Quang Minh Vương Dương Tôn?

Phong Vân Vô Kỵ cả kinh:

- Ngài nói hắc là phân thân của Công Tôn Chỉ Thương?

Phong Vân Vô Kỵ chợt nhớ tới lúc đầu nhìn thấy Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, bỗng nhiên có một cảm giác như quen thuộc mà lại rất xa lạ.

- Huỳnh Hoắc tiền bối, ngài đã quản lý Thánh điện một thời gian, chẳng hay có biết Phá Diệt Đạo Chủ của thánh địa tà đạo U Minh Phong không? Kể này rất nhiều năm trước bỗng đột ngột biến mất, sau đó không còn nghe được tin tức gì, liệu hắc có thể là phân thân của Công Tôn Chỉ Thương không?

Phong Vân Vô Kỵ mượn chuyện này hỏi một nghi vấn trong lòng.

Lộ Tây Pháp và Phá Diệt Đạo Chủ là hai nút thắt khác trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, mặc dù hắc rất ít khi đề cập đến, nhưng cũng không thể xóa ra khỏi đầu. Chỉ là đứng trước nguy cơ mà nhân tộc gặp phải, vị trí của hai nút thắt này không ngừng lui về phía sau, cuối cùng bị ẩn vào sâu trong trí nhớ.

Trong ấn tượng của Phong Vân Vô Kỵ, Phá Diệt Đạo Chủ vẫn là một bí mật. Theo lý, với năng lực cấp độ Kiếm Hoàng của Tây Môn Y Bắc trước kia, vẫn có thể nguyên vẹn thoát khỏi tay Phá Diệt Đạo Chủ, vậy thì thực lực của Phá Diệt Đạo Chủ hẳn là không quá mạnh, nhiều nhất là khoảng Đế cấp, cũng có thể đạt đến Thần cấp. Dù sao nếu công lực chênh lệch quá lớn, hoàn toàn có thể đánh bại đối thủ mà không lộ ra tài nghệ thật sự của mình. Nhưng nếu chỉ là Thần cấp, với tác phong và thế lực lúc trước của Đạo vực, không thể nào lại bỏ qua cho một Phá Diệt Đạo Chủ cuồng vọng ở ngay bên cạnh. Vì vậy thực lực của Phá Diệt Đạo Chủ vẫn luôn khiến Phong Vân Vô Kỵ nghi vấn. Cho dù lúc trước hắc đã từng gặp Phá Diệt Đạo Chủ, nhưng khi đó thực lực của hắc quá kém, căn bản không đủ nhờ vào cảm nhận mà phán đoán được thực lực của Phá Diệt Đạo Chủ.

Đến lúc thực lực mạnh hơn một chút, Phong Vân Vô Kỵ lại cùng với Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc liên thủ đánh lui Phá Diệt Đạo Chủ. Bây giờ nghĩ lại chuyện này, Phong Vân Vô Kỵ vẫn cảm thấy có

quá nhiều sơ hở, Phá Diệt Đạo Chủ dường như vẫn luôn nường tay. Sau đó Phá Diệt Đạo Chủ lại đột nhiên biến mất, không có tin về cái chết, cũng không bắt kỳ tin tức nào liên quan đến hắn. Ngay cả sau này khi Kiểm các tranh đấu với thế lực các phương cũng hắn cũng không xuất hiện.

Phá Diệt Đạo Chủ cứ đột ngột biến mất như vậy, không có bất cứ lý do nào. Từ sau khi nghe nói “Vạn Ma Diễn Sinh quyết” mà Công Tôn Chỉ Thương tu luyện có thể hóa thân thành muôn vạn, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ liền chợt xuất hiện suy nghĩ này.

- Phá Diệt Đạo Chủ à?

Huỳnh Hoắc nhíu mày:

- Chuyện này ta cũng không rõ. Từ rất sớm ta đã rời khỏi trung tâm quyền lực của Thánh điện, có lẽ khi trở về ta có thể điều tra một chút. Vô Kỵ! Công Tôn Chỉ Thương dường như có liên hệ với cao tầng của Thánh điện, đã gián tiếp xúi giục Thánh điện đẩy nhanh chính sách hôn phối, chuyện của công chúa Phượng Phi e rằng không thể kéo dài được nữa. Mà ý kiến hiện giờ của Thánh điện là gả công chúa Phượng Phi cho Công Tôn Chỉ Thương. Hai người đều là hậu duệ của Chí Tôn, nếu như kết hợp lại, toàn bộ thế lực Bắc Hải đều sẽ thuộc về Công Tôn Chỉ Thương. Nếu như thật sự xuất hiện tình huống này, những nỗ lực của chúng ta rất có thể bị hủy chỉ trong chốc lát. Một khi Công Tôn Chỉ Thương bước lên đỉnh cao quyền lực của Thái Cổ, cho dù là cường giả như Huyết Hải Ma Quân thì cũng phải đành thực hiện mệnh lệnh do Công Tôn Chỉ Thương đề ra. Hơn nữa gay go nhất chính là chúng ta không thể tiết lộ chuyện mẫu thân của Công Tôn Chỉ Thương là ma tộc, bởi vì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Chí Tôn. Ngay cả những người năm xưa biết chân tướng của chuyện đó cũng đều phải nói năng thận trọng. Biết là một chuyện, nhưng lại tuyệt đối không thể công khai. Nhìn vào tình thế hiện giờ, Công Tôn Chỉ Thương có lẽ còn xứng đôi với công chúa Phượng Phi hơn so với người.

- Chuyện này cũng không chỉ là vấn đề hôn phối đơn giản, hi vọng người hãy suy nghĩ thận trọng!

Huỳnh Hoắc nói tiếp:

- Điều duy nhất ta có thể khuyên người là: so với tình cảnh trước mắt, vấn đề của cá nhân của chúng ta vốn chẳng là gì cả. Dù là người, ta hay những người khác đều như nhau. Hi vọng người có thể thận trọng cân nhắc việc này!

Vừa nghe đến vấn đề này Phong Vân Vô Kỵ liền cảm thấy đau đầu, liền cau mày nói:

- Chuyện này để ngày sau hãy bàn đi!

Huỳnh Hoắc trong lòng thở dài một tiếng, biết rằng Phong Vân Vô Kỵ vẫn chưa quyết định, cũng không muốn cưỡng ép hắn nữa.

- Công chúa Phượng Phi vẫn đang ở tại Bắc Hải, nếu người có rảnh rỗi thì hãy đi gặp cô ấy một chút. Thánh điện đã giao cho ta phụ trách chuyện hôn phối, thời gian không chờ đợi ta, cho dù không phải vì sinh sôi thì chúng ta cũng phải làm tốt kế hoạch đã đề ra. Thời gian không còn nhiều, bọn ta cũng sẽ không để tình cảm chi phối. Ta đi đây.

Nói xong Huỳnh Hoắc liền chấp tay, người hóa thành ảo ảnh tan vào trong hư không, biến mất không thấy, chỉ lưu một đám bụi mù dập dờn.

- Cung tiền Huỳnh Hoắc tiền bối!

Đợi sau khi Huỳnh Hoắc biến mất, Phong Vân Vô Kỵ mới xoay người nói với Trì Thương:

- Thương nhi, người hãy đi một chuyến đến Phong tộc, đem phong thư này giao cho công chúa U Nhược! Cô ấy sẽ hiểu phải làm gì.

Vừa nói Phong Vân Vô Kỵ vừa lấy ra một phong thư từ trong một mảnh sàn nhà nhô ra bên dưới, đặt ở trên bàn vuông, đẩy tới trước người Trì Thương.

- Vâng thưa sư tôn, con nhất định sẽ làm được!

Trì Thương không cần nhìn liền nhận lấy phong thư, cũng không hỏi thăm nội dung cặn kẽ.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ nhìn sang Viên Tề Thiên một chút, trong lòng thở dài, sau đó lại dời ra ngoài cửa:

- Kể Vô Cửu nghe lệnh!

- Có thuộc hạ!

Chỉ chốc lát sau, nơi cửa chính bên ngoài Kiếm các, một đại hán cao lớn thô kệch mặc giáp vàng, trên hông đeo hai thanh trường kiếm, quỳ sát trên đất nói.

- Người hãy lập tức đi đến Chiến tộc, lệnh cho toàn bộ Chiến tộc từ phương bắc di chuyển đến Kiếm các.

- Vâng, thuộc hạ sẽ đi làm ngay!

Kể Vô Cửu cung kính nói, sau đó bước nhanh ra ngoài, từ trên sườn núi nhảy xuống, đi về hướng bắc.

- Ám Các ở đâu!

- Có thuộc hạ!

Nơi bóng tối của Kiếm các, một bóng đen lay động đi ra.

- Người hãy lập tức đi đến Vu tộc, đem phong thư này giao cho Cổ Vu tiền bối!

Phong Vân Vô Kỵ lật bàn tay một cái, giữa hai ngón tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một phong thư. Ngón trỏ và ngón giữa bung ra, phong thư liền hóa thành một vệt sáng bay vào trong bóng tối.

Chỉ chốc lát sau, người trong bóng tối kia đã mang theo lá thư biến mất.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, bên trong Kiếm các chỉ còn lại Viên Tề Thiên, cặp mắt nghi hoặc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, ngón tay đẩy lông mi một chỉ vào miệng của mình, lắp bắp nói:

- Sư... sư tôn, con... con thì sao?

- Người à... người hãy cùng ta cùng đi Hoàng Kim thành một chuyến, xem thử nơi đó có pháp quyết thích hợp người cho tu hành hay không.

Thần thú vốn có tinh thần lực cường đại, thần thú trưởng thành thì càng lợi hại hơn. Cho dù là cao thủ Thần cấp hậu kỳ cũng chưa chắc đã có tinh thần cường đại bằng loài vật khổng lồ này. Mà thứ cần thiết cho pháp tu chính là tinh thần cường đại. Thái Cổ Ma Viên sau khi hóa thành hình người, sở hữu trí khôn, có thể nói là được trời ưu ái, bất luận tu võ hay tu pháp tốc độ đều vượt xa người thường.

- Cảm ơn sư phụ! Cảm ơn sư phụ!

Viên Tề Thiên tâm tính linh thông, biết rằng đi theo Phong Vân Vô Kỵ nhất định là có thu hoạch lớn, lập tức quỳ xuống dập đầu.

- Theo ta đi!

Phong Vân Vô Kỵ phất tay áo đứng dậy. Viên Tề Thiên hưng phấn không thôi, liền theo sát phía sau Phong Vân Vô Kỵ bước nhanh về hướng Đông Hải.

oOo

Trong lúc Đệ Tam phân thân bắt đầu triệu tập tất cả thể lực dưới danh nghĩa của hắn, bao gồm Chiến tộc, Phong tộc, Vu tộc và pháp tu, tại Ma Giới, Đệ Nhất phân thân được đám tù đồ dưới thủy lao trợ giúp cũng là đã tâm bình气和, quyết tâm phát động chiến tranh vương triều, mà đối tượng chiến tranh đầu tiên của hắn chính là vương triều Ni Cổ Lạp Tư gần ngay bên cạnh.

Sau khi dừng lại Trung Ương ma sơn lúc trước, Đệ Nhất phân thân bước giữa không trung, trước người là gió lớn mênh mông từ những dãy núi phía xa thổi đến.

Ánh mắt Đệ Nhất phân thân từ từ quét qua năm quân đoàn lớn đông nghịt trước người, phân bố trên bình nguyên, lúc hai mắt khép mở phát ra ánh sáng lạnh lẽo, có một loại áp lực vô hình.

560. Chương 518: Thế Lực Hợp Nhất 3

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lóe lên ánh sáng hung ác, nói:

- Nhớ là hủy diệt toàn bộ, bản tọa không chấp nhận đầu hàng, tất cả những kẻ đầu hàng đều giết chết. Áo Lan Cổ Đại Nhĩ, người cũng đi theo họ. Không cần nói nữa, bản tọa mặc kệ trước đây người có phục tùng tại Ni Cổ Lạp Tư hay không, nhưng bây giờ người là thuộc hạ của bản tọa, cần phải hoàn thành tất cả mệnh lệnh do bản tọa đề ra một cách vô điều kiện. Ta yêu cầu các người, sau khi hoàn toàn thanh trừ thế lực của Ni Cổ Lạp Tư tại Ma Giới thứ nhất, còn phải ngăn cách thế lực của bọn chúng ở vương triều không gian trong nửa năm, quyết không cho phép bọn chúng đặt chân đến đây.

- Mười ba vương triều, mỗi thế lực chiếm cứ một không gian, còn Ma Giới thứ nhất rộng lớn này lại không có bất kỳ vương triều nào chiếm lĩnh, vậy cứ để lại cho bản tọa thôi.

Đệ Nhất phân thần gập tay phải đưa quá đỉnh đầu, năm ngón tay mở ra, nói một cách bá đạo và tự tin:

- Vương triều của bản tọa gọi là vương triều Trung Ương, mà mười ba vương triều lại phân bố tại không gian lân cận Ma Giới thứ nhất, như vậy Ma Giới thứ nhất để lại cho bản tọa chính là vừa khéo, cũng phù hợp với danh hiệu Trung Ương đại đế của ta. Từ bây giờ trở đi, mục tiêu đầu tiên của bản tọa chính là xưng bá toàn bộ Ma Giới thứ nhất.

Phong Vân Vô Kỵ nói năng rất hùng hồn khiến Cổ Liệt Nhĩ trong lòng kinh hãi không thôi. Mặc dù biết là Đệ Nhất phân thần có dã tâm rất lớn, nhưng Cổ Liệt Nhĩ lại không ngờ mục tiêu đầu tiên của hắn sau khi thành lập vương triều chính là muốn cai quản toàn bộ Ma Giới thứ nhất. So sánh với những không gian của vương triều khác, Ma Giới thứ nhất trên nghĩa hẹp cũng chính là Ma Giới, lớn hơn rất nhiều so với những không gian vương triều khác.

Ma Giới thứ nhất có số lượng ma tộc lớn nhất, bao gồm vô số ma tộc cấp thấp, yêu ma thô thông, yêu ma cao cấp; còn có quân đoàn đọa lạc thiên sứ nhiều hơn trăm triệu, mặc dù bọn chúng cũng không được xưng là quân đoàn; ngoài ra còn có Thái Cổ ma tộc tại Ma Giới cũng không thể xem thường. Ngoại trừ các thế lực này ra, những yêu ma đơn độc có thực lực cường đại tại Ma Giới cũng là nhiều vô số kể.

Trên danh nghĩa thì các đại đế của các vương triều lớn và Hắc Ám Quân Chủ là cường đại nhất, nhưng trong bóng tối, những yêu ma mạnh không kém gì các đại đế, quân vương này cũng không phải ít. Ít nhất tại những cấm địa của Ma Giới, ngay cả đại đế của vương triều cũng không dám tùy tiện đặt chân vào

Mà mục tiêu của Đệ Nhất phân thần lại chính là toàn bộ Ma Giới thứ nhất này.

“Nếu như hắn thật sự có thể thống nhất toàn bộ Ma Giới thứ nhất, vậy thì vương triều Trung Ương cho dù không chiếm lĩnh những vương triều khác, cũng đã thật sự trở thành đệ nhất vương triều, mà chủ công cũng hoàn toàn có thể xưng là vị vua không ngại của toàn bộ Ma Giới.” - Cổ Liệt Nhĩ thầm nghĩ. Khi nghĩ đến chuyện vương triều Trung Ương nhất thống Ma Giới, trong lòng hắn không kìm được dâng lên một bầu nhiệt huyết, chợt gơ tay phải cao quá đỉnh đầu, hét lên:

- Đại đế! Đại đế!

- Đại đế! Đại đế!

Đám yêu ma điên cuồng hét lớn, quỳ một chân xuống đất, phối hợp với chiến giáp đen kịt trên người và khuôn mặt thô lỗ, có một loại lực lượng chấn nhiếp lòng người.

Đệ Nhất phân thần nhìn Cổ Liệt Nhĩ với vẻ tán thưởng, mặc dù biết là tiểu tử này chỉ nịnh hót, nhưng vẫn cảm thấy rất dễ chịu. Bàn tay lớn vung về phía bầu trời phương tây, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ như dã thú Hồng Hoang gầm thét:

- Xuất phát!

Phối hợp với tư thế, trong cơ thể Đệ Nhất phân thần đột nhiên tỏa ra một đoàn khói đen. Đôi cánh ác ma to lớn kêu một tiếng giãn ra. Từ xương ngón chân dọc theo xương sống cho đến tận đầu phát ra những tiếng

lớp đắp giòn giã, hóa thành một ác ma dữ tợn. Nơi khuỷu tay và khuỷu chân mọc ra những khúc xương, trông giống như một con rồng hung dữ hình người.

- Gào!

Đệ Nhất phân thân gầm lên một tiếng vang dội, thanh âm như tiếng sấm cuộn cuộn truyền về phương tây. Trên mặt đất, quân đội giống như thủy triều màu đen sôi trào bắt đầu tràn về lãnh địa của vương triều Ni Cổ Lạp Tư tại phía tây Ma Giới thứ nhất, sát khí sóng lớn bốc lên cao.

Có Áo Lan Cổ Đại Nhĩ áp trận, Đệ Nhất phân thân rất yên tâm. Ả rồng hung dữ này dù sao cũng từng giết chết mấy nhân vật lợi hại của vương triều khác, có ở đó, thế lực của vương triều Ni Cổ Lạp Tư ở nơi này dĩ nhiên sẽ bị tiêu diệt một cách dễ dàng.

Đội sau khi mấy quân đoàn này rời đi, Phong Vân Vô Kỵ mới xoay người lại nhìn Cổ Liệt Nhĩ, trầm giọng nói:

- Cổ Liệt Nhĩ, bây giờ bản tọa giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi cần phải hoàn thành!

- Chủ công xin cứ phân phó!

- Ba đại quân đoàn đã tiến về phía lãnh địa của Ni Cổ Lạp Tư, lúc cần thiết bản tọa cũng sẽ đến đó. Về phần ngươi và quân đoàn Đệ Thất Thiên Ma Hoàng của ngươi thì có một nhiệm vụ khác.

Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng nói:

- Bản tọa muốn ngươi dùng mọi biện pháp thu gom tất cả thợ thủ công, chỉ cần là thợ thủ công tại Ma Giới thứ nhất thì đều gọi bọn họ tới. Bản tọa muốn họ giúp bản tọa xây dựng một cung điện vương triều khổng lồ và tráng lệ nhất trong tất cả vương triều.

- Đội sau khi bản tọa thống nhất Ma Giới thứ nhất, đô thành của vương triều Trung Ương sẽ ở chỗ này.

Phong Vân Vô Kỵ đạp mạnh chân, hư không liên rung động:

- Ở dưới chân ta.

Khi nói những lời này, trong lòng Đệ Nhất phân thân đầy lý tưởng hào hùng, ngay cả quân đoàn dọa lạc thiên sứ ở phương đông ngàn vạn dặm cũng không để trong lòng, chỉ còn lại dã tâm bùng bùng. Hắn không biết là, tại hướng bắc cách trung tâm Ma Giới mấy vạn vạn dặm, Hoàng còn đáng sợ hơn so với Đọa Lạc Chi Vương đã dẫn theo thần dân quốc độ Quang Âm của hắn hàng lâm mảnh đất này. Hoàng mặc dù rất ít nói, nhưng dã tâm của hắn thì lớn hơn cả Phong Vân Vô Kỵ.

Mục tiêu Hoàng không phải là thành lập một vương triều, mà là một quốc độ của thần.

Dù sao thì Đệ Nhất phân thân vẫn còn quá trẻ, vương triều Trung Ương cũng còn quá trẻ, so với những vương triều khác, ngay cả về phương diện nghe nhìn cũng còn kém xa. Ít nhất vào thời điểm này, Đệ Nhất phân thân đang bận rộn thu thập thuộc hạ, thành lập vương triều của hắn, còn chưa phân bố tai mắt ra Ma Giới.

Cho đến bây giờ, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không biết quốc độ Quang Âm còn có một kẻ thực lực sâu không thể lường.

Chủ Thần hàng lâm, một kích hủy diệt đại diện của vương triều Ma Đế Hoàng, mà khí tức của Bốn Tôn vẫn quanh quẩn không rời. Ma Đế Hoàng nhất thời xem xét sự việc không chu đáo, lại ra một mệnh lệnh sai lầm cho đại tể ty, đó là tiếp tục khai chiến với quốc độ Quang Âm để thu góp đủ linh hồn. Mệnh lệnh này đã định sẵn vinh quang của vương triều Ma Đế Hoàng sẽ không còn.

Những điều này đều là chuyện về sau, còn trước mắt, tuân theo ý chỉ của Ma Đế Hoàng, đại quân của vương triều Ma Đế Hoàng cuộn cuộn không ngừng bắt đầu từ trong không gian của vương triều Ma Đế Hoàng tràn ra.

Trên đại lục tây bắc bao la, từ mười cánh cổng truyền tống to lớn ban đầu, hàng vạn vu yêu và vu sư đồng tâm hợp lực, tiếp tục dựng lên những cánh cổng truyền tống mới. Đại quân của vương triều Ma Đế Hoàng không ngừng từ đầu bên kia của cánh cổng truyền tống tràn vào nơi này. Nếu Đệ Nhất phân thân nhìn thấy

tình cảnh này nhất định sẽ kinh ngạc không thôi, bởi vì thế lực của vương triều Ma Đế Hoàng xuất hiện ở nơi đây đã ngang với một nửa quân lực lúc trước mười ba vương triều bao vây Đế Tam phân thần và Xi Vưu.

Rất hiển nhiên, đám đại đế của vương triều cũng không tuân theo các Hắc Ám Quân Chủ như biểu hiện bên ngoài. Ít nhất bọn chúng cũng tìm cách giảm bớt tổn thất của mình, nhằm đạt được thắng lợi trong cuộc tranh bá vương triều.

Trên bầu trời, một chiếc chiến xa to lớn bốc cháy hừng hực không ngừng qua lại. Một đại hán thân cao hơn mười trượng, râu ria xồm xoàm, tay cầm trường kích sấm sét đứng ở trên chiến xa. Nam tử kia thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng gầm như sấm, đồng thời trong miệng loáng thoáng có lửa phun ra, chính là Tuần Thú giả luôn xuất hiện mỗi lần chiến tranh vương triều.

Các vương triều đều có Tuần Thú giả, nhưng bọn họ cũng không thuộc về các vương triều, mà là phụ thuộc vào Chủ Thần. Mỗi trận chiến tranh vương triều, đặc biệt là khi dính đến việc thu thập tín ngưỡng, đều sẽ xuất hiện những Tuần Thú giả không mời mà tới này.

Toàn bộ tây bắc Ma Giới đều ngập tràn mây đen chiến tranh. Cách đó không xa là vô số tử thi nằm ngang dọc trên mặt đất. Đại tể ty vừa mới phát động một cuộc chiến tranh, đã thu thập được một phần lực lượng tín ngưỡng, nhưng so với yêu cầu của Ma Đế Hoàng thì vẫn còn một khoảng cách rất lớn.

“Chiến tranh, chúng ta phải cần chiến tranh nhiều hơn!” – Tại trung ương đại quân Ma Đế Hoàng, đại tể ty híp mắt nhìn về bầu trời khói dày cuộn cuộn ở phía xa. Quanh người hắn là đại quân đến từ không gian vương triều không ngừng trải rộng ra.

- Tể ty đại nhân! Sự phản kháng của quốc độ Quang Âm đã càng lúc càng mạnh, chúng ta đã bắt đầu có chút tổn thất... chiến tranh còn phải tiếp tục nữa sao?

Một tên Thiên Ma Thần thống lĩnh một quân đoàn của vương triều lên tiếng hỏi. Mặc dù thực lực của hắn mạnh hơn đại tể ty, nhưng ở trong vương triều thì địa vị của đại tể ty còn vượt xa những tướng lĩnh khác.

- Tiếp tục chứ. Tại sao không tiếp tục? Mệnh lệnh của Bệ hạ nhất định phải hoàn thành. Cứ để quốc độ Quang Âm trở thành vật hi sinh đi, ai bảo bọn chúng lại ở gần vương triều chúng ta.

Đại tể ty nói như đinh đóng cột.

Đại tể ty lại không biết, bên trong quốc độ Quang Âm tại cực bắc, chiến tranh liên tục của Ma Đế Hoàng, cùng với quân đội dường như còn chưa thật sự triển khai, đã kinh động đến Hoàng đang ở trong thần điện lặng lẽ thu thập lực lượng tín ngưỡng của các không gian.

561. Chương 519: Hắc Ám Viễn Chinh Quân Và Hư Vô Chi Quân

Tại tây bắc Ma Giới.

Khói dày hừng hực bao phủ bầu trời. Kim tự tháp màu đen lơ lửng trong hư không, dưới đáy là những sợi xích sắt đan xen qua lại, cắm vào sâu trong lòng đất.

Phía trước kim tự tháp, đại quân của vương triều Ma Đế Hoàng hung khí ngập trời tràn lên. Mỗi khi ánh sáng của trường kích lóe lên trong hư không, đều có một đóa hoa máu nở ra. Những chiến sĩ của vương triều Ma Đế Hoàng gầm thét, vẩy tím trên thân rung động phát ra tiếng rào rào. Mỗi khi giết một người, bên dưới vẩy giáp nhỏ bé đều giống như có một tia khói đỏ tỏa ra. Đội quân tiên phong này chính là quân đoàn Thị Huyết của vương triều Ma Đế Hoàng, do Thiên Ma Thần Cơ Lạp của vương triều thống lĩnh.

Mỗi lần trải qua chiến đấu, chiến lực của quân đoàn Thị Huyết đều sẽ tăng lên một chút.

Phía trên chiến trường, Cơ Lạp người mặc áo giáp hoa mỹ, hai cánh tay có bắp thịt đều đặn vòng trước ngực, cặp mắt màu lam đậm lẳng lẳng nhìn thẳng về phía trước. Ở cuối tầm mắt của Cơ Lạp, những ác ma cấp thấp kia kinh hãi nhìn về phía này, lòng quân tan rã.

Nhìn bề ngoài Cơ Lạp giống như một nho tướng lịch sự tao nhã, làn da trắng ngần, cặp mắt có thần, hai lọn tóc mai phát phơ. Ngoại trừ đôi sừng trâu vươn cao, rất khó từ hình dáng bên ngoài nhìn ra hắn là là một gã ma tướng hung hãn.

“Xoẹt!”

Cơ Lạp vung tay phải lên, một cây cờ nhỏ màu máu bay vào giữa đại quân đông đảo của quốc độ Quang Âm, sau đó cắm vào trong tầng đất. Tất cả ác ma trong phạm vi trăm thước chung quanh cây cờ nhỏ đột nhiên không thể động đậy, sau đó nổ tung, dòng máu hóa thành dạng tơ rồi chảy ngược vào trong cây cờ nhỏ kia.

“Xoẹt!”

Cây cờ nhỏ kia sau khi hấp thu máu càng trở nên âm trầm, trên đỉnh xuất hiện những vết nứt dọc theo cột cờ lan xuống. Một tiếng “rắc” vang lên, cột cờ chia ra làm sáu ngã về sáu phương hướng đều đặn. Sáu mũi tên máu bắn ra, phàm những kẻ đứng phía trước tên máu đều hóa thành tro bụi. Trong nháy mắt đã có hàng ngàn yêu ma hoàn toàn tử vong.

Sáu mũi máu tươi sau khi xuyên ra chiến trường, liền hóa thành sáu cây cột màu vàng tối cắm ở ven rìa, vừa vắn bao phủ hơn nửa chiến trường vào bên trong. Từ bầu trời nhìn xuống, giữa sáu cây cột vàng do cây cờ máu phân hóa thành loáng thoáng có những sợi tơ nhỏ liên kết, nơi gốc cột có những luồng sáng màu đen dọc theo thân cột chạy lên, sau đó hội tụ thành sáu pho tượng ma thú dữ tợn có đầy đủ vảy giáp, trông rất sống động.

- Thời gian ba lần hít thở!

Giọng nói của Cơ Lạp không hề cao, nhưng lại vang lên rõ ràng trong tai tất cả quân đoàn Thị Huyết. Nói xong những lời này, Cơ Lạp vẻ mặt lạnh lùng cũng không thèm nhìn chiến trường, liền quay người đi về phía sau.

Ở phía trước, quân đoàn Thị Huyết như thủy triều đột nhiên khựng lại, sau đó giống như phát điên tràn lên giết chóc, nhất thời giống như đã biến thành một cỗ máy giết chóc tại Ma Giới, không ngừng thu thập sinh mạng.

Thiên Ma Thần Cơ Lạp rất ít khi động thủ, cho nên không ai biết thực hư của hắn. Nhưng cây cờ nhỏ của hắn thì lại rất nổi tiếng. Một khi Cơ Lạp đã ném ra cờ ma “Lưu Nhĩ Tật Tát Tư”, đồng thời đưa ra thời gian hạn định, nếu quân đoàn Thị Huyết không thể tàn sát hết đối thủ trong thời gian này, “Lưu Nhĩ Tật Tát Tư” do Cơ Lạp khống chế sẽ thay thế hủy diệt toàn bộ đối thủ và cả quân đoàn Thị Huyết đã không hoàn thành nhiệm vụ.

Trong số mấy quân đoàn lớn của vương triều Ma Đế Hoàng, quân đoàn Thị Huyết là có số thành viên thay đổi thường xuyên nhất. Cách mỗi đoạn thời gian Cơ Lạp lại dùng bí pháp huấn luyện ra một nhóm quân đoàn Thị Huyết khác. Đại đế của vương triều Ma Đế Hoàng cũng không để ý đến chuyện này. Cho dù nhiều lúc quân đoàn Thị Huyết của vương triều Ma Đế Hoàng lại đột nhiên chết sạch, nhưng trên biên chế thì quân đoàn này vẫn luôn tồn tại.

Theo như lời đồn, chiến sĩ của quân đoàn Thị Huyết bị “Lưu Nhĩ Tật Tát Tư” hủy diệt sẽ biến thành huyết khí, có thể làm gia tăng tu vi của Cơ Lạp, về phần tin đồn này thật hay giả thì không thể xác nhận được.

- Tế tỵ đại nhân, lý do, cho ta một lý do!

Thần sắc Cơ Lạp vẫn nho nhã như cũ, nhưng trong giọng nói lại mang theo vẻ không vui:

- Dựa theo kế hoạch, chúng ta phải là đang ở ngoài vũ trụ chinh chiến với thế lực của Thiên Đường, nhưng ngài lại mượn mệnh lệnh của bệ hạ triệu ta về.

- Những kẻ địch này.

Cơ Lạp chỉ về đối thủ ở phía xa, chỉ trong thời gian ba lần hít thở đã gần như bị tàn sát không còn một móng, lạnh lùng nói:

- Còn chưa đủ làm lý do triệu ta về.

Đại tể ty mặt đầy nếp nhăn nhú mày một cái, làn da nhăn nheo trên trán run rẩy như nổi lên những làn sóng gợn, đôi môi khô quắt giật giật, cặp mắt vẫn đục nhìn thẳng vào Cơ Lạp, nói:

- Cơ Lạp đại nhân, lệnh của bệ hạ ngài không nên chất vấn! Mệnh lệnh của Hắc Ám Chủ Thần vĩ đại dĩ nhiên cần tuân theo, nhưng làm sao ngài biết mệnh lệnh của Ma Đế Hoàng bệ hạ không phải là vì Hắc Ám chư thần vĩ đại?

- Hơn nữa cao thủ của Hắc Ám đại quân bên ngoài Ma Giới nhiều không đếm xuể. Chuyện mở rộng vinh quang của Hắc Ám chư thần có những cường giả này là đủ rồi, thêm ngài cũng không nhiều, thiếu ngài thì cũng không ít. Mà quan trọng nhất là hiện giờ bệ hạ cần ngài.

Đại tể ty tư chậm rãi nói, bàn tay bên dưới ống tay áo màu đen mỏng và rộng nắm chặt cây ma trượng dài, tiếp tục nói:

- Bệ hạ tự có dự định của ngài, tốt nhất đại nhân không nên dùng trí khôn của mình để suy đoán ý của bệ hạ.

Từ trong lời nói của đại tể ty, Cơ Lạp trong nháy mắt dường như nghĩ đến điều gì, trong lòng khẽ động, liền hỏi:

- Ý của ngài là, chẳng lẽ đây vẫn chỉ là bước đầu tiên của bệ hạ?

Đại tể ty cũng không trực tiếp trả lời:

- Trong vô số không gian, việc mở rộng vinh quang của Hắc Ám Chủ Thần, không để cho Quang Minh chư thần độc chiếm tất nhiên là quan trọng, nhưng sự uy hiếp không chỉ đến từ Thiên Đường...

- Thái Cổ nhân tộc?

Sắc mặt Cơ Lạp khẽ biến đổi. Hình ảnh những nhân loại thân thể gầy yếu, nhưng lại có lực lượng cường đại hủy trời diệt đất trong nháy mắt hiện lên trong đầu:

- Bệ hạ chuẩn bị cho cuộc chiến thần ma lần thứ hai sao?

- Nếu như ta đoán không sai, lần này bệ hạ cần nhiều lực lượng tín ngưỡng như vậy, e rằng không chỉ đơn giản là để liên lạc với Hủy Diệt Chi Chủ. Hư Vô Chi Quân đại biểu cho mười ba chư thần, có lực lượng của chư thần, thống lĩnh lực lượng mạnh nhất của mười ba vương triều. Bệ hạ muốn triệu hồi quân đoàn viễn chinh và chư vị đại nhân của vương triều, e rằng còn phải thương lượng với Hư Vô Chi Quân một chút, lại thông qua Hư Vô chi quân để liên lạc trực tiếp với mười ba vị Chủ Thần. Lực lượng của Thái Cổ nhân tộc nhất định phải bị kiểm chế, đây là ý của bệ hạ.

- Ta hiểu rồi.

Cơ Lạp trình trọng gật đầu một cái.

Mỗi không gian đều có bí mật riêng. Thái Cổ có rất nhiều cường giả tiềm tu, còn Ma Giới cũng đồng dạng có bí ẩn của nó, hơn nữa còn nhiều hơn Thái Cổ.

Từ khi Ma Giới bắt đầu tồn tại, Hắc Ám chư thần đã cai quản vô số sinh linh tại Ma Giới, vượt trên tất cả chúng sinh, được yêu ma quỳ bái. Phạm là mệnh lệnh của Hắc Ám Chủ Thần đều giống như khuôn vàng thước ngọc, cho dù là yêu ma hung hăng can quấy đến mức nào cũng không dám chống lại.

Tại Ma Giới không ai tranh giành vinh diệu và lực lượng tín ngưỡng với Chủ Thần, nhưng ở ngoài Ma Giới, các Hắc Ám Chủ Thần lại không phải là những kẻ duy nhất nhận được lực lượng tín ngưỡng.

Từ sau khi phát hiện nguồn gốc của lực lượng tín ngưỡng, Quang Âm Chủ Thần liền bắt đầu cuộc chiến trong vũ trụ hư không bên ngoài Thiên Đường và Ma Giới, chinh phạt lẫn nhau để tranh đoạt quyền khống chế các không gian.

Là tiên phong trong trận chiến tại vũ trụ hư không, Hắc Ám đại quân đại biểu cho Hắc Ám Chủ Thần đã giao chiến với Thiên Đường từ rất sớm, hơn nữa mức độ thảm liệt và quy mô của cuộc chiến này vượt xa chiến tranh bên trong Ma Giới.

Trong mười ba vương triều, quân đoàn đứng đầu và đông đảo cao thủ cấp Thiên Ma Thần đều bị các Hắc Ám Chủ Thần điều đến trong vũ trụ hư không, đồng thời triển khai chiến tranh dọc theo một đường vòng cung dài đến mấy ngàn tỉ năm ánh sáng. So với chiến tranh ở nơi này, chiến tranh vương triều bên trong Ma Giới vốn chỉ là trò chơi của trẻ con.

Mặc dù cách một đoạn thời gian, các thiên sứ cao cấp lại thông qua cánh cổng Thiên Đường xuất hiện ở Ma Giới, khiến cho thế lực các phương đầu đầu không thôi, nhưng đó cũng chỉ là trò chơi nhỏ mang tính chất gây hỗn loạn của Thiên Đường mà thôi.

Cuộc chiến trong vũ trụ hư không này diễn ra trước cuộc chiến thần ma lần đầu tiên. Hắc Ám Chủ Thần đã triệu tập những cao thủ mạnh nhất cùng với quân đoàn đông đảo của các vương triều đến vũ trụ hư không, nhằm để tranh đoạt lực lượng tín ngưỡng khổng lồ trong vô số không gian với Quang Minh chư thần.

Từ đó trở đi, đại quân của các vương triều liền ở lại trong hư không, truyền bá vinh quang của Hắc Ám Chủ Thần, ngăn cản đại quân của Thiên Đường truyền bá lực lượng tín ngưỡng ánh sáng, cũng không trở về các vương triều nữa.

Số lượng Thiên Ma Thần cao cấp được điều từ Ma Giới đến hư không đạt đến một mức độ kinh người, điều này gần như khiến cho cao thủ đẳng cấp Thiên Ma Thần trong các vương triều Ma Giới trở nên cực kỳ thưa thớt.

Lúc ban đầu, Thiên Ma Thần và đại quân đông đảo do bọn họ thống lĩnh một đường càn quét, khiến cho lực lượng của Thiên Đường liên tiếp bại lui. Nhưng sau khi phái ra năm tên Sí thiên sứ mười hai cánh do Mễ Già Lặc cầm đầu, đại quân của Thiên Đường đã không còn lui nữa.

Nói riêng về số lượng, thiên sứ của Thiên Đường còn chưa thể so sánh với đại quân viễn chinh của Ma Giới. Nhưng Thiên Đường lợi hơn ở chỗ, chỉ cần trái tim thiên sứ không chết thì có thể thông qua cánh cổng Thiên Đường sống lại, sau đó gia nhập vào trong chiến đấu. Về mặt nào đó, mỗi tên thiên sứ cũng xem như đã thông qua hình thức sống lại để mượn lực lượng từ chư thần ánh sáng.

Thiên Ma Thần tuy nhiều, nhưng lực lượng của Sí thiên sứ còn cường đại hơn. Khi năm tên Sí thiên sứ cùng nhau liên thủ phát động “Vinh Diệu Chi Quang”, cho dù tất cả Thiên Ma Thần đồng loạt ra tay cũng không thể nào ngăn cản được.

Để đối phó với sự uy hiếp của năm tên Sí thiên sứ, mười ba Chủ Thần dưới vực sâu đã thống nhất ý kiến với nhau, một điều rất hiếm khi xảy ra. Mười ba Chủ Thần cùng nhau sáng tạo ra một người phát ngôn trong vũ trụ hư không, ban cho hần thân thể và linh hồn bất tử bất diệt, đồng thời trao cho hần năng lực vào bất kỳ lúc nào, không cần ngâm xương cũng có thể mượn thần lực của mười ba Chủ Thần.

Bởi vì thân thể của người phát ngôn này là hư vô, cho nên được gọi là Hư Vô Chi Quân. Từ khoảnh khắc được sáng tạo ra, hần và Hắc Ám Quân Chủ đã được giao cho chức quyền rất rõ ràng.

Hư Vô Chi Quân đồng thời cộng hưởng thần lực của mười ba vị Chủ Thần, điều khiển Hắc Ám viễn chinh đại quân đông đảo trong vũ trụ, truyền bá vinh quang của Hắc Ám chư thần, đồng thời tiêu diệt lực lượng Quang Minh cũng đang truyền bá tín ngưỡng. Còn mười ba tên Hắc Ám Quân Chủ thì thay mặt mười ba Hắc Ám Chủ Thần dưới vực sâu, chia xẻ uy nghiêm và vinh quang của bọn họ tại Ma Giới, đồng thời thay thế bọn họ thống trị Ma Giới.

Ven rìa không gian Ma Giới chính là ranh giới quyền lực giữa Hư Vô Chi Quân và Hắc Ám Quân Chủ.

Theo như lời đồn, trong vũ trụ hư không đen kịt, Hư Vô Chi Quân đã tự mình xây dựng một bảo tọa vượt trên không gian dành riêng cho hần. Hư Vô Chi Quân nắm giữ quyền trượng do chư thần ban cho, quan sát toàn bộ chiến tranh trong vũ trụ hư không, điều khiển thế cuộc, ban bố tất cả mệnh lệnh chiến tranh.

Hư Vô Chi Quân chưa bao giờ rời khỏi bảo tọa của hần, nhưng mệnh lệnh của hần lại chẳng hề bị không gian hạn chế truyền đến trong đầu tất cả Thiên Ma Thần, để bảo đảm kế hoạch do hần lập ra sẽ được thực hiện không sai sót.

Bởi vì có thể mượn lực lượng của Hắc Âm Chủ Thần mà không cần ngâm xương, thực lực của Hư Vô Chi Quân còn cao hơn Sí thiên sứ mười hai cánh. Để đối phó với Hư Vô Chi Quân cường đại, năm tên Sí thiên sứ đành phải đưa chân thân từ trong Thiên Đường đến đây, vĩnh viễn trấn thủ phía Hắc Âm đối lập, chống lại sự uy hiếp của Hư Vô Chi Quân. Còn hình chiếu không gian của năm tên Sí thiên sứ thì lại thay bọn họ đi lại ở những không gian khác, đồng thời truyền bá vinh quang của Chủ Thần.

Trong vũ trụ hư không, Hắc Âm và Quang Minh mỗi bên chiếm cứ một nửa. Hư Vô Chi Quân và chân thân của năm Sí thiên sứ tạo thành thế cân bằng. Mỗi khi năm Sí thiên sứ xuất thủ, Hư Vô Chi Quân cũng sẽ tự mình ra tay. Dưới ảnh hưởng của sự cân bằng này, Sí thiên sứ và Hư Vô Chi Quân đều ngầm hiểu ý nhau, hai bên đều không tùy tiện ra tay.

Nếu như chỉ có một Sí thiên sứ ra tay thì Hư Vô Chi Quân cũng sẽ không để ý tới. Chỉ khi nào số lượng Sí thiên sứ xuất động từ ba tên trở lên, Hư Vô Chi Quân mới từ trên bảo tọa của hắn phát ra thần lực công kích diệt tuyệt tất cả.

Trong thời gian gần đây, chiến tranh giữa Quang và Âm trong hư không dường như càng kịch liệt hơn. Hư Vô Chi Quân bắt đầu lệnh cho các vương triều gia tăng quân số, điều đến trong vũ trụ hư không đợi lệnh. Cơ Lạp cũng ở trong số đó, vì vậy nên Ma Đế Hoàng mới có thể nhờ vào chỉ thị viết tay triệu hắn về.

Đại quân dưới trướng Hư Vô Chi Quân mặc dù đến từ các vương triều, nhưng từ lâu đã không còn do các vương triều đại để chỉ huy. Cho dù Ma Đế Hoàng muốn triệu hồi quân đoàn thuộc về hắn, cũng phải có sự đồng ý của Hư Vô Chi Quân.

Ở một mức độ nào đó, nếu như Hư Vô Chi Quân và ma quân viễn chinh không tồn tại, vương triều Trung Ương căn bản không thể nào đối kháng được với những vương triều khác.

Nên biết rằng trong đại quân của Quang và Âm chém giết lẫn nhau, có không ít yêu ma cường đại đã tồn tại từ khi Ma Giới sinh ra.

Còn trước mắt, Đệ Nhất phân thần lại chẳng hay biết gì về quân đoàn Hắc Âm viễn chinh của các vương triều do Hư Vô Chi Quân quản lý.

Cơ Lạp gạt đầu một cái, năm ngón tay nắm chặt hơi động đậy. Trên những cây cột màu vàng tối ở sáu phương hướng, cặp mắt đỏ như máu của sáu pho tượng ma thú lớn chừng ngón cái dần dần nhạt đi.

Chiến tranh đã kết thúc. Trong một thế giới khác không thể nhìn thấy bằng mắt thường, hắc ám kim tự tháp lơ lửng trong hư không đã bắt đầu thu thập linh hồn đông đảo trên chiến trường. Còn Cơ Lạp thì chuẩn bị triệu tập quân đoàn Thị Huyết trở về không gian của vương triều Ma Đế Hoàng phục mệnh. Đúng lúc này...

“Gào!”

Một trận tiếng gầm to lớn do hàng ngàn vạn yêu ma cường đại cùng phát ra vang lên từ chân trời hướng đông bắc.

“Ầm ầm!”

Trong tiếng gầm đinh tai nhức óc này, hơn phân nửa chiến trường rung chuyển. Nơi chân trời, mây đen cuộn cuộn như sóng biển kéo đến. Sắc mặt Cơ Lạp chợt biến đổi. Đó vốn không phải là mây đen gì, mà là vô số ác ma bên sườn mọc ra hai cánh.

Bóng tối như thủy triều từ hướng đông bắc kéo đến rợp trời kín đất, tốc độ nhanh như ánh sáng. Từ sâu trong bóng tối có những luồng ánh sáng lấp lánh bắn ra, ngay cả “mây đen” kia cũng không thể nào che lấp được.

“Hãy!”

Những tiếng hét do nhiều người đồng thời dùng sức vang lên nơi chân trời. Đó là một đội hắc ám ma thần cường đại, sau lưng và ngang hông của bọn chúng buộc những sợi xích màu vàng tối. Ánh mắt Cơ Lạp xuyên qua mây đen trùng trùng do ác ma tạo thành, nhìn về nơi cuối của dây xích, chỉ thấy những pho tượng ác ma đen kịt ưu nhã và hoa lệ in vào trong mắt.

Nơi chân trời, càng có nhiều pho tượng ác ma trên đầu mọc sừng, ít nhất phải cao hơn hai mươi trượng không ngừng xuất hiện. Ánh sáng lấp lánh cũng càng lúc càng nhiều. Phía sau những pho tượng ác ma uốn lượn như vật sống, toàn thân phát ra khí tức hắc ám dày đặc, từng sợi xích màu tím to lớn kéo dài đến đầu cuối của ánh sáng kia.

Mỗi lần những hắc ám đại ma thần to lớn kia gầm lên một tiếng, mặt đất hướng đông bắc lại rung lên kịch liệt một chút. Một loại khí tức kỳ dị làm người ta bất an ừ nơi chân trời kéo đến, khiến cho đám chiến sĩ của vương triều Ma Đế Hoàng bất giác lui lại mấy bước.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi thứ ở đầu cuối ánh sáng xuất hiện in vào trong mắt, ngay cả một Thiên Ma Thần ưu nhã ung dung như Cơ Lạp cũng phải biến sắc, đôi môi mở ra, bật thốt lên:

- Diên rồi!

Ở cuối tầm mắt của Cơ Lạp, một thần điện hoa lệ sừng sững đang chậm rãi hiện lên nơi chân trời.

562. Chương 520: Thủ Hạ Cũ Của Xi Vưu

Sắc mặt đại tể ty cũng biến đổi. Kim quang vô tận từ phía xa bắn ra. Được vạn đạo ánh sáng làm nổi bật, toàn bộ đại quân của quốc độ Quang Âm giống như từ quốc độ của thần hàng lâm, khí tức thần thánh và uy nghiêm che giấu sát khí và khát máu.

“Đây... là một tên nghịch thần giả.” - Đại tể ty trong lòng trầm xuống. Với kinh nghiệm của hắn, vừa nhìn đã đánh giá được đối diện không phải là thế lực bình thường tại Ma Giới. Khi nhìn đến thần điện hoa lệ và thần tượng quang âm trong ánh sáng kia, đại tể ty rất cuộc hiểu được mình và Ma Đế Hoàng đã phạm phải một sai lầm lớn.

Thế lực do Hoàng chỉ huy được xưng là quốc độ Quang Âm, đại tể ty cũng chỉ cho rằng đó là danh hiệu của một vương triều mà thôi, không đáng để lo, nhưng hắn không nghĩ tới đây thật sự là một “quốc độ”...

Thần điện của Hoàng dừng lại ven rìa chiến trường. Trong ánh sáng thánh khiết, những pho tượng ác ma dùng xích sắt nối liền lại toả ra khí tức hắc ám và tà ác hoàn toàn tương phản.

“Ầm!”

Tại khoảnh khắc thần điện rơi xuống mặt đất, một cột sáng màu vàng bán kính rộng lớn từ trong thần điện bắn ra, giống như sao băng lướt qua bầu trời, xuyên qua toàn bộ chiến trường. Ánh sáng bên người Cơ Lạp cách đó không xa, đánh mạnh vào hắc ám kim tự tháp lơ lửng trên không.

“Ầm ầm ầm!”

Lực lượng hủy diệt cường đại vượt quá tưởng tượng kia tạo thành một vết cháy to lớn bán kính mấy trăm trượng xuyên qua chiến trường. Nơi ánh sáng kia đi qua, tất cả ác ma thực lực cao hay thấp đều hóa thành tro bụi tiêu tán trong hư không.

“Rắc rắc!”

Xích sắt to lớn dài đến mấy ngàn trượng nối liền với mặt đáy hắc ám kim tự tháp đột nhiên đồng loạt đứt ngang, hai đoạn xích sắt rơi xuống trong bụi bặm phát ra tiếng leng keng.

“Rầm!”

Dưới sự quan s “(g ”

Thao Thiết ngẩng đầu nhìn năm ngôi sao trên đầu. Yêu ma còn nhạy cảm với năm ngôi sao đại biểu cho hắc ám và hung ác này hơn cả nhân loại, chính lực lượng của chúng đã thôi thúc sức mạnh của đám yêu ma trong mười vạn núi lớn tăng lên.

- Biến thành hình người có cảm giác gì?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt hỏi.

Thao Thiết cần một khúc xương vụn lên, nhìn chăm chăm vào nó, sau đó lại ném đi, tiện tay dập tắt một đốm lửa cuối cùng, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Phong Vân Vô Kỵ mà lại nói:

- Thức ăn dùng lửa nướng quả thật rất có mùi vị, chỉ là quá ít không đủ ăn. Ta vẫn thích thân thể của thú hơn.

Dứt lời hắn cũng không để ý đến Phong Vân Vô Kỵ ở phía sau, liền xoay người bước về hướng ngọn núi lớn phía xa.

- Chờ đã!

Trên đỉnh núi, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lóe lên một tia sáng khác thường.

- Người muốn gì?

Thao Thiết đột nhiên xoay người lại, trên khuôn mặt thú vương vút chất phác chợt hiện lên vẻ dữ tợn, còn loáng thoáng mang theo sự uy hiếp.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự xem là ta đã thần phục ngươi? Lão tử muốn làm gì thì làm, nếu cao hứng thì có thể gọi ngươi một tiếng ‘chủ công’, giúp ngươi ngăn cản đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư kia, còn nếu lão tử mất hứng thì có thể làm thịt ngươi trong nháy mắt. Thức thời một chút, cút ngay!” - Từ trong cặp mắt kia của Thao Thiết, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng giải mã được tin tức này.

Phản ứng của Thao Thiết hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ. Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng, ngoài mặt lại không hề biến sắc, chân phải vươn ra từ không trung chậm rãi đi xuống, thân hình rung động liền lóe lên phía trước mấy chục trượng.

- Người hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn bắt tay với ngươi một cái thôi.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói, sau đó từ từ đi đến trước người Thao Thiết, vươn một tay ra cầm lấy bàn tay Thao Thiết.

Thao Thiết sửng sốt, theo bản năng cũng đưa tay ra. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Hai tay vừa chạm nhau, Thao Thiết liền cảm giác được một lực đạo cực lớn từ trong lòng bàn tay của đối phương truyền đến. Lực lượng kia như muốn xé rách cả bầu trời, phá tan mặt đất. Sắc mặt của hắn liền biến đổi, cặp mắt tròn xoe híp lại, trong mí mắt dày bệch phát ra sát khí kinh người.

564. Chương 521: Quân Đoàn Ma Tộc Thái Cổ 2

A Tu La ma tộc nổi danh là hung tàn hiếu chiến, trong tộc gần như người người đều là chiến tướng cao cấp. Mỗi chiến sĩ A Tu La tộc khi vừa sinh ra đều phải tàn sát hàng loạt chiến sĩ ma tộc khác, dùng để bồi đắp sát khí hung hãn thuộc về A Tu La tộc.

Ma công mà A Tu La ma tộc tu luyện rất tàn độc, hơn nữa còn cực kỳ bá đạo. Tại nơi đầy rẫy khí tức âm tà như Ma Giới, ma công này lại rất dễ dàng tu luyện. Theo như lời đồn, sau khi tu luyện A Tu La ma công đến đại thành thì có thể biến toàn thân thành một khối băng cứng màu đen, không gì có thể phá được.

Mỗi chiến sĩ A Tu La vào lúc hấp hối đều sẽ tự đóng băng mình thành một khối huyền băng to lớn. Khối huyền băng này kỳ diệu ở chỗ, sau khi hóa thành huyền băng chẳng những không rơi xuống đất mà ngược lại còn nổi lên trên, giống như không khí của mảnh đất Ma Giới này là một biển nước mênh mông, còn chiến sĩ A Tu La tộc lại là băng sơn vĩnh viễn nổi trên mặt biển.

A Tu La tộc quá đắm chìm trong giết chóc, cho nên đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để thống nhất Ma Giới. Đến khi yêu thú Thái Cổ di chuyển đến Ma Giới, đổi tên thành ma tộc Thái Cổ, thiên sứ Lộ Tây Pháp cũng từ Thiên Đường rơi xuống Ma Giới, thành lập Địa Ngục, một số thế lực khác cũng dần phát triển lớn mạnh, đông đảo vương triều không ngừng nổi dậy, khi đó A Tu La ma tộc đã không còn cơ hội thống nhất Ma Giới nữa.

Vô số năm trước, có một yêu ma cường đại hàng lâm đến Ma Giới, dùng thủ đoạn bá đạo thu phục thủ lĩnh của A Tu La ma tộc, từ đó A Tu La ma tộc liền thần phục yêu ma này. Dưới sự dẫn dắt của tên yêu ma cường đại kia, A Tu La ma tộc bắt đầu càn quét bốn phương, rất nhiều vương triều đều phải tạm thời tránh mặt bọn họ.

Tên yêu ma kia dĩ nhiên chính là Xi Vưu vốn có rất nhiều danh hiệu, hơn nữa y lại đến từ không gian Thái Cổ. Điều nay cũng chỉ có một số thủ lĩnh của vương triều biết được.

Tên yêu ma kia tưởng như đã sắp thống nhất được Ma Giới thứ nhất, nhưng khi công cuộc chinh chiến Ma Giới mới tiến hành được một nửa thì y lại đột nhiên biến mất, dẫn đến A Tu La ma tộc cũng biến mất theo.

Từ đó về sau A Tu La ma tộc đã trở thành một truyền thuyết, hoàn toàn biến mất khỏi Ma Giới, không ai từng thấy qua. Về phần bọn họ đã đi đâu thì có rất nhiều lời đồn, nhưng cũng không thể kết luận được.

“Sau khi A Tu La ma tộc hóa thành huyền băng thì khí tức đều biến mất, lại ở trên cao vạn trượng nên rất khó phát hiện ra. Từ sau khi ta chiến bại, A Tu La ma tộc vẫn luôn trôi nổi trong trời đất Ma Giới, vị trí không cố định. Dùng một chút máu lúc đầu bản tọa lập giao ước chủ tớ với A Tu La, cũng chỉ có thể cảm ứng được đại khái phương vị của bọn họ. Hiện giờ tính ra, bọn họ hẳn là đã trôi về cổ hương trước kia, chính là chiến trường ma A Tu La...” - Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ nhớ lại lời nói của Xi Vưu, liền chậm rãi xoay người nói với một tên tộc nhân Thái Cổ:

- Lập tức truyền lệnh của bản tọa, bảo Bách Liễu Khê dẫn mười vạn đại quân cùng bản tọa đi đến chiến trường cổ A Tu La. Người hãy bảo bọn họ chờ phía bắc ma điện ba vạn dặm, bản tọa sẽ tự liên lạc với bọn họ.

- Vâng thưa chủ công!

Tên kia chiến sĩ nói xong liền cầm lấy thanh đao đen hẹp dài, xoay người rời đi.

Chờ sau khi tên chiến sĩ kia rời đi, Phong Vân Vô Kỵ liếc mắt nhìn đám thợ thủ công bận rộn bên dưới, tay áo phất một cái, cũng không đi về chiến trường cổ A Tu La ở hướng bắc, mà lại đi về những dãy núi ở hướng đông nam nơi cư ngụ của ma tộc Thái Cổ.

Hấp Tinh đại pháp tăng thứ chín, Sát Lục ma công đại thành, Kiếp Ma Đạo luyện thành chiêu thứ bảy... chỉ mới cách không lâu nhưng Phong Vân Vô Kỵ đã không còn như lúc trước. Lần này đặt chân đến mảnh đất có niên đại lâu đời của yêu thú Thái Cổ di chuyển đến Ma Giới, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn thần nhiên.

Nhìn khắp Ma Giới, ngoại trừ những tồn tại siêu cấp kinh khủng, không còn ai có thể khiến cho Phong Vân Vô Kỵ sợ hãi được.

Phong Vân Vô Kỵ một mình đi đến, cho dù không cố ý, nhưng sát lục khí tức vô hình tỏa ra từ trên người chủ nhân Sát Lục cũng khiến cho tất cả ma tộc Thái Cổ đều tránh lui. Một “dãy núi” bỗng nhiên rung động, mang theo cây cối phía trên âm âm bước đi. Thứ nhìn như dãy núi này thật ra là những con thú to lớn không biết đã ngủ yên không cử động bao nhiêu năm, lúc này lại bị sát khí do Phong Vân Vô Kỵ từ phương xa bay đến làm giật mình, trong lòng biết không phải là địch thủ của đối phương nên đành phải tránh ra xa trước.

Trong mười vạn núi lớn đầy tiếng thú gào, nhưng tiếng gần nhất cũng ở cách khá xa Phong Vân Vô Kỵ. Một số yêu thú cao cấp khác lại cảm nhận được trên người Phong Vân Vô Kỵ khí tức của con Thái Cổ Ma Viên từng chạy vào trong những dãy núi. Mặc dù không biết quan hệ cụ thể của Phong Vân Vô Kỵ và Thái Cổ Ma Viên kia, nhưng trí tuệ ít ỏi vẫn giúp bọn chúng hiểu được, dù là con Thái Cổ Ma Viên kia hay là yêu ma hóa thân thành nhân loại trước mặt đều không phải là thứ dễ chọc vào.

Nơi định cư của ma tộc Thái Cổ cũng không thiếu những yêu ma cường đại nghịch thiên. Sau khi Phong Vân Vô Kỵ bước vào nơi này, những tiếng gầm mang theo ma khí ngất trời, như đến từ vũ trụ Hồng Hoang liên vang dội vang khắp khu vực này, giống như muốn nói rõ thân phận bá chủ của chúng.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không có ý gây sự với những yêu thú cấp bậc bá chủ trong ma tộc Thái Cổ này, liền đi thẳng đến một nơi sâu trong những dãy núi.

Bay qua một ngọn núi cao mấy ngàn trượng, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy phía sau lưng có một tên đại hán giống như thùng nước đang lười nhác nằm ở trên sườn dốc, bên người hắn có một một đồng lửa chỉ còn lại chút tro bụi, cạnh đó còn có một đồng xương vụn.

Phong Vân Vô Kỵ vừa xuất hiện trên đỉnh ngọn núi, giọng nói của đại hán kia liền từ phía dưới vang lên:

- Sớm biết ngươi sẽ đến, có điều không ngờ ngươi lại đến nhanh như vậy. Nói đi, ngươi có yêu cầu gì?

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ quét qua đồng lửa và xương vụn kia, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Thao Thiết, từ lúc nào ngươi lại thích ăn đồ nấu chín vậy?

Đại hán hóa thân thành nhân loại này chính là hung thú nuốt trời Thao Thiết. Mặc dù đã hóa thành hình người, nhưng lại không thay đổi được khí tức trên người hắn.

Hư không quanh người đại hán vặn vẹo một chút, trong nháy mắt đã khôi phục lại thân thú, nửa ngồi trên sườn núi, nhìn Phong Vân Vô Kỵ phía trên nói:

- Ta không hiểu tại sao yêu thú đều phải hóa thành hình người. Ngươi xem, nhân loại mặc dù yếu ớt, thân thể không bằng yêu thú chúng ta, cũng không bằng ma tộc, nhưng những yêu thú và ma tộc cao cấp đều sẽ hóa thành hình người. Những vương triều kia đại đế đã như vậy, yêu thú chúng ta cũng như vậy... Gần đây số tộc nhân ở nơi này thích biến thành hình người lại càng ngày càng nhiều.

Thao Thiết ngẩng đầu nhìn năm ngôi sao trên đầu. Yêu ma còn nhạy cảm với năm ngôi sao đại biểu cho hắc ám và hung ác này hơn cả nhân loại, chính lực lượng của chúng đã thôi thúc sức mạnh của đám yêu ma trong mười vạn núi lớn tăng lên.

- Biến thành hình người có cảm giác gì?

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt hỏi.

Thao Thiết cầm một khúc xương vụn lên, nhìn chằm chằm vào nó, sau đó lại ném đi, tiện tay dập tắt một đốm lửa cuối cùng, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Phong Vân Vô Kỵ mà lại nói:

- Thức ăn dùng lửa nướng quả thật rất có mùi vị, chỉ là quá ít không đủ ăn. Ta vẫn thích thân thể của thú hơn.

Dứt lời hắn cũng không để ý đến Phong Vân Vô Kỵ ở phía sau, liền xoay người bước về hướng ngọn núi lớn phía xa.

- Chờ đã!

Trên đỉnh núi, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lóe lên một tia sáng khác thường.

- Ngươi muốn gì?

Thao Thiết đột nhiên xoay người lại, trên khuôn mặt thú vương vức chất phác chợt hiện lên vẻ dữ tợn, còn loáng thoáng mang theo sự uy hiếp.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự xem là ta đã thần phục ngươi? Lão tử muốn làm gì thì làm, nếu cao hứng thì có thể gọi ngươi một tiếng ‘chủ công’, giúp ngươi ngăn cản đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Từ kia, còn nếu lão tử mất hứng thì có thể làm thịt ngươi trong nháy mắt. Thức thời một chút, cút ngay!” - Từ trong cặp mắt kia của Thao Thiết, Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng giải mã được tin tức này.

Phản ứng của Thao Thiết hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phong Vân Vô Kỵ. Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng, ngoài mặt lại không hề biến sắc, chân phải vươn ra từ không trung chậm rãi đi xuống, thân hình rung động liền lóe lên phía trước mấy chục trượng.

- Người hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn bắt tay với người một cái thôi.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói, sau đó từ từ đi đến trước người Thao Thiết, vươn một tay ra cầm lấy bàn tay Thao Thiết.

Thao Thiết sửng sốt, theo bản năng cũng đưa tay ra. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Hai tay vừa chạm nhau, Thao Thiết liền cảm giác được một lực đạo cực lớn từ trong lòng bàn tay của đối phương truyền đến. Lực lượng kia như muốn xé rách cả bầu trời, phá tan mặt đất. Sắc mặt của hắn liền biến đổi, cặp mắt tròn xoe híp lại, trong mí mắt dày bộp phát ra sát khí kinh người.

565. Chương 521: Quân Đoàn Ma Tộc Thái Cổ 3

Thái Cổ Ma Viên đánh ra một quyền, Thao Thiết liền giống như điều đứt dây bắn về phía sau, một đường đung võ vô số núi non, kéo thành một trên vết rãnh to lớn trên mặt đất, sau đó nặng nề ngã xuống.

“Gào!”

Phong Vân Vô Kỵ ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng vang dội, đôi cánh tay đầy lông lá rung lên, thỉnh thoảng lại đâm vào trên ngực mấy cái phát ra tiếng “bình bình” truyền xa mấy ngàn dặm.

- Từ nay về sau, ta chính là vua của các người. Các người đều phải nghe lời ta, nếu không phục thì cứ đến khiêu chiến bản tọa.

Phong Vân Vô Kỵ giơ cao hai tay, trong hình thái hóa thân Thái Cổ Ma Viên ngưng tụ thành một thanh “ma đao” dài mấy trăm trượng, hướng về đông nam thi triển một chiêu đơn giản nhất trong “Kiếp Ma Đao” là “Quần Ma Loạn Vũ”.

Quanh người Thái Cổ Ma Viên bỗng xuất hiện những đoàn mây đen, biến ảo thành các loại ảo ảnh của ác ma, phát ra từng trận gào thét thê lương. Bên trong mây đen, một ánh đao đen kịt thâm trầm hóa thành một vệt cầu vòng màu đen bắn ra, biến mất trên bầu trời phía đông nam.

- Thao Thiết! Bản tọa cho người một cơ hội cuối cùng, trong vòng một tháng phải từ nơi này mang ra một quân đoàn do ma tộc Thái Cổ tạo thành cho bản tọa. Nếu không... hừ, bản tọa sẽ dùng Ma Viên biến san bằng cả nơi này.

Giọng nói vẫn còn vang vọng trong hư không, nhưng thân hình Phong Vân Vô Kỵ thì đã như chim nhận mất.

Gần như ngay lúc hắn biến mất, tại hướng đông nam của những dãy núi nơi ma tộc Thái Cổ định cư, một luồng ánh sáng màu đen hẹp dài từ trên trời giáng xuống, sau đó chiết xạ ra bốn phía.

“Gào!”

“Ngao!”

Trong ánh sáng đen chói mắt kia, những chiếc đầu to lớn vươn ra, tiếng yêu thú kêu gào vang lên ở hướng đông nam. Phía sau những dãy núi xuất hiện từng bóng đen bay lên trời, nhưng chỉ vừa bay lên được mấy chục trượng, ánh sáng đen chợt bùng lên, đám yêu thú chỉ kịp kêu một tiếng liền hóa thành tro bụi tiêu tán.

Đôi khi ánh sáng đen tan đi, trong những dãy núi hướng đông nam đã xuất hiện một khoảng đất trống nhẵn bóng như gương.

Dưới mặt đất, Thao Thiết đã khôi phục lại kích thước như gò núi, thân hình vuông vức ngơ ngác nằm trên đất, nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ rời đi. Trời đất chung quanh đều yên tĩnh. Dao động hủy diệt kia đã kinh động tất cả yêu thú Thái Cổ, vô số yêu thú cúi rạp đầu xuống, cả người hoảng sợ run rẩy.

Một con Thái Cổ Ma Viên có thể sử dụng võ học, đó đã không thể xem là một Thái Cổ Ma Viên bình thường nữa. Vào lúc Phong Vân Vô Kỵ chém ra một đao kia, rất nhiều hung thú ngang ngược trong bóng tối đều yên tĩnh lại.

Sau khi dùng võ lực chấn nhiếp đám ma tộc Thái Cổ, Phong Vân Vô Kỵ liền vội vã đi về hướng bắc, chỉ chốc lát sau đã gặp được Bách Liễu Khê dẫn theo mười vạn tộc nhân trong thủy lao dưới lòng đất đang đứng chờ.

- Chủ công!

Bách Liễu Khê dẫn theo đại quân quỳ một chân xuống, cung kính nói. Mọi người đã biết về chuyện ba phân thân của Phong Vân Vô Kỵ, quỳ gối trước Đệ Nhất phân thân cũng xem như là quỳ trước Đệ Ngũ Chí Tôn, cho nên trong lòng cũng không cảm thấy bất ổn.

Phong Vân Vô Kỵ cũng biết những người này phục tùng mình vốn không phải do mình kiệt xuất, nhiều đức cao vọng trọng, chẳng qua là vì mình là nhân tộc.

Ánh mắt đảo một vòng qua mọi người, Phong Vân Vô Kỵ cũng không vòng vo mà nói thẳng:

- Toàn quân lên đường, mục tiêu là chiến trường cổ A Tu La! Không có mệnh lệnh của bản tọa, không ai được phép ra tay.

- Vâng thưa chủ công!

Mọi người đồng thanh đáp lời.

Đoàn người đông đúc lập tức tiến về hướng chiến trường cổ A Tu La. Sau thời gian nửa ngày, bọn họ chỉ còn cách chiến trường cổ A Tu La mấy ngàn dặm.

Nơi này um tùm rậm rạp, nhiều ngọn núi lớn như vươn thẳng đến tận trời.

- Dừng!

Phong Vân Vô Kỵ giơ một tay cao quá đỉnh đầu. Đại quân theo sau liền ngừng lại, lơ lửng phía trên rừng rậm. Một ngọn núi cô độc chắn ngang trước người, bay qua ngọn núi này chính là chiến trường cổ A Tu La. Mặc dù cách khá xa, nhưng bị ảnh hưởng bởi vô số cuộc chiến tranh thảm liệt tại chiến trường cổ A Tu La, cỏ cây ở nơi này đều mang màu máu, ngọn núi kia cũng có màu nâu sẫm như bị máu nhuộm qua.

Phía sau ngọn núi lớn vắt ngang trời đất kia, những tiếng la giết và tiếng trống ồn ào truyền đến. Ở hai bên ngọn núi cao đến tận mây lộ ra hai khối kim tự tháp đen sẫm lơ lửng phía trên hai bên chiến trường. Hai lá cờ đen to lớn đón gió phất phơ, một lá thêu hình khiên sắt trường kích, còn một lá thêu hình quyền trượng vương miện.

- Chủ công! Phía trước hình như có hai vương triều đang tiến hành chiến tranh.

Bách Liễu Khê nhíu mày nói.

Phong Vân Vô Kỵ trầm tư không nói. Thái Cổ nhân loại vốn hiểu biết rất ít về Ma Giới, không nhận ra cờ lớn của hai vương triều này, nhưng Phong Vân Vô Kỵ thì lại biết.

Lần trước Đệ Tam phân thân và Xi Vưu đánh một trận, hai người bị mười ba vương triều và Hắc Ám Quân Chủ của Ma Giới vây giết, trong đó có hai cây cờ lớn của vương triều này. Lá cờ thêu khiên sắt trường kích chính là của vương triều Áo Cổ Tư Đình, còn lá cờ thêu quyền trượng vương miện chính là của vương triều Khái Tát. Trong số rất nhiều vương triều, hai vương triều này dường như là thường xuyên xảy ra chiến tranh.

- Trước tiên lên đỉnh núi xem thử đã!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt nói, dứt lời liền dẫn đầu đi về hướng đỉnh núi. Mười vạn đại quân ở phía sau cũng giống như thủy triều màu đen tràn lên đỉnh núi.

Gần như ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ dẫn theo mười vạn đại quân xuất hiện ở ven rìa chiến trường, thủ lĩnh của hai bên có nhiệm vụ giám sát lần chiến tranh vương triều này cũng đã phát giác ra đội lực lượng thứ ba. Có điều hai bên đều ỷ có cờ lớn của vương triều ở đây, đối phương nếu nhận ra được tất nhiên sẽ không

mạo hiểm xông vào nơi này. Hơn nữa nhân số của đối phương cũng không nhiều, chỉ có khoảng mười vạn, vẫn có thể ứng phó được, do đó cũng không để ở trong lòng, tiếp tục giao chiến không ngừng.

Khi Phong Vân Vô Kỵ đi lên ngọn núi cách chiến trường gần nhất này, cảnh tượng ở nơi xa lập tức in vào trong mắt.

Nơi mười vạn đại quân dừng lại trên thực tế vẫn cách chiến rất xa, nhưng vẫn nằm trong phạm vi quan sát của hai bên. Từ đỉnh núi nhìn xuống có thể trông thấy phía xa là mặt đất bằng phẳng và trơ trọi. Sau mỗi lần chiến tranh, số lượng đại chiến khổng lồ, mặt đất vì bị giẫm đạp quá nhiều nên đã sớm cứng rắn như nham thạch. Mà trải qua nhiều máu thấm nhuần đã khiến cho mảnh đất này có màu đen giống như cẩm thạch.

Phía trên chiến trường mây đen cuộn cuộn, sấm chớp đùng đùng, những tia lửa chọt hiện chọt tắt. Từng cột khói dày đặc từ mặt đất bốc lên, hòa cùng với mây đen trên bầu trời, không còn phân biệt được. Trên mặt đất khắp nơi là giáo gãy, đao tàn và những thi thể thuộc về các chủng tộc khác nhau.

Đại quân của vương triều Áo Cổ Tư Đình và đại quân của vương triều Khải Tát giống như hai thanh đao sắc xuyên qua chiến trường, đồng thời cắm vào lãnh địa của đối phương, không ngừng đan xen vào nhau. Bầu trời và mặt đất đều là chiến trường, không ngừng có hàng loạt ma tộc kêu lên thảm thiết, từ không trung quay cuồng rơi xuống.

- Chủ công, làm sao bây giờ? Nên tham gia vào không, hay là tránh lui một chút?

Bách Liễu Khê lên tiếng hỏi, trên con người phản chiếu tình cảnh chiến trường phía xa chọt lóe lên sát ý mãnh liệt.

- Tránh lui à? Tại sao?

Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Bằng vào đám kiến hôi này mà cũng có thể khiến chúng ta tránh lui sao?

- Vậy là đồng loạt giết chết bọn chúng?

Bách Liễu Khê nói rất thản nhiên, ý là muốn dùng mười vạn đại quân này đối kháng với đại quân đông đảo của đối phương.

- Chờ đã!

Phong Vân Vô Kỵ giơ một tay lên ngăn cản:

- Chờ bọn chúng tổn thất thêm một chút, sau đó sẽ giết chết toàn bộ!

“Vèo!”

Ở phía xa bỗng vang lên tiếng dây tên. Khi thanh âm này lọt vào tai, một mũi tên nhọn hóa thành dòng ảnh đã đến cách Phong Vân Vô Kỵ không đến trăm trượng. Một gã yêu ma vẫn luôn quan sát đội lực lượng thứ ba đột nhiên xuất hiện này, trông thấy Phong Vân Vô Kỵ giơ một cánh tay lên, cho rằng đối phương muốn hạ lệnh đại quân tham gia vào chiến trường, liền hừ lạnh một tiếng, rung tay bắn ra một mũi tên.

Mũi tên kia kéo theo một cơn gió mạnh bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ, trên cán tên có ánh sét thâm trầm lưu động, loáng thoáng còn mang theo những tiếng sấm, đủ thấy được uy lực của nó.

Phong Vân Vô Kỵ vốn đang nói chuyện với Bách Liễu Khê, chợt liếc thấy mũi tên này từ phía chiến trường xuyên qua không gian mấy ngàn trượng bắn đến, trong lòng không khỏi tức giận. Hừ lạnh một tiếng, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải đang rũ xuống khẽ búng một cái gần như không thể quan sát. Mũi tên nhọn mang theo tiếng rít bắn tới trước người Phong Vân Vô Kỵ năm mươi trượng đột nhiên quay đầu lại, sau đó bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn. Gần như ngay khi tiếng rít phát ra, mũi tên lập tức xuyên qua trái tim của tên yêu ma đứng ven rìa chiến trường kia. Lực lượng to lớn trong mũi tên sau khi phá nát trái tim, còn kéo theo thân thể rắn chắc của tên yêu ma kia bay vào đám người mấy chục trượng, cuối cùng sau khi hết đà liền nổ thành mảnh vụn, kéo theo mấy chục tên yêu ma bị đụng phải nổ tung.

Biến cố này lập tức khiến cho một tên đại tướng của vương triều Khải Tắt đứng ven rìa chiến trường chú ý. Sắc mặt khê biến, tên đại tướng kia liền vung tay lên, chia ra một đội quân tiến về phía ngọn núi đen sì vắt ngang trong trời đất dưới chân Phong Vân Vô Kỵ.

566. Chương 522: A Tu La Ma Tộc (phần 1)

- Chủ công! Chúng ta còn chưa chọc đến bọn chúng, bọn chúng lại dám đến gây sự với chúng ta, có cần...

Phong Vân Vô Kỵ sau người cách đó không xa, một gã cao thủ Thái Cổ khác địa vị cũng rất cao mở miệng nói, tay phải hợp chỉ thành đao, nghiêng nghiêng làm một cái động tác nghiêng nghiêng chém xuống.

- Không cần, chúng ta cứ tạm lánh đi là được, tạm thời nhịn bọn chúng một chút cũng không sao.

Phong Vân Vô Kỵ phất tay áo một cái, liền lui xuống phía dưới đỉnh núi trước khi đội quân của vương triều Khải Tắt kia kéo đến. Ở phía xa, tên thủ lĩnh kia đang chỉ huy đội quân tiến về hướng ngọn núi, vừa thấy Phong Vân Vô Kỵ lui về phía sau, liền cho rằng đối phương đã biết lợi hại nên tự động lui đi, cũng không thêm để ý đến nữa, giữa đường vòng lại, tiếp tục lao vào trung tâm chiến trường chém giết.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không đi xa. Muốn quan sát tình huống của chiến trường cũng không nhất định phải dùng mắt thường, ma thức cũng có thể làm được như vậy. Sau khi đóng quân ở phía sau ngọn núi kia, Phong Vân Vô Kỵ và đám cao thủ Thái Cổ liền dùng ma thức lẳng lẳng quan sát tình hình giao chiến ở phía xa.

Thế lực của vương triều Khải Tắt và vương triều Áo Cổ Tư Đình không chênh lệch nhiều, cho nên mỗi lần chiến tranh vương triều nổ ra bình thường đều sẽ kéo dài. Đối với loại chiến đấu cấp bậc này Phong Vân Vô Kỵ đã không có cảm giác gì nữa, chỉ lẳng lẽ chờ đợi thời cơ dọn dẹp cùng lúc đại quân của hai vương triều này.

Nhìn từ góc độ của Phong Vân Vô Kỵ, đây cũng là vì chiều cổ và trấn an cảm giác của đại quân sau người. Các tộc nhân bị cầm tù tại thủy lao Ma Giới, sau đó lại từ quốc độ Tử Vong chạy ra, chết đi sống lại, đối với đám ma tộc đều vô cùng cảm hận. Lúc trước bọn họ bị chia cắt, cộng thêm vì những tộc nhân khác nên đã đè nén dục vọng trong lòng, khi đó còn không thấy được uy lực của bọn họ. Nhưng khi đại quân biến dị này hội tụ lại, sức chiến đấu mà bọn họ triển hiện ra lại rất kinh người.

Bởi vì không có thời gian, Phong Vân Vô Kỵ đến giờ vẫn chưa hỏi thăm Bách Liễu Khê chi tiết cụ thể về lần chạy trốn khỏi quốc độ Tử Vong, cũng không biết những tộc nhân lần này sống lại liệu có phải là thật sự sống lại theo đúng nghĩa của nó hay không. Trong xa xăm, Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy dường như lần chạy trốn này không đơn giản như vậy, nhưng cũng không tra cứu thêm.

- Chủ công, có chút chuyện lạ...

Một tên chiến sĩ mặc áo bào đen đột nhiên ngẩng đầu nhìn không trung nói.

Được hần nhắc nhở, những người khác cũng ngẩng đầu nhìn lên trên. Chỉ thấy trên bầu trời của chiến trường cổ A Tu La mây đen càng ngày càng dày, giống như bỗng nhiên hiện ra, đã dày đến một mức độ kinh người, gần như hình thành một phiến sông biển treo cao trên đỉnh đầu.

Ngay phía trên chiến trường nơi mây đen dày đặc nhất, một cái vòng xoáy to lớn hình xoắn ốc dần dần thành hình. Vòng xoáy hình xoắn ốc thông đến sâu trong bầu trời, phía dưới hình thành một lỗ hổng to lớn đối diện với chiến trường. Nhìn lên phía trên, lỗ hổng kia dường như sâu đến tận mười dặm, đầu cuối tạo thành một thông đạo hẹp dài ngoằn ngoèo kéo dài đến mây đen phía trên. Những tia chớp hẹp dài lan ra mấy chục dặm, từ sâu trong thông đạo mây đen đánh xuống, chợt hiện lên rồi biến mất, không ngừng chớp tắt.

Vòng xoáy mây đen hình xoắn ốc tại trung ương chiến trường chậm rãi chuyển động, gây cho người ta một loại cảm giác cực kỳ nặng nề, giống như thứ treo cao trên đỉnh đầu không phải mây đen nhẹ nhàng, mà là

đá núi vô cùng dày đặc.

Đại quân của hai vương triều đang chém giết thảm thiết với nhau, không ai chú ý tới hiện tượng dị thường trên đỉnh đầu, cho dù thấy được cũng không quá để ý. Chỉ có cường giả lược trận của vương triều Khải Tắt và vương triều Áo Cổ Tư Đình mới hơi bất an ngẩng đầu nhìn lên mấy lần.

“Đừng!”

Tia chớp qua lại trên bầu trời. Những tia chớp nhỏ từ sâu trong vòng xoáy hình xoắn ốc bắn ra càng lúc càng sáng, cũng càng lúc càng vang dội. Chỉ trong chốc lát, tiếng sấm sét qua lại như con thoi kia đã vượt qua tiếng la giết cuồn cuộn truyền về bốn phương.

- Chủ công, hình như... có gì đó không đúng.

Bách Liễu Khê ánh mắt lấp lóe nhìn bầu trời nói. Bọn họ chỉ vì mệnh lệnh của Phong Vân Vô Kỵ nên mới chạy tới chiến trường cổ A Tu La này, đối với mục đích của chuyến đi này bọn họ cũng không hiểu rõ.

Phong Vân Vô Kỵ đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn nhìn về sâu trong vòng xoáy trên bầu trời, cũng không trả lời câu hỏi của Bách Liễu Khê.

- Chắc là sắp đến rồi...

Thần sắc trong mắt Phong Vân Vô Kỵ biến ảo, tự lẩm bẩm nói.

Trong một không gian ở gần kề không gian Ma Giới thứ nhất, không biết lớn bao nhiêu, cũng không biết cách Ma Giới thứ nhất bao xa, vô số khối huyền băng màu đen lẳng lặng trôi nổi trong phiến không gian đen kịt này.

Những huyền băng màu đen này bề ngoài có lớn có nhỏ không theo quy tắc nào, lớn thì giống như một ngọn gò núi, nhỏ thì chỉ cao cỡ một người, giống như sao băng được làm bằng băng, tạo thành những vòng tròn từ trong ra ngoài.

Đây là một không gian không ai hay biết, khắp nơi là sương đen lạnh lẽo trôi lững lờ. Trong không gian tĩnh mịch này không có một chút khí nào của người sống. Ở trung ương của những vòng huyền băng kia là khối huyền băng lớn nhất.

“Xoẹt!”

Một tia sét bỗng xuất hiện bên ngoài khối huyền băng kia, mặt ngoài huyền băng lập tức bị tia sét thật nhỏ kia phá vỡ, những mảnh băng vụn chi chít chung quanh dao động một chút gần như không thể quan sát được.

“Đừng!”

Sau khi mấy tia sét thật nhỏ đi qua, một tia chớp đỏ thẫm to bằng cánh tay bỗng nhiên từ trong hư không phía dưới khối huyền băng kia bắn ra, hóa thành hàng vạn tia chớp đỏ thẫm như sợi tóc chiết xạ về bốn phía không gian. Tia chớp lướt qua từng khối huyền băng, chiếu rọi thành những đường nét màu đen.

“Rào rào!”

Giống như bị lực lượng của tia chớp to lớn này thức tỉnh, trong phiến hư không đen kịt cách xa hỗn loạn này, từng vòng huyền băng đông đúc bỗng dập dờn, phát ra những tiếng “rào rào” trong trẻo, cũng không giữ nguyên hình thái vòng tròn nữa.

“Ầm!”

Ngay lúc đông đảo huyền băng dập dờn, tại nơi sâu nhất phía dưới không gian bỗng vang lên một tiếng nổ lớn như khai trời mở đất, phía dưới chợt xuất hiện một thông đạo to lớn màu đen, bên trong tia chớp lập lòe, còn phát ra một lực hút to lớn.

“Rào rào!”

Huyền băng đầy trời như bị một cây gậy lớn vô hình khuấy động, tạo thành một chuỗi hình xoắn ốc đi qua thông đạo to lớn màu đen kia rơi xuống phía dưới.

“Két!”

Tiếng rít chói tai vang lên từ phía trên, không phải một tiếng mà là cả một chuỗi, ngay cả tiếng la giết trong chiến trường cũng bị che lấp. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tại nơi sâu nhất của vòng xoáy hình xoắn ốc, một khối huyền băng to lớn rít lên lao xuống. Lúc đầu chỉ là một điểm nhỏ không thấy rõ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã rõ ràng in vào trong con ngươi, hơn nữa càng lúc càng lớn, nhanh chóng đến gần mặt đất.

Phía sau khối huyền băng lớn nhất này, liên tiếp những khối huyền băng không thể đếm hết rít lên từ bầu trời rơi xuống.

Tiếng la giết trong chiến trường nhất thời giảm đi. Bàn tay nắm chặt binh khí của đám chiến sĩ vương triều Khải Tắt và vương triều Áo Cổ Tư Đình buông lỏng một chút, ngơ ngác nhìn dòng huyền băng giữa không trung đang nhanh chóng đến gần. Bên người khối dày cuộn cuộn bốc lên trời.

“Ầm!”

Trông thấy khối huyền băng lớn nhất kia rơi xuống, một tên tướng lĩnh của vương triều Khải Tắt có thực lực đạt đến cấp Thiên Ma khôi phục tinh thần lại, quát lên một tiếng, theo bản năng đánh ra một chưởng vào khối huyền băng kia, đồng thời ma khí trong cơ thể theo cánh tay cuộn cuộn đánh ra.

Không ai ngờ được kết quả của một chưởng này, khối huyền băng như gò núi kia lại không hề bể, ngược lại tên tướng lĩnh của vương triều Khải Tắt cấp bậc Thiên Ma kia bị huyền băng màu đen đập trúng, liền kêu thảm một tiếng từ không trung rơi xuống, cắm vào thật sâu trong tầng đất, lồng ngực nổ tung, chết ngay tại chỗ.

- A!

Những tiếng kinh hô vang lên. Không ai ngờ được chẳng những khối băng này đánh không bể, hơn nữa tên yêu ma kia lại bị khối băng đập chết. Cho dù khối băng này lớn như ngọn núi nhỏ, hơn nữa lại từ trên bầu trời vạn trượng rớt xuống, nhưng theo lý một cao thủ cấp Thiên Ma cũng không thể nào bị đập chết dễ dàng như vậy.

Rất nhiều người đều không nghĩ ra, vì sao một cao thủ cấp Thiên Ma lại bị một khối băng từ trên trời rơi xuống đập chết như vậy. Ý niệm này còn đang lưu chuyển trong đầu, rất nhanh những tiếng rít liên tục truyền vào trong tai.

“Ầm ầm ầm!”

Huyền băng màu đen dày đặc như mưa từ bầu trời rớt xuống. Một tên yêu thú có ba đầu, bên sườn mọc hai cánh bị một khối huyền băng đập trúng, liền kêu thảm một tiếng, đầu và thân lập tức đứt lìa, từ không trung rớt xuống. Ở chung quanh, những chiến sĩ khác cũng bị đập trúng, bị khối băng ở phía trên đè ép từ không trung rơi xuống trong tầng đất, hóa thành thịt vụn.

Thủ lĩnh của hai vương triều còn chưa kịp phản ứng, mấy chục vạn chiến sĩ tại trung ương chiến trường đã chết, một khu vực trống bán kính mấy ngàn trượng đều bị huyền băng bao phủ.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” - Ven rìa chiến trường, một tên yêu ma vốn ngồi trên bảo tọa đen sẫm có tượng đầu rồng đột nhiên vỗ một cái vào đầu pho tượng, lập tức đứng lên.

Cái vỗ này dường như đã kinh động thứ gì. Huyền băng dày trời rơi xuống, rải rác tại trung ương chiến trường bỗng như sao băng bắn về phía bầu trời, đến sát tầng mây mới ngừng lại. Từng khối huyền băng giăng khắp nơi như sao trên trời, lẳng lặng nổi trên không trung, loáng thoáng tạo thành những hình xoắn ốc chậm rãi chuyển động.

“Đùng đùng!”

Những tia chớp lóe lên trong tầng mây. Mỗi lần tia chớp sáng lên, những khối huyền băng kỳ dị trôi nổi trên không trung kia lại in xuống mặt đất từng bóng đen lớn nhỏ không đồng nhất.

Bởi vì những huyền băng đột nhiên xuất hiện này, số lượng lên đến hàng chục vạn, gần trăm vạn, chiến tranh giữa vương triều Khải Tắt và vương triều Áo Cổ Tư Đô nhằm tiến hành thu thập tín ngưỡng đã đành

phải dừng lại giữa chừng.

Thủ lĩnh chiến tranh của hai bên ngẩng đầu nhìn huyền băng rải rác trên không trung, sắc mặt không ngừng biến ảo, không ai hiểu được rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Trong lúc thủ lĩnh của hai vương triều ở phía xa đang chần chừ, ven rìa chiến trường cổ A Tu La, Phong Vân Vô Kỵ liền dùng truyền âm nói với Bách Liễu Khê: “Được rồi, chính là lúc này!”

567. Chương 522: A Tu La Ma Tộc (phần 1) 2

“Quần Ma Loạn Vũ!” – Không hề có cả một câu nói mở đầu, Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng bước thẳng giữa hư không, chém ra một đao.

“U!”

Tiếng ma quỷ kêu gào vang lên đầy trời. Những ánh đao tà dị ngưng tụ đến cực điểm xuyên qua không trung, kéo dài đến mấy ngàn trượng, chém về phía lãnh địa của đại quân vương triều Khải Tắt và Áo Cổ Tư Đô.

“Ầm ầm!”

Bụi mù cuộn cuộn bốc lên. Nơi ánh đao của Phong Vân Vô Kỵ chém xuống, nhũn vết nứt lớn dọc theo thể đao lan rộng ra. Theo “ma đao” của Phong Vân Vô Kỵ vung lên, đồng đảo đại quân nằm trong phạm vi bao phủ của đao thể đều hóa thành tro bụi tiêu tán.

- Không cần nương tay, cũng không cần nói nhảm, giết chết bọn chúng!

Phong Vân Vô Kỵ sau khi xuất ra một chiêu, liền xoay người ra lệnh cho đại quân phía sau, tiếp hóa thành một dòng ảnh lao về phía trung ương chiến trường ở phía xa.

- To gan, người có biết chúng ta là ai không? Lại dám nhúng tay vào trận chiến của chúng ta!

Ở phía xa truyền đến một tiếng thét giận dữ, một bóng ma khí tức cường đại bay lên trời. Gần như cùng lúc, trong lãnh địa của vương triều Khải Tắt ở bên kia chiến trường cũng xuất hiện một bóng ma khí tức to lớn.

Người đốc chiến của hai bên đều là cường giả, vừa nhìn liền nhận ra Phong Vân Vô Kỵ chính là thủ lĩnh của đội lực lượng thứ ba này, cũng là kẻ có thực lực cao nhất.

- Hừ, bản tọa mặc kệ các ngươi là ai. Hắc Ám Quân Chủ bản tọa còn không để vào mắt, huống hồ là đám tiểu nhân vật các ngươi.

Hai người này đều là cường giả cấp bậc Thiên Ma Thần, có lĩnh vực đặc biệt của mình. Chỉ vừa quan sát, hai người đều nhìn ra Phong Vân Vô Kỵ là một kẻ tàn nhẫn, hơn nữa còn có thực lực cường đại. Bọn họ cũng không nương tay, vừa lên tới liền thi triển hết toàn lực.

Ánh sáng bùng lên, quanh người hai tên yêu ma đều xuất hiện một vòng sáng lĩnh vực hình cầu đen kịt. Hai người vừa nhanh chóng tiếp cận Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời lĩnh vực quanh người cũng như tia chớp mở rộng về phía đối phương.

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, cũng không né tránh, liền gia tăng tốc độ lao thẳng vào trong lĩnh vực của tên Thiên Ma Thần thuộc vương triều Khải Tắt.

- Hừ, nếu đã tiến vào thì cũng không cần đi nữa!

Tên Thiên Ma Thần hừ lạnh một tiếng, toàn thân sáng lên, một luồng ánh máu hùng hậu tỏa ra bên ngoài.

“Xoẹt!”

Gần như ngay khi vừa xuất hiện trong không gian này, Phong Vân Vô Kỵ liền không hề do dự lao thẳng vào trong ánh máu kia, mặc cho công kích của đối phương đánh trúng thân thể, đồng thời một tay cắm vào lồng ngực đối phương.

- Thực lực của người đứng là quá kém!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói vào bên tai tên Thiên Ma Thần kia, đồng thời rút bàn tay cắm vào lồng ngực đối phương ra.

- Người...

Tên Thiên Ma Thần kia mở mắt thật to, ngay lúc Phong Vân Vô Kỵ rút bàn tay ra, hai tròng mắt của hắn liền nổ thành hai bãi nước đen, đồng thời thân thể mềm nhũn ngã xuống. Năng lượng trong cơ thể hắn đã bị Phong Vân Vô Kỵ trong nháy mắt dùng Hấp Tinh đại pháp hút sạch, ngay cả máu thịt cũng bị hút đi.

“Ầm!”

Bàn tay Phong Vân Vô Kỵ rút ra. Năng lực của phiên không gian này chỉ vừa mới phát huy, còn chưa hoàn toàn có hiệu lực đã ầm ầm nổ tung. Cách đó không xa, một tên Thiên Ma Thần khác thuộc vương triều Áo Cổ Tư Đô cũng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, còn cố gắng chớp mắt một cái, giống như không dám tin chỉ trong nháy mắt đối phương đã thoát khỏi lĩnh vực một Thiên Ma Thần khác.

“Hỗn Động lĩnh vực!” - Phong Vân Vô Kỵ trong mắt lóe lên sát ý, tay trái hướng về phía tên Thiên Ma Thần kia vươn ra như tia chớp.

Theo tay trái giơ ra, Hỗn Động lĩnh vực nhanh chóng mở rộng về phía tên Thiên Ma Thần kia.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ cũng không ngờ được tên Thiên Ma Thần kia lại không dám ứng chiến, chỉ vội vã mở ra một thông đạo không gian, sau đó lao vào bên trong. Ngơ ngác đứng đó một hồi lâu, Phong Vân Vô Kỵ mới quay đầu nhìn về phía chiến trường.

Nhân tộc Thái Cổ từng người thét lên, thân hình vươn cao khiến áo quần trên người rách tan, lộ ra thân thể đầy cảm giác bạo lực, đặc biệt là những khúc xương từ trong máu xương vươn ra, thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Mặc dù đối phương chỉ có mười vạn, nhưng chiến sĩ của vương triều đã bị Phong Vân Vô Kỵ làm mất hết sĩ khí, không thể ngăn cản được mười vạn người này. Sau khi đã chết một lần, đám nhân tộc Thái Cổ càng trở nên dũng mãnh hơn, hung hãn giống như không muốn sống.

Chiến sĩ của vương triều hai bên vốn cũng không phải đồng lòng, khi thấy đội thể lực thứ ba hung hãn này xen vào liền liên tiếp tháo chạy.

- Rút lui!

Ven rìa chiến trường, một nhân vật giống như tế sư của vương triều cuối cùng ra lệnh rút lui. Hai tòa hắc ám kim tự tháp cũng dần dần ẩn vào trong bóng tối.

- Đừng đuổi theo! Bên kia là không gian của vương triều bọn chúng.

Trông thấy đám nhân tộc Thái Cổ giết đến hưng phấn, còn muốn đuổi giết bọn chúng vào cánh cửa truyền tống kia, Phong Vân Vô Kỵ vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Hờ hững bước giữa không đi đến trung tâm chiến trường, hai cánh tay Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên vươn dài ra hai bên, hai luồng ánh máu hùng hậu từ lòng bàn tay bắn về phía hai cánh cổng truyền tống kia. Ánh máu này chính là năng lượng do tên Thiên Ma Thần của vương triều Khải Tát đánh vào trong cơ thể hắn.

Trong tai nghe được tiếng hai cánh cửa truyền tống vỡ vụn, lúc này trên mặt Phong Vân Vô Kỵ mới hiện lên vẻ tươi cười, lạnh bầm nói:

- Có Hấp Tinh đại pháp, xem thử hôm nay người nào có thể uy hiếp được ta!

Hấp Tinh đại pháp đạt đến tầng thứ chín, trừ khi là đối phương mượn thần lực trực tiếp công kích, hoặc là công kích ến từ Chủ Thần, nếu không thì rất khó khiến cho Phong Vân Vô Kỵ mất mạng sau một chiêu. Thậm chí nếu như công lực không đủ tinh thuần, dựa vào một trong những thân thể giữa cường hãn nhất vũ trụ này, Phong Vân Vô Kỵ có thể cường hành chống đỡ tất cả công kích của cường giả khác mà không bị bất kỳ vết thương nào. Đây chính là sự ảo diệu của Hấp Tinh đại pháp.

Trong chiến trường nhanh chóng trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng máu từ trong những thi thể còn sót lại chảy ra bên ngoài, cùng với tiếng ngọn lửa bốc cháy. Thi thể dày đặc trải rộng cả chiến trường, khắp nơi đều là binh khí gãy nát và vô chủ. Linh hồn trong những thi thể này sớm đã bị hấp ám kim tự tháp hút đi rồi.

Lặng lặng nhìn những khối huyền băng nhỏ như chấm trôi nổi trên không trung, dán liền với mây đen, Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh thản nhiên giống như tất cả đều nằm trong tay, chậm rãi bước giữa không trung đi tới.

Áo bào phát phơ, Phong Vân Vô Kỵ từ trong người lấy ra một cuộn giấy thật dài. Cuộn giấy này chính là do Xi Vương xuyên qua không gian đưa cho Phong Vân Vô Kỵ.

- Tuân theo giao ước pháp tắc từ khi vũ trụ mới thành lập, dùng danh nghĩa “Ma Tôn” của ta, nghe theo sự kêu gọi từ huyết mạch của ta, hãy từ trong giấc ngủ xa xăm tỉnh lại, một lần nữa chiến đấu vì ta, cùng ta chinh chiến Ma Giới.

Phong Vân Vô Kỵ mở cuộn giấy trong tay ra, đồng thời lại từ trong người móc ra một chiếc bình nhỏ tinh xảo, mở nút bình ra, sau đó dốc miệng bình xuống. Bên cạnh miệng bình, một giọt máu đỏ tươi men theo vách trong bóng loáng của bình sứ chậm rãi nhỏ xuống trên một ấn ký đỏ tươi trên cuộn giấy này.

”Tách!”

Giọt máu vừa nhỏ xuống, trên cuộn giấy lập tức bốc lên sương đen dày đặc, bên dưới có những tia mạch máu nhỏ như sợi tóc chậm rãi hiện lên, lan ra khắp cả cuộn giấy.

Thứ đọng trong bình sứ này chính là một giọt máu của Xi Vương. Chỉ có huyết chú và máu mới có thể đánh thức A Tu La ma tộc đang ngủ say.

“Vù!”

Khi mạch máu trải rộng toàn bộ, cả cuộn giấy đột nhiên bốc cháy lên. Phong Vân Vô Kỵ buông tay ra, cuộn giấy kia cũng không rơi xuống mà lại trôi nổi trên không trung.

“Dùng!”

Một tiếng nổ vang. Tại trung tâm cuộn giấy, một tia chớp màu đen từ trên không đánh trúng khối huyền băng lớn nhất ở chính giữa, sau đó lan ra tất cả huyền băng màu đen phân bố ở chung quanh.

Biến động dị thường đột ngột nổi lên.

“Rắc rắc!”

Mặt ngoài của huyền băng trôi nổi đầy trời xuất hiện những vết nứt dày đặc. Vô số mảnh vụn từ trên huyền băng rơi xuống. Những huyền băng kia từ bên trong bắt đầu long ra, không ngừng phát ra tiếng rắc rắc như bị dồn ép, giống như bên trong khối băng có thứ gì đó đang giãy giụa ra ngoài.

568. Chương 523: A Tu La Ma Tộc (phần 2)

“Ầm ầm!”

“Áo Lan Cổ Đại Nhĩ, đã xảy ra chuyện gì?” - Ma thức của Phong Vân Vô Kỵ phát ra, trực tiếp vang lên trong đầu Áo Lan Cổ Đại Nhĩ.

“Ni Cổ Lạp Tư vương đã sớm đoán được ta sẽ xuất hiện ở đây, cho nên lần này đã phái ra Âm Hắc ma long A Tập Mỗ Đức. Ngân long chúng ta và Âm Hắc ma long luôn đối địch với nhau, nếu không phải Ni Cổ Lạp Tư vương được xưng là Long tộc cường đại nhất từ xưa tới nay, Âm Hắc ma long tộc cũng sẽ không thần phục chúng ta. A Tập Mỗ Đức cũng có lĩnh vực Thán Tức, vừa lúc khắc chế với lĩnh vực Thán Tức của ta, có hấn ở đây ta không thể phát huy được bất cứ sức mạnh nào.” - Chợt nghe được giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng Áo Lan Cổ Đại Nhĩ cao hứng không thôi, nhưng rất nhanh lại cảm nhận được vẻ không vui trong lời nói của Phong Vân Vô Kỵ, lập tức giải thích.

“A Tập Mỗ Đức à? Hừ, người lui ra đi, để ta giải quyết hấn!” - Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói, áo choàng màu đen phát lên, bước giữa không trung tiến đến.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Áo Lan Cổ Đại Nhĩ thoáng hiện lên vẻ vui mừng, liền chậm rãi lui về phía sau, cũng không sợ A Tập Mỗ Đức ở đối diện tấn công,.

Sắc mặt A Tập Mỗ Đức mặc chiến giáp Âm Hắc ma long hơi biến đổi, liền tiến lên phía trước một bước, đồng thời quát lớn:

- Áo Lan Cổ Đại Nhĩ, đồ gái điếm ti tiện người, muốn chạy đi đâu? Hôm nay vương triều đã xuất động hơn một nửa quân lực trong lãnh địa, đủ để đưa người và cả tên tình nhân kia của người vào quốc độ Tử Vong một thể.

A Tập Mỗ Đức nâng hai cánh tay lên, giữa ngón tay xuất hiện những tia điện lập lòe, toàn thân tỏa ra khói đen dày đặc, ở phía sau loáng thoáng hình thành một hư ảnh ma long to lớn dữ tợn.

Phía đối diện, Áo Lan Cổ Đại Nhĩ bỗng mỉm cười một cách kỳ dị, không hề có ý muốn giao đấu với A Tập Mỗ Đức, đôi môi anh đào mở ra, cười lạnh nói:

- Có điểm người nói sai rồi, y là chủ nhân của ta chứ không phải tình nhân. Bây giờ y đã đến rồi...

Sắc mặt A Tập Mỗ Đức trầm xuống, đang muốn ra tay, đột nhiên một luồng ma thức cực kỳ lạnh lẽo bá đạo phong tỏa lấy hấn. Bàn chân A Tập Mỗ Đức đang bước ra liền khựng lại trên không.

“Thật là một đối thủ đáng sợ!” - A Tập Mỗ Đức trong lòng kinh hãi không thôi, không dám có một cử động nhỏ nào, dường như chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ thì lập tức sẽ có một đợt công kích như sóng to gió lớn tràn đến.

- Gái điếm à? Tình nhân à? Hừ, bản tọa vốn định giết người một cách gọn gàng dứt khoát, nhưng...

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lướt qua hư ảnh ma long to lớn dữ tợn sau người A Tập Mỗ Đức, lạnh lùng nói:

- Bây giờ bản tọa đã thay đổi chủ ý. Luyện Ngục Chi Vương có thân hình quá lớn, không thích hợp để bản tọa cỡi. Sau này người chính là vật cưỡi của bản tọa.

Áo choàng sau lưng tung bay, cả người Phong Vân Vô Kỵ tỏa ra một luồng sát khí cực kỳ bá đạo, tay phải nắm lấy góc áo choàng từ từ giơ ngang, bước giữa không trung đi tới, đồng thời trong miệng phát ra tiếng ngâm xướng trầm bổng không ai có thể hiểu được.

“Ầm ầm!”

Mặt đất nứt ra, hơi lửa dày đặc từ dưới đất phun lên. Mấy cây sừng dài mang theo khói đặc cuộn cuộn từ bên trong vết nứt vươn ra, tiếp đó là một chiếc đầu to lớn xấu xí và kinh khủng.

- Chủ nhân, cuối cùng ngài lại gọi ta rồi!

Chiếc miệng đầy răng nhỏ của Luyện Ngục Chi Vương không ngừng khép mở, thỉnh thoảng khoe miệng lại phun ra khói đen dày đặc mang theo hơi lửa. Trong lúc nhất thời toàn bộ chiến trường khói đen cuộn cuộn, giống như đất bằng phẳng nổi lên một trận sương mù lớn.

Đám chiến sĩ vương triều Ni Cổ Lạp Tư hoảng sợ mở to hai mắt, run rẩy trong bóng đen to lớn của Luyện Ngục Chi Vương. So với tên Luyện Ngục ma thần này, đám ma long lại trở nên nhỏ bé như những con cá

chạch. Khí tức hung tàn của Luyện Ngục do Luyện Ngục Chi Vương phát ra, bẩm sinh đã có tác dụng khắc chế đối với những ma vật cấp thấp khác, ngay cả đám yêu ma bên phía vương triều Trung ương cũng bị ảnh hưởng.

Thứ nhô lên cao nhất tại chiến trường này vốn là ma sơn thứ tư, nhưng sự xuất hiện của Luyện Ngục Chi Vương lại giống như trên đất bằng bỗng nổi lên một dãy núi khác cao hơn, lớn hơn và hùng vĩ hơn vất ngang trong trời đất, so với nó ma sơn thứ tư lại trở nên vô cùng nhỏ bé, tựa như Luyện Ngục Chi Vương chỉ cần đạp nhẹ một cái là có thể san bằng cả ma sơn thứ tư.

- Cứ thỏa thích giày xéo đám ma tộc mặc giáp bạc ở nơi này cho bản tọa!

Sau khi để lại những lời này, Phong Vân Vô Kỵ liền đi về phía A Tạt Mỗ Đức. Dưới ma thức phong tỏa, A Tạt Mỗ Đức căn bản không dám nhúc nhích vì thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn. Hôm nay Phong Vân Vô Kỵ có được Xi Vưu chiến giáp, đã là cường giả nhất đẳng ngang hàng với Lộ Tây Pháp. Nhìn khắp Ma Giới, luận về thực lực hẳn tuyệt đối có thể ngang hàng với các vương triều đại đế, thậm chí còn vượt trội hơn một số người.

- Chủ nhân, ngài yên tâm đi!

Luyện Ngục Chi Vương cười quái dị nói. Loại chuyện hành hạ kẻ khác này chính là thứ hắn thích nhất.

570. Chương 524: Âm Hắc Ma Long 2

Tạm thời gác lại suy nghĩ này, Phong Vân Vô Kỵ tập trung chú ý vào A Tạt Mỗ Đức, nói:

- Cho người hai con đường, thứ nhất là chủ động thần phục làm vật cưới của ta, thứ hai là bị ta đánh cho thần phục sau đó làm vật cưới của ta.

- Người!

A Tạt Mỗ Đức giận dữ. Thân là Âm Hắc ma long cao cấp, điều hắn ghét nhất chính là làm vật cưới cho những chiến sĩ của chủng tộc khác. Mặc dù giận dữ nhưng A Tạt Mỗ Đức cũng không dám khinh thường. Thực lực của đối phương sâu không lường được, loại khí tức của cường giả đó hẳn chỉ có cảm nhận được khi đối mặt với Ni Cổ Lạp Tư đại đế.

- Hừ, giọng điệu ngông cuồng như vậy, để ta xem thử ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!

A Tạt Mỗ Đức nổi giận gầm lên một tiếng, liếc nhìn Áo Lan Cổ Đại Nhĩ cách đó không xa, cũng không dám sử dụng “Long Chi Thần Tức”, toàn thân đột nhiên dùng sức, lớp da từng tắc rạn nứt, dưới da, thân rồng to lớn xé tan bấp nhô ra ngoài.

Lớp vảy thô ráp như nham thạch, làn da đen kịt như mực nước, đầu rồng dữ tợn, thân rồng to lớn, cùng với đôi cánh rồng đầy lực lượng. A Tạt Mỗ Đức đã biến mất còn không thấy, thay vào đó là một con Âm Hắc ma long to lớn xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, chỉ một phiến vảy rồng cũng đã lớn ngang Phong Vân Vô Kỵ.

“Gào!”

A Tạt Mỗ Đức gầm lên một tiếng, đôi cánh rồng cứng rắn đập một cái, lập tức nổi lên một cơn gió mạnh. Trên vầng trán thô ráp như vỏ cây của hắn xuất hiện một ấn ký màu vàng phức tạp. Ngay lúc A Tạt Mỗ Đức gầm lên, ấn ký màu vàng kia loáng thoáng hiện lên kim quang nhàn nhạt. Trên bầu trời, ánh sáng của ngôi sao Mạt Lệ cũng bùng lên.

Một luồng kim quang chói mắt từ ấn ký màu vàng trên trán A Tạt Mỗ Đức phát ra, chiếu thẳng vào Phong Vân Vô Kỵ. Trong tiếng vang lớn, không gian trong phạm vi trăm trượng ầm ầm nổ tung, một ngọn lửa màu vàng như muốn thiêu đốt tất cả bốc thẳng lên trời.

“Phạch!”

Một bóng đen không nhanh không chậm từ trong ngọn lửa bước ra, nhẹ nhàng phủi những ngọn lửa cháy trên người, lần lượt dập tắt chúng, chỉ còn lại những tia khói xanh từ trên người bốc lên.

“Sao lại như vậy?” - A Tạt Mỗ Đức kinh hãi nhìn Phong Vân Vô Kỵ thông thả từ trong lửa cháy đi ra, những sợi tóc đen nhánh hoàn toàn mới từ trên đỉnh đầu của hắn mọc ra. Nhẹ nhàng vuốt mái tóc trên trán ra sau đầu, con ngươi Phong Vân Vô Kỵ hơi chuyển động, sau đó dừng lại trên người A Tạt Mỗ Đức, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

- Con thần lần kia, thực lực giữa ngươi và ta chênh lệch quá lớn, tốt nhất ngươi hãy bó tay chịu trói đi! Làm vật cưỡi của bản tọa cũng không sỉ nhục với ngươi.

Bằng vào một trong những thân thể cường hãn nhất vũ trụ, đối với công kích do A Tạt Mỗ Đức mượn Mạt Lệ tinh lực phát ra, Phong Vân Vô Kỵ chỉ cường hành dựa vào thân thể chống đỡ, nhất thời khiến cho A Tạt Mỗ Đức kinh hãi không gì sánh được.

- Không tin! Không tin! Ta không tin!

A Tạt Mỗ Đức kêu lên khàn khàn, chiếc đuôi dài vẫy một cái, hóa thành một bóng đen to lớn bắn thẳng đến Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Lực lượng đủ để phá tan núi cao lại bị Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng dùng một quyền ngăn cản. A Tạt Mỗ Đức giận dữ gầm lên một tiếng, lắc người gập lại, đổi một phương hướng khác lao vào, dùng vuốt rồng cào xé, dùng đuôi rồng quật mạnh, dùng cánh rồng đập vào, nhưng mỗi lần công kích đều bị Phong Vân Vô Kỵ chỉ dựa vào lực lượng thân thể ngăn cản.

- Tuân theo pháp tắc vận hành trong vũ trụ, dùng lực lượng tại hỗn độn ban đầu làm xúc tác, dẫn dắt linh hồn của Ám Hắc ma long trong trời đất trở về... Ám Hắc Long Hồn Ngữ!

A Tạt Mỗ Đức vẫy đuôi một cái, đột nhiên đứng lại cách ngàn trượng, sau đó dùng hai vuốt kết ấn. Giữa tay kim quang lưu chuyển, kết thành một phù văn phức tạp.

Trong xa xăm, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm giác được trong hư không tràn ngập vô số linh hồn của Ám Hắc ma long, lượn vòng chung quanh A Tạt Mỗ Đức, phát ra tiếng kêu gào chỉ có cường giả mới có thể cảm giác được.

“Gào!”

Hư không vặn vẹo. Phía trên khối không gian kia, một chiếc đầu Ám Hắc ma long to lớn do vô số linh hồn rồng tạo thành lơ lửng trong hư không, vẫy giấp hiện rõ trông rất sống động. Chiếc đầu như hư như ảo kia sau khi gầm lên một tiếng, liền hóa thành một dòng sáng lao về phía Phong Vân Vô Kỵ với tốc độ vượt qua cả cực hạn.

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn ung dung, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ảo ảnh tụ tập vô số hồn phách của Ám Hắc ma long được kêu gọi tới. Ngay một khắc trước khi chiếc đầu kia đánh trúng, thân thể Phong Vân Vô Kỵ bỗng phình lên, quần áo trên người ngoại trừ Xi Vưu chiến giáp đều bị rách tan.

“Ầm!”

Trước ngực ánh chớp bắn ra bốn phía, lực lượng hùng hậu hội tụ lại giữa hai tay, sau đó đột nhiên đẩy ra, đánh vào trước mũi đầu rồng dữ tợn kia.

“Ầm ầm ầm!”

Một lực lượng to lớn từ trên ảo ảnh Ám Hắc ma long kia truyền đến. Thân thể Phong Vân Vô Kỵ liên tục lùi lại. Sau khi bị ảo ảnh đầu rồng ẩn chứa lực lượng linh hồn của Ám Hắc ma long bức lui trăm trượng, bấp thập sau hai vai Phong Vân Vô Kỵ căng lên, đôi cánh ác ma hẹp dài như đao nhô ra, cong qua hai vai, cắm mạnh vào trong chiếc đầu của Ám Hắc ma long kia.

“Xoẹt!”

Tiếng vật sắc cắm vào da thịt vang lên, Ám Hắc ma long đầu rồng dữ tợn dừng lại, đường nét ven rìa kháis quát dần dần biến mất, lộ ra ra thân rồng bản thể A Tạt Mỗ Đức, mà Phong Vân Vô Kỵ đôi cánh ác ma phân cắm vào đầu của nó hai bên chóp mũi, cắm vào trong xương rồng.

- Người đã... làm... gì... với ta?

Ám Hắc ma long mở to đôi mắt rờn rẩy nói. Từng đợt long lực trong cơ thể vận chuyển, nhưng A Tập Mỗ Đức lại mất đi sự khống chế đối với lực lượng khổng lồ này. Đôi cánh ác ma cắm vào trong đầu kia lại giống như một phần thân thể của mình, A Tập Mỗ Đức có thể cảm giác được sự tồn tại của bọn chúng, thậm chí cảm giác được cả mạch máu nơi bọn chúng cắm vào, nhưng lại không thể nào khống chế được bọn chúng. Ngược lại long lực to lớn trong cơ thể hắn đang có khuynh hướng hội tụ lại thành một dòng, thông qua cặp cánh ác ma kia điên cuồng chảy vào trong cơ thể tên yêu ma cường đại đối diện.

- Thân là một Ám Hắc ma long, có lẽ ngươi vốn không cần long lực khổng lồ như vậy, không bằng để ta giúp ngươi giải quyết đi!

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh nói. Thông qua đôi cánh ác ma sau lưng, hắn lập tức dùng Hấp Tinh đại pháp điều khiển long lực trong cơ thể Ám Hắc ma long A Tập Mỗ Đức.

Hấp Tinh đại pháp đạt đến tầng thứ chín, muốn thao túng năng lượng trong cơ thể đối phương là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Ý niệm vừa đông, long lực to lớn trong cơ thể A Tập Mỗ Đức liền điên cuồng tràn vào trong người Phong Vân Vô Kỵ, sau khi lại được Hấp Tinh đại pháp chuyển hóa thành ma nguyên thuần túy mà hắn cần.

Cặp mắt A Tập Mỗ Đức chớp một cái, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng. Phong Vân Vô Kỵ đã rút đi hai phần ba long lực trong cơ thể hắn. Mất đi long lực này, A Tập Mỗ Đức trong thời gian ngắn cũng không thể biến hóa thành hình người.

- Muốn lấy lại long lực của ngươi không?

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi thu đôi cánh ác ma đã hóa thành bình khí lại, hóa thân yêu ma to lớn cũng khôi phục lại thành hình người:

- Sau này cứ đi theo ta. Nếu như ngươi ngoan ngoãn, bản tọa sẽ suy nghĩ đến chuyện trả lại long lực cho ngươi, đương nhiên cũng có thể thêm cho ngươi một chút ma nguyên tinh thuần.

Nghe được những lời này, A Tập Mỗ Đức mặc dù trong lòng không cam, nhưng dù sao cuối cùng đã có chút hi vọng, đành bất đắc dĩ gật đầu một cái.

- Hiện giờ không có xích sắt, chờ bản tọa trở về sẽ chế tạo cho ngươi một bộ xích rồng, cột vào trên cổ ngươi. Từ nay về sau ngươi chính là vật cưng dành riêng cho bản tọa.

Phong Vân Vô Kỵ đập lên tầm lưng rờn rợn rãi của A Tập Mỗ Đức, tiện tay dùng ma nguyên ngưng tụ thành một cây roi dài, vung một cái giữa hư không, sau đó quất vào trên lưng A Tập Mỗ Đức, lưu lại một cái vết roi rõ ràng trên vẩy rồng thật dày, sau đó cười A Tập Mỗ Đức bay về phía chiến trường. Ám Hắc ma long A Tập Mỗ Đức hai cánh giãn ra, chiếc miệng rộng mở lớn phun ra một chùm lửa từ không trung bắn xuống, bao trùm một khoảng lớn chiến sĩ mặc giáp bạc.

571. Chương 525: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 1)

Tình thế nhanh chóng trở nên cực kỳ có lợi đối với vương triều Trung Ương. Đám chiến sĩ của vương triều Ni Cổ Lạp Tư không ngừng từ không trung rơi xuống như mưa, phạm vi thể lực cũng càng lúc càng thu hẹp lại.

“Vút!”

Phong Vân Vô Kỵ vung chiếc roi dài trong tay lên, chiếc roi dài do ma khí ngưng tụ thành kia vẽ nên một vết tích ngoằn ngoèo như rắn trong hư không, sau đó đánh vào người A Tập Mỗ Đức.

- Dừng!

Phong Vân Vô Kỵ quát lên. Âm Hắc ma long dưới người liền từ cực động hóa thành cực tĩnh, lơ lửng trên không trung, hai chiếc cánh rồng thỉnh thoảng đập vài cái để giữa thẳng bằng, mỗi lần đôi cánh lớn chuyển động đều có gió mạnh thổi qua dưới cánh.

Phong Vân Vô Kỵ như ngọn núi đứng thẳng trên lưng Âm Hắc ma long, nhìn xuống ma sơn thứ tư ở phía trước. Khói dày cuộn cuộn từ ma sơn thứ tư bốc lên, hun nóng bầu trời thành một biển lửa. Vô số chiến sĩ của vương triều Ni Cổ Lạp Tư và vương triều Trung Ương kêu lên thảm thiết, từ không trung rơi mạnh xuống đất, sau đó không còn nhúc nhích. Trong làn khói dày đặc của ma sơn thứ tư vẫn có đông đảo chiến sĩ của vương triều Ni Cổ Lạp Tư không ngừng tràn ra. Giờ phút này cảnh tượng tại ma sơn thứ tư giống như ngày tận thế... ngày tận thế của đại quân vương triều Ni Cổ Lạp Tư.

“Gào!”

Trông thấy A Tu La ma tộc anh dũng thiện chiến, còn quân đoàn Hủy Diệt hung tàn và cường đại, cuộc phản kích của vương triều Ni Cổ Lạp Tư sắp bị đại quân của vương triều Trung Ương dưới sự thống lĩnh của hai quân đoàn này đánh tan, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một trận tiếng gầm đinh tai nhức óc. Chúng ma ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy vài ngôi sao màu đen to lớn mang theo khói dày cuộn cuộn từ sâu trong bầu trời rơi xuống, lúc đầu giống như còn cách ngàn vạn dặm, chỉ nhỏ như một hạt vừng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành những ngọn lửa màu đen to lớn.

“Ầm ầm ầm!”

Những “ngôi sao” màu đen to lớn rơi xuống, nơi chạm đất liền bốc lên một phiến lửa địa ngục màu đen dày đặc. Ngọn lửa địa ngục màu đen cuộn cuộn kia nhanh chóng thu vào phía trong thành một đoàn, sau đó lại nổ tung ra hai bên trái phải. Bên trong ngọn lửa, một cánh cổng truyền tống không gian màu đen cao lớn từ dưới đất nhô lên, chung quanh là lửa đen như những con rắn quần quanh.

Bảy cánh cổng truyền tống không gian màu đen cỡ lớn xếp thành một hàng, mở ra ngay phía sau đại quân của vương triều Trung Ương. Nơi cánh cổng truyền tống không gian ở chính giữa không khí vẩn vơ một chút, sau đó một nam tử mang giày ống màu đen, áo choàng sau người tung bay, gương mặt lạnh lùng giương lên tay, từ trong cánh cổng truyền tống ở trung tâm bước ra ngoài. Dưới ngọn lửa ở chung quanh còn chưa tắt đi chiếu rọi, nam tử này trông giống như Cửu U ma thần từ một vùng đất tử vong khác bước ra, lúc đưa mắt nhìn lại lộ ra một vẻ uy nghiêm vô thượng.

“Tách!”

Năm ngón tay lần lượt bung ra, trong hư không liền nổi lên một phiến sóng gợn. Tay phải của nam tử kia nắm lại, trong tay phải liền có thêm một cây cờ lớn dài hơn trăm trượng, cổ tay rung lên liền cắm cây cờ lớn màu đen kia vào sâu vào trong tầng đất.

“Phập!”

Cây cờ lớn cắm xuống, lá cờ đón gió mở rộng, lộ ra ký hiệu của vương triều Ma Đế Hoàng. Tại khoảnh khắc cây cờ lớn của vương triều cắm xuống đất, trong bảy cánh cổng truyền tống màu đen không ngừng có đại quân của vương triều Ma Đế Hoàng tràn ra như thủy triều. Nam tử cầm đầu kia không ngờ lại là Âm Cát Cổ Đức.

Cùng lúc đó, trong ma sơn thứ tư cũng có từng đoàn cao thủ khí tức cường đại tràn ra, đang ở giữa không trung, thân thể xoay một cái liền hóa thành từng con rồng ma thân dài hơn trăm trượng, gầm lên từ trên ma sơn thứ tư lao xuống.

Âm Cát Cổ Đức biến mất một thời gian, sau khi xuất hiện thì khí chất cả người đã biến đổi rất lớn, trở nên càng lạnh lẽo hơn, còn loáng thoáng có một loại lực lượng chấn nhiếp người khác.

Âm Cát Cổ Đức không nói lời nào, chỉ vung tay lên. Đại quân sau người liền phối hợp với Long Vệ quân đoàn của Ni Cổ Lạp Tư, một trước một sau đồng thời giáp công vương triều Trung Ương.

Phong Vân Vô Kỵ từ Đệ Tam phân thân đã cộng hưởng ký ức của hải dương hỗn độn, vừa nhìn liền nhận ra Âm Cát Cổ Đức của vương triều Ma Đế Hoàng. Trong lòng vừa động, Phong Vân Vô Kỵ vươn tay vào trong hư không, lấy ra Xi Vũ nữ giáp vốn cất vào trong không gian do mình mở ra, sau đó đeo lên đầu.

“Rắc rắc!”

Sau một tiếng vang giòn giã, Xi Vưu mũ giáp và Xi Vưu giáp vai đã hoàn mỹ dung hợp làm một. Phần giáp mặt lại có ba phiến giáp từ trong mũ vươn ra ngoài, bao phủ lấy gương mặt.

“Bùng!”

Một vòng lửa màu xanh sẫm phun ra từ mối ghép, sau đó nửa thân thể Phong Vân Vô Kỵ đều bốc lên ngọn lửa màu xanh sẫm kỳ dị.

Một bộ chiến giáp hoàn chỉnh bình thường đều bao gồm giáp đầu, giáp vai, giáp ngực và giáp chân. Trong đó giáp ngực lại bao gồm giáp khuỷu tay và giáp cánh tay. Nhưng cho dù có đủ một bộ chiến giáp, cũng không nhiều người đội mũ giáp lên.

Bộ phận mạnh nhất của Xi Vưu chiến giáp là ở giáp vai. Mũ giáp cũng có tác dụng tăng cường nhất định, nhưng lại kém xa so với giáp vai. Do đó dù là Xi Vưu hay Phong Vân Vô Kỵ, trừ khi là muốn che giấu khuôn mặt, ngoài ra bình thường cũng sẽ không đội mũ giáp.

Phong Vân Vô Kỵ tin tưởng, nếu như tìm được toàn bộ Xi Vưu chiến giáp hoàn chỉnh, nhất định sẽ phát huy ra công dụng cường đại khác, mà công dụng này tuyệt đối không thể bỏ đi mũ giáp.

Gần như ngay khi Phong Vân Vô Kỵ theo bản năng đội mũ giáp lên, Âm Cát Cổ Đức liền men theo khí tức cường đại nhất trong cảm ứng đưa mắt nhìn về phía hắn.

“Ầm!”

Dưới chân nhún một cái, Âm Cát Cổ Đức liền hóa thành một vệt sáng màu đỏ mắt thường khó nhìn thấy bắn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Vương triều Ni Cổ Lạp Tư và vương triều Ma Đế Hoàng lại liên hiệp với nhau sao?” - Phong Vân Vô Kỵ gần như không dám tin vào mắt tự mình. Hai vương triều lớn lại liên thủ với nhau để đối phó với thế lực mới thành lập của mình. Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Phong Vân Vô Kỵ liền lướt qua vô số suy nghĩ.

Hai vương triều này nhất định là đã đạt thành hiệp nghị, cùng nhau đối phó với thế lực mới có khả năng uy hiếp mình. Phong Vân Vô Kỵ liền nhanh chóng đoán được nguyên nhân mà hai vương triều hợp tác.

- Trung Ương ma đế phải không?

Âm Cát Cổ Đức đứng đối diện với Phong Vân Vô Kỵ, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại nhấp nhô không yên. Tại hải dương hỗn độn, cường giả mắt bạc chỉ một chiêu đã giải quyết xong một tên Hắc Âm Quân Chủ, cùng Kiếm Thần của Thái Cổ và Trung Ương ma đế này, ba khuôn mặt có khí chất hoàn toàn khác nhau nhanh chóng lướt qua trong đầu Âm Cát Cổ Đức, sau đó hợp lại làm một.

“Giữa ba kẻ này nhất định có mối liên hệ.” - Âm Cát Cổ Đức ngẫm nghĩ, tâm niệm vừa động, ma thức đã phong tỏa Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ quan sát Âm Cát Cổ Đức trên dưới một vòng, trong lòng trầm xuống:

- Âm Cát Cổ Đức phải không?

- Đúng vậy.

Âm Cát Cổ Đức mặt không biến sắc đáp.

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển. Đại quân của vương triều Ma Đế Hoàng như thủy triều cuộn cuộn, phối hợp với đông đảo rồng ma dài hơn trăm trượng, thân thể mạnh mẽ trên bầu trời, trước sau giáp công đại quân của vương triều Trung Ương.

“Rắc rắc!”

Ngay lúc này, tại phía tây ma sơn thứ tư chợt xuất hiện một vết nứt không gian to lớn, chiều dài đạt đến mấy ngàn trượng. Vết nứt không gian giống như một chiếc miệng rộng kia nhanh chóng phình lớn, phía sau một phiến ánh sáng vàng chói mắt bắn ra, chiếu rọi bầu trời Ma Giới âm u thành một phiến sáng rực.

Đám yêu ma bị biến động dị thường này làm giật mình, bất giác quay đầu nhìn sang. Chỉ thấy trong kim quang bóng người lấp lóe, đó là vô số chiến sĩ mặc giáp vàng, tóc dài tung bay, từ xa đến gần xếp thành hàng giống như một đại dương màu vàng trôi nổi trên không.

- Nhân loại Thái Cổ?

Đợi khi thấy rõ nguồn gốc của kim quang kia, đám yêu ma không khỏi kinh hô.

“Ầm!”

Một ánh kiếm sáng ngời to lớn hẹp dài từ trong vết nứt bắn ra, xuyên thẳng qua chiến trường. Một kiếm chém xuống, đại quân của vương triều Ma Đế Hoàng liền bị ánh kiếm to lớn vắt ngang trong trời đất kia chia ra làm hai, đồng đảo yêu ma của vương triều kêu lên thảm thiết hóa thành từng chùm tro bụi. Trong trận thế của vương triều Ma Đế Hoàng nhất thời xuất hiện một khoảng đất trống rộng đến mấy trăm trượng.

“Phong Vân Vô Kỳ!” - Âm Cát Cổ Đức trong đầu kêu lên một tiếng: “Sao hắn lại xuất hiện ở đây?”

Suy nghĩ này còn chưa rời khỏi đầu, từ bên trái vết nứt lớn kia bỗng xuất hiện vô số đệ tử Chiến tộc mà Âm Cát Cổ Đức đã từng gặp một lần khi đi đến Thái Cổ. Còn ở một mặt khác lại là các đệ tử Phong tộc hóa thành từng cơn gió lốc.

“Nhân loại Thái Cổ chẳng lẽ lại dám tiến công Ma Giới trước?” - Âm Cát Cổ Đức gần như không dám tin vào mắt mình. Ánh mắt của hắn xuyên qua phía sau chiến trận, trông thấy những tên pháp tu giả đã từng vang danh trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, quanh người bọn họ lấp lóe những phù văn, hiển nhiên là đang sử dụng pháp thuật kéo dài thời gian vết nứt to lớn kia khép lại, nhằm để đại quân thuận lợi thông qua vết nứt nhanh chóng tiến vào Ma Giới.

Nhìn đến đây, sắc mặt Âm Cát Cổ Đức liền biến đổi. Bốn thế lực lớn của Thái Cổ lại đồng tâm hiệp lực, đột nhiên xuất hiện ở đây. Thế lực thứ tư này đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn.

Trong đầu hắn bất giác nhớ lại những lời dặn dò của Ma Đế Hoàng trước khi đi.

“Âm Cát Cổ Đức!” - Bên trong ma điện trống rỗng chỉ còn lại hai người vua tôi. Thân hình cao lớn của Ma Đế Hoàng chậm rãi đứng lên, hai tay chống trên tay vịn của bảo tọa, nói với giọng của người ở trên cao nhìn xuống, đầy ý tứ sâu xa: “Trẫm biết ngươi đã được Chủ Thần công nhận. Người kế nhiệm của hai vị Hắc Âm Quân Chủ đã qua đời đều xuất hiện trong không gian vương triều Ma Đế Hoàng ta, đúng là một chuyện rất may mắn. Có điều...”

“Trẫm mặc kệ ngươi là Âm Cát Cổ Đức hay Hắc Âm Quân Chủ, có một việc ngươi cần phải nhớ kỹ, đó là vĩnh viễn không nên có ý định phản bội trẫm!”

Khi Ma Đế Hoàng vạch trần bí mật vẫn luôn che giấu thật sâu, Âm Cát Cổ Đức rõ ràng nghe được trong thân thể vang lên một tiếng xương cốt chấn động. Một luồng khí lạnh từ chân lan đến tận đỉnh đầu.

Âm Cát Cổ Đức vẫn luôn biết võ công của Ma Đế Hoàng sâu không lường được, nhưng đến lúc này hắn mới biết mình còn đánh giá quá thấp đối phương. Sự đáng sợ của Ma Đế Hoàng còn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Người kế nhiệm của hai vị Hắc Âm Quân Chủ, một người là mình, còn một người khác là ai? Âm Cát Cổ Đức không biết, nhưng hắn tin rằng Ma Đế Hoàng nhất định sẽ biết.

572. Chương 525: Hồn Loạn Kéo Dài (phần 1) 2

“Vâng thưa bệ hạ!”

Người ngoài vốn không thể hiểu rõ về bàn cờ giữa các vương triều Ma Giới . Hiệp nghị này giữa hai đại đế vương triều, nói trắng ra chính là một trận cờ khiến cho tổn thất của mình giảm đến mức thấp nhất, nhằm để đối kháng với các vương triều khác.

Khi nhìn rõ Phong Vân Vô Kỵ từ trong kim quang dày đặc bước giữa không trung đi đến chiến trường, hai bàn tay to lớn của Âm Cát Cổ Đức nắm thật chặt, sau đó lại buông lỏng ra. Mặc dù đã trở thành Hắc Âm Quân Chủ, Âm Cát Cổ Đức vẫn không nắm chắc có thể chiến thắng được Phong Vân Vô Kỵ hiện giờ.

- Rút lui!

Âm Cát Cổ Đức hét lớn một tiếng, trực tiếp ra lệnh cho chiến sĩ của vương triều Ma Đế Hoàng toàn bộ rút lui. Đối mặt với cao thủ cấp bậc như Thái Cổ Kiếm Thần, số lượng vốn chẳng có ý nghĩa gì.

Sau khi được Hắc Âm Chủ Thần công nhận, “Tuyệt Đối Bích Chương” của Âm Cát Cổ Đức đã tăng lên một cấp, nhưng hiển nhiên thực lực của Thái Cổ Kiếm Thần đối diện còn tăng mạnh hơn nhiều. Âm Cát Cổ Đức căn bản không thể nhìn ra được giới hạn thực lực của đối phương.

- Âm Cát Cổ Đức, người đã quên ước định giữa hai vương triều đại đế chúng ta sao?

Phía trên ma sơn thứ tư, một tên đại ma thần mặc giáp bạc cao hơn năm trượng hét lên giận dữ.

Âm Cát Cổ Đức chỉ lạnh lùng liếc hắt hẩn một cái, cũng chẳng thêm tranh luận.

- Cho người một lời khuyên chân thành, mau chóng rút lui về không gian của vương triều Ni Cổ Lạp Tư đi, tình huống có biến rồi.

Sau khi để lại lời khuyên này, Âm Cát Cổ Đức cũng không quan tâm đến đám chiến sĩ vương triều đang hoảng hốt bỏ chạy, liền mở ra một thông đạo không gian, trở về không gian của vương triều Ma Đế Hoàng. Bên trong vết nứt, Thái Cổ Kiếm Thần tóc dài lay động, áo bào dài đến tận gối, hai tay chấp sau lưng, không nhanh không chậm đi về phía chiến trường. Bất kể là Thiên Ma Thần, ma long màu bạc của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, hay là đám cao thủ cấp bậc Ma Thần trở lên của vương triều Ma Đế Hoàng, tất cả đều không nằm trong mắt của hắn. Trong tầm mắt có thể nhìn thấy, cũng chỉ có Âm Cát Cổ Đức là hơi đáng để quan tâm mà thôi.

Trông thấy Âm Cát Cổ Đức vừa xuất hiện đã rút lui, Thái Cổ Kiếm Thần cũng không có ý ngăn cản, vẫn như cũ không nhanh không chậm đi về phía chiến trường. Phía trước người, đám Hoàng Kim giáp sĩ thét lên, nhanh chóng lao về phía hai vương triều lớn. Mặc dù số lượng không bằng đối phương, nhưng về độ tinh nhuệ lại vượt xa những ma tộc bình thường kia.

- Vô Kỵ! Đệ Nhất phân thân cũng có ở đây, nên xử lý như thế nào? Nếu là chỉ đối phó với những vương triều khác, lại không đối phó với thủ hạ của Đệ Nhất phân thân, e rằng sẽ khiến cho những thế lực khác tại Ma Giới nghi ngờ. Như thế... sợ rằng...

Ở sau người Phong Vân Vô Kỵ, Thánh Giả bước giữa hư không, chỉ huy pháp tu thủ hạ nhanh chóng gia cố vết nứt không gian do Phong Vân Vô Kỵ dùng kiếm đạo của Tây Môn mở ra. Như vậy sẽ đảm bảo trước khi những thế lực khác đến, mọi người Thái Cổ có thể thông qua vết nứt không gian to lớn này an toàn rút lui.

- Chuyện này không sao cả. Ta đã sớm ước định với Đệ Nhất phân thân, chỉ tránh tộc nhân của chúng ta tại Ma Giới, còn những thế lực khác cứ việc giết chết.

- Ngoại trừ những kẻ trên người mọc nhiều xương kia, những yêu ma còn lại cứ giết sạch toàn bộ!

Giọng nói của Đệ Tam phân thân bình thản không gợn sóng, vang lên rõ ràng trong tai đệ tử Kiếm các, đệ tử Chiến tộc và đám người Phong tộc.

“Vút!”

Đệ Tam phân thân đột nhiên khép ngón tay lại, chỉ một cái về phía Đệ Nhất phân thân đang đứng giữa hư không.

“Xoẹt!”

Những yêu ma đang nhìn về phía Đệ Tam phân thân chợt cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy ánh sáng bùng lên, trong tai nghe được một tiếng nổ kinh thiên động địa, sau đó là tiếng hét của Trung Ương ma để chạy ra xa:

- Lại là ngươi, Thái Cổ Kiếm Thần! Ngươi cứ chờ đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết chết ngươi! Rút lui!

Tiếng hét vừa giận vừa sợ vang khắp cả trời đất. Ở phía sau Đệ Nhất phân thân, Thái Huyền thống lĩnh quân đoàn Hủy Diệt vừa đánh vừa lui. Nhân tộc tại thủy lao dưới lòng đất Ma Giới trông thấy đám tộc nhân đến từ Thái Cổ này trong lòng kích động không thôi.

“Là bọn họ! Là bọn họ!”

Trong mắt mọi người hiện lên vẻ kích động, nhưng cũng chỉ kéo dài trong khoảnh khắc, sau đó lại chôn sâu vào đáy lòng. Hiện giờ ở nơi này thật sự không phải lúc tộc nhân đoàn tụ. Hai bên chiến đấu với nhau, nhìn giống như rất kịch liệt hung hiểm, nhưng thực ra ai nấy đều nường tay.

Đệ tử Kiếm các, Chiến tộc và Phong tộc là quân tiên phong, càn quét giống như bẻ gãy cành khô. Đặc biệt là Phong tộc, với hình thái đặc biệt làm cho người ta khó lòng phòng bị, nơi đi qua đám yêu ma còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đã hóa thành từng mảnh vụn rơi xuống. Đệ tử Chiến tộc thì mỗi đao chém xuống đều có mấy tên yêu ma thân hóa thành hàn băng, sinh cơ trong cơ thể bị cái lạnh ăn mòn mà chết.

Thái Cổ Hoàng Kim giáp sĩ hét lên một tiếng, thân hình vươn cao lên vài thước, điên cuồng lao về phía trước. Vô số thanh trường kích đâm vào đám Hoàng Kim giáp sĩ, thân thể đám Hoàng Kim giáp sĩ liên tiếp rung lên, nhưng trên người lại không hề có một dấu vết nào.

Bên trong chiến trường, ánh sáng linh vực của cao thủ Thần cấp hậu kỳ không ngừng bùng lên, mỗi lần sáng lên đều có một đám lớn yêu ma đột ngột biến mất không thấy. Trong hư không liên tục rơi ra từng chùm thịt vụn.

Vương triều Ni Cổ Lạp Tư lúc đầu còn không rõ tình hình, chỉ cho rằng đại quân xuất kích nhất định có thể một lần tiêu diệt vương triều Trung Ương, không ngờ lại có một thế lực khác xen vào. Sau sự kinh ngạc ban đầu, đám rồng chẳng những không lui mà còn hưng phấn gầm lên lao tới.

Đại quân chưa chiến mà sĩ khí đã mất. Đối mặt với đại quân của Thái Cổ đột nhiên xuất hiện, đại quân của Ni Cổ Lạp Tư tổn thất nặng nề, đông đảo chiến sĩ mặc giáp bạc và rồng bạc từ không trung rơi xuống. Còn đại quân vương triều Ma Đế Hoàng bởi vì Âm Cát Cổ Đức thấy tình thế không ổn, đã sớm hạ lệnh rút lui, cho nên tổn thất rất ít. Những yêu ma không kịp chạy về cánh cổng truyền tống liền quyết định chạy về những hướng khác tại Ma Giới, đảo đác như chim muông.

Bất kể là Ma Giới không gian, Thái Cổ không gian hay là Thiên Đường, đều là những không gian đặc biệt. Phàm những kẻ khác không phải là sinh vật của không gian xông vào, phần lớn đều sẽ bị không gian gây nên áp lực vô hình, do đó không thể phát huy được thực lực vốn có. Đây cũng là nguyên nhân đại quân của vương triều Ni Cổ Lạp Tư lại không lùi mà tiến.

Nhưng tình huống thật sự lại là, những nhân loại Thái Cổ này sau khi tiến vào Ma Giới, chẳng những không bị Ma Giới không gian áp chế, ngược lại đám yêu ma đột nhiên cảm thấy áp lực quanh người tăng mạnh, căn bản không thể phát huy ra được thực lực thật sự. Trong khi chạy thực mạng, đám yêu ma có cả trăm điều không thể lý giải được.

Trận chiến này cũng không kéo dài lâu. Cuối cùng khi Phong Vân Vô Kỵ dùng một kiếm phá vỡ hư không, chém chết Thiên Ma Thần của vương triều Ni Cổ Lạp Tư, trận chiến liền kết thúc.

- Rút lui!

Phong Vân Vô Kỵ vung tay lên, đại quân Thái Cổ liền hùng dũng đi qua vết nứt không gian to lớn kia trở về.

Đến nhanh như gió, đông đảo như rừng, tiến công như lửa, bất động như núi, đây chính là đại quân của Thái Cổ. Hành động không trở ngại, đến đi không tung tích, không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Gần như sau khi Phong Vân Vô Kỵ dẫn đại quân rút lui không lâu, một luồng khí tức cường đại đến khủng bố đột nhiên từ dưới ma sơn thứ tư phóng lên cao. Từ xa nhìn lại, toàn bộ không gian của ma sơn thứ tư

đều giống như xoắn vào nhau thành một đoàn.

“Gào!”

Đôi mắt với chiến trường trống không, nhân vật cường đại kia hướng lên trời phát ra một tiếng gầm cực kỳ giận dữ.

oOo

Tại biển Minh Ngục thuộc Ma Giới thứ nhất.

Biển Minh Ngục một màu đen kịt, nước biển không ngừng biến đổi, có lúc bình tĩnh không gợn sóng, có lúc lại nổi lên sóng lớn. Nếu nghiên cứu nguyên nhân của nó, là bởi vì dưới biển Minh Ngục vô biên vô tận này ẩn giấu vô số sinh vật cường đại đã tồn tại từ hỗn độn ban đầu.

Trong nước biển Minh Ngục ẩn chứa lực lượng đặc biệt. Ngoại trừ những yêu ma cao cấp, ngoài ra không ai có thể đối kháng được với những sinh vật bá chủ trong biển không thể đếm hết được này.

Biển Minh Ngục là một cấm địa tại Ma Giới, dù là đám ma thần Luyện Ngục cường đại cũng không dám tùy tiện đặt chân vào khu vực này. Thân cao vạn trượng ở trong hải vực này chỉ giống như là trẻ con. Trong biển sâu tồn tại những yêu ma hỗn độn còn mạnh hơn nhiều so với đám ma thần Luyện Ngục.

Mà hôm nay, biển Minh Ngục vốn yên tĩnh qua năm tháng dài đằng đẳng cuối cùng đã nổi sóng. Vô số yêu ma Minh Ngục thân thể to lớn trôi nổi trên mặt biển, bên cạnh những thi thể này còn rải rác một số yêu ma đất liền thân thể cao khoảng năm trượng.

Càng đi về phía trung tâm biển Minh Ngục thì thi thể càng nhiều, có một số thi thể đã loáng thoáng phát ra mùi hôi. Khí tức âm tà trên mặt biển Minh Ngục cũng càng nặng, khắp nơi đều là hơi thở chết chóc.

- Minh Ngục Chi Vương! Ta sẽ cho ngươi thời gian mười lần hít thở. Sau thời gian đó, nếu như ngươi không dâng ra bảo đồ mà ta muốn, ta sẽ biến biển Minh Ngục này thành một vùng đất chết hoàn toàn, kể cả ngươi cũng chôn theo bảo đồ đó đi.

Tại trung tâm biển Minh Ngục, vô số yêu ma cường đại trên người mọc vẩy, toàn thân tà khí ngất trời, trông mắt đen kịt như mực đứng khoanh tay xếp thành hàng giữa hư không. Đại quân này có gần đến trăm vạn người, tất cả đều không nói một lời, vẻ mặt lãnh khốc. Ở phía trước bọn chúng, hai tên yêu ma một trái một phải bảo vệ một cái bảo tọa bằng đá đen. Mà Nhị hoàng tử An Đức Liệt từ sau khi bước ra Ma Giới liền biến mất không thấy, lúc này lại đang ngồi trên bảo tọa rộng lớn, tư thế rất nhàn nhã. Trong tay của hắn cầm một ly rượu của thế giới loài người, trong ly đựng một chất lỏng màu vàng. Trên mặt biển dưới chân hắn có một thiếu niên mặt mũi tuấn tú đang nằm. Thiếu niên kia khép chặt đôi môi, cổ tay bị một vòng dây xích nhỏ màu vàng cột lại, còn xương cột sống nhô lên phần lưng thì bị móc ra khỏi thân thể, đoạn giữa xương sống bị vật sắc cắt đứt, đang không ngừng chảy ra chất lỏng màu vàng.

Biển Minh Ngục vẫn yên tĩnh như cũ, không có bất kỳ câu trả lời nào.

573. Chương 525: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 1) 3

- Minh Ngục Chi Vương, ngươi cứ việc suy nghĩ đi! Dù sao ta cũng không vội, hà hà!

Ánh mắt tàn nhẫn của An Đức Liệt nhìn chằm chằm vào thiếu niên dưới chân:

- Ta rất muốn biết bá chủ của biển Minh Ngục này rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu. Nghe nói hỗn độn ma kinh có sức sống rất mạnh, ngay cả đám vương triều đại đế của Ma Giới dùng một kích toàn lực cũng đừng mong có thể lập tức đánh chết hỗn độn ma kinh. Có điều hỗn độn ma kinh lại là có một khuyết điểm, đó chính là xương sống của bọn chúng... chắc chắn, đúng là mỹ vị!

- Tên khốn khiếp ngươi!

Trong bóng tối, nhân vật cường đại vẫn nhìn chăm chăm vào Nhị hoàng tử trên mặt biển. Khi trông thấy đối phương vừa cười nói vừa uống tửu lấy từ trong xương cột sống của con trai mình, liền tức giận đến run lên:

- Người cũng đã trở thành Hắc Ám Quân Chủ, vì sao còn dẫn người đến biển Minh Ngục ta trắng trợn giết chóc, bắt con ta đi, còn muốn cướp đoạt đồ của ta? Các Chủ Thần ban cho người thần lực là để đối phó với nhân tộc, người lại dùng thần lực để đối phó với yêu ma trong biển chúng ta, chẳng lẽ người không để ý đến thân phận của mình sao?

An Đức Liệt giống như không nghe thấy, vẫn ung dung uống “rượu”, từ từ thốt ra một chữ:

- Một.

- Người!

- Hai.

- Người chỉ còn lại tám giây.

An Đức Liệt lạnh lùng nói:

- Bốn... người chỉ còn lại sáu giây.

- Chờ đã!

- Bảy!

Giọng nói lạnh lẽo của An Đức Liệt không hề dừng lại.

- Người không nên ép ta!

Dưới biển sâu, nhân vật cường đại kia gần như tuyệt vọng nói.

An Đức Liệt nhắm mắt không nói gì, trên khuôn mặt tuần tú nhanh chóng hiện lên vẻ quyết đoán và lãnh khốc.

Trong hư không đột nhiên vang lên tiếng ngâm xướng trầm bổng. Sau lưng An Đức Liệt nhanh chóng tỏa ra khối đen cuộn cuộn, khí tức hắc ám nhất tụ thành một hình cầu trên tay phải của hắn, bao bọc lấy bàn tay. Quả cầu ánh sáng màu đen kia không ngừng lấp lóe, toàn bộ biển Minh Ngục liền cũng theo đó hơi lóe lên, dường như tất cả hắc ám đều bị hút vào đoàn năng lượng hắc ám thuần túy trong tay An Đức Liệt.

“Vù!”

Mặt biển bình tĩnh bắt đầu sôi trào. Khí lưu chuyển động phát ra tiếng “vù vù”. Tiếng gió này đã thức tỉnh thiếu niên hôn mê bên dưới bảo tọa. Thiếu niên kia ngẩng đầu lên, trông thấy nơi bàn tay An Đức Liệt đã loáng thoáng hiện lên một quả cầu ánh sáng màu đen, sắc mặt càng trắng bệch hơn. Hắn nhớ được rõ ràng, mỗi lần ánh sáng này bùng lên đều có vô số hải tộc bị bắn tung lên trời, chết ngay lập tức.

- Chờ đã!

Theo tiếng bọt nước “rào rào”, một tên yêu ma cường đại cầm trong tay trường kích ba chĩa từ bên dưới biển Minh Ngục đen kịt trời lên, đứng trên mặt biển:

- Đồ ta cho người, thả con của ta ra!

Nam tử kia nhanh chóng đưa tay trái vào trong ngực, móc ra một tấm giấy da dê, hươu vài cái trên không, sau đó lại nhét vào trong ngực:

- Thả nó ra, người sẽ có được thứ mà người muốn!

An Đức Liệt nhướng mày, bên người liền có một tên yêu ma cả người toát ra khí tức cực kỳ tà ác đi lên phía trước, dùng một tay nhắc tên thiếu niên mềm nhũn kia lên, sau đó đi về phía vị bá chủ trong biển khí tức cường đại.

“Bình!”

Bọt nước bắn tung toé, tên yêu ma kia vùng tay ném thiếu niên đến dưới chân nam tử, đồng thời vươn một tay ra:

- Đồ!

Minh Ngục Chi Vương do dự một chút, cuối cùng vẫn giao nộp tấm giấy da dê ra:

- Hi vọng Nhị hoàng tử có thể tuân thủ...

“Bùng!”

An Đức Liệt mở bàn tay lớn ra, tấm giấy da dê kia liền như tên bắn chui vào trong tay hắn. Ánh mắt đảo qua một lượt, Nhị hoàng tử cuối cùng nở nụ cười:

- Rất tốt, người có thể đi rồi!

- Đa tạ Nhị hoàng tử!

Minh Ngục Chi Vương oán giận nói, sau đó nhấc thiếu niên dưới chân lên, lập tức nhim vào trong biển sâu. Tại khoảnh khắc hắn xoay người, nụ cười của An Đức Liệt chợt tắt đi, chỉ còn lại vẻ dữ tợn.

- Ta nói là để cho người đi, nhưng không nói là để cho người còn sống rồi đi. Nếu để cho người còn sống, bản tọa làm sao có thể giữ bí mật được.

An Đức Liệt cười dữ tợn, quả cầu ánh sáng màu đen trong tay bỗng bắn ra.

Thần lực mệnh mông thông qua quốc độ Chủ Thần điên cuồng tràn vào trong quả cầu đen. Toàn bộ bầu trời biển Minh Ngục giống như có thêm một vầng mặt trời màu đen to lớn, biển rộng sôi trào. Trong không gian tràn ngập khí tức hủy diệt cường đại.

Mặt trời to lớn màu đen dừng lại một chút trên không trung, sau đó hóa thành một vệt sao băng bắn ra, đuổi theo Minh Ngục Chi Vương đang chạy trốn.

Cảm nhận được khí tức hủy diệt cường đại sau người, Minh Ngục Chi Vương lập tức gia tăng tốc độ, đồng thời điên cuồng hét lớn:

- An Đức Liệt, ta sẽ không bỏ qua người...

“Ầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kéo theo sóng lớn tận trời từ dưới biển tràn lên.

Ma thức cường đại của An Đức Liệt quét qua dưới biển, lại không tìm được sự khí tức của Minh Ngục Chi Vương, lúc này mới mỉm cười, vịn vào bảo tọa đứng lên, phỉ phỉ tay nhìn mặt biển nói:

- Vậy người cũng phải còn mạng mới được...

Áo choàng sau người phất lên, An Đức Liệt liền xoay người đi về phía sau đại quân.

“Còn hai mảnh nữa. Mảnh thứ ba ta đã cảm ứng được rồi.” - Giọng nói của linh hồn tà ác vang lên trong đầu An Đức Liệt.

“Không cần quá gấp, ta sẽ thay người tìm được!” - An Đức Liệt lạnh nhạt nói, đồng thời ra lệnh cho đại quân:

- Hủy diệt toàn bộ những thi thể này, không được để lại bất kỳ thứ gì có thể tiết lộ bí mật của chúng ta!

Đại quân lập tức tản ra, bắt đầu thiêu hủy thi thể trên mặt biển.

- Nhị hoàng tử An Đức Liệt nghe lệnh!

Một giọng nói khí tức cường đại đột nhiên xuyên qua hư không, vang lên phía trên biển Minh Ngục. Sắc mặt An Đức Liệt biến đổi, liền nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó trong hư không, đồng thời kéo áo khoác trên đầu xuống che phủ khuôn mặt.

Một thông đạo không gian nhanh chóng mở ra. Một tên cường giả thuộc về không gian Ma Đế Hoàng xuất hiện ở trên bầu trời biển Minh Ngục. Từng luồng sát khí từ bốn phương lập tức phong tỏa vị khách không mời mà đến này.

Tên cường giả Thiên Ma Thần kia biến sắc, một vòng lĩnh vực lập tức bao phủ thân thể.

- Bệ hạ có lệnh, bảo Nhị hoàng tử An Đức Liệt lập tức trở về không gian Ma Đế Hoàng!

An Đức Liệt và linh hồn tà ác trong biển ý thức kia đều giật mình. Ma Đế Hoàng phái ra tên Thiên Ma Thần này hoàn toàn nằm ngoài khỏi dự liệu của bọn họ, khiến tâm thần của bọn họ rối loạn.

Cho dù hoàn toàn có thể phát động toàn lực một chiêu đánh chết tên Thiên Ma Thần này, nhưng tin tức do tên Thiên Ma Thần truyền đạt lại khiến cho An Đức Liệt không lạnh mà run. Hắn tự cho rằng hành động của mình rất bí ẩn, nhưng vẫn không có tránh được ánh mắt của lão già.

“Lão rốt cuộc đã biết được bao nhiêu bí mật của ta?” - An Đức Liệt toàn thân phát lạnh, sự sáng khoái vì thực lực cường đại nhanh chóng biến mất. Cho đến bây giờ An Đức Liệt vẫn không biết vị phụ thân này của mình rốt cuộc thực lực đạt đến mức nào.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Trước khi hiểu rõ thực lực của lão già kia, An Đức Liệt căn bản không dám nghĩ đến việc phản bội vị phụ thân đại đế này.

- Nơi này không có An Đức Liệt.

- Bệ hạ cũng sớm được.

Thiên Ma Thần kia dường như cũng không bắt ngờ:

“Đình!”

Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ thu lại thần thức dung nhập vào trong hình chiếu, mí mắt trong lúc khép mở bắn ra ánh sáng dài mấy trượng, chiếu rọi toàn bộ Kiếm các mờ mịt thành sáng như ban ngày. Sau đó luồng ánh sáng kia liền trở nên ảm đạm.

- Tham kiến đế quân!

Bên ngoài cửa lớn Kiếm các, mấy tên chiến tướng của Chiến tộc đầu cột khăn trắng, thân mặc chiến bào, chiến đao trong tay cắm ngược xuống, quỳ một chân sát đất, cúi đầu nói.

- Đứng lên đi!

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo một cái, trong tiếng gió hóa thành một luồng khói trắng xuất hiện nơi cửa:

- Tình hình Chiến tộc thế nào rồi?

Mấy tên chiến tướng của Chiến tộc liền đứng dậy, cung kính nói:

- Bẩm đế quân! Chiến nguyên châu đều đã dung hợp hoàn thành.

- Tốt lắm. Bây giờ thứ mà các người còn thiếu chính là chiến đấu. Uy lực của Chiến quyết chỉ có thể xuất hiện trong chiến đấu, càng đánh mới trở nên càng mạnh. Lui xuống đi!

- Vâng!

Mấy tên chiến tướng của Chiến tộc tay áo phát phơ, liền từ trên Kiếm các nhảy xuống.

576. Chương 526: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 2) 3

- Tham kiến đế quân!

- Tham kiến chủ công!

- Tham kiến Kiếm Thần!

Một trận tiếng hô lớn từ dưới vách núi vang lên. Tiếng hò hét điên cuồng như sóng lớn chấn động trong hư không. Rất nhiều người vẫn còn đắm chìm trong trận chiến cách đây không lâu. Thái Cổ hiệp nghị và cách một đoạn thời gian lại đưa tộc nhân đến thủy lao Ma Giới, đã khiến nhân loại Thái Cổ cho rằng nhân tộc không bằng được yêu ma, nhưng sau khi thật sự chạm trán với ma tộc, bọn họ mới phát hiện ma tộc không hề cường đại như trong tưởng tượng.

Trong tiếng hò hét này, chỉ có địa vị của Phong tộc là đặc biệt nhất. Nói một cách công bằng, Phong tộc và Kiếm các vốn là tử địch. Ngày xưa Phong tộc xuất thế ngang trời, thế không thể cản, cuối cùng lại vì Kiếm các ngăn trở mà gần như diệt tộc. Nhưng cuối người cùng bảo vệ bọn họ vẫn là Kiếm Thần.

Tuy nói trong chuyện này có ảnh hưởng của Phong Tôn, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều cho rằng Phong Tôn là kẻ độc ác không thể dung tha. Về điểm này thì thái độ của Phong tộc đối với Phong Vân Vô Kỵ rất phức tạp, vừa kính lại vừa hận.

Nhưng bước ngoặt lại xuất hiện ở công chúa U Nhược. Gần như tất cả tộc nhân đều nhìn ra được, vị hậu duệ duy nhất có huyết thống cao quý của Phong tộc này rất yêu thích Thái Cổ Kiếm Thần. Mỹ nữ yêu anh hùng, chuyện này vốn không có gì lạ. Đối với Phong tộc, cho dù hai người còn chưa bày tỏ rõ ràng, nhưng đã xen Phong Vân Vô Kỵ như là con rể, tộc trưởng tương lai của Phong tộc.

Mà nếu Phong Vân Vô Kỵ trở thành con rể của Phong tộc, lại nhận lấy vị trí tộc trưởng, vậy thì cuộc chiến giữa Kiếm các và Phong tộc ngày xưa đã biến thành cuộc tranh giành quyền lợi trong nội bộ Phong tộc. Như vậy tính chất đã thay đổi, sự chiến bại của Phong tộc chỉ có thể xem là nội đấu của Phong tộc chứ không phải sỉ nhục.

Về phía Phong tộc rõ ràng đã đã ngầm thừa nhận địa vị tộc trưởng tương lai của Phong Vân Vô Kỵ, vì vậy mới xuất hiện cảnh tượng kỳ quái này. Phong tộc trên thực tế đã trở thành thuộc hạ của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng xưng hô hiện giờ vẫn như cũ gọi là Kiếm Thần.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lần lượt quét qua từng chiến sĩ phía dưới. Bên dưới vách núi, Viên Tề Thiên được Thánh Giả dạy dỗ đang ngồi xếp bằng sát vách núi nhám thạch. Mặc dù tư thế ngồi xếp bằng có hơi quái dị, nhưng với thân thể của Ma Viên thì đó đã là không dễ rồi.

Viên Tề Thiên nhắm mắt ngồi xếp bằng, hai tay hợp tại trước ngực, khí tức toàn thân biến ảo bất định, quanh người loáng thoáng có ánh sáng màu sắc rực rỡ tỏa ra. Phong Vân Vô Kỵ biết đó là hiệu quả do Viên Tề Thiên đang tu luyện pháp quyết.

Một con Thái Cổ Ma Viên vừa tập võ vừa tu pháp, tương lai sẽ phát triển đến mức độ nào, ngay cả Phong Vân Vô Kỵ đều không biết. Nếu như có một đám Ma Viên tinh thông võ nghệ... lực lượng này sẽ không ai dám khinh thường.

- Tất cả đứng lên đi!

Phong Vân Vô Kỵ vươn hai tay ra, sau đó chậm rãi nâng lên. Ánh mắt trong lúc vô tình lướt qua phía sau chiến trận, trông thấy công chúa U Nhược đang ở cùng với mấy vị trưởng lão Phong tộc, đang đứng trong đám người lặng lẽ nhìn chăm chú vào mình.

oOo

Tại Ma Giới.

Bên trong ma điện trống không, đám đại thần đã sớm bị Ma Đế Hoàng đuổi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Ma Đế Hoàng mặc chiến giáp đen kịt, như một con rồng chiếm cứ trên bảo tọa, sừng sững bất động, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía cửa đại điện như đang đợi người nào.

“Cộp!”

“Cộp!”

“Cộp!”

Tiếng bước chân giòn giã từ ngoài đại điện truyền đến, từ phía xa dần dần tiếng đến gần ma điện, mỗi tiếng đều giống như chùy sắt gõ mạnh vào trên sàn nhà bằng sắt thép.

Tiếng bước chân khi đến bên ngoài đại điện chợt im bất. Trong điện và ngoài điện đều yên tĩnh.

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng!

Giọng nói của An Đức Liệt vang lên ngoài điện. So với trước đây, trong giọng nói của vị Nhị hoàng tử có địa vị thấp kém này đã ít đi một phần sợ hãi và nhún nhường, nhiều thêm một phần kiêu ngạo và tự tin.

- Người cuối cùng đã đến rồi.

Đôi môi Ma Đế Hoàng mấp máy, một hồi lâu mới trầm giọng nói:

- Vào đi!

Theo tiếng bước chân, An Đức Liệt áo choàng chấm đất, người mặc một bộ áo dài màu đen bó sát người, hơi cúi đầu, chậm rãi tiến vào trong đại điện.

Khi còn cách bậc thang dẫn đến bảo tọa Ma Đế Hoàng hơn bảy trượng, An Đức Liệt chợt ngừng lại, mái tóc dài phất lên, ngẩng đầu nhìn Ma Đế Hoàng. Giữa chân mày của hắn hiện lên vẻ ngang ngược, giống như một ngựa hoang thoát cương, trong cặp mắt tràn đầy dã tâm và tham vọng vô tận.

Hai tay nắm lại, Nhị hoàng tử nói lại:

- Tham kiến phụ hoàng! Không biết thân thể của phụ thân có mạnh khỏe không?

Một câu trước còn là “phụ hoàng”, đến câu sau thì lại thành “phụ thân”.

Ma Đế Hoàng im lặng không nói, đôi tròng mắt màu tím chuyển động nhìn An Đức Liệt từ trên xuống dưới, một lát sau mới nói đầu thâm ý:

- An Đức Liệt, người đã trưởng thành rồi. Sau này chắc phụ hoàng cũng không quản được ngươi nữa. Ai!

- Đâu có. Phụ thân không cần phải than thở, nhi thần dĩ nhiên sẽ có một ngày trưởng thành, không thể nào cả đời đều nấp dưới cánh chim che chở của phụ thân được.

An Đức Liệt như cố tình không biết ý của đối phương.

- Cha con chúng ta đã rất lâu không gần nhau rồi nhỉ. An Đức Liệt, tới đây, đến bên cạnh phụ thân!

Tay phải Ma Đế Hoàng vỗ nhẹ một cái trên tay vịn, sau đó đứng dậy. Không khí trong đại điện nhất thời ngưng trệ, khí lưu xoay chuyển, loáng thoáng còn mang theo kinh lực ẩn giấu. Trên mặt đất đầy những ảnh sáng biến hóa.

“Cộp!”

“Cộp!”

Khí tức kắc ám từ trong bóng râm dưới người Ma Đế Hoàng tỏa ra, như một ngọn núi cao đứng trong đại điện. Ma Đế Hoàng giống như một người cha bình thường, đi xuống theo từng bậc thang, mỗi bước hạ xuống đều nặng như núi cao.

Con người An Đức Liệt bỗng co lại, cặp mắt giống như mắt rắn nhìn chằm chằm vào Ma Đế Hoàng đang đi xuống theo bậc thang. Trong cảm giác của hắn cảnh tượng lại hoàn toàn khác. Thế giới trong mắt nhanh chóng trở nên đen kịt, kể cả thân hình Ma Đế Hoàng cũng chỉ còn lại những đường nét mơ hồ. Không khí bốn phía lạnh giá như đầm sâu, xuyên qua lỗ chân lông toàn thân điên cuồng tràn vào trong cơ thể An Đức Liệt.

Ma Đế Hoàng giống như một người cha hiền từ lắm bầm:

- Trẫm cũng quên mất, đã lâu lắm rồi chưa xoa đầu ngươi như vậy...

Ma Đế Hoàng vừa nói, một bàn tay chất phác liền như mây trôi vươn về phía đỉnh đầu An Đức Liệt. Sắc mặt An Đức Liệt biến đổi, khí tức toàn thân ngưng kết, điên cuồng chống cự luồng khí tức cường đại từ đỉnh đầu đè xuống này.

“Xoẹt xoẹt!”

Trong hư không như có tia sét nổi lên. Bên ngoài cơ thể An Đức Liệt sinh ra tầng tầng bóng đen, hư không quanh người tầng tầng lõm xuống. Những giọt mồ hôi giọt lớn từ trên trán hắn chảy ra, nhỏ xuống dưới đất, sau đó mồ hôi bắt đầu đổ như tương, tạo thành một vũng nước dưới chân, hơn nữa còn dần lan rộng ra.

- Hi...

An Đức Liệt muốn niệm chú ngữ cầu nguyện thần lực, nhưng chỉ vừa thốt ra một chữ, liền bị một lực lượng kỳ dị cắt đứt. Chiêu bài sát thủ lớn nhất mất đi tác dụng, An Đức Liệt nhất thời như rơi xuống hầm băng.

- An Đức Liệt thân ái của ta, ngươi vẫn còn quá trẻ. Nhiều năm không thân cận như vậy, trẫm cứ cho là ngươi đã trưởng thành, hóa ra là trẫm sai rồi.

Khí tức của Ma Đế Hoàng đột nhiên biến đổi, áp lực ngưng tụ quanh người An Đức Liệt nhanh chóng tản đi. Ma Đế Hoàng vươn một tay ra, nhẹ nhàng vỗ xuống trên vai An Đức Liệt toàn thân ướt đẫm đang ngầy người ra như phồng, sau đó xoay người trở về bảo tọa.

Ma Đế Hoàng xoay người lại, bình yên ngồi ở trên bảo tọa, lớn tiếng nói:

- An Đức Liệt, ngươi cũng nên trưởng thành rồi. Cần một ít thứ để rèn luyện ngươi...

Sau đó Ma Đế Hoàng nói gì An Đức Liệt đã không còn nhớ được nữa, chỉ khi bước ra ma điện hắn mới khôi phục tinh thần lại.

“Bình!”

An Đức Liệt một quyền nện vào vách tường cung điện, oán hận nói: “Lão già che giấu thật quá tốt!”

“Lão già kia của ngươi thật không đơn giản, vừa rồi trên người hắn ta cảm giác được lực lượng hắc ám thuần túy nhất. Hà hà, một tên vương triều đại đế bình thường lại sở hữu hắc ám lực lượng thuần túy nhất, chắc

chắc, phải biết, đó là... mới có.” - Sau khi rời khỏi đại điện, linh hồn tà ác vẫn luôn yên lặng lúc này mới kêu lên: “Ta đã nói với ngươi là ngươi quá lỗ mãng, nhưng ngươi vẫn không chịu nghe. Lão già kia còn lợi hại vượt xa tưởng tượng của ngươi, sau này hãy cân nhắc mà làm việc.”

“Hừ, ngươi thì biết cái gì!” - An Đức Liệt lạnh lùng nói, khiến cho linh hồn tà ác cũng phải nổi giận: “Ta với lão sớm muộn gì cũng sẽ bắt hoà. Hôm nay không ra tay, ngày sau chỉ biết được là thực lực của lão rất mạnh, chứ không biết thực lực của lão mạnh đến mức độ nào, đến lúc đó ta chỉ có một đường thất bại và diệt vong. Hôm nay tuy ra bại, nhưng tối thiểu cũng biết được giới hạn thực lực của lão như thế nào, ít nhất trong lòng cũng có thể đánh giá. Sự cường đại của lão già chính là nằm ở sự bí ẩn, mất đi bí ẩn này, công lực của lão già có cao hơn thì cũng không đáng sợ như vậy.”

Linh hồn tà ác lúc đầu còn tức giận vì giọng điệu của An Đức Liệt, nhưng nghe được khúc sau thì không khỏi khen ngợi: “Nói có lý. Ta đúng là đã xem nhẹ ngươi. Có điều cũng chỉ có ngươi mới có thể ép hắn phải ra tay, nếu không chấn nhiếp được ngươi, sau này tất sẽ sinh họa...”

An Đức Liệt lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi đi về hướng tẩm cung của mình.

577. Chương 527: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 3)

Từng chùm mây đen che phủ bầu trời rộng lớn. Trời đất chợt tối sầm lại. Trong không trung tràn ngập khí tức nặng nề. Vương triều Ma Đế Hoàng thường ngày vốn ồn ào, nhưng hôm nay lại trở nên an tĩnh, cũng tạm thời gác lại tranh chấp với Thái Cổ và quốc độ Quang Âm. Tất cả yêu ma bên trong vương triều tụ lại thành vòng tròn, xếp thành từng hàng chỉnh tề tại khoảng đất chính giữa không gian vương triều.

Trên mặt tất cả yêu ma đều hiện lên một loại tín ngưỡng tôn giáo từ xa xưa. Chiến sĩ của các quân đoàn lớn chia thành cách khu vực xếp hàng chung quanh. Tế lễ bóng tối chính là chuyện lớn của cả vương triều, tất cả yêu ma trong vương triều đều phải có mặt. Kể cả đám thợ thủ công có thân phận như nô lệ kia trong ngày này cũng không rảnh rỗi, bọn họ tụ tập với nhau ở phía xa, ngóng nhìn đám chiến sĩ vương triều đang bao quanh khu đất trống.

Sau khi trận chiến với quốc độ Quang Âm thất bại tạm thời, đại tế ty quyết định thay đổi chiến lược, chuyển mục tiêu sang những thế lực bình thường, tiến hành tàn sát trên quy mô lớn, cuối cùng đã thu gom đầy đủ linh hồn để cử hành tế lễ bóng tối.

Tại trung tâm vòng tròn do tầng tầng lớp lớp chiến sĩ và đại tướng của vương triều tạo thành, Ma Đế Hoàng mặc áo choàng màu đen đứng thẳng người, bên cạnh hắn là một đám cường giả của vương triều.

- Có thể bắt đầu rồi!

Ma Đế Hoàng phát tay một cái, trầm giọng nói.

- Vâng thưa bệ hạ!

Đại tế ty cung kính nói, sau đó liền xoay người lại, tay phải cầm pháp trượng từ trong tay áo bào vươn ra, nhẹ nhàng nhấn một cái vào dưới chân, đồng thời đôi môi khẽ nhúc nhích gần như không thể quan sát được, phát ra một âm rung không rõ là một âm tiết hay là do mấy âm phù chồng lên nhau.

Mặt đất ầm ầm chấn động. Một vòng hoa văn nét đôi hình tròn màu vàng sáng hiện lên từ bên dưới mặt đất bằng gang chạm rỗng, vừa vặn vòng qua dưới chân đám đại tướng của vương triều, bao bọc lấy khoảng đất trống kia.

“Rắc rắc!”

Trong tiếng giòn giã, ba tấm bảng sắt chạm rỗng có hoa văn tinh xảo co lại theo ba phương hướng, bắn vào trong tầng đất. Phía dưới đất trống lộ ra một cái tế đàn phát ra khí lạnh, có kết cấu phức tạp.

Vẻ mặt đại tế ty nghiêm túc, quyền trượng trong tay chỉ một cái. Đám tế ty của vương triều đứng chung quanh liền cất lên tiếng ngâm xướng cổ xưa, thanh âm trầm bổng vang vọng trong trời đất, trong giờ phút yên tĩnh này truyền xa đến trăm ngàn dặm.

- Ha!

Mí mắt đại tế ty đột nhiên mở ra, trong mắt hiện lên ánh sáng trong vắt, pháp trượng màu đen trong tay chỉ một cái vào tế đàn lõm xuống dưới đất. Khí đen dày đặc từ bốn phía hội tụ lại trên người đại tế ty, sau đó thông qua ma trượng chui vào trong tầng thứ hai của tế đàn bên dưới. Trên nặt đất, hoa văn nét đôi hình tròn màu vàng sáng hóa thành mười hai cột sáng đạo màu vàng sữa chui vào trong sáu cổng tại tầng thứ ba của tế đàn.

“Dừng!”

Sấm chớp vang lừng, tiếng gió nổi dậy. Trong trời đất chỉ còn lại ánh sáng ảm đạm của mười hai cột sáng màu vàng.

Loại đen tối cực độ này chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó liền biến mất. Phía trên tế đàn mây đen xoắn ốc tràn xuống. Những tia sét màu vàng to lớn màu vàng từ trên tầng mây bốn phương tụ đến, hóa thành một cột sét đánh xuống đỉnh tế đàn.

Trong ánh mắt chăm chú của đám yêu ma, tế đàn cổ xưa đã bỏ hoang rất lâu bỗng rung chuyển ầm ầm, chậm rãi từ dưới đất nhô lên. Một lớp chất lỏng màu vàng dày đặc như sữa tươi từ trên đỉnh tế đàn chảy xuống, phủ lên toàn bộ đường nét của tế đàn cổ xưa một lớp bóng loáng màu vàng dịu.

“Rắc rắc!”

Chung quanh khu đất trống lõm xuống, ba bậc thềm bằng sắt đen bỗng nhô lên, vừa vặn nối liền với ven rìa tế đàn lơ lửng giữa trời.

- Bệ hạ!

Đại tế ty xoay đầu lại đối diện với Ma Đế Hoàng, khom người thi lễ một cái, đồng thời đưa tay phải ra. Cây pháp trượng màu đen trên tay phải của hắn đã biến mất không còn thấy, thay vào đó là một đoàn đoàn ánh sáng màu trắng mờ mịn lớn bằng nắm tay, phía dưới loáng thoáng nổi lên những tia sáng dạng rối.

- Ủ.

Ma Đế Hoàng gật đầu một cái, vén áo choàng lên, nhận lấy linh hồn tế lễ trong tay đại tế ty, bước dài như rồng như hổ đi đến ven rìa bậc thang nối liền với tế đàn, trầm ngâm một chút, sau đó chậm rãi dọc theo bậc thang đi về phía tế đàn.

“Ong!”

Bàn tay Ma Đế Hoàng buông xuống, đoàn ánh sáng trong tay do hơn trăm triệu linh hồn hợp thành liền rơi xuống trong một bàn tay đang mở ra hướng lớn lên trời trên đỉnh tế đàn.

Vô số linh hồn ma quỷ gào thét từ trong khe hở các lớp của tế đàn bay ra. Trong xa xăm giống như có vô số tiếng ma quỷ kêu gào vang lên trong biển ý thức của chúng ma. Tòa tế đàn này đã hấp thu đầy đủ linh hồn.

Đồng thời dưới đáy tế đàn, một luồng ánh sáng màu đỏ phóng lên cao, bao trùm lấy tế đàn và cả Ma Đế Hoàng vào bên trong.

“Dừng!”

Sấm chớp nổi lên. Trời đất chợt tối sầm lại giống như ngày tận thế. Trong bóng tối chỉ thấp thoáng nghe được tiếng ma quỷ kêu gào và tiếng gió nổi lên hoà cùng với nhau.

Tại vị trí vốn có của tế đàn, một bóng ma đội trời đạp đất sải bước đứng ở hai bên. Nhìn vào đường nét của nó thì lại giống hệt như Ma Đế Hoàng.

“Ầm!”

Ở chung quanh, đám chiến sĩ của vương triều hướng về phía bóng ma đội trời kia quỳ xuống, khiến bụi bám bốc lên cuộn cuộn. Ở phía xa, đám thợ thủ công thấy thế cũng luống cuống vội vàng quỳ xuống. Với thân phận của bọn họ thì chưa từng được thấy qua tế lễ bóng tối.

Tại khoảnh khắc ánh sáng linh hồn kia chiếu xuống, Ma Đế Hoàng chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, trong phút chốc chung quanh chìm trong bóng tối, người đã đứng trong một không gian khác. Trong lòng bàn tay, linh hồn thu góp được dùng một loại phương thức khó hiểu tràn vào trong cơ thể Ma Đế Hoàng. Giờ phút này, Ma Đế Hoàng đã cảm nhận được lực lượng cường đại của Chủ Thần.

“Ầm!”

Một luồng lực lượng hùng hậu từ vị trí của tế đàn bắn ra, như sao băng xẹt qua hư không, đánh vào một điểm trên bầu trời không gian của vương triều.

Sau khi luồng ánh sáng màu đen ẩn chứa thần lực hùng hậu lan ra mấy ngàn trượng trong hư không, trời đất chợt hơi dừng lại, tất cả đều chìm vào trong trạng thái đứng yên. Mà trong hư không vốn không có một bóng người lại xuất hiện một nam tử mặc áo trắng, hai tròng mắt lạnh giá màu trắng bạc nhìn lướt qua tế đàn phía xa như suy nghĩ điều gì, sau đó thân hình nhoáng một cái phá vỡ hư không rồi đi.

“Ầm!”

Sau khi mất đi mục tiêu, thần lực liền nổ tung ra. Từng vòng sóng gợn vô hình khuếch tán lên trời, uy lực như bẻ gãy cành khô. Hư không ầm ầm vỡ vụn, từng tòa cung điện phía dưới sụp đổ, hóa thành một đồng gạch ngói vụn.

Sau khi dùng một chiêu đánh lui Bốn Tôn, Ma Đế Hoàng lại đứng một luồng thần lực do linh hồn chuyển hóa thành phá vỡ hư không, liên hệ với một nhân vật cường đại khác trong xa xăm.

- Tham kiến Hư Vô Chi Quân!

Ma Đế Hoàng nói với giọng điệu cung kính nhún nhường hiếm thấy.

- Ma Đế Hoàng, người có chuyện gì vậy?

Một giọng nói uy nghiêm đáp lại.

Trong tình không xa xôi có một bảo tọa màu đen hoa lệ trôi nổi giữa hư không, trên bảo tọa trống không, chỉ có một chiếc vương miện tinh lơ lửng ở phía trên. Bảo tọa mặc dù trống không, nhưng phiến không gian đen tối vượt trên hàng tỉ không gian này lại tràn ngập một đoàn làm khí tức cường đại linh hồn người ta run rẩy, khí tức này còn mạnh hơn cả Ma Đế Hoàng khi mượn lực lượng linh hồn.

- Thưa bệ hạ, người thống trị vĩ đại của hàng tỉ đại quân Hắc Ám viễn chinh, hi vọng ngài có thể cho phép tôi triệu tập đám Thiên Ma Thần đã được điều đến trong đại quân viễn chinh hàng tỉ năm trước!

- Nguyên nhân?

Hư Vô Chi Quân nghe vậy khí tức khẽ biến đổi, liền trầm giọng nói.

Ma Đế Hoàng không nói gì, đột nhiên mở rộng ra tâm thần với nhân vật ở gần Chủ Thần nhất này. Từng hình ảnh nhanh chóng lướt qua trong đầu Ma Đế Hoàng, cũng nhanh chóng lướt qua trong mắt Hư Vô Chi Quân ngồi trên bảo tọa màu đen hoa lệ.

- Thưa bệ hạ! Nhân tộc nhất định phải bị kiềm chế. Hiện giờ thực lực của bọn chúng đã phát triển quá nhanh, nếu như không kiềm chế một chút thì sau này sẽ gây bất lợi với tộc ta. Chuyện đối phó với Thiên Đường dĩ nhiên là quan trọng, nhưng nhân tộc Thái Cổ cũng quan trọng không kém. Hi vọng bệ hạ có thể niệm tình điều động một bộ phận cường giả Ma Giới đến chỗ tôi, nhằm để uy hiếp nhân tộc Thái Cổ.

Hư Vô Chi Quân trầm ngâm không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng:

- Như ngươi mong muốn. Mười ngày sau bọn họ sẽ đến Ma Giới thứ nhất.

- Cảm ơn bệ hạ!

Sau khi đáp ứng lời thỉnh cầu, Hư Vô Chi Quân liền nhanh chóng cắt đứt liên hệ với Ma Đế Hoàng.

Khi thần lực tích lũy sắp hết, Ma Đế Hoàng liền mở ra thông đạo dẫn đến quốc độ của Chủ Thần.

oOo

Trận chiến với vương triều Ni Cổ Lạp Tư, bởi vì vương triều Ma Đế Hoàng đột nhiên tham gia, cùng với đại quân Thái Cổ bất ngờ xuất hiện, cuối cùng đành phải chấm dứt. Đại quân của vương triều Trung Ương rút lui ra khỏi ma sơn thứ tư, trả lại một phần lãnh địa đã chiếm lĩnh của vương triều Ni Cổ Lạp Tư. Mặc dù thoát nhìn trận chiến do vương triều Trung Ương phát động này cũng không mang đến bao nhiêu lợi ích thực tế, thực lực của vương triều cũng chưa phát triển quá mạnh, nhưng nó lại khiến cho mọi người chính thức thừa nhận địa vị của vương triều Trung Ương, mặc dù vương triều này có thực lực tổng thể yếu nhất trong các vương triều lớn.

Trận chiến tranh này đã truyền đạt một tin tức rõ ràng cho các vương triều khác: vương triều Trung Ương có lẽ rất yếu, nhưng nếu muốn tiêu diệt nó thì nhất định sẽ phải trả một giá rất đắt.

Bởi vì nguyên nhân này, vương triều Ni Cổ Lạp Tư vốn bị tổn thất nặng nề cũng yên tĩnh lại, không hề có dấu hiệu sẽ tiến hành trả thù vương triều Trung Ương.

Những vương triều khác thì chỉ yên lặng theo dõi biến động, đồng thời cũng ngầm thừa nhận địa vị của vương triều Trung Ương, đây chính là thứ mà Phong Vân Vô Kỵ cần. Vì để làm yên lòng những vương triều khác, Phong Vân Vô Kỵ cũng tạm thời ngừng khuếch trương thế lực của vương triều.

578. Chương 527: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 3) 2

Thừa dịp chiến tranh kết thúc, Phong Vân Vô Kỵ liền thu xếp đại quân trở về lãnh địa mới xây dựng của vương triều, đồng thời phân phát những tòa cung điện cho đám thủ hạ đại thần, còn mình thì lựa chọn tòa cung điện ở trung ương hoa lệ và hùng vĩ nhất.

Hệ thống cấp bậc và quần thể cung điện của Ma Giới vốn là tiếp thu tinh hoa của nhân loại, vì vậy vẫn giữ nguyên rất nhiều phong cách đặc trưng của loài người. Dù sao những kẻ giúp ma tộc xây dựng các kiến trúc này trên bản chất vẫn là loài người.

- Thái Huyền! Đây là một ít công quyết mà bản tọa tự mình ghi chép. Người hãy chọn ra một số tộc nhân từ quân đoàn Hủy Diệt và tộc nhân tại thủy lao Ma Giới, để bọn họ tu luyện những ma công này.

Bên trong đại điện, Trung Ương đại đế ngồi yên trước bàn rồng do đám thợ thủ công chế tạo, trên bàn có một chồng giấy tờ thật dày, bên cạnh đặt một cây bút lông và một nghiên mực. Những thứ này đều là phương tiện ghi chép của thế giới loài người, cũng đồng thời được đám yêu ma tiếp thu và lưu truyền lại.

Đám yêu ma trong vương triều đã sớm bị Phong Vân Vô Kỵ gạt qua một bên, chỉ để lại Thái Huyền mà hắn tương đối tin cậy.

- Những thứ này là?

Thái Huyền bất giác vươn tay lật những xấp giấy kia ra. Ban đầu y còn có chút không thèm để ý, nhưng sau khi liếc sơ qua thì càng xem lại càng kinh hãi. Những ma công này tất cả đều là khẩu quyết đỉnh cao, còn cao hơn rất nhiều so với ma công hiện giờ do đám người biến dị tại Ma Giới ngộ ra.

“Hắn lấy ở đâu ra nhiều ma công như vậy?” - Trong lòng Thái Huyền kinh ngạc không thôi. Trong trí nhớ của y, tại Thái Cổ vốn có rất ít công pháp dùng ma khí làm đối tượng tu luyện, cho dù là Xi Vưu cũng chỉ dùng khí tức âm tà giữa trời đất để tu luyện. Thế nhưng số công pháp có đến mấy ngàn phần này rõ ràng chính là chuyên dùng để tu luyện ma khí, hơn nữa còn là luyện ra ma khí thuần túy.

Tại Thái Cổ những công pháp này có lẽ khó đạt thành, cũng khó phát huy được uy lực, dù sao tại Thái Cổ thì ma khí sẽ bị áp chế. Nhưng tại Ma Giới thì không giống như vậy, đặc biệt là dưới tình huống hiện giờ.

Thái Huyền vừa lật xem ma quyết, thỉnh thoảng lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

“Chẳng lẽ ta thật sự bị ấn tượng ban đầu làm phán đoán sai lầm sao?” - Thái Huyền trầm nghĩ ngợi. Trong trí nhớ của y, Đệ Nhất phân thân Ma Giới tuy là cùng một thể với Đệ Tam phân thân, theo lý sự thông minh và khả năng lĩnh ngộ chênh lệch không lớn, nhưng những ngày qua tại Ma Giới Thái Huyền lại phát hiện, Đệ Nhất phân thân Ma Giới không phải là một kẻ chuyên cần khổ luyện, cũng không phải là một kẻ sẽ khổ công nghiên cứu những ma công mới, điểm này hoàn toàn khác với phân thân Thái Cổ.

Nếu phải khái quát thì chỉ có một chữ “lười”, ma tính vốn lười biếng.

Nhưng những ma công trong tay Thái Huyền hiện giờ vết mực vẫn còn chưa khô, hiển nhiên là vừa mới được viết lên. Thái Huyền có cả trăm điều không thể lý giải được.

Khó thấy Thái Huyền lộ ra ánh mắt như vậy, Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên sẽ không giải thích cho y những ma quyết này từ đâu tới. Cả Thái Cổ số người biết đến cái tên “Đế Thích Thiên” này cũng không nhiều.

Trong thời gian tương đối yên tĩnh này, Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để đề cao thực lực của vương triều Trung Ương, từ đó rút ngắn sự chênh lệch đối với những vương triều đã tồn tại trong thời gian dài đằng đẳng.

Rất nhanh, những ma công do Đế Thích Thiên khắc lên vách tường bên trong trong tòa thành Ma vực được, cùng với số lượng lớn công pháp mà y lưu lại trong dấu ấn tinh thần lúc chia tay bỗng hiện lên trong đầu. Phong Vân Vô Kỵ chợt nảy sinh ý tưởng dùng những ma công này để đào tạo nên một nhóm ma tộc mới trung thành với mình.

Bởi vì phải bảo vệ chiếc đầu của Chủ Thần thứ mười bốn trong thời gian lâu dài, đội ngũ nhân tộc dưới quyền Đế Thích Thiên đã sớm bị ma khí thuần túy trong chiếc đầu phát ra đồng hóa. Muốn sinh tồn trong khí tức của Chủ Thần cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mà đội ngũ kia của Đế Thích Thiên lại chọn dùng thần lực trong chiếc đầu của Chủ Thần thứ mười bốn làm nguồn gốc của ma khí, diễn sinh sáng tạo ra số lượng lớn ma công tinh thuần. Có Chủ Thần làm nguồn gốc nuôi dưỡng, ma công của bọn họ muốn không tinh thuần cũng khó.

- Thái Huyền! Chuyện này ta giao cho ngươi, sau khi chọn lựa xong sẽ trực tiếp trở thành quân đoàn Trung Ương. Đợi sau khi tu luyện đến trình độ nhất định, bản tọa sẽ dùng Hấp Tinh đại pháp truyền công cho bọn họ. Về sau quân đoàn này sẽ do bản tọa trực tiếp chỉ huy. Phương pháp này tuy có hơi cấp tốc, nhưng tình hình hiện giờ rất đặc biệt, chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Phong Vân Vô Kỵ trịnh trọng nói.

- Chủ công cứ yên tâm, ta nhất định sẽ làm xong!

Tạm thời gác lại nghi vấn trong lòng, Thái Huyền trả lời.

- Ủ, đi đi!

Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay. Thái Huyền hiểu ý, liền cầm lấy xấp giấy thật dày ghi chép những ma công đỉnh cao kia rời khỏi Trung Ương đại điện.

“Ừm, trước mắt trụ cột trong vương triều vẫn là thành viên nòng cốt của nhân tộc ta. Nhưng Ma Giới chính là thế giới của yêu ma, những tộc nhân này chết một người thì ít đi một người. Ngày sau khi cần đối phó với những quân đoàn cường đại của các vương triều, hoặc là các thế lực mà quân đoàn khác không thể đánh chiếm được, có lẽ sẽ nhờ đến họ. Nhưng nếu muốn xưng bá Ma Giới thì e rằng vẫn phải dựa vào đám yêu ma của Ma Giới. Nếu như có một loại ma công chuyên môn dùng để khống chế những yêu ma này thì chẳng phải tuyệt diệu sao.” - Đợi sau khi Thái Huyền rời đi, bên trong đại điện yên tĩnh lại, Phong Vân Vô Kỵ chống khuỷu tay lên bàn rộng, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Nói một cách công bằng, khả năng lĩnh ngộ của Đệ Nhất phân thân không hề kém hơn bao nhiêu so với Đệ Tam phân thân. Nếu hấn có lòng, muốn sáng tạo ra một môn ma công như vậy cũng không phải là chuyện không thể làm được.

“Nghĩ gì thế tiểu tử?” - Một giọng nói lớn chợt vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ kinh hãi thốt lên: “Kẻ nào?”

Sau đó như nghĩ tới điều gì, hắn lại từ kinh chuyển thành giận: “Đế Thích Thiên, lão già ngươi lại dám theo dõi ta à?”

“Hà hà, đừng nói khó nghe như vậy chứ! Nếu như hai ta đổi vị trí một chút, để cho ngươi ngồi yên như vậy trăm triệu năm, ngươi cũng sẽ cảm thấy chán chết. Ta mặc dù nhìn thấu sinh tử, nhưng chẳng phải ta còn chưa chết sao? Phải tìm chút gì đó để làm chứ!” - Đế Thích Thiên hiển nhiên chẳng hề quan tâm đến việc Phong Vân Vô Kỵ gọi mình là “lão già”.

“Sao ngươi không đi làm chuyện khác? Cút đi lão già, đứng có cả ngày nhìn chăm chăm vào nơi này!” - Phong Vân Vô Kỵ giận dữ quát lên, nhưng trong lòng lại thầm kinh hãi thực lực của Đế Thích Thiên. Thần thức của lão già này có thể vượt qua tầng tầng hư không luôn theo dõi mình, hơn nữa lại không bị mình phát giác ra... rất hiển nhiên thực lực của Đế Thích Thiên còn cao hơn mình nhiều.

“Hà hà, đừng vội đuổi ta! Lão già ta cũng đã sống trăm triệu năm, có chút bản lĩnh mà ma trùn nhỏ như ngươi không biết cũng chẳng có gì kỳ quái. Thấy ngươi mặt ủ mày chau, có chuyện gì cứ nói thử xem, biết đâu ta có thể giúp ngươi!”

Tiếng quát của Phong Vân Vô Kỵ vốn sắp ra khỏi miệng chợt dừng nơi cổ họng. Thầm suy nghĩ một chút, hắn liền nói: “Đế Thích Thiên, ngươi có nhiều ma công như vậy, vậy có loại công quyết nào có thể khống chế yêu ma khác hay không? Chính là kiểu ta muốn bọn chúng sống thì bọn chúng sẽ sống, còn muốn bọn chúng chết thì bọn chúng sẽ lập tức chết ngay. Chỉ khi nào nắm giữ loại ma công này, ta mới dám yên tâm truyền thụ những ma công cường đại cho đám yêu ma đó.”

Phía bên kia đột nhiên yên lặng.

Phong Vân Vô Kỵ chờ một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì, không nhịn được quát lên: “Lão già, chết rồi à? Nếu chưa chết thì mau trả lời đi!”

“Loại ma công mà ngươi muốn, có thì có, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Trước đây rất lâu, có một vị tộc nhân trong tộc ta đã sáng tạo ra loại công pháp tà ác này. Nhưng tà ác vốn không phải là bản tính của bọn ta, cho nên ban đầu chúng ta đã thông qua nghị quyết, đó là quyết không thể lưu truyền loại ma công tà ác này. Nếu như truyền cho ngươi ...” - Đế Thích Thiên nói một cách khó khăn. Câu sau mặc dù không nói ra, nhưng hiển nhiên phần lược bớt chính là: “như vậy là làm trái với lời thề ban đầu”.

“Ai, ta còn tưởng cái gì, không ngờ ngươi lại là một tên thông thái rởm như vậy.” - Phong Vân Vô Kỵ nổi giận mắng, tiếp đó nói một cách vô sỉ: “Lời thề kia của ngươi là lập ở Thái Cổ, ban đầu cũng chỉ giới hạn không được lưu truyền cho nhân tộc, nhưng không nói là không thể lưu truyền cho ma chứ?”

“Hừ, trên bản chất ngươi vẫn là một nhân loại, cũng không phải là ma.” - Đế Thích Thiên lạnh lùng nói.

“Hà, chuyện này thì ngươi đừng xen vào. Ít nhất hiện tại thân thể của ta chính là ma thuần túy, hoàn toàn có thể xưng là ma. Ngươi truyền ma công kia cho ta đương nhiên cũng sẽ không làm trái với quyết định ban đầu của các ngươi.”

“Tiểu tử, ngươi quả thật có thể xưng là ma, có đủ vô sỉ và vô lại. Cũng được, đã truyền cho ngươi nhiều công pháp như vậy, vậy cứ dứt khoát truyền luôn công pháp này cho ngươi một thể. Có điều ngươi cần phải bảo đảm, quyết không thể truyền công pháp này cho bất cứ nhân tộc nào!”

“Chuyện này thì đương nhiên.” - Phong Vân Vô Kỵ dĩ nhiên là đáp ứng ngay.

“Bộ công pháp này gọi là Vạn Ma quyết, ngươi hãy nghe cho kỹ...”

579. Chương 527: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 3) 3

- Tề Thiên, người vào đi!

Trong tai Viên Tề Thiên đột nhiên vang lên một giọng nói bình thản và uy nghiêm.

- Sư tôn!

Viên Tề Thiên đột nhiên mở mắt, trong mắt phát ra một ánh hào quang. Thân thể nhoáng một cái iền từ dưới sườn núi nhảy vọt lên, giữa không trung gấp lại, hóa thành một đoàn sương mù màu vàng bay vào bên trong Kiếm các.

- Tham kiến sư tôn!

Viên Tề Thiên chắp hai tay, quỳ rạp xuống đất, cung kính dập đầu một cái:

- Có phải sư tôn muốn truyền võ công cho con?

Phía trước bàn vuông, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Viên Tề Thiên giống như vừa phát hiện một vùng đất mới:

- Người chỉ tu luyện Thanh Tâm quyết một thời gian ngắn, vậy mà đã bắt đầu có dấu hiệu mở mang đầu óc rồi... Người tới đây!

- Sư tôn...

Viên Tề Thiên phúc đến thì lòng cũng sáng ra, liền nhanh nhẹn bò tới, dừng lại ở trước bàn vuông:

- Xin sư tôn truyền năng lực lớn cho con!

- Bộ công quyết này là ta sáng tạo dành riêng cho người, có tên là “Cửu Cửu huyền công”, bao gồm tám mươi mốt thức biến hóa. Bộ công pháp này tổng cộng có chín phần, mỗi phần lại chia làm chín tầng. Mỗi khi người tiến thêm một tầng thì linh khiếu sẽ thông suốt hơn một phần, cảm ngộ đối với trời đất này cũng sẽ tăng lên một phần. Tám phần trước bao gồm bảy mươi hai phép biến hóa, cũng là bảy mươi hai ý hưng thần. Người vốn là loài có sát khí rất nặng, huyền công bao gồm bảy mươi hai ý hưng thần này chính là thích hợp với người. Chờ sau khi người tu thành tầng thứ tám, có được khí tức hưng thần là đã có thể luyện thành lực lượng mạnh nhất trong trời đất. Trong vạn vật sẽ không vật nào có thể chính diện giao đấu với người. Còn phần thứ chín cũng chia làm chín tầng, tám tầng trước mỗi một tầng đều tương ứng với một công pháp biến hóa. Đợi sau khi người thông suốt và dung hợp tám phần bảy mươi hai biến hóa, sau đó ngộ ra tầng thứ chín, huyền công đã xem như đại thành.

- Sư tôn gần đây lĩnh ngộ pháp võ, chỉ ngộ ra được tám phần trước của Cửu Cửu huyền công, tổng cộng là bảy mươi hai tầng biến hóa. Tạm thời gọi nó là “Bát Cửu huyền công” vậy. Còn một phần chín tầng biến hóa cuối cùng chính là toàn bộ tinh hoa của huyền công, phải cần thêm chút thời gian mới có thể ngộ ra được.

Phong Vân Vô Kỵ dừng một chút, sau đó nói:

- Tề Thiên! Vì sư chỉ có hai đồ đệ là người và Trì Thương. Những gì vi sư biết đều dung nhập cả vào trong Cửu Cửu huyền công này. Đợi khi người luyện tới đại thành thì có thể bỏ đi hình dạng vốn có, trở nên giống như loài người. Luyện thành chung cực có thể trở thành sinh vật bất tử bất diệt, bất sinh bất tử trong trời đất.

Viên Tề Thiên cái hiểu cái không gật đầu một cái, bỗng nhiên hỏi:

- Vậy sư tôn hiện giờ đã đạt tới chung cực bất tử bất diệt, bất sinh bất tử đó rồi sao?

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu một cái:

- Vẫn chưa... nhưng cũng sẽ không lâu lắm.

- Không cần nghĩ nhiều như vậy. Nếu người có thể tu luyện theo huyền công mà vi sư sáng tạo cho người, cho dù không thể tu thành Cửu Cửu huyền công, chỉ cần Bát Cửu huyền công phía trước tám phần bảy mươi hai tầng cũng đủ cho người tung hoành vũ trụ rồi. Còn phần thứ chín thì phải đợi đến lúc vi sư đạt

tới cảnh giới chung cực kia mới có thể ngộ ra, đến lúc đó sẽ truyền cho người. Bây giờ cứ tạm truyền cho người Bát Cửu huyền công vậy!

Phong Vân Vô Kỵ ngưng mắt, thần thức cường đại trực tiếp truyền vào trong đầu Viên Tề Thiên, sau khi lưu lại một dấu ấn ý thức liền lui ra ngoài.

- Tề Thiên, người hãy nhớ rõ! Bát Cửu huyền công có tám phần bảy mươi hai tầng, mỗi khi tu thành một tầng thì có thể hóa thành một loại động vật, từ lớn đến nhỏ. Đến lúc người có thể hóa thành loài phù du không thể nhận ra, thân thể Ma Viên của người sẽ hoàn toàn được luyện hóa. Sau khi người có thể biến hóa bảy mươi hai loại sinh vật thì xem như đã thành tựu Bát Cửu huyền công. Chỉ khi tu thành Bát Cửu huyền công, người mới có thể tiếp tục tu luyện Cửu Cửu huyền công.

- Cảm ơn sư tôn!

- Đi đi, chờ khi người tu thành Bát Cửu huyền công thì hãy trở lại gặp ta!

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo bào màu trắng. Viên Tề Thiên liền bay đi, biến mất ở bên ngoài Kiếm các.

Đợi sau khi Viên Tề Thiên rời đi, Phong Vân Vô Kỵ mới đứng lên khỏi bàn, hóa thành một bóng trắng xuất hiện nơi cửa. Bên trái ngưỡng cửa, Thánh Giả bỗng nhiên đứng ở bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ.

- Nhìn cả nhân tộc, có một con Thái Cổ Ma Viên đã hóa hình làm đồ đệ, người vẫn là người đầu tiên.

Thánh Giả mỉm cười nói.

- Đây cũng là do duyên phận sắp đặt.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn về hướng Viên Tề Thiên rồi đi nói.

Hai người đều nhìn về bầu trời phương tây, trầm mặc không nói gì. Ở phía xa, Viên Tề Thiên hóa thành một chấm đen nhanh chóng biến mất không thấy.

- Vô Kỵ! Lần này Thánh điện triệu người đến Thánh sơn, người có đối sách gì chưa?

Thánh Giả ân cần hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm gật đầu một cái. Phía đối diện một cơn gió mạnh từ trong hư không thổi tới, lướt qua hai bên tóc mai.

- Vô Kỵ, người vẫn luôn không đồng ý chuyện hôn phối với công chúa Phượng Phi.

Thánh Giả mấp máy môi, giống như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi:

- Có phải người cảm thấy công chúa Phượng Phi có vấn đề gì hay không?

Dừng một chút, Thánh Giả lại nói:

- Thật ta rất coi trọng cả hai người. Nhưng hình như người và cô ấy có chút khúc mắc gì đó.

Phong Vân Vô Kỵ xoay đầu lại, nghiêm nghị nói:

- Ta chẳng có khúc mắc gì với cô ấy cả.

- Vậy chẳng lẽ là vì tính tình của công chúa Phượng Phi không được dịu dàng?

- Chuyện này chẳng liên quan gì.

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng, lạnh nhạt nói:

- Trên thực tế, Hiên Viên Chí Tôn còn từng dùng một tia thần thức nhờ ta chiếu cố công chúa Phượng Phi.

Chuyện này Thánh Giả lại lần đầu tiên nghe nói đến, lông mi dài khẽ nhếch lên:

- Hiên Viên Chí Tôn à?

- Ừm.

Sau đó Phong Vân Vô Kỵ liền lần lượt kể lại những chuyện trước kia, cuối cùng nói:

- Hiền Viên Chí Tôn tuy nhờ ta chiếu cố Phượng Phi, nhưng chiếu cố cũng không có nghĩa là phải kết hôn với cô ấy. Trong thời gian tu luyện dài đằng đẵng, ta đã sớm mất đi cái gọi là cảm nhận tình yêu rồi. Cô ấy lấy ta sẽ không hạnh phúc.

Thánh Giả thở dài một tiếng:

- Nhìn khắp Thái Cổ, có mấy ai dám nói đến hai chữ “hạnh phúc” xa xỉ này đây?

- Hiền Viên Chí Tôn đã hi sinh rất nhiều vì nhân tộc, ta không hi vọng nhìn thấy huyết mạch duy nhất của ngài lại trở thành vật hy sinh của một cuộc hôn nhân chính trị. Nếu như thắng lợi của Thái Cổ cần phải dựa vào sự hi sinh của một cô gái, ta nghĩ toàn bộ nam nhân của Thái Cổ đều sẽ cảm thấy nhục nhã. Huống hồ...

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chằm chằm vào Thánh Giả, nói:

- Cho đến giờ, Thánh điện, Bắc Hải, Huỳnh Hoặc và ngài đều chỉ hỏi cảm nhận của ta, vì sao lại không hỏi ý kiến của công chúa Phượng Phi?

Thánh Giả im lặng, đối mặt với cặp mắt sắc bén của Phong Vân Vô Kỵ, không khỏi quay mặt đi.

- Nhưng người cũng chưa từng hỏi qua công chúa Phượng Phi, làm sao biết cô ấy không nguyện ý?

Thánh Giả vẫn kiên trì nói.

- Ta không tin, ngoại trừ việc hi sinh một cô gái thì liền không có phương thức khác để đạt được mục đích như vậy.

Nói xong những lời này, Phong Vân Vô Kỵ liền từ trên Kiếm các nhảy xuống, đang ở giữa không trung thì một cơn gió mạnh cuốn qua, hóa thành vô số điểm sáng biến mất.

Tại Thánh sơn.

Vô số điểm sáng tại hội tụ lại bên vách đá. Hư không vặn vẹo một chút. Phong Vân Vô Kỵ người mặc áo trắng liền như một chiếc lông nhẹ từ không trung bay xuống.

- Tham kiến Kiếm Thần! Xin mời đi theo tôi! Mấy vị chưông khổng giả đã đợi từ lâu!

Phong Vân Vô Kỵ vừa xuất hiện, một tên Thánh điện sứ giả liền bước nhanh đến nghênh đón, cung kính đạo.

- Ủm, phiên sứ giả dẫn đường rồi!

Sứ giả kia vươn tay phải ra, liền dẫn Phong Vân Vô Kỵ đi qua cửa lớn Thánh điện, tiến vào trong Thánh sơn, sau nhiều lần đổi hướng thì ngừng lại ở một cửa động.

- Các chưông khổng giả đang chờ ở bên trong, mời Kiếm Thần vào!

Sứ giả nói xong câu này liền xoay người rời đi.

Ánh nền mờ mịt. Những cây cột ở hành lang xếp đều nhau.

Khi Phong Vân Vô Kỵ đẩy cửa lớn ra, không gian trước mắt liền biến ảo, đã tiến vào trong một không gian khác. Bấy chưông khổng giả Thánh điện, mười tám trưởng lão của Bắc Hải, hơn mười tên cường giả đỉnh cao trogn số người tiếm tu, Huỳnh Hoặc, cùng với người đứng đầu hệ phái tự do là Đại Quang Minh Vương Dương Tôn đều xuất hiện ở nơi đây.

Trong đám trưởng lão Bắc Hải đang ngồi xếp bằng, Phong Vân Vô Kỵ thấy được bóng dáng của Phượng Phi đang cúi thấp đầu, mím môi, không nói một lời, cũng giống như không phát hiện ra Phong Vân Vô Kỵ tiến vào.

“Lần này Thánh điện triệu tập ta và Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, e rằng là muốn quyết định quyền lực đỉnh cao của Thái Cổ thuộc về ai.” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chợt hiểu ra như vậy.

- Vô Kỵ, người cuối cùng đã tới, này giờ vẫn đang chờ người.

Phong Vân Vô Kỵ vừa bước vào không gian này, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn.

Phía sau đám trưởng lão Bắc Hải, Phương Phi vẫn luôn cúi thấp đầu, mím đôi môi đỏ mọng, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Phong Vân Vô Kỵ, trên khuôn mặt kiều mị lúc này lại có vẻ hơi suy yếu.

- Ừm.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái, liền theo như sắp xếp của Thánh điện ngồi xuống đối diện với Đại Quang Minh Vương Dương Tôn.

Như vậy nhìn vào việc sắp xếp chỗ ngồi, Phong Vân Vô Kỵ là ngồi gần với các trưởng lão Bắc Hải ủng hộ hắn, còn Đại Quang Minh Vương Dương Tôn thì ngồi gần các cường giả trong số người tiếm tu, đồng thời hai người lại ngồi đối diện nhau, đại biểu cho hai thế lực tranh đoạt quyền thế của Thái Cổ hiện giờ. Còn Thánh điện thì trở thành người điều hành đứng ở trung gian, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Huỳnh Hoắc là chương không giả Thánh điện tiên nhiệm, không thuộc về bất kỳ bên nào giống Phương Phi, chỉ ở bên cạnh quan sát mà thôi. Nếu không phải nhờ thân phận tiên nhiệm chương không giả Thánh điện, hội nghị hôm nay do Thánh điện chủ động triệu tập cũng sẽ không có chỗ cho y.

580. Chương 527: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 3) 4

Điều duy nhất khiến các trưởng lão Bắc Hải không hiểu là Phong Vân Vô Kỵ được thánh thú Thanh Long chấp nhận cũng đã qua một thời gian, nhưng ngay cả khi Công Tôn Chỉ Thương xuất hiện lại, Phong Vân Vô Kỵ cũng không công khai thân phận Đệ Ngũ Chí Tôn của hắn. Các trưởng lão Bắc Hải hoàn toàn có lý do để tin tưởng, nếu như Phong Vân Vô Kỵ công khai thân phận Đệ Ngũ Chí Tôn, ảnh hưởng của hắn nhất định sẽ vượt trên Công Tôn Chỉ Thương, hơn nữa những thế lực vốn nghiêng về phía Công Tôn Chỉ Thương cũng rất có thể sẽ lập tức quay sang ủng hộ Phong Vân Vô Kỵ. Vấn đề là các trưởng lão vẫn không biết trong hồ lô của Phong Vân Vô Kỵ chứa gì. Vắcắc

“Dùng!”

Trên chín tầng trời sấm chớp dùng dùng, trong trời đất tiếng gió nổi lên, mây đen cuộn cuộn từ bốn phương tụ đến.

“Ngao!”

Theo một tiếng rống ngăm réo rất làm rung chuyển linh hồn, ở phương đông, một cái bóng rống to lớn xuyên qua không gian bay đến, khí tức cường đại của rồng chấn nhiếp khiến cho mọi người không thể động đậy. Bóng rống to lớn bay lên chín tầng trời, nó đùa trong ám chớp, móng và đuôi chuyển động gây cho người ta một loại cảm giác như có thể làm rung chuyển vũ trụ tinh không.

- Tham kiến Đệ Ngũ Chí Tôn!

Đến lúc này, tất cả người tiềm tu đều không còn nghi ngờ gì nữa, từng người hướng lên trời, cung kính quỳ sát đất. Đối mặt với thánh thú Thanh Long đang bay trên không, không chỉ đám người tiềm tu mà cả trưởng lão Bắc Hải Phong Vân Vô Kỵ quen biết cùng với bảy tên chưởng khống giả Thánh điện đều quỳ sát xuống. Giờ phút này, người đang bay trên trời không phải là Phong Vân Vô Kỵ, mà là Thanh Long Chí Tôn đại biểu cho tồn tại chí cao của Thái Cổ.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn cũng bắt đầu quỳ sát xuống. Mặc dù hắn đã cố hết sức kìm nén tâm tình trong lòng, nhưng sống lưng hơi run lên đã bán đứng hắn.

“Ha ha, Chí Tôn, Chí Tôn... Lại là Chí Tôn! Tất cả Chí Tôn đều đáng chết, đều đáng chết!” – Trong lòng Đại Quang Minh Vương Dương Tôn điên cuồng hét lên, năm ngón tay cắm vào dưới đất thật sâu.

- Tham kiến Đệ Ngũ Chí Tôn!

Thanh âm vang dội khắp trời đất.

Trên bầu trời, sau một tiếng sấm nổ vang, người và rồng liền phân ra, mây đen cuộn cuộn trong nháy mắt tản đi, mà thánh thú Thanh Long cũng trở về Đông Hải. Trên trời cao có một cái bóng trắng nhẹ như lông bay xuống, mũi chân chạm đất không làm bốc lên một hạt bụi nhỏ nào.

- Bây giờ các người còn nghi vấn gì nữa không?

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nói.

- Xin Chí Tôn thứ tội!

Đám người tiềm tu đều cúi đầu.

- Như vậy thì tốt. Công Tôn Chỉ Thương, sau lần này người hãy đến Thánh điện trình báo!

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ cũng không để ý tới phản ứng của Công Tôn Chỉ Thương, liền đi thẳng đến phía trước bảy tên chưởng khống giả Thánh điện.

- Cung nghênh Chí Tôn!

Bảy tên chưởng khống giả Thánh điện chống hai tay xuống đất, thân thể hơi cúi xuống, cung kính nói. Ở trước mặt Chí Tôn, chưởng khống giả Thánh điện cũng chỉ là nhân vật bình thường.

- Chính sách hôn phối của Thánh điện vẫn có thể tiếp tục, nhưng bản tọa có một điều kiện, đó là hai bên nhất định phải ý tình tương hợp. Về phần công chúa Phượng Phi...

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ trở nên lạnh lẽo:

- Không ai có quyền ra lệnh cô ấy phải gả cho người nào. Vì tộc nhân Thái Cổ, Hiên Viên Chí Tôn đã hi sinh tất cả mọi thứ của mình. Hôm nay công chúa Phượng Phi chính là huyết thống duy nhất còn lại của Hiên Viên Chí Tôn, để bảo vệ cô ấy Thái Cổ chúng ta cũng có thể diệt vong.

Phong Vân Vô Kỵ nói những lời này rất nặng nề. Nếu như hắn vẫn chỉ là chủ nhân Kiếm các, e rằng các chưởng khống giả Thánh điện và cả trưởng lão Bắc Hải đều sẽ biến sắc. Nhưng hôm nay hắn dùng thân phận Đệ Ngũ Chí Tôn nói ra, không một ai dám phản bác, chỉ có thể lo sợ đáp lời.

Về phần Công Tôn Chỉ Thượng, vốn dự định tập trung vào chủ đề ban đầu là làm thế nào để đối phó với cuộc phản kích của Ma Giới sắp đến, nhưng khi thân phận Đệ Ngũ Chí Tôn của Phong Vân Vô Kỵ được xác minh, hẳn hoàn toàn bị mọi người bỏ sang một bên.

Con của Bạch Hồ Chí Tôn vốn có sức kêu gọi rất lớn, nhưng dưới tình huống mọi người đang quan tâm xem liệu có Chí Tôn mới xuất hiện hay không, cho dù y còn chưa hoàn toàn dung hợp với thánh thú Thanh Long, sáu chữ “con của Bạch Hồ Chí Tôn” này đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, không khác gì so với một tên cao thủ Thái Cổ bình thường.

Thái Cổ có bốn thánh thú, vì vậy đã định sẵn sẽ có bốn vị Chí Tôn. Hiên Viên đã ngã xuống, còn Đệ Ngũ Chí Tôn lại vừa lúc thay thế vị trí của y. Lúc này đã hoàn toàn không cần thiết bàn đến con của Chí Tôn gì đó. Dự định của Đại Quang Minh Vương Dương Tôn đã hoàn toàn thất bại, sắc mặt tái nhợt đã biểu hiện rõ tâm tình trong lòng hắn.

Lời nói có hoa mỹ đến đâu, ở trước mặt hai chữ “Chí Tôn” có ma lực vô cùng này cũng biến thành ngu ngốc.

- Thánh điện không được tiếp tục nhúng tay vào chuyện của công chúa Phượng Phi. Tất cả cần phải hỏi ý kiến của công chúa. Cô ấy muốn gả cho người nào thì gả cho người đó. Còn nếu như cô ấy không muốn gả cho ai...

Phong Vân Vô Kỵ dừng một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Không ai được phép cưỡng bách cô ấy. Tính mạng của nam nhi Thái Cổ chúng ta từ khi nào lại phải gởi gắm vào sự hi sinh của một cô gái?

- Xin theo ý của Chí Tôn! Chuyện của công chúa Phượng Phi sẽ do công chúa tự mình quyết định, Thánh điện không dám nhúng tay.

Bảy tên cường giả cúi đầu nhẹ giọng nói.

- Phượng Phi, bây giờ ngay trước mọi người ở đây, cô hãy nói cho mọi người biết quyết định của mình đi!

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lướt qua các trưởng lão Bắc Hải, nhìn đến công chúa Phượng Phi cả người đỏ rực.

Đại trưởng lão Bắc Hải nhìn Phong Vân Vô Kỵ, muốn nói lại thôi.

“Ai!” - Đại trưởng lão trong lòng thở dài một tiếng. Phong Vân Vô Kỵ đã dùng danh nghĩa Chí Tôn ra mặt, các trưởng lão Bắc Hải cũng không có cách nào phản đối. Đây chính là địa vị của Chí Tôn tại Thái Cổ.

- Con à, nói cho mọi người biết quyết định của con đi! Dù thế nào chúng ta cũng sẽ ủng hộ con.

Các trưởng lão Bắc Hải vốn rất muốn thúc đẩy chuyện hôn sự của Phong Vân Vô Kỵ và Phượng Phi, nhưng không nghĩ tới Phong Vân Vô Kỵ lại tìm mọi cách từ chối, cuối cùng lại trực tiếp dùng danh nghĩa của Đệ Ngũ Chí Tôn để giải quyết chuyện này. Đối với chuyện liên quan đến cả đời công chúa Phượng Phi, lập trường của Kiếm Thần hiển nhiên vô cùng kiên định, không cho phép bất cứ người nào thay đổi.

Nhất thời ánh mắt của mọi người đều tập trung vào công chúa Phượng Phi. Bốn phía yên tĩnh. Tất cả mọi người đều đang đợi công chúa Phượng Phi trả lời, mà câu trả lời này hiển nhiên rất nhiều người đều đã đoán được.

“Có lẽ như vậy cũng tốt. Ít nhất Phượng Phi không cần phải trở thành vật hy sinh của một cuộc hôn nhân chính trị. Là huyết thống của Chí Tôn, ít ra cô ấy cũng còn có quyền lựa chọn.” - Nhìn Phượng Phi có chút tiêu tụy, trong lòng các trưởng lão Bắc Hải đột nhiên buông lỏng.

Công chúa Phượng Phi vốn bực một chút nai con hoảng sợ, vẫn luôn bị coi thường, lúc này bỗng ngẩng đầu lên. Nhìn thấy dung nhan tái nhợt của nàng, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ cảm thấy hơi đau đớn: “Ta đã đáp ứng với phụ thân của cô ấy là sẽ bảo vệ cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn không thể thực hiện được lời hứa ban đầu...”

- Nói đi, con à! Cho dù con quyết định thế nào thì chúng ta cũng sẽ ủng hộ con.

Phượng Phi mím chặt đôi môi đỏ mọng, mắt phượng nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ trong đám người, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Một hồi lâu sau, giống như đã trải qua một cuộc đấu tranh suy nghĩ và nội tâm lâu dài, Phượng Phi bỗng lên tiếng như muỗi kêu:

- Ta nguyện ý gả cho Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ làm vợ.

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng giờ phút này bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng câu trả lời của nàng. Vẻ kinh ngạc liền xuất hiện trên mặt đám cường giả Thái Cổ, ngay cả bảy tên cường giả Thánh điện và trưởng lão Bắc Hải đều ngạc nhiên khó hiểu.

Bọn họ vốn cho là công chúa Phượng Phi sẽ không đồng ý gả cho ai cả.

“Ong!”

Đối diện với Phượng Phi, Phong Vân Vô Kỵ vốn đầy tự tin, nhưng sau khi nghe được câu trả lời của nàng, trong đầu bỗng nổ vang một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng. Câu trả lời này của Phượng Phi hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phong Vân Vô Kỵ, sắc mặt Phượng Phi vốn tái nhợt càng mất đi mấy phần máu, trở nên gần như trong suốt, bước chân loạng choạng, thân thể gần như đứng không vững.

- Phi nhi, con làm sao vậy?

Đại trưởng lão quan tâm nói.

- Con, con cảm thấy hơi chút không thoải mái ...

Phượng Phi bỗng nhiên tránh khỏi đại trưởng lão, nghiêng đầu qua, một tay che mặt, nhanh chóng chạy về phía xa. Tại khoảnh khắc nàng nghiêng đầu qua, vài giọt chất lỏng trong suốt bay ra ngoài.

Phía đối diện, Phong Vân Vô Kỵ sững sờ đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng Phượng Phi rời đi.

Hội nghị do Thánh điện triệu tập để bàn về chuyện phân phối quyền lực, cuối cùng lại kết thúc sau khi Phong Vân Vô Kỵ công khai thân phận Đệ Ngũ Chí Tôn của mình. Trước khi rời đi, Phong Vân Vô Kỵ lại ban bố một mệnh lệnh khiến mọi người đều cảm thấy khó hiểu: tất cả mọi người, bao gồm cả Thánh điện đều không được tiết lộ chuyện Thái Cổ có Đệ Ngũ Chí Tôn, cũng không được công khai Đệ Ngũ Chí Tôn là hắn. Khi nói những lời này Phong Vân Vô Kỵ lại nhìn chằm chằm vào Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, sắc mặt Đại Quang Minh Vương Dương Tôn trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Về phần nguyên nhân thì Phong Vân Vô Kỵ lại không giải thích, cũng không có ai dám hỏi.

Ba hôm sau, Ma Giới lại đưa một công văn khác đến Thánh điện. Bên phía Ma Giới phái ra một sứ giả có toàn quyền quyết định để đàm phán với Thái Cổ, tên của hắn là An Đức Liệt, nhị hoàng tử của vương triều Ma Đế Hoàng.

583. Chương 529: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 5)

Dựa theo lệ thường trước đây, khi hai bên tiến hành đàm phán sẽ có thể xảy ra một số rắc rối, đặc biệt là khi có một bên không đồng ý. Thông thường bên phía Ma Giới rất ít khi nhượng bộ. Nếu như lần này không thể cùng với đại biểu của Ma Giới đạt thành hiệp nghị hòa bình mới, như vậy hai bên sẽ chính thức trở mặt, cũng tức là sẽ có chiến tranh.

Cả Thái Cổ đều tràn ngập không khí khẩn trương. Dưới sự tác động của tình hình hiện nay, con của Bạch Hổ Chí Tôn là Công Tôn Chỉ Thương đã vì mục đích chung mà tiến vào cao tầng Thánh điện. Dưới tiền đề này, rất ít người chú ý tới khi Công Tôn Chỉ Thương bước vào Thánh điện, lực lượng mà hắn vốn gây dựng nên cũng đồng thời bị giải tán.

Đàm phán lần đầu tiên đã thất bại, cuộc đàm phán kế tiếp liệu ma tộc có thể nhượng bộ hay không? Nếu có thì sẽ nhượng bộ bao nhiêu? Thánh điện có còn phái một nhóm tộc nhân mới đi đến Ma Giới làm con tin? Tại thời khắc năm ngôi sao tề tụ, cửu tinh còn không xa này, làm như vậy có phải là tự chặt hai tay, khiến thực lực của mình suy yếu?

Cả Thái Cổ đều ngóng chờ câu trả lời cho những vấn đề này. Nhưng trước khi sứ giả của Ma Giới đến, không ai biết được kết quả sẽ như thế nào. Dựa theo yêu cầu của phía Ma Giới, địa điểm đàm phán không ở Thánh điện mà đổi thành Dao vực trước đây nơi có một cánh cửa truyền tống to lớn.

Trùng hợp nhất chính là vào ngàn vạn năm trước, nhị hoàng tử An Đức Liệt của Ma Giới dựa vào “Thái Cổ hiệp nghị” và uy nghiêm của phụ thân Ma Đế Hoàng, tại Thái Cổ khi dễ một cô gái, cuối cùng lại bị Phong Vân Vô Kỵ vừa phi thăng không lâu phá vỡ chuyện tốt, còn suýt chút nữa đánh chết hẳn. Từ đó hai bên kết thành thù oán. Mà hôm nay sau ngàn vạn năm, nhị hoàng tử An Đức Liệt vốn chỉ biết nấp dưới hai cánh của phụ thân lại trở thành sứ giả toàn quyền của Ma Giới, phụ trách cuộc đàm phán này; còn Phong Vân Vô Kỵ hiện giờ đã là Thái Cổ Kiếm Thần cao quý, đồng thời còn là Đệ Ngũ Chí Tôn, một trong những đại biểu của nhân tộc tham gia lần đàm phán này.

Đồng đạo nhân tộc bắt đầu tụ tập lại Dao vực trước đây, rất nhiều người còn dứt khoát chuyển sang tu luyện tại Dao vực. Lần đàm phán có quan hệ rất lớn, kết quả của nó sẽ quyết định nhân tộc và ma tộc rốt cuộc sẽ chiến hay hòa. Nhưng từ khi Ma Giới thông báo cho Thánh điện biết người đàm phán của chúng, đã hơn mười ngày trôi qua mà phía Ma Giới vẫn không hề thấy có bất kỳ động tĩnh gì.

oOo

Bầu trời như mực, mặt đất như một tấm màn đen.

Tại khu vực bình nguyên mênh mông bên ngoài những dãy núi phía tây nam Ma Giới, toàn bộ vương triều Ma Đế Hoàng, từ Ma Đế Hoàng cho tới các chiến sĩ quân đoàn tinh nhuệ đều xếp hàng đứng trên mặt đất màu đen của vùng đất bằng phẳng này, từng người nhìn lên trời giống như đang chờ đợi thứ gì.

Trong cả vương triều chỉ có đám ma tướng cấp bậc Thiên Ma hoàng trở lên mới biết, lần này vương triều dùng lễ nghi quy tắc như vậy là để nghênh đón các cường giả của vương triều đã biến mất mấy trăm triệu năm, thậm chí còn lâu hơn. Trong hư không bên ngoài Ma Giới, bọn họ có một tên gọi thống nhất, đó là “Hắc Ám viễn chinh quân”.

“Ầm ầm ầm!”

Những tầng mây thật dày trên bầu trời bỗng lồm xướng từng chỗ, mây đen dọc theo nơi lồm xướng tụ tập thành hình xoắn ốc khoan xuống dưới.

“Vút vút!”

Bên ngoài vòm trời vang lên những tiếng rít chói tai từ thấp đến cao, càng lúc càng gần. Xuyên qua tầng mây thật dày, thoáng có thể thấy được những đường quỹ tích màu đen từ trên trời tụ đến.

“Ầm ầm ầm!”

Trời đất lúc sáng lúc tối. Phía trên đỉnh đầu sầm chớp nổi lên. Trong ánh chớp sáng ngời, bầu trời bỗng xuất hiện một thông đạo màu đen to lớn hình xoắn ốc, bên trong có những bóng đen to lớn mang theo khí tức hắc ám nồng đậm và lửa lạnh rơi xuống trời đất bốn phương.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Tiếng rít không dứt bên tai, cũng liên tục có những bóng đen từ trong hố đen bay xuống, mỗi bóng đen đều giống như sao băng từ trên trời rơi mạnh rơi xuống đất. Từ bầu trời nhìn xuống phía dưới, những bóng đen nhìn như rơi xuống lộn xộn này lại xếp thành từng hàng trận thế rõ ràng trên mặt đất. Đây cũng không phải là trùng hợp, mà là một loại thói quen hình thành do lâu ngày phối hợp.

“Ầm ầm!”

Mặt đất thật dày không ngừng chấn động, giống như dưới chân không còn là tầng đất mà là những lớp bùn thật mỏng.

“Ầm!”

Dưới mặt đất lồm xướng, một tên yêu ma người mặc giáp nặng giống như tháp sắt màu đen đứng dậy, từ trong hố lồm nhẩy ra ngoài, đập mạnh xuống mặt đất. Phía sau người hắn, đồng đạo yêu ma động tác

chính tề từ trong hầm nhảy ra ngoài. Từ trên người những chiến sĩ này, đám chiến sĩ của vương triều Ma Đế Hoàng cảm nhận được một loại khí tức đen tối nồng nặc, còn có một loại khí tức giết chóc ẩn giấu bên trong. Đó là khí chất mà chỉ có những kẻ đứng bên bờ sinh tử nơi chiến trường khốc liệt nhất mới có thể sở hữu.

- Ha!

Một tiếng gầm to lớn vang lên từ phía đối phương. Trong xa xăm, các chiến sĩ vương triều chỉ cảm thấy thấy một đợt sóng lớn màu đen vô hình phóng lên cao, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kinh hãi, vô ý thức lùi lại mấy bước mới phát giác ra, lập tức ổn định thân thể lại.

Trong tiếng gầm kia, đám yêu ma giáp đen từ trên trời giáng xuống dùng động tác chính tề một tay ôm lấy ngực, đồng thời đầu gối bên phải hạ xuống, quỳ sát trong bụi bặm, cúi thấp đầu. Đại quân đông đảo gần ngàn vạn người lại chính tề giống như một người.

Từ trên người những yêu ma cường đại trên trời giáng xuống này, đám yêu ma của vương triều cảm nhận được sự chênh lệch thật lớn. Trong số những chiến sĩ yêu ma này, công lực thấp nhất cũng đạt tới cấp bậc Thiên Ma Hoàng. Mà bên trong vương triều, một tên chiến sĩ cấp bậc như vậy là đã có thể chỉ huy trăm vạn đại quân.

“Dừng!”

Một cột sét màu đỏ lướt qua phía trên tầng mây, trời đất chợt trở nên càng mờ mịt hơn. Một cơn cuồng phong từ phía tây dấn mặt đất thổi tới, cuốn lên cát vàng mờ mịt đầy trời.

Phía trên đám yêu ma đông đúc này, từng cường giả đỉnh cao khí tức hoặc nóng nảy, hoặc hung tàn, hoặc oán giận phá vỡ hư không xuất hiện ở giữa trời. Khi mỗi người xuất hiện đều có một vòng ánh sáng linh vực hiện lên, lúc ánh sáng liếm đi, bên cạnh bọn họ lại có thêm một số yêu ma hộ vệ thực lực nằm giữa khoảng bọn họ và đám chiến sĩ kia.

“Bùng!”

Phía trước đại quân của vương triều, Ma Đế Hoàng mặc lễ bào màu đen chợt phát tay áo một cái, liền hóa thành một mũi tên bay nhanh lên, xuất hiện phía trước quân đoàn viễn chinh từ trên trời giáng xuống.

- Tham kiến bệ hạ!

khoảnh khắc khi nhìn rõ Ma Đế Hoàng, này mấy ngàn Thiên Ma Thần trải qua chiến tranh tàn khốc nhất còn sống sót, ầm ầm quỳ sát trong hư không, cúi đầu xưng thần.

- Tham kiến đại đế!

Phía dưới, hàng ngàn vạn chiến sĩ đột nhiên đứng dậy, một lần nữa dùng tay ôm ngực, đầu gối chạm đất, mặt hướng về Ma Đế Hoàng quỳ một chân xuống.

- Rất tốt! Rất tốt!

Trên mặt Ma Đế Hoàng lộ vẻ tươi cười, hai vai rung động, cười ha hả nói:

- Ha ha... có các người ở đây, trẫm lo gì chuyện lớn không thành, nhân tộc không diệt. Đứng lên, chúng khanh hãy bình thân!

“Bình bình!”

Tại nơi cách Ma Đế Hoàng gần nhất, một tên Thiên Ma Thần cả người phát ra khí tức đen tối nồng nặc, về mặt lạnh lùng bước nhanh lên phía trước, dừng lại trước người Ma Đế Hoàng ba thước, cung kính nói:

- Thưa bệ hạ! Hư Vô Chi Quân vĩ đại có lệnh, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ trở lại vương triều do bệ hạ chỉ huy. Đây là nhóm quân đoàn Hắc Ám viễn chinh đầu tiên trở về Ma Giới. Quân chủ sẽ nhìn tình huống xem có nên gia tăng số lượng Hắc Ám viễn chinh quân trở về hay không. Ngoài ra, ngoại trừ chúng ta thì những vương triều khác cũng có rất đông Hắc Ám viễn chinh quân trở về.

Nghe được câu cuối cùng, sắc mặt Ma Đế Hoàng khẽ biến đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, gật đầu một cái, nói:

- Biết rồi. Các người hãy tạm thời đóng quân ở đây, sẽ rất nhanh có nhiệm vụ mới. Tư Khảo Phỉ Nhĩ, nhóm quân này liền tạm thời do người phụ trách. Quân thần hai ta cũng đã rất lâu không gặp mặt rồi, đợi sau khi giải quyết chuyện lớn trước mắt, chúng ta sẽ cùng nhau tụ họp ăn mừng.

- Vâng!

Tên yêu ma cường đại gọi là Tư Khảo Phỉ Nhĩ kia cúi đầu đáp lời.

Ngày hôm nay đã định sẵn là một ngày khiến toàn Ma Giới phải kinh hãi. Vương triều Ma Đế Hoàng, vương triều Khảm Tát, vương triều Áo Cổ Tư Đô, vương triều Tát Cấp Lạp, vương triều Ni Cổ Lạp Tư... mười ba vương triều của Ma Giới đều nghênh đón nhóm Hắc Ám viễn chinh quân đầu tiên trở về.

oOo

Tại vương triều Trung Ương.

- Cái gì?

Đệ Nhất phân thần đột nhiên vỗ một chưởng vào trên bàn rồng trong đại điện của vương triều. Phía dưới tay, chiếc bàn rồng cứng rắn dùng huyền thiết màu đen chế tạo thành liền phát ra một tiếng kêu lớn, sau đó vỡ thành từng mảnh rơi xuống trên đất.

- Bẩm bệ hạ! Hôm nay đông đảo Hắc Ám viễn chinh quân từ ngoài vũ trụ hư không phân biệt trở về mười ba vương triều. Trong số những chiến sĩ này, thực lực yếu nhất cũng là cấp bậc Thiên Ma Hoàng, còn cường giả cấp Thiên Ma Thần thì số lượng trở về các vương triều lại không đều, trong đó vương triều Ma Đế Hoàng có đến gần ngàn Thiên Ma Thần trở về.

Phía dưới bàn rồng, một tên yêu ma màu tím trong lòng kinh hãi không thôi, nhưng vẫn lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa.

Cả khuôn mặt Đệ Nhất phân thần đều trở nên vặn vẹo, bỗng đánh ra một chưởng. Tên yêu ma màu tím kia liền từ trong điện bắn ngược ra, ngã lộn trên mặt đất bên ngoài điện.

584. Chương 529: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 5) 2

Bất kỳ một vương triều Ma Giới nào đều không thể thiếu một hệ thống tìm kiếm tin tức của mình, Đệ Nhất phân thần đã hiểu được điều này từ khi bắt đầu chuẩn bị thành lập vương triều, chỉ là hắn không có thời gian rảnh mà thôi.

“Sao lại như vậy?” - Đệ Nhất phân thần gần như không dám tin vào tin tức này. Mỗi vương triều lại có đến mấy ngàn vạn Thiên Ma Hoàng, cộng thêm gần ngàn Thiên Ma Thần, lực lượng này lớn đến mức nào. Bất kỳ một vương triều nào dựa vào thể lực này để công kích, cả vương triều Trung Ương ngoại trừ hắn ra thì không một ai có thể trốn thoát được.

“Hắc Ám viễn chinh quân”, thể lực này Đệ Nhất phân thần chưa từng nghe nói qua. Đệ Nhất phân thần tin tưởng, không chỉ có hắn mà sợ rằng rất nhiều thể lực lâu đời tại Ma Giới cũng không biết được sự tồn tại của thể lực to lớn này.

“Chết tiệt, không ngờ mấy vương triều này lại ẩn giấu lực lượng sâu như vậy. Ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, tại sao trong cuộc chiến thần ma rõ ràng có rất nhiều yêu ma cường đại, nhưng khi đến Ma Giới thì những yêu ma cường đại trong truyền thuyết kia lại ít đến thăm thương, hóa ra là tất cả đều chạy đến Hắc Ám viễn chinh quân này.” - Trong đầu Đệ Nhất phân thần không ngừng suy nghĩ.

Khi nghe được tin tức này, Đệ Nhất phân thần vốn không có cả thời gian hoài nghi thật hay giả, khí tức cường đại dày đặc bỗng xuất hiện tại bốn phía vương triều đã chứng minh tin tức này là thật.

Vào giờ phút này, vấn đề đầu tiên mà Đệ Nhất phân thần nghĩ đến chính là: Hắc Ám viễn chinh quân tại sao lại trở về vào thời điểm này? Các vương triều rốt cuộc đang chuẩn bị có hành động gì? Vương triều Ni

Cổ Lạp Tư có được lực lượng to lớn mới xuất hiện này, liệu sẽ có hành động gì đối với vương triều Trung Ương hay không?

Đệ Nhất phân thần càng nghĩ càng loạn. Toàn bộ kế hoạch xưng bá Ma Giới thứ nhất hoàn toàn bị chuyện bất ngờ này làm rối loạn.

“Đệ Tam! Đệ Tam!” - Ý niệm đầu tiên trong đầu Đệ Nhất phân thần chính là thông báo cho Đệ Tam phân thần tại Thái Cổ.

“Chuyện gì?” – Đệ Tam phân thần tại Thái Cổ trả lời rất nhanh.

“Chuyện có chút không ổn. Ma Giới xuất hiện rất đông yêu ma cao cấp, những yêu ma này giống như là đột ngột hiện ra vậy. Nghe nói bọn chúng đều là yêu ma của Hắc Ám viễn chinh quân. Chiến sĩ cấp thấp nhất cũng là Thiên Ma Hoàng, ước chừng tương đương với cao thủ Thần cấp sơ kỳ của Thái Cổ. Còn cường giả cấp Thiên Ma Thần trở về mỗi vương triều có đến mấy ngàn. Đến hiện giờ bọn chúng đều dừng lại ở Ma Giới thứ nhất, tạm thời không rõ mục đích. Người phải cẩn thận đấy!”

“Cái gì?” - Tại Kiểm các thuộc Thái Cổ, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt ra, trong mắt bắn ra ra một phiến ánh sáng chói mắt.

“Cứ như vậy đi. Nếu nhận được tin tức mới, ta sẽ liên hệ với người.” - Đệ Nhất phân thần vội vã cắt đứt liên hệ với Phong Vân Vô Kỵ, sau đó lớn tiếng quát:

- Gọi Bội Lý Tư tới gấp bản tọa!

Chỉ chốc lát sau, dưới sự hướng dẫn của một tên chiến sĩ yêu ma, Bội Lý Tư vành mắt hơi chút biến thành màu đen liền đi vào đại điện.

- Lui xuống đi!

Đệ Nhất phân thần nhìn vào tên yêu ma hầu cận phía sau Bội Lý Tư, giận dữ quát. Tên yêu ma kia cả kinh, vội vàng lui xuống.

Phong Vân Vô Kỵ vung tay phải lên, hai phiến cửa dày nặng làm bằng huyền thiết liền khép lại. Trong đại điện nhất thời tối đi, có điều loại tối tầm này đối với đám yêu ma cũng không ngăn cản tầm mắt.

- Bội Lý Tư, người nói là người đến từ sở Ấm Tài, có kiến thức uyên bác. Tại sao lại chưa từng nghe người nói với trẫm về Hắc Ám viễn chinh quân của Ma Giới này?

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ lạnh như băng, để lộ ra sát ý. Lần này hẳn thật sự tức giận, bởi vì Bội Lý Tư chưa bao giờ nói với hắn về tin tức quan trọng.

Bội Lý Tư thở dài một tiếng, hai tay rũ xuống, tròn mắt hơi khép lại, nói:

- Chủ công! Chuyện này là sai lầm của tôi, chủ công muốn trừng phạt thì cứ việc, Bội Lý Tư sẽ không oán than câu nào.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bội Lý Tư, một hồi lâu mới tức giận nói:

- Cứ tạm giữ chiếc đầu của người lại trên cổ. Nói cho bản tọa những gì người biết, Hắc Ám viễn chinh quân kia rốt cuộc là thế nào?

- Chủ công không cần lo lắng. Lần này nhiều Hắc Ám viễn chinh quân trở về vương triều Ma Giới như vậy, nhất định không thể nào là nhằm vào vương triều Trung Ương chúng ta. Nói thật thì chúng ta cũng không đáng để nhiều yêu ma cao cấp như vậy cùng vây công. Loại bỏ nguyên nhân này, như vậy Hắc Ám viễn chinh quân chỉ có thể là nhằm vào nhân tộc Thái Cổ mà thôi.

Bội Lý Tư trả lời giống đã tính trước mọi việc, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, liền nhú mày một cái nói:

- Có điều chúng ta đã trở mặt với vương triều Ni Cổ Lạp Tư. Không loại trừ khả năng bọn chúng sẽ mượn cơ hội này, lợi dụng Hắc Ám viễn chinh quân hàng lâm để tấn công chúng ta. Chuyện này chủ công cần đề phòng một chút!

Đệ Nhất phân thần nghe nói xong, trong lòng cũng cảm thấy rất có lý, liền lấy lại bình tĩnh:

- Nói cho bản tọa biết, Hắc Âm viễn chinh quân này rốt cuộc là thế nào?

- Hắc Âm viễn chinh quân là một quân đoàn to lớn, do Hư Vô Chi Quân tập hợp các cao thủ mạnh nhất từ các vương triều lại với nhau, nhằm để đối phó với công kích của Thiên Đường, đồng thời trợ giúp truyền bá vinh quang của Hắc Âm Chủ Thần, mở rộng lực lượng tín ngưỡng của Hắc Âm Chủ Thần. Lúc ban đầu triệu tập thì mười ba vị Hắc Âm Chủ Thần đồng thời ra mặt, ban xuống mệnh lệnh, khiến cho tất cả vương triều đều không dám cãi lời. Chuyện này cũng giống như một loại tước đoạt quyền lực biến tướng. Chiến tranh giữa Hắc Âm viễn chinh quân và Thiên Đường trước giờ luôn rất kịch liệt, cho nên quân đoàn gia nhập Hắc Âm viễn chinh quân gần như không có khả năng trở về Ma Giới. Đúng vậy, tôi đã không lưu ý đến điểm này. Cũng không biết là vị đế vương nào đã liên lạc với Hư Vô Chi Quân, mới khiến cho y từ bỏ nhiều Hắc Âm viễn chinh quân như vậy.

- Về phần Hư Vô Chi Quân, tôi cũng chỉ biết tên gọi ảm thối, ngoài ra không biết gì khác. Ngay cả trong sổ Âm Tài cũng ghi chép rất sơ sài về nhân vật cường đại này. Đây đã là bí mật cực hạn mà tôi có thể tiếp xúc được.

Bộ Lý Tư không khỏi tiếc nuối nói.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, trong lòng nghĩ ngợi nói: “Nếu chỉ có gần ngàn vạn cao thủ cấp Thiên Ma Thần của vương triều Ni Cổ Lạp Tư thì không lo lắng lắm. Cao thủ của quân đoàn Hủy Diệt, cộng thêm tộc nhân cao thủ trong thủy lao, mặc dù số lượng không bằng nhưng cũng không chênh lệch đến mức không thể bù đắp được. Thời gian... mặc dù nắm giữ rất nhiều ma quyết, nhưng bản tọa lại thiếu thốn thời gian. Với nhiều ma quyết như vậy, bản tọa hoàn toàn có thể bồi dưỡng được một thế lực đủ để đối kháng với những Hắc Âm viễn chinh quân này.”

“Ta cần một khoảng thời gian yên bình. Gần ngàn cao thủ cấp Thiên Ma Thần, cũng chính là cao thủ Thần cấp hậu kỳ, lực lượng này quá đáng sợ, làm sao bây giờ?” - Đệ Nhất phân thần không ngừng vận dụng đầu óc, nghĩ ngợi đối sách: “Tộc nhân tại Thái Cổ à? Với quyền lực của Đệ Tam phân thần hẳn là có thể điều mấy ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ đến nơi này. Không phải Bắc Hải còn có một số cao thủ sao?”

Suy nghĩ một chút, Đệ Nhất phân thần lại tự gạt đi ý nghĩ này. Vào thời điểm này Ma Giới thứ nhất xuất hiện nhiều Hắc Âm viễn chinh quân như vậy, nếu như tộc nhân Bắc Hải xuất hiện ở Ma Giới, khí tức và linh hồn của nhân loại nhất định khiến cho toàn bộ Hắc Âm viễn chinh quân chú ý, đến lúc đó chẳng những không thể cứu mình, nói không chừng ngược lại còn dẫn đến Hắc Âm viễn chinh quân vây công tập thể.

“Còn biện pháp nào không? Còn có biện pháp nào không?” - Bỗng nhiên Đệ Nhất phân thần dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên: “Bổn Tôn!”

Năng lực của Bổn Tôn vẫn là một bí mật. Cho dù vốn cùng một nguyên thần, nhưng Đệ Nhất phân thần thỉnh thoảng vẫn hoài nghi rốt cuộc có thật như vậy hay không. Tiến bộ của mình và Đệ Tam vốn đã rất nhanh, nhưng so với Bổn Tôn thì chỉ giống như trẻ nít tập đi.

Năng lực của Bổn Tôn cao đến thế nào? Vấn đề này đừng nói là Đệ Nhất phân thần, ngay cả Đệ Tam phân thần hiện giờ e rằng cũng không biết rõ.

Tính toán một chút, nếu có sự trợ giúp của Bổn Tôn, cộng thêm lực lượng của vương triều, còn có mình, lúc cần thiết lại kêu gọi Đệ Tam phân thần tại Thái Cổ đã bước đầu dung hợp với thánh thú Thanh Long... lực lượng này hẳn là đủ để tiêu diệt tất cả bọn chúng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đệ Nhất phân thần đã quyết định. Nhưng một vấn đề khác lại nảy sinh, đó là Bổn Tôn rốt cuộc đang ở nơi nào.

Kìm nén sự sợ hãi trong lòng theo bản năng đối với Bổn Tôn, Đệ Nhất phân thần thông qua liên hệ yếu ớt trong linh hồn kêu gọi: “Bổn Tôn! Bổn Tôn... ta cần sự trợ giúp của ngài!”

Phía bên kia hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ phản ứng nào.

“Khốn kiếp, rốt cuộc chúng ta có phải cùng một thể hay không? Nếu như ngài không giúp ta, chỉ sợ lần này ta sẽ xong đời, công lực của ngài có cao cũng phải chôn theo ta thôi!” - Sau mấy lần kêu gọi không

nhận được trả lời, trong lòng Đệ Nhất phân thân liền bốc lên một ngọn lửa giận, liền mắng lớn.

Những lời này dường như cuối cùng đã có tác dụng.

Trong đại điện của vương triều Trung Ương, tầng tầng bóng tối tản ra. Giữa không trung trước người Đệ Nhất phân thân bỗng xuất hiện một điểm bạc lơ mờ, cuối cùng biến ảo thành một đôi mắt bạc lạnh giá vô tình.

Bồn Tôn vốn không cần hỏi han gì Đệ Nhất phân thân. Đứng trước đôi mắt bạc kia, Đệ Nhất phân thân lại giống như một đứa trẻ con trần truồng, không có bí mật nào che giấu được. Chỉ chốc lát sau, đôi mắt bạc kia từ trong hư không nhạt đi, đồng thời trong biển ý thức Đệ Nhất phân thân vang lên giọng nói lạnh giá vô tình của Bồn Tôn: “Ta sẽ giải quyết bọn chúng.”

Sau đó không còn bất cứ thanh âm nào.

Bồn Tôn mặc dù có thể tự động nhận biết khi hai phân thân khác gặp nguy hiểm, lại kích động điều kiện được thiết lập lúc ban đầu phân thân, nhưng lý trí lãnh khốc đã định sẵn hẳn sẽ không thể thông qua phương thức phân tích để dự đoán được nguy hiểm mà phân thân khác gặp phải, từ đó đập tan mối nguy hiểm này.

585. Chương 529: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 5) 3

- Chủ công! Chủ công!

- Hả? Thế nào?

Đệ Nhất phân thân hơi ngưng tụ tâm thần, cúi đầu nhìn xuống Bội Lý Tư.

- Chủ công, vừa rồi ngài giống như xuất thần một lúc lâu, thuộc hạ gọi nhưng ngài lại không phản ứng gì.

Bội Lý Tư nói.

- Hả?

Đệ Nhất phân thân nhìn Bội Lý Tư, chỉ thấy vẻ mặt Bội Lý Tư đầy nghi hoặc, bất giác hỏi:

- Vừa rồi người không thấy gì sao?

- Thấy gì?

Bội Lý Tư hỏi ngược lại:

- Thuộc hạ vừa bàn đến cách để ứng phó, chủ công liền đột nhiên bất động.

- Người chẳng lẽ...

Đệ Nhất phân thân đột nhiên hiểu ra, Bội Lý Tư có lẽ là thật sự không phát hiện được gì. Năng lực của Bồn Tôn đã đạt đến một mức độ không tưởng tượng rồi.

Đệ Nhất phân thân vung tay phải lên, ngồi lại trên bảo tọa màu đen hoa lệ, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Bản tọa mới vừa suy nghĩ một số chuyện. Bội Lý Tư, người vừa nói đến đâu rồi nhỉ?

- Thưa bệ hạ! Nếu đơn độc thì e rằng chúng ta rất khó chống lại đại quân của vương triều vừa có đông đảo Hắc Ám viễn chinh quân gia nhập, nhưng chúng ta cũng có thể tìm đồng minh. Lần này Hắc Ám viễn chinh quân đột nhiên trở về Ma Giới, tin rằng người khó chịu không chỉ có vương triều Trung Ương chúng ta.

Đệ Nhất phân thân khẽ nhướng mày:

- Còn ai có tình cảnh giống như chúng ta hiện giờ?

- Quân đoàn đọa lạc thiên sứ.

Bội Lý Tư nói đầy hàm ý.

- Quân đoàn đọa lạc thiên sứ à?

Phong Vân Vô Kỵ có chút không hiểu.

- Có lẽ chủ công không hiểu rõ lắm. Quân đoàn đọa lạc thiên sứ nằm ở phía đông nam chúng ta, từ khu định cư của ma tộc Thái Cổ đi thêm về phía nam mấy vạn dặm. Thủ lĩnh của bọn họ là Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp, được Chủ Thần ban cho sáu đôi cánh đen ngoài mức quy định, cộng thêm sáu đôi cánh của thiên sứ trên Thiên Đường, trở thành vua thiên sứ duy nhất có mười hai đôi cánh trong vũ trụ. Luận về thực lực, có lẽ hắn còn vượt trên các đại đế của vương triều lớn tại Ma Giới. Ngay cả những Hắc Ám Quân Chủ cổ xưa đối với hắn cũng rất e ngại.

- Có điều quân đoàn đọa lạc thiên sứ mặc dù đã từ bỏ vinh diệu của Quang Minh chư thần, nhưng dù sao bọn chúng cũng là người từ bên ngoài đến, không thể nào hoàn toàn dung nhập vào Ma Giới. Về điểm này bọn chúng thậm chí còn không bằng ma tộc Thái Cổ, ít nhất thì những ma tộc Thái Cổ vốn là yêu thú, vẫn có nhiều điểm chung so với yêu ma chúng ta. Còn thiên sứ thì lại kẻ địch của Ma Giới chúng ta, cho dù bọn chúng đã phản bội Quang Minh Chủ Thần cũng không thể thay đổi bản chất thiên sứ của chúng. Đặc biệt là mặc dù trốn tránh đến Ma Giới, nhưng thực lực của bọn chúng lại quá cường đại, điều này khiến cho đại đế của các vương triều lớn không thể yên tâm được. Nếu như chủ công có thể liên minh với bọn chúng thì không phải sợ gì nữa. Nghe nói tại phương bắc Ma Giới còn có một quốc độ Quang Âm, quân chủ Hoàng của quốc độ này có thực lực vô cùng kinh khủng, biết đâu chúng ta còn có thể liên hợp với họ. Nếu như ba lực lượng có thể liên hợp lại, các vương triều lớn nhất định sẽ e ngại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bội Lý Tư một tay ôm lấy cằm, suy tư nói.

Ánh mắt Đệ Nhất phân thần sáng lên:

- Bội Lý Tư, người quả nhiên là có trí tuệ. Cái đầu của người đã giữ được rồi đấy.

Bội Lý Tư trong lòng cười khổ, ngẩng đầu lên nói:

- Tốt nhất chủ công vẫn nên phái người liên lạc với “Địa Ngục” một chút. Nếu như thật sự liên minh, e rằng vẫn cần chủ công tự mình ra mặt mới được.

- Ừ.

Đệ Nhất phân thần đáp một tiếng qua mũi, dường như đã hạ quyết định.

oOo

Tại phía tây nam Ma Giới.

Trời đất mờ mịt. Thông đạo to lớn màu đen hình xoắn ốc từ không gian bên ngoài thông đến Ma Giới vẫn còn đó. Mây rối dày đặc rũ xuống giống như có thể chạm tay vào. Trời đất bị tầng mây che phủ càng trở nên tối tăm hơn.

Bên dưới tầng mây, quân đoàn viễn chinh đông đúc xếp thành hàng ngũ chỉnh tề đứng giữa trời đất, sừng sững bất động mặc cho gió cát gào thét vẫn. Mặc dù bất động không lên tiếng, nhưng bọn họ lại lộ ra một khí tức cường hãn. Mỗi chiến sĩ Hắc Ám viễn chinh quân đều đứng thẳng tắp, tinh khí thần toàn thân đạt đến đỉnh cao, duy trì trạng thái tác chiến tùy thời có thể ra tay.

Phía trước quân đoàn như thủy triều màu đen chảy xuôi trên mặt đất Ma Giới này là hơn tám trăm tên Thiên Ma Thần người mặc chiến giáp màu đen, áo choàng màu đen trên vai kéo dài đến tận đất.

Bỗng nhiên một tên Thiên Ma Thần có khí tức cường hãn nhất trong số đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời hướng đông bắc. Gần như đồng thời, những Thiên Ma Thần khác trong lòng cũng có dự cảm, đồng loạt nhìn về cùng một phương hướng.

- Đây là...

Trong tầm mắt của bọn chúng hoàn toàn trống rỗng, chỉ có mây đen bị cuồng phong thổi dồn từ từ chảy xuôi. Nhưng cảm giác của Thiên Ma Thần vốn vượt xa người thường, mắt nhìn không thấy chưa chắc không cảm giác được. Trải qua cuộc chiến lâu dài với Thiên Đường, Hắc Ám viễn chinh quân đã trở nên đặc biệt nhạy cảm đối với những dao động khác thường.

Thần sắc bất an mãnh liệt xuất hiện trên mặt chúng Thiên Ma Thần cường hãn. Đó là biểu tình chỉ xuất hiện khi phía Thiên Đường xuất động ít nhất mười thiên sứ cao cấp bốn cánh trở lên, liên hợp thi triển “Thẩm Phán Chi Quang”. Trong chiến tranh ở hư không, mỗi khi loại “Thẩm Phán Chi Quang” này phát động đều sẽ hiện lên bóng dáng bản thể của đám Sứ thiên sứ Thiên Đường.

Mà trong cảm giác của chúng Thiên Ma Thần, khí tức như có như không đang đến gần kia, uy hiếp sinh ra với mọi người còn vượt xa cả “Thẩm Phán Chi Quang”.

- Ha!

Trong bầu không khí bất an này, một tên Thiên Ma Thần cuối cùng không chịu đựng nổi áp lực, bỗng quát lớn một tiếng, sau đó vọt lên không. Bàn tay của hắn vươn ra như tia chớp, lập tức có một phiến mây đen như lửa Địa Ngục bốc cháy dâng lên cuốn về phía trước, chiết xạ ra một mảng lớn bầu trời, đồng thời ánh sáng lĩnh vực mang theo khí tức hắc ám mãnh liệt cũng từ trong cơ thể tỏa ra.

Phía sau tên Thiên Ma Thần này, những tên Thiên Ma Thần khác bị dẫn dắt cũng lần lượt hét lớn ra tay. Cả bầu trời nhất thời bị ma khí cực kỳ thuần túy bao trùm.

Không gian âm âm vỡ vụn. Từng Thiên Ma Thần từ dưới đất vọt lên, lĩnh vực liên tục xuất hiện trong hư không.

Ở phía dưới, mặc dù không cảm giác được cái gì, nhưng tại khoảnh khắc các thủ lĩnh ra tay, tất cả Hắc Ám viễn chinh quân đều hiểu ngầm từ dưới đất vọt lên, công kích theo hướng của đám Thiên Ma Thần. Nhìn về phía xa, chỉ thấy phần đầu của thủy triều đen vốn chảy xuôi bỗng rời khỏi mặt đất dâng lên trời.

“Ầm!”

Trên bầu trời, những tầng mây rối dày đặc chợt nổ ra, bên trong xuất hiện thân hình của Bốn Tôn từ nhạt đến đậm. Toàn bộ trời đất bỗng dâng lên một luồng khí lạnh khiến linh hồn sợ hãi, giống như khối không gian này trong phút chốc đã hóa thành một hầm băng.

“Bùng!”

Quần áo trên người Bốn Tôn tung bay. Cho dù đối mặt với gần trăm ngàn công kích bên dưới của đám yêu ma cường hãn đã trải qua chiến tranh tôi luyện, trong cặp mắt bạc lạnh giá vô tình vẫn không hề có chút dao động tâm tình nào. Trong con ngươi của đám của Hắc Ám viễn chinh quân, bóng người áo trắng kia đột nhiên hóa thành một chuỗi bóng trắng mờ hồ từ bầu trời bắn xuống, sau khi bay xuống khoảng trăm trượng lại đột nhiên hóa thành một chùm ánh sáng dập dờn chói lọi.

“Ầm!”

Trong trời đất âm u của Ma Giới đột nhiên có thêm một mặt trời rực rỡ. Ánh sáng trắng vô tận từ bầu trời chiết xạ khắp trời đất. Từng luồng ánh sáng chói mắt tràn ngập trong những cặp mắt đang nhìn lên trời, xóa đi tất cả hình ảnh trong mắt bọn chúng, chỉ lưu lại duy nhất ánh sáng trắng khắp nơi, làm cho người ta phải quay đầu đi để tránh khỏi nó.

Khi đoàn ánh sáng chói mắt kia bùng lên, thời không cũng dừng lại. Trên bầu trời, đám Thiên Ma Thần phát ra ma khí cuồng bạo hủy diệt trời đất, kể cả tất cả sinh mạng trong khối không gian này đều trở nên bất động như hóa thành những pho tượng. Thứ duy nhất có thể chuyển động chỉ có Bốn Tôn.

Không thể hình dung nổi tốc độ của Bốn Tôn giờ phút này nhanh đến mức nào. Hai cánh tay Bốn Tôn vươn ra, liền hóa thành một luồng ánh sáng mờ mịt từ trong “mặt trời” chói mắt giữa hư không bay xuống, vẽ ra một vòng cung hoàn mỹ hạ xuống giữa trận thế do Hắc Ám viễn chinh quân tạo thành.

Mái tóc dài đen nhánh của Bốn Tôn bay lên, trên khuôn mặt lạnh lùng không hề có chút dao động tâm tình nào, giống như dạo chơi đi dọc theo một khe hở thẳng tắp giữa chiến trận của Hắc Ám viễn chinh quân, tốc độ giống như chậm nhưng thật sự lại rất nhanh. Theo bước chân đi về phía trước, từ trong các lỗ chân lông

trên người hần bỗng bắn ra những tia sáng trắng dài hơn vạn trượng giống như những dải lụa, chiếu khắp cả quân đoàn Hắc Ám viễn chinh. Những tia sáng như dải lụa chiếu xạ về bốn phía, bao trùm lấy từng tên chiến sĩ của Hắc Ám viễn chinh quân. Giờ phút này trời đất phía tây nam Ma Giới giống như đã biến thành một đại dương ánh sáng.

Cho dù ở cách rất xa, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy ánh sáng tràn ngập trong trời đất này. Trong ánh sáng kia có một luồng khí tức như có như không, lại khiến cho linh hồn của tất cả những người cảm nhận được phải run rẩy.

“Ong!”

Trời đất dường như rung động một chút, đồng thời ánh sáng trắng đầy trời cũng thu liễm lại. Phía sau Hắc Ám viễn chinh quân, Bốn Tôn giống như mặt trời không ngừng phát ra ánh sáng dập dờn cũng trở nên ảm đạm. Một cơn gió nhẹ cuốn qua, tay áo Bốn Tôn phát phơ, tiếng gió qua đi thì người đã biến mất không còn bóng dáng.

586. Chương 529: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 5) 4

Cơn gió nhẹ kia giống như đã phá vỡ sự tĩnh mịch của trời đất. Thời gian cuối cùng lại bắt đầu chuyển động. Trên bầu trời vang lên tiếng chấn động ầm ầm do những công kích hùng hậu đánh vào trên không. Dưới mặt đất, khuôn mặt kiên cường của gần ngàn vạn Hắc Ám viễn chinh quân bị đông cứng lúc này mới dần dần giãn ra.

Bốn Tôn vừa rời đi, trong hư không bỗng dần dần hiện lên một khuôn mặt to lớn màu bạc, đôi mắt để lộ uy nghiêm vô thượng kinh ngạc nhìn quân đoàn Hắc Ám viễn chinh kỳ dị, sau đó đôi môi mấp máy:

- Trước khi các ngươi tiếp nhận sự chỉ huy của Ma Đế Hoàng, trăm có một mệnh lệnh, lập tức đi đến trung ương Ma Giới, tiêu diệt...

Ni Cổ Lạp Tư đại đế còn chưa nói xong, đám Thiên Ma Thần đầy trời đang quay lưng về phía hần đột nhiên từ cổ bắn ra một luồng ánh sáng máu ngút trời, sau đó từng tên giống như bùn nhão từ không trung rơi xuống.

Tiếng động lúc rơi xuống phát ra giống như một mối dẫn lửa, dẫn tới một chuỗi biến động khác thường.

Sắc mặt Ni Cổ Lạp Tư biến đổi, còn chưa lên tiếng, liền thấy quân đoàn Hắc Ám viễn chinh đang bày trận chỉnh tề đột nhiên toàn thân bắn ra ánh sáng chói mắt.

“Ầm ầm ầm!”

Trước mắt Ni Cổ Lạp Tư, quân đoàn cường đại số lượng gần ngàn vạn lần lượt nổ tung, hóa thành một đồng tro bụi rơi xuống trên đất. Một cơn cuồng phong cuốn qua, những đồng tro bụi trên mặt đất giống như bị lửa nóng đốt cháy liền bay lả tả lên không.

Sau khi tiếng gió qua đi, trong trời đất đã trở nên trống rỗng. Ngàn vạn quân đoàn Hắc Ám viễn chinh cứ như vậy biến mất không còn bóng dáng trước mắt Ni Cổ Lạp Tư. Trong trời đất hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút dao động linh hồn này còn sót lại.

Trong hư không, khuôn mặt màu bạc to lớn của Ni Cổ Lạp Tư co quắp lại, một ngọn lửa giận không tên bốc lên trong lòng Ngân Sắc ma long tồn tại lâu nhất trong lịch sử này.

- Gào!

Trông thấy cả một lực lượng khổng lồ, còn chưa dùng được vào việc gì đã biến thành tro bụi như vậy, Ni Cổ Lạp Tư đại đế cuối cùng không nhịn được giữa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm điên cuồng giận dữ. Tiếng gầm kia như sấm nổ dọc theo bầu trời cuộn cuộn lan về bốn phía, tiếng vang thật lâu không dứt.

Quân đoàn Hắc Ám viễn chinh sau khi trở về Vương triều Ni Cổ Lạp Tư không lâu, dưới từ ngàn vạn chiến sĩ viễn chinh tinh nhuệ, trên từ ngàn tên tướng lĩnh cấp Thiên Ma Thần, toàn bộ đồng loạt hóa thành tro bụi. Tin tức này truyền ra khiến cho cả Ma Giới đều chấn động.

Về diệt vong của thế lực to lớn này, đầu mối duy nhất là khi bọn chúng diệt vong thì trong phạm vi thế lực vương triều Ni Cổ Lạp Tư bỗng xuất hiện ánh sáng ngút trời. Theo như những yêu ma đã tận mắt nhìn thấy cảnh đó nói thì ánh sáng kia giống như mười mặt trời xuất hiện tại Ma Giới thứ nhất vậy.

Với cách nhìn của đại quân vương triều Ni Cổ Lạp Tư, đây vốn là một loại hành động nhún nhường. Không ít tướng lĩnh yêu cầu thừa dịp Hắc Ám viễn chinh quân trở về, thuận tiện tiêu diệt luôn cả vương triều Trung Ương này, nhưng lại bị Ni Cổ Lạp Tư từ chối.

Không giống những yêu ma kia, Ni Cổ Lạp Tư vẫn luôn cảm thấy chuyện ngàn vạn Hắc Ám viễn chinh quân bị diệt vong có điểm kỳ quái. Vì sao không sớm không muộn, ngay lúc hấn chuẩn bị sai những Hắc Ám viễn chinh quân này tiêu diệt vương triều Trung Ương, tất cả bọn họ lại biến thành tro bụi? Vì sao thế lực thần bí kia lại lựa chọn mục tiêu đầu tiên là Hắc Ám viễn chinh quân dưới trướng của mình?

Nghĩ đến vấn đề này, Ni Cổ Lạp Tư liền cảm thấy toàn thân phát lạnh.

oOo

Trong mười vạn núi lớn nằm ở phía tây nam Vương triều Trung Ương.

Đồng đảo bóng đen như sóng cuộn nhấp nhô dọc theo thế núi. Từ bầu trời nhìn xuống chỉ thấy điểm đen khắp nơi như sao trên trời. Mỗi bóng đen trên người đều ngập tràn ma khí, sát khí ngất trời, chưa thấy hình bóng đã có thể cảm giác được khí tức cổ xưa đến từ Hồng Hoang.

Phía trước bầy hung thú Hồng Hoang này là hung thú đỉnh cấp Thao Thiết vương vực. Nếu xét về những hung thú đỉnh cấp trong mười vạn núi lớn, cũng chỉ có Thao Thiết một hợp nuốt trời mới có thể chần nhiếp bầy ma tộc Thái Cổ pháp vô thiên này.

- Xuất phát!

Thao Thiết nhìn chăm chú vào đám hung thú Thái Cổ đông đảo sau người, hung ác nói. Trong nội tâm, con hung thú Hồng Hoang này lại là khổ sở không thôi. Nghĩ xem hấn đường đường là đỉnh cấp hung thú Hồng Hoang có thể một hợp nuốt trời, không ngờ chẳng bao lâu sau lại thất thế đến mức phải làm làm tay chân cho người khác.

- Gào!

Hàng chục vạn hung thú Hồng Hoang phát ra một tiếng gầm chấn động dãy núi. Trong tiếng mặt đất rung chuyển, đoàn quân liền tiến về hướng vương triều Trung Ương. Một quân đoàn ma tộc Thái Cổ thuộc về vương triều Trung Ương đã chính thức hình thành.

oOo

Mười ngày sau, mười ba vị đại đế bên phía Ma Giới cùng nhau thông báo cho Thánh điện, sứ giả đàm phán đã sắp đến.

Vào ngày đàm phán, đông đảo cao thủ Thái Cổ từ các nơi tụ họp về Đào vực. Mọi người đều muốn tận mắt nhìn thấy kết quả đàm phán cuối cùng như thế nào.

Tiếng gió gào thét. Một tên cường khổng giả Thánh điện, Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, trưởng lão Bắc Hải, Phương Phi, Huỳnh Hoắc và đông đảo cao thủ tiềm tu đều đều tụ tập ở trung tâm Đào vực, phân bố thành hình cung ngồi xếp bằng trên đất, lặng lẽ chờ đợi.

Tiếng xé gió từ bầu trời truyền đến, ba bóng người từ trời cao hạ xuống, chính là đám người Phong Vân Vô Kỵ và Cổ Vu. Đám người Thái Cổ có mặt tại Đào vực đều đứng dậy, yên lặng hành lễ, đồng thời nhường ra một lối đi.

Phong Vân Vô Kỵ cũng lần lượt đáp lễ, đồng thời bước nhanh đi đến bên cạnh đám trưởng lão Bắc Hải. Mọi người trao đổi một ánh mắt, sau đó yên tĩnh ngồi xếp bằng xuống, im lặng không nói gì.

Ở đối diện là một cánh cổng truyền tống hình vòm to lớn chế tạo bằng đá đen vắt ngang trời đất Đào vực. Phía trước cánh cổng truyền tống này vốn có một ngọn núi cong che khuất, lại được cao thủ Đào vực bảo vệ, bất cứ ai cũng không thể đến gần.

Nhưng hôm nay tất cả đều không còn nữa. Vực chủ thật sự của Đào vực là Quân Thiên Thương đã sớm khoác một bộ áo bào đen, lặng lẽ rời đi. Còn đệ tử Đào vực vốn trên trăm vạn từ lâu đã hóa thành mây khói tiêu tán, chỉ còn lại con của Đào Hoàng Quân Tử Lan, được Đào Đế phò trợ dẫn theo những đệ tử Đào vực may mắn tránh được kiếp nạn, lưu lạc ở bên ngoài.

Sau đó Đạo vực lại bị Chiến tộc chiếm đoạt, từ đó trở đi lãnh địa Đạo vực này liền bị bỏ phế. Tới khi Chiến Đế mất đi, khu vực này lại hoàn toàn biến thành đất cằn sỏi đá. Ngay cả đám người Đạo Đế ở bên ngoài cũng sợ thấy vật thương tình, không muốn trở lại nơi này.

Mọi người đều biết, phía bên kia cánh cổng truyền tống to lớn này chính là Giới âm u, nơi ở của kẻ địch cường đại nhất của loài người trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên.

Không gian ở nơi này vốn yếu ớt. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, đám yêu ma tấn công vào Thái Cổ đã xây dựng một cánh cổng truyền tống ở đây, lại dùng năng lực gia cố, đưa cánh cửa truyền tống không gian này nối liền với toàn bộ không gian quy tắc của Thái Cổ.

Có câu là “dựng nghiệp thì dễ, giữ nghiệp mới khó”. Muốn đưa cánh cổng truyền tống được xây dựng nhờ vào không gian yếu ớt này nối liền với không gian Thái Cổ, cũng không cần năng lực quá lớn; nhưng nếu muốn phá hủy cánh cổng truyền tống này, nhất định phải thay đổi toàn bộ không gian quy tắc vận hành tại Thái Cổ. Loại thần thông này, nhìn khắp Thái Cổ cũng chỉ có Chí Tôn sở hữu thánh lực mới làm được. Khi Ma tộc xây dựng cánh cổng này, tứ đại Chí Tôn vẫn đang giao chiến với Chủ Thần trong hư không. Cánh cổng này lúc đầu vốn là để đại quân ma tộc thuận tiện ra vào Thái Cổ, thống trị loài người. Chỉ là không ai ngờ được, trong cuộc chiến đó loài người lại đánh ngã được hai vị Chủ Thần.

Sau khi cuộc chiến thần ma kết thúc, tứ đại Chí Tôn đều bị thương, liền vội vã ngủ say để chữa thương, không còn sức để lấp kín thông đạo không gian này, cho nên cánh cổng truyền tống này vẫn được giữ lại đến bây giờ.

Mọi người đều không nói gì, lẳng lặng chờ đợi.

“Bùng!”

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên cánh cổng truyền tống màu đen to lớn kia bỗng nổi lên ánh sáng như sóng gợn. Chính giữa màn sáng phân ra làm hai. Nhị hoàng tử An Đức Liệt mặc áo đen bó sát người, áo choàng màu đen sau lưng dài đến tận đất, được vай tên Thiên Ma Thần cao mấy trượng, khí tức cường hân hộ tống, từ Ma Giới bên kia chậm rãi bước vào Đạo vực.

- Ha ha ha, mọi người đều ở đây cả à? Đã khiến các người phải đợi lâu rồi.

An Đức Liệt cười lớn nói, thần thái nhàn nhã, không hề giống như người đến đàm phán chút nào. Khuôn mặt loài người rất khó làm cho người ta liên tưởng hần với yêu ma.

Mọi người đều hồ hững nhìn hần.

- Sứ giả đã đến, vậy xin mời ngồi!

Trưởng lão Bắc Hải đưa bàn tay khô gầy về phía bờ đoàn đối diện nói. Mấy trăm vạn cao thủ Thái Cổ tại Đạo vực đều nhìn chăm chăm vào An Đức Liệt. Không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

An Đức Liệt thần nhiên cười một tiếng, không hề cảm thấy lúng túng. Hai tay hần duỗi tới trước ngực, cởi móc áo choàng trước ngực ra, sau đó đưa cho một tên Thiên Ma Thần thuộc Hắc Âm viễn chinh quân phía sau, nói với một giọng điệu rất tự nhiên:

- Cầm!

Dứt lời hần liền khoanh chân ngồi xuống trước mặt mọi người. Tại khoảnh khắc thân thể ngồi xuống, An Đức Liệt đột nhiên xoay đầu lại đối mặt với Phong Vân Vô Kỵ, nở một nụ cười kỳ quái:

- Phong Vân Vô Kỵ phải không? Chúng ta lại gặp nhau rồi.

589. Chương 531: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 7)

Các cường giả tiềm tu trước kia chưa từng gặp qua An Đức Liệt, chỉ biết hắn là con trai thứ hai của đại đế vương triều lớn nhất Ma Giới. Kẻ này đại biểu cho Ma Giới tiến vào Thái Cổ đàm phán, nhưng không ngờ vừa mới đặt chân đến Thái Cổ đã gọi tên của Kiếm Thần, giống như đã từng quen biết trước kia. Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, đầy vẻ kinh ngạc.

Đám người tiềm tu vẫn luôn ở trong lòng đất bí ẩn tu luyện, vì vậy không biết chuyện. Nhưng rất nhiều cường giả có mặt như đám trưởng lão Bắc Hải và Thánh điện, trước giờ vẫn luôn chú ý đến những gì Phong Vân Vô Kỵ trải qua lại biết rõ. Ban đầu Phong Vân Vô Kỵ chính là bị tên nhị hoàng tử này bắt đến Ma Giới, sau đó mấy trăm năm đột nhiên trở về Thái Cổ. Không ai biết trong khoảng thời gian mấy trăm năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, điều duy nhất có thể nhận ra là khi An Đức Liệt mỉm cười gọi tên của Kiếm Thần, không hề có ý hữu hảo gì.

Nhất thời ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Phong Vân Vô Kỵ.

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn lạnh lùng, trên gương mặt tuần tú không nhìn ra được một chút dao động tâm tình này, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy An Đức Liệt, lạnh nhạt đáp một câu:

- Nhị hoàng tử, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?
- Hà hà, có lẽ là ta nhận lầm. Trước kia chúng ta quả thật chưa từng gặp nhau.

An Đức Liệt cười hà hà, liền thay đổi đề tài.

Đám cao tăng Thái Cổ chung quanh biết rõ nội tình đều thầm thở phào nhẹ nhõm. Lần đàm phán này trên danh nghĩa là do Thánh điện phụ trách, nhưng tình huống thật sự lại không phải như vậy.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ công bố thân phận Đệ Ngũ Chí Tôn, đại biểu đàm phán cũng đã được dời sang hắn. Ngày đó mọi người có mặt đều hiểu, Thánh điện chỉ là người phát ngôn của Chí Tôn mà thôi. Khi Chí Tôn đã xuất hiện ở nơi đàm phán, Thánh điện không thể vượt quyền Chí Tôn để đạt thành bất kỳ hiệp nghị nào với Ma Giới.

Điều duy nhất không hiểu là Phong Vân Vô Kỵ lại dùng danh nghĩa Chí Tôn, ra lệnh cho tất cả nhân chứng ngày đó không được tiết lộ thân phận Chí Tôn của hắn ra ngoài, đồng thời cũng không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Song phương đều tránh nhắc đến hiềm khích ngày đó, đối với mọi người đây chính là kết quả tốt nhất. Bằng không một khi tiết lộ ra ngoài, một bên là đại biểu của Ma Giới, còn một bên là đại biểu Thái Cổ, hai bên lại có hiềm khích với nhau, vậy thì lần đàm phán này vốn chẳng cần phải tiến hành, cứ giao chiến là xong.

An Đức Liệt xoa hai tay một chút, ánh mắt quét qua trên mặt đám cao tăng Thái Cổ. Khi nhìn đến bóng dáng màu đỏ sau người các trưởng lão Bắc Hải, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên. Dường như cảm ứng được ánh mắt An Đức Liệt, Phương Phi chợt ngẩng đầu lên, chán ghét nhìn lướt qua hắn, sau đó lại cúi đầu xuống.

Nụ cười lạnh trên khóe miệng An Đức Liệt rất nhanh thu lại, thay bằng một nụ cười hài hòa, nói sang sảng:

- Đã hơn hai mươi ngày, không biết các ngươi đã bàn tính ra sao rồi? Hãy nói cho ta biết quyết định của các ngươi, là muốn chiến hay là muốn hòa?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chưởng khống giả Thánh điện mặc áo bào màu bạc. Ở nơi này, trên danh nghĩa chưởng khống giả Thánh điện vẫn là người có quyền lực cao nhất.

- Sứ giả! Ba trăm vạn con tin Thái Cổ hoàn toàn vượt quá giới hạn mà chúng ta có thể chấp nhận. Con số này chúng ta không thể nào đồng ý. Nếu như quý phương vẫn kiên trì đòi ba trăm vạn nhân tộc Thái Cổ đến Ma Giới, vậy thì thật đáng tiếc...

- Chờ đã!

An Đức Liệt vươn tay trái ra ngăn cản, nói:

- Nếu chúng ta đã phái đại biểu đến Thái Cổ tham gia đàm phán lần nữa, dĩ nhiên là có thành ý. Nói cách khác, về chuyện này chúng ta có thể nhún nhường một chút thích hợp. Đương nhiên, bên phía nhân tộc các ngươi cũng nhất định phải nhượng bộ một chút.

Ánh mắt chường khổng giả liếc sang một lão nhân áo xanh tóc bạc mặt hồng bên cạnh. Lão nhân kia hiểu ý, liền vươn thẳng người bước lên phía trước một bước, lớn tiếng nói:

- Ban đầu bốn phương tụ họp tại Thái Cổ, thảo luận với nhau về hiệp nghị hòa bình. Lúc ấy huyết tộc, Thiên Đường cùng với ma tộc các ngươi muốn chúng ta dùng phương thức con tin để bày tỏ thành ý hòa bình, chúng ta đã đồng ý. Sau đó các ngươi lại tự thương nghị với nhau. Huyết tộc và Thiên Đường đã giao điều khoản này cho ma tộc các ngươi thi hành, vì vậy mới có chuyện cách một đoạn thời gian, Thái Cổ ta lại điều một số con tin đến Ma Giới. Ban đầu con số được định ra là năm mươi vạn nhân loại, từ trước đến giờ chúng ta vẫn luôn nghiêm khắc chấp hành, không hề dây dưa lỡ việc. Nhưng lần này quý phương lại tự tiện gia tăng số lượng con tin lên tới ba trăm vạn, lại không đưa ra lý do cụ thể. Thứ cho chúng ta khó mà tuân mệnh!

- Hừ, cuộc chiến thần ma đã qua nhiều năm như vậy, Thái Cổ các ngươi có lẽ cũng đã khôi phục nguyên khí rồi chứ. Chỉ vốn vẹn ba trăm vạn người cũng không tập hợp được, các ngươi cho rằng chúng ta ngu ngốc sao?

Sau người An Đức Liệt, một tên Thiên Ma Thần bên hông đeo một chiếc chày dài bỗng tiến lên phía trước một bước, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ nhân tộc các ngươi chắc là muốn cố ý làm trái Thái Cổ hiệp nghị. Chẳng lẽ nhân tộc bây giờ lòng cánh đã đủ, muốn cùng lúc đối kháng với ba tộc thần, ma, huyết sao?

Mọi người đều biến sắc:

- Người cố ý làm trái Thái Cổ hiệp nghị là ma tộc các ngươi mới đúng! Vô số năm qua điều lệ này vẫn không thay đổi, tại sao lần này lại một mực tăng lên gấp sáu lần? Chẳng lẽ là khi dễ Thái Cổ ta không có người sao?

Về mặt An Đức Liệt vẫn lạnh nhạt, tay phải cầm lấy ly sứ trên bàn vuông cao chỉ vài thước, nhẹ nhàng ném một hớp, lúc này mới nói một cách không nhanh không chậm:

- Các ngươi muốn lý do sao? Hà hà, không phải chính các ngươi đã nói rồi sao? Lúc trước chính là “ban đầu định ra” năm mươi vạn, nếu là như vậy thì dĩ nhiên có thể thay đổi. Chúng ta là căn cứ theo tình huống hiện giờ, cho rằng con số này phải gia tăng đến ba trăm vạn mới thích hợp. Lý do này đã đủ chưa?

- Con số này không thể chấp nhận.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên lên tiếng. Hắn vừa nói ra, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

- Hử?

Cặp mắt An Đức Liệt nhíu lại, trong mắt lóe lên một vết sáng lạnh, uy nghiêm nói:

- Nói như vậy, nhân loại Thái Cổ các ngươi là muốn chiến tranh?

- Nếu muốn chiến, vậy thì cứ chiến.

Phong Vân Vô Kỵ thần nhiên đáp, không hề do dự chút nào, trong thân thể thẳng tắp như trường kiếm lộ ra một sự tự tin và bá khí.

An Đức Liệt ngạc nhiên, đây cũng không phải là mục đích mà hắn tới, liền khẽ mỉm cười nói:

- Không cần thật tình như thế! Ta nói rồi, con số này chỉ là dự định, còn chưa xác định. Lần này chúng ta phái người đến thương lượng, đã nói lên thành ý của chúng ta rồi. Bất luận như thế nào, chúng ta hi vọng Thái Cổ cũng sẽ tỏ rõ thành ý của các ngươi.

- Thành thật mà nói, sở dĩ chúng ta đột nhiên đề cao số lượng con tin, cũng là vì xét thấy một số kẻ trong các ngươi đã có hành động can quấy, khiến cho chúng ta cảm thấy bất an. Chẳng hạn như trước đây không lâu, hai vị cao thủ của Thái Cổ các ngươi đã chạy tới Ma Giới chúng ta, trắng trợn tàn sát tộc nhân Ma Giới

chúng ta, sau khi giết chết hàng ngàn vạn cao thủ lại ung dung rời đi. Hành động này đã vi phạm nghiêm trọng Thái Cổ hiệp nghị mà chúng ta ký kết. Chúng ta cần các người tỏ rõ thành ý hòa bình của mình

Nói đến đây, An Đức Liệt lại đầy hàm ý liếc mắt nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi .

Đám trưởng lão Bắc Hải nhất thời hiểu ra. Chuyện mà tên sứ giả Ma Giới này nói có lẽ là trước đây không lâu, Phong Vân Vô Kỵ và Xi Vũ đã chọn Ma Giới làm nơi quyết chiến, cuối cùng lại bị đám vương triều đại đế của Ma Giới mai phục vây công. Có điều từ trong miệng vị sứ giả Ma Giới này nói ra lại trở thành hai đại cao thủ Thái Cổ liên thủ tàn sát ma tộc tại Ma Giới.

- Sứ giả chắc là nghĩ sai rồi. Nhân loại Thái Cổ Chúng ta làm sao có thể chạy đến Ma Giới các người tàn sát được chứ?

Một tên cường giả tiềm tu nghi hoặc nói. Số người biết Xi Vũ và Phong Vân Vô Kỵ quyết chiến không ít, nhưng người biết được tình huống thật sự thì cũng không nhiều.

- Không biết Ma Giới giải thích như thế nào về việc trước đây không lâu, tám vị đại đế vương triều đột nhiên xuất hiện ở Thái Cổ, tiêu diệt hơn một ngàn vạn tộc nhân Thái Cổ chúng ta?

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên chất vấn.

- Nói vậy! Đại đế vương triều Ma Giới Chúng ta tôn quý thế nào, làm sao có thể tám người liên thủ xông vào Thái Cổ tàn sát nhân tộc các người?

Một tên Thiên Ma Thần vẻ mặt kinh ngạc, sau đó tức giận chất vấn.

An Đức Liệt bỗng quay đầu sang, nhìn chằm chằm vào tên Thiên Ma Thần theo hầu kia. Đây là Thiên Ma Thần do các vương triều đại đế khác phái đến tham gia đàm phán, sức ảnh hưởng của An Đức Liệt đối với hắn không hề lớn.

“Tên ngu ngốc này!” - An Đức Liệt trong lòng giận dữ mắng. Cho dù là kẻ ngốc cũng biết, tám đại đế vương triều Ma Giới không thể nào lại vô duyên vô cớ cùng nhau chạy đến Thái Cổ trắng trợn giết chóc một trận như vậy. Chưa nói đến chuyện mười ba đại đế vương triều cũng không phải là đồng lòng với nhau, trong nội bộ cũng có thù oán. Tranh quyền đoạt thế, vương triều tranh bá là chuyện bình thường, vốn không có khả năng cùng nhau làm ra chuyện như vậy. Hơn nữa chỉ nội tên tuổi của tứ đại Chí Tôn thần bí nhất Thái Cổ cũng đủ để chấn nhiếp tất cả đại đế vương triều, khiến bọn họ không dám tùy tiện dùng chân thân bước vào Thái Cổ.

Ngay cả Chủ Thần cũng có thể đánh ngã, huống hồ là đại đế vương triều nhỏ bé.

Lời vừa nói ra, tên Thiên Ma Thần kia lập tức nhận ra mục đích của Phong Vân Vô Kỵ, không khỏi trợn mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ một cái.

Quả nhiên, Phong Vân Vô Kỵ vừa nghe xong liền cười lạnh nói:

- Hai vị tộc nhân Thái Cổ Chúng ta có thể đi vào Ma Giới tàn sát ngàn vạn người, đại đế vương triều của các người tại sao lại không thể vào Thái Cổ giết người? Nếu như so sánh, e rằng các người mới là kẻ không có thành ý.

Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ và các trưởng lão Bắc Hải đều hiểu, phía ma tộc vốn là bóp méo tình hình thực tế hôm đó, đem chuyện Xi Vũ và Phong Vân Vô Kỵ bị phục kích nói thành hai người chủ động tàn sát, có điều chuyện như vậy từ trước đến giờ có miệng cũng không nói rõ được. Nếu như cứ dây dưa xem chuyện này thật hay giả, ngược lại sẽ trúng kế của ma tộc. Do đó Phong Vân Vô Kỵ mới trực tiếp vẽ bầu theo hồ lô, bịa ra chuyện tám đại đế vương triều Ma Giới cùng nhau xông Thái Cổ.

Hai bên đều là ăn nói lung tung, không hề có chứng cụ thể.

“Người tốt nhất cầm miệng lại cho ta, nơi này do ta làm chủ!” – Giọng nói của An Đức Liệt điên cuồng hét lên trong biến ý thức của tên Thiên Ma Thần kia, trong thanh âm đầy hung ác, khí tức đến từ Hắc Âm Quân Chủ làm cho người ta sợ hãi.

Tên Thiên Ma Thần kia lập tức tâm thần rung động, vẻ mặt kinh hãi nhìn An Đức Liệt. Bây giờ hắn mới hiểu được, vì sao một tên hoàng tử chuyên núp bóng dưới vương triều lại có thể đại biểu Ma Giới tham dự cuộc đàm phán này. Đây nào có phải là hoàng tử gì, vốn chính là một tên Hắc Ám Quân Chủ.

“Nếu đã nghe rõ thì hãy câm miệng người lại, yên lặng đứng một bên cho ta!” - An Đức Liệt hung ác nói, nhưng trên mặt vẫn luôn nở một nụ cười.

- Chúng ta có thể ngồi ở đây là đã tỏ rõ thành ý của chúng ta. Bây giờ chúng ta muốn nhìn thấy thành ý của nhân tộc Thái Cổ các người. Nếu các người cảm thấy không thể chấp nhận con số ba trăm vạn, vậy chúng ta hi vọng các người có thể nói ra giới hạn mà các người có thể đồng ý, chúng ta sẽ xem xét.

An Đức Liệt không muốn dây dưa đến những chuyện khác, liền trực tiếp nói ngay vào điểm chính:

- Nếu như chúng ta cảm thấy các người có thành ý, vậy thì dù có thấp một chút, chúng ta cũng không phải là không thể chấp nhận. Còn nếu như con số của các người vốn chẳng hề biểu thị thành ý, vậy lần đàm phán này cũng không cần tiến hành nữa.

Nói đến đây, An Đức Liệt liền để xuống ly trà hương, ấn vào đầu gối đứng lên. Đám Thiên Ma Thần đi theo lập tức cẩn thận nhìn chung quanh, tập trung đến sau người An Đức Liệt.

Chương không giả không khỏi biến sắc. Theo như lập trường của Thánh điện, chính là phải cố hết sức sức để trì hoãn thời gian diễn ra chiến tranh thần ma. Từ trước đến nay, Thánh điện vẫn luôn có một quy định bất thành văn là: Thánh điện nhất định phải cố hết khả năng, dù có hi sinh lớn hơn cũng phải kéo dài thời gian cho Thái Cổ, trì hoãn cuộc chiến thần ma đến khi Chí Tôn thứ năm sinh ra, hơn nữa ba đại Chí Tôn còn lại cũng phải khỏi hẳn, từ trong ngủ mê tỉnh lại.

Đây là chuyện từ ban đầu khi Thánh điện thành lập đã được các đại chương không giả ngầm thừa nhận.

Thái Cổ không e ngại chiến tranh, nhưng dù thế nào cũng nhất định phải trì hoãn thời gian chiến tranh đến khi ba đại Chí Tôn đều từ trong ngủ say chữa thương tỉnh lại, đồng thời vị Chí Tôn thứ năm ra đời.

“Đệ Ngũ Chí Tôn dù sao cũng còn quá trẻ, phi thăng chỉ mới ngàn vạn năm, còn chưa hoàn toàn hiểu được tình thế của Thái Cổ. Hiện giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính.” - Cẩn rằng một cái, chương không giả Thánh điện liền vượt quyền Phong Vân Vô Kỵ lên tiếng:

- Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể đồng ý tám mươi vạn con tin. Con số ba trăm vạn không thể nào chấp nhận được.

Trưởng lão Bắc Hải và Phong Vân Vô Kỵ đều giật mình. Phong Vân Vô Kỵ mấp máy môi giống như muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng.

590. Chương 531: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 7) 2

“Hắc Ám viễn chinh quân...” - Ánh mắt chương không giả lướt qua An Đức Liệt, nhìn vào cánh cổng truyền tống kia: “Một khi khai chiến, chỉ sợ người chết còn vượt xa ba trăm vạn. So sánh hai thứ, chỉ đành phải chọn thứ nhẹ hơn. Khi nào ba đại Chí Tôn hoàn toàn khôi phục thương thế, bốn đại Chí Tôn tụ họp, cho dù tình thế không tốt thì trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai chúng ta cũng có thể đứng vào thế bất bại. Ít nhất Thái Cổ còn có thể tiếp tục duy trì. Nếu như khai chiến trước thời gian, e rằng...”

Giờ phút này trong lòng chương không giả cảm thấy rất khổ sở, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào An Đức Liệt, cũng không dám tiếp xúc với ánh mắt của những người khác.

“Không cần để ý!” - Giọng nói lãnh đạm của Phong Vân Vô Kỵ vang lên trong tai chương không giả: “Cửu tinh đã sắp hội tụ, cuộc chiến thần ma lần thứ hai cũng không còn xa. Dù phía ma tộc nói lên một trăm vạn, ba trăm vạn, thậm chí là một ngàn vạn tộc nhân làm con tin cũng được, chúng ta đều có thể cố hăng đáp ứng. Chỉ cần không ngừng trì hoãn cho đến khi Chí Tôn tỉnh lại là ổn. Trong thời gian đó các người

hãy cố gắng ứng phó với phía Ma Giới, cố gắng làm cẩn thận đến giọt nước cũng không được lọt. Nói thật ra thì lần đàm phán này vốn không cần thiết. Ma tộc đàm phán là giả, dò xét thực lực của Thái Cổ... mới là thật. Ngài hãy xem ánh mắt của hắn!”

Nghe Phong Vân Vô Kỵ nói như thế, chưởng khống giả quả nhiên phát hiện, ánh mắt của An Đức Liệt vẫn luôn đảo qua trên người đám tộc nhân Thái Cổ tụ tập ở đây, chỉ là hắn che giấu rất tốt, mượn việc uống trà hương và phương thức đàm phán để ẩn đi ánh mắt dò xét của mình. Nhìn đến đây, chưởng khống giả trong lòng nhất thời trầm xuống, liền dứt khoát ngậm miệng im lặng.

- Tám mươi vạn à? Hừ, cộng thêm cô ta cũng không tệ lắm.

An Đức Liệt bỗng nhiên vươn tay chỉ vào Phương Phi.

Khi đám người Thái Cổ thấy rõ mục tiêu của An Đức Liệt, ngay cả người tu dưỡng lâu năm như đại trưởng lão Bắc Hải cũng không khỏi biến sắc.

Phương Phi chính là con gái của Hiên Viên Chí Tôn, nếu như biến thành con tin, bị Ma Giới giam giữ, vậy sĩ nhục của nó còn cao hơn nhiều so với số lượng nhân tộc to lớn bị cầm tù tại thủy lao Ma Giới.

- Láo xược!

Mọi người đều giận tím mặt. Đám nhân tộc Thái Cổ chung quanh đang quan sát nơi này bỗng nhiên đứng lên, một tay đặt lên binh khí bên hông. Nhiệt độ của Đạo vực chợt giảm mạnh. Trong trời đất tràn ngập không khí như thuốc súng.

- Hừ, hai trăm hai mươi vạn con tin đổi một cô gái của nhân tộc đã là tiện nghi cho các người rồi... Hay là các người vốn không có thành ý hòa đàm?

- Bì Nhi Bì Tư!

Sau người An Đức Liệt, một tên Thiên Ma Thần đột nhiên xoay người lại, đánh một chưởng vào trên cánh cổng truyền tống màu đen to lớn phía sau.

“Ầm!”

Cánh cổng truyền tống nối liền với không gian Thái Cổ đột nhiên bị công kích, khiến cho hơn nửa Đạo vực đều chấn động. Trong ánh mắt của mọi người, màn sáng ngăn cách Thái Cổ và phía Ma Giới chợt vỡ tan, khí tức hắc ám dày đặc từ không gian bên kia tràn vào Đạo vực. Phía bên kia cánh cổng truyền tống, từng hàng Hắc Ám viễn chinh quân về mặt nghiêm nghị phân bố tại mỗi góc không gian Ma giới, trải dài từ xa đến gần như sao trên trời, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không còn màn sáng của cánh cổng truyền tống ngăn cách, khí tức mạnh mẽ sắc bén trải qua vô số trận chiến luyện thành của Hắc Ám viễn chinh quân tỏa ra, trực tiếp đánh vào trong lòng mọi người. Tại khoảnh khắc nhìn thấy đội quân đội khổng lồ này, đám cao thủ Thái Cổ tụ tập tại Đạo vực đều cảm nhận được một áp lực cường đại vô hình, giống như bị một thanh kiếm sắc màu máu vô hình chỉ vào người.

Sự cường đại mà Hắc Ám viễn chinh quân triển hiện khiến cho rất nhiều cao thủ Thái Cổ nhìn thấy cảnh này trong lòng trầm xuống. Tiếng hét giận dữ nhanh chóng lắng lại.

An Đức Liệt hài lòng liếc nhìn phản ứng của mọi người, sau đó phất tay áo một cái, hai tay chấp sau lưng, uy nghiêm nói:

- Điều kiện đàm phán cứ quyết định như vậy. Trước khi nhìn thấy thành ý của các người, một ngàn ba trăm vạn Hắc Ám viễn chinh quân đến từ mười ba vương triều Ma Giới, cộng thêm một ngàn ba trăm Thiên Ma Thần sẽ đóng quân tại đây. Nếu các người muốn chiến thì đây sẽ là trận chiến đầu tiên. Ngoài ra, những gì các người nhìn thấy chỉ là một góc tảng băng của đại quân Ma Giới chúng ta thôi. Một khi khai chiến sẽ không ngừng có Hắc Ám viễn chinh quân tụ tập lại đây, tấn công vào Thái Cổ. Hừ, đến lúc đó đừng nói là ba trăm vạn tù đồ, e rằng một ngàn vạn cũng không đủ. Cho các người thêm một chút thời gian, muốn hòa hay chiến các người hãy tự mình suy nghĩ đi!

- Thuận tiện nhắc nhở các người một câu, công văn của chúng ta đã đưa đến Thiên Đường và huyết tộc, nếu như các người tự nhận có thể một mình đối kháng với ba chủng tộc, vậy thì cứ việc hủy ước đi!

Nói xong câu này, An Đức Liệt liền xoay người như muốn rời đi.

- Chờ đã!

Sau người các trưởng lão Bắc Hải, Phượng Phi đột nhiên đứng dậy. Phượng bào đỏ rực trên người xao động, nhất thời như vô số con bướm lửa theo gió bay lên.

An Đức Liệt dừng bước, quay lưng về phía mọi người, khoe miệng khẽ mỉm cười đắc ý, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ:

- Thế nào? Các người còn gì muốn nói sao?

Phượng Phi cắn môi, ánh mắt không ngừng đấu tranh. Trưởng lão Bắc Hải ở bên cạnh thấy vậy liền kinh hãi, đang muốn lên tiếng ngăn cản thì Phượng Phi đã nói:

- Ta đi với người!

“Ong!”

Giọng của Phượng Phi như một tiếng sấm vang lên trong đầu tất cả mọi người. Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, sau đó đầu óc trở nên trống rỗng.

- Cô không thể đi với hắn!

Thân hình Phong Vân Vô Kỵ nhoáng lên, gần như theo bản năng lập tức bay đến bên người Phượng Phi, một tay bắt lấy cổ tay trắng nõn của nàng.

Phượng Phi chỉ cảm thấy một luồng gió thổi tới, sau đó một chiếc bóng trắng từ hướng bên cạnh lướt đến, tâm niệm vừa động, liền bất giác muốn phóng ra lĩnh vực của mình. Không ngờ đối phương chỉ trong phút chốc đã bắt lấy cổ tay trắng của mình. Trong lòng nàng vừa sợ vừa vội, đợi sau khi phát hiện đó là Phong Vân Vô Kỵ, lại trở thành vừa kinh vừa hoảng, vừa thẹn vừa giận.

- Buông ta ra!

Một vệt ửng đỏ hiện lên trên gò má, Phượng Phi nào đã từng thân cận với người khác như vậy, trong mũi ngửi được khí tức bá đạo của phái nam, trong lòng càng nôn nóng như có con nai đập vào, lập tức trái tim loạn nhịp.

- Ta quyết không thể để cho cô đi với hắn!

Phong Vân Vô Kỵ nói, trong thanh âm lộ ra sự kiên quyết không cho phép cãi lời.

- An Đức Liệt! Yêu cầu của người chúng ta có thể đáp ứng, chỉ cần người tiếp được một chiêu này của ta!

Phong Vân Vô Kỵ vươn tay trái ra, một đoàn ánh kiếm sáng ngời xoáy tròn liền xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó nhanh chóng mở rộng. Đoàn ánh kiếm kia vừa xuất hiện, toàn bộ binh khí bên hông của mọi người tại Đào vực đều kêu lên không dứt, ngay cả ma binh treo bên hông của mấy tên Thiên Ma Thần kia cũng không ngừng rung động.

Đám Thiên Ma Thần thấy thế liền hoảng sợ biến sắc, vội vàng vận chuyển ma nguyên để áp chế sự khác thường của ma binh. Bọn chúng phải gia tăng đến gần tám thành ma nguyên mới ổn định lại được binh khí. Không chỉ như vậy, mỗi người đều cảm giác được áo quần trên người đột nhiên giống như hóa thành một món phục sức chế tạo bằng kiếm sắc, từng luồng ánh kiếm vô hình ngấm chĩa vào khiếu huyệt toàn thân.

Trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, một đoàn ánh kiếm mờ mịt nhanh chóng mở rộng khắp cả Đào vực.

“Bùng!”

Năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ mở ra, đoàn ánh kiếm trong tay liền bắn về phía An Đức Liệt.

- Người!

An Đức Liệt hoảng hốt. Hắn vốn không ngờ tới, này giờ vẫn nói chuyện một cách đắc ý, luôn áp chế đám nhân tộc này, đột nhiên Phong Vân Vô Kỵ vừa lên tiếng thì đã ra tay.

An Đức Liệt tự mình biết mình. Lần trước mười ba vương triều đại đế và cả Hắc Ám Quân Chủ cùng nhau vây công Kiếm Thần và Xi Vũ, nhưng lại bị bọn họ giết không ít người, còn bình yên chạy trốn. Mặc dù bản thân là một Hắc Ám Quân Chủ, nhưng tâm tư của Hắc Ám Chủ Thần vốn không thể dùng lẽ thường đo lường được. Lâu như vậy Hắc Ám Chủ Thần vẫn chưa từng liên hệ với hắn. Thứ duy nhất chứng minh hắn đã trở thành Hắc Ám Quân Chủ là hoa văn màu vàng tối từ trên trán ẩn vào biển ý thức, cùng với khẩu quyết mượn lực lượng của Chủ Thần đột nhiên hiện lên trong biển ý thức.

Với lực lượng vô cùng to lớn của Chủ Thần, một ma thần trẻ tuổi như hắn cũng không dám tùy tiện vay mượn.

Mà trong không gian Ma Đế Hoàng, nhân vật thần bí khó lường có khuôn mặt giống Kiếm Thần như đúc, hai tròng mắt trắng bạc lạnh như băng vô tình càng khiến cho An Đức Liệt trong tiềm thức sinh ra một sự sợ hãi đối với Kiếm Thần, cho là mình không phải là đối thủ của hắn.

Vì vậy vừa nhận ra công kích đáng sợ sau người, An Đức Liệt không kịp suy nghĩ gì, lập tức điều khiển không gian quy tắc, không ngừng biến hóa quỹ tích chạy trốn, không dám dừng lại một giây phút nào, trốn về hướng không gian Ma Đế Hoàng.

Nhưng mục tiêu của Phong Vân Vô Kỵ vốn không phải là hắn. “Kiếm chi linh vực” hóa thành một quả cầu ánh sáng như tia chớp xẹt qua cánh cổng truyền tống không gian, bắn vào bầu trời đen kịt phía bên kia.

Bên kia cánh cổng truyền tống, đám Hắc Ám viễn chinh quân đang bày trận chờ đợi, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng chói mắt từ trong cánh cổng truyền tống màu đen phía trước bắn ra, sau khi vẽ nên một quỹ tích hình cung trong hư không liền bay về phía mình.

“Keng!”

Hàng ngàn vạn Hắc Ám viễn chinh quân đột nhiên phát hiện binh khí trong tay rung động không thể khống chế, giống như muốn thoát khỏi tay. Đồng thời một luồng kiếm khí hùng hậu bản nguyên nhất từ trong đoàn ánh kiếm kia bắn ra, đi cùng với nó là một phiến ánh sáng chói mắt. Lực lượng ẩn chứa trong ánh kiếm kia làm cho cả trời đất đều biến sắc.

“Đinh!”

Tiếng kiếm ngân réo rất vang khắp hư không, hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh phía bên kia Ma Giới. Nhìn về nơi xa, sau khi “Kiếm chi linh vực” bay ra mấy chục trượng thì toàn bộ nổ tung, giống như một tấm lưới cá bung ra chụp về phía đám yêu ma.

Ở phía dưới, các cường giả Hắc Ám viễn chinh quân hoảng sợ biến sắc. Mấy trăm tên Thiên Ma Thần vọt lên không, từng tên hét lớn, vận chuyển ma nguyên trong cơ thể phát ra những linh vực màu đen như vàng trắng. Nhưng linh vực của đám cường giả yêu ma vừa mở rộng ra bên ngoài cơ thể không xa, lập tức một luồng kiếm ý sắc bén đánh vào trong biển ý thức của chúng, cường hành dùng ý thức bá đạo quấy nhiễu ma thức bọn chúng ngưng tụ. Linh vực vừa khoách triển ra bên ngoài cơ thể liền sáng lên một cái, sau đó ầm ầm rồi biến mất.

“Ầm ầm!”

Một luồng ánh sáng như sao băng xẹt qua bầu trời đen kịt, quét qua trận địa của Hắc Ám viễn chinh quân, sau khi lướt qua mấy ngàn trượng liền biến mất trong bầu trời đêm mênh mông phía sau. Nơi “Kiếm chi linh vực” nơi đi qua, từng đoàn lớn Hắc Ám viễn chinh quân biến mất không còn bóng dáng.

“An Đức Liệt, người cũng thay ta truyền một câu nói cho Ma Đế Hoàng, hòa hay chiến nên suy nghĩ một cách cẩn thận...” - Thần thức to lớn của Phong Vân Vô Kỵ phá tan tầng tầng không gian, vẫn không ngừng đuổi theo An Đức Liệt đang xuyên qua không gian thay đổi phương vị của mình, truyền vào trong tai của hắn.

An Đức Liệt dùng mọi cách biến ảo không gian quy tắc, nhưng khi quay đầu lại phát hiện giống như làm trò hề trong mắt đối phương, không cách nào thoát khỏi thần thức của đối phương, nhất thời một luồng khí lạnh chạy dọc từ đỉnh đầu đến chân, không khỏi rung mình một cái, đứng ngây người trong hư không.

“Đinh!”

Phong Vân Vô Kỵ lật cổ tay, tay áo phất lên. Đệ Ngũ Kiếm Đả liền rít một tiếng hóa thành một vết sáng xuyên qua cánh cổng truyền tống, bay vào trong bầu trời Ma Giới mênh mông, sau đó kêu lên một tiếng từ bầu trời bắn nhanh xuống, cắm ở giữa cánh cổng truyền tống màu đen phía trước quân đoàn Hắc Ám viễn chinh, chuôi kiếm vẫn rung động không ngớt phát ra tiếng u u.

- Kẻ nào dám vượt qua nơi này, chém!

Lời nói vừa dứt, ánh sáng trên cánh cổng truyền tống liền khép lại.

oOo

Trong mặt cắt vũ trụ không gian mênh mông, một đoàn bóng đen mang theo khí tức hủy diệt dần dần hiện lên. Phiến bóng đen hẹp dài như hình kiếm đạt đến mấy vạn trượng, hơn nữa còn đang không ngừng kéo dài. Nơi bóng đen hình kiếm vươn đến, vật chất trong hư không mấy vạn dặm bị một quy tắc kỳ dị thao túng, không ngừng bị hút về sâu trong bóng tối, dần dần chìm lấp trong đoàn bóng đen kia.

Bên trong bóng đen hình kiếm hẹp dài chưa bao giờ xuất hiện, mang theo khí tức hủy diệt cực độ xuyên qua mấy vạn trượng, Tây Môn Y Bắc cả người lơ đãng hai tay để ngang trước bụng, mái tóc dài như tuyết trắng sau đầu tản ra từng sợi, bình bình tại trong hư không.

Bên ngoài thân thể trắng nõn của Tây Môn Y Bắc, từng luồng bóng đen như kinh mạch từ cổ tay đan xen kéo dài, dần dần lan ra khắp toàn thân.

591. Chương 532: Hỗn Loạn Kéo Dài (phần 8)

Tại một nơi vũ trụ hư không khác cách mặt cắt vũ trụ của Tây Môn Y Bắc vô số không gian, thân hình của Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương càng lúc càng mờ nhạt gần như trong suốt. Theo thân thể ngày càng trở nên hư vô, khí tức của Độc Cô Vô Thương cũng dần dần thấm vào cả hư không đen kịt, dung hợp cùng với mặt cắt vũ trụ này, cảm giác cũng hòa vào trong hư không rộng lớn hơn.

Trong hư không đen kịt, mặc dù khắp nơi đều là khí tức đặc biệt của Độc Cô Vô Thương, nhưng lại không có một chút dao động cảm giác nào. Độc Cô Vô Thương lúc này đã hoàn toàn tiến vào một trạng thái không suy không nghĩ, giống như giếng cổ không gợn sóng. Y là mặt cắt vũ trụ này, mặt cắt vũ trụ này cũng là y, mỗi lần hít thở đều có thể dẫn động cả trời đất.

Theo phạm vi cảm giác và khí tức dung nhập vào hư không tăng lên, khu vực mà Độc Cô Vô Thương có thể khống chế cũng càng lớn hơn. Toàn bộ mặt cắt vũ trụ như đã biến thành thân thể của y.

Cách nơi Độc Cô Vô Thương cư ngụ ngàn vạn dặm là một vành đai vẫn thạch lớn. Dưới kiếm ý của Vô Cực kiếm đạo dẫn dắt, những vẫn thạch này tạo thành một đường cong to lớn hình chữ “S”, xuyên qua khắp mặt cắt vũ trụ, đồng thời chậm rãi xoay tròn.

Thiên hạ tấn công và thiên hạ phòng ngự, hai loại kiếm ý hoàn toàn tương phản phân biệt sinh ra tại hai mặt cắt vũ trụ cách vô số không gian, ảnh hưởng đến sự vận chuyển của cả phiến vũ trụ. Sự giảm và tăng giữa giữa hai người tương ứng với nhau, khiến cho khí tức của hai người không ngừng sinh trưởng, dần dần lan đến cả không gian lân cận.

oOo

Trong lần đàm phán thứ hai, phía Ma Giới đã yêu cầu Phương Phi đến Ma Giới làm con tin, khiến cho Kiếm Thần giận dữ ra tay, một thanh Đệ Ngũ Kiếm Đả chấn nhiếp Hắc Ám viễn chinh quân. Lần đàm phán này xem như đã sụp đổ.

Trong ghi chép của Hắc Ám viễn chinh quân khi chinh chiến trước đây, một đại quân Thiên Ma Hoàng mấy ngàn vạn, cộng thêm mấy ngàn Thiên Ma Thần, như vậy mà vẫn không đối phó được một người, tình huống này chỉ xuất hiện khi gặp phải bản thể của Sí Thiên Sứ trong hư không.

Trong cuộc chiến giữa hư không, năm tên Sí thiên sứ sáu cánh bên phía Thiên Đường trước giờ đều là do Hư Vô Chi Quân đối phó. Năm tên Sí thiên sứ hợp sức cũng phải khó khăn lắm mới chống chọi được với Hư Vô Chi Quân. Còn đối thủ của đám Thiên Ma Thần trước giờ vốn không phải là loại Sí thiên sứ này.

Quân viễn chinh tổn thất nặng nề. Thái Cổ ngoại trừ bốn đại Chí Tôn còn có cao thủ cấp bậc ngang với Sí thiên sứ, tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp Ma Giới, khiến cho người người đều xôn xao. Cùng lúc đó tin tức này cũng dần dần truyền lên, đến tận trung tâm của Hắc Ám viễn chinh quân.

Trong khu vực lân cận với thế lực vương triều đế hoàng tại Ma Giới thứ nhất, một vòng xoáy mây đen to lớn từ bầu trời cuốn xuống mấy ngàn trượng, bán kính bên trong vòng xoáy đạt đến mấy dặm, chậm rãi chuyển động dưới ảnh hưởng của một lực lượng không tên. Bên trong vòng xoáy mây đen, từng tia chớp màu vàng như mạng nhện không ngừng từ đầu bên kia đánh xuống mặt đất. Tiếng nổ vang không dứt bên tai. Những luồng khói đen lượn lờ bốc lên.

Phía dưới hố đen to lớn hình vòng xoáy chậm rãi chuyển động, một bóng đen hối hả chạy nhanh về phương xa, dừng lại phía trước những tia chớp màu vàng như mạng nhện không ngừng đánh xuống, cúi đầu đọc một trận chú ngữ, sau đó quỳ rạp xuống đất.

- Thưa quân vương vĩ đại! Chúng tôi gặp phải kẻ địch không thể chống lại được.

Tên yêu ma giáp đen cấp bậc ngang với Thiên Ma Thần kia quỳ sát trên đất, thành kính nói:

- Thực lực của đối phương tương đương với bản thể Sí thiên sứ, hoàn toàn vượt quá khả năng đối phó của chúng tôi. Hi vọng quân vương có thể phái Hắc Ám Chi Nô đến trợ giúp.

Phía trên vòng xoáy màu đen to lớn kia, một luồng khí tức to lớn mang theo uy nghiêm vô cùng chậm rãi từ bên kia “hố đen” bay đến, đứng ở phía trên mây đen. So sánh với y, khí tức của Thiên Ma Thần lại yếu ớt giống như một đứa trẻ con.

Hư Vô Chi Quân yên lặng nhìn chăm chú vào tên Thiên Ma Thần hèn mọn phía dưới. Mặc dù thân thể của Hư Vô Chi Quân gần như là hư vô, nhưng tên Thiên Ma Thần kia vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt tràn đầy cảm giác áp bức mãnh liệt.

“Tạm ngừng tất cả hành động đối với Thái Cổ. Trước khi có lệnh mới, các người hãy nghe theo sự chỉ huy của Ma Đế Hoàng!” - Sau khi trầm mặc một lúc, giọng nói uy nghiêm và hờ hững của Hư Vô Chi Quân bỗng vang lên trong đầu tên Thiên Ma Thần kia, thanh âm càng lúc càng nhỏ, đến khi một chữ cuối cùng vang lên thì Hư Vô Chi Quân đã từ phía trên rời đi không một tiếng động.

Tên Thiên Ma Thần kia chần chờ một lúc, sau đó nhanh chóng bay về phía cánh cổng truyền tống.

oOo

Đông đảo quân viễn chinh như cá diếc qua sông lần lượt từ trong hư không hàng lâm đến Ma Giới thứ nhất, chia ra các nơi. Ngàn vạn Hắc Ám viễn chinh quân và đám Thiên Ma Thần không biết là vô tình hay đã nhận được mệnh lệnh gì, lại không ngừng phân tán ra, từ ngàn vạn đại quân phân tán thành trăm vạn, lại phân ra thành mười vạn nhỏ.

Từ bầu trời nhìn xuống, những Hắc Ám viễn chinh quân mới này phân bố tại khắp Ma Giới thứ nhất như sao trên trời, không thuộc về các vương triều, cũng không ở vào những vị trí quan trọng, cứ như vậy lặng lẽ đứng trên mặt đất Ma Giới như đang chờ đợi thứ gì.

Nhưng từ đầu đến cuối, nhân vật cường đại đã từng tiêu diệt ngàn vạn Hắc Ám viễn chinh quân trong mấy giây rốt cuộc vẫn không lộ diện. Đường như y đã cảm nhận được khí tức của âm mưu.

Đông đảo Hắc Ám viễn chinh quân từ bốn phương lục tục kéo đến trước cánh cổng truyền tống thông đến Dao vực tại Thái Cổ, để bù đắp khoảng trống của những kẻ bị “Kiếm chi linh vực” giết chết. Quân đoàn càng lúc càng nhiều, nhưng chỉ tụ tập chung quanh cánh cổng truyền tống, cũng không dám vượt qua Đệ Ngũ Kiếm Đám tiến vào không gian Thái Cổ. Giữa Ma Giới và Thái Cổ dần dần bắt đầu có dấu hiệu của chiến tranh.

Bên phía Thái Cổ, không cần Thánh điện kêu gọi, đông đảo cao thủ Thái Cổ cũng lặng lẽ tiến về Dao vực. Càng ngày càng có nhiều cao thủ Thái Cổ tụ tập tại Dao vực, chuẩn bị ứng phó với Hắc Ám viễn chinh

quân tùy thời có thể xâm lấn.

Kiểm Thần mặc dù đã dùng một kiếm tiêu diệt đông đảo yêu ma, nhưng không phải ai nấy đều như Phong Vân Vô Kỵ. Số cường giả Thái Cổ có thể phát ra công kích cấp bậc như “Kiếm chi linh vực” chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhân tộc Thái Cổ cũng không cho rằng một mình Phong Vân Vô Kỵ có thể chấn nhiếp được Hắc Ám viễn chinh quân càng lúc càng nhiều.

Tại Thái Cổ, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng bên trong Kiếm các. Thánh Giả đã sai người truyền tin đến, đông đảo cao thủ pháp tu đã từ trong hư không lũ lượt kéo về Thái Cổ. Đối với Hắc Ám viễn chinh quân của Ma Giới, Phong Vân Vô Kỵ cũng không cho rằng bọn chú rã ng ao Vâ

Nếu như nói bọn chúng đột nhiên gia tăng số lượng gấp sáu lần chỉ vì lần đàm phán thứ hai, mà mục đích thật sự của lần đàm phán thứ hai là để bắt Phượng Phi, vậy thì mục đích của việc bắt Phượng Phi lại là gì?

Phượng Phi là tự mình đi đến Ma Giới, nhưng Phong Vân Vô Kỵ tin tưởng, cho dù nàng không hành động ngoài dự liệu của mọi người như vậy, Ma Giới cũng nhất định đã chuẩn bị rất nhiều phương án để bắt nàng, sự khác biệt duy nhất chỉ là trả giá ít hay nhiều mà thôi.

Như vậy mục đích của Ma Giới rốt cuộc là gì?

Phong Vân Vô Kỵ không có thời gian suy nghĩ. Cho dù mục đích của Ma Giới là gì, cho dù ma tộc có lăng nhục Phượng Phi hay không thì hắn đều phải đi.

Nhận thấy mối nghi ngờ trong lòng quá nhiều, khí tức âm mưu quá nặng, Phong Vân Vô Kỵ cũng không mang theo một binh một tốt nào mà lại một mình đi đến Ma Giới để cứu Phượng Phi.

“Bùng!”

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên hóa thành một chùm điểm sáng dày đặc, sau đó toàn bộ nhanh chóng chui vào trong hư không, biến mất còn không thấy.

Ở bên kia Ma Giới, tại nơi Phượng Phi xuất hiện lần cuối cùng, vô số điểm sáng từ trong hư không hội tụ lại, sau đó hóa thành Phong Vân Vô Kỵ người mặc áo bào trắng.

Trong không gian, vô số tin tức lưu lại nhanh chóng tràn vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ hơi suy tư, sau đó mở mắt ra, một vệt sát khí lạnh lẽo xẹt qua trong mắt: “An Đức Liệt! Âm Cát Cổ Đức!”

594. Chương 533: Ván Cờ Lớn Nhất 2

Bên trong không gian Ma Đế Hoàng, Đệ Nhất phân thân cả người mặc chiến giáp nhẹ nhàng từ trong hư không bước ra, áo choàng màu đen rộng thùng thình sau người cuốn khỏi hư không, sau đó lại phát ra phía sau người.

- Đứng lại!

Đệ Nhất phân thân mới vừa hiện thân, liền khiến cho những chiến sĩ vương triều chung quanh chú ý. Đám chiến sĩ vương triều ở gần đó liền hét lên, lập tức lao về phía Đệ Nhất phân thân.

Đệ Nhất phân thân giống như không nhìn thấy, hai cánh tay như đao vươn ngang ra hai bên.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, mây đen cuộn cuộn bỗng nhiên xuất hiện, bao trùm bầu trời trong không gian vương triều Ma Đế Hoàng, hình thành một vòng xoáy mây đen to lớn.

“Xoẹt!”

Cách đó mấy trăm trượng, mấy trăm tên yêu ma đang lao về phía này bỗng kêu lên thảm thiết, cả người lẫn xương cốt đều hóa thành từng luồng ma khí dọc theo mặt đất tràn về hướng Đệ Nhất phân thân.

“Ầm ầm ầm!”

Ở nơi xa hơn, đám yêu ma cấp bậc cao hơn một chút cũng bị kinh động. Ma khí cuộn cuộn như thủy triều xen lẫn với những tiếng hét lớn từ phía xa kéo đến.

“Vù!”

Áp lực cường đại nhất thời gây nên những cơn cuồng phong bên trong không gian vương triều yên tĩnh.

“Xoẹt!”

Tất cả công kích tầm xa đều hóa thành từng dòng ma khí thuần túy tràn về hướng Đệ Nhất phân thân.

“Sạt sạt!”

Áo choàng thật dài của Đệ Nhất phân thân giống như cánh chim của tử thần chậm rãi phát lên. Khí tức màu đen nồng nặc từ trong thân thể của hắn tỏa ra, hóa thành mây rối quanh quẩn bên ngoài thân. Trong phạm vi trăm trượng chung quanh giống như hóa thành một vùng đất tử vong, bất kỳ công kích tầm xa hay yêu ma nào tới gần khu vực này đều bị ăn mòn, chuyển hóa thành ma khí nguyên thủy nhất hội tụ trong cơ thể Đệ Nhất phân thân.

- Ma Đế Hoàng ở đâu?

Đệ Nhất phân thân trầm giọng hỏi. Ma khí trong cơ thể vận chuyển, từng luồng sát lực khí tức ngưng tụ như thực chất tỏa ra, trong nháy mắt xuyên qua vòng vây yêu ma đông đảo trong phạm vi hơn trăm trượng, làm bắn ra từng dòng máu đen, sau đó còn lan đến đám chiến sĩ vương triều dày đặc cách đó mấy trăm trượng mới ngừng lại. Trong tiếng kêu gào thê thảm, đông đảo yêu ma ngã xuống trên đất, nhưng ở phía xa vẫn có vô số yêu ma không ngừng tràn đến. Từ bầu trời nhìn xuống, chỉ thấy hàng loạt yêu ma từ bên trong những tòa cung điện màu đen trải rộng khắp không gian Ma Đế Hoàng xông ra ngoài.

“Gào!”

Một tiếng gầm vang lên từ phía trên. Đệ Nhất phân thân hồ hững ngẩng đầu lên, trông thấy một bóng ma to lớn đang đứng sừng sững trên cao. Theo một tiếng rít chói tai, một chiếc chày sắt to lớn xuất hiện trong tầm mắt Đệ Nhất phân thân từ nhỏ đến lớn, từ phía trên đập xuống.

“Xèo xèo!”

Chiếc chày lớn mang theo khí thế vạn cận kia đánh xuống còn cách Phong Vân Vô Kỵ trăm trượng, thân chày bỗng bốc lên ma khí cuộn cuộn. Đệ Nhất phân thân hồ hững vươn tay ra, chiếc chày lớn kia khi còn cách bàn tay hắn khoảng một thước liền hoàn toàn hóa thành sương mù tiêu tán.

“Ầm ầm!”

Thanh âm như trời đất rung chuyển vang lên. Trong bóng tối dường như có thứ gì bị kéo ra ngoài. Sau một khắc, một tòa cung điện to lớn đã bị tên ma thần cao hơn vạn trượng kia nâng lên khỏi đất, từ phía xa ném tới. Tên ma thần này hiểu được sự lợi hại của ma khí quanh người Phong Vân Vô Kỵ, liền tiện tay dùng vật lớn bên cạnh công kích.

“Ầm!”

Đệ Nhất phân thân đột nhiên nhún chân một cái, hóa thành một vệt đen mắt thường khó nhìn thấy từ dưới đất vọt lên, vẽ ra một đường thẳng nghiêng trong hư không, sau đó bắn vào trong ngực tên ma thần cao vạn trượng phía xa.

- A!

Tên đại ma thần màu đen sừng sững trong trời đất kia kêu thảm một tiếng, thân thể cao lớn liền nổ tung, vô số mảnh thịt bắn về bốn phía.

“Vù!”

Đệ Nhất phân thân bước giữa hư không, áo choàng sau lưng tung bay phần phật. Trong phạm vi trăm trượng bên dưới, xương trắng chất đầy như tháp, đây đều là hài cốt của đám yêu ma vương triều không kịp né tránh. Dưới sự ăn mòn của ma khí do Phong Vân Vô Kỵ phát ra, ngay cả những hài cốt này cũng nhanh chóng hóa thành ma khí tản đi.

Ánh mắt Đệ Nhất phân thân như tia chớp quét qua bốn phía một vòng. Ở chung quanh, phàm là nơi ánh mắt của hắn quét qua, đám yêu ma đều kinh hoảng. Cả vương triều Ma Đế Hoàng lớn như vậy lại không hề có cao thủ nào xuất hiện.

- Ma Đế Hoàng, xem ra ngươi vẫn xem thường bản tọa!

Đệ Nhất phân thân hừ lạnh một tiếng, hai vai rung lên, dưới chân bỗng phát ra một tiếng gầm như đến từ vũ trụ hỗn độn. Ma khí dày đặc tụ tập dưới chân như thác nước cuốn ngược lên, một bóng đen từ dưới chân Đệ Nhất phân thân vọt vào sâu trong hư không.

“Ầm!”

Hư không rung động. Trên bầu trời sấm chớp ầm ầm.

“Đùng!”

Một cột sét dọc theo mây đen dày đặc đánh xuống. Trời đất bỗng trở nên sáng ngời. Trong ánh chớp đó bỗng hiện ra một ma thần to lớn cao đến ngàn trượng, trên đầu có mười bốn chiếc sừng, hai lỗ tai dài như trâu, sau lưng mọc một chiếc đuôi trâu dài đến trăm trượng, trên đỉnh đầu có một viên hồng tinh chói mắt, chân đạp trời trắng và ngôi sao, quanh người sương mù phun trào, sát khí kinh người.

Cả vương triều Ma Đế Hoàng đều bị một đoàn sát khí như thủy triều bao phủ, càng đến gần trung tâm thì sát khí càng dày đặc. Chúng ma chỉ cảm thấy quanh người như có những mũi kim đâm vào tận xương, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Chủ nhân Sát Lục một khi đã triệu hồi linh hồn Sát Lục, Đệ Nhất phân thân cũng không cần che giấu nữa. Dấu hiệu kỳ quái hình chữ “Vạn” ở giữa trán liền hiện lên, khí tức của yêu ma đỉnh cao không hề che giấu tỏa ra ngoài.

Vô số yêu ma run rẩy và sợ hãi dưới khí tức của chủ nhân Sát Lục, từng tên kinh hãi nhìn lên chủ nhân Sát Lục đầu đội trời, chân đạp trăng sao, ào ạt lui về phía sau.

Trong bóng đen to lớn do Linh hồn Sát Lục chiếu xuống, Đệ Nhất phân thân nhú mày một cái. Ma Đế Hoàng và đám yêu ma đỉnh cấp trong vương triều vẫn không thấy xuất hiện.

Trên bầu trời, linh hồn Sát Lục to lớn đột nhiên vươn nắm tay đánh thẳng vào phía trên. Trong tiếng kêu lớn, bốn phương đều rung chuyển. Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng tất cả yêu ma, cảm giác này chỉ xuất hiện khi gặp phải tai ương ngập đầu. Bọn chúng chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời vốn không mặt trời, không trăng, không sao bỗng xuất hiện những ngôi sao chi chít.

Trong trời đất tràn ngập một đoàn khí tức hủy diệt. Bị Hấp Tinh đại pháp tầng thứ chín của Đệ Nhất phân thân dẫn dắt, tại bên ngoài không gian Ma Đế Hoàng ở sát Ma Giới thứ nhất, vô số ngôi sao từ trong hư không xa xôi vội vã bay vụt đến.

Ma thức của Đệ Nhất phân thân một lần nữa quét qua không gian Ma Đế Hoàng, nhưng vẫn không phát hiện khí tức của bất kỳ cường giả đỉnh cấp nào trong vương triều Ma Đế Hoàng.

Ma thức dò xét cũng không phải lúc nào cũng hiệu nghiệm. Khi công lực đạt đến một cấp bậc nhất định, phần lớn đều có phương pháp để tránh khỏi ma thức đối phương tra xét. Đệ Nhất phân thân cũng không xác nhận vì sao những kẻ này còn không xuất hiện.

Theo như tình huống hiện giờ, bọn chúng không thể nào không ra ngoài được. Đệ Nhất phân thân suy nghĩ, đột nhiên dường như nghĩ đến điều gì, liền ngẩng đầu nhìn bầu trời trải đầy ngôi sao, lầm bầm nói:

- Chẳng lẽ, bọn chúng vốn không có ở đây?

Tâm niệm vừa động, hai luồng sát khí như thực chất liền hóa thành trường kiếm phát ra, xuyên qua hai vai một tên chiến sĩ vương triều cách đó không xa. Tên chiến sĩ vương triều kia kêu thảm một tiếng, liền bị sát khí vô hình kéo đến trong hư không.

“Thủ lĩnh của các ngươi đâu? Thiên Ma Thần và đại đế vương triều ở đâu?” - Giọng nói lạnh như băng của Đệ Nhất phân thân vang lên trong đầu tên yêu ma kia.

“Tôi không... không biết. Các đại nhân đã rất lâu không lộ diện...” - Tên yêu ma kia hoảng sợ, ngay cả nói chuyện cũng hơi lắp bắp.

“Ầm!”

Tên yêu ma kia đã hết giá trị lợi dụng, liền bị sát lục khí tức do Đệ Nhất phân thân phát ra xé thành mảnh vụn.

“Ầm!”

Cánh tay phải của chủ nhân Sát Lục đội trời đập đất, đội trăng đập sao đang giờ cao trên đỉnh đầu đột nhiên kéo xuống.

“Vù!”

Trong hư không phía trên ẩn sau mây đen, những ngôi sao chi chít liền rít lên, tạo thành những quỹ tích rực rỡ như khói hoa trong hư không, từ bầu trời rơi xuống như mưa. Dưới ánh sáng của cửa hàng tí ngôi sao, cả không gian Ma Đế Hoàng âm u đều phủ lên một lớp ánh sáng mờ mờ bóng loáng.

“Ầm ầm ầm!”

Ở bốn phương, vô số ngôi sao mang theo lực lượng hủy diệt từ bầu trời rơi xuống. Mỗi lần ngôi sao rơi xuống đều có đông đảo địa yêu ma kêu lên thảm thiết và tử vong. Dưới sự va chạm của những ngôi sao, không gian của vương triều càng lúc càng trở nên không ổn định. Tiếng mặt đất rung chuyển liên miên không dứt. Dưới chân như sóng lớn nhấp nhô. Khắp nơi đều là tiếng kêu kinh hoàng của đám yêu ma vương triều đang hoảng hốt bỏ chạy. Các loại âm thanh hỗn tạp phiêu đảng trong hư không. Trên mặt đất, những tòa cung điện màu đen chi chít bị những ngôi sao từ trên trời giáng xuống đập trúng liền sụp đổ, chìm vào trong tầng đất.

“Đệ nhất, có tìm được Phượng Phi không?” - Ngay lúc này, giọng nói của Đệ Tam phân thân bỗng từ nơi xa xôi truyền đến, trong thanh âm lộ ra sự lạnh lẽo và sát khí dồn nén, còn dày đặc hơn cả chủ nhân Sát Lục là Đệ Nhất.

Ánh mắt Đệ Nhất phân thân quét qua chung quanh một vòng, trong tầm mắt đều là đám yêu ma hóa thành thịt vụn và cung điện sụp đổ, nhưng vẫn không có dấu vết của bất kỳ ma tộc cao cấp nào.

“Đệ Tam!” - Ánh mắt Đệ Nhất phân thân xuyên qua khói đen dày đặc nhìn vào một nơi nào đó trong hư không, vẻ mặt hơi ngưng trọng: “Trong không gian vương triều Ma Đế Hoàng lại không có một Thiên Ma Thần nào, kể cả Ma Đế Hoàng. Ta cũng không cảm giác được khí tức của Phượng Phi. Tình huống... có gì đó không đúng... rất không đúng.”

Phía trên không gian Ma Đế Hoàng, hai tên Hắc Ám Quân Chủ mặc áo bào đen rộng thùng thình bỗng từ giữa không trung chậm rãi lộ ra hình thể. Trong lòng Đệ Nhất phân thân lập tức có cảm ứng, liền ngừng đầu nhìn về hướng bầu trời tây bắc, ánh mắt lạnh lùng chiếu vào trên người hai tên Hắc Ám Quân Chủ kia.

595. Chương 533: Ván Cờ Lớn Nhất 3

Bốn phía lửa nóng hừng hực, khói đen cuộn cuộn. Trên bầu trời sao băng như mưa. Đệ Nhất phân thân đứng giữa trời đất, áo choàng lớn màu đen sau người tung bay phấp phật, giống như một ma thần không ai sánh bằng.

Ma Đế Hoàng đã không có ở đây, đám đại tướng của vương triều cũng vậy, chỉ còn lại một đám tôm tép mà thôi. Nhớ lại lúc trước khi giao chiến với vương triều Ni Cổ Lạp Tư tại ma sơn thứ tư, đại tướng Âm Cát Cổ Đức của vương triều Ma Đế Hoàng lại đột nhiên xuất hiện trợ giúp vương triều Ni Cổ Lạp Tư, khiến cho mình hai mặt thù địch, thù mới hận cũ liền bộc phát trong lòng Đệ Nhất phân thân.

“Mẹ kiếp, các người dám lập mưu hại bản tọa, vậy bản tọa sẽ phá tan hang ổ của các người, khiến cho các người không còn thể diện!”

Trong lòng nghĩ như vậy, Đệ Nhất phân thân liền chậm rãi vươn hai tay ra, trong miệng bật hơi một tiếng. Áo bào của hắn tung bay. Lực hút to lớn của Hấp Tinh đại pháp lập tức phát ra. Hai bên thân thể, mặt đất dày trăm trượng kêu lên một tiếng nứt ra, kéo theo đám cung điện dày đặc và yêu ma toàn bộ hất lên không, hóa thành thủy triều đen tràn về phía hai bàn tay đang mở ra của Đệ Nhất phân thân.

Cùng lúc đó, sau khi xác nhận suy nghĩ trong lòng, Đệ Tam phân thân liền hóa thành sao băng vội vã bay về một hướng khác. Theo như hắn suy đoán thì Phượng Phi là đang bị giam tại Ma Giới thứ nhất.

Khí tức của Phượng Phi lưu lại trong không khí vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn có thể giúp Phong Vân Vô Kỵ tìm được dấu vết của nàng.

Một luồng sáng trắng mắt thường khó nhìn thấy nhanh chóng xẹt qua dưới bầu trời Ma Giới thứ nhất, kéo dài về phía trước.

Không biết trải qua bao lâu, tại nơi chân trời bỗng xuất hiện một tòa cung điện hoàng kim hùng vĩ. Bên ngoài cung điện hoàng kim là những bậc thang trải dài xuống phía dưới. Một bóng ma đang xoải chân ngồi trên bậc thang, bên người đặt một thanh ma đao, từ nơi xa nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Thân hình nhoáng một cái, Phong Vân Vô Kỵ không hề có mang theo chút khói bụi nào xuất hiện ở cách cung điện không xa.

Trên bậc thang cao nhất phía đối diện, tên yêu ma có thân thể cao lớn, tóc dài đến vai, tướng mạo rất giống một trung niên nhân tộc nhưng lại có mắt tím, một tay chụp lấy thanh ma đao để nghiêng bên người, sau đó chậm rãi đứng dậy. Trong cơ thể hắn không ngừng vang lên tiếng xương cốt lộp độp.

- Thái Cổ Kiếm Thần phải không?

Tên yêu ma kia đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ hờ hững không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn. Bên trong cung điện hoàng kim phía sau hắn, Phong Vân Vô Kỵ đã cảm nhận được khí tức của Phượng Phi.

- Nếu không phủ nhận thì chính là thừa nhận rồi. Chúng ta chờ ngươi đã lâu.

Tên yêu ma kia cười nói:

- Nếu như ngươi có bản lĩnh thì cứ đưa cô ta đi. Có điều...

Tên yêu ma kia thu lại nụ cười, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, một ngón tay màu đen to lớn chỉ về phía cung điện sau người:

- Có điều nếu như ngươi dám chạy trốn hoặc là tự tiện rời đi, hừ, cô ta nhất định sẽ phải chết!

Đây là một tòa cung điện hoàng kim kỳ quái có thể ngăn cách tinh thần tra xét. Tất cả tin tức đều chỉ rõ, Phượng Phi là đang ở trong tòa cung điện hoàng kim này.

- Gọi bọn chúng ra đi!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói. Cung điện hoàng kim có thể ngăn cách sự dò xét của hắn, nhưng đám yêu ma chung quanh ẩn vào trong hư không thì không cách nào lừa gạt được.

- Ha ha, được!

Tên yêu ma kia cười hai tiếng như khen ngợi:

- Không hổ là Thái Cổ Kiếm Thần. Nhưng cô gái này thì ngươi đừng mong đưa đi. Không chỉ cô ta, ngay cả ngươi cũng đừng hòng thoát được!

Lời vừa dứt, trong hư không chung quanh Phong Vân Vô Kỵ bỗng xuất hiện những bóng ma chi chít. Nếu đã bị Phong Vân Vô Kỵ đoán được, đám yêu ma này cũng không cần che giấu nữa. Khí tức của cường giả cấp Thiên Ma Thần điên cuồng tràn ra ngoài, ma khí dày đặc như khói đen từ trong lỗ chân lông toàn thân tỏa ra.

Đám cường giả đỉnh cấp của vương triều Ma Đế Hoàng mà Đệ Nhất phân thân tìm khắp nơi không thấy, đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này. Không chỉ như vậy, trong số những bóng đen đông đúc bao trùm toàn bộ không gian chung quanh Phong Vân Vô Kỵ, còn có rất nhiều yêu ma cao cấp đến từ quân đoàn Hắc Âm viễn chinh. Dưới ảnh hưởng của ma khí hùng hậu trong cơ thể đám cường giả yêu ma, trời đất bỗng trở nên tối tăm, mây đen cuộn cuộn từ bốn phương kéo đến phía trên cung điện hoàng kim.

“Ầm ầm!”

Trời đất vang rền. Trong tiếng sấm, bốn cây cột lớn mặt ngoài có hoa văn màu vàng tối lập lòe, mang theo khí tức đen tối dày đặc từ sâu trong biển mây rơi xuống, cắm mạnh vào trong tầng đất. Nơi cột lớn rơi

xuống, mặt đất từng phiến nứt ra. Trên đỉnh cột là bốn đoàn khí đen ngút trời, bên trong có vô số sợi tơ vàng đan xen, loáng thoáng có thể thấy được những phù văn ẩn chứa lực lượng kỳ dị.

“Rắc rắc!”

Trong tiếng giòn giã, tại tầng dưới chót cung điện hoàng kim, những đường vân màu vàng tối như mạng nhện bỗng trải ra. Đồng thời dưới gốc của bốn cây cột to lớn cao hơn mười trượng cũng xuất hiện những đường vân phức tạp như mạng nhện. Đường vân của hai bên chạm vào nhau, hoàn mỹ dung hợp cùng với nhau, hình thành một hoa văn kỳ quái bên dưới mặt đất giống như trận pháp. Quy tắc bên trong khối không gian này lập tức xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ trầm xuống. Ngay lúc bốn cây cột to lớn kia rơi xuống đất, tin tức bên ngoài không ngừng tràn vào trong đầu hắn đột nhiên bị cắt đứt, lực lượng tinh thần cũng bị ngăn chặn. Đây hiển nhiên là một loại ma khí hạn chế sự liên hệ đối với bên ngoài, hơn nữa rất có khả năng là do Hắc Âm Quân Chủ gây nên.

“Con tin... đàm phán... Phượng Phi... cung điện hoàng kim... yêu ma... ta...” - Một loạt đầu mối nhanh chóng liên hệ lại với nhau, lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Hắn loáng thoáng cảm thấy như đã nắm bắt được điều gì.

Ánh mắt nhìn lướt qua đông đảo yêu ma chung quanh. Những yêu ma này muốn vây khốn hay cầm chân hắn có lẽ còn được, nhưng nếu muốn giết chết hắn thì e rằng còn chưa đủ. Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ, đột nhiên...

Trong nháy mắt một tia sáng lóe lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ: “Cầm chân!”

Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua đám yêu ma chung quanh lơ lửng trên không, quanh người ma khí cuộn cuộn, những quả cầu ánh sáng trong tay kêu lên lẹt xẹt, nhưng lại không có một tên yêu ma nào giành tấn công trước.

“Mục tiêu của bọn chúng không phải là ta!” - Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm, vẻ mặt vốn bình tĩnh đột nhiên hơi tái nhợt. Nếu như nói mục đích gia tăng con tin là để tiến hành đàm phán, tiến hành đàm phán là để che giấu mục đích bắt Phượng Phi đi, mà mục đích bắt Phượng Phi đi là để đối phó với mình, nói chuẩn xác là để giữ chân mình lại Ma Giới, nhưng mình cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của Ma Giới, vậy thì là ai?

Đáp án không cần nói cũng biết. Tại Thái Cổ, người có địa vị cao hơn và quan trọng hơn cả Thái Cổ Kiếm Thần chỉ có bốn đại Chí Tôn.

Kết luận này vừa đưa ra, tất cả liền trở nên rõ ràng. Đông đảo Hắc Âm viễn chinh quân tụ tập ở gần cánh cổng truyền tống Dao vực vốn chỉ là một mồi nhử, nhằm để đánh lạc hướng chú ý của mọi người.

Tại khoảnh khắc này, biến ý thức của Phong Vân Vô Kỵ vận chuyển với một tốc độ cực kỳ cao, từng ý niệm nhanh hơn cả ánh chớp lướt qua trong đầu.

Tại cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, hai tên Chủ Thần đã ngã xuống. Chủ Thần cũng phải bỏ mình, không lý do gì Ma Giới lại không nghi ngờ Thái Cổ Chí Tôn bị thương nặng. Nhưng nơi Chí Tôn ngã say những ma tộc bình thường không thể nào do thám được. Chỗ như vậy nhất định là có cao thủ canh giữ, bất cứ kẻ nào trên người có ma khí đến gần sẽ lập tức bị phát hiện, sau đó bị giết chết. Cũng chỉ có lý do này mới có thể giải thích, vì sao ma tộc phái ra rất nhiều mật thám đến Thái Cổ, nhưng đến bây giờ dường như cũng không thu hoạch được bí mật gì lớn.

Bắc Hải Hiên Viên khau, mặc dù đối với triều thánh giả là một nơi công khai, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều biết. Hơn nữa Bắc Hải còn có triều thánh giả bảo vệ, hề là yêu ma nhất định còn chưa kịp đến gần đã bị giết chết. Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được, tại sao ma tộc và cả đám Chủ Thần vẫn luôn không có biểu hiện gì đối với Thái Cổ. Trước khi xác định bốn đại Chí Tôn thật sự không thể phát động “Tứ tượng đại trận” lần nữa, không một Chủ Thần muốn mạo hiểm có thể dẫn đến mất mạng đi tấn công Thái Cổ.

Nhưng không tấn công không có nghĩa là không có hành động. Vấn đề là tại sao ma tộc lại quyết định hành động vào lúc này? Rốt cuộc là kẻ nào đã nói cho bọn chúng biết nơi các Chí Tôn ngã say?

Đao Đế sao? Cũng có thể, nhưng địa vị của hắn vốn không cao, không thể nào biết quá nhiều bí mật của Thái Cổ. Ngoại trừ Đao Đế thì còn có ai? Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ, một cái tên nhanh chóng hiện lên trong đầu: Công Tôn Chỉ Thương.

Vô số năm ẩn nấp, không ai biết hắn đang làm gì. Với năng lực của Phong Vân Vô Kỵ, cho đến bây giờ cũng chỉ biết là phía dưới Thánh điện và Bắc Hải mỗi nơi có một vị Chí Tôn, còn nơi ngủ say của hai vị Chí Tôn khác đến giờ vẫn không biết. Nhưng mình không biết không có nghĩa là Công Tôn Chỉ Thương không biết. Nếu như có người chịu bỏ ra rất nhiều thời gian để điều tra nơi ngủ say của các Chí Tôn, Công Tôn Chỉ Thương nhất định là một trong số đó.

Điều không ổn nhất chính là phân thân cường đại nhất của Công Tôn Chỉ Thương là Đại Quang Minh Vương Dương Tôn rất có thể hiện giờ đang ở trong thánh điện, hơn nữa còn ngồi ở chức cao.

Đây là một ván cờ liên hoàn.

Trên bậc thang của cung điện hoàng kim, tên yêu ma kia tay cầm ma đao, vẫn luôn yên lặng nhìn chăm chú vào biểu tình của Phong Vân Vô Kỵ, càng về sau cổ tay càng xiết chặt, nắm chắc ma đao trong tay, đồng thời cất bước từ trên bậc thang đi xuống:

- Trước tiên xin tự giới thiệu một chút. Bản tọa là đại tướng dưới trướng Hư Vô Chi Quân, đại tướng quân Già Lan Lâu, lần này đặc biệt đến đây vì ngươi. Phong Vân Vô Kỵ, ngươi quả nhiên không hổ là đệ nhất cao thủ dưới Thái Cổ Chí Tôn, ngoại trừ võ lực còn có một trí tuệ hiếm có. Chỉ tiếc là ngươi phát hiện đã trễ rồi. Hà hà, đừng mơ có thể truyền tin đến Thái Cổ, đó là chuyện không thể. Có thấy bốn cây cột ở kia không, đó chính là chuẩn bị cho ngươi. Tiếp chiêu đi!

Lời vừa dứt, Già Lan Lâu đột nhiên từ trên bậc thang nhảy xuống, ma đao trong tay khuấy lên, một đoàn ma khí tụ thành ánh đao màu đen bắn lên cao, giữa không trung gấp lại chém về phía Phong Vân Vô Kỵ. Cùng lúc đó, thủy triều ma khí cũng từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn tràn đến.

596. Chương 533: Ván Cờ Lớn Nhất 4

Ma Đế Hoàng trên người mặc áo bào đế vương màu đen, đầu đội vương miện. Đây là lần đầu tiên hắn lộ ra hình dáng thật của mình, là một nam tử trung niên anh tuấn uy vũ. Mấy tên Thiên Ma Thần đứng ở sau người hắn, bên cạnh là người áo đen thần bí đã từng xuất hiện trong ma điện một lần.

Một tên ma tộc từ phía đông nam bay vút đến, dừng lại trước người Ma Đế Hoàng mấy trượng, sau đó quỳ sát đất cung kính nói:

- Bẩm bệ hạ! Thái Cổ Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ đã vào tròng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Ma Đế Hoàng cuối cùng cũng giãn ra, trên mặt nở một nụ cười nhạt, nghiêng đầu nói với người áo đen thần bí kia:

- Tiên sinh?

Người áo đen kia gật đầu một cái, lạnh nhạt nói:

- Bệ hạ, có thể bắt đầu rồi.

- Ừm.

Ma Đế Hoàng gật đầu một cái, sau đó xoay đầu lại nhìn về phía cánh cổng thông đến Đao vực, tay phải chậm rãi giơ cao quá đỉnh đầu. Ngay lúc bàn tay sắp sửa hạ xuống...

“Đỉnh!”

Đệ Ngũ Kiếm Đả cắm vào phía trước cánh cổng truyền tống màu đen, tỏa ra kiếm khí kinh người đột nhiên kêu lên một tiếng, từ dưới đất bay lên, vẽ một vòng trên không trung, sau đó nhanh chóng bắn về phía cánh cổng truyền tống.

- A!

- Không hay!

Ma Đế Hoàng và người áo đen thần bí kia đều biến sắc. Mệnh lệnh tấn công còn chưa hạ xuống, bội kiếm của Kiếm Thần dĩ nhiên không thể nào phản ứng vì cảm nhận được Hắc Ám viễn chinh quân sắp tấn công.

- Chặn nó lại!

Ma Đế Hoàng quát trầm một tiếng, lập tức ra tay. Phía trước cánh cổng truyền tống không gian nổi lên sóng gợn, không gian quy tắc nhanh chóng biến hóa, hai bên không gian trở nên cứng rắn như sắt thép kẹp về phía Đệ Ngũ Kiếm Đả đã sắp vượt qua cánh cổng truyền tống.

“Vèo!”

Đệ Ngũ Kiếm Đả lại phát ra một tiếng rít chói tai, thân kiếm khê rung lên, sau đó tốc độ chợt tăng vọt, chỉ sai lệch một chút tránh khỏi công kích của Ma Đế Hoàng, xuyên qua cánh cổng truyền tống không gian bay ra.

- Lập tức hạ lệnh!

Người áo đen bên cạnh vội vã nói.

“Ầm!”

Cánh cổng truyền tống đứng sừng sững tại Đào vực bỗng kêu vang một tiếng mở rộng. Hắc Ám viễn chinh quân như thủy triều từ trong cánh cổng truyền tống cuộn cuộn tràn ra, chiến giáp đen kịt phát ra ánh sáng lạnh trong trời đất lơ mơ. Trải qua lâu dài phối hợp, cộng thêm phương thức tác chiến giống như quân đội khiến quân đoàn Hắc Ám viễn chinh nhanh chóng chiếm cứ một khu vực gần cánh cổng truyền tống. Đại quân phía sau cánh cổng truyền tống không ngừng tràn ra.

Bị ma khí công kích, cao thủ Thái Cổ tại Đào vực không hề nghĩ ngợi, liền hét lớn một tiếng, nhanh như chớp ra tay. Từng ánh kiếm phối hợp với đao khí tung hoành mấy ngàn trượng từ bầu trời chém xuống, đánh thẳng vào khu vực gần cánh cổng truyền tống.

“Cheng cheng!”

Trên mặt đất Đào vực rộng lớn, tiếng binh khí rời khỏi vỏ không ngừng vang lên, đầy trời đều là ánh sáng chói mắt.

- Gào!

Ở gần cánh cổng truyền tống, đám yêu ma gầm lên, cả người tỏa ra khí tức hắc ám dày đặc. Trong tiếng gầm, thân thể của đám yêu ma đứng trước nhất bỗng lớn lên gấp đôi, bắp thịt sau vai nhúc nhích, đôi cánh ác ma màu đen rộng lớn như tia chớp từ sau vai xuyên qua bắp thịt vươn ra ngoài.

- Gào!

- Giết!

Hắc Ám viễn chinh quân và cao thủ Thái Cổ như hai dòng sắt thép đập mạnh vào đối phương, trong hai dòng sắt mênh mông đó thỉnh thoảng lại xen lẫn từng vầng ánh sáng linh vực bùng lên.

Ngay lúc Hắc Ám viễn chinh quân xông qua cánh cổng truyền tống Đào vực tấn công vào Thái Cổ lúc, tại trung tâm của Thái Cổ bỗng nhiên xuất hiện những bóng đen khác thường. Những người này đều mặc áo bào đen trùm kín người, khí tức đè nén đến cực điểm. Chỉ trong nháy mắt, giữa những dãy núi nhô lên tại trung tâm Thái Cổ đã xuất hiện rất đông người áo đen kỳ quái.

- Hành động!

Ở giữa những bóng đen thần bí này, một nam tử không cao không gầy nhẹ giọng nói.

- Rõ!

Những người còn lại đều thấp giọng đáp lời. Sau đó thể lực thần bí từ các nơi hội tụ đến này lại chia làm năm đội, phân biệt dán mặt đất lao về năm hướng, lợi dụng địa hình của Thái Cổ để che giấu hình thể.

Tại Thánh điện.

“Đinh!”

Một tiếng kiếm ngân réo rắt vang vọng trời cao. Một vệt cầu vòng màu đen mang theo tiếng rít chói tai từ trên trời cao bắn xuống, bay vào trên Thánh sơn. Trong ánh mắt của đám người Thánh điện, vệt sáng kia bỗng hóa thành một bóng đen mất thường nhìn khó thấy biến mất trong cửa lớn Thánh điện.

- Đó chẳng phải là bội kiếm của Kiếm Thần sao?

Sau khi Đệ Ngũ Kiếm Đả mang theo một luồng gió mạnh thét gào chui vào bên trong Thánh điện một lúc, một tên nhân viên của Thánh điện mới hơi thất thần lẩm bẩm nói. Thanh kiếm này chẳng phải là trấn áp ở trước cánh cổng truyền tông Đạo vực thông đến Ma Giới sao?

Trong thông đạo dưới lòng đất Thánh điện, Huỳnh Hoắc đang ngồi trước một chiếc bàn gỗ cổ xưa có đặt một ngọn đèn, chăm chú đọc một quyển sách, chân mày trên gương mặt đầy tang thương thỉnh thoảng nhíu lại.

“Xoẹt!”

Một tiếng kiếm rít vang lên, vách động đột nhiên xuyên một cái vết cắt. Huỳnh Hoắc giật mình, tay áo bào rung động, tay trái như rắn từ dưới tay áo vươn ra, một chưởng đánh về phía vật thể kia. Y liền cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

“Đệ Ngũ Kiếm Đả?” - Tay trái của Huỳnh Hoắc dừng lại trên không, đồng thời kinh ngạc xoay đầu lại.

Đệ Ngũ Kiếm Đả dừng lại trước người Huỳnh Hoắc một thước, lơ lửng tại không trung, trên thân kiếm bắn ra từng luồng kiếm khí mờ昧. Kiếm khí kia hợp thành hình dáng của Phong Vân Vô Kỵ, khoan chân ngồi xuống trước người Huỳnh Hoắc.

- Huỳnh Hoắc, Thái Cổ có biến!

Ảo ảnh vốn không thể nói chuyện, nhưng một tia thần thức Phong Vân Vô Kỵ ký lưu lại trong thân Đệ Ngũ Kiếm Đả thì có thể.

Chỉ chốc lát sau, Huỳnh Hoắc liền vội vã rời khỏi Thánh sơn, một đường liên tục điều khiển không gian quy tắc đi về hướng bắc. Mà lúc này những người áo đen thần bí kia cũng vừa mới từ bốn phương hội tụ tại trung tâm Thái Cổ.

Sau mấy canh giờ, một vầng ánh sáng chói mắt đột nhiên từ sâu trong thân núi Thánh sơn tỏa ra ngoài, bao trùm cả Thánh sơn vào bên trong.

“Bộp bộp!”

Chỉ sao thời gian mấy chén trà, một nhóm người áo đen liền từ trong những dãy núi không nhanh không chậm chạy về hướng Thánh sơn, khi còn cách trăm trượng liền đột nhiên tăng tốc.

“Rầm!”

Bóng người đi trước nhất chợt giống như đụng phải một bức tường vô hình, bị bắn ngược lại, đồng thời tại nơi cách Thánh sơn trăm trượng bỗng hiện ra một kết giới vô hình.

- Dưới chân núi là ai?

Một bóng người từ phía sau dốc núi Thánh sơn bước nhanh ra, đứng trên dốc núi cao nhìn xuống, trầm giọng hỏi.

“Xoẹt!”

Tên nam tử cầm đầu kia liền dùng một tay kéo mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt của Đại Quang Minh Vương Dương Tôn.

- Ta là Công Tôn Chỉ Thương. Sao bản tọa chỉ vắng mặt một lát, Thánh điện đã có thêm tăng kết giới này rồi?

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn hỏi.

- Hóa ra là công Tôn điện hạ.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn đã công khai thân phận con trai Chí Tôn của hắn. Tại Thánh điện mọi người cũng đã công nhận thân phận của hắn, tôn hắn làm điện hạ.

Tả Thị thở phào một hơi, lập tức giải thích:

- Trước đây không lâu Kiếm Thần đã dùng Đệ Ngũ Kiếm Đả truyền tin đến Thánh điện, nói là Thái Cổ có biến, Ma Giới muốn gây bất lợi đối với mấy vị Chí Tôn. Do đó Thánh điện mới sử dụng kết giới đã rất lâu không dùng này.

Sâu trong con người Đại Quang Minh Vương Dương Tôn thoáng hiện lên vẻ căm hận cực độ, nhưng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ hơi tức giận nói:

- Y điên rồi sao? Nơi này là Thái Cổ, là Thánh điện, chứ không phải Ma Giới. Ma tộc làm sao có thể xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ đường đường Thái Cổ ta lại không đối phó được với vài tên ma tộc sao?

Lúc Đại Quang Minh Vương Dương Tôn nói những lời này, mấy tên áo đen kia phía sau hắn hai vai hơi rung lên, lập tức bị Tả Thị trên đỉnh dốc nhìn thấy.

- Công Tôn điện hạ, phía sau ngài là ai vậy?

Ánh mắt Tả Thị lạnh lẽo lên tiếng hỏi.

- Đây là cao thủ trong hệ phái tự do của Thái Cổ. Ta đặc biệt mời bọn họ đến Thánh điện để trợ giúp ta.

- Thì ra là vậy.

Tả Thị gật đầu một cái, trên mặt lộ ra vẻ thư thái:

- Có lẽ là tôi đã quá lo xa rồi. Thánh điện cũng không phải là sợ những ma tộc kia, chủ yếu là vì việc này có quan hệ trọng đại, an nguy của Chí Tôn không thể xảy ra sơ suất. Cho dù chỉ là một yêu ma cấp thấp đi tới Thánh điện, nếu như hắn thật sự có liên quan đến an nguy của Chí Tôn, chúng tôi cũng sẽ sử dụng kết giới của Thánh điện.

- Ủm, cũng có lý.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn gật đầu một cái:

- Tả Thị, ta còn có việc muốn cùng thương lượng với chưong không giả, mở kết giới ra đi!

- Vâng thưa Công Tôn điện hạ!

Tả Thị nhanh chóng biến mất vào bên trong thánh điện, chỉ chốc lát sau lại xuất hiện lần nữa:

- Công Tôn điện hạ, có thể tiến vào rồi!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn không nói một lời, liền cúi đầu dẫn theo đám người mặc áo bào đen phía sau, cũng không trực tiếp bay về phía Thánh sơn mà là bước nhanh về hướng chân núi Thánh điện.

Tả Thị nhìn xuống phía dưới, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: “Công Tôn Chỉ Thương đang làm gì vậy, vì sao không bay lên Thánh sơn mà lại đi về hướng chân núi Thánh sơn?”

Trong lúc y đang suy nghĩ, đột nhiên trông thấy chung quanh Thánh sơn xuất hiện đông đảo cao thủ mặc áo bào đen trùm kín đầu đi nhanh về hướng Thánh điện.

- Đúng lại!

- Tả Thị không cần lo lắng! Những người này cũng là cao thủ trong môn phái do ta gọi tới.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn ngẩng đầu lên nói, bước chân dừng lại, liền từ dưới Thánh sơn hóa thành một dòng ảnh lướt về phía Tả Thị.

Trong lòng Tả Thị đột nhiên sinh ra cảnh giác, nhìn chăm chăm vào Đại Quang Minh Vương Dương Tôn bay vút tới, chợt quát lên:

- Dừng lại!

- Sao vậy?

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn dừng lại giữa sườn núi Thánh sơn, ngạc nhiên hỏi.

- Bảo bọn họ cởi mũ trùm đầu ra!

Tả Thị lạnh lùng nói. Ban đầu Đại Quang Minh Vương Dương Tôn chỉ dẫn theo lác đác mấy chục người, sau đó từ những nơi khác lại đột nhiên xuất hiện đông đảo người áo đen. Mà sau khi tiến vào, hắn không dùng khinh công bay bên Thánh sơn mà lại bước về phía bên dưới Thánh sơn. Những hành vi kỳ lạ này khiến Tả Thị chợt nhớ tới một thứ.

Ẩn ma tộc và Âm ma tộc đều có rất nhiều phương pháp che giấu khí tức, có thể ẩn giấu ma khí của bản thân không để cho đối phương phát hiện. Nhưng đồng dạng phương pháp này cũng có một sơ hở, đó là không thể động thủ. Một khi động thủ với người khác, ma khí lộ ra cũng sẽ phá tan thuật che giấu khí tức. Những người Công Tôn Chỉ Thương mang tới rất giống như đang che giấu gì đó.

Một tiếng thở dài bỗng vang lên trong tai Tả Thị: “Tả Thị! Ta vốn không muốn giết người, nhưng người đã quá cẩn thận rồi.”

597. Chương 533: Ván Cờ Lớn Nhất 5

“Rắc rắc!”

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn dùng tốc độ kinh người lướt đến bên người Tả Thị, bàn tay dày rộng nắm lấy cổ Tả Thị, hơi dùng sức một chút, liền cường hành vặn chiếc đầu trên cổ Tả Thị xuống.

Cặp mắt Tả Thị mở thật to, giống như không dám tin con của Chí Tôn là Công Tôn Chỉ Thương lại giết chết y. Trước khi chết, Tả Thị chỉ kịp dùng một hơi cuối cùng trong lồng ngực thét lên:

- Dịch tấn công!

- Mở kết giới ra!

Bên trong thánh điện loáng thoáng vang lên một tiếng kêu lo lắng.

- Đã quá muộn rồi!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn cười gằn một tiếng, liền xoay người lại vung tay về hướng bên dưới Thánh sơn. Ở phía xa, đông đảo người áo đen đột nhiên giơ một tay lên quá đỉnh đầu, kéo xuống cả mũ trùm đầu và áo khoác.

- Gào!

Dưới áo bào đen bỗng lộ ra thân thể yêu ma mọc vẩy, từng chiếc đuôi ác ma vung vẩy phía sau người.

Bỏ đi lớp nguy trang của loài người, chúng yêu ma đã không cần che giấu nữa. Trong tiếng gầm, từng thân thể yêu ma phình lên hơn gấp đôi, hóa thành những ma tộc đỉnh cấp cao đến mấy trượng. Từng luồng ma khí thuần túy trong cơ thể tỏa ra, dung hợp cùng với nhau, khiến cho đất bằng giống như nổi lên một tầng mây đen.

“Xoẹt!”

Phía sau lưng những đôi cánh ác ma mọc dài ra. Dưới chân dùng sức nhún một cái. Trong tiếng mặt đất rung chuyển, từng tên cường giả yêu ma nhanh chóng lao về hướng Thánh điện.

Bên dưới chân núi Thánh điện, đám yêu ma cũng lộ ra khuôn mặt dữ tợn, lập tức xé đi lớp nguy trang của loài người, gầm thét lao lên đỉnh Thánh sơn.

Bên trong Thánh sơn ánh sáng của kết giới lại sáng lên lần nữa. Chỉ trong vòng một ngày, kết giới do Chí Tôn thiết lập để bảo vệ Thánh điện đã sáng lên hai lần. Nhưng đoàn ánh sáng kia mới từ trong Thánh sơn tỏa ra không lâu, còn chưa mở rộng đến hết Thánh sơn, bỗng nhiên nghe được bên trong Thánh sơn vang lên một tiếng kêu thảm thiết như xé nát ruột gan.

- Phản đồ!

Một tiếng hét giận dữ phá tan sự yên lặng của Thánh điện, toàn bộ Thánh điện trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Trong sự hỗn loạn đó, dường như có một thứ liên quan đến kết giới bị phá vỡ. Kết giới vừa khoách triển ra, còn chưa hoàn toàn mở rộng thì đã biến mất.

- Giết!

Đám cường giả yêu ma mừng rỡ, liền đạp bước trên đỉnh Thánh điện, hai bàn tay hướng vào nhau, giữa hai tay vang lên tiếng lẹt xẹt. Ma khí như sóng lớn che phủ trời đất.

“Ầm!”

Trên bầu trời, từng quả cầu sấm sét ẩn chứa kinh khí hủy diệt mang theo ma khí cuộn cuộn từ bầu trời đánh xuống.

- Nghênh địch!

Một tiếng quát lớn vang lên từ bên trong thánh điện. Hai lão nhân râu tóc bạc trắng từ bên trong cửa lớn của Thánh điện lao ra, hai tay chuyển động. Không khí phía trên Thánh điện hơn năm mươi thước đột nhiên biến thành mơ hồ. Những đòn công kích kinh người đột nhiên gập lại, bắn trở về đám yêu ma trên trời cao.

- Nghênh địch!

Sau một tiếng quát lớn, bên trong thánh điện lại có mấy người đi ra, kinh khí hùng hậu ẩn chứa nơi lòng bàn tay không ngừng lập lòe. Không ngờ mấy người này đánh ra một chưởng lại không nhằm vào kẻ địch giữa không trung, mà là đánh vào hai lão nhân phía trước.

- Các người!

Vào lúc nguy cơ hai lão nhân trong lòng có dự cảm, tránh được chỗ hiểm chí mạng, nhưng vẫn bị chưởng kinh đánh cho bị thương. Hai lão nhân không thể tin được quay lại nhìn hai tên cao thủ Thánh điện phía sau.

- Không cần ngạc nhiên. Chúng ta mặc dù tu luyện võ học Thái Cổ, nhưng bản chất lại là Ẩn ma tộc.

Hai tên “cao thủ Thánh điện” cười lạnh, lập tức xé tan áo bào trắng của Thánh điện. Trong ánh mắt kinh hãi của hai lão nhân, thân thể trắng nõn của bọn chúng nhanh chóng trở nên xanh mét, lại mọc ra từng phiến vảy cứng.

- Các người quả nhiên là Ẩn ma tộc, không ngờ các người lại chính là ma tộc trong Thánh điện...

Hai lão nhân trong miệng máu chảy như suối, dưới chân nhún một cái liền ẩn vào trong hư không.

- Chạy đi đâu!

Hai tên cao thủ Ẩn ma tộc quát lớn một tiếng, hai cánh tay phình lên vươn thẳng vào trong hư không, bắt được mắt cá chân của một lão nhân trong số đó.

“Rắc rắc!”

Một vòi máu từ trong hư không bắn ra. Một tên Ẩn ma tộc rút tay lại, trong lòng bàn tay đã có thêm một cái chân phải. Còn hai lão nhân kia thì đã phá vỡ không gian chạy trốn.

- Lưu lại hai mươi người cấm chế không gian Thánh điện. Những người còn lại theo bản tọa tiến vào trong Thánh điện!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn vung tay lên. Sau khi để lại hai mươi tên Thiên Ma Thần trên bầu trời, những ma tộc khác liền theo hấn giết vào bên trong Thánh điện.

Thông đạo ngoằn ngoèo quanh co dưới lòng đất Thánh sơn hoàn toàn chìm vào trong hỗn loạn, không ai biết rốt cuộc người nào mới là gian tế của ma tộc. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên ở phía trên, mọi người dù có lòng trợ giúp cũng phải đề phòng đồng bạn bên mình.

Không ai ngờ được những ma tộc này lại ẩn nấp kỹ như vậy. Bọn chúng sở hữu thân thể của người, linh hồn tương tự như người, thậm chí tu luyện cũng là võ học của Thái Cổ, nhưng bọn chúng lại là ma tộc thuần túy.

Những đồng bạn đã từng sớm chiều cạnh nhau lại là ma tộc ẩn nấp bên người. Rất nhiều người không dám tin vào mắt của mình. Trong giây phút hỗn loạn, rất nhiều cao thủ Thánh điện đã ngã xuống trong tay “đồng bạn” của mình.

- Ha ha ha... lão thất phu, nói đi! Tại sao không nói, hối hận rồi à?

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn đứng trong thông đạo âm u, vẻ mặt dữ tợn nói.

- Ai!

Trong thông đạo nơi xa bỗng vang lên một tiếng thở dài dằng dặc. Lão nhân thủ hộ nói:

- Không, lão phu không hối hận. Nếu như nói lão phu hối hận điều gì, đó chính là không sớm tiếp nhận các người, hối hận ban đầu đã sơ suất để cho người đi mất, mới gây ra sai lầm hôm nay, khiến cho người bước vào con đường sai trái.

Bên trong thông đạo, tiếng cười ha hả của Đại Quang Minh Vương Dương Tôn chợt im bật, sắc mặt không ngừng biến đổi.

- Hài tử! Lão phu biết người có tình cảm quá sâu đậm với mẹ mình. Nhưng chuyện này quá phức tạp, ngay cả lão phu cũng không biết là đúng hay sai. Ai!

Dứt lời lão nhân lại thở dài một tiếng:

- Đừng quên, trong huyết mạch của người không chỉ có huyết thống của ma tộc, mà còn có huyết thống của loài người!

- Hừ, không ngờ lại là một tạp chủng.

Sau người Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, một tên yêu ma đột nhiên nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào Đại Quang Minh Vương Dương Tôn chằm chọc.

Gương mặt Đại Quang Minh Vương Dương Tôn bỗng trở nên dữ tợn đáng sợ, đột nhiên một tay cắm vào lồng ngực tên yêu ma kia giống như xắt đậu hủ. Từng sợi tơ tằm màu bạc lập tức từ giữa bàn tay của hắn tràn ra, không ngừng xuyên qua lỗ chân lông của tên yêu ma kia chui vào trong cơ thể, lại từ trên mặt đâm ra, kết thành một phiến giống như một chiếc kén bao trùm lấy tên yêu ma kia.

“Xoẹt xoẹt!”

Tầng tầng khối đen bốc lên từ bên ngoài thân thể tên yêu ma kia. Đại Quang Minh Vương Dương Tôn vung tay lên, những sợi tơ bạc kia liền như có sinh mạng mang theo thân thể tên yêu ma kia chui vào trong người Đại Quang Minh Vương Dương Tôn.

“Cục cục!”

Trong tiếng vang kỳ dị, đám yêu ma kinh hãi nhìn Đại Quang Minh Vương Dương Tôn “nuốt” một cường giả yêu ma vào trong người như vậy.

Kén tơ kỳ lạ của Đại Quang Minh Vương Dương Tôn kia không biết là do công pháp nào luyện thành. Một tên Thiên Ma Thần bất ngờ không kịp đề phòng, liền bị hắn luyện hóa sinh khí, nuốt vào trong cơ thể.

600. Chương 534: Chí Tôn Xuất Hiện 3

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn xoay người lại, ánh mắt đảo một vòng, sát khí tỏa ra khiến người ta không khỏi rùng mình.

Đám yêu ma lúc này mới biết, nhân tộc trước mắt thoát nhìn thực lực không mạnh, nhưng thật ra lại vượt xa tất cả mọi người. Đúng theo như lời hắn, cá lớn nuốt cá bé chính là pháp tắc của Ma Giới. Đám yêu ma nhanh chóng an tĩnh lại, trong lòng càng kinh hãi vì ma công kỳ dị của đối phương.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn xoay người lại, nhìn về hướng thủ hộ giả đang ở, vẻ dữ tợn trên mặt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một sự tôn kính.

- Ông già, cả Thái Cổ này chỉ có ông là người duy nhất thật lòng đối xử tốt với ta, vì vậy ta sẽ không ra tay với ông. Ông yên tâm, ta sẽ để cho ông có một cái chết vẻ vang!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn hướng về nơi lão nhân thủ hộ vái một cái, sau đó vung tay lên:

- Rút lui!

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, cũng có chút bất mãn đối với vị thủ lĩnh có huyết thống loài người này, nhưng Ma Giới vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, nắm tay lớn mới là đạo lý. Đám yêu ma chân chừ một chút, cuối cùng vẫn theo Đại Quang Minh Vương Dương Tôn từ bên dưới thông đạo quay trở lại.

- Thủ hộ giả đại nhân! Bọn chúng muốn làm gì vậy?

Một tên cao thủ Thái Cổ hỏi.

Lão nhân nhú mày:

- Hắn ra ngoài đã lâu, ta cũng không hiểu được hắn nữa. Ai, ta cũng không biết bọn chúng muốn làm gì. Cứ yên lặng theo dõi động tĩnh đi!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn lui về đỉnh điện Thánh sơn. Trong ánh mắt nghi hoặc của đám yêu ma, hắn bỗng nhiên đi đến bên cạnh hai tên áo đen đang toàn lực thi triển cấm chế giữa không trung, gật đầu nói:

- Làm phiền rồi!

“Xoẹt!”

Tiếng vải rách vang lên. Hai tên áo đen kia xé xuống lớp vải trên người, thân thể lộ ra dưới áo bào đen rõ ràng là một phiến đen kịt lờ mờ, trên gương mặt không mắt không mũi, không tai không miệng, chỉ là một đoàn bóng đen.

- Hắc Âm Chi Nô!

Trong đám yêu ma có kẻ kinh hô, đó là một tên tướng quân của Hắc Âm viễn chinh quân. Đó chính là Hắc Âm Chi Nô mà Hư Vô Chi Quân dùng bí pháp chế tạo ra, giống như binh khí sắc bén trong chiến tranh giữa Hắc Âm viễn chinh quân và Thiên Đường, khiến cho Thiên Đường đau đầu không thôi.

Giọng nói của Đại Quang Minh Vương Dương Tôn vừa dứt, hai tên Hắc Âm Chi Nô liền hóa thành hai tia chớp mắt thường khó nhìn thấy chui vào trong Thánh điện.

Bên dưới lòng đất Thánh điện, sắc mặt lão nhân thủ hộ đột nhiên biến đổi, kêu lên một tiếng:

- Không hay!

Mọi người đều kinh hoảng nhìn lão nhân thủ hộ, không biết có chuyện gì khiến thủ hộ giả cũng phải kinh hãi như vậy.

- Chư vị, hãy tìm thời cơ lập tức rời đi, nhớ là ngàn vạn không được quay đầu lại, cũng không cần hỏi tại sao, cứ chạy đi là được! Có thể thoát được bao nhiêu thì phải xem vận may của các người.

Giọng nói của thủ hộ giả vang lên khắp cả thông đạo dưới lòng đất Thánh điện. Lời vừa dứt, mọi người liền cảm giác được một lực lượng tinh thần to lớn không thể tưởng tượng quét qua toàn bộ thông đạo dưới lòng đất Thánh điện, như tia chớp bắn về hướng đỉnh Thánh sơn.

“Ầm!”

Một đợt dao động chỉ cảm giác được bằng ý thức va chạm trong hư không. Bên ngoài thánh điện, mười tám tên yêu ma cùng nhau phong tỏa không gian Thánh điện bỗng kêu lên một tiếng, thân thể rung động kịch liệt một chút, giống như một con vệt bị nắm lấy cổ dùng sức lắc lư.

Gần như đồng thời, bên dưới lòng đất Thánh điện, mọi người cảm giác được cấm chế của hư không xuất hiện một khe hở.

- Đi mau!

Thủ hộ giả vẻ mặt lo lắng quát lên.

- Thủ hộ giả đại nhân, ngài hãy mau đi cùng chúng tôi!

- Ta nhất định phải bảo vệ quan tài của Chí Tôn, không thể nào đi cùng các người được. Đi mau, có thể thoát được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu!

Trong lúc đang do dự, mọi người bỗng cảm giác được một sự nguy hiểm cực độ. Loại cảm giác chỉ xuất hiện khi gặp phải tai ương ngập đầu. Trong khóe mắt, nơi thông đạo quanh co kia đã xuất hiện hai bóng đen có khí tức cực kỳ kinh khủng.

Mọi người không chần chừ nữa, lập tức phá vỡ hư không, thân thể chui vào bên trong biến mất không thấy.

- Đại nhân, bọn chúng bỏ chạy kia!

Cảm nhận được dao động không gian từ lòng đất truyền đến, một tên yêu ma liền hét lớn. Gần như đồng thời, bọn chúng liền trông thấy thân hình của nhiều nhân tộc Thái Cổ xuất hiện dưới Thánh sơn, sau đó nhanh chóng biến mất trong hư không.

- Bỏ đi, để cho bọn chúng đi!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn hơi khựng người, lập tức chỉ huy đám yêu ma nhanh chóng lui về phía sau.

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh vang lên từ sâu trong Thánh sơn, sau đó một đoàn kinh khí hủy trời diệt đất mang theo ánh sáng nóng hơn gấp trăm lần so với mặt trời từ trong Thánh sơn nổ ra. Cả tòa Thánh sơn trong phút chốc giống như trở thành một mặt trời, trong phạm vi mấy trăm dặm toàn bộ đều bị ánh sáng chói mắt kia chôn vùi. Trời đất vốn âm u nhất thời sáng như ban ngày. Những ngọn núi cao ngàn trượng dưới ánh sáng chói mắt kia chiếu rọi chỉ còn lại những đường nét.

“Ầm ầm!”

Khi tất cả ánh sáng chói mắt biến mất, xuất hiện trong mắt mọi người là một tòa Thánh sơn đầy lỗ hổng. Ở phía xa, đám yêu ma thấy thế cũng tặc lưỡi không thôi. Vụ nổ với mức độ như thế mà cũng không thể hủy diệt được dãy núi dung nhập vào không gian này.

Trong trời đất hoàn toàn an tĩnh, đông đảo yêu ma từ bốn phương tám hướng bao vây lấy Thánh sơn.

- Các người theo ta đi xuống, những người còn lại đều ở lại đây!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn nói xong, liền tìm một lỗ thủng thông suốt giữa sườn núi chui vào. Tiếng bước chân giòn giã càng lúc càng sâu không ngừng truyền xuống bên dưới Thánh sơn.

Bên trong hang động khắp nơi là bụi mù, trong hư không lưu lại khí tức hắc ám thần lực nồng đậm, đồng thời còn có một tia khí tức thánh lực nhàn nhạt.

Trong hành lang màu xanh biếc nơi lão nhân thủ hộ cư ngụ lúc này đã hoàn toàn trống trơn. Bậc thang mà lão nhân đã ngồi xếp bằng hơn nửa đời đã hoàn toàn biến đổi, chỉ còn lại bốn sợi xích thê lương nằm trong bụi bặm. Phía sau lão nhân, cánh cửa nhỏ thông đến nơi Chí Tôn ngủ say hé ra một khe hở thật nhỏ.

Con người Đại Quang Minh Vương Dương Tôn bỗng nhiên co lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa nhỏ hé ra một chút kia. Sau cánh cửa đó là một phiến đen kịt, khiến cho người khác không thể nhìn thấy rõ quang cảnh phía sau. Đây là nơi mà thánh lực dày đặc nhất.

- Các người hãy dừng ở đây!

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn nói với đám yêu ma sau người, sau đó từng bước một đi về phía cánh cửa nhỏ kia.

“Cộp!”

“Cộp!”

Tiếng bước chân cô độc như tiếng chuông vang lên, cùng với nó là tiếng tim đập thình thịch.

“Ừc Ừc!”

Phía sau Đại Quang Minh Vương Dương Tôn, đám yêu ma cũng nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình.

Một cánh cửa nhỏ rất bình thường, nhưng phía sau nó là nơi ngủ say của Chí Tôn trong truyền thuyết, có thể khiến cho Chủ Thần sáng lập Ma Giới cũng phải bỏ mình. Tâm tình của mỗi yêu ma đều căng thẳng. Tại Thái Cổ, địa vị của Chí Tôn cũng tương đương với Chủ Thần của Ma Giới. Đối mặt với một vị “Chủ Thần”, bất kỳ yêu ma nào trong lòng đều sinh ra sợ hãi.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn đứng trước thềm đá đồ sộ, bàn tay trắng nõn loáng thoáng hiện lên những sợi gân xanh chậm rãi vươn ra. Sắc mặt hắn liên tục biến đổi, bàn tay đặt sát cánh cửa mấy lần vươn ra lại rút trở về, như thể không ngừng lặp lại.

Đại Quang Minh Vương Dương Tôn nghe được tiếng trái tim của mình nhảy lên. Cuối cùng dường như cừ hận đã chiến thắng sợ hãi, bàn tay của hắn đặt lên cánh cửa cổ xưa đầy những vết thâm, giống như chỉ cần đụng nhẹ sẽ tan vỡ.

- Ai!

Một tiếng thở dài dài đặc từ sau cửa gỗ vang lên, giống như cực kỳ thất vọng và tiếc nuối vì Đại Quang Minh Vương Dương Tôn cuối cùng vẫn quyết định làm chuyện này. Tiếng thở dài kia như một chiếc chùy lớn vang lên trong lòng tất cả yêu ma trong phạm vi Thánh sơn. Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của đám yêu ma, một luồng sáng lấp lánh bùng từ nơi sâu nhất của Thánh điện chiếu xạ ra. Ánh sáng kia trong hoa lệ còn mang theo khí tức hủy diệt sắc bén nhất, nơi đi qua tất cả mọi thứ đều sụp đổ, nhưng lại không phát ra một tiếng vang nào, giống như tất cả mọi thứ đều lặng lẽ chôn vùi.

Con người của tất cả yêu ma đều bị bao trùm bởi ánh sáng kinh người như biển nước từ nơi sâu nhất Thánh sơn tràn ra. Tốc độ của ánh sáng kia chiếu xạ ra phía ngoài thoát nhìn rất chậm, nhưng tất cả yêu ma ngay cả ý niệm né tránh còn chưa xuất hiện đã bị ánh sáng kia bao phủ.

Đây một loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn.

Không có bất kỳ tiếng động nào, chỉ trong nháy mắt từ ánh sáng từ phía sau cánh cửa gỗ nhỏ mọc mọc kia tràn ra đã chôn vùi tất cả mọi thứ trong mấy ngàn dặm thuộc Thánh sơn. Trong phạm vi Thánh điện, đám yêu ma vây quanh Thánh sơn từng vòng không kịp kêu lên một tiếng nào, thậm chí không kịp di động một bước liền hóa thành bột phấn, ngay cả một chút mảnh vụn cũng không dư lại.

Khi kia ánh sáng tan đi, trong phạm vi Thánh điện mấy ngàn dặm đã nhẵn bóng như gương, tất cả mọi thứ nhô lên mặt đất dù là núi đá hay cỏ cây đều biến mất không một tiếng động.

601. Chương 535: Chiến Cuộc (phần 1)

Tại Ma Giới.

Mặc dù bị tầng tầng lớp lớp cao thủ ma tộc bao vây, nhưng về mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn thản nhiên, không hề thấy có chút hoảng hốt nào. Những ma tộc này đều là cao thủ cấp Thiên Ma Thần, cũng là tương đương với cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ. Nhưng giống như cử hành tây cũng phân ra từng lớp, mặc dù đều là Thần cấp hậu kỳ, nhưng cảnh giới này cũng phân ra nhiều cấp bậc.

Lúc trước khi đối mặt với cao thủ Thần cấp hậu kỳ sở hữu lĩnh vực của Ma vực, Chiến Đế cũng là Thần cấp hậu kỳ, nhưng chỉ dùng một đao đã trong nháy mắt giết chết toàn bộ cao thủ Đạo vực, đây chính là sự khác biệt giữa Thần cấp hậu kỳ cấp thấp và đỉnh cao.

Mà Phong Vân Vô Kỵ đã chạm tới cánh cửa của Chí Tôn, so với những Thiên Ma Thần này thì không chỉ mạnh hơn một hai lần. Kể duy nhất khiến hắn chú ý là tên yêu ma tự xưng là đại tướng của Hư Vô Chi Quân kia, Già Lan Lâu.

Yêu ma đầy trời lơ lửng trên không. Ma khí dày đặc hội tụ ở phía trên, tràn vào trong cơ thể của đám yêu ma. Phía bên dưới là Phong Vân Vô Kỵ đứng chấp tay, bất động không nói gì, nhưng trong lòng tất cả yêu ma đều dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

- Ha!

Sau một tiếng quát lớn, ma khí cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng như lời đình vạn quân liền ập xuống đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Con người Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên co lại, mái tóc dài tung bay, tay phải như tia chớp từ trong tay áo bào trắng rộng thùng thình vươn ra.

Thời gian giống như chậm lại vô số lần.

Theo bàn tay Phong Vân Vô Kỵ vươn ra, công kích đầy trời ập xuống khi còn cách hắn hơn ba mươi thước đột nhiên dừng lại. Cùng lúc đó “Ngự quyết” của Phong Vân Vô Kỵ cũng phát ra, đối tượng dĩ nhiên chính là chiến giáp màu đen trên người đám yêu ma.

“Rắc rắc!”

Những tiếng giòn giã liên tục vang lên. Đám yêu ma sắc mặt khó coi, nhìn chiến giáp trải qua hàng trăm trận chiến tôi luyện trên người mình nứt ra từng khối như đậu hũ, hóa thành từng mảnh dài như đốt trúc từ rơi ra khỏi người.

“Ầm!”

Ma khí đầy trời bắn ngược trở về với tốc độ kinh người, đồng thời từng mảnh chiến giáp vỡ vụn giống như hóa thành những thanh kiếm sắc, ven rìa lấp lóe ánh sáng lạnh kinh người, xoay lại đâm về phía chủ nhân của chúng.

“Cộp!”

Làm xong những chuyện này, Phong Vân Vô Kỵ liền bước về phía cung điện hoàng kim, chợt trông thấy một con rồng lớn màu đen từ trên trời cao lao xuống, nhanh chóng mở rộng trong tầm mắt.

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, thân thể không lùi mà tiến tới, bắn về phía Già Lan Lâu.

“Ầm!”

Ánh đao màu đen mênh mông như biển rộng trong nháy mắt đánh trúng thân thể Phong Vân Vô Kỵ. Già Lan Lâu trong lòng giật mình, gần như theo bản năng lui về phía sau mấy bước. Một bàn tay trắng lạnh như kiếm nhẹ nhàng xẹt qua trước ngực Già Lan Lâu, nơi đi qua từng vết nứt không gian không ngừng sinh diệt.

“Ầm!”

Tại thời khắc nguy hiểm, tay trái Già Lan Lâu liền vươn ra như tia. Sau một tiếng thét cuồng bạo, tay trái của Già Lan Lâu bỗng hóa thành một con rồng màu đen dữ tợn, vừa càn ghênh đón công kích của Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Hai bàn tay va chạm vào nhau. Già Lan Lâu chỉ cảm thấy một luồng kinh khí sắc bén không gì sánh nổi, từ bàn tay của đối phương tràn vào trong cơ thể giống như bể cảnh khô. Đối mặt với thể công sắc bén nhất trong vũ trụ sau thần lực, ma nguyên thuần túy nhất trong cơ thể luyện thành liên tiếp vỡ tan.

“Phút!”

Tâm tạng của Già Lan Lâu chấn động, dưới sự áp bức, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, thân thể như đạn pháo bắn vào cung điện hoàng kim phía sau người.

“Ong!”

Cung điện hoàng kim rung lên kịch liệt, phát ra những tiếng vang như chuông kêu.

Bị chấn động này ảnh hưởng, bên trong cung điện hoàng kim, Phượng Phi bỗng nhiên chậm rãi chuyển mình, rên rỉ một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên. Đập vào mắt nàng là một bóng đen nơi góc cung điện đang ngồi yên không nhúc nhích. Đường như cảm nhận được Phượng Phi đã tỉnh lại, chiếc đầu của người nọ chậm rãi xoay qua, nhìn chằm chằm vào Phượng Phi.

Bên ngoài cung điện, sau khi dùng một chiêu đánh lui Già Lan Lâu, Phong Vân Vô Kỵ liền nhanh chóng lui về phía sau. Thân thể của hắn bắn ra, hóa thành một tia chớp ngoằn ngoèo, dọc theo khe hở giữa đám yêu ma lướt qua tầng tầng không gian, bay lên phía trên đám yêu ma kia.

Con người Phong Vân Vô Kỵ co lại, một luồng sáng lạnh lướt qua trong mắt, tóc đen bị khí lưu ảnh hưởng từng sợi tản ra sau đầu.

- Kiểm chi linh vực!

Phong Vân Vô Kỵ giữ tư thế đầu dưới chân trên, trong lòng khẽ niệm một tiếng, sau đó năm ngón tay mở ra. Ánh kiếm sáng ngời chiếu xạ xuống đỉnh đầu đám yêu ma, ánh sáng chói lòa chiếu lên khuôn mặt của đám yêu ma thành một phiến trắng bạch, đó là một loại thần sắc gần như tái nhợt.

“Xèo!”

Kiểm chi linh vực chợt hiện rồi biến mất. Khi kiếm khí mệnh mỏng và ánh sáng chói lòa kia tan đi, thần ma đầy trời liền như vãn thạch từ không trung rơi thẳng xuống trên đất.

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ bắn ra, vũng vàng đứng giữa không trung, áo bào trắng trên người theo cơn gió lật phất thổi qua nổi lên sóng gợn. Ánh mắt lạnh đến xương tủy nhìn chăm chú vào Già Lan Lâu vừa rồi thấy tình thế không ổn đã tránh ra ngoài, hơi lắc đầu một cái. Gương mặt Già Lan Lâu liền nhanh chóng biến thành màu đỏ tím.

- Dùng danh nghĩa của Linh Hồn Chi Chủ vĩ đại dưới vực sâu bóng tối, ban sinh mạng cho tất cả người chết!

Một giọng nói khàn khàn vang dội từ bầu trời truyền đến. Phong Vân Vô Kỵ theo tiếng nhìn lại, trông thấy phía trên cây cột hướng đông nam đang có một tên Hắc Ám Quân Chủ mặc áo bào đen, trong tay cầm một cây quyền trượng màu đen dài đến một trượng, lơ lửng giữa không trung. Quanh người hắn là ma khí cuộn trào bành trướng.

- Tử Vong linh vực!

Hướng đông bắc, một gã Hắc Ám Quân Chủ khác đang lơ lửng trên cây cột màu vàng tối, cao giọng ngâm xướng. Theo tiếng ngâm xướng của hắn, bóng tối dày đặc bỗng từ trên cây cột hướng đông bắc tỏa ra, hóa thành thủy triều ma khí cuộn cuộn che phủ phía trên.

- Hạng Chế linh vực!

Hướng tây nam, một gã Hắc Ám Quân Chủ khác cũng lơ lửng trên cây cột màu vàng tối, tay áo vung lên. Một vầng sáng linh vực hắc ám liền vẽ nên một hình cung trong hư không, nhanh chóng lan về hướng cây cột ở đông bắc.

- Cẩm Bê linh vực!

Bốn tên Hắc Ám Quân Chủ mượn bốn cây cột màu vàng tối thi triển ra bốn loại linh vực hoàn toàn khác nhau. Phía trên cung điện hoàng kim nhất thời sầm chớp đùng đùng, mây đen cuộn cuộn, trong nháy mắt bị bóng tối bao trùm. Cảnh vật chung quanh vốn còn rõ ràng nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, trong trời đất một màu tối đen, chỉ còn lại tòa cung điện kia phát ra ánh sáng màu hoàng kim, giống như một thánh địa độc lập với trời đất.

“Vù!”

Bên dưới đất, những Hắc Ám viễn chinh quân chết bởi Kiếm chi linh vực bỗng nhiên mở mắt ra, sinh cơ bắt đầu tụ lại trong tinh thần và thể xác bọn chúng. Trong ánh mắt trầm trọng của Phong Vân Vô Kỵ, những Thiên Ma Thần vừa mới chết bởi Kiếm chi linh vực này lần lượt sống lại.

Kiếm chi linh vực vốn rất tiêu hao kiếm nguyên. Mà tại Ma Giới nơi ma khí tràn ngập, Phong Vân Vô Kỵ muốn bổ sung chân khí cũng không phải dễ dàng như ở Thái Cổ. Nhìn từng tên yêu ma “chết rồi sống lại”, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ càng trầm xuống.

Bốn tên Hắc Ám Quân Chủ này nhất định là đã sớm ẩn nấp ở một bên, mượn thanh âm của đám yêu ma để che giấu tiếng ngậm xương thần chú, đến một câu thần chú cuối cùng thì mới đọc rõ lên.

“Ầm ầm ầm!”

Từng bóng người lần lượt vọt lên không. Đám yêu ma đã sống lại một lần nữa.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ quét qua đám Hắc Ám Quân Chủ trên bốn cây cột màu vàng tối. Đám Hắc Ám Quân Chủ dường như cũng cảm nhận được ý đồ của Phong Vân Vô Kỵ, áo bào đen phát lên, liền ẩn vào trong hư không biến mất không thấy.

“Ầm!”

Một bóng đen mang theo khí thể vạn cân từ bầu trời lao xuống. Từ các phương hướng khác cũng có vô số bóng đen bắn xuống, mỗi bóng đen trên người đều ngập tràn ma khí. Tại thời khắc này linh vực đã mất đi tác dụng. Một khi dùng linh vực cuốn kẻ địch vào bên trong, cũng khiến cho những đồng bạn khác mất đi mục tiêu, ưu thế về số lượng cũng mất đi, đồng thời còn giúp cho Thái Cổ Kiếm Thần dễ dàng tấn công lần lượt. Đám yêu ma mặc dù rất tự tin vào linh vực cường hãn của mình, nhưng cũng không phải là loại linh vực một đòn lấy mạng, đặc biệt là dưới tình huống chênh lệch quá lớn với đối thủ, càng không dám dễ cuốn Phong Vân Vô Kỵ vào bên trong.

“Gào!”

Từng sợi tơ nhỏ màu vàng tối từ trên những cây cột phát ra, giống như tơ nhện đan xen trên không trung, không ngừng qua lại nơi thân thể của đám Thiên Ma Thần. Chỉ nghe một tiếng gầm như dã thú hoang liêu, Thiên Ma Thần đầy trời đột nhiên bay về phía trên, ẩn vào trong phiên bóng tối độc lập với hư không này, biến mất không thấy.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn bình thản ung dung đứng trong hư không, dưới mí mắt bắn ra một luồng sáng lạnh làm người ta kinh hãi.

“Đám Hắc Ám Quân Chủ này tính toán thật kỹ. Lần trước bọn chúng đã biết ta có thể sử dụng lực lượng của Thanh Long, cho nên căn bản không giao chiến với ta, chỉ nhờ vào Phục Hoạt linh vực để làm tiêu hao thực lực của ta.” - Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ, về mặt lại không hề thay đổi chút nào, làm cho người khác không thể nhìn ra tâm tình của hắn. Hờ hững liếc mắt nhìn cung điện hoàng kim trước mặt, Phong Vân Vô Kỵ rất nhanh đã quyết định. Chiến đấu dây dưa vốn không cần thiết, bất kể những yêu ma này thi triển thủ đoạn gì, điều quan trọng nhất là nhanh chóng cứu Phượng Phi ra.

602. Chương 535: Chiến Cuộc (phần 1) 2

Già Lan Lâu đầu tiên là giật mình, sau đó lại bình tĩnh đứng trước bậc thang hoàng kim ngăn cản Phong Vân Vô Kỵ, vươn một ngón tay ra hướng về Phong Vân Vô Kỵ lắc lắc.

“Cộp!”

Tiếng bước chân bình tĩnh và ung dung, Phong Vân Vô Kỵ đã đi đến trước mặt Già Lan Lâu.

“Gào!”

Phía trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một hình ảnh ma thần to lớn dữ tợn từ sâu trong bóng tối bay xuống, chiếc miệng rộng mở ra, một phiên kinh khí hủy diệt đen tối liền ập xuống đầu Phong Vân Vô Kỵ.

“Vù!”

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng, bước chân đặt lên bậc thềm dưới chót, đối diện với Già Lan Lâu, đồng thời cũng không quay đầu lại, tay áo bào màu trắng bên phải vung một cái, tay phải từ dưới ống tay áo vươn ra như tia chớp. Giữa bàn tay trắng sáng như ngọc, loáng thoáng còn có màu sắc bóng loáng, một đoàn ánh kiếm tỏa ra, sau đó liền nghe được tiếng kiếm ngân đầy trời, từng vệt kiếm khí hình thoi xuất hiện trong trời đất tối đen này .

“Đinh đinh đinh!”

Ngón tay Phong Vân Vô Kỵ gập lại, kiếm khí đầy trời liền hội tụ thành một thanh kiếm bay vào trong tay. Tay phải Phong Vân Vô Kỵ cầm kiếm, không hề có chút dấu hiệu nào vung một kiếm về phía sau.

“Ầm!”

Phiến không gian hỗn độn hắc ám, không trời không đất, cũng không có giới hạn này đột nhiên hóa thành một đại dương ánh sáng. Ánh kiếm còn nóng hơn gấp trăm lần so với mặt trời tràn ngập trong mỗi góc không gian. Già Lan Lâu quát lớn một tiếng, theo bản năng che mắt lại. Loại ánh sáng này làm hấn nhớ đến thánh quang của Sí thiên sứ trên Thiên Đường.

Phong Vân Vô Kỵ không hề báo trước đánh ra một kiếm của Tây Môn Y Bắc. Với thực lực của Tây Môn Y Bắc, ban đầu khi sử dụng loại kiếm đạo cực đoan này đã có thể khiêu chiến vượt cấp. Còn với tu vi của Phong Vân Vô Kỵ hôm nay, loại kiếm đạo cực đoan này càng phát huy ra uy lực cực kỳ kinh người.

Nhẹ nhàng vung kiếm, xoay một vòng, sau đó rút tay về, Phong Vân Vô Kỵ dùng tốc độ vượt qua cảm giác của đám yêu ma hoàn thành một chuỗi động tác này. Chỉ thấy khuôn mặt của ma thần to lớn kỳ dị trên trời đột nhiên vặn vẹo, bị ánh kiếm cắt ra làm hai nửa. Đông đảo thi thể yêu ma hóa thành mảnh vụn từ không trung rơi xuống, bị kiếm đạo của Phong Vân Vô Kỵ trực tiếp khuấy nát. Trong vết nứt của khuôn mặt ma thần to lớn trên bầu trời, đông đảo thi thể yêu ma bị kiếm khí đánh chết rơi xuống như mưa, tiếng “bịch bịch” của thi thể rơi xuống đất không dứt bên tai.

Làm xong tất cả những chuyện này, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không hề xoay đầu lại, cũng không nhìn lên đỉnh đầu một lần nào. Được yêu ma đầy trời rơi xuống làm nổi bật, Phong Vân Vô Kỵ lúc này trông giống như một sát thần giáng thế, trong lạnh lùng còn mang theo một sự tàn khốc tận xương.

“Cộp!”

Mái tóc dài của Phong Vân Vô Kỵ lay động, chậm rãi đi về phía Già Lan Lâu. Sắc mặt Già Lan Lâu liền biến đổi.

- Hồi Hư Vô Chi Quân trong hư không, Già Lan Lâu hèn mọn thỉnh cầu sự trợ giúp của ngài...

Già Lan Lâu đột nhiên quỳ một chân trên đất, hơi cúi người, cất cao giọng ngâm xướng. Đồng thời ở sau lưng hấn đối diện với cung điện hoàng kim, từng làn sóng gợn màu đen sền sệt từ nhỏ đến lớn khoách triển về bốn phía, trong dao động màu đen kia còn phát ra khí tức của hắc ám thần lực.

Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhíu mày, rốt cuộc đã hiểu vì sao lại cảm thấy Già Lan Lâu này hơi quái dị. Hấn là một tồn tại tương tự như Hắc Ám Quân Chủ. Đối với những kẻ có thể mượn dùng thần lực này, tuyệt đối không thể để cho hấn ngâm xướng hoàn thành.

Không hề do dự, Phong Vân Vô Kỵ liền bước nhanh đến, chỉ mấy bước đã xuất hiện trước mặt Già Lan Lâu.

“Keng!”

Sau một tiếng kiếm ngân vang réo rất, một luồng sáng ngưng tụ thành một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay phải Phong Vân Vô Kỵ, cắt ngang về phía cổ Già Lan Lâu.

- Đại nhân!

Trên trời cao phía sau vang lên một tiếng hét lo lắng. Mặc dù đã đánh giá rất cao thực lực của vị Thái Cổ Kiếm Thần này, nhưng cho đến khi giao chiến thật sự, đám yêu ma mới phát hiện mình vẫn đánh giá đối phương quá thấp.

Phong Vân Vô Kỵ đã đạt đến mức xuất thủ không một tiếng động, không hề có chút dấu hiệu báo trước nào, cũng không cần sử dụng những tuyệt kỹ ẩn giấu, chỉ dùng chiêu thức đơn giản nhất đã đánh tan đám yêu ma đầy trời.

- Phệ Hồn linh vực!

Một tên yêu ma cao hơn năm trượng giang rộng hai chân ra, đứng trong hư không, đồng thời hét lớn một tiếng, hai tay kết thành một linh vực đen kịt bao trùm về phía Phong Vân Vô Kỵ, trong nháy mắt đã mở rộng đến phía sau Phong Vân Vô Kỵ vài thước. Đám yêu ma đã nhắm chuẩn thời cơ, chỉ cần dùng linh vực cầm chân tên nhân tộc cường đại này một chút, để đại nhân hoàn thành lời cầu nguyện là được.

Phong Vân Vô Kỵ giống như không phát hiện ra, trường kiếm ngưng tụ trong tay vẫn như cũ chém vào cổ Già Lan Lâu.

“Xoẹt!”

Kiếm khí khi còn cách chiếc cổ của Già Lan Lâu mấy tấc đột nhiên ngừng lại. Một đoàn kinh khí cực kỳ đen tối bỗng hiện lên ngăn cản công kích của Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Bóng kiếm mờ mịt kia bị lực lượng phản chấn trong nháy mắt phá tan, dư thế còn tràn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Cùng lúc đó, từng vầng ánh sáng linh vực cũng đuổi theo phía sau Phong Vân Vô Kỵ.

Một vết gợn không gian mờ mịt bỗng xuất hiện sau lưng Phong Vân Vô Kỵ, vết gợn đó giống như rãnh trời ngăn cách tất cả ánh sáng của linh vực ở bên ngoài.

- Ha!

Đám yêu ma vừa sợ vừa giận, từng tên hét lớn, ma nguyên hùng hậu trong cơ thể bành trướng, cuộn trào tràn ra. Ánh sáng của linh vực lập tức tăng mạnh cuốn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Trong lòng đám yêu ma hiểu rõ, khe rãnh sau lưng Phong Vân Vô Kỵ thoát nhìn không nổi bật, thật ra lại chính là một hình thức lợi dụng không gian quy tắc.

Đám yêu ma không ngừng điều khiển không gian quy tắc, định phá tan khe rãnh không gian giữa linh vực và Phong Vân Vô Kỵ. Hai bên cũng bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế không gian quy tắc trong phiến không gian này.

Một bên là mấy ngàn yêu ma, còn một bên chỉ có một người, nhưng khả năng khống chế không gian quy tắc của Phong Vân Vô Kỵ đã đạt đến một mức độ không thể tưởng tượng. Đám yêu ma mặc dù chiếm ưu thế về số lượng, nhưng khó khăn lắm cũng chỉ ngang hàng với Phong Vân Vô Kỵ mà thôi. Linh vực do bọn chúng phát ra vẫn luôn cách một đường, không thể cuốn Phong Vân Vô Kỵ vào bên trong.

Tất cả những điều này nói ra thì rất dài, nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong khoảnh khắc.

“Đinh!”

Tay phải Phong Vân Vô Kỵ lại mở ra, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, một lần nữa cắt qua hư không chém về phía chiếc cổ Già Lan Lâu.

“Ầm!”

Một thanh bóng đen trường kiếm nổ thành mảnh vụn. Phong Vân Vô Kỵ lại trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh bóng đen trường kiếm khác, không ngừng đâm vào.

“Xoẹt!”

Bóng kiếm cắt ngang, thân thể Già Lan Lâu liền bị bóng đen trường kiếm khuấy thành mảnh vụn. Bóng đen trường kiếm xoay một vòng, còn chưa hoàn toàn hoàn cắt đứt, thân thể Già Lan Lâu dưới tác dụng của một loại thần lực lại khôi phục như ban đầu, mà tiếng ngâm xướng thần chú cũng không hề bị cắt đứt.

Phía sau người, đám yêu ma nhận thấy về mặt điều khiển không gian quy tắc so với Phong Vân Vô Kỵ chênh lệch quá lớn, liền quyết định chuyển hóa thành ma khí cường lực công kích. Mỗi giây có đến mấy

ngàn thậm chí gần cả vạn tần suất công kích, định hoàn toàn phá hủy không gian quy tắc mà Phong Vân Vô Kỵ đang điều khiển.

Phong Vân Vô Kỵ tâm niệm khê động, trong khoảnh khắc không ngừng thay đổi tần suất biến hóa không gian, lợi dụng điều khiển không gian đứt đoạn liên tục thay đổi phương hướng của công kích do đám yêu ma phát ra.

Tiếng nổ lớn đầy trời không dứt bên tai. Tình huống chiến đấu nhìn như kịch liệt nhưng thật ra lại rất chậm rãi.

“Dinh!”

Tay phải vươn ra, bóng đen trường kiếm trong tay Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên rời khỏi tay, xuyên qua khe hở của dao động thần lực đâm vào cổ Già Lan Lâu. Lực lượng to lớn đẩy Già Lan Lâu từ dưới mặt đất bay lên, đóng vào phía trên cung điện hoàng kim. Từng luồng lực lượng hủy diệt từ trong bóng đen trường kiếm khuếch tán ra, Già Lan Lâu như một ngọn tháp bằng cát sụp đổ, một lần nữa hóa thành phần vụn.

Tiếng ngậm xương vẫn không hề dừng lại. Ngay lúc này, một chùm tóc đen trên trán Phong Vân Vô Kỵ bỗng phát lên. Khi chùm tóc đen này hạ xuống, khí tức của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên biến đổi, cặp mắt màu đen trong phút chốc hóa thành Phá Vọng ngân mâu màu trắng bạc.

Áo trắng như tuyết, tóc đen như tơ, vẻ mặt như băng, bước chân như khói.

Phong Vân Vô Kỵ với Phá Vọng ngân mâu, được làm nổi bật bởi không gian đen kịt chung quanh và công kích hùng hậu của đông đảo yêu ma không ngừng đánh xuống, giống như một thần linh bước giữa nhân gian, có một loại xuất trần thoát tục và lạnh lùng, còn có một sự uy nghiêm vượt trên tất cả sinh linh.

Vạn vật đều biến mất, chỉ còn lại bản nguyên.

Tại khoảnh khắc này, thế giới trong mắt Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại một phiên thể giới của quy tắc, tất cả mọi thứ trong mắt đều mất đi bản sắc.

Xuyên qua kén tơ quy tắc của phiên không gian này, Phong Vân Vô Kỵ thấy được đám Hắc Ám Quân Chủ đang nấp phía sau không gian, lạnh lùng xuyên qua tầng tầng không gian theo dõi nhất cử nhất động của mình. Tại nơi bốn tên Hắc Ám Quân Chủ ẩn thân, bốn cây cột màu vàng tối kia trong thế giới quy tắc lại hiện lên một phiên tối đen cực độ, hoàn toàn trống rỗng không có một thứ gì.

603. Chương 535: Chiến Cuộc (phần 1) 3

Phía sau Già Lan Lâu, Phong Vân Vô Kỵ trông thấy Phượng Phi vẻ mặt bình tĩnh, còn thấy được một người quen khác, đó là Âm Cát Cổ Đức.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ, Âm Cát Cổ Đức an tĩnh ngồi ở một góc trong cung điện hoàng kim bỗng xoay đầu lại, nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

“Xẹt!”

Một tia chớp màu trắng không thể hình dung lướt qua giữa Phong Vân Vô Kỵ và Già Lan Lâu. Không ai nhìn thấy rõ Phong Vân Vô Kỵ ra tay như thế nào. Khi tất cả dừng lại, Già Lan Lâu đã ôm lấy cổ họng ngã xuống đất. Tiếng ngậm xương cuối cùng cũng dừng lại.

Trong kẽ ngón tay ôm chặt cổ của Già Lan Lâu, nước đen từ từ chảy ra, cùng với nó còn có linh hồn trong thể xác Già Lan Lâu. Máu có thể ngừng, nhưng linh hồn trôi đi thì không cách nào ngăn cản được.

Già Lan Lâu mở mắt thật to nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, giống như không hiểu vì sao thân thể bất tử chưa từng tan vỡ trong chiến tranh với Thiên Đường này lại bị tiêu diệt như vậy.

Mái tóc dài quá vai của Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng phiêu dăng. Trong cặp mắt màu bạc không tìm được một chút tình cảm nào của nhân loại, chỉ có sự lạnh giá vô tận. Phía sau người, công kích đầy trời của đám yêu ma chợt dừng lại, tất cả đều dừng nhìn về phía thi thể của Già Lan Lâu.

æ®B pÈB v m K +QÌM; ç¢B HQ¢B i?QÆM; i? M"v p®M +kM; F?¬M; çO +?Q K¢M; -
çB M?Q p"vX

ó*°T5ô

hB M; #QÈ+ +?•M ;BÁM ;B½ p M; H M i`QM; i B i'i +ª v m K - M?Q K°i +?B + +?Mv
:B" G M G•m ç½ +? i- S?K+ >Q¢i HoM? pU+ +O +€+ >„+ •K Zm•M *?O +kM; F?¬M
i?•M i? ç½ F?¬M; +ÁM HBM? ?²MX

æ€K v m K /Q /UX E?B #B i KbM? imv i ç®B F?¬M; i? +? i- HB m K¢M; /o M?B M
`ä H" +? i K" +ÁM HB m K¢M; i?b +?QM? H" ç-m | + +| p'M ç X

S?QM; o•M o¬ E}; B®M; M?Q +?ŠM; ? +?9 w ç M T?ªM SM; +O ç€K v m K - K°i #Q
G M G•mX h v €Q #`Q +O ?„M T?'i T?Æ- K°i i v M? M?"M; çti H M p€+? iQÌM; #
FBKX

óE2M;5ô

J°i iB M; F m HÈM +O FBK HQ¢B p M; H M- +ª +mM; çB M ?Q" M; FBK ç m i M pD>
/„i- i'i +ª KªM? pKM ç m iW /QÈB ç'i # v H M- iK i?"M? K°i çQ"MX h?2Q M,K M; |M
F?m'v ç°M; - ç®M; KªM? pKM FB HB M # v p"Q iQ`M; #|M; i®B T?Q t X

@ EB K h?¬M- M; QÆB `i K¢M?- i?"i bU `i K¢M?5

" M i`QM; +mM; çB M ?Q" M; FBK H° ` - •K *€i *´ æS+ +?"K `½B çSM; /"vX " M +
S?QÈM; S?B +?ŠM; #B i iW H9+ M"Q ç½ #` ?„M ?9i iÈB # M M; QÌBX

@ h p®M F?¬M; Km®M ;B Q i?O pÈB M; QÆB- +kM; iU M?"M F?¬M; i? ;B i +? i M;
[m H" /Q :B" G M G•m iU w ?"M? ç°M; K" i?¬BX

o Kti •K *€i *´ æS+ mM; /mM; - F?¬M; ? +| K°i +?9i F?~M i`QÆM; F?B ç®B Kti pÈ
+O ?„M H¢M? M?¢i [mûi [m i?B i? :B" G M G•m M^K i` M ç'i- i`QM; K„i F?¬M; ?

@ :B" G M G•m pšM Hm¬M ;B Q i?O pÈB h?B M æQÌM; i`QM; ?Q F?¬M; - iU +?Q H
F?¬M; ç®B T?| çQÈ+X L?QM; i?"i ç€M; iB +- ?„M H¢B [m M ç®B i?O +O ?„M F?¬M
i°+X B- ç9M; H" K°i F ç€M; i?QÆM;5

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M?bM ?„M- +kM; F?¬M; H M iB M; X

@ u m +-m +O i `i çÆM ;BªMX

•K *€i *´ æS+ M; ~M; ç-m H M- F?|2 KB M; i?Q€M; MÎK°i MK +QÌB M?¢i,

@ L; QÆB +MM; i Îç•v K°i M; "v K°i ç KX æQÆM; M?B M- M m M?Q M; QÆB +ªK i?'
+| i? iW i`QM; i v i +QÈT çB >B MoB M +¬M; +?9 #` F?®M; +? pã +¬M; - F?¬M
i?QÌM; - p"v i?b +S pB +` i vX \*| çB m i +kM; F?¬M; çªK #ªQ HB m KbM? +|`mM
H¢B F?B M +?Q K„M?•M M?Q ?Q M?Q M; ¼+- M; ?B M; MQÈ+ M; ?B M; i?"M? M"v

LK +QÌB +O •K *€i *´ æS+ pšM Hm¬M H` +? bU i Q M?½- M?QM; H¢B ;•v +?Q M; QÌ
bQ pÈB #'i F€ ?mM; i?¬M €+ b€i M"QX *+?| +„M M; QÌB- iW i`QÈ+ ç M ;BÌ ç m H" F

S?QM; o•M o¬ E} #¶M; /WM; #QÈ+X oä +¬M; +O ?„M ç½ iB M #° F?¬M; Qi- M?QM
æS+ b Q +| i? v m çBX h` M M; QÌB ç®B i?O K¢M? K) iWM; ;†T Kti K°i H¬M i¢B ?ªB
o•M o¬ E} +ªK ;B€+ çQÈ+ i?¬M HU+ / Q ç°M; +O >„+ •K *?O h?¬MX

óG¢B H" K°i ;½ >„+ •K Zm•M *?OXô @ S?QM; o•M o¬ E} iW i`QM; i`¢M; i?€B H¢M?
M?Q +k- +†T K„i K"m i`„M; #¢+ +kM; +?mv M ?| i?"M? K"m ç2M- ç²M; i?ÌB i`QM
M; ?o ç®B b€+?X

h`QÈ+ F?B i`i?~M? >„+ •K Zm•M *?O- hmv i ç®B HoM? pU+ +O •K *€i *´ æS+ ç½
+?B HoM? pU+ +O S?QM; o•M o¬ E}X J" ?¬K M v ?„M ç½ +| i? HB M i?¬M; pÈB i
+~M; F?¬M; M„K +?„+ +| i? +Sm çQÈ+ S?QÈM; S?B i`QÈ+ F?B •K *€i *´ æS+ ;B i +
ç° bB m pB i +ª pk i`K- M?QM; S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; /€K K¢Q ?B K M?Q p

@ "¼M +?9M; ç M; #`v KQm ç®B T?| pÈB h?€B *´X h +| K€m +O *?m hQÊ+ ?° i?•
ç M i X EB K h?–M- K m i`î p M; ,M +ªM #¼M +?9M; ç B5

S?QÊM; S?B HQ H„M; M|BX

•K *€i *´ æS+ +?d KdK +Q`B K°i iB M; - +kM; F?¬M; M|B ; bX

@ "¼M +?9M; ç½ ?`M? ç°M; `²BX

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? M?¢i M|B- b m ç| i? K p`Q K°i +•m,

@ JK+ iB m +O #¼M +?9M; H` *?Q h¬MX

@ 5

S?QÊM; S?B F m H M i?´i i? M?- b„+ K†i i€B M?Êi- i?•M i? HªQ çªQ K´v +€B M?
K†i i m v i K„ FB ?B M H M M?B m #B m i bM? T?S+ i¢T- pW F?B T bÊ- pW iU i`€

æ¬B H¬M; KB i?“i /`B FB +?ÊT ? B +€B- iWM; ;B¼i MQÊ+ K„i H´T H€M? HB M iV
S?B F?¬M; H m- +kM; F?¬M; F?|+ i?“M? iB M; - +?d /MM; +†T K„i M; Ð M; `M; p` i`
o¬ E}X

"ªM iQM? +O M`M; p®M + Q M; ¢Q- K†+ /M i`QM; HÁM; `´i iU i`€+? p` ?®B ?"M- M
K†i S?QM; o•M o¬ E} H°` #B m i bM? M?B M[ M`v- +kM; F?¬M; Km®M ç M; Q`B F?

óG`i - pb bÆ b m´i +O i - pb i iU +?Q KbM? H` ç9M; M M KÈB F?B M +?Q •K KQm
i´i +ª ç m pb i ô @ h`QM; HÁM; S?QÊM; S?B M?Q +| K°i ;B¼M; M|B F?¬M; M; WM
i?K /•M; H M i`QM; HÁM; X

hWM; +?m¶B MQÊ+ K„i H´T H€M? F?¬M; M; WM; iW i`QM; K„i S?QÊM; S?B +?ªv t m
S?B H¢B F?¬M; ? H°` #B m i bM? M?m M?QÊ+ ? v H` Km®M M; Q`B F?€+ ç²M; i b
ç²M; i bM?X J°i M; Q`B T?¢K b B H–K- p`v i?b M M iU KbM? ;€M? p€+- +?S F?¬M;
ç²M; i bM?- ç| H` #ªM iQM? +O S?QÊM; S?BX

h¢B +?QM? b€+? ?¬M T?®B +O h?€M? çB M- S?QM; o•M o¬ E} ç½ /¬M /¬M ?B m
M`v /QÈB pÄ M; Q`B +SM; `„M i?“i` H¢B H` K°i i´K HÁM; v m ÊiX

h`QM; HÁM; i?Î /`B K°i iB M; - S?QM; o•M o¬ E} M O B,

@ *¬ F?¬M; +¬M T?ªB iU i`€+? KbM?X \*¬ +?ŠM; [m H` K°i M; ÁB M´ K`i?¬BX *?Q
i? M?[M; i°+ M?•M F?€+- #¼M +?9M; +kM; b) +| i?O çQ¢M F?€+ ç #„i +¬ çBX >Æ
ç M- M?QM; T?Q b m H¢B F?¬M; +| [m M? M?B m ç M +¬X *?Q h¬M +O h?€B *´
M?Q +| i? / /`M; #` K i°+ iB m /B i M?Q p`v- +?d bÊ ç½ bÊK #` /B i`²BX u M i•K
+| pB + ; b ç•m5

h`QM; €M? K„i S?QÊM; S?B +| +?9i i?Q i?€B ?ÆM- +?B + +´ M?Q i?B M M; +?m v
o•M o¬ E}- i` M K†i +| K°i M B K ?B p¼M; X

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç–m K°i +€BX

S?QÊM; S?B F?¬M; F?ÄB i?Î T?“Q K°i ?ÆB- M?QM; i`QM; HÁM; pšM +| +?9i HQ
b Q\ô

h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} i?–K i? M K°i iB M; X S?QÊM; S?B H–M M`v #` +m®
+O J :BÈBX L`M; iU M; m v M ç M J :BÈB- K†+ /M KK+ çQ+? # M ç–m H` i®i- M?Q
J :BÈB b„T ç†iX "´i H m" M M; Q`B M; Q`B M|B M?Q i? M`Q- i`QM; HÁM; M`M; pšM
KbM?X

> B M; Q`B ç²M; i?`B i`–K K†+X •K *€i *´ æS+ # M +¢M? p K†i #bM? i?ªM- ;B®M; M
çQÊ+ +m°+ M|B +?m v M +O ? B M; Q`B X "´i F ? B M; Q`B M|B M?[M; ;b- •K *€i *´
EB K h?–M M?´i ç`M? T?ªB #` ;B[Î ç•vX

h`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E} H¢B M? M? +?¡M; bmv M;?oX •M? K„i i`QM; H9+ HÆ
iS+X S?QÊM; S?B +?QM? H¨ + Q i?O h?-M +'T ?"m F€- K†+ /M #`#„i- M?QM; +kM
i?-M HU+ K°i i`QÊ+ K°i b m HB M i?O ç€M? HûM- +?Q M M KÊB / /¨M; #¡ i v M?Q

h` M #-m i`lB- i M FB v m K i`-M; i?'v F ?Q¢+? /`v +-M; b„T çti #` K°i FB K +C
M?'i i?lB ;B”M /[- i?•M i? M?Q€M; K°i +€B ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ M; QlB h`b h?QÆ
p`Q h`b h?QÆM; b„+ Kti i€B M?Êi- F?Q iS+ ?¶M HQ¢M p` v m ÊiX J°i H-M #„M i`
+QlM; ç¢B i?U+ HU+ F?-M; FûK KbM? M?Q p”v- pšM +| +?9i pQÊi [m€ M,M; HU+ +

ó_„+ `„+5ô

G²M; M; U+ h`b h?QÆM; ; -M M?Q i`QM; M?€v K„i`¢M MSi- HU+ HQÊM; #€ ç¢Q F
i`mM; M?Q b Q #,M; `ÆB tm®M; Kti ç'iX

@ æ€M? M? M? i?„M; M? M?- H”TiS+ ` i v iQ”M HU+- ;B i +? i i'i +ª #¼M +?9M; 5

h` M #-m i`lB- b„+ Kti i M v m K FB #B M ç`B- H”TiS+ ?ûi HÈMX æ€K v m K #®
i v- i`QÊ+ M; U+ H”TiS+ tm'i ?B M iWM; [mª +-m b'K bûi K”m ç2M ~M +?S FbM? F?
M; WM; p M; H M iB M; H i t iX

óæBM?5ô

hB M; FB K M; •M p M; i`mv M F?„T #®M T?QÆM; X :B l T?9i M”v- ç€K + Q i?O î +
iB M; FB K M; •M ç°i M?B M iW EB K pU+ i`mv M iÊB- iWM; M; QlB iW t t M?bM p
tmv M [m i`lB ç'i i¢B EB K +€+X

h¢B J :BÈBX

S?QM; o•M o¬ E} ç M; + m K”v bmv M; ?o H”K +€+? M”Q ç +Sm S?QÊM; S?B- ç°i i
ç M çB M +?'M ç°M; - b„+ Kti H”TiS+ #B M ç`B, óE?-M; ? v- h`b h?QÆM; ; †T M¢M

@ EB K h?-M- M; QÆB Km®M çB ç•m5

aU F?€+ i?QlM; +O S?QM; o•M o¬ E} H”TiS+ #` •K *€i *´ æS+ T?€i ?B MX h v T?
` M?Q iB +?ÊT- çti p`Q /QÊB +´ S?QÊM; S?B- M, K K l M; i v /`B ` X h` M +?B + +
+O S?QÊM; S?B H”TiS+ tm'i ?B M M, K p i K€m- iWM; ;B¼i K€m`d` X

óh`b h?QÆM; î i¢B EB K pU+- h`b h?QÆM; ; †T M¢M +kM; iS+ H” EB K pU+ ; †T M¢
+-M; \ J°i # M H” +-M; +?9 S?QÊM; S?B- K°i # M H” EB K pU+- `®i +m°+ M M +n
;B l i`î p - pÈB i®+ ç° +O KbM? HB m +| i? +Sm çQÊ+ ç€K ç iY EB K pU+ F?-M; \
i`€M ç´ K² ?¬B H¢M?X hbM? i? [m +´T #€+?- ?„M +, M #ªM F?-M; +| i?lB ;B M bm
+?Q # Q ;B l +ªK i?'v F?| [mv i ç`M? ;B®M; M?Q M?Q p”vX

*„M `„M; K°i +€B- S?QM; o•M o¬ E} #¶M; M?B M [m€i HÈM- i`QM; ç-m i-M; i-M;
i?-M i?S+ +QlM; ç¢B ç M F?| K” #°+ T?€i M? M? +?lM; +?B i t¢ p #®M T?Q X

@ 5

æ€K v m K F m i?ªK K°i iB M; - +?d +ªK i?'v w i?S+ ç m çÈM- H”TiS+ M?Q /B m çS
*€i *´ æS+ +kM; H” F m H M K°i iB M; - b„+ Kti i`QM; M?€v K„i i`„M; # +? M?Q i l ;
F`+? HB i K°i +?9iX J°i p i K€m iW F?| 2 KB M; ?„M +?ªv ` - M?QM; i?•M i? pšM F

J°i p i b€i F?Q /`v ç†+ H l 2 H M i`QM; K„i •K *€i *´ æS+- M, K M; l M i v ç M; F?®M;
M?B M +Q H¢B- Km®M # l T pÐ +´ +O S?QÊM; S?BX .QÊB F?QªM; +€+? ; -M M?Q
[mv i i•K- +?Q /M #` i`9M; K°i +?QlM; +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; TªB ;B i +? i +
h?-M ?®B ?”M +ª çlBX

óEû+5ô

L; v H9+ •K *€i *´ æS+ ` i v- K°i iB M; T?QÊM; F m #¶M; p M; F?„T +?QM i-M; i`lB
+ªK i?'v MÆB #”M i v +| K°i Hm²M; HU+ HQÊM; M l M; `U+ i`mv M ç M- ;B®M; M?Q
?„MX

@ 5

•K *€i *´ æS+ F m H M K°i iB M;- M;|M i v ç M; #'K +?†i #'i;B€+`Ki H¢BX >„M ç Q
MÆB +´ S?QÊM; S?B K°i T?B M çÄ iQÆB- +| K°i +QM +?BK M?Ä ;BQÆM; +€M? iV
+€M? MQM MËi p`B +€B- b m ç| ç"m tm®M; i` M #ª p B ;-v ;Á +O S?QÊM; S?BX
*ÁM +?Q F`T bmv M;?o #B M +® ç°i M?B M tm'i ?B M M`v `®i +m°+ H` b Q- MÆ
i`„M; HQÈi iÈB- •K \*€i \*´ æS+ F?¬M; ? M;?o M;ÊB HB M ç€M? ` K°i +?QÎM;X

ó•K5ô

*´ i v •K *€i *´ æS+ pmM; ` - hmv i æ®B HoM? pU+ i¢B K°i F?QªM? F?„+ +m®B +M
S?QM; o•M o¬ E}- ç²M; i?ÌB /QÈB +?•M M?9M K°i +€B- ?| i?`M? K°i /ÁM; ªM? K`n
J°i +?QÎM; ç€M? HmB •K *€i *´ æS+ - S?QM; o•M o¬ E} HB M #„i H'v #`M i v +O S?Q
+?|M; H Q ` # M M;Q`BX

@ L; ,M #¼M +?9M; H¢B5

•K *€i *´ æS+ Î T?Q b m [m€i HÈMX

æ€K v m K ç-v i`ÌB ;`Q i?ûi H`T iS+ t¬M; iÈBX h`QM; b® ç| +| ? B i M K†+ €Q #`
i`MK ç-m- F?¬M; #` M;QÌB F?€+ +?9 w HšM p`Q i`QM; ç€K v m K - +kM; H Q p T?
h`¬M; i?`v ç€K v m K iW #®M T?QÆM; t¬M; iÈB- S?QM; o•M o¬ E} +QÌB H¢M? K°
`°M;- Km®M T?€i ` EB K +?B HoM? pU+X L?QM; HoM? pU+ +ÁM +?Q `ÌB F?ÄB
?B K HB M /•M; H M i`QM; HÁM;X •M? K„i M? M? +?|M; [mûi K°i pÁM;- `i M? M
H†M; H) ç€M? p T?Q KbM?X

ó•K5ô

EB K +?B HoM? pU+ KÈB iÄ ` K°i MY - ? B i M >„+ •K \*?B L¬ /MM; €Q #`Q ç2M +
imM; ;B[?Q F?¬M;- €M? b€M; +?|B HÁ i`QM; M?€v K„i +?¬M pMB i'i +ª v m K - ç
#|M; /€M; S?QM; o•M o¬ E} p` S?QÊM; S?BX LÆB mv HU+ H M ç M- •K *€i *´ æS+
pU+ +kM; F m i?ªK K°i iB M;- +ª M;QÌB #®+ H M F?|B t M?- M?Q /B m çSi /•v # v
M?Q bm®B T?mMX

L; v H9+ h`b h?QÆM; /MM; FB K F?Q # M i`QM; sQ+? hB m T?€i ` iQM ?B m +¬
J :BÈBX

h?•M ?bM? "´M h¬M M?Q m HBM? +?"K `½B ?B M ` +€+? [m®+ ç° +O >Q`M; F?¬
T?B M i®B ç2M /`v ç†+ /¬M /¬M KÎ`°M; ;B[F?¬M; i`mM;- H¢B M?bM [m®+ ç° ?m
/Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; KÎ` K°i i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M # v p ?QÈM; h?€B *´
a•m i`QM; #|M; i®B- K°i +?B + pQÆM; KB M H'T H€M? +?"K `½B ?B M H M- # M
M;QÌB K`m ç2M i`QM; bm®i ç M; ;B½v /K X

eydX *?QÆM; 8jd, *?B M *m°+ UT?¬M jV

h¢B EB K +€+ i?m°+ h?€B *´X

hWM; çQ`M K F?Q ?MM; ?"m M?Q /ÁM; b¬M; i`2Q M;QÊ+- iW #®M T?QÆM; i€K ?
iK +MM; pÈB M? m +?2 T?O +ª #¬m i`ÌBX h`QM; i`ÌB ç'i •K m- i?•M ?bM? h`b h?QÆ
K°i p i K€m iQÆB- p) M M K°i pÁM; +mM; ?Q`M K„;B[ F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;X

óæ•v H`- ?v p¼M; +m®B +MM; ô @ :B| HÈM ;`Q i?ûi i` M çdM? ç-mX a„+ K†i h`b
tmv M [m +m²M; T?QM; K M? K¬M; p`K F?Q M?Q b|M; HÈM "T ç M- M?bM p`Q sQ
i`ÌB + Q #` K•v ç2M +?2 H'T çB F?¬M; Qi €M? b€M;X

hB M; ;B| ;"Q i?ûi # M i B- iWM; +ÆM ç m M?S+ iW iS +?B i`mv M ç M- M?QM; i`
h`b h?QÆM; HçB ç°i M?B M i`î M M p¬ +MM; t p`B- ;B®M; M?Q +€+? t p¬ b® i?
MY ç K T?ªM +?B m ?bM?ªM? M?[M; v m K ç SM; ;B[F?¬M; i`mM; - +`M; H9+ +`

ó•K5ô

*¬M; FQ+? +| i? i`QM; M?€v K„i ?Ov /B i iQ`M #° EB K +€+- F?B +ÁM +€+? K†i Q
iQ`M #° +`K +? ?Q F?¬M; ç°i M?B M ;B®M; M?Q #`K°i #`M i v F?´M; H² p¬ ?bM?

smv M [m i-M; i-M; K F?Q p`K•v ç2M- içB ç-m +m®B €M? K„i h`b h?QÆM; - K°i
+†T K„i #ç+ HçM? ;B€ #¶M; M?B M T?€ pĐ ?Q F?¬M; - tm'i ?B M i`QM; T?B M F?¬

óaq i¬M ô @ hçB F?QªM? F?„+ M K iY €Q i`„M; p K†i HçM? H)Q FB tm'i ?B M i`
M?Q ç½ +? i ç°i M?B M `mM `~v- i`QM; HÁM; p M; H M K°i ;B¼M; M|BX

v MB K M`v pW HQÈi [m i•K i`Q- h`b h?QÆM; ç½ F?¬M; +ÁM #B i ;b M[X

*m²M; T?QM; - K•v ç2M- iB +?ÈT- +MM; pÈB +¬M; FQ+? /Q v m K ç-v i`B T?€i`
F?„+ ``M h¬M tm'i ?B M ç m /WM; HçBX

``M h¬M ç SM; M;çQ M;? T?Q /QÈB i-M; K•v- +ª M; Q`B M; "T i`M K°i F?Q iS+ p
K„i K`m i`„M; #ç+ +?"K`½B [mûi [m iQ`M #° EB K +€+X

o`Q ;B`F?„+ M`v- EB K pU+ ç½ i`î i?`M? K°i #S+ i` M? v M i oM?- i?S /mv M?`i +| i
+†T K„i #ç+ HçM? M?Q #,M;X

ósq i5ô

``M h¬M ç°i M?B M #B M K'iX J`içB MÆB v tm'i ?B M- K°i Hm²M; ?² [m M; K`m i`
#„M ` - K°i ?| i?`M? ? B- ? B ?| i?`M? #®M #B M i?`M? p¬ b® Hm²M; ?² [m M;
M? M? +?|M; t i [m K•v ç2M- ;B| KçM?- bÆM tmv M- v m K F +ª M?[M; p-M; b
:-M M?Q M; v F?B M?[M; Hm²M; ?² [m M; +U+ ? T FB pW tm'i ?B M H"TiS+ +?E
EB K pU+- +?2 T?O i'i +ª K¼B i?SX

ó*°T5ô

hçB ?QÈM; i•v #„+ EB K pU+- K°i ç¬B +?•M i`„M; b€M; M?Q M;¼+ - ;B®M; M?Q +
i?Q€M; H°` K`m b„+ ; -M M?Q i`QM; bm®i- M? M?`M; ç€T tm®M; K†i ç'iX •Q #`C
h¬M F?)`k tm®M; - # Q T?O H'v ? B +?•MX

ó•K5 •K5 •K5ô

a m M; Q`B ``M h¬M- K F?Q ?MM; ?"m `ÈT i`B FQM ç'i M?Q #B M `°M; K M? K¬M
i`QM; X hWM; p i M Si M?Q #`p"i b„+ +„i [m T?•M +?B +¬M; FQ+? M; QM; iK +U+
i?`M? iWM; F?®B- b m ç| M´imM; i?`M? F?|B #KB ç-v i`B BX .QÈB F?Q HQm t Q ç
`mM; +?mv M M?Q b|M; +ª K M? K¬M; X

h` M #-m i`B- M?[M; i?•M i? v m K ç°i M?B M i M i?`M? p¬ b® KªM?- ?Á HšM p
+€i`B `ÆB tm®M; - F?¬M; M; WM; T?€i` iB M; ó#`+? #`+?ôX L?[M; F?®B i?`i p
+ÆM KQ M?Ä p~v` i`QM; i`B ç'iX

óoM5ô

S?Q i`QÈ+ p€+? M9B EB K +€+- +ÆM H®+ iQ HÈM /Q p¬ b® >Q`M; EBK ;B€T bo
;"Q i?ûi i`QM; i`B ç'i- M?QM; +Q`M; ;Bª v m K ç-v i`B ç½ #`; B i?¬m M?Q F?¬M

h` M K°i M;¼M M9B + Q p9i b[M; b[M; i`QM; i`B ç'i +€+? EB K pU+ i`,`K M;`M /†
ç2M T?`i T?Æ- i v i`€B +¬K +mM; - i v T?ªB +¬K i M- iW t t M?bM p ?QÈM; EB K p
+?ªv` M?Q KQ - iQ`M i?•M `mM `~v F`+? HB i pb bÊ ?½BX

@ Zm€- [m€ ç€M; bÊ5

h M v m K FB H~K #~K- b m ç| H"TiS+ KÎ` K°i i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M- #B M K'i F
t - ``M h¬M +?d ?| ?[M; [m v ç-m HB + M?bM MÆB i M v m K M`v #B M K'i- +kM;

@ 5

G²M; M;U+ T?"T T?²M;- M?[M; +?B M bo EB K +€+ F?¬M; F?ÄB #"i ?ÆB i?®i` K°
+?mv MX æ M H9+ M"v HK+i?S+ +O K¼B M;QìB KÈB [m v i`î p X L?bM K F?Q M
#B i H" tªv` +?mv M; b- i`Q M?È p +?mv M M"v i`QM; ç-m #¼M ?¼ ?Q" M iQ" M i`

ó_-K5ô

G9+ K¼B i?S F?¬B T?K+ H¢B- h`b h?QÆM; +?d +ÁM +€+? K†i ç'i K'v +?K+ i`QÊM
p"Q i`QM; i-M; ç'i- H"K #®+ H M #KB KM K'v i`QÊM; X sQÆM; M;U+ +O v ç½ #`
F?¬M; F?ÄB T?mM` K°i M; KK K€mX JÈB pW`ÆB tm®M; ç'i- +ÁM +?Q F`T +?[
M?B M H"i M; QìB- K°i i v +?®M; tm®M; ç'i- M?bM +?,K +?9 p"Q #!M; M; QìB K"m i`
+€+- i?'T; B¼M; F m H M,

@ *mM; M;? M? +€+ +?O5

L?[M; +?B M bo EB K +€+ i?Q€i F?ÄB +€B +? i M?'i i?ìB idM? M;°- ç m M?bM p`
ç'iX

:B| M? T?'i T?Æ K M; i?2Q K F?Q M?"M M?çii?'B [m T?Q i` M EB K +€+ + Q p
;B| [m çB- €Q #"Q i`„M; i` M M; QìB "´M h¬M pšM F?¬M; ? H v ç°M; X "´M h¬M çSM
ç| ?ì ?[M; çB p T?Q i`QÊ+- i?•M ?bM? /-M /-M i M p"Q ?Q p¬- #B M K'i; B[ i`î
b m M; QìB K°i +?MK #KB p" M; +?"K`½B # v H M- tQ v i`ÁM H v ç°M; - i M p"Q i`Q

óu F?¬M; T?ªB H" bQ i¬M ô @ L?bM "´M h¬M ?ì ?[M; #B M K'i- h`b h?QÆM; /MM;
+?Êi ?B m` X h`QM; ç-m H¢B ?B M H M ? B i`ÁM; K„i i`„M; #¢+ i?Q€M; M?bM i?'

u H" bQ i¬M i?S ? BX

E?B "´M h¬M +ªK SM; çQÊ+ M;mv +Æ +O EB K pU+- pQÊi [m F?¬M; ;B M i`î p h
HÁM; ç'i h?€M? bÆM- æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M i`ªB [m ç'm i` M? i•
pQÆM i v ç~v +€M? +Y ;¶ M?Ä #bM? i?QìM; FB` - F?B M +?Q i?€M? HU+ K M? h

•M? b€M; M?Q i?Ov i`B m +?bK M;"T T? K pB K'v M;"M /†K +?mM; [m M? h?€M? h
/B i i`QM; +?®+ H€i- # Q ;²K i'i +ª +QìM; ;Bª +†T h?B M J h?¬M i'M +¬M; h?€M?
H M F?ÄB K†i ç'i; -M ç|X a m F?B €M? b€M; i M çB- h?€M? bÆM F?¬M; i`¼M p M
ç'i- +ÁM /QÊB HÁM; ç'i h?€M? bÆM +"M; v M ioM? K°i +€+? ç€M; bÊX

h?•M i? +O æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +SM; çì- #"M i v pšM ç M; pQÆ
+Y ;¶ M?Ä FB X h?€M? HU+ FB +!i? ?Ov /B i i'i +ª- M?QM; H¢B F?¬M; ;B i +?

ó"MM; #MM;5ô

h`QM; bU v M ioM? ç€M; bÊ- +€M? +Y ;¶ M?Ä i`QÊ+ M; QìB æ¢B Zm M; JBM? oQÆ
i?"M? ;¶ pKM`Q`Q`ÆB tm®M; - +?'i ç®M; i` M i? K ç€ i`QÊ+ M; QÐM; +Y X S?Q
K°i +Y ç°M; i®B ç2MX

@ L;QÆB [m€ H"K i i?'i p¼M;`²B5

J°i; B¼M; M!B #bM? ioM?- H°` +?9i bmv v m p M; H M iW i`QM; +Y ç°M; ç2M F`i
oQÆM; .QÆM; h¬MX

óS?WM;5ô

óS?WM;5ô

h?2Q M?[M; i? M? •K M?Ä #û- iW b•m i`QM; #!M; i®B- i` M p€+? iQìM; i`EB T?ªB
çm®+- F?¬M; ;B M T?Q b m +€M? +Y ;¶ +?Êi b€M; M;ìBX

h¢B i`mM; i•K +O M?[M; +?¼M çm®+ pÁM; [m M? FB +! K°i +?B + [m M i`B #^M
i`QÊM; - iQ" M i?•M T?€i` F?Q i`„M; HQÊM HìX í i`QÊ+ [m M i`B #^M; #¢+? M; ¼+
K†+ €Q #"Q i`„M; - i` M ç-m ç°B K°i +?B + Kk i`„M; - ? B /ªB HK i`„M; K K K¢B`k tn
HšM; H†M; çSM; ç®B /B M pÈB æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬MX

L K iY M"v / K†i i`„M; # +? M?Q ;B'v- HQ€M; i?Q€M; ?B M H M K°i HQ¢B # M? ?Q
i?QM /"B H°` i¢B # M M;Q" B +ÁM ?B M H M M?[M; bÊB ;•M t M? M?Ä #ûX J†+ /M
K„i +O M K iY M"v H¢B b€M; K°i +€+? H¢ HMM;- ;B®M; M?Q ? B M;¬B b Q i`2Q +
+†T K„i FB ç½ €i çB €M? b€M; +ª T?ÁM;- M?'M +?bK i'i +ª K¼B i?SX

E?¬M; ;B®M; pÈB €M? K„i "´M h¬M M?Q M?bM tm®M; +?9M; bBM?- +€+? #B i pÈB
+O h?€M? çB M H¢B H° K°i F?Q iS+ ?Q" M iQ" M F?€+X .M +?d iMv w çSM; ç!- M?C
` F?Q iS+ # Q /mM; p¢M p"i M?Q MQÈ+ K M? K¬M;X

ó*°T5ó

*?Q h¬M ~M i" M; p¬ b® M,K /QÈB HÁM; ç'i h?€M? çB M- K°i #QÈ+ #QÈ+ ` HB M tm
F?| F?,M Hm²M` F?ÄB +Y X *†T K„i æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M F?¬M;
+O *?Q h¬M h?€M? çB M FB +kM; F?¬M; TªB H" `i + Q- M?QM; BM p"Q +QM M
JBM? oQÆM; .QÆM; H¢B +"M; H9+ +"M; HÈM- i`QM; F?QªM? F?„+ ;B®M; M?Q +|

a m F?B M;•v M;QìB ` M?Q T?¶M;- æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ç°i M?B
+?Q¢M; HmB p T?Q b mX a m # #QÈ+ +m®B +MM; ?„M F?¬B T?K+ iBM? i?¬M H
M;~M; ç¬m H M M?bM +?^K +?^K p"Q *?Q h¬M +O h?€M? çB M- /[iÈM [m€i H M,

@ h¢B b Q F?¬M; ;B i i \

G¢M? M?¢i H„+ ç¬m K°i +€B- ? B /ªB HK K"m i`„M; `k tm®M; ? B # M i|+ K B T?'i
çB M- +kM; iS+ H" "¢+? >´ *?Q h¬M H M iB M; ,

@ h F?¬M; ;B i M;QÆBX

æ¬B K„i M?bM p"Q æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ç M; `mM `~v pb [m€ FQ
H¢M? M?¢i M|B,

@ *?9+ KWM; M;QÆB5 —M M?šM M?B m M,K M?Q p"v- +m®B +MM; M;QÆB ç½ i?"
h`QM; ;B¼M; M|B F?¬M; ? +| +?9i p mB bQÈM; ? v iS+ ;B" M M"Q- +?d +| p #bM?

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M M;•v M;®+ M?bM p` M K iY b„+ K†i i€B M?Ê
K'v +€B- ;B®M; M?Q Km®M M|B H¢B i?¬B- +m®B +MM; F?¬M; M?'M çQÈ+ #¶M; +

@ > ? ? ? ? ? ? ? ?

> B F?m,m i v +O æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M ;"T H M- ? B #`M i v M„K
p i çÄ i?2Q iB M; +QìB çB M /¢B +O ?„M /•M; H M MÆB +´- +m®B +MM; H M ` F?

ey3X *?QÆM; 8jd, *?B M *m°+ UT?¬M jV k

hB M; +QìB +?Êi BK #†i- +?B + 2Q +O æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +QM
i?ŠM; p"Q "¢+? >´ *?Q h¬M ?ûi H M,

@ æ•v t2K M?Q H" #²B i?QìM; b Q\ >ª\ æ•v t2K M?Q H" #²B i?QìM; b Q\

*?Q h¬M b„+ K†i i€B M?Êi M?bM +?,K +?9 p"Q æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M
BK H†M; F?¬M; M|B ;b- +| çB m b„+ K†i p®M i€B M?Êi FB /QìM; M?Q +"M; i`„M; #

@ L;QÆB #Ä [m +?Q i - i b) F?¬M; +ªK FQ+? M;QÆB ç•m ?W5

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +QìB H¢M? tQ v M;QìB H¢B,

@ L;QÆB b) ?®B ?"M5 L;QÆB b) ?®B ?"M

@ *?d h?QÆM;

@ æWM; ;¼B i M i 5

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M- ? v +| i? M|B H¬ T?•M i?•M +O *¬M; h¬M *
H MX

@ æQÊ+ `²B B- H-M M¬v i F?¬M; i`€+? M;QÆBX L;¬v tQ H¬ /Q i ;B2Q K-K tm®
[mª M¬vX G-M M¬v +kM; H¬ /Q M;QÆB Km®M #€Q i?M +?Q K M;QÆBX

@ h` M M;QÌB M;QÆB imv +| ?mv i i?®M; +O K - M?QM; i ?B p¼M; M;QÆB M?È F
T?-M ?mv i i?®M; +O M?•M i°+- çB m M¬v M;QÆB F?¬M; i? M¬Q i? v ç´B çQÊ+X
M?QM; +ÁM +| K°i i?•M T?"M F?€+ H¬ *?Q h¬M #ªQ p M?•M i°+X E?B ? B i?•M T?
i? HU +?¼M +€B b mX L;¬v ç| ç®B pÈB K M;QÆB M?Q p"v- ?¬K M v +kM; +?d +|

@ >¬K M v M;QÆB ç½ T?¢K i°B i¬v i`ÌB- M; v +ª i +kM; F?¬M; +€+? M¬Q KB M i°E
h?€B *´ imv HÈM M?QM; H¢B F?¬M; +| ç´i +?Q M;QÆB /mM; i?•MX G-M M¬v i /M
i?•M i?ª M;QÆB çB- M?QM; H-M b m F?B ;†T H¢B- i p¬ M;QÆB b) F?¬M; +ÁM H¬
F?¬M; #B i ?®B +ªB- ç| b) H¬ H9+ M;QÆB #Ä K¢M;X

:QÆM; K†i +O "¢+? >´ *?Q h¬M imv M?Q M?½- H9+ M|B M?[M; HÌB M¬v +kM; `i
HMM; p¬ imv i ibM? H°` i`QM; HÌB M|B H¢B p¬ +MM; + v ç°+X

@ >W5

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B- #QÊ+ M? M? ` #

@ . T i`Á ;Bª M?•M ;Bª M;?o +O M;QÆB çB5 o¬ b® M,K [m - [mª M?B M M;QÆB
pšM imv i ibM? M?Q p"vX h®i5 h®i5 L;QÆB [mª M?B M F?¬M; i? M pÈB +€B i M

@ *?Ì ç½5

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M #¶M; M?B M /WM; #QÊ+- +QÌB H¢M? M|B,

@ h? M¬Q- ç´B w `²B ``\ >W- #•v ;Bì ç´B w pšM +ÁM F`T ç´v5

@ o¢M J .B M aBM? [mv i +O M;QÆB ç½ ç M i-M; i?S K´v `²B\

"¢+? >´ *?Q h¬M ç°i M?B M ?ÄBX

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M M;?2 p"v +QM M;QÆB +?Êi +Q H¢B,

@ L;QÆB ?ÄB H¬K ;b\

@ o¢M J .B M aBM? [mv i +O M;QÆB K†+ /M imv i /B m- M?QM; /M b Q pšM F?¬M
+| i?W - M?QM; +?QM? i`U+ F?¬M; çOX L?Q p"v M;QÆB b) poM? pB M F?¬M; i?

"¢+? >´ *?Q h¬M ç°i M?B M M|B K°i +•m /QÌM; M?Q F?¬M; ? HB M [m M +?9i M¬Q

@ >W- +€K ÆM HÁM; i®i +O M;QÆBX *?mv M +O i F?¬M; +-M M;QÆB [mª MX

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M /Si HÌB- ? B i v €Q T?'i H M- M;QÌB ç½ #B
K¬M;X

@ B5

"¢+? >´ *?Q h¬M M?bM +Y ç°M; MÆB æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M `ÌB çB
/¬B K°i iB M; ,

@ J¬ i?¬B- M;QÌB p¬ K +m®B +MM; pšM F?¬M; i? +MM; i²M i¢B i`QM; i`ÌB ç´i- iY p
ç®B pÈB M;QÆBX

.Si HÌB "¢+? >´ *?Q h¬M ç½ #B M K´i K°i +€+? F€ /`- +?d HQm K°i Hm²M; ;B| M?
ç°M; M¬vX h¢B T?QÆM; ?QÈM; çB ç M æ Q pU+- K°i p i +-m p²M; ?bM? /€M; M?
i`mM;X

h¢B +Y F?~m "„+ >ªBX

o¬ b® i?B i? v m K M^K M;´M M; M; i` M pMM; ç´i #,M; imv i M¬vX S?Q i`QÊ+ H¬
ç2M çSM; ;B[i`ÌB ç´i- iU M?Q K°i Mûi #9i T?~v M; M; +?B i`ÌB ç´i M¬v ` H¬K ? B

h`QM; +?m pB i`,K /†K ç-v p çB m i`M- ;B®M; M?Q pW i`ªB [m K°i i`"M +?B M F
E?¬M; B #B i F?m pU+ M;Q`B Î i?Q i?Èi M`v p b b Q H¢B ç°i M?B M tm'i ?B M M?B
M?Q p"vX h`QM; b® #!M; M;Q`B ç¬M; çªQ M`v- Zm•M h?B M h?QÆM; i v +¬K K°i +
i`QM; imv i ç¼M;X L?QM; bQ b€M? pÈB v- M?[M; #!M; M;Q`B €Q ç2M +?mM; [m M
H +? # Q M?B mX

@ G¢B Km®M` i v pÈB ",+ >ªB- ç9M; H` F?¬M; #B i b®M; +? iX

" M +¢M? Zm•M h?B M h?QÆM; - K°i i M M K iY + Q ?ÆM K°i i`QÈM; ?ì ?[M; HB +
K /QÈB +?•M- H¢M? HMM; M!BX

@ .M +! ç¬M; ?ÆM ;'T KQ`B H-M ? v i`,K H-M- +?d +¬M #¼M +?9M; /€K tm'i ?B M
F i +K+ +?QM? H` +€B +? iX

J°i + Q i?O €Q #`Q ç2M F?€+ iB T H!BX

Zm•M h?B M h?QÆM; çSM; v M K°i # M- H¢M? M?¢i F?¬M; M!B ;bX æ! +kM; F?¬M
i?ªK HB i;B- ç€K v m K i'M +¬M; ",+ >ªB b® HQÈM; imv M?B m- M?QM; bQ b€M?
HÁM; ç'i ",+ >ªB M`v pšM +ÁM +? M? H +? [m€ t - i?U+ HU+ H¢B F?¬M; i? b€M?
:-M M?Q +?d H` +m° + i`M b€i +O K°i # M- iQ`M #° v m K t•K M?"T p`Q ",+ >ªB ç
K°i i M M`Q b®M; b!iX

@ æB i?¬B- t2K i?Y M?[M; MÆB F?€+ +! +¬M iB T pB M ? v F?¬M;5 G-M M`v 2`^M
~M M?šM M[`²BX

J°i i M M K iY i!+ /`B [m€ p B- ;QÆM; K†i ;¬v ;Á- HQ€M; i?Q€M; H°` K°i bU mv M

@ o•M; i?Q GQ¢M *?B M ç¢B M?•M5

Zm•M h?B M h?QÆM; +9B ç¬m +mM; FQM? M!BX

@ h'i +ª K¼B M;Q`B- b m MY + M? ;B! ç M h?€M? çB M ;†T i 5

J¼B M;Q`B pW ç`M? +'i #QÈ+- MÆB #-m i`B T?Q i•v #¶M; +! K°i ?bM? ªM? "¢+
H9+ ç! i`QM; i B #¼M ?¼ p M; H M K°i ;B¼M; M!B #bM? i?ªM M?QM; H¢B H°` b€

@ "¢+? >´ *?Q h¬M5

*Q!M; ;Bª €Q #`Q ç2M i M H` GQ¢M *?B M i?'v i? HB M ;B"i KbM?- b m ç! ç¬m ;
ç'i- H`K #„M H M p`B +?MK #¼i imv iX Í b m M;Q`B GQ¢M *?B M- ç€K +Q!M; ;Bª
K i° + i`QM; i?B ;B M M;„M M;OB +kM; [m€ tm®M; i` M ç'iX

h¢B æ Q pU+- T?Q i`QÈ+ +€M? +´M; i`mv M i®M;X

hQ`M #° æ Q pU+ ç½ ?! i?`M? K°i pMM; ç'i #½Q i€TX S?Q i`QÈ+ +€M? +´M; i`r
+m°M- b'K +?ÈT çMM; çMM; - iWM; iB +?ÈT M!M; `U+ i?dM? i?QªM; iW i` M i¬M; K
ç M #-m i`B ç m ç½ #B M i?`M? +?B M i`Q!M; - F?„T MÆB H` #!M; M;Q`B ;B Q +?

.QÈB M,M; HQÈM; ?MM; ?"m /šM /„i- KQ iQ iW i` M #-m i`B i`9i tm®M;X L?[M;
M;!M +€B i¢Q i?`M? K°i #S+ ` K i`2Q i`QM; i`B ç'i- ;B[ K`M KQ HQ€M; i?Q€M; M

*Q!M; ;Bª h?€B *´ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; F?¬M; M;WM; FûQ ç M- i`QM; b® M
K†+ €Q #`Q ç2M- #BM? F?Q i`QM; i v F?¬M; M;WM; pmM; H M- K¶B H-M €M? b€M
M;½ tm®M;X *ÁM # M T?Q J :BÈB- >„+ •K pB M +?BM? [m•M +kM; HB M iK+ iW
i`M M` - ;B®M; M?Q poM? pB M F?¬M; +! çB K /WM;X

*?B M bU p¬ +MM; F`+? HB i- F?¬M; M;WM; +! i?B i? iW #-m i`B `ÆB tm®M;X Í
ç¢B +kM; F?¬M; +?®M; çÐ çQÈ+ # Q H•m ç½ pÐ i M- /šM ç M M;Q`B i?B i`B M HoM
iW #-m i`B `ÆB tm®M;X

æ®B pÈB + Q i?O +O ? B # M- HoM? pU+ F?¬M; ? i?¬M #Q ;B®M; M?Q i`QM; bm
;B Q çB K +O HoM? pU+ Í ç•m ;¬M M?Q +?d pW M?bM ç½ #B iX

óæMM;5ô

"-m i`lB b'K +?ÊT çMM; çMM;- KQ M?Q i`9i MQÊ+X h` M Kti ç'i pšM +?ûK ;B i F
KQ i?'K QÊi- M?[M; #° €Q ;B€T HçM? H)Q +?B itç` iWM; p i b€M; i`„M; +?lB K„
+ Q +O h?€B *´ ;B M?“T- +?B Mi` M? içB æ Q pU+ H•K p`Q i`çM; i?€B ;B^M; +Q

ó:“Q5ô

a m K°i iB M; ; -K ç-v F?Q iS+ ?mM; i?-M +U+ ç°- içB #-m i`lB T?Q i•v æ Q pU+
pQÊi [m F?-M; i`mM; HQÊi ç MX J¼B M; QlB +ÁM +?Q ?B m tªv` +?mv M ;b- H
HÈM FB iW i` Mi`lB ;B€M; tm®M; - H Q i?ŠM; p ?QÊM; +€M? +´M; i`mv Mi®M; i

ó•K5ô

•M? b€M; i`„M; +?lB K„i #WM; H MX hQ`M #° æ Q pU+ ç°i M?B M ?l i?“M? K°i KªM
F?Q ç m M?Q ç Q #BM? HçM? H)Q +„K p`Q tQÆM; - ; -M M?Q H`K M; QlB i F?-M; i
S?Q # M FB +€M? +´M; i`mv Mi®M; içB æ Q pU+ - J æ >Q`M; ç M; çSM; v M M
+´M; i`mv Mi®M; - ç°i M?B M M; ?2 çQÊ+ K°i iB M; iB M; ?´ ; -K H`K `mM; +?mv M
€M? b€M; i`„M; M?Q MQÊ+ #B MiWi`QM; +€M? +´M; i`mv Mi®M; K`m ç2MiQ HÈM
i`QÊM; X

LÆB €M? b€M; i`„M; çB [m - ç-M; çªQ >„+ •K pB M +?BM? [m•M p®M #`v i`M T?Q
iMv i?lB +?m`M #` iB M p`Q +?B Mi`QlM; içB æ Q pU+ h?€B *´- iQ`M #° ?l i?“M
€M? b€M; i`„M; M`v- F?-M; F`T T?€i` K°i iB M; F mi?ªKi?B iM`QX

@ E?-M; ? v- H` *?Q h-M +O h?€B *´5

a„+ Kti J æ >Q`M; #B M ç´B- M? M? +?lM; HmB p T?Q t X æ€K ççB i?-M +O
M; ?2 p`v b„+ Kti +kM; i€B M?Êi- +kM; F?-M; /€K [m v ç-m HçB HB M +?çv p T?Q
*´iW b m +€M? +´M; i`mv Mi®M; çm´B ;B i ç MX

S?Q # M FB +€M? +´M; i`mv Mi®M; - €M? b€M; i M çB- M; v +?QM? ;B[ +?B Mi`
€Q #`Q i`„M; - F?Q +?´i M?Q M?½ +?„T ? B i v b m HQM; - çSM; îi`mM; i•K ç€K M;
€M? b€M; X

h`QM; +?B Mi`QlM; ?Q`MiQ`M v MioM? - K°i ?²B b m F?“Ti`lB ç'i KÈB p M; H M M
ç'iX

@ h? K FB M *?Q h-M5

h`QM; iB M; Kti ç'i `mM; +?mv M- iQ`M #° M?•Mi°+ h?€B \*´ MÆB +?B Mi`QlM;
?QM; T?'M F m H MX

eyNX *?QÆM; 8j3, *?B M *m°+ UT?-M 9V

hçB F?-M; ; B M ?¶M ç°M # Q [m M? +mM; çB M ?Q`M; FBKX

a m pK M´ F`+? HB i- +ÆM H®+ M, M; HQÊM; /`v çt+ i`M M; ”Ti`QM; F?-M; ; B M /
i?-M HU+ Kî` M`vX aQÆM; KM +m²M +m°MiW +?¶ ? B i M >„+ •K *?B L- M´imM;
i'i +ª p`Q # Mi`QM; X

@ E?K+ F?K+5

*€+? +mM; çB M ?Q`M; FBK ç´ M€i F?-M; t - •K *€i *´ æS+ F?-M; M; WM; ?Q H M b
KB M; ?„M ç m T?mM` `i M?B m K€m ç2M- M?QM; ; QÆM; Kti HçB /-M /-M i`î M
+`M; H9+ +`M; b€M; X L, M; HQÊM; t•K M?“T p`Q i`QM; +Æ i? ç½ #` ?„M /MM; T?
M; Q`BX

ó> B i M >„+ •K *?B L- iU M´ ?ŠM H` çO ç ;B i +? i ?„M .M b Q ?„M +l HÊB ?çB ç
+QM M; QlB- +ÁM F?-M; bî ?[m i?-M HU+Xô @ •K *€i *´ æS+ F?-M; i? K ç w ç M

M?bM +?^K +?^K p T?Q i•v MÆB F?|B #KB /v ç†+ M?'i- i`QM; HÁM; M;šK M;?o
h?–M b) +? i iϕB ç•v- M?QM; •K *€i *´ æS+ pšM +| K°i +?9i +ªK ;B€+- EB K h?–M
M,M; pšM +?Q +? iX

hϕB #®M ;|+ +O F?¬M; ;B M Kì K`i M`v- •K *€i *´ æS+ `ä `M; +ªK M?"M çQÊ+ M?
F?€+ +kM; ç M; M?bM p i`mM; i•K pK M´ FB - ç| H` +€+ >„+ •K Zm•M *?O ~M i?•M
K`m p`M; i®B ç M; /Á tûi bU b®M; +? i +O EB K h?–MX

>„+ •K *?B L¬ H` i?S K` >Q o¬ *?B Zm•M /MM; i?–M HU+ +O *?O h?–M +? iϕQ M
FûQ /`B p¬ b® M,K iϕB ?Q F?¬M; - i`QÊ+ ;Bì #¼M +?9M; ç m H` T?€T #ªQ ç ç®B
h?B M æQìM;X L m M?Q #` ?„+ €K i?–M HU+ ¬ M?B K- +?Q /M KϕM? M?Q aQ i?E
pQÊM; i v pQÊM; +?•M- p¬ +MM; 2 M;ϕBX

oK M´ +O >„+ •K *?B L¬ F?B M +?Q F?¬M; ;B M M`v i`M ç-v i?–M HU+ +m²M; #
M?B m- M; v +ªK ϕM? M?Q >„+ •K Zm•M *?O +kM; F?¬M; i? M`Q /Á tûi çQÊ+ `ä `M
iϕB i`mM; i•K pK M´ `®i +m°+ H` b®M; ? v +? iX

óoM5ô

hB M; ;B| HQÊi [m F?B M +?Q F?¬M; ;B M Kì K`i M`v i`Î M M i?Q€M; ç½M; ?ÆMX
*´ æS+- S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB F?QK M;QìB- i|+ /`B tä tm®M; - /QÊB M;QìB +?2 +
T?K+ K`m çÄX L; v F?B bQÆM; KM /Q ?„+ €K i?–M HU+ ?| i?"M? iªM çB- S?QM; o
/"vX

óa Q HϕB M?Q p"v\ô @ •K *€i *´ æS+ i•K i?–M +?'M ç°M; - F?¬M; i? iBM çQÊ+ p`Q
M´ +O i?–M HU+ M?Q p"v- S?QM; o•M o¬ E} i?"K +?Q M; v +ª €Q [m–M i` M M;QìB

@ >W5

S?QM; o•M o¬ E} çSM; /"v- ç²M; i?ìB #m¬M; i v `X h`QM; F?m,m i v- S?QÊM; S
p°B p`M; çSM; i?šM; M;QìB- ç²M; i?ìB KQÊM +Æ ?°B pm®i M? ? B H¼M i|+ `®B #
F?m'i €M? K„i +O K¼B M;QìBX

@ "'i M;ì H„K b Q\

o K†i S?QM; o•M o¬ E} HϕM? HMM; - i`QM; K„i H|2 H M i?–M [m M; - ? B i`ÁM; K„
i` M M;QìB •K \*€i \*´ æS+X •M? K„i imv p¬ ?bM? M?QM; HϕB bBM? ` K°i €T HU+ +
æS+X

æ¬B K¬B F?) Kî` - S?QM; o•M o¬ E} ?ì ?[M; M|B,

@ •K *€i *´ æS+- Km®M ;B Q ç'm pÈB i b Q\ >Q†+ H` M;QÆB +| i? F m #®M i M >
ç•vX

E?B M|B M?[M; HìB M`v- €M? K„i S?QM; o•M o¬ E} H–M HQÊi [mûi [m #®M ;|+ F
€M? K„i ?„M /WM; HϕB +?QM? H` +?¶ #®M i M >„+ •K Zm•M *?O ç M; ~M M'TX

h`QM; #|M; i®B p M; H M M?[M; iB M; i?b i?–K i?"i i?'T- b m ç| iQ`M #° F?¬M; ;
?B M p¬ b® p i MSi b€M; M;ìBX h`QM; iB M; M´ HÈM- F?¬M; ;B M ?Q`M iQ`M bKT
ªQX æÊB F?B i'i +ª /WM; HϕB- S?QM; o•M o¬ E} p` S?QÊM; S?B ç°i M?B M HϕB t
/QÊB +?•M H` K†i ç'i /v- MÆB t iWM; M;¼M M9B ç2M +O J :BÈB ;–M M?Q M®B
/SiX

"®M +•v +°i iQ HÈM K`m p`M; i®B +?šM; #B i iW H9+ M`Q ç½ #B M K'i F?¬M; imM;
i M >„+ •K Zm•M *?O FB X

@ a m M`v +?¶ M`Q +| M;QÆB- •K *€i *´ æS+ i M?'i ç`M? b) i`€M? HmB +?QM KQ

"®M i M >„+ •K Zm•M *?O #'i M;ì i?®B HmB- •K *€i *´ æS+ iU M?"M F?¬M; i? ç®B
o•M o¬ E} +ÁM F?¬M; #B i`M; B'm # Q M?B m b€i +?B m- i`QM; HÁM; HB M Mªv b
p½ MûK HϕB M?[M; HìB M`v- ?„M HB M M?9M +?•M K°i +€B- M? M? +?|M; HmB p`C
K'v i`QÊM; HϕB T?€ pĐ p€+? +?„M F?¬M; ;B M- +?mB p`Q i`QM; F?¬M; ;B M K M?

æÊB #®M i M >„+ •K Zm•M *?O p¨ •K *€i *´ æS+ `9i HmB- S?QM; o•M o¬ E} pšM H
p K†i H¢M? HMM; +m®B +MM; KÈB i?Î T?¨Q K°i ?ÆBX GÁM; #¨M i v T?ªB M½v; E
` - M,K p i K€m ç2M i?2Q F) i v +?ªv tm®M; X h`QM; #¨M i v T?ªB KÎ` FB H¨K°i h
€M? b€M; ; -M M?Q `¢M MSiX

h`QM; h? :BÈB ?ÆB i?m ? T H¢B- h´ GQ M p¨ h´ Gv FB i bS+ M^K i` M ç'iX *?mM;
i`QM; h? :BÈB i`Î M M `ÌB `¢+ p¨ i M pĐ- K¨ [mv i„+ ? i?®M; i¢Q i?¨M? h? :BÈB

•K *€i *´ æS+ +?d #B i H¨ h?€B *´ EB K h?-M +| K°i HoM? pU+ +¬M; FQ+? b„+ #Ü
M?QM; H¢B F?¬M; #B i S?QM; o•M o¬ E} M; Q¢B i`W M| +ÁM +| K°i M,M; HU+ F?€-

h¢B F?QªM? F?„+ ? B i M >„+ •K *?B L¬ iU M´ - S?QM; o•M o¬ E} M? M? M?Q +?ÈT
? B i M >„+ •K *?B L¬ p¨Q # M i`QM; - ç²M; i?ÌB FB K M; mv M K M? K¬M; i`QM; +A
S?QÊM; S?BX

>„+ •K *?B L¬ +?d i?m-M i9v /Q i?-M HU+ +´m i¢Q i?¨M?- F?¬M; +| w i?S+ - çQÆ
b®M; +? iX .MM; bBM? K¢M; H¨K +€B ;B€- mv HU+ /Q ? B i M >„+ •K *?B L¬ iU M´
+kM; F?¬M; i? +?®M; çĐ çQÊ+X

æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O i?-M HU+ - ? i?®M; [mv i„+ +´m i¢Q M M h? :BÈB i`C
p M /Q •K +O i?-M HU+ +kM; ç½ çO ?Ov /B i iQ¨M #° v m K X L m F?¬M; T?ªB S?
? B i M >„+ •K *?B L¬ p¨Q i`QM; h? :BÈB- M; v +ª pÈB M,M; HU+ +O ?„M +kM; F
+?®M; H¢B i?-M HU+ ?Ov /B i K½M? HB i M?Q p¨v K¨ F?¬M; #` i?QÆM; X

@ L; QÆB H¨K b Q p¨v\

L?bM i?´v K€m iW HÁM; #¨M i v S?QM; o•M o¬ E} +?ªv ` - S?QÊM; S?B ;B¨i KbM?

@ E?¬M; b QX

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? M?¢i M|B- ç²M; i?ÌB `Ki i v T?ªB p¨Q i`QM; i v €QX o i i?
#` i M pĐ /šM ç M M,M; HQÊM; +„M i`ª H¢BX

"®M T?Q ç m v M i oM?X a m F?B >„+ •K Zm•M *?O p¨ •K *€i *´ æS+ +?¢v çB- F?m
+ÁM H¢B ? B M; QÌB S?QÊM; S?B p¨ S?QM; o•M o¬ E}- M?´i i?ÌB ? B M; QÌB ç m F
F?Q ?ÆB M; QM; i` H¢BX L; v H9+ M¨v- +€+? +?¶ ? B M; QÌB MÆB ç†i +?•M +?Q

ó•K -K5ô

J†i ç'i`mM; +?mv M F`+? HB i- iWM; Hm²M; b|M; +?´M ç°M; iW /QÈB ç'i i`mv M ç
+O S?QÊM; S?B- K F?Q +m²M +m°M M?Q i?Ov i`B m #¶M; iW i`QM; M?[M; H¶ ?´
F?Q K¨m ç2M FB - ? B +?B + bWM; iQ HÈM +?¨K `½B tmv M T?€i-M; ç'i iW # M /
bWM; M¨v ç½ iQ ?ÆM M?B m bQ pÈB pÁM; 2Q +O S?QÊM; S?BX

@ > ? ?

J p¨i # M /QÈB ç'i +ÁM +?Q ?Q¨M iQ¨M ?B M i?•M- K°i i`¨M +QÌB M; ¬M; +m²M;
F?B M +?Q F?¬M; F?Q / Q ç°M; F?¬M; /SiX

ó_„+ `„+5ô

hB M; `¢M MSi iQ HÈM i`¨M M;¨T i`ÌB ç'iX hW #-m i`ÌB M?bM tm®M; - MÆB ? B +
i-M; ç'i- M?[M; p i MSi iQ HÈM M?Q K¢M; M? M F?¬M; M; WM; H M p #®M T?QÆ
MSi /QÈB F?¬M; #B i b•m # Q M?B m- K i?•M F?´M; H² +O +?O M?•M a€i GK+ K
/QÈB ç'i M?¬ H MX J F?Q +?mM; [m M? F?¬M; M; WM; b¬B i`¨QX

ó•K5ô

æ L?´i T?•M i?-M ?| i?•M i?¨M? +?O M?•M a€i GK+- iW F?¬M; ;B M J æ >Q¨M;
F?¬M; ;B M +?¢v i?šM; iÈB +?¶ æ h K T?•M i?-MX ¨¨M +?•M iQ HÈM M?´+ H M- H
#QÊ+ ` - ç¢T H M i` M i-M; ç'i; -M ç|X L; v H9+ i?•M i? +O æ L?´i T?•M i?-M
i-M; ç'i pQÆM ` - iWM; /ÁM; M? K i?¢+? M|M; #ÄM; çÄ `U+ +kM; /•M; H M i¢B i`m
+?ªv tm¬B i?2Q M?[M; p i MSi M?Q K¢M; M? MX .QÈB M? K i?¢+? çÄ `U+ p¨ F?|B /

+O +?O M?•M a€i GK+ +™M; iÄ ` /[ iÊM p¨+QÌM; ç¢B- çSM; i` M /ÁM; M? K i?¢+? M;¨v i™M i? X

@ S?QM; o•M o¬ E} ç K¢M; H¢B çB5

æ L?'i T?•M i?–M ;–K H M K°i iB M;- ?mM; €+ M?bM +?^K +?^K p¨Q æ h K T?•M i M?QM; ç²M; i?ìB H¢B /MM; K i?S+ M|B pÈB æ h K T?•M i?–M, óJ æ >Q¨M; F?¬ ç½ H¨K ;ÄB ? i ç€K i?O ?¢ FB +O ?„MX >¨ ?¨- #•v ;Bì i tm'i ?B M î ç•v- +?„+ H F?Q iS+ +O i - +?m~M #` iÈB iB K i X VK- ç•v +?QM? H¨ S?QÊM; S?B b Q\ \*?"+-` M?•M ;•v ?¢BX ¨•v ;Bì M;QÆB ç`M? H¨K i? M¨Q ç•v\ô

@ Jm®M ç€M? i?b ç€M? çB5

æ h K T?•M i?–M ?ì ?[M; M|B- i`QM; HÁM; ?B m `ä /U ç`M? +O æ L?'i T?•M i?–M +Æ ?°B M¨v ç H¨K `ä [m M ? pÈB KbM?X >B M ;Bì +QÌM; ;Bª J :BÈB tm'i ?B M + imv /MM; pä HU+ H¨K +?O- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª ç m M;m M;®+X h`QM; # +ÁM ç H¢B F?¬M; Qi bÆ ?Î- K¨ #•v ;Bì +?QM? H¨ H9+ M M #M ç„T M?[M; bÆ ?Î

óS?QÊM; S?B i b) K M; çBX J :BÈB ~M i¨M; K'v i`,K i`B m M,K- H–M M¨v H¢B K ç`M; •K KQm- M;QìB ç M F?¬M; i?B M- M;QìB i?B M i?b F?¬M; ç MX h +–M T?ª m®M; K°i +?9iX h`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m h`b h?QÆM; /MM; sQ+? hB m FB K #€Q h–M ç½ i`î p h?€B *´- ?ŠM H¨ F?¬M; +| ;b ç€M; M;¢BX ¨•v ;Bì M;QìB M;mv ?B K M T?•M i?–M /MM; i?–M i?S+ i`ª HìB- ç²M; i?ìB M;Q¨B KB M; H¢M? M?¢i F m H M K

@ hB T +?B m5

.Si HìB H¨T iS+ ç€M? ` K°i +?B m `i /Si F?Q€iX æ–v i`ìB iB M; FB K M;•M p M;- H€M? +?|B K„i #¶M; M?B M tm'i ?B M- imM; ?Q¨M? M; M; /¼+– # Q i`MK H'v i?• M?Q MQÊ+ Hk #„M p T?Q æ L?'i T?•M i?–MX

@ >W- Km®M ç€M? i?b ç€M?5

æ L?'i T?•M i?–M [m€i HÈM K°i iB M;- +kM; ç€M? ` K°i +?QÎM;X h?Ov i`B m K ?QÊM; FB K F?Q M;¨T i`ìB FB X > B Hm²M; FbM? F?Q ?MM; ?¨m K°i ç2M K°i i`„M; +¬M; FQ+? T?€i` M?[M; iB M; M´ p M;X :B[ ? B M;QìB- K°i p i M Si F?¬M; ;B M MY X h`QM; iB M; p M; HÈM- iWM; T?B M F?¬M; ;B M pÐ pKM H°` M?[M; KªM; iQ

L; v H9+ M¨v- æ h K T?•M i?–M #¶M; ;BÆ i v T?ªB H M + Q [m€ çdM? ç–mX >Q F i`QÊM; ç°i M?B M ´M ç`M? H¢BX h¢B #®M T?QÆM;- M?[M; M T ;'T F?¬M; ;B M M i'i +ª iB M; p M; ç m #B M K'iX æ•v +?QM? H¨ ó+ 'K +? ?Q F?¬M;ôX

eRyX *?QÆM; 8j3, *?B M *m°+ UT?–M 9V k

@ *?Q h–M +O h?€B *´ +m®B +MM; ç½ tm'i ?B M H–M M[

J æ >Q¨M; iW t t M?bM p ?QÈM; +€M? +´M; i`mv Mi®M; i?¬M; ç M æ Q pU+- b ç´BX Zm M? M;QìB ?„M- ç€K i`¼M; i?–M +O pQÆM; i`B m +kM; FBM? ?½B F?¬M

GQ¢B M?•M p¨i + 'T #¨+ M?Q #®M ç¢B *?Q h–M- K°i F?B ?ÊT bS+ ?Q¨M iQ¨M +| i? M; v +ª >„+ •K Zm•M *?O +kM; F?¬M; i? M¨Q +?®M; H¢B çQÊ+X L;QìB /mv M?'i - +O h?€B *´ +kM; +?d +| *?O h?–M +?Q + Q p¬i?QÊM; î /QÈB /QÈB pU+ b•mX

@ E? L?o hQ- M;QÆB çB /Á tûi K°i +?9i- t2K i?Y >„+ •K pB M +?BM? [m•M H M p¨ F?¬M; \

.QìM; M?Q M?È ` çB m ;b- J æ >Q¨M; ç°i M?B M tQ v M;QìB M|B pÈB K°i i M v K¼+ ? B +€M?X

@ o•M; i?Q # ?¢5

h M v m K ;¼B H" E? L?o hQ FB [m€ K°i ;®B tm®M; ç€T HìB- b m ç! tQ v M;QìB

@ E?¬M; +-M ç•m5

L; v H9+ M"v- b m M;QìB J æ >Q" M;- M;QìB i?¬M #Q pšM Hm¬M +?2 ;B'm F?m¬M
#¶M; H M iB M; ,

@ *?Q h¬M ç½ tm'i ?B M- p"v i?b i'i +ª iQÈM; HoM? +O >„+ •K pB M +?BM? H M p
ó"²M;5ô

•Q #¨Q ç pQÆM; K"m ç2M +m®M H M- H"K M' B H M K°i +ÆM ;B! M? X J€B i!+ /¨B
+†T K„i H¢M? H)Q M?bM +?^K +?^K p¨Q M;QìB i?¬M #Q K†+ €Q #¨Q ç2MX æ€K v m
`ä- ? B +€M? i v +O J æ >Q" M; ç½ #'K p¨Q i` M p B M;QìB €Q ç2M- M?' + ?„M H

@ L;QÆB ?½v H†T H¢B H¬M M[5

J æ >Q" M; mv M;?B K M!B- b€i F?Q i`QM; K„i iÄ ` #®M T?Q X

@ *?Q h¬M tm'i ?B M- i'i +ª + Q i?O +O +?9M; i H M p¨Q h?€B *´ +?„+ H" ç½ #` i

L;QìB €Q ç2M i?¬M #Q #bM? ioM? M?bM J æ >Q" M;- i•K ibM? F?¬M; ? / Q ç°M;

@ h ç½ bÈK M!B pÈB M;¨B- F i +K+ +O M?[M; F ç! ?ŠM H¨T?ªB +? iX L m +?d p
h?B M J h?¬M K¨ +! i? /B i çQÊ+ h?€B *´- p"v h?€B *´ +kM; b) F?¬M; i²M i¢B ç M

@ >W- i`šK +?ŠM; +! ?SM; i?9 ;b ç®B pÈB M?[M; F ç!- +! +? i M?B m ?ÆM M[+k
K"vX æB m i`šK Km®M #B i H¨ ?¨M? ç°M; H¬M M"v `®i +m°+ i?¨M? +¬M; ? v i?' i #

J æ >Q" M; H¢M? HMM; M!B,

@ L m M?Q #¼M +?9M; #` iB m /B i? i- F?¬M; B iW h?€B \*´ i`Îp - i`šK H"K b Q #
i¢B h?€B *´ M?Q i? M¨Q\ E?¬M; T?ªB H¢B ;B®M; M?Q i`QÊ+ FB - i'i +ª ç m +?d
pW `²B ÎT?Q i`QÊ+ +€M? +´M; i`mv M i®M; +! i? h?€B *´ *?Q h¬M- M?QM; +kM
tm'i ?B M M?[M; #B M b® F?€+X E?¬M; +! +?SM; +S t€+ i?U+- i H"K b Q +! i? #¨M
p¨ >„+ •K *?O h?¬M\ h?€K iY +O J :BÈB M!B `¨M; >B M oB M ç½ [m çìB- M?QM
+kM; F?¬M; +€+? M¨Q t€+ M?"MX E?¬M; +! +?SM; +S t€+ i?U+- i?B m çB bU i`Ê
+?9M; i poM? pB M F?¬M; i? +¬M; +?B K h?€B *´ çQÊ+X

@ " ?¢ +S v M i•KX hmv i F?¬M; #B i F i [mª +m°+ +?B M Î#®M MÆB +ÁM H¢B M
[m•M pB M +?BM? t•K M?"T p¨Q h?€M? çB M i?b i H¢B #B iX

L;QìB €Q ç2M M!B,

@ L;QìB tm'i ?B M Îæ Q pU+ M?' i ç`M? H¨ "¢+? >´ \*?Q h¬M ç½ M;O b v i`,K i`B m
çB M- F?¬M; i? M;?B M;ìçQÊ+X L m M?Q ?„M ç½ tm'i ?B M Îæ Q pU+- p"v +kM
+?9M; i H¬M M"v Î*?Q M% w•K Ð M?Qpà@ +`

ó MPa6% çab% ?— Ð•0ÐH'HTM;? Hp;h '®B°•Q À

óh?ÌB ;B M iom? +?dô +O "M h¬M +kM; F?¬M; i? FûQ /"B H•mX :-M M?Q M; v F
+O >„+ •K *?O h?¬M i`mv M iÊB #`+„i M; M;- K°i çQ`M i?¬M HU+ ?MM; ?"m HB M
H'T H€M? /"B F?QªM; ? B i?QÊ+ i`QM; #|M; i®B- K†i M;Q`B +| p¬ b® iÆ M?Ä K`m

ó•K5ô

>„+ €K i?¬M HU+ F?¬M; ;b F?¬M; T?€ çQÊ+ [mûi [m #®M T?QÆM; M?Q # ;½v+
+ª [mv i„+ i`QM; ?Q F?¬M;X h?ÌB ;B M [mv i„+ i`QM; M?€v K„i i`Î M M ?¶M HQ¢M
F?¬M; i? FûQ /"B çQÊ+ M[X

óh?ÌB ;B M iom? +?dô +?d /mv i`b çQÊ+ K°i +?9i HB M #`i?¬M HU+ +QÌM; ?½M
KB M H¢B i`Î M M H'T H€M?X JQÌB ? B Hm²M; i?¬M HU+ M?Q iB +?ÊT i`M p T?
h?¬MX

ó•K -K5ô

hQ`M #°J :BÊB- M; v +ª ç€K +QÌM; ;Bª v m K i`QM; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m J
HQ¢i +ªK ;B€+ çQÊ+ ? B çQ`M HU+ HQÊM; HQM; i`ÌB HÎ ç'i- çO F?B M pk i`K #B
p`Q b•m i`QM; #-m i`ÌBX

óh`ÌB ç'i H`FB K- M;U i`ÌB bY ç'iô +O S?QM; o•M o¬ E}- +MM; pÊB i?¬M HU+ ?C
?ÊT HU+ HQÊM; iQM M;QDM; i`QM; pk i`K F?¬M; ;B M i?¬M; [m FBK iU i?€T- +M
>Q o¬ *?B Zm•MX

ó•K -K -K5ô

E?¬M; ;B M MÆB pQÆM; KB M H'T H€M? p` [mv M i`QÊM; [m M; pBM? i`QM; M?€
?Ov /B i?MM; ?"m F?B M +?Q MÆB M`v H"TiS+ ?| i?`M? K°i pMM; ç'i ?Q p¬X

ó_„+ `„+5ô

"`i?¬M HU+ ?Ov /B i i?m¬M i9v ,M KÁM- p¬ b® p iMSi H M ` F?„T K†i M;Q`B pQA
i`QÊM; [m M; pBM? pÊB i®+ ç°FBM? M;QÌBX h`QM; iB M; ;BÁM ;B½- pQÆM; KB
Zm•M +kM; F?¬M; i? iB TiK+ /mv i`b ?bM? /€M; - M? M? +?|M; i Mi?`M? iWM; Ka
çB K b€M; H'T H€M? K`m p`M; i®B #„M ` #®M T?Q X h`QM; #|M; i®B ;B®M; M?
.QÊB i?¬M HU+ +O >Q`M; p` HU+ HQÊM; +O ó.MM; i`ÌB ç'i H`K FB K- M;U i`ÌB b
M? M? +?|M; H M ` p2M `b K†i ç'iX hB M; F?¬M; ;B M M´imM; p M; F?„T #®M T
u M iom? M?Q +? i +?|+X h`QM; ?Q F?¬M; - # +QÌM; ;Bª HŠM; H†M; M?bM b•m i`
ç| F?Q iS+ p®M i?m°+ p >Q o¬ *?B Zm•M ç½ ?Q`M iQ`M #B M K`ix

ó>Q o¬ *?B Zm•M H¢B +? i M?Q p`v b Q\ô

"Q K"i +O J :BÊB `i M?B mX L?[M; v m K #B i p bU i²M i¢B +O >Q o¬ *?B Zm
F?¬M; TªB H`F?¬M; +|X h` M F?„T J :BÊB i?S M?`i- ç€K +QÌM; ;Bª v m K #`F?
imv i çdM? i?m ?9i- FBM? ?½B M?bM p ?QÊM; >Q o¬ *?B Zm•M- i`QM; HÁM; H`K

h¢B æ` L;K+- i` M #-m i`ÌB *?9M; J çB MX

æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T M;QÌB K†+ €Q i`„M; - ?| i?`M? K°i +¬M; iY iB r
`QÊm çÄ M?Q K€mX h v TªB +O ?„M #`i ;B€+ F?) `mM; ç°M; - +?`i `QÊm K`m K€
/¼+ i?2Q i?`M? +?ûM `QÊm M?ÆM #|M; i`QM; bm®i- i¢Q M M M?[M; /ÁM; tQ€v M?
+O G° h•v S?€T- pm T?€T M[pQÆM; G} G} M F? m ;ÊB M? M?`M; /U p`Q i`QM
M;QÌB b[M; bÌ M?bM p ?QÊM; >Q o¬ *?B Zm•M #` M´imM; - H`K #`K M|B,

@ >Q o¬ *?B Zm•M b) F?¬M; +? i M?Q p`v +?S\

G° h•v S?€T BK H†M; F?¬M; M|B- i`QM; +†T K„i H'T H€M? M?Q b Q i?Q€M; ?B M
Hm¬M MÎ i` M K¬B +?ŠM; #B i H9+ M`Q ç½ F?¬M; +ÁM- i? v p`Q ç| H`p M; ?B Ki

h?¬M i?S+ [mûi [m KQÌB ? B Hm²M; i?¬M HU+ b•m i`QM; #-m i`ÌB- #`i?¬M HU+ +
F?B M F i +`m F?¬M; ;B M ;¬M M?Q bKT ç´- pšM M?Q +k F?¬M; i M #B M- G° h•v S

@ ošM +?Q

G} G} M M;¢+ M?B M [m v ¢-m M?bM G° h•v S?€T- ¢°i M?B M b m M;QìB i`î M M
+?Q ?B m +?mv M ;b t^av ` - G° h•v S?€T ¢½ ?| i?"M? K°i iB +?ÊT #„M p ?QÈM
æ M; î ;B[F?¬M; i`mM;- b m HQM; ?„M ¢°i M?B M iÄ ` T?B M €M? b€M; M|M; `U
H'T H€M? iW i`QM; +Æ i? pQÆM `X L; v F?B +€M? b€M; KÎ ` - i?•M i? G° h•v S
¢| KQìB ? B ¢¬B +€M? b€M; ¢"T +€B- HB M /MM; i®+ ¢° FBM? M;QìB #B M K'i F
pQÆM; G} G} MX

h¢B T?Q ¢¬M; J :BÈB- æ L?'i T?•M i?-M ¢½ i`B m ?²B K i?•M iQ HÈM +O +?O
Km®M # v H M i`iB- K i?S+ +O ?„M ¢°i M?B M i?'v ¢QÊ+ K°i #|M; M;QìB b€M; H
i`iBX h`QM; ^aM? b€M; KÆ ?² FB - æ L?'i T?•M i?-M HQ€M; i?Q€M; M?"M ` ¢QìM
b€M;- #QÊ+ +?•M F?¬M; F?ÄB ?ÆB +?"K H¢BX

óæ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T\ò @ æ L?'i T?•M i?-M M?bM T?QÆM; ?QÈM; G
K„i ?B M H M p M; ?B ?Q†+X

óh M F?®M FB T G° h•v S?€T M`v ¢½ ¢ M- M?[M; v m K +QìM; ¢¢B F?€+ +O J :
K°i # MX G9+ M`v M m M?Q i ¢ M ¢| - # T?•M i?-M ?°B iK 2 `^M; b) /šM ¢ M K°i
i?B i ô @ æ L?'i T?•M i?-M ?ÆB i`-K M; •K- +m®B +MM; ¢½ [mv i ¢`M?X "QÊ+ +?
imM; # v- H¢B ¢B p ?QÈM; pQÆM; i`B m h`mM; PÆM;X L?QM; +ÁM +?Q ¢B ¢QÊ+
i`iB + Q K°i iB M; b|M; •K K M; i?2Q / Q ¢°M; i?-M HU+ "T tm®M;X

ós i5ô

hB M; b|M; •K FB M?Q i M M?¼M- iWM; ¢Êi /¼+ i?2Q #-m i`iB i`9i tm®M;- +„K p`C
"´M h¬M p` S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} +?d +^aK i?'v ;B®M; M?Q +| K°i KkB FBK ¢•K p`Q i`QM; #B M w i
iB M; bûi M´ imM;X

ó.MM; i`iB ¢'i H`K FB K- M;U i`iB bY ¢'iô +U+ F€ ? Q i´M iBM? F?Q i?-MX oÈB M
E} +kM; +?d +| i? i?B i`B M K°i H-M HQ¢B imv i +?B m M?^K ?Ov /B i ?Q`M iQ`M
T?€i ` - iBM? F?Q i?-M +<sup>a</sup>M;QìB +?d +ÁM H¢B +?Q ¢ M K°i T?-M M,K i`¢M; i?€B
F?¬M; F`T ¢ T?ÁM;- F?Q ?mv i i`QM; +Æ i? b¬B i`Q ?¶M HQ¢M- i?•M i? HB M
`ÆB tm®M;X

hB M; ;B| ;"Q i?ûi # M i BX h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B +`M; #bM? ioM?- ?
H¢B K`m ¢2M p®M +|- T?<sup>a</sup>M +?B m +<sup>a</sup>M? iQÈM; i` M ¢dM? #-m i`iBX

a•m i`QM; #|M; i®B- iWM; Hm²M; ?„+ €K i?-M HU+ /•M; H M- ?bM? i?"M? K°i pÁ
.QÈB i€+ /KM; +O i?-M HU+- p¬ b® ¢B K M?Ä K`m p`M; i®B F€ /` T?•M i€M i`QM; +
+?B + pQÆM; KB M H'T H€M?X S?Q /QÈB pQÆM; KB M- M?[M; ¢B K M?Ä K`m p`
i? M? [mv M i`QÈM; [m M; pBM? /`B ?ÆM ? B i?QÊ+X h`QM; ?Q F?¬M; p®M i`®M;
p` +QìM; ¢¢B +O >Q o¬ \*?B Zm•M #¶M; ¢B M +m²M; F?Q€+? i`B M ` - +?'M M?B
¢QÊ+X

@ Zm M; pBM? +O >„+ •K *?O h?-M5

>Ov .B i *?B *?O- GBM? >²M *?B *?O- *?B M h` M? \*?B \*?O i?-M HU+ ¢ m i"Ti`
+?B m +O *?O h?-M iW ? B # M iK p T?Q i`mM; QÆM;- ?ÊT H¢B H`K K°i- ?| i?"
M;QìB i F?¬M; /€K M;QÊ+ M?bMX

S?Q i` M [mv M i`QÈM; [m M; pBM?- K°i ?Q ^aM? ?bM? +?[ói?"Tô M? M? +?|M; F?
?Q F?¬M;X h?2Q b m ¢| H¢B H` K°i ?Q ^aM? ?bM? +?[ói?"Tô F?€+ /Q ?„+ €K i?-M
iQ`M #° #¬m i`iBX

hWM; ói?€M? M;•M ?bM? +?[i?"Tô F?¬M; M;WM; ?B M H M- +€B b m M? M? ?ÆM
F?¬M; i?m° +i? ;B M i? Q i9M; iQ`M #° ?Q F?¬M;- H`K +?Q i'i +^aK¼B M;QìB i`Q
M?9+ M?Q+? ¢QÊ+X

ó•K5ô

E?B KQÌB ? B ?Q^aM? +?[ói?"Tô ç2M i®B i`2Q HÆ HYM; ;B[ i`ÌB- K°i +°i bûi K`n
K'v +?K+ +•v b® iW b•m i`QM; #¡M; i®B ç€M? tm®M; - i`QM; M?€v K„i pQÊi [m ?Q
+€+? çdM? ç-m ç€K M; QÌB "´M h¬M K'v +?K+ +•vX

E?€+ pÈB +°i bûi i?-M T?ç i +O *?O h?-M ç€M? tm®M; æ Q pU+- H9+ M`v F?-M
+O #®M i?€M? i?9- óaU i`WM; T?ç i +O >„+ •K *?O h?-Mô /Q >Q o¬ *?B Zm•M KQ
? B *?O h?-M T?€i ç°M; K¢M? ?ÆM `i M?B mX

@ :`Q5

:B®M; M?Q #`i B QÆM; M;"T ç-m mv ?B T- # M i`QM; i?-M çB M ?Q`M; FBK- >Q`M
`Qi; B"M /[- ? B #`M i v b„+ #ûM p¶ K°i +€B i` M #ªQ i¼ ?Q`M; FBKX hQ`M #° çdM
i?`M? i`QM; bm®i M?Q MQÊ+- M´B H M iWM; H`M b¡M; ;ÊMX h`QM; iB M; `Qi- >Q`M
ç2M iW i`QM; i?-M çB M #„M `X

ósQ i5ô

L; QÌB Î ;B[F?-M; i`mM; - ç-m +O >Q`M; ç°i M?B M M Si` H`K ? BX :B[? B MY
i? #®M K†i H'T H€M? F?-M; M; WM; T?mM ` M?[M; bÊB iÆ M?Ä K`m p`M; i®BX L
FB [m H¢B M?Q +QM i?QB ;B[? B MY +?B + ç-m M? M? M?Q +?ÊTX

ós i5ô

> B MY +?B + ç-m +O >Q`M; i€+? p ? B # M- +?B + +´ HB M ?Q`M iQ`M #` tû`€
i®B iW MÆB +´ /•M; H M- +?ŠM; M?[M; F?-M; M?Ä tm®M; K` H¢B /¼+ i?2Q FûM iÆ
i`QÊ+X LÆB /ÁM; K€m +?ªv [m - iWM; bÊB ;•M K¢+?- K€m i?`i- tQÆM; +®i #„i ç-
i®+ ç° FBM? M; QÌBX

h?•M i? +O >Q`M; HQÊi` +?Q ç M KQÌB i`QÊM; - ç-m M; QÌB i` M +´ +kM; ?Q`M
F?m¬M K†i ç€M; bÊX GÊT / p®M # Q #¼+ i` M ç-m +kM; T?•M #B i i`QÊi p ?QÊM

ó"MM;5ô

J°i HQÊM; HÈM K€m i`"M `X h?•M i? +O >Q`M; i`QÊi` K'v +?K+ i`QÊM; HB M
? B MY i?•M i? T?•M #B i HQÊi p ? B # MX .QÊB i€+ /KM; +O K°i HU+ HQÊM;
p M M? M? +?¡M; KQÊM /ÁM; K€m ?Q`M; FBK iW i`QM; +Æ i? +?ªv ` - ?bM? i?`M
F?€+X

@ :`Q5

>Q`M; +?B ` H`K ? B- ? B i?•M i? ;B®M; M? m M?Q ç9+ T?•M #B i çSM; ? B # M
H M i`ÌBX h` M ;QÆM; K†i ç-v K€m i?`i +Æ M?K+ tQ„M p`Q M? m- ç-v p ?mM; €-
?Q`M; FBK ç-v p ¡S+ ;B"M- HQ¢B ¡S+ ;B"M M`v i`QÊ+ ;BÌ +?Q iWM; tm´i ?B M M
?„MX

h`QM; iB M; `Qi- ? B >Q`M; K°i i`€B K°i T?ªB M?Q iB +?ÊT pQÆM K°i +€M? i v `

óæ®T ç®T5ô

:B[M,K M;¡M i v b„+ #ûM- K°i iB +?ÊT ?bM? +mM; M´` - F?Q€+? i`B M p #®M
H9+ ç¡iW # M i`QM; i?•M i? +O ? B >Q`M; +kM; #„M ` €M? b€M; +?¡B K„iX •M?
>Q`M; # M i`€B +¡ K`m ç2M b M b i- +ÁM >Q`M; # M T?ªB iQ`M i?•M H¢B T?€i` i

ó"€+? #€+?5ô

J€m i?`i i`"M ` iW ;B[ i`€M +O ? B i M >Q`M;X J°i iBM? i? #®M K†i K`m K`m ?
i?`i H°` M; Q`BX

ó•K5ô

a m ? B iB M; M´ HÈM p M; /°B- pk i`K +?'M ç°M; - M,K M;¬B b Q i` M #-m i`ÌB Hn
> B HQ¢B T?€T i„+ i`QM; pk i`K ç½ i²M i¢B iW t tQ ç M M v ç°i M?B M / Q ç°M;X

b€M; K°i i®B- T?•M #B i #„i M;m²M iW pMM; #B M [m M; KBM? p` ?ªB /QÆM; ?„+ €
+ª pk i`KX hW b m +m°+ +?B M i?-M K - ç½ p¬ b® M,K +?Q iWM; +! B /šM ç°M; +

eRjX *?QÆM; 8jN, *?B M *m°+ UT?-M 8V k

"B M ?! iQ HÈM M`v ç½ FBM? ç°M; ç M i`i +ª M?•M p`i çdM? + Q i`QM; pk i`K F?-M
;B M- M?[M; F iWM; bBM? ` i¢B ?¶M ç°M- +?'T +?QÎM; [mv M ?`M? + Q M?'i i`Q
ç½ F?ûT FQM K`v i`,K i`B m M,K- €M? K„i pQÊi [m i-M; i-M; F?-M; ;B M M?bM p`
i`mM; i•K ?¶M HQ¢MX

óæMM; 5ô

hW i`QM; #`M i v ;BÆ + Q [m€ çdM? ç-m +O ? B >Q`M; K°i b€M; K°i i®B- p¬ b®
` - +?Êi H!2 H M `²B #B M K`iX E?B €M? bûi H!2 H M H-M M[ - H`v HÂM; #`M i v +
F?-M; i`mM; #¶M; ?B M H M K°i pÂM; tQ€v K•v /`v ç†+- # M i`QM; +! ?`M; id iB +
M;WM; b€M; i„iX h`i +ª iB bûi ç m T?€i ` iW i`QM; ? B #`M i v b„+ #ûM ;BÆ + Q p

h` M #-m i`lB- +°i bûi /Q óaU i`WM; T?¢i +O >„+ •K *?O h?-Mô +O >Q o¬ *?B Z
tm®M;- F?B +?¢K p`Q i` M pÂM; tQ€v K•v ç M; +?"K `½B tQ v i`ÂM i?b ç°i M?B M
tmv M [m çQÊ+ pÂM; tQ€v K•v +?B i`lB ç`i ` H`K ? B FB X

a•m i`QM; #!M; i®B i` M çdM? #-m i`lB- # M /QÈB +?B + pQÆM; KB M H`T H€M? F
ç-v p FBM? M;¢+ +?"K `½B iW i`QM; #!M; i®B ?B M H M- M?bM +?„K +?9 p`Q >Q
/QÈBX

óh M >Q`M; M`v H¢B +?QM? H` Zm M; •K \*?O h?-M ç½ M; ½ tm®M; i`QM; +m°+ +
F?-M; ;B M F?€+- J æ >Q`M; ç M; /MM; K i?S+ iW t t M; !M; M?bM #B M ?! F
i?S M?'i- H`K #`K M!B- i`QM; ;B¼M; M!B ç-v p FBM? ?½B, ó\*?ŠM; i`€+? i? HU+
ôpQÆM; i`B mð K` H¢B tQM; H` ô[m®+ ç°ô- ?! ` ?„M i?"i bU H` K°i *?O h?-M ç½

h¬B iÈ +O *?O h?-M H` >Q o¬ \*?B Zm•M H¢B b B H-K +?Q `^M; Zm M; •K *?O h?-
i?-M ;BªX

h`i +ª +Q!M; ;Bª J :BÈB M?bM i?'v +ªM? iQÊM; M`v ç m F?B T bÊ- ; -M M?Q Km®
KbM?X

æ•v ;¼B H` ;b\ \*?ŠM; F?€+ M`Q +?! /Q KbM? Mm¬B H¢B +„M M;QÊ+ +?O M?•M- K
+?9i i`M T? X

" M /QÈB pÂM; tQ€v K•v /`v +?B i`lB ç`i ` H`K ? B- "´M h¬M [m v ç-m H¢B- +†T K
p`Q >Q`M; ç½ +?B ` H`K ? B- ? B i`ÂM; K„i ?Q`M iQ`M ?! i?`M? p`M; !M;X

h? ;BÈB M?'i i?lB #B MªQX h? ;BÈB K` [mv i„+ p` T?€T i„+ +MM; i²M i¢B ?B M `
"´M h¬MX

h`QM; i`lB ç`i +! p¬ b® FûM iÆ K`m i`„M; ç M t2M- [m H¢B M?Q +QM i?QBX h`QM
ç†+ ç! H¢B +! p¬ b® FûM iÆ K`m p`M; i®B iQ HÈM t2M HšM p`QX h` M K¶B K°i bÊ
` p¬ b® M?€M? M?Ä- /QM? HB M pÈB ç¬M; çªQ FûM iÆ K`m i`„M;X Zmv i„+ H¢B #

a® HQÊM; +O FûM iÆ K`m p`M; i®B FûK t bQ pÈB FûM iÆ K`m i`„M;X L?[M; bÊ
[m ?Q F?-M;- K°i ç-m +?mB p`Q b•m i`QM; pk i`K- +ÂM K°i ç-m F?€+ H¢B tmv M
FBK MÆB i`€M +O >Q`M;- +?mB p`Q K°i ç-m F?€+ b•m i`QM; pk i`KX

L; v H9+ "´M h¬M +ªK i?'v `i ?SM; i?9 ç®B pÈB >Q`M;- ? B i M >Q`M; #°+ T?€i `
`U+- +€M? i v ;BÆ + Q [m€ ç-m ç°i M?B M F?ûT H¢B p`Q ;B[X

óæMM; 5ô

*?QM? ;B[pÂM; tQ€v K•v- ? B +°i bûi b€M; i®B #„M H M- / /`M; T?€i M iWM; HÈ
/Q i?-M i?m`i óaU i`WM; T?¢i +O >„+ •K *?O h?-Mô ;B€M; tm®M;- +ÂM ç€M? i?Š
MÆB ç-m +m®B +O +°i bûiX

a m F?B óaU i`WM; T?¢i+O >„+•K *?O h?–Mô /Q i?–M HU+ +O KQìB ? B *?O h?–
+kM; F?–M; iªM ` K` H¢B M; QM; iK i`QM; ?Q F?–M; - ?| i?“M? i?–M HU+ i?m–M i
hBM? i? ;B[i`€M ? B i M >Q`M; #¶M; #WM; b€M; X h?–M HU+ #ªM M; mv M ?MM
i`QM; i`€M +O >Q`M; M?Q +€ pQB ?9i MQÊ+X

>“M? ¸°M; +O >Q`M; H”T iS+ FBM? ¸°M; ¸ M “´M h–M ¸ M; ¸„K +?bK i`QM; M; ?B

aU ?mv M #Q +O >Q`M; /o M?B M H` F?B M “´M h–M +ªK i?´v ?SM; i?9- M?QM; +?
pšM +| M?B m i?ìB ;B M ¸ M; ?B M +Sm- +ÁM i?–M HU+ iBM? i?m–M p” ?MM; ?”m
`´i F?| ;†T ¸QÊ+X

““M i v +O “´M h–M KÎ` - h? :BÈB H¢B tm’i ?B MX h?–M HU+ M? M? +?|M; i`“M

"®M ¸B K b€M; iS+ ;B”M i`ÊM K„i M?bM “´M h–M- >Q`M; +| p `´i #´i K½M pb “´M h
i`QM; KB M; +¼TôX \*| ¸B m H9+ M”v bU iS+ ;B”M +O >Q`M; ¸®B pÈB >Q o– *?B Z
“´M h–MX

>Q o– *?B Zm•M /M b Q +kM; +?d H` i¢Q p”i +O \*?O h?–M- F?–M; T?ªB H` *?O h?
+? ¸®B pÈB i?–M HU+ pšM +ÁM FûK ?ÆM >Q`M; X

G¢+ ¸` ;–v pšM +ÁM HÈM ?ÆM bQ pÈB M; U X J†+ /M ¸½ #Ä KbM?– M?QM; >Q`M;
*?O h?–M i`QÊ+ ¸•v ?ÊT i? - p K†i F?®M; +? i?–M HU+ i?b HQ¢B i¢Q p”i +O *
Zm•M pšM F?–M; i? bQ b€M? ¸QÊ+X

ó•K5ô

*°i bûi ? B K”m ¸2M i`„M; tmv M [m p`i`Q F?–M; ;B M +O >Q o– \*?B Zm•M- i`QM;
i? ?Q p– ?Á H`K K°i pÈB #|M; i®B +O ?„MX

@ :”Q5

G¢B K°i iB M; `Qi p M; H MX h`QM; #|M; i®B- i?•M i? +O >Q o– *?B Zm•M #` ¸€M
b m ¸| M? M? +?|M; ?ÊT H¢BX

@ :”Q5

> B i M >Q`M; `Qi H M ? B i B M; - ?| i?“M? ? B ?QªM? # v p ?QÈM; p`i`Q +O >Q

G` bªM p”i +O KQìB # *?O h?–M- >Q o– *?B Zm•M bÎ?[m K°i M, M; HU+ ¸†+ #B i H
+–M +| i?–M HU+ F?–M; M; WM; i`mv M p”Q- >Q o– *?B Zm•M b) poM? pB M F?–M
?ÆM ?„M +kM; p”vX

oÈB M, M; HU+ +O >Q`M; - ¸QÆM; M?B M pW M?bM ¸½ M?“M ` pQÆM; KB M p” [mv
+?Q K¢M; +O >Q o– *?B Zm•MX h?–M HU+ ;B9T /mv i`b i?•M i? ?Q p– /mv ¸ M; i?
i?–M F?Q M”v- iW /QÈB pU+ b•m #|M; i®B F?–M; M; WM; i`“M p X “` bªM T?~K i`Q
M´B H M b€i w /`v ¸†+ ¸®B pÈB >Q o– *?B Zm•MX

ó_„+ `„+5ô

h`QM; M?€v K„i- #|M; /€M; +O ? B i M >Q`M; ¸½ tm’i ?B M # M M; QìB >Q o– *?B Z
T?•M #B i #„i H`v pQÆM; KB M p” [mv M i`QÈM; +O ?„MX

óPM; 5ô

““M i v +O ? B i M >Q`M; pW #„i ¸QÊ+ pQÆM; KB M p” [mv M i`QÈM; - ? B +€M?
M /QÈB i v i`mv M ¸ M M?[M; ¸Êi ;B½v ;BK K½M? HB iX

LÆB M†i ¸´i- b m H9+ ¸–m ?–M K - i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o– E} ¸½ iQ+? iK ¸Q
i?•M i? HB M; ;”T H¢B M? M?“M; ?¢ tm®M; ¸´iX

"B M ?| +O >Q`M; H`K M; QìB i [m€ FBM? ?½B- H9+ ?„M ¸B m ¸°M; i?–M HU+ [m

ó*´ om ¸½ iWM; M|B- >Q`M; +?QM? H` i`M ?²M +O Zm M; •K *?O h?–M ¸½ M; ½ tm
i`–B [m K¶B F?„+ - i?U+ HU+ +O ?„M b) F?–B T?K+ H¢B K°i T?–MX h?2Q M?Q iB

+O >Q" M; ?B M M?B M ç½ KçM? ?ÆM F?¬M; Qi bQ pÈB H9+ Î ?ªB /QÆM; ?¶M ç
>Q" M; K°i +?B H"K ? B i`QM; ?Q F?¬M; - i`QM; HÁM; M†M; M , óL m ç +?Q ?„M ?
+O >B M oB M *?Q h¬M i`QM; +m° + +?B M i?¬M K b) F?¬M; +| +?9i w M; ?o M"Q

ó:"Q5ô

:B[F?¬M; i`mM; - K°i KªM; HÈM F?¬M; ;B M ç°i M?B M pĐ i M- p¬ b® KªM? pKM
MÆBX " M i`QM; H¶ ?'M; - ªM? b€M; +O K°i +QM "ç+? >' iQ HÈM #„M ` - H Q i?Š
#¬m i`lBX \*?d i`QM; M?€v K„i- i?€M? HU+ ?MM; ?"m +O ?mM; i?¬M "ç+? >' ç½ /M
;B€+ ç€M? i`9M; Zm M; JBM? >Q" M; # M i`€B ç M; ;B^M; +Q pÈB >Q o¬ *?B Zm•M
h`QM; ªQªM? iQ HÈM +O i?€M? i?9 "ç+? >' FB - S?QM; o•M o¬ E} `ä `M; M?bM i
iY i`mM; MB M- €Q i`„M; Kk M?Q- F?Q +?'i + Q M?½- b„+ K†i HçB i€B M?Êi M?Q #

ó:"Q5ô

J°i iB M; ?' ; -K +?'M M?B T i`lB + Q- b m ç| H" €M? b€M; +?|B K„i F?B M i'i +ª
T?B M F?¬M; ;B M M"v F?¬M; F?ÄB [m v ç¬m çBX :¬M M?Q M; v F?B M; ?2 çQÊ+ i
i?ûi- # M i`QM; [m®+ ç° Zm M; •K- ç¬M; çªQ v m K HQm Hç+ i`QM; pk i`K ç m bÊ
€+ K +¬M; HU+ i?'T FûK +ÁM i`U+ iB T #` b|M; •K ç€M? +? iX

ó•K5ô

*MM; H9+ iB M; ;¬K +O "ç+? >' p M; H M- K°i Hm²M; i?€M? HU+ ?MM; ?"m HB M
#QM; i B ç€M? i`9M; ? B i M >Q" M; p" >Q o¬ *?B Zm•MX

ó•K -K5ô

>Q" M; +?d M; ,M +ªM çQÊ+ K°i +?9i- b m ç| HB M #` +?¬M pMB #ÎB i?€M? HU+ /Q
T?€i ç°M; X

óLÆB M"v F?¬M; M M Î H•m- çB5ô

S?QM; o•M o¬ E} +ÁM +?Q M?bM ` F i [mª +?B M ç'm- # M i B HB M M; ?2 çQÊ+
#€ ççQ +O M K iY- b m ç| i?€M? HU+ +O ?mM; i?¬M "ç+? >' #¶M; "T p"Q K†iX h
E} F`T T?ªM SM; - "ç+? >' ç½ K M; i?2Q ?„M [m v ç¬m H Q p"Q i`QM; ?Q F?¬M; - +

@ "ç+? >' *?Q h¬M M; QÆB T?€ ?Q ?B T M; ?`

S?QM; o•M o¬ E} çQÊ+ i?€M? i?9 "ç+? >' K M; i?2Q- pW tmv M ` F?ÄB F?¬M; ;
i`QM; pk i`K ?Q F?¬M; K M? K¬M; - b•m i`QM; pk i`K T?Q b m- K°i +°i bûi i?¬M T
+m²M +m°M çm' B M? M? ç MX

óEû+5ô

h`QM; i B M; ?2 çQÊ+ K°i iB M; T?QÊM; F mX hçB F?QªM? F?„+ b„T # v p"Q F?¬M
o¬ E} +?Êi M?bM i?'v K°i çQ" M €M? b€M; iQ HÈM çÄ `U+ iW i`QM; F?¬M; ;B M h?
+°i bûi i?¬M T?çi +O *?O h?¬MX

o"Q H9+ "ç+? >' *?Q h¬M ç°i M?B M i" T FQ+? >Q" M; - K°i +?B m ç„+ i?O- b m ç| H
o•M o¬ E} `lB çB- içB +€+ MÆB i?m°+ J :BÈB- iWM; #|M; ç2M F?Q iS+ +QlM; ççB
v p T?Q >Q" M; X

@ h?¬M +€+?5

.QÈB #¬m i`lB J :BÈB Kl K`i p M; H M iB M; i?b i?"Q M?Q M?Ä- i`QM; ;B¼M; M|B
i? +?2 ;B'mX

oQÊi H M i`QÊ+ i'i +ª v m K - æ¼ Gç+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T pÈB KQlB ? B ç¬
tm'i ?B M b m M; QlB >Q" M; - i`QM; +†T K„i H'T H€M? M?Q b Q FB ?B M H M p ?O

@ hB M; i?Î /"B poM? ?^M; +O ?" M; id M; ¬B b Q5

a m HQM; G° h•v S?€T- KQÌB ? B ç¬B +€M? +?BK ;B½M ` - K¶B +?B + +€M? ç r
óS?¢+?ô K°i iB M;- KQÌB ? B ç¬B +€M? b€M; #¶M; KÎ`°M; ç M K'v M;"M i`QÊM;X
K°i çQ`M €M? b€M; K`m H K M?¢i HB M i?Q€M; [m - b m ç! G° h•v S?€T p` K°i ?!
K'i F?¬M; imM; iQ+?X h`QÊ+ F?B G° h•v S?€T #B M K'i- K°i #!M; ç2M F?€+ #¶M;
+?ÊT ç M ;¬M # M M;QÌB G° h•v S?€T- +kM; i?2Q €M? b€M; K`m H K M?¢i FB #B

eR9X *?QÆM; 89y, *?B M *m°+ UT?¬M eV

h`QM; pk i`K ?Q F?¬M; K M? K¬M; i²M i¢B p¬ b® Kti +„i p` F?¬M; ;B M- M; v +ª *?
M`Q ç²M; i?ÌB +?9 w ç M i`i +ª #B M ?! +O +?9M; çQÊ+X

a•m i`QM; Kti +„i pk i`K F?¬M; ;B M MÆB >Q`M; i?`M? H`T [m®+ ç° H9+ # M ç¬m
i?Q€M; [m - MÆB M`v ç½ +! i? K # #!M; M;QÌBX

> B i M >Q`M; # M M;Q`B i?•M`¢M MSi- /ÁM; K€m K`m ?Q`M; FBK F?¬M; M;WM; i
L?QM; F?B /ÁM; K€m +?ªv ç M /QÈB +?•M i?b ç¼M; H¢B i?`M? K°i +?MK- tmv M
i`mv M p`Q i`QM; +Æ i? X

h` M çdM? ç¬m ? B i M >Q`M;- #®M +?B + bWM; i?"i /`B ç½ ;½v K'i # +?B +- +?d
çdM? ç¬m Zm M; JBM? >Q`M; pšM ?Q`M ?ªQ F?¬M; i`M ? Q ;bX " M i`QM; # +?E
M;WM; M`B H M €M? b€M; K`m p`M; H!M; H€M?- i?'T i?Q€M; +ÁM +! +?'i HÄM; M?

Jt+ /M M;QÌB #` i?QÆM; M†M;- i?Q¢i M?bM p¬ +MM; i? i?ªK- M?QM; >Q`M; H¢B
çQÊ+X "®M +†T K„i ?Q`M; FBK M?bM +?,K +?9 p`Q "´M h¬M T?Q i`QÊ+- F?¬M; M
M;QÆB ?B M H M p M;?B ?Q†+X

o ibM? ? v p Hw- "´M h¬M ç m F?¬M; +! Hw /Q ç ` i v +Sm >Q`M;X a m F?B b®
;B M /`B- iW i` M M;QÌB "´M h¬M >Q`M; +?d T?€i ;B€+ çQÊ+ bU H½M? F?®+ imv i
HÈM ç®B pÈB HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢BX

@ :`Q5

Zm M; •K >Q`M; p M;Q`B /[iÊM çSM; i`QM; ?Q F?¬M;- M?bM p "´M h¬M T?€i ` K
+ªM? +€QX h` M Kti ?„M ç¬v p FB M; F} p` bÊ ?½BX

h? M? GQM; p` "¢+? >´- ? B i?€M? i?9 +! i? +?®M; H¢B *?O h?¬M ç°i M?B M tm'i ?
/U HB m +O ?„MX L m H`i`QÊ+ F?B #Á KbM?- ? B p` *?O h?¬M M;m²M ;®+ +O
ó*?B M h` M? \*?B \*?Oô æ`+? hQ J½ a•K- +ÁM # M Zm M; JBM? H` ó*Sm h?K+ *?B
pÈB HQ¢B i?€M? HU+ +¬M; FQ+? F?¬M; T?ªB i`QM; i`¢M; i?€B + Q M?'i M`v- +?„
M†M; M?Q i? X L?QM; >Q`M; /M b Q +kM; ç½ +? i- #'i F H`i?¬M HU+ ? v H`i?¬M
i? bQ pÈB i`¢M; i?€B çdM? + QX

.QÈB ibM? ?m®M; #'i M;ìF?¬M; F`T ç T?ÁM;- #` ? B i?€M? i?9 +¬M; FQ+?- ?„M
h?¬M HU+ i`QM; +Æ i? F?¬M; M;WM; i`M iÈB # M M;Q`B i?•M- ç`M? +?[i`M ?
K¶B H¬M p i i?QÆM; pW F?ûT H¢B M? M? +?!M; MSi`X

*€+? ç! F?¬M; t - "´M h¬M HŠM; H†M; çSM; M?bM >Q`M;- €M? K„i +kM; F?¬M; +!
ç¬B i`ÁM; K„i ç½ F?¬B T?K+ H¢B K`m i`„M; #¢+ +?d i?Q€M; ?B M H M p FBM? M;
+! Kti î ç•v M?'i ç`M? b) `i FBM? M;¢+- i¢B F?QªM? F?„+ ç!- i` M M;QÌB "´M h¬M
i•K ibM? ?B K i?'v- ç! H` K°i bU i?QÆM; ?¢B- K†+ /M M! +?d i?Q€M; ?B M H M`²E

ó*°T5ô

"´M h¬M pQÆM i v ` - i` M i v #¶M; +! i? K K°i +?B + Kti M¢ # M;Q`B KûQ K!- +
#¢+ K` >Q`M; /MM; ç +?2 Kti- +?d H` #•v ;B! ç½ ?Q`M iQ`M #B M /¢M;X

óoM5ô

•M? K„i "´M h¬M /WM; H¢B K°i +?9i i` M ;B€T Kti K`m #¢+ FB - b m ç! ? B M;|M i
MûK çBX :B€T Kti FB HB M ?! p`Q K°i p i b€M; i`¬B p ;B[? B i M >Q`M;X

ó"°T5ô

G9+ K†i M¢ K"m #¢+ FB # v` - ? B #M i v K°i i`€B K°i T?ªB iW ? B ?QÈM; /m¶B i?ìB #„i çQÊ+ K†i M¢ K"m #¢+ # M;Q" B KûQ K|X

ó*°T5ôö

L; v F?B ? B +€M? i v i?QM /"B #„i çQÊ+ ;B€T K†i K"m #¢+ FB - K†i M¢ # M;Q" B r €M? b€M; H'T H€M?X J°i çQìM; MSi K"m p" M; i®B iW çdM? ;B€T K†i m®M HQÈM F M?Q #` MSi i?"M? ? BX

.MM; çQìM; MSi K"m p" M; i®B FB H"K i`mM; i•K- T?-M # M i`€B K†i M¢ K"m #¢+ ç # M T?ªB H¢B b€M; M;ìBX o¬ b® iÆ b€M; M?Q /•v H2Q /¼+ i?2Q ? B +€M? i v ç2 iQ" M i?•MX

"'M h¬M HŠM; H†M; çSM; v M #'i ç°M;- ? B +QM M;QÆB i`„M; #¢+ T?ªM +?B m >Q" M;X

LY M;QìB # M T?ªB +O >„+ •K >Q" M; çSM; # M i`€B K€m i?`i i`QM; M?€v K„i iB r /"v ç†+ K"m ?Q" M; FBK /¢M; `®B- KìK`i [m'M [m M? M;QìBc +ÁM MY M;QìB # M i` çSM; # M T?ªB K€m i?`i H" ?| i?"M? F?|B K"m ?Q" M; FBK- F?¬M; M;WM; HQm + K°i HU+ HQÈM; H¢HMM;- ? B i M >Q" M; +?d +ÁM H¢B K°i MY i?•M i? #¶M; tQ+? i?ìB ? B +€M? i v T?•M #B i +-K H'v ? B # M;B€T K†i i`MK H M ç-mX

ó"°T5ô

> B i?•M i? ?ÊT H¢B H"K K°iX > B +?B + HQÐB ç2M Fb /` +?d +| K°i MY iW i` M pQÆM ` M;Q" B- çªQ p" B +€B i` M F?¬M; i`mM;- b m ç| H¢B `9i p"Q i`QM; F?Q M;

óÊûi Fûi5ô

> B +?B + ç-m +O >Q" M; F m H M [m€B /`- /-M /-M /mM; ?ÊT H"K K°iX \*MM; H9 /-M /-M F?¬B T?K+ H¢B K"m b„+ #bM? i?QìM; ;"T H¢B- ;B€T K†i ? B K"m ç2M i`„ +?2 T?O H'v ;QÆM; K†i ç½ /mM; ?ÊT H"K K°iX S?Q i` M ç-m- #®M +?B + bWM; + ç| M? M? +?|M; `9i p"Q i`QM; tQÆM;X LÆB ;®+ +?B + +'- K°i HÊT / #¶M; FûQ / i`MK iQ" M #° ç-mX h` M +?B + ç-m i`Æ i`¼B- iWM; bÊB i|+ ç2M M?Q `„M b®M; çm +"M; H9+ +"M; /"B- +?d i`QM; M?€v K„i >Q" M; ç½ +| K°i K€B i|+ ç2M /"v p" i`ÆM #

S?Q i` M ;B€T K†i- ? B K"m b„+ b€M; i®B M?Q p"i b®M; i`"M p"Q i` M ? B pB M iB H°` K°i MY i` M +?B + ç-mX > B pB M i?-M +€+? F m H M K°i iB M; ;BÁM; B½- /mM; ?ÊT H"K K°iX

@ :°Q5

>Q" M; M;Y K†i H M i`ìB T?€i` K°i iB M; ;"Q i?®M; F?`X E?|B /"v ?WM; ?U+ iW # > B +€M? i v +O >Q" M; #¶M; M?B M Kî HÈM M?Q +€M? +?BKX h?€M? HU+ iW i` iÄ ` - # M i`QM; +ÁM t2M HŠM F?|B t M? /"v ç†+X E?|B t M? +m²M +m°M i`QM; M b m ç| Kî`°M; ç M T?¢K pB KQìB i`QÈM;X

*€+? ç| F?¬M; t - #|M; b€M; i`QM; ? B +QM M;QÆB i`„M; #¢+ +O "'M h¬M F?¬M; /"v ç†+ FB F?¬M; i? M; ,M +ªM çQÊ+ i-K K„i +O ?„MX smv M [m iWM; HÊT F?|B `ä`"M; i` M i`€M +O >Q" M; ç½ /mM; ?ÊT H¢B H"K K°i- ? B pB M iBM? i? FB +?d M;Q" B ;B®M; M?Q +?d +| K°i pB M- ;„M HB M +MM; pÈB ;B€T K†i K"m #¢+ ç½ F?¬ K¢Q F?¬M; +ÁM FBM? M;QìB M[X

J†i M;Q" B +O ;B€T K†i K"m #¢+ +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ i?QìM;- M?QM; T?Q b m p" M; i®B M?Ä M?Q Km¶B FB M- M? M? +?|M; HQm +?mv M p" #B M ?| X o¬ b® ?Q ?bM? i?"M? M?[M; [m„iQ+? F€ /`- K¶B [m„iQ+? ç m T?•M #B i tmv M [m ? B pB M ç2M i`„M; FB X

hWM; M;¼M HY M?Ä K"m ?Q" M; FBK iW i`QM; i`€M iÄ ` - HQm +?mv M i?2Q M?[I i?•M +O >Q" M;X LÆB M;¼M HY M?Ä ?Q" M; FBK ç®i [m - b m K°i i`"M F?|B t M?

ç m M? M? +?|M; F?ûT HçB- KB M; p i i?QÆM; M?ÆM #|M; M?Q iÆ HK - F?¬M; M
ó"MM;5ô

J°i M;¼M HY ?Q" M; FBK #WM; #WM; iW /QÈB +?•M >Q" M; #®+ H M- # Q i`MK H
>Q" M; HçB KÎ` M?Q +€M? +?BK- i`QM; KB M; T?€i` K°i iB M; ` M`di?QªB K€B

a m F?B i„K i`QM; M;¼M HY ?Q" M; FBK K°i ?²B- M;¼M HY /-M /-M i`Î M MªK ççK
b|i HçB ?| i?`M? K°i +?B + €Q F?Q€+ ?Q" M; FBK bç+? b) ;„M p`Q i` M M; QìB >Q
pB KQìB i`QÈM; - F?|B t M? KìK`i F?¬M; iB m i M #¶M; F m H M K°i iB M; i M p`Q
i?•M ?bM? +O >Q" M; X

L;QçB i`W # M;Q`B `çM MSi- K†i Mç K`m #ç+ KûQ K| +MM; pÈB €Q F?Q€+ # M
>Q" M; ; -M M?Q F?¬M; +| ; b bU F?€+ #B i bQ pÈB i`QÈ+ F?B +?B M ç'mX L?QM;
h¬M- pW M?bM ç½ M?"M ` >Q" M; H9+ M`v +?QM? H`i?ìB F?„+ bmv v m M?"i i`Q

óoM5ô

a m F?B >Q" M; H`K tQM; M?[M; +?mv M M`v- "´M h¬M pšM Hm¬M çSM; v M #'i ç°
h? :BÈB M? M? +?|M; KÎ`°M; +m®M p T?Q >Q" M; X

>Q" M; +ª FBM? #B M b„+- HB M F m iQ K°i iB M; - # v p9i p ?QÈM; pk i`K ?Q F?¬

óoKi5ô

E?¬M; +| #'i F€ /'m ?B m M`Q- >Q" M; pW p¼i H M F?¬M; HB M /WM; HçB K°i +€+
i?B i`B M óh?ìB ;B M ioM? +?dô +QìM; ççBX

•M? b€M; +?Êi H|2 H M- h? :BÈB +O "´M h¬M HçB KÎ`°M; ` - +m®M H`v >Q" M; ç½
#'i ç°M; p`Q # M i`QM; X

a m F?B H`K tQM; M?[M; +?mv M M`v- "´M h¬M /QìM; M?Q iB m ? Q `i HÈM- F?Q
a m F?B çSM; v M H†M; ?²B H•m- +m®B +MM; +kM; F?¬B T?K+ HçB #bM? i?QìM;

ó•K5ô

hB M i v T?€` K°i i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M K`m ç2M- "´M h¬M p K†i F?¬M; #B m
i`QM; - #B M K`i F?¬M; +ÁM i?'vX

a m F?B "´M h¬M #B M K`i F?QªM; MY F?„+- /'m ?B m +O >Q o¬ \*?B Zm•M H`pQ
#¶M; iW i`QM; ?Q p¬tm`i ?B MX J°i Hm²M; i?¬M i?S+ +QìM; ççB [mûi [m K†i +„i p
ç|i ?m ?²B- +m®B +MM; pQÆM; KB M p` [mv M i`QÈM; HçB /-M /-M #B M K`i F?¬M

a m F?B >Q o¬ *?B Zm•M `ìB çB F?¬M; H•m- i`QM; #|M; i®B #¶M; +| K°i T?B M #
#®M T?QÆM; ?°B iK HçB K°i çB KX S?Q i` M #|M; KìiK HçB H`K K°i- ?bM? +?B
h•v S?€T M? M? +?|M; M;QM; F i i?`M? ?bM? X

óæ€M; +? i5ô a m F?B [mûi [m #®M T?Q K°i pÁM; K` F?¬M; i?m ?Qç+? çQÈ+
;B"K +?•M K°i +€B- b m ç| HçB i M i?"M? p¬ b® #|M; KìK`m t€K iB m i€M i`QM; #
QPQ

hçB h?€B *´- MÆB h?€M? bÆM ç½ #` i`M T?€ M†M; M X

h`ªB [m + Q i?O +'T h?B M J h?¬M +O >„+ •K pB M +?BM? [m•M K i°+- ;B M i J
+MM; pÈB M?•M p`i ç†+ #B i H` *¬M; h¬M *?d h?QÆM; - # i¬M; i"TFQ+?- i`QM; SM
•K *?B L¬iU M`- iQ" M #° h?€M? çB M ç½ ç-v `šv i?QÆM; iQ+?- F?¬M; +ÁM M?b
tQ X

L|B b•m t ?ÆM- i`ªB [m bU çª FQ+? M?Q p`v- ç` p` +O h?€M? çB M ç½ F?¬M; -
i`QÈ+ ç•vX h`QM; HÁM; `i M?B m + Q i?O h?€B *´ T?B i?,M; b m +m°+ +?B M i?¬
çB M K`M; v +ª K°i ç°B M;k J :BÈB i"TFQ+? +kM; F?¬M; M; ,M +?†M çQÈ+- i?"i b
+ Q p¬ i?QÈM; +O h?€B *´X

*ÁM p M;mv M M?•M K¨ h?€M? çB M #` +¬M; T?€- +kM; M?Q i€+ /KM; K'm +?®i +
i`QM; +?mv M M¨v i?b HçB `i Qi M;QìB #B iX

h?€M? çB M K†+ /M +?d +ÁM i²M içB i` M / M? M;?o - M?QM; HçB F?¬M; ? ºM? ?
i`QM; HÁM; i'i +ª M?•M iº+ h?€B *´X

" M /QÈB h?€M? bÆM- + Q i?O h?€B *´ M?Q i?Ov i`B m iW #®M T?QÆM; iK ç MX
+?B M Î æ Q pU+ i`Î p - +! M;QìB M;?2 çQÊ+ iBM iW T?QÆM; t +?çv iÈB- +kM; +
",+ >ªB ç M ç•v- çQÆM; M?B M M?B m M?'i pšM H¨ ç€K + Q i?O iB K imX E?¬M; Q
pb K iº+ i'M +¬M; K¨ +?çv F?ÄB h?€M? bÆM- b m F?B M;?2 çQÊ+ iBM iS+ "ç+? >´
M?[M; MÆB F?€+ i`Î p X

h` M i`ìB /QÈB ç'i- M; v +ª ;B[M?[M; i¬M; K•v ç m H¨ #!M; M;QìBX :Bì T?9i M¨v h
Kºi #B M M;QìB ç¬M; M;?bM M;?`i- MÆB i`®M; i`ªB +?d +! Kºi F?m pU+ M?Ä MÆB

"ç+? >´ *?Q h¬M ç½ +! H M?- i'i +ª iº+ M?•M h?€B *´ ç m iW MÆB +Q M;K +?çv iÈ

*€+ *?Q h¬M ç½ M;O b v p¬ b® M,K- b m F?B J :BÈB i?Y i'M +¬M; /Á tûi- +m®B +M
i'i +ª M?•M HQçB h?€B *´X

eR8X *?QÆM; 89y, *?B M *mº+ UT?¬M eV k

o¨Q H9+ "ç+? >´ *?Q h¬M #Ä çB ?bM? i?€B "ç+? >´- K M; i?2Q S?QM; o•M o¬ E} t
bÆM- ç¬M; çªQ #!M; M;QìB i`QM; HÁM; bMM; FQM? iW #®M T?QÆM; ?QÈM; p ç
M;QìB M?®M M?€Q M?Q b!M; +ª M?'T M?¬ iW #®M ?QÈM; h?€M? çB M `çT tm®M;

@ h? K FB M *?Q *?Q h¬M

hB M; p¼M; iW #®M T?QÆM; ²M ¨Q F?¬M; /SiX

@ *?Q p` iº+ M?•M ?½v çSM; /"v çB5

o2M `b h?€M? bÆM- "ç+? >´ *?Q h¬M çSM; i?ŠM; M;QìB # M p€+? ç€- F?Q +?'i M
;BÆ p T?Q i`QÈ+ M•M; H M- ç¬B K„i ?´ [mûi [m #®M T?Q - i`QM; K„i #„M ` €M
i? F?¬M; ;B" M K¨ mvX

:B¼M; M!B +O "ç+? >´ *?Q h¬M F?¬M; + Q- M?QM; HçB `ä ¨M; p M; H M # M i B

@ hç ÆM *?Q h¬M5

J¼B M;QìB +?mM; [m M? + Q ;B¼M; M!B- b m ç! H¬M HQÊi çSM; i?ŠM; H M- HçB
t Q çºM;X

@ *?Q h¬M5

h` M #-m i`ìB T?Q ç¬M; - #®M #!M; M;QìB F m H M Kºi iB M; - pQÊi [m #!M; M;C
M +?•M "ç+? >´ *?Q h¬M- b m ç! [m € tm®M; +9B ç¬m i?"i i?'TX

Í # M +çM?- +?•M K¨v S?QM; o•M o¬ E} ?ÆB M?QÈM; H M- çQ K„i M?bM- i`¬M; i?
;Bª +O h?€M? çB MX

@ *?Q h¬M5 *?9M; i¬B +! iºB- ç½ T?K HÁM; m, i?€+ +O *?Q h¬M- +?bK p¨Q i`QM;
+?Q —M K iº+ +O J :BÈB H M p¨Q # M i`QM; h?€M? çB MX æ L; k *?Q h¬M H M i
i¬B ç M;Q`B i BX G¬M M¨v KÈB F?B M +?Q J :BÈB +! +Æ ?ºB- H¨K h?€M? çB M
*?Q h¬M i`€+? T?çiX

"®M i M +?QÎM; F?®M; ;Bª i`QM; HÁM; +„M `Si M!B- iWM; +?B + ç¬m F?¬M; M;W
i?!+- i`QM; ;B¼M; M!B ç¬v p #B i?B iX

•M? K„i S?QM; o•M o¬ E} [mûi [m T?Q b m- i`QM; HÁM; /•M; H M Kºi /U +ªK t'm-

@ *?QÎM; F?®M; ;Bª h?€M? çB M +| #ªv M;QÌB- +ÁM # M;QÌB M[ç•m\ ob b Q +?d
;Bª ççB M?•M ç•v\

L?'i i?ÌB €M? K„i +O i'i +ª K¼B M;QÌB ç m i" T i`mM; p"Q #®M M;QÌB FB X

.QÈB +€B M?bM +?,K +?9 +O i'i +ª K¼B M;QÌB- #®M M;QÌB ç m +9B ç-m- ? B ;Á
iÈB +?¶ i?QÆM; i•K- K°i M;QÌB i`QM; ç| #B i?B i M|B,

@ "ªv M;QÌB +?QÎM; F?®M; ;Bª +?9M; i¬B +MM; M? m i`ªB [m i`,K i`B m M,K- iU
F?¬M; M;?o ç M i`QM; b® ?mvM? ç ç½ bÈK #`;B M i J :BÈB H M p"QX G9+ h?€
i FB ç½ ;B i +? i K°i M;QÌB- i`QM; ?¶M +?B M HçB +? i i? K K°i M;QÌB- #•v ;BÌ
+?9M; i¬B i?¬BX

"ç+? >´ *?Q h¬M HŠM; H†M; M;?2- p K†i F?¬M; ? +| #B m ibM?- K°i H9+ b m KÈ

@ *¬M; i'i M?B M b) +| i?QÎM; - i°B i'i M?B M TªB T?ç iX "®M M;QÌB +€+ M;QÆB
M„K ;B[[mv M ?"M? +O h?€M? çB M- i` M HQM; K M; M M;mv +O h?€B *'- M?Q
i`QM; h?€M? çB M- F?¬M; i? F?¬M; T?ç i çQÊ+

@ *?Q h¬M5 —M K i°+ +O J i°+ p" M?•M i°+ i `i ;B®M; M? m- M; v +ª HBM? ?²M
i?"M +kM; F?| M?bM ` bU F?€+ i?QÌM;X L?bM F?„T +ª h?€B *'- +| i? T?•M #B i
+| + Q i?O i`QM; T?€T imX "®M p` +?QÎM; F?®M; ;Bª K†+ /M +| H¶B F?¬M; t2K t
i?b +| i? i? i?S çQÊ+X JQM; `^M; \*?Q h¬M M?bM p"Q +¬M; H Q +O #¼M ?¼ i`Q

"ç+? >´ *?Q h¬M [m v ç-m b M;- +QÌB M?ç i K°i iB M; ,

@ o¬E}- ?¬K M v M;QÆB +kM; H" K°i i`QM; \*?Q h¬M +O h?€B \*'- ;€M? p€+ i`€+? M
*´X h p" M;QÆB ç` p` M; M; M? m- F?¬M; +-M TªB F?€+? F?Q M?Q i? X

sQ v ç-m HçB- €M? K„i "ç+? >´ *?Q h¬M [m ûi [m #®M i M +?QÎM; F?®M; ;Bª h?€
M?ç i M|B,

@ G-M M"v pb +€+ M;QÆB bÆ tm'i M M KÈB F?B M +?Q h?€M? çB M i´M i?'i M?B
TªB T?ç iX *| çB m H9+ M"v H" i?ÌB F?„+ ç†+ #B i- +kM; M M H"K +?mv M ç†+ #B

@ h?'i .B m5 h H M? +?Q +€+ M;QÆB `ÌB F?ÄB h?€B *'- çB ç M F?¬M; ;B M F?€
h?¬M i`mv M #€ iQM M;QĐM; içB F?¬M; ;B M +O M?•M HQçB- H" T +¬M; +?m°+ i°

@ *?9M; i¬B F?¬M; Q€M ?"M5

"®M M;QÌB +9B ç-m M|BX

@ æB çB- H" T iS+ tm'i T?€i5 æ M F?B +m°+ +?B M i?¬M K H¬M i?S ? B F i i?9+
h?€B *´X >¬K M v +m°+ +?B M i?¬M K ç½ b„T iÈB- i +?Q T?ûT +€+ M;QÆB im€ +
M;çB óh?€B *´ ?B T M;?`ô- +€+ M;QÆB ç½ ?B m +?Q \

h`QM; ç€K M;QÌB- +€+ + Q i?O h?€B \*´ M;?2 çQÊ+ +•M M"v i`QM; ç-m ç m +?'M ç
M"v +O "ç+? >´ *?Q h¬M K†+ /M F?¬M; M|B `ä- M?QM; w iS ç½ #B m çç i `ä`"M; ,
+-M 2 M;çB óh?€B *´ ?B T M;?`ô- +| i? i?QªB K€B ç2K pä ?¼+ +O h?€B \*´ i`mv
F?¬M; ;B M F?€+X

hW tQ iÈB M v- h?€B *´ pšM Hm¬M +| ç` p` i?'T M?'i i`QM; i`QM; #®M i°+X h?S
M?•M p"i M?Q *?O h?¬M- i?S ? B H" pb b® HQÊM; F?¬M; i? bQ b€M? pÈB M?[M;

a® HQÊM; pä +-M; iQ HÈM K" M?•M HQçB h?€B *´ M„K ;B[?Q" M iQ" M +| i? #M ç
HQçB- M?QM; HçB Hm¬M #` F?®M; +? #ÎB óh?€B \*´ ?B T M;?`ô- F?¬M; i? T?€i

*| +•m H" óç®K HY M?Ä pšM +| i? ;•v M M +?€v HÈM ô- M m M?Q #®M M;QÌB H"K
#€ pä ?¼+ +O M?•M HQçB h?€B *´ içB p¬ b® F?¬M; ;B M- ç†i M M K|M; +?Q i?„M

"®M i M +?QÎM; F?®M; ;Bª ç€K h?'i .B m M;?2 p"v M"Q +ÁM F?¬M; ?B m M¶B F?
i`QM; HÁM; M?'i i?ÌB FQ+? ç°M; F?¬M; i?¬BX

@ o•M; i?Q *?Q h¬M ççB M?•M- +?9M; i¬B ?B m `²B5

@ æB çB- H"TiS+ tm'i T?€i5

"¢+? >' *?Q h¬M pmM; i v H M- Kti F?¬M; i? v ç' B M|BX

"®M M; QìB H"TiS+ [m€ tm®M; i`QÈ+ "¢+? >' *?Q h¬M- /"T ç-m H¢v # +€B- b m ç
iW h?€M? çB M T?•M H"K #®M ?QÈM; H Q çBX *?d +?®+ H€i b m- /QÈB +€B M?bM
ç½ Kî` K°i i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M- #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M; K M? K¬M; X

@ GQ¢M *?B M p" +€+ i`QîM; H½Q "„+ >ªB M; ?2 H M?5

oW çQ K„i M?bM ç€K M; QìB h?'i .B m `ìB çB- +kM; F?¬M; /WM; H¢B- €M? K„i +
/ìB ç M ç€K +QîM; ;Bª €Q #`Q ç2M +O "„+ >ªBX

@ sBM M; ?2 *?Q h¬M b B F?B M5

*€+ i`QîM; H½Q "„+ >ªB [m€ tm®M; - +mM; FQM? M|BX

@ sBM M; ?2 *?Q h¬M b B F?B M5

.QÈB +?•M M9B h?€M? çB M- ç¬M; M; ?`i + Q i?O K†+ €Q #`Q ç2M +kM; pûM €Q
tm®M; X

@ hW #•v ; B`i i`î çB- i'i +ª K¼B M; QìB i?m°+ "„+ >ªB ç m /Q æ L; k *?Q h¬M [mªM H
o T?¬M >B M oB M FB K i`QÈ+ ç•v /MM; ç +?d ?mv ç¢B [m•M "„+ >ªB i?b F?¬M;
H9+ M`v F?¬M; +-M M?B m çB m FB M T?S+ i¢T M?Q p"vX \*S [mv i ç`M? M?Q i?

"¢+? >' *?Q h¬M pmM; i v H M HB M # M #® K°i [mv i ç`M? [m M i`¼M; - i`QM; p
çQ€M +O "¢+? >' T?QÆM; i•vX

@ sBM im•M i?2Q w +?d +O *?Q h¬M5

* Q i?O h?¬M + 'T ?"m F€ +O "„+ >ªB b® HQÈM; ç¢i ç M ? B KQÆB p¢M ç m [m€ b

@ h?`M? pB M +O h?€M? çB M M; ?2 H M?5

@ sBM im•M i?2Q +?d #ªQ +O *?Q h¬M5

@ hW #•v ; B`i i`î çB- æ L; k *?Q h¬M b) M„K ; B[[mv M HU+ +O h?€M? çB MX >`M
ç•v i'i +ª ç m T?ªB M; ?2 i?2Q H M? +O æ L; k *?Q h¬M- F?¬M; çQÈ+ H"K i`€B5

@ o•M; i?Q *?Q h¬M ç¢B M?•M5

J M? H M? +O "¢+? >' *?Q h¬M M®B iB T M? m- F?¬M; +| +| +?9i ?`K ?²X hW K i
+¬M; FQ+?- +?Q ç M T?•M T?®B H¢B [mv M HU+ +O h?€M? çB M- K¶B +?mv M ç
H°`ä #ªM HoM? +O *?Q h¬MX

@ h'i +ª K¼B M; QìB ?½v i`¬M; +QB p`i`Q +O KbM?X *?d +-M K i°+ tm'i ?B M î H
i?'v K°i i M i?b ; B i K°i i MX *m°+ +?B M i?¬M K ç½ b„TiÈB- i'i +ª ?½v iMv +ÆS
+•m M M?[M; +?mv M M?Ä M?†iX æQÈ+ `²B- i'i +ª ?½v iªM çB5

"¢+? >' *?Q h¬M # M; Q`B M?bM M?Q K°i M K iY i`mM; MB M # #®M # H, K im' B
M?Q `i / M|B +?mv MX L?QM; F?B v H M iB M; - S?QM; o•M o¬ E} H¢B T?€i ?B M
+O T?QÆM; i•v ç9M; H`F?¬M; T?ªB ; BªX

G¬M M`v H`i K ?°B HÈM M?'i +O h?€B *'- i?ìB ; B M i`B m i"TM; „M M?'i- i?ìB ; B
:-M M?Q b m F?B "¢+? >' *?Q h¬M HB M iK+ # M #® K°i HQ¢i K M? H M? F?`M +'

a m F?B "¢+? >' *?Q h¬M pmM; i v H M- i` M i`ìB /QÈB ç'i- ç€K M; QìB /`v ç†+ HB
bÆMX

@ o¬ E}- >m€M? >Q†+ p`i`QîM; H½Q "„+ >ªB ?½v î H¢B5

J†+ /M pW KÈB iW i`QM; M; O b v i?S+ idM?- M?QM; "¢+? >' \*?Q h¬M iÄ` F?¬M;
S?QM; o•M o¬ E}- ?B M M?B M H` ç½ iW M?[M; M; QìB F?€+ #B i çQÈ+ iBM iS+ p

@ o¬ E}5

M M KÈB ç M ;?BX .M b Q i?b i?—M +€+? F?—M ; i? ?Ov /B i- T?€T i„+ +kM ; F?—M
b) i²M içB *?O h?—MX

@ E?—M ; b B- p i?€B ç° ç®B pÈB bBM? KçM ; i?b *?O h?—M p" M ; QÌB #bM? i?QÌM ;
+€+? K†+ /M F?—M ; i? ?Ov /B i- M?QM ; w i?S+ M ;²B i` M ç` p` +O i?—M i?b HçB
i`„M ; ` - *?O h?—M /M b Q +kM ; F?—M ; T?ªB M?Q i?€M? i?9X "®M i?€M? i?9 p®M
h?—M i?b HçB +| w i?S+ - K" +| w i?S+ i?b F?| i`€M? F?ÄB bÊ +? iX GçB M|B p i
`ÌB çB 2 `^M ; ç½ +| `i M?B m v m K +?çv p T?Q ?„MX h?—M +€+? +O K°i *?O h
+ª v m K ç m ç°M ; i•KX oÈB i?•M i? i`¼M ; i?QÆM ; +O ?„M- +°M ; i? K i M G° h•
Î K°i # M- >Q" M ; M"v 2 `^M ; F?| i?Q€i F?ÄB i B FB TX *?9M ; i p®M F?—M ; ç€M?
M"v- #¼M GçT æç i JçM æ`+? hQ +kM ; F?—M ; i? M"Q M|B +?9M ; i T?€ ?Q h?€B *
H" >Q o- *?B Zm•M T?€B M?[M ; >„+ •K *?B L- +| i? iU M´ FB iB M p"Q h?€B *´ -
p"Q J :BÈB ç€M? #` i?QÆM ; K°i v m K çdM? +?T K" i?—B- çQÆM ; M?B M F?—M ; i
?B T M ;?`X

S?QM ; o•M o- E} M?bM F?m—M K†i i€B M?Êi p" bmv v m +O "ç+? >´ *?Q h—M- i`
H M K°i +ªK ; B€+ + Q i?•K F?| HQÌM ; X "ç+? >´ H" ?mM ; i?—M +O T?QÆM ; i•v- M
ç`m ç€ #W #½B i?b M?B m M?`i +?d H" K°i F H¶ K½M ; - M?QM ; M m +°M ; i? K F?
i?b +U+ F€ ç€M ; bÊX >B M M?B M "ç+? >´ *?Q h—M i`QÊ+ F?B ?"M? ç°M ; ç½ iQM
+kM ; b) F?—M ; ` i v K°i +€+? iMv iB M M?Q p"vX

a m +m°+ +?B M i?—M K - >B M oB M ç½ #Ä KbM?X >mv M ok *?Q h—M H" HU+ H
+?`i +O i?€M? HU+ +| H) H" K°i M ; QÌB i`mM ; ?"mX GÊB /KM ; pB + *?O h?—M `i Kr
h` M? *?B *?O #Ä KçM ; - +°M ; i? K iQM? +€+? ç M ; ?B- iW ç| b„T ç†i +€+ KQm F F
çQ€M ` ?Q i?"i +O h?€B \*´ - 2 `^M ; F?—M ; T?ªB /Q *?m hQÊ+ *?Q h—M i?b +kM ; H"

*?m hQÊ+ *?Q h—M i?2Q +€B i M i?b ?bM? M?Q H" T?€B M[- F?—M ; +| p H" /Q #"
i?—K M ; ?o- i`QM ; HÁM ; HçB ?B M H M K°i w MB K F?€+X

" M ç—m F?B ; †T çQÊ+ h?QÆM ; E?mM ; *?Q h—M- i`QM ; #®M i?€M? i?9 /QÌM ; M?O
+€B i M M"v- M?QM ; h?€M? çB M HçB [m2M #B iX o"v h?QÆM ; E?mM ; *?Q h—M M

@ o- E}5 >„+ •K pB M +?BM? [m•M J :BÈB M ; QÆB F?—M ; +—M ç wX >—K M v M ; Q
h—M +O h?€B *´ - +| K°i #Q K"i i +| i? M|B +?Q M ; QÆB #B i- çQÆM ; M?B M ç²M
p€+ K°i i`€+? M?B KX

@ *?Q h—M tBM +S M|B5

S?QM ; o•M o- E} +mM ; FQM? ç€TX

"ç+? >´ *?Q h—M M ; ?B K K†i M|B ,

@ o- E}5 h p" K`v p` *?Q h—M F?€+ b) H"TiS+ TªB M ; O b vX h`QM ; [m€ i`bM? M
; €M? p€+ K°i M?B K pK- #`i F M?Q i? M"Q +kM ; M?`i ç`M? TªB FûQ /`B +m°+ +
iBM? HB M +?•mX J :BÈB +| >„+ •K pB M +?BM? [m•M- +ÁM h?€B *´ +?9M ; i - M ;
h?—M +?T ?"m F€ +O "„+ >ªB i?b +kM ; +| F?—M ; Qi + Q i?O çdM? +?T +ÁM ç M ; M
` iW i`QM ; ?¶M ç°MX h`QM ; +m°+ +?B M i?—M K H—M ç—m iB M- #¼M ?¼ ç½ ; B
tQ +O J :BÈB- b m ç| +?bK p"Q i`QM ; ; B' + M ; OX G—M M"v J :BÈB i?Y /Á tûi h?€
p"Q +?9M ; i - +ÁM M?[M ; M ; QÌB ç M ; M ; O b v ç| +kM ; F?—M ; #` [m`v M?B mX æÊE
i?QÆM ; i? +O #¼M ?¼ b) +| i? F?—B T?K+ ?Q" M iQ"MX h` M i?U+ i - #¼M ?¼ +
+®i +O M?•M i°+ +?9M ; i i`QM ; +m°+ +?B M i?—M K H—M i?S ? BX o- E}- i?ÌB ; B
i?O i?ÌB ; B MX *?d ç M H9+ ç| h?€B *´ +?9M ; i KÈB +| i? t2K H" ç½ +?m`M #` ç

@ G—M M"v b m F?B M ; O b v +kM ; H" H9+ +?9M ; i bmv v m M?`iX h`QÊ+ F?B #° +
/M H" J :BÈB i`M +—M ; p"Q MÆB +?9M ; i M ; O b v- +?9M ; i +kM ; +?d +| i? M^K v
+?9M ; i p®M ç½ F?—M ; çQÊ+ Hç+ [m M- ?—K M v +?d +| +€+? ; BªB [mv i i" M ; ®+ -
?"M? ç°M ; H—M M"vX L m M?Q +| i? ; „M ; ; QÊM ; ç M +Ym iBM? HB M +?•m- +?9M ;
+?9i ?B p¼M ; +m®B +MM ; X *ÁM M m M?Q F?—M ; i? - pÈB i?U+ HU+ i`QÊ+ K„i +C
h?€B *´ /B i pQM ; X

L|B ç M +•m +m®B +MM;- b„+ K†i +O "¢+? >´ *?Q h¬M iÄ` ``i M;?B K i`¼M;X
 @ h ?B m `²B- p +?mv M M`v i +| i? H`K çQÊ+X
 S?QM; o•M o¬ E} M|B K°i +€+? [mª [mv iX
 @ VK- i'i +ª T?ªB M?Ì M;QÆB `²BX h?"i` ç€K K i?¬M +´ tQ +O J :BÈB +kM; F1
 ?B M ;BÌ ?ŠM H` #¼M +?9M; +kM; ç M; i`QM; M;O b vX o T?¬M *?O h?¬M- ;B[#½
 ``i F`+? HB i- +?d H` F?¬M; +| B #Ä K¢M; K`i?¬BX sùip M,M; HU+ F?¬B T?K+- *
 ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB +?9M; i - M?QM; +?„+ +?„M b) F?¬M; +? M? H +? [m€ HÈM
 +?QM? H` +Æ ?°B M`vX *?d +¬M *?O h?¬M ç M;?B- F?¬M; ?ÊT bS+ i'M +¬M; p`Q
 /mv i`b çQÊ+ +K+ /B MX
 @ VK- M;QÆB ç½ çQÊ+ h? M? GQM; +?'T M?"M- +| M;QÆB Î ç•v i +kM; v M i•KX
 "¢+? >´ *?Q h¬M pmB KWM; M|B- ç°i M?B M /QÌM; M?Q M?"M` çB m ;b- i` M K†i
 H9+ ç| S?QM; o•M o¬ E} +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i / Q ç°M; w i?S+ F?€+X
 @ *?m hQÊ+ pW M|B +?Q i #B i p`B +?mv M i?9 p`X L;mv M i?¬M +O M;QÆB +|
 "¢+? >´ *?Q h¬M M?bM +?,K +?9 p`Q S?QM; o•M o¬ E}- €M? K„i H'T H€M? +| i?¬M
 @ æ9M; p`vX
 J†+ /M ?ÆB #'i M;Ì- *?m hQÊ+ *?Q h¬M +?Q iWM; ;†T ?„M H¬M M`Q- H`K b Q #B
 T?•M # - M?QM; S?QM; o•M o¬ E} pšM i?ªM M?B M ;"i ç¬m K°i +€BX
 @ o`v F +| F?m¬M K†i ;B®M; ? i M?Q M;QÆB- ? B i`ÁM; K„i i`„M; #¢+ ç| H` +O
 M;QÆB\
 h`QM; ;B¼M; M|B +O "¢+? >´ \*?Q h¬M H°` p ?QM; T?'MX
 @ E?¬M; b BX
 h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} ç½ bBM? ` +?9i M;?B ?Q†+X h?¬M i?€B +O "¢+? >
 F€ [m€BX
 @ *?m hQÊ+ pW M|B +?Q i #B i- T?•M i?¬M FB +O M;QÆB ç½ /MM; óh?ÌB ;B M
 HQmô ç2K >Q`M; `ÌB çBX
 S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; ?ÆB ;B"i KbM?- M?QM; ``i M? M? #bM? ioM? H¢BX
 #ªM M,M;- pB + +Sm >Q`M; imv +| ?ÆB F€ [m€B- M?QM; /o M?B M H` +| KK+ çQ+
 S?QM; o•M o¬ E} +?Q iWM; ?ÄB [m X
 @ æ9M; p`vX
 S?QM; o•M o¬ E} i?ªM M?B M M|B,
 @ h` M i?U+ i - M,M; HU+ M`v bBM? ` M?Q i? M`Q #ªM i?•M i +kM; F?¬M; ?B m
 @ > ? ? F?¬M; M;Ì- i?"i F?¬M; M;Ì5
 h`QM; €M? K„i +?,K +?9 +O K¼B M;QÌB- "¢+? >´ *?Q h¬M ç°i M?B M i?'i i?® M;Y
 i` M F?m¬M K†i p®M #bM? ioM? ?B M H M p #'i M;Ì p` ?QM; T?'M,
 @ L?Q p`v t2K` +| ?B p¼M; `²B5
 :-M M?Q M; v F?B "¢+? >´ *?Q h¬M H`K #~K M|B` M?[M; HÌB M`v- # M M;Q`B h?€
 >´ *?Q h¬M /MM; i?€M? HU+ +O "¢+? >´ i?B i`B M ç°i M?B M `mM; +?mv MX J¼
 SM;- w i?S+ HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; ;B M [mv i„+ +?mM; [m M? / Q ç°M; F`+?
 ó•K5ô
 J°i iB M; M´ p M; H MX "´M h¬M pÈB ? B i`ÁM; K„i i`„M; #¢+- €Q i`„M; `k ç M K„i
 # v- F?Q iS+ H¢M? ;B€ #¶M; iW i`QM; ?Q F?¬M; #QÊ+ ` - ç¬B K„i #¢+ ?Ì ?[M; H½
 M;QÌB "¢+? >´ *?Q h¬MX

@ "´M h¬M5

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; M;¢+ M?B M- ?"M? ¸°M; +O "´M h¬M H¢B +¨M; M;¨v

eRNx *?QÆM; 89k, *?Q h¬M G° _ "Q J"i

•M? K„i "´M h¬M ?ì ?[M; M?bM p¨Q "¢+? >´ *?Q h¬M- i`QM; ¸¬B K„i #¢+ /¬M /¬M M b„+ - b m ¸| +S M?Q p"v F?¬M; M?9+ M?Q+? ¸SM; î# M +¢M? S?QM; o•M o¬ E}X

"¢+? >´ *?Q h¬M H¢B ;B®M; M?Q F?¬M; ? ¸ w ¸ M +?mv M M¨v- +?d [m M b€i "´M M;?o ;b ¸|X *?•M K¨v F?) M?Qm H¢B b m ¸|¨`i M? M? ;B½M ` X

@ h +| T?¬M ?B m ¸QÊ+- p b b Q *?m hQÊ+ H¢B #ªQ i M|B +?Q M;QÆB #B i M?[M

@ *?mv M ;b\

S?QM; o•M o¬ E} M;¢+ M?B M ?ÄBX

@ h?ìB ;B M [mv i„+X

"¢+? >´ *?Q h¬M M;?B K M;?` M|B,

@ GQ¨B M;QìB M m i?¨M? iUm *?O h?¬M- ? B KQÆB b€m T?€T i„+ # M ¸-m ¸ m F +?¢K ¸ M T?€T i„+ # M ¸-m +O ? B KQÆB b€m p¨ *?O h?¬M- +?d b) /šM ¸ M *?O +| F?ª M,M; /šM T?€i i?¬M +?B MX *?O h?¬M imv mv M,M; +QìM; ¸¢B- M?QM; +k i?¬M +?B M- +| i? M|B H¨ v m [mw ¸` p¨ +kM; F?¬M; b BX L;Q¢B i`W ¸B K M¨v¨` \*?O h?¬M pšM p¬ +MM; H¢M? HMM; p¨ Hw i`QX

@ :B®M; M?Q T?•M i?¬M M¨v +O M;QÆBX

"¢+? >´ *?Q h¬M +?d p¨Q "´M h¬M M|BX *?Êi i?¨v €M? K„i +O "´M h¬M ¸ M; M?bM i v pQÆM¨ +O KbM?- ¸-m ;B"i ;B"i- "¢+? >´ *?Q h¬M H"TiS+ `Ki i v H¢B K°i +€

@ *?m hQÊ+ +| p¨`i +QB i`¼M; M;QÆBX o¨v i b) ¸2K M?[M; i•K ¸„+ p¨ HoM? M;° M;O b v M|B +?Q M;QÆB #B iX

@ h` M +ª h?€B ¸´- M;QìB +?¢K ¸ M i?ìB ;B M [mv i„+ F?¬M; +?d +| KbM? M;QÆBX

"¢+? >´ *?Q h¬M M|B- b m ¸| H¢B H¨K K°i +?mv M F?B M S?QM; o•M o¬ E} p¨ ¸€K #`i M;ì pW FBM? ?½BX h v €Q i`€B T?¨i H M- "¢+? >´ *?Q h¬M #¶M; [m€i,

@ h?ìB ;B M ioM? +?d5

óPM;5ô

>Q F?¬M; /QìM; M?Q `mM; ¸°M; K½M? HB i K°i +€BX J•v ¸2M +m²M +m°M p¨ ;B| k ¸SM; BK #`i ¸°M;X E?¬M; +?d M?Q p"v- S?QM; o•M o¬ E} p¨ +€+ i`QîM; H½Q "„+ > i? M?9+ M?Q+? ¸QÊ+X \*?d +| "´M h¬M H¨ pšM M?Q +k M?bM +?^K +?^K p¨Q "¢+? >´ K„i €M? b€M; #WM; H M- ;B®M; M?Q +kM; F?¬M; #` "¢+? >´ *?Q h¬M ¸°i M?B M i` H¨KªM? ?QîM;X

:¬M M?Q p¬ w i?S+- FB K M;mv M i`QM; +Æ i? S?QM; o•M o¬ E} HB M p" M +?mv M +O HU+ HQÊM; # M M;Q¨B- M?QM; w MB K M¨v¨`i M? M? ¸ MûM tm®M; , ó"¢+? > ;b ¸ ?¢B +?9M; i 5ôX

L; v p¨Q H9+ M¨v- H¢B M;?2 "¢+? >´ *?Q h¬M [m€i K°i iB M; ,

@ h?ìB ;B M M;?`+? HQm5

ó"MM;5ô

"KB ¸`i Kì K`i iW K†i ¸`i h?€M? bÆM #®+ H MX S?QM; o•M o¬ E} p¨ +€+ i`QîM; H F?¬M;i? F?®M; +? HmB p T?Q b mX *MM; H9+ ¸| - K°i K¨m t M? #B +iW h?€M T?Q X *•v +®B p®M p®M #` HU+ HQÊM; ?Ov /B i +QìM; ¸¢B T?€ ?Ov ?¬m M?Q F?

tm'i ?B M- /MM; h?€M? çB M H"K i`mM; i•K i`^B /"B iW ; -M ç M t X .QÈB +?•M K
M?Q i M i`M? +kM; i`Î M M KÌ ^Q- i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬B T?K+ +^M? iQÈM; i`QÈ
i`QM; i` M i?•M M9B +kM; #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'vX

G-M M`v HU+ HQÈM; i`|B #m°+ ç†+ #B i FB +?d FûQ /"B i`QM; i?|B ;B M `i M; „M
o•M o¬ E} i?"K +?Q +?d KÈB HQÈi [m w MB K óT?^M F?€M; ôX æ€K i`QÎM; H½Q
F?¬B T?K+ HçB iU /QX

æçB i`QÎM; H½Q „+ >^B bYM; b®i K°i +?9i- b m ç| içB +9B M; Q|B [m€ tm®M; ;B[

@ *?9+ KWM; *?Q h¬M ç½ F?®M; +? çQÈ+ HU+ HQÈM; i?|B ;B M5

"ç+? >´ *?Q h¬M KdK +Q|B F?¬M; ç€T- €M? K„i HçB H`M?bM p T?Q S?QM; o•M

óE?¬M; ç9M; i`QM; +?mv M M`v +| +?9i p'M ç Xô @ :-M M?Q p¬ w i?S+- S?QM; c
bBM? ` +^K ;B€+ M`vX :B[h?|B ;B M ioM? +?d +O "ç+? >´ *?Q h¬M p` h?|B ;B
S?QM; o•M o¬ E} +^K ;B€+ çQÈ+ K°i b® çB K F?¬M; ;B®M; X

S?QM; o•M o¬ E} +9B i?'T ç-m- F?¬M; M; WM; bmv M; ?o p'M ç M`v- +kM; F?¬M; ç

óh?|B ;B M ioM? +?d K` "´M h¬M M„K ;B[ H` K°i b^M T?~K /B M bBM? +O v LB K E
;B M [mv i„+ K†+ /M F?| F?®M; +? - M?QM; +kM; F?¬M; +?„+ H` F?¬M; +| B F?€+
ioM? +?dXô @ æ-m | + S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?|M; +?mv M ç°M; - #„i ç-m bmv M

"ç+? >´ *?Q h¬M F?¬M; i? M`Q +?d H` F?Q2F?Q M; M,M; HU+ K` v M„K ;B[X oÈ
F?¬M; i? H`K M?[M; +?mv M M?`K +?€M M?Q i? X o`v i?b +?d +| i? H` v Km®M M
M[`i ?B M M?B M H` +| HB M [m M ç M i?|B ;B M [mv i„+X L?QM; içB b Q v F?¬M

S?QM; o•M o¬ E} bmv iQ- €M? K„i [mûi [m "´M h¬M pšM M?Q +k F?¬M; M?9+ M?Q
+?'i ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB pÈB K¼B M; Q|B- M?Q ?ç+ çSM; ;B[#¬v ;"- i`QM; HÁM
h¬M p®M Hw i`Q ; -M M?Q i`M F?®+- i'i +^ ç m ?^M? ç°M; i?2Q #^M M,M; X "ç+? >´
pÈB ?„M- M?QM; +kM; F?¬M; T?^B H` F?¬M; i? ;B Q iB TX "ç+? >´ *?Q h¬M F?¬
M|B pÈB KbM?- p"v i?b +?d +| K°i M; mv M M?•M- ç| H` "ç+? >´ \*?Q h¬M +?Q `^M;
KbM? KÈB +| i? ?B m çQÈ+ K` i?¬BX L?Q p"v i?b `i / çQ€M ` - çB m K` v Km®M
h¬M F?¬M; i? M`Q ?B m çQÈ+ - +?d +| i? i?¬M; [m ?B m #B i +O KbM? i`mv M

óL,M; HU+ F?®M; +? i?|B ;B M M; ?`+? +?mv M +O "´M h¬M ?ŠM H` tm'i ?B M b m
h¬M H`v çQÈ+ h?|B :B M +?B FB K KÈB +| M,M; HU+ i?|B ;B M M; ?`+? +?mv M- +
i? M`Q +| çQÈ+ ç•v\ô @ .-M /-M Kç+? bmv M; ?o +O S?QM; o•M o¬ E} +`M; `ä`
K†+ /M bÎ ?[m i?€M? HU+- +kM; +| i? M|B H` M?•M i`B K°i ç|B- M?QM; Hm`M p F?
T?•M iQ+? bmv /B M i?b +?„+ +?„M F?¬M; i? M`Q bQ çQÈ+ pÈB "´M h¬MX "´M h¬
ç /KM; - i?¬M i?S+ /B M ?| p¬ ?çM- p F?^M,M; HoM? M; °M?bM F?„T pki`K +kM;
i? bQ b€M? çQÈ+ - i?"K +?Q +| i? H` F?¬M; +| K°i BX L m M?Q M|B "ç+? >´ *?Q
p"v i?b +| p F?¬M; ?ÉT HwXô

@ æ•v F?¬M; T?^B H` óh?|B ;B M M; ?`+? +?mv M ô- M; `B +kM; F?¬M; M„K ;B[M,M;

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M M; ~M; ç-m H M M?bM "ç+? >´ *?Q h¬M- M|B K°i +€+?

@ E?¬M; b B- i [m^a i?"i F?¬M; M„K ;B[óh?|B ;B M M; ?`+? +?mv M ôX

"ç+? >´ *?Q h¬M i€M i?QÎM; M|B,

@ Gm`M p KS+ ç° +?çK ç M i?|B ;B M [mv i„+ - i +kM; FûK t bQ pÈB T?•M i?¬M +
i +?d M„K ;B[çQÈ+ K°i +?9i # M M; Q`B K` i?¬BX L; v +^M,M; HU+ óh?|B ;B M io
b€M? #^M; T?•M i?¬M +O M; QÆB çQÈ+X h?|B ;B M [mv i„+ p®M H` K°i HQçB [n
iQ`M F?€+ pÈB M?[M; [mv i„+ F?€+ - +?Q /M H` +?Q i?¬M +kM; F?¬M; i? +?çK ç M
M; O b v- Hw ;B^B ç®B pÈB #^M +?i +O i?€M? HU+ p` #bM? ?`M? T?€T i„+ +`M; b
;B€+, pB + i +| i? +^K M?"M çQÈ+ bU i^M içB +O i?|B ;B M [mv i„+ +kM; F?¬M;
KçM; ç½ ç`M? bœMX h p®M F?¬M; +| F?^M,M; M„K ;B[i?|B ;B M [mv i„+ - M?QM;
+^M M?[M; M; Q|B F?€+ M„K ;B[çQÈ+ M|X

GB + K„i M?bM "´M h¬M K°i +€B- "¢+? >´ *?Q h¬M iB T iK+ M!B,

@ S?•M i?¬M M¨v +O M;QÆB [m€ Hw i`Q- F?¬M; i? ?B m çQÊ+ i?S [m€ +ªK iQM
M;QÆB #B iX J†+ /M i F?¬M; ?B m +¬M; T?€T p¨M;mv M Hw T?•M i?¬M- M?QM;
+! i? /MM; i•K i?¬M i` Q ç´B +?S\

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç¬m K°i +€B- HB + K„i M?bM "´M h¬M pšM M?Q +k çSM; v M K
b m ç! i`ª H!B,

@ æ9M; p¨vX

L;?2 çQÊ+ +•m i`ª H!B i`QM; /U HB m- "¢+? >´ *?Q h¬M H°` p ?¨B HÁM;- K°i i v
h?€M? bÆM H¢B çQÊ+ T?O H M K°i HÈT K¨m t M? H€- +MM; pÈB çdM? M9B iW /Q

@ L?bM i?`v `²B +?S\ h?€M? çB M +! T?ªB ç½ F?¬B T?K+ H¢B /€M; p M?Q i`QÊ
F?¬M;\ h +kM; F?¬M; M„K ;B[i?!B ;B M [mv i„+¬ M?QM; H¢B +! i? i¢Q M M ?B
çQÊ+ M!X L m M?Q +?d M?bM p¨Q ?B m [mª- p¨v i?b +! i? M!B H¨ i ç½ M„K ;B[óh
;B M M;?`+? HQmôX

@ h?!B ;B M +kM; F?¬M; ?mv M #Q M?Q i`QM; +?9M; i iQÎM; iQÊM;X L m M?Q M;
[mv i„+¬ M?QM; H¢B bÎ ?[m M,M; HU+ iQ HÈM- +! i? H¨K +?Q i`i +ª F?¬B T?K+ H¢
?¢M M?Q F?B M +?Q K°i ç! ?Q F?¬B T?K+ H¢B i`¢M; i?€B i`QÊ+ F?B M! KÎ` - #
?Q - ?¨K HQÊM; MQÊ+ i`QM; M?Kv ?Q - i`i +ª K¼B i?S ç m ;B®M; M?Q H9+ # M ç¬
H¨ M;QÆB ç½ i?B i`B M i?!B ;B M M;?`+? +?mv M i` M ç! ?Q ç!X

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; F?) ç°M;- ç¬B K¬B K'T K€v M?QM; H¢B F?¬M; i?®i`
?B M H M p bmv iQ i?"i b•mX

@ o¬ E}- T?•M i?¬M +O M;QÆB M„K ;B[i?!B ;B M [mv i„+¬ +ÁM M;QÆB H¢B F?¬M
;B M [mv i„+ H¨ M?`i ç`M? T?ªB M„K ;B[i?!B ;B M b Q\ >B m [mª +m®B +MM; +O
i„+¬ +?QM? H¨ F?B M +?Q i`i +ª bU p¨i i`QM; K°i T?¢K pB ç†+ #B i- ?Q¨M iQ¨M F?
K°i i?!B ;B M i`QÊ+X

@ J°i i`¨M +?B M ç M; /B M ` MY +?WM;- M m M?Q M;QÆB +! çO M,M; HQÊM; p
M;Q!B +? i b®M; H¢B- F?B M ? B # M ;B Q +?B M i€+? ` - F?B M i M ç½ #„M ` i`
i`i +ª K¼B M;Q!B T?ªB i`Î p p` i`Q # M ç¬m L m M?Q H¨K çQÊ+ ? i i?ªv M?[M; çB
M;QÆB +kM; ç½ M;?`+? +?mv M +?B M i`Q!M; M¨v `²BX

@ *?mv M M¨v- ?bM? M?Q +! T?¬M F?¬M; ;B®M;

S?QM; o•M o¬ E} M;?B ?Q†+ M!B- H¬M; K¨v M?Qm +?†iX

@ > ? - M;QÆB [m€ +?`T M?`i `²BX *?d +¬M ?B m [mª ;B®M; M?Q M? m- ç! +?QM
B M!B M„K ;B[i?!B ;B M [mv i„+ i?b M?`i ç`M? T?ªB M„K ;B[çQÊ+ i?!B ;B MX `¨i F
? v H¨ çB m F?B M i?!B ;B M [mv i„+¬ p ?B m [mª ç m ;B®M; M?Q M? mX *?d +! ç
HU+ ?ÆM M?B m bQ pÈB +€B b m K¨ i?¬BX

@ G¨K K°i ;Bª i?B iX L m M?Q M;QÆB M„K ;B[M,M; HQÊM; çO K¢M?- +! i? KÎ`°M
iQ¨M #° pk i`K- p¨v i?b M;QÆB t2K M?Q ç½ M„K ;B[i?!B ;B M- +?Q /M M;QÆB +
[mv i„+ ? v F?¬M; +kM; i? X æQÆM; M?B M- Km®M KÎ`°M; T?¢K pB +O óh?!B ;B
M;?`+? +?mv Mô ç M iQ¨M #° pk i`K- M,M; HQÊM; +¬M T?ªB ? Q T?Q +?„+ +?„M ç
iQÎM; iQÊM; çQÊ+¬ Qi M?`i +kM; T?ªB pQÊi [m +ª HU+ HQÊM; +O *?O h?¬MX

@ *?Q M M i M!B pÈB M;QÆB M?[M; çB m M¨v H¨ Km®M +?Q M;QÆB #B i- M m M?
½v i?Y K°i b® T?QÆM; i?S+ F?€+- #B i ç•m b) +! i?m ?Q¢+? #`i M;!

"¢+? >´ *?Q h¬M M!B ç¬v ?¨K wX

S?QM; o•M o¬ E} M;~M; ç¬m H M- i`QM; HÁM; M?Q +?Êi ?B m ` ,

@ æ i¢ *?Q h¬M ç½ +?d çB K5

@ VK- ?B M ;Bì #Q K"i +O h?€M? bÆM ç½ #` iB i H°X E?¬M; +?d M?Q p"v- MÆE
F?€+ +kM; ç½ #` T?€i ;B€+X *?9M; i ç½ F?¬M; i? iB TiK+ M;O b v î M?[M; MÆ
*?Q h¬M F?€+ i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i- [mv i ç`M? ?ÊT bS+ KÎ` K°i F?¬M; ;B M
o T?¬M h?€B *` ç`M? T?ªB ;B Q +?Q M;QÆB *?m hQÊ+ Km®M ;†T M;QÆB- K°i H
>Q†+- ó+?QM? b€+? ?¬M T?®Bô +O h?€M? çB M M;QÆB +| i? #„i ç-m i?B ?"M
i°+ p` i?B M bS- +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB H`K tQM; M?[M; /U ç`M? +O KbM?X *?Q
i? M`Q- +?9M; i +kM; T?ªB ;B[;bM K°i +?9i ?mv ii?®M; h?€B *

L?[M; HìB M`v F?B M K¼B M;QìB ç m +ªK i?'v M†M; M - i`QM; HÁM; K¶B M;QìB ç

@ o•M; i?Q *?Q h¬M- i¬B M?'i ç`M? b) M? M? +?|M; i?9+ ç~v +?mv M M`vX

@ VK- i çB ç•v5

ó:"Q5ô

J°i iB M; ?´ ;-K p M; H M- "¢+? >´ *?Q h¬M ?| i?"M? K°i #|M; b€M; K`m i`„M; p¼
M?€v K„i ç½ #B M K'i F?ÄB i-K K„i K¼B M;QìBX

ekyX *?QÆM; 89k, *?Q h¬M G° _ "Q J"i k

>m€M? >Q†+ +?„T i v M|BX

@ æB çB5

*€+ i`QîM; H½Q „+ >ªB ç€T HìBX

a m F?B M|B HìB iW #B i- >m€M? >Q†+ HB M tQ v M;QìB # v p ?QÈM; +?•M M9B
K'i F?¬M; +ÁM i?'vX

a m F?B "¢+? >´ *?Q h¬M `ìB çB- "´M h¬M pšM î H¢B MÆB M`vX .QÈB bU +?9 w +
iWM; #QÈ+ çB ç M +?QM? ;B[çdM? h?€M? bÆM- b m ç| F?Q M? +?•M M;²B tm®
F?Q iS+ ç m #B M K'i ;B®M; M?Q ?| i?"M? iQÈM; ç'ix

ó"´M h¬M- M;QÆB ç M; H`K ;b p"v\ô @ S?QM; o•M o¬ E} /Á ?ÄBX

"´M h¬M H¢B F?¬M; ? i`ª HìBX •M? b€M; +?Êi H|2 H M- #|M; /€M; +O "´M h¬M #¶
M;QìBX

æ¢B i`QìM; H½Q „+ >ªB HB + K„i M?bM S?QM; o•M o¬ E} K°i +€B- ;B®M; M?Q K
+kM; F?¬M; H M iB M;X

@ o¬ E}- +?9M; i +kM; çB ç•vX æÊB b m F?B „+ >ªB i?m t T´M i?Ä - +?9M; i b)

J'v p` i`QîM; H½Q F?QK M;QìB M|BX

@ G`K T?B M +?Q p` i`QîM; H½Q `²B5

S?QM; o•M o¬ E} ç€T HìBX GìB /†M /Á +O "¢+? >´ *?Q h¬M- ;BªB i?Q+? p i?ìB ;
[m€B +O "´M h¬M i'i +ª M?[M; çB m M`v ç m +¬M i?ìB ;B M ç bmv M;?oX

*?mM; [m M? i`î M M i`®M; i`ªBX S?QM; o•M o¬ E} M;šK M;?o K°i +?9i- b m ç| p
M p€+? ç€ F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- +?bK p`Q bmv iQX

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- K°i iB M; tû ;B| #¶M; F?B M S?QM; o•M o¬ E} i?
`X \*?d i?'v K°i #|M; ç2M K M; i?2Q K°i +•v HQÐB ?€B iQ HÈM BM p`Q i`QM; K„i-
iÈB M?Q iB +?ÈTX

@ h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M\

S?QM; o•M o¬ E} ç°i M; °i çSM; /"v- FBM? M; ¢+ M?bM p T?Q i`QÈ+X

@ o¬ E}- +?9M; i H¢B ;†T M? m`²BX

J°i Hm²M; ;B| i?´B [m - # M p€+? ç€?B M` i?•M ?bM? + Q HÈM +O h?QÆM; E? HQÐB ?€B iQ HÈM M?Q #B m iQÈM; FB ç†i H M p B- h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M +Q

@ L?QM; K"- "¢+? >´ *?Q h¬M `ä`"M; H" M|B

@ *?m hQÈ+ *?Q h¬M b) ç M ;†T M; QÆB T?ªB F?¬M; \ > ? - M; QÆB ?½v bmv M; GQM; - *?m hQÈ+ - "¢+? >´ - >mv M ok- M; Q¢B i`W h? M? GQM; i?b +ÁM +| i?S ;b #

@ L; "B +?QM? H" *?m hQÈ+ *?Q h¬M\

S?QM; o•M o¬ E} M; ?B ?Q†+ M|B,

@ L?QM; *?m hQÈ+ *?Q h¬M F?¬M; TªB H" K°i T?K M[b Q\

@ B5

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M #'i ç„+ /o i?Î /"B K°i iB M; ,

@ E?¬M; TªB i ç½ M|B pÈB M; QÆB `²B b Q\ æ•v +?d H" K°i ?| i?•M +O i i?¬B M K ;BÈB- H¢B /MM; h?QÆM; E?mM; H"K / M? ?B m +?ŠM; TªB H" / /"M; H"K pB

S?QM; o•M o¬ E} BK H†M; K°i H9+- b m ç| M|B,

@ h¢B ?¢ +| K°i +?mv M F?¬M; `ä- +ÁM tBM i?dM? ;B€Q *?m hQÈ+ *?Q h¬MX

@ L; QÆB +S M|B çBX "¢+? >´ *?Q h¬M p®M ç½ ? Q T?Q M?B m M,M; HQÈM; - +| T M?Q p"vX L m M?Q M; QÆB +ÁM +?¶ M"Q F?¬M; ?B m i?b +S ?ÄBX >ÄB tQM; i?b b Km®M ;B Q T?| +?Q M; QÆBX

@ h`QM; b® #®M i?€M? i?9- h? M? GQM; Î T?Q ç¬M; - ç¬M; +| æ¬M; >ªB- `²M; +| çB m M"v +| i? ?B m çQÈ+X S?QÆM; i•v H" MÆB +| i?€B im i` M F?¬M; - +?O ç¢ +kM; +| i? Hw ;BªBX o"v pb b Q \*?m hQÈ+ H¢B Î T?Q #„+ \ h?2Q i çQÈ+ #B i- "„+ oB M- ?ÆM M[ \*?m hQÈ+ p®M i?m°+ iQM? HY - M„K ;B[ HY i`QM; i?B M ?¢- M? H" MÆB #,M; imv iX L; Q" B ` H9+ ç-m F?B KÈB ç M h?€B *´ - >m€M? >Q†+ iB M # "„+ >ªB >B M oB M F?•m - h?QÆM; L; ¬lv M T?Q i•v- h?QÆM; E?mM; i" M; JBM? oU E?¬M; #B i TªB ;BªB i?Q+? i? M"Q\

*?m hQÈ+ *?Q h¬M +QÌB M|B,

@ h`QÈ+ +m°+ +?B M i?¬M K +?9M; i p®M F?¬M; +| +?¶ Î +® ç`M?- +?Q M M +k a m M"v #ÎB pb +?9M; i TªB +?[i?QÆM; M M KÈB +| #®M ç` çB K ç|X "®M +•m i?"M? H" T KÈB HQm i`mv M` X

@ "„+ >ªB >B M oB M F?•m +?„+ M; QÆB ç½ #B i`²B- ç| +?QM? H" MÆB >B M oB M v ç†i Î MÆB ç|X

E?B *?m hQÈ+ *?Q h¬M M|B M?[M; HÌB M"v- iB M; +QÌB #¶M; K'i çB- i?¬M b„+ +|

@ æ¬M; >ªB H" K°i T?B M M QÈ+ K M? K¬M; X .U i?2Q /B M; mv M +O >B M oB M- i¢B HK+ ç` - +?Q M M i ç½ ç2K ?"B +®i +O v M i€M; Î "„+ >ªBX >ÆM M[Î ç| i +kM; v M i•K ?ÆM K°i +?9iX

@ h?QÆM; L; ¬lv M T?Q i•v- ç| p®M H" MÆB "¢+? >´ *?Q h¬M im ?"M? i`QÈ+ FB - HU+X \*| çB m b m M"v pb Km®M ç + Q ç` p` +O h?€M? çB M- +?Q M M v ç½ /Ì h?€M? çB M- ?ÆM M[+| + Q i?O h?€M? çB M i¬M; +?WM; +kM; M iQ" M ?ÆM p iÈB

*?m hQÈ+ *?Q h¬M /WM; M; M; +•m +?mv M- +?mv M b M; M|B,

@ *?9M; i ç½ [mv i ç`M?- /MM; T?€T HU+ /ÌB h?QÆM; L; ¬lv M- MÆB v p®M im ? /MM; i?€M? HU+ KÎ`°M; M| H"K MÆB M; O b vX L?Q p"v # M; QÌB +kM; +| i? i¬M;

#ÎB pb i H" T?€B M[- +?Q M M #¼M ?¼ Hm¬M p¬ ibM? ?Q†+ +® w M; ,M +ªM +¬M
M; QÌB i?b i #` i?QÆM; M? M?'i- KÈB +| F?ª M, M; çB HçB # M M; Q" B- +?'M M?B
+?Q h?B M æQÌM; p" J :BÈB K°i?B M iQÈM; ;Bª içQ- F?B M #¼M +?9M; F?¬M; #E
h¬M +?9M; i X

@ *ÁM M?Q M; QÆB pW ?ÄB pb b Q T?QÆM; #„+ H" MÆB +O *?m hQÈ+ - M?QM; H
M"v +¬M; / ;BªB i?Q+?X *?m hQÈ+ +?O ççQ H" HY - +| i? iÄ ` M?B i HQÈM; p¬ i
i? ?'T i?m i' i +ª HU+ HQÈM; i?m°+ iQM? HY i`QM; i?B M ?çX a m +m°+ +?B M i
+kM; #` ? Q i' M- +?Q M M ç½ p¬ ibM? ?'T i?m M?B i HQÈM; +?mM; [m M?X h?B
#„+ /o M?B M H" i`î i?¬M? MÆB #, M; ;BèX oB K J tm' i i? iW MÆB M"Q M; QÆB +A

@ S?QÆM; i•vX

@ E?¬M; b B- +?QM? H" T?QÆM; i•vX o®M M?[M; ?mM; i?9 M"v- # Q ;²K +ª Gv C
T?QÆM; #„+X L?QM; *?m hQÈ+ Î T?QÆM; #„+ +?ŠM; M?[M; F?¬M; T?€i` M?B i H
i' i +ª M?B i HQÈM; i`QM; i`ÌB ç' iX E?¬M; M?"M çQÈ+ M?B i HQÈM; /Q *?m hQÈ+
+?d +| +€+? +?mv M b M; MQÆM; M?i "ç+? >´ Î T?QÆM; i•v- KQÈM F?Q iS+ ?mM
Hmv M ?mM; iQM?X

S?QM; o•M o¬ E} +?Êi?B m` X

@ *Ym L; ?B +| S?O aÆM- /o M?B M H" M|B ç M MÆB im ?¬M? +O >mv M ok *?Q h
MÆB +Q M; K +O *Ym om i°+X J¼B M; QÌB Î h?€B *´ +?d #B i`^M; om i°+ F?€+ #B
F?¬M; #B i >mv M ok *?Q h¬M i?"i` +?QM? H" M? 2K pÈB i?Ov i´ b€M; H" T M M
? v om i°+- H9+ # M ç-m #¼M ?¼ ç m ;B®M; M?Q M?[M; M; QÌB F?€+- ç m tm' i i?
b m ç| #ÎB pb F?ª M, M; HoM? M; ° +O K¼B M; QÌB- +| p" B M; QÌB F?¬M; i? M„K ; E
G9+ 'v K°i #° T?"M i°+ M?•M HB M iW #Ä pB + im pä- +?mv M b M; M; ?B M +Sm
; B9T +?Q M?[M; M; QÌB F?€+ M„K ; B[çQÈ+ HU+ HQÈM; +QÌM; ççBX om i?m" i p" T
h?Ov i´ b€M; H" T M M om i°+ p" >mv M ok *?Q h¬M FB p®M H" M? 2K- b m ç| v K
H" T M M pm i?m" i- içQ i?"M? K°i M?€M? ?mv i i?®M; om i°+ `B M; X L?QM; H9+ K
pB + im pä M M` i bmv v mX ob ç +?B m +® 2K i` B- >mv M ok *?Q h¬M +kM; F?¬
i?m" iX E?B ç| pä +¬M; +O v ç½ ` i + QX \*kM; M?i +| >mv M ok- H9+ T?€T pä i` M?
#B i M"v KÈB +| i? iB T iK+ /mv i`bX h`QÈ+ F?B çQÈ+ i?€M? i?9 >mv M ok +?'T i
p" om i°+- >mv M ok *?Q h¬M ç½ im Hmv M K°i b® pä ?¼+ +| iQM? T?ÁM; M; U` i K
+O v- +?Q /M H" ? B p` *?Q h¬M F?€+ ?ÉT bS+ +kM; +?Q +?„+ +| i? T?€ çQÈ+X
M M F?¬M; B /€K i` m +?¼+ ç M om i°+X >ÆM M[iQM? ibM? >mv M ok p®M F?B
i¬M FQM? - +?Q M M om i°+ pšM iB T iK+ i`QÌM; i²MX

@ a m ç| >mv M ok #` i`¼M; i?QÆM; i`QM; +m°+ +?B M i?¬M K - om i°+ HB M M?
i? +O vX hmv M|B H" S?O aÆM- M?QM; içB h?€B *´ HçB +| ` i Qi M; QÌB #B i p`
F?€B H" Î *Ym L; ?BX a m F?B pm T?€T +O om i°+ ?Q" M i?B M- #ÎB pb HBM? ?²M
+?Q M M` i Qi M; QÌB ?ÄBi?, K p ç` çB K FB - iW ç| +¬M; +| Qi M; QÌB #B i ç MS
#ªQ p #Q K" i M"v- +€B ç€K om i°+ ç€M; v m ç| i?"K +?Q M; v +ª om h´ F M?B K-
+kM; F?¬M; M|B +?Q ?„M #B i +?¶ +O S?O aÆMX L; Q" B ` ` i Qi M; QÌB #B i S?C
+O >mv M okX

L|B ç M ç•v- *?m hQÈ+ F?¬M; F?ÄB +QÌB F?)X

S?QM; o•M o¬ E} M; ~M` X "Q K" i M"v i?"i bU H" +| ?ÆB

@ h?b` H" p"v- i ?B m`²BX

@ L m ç½ ?B m- p"v ; B| ç M T?B M i ?ÄB M; QÆBX

*?m hQÈ+ ç°i M?B M i? v ç´ B i?€B ç°X >bM?ªM? h?QÆM; E?mM; i`QM; 'M iQÈM;
i?ÌB bKT ç´X

@ hB M #®B +S ?ÄB çB5

@ L; QÆB ç`M? H9+ M"Q i?b +QÈB +QM ; €B i \

*?m hQÊ+ *?Q h¬M M´B ;B”M çMM; çMM; ?ÄBX

@ 5

S?QM; o•M o¬ E} i`ÊM K„i ?€ K²K- M; v +ª ?ÆB i?Î i`QM; H²M; M;U+ +kM; M?’i i?Ì
M[ç m ç M b®+ ?¬M;X

@ S?QÊM; S?B H” +QM; €B +O i - +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i b Q\ h M M;m M;@
M?B m Ov F?m’i M?Q p”vX L; v +ª M;QÌB H”K K M?Q i Î K°i # M +kM; F?¬M; M?b
ç€K i?B M bS +O h?B M æQÌM; FB +?çv ç M ç•vX

@ L;”B M;”B p” >B M oB M *?Q h¬M H” pÊ +?²M;5

@ J 5

:B[bQÌM M9B #¶M; p M; H M K°i ;B¼M; M¡B i? M i?MM;X S?QM; o•M o¬ E} i?2Q
S?QÊM; S?B M;QÌB K†+ T?QÊM; #”Q çÄ M?Q HY ç M; H†M; H) çSM; ;B[F?¬M; i
M;¼+ +?2 K†i- ? B ;Á K€ YM; ?²M;- +! K°i p tBM? ç T p” i? M i?MM; F?¬M; iª çQÊ
.€M; p M”v +O S?QÊM; S?B- S?QM; o•M o¬ E} i`QÊ+ ;Bì +?Q iWM; i?’v [m X

*?m hQÊ+ #’i ç„+ /o i?Î /”B,

@ *QM ;€B HÈM T?ªB H’v +?²M; +?S5

æ€T HçB H” K°i iB M; F m ?ÌM /¶B iW T?Q t ,

@ J

@ æQÊ+ `²BX hB m iY M;®+- K†+ /M +¬M; HU+ +O M;QÆB çç i ç M *?Q h¬M- M?Q
+?ŠM; F?€+ M”Q çS i` +QMX h +kM; F?¬M; i` m +?¼+ M;QÆB M[X *?mv M +O
ç½ M¡B `ä pÈB M;QÆBX ”•v ;Bì i ;B Q S?B M?B +?Q M;QÆB- b m M”v TªB M?Ì M

@ hB M #®B v M i•K- i ç½ + K F i çQÆM; M?B M b) i?U+ ?B MX

@ *?ŠM; H) +?d pb + K F i b Q\

@ h b) +?B m +® M”M; +ª çÌBX

@ >B p¼M; M;QÆB i?”i bU +! i? H”K çQÊ+ çB m M”vX

G9+ M¡B M?[M; HìB M”v- *?m hQÊ+ /QÌM; M?Q +! w iS ;b F?€+- M?QM; S?QM; o•M
b•m t X

@ S?B M?B- K çB ç•vX h`QÊ+ FB +! M?i` B +QM i`¬M; MQK- +QM Hm¬M i`€+? v
;„K +QM +?Q M;QÌB ç”M ¬M; M”vX J çB ç•vX

@ Jšm i?•M

h`QM; K„i S?QÊM; S?B +! +?9i QÆM QÈiX

*?m hQÊ+ /MM; ?! i?•M h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M M¡B +?mv M pÈB S?QÊM; S?B-
+S tQM; ?¬ H”K +QM- [mª i?”i +! p `’i [m€B /`X L?QM; ibM? +ªK +?•M i?”M? ;B[
S?QM; o•M o¬ E} +ªK i?’v p¬ +MM; iU M?B MX

ó”MM;5ô

h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M tQ v M;QÌB HçB- iW i` M /®+ M9B # v çB- b m K’v #QÊ+ ç
K°i +?MK i`Q #KB- # M i`QM; +! K°i Hm²M; i?¬M i?S+ #„M i?ŠM; p ?QÊM; #„+- i`Ì
:B[F?¬M; i`mM; +?d +ÁM HçB K°i +•v HQĐB ?€B iY i?¬M iQ HÈM `ÆB tm®M;X

ekRX *?QÆM; 89j, E?€+? æ M hW æΦB h?S L;mv M

> M; ¸°M; i?S RRk /QÈB HÁM; ¸'i h?€M? ¸B M- iQ HB m H`+? bY h?€B *' p +m°
M;mv M #ªM ;?B +?ûT, h?€B *' ¸ΦB bUX L;QÌB +?'T #9i, "€+? >B m aBM?X

h?€B *' tt M,K- i`QÈ+ +m°+ +?B M i?-M K H-M i?S ? B tt M,KX

J :BÈB KQÊM / M? M;?o óh?€B *' ?B T M;?`ô- /K +¬M; +?9 S?QÊM; S?B ¸ M J :
M``M; H`K K²B M?Y- /šM æ L;k \*?Q h¬M EB K h?-M H9+ M``v ¸½ M?"M ¸QÊ+ i`mv
¸ M J :BÈB- b m ¸| b„T ¸†i i'M +¬M; p``Q h?€B *'X L,K ¸°B >„+ •K pB M +?BM? [i
h?€B *'X

"¼M ?¼ F?-M; i?``M? +¬M;- M?QM; *?Q h¬M /MM; +¬M; T?€T M;O b v ¸ +?[i?QÆ
#ΦB i`QM; ; M; i'+X

*€+ *?Q h¬M M;O b v p¬ b® M,K ¸½ i?S+ idM?X J i°+ H M p``Q h?€B *' ¸ m #`iB n

h` M ¸dM? h?€M? bÆM- "Φ+? >' \*?Q h¬M b m F?B i?S+ idM? ¸½ i`B m i"Th?€B *'
bÆM- M; v i`QÈ+ K†i i'i +ª i°+ M?•M- +?QM? i?S+ ¸2K K¼B [mv M HU+ +O h?€B
+kM; H` h?€B *' EB K h?-M S?QM; o•M o¬ E}X æ M H9+ M``v- h?€M? ¸B M +?d +Á
æ L;k *?Q h¬M i`i?``M? M;QÌB +| [mv M HU+ + Q M?'i iΦB h?€B *'X

a m ¸|- *?m hQÈ+ /MM; ?| i?•M h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M ;ÎB ;„K S?QÊM; S?B +?Q
o¬ E}X

a m F?B J :BÈB i'M +¬M; ¸QÊ+ ? B i?€M;- EB K h?-M ¸½ /MM; / M? M;?o +O h
p,M ¸ M J :BÈB- H M iB M; T? T?€M ?``M? ¸°M; +O J :BÈB T?€ ?Q óh?€B *' ?B
HÌB- ?Q``M iQ``M F?-M; i?W M?"M +?mv M M``v- F?-M; ? +| i`€+? M?B K ;bX

h?€M; i?S # - +Ym iBM? M;¬B i?S b€m >mv h`B m T?€ pÐ ?Q F?-M;- i?2Q b m >r
æ²M; i?ÌB- K°i Hm²M; i?-M i?S+ +m®B +MM; +O *?m hQÈ+ *?Q h¬M Î# M M;Q``B
+kM; i M ¸B- i?-M i?S+ i`Îp pÈB #ªM i? X " \*?Q h¬M ?ÊT HU+ KÎ` h?QÆM; L;¬
K°i H-M M[M;O b vX

h`mM; im-M i?€M; i?S # - /QÈB bU i?9+ ¸~v +O +?QÎM; F?®M; ;Bª h?€M? ¸B M
+?QM? b€+? ?¬M T?®B #„i ¸-m ¸QÊ+ iB M ?``M?X EB K h?-M p`` +¬M; +?9 S?QÊM
H HQM; i`¼M; iΦB EB K +€+ i?m°+ h?€B *'X :-M M?Q i'i +ª i°+ M?•M #B i ¸QÊ+
+€+- +?SM; FB M ? B M?•M p"i +| K°i F?-M; ? B F i?ÊT pÈB M? mX æ€M; M?„+ ¸
h?-M [m M #B i- ;²K i?€M? M[L;ΦQ >``M u M +O hmv i pU+ i`QÈ+ ¸°v p``S?QM; i°+
¸°i M?B M K'i iQ+?-` ¸B F?-M; HÌB iW #B i- +kM; F?-M; B #B i?``M? imM; +O #
+MM; M?bM i?'v i?€M? M[M|B- F?B iBM iS+ EB K h?-M p``S?QÊM; S?B +Y ?``M? '
i?€M? M[L;ΦQ >``M u M p®M ¸ M; ioM? i¼ im Hmv M ¸°i M?B M KÎK„i` - M?bM p
M|B HÌB M``QX \*?d K°i H9+ b m ? B ;Á K€ ¸½ ¸-v H - +?d H``F?-M; F?|+ H M i?``M?
+?B M i?-M K +kM; F?-M; B ;†T M``M;X

h?€M; i?S iQ- K°i M?|K T?€T im +m®B +MM; ¸½ `ÌB F?ÄB i?€M? ¸` i`QM; ?Q F?
F?-M; ;B M ¸B ¸ M >Q``M; EBK i?``M? iΦB h?€B *'X G9+ M``v æ L;k *?Q h¬M S?Q
;B[EB K +€+- S?QM; i°+- *?B M i°+- + Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q- + Q i?O iB K
h?-M +'T ?"m F€ "„+ >ªB- om i°+- T?€T im [mv M ?``M? F?„T MÆBX hQ``M #° h?€
bU F?®M; +? +O vX L?QM; F?B M M;QÌB i F€ [m€B H` EB K h?-M pšM FB M i`b
+?d i²M iΦB i` M / M? M;?o - ¸®B M;QΦB pšM /MM; i M im'B +O h?€M? ¸B M i`Q

>„+ •K pB M +?BM? [m•M +O J :BÈB t•K M?"T p``Q h?€B \*'- imv ¸½ i?``M? +¬M;
*' i?S+ idM?- F?B M #¼M ?¼ b„T i?``M? HΦB #ΦB- M?QM; +kM; F?B M iQ``M #° ;B
H°` M;mv M ?bM?- /šM ¸ M i'i +ª i? HU+ +O J :BÈB iΦB h?€B \*' ¸ m #`iB m /B
HΦB F?-M; +ÁM ? v #B i p ibM? ?bM? +O h?€B *'X æ²M; i?ÌB /QÈB / M? M;?o +
+?QM? i?S+ i? K ;B [mªM +? h?€B *'X L?Ì p``Q #Q T?€T +O T?€T im- M?[M; —M

[m F?¬M; ;B M çB ç M ç m #` ;B i +? iX a m F?B i´M i?´i ?¬M; pçM —M K i°+- J
#Ä F ?Qç+? #® i`Q i B K„i içB h?€B *´X

a m F?B i?¬M? ?¬M pÈB +¬M; +?9 S?QÊM; S?B- EB K h?¬M S?QM; o•M o¬ E} M„K
*´- #„i ç-m #® i`Q i? HU+ +€+ T?QÆM; i?2Q ?bM? i?S+ [m•M ç°B- ç²M; i?ÌB HçB
EBK ;B€T bo iB M ?¬M? ?m´M Hmv MX L;Q¬B ` EB K h?¬M +ÁM iW i`QM; + Q i?O
„+ >ªB i`B m i?€M?- +MM; pÈB EB K +€+- iU KbM? +?¼M HU ` K°i b® + Q i?O
i`9M; ç m F?¬M; +ÁM tm´i ?B M i`QÈ+ Kti K¼B M;QÌBX L;?2 M|B M?[M; M;QÌB M`
?m´M Hmv M- çªK M?B K M?[M; M?B K pK i?¬M #QX

J°i M,K M`v +?QM? H` M,K h?€B *´tªv ` M?B m +?mv M HÈM M?´iX

" M i`QM; ? M; ç°M; KÌK`i- K°i H½Q M?•M i|+ #ç+ pmM; #9i i` M p€+? ç°M;X hWM
M;WM; iW i` M p€+? ç°M; `ÆB tm®M;X J°i ?²B H•m- +?d M;?2 # M i`QM; ? M; ç°M
b m ç| H½Q M?•M +?€M MªM M;²B tm®M; i` M ç´i- ;B®M; M?Q +çM ? iF?Q HU+ iQ
+„K p`Q i` M p€+? ç°M;- +?“T +?ÌM #´i ç`M?X " M i`QM; ? M; ç°M; /QÈB HÁM; ç´i
+ÁM HçB K°i iB M; i?Î p~M çK+ [m M? [m~M i`QM; i?¬M; ççQ M;Q^M M;Q QX

S?Q i`QÈ+ /®+ M9B EB K +€+X

S?QM; o•M o¬ E} M;²B [m v Kti p`Q p€+?- ? B H¼M i|+ /`B T?´i T?Æ i?2Q ;B| K€i i?
ç¬B K„i ç2M F`i M?Q MY ç K HSM; H†M; çªQ [m #|M; M;QÌB ç¬M; M;?´i /QÈB bQ
pQÆM; ç M; /Á tûi [m®+ ;B +O ?„MX

" M /QÈB /®+ M9B- iWM; ç°B M;k T?€i ` iB M; #QÈ+ +?•M `K `K- # Q [m M? iC
h` M i`B /QÈB ç´i +| ç M K´v +?K+ pçM ç°B M;k ç M t2M- [m HçB i`QM; F?m pU+ +
J†+ /M b® HQÊM; ç¬M; çªQ- M?QM; ;B[#¼M ?¼ HçB F?¬M; H`KªM? ?QÎM; ç M
HQçM M`QX

h`QM; ç°B M;k # M /QÈB p€+? M9B +| *?B M i°+- +| S?QM; i°+- ? T?€B iU /Q- +kM
i`QÈ+ ç•v- i` M M;QÌB #¼M ?¼ ç½ +| i? K K°i T?¬M F?Q +?´i i?m°+ p [m•M M?•M

@ o¬ E}- M;QÆB +ªK i?´v H`K M?Q p`v +| i€+ /KM; F?¬M; \

S?Q # M T?ªB F?QªM; ? B #QÈ+- h?€M? :Bª i|+ #ç+ Kti ?²M; M?bM ççB [m•M im-
+?“K `½B M|B,

@ oä ;Bª /M b Q +kM; H` pä ;Bª- ?ÆM M[bU T?•M #B i +ªM? ;BÈB ;B®M; M?Q F
.MM; T?QÆM; T?€T +O [m•M ç°B ç ?m´M Hmv M #¼M ?¼- i?“i bU b) +| ?B m [mª

o Kti S?QM; o•M o¬ E} H½M? ççK- pQÆM i v T?ªB ` - iW i` M #`M pm¬M; çti i`Q
h?B i Zm M•K /Q S?QÊM; S?B T? +? - M K K°i ?ÈT M?Ä- b m ç| HçB çti tm®M; #

@ E?¬M; T?ªB H` M?Q M? m +ª b Q\ \*m°+ +?B M i?¬M K i`QM; iQÆM; H B M?´i ç
[mv K¬ HÈM- i` M i`B /QÈB ç´i i´i +ª ç m H` +?B M i`QÌM;X h`QM; HQçB +?B M i`
+O F„ M,M; +?B M ç´m `´i +| ?çMX

Í # M +çM?- S?QÊM; S?B p Kti #bM? ioM? M?Q MQÈ+ pQÆM #`M i v i`„M; M?Q
K°i +?B + #bM? bS i`„M; i` M #`M- v M H†M; `|i ç-v Hv i` i`QÈ+ M;QÌB S?QM; c
h?2Q iB M; MQÈ+ +?ªv `|+ `€+?- ? B Hm²M; F?Q i`„M; i?ÆK K€i +?“K `½B #®+ H

@ h?€M? :Bª iB M #®B tBM /MM; i`5

S?QÊM; S?B pQÆM i v ` - +mM; FQM? M|BX

@ E?¬M; /€K H`K T?B M +¬M; +?9 5

h?€M? :Bª p°B p`M; M|BX

@ h?€M? :Bª iB M #®B F?¬M; +-M F?€+? F?Q5

S?QÊM; S?B M|B tQM; HB M M?„K K„i M;²B v M- F?¬M; [m´v `¬v ? B M;QÌB M|B +

@ E?mv i çB K +?Q K¢M; +O HoM? pU+ H¨ ;B Q çB K- +?d +—M ibK çQÊ+ ;B Q ç
J :BÈB çQÊ+ tQM; H¨ +| p¬ b® v m K - i`QM; +?B M i`QÌM; FB m M¨v i?S ?[m /KM
HU+ HÈM p¨ i`U+ iB T- +?S F?¬M; T?ªB H¨ HoM? pU+X * Q i?O iU +| + Q i?O ç®B
K¶B M;QÌB +?9M; i #bM? [m•M TªB ç®B K†i pÈB ?¨M; i`,K ?¨M; M;¨M F ç`+?- Kn
i?b T?QÆM; i?S+ i€+ +?B M +O [m•M ç°B `i +—M i?B iX

h v €Q #¨Q +O S?QM; o•M o¬ E} T?`i H M- i v TªB pQÆM ` M?Q iB +?ÈT- p) K°i
M?9K ç`i HÈM F?QªM; #^M; #¨M i v HB M ?| i?¨M? +€i bÄB M?Ä pKM X L;|M i`Ä #9I
o•M o¬ E} +?Êi tm'i ?B M K°i p i b€M; M?¼M ç•K i?ŠM; p¨Q i`QM; +€i bÄB FB - ç²

@ æ9M; p"v i?Q +?O +¬M;5
 h?€B >mv M M;~M; ç-m H M,
 @ h?m°+ ?¢ +ÁM +| K°i +?mv M Km®M #~K #€QX
 @ L|B çB5
 @ G-M +?B M ç'm ç| ç½ F?B M +?Q ?ÆM T?•M MY v m K +O [m®+ ç° Zm M; •K #
 HÈM +kM; +?¢v i`®MX >Q" M; +O [m®+ ç° Zm M; •K i?b ?bM? M?Q ç½ #B M K'iX
 @ L;QÆB M|B +?mv M M"v pÈB i H"K ;b\
 æ L?'i T?•M i?-M M;?2 ç M ç•v- +| +?9i F?¬M; pmB +„i HìB h?€B >mv MX
 h?€B >mv M +kM; F?¬M; ç w iÈB- iB T iK+ M|B,
 @ h?m°+ ?¢ +O J æ >Q" M; M?bM i?'v iÁ i?-M çB M F?'M; H² +O [m®+ ç° Zm
 T?€B #BM? ç M +?B K HoM? [m®+ ç° Zm M; •K- +kM; ç2K iÁ i?-M çB M ?Q H F
 J æ >Q" M;- /•M; +?Q pm +O #¼M +?9M; H" J æ >Q" M; H"K +mM; çB MX
 @ >ª5
 æ L?'i T?•M i?-M ;B"i KbM?X
 @ *?O +¬M;- M;~B +kM; #B i ç'v- iQ" M #° F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m J æ >Q" M; ç½
 #,M;- ?Q" M iQ" M ?Ov /B iX L;Q¢B i`W iÁ i?-M çB M M"v- +ª pQÆM; i`B m J æ >
 i`9+ M"Q ?Q" M +?dM? M[X
 h`QM; ç¢B çB M ?Q" M iQ" M v M ioM?X J°i H9+ b m æ L?'i T?•M i?-M KÈB M;~M; ç
 b€M; i`Q im ?B K i?'v,
 @ æ€M? +?B K [m®+ ç° Zm M; •K ? ? - ç€K i?m°+ ?¢ M"v +O ?„M ç½ /šM iÈB K
 h M >Q" M; ç| M; v +ª i +kM; F?¬M; /€K iMv iB M i` m +?¼+
 >„M #¶M; M?B M ç' B ;B¼M; M|B,
 @ h #ªQ +€+ M;QÆB çB çB m i` ibM? ?bM? +O M?` ?Q" M; iY M æS+ GB i- F i[r
 @ h ç½ #ªQ •Q G M *´ æ¢B L?o p" *´ GB i L?o T?K i`€+ +?mv M M"v- i`QÈ+ K„i p
 iS+ ;b p ?„M p" ç°B [m•M i" €+ /QÈB i`QÈM; +O ?„MX h?2Q "°B Gw hQ T?•M iQ+?
 çB ç M i•v #„+ `²BX
 h?€B >mv M i`ª HìBX
 @ G-M i`QÈ+ F?B J :BÈB #„i ç-m i'M +¬M; i?b i M M"v H¢B ç°i M?B M #B M K'iX
 ;B M J æ >Q" M; - p®M iQìM; `^M; b);†T çQÊ+ ?„M- M?QM; ?„M H¢B F?¬M; +| Í ç
 iWM; M|B- /QÈB i`ÆÈM; •K *€i *´ æS+ +| K°i ç°B [m•M i" €+ p" +QìM; ç¢BX E?¬M
 H" i?m°+ p pQÆM; i`B m J æ >Q" M;- M?QM; i H¢B +?Q iWM; i?'v [m X E?B ç|
 p•v F?®M æ h K T?•M i?-M- +ÁM M æS+ GB i i?b F?¬M; ? +| +?9i iBM iS+ M"QX
 @ h`QM; F?¬M; ;B M J æ >Q" M; +kM; F?¬M; +| #|M; /€M; +O ?„MX h`QÈ+ ç•v F
 L;K+ H¢B T?€i ?B M `i ç¬M; t€+ +? i i`¬B- +ÁM +| F?Q iS+ +U+ F€ •K i`X >ÆM
 GB i`i F?ª M;?BX \*?d +| K°i;BªB i?Q+?- ç| H" i`QM; i v M æS+ GB i ç M; M„K; E
 E M"v ?"M? imM; #Q ?B K- "°B Gw hQ iWM; M|B +| i? H" ?„M ç M; ibK FB K i?S;
 F?B M +?Q ?„M M|M; HÁM; M?Q p"v\
 æ L?'i T?•M i?-M pm®i +^K bmviQX
 h?€B >mv M H¢B /QìM; M?Q F?¬M; [m M i•K ç M M?[M; çB m M"v- H M iB M; ?ÄB
 @ *?O +¬M;- ibM? ?bM? +O h?€B *´ i? M"Q `²B\ G-M i'M +¬M; ç| +| i'M i?'i; b H
 i?-M FB +| M|B ;b F?¬M;\
 æ L?'i T?•M i?-M i?ì Æ T?'i T?'i i v- M|B,

@ h?€B *´ F?¬M; b Q +ª- F?¬M; +-M M;QÆB T?ªB [m M i•KX L?B m + Q i?O M?Q i
 T?| M´B +?d Kºi ç€K v m K - +ÁM ç +?Q #¼M +?9M; H¨K KQ H¨K ;B| - p"v i?b ç9M
 óS?M5ô
 Í ç€v HÁM;- h?€B >mv M i?¬K i?Î T?"Q M? M?äKX
 @ h?mº+ ?¢ "°B Gw hQ i? K FB M +?O +¬M;5
 L;Q¨B +Y p M; H M ;B¼M; M|B +O "°B Gw hQX smv M F?2 +Y HÈM- +?d i?'v "°
 M?Q +QM; i?"M? Kºi i`,K M,K KQÆB ç°X
 o K†i h?€B >mv M F?) ç°M;- M|B,
 @ *?O +¬M;- i?mº+ ?¢ tBM çB i`QÈ+5
 @ V X
 S?QM; o•M o¬ E} ;"i ç¬m Kºi +€B,
 @ æB çB "°B Gw hQ- M;QÆB p¨Q çB5
 > B M;QÌB HQÈi [m b€i M? m MÆB +Y - M? M? +?|M; HB + M? m Kºi +€B- b m ç|
 ó"°T5ôö
 a m F?B "°B Gw hQ #QÈ+ p¨Q i`QM; çB M- +kM; F?¬M; M|B HÌB M¨Q- HB M +9B M
 ;B´v /¨v # `°M; +?WM; ? B i?QÈ+- i`ªB H M b¨M M?" M?ÆM #|M; #^M; ç€ ç2MX h´K
 Kºi i`K #ªM ç² ;BªM HQÈ+X
 @ " ?¢- tBM KÌB t2K5 æ•v H¨ iBM iS+ K¨ i¬B i?m i?"T çQÈ+X h`QÈ+ F?B ?ªB /QÆ
 iY M æS+ GB i ç½ iWM; çB [m ç•vX
 "°B Gw hQ +?d p¨Q Kºi ;|+ #ªM ç²- MÆB ç| çQÈ+ ?„M /MM; i? M ç2M p) Kºi pÁM; i`
 @ *ÁM +| #B M JBM? L;K+- +MM; pÈB MÆB M¨vX
 "°B Gw hQ M;~M; ç¬m H M,
 @ LÆB M¨v ?ŠM H¨ F?m `WM; +´K F}X h?2Q i?mº+ ?¢ T?€M çQ€M- M?" ?Q¨M; iY
 iB M p¨Q ç•vX L m M?Q F?¬M; H-K H-M b m M æS+ GB i +?„+ ?ŠM b) ç M MÆB
 "°B Gw hQ T?•M #B i p) # pÁM; i`ÁM ç2M M?¢i i` M i| ;B´v M?ÆM #|M; ,
 @ *ª # MÆB ç m H¨ +?¶ +´K F} +O J :BÈB- M?QM; M?" ?Q¨M; iY M æS+ GB i H¢
 @ ±- p"v i?b +| M;?o ;b\
 @ L m M?Q p"v- #QÈ+ F iB T M æS+ GB i H¨ Î ç•vX
 "°B Gw hQ +?d p¨Q Kºi MÆB i`QM; ç| - p K†i M;?B K i9+ ,
 @ L?Q p"v i?b F?¬M; M;?B M;ì- +?mv M K¨ M?" ?Q¨M; iY M æS+ GB i ç M; iB M ?"
 ç M; i bK M?'i ç`M? +| HB M [m M ç M #®M +?[X
 @ "®M +?[;b\
 æ L?'i T?•M i?¬M ?ÄBX
 @ *Ym l K i?¬MX
 "°B Gw hQ M;~M; ç¬m H M- ç®B /B M pÈB +†T K„i +O æ L?'i T?•M i?¬M- i`QM; K„

ek9X *?QÆM; 899, > B *?O L?•M a€i GK+

@ *Ym l K i?–M; b\ a Q i +?Q iWM; M; ?2 M|B ç M\

æ L?'i T?•M i?–M HçM? HMM; ?ÄBX

@ h–B +kM; +?d #B i çQÊ+ iW çB M i`+?X \*Ym l K i?–M +?QM? H`i²M içB +?Q •K
ó*Ym l K i?–M ô F?–M; T?ªB M|B ç M K°i v m K +QÌM; ççB- K`H`K°i ç°B [m•M +C
i`QM; i`lB ç'iX *?Q /M H`i?€M? [m M; +O aQ i?B M bS +kM; F?–M; i? i`M? ?| çC
F?–M; iB m i M [m M? M; QlB #¼M ?¼X

@ JçM? M?Q p"v b Q\

•M? K„i æ L?'i T?•M i?–M b€M; H M- M?QM; `i M? M? HçB M?ç i çB,

@ L m #¼M ?¼ HÊB ?çB M?Q p"v- içB b Q HçB ç°i M?B M #B M K'i F?–M; imM; iQ

@ h–B +kM; F?–M; `äX h?2Q M?Q HlB ç²M- *Ym l K i?–M H9+ ç–m +?d T?K+ iM
b m ç| +?ŠM; #B i p b b Q HçB #B M K'i i`QM; /ÁM; b–M; H`+? bYX h'i +ª M?[M; i?
M?Q ç m H`~M b®X h–B +?d #B i H`i`QM; ;?B +?ûT +O bÎ•K h`B /QlM; M?Q +| M
M?[M; +'K ç` M`v +| HB M? pÊB M? mX L m M?Q M?`?Q`M; iY HB M iK+ tm'i ?B
F?ª M,M; +?mv M K`?„M ç M; iB M ?`M? +| HB M [m M ç M *Ym l K i?–MX hbM? ?
F?–M; `äX oÊB ç` p` +O i–B içB bÎ•K h`B H9+ ç| - +ÁM F?–M; çO iQ +€+? #B i M

@ aÎ•K h`B

æ L?'i T?•M i?–M i`–K K†+- b m ç| M|B ` K°i +•m F?B M °B Gw hQ FBM? ?½B,

@ *| H) i M M çB +?B K HoM? bÎ•K h`B- ç2K M?[M; i?S ?[m /KM; Î MÆB ç| p ç•vX

@ E?–M; M M- +?O +–M; M;`M pçM H–M çWM; M; ?o M?Q p"v5

°B Gw hQ ç°i M; °i M; ~M; ç–m H M- i` M K†i ?Q`M iQ`M K'i çB K`m K€m- FQ+? ç°M

@ aÎ•K h`B imv i ç®B F?–M; i? ç°M; p`Q çQÊ+X EBK iU i?€T /mv i`b bÎ•K h`B +
ç°M t t–B- /Q >„+ •K *?O h?–M t•v /UM; +?Q i–B iÊ +O #¼M ?¼X h`QÊ+ ç•v `i H•
*?O p®M ç m +Q M; K Î MÆB ç|X *| çB m b m M`v p b ç iB M HÊB +?Q pB +i`mv M
HÊM >„+ •K Zm•M *?O ç m /lB ` M; Q`BX >ÆM M[i–M; /QÊB +?| i +O FBK iU i?€
MÆB +?–M ;B'm ?`B +®i +O i'i +ª >„+ •K Zm•M \*?O ç½ +? i i`QÊ+ ç•vX

@ L?[M; >„+ •K Zm•M *?O FB p b bY /KM; i?–M HU+ [m€ ç° M M #` ?„+ €K i?–M HU
F?B +? i- ?`B +®i +O #¼M +?9M; +kM; #` ?„+ €K i?–M HU+ ç²M; ?| X >`B +®i +O
*?O ç½ F?B M +?Q bÎ•K h`B #B M i?`M? K°i MÆB +| ?„+ €K i?–M HU+ +U+ F€ /`v
Zm•M *?O +?d +–M i?lB ;B M `i M; „M ç M; •K tQÈM; +?9 M; [- i?“K +?Q K°i b® >„+
i?€B çdM? + Q +ÁM ;–M M?Q F?–M; +–M M; •K tQÈM; X >ÆM M[+?„+ M; `B ç½ i?`
Zm•M `²BX L; ?2 M|B b m HQM; bÎ•K h`B +?QM? H`K°i F?–M; ;B M ;–M *?O h?–M
*?O +| i? i`U+ iB T KQÈM i?–M HU+ Î MÆB ç|X \*?Q /M M; `B ?Ov /B i #¼M +?9M; -
i?lB ;B M M; „M ?Q`M iQ`M b®M; HçBX L; `B ?B m w +O i–B F?–M; \

æ L?'i T?•M i?–M M; ?2 p"v HB M ;B"i KbM?X

@ E?–M; +?d M?Q p"v- FBK iU i?€T /mv i`b bÎ•K h`B ç½ bÈK ?Á H`K K°i pÊB F?–
ç`m [m€ F`+? HB i- M?'i ç`M? b) F?B M +?Q \*?O h?–M +?9 w- +?Q M M bÎ•K h`B in
çQÊ+X

°B Gw hQ p°B p`M; M|BX

@ >B m `²B- ?B m `²BX *?O h?–M- *?O h?–M +?l #ªM i¼ M„K ;B[a€i GK+ T?€T
iB M b) iB m /B i +€B bÎ•K h`B ;b ç| FB X

@ *?O +–M; - +| K°i pB +?B p¼M; M;`B +| i? bmv M; ?o5

L?bM /€M; p +O æ L?'iT?•Mi?–M- /Q`M; M?Q ç½ iW #Ä w ç`M? çB M +m²M; Km
 +?ŠM; F?€+ M`Q iU b€i FB - "°B Gw hQ +m®B +MM; i?Î T?`Q K°i ?ÆB,
 @ h?U+ ` bÎ•K h`B +?d H` K°i i?S iQÊM; i`QM; i?¬B- +?O +¬M; ?Q`M iQ`M F?¬M
 M?Q p`vX L; QÊ+ H¢B +?O +¬M; +–M T?ªB HQm w ç M i M J æ >Q`M; FB X h?2Q
 ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B®M; M?Q #B m ?B M # M M; Q`B +O ?„MX >„M p®M H` K°i ç
 +¬M; imv ?| i?•M i?`M? +?O M?•M a€i GK+ T?€ i M b`Q ?mv i +O ?„M- M?QM; b
 ç½ #` ?„M #B i çQÊ+X oQÆM; i`B m J æ >Q`M; p®M H` pQÆM; i`B m HÈM M?`i J
 K¢M?X L m M?Q ?„M p¢+? i`–M M°B iB M? +O +?O +¬M; - H¢B çQÊ+ +€+ pQÆM; i`
 H9+ ç| 2 `^M; +?9M; i ` `i F?| M; ,M +ªM çQÊ+X \*?Q M M i?m°+ ?¢ ç M; ?`- +?O +
 iB K FB K K°i Q i i`Ê HU+ # M M; Q`BX æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T H` K°i HU
 F?B i¬B M|B pÈB +?O +¬M; - F?¬M; #B i +?O +¬M; ç½ bmv M; ?o i? M`Q `²B\

@ h M M; Q`B +?BK G° h•v S?€T ç| +kM; F?¬M; TªB H` i?S i®i H`M? ; bX
 L; ?o ç M +?mv M G° h•v S?€T i` M? çQ¢i i?–M +€+? +O >Q`M; - æ L?'iT?•Mi?–M
 ;B®M; M?Q K¶B H–M +| +?mv M i®i H` H¢B +| #| M; /€M; +O i M M; Q`B +?BK M`vX

@ *?d +–M +| HÊB Q+? H` çQÊ+– p K†i M`v +?O +¬M; F?¬M; +–M ç K td ç MX
 a m F?B i`–K K†+ K°i H9+– "°B Gw hQ +| +?9i #`i ç„+ /o M|BX

@ L; QÆB v M i•K- #ªM i¼ +kM; F?¬M; M|B H` b) F?¬M; bmv M; ?oX \*?d H` i`QÊ+
 i +ÁM +?Q ?m`M Hmv M ?Q`M i?`M?X \*?Î #¼M +?9M; im Hmv M ?Q`M i?`M?– G°
 HB M KBM? pÈB +?9M; i X *ÁM i`QÊ+ ç| ` `i F?| v M i•K F i KBM? pÈB i M •K ?B K
 æ L?'iT?•Mi?–M i?dM? i?QªM; H¢B H° ` i`Q im - Hm¬M F?B M "°B Gw hQ ` `i #`i

@ *?O +¬M; - M m M?Q +| i? +MM; pÈB æ¼ G¢+ *?B oQÆM;
 :B¼M; M|B +O "°B Gw hQ +?Êi BK #†i p b i?`v æ L?'iT?•Mi?–M ;BÆ K°i i v H MX

@ E?¬M; +–M M|B M[5
 æ L?'iT?•Mi?–M M|BX "°B Gw hQ M?bM i?`v i` M K†i ?„M +| K°i p FBM? M; ¢+ p
 óPM; 5ô

sB oQm +?B M ;B€T i` M M; Q`B æ L?'iT?•Mi?–M #¶M; `mM; H MX hB M; `mM; ç
 +`M; p¬ +MM; HÈMX

@ *?O +¬M; - b Q p`v\

"°B Gw hQ pW KÎ KB M; Km®M ?ÄB- ` `i M? M? +kM; ;B"i KbM?– FBM? ?½B M?bM
 h¢B F?QªM? F?„+ M`v- "°B Gw hQ +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; b€i HK+ F?Q iS+ F?€
 o¬ E}X

Gm²M; b€i HK+ F?Q iS+ FB M?Q K°i +ÆM #½Q +?2 T?O #–m i`B +O pQÆM; i`B

ó•K –K5ô

J†i ç`i ç°i M?B M +?`M ç°M; - ;B®M; M?Q +| p¬ b® +QM i?9 HÈM iW ?QÈM; i•v #„+
 pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; H Q M? M? ç MX

óæMM; 5ô

J°i €M? +?ÈT HQM; i`B HÎ ç`i HQÈi [m i` M #–m i`B # M M; Q`B ç¢B çB M- i`B ç
 h¢B F?QªM? F?„+ ç|– €M? K„i "°B Gw hQ tmv M [m ;|+ i` M +Y HÈM K çB M- M?
 K•v K`m ç2M M?Q i?Ov i`B m iW ?QÈM; i•v #„+ M? M? +?| M; +m®M iÈB- # M i`QM
 ;–K i?ûi- H9+ ~M H9+ ?B M i`QM; K•v ç2M- ;•v +?Q M; Q`B i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ b

@ h M F?®M FB T M`v- ?„M çB M `²B b Q\

æ L? 'i T? • M i? - M ç ° i M? B M ; - K H M - F? m - M K t i i`Î M M + U + F € / [i Ê M X s B o Q m
i? S ; b ? ' T / Š M - i W i`Q M ; T? B M ; B € T F? - M ; M ; W M ; i Ä ` i W M ; H m² M ; K F? Q X

> B i v æ L? 'i T? • M i? - M K | + p`Q i` M i v p`M + O #ª Q i¼ K`m ç 2 M - T? € i M i v
`„ M F B i?`M? Kª M? p K M - i? • M ? b M? + Q H Ê M # ¶ M ; ç S M ; H M X

"° B G w h Q F B M? ? ½ B - ; B`i K b M? M? b M æ L? 'i T? • M i? - M X

æ L? 'i T? • M i? - M ç S M ; i` M ç ¢ B ç B M - K € B i | + ç 2 M F? - M ; ; B | # ¶ M ; i m M ; # v - i`A
ç K T? € i` € M? b € M ; ? m M ; € + M? Q M? Q / ½ i? 9 X : B Ì T? 9 i M`v - æ L? 'i T? • M i? - M
+ O H B M? ?² M a € i G K + X h ¢ B p M M ; ç`i # Ä ? Q M ; - H B M? ?² M a € i G K + ç ° i M? B M i
ç Q Ê + a € i G K + +? B M ; B € T H B M # v ç B X L? Q M ; H - M M`v F? Q i S + + O H B M? ?² M
; B € + + O S? Q M ; o • M o - E } X

ó _ „ + ` „ + 5 ô

G 9 + i B +? Ê T b € M ; H M H - M M [- "° B G w h Q M? b M i? 'v `ä `M ; ? B #`M i v S? Q M
+? t i - i` M K m #`M i v M`B H M i W M ; b Ê B ; • M t M? K`m ç 2 M M? 9 + M? Q +? M? Q ; B m

ó " M M ; 5 ô

J ° i + Æ M ; B | H Ê M " T p`Q + Y - + Y H Ê M + m M ; ç B M M † M ; M p , M ; b M ; ? B # M X J °
o • M o - E } ç ½ # B M K`i F? - M ; + Á M # | M ; / € M ; X

S? Q i • v + O p Q Æ M ; i`B m h`m M ; P Æ M ; + | ç`i? # ^ M ; T? Š M ; - + m M ; ç B M i`ª B F? „
K • v ç 2 M + m² M + m° M p`b`K +? Ê T F B M? M ; Q Ì B t m`i ? B M i` M # - m i`Ì B - +ª p Q Æ M ;
ç ° M ; X u m K + O b € m [m • M ç Q`M H Ê M M? Q i? O v i`B m i W i`Q M ; M? [M ; + m M ; ç B M
i`Q Ê + / ½ v + m M ; ç B M Î T? Q i • v p Q Æ M ; i`B m h`m M ; P Æ M ; X

S? Q i • v # „ + ç m H`i? O v i`B m K F? Q + m² M + m° M X J F? Q K`m ç 2 M ç`v ç † + M? Q
/ € M b € i K t i ç`i + m² M + m° M i`M ç M X æ - M ; çª Q ç ¢ B [m • M + O p Q Æ M ; i`B m h`m
Q i`M K # - m i`Ì B p`K t i ç`i - ? b M? i?`M? K ° i?`M ; ``Q ? Q Ê M ; ` # M M ; Q`B X

: B | H ¢ M? ? „ i? B m - i B M ; K F m [m , ;`Q M`B H M # ® M T? Q X S? Q i`Q Ê + M? 'i - i v
M M ; Q`B - K k B F Q +? T? € i` € M? b € M ; H ¢ M? M ; v +ª M ; v +ª i`Q M ; i`Ì B ç`i • K m X

" M i`Q M ; i? O v i`B m K F? Q i W T? Q i • v # „ + + m² M + m° M i`M ç M - K ° i # | M ; ç 2 M
v ` - ç² M ; i? Ì B M ; Y K t i H M i`Ì B F m H Ê M K ° i i B M ; X

h B M ; F m F B M? Q K ° i K k B i M # „ M ` - + „ K i? Š M ; p`Q i`Q M ; K • v t M? X h? M? • K
p`Q M? m - F? B M K`M ; M? o K ¼ B M ; Q Ì B `m M ; ç ° M ; - i`Q M ; ç - m F m H M ó Q M ; Q M ;
F € ç m ç Ê M X

J v K`i B M ; F m # û M M? ¼ M p - + M M ; +? | B i B F B + k M ; F? - M ; F û Q /`B H • m X G 9
ç ° i M? B M B K # t i X " | M ; ç 2 M i`Q M ; i`Ì B + Q F B ? B M ? b M? ` - a € i G K + +? B M ; B
M ; Q Ì B F? Q H ¢ M? H Q Ê M H Ì - i`M ; B € T K t i H`? B ç B K b € M ; ç Ä i Q Æ B i Ä ` F? Q i S
H`H B M? ?² M a € i G K + ç ½ # B M K`i`i H • m X " M i`Q M ; i? O v i`B m K F? Q + m² M + m
K F? Q i S + i Q H Ê M - b € i F? Q M ; 9 i i`Ì B / - M / - M H ° ` i? • M ? b M? X h`M M ; Q Ì B # ¼ M
i`Q M ; i v + - K i`Q Ì M ; ç Q ? T /`B - H Q Ð B ç Q H | 2 H M K`m ç Ä # | M ; H Q € M ; X

@ 5

S? Q i`Q Ê + + m M ; ç B M - ç ¢ B [ m • M + O p Q Æ M ; i`B m h`m M ; P Æ M ; p ® M ç - v p i? M
ç ® B T? Q Æ M ; H ¢ B F? - M ; F? Ä B ? Q i K ° i ? Æ B H ¢ M? X L ; Q Ì B M ¼ H ¢ B + | +? B M ; B € T
M m M | B + | ; b F? € + # B i i? b +? d + | +? B + K k ; B € T / [i Ê M F B X

@ æ • v H` +? O + - M ; b Q \

@ æ • v H` +? m v M ; b \

æ € K M ; Q Ì B H " T i S + i`Î M M ? ¶ M H Q ¢ M X

h`QM; ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM;- K°i ç°B [m•M ç°B ç°i M?B M H Q
M?•M a€i GK+ F?€+ ç°i M?B M tm'i ?B M i`QÊ+ M; QÌB- /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM

@ h? K FB M +?O M?•M a€i GK+5

@ " æ² GU+ E?„+- h€i * hQ- " L?o h?€T- " æQ+? J - *Æ L†+ GU+ hQ- h€+ LB- K
Km®M i¢Q T?ªM b Q\

S?Q i`QÊ+ ç¢B [m•M- h?€B >mv M M´B ;B”M M|BX

@ h?“i tBM H¶B- i¬B +kM; F?¬M; #B i H` tªv` +?mv M ;b- M?QM; F?Q iS+ i` M M;
+O +?O M?•M a€i GK+X >ÆM M[a€i GK+ +?B M ;B€T i` M M; QÌB v +kM; +?„+ +
H¢B +?O +¬M;

h?®M; HoM? +O [m•M çQ”M a€i GK+ H”” æ² GU+ E?„+ + Q ?ÆM ? B i`QÊM; /Q /

@ “•v ;BÌ H¢B +| +?9i +?B M ;B€T i` M M; QÌB +?O +¬M; - /QÌM; M?Q +| +?9i F?¬M

@ hQ ; M5

h?€B >mv M ;B”M i€B M; QÌB- +?•M T?ªB #QÊ+ ` K°i #QÊ+ F?B M K†i ç'i`mM; +?m
p M; H M iB M; ç Q #BM?- #ªv #|M; ç2M i?“i KÄM; iW ? B # M i`€B T?ªB i€+?` - T
HQM; h?€B >mv MX

óE2M;5ôö

h?€B >mv M pQÆM i v T?ªB` - i`QM; HÁM; #”M i v #¶M; tm'i ?B M K°i i? M? i`QÌ
/”B ?ÆM K°i i`QÊM;X

ó•K5ôö

h?€B >mv M ?| i?“M? iB +?ÊT H Q p T?Q b€m i M i?®M; HoM? +O [m•M çQ”M
HBM? ?²M a€i GK+ FB +?Êi pûM €Q +?Q”M; H M- /MM; i®+ ç° +ÁM M? M? ?ÆM #
+?m¬B +| F?ªK ç-m H•m iW /QÈB bQÌM #„M` M?Q +?ÊTX

ek8X *?QÆM; 899, > B *?O L?•M a€i GK+ k

æ Q FB K ;B Q M? m H`K M´` K°i çQ”M FbM? F?Q ?¶M HQ¢M +m²M; #¢QX > B M;
?| i?“M? ? B iB +?ÊT HmB p p` i`Q # M ç-mX

óh M M`v i?“i HÊB ?¢B5ô @ h?€B >mv M M?bM HBM? ?²M a€i GK+ #bM? v M p¬ b
H MX o`B Hm²M; K F?Q K`m ç2M K M; i?2Q K€m iQÆB iW i`QM; +Æ i? #„M` -
i?“M? ?ÆB F?|B- /-M /-M iªM çBX *Ym *?mv M aBM? hY +?•M F?Q i`QM; +Æ i?
i?QÆM; i? HB M H`M? H¢B i`QM; M?€v K„iX

h?€B >mv M M?9M +?•M K°i +€B- ç M; ç`M? t¬M; H M H-M M[- +?Êi M;?2 çQÊ+ K
T?Q b m M; QÌB,

@ h?€B >mv M- HmB p T?Q b m5

"S+ iQÌM; M; QÌB +O ç¢B [m•M pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ;B[F?¬M; i`mM; i€+?`
æ L?“i T?•M i?¬M # v M? M? ç M- tmv M [m #|M; M; QÌB i`MM; i`MM; tm'i ?B M ç

ó•K -K -K5ô

o¬ b® K +¬M; +€B i? çQÊ+ æ L?“i T?•M i?¬M p` a€i GK+ ?Q”M; ç i?B i`B M`
*€+ HQ¢B ªQªM? +O i`ÌB ç'i ?B M H M i¢B MÆB ? B M; QÌB ;B Q +?B MX

> B M; QÌB pW iQ”M HU+ ;B Q i?O- ç²M; i?ÌB F?¬M; M; WM; #B MªQ +?B M i`QÌM;
h?¬M T?€i ?B M` X hB M; M´ /Q ? B M; QÌB ;B Q +?B M HB M iK+ p M; H M- iW
i`mM; i•K pk i`KX _'i M?B m M; ¬B b Q #`i`”M +?B M +O ? B M; QÌBªM? ?QÌM; - H
?| i?“M? iWM; ç€K #KB KM i`QM; pk i`KX

h`QM; i'i +<sup>a</sup> [mv i„+ +O i`lB ç'i- bëi HK+ [mv i„+ H` i?S T?´ #B M M?`iX LÆB M`
;B i+?|+- K` +|; B i+?|+ i?b ? B M; QlB +| i? HB M iK+ M?`M çQÊ+ HU+ HQÊM; K
i` M? ;B i°+- imv i i? +QlM; ;B<sup>a</sup>; B Q ç'm- #½Q iÉT- b'K +?ÊT- i'i +<sup>a</sup> ç m H` M; m
M; QlB- +| i? HB M iK+ +mM; +`T bëi HK+ M; mv M HU+ ?Q†+ M?B m ?Q†+ Qi+?Q

hW F?¬M; ;B M J :BÈB ç M i`M b•m i`QM; pki`K- +?B M i`QlM; +O ? B M; QlB i`<sup>a</sup>M? ?QlM; +O ? B +?O M?•M aëi GK+- ?ÆM K°i MY bëi HK+ [mv i„+ +O +<sup>a</sup> pki`
+QlM; ççB ç|; -MM?Q H M ç M i'i +^a F?¬M; ;B MX

J :BÈB- h?B M æQlM; - h?€B *´ +ÁM +| i`QM; `i M?B m F?¬M; ;B M +QlM; ççB F
ç°M; ?Ov /B i iQ HÈM iW M; Q`B F?¬M; ;B M M`v H`K i?S+ idM?X hWM; Hm²M; i?-
` - pQÊi [m ?Q F?¬M; i`MM; i`MM; ibK p ?QÊM; M; m²M ;®+ +O / Q ç°M; F?¬M; ;

hçB p2M `b K°i K†i +„i pki`K p„M; p - æ L?`i T?•M i?-M p` aëi GK+ ?Q`M; ç ç½
Q M?B m M; `v ç K +m®B +MM; +kM; M; WM; HçB- K°i i`€B K°i T?`B HÆ HYM; i`C

aëi GK+ +?B M ;BÉT K¬ T?ÄM; i` M M; QlB æ L?`i T?•M i?-M ?B M ç-v p i M Si- `
;BÉT ç½ #` i`|+- H°` +Æ i? i`-M i`m²M; X aëi GK+ +?B M ;BÉT K¬ T?ÄM; imv +kM
bQ pÈB aëi GK+ +?B M ;BÉT i?`i bU i?b pšM +? M? H +? `i HÈMX æ®B K†i pÈB -
+O aëi GK+ ?Q`M; ç - +m®B +MM; +?B M ;BÉT +kM; F?¬M; +?`m M´B ÈT HU+ pĐ
;BÉT / [iÈM H` pšM ?Q`M ?^aQ M?Q # M ç-mX

J¶B H-M ;B Q +?B M bëi M; QlB pÈB aëi GK+ ?Q`M; ç - æ L?`i T?•M i?-M ç m T?€
;BÉT T?€i` K°i HU+ ?9i K½M? HB i- ;B®M; M?Q Km®M `lB F?ÄB i?•M i? # v` -
GK+ +?B M ;BÉT FB X æ L?`i T?•M i?-M +ÁM T?€i ?B M- H9+ ;B Q +?B M bëi M; C
ç +kM; ç°i M; °i +?`K HçB K°i +?9i- ?B M M?B M HQçB +<sup>a</sup>K ;B€+ M`v +kM; F?¬M;
? B i?S `ä`M; +| K°i bU HB M ? X *?mv M M`v F?B M +?Q æ L?`i T?•M i?-M F?¬
M; ?B ?Q†+ M`v +kM; F?¬M; FûQ /`B H•m HB M #` ?„M ûT tm®M; çëv HÁM; X

S?Q ç®B /B M- aëi GK+ ?Q`M; ç +kM; F?¬M; +| i?•M i? i?U+ +?`iX h?•M i? +
+?B M ;BÉT X J†+ /M F?¬M; i? T?€M çQ€M iB M? ?m®M; +K i? +O ç®B T?QÆM; -
F?¬M; +ÁM b€M; M?Q H9+ ç-m ?B M M?B M ç½ MlB `ä p'M ç X

*€+? t M? m i`, K i`QÊM; - ? B M; QlB ç m +^aM? ;B€+ M?bM +?`K +?`K p`Q ç®B T?C
bmv M; ?o ç®B b€+? ?[m ?B m M?`iX "-m F?¬M; F?Q +| p p¬+MM; v M iO M?X

J°i ?²B H•m b m- i`QM; K„i aëi GK+ ?Q`M; ç i?Q€M; ?B M H M p FBM? M; €+- iW
+O ?„M t2M HšM iB M; FBK HQçB iW ç®B /B M i`mv M ç M,

@ L; QÆB iB M #° [m€ M? M?- ç½ pQÊi [m /U HB m +O i`²BX J†+ /M ?B M ;Bli
+?9i F?¬M; i?Q+? ?ÊT- ?ÆM M[`i +| i? b) F?B M +?Q #¼M >„+ •K *?O h?-M +?9
i - +?d +| +€+? KçQ ?B K K°i H-MX E?Q^aM; +?WM; K°i T?9i M[i?-M i?S+ +O >„
/äB ç M MÆB M`v- i?lB ;B M imv M; „M M?QM; +kM; çO +?Q i i?m i?`T M; QÆB `²B
t•v /UM; M M KlM; - F?¬M; +| +¬M; i?b +kM; +| H Q- i +?Q M; QÆB K°i +Æ ?°BX L
p¼M; ;b- #^aM i¼ b) t2K tûi ç MX

æ L?`i T?•M i?-M i`-K K†+ F?¬M; MlB- +?d +?ÊT +†T K„i HçM? HMM; X

@ L m M?Q M; QÆB F?¬M; MlB- p`v i?b F?¬M; +-M MlB M[5

aëi GK+ ?Q`M; ç HçM? HMM; MlB- b m ç|; BÆ K°i i v H M [m€ çdM? ç-mX

ó•K5ô

J°i iB M; M´ KçM? M?Q H9+ >²M; >Q M; +ÁM +?Q ´M ç`M?- pki`K bÆ F? B- p M; H
ç X "®M T?QÆM; p¼M; HçB iB M; -K -KX •Q ;BÉT i` M M; QlB aëi GK+ ?Q`M; ç F
i M i?`M? p¬ b® K<sup>a</sup>M? ;BÉT H`T HQ €M? b€M; HçM?- /U i?2Q K°i [mv Hm`i #„M`
iÄ ` iW MÆB aëi GK+ ?Q`M; ç ç M; çSM; - K½M? HB i i`M p #®M ?QÊM; X

ó:Q5ô

a•m i`QM; #|M; i®B p M; H M K°i iB M; ; -K ç€M; bÊ p¨ çB M +m²M; - ;B®M; M?Q
?mM; i?9 +€B i? X

æ L?'i T?•M i? -M çSM; v M i¢B +?¶ F?¬M; M?9+ M?Q+? - HŠM; H†M; M?bM +€+?
iBM? F?Q +O a€i GK+ ?Q¨M; ç ç½ #B M i?¨M? +?O M?•M a€i GK+ iQ HÈMX

JQìB #®M +?B + bWM; ?Q¨M; FBK- i?•M + Q ; -M p¢M i`QÊM; - +?B + ç -m K¨m ç2M
b€M; FBK HQ¢B- +MM; pÈB # ç¬B +€M? €+ K iQ HÈMX æ•v +?QM? H¨ #ªM i? +?

ó•K -K -K5ô

h`QM; ?Q p¬ K M? K¬M; i` M ç -m ? B M; QìB- K°i p¬M; K†i i`ìB iQ HÈM K¨m K€m iV
H M- i`2Q + Q i` M çdM? ç -m +?•M i?•M +?O M?•M a€i GK+ /Q a€i GK+ ?Q¨M; ç /M
*?QM M; ¬B b Q iQ HÈM HÆ HYM; # M /QÈB +?•M ?„M- [m M? M; QìB HY +?€v +m
ç€M; bÊX

@ > 5

a€i GK+ ?Q¨M; ç ?| i?¨M? K i?•M + Q p¢M i`QÊM; - ?ûi H M K°i iB M; X h`QM; iV
M?B M tQ„M H¢B- iQ¨M #° b€i HK+ [mv i„+ i`QM; K†i +„i pk i`K ç m p†M p Q- M?Q
iK ç M p¬ i?QÊM; K i?•M +O a€i GK+ ?Q¨M; ç X h` M # ç¬B +€M? +€M? €+ K iQ
p¨M; i®B M?Q K¢+? K€m #Á F?„T K†B T?B M +€M? /ÆB K¨m ç2MX L?[M; KªM? ; E
iªM` H¢B tQ v i`ÁM- HÈM H M ç M F?QªM; ; -M i`, K i`QÊM; - iWM; KªM? HB M F i
;B€T iQ HÈM # Q #¼+ i` M M; QìB a€i GK+ ?Q¨M; ç X

ó•K5ô

J°i çQ¨M K F?Q iW b m M; QìB a€i GK+ ?Q¨M; ç iÄ ` - i`QM; M?€v K„i ?bM? i?¨
ç2M iQ HÈMX a€m +?B + +€M? /ÆB K¨m ç2M iQ HÈM +O ?„M F m H M K°i iB M;
p¨M; i®B M?Q K¢+? K€m iÄ ` - p¬ b® iB K€m /¨v ç†+ [m H¢B M?Q +QM i?QB i`Q

ó•K5ô

G9+ pÁM; tQ€v iQ HÈM K¨m ç2M tm'i ?B M- æ L?'i T?•M i? -M H"TiS+ +ªK M?"M
T?€i` iW b m M; QìB a€i GK+ ?Q¨M; ç X E?¬M; +?d M?Q p"v- /QÈB K°i HU+ HQÊ
M; mv M HU+ iQ+? Hkv i`QM; +Æ i? ?„M H¢B ;B®M; M?Q Km®M i?Q€i` M; Q¬B- i`
ç®B /B MX

ósQ itQ i5ô

h?2Q iB M; p M; HÈM- K†+ /M æ L?'i T?•M i? -M ç½ +® ç MûM b€i HK+ M; mv M H
mv imv i ç®B +O +?O M?•M a€i GK+ +| i? i? Q i9M; HU+ HQÊM; ;B i +?| + +?mM
FB K +? çQÊ+ i€+ /KM; +O b€i HK+ [mv i„+ M¨vX

æ L?'i T?•M i? -M +?d ?ÆB +?®M; +U K°i +?9i- b m ç| F?¬M; +ÁM €T +? M[- ç K
F?¬M; M; WM; ?'Ti?m b€i HK+ M; mv M HU+ i`QM; +Æ i? KbM?X

o K†i F?®M; +? b€i HK+ M; mv M HU+ - M; QìB +| i? ç®B F?€M; pÈB +?O M?•M a
a€i GK+ K¨i?¬BX

ó*°T5ô

æ L?'i T?•M i? -M /MM; bS+ ç¢T K°i +€B- HB M ?| i?¨M? K°i p i+ -m p²M; K¨m ç2
?Q¨M; ç X

ó:¨Q5ô

h`QM; iB M; ; -K HÈM- K°i #|M; ç2M i?"i KÂM; iW HQM; æ L?'i T?•M i? -M KÎ`°M
M? M? +?|M; pQÆM M; QìB H M- i`QM; +?ÈT K„i ç½ + Q K'v M;¨M i`QÊM; - ?ÆM M

ó•K5ô

> B M„K i v iQ HÈM M†M; M ç€M? p¨Q M? m- iQ¨M #° K†i +„i pk i`K F?¬M; ;B M ç

ó s Q i 5 ô

a m M; QìB a€i GK+ ?Q" M; ç - b€m +?B + +€M? /ÆB K"m ç2M +QM; H¢B- KkB M? i`QM; i?•M i? iQ HÈM +O æ L?'i T?•M i?–MX L?[M; çQìM; p•M K"m p" M; i®B M?C +?B + +€M? /ÆB K"m ç2M FB H M p"Q i`QM; +Æ i? æ L?'i T?•M i?–MX

@ *Ym h?B M h?"T æ` - a€i GK+ K [mv i5

E?Q iS+ +O a€i GK+ ?Q" M; ç i`Î M M H¢M? H)Q- [m€i HÈM K°i iB M; - i` M i`€M K€mX oÁM; tQ€v K"m ç2M iQ HÈM b m M; QìB M? M? +?|M; tQ v i`ÁM- ?9i H'v b€i HB M pÈB +Æ i? +O ?„MX

ó S?"T5ô

J€m iQÆB i`QM; +Æ i? æ L?'i T?•M i?–M M' imM; - p2M`b i?•M i? #„i ç–m T?•M i?"M? iWM; Hm²M; F?|B K"m ç2M i" M p"Q i`QM; +Æ i? a€i GK+ ?Q" M; ç X \*?d i` i`QM; +Æ i? æ L?'i T?•M i?–M ç½ #` ?9i çB K°i T?–M KQìBX

J°i MK +QìB ç„+ w i?Q€M; ?B M H M F?|2 KB M; æ L?'i T?•M i?–MX :–M M?Q M; +O a€i GK+ ?Q" M; ç +„K p"Q i`QM; +Æ i? æ L?'i T?•M i?–M- M„K i v T?ªB +O æ /MM; i®+ ç° FBM? M; QìB M„K H'v +´ a€i GK+ ?Q" M; ç - M, K M; |M i v tB i +?†i- #' ç®B T?QÆM; X

@ h` M i`ìB /QÈB ç'i- +?d KbM? i ç°+ i–M5

h`QM; K„i æ L?'i T?•M i?–M #„M` b€i F?Q FBM? M; QìB- F?¬M; ? ç w ç M pB + M? M? +?|M; i`¬B çB- [m€i HÈM,

@ >'T hBM? ç¢B T?€T5

ó•K5ô

>Q F?¬M; `mM; ç°M; X h?2Q iB M; [m€i HÈM M"v +O æ L?'i T?•M i?–M- i'i +ª M #'i F H` b€i HK+ M; mv M HU+ ? v M, M; HQÊM; F?€+- ç m i?¬M; [m M?[M; H¶ ?'M ?„M K½M? HB i i" M p"Q i`QM; +Æ i? X

J i?•M iQ HÈM +O a€i GK+ ?Q" M; ç i`QM; M?€v K„i i`Î M MªK ç¢KX a€i HK+ M; ?Q" M iQ" M F?¬M; i? F?®M; +? i" M p"Q i`QM; +Æ i? æ L?'i T?•M i?–MX aQ b€ i?–M +?ŠM; M?[M; i?m p M, M; HQÊM; #` a€i GK+ ?Q" M; ç ?9i çB- ?ÆM M[+ÁM GK+ ?Q" M; ç ?9i H'v M, M; HQÊM; iQ HÈM F?| +| i? iQîM; iQÊM; X

ekeX *?QÆM; 899, > B *?O L?•M a€i GK+ j

a€i GK+ ?Q" M; ç F?¬M; i? iBM çQÊ+- bÊ ?½B F m H MX

@ æ9M; p"v- M| F?¬M; i?m–M i9v #^M; M; QÆB- M?QM; `i M? M? M| b) ç¢i ç M KS :B®M; M?Q 'M +?SM; M?[M; HìB M"v +O æ L?'i T?•M i?–M- KQìB #®M +?B +bv T?•M i?–M iW ;®+ ç M ;¼M M? M? +?|M; ?| i?"M? K"m ?Q" M; FBKX " M /QÈB bQ| ` - iW T?Q b m ç¬B +€M? €+ K # M ç–m H¢B K¼+ i? K ? B ç¬B +€M? /ÆB K"m ç2 ç¬B +€M? /ÆB K"m ç2M KÈB tm'i ?B M- ? B KªM? i?`i K"m ç2M M?9+ M?Q+? M?Q

@ E?¬M; T?ªB M; QÆB Hm¬M `i iÁ KÁ- K°i K i`MM; M?Q M?Ä M?Q i H`K b Q H¢B ?¬K M v b Q\ L; QÆB +kM; M?'i ç`M? `i iÁ KÁ p i?•M T?"M i?"i bU +O i X >` ?"- a ?' H`K [mv i çdM? + Q i` M €Q; B€T +O *?O h?–M i?S KQìB #®MX J†+ /M M; QÆ i¼ +kM; #B i- M; QÆB i`mv M +?Q i K [mv i M?'i ç`M? H` Km®M M; "v M"Q ç| i

+?Q M;QÆBX L?QM; M;QÆB +| M;?o ç M +?mv M KbM? +kM; +?d H" HQÆM; i?U+
F?¬M;\

æ L?'i T?•M i?¬M +Q`B HçM?- HB M iK+ p" M +?mv M >'T hBM? ççB T?€T i¬M; i
?Q" M; ç - HU+ ?9i K½M? HB i /Q pÁM; tQ€v K" m ç2M FB T?€i` bQ pÈB >'T hBM
;B®M; M?Q i` +QM p" M; Q`B HÈM- +? M? H +? ;B[? B # M F?¬M; i? ç K? i çQÊ

@ E?€+ pÈB i M M; m tm~M M; QÆB- a€i GK+ K [mv i K†+ /M F?¬M; i - M?QM; +ÁM
K +¬M; /mv M?'i +O KbM?X h` M i? ;BÈB M"v- K +¬M; +| i? bQ b€M? pÈB a€i
M?B m H„K- M?QM; >'T hBM? ççB T?€T K" i bÎ ?[m +?QM? H" K°i i`QM; b® ç|X

@ E?¬M; i? M"Q- >'T hBM? ççB T?€T +O M; QÆB i ç½ i?'v imv i ç®B F?¬M; i?
h` M çÌB F?¬M; i? +| HQçB K +¬M; M"Q +| i? ?9i çQÊ+ b€i HK+ M; mv M HU+ Kç

a€i GK+ ?Q" M; ç FBM? ?½B ;"Q H MX .QÈB i€+ /KM; +O >'T hBM? ççB T?€T i¬M
+,M #ªM F?¬M; i? M?9+ M?Q+?¬ +?d +ÁM HçB K i?S+ KB M +QÐM; +| i? ?Qç i ç

@ L; m tm~M- ç| +?ŠM; [m H" ?B m [mª +O K +¬M; K'v i¬M; i`QÊ+ K" i?¬B- +ÁM
K +¬M; M"v ç M çdM? + QX "•v ;BÌ M; QÆB ç½ ?B m içB b Q H9+ M; QÆB /šM i?2
F?¬M; i®M i`€M? +?Q \ æ9M; H" M; m F?¬M; iª çQÊ+X *ª çÌB M; QÆB +| H) ç½ H
F a€i GK+ +?B M ;B€T- ?9i H'v M,M; HU+ +O #¼M +?9M; X æ•v H" +?¶ i?¬M; KB
M; QÆB ç½ T?çK b B H-KX a m F?B +?9M; i i€+?` içB pMM; ç'i #Ä ?Q M; - M; QA
F?¬M; M M HU +?¼M H9+ €M? K„i +O ç€K Zm M; •K *?O h?¬M pšM +?Q ?Q" M iç
p"v- ?½v +? i çB5

oW M|B æ L?'i T?•M i?¬M pW /MM; K°i M„K i v +ÁM HçB ç€M? p"Q /QÈB bQ`M
p"Q i`QM; i?•M i? ?„MX

@ 5

a€i GK+ ?Q" M; ç F m H M i?ªK i?B iX *€M? i v +O æ L?'i T?•M i?¬M ç€M? p"Q
M?Q #B M i?¬M? K°i ? M; ç°M; F?¬M; ç€v- /MM; i®+ ç° FBM? M; Q`B ?9i H'v b€i H

ó_„+ `„+5ô

.QÈB i€+ /KM; +O >'T hBM? ççB T?€T i¬M; i?S +?QM- i?•M i? iQ HÈM +O a€i C
HäK p"Q T?Q i`QM; - M; v +ª iB M; F m bÊ ?½B +kM; F?¬M; F`T T?€i` - M,M; HQ
T?¬M # - F?B M +?Q HBM? ?²M +kM; i`Î M M p¬ +MM; bmv v mX

@ > ? ? 5

æ L?'i T?•M i?¬M +Q`B HÈM- M„K H'v K i?•M ç½ i?m M?Ä +O a€i GK+ ?Q" M; ç ;B
i?`B i v T?ªB iW #m¬M; ` F?ÄB +´- K|+ p"Q i` M i`€M a€i GK+ ?Q" M; ç X Ew S+ i
F?¬M; M; WM; i`M p"Q i`QM; ç-m æ L?'i T?•M i?¬M-X

hçB p¬ b® M,K i`QÊ+X

a€i GK+ ?Q" M; ç h?€T L h?€+ hQ çQÊ+ a€i GK+ +?B M ;B€T +?'T M?"M- ?ÆM M
+O M|X h`QÊ+ ç| iQ" M #° i`mv M i?W +O a€i GK+ +?B M ;B€T ç m ;B®M; M?Q h
æ L?'i T?•M i?¬M- ç€K M; Q`B i?W F +?B M ;B€T H" iWM; çÌB M®B iB T M? m- /

æ€K M; Q`B i?W F a€i GK+ +?B M ;B€T +kM; Hm¬M #` +€+ >„+ •K Zm•M *?O çm
T?ªB `i F'+? HB iX h?¬M; i?Q`M; +?d +| K°i i M >„+ •K Zm•M *?O çm`B ;B i M; Q`
;B€T- ?ÆM M[i`QM; i?`B ;B M ç| +€+ >„+ •K Zm•M *?O +kM; F?¬M; +| +¬M; T?€T
i`Q +O +?O M?•M a€i GK+X h`mv M i?W +O a€i GK+ +?B M ;B€T ç½ tªv` #B M ?
hQ- +kM; çQÊ+ tQM; H" +?O M?•M a€i GK+ po ççB M?'i- M; Q`B t•v /UM; p" i?®M; i
/mv M?'iX

h?¬M; [m K°i b® T?QÆM; T?€T UKªM? pKM Fw S+ +O i?`B F€M"v K" >'T hBM? çç
KÆ ?²V- h?€T L h?€+ hQ #B i çQÊ+ #Q K"i +?•M +?QM? +O a€i GK+ +?B M ;B€T
K [mv i- +¬M; HU+ çç i ç M +ªM? ;BÈB a€i GK+ *?B *?O b) +| F?ª M,M; i`Î i?¬M? a

.U i?2Q +€+? i?¬M; i?QìM;- b m F?B çç i ç M +ªM? ;BÈB aëi GK+ *?B *?O- +?d +
i?b ?Q"MiQ" M +| i? i`î i?"M? aëi GK+ *?O h?-MX *| çB m F?QªM; i?ÌB ;B M ç|
çQÊ+ - +| H) TªB ç M i?ÌB F?„+ i`ÌB ç'i pk i`K #` ?Ov /B i- K°i i M +?O M?•M aëi
HU+- HB M F i i?-M +€+? pÈB T?€T i„+ ;B[pk i`K- i`î i?"M? K°i aëi GK+ *?O h?-

h?€T L h?€+ hQ ? Q T?Q `i M?B m i•K iQ- ? K Km®M K½M? HB i ç½ i?9+ ç~v ?
M;„M ?ÆM ç i?"M? iUm aëi GK+ *?O h?-MX

h?€T L h?€+ hQ p®M H` K°i i?B M i`B i?¬M; KBM? imv i i? - +?d i`QM; i?ÌB ;B M
aëi GK+ *?B *?O- ?ÆM M[+ÁM +| i? t2K H` K°i çÌB +?O M?•M aëi GK+ K¢M? M?
?„M- +€+ >„+ •K Zm•M *?O ç`M? TªB +MM; ?„M çç i i?"M? K°i ?B T M;?`- M?Ì ç|
aëi GK+ +| i? i²M i¢BX

æ²M; i?ÌB- h?€T L h?€+ hQ +kM; T?€i ?B M aëi GK+ +?B M ;B€T #` i?B m K'i Kk
?„M +?Q `^M; K'm +?®i i?"M? iUm aëi GK+ \*?O h?-M ?ŠM H` +| HB M [m M ç M Kk
FB X

a m ç| pb K°i M;mv M M?•M F?| ?B m M`Q ç| UT?-M Fw S+ M`v M`v h?€T L h?€+
L?`i T?•M i?-M +kM; F?¬M; i? #B i çQÊ+ ibM? ?m®M; +†M F)V- pQÆM; i`B m aëi
+O pQÆM; i`B m aëi GK+ iWM; K°i i?ÌB imM; ?Q" M? +kM; #B M K'i X h?€T L h?€+
i?QÊM; +? i¢Q K°i Kk ;B€T T?M ?ÊT M?`i pÈB aëi GK+ +?B M ;B€TX >ÆM M[?„
H`v F?Q HBM? i?"i bU i`QM; aëi GK+ +?B M ;B€T- iW ç| +Q M;K i`QM; Kk ;B€T- M
aëi GK+ +?B M ;B€TX J°i K†i ?„M M;?B M +Sm bëi HK+ [mv i„+ - K°i K†i /šM /„i M;
;B€TX æ M H9+ #¼M ?¼M im Hmv M i?"M? aëi GK+ *?B *?O- ?„M H¢B ç°i M?B M ?
#¼M ?¼X æ²M; i?ÌB ?„M +kM; HQm w imM; iQ+? +O aëi GK+ Kk ;B€TX h?¬M; [m
#B i çQÊ+ i`QÊ+ ?„M +| K°i p¬ i?QÊM; K i¬M ç°i M?B M ?"M; H•K J :BÈB- +`M
i?"M? / M? pÈB M;QìB ç| H` #° +?B M ;B€T i` M M;QìB vX o¬ i?QÊM; K i¬M FB /
*´ ?"M; H•K J :BÈB- M?QM; aëi GK+ ?Q" M; ç H¢B F?¬M; #B i +?mv M M`vX h?2
L h?€+ hQ- sB oQm ?ŠM H` M;QìB +O J :BÈB- +?Q M M ?„M pšM Hm¬M iBM `^M;
+?B M ;B€T +kM; M^K ç•m ç| î J :BÈBX

J†+ /M Fw S+ i?m çQÊ+ +kM; F?¬M; TªB `i ?Q" M +?dM?- M?QM; ç½ çO +?Q æ
F?€B K¼B +?mv M- ç²M; i?ÌB K°i w MB K; -M M?Q p¬ w i?S+ ?B M H M i`QM; HÁM
?„M ; -M; B Q i?O î +U Hv ; -M- sB oQm +?B M ;B€T H¢B i`î M M +U+ F€ F?| +?`m-
K°i i? 5ô

hW H9+ ç-m M?bM i?`v sB oQm +?B M ;B€T- i`QM; HÁM; æ L?`i T?•M i?-M HB M
sB oQm +?B M ;B€T `i +| i? HB M [m M ç M aëi GK+ +?B M ;B€TX \*?d H` F?B ç|
K°i #° €Q ;B€T ç-v çO- # Q ;²K Kk ;B€T- ;B€T M;U+- ;B€T +?•M p•M p•M- +?Q M M
>B M ;Bì t2K ` - Kk ;B€T +O aëi GK+ +?B M ;B€T p®M H` /Q aëi GK+ ?Q" M; ç h`
+? i¢QX *ÁM M,K ç| H9+ sB oQm imM; ?Q" M? i?B M ?¢- sB oQm +?B M ;B€T ?Q" M
v iU KbM? +? i¢Q K°i #° €Q ;B€T T?M ?ÊT pÈB sB oQm Kk ;B€T K` i?¬BX

L;?o ç M ç•v- æ L?`i T?•M i?-M M?bM p`Q +?B M ;B€T i` M M;QìB aëi GK+ ?Q" M
F?¬B T?K+ FQ+? +Ð p®M +| - €M? K„i i`î M M +m²M; M?B iX h?"i H` KQM; çÊB +
;B€T M`v ?ÊT H¢BX

@ h?€T L h?€+ hQ- M;QÆB +| i? +? i çQÊ+ `²B5

æ L?`i T?•M i?-M ;BÆ ? B +€M? i v H M + QX

óæMM;5ô

L; v H9+ M`v- K°i €M? +?ÈT iQ HÈM K`m p`M; tmv M [m i-M; i-M; ?Q F?¬M; #„M
i?-M- i`QM; M?€v K„i ç½ pQÊi [m F?¬M; ;B M K`v i`,K /†KX

a„+ K†i æ L?`i T?•M i?-M H`T iS+ #B M ç´BX h?-M i?S+ +O *?O h?-M ç½ çm´B

ósQ i5ô

L; v H9+ #`M i v æ L?'i T?•M i?–M ?ÆB #m¬M; HÄM;- i•K i?–M / Q ç°M;- a€i GK+
hQ HB M /MM; K°i +?9i HU+ HQÊM; +m®B +MM; ç€M? p,M; ? B +€M? i v +O æ L
/Si F?Q€i iW #Ä K°i T?–M # HBM? ?²M- H`K M| M´ imM;- M;;M +?†M HU+ ?9i ç®B
ç¢B T?€T- b m ç| ?| i?`M? K°i #|M; ç2M +?¢v p ?QÊM; # M FB pk i`K ?Q F?–M;X
óæ€M; +? i- +QB M?Q M;QÆB K v K„M5ô @ æ L?'i T?•M i?–M Q€M ?"M M?bM p ?
L h?€+ hQ +?¢v i`®M- MÆB ç| +?d +ÁM H¢B K°i +?'K ç2MX h`QM; H9+ æ L?'i T?
H M- çB K ç2M FB +kM; ç½ #B M K'i F?–M; +ÁM i?'vX .QÊB +?•M M?9M K°i +€B-
[m€i K°i iB M;- [m v ç–m +?¢v p ?QÊM; h?€B *´X

ekdX *?QÆM; 898, h?–v h`Á

h¢B EB K +€+ i?m°+ h?€B *´X

"B M M;QìB +m²M +m°M iW #®M T?QÆM; ?°B iK p EB K +€+X hW H9+ "¢+? >´ *?
[m K°i i?ìB ;B M `i /`BX h?2Q M?Q iQM? iQ€M- ?¬K M v +?QM? H`M;`v i'i +ª K
FB M æ L;k *?Q h¬MX

* Q i?O i`QM; ? T?€B iU /Q- "„+ >ªB i`B m i?€M? ;Bª K†+ €Q #`Q ç2M- + Q i?O i
*?B M i°+- S?QM; i°+ +MM; pÈB + Q i?O iW +€+ T?QÆM; ç m i`M p ?QÈM; EB K
#` +¬M; T?€- EB K +€+ ç½ M;?B K M?B M i`î i?`M? óh?€M? çB Mô KÈB +O M?•M

a m F?B [mv M HU+ +O h?€B *´i"Ti`mM; H¢B- +€+ T?QÆM; +kM; +¬M; #® imv i
MÆB i"Ti`mM; p EB K +€+X EB K pU+ H9+ M`v ç½ i`î i?`M? i`mM; i•K Hm" M pã +
.QÊB p€+? M9B EB K +€+- +?mM; [m M? K°i pÁM; #B ç€+| F?„+ +?[H`K #^M; ç€
i`K #B ç€ F?€+X L?[M; #B ç€ M`v H` /Q S?QM; o•M o¬E} b m F?B iB M p`Q HÁM;
t2K [m M?[M; pã ?¼+ `M;B'm +O h?€M? çB M- H¢B /U p`Q +ªM? ;BÈB p` i•K çS+
KÈB +¬M; #®` M;Q`BX

.QÊB HÁM; ç'i h?€M? çB M +| p¬ b® pã ?¼+- M?QM; pb +€+ M;mv M M?•M F?€+
F?–M; i`¼M p M +?B K K°i T?–M F?€ HÈMX *´T #"+ +O pã ?¼+ h?€B *´ +kM; iW
M?B m ç M QiX æ®B pÈB M?[M; pã ?¼+ mv HU+ F?–M; K¢M?- S?QM; o•M o¬E} +k
pã ?¼+ K` ?„M i?"i bU M;?B M +Sm F?–M; ç M M;`M p¢M- i`QM; ç| +| i? ;B9T Q+?
p¢M- i?"i bU +| +?¶ ç°+ ç€Q i?b +?d ?ÆM M;`M #°- +ÁM ç€M; çQÊ+ S?QM; o•M o
LB K EB K h? ç¢B T?€T i?b +?d ?ÆM i`,`K #°X

*?Q M M- b® +¬M; T?€T KÈB çQÊ+ +?dM? Hw i`î M M K¢+? H¢+ `ä`M;- im Hmv M
p¢MX oÈB M,M; HQÊM; iBM? i?–M iQ HÈM +O S?QM; o•M o¬E}- +¬M; pB + bmv
i?m°+- pb p`v +kM; F?–M; ;†T F?| F?,M ;bX

h`QM; K'v i?€M; M`v- i?S H`K S?QM; o•M o¬E} i?"i bU ç i•K pšM H` h?€M? çB M
HQm H¢BX

h?€M? çB M F?–M; ?´ H` i•K ?mv i +O S?€T h´ S?K+ >v- T?€T i?m"i i`QM; ç| K
S?QM; o•M o¬E} imv +| çQÊ+ #ªM M;mv M +O T?€T im- M?QM; `®i+m°+ pšM H`
pB + /MM; HBM? ?²M /mM; M?"T p`Q F i +'m F?–M; ;B M- i?–M; bm®i i`ìB ç'i- KQ
bY /KM; T?€T i?m"i- +ÁM H¢B p +€+? im Hmv M +K i? p` +€+ HQ¢B T?€T i?m"i i?

hQÆM; iU M?Q Hmv M pã- bU ?B m #B i +O S?QM; o•M o¬E} ç®B pÈB HU+ HQÊM
;B®M; M?Q ç½ +| bÆM i?•M i? +QìM; ?½M- +ÁM +€+ HQ¢B F„M,M; +K i? +O T?
+¬M; FQ+? /MM; HU+ HQÊM; i` M M;QìB T?€i` X

í K°i KS+ ç° M`Q ç| - p K†i T?€T i?m"i S?QM; o•M o¬E} ;–M M?Q +?ŠM; #B i ;b +
pW H9+ ;B9T ?„M #´ bmM; F?B K F?mv i M`vX

hm Hmv M T?€T i?m"i i`QM; h?€M? çB M +M; M?B m- Hw ;B^aB +M; b•m- S?QM;
çQÊ+ M?B m i?S ?ÆMX G9+ #„i ç-m ?„M +ÁM ibK h?€M? :B^a ç M; Î EB K +€+ ç i
M?QM; `i M? M? ?„M ç½ F?¬M; +-M bU i`Ê ;B9T +O h?€M? :B^a M[X

S?€T h´ S?K+ >v p®M H¨ K°i pä ;B^a- i?U+ i +^aM? ;BÈB +O v +ÁM `i + Q- b m ç! H
im T?€T- b€M; H" T` M?€M? T?€T imX Gw ;B^aB p T?€T i?m"i +M; i?¬M; bm®i- S
?B M T?€T i?m"i p¨ pä ç¢Q +! `i M?B m +?¶ iQÆM; ç²M; X h?m"i T?€T +M; + Q
+M; K½M? HB i- `i M?B m T?€T i?m"i ç m ç H°` /'m p i +O pä ç¢QX

óS?€T h´ S?K+ >v [m^a F?¬M; ?´ H¨ F€ M?•M +€B i? 5ô @ æ¼+ tQM; K°i i` M; +m
S?QM; o•M o¬ E} +?"K`½B F?ûT H¢B h?€M? çB M K¨m p¨M; X •M? b€M; i`„M; +?É
?„M iB M i v MûK h?€M? çB M p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M`B M; +O KbM?X

óEûi5ô

S?QM; o•M o¬ E} ç~v +Y` X E?¬M; F?Q i`QM; H¨M? HB M i?2Q ;B! M? iW MÆB +
@ h? KFB M æ L; k *?Q h¬M5

.QÈB /®+ M9B EB K +€+- ç¬M; ç^aQ #!M; ç2M +?dM? i [m€ K°i +?•M tm®M; X *m²M
i`ÌB EB K +€+X æ•v H¨ H-M ç-m iB M i`QÈ+ +m°+ +?B M i?¬M K - + Q i?O h?€B
i`B m FB M M; QÌB M„K [mv M + Q M?´i +O h?€B *´X

h` M F?m¬M Kti #bM? ioM? +O S?QM; o•M o¬ E} i?Q€M; ?B M H M p F?¬M; ç`M?
H¢M? HMM; M|B,

@ o¬ *U+ - i?"i` ?mvM? ç½ bÈK /U +ªK çQÊ+ +?mv M M`v- TªB i? F?¬M;\

h`B m o¬ \*U+ M; ?2 p`v- €M? K„i M?'T M?€v- b„+ Kti i`Î M Mi`„M; # +?X >B M M?E
v F?¬M; Km®M ç®B Kti pÈB bU i?"i M`v- H¢B #` S?QM; o•M o¬ E} M|B i`9M; X

G9+ M`v >mv M LBM? h€M L?•M H¢B BK H†M; - F?m¬M Kti #bM? i?QÌM; M?Q ç½ ?
K°i +?9i / Q ç°M; i•K ibM? M`Q- +?d ?Ì ?[M; M?bM ? B M; QÌBX

@ L; QÆB +| i? ;B'm çQÊ+ M?[M; M; QÌB F?€+ - M?QM; F?¬M; ;¢i çQÊ+ i X L; viW
i ç½ T?€i ?B M` - +| çB mi pšM Hm¬M +?Ì çÈB- t2K i?Y M; QÆB `®i +m°+ Km®M
+QM H B ;B[M; QÌB p`K - p HBM? ?2M /M b Q pšM +| +?9i F?€+ #B i pÈB M?•M H
M?[M; M; QÌB F?€+ M?QM; F?¬M; i? [m K„i çQÊ+ i X

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? HMM; M|B,

@ *| çB m imv i ç½ bÈK #B i M; QÆB H` *¬M; h¬M *?d h?QÆM; - M?QM; H¢B F?¬M
o¬ *U+ ?mvM?X æ M F?B o¬ *U+ K°i HÌB p¢+? i`¬M i?•M T?"M +O M; QÆB- i`QM
i?¬M; bm®i- ``i M?B m p'M ç HB M [m M ç M M; QÆB +kM; i?2Q ç| çQÊ+ i?€Q ;DX
i`QÊ+ M; QÆB ;B9T K i°+ ç`M? ` F b€+?- +?d Hm`M p T?QÆM; T?€T`M i?•M +
M|B iB M; óF?2M M; ÈBôX

o Kti *¬M; h¬M *?d h?QÆM; F?) ç°M; - pšM M?Q +k BK H†M; F?¬M; M|B ;b- i?¬M
*U+ M; ?2 p`v- i` M Kti H¢B ?B M H M p i?®M; F?` p¬ +MM; X h'i +ª M?"M i?S+ i®i
M`v ç m #` bKT ç`X æ®B pÈB K°i M; QÌB +?d +| M; mv M p¼M; çÆM i?m¬M M?Q v-
+?`m çUM; M`BX

" M; Q`B h`B m o¬ *U+ +| im`B i?¼ K'v M;`M p¢M M, K- M?QM; Î i`QM; HÁM; v H¢B
i? ;BÈB M`v pÈB €M? K„i çÆM i?m¬MX

@ h?"i` +?9M; i M M bÈK M; ?o ç M- K°i + Q i?O +kM; F?¬M; M`B / M? H„K H`K
o¬ h` i`QM; i` ç¢Q- ?ÆM M[/QÈB +?QM? b€+? K€mi M? +ÁM +| i? #ªQ p K°i ç
Hmv M pãX G9+ i KÈB iÈB- i`QM; b®+ Q i?O ? T?€B iU /Q M`B i` M # Kti- >Q`
+`M; +U+ F€ F?| ibKX L; QÆB +?ŠM; [m +?d H` K°i + Q i?O ``i #bM? i?QÌM; i`QM
bÌ ?[m >mv M JBM? b€+?- +kM; +?QM? H` h?QÆM; E?mM; #Q FQTX h?QÆM; E?r
``i M?B m T?B M #ªM- i?"i i?"i ;Bª ;Bª F?¬M; #B i ç•m K` HQÌM; - MT?B M #ªM M`K
+?QM?X

@ *| çB m pÈB i?•M T?"M *¬M; h¬M *?d h?QÆM; i?b H¢B F?€+X G9+ M; QÆB KÈB
çQÊ+ ?mv M +¬M; #Q b€+? M?B m F?¬M; F tB iX h?QÆM; E?mM; #Q FQT K†+ /M
FB +O M; QÆB i?b +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; i? +| çQÊ+X h?"K +?Q i +| i? F?
b€+? HQm i`mv M` M?B m T?B M #ªM M?Q p`v 2`^M; +kM; +| HB M [m M ç M M; Q

@ o¬ *U+ pšM Hm¬M +?Q ``M; >mv M LBM? h€M L?•M #` K°i + Q i?O F?€+ i`QM; ?
i H¢B #B i- F i [mª +?ŠM; M?[M; F?¬M; TªB ?„M; B i M; QÆB- M; QÊ+ H¢B H` M;
K°i +€+? +?QM? t€+ ?ÆM i?b M; QÆB +?d H` i?m ?2B K°i T?•M i?•M +O KbM? K`
M; QÆB M|B +| ç9M; F?¬M;\

S?QM; o•M o¬ E} M|B` M?[M; HÌB M`v- b„+ Kti *¬M; h¬M *?d h?QÆM; HB M #B M
;B[#bM? ioM? çQÊ+ M[- #'i ;B€+ ?ÄB,

@ G`K b Q M; QÆB #B i\

h`QM; ;B¼M; M|B +O ?„M ç½ H°` b€i w /`v ç†+X

@ o¢M J .B M aBM? [mv i F?¬M; TªB H` K°i #Q K"i HÈMX hmv i F?¬M; ?B m M
M?QM; T?•M i?•M +O M; QÆB H¢B F?¬M; QiX *?„+ ?ŠM M; QÌB; B i ?¢B M; QÆB F?
i`QM; b® T?•M i?•M ç¬M; ç9+ +O M; QÆBX ``i +S B +kM; F?¬M; M; Ì- #ªM i? i?"i
i?O h?€B *` i`QM; iU /Q ? T?€B- pã +¬M; F?¬M; ? tm'i b„+X J¼B M; QÌB +?d +?

[mv i^aQ /B m- K¶B H-M ?'T i?m HU+ HQÊM; +O K°i T?•M i?•M i?b M,M; HU+ +O
T?-MX *?Q M M h?€M? çB M +,M #^aM F?-M; M;?o ç M- iW i`QÊ+ ;BÌ M;QÆB ç m
+O KbM?X >ÆM M[M;QÆB pšM Hm-M Î /QÊB K„i h?€M? çB M- M i•K b„K p B K
v m ç² ç - +kM; F?-M; B #B i M;QÆB +?ŠM; [m +?d HÊB /KM; ç iY M`v ç HW
F?B M +?Q M?[M; M;QÌB F?€+ F?-M; M;?B M;Ì K`i?-BX "ÎB pb #'i F i? M`Q- K°i
ç m H`K M;QÌB i F?; K`HB M iQÎM; ç M + Q i?O imv i i? *~M; h~M *?d h?QÆM;
M;QÌBX o çB K M`v M;QÆB [m<sup>a</sup> i?"i H`K F?-M; i X

@ h®i H„KX L m M?Q M;QÆB +; HB M [m M ç M T?€T im- +?„+ H`ç½ im Hmv M T
imX æ•v ç9M; H`bÆ bm'i +O i X S?QM; o•M o~E}- M;QÆB [m<sup>a</sup> i?"i `i i?-M; KBM
+?„+ M;QÆB +kM; #B i`²BX E /mv M?'i +ÁM K ?Q†+ +?QM? H`ç² M?B M`v +O
h?QÆM; H`i - >mv M LBM? h€M L?•M +kM; H`i X

>mv M LBM? h€M L?•M- ? v T?ªB M|B ~M; h~M *?d h?QÆM; +m®B +MM; +kM; i?V

•M? K„i HQÊi [m S?QM; o•M o~E}- >mv M LBM? h€M L?•M M?bM h`B m o~*U+ p
ç„K +?bK i`QM; bU ç<sup>a</sup> FQ+? M†M; M M`v- HçM? M?çi M|B,

@ h p`M;QÆB iWM; H`i?-v i`Á- +kM; t2K M?Q H`+; /mv M T?"MX L;QÆB +ÁM çB
tQM; i b) i?m"M iB M iB M M;QÆB H M çQÌM; K°i i? - +kM; F?-M; m`M; K°i FB T

h`B m o~\*U+ +9B i?'T ç-m- ? B p B`mM`~v- ;B®M; M?Q ? Q T?Q`i M?B m bS+ H

@ *QM F?-M; [m M i•K i?•M T?"M i?"i bU +O M;QÌB H` ;b- +QM +?d Km®M #B i
>mv M LBM? h€M L?•M- M?[M; ;b M;QÌB H`K +; TªB ç m pb +?2 ;B'm i?•M T?"M +

h`QM; ;B¼M; M|B +O h`B m o~*U+- S?QM; o•M o~E} +^aK ;B€+ çQÊ+ K°i iB Q C
K°i M;QÌB b„T +? i;B½v ;BK - Km®M M?"M çQÊ+ K°i +?9i ?B p¼M; p`M OB +m®B

*~M; h~M *?d h?QÆM; v M H†M; M?bM h`B m o~*U+ ? B i v +?®M; ;B[?Q F?-M;
M?Q b„T bKT ç`X J°i H9+ b m- i`QM; HÁM; ?„M ;B®M; M?Q +; +?9i F?-M; ç`M? H
i?M ?"M M|B,

@ E?-M; b B- # M ç-m i'i +^aM?[M; pB +i H`K +?Q M;QÆB +?ŠM; [m H`ç i?•M T
L?QM; i`QM; +?mv M M`v +kM; +; K°i +?9i /mv M T?"MX "ÎB pb +€+ M;mv M M?•M
iB T t9+ pÊB`i M?B m pä ?¼+ K`M;QÌB F?€+ M^K KÆ +kM; Km®M +; - M?QM; i H
*kM; pb M;mv M M?•M M`v- H9+ ç-m K†+ /M i'i +<sup>a</sup>K¼B M;QÌB ç m #B i`ä i +; i?•M
M?QM; pšM ç +?Q i iMv w` p`Q ? M; ç°M; /QÊB HÁM; ç'i h?€M? çB MX >W- i'i +
"ç+? >`\*?Q h~M`i i?QÆM; v m çS i`i?'i Hç+ M?B m M,K M`v- i?S K`i M?B r
F?-M; +; i?b i HçB H`v çQÊ+ / M?Q i`Î #`M i v- M`Q H`h?QÆM; E?mM; #Q FQT-
#B i- i M F?®M FB T"ç+? >`FB p®M H`F /®B i`€X >`?`- M;?o HçB H9+ i`QÊ+
K°i çS i`F?-M; i? im Hmv M pä ?¼+ +O M?•M i°+- +?Q M M F?-M; ? ;B'm i i?
K°i b®i?S +kM; +?ŠM; H`K çQÊ+ ;bX L?QM; #¼M +?9M; poM? pB M +kM; F?-M; i
im Hmv M M?[M; pä ?¼+ FB - M?QM; HçB b€M; içQ` oçM J .B M aBM? [mv i i?m
i? im Hmv M çQÊ+X >W- h?QÆM; E?mM; #Q FQT ;b +?S- +,M #^aM H`K°i #° #Q F
#Q FQT M`v poM? pB M +kM; F?-M; i? i?"M? iUm çQÊ+ *?Q h~MX *QM iB M M?•M
i K°i [mv M b€+? `€+ `QÌB M?Q p"vX >W- /M b Q i +kM; F?-M; im Hmv M çQÊ+
+-K M| çB HW ;çi iQ`M #° h?€B *'- ç +?Q M?[M; M?•M HQçB +€+ M;QÆB iU ;B i H
#° >mv M JBM? [mv i HçB /šM ç M M?B m +m°+ #€Q i?M M?Q p"v- +kM; TªB +^aK
FB X

a„+ K†i h`B m o~\*U+ +`M; M;`v +`M; t€K t`iX S?QM; o•M o~E} i•K i?-M F?) ç°M; -
iQ HÊM HB M +€+? F?-M; i`mv M p`Q i`QM; +Æ i? h`B m o~*U+X

@ " M ç-m K†+ /M pb +?2 ;B'm i?•M T?"M +O KbM? M M i KÊB i?m i M ç iY M;QÆ
pb M;QÆB ;B®M; i F?-M; i?Q+? im Hmv M pä ?¼+ +O M?•M i°+X hW çB K M`v K
M;QÆB +kM; F?-M; TªB ?Q`M iQ`M H` ;B^aX

h`B m o~*U+ M?„K K„i HçB- ?²B H•m KÊB /"T ç-m K°i +€B- #m²M #½ M|B,

@ æ iϕ bQ i¬M5

S?QM; o•M o¬ E} i`QM; HÁM; i?¬K H„+ ç¬m- #B i`^M; K°i i?•M T?“M F?€+ +O *¬>mv M LBM? h€M L?•M +| ç` p` [m€ HÈM i`QM; HÁM; h`B m o¬ *U+X " M ç¬m pb *U+ ;¬M M?Q ç½ i`Î i?“M? F i?M pÈB KbM?- ?¬K M v K†+ /M i`i +^a ç½ +?SM; KB M?QM; ibM? +^aK K`v i`,K pϕM M,K +kM; F?¬M; T?^aB M|B #Ä H` +| i? #Ä çQÊ+X

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; i?^aM M?B M M?bM h`B m o¬ *U+ /"T ç¬m- M|B,

@ æ¬m +kM; /"T ç¬m- M;?o i?¬v i`Á +O +?9M; i ç M ç•v t2K M?Q •M çQϕM M;?c i`QM; HÁM; M;QÆB i b) /Si F?Q€i ;B^aB i?Q+? +?Q M;QÆB K°i H¬M- çϕB F?€B ?m M|B `²BX

L|B ç M ç•v- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} K°i +€B- b m ç| i

@ J¶B H¬M h?€M? çB M HU +?¼M M?•M imv M *?Q h¬M i ç m +| HQm wX L?QM; p *?Q h¬M +O ç|B M`v +kM; F?¬M; M^K i`QM; /U HB m +O i X " M ç¬m pb ç b„T ç i #„i #m°+ T?^aB `|B F?ÄB h?€B \*´- ?ÆM M[ i?|B ;B M +ÁM `i /`BX h?•M T?“M >m M?B M F?¬M; i? iB TiK+ +?2 ;B`m- ç`M? [mv i ç`M? T?€ ?Ov M|X h p` M;QÆB ç p`v- imv `^M; i +kM; F?¬M; i?“i bU t2K M;QÆB H` ç² ç - +kM; F?¬M; /ϕv M;QÆB p ç² ç i` M / M? M;?o +O i +kM; +?d +| KbM? M;QÆBX L?bM p`Q çB K M`v- i /o i v ;B i +? i M;QÆBX >ÆM M[ - ?W- H9+ `v +| H) i +ÁM +?Q +| i?U+ HU+ M`vX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; M|B +•m b m +MM; HϕB +| ?`K w b•m b„+- +kM; F?¬M; +| çQÊ+X

@ *?Q M M i Km®M KQÊM i v +O l o¬ h` K B i€M; M;QÆB- M?QM; F?¬M; M;ì M; K°i FB T M`vX >mv M JBM? [mv M i ç½ i€+? ` H¬K ? B T?¬M- T?¬M i` M i ç½ bÈ T?¬M /QÈB- >mv M JBM? [mv M +?ŠM; [m H` K°i pä ?¼+ #bM? i?QìM;- ç +?Q M /KM;;bX \*ÁM i?B m çB T?¬M i` M- +| T?¬M /QÈB +kM; F?¬M; i? im Hmv MX *?Q JBM? [mv M +?Q M;QÆB i F?¬M; HQ H„M; +?9i M`QX \*| çB m b m ç| HϕB t<sup>a</sup>v ` # M;QÆB HϕB ;†T T?^aB M;QìB K` h?€M? çB M M?bM i`9M;X

@ a m F?B i T?€i ?B M M;QÆB ;†T çQÊ+ M?•M imv M *?Q h¬M i? ? M`v +O h? T?¬M /QÈB +O >mv M JBM? [mv M ç M i v M;QÆBX \*?Q M M i`i +^a M?[M; ;b M;Q # M +?QX æ®B pÈB i M;QÆB +?ŠM; +| #`i +S #Q K`i ;bX S?QM; o•M o¬ E} M?“M +^a M?[M; ç m M^K i`QM; bU i?2Q /äB +O i X h b„T t T +?Q M;QÆB im Hmv M h?Q H` Km®M ç M;QÆB p` S?QM; o•M o¬ E} iQÆM; i`M- F?¬M; M;ì iQM? +€+? +O M; M?B m +Æ ?°B M?Q p`vX hϕB J æ¬i HϕB bÆ bm`i ç +?Q M;QÆB T?€i ?B M ç¬L;QÆB +ÁM ;b Km®M #B i M[F?¬M;\

ejyX *?QÆM; 89e, oϕM J .B M aBM? Zmv i

h`B m o¬ \*U+ çSM; /"v- i` M ;QÆM; K†i p®M #` +Wm ?"M H`T ç¬v H9+ M`v HϕB ;B® pÈB +QM b•m- i? ;BÈB +?d HÈM M?Q K°i ?ϕi +•vc ç®B pÈB +?BK b - +€M? `WM; M v iϕB F?Q^aM? F?“+ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; tm`i ?B M- +€M? `WM; i`QM; HÁM; h i?B m ?m,X

@ L;QìB H` bQ i¬M +O +QM- ç•v H` bU i?“i F?¬M; i? i? v ç`BX L;QìB +| i? ` i v pB M b) F?¬M; ` i v pÈB M;QìBX

h`B m o¬ \*U+ ;¬M M?Q +? i H†M; M|B ` M?[M; HìB M`v- b m ç| ?ì ?[M; tQ v M;QìB

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +?ÈT K„i K°i +€BX hϕB F?Q^aM? F?“+ KQ K„i F?ûT HϕB- i` H M p ?mM; €+X

ó•K5ô

:B®M; M?Q ç€T H¢B €M? K„i +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM;- #-m i`lB +?Êi i®B b-K
HQÊi [m çdM? ç-m ? B M; QlBX h¢B F?QªM? F?„+ iB +?ÊT b€M; H M- K°i €M? ç
ç'i` H`K ? B T?€ pĐ ?Q F?¬M;- +?ûK p T?Q h`B m o¬ *U+ F?Q iS+ ç M; ?¶M HQ

h`B m o¬ *U+ +?Êi /WM; H¢B- +kM; F?¬M; [m v ç-mX h¢B F?QªM? F?„+ €M? ç Q
/`B +O v imM; # v ?¶M HQ¢M- M?QM; #lM; HQM; i?ŠM; i„T FB H¢B ;•v +?Q M; QlB
#bM? ioM?- ;B®M; M?Q K°i ç Q FB ç½ bÊK M^K i`QM; /U HB m +O vX

@ *? i l i`QM; i v M; QlB- +kM; t2K M?Q K°i bU ;BªB i?Q€i

h`QM; #lM; i®B p M; H M iB M; Md MQM F?¬M; #B i +O BX

@ u +ÁM +?Q i? +? iX

E?B €M? ç Q iW MÆB b•m i?ŠK #WM; H M- iB M; Md MQM pW /Si- K°i ;B¼M; MlB
H M ;B[?Q F?¬M;- i`QM; ;B¼M; MlB H°` K°i w +?Q K½M? HB i F?¬M; i? +?®M;

>Q F?¬M; p†M p Q K°i +?9iX E?¬M; B M?bM i?'v +?mv M ;b tªv` - h`B m o¬ *U+
*€+? çl F?¬M; t - M,K M; lM i v KÎ` +O S?QM; o•M o¬ E} +?“K`½B i?m p - h? :BÊ
i v M? M? +?lM; i?m HB K- ~M ;B'm i`QM; HÁM; #`M i v S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M

ó"MM;5ô

*QM M;QÆB +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç°i M?B M +Q H¢B- K€B il+ ç2M /`B b m ç
+O ?„M +Q H¢B- F?Q +?'i +O F?m¬M K†i #bM? i?QlM; FB ç°i M?B M #B M ç´B-
F?l iQlM; iQÊM;- K°i M K iY bÎ ?[m F?m¬M K†i #bM? i?QlM; H¢B +l F?Q +?'i HB r
[m-M ?MM; M?Q p`vX h¢B F?QªM? F?„+ M`v- S?QM; o•M o¬ E} /QlM; M?Q M?bM i?
T?QM; i?€B ?B M M; M;- i`M b€i +ª M;`M i?`M? i`b ç M; çSM; i`QÊ+ M; QlBX .QÊ
H`K M´B #`i- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +`M; +l K°i F?Q ç° +?'M M?B T M; QlBX

@ S?QM; o•M o¬ E}- M;QÆB MlB`^M; +?l i ç½ H•m- H`K b Q #B i F?¬M; TªB i +k

oŠM H` F?m¬M K†i #bM? i?QlM; FB - M?QM; pb F?Q +?'i ç†+ #B i M M H¢B +l F?Q
im'M i?9 M`Q,

@ æ L;k *?Q h¬M` >W- \*?Q h¬M i?b i? M`Q\ a® K¢M; ç½ ç`M? bÆM- i'i +ª M?[M
ç¢T +?Q i K`i?¬BX

ó•K5ô

J°i iB +?ÊT p M; /°B t i [m çdM? ç-m ? B M; QlBX G-M M`v iB +?ÊT FB /QlM;
S?QM; o•M o¬ E} i?“K +?Q HQ€M; i?Q€M; +ªK M?“M çQÊ+ - H9+ iB +?ÊT FB HQ
K M; i?2Q F?B M +?Q / ç-m p`bÊB il+ T?€i` iB M; H®T ç®TX h` M #-m i`lB +?
ç-v K°i i-M; K•v ç2M i?“i /`vX hW p`i`Q ? B M; QlB ç M +m®B i-K K„i ç m H`K•v K
h-M; K•v +?Q # Q ;Bl H¢B tm®M; i?'T ç M M?Q p`v- ;•v +?Q M; QlB i K°i +ªK ;Bt
M?Q ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;X

óoM5ô

"®M T?QÆM; p M; H M iB M; +m²M; T?QM; i?´B [m i`lB ç'iX hB M; ;Bl M`v /QlM
M?[M; KªM? pªB K`m ç2M`€+? M€i i` M M; QlB *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +?Êi # v H
#QÊK ?Á p`Q K°i +ÆM; Bl HÊM HQÊi [m - i?2Q ;Bl HÊM # v HQÊM ç-v i`lBX

h`QM; #-m i`lB m €K- /QÊB €Q #`Q ç2M pĐ i M +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +?Êi tm
`k tm®M;X J` F?m¬M K†i p®M +U+ F€ #bM? i?QlM; +O ?„M +kM; i?2Q çl tªv` #l
+?lM; i? v ç´B- /-M /-M +`M; H9+ +`M; iBM? tªQ- +kM; +`M; iÎ M M im'M i9- HQ€
p H½M? ç¢K b•m i`M tQÆM; iOvX a m F?B ;QÆM; K†i FB /WM; #B M ?l - F?l2 K
#¶M; ?B M p iQÆB +QlB,

@ L;QÆB +ªK i?'v F?m¬M K†i M`v +O i i? M`Q\

S?QM; o•M o¬ E} pŠM Hm¬M H½M? ç¢K- F?B €M? K„i [mûi [m F?m¬M K†i KÊB +
F?l2 K„i M?QÊM; H M K°i +?9i- M?QM; `i M? M? #bM? ioM? H¢BX h` M ? B +QM

i?•K i?9v M?Q b Q i`lB T?^M +?B m `ä ``M; K°i #lM; M;QlB ;B®M; ? i M?Q S?QM
#`Q i`„M;- M; v +^ M?[M; M T M?,M i` M €Q #`Q ç m ;B®M; M? m M?Q ç9+c F?m-
? i M? mX

@ L;QÆB `®i +m°+ Km®M H`K ;b\

h` M ;QÆM; K†i S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; +l FBM? ?½B- +kM; F?¬M; +l M;?B ?Q†+
#bM? ioM? H•m /`B ?bM? i?`M?X

@ h MlB `²B- i'i +^ M?[M; ;b M;QÆB H`K ç m H` #`M ç¢T +?Q i K` i?¬BX E?¬M; +
M?[M; F F?€+ H`K ç m H` #`M ç¢T +?Q i +^ - ?W5

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; H¢M? HMM; MlBX aU H¢M? H)Q b•m i`M tQÆM; iOv FB ;B
+?d +l H9+ ?W F?) i` M K†i ?„M KÈB tm'i ?B M / Q ç°M; M?QM; ``i M? M? #B M K'

@ "® +K+ ? B i?€M; i`QÊ+ +?ŠM; [m H` KÈB #„i ç-mX *?d +-M h?€B *´ +ÁM +?Q
b) p oM? pB M F?¬M; /WM; H¢BX

@ S?QM; o•M o¬ E}- M;QÆB H` K°i M;QlB i?¬M; KBM?- +?„+ H` ç½ M;?o ` i Km
M?B M- +l H) M;QÆB M?`i i?lB +ÁM F?¬M; M;?o ` - +l +-M i M?„+ M?Î ? v F?¬M; \
F?€+ +O i H` æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M i`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m F?¬M; \
çQÊ+ i?b i b) iB TiK+ H`K- +?d H` ç´B K°i T?QÆM; i?S+ F?€+ K` i?¬BX

*QM M;QÆB S?QM; o•M o¬ E} +Q H¢B K°i +?9i- Hl2 H M b€i F?Q H¢M? H)Q- M?Q
ioM?,

@ *¬M; h¬M *?d h?QÆM;- i T?^B i?W M?“M H` F ?Q¢+? +O M;QÆB i?“i; M /¢- H
+O i i?®M; i` h?€B *´X L?QM; M;QÆB +l i?“i bU M„K +?„+ ç€M? +? i çQÊ+ i - b
F?¬M; \

@ >W5

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +QlB H¢M?,

@ *?d +l F i-K i?QlM; KÈB i?U+ ?B M F ?Q¢+? F?B ç½ M„K +?„+ i`,K T?-M i`,K
p€M #`B ?`Q T?lM;- F?¬M; ç€M? +m°+ i?b F?¬M; i? i?“M; çQÊ+ i?S; b- +ÁM ç€M
?°B i?“M; çQÊ+ K°i +?9iX *?d +-M M„K +?„+ çQÊ+ M,K KQÆB K®i T?-M i`,K +kM;
`²BX >m®M; ?²H-M M`v i H¢B M„K +?„+ çQÊ+ ç M #^v KQÆB T?-M i`,K- K` +?m
H` H'T ç-v T?-M +ÁM H¢B +O #^v KQÆB T?-M i`,K M`v- F?B M Ml ç¢i ç M i`,K T?

S?QM; o•M o¬ E} H¢M? M?¢i HB + M?bM *¬M; h¬M *?d h?QÆM; K°i +€B- BK H†M
iB M; ,

@ >B p¼M; +O M;QÆB F?¬M; HÈM ç•mX

L?[M; HlB M`v +O S?QM; o•M o¬ E} ?Q`M iQ`M M^K M;Q`B /U HB m +O *¬M; h¬M
+?[- M?QM; i`QM; bU #bM? ç¢K H¢B H° ` K°i MB K iBM K¢M? K) p` w +?Q F?¬M
*¬M; h¬M *?d h?QÆM; F?¬M; F?ÄB /•M; H M K°i +^K ;B€+ [m€B /`X J'v +?[ M`v i?
KB M; S?QM; o•M o¬ E} i?®i` X

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ?ÆB +9B ç-m tm®M;- b m çl H¢B M;~M; H M- ç½ F?¬B T?K

@ >B M ;BlM;QÆB [m^M Hw h?€M? çB M- +?„+ ?ŠM +kM; ç½ M„K ;B[;¬M M?Q iQ
*ÁM p T?-M iQ HB m /o M?B M +kM; F?¬M; ;¢i çQÊ+ M;QÆBX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +?“K `½B çB p T?Q S?QM; o•M o¬ E},

@ S?QM; o•M o¬ E}- M;QÆB H` K°i ç®B i?O ç€M; i¬M FQM?X J°i F +?d ?ÆM M;`
+^M? ;BÈB *?Q h¬M- M?bM F?“T h?€B *´ +kM; t2K M?Q +l K°i F?¬M; ? BX L;QÆB
pÈB M;QÆB- i b) +?Q M;QÆB #B i K°i iBM iS+ K` F?¬M; +-M #€Q ç€TX h #B i h?
ç®B pÈB o¢M J .B MaBM? [mv i+O i X h` M i?U+ i +kM; M?Q i ç½ MlB- i'i +^ M
H` #`M ç¢T +?Q i X L;QÆB H` K°i M;QlB i?¬M; KBM?- i iBM M;QÆB ?ŠM +kM; ç½
aBM? [mv iX

@ o¢M J .B M aBM? [mv i H" i" T ?ÊT pä ?¼+ +O h?€B *´ p" K +¬M; +O J :BÈB-
p" K KÈB +| i? im Hmv M çQÊ+X

o K†i *¬M; h¬M *?d h?QÆM; M;?B K H¢B- i`M? i`¼M; M|B,

@ hm Hmv M o¢M J .B M aBM? [mv i- +S K¶B i`,K p¢M M,K b) /B M bBM? ` ?| i?
+| i? b®M; b|i i`,K p¢M M,K- ¢B m M"v +?„+ M;QÆB +kM; ç½ #B iX hm Hmv M o¢M
/B M bBM? ` K°i ?| i?•M +kM; b) T?•M HB i` K°i T?-M HBM? ?²M- [m€i`bM? M
J .B M aBM? [mv i i' M; +°M; +?B H"K # i-M;- b m F?B /B M bBM? ` K°i p¢M ?|
K°i i-M;X h?ìB ;B M im Hmv M F?¬M; i? M;„M ?ÆM- +kM; b) F?¬M; FûQ /"B ?ÆM

@ o¢M J .B M aBM? [mv i F?¬M; T?ªB H" pä ?¼+- +kM; F?¬M; T?ªB H" T?€T i?m
aBM? [mv i ç¢B i?`M?- #ªM i? b) F?¬M; +| i? K #'i F€ M,M; HU+ M"Q- ?B m [mª /
F?B i p" im´B i?¼ FûQ /"BX >" ?"- im´B i?¼ ç®B pÈB M?•M HQ¢B +€+ M;QÆB p®
pÈB +QM H B +?9M; i F?¬M; i? im Hmv M pä ?¼+ +O M?•M i°+- +kM; F?¬M; i?
M| +?QM? H" i?S [mw ;B€ M?'iX æ¢i ç M i-M; i?S # - o¢M J .B M aBM?- h?B M æ`
o¢M J .B M aBM? [mv i b) +| M,M; HU+ ç†+ #B i M?'i i`QM; pk i`K M"vX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; pW M|B- i|+ /"B i` M i`€M pW T?'i [m - H° ` K°i ç¬B K„i K
+?,K +?9 +O S?QM; o•M o¬ E}- ç¬B K„i FB ç°i M?B M #B M i?`M? K"m i`„M; #¢+X

a„+ K†i S?QM; o•M o¬ E} +m®B +MM; +kM; #B M ç´B, óE?¬M; i? M"Q5ô

E?Q iS+ i` M M;QìB \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; /-M /-M i`î M M H¢M? M?Q #,M;- ;B¼M
F?| T?€i ;B€+ ` - ;B®M; M?Q ;B" M /[iB T iK+ M|B,

@ h`QM; i?B M ?¢- #'i F€ pä ?¼+- +¬M; T?€T ? v T?€T i?m"i M"Q- +?d +-M M;QìB
[mv i M?bM i?'v- HB M +| i? F?¬M; +-M im Hmv M- i`QM; M?€v K„i ç¢i ç M +ªM?
M;QÆB #B i i?b i ç m #B i- M?[M; i?S M;QÆB F?¬M; #B i i?b i +kM; #B iX G-I
çQÊ+ i•K [mv i v LB K EB K h? ç¢B T?€T i-M; i?S i€K- KK+ çQ+? ç½ ?Q" M i?`M?
o¬ E}- M;QÆB +| i? +? i çQÊ+ `²BX *S v M i•K- b m F?B M;QÆB +? i i imv i ç®B
+O M;QÆB- +| çB m iQ" M #° h?€B *´ ç m T?ªB +? iX

L|B tQM; +•m +m®B +MM;- F?Q iS+ i?m°+ p *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç m #B M K'i
b„+ ? v F?Q +?'i- ;Bì T?9i M"v *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç m `i ;B®M; pÈB K°i M;QìB

ó•K5ô

E?¬M; +| #'i F€ /'m ?B m M"Q- €Q #`Q i`„M; i` M M;QìB *¬M; h¬M *?d h?QÆM; im
•K ?²M tm'i ?B M i`QÊ+ M;QìB S?QM; o•M o¬ E}- K°i [mv M ç€M? p"Q H²M; M;U+ +O
FB K M; i?2Q F?Q i? F?¬M; ;b F?¬M; T?€ çQÊ+- /QìM; M?Q M; v +ª pk i`K +kM;

ó"MM;5ô

L; v H9+ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; /MM; i®+ ç° F?¬M; i? iQîM; iQÊM; ç€M? ` K°i [mv
o•M o¬ E} +?Êi`mM; ç°M;- M? M?`M; # v p T?Q b m- ;B[çQìM; M? M? +?|M; ;
?B M î+€+? t K'v +?K+ i`QÊM;X \*†T K„i H¢M? HMM; +O ?„M +kM; ç½ #B M i?`M
p¬ibM?- ç•v H" M,M; HU+ +°M; ?QîM; K¬ T?ÄM;X

h? ;BÈB +O ? B M;QìB M? M? +?|M; #B M ?| - F?¬M; MQÊ+ F?¬M; MQM- F?¬M; -
ç'i- +?d +| /mv M?'i FûM iÆ [mv i„+ K"m i`„M; p¬i"MX æ•v H" K°i i? ;BÈB ç2M i`„

S?€ o¼M; M;•M K•m- HQ¢B #Ä i'i +ª ?QªQ- M?bM i?ŠM; p"Q i? ;BÈB #ªM M;mv M

ejRX *?QÆM; 89e, o¢M J .B M aBM? Zmv i k

J€B i|+ /"B +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM; imM; # v- €Q #"Q +kM; F m H M T?¬M T?"
M;~M; H M- ? B +€M? i v KÎ` ;B®M; M?Q ç M; ¬K i?S ;b ç|X

óE2M;5ô

Jm¬M p"MiB M; FB K M;•M ç°i M?B M p M; H M iW b•mi`QM; ?Q F?¬M;- H9+ ç¬m
M?QM; +?d i`QM; M?€v K„i ç½`ûQ`„i M?Q iB M; b'KX h¢B EB K pU+- p¬ b® ç i
ç°M;- +?Êi çSM; H M M?bM p ?QÊM; ç€K M; QìB S?QM; o•M o¬ E}X *?d i?'v T?Q
[mª+¬m H'T H€M? /Q p¬ b® FB K F?Q b„+ #ûM /"B # i?QÊ+ i¢Q i?"M? HÆ HYM; i
`ûQ`„i M?Q p M; H M # M i B- FB K w /"v ç†+ F?B M +?Q FB K F?Q i`QM; +Æ i? H
+°M; ?QîM; i?2QX

óE2M;5ô

L?Q h? M? GQM; i` M F?¬M;- H¢B M?Q S?QÊM; GQ M /m M; Q¢M- K°i iB M; FB K
p M; H MX .QÊB Hm²M; FB K w M"v /šM /„i- FB K F?Q i`QM; +Æ i? K¼B M; QìB ;¬
i?Q€i` F?ÄB M; QìBX J°i iB M; ó`-Kô p M; H M- /QÊB ªM? ?QîM; +O ? B Hm²M; L
p¬ b® ç iY EB K +€+ i?®M; F?' [m€ tm®M; X L?[M; M; QìB M"v ç m bÎ?[m FB K w
FB K ç¢Q çdM? + Q F?¬M; iU +?O çQÊ+ Km®M i?¬M T?K+- +,M #ªM F?¬M; i? F?®

S?Q b m K°i ç€K ç€ M?¼M HÎK +?ÎK ;B[bQìM M9B EB K +€+- h`b h?QÆM; ç°i M?
M;¢+ M?bM p T?Q t , óa Q H¢B M?Q p"v5ô

h`QM; +ªK SM; +O h`b h?QÆM;- T?QÆM; t ç°i M?B M tm'i ?B M K°i Hm²M; F?Q i
bQ i¬M- #'i F H" FB K ç¢Q ? v FB K w ç m ?Q"MiQ"MM?Q M? mX

Í# M FB bQìM M9B- K°i ;½i?B m MB M €Q i`„M; F?€+ +kM; ç°i M;°i ?B M i?•M- +
u"„+- i?B m MB M h•v J¬M >Q€M L?B M pW im FB K Î"„+ >ªB i`Î p X *QM M; QÆB
J¬M >Q€M L?B M #¶M; #„M ` b€i F?Q FBM? M; QìBX

> B M; QìB ç²M; i?ìB T?€i ?B M ` ç®B T?QÆM;- M?bM b m K°i +€B- b Q ç| ;"i ç¬
M; QìB H Q p ?QÊM; ? B Hm²M; FB K F?Q p¬i?QÊM; M?Q #½Q i€T i`mv M ç MX L?
HU+ HQÊM; +QîM; ç¢B F?¬M; i? +?®M; +U ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; .
p X

óGmB H¢B5ô

> B i M i?B m MB M M;?2 p"v ç m ;B"i KbM?- ?ÆB /Q /U- +m®B +MM; +kM; iW #Ä v
+O S?QM; o•M o¬ E}X

oä ?¼+ ;B®M; M? m- FB K ç¢Q +kM; ;B®M; M? mX

*?mM; [m M? ? B M; QìB- p¬ b® KQ FB K M?Q +?•m +?'m M? M? +?¡M; [m H¢B M
ç¢i ç M +ªM? ;BÈB EB K >Q" M; H" +| i? p" M /KM; ç¢Q óL; U EB Kô- M?QM; i`QM;
mv HU+ +O M¡ F?¬M; i?m FûK #'i F€i?¬M +¬M; imv i ?¼+ M"QX EB K F?Q i?m-
M"v- ç½ F?¬M; i? /MM; +•m óF?¬M; ;b F?¬M; T?€ çQÊ+ô ç ?bM? /mM; çQÊ+ M[

JQ FB K p¬i" M F?B M +?Q T?¢K pB K'v +?K+ /†K ?Q"MiQ" M ?¡ i?"M? K°i pMM;
KQ FB K ç¬m iB M tm'i ?B M- i'i +ª M9B MQM i`MM; çB T M?¬ H M F?ÄB K†i ç'i c
`Qì HQ i tQ i i`"M M;"T ?Q F?¬M;- t2M HšM pÈB iB M; FB K M;•M p M; X LÆB FB K
[m -i`QM; ?Q F?¬M; HQm H¢B /'m p i K"m ç2M /"B ç M K'v i`QÊM; X

h`QM; /ÁM; KQ FB K K"m #¢+ H'T H€M? M"v H¢B +| ? B #¡M; M; QìB H¡2 b€M;- F
i?QB # M i`QM; X JQ FB K imv /"v- M?QM; ? B M; QìB M"v H¢B ;B®M; M?Q F?¬M
#¼M ?¼ ç½ pQÊi [m i®+ ç° i`QîM; FB K tmv M F?¬M;- çWM; M¡B H" K„i i?QîM;- M
K" i?2Q F`T çQÊ+X h?¬M; i?QîM; F?B €M? K„i M?"M ` çQÊ+ K°i +?9i /'m p i KÆ ?
ªM? ? B M; QìB ç H¢B i?"i H•m i`QÊ+ ç|X

h`QM; T?¢K pB KQlB /tK- Kti ç'i ç½ ?| i?`M? MQÊ+ +?ªv- F?¬M; M;WM; M?'T M
+kM; HB M iK+ p†M p QX h'i +ª i?¬M i?S+ +?9 w ç M MÆB M"v ç m +ªK M?"M çQÊ
FBM? M; QlB i`QM; +?m pB KQlB /tKX " M i`QM; çQ`M FB K F?Q ?bM? +¬m H'T HÊ
/`B ç M K'v +?K+ /tK F?¬M; M;WM; H|2 ` # M M; Q`BX LÆB p i M Si F?¬M; ;B M K
i?S i`QM; T?¢K pB K'v i`, K i`QÊM; ;¬M ç| ç m F?¬M; K°i iB M; ç°M; ?| i?`M? T?'M
imM; iQ+?X

h`QM; i? ;BÊB ç2M i`„M; - iQ`M #° ç m tm'i ?B M /QÊB ?bM? i?S+ [mv i„+X "i F
? v S?QM; o•M o¬ E}- /QÊB i`¢M; i?€B S?€ o¼M; M;•M K•m- i'i +ª K¼B i?S ç m ?E
+?"K +?¢TX *?mM; [m M? K†+ /M FB K F?Q FBM? M; QlB- M?QM; ? B M; QlB H¢B
#ªM F?¬M; #` #'i F€ªM? ?QÎM; ;bX

EB K ç¢Q +?QM? H` +¬M; T?€T +| i®+ ç° T?B ?`M? M? M? M?'i i`QM; i`lB ç'iX *-
o¢M J .B M aBM? [mv i ç¢B i?`M? i?B i`B M` v LB K EB K h? ç¢B T?€T- p i®+
+? M? H +? pÊB S?QM; o•M o¬ E}X h`QM; i?lB ;B M M; QlB i?QlM; +?d pW bmv M
HšM M? m ç M i`, K M;`M H-MX

*€+? ç| K'v M;`M /tK- h?€M? :Bª M;²B t T #^M; i` M çdM? EB K +€+X S?Q b m v H
EB K +€+ iK i" T H¢BX h`QÊ+ M; QlB h?€M? :Bª- T?€T i?m"i óh?B M Gw æªQ •M?ç
+?B M i`QlM; - +MM; pÊB ibM? ?m®M; ;B Q +?B M +O ? B M; QlBX .QÊB i€+ /KM
+O h?€M? :Bª- i'i +ª ?bM?ªM? T?ªM +?B m i` M ó>Q E?¬M; €M? FQM?ô +?WM; K
+?"K çB F?¬M; QiX J†+ /M pšM F?| i?2Q F`T i®+ ç° +O S?QM; o•M o¬ E} p` *¬M; h
i?dM? i?QªM; +kM; +| i? i?'v çQÊ+ K°i ? B ?bM?ªM? +?Êi ?B M`²B #B M K'iX Z
K¢Q ;B®M; M? m- ? B i`ÁM; K„i i`„M; #¢+ ;B®M; M? m- F?Q +?'i H¢M? HMM; +kM
M; QlB M?bM i?'v ?bM?ªM? M"v ç m FBM? M; ¢+ ç M M;•v M; QlBX

@ E M"v `®i +m°+ H` B\

a m M; QlB h?€M? :Bª- K°i M; QlB F?€+ H`K #~K M|B- ç| +kM; H` M; ?B M; l i`QM; H
S?QM; o•M o¬ E} ?B M M?B M b) F?¬M; ;B Q i?O pÊB T?•M i?¬M +O KbM?- p"v i
M?Q S?QM; o•M o¬ E} M"v `®i +m°+ H` B\

.QÊB ibM? ?m®M; M"v- K†+ /M`'i M?B m + Q i?O ç½ T?€i; B€+ çQÊ+ bU F?€+ i?Q
? v h?€M? :Bª ç m F?¬M; B +| i? M?9M; i v p`Q i`"M +?B M ;B[? B p` + Q i?O ç
h¬K K†+ K°i H9+- +m®B +MM; h?€M? :Bª M|B,

@ G" T iS+ T?€B i'i +ª + Q i?O EB K +€+ T?QM; iÄ MÆB ? B M; QlB ;B Q +?B M- M
M; QlB M"Q +?¢v i`®MX

* Q i?O K` S?QM; o•M o¬ E} ç M; ç®B Kti F?B M i`QM; HÁM; h?€M? :Bª /•M; K°i
ç`+? M?Q p"v +`M; Qi i?b +`M; i®iX

@ L?QM; H`K b Q ç t€+ ç`M? B H` F ç`+?\

@ L; QlB i?'i #¢B +?QM? H` F ç`+?X

h?€M? :Bª çSM; /"v- p Kti M; ?B K i9+,

@ o¬ E} M?'i ç`M? F?¬M; i? #¢BX h iBM iQÎM; v- ?B p¼M; +€+ M; QÆB +kM; iBM
L|B tQM; HB M iW i` M bQlM M9B M?ªv tm®M; X a m M; QlB K'v i M +QlM; ;Bª T?ç
M; ?B K i9+- i?2Q b m iW i` M bQlM M9B M?ªv tm®M; X

óh€+?5ôö

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç°i M?B M M;WM; H¢B- i`QM; +†T K„i K`m i`„M; #¢+ H|2 H
;B®M; M?Q F?¬M; +| +?9i bS+ M"Q M"Q M? M?`M; 'M p T?Q i`QÊ+X h?2Q b m
h?QÆM; 'M` M?bM M?Q +?"K M?QM; i?U+ bU H¢B M? M?- i'i +ª M, M; HQÊM; i`Q
ç°i M?B M /WM; H¢BX h`QM; i? ;BÊB ç2M i`„M; - iWM; bÊB /•v [mv i„+ H-M HQÊi

h`QÊ+ M;QÌB *-M; h-M *?d h?QÆM; MY i?QÊ+- ?Q F?-M; ç°i M?B M M' B H M K°i
M?Ä iW i`QÊ+ M;QÌB ?„M #„M ` - i`QM; M?€v K„i ç½ tmv M [m K'v i`,K i`QÊM;X :
o•M o¬ E} pW i`€M? ` - FB K F?Q +?mM; [m M? /`v ç†+ M?Q i?QB çQ HB M H-M
? B M;QÌB- p¬ b® p i M Si F?-M; ;B M K`m ç2M +?B ?Q F?-M; i?“M? p¬ b® T?-M

*€+? ç| i`,K i`QÊM;- S?QM; o•M o¬ E} çSM; i?ŠM; M;QÌB- €Q /`B K`m i`„M; F?-M;
K°i iB M; T?“i i v €Q- K°i çQ`M HU+ HQÊM; p¬ ?bM? HB M iW i`QM; +Æ i? S?QM
+?|M; `M ç`M? FûM iÆ [mv i„+ ç½ ?Q`M iQ`M ?¶M HQçM i`QM; ?Q F?-M;X LÆB çQ
ç'i M Si M HB M / Q ç°M; K°i +?9i- b m ç| T?'M pKM /`v ç†+ HçB M;QM; iK i?“M? ?
ç'i M?Q i`QÊ+X

> B çQ`M HU+ HQÊM; +QÌM; ççB- K°i çQ`M ?Ov /B i i' i +a- +ÁM K°i çQ`M HçB F?
HQÊM; ç²M; i?ÌB i€+ /KM; ç M ?Q F?-M; [mv i„+ i`QM; T?çK pB KQÌB /†K- ç®B
F?-M;X h?Qç i M?bM +?d i?'v ? B i M M K iY €Q i`„M; iW t ç®B /B M pÈB M? m-
iK+ p†M p Q- p¬ b® p i M Si F?-M; ;B M iW i` M tm®M; /QÈB i`aB `°M; iQ`M #° i`È

@ L?[M; i?S M;QÆB #B i i?b i ç m #B iX L?[M; i?S M;QÆB F?-M; #B i i?b i +kM

*¬M; h-M *?d h?QÆM; pšM; B[M;mv M i`çM; i?€B S?€ o¼M; M;•M K•m HçM? ;B€ p
M|BX E?Q iS+ i` M M;QÌB ?„M +?Êi #B M ç`B- F?-M; +ÁM H½M? F?®+ M?Q i`QÊ+

oW M|B i?•M i? *-M; h-M *?d h?QÆM; pW `mM; ç°M;- /mM; M?“T p`Q i`QM; ?
i?'vX LÆB *-M; h-M *?d h?QÆM; #B M K'i- K°i p-M; €M? b€M; M?“M M?ç i #¶M; F
i€K ?QÊM;- M? M? +?|M; /mM; M?“T p`Q F?-M; ;B M M`vX GQçB HU+ HQÊM; M`
i?m°+- ?„M ç½ iWM; +aK M?“M çQÊ+ iW i` M M;QÌB \*?B M æ - ç| H` HoM? pU+ F?

ósQ i5ô

"®M T?Q iB M; ;B| `mM; ç°M;X E?B €M? b€M; M?“M M?ç i F?Q€+? i`B M ç M T?
[m M? S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M ç²M; i?ÌB tm'i ?B M ?`M; i`,K M K iY €Q i`„M; -
h?QÆM;X >`M; i`,K *-M; h-M *?d h?QÆM; içQ i?“M? pÁM; i`ÁM # Q [m M? S?QM
?B M HB M M?9M +?•M K°i +€B- i M p`Q i`QM; ?Q F?-M;X *?d M;?2 K°i çÊi iB M;
ç2M M?Ä /`B M?Q ç Q FB K #„M i?ŠM; p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X æ•v +?QM? H` o

E?-M; ? /Q /U- i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} HB M M?Q K°i pB M ççM #„M i?ŠM; H M
i`QÊM;X h?•M i? tQ v K°i pÁM;- içQ i?“M? i? ç-m /QÈB +?•M i` M- i v €Q #`Q T?
i v €Q pQÆM` M?Q iB +?ÊT- M,K M;|M i v KÎ`°M; ?QÊM; p T?Q /QÈBX

ó.MM; i`ÌB ç'i H`K FB K- M;U i`ÌB bY ç'iô ç°i M?B M tm'i i?OX

h`U+ ;B€+ +O + Q i?O ç®B pÈB M;mv ?B K Hm¬M `i KçM? K)X hçB F?QªM? F?„
i`B M imv i?¼+ KçM? M?“i ó/MM; i`ÌB ç'i H`K FB K- M;U i`ÌB bY ç'iô- +aK ;B€+ çQ
i`,K i M *-M; h-M *?d h?QÆM; p®M ç M; H Q M? M? p T?Q S?QM; o•M o¬ E} ç°i
ç| i`,K i`QÊM; H-M M[/mM; ?ÊT i?“M? K°i M;QÌBX

J€B i|+ T?“i H M- *-M; h-M *?d h?QÆM; M;~M; ç-m M?bM p T?Q i` M- ç²M; i?ÌB
T?²M; H M- i v T?aB ;¬M M?Q +MM; H9+ pQÆM` M;Q`B- M,K M;|M i v M? M? +?
i` MX hW t M?bM HçB- ? B M;QÌB K°i i` M K°i /QÈB içQ i?“M? K°i çQÌM; i?ŠM; p

h?ÌB ;B M M?Q /WM; i`QM; içB ;B•v T?9i M`vX hçB F?QªM? F?„+ imv i?¼+ ;B®M;
iW i`QM; +QM M;QÆB i`„M; #ç+ +O ç®B T?QÆM; M?bM i?'v ?bM? #|M; +O KbM?

ó•K5ô

h`ÌB ç'i +?Êi i®B b-K HçB- MÆB p2M `b i`ÌB ç'i ;B®M; M?Q ?Á +MM; pÈB M? m-
i`M iW #®M # FûQ ç M- +?2 T?O i' i +aX hçB K°i F?„+ i`QÊ+ F?B i`ÌB ç'i ?Q`M iQ`
K¼B i?S ç m -K -K i M pĐ i`QM; €M? i` /QÆM; +m®B +MM;- # Q ;²K +a S?QM; o•M
h?QÆM;X

@ L;QÆB #B i i?b i +kM; #B iX

h`QM; #|M; i®B p M; H M K°i iB M; H~K #~K i`-M i?'T p` H½M? ççKX

ejkX *?QÆM; 89e, o¢M J .B M aBM? Zmv i j

h`QM; +<sup>a</sup>K ;B€+ +O K¼B M;QÌB- i`ÌB ç'i /QÌM; M?Q ?! i?`M? ? B i? M? FB K b„+
#`K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? çB m F?B M +?ûK T?Q K¼B M;QÌB ç M; #`F T p`Q ;B[
K¬M; M`v- bS+ M;QÌB i`Î M M p¬ +MM; M?Ä #û- +?d +! i? ? M K¼M +9B ç-m M^K
çÊB b® K¢M; ç MX

h¢B F?Q^aM? F?„+ M`v #!M; i®B /QÌM; M?Q ç½ i`Î i?`M? poM? pB M- /WM; H¢B i`Q
HBM? ?²M T?B m #¢i ;B[i`ÌB ç'i ?Q p¬- `mM `~v +?Ì çÊB bU ?Ov /B iX

h¢B F?Q^aM? F?„+ #!M; i®B T?O tm®M; - i?ÌB ;B M i`QM; +^aK ;B€+ ç½ K'i çB bU i²M
E?B i'i +^aK¼B M;QÌB +^aK M?“M çQÊ+ bU ?Ov /B i- HU+ HQÊM; +O i`ÌB ç'i ç°i M?
F`+? HB i pÊB M? mX æ•v H`K°i HQ¢B +^aK ;B€+ `i F?! /B M i^a #^M; HÌB- F?¬M;
M?“MX

ó•K5ô

*?m pB KQÌB /†K i`QM; M?€v K„i ?! i?`M? K°i ç` M;K+ ?Ov /B i- i®B i,K p` ?Q p-
*´ ;B®M; M?Q #`K!+ `K°i H´ ?´M; HÈMX J` p2M `b H¶ ?´M; i®B i,K M`v- HU+ H
H M p #®M ?QÊM;X h`QM; iB M; F m `M; `„+- iWM; p i MSi iQ HÈM K`m ç2M /¼-
F?Q€+? i`B M F?„T MÆBX h'i K<sup>a</sup>M? pKM F?¬M; ;B M i M ` ç m #` ?® ç2M iQ HÈM ;
+?bK M;”T F?¬M; M?bM i?’vX

ósQ i5ô

h` M K†i ç'i h?€B *´- i'i +^aM?[M; M;QÌB M?bM i?’v çQÊ+ F i [m^a H-M ;B Q +?B M
E?B M K¼B M;QÌB FBM? ?½B H` i`QM; ?® ç2M iQ HÈM F?Q^aM; +?WM; KQÌB /†K
M? m M?Q ç9+- K°i i` M K°i /QÊB çSM; i?ŠM; M;QÌBX

•Q i`„M; M?Q imv iX h!+ ç2M M?Q iÆX

>® ç2M +! HU+ ?9i +U+ F€ K¢M? K)- M; v +^aM9B ç€ iQ HÈM +?¬M b•m /QÊB ç'i ;
M?QM; H¢B F?¬M; H`K ;b çQÊ+ ? B M;QÌB FB X

h?€B *´ F?¬M; ;B M p®M `i FB M +®X h?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M T?€ ` +`M; M?Ä-
;B M T?€T i„+ +kM; +`M; i?’T p`M;QÊ+ H¢BX * Q i?O h?€B *´ #bM? i?QÌM; T?€ pÐ
çO +?Q K°i M;QÌB çB [m - b) F?¬M; ;•v ` # Q M?B m HU+ ?9i p` ?Ov /B iX L?QM;
ç2M F?´M; H² M?Q p”v- HU+ ?9i +QÌM; ç¢B p` HU+ HQÊM; ?Ov /B i /Q M! T?€i ` - +
?® ç2M ç½ F?B M +?Q i€+ /KM; T?^aM F?€M; +O F?¬M; ;B M T?€T i„+ p¬ +MM; FB

h` M +?dM? i? - +?d +¬M F?¬M; ;B M T?€T i„+ F?¬M; #` +„i çSi- i`QM; T?¢K pB F?
;B M [mv i„+ /M +! #` HU+ HQÊM; # M M;Q`B T?€ pÐ- ç m b) +! F?mvM? ?QÊM; F?¬
p` ?Q`M +?dM? # M ç-mX

æ¢Q Hw +O M! +kM; ;B®M; M?Q MûK K°i +K+ ç€ p`Q MQÊ+ b¬M; - +K+ ç€ i` M K†i
M?QM; /QÊB i€+ /KM; +O /ÁM; MQÊ+ +?mM; [m M?- K†i b¬M; pŠM b) v M ioM? H¢
+kM; b) #^M; H MX

a m F?B ;B Q i?O M;„M M;OB- ? B M;QÌB ç m HŠM; H†M; çSM; i`QM; #!M; i®B ?bM
ç®B /B M pÊB M? mX E?¬M; B +! w ç`M? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M T?€i ç°M; i? +¬M
H`K FB K- M;U i`ÌB bY ç'i ô +! i? tQM; H` +?B m i?S+ +?mM; +U+ i`QM; FB K ç¢Q
K„i +! i? ?Ov /B i +^a>„+ •K Zm•M *?OX > B M;QÌB /MM; imv i ?¼+ ç²M; /¢M; +¬M
/M +ÁM +?Q K'i çB F?^aM,M; ç°M; i?O- M?QM; ?B M M?B M ç m #` M°B i?QÆM;X

h`QM; bQ v M ioM? F?B çSM; /®B /B M- /QÊB +?•M ? B M;QÌB- K†i ç'i M?Q MQÊ+
`b ç`p ?QÊM; i`mM; i•KX \_'i M? M?- H¶ ?´M; iQ HÈM K`m ç2M tQ M v +?Q iWM
h?€B *´ HB M çQÊ+ H`T H¢B- ?® ç2M +kM; #B M K'i F?¬M; +ÁM i?’vX

@ S?QM; o•M o¬ E}5 h ç½ M|B`²B- M?[M; i?S M; QÆB #B i i?b i +kM; #B iX L; Q
+O KbM? +¬M; #® iϕB óh?B M ?ϕ Hm" M pãô- i?"K +?Q M?[M; +¬M; [mv i KÈB M?

.QÌM; M?Q ç½ F?¬B T?K+ F?¬M; Qi- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; #¶M; ;B®M; M?Q çϕT
S?QM; o•M o¬ E} T?Q i` MX \*†TK„i+O ?„M K†+ /M pšM +| K`m i`„M; #ϕ+- M?QM
+| bU H½M? F?®+X h v T?ªB +O ?„M KÎ` - i?2Q iB M; H i t i- i`QM; i v T?ªB #¶M
b€M; M;QM; F i i?`M? ?bM? #€M +¬m- F?¬M; M;WM; H'T H|2- i`QM; €M? b€M; HQ€
i`„M; T?€i` iB M; M´ H€+? i€+?X

@ J°i +?B m M`v M?`i ç`M? M; QÆB F?¬M; t Hϕ; b- +?QM? H` óEB K +?B HoM? pU
/ M? +O M; QÆB- ``i M?B m +QÌM; ;Bª J i°+ ç m #` M; QÆB /MM; +?B m M`v i`M b
+ª •K *€i *´ æS+- M m F?¬M; T?ªB i i?¬M; [m J æ >Q`M; ?ϕ H M?- ?„M +kM; F
K†i pÈB M; QÆB- i`QM; F?B ?„M HϕB bÎ ?[m óhmv i æ®B S?ÁM; L; UôX

E?|2 KB M; *¬M; h¬M *?d h?QÆM; M? +? H M- H°` K°i MK +QÌB i`,

@ h ç½ iWM; M|B- M?[M; i?S M; QÆB #B i ? v F?¬M; #B i i?b i ç m #B iX Í i`QÈ+
+S Qm i? ;bX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +QÌB HϕM?- iWM; #QÈ+ ç M ;¬M S?QM; o•M o¬ E}X :B[ç Q
H MX h`QM; i`lB ç'i- M;mv M F?Q ?MM; ?"m M?Q i?U+ +?`i K½M? HB i i`"M p`Q
h?QÆM;- #´ bmM; M,M; HQÈM; iB m ? Q +O ?„MX æ•v +?QM? H` „+ JBM? i?¬M
b€M; iϕQ /`M? `B M; +?Q h•v J¬M u „+X

oÈB iQ +?`i +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM;- imv i ç®B F?¬M; i? im Hmv M v LB K EB
JBM? i?¬M +¬M; ç M i`bM? ç° M?Q p`v- M?QM; bU i?"i H` ?„M ç½ Hmv M ç M KS+
M;•M K•mô- óEB K +?B HoM? pU+ô ? v +?mM; +U+ FB K çϕQ ó.MM; i`lB ç'i p b FB
o•M o¬ E} bÎ ?[m- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç m +| i? / /`M; i?B i`B M- F?¬M; ? +| +
HU+ +O oϕM J .B M aBM? [mv i [mª i?"i p¬ +MM; HÈB ?ϕBX

@ *?B m EB K +?B HoM? pU+ M`v i†M; +?Q M; QÆBX h`QÈ+ ;Bì ?šM H` M; QÆB +?
KbM? +¬M; FQ+? T?ªB F?¬M; \

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; pW M|B- i?•M i? pW `mM; ç°M;- HB M ?| i?"M? K°i iB
T?Q S?QM; o•M o¬ F?¬M,p Đp

h?QÆM; +^aK ;B€+ çQÊ+ ;B[F?¬M; ;B M M"v +| K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? M?Q bÊ
b m ç| ?„M ?Q^aM; bÊ T?€i ?B M i?U+ HU+ +O KbM? ç°i M?B M +?d +ÁM K°i T?¬M
@ L;QÆB ç½ H"K ;b i \

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ?Q^aM; bÊ F m HÈM- M;~M; ç¬m M?bM p T?Q i` MX G9+ M
H¢M? HMM; ç M; HÆ HYM; i` M #-m i`ìBX

@ E?¬M; T?^aB M;QÆB +| pä ?¼+ +O *?Q h¬M b Q\ ob b Q M?"M F?¬M; ` çQÊ+ HU
h¬M\ o¢M J .B M aBM? [mv i p¬ +MM; ^aQ /B m- +?ŠM; #B i +| i? K¬ T?ÄM; çQÊ-
? v F?¬M;\

S?QM; o•M o¬ E} iW i` M + Q M?bM tm®M; - H¢M? M?¢i M|BX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; Q€M ?"M M?bM +?^K +?^K p"Q S?QM; o•M o¬ E}- p K†i /[i
` i vX

@ E?¬M; +-M i bK M[- h? :BÈB p®M F?¬M; i²M i¢B ;B Q çB KX

S?QM; o•M o¬ E} /QìM; M?Q M?bM i?'m /KM; i•K +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM; - ®M; i
M?Q K°i ç| K•v i`„M; M? M?"M; iW F?¬M; i`mM; ç€T tm®M; X JkB +?•M ?¢ tm®M
*?d h?QÆM; - pQÆM K°i i v ` - H½M? F?®+ M|B,

@ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; - M;QÆB +| i? +? i çQÊ+ `²B5

J°i F ç`+? bî ?[m +¬M; [mv i F€ /` M?Q p"v- +?d +-M t2K [m pä ?¼+ F?€+ H" +| i?
#^M; pÈB M; QìB b€M; H" T- ?ÆM M[K¶B i?ìB K¶B F?„+ ç m K¢M? i? KX L m H" i`
i?QìM; - S?QM; o•M o¬ E} +kM; b) F?¬M; ç wc M?QM; i`QM; +?B M i` M? +?OM; i
F?¬M; F?¬M; +?Q T?ûT i²M i¢BX J" ? B i?€M; i`QÊ+ - *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ +
T?€ ?Q¢B M?Q i? M"QX L m H-M M"v ç +?Q ?„M +?¢v i`®M- 2 ^M; M; "v b m b) K

L; v H9+ óEB K +?B HoM? pU+ô +O S?QM; o•M o¬ E} b„T `ìB i v- +?m~M #` ç€M?
i`QM; h? ;BÈB +O KbM?- î K°i # M #¶M; p M; H M iB M; H HÈM,

@ o¬ E} ?mvM?- tBM ?¢ i?O HQm i bM?5

"M i v S?QM; o•M o¬ E} ç½ pQÆM iÈB çdM? ç¬m *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +?Êi /WM
*?d i?'v î K°i T?Q F?€+ i`QM; h? :BÈB- h`B m o¬ *U+ ç M; [m€ /QÈB ç'i- +9B ç-

@ h`B m o¬ \*U+ i +<sup>a</sup> çìB `i Qi F?B +-m tBM M; QìB F?€+- M?QM; o¬ E}- H-M M"
?mvM? +| i? M i bM? ?mvM? ç +O +?9M; i - i? +?Q bQ i¬M i K°i K¢M;5

@ >„M ç½ F?¬M; +ÁM H" bQ i¬M +O ?mvM? M[- ?„M H" *¬M; h¬M *?d h?QÆM; X •K
i`QÊ+ +?QM? H" /Q K°i i v ?„M #`v ` X

@ L?QM; /M b Q v pšM H" bQ T?K +O i X " M ç¬m M m F?¬M; +| v- i ç½ bÈK ?| i?
#MM H-vX u #'i M?•M- M?QM; i H¢B F?¬M; i? #'i M; ?o X h M; mv M /MM; K¢M; K

h`QM; K„i *¬M; h¬M *?d h?QÆM; H|2 H M K°i iB ?B p¼M; - M;~M; ç¬m M?bM H M
H¢M? HMM; +O S?QM; o•M o¬ E}X

ó"MM;5ô

S?QM; o•M o¬ E} T?'i i v €Q K°i +€B- i`ìB ç'i +?Êi i®B b-K- b m ç| i`QM; M?€v K
i`QM;X

GB + K„i M?bM *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç M; [m€ `¢T /QÈB ç'i- FBM? M;¢+ M;~M; ç
H¢M? HMM; M|B,

@ æB çB5

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; KWM; `Ð- p®M iQîM; `^M; T?^aB +? i H¢B K v K„M i?Q€i çQ
` M? ;BÈB iY pQM; H¢B +| i? [m v p X

@ > ? ? - o¬ *U+- o¬ *U+ M; Q M + O i - +?mv M ç9M; ç„M M?'i K" pB bQ ç½ H"K
M; QÆB H"K ç² ç X

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç°i M?B M çSM; H M- M?bM h`B m o¬ \*U+ i` M K†i ç'i +€+
+QìB ? ?ª,

@ > ? ? - ¬M; i`ìB ç½ ç`M? H" +€+ M; QÆB T?ªB ; €M? +?`m ?"m [mª /Q KbM? ; •v
+€+ M; QÆB T?ªB iª ; B€i ?"i HÈMX > ? ?

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +kM; F?¬M; i? K M?bM S?QM; o•M o¬ E}- ®M; i v €Q T?'i
; B[S?QM; o•M o¬ E} p` h`B m o¬ *U+- +QìB HÈM çB p T?Q t X

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ bÈK i?m i?"T ç-v çO iQ HB m p S?QM; o•M o¬ E}X o` h
iQM? ibM? [m€ M?m M?QÊ+- ?ÆM M[H¢B [m€ +QB i`¼M; HìB ?S - M m ç½ MìB`
`9i HìBX J" ?¬K M v S?QM; o•M o¬ E} ç½ i? v i? ç` p` i?®M; i`` +O h?€M? çB M-
h¬MX *?Q h¬M H M iB M; iª M; QìB- M?[M; F F?€+ /M +ì Q€M ; B" M ?ÆM +kM; F?
+O *?Q h¬MX

@ GQ`B M; QìB ç9M; H" +´ ?OX h M?'i ç`M? b) +ì çQÊ+ F?~m [mv i +O h? :BÈB>
E}- H-M M`v M; QÆB pb iB m iY o¬ \*U+ FB K" #Ä [m +?Q i - iQÆM; H B M?'i ç`M?
i b) F?¬M; #Ä [m M; QÆB ç•mX

L?È iÈB F?~m [mv i v LB K EB K h? ç¢B T?€T K" S?QM; o•M o¬ E} F?„+ i` M #B ç
påô- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ +ì K°i +?O wX

óJ†+ /M ?„M tì çB i M +O v LB K EB K h? ç¢B T?€T i-M; i?S #ªv- M?QM; M m i
ç`M? H" ç2K M; mv M i?-M T?•M # X >W- S?QM; o•M o¬ E} ?B M ; Bì ç½ F?„+ ` v L
i-M; i?S +?QM- +¬M; HU+ +O ?„M ?B M M?B M +kM; ç½ ç¢i ç M i-M; i?S +?QM-
i?`M? M; mv M i?-M T?•M # Xô @ *QM M; QÆB *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ?ÆB +Q H¢B
HÁM; H`K #~K, óh`QÊ+ çì i¢B pQÆM; i`B m J æ >Q`M; ç½ tm'i ?B M K°i F K„i #
EB K h?-MX >Q`M; ç +O oQÆM; i`B m h`mM; PÆM; FB +kM; +ì F?m¬M K†i; B®M
/M ?„M +®; „M; +?2 ; B'm- M?QM; +, M #ªM F?¬M; i? i? v ç`B çQÊ+ bU i?"iX > B M
h?€B *´ EB K h?-M ?B M ; Bì- M?'i ç`M? H" # T?•M i?-M ?bM? i?`M? b m F?B v L
M; mv M i?-M T?•M # X L; mv M i?-M T?•M # - K°i pBM? i?b i'i +ª ç m pBM?- K°i
*?d +¬M ; B i +? i T?•M i?-M FB +O ?„M î J :BÈB- h?€B *´ EB K h?-M +?„+ +?„M

aî ?[m F?~m [mv i v LB K EB K h? ç¢B T?€T ?Q`M +?dM?- M; Q¢B i`W S?QM; o•M
M?'i p +¬M; T?€T M`v +?QM? H" *¬M; h¬M *?d h?QÆM; X >„M ç½ +ì i? b€M; i¢Q
J .B M aBM? [mv i- F?ª M, M; HoM? M; ° H`K b Q +ì i? FûK çQÊ+X

*?d +?®+ H€i *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ ibK` ç®B b€+?- i`QM; HÁM; ç½ [mv i ç`
H"TiS+ HB M ? pÈB J æ >Q`M; - ; B i +? i M; mv M i?-M i?S M?'i- ç²M; i?ìB ?Ov
ç #€Q K®B i?M ?¬K M vX

*ì K°i +•m *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ MìB /®BX S?QM; o•M o¬ E} çQÊ+ S?€T h
*¬M; h¬M *?d h?QÆM; b) ç M EB K +€+X oÈB ç° i?m-M i9v +O HBM? ?²M *¬M;
o¢M J .B M aBM? [mv i +O ç¢B i?`M?- M m S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; ç†+ #B i H
i`¢M; i?€B HBM? ?²M i?'m i?` +O T?€T im +kM; imv i ç®B F?¬M; i? T?€i ?B M
*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +kM; F?¬M; M; ì pÈB HBM? ?²M pB M K½M M?Q ?¬K M v H
?B M- +?Q M M H9+ MìB pÈB S?QM; o•M o¬ E} óM; QÆB ç M; +?ì i - i +kM; ç M; +?

ej8X *?QÆM; 89e, o¢M J .B M aBM? Zmv i e

L?QM; F ?Q¢+? çì imv i ç®B F?¬M; T?ªB iB M ?`M? p`Q H9+ M`vX h?2Q M?Q F
h?QÆM; - b m F?B ?'T i?m K°i T?•M i?•M +m®B +MM; H" æ¢B Zm M; JBM? oQÆM

aBM? [mv i b) çfiç M pB M K½MX æfiç M i`bM? ç° M`v- oçM J .B M aBM? [mv i`i bëi óoçM K /B M >²M; >Q M;- pk i`K p ?¶M ç°MôX h` M K°i w M;?o M`Q ç|- H M`v H` K°i bU #²B i?QÌM; +?Q pB + oçM J .B M aBM? [mv i i`QÊ+ F?B ççB i?`M? HU+ iU #ªQ p KbM?X

GQçB imv i ?¼+ M`v K°i F?B i?B i`B M` - i`QM; T?çK pBªM? ?QÎM;- M; QçB i`W #ª i?•M i? ç m b) i M`½- HBM? ?²M i€+? `ÌB- i`QM; M?€v K„i T?•M ;BªB i?`M? HU+ M?`i- ?ÊT +MM; pÈB M; QÌB bY /KM; +?B m i?S+X

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; /MM; i?•M T?“M K°i i M + Q i?O #bM? i?QÌM; i`QM; ? T?€ h€M L?•Mô ç `M KbM?- i?S M?`i /o M?B M H` pb #ªQ p #ªM i?•M- M; Q`B` +kM; #

L?[M; +¬M; T?€T #bM? i?QÌM;- `i M?B m M; QÌB +-M T?ªB im Hmv M i?ÌB ;B M / iÈB ççB i?`M?X J` K°i HQçB pä ?¼+ F?B çfiç M ççB i?`M?- +kM; +| M;?o H` b) i i?¬M +¬M; F?€+- #ÌB pb +?•M F?Q F?¬M; ?ÊT M? m M?`i ç`M? b) tmM; ç°i pÈB M? [mv i HçB pQÊi [m F?| F?, M M`v- ?ÆM M[M m +| pä +-M; #Q [mv i ?Q`M +?dM?- aBM? [mv i +?d +-M HB + K„i M?bM H` +| i? çfiç M +ªM? ;BÈB + Q M?`iX

h`,K pçM M,K b) +| K°i T?¬M i?•MX h`QM; [m€ i`bM? M`v- M; QÌB im Hmv M b) iW #ª M?`i ç`M? HBM? ?²M F?¬M; i?m¬M i9v- K†i F?€+ HçB iW i`QM; HBM? ?²M i€+? ` M p`Q i`QM; i?•M i? - ç`B i?`M? i?•M i? +O M; QÌB im Hmv M- M?QM; +kM; F?¬M; ; i? X Zm€ i`bM? M`v /`B ç`M; çÆM;- K` #ªM i? HçB F?¬M; +| çO M,M; HU+ iU #ª M;?o - i`QÊ+ F?B M; QÌB im Hmv M oçM J .B M aBM? [mv i çfiç M ççB i?`M?- M +O ?„M i?b b) / /`M; iB m /B i ?„MX

*€+?ûT H9+ M?Ä #ÆB i`QM; b¬M; #B M-`M +| i? çM - i¬K +| i? +?ÆB- M?QM; F i?•M i?`M? `²M;- b) +| i? # v HQÊM i` M +?QM i¬M; i`ÌB- ;¼B K•v H`K KQ - çB r F?¬M; H`K çQÊ+- pçM i?9 +kM; T?ªB i?¬M T?K+X

L; QÌB im Hmv M oçM J .B M aBM? [mv i i`QÊ+ F?B çfiç M ççB i?`M? +kM; ;†T T? p`v- ç•v H` M;mv M M?•M K` #ªM i? +O \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; `M M?ŠM p¬ b® M ?`M? ç°M; ;bX E?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M H`K- K` H` F?¬M; i? H`K çQÊ+X

óS?QM; o•M o¬E}- çÊB b m F?B çfiç M pB M K½M- i b) +| M;`M pçM T?QÆM; T? H9+ ç| M; QÆB M?`i ç`M? b) ?®B ?`MX >W- +€+ M; QÆB ç m K„+ MÊ i - M?[M; i?® i?S K` i K`i çB- +€+ M; QÆB b) T?ªB ç M #M ;'T i`,K H¬M- M;`M H¬M- pçM H¬M5ô (HÂM; Q€M ?`M i?¬K M;?o- i®+ ç° HçB F?¬M; ? +?“K HçBX L?QM; p`Q ;BÌ T?9i M [m€ M? M?X L; QÌB i?¬M; KBM? p®M ? v ç M;?B- ç•v H` # M? +?mM;X

h`¬M; i?`v *¬M; h¬M *?d h?QÆM; M;? M? M; M; `ÌB çB M?Q p`v- +m®B +MM; +| M

óo¬E}- +?ŠM; H) +S ç ?„M `ÌB çB M?Q p`v b Q\•K KQm +O J :BÈB H`K ?ÄM; pB ?„M +?QM? H` F +?O KQmX oÈB i?U+ HU+ +O ?„M ?¬K M v- K°i F?B i?ª çB i?b M +?d +?ŠM; #B i+ÂM b) K M; ç M i B ?¼ ;b +?Q i°+ i X E?¬M; i? i?ª çQÊ+5ô :B¹ :Bª T?€T im p M; H M # M i B S?QM; o•M o¬E}- i`QM; ;B¼M; M¡B ç-v p HQ H„M; ç€M; bÊ ç½ ûT S?QM; o•M o¬E} T?ªB bY /KM; i`i +ª imv i ?¼+ `M ;B'm- çO ç F?B t2K ?„M H` K°i K®B ?¼ +U+ F€M;mv ?B KX

*€+? h`B m o¬ \*U+ ç M; [m€ /QÈB ç`i- ;B®M; M?Q ?| i?`M? iQÊM; ;¶ F?¬M; t - S i?ŠM; M; QÌB- p K†i ?Ì ?[M; M?Q F?¬M; ? M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M¡B +O h?€M? :Bª- H¡2 H M €M? b€M; M?Q bmv M;?oX

aU tm`i ?B M +O \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; F?B M +?Q óh?B M ?ç Hm`M päô H°` K F?B KÈB #„i ç-m p®M H` F?¬M; i²M içBX

óh?B M ?ç Hm`M päô +-M; #® i`i +ª pä ?¼+ çdM? + Q +O h?€B *´- # M; Q`B M?bM F?B M +?Q pä ?¼+ +O h?€B \*´ #`iB i H°` M; Q`B- M?QM; i` M i?U+ i +kM; F?¬M

h`QM; bmv M;?o +O S?QM; o•M o¬E}- pÈB i?•M i? +O K i°+ i?b F?¬M; i? im H +-M; + Q +`T +O h?€B *´X *ÂM M?Q M?[M; +QÌM; ;Bª çdM? + Q +O J :BÈB +| i

im Hmv M pä ?¼+ +O M?•M i°+ i?b #^aM i?•M ç½ `i KçM? - +| im Hmv M ? v F?¬M;
M?Q J æ >Q" M; - +| i? HB M ? pÈB >„+ •K *?O h?¬M- bÎ ?[m i?¬M HU+ - p®M +?
pä ?¼+ h?€B *´ - +ÁM im Hmv M i?b ç9M; H" H"K +?mv M i?W i?½BX

o T?¬M —M K i°+ - içB J :BÈB #¼M +?9M; +kM; H" K°i +?OM; i°+ +| M?•M b® p¬
F?¬M; T?ªB i'i +ª —M K i°+ ç m +| i? im Hmv M pä ?¼+ +O h?€B *´X æçQ Hw M"
*´ im Hmv M pä ?¼+ + `i M?B m- M?QM; +kM; F?¬M; Qi M; QìB +?d /WM; Î +ªM? ;B
+kM; F?¬M; M?´i ç`M? b) ççi ç M +ªM? ;BÈB ççB i?¬M? - +?mv M M"v HçB +| HB M

*ÁM i`QM; —M K i°+ i?dM? i?QªM; tm'i ?B M K°i ? B i?B M i`B im Hmv M pä ?¼+ +
•K *€i *´ æS+ - b® HQÊM; Qi ÁB ç| p®M F?¬M; i? içQ i?¬M? M; mv ?B TX S?QM; ç
+?„+ - pÈB iQ +?´i +O KbM? - +°M; i? K M?B m F€ /mv M M?Q p"v- im Hmv M v LB
T?ªB i®M ç M M; "M pçM M, K- + Q i?O +O —M K i°+ +| HÈB ?çB ç M K'v +kM; F?¬
M"vX æÈB ç M F?B +| F Hmv M i?¬M? v LB K EB K h? ççB T?€T K" S?QM; o•M o¬
?ç Hm" M päô- +Ym iBM? ç½ bÈK M®B HB M- +m°+ +?B M i?¬M K +kM; ç½ #„i ç-m
+ Q i?O M?Q p"v +kM; +?ŠM; +| i?ÌB ;B M ç ?„M +QìM; ?| # T?•M i?¬M- ç®B pÈ
#Ä #B M K" i?¬BX

>m®M; ?²- pÈB M, M; HU+ +O S?QM; o•M o¬ E} ?¬K M v- M m i`QM; T?çK pB pk i`
LB K EB K h? ççB T?€T- +?d +¬M im pB FB K ççQ ççi ç M K°i i`bM? ç° M?´i ç`M?
çQÊ+ +ªK ;B€+ +O ?„MX æ•v H" Qm i? +O M; QìB im Hmv M FB K ççQ çdM? + Q ç
?ÆMX

S?QM; o•M o¬ E} ç½ bÈK +| +?O w- +?d +¬M +ªK SM; çQÊ+ +| M; QìB im Hmv M v
ç M i¬M; i?S #ªv M; mv M i?¬M T?•M # US?QM; o•M o¬ E} ç½ t| çB i M +O i¬M;
#B ç€V- M?´i ç`M? b) tmv M [m i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M ç M t2K i?Y K°i T?2MX L
M?•M i°+ - p"v /o M?B M H" +?mv M ç`M; KWM; - M; QìB im Hmv M +`M; M?B m i?b
i?U+ HU+ +O h?€B *´ /o M?B M b) ;B i, M; K°i T?¬Mc +ÁM M m F im Hmv M F?¬
ç®B ç`+? pÈB M?•M i°+ - p"v i?W /`T i`QÊ+ F?B ?„M ççB i?¬M? M?´i ç`M? T?ªB ;
M; mv M i?¬M T?•M # +?d F?B im Hmv M ç M KÈB +| i? ?B m çQÊ+ bUªQ /B m #
+ªM? ;BÈB ç| b) F?¬M; i? M"Q ?B m çQÊ+X

L?QM; iQM? iQ€M M; "M pçM H¬M- S?QM; o•M o¬ E} HçB iQM? b|i çB K°i *¬M; h¬
J .B M aBM? [mv iX *¬M; h¬M *?d h?QÆM; iW J :BÈB i`Î p h?€B *´ - i?S M?´i H"
h?€B *´ - M; Q" B ` H" t2K i?Y S?QM; o•M o¬ E} +| bmv /B M ` K°i i¬M; +¬M; [mv i
+?d +ªK i?´v ?SM; i?9 ç®B pÈB +¬M; T?€T ?Q" M +?dM? K" i?¬BX

oçM J .B M aBM? [mv i b m F?B ççB i?¬M? - p®M F?¬M; +¬M im Hmv M +kM; +| i
#ªM; ç®B T?QÆM; X a m F?B +| çQÊ+ +¬M; T?€T- +?d +¬M /U i?2Q +¬M; T?€T iE
i`Î M M i?Q+? ?ÉT- b) i`U+ iB T ççi ç M +ªM? ;BÈB ççB i?¬M? +O +¬M; T?€T M"v

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +| çQÊ+ M, M; HU+ +O v LB K EB K h? ççB T?€T i¬M; +?
i?¬M; [m im Hmv M v LB K EB K h? ççB T?€T X æB K M"v S?QM; o•M o¬ E} +, M #

L?bM p"Q p¬ b® +¬M; [mv i içB h?€B *´ - HQçB +¬M; [mv i F€ /` M?Q oçM J .B M a
? B- +kM; ;B®M; M?Q v LB K EB K h? ççB T?€T p"vX

oçM J .B M aBM? [mv i T?ªB +¬M p¬ b® M, K ÈB +| i? ççi ç M pB M K½M- ?ÆM M
i? +kM; F?¬M; +| HU+ HQÊM; iU #ªQ p KbM?X L?bM p"Q çB K M"v oçM J .B M a
; "ô U, M i?b p¬ p` K" pSi çB i?b iB +VX \*QM H B ;B[ M; QìB p" K p®M H" i`ÌB ç`i
K" #¼M M ?¼ T?ªB #Ä ` ç im Hmv M pä ?¼+X

h`QÊ+ F?B +€ +?ûT pQÊi [m HQM; K¬M ?| i?•M i?¬M? `²M; - M| +¬M T?ªB #, M; [m
?B K- #ÆB [m i¬M; i¬M; b|M; M; -K- +ÁM T?ªB +?`m çUM; i¬K +€ çM ;BðMX oç
M?Q p"vX

óS?QM; o•M o¬ E}- ?W- +?9M; i b) +ÁM ;†T HçBXô @ a m F?B pQÊi [m M; "M i`Q
ç°i M?B M M; WM; HçB- pšM [m v HQM; p T?Q S?QM; o•M o¬ E}X :B¼M; M|B Hç

i B S?QM; o•M o¬ E}- ;B®M; M?Q #B m i?` [mv i i•K +O p`imv i i? FB m ?MM; M
iB M5ô

óh +?d M|B H" M;QÆB +| i? çB- +kM; F?¬M; M|B H" b) i? +? i +?Q M;QÆBXô @
t€+ ç`M? H" i?"i bU F?¬M; +| B` i v pÈB ?„M- +?m~M #` T?€ pĐ F?¬M; ;B M /MM;
h?€B *´- S?QM; o•M o¬ E} +m®B +MM; H M iB M; - HÌB M|B +kM; ç²M; /¢M; /MM; b
i B *¬M; h¬M *?d h?QÆM;X

óL;QÆB Km®M ç´B w`"ô @ \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; ;B"i KbM?- i`QM; HÁM; i?-K F
F?¬M; /€K H°` K°i +?9i #B M ?| M"QX

ó>W- i ç½ M|B H" M;QÆB +| i? çB- /o M?B M b) F?¬M; +ªM i`Î M;QÆBX *| çB m-
i?b T?ªB ðçBö M?Q HÌB i M|BXô

óL;QÆB `®i +m°+ Km®M H"K ;b\ ó *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +ª ;B" M ?ÄBX

óL;QÆB +| i?ÌB ;B M K°i MûM M? M; ç +?çv i`®MX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v i
+| i? +?çv çQÊ+ # Q t i?b +S +?çv- M?QM; imv i ç®B F?¬M; çQÊ+ T?€ pĐ F?¬M;
F?¬M; im•M i?2Q QÊ+ ç`M?- p"v i?b M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB +? iX a m i?ÌB ;B M
`ÌB F?ÄB ç•v- M?QM; b) iW +?¶ M"v T?€i` K°i +?B m pÈB M;QÆBX a®M; +? i /Q
iB T çQÊ+ K°i +?B m M"v i?b M;QÆB b) +| i? ;B[çQÊ+ iQM? K¢M;X æQÆM; M?
i`QM; i?ÌB ;B M K°i MûM M? M; +| i? i?Q€i F?ÄB iBM? i?-M +ªK SM; +O i - p"v K
F?¬M; i? T?€i` - M;QÆB b) #ªQ iQ`M çQÊ+ iQM? K¢M;X h?m" M iB M M|B K°i +
M? M? K°i +?9i5ô

óæ•v H" ;b- K Q pÌM +?m°i b Q\ô @ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; iS+ ;B" M M|BX

óL;QÆB +| i? HU +?¼M iW +?®BX æQÆM; M?B M /U i?2Q QÊ+ ç`M? +O +?9M
FB M F K i?2Q- M m M?Q M;QÆB F?¬M; i? ç€T SM; çB m FB M M"v- +?QM? H" iU
Km®M +? i- i çQÆM; M?B M b) F?¬M; iW +?®BX h M;?o- M m M?Q o¬ *U+ #B i`
Km®M +? i ç M M?Q p"v- ?ŠM H" b) F?¬M; i`€+? +S i Xô

óL;QÆB >W- t2K M?Q M;QÆB •K ?B K5ô @ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; [m v ç-m H¢B-
o•M o¬ E}- €M? K„i ;B®M; M?Q ?"M F?¬M; i? K|+ K°i KB M; i?`i iW i` M K†i ç®B T
M?B M [m v ç-m H¢B- i?•M i? `mM; ç°M; - HB M ?| i?`M? K°i iB +?ÈT #„M M? M
E?|2 KB M; S?QM; o•M o¬ E} MÎ K°i MK +QÌB H¢M?- i v T?ªB pšv K°i +€BX " M i`
M? M; iW F?¬M; ;B M F?€+ HB M # v` - `ÆB p`Q i v ?„MX

ósQ i5ô

E?¬M; +| #'i F€ /'m ?B m M"Q- ç-m +•v M? M; FB HB M #®+ H M K°i Hm²M; F?
S?QM; o•M o¬ E} +¬K ;®+ +•v M? M; - +„K p`Q K†i ç'i /QÈB M;QÌB- b m ç| HB M
M +¢M?X *?mM; [m M? M?[M; M;QÌB [m M b€i çQÊ+ +ªM? M"v ç m ? B K†i M?bM

ejeX *?QÆM; 89e, o¢M J .B M aBM? Zmv i d

æ½`'i M?B m M,K \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; +?Q iWM; i`ªB [m +ªK ;B€+ T?ªB +?çv i
M?È H¢B H-M i`QÊ+ H" F?B ?„M i?2Q Kšm i?•M ;B" Mm +?çv i`®M i¢B J :BÈBX

>²B S+ +kM; F?¬M; FûQ /`B H•mX \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; i`QÊ+ ;BÌ p®M F?¬M; T?
i`QM; [m€ F?S #B i?ªK- ?„M +?d M?bM p iQÆM; H B- +?d bmv M;?o H"K +€+? M
M?[M; i?®M; F?´- bd M?K+ p` Q€M ;B" M i`QM; HÁM;X

h`QM; [m€ i`bM? +?çv i`®M- i•K +O ?„M pb +Wm ?"M K" i`Î M M KûQ K| - ;¬M M?Q

óh Km®M i" M b€i i' i +^a M? • M i° +5 h Km®M T? #Ä pä +¬M; +O ð? „Mö- /bK HBM? +O æ` L;K+- poM? pB M #` i?B m ç®i5ô @ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; çB M +m²M; p i? - F?¬M; M;WM; ;B i,M; i®+ ç° +O KbM?X a m M;QìB- i?¬M i?S+ +O S?QM; o• ;BÁB #€K p"Q tQÆM;X

ó"•v ;Bì imv i ç®B F?¬M; i? /WM; HçB- /WM; HçB t2K M?Q H" ? iX *?d +¬M i`€M o•M o¬E} M?'i ç`M? T?ªB +? iX h T?ªB M?'M5 h T?ªB M?'M5ô @ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; çB M +m²M; +?çv i`®MX h`QM; i-K K„i +O ? „M i' i +^a ç m i`Î M M KÆ ?²- K¼B i? çQìM; +QM; /"v çt+ HQÈi [m ? B # MX

L?B m H¬M *¬M; h¬M *?d h?QÆM; F?¬M; M?'M çQÊ+ Km®M T?€ pÐ F?¬M; ;B M- M?QM; F?Q HçM? #S+ M;QìB T?Q b m HçB M? „+ M?Î ? „M- M m M?Q F?¬M; im•M EB K h?¬M FB b) F?¬M; ? /Q /U ?Ov QÊ+ ` i vX

óh M?'i ç`M? T?ªB ;B i +? i +€+ M;QÆB5ô @ E?m¬M K†i \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; p p" / [ iÊM- F?ÊT M; ;M i v +kM; pb /MM; bS+ [m€ M?B m M M i` „M; # +? - HQ€M; i?Q

*kM; F?¬M; #B i ç½ +?çv i`®M # Q H•m- i`QÊ+ M;QìB *¬M; h¬M *?d h?QÆM; #¶M M9B iQ HÈM pQÆM i?ŠM; p"Q K•vX J°i +^aK ;B€+ [m2M i?m°+ F?€+ i?QìM; /•M; H F?¬M; +ÁM i?ìB ;B M bmv M; ?o M?[M; i?S M"v- HB M pQÆM M;QìB # v H M T?Q K°i MûM M? M; ç½ ;¬M F X

*€+? EB K pU+ M; "M /†K- F?†B t M? iW i` M +•v M? M; #®+ H M- /¬M /¬M i M p"Q T?çK pB K'v i`QÊM; i`"M M; "T K°i KMB ?QÆM; i?ÆK K€i M?"M M?çIX

óS?KT5ô

S?QM; o•M o¬E} #¶M; M?B M KÎ K„i ` - M?bM +•v M? M; +?d +ÁM HçB K°i K~m M; M?B M pQÆM K°i M; ;M i v ` /"T i„i K°i iB HY +m®B +MM; - i?Î /"B K°i iB M; #ME çB p ?QÊM; EB K +€+X

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; pW HQÈi iÈB çdM? M9B- HB M i`¬M; i?'v K°i i M M K iY € ?[M; ç M; M;²B t T #^M; # M /®+ M9B- +†T K„i i` „M; #ç+ HçM? ;B€ p¬ibM? M?bM + h?QÆM;X

@ S?QM; o•M o¬E}- M;QÆB F?¬M; ;B [HìB5

h`QM; M?€v K„i- \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; i?2Q #ªM M,M; [m€i HÈM- i`QM; HÁM; pW F?¬M; i? FbK MûM iW MÆB M;U+ /•M; ç M i" M KB M;X .U i?2Q QÊ+ ç`M?- S?QM EB K +€+ tm'i FB K- F?¬M; i? M"Q tm'i ?B M Î MÆB M"vX > „M ç½ H`K i`€B QÊ+ ç

@ *? i çB5

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ?ûi HÈM- ? B K„i ?† i?"M? K~m i` „M; #ç+- +QìM; ?"M? p" M +ÁM M?B m i`QM; +Æ i? - óEB K +?B HoM? pU+ô ` i v M?Q iB +?ÊTX

h` M çdM? M9B- M K iY €Q i` „M; M;²B t T #^M; v T?K+ ?ÆB `mM; H M- HçM? HMM \*?d h?QÆM;X hçB F?QªM? F? „+ M"v- K°i +<sup>a</sup>K ;B€+ M?Q `ÆB p"Q ?¬K #,M; # Q T?C GQçB +^aK ;B€+ HçM? ;B€ FB b•m ç M i" M tQÆM; iOv- H`K +?Q M;QìB i ?Qi i?Î F

óh M M"v F?¬M; T?ªB H" S?QM; o•M o¬E}5ô @ J°i w MB K M?Q iB +?ÊT HQÈi [m h?QÆM; +m®B +MM; idM? i€Q HçBX L; v H9+ M"v- "´M h¬M ç M; M;²B t T #^M; i K°i #`M i v /MM; i®+ ç° `i #bM? i?QìM; pQÆM ` M;Q`B- ?QÊM; p T?Q M;U+ *¬M

ó"MM;5ô

h` M çdM? h?€M? bÆM- MY çQçM h?€M? bÆM #¶M; ?† i?"M? K°i ç®M; bQÆM; K T?çK pB i` ,K i?QÊ+ [m M? M;QìB "´M h¬M p" *¬M; h¬M *?d h?QÆM; - i' i +^a F?¬M; i T?B M ?¶M ç°M- M?Q K°i [mª i`SM; HÈM K~m i`ìB ç'i i`¬B M´B ;B [ F?¬M; i`mM;X

h`QM; T?B M ?¶M ç°M M"v- i?S /mv M?'i +ÁM F?¬M; i?m°+ p #ªM M;mv M +kM; +? p" "´M h¬MX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; #`çQ`M ?¶M ç°M b M b i M`v # Q [m M?- +ªM; Q`B F?¬M; i?"i iQ FBM? ?½B M?bM M K iY K„i #¢+ ç®B /B MX *?d i`QM; M?€v K„i- ? B i`ÁM; H M- ç°i M; °i #B M i?"M? K`m p`M; ¶M; H¢M? ;B€ p¬ibM?X

J°i HQ¢B F?Q iS+ F?¶?B m- F?B M HBM? ?²M FBM? ?½B p``mM `~v tm'i ?B M i` K„i p`M; €M? F?¬M; ? +¶+ªK ibM? FB - \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; +ªK M?"M çQÊ+ K„bBM?X h`QÊ+ K†i w +?Q H½M? F?®+ çQ¢M imv i M`v- w +?Q +O *¬M; h¬M *?d h?

ó•K5ô

h?2Q i v T?ªB i`ÆM #¶M; M?Q M; ¼+- M?ÆM M?KB M?Q bS +O "´M h¬M +`M; H9+ *?d h?QÆM; F?¬M; i? ç°M; ç"v #¶M; /•M; H M K°i +ªK ;B€+ [m€B /`, ?„M ç M; i`+`M; i`X

óh?`B ;B M M; ?`+? HQm5ô

h`QM; ?¶M ç°M- i'i +ªç†+ +?¶i p•v [m M? ? B M; Q`B #¶M; tQ v i`ÁM i?"i M? M?X p K†i M; Ð M; `M; - /mM; K¢Q M? M? +?¶M; i`Î M M i` çB- K€B i¶+ /`B p®M ç M p M; OMX hWM; #¶M; ç2M M?"M M?¢i iW i`QM; +Æ i? ?„M +?çv` - t T i?"M? ?`M; iç #S+ iQ`M; #¶M; ç2M ? T /`B i`QM; F?m pU+ K`m i`B ç'i M`v- K` *¬M; h¬M *?d h?QÆM +?QM? ;B[X

E?¬M; i? M`Q iQM? iQ€M i?`B ;B M- #`B pb i?`B ;B M ç M; +?ªv M; QÊ+X

h•K i?¬M +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ Î p`Q i`¢M; i?€B ?¶M ç°M- M?QM; i` M ? T?ªM +?B m`ä``M; +?O M?•M +O +†T K„i K`m p`M; €M?- M K iY €Q i`„M; +¶F?Q

h?•M i? + Q HÈM +O ?„M +kM; M? M? +?¶M; M?Ä H¢B pÈB i®+ ç° F?¬M; i? iQ`M iQ`M i?•M +kM; i`Î M M`°M; i?MM; i?bM?- F?m¬M K†i i M; i?QÆM; H¢B ?B M H M

óP 5ô

J°i iB M; F?¶+ +O i` +QM T?€i M bU v M iøM? i`QM; F?¬M; ;B M ?¶M ç°M M`vX \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; ç½ #B M K'i F?¬M; +ÁM i?'v- i`Q`M; #`Q K`m i`„M; p®M K† K°i çQ`M HÆ HYM; i` M F?¬M; X h` M €Q #`Q i`„M; +m°M i?"M? K°i çQ`M ç!- K°i ç /QM? `®M K€m M^K i`QM; T?B M F?¬M; ;B M M`v- F?¶+ HÈM Q Q X

L; ¶M i v "´M h¬M /WM; Î T?Q i` M çS i` FB # i?QÊ+- F?¬M; M?9+ M?Q+?X h` M p`M; ¶M; +¶p¬ b® #¶M; b€M; `U+ `Ð #B MªQX J¶B #¶M; b€M; `M p`Q b•m i`QM; + K°i iBM iS+ HB M [m M ç M i?`B ;B M M; ?`+? HQm #` "´M h¬M ?`T i?m- #Ä p`Q i`Q

h'i +ª#¶M; b€M; +?d #B MªQ +?d i`QM; F?QªM? F?„+X E?B #¶M; b€M; #B M K'i- F?¬B T?K+ p i`QM; p„iX "´M h¬M #m¬M; HÄM; i v` - `B F?ÄB çS i` FB X J°i + i`QM; T?¢K pB M?Ä FB /Q`M; M?Q +?d /MM; \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; H`K ç®B iQÊ iS+ i?U+ M; ?B KX

>Q†+ H` /Q i?U+ HU+ +? M? H +? [m€ HÈM- "´M h¬M F?¶K` M´B b€i w ç®B pÈB H +?®+- "´M h¬M HB M i?m ?²B i?`B ;B M çB m F?B M ç®B pÈB F?®B F?¬M; ;B M ?¶ i`Î p X

æS i` M? M? +?¶M; HÈM H M- iW i?B m MB M ç M i? M? MB M- i`mM; MB MX

h`QM; ?¶M ç°M- ? B #S+ iQ`M; #¶M; ç2M M? M? +?¶M; /mM; M?"T p`Q i`QM; +Æ i J` H9+ \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; F?¬B T?K+ H¢B /mM; K¢Q #bM? i?Q`M; - i`Q M?Ê i? b® M, K i?€M; +?ªv M; QÊ+ p`QX *m®B +MM; ?„M ç½ F?¬B T?K+ H¢B F?ª M, M; ?`M

óh T?ªB +¶çQÊ+ i?S M`v5ô h B F?QªM? F?„+ H`v H¢B F?ª M, M; ?`M? ç°M; - K°i ; ç-m \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; X \*¬M; T?€T ?Q`M +?dM? +O v LB K EB K h? ç¢B T? +O ?„M ?B M H M- o¢M J .B M aBM? [mv i M? M? +?¶M; p`M +?mv MX

o¬ b® M, K F?¬M; M; WM; /B M bBM? T?•M i?•M- K†+ /M F?¬M; H`K +?Q +¬M; HU+ \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; +¶K°i M, M; HU+ M; Q`B /U çQ€M- ç! H` M, M; HU+ iQÆM; i

i` ,K i`B m +O S?QM; o•M o¬ E}X J†+ /M M,M; HU+ bmv /B M +O ?„M +ÁM F?¬M
M?QM; bQ pÈB æ h K T?•M i?¬M i?b +kM; F?¬M; +? M? H +? # Q M?B mX

ó a B `²B- ?| ` i ç½ b B `²B- T?•M i?¬M M`v KÈB H` i®B + Q +O v LB K EB K h?
*?d h?QÆM; M?bM +?^K +?^K p`Q ``M h¬M +†T K„i ç½ ?| i?`M? K`m p`M; €M?- K`
i?•M ç m ?QM; T?`M F m H MX h¢B F?QªM? F?„+ i?Q€i F?ÄB óh?ÌB ;B M i® M; mv
H¢B F?ª M,M; ?`M? ç°M; - ?„M ç°i M?B M M?“M ` i?•M T?“M +O ``M h¬M- ç| K°i T?
M; mv M i?¬M +O S?QM; o•M o¬ E}X

h`QM; ?¶M ç°M #¶M; iÄ ` K°i HU+ HQÊM; F€ /`X h`QM; bU / Q ç°M; M`v- *¬M; h-
+9B ç-m tm®M; - ``i M? M? K°i #° F?~m [mv i KÈB b m F?B bY ç´B ?B M H M i`QM
+?|M; #B M ?| i?2QX

ó:``Q5ô

J°i iB M; ;¬K M?Q /½ i?9 T?€ pĐ i`ìB + QX J€B i|+ /`B /`v ç†+ +O *¬M; h¬M *?d
b m- iWM; bÈB # v H M iªM ` b m ç-mX " M /QÈB K€B i|+ /`B- ? B +QM M; QÆB K`
K`m #¢+- i`QM; ç| +ÁM HQ€M; i?Q€M; M´B H M €M? p`M; X

@ > 5

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; i?ûi H M K°i iB M; - iB M K°i #QÈ+ p T?Q ``M h¬M +€+? ç
T?ªB pQÆM ` X h`QM; T?¢K pB i` ,K i`QÊM; i?ÌB ;B M [mv i„+ M? M? +?|M; / Q ç
ioM? +?dôX

>Q F?¬M; /QÌM; M?Q `mM; ç°M; K°i +€BX E?B \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; i`B i`B M `
i|+ /`B /`v ç†+ M?Q HK ç2M #¶M; iW ;®+ i|+ ç M M; ¼M M? M? +?|M; ?| i?`M? K°
F?m¬M K†i p®M M?ÆM #|M; +kM; M? M? +?|M; H½Q ?| çBX

L?QM; *¬M; h¬M *?d h?QÆM; H¢B ;B®M; M?Q F?¬M; T?€i ;B€+ çQÈ+ çB m M`v-
/MM; M; ¬M M; [?bM? /mM; /•M; H M i`QM; HÁM; ?„MX

óh?ÌB ;B M- i ç½ +| i? F?®M; +? i?ÌB ;B M5ô @ *¬M; h¬M *?d h?QÆM; KWM; `Đ-
F?¬M; i? M`Q iBM M´B KbM? H¢B i?“M? +¬M; X GU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B iWM; çÊi
+?Q ?„M F?¬M; M?“M çQÈ+ +QÌB HÈMX

@ > ? ? 5

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +QÌB +m²M; /¢B- i v TªB pšM ?QÈM; p T?Q ``M h¬M ç M
+QÌM; ç¢B H¢B #` KbM? F?®M; +? - ?„M i?“i bU F?¬M; i? iBM çQÈ+ M?[M; ;b M?b
+| i? +QÌB H MX

``i F HBM? ?²M ? v i?•M i? - *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç m /MM; K°i i-M bm`i F€ /` #B
h¬MX GQ¢B #B M ?| M`v +kM; çQ K°i HQ¢B HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B F?¬M; i? ?b

J„i i?`v +`M; H9+ +`M; ;¬M pÈB ``M h¬M ç M; v M H†M; #`i ç°M; - i`QM; HÁM; *¬M;
`Đ F?¬M; i?¬BX L; v H9+ +ÁM +€+? ``M h¬M # i?QÈ+- ?„M +?Êi T?€i ?B M i v T`
`mM H M F`+? HB iX h` M i?U+ i - F?¬M; +?d H` i v TªB K` iQ`M i?•M +O ?„M +k

óæ•v H` +?mv M ;b\ô @ \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- i`QM; #B
b m ç| ?„M T?€i ?B M KbM? H¢B H-M M[ç€M? K`i [mv M F?®M; +? ç®B pÈB i?•M

J°i HÈT K`m p`M; M?¢i iW i`QM; +QM M; QÆB \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; i`M ` - i? ;
#B M ?| - /¬M /¬M +| b„+ i?€BX >„M ç M; /¬M /¬M iB T t9+ pÈB i? ;BÈB i`QM; K„i

GBM? ?²M F?Q€+? i`B M ç M p¬ ?¢M- p¬ b® ?mv M #Q p i?ÌB ;B M [mv i„+ çB M +
h¬M *?d h?QÆM; +ªK ;B€+ /QÌM; M?Q #ªM i?•M ç M; ?ÊT H`K K°i pÈB M?[M; [mv
p`v- +€M? +Y HÈM +O T?€T i„+ +kM; ç M; iW iW KÍ` pÈB ?„MX L?QM; i`QM; H
bQÈM; M`Q- M; QÈ+ H¢B i`M ç-v bU FBM? ?½B p¬ i`MX

óæ•v H` +?mv M ;b\ æ•v `®i +m°+ H` +?mv M ;b\ô @ *MM; pÈB HBM? ?²M F?Q€+
v m +U+ ç°- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +ªK i?`v #ªM i?•M ;B®M; M?Q K°i +€B ;B M; t

+?|M; F?¬ +ϕM ϕB- i`QÊ+ K„i #„i ϕ-m i`Î M M KÆ ?²X

óE?B i?-M +¬M; +O M; QÆB ϕϕB i?“M?- +kM; +?QM? H` H9+ M; QÆB ?Ov /B i5ô
h¬M *?d h?QÆM; #¶M; p M; H M K°i ;B¼M; M|B HÊM- ϕ| H` M?[M; H|B "ϕ+? >´ *?Q
i?•M +O ?„MX

h`QM; #WM; idM?- \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; ϕ½ ?B m` X

oϕM J .B M aBM? [mv i +?d +| i? iMv w K¬ T?ÄM; HU+ HQÊM; Î + 'T #"+ M; M; ?
HU+ HQÊM; pQÊi [m€ F?ª M,M; +O KbM?X *?Q /M +| i? F?®M; +? M?[M; HU+ H
ϕ| +kM; +?d H` iϕK i?|BX *€B ;B€ +O pB + M„K ;B[HU+ HQÊM; pQÊi [m€ F?ª M,M;
HU+ #MM; T?€i- HBM? ?²M i M pÐ- +m®B +MM; /šM ϕ M iY pQM; X

óh F?¬M; T?K+5 h F?¬M; T?K+5ô hϕB i?|B F?„+ iB T t9+ ϕQÊ+ pÈB HU+ HQÊM
+?mv M pk i`K- ϕ°i M?B M HϕB T?ªB ϕ®B Kti pÈB iY pQM; - +ªK ;B€ + ϕ| F?B M +?Q
b„T +? i bBM? ` Q€M MB K +Q|M; ϕϕB, óL m M?Q +?Q i i?|B ;B M- i M? 'i ϕ`M?
M`v +O oϕM J .B M aBM? [mv iX h F?¬M; T?K+5 h F?¬M; T?K+5 hϕB b Q\ hϕB
i #B i\ h ?"M5 h ?"M5ô

P€M MB K +| i? tû `€+? +ª pk i`K M`v +?d p M; H M i`QM; ϕ-m *¬M; h¬M *?d h?Q
ϕQÊ+X

h-K K„i +`M; H9+ +`M; KÆ ?²X hϕB F?QªM? F?„+ i`QÊ+ F?B w i?S+ ?Q`M iQ`M K`i
iB T iK+ i? Q i9M; óh?|B ;B M ioM? +?dô- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; #¶M; +ªK ;B€ +
+?"K `½B #QÊ+ p T?Q KbM?- ϕ| H` "´M h¬M X

ó>| ` ?„M p®M F?¬M; #` õh?|B ;B M ioM? +?dö +O i i€+ /KM; 5ô @ æ M; B•v T?
h?QÆM; KÈB ?B m ϕQÊ+ bU i?“iX J M; i?2Q Q€M MB K p¬ i`M- w i?S+ +O ?„M ?Q

ó_„+ `„+5ô

h`QM; iB M; ;BÁM ;B½- ϕ-m ;®B \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; i`Î M M K K M?kM- i?•M
T?QM; ?| ?`M; id M,K i`QM; b Kϕ+- # M; Q`B ?B M` M?[M; p i M Si K`m i`„M; I
;QÆM; Kti p®M ϕ-v ϕ†M +?d +ÁM HϕB K°i HÈT / i?“i KÄM; #¼+ H`v +?B + ϕ-m KÄ
p +†T K„i ϕ½ bÈK #B M i?“M? ? B H¶i?OM; i`®M; `¶M; X smv M [m ?®+ K„i FB -
i`®M; i`ÆM # M i`QM; X J€m i?“i +O ?„M iW H•m ϕ½ F?¬ ?ûQ p` T?QM; ?| pb bY /
HU+ +O KbM?X

óoM5ô

E?B *¬M; h¬M *?d h?QÆM; M; ½ tm®M; - K°i +ÆM ;B| M? iW T?Q /QÈB i?´B [m
i`®M; `¶M; # M M; Q`B ϕ-v p i M Si +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM; #¶M; i M pÐ- ?| i?“i
tm®M; - i?2Q iB M; ;B| # v p MÆB t X

ó"MM; 5ô

"´M h¬M i•K MB K pW ϕ°M; - T?B M ?¶M ϕ°M ?Q F?¬M; FB HB M #B M i`Î HϕB i?“M
F?¬B T?K+ #bM? i?Q|M; X

æB [m MÆB *¬M; h¬M *?d h?QÆM; M; ½ tm®M; - "´M h¬M /WM; HϕB # M /®+ M9B
/WM; HϕB- K°i #|M; b€M; +?Êi H|2 H M- h?€B *´EB K h?-M #¶M; ?B M` # M +ϕM

L?bM HQÊi [m MÆB *¬M; h¬M *?d h?QÆM; M; ½ tm®M; - i`QM; K„i S?QM; o•M o¬ E
?ϕB- M?QM; `i M? M? HϕB i`Î M M FB M ϕ`M?X L; v iW H9+ *¬M; h¬M *?d h?QÆ
J ô- S?QM; o•M o¬ E} ϕ½ M?bM` i?B m b|i +O oϕM J .B M aBM? [mv iX

S?QM; o•M o¬ E} p®M /U ϕ`M? /MM; HU+ HQÊM; iBM? i?-M i`QM; ó?ϕi ;ϕQô p`M;
;¼B M| H` õEB K t€ HÊBöV #°+ T?€i` M; Q`B- ϕ€M? p`Q i`QM; #B M w i?S+ +O *¬
?„M K°i H-M ?'T i?m [m€ M?B m HU+ HQÊM; iBM? i?-M- M´imM; K` +? iX L?QM
i?U+ i?B- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; HϕB M?“M i?´v F?¬M; ´M- [mv i ϕ`M? i?“i M? M
iBM? i?-M- M; ,M +€+? HB M ? iBM? i?-M pÈB S?QM; o•M o¬ E}X

æ®B pÈB h`B m o¬ *U+- S?QM; o•M o¬ E} +| K°i HQ¢B ibM? +ªK ç†+ #B iX *kM; F?
+ªK i?'v M?Q KbM? K„+ MÊ- F?¬M; i? M¨Q +U imv i v m +¬m +O h`B m o¬ *U+X J
*¬M; h¬M *?d h?QÆM; H¢B F?¬M; i? i?ª çB- +?Q M M KÈB +| QÈ+ ç`M? K°i MûM
hW F?B *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç²M; w ç€M? +m°+- i'i +ª ç m M^K i`QM; iQM? iQ€
Q ;²K +ª pB +; †T T?ªB "´M h¬MX

*¬M; h¬M *?d h?QÆM; +| K°i bU i?2Q çm´B ;¬M M?Q +® +?'T ç®B pÈB HU+ HQÊM
i` M M; QÌB "´M h¬M- M?'i ç`M? b) #'i +?'T i'i +ª i?Y ç¢i çQÊ+ M|X L?QM; M,M; H
ç M +'T #"+ pQÊi [m€ +QM M; QÌB `²BX

æ®B K†i pÈB S?QM; o•M o¬ E}- M m *¬M; h¬M *?d h?QÆM; +| i? ?B bBM? M?Q i
+?WM; +ÁM +| K°i +?9i ?B p¼M; bBM? i²M- M?QM; ç®B K†i pÈB "´M h¬M- ?„M +?c

@ B5

S?QM; o•M o¬ E} i?Î /¨B K°i iB M; - ç²M; i?ÌB [m v K†i çBX a•m i`QM; M°B i•K- S?Q
`^M; \*¬M; h¬M \*?d h?QÆM; H¨ K°i F #B F`+? ç€M; ç²M; ibM? - M?QM; /QÈB #®B +
+ª M?[M; i?S M?Q ibM? +ªK i?QÆM; ?¢B ç m F?¬M; +| +?¶X .QÈB M M; mv +O +'
?„M +Æ ?°B ç bY ç´B H¬M M[- #ÎB pb M; mv ?B K M¨v F?¬M; B +| i? ;€M? p€+ ç

@ "„i ç-m çB5

S?QM; o•M o¬ E} tQ v M; QÌB H¢B M|B pÈB "´M h¬MX J†+ /M "´M h¬M +kM; F?¬M;
o¬ E} #B i ?„M ç½ ç€T SM; X h?•M i? M?Q€M; K°i +€B- ?bM? ªM? S?QM; o•M o¬
ç•v H¨ óh?B M Gw >mv M hQÊM; ô i`QM; T?€T i?m"iX

h¢B EB K +€+ p¨ çdM? h?€M? bÆM- S?QM; o•M o¬ E} p¨ "´M h¬M ç²M; i?ÌB çB m F
:B[EB K +€+ p¨ h?€M? bÆM- K†i ç'i M?Q /ÁM; MQÊ+ HQm ç°M; - F?¬M; F?Q F?¬
.QÈB i€+ /KM; +O ? B HU+ HQÊM; F€ /¨- EB K +€+ p¨ h?€M? bÆM M? M? +?|M; iB
F?¬M; T?€ ?Q +ªM? p"i +?mM; [m M?X

ó•K -K5ô

h`ìB ç'i `mM; +?mv M K°i ?²B H•m KÈB M; WM; H¢BX J°i #|M; KìiQ HÈM iW T?QÆM
ç¬M; çªQ pä; Bª im Hmv M +?mM; [m M? #B ç€ # M /QÈB EB K +€+X " |M; Kì ç°i M
ç°M; K¼B M; QÌB- H"TiS+ M; ~M; ç-m M?bM H MX *?d i?'v i¢B T?Q i•v EB K +€+ +
K°i M; ¼M M9B pQÆM i?ŠM; p¨Q K•v- T?Q i` M H¨ K°i M K iY €Q i`„M; F?Q +?'i M
ç| H¨ h?€M? bÆMX

@ æ i¢ *?Q h¬M5

" M #QÈB EB K +€+- ç€K + Q i?O p®M T?K+ iMM; h?€M? çB M ?ÆB M; ~M ` - b m ç
p çdM? EB K +€+ +9B H¢vX

æ M H9+ M¨v- EB K +€+ p¨ h?€M? çB M ç½ ?ÊT H¢B H¨K K°i- [mv M i?®M; i`` +O
K®BX

> h

ejdX S?¬M k @ h?¬M J *?B *?B M @ *?QÆM; R, "Q J"i *O h'K :B'v

h¢B i•v #„+ J :BÈB MÆB +| M?[M; /½v M9B HB M KB M- K•v ç2M /¨v ç†+ M?Q #¬M
F`i m®M HQÊM ç M i" M +?•M i`ìBX " M M; Q¨B M?[M; /½v M9B H¨ K°i F?m`WM; `¨
M?bM tm®M; - K†i M; Q¨B +O F?m`WM; ?B M ` ` K°i K¨m ç2M M?Q +| MB M ç¢B i

E?m`WM; + 'K F} H" K°i + 'K ç` i`QM; i`mv M i?mv i- bÎ ?[m bBM? KçM; - p- b® ?m
iW ?¶M ç°M ~MM'T # M i`QM; X L; v +^a + Q i?O çç i ç M +^aM? ; BÈB h?B M J h? - M
iB M p"Q F?m + 'K ç` M"v + O J : BÈBX

L?QM; içB i`mM; QÆM; + O + €M? `WM; ` "K K M? K¬M; M"v HçB tm'i ?B M K°i F?C
;B[F?Q^aM; ç'i i`®M; M"v- K°i i M i?B m MB M +<sup>a</sup>M; QÌB ç-v F?Q iS+ i" /` M; ²B t
i?B m MB M M"v K†+ K°i #° v T?K+ K"m t M? ç2M #| b€i M; QÌB- MÆB; |+ v T?K+ +|
p" M; - T?Q b m H" K°i i'K €Q +?Q" M; K"m t M? K K KçB `k tm®M; - T?- M + m®B €C
T?Æ i?2Q +ÆM ;B| i?`B [m T?Q i` M F?m`WM; X

*?mM; [m M? i?B m MB M +| K°i ç€K v m K +^aM; QÌB iÄ ` F?|B t M? HQÊM HÌF?
?Ov M?[M; +•v +®B iQ HÈM t M? #B + tmM; [m M?X LÆB M?[M; Hm²M; K F?Q K
KÁM çB [m - +•v +®B ç m T?€i` iB M; F m [m €B /` - -K -K M; ½ tm®M; X hçB ;®+
bBM? KçM; - Km®M K¼+ /`B H M T?Q i` M- M?QM; # M M; Q" B pÄ +•v #` HÈT F?Q
iÄ ` K°i H" M ?ÆB F?|B- b m ç| M^K v M #`i ç°M; X

@ hBM iS+ ç½ i`mv M ç M +?Q \

h?B m MB M +9B ç-m ?ÄBX h`QÈ+ M; QÌB ?„M H" ? B i'K ;B'v / / F?-M; i`¼M p M
+O i?B m MB M F?-M; M; WM; M?bM p"Q ? B i'K ;B'v / / M"v- i` M K†i H°` p br

@ "K M?` ?Q" M; iY çB M ?ç- iBM iS+ ç½ i`mv M ç M +?Q iQÈM; [m•M•K *€i *´ æS
?ç bmv çQ€M- #•v ;BÌ v ?ŠM H" b„T ç M`²BX

a m M; QÌB i?B m MB M- K°i i M v m K p^av iQK+ Q ?ÆM ? B i`QÈM; +mM; FQM? M
?ÆM #®M i?QÈ+ T?Q b m i?2Q #^aM M, M; çmM; çQ X

h M i?B m MB M M"v +?QM? H" M?` ?Q" M; iY M æS+ GB iX æ€K v m K +?mM; [m
K"i T?€T ?m'M Hmv M` X \*| çB m K"i T?€T ;?B i` M i'K ;B'v / / i?S M?`i p®M F
+?Q v m K im Hmv M M?[M; K +¬M; M"v K†+ /M +¬M; HU+ iB M M? M?- M?QM; H
M; ?2 i?2Q K M? H M? +O M æS+ GB i M?Ì im Hmv M K°i #° K +¬M; F?€+X

o T?-M K°i b® v m K F?€+ i?-M i`Q pšM idM? i€Q- HçB H" M?[M; +QÌM; ;B<sup>a</sup> i`QM
"¼M +?9M; +kM; F?-M; im Hmv M M?[M; K +¬M; H"K K'i çB i?-M i`Q M"v- M?QM;
?Q" M; iY M æS+ GB i- çB i?2Q ?„M- ç²M; i?ÌB ;B9T ?„M +?d ?mv M?[M; [m•M çQ
M; ¬ M"vX

óL; Q5ô

J°i iB M; F m HÈM +?Êi p M; H MX L?` ?Q" M; iY M æS+ GB i M?Qm K"v K°i +€B-
/ / ç†i i`QM; ?Q F?-M; /ÌB çB- M; ~M; ç-m HB + M?bM p T?Q •K i? M? T?€i` X
+€+? ç| F?Q^aM; +?WM; M; "M i`QÈM; - K°i +QM i?9 HÈM /[iÈM i?•M i? +SM; M?Q
b€M; #| M; +O FBK HQçB ç M; ` bS+ ;B½v ;BK - ; -K i?ûi- +® ;„M; i?Q€i F?ÄB M?
i`QM; +Æ i? X J°i ç-m F?€+ +O M?[M; bÈB tQ+? FB HçB M^K i`QM; i v #^av i M
;B®M; M?Q +¼+ b„i p[M; p" M; ç| M; i` M K†i ç'i- F?-M; i? H v +?mv M çQÈ+X

@ *Y i? K K'v M; QÌB iÈB- ;B i +? i M| çB5

@ o•M; i?Q çB M ?ç5

M æS+ GB i pW /Si HÌB- HB M +| K'v i M v m K #QÈ+ M? M? p ?QÈM; +QM ?n
i`QÈM; FB X

" M i`QM; F?m`WM; + 'K F}- i?U+ HU+ +O i'i +^av m K ç m b) #` bmv v m; 'T i`, K H
HU+ +O M?[M; v m K b®M; i`QM; F?m`WM; M"v b) çQÈ+ i, M; +QÌM; ;'T i`, K H-M
GB i p" ç€K v m K im Hmv M K +¬M; F?-M; i`¼M p M FB HçB +?d #`^aM? ?QÌM; i

óL; Q5ô

L?[M; iB M; ; -K çB M +m²M; HB M iK+ p M; H M iW b•m i`QM; F?m`WM; + 'K F} `°M
pÈB iB M; b| M; +O M?[M; M; ¼M +•vX æ€K v m i?9 M"v K†+ /M #^aM iQM? ?mM; €+
; -K i?ûi i?` mv pÈB M?[M; F t•K M?"T t Hç- +kM; F?-M; /€K ç M; -MX J†+ /M +Á

i`Q M?Q M?•M H QϕB p" K i°+ F?€+- M?QM; M?[M; v m i?9 M"v HϕB +^aK ;B€+ ϕ Q
M;Q`B M?[M; F t•K M?"T t Hϕ M"v- +ÁM KϕM? ?ÆM #'i F€ ?mM; i?9 M"QX

@ *€+ M; QÆB F?¬M; +-M p" M /KM; ç-m | + M[X L m M?Q h`mM; PÆM; ç¢B ç +| i?
i` p" i`î p - p"v v b) H" +?O M?•M /mv M?'i +O +?9M; i X æÊB b m F?B v i`î p - +?9
+?O +¬M; KÊBX L?QM; M m M; Q`B +m®B +MM; i`î p H" ?Q" M; ç # ?¢ +O +?9M
+kM; H" HU +?¼M /mv M?'i +O +€+ M; QÆBX

Í T?QÆM; t - i M v m K +Q`M; ç¢B +ª M; Q`B M?Q ; M; i?ûT çSM; F?Q M? i v FB /
ç¢B K i?¬M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ç M; i?ªQ Hm" M- i| + /`B T?'i H M K°
i? M? •K p M; /°B `i +| HU+X

a€m +Q`M; ;Bª +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; M; ?2 p"v ç m #B M b„+- ç M; ç`M? T
;B¼M; M|B H¢M? H)Q tmv M [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- iW i`QM; i`B + Q i`mv M

@ E?¬M; +-M +?`M [ - F?Q HBM? +O a€i GK+ +?B M ;B€T ç½ #` #ªM i¼ ç€M? i?
H¢BX

G`B M|B pW /Si- i`QM; i`B + Q #¶M; tm'i ?B M K°i ?® ç2MX " M i`QM; ?® ç2M-
M; Q`B K†+ €Q #`Q ç2M- p K†i H¢M? HMM; - ? B i v KÎ` M?Q +?BK HÈM iW F?¬M;
p`B +€B H€+? M; Q`B ?„M ç½ tm'i ?B M ;B[? B [m•M- i v €Q #`Q T?'i H M- ? B i
M?bM tm®M; ç¢B [m•M pQÆM; i`B m a€i GK+ ç¬M; çªQX

ó_`Q ``Q5ô

a m +?®+ H€i v M ioM?- ç¢B [m•M pšM Hm¬M #'i ç°M; ç°i M?B M i`î M M ?mv M
T?•M i?¬M ;B®M; M?Q K°i +K+ ç€ MûK p`Q i`QM; ?²- H`K M´B H M b|M; ;ÊM ç-v i`

hWM; €M? K„i pQÊi [m b m M; Q`B S?QM; o•M o¬E)- M?bM p ?Q F?¬M; i`®M; `¶
i`QM; ç| ibK FB K #|M; /€M; +O h?€T L h?€+ hQX L?QM; i'i +ª #¼M +?9M; ç m i?

@ l´M; +-M; +€+ M; QÆB çB i?2Q +€+ ç`B +?O M?•M a€i GK+ H•m M?Q p"v- H¢B #
*€B ;b h?€T L h?€+ hQ- +€B ;b a€i GK+ ?Q" M; ç - ç| +?ŠM; [m H` K°i +€B F?Q H
+?B M ;B€T K` i?¬BX

æ L?'i T?•M i?¬M H¢M? HMM; M|B- F?Q iS+ iQ HÈM iÄ ` M; Q`B M?Q b|M; #B M
h`mM; PÆM; - +†T K„i H¢M? H)Q [mûi [m K†i ç'i- ;B®M; M?Q / Q b„+ +„i [m ?Q F
K F?¬M; B /€K M?bM i?ŠM; p`Q K„i ?„MX

@ L; ?2 `ä `²B +?S\ h?S K" +€+ M; QÆB ;¼B H" +?O M?•M ç½ #` #ªM i¼ iB m /B iX
/mv M?'i +O +€+ M; QÆBX *€+ M; QÆB +ÁM +| w FB M ;b F?¬M; \

*QM M; QÆB æ L?'i T?•M i?¬M +Q `9i H¢BX h`QM; ?Q F?¬M; b'K +?ÈT M´B H M-
M; ¬B b Q H'T HÈM? ?bM? i?`M? K°i pÁM; tQ€v iQ HÈM- [m M? [m`M i` M çdM? ç-

L?'i i?`B ç€K v m K #¶M; +ªK i?'v €T HU+ [m M? M; Q`B i,M; K¢M?- ?Qi i?Î F?| F
ioM? H¢BX

@ L m M?Q +?O +¬M; ç½ +? i- p"v F?¬M; #B i a€i GK+ +?B M ;B€T ç M; Î ç•m\

J°i i M v m K F?€i K€m + Q ?ÆM # ?ÆM i`QÈM; ç°i M?B M iB M H M T?Q i`QÈ
M; `B ?ÄBX

ósQ i5ô

L; v H9+ i M v m K FB iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- i`QM; ?Q F?¬M; •K m #¶M; tm'
`ûi H¢M? t i [m #|M; i®BX E?QªM? F?„+ p i b€M; i`„M; FB H|2 H M- €M? ç Q #B
HB M H,M tm®M; i` M ç'i- ? B K„i pšM i`ÊM i`WM; - i` M +´ K€m iQÆB #„M` # i?C

@ h? K FB M +?O +¬M; - +?9M; i¬B M; mv M b m M`v i? +? i çB i?2Q +?O +¬M; 5

J°i i M v m K F?€+ pW tm'i ç Q +?ûK +? i v m K +?'i p'M æ L?'i T?•M i?¬M- H9
[m€ K°i +?•M tm®M; - +mM; FQM? M|BX

E?¬M; F?Q ç°i M?B M M†M; M ?ÆM K'v T?¬M- b m ç| iWM; #|M; M; Q`B + Q HÈM
ç-m + Q M; çQ +O #¼M +?9M; tm®M; - ?QÈM; p T?Q æ L?'i T?•M i?¬M [m€ #€B

:B®M; M?Q ¬M /`+?- ç¬M; çªQ çΦB [m•M +O pQÆM; i`B m a€i GK+ ç m H†M; H) [
@ h? K FB M +?O M?•M a€i GK+- +?9+ +?O +¬M; M?'i i?®M; J :BÈB- i?"M? iUm #
a m bU v M i oM? M; „M M; OB- K°i i`"M i B M; ?¬ M?Q M QÈ+ Hk t¬M; i?ŠM; H M i`lB
?¬ p M; /°B M`v tû`€+?X
•M? K„i HQÈi [m #!M; M; QlB ç¬M; çªQ [m€ i` M ç'i- #€ F?Q p` iU iBM +?Q # Q ;B
HÁM; æ L?'i T?•M i?¬MX h`QM; iB M; imM; ?¬ M;"T i`lB- æ L?'i T?•M i?¬M H¬M
QÈ+ KÆ i` M? #€ J :BÈB HΦB ;¬M M?Q p"v- /QlM; M?Q +?d +¬M +?çK i v H` +! i?
@ h? K FB M +?O M?•M a€i GK+- +?9+ +?O +¬M; M?'i i?®M; J :BÈB- i?"M? iUm #
@ h? K FB M +?O M?•M a€i GK+- +?9+ +?O +¬M; M?'i i?®M; J :BÈB- i?"M? iUm #
@ h? K FB M +?O M?•M a€i GK+- +?9+ +?O +¬M; M?'i i?®M; J :BÈB- i?"M? iUm #

hB M; ?Á ?ûi +¬M; H9+ +¬M; HÈMX E?¬M; +?d +! çΦB [m•M +O pQÆM; i`B m a€i G
i`B m h`mM; PÆM; +kM; #` +ªK ?! - iWM; ?¬M; b€i tm®M; X .QÈB #-m F?¬M; F?Q
æΦB L?o- GQM; h€+- "®B L?o hQ " æçip` "°B Gw hQ +kM; +mM; FQM? [m€ tm®
hW #-m i`lB M?bM tm®M;- + Q i?b +! v m K +QlM; çΦB +`T h?B M J h?¬M- i?'T
h?¬M- i'i +ª ç m # Q [m M? æ L?'i T?•M i?¬M i?¬M? iWM; pÁM;- /MM; K°i iQ i? M
+?mM; [m M? ?„MX
E?B K i?S+ +O æ L?'i T?•M i?¬M i?m +ªM? iQÈM; M`v p`Q i`QM; K„i- K°i çQ`M
M?B M iW i`QM; #B M w i?S+ +O ?„M F?Q€+? i`B M` - iW i`QM; ç-m /¼+ i?2Q F
ó"MM;5ô

h`QM; +Æ i? æ L?'i T?•M i?¬M ç°i M?B M iÄ ` bQÆM; KM /`v ç†+X "®M ç¬B +€
H M K°i iB M; pQÆM /`B i?ŠM; i„TX L; v T?Q i` M bQÆM; KM KìK`i- ? B +?B +
HQÈM tQ„M p`Q M? m- +¬M; H9+ +¬M; + Q- +m®B +MM; /`B ç M ?ÆM #®M i?QÈ+X
@ 5

h`QM; iB M; ;¬K iQ HÈM- K°i +°i F?Q K`m ç2M FBM? i?B M iW /QÈB ç'i t¬M; i?ŠM
b¬K HΦB- /QÈB #-m i`lB K•v ç2M +m²M +m°M- b`K +?ÈT H M` #®M T?Q X
h`QM; +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi- #ªM i? v m K iQ HÈM +O æ L?'i T?•M i?¬M iW i`
ç¬B i`ÁM; K„i ç2M F`i i` €+ # M /QÈB KQ K„i +?Èi H!2 b€M; X
ósQ i5ôö

h`QM; iB M; p M; `i M?Ä- ;B[i`€M æ L?'i T?•M i?¬M #¶M; tm'i ?B M K°i M Si p
i?`i ? B # M i€+? ` - H°` K°i +QM K„i i?ŠM; çSM; K`m ç2M v m /` p`i` €+X
ó> ? ? i ç½ i`î HΦB `²B ô @ J°i ;B¼M; M!B +U+ F€i` €+ p M; H M i`QM; ç-m æ
b m ;B¼M; M!B M`v- K°i w i?S+ F?€+ /QlM; M?Q +kM; i?S+ idM? i`QM; #B M w i?S
iQÈM; pçM K ?¬M? H ç½ ç€M? i?S+ K°i K°i HBM? ?²M ç½ M; O b v`i H•m i`QM;
T?•M i?¬MX

*€+? ç! F?¬M; t - h?€B >mv M i`QM; HÁM; +! /U +ªK- +?Êi M;~M; ç-m H M - €M? K„
æ L?'i T?•M i?¬M- F?¬M; F?ÄB M;~M` X J°i HQΦB i`U+ ;B€+ +O +QlM; ;Bª M!B
L?'i T?•M i?¬M ç½ tªv` K°i bU #B M ?! F?! ?B mX amv M; ?o K°i +?9i- h?€B >mv
F?Q iS+ K` æ L?'i T?•M i?¬M iÄ ` M; Q`B ç½ ?Q`M iQ`M F?€+ ?ŠM pÈB i`QÈ+ ç!

L m M?Q M!B i`QÈ+ ç! K°i F?„+ F?Q iS+ +O æ L?'i T?•M i?¬M pšM +?d H` +O K
çΦB- p`v i?b æ L?'i T?•M i?¬M ?B M iΦB iQ`M i?•M HΦB i`¬M M;"T F?Q iS+ i` €+ +
ó*! H) ç•v H` #B m ?B M /Q +¬M; HU+ +O v iB M M? M?Xô @ h?€B >mv M i`QM; H
+! i? /MM; Hw /Q M`v ç iU M OB KbM?X æ L?'i T?•M i?¬M p®M H` K°i T?¬M w i?

M?Q #B M ç´B i?b b) #B M i?`M? i?S ;b\

e9yX *?QÆM; R, "Q J"i *O h'K :B'v . . 9

@ o¬ E}- ç½ tªv ` +?mv M ;b\

Í # M +çM?- h?€M? :Bª ç M; KBM? iQÎM; +kM; KÎ K„i` - H M iB M; ?ÄBX

@ h•K K ç½ i?S+ idM? `²BX

@ *€B ;b\

h?€M? :Bª ;B"i KbM?- M; v +ª *´ om ç M; M;?B M +Sm +?Q #ªQ +O om i°+ H¨ óJç
FBM? ç°M;X

@ o¬ E} HBM? ?²M +O M;QÆB ?bM? M?Q +! +?9i #B M ?! \

>ÆB M;šK M;?o- *´ om /QÎM; M?Q ç½ M?bM i?'m K°i +?9i ç-m K®B- HB M H M iB

S?QM; o•M o¬ E} çSM; /"v- €Q #`Q i`„M; ç!M; B! T?'i T?Æ- €M? K„i M?bM p ?QÈM;
h?€M? bÆM Î K°i # M- "´M h¬M ç M; M;²B F?Q M? +?•M KBM? iQÎM; ;B®M; M?Q +
#¶M; M?B M KÎ K„i` - M?QM; b m ç! HçB M? M? +?!M; F?ûT ? B K„i HçBX

S?QM; o•M o¬ E} çSM; +?„Ti v- €M? K„i M?bM p ?QÈM; +?•M i`îB- M!B,

@ a m F?B iW oU+ L;QçB h?B M J h?B M i`îp - i ç½ M;° ` çQÊ+ M;mv M i?¬M
i?¬M +?QM? H¨ ?! i?•M +O K†i i®B i,K- b m F?B i€+? `îB F?ÄB #ªM i? - çB p`Q J
b) F?¬M; +ÁMªM? ?QÎM; ç M ? B T?•M i?¬M F?€+X

@ L?bM # M;Q`B- M;mv M i?¬M T?•M # H¨ i€+? `îB i•K K ` - M?QM; i` M i?U+ i?
*´ om M?Qm K`v- bmv M;?o K°i +?9i- b m ç! M!B,

@ h M?È M;QÆB ç½ iWM; M!B- æ L?'i T?•M i?¬M H¨ i•K K F i?ÊT i? T?ªB F?¬M
i®B i,K- ?ŠM +kM; +?QM? H¨ i•K K `²BX

h?€M? :Bª #ÎB pb tm'i ?B M F?€i` - +?Q M M +?d #B i ççB F?€B p +?mv M M`v- +
?B m `ä- pb p`v ç`M? T?ªB Î K°i # M H„M; M;?2X

GQçB +?mv M M?Q M;mv M i?¬M T?•M # +kM; ?Q`M iQ`M pQÊi [m bU ?B m #B i
+kM; F?¬M; +! HQçB T?€T i?m`i i€+? `îB M;mv M i?¬M M`v

S?QM; o•M o¬ E} H„+ ç-m K°i +€B- ;BªB i?Q+?,

@ h?U+ ` M?[M; ;b K¨ æ L?'i T?•M i?¬M #B m ?B M +?d H¨ K°i T?¬M +O K†i i®B
i?¬M i€+? `îB- æ L?'i T?•M i?¬M +?mv M bBM? içB J ;BÈB- F?¬M; i? M`Q H° `
iS+X æ•v H¨ K°i [m€i`bM? +?d +! i? iB M /¬M iWM; #QÊ+- iWM; +?9i K°i i?S+ idM
K - ?ÆM M[i`QM; [m€i`bM? M`v +ÁM /mM; ?ÊT pÈB iQ`M #° K†i i®B i,KX L?QM
ibM? ?m®M; ç†+ #B iX

@ hbM? ?m®M; ;b\

S?QM; o•M o¬ E} tQ v M;QîB HçB,

@ "` K°i b® FQ+? i?Q+?- F?B M +?Q i•K K ?Q`M iQ`M ?²B T?K+- HçB i?m MçT i'i
ççQ +O æ L?'i T?•M i?¬M X " M ç-m î oU+ L;QçB h?B M J h?B M- i`QM; [m€i`b
T?ªB /Q i•K K ?Q`M iQ`M iU M;mv MX *! H) #ÎB pb K°i +?9i i•K Hw F?¬M; iU M;mv
i?S+ +O i•K K b•m i`QM; HBM? ?²M æ L?'i T?•M i?¬M ?Q`M iQ`M ?²B T?K+X

h?€M? :Bª i`-K K†+ K°i H9+- +m®B +MM; ?ÄB,

@ J :BÈB p®M H¨ +?¶ v m i¨ bBM? i²M- M m i•K K ?²B T?K+ b) bBM? ` ?"m [mª ;b
 @ E?¬M; #B iX
 h` M ;QÆM; Kti `i Qi F?B /Q /U +O S?QM; o•M o¬ E} +kM; tm'i ?B M +?9i M;Ð M;
 @ h F?¬M; ?B m # M T?Q J :BÈB- pb b Qi•K K i`QM; HBM? ?²M æ L?'i T?•M i?
 iQ`M /B MX æ®B pÈB ibM? ?m®M; M`v- M; v +?QM? i +kM; F?¬M; `ä b) +| ?"m [m
 #ÎB pb i?€M? HU+ +O h?€B *´ FB K +? - +MM; pÈB wi?S+ +O i €T +? - i•K K ;
 çB M +m²M; #` p•v i`QM; H²M; - +?Q M M pšM F?¬M; ;•v M M ?"m [mª ;b HÈMX L?
 idM? içB J :BÈB- ;B®M; M?Q K°i +QM ?mM; i?9 pW ç|B pW F?€i iW i`QM; H²M;
 +| ?"m [mª ;bX
 @ L;mv M i?¬M T?•M # b) tm'i ?B M bÆ ?Î b Q\
 o Kti *´ om i`Î M M M; ?B K i`¼M;X
 S?QM; o•M o¬ E} ?Qi b•m K°i ?ÆB- p Kti ?ÆB HQ H„M;,
 @ " M ç¬m F?B M;mv M i?¬M i€+? `ÌB- # T?•M i?¬M ç m +| +?S+ pK `B M; - +kM; ;
 ;Bì M?[M; `M; #m°+ M`v +| H) b) ?Q`M iQ`M T?€i ?mv i€+ /KM; ç®B pÈB æ L?'i
 F?QªM? F?„+ +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O ?„M- æ L?'i T?•M i?¬M ç½ ?Q`M iQ`M
 @ E?€+ pÈB h?€B *´- J :BÈB /M b Q +kM; H` MÆB +€ HÈM Mm®i +€ #ûX *| H) +?c
 / /`M; bBM? i²M Î MÆB ç|- ?Q`M i?`M? M;mv M p¼M; +O M;QÆB H9+ # M ç¬m T?
 *´ om i`¬K M;•K K°i H9+- b m ç| M|B M?Q +| w M;?o b•m t X
 S?QM; o•M o¬ E} M;`M ` - ç°i M?B M M;?o ç M K°i p'M ç X *?Q ç M #•v ;Bì- M;QçB
 pQÆM; i`B m i`QM; T?çK pB M?Ä- +ÁM HçB æ L?'i T?•M i?¬M pšM Hm¬M +?çv i`®
 HU+ +O KbM?X *ÁM p pB +;•v M M ?¶M +?B M i?"i bU i`QM; T?çK pB HÈM içB J
 ó*| H) i•K K i?S+ idM? b) +| i? ?Q`M i?`M? b€+? HQÊ+ # M ç¬m F?B M;mv M i?¬
 o¬ E} i?¬K M;?oX
 QPQ
 h`QM; h? :BÈB +O "´M h¬MX
 "-m i`ÌB i`M M M;"T K•v HY +m²M +m°M- ;B| HÈM çO ç tû`€+? + Qi?O h?¬M +'T b.
 +O h? :BÈB K M? K¬M; M`vX E?„T MÆB i` M Kti ç'i H` ç€ pKM çÄ `U+- +MM; pÈ
 HÈM M^K `ªB `€+X L?bM p`Q +?dM? i? - h? :BÈB +O "´M h¬M p¬ +MM; çÆM çB m
 F?¬M; ? M?'T M?¬ M?B m- F?¬M; +-M M|B ç M M?[M; /½v M9B + Q HÈMX
 hçB i`mM; QÆM; F?m pU+ `°M; K M? K¬M; M`v- >Q`M; i` M Kti K M; Kti Mç K`m
 F?¬M; i`mM; - ;B" M /[ ;¬K H M pÈB "´M h¬M Î T?Q i` M + Q ?ÆMX
 h` M M;QÌB >Q`M; i´M; +°M; +| KQÌB b€m bÊB /•v tQ+? iQ HÈM K`m p`M; i®B ;„M
 T?ªB H` tQ+? b„i i?"i bU- K` H` bªM T?~K /Q M,M; HQÊM; iBM? i?¬M p` [mv i„+ F€
 J :BÈB- ç€K v m K ;¼B M| H` óbÊB tQ+? iQM M;QÐM;ôX
 S?QM; o•M o¬ E} iWM; M?bM i?'v # M i`QM; F?¬M; ;B M +O ?„+ €K FBK iU i?€T
 M?B m K i?¬M +| #ªv T?¬M iQÆM; iU bQ pÈB M|X .•v tQ+? KS+ ç° M`v M; v +ª æ¬M
 F?¬M; i? i`|B çQÊ+- çQÆM; M?B M +`M; F?¬M; i? p•v F?®M >Q`M; +| i?U+ HU+
 h` M i?U+ i - ç•v H` óbÊB tQ+? iQM M;QÐM;ô KÈB /Q "´M h¬M b€M; içQ ` /U i` M
 # M ç¬m- F i?ÊT i?¬M HU+- iBM? i?¬M HU+ ç†+ #B ip` p` Hw ;BªB p [mv i„+ +O
 L,M; HU+ HÈM M?'i +O M| +?QM? H` +| i? HB M iK+ ?'T i?m i?¬M HU+ i` M M;QÌ
 JQÌB b€m bÊB tQ+? iQ HÈM K`m p`M; i®B- i´M; +°M; T?•M H`K ? B i¬M; i` M /QÈ
 F?€+ M? m FûQ /`B p`Q b•m i`QM; ?Q F?¬M; - ç¬m +m®B +O M| ?Á H`K K°i i? p
 :BÈB M`vX

æ®B pÈB "´M h¬M i?b Hw i`Q poM? pB M M„K [mv M +?O ç¢QX "´M h¬M +Sm >Q`
ç i`€M? bU /Á tûi +O \*?O h?¬M- M;mv M M?•M i`QM; ç|`i F?| /MM; óHw i`Q F?€
/mM;X L?QM; #'i F M;mv M M?•M i?U+ bU H` ;b- /QÈB ibM? ?m®M; i?U+ HU+ +O
ç®B F?€M; pÈB KbM?- M m F?¬M; iB M ?"M? M;?B M +Sm t2K pb b Q M,M; HU+
K¢M?- p"v i?b F?¬M; +ÁM H` "´M h¬M M[X

*?Q /M +QM M;QÆB K`m i`„M; #¢+ +O >Q`M; i?dM? i?QªM; H¢B M´B H M Kºi iB
>Q`M; ç½ +U+ F€ iS+ ;B"MX L?QM; i`QM; F?¬M; i`mM; Î T?Q i` M- #B m ibM? +C
ç´B- pšM ?Ì ?[M; p` H½M? F?®+ M?Q +k- F?¬M; +| #'i +S / Q ç°M; i•K ibM? M`QX
h`QM; KQÌB b€m óbÈB tQ+? iQM M;QÐM;ô iQ HÈM +?mM; [m M? >Q`M;- +| i€K b
T?Q iQÈM; €+ K K`m iQK iQ HÈM # M;Q`B F?€+ M? mX

h€K T?Q iQÈM; €+ K M`v +| i€K T?¬M iQÆM; iU M?Q M?[M; T?Q iQÈM; €+ K #
>Q`M;- çQÈ+ Km¬M p`M bÈB tQ+? i`2Q HÆ HYM; ;B[ i`ÌBX h?S /mv M?'i F?€+ #B
`i b®M; ç°M; M?Q ?Q M?QªQ M`v ?Q`M iQ`M /Q iBM? i?¬M HU+ +O "´M h¬M M;Q

h` M +QM M;QÆB K`m i`„M; #¢+ +O "´M h¬M M? M? +?|M; HQÈi [m M?[M; çQÌM;
K`m iQK FB i¢Q M M iWM; [m„ iQ+? ?mv M /B m F?| HQÌM;X h`QM; çQÌM; Mûi K`
H M Kºi ? B T?M p,M F€ [m€B F?| ?B m- i?Q¢i M?bM;B®M; M?Q H°M t°M- M?QM;
ç² €M K`m iQK T?S+ i¢T FB HQ€M; i?Q€M; +'m i¢Q i?"M? M?[M; ?bM?ªM? €+ K
;B®M; M?Q M?[M; #S+ i` M? +O ?Q¢ bo i` M çQÌM; T?® M;šm ?SM; T?€+ ?¼ `X

L?[M; €+ K K`m iQK FB K†+ /M çQÌM; Mûi i?¬ `€T- M?QM; H¢B `i b®M; ç°M;- ;B
+QM M;QÆBX J¶B ;B•v i`¬B [m - M?[M; çQÌM; Mûi €+ K HQÈi [m i`QM; +QM M;
i ?ÆM Kºi T?¬MX J` i¢B ç¬m +m®B bÈB tQ+? i?S +?QM T?Q i` M >Q`M;- Kºi T?Q
/¬M /¬M i?"M? ?bM?X

@ :`Q5

>Q`M; +`M; i`Î M M;B" M /[X J¶B F?B ç¬m +m®B +O tQ+? b„i i,M; i? K Kºi ó€+ K
i`|B #m°+ ;B i,M; Kºi T?¬MX

L?QM; çB m F?B M +?Q >Q`M; +ªK i?'v ;B" M /[ F?¬M; T?ªB H` bU i`|B #m°+ T?ªB
HQÈM; /Q "´M h¬M i?B i`B M` H¢B p®M i?m°+ p ?„M- "´M h¬M ;B®M; M?Q Kºi i

æ®B pÈB +QÌM; ;Bª- F?¬M; +| ;b F?B M #¼M ?¼ ;B" M /[?ÆM bQ pÈB +?mv M M`v

@ :`Q5

h`QM; +QM M;QÆB K`m i`„M; #¢+ +O >Q`M; ç°i M?B M ?B M H M Kºi HÈT K`m p`
;BÁM ;B½- i` M K†i K†i M¢ K`m #¢+ >Q`M; #¶M; tm'i ?B M Kºi p i MSi M?Ã M;Q`M
KÎ`°M; `X

óoM5ô

>Q`M; KÎ KB M; HÈM- iW i`QM; KB M; T?mM ` Kºi +ºi F?Q K`m p`M; M?¢i M?Q i?Q
Î T?Q i` MX

"´M h¬M p®M #'i ç°M; M?Q M9B- H½M? ç¢K M?Q MQÈ+- H9+ M`v i`QM; ç¬B K„i #¢-
M;¢+- i v T?ªB KÍ` - Kºi +?B m óh?ÌB ;B M ioM? +?dô HB M / /`M; H`K i M`½ i?
i? ;BÈB +O "´M h¬M- >Q`M; #` i`|B #m°+ p` ?¢M +? #ÎB HU+ HQÈM; +O h?€B *´
M`Q bQ pÈB H9+ çdM? + QX

Jºi ?ÈT i?¬M HU+ p'i pª H„K KÈB M;QM; iK çQÈ+ H¢B #` "´M h¬M ç€M? i M- i?¬M
F?¬M; F?ÄBªK ç¢K i? K K'v T?¬M- ?B M ` Kºi i`¢M; i?€B bmv v mX .QÈBªM? ?
v m M`v- >Q`M; F?¬M; +ÁM ;B" M /[;¬K i?ûi pÈB "´M h¬M- +kM; F?¬M; +ÁM çB M +
F?ÄB KQÌB b€m bÈB tQ+? FB i`|B #m°+- M?QM; ç¬B K„i #¢+ pšM H†M; H) M?bM
+€+? +,K iS+X

*€+? Kºi çQ¢M i?ÌB ;B M- +ªM? iQÈM; M?Q p"v ç m b) /B M ` i`QM; h? :BÈB ç°+
M`vX >Q`M; +¬M i?ÌB ;B M ç iQ+? iK Kºi çÈi i?¬M HU+ KÈB iW i`QM; bÈB tQ+? iQ

+| M? [M; +?mv M F?€+ +-M çB H"KX

h`QM; h? :BÈB #` K•v çÄ # Q T?O M"v- ? B #|M; M; QÌB K°i t M? K°i i`„M; M;²B t ç'i- HŠM; H†M; M;|M; M?bM ? B +QÌM; ;Bª imv i i? H†M; H) ;B Q +?B MX Í K°i K +ÁM H" +?B M ç'm ;B[M?•M HQçB M[X

@ *ÁM # Q H•m #¼M ?¼ KÈB ;B Q i?O H-M M[\

æÊB b m F?B "´M h¬M #B M K'i F?ÄB #-m i`ÌB- K°i M; QÌB KÈB H M iB M; ?ÄBX

aU +- ç°+ Hm¬M ç€M; bÊX E?¬M; ;B M iQ HÈM i`®M; `¶M; M"v ç½ F?B M +?Q *?I ?[m M; ?´- K†+ /M ? B M; QÌB pšM Hm¬M i`€M? ç +T ç M i` M? +?'T; B[i? HU+ ?

æ Q h?¬M M?Qm ç¬B H¬M; K"v ç2M `”K- bmv M; ?o K°i +?9i- b m ç| M|B,

@ >ŠM H" +ÁM F?QªM; #ªv M; "vX L; QÌB M"v F?¬M; #B i H B H`+? ` b Q- +kM; #`

G9+ M|B M? [M; HÌB M"v- i`QM; ;B¼M; M|B +O æ Q h?¬M `ä`"M; K M; i?2Q K°i b +kM; ªM? ?QÌM; ç M *?B M h•K +O *?B M i°+ Î# M +çM?X

>Q`M; p" "´M h¬M ;B Q ç'm- K†+ /M i?ÌB ;B M /B M` F?€M; „M- ?ÆM M[T?QÆM; t +€+? +?B M ç'm i`mv M i?®M; i`QM; 'M iQÈM; +O ? B M; QÌB- M?QM; +ªM? ;BÈ i?QÌM; - +MM; pÈB HU+ HQÈM; p` F„ tªQ p”M /KM; p¬ iB M? H°` ç m F?B M ? B M M?B mX

h`QM; HÁM; \*?B M h•K- \*?B M æ çSM; ç-m \*?B M i°+ Hm¬M H" K°i M?•M p”i M?Q h•K +| K°i bU bMM; #€B ;¬M M?Q KM [m€M; ç®B pÈB \*?B M æ - +kM; F?¬M; i? F \*?B M æ ç'm pÈB ? B +QÌM; ;Bª F?¬M; T?ªB M?•M HQçB i` M F?¬M; i`mM; - T? i?„M; X

oW M; ?o iÈB ç [m•M- b„+ K†i *?B M h•K HB M i`ÎM MªK ççK- F„ tªQ +?B M ç'm çQÊ+ iW i`QM; h? :BÈB +O "´M h¬M +kM; F?¬M; +ÁM ?'T /šM M?Q i`QÊ+ M[,

@ Í MÆB M"v F?¬M; M; "v F?¬M; i?€M; - +kM; F?¬M; #B i ç [m•M i? M"Q

æ Q h?¬M M; ?2 p”v +kM; F?¬M; F?ÄB M; ~M` - ?²B H•m KÈB H~K #~K M|B,

@ G•m M?Q p”v F?¬M; ` M; Q`B- F?¬M; #B i pU+ +?O` b Q`²BX

hçB i`"M +?B M; B[ Zm•M h?B M h?QÆM; p" \*?B M æ - ? B M; QÌB ç½ #` "´M h¬M b m HoM? pU+ HçB #B M i?`M? h? :BÈB- +ª ? B pšM Hm¬M Î i`QM; ç|X

Zm•M h?B M h?QÆM; ~M +Q`²B HçB tm'i ?B M- \*?B M æ /MM; i H +Sm b®M; \* +äB HÁM; K" +? i- #®M pU+ K'i ? B +?d +ÁM HçB ? B- +Ym iBM? i` M F?¬M; M? [M h•K ç m F?¬M; #B iX >B m #B i +O ? B M; QÌB pšM /WM; HçB i`QÊ+ ç•v`i H•m- + ;BÌ ç½ ?Q`M iQ`M i? v ç´BX

@ L; QÌB M"v p" +?O M?•M EB K pU+ FB +| iQÈM; KçQ ;B®M; M? m M?Q ç9+ - ;B[`i HÈM æ½ [m H•m H„K`²B- +kM; F?¬M; #B i F?B M"Q ?„M KÈB ç +?9M; i` M

*?B M h•K +| +?9i #m²M #½ M|BX > B M; QÌB Î# M M; Q`B ç m +| M; QÌB ?Q†+ H GU+ HQÈM; i, M; H M /o M?B M H" pmB KWM; - M?QM; ?¬K M v HU+ HQÈM; +O ? `i + Q- bS+ +?B M ç'm i?m çQÊ+ iW M? [M; iBM iS+ ç½ F?¬M; +ÁM M?B m M?Q i Km®M i?Q€i` F?ÄB F?¬M; ;B M M"v- i`ÎHçB h?€B *´H-M M[X

@ E?| H„KX B

æ Q h?¬M i?Î /`B K°i iB M; - [m v ç-m b M; HB + M?bM +`M; ói? ;BÈB [mv i„+ô M +?€M MªM M|B,

@ L, M; HU+ +O ?„M +`M; M; "v +`M; KçM?- +?Q /M +?9M; i +® ;„M; i? M"Q +kM; ?„MX h`W F?B H" ?„M M; mv M w- M m F?¬M; +?9M; i poM? pB M +kM; F?¬M; i? ?Q M; Kç+ M"vX

@ B

*?B M h•K M;?2 p"v i`QM; HÁM; +kM; +^aK i?'v +?€M M^aMX

QPQ

h¢B J :BÊBX

a m F?B h?€T L h?€+ hQ #B M K'i- H¢B i? K K°i i? HU+ +QÌM; ¢¢B ;B M?"T p" T?•M i?–MX æ M H9+ M"v- i`QM; i v æ L?'i T?•M i?–M ¢½ +| a€i GK+ K [m•M /Q H¢Bc [m•M ¢Q" M a€i GK+ /Q ¢¬M; ¢^aQ M?[M; F ¢B i?2Q +?O M?•M a€i GK+ i¢Q [m•M ¢Q" M >Ov .B i /Q h?€B >mv M i?®M; HoM?- # Q ;²K +^a M?[M; M?•M i°+ i¢B i b m M"vc [m•M ¢Q" M h?•K lv M /Q i?®M; bQ€B GQM; h€+ +?d ?mvc hm G K i G H½M? ¢¢Q- i`QÊ+ K„i T?K i`€+? pB + #^aQ p ?Q" M; +mM; +O pQÆM; i`B m- F p"v H9+ a€i GK+ ?Q" M; ¢ h?€T L h?€+ hQ tm'i ?B M i?b hm G K i°+ +kM; F?¬M •K >„+ +| i?®M; bQ€B H" "®B L?o hQ " æ¢ic h`mM; PÆM; K [m•M ¢ M; im Hmv M æ h?Q+? h?B M ¢ H¢Bc [m•M ¢Q" M æ h?'i h?B M J >Q" M; /Q æ h?'i h?B M J > ?mv- i?U+ HU+ H" v m M?'ic +MM; pÈB K°i M[K HQM; +QÌM; ?½M •Q G M *´ æ¢B +^a K°i [m•M ¢Q" M- bÎ ?[m HoM? pU+ óhB M; i?Î /"B +O •Q G M *´ æ¢B L?oôX

•Q G M *´ æ¢B L?o K†+ /M +| ¢O bS+ M; ,M +^aM i` ,K p¢M #BM? bo- M?QM; +?d H t2K H" K°i [m•M ¢Q" MX L?Q p"v /QÊB i`QÊM; +O h`mM; PÆM; K ¢ i´M; +°M; +| i ;<sup>2</sup>K K'v i` ,K i`B m v m K X

.QÊB K M? H M? +O æ L?'i T?•M i?–M- [m•M ¢Q" M a€i GK+ i`QÊ+ ¢•v p" a€i GK+ K°i- imv M` K°i b® v m K FB itm'i i`QM; ¢| ;B M?"T p"Q a€i GK+ K [m•M- +ÁM H"K i?' p X >„M H¢B i€+? ` K°i T?–M i`QM; ¢| ¢B m ¢ M [m•M ¢Q" M •K >„+ +| i?U- /QÊB i`QÊM; +O æ L?'i T?•M i?–M ?B M ;BÎ +ÁM H¢B #^{av} [m•M ¢Q" M HÊMX

h?O ?¢ +QÌM; ¢¢B # Q ;²K h?€B >mv M- hm G - •Q G M *´ æ¢B L?o- "°B Gw hQ- C "®B L?o hQ " æ¢i p" *QÆM; h€i G¬B hQ Ui?®M; HoM? +O a€i GK+ K [m•M- bÎ ?[

*°M; i? K ¢¬M; ¢^aQ +QÌM; ;B^a h?–M +'T +O M?•M HQ¢B- /QÊB i v æ L?'i T?•M i? ¢9+X a m F?B a€i GK+ K [m•M ;B M?"T- +| ¢QÊ+ /B b^aM +O pQÆM; i`B m a€i C [m•M ¢°B +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ¢½ ¢¢i ¢ M K°i KS+ ¢° +?Q iWM; +| - ?Q #'i +S pQÆM; i`B m M"Q- i?"K +?Q +ÁM pQÊi i°B ?ÆM K°i b® pQÆM; i`B m X

*?d +–M ¢ÊB b m F?B h`mM; PÆM; K [m•M im Hmv M ?Q" M i?"M? M?[M; K +¬M; +?QM? H" H9+ pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; M?ÁK M; | M; ¬B #€m +O J :BÊBX

J" p"Q H9+ M"v- ¢¢B ¢ +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; F?Q iS+ ¢½ #B M ¢´B H¢B i K ¢B MX *Y ¢¢B ¢B M F?| +?†i- i?' p ? B # M ¢QÊ+ H M?, #'i +S M; QÌB M"Q- F T?úT ¢B p"Q- F M"Q i`€B H M?- +?úK5

L?B m H–M- h?€B >mv M +| K°i b® +?mv M Km®M i?QÆM; HQÊM; pÈB æ L?'i T iÊB +Y ¢B M ¢ m +^aK M?"M ¢QÊ+ K°i Hm²M; b€i F?Q H¢M? H)QX J°i HQ¢B +^aK >mv M, M m M?Q /€K t¬M; p"Q- ¢®B T?QÆM; b) F?¬M; ? /Q /U iQ" M HU+ +¬M; F i`QM; HÁM; h?€B >mv M HB M T?€i H¢M? ;B®M; M?Q `ÆB tm®M; ?–K #, M; X u #E ¢½ i? v ¢´BX

e9RX *?QÆM; k, æ²M; v

h¢B pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; - M; "v i?S ? B b m F?B æ L?'i T?•M i?–M # [m MX

hWM; Hm²M; bQÆM; ¢2M +U+ F€ •K i" iW i`QM; h`mM; PÆM; ¢¢B ¢B M i""M` - # b m ¢| +°M; M; "v +°M; M?B m- /–M /–M ?bM? i?"M? K°i #B M F?| B HQÊM HÎ # Q T?

F?|B FB M?Q K°i i'K K" M ç2M iK K" F?¬M; i M- pšM Hm¬M KÌ K`i # Q [m M? h`mM
 hW T?QÆM; t M?bM HçB- /QÈB #B M F?|B /"v ç†+ H"K M' B #"i- h`mM; PÆM; K çB
 i?¬M #Q M?Q K°M; °QX GQçB +°K ;B€+ M?Q K°M; °Q M"v F?¬M; ? ;°v F?B M M; Q
 M; QÊ+ HçB K¶B F?B M?bM p h`mM; PÆM; K çB M #` bQÆM; KM # Q T?O- i'i +°
 HÁM; T?€i HçM?¬ ;B®M; M?Q `ÆB p"Q K°i F?Q°M; F?¬M; ;B M +? i +?|+ F?€+X
 h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - bQÆM; KM M?Q i'K K" M ç2M +?mM; [m M? h`mM; PÆM; K
 KÄM; çB- M; QÊ+ HçB +°M; H9+ +°M; /"vX æ M H9+ M²M; M†+ M?'i- ç€K v m K ;
 iB M; K F m F?"M F?"M- M?Q +| M?Q F?¬M; iW i`QM; K çB M i`mv M `X E?¬M;
 PÆM; K çB M +kM; /¬M /¬M i`Î M M HçM? H)QX
 *?mM; [m M? J çB M +°M; H9+ +°M; HçM?¬ F?B M +?Q ç€K v m K ?° p MÆB +Y
 +ÄB +kM; F?¬M; +?`m M'BX a m F?B ?ÄB w FB M +O h?€B >mv M- i'i +° v m K
 i`QÊM; ç m `9i HmB i`QM; `mM `~vX
 a m MY i?€M; - h`mM; PÆM; K çB M ç½ ?Q" M iQ" M +?bK p"Q i`QM; #|M; i®BX sn
 +?Q /M +® ;„M; KÎ K„i M; |M; M?bM- +kM; +?d +| i? HQ€M; i?Q€M; M?bM i?'v çQÌM
 PÆM; K çB MX Í ;B[#B M F?|B- iB M; K F m [m, F?|+ FB +°M; i`Î M M p M; /°B
 æ M M; "v i?S KQÌB #°v- K°i +ÆM #½Q ?Ov /B i K"m ç2M #¶M; iW i`mM; i•K ççB ç
 T?O iQ" M #° h`mM; PÆM; K çB M p"Q # M i`QM; X "½Q i€T p" bQÆM; KM M?Q K
 ?bM? i?"M? K°i +ÆM H®+ K"m ç2M +?¼+ i`ÌBX
 hB M; ;B| ?9 p M; F?„T iQ" M #° pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; - H"K +?Q pQÆM; i`B m
 i`Î M M ç€M; bÊ ?ÆM K'v T?¬MX
 h`QM; +m°+ i'M +¬M; +O J :BÈB pÈB h?€B *´ pW [m - >„+ •K oB M *?BM? [m•M
 iBM ç²M- i`QM; pk i`K ?Q F?¬M; # M M; Q" B J :BÈB- h?B M æQÌM; ç½ T?€ #Ä ?B
 ç½ Fw F i pÈB >Q o¬ *?B Zm•M- K°i +m°+ +?B M i` M? KÈB HçB b„T #„i ç¬mX
 J` i`QM; F?¬M; ;B M J :BÈB- pQÆM; i`B m HÈM M?'i +kM; i'M i?'i M†M; M i`QM
 J :BÈB M?'i i?ÌB +?bK p"Q i`QM; bU v M ioM? M; „M M; OBX
 E?¬M; +| K M? H M? +O h`mM; PÆM; ççB ç - #°v [m•M çQ" M HÈM +kM; F?¬M; B
 H` h?€B >mv M +kM; p"vX æ²M; i?ÌB #B M ?| F€ /` +O h`mM; PÆM; ççB ç +kM; i
 i`QM; [m•M çQ" M +?9 wX E?¬M; B #B i +?mv M M"v +| w M; ?o ;b- çB m /mv M?'i
 # [m M M"v- # ?ç b) +°M; i`Î M M ç€M; bÊX æ°v H" K°i HQçB #B M ?| p +?'iX
 a€M; bÈK M; "v i?S ? B KQÆB b m F?B æ L?'i T?•M i?¬M # [m MX
 ó_„+ `„+5ô
 h?2Q K°i iB M; p M; HÈM i`ÌB HQM; ç'i HÎ- K†i ç'i i`QM; #€M FQM? i`, K i`QÊM; [n
 ¬K ¬K bKT ç'X .QÈB €T HU+ +O K°i F?Q iS+ i` €+- K†i ç'i i`Î M M `çM MSi- ç¬M
 ;¬M M?Q #` ?Ov /B i i`QM; M?€v K„iX .QÈB ;ç+? ç€ pĐ i M- iWM; p i MSi M?Q ` +
 FûQ /"B p #®M T?QÆM; - K" i'i +° p i MSi K"m ç2M ;¬M M?Q ç m ç°i M; °i #B M K'i
 "B M +® iQ HÈM M"v ç½ F?B M +?Q ?"M; i`, K i`B m v m K +QÌM; ççB i`QM; #°v [m
 h`mM; PÆM; +?9 wX æ€K M; QÌB h?€B >mv M- °B Gw hQ- •Q G M *´ æçB L?o-
 ç M; H"K- iW i`QM; +mM; çB M +O iWM; M; QÌB M?bM p i`B m +?Q + Q p¬ i?QÊ
 i?ÌB T?€i ` K i?S+ /Á tûi #B M ?| #ÆB h`mM; PÆM; K çB MX
 ósav ` +?mv M ;b\ h` M M; QÌB T?•M i?¬M J :BÈB +O o¬ E} `®i +m°+ ç½ t°v ` +?r
 i`QM; HÁM; +| +?9i #i M i?¬K M; ?oX
 ó>` ?¬- F?Q iS+ i` €+ i` M M; QÌB +?O +¬M; +°M; M; "v +°M; KçM?Xô @ h`QM; K„i
 F?€+ i?QÌM; - i` M K†i ?B M H M p ?QM; T?'M- ç²M; i?ÌB i v T?°B #i ;B€+ tB i +
 i`QM; i v HB M tQ„M HçBX L?[M; i?S ;?B +?ûT i` M t'T ;B'v / / M"v ç m H" iBM
 ;B€M çB T /Q ?„M K°i i v t°v /UM; i?m i?"T çQÊ+X

L? [M; iBM iS+ M"v p®M T?ªB M? M? +?|M; i`mv M ç M æ L?'iT?•M i?–M- M?QM
i?–M p®M F?¬M; ç w H„K- ?ÆM M[?B M ;Bì ?„M ç M; # [m M- +?Q M M i' i +ª iE
hQX

óom5ô

J†i ç'i bKT ç´ +ÁM +?Q ?Q"MiQ"MM;WM; HçB- K°i i`"M iB M; ;B| M?Q #B M ;–K
ç€K v m K pQÆM; i`B m [mûi ç M- i`¬M; i?'v +ÆM H®+ K"m ç2M p®M +?d KÎ`°M
PÆM; K çB M ç°i M?B M HçB F?Q€+? i`B M ç M #€M FQM? i`,K i`QÊM;- ?Q"MiQ
p"Q # M i`QM;X

*?9M; K +ÁM ç`M? /MM; K i?S+ ibK ?B m #B M ?| # M i`QM;- ç°i M?B M HçB +ªK
iS+ M?Q ?mM; i?9 >²M; >Q M; iW ?QÊM; h`mM; PÆM; K çB M #„M` - T?QM; iÄ +

ó:"Q5ô

J¼B M;QìB +?d M;?2 i`QM; #B M w i?S+ p M; H M K°i iB M; ;–K HÈM M?Q +O v
iW ?QÊM; h`mM; PÆM; K çB M T?Q t #¶M; tm'i ?B M K°i Hm²M; ç Q w b„+ #ûM-
M;¬M; +m²M; p" #€ ççQ- F?¬M; FB M; M ;b- ;B®M; M?Q Km®M ?Ov /B i i`ìB ç'i- F
HçB i`îp i?ìB F€ ?¶M ç°MX

hçB F?QªM? F?„+ ç Q w i?"M? ?bM?- i' i +ª + Q i?O + 'T #"+ h?B M J >Q" M; i`î H M
ç¬M; HçB- €T HU+ [m M? M;QìB i,M; KçM? M?Q HQÐB ç Q ;€+ H M HQM;X

ó•K –K5ô

h`QM; iB M; p M; HÈM- M;QçB i`W hm G p" h?€B >mv M- M?[M; M;QìB +ÁM HçB
+?`m M´B €T HU+ +O ç Q w ?MM; ?"m M?Q Km®M T?€ pÐ #–m i`ìB FB - ? B ç–m ;

æ Q w FB M;QM; iK K" F?¬M; T?€i- +°M; ç`M? T?ªM F?€M; i?b €T HU+ HçB +°M;
K +| i?U+ HU+ FûK- im pB +?Q ççi ç M + 'T h?B M J >Q" M; HçB F?¬M; +ªK ;B€+ ç
F?¬M; ? #` i?QÆM; +?9i M"QX

" M i`QM; K çB M- h?€B >mv M K†+ /M +ÁM F?¬M; ç M M¶B [m€ tm®M; pb +ªK M
€+ FB - M?QM; i` M i`€M +kM; ç´ K² ?¬B M?Q iQÆM;X hçB T?QÆM; ?QÊM; h`mM
M;?`+? i?B M tmv M [m i`ìB ç'i FB HçB +?O v m ;•v M M K°i HQçB €T HU+ i` M iE
KçM? i?b +ªK M?"M ç®B pÈB ç Q w +°M; M?çv #ûM- #`ªM? ?QîM; +kM; M?B m ?Æ

hçB T?Q i•v h`mM; PÆM; K çB M +€+? +?¶ æ L?'iT?•M i?–M # [m M ?ÆM # i`
+O h?€B >mv MX

@ h?m HB K i•K i?–M- HK+ i?S+ [mv M;mv M- F?Q M? +?•M im Hmv M5

•M? K„i HB + p M?[M; ç²M; #°Q T?Q b m K†i M?Q HY ç®i- ?¬ ?'T i`î M M /²M /"T
+ª FBM?- HB M F m HÈMX

"îB pb ç m H" i°+ M?•M h?€B *´- +€+ +QìM; ;Bª +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; +|
i`QM; K°i iÁ K çB M pÈB h?€B >mv MX hm pB +O #¼M ?¼ +ÁM +?Q ççi ç M i`b
F?| +?`m çQÊ+ ç Q w ?Ov /B i +°M; M;"v +°M; K½M? HB i FB X

@ h?€B >mv M ççB M?•M- +?O +¬M; `®i +m°+ ç M; H"K ;b\ hçB b Q HçB T?€i` ç
+m°+ H"K +¬M; ;b\

³M ç`M? ?ÆB i?î HçB- i?O HoM? +O i°+ M?•M içB i?Ov H Q J :BÈB H" "€+? GB n

h` M K†i h?€B >mv M K² ?¬B` M?Q iQÆM;- M?QM; €M? K„i pšM #bM? ioM? M?Q
H M p bmv M;?o- i`QM; HÁM; F?) ç°M; HB M #°i i?®i H M,

@ EB T J æçQ *?O +¬M; H" ç M; im Hmv M EB T J æçQ- ?ÆM M[`i +| i? H" i–

h?€B >mv M çB i?2Q æ L?'iT?•M i?–M i?ìB ;B M ç½ H•m- `i [m2M i?m°+ pÈB F
æ L?'iT?•M i?–M T?€i` - i`QM; M?€v K„i +| i? ;B i +? i +ª >„+ •K Zm•M *?OX

EB T J æϕQ +?B m b m KϕM? ?ÆM +?B m i`QÈ+ - K¶B F?B iB M i? K K°i i-M; ç m
#^aM +?`i pšM +| i? M?"M` F?Q iS+ +O EB T J æϕQ i-M; i`QÈ+X

"€+? GB m E? M; ?2 p"v +kM; #B M b„+X EB T J æϕQ p®M H` /Q i?B M i`B i m v i
i?O v H Q J :BÈB b€M; iϕQ` - p b ç b€M; iϕQ M M K¬M K +¬M; i m v i i? M`v- Gϕ
i•K ?m v i F?¬ FB i- ?bM? /€M; F?¬ +^M K` +? iX

@ *?ŠM; i`€+? +kM; +?d +| K¬M K +¬M; M`v- +ÁM +?Q H m v M i?"M? ç½ +| F?Q i
"€+? GB m E? H`K #~KX

h`QM; K„i h?€B >m v M H°` p b m v M; ?o- b•m i`QM; HÁM; HϕB +`M; #'i M X oÈB ?
L?'i T?•M i?-M K†+ /M +| /½ i•K HÈM- M?QM; i`€B M; QÈ+ pÈB çB m ç| H` ?„M p®M
v m K +?, K +?dX

L m M?Q æ L?'i T?•M i?-M +| K°i M Y /KM; i•K +O æ h K T?•M i?-M- pQÆM; i`B
b) F?¬M; ç M i`M #•v ;B i KÈB i?"M? H`T- i? HU+ +O M| +kM; b) F?¬M; +?d /WM;
bÆM M?Ä #ûX

hW i`QÈ+ ç M M v æ L?'i T?•M i?-M H m¬M H Q iB #B M; - ç•v +?QM? H` #^aM iQM?
+°M; +| +?QM +?B m- M?QM; æ L?'i T?•M i?-M ç M ;B i +kM; +?d H m v M i?"M? +
/QÈB i bM? ?m®M; +¬M T?°B /MM; ç M- M QÈ+ ç M +?•M KÈB M?°vX *ÁM M?Q a€i G
iU m a€i G K+ *?B *?O +| ?ÆM T?•M M Y H` M? i M ?[M; F€M; ° iϕB pMM; ç'i #Ä ?Q M

sûi i?'v #B m ?B M +O æ L?'i T?•M i?-M ?B M ;B i- ç°i M ?B M HϕB M?„K K„i F?`
iQ`M F?¬M; ;B®M; M?Q ?`M? pB +O ?„M- HϕB H B M iQ iM; ç M F?Q iS+ i` M M; Q
i`QM; HÁM; h?€B >m v M F?¬M; F?ÄB H Q H„M; X

ó>B p¼M; b) F?¬M; ;•v` ?"m [m<sup>a</sup> M; Q`B /U çQ€M M`Q5ô @ h?€B >m v M Q m iQ b

" M i`QM; h`mM; PÆM; K çB M H9+ M`v ç½ ?Q`M iQ`M #` F?|B ç2M M²M; M†+ i`
i`®M; `¶M; - æ L?'i T?•M i?-M K†+ €Q #`Q ç2M ç M; M;²B iϕB i` M #^aQ i¼ H`K #~M
M†+ FB +?QM? H` iW i`QM; +Æi? ?„M iÄ` X L m M?Q æ h K T?•M i?-M +| i ç
F?¬M; i?¬B X h?•M i? #'i /B i +O æ L?'i T?•M i?-M çQÈ+ tQM; H` p¬+MM; +SM;
HϕB ?B M` K°i i` M; i?€B ç†+ #B i ç M t2M; B[K i°Q p` i?U+ +?'iX h?•M i? M
#|M; i®B- +MM; #|M; i®B ?Á H`K K°i i? X

ó:~Q5ô

J°i iB M; K F m ?MM; ?²M iW b•m i`QM; çϕB çB M ?Q F?¬M; #„M` X h?2Q iB M; F
M?B M M;~M; ç-m H M- KQ K„i K i` - +†T K„i HϕM? H)Q i®B i, K M?bM p T?Q i` M
K°i #|M; ç2M iQ HÈM #¶M; K¼+` ? B +€M? - /¼+ i?2Q p€+? iQ iM; çϕB çB M pQÆ
i` M p€+? iQ iM; - #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M; ?ÆB F?|B K M? K¬M; X

hϕB oU+ L; QϕB h?B M J h?B M X

æ•v H` K°i MÆB M; ,M +€+? pÈB i'i +^aF?¬M; ;B M- M; v +^a€M? K„i +O *?O h?¬M -
pMM; ; F?¬M; ;B M ç†+ #B i M`vX \*?Q /M H` +?B M i` M? i?¬M K ? v H` i` M? ç'm
F?¬M; ? ^aM? ?Q iM; ç M pMM; F?¬M; ;B M v m /` p` i?¬M #Q M`vX S?€T i„+ ç†+ #E
#B i- K¶B F?„+ ç m +| p¬ b® h?B M J bBM?` - +kM; +| p¬ b® h?B M J K'i çB- M
/B i- H B M K B M F?¬M; /SiX

J` +?9 i pMM; F?¬M; ;B M M`v +?QM? H` æϕB hU hϕB h?B M J X

hϕB MÆB + Q M?'i i`QM; F?¬M; ;B M oU+ L; QϕB h?B M J h?B M- p¬ b® h?B M J
K°i [m^a +¬m iQ HÈM K`m i`„M; - +?"K`½B +?m v M ç°M; X J` i T?Q i` M [m^a +¬m- +?
J h?B M H` æϕB hU hϕB h?B M J ç M; M;²B M; v M; „MX J'v i M h?B M J + Q +`T
iB M; +Q iB çM - i` m +?¼+ p` pQÆM; ;B^a +O F?¬M; ;B M M`vX

ó•K -K5ô

h` M #-m i`lB +O F?-M;; B M ç½ #bM? ioM? F?-M; #B i# Q M?B m M,K M`v ç°i M
hU hçB h?B M J ;B"i KbM?- ç°i M;°i çSM; H M- M;?B M;Q†+ M|B,

@ s^av ` +?mv M ;b5

ó:``Q5ô

h`QM; H9+ ?„M ç M; M;?B ?Q†+- ç°i M?B M iW MÆB b•m M?'i+O oU+ L;QçB h?B
`Qi çO ç tû`€+? HBM? ?²MX h?2Q iB M; `Qi M`v- p2M `b F?-M;; B M- p¬ b® h?
`½B i M pÐ- HçB +?mv M ?| i?“M? M,M; HQÊM; h?B M J #^aM M;mv M M?'i- iWM;
a m iB M; `Qi FB - iQ`M #° h?B M J + Q +'T+O oU+ L;QçB h?B M J h?B M ç m +
F?Q iS+ +U+ F€ i` €+ p` +QlM; ççB F?B M M;QlB i bÊ ?½B ç°i M?B M tm'i ?B M
+O M| H M ç M iQ`M #° F?-M;; B MX h'i +^a h?B M J +^aK M?“M çQÊ+ Hm²M; F?Q
ç m F?-M; F?ÄB `mM `~vX

e9kX *?QÆM; k, æ²M; v k

óh`W F?B ô @ æçB hU hçB h?B M J /QlM; M?Q +?Êi M;?o ç M çB m ;b- i•K i?-M
ç€vX

@ æçB hU hçB h?B M J - +?9M; i HçB ;†T K†i`²BX

J°i #|M; ç2M tmv M [m i-M; i-M; F?-M;; B M- ç€T tm®M; i` M [m +-m iQ HÈM K`
tm®M;- [m^a +-m iQ HÈM /Q ?`M; id h?B M J [m'M i?“M? FB HB M i`QM; M?€v K, i
bÊ ?½B F m H M- #Ä +?çv iS i€MX

@ L;QÆB H` i•K K +O M?•M HQçB FB X

æçB hU hçB h?B M J +m®B +MM; +kM; M?“M` i?•M T?“M+O F t•K M?“T ç°i M?B
h?B M J h?B M- ?| i?“M? /€M; p i?B m MB M M?•M HQçB M`vX

hQ`M i?•M i` M /QÈB i?B m MB M iÄ ` F?Q iS+ m €K- F?|2 KB M; Ml K°i MK +QlB

@ *?QM? H` i X L;šK HçB H9+ i`QÈ+- i #'i ç„+ /o T?^aB /mM; ?ÊT pÈB #^aM i? M;m
G9+ ç|i ç½ iWM; M;?o K°i F?-M;; B M HÈM M?Q p`v- M?B m M,M; HQÊM; i?m-M
?'T i?m iQ`M #° i?b i?“i H` K°i M;m²M M,M; HQÊM; [mw ;B€ #B i# QX > ? ? - +€
#B i pÈB pk i`K- M?B m M,M; HQÊM; iBM? i?-M M?Q p`v ç î ç•v ç9M; H` H½M; T?
?'T i?mX

æçB hU hçB h?B M J FBM? ?½B ç M K†i F?-M; +ÁM +?9i K€m- ç¬B K¬B `mM `~v-
i`QÈ+ K†i- M|B,

@ L;QÆB M;QÆB çB M`<sup>2</sup>B5 æB m M`v H` i`€B pÈB T?€T i„+ p`M ?`M? i`QM; F?-M
p`v5

@ >W- içB b Q F?-M; i? \ h p®M H` i•K K - +ÁM #¼M M;QÆB H` h?B M J - h?B M
i? X >¬K M v #^aM i¼ ç M; im Hmv M K +¬M; +€B i? - M?QM; HU+ HQÊM; iBM? i
" ^aM i¼ M;?o iÈB M;?o HmB- +?d +| ?'T i?m M,M; HQÊM; î MÆB M`v KÈB +| i? i?
+O i >m®M; ?²- +| i? +MM; #^aM i¼ ?ÊT H`K K°i i? +kM; H` pBM? ?çM? +O +€
+| i? H`K +?Q +€B i M h?B M J p M; F?“T +<sup>a</sup> pk i`K- F?B M +?Q i'i +^a bBM? KçM
+O +€+ M;QÆBX

æ L?'i T?•M i?-M- ? v +kM; H` i•K K +QlB HçM? K°i iB M;- ? B i v içQ i?“M? ?b
?QÈM; ? B # MX L?[M; iQÈM; HoM? h?B M J ;-M ç| ç m FBM? ?¬K°i iB M;- +,M #
HB M ?| i?“M? K°i /ÁM; b€M; i`„M; +?mB p`Q i`QM; +Æi? i•K K X

@ > 5

a m F?B +?mv M ?| M?[M; h?B M J M`v i?“M? M,M; HQÊM; iBM? i?-M i?m-M i9v
M?“M çQÊ+ w i?S+ +QlM; ççB p` M;QM; F i- i•K K F?-M; F?ÄB T?€i` K°i iB M;

K„i` - ç M; Km®M ?9i H'v F +QÌM; ç¢B M?'i i`QM; F?¬M; ;B M M"v- F?¬M; M; Ì H
h?B M J +?ŠM; #B i ç½ #B M K'i iW H9+ M"QX

ó>W- t2K M?Q M;QÆB M? M? i`Q +| çB m M;QÆB +?çv F?¬M; i?Q€i F?ÄB HÁM;
b€M; H¢M? H|2 H M i`QM; K„i i•K K - K i?S+ ç½ i, M; +QÌM; F?¬M; Qi M?ì ?'T i?m
HB M i`mv ibK imM; iQ+? +O æ¢B hU h¢B h?B M J X L?QM; i•K K ;B®M; M?Q F
i`mM; ibK FB K æ¢B hU h¢B h?B M J - pW p"M +?mv M >'T hBM? ç¢B T?€T ?'T i?
?"m i`QM; i`ÌB ç'i M"vX

óL;mv M i?¬M T?•M # X >W- æ h K- # M ç¬m i¢B oU+ L;Q¢B h?B M J h?B M- i #
?ÊT pÈB M;QÆB- F?¬M; M; Ì +m®B +MM; pšM #` HW ;ç iX L;QÆB Km®M [m'v`®B
i KÈB +| i? ?Q"Mi?"M? çB m K" M;QÆB Km®MX h`QM; i`ÌB ç'i M"v- p¬ b® v m K
K°i i•K K i X æ¬M; çªQ v m K J :BÈB +m®B +MM; +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +
+?d KbM? i ç°+ i¬M5ô

h•K K ?mv M ?| ` p¬ b® i"MªM?- M? M? +?| M; [m H¢B M?Q +QM i?QB ;B[F?¬M
+ª h?B M J i`QM; T?¢K pB K'v M;"M i`QÊM; ç m i`QM; M?€v K„i #` ?'T i?mX

>'T hBM? ç¢B T?€T p®M H" pä ?¼+ K ç¢Q K" S?QM; o•M o¬ E} M;° ` i`QÈ+ F?B T
+O K +¬M; /Q ? B KQÆB p¢M M;QÌB #B M /` i¢B i?Ov H Q J :BÈB b€M; i¢Q ` X a
ibM? +Ì H¢+ p"Q oU+ L;Q¢B h?B M J h?B M- H¢B #` i•K K HoM? ?°B M;mv M Hv
ç¢Q +O HBM? ?²MX

S?QM; o•M o¬ E} /MM; ? B KQÆB p¢M K +¬M; H"K +Æ bÎ- M;° ` >'T hBM? ç¢B T?
i`,K M,K- i`QM; ç| T?¬M HÈM H" M?Ì M,M; HU+ i?¬M i?S+ ?| i`,K i`B mX *ÁM i•K
M| ç M HoM? pU+ +O HBM? ?²M- H¢B ?Q"Mi?"M? +?d i`QM; K°i F?QªM? F?„+ M;
M,M; +O ?„MX

L?bM p"Q çB K M"v- F?ª M,M; HoM? M;° p" iQ +? 'i +O i•K K +ÁM T?ªB pQÊi t S?

ó:"Q5ô

hB M; `Qi T?€ pĐ oU+ L;Q¢B h?B M J h?B MX o¬ b® h?B M J ?| i?"M? i`Q #KBX
J h?B M #ÎB pb i•K K +O S?QM; o•M o¬ E} ?"M; H•K K" ?| i?"M? ç` M;K+X L?[

h¢B ¢-m +m®B i`lB ¢'i- i•K K ¢SM; i` M ¢dM? M; ¼M M9B K`m ¢2M bWM; b[M; i`Q
iB bûi iQK H" T HÁ2- K•v ¢2M tQ v +?mv MX

@ :B i5

h v T?ªB +O ?„M ;BÆ H M + Q- €Q +?Q`M; b m HQM; # v T?-M T?"i- K€B i!+ /`B
/[/UM; H MX S?Q b m M; ¼M M9B iQ HÈM- a€i GK+ K [m•M p` ¢¢B [m•M +O h
[m M; ¼M M9B i`M p T?Q i?-M; ¢¢Q F?-M; ;B M /šM ¢ M pQÆM; i`B m LB *´ G¢

ó•K5ô

S?QÆM; t K•v /`v +m²M +m°MX a m K°i iB M; `Qi- i` M #-m i`lB #¶M; tm'i ?B M K
pQÆM `°M; ? B +€M?- iW F?-M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ # v p9i ¢ MX

L?[M; +QM `²M; HÈM K`m #¢+ ; -K H M- KÎ +?B + KB M; `°M; T?mM ` iWM; M; ¼M
b„i i?ûTX LÆB +?•M i`lB- F?|B /`v M; QM; iK i?`M? K°i #B M F?|B +?2 H' T T?•M M

.QÈB Kti ¢'i- iWM; i M v m K +QlM; ¢¢B +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ; -K i?ûi p
¢€K `²M; HÈM K`m #¢+ p` F} bo `²M; i` M #-m i`lB X

h` M ¢dM? M9B- i`QM; K„i i•K K H|2 H M €M? b€M; H¢M?X h¢B ¢-m +m®B Kti ¢'i-
*´ G¢T hQ ¢ M; iW +€+ ?QÈM; i`QM; F?-M; ;B M ¢2M F`i FB ?°B iK H¢BX hB M; `²
F?Q iS+ +O `²M; +QlM; ¢¢B iÄ ` i`M M; "T #®M T?QÆM; X

Jm®M T?€ pÐ K°i F?-M; ;B M iQ HÈM M?Q p`v- ?ÆM M[+ÁM M; ,M +ªM HU+ HQÈM
H¢B i?b + -M T?ªB ? Q T?Q `i M?B m M, M; HQÈM; X *kM; +?d +| i•K K pÈB >' T hB
+?QM KÈB +| i? t2K M? bU iB m ? Q M`vX

@ oQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ H`i? HU+ ¢-m iB M F?B m F?Q+? #ªM i¼ - H-M M
M?`iX h?€B >mv M- M m M?Q LB *´ G¢T hQ ¢¢B ¢ bY /KM; iBM? M? +O pQÆM; i
;B9T ¢Ð hm G i°+ p` [m•M ¢Q`M a€i GK+X *ÁM p T?-M LB *´ G¢T hQ ¢¢B ¢ F?-
?„M ¢SM; /`v- i b) iU KbM? ¢®B T?| pÈB ?„MX

@ o•M; i?Q +?O +¬M; 5

h` M M; ¼M M9B- h?€B >mv M p` K°i ¢€K K ¢-m h?€B *´ +9B ¢-m i m•M H M?X S?Q
[m•M ¢Q`M >Ov .B i i`ªB /`B iW ¢dM? M9B ¢ M +?•M M9B M?Q ¢`M FB MX E?€+ p
T?Q i`QÈ+- MÆB M`v H¢B H` K°i i? ;BÈB M i oM?X

•Q +?Q`M; +O i•K K T?'i H M K°i +€B- HB M iW F?-M; i`mM; +?"K `½B ?¢ tm®M;
tm®M; - ? B K„i iW iW M?„K H¢BX h?€B >mv M +?Êi T?€i ?B M ?„M ¢½ +?bK p`Q i

h?€B >mv M M?bM p T?Q i`QÈ+- +?d i?'v ¢¢B [m•M iW i`QM; pQÆM; i`B m LB *´
pÈB # [m•M ¢Q`M ¢B ¢-m +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; - ? B # M +?ûK ;B i i?ªK
H M #®M T?Q - €M? HY M; 'i i`lB- iB M; F m i?ªK i?B i p` iB M; `²M; M; •K ¢ M p`C

h` M ? B i`ÁM; K„i T?ªM +?B m +ªM? iQÈM; ¢¢B [m•M +?ûK ;B i T?Q t - i?-M b„
i oM? F?€+ i?QlM; X E?-M; B #B i i M +QlM; ;Bª ¢SM; T?Q b m #€ +?O J :BÈB K
;B i T?9i M`v ¢ M; M; ?o ;bX

*€+? h?€B >mv M M, K #QÈ+- •Q G M *´ æ¢B L?o €M? K„i M?bM p T?QÆM; t pÈB
H¢B i?"i +?tiX Jt+ /M ?¬K M v ¢½ [mv i?m`M pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; - T?K+ iM
¢¢B- M?QM; i` M #ªM +?'i •Q G M *´ æ¢B L?o pšM i?m°+ p i°+ K HQM; - ?ÆM M[
M; ¢QX oQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ i¢B J :BÈB +?QM? H` ¢¢B #B m +?Q HQM; i°+

æ®B pÈB LB *´ G¢T hQ- •Q G M *´ æ¢B L?o +| K°i bU bÊ ?½B ; -M M?Q #ªM M, M; X
M?Q T?ªM #°B LB *´ G¢T hQ ¢¢B ¢ - F?B H-M M[¢®B Kti pÈB pQÆM; i`B m +´ t
pW bÊ ?½B pW i?•M i?B iX

•M? K„i F?) HB + M?bM h`mM; PÆM; ¢¢B ¢ M; ²B t T #^M; i` M M9B ¢€ K`m ¢2M-
L?o #bM? i oM? H¢BX LB *´ G¢T hQ ¢¢B ¢ /o M?B M ¢€M; bÊ- M?QM; p` h`mM; P
M`v H¢B F?B M M`M; +ÁM bÊ ?½B ?ÆM- ¢| H` bU bÊ ?½B iW i`M HBM? ?²MX

h`mM; PÆM; ç¢B ç F?¬M; ? #ªQ •Q G M \*´ æ¢B L?o i? K ;B p`Q i`"M +?B M T?Q #ªQ M`M; çWM; ç K td ç MX h`mM; PÆM; ç¢B ç ?¬K M v ç½ F?¬M; +ÁM H` pQÆ i`QÊ+- ?„M ç½ i`Î M M •K i`-K ç€M; bÊ ?ÆM M?B mX

LY M;`v b m F?B +?B M i` M? ;B[pQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ p` pQÆM; i`B m h` HB M çQÊ+ çQ ç M i`QM; i v +€+ i? HU+ +QÌM; ç¢B +O J :BÈBX

" M i`QM; +?9M; J çB MX

@ *?O +¬M; - +?9M; i +| M M i? K ;B F?¬M; \

J°i i M æ` L; K+ Zm•M *?O M; ~M; ç-m M|B pÈB æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T i J çB M,

@ *m°+ +?B M M`v ç½ pQÊi F?ÄB +?B M i` M? pQÆM; i`B m i?m i?"T iQM M; QÐM; i` M? ?Ov /B iôX G-M +?B M i` M? M`v `i +| i? ;•v M M +ªM? iQÊM; ;B®M; M?Q i`, K i`B m M, K i`QÊ+X

@ E?¬M; +-M5

S?Q i` M ç¢B çB M- æ¼ G¢+ \*?B oQÆM; /QÌM; M?Q pšM Hm¬M #`M `°M /MM; ?b b® F?¬M; ;B M- H9+ M`v ç°i M?B M KÎ K„i` X h¢B F?QªM? F?„+ KQ K„i KÎ` - iW /QÌM; M?Q #„M` p¬ b® iBM? p•M H`T H€M?;

@ *S [m M b€i i? K K°i i?ÌB ;B MX *?Q /M F i [mª +?B M ç'm M?Q i? M`Q- pÁM; i pQÆM; i`B m +?9M; i imv i ç®B F?¬M; i? M?9M; i v p`QX

h`QM; ç¢B çB M M?'i i?ÌB i`-K K†+X "ªv i M æ` L; K+ Zm•M *?O M?bM M? m K°i +

@ o•M; i?Q # ?¢5

h¢B F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m J æ >Q`M; X

*m°+ i" T FQ+? +O +?O M?•M a€i GK+ ; -M M?Q ç½ F?B M +?Q iQ`M #° ;®+ ` +O +ª+ €+ /½v +mM; çB M ç m #` ?Ov /B i- +?d +ÁM b|i H¢B K°i ç®M; ;¢+? M; |B pKM - M?[M; ;¢+? M; |B pKM M`v- b m ç| t•v /UM; H¢B M?[M; /½v +mM; çB M ?Q H KÈB `i HÈMX

h`QM; pQÆM; i`B m H` +ªM? iQÊM; #`M `°MX o¬ b® v m K p`T?M i?Ov M?Q #-v M m- /¼M / T; ¢+? M; |B pKM X h¢B i`mM; QÆM; +O +mM; çB M pQÆM; i`B m # M ç- b[M; i` M KªM? ç'i i®B i, KX h?-M çB M T?€i` €M? b€M; H`T H€M?- i`QM; ç K i® t ;B®M; M?Q K°i pB M FBK +QÆM; H`T H€M? F?ªK M¢K i` M K†i ç'i ç2M F`i M`vX

a m +?B M i` M?- i?-M çB M ç†+ #B i p®M i?m°+ p >Q`M; M`v ç½ #` i?m°+ ?¢+O :BÈB i?S M?'i ç M ;B[+mM; çB M J æ >Q`M; X \*?mM; [m M? i?-M çB M- M?[M; / €+ K + Q +`T /[iÈM p®M +| ç M K'v M;`M ç½ #` ?Q ?¢B F?¬M; Qi- +?d +ÁM H¢B F H` i`M i?'i i`QM; [m €i`bM? çB tmv M F?¬M; ;B MX

J†+ /M M?Q i? - ç•v pšM H` K°i i€+ T?~K tBM? ç T tm'i T?€i iW i v +O +?Q i?-MX i¢B F?QªM? F?„+ M?bM i?'v iÁ i?-M çB M M`v +kM; F?¬M; F?ÄB M; •v M; QÌB- + F?ÄB KB M; H¢B Mm®i i`Î p i`QM; #KM; - +?mv M i?"M? ;"i ç-m iB T M?"M K|M i?

o`Q ;BÌ T?9i M`v- i'i +ª+ QÌM; ;Bª+ Q +`T +O pQÆM; i`B m ç m ç M; iK i" T i`QM; i`B m LB *´ G¢T hQ p` pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; F? B +?B M i`mv M iÈB F?¬M; +?Q iQ`M #° pQÆM; i`B m +?'M ç°M; X

L; QÌB F?€+ +| H) F?¬M; #B i M°B ibM? +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; M`v- M?QM æ >Q`M; H`K b Q H¢B F?¬M; #B i K°i i?•M T?"M F?€+ i`QM; #|M; i®B +O h`mM;

@ " ?¢5 oQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ #` pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; i" T FQ+? [mv i`B m LB \*´ G¢T hQ ç½ i?B i H" T [m M ? ç²M; KBM?- ?¬K M v +| M M tm'i #BM? iQ M[ - ?B M i¢B +| H) +kM; H` i?ÌB +Æ i®i M?'i ç ç®B T?| pÈB +?O M?•M a€i GK+ ç€M? HûM H½M? ç` +O pQÆM; i`B m +?9M; i X

æ€K v m K ç SM; i` M b`M i?—M ç B M +| F?„+ M?[M; ç² ç^M; K`m p`M; i®BX J°i i
?`M; ç—m H M i B M; ?ÄBX

" M i`QM; i?—M ç B M- ç€K v m K ç m KQM; çÊB M?bM p J æ >Q`M; i` M #ªQ i¼
?Q H M`v- i?S /mv M?`i F?¬M; T?M ?ÊT +?QM? H`T?Q i` M HçB +| ? B #ªQ i¼
/mv M?`i K°i +?9 i - î# M +çM? J æ >Q`M; HçB +| K°i +?¶ i`®M; F?€+- `ä`M; H
HÈMX

h`QÊ+ F?B p`M +?mv M i?—M ç B M iW J :BÈB i?S M?`i ç M ç•v- +kM; F?¬M; T?ªB
M?QM; iQ`M #° +QÌM; ;Bª +O pQÆM; i`B m ç m F?¬M; B +| i? ?Ov /B i çQÊ+ #`i
Í T?Q i` M- J æ >Q`M; /U HQM; p`Q #ªQ i¼ - M?„K K„i F?¬M; M|B ; bX

@ E?B M`Q LB *´ GçT hQ ççB ç ç SM; H M F?ÄB #ªQ i¼ +O ?„M- H9+ ç| +?9M; i
:B¼M; M|B ?MM; ?²M p M; H M ;B[i?—M ç B M i®B i,KX æ€K v m K # M /QÈB ç m
óLB *´ GçT hQ- F?B M; QÆB #` #m°+ TªB iU KbM? ` i v- ç| +kM; +?QM? H`H9+ M
i`i?`i bU- M m #` #S+ ç M KS+ M?Q M; QÆB- +kM; ?Q`M iQ`M K`i çB iQ +€++ +O
i„+ +O KQÌB # ççB ç +?9M; i Xô @ h`QM; ççB çB M H|2 H M K°i p i b€i F?Q HçM
K`iX

G`+? J :BÈB- M,K tttX

h? HU+ KÈB [m`i F?ÎB H` pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; T?€i ç°M; F?B m +?B M pÈ
F?B M +?Q iQ`M #° J :BÈB +?`M ç°M; X h`i +ª i? HU+ ç m ç M; M; |M; M?bMX `i
`^M; +?B M i` M? b) F i i?9+ `i M? M?- pQÆM; i`B m LB *´ GçT hQ b) /MM; i®+ ç°
F?B m +?B M ç M iW i? HU+ KÈB i`¶B /"v M`v- M?QM; bU i?`i ç½ +?SM; KBM? i`i
*m°+ +?B M i` M? M`v FûQ /`B F?QªM; +?WM; K°i i?€M; X "ÎB pb F?¬M; ;B M ?çM
M pšM #` ;BÈB ?çM içB H¶ i?OM; F?¬M; ;B M iQ HÈM /Q i•K K /MM; M,M; HU+
ç¬M; ?ÆM +ª id- H¶ i?OM; +| HÈM ?ÆM M[i?b pšM F?¬M; çOX

*?B M i` M? p¬ +MM; i?ªK HB iX oQÆM; i`B m LB *´ GçT hQ i?QÆM; pQM; M†M; M
PÆM; +kM; i`M i?`i +kM; F?¬M; M?ÄX G` K°i pQÆM; i`B m ç½ i²M içB p¬ b® M,K-
+| Qm i? #~K bBM? çQÊ+ i`ìB Qm €BX \*?Q ç M F?B a€i GK+ K [m•M tm`i ?B M- M
T?€i ?B M KbM? ç½ ç€M? ;B€i ?T i? HU+ KÈB [m`i F?ÎB M`vX

oQÆM; i`B m a€i GK+ H` K°i pQÆM; i`B m ?B M ?€++ K°i i?ìBX oQÆM; i`B m M`
MY ç K- F?QªM? F?„+ ?Q MÍ +kM; H`H9+ i`M HKB- M?QM; bS+ KçM? +O M| i?
i?W M?"MX

J` pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; imv i ç®B F?¬M; +?d H` K°i i? HU+ KÈB i`¶B /"v F?-
i`Î HçB +O K°i pQÆM; i`B m ç½ iWM; +| H M H` óa€i GK+ôX

h` M K†i ç`i`°M; HÈM K M? K¬M; - ç¬M; çªQ v m K i?m°+ p ççB [m•M +O ? B pQ
M? m- F?¬M; T?•M M; `v ç K- ç M +? i KÈB i?¬BX J¶B K°i F?„+ ç m +| HQÊM; HÈ
#KB #†K- +MM; pÈB p¬ b® HQM; i°+ iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; X hB M; F M H M
K` F?|B /`v p` M; ¼M HY M?Q b Q i` M i`ìB +?QM? H` M?ç+ ç K /mv M?`iX

Jm®M /mv i`b i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M HÈM M?Q p`v +—M TªB ? Q T?Q `i M?B m M
bU iB m ? Q M`v F?¬M; B F?€+ +?QM? H` h`mM; PÆM; ççB ç X

L?QM; ç€K M; QìB h?€B >mv M p`•Q G M *´ æçB L?o HçB FBM? M; ç+ T?€i ?B M-
ç° +?B M i` M? ;B i,M; - F?Q iS + +O h`mM; PÆM; ççB ç +?ŠM; M?[M; F?¬M; i`Î
H9+ +`M; b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+X

óu ç M; i?m MçT M,M; HQÊM; +O +m°+ +?B M i` M? M`vX u ç M; i`Î M M KçM? ?ÆM

e98X *?QÆM; j, Zmv h„+ *O EB K j

*?B M i` M? +`M; ;B i,M;- ? B # M +?ûK ;B i +`M; i?ªK HB i- M,M; HQÊM; K`i•K iW ç| H¢B +`M; HÈMX G` +?O M?•M aëi GK+ /mv M?`i F?®M; +? F?m pU+ M`v- i`i p` ;B i +?|+ ;•v M M ç m /U i?2Q bëi HK+ [mv i„+ #` ?„M ?`T i?mX

h•K K M i oM? M;²B i` M çdM? M9BX E?¬M; +?d H`im Hmv M- ?„M +ÁM ç M; iW i KÈB, i?¬M HU+ +O ;B i +?|+X

h¢B J :BÈB H9+ M`Q +kM; +| ;B i +?|+ - K¶B i?`B K¶B F?„+ ç m +| `i M?B m M, L?[M; M,M; HQÊM; M`v ç m H` +?`i /BM? /QÐM; +O +€+ +?O M?•M aëi GK+X

J`i`QM; i`i +ª +mº+ ;B i +?|+ - ó+?B M i` M? pQÆM; i`B mô p` ó+?B M i` M? ?Ov +?B M +| b® HQÊM; ? B # M i? K ;B ç M K`v i`,K i`B m- i?`K +?Q H` ç M K`v idX ç|B +?O M?•M aëi GK+ ç m F?¬M; i? iW +?®BX L,M; HQÊM; iQ HÈM i`QM; i`B ç +?d +| +?O M?•M aëi GK+ KÈB +| i? ?`T i?mX

aU i²M i¢B +O aëi GK+ ?Q`M; ç h?€T L h?€+ hQ H` Kºi b B H-KX aU tm`i ?B M + F?B K¶B Kºi çQ`M M,M; HQÊM; ;B i +?|+ tm`i ?B M ç m b) #` +?B H`K ? B T?¬M- Kºi T?¬M i`QM; ç|X

óæ² M?ëi ; M5ô J†+ /M M?„K M;?B M ? B K„i- K i?S+ +QÌM; ç¢B +O i•K K pšM i i`QÌM; - M?QM; +kM; F?¬M; +ªK SM; çQÊ+ F?Q iS+ +O aëi GK+ ?Q`M; ç h?€T L

*ªK SM; +O +€+ +?O M?•M aëi GK+ p¬ +MM; M?¢v #ûMX J` ç®B pÈB +?O M?•M a i` M? pQÆM; i`B m +?„+ +?„M H` bU ?`T /šM F?¬M; i? +U imv iX

*?d *?O h?¬M KÈB +| i? iW p¬ b® F?¬M; ;B M i`QM; pk i`K K M? K¬M; - ?`T i?m H T?€T i„+ +O KbM? F?®M; +? X J` F Î; -M +`T #` + *?O h?¬M M?`i- +?O M?•M aëi C ?`T i?m i`i +ª M,M; HQÊM; ;B i +?|+ i`QM; Kºi T?¢K pB ç†+ #B i- ç²M; i?`B +ÁM +| HQÊM; i`QM; Kºi T?¢K pB HÈM ?ÆMX

S?¢K pB M`v p` +QÌM; çº M,M; HQÊM; ;B i +?|+ ?`T i?m çQÊ+ +| HB M [m M ç M + GK+X hm pB +`M; + Q- M,M; HQÊM; ;B i +?|+ i`QM; i`B ç`i +| i? ?`T i?m H¢B +`M çQÊ+ # Q M?B m H¢B ªM? ?QÌM; ç M +ªM? ;BÈB +O +?O M?•M aëi GK+X *S M?Q

óh?€B >mv M- M;QÆB +| i? /šM [m•M çQ`M >Ov .B i tm`i FQ+? `²B5ô@ h•K K KÎ ;B^M; +Q T?Q i`QÊ+ - çºi M?B M H M iB M;X :B¼M; M|B M?`M M?¢i i`U+ iB T p M

@ o•M; i?Q +?O +¬M;5

E?¬M; ? /Q /U- h?€B >mv M HB M pmM; i v H MX æ€K K ç¬m h?€B *´ ;B®M; M?Q iS+ i?2Q h?€B >mv M iW b m M9B i`M` X

ó:``Q5ô

hB M; ; -K p M; F?„T i`B + QX E?ÈT tQÆM; iQ`M i?•M ç€K K ç¬m h?€B *´ F m H M?B M pQÆM + Q- ç²M; i?`B iW MÆB tQÆM; b®M; b m HQM; K¼+ ` iWM; F?9+ tC

óoM5ô

a m M;Q`B- Kºi +?B + çm¬B M?¼M M?Q `QB i?ûT /MM; bS+ pmM; Kºi +€B i`QM; ? ªM?X æ€K K ç¬m h?€B \*´ ç½ ?Q`M iQ`M #B M ç`B ?bM? iQÊM; - iW T?Q i` M M; FBM? M;Q`B i` M M;Q`B #¼M ?¼ F?B M +?Q +ª aëi GK+ K [m•M +kM; T?ªB FBM?

æ€K K ç¬m h?€B *´ M?B m ç M K`v M;`M p¢M- i` M M;Q`B #¼M ?¼ F?¬M; +?d +| p¼M; F?ëi K€m M?Q hm G K iº+ p` aëi GK+ K [m•M- +ÁM +| i? K Kºi T?¬M +,K F?€+ F?¬M; +|X \*?QM? bU +,K ?`M ;B`M M`v ç½ F?B M +?Q ç€K K ç¬m h?€B *´ i` pÈB aëi GK+ K [m•MX

L?[M; M;Q`B M`v p®M ç½ bÆM b`M; +?Q +€B +? iX

h`QM; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ- i`¬M; i?´v K°i [m•M çQ`M F?Q iS+
iW T?Q b m +?B M i`QÌM; J :BÈB i?S M?´i; B i iÈB- ç€K `²M; K ç m #B M b„+¬ M
hQ ç¢B ç +kM; +ª FBM?X

*?d pÄM p M [m•M çQ`M h?•K lv M- a€i GK+ K [m•M p` hm G K i°+ ç M iW pQÆ
+kM; ç½; •v +?Q pQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ K°i €T HU+ HÈM- H9+ M`v H¢B tm´i?
bÊ ?ÆMX h´i +ª `²M; HÈM i`QM; HÁM; ç m +?bK tm®M; i`M ç€vX

h` M #ªQ i¼ ?bM? `²M; - #`M i v +O LB \*´ G¢T hQ ç¢B ç K|+ +?ti p`Q i v p`M- i`C
€M? HY X

QPQ

h`€B pÈB ;B i +?|+ +O J :BÈB- h?€B \*´ H¢B iB M p`Q i?ìB F€ ?Á #bM? H•m /`B
F?¬M; +| b€i T?¢iX h´i +ª K¼B M; QÌB ç m ç„K +?bK i`QM; im Hmv M F?¬M; M;`v
S?QM; o•M o¬ E}X

hB M; ;B| K M? K¬M; X h` M çdM? EB K +€+- S?QM; o•M o¬ E} M;²B t T #^M; i`QÈ
imM; # v T?¬M T?`i i`QM; ;B|X .QÈB /®+ M9B H` +€+ +QÌM; ;Bª h?€B *´ F?¬M; ç
v M H†M; im Hmv MX

*€+? K°i i?ìB ;B M- S?QM; o•M o¬ E} ç m b) iB M ?`M? im Hmv M i`QM; i?ìB ;B M
K|B H¬M # [m M M?´i ç`M? ç m +| iB M #° +U+ HÈMX

aU ?bM? i?`M? +O óEB K t€ HÊBô +?QM? H` K°i +Æ ?°B- H` F i [mª +O v LB K I
M,M; HQÊM; iBM? i?¬M ç¢i ç M K°i KS+ ç° M?´i ç`M?X aU ?bM? i?`M? +O M| p®
hW b m F?B /MM; óEB K t€ HÊBô ç€M? #¢B *¬M; h¬M *?d h?QÆM; - S?QM; o•M o¬
ç ;B +® M| - +?Q ç M F?B iW oU+ L; Q¢B h?B M J h?B M i`Î p ?„M KÈB [mv i ç`M

h`QM; F?¬M; ;B M w i?S+ F?¬M; M;`v F?¬M; ç KX h?ìB ;B M Î MÆB M`v +?“K H¢
;B M w i?S+ i®B i,K #` +?B i?`M? ?`M; i`,K i`B mX h´i +ª w i?S+ ç m i`T i`mM; p`
?QÈM; iB M ?| K` óEB K t€ HÊBô +| i? /B M bBM? ` - iB M ?`M? bmv /B M T?S+

v LB K EB K h? ç¢B T?€T i¬M; i?S +?QM +?QM? H` +ªM? ;BÈB EB K h?¬MX h¬M;
+´T- K` +´T i?S ? B +?QM? H` óEB K t€ HÊBôX *ÁM p +´T i?S # - S?QM; o•M o¬ E
F?€B MB KX

*´T i?S # +?QM? H` ó[mv i„+ +O FB KôX

aU p`M ?`M? +O pk i`K H` /Q p¬ b® [mv i„+ i¢Q M M- K` i` M [mv i„+ H¢B +| T?€
`M; M`v ç½ /mv i`b pk i`K p`M ?`M? K°i +€+? i`i iUX

``i F K +¬M; - i?¬M +¬M; - ç¢B T?€T- +?•M F?Q- K F?Q i´i +ª +¬M; T?€T çB ç M +
? B +?[ó[mv i„+ôX

EB K +| b„+ #ûM ç M ç•m- FB K M; mv M +| iBM? i9v p` ?MM; ?`m ç M ç•m- +m®B +
i„+ iQÆM; i?¬M; pÈB FB KX S?QM; o•M o¬ E} ;¼B M| H` ó[mv i„+ +O FB KôX

h`QM; pk i`K ?Q F?¬M; K M? K¬M; - b® HQÊM; [mv i„+ M?B m F?¬M; F tB i- M?
iQÆM; SM; pÈB FB K ç¢QX

L?Q p`v M m i²M i¢B ó[mv i„+ +O FB Kô- M| b) M?Q i? M`Q\ S?QM; o•M o¬ E} +
M; ?oX

óEB K t€ HÊBô +kM; F?¬M; +¬M +?mv M i•K M; ?B M +Sm [m€ M?B mX aU tm´i ?B
+?`m çUM; +O i?•M i? ç®B pÈB iBM? i?¬M HU+ iQ HÈM /Q v LB K EB K h? ç¢B T
[mv i p`M ç ;BÈB ?¢M + Q M?´i +O iBM? i?¬M HU+ K` K°i bBM? p`i +| i? +?S çU

*?d +¬M i`QM; +Æ i? p`M ?`M? i?2Q [m„iQ +? ç†+ #B i- ?ÆM M[;B +® i? K- óE
i`Î M M iBM? i9v- Km®M bmv /B M +¬M; M,M; +O M| +kM; F?¬M; +¬M [m€ M?B m
M`Q ç| - bU +OM; +® óEB K t€ HÊBô +kM; ;B®M; M?Q ;B i,M; bS+ b®M; p`vX

J" bmv /B M ó[mv i,,+ +O FB Kô i?b H¢B F?€+X G" M;QÌB M;?B M +Sm p" b€M; H" S?QM; o•M o¬ E} +| i? ç ¢i ç M K°i +€B i`bM? ç° + Q ?ÆM- i?"M? iUm +aM? ;BÈB v i-M; i?S KQÌB ? v F?¬M; - çB m M"v ç½ i?Q€i F?ÄB ó+'T #" + +O +¬M; T?€Tô- iB iB T + "M pÈB [m®+ ç° +O i?¬MX

óL m M?Q i²M i¢B ð[mv i,,+ +O FB Kô- p"v M| b) H" HQ¢B [mv i,,+ M?Q i? M"Q\ô o'M ç #aM M;mv M M"v p M; H M iW b•m i`QM; #B M w i?S+- i`mv M F?„T +a #B M ?²B •KX

óEB Kô /MM; M;QÌB H"K ;®+- +MM; pÈB M| H" óç QôX L?bM p"Q ?bM? iQÊM;- #a K°i ói?S b,,+ #ûMôX

:B[i`ÌB ç'i +| FB K ?[m ?bM?- +kM; +| FB K p¬ ?bM?X EB K ?[m ?bM? /MM; FBK H H¢B i?Q€i i? B- ?| ?bM? p" ç ¢i ç M +?'i +O M|X

L?Q p"v #aM +?'i +O FB K H" ;b\

S?"K H" ói?S b,,+ #ûMô /o M?B M +| i? ça i?QÆM; óM;QÌBôX J°i i?S +| i? i¢Q i M?[M; i?S F?€+- M?Q p"v i?S ç| ç½ +| çO iQM? +?'i +O FB KX

J°i KaM? ;¶ p|i M?¼M +| i? tmv M [m M;|M i v- M?bM p"Q çB K M"v i?b M| ç½ +| *ÁM K°i F?®B i?ûT +| ?bM? /¢M; +O FB K- M?QM; M m M?Q M| F?¬M; H° KkB M? M;QÌB- +kM; +?Q iWM; ça i?QÆM; M;QÌB- p"v i?b M| +kM; F?¬M; T?aB H" K°i i?

S?QM; o•M o¬ E} bmv iQ- /ÁM; bmv M;?o + "M; i`Î M M`°M; ?ÆMX

J°i +•v #9 p" K°i i? M? FB K F?€+ M? m Î +?¶ M"Q\ G" ?bM? /€M; b Q\

E?¬M; T?aBX E?€+ #B i +O ?bM? /€M; +?d H" # M;Q" B- +ÁM i` M #aM +?'i- #'i F F i [ma /Q M| i¢Q i?"M? ç m M?Q M? m- ç| H" ói´M i?QÆM;ôX L?bM p"Q çB K M"v- FB K ç m F?¬M; +| ;b F?€+ M? mX

*?9M; ç m +| çO #aM +?'i +O FB KX

EB K ;Ba H" pm i`QM; #BM? F?QX hW K°i KS+ ç° M"Q ç|- bÎ /o FB K çQÊ+ K M? / H" #ÎB pb ?bM? /€M; +O M| + "M; ;¬M pÈB i?U+ +?'i +O ó#BM?ô- ç| H" ói´M i?QÆM

h?¬M; i?QÌM; F?B H¬M ç¬m M?bM i?'v ói?S b,,+ #ûMô b) +| i? ;•v` +aK ;B€+ ç m- F?Q F?€+ F?¬M; +|X

æ| H" M;mv M Hw +,M #aM i`QM; pk i`KX

E?B K°i M;QÌB Ma v bBM? w ç`M? ;B i M;QÌB F?€+- ?Q†+ H" Ma v bBM? bU i?M ç`+ F?„+ ç| i`QM; HÁM; M;QÌB M"v ç½ +| K°i i? M? FB KX

*?d +¬M H" FB K i?b +| i? i¢Q i?"M? i?QÆM; i´MX GÈM i?b M?Q p +?¢K ;B[+€+ i?b M?Q ç€ pKM i` M çdM? M9B H,M tm®M; p p"Q M? m- +?d +¬M +| ói´M i?QÆM #aM +?'i +O FB KX

L m M?Q v LB K EB K h? ç¢B T?€T i-M; i?S +?QM i²M i¢B +aM? ;BÈB M"v- p"v ç FB KôX E?a M,M; +O M| +?QM? H" F?®M; +? i'i +a K¼B i?S +| #aM +?'i +O FB K

Í i`QÊ+ K†i M;QÌB M„K ;B[ ó[mv i,,+ +O FB Kô- F?¬M; K°i +?B m i?S+ M"Q +| óKK T?€i` p" i¢Q i?"M? i´M i?QÆM;X "'i +S bBM? p"i M"Q- F?B i`QM; HÁM; M| bBM? H" T iS+ `ÆB p"Q i`QM; i v M;QÌB M„K ;B[ó[mv i,,+ +O FB KôX

L;U p¢M FB K i`QM; i?B M ?¢- i`QM; i`ÌB ç'i F?¬M; ;b +| i? ói´M i?QÆM;ô- ç•v +?

æ ¢i ç M +aM? ;BÈB M"v- i`QM; i`ÌB ç'i M;Q¢B i`W #aM i? +O *?O h?¬M i?b F?¬M; i

e9eX *?QÆM; 9, >¼ GQ¢M J :BÈB

h¢B J :BÈBX

aU;B M?"T+O [m•M çQ" M >Ov .B i F?B M ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m LB *´ G¢T
ç M #¼M +?9M; M; QìB M; ½ M; U ç´X hWM; +QM `²M; HÈM bÊ ?½B F m H M- HmB
LB *´ G¢T hQ ç¢B ç pmM; i v H MX >"M; i`,K p¢M +QìM; ;Bª +´T h?B M J >Q" M;
M?[M; /½v +mM; çB M # v `X L?QM; ``i M? M?- i`QM; ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B
+ Q i?O ?ÆM # v p9i H M- +?®M; H¢B M?[M; +QìM; ;Bª +O pQÆM; i`B m LB *´ G
a m i?ìB; B M /"B- i´M i?'i +O ? B # M ç½ ç¢i ç M K°i KS+ ç° FBM? M; QìBX h`mM;
iW +?mM; [m M? H¶ i?OM; F?¬M; ;B M /Q i•K K KÎ` /ìB ç M i`QM; F?¬M; ;B M pQ
@ " ?¢- +?9M; i¬B ç½ F?¬M; M; ,M çQÊ+ M[- ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; P
pQÆM; i`B m
" M M; Q" B ç¢B çB M- K°i i M v m K +ª M; QìB ç¬v p i i?QÆM; - K†+ K°i #° +?B M; E
ç¢B çB M pQÆM; i`B m #~K #€QX

ó_„+ `„+5ô

h` M #ªQ i¼ ?bM? `²M; - LB *´ G¢T hQ ç¢B ç K†+ €Q #`Q i`„M; - b„+ K†i i`Î M M p
/MM; bS+ K|+ +?†i p`Q; ? `²M; X h`QM; iB M; ;BÁM; B½- M?[M; p i M Si H M` F?„
i`„M; iBM? M?Q #¢+? M; ¼+X G´v i?•M i? LB \*´ G¢T hQ ç¢B ç H`K i`mM; i•K- K°i +
+m®M ` ,

@ GmB `

h¢B J :BÈB i?S M?'iX

:¬M M?Q M; v F?B LB *´ G¢T hQ ç¢B ç +?"K `½B çSM; /"v F?ÄB #ªQ i¼ - i` M M; ½
M?[M; iB bûi iQK HQÊM [m M?- i•K K ç M; M; ²B BK #'i ç°M; #¶M; KÎK„i` - i`QM
b€i F?Q`ûi H¢M?X

ó"²M; 5ô

•Q G M *´ æ¢B L?o HŠM; H†M; çSM; i` M K°i F?®B ç€ K`m iQK ç2M M?¬` - +?Êi +
i`K €Q +?Q" M; K`m ç2M i?2Q ;B| # v H M- +m°M H M K´v H¬M i`QM; i¬K M?bM- b
i`B mX

h`QM; iB M; i v €Q # v T?¬M T?"i- i•K K +?ŠM; #B i H9+ M`Q ç½ iW i` M M; ¼M I
M?ªv tm®M; X >„M +kM; F?¬M; # v K` /¼+ i?2Q i?•M M9B HÎK +?ÎK #,M; [m M?[M
` - iWM; #QÊ+ M?ªv ` t K´v i`,K i`QÊM; - +?d i`QM; i?ìB; B M p`B H¬M ?Qi i?Î ç½
i`QìM; X

ÍT?QÆM; t - iW ?QÈM; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ #¶M; p M; H M iB

óL; Q5ô

hB M; `²M; M; •K HÈM M?Q ç M iW pki`K >²M; >Q M; p M; H M- +„K i?ŠM; p`Q i`QM
J°i Hm²M; F?Q iS+ +O `²M; p¬ ?bM? M?Q i?Ov i`B m i`QM; +?ÈT K„i F?Q€+? i`B
*?B M i`QìM; p®M #MM; +?€v #¶M; ?| i?`M? H¢M? H)QX h`QM; t t, K M?Q +| K°i
i´i +ª v m K pÈB ;|+ ç° +O +?9M; i?¬MX h`QÊ+ K†i F?Q iS+ +O `²M; +QìM; ç¢B M
+| K°i +ªK ;B€+ bÊ ?½BX

óæMM; 5ô

S?Q t +| K°i iB +?ÈT iQ HÈM K`m #¢+ iW i` M i`ìB; B€M; tm®M; i` M +mM; çB M
hÁ +mM; çB M bWM; b[M; ç½ i²M i¢B p¬ b® M, K FB HB M M Si H`K b€m T?¬M- i?
ç´ tm®M; X S?Q i` M ç®M; ç´ M€i +| K°i #|M; M; QìB K`m #¢+ p¼i H M F?¬M; X a m

+?WM; M;`M i`QÊM;- K°i çQ`M €M? b€M; +?|B K„i M?Q Kti i`lB #¶M; iQ^a` iW i`C
[m€ çdM? ç-m +O #|M; M;QlB FB X

hçB F?Q^aM? F?„+ çQ`M €M? b€M; M|M; `U+ iQ^a` - i'i +<sup>a</sup>iB M; <sup>2</sup>M`Q i` M +?B M i
HQçB HU+ HQÊM; F?¬M; i? +?®M; +U M?Q ?^aB /QÆM; H M` F?„T +^aF?¬M; ;B M
b€M; +?2 H'T i'i +^a- H`K +?Q #-m i`lB #B M i?`M? K°i M; m²M b€M; +?|B K„iX h'i +
€M? b€M; M`v ç m F?¬M; F?ÄB HMB` X

óL; Q5ô

G9+ €M? b€M; M?Q Kti i`lB # Q i`MK iQ`M #° F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ GçT
HB M p M; H M iW b•m i`QM; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m- H M ç M i`M J :BÊB i?S M
pQÆM; FB F?B M HBM? ?²M ç€K v m K F?¬M; M;WM; `mM `~vX E?Q iS+ p` mv i
v m K +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ;¬M M?Q #^aM M,M; bBM?` K°i i•K Hw bÊ ?½
HQçB €T HU+ imv i ç®B +O v m K î ç` p` + Q ç®B pÊB v m K +'T i?'TX

L; v H9+ v m K [m•M çQ`M iB M T?QM; +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; #` F?Q iS+
#^aM i? LB *´ GçT hQ F?B M M;QlB M;½ M;U ç´- F m H M FBM? ?½B i`€M? HmB- i
b m- i•K K F?¬M; M|B K°i HlB- /MM; #QÊ+ +?•M i? M? i?Q€i- ;B®M; M?Q +?“K M?
i?2Q K°i çQlM; i?ŠM; pQÊi [m ?ÆM MY +?B M i`QlM;- çB p ?QÊM; pQÆM; i`B r

LÆB i•K K çB ç M- ç€K v m K i` M +?B M i`QlM; ç M; i`®M i`€M? çQ`M €M? b€M
;B®M; M?Q i?2Q #^aM M,M; Mû [m - M?QlM; ` K°i H®B çBX æ€K v m K +ÁM +?Q
i•K K ç½ /¼+ i?2Q H®B çB i?ŠM; i„T M`v T?|M; [m i?¬M; ççQ F?¬M; ;B MX •Q +?
i?bM? b m HQM; ?„M imM; # vX

E?Q iS+ +O `²M; p` €M? b€M; M|M; `U+ F?B M ç€K v m K FBM? ?½B ç m F?¬M;
i•K K X •M? K„i +O ?„M M?bM i?ŠM; p`Q çQ`M €M? b€M; FB F?¬M; ? +?ÊT- i`Q
M?Q MY ç K i?dM? i?Q^aM; HQû H M M?[M; +?MK €M? b€M; H½M? F?®+X

ó•K -K5ô

•M? b€M; +?|B K„i tm'i ?B M M? M? p` #B M K'i +kM; M? M?X E?B i•K K pW #QÊ
pQÆM; i`B m LB *´ GçT hQ- i'i +^a€M? b€M; ç½ #B M K'i F?¬M; imM; iQ+?X *^aK°i
M M v M i oM?- M;QçB i`W p¬ b® +?B M bo HQM; i°+ i?m°+ p pQÆM; i`B m LB *´ G
i`B m h`mM; PÆM; ç m ç½ ?| i?`M? i`Q #KBX

L?bM +?B M i`QlM; i`®M; `¶M; - M?'i i?lB +?B M bo +O pQÆM; i`B m LB *´ GçT
*´ GçT hQ ççB ç ç½ `i H•m F?¬M; iU KbM?` i vX

hmv i F„ LB *´ GçT hQ ççB ç pW i?B i`B M +?QM? H` óL;•M a„+ E€ hQ+?ôX

h`QM; T?çK pB M?'i ç`M?- M;QçB i`W HQM; i°+ - i'i +<sup>a</sup>bBM? p`i F?€+ ç m #` /B i b
?²MX L?QM; +?B m M`v HçB F?¬M; +| ?B m [m^a ç®B pÊB i•K K X

ó*°T5ô

hB M; #QÊ+ +?•M ;BÁM ;B½ M?Q ;B¼i KQ `ÆB tm®M; ç'i ç½ i?S+ idM? i'i +^a+?
GçT hQX E?B M?bM i?'v #|M; M;QlB i|+ /`B imM; # v- +MM; pÊB €Q +?Q`M; F m H
i`B m î #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; HB M ?ûi HÈM K°i iB M;- çB M +m²M; H Q p T?Q

@ :B i5

h`QM; ççB [m•M +O pQÆM; i`B m LB *´ GçT hQ- €M? K„i +O K°i ç€K +QlM; ;B^a p
+O i•K K - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB ;B`i KbM?- +QM M;QÆB ç°i M?B M +Q HçBX
`„M ç°+ M?bM p`Q M? M? +?|M; /•M; H M i`QM; HÁM;- #`M +?•M p®M ç`M? #QÊ+

h` M M;¼M M9B T?Q t - •Q G M \*´ æçB L?o iW t t M;|M; M?bM +?B M i`QlM;- i v
Km®M M; ,M +^aM i?S ;b- M?QM; çQÊ+ MY +?WM; HB M F?UM; HçB ;B[F?¬M; i`m
F?¬M; M?9+ M?Q+?X

LÆB p2M `b F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ- i•K K çQ K„i M?bM ç€K +?
G¢T hQ iW #®M T?QÆM; M?Q i?Ov i`B m i`M iÊB- i`QM; HÁM; +QÌB H¢M? K°i iB
H¢B- M? M?`M; M?9M p`Q K°i F?®B ç€ # v H M i`lBX

h`,K i`QÊM;- M,K KQÆB i`QÊM;- ? B KQÆB i`QÊM;- KQÌB i`QÊM;- ? B i`QÊM;X
K +QÌB H¢M? K°i iB M;- /ÁM; tQ€v K F?Q i`QM; +Æ i? çB M +m²M; p`M +?mv M
i€+ M`Q- ó>'T hBM? ç¢B T?€Tô ç½` i vX

ó:``Q5ô

*?d M;?2 K°i iB M; `Q i tmv M T?€ i`lB + QX æ¢B [m•M LB *´ G¢T hQ ç M; çB M +
b m K'v #QÊ+ iWM; pÁM; iW t ç M ;-M #¶M; H†M; H) ?| i?`M? i`Q #KB iB m i€MX

h`QM; ?Q F?¬M;- K°i H`M b|M; p¬ ?bM? H M p #®M T?QÆM;X LÆB b|M; ;ÊM çB
pQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ `Q`Q M;½ tm®M;- i?•M i? ?| i?`M? T?'M pKM # v p`Q
imM; iQ+?X E?¬M; +?d M?Q i? - +MM; pÊB i?•M i? #¼M +?9M; #B M K'i- p¬ b® /
i M #B MX h?S K`>'T hBM? ç¢B T?€T ?'T i?m F?¬M; +?d H`M,M; HQÊM; i?•M i?
?²MX

*?mM; [m M? i•K K i`QM; M?€v K„i ç½ tm'i ?B M K°i F?QªM; i`®M; HÈM- K`T?Q b
i`B m F?¬M; M;WM; p¼i iÊBX

@ GmB H¢B5

h` M #-m i`lB- +†T K„i K`m #¢+ +O LB *´ G¢T hQ ç¢B ç ç°i M?B M +Q H¢B- K°i p
[m i`QM; K„iX J°i iB M; ótQ iô p M; H M- €Q #`Q ç pQÆM; #^M; iÆ #¢+ p¬ +MM;
pĐ i M- i?•M i? LB *´ G¢T hQ # M /QÈB M? M? +?|M; #`M? i`QÊM; H MX

ó:``Q5ô

h`QM; iB M; `²M; M;•K `mM; i`lB- i?•M i? M?•M HQ¢B +O LB *´ G¢T hQ ç¢B ç #¶
pQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ- K°i ?QªM? `²M; HÈM K`m #¢+ M? M? +?|M; M;QM; iK

h`QÈ+ K†i ç®B i?O M?Q i•K K - LB \*´ G¢T hQ ç¢B ç F?¬M; /€K +?"K i` +?9i M`Q
+ª +¬M; T?€T K`m K F?¬M; i?U+ i - F?¬B T?K+ H¢B #ªM M;mv M H` #ªM i? `²M; ;

JQÌB b€m +?B + bWM; #¢+- ç-m `²M; /[ iÊM- i?•M `²M; +QÌM; ?½M p`iQ HÈM M?
ç¬B +€M? `²M; iQ HÈM ?Q H K¼+ ` iW bQÌMX æ•v +?QM? H` #ªM i? +O LB *´ C
ç`m ?bM? i?€B K¢M? M?'iX

LB *´ G¢T hQ p®M H` K°i `²M; K K`m #¢+ bBM? ` i¢B ?¶M ç°M- i`ªB [m i?lB ;B M
M,M; HU+ p`i?¬M i?¬M;X æ²M; i?lB ?„M +kM; H` K°i i`QM; # +QM `²M; ?¶M ç°M
J :BÊBX Í K°i KS+ ç° M`Q ç|- i°+ `²M; #¢+ # Q ;²K +ª•Q G M *´ æ¢B L?o ç m H` ?
LB *´ G¢T hQX

LB *´ G¢T hQ pW ?B M ` #ªM i? - mv i? ç M iW HQM; i°+ ?¶M ç°M H`TiS+ H`K +?
i`B m LB \*´ G¢T hQ ç m i?2Q #ªM M,M; [m€ tm®M;X æ®B K†i pÊB M;QÌB Î ç` p` +
+O ? i?®M; HQM; i°+ i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM ?mv i i°+X G9+ LB *´ G¢T hQ ?B M
K°i HQM; i°+ M`Q +| i? çSM; p[M;X æ²M; /¢M;- MÆB i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M- +Q
K ç +kM; +ªK M?"M çQÊ+ €T HU+ +U+ HÈM iW HBM? ?²M- M?'i i?lB +ªK i?'v M?C
ç~m- p¬ +MM; M†M; M - ?`M? ç°M; +kM; i`lM M F?| F?,MX

h¢B F?¬M; ;B M J æ >Q`M;X

h`QM; i?¬M çB M ?Q H - K°i ;B¼M; M|B mv M;?B K p M; p¼M; ;B[ç¢B çB M,

@ *| i? ?`M? ç°M; `²B5

:¬M M?Q M; v F?B LB *´ G¢T hQ ç¢B ç F?¬B T?K+ #ªM i? `²M; ?¶M ç°M- i¢B J :E
tm'i ?B M b€m +€M? +´M; i`mv M i®M; F?¬M; ;B M K`m ç2MX "BM? bo iW i`QM; M
K`m ç2M /`B K'v i`,K i`QÊM; M`v M? M? +?|M; i`M ` # M M;Q`BX

@ Zm•M çQ`M >Ov .B i/QÈB [mv M i?2Q i 5

*?mv M t^av ` ç°i M;°iX J†+ /M ?ÆB #'i M;ì- M?QM; h?€B >mv M `i M? M? T?ªM S
H MX Zm•M çQ" M >Ov .B i HB M i¢K i?ìB +?B ` K°i MY #BM? HU+ ;B i p T?Q
>Q" M; ç M; i" M ` # M M; Q" BX hm G K ç +kM; ?B m w- ?ûi HÈM K°i iB M; - +?
+?mv M b M; ;B i p ?QÈM; ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m J æ >Q" M; X Zm•M ç°B
;B i pÈB M? mX

S?Q i` M b€m +€M? +´M; i`mv M i®M; K"m ç2M #¶M; KÎ ` K°i i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;
" M i`QM; i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M ç2M M; ÁK FB iÄ ` K°i Hm²M; F?Q iS+ p¬ +MM
iB M ç M ; -M J :BÈB i?S M?'iX

hm G p" h?€B >mv M ç m #B M b„+ - M?bM M? m K°i +€B- b m ç| i?•M ?bM? +?È
?B M T?Q i`QÈ+ i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M FB X

smv M [m i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M ç2M F`i- h?€B >mv M i`¬M; i?'v K°i #|M; ç2M +
ç MX h v T?ªB +O v p¶ K°i +€B H M ?¬M; - K°i iB M; ó+?2M; ô p M; H M- i`QÌM; ç
i vX

ó*~M i?"M- H" J æ >Q" M; 5ô @ h?€B >mv M M? M? +?|M; /MM; i?¬M i?S+ M|B pÈ
G +kM; +, M; i?ŠM; - F?¬M; /€K +?"K i` - K°i çQ" M #|M; ç2M HB M ?B M H M b m M
H M- #ªv i? M? K #BM? ç½ HÆ HYM; T?Q b mX

ó•K5ô

E?¬M; ? /Q /U- h?€B >mv M p" hm G ç²M; i?ìB ` i vX > B Hm²M; €M? ç Q ? T /
i`QM; i?¬M; ç¢Q K"m ç2MX

h¢B F?QªM? F?„+ h?€B >mv M p" hm G tm'i i?O- K°i p i?QªM? M? M? +?|M; i v
` - +?d K'v #QÈ+ ç½ tm'i ?B M b m M; QìB h?€B >mv M p" hm G X •Q #`Q T?'i K°i
M? M? M?Q +?ÈT #„M i?ŠM; p T?Q LB *´ G¢T hQ ç¢B ç p" i•K K i`QM; F?m pU+
hQX L; QìB M"v +?QM? H" J æ >Q" M; X

L; v F?B J æ >Q" M; /MM; HU+ HQÈM; çB m F?B M F?¬M; ;B M- pÁM; [m +¬M;
hm G - # v p"Q i`QM; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ M?Q iB +?ÈT- i`QM;
ç°M; - +QM M; QÆB ?ÆB +Q`9i H¢BX E?¬M; ? /Q /U- #`M +?•M ?„M HB M M?9M K
H M F?¬M; X

ó:~Q5ô

h•K K çSM; ;B[F?¬M; i`mM; - i`QM; KB M; T?€i ` K°i iB M; ; -K i? HQÆM; M?C
F?ÈT tQÆM; iQ" M i?•M F m H M H€+? +€+? - #„T i?`i M? M? +?|M; #`M? i`QÈM; H

óL; Q5ô

J†i ç'i +?'M ç°M; X u m K #®M T?QÆM; FBM? ?½B M?bM H M F?¬M; i`mM; X Í MA
óJ oB M #B Mô- ?| i?•M i?"M? K°i ?mM; i?9imv ii? H" h?€B *´ J oB MX

E?Q iS+ i" M #¢Q p" b€i F?Q F?€i K€m iQ+? Hkv iW >²M; >Q M; M?Q b|M; +ª /•
K°i ;|+ i`QM; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQX *†T K„i HÈM çÄ iQÆB M
F?¬M; i`mM; X h`QM; H9+ +?mv M ç°M; - b€i F?Q p¬ i" M H`K +?Q +QÌM; ;Bª + 'T h?B

e9dX *?QÆM; 9, >¼ GQ¢M J :BÈB k

ó"bM? #bM?5ô

JB M; KÎ `°M; H° ` ? B +?B + M M? iQ HÈMX *€M? i v iQ HÈM ç¬v H¬M; H€ ç'K p
ç M p¢M /†KX "B M ?| +O i•K K pšM F?¬M; /WM; H¢B- #„T i?`i b m ? B p B M?
T?²M; - M?9+ M?Q+? M?Q i`€B iBK ç M; ç" T ç mX

óS?Ki5ô

> B +?MK ?Q K€m M´ - b m HQM; i•K K ç½ ?| i?•M i?¨M? h?€B *´ J oB M #¶M ç2M iQ HÈM- i?2Q ;B| ;B½M - `ä¨¨M; H¨ ? B ç¬B +€M? €+ K iQ HÈMX h` M çdM K ?| i?•M +ÁM +| KQÌB #®M +?B + bWM; X

æ•v `ä¨¨M; H¨ ?bM? i?€B ç†+ #B i/Q i•K K F i?ÊT #ªM i? €+ K +O KbM?- ?| i?•M a€i GK+ \*?B \*?O /B M bBM? ` X J°i +QM h?€B *´ J oB M +| bS+ HU+ FBM? i M? M? M? M- +| i? # v çQÊ+- +ÁM +| M,M; HU+ i? Q i9M; b€i HK+ [mv i„+ i?m Mç

"®M ç¬B +€M? ç2M /MM; bS+ `mM; H M- h?€B *´ J oB M /Q i•K K ?| i?•M HB M M LB *´ GçT hQ ççB ç X

@ hm•M i?2Q F? QÈ+ M; mv M i?Ov içB pk i`K ?¶M ç°M- i?2Q +?d /šM *?O h?¬M- +¬m

hB M; M;•K tQÈM; p M; /°B +O LB *´ GçT hQ ççB ç ç½¨¨i M? M?- M?QM; i®+ ç° ?ÆM- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ iB M ç M ;¬M LB \*´ GçT hQ ççB ç i` ,K i`QÈM;¬ M?Q F i; BÈB +O HQM; i°+ ?¶M ç°M ?B M H M i`QM; ?Q F?¬M; X >¨Q [m M; K¨m #ç+ iç # Q #¼+ H`v i?•M `²M; +O LB *´ GçT hQ ççB ç X

aU i²M içB +O F i; BÈB F?Q iS+ `²M; +?QM? H¨ ç T?ÁM; M; W ibM? ?m®M; i`QM HQM; i°+ HçB #` M?•M p¨i +QÌM; ççB M?Q i•K K +„i çSiX

@ E?¨M +¬m T?€T i„+ +´ tQ i?®M; i` pk i`K ç2M i®B- HU+ HQÈM; +O ?¶M ç°M- i

J¶B F?B LB *´ GçT hQ ççB ç i?®i` K°i +?[- K†i ç`i HçB +?´M ç°M; KçM? ?ÆM K° M?[M; p i MSi iQ HÈM M? M? +?|M; ?B M H M i` M K†i ç`iX ÍT?Q t - #QÈ+ +?•M M; WM; HçB- b[M; bÌM?bM LB *´ GçT hQ i` M F?¬M; i`mM; X

>„M M?“M - ç•v H¨ çÁM ?Ov /B i +O ?¶M ç°M HQM; i°+X •M? b€M; +? i +?|+ T? ç`+? iQ¨M #° T?QÆM; p` i`QM; i`QM; T?çK pB i` ,K pçM /†KX æ•v H¨ M,M; HU+ +O ?¶M ç°M LB \*´ GçT hQ ççB ç - M; v +ª J æ >Q¨M; M?bM i?´v +kM; TªB i`€M? Hm

L?QM; +´K +?9 +O çÁM ?Ov /B i +kM; F?¬M; i? ?Q¨M i?¨M?X L; v H9+ LB *´ Gç +? [H¨ +| i? M;•K tQÈM; tQM; +´K +?9 ?Ov /B i +U+ F€ mv HU+ M¨v- K°i iB M; ç°M ;BÈB F?Q iS+ `²M; i M pÐ- i? M?•K ;BÁM; B½ FB `ä¨¨M; i`mv M p¨Q i`QM; i B i`i

*QM M; QÆB +O J æ >Q¨M; K†+ HQM; #¨Q K¨m ç2M M?€v H M K°i +?9i- i` M ? E¨¨M; ibM? ?m®M; ;B[ F?¬M; i`mM; X .QÈB i€+ /KM; >´T hBM? ççB T?€T +O i•K K K¨m #ç+ ç¬v i`iB F i i?¨M? #¶M; tm´i ?B M K°i p i MSiX >¨Q [m M; K¨m #ç+ iQ HÈ Hm²M; M? M? +?|M; i¨¨M p¨Q i`QM; K i?•M iQ HÈM +O i•K K X

.MM; ? B iW óMm®i i`¬Bô +kM; F?¬M; çO ç ?bM? /mM; K°i T?¬M pçM i®+ ç° ?´T i K„i- LB \*´ GçT hQ F?| F?, M H„K KÈB i?®i` ? B +?[- F i; BÈB F?Q iS+ `²M; ç½ ?Q

ó•K5ô

J°i #¨M i v iQ HÈM iW T?Q /QÈB ç€M? p¨Q +?B + ç¬m `²M; iQ HÈM +O LB \*´ GçT +?B + ?¨K `²M; TªB F?ûT HçB- +´K +?9 HQM; i°+ +kM; b„T i?¨M? HçB #çBX

óS Q i5ô

LB *´ GçT hQ ççB ç TªM SM; +U+ M? M?- M; v F?B #¨M i v +O h?€B *´ J oB M ç pm®i `²M; +kM; pQÆM ` ç•K p¨Q i`QM; H²M; M; U+ ç®B T?QÆM; X

om®i `²M; +O LB *´ GçT hQ +?d ç•K p¨Q çQÊ+ MY i´+ i?b F?¬M; +€+? M¨Q iB M H M; QÆB K¨m #ç+ ç¬v p FBM? ?½B,

@ L; QÆB M; QÆB

h•K K +QÌB HçM? K°i iB M; ,

@ L|B +?Q M; QÆB #B i- ç•v ;¼B H¨ >´T hBM? ççB T?€TX

.Si HÌB- i•K K HB M T?€i ç°M; HU+ ?9i HBM? ?²M +O >'T hBM? ç¢B T?€TX GBM
hQ HB M ?| i?"M? iWM; /ÁM; M,M; HQÊM; iBM? i?-M i?m-M F?B i M? M? +?|M;
F?-M; M;WM; i~K #´ M;mv M i?-M +O ?„MX

h-M; i?S KQÌB +O >'T hBM? ç¢B T?€T +?QM? H¨ HU+ ?9i HBM? ?²MX æ®B pÈB a
K°i [m€i`bM? /¨B ç^M; çÆM; KÈB +| i? ç¢i ç MX L?QM; i•K K H¢B H¨ K°i i²M i¢B
L;Q¢B h?B M J - p®M ç½ +| M,M; HU+ +„M Mm®i HBM? ?²M +O M?[M; HBM? i?
M,M; F?-M; +-M im Hmv MX

L?[M; bBM? p"i M?Q h?B M J - K†+ /M +kM; +| M,M; HU+ +„M Mm®i M?[M; i?S M?Ä
HU+ M¨v +kM; F?-M; K¢M? H„K- F?B ;†T T?ªB ç®B i?O K¢M? ?ÆM KbM? i?b F?-
K H¢B F i?ÊT #ªM M,M; M¨v pÈB >'T hBM? ç¢B T?€T- iW ç| bBM? ` K +¬M; #€ ç¢
i? b€M? #^M;X

:B®M; M?Q K°i ç| ?Q i?B m MQÈ+ H¢B #` T?ÆB M„M;- HBM? ?²M LB *´ G¢T hQ M
?²M p¨ i?•M i? p®M ;„M #| +?†i +?) - /QÈB iBM? ?m®M; M,M; HQÊM; HBM? ?²M i`¬
F?-M; i? H¨K ` #´i F€ T?ªM F?€M; M¨Q- iQ¨M i?•M F?-M; M;WM; `mM `~v- HÈT /
M? M? tm´i ?B M i-M; i-M; M T M?,MX

@ .WM; i v5

S?Q b m M;QÌB p M; H M K°i iB M; [m€i HÈM- +?QM? H¨ J æ >Q¨M; M? M? +?|M
p¨Q ;B[HQM; i•K K X

@ L;QÆB Km®M +Sm K¢M; ?„M b Q\

h•K K ;BÆ i v T?ªB H M- ?| +?QÎM; i?"M? ç Q +„i M; M; [m X a m ç| ?„M #¶M; t
M•M; +?B + ç-m `²M; iQ HÈM +O LB *´ G¢T hQ ç M; KÎ iQ ? B K„i- F?|2 KB M; M
F?®+ F?€i K€mX

*kM; F?-M; i?´v i•K K +| #´i F€ ç°M; i€+ M¨Q- Hm²M; €M? b€M; ç2M F`i /Q J æ >
F?B ç M i`QÈ+ M;QÌB ?„M HB M +?B H¨K ? B- # v b€i [m # M M;QÌB- b m i`,K i`
F?Q i?m-M i9v M?´i H†M; H) iB m i€M F?-M; imM; iQ+?X

*QM M;QÆB J æ >Q¨M; +Q H¢B K°i +?9iX oÈB im pB +O ?„M `ä `¨M; M?bM ` çQÉ
ç M ;-M- ? B HU+ ?9i ç²M; M;mv M M?QM; F?-M; iQÆM; ç²M; HB M ç~v +-M; FQ
M- F?B M +?Q M| H +? ?QÈM; # M ç-m- K´i çB bU +?QM? t€+X *¬M; FQ+? imv
+?ŠM; +| i€+ /KM; ;bX

óæ•v H¨ K°i F p¬ +MM; ç€M; bÊ5ô @ J°i w MB K M?Q iB +?ÈT HQÈi [m ç-m J a
b m i•K K - i`¬M; i?´v i?•M i? F?-M; ç-m / i?`i M?,M H¢B +O LB *´ G¢T hQ ?| i?
iW F?-M; i`mM; M†M; M `ÆB tm®M;- J æ >Q¨M; #B i F ?Q¢+? # M ç-m +O KbM

E i`QÈ+ K†i M¨v M„K i`QM; i v +-M; T?€T +U+ F€ #€ ç¢Q p¨ [m€B /`- +| i? iMv w
ç®B T?QÆM;X .QÈB çB m FB M iB M [mv i M¨v- ; -M M?Q F?-M; +| +-M; FQ+? ;b

.½ i•K +QÌM; ç¢B- i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B- +-M; T?€T #€ ç¢Q- i?m°+ ?¢ i`mM; i?"M
Î F i?®M; i` K°i T?QÆM;- i?"K +?Q M?ÁK M;| M;¬B #€m J :BÈB- J æ >Q¨M; ç
i M +?O M?•M a€i GK+ i`QÈ+ K„i M¨vX

@ >W- J æ GM;

HªÀÐ°

@ æϕB ϕϕB M?•M- i¬B F?¬M; ?B m ?B m ϕQÊ+ w +O M;¬B

a„+ K†iJ E? B G GB i#B M ϕ´B- M;QìB `mM +¬K +\"T- +® ;„M; M!B +?Q /Si +•mX ( €M? M M i`QM; ;B!- H9+ M`Q +kM; +! i? pKi i„i /QÈB €T HU+ HBM? ?²M +QìM; ϕϕ E? B G GB iHϕB F?¬M; /€K +?ϕv i`®MX hWi`QM; bUiS+ ;B\"M +O [m•M pQÆM; - i? M?bMi?´v p\"M K M? #Bi?ªK +O KbM? b m F?B +?ϕv p i`QM; i°+ , óJ E? B G F?¬M; ?Q`Mi?`M? bS KϕM; +?9M; i ;B Q +?Q M;QÆB- ?ÆM M[+ÁM F?B M ;B `QÊ+ H´v K°i F ϕ`+? +QìM; ϕϕB M?Q p\"vX L;QÆB +?m`M #` M?\"M T?€M tûi ϕB5ô

@ *?mv M HB M KBM? [m M i`¼M; M?Q p\"v- ;B i°+ \*´ hQ h?¬M; +€+ M;QÆB HϕB M?Q M?Ä iÈB Fw F i KBM? QÊ+¬ +?ŠM; H) ;B i°+ \*´ hQ h?¬M; +€+ M;QÆB HϕB t æ•v H` K°i bU F?B m F?Q+?- pb / M? /U +O i - M?´i ϕ`M? b) +! +?B Mi` M? ;B[J

G¬M M`v b„+ K†iJ E? B G GB i?Q`MiQ`MiÎ M M i€B M?Êi- `®i +m°+ ϕ½ #B i b i?Q+?,

@ *QìM; ;Bª i¬M FQM?- M;¬B ?B m H¬K `²BX h¬B +?d H` K°i bS ;Bª /Á ϕQìM; +O ; ϕO iQ +€+? T?K i`€+? ϕ`K T?€M- +?d +! M?B K pK ibK FB K +?¶ Î +O >Ov .B i J J :BÈB +kM; H` K°i F?¬M; ;B M HÈM +! ϕ¬M; ϕªQ +QìM; ;Bª- +?9M; i¬B ;¬M M?Q M ?½v iBM iQîM; - +?9M; i¬B p®M; +! w F?BM? M?ìM ? v KϕQ T?ϕKX *?9M; i¬B †+

GìB M!B +O J E? B G GB i +?Êi BK #†i- ? B +€M? i v ¬K H´v +´ KbM?- +†T K„i i` iS+ F€ /` +?\"K `½BiW i` M M;QìB ?„MiÄ ` X

" M i`QM; ϕϕB ϕB M- €M? K„i i•K K +?Êi b€M; H MX

ó\"MM;5ô

J°i ϕQ`M F?!B ϕ2M /`v ϕ†+ iW i` M M;QìB J E? B G GB i iÄ ` - F?¬M; M;WM; [m i?´T i?Q€M; +! M?[M; bÈB iÆ p`M; HQm ϕ°M; X :B[ bQÆM; KM p M; H M K°i i`\"M i? HQÆM; - b m ϕ! +?Êi M;?2 K°i iB M; M´ p M; - €Q +?Q`M; b m HQM; J E? B G H`K ? B- b m ϕ! HϕB iW iW `k tm®M; - F i i?`M? K°i i`K €Q +?Q`M; K`m p`M; +?2 T

@ >Ov .B i J h?¬M i¬M FQM?- tBM +?Q T?ûT i iU ;BÈB i?B m K°i +?9iX h H` T? *´ hQ h?¬M; +´ tQ - J†+ L?o J†+ hQ >€+?X

•Q +?Q`M; # v H M i?\"i + Q- # M /QÈB H°` K°i F?m¬M K†i ϕ¬v M T M?,M- K€B i!+ M;„M b m ϕ¬m- ϕ¬B K¬B KÎ` - M!B pÈB K°i M;[ϕB m ϕ†+ #B iX

h`QM; ϕϕB ϕB M- i•K K BK H†M; F?¬M; M!B ;bX >mv i i°+ M;Q`B +Y i?•M i? pš M?QM; HBM? ?²M i?b ϕ½ i? v ϕ´BX hWi`QM; i?•M i? FB - i•K K +ªK SM; ϕQÊ+ K° HBM? ?²M M`v ϕ½ iB T +\"M pÈB M?•M p\"i +´T pQÆM; i`B m ϕϕB ϕ - K†+ /M pšM F? pQÆM; i`B m ϕϕB ϕ - M?QM; +kM; F?¬M; FûK # Q M?B mX

hϕB F?QªM? F?„+ pW `²B- ?B M M?B M K°i F ;¼B H` i`QîM; ;Bª +O ;B i°+ \*´ hQ H´v [mv M F?®M; +? i?•M i? ?mv i i°+ M`vX

@ sBM i?S +?Q i ϕ½ tm´i ?B M i`QÊ+ K†i K i?¬M i¬M FQM? pÈB ?bM? iQÊM; M?Q v m5

J†+ L?o J†+ hQ >€+? i?B H K°i +€+? Qm M?½ p` iU M?B M- b m ϕ! M!B iB T,

@ L m M?Q K i?¬M i¬M FQM? F?¬M; M;ϕB- +! H) +?9M; i +! i? i`Á +?mv M K°i +

@ o`Q ϕB5

a m bU v M H†M; M;„M M;OB- +Y HÈM #¶M; F m H M K°i iB M; KÎ` X E?!B /`v ϕ ϕB M i`\"M` M;Q`BX hϕB F?QªM? F?„+ +Y HÈM KÎ` - F?Q iS+ +O i•K K HB M;E

" M M;Q`B +Y - i?¬M b„+ +O J†+ L?o J†+ hQ >€+? F?¬M; F?ÄB ?ÆB F?UM; HϕB M?B M M?9+ M?Q+? K°i +?9iX E i?®M; i` pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; M`v ?B M F?Q iS+ +O KbM?- K` i?U+ HU+ +O ϕ®B T?QÆM; `ä`\"M; +ÁM pQÊi t /U ϕQ€M +

>ÆB +?–M +?W K°i +?9i- +m®B +MM; J†+ L?o J†+ hQ >€+? pšM [mv i ç`M? #QÈ+
@ J†+ L?o J†+ hQ >€+?- ç•v H" K T?€T +O ?mv i i°+ +€+ M;QÆB b Q\
h•K K KÎ K„i` - ?Ì ?[M; M?bM p` T?| i°+ i`QÎM; ?mv i i°+ M"v X
@ J T?€T ``\ > ? - ç| H" pb i H" K°i i`QM; M?[M; ?mv i i°+ +| ?mv i i?®M; i?m–M
S?| i°+ i`QÎM; +O ?mv i i°+ M|B pÈB M;[F?Q pW Qm M?½ pW iU ?"Q,
@ G" ?mv i i°+ + Q + 'T- i bÎ ?[m [mv M F?®M; +? i`U+ iB T ç®B pÈB i' i +^a i?•M i
h` M i?U+ i - M m M?Q i Km®M

ó"MM;5ô

•Q +?Q" M; b m HQM; J†+ L?o J†+ hQ >€+? `€+? H" K ? B- ? B MY €Q +?Q" M; +?"
/"B- #B M i?" M? ? B +?B + +€M? /ÆB iQ HÈM ç–v ?Q p, M K"m p" M; X
@ L?Q M; "B ç½ i? 'v- pÈB HQΦB ?"m /m ?mv i i?®M; F?¬M; i?m–M F?B i ;B®M; M
+?9M; i +| i? / /" M; +?B K H'v i?•M i? +O ?„MX G–M M"v +?9M; i T?€B J E? B
+?d H" ç /Á çQÎM; i`QÈ+ K" i?¬BX h?U+ i +?9M; i imv i ç®B F?¬M; +| w pm®i`•
h?–M # ?ç po çΦB5

oW M|B J†+ L?o J†+ hQ >€+? pW i?B H K°i +€B i?2Q T?QM; +€+? i?•M boX
h•K K çQÆM; M?B M b) F?¬M; iBM H" i?" iX J†+ L?o J†+ hQ >€+? M"v +?ŠM; [m
@ S?| i°+ i`QÎM; J†+ L?o J†+ hQ >€+?- M m M;QÆB ç½ tm' i ?B M- p"v i?b +S #Ä [
FB X *| H) +?9M; i +| i? i`U+ iB T i?^aQ Hm" M K°i +?9i p +?mv M F i KBM?X

@ *?mv M M"v

J†+ L?o J†+ hQ >€+? H° ` p F?| tY- /Q /U K°i +?9i- b m ç| M;~M; ç–m M?bM i•K K
'i M M|B,

@ sBM ?½v š- i` M i?U+ i - +| K°i +?9i p' M ç M?ÄX

óæMM;5ô

*†T K„i i•K K #¶M; M?B M KÎ` X " M i`QM; çΦB çB M i®B i, K +?Èi H|2 b€M; M?Q
K°i óiB bûiô F?B M M;QìB i FBM? ?½B t i [m i`QM; çΦB çB MX

@ L;QÆB M|B ;b\
J°i iB M; [m€i HÈM T?€ pĐ ?Q F?¬M;- M?Q FB K b„+ +„K i?ŠM; H M #–m i`ÎBX hΦB
b€M; HΦM? M?B T M;QìB FB ~M p"Q i`QM; #|M; i®B- i`QM; HÁM; J†+ L?o J†+ hQ
;B€+ M;mv +Æ K½M? HB i- ç²M; i?ìB i`QM; K„i ?B M H M K°i #~M i v ç2M F`i ç M;
J†+ L?o J†+ hQ >€+? FBM? ?½B- ç M; Km®M i?Q€i i?•M- HΦB i? 'v i`QM; F?|B K
T?Q i` M çΦB çB M i`mv M ç M K°i HU+ ?9i +U+ HÈMX

óE?¬M; ? v5ô

v MB K M"v M?Q iB +?ÈT HQÈi [m i`QM; ç–m J†+ L?o J†+ hQ >€+?X J°i iB M; ó#
J†+ hQ >€+? #¶M; M' i?" M? K°i çQ" M F?|B /"v ç†+- # M i`QM; +| Km¬M p" M +QM
v` M;Q" B çB M M?Q iB +?ÈTX

@ >W5

h•K K +QìB HΦM? K°i iB M;- #~M i v K pQÆM` - HB M i?B i`B M >'T hBM? çΦB T
+^a #–v /ÆB FB ç m ?| i?" M? K°i /ÁM; tQ€v +?mB p"Q i`QM; #~M i v +O ?„MX

e8yX *?QÆM; 8, G-M æ-m :B Q .`+? j

h`QM; çΦB çB M •K m- K°i ç€K /ÆB F m H M FBM? ?½B- ç¬B K„i ç2M H€v KÎ HÈM-
+`Q- ;B®M; M?Q Km®M +?çv` F?ÄB MÆB FBM? F?OM; M¬v- M?QM; +m®B +MM
+QÎM; çΦB FB X

ó"MM;5ô

L?[M; +QM /ÆB FB M´i?`M? iWM; +?MK F?|B ç2M- b m ç| ?ÊT i?`M? K°i çQ`M i`Q
i?`M? i?•M ?bM? +O J†+ L?o J†+ hQ >€+?X

amv M;?o +O J†+ L?o J†+ hQ >€+? +ÁM /WM; HΦB ÎK°i F?„+ #B M i?`M? ?bM? i?
+?Q€M; p€M; X *ÁM +?Q F`T T?ªM SM; - K°i #`M i v HΦM? ;B€ M?Q FbK b„i ç½ M„H
ç²M; i?ÎB K°i Hm²M; K F?Q #€ çΦQ p`HΦM? H)Q / /`M; t¬M; p`Q i`QM; +Æ i? - T?
ç°M; +O ?„MX

@ >mv i i°+ +€+ M;QÆB M;?o `^M; +| i? HW ;ç i #ªM i¼ b Q\

h•K K HΦM? HMM; M|B- K°i i v ç†i i` M #ªQ i¼ ?Q H #^M; ç€ ç2M- i v +ÁM HΦB
hQ >€+? M?'+ ?„M H MX

ósQ i5ô

"®M +?B + +€M? /ÆB ç2M F`i /[ iÊM iW b m HQM; i•K K M?¬` - KÎi?"i HÈMX h` M
ç-v M?[M; ç² ç^M; K`m p`M; i®B F?| ?B m- F?¬M; M?bM F„i ?b`i F?| T?•M #B i ç
J†+ L?o J†+ hQ >€+? M?bM i?'v ? B +†T +€M? /ÆB iQ HÈM /[iÊM b m HQM; i•K K
ioM?X

@ sBM M;?2 i ;BªB i?Q+?- i?Q +QÎM; ;Bª i¬M FQM?5

J†+ L?o J†+ hQ >€+? M;WM; ;B½v ;BK ,

@ L m M?Q M;`B F?¬M; M;çB- tBM ?½v +?Q T?ûT i ;BªB i?Q+? K°i +?9i5

h•K K M?bM +?^K +?^K J†+ L?o J†+ hQ >€+? K°i ?²B H•m- i?'v p K†i +O ?„M F?
;Bª pl- HB M M|B,

@ æWM; M M +| w ç`M? HW ;ç i i X J†+ /M #ªM i¼ F?¬M; #B i p #Q T?€T +O ?mv
T?| pÊB HBM? ?²M +O M;QÆB i?b +| ç-v #B M T?€TX L m M?Q M;QÆB F?¬M; iB
.Si HÎB i`QM; K„i i•K K HB M H|2 H M b€i w F?B T M;QÎB- F?B M J†+ L?o J†+ hQ

ó>Ov .B i J h?-M M`v i?"i KΦM?X \*?Q /M #ªM i? +O i Îç•v- 2`^M; +kM; F?¬M;
?„MX *?„+ +?d +| i°+ i`QÎM; KÊB +| i? ;B Q ç'm pÊB ?„M çQÊ+Xô @ J†+ L?o J†
M?QM; +kM; +| +?9i p m B KWM; , óh?U+ HU+ +O ?„M +`M; KΦM? i?b +`M; +| i? i?n
/B m ?ÆM +?QM? H` ?„M +ÁM +| +€M? /ÆB iQÆM; iU M?Q i°+ i X L?Q p"v +?Q /M
F?¬M; #` M?[M; ;B i°+ F?€+ ;•v F?| / - Qi M?'i +kM; F?¬M; t2K H` K'i i? /B M +O

*~M i?"M bmv M;?o K°i +?9i- J†+ L?o J†+ hQ >€+? #„i ç-m M|B` ç-m çm¬B M;¼M

:B i°+ *´ hQ h?¬M; H` K°i ;B i°+ +´ tQ - ç²M; i?ÎB +kM; H` K°i ;B i°+ `i +| /½ i
L?QM; /M i? M`Q- ?mv i i°+ pšM #` ``M; #m°+ #ÎB bU + Q M;çQ iW F?B bBM?` ç
tQ +O ?mv i i°+ i²M içB i` M? +?'T`i H•mX J` +m°+ +?B M i?-M K HΦB F?B M ?
+QÎM; çΦB +O M?[M; +?OM; i°+ F?€+- ç†+ #B iH` v m K +O J :BÊBX v iQÎM; F
i°+ F?€+ F?¬M; +?d H` +O `B M; ;B i°+ *´ hQ h?¬M;X

L?QM; HQçB ?`M? pB M¬v- M m M?Q b m F?B F i KBM? i? HU+ F?¬M; i? #`M? i`Q
M?[M; ;B i°+ F?€+- F?¬M; +?B K çQÊ+ çO b® ;? i`QM; [m®+ ?°B ?mv i i°+- p"v i
/šM ç M iQ`M #° ?mv i i°+ TªM FQ+?- ;B i°+ +| +QÎM; çΦB +kM; F?¬M; +?`m M´B
;B i°+ M`Q +kM; /€K KçQ ?B K M?Q p"vX :B i°+ *´ hQ h?¬M; F?¬M; i? F?¬M; b

a m +m°+ +?B M i?-M K H-M ç-m iB M- ;B i°+ L?o S?d æ†+ p b t•K M?"T h?€B
iW ç! ç€M? K'i p`i`Q ;B i°+ çSM; ç-mX :B i°+ *´ hQ h?-M; M?•M +Æ ?°B iB M H
çSM; ç-m KÈB +O ?mv i i°+X L?QM; Hç+ ç"; -v +ÁM HÈM ?ÆM bQ pÈB M;U - #'i
ç m T?ªB ?Q†+ b€M; ?Q†+ i®B iB M ?"M? çª FQ+? i? HU+ çSM; T?Q b m- F?B M
t T M; v b m KbM?- M?QM; p oM? pB M F?-M; i? M"Q bQ b€M? pÈB KbM?- /QÈB
F?-M; i? H v ç°M; çQÊ+ p`i`Q ;B i°+ çSM; ç-mX

"®M *?Q h-M +O M?•M i°+ h?€B *´ t m'i ?B M H" K°i #'i M;ì- #'i M;ì M"v F?B M +?Q
i´M i?'i M†M; M X L?QM; K†+ /M #¼M +?9M; ç½ HmB ` F?ÄB p`i`Q ;B i°+ çSM; ç
hQ h?-M; M„K ;B[+kM; F?-M; HÈM H„KX o- b® M,K [m ;B i°+ L?o S?d æ†+ ç½
iQ+? Hkv HU+ HQÊM;X *"M; F?B M ;B i°+ *´ hQ h?-M; #'i M H" i`QM; bU T?K+
æ†+ /QÌM; M?Q HçB +! /'m p i+O i?B M bS h?B M æQÌM;- +! p b m +m°+ +?B M
+?9M; ç½ F i i?"M? HB M KBM? pÈB ;B i°+ L?o S?d æ†+X

*€+ HQçB /'m p i ç m +?d `ä- ;B i°+ L?o S?d æ†+ ç M; M;-K KQÊM HU+ HQÊM;
?QM; [m M; pBM? ;B i°+ çSM; ç-m +O +?9M;- K" çB m M"v ç½ /²M ;B i°+ *´ h
+ªM? M;mv ?B KX :B i°+ *´ hQ h?-M; M?'i ç`M? TªB i bK FB K pB M i?O # M M;

Zm M ? ;B[?mv i i°+ p" M?•M HQçB p®M H" i?S+ ,M p" F ,M- +,M #ªM F?-M; +!
M M Km®M ç®B F?€M; pÈB HB M KBM? ;B[h?B M æQÌM; p" ;B i°+ L?o S?d æ
i?2Q #ªM M,M; HB M M;?o ç M ç€K v m K +QÌM; ççB +O J :BÈBX

>mv i i°+ Km®M +MM; v m K +O J :BÈB HB M KBM?- i?S+ -M i?B i M?'i +?QM?
i`Î p +O T?! HoM? +?O hçT L?o HçB K M; ç M K°i +Æ ?°B `i HÈMX a m F?B bU i²
iW + Q i-M; +O ;B i°+ *´ hQ h?-M; i`mv M` - HB M /šM ç M K°i +ÆM b!M; HÈM

E i KBM? ? v H" F?-M; F i KBM?- p'M ç M"v ç½ F?B M +?Q # M i`QM; + Q i-M; +
+?B H"K ? B T?2X æ€K M;QÌB # M T?2 +O T?! ;B i`QÌM; J†+ L?o J†+ hQ >€+?
>Ov .B i J h?-M- +ÁM # M T?Q >mv i h?•M oQÆM; hçT h€i G . ççB #B m HçB ;E
+O ?„M H" i?U+ HU+ /QÈB i`QÊM; >Ov .B i J h?-M +ÁM +?Q çO ç ;B i°+ *´ hç
p"vX

>mv i i°+ +kM; F?-M; TªB H" K°i i"Ti? /•M +?OX " M i`QM; ;B i°+ +O ?mv i i°+
[mv M T?€i #B m i mv i ç®BX E?B iB M ?"M? #Ä T?B m +?mv M ;b ç!- +?Q /M i'i +ª
M m ;B i`QÌM; TªM ç®B i?b +?mv M M"v +kM; b) +?'K /SiX æ²M; /çM;- ;B i`QÌ
h?-M; +kM; [mv M T?€i #B m i mv i ç®B i`QM; i'i +ª K¼B +?mv MX L?QM; H-M M"v
hQ h?-M; iW ç-m ç M +m®B pšM F?-M; ? #`v iÄ #'i F€i ?€B ç° M"QX

h`QM; HÁM; J†+ L?o J†+ hQ >€+? +kM; ?B m `ä +?mv M M"vX GÌB M!B +O ;B i`Q
KçM; +O iQ`M ;B i°+X h?•M H" ççB i?-M +O ;B i°+ - +! i? M!B ` +?mv M F i KE
F?-M; +?'T M?"M- +kM; F?-M; i? p b p"v K" H"K M;mv ?çB ç M iQÆM; H B +O iQ
i`QÌM; ç½ ç²M; w i?b K¼B +?mv M b) ?Q`M iQ`M F?€+ #B iX G" i°+ i`QÌM; +O ;B
;¼B H" ;B i`QÌM;V- i`QÊ+ F?B K¼B +?mv M +?QM Km²B b) F?-M; i? #`v iÄ i?€B

J" i?€B ç° M"v t2K M?Q H" M;-K i?W M?"M i bM? i? i`QÈ+ K„i- p b p"v i bM? ?bM?
#QÊ+X L?QM; i'i +ª bU F?€+ #B i i` M i?U+ i ç m M^K Î i?U+ HU+ i?"i bU +O >Ov

sQ v [m M? pB + i?U+ HU+ +O >Ov .B i J h?-M +! ç€M; ç F i KBM? ? v F?-M;-
[mv i ç`M? +m®B +MM;- ç! H" T?€B K°i i M #€ iQÈ+ ?mv i i°+ ç M J :BÈB /Á çQÌM
+O >Ov .B i J h?-MX h M #€ iQÈ+ ?mv i i°+ M"v /o M?B M +?QM? H" J E? B G

J E? B G GB i +?QM? H" ?"m /m +O J†+ L?o J†+ hQ >€+?X h`QÈ+ F?B ç M ç•v
ç½ i`mv M +?Q ?„M K°i K M? H M?, óL m M?Q F?-M; i bK çQÊ+ >Ov .B i J h?-M-
.B i J h?-M F?-M; çO iQ +€+? F i KBM? pÈB ;B i°+ *´ hQ h?-M;- p"v i?b ?½v Î
iQÊM; F?€+ ç€M; ç ;B i°+ *´ hQ h?-M; F i KBM?X h!K HçB H" M?'i ç`M? TªB i
i? ;B9T ;B i°+ *´ hQ h?-M; ?Q`M iQ`M ç€M? #çB ;B i°+ L?o S?d æ†+Xô

a m F?B iB M p"Q J :BÈB- # M ç-m J E? B G GB i +?Q `^M; iBM iS+ p >Ov .B i
iS+ ;B"MX L?QM; b m ç! F?-M; H•m- içB K°i H-M pQÆM; i`B m +?B M i` M?- J

pQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQX a m ç| ?„M i”M K„i +?SM; pQÆM; i`B m LB *´ G¢T hQ
K°i i? HU+ +ÁM HÈM ?ÆM tm’i ?B M i`QÊ+ K„i KbM?- i? HU+ M”v +?QM? H” pQ
/”vX J” i’i +ª M?[M; çB m M”v ç m #` J†+ L?o J†+ hQ >€+? Hm¬M •K i?–K +?9 w ç
T?€i ;B€+ çQÊ+X

æ®B pÈB i?U+ HU+ +O h`mM; PÆM; ç¢B ç - +kM; H” >Ov .B i J h?–M- J†+ L?o J
iQÎM;X L?QM; ?„M +–M >Ov .B i J h?–M T?€B K°i i?m°+ ?¢ ç„+ HU+ çB pÈB ?„M
M;mv M- i?mv i T?K+ T?2 T?ªM ç®B i`QM; i°+ - iW ç| ç¢i i?”M? HB M KBM?X

@ ob p”v- i?Q >Ov .B i J h?–M # ?¢ i¬M FQM?- tBM ?½v iBM iQÎM; i?”M? w +O +
Km®M F i KBM? pÈB M;”BX L?QM; ç²M; i?ÎB i +kM; i?dM? +–m- tBM K i?–M po
?¢ i?2Q i ç M ç¢B i?S M;mv M ç i?mv i T?K+ i°+ i`QÎM; - çQÆM; M?B M M m M?Q
+”M; i®iX J°i F?B i?”M? +¬M; - +?9M; i H”T iS+ +| i? i?QÆM; i?ªQ F„ +”M; pB +
J†+ L?o J†+ hQ >€+? +mM; FQM? M|BX

" M i`QM; ç¢B çB M ?Q”M iQ”M v M ioM?X h` M #ªQ i¼ #^M; ç€ ç2M- €M? K„i i•K
M;?oX " M /QÈB ç¢B çB M- J†+ L?o J†+ hQ >€+? M?bM +?,K +?9 p”Q i•K K - i`QM

J†+ L?o J†+ hQ >€+? F?¬M; T?€i ;B€+ çQÊ+ - i¢B F?QªM? F?„+ i•K i?–M ?„M #’i M
ç¢Q p” H¢M? H)Q ç½ iW i`QM; ç¢B çB M T?€i ` - +?mB p”Q b•m i`QM; #-m i`ÎB t t

*MM; H9+ M”v- i` M çdM? EB K +€+ i¢B h?€B *´ - S?QM; o•M o¬ E} ç M; bmv /B M v
i–M; i?S +?QM H” ó[mv i„+ +O FB Kô- i•K i?–M +?Êi F?) ç°M; - HB M KÎK„i` X L;
i?S+ #€ ç¢Q HB M t•K M?”T p”Q #B M w i?S+ +O ?„MX S?QM; o•M o¬ E} pW #B M
HB M p M; H M, ó.U i?2Q F? QÊ+ - +?9M; i iB M ?”M? ;B Q /`+? i?S M?’iXô

e8RX *?QÆM; e, >Q”M; h?Q€i E?®M o” h? :BÈB *O ””M h¬M æ|M;

h`QM; ?Q F?¬M; +| ? B Hm²M; b|M; w i?S+ +QÌM; ç¢B / Q ç°M;X

ó:B Q /`+? ;b\ô h` M çdM? EB K +€+ - S?QM; o•M o¬ E} H M iB M; ?ÄBX

ó*ÁM M?È T?| HoM? +?O h¢T L?o p” ;B i°+ +O ?„M i¢B i¢B F?¬M; ;B M p”i +?’i F
*´ hQ h?¬M; +O ?mv i i°+X ”¼M +?9M; ç½ tm’i ?B M- M|B +?m”M t€+ ?ÆM H” K°i
i°+ *´ hQ h?¬M; ç½ çB iÈB J :BÈB- ibK FB K >Ov .B i J h?–M ?QªQ FB - #”v iÄ
+O ;B i°+ #¼M +?9M;X >W- H9+ ’v +?d i?m”M KB M; #` ` K°i +€B i M- F?¬M; M

óv +O M;QÆB H”\ô h¢B h?€B *´ - S?QM; o•M o¬ E} M;?2 p”v i`QM; HÁM; F?) ç°M

óL;QÆB ?B m`²B TªB F?¬M;\ô @ h•K K H½M? ç¢K M|B, óh M #€ iQÊ+ ?mv i i°+
ç M iW F?¬M; ;B M ç¢B i?S M;mv M- +?QM? H” MÆB #„i M;m²M +O ?mv i i°+ - M;C
L?QM; +| i? +?2M K°i +?•M p”Q i`QM; +m°+ +?B M i?–M K - ?ÆM M[+ÁM çSM; Î
ç| +| i? i?’v çQÊ+ K°i T?–M i?U+ HU+ +O i? HU+ ;¼B H” ?mv i i°+ M”vX >B M ;B
;B i°+ *´ hQ h?¬M; ç M; M?”T p”Q i` M M;QÌB i M #€ iQÊ+ ?mv i i°+ M”vX h?2Q
#° ?mv i i°+ Î ç¢B i?S M;mv M +kM; +| tmM; ç°i pÈB M? mX :B i°+ *´ hQ h?¬M; #
M?”M çQÊ+ bU i`Ê;B9T +O i - M?^K ç ç®B F?€M; pÈB K°i ;B i°+ ?mv i i°+ F?€+
çQÌM; ;B9T çÐXô

óS?| ;B i`QÎM; +O ;B i°+ *´ hQ h?¬M; FB i M H” J†+ L?o J†+ hQ >€+?X h?2Q M
ç ;B i°+ *´ hQ h?¬M; F i KBM? pÈB K°i i? HU+ F?¬M; TªB ?mv i i°+ - ç| H” ç
KBM? +?Q #¼M +?9M; i?’v çO iQ +€+? - K” +?mv M M”v +–M i T?€B K°i i?m°+ ?¢ i
GB i ç M F?¬M; ;B M ç¢B i?S M;mv M- +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O i X L?Q M;QÆ
F?ÄB J :BÈB çQÊ+ - K” i`QM; b®i?O ?¢ +O i F i®i M?’i çQÆM; M?B M H” h?€B
tm’i i?•M iW h?€B *´ - M?QM; HÁM; iBM +O i ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; HÈM H„K
ç +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O >Ov .B i J h?–M H¢B i`ÎM M F?| F?,MX *| çB m i
M;QÆB ?ŠM H” F?¬M; i?”M? p’M ç - M;QÆB ç½ +| K°i SM; pB M`’i i®i- F?¬M; T?

S?QM; o•M o¬ E} M; ?2 tQM; - +kM; F?¬M; ? iÄ p #'i M; Ì- ; B®M; M?Q ç½ bÈK çQ€
 +O i•K K , ó>mv i i°+ /MM; K€m H"K i?S+ ,M- SM; pB M K" M; QÆB M|B M?'i ç`M
 >ªB- >mv i >ªB J Zm•M RM; æ¬M; G BX >mv i lv L?Q L; K+ ç¢B T?€T K" ? „M im H
 pÈB ?mv i i°+ - K" i?U+ HU+ H¢B p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- +| i? M|B H" M; QÌB +| i?U+
 M vX L m ç +?Q ? „M çB ç M ç¢B i?S M; mv M- ç9M; H" i?Q+? ?ÈT ?ÆM K°i +?9i b
 óZmª F?¬M; ?' H" #ªM i? +O i X E?¬M; b B- i +?QM? H" Km®M M?Q p"vX æB ç M
 i?mv i T?K+ ; B i°+ *' hQ h?¬M; - SM; pB M M"v M; Q" B >mv i >ªB J Zm•M RM; æ
 i?Q+? ?ÈT ?ÆMX oÈB ç†+ iQM? K +¬M; +O ? „M- +?d +¬M iB T t9+ pÈB ?mv i /`+
 F?®M; +? bU b®M; +? i +O ç®B T?QÆM; X GQ¢B K +¬M; M"v ; - M M?Q +| i? M|
 >¬K M v M; QÆB ç½ H" *?Q h¬M + Q [mw +O h?€B *' - i? HU+ +€+ T?QÆM; ç m i
 +O M; QÆB- +? „+ ?ŠM RM; æ¬M; G B b) M; ?2 i?2Q HÌB M; QÆB M|BXô
 óL; QÆB Km®M M?"M çQÊ+ ; b iW +?¶ i \ô o K†i S?QM; o•M o¬ E} ?Ì ?[M; - M; ?2 p
 óL m M; QÆB ç½ ?ÄB i`U+ iB T- p"v i +kM; F?¬M; F?€+? F?QXô @ h•K K M; ?B K K
 ç| H" >mv M hšMX L; QÆB ?½v /MM; / M? M; ?o *?Q h¬M T?€B ? „M ç M J : BÈBX
 hšM ç M J : BÈB- i M ?mv i i°+ J E? B G GB i M"v b) H" +O M; QÆB J†+ /M ; B i
 H" Km®M F i KBM? pÈB >Ov .B i J h?¬M- ?ÆM M[+ÁM #B m i?` `ä `M; F?¬M; Kn
 h?€B *' - M?QM; #¼M +?9M; +kM; ç½ F i i?`M? HB M KBM? pÈB i?B M bS- F K" +
 M?"M; H" +| i? ç®i #¼M +?9M; i?"M? i`Q- p"v i?b Km®M #¼M +?9M; HB M KBM?
 F?¬M; T?ªB H" pB + F?|X *K i? ` b Q i?b T?ªB iMv i?m°+ p"Q M; QÆBX h M; ?o-
 +| #B M T?€TXô
 .WM; K°i +?9i- i•K K M|B iB T, ó.MM; K°i + Q i?O h?€B *' ; BªB [mv i mv ?B T #
 M; QÆB pšM `i +| HÈBX >W5ô
 S?QM; o•M o¬ E} H°` p i`-K iQ- K°i ?²B b m KÈB ; "i ç-m, óæ²M; wX L, K M; "v b r
 ?B M i¢B h`mM; PÆM; K çB M +O J : BÈBXô
 ó_ 'i i®i ô @ : B¼M; M|B +O i•K K /-M /-M #B M K'i F?ÄB ç-m S?QM; o•M o¬ E} X
 h¢B J : BÈB- # M i`QM; h`mM; PÆM; K çB MX
 J†+ L?o J†+ hQ >€+? HšM; H†M; çSM; i`QM; h`mM; PÆM; K çB M- i`QM; HÁM; i
 T?Q i` MX hW b m F?B M; ?2 ? „M i?m"i H¢B +•m +?mv M- i M pQÆM; ; Bª +O pQ
 M? „K ? B K „i H¢B- ? B +€M? i v pÁM; i`QÊ+ M; U+- i` M K†i H°` p i`-K iQ- /QÌM
 +?mv M F i KBM?X
 >Ov .B i J h?¬M H" K°i M?•M p"i p¬ +MM; +QÌM; ç¢BX G" T?| i°+ i`QÌM; +O ; B i°
 i?•M J†+ L?o J†+ hQ >€+? p®M ç½ `i K¢M? K)- M?QM; F i?®M; i` pQÆM; i`B m
 +?Q ? „M +ªK ; B€+ b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+X amv M; ?o ç M HÈB Q+? +O ; B i°+
 hQ >€+? `i F?¬M; ?B p¼M; K'i çB K°i ç²M; KBM? K¢M? K) M?Q p"v X
 L; v H9+ J†+ L?o J†+ hQ >€+? b„T ? i FB M M?šM- K°i p i b€M; +?|B K „i #¶M; H|2
 K çB M ç2M F`iX h` M #ªQ i¼ #^M; ç€ ç2M- i•K K KÎK „i` - M|B pÈB ; B¼M; i?•K
 @ æ²M; wX h ç½ +?¼M` K°i i?m°+ ?¢- pÈB i?U+ HU+ +O ? „M imv i ç®B +| i? i?r
 M; QÆBX *?d +¬M +?9M; i F i KBM?- ; B i°+ L?o S?d æ†+ b) F?¬M; +ÁM H" p'M
 J†+ L?o J†+ hQ >€+? KWM; `Ð,
 @ h?"i i®i [m€X o"v i tBM p i`QÊ+X h` M M; QÌB J E? B G GB i +| K M; /'m ?B m
 M; mv M- ? „M b) /šM bS ; Bª +O M; "B ç M H½M? ç` +O ; B i°+ *' hQ h?¬M; i X
 @ VX
 h•K K pšM M?Q +k F?¬M; #B M b „+ - H¢M? M?¢i ; "i ç-m K°i +€B,
 @ L; QÆB i`Î p çB5

J†+ L?o J†+ hQ >€+? K M; i?2Q i•K ibM? pmB bQÈM;- i?B H K°i +€B pÈB i•K K - b
+?|M; #B M K'i F?ÄB M; QÌB #€iQÈ+ ?mv i i°+ J E? B G GB iX

J†+ L?o J†+ hQ >€+? `ÌB çB F?¬M; H•m- w i?S+ +O J E? B G GB i p®M #` €T+?
M?bM +?mM; [m M?- +| +?9i M; ?B ?Q†+ M|B,

@ s^v ` +?mv M ;b\ ±- b Q i H¢B M; O i?B T çB\

J E? B G GB i +?ŠM; [m +?d H` K°i #€iQÈ+ ?mv i i°+ M?Q M?Ä- ;B€i` /mv M?
M?B K HB M ? ;B[?mv i i°+ p` J :BÈBX a m F?B i•K K +| çQÈ+ iQ HB m p ?mv
L?o J†+ hQ >€+?- ;B€i` /mv M?'i +O J E? B G GB i +kM; +?ŠM; +ÁMX h•K K +
+?d H¢M? M?¢i M|B K°i +•m,

@ *?mv M F i KBM? ç½ tQM; X J'v M; `v b m- M; QÆB ?½v /šM bS ;B^ K` i +?d ç`M
M; mv M5

.Si HÌB ?„M F?¬M; Km®M iB T iK+ M|B M?^K pÈB i M ?mv i i°+ +?T i?'T M`v- +kM; F
M`Q- HB M T?€i` K°i Hm²M; HU+ HQÈM; M;-K K½M? HB iX J E? B G GB i [m v
K çB M •K m ç2M F`i # v` M; Q`BX a m F?B # v` K'v i`,K i`QÈM; X J E? B G G
M,M; +O ?mv i i°+ - H°M p`B +€B b m ç| M? M?`M; ?¢tm®M; i` M ç'iX S?Q b m
M†M; +O h`mM; PÆM; K çB M F m K°i iB M; M? M? +?|M; F?ûT H¢BX

:-M M?Q M; v F?B ;B¼M; M|B +O i•K K #B M K'i- S?QM; o•M o¬ E} +^ M; `v M;²B
T?€i` K M? H M? i?S ? B b m F?B i`î i?`M? *?Q h¬M,

@ h`mv M H M? +?Q M; QÌB çSM; ç-m „+ >^B H` >mv i >^B J Zm•M p` >mv M hšM
? T?€B iU /Q iÈB ;†T i 5

:B¼M; M|B p M; /°B p` ç-v €T HU+ iW çdM? EB K +€+ + Q p9i i`QM; K•v i`mv M p
EB K +€+- ç€K + Q i?O ç M; +?bK i`QM; im Hmv M ç°i M?B M i?S+ idM?- ç²M; i?

@ sBM im•M i?2Q w +?d +O *?Q h¬M5

a m ç| #¼M ?¼ HB M tQ v M; QÌB # v p9i p #®M T?QÆM;- i`mv M ç¢i K M? H M?
+€+ MÆBX

@ sBM im•M i?2Q w +?d +O *?Q h¬M5

*?mM; [m M? h?€M? bÆM- ç€K M?•M pB M +k +O h?€M? çB M +kM; Hk HQÈi iB M
h`M T?€T iK i`T HBM? F?Q iQ HÈM # M /QÈB EB K +€+ p®M H` /`M? +?Q + Q i?O
ç M h?¬M +?T i`mM; F€X \*ÁM ç®B pÈB + Q i?O h?¬M +?T ?`m F€- #¼M ?¼ ç½ +| H
+O [mv i„+X L?[M; i'K #B +O ói?B M ?¢Hm`M pãô ç½ `i F?| ;B9T #¼M ?¼ +| iE
+ Q i?O +?T #`+ M?Q >mv i >^B J Zm•M RM; æ¬M; G B pšM Hm¬M Î „+ >^B F?` i•K
iB M p`Q *?Q h¬MX

>mv i >^B J Zm•M F?¬M; F?| ibK i?'v- +ÁM >mv M hšM i?b H¢B F?¬M; / ibK M?Q
i`mv M i?mv i +O ? T?€B iU /Q M`v #^M iQM? i^M K¢M- `i Bi M; QÌB #B i?`M? im
HU+ +O S?QM; o•M o¬ E} ?B M ;BÌ- M m M?Q >mv M hšM +® w F?¬M; Km®M M; Q
i?¬M i?S+ ibK FB K +kM; +?d M?Q KÁ FBK ç€v #B M- F?| i?m ?Q¢+? çQÈ+ ;bX ol
iU /Q p` h?€M? çB M i`mv M K M? H M? M`v` M; Q`BX

*?d +-M >mv M hšM #B i çQÈ+ K M? H M? M`v- M?'i ç`M? b) M? M? +?|M; +?¢v ç

*?Ì b m F?B iBM iS+ M`v i`mv M` - S?QM; o•M o¬ E} H¢B T?•M T?| M?•M pB M h?

@ æ2K i'i +^ p iQ HB m p ?mv i i°+ +?dM? Hw H¢B K°i H¬M- i +-M T?^B ?B m `ä

@ o•M; i?Q *?Q h¬M5

>B m bm'i +O M?•M pB M h?€M? çB M `i + Q- `i M? M? p`B iÌ ;B'v Mûi KU+ +?Q
p,M +?S+ +O h?€M? çB M çQ ç M i`QÈ+ K†i S?QM; o•M o¬ E}X hQ HB m p ?mv i
K°i +?9i K` i?¬BX

h` M #-m i`lB K•v +m°M K•v i MX S?QM; o•M o¬ E} pšM Hm¬M M;²B t T #^M; i` M q
+?l çÊB- ç²M; i?lB t2K tûi iQ HB m ;?B +?ûT +O h?€M? çB M +l HB M [m M ç M
ibM? T?€i?B M- iQ HB m p ?mv i i°+ ; -M M?Q ç m +?d HQm i`mv M b m +m°+ +?
M?B m H` /Q h?QÆM; E?mM; \*?Q h¬M- +kM; H` K°i Hm²M; i?¬M i?S+ +O *?m hQ
i?"T çQÊ+ iW F?¬M; ;B M ççB i?S M; mv MX

a€M; bÈK M; `v ?¬K b m- /QÈB +?•M M9B EB K +€+ #¶M; tm'i ?B M K°i M; QlB €Q
h`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} #WM; idM?- €M? K„i M?bM p`Q M; QlB €Q t M? ç M;

@ „+ >ªB RM; æ¬M; G B i? K FB M *?Q h¬M5

>mv i >ªB J Zm•M M?bM i?'v S?QM; o•M o¬ E} HB M i?B H - i?¬M i?€B `i ç9M; K

@ V X

S?QM; o•M o¬ E} HçM? M?çi; "i ç-m K°i +€B- b m çl /¼M / T K'v il iQ HB m p ?mv
i`QÊ+ M; QlB- ç²M; i?lB +?d p`Q +?¶ ç®B /B M i`QÊ+ Kfi- MlB,

@ L;²B tm®M; çB5

@ æ iç *?Q h¬M5

>mv i >ªB J Zm•M HB M M;²B tm®M; i`QÊ+ M; QlB S?QM; o•M o¬ E}X

S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?lM; [m M b€i >mv i >ªB J Zm•M K°i pÁM; X aQ pÈB H¬M
M`v ?mv i F?Q p` b€i F?Q M; "T i`lB i` M M; QlB >mv i >ªB J Zm•M ç½; BªK çB `i M
i`l p M; mv M i`çM; - ?B M M?B M >mv i lv L?Q L; K+ ççB T?€T +O v HçB +l iB M #

e8kX *?QÆM; e, >Q`M; h?Q€i E?®M o` h? :BÈB *O "´M h¬M ælM;

S?QM; o•M o¬ E} M;²B M; v M; „M- M;?B K Kfi MlB,

@ h-K [m M i`¼M; M?B K pK M`v i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM pB + M; QÆB i`l i?"M? *?
[m M ? i`U+ iB T ç M F?ª M,M; i²M pQM; +O i°+ i X

>mv i >ªB J Zm•M p®M HçM? M?çi mM; /mM; - M;?2 p`v i?¬M b„+ HB M #B M ç´B-
i`QÊ+- i` M Kfi +kM; H°` p i`M? i`¼M; ,

@ sBM H„M; M;?25

@ *m°+ +?B M i?¬M K H¬M ç-m iB M p®M F?¬M; +?d +l K i°+X *?Q iÈB M v i'i +
/²M p T?Q J :BÈB- #lB pb J :BÈB H`i? HU+ +?O v mi?B ?"M? óh?€B \*´?B T ç`
i?¬M K - i? HU+ +O h?B M æQlM; +ÁM +l T?¬M pQÊi i` M J :BÈB- F?¬M; i? F?
+O +?9M; X J` +?Q iÈB M v- +?9M; i /QlM; M?Q ç m p¬ibM? ? v +® w F?¬M; ç K,
h?B M æQlM; M`v- M; QlB /mv M?'i SM; T?l +?d +l h?QÆM; E?mM; *?Q h¬M /Q K°i
hQÊ+ *?Q h¬M #B M i?"M?- pšM Hm¬M •K i?¬K +?9 w # M T?Q i?B M bSX >¬K M
+MM; +O *?m hQÊ+ *?Q h¬M +kM; ç½ i`l p #ªM i? - T?Q i?B M bS F?¬M; +ÁM B
+?•m M?'i ç`M? H` H9+ +m°+ +?B M i?¬M K H¬M i?S ? B M´` X L m M?Q J :BÈB
+¬M; h?€B *´- p`v i?b +?Q /M +?9M; i +l M?B m *?Q h¬M ?ÆM M[+kM; +?d +l K

@ h +l #B i K°i +?9i p +m°+ +?B M i?¬M K H¬M ç-m iB MX

>mv i >ªB J Zm•M M?È HçB- MlB,

@ J :BÈB- h?B M æQlM; - ?mv i i°+ p` M?•M i°+- ;B[ #®M i°+ K¶B # M ç m +l i` M
+?9M; i KÈB +l i? i²M içB çQÊ+X h`QM; +m°+ +?B M i?¬M K H¬M ç-m iB M- K
i?B M bS ç m iWM; ç€M? p`Q h?€B \*´- M?QM; çl +?d H` ç€K H„i M?„i +O # i°+- +
l HçB # M i`QM; F?¬M; ;B M +O KbM? F? B +?B M pÈB M?[M; i? HU+ F?€+X G9
;B[h?B M æQlM; p` K i°+- ;B[ h?B M æQlM; p` ?mv i i°+ ç m ç²M; i?lB /B M ` +
*?QM? pb ;B[+€+ i°+ ç m +l tmM; ç°i- +kM; F?¬M; # M +?„+ M?Q i?ûT- +?Q M M

iK+i²M iϕB b m+m°++?B M i?−M K X ob M;mv M M?•M M"v M M #®M *?Q h¬M +kM
æQìM; p" ?mv i i°+ î ϕϕB i?S M;mv M X

@ J†+ /M M?Q i? - M?QM; F?¬M; i? F?¬M; ϕ T?ÁM; ?mv i i°+ p" h?B M æQìM;X
+?QM? H" /MM; ?mv i i°+ ϕ FB K +? h?B M æQìM;X L,M; HQÊM; ? B # M M"v F?
t€+ H" M,M; HQÊM; +O ?mv i i°+ #` h?B M æQìM; F?„+ +? X L?bM p"Q ϕB K M"v
h?B M æQìM; H" i?Q+? ?ÊT M?'iX J" ?¬K M v ϕ½ +| K°i +Æ ?°B `i HÈM- H" /Q J .

S?QM; o•M o¬ E} HB M F HϕB K°i H−M iBM iS+ +| ϕQÊ+ iW i•K K - +m®B +MM; M|

@ h ϕ½ +MM; ?„M ϕϕi i?"M? ?B T M;?`- T?€B M;QÆB ϕB ϕ M F?¬M; ;B M ϕϕB i?S M
PÆM; ϕ"K T?€M pÊB ;B i°+ *´ hQ h?¬M;X >mv i l v L?Q L;K+ ϕϕB T?€T +O M;Q
?mv i i°+ /MM; K€m H"K i?S+ ,M X æ•v H" iQ HB m ;?B +?ûT +O h?€M? ϕB M p ?m
?½v t2K [m - ?ŠM H" b) ;B9T Q+? ϕQÊ+ +?Q M;QÆB X

@ a m F?B ϕ M F?¬M; ;B M ϕϕB i?S M;mv M- M;QÆB ?½v î HϕB MÆB ϕ|X L?B KpH
i°+ *´ hQ h?¬M; ϕ®B F?€M; pÊB ;B i°+ L?o S?d æ†+ ϕQÊ+ h?B M ϕQìM; i`Ê;B
?½v HB M ? pÊB M;QìB i?®M; i` ?mv i i°+ - +kM; H" i?Ov i´ ?mv i i°+ i`QM; i`mv i
*´ p" ?mv i i°+ F i KBM?X P i M?'i- i m v i ϕ®B F?¬M; i? ϕ +?Q ?mv i i°+ p" h?B M
M;?`X L m F?¬M; +| ? B # M ϕ®B ϕ`+? H" ?mv i i°+ p" h?B M æQìM; F i KBM? H"K
J :BÊB p" h?B M æQìM; +kM; b) HB M KBM?X J°i F?B # # M iϕK i?ìB #Ä [m i` M
b) F?¬M; +| K°i +?9i ?B p¼M; M"QX h M;?o- M;QÆB p"i ϕ m ?ŠM H" ϕ m ?B m `ä

>mv i >ªB J Zm•M +ª M;QìB +?'M ϕ°M; - M;~M; ϕ−m H M- +mM; FQM? M|B,

@ sBM *?Q h¬M v M i•K- RM; æ¬M; G B +?Q /M HB m KbM? +kM; b) ?Q" M i?"M? M

@ *?mv M M"v M;QÆB +| i? +?¼M # M;QìB i?2Q +MM; - SM; pB M /Q M;QÆB [mv

@ æ iϕ *?Q h¬M F?¬M; #B i H9+ M"Q i?b tm'i T?€i\

@ L; v H" T iS+X

S?QM; o•M o¬ E} +?ÊT K„i K°i +€B- M|B M?Q ϕBM? ϕ|M; +°iX

@ o•M;5

.WM; K°i +?9i- >mv i >ªB J Zm•M M|B,

@ *?mv M M"v i Km®M /ŠM i?2Q # i M "„+ >ªB iM ϕ² ϕB ϕ M F?¬M; ;B M ϕϕB i?S
?Qϕ+?- i b) M?ì #¼M ?¼ ϕQ iBM p X

@ V X

S?QM; o•M o¬ E} ;"i ϕ−m,

@ h ϕ½ M|B H" SM; pB M /Q M;QÆB [mv i ϕ`M?X

>mv i >ªB J Zm•M T?'i i v €Q ϕSM; /"v- M?bM ` # M M;Q" B EB K pU+ M|B,

@ *€+ M;QÆB ?½v [m ϕ•v5

S?QM; o•M o¬ E} ϕ½ bÊK +?9 w iÈB K'v i M "„+ >ªB iM ϕ² pŠM Hm¬M ϕSM; # M M;
iB M; +O >mv i >ªB J Zm•M i`mv M ` M;~M /†K- i?•M ?bM? K'v M;QìB M"v HB M
i?2Q tB M; tQ+? H„+ HQ tm'i ?B M i` M ϕdM? EB K +€+X

@ h? K FB M *?Q h¬M5

" M;QìB F?QK KbM? ?"M? H X

@ V X

S?QM; o•M o¬ E} +kM; ϕSM; /"v ϕ€T H - ϕ²M; i?ìB M|B,

@ L m M;QÆB ϕ½ K M; i?2Q M;QìB i`QÊ+ F?B ϕ M- p"v ?½v H" T iS+ H M ϕQìM; ϕB

v MB K pW ç°M;- i`QM; ?Q F?¬M; i`QÊ+ /®+ M9B EB K +€+ #¶M; M´ HÈM K°i iB M /šM ç M J :BÈBX

@ sBM *?Q h¬M v M i•K- +?9M; i¬B M?`i ç`M? b) F?¬M; H`K M?K+ bS K¢M;5

.Si HÌB- >mv i >ªB J Zm•M HB M çB ÎT?Q i`QÊ+- # M;QÌB +ÁM H¢B çB T?Q b F?¬M; ;B M ç2M i®BX

G9+ # M;QÌB ç M- i•K K bÈK çQÊ+ S?QM; o•M o¬ E} i?¬M; #€Q ç½ /B iªM ç€K h`mM; PÆM; K çB MX

a m K°i iB M; b`K- #®M +°i bûi iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; i`QÊ+ +Y h`mM; PÆM; #®M M;QÌB >mv i >ªB J Zm•MX

ó_-K5ô

*Y HÈM h`mM; PÆM; K çB M F m K°i iB M; KÎ`°M;- bQÆM; KM K +m²M +m°M iV ;B¼M; M¡B •K i`-K iW i`QM; çB M p M; H M,

@ h`i +ª p`Q çB5

J`v M;QÌB M?bM M? m K°i +€B- b m ç! #QÊ+ M? M? p`Q i`QM; h`mM; PÆM; K çB çB M- #¼M ?¼ HB M M;? M? ç!M €M? K„i H¢M? HMM; +O i•K K iW T?Q i` M +?B

@ L m #ªM i? ç½ +?¼M +€+ M;QÆB- p`v i +kM; F?¬M; M¡B i? K ;b M[X

h•K K H½M? ç¢K M¡B- iB M i v T?`i K°i +€BX h` M #`M `²M; #^M; FBK HQ¢B i`QÊ- # v ` # M M;Q`B- /WM; H¢B Î i`QÊ+ K†i #®M M;QÌBX

@ LQÊ+ +O h`¼+ h? K i`b H`v çQÊ+ i`QM; Gmv M L;K+ H-M i`QÊ+ ç½ /MM; ? i`² +! i? H`v K°i +?9i K€m +ÁM H¢B iW i`QM; i?•M i? Gmv M L;K+ *?B oQÆM;X h p ç çUM; MQÊ+ +O h`¼+ h? K i`b- i`QM; +Æ i? ?„M pšM +ÁM K°i +?9i MQÊ+ h`½ ç½ H`v #®M +?ûM K€m K +O ?„M- +°M; i? K K°i +?9i K€m i` M M;QÌB i ?¬K M v M;QÌB +€+ M;QÆB m®M; M¡- K†+ /M F?¬M; i? #B M +€+ M;QÆB i?`M? K i°+ i? /MM; ç +ªB i¢Q i?•M i? +€+ M;QÆB- bÎ ?[m K°i +?9i ç†+ i?M +O v m K - M?Q p M?[M; ?mv i i°+ iB iB M FB `²BX

"®M M;QÌB BK H†M;X >mv i >ªB J Zm•M +kM; F?¬M; M¡B ;b- M?"M H`v +?ûM i`Q b¢+? K€m K i`QM; +?ûMX " i M „+ >ªB iM ç² +ÁM H¢B +kM; i?2Q b m m®M; +¢M

h•K K T?`i i v T?ªB K°i +€BX #®M +?B + +?ûM HÈM FB H¢B # v i`Î p i` M #`M ` ?SM; i?9 [m M b€i #®M M;QÌBX

h`QM; ç¢B çB M i`QM; M?`i i?ÌB M i oM? H¢BX

óæMM;5ô

"®M +°i bûi K`m çÄ i?šK ç°i M?B M iW #-m i`ÌB h`mM; PÆM; K çB M ç€M? tm®M ~M +?S i`QM; +°i bûi FB F?B M i•K K F?¬M; F?ÄB ;B`i KbM?X h•K i?¬M ?„M pW K çB M H`T iS+ /`T /ÌM M?Q MQÊ+ ;ÉMX "®M +°i bûi HÈM #^M; ? B M;QÌB ¬K tmv çB M ç€M? p`Q #®M M;QÌBX

@ 5

"®M M;QÌB F m H M K°i iB M;- i?•M ?bM? ç m çÈM `mM `~v K°i +?9iX a m K°i F?„+ #` # Q i`MK i`QM; +°i bûiX

ó* Q i?O +¬M; HU+ h?¬M +`T ?"m F€ m®M; K€m K p`Q- #B M ?! [mª M?B M FBM K +kM; `i #`i M;ÌX

"®M +°i bûi iQ HÈM pW tm`i ?B M HB M #B M K`iX a m F?B +°i bûi K`m çÄ i?šK # ?bM? +O #®M „+ >ªB iM ç² ç m +?bK i`QM; bQÆM; KM K /`v ç†+- # M i`QM; H iB M; `QiX

óæ®T ç®T5ôö

h`QM; K°i +?m¶B iB M; p M; M?Q ç"m M´- iWM; ?"M; F?9+ tQÆM; #|M; HQ€M; iW
M?¬` M; Q`B /¼+ i?2Q K°i çQìM; +QM; X

ó:"Q5ô

"®M iB M; iB M; ;-K •K i`-K M?Q /½ i?9 p M; H M- iWM; ç¬B +€M? €+ K K"m ç2
M; QìB M?¬` X "®M +?B + +€M? €+ K çQÊ+ T?€T i„+ J :BÈB # M +?Q M,M; HU+ c
KÎ`°M;- #¶M; M?B M HçB`9i p i`QM; +Æ i? X

ó"MM;5ô

EbM? T?QM; imM; # v i?´B i M bQÆM; KM [m M? M; QìB- H°` i?•M i? # M ç-mX >
#®M M; QìB pšM +ÁM`i T?ªM +ªK pÈB v m K - +?Q M M +kM; F?¬M; [m€ [m2M ?b

@ h®i H„KX *€+ M; QÆB +?d H` K°i T?¬M; B Q /`+?- i +kM; F?¬M; +| M; ?o pKM
+O pB + /mv i`b ?bM? i?€B v m K X .M b Q F?B ç M ççB i?S M; mv M- +€+ M; QÆB
K +| w M; ?o M?Q i? M`Q i`QM; M?B K pK H-M M`vX

@ æWM; [m M- M; QÆB +kM; H` HQ`B M; QìBX

a m M; QìB >mv i >ªB J Zm•M- K°i i M „+ >ªB iM ç² F?¬M; pmB M|BX

@ JçM? E? - çWM; M|B M[5

>mv i >ªB J Zm•M RM; æ¬M; G B H½M? ççK +„i HìB- b m ç| M|B pÈB i•K K T?Q

@ E?¬M; #B i iB T i?2Q +?9M; i M M H`K i? M`Q\

@ h b) ;¼B i M #€iQÊ+ ?mv i FB iÈB- +€+ M; QÆB +S i?2Q ?„M çB ç M F?¬M; ;B
H` çQÊ+X L?Ê F„- +?mv M M`v +€+ M; QÆB H` ççB #B m +?Q h`mM; PÆM; K ç i
KçM? K) +O >Ov .B i J h?¬M +QìM; ççB i`QM; K„i ?mv i i°+ - +?Q M M H`K pB + F
H9+ +€+ M; QÆB Î h?€B *´X *€+ M; QÆB T?ªB ?mM; ?„M; +`M [m´v- Km®M ;B i H`;
Hw /Q +kM; pšM ;B i M?Q p"vX >W- ç€K [m, ?9i K€m ç| +?d FQM? bÊ +QìM; ;Bª i?-
b) ;B9T Q+?`i M?B m +?Q +€+ M; QÆBX

h•K K ?ì ?[M; M|B,

@ h?m" M iB M M|B K°i +•m- çWM; M M ?B m H-KX J†+ /M i H` K°i i`QM; T?•M i?-
i?ìB +kM; H`i•K K +O ?„M- +?Q M M çWM; M|B +?mv M +O HQ`B M; QìB pÈB i X
+€+ M; QÆB +| #B i içB b Q pÈB i?B M iQ M?Q M? m- ?ÆM i`,K i`B m M,K i`¬B [
?"m F€ çdM? + Q- +ÁM K°i F T?B i?,M; +?d ?ÆM M;`M pçM M,K HçB +| i? i?"M?

h•K K +kM; F?¬M; +?ì #¼M ?¼ i`ª HìB- HB M iU KbM? M|B` ,

@ "ÎB pb +€+ M; QÆB ? M M?€i ?ÆM ?„M- F?¬M; /€K ç®B K†i pÈB i•K K +O KbM
i`®M Î K°i ;|+ b€K ?®B M?[M; pB +KbM? ;•v M M- ?„M HçB ç M; +MM; i ççi i?"M?
K°i ç€K ? M M?€i- M?Q p"v K` +kM; +| i? i?"M? iUm \*?Q h¬M i?b KÈB ç9M; H` +|

e8jX *?QÆM; e, >Q`M; h?Q€i E?®M o` h? :BÈB *O "´M h¬M æ|M;

h•K K ?B M M?B M F?¬M; +| w ç #¼M ?¼ Î i`QM; ççB çB M bmv M; ?o M?[M; p'M c
[mv i„+ i`QM; ?Q F?¬M; HB M / Q ç°M; X a m F?B K°i pÁM; b|M; ;ÊM M´B` - #€i c
GB i p K†i M; Ð M;`M; #¶M; tm'i ?B M i`QM; ççB çB MX

•M? K„i [mûi [m i•K K T?Q i` M ççB çB M- J E? B G GB i F?¬M; F?ÄB ?ÆB F
+?m`M #` /MM; H iB i +O ?mv i i°+ #B m i?` bU i¬M FQM?-i•K K HB M T?'i T?'i

@ E?¬M; +¬MX J E? B G GB i- #®M M; QÌB #¼M ?¼ b) i?2Q M; QÆB çB ç M ç¢E
i`QÎM; +O +€+ M; QÆB ç²M; w +?mv M ? B # M F i KBM?X \*?mv M M`v +| [m M ?
iS+ H M çQÌM; X _ M; Q`B +ª çB5

G¬M; B Q /`+? M`v h•K K pšM ç w ç M >mv M hšMX >mv M ok HoM? pU+ +O >mv
;B M?"T HB M KBM?- i•K K b) +| i? T?€i ç°M; +?B M i` M? J :BÈB K°i +€+? F?

@ o•M; i?Q h`mM; PÆM; ç¢B ç i¬M FQM?5

J E? B G GB i F?QK M; QÌB i?B H K°i +€B- b m ç| ;B[M;mv M iQ i? HMB` T?Q
+¢M? #®M M; QÌB "„+ >ªB HB M M|B,

@ JÌB #®M p` i?2Q i 5

o K†i >mv i >ªB J Zm•M pšM H¢M? HMM;- H`K +?Q M; QÌB i F?¬M; M?bM` #B M
;"i ç¬m- i?2Q b m J E? B G GB i çB` # M M; Q`B h`mM; PÆM; K çB MX

a m F?B M,K M; QÌB `ÌB F?ÄB- i•K K HB M ç|M; +Y HÈM +O h`mM; PÆM; K çB M
F?¬ F? MX

a m F?B >mv i >ªB J Zm•M `ÌB çB F?¬M; H•m- EB K +€+ H¢B i`Î M M M ioM?X >`
`i #Q ?B K- ;B®M; M?Q i?¬M HQM; i?'v ç¬m K` F?¬M; i?'v çm¬B- iBM iS+ +| HB
S?QM; o•M o¬ E} iBM iQÎM;- p` + Q M?•M iB M #®B M`v M?'i ç`M? b) tm'i ?B MX

JQÌB M;`v b mX

ó*°T5ô

a m K°i iB M; p M; M?Ä- i`QÈ+ M; QÌB S?QM; o•M o¬ E}- K°i F?®B ç€ HÈM F?QªM
ç°i M?B M i M`½- # i?"M? p¬ b® KªM? M?Ä M^K `ªB `€+X J°i MY F?®B ç€ FB /
iW /QÈB ç'i ?B M`X

S?QM; o•M o¬ E} #bM? ioM? mM; /mM; M?bM F?®B ç€ FB #B M i?"M? ?bM? /€M;
`M tQ v H¢B- M? M? +?|M; KÎ`°M; `X h`QM; M?€v K„i K°i #|M; M; QÌB iW i` M
i`QÈ+ K†i S?QM; o•M o¬ E}- +?QM? H` >mv M hšM pšM Hm¬M F?¬M; #B i mM; iQ

@ >b ?b- iB m iY- +?9M; i H¢B ;†T K†i `²BX

>mv M hšM pm®i ? B +?ÁK `•m i` M K¬B `k tm®M;- +QÌB ?b ?b M|BX

@ >mv M hšM iB M #®B- M;`B K¢M? F?Ä2 +?S5

S?QM; o•M o¬ E} KdK +QÌB M|B,

@ h?"i F?¬M; M;Ì- MÆB K` M;`B iB K im H¢B +?QM? H` # M /QÈB EB K +€+ i X

@ >` ?"- ç•v H` K°i MÆB `i i®iX hB m iY- # M ç¬m M; QÆB +?¼M KªM? ç'i M`v ç
pU+- ç9M; H` +| €M? K„i b€M; bm®i M?Q i M,K ç|X J'v i M FB i` M? i` M? ç'm ç'm
M`v H` +?9M; F?¬M; [mªM ç M- ç9M; H` K°i MÆB i? M? i`M?X

J†+ /M p K†i pšM i`M ç`M?- M?QM; i`QM; HÁM; S?QM; o•M o¬ E} H¢B FBM? ?½
F?¬M; M;?o iÈB- H9+ ç¬m HU +?¼M MÆB M`v ç i?"M? H"TEB K pU+- b•m i`QM;
i?O +O ? T?€B iU /Q M?Q p"vX

>¬K M v M;?o H¢B- M?'i +Y M?'i ç°M; +O KbM? 2`^M; ç m ç½ #` ç®B i?QÆM; M?
i?Q+? pb b Q i¢B ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M- >mv M hšM H¢B +| p Đ•đH¬Đ• v

>Q" M; +9B ç-m i?Î /®+ F`+? HB i- F?Q iS+ iÄ ` v m Èi ?¶M HQçM- ?B M M?B M ?
M?B m bS+ HU+ +O ?„MX

:B[i`lB ç'i ?Q" MiQ" M v M ioM?X æ Q h?-M p" *?B M h•K +kM; M;WM; ?¬ ?'T- b[

h` M #-m i`lB- "´M h¬M M;Æ M;€+ M?bM >Q" M; Î T?Q /QÈBX "´M h¬M p®M +| i?
M?'i i` M i? ;BÈB M"v- +MM; pÈB M,M; HU+ T?•M iQ+? bmv /B M KçM? M?'iX "i
[m - ?ÆM M[+?Q ?„M çO i?lB ;B M- ç m +| i? M?l p"Q M,M; HU+ bmv /B M #B M
ç ibK ` ç-m K®BX aQM; H-M M"v "´M h¬M HçB +ªK i?'v K K M;X

*?Q /M bmv /B M M?Q i? M"Q- "´M h¬M ç m F?¬M; i? ?B m çQÊ+- pb b Q >Q" M;
?„M +?Q KbM? K°i +€+? F?¬M; ? #ªQ HQm M?Q p"vX

h?lB ;B M i`¬B [m iWM; +?9i i`QM; v M H†M;X J°i ?²B H•m b m- "´M h¬M #¶M; p
M;QlB >Q" M; HB M çSi ` X

@ 5

*?B M h•K p" æ Q h?-M FBM? M;ç+ çSM; H M- ;¬M M?Q F?¬M; /€K iBM M?bM H M

@ >„M ?„M HçB i?ª ?„M5

*?B M h•K ;B"i KbM? MlBX *?d +| æ Q h?-M KÈB #B i? B +?[ó?„Mô M"v +| ;b F?€

ó•K -K5ô

hQ" M #°i? ;BÈB HçB M´ p M;X *?B M h•K p" æ Q h?-M FBM? ?½B M?bM H M i`lB
HbM? tm'i ?B M i` M ç-m "´M h¬M- ç-m # M FB H" K°i F?QªM; `°M; `½B- F?¬M;
ççQ i`"M p"Q- +?QM? H" F?Q iS+ +O h?€B *´K" ? B M;QlB p¬ +MM; [m2M i?m°+ p

"´M h¬M M?bM +?^K +?^K p"Q >Q" M;- +?"K `½B pQÆM K°i M;|M i v F?¬M; i€ p i
i?¬M; ççQ T?Q i` M- +kM; F?¬M; MlB HlB M"QX

hW MÆB M"v ` M;Q" B- w +O "´M h¬M ç½ #B m ççi `ä `M; i?2Q ç°M; i€+ M"vX

>Q" M; M;ç+ M?B M M;~M; ç-m H M- M?bM "´M h¬M ?²B H•m- i` M K†i H° ` K°i b
K¼B M;QlBX J°i p i €M? b€M; i?Q€M; ?B M H M i`QM; K„i >Q" M;- "´M h¬M F?¬M;
*?B M h•K i?b HçB ?B mX

h`QM; €M? K„i FB +| K°i bU i?'i p¼M; p" imv i p¼M; ~M ;B'm i?"i b•m- ç²M; i?lB H
;„K F?l K" ?B m çQÊ+X

óo Q5ô

a m F?B i?Q€i F?ÄB i`lB #m°+- >Q" M; +kM; F?¬M; çÈB H•m- i?•M i? H„+ K°i +€B
T?Q i` M h? :BÈB- i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K'i F?¬M; imM; iQ+?X

hçB F?QªM? F?„+ >Q" M; #B M K'i i`QM; i?¬M; ççQ €M? b€M;- i`€B iBK ;¬M M?Q
p" *?B M h•K ç°i M?B M HçB b®M; HçBX > B M;QlB KB M; HQçB F?¬ F?®+- /MM
i`QM; çlB i? i?B i M?bM p ?QÈM; "´M h¬MX

h?lB ;B M p"Q H9+ M"v M?Q #` ?l i?"M? p¬ b® T?-M- K¶B ;B•v ç m i`¬B [m K°i +€
HÁM; F?€i p¼M; M?Q çB M +m²M; - M?QM; ? B M;QlB +kM; F?¬M; /€K MlB ;b- #lB
.QlM; M?Q M;?2 çQÊ+ iB M; HÁM; +O ? B M;QlB- "´M h¬M +m®B +MM; tQ v M;QlB
#ç+ #B MªQ K°i i`"MX

ó_„+ `„+5ô

sQ+? b„i i` M M;QlB ? B M;QlB i?2Q iB M; çSi Hb X hçB F?QªM? F?„+ i? M?•K FE
F?¬M; /€K iBM p"Q K„i KbM?- i`€B iBK pšM ç M; ç"TH M i?bM? i?`+?X

ó•K5ô

aU p m B b Q È M ; i` Q M ; H² M ; M ; U + ? B M ; Q Ì B + Á M + ? Q i ? Q € i` F ? Ä B K B M ; - ? | i ?
H U + H Q È M ; F ? ¬ M ; i ? F ? € M ; + U + m ® M H` v X h` Q È + K „ i # B M ª Q K ° i i` M - ; B ® M ; M
F , - H ¢ B ; B ® M ; M ? Q + ? d i` Q M ; F ? Q ª M ? F ? „ + - ? B M ; Q Ì B ç ½ t m` i ? B M i` M K t i ç` i
i W + ? m M ; [m M ? i` M p` Q K k B X

> B p ¼ M ; ç Q ç M i ? Q Ì M ; i ? Q Ì M ; M ^ K M ; Q` B / U ç Q € M + O K ¼ B M ; Q Ì B X

> B M ; Q Ì B M ; Æ M ; € + ç S M ; i` M K t i ç` i K M ? K ¬ M ; - + k M ; F ? ¬ M ; M ? 9 + M ? Q + ? - ; B ®
p W + Y ç ° M ; - i` i + ª i` Q È + K „ i ç m b) # B M i ?` M ? ª Q ª M ? - H ¢ B i` Î p i` Q M ; h ? : B È B

a m F ? B ? B p` ó F ? € + ? [ m ç Q Ì M ; ô H • m M ?` i i` Q M ; h ? : B È B ç ½ ` Ì B ç B - "´ M h ¬ M +
h ? : B È B X > „ M H Š M ; H † M ; ç S M ; v M i ¢ B + ? ¶ K ° i H 9 + - b m ç | F ? Q M ? + ? • M M ; ² B t
H È M p` ` ª B ` € + + | ç Q È + i W > Q` M ; X

h` Q M ; H 9 + "´ M h ¬ M p ¬ w i ? S + b m v M ; ? o M ? [ M ; i ? S M` v - i ? Ì B ; B M + ? m M ; [m M ? #
H 9 + M ? M ? H ¢ B + | H 9 + + ? " K X * k M ; F ? ¬ M ; # B i i` ª B [m # Q H • m - F ? B "´ M h ¬ M K
i` Á M ; K „ i i` „ M ; # ¢ + F B ç ½ ? Q` M i Q` M # B M i ?` M ? K` m p` M ; M ? ¢ i X

"´ M h ¬ M v M H † M ; ç S M ; /` v - K ° i K b M ? H Š M ; H † M ; ç B t m ® M ; ? Q F ? ¬ M ; - i ? - M b „ + #
ç B p` Q i` Q M ; i ? - M ç B M i Q H È M p` i` M ; M ; ? B K p W K È B ? b M ? i ?` M ? X > „ M # , M ;
ª Q i ¼ # ^ M ; ç € ç 2 M ? Q` M i Q` M ; B ® M ; M ? Q i` Q M ; F w S + T ? Q i` M ç ¢ B ç B M - ? B
ç € ç 2 M M ? Æ M # | M ; - b m ç | M ? „ K K „ i H ¢ B X h` Q M ; ç ¢ B ç B M F ? ¬ M ; + Á M K ° i i B M ; ç
"´ M h ¬ M + k M ; # B M K` i K ° i + € + ? F € /` X

L Æ B M` v ; B ® M ; M ? Q ç ½ # B M i ?` M ? K ° i h ? : B È B i` ® M ; ` ¶ M ; ? Q p ¬ - F ? ¬ M ; + | #` i

Í T ? Q i` M - i ? ¬ M ; ç ¢ Q € M ? b € M ; K` > Q` M ; ` Ì B ç B M ? M ? + ? | M ; F ? û T H ¢ B X h ? : B
ç | ? Q` M i Q` M M ; , M + € + ? p È B F ? ¬ M ; ; B M F ? € + X

Q P Q

h ¢ B J : B È B X

* ? û K ; B i p š M F ? ¬ M ; M ; W M ; - M ? Q M ; H ¢ B F ? ¬ M ; + | i ? H U + M` Q / € K i m v i B M t • K +
ç ° Z m M ; • K T ? Q i • v # „ + X h ? U + H U + F B M ? M ; Q Ì B K` > Q` M ; i` B M ? B M i` Q M ; ó + m
M ? B T i Q` M # ° + Q Ì M ; ; B ª J : B È B X L ; v + ª > Q o ¬ \* ? B Z m • M + k M ; F ? ¬ M ; T ? ª B H` ç
+ ? ¼ + ç M ? „ M X

a m K ° i H m² M ; € M ? b € M ; i ? Q € M ; [m - > Q` M ; K M ; K t i M ¢ K` m # ¢ + ; - M M ? Q p Ð M €
K` m ç 2 M ` ° M ; i ? M M ; i ? b M ? - ; B ® M ; M ? Q K ° i M ; ¬ B b Q # , M ; H Q È i [m # - m i` Ì B - t m`
+ O [m ® + ç ° Z m M ; • K X

h ¢ B F ? Q ª M ? F ? „ + t m` i ? B M i` M # - m i` Ì B [ m ® + ç ° Z m M ; • K - i ? • M ? b M ? + O > Q` M
i ?` M ? + U + i o M ? - M ? Q # ` b` K b û i ç € M ? i` 9 M ; M ; Æ M ; € + H Æ H Y M ; i` M F ? ¬ M ; X

" M / Q È B M ; Q Ì B - [m ® + ç ° Z m M ; • K T ? ² M ? Q M ; ` v t Q ç ½ i B m i M M ? Q F ? | B - K`
? M M ; p o F B ? ¬ K M v + k M ; i` Î M M i` ® M ; ` ¶ M ; - F ? ¬ M ; i b K ç Q È + #` i F € /` m p i M
* ? m M ; [m M ? i` M i Q + ? M` v H` p ¬ b ® i ? B i ? i` M F ? m v i M ^ K ` ª B ` € + i` M K t i ç` i M S
¼ H 9 + M ? 9 + ç M ; ; † K M ?` K M ? [ M ; i ? B i ? M` v X h` i + ª ç m ; B € M i B T + ? S M ; K B M
+ ? B M i` M ? ` i H • m `² B X

• M ? K „ i + O > Q` M ; i W i W [ m û i [ m - + m ® B + M M ; / Q Ì M ; M ? Q ç ½ ? B m M Æ B M` v t ª v`
@ :` Q 5

h` Q M ; i B M ; ` Q i - K ° i p Á M ; € M ? b € M ; i` „ M ; + ? | B K „ i i W i` Q M ; i ? • M i ? > Q` M ; # „ M`
L Æ B € M ? b € M ; i` „ M ; ? O v / B i F B + ? B m ç M - i ? B i ? - + Q M # ¼ - + M M ; p È B i` i + ª K ¼
? Q` M i Q` M + ? ¬ M p M B X

h B M ; ` Q i + U + ç Q M p` ; B` M / [F B p M ; H M Î i • v # „ + J : B È B - F ? B M + ? Q p ¬ b ®
i ?` v ç m` m M `~ v X h ? M ? • K b „ + # û M M | B ` ª p È B i Q` M # ° J : B È B - M ? • M p` i ç d M ? +
+ M M ; p È B H Y ; B` M i` Q M ; H Á M ; F ? ¬ M ; i ? /` T i „ i X

hB M; `Qi K°i ?²B H•m KÈB M;WM;- +MM; H9+ ç| i?•M ?bM? +O >Q`M; +kM; #B
Zm M; •K Î i•v #„+ J :BÈBX

QPQ

h¢B EB K +€+X

a m F?B ?Q`M i?`M? ;B Q /`+? pÈB i•K K - S?QM; o•M o¬ E} +kM; #Èi çB çQÊ+ K°i
i?b +?mv M [m M i`¼M; M?'i H` T?ªB M? M? +?|M; ?Q`M i?`M? bmv /B M ó[mv i„+
h¬M- M?QM; bU /mM; ?ÊT ;B[S?QM; o•M o¬ E} p` h? M? GQM; pšM F?¬M; çQÊ+ ?
b|i `i HÈMX "B M T?€T /mv M?'i H` T?ªB #M ç„T H¢B Î M?[M; K†i F?€+X

h`QM; ç-m S?QM; o•M o¬ E} M? M? +?|M; bmv /B MX óZmv i„+ +O FB Kô +kM; F?
;-M M?Q ç½ ?Q`M iQ`M i?Q€i F?ÄB +`T #"+ +O v LB K EB K h? ç¢B T?€TX æ•v
p¼iôX S?QM; o•M o¬ E} HQ€M; i?Q€M; +| +ªK ;B€+- M m +?di?¬M; [m i•K [mv iK
EB K h? ç¢B T?€T- Km®M bmv /B M ` ó[mv i„+ +O FB Kô i?b t€+ bm'i [m€ M?Ä
/`B ç^M; ç€M; i?b +kM; F?¬M; +| i?m ?Q¢+? ;bX L?QM; ç•v H¢B H` +€+? /mv M?'i

h`QM; im Hmv M p` bmv /B M /`B ç^M; ç€M;- S?QM; o•M o¬ E} p®M F?¬M; +| F?€
+`M; F?¬M; +?9 wiÈB i` M çdM? h?€M? bÆM # M +¢M?- #|M; /€M; "´M h¬M ç½ `i H
o•M o¬ E} +kM; F?¬M; #B i "´M h¬M ç½ iU M?®i KbM? i`QM; h? :BÈB +O ?„M- iB

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- K°i w MB K ç°i M?B M HQÈi [m i`QM; ç-m S?
ç-m HQ¢B +ªK ;B€+ M`v +ÁM KÆ ?²- M?QM; `i M? M? ?„M HB M M„K #„i çQÊ+- ?
+ªK ;B€+ M`vX

ó õZmv i„+ +O FB Kô +?QM? H` ç¢B #B m +?Q i´M i?QÆM; #ªM M;mv M M?'i- +k
;BÈB M`vX L| F?¬M; +?d ç¢B #B m +?Q FB K- K` +ÁM ç¢B #B m +?Q ç Q- i?QÆM;
K M; iQM? i´M i?QÆM; i`QM; i`QM; pki`K M`vX L m Km®M #B i õ[mv i„+ +O FB K
#ªM i?•M ç +ªK M?"M #ªM +?'i +O +€+ HQ¢B i´M i?QÆM; i`QM; pki`K M`vXô

E?B w MB K M`v ?B M H M `à ``M;- S?QM; o•M o¬ E} M;?2 çQÊ+ i`€B iBK +O KbM
t t,K- K°i +ªK ;B€+ pmB bQÈM; K½M? HB i /•M; H M i`QM; HÁM;X >„M #B i KbM?

oÈB +¬M; HU+ ?¬K M v +O S?QM; o•M o¬ E}- M?[M; i?S +| i? i?QÆM; ?¢B ç M ?„
ç-m M;|M i v- /MM; i?•M i? M`v çB i?U+ iB M ?B M M?B M H` F?¬M; çQÊ+X >ÆM
H` +ªK M;°- /o M?B M F?¬M; +¬M +¬M; HU+ [m€ + QX

h¢B F?QªM? F?„+ M`v- Gm•M >²B [mv i +O Zm•M h?B M h?QÆM; H¢B ?B M H M
>„M M?È H¢B H9+ +ÁM i`QM; Gm•M ?²B HoM? pU+ +O Zm•M h?B M h?QÆM;- w +
b® Hm•M ?²BX

h`ª GÌB oÈB h`Q+? .šM

e8eX *?QÆM; e, >Q`M; h?Q€i E?®M o` h? :BÈB *O "´M h¬M æ|M;

>çi M?Ä K`m i`„M; óFB K t€ HÈBô ;B[i`€M S?QM; o•M o¬ E} M?ªv H M K°i +?9ix
M?ªv H M- /QÈB /®+ M9B EB K +€+- ç€K +QÌM; ;Bª h?€B *´ ç M; ç„K +?bKi`QM; im
K°i Hm²M; wi?S+ +QÌM; ç¢B pQÊi [m iQÎM; iQÊM; iW çdM? EB K +€+ p¼i H M- +
i`QM; ?Q F?¬M;X h¢B F?QªM? F?„+ Hm²M; i?¬M i?S+ T?•M ` i`,Ki`B m F?¬M; ;E
çB- T?Q i` M /®+ M9B- K°i Hm²M; ;B|i?´B [m i|+ ç2M? B # M; ÁK€ +O S?QM; c
tm®M;- F?Q iS+ i?m°+ p ?„M +kM; ?Q`M iQ`M #B M K'i F?ÄB çdM? EB K +€+- ;B
pÄ `¶M; i`QÊ+ /®+ M9BX

h`QM; p¬ b® F?¬M; ;B M pki`K- K¶B F?¬M; ;B M ç m M;? M? ç|M K°i p` F?€+? ç†
M? i?´B [m - i`QM; M?[M; F?¬M; ;B M M`v ç½ tm'i ?B M M?[M; M?•M HQ¢B +| F?r

i`QM; +Æ i? #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| M,M; HQÊM; ?Ov /B i i`lB ç'iX o w M; ?o M
M?B M ?"M; H•K +€+ F?¬M; ;B M- ?| i?"M? ?bM? M; QlB M"v +kM; +?d H" M?[M; M

"¼M ?¼ H" iQÊM; [m•M- i?Ê` M- FB K F?€+?- ç Q +m²M; i¢B F?QªM? F?„+ w i?S
K'i F?ÄB i?•M i? - +m°+ b®M; +O M?[M; M; QlB M"v ç½ i?"i bU #„i ç-mX

aBM? K¢M; +O +QM M; QlB Hm¬M M; „M M; OB M?Q p"v- i`QM; M?€v K„i ç½ [m i`
ç'i p" M; - i`l p pÈB +€i #KBX æ®B pÈB M?•M p"i M?Q S?QM; o•M o¬ E} i?b K°i i`, K
M?Q +| i? #Ä [m X

S?QM; o•M o¬ E} +kM; F?¬M; +?9 w iÈB- H9+ ?„M +?B i?¬M i?S+ i?"M? i`, K i`B n
id F?¬M; ;B M- HoM? M; ° ó[mv i„+ +O FB Kô- # M i`QM; EB K +€+ bWM; b[M; +|
v M H†M; pm®i p2 +QM Gv GQ M tBM? ç T i`QM; M; U+- €M? K„i tmv M [m F?? ?Î
+€+ /"v M†M; M?bM p"Q #|M; HQM; +O ?„MX h`QM; +†T K„i +O +¬; €B tBM? ç T H
b•m ç"KX

:B| M? i?'B [m /®+ M9B- +kM; K M; çB K°i iB i?¬M i?S+ +m®B +MM; i`QM; +Æ
F?QªM? F?„+ i?¬M i?S+ ?Q" M iQ" M #B M K'i F?ÄB i?•M i? ?„M- # M i`QM; EB K +
p M; H M iB M; i?Î /"B +O i`+? K`+? +O +¬; €BX

QPQ

h¢B J :BÈB- # M i`QM; F?m `WM; +'K F}X

L?` ?Q" M; iY M æS+ GB i p" •K \*€i \*´ æS+ HŠM; H†M; çSM; Î T?Q i` M +•v +®B
M; ¼M HY p" F?|B /"v +m²M +m°MX LÆB M"v /QlM; M?Q ç½ #B M i?"M? K°i #B M
M|M; `U+ F?B M +?Q F?m `WM; +'K F} i`Î i?"M? K°i pMM; ç'i iY pQM; X

J" i'i +ª M?[M; çB m M"v +?d pb M æS+ GB i ç½ ç€M? i?S+ K°i +QM v m i?9 ?¶M ç
`WM; +'K F} M"vX

u m i?9 +O >²M; >Q M; i?¬M; i?QlM; ç m +| i?U+ HU+ `i +QlM; ç¢B- +MM; pÈB
i?B M iQM? +O #¼M +?9M; F?B bBM? ` ç½ +|X J¶B +QM ?mM; i?9 >²M; >Q M; i¢
;B i +?|+ + Q +'T- `i Q i v m K /€K i` m +?¼+ p"QX J" /QÈB F?m `WM; +'K F} `ä`
iQ HÊM ç½ i²M i¢B iW ?¶M ç°M # M ç-mX

h`QM; F?m `WM; +'K F}- M?[M; +•v +®B /"v ç†+ i?U+ i +?QM? H" K°i HQ¢B ;¼B i?
ç°Mô- K" HQ¢B i?U+ p"i M"v p®M H" i?S+ ,M v m i?Q+? M?'i +O v m i?9 ?¶M ç°M
ç€K M; QlB M æS+ GB i i`QM; F?m `WM; +'K F}- +m®B +MM; ç½ i?S+ idM? +QM ?m
F?¬M; ;B M /Q M| KÎ` /QÈB HÁM; ç'i M"vX

"i F M æS+ GB i? v •K *€i *´ æS+ ç m F?¬M; +| #B m ?B M ;bX h`QÈ+ M; QlB #¼
#¢Q Hmv M` iW ;?B +?ûT i` M i`K ;B'v / / +O M æS+ GB i ç M; HB M iK+ t¬M; H
i?m"i ó#B M K ô ç H`K iB m ? Q bS+ HU+ +QM v m i?9 ?¶M ç°M çdM? +'T M"vX

ó:"Q5ô

u m i?9 ?¶M ç°M ;¬K H M- i?•M i? çQÊ+ # Q T?O i`QM; M; ¼M HY #'i /B i- +| ? B
çm¬B €+ K - i`QM; KB M; F?¬M; M; WM; T?mM` M; ¼M HY ç€M; bÊX " M M; Q" B
b€M; HoM? pU+ çÄ`U+ / Q ç°M; - K¶B H¬M HoM? pU+ F?Q€+? i`B M` ç m +| ç¬M;
K„i #` ç®i i?"M? i`Q #KBX

@ L| ç½ ;B i +? i [m€ M?B m i?m°+ ?¢ +O M; QÆBX oÈB b® HQÊM; i?m°+ ?¢ +Ql
`^M; +kM; F?¬M; +?`m M' B bU i`M i?'i M"vX L m M?Q +ÁM iB T iK+- +?d bÊ çÈB ç
+O M; QÆB ç½ +?ŠM; +ÁM çQÊ+ # Q M?B m M[X

•K *€i *´ æS+ +m®B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M|BX

@ *?Q M M KÈB +-M i p" M; QÆB` i vX

*"m i`ª HlB +O M æS+ GB i ?Q" M iQ" M M^K M; Q" B /U HB m +O •K *€i *´ æS+X

@ *?QM? H" #•v ;Bl- hmv i æ®B HoM? pU+-` i v5

L?`?Q`M; iY M æS+ GB i M?bM F?¬M; i`mM; - ç°i M?B M [m€i H MX :-M M?Q M; H M- î+m®B i-K M?bM +O M æS+ GB i- K°i [mª+¬m HY M?Q K†i i`îB K M; i?2Q # v tm®M; M?Q bûi ç€M? F?¬M; F`T #QM; i BX \*QM v m i?9 ?¶M ç°M FB /QîM; M M?'i ç`M?- M?bM ` çQÊ+ M æS+ GB i p`·K *€i *´ æS+ KÊB H` ç¬m bÄ i'i +ª M?[M ?¶M ç°M #`+?¼+ ;B`M #¶M; T?mM ` M°B ç M +O KbM?X

GîB +O M æS+ GB i pW ` F?ÄB KB M; - pB M M°B ç M M|M; `U+ +O v m i?9 ?¶ ? B M; QîB- iWM; çÊi b|M; M?B i +| i? MmM; +?ªv b„i i?ûT iW T?Q i` M`T tm®M; #B M ç´B- +´ i v M?' + H M- €M? b€M; +O hmv i æ®B HoM? pU+ HB M #WM; H M ` i v- K°i w M; ?o #¶M; HQÊi [m i`QM; ç¬m ·K *€i *´ æS+X .Q /U K°i +?9i- +m®B · T?çK pB T?ÁM; M; U+O hmv i æ®B HoM? pU+ ` - # Q #¼+ H'v +ª M æS+ GB i îb

@ L; QÆB ç½ +| K°i [mv i ç`M? `i +?QM? t€+X

:B¼M; M|B HçM? H)Q +O M æS+ GB i i?'T ç M KS+ F?¬M; i? M; ?2 i?'v p M; H L; v H9+ ·K *€i *´ æS+ /MM; hmv i æ®B HoM? pU+ M; ,M +?†M +¬M; FQ+? +O v m GB i +kM; ç²M; i?îB ` i vX ·M? b€M; i`QM; K„i +?Êi H|2 H M- +†T K„i +O M æS K°i T?B M i®B ç2MX ·K *€i *´ æS+ çSM; i`QÊ+ M; QîB M æS+ GB i #¶M; +ªK i?'v T?Q b m i`mv M ç M- `i M? M? HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ +O M æS+ GB i i æS+ GB i ;B®M; M?Q ç½ #B M i?`M? K°i M; QîB F?€+- i`î M M ·K i`-K p` ç€M; bÊ- ` €M? b€M; ç2M M?B T M; QîBX o`Q ;Bî T?9i M`v- HB M? ?²M i` €+ ~M M'T i`QM; HB ç½ M?"M H'v [mv M F?®M; +? i?·M i? - iU KbM? ` i v ç®B T?| pÊB +QM v m i?9 ?

ó:``Q5ô

M æS+ GB i iB M H M T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+- pQÊi [m i?·M i? ·K \*€i \*´ æS+ - KîK M?Q pçM iB M; +?m¬M; +MM; F mX hB M; i?ûi M`v +ÁM ?mM; €+ ?ÆM p` #€ ççQ ?

ó"²M;5ô

·K *€i *´ æS+ i`¬M; i?'v M?[M; bÊB i| + +O M æS+ GB i iU ç°M; # v H M b m ç¬m- K`m ç2MX h` M F?m¬M K†i p®M i`„M; b€M; +O M æS+ GB i H9+ M`v +kM; ?B M ` ;·M H€- i'i +ª ç m ?°B iK ç M KB M; +O ?„MX

óS?M5ô

h`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O ·K \*€i \*´ æS+ - K°i ?ÆB F?|B +U+ F€·K i` p` ?„+ €K /`M; tmv M [m p€+? +?„M hmv i æ®B HoM? pU+ +O ?„M- T?mM p`Q i` M M°B ç tQ v i`ÁM FB X

ósQ i5ô

J†i M; Q`B M°B ç M M|M; `U+ +O v m i?9 ?¶M ç°M #` F?|B ç2M T?mM i`9M; HB M ç²M; i?îB ?ÆB F?|B ·K i` p` ?„+ €K FB #¶M; i M i?`M? iWM; Hm²M; - i`ªB `°M; F? [m'M [m M? M°B ç M iQ HÊM # M +?„+ M`v K°i pÁM; X

ó*°T5ô

J`m b„+ +O M°B ç M v m i?9 i`î M MªK ççK- €M? b€M; p®M `U+ `Ð ç½ K'i çB- #B i?QîM; H,M ? B pÁM; - b m ç| M^K v M #'i ç°M; X

@ L; Q5

h` M #-m i`îB- v m i?9 ?¶M ç°M FB K'i çB M°B ç M- +?·M i`QÊ+ pmM; H M- M; Y ;`QX

@ >W- ç9M; H` iU ibK çQîM; +? iX

:B¼M; M|B F?`M F?`M M?Q`M iQ`M F?€+ #B i iW i`QM; KB M; M æS+ GB i T?€i ` - K°i iB M; ç½ #B M K'i F?¬M; i?'vX E?B ·K *€i *´ æS+ K°i H-M M[M?bM i?'v M tm'i ?B M i` M i`îB + Q- çSM; M; v T?Q i`QÊ+ v m i?9 ç M; FBM? ?QªM; FB X

h v T?^B ;BÆ H M- K°i +?MK F?|B ç2M iW i`QM; i v M æS+ GB i #¶M; FûQ /`B i?`M
+?|M; M;QM; iK- ?| i?`M? K°i i? M? i`QÌM; FB K FBK HQÇB T?€i` €M? b€M; K`m
h`¬M; i?`v i`QÌM; FB K i`QM; i v M æS+ GB i- €M? K„i v m i?9 ?¶M ç°M FB +`M;

M æS+ GB i +,M #^M F?¬M; +?Q M| +Æ ?°B +?Çv i`®M- #`M i v p m M; H M- i`QÌM; M
i?ŠM; p`Q ;B[ i`€M v m i?9 ?¶M ç°M X L°B ç M +O v m i?9 ?¶M ç°M +?QM? H`iB
H`M; m²M ;®+ HU+ HQÊM; - K'i çB M°B ç M i?b i?U+ HU+ +O v m i?9 ?¶M ç°M b) ;

@ :`Q5

h?2Q iB M; ` M `d- v m i?9 ?¶M ç°M HB M iW ;B[F?¬M; i`mM; `ÆB t m®M; X

h`QM; €M? K„i 2 / +O •K \*€i \*´ æS+- M æS+ GB i iW F?¬M; i`mM; çB t m®M; M?Q
+ÇM? i?B i? +O v m i?9 ?¶M ç°M- i`QÌM; FB K i`QM; i v T?^B p m M; H M K´ i?B i
M æS+ GB i ç½ +„i çSi K°i F?®B / i?`i Î/QÊB #KM; v m i?9 ?¶M ç°M M`v- +?QM?
F?€+X

ó_`Q ``Q5ô

M æS+ GB i ?`B HÁM; p~v K€m i` M ó;B'v / / ô çB- b m ç| +~M i?"M +m®M HÇB M
@ L°B ç M +O v m i?9 FB K†+ /M #`i /MM; F?Q iS+ •K i` H`K ¬M?B K- M?QM; +K
M| +?Q M;QÆBX a m F?B Hm v M ?| - K F?Q +O M;QÆB M?'i ç`M? b) iBM? i?m-
G`K tQM; M?[M; +?m v M M`v- M æS+ GB i?B M M?B M `i + Q ?SM; - i?m" M KB M
@ æ iÇ5

•M? K„i •K *€i *´ æS+ /B ç°M; i?2Q M æS+ GB i- ç²M; i?ÌB ç€T HÌBX a m F?B i?'v
æS+ GB i K°i ?ÆB /"T i„i M°B ç M +O v m i?9- bU #`i M p`2 M; B i`QM; HÁM; •K *
ó:`Q5ô

L; v H9+ M æS+ GB i +~M i?"M +`i ó;B'v / / ô p`Q i`QM; M;U+- +?m~M #` `ÌB F?/
iB M; i?ûi; B"M /[~M +?S / Q ç°M; +QÌM; çÇB #¶M; HQÊi [m # -m i`ÌB F?m `WM; +
F?ÄB /WM; #QÊ+- +MM; pÈB •K *€i *´ æS+ ç²M; i?ÌB H°` p H„M; M;?2X

L;?2 çQÊ+ iB M; i?ûi; B"M /[FB - i` M K†i M æS+ GB i HQ€M; i?Q€M; H°` p #`
T?QÆM; ?QÈM; K°i +?9i- +m®B +MM; ?„M i?Î T?`Q M? M?ÄK- i?^HÄM; M;QÌB`

@ •K *€i *´ æS+- i ?ÄB M;QÆB- +| T?^B K'v i M M; m t m~M i`QM; pQÆM; i`B m FB
ç° Zm M; •K ? v F?¬M; \

M æS+ GB i tQ v ç-m HÇB M|B pÈB •K *€i *´ æS+X

L;QÌB Î/QÈB K€B ?B M F?¬M; i? F?¬M; +9B ç-m X •K *€i *´ æS+ b m v M; ?o K°i +?
ç| - M; ~M; ç-m H M M|B,

@ G9+ i iÈB- iWM; M;?2 K'v i M çÇB iQÈM; i`QM; pQÆM; i`B m M|B ç M +?m v M /
+O [m®+ ç° Zm M; •K ç M F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m- /•M; +?Q # ?Ç H`K çÇB çB M
#B i #¼M +?9M; +| i?"i bU H`K p"v ? v F?¬M; X

@ *€B ;b5

M æS+ GB i ; -M M?Q F?¬M; /€K iBM p`Q i B KbM?,

@ "¼M +?9M; HÇB /€K H`K M?Q p"v \*?" +??" - T?K ?Q`M; F?^ €B +O i - #ÎB p b M
+?¼+ ç M K°i F ç`+? ç€M; bÊ`²BX >` ?`- i?"i H`i?9 p`- F?¬M; M;Ì ç€K M; m t m~M
M;®+ M?Q p"v X

L;QÌB +?9 w iÈB >Q`M; ç°i M?B M ?`M; H•K- +MM; pÈB HY ;B"M F?¬M; i? H„M;
F?¬M; +?d +| HBM? ?²M i` €+ i`QM; #B M w i?S+ M æS+ GB iX

e8dX *?QÆM; d, *? i

E?B i?•M?bM? +O >Q`M; M?Q b Q #,M; HQÈi[m #-m i`lB i•v #„+ J :BÈB- iQ`M
#„+ J :BÈB ç m`mM`~v i`QM; iB M; `Qi; B`M/[ +O ?„MX G-M M`v i`i +^a v m K ç
KbM?X L; v +^a M æS+ GB i p`•K \*ëi \*´ æS+ i`QM; F?m`WM; +`K F}- KÈB pW H`
i?S # iW i` M M; QlB v m i?9 ?¶M ç°M- H9+ M`v +kM; çlM; +?†i F?Q iS+ +O KbM?
K°i çB K ç2M iW +U+ ç°M; ç M +U+ ioM? HÆ HYM; MÆB +?•M i`lBX

>Q`M; i`¬B M´B i`QM; ?Q F?¬M; K°i +€+? F€ /`- €Q +?Q`M; K`m ç2M`°M; i?MM;
T?`i T?ÆX hWM; çQ`M F?Q iS+ ç2M i®B F?¬M; M; WM; iW i`QM; +Æ i? ?„M iÄ`
K„i +O ?„M T?ëi` €M? b€M; M?Q b Q i`lBX

@ :`Q5

>Q`M; ç°i M?B M M;~M; ç-m- ?€ KB M; `Qi H M K°i iB M; M?Q tmv M[m +^a b„i ç†
`Qi +O ?„M F?B iS+ ;B`M H9+ i`QÈ+- H-M M`v i`QM; iB M; `Qi HçB /QlM; M?Q +†

óPM;5ô

hB M; `Qi +O >Q`M; pW #B M K`i i`QM; #-m i`lB- iQ`M #° K†i ç`i i•v #„+ HB M`
çdM? ç-m +O >Q`M;- iWM; Hm²M; F?Q ç2M +m²M +m°M M?Q b¬M; #B M /¼+ i?2Q
iK ç M- ?! i?`M? K°i pÁM; tQ€vX E?Q K•v K`m ç2M +`M; H9+ +`M; M?B m- #-m i
b€M; i®B- HQ€M; i?Q€M; ;•v +?Q M; QlB i K°i €T HU+ p¬ ?bM?X

ó•K5ô

J°i +°i bûi K`m iQK iQ HÈM ç°i M?B M H!2 H M iW b•m i`QM; #-m i`lB- pW tm`i ?E
iÆ M?Ä- /¼+ i?2Q i-M; K•v M?`T M?¬ H M p #®M T?QÆM; X h?2Q +°i bûi- #-m i`l
iQ HÈMX

h`QM; p¬ b® F?¬M; ;B M # M M; Q`B J :BÈBX

æ¬M; ç^aQ €+ K HQm Hç+ i`QM; pk i`K- b m F?B [m®+ ç° +O >Q`M; i?`M? H`T H
;B M- i`Ê ;B9T i?m i?“T HU+ HQÊM; iQM M; QĐM;- H9+ M`v ;B®M; M?Q M; ?2 i?`v
pB + ç M; H`K HçB- M;~M; ç-m M?bM H M i`lBX J` ç-m +m®B €M? K„i +O #¼M
F?¬M; ;B M J :BÈBX

ó:`Q5ô

*?d +?®+ H€i b m- p¬ b® €+ K HQm Hç+ i`QM; pk i`K`Qi H M K°i iB M;- ?! i?`M?
H M F?¬M;- iW i`QM; F?¬M; ;B M i`mv M #€ iQM M; QĐM; +O K¶B i M HQÈi` - #

óæMM;5ô

GçB H` K°i iB M; b`K HÈMX h`QM; i`lB ç`i +m²M; T?QM; ;`Q i?ûiX o¬ b® €+ K HQ
M?Q #-v +?•m +?“m HQÈi [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- i?¬M; [m ?® ç2M iQ HÈM FE
€+ K M`v iW i`QÈ+ ç½ çQÈ+ >Q`M; T?€B ç M +€+ ;!+ pk i`K ç i?m i?“T HU+ HQÈi
#¼M +?9M; HçB ?QlM; SM; HlB F m ;¼B +O >Q`M; iW +€+ MÆB iK p X

h`QM; pk i`K ?Q F?¬M;- >Q`M; ç½ i`î i?`M? +?O M?•M +O i`i +^a €+ K HQm Hç+-
+O i? HU+ i€M HQçM M`vX

óL; Q5ô

J°i i M €+ K +! #®M +†T bWM; ;`Q H M- +?B + çm¬B /`B pmM; p~v- tQ v K°i pÁM;
tm®M; +€+? i?•M i? >Q`M; ?ÆM M, K KQÆB i`QÊM;- b m çl +mM; FQM? M`K`çT
Ml- p¬ b® €+ K ç M; M?2` ,M; ?€ KB M; F?€+ +kM; M? M?`M; ç`T +€M? ?ç tm®M;

E?¬M; M;WM; +! €+ K iW i`QM; ?® ç2M i` M #-m i`lB # vtm®M; - iQ i? M?Q i`B r
+?ÊTH"THÁ2 +?B m`¼B- >Q`M; ;B®M; M?Q K°i [m•M +?O M; "vi"Mi? - HŠM; H†M
p` +kM; H` +m®B +MM; +O ?„MX hW ç-m ç M +m®B >Q`M; ç m F?¬M; M?9+ M?Q+
T?Q iQÊM; X

J°i ?²B H•m b m- F?B pÁM; tQ€v K`m ç2M i` M #-m i`lB F?¬M; +ÁM €+ K # vtm
+?mM; [m M? >Q`M; ç½ # Q i`MK iQ`M #° K†i ç'i- ?! i?`M? K°i T?B M K`m ç2MX >
+m®B +MM; ç½ +Y ç°M; - +?"K`½B tQ v ç-m- +†T K„i H¢M? H)Q p¬ ibM? M?Q [m
+?"K`½B [mûi [m i` M M; QlB ç€K €+ K X

@ :`Q5

>Q`M; #¶M; M?B M M; Y ç-m- H¢B T?€i` K°i iB M; i?ûi /`B #ûM M?¼MX *?Êi M;
`€+? - i`K €Q +?Q`M; K`m ç2M`°M; i?MM; i?bM? b m p B ?„M #¶M; iW; B[ `€+?` H
i`€B T?ªB F m H M K°i iB M; - ;B®M; M?Q K°i ç¬B +€M? €+ K KÎ` X J°i iB M; óp C
i?`M? K°i #!M; ç2M KlªQ +?mB p`Q i`QM; ?® ç2M iQ HÈM KÎ` i`QÊ+ M; QlBX

ÍT?Q b m- ç€K €+ K i`QM; K„iT?€i` b€i F?Q çB M +m²M; - i?•Mi? ?¢i?`T tm®M
i?2Q b m >Q`M; #„M p`Q i`QM; ?® ç2M iQ HÈM /šM ç M F?¬M; ;B M J æ >Q`M; F

ÍT?Q i•v M K J :BÈB +! K°i iÁ +mM; çB M bWM; b[M; p` ?Q H X æ¼ H¢+ i?B M
M; "v F?¬M; ç K # v HQÊM +?mM; [m M?X hÁ +mM; çB M ?Q H F?¬M; ;B®M; M?Q
+?QM? H` *?9M; J çB M iB M; i, K HWM; Hšv J :BÈBX

G9+ >Q`M; i`B m ?²B i`i +ª €+ K i?m°+ p [m®+ ç° Zm M; •K i`QM; ?`M; id F?¬M;
J çB M- K°i M K iY im`M i9 F?¬M; ;B®M; HQ`B M; QlB €M? K„i pšM Hm¬M M?bM p
æ®B pÈB ç¬B K„i`U+`ÐK M; QlB M?Q b Q i`lB M`v- F?¬M; ;B M p` F?QªM; +€+?

@ >¬K M v i Km®M`lB F?ÄB #ªQ i¼ K°i H€iX

" M i`QM; \*?9M; J çB M- æ¼ G¢+ \*?B oQÆM; G° h•v S?€T UGm+B72`V ç°i M?B I
#ªv i M æ` L; K+ [m•M +?OX

@ 5

h`QM; ç¢B çB M KlK`i #¶M; b€M; H M- #ªv +†T K„i`ûi H¢M? ç°i M?B M KÎ` - ç²M
+?O +O #¼M ?¼X

@ æ¢B M?•M Km®M bY /KM; #ªM i? b Q\

h?•K >ªB [m•M +?O GÊB lv M æ¢i; B"i KbM? M?bM ç¢B i?B M bY i`QÎM; M; "v tQ

@ æ9M; p"vX

G° h•v S?€T H¢M? M?¢i; "i ç-m K°i +€B- K€B i!+ /"T /lM M?Q b!M; #B MX

GlB pW MlB` - #ªv [m•M +?O ç m FBM? ?½BX E iW b m F?B T?ªM #°B h?B M æC
p` æ¼ G¢+ \*?B oQÆM; i`QM; i`mv Mi?mv i M`v pšM F?¬M; ?`lB F?ÄB #ªQ i¼
h•v S?€T ç m +?d /U p`Q M, M; HU+ ?bM? +?B m F?¬M; ;B M ç†+ #B i p`ªQ /B m
ç`+? - +ÁM #ªM i? pšM Hm¬M F?¬M; ? +Y ç°M; X

@ L?QM; i?Q ç¢B M?•M- M m M?Q J :B` G†+ UJB+? 2HV #B i çQÊ+ #ªM i? +O M
/šM i?2Q i?B M bS +O h?B M æQlM; ?`M; H•K J :BÈB- 2`^M; +?9M; i¬B F?! K`M

E?OM; "® [m•M +?O hQ æ¢i G æ†+ HQ H„M; MlBX

@ h +kM; F?¬M; `lB çB [m€ H•mX h`QM; F?QªM; i?lB ;B M M`v +€+ M; QÆB iQ`M
/`M; +¬M; FQ+? M?Q p"vX J°i F?B J :B` G†+ i?B i`B M óh?B M æQlM; *Sm h?K+ô-
i•K çB5

@ L?QM; K`

@ E?¬M; M?QM; ;b +ª- w i ç½ [mv i`²BX

G° h•v S?€T M|B M?Q çBM? ç|M; +°iX "ªv æ` L;K+ [m•M +?O p®M +ÁM Km®M M| ç-m tm®M;- +| +?9i bÊ ?½B M|B,

@ o•M; i?Q ççB M?•M5

G° h•v S?€T ;"i ç-m- ? B i v ç†i H M i v p`M- +?"K `½B iW i` M #ªQ i¼ çSM; /"vX çSM; H M- iQ`M #° *?9M; J çB M ç m i?2Q ç|`mM; +?mv MX

ó"MM;5ô

h?•M ?bM? G° h•v S?€T M;?B M; [m - H"TiS+ #B M K'i F?ÄB ççB çB MX hW t t i`„M; iWi`QM; *?9M; J çB M # v` - b m F?B # v çQÊ+ K'v i`,K i`QÊM; HB M +?mB K'i F?¬M; +ÁM i?'vX

hçB h`mM; PÆM; K çB MX

hçB F?QªM? F?„+ #ªM i? G° h•v S?€T çSM; /"v F?ÄB #ªQ i¼ - i•K K ç M; M;²Bi` im Hmv M #¶M; KÎK„i` - €M? K„itmv M [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M M?bM p ?QÊM ç¼ Hç+ i?B M bSX

óh M G° h•v S?€T M`v Hm¬M ibK #€m p"i- H-M M`v HçB bY /KM; #ªM i? - 2`^M; H +O >Q`M;X >W- +QM +€Q ;B` ?bM? +?BK M`v ô @ h•K K bmv M;?o- i`QM; M?€v G° h•v S?€T- t2K i?Y +| HÊB Q+? ;b +| i? +?B K çQÊ+ ? v F?¬M;X

ó_-K5ô

> B +€M? +Y HÈM ç|M; +?†i ç°i M?B M KÎ`°M;X \*m²M; T?QM; +m®M i?2Q bQÆM i`QM; i`M` - i•K K ç½ F?¬M; +ÁM i?'v #|M; /€M; i`QM; h`mM; PÆM; K çB MX

h`QM; F?¬M; ;B M J æ >Q`M;X

æ¬M; çªQ >„+ •K oB M *?BM? [m•M #`v i`"M +?Ì çÊB i` M K†i ç'i K M? K¬M;X L?[ M?"M H M? +O >Q o¬ \*?B Zm•M- iW i`QM; pk i`K ?Q F?¬M; ç2M F`i i`Î p - #´bmM >Q`M;- ``i M? M? HçB ç®B K†i pÊB K°i +m°+ +?B M KÊBX

L; v T?Q i`QÊ+ ççB [m•M- J æ >Q`M; K†+ HQM; #`Q K`m ç2M +?„Ti v çSM; Îi` H M #-m i`B K•v ç2M [m v +m²M;X >„M ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ +O ç®B T?QA

h`QM; HÁM; J æ >Q`M; ?B m `ä- ç®B pÊB +Q`M; ;Bª +'T #"+ M?Q >Q`M;- Km®M F?¬M; H` +?mv M / /`M;- Km®M ibK imM; iQ+? +O Zm M; •K i?¬M çB M +kM; F?¬ i?B B ;B M +O ?„MX æ®B pÊB ç€K i?¬M iY T?Q b m ç½ iU iB M ?`M? ç°M;- J æ > # Q M?B m- /M b Q #ªM i?•M iÁ i?¬M çB M M`v +| bS+ ?9i ``i HÈM- +kM; F?¬M; içQ ?bM? ?Q H K` i?¬BX æB m /mv M?'i M;Q`B /U HB m H` >Q`M; HçB F?¬M; +?

GB M iB T #`h? M? GQM; p`"ç+? >´ i`QM; #®M i?€M? i?9 h?€B \*´ +¬M; FQ+?- H +¬M;X .QÊB ibM? ?m®M; i`¼M; i?QÆM; M?Q p"v K` ?„M +ÁM +| i? #Ä +?çv- J a p"MF?Q +O KbM? F?¬M; i®i K` i?¬BX

@ æ½ i?¬M; #€Q +?Q #¼M ?¼ +?Q \

J æ >Q`M; H M iB M; ?ÄB- +kM; F?¬M; [m v ç-m HçBX

@ " ?ç- ç½ i?¬M; #€Q +ª`²B- M?QM; F?¬M; i? t€+ ç`M? H` #¼M ?¼ b) ç M K'v M oQÆM; i`B m ççB i iv K†+ €Q #`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM? i`ª H`BX

@ V- M?Q p"v H` çO `²BX

J æ >Q`M; ?`B HÁM; ;"i ç-m K°i +€B- b m ç| F?¬M; M|B i? K ;b M[- €M? K„i M? çB K i`QM; ?Q F?¬M;X E?Q iS+ +O ç®B T?QÆM; ç½ +`M; H9+ +`M; ;¬MX

ó•K5ô

a m K°i iB M; p M; HÈM FBM? ç°M; HÁM; M; QÌB- K°i ?® ç2M iQ HÈM M? M? +?|M; H
?® ç2M iQ HÈM FB - K°i #|M; M; QÌB F?Q iS+ +QÌM; ç¢B tm'i ?B M i`QM; K„i ç€K v
ç°T p`Q K„i K¼B M; QÌB H¢B H` +†T K„i `ûi H¢M? M?Q b Q i`QM; #|M; i®BX

h` M +?B M i`QÌM; v M ioM?- M; v H9+ H9+ >Q`M; ?`M; H•K- M?B i ç° # M i`QM; F
;BªK K¢M?- F?¬M; F?Q ;¬M M?Q i`Î M M M;QM; i` X

ó"MM;5ô

>Q`M; çSM; Î i` M + Q- Qm M?½ iW F?¬M; i`mM; ç€T tm®M;X > B MY €Q +?Q`M
M;QÌB `k tm®M; F?ûT H¢B pÈB M? mX

J æ >Q`M; p K†i M;?B K i9+ M?bM p T?Q i`QÈ+- ? B i v ç†i Î b m M;QÌB ç°i M?
F?Q ç2M iW i`QM; +Æ i? ?„M iÄ ` - ?| i?`M? /¢M; K•v H`T HÁ2 MÆB HÁM; #`M i
€M? +?ÈT K`m H K H|2 H MX

ó•K5ô

h¢B F?QªM? F?„+ ? B +?•M >Q`M; +?¢K ç'i- iQ`M #° F?¬M; ;B M #¶M; `mM; H M
M;QÌB F?´M; H² p¬ ?bM? /MM; bS+ H„+ HQ +€B F?¬M; ;B M M`v K°i +?9iX

óPM;5ô

h?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M ? T /`B ç°i M?B M KÎ`°M;X Í # M FB F?¬M; ;B M- €+ K
+MM; p¬ i`M F m H M- iW # M i`QM; HB M iK+ i`M` X

óæMM;5ô

J°i iB +?ÈT tmv M [m K•v ç2M i?"i /`v i` M #-m i`ÌB- +?Êi H|2 H M`²B #B M K'iX
#B M K'i- #-m i`ÌB ç°i M?B M i®B b-K H¢B- +?bK p`Q i`QM; K°i HQ¢B #|M; i®B F

ó•K5ô

a•m i`QM; #|M; i®B- K°i çB K €M? b€M; K`m H K H'T H€M? T?€ pÐ ?Q F?¬M; - ç€M
;B M iQ HÈM /mv M?'i K` ç€K €+ K pk i`K FB +| i? çB [m X æ| H` K°i [mª +¬m
F?¬M; B +?9 w iÈB [mª +¬m M`v H` /Q M;QÌB M`Q T?€i` X

@ :`Q5

>Q`M; pW T?€i;B€+ çQÊ+ +¬M; FQ+? ç M iW pQÆM; i`B m J æ >Q`M; M`v- ç°i M
K„i H|2 H M p ;B`M /[X a m K°i F?„+- i?•M ?bM? +O >Q`M; ç½ #B M K'i F?ÄB p`i
[mª +¬m b'K bûi FB M?Q K [m,X >„M ç°i M?B M pQÆM i v T?ªB` - +QÌM; ?`M? +?
+?S M,M; HQÊM; ?Ov /B i ?MM; ?"m FB X

ó•K5ô

L,K M;|M i v T?ªB b„+ #ûM+O >Q`M; /MM; bS+ M„K H¢BX L,M; HQÊM; ?MM; ?"m
b'K bûi FB +,M #ªM F?¬M; F`T #°+ T?€i- HB M F m H M tb tb- #` >Q`M; /MM; i?U

>Q`M; M? M?`M; #|T i„i [mª +¬m b'K bûi M`v- b m ç| tQ v ç¬m H¢B M?bM +?^K +
h v T?ªB +O ?„M;BÆ H M i?"i+ Q- ?QÈM; p T?Q ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m J
b m M;QÌB- ç€K €+ K pk i`K ?QM; T?'M;`Q H M- T?2 T?~v ç¬B +€M? €+ K K`m ç2
?QÈM; ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m J æ >Q`M;X

e83X *?QÆM; d, *? i k

@ *¬M; FQ+?5

J æ >Q`M; T?'i i v €Q` H M?X

@ :B i5

@ L; Q5

h` M Kti ç'i ç2M F`i- ? B ç°B [m•M M?Q i?Ov i`B m i`M [m - p +?¢K K¢M? p`Q F?¬M; M; WM; iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; X

h`QM; iB M; ;B i +?|+ ç-v i`lB- >Q`M; p` J æ >Q`M; M?bM M? m- çSM; î ? B ç- [m M? H` #|M; ç2M +?mv M ç°M; - iB M; H ;B i F?„T MÆB- ? B M; QlB H¢B M?Q M?Q+?X h'i +^a v m K +?ûK ;B i M? m ç m iU ;B€+ pÁM; [m #¼M ?¼X

•M? K„i +O >Q`M; +kM; F?¬M; /WM; H¢B H•m i` M M; QlB J æ >Q`M; - #¶M; M?B /WM; î i?¬M çB M H'T H€M? T?€i` €M? b€M; p¬ i`M T?Q t X

ó"²M; 5ô

> B KªM? €Q +?Q`M; T?'i H M + Q- FûQ /`B p T?Q b mX >Q`M; +i #QÊ+ ;B[ F F?¬M; +?"K çB p ?QÊM; i?¬M çB M +O KbM?X h'i +<sup>a</sup> v m K +?"M i` M çQlM; +O i`QM; pÁM; # i?QÊ+ i?b ç½ #` K°i HU+ HQÊM; ç2M i®B p¬ ?bM? ç€M? i?"M? KªM

o ;B"M /[pb #` +QB i?QlM; H|2 H M i`QM; K„i J æ >Q`M; - M?QM; +kM; F?¬M; ` >Q`M; ;B[?Q F?¬M; - €M? K„i /B ç°M; i?2Q b m ?„MX

ó•K5ô

ó•K5ô

>Q`M; +kM; F?¬M; çB çQÊ+ # Q t HB M M; WM; H¢BX

S?Q i`QÊ+ ?„M- +?QM ?® ç2M + Q #^M; K°i M; QlB ç°i M?B M tm'i ?B M /¼+ i?2Q h`QM; K¶B i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M ç2M F`i ç m T?€i` F?Q iS+ +QlM; ç¢BX >Q F M?[M; v m K i` M M; QlB K†+ HQM; #`Q +?"K `½B iW i`QM; M?[M; i?¬M; ç¢Q F?¬ H¢B ç®B /B M pÈB >Q`M; X J°i #|M; ç2M HQÊi [m # M +¢M? +?QM M; QlB F?¬M; t ?B M` X

h`QM; KQlB # pQÆM; i`B m +O J :BÈB- pQÆM; i`B m LB \*´ G¢T hQ p` pQÆM; i`B i`B m h`mM; PÆM; iB m /B i- pQÆM; i`B m h€i *€T G¢T i?b #` [m•M çQ`M ç¼ H¢ p` +QlM; ;Bª çdM? + Q +O J :BÈB ç½ K'i # p`- +?d +ÁM H¢B KQlB p` KB M +QÐM p` pQÆM; i`B m ç¢B ç M`v ç m tm'i ?B M i`QM; F?¬M; ;B M J æ >Q`M; X L; v i F?¬M; ç`M? K°i KbM? ç®B T?| pÈB >Q`M; X

óh?"i F?¬M; ?´ H` H½Q ?² Hv ç½ b®M; p¬ b® M, KXô @ h`QM; F?¬M; ;B M pQÆM; çSM; î K°i; |+ +€+? t +?B M i`QlM; - i?m HB K F?Q iS+ iQ`M i?•M- M; |M; M?bM ib i¬M; K•v T?Q i` M +?B M i`QlM; - K†+ /M G° h•v S?€T +kM; i?m HB K F?Q iS+ - M ç M; î +?¶ ç|- ?ÆM M[+ÁM +| i? t€+ ç`M? G° h•v S?€T +kM; ç½ T?€i ?B M` KbM

*| çB m /M H` i•K K ? v æ¼ G¢+ \*?B oQÆM; G° h•v S?€T ç m F?¬M; ç w ç M M? r ç m i`T i`mM; p`Q ? B M; QlB +O +m°+ +?B M M`v- +?m`M t€+ ?ÆM H` i`T i`mM; p

h`¬M; i?'v +?QM i M pQÆM; i`B m ç¢B ç tm'i ?B M- F?|2 KB M; J æ >Q`M; +m®

@ *?Q p`- i?¬M +€+? +O Zm M; •K \*?O h?¬M M; `v tQ ç M; î i` M K i?•M M`vX > +?Q p` iÈB- +kM; F?¬M; T?ªB H` pb tBM +?Q p` ;B9Ti ç®B F?€M; pÈB i M Zm M; K€m ç i? - i'i +<sup>a</sup> M?[M; i?S M; ° çQÊ+ iW Zm M; •K i?¬M çB M M`v b) +MM; +?B i`QÊ+ K„i- FQM? tBM +?Q p` ?½v i¢K i?lB #Ä [m i` M? +?'T- +MM; i`šK HB M i?O +?O M`vX \*ÁM p ? B pB M i?¬M +€+? i` M M; QlB ?„M- T?ªB t2K i?U+ HU+ p` p`M

*?QM ;½ ç¢B ç M; ?2 p`v +kM; F?¬M; H° ` / Q ç°M; i•K ibM? M`Q- pšM +ªM? ;B€- iS+ ;B"M î T?Q i`QÊ+X h?U+ HU+ ç¢i ç M KS+ ç° pQÆM; i`B m ç¢B ç - F?¬M; + +kM; F?¬M; T?ªB v m K #bM? i?QlM; +| i? bQ b€M? çQÊ+X Gm`M p i`Q im - ç€ M`v F?¬M; B iU M?"M i?'T ?ÆM bQ pÈB J æ >Q`M; X

@ L;QÆB v M i•K çBX *?d +—M çB m FB M i?Ä K½M- +?9M; i çQÆM; M?B M b) ` J°i i M pQÆM; i`B m ççB ç HçM? HMM; M|BX E?¬M; B #B i óçB m FB M i?Ä K½ JQìB i M pQÆM; i`B m ççB ç pQÊi [m€ +`T h?B M J h?—M ç²M; i?ìB HB M i?O- K M?'i ç`M? i`QM; HÁM; >Q`M;- M?QM; +ÁM +?Q çO ç F?B M ?„M /WM; #QÊ+X

@ :`Q5

J€B i|+ /`B b m ç—m >Q`M; T?'i H M- ?€ K²K T?€i` K°i iB M; `Qi +?|B i B- ç²M; i? iB +?ÊTX JQìB i M pQÆM; i`B m ççB ç +ª FBM?- ç M; Km®M i`€M? çB- F?¬M; M; H M iB M; —K —KX GÁM; #`M i v +O >Q`M; +kM; F?¬M; T?€i` #'i F€ +¬M; FQ+? M

h?2Q #`M i v +O >Q`M; +?`K `½B M•M; H M- i`QM; K†i ç'i ç2M F`i- K°i iÁ i?—M ç iW /QÊB ç'i p¼i H M- # v p ?QÊM; F?¬M; i`mM; X \*?mM; [m M? h?—M çB M H`K'v HçB i?"i +?†i- M®B pÊB ç—m +m®B T?Q iQÊM; K`m iQK- H9+ M`v +kM; `ìB F?ÄB K

S?Q i` M i?—M çB M- M?[M; T?B M K•v ç2M iªM ` +?mM; [m M?- î; B[H°` K°i p HB M # v p ?QÊM; H¶ i?OM; FB X

a„+ K†i J æ >Q`M; #B M ç´BX >B M M?B M >Q`M; ç M; /MM; HB M ? ;B[?„M p çB M M`v ` F?ÄB F?¬M; ;B M pQÆM; i`B mX æ•v H`çB m J æ >Q`M; imv i ç®B

@ *ÁM F?¬M; ` i v5

J æ >Q`M; ?ûi HÈM K°i iB M;- /QÊB +?•M M?9M K°i +€B- M; QìB ç½ ?| i?"M? K H Q p T?Q >Q`M;- i v T?ªB ;BÆ H M ç€M? ` K°i +?QîM; X

@ :`Q5

h`QM; ?Q F?¬M; p M; H M M?[M; iB M; K [m, F m ;`QX *?mM; [m M? >Q`M;- K°i içQ i?"M? K°i #S+ iQìM; +QM; # Q T?O H'v ?„MX a m M; QìB J æ >Q`M;- p K†i ççB ç pšM ?ì ?[M;- #QÊ+ +?•M F?¬M; M?9+ M?Q+? +?9i M`Q- çWM; M|B ç M +?m

ó•K5ô

J æ >Q`M; ` i v ç½ +?¼+ ;B`M >Q`M; ç M; ç`M? /ìB h?—M çB M ` F?ÄB F?¬M; ; #ç+ #¶M; +Q `9i HçB- >Q`M; içK i?ìB #Ä [m pB + F?®M; +? i?—M çB M- €Q +?Q T?²M; H M K°i +?9iX J°i çQ`M €M? b€M; +?|B K„i iW /QÊB i?•M i? >Q`M; #„M ` - b|M; +m²M +m°M H M p #®M T?Q X h?Ov i`B m K F?Q iW +?mM; [m M? +m®M ç M ç¼M; X

` J æ >Q`M; [m'v `®B- >Q`M; +kM; F?¬M; iB T iK+ F?®M; +? i?—M çB M M[X +?^K +?^K p`Q J æ >Q`M;- Kî KB M; T?€i` K°i iB M; F m HÈM- ç²M; i?ìB i?•M i v +?KT p T?Q +´ ?¼M; J æ >Q`M; X

ó•K5ô

h?•M i? >Q`M; pW #„M p T?Q i`QÊ+ +?Q ç M i`,K i`QÊM;- T?Q i` M çdM? ç— M?'i- K°i +°i bûi K`m p`M; i®B ç°i M?B M ç€M? tm®M;- i`QM; M?€v K„i # Q T?O H

h?•M ?bM? +O >Q`M; ç°i M?B M #B M K'i- i?2Q +°i bûi K`m p`M; i®B +?mB p`Q i HÈM; B[M?[M; i—M; K•vX *?mM; [m M? +QM K„i ?Q`M; FBK iQ HÈM FB H` +?QM b•m- HŠM; H†M; çSM; i?"M? K°i pÁM; X

o2M `b +?B M i`QìM;- i•K K ç M; ~M ;B'm i?•M ?bM? ç°i M?B M çSM; /"v- FBM? ? #°i i?®i H M,

@ >„+ •K Zm•M *?O5

OQM; 3Đđ/Đ° à@•đÉ3Đđ% M;@ • ĐôĐ° +F Àđ Đ !-

@ h²M iϕB po ϕϕB Î /QÈB pU+ b•m- M;mv M w +?Q +O M;“B i`mv M F?„T pk i`K- M; i`i +ª F?¬M; ;B M- M;mv M pϕM p”i ϕ m FQM? bÊ M;“B- T?K+ iMM; M;“B

hB M; M;•K tQÈM; ϕ†+ #B i +O +?QM; ½ >„+ •K Zm•M *?O +MM; p M; p¼M; i`QM; +?Q iQ`M #° F?¬M; ;B M ϕ m F?) `mM; ϕ°M;X hWM; iB F?Q iS+ ϕ2M i®B ϕ M t2M

a m M;QìB >Q`M; #¶M; tm’i ?B M K°i pÁM; tQ€v K`m ϕ2M iQ HÈM +?mv M ϕ°M;- # iS+ FBM? F?OM; M? M? +?¶M; i`M p ?QÈM; ϕ€K +QìM; ;Bª v m K ϕ M; ϕSM;X

@ :“Q5

h`QM; pÁM; tQ€v K`m ϕ2M p M; H M K°i iB M; `Qi M?Q i M M?¼M T?€ pÐ ?Q F?¬M /K+ p¼M; ?Ov /B i`ä `M; F?B M M;QìB i bÊ ?½BX

ó"MM;5ô

J°i #¶M; M;QìB K`m ϕ2M K M; i?2Q ;B¶ HÈM K M? K¬M; iW i`QM; pÁM; tQ€v K`m ϕ2M ?Q`M; FBK i`M ϕ-v +,K ?”M +?ÊT K°i +€BX G9+ KQ K„i +O i M \*?O h?¬M T?•M i?• ` - ϕ€K pQÆM; i`B m ϕϕB ϕ +?mM; [m M? /QìM; M?Q ϕ½ bÊK #B i i`QÈ+- H”T iS- i`€M? F?ÄB €M? K„i +O *?O h?¬M T?•M i?•MX

.QÈB F?Q iS+ /šM /„i- ?Q`M; H”T iS+ #`ªM? ?QîM;X

@ :“Q5

>„+ •K *?O h?¬M T?•M i?•M ϕQÊ+ +?QM; ½ >„+ •K Zm•M *?O ;¼B H M iW /QÈB pU K°i iB M;- i?•M i? ?¶ i?`M? K°i #¶M; ϕ2M- K M; i?2Q F?¶B /`v +m²M +m°M H Q p QÆM;X

> B +QM M;QÆB # M /QÈB K†i Mϕ K`m #ϕ+ >Q`M; ϕ°i M?B M +Q HϕB- i`QM; +QM i +m²M;X

@ :“Q5

J°i iB M; ;¬K ;B”M /[p M; H MX >Q`M; ;B®M; M?Q #` i?S ;b KϕQ T?ϕK- #¶M; M?B ϕ2M /`B /UM; H MX

ó"°T #°T5ô

-M; i v €Q T?’i K°i +€B- KQìB M;¶M i v +O >Q`M; HB M iK+ #9M; `X h`¬M; i?’v \*? H Q ϕ M- >Q`M; +kM; F?¬M; ? i`€M? Mû- KQìB M;¶M i v K`m p`M; #ûM M?¼M ϕ• h?¬M T?•M i?•MX

@ :“Q5

h`QM; iB M; F m HÈM- ? B i v \*?O h?¬M T?•M i?•M +kM; ?ÊT HϕB ϕ•K p`Q M;U+ ? +€M? i v K`m ϕ2M F?ûT HϕB- F?¬M; F?Q +?Êi M´imM;- K°i ϕQ`M HY K`m ϕ2M ?V ;B¶ HB M #WM; H M- b m ϕ¶ H M ` ϕ M #€M FQM? K’v i`QÈM;- # Q T?O H’v >Q`M p`Q # M i`QM;X

ó•K5ô

L;¼M HY æ` L;K+- ϕQÊ+ tQM; H`K°i i`QM; # M;¼M HY +U+ ϕQ M M?’i i`QM; pk i? >Q`M; HB M M´imM;- p¬ b® KQ HY #„M ` #®M T?Q X h`QM; M;¼M HY K`m >Q`M; p` *?O h?¬M T?•M i?•M K°i H¬M M[?B M `X

ósmwi5ô

L?bM i?’v +ªM? iQÈM; # M /QÈB M;¼M HY - ϕ€K +QìM; ;Bª ϕdM? +’T J :BÈB ϕ m J æ >Q`M; +kM; F?¬M; F?ÄB #B M b„+X

" M /QÈB M;¼M HY æ` L;K+- ? B +€M? i v i?QM /`B +O >Q`M; ϕ½ tmv M [m H i?•M- KQìB M;¶M i v K`m p`M; i®B iW T?¬M HQM; \*?O h?¬M T?•M i?¬M ϕ•K ` M;C

i?•M p®M F?Q i? M;"T i`ìB H¢B K K M?kM [m€i`QÊ+ M;QìB >Q`M;- i?•M ?bM? ;B
+O >Q`M;X

@ :`Q5

>Q`M; ¢SM;;B[ ?Q F?¬M; F?ûT FQM- M;-M; ¢-m M?bM #-m i`ìB K M? K¬M;- #¶
;-K #B i?QÆM;- b m ¢| +9B ¢-m i?'T tm®M;- +„M K¢M? p`Q i` M +´ *?O h?-M T?•M

>Q`M;;B®M; M?Q +| K°i HU+ i`|B #m°+ ¢†+ #B i ¢®B pÈB *?O h?-M T?•M i?•MX G
*?O h?-M T?•M i?-M i?b HU+ i`|B #m°+ M`v +`M; iÄ ` ` ä `M; ?ÆMX

.QÈB i`¢M; i?€B h?B M J ?| i?•M- i•K K M?bM i?'v `ä `M;- M; v H9+ *?O h?-M T
K„i >Q`M; +?Êi #„M ` K°i Hm²M; €M? b€M; K`m ?Q`M; FBKX h¢B F?QªM? F?„+ ? E
FB +?B m ¢ M ? B K„i *?O h?-M T?•M i?•M- *?O h?-M T?•M i?-M ¢°i M?B M F?U
M;|M i v K`m p`M; F?¬M;;b F?¬M; T?€ ¢QÊ+ +O >Q`M; ¢½ tmv M [m H²M; M;U+

E?m¬M K†i >Q`M; # M /QÈB HÈT K†i M¢ K`m #¢+ `¢M M Si #„M ` €M? b€M; #¢+ +
i?Q€M; +| M?[M; T?M p,M K`m p`M; M?Q T?M /m i`¬B M´BX h?-M HU+ i?m-M i9v F
*?O h?-M T?•M +?ªv p`Q i`QM; +Æ i? >Q`M;- p¬ b® T?M p,M K`m p`M; # Q #¼+ #

ó*°T +°T5ô

æQÊ+ i?-M HU+ KÈB K #´ bmM;- M?[M; KªM? pKM +O K†i M¢ i`„M; #¢+ #¶M; M?9
iW iW /mM; ?ÊT H¢BX

@ J m M;;M +ªM ?„M5 >„M ¢ M; HÈB /KM; HU+ i`|B #m°+ +O i?-M +€+? ¢®B pÈB
i?-M HU+ +O *?O h?-M T?•M i?•MX

J æ >Q`M; ¢°i M?B M [m€i HÈM- ¢²M; i?ìB i`QM; KB M; T?€i ` K°i i`"M M;•K tQÈ
? B i v ?ÊT H¢B b m ¢| pmM; p T?Q >Q`M;X

óæMM;5ô

J°i +°i bûi K`m iQK iQ HÈM iW b•m i`QM; F?¬M;;B M t€K t`i # v ¢ M- ¢°i M?B M ¢€
¢SM;X

>Q`M;;B®M; M?Q +| K„i i` M HQM;- +kM; F?¬M; [m v ¢-m H¢B- iQ i? #´i ¢°M;- /Q
¢½ M?Q iB +?ÊT K M; i?2Q i?•M i? +O *?O h?-M T?•M i?•M ¢½ F?¬ [m„i ¢B F?
+¢M?- M?Q€M; H M p`B +€B +?¢v p b•m i`QM; F?¬M;;B MX

@ :B[?„M H¢B5

*?QM ;½ pQÆM; i`B m ¢¢B ¢ `®M;;B" M- i?•M ?bM? H"TiS+ ?| i?`M? #|M; ¢2M ¢m´

eeRX *?QÆM; d, *? i 8

oW i?'v >Q`M; K M; i?2Q \*?O h?-M T?•M i?•M +?¢v i`®M- æ¼ G¢+ *?B oQÆM;
i`QM; i-M; K•v m €K HB M +QìB H¢M? K°i iB M;X hbM? ?m®M; M`v ?„M +kM; +kM;
h|+ /`B ?ÆB T?'i H M- i` M +†T K„i H'T H€M? M?Q b Q +O æ¼ G¢+ *?B oQÆM; `
+O >Q`M; +?¢v i`®M T?Q t - +QM M;QÆB ¢°i M?B M +Q H¢B- i`QM; K„i #|M; b
;B®M; M?Q +?"K M?QM; i?U+ bU H¢B `´i M? M? ;BÆ p ?QÈM; >Q`M; +?¢v i`®MX
? B ¢¬B +€M? b€M; Zm M; •K p¶ K°i iB M; KÎ ` - €M? b€M; ¢2M i®B p` `U+ `Ð ¢²M
K°i p-M; b€M; H| K„iX

óoM5ô

*m²M; T?QM; +?Êi M´B H M- FûQ i?2Q K•v KM ¢-v i`ìBX h¢B F?QªM? F?„+ æ¼
pQÆM; i`B m ¢¢B ¢ ¢ m +ªK M?"M ¢QÊ+ F?¬M;;B M [mv i„+ #B M ¢°M; FBM? M;Q

óG° h•v S?€T M"v [mª F?¬M; ?´ H" ç¢B i?B M bS i`QÎM; M; "v tQ - F?ª M, M; M„K ;B[
K¢M? ?ÆM +?9M; i 5ô @ h¢B F?QªM? F?„+ +ªK M?"M çQÊ+ F?¬M; ;B M [mv i„+
+m²M;- +?QM ;½ pQÆM; i`B m ç¢B ç ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ i?¬K M; ?o- ç²M; i?
pÈB pB + ;†T K†i G° h•v S?€T i¢B J :BÈB b m M"vX

ó±\ô @ h•K J /MM; i`¢M; i?€B h?B M J ?| i?•M M'T i`QM; i`QM; ?Q F?¬M;- M;Æ
v i?ŠM; p T?Q KbM? M?Q iB +?ÊTX h`QM; H9+ ?„M ç M; M;?B ?Q†+- >Q`M; p
HU+ # M i`QM; i?•M i? \*?O h?¬M T?•M i?•M +?Êi M;~M; ç-m H M- +†T K„i K`m #
+?9i / Q ç°M; i•K i bM? M`Q M?bM +?^K +?^K p`Q +?¶ h•K J ~M i?•MX

óªv ` +?mv M ;b\ô J†+ /M iW i` M M; QÌB >Q`M; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ bU i?M
?B M +O >Q`M; H¢B H`K +?Q h•K J F?¬M; F?ÄB bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ #´i

h`QM; €M? K„i M;?B ?Q†+ +O h•K J - i`ÁM; K„i K`m #¢+ +O >Q`M; #¶M; +?"K `½E
M? M? +?|M; +?mv M ?| i?`M? K`m p`M; M?¢iX

h•K J ;B"i KbM?- ç M; +?m`M #` i?Q€i` F?ÄB i`¢M; i?€B h?B M J ?| i?•M- HB M
HQÊM; Zm M; •K ?¶M ?ÊT +QÌM; ç¢B # Q T?O T?B M ?Q F?¬M; M"v- F?®M; +? F
HU+ HQÊM; F?´M; H² M"v H" i`U+ iB T i€+ /KM; i` M M; QÌB >Q`M; X

J€B i|+ /`B ç2M M?€M? +O >Q`M; imM; # vX h`QM; €M? K„i +O h•K J - >Q`M; ç
ç€M? K°i +?QÎM; p T?Q b m M; QÌBX J°i çQ`M ?„+ €K i?¬M HU+ M?Q b|M; +ª /•M

@ :`Q5

Í T?Q t - b m F?B >Q`M; +?¢v ` F?ÄB i-K K„i K¼B M; QÌB H¢B ç°i M?B M M; WM;
iB M; ; -K ;B`M /[X >Q F?¬M; +?mM; [m M? +?Êi i`Î M M KÆ ?? K°i +?9i- b m ç| #|
#B M K'i F?¬M; imM; iQ+?X

S?Q b m +?QM ;½ pQÆM; i`B m ç¢B ç - æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T ç°i M?
+€M? b€M; b m HQM; `mM; H M- /MM; i®+ ç° pQÊi [m +ªK ;B€+ # v p ?QÈM; # M
h•v S?€T #„M M; QÌB H M- K°i Hm²M; ?„+ €K i?¬M HU+ ?Ov /B i +?d b B H +? K°i +
ç€M? p`Q MÆB G° h•v S?€T pW çSM; X

ó•K5ô

>„+ €K i?¬M HU+ ?MM; ?"m F?¬M; K°i iB M; ç°M; pQÊi [m ?Q F?¬M;- ç€M? p`Q p`
F?¬M; bKT ç´ F?B M +?Q [mv i„+ i`QM; ?Q F?¬M; #B M ç´B- b m ç| ?„+ €K i?¬M HU
H-M M[im #´ H¢B F?¬M; ;B MX

E?|B /`v HQÊM HìX \*€+? MÆB G° h•v S?€T çSM; F?¬M; t - >Q`M; pÈB +†T K„i K
F?Q iS+ M?B T M; QÌB mM; /mM; iW i`QM; F?|B ç2M #QÊ+ ` X J` *?O h?¬M T?•M i
ç½ bÈK #` M| ?9i b¢+?X

:¬M M?Q +MM; H9+ G° h•v S?€T T?€i ?B M Hm²M; i?¬M HU+ iQ HÈM FB H†M; H
M?bM i?'v ? B +€M? i v i`®M; `¶M; +O >Q`M;- +?•M K`v F?¬M; F?ÄB ;B"i ;B"i- /
+€B- M?QM; pšM F?¬M; M|B HìB M`QX

L?bM >Q`M; F?Q iS+ #B M ç´B- +kM; F?¬M; +ÁM +?¢v i`®M- i` M F?m¬M K†i iB
S?€T +kM; F?¬M; F?ÄB ?B M H M p M; ?B K i`¼M; X

ó*°T +°T5ô

>Q`M; H¢M? M?¢i çSM; ;B[?Q F?¬M;- ?Ì ?[M; M?bM tm®M; ç€K +QÌM; ;Bª v m k
h` M K†i ?„M- p i M Si i` M K†i M¢ K`m #¢+ +kM; i`Î M M KÄM; çB- iWM; KªM? pK
/mM; ?ÊT H¢B i?`M? K°i i? X

@ G° h•v S?€T- M; QÆB +| i? HmB tm®M; `²B5

L; v H9+ M"v- J æ >Q`M; ç°i M?B M iB M H M T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+- ç²M; i?ÌB ?A
G¢+ *?B oQÆM; X

J°i p FBM? M;¢+ F?¬M; #` T?€i ;B€+ HQÈi [m i`QM; K„i G° h•v S?€TX J†+ /M ?>Q`M; ¸°i M?B M [mv i ¸`M? ;B`M? ` i v- M?QM; G° h•v S?€T +kM; F?¬M; M‡B ;b- +€B- €M? K„i H¢B M?bM p`Q i` M M;QÌB >Q`M;X

J æ >Q`M; [m v ¸-m H¢B- ;"i ¸-m pÈB K°i i M pQÆM; i`B m ¸¢B ¸ + Q ?ÆM # i` M;?2 ¸QÊ+ K°i ;B¼M; M‡B i`-K ¸K+ p M; F?„T i`ÌB ¸'i,

@ hm•M i?2Q T?€T i„+ +O ?¶M ¸°M # M ¸-m- F?¬M; ;B M ¸2M i®B +?¬M pMB i`ÌB

Í ?QÈM; #„+- K°i i`QM; KQÌB # pQÆM; i`B m ¸¢B ¸ H` E? M; hQ h?ªM æBM? ¸¢ MY v m K i`€M; FB M- H9+ M`v ¸°i M?B M #QÊ+ ` K°i #QÊ+- ¸¢T K¢M? tm®M; i`

ó•K5ô

J°i +QÊ+ FB +O E? M; hQ h?ªM æBM? ;B®M; M?Q M†M; p¢M +•M- F?B M +?Q iQ` K½M? HB iX J•v ¸2M +m²M +m°M iW /QÈB +?•M E? M; hQ h?ªM æBM? i`M ` F?„T # Q i`MK #‡M; /€M; +O ?„MX "‡M; i®B p¬ +MM; p¬ i" M iW K°i ¸B K i`QM; ?Q F?¬M H M ¸ M iQ`M #° F?¬M; ;B MX

óæMM;5ô

J°i iB +?ÈT HQÈi [m i`QM; i`ÌB ¸'i i®B ¸2MX h¢B F?QªM? F?„+ iB +?ÈT b€M; H H° ` ¸QÌM; Mûi H'T H€M? p2M `b X :B[i-M; K•v /`v ¸†+ +‡ KQÌB #‡M; M;QÌB + Q i¢B p` i`Q E? M; hQ h?ªM æBM?- K°i #‡M; K‡ + Q K'v i`,K i`QÈM; ¸ M; ¸SM; bWM M;QÌB F?`M; H² ¸SM; T?Q i` M F?¬M; ;B M- K°i i v ;BÆ [m€ ¸dM? ¸-m- ;B¼M; M‡ M?šM iW T?Q i` M i`mv M tm®M;X

@ aU bmv v m +O #‡M; i®B5

@ aU ?¶M HQ¢M +O #‡M; i®B5

@ aU bÊ ?½B +O #‡M; i®B5

@ aU T?QM; iÄ b€m ;B€+ [m M +O #‡M; i®B5

@ aU i`‡B #m°+ +O #‡M; i®B5

@ aU i HB i +O #‡M; i®B5

@ aU T?QM; 'M +O #‡M; i®B5

@ S?‡M; i?Q+?5

GÌB M;mv M `O F?¬M; M;WM; p M; H M i`QM; F?¬M; ;B MX h`QM; i v +QÌM; ;Bª M? [M; HÌB M;mv M `O +O #‡M; i®B M`v H¢B i`Î M M ?Q`M iQ`M F?€+ ?šMX L? [M `ÆB p`Q i` M M;QÌB >Q`M; ¸SM; ;B[F?¬M; ;B M- F?B M +?Q i?•M i? ?„M; +?Êi ` ¸°M;X

J†+ /M HÌB M;mv M #‡M; i®B +?O v m H` M?„K p`Q >Q`M; - M?QM; h•K J /QÈB i` ¸°i M?B M +ªK M?"M ¸QÊ+ K°i i`"M i HB iX G9+ M`v ?„M KÈB ?B m ¸QÊ+ HÌB M; h?ªM æBM? i?B i`B M ¸€M; bÊ ¸ M i? M`QX

óS?¢+?5ô

: -M M?Q M; v F?B h•K J +ªK M?"M ¸QÊ+ªM? ?QÎM; +O HÌB M;mv M- +€+? ¸‡ F?¬ b€M; +O G° h•v S?€T #¶M; `mM; H MX J°i pÁM; €M? b€M; iW ;®+ +€M? +?BK F K°i [mª + -m €M? b€M; # Q #¼+ ?„M # M i`QM;X _'i ?B M M?B M- h•K J +kM; F?¬M #` HÌB M;mv M #‡M; i®BªM? ?QÎM;X

u m K ¸dM? +`T i?U+ HU+ ¸¢i ¸ M +`T #"+ pQÆM; i`B m ¸¢B ¸ - +?Q /M H` i?B i`B +kM; F?¬M; i? t2K i?QÌM; ¸QÊ+X \*QÌM; ¸¢B M?Q h•K J - H9+ ;B Q i?O pÈB LB F?¬M; /€K ¸ ?„M M;•K tQÈM; tQM; i?-M +?9- H¢B i?W +Æ i`QÊ+ F?B ¸®B T?QÆ i? +Y ¸°M; - H"TiS+ ;B i +? i ?„MX

*?d K°i HìB M;mv M i HB i M?Ä # - ç½ F?B M +?Q i`çM; i?€B h?B M J ?| i?•M K
tm'i ?B M K°i / Q ç°M; M?ÄX J†+ /M / Q ç°M; M"v p¬ +MM; M;„M M;OB- M?QM; +k
ççB ç T?€i ?B M` bU F?€+ i?QìM;X hçB F?QªM? F?„+ M;„M M;OB- i`QM; F?¬M
hQ h?ªM æBM?- h•K J +ªK M?“M çQÊ+ +| Qi M?“i #ªv €M? K„i +O pQÆM; i`B m ç
KbM?X L?[M; €M? K„i M"v +?d /WM; HçB i` M M;QìB h•K J K°i +?9i- b m ç| HB M
h`QM; K„i h•K J H|2 H M K°i iB b€M; HçM?X h`QM; ?Q F?¬M; +| K°i Hm²M; €M? b
?bM? h•K J HB M iW i`QM; ?Q p¬ p" #|M; i®B #QÊ+ ` X L m M?Q ç½ #` T?€i ?B M
M;Q ¬M; M;Q`B b€M; p"vX

h?•M ?bM? +?Êi H|2 H M- h•K J ç½ tm'i ?B M î # M +çM? G° h•v S?€TX J†+ /M i
pšM ç M; iÄ ` HU+ HQÊM; €M? b€M; p" #|M; i®B- M?QM; h•K J HçB F?¬M; ? bÊ
+MM; M? m M;|M; M?bM p T?Q i`QÊ+X h` M i?U+ i T?Q i`QÊ+ ? B M;QìB H` K°
?[m ?B m +kM; +?d +| K i?S+X L?QM; i`QM; F?¬M; ;B M p¬ i`"i iU +O E? M; hQ
i?S+ +kM; #` i`|B #m°+ ;'T i`,K M;„M H-MX *| çB m KK+ iB m +?O v m +O E? M; h
H` #¼M ?¼- +?Q M MªM? ?QîM; +O bU i`|B #m°+ M"v +kM; F?¬M; HÈM H„KX

a m F?B i?Q€i F?ÄB i`çM; i?€B h?B M J ?| i?•M- F?Q iS+ i?m°+ p h•K J HB M
hçB F?QªM? F?„+ h•K J iW i`QM; F?¬M; ;B M #QÊ+ ` - +QM M;QÆB J æ >Q`M;
+?9iX J°i iB b€i F?Q M²M; ç"K M? M? +?|M; HQÊi [m i`QM; K„i- ?„M #¶M; M?Ê
h?€B *- h•K J ç½ i?W /`T ç M T?€i M b`Q ?mv i +O ?„MX

óæÊB b m F?B tQM; +?mv M M"v- +| çQÊ+ i?¬M +€+?- b) ;BªB [mv i pÈB ?„MXô @
tQ v +?mv M- HB M T?€i ` K i?S+ M|B pÈB K°i i M pQÆM; i`B m ççB ç F?€+, ó
T?B M M;QÆB `²BX E?¬M; ;B M p¬ i`"i iU +O E? M; hQ h?ªM æBM? F?¬M; i? p•v

a m bU v M iom? K;„M M;OB- K°i ;B¼M; M|B +| T?¬M /Q /U ç€T HìB, óæQÊ+ `²BXô
@ hm•M i?2Q T?€T i„+ +O ?¶M ç°M # M ç¬m- F?¬M; ;B M ?¶M HQçM ?Q p¬5
L; v H9+ M"v- i`QM; #|M; i®B p M; H M K°i ;B¼M; M|B ?MM; ?²M #€ ççQX

óæMM;5ô

a m iB M; M;•K tQÈM; FB - i`QM; ?Q F?¬M; #¶M; H|2 H M K°i iB +?ÈT b€M; çÄX
F?QªM? F?„+ ?| i?“M? K°i T?B M b€M; +?|BX o2M `b €M? b€M; /Q iB +?ÈT +?B
i?•M ?bM? h€i *€+? G¬B hQ ççB ç +QM; H M M?Q +QM i¬K +?QMX

E?QªM? F?„+ iB +?ÈT b€M; H M- M; v F?B €M? K„i h•K J M?bM p`Q i` M M;QìB h
+O h€i *€+? G¬B hQ ç M; +9B i?'T M;QìB M?Q /½ i?9 +kM; tmv M [m #|M; i®B-
J - i`QM; +†T K„i ç2M M?€M? p` i` €+ H|2 H M €M? b€M; [m, [mv iX hW F?|2 KB M
J M?bM i?'v K°i MK +QìB F?¬M; ? +| w i®iX

@ >` ?`5

h`QM; t t,K- # M i B h•K J /QìM; M?Q M;?2 çQÊ+ K°i iB M; +QìB HçM? H)QX

h`QM; €M? K„i +O G° h•v S?€T p` h•K J - h€i *€+? G¬B hQ ç M; +?“K `½B +9B i
i?“M? K°i #|M; ç2M KÄM; M?Q iì ;B'v- +?“T +?ìM p`B +€B- b m ç| /mM; M?“T p`Q
/`v ç†+- #B M K'i +ÁM F?¬M; i?'vX L; v +ª F?Q iS+ p®M i?m°+ p` ?„M +kM; #B M K
M;QìBX

@ :`Q5

J°i iB M; ;¬K ?mM; €+ M?Q ç M iW pk i`K >²M; >Q M; T?€ pĐ bU iom? K`+? M;„M
h`QM; iB M; ;¬K p M; /°B- K°i #|M; K iQ HÈM iÄ ` F?Q iS+ H`K M;QìB i bÊ ?½B-
i`QM; #|M; ç2M +O i?•M ?bM? h€i *€+? G¬B hQ ççB ç ç M; +9B tm®M;X

@ L´ imM; - i?ìB F?¬M; ?¶M HQçM5

h€i *€+? G¬B hQ T?€i M ?bM? M;QìB- ?| i?“M? #|M; K + Q K'v +?K+ i`QÊM; - K
+?•M ççT ç'iX E?Q iS+ €+ K i?m¬M i9v bBM? ` iW ?¶M ç°M # M ç¬m çB M +m²M;

ó_„+`„+5ô

*?mM; [m M? K ?²M /Q h€i *€+? G¬B hQ ?| i?•M- ?Q F?¬M; M? M? +?|M; `¢M MS
i?“i M?Ä ç m F?¬M; M; WM; M´ imM; - +?Q ç M F?B T?•M ;BªB i?“M? M?[M; M; mv M
i?“v #^M; K„i i?QÌM; X L; v +ª K•v ç 2M /`v ç†+ +kM; T?•M ;BªB i?“M? iWM; KªM?X

óæMM;5ô

G¢B K°i iB M; b'K p M; H MX >Q F?¬M; `mM; +?mv MX J¼B M; QÌB +ÁM +?Q F`T
;BÈB i`QM; K„i ç½ çªQ M; QÊ+X Í; B[ T?B M F?¬M; ;B M i?“i HÈM M`v- +?d +| K°
pšM /mv i`b iQ i? ç-m i` M +?•M /QÈB M?Q +k- +ÁM +?mM; [m M? ?„M- i'i +ª K¼
S?€T ç m [m v M; QÊ+ H¢BX

ee kX *?QÆM; d, *? i e

*?mv M tªv ` [m € ç°i M; °i- i'i +ª K¼B M; QÌB ç m F?¬M; F?¬M; F`T T?ªM SM; X J M
J p”M +?mv M- ç M; Km®M HQ¢B #ÄªM? ?QÌM; +O HU+ HQÊM; i?ÌB F?¬M; ?¶M
M?B M K°i +ªK ;B€+ F?€+ i?QÌM; /•M; H M i`QM; HÁM; X

ósQ i5ô

J°i iB M; ç°M; M?Q pªB `€+? p M; H MX h`QM; #|M; i®B M?Q +| K°i ;B¼i +?“i HÄM
pQÆM i v ` - M?QM; +€M? i v KÈB pQÆM ` K°i MY #¶M; /WM; H¢BX

J†+ /M `i F?| M?bM tmv M [m #|M; i®B /Q i?ÌB F?¬M; ?¶M HQ¢M i¢Q ` - M?QM; Í
h•K J pšM M?bM i?“v `ä `”M; - H”M / i` M +€M? i v ç M; ;BÆ H M #¶M; ?B M ç-v
K†i ç'i MSi M - ?ÆM M[+”M; H9+ +”M; M?B m- +”M; H9+ +”M; HÈMX *?d i`QM;
ç M; ;BÆ H M +O ?„M ç½ ?Q”M iQ”M `€+? i M- ?B M H M K€m i?“i # M i`QM; X h
H° ` i`QM; F?¬M; F?Q- b m ç| T?•M ;BªB i?“M? p”i +?“i M?Ä M?“i pÈB i®+ ç° FBM
F?¬M; F?QX *?d b m K°i F?QªM? F?“+ M; „M M; OB- #”M i v ç M; ;BÆ H M +O ?„M

h•K J M; ~M; ç-m H M- €M? K„i tmv M [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M M?bM p”Q MÆB h
K†i H”TiS+ i`î M M `i F?| +QBX E?¬M; +-M /MM; i v bÌ- h•K J +| i? F?ŠM; ç`M?
+kM; ç M; M? M? +?|M; T?•M ;BªB ` X J i?S+ +| i? M?bM i?“v- i` M +Æ bÎ F?¬M;
hQ h?ªM æBM?- h€i *€+? G¬B hQ ç½ F?B M +?Q i'i +ª K¼B i?S i`QM; i?ÌB F?¬M;
T?•M ;BªBX

Zmv i„+ +K+ #° i`QM; F?¬M; ;B M M`v ç M; tªv ` #B M ç´B FBM? M; QÌB- i?2Q ç|
;BªBX .QÌM; M?Q i`QM; F?¬M; ;B M M`v- i?S /mv M?“i +| i? ´M ç`M? H” i²M i¢B/
M?Q h€i *€+? G¬B hQX

h€i *€+? G¬B hQ ç¢B ç bBM? ` i¢B ?¶M ç°MX a m F?B +?B M i` M? ;B[M; ?`+? i?
K°i i`, K p¢M M, K- ?„M #„i ç-m bBM? ` w i?S+X ”ªM i? +O ?„M +?QM? H” K°i çQ”
iW ?¶M ç°MX

E„ M, M; #Q K”i +O h€i *€+? G¬B hQ H” i?ÌB F?¬M; ?¶M HQ¢M- /B M bBM? iW i?
i?“v H-M ç-m iB M b m F?B w i?S+ bBM? ` X

h`QM; i?ÌB F?¬M; ?¶M HQ¢M- i'i +ª p”i +?“i ç m b) #` [mv i„+ +?B T?®B- iU T?•M ;
i`¢M; i?€B HBM? ?²M w i?S+ KÈB +| i? i²M i¢B çQÊ+X

ó:”Q5ô

Í; B[F?¬M; ;B M F?ûT FQM- >Q”M; pW KÈB i?Q€i F?ÄB K°i HQ¢i HÌB M; mv M #
æBM?- iW i`QM; pÁM; p•v +O HU+ HQÊM; #|M; i®B i?Q€i ` M; Q”BX ”¶M; M?B M
tm'i ?B M M?[M; Hm²M; ?„+ €K i?-M HU+ i?m-M imw p”K M? K¬M; - ç€M? p”Q i` M
` M; Q”BX

ó"MM;5ô

*m²M; T?QM; tmv M [m i?•M i? X u T?K+ i` M M; Q`B >Q`M; +?Êi T?²M; H M- €Q
+kM; i?2Q ç! # v H M + Q [m€ çdM? ç-m- F?B # v ç M ;BÈB ?çM + Q M?'i #¶M; çS
+?Êi M; ?2 K°i iB M; p M; M?Ä-b m ç! #° €Q #`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM? FB p` +ª €Q
M?€v K„i M`imM; i?`M? p¬ b® KªM? pKM X L?[M; KªM? pªB pKM pW #„M ` M; Q`
;BªB M?Q imv i; †T K†i i`B- /mM; M?"T p`Q i`QM; ?Q F?¬M; #B M K'i F?¬M; +ÁM

S?Q /QÈB €Q #`Q ç2M #` T?•M ;BªB H° ` +Æ i? i`-M i`KB +O >Q`M; X h?•M i?
H9+ M`v HçB +?ªv K€m M?Q i`9i MQÈ+- /ÁM; K€m +O i?-M K`m p`M; ¶M; M?Q /Á
MSi i` M +Æ i? `Q `Q +?ªv tm®M; X J€m +ÁM +?Q +?ªv ç M MY +?•M- i?•M i? >
MY - K°i b® +?¶ ç½ H° ` tQÆM; +®i K`m p`M; i®BX .QÈB w +?Q +O h€i *€+? G¬
HQÈM; +O F?¬M; ;B M ?¶M HQçM ç m i€+ /KM; i` M M; Q`B >Q`M; X

"QÈ+ +?•M >Q`M; ç M; HÆ HYM; ;B[ i`B +?Êi F?UM; HçBX .QÈB i€+ /KM; +O [
HQçM- +?d i`QM; +?ÈT K„i i?•M i? +O >Q`M; ç½ T?•M ;BªB ;¬M M?Q iQ`M #°- i?
M? M? +?¶M; i`Î M M KK+ M€i- MÆB /mv M?'i +ÁM ?Q`M +?dM? H` K†i Mç K`m #ç-

L?bM i?'v i?B F?¬M; ?¶M HQçM ç½ +¶ i€+ /KM; pÈB >Q`M; - ç€K v m K ç m KWM;
/®+ iQ`M HU+ `Q ç i i'M +¬M; >Q`M; X

ó:"Q5ô

L?[M; iB M; ;¬K p M; /°B tû `€+? i`B + QX h€K i M pQÆM; i`B m ççB ç +ÁM Hç
F?¬M; - iQ`M i?•M #„M ` K•v KM /`v ç†+- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬B T?K+ #ªM
M, K [m #¼M ?¼ +?Q iWM; bY /KM; X

*Q`M; ;Bª J :BÈB p®M F?¬M; T?ªB HQçB #bM? i?Q`M; - T?-M HÈM ç m ç½ i²M iç
F çç i ç M +`T #"+ pQÆM; i`B m ççB ç ç m H` K p`i çdM? +`T bBM? ` b m F?B ?¶
;B M /`B ç^M; çÆM; - M?[M; K p`i bBM? ` içB ?¶M ç°M # M ç-m M`v /¬M /¬M +¶ v
#B M ?¶ ?bM? i? X a m ç! #¼M +?9M; ç m HU +?¼M ?bM? i? M?•M HQçB ç +?2

a m i€K iB M; ;¬K i? HQÆM; ?mM; €+- i`QM; K F?Q i`M M; "T- i€K #¶M; K iQ HÈ
H`K i€K ?QÈM; # Q p•v >Q`M; X

ó"°T5ô

J°i ç¬B +€M? €+ K iQ HÈM K`m ç2M ;"T HçB- b m ç! FûQ /`B ` i`QM; K•v ç2M- F?
i bÈ ?½B i`M M; "T +ª F?¬M; ;B M X

óoM5ô

J°i €+ K + Q i`, K i`QÈM; +¶ ? B +?B + bWM; m®M HQÈM- pW iW i`QM; H¶ KkB T
pW +?"K `½B çSM; H M X "®M ç¬B +€M? M?Q b„i i?ûT b m HQM; M? M?"M; ç"TK
K`m ç2M +m®M M; QÈ+ p T?Q >Q`M; Î i`mM; QÆM; X

QPQ

L?` ?Q`M; iY HŠM; H†M; çSM; i` M K†i ç'i J :BÈB K`m ç2M- i` M K†i H° ` p i`-K
ç M; bmv M; ?o; bX h`QM; i v ?„M H`i; B'v / / pW KÈB çQç i çQÈ+- +ÁM /QM? M
?¶M ç°M FB X

@ æB M ?ç- +?9M; i +¶ iB T iK+ i bK FB K KªM? ;B'v / / i?S iQ F?¬M; \

a m M; Q`B M?` ?Q`M; iY- •K \*€i \*´ æS+ ? B i v `ktm®M; # M M; Q`B- p K†i +mM; ;
:B¼M; M¶B ç°i M; °i M`v /Q`M; M?Q ç½ i?S+ idM? M?" ?Q`M; iY M æS+ GB i i`QM;
h`QM; K„i i?Q€M; ?B M H M p F€ /`- M æS+ GB i i`ª H`B M?Q +?ŠM; HB M [m M ;

@ Zm M; •K [m®+ +?O ç½ iB M p`Q i`QM; pQÆM; i`B m `²BX

•K *€i *´ æS+ +9B ç-m tm®M; i?'T ?ÆM- i?-M b„+ HçB F?¬M; #B M ç´B +?9i M`Q,

@ h?m°+ ?¢ F?¬M; ?B m w +O ¢B M ?¢X

@ >¨ ?¨- M;QÆB i?"i bU F?¬M; ?B m b Q\

M æS+ GB i M;~M; ¢-m H M- €M? K„i M?Q tmv M [m K•v ¢2M [m M? [m~M i` M ¢dM
F?¬M;; B M t t¬B,

@ h` M M;QìB ?„M +| ? B pB M i?¬M +€+?X

> B p B •K *€i *´ æS+ F?) `mM H M ;¬M M?Q F?¬M; i? [m M b€i ¢QÊ+- M?QM; pš
M|B HìB M¨QX

@ L?bM F?„T J :BÈB- M m +| i?S ;b K¨ i'i +^a v m K ¢ m Km®M ¢Q¢i ¢QÊ+- p¨v ¢| +
M?Q bQ b€M?- bS+ ?9i +O ? B pB M i?¬M +€+? FB +ÁM HÈM ?ÆM # i'K ;B'v /
#^aM i¼ #B i `ä- +?2M +?•M p¨Q pkM; MQÊ+ ¢K+ M¨v iS+ H¨ /•v p¨Q pQÆM; i`B m ¢
a€i GK+- æ¼ G¢+ *?B oQÆM;- +ÁM +| >„+ •K Zm•M *?OX L m Km®M iW MÆB ¢|
T?^aB i`<sup>a</sup> K°i +€B ;B€ `i HÈMX "^aM i¼ K†+ /M FB m M;¢Q- M?QM; +kM; F?¬M; +?
?ÆM æ¼ G¢+ *?B oQÆM;X *ÁM Hm¨M p t^aQ i`€- M?[M; H½Q ?² Hv FB ¢ m F?¬M
#^aM pQÆM; F?¬M; ? i? K ;B p¨QX

@ L?QM; M m #^aM pQÆM; F?¬M; M?È H-K- M;¨v ¢| F?B Zm M; •K [m®+ +?O #` ?
FQ+?- ?bM? M?Q M;QÆB +kM; ¢ M; î p2M `b J :BÈB M? M? +?|M; +?¢v iÈBX

.Si HìB M æS+ GB i HB M [m v M;QìB H¢B- €M? K„i b„+ #ûM M?Q / Q M?bM +?,K
H¢M? M|B,

@ S?^aB p¨v F?¬M;\

L;|M i v •K *€i *´ æS+ `k tm®M; # M M;QìB +?Êi +,M; i?ŠM;- b m ¢| H¢B HÄM; ` X

@ h?m°+ ?¢ +kM; F?¬M; +| w M;?o ;b F?€+- ?B p¼M; ¢B M ?¢ ¢WM; ?B m H-KX

:B¼M; M|B +O •K *€i *´ æS+ +| T?¬M ;QÊM; ;¢QX `` K°i F i`QÊ+ pšM +QB i?QìM
+^aK ;B€+ M¨v `i F?¬M; / +?`mX

@ •K *€i *´ æS+- M;QÆB H¨ K°i M;QìB +| /½ i•K- +?Q /M M;QÆB ;B^apì i? M¨Q +kM
F?¬M; T?^aB pb M;¢B #^aM i¼ - +| H) M;QÆB ¢½ bÈK pQÊi [m ?Q F?¬M;- i? K ;B p
FB `²BX hB M;;-K +O Zm M; •K [m®+ +?O FB ?ŠM H¨ ¢½ bÈK FBM? ¢°M; ¢ M H
H-M M¨v M?'i ¢`M? b) H¬B FûQ M?[M; pQÆM; i`B m ¢¢B ¢ F?€+- i?"K +?Q H¨ iQ
G½Q ;B¨ F?¬M; ¢°M; i?b i?¬B- K°i F?B ¢½ ¢°M; M?'i ¢`M? b) +| i?m ?Q¢+?X >ÆM
M;?B p'M- pÈB im pB +O i ?¬K M v K¨ pšM F?¬M; i? M?bM i?'m ¢QÊ+ i?U+ +O
/QìM; M?Q +| p + Q i?•K F?| HQìM;X "^aM i¼ +kM; `i ?B m F€- H½Q ;B¨ ¢½ +?2
H-M M¨v pb Km®M H'v ¢QÊ+ i?¬M +€+? +| H) T?^aB ` i v `²BX

@ *?d +¬M Zm M; •K [m®+ +?O FB +ÁM +?Q F?¬B T?K+ H¢B i`¢M; i?€B ¢dM? +
M æS+ GB i /WM; H¢B- iB T ¢| ;^M iWM; +?[K°i,

@ >„M b) T?^aB +? i F?¬M; M;?B M;ìX h?¬M +€+?- M?'i ¢`M? b) +| ? B M;QìB H'v ¢
F?¬M; ¢°M; i•K b Q\

•K *€i *´ æS+ +9B ¢-m- ;B¼M; M|B F?¬M; K M; i?2Q +?9i / Q ¢°M; i•K ibM? M¨Q,

@ æB M ?¢ ?B m H-K `²BX

@ >W5 "^aM i¼ K†+ F M;QÆB +| Km®M ¢Q¢i i?¬M +€+? ? v F?¬M;X L m M?Q M;Q
F?¬M; M;;M +^aMX L?QM; M;QÆB ?½v M?È F„- #^aM i¼ b) +?d M|B K°i H-M- imv i
#°B i - +¨M; F?¬M; M M ¢`M? î b m HQM; ¢®B T?| #^aM i¼ X L;QÆB H¨ K°i M;QìB i?
?"m [m^a;b- #^aM i¼ F?¬M; +-M M|B +?„+ M;QÆB +kM; ?B mX L;QÆB +| i? ¢B ¢Q

•K *€i *´ æS+ M;¢+ M?B M,

@ æB ¢•m\

M æS+ GB i ?Ì ?[M; +?ÈT K„i K°i +€B,
 @ æB +QÈT H'v i?–M +€+?X "ªM i¼ #B i M;QÆB pšM Hm¬M F?¬M; T?K+ i X G–M
 HU +?¼MX L;QÆB +| i? `ÌB F?ÄB MÆB M"v- ç€M? +m°+ p"MK v +O M;QÆB K°i
 HÊB H'v çQÊ+ i?–M +€+?- F? QÊ+ K€m +O i iU M?B M b) p¬ /KM;X *ÁM M m M?
 i`Î p - #ªM i¼ b) iU KbM? +?†i ç–m M;QÆB tm®M;X
 @ Jm®M +| çQÊ+ HÊB Q+? HÈM- i?m ?Qç+? HÈM i?b +–M T?ªB KçQ ?B KX •K *€i
 +m®B +MM; +O M;QÆB- +| ç€M? +m°+ ? v F?¬M;\

•M? K„i M æS+ GB i M;QM; iK HçB M?Q / QX
 •K *€i *´ æS+ +9B i?'T ç–m- F?¬M; B +| i? i?'v `ä #B m ibM? i` M K†i ?„MX
 h?ÌB ;B M i`¬B [m iWM; ;B•v- F?¬M; F?Q ioM? K`+? ;–M M?Q H`K +?Q M;QÌB i
 ?"M; v m K pÈB €M? K„i F?¬M; +| bBM? F?Q M?Q +€+? i HŠM; H†M; çSM; Î T?Q
 i`ÌBX Í MÆB t ?ÆM- F?m `WM; +'K F} p®M iQÆB i®i ç M; ç m çÈM F m ;"Q i`QM;
 pW KÈB M?¬` - pW ;†T M;¼M HY HB M M? M? +?|M; tQ„M HçB- F?¬ ?ûQ p" ?|
 KÈB HçB M?9+ M?Q+?¬` i M? M? iW /QÈB ç'i K¼+ ` M;Q`BX
 *kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- •K \*€i \*´ æS+ +m®B +MM; M;~M; ç–m H M- i`Q
 H M p FB M [mv iX
 ó*°T5ô
 •K *€i *´ æS+ #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - #QÊ+ +?•M `i FB M ç`M?- +kM; F?¬M; [m v ç–m
 M æS+ GB iX hWM; bÊB i|+ /`B T?'i T?Æ- iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ çB p T?Q i`Q
 [mv i- /QÌM; M?Q F?¬M; ? HQ H„M; M?` ?Q`M; iY M æS+ GB i b) ;B" M /[/MM; ç M
 M?B M ` i vX
 Zmv i ç`M? +O •K \*€i \*´ æS+ ?B M M?B M M^K M;Q`B /U HB m +O M æS+ GB i-
 +Q HçB K°i +?9i- M,K M;|M i v /MM; bS+ M„K +?†i- MÆB F?ÈT M;|M i v M´B H M H
 +MM; pšM #m¬M; HÁM; ` X
 óhçB b Q F?¬M; ;B i ?„M\ô hW b•m i`QM; HBM? ?²M- HBM? ?²M i" €+ •K i`–K M|E
 ó*?mv M +O i F?¬M; +–M M;QÆB [m M i•KXô @ h`–K K†+ K°i H9+- M æS+ GB i
 óh?"i ` iW b•m i`QM; HÁM;- M;QÆB pšM t2K •K *€i *´ æS+ H` HQçB M;QÌB ;B®M
 H` +?Q K°i #ªM i?•M F?€+ +O M;QÆB +Æ ?°B b Q\ô :B¼M; M|B +O HBM? ?²M i" €

eejX *?QÆM; d, *? i d

ó>„M +? i +?„+ `²BX L m /€K #QÊ+ çB i`QÊ+ K†i i - ?„M M?'i ç`M? b) +? iXô @ L
 M?QM; ;B¼M; M|B HçB +| p ?ÆB K'i iU M?B MX
 óæ| H` çB m /o M?B M- #ÎB pb ?„M H` •K *€i *´ æS+X hmv ?„M ;B®M; M?Q K°i #ªM i
 /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H` M;QÆBX L;QÆB +ÁM; b #'i K½M b Q\ *| T?ªB M;QÆ
 M;QÆB- +kM; ;B®M; M?Q M;QÆB ç M; çB m F?B M ?„M\ô
 M æS+ GB i BK H†M; F?¬M; M|B- p K†i i`Î M M i?šM i?ÌX
 ó>W- M;QÆB Km®M H`K b Q H` +?mv M +O M;QÆBX h +?d Km®M M?„+ M?Î M;QÆ
 HÈM KçM?- M?QM; +kM; b) F?¬M; mv ?B T ç M M;QÆBX *ÁM •K *€i *´ æS+ H` K°
 i F?¬M; +?Q `^M; ?„M +| i? i?"M? +¬M;- M?QM; +?d +–M M;QÆB K K HÁM; +?Q ?
 ç`M? b) içQ i?"M? mv ?B T +U+ HÈM pÈB M;QÆBXô
 óE?¬M; +–M M;QÆB /çv i 5ô @ M æS+ GB i HçM? HMM; M|B, óªM i¼ iU +| bmv

.U i?2Q +€+? M;?o +O M æS+ GB i- •K *€i *´ æS+ p®M F?¬M; M M HU +?¼M `ì
H` K°i [mv i ç`M? b€M; bm®iX h`QM; HÁM; M æS+ GB i pšM Hm¬M +| K°i /K+ p¼M
i`i +ª+QìM; ;Bª- F?B M +?Q M?[M; F ç½ iWM; +QB i?QìM; KbM? T?ªB M^K `¢T /QÈ
F?~m [mv i F?¬M; i`¼M p M i` M i`K; B'v / / - i?U+ HU+ ç°i M?B M i,M; K¢M?- HQ
M M K½M? HB i F?¬M; i? FB K +? X

Í T?Q i`QÈ+- •K *€i *´ æS+ ç½ T?€ pÐ K°i i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B MX a m F?B t€+ ç
/MM; F? QÈ+ K€m ç FB K +? KbM?- ç¬B p B +,M; i?ŠM; +O ?„M +m®B +MM; +k
#QÈ+ p`Q i`QM; i?¬M; ç¢Q F?¬M; ;B M- #B M K'i i`QM; ?Q`M; ?¬M Kì K`iX

ó*?QM ;½ >„+ •K Zm•M *?O ç½ i?B i`B M F?¬M; ;B M F?ûT FQMX oÈB M,M; HU+ +
çQÈ+ MÆB ç|X >B M ;Bì F? QÈ+ K€m +O ?„M pšM M^K i`QM; i v M;QÆB- M m M?
i`` HÈB /KM; i?b +| i? ;B[H¢B- #^M; F?¬M; i?b +S /Si F?Q€i ;B i +? i ?„M- i`€M

óV- H-M M`v +S ç +?Q ?„M ?Q`M iQ`M imv i p¼M; çBX J°i M?•M p`i çQÈ+ tQM; H
H`K +?Q i`€B iBK +O ?„M ?Q`M iQ`M +? i H†M;- ?„M +kM; F?¬M; i?"i HÁM; i?2Q
#¶M; M?B M H°` p H„M; M;?2- iB T ç| +QìB •K ?B K M|B, óG½Q ;B` +m®B +MM
+kM; +| i? ?`M? ç°M; `²BXô

ó•K5ô

""M +?•M /MM; bS+ ç¢T K°i +€B- M?` ?Q`M; iY M æS+ GB i HB M K M; i?2Q F?|E
+ QX a m F?B # v ` +?Q ç M i`,K i`QÈM;- iQ`M #° i?•M i? HB M ?| i?`M? K°i ?|
?ÆM i`QÈM; /Q F?|B t M? i¢Q i?`M?X >„M; -K H M K°i iB M; - i?•M ?bM? #¶M;
;BÈB F?€+- b m p`B +€B M?'T M?¬ ç½ tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; K M? K¬M; # M
€K /Q +?QM >„+ •K Zm•M *?O ?ÊT bS+ i?B i`B MX æ¬B K„i K`m t M? HK+ i` /` +?n
v m K Î i`¢M; i?€B bQÆM; KM /Q M æS+ GB i ?| i?•M HB M M?Q ?ÆB MQÈ+ /m
#B M K'i F?¬M; +ÁM i?'vX

QPQ

h¢B EB K +€+X

J°i i M M K iY #m¬M; KB M?„K K„i M;²B t T #^M; i`QÈ+ /®+ M9B EB K +€+ bWM; b
i?ûi i?'B [m /®+ M9B- M?QM; H¢B F?¬M; i?'B çQÈ+ p¢i €Q K`m i`„M; i` M M;QìB
M v ç½ H` K°i +ªM? iQÈM; i? HQÆM;X

L,K i?€M; im Hmv M F?¬M; M;`v F?¬M; ç K- i?ìB ;B M i`¬B [m +kM; F?¬M; ? v #B
#B M M;QìB +?2M +?9+- M?QM; H¢B F?¬M; +| •K i? M? M`QX

@ B5

" M +¢M? /®+ M9B- +¬ ;€B K†+ T?QÈM; #`Q T?€i ` K°i iB M; i?Î /`B t t,KX J°i +
?¬K M v H¢B i`Î M M H¢M? H)Q M?Q p`vX L; v +ª h`b h?QÆM; i`QÈ+ ç•v F?¬M; H
J†+ /M +| p¬ b®+ Q i?O h?€B *´ Î /QÈB /®+ M9B im Hmv M- M?QM; i`QM; HÁM; S?
+MM; i`+? K`+?X

•M? K„i HQÈi [m F?m¬M K†i M?Q #¢+? M;¼+ +O S?QM; o•M o¬E}- €M? K„i +O S
M M ¬M ?Á - #Èi çB K°i +?9i +ªK i?€M- +| T?¬M 'K €T ?ÆMX

óæ•v +?QM? H` çB m i +?ì çÈB b Q\ô @ æSM; i` M çdM? EB K +€+- €Q #`Q +O S
;B| HÈM i?'B [m çdM? M9B- ;B®M; M?Q K°i M;¼M HY +?"T +?ìM- +?d H` F?Q iS+
M?Èi M?¢i p` H¢M? H)QX

óæ•v +?ŠM; T?ªB H` çB m i KQM; çÈB b Q\ æQÈ+ Î +MM; +?`M; K¶B M;`v- M?QM
K`+? M?Q i`QÈ+ \ ob b Q i +| i? M? M?`M; +?¢K p`Q ;QÆM; K†i +?`M; - M?QM; H
p`v ô @ hB M; ;B| +?mM; [m M? M?Q i?Ov M;•M i`M p`Q i`QM; HÁM; S?QÈM; S?E

L;|M i v M?Q ?Q H M M? M?`M; KÆM i`ÈM M?[M; çQìM; Mûi FB M M;?` i` M F?m
K°i +ªK ;B€+ ;¼B H` iQ MB K /•M; H M i`QM; HÁM;X J†+ /M M;QìB v m b v ç„K ç M

i v H" +| i? +?¢K p"Q- M?QM; M?QM; i`QM; HÁM; S?QÊM; S?B ?B m `ä- HBM? ?
i? - T?•Mi€M p"Q i`QM; ?Q F?¬M; K M? K¬M; X

E?¬M; FbK HÁM; ¢QÊ+ S?QÊM; S?B +?Êi M?È H¢B +m°+ b®M; i`QÊ+ FB X L?Q
M M? m- M" M; +kM; +| +ªK; B€+ +¬ ¢ÆM p" i`+? HB m M?Q p"vX

óæ•v +?QM? H" ¢B m i KQM; ¢ÊB b Q\ h +?d ?B p¼M; ¢QÊ+ Î+MM; pÈB M; QÌBK
i`B F,- +MM; i`ªB [m M?[M; M; "v #bM? ¢¢K- i`QM; +m°+ b®M; H¢M? H)Q +| i? bQ
+| i? MQÆM; iU p"Q M? mX ob b Q H¢B F?| F?, M M?Q p"v\ô @ J°i +ªK; B€+ K
S?QÊM; S?B- bmv M; ?o #'i; B€+ i`Î p K°i F?QªM; i?ÌB; B M F?€+- p pÈB [m€ F?

óS?QÊM; M?B- T?K i?•M +ÁM +| K°i b® pB +- +QM p" GQ M M?B ¢B +?ÆB K°i H€
F?m¬M K†i pÈB ?"K `•m [m B M|M FB Hm¬M pm®i p2 ¢-m KbM?- M|B pÈB p ?B
M"v- i`QM; K„i v Hm¬M +| K°i i?-M b„+ ¢†+ #B iX h`QÊ+ ¢•v S?QÊM; S?B F?¬M; ?
?B mX

GQ¢B ibM? +ªK ¢| ;¼B H" #'i ¢„+ /oX

ó*?ŠM; H) H"K i? iY +O M K M?B h?€B *´- ¢½ ¢`M? bÆM b) F?¬M; i? ?QÎM; i?K
¢| b Q ô @ S?QÊM; S?B M;~M; ¢-m H M- #-m i`ÌB K"m t M? bŠK i`Î M M KÆ K" M; -
/QÎM; M?Q +~M; i`Î M M ?mM; /|X

S?QÊM; S?B ¢SM; H M- +?"K `½B ¢B p ?QÈM; EB K +€+- #|M; /€M; +¬ ¢ÆM /-M
p¬i" M b m +€M? +Y KÎ` X a m M; QÌB HQm H¢B K°i F? v i`" p" ? B +?ûM i`" ?QÆ
+?ûM i`" ¢½ bÈK i M p"Q i`QM; ?Q F?¬M; - F?¬M; +ÁM +?9i 'K €T M"QX

J¶B M; "v S?QÊM; S?B ¢ m +?mv M i•K T? K°i #bM? i`"- `|i p"Q +?ûM i`" K" v i?Q+
M /®+ M9B M?¬` - M? M?"M; ¢ tm®M; # M +¢M? S?QM; o•M o¬E} +?d +ÁM H¢
M;²B F p B pÈB v- i`QM; +ÆM; B| HÈM i?´B [m KÆ K" M; M?bM p T?Q t - M;Æ M

S?QÊM; S?B p®M +kM; F?¬M; #B i T? i`"- M?QM; M" M; ¢½ ?¼+X a•m i`QM; HÁM;
p¼M; M?Q M?Ä- ?B p¼M; p"Q K°i b€M; bÈK H9+ KbM? #QM; +?ûM i`" M|M; ?´B ¢
M?B M idM? H¢B- ? B M; QÌB +| i? i`Á +?mv M K°i H€i- ?Q†+ H" F?¬M; M|B; b- +?
m®M; M; KK i`"X

óL?Q p"v i?b i F?¬M; +ÁM KQM; ;b M[B5ô

*€+? EB K +€+ F?¬M; t H" h?€M? bÆM ¢SM; bWM; b[M; X :B[bQÌM M9B h?€M? b
¢dM? M9B ¢½ F?¬M; +ÁM i?'v #|M; /€M; +O "´M h¬MX

>B M; BÌ +?Q /M H" +QÌM; ;Bª imv i ¢dM?- +| ¢B H M h?€M? bÆM +kM; F?¬M; i? M
:BÈB +O "´M h¬MX

h¬M; K•v ¢Ä`U+ i` M #-m i`ÌB M?Q #B M +ª +?ªv tm¬B- i`2Q + Q i`QM; ?Q F?¬M; X
i?dM? i?QªM; K M; i?2Q iB M; M´H|2 H MX L; Q" B M|` i?b F?¬M; +ÁM K°i •K i?

h`QM; h? :BÈB `°M; HÈM K M? K¬M; M"v +| K°i iÁ i?-M ¢B M H'T H€M? p" ?Q H
[m M? i?-M ¢B M H" M?[M; T?Q iQÊM; €+ K K"m iQK M?B m ¢ M K'v M; "M- HŠM; H
:B[M?[M; T?Q iQÊM; €+ K p" i?-M ¢B M T?€i` €M? b€M; K"m p" M; i®B H" M?[M
FûQ /`B i?ŠM; i„TX

hW #-m i`ÌB M?bM tm®M; - p¬ b® bÊB tQ+? K"m iQK M"v; B®M; M?Q K°i i'K HQÈB
QÆM; h? ;BÈB M"vX

h`QM; h? :BÈB +O "´M h¬M- i?ÌB; B M i`¬B [m +ÁM pQÊit #'i +S F?¬M; ;B M M"
Í +?¶ M"v i?ÌB; B M HQm i®+ ;'T K'v i`, K H¬M F?¬M; ;B M #bM? i?QÌM; X *S K¶B F
iÁ i?-M ¢B M bWM; b[M; M"v T?€i` H¢B H'T H€M? ?ÆM K°i T?-MX J" +?mM; [m
i` M K'v M; "M T?Q QÊM; €+ K +kM; +~M; M; "v +~M; K¢M?- /-M /-M ?B M H M K°i
b®M; X h`ÁM; K„i +O M?[M; T?Q iQÊM; €+ K FB i?dM? i?QªM; H¢B `mM; ¢°M; K°
b) ?Q" M iQ" M KÎ` X

J2M i?2Q tB M; tQ+? K"m iQK- pQÊi [m €M? b€M; +O iQÊM; i?-M?Q" M; FBK- #, i?-M çB M- T?Q i` M ççB çB M H" "´M h¬M K†+ €Q #`Q i`„M; M?Q imv i- K€B i|+ / ç-m K°i +€+? iU M?B M- HŠM; H†M; M;²B i` M #ªQ i¼ #^M; ç€ ç2MX æ¬B K„i M? +ª- ? B i`ÁM; K„i i`„M; #ç+ +| F?Q iS+ pQÊi i` M +?9M; bBM? ~M; B'm # M /QÈB K "´M h¬M; B®M; M?Q K°i pQÆM; ;Bª HŠM; H†M; M;²B i` M #ªQ i¼ ?Q H - K°i KbM hW b m F?B "´M h¬M t•v /UM; iÁ i?-M çB M i` M K†i ç'i i`®M; `¶M; M"v- iQ" M #°? h? :BÈB ç m H†M; H) tªv ` K°i +?9i #B M ?| F?| M|B `äX L m M?Q >Q" M; pšM +/ [mv i„+ p" M ?" M? i`QM; h? :BÈB M"v +`M; ç M ; -M i?-M çB M i?b +`M; i`Î M M /`v +MM; +O i'i +ª FûM iÆ [mv i„+ ç m ?°B iK HçB i` M M; QÌB "´M h¬M #'i ç°M; X

ó•K -K5ô

*kM; F?-M; #B i i`ªB [m # Q H•m- i?-M çB M ?mv ?Q" M; ç°i M?B M `mM; +?mv M F`+? HB i HB M H M ç M ç M iQ" M #° h? :BÈBX hB M; p M; -K -K iW t t i`mv M

óæBM?5ô

: -M M?Q +MM; H9+ ç|- +?mM; [m M? i?-M çB M- ?" M; M;`M T?Q iQÊM; €+ K ç°i K„i K"m iQK H° ` +QM M; QÆB K"m ç2M K M; i?2Q F?Q iS+ i` €+ /`v ç†+- M?QM; F +?2 ; B'm çQÊ+ bU M; Ð M;`M; p` ?Ì ?[M; X

ó•K -K5ô

J†i ç'i `mM; +?mv M M?'T M?- F`+? HB iX L?[M; T?Q iQÊM; €+ K K"m iQK p®M M +?mv M ç°M; - iW iW çSM; i?ŠM; H MX

óPM;5ô

h` M #ªQ i¼ #^M; ç€ ç2M- "´M h¬M ç M; M?„K K„i #m¬M; KB ç°i M?B M KÎ K„i ` - #ç+ #B MªQ K°i i`"M- M? M? +?|M; iW K"m i`„M; #ç+ #B M i?" M? K"m p`M; M?ç iX

óæMM;5ô

J°i +°i bûi iQ HÈM K"m p`M; i®B ç°i M?B M iW #-m i`ÌB ;B€M; tm®M; - F?-M; ? i` ç€M? p`Q i` M M; QÌB "´M h¬MX

ó_„+ `„+5ô

h`ÌB ç'i M?Q Km®M M´ imM; X h`QM; h? :BÈB ç°i M?B M #WM; b€M; - i`QÈ+ K„i ç E?B €M? b€M; i M çB- i?•M ?bM? "´M h¬M ç½ #B M K'i F?ÄB #ªQ i¼ # M i`QM; i?

" M /QÈB S?€T i„+ H` [mv i„+X h`ÌB ç'i ?¶M ç°M bKT ç´ - pk i`K # M ç-m T?•M +?B T?€T i„+- [mv i„+ i`ªB ç-v içB i`mM; i•K pk i`K HB M H M `°M; ç M iWM; ;|+ ?Q F? p¬ b® F?-M; ;B M- F?-M; +ÁM T?•M +?B çQÊ+ M[X

h? ;BÈB [mv i„+ H` HoM? pU+ +'K F} +O M; QÌB T?"KX h`QM; p¬ b® F?-M; ;B M p ?" M? F?-M; M; WM; - #ªM M; mv M +O M| /M Î ç•m +kM; ç m [mv p K°i K®B- ç| +?Q ç`

J°i p i b€M; H|2 H M- #|M; /€M; "´M h¬M ç°i M?B M tm'i ?B M Î i?ÌB F?-M; M; mv M

>Q" M; #` p- b® /•v tQ+? K"m p" M; i®B ç M t2M i`|B #m°+ i¢B i`mM; QÆM; F?¬M; ;
ç°M; M;? M? ç|M H" M b|M; +¬M; FQ+? HB M iK+ iW +€+ pQÆM; i`B m ç¢B ç p" >
K„i #¶M; `mM `~v ? B +€B- b m ç| ?Q" M iQ" M KÎ` - M; Y ç-m M?bM H M i` MX h`Á
/QÌM; M?Q ç½ pQÊi [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- M?bM p ç-m +m®B pk i`K ?Q F?¬M;
p- b® pk i`K F?¬M; ;B M #ªM M;mv MX

h¢B F?QªM? F?„+ M"v- h•K J Î p2M `b +?B M i`QÌM; #¶M; bBM? ` K°i HQ¢B +ªK;
iQ +O >Q" M; /QÌM; M?Q pšM F?¬M; ? çti p"Q ç€K pQÆM; i`B m ç¢B ç p" >„+ •K
iW ç-m ç M +m®B ?„M +?d ç M; ç€M? H¢+ ?QÊM; - +?Q M M F?¬M; ? +?çv i`®MX
+O >Q" M; ?Q" M iQ" M +| i? T?€ pÐ F?¬M; ;B M M"v +?çv ` M; Q"BX >Q" M; /QÌM;
;b- +| i? H" K°i i?S ;b ç| - +kM; +| i? H" K°i i?ÌB +ÆX

a m F?B çSM; v M F?QªM; K'v +?K+ ;B•v M?Q p"v- >Q" M; +m®B +MM; i?m H¢B €M
i`ÌBX

>" M? ç°M; F?€+ i?QÌM; M"v +O >Q" M; H"TiS+ F?B M +?Q i'i +ª v m K +| Kti+?
i M pQÆM; i`B m ç¢B ç F?€+ HB M i`mv M p"Q i`QM; ç-m J æ >Q" M; , óJ æ >Q
F?¬M; ç9M;Xô

J æ >Q" M; pšM F?¬M; i`ª HÌBX JQÌB i M pQÆM; i`B m ç¢B ç ç°i M?B M T?€i ?B
ç'B- ?Q" M iQ" M #B M K'i F?ÄB +ªK ;B€+X *ÁM +?Q ?B m H" +?mv M ;b tªv ` - i?-
+Æ i? >Q" M; H¢B `9i çB F?¬M; ? #€Q i`QÊ+- ;B®M; M?Q ç½ ?Q" M iQ" M iW #Ä T
+O i?-M HU+- KQÌB HQ¢B [mv i„+ p" M ?" M? i`QM; F?¬M; ;B M ç2M i®B M"v HB
?Q" M;X h?S ç-m iB M +| ?B m HU+ H" HU+ HQÊM; T?•M ;BªB /Q i?ÌB F?¬M; ?¶M
/B M bBM? ` X \*?d i`QM; +?ÊT K„i- K€m i?`i +O >Q" M; pW KÊB tm'i ?B M HB M
M? M? +?d +ÁM H¢B K°i #° tQÆM;X

ó_„+ `„+5ô

J°i bÊB tQ+? iQM M;QÐM; K"m p" M; i®B p®M #` i?-M HU+ +O >Q" M; M;„M +€+? #
H M K°i +€B- b m ç| H"TiS+ tmv M [m #° tQÆM; K"m p" M; i®B +O >Q" M;X

ó_„+ `„+5ô

.QÊB TªM SM; /•v +?mv M- K'v i`,K bÊB tQ+? iQM M;QÐM; K"m p" M; i®B ç m H
hQ" M #° tB M; tQ+? ?bM? +-m K"m p" M; i®B ç m `mM; ç°M;X

óæ•v `®i +m°+ H" +?mv M ;b\ô @ SªM SM; [m€B /` +O >Q" M; F?B M ç¬M; çªQ p
+ªK ;B€+ M;Ð M;¬M; F?¬M; #B iTªB H"K ;b- i`QM; HÁM; HQ€M; i?Q€M; +| +?9i #

eeeX *?QÆM; d, *? i Ry

J†+ /M TªM SM; +O >Q" M; `i [m€B /`- M?QM; #ªM M,M; +?B M ç'm +O +QÌM; ;B
ç-m ç€K pQÆM; i`B m ç¢B ç bBM? ` K°i bmv M;?o, #•v ;BÌ +?QM? H" i?ÌB +Æ i®

J i?S+ +O ç€K pQÆM; i`B m ç¢B ç ç½ bÈK i"Ti`mM; i` M M;QÌB >Q" M;X G9+ M"v
F?Q iS+- +kM; i?m ??²B i?-M HU+ #ªQ p # M M;Q" B +Æ i? - /QÊB F?Q iS+ +ªK SM
ç i`QM; HÁM; /Q /U- ;BÌ T?9i M"v i?-M +?9 +kM; ç½ ?Q" M i?" M?- F?¬M; Km®M `

@ _ i v5

JQÌB Hm²M; / Q ç°M; w i?S+ +QÌM; ç¢B H M F?„T ?Q F?¬M; - i`mv M p"Q i`QM; #
i`B m ç¢B ç X J¼B M;QÌB p°B p" M; i` Q ç'B K°i €M? K„i- F?¬M; ? M K" +MM; [m€
` i vX

@ > 5

JQÌB #|M; K + Q HÈM bBM? ` i¢B i?ÌB F€ ?¶M ç°M ç²M; i?ÌB ;-K H M K°i iB M; - i
H MX JQÌB Hm²M; i?-M HU+ M?Q MQÊ+ Hk iW #" M i v T?€i ` - / M?Q # + "M? F?-
iW #®M T?QÆM; ç€M? p T?Q >Q" M; ç½ i?m ??²B i?-M HU+ # M M;Q" B +Æ i? X

ó•K5ô

>„+ €K i?–M HU+ M?Q MQÈ+ Hk /Q KQÌB i M pQÆM; i`B m çΦB ç T?€i` +ÁM +?Q ç°M; F?€+ i?QÌM; +?Êi tªv` X

ó_„+ `„+5ô

h`QM; iB M; ;BÁM ;B½ HB M KB M F?¬M; /Si- p¬ b® p i M Si M?Ä M?Q bÊB i!+ iW +O >Q`M; H M` - M? M? +?|M; i`ªB `°M; F?„T +ª #° tQÆM; X :B®M; M?Q +| K°i # M„K p`Q #° tQÆM; b„T pÐ pKM M`v- #|T KΦM? p`Q T?Q i`QM; K°i +€BX h`QM; iB M FBK K` +ª i?–M HU+ +kM; F?| T?€ ?Ov #¶M; ?Q`M iQ`M pÐ M€i- #„i ç–m i M`½- F` /€M; ?Q`M +?dM?X o¬ b® KªM? tQÆM; HÈM M?Ä +Q HΦB p`Q i`QM; - b m ç| #„M` i?–M HU+ ?MM; ?"m /Q KQÌB i M pQÆM; i`B m çΦB ç T?€i` X G–M M`v pb ç i`€M çΦB ç ç m ç½ +¬M; FQ+? iQ`M HU+X

> B # M pW p +?ΦK- #° tQÆM; +O >Q`M; HB M ?Q`M iQ`M # i?`M? #KB T?'M- KM K`m ?Q`M; FBK KÌ K`iX

óE?¬M; ´M5ô @ o2M`b +?B M i`QÌM; - h•K J pšM Hm¬M [m M b€i +?†i +?) iB M? ? >Q`M; K†+ /M ç½ ?| i?`M? #KB T?'M- M?QM; +?B + ç–m /QÈB K†i MΦ K`m #ç+ +k M?Q M; v F?B #° tQÆM; ?Q`M iQ`M #` ç€M? i?`M? #KB T?'M- +†T K„i +O >Q`M +MM; KÎ` - +QM M; QÆB p®M +| K`m p`M; M?Φi H9+ M`v HΦB ?| i?`M? ? B K`m ç2

@ :`Q5

*?B + ç–m ?Q`M; FBK +ÁM b|i HΦB ç°i M?B M ?€ KB M; T?€i` K°i iB M; F m HÈ ;B MX hB M; F m FB ;B®M; M?Q K°i +ÆM H®+ iBM? i?–M p¬ ?bM? +m®M [m iQ` +ª +QÌM; ;Bª M?Q pQÆM; i`B m çΦB ç +kM; F?¬M; F?ÄB +?2 i B HmB p T?Q b m +?Q+?X

ó•K5ô

a m iB M; F m HÈM M; „M M; OB- +?B + ç–m +ÁM b|i +O >Q`M; +kM; M´imM; X h'i - ?°B iK ç M tQ M; ç–m ç m #B M i?`M? bQÆM; KM iÄ ` F?„T MÆBX

ó•K5ô

hB M; F m +?|B i B +?d H` F?ÎB ç–m- /QÈB +?•M >Q`M; +?Êi T?€i` K°i iB M; p M E?¬M; ;B M F?ûT FQM /Q +?QM ;½ >„+ •K Zm•M \*?O ?ÊT bS+ i?B i`B M #¶M; tm`i " M /QÈB F?¬M; ;B M ç2M F`i`ΦM M Si T?€i` K°i çQ`M €M? b€M; K`m ?Q`M; FB h•K J ç½ bÈK M?bM i?'v`ä- €M? b€M; K`m ?Q`M; FBK FB p®M H` K°i T?Q iQÊM; S?Q iQÊM; i?–M ?Q`M; FBK +ÁM +?Q iW T?Q /QÈB ?B M H M- ? B Hm²M; F?Q i /MM; i®+ ç° M? M? ;'T M?B m H–M i`M p`Q F?¬M; ;B M M`v- çB M +m²M; F?Q€+? F?Q iS+ pQÊi i` M i'i +ª bBM? HBM?- t2K i`ÌB ç'i pΦM p"i M?Q +QM FB M- i`QM; ç m F?¬M; F?ÄB /•M; H M K°i +ªK ;B€+ M?Ä #ûX h`QM; F?Q iS+ FB ~M +?S K°i ?²M bÊ ?½B- F?B M i'i +ª +QÌM; ;Bª v m K F?¬M; M; WM; `mM`~v- ;–M M?Q Km®M F?Q iS+ +O #ªM i? *?O h?–MX

ó•K –K5ô

S?Q iQÊM; i?–M ?Q`M; FBK iQ HÈM K M; i?2Q €M? b€M; p` bS+ M!M; p¬ i" M- iW /QÈB M; QÌB >Q`M; # v p`Q- HšM; H†M; HÆ HYM; T?Q /QÈB +?B + K†i MΦ i`„M; +?S F?Q iS+ +O +?Q i?–M iÄ ` iW M; QÌB M|X

óS?Ki5ô

*€+? +€B # +O T?Q iQÊM; i?–M ?Q`M; FBK iQ HÈM FB K'v +?K+ i`QÊM; - K°i #| i`QM; b|M; F?Q +m²M +m°M M?`Q` K°i # MX oW i?Q€i` F?ÄB T?ΦK pB +O €M ? i bS+ +?çv` # M M; Q`BX h`QM; #|M; i®B- i?'T i?Q€M; +| i? i?'v çQÊ+ K°i ?"

T?QÆM; ?QÈM; #!M; ç2M FB +?çv i`®MX L; Q!B M¼ /o M?B M H` •K *€i *´ æS+ #
?Q`M; FBK +m®M p`Q F?¬M; ;B M M`vX

óE?K+ F?K+5ô

•K *€i *´ æS+ pW ¬K M; U+ ?Q F? M- pW FBM? ?½B [m v ç-m M?bM T?Q iQÈM;
Kti ?! ?[M; FB X J†+ /M +! hmv i æ®B HoM? pU+ #ªQ p - ?„M pšM #` HU+ HQÈM; i
iW i`QM; iQÈM; i?-M ?Q`M; FBK i`M` ;•vi?QÆM; iQ+?- HB M T?mM` p`B M; K

•M? K„i HB + M?bM +?mM; [m M? K°i pÁM; - •K *€i *´ æS+ M? M? +?!M; idM? i€Q H
T?“T T?²M; M?Q +k, óæ•v `®i +m°+ H` +?mv M; b\ô

h` M i?U+ i - F?¬M; +?d +! •K *€i *´ æS+- M; v +ª ç€K M; Q!B æ¼ Gç+ *?B oQÆM
ç-m +kM; +ªK i?`v M; ?B ?Q†+X E?¬M; Qi M; Q!B ç½ iWM; M?bM i?`v i?-M çB M +
'M iQÈM; pÈB T?Q iQÈM; i?-M ?Q`M; FBK iQ HÈM i`QÈ+ i?-M çB M- M?QM; F?¬
?Q`M; FBK p®M iQÎM; /MM; ç i` M; i`Q M`v HçB T?€i` F?Q iS+ +O \*?O h?-MH`

>Q`M; iU M´- T?Q iQÈM; i?-M ?Q`M; FBK ç°i M?B M # v ç M- i`i +ª K¼B i?S ç m -
`äX h`QM; HÁM; K¼B M; Q!B ç½ bBM?` w`9i HmB- +?d H` bU +® +?`T ç®B pÈB i?
tm®M; - /Q ç! KÈB +?-M +?W F?¬M; çB- çSM; ÎT?Q t M; !M; M?bM- i`QM; HÁM; p

S?Q i` M T?Q iQÈM; i?-M ?Q`M; FBK H`T H€M? H` +?B + Kti Mç K`m i`„M; #ç+
F?¬M; X *?mM; [m M? Kti Mç K`m #ç+- ç€K #KB T?`M ?Q`M; FBK p®M H` K°i #° tQ
i?`M? iWM; ;B¼i +?`i HÁM; M?Q bQÆM; KM- # M i`QM; HQ€M; i?Q€M; HçB +! M?
bQÆM; KM ç m i`M p ?QÈM; i`mM; i•K- +`M; H9+ +`M; M?B m- /-M /-M ?bM? i?
MQÈ+ K„iX æ•v +?QM? H` ;B¼i K€m +O i?-M ~M +?S iQ`M #° iBM? ?Q i`QM; +Æ

óh€+?5ô

h`i +ª bQÆM; KM ?Q`M; FBK ç m ?°B iK HçB i`QÈ+ Kti Mç K`m #ç+- ?! i?`M? K°i
€M?X J` T?Q /QÈB ;B¼i K€m +O i?-M HÈM #`M; +€B ç`m FB - p¬ b® çB K M?Ä K
?! i?`M? K°i ;B¼i K€m çÄ iQÆB iW /QÈB Kti Mç `ÆB p`Q b•m i`QM; #!M; i®B p¬ i

hçB F?QªM? F?„+ FB - HBM? ?²M +O h•K J ç°i M?B M`mM; ç°M; - HB M [m v ç-m
K€m K`m çÄ #` M; Q!B i #Ä [m p) M M K°i [m„ iQ+? i`QM; ?Q F?¬M; - +?mB p`Q b•

J°i +ªK ;B€+ ?mv iKç+? M®B HB M /•M; H M i`QM; HÁM; X h`QM; t t, K- h•K J +?E
iWM; H` K°i ;B¼i K€m +O ?„MX

óPM;5ô

>Q F?¬M; `mM; ç°M; X :B¼i K€m +O i?-M FB +?ªv p`Q i`QM; Kti Mç K`m #ç+- M
p`M; €M?X S?Q b m Kti Mç- ? B pB M iBM? i? #®M Kti p®M ~M b•m i`QM; ç-m >
? B pB M i?-M +€+? K°i ç2M K°i i`„M; HŠM; H†M; HÆ HYM; Îi`QM; K`M ç K- iW iV

óæBM?5ô

h` M Kti Mç K`m i`„M; #ç+- +?QM? t€+ H` i` M Kti Mç ?Q`M; FBK- K°i +†T K„i F?
K„i ç2M F`i M?Q KU+ +ÁM K°i +QM HçB i`„M; iBM? M?Q H¬M; - M?QM; ç m HçM? ;
+ªK t9+X h`QM; #!M; i®B- ? B çQ`M ?QªM? iÄ` ` €T HU+ p¬ ?çM +?“K`½B ?B M
?Q`M; FBK- M?QM; F?¬M; K°i B +! i? M?bM i?`v +?B + ç-m +O ? B ?QªM? M`vX

>Q`M; +m®B +MM; ç½ ?Q`M iQ`M iW #Ä ?bM? i?€B M?•M HQçB +O ?„M- i`Î p p
+MM; ç½ i? v i? M?•M iQM? i?S+ idM?X

*€+? ç! M;`M i`QÈM; - h•K J /Q!M; M?Q +?Êi ?B m` - Fw S+ i?m°+ p K°i i?!B çç
?B M H M i`QM; ç-m- i`Î M M`ä`M; i`QÈ+ K„iX

J°i F?QªM? F?„+ +O M;`M pçM M, K i`QÈ+X

J°i K!M; pm®i K`m ?Q`M; FBK b„+ #ûM t i [m ?Q F?¬M; - tû tm®M; K°i KB M; / M
+O i?B m MB M ç M; +?çv i`®MX

J¼B +?mv M #„i ç-m iW H9+ ç|X

J°i ;B¼i K€m ç½ ?Q“M i?“M? >Q“M;- ;B9T ?„M i?Q€i` F?ÄB bU K K M; MÆB +?B
+| i?-M i`Q +O KbM?X J°i ;B¼i K€m ç½ F?B M p¬ b® Fw S+ +?¬M pMB iW t tQ
i`mv M i?mv i +O >Q“M;- +kM; #„i ç-m +?Q bU pQÊM; K„+ +O >Q“M; p` +?O M?•

L?QM; i?-M poM? pB M H` i?-M- K°i ;B¼i K€m ç½ F?B M +?Q K°i iªM; ç€ p¬ i`B+
i`Î i?“M? >Q“M; +O [m®+ ç° Zm M; •K- +| iQ +€+? M;²B H M ç` p` +O i?-M H-M M
K M; ç M +?Q ?„M K°i bU i`|B #m°+ i` M +QM çQÌM; i`Î H¢B i?“M? i?-MX

*?d F?B i?Q€i F?ÄB M?•M iQM? KÈB +| i? i?“M? iUm i?-M iQM?X :BÌ T?9i M`v- >
i`K K M? K¬M; +m®B +MM; ç½ ibK p #ªM M;mv MX

*MM; i?ÌB F?“+ ç| - K°i MY i?•M i? “`M h¬M ç½ /mM; M?“T p`Q i?ÌB F?¬M; M;mv
+| /U +ªK- +?Êi /WM; #QÊ+X

h`QM; ç-m “`M h¬M- /`m p i Fw S+ /Q >Q“M; çQ p`Q ç°i M?B M / Q ç°M;- p¬ b® F
?ÊT H¢BX :B[pk i`K K M? K¬M; ;B®M; M?Q +| K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM?- tmv M
>Q“M; p` “`M h¬MX

h¢B F?QªM? F?“+ M`v- “`M h¬M K°i H-M M[+ªK M?“M çQÊ+ >Q“M;- +kM; +ªK M
?Q“M iQ“M i?S+ idM?X

> B i²M i¢B F?¬M; T?ªB +QM M;QÌB- ;BÌ T?9i M`v i¢B HBM? ?²M ç½ ç¢i ç M bU M
M?Q i`M F?®+X

J°i +?m¶B Fw S+ t t,K HQÈi [m i`QM; ç-m “`M h¬M- M?[M; #Q K”i HB M [m M ç
?B M` i`QÊ+ K„i ?„MX

“`M h¬M ;B®M; M?Q K°i M;QÌB #”M; [m M- i?2Q Fw S+ HQÈi [m i`QM; ç-m i`Î H¢
+?B M i?-M K X

>”M; id M,K i`QÊ+ - +m°+ +?B M i?-M K H-M ç-m iB M #°+ T?€iX h?B M bS- K i°
K¼B ;|+ i`QM; pk i`K- K¶B H-M iY pQM; ç m H` ?”M; i`,K p¢MX J` p`Q H9+ M`v- M
tm`i ?B M i`QM; K„i +€+ i°+ F?€+X

*?B M i` M? +O i? iK+ poM? pB M F?¬M; i? [mv iç`M? çQÊ+ F i [mª+O +m°+ +
+| i? H`K çQÊ+ çB m ç| H` +?B M i` M? ;B[*?O h?-MX

h`QM; ?Q F?¬M; #` # Q T?O #ÎB #|M; i®B p` bU ioM? K`+?- KQÌB # i M >„+ •K *?
Zm M; JBM? *?O h?-M +¬M; FQ+? HšM M? mX :B[+€+ >„+ •K *?O h?-M p®M F?-
ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O Zm M; JBM? +?Q i?-M- #¼M ?¼ H¢B çQ“M F i ç ç®B

J°i i M >„+ •K *?O h?-M iQÆM; SM; pÈB K°i i M Zm M; JBM? *?O h?-MX “ªM i? +
+?QM? i?S+ ;B Q i?O- M?QM; ?”M; p¢M T?•M i?•M iW i?•M i? /B M bBM? ` ç½ i`
H M i¢B i`i +ª+?B M i`QÌM;- +?ûK ;B i p` ?Ov /B iX

J¶B *?O h?-M T?•M i?•M +? i çB- +MM; H9+ ç| /QÈB pU+ b•m #|M; i®B p` i` M i?
M?B m T?•M i?•M ?ÆM /B M bBM? ` X

“`i F€ ? B \*?O h?-M M`Q- F?B #ªM i? Î [m€;-M M? m- mv i? iÄ ` ç m +| i? / /`
i`QM; /B M iQ+? HÈM [m M? M;QÌB i?“M? KªM? pKM X

E?B #ªM i? +O >„+ •K *?O h?-M iW /QÈB pU+ b•m #|M; i®B çB` - K” #ªM i? +O
+kM; iW i` M h?B M æQÌM; #QÊ+ tm®M;- ? B \*?O h?-M +?B M ç`m i`QM; pk i`K
T?•M ç`M? #^M; K°i # M M;½ tm®M;X

*?B M i` M? ;B[ \*?O h?-M p®M`i Qi HB M [m M ç M #ªM i? +O i?-MX

h`QM; +m°+ +?B M i?-M K H-M ç-m iB M- ç®B i?O +O \*?B M h` M? *?B *?O æ`-
h?K+ *?B *?O .o h€i UAb +VX *?B M i` M? ;B[ ? B p` +?9 i #|M; i®B p` €M? b€
b® T?•M i?•M M;½ tm®M; i`QM; M?[M; ;|+ i®B i,K +O pk i`K X

eedX *?QÆM; d, *? i RR

E?B M?•M i°+ h?€B *´ ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; i-K K„i +O +?Q i?–M- ç²M; i?lB
i?€M? i?9 iB M ?`M? +`M [mûi i'i +ª bBM? p"i /QÈB *?O h?–M- +?B M i` M? #„i ç–
*?Q i?–M K°i H–M M[t2K tûi HçB +m°+ +?B M i` M? M`vX " M T?Q >„+ •K- *?B M
J½ a•K H` M; QlB ;B€K b€i +m°+ i'M +¬M; +O J :BÈB ç®B pÈB h?€B \*´X h`MM; ?Ê
çç i i?`M? ?B T M; ?`- /Q *Sm h?K+ *?B *?O .o h€i ;B€K b€i pB + h?B M æQlM; i'M
*?B M i` M? ç½ H2Q i? M; pb bU i²M +O *?Q h¬MX *€+ >„+ •K *?O h?–M #„i ç–m :
`i H•m +?Q iWM; `lB F?ÄB- +ÁM +€+ Zm M; JBM? *?O h?–M +kM; #„i ç–m çB ` F
*m°+ +?B M i?–M K #°+ T?€i ttt M, K- *?B M h` M? \*?B \*?O æ`+? hQ J½ a•K `lB F
#ªM i? +O *Sm h?K+ *?B *?O .o h€i ;†T M? m i`QM; pk i`KX
G9+ +?B M i` M? F`+? HB i M?`i- #®M \*?Q h¬M +O h?€B \*´tm'i i? M; M; i`lB- h?
>´- >mv M ok içQ i?`M? hS hQÊM; ççB i`"M p•v H'v ? B p` \*?O h?–M p`Q # M i`QM
hçB F?QªM? F?„+ hS hQÊM; ççB i`"M i?`M? ?bM?- *?B M h` M? \*?B \*?O p` *Sm
K'i çB HB M ? pÈB i?–M HU+ i?m°+ p KbM? p®M /mM; ?ÊT pÈB T?€T i„+ i`QM; p
h`QÈ+ F?B i?–M HU+ iB m ? Q ? i- \*?B M h` M? *?B *?O p` *Sm h?K+ *?B *?O +
+?mv M ;b tªv ` X .QÈB Hw i`Q +?O ççQ- ? B p` \*?O h?–M ç½ [mv i ç`M? ç2K i?–
?ÊT pÈB M? m- ç²M; i?lB /MM; +?9i bS+ HU+ +ÁM HçB ?ÊT M?`i i?–M HU+ ç€M? p
Zm M; KBM? i?–M HU+ p` ?„+ €K i?–M HU+ - p`Q ;Bl F?„+ M`v HçB /MM; K°i T?QÆM
FB K +? +O HU+ HQÊM; #bM? ?`M?- tmv M [m hS hQÊM; ççB i`"M ç€M? p`Q i` M
GQM; X

>B M oB M i`¼M; i?QÆM; X

E?B ? B *?O h?–M [mv i ç`M? /mM; ?ÊT i?b +kM; ç½ K'i çB [m M; pBM? i?m°+ p
K°i F?B #„i ç–m i?b F?¬M; i? M; WM; HçB çQÊ+X
h?–M +€+? +?d +‡ i? /mM; ?ÊT i`QM; i?lB ;B M M; „M M; OB- +kM; M?Q HoM? pU
ç M t2M M?QM; F?¬M; i? ç²M; M?`i pÈB M? mX
h?–M +€+? F?¬M; i? /mM; ?ÊT- M?QM; HBM? ?²M +O i?–M i?b HçB +‡ i? X GBM
?Q`M K„i?b F?¬M; i? +?`m çQÊ+ i?–M +€+? +O *?O h?–MX J`K'i çB i?–M HU+ i
+O i?–M +kM; #„i ç–m i? v ç´BX
*€B +? i ç½ F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- çB m /mv M?`i +‡ i? H`K H`ibK +€+? ç M ;²B
h`QÈ+ F?B +? i çB- \*?B M h` M? *?B *?O p` *Sm h?K+ *?B *?O M? M? +?‡M; M; ?o
p M; ¬B p` +O i?–M H–M M[ - H`T iS+ i`QM; i?lB ;B M M; „M M?`i i?m ?²B i?–M H
HU+ +ÁM b‡i HçB b„T t T K°i HQç i #® +K+X
h`î p ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M MÆB \*?O h?–M i?S KQlB #®M bBM? ` - t‡ çB w i?S+ i?
#®M i`QM; h?lB :B M +?B FB K i` M #-m i`lB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M cKî` i?¬M; çç
ç M M?[M; F?¬M; ;B M F?€+- HçB çB m ç°M; T?€T i„+ F?B M +?Q i?lB çB K H®B p
HB M ? ç M +Ym iBM? i`QM; t t, Kc i`QÈ+ F?B i¬B iÈ>„+ •K Zm•M *?O +O ?¼M ?
ç® HB M [m M ç M ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M cM ?^K HQm HçB K°i ?B p¼M; +?Q iQÆM; H
M M K°i iÁ i?–M çB M i`QM; K°i ;‡+ pk i`K- HçB ç2K i'i +ª i?–M HU+ +O T?•M i?
i?–M ?Q`M; FBK T?Q i` M- ç²M; i?lB HQm HçB F?Q iS+ +O iWM; M; QlBc +m®B +
? B M; QlB /MM; K°i +?9i i?–M i`Q +m®B +MM; +ÁM b‡i HçB b€M; içQ M M K°i HB
[mªM i?–M +€+? +O #¼M ?¼- ç•v +?QM? H`>Q`M; X GBM? ?²M +O *?B M h` M? *
ç½ #` i?QÆM; M; ?B K i`¼M; - H9+ M`v HçB ç²M; i?lB /MM; T?QÆM; i?S+ M; O b v i
+QlM; ?`M? /mM; ?ÊT HçBX

a m F?B +m°+ +?B M i?—M K H—M ç—m iB M /B M ` ttt M,K- \*?B M h` M? *?B *?O
h?K+ *?B *?O .o h€i #Ä K¢M;- ç²M; i?ÌB i`QM; ç®M; i?B ?"B +O +?B M i`QÌM; i?
+O ? B M;QÌB iWM; çB [m - >Q" M; #¶M; M;²B /"v- +†T K„i i`„M; #¢+ M;Ð M;"M; M
h` M K†i >Q" M;- K°i #° T?"M HBM? ?²M /mM; ?ÊT +ÁM b| i H¢B b m F?B ? B *?O h
K°i i'K K†i M¢ i`„M; #¢+ +?2 Î i` M K†i X

h`QM; pk i`K ?Q F?¬M; MÆB €M? K„i +O ç€K +QÌM; ;Bª v m K F?¬M; +?9 w iÈB-
HÈM iW iW KÎ` X J°i iBM? i? iQ HÈM iQ" M i?•M #®+ +?€v M;¼M HY K"m p" M; çÄ

ó•K —K5ô

hQ" M #° pk i`K ç m +?'M ç°M;X

*Ym iBM? M;¬B i?S b€m oB h`B m +m®B +MM; ç½ tm'i ?B MX h`QM; p¬ b® F?¬M;
ç m M?bM H M iBM? i? iQ HÈM K"m p" M; çÄ M"vX h`QM; K" M ç K KÌ K`i- b€m M;¬
i?"M? K°i ?"M;- F?¬M; M;WM; H" T HÁ2X

a•m i`QM; i?Ov H Q J :BÈBX

EB K iB M #®B +| K€B i| + i`„M; #¢+ F?Q M? +?•M M;²B /QÈB ç'i- i` M ;QÆM; K†i
M?Q F?2 `½M? ?B M H M K°i HQ¢B #B m iB M? i?' M i?S+ F?¬M; i?¬B, ó*m®B +MM

h`"M T?€T M; ?`+? +?mv M +Ym iBM? /Q h?€M? :Bª p" *´ om +?O i`b- T?€T pm HB M
?²M M?•M HQ¢B h?€B *´ ç T?€i ç°M; /M b Q +kM; +?"K K°i +?9iX E?B ç¢B i`"M
+?•m ç½ i`Î i?"M? F?mvM? ?QÈM; +O pk i`KX E?B M;¬B i?S b€m oB h`B m tm'i
ç¢i ç M KS+ HÈM M?'i- +?Q /M H" HU+ HQÈM; +O i`"M T?€T M; ?`+? +?mv M +Ym
S+ +? bU tm'i ?B M +O M|X

" M i`QM; F?¬M; ;B M F?ûT FQM X

a m F?B ?'T i?m K€m iQÆB +O i?—M- K†i M¢ ?Q" M; FBK +ÁM b| i H¢B M? M?"M;
T?Q iQÈM; i?—M ?Q" M; FBK T?Q /QÈB- pW F?¬M; M;WM; HÈM H M- +m®B +MM;
iQÈM; i?—M ?Q" M; FBKX h` M /QÈB K†i M¢- ? B +†T K„i ç2M i`„M; H¢B ?ÊT H`K K

h¢B F?QªM? F?„+ K†i M¢ +?2 T?O H M T?Q iQÈM; i?—M ?Q" M; FBK- i¢B i?ÌB F?¬M
i`K- "´M h¬M p K†i ?| ?[M; #¶M; `mM H M K°i +?9iX E?Q iS+ i?m°+ p >Q" M; ç½ ?
pk i`K M"vX

h¢B F?QªM? F?„+ M"v- "´M h¬M ?B m `^M; >Q" M; ç½ ?Q" M iQ" M i M #B MX Í i`QM
>Q" M; çQ p"Q +kM; ç°i M?B M i M `½- ?| i?"M? ?Q p¬X

*?Q # Q ;BÌ iWM; i²M i¢B- +kM; +? i çB i`QM; ?Q p¬- ç•v +?QM? H" >Q" M;- +kM;

h`QM; pk i`K +?Q iWM; +| /'m p i i²M i¢B +O >Q" M;X h¢B F?QªM? F?„+ K†i M¢ ?
i'i +ª /'m p i +O >Q" M; HQm H¢B ç m #` K°i HU+ HQÈM; çQÊ+ i?B i H" T ?"M; idM
H€i M[- M; v +ª "´M h¬M +kM; F?¬M; +ÁM M?È çQÊ+ >Q" M; iWM; i²M i¢B X

J'i çB K†i M¢ +?2 ;B'm- ? B pB M i?—M +€+? ?Q" M; FBK HÈM #^M; i`SM; M;¶M; p
HB M ?Q" M iQ" M H°` i`QM; i—K K„i K¼B M;QÌBX

ósQ i5ô

:BÌ T?9i M"v- €M? K„i +O K¼B M;QÌB ç m #` ? B pB M i?—M +€+? H`T H€M? ;—M
i`QM; +QM M;QÌB T?ªM +?B m `ä`"M; iBM? i? #®M K†i ç M; HŠM; H†M; HÆ HY
M?[M; +†T K„i ?Q†+ ç2M F'i ?Q†+ b€M; M;ÌB FB ç²M; i?ÌB ?B M H M K°i HQ¢B i?

o"Q ;BÌ T?9i M"v i'i +ª i? M? •K ç m ç½ #B M K'i- +?d +ÁM H¢B bU v M ioM? M?Q

S?Q b m KQÌB i M pQÆM; i`B m ç¢B ç - G° h•v S?€T +ª M;QÌB T?€i` €M? b€M; M
J†+ /M ;QÆM; K†i M? im'M p" i" /` pšM #bM? ioM?- M?QM; K€B i| + /"B K"m p" M; F
aQ i?B M bS ? B K"m ç2M i`„M; ç½ M|B `ä bU FQ+? ç°M; i`QM; HÁM; ?„MX

h`QÈ+ K†i i?—M +€+?- /M H" F K¢M? M?Q aQ i?B M bS +kM; F?¬M; i? M"Q ;B[çQ

JQ K„i ? T /“B F?)`mM`~v K°i +?9i- ?¬ ?'T +O G° h•v S?€T ç°i M?B M i`Î M M ?Æ
H Qm ?¶M H Q¢M iÄ ` F?B M K€B i!+ [m,M ?Q`M; FBK # M i B T?'i T?ÆX a m H Q
i?B M bS +Q H¢B K°i +?9i p`Q T?Q i`QM;- b m ç! H¢B iW iW KÎ` X

*€+? ç! F?¬M; t - K M;mv M i`QM; +Æ i? h•K J +kM; M? M? +?|M; p`M +?mv M-
+†T K„i m €K p`i` €+ ç°i M?B M +Q H¢B- iQ`M i?•M iÄ ` K°i F?Q iS+ ?mM; i?¬M

h?ÌB ;B M p`Q H9+ M`v /QÌM; M?Q +?“K H¢B ?`M; id H¬M- K°i M„K +€i p k i`K- +?
M,KX

@ > 5

J°i iB M; ?ûi HÈM M?Q i`ÌB ç'i >²M; >Q M;- p k i`K ?mv M ?Q`M; T?€ pÐ ?Q F?¬M
i?ÌB ;B M F?¬B T?K+ H¢B #bM? i?QÌM;X h`QM; K•v ç2M K`m i®B- KQÌB #!M; K i C
H Q p ?QÈM; ? B pB M i?¬M +€+? T?Q i` M iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBK #` #!M; ç K #

óæMM;5ô

L; v F?B KQÌB i M pQÆM; i`B m ç¢B ç iW /QÈB ç'i p¼i H M- M?Q +9 ç K H Q p `
K°i iB +?ÈT HÈM K`m çÄ #¶M; iW i`QM; i¬M; t•v /`v ç†+ #„M ` - tmv M [m F?2 ?
i`B m ç¢B ç - çB i`QÈ+ K°i #QÈ+ H Q p T?Q i?¬M +€+?X

@ G° h•v S?€T5

"®M T?Q p M; H M M?[M; iB M; ?ûi HÈM ;B`M /[X hB +?ÈT FB ;B[ F?¬M; i`mM
i?`M? i?•M i? æ¼ G¢+ \*?B oQÆM;- KQÌB ? B ç¬B +€M? +?BK `mM; H M- HB M /
T?Q i`QÈ+X

h`QM; p k i`K- B +! i? bQ b€M? i®+ ç° pÈB æ¼ G¢+ *?B oQÆM;\

@ >W5

h•K J +QÌB H¢M? K°i iB M;- çQ K„i M?bM i?•M i? G° h•v S?€T +?mB p`Q i`QM;
iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBK- #QÈ+ +?•M H¢B F?¬M; ? +?mv M ç°M;- ? B i v #¶M; M?B
+€+? i`QM; #-m i`ÌB ç KX >'T hBM? ç¢B T?€T ç°i M?B M tm'i i?OX

ó«5ô

>Q F?¬M; F m ;`QX \*ª F?QªM; F?¬M; ;B M i`QÈ+ M;QÌB h•K J bKT p`Q T?Q i`QM
M?Q Mm®i i`¬B +m®M M;QÈ+ p`Q i`QM; i v ?„MX

@ *! i? `²B5

h¢B F?QªM? F?„+ G° h•v S?€T ` i v- ç¢B i?B M bS i`QÎM; J :B` G†+ +! K€B i!+ /`B
ç°i M?B M KÎK„i` X

ó•K5ô

a•m i`QM; #-m i`ÌB H½M? ç` [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS i¢B J :BÈB- K°i HU+
/mM; #¶M; ç€M? p`Q i` M p€+? +?„M F?¬M; ;B MX a m +?'M ç°M; F`+? HB i- K°i +†
K'v M;`M i`QÈM; #¶M; M?B M tm'i ?B M i` M #-m i`ÌB *?9M; J çB MX *€M? +´M; i
H'T H€M? ;B®M; M?Q iK i`T €M? b€M; ç-v i`ÌB- ç°i M?B M +?B m tm®M; K°i Hm²
i`„M; b[X

@ *?O M!B- T?“K M?[M; F iBM iQÎM; p`i¬M i?Ìi M?'i ç`M? b) çQÈ+ +?2 +?Î

h`QM; iB M; i?€M? + i?`M? FQM?- p¬ b® i?B M bS M?Ä i`¬M i`m²M; HÈM #^M; K!M
+¬K i?€M? FBM?- iW i`QM; €M? b€M; i?¬M i?€M? `ÆB tm®M; M?Q KQ X

h`QM; iB M; M;•K tQÈM; i?`M? FQM?- K°i +m°M pªB M?Q M;•M ?` iW i`QM; +€M?
iQ HÈM i`9i M;QÈ+ tm®M;X

" M i`QM; \*?9M; J çB M- #ªv i M æ` L;K+ Zm•M *?O +MM; H9+ KÎK„i` - p K†i M
[m çdM? *?9M; J çB M M?bM p ?QÈM; +€M? +´M; i`mv M i®M; i` M #-m i`ÌBX

@ *?O M|B- T?"K M?[M; F T?^M #°B ç m b) #` ?Ov /B i5

h`QM; +€M? +´M; i`mv M i®M; iQ HÈM- K°i i M M K iY K†+ €Q #`Q i?€M? K`m i`„M
mM; /mM; #QÊ+ ` - çSM; ;B[ M;`M pçM i?B M bS M?Q ?ç+ çSM; i`QM; #-v ;`X

h v T?^B ;BÆ p T?Q i`QÊ+- i`QM; i v M K iY HB M tm'i ?B M K°i çQ`M €M? b€M;
ç¬B +€M? +?BK i?¬M i?€M? iQ HÈM K`m i`„M; T?€ pĐ €Q #`Q i?€M?- `mM `~v K'v

JQ K„i ?ì ?[M; +?ÈT p`B +€B- M?bM +?^K +?^K p`Q *?9M; J çB M T?Q /QÊB- K°
H` :B "€+? GB i U: #`B2HV ;BÆ i v T?^B H MX æQ`M €M? b€M; M?Q K†i i`ìB `Æ
i?`M? K°i Hm²M; +-m p²M; i`„M; i?Q€i F?ÄB i v- K M; i?2Q €M? b€M; p` ?ÆB M|M
çªQ ç¼ Hç+ i?B M bS ç2M i®B [m HçB M?Q #-v +€ # M /QÊBX

@ •M? b€M; T?€M tûi5

L?bM çQ`M €M? b€M; FB #„M tm®M;- p K†i :B "€+? GB i H½M? ççK i?®i` #®M
" M i`QM; F?¬M; ;B M F?ûT FQMX

G° h•v S?€T ;B®M; M?Q M;¬B b Q KÈB M´B i`QM; #-m i`ìB ç K- iQ`M i?•M #„M`
[m €M? b€M; H'T H€M? # M M;Q`B +Æ i? iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBKX *?d i`QM; +?È
çQÊ+ i?¬M +€+? H'T H€M? M?Q M;¬B b Q FB X

óPM;5ô

> B pB M i?¬M +€+? `mM; H MX S?Q iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBK p®M ç M; ç„K +?bK
ç¬m- +†T K„i HçM? ;B€ p¬ibM? [mûi [m i?•M i? G° h•v S?€T- p K†i +m®B +MM;

@ *€+ M;QÆB ç m ç€M; +? i5

> B # M T?Q iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBK- ?QªM? iQ HÈM K M; i?2Q F?Q iS+ i?€M? F?
?ÆM F?¬M; QiX J°i ;B¼M; M|B K M; i?2Q €T HU+ p¬i`M iW i`QM; ?QªM? FB T?€
:B¼M; M|B pW /Si- +€M? i v T?^B +O T?Q iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBK HB M ;BÆ H M

@ S?€T i„+5

h`ª GìB oÈB h`Q+? .šM

ee3X *?QÆM; d, *? i Rk

S?Q i`QÊ+ i v T?^B +O G° h•v S?€T +?Q ç M # i'+- K°i pB M i?¬M +€+? ç°i M?F
K`m p`M; i®BX S?M p,M ?Q H i`QM; M?€v K„i ?bM? i?`M? K°i /ÁM; MQÊ+ M^K;B

h`QM; +Æ i? T?Q iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBK- €M? b€M; p`M; €M? FB ç°i M?B M #WM
+?B i tç p #®M T?QÆM;X LÆB €M? b€M; H M ç M- i'i +ª v m K ç°i M?B M F?¬M;

óE2M; F2M; F2M;5ô

L?[M; bÈB tQ+? iQM M;QĐM; K`m p`M; i®B i`QM; i v >„+ •K Zm•M *?O ç m ;½v M;
*?d i`QM; F?QªM? F?„+- +?QM ;½ >„+ •K Zm•M \*?O ç½ #` K°i HU+ HQÊM; F?¬M; i
F?®M; +? ç®B pÈB F?¬M; ;B M F?ûT FQM M`vX

@ .MM; *Sm h?K+ H`K i M- T?QM; 'M5

*?d K°i +•m M|B çÆM ;BªM- i`QM; iQ`M #° i`QM; F?¬M; ;B M- Î ;¬M i?b +| æ¼ Gç
Î t i?b +| h•K J ç M; i?B i`B M >'T hBM? ççB T?€T- ç°i M?B M ç m F?¬M; i? M?
?¼ pšM +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ +?mv M tªv` +?mM; [m M?- M?QM; i'i +ª ç m F?¬M;
>„+ •K Zm•M *?OX

ó•K5ô

*•m M|B #^av +?[M^ˆv ;B®M; M?Q iB M; b'K HÈM ç€M? p^ˆQ i^ˆQM; ç-m i'i +^a K¼B M; C
HU+ +O >Q^ˆM; HçB +QÌM; ççB M?Q p^ˆvX

óæ•v +?QM? H^ˆ HU+ HQÊM; +O *?O h?-M b Q\ô @ h•K J ;B®M; M?Q #^ˆ; B€M; K°
h^ˆQÊ+ K†i HU+ HQÊM; K M; K¬M; p^ˆ i?€M? F?B i M^ˆv- i'i +^a bU T?^aM F?€M; ç m i\

ó*°T5 ó

v MB K pW ç°M; - ? B pB M i?-M +€+? K^ˆ K¼B M; QÌB HB m +? i i^ˆ M? çQç i HB M^ˆ
iQÊM; i?-M ?Q^ˆM; FBKX " M /QÈB K†i Mç- K°i çQ^ˆM HU+ HQÊM; i?€M? F?B i H M^ˆ
M; QÆB K°i ç2M K°i i^ˆ„M; ç m #B M i?ˆM? K^ˆm i^ˆ„M; b€M; X

h^ˆQM; €M? K„i ?Q^aM; bÊ p^ˆ #'i M +O K¼B M; QÌB- T?Q iQÊM; i?-M ?Q^ˆM; FBK iW

óPM; 5ô

>Q F?-M; ^ˆmM; ç°M; X *?mM; [m M? T?Q iQÊM; i?-M ?B M^ˆ iWM; HÈT ?bM? +?E
i^ˆQM; K¶B ¬ pm¬M; ç m +| K°i iBM? i? ?„+ €K FBK iU i?€T #®M K†i HÈM #^M; ?ç
iU i?€T M^ˆv F?-M; M; WM; KÎ^ˆ°M; iW i^ˆQM; ç M M; Q^ˆB- i^ˆ¬B M^ˆB +?mM; [m M? T?

óæBM?5ô

a m K°i F?„+ - T?Q iQÊM; i?-M ?Q^ˆM; FBK HçB KÎ K„i^ˆ - H-M M^ˆv i^ˆQM; ? B +QM
K M? K¬M; X

@ :^ˆQ5

h^ˆQM; €M? K„i FBM? M; ç+ +O K¼B M; QÌB- T?Q iQÊM; i?-M ?Q^ˆM; FBK #¶M; M; ^ˆM
HÈMX J°i +°i b€M; K^ˆm p^ˆM; |M; ^ˆM +?S i?-M HU+ i?m-M imw p^ˆ ?MM; ?^ˆm iW i^ˆ
#„M^ˆ - ?| i?ˆM? K°i +°i b€M; +?¼+ i^ˆÌB tmv M [m F?-M; ;B M- +?mB p^ˆQ i^ˆQM; #

S?Q i^ˆ M F?Q^aM; ?Q F?-M; F?ûT FQM M^ˆv #¶M; tm'i ?B M K°i iÁ FBK iU i?€T iQ
M; Q^ˆB +| p¬ b® T?M p, M K^ˆm p^ˆM; i®B M? M? +?|M; HQm +?mv MX

h^ˆQM; p¬ b® F?-M; ;B M pk i^ˆK- M?[M; iÁ ?„+ €K FBK iU i?€T iQM M; QÐM; /Q p¬
i^ˆK /UM; M M- H9+ M^ˆv ç²M; i?ÌB ^ˆmM; ç°M; X h^ˆQM; F?-M; ;B M- K†i ç'i^ˆçM MSi-
ç2M /^ˆv ç†+ K M; i?2Q ;B| HÈM ?°B iK p T?Q FBK iU i?€TX

ó•K5ô

h^ˆQM; iB M; p M; HÈM ^ˆmM; i^ˆÌB- iWM; Hm²M; €M? b€M; i^ˆ„M; i^ˆˆM^ˆ iW i^ˆQM; p¬
Zm M; •K iQM M; QÐM; - +MM; pÈB M| +ÁM +| HU+ HQÊM; #^aM M; mv M i^ˆQM; F?-M

L?[M; HU+ HQÊM; #^aM M; mv M p®M /mM; ?ÊT pÈB F?-M; ;B M- H9+ M^ˆv HçB #^ˆ
+QÌM; ?ˆM? ^ˆ9i^ˆ - Hk HQÊi tmv M [m ?Q F?-M; - iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ?°B
FBK iU i?€T K^ˆm ?Q^ˆM; FBK i^ˆQM; ?Q F?-M; ç2M F^ˆi- /Q i?-M HU+ iW i^ˆQM; KB M
T?mM^ˆ ?| i?ˆM?X

ó•K5ô

a m F?B +Ym iBM? M; ¬B i?S b€m oB h^ˆB m pW tm'i ?B M F?-M; H•m- p¬ b® bBM
K„i- #¶M; M?bM i?ˆv K°i çQ^ˆM €M? b€M; i^ˆ„M; iQ HÈM pQÊi [m iQÌM; iQÊM; iW b
?| i?ˆM? K°i +•v +°i HÈM +?¼+ i^ˆÌB ç€M? KçM? p^ˆQ M; ¬B i?S b€m oB h^ˆB m pW K
ç2MX

:B®M; M?Q K°i K†i ;QÆM; - i'i +^a HU+ HQÊM; #^aM M; mv M F?-M; ;B M K^ˆm i^ˆ„M;
b€m oB h^ˆB m #¶M; ?ÆB F?UM; HçB- b m ç| ?| i?ˆM? K°i +°i b€M; K^ˆm i^ˆ„M; i?Š
K^ˆm ç2M iQ HÈM T?Q b m M; ¬B b Q i?S b€m- +?mB p^ˆQ i^ˆQM; F?-M; ;B M ç2M F^ˆ

ó•K5ô

•M? b€M; i`„M; /Q p¬ b® HU+ HQÊM; #ªM M;mv M F?¬M; ;B M ?°B iK /QÌM; M?Q
tmM; FQ+? +QÌM; ç¢B ;•v M M +?'M ç°M; i`QM; p¬ b® F?¬M; ;B M- FûQ i?2Q M?[M
" M i`QM; F?¬M; ;B M F?ûT FQM- i'i +ª v m K #` T?QM; 'M ç m H•K p`Q K°i iB M?
o`Q ;BÌ T?9i M`v T?QM; 'M ç½ F?B M +?Q ç€K v m K i`Î M M v m Èi M?Q K°i çS i
ç®B pÈB i'i +ª K¼B i?S- M?QM; ç²M; i?ÌB H¢B F?B M +?Q K i?S+ +O K¼B M;QÌE
?Q`M; FBK +| F?Q iS+ ?MM; ?"m p`K M? K¬M; M`vX

o`Q ;BÌ T?9i M`v- iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBK ;B®M; M?Q ç½ #B M i?`M? K°i ;®+ +•v
M?€M? +O M| +„K b•m p`Q i`QM; +Æ i? i'i +ª +QÌM; ;Bª v m K - F?¬M; M;WM; ?'T
i? ç€K M;QÌB +?'M M?B T K°i T?QÆM; M`v- ç²M; i?ÌB +ÁM ?'T i?m +ª HU+ HQÊM;
M?[M; i?S M`v ç m #B M i?`M? +?'i /BM? /QÐM; +O ;®+ +•v HÈM +?®M; i`ÌB FB X

ó•K –K5ô

a•m i`QM; #¬m i`ÌB- T?Q b m H¶ i?OM; K`m ç2M #¶M; p M; H M K°i +?m¶B i? M?
+m°M M?Q i?Ov i`B m i`mv M F?„Ti i +ª F?¬M; ;B MX

a m ç| H` K°i bU v M H†M; FûQ /`BX

h¢B *?9M; J çB M i?m°+ J :BÈB- ?`M; M;`M +€M? +´M; €M? b€M; H'T H€M? ?bM
i` M #¬m i`ÌBX h?B M bS €M? b€M; M?Q i?Ov M;•M iW #¬m i`ÌB i`9i M;QÊ+ tm®M
i?B M bS +O *?9M; J çB MX J¶B ;B•v T?9i ç m +| ?`M; i`,K p¢M i?B M bS M;½ tm
tm®M; H¢B çQÊ+ +€M? +´M; h?B M æQÌM; p` *?9M; J çB M T?Q /QÈB ?²B bBM
+?B M ç'mX

S?Q /QÈB +€M? +´M; i`mv M i®M; ?bM? pÁK HÈM M?'i- # aQ i?B M bS H`J :B`
L?o çSM; i`QM; ?Q F?¬M; - M;`M; ç¬m M?bM p ?QÈM; +Ym iBM? M;¬B i?S b€m oE

@ h ?bM? M?Q +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O *Sm h?K+ *?B *?O .o h€i ç¢B M?•MX

a m bU v M H†M; /`B ç^M; çÆM;- « GB i L?o +m®B +MM; H M iB M;X

@ E?¬M; i? M`Q- \*Sm h?K+ \*?B \*?O ç¢B M?•M ç½ +? i`²BX

:B "€+? GB i M|B K°i +€+? F?ŠM; ç`M?X

@ "K #€Q +?Q h`"i hU *?B *?O ç¢B M?•M çB

J :B` G†+ ç°i M?B M M|BX

h`QM; H9+ # i M aQ i?B M bS M|B +?mv M- T?Q i` M çdM? ç¬m- K°i iB +?ÈT i?"i
T?€i;B€+ #¶M; #„M` iW T?Q b m H¶ i?OM; K`m ç2M- H†M; H) pQÊi [m ?ÆM MY
i?€T K`m ?Q`M; FBK iQ HÈM T?Q i` M F?¬M; ;B M F?ûT FQMX

ó•K5ô

E?¬M; ;B M F?ûT FQM –K –K M´imM;X J°i +ÆM H®+ K•v bûi iQ HÈM tm'i ?B M i`
?Q`M; FBK- # M i`QM; +| ç¬v M?[M; çB K b€M; /`v ç†+ M?Q M;¬B b Q- çB K tmv i
p•M iQ HÈM tQ v pÁM; T?Q i` MX h`QM; iBM? p•M iB M; b'K p M; H M F?¬M; /Si-
[m H¢B M?Q +QM i?QBX

óæ•v H` ô

h`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O ç€K v m K - K°i [m®+ ç°i?m°+ p *?O h?¬M iW iW K
:BÌ T?9i M`v- +?QM >„+ •K Zm•M \*?O- KQÌB pQÆM; i`B m ç¢B ç - ç¼ H¢+ i?B M b
ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i i?S K` +?d +| \*?O h?¬M KÈB +ªK M?"M çQÊ+- ç| H` pk i`KX

h`QM; pk i`K K M? K¬M; - K°i T?€T i„+ tmv M [m iQ`M #° pk i`K- +?B T?®B p¬ b®
p¬ b® M,K ;BÌ T?9i M`v H¢B ç°i M?B M / Q ç°M;X æ¬M; çªQ [mv i„+ T?K i?m°+ p
+?mv M i?2QX

h`QM; i v T?Q iQÊM; i?¬M ?Q`M; FBK- i?¬M +€+? i?m°+ p *Sm h?K+ *?B *?O .o h

ó•K –K5ô

h`QM; ?Q F?¬M; ç2M F`i #¶M; M´B H M M?[M; iB +?ÈT•K i`-K p` ç2M i®BX o¬ b
i`K K¢M; M? M iQ HÈM- K M; i?2Q i?¬M HU+ ?MM; ?"m ?Á H`K K°i i? pÈB T?€T i
i`K i`"M p ?QÈM; T?Q iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBK ç M; M? M? +?|M; #"M? i`QÈM; i`Q
h?`M? i?¬MX

J°i *?O h?¬M ç½ M; ½ tm®M; - M m M?Q +| çQÊ+ ç¬v çO i?¬M HU+- H¢B KÎ` +QM
*?O h?¬M- /MM; i?¬M HU+ poM? pB M #bM? ç`M? i`QM; [m®+ ç° +O *?O h?¬M ç
i?b +| i? /U p`Q ?bM? i?€B i?S ? B +O i?¬M +€+? ç HB M ? pÈB T?€T i„+ i?m
H`K +?O T?€T i„+- M?"M çQÊ+ i?¬M HU+ M; mv M i?Ov iQ HÈM ?Á H`K K°i i? pÈB
E?B i?¬M +€+? M®B HB M /ÁM; T?€T i„+ ;B[pk i`K p` i?¬M HU+- i?¬M +€+? ç½ b
M[- ç¢i ç M ?bM? i?€B i?¬M +€+? +O *?O h?¬MX

J` F?B i?¬M +€+? +O \*?O h?¬M ç`M? ?bM?- *?O h?¬M ç½ +? i b) +| i? M; ²B H M
S?Q i` M T?Q iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBK ç½ #"M? i`QÈM; ç M F?QªM; K'v M; "M i`Q
;B| HÈM; "Q i?ûi- +ªM? iQÈM; ;B®M; M?Q M; "v i"Mi? X æ€K +QÌM; ;Bª v m K +
i?¬M HU+ FBM? F?OM; ç M; i" T i`mM; p`Q i`QM; +Æ i? T?Q iQÈM; i?¬M ?Q`M; F
M?¢i T?Q # M T?ªB iQÈM; i?¬M +`M; i`Î M M `ä `M; - +ÁM ?QªM? K`m ç2M # M i

J„i i?'v +S iB T iK+ M?Q p`v- +?d +?®+ H€i M[- b m F?B +| çQÊ+ i?¬M HU+ K M? H
pk i`K- \*Sm h?K+ \*?B \*?O .o h€i b) K°i H-M M[ M; ²B H M ç` p` +O i?¬M- M; v H9

ó•K5ô

J°i Hm²M; €M? b€M; i`„M; K M; i?2Q HU+ HQÈM; ?Ov /B i iW b•m i`QM; pk i`K #,
[m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- ç€M? K¢M? p`Q i` M T?Q iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBKX

@ h`+? L?o G¢+5

J°i iB M; F m ;"Q p M; H M- +MM; pÈB M| H` K°i iB M; ;-K i?ûi; B"M /[X J¼B M; QÌ
tªv ` - HB M T?€i; B€+ HU+ HQÈM; i`|B #m°+ i?•M i? #¶M; #B M K'ix L m M?Q ç€
ç`M? b) M?"M ` - Hm²M; €M? b€M; i`„M; FB +kM; ç½ iWM; tm'i ?B M i¢B F?QªM? i

h`+? L?o G¢+- >Q M; L; ¬M \*?B \*?O- +ÁM çQÊ+ tQM; H`•K JQm *?B *?O- K°i i`QM
?`M; id ?| i?•M- K°i M, M; HU+ /B M bBM? H` óHÌB iB M çQ€MôX

ó_„+ `„+5ô

S?Q i` M T?Q iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBK- FBK iU i?€T iQ HÈM K`m ?Q`M; FBK -K -
i?¬M ?Q`M; FBK- ?QªM? *Sm h?K+ *?B *?O .o h€i b„T M; QM; iK i?"M? i?U+ i?
i?"M? K°i Hm²M; bQÆM; i`„M; +?mB p`Q i`QM; ?QªM? K`m ç2M # M i`€BX

@ 5

J°i iB M; ` M `d ;B®M; M?Q ç½ M; O b v ?`M; id M, K p M; H M ;B[ ?Q F?¬M; X h`C
F?Q iS+ +?B M i` M? /"v ç†+ i`"M ` X

ó*? i iB i- H¢B iÈB M[`²B5ô @ :BÌ T?9i M`v- i'i +ª v m K ç m F?¬M; ? M; ?o M; ÈB
?QÈM; M? M? M?Q +?ÈTX

L|B ;BÐM b Q\ Zm€ i`bM? i?S+ idM? +O K°i *Sm h?K+ *?B *?O .o h€i i?B m +?9i i
M; QÌB- H-M M`v M; QÌB i?S+ idM? F?¬M; M; ?B M; Ì H` w i?S+ i?m°+ p *?B M h` M

ó•K5ô

æ€K +QÌM; ;Bª v m K +ÁM +?Q +?¢v ` # Q t - i`QM; pk i`K ?Q F?¬M; T?Q i•v H
i`„M; # v ç M- ç€M? K¢M? p`Q i` M T?Q iQÈM; i?¬M ?Q`M; FBKX E?€+ pÈB €M? i
€M? b€M; tm'i ?B M H-M M`v H¢B K M; i?2Q F?Q iS+ /"v ç†+ +O +?Q i?¬M i` M
+U+ F€ +, K ;?ûiX

ó•K5ô

S?Q iQÊM; i?-M iQ HÈM ?Q"MiQ"MM' imM;- ?| i?"M? K°i [m^a + -m HY F?'M; H²X
F?Q iS+ i?m°+ p *?B M h` M? \*?B \*?O æ`+? hQ J½ a•K +kM; M? M? +?|M; #B M K

h`"i hU *?B *?O- S?'i GÊB Zmw J L?oX

h`QM; ?Q F?-M; t t-B- K°i +†T K„i K"m p"m; €M? H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p
Í MÆB t t ç®B /B M- K°i +†T K„i K"m ?Q"m; FBK F?€+ +kM; ç M; M?bM p"Q M|X

*Sm h?K+ *?B *?O .o h€i- i?"M? i?-M i?'i #¢BX

*?B M h` M? \*?B \*?O æ`+? hQ J½ a•K- i?"M? i?-M i?'i #¢BX

>„+ •K p" Zm M; JBM? K°i H-M M[+•M #^M; X

h?2Q iB M; M' HÈM- ? B pB M i?-M +€+? #¶M; ?| i?"M? ? B p i b Q #,M; +?mB p
K'i F?-M; +ÁM i?'vX

h¢B i?ÌB F?-M; M;mv M ç` X

E?B "´M h-M iW i`QM; K"m b€M; çB ` - tm'i ?B M î i`QÈ+ K„i H" K°i K^aM; i®B i, K p

Í K°i ç-m #|M; i®B H¢B H" €M? b€M; p- i"m- # M i`QM; HQ€M; i?Q€M; +| KQÌB ?
ÆQÆM; €M? b€M; MÆB Zm M; JBM? +?Q i?-M bBM? ` c +ÁM î K°i ç-m F?€+ H" K°i
i`QM; +| KQÌB ? B #|M; M;QÌB + Q ç M p¢M i`QÊM; çSM; bWM; b[M; ;B[i`ÌB ç'i-

> B i?€M? ç` ç½ i? B M; ?ûM Zm M; JBM? p" >„+ •K +?Q i?-M- +€+? t M? m F?|
?bM? /mM;- p"Q ;BÌ T?9i M"v H¢B /MM; K°i T?QÆM; i?S+ F€ H¢ ?B M ` i`QÈ+ K†

*€+? M? m i`QM; ; M; i'+- +kM; H" i"m +?•M i`ÌBX

h`QM; +†T K„i "´M h-M- €M? b€M; K"m p"m; M?¢i +"M; i`î M M b€M; M;ÌBX .-M /-
;B[?^aB /QÆM; €M? b€M; p" pU+ b•m #|M; i®B- ? B KQÆB b€m /ÁM; MQÈ+ +m²M
?B M i`QM; i-K K„i +O ?„M- ç| +?QM? H" T?€T i„+X

J¶B /ÁM; T?€T i„+ ç m iQÆM; SM; pÈB K°i p` *?O h?-MX

aU tm'i ?B M +O "´M h-M ;B®M; M?Q K°i +K+ ç€ MûK p"Q i`QM; K†i ?² v M ioM?>
i®B p" ?^aB /QÆM; €M? b€M;- ? B KQÆB #®M ?Q ^aM? iQ HÈM + Q ?ÆM p¢M i`QÈ
F?-M; #„i ç-m `mM; ç°M; X

h`-M; i?'v €M? K„i +O \*?O h?-M b„T M?bM ç M ç•v- M?QM; i` M K†i "´M h-M pš
?Q^aM; HQ¢M p" F?~M i`QÆM; M"QX G¢M? M?¢i p" Hw i`Q /QÌM; M?Q ç½ i`î i?"M?

•M? K„i "´M h-M mM; /mM; [mûi [m ? B KQÆB b€m /ÁM; T?€T i„+- b m ç| /WM; H
KQÆB b€m /ÁM; T?€T i„+ M"v `i t X J°i /ÁM; MQÈ+ K"m #¢+ F?€+ /-M /-M ?B M `

óPM;5ô

*?•M M;mv M i`QM; +Æ i? "´M h-M `mM; ç°M; F`+? HB iX *MM; H9+ M"v- ? B KQÆ
+kM; iW iW KÎ ` i`QM; i?ÌB F?-M; M;mv M ç` M"vX

ó*°T5ô

L; v H9+ ? B KQÆB #®M +†T K„i +?"K `½B KÎ ` - "´M h-M ç½ ç¢T #QÈ+ +?•M FB M
+?"K çB p ?QÈM; /ÁM; MQÈ+ K"m #¢+ FB X

ó_`Q ``Q5ô

*?'i HÄM; K"m #¢+ p~v ` X h`QÈ+ F?B ? B KQÆB #®M €M? K„i H¢M? ;B€ p" i`

@ o"v M?B i?-M tBM +€Q HmB5

M æS+ GB i K°i i v ¬K M;U+- i?B H K°i +€B- b m ç| pšM ç®B K†i pÈB J æ >Q" M
a m F?B HmB` F?ÄB i`,K i`QÊM;- ?„M HB M M?Q iB +?ÈT T?€ pĐ K°i F?¬M; ;B i
oÈB i?•M T?"M p" iQM? ibM? +O J æ >Q" M;- ç®B pÈB T?QÆM; i?S+ `ìB çB ;¬M
æS+ GB i- p®M ?ŠM ç½ bÈK ;B" M iQK K†i- M?QM; J æ >Q" M; HçB F?¬M; ? ` i
hçB F?QªM? F?„+ tQ v M;QìB- M æS+ GB i HçB F?¬M; +?9 w iÈB b m HQM;- i`ÁM
p"Q KbM? ç°i M?B M i?Q€M; [m i?-M b„+ F€ /`X

ó•K5ô

oW KÈB T?€ pĐ F?¬M; ;B M- i?Q€i F?ÄB K i?S+ +O J æ >Q" M; T?QM; iÄ - M
M|B, óhçB b Q HçB M; ,M +ªM i`lô

ó"ÎB pb M;QÆB pšM F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O ?„MXô @ h`QM; ç-m M æS+ GB
i?ŠM;X

óa Q HçB M?Q p"v\ >¬K M v i ç½ H" >„+ •K Zm•M *?O- HçB im Hmv M K +¬M; i`
F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O H½Q ;B" \ h?2Q ççQ Hw- ?¬K M v +¬M; HU+ +O i ?Š
p" ç€K pQÆM; i`B m ççB ç FB - içB b Q +?Q ç M #•v ;B`i pšM M?bM F?¬M; i?'m

ó*| +?9i F€ [m€B ô @ GBM? ?²M i" €+ FB M; ?B ?Q†+ M|B- ;B®M; M?Q ;†T T?ªB +

óæWM; M|B M?ªKX *kM; çWM; M|B pÈB i - ?B M ;B`i?U+ HU+ +O M;QÆB ç½ F?
F?¬M; M?bM ` K°i +?9i ?Q i?U+ M"Q5ô @ M æS+ GB i F?¬M; pmB M|B- ?B M M?
HìB H'T HYM; M"v +O HBM? ?²M i" €+X

óh +kM; F?¬M; M?bM ` H B H`+? +O ?„MX h?2Q ççQ Hw- ibM? ?m®M; M"v p®M
bU #U+ #°B +O M æS+ GB i- HBM? ?²M i" €+ HçB +| p F?¬M; i? K ç wX .WM; K
óh` M M;QìB ?„M- i +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O *?O h?-MXô

æÊB +ª #m`B F?¬M; M;ì HçB M?"M çQÊ+ +•m i`ª HìB M?Q p"v- M æS+ GB i ;¬M
;¬K H M pÈB HBM? ?²M i" €+ i`QM; ç-m, óæ•v H" +•m i`ª HìB +O M;QÆB b Q\ i`M
M?Q p"vX G½Q ;B" #bM? i?QìM; pšM KQÊM /MM; i?-M HU+- i` M M;QìB F?¬M; +|

óE?¬M; ç9M;- w i F?¬M; T?ªB M?Q p"v ô @ GBM? ?²M i" €+ i`U+ iB T T?O M?"M>
i`QM; HÁM; M æS+ GB i- ?„M ç°i M?B M ;B®M; M?Q M?È ` çB m ;b ç|- HB M M|
+€+?X "•v ;B`i•K ibM? +O M;QÆB F?¬M; `M ç`M?- K M;mv M i`QM; +Æ i? +kM
çB m M"v +?„+ ?ŠM M;QÆB +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+X > v H" M M ibK +€+? i?m i?"T ç
+¬M +| çQÊ+ +¬M; T?€T ?Q" M +?dM?- i?U+ HU+ +O M;QÆB b) i,M; p¼i- i•K ibM
K'iX G9+ ç| M m M?Q M;QÆB pšM Km®M K°i KbM? ;B Q ç'm pÈB H½Q ;B" FB +O
T?ªM ç®BXô

æ-m |+ +O M æS+ GB i ?ÆB idM? i€Q HçB- bmv M; ?o K°i +?9i b m ç| ;"i ç-m, óv

ó*?d +¬M im Hmv M tQM; K +¬M; i` M #®M i` ;B'v / / - +¬M; HU+ +O M;QÆB in
i` M ç€K ççB ç J :BÈB p" >„+ •K Zm•M *?OX >ÆM M[K†+ /M +ÁM +?Q F?¬B T?K
M?QM; i pšM HQ€M; i?Q€M; M?È çQÊ+ - +?d +¬M i?m i?"T çO #®M i` ;B'v / / M?'i
+?Q imv i ç®B F?¬M; M?Ä ?ÆM pB + H'v çQÊ+ i?-M +€+?Xô

óE?¬M; +¬M M|B M?B m- +S H"K i?2Q w M;QÆB çB5ô @ M æS+ GB i T?'i i v M|B
QPQ

hçB i`mM; i•K J :BÈBX

h` M #-m i`ìB t M? ç2M- K°i ?ÁM ç€+m°B HQÈi [m ?ÆM MY #-m i`ìB- `ÆB tm®M
F?¬+ Q #^M; ç-m ;®B +€+? h`mM; PÆM; K bÆM K'v i`,K pçM /†KX

óæ•v H" ô " M /QÈB ;Á ç'i- K°i #`M i v ç°i M?B M pQÆM H M- /m¶B p T?Q ?ÁM ç
çQìM; Múi ?bM? i?QB K"m K"m HQm Hv ç2M ;B[;Á ç'iX

L?bM # M;Q`B ç•v ;B®M; M?Q K°i ?ÁM ç€ #bM? i?QÌM;- +?d H` M?[M; çQÌM; Mù
H€M? H¢B F?B M +?Q M| iÄ` +| +?9i F?€+ i?QÌM;X

L; v H9+ #`M i v i€B M?Êi- K†i M;Q`B ç-v ;•M t M? m®M HQÊM b„T #„i çQÊ+ +K+ ç
ó*°T5ô

J°i #`M +?•M M?Ä #¶M; iW i` M ?¢ tm®M;- ç¢T K¢M? H M +K+ ç€ K`m ç2M FB X
óE?¬M;5ô " M /QÈB ;Á M9B- M K iY M^K`¢T i` M ç'i i`€B iBK M†M; M +Q [m„T H
M9B- i`¬M; i?'v K°i çS i` im'M i9 F?¬M; #B i +O M?` M`Q M?†i +K+ ç€ p`Q i v, c

L m M?Q S?QM; o•M o¬ E} +| K†i Î ç•v M?'i ç`M? b) ;B`i KbM?X h M M K iY M`v H
JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M #€ +?O K°i T?QÆM;- ç½ iWM; /šM ç-m >„+ •K oB M *?B
+¬M; p`Q h?€M? çB M +O h?€B *´X

@ ? - ?

æS i` i` M; Á ç'i /€M; p p¬ +MM; F?ª €B- F?m¬M K†i #-m #oM? i?Q¢i M?bM `i
K„i æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M # M /QÈB ;Á ç'i- M| H¢B F?¬M; F?€+ ;b p
i? ;B M M`vX

@ h

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M pQÆM i v` - Km®M çÁB H'v ?ÁM ç€ iW i`ìB
FB X L; v H9+ M`v- çS i` FB ç°i M?B M tQ v M;QìB H¢B- ç¬B K„i ?Q`M iQ`M i`Î M
p`Q æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬MX h`QM; +†T K„i p®M ç€M; v m H¢B H°`
`ûi K``mMX

h`QM; HÁM; æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M`mM H M K°i +?9i- #`M i v pQÆ
p`Q- H`T iS+ i?m H¢BX L?bM çS i` F?|2 KB M; MÎ K°i +QìB p¬ ?¢B i`QÊ+ K„i-
oQÆM; .QÆM; h¬M`mM`~v K`M; v +ª #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; T?€i ;B€+ çQÊ+X

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +?QM? H` K°i T?•M i?•M +m®B +MM; +O *
F?B *¬M; h¬M *?d h?QÆM; ?'T i?m T?•M i?•M +m®B +MM; i?b ç½ i`Î p h?€B *´- i
ç¢B T?€T- +m®B +MM; H¢B #`S?QM; o•M o¬ E} ç€M? +? iX

h?2Q Hw æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +kM; b) M´imM; K` +? iX L?QM; bU
*¬M; h¬M *?d h?QÆM; ç½ H`K +?Q #ªM i? HBM? ?²M +O ?„M i?Q€i` K°i KªM?
æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M- pb p`v KÊB F?B M +?Q æ¢B Zm M; JBM? o
iU M´X

æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M +,M #ªM F?¬M; /€K /WM; H¢B- K°i çQÌM; +?¢
M; ?o iÈB- pW #QÊ+ +?•M p`Q J :BÈB ?„M H¢B ;†T çQÊ+ i M b€i iBM? i`QÊ+ K„i
i?'v çS i` M`v- ?„M HB M +ªK M?`M çQÊ+ iW ç®B T?QÆM; F?Q iS+ +QM H B ;B[
pÈB KbM?X

G9+ >Q`M; p` >Q o¬ *?B Zm•M +?B M ç'm- *¬M; h¬M *?d h?QÆM; pšM Hm¬M i`®
?[m iQ`M #° Fw S+ +O *¬M; h¬M *?d h?QÆM;- æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h
i?S iW i`ìB`ÆB tm®M; i`QÊ+ K„i M`v H` ;bX

æ| +?QM? H` i?S F?B M +?Q p¬ b® v m K çdM? +'T +O J :BÈB çB M +m²M;- i?¬
*?O æ`+? hQ J½ a•K b m F?B +? iX

æ®B K†i pÈB i?¬M +€+? +O *?O h?¬M- HB m # Q M?B m M;QìB +| i? ;B[çQÊ+ #
L?QM; €M? b€M; M|M; `U+ i`QM; K„i æ¢B Zm M; JBM? oQÆM; .QÆM; h¬M`i M?
+Q`9K tm'i T?€i iW HBM? ?²M F?B M ?„M F?¬M; F?ÁB ç m çÈM +9B ç-m tm®M;- i
i M iB m €+ K ?mM; €+ i`QÊ+ K„i M`vX

@ L; ?B i M?B- +QM H¢B çB ç•m`²B\

S?Q t i`mv M ç M ;B¼M; M|B M;¼i M;`Q +O K°i +¬ ;€BX

@ ? - ? 5

"B m i b M ? ? m M ; € + i ` M K t i i B m € + K i ` M ` i M ? M ? i M ç B - F ? B t Q v ç - m H ç B + M M ; p È B M K + Q Ì B p - ? ç B X

h`QM; K B M; F m H M ? - + Q M + O h • K J H ` J L ; ? B i ; B ' m p B M i ? - M + € + ? + O F B p ` Q i ` Q M ; M ; Q Ì B - b m ç ! M ? a v t m ® M ; / Q È B ; Á ç ' i X a m H Q M ; F m H M K ° i i B i ` „ M ; M ä M i W b m H Q M ; M ? - ` - T ? 2 T ? ~ v K ' v + € B H B M M ? Q K ° i p B M b Q # , M ; # ç T ç S M ; i ` Q M ; + Ä F ? - Î T ? Q t X

ó J ` i ? - B - i ? - M + € + ? + O \* ? O h ? - M + ? d + ! M ; Q Ì B H B M ? ? ² M ? Q ` M K „ K È B + ! i ? ç Q i ? - K M v ç ½ ; - M M ? Q i M p Ð - + Á M F ? - M ; # B i + ! i ? b ® M ; # Q H • m - + - M ; b T ? a E p È B ? „ M X ô

J t + / M i ` € M ? F ? Ä B i U M ´ - M ? Q M ; + € + ? K ° i F ? Q a M ; i ? Ì B ; B M i ` Q M ; H B M ? ? ² M H ç B H B i F ? - M ; i ? F B K + ? - ; B ® M ; M ? Q H B M ? ? ² M # ` K ° i # ` M i v p - ? b M ? t û ` € + ? X ; ? ² M F ? - M ; i ` ¼ M p M X

L ? Q M ; H B M ? ? ² M F ? - M ; i ` ¼ M p M + ? d H ` i ? S v m - i ? S i ? " i b U F ? B M + ? Q i ? • M i ? o Q Æ M ; . Q Æ M ; h - M # ` ; B ` v p Á H ç B H ` Q € M ? " M F ? - M ; i ? / ` m ç B i ` Q M ; H Á M ; X

ó h ç B b Q \ h ç B b Q \ h ç B b Q i T ? a B + ? ` m ç U M ; i ' i + a ç m ç È M M ` v \ ô @ J Q Ì B M . o Q Æ M ; . Q Æ M ; h - M # ' K p ` Q i ` Q M ; # „ T i ? ` i - K € m + ? a v ` M ? Q i ` 9 i + k M ; F ? - M ; T ? € K t i p t M p Q F B ? B M H M K ° i H Q ç B i € B M ? Ê i p ` + ® + ? ' T ; - M M ? Q # M ? ? Q ç M X

ó h M ? ' i ç ` M ? F ? B M i ' i + a M ? • M i ° + h ? € B \* ´ T ? a B i ` a ; B € i ? " i H È M 5 ô @ h ` Q M ; H Á . Q Æ M ; h - M M ´ B ; B " M ; - K H M K ° i i B M ; - # ¶ M ; M ? B M ç S M ; / " v - p û M € Q # ` Q H M - p Á M ; p Á M ; i ` M F ? - M ; + ? m M ; [m M ? S ? B G h v Î T ? Q t X

> B p ¼ M ; # € Q i ? M ç m M ^ K i ` M M ; Q Ì B M | X

Q P Q

h ç B i • v # „ + J : B È B - M Æ B i ` M i Q + ? + O [ m ® + ç ° Z m M ; • K M ; ` v t Q X

o - b ® v m K + Q H È M i Q ` M i ? • M K F ? Q H Q Ê M H Ì - [ m M ? M ; Q Ì B i Ä ` F ? Q i S + • K i ` M K a M ? ç ' i K ` m ç 2 M M ` v X S ? Q i ` Q È + [m • M ç Q ` M i ` € + ç - M ; ç a Q M ` v H ` M ? ` ? Q [m € K ° i + ? • M t m ® M ; ç ' i X

h ` Q È + M ; Q Ì B ? „ M # ` v # i ' K # a M ç ² + ? „ T H ç B p È B M ? m X J t i i ` M # a M ç ² H ` K ° i K a M H ç B + ! F ? „ + F ? ~ m [m v i K + - M ; X

ó æ Q È + ` ² B - + ? Q M ? H ` # • v ; B Ì 5 ô @ G B M ? ? ² M i ` € + i ` Q M ; ç - m + ? d / š M X

o K t i M æ S + G B i M ; Q M ; i ` ¼ M ; - i v T ? a B + ? " K ` ½ B i W / Q È B i v € Q p Q Æ M ` - M ? / / X " ` M i v + O ? „ M ? Æ B ` m M ; H M - K M ; m v M • K i ` + ? S ç - v H U + H Q Ê M ; , M K A + m ° M + ? a v p ` Q i ` Q M ; # i Ì ; B ' v / / X

ó s Q t Q 5 ô

h ` Q M ; i B M ; p M ; M ? Q [ m 2 ? ` M ç t i H M / H - M ; - K t i M ; Q ` B # i Ì ; B ' v / / # ¶ M ; # ® + K ` m t € K - i W K Á M ; ç M / ` v ç t + X

E ? B b Q Æ M ; K M • K i ` F B / ` v ç t + M ? ' i - i ' K ; B ' v / / / Q È B # ` M i v M æ S + G B i # ¶ ç Q Ì M ; p • M K ` m ç Ä - M ? Q + ! b B M ? K ç M ; F û Q / ` B p # ® M T ? Q X

L Æ B ç Q Ì M ; p • M K ` m ç Ä F B + ? a v [ m - i ' K ; B ' v / / # ¶ M ; M ? 9 + M ? Q + ? - T ? € i ` M ? [M i ` + Q M ç M ; K 9 i X

h ` Q M ; K „ i M æ S + G B i ç ° i M ? B M b € M ; H M - M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p ` Q i ' K ; B ' v / / i ` Q È K M F B - K ° i # a M ç ² i m v M ç Q Ì M ; K ` m K € m H B M t m ' i ? B M i ` Q M ; K „ i ? „ M X

Í ç - m + m ® B i ' K ; B ' v / / - M ? [M ; ç Q Ì M ; p • M K ` m ç Ä F B ? Ê T i ? ` M ? K ° i p Á M ; - # M i H M K ° i + ? [ó A o ô X æ • v + ? Q M ? H ` M Æ B + ' i ; B ' m i ' K ; B ' v / / i ? S i Q X

edRX *?QÆM; Ry, "Q J"i *O *Ym I

@ æ•v +?QM? H" MÆB +'i ;B'm K^aM? ;B'v / / i?S iQ b Q\

æSM; i`QÊ+ K°i M;¼M M9B ç2M + Q F?Q<sup>a</sup>M; i`,K i`QÊM;- M æS+ GB i H~K #~K- i M;?B ?Q†+X

L;¼M M9B i`QÊ+ K†i M"v i?m°+ F?m pU+ ;B[ i•v #„+ J :BÈB p" pQÆM; i`B m h`n M9B ç€ ç2M M?'T M?¬- i?•M M9B i`Æ i`¼B bWM; b[M; i¢B i`QM; ;B| H¢M?- # M;Q €M? b€M; H¢M?- +MM; pÈB €M? b€M; H¢M? /Q ç€ ç2M +?mM; [m M? iÄ ` ç M p i`ÌB- F?B M +?Q F?m pU+ M"v +™M; i? K^aK ç¢KX

æ€ ç2M H" K°i HQ¢B M;mv M HB m `i F€ H¢- ç€K v m K `i i?Q+? /MM; M| +? i¢ *| çB m pbiQM? +?'i +O HQ¢B ç€ M"v p¬ +MM; +SM; `„M- ?ÆM M[ Î K°i KS+ ç° M K F?Q +¬M; FQ+?- +?Q M M v m K #bM? i?QÌM; ç m F?¬M; çO F?<sup>a</sup> M,M; /MM; HQ i¼X æB m M"v F?B M +?Q J :BÈB K†+ /M +| M?B m ç€ ç2M- M?QM; #<sup>a</sup>Q i¼i?" F?¬M; M?B mX S?-M HÈM ç€ ç2M ç m T?•M #® Î M?[M; MÆB ?Q M; pm- +kM; F? /UM; i?"M? i`b i¢B F?m pU+ ç-v M9B ç€ M?ÆM #|M; M"vX

_ 'i M?B m v m K F?B # v [m F?m pU+ M9B ç€ HB M KB M i`"T i`MM; M?Q b Q i` M #^aM F?¬M; [m v ç-m M?bM H¢BX

M æS+ GB i F?¬M; i? M"Q M;ì çQÊ+- çB K +m®B K" #^aM ç² i` M ;B'v / / ?QÈM; / M?Ä F?¬M; M´B # "i i`QÊ+ K„i M"vX

óL?bM + 'm i¢Q F?¬M; ;B M Î MÆB M"v K°i +?9iX "aM ç² i` M ;B'v / / imv i ç®B b) €+ i`-K M;•K +?®+ H€i- ç°i M?B M M|BX

LÆB + 'i ;B'm # K^aM? ;B'v / / i`QÊ+ ç| ç m `i F€ /`X J<sup>a</sup>M? ;B'v / / i?S M?'i K` çQÊ+- M;?2 M|B H" /Q J æ >Q" M; +?BM? T?¢i K°i pQÆM; i`B m KÈB i`¶B /"v- iW J^aM? ;B'v / / i?S ? B #` [m•M +?O +O #B M JBM? L;K+ çQ¢i çQÊ+X \*ÁM K<sup>a</sup>M? ;E Î i`QM; #KM; +O v m i?9 ?¶M ç°M b•m i`QM; F?m `WM; + 'K F]X L?bM p"Q ibM? ?n i`QÊ+ ç|- Km®M H'v çQÊ+ K<sup>a</sup>M? ;B'v / / i?S iQ M"v 2 `^M; +kM; T?^aB i`^aB [m K°i

L;?2 HBM? ?²M i" €+ M|B- M æS+ GB ii?-K ;"i K°i +€B- ç²M; i?ÌB i"Ti`mM; iBM? +¬M; FQ+? iMv i?ÌB +| F?<sup>a</sup> M,M; tm' i ?B MX > B K„i +O ?„M KÎ HÈM- K i?S+ H" T T?¢K pB p¢M /†K i` M i`ÌB /QÈB ç'i- +MM; pÈB + 'm i¢Q F?¬M; ;B M `i M?ÄX

*?d +?®+ H€i b m- M æS+ GB ii?m ?²B K i?S+- +kM; F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b> +| # 'i F€ +?¶ M"Q F?€+ i?QÌM;- +kM; F?¬M; M®B HB M pÈB F?¬M; ;B M ç†+ #B i

óVK +?mv M M"v +| ?ÆB F€ [m€BXô @ GBM? ?²M i" €+ i`QM; ç-m +kM; F?¬M; F?

M æS+ GB i BK H†M; F?¬M; M|B- i v T?^aB KÁ p"Q i`QM; M;U+ H'v ` # K^aM? ;B'v M? mX •M? K„i HQÈi [m çQÌM; p•M K"m çÄ i` M ;B'v / / - i` M K†i H°` p bmv M;

h`QM; M9B iB M; ;B| ;"Q i?ûiX M æS+ GB iiW ;B'v / / M;~M; ç-m H M- ?ì ?[M; [r pÁM;X h`QM; HÁM; ?„M +?Êi ç°M;- HB M M|B K°i +€+? F?ŠM; ç`M?, ó*?„+ +?„M H

óL;QÆB ç½ T?€i ?B M çQÊ+ ;b\ô @ GBM? ?²M i" €+ p°B p½ ?ÄBX

óL?[M; M;¼M M9B +?mM; [m M? ç m H" p€+? çSM; M;"M i`QÊM;- M?K i?¢+? + Q i`QM; /½v M9B ç€ ç2M M"v imv i ç®B F?¬M; i? i²M i¢B K°i M;¼M M9B + Q i`,K i`Q F?¬M; T?^aB H" ;B Q çB K /ŠM ç M F?¬M; ;B M F?€+- K" #^aM ç² i` M ;B'v / / +kM i?b +?d +| K°i F?^a M,M; ô

E?¬M; çÈB HBM? ?²M i" €+ T?^aM SM;- p K†i M æS+ GB iiU iBM- # "M i v `mM; H i`¬B M´B i`QM; ?Q F?¬M; M?Q ;B'v KÄM; /QM? p"Q i` M iQÌM;X :-M M?Q ç²M; i?Ì H M- i v T?^aB iW /QÈB i v €Q pQÆM` M?Q iB +?ÊT- ç€M? K°i +?QÎM; p"Q i` M M,M; ,M KÁM HB M +m²M +m°M i`"M p"Q i`QM; ;B'v / / - ç²M; i?ÌB wi?S+ +QÌM; ç p"Q # M i`QM;X

ó"MM;5ô

"KB bQÆM; /"v ç†+ #¶M; tm'i ?B M- # Q i`MK H'v # KªM? ;B'v / / ;B[ F?¬M; i`
K i?S+ +O M æS+ GB i iB T t9+ pÈB ;B'v / / - # M i`QM; ;B'v HB M T?€i` K°
?"M? ?9i H'v HB M? ?²M +O ?„MX æ²M; i?ÌB K°i / Q ç°M; w i?S+ +QÌM; ç¢B F?¬M;
t•K M?"T p`Q i`QM; ç-m ?„MX

M æS+ GB i +ª FBM? i?'i b„+ - +ÁM +?Q F`T T?ªM F?€M; - i`QM; ç-m ç½ p M; H M
b m ç! F?¬M; +ÁM #B i; b M[X

h`¬M; i?'v K i?S+ +O M æS+ GB i #` ?9i p`Q i`QM; ;B'v / / - HB M? ?²M i` €+ FB
FQ+?- F?¬M; M; Ì H¢B T?€i ?B M i?- M i?S+ t•K T?¢K FB +?d H` K°i çQ¢M / Q ç°
GBM? ?²M i` €+ i`QM; HÁM; K€v ç°M; - /QÌM; M?Q +?Êi ?B m` - +?ŠM; M?[M; F?-
i`QM; #B M w i?S+ F?¬M; +Y ç°M; - K†+ +?Q w i?S+ p¬ +?O •K m p`i` €+ FB +?B
G9+ M`v K°i M æS+ GB i F?€+ ç½ bBM? ` X

.QÈB #-m i`ÌB m €K- M æS+ GB i ç°i M?B M #QÈ+ H M i`QÈ+ K°i #QÈ+X J€B i!+
[m i` M i`€MX L; v H9+ M`v- K°i +ÆM; B! K¢M? i?'B tm®M; iW i` M i?•M M9B ç2M
Î ç®B /B M- i?'B i M K€B i!+ `®B #ÌB i`QÈ+ i`€M ?„MX .QÈB K€B i!+ /`B ç2M M?
i`„M; #¢+ - /QÈB i`ÌB ç'i •K m H`K M´B #`i; B®M; M?Q ? B pÁM; #¢+ i`2Q i`QM; K`

@ .MM; / M? M; ?o i²M i¢B iW t tQ - F m ;¼B i¬B iÈ +O i?-M- *Ym l i¬B iÈ- idM?

æ¬B K¬B M æS+ GB i K'T K€v- T?€i` K°i i`"M M; •K tQÈM; i`-K #´M; - HQ€M; i?
`mM; ç°M; X

@ > 5

hB M; M; •K tQÈM; pW /WM; - i`QM; KB M; M æS+ GB i HB M T?mM` K°i Hm²M; b
#B M w i?S+ - HB M? ?²M i` €+ M?bM i?'v `ä- iB M; ?ûi M`v pW ` F?ÄB KB M; - w
i`QM; ç-m M æS+ GB i HB M M?Q MQÈ+ +?ªv i`"M p T?Q ç¬B K¬B +O ?„M- HŠM
#B M K'i # M M; Q`B +Æ i? X J` +MM; H9+ M`v- K°i HU+ ?9i +QÌM; ç¢B H¢B #¶M; i
i?"i bU +O M æS+ GB i iW i`QM; ;B'v / / ` M; Q`B- K°i H-M M[ çQ p`Q i`QM; +

h'i +ª M?[M; çB m M`v ;B®M; M?Q çQÊ+ b„T t T iW i`QÈ+ - ?"M? ç°M; M?Q MQÈ+
+?9i i`b ?Q½M M`QX M æS+ GB i +ÁM +?Q ?B m`®i +m°+ H`K b Q i`Î H¢B- HB
KB M; KbM? T?mM` F?m +? i€M ;B[ F?¬M; i`mM; - ?! i?"M? K°i +?[iQ HÈM K`m
` M; Q`B- F?„+ p`Q i` M i?•M M9B bWM; b[M; T?Q i`QÈ+X

ó•K5ô

.½v M9B +?'M ç°M; - K†i ç'i M´p M; - KªM; HÈM ç'i ç€iW i` M i?•M M9B H, M tm®M
#¶M; T?€i` K°i i`"M ?"Q [m M; +?! B K„iX

ó"MM; #MM;5ô

:B[F?¬M; i`mM; - # KªM? ;B'v / / `mM; H M- M?Q i M`ÌB F?ÄB /•v +mM; #„M`
+ Q i`, K i`QÈM; Î ç®B /B M- ó-Kô K°i iB M; F?ªK p`Q i`QM; i?•M M9BX

" KªM? ;B'v / / - ? B i` M K°i /QÈB- K¶B F?®B iQÆM; SM; F?ªK p`Q K°i F?QªM; i
+?d +?W H¢B K°i F?QªM; i`®M; +m®B +MM; Î ;!+ /QÈB # M T?ªBX

ó•K5ô

h` M +?QM i-M; i`ÌB- K°i iB bûi K`m i®B ç°i M?B M ç€M? tm®M; i` M M; ¼M M9B
bûi- iWM; KªM; K•v bûi +m²M +m°M #¶M; M?B M i`"M` - M?Q b!M; #B M +m®M p
m €K +`M; i`Î M M ç2M F`iX " M M; Q`B K•v bûi- K°i pÁM; i`ÁM K`m ç2M K„i i?QÌM;
iW #-m i`ÌB H M p p2M`b K†i ç'iX

@ 5

æ°i M; °i H„+ ç-m K°i +€B- M æS+ GB i +m®B +MM; F?¬B T?K+ iBM? i?-M H¢B- p
i`ÁM F?¬M; M; WM; KÎ `°M; p2M`b K†i ç'iX æ•v H` K°i HoM? pU+ iQ HÈM ç M; #

ó•K –K5ô

J†i ç'i /QÈB +?•M H v ç°M; F`+? HB iX _'i M? M? M æS+ GB i HB M +ªK ;B€+ çQ
;B M M`v p` # M M;Q`B #` +„i çSi- i`QM; M?€v K„i b„+ K†i ?„M i`Î M M p¬ +MM; F?
"i F H` / Q ç°M; w i?S+ ç°i M?B M t¬M; p`Q i`QM; ç-m- ? v H` HoM? pU+ +?Êitm
i`QM; /U HB m +O ?„MX

óæ•v `®i +m°+ H` +?mv M ;b\ô @ M æS+ GB i ;B" M /[[m€i H M pÈB HBM? ?²M i` €

L?QM; i`QM; ;|+ +O #B M w i?S+- HBM? ?²M i` €+ H¢B ;B®M; M?Q F?¬M; M;?2 çQ
GB i- / Q ç°M; HBM? ?²M +O ?„M i`Î M M ?¶M HQ¢M F?€+ i?QÌM; M?Q ç M; +?bK

M æS+ GB i +?d M;?2 ?„M F?¬M; M;WM; K bªM; , óh H` B\ h ?bM? M?Q b„T M
*?d i?B m K°i +?9i M[i?¬B ô

_i ?B M M?B M- HBM? ?²M i` €+ F?¬M; #B i #` i?S ;b FQ+? ç°M;- H¢B +?bK p`Q
T?"M p` Fw S+ +O KbM?X

M æS+ GB i ?W H¢M? K°i iB M;- /Si F?Q€i F?¬M; ç w ç M HBM? ?²M i` €+ i`QM
+?ÊT M?bM p`Q M;¼M M9B + Q i`,K i`QÈM; i`QÈ+ K„iX

ósb tb5ô

L; v Î T?Q i`QÈ+ M æS+ GB i- MÆB F?QªM; i`®M; Î ;|+ /QÈB # M T?ªB T?M p,M
ç2M iW i`QM; ç€ +?mB` - HÆ HYM; [m M? K†i M;Q`B M9B ç€- i?Q¢i M?bM ;B®M;
M;?o `mM; ç°M; i` M i?•M M9BX

ósQ i5ô

h`QM; F?QªM; i`®M; ?bM? pm¬M; FB - K°i KªM; HÈM #°i ç€ K`m ç2M `ÆB tm®M;-

@ JªM? ;B'v / / i?S iQ5

M æS+ GB i i?'i i? M? F m H M K°i iB M;- i?•M ?bM? pW ç°M; HB M p¼i H M- pQ
/ / ?Q`M +?dM?X

L; v H9+ i?•M ?bM? M æS+ GB i iW /QÈB ç'i p¼i H M- T?Q i` M #®M KªM? ;B'v /
K`m ç2M M? M? +?|M; i`|+ ` - # M /QÈB H°` K°i ç¬B K„i iQ HÈM F?ûT FQMX

h¢B F?QªM? F?„+ M æS+ GB i b„T ç M ;¬M i?•M M9B- +†T K„i FB ç°i M?B M KÎ
? B €M? HY çÄ #WM; M?Q M;¼M çm®+ #®+ +?€v i`QM; #-m i`ÌB ç KX

""M i v M æS+ GB i pW KÈB pQÆM p T?Q #®M KªM? ;B'v / / i` M p€+? ç€- ç
çQÈ+ iB M; p M; HÈM ``Q ``QX E?|2 K„i +O ?„M i?'v çQÈ+ K°i #""M i v iQ HÈM ç2M
i¬M; i¬M; ç'i ç€- iW i`QM; i?•M M9B pQÆM` M;Q`BX ""M i v F?´M; H² FB K M;
b M; M; M;- #„i H'v #®M KªM? ;B'v / / i`QÈ+ M æS+ GB i- b m ç! M„K i`QM; i vX

M æS+ GB i ;B" M iQK K†i- HB M [m€i HÈM K°i iB M; ,

@ Jm®M +? i5

L,K M;|M i v T?ªB KÎ` - K°i [mª +¬m ç2M ~M +?S HU+ HQÈM; ?Ov /B i ?MM; ?"m
""M i v `mM; H M- [mª +¬m ç½ ?Ov /B i p¬ b® #€ ;Bª i`QM; #B M JBM? L;K+ HB M
i v iW i`QM; i?•M M9B i?Á` FB X

ó•K5ô

æ'i ç€ # v i€M HQ¢MX S?Q b m ç€ pKM K`m ç2M imM; i|2 H¢B +| K°i +€M? i v i
pQÆM` M?Q iB +?ÊT- ç|M H'v [mª +¬m b'K búi ç€M? iÈBX

ósb tb5ô

hWM; çQ`M #KB bQÆM; iW #""M i v F?´M; H² FB /•M; H MX E?B M?[M; M;|M i v iQ
/B i /Q` M æS+ GB i T?€i` ç½ #B M K'i F?¬M; +ÁM #|M; /€M;X

ósmwi5ô

M æS+ GB i ?Qi K°i ?ÆB H¢M?- #QÈ+ +?•M F?) ç°M;- M;QÌB ç½ # v M;QÊ+ ` M;Q
KbM?- i`QM; K°i +?B m FB ~M +?S # Q M?B m M,M; HQÊM; ?Ov /B i- M æS+ GB
+?O +O #B M JBM? L;K+ FB +?QM? H` #` K°i +?B m M?bM M?Q M? M?`M; M`v +
K` +€M? i v iQ HÈM i`QÈ+ K„i M`v H¢B / /`M; /`T i„i M! M?Q #QM; #!M;- ç•v H` i?

@ > 5

h`QM; i?•M M9B p M; H M K°i iB M; [m€i M? - i? M? •K +kM; F?¬M; HÈM M?QM;
M?B T p¬ ?bM?X

óæMM;5ô

h-M; K•v i` M i`ÌB ç½ `i /`v- ;B®M; M?Q K°i +QM `²M; K /`B K`m ç2M [m M? [m`
iB M; ?ûi FB p M; H M- iW F?2 ?Î;B[M?[M; i-M; K•v ç°i M?B M `ÆB tm®M; p¢M
i`K HQÈB çB M H`T H€M? i`QM; i`ÌB ç`iX

M æS+ GB i ?QªM; ?®i- K F?Q i`QM; +Æ i? iÄ ` # M M;Q`B- M; ,M +€+? M?[M;
tm®M;X hB +?ÈT pW M´B H M- iB T ç! H¢B H` K°i i`M KQ HÈM #^M; ?¢i ç`m iW

edkX *?QÆM; Ry, "Q J"i *O *Ym l k

JQ M?Q i`9i MQÈ+ T?O H M iQ`M #° F?¬M; ;B M K°i i-M; HK KÄM;X æ®B /B M
p®M F?¬M; M´B #`i #¶M; M?B M bKT ç´- KªM; HÈM ç`i ç€ ?Á HŠM pÈB MQÈ+ KQ
M9B- ? B +€M? i v iQ HÈM F€ /` p` +QÌM; ç¢B pQÆM` ? B # M i`€B T?ªBX L;¼M
F m H M K°i iB M;- ?Q`M iQ`M i M pÐX

" M i`QM; i?•M M9B- K°i #!M; M;QÌB F?´M; H² H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q
K„i çÄ iQÆB M?Q ç!K HY i`2Q + Q i`,K i`QÊM; i`QM; #-m i`ÌB ç KX JQÊM €M? b€
M æS+ GB i HB +i?´v #®M KªM? ;B´v / / ç M; M^K i`QM; i v #!M; ç2M iQ HÈM M

h`QM; ç K i®B H¢M? ;B€- ? B +†T K„i K°i HÈM K°i M?Ä HŠM; H†M; M?bM M? m- iX

ó_`Q ``Q5ô

hWM; ?`M; MQÈ+ KQ i`9i M;?B M; tm®M; i`QM; i`ÌB ç`i- iB +?ÈT H!2 H M i`QM;
K`i `²B H¢B tm`i ?B MX "-m i`ÌB b€M; i®B F?¬M; M;WM; #B MªQX "-m F?¬M; F?
/B M i`ÎM M +! +?9i F€ /`X

óæMM;5ô

G¢B H` p¢M iB bûi iW #-m i`ÌB ç€M? tm®M;X " !M; M;QÌB F€ H¢ ~M i`QM; i?•M M9
æS+ GB iX

>„M +! i?•M i? +QÌM; i`€M; M?Q b„i i?ûT- K†+ /M ç M; M;²B i?ŠM; M?QM; pšM +
M;Q`B i?•M i? +QÌM; i`€M; FB K†+ K°i #° €Q;B€T +´tQ /`v M†M;- T?B M;B€T K
H!M; i v- K†i M;Q`B +! F?„+ K°i b® ?Q p,M F?! ?B m- # M i`QM; ?Q p,M HQ€M
+?mv MX >bM? /€M; +O €Q ;B€T +! T?¬M iQÆM; iU pÈB €Q;B€T +O ç¢B iQÈM
#bM? i?QÌM;X *! çB m #° €Q;B€T M`v /QÌM; M?Q ç½ i`ªB [m i?ÌB ;B M /`B ç^M; ç
/`v ç†+X

@ L;QÆB +?QM? H`

G9+ ç-m M;QÌB F?´M; H² M?Q i?B M i?¬M FB M!B +?mv M +ÁM +! +?9i F?! F?,M-
HQM HQ€i,

@ *?O M?•M +O ;B´v / / \

:B¼M; M!B iQ HÈM M?Q iB M; b'K pQM; H¢B i` M #-m i`ÌBX

@ L;QÆB H` B\

M æS+ GB i M; ?B ?Q†+ M?bM K i?–M +´ tQ i`QÊ+ M; QÌBX hW i` M M; QÌB ç®B K°i HQçB / Q ç°M; F?Q iS+ p¬+MM; [m2M i?m°+X E?Q iS+ M`v H) ` p®M i?m°+ p K F?Q i` M M; QÌB ç®B T?QÆM; +ÁM M²M; M†+- •K m p` i?m–M i9v ?ÆM +ª ?„MX

óæ•v M?`i ç`M? H` \*Ym l K +¬M; ?Q`M +?dM?5ô @ M æS+ GB i ?QM; T?`M- €M óE?¬M; M; î+¬M; T?€T \*Ym l K +¬M; ?Q`M +?dM? M`v HçB KçM? K) M?Q p`v5ô

@ h T?KM; H M?+O +?O M?•M i`M i?O î ç•v- +?î çÊB K i°+ K M; # KªM? ;B`v /

"`M i v +O K i?–M +´ tQ +–K ;B`v / / i?m HçB- ç²M; i?ÌB i v i`€B ç2M M?€M? p æS+ GB i î t X J°i +°i F?Q K`m t€K iQ HÈM K M; i?2Q M?[M; pÁM; i`ÁM iW ;B[ M; M; ?B M; #„M p T?Q i`€M M æS+ GB i X

M æS+ GB i pW ç`M? Mû i`€M?- +?Êi ?QªM; bÊ T?€i ?B M K F?Q i`QM; +Æ i? M M`v ?Q`M iQ`M #`i ç°M;- K` #ªM i?•M +kM; K`i çB bU F?®M; +? ç®B pÊB K F?Q M?Q p`v- *Ym l K F?Q K` ?„M p®M t2K H` +?¶ /U M; QÊ+ HçB i`ìB #m°+ ?„M- F? ç°M; çQÊ+X

ó"MM;5ô

M æS+ GB i KÎ K„i i?“i iQ- i`Æ K„i M?bM +°i F?Q K`m t€K +?mB p`Q i`QM; +Æ i?

@ æ•v H` T?–M i?QÎM; /`M? +?Q M; QÌB i bK iÈB MÆB M`v- ç²M; i?ÌB +kM; H` K°i ; i?2Q +?d i?` K` +?O M?•M ç HçB- M; QÆB b) M?“M çQÊ+ +`M; M?B m HÊB Q+? ? M?•M +kM; b) +?Q M; QÆB i`i +ª

h`QM; i B p M; H M; B¼M; MìB +O K i?–M +´ tQ - +`M; H9+ +`M; KÆ ?²X h?•M i ç2M i®B FB i`M p`Q ç½ bÊK b¬B H M M?Q MQÊ+X

@

E?m¬M K†i M æS+ GB i i`î M M çÄ #WM;- M´B ;•M t M?- ? B +€M? i v +?Êi +QM; M?Q ½ i?9- +kM; F?¬M; #B i H` ç m çÈM ? v ?QM; T?`MX J F?Q +ì iQM? ,M KÁ +?mv M M? M? ?ÆM- HB M iK+ F?¬M; /SiX

óæ®T ç®T5ô

hWM; F?ÊT tQÆM; i`QM; +Æ i? M´ p M; M?Q ` M; ç`m- i?•M i? ç M; +QM; H M +O çSM; /•v- HçB T?bM? H M pÊB i®+ ç° K„i i?QÌM; +ì i? M?bM i?`v çQÊ+X

ósQ i5ô

> B +?B + +€M? €+ K K`m ç2M QÈi çšK M?¬ ` iW #ª p B M æS+ GB i- +MM; pÊB # M- b m çì F m H M K°i iB M; ?Q`M iQ`M KÎ `°M;X

óæMM;5ô

"–m i`ÌB ç°i M?B M i®B b–K HçBX J i?–M +´ tQ + Q i`,K ?ÆM i`QÈM; FB ;BÆ i +?ÊT ç–v i`ÌB HB M ?ì i?“M? K°i i`K HQÈB çB M iQ HÈM `ÆB p`Q i` M M; QÌB ?„M

@ æ•v H` +?O M?•M # M +?Q M; QÆBX

*´ i v +O K i?–M iQ HÈM `mM; H MX oçM iB bûi HB M ?ì i?“M? K°i Hm²M; b€M ;B M- `ÆB p`Q i` M +€M? /ÆB ç M; KÎ ` +O M æS+ GB i X

@ 5

J°i +ÆM ç m K½M? HB i i`mv M ç M- M æS+ GB i +?d +ªK i?`v M?Q K€m i`QM; +ª ?²M +kM; MìM; `U+ H MX .QÈB bU ç m çÈM FQ+? i?Q+?– ?„M HB M KÎ KB M; T?€i >²M; >Q M; X

J`m #ç+- p`M; i®B p` çÄ iQÆB- # HQçB K`m b„+ ?B M H M iW /QÈB +€M? €+ K M? M? +?ìM; H M i`M- ?bM? i?“M? M?[M; ?Q p,M iQ HÈM p` F€ [m€BX

@ æ•v H" +?O M?•M # M i?QÎM; +?Q M;QÆBX "•v ;BÌ M;QÆB ç½ ?B m `ä- +ÁM K
?Q"Mi?"M?

J†+ /M iWM; +ÆM ç m pQÊi [m iQÎM; iQÊM; ;B®M; M?Q`QB / [m'i p"Q i` M M; QìE
M|B +O K i?-M +QÌM; ççB FB HçB tmv M [m i-M; i-M; ç m çÊM- p M; H M `ä`"M
+O M æS+ GB iX

@ æ•v H" i ç" M ?²B bBM? +?O M?•MX a m F?B M;QÆB i?m i?"T ç-v çO i T?~K- +?
:BÈB idM? HçBX h?ÌB F?„+ +?O M?•M idM? HçB- M;QÆB b) i`Î i?"M? pm +O i'i +

> B +€M? i v M?Q M? K i?ç+?`mM; H M K½M? HB iX J F?Q K"m t€K /"v ç†+ iW i`
i`QÊ+ K„i +m²M +m°M +?ªv` - M?Q` +•v +?B H"K i€K ?QÊM; `|i p"Q b•m i`QM; i
HQ€M; i?Q€M; p M; H M iB M; MQÊ+ +?ªvX

ó_„+ `„+5ô

J†i ç'i +?'M ç°M; X L?[M; p i MSi ç2M F`i iQ HÈM iW /QÈB +?•M K i?-M +´tQ FûQ
?QÊM; - +`M; H9+ +`M; `°M; X h` M M?[M; p i MSi HçB tm'i ?B M `i M?B m p i MS
ç'iX

h`QM; i?-M i?S+ +ªK ;B€+ +O M æS+ GB i- /QÈB K†i ç'i M?Q +| K°i çQ" M K F?
`QM; +?ÆBX LÆB K F?Q K"m t€K FB i`"M [m - K†i ç'i i M pĐ- M9B MQM bKT ç'
M; "M i`QÊM; iW # M i`QM; i M `½- ?Q" M iQ" M +?¬M pMBX L?[M; /½v M9B HB M K
iQ HÈM iW # M /QÈB M? M? +?|M; tmv M [m X

@ > 5

J i?-M +´tQ M;²B t´K- i`QM; KB M; F?) F m H M K°i iB M; X J°i HU+ HQÊM; p¬ ?
F?¬M; ;B M M"vX h`QM; T?çK pB i`,K i`QÊM; - p¬ b® iªM; ç€ HÈM # v H M F?ÄB K
?MM; ?"m p¬ ?bM? /šM /„i- M?[M; M; ¼M M9B p®M ;½v ç´+kM; i¬B M´B H M i`lBX

"-m i`lB i®B i,K F?¬M; M;WM; #B MªQX .QÈB #-m i`lB m €K- K†i ç'i M´p M; `mM;
ç2M iW iW # v H MX " M /QÈB K†i ç'i #„M ` iWM; çÊi €M? b€M; t M? #B +X

@ > 5

J i?-M +´tQ #"i ?ÆB ` iB M; - ? B +€M? i v ç°i M?B M KÎ` - ç²M; i?lB M;~M; ç-
H°` K°i p i €M? b€M; i`„M; b€M; +?|BX

ó•K5ô

*?Êi M;?2 K°i iB M; p M; HÈM- ç'i ç€ ç-v i`lB M´i?"M? #°i T?'M F?¬M; i? M?Ä ?A
bQÆM; KM KÌ K`i i`2Q + Q i` M çdM? ç-mX h?2Q +€M? i v +O K i?-M FB ;BÆ i
K°i +ÆM +m²M; T?QM; i?'B [m - +m®M p T?Q +?•M i`lB- #B M K'i F?¬M; +ÁM #|

óæ•v H" ô @ L?bM i?S H°` /QÈB K†i ç'i `çM MSi- M æS+ GB i?Qi K°i ?ÆB HçM?

.QÈB M?[M; /ªv M9B HB M KB M- K°i i ç" M +´tQ K"m t M? bšK #€M FQM? ç M ;
i`QM; i-K K„i M æS+ GB iX

h ç" M iW i`QM; ` M;Q`B +?B H"K KQlB #®M i-M; - K¶B i-M; ç m + Q K°i i`,K #
i•K i ç" M K"m t M? bšK +| ? B KQÆB b€m +•v +°i i`ÁM #^M; ç²M; t M?- K†i # M +
bS p" €+ K X S?Q i` M pÁM; i`ÁM /Q ? B KQÆB b€m +•v +°i t T i?"M?- K°i MY H
+?"m K€m- +ÁM K°i MY H" i?B M bS F?¬M; ç-m b m HQM; pQÆM +€M? b€M; X

hçB i`mM; i•K pÁM; i`ÁM /Q KQlB # €+ K /[iÊM p" KQlB # ç¼ Hç+ i?B M bS F?¬
pU+ b•m HB M iK+ T?Ki H M bQÆM; KM /"v ç†+X aQÆM; KM /"v ç†+ FB i`"M ` - F?
v m K ;BQÆM; M M? K9 pm®iX E?B F?m +?i €M ç M T?çK pB ? B KQÆB b€m +•
bQÆM; KM /"v ç†+ ç m iB m i€M F?¬M; imM; iQ+?X

.¼+ i?2Q p2M `b i`mM; QÆM; i ç" M- ? B KQÆB b€m H M + M K"m t M? #B + FûQ
i`ªB ç M i-M; M;Q`B +MM; i ç" MX h` M H M + M H" M?[M; +•v ç M +´tQ bWM; b
K°i K"m m €K- HQ€M; i?Q€M; +| bQÆM; KM T?B m ç½M; X

hW #-m i`lB M?bM tm®M;- K°i F?Q iS+ +´ tQ M?Q pk i`K # M ç-m "T p"Q KtiX h
HQ€M; i?Q€M; +| M?[M; iB M; ;"Q i?ûi i`-K i?'TX æSM; i` M #-m i`lB i ç" M- M
i?ŠM; p"Q iQ" M #° pk i`K î i`çM; i?€B KÈB #„i ç-mX J°i HQçB F?Q iS+ iW t tQ i`
ç'i M"vX

J°i i ç" M iQ HÈM M?Q p"v- i?2Q Hw +?Q /M ~M i`QM; HÁM; ç'i- M?QM; +?d + -M
[m i?b b) T?€i ?B M çQÊ+ bU F?€+ i?QÌM; Î MÆB M"vX oÈB M,M; HU+ +O M æS-
/MM; K i?S+ i?,K /Á- H) ` T?ªB bÈK T?€i ?B M çQÊ+ bU i²M içB +O M|X L?QM; b
#ªM F?-M; ? T?€i ;B€+ çQÊ+ i ç" M ?bM? i`ÁM iQ HÈM /QÈB HÁM; ç'i M"vX

h ç" M ?bM? i`ÁM +´ tQ # Q i`MK T?çK pBi`,K /tKX aQÆM; KM K"m t M? bšK M?
KM T?B m ç½M; i` M + QX M æS+ GB iM? „K K„i HçBX

@ æB çB- i?m i?"T K°i pçM i M +QÌM; ;Bª + 'T h?B M J h?-M- KQlB pçM i M +QÌ
i`,K pçM i M +QÌM; ;Bª + 'T h?B M J >Q" M; - M; "M pçM i M v m K + 'T J h?-M- +M
/QÈB + 'T J h?-M H"K i T?~K- ç M H9+ ç| *Ym l i ç" M M"v b) KÎ` h'K *Ym l i #ª
çB- çÈB b m F?B M; QÆB i?m i?"T ç-v çO i T?~K b) +| i? /MM; i?-M +?9 i` M i #ª

J i?-M +´ tQ ;BÆ i v H M- #ªM; ç€ K"m ç2M /Q #®M KªM? ;B'v / / ?| i?"M? HB M
M æS+ GB iX

M æS+ GB i p¬ w i?S+ M?"M H'v F?®B *Ym l i #ªM M"v- ?ÆB M;Æ M;€+ M?bM K
KÈB M|B,

@ h +| i? ?ÄB K°i +?9i- +?O M?•M +O i H" B F?-M; \

@ > ?

J°i i`"M iB M; +QlB i`-K i?'T p M; H MX hB M; +QlB `i M? M? i M çB- K i?-M iQ
K„i M?bM +?^K +?^K p"Q M æS+ GB i- M|B K°i +€+? p¬ +MM; mv M; ?B K p" FB m

@ *?O M?•M +O +?9M; i +?QM? H" i²M içB +QÌM; ççB M?'i i`QM; i`lB ç'iX L; "B
M; ?ûM içB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°MX G9+ M; "B bBM? ` i?b +?Q i?-M +ÁM +?Q tm'i ?
?Q" M i?"M? i?b M; "B pšM +ÁM ?'T i?m M,M; HQÊM; ?¶M ç°M i`QM; pk i`KX h`lB ç
+?Q M M ç½ +QÈT çB K°i MY M,M; HQÊM; i? B M; ?ûM i?•M i? M; "B- ?| i?"M? M
bÈ ?½B mv M,M; +O M; "B- pb p"v ç½ ?ÈT bS+ T?QM; 'M i?•M i? M; "B içB i-M; ç€
:BÈBX h`QM; i`mv M i?mv i +O ? B; BÈB M; QlB p" K - M; "B +?QM? H" p` > „+ •K *
+O +?Q i?-MX *-M; T?€T F?-M; i`¼M p M K" M; QÆB im Hmv M H" *Ym l K +¬M;
+?9M; i - +kM; H" K +¬M; ç†+ #B i +O +€+ *Ym l J h?-MX :B'v / / i` M M; QlB
HQm HçB i`QÈ+ F?B #` T?QM; 'MX *?d +| K i°+ bÎ ?[m # KªM? ;B'v / / KÈB çQÈ-
KªM? ;B'v / / i?S iQ- ç²M; i?lB ç€M? i?S+ iX

@ æB çB- i?m i?"T i T?~KX >½v T?€i ç°M; +?B M i` M?X \*?B M i` M? [mv K¬ + "M
M,M; HQÊM; +?O M?•M +?9M; i +| i? i?m i?"T çQÊ+ HçB + "M; HÈM- M,M; HQÊM
*Ym l J :BÈB +kM; + "M; +QÌM; ççB ?ÆMX

hª GlB oÈB h`Q+? .šM

edjX *?QÆM; Ry, "Q J"i *O *Ym l j

•M? K„i M æS+ GB i F?-M; M; WM; H" T HÁ2- iWM; w MB K HQÈi [m i`QM; ç-m M
+O ;B'v / / - „M ç½ bÈK çQ€M çQÊ+ +| i? HB M [m M ç M *Ym l J h?-M i`QM; H
i?mv i +O J :BÈB- M?[M; *Ym l J h?-M +QÌM; ççB M"v iW `i H•m i`QÈ+ ç•v ç½
æB m /mv M?'i F?-M; i? t€+ ç`M? H" *Ym l J h?-M H" K°i M?•M p"i +QÌM; ççB ? v
ççB- #ÎB pb i`QM; iQ HB m H`+? bY i`mv M i?mv i F HçB `i Qi p *Ym l J h?-MX

E ?Qϕ+? # M ϕ-m +O M æS+ GB i M?l p"Q ;B'v / / F m ;¼B *Ym l J h? -M #` +?
çl /U p"Q #¼M ?¼ +?BM? T?K+ #®M T?QÆM;X L?QM; F?-M; M;?o iÈB- *Ym l J
+?Q i?-M T?QM; 'M HϕB +?d H" i-B iÈ +O K°i M;QlB F?€+- K°i M?•M p"i KϕM? ϕ

ósmwi5ô

>Q i b•m K°i ?ÆB- M æS+ GB i +® ;„M; F?-B T?K+ i•K i?-M +l +?9i`®B HQϕM pb
óE?-M; M;l bU i?"i HϕB H" M?Q p"vXô @ amv M;?o K°i +?9i- i•K i?-M M æS+ GB
HÁM; HB M +l +?O wX

ó*°T5ô

M æS+ GB i iB M H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- p K†i i?"M? FQM?- K°i i v ¬K H'v M
+€B- b m ϕl M;~M; ϕ-m- i`QM; K„i Hl2 H M p +® +?'T p" ϕB M +m²M;„

@ L?Q M;QÆB i?'v- i M?'i ϕ`M? b) M? M? +?l M; ?²B bBM? +?O M?•MX

@ V •M? K„i +O +?Q i?-M ϕ½ M?bM ϕ M`²B- i T?ªB M;O b v H-M M[X *?l b m F
i T?~K i?b ?½v i`l HϕB ϕ€M? i?S+ i X

J i?-M +` tQ ;"i ϕ-m H~K #~K- i?•M i? + Q HÈM iW iW M;²B tm®M;- ? B ϕB K b€M
?®+ K„i +kM; /-M /-MªK ϕϕK- i?•M i? +QlM; i`€M; M? M? +?l M; ?l i?"M? ϕ€X

óS?K ?Q`M; i?•M €B +O i p"v i?b 2`^M; i T?ªB +l H¶B pÈB ¬M; `²BX \*l ϕB m i`Q
•K *€i *´ æS+ i?•M €B- i M M tY i`Q M;QÆB M?Q i? M`Q ϕ•v\ô @ M æS+ GB i tQ
KlK`i- F?m¬M K†i M? im'M p†M p Q K°i ?²BX •M? K„i +O ?„M;B®M; M?Q tmv M
M?bM p"Q K°i #l M; M;QlB i`QM; p¬ b® F?-M; ;B M bQM; bQM;- b•m i`QM; +QM M
h•K w pW ϕ°M;- K i?S+ iQ HÈM ϕ½ T?€i` B- M?l p"Q K°i bU HB M ? ϕm´B i?2Q
;B M FB X

*€+? J :BÈB p¬ b® F?-M; ;B M- •K *€i *´ æS+ ϕ M; ϕB M +m²M; +?ϕv i`®M- F?-M
i-M; F?-M; ;B M +?ϕv` t F?ÄB J :BÈBX

E? QÈ+ +O K€m p®M im•M i?2Q T?€T i„+ i`QM; t t,K /mv i`b J :BÈB p"m +?mv
J :BÈB ϕ m F?-M; i? i?Q€i F?ÄB bU i`lB #m°+ M`vX E?QªM; +€+? ;B[M;QlB H"
;-M- +ªK SM; +O +?O M?•M b) +`M; K½M? HB iX GQϕB +QlM; ϕ° +ªK SM; M`v +l
? B # M p" +¬M; HU+ +O +?O M?•MX " M i`QM; T?ϕK pB ?B m [mª- +?d +¬M K°i w
H"TiS+ ?l i?"M? i`Q #KBX

a m F?B >Q`M; +? i ϕB- •K \*€i \*´ æS+ HB M M?•M H9+ ?¶M HQϕM +?ϕv i`®M` M
p"m ?`M? +O J :BÈB- i€+ /KM; i`lB #m°+ +O F? QÈ+ K€m HB M #` v m ϕB F?-M
HBM? ?²M +O M;QlB H"TF? QÈ+ +`M; KϕM?- i?lB ;B M +?®M; HϕB bU i`WM; T?
/`BX

L?QM; i`QM; HÁM; •K \*€i \*´ æS+ ?B m`i`ä- ϕ•v +?ŠM; [m H" M;° #B M T?ªB iM
+O M æS+ GB i- iQ`M #°J :BÈB ϕ m M^K i`QM; T?ϕK pB +ªK SM; +O ?„M- +?Q
#ªM F?-M; /€K i`l p J :BÈB- +?d +l i? +?ϕv i`®M +€+? J :BÈB +`M; t +`M; i®iX

h`QM; i? ;BÈB [mv i„+ K M? K¬M; K" K„i i?QlM; F?-M; i? M?bM i?'v- K°i bÈB FÜ
i-M; i-M; F?-M; ;B M- K°i ϕ-m M®B HB M pÈB •K *€i *´ æS+ ϕ M; +?ϕv i`®M- ϕ-
?l i?"M? iWM; bÈB M?Q KϕM; M? M BM p"Q i`QM; HBM? ?²M +O ?„M- +ÁM K°i ϕ-
#B M w i?S+ +O M æS+ GB iX

o"Q ;Bl T?9i M`v- K°i Hm²M; i?-M i?S+ •K i" ϕ M; iW J :BÈB tm`i T?€i- K2M i?2Q
M`v H M p ?QÈM; •K *€i *´ æS+ M?Q iB +?ÈTX

óhϕB b Q i HϕB `ÆB p"Q i bM? +ªM? M?Q p"v5ô @ h`QM; HÁM; •K *€i *´ æS+ p¬ +M
MlM; Mªv F?-M; i? FB K +? i`M M;"TiQ`M i?•M- F?B M +?Q ?„M tmM; ϕ°M; M?Q

•K *€i *´ æS+ ?B m`ä- HQϕB T?QÆM; i?S+ +?ϕv i`®M M`v F?-M; i? M`Q FûQ /`
i`QM; HBM? ?²M`ä`M; MlB +?Q ?„M #B i- M æS+ GB i ϕ½ T?€i ϕ°M; bU i`WM; T?

J F?Q i`QM; +Æ i? / Q ç°M;- •K \*€i \*´ æS+ M?Q iB +?ÈT [m H¢B i`QM; F?¬M; ;
i B ç m #B M i?`M? M?[M; çQÌM; Mûi M?Q /ÁM; MQÊ+ i`¬B [m X

L?[M; +ªM? iQÊM; i?QÌM; M;`v M? M? +?|M; HQÈi [m i`QM; ç-mX

>„M M?È ç M h?€B *´ ç` EB K h?¬M- M?È ç M M æS+ GB iX

óh¢B b Q\ô @ h`QM; HÁM; •K \*€i \*´ æS+ M?Q +| K°i +QM `„M ç°+ ç M; +„M tû- K°i
F`ç•K tmv M [m i`€B iBK +O ?„MX E?m¬M K†i i?QÌM; M;`v Qm M?½ p` + Q [mw ;
p†M p Q- ç¬B K„i iQK M;`T i`M €M? b€M; ?mM; €+X

óh?ÌB ;B M h?€B *´ EB K h?¬M T?B i? ,M; +ÁM M; „M ?ÆM bQ pÈB i - i¢B ?ªB /QÆ
+kM; +?d iQÆM; çQÆM; pÈB i - M?QM; ?¬K M v i?U+ HU+ +O ?„M H¢B pQÊi t i
M`Q +| ?„M i?b i +?d +| i? i`€M? HmB +?QM KQÆB /†KX E?ª M, M; HoM? M; ° M?
M? m- i¢B b Q ?„M H¢B pQÊi i`°B ?ÆM bQ pÈB i M?Q p`v\ h¢B b Q\ô h`€B iBK +
F`+? HB iX L m M?Q M|B i¢B ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M- óEB K +?B HoM? pU+ô +O h?
p`Q K†i •K \*€i \*´ æS+ ç M; +U+ F€ iU iBM- p`v i?b i¢B F?m`WM; +'K F}- M æS+ G
iQM? ,M KÁM T?€ pĐ hmv i æ®B HoM? pU+- ç½ +?` ç¢T K°i +?9i iU i¬M +ÁM b|i H

óh M M`v F?ª M, M; HoM? M; ° F?¬M; #^M; h?€B *´ EB K h?¬M- +kM; F?¬M; +¬M +
bBM? +ÁM F?¬M; #^M; M?[M; +?B M bo pQÆM; i`B m #bM? i?QÌM;- i¢B b Q ç°i M
KS+ ç° FBM? F?OM; M?Q p`v +?ŠM; H) +?d #ÎB pb ?„M H` +QM +?€m +O pQÆM;
çQ€M F?| ?B m +O ç¢B i iv ç®B pÈB ?„M b Q\ *MM; H` >„+ •K Zm•M *?O çQÊ+ -
FûK t ?„M M?Q p`v\ô @ h•K iBM? +O •K \*€i \*´ æS+ +`M; H9+ +`M; ?¶M HQ¢M- i`
p¬b® ?bM?ªM? +QĐB M;U t2K ?Q HQÈi [m i`QM; ç-m- M; v +ª #ªM i?•M ?„M +
M?[M; ?bM?ªM? M`v H` ;bX

E?B K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; i`M ç-v iU iBM- ?„M b) i`Î i?`M? i?B M i`Bc +ÁM F?B
ç¬B K„i- ?„M +ÁM F?¬M; çQÊ+ M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM;X

ó•K *€i *´ æS+- M;QÆB +ÁM Km®M i`®M çB ç•m\ "ªM i¼ ç½ iWM; M|B- M?[M; F /
T?ªB +? iX L m M?Q M;QÆB ç½ ç€M? +m°+- p`v i?b +?m`M #` i`ª ;B€ i?"i HÈM çB
p M æS+ GB i +`M; H9+ +`M; ;¬MX

ó*?ŠM; H) i?"i bU T?ªB /MM; ç M i?¬M +?9 ç| b Q\ô hW ç€v HÁM; •K *€i *´ æS+ /
p¼M;X "•v ;BÌ /M ?„M +| Km®M i`Î p [mv i?m`M M æS+ GB i i?b +kM; ç½ Km°M`²

*€B +? i +O >„+ •K Zm•M *?O H` K°i [m€ i`bM? F?€ /`BX \*?d b m F?B i`ªB [m ?„
H•m M;`v- +?Q ç M F?B HBM? ?²M +kM; #` i?¬M HU+ ,M KÁM- K°i >„+ •K Zm•M *?O
ç| *?O h?¬M b) iB T iK+ +?¼M HU >„+ •K Zm•M *?O çÌB b mX

L?QM; #'i F€ i?S ;b ç m i²M i¢B K°i b®M ;Q¢B H - >„+ •K Zm•M *?O +kM; M?Q p`v
+?¼M i`9M;- i`i +ª >„+ •K Zm•M *?O ç m b) çQÊ+ +?Q #B i K°i +•m i?¬M +?9X E?

>¬M bU +O EB K h?¬M p¨ +¬M; +?9 S?QÊM; S?B ç½ bÈK t¬M t Q i`mv M F?„T h?
 i?•M i? +¬M; +?9 p®M v m Èi ç°i M?B M +¨M; i`Î M M bmv M?QÊ+X h` M /QÊB S
 ibM? +ªK +O +¬M; +?9 I L?QÊ+ ç®B pÈB EB K h?¬M- M?QM; +| i? H¨K ;b çQÊ+
 *?Q h¬M +O h?€B *´- +ÁM K°i # M H¨ +QM ;€B +O h? M? GQM; *?Q h¬M >B M oB
 +?QM? H¨ ¬M; i`ÌB i€+ ?ÊT B #ªQ +¬M; +?9 F?¬M; T?ªB H¨ +QM ;€B +O *?Q h¬
 ó B5ô @ a•m i`QM; HÁM; > B i M i`QÎM; H½Q H¢B i?Î /¨B K°i iB M; - €M? K„i M?bM
 K M ?ÆMX
 @ I L?QÊ+- Km°B F?¬M; M M iÈB ç•vX
 h?•M i? L;¢Q >¨M u M `mM; ç°M; - ;B®M; M?Q K°i Hm²M; F?|B M? çSM; H M- M?
 iW i`QM; i v K°i i M i`QÎM; H½Q +¬K H'v +€M? i v +O M¨M; X
 @ L?QM; Km°B Km®M H¨K #¢M pÈB i, i, X
 I L?QÊ+ +9B ç¬m M|B- +?Êi M; ~M; ç¬m H M M?bM L;¢Q >¨M u M- i` M K†i MÎ K°i M
 i`QM; #, M; imv i- K M; i?2Q K°i KMB i?ÆK M?¨M M?¢iX
 > B M; QÌB M?bM M? m- L;¢Q >¨M u M i`QM; HÁM; `mM H M- •K i?¬K i?Î /¨B K°i iB
 .¬M /¬M ? B M; QÌB /WM; H¢B # M /®+ M9BX L;¢Q >¨M u M M? M?¨M; pm®i çB K°
 ? B M; QÌB b|M; p B M; ²B tm®M; - i` M K¬B ç m M; YB i? 'v K°i KMB i?ÆK M?¨M M?¢
 óoM5ô
 h` M çdM? M9B iB M; ;B| ;¨Q i?ûiX hWM; +?MK #¬M; imv i i?´B [m # M i B ? B M
 # v p T?QÆM; t X
 h`QM; i`+? K`+?- ? B M; QÌB ¬K ç¬m ;®B M; ²B # M p€+? ç€- +MM; M?bM p K°i MÆ
 @ >¨M v M i, i, b Q i, F?¬M; ç M ;†T EB K h?¬M + + \
 I L?QÊ+ pm®i K°i +?MK i|+ ç2M M?€M? K K K¢B i` M ;Á K€` b m i B- ç°i M?B M
 > B ?¨M; H¬M; K`v M?Q bQÆM; F?|B ?ÆB M?Qm H¢B- L;¢Q >¨M u M ç°i M?B M +
 H M i`QM; HÁM; - ?| i?¨M? K°i M; ¼M HY i?B m ç®i HBM? ??²MX
 Ew S+ pQÊi [m i?ÌB F?¬M; i`Î p K°i i?ÌB ;B M i`QÊ+X
 @ u M M?B i, i, - i, H¨K b Q p¨v\
 hB M; ;¼B p M; H M # M i BX h?¬M i?S+ iWM; +?9i i`Î p pÈB #ªM i? - L;¢Q >¨M u
 M; ?B M; ç¬m M?bM I L?QÊ+ KªM? F?ªM? ¬M M?m # M +¢M? - KdK +QÌB M|B,
 @ E?¬M; +| ;bX
 I L?QÊ+ v M H†M; F?¬M; M|B- +?d M?bM +?, K +?9 p¨Q +†T K„i L;¢Q >¨M u MX
 @ h?“i` - i, i?Q+? + + - ç9M; F?¬M; \
 h`€B iBK L;¢Q >¨M u M +?Êi +Q i?„i H¢B K°i +?9i- €M? K„i M?Q +?ÊT /ÌB çB M?bM
 H¢B ;B®M; M?Q H~K #~K,
 @ h p¨ v F?¬M; i? M¨QX "¼M ?¼ i?“i` `i tSM; ç¬B
 @ u M M?B i, i, - F?¬M; #B i p b b Q Km°B H¢B +ªK i? 'v i`QM; HÁM; `i ç m- ç m H„K
 h?¬M + + - M?QM; H¢B bÊ M?bM i? 'v v Jm°B Km®M ç M H¨K #¢M pÈB i, i,
 I L?QÊ+ F?QK M; QÌB tm®M; - +€M? i v ç†i i` M ç¬m ;®B +?®M; H'v +^K- M?bM p +
 tm'i i?¬M M|BX
 óh¢B b Q i H¢B M?Q p¨v ô @ L;¢Q >¨M u M i`QM; HÁM; K bªM; , óh¢B b Q- #B i`
 +kM; b) F?¬M; ç M KQÊM i?€M? +?•m M[- M?QM; i pšM +?Ì çÉB Î ç•v- pšM i`¬M; M
 M?Ä M?QB ç| \ô

ó a Q T ? K Æ B - i ¢ B b Q ô

h ¢ B T ? Q M K i m v i p U + H ¨ ? B M ; ¼ M M 9 B b W M ; b [M ; i ¨ M K t i ç ' i - K ° i M ; ¼ M H ¨ h
E B K + € + X h ¨ M F ? ¬ M ; i ¨ m M ; i m v i + ¨ M ; H È M ? Æ M X

h ¨ Q M ; ; B | H Q € M ; i ? Q € M ; p M ; H M ? B ; B ¼ M ; M | B ; B ¨ M m ,

@ * ¬ M ; + ? 9 - ; B | i m v i H È M ` ² B - ? v H ¨ + ? 9 M ; i i ¨ € M ? ç B K ° i + ? 9 i

@ h K m ® M Î H ¢ B i ? K K ° i H € i

a m F ? B h • K J M ´ B H M b € i w p È B S ? Q Ê M ; S ? B - i ¨ Q M ; + Æ i ? S ? Q M ; o • M o ¬ E } T
+ , i ç S i b € i F ? Q + O h • K J - H ¢ B # º Q p S ? Q Ê M ; S ? B Î # M i ¨ Q M ; - + k M ; F ? ¬ M ; + | ç

h ? ¬ M i ? S + + O S ? Q M ; o • M o ¬ E } ç ½ b È K ? | i ? ¨ M ? i ¨ , K i ¨ B m i M p ¨ Q i ¨ Q M ; p ¬ b
ó [m v i , + + O F B K ô X ¨ º Q p S ? Q Ê M ; S ? B + ? d H ¨ K ° i H Q ¢ B # º M M , M ; + O i ? • M i ? ?

h • K J ç ° i M ? B M t m ' i ? B M - ` ² B H ¢ B ç ° i M ; ° i ¨ ` B ç B - ç ½ F B M ? ç ° M ; i Q ¨ M # ° E B K
F ? ¬ M ; # B i F € Q ç 2 M ç ° i M ? B M t m ' i ? B M F B H ¨ B - + ? d K b M ? S ? Q Ê M ; S ? B H Q
a m F ? B + ? m v M M ¨ v t º v ` - + ? m M ; [m M ? / ® + M 9 B # , i ç - m + | i ? K K ° i b ® + Q i ? C
i ¨ X

æ M b m ç | - h ? € M ? : B º i W > Q ¨ M ; E B K i ? ¨ M ? + ? ¢ v p - b m F ? B ? Ä B i ? , K K ° i T ? 2 M H
h • K J X * | ç B m p b M ; m v M M ? • M M ¨ v h ? € M ? : B º + k M ; F ? ¬ M ; / € K ¨ ` B F ? Ä B E B K +
Î H ¢ B # º Q p S ? Q Ê M ; S ? B X

L m S ? Q Ê M ; S ? B t º v ` p ´ M ç ; b - ç ® B p È B i ´ i + º K ¼ B M ; Q ` B H ¨ K ° i ç º F Q + ? ` i H È

edeX * ? Q Æ M ; R k , a € M ; h ? B M a S > ¨ M ; G • K

h ¢ B h ? B M æ Q ` M ; X

• M ? b € M ; i ? ¬ M i ? € M ? p ¬ i ¨ M i ¨ ¨ M M ; ¨ T - F ? , T M Æ B H ¨ € M ? b € M ; + ? | B K , i H Q m ç °
p Á K H ¨ p ¬ b ® i ? B M b S + € + + ´ T p ¶ ç ¬ B + € M ? b € M ; M ? M ? + ? | M ; [m H ¢ B X > º B / Q A
F ? ¬ M ; M ; W M ; H M i ¨ ¨ M - F û Q / ¨ B ç M i ¨ M + m ® B i - K K , i X

L ; v + ? Q M ? ; B [h ? B M æ Q ` M ; H ¨ K ° i + ° i b € M ; i Q H È M + ? ¼ + i ¨ ` B H B M ç ' i - # € M F
t m v M [m i Q ¨ M # ° h ? B M æ Q ` M ; X * ° i b € M ; F B F ? ¬ M ; # B i + Q # Q M ? B m - M ; v +
b S + k M ; F ? ¬ M ; i ? M ¨ Q M ? b M ç M ç Q Ê + ç - m + m ® B + O M | X

h ¨ Q M ; M ? ¨ M i ? S + + O ç € K i ? B M b S - + ° i b € M ; i Q H È M F B + ? Q M ? H ¨ ? ¨ M ? H M ; + C
ç M [m ® + ç ° + O * ? O h ? ¬ M X

Í T ? Q / Q È B + ° i b € M ; - i W M ; p Á M ; b | M ; ; Ê M € M ? b € M ; i ¨ , M ; i B M ? M ? Q b [F ? ¬ M ; M ;
p Á M ; b | M ; ; Ê M M ¨ v + ? Q M ? H ¨ M ; m ² M ; ® + M , M ; H Q Ê M ; F ? B M h ? B M æ Q ` M ; + | i ?

L Æ B M ¨ v H ¨ F ? m p U + M ; ? B K + ´ K + O h ? B M æ Q ` M ; - M ; Q ¢ B i ¨ W a Q i ? B M b S i ? b i
F ? ¬ M ; ç Q Ê + ç M ; - M X

* € + ? ? ¨ M ? H M ; + O i ? ¬ M M ; ¨ M i ¨ Q Ê M ; - i W M ; ç B K € M ? b € M ; i W # ® M T ? Q ? ° B i K
+ ? 9 i - b m ç | K ° i i M M K i Y M ? i m ´ M i | + i ¨ , M ; m ® M H Q Ê M [m p B - + ´ T K , i K ¨ m ç 2
M ; ¼ + - i ? • M i ? + Q H È M # ¶ M ; M ? B M t m ' i ? B M - p Q Æ M ? B + ? • M M ? M ? ¨ M ; ç € T t

* ? m M ; [m M ? ? Q ¨ M i Q ¨ M p , M ; H t M ; X L K i Y [m M b € i T ? Q i ¨ Q Ê + K ° i p Á M ; - b € m
t m ® M ; - i ? m p ¨ Q b m H Q M ; - b m ç | F ? ¬ M ; M ? M ? F ? ¬ M ; + ? ¨ K ç B p ? Q Ê M ; ? ¨ M ? H
M i ¨ Q M ; X

h`QM; i`mv M i?mv i +O +€+ i°+- h?B M æQÌM; p®M H` K°i ?ªB /QÆM; €M? b€M;-
M`QX L?QM; M; v +ª i?B M bS +O h?B M æQÌM; +kM; F?¬M; #B i- i?U+ ` i`QM;
#|M; i®B- ç| +?QM? H` i`QM; ?`M? H M; +O i?-MX

h¢B ?`M? H M; +O i?-M- # M i`QM; T?¢K pB K'v +?K+ +•v b® H` K°i KªM; ?Q p-
F?¬M; ;B M ?Q p¬ K M? K¬M; M`v- p¬ b® +°i b€M; M?Ä /`B iW i` M ?`M? H M; +O
K°i /ªB €M? b€M; K Hv # M i`QM; F?¬M; ;B M ?bM? i`K #€M FQM? K'v +?K+ +•v b

J` iQ`M #° €M? b€M; iW ?`M? H M; +O i?-M #„M ` +€+ ?QÈM; H¢B i`T i`mM; ç M
çB MX

*€+? K†i ç'i F?QªM; +?WM; i`,K i`QÊM;- K°i iÁ +mM; çB M iQ HÈM /Q €M? b€M; i
?Q F?¬M; X h'i +ª €M? b€M; iW ?`M? H M; +O i?-M #„M ` ç m i`T i`mM; ç M iÁ i?
M`vX

o2M `b i?-M çB M H` KQÌB # +•v +°i €M? b€M; ?bM? i`ÁM i?2Q T?QM; +€+? " `Q
Zm M; JBM? *?O h?-M i`QM; ?ªB /QÆM; €M? b€M; X JQÌB # +•v +°i- F?Q iS+ +O
M? mX

h` M çdM? \*?9M; h?-M çB M `U+ `Ð p` i?-M i?€M? H` K°i T?Q iQÊM; i?-M €M? b€
iB b€M; ç M t2M i`QM; ?Q F?¬M; ç m M®B HB M pÈB T?Q iQÊM; i?-M ?bM? +?B
M; |M; M?bM- T?Q iQÊM; *?O h?-M €M? b€M; + Q ?ÆM i`,K i`QÊM; M`v ;B®M; M?C
F?€+X

L; v +ª pÈB i?` HU+ +O aQ i?B M bS +kM; F?¬M; +€+? M`Q i?'v `ä /€M; p +O T?
M?bM i?'v M?[M; çQÌM; Mûi KÆ ?²X

h¢B T?-M M M +O Zm M; JBM? *?9M; h?-M çB M- ? B ?`M; +°i b€M; +| /`B +| M
h?-M çB M FûQ /`B ç M K†i ç'iX :B[+€+ +°i b€M; H¢B /MM; /•v tQ+? /Q €M? b€M
i?`M? K°i +¬m i? M; ?mv MªQ ;B[ F?¬M; i`mM; X æ•v H` +QM çQÌM; /mv M?'i /šM

*?Q i?-M ç½ i? v ç´B [mv i„+ i`QM; ?`M? H M; +O i?-M- i'i +ª M,M; HQÊM; Î MÆB
b€M;- b m ç| #` ?'T i?mX h'i +ª bBM? p"i b m F?B ç M MÆB M`v ç m TªB +?`m i`
/M bBM? p"i bÎ ?[m +€M? +?BK +kM; F?¬M; +€+? M`Q i?¬M; [m H®B çB M`v ç M *
M|B ç M [m®+ ç° +O *?O h?-M Î T?Q i` M i?¬M; ç¢QX

•M? b€M; +?Êi H;2 H M- M K iY aQ i?B M bS i|+ i`„M; K„i ç2M- b m HQM; +| KQÌB
b€M; X hB M; H2M; F2M; [m M? [m`M i`QM; F?QªM; F?¬M; ;B M i`®M; `¶M; M`vX

@ G¢T S?d L?o- M; QÆB ç½ i`Î H¢B `²B5

J°i ;B¼M; M|B [m2M i?m°+ iW F?¬M; i`mM; i`mv M p`Q i`QM; i BX G¢T S?d L?o M;
p2M `b Zm M; JBM? *?9M; h?-M çB M Î T?Q t +| K°i #|M; M; QÌB KªM? FªM? tBM
€M? b€M; H`K M´B #`i +| K°i HQ¢B F?Q +?'i H¢M? HMM; pQÊi i` M T?`K iK+X

@ æ9M; p`v- J :B` G†+ ç¢B M?•M5

G¢T S?d L?o ?ÆB [m€ ;®B i?B H K°i +€B- b m ç| +°i #QÈ+ çB p ?QÈM; *?9M; h?-
#|M; i®BX

"QÈ+ [m K°i p¢M # M;`M #"+ i? M; €M? b€M;- G¢T S?d L?o M;WM; H¢B ç®B /B M

@ *?B M bU i¢B ç¢B i?S M;mv M i? M`Q `²B\ æ½ tY Hw´M i?Ä +?Q \

J :B` G†+ M?bM +†T K„i K M;QÌB +O G¢T S?d L?o- H¢M? M?¢i M|BX

@ ``K ç¢B M?•M5

G¢T S?d L?o H¢B [m€ ;®B i?B H K°i +€B,

@ *kM; ç½ tY Hw i?Ä ç€M; `²BX *?9M; i +,M #ªM ç½ çB m F?B M çQÊ+ ;B i°+ L?
i°+ M`v i¢Q i?`M? i? ;B^M; +Q pÈB K°i ;B i°+ F?€+ H` *´ hQ h?¬M; X oÈB M,M; H
h?¬M;- i¢K i?ÌB b) F?¬M; i? i? v ç´B çQÊ+ ibM? i`¢M; ?B M M vX "i Hm" M i¬B +

+O ?mv i i°+ ?ŠM H" +?d +| i? ;B[M;mv M- F?¬M; i? M"Q ;•v i`Î M;¢B +?Q pB + b€M; +O +?9M; i X

@ V- M?Q p"v i?b i®iX >mv i i°+ [m€ ç†+ #B i- i? HU+ +O #¼M +?9M; M?'i ç`M? ç¢B i?S M;mv M H•m M?Q p"v- +| +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O i?Ov i´ ?mv i i°+ F?

G¢T S?d L?o #B M b„+- M|B K°i +€+? ?ÆB i`-K i`¼M;;

@ h`QM; i?ÎB ;B M ?"M; id M,K [m - i¬B +?d i?dM? i?QªM; +| i? +ªK M?"M çQÊ+ F i?S M;mv M- M?QM; pšM Hm¬M F?¬M; i? M„K #„i çQÊ+ bU ?B M ?[m +O ?„MX

@ E?¬M; +-M- M?•M p"i M?Q p"v +?9M; i +kM; F?¬M; i? ç®B T?| çQÊ+X J°i F?B ?½v i`U+ iB T HB M H¢+ pÊB +'T i` MX

@ æ¢B M?•M- M;¬B ;¼B i¬B iW ç¢B i?S M;mv M i`Î p H" pb æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G

J :B" G†+ +?ÊT +?ÊT ç¬B K„i M?Q #ªQ i?¢+?- b m ç| M|B,

@ G° h•v S?€T ;¬M ç•v i`Î M M ?ÆB çB M +m²M; >„M iWM; H" ç¢B i?B M bS i`QÎM #B i`'i`ä p M?[M; #Q K"i +O h?B M æQÎM;X >„M poM? pB M +kM; F?¬M; i? ç çQÊ+X

@ *?ŠM; H) H" /Q ç¢B M?•M T?€i ç°M; óaU +Sm`¶B +O h?B M æQÎM;ô b Q\

*?•M K"v G¢T S?d L?o ?ÆB M?Qm H¢BX

@ *| H) p"vX

J :B" G†+ H~K #~K M|B- M?QM; +€B +Ê M"v M; v +ª M" M; +kM; F?¬M; +€+? M"Q i?

@ *?mv M +O G° h•v S?€T i¢K i?ÎB +| i? ;€+ H¢BX *Ym iBM? M;¬B i?S b€m ç½ t H•m M[+m°+ +?B M i?¬M K H¬M i?S ? B b) #„i ç¬mX GU+ HQÊM; +O +?9M; i +

J :B" G†+ /QÎM; M?Q F?¬M; Km®M ç +°T M?B m ç M +?mv M +O G° h•v S?€T- H

@ h`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m- i +ªK M?"M çQÊ+ w +?d +O h`"i hU *?B *?O S?'i G¢T Zm i` M ?"M; id F?¬M; ;B MX h€i J¢+? L?o ç¢B M?•M p" J B æ M h€ ç¢B M?•M b„T i?S

G¢T S?d L?o ;B"i KbM?- iB T ç| pmB KWM; M|B,

@ L;¬B M|B H" #¼M ?¼ ç½ ?Q" M iQ" M F?¬B T?K+ `²B\

J :B" G†+ ;"i ç¬m- F?ŠM; ç`M? bmv çQ€M +O G¢T S?d L?oX

*?Q i?¬M i`QÊ+ iB M b€M; i¢Q` i?B M bS i?¬M [m M; G° h•v S?€T- iB T ç| H¢B b i` h€i J¢+? L?o- b m ç| H" aQ i?B M bS tY T?¢i J B æ M h€- i?S iQ KÊB b€M; i¢ ?B M; BÎ H" aQ i?B M bS +O HY J :B" G†+- +m®B +MM; KÊB ç M ?"M; id i?B M

G9+ # M ç¬m F?B b€M; i¢Q h?B M æQÎM;- +?Q i?¬M ç½ ;B Q +?Q # aQ i?B M bS S?€T- h€i J¢+? L?o p" J B æ M h€ [mªM Hw h?B M æQÎM;X h`QÊ+ ç•v `i H•m- # a ;¼B H" # i?O HoM? +O h?B M æQÎM;X

*?Q ç M b m M"v- aQ i?B M bS i?¬M [m M; G° h•v S?€T i`B M ?B M` i?B M T?9 ? ? B i?B M bS i`WM; i` p" tY T?¢i- KÊB çQÊ+ *?O h?¬M #´ M?B K H"K ç¢B i?B M p"i + Q M?'i i`QM; +ª h?B M æQÎM;X > B M;QÎB h€i J¢+? L?o p" J B æ M h€ i?b ç +O i?¬M- T?K i€ ç¢B i?B M bS i`QÎM; G° h•v S?€TX

æ M F?B G° h•v S?€T K M; i?2Q ?"M; id i?B M bS iW h?B M æQÎM; `ÆB tm®M; æ i?¬M; B" M /[- F?B M +?Q ? B i?B M bS +O i?¬M H" h€i J¢+? L?o p" J B æ M h€ +k /M h€i J¢+? L?o p" J B æ M h€ +kM; F?¬M; +| /'m ?B m T?ªM #°B- M?QM; Zm M; J M;Î ? B i?B M bS +O i?¬M M"v +| i? b) i`Î i?"M? G° h•v S?€T i?S ? B- i?S # X

"ÎB pb M;mv M M?•M M"v- /'m 'M ç¢B i?B M bS i`QÎM; çÎB i?S ? B ç½ `ÆB p"Q i?B

•M? K„i G¢T S?d L?o KÆ K" M;- M?È H¢B +?mv M ç½ tªv ` i`QM; i?ÎB ç¢B t t¬BX

æ¢B +?B M i?–M K H–M ç–m iB M- F?¬M; ;B M h?B M æQÌM; #` +m®M p¨Q +?B M
+kM; +?BM? T?¢i; B[pk i`K- /šM i?2Q p¬ b® i?B M bS F?¬M; M;WM; ;B Q +?B M
i°+ h?€B *´X

h`QM; +?B M i` M?- ç½ +| ? B aQ i?B M bS +O h?B M æQÌM; T?ªB #Ä KbM?- ç| H
h€X

aS+ b®M; +O aQ i?B M bS `i K¢M? K)- /M +?d H¨ K°i KªM? pKM M?Q M?Ä +O i`
iªB [m +€M? +´M; h?B M æQÌM; +?mv M bBM? +kM; +| i? b®M; H¢BX *| çB m i
pQÊi t M?[M; i?B M bS #bM? i?QÌM; - +–M p¬ b® M,K /¨B ç^M; çÆM;X

@ æB i?¬B- « GB i L?o p¨ :B "€+? GB i +kM; ç M `²B5

:B¼M; M|B +O J :B¨ G†+ +„i çSi ?²B S+ +O G¢T S?d L?oX :¨i ç–m K°i +€B- G¢T

@ o•M; i?Q ç¢B M?•M5

" M i`QM; i?–M çB M- iWM; pÁM; €M? b€M; M?Q /ÁM; +?ªv H M p #®M T?QÆM;
M;QÌB çB FûQ /¨B ç M ç M i`mM; i•K ç¢B çB MX

L?bM iW # M M;Q¨B *?9M; h?–M çB M +?d +| /B M iQ+? F?QªM; i`,K i`QÊM; - M?Q
M| +ÁM pQÊi t M?Q p¨vX Í # M M;Q¨B M| H¨ K°i iÁ i?–M çB M- M?QM; +?d +| +€
i`QM; i?–M çB M H¨ K°i ?Q F?¬M; K M? K¬M; F?€+X

h`QM; F?¬M; ;B M ?Q p¬ H¨ #|M; i®B p¬ #B M p¬ i" M- +ÁM Î; B[F?QªM; F?¬M; ;B
b€M; +?|B K„iX æ| H¨ MÆB +€+ aQ i?B M bS çQÊ+ i¢Q ` - Fw S+ +O i`i +ª #¼M ?ª

G¢T S?d L?o i?2Q b m J :B¨ G†+ iB M p¨Q # M i`QM; i?–M çB MX oW #QÊ+ p¨Q
M¨v- ?„M HB M i?´v çQÊ+ ? B aQ i?B M bS F?€+ ç M; çSM; i`QM; ?Q F?¬M; - ç| H¨

@ J :B¨ G†+ ç¢B M?•M5

« GB i L?o p¨ :B "€+? GB i +mM; FQM? i?B H K°i +€BX J :B¨ G†+ +kM; ;¨i ç–m t2
K„i HQÊi [m # M +¢M? J :B¨ G†+ - i` M K†i ? B M;QÌB ç m H°` p iQÆB +QÌB- ;"

@ G¢T S?d L?o- M;QÆB ç½ i`Î H¢B `²B5

@ VX « GB i L?o- :B "€+? GB i- ç½ H•m F?¬M; ;†T5

a m F?B ?¨M ?mv M M;„M M;OB- #®M i M aQ i?B M bS HB M M?Q b Q #,M; HQÊi [
€M? b€M; +?|B HÁ ;B[KªM; #|M; i®B p¬ i" M M¨vX

oW KÈB #QÊ+ p¨Q # M i`QM; - K°i +ªK ;B€+ 'K €T HB M M?Q i?Ov M; •M i`9i p¨Q i`
bS- ;B®M; M?Q F H½M; iY b m F?B t +€+? K´v +?K+ M,K i`Î p M?¨X *| çB m i?ÌB
+kM; F?¬M; +?d H¨ K´v +?K+ M,KX

h`QM; çQ¨M €M? b€M; M¨v- ? B i M M K iY p|+ M;QÌB + Q HÈM- +?•M + Q ?ÆM ? B
M^K Î i`mM; QÆM; - ? B K„i M?„K M;?B M- i?–M i?€B M ioM?X a€m ç¬B +€M? +?B
i?•M T?"M +O #¼M ?¼X

> B i?B M bS +O i?–M- h€i J¢+? L?o p¨ J B æ M h€X

h?•M i? +O ? B M;QÌB ?B M ` K°i K¨m b„+ i`QM; bm®i M?Q MQÊ+ ;ÊMX smv M i
M?bM i?´v M?[M; bÊB ;•M K¢+? +U+ F€ +?†i +?) /Q €M? b€M; i¢Q i?¨M? # M i`QM
b® T?M p,M €M? b€M; i?–M #Q i?"i M?Ä +´m i¢QX *| çB m M¨v H²M; M;U+ +O ? B
H¶ i?OM; ?bM? i`ÁM tmv M i?ŠM; [m H²M; M;U+ p¨ T?–M HQM;X

S?Q i` M H¶ i?OM; tmv M [m i?•M i? H¨ ? B i`€B iBK aQ i?B M bS H|M; H€M? ç`
iBK- K°i iB b€M; K¨m p¨M; çÄ M?Ä M?Q bÊB i|+ tmv M i?ŠM; [m i`€B iBK i?B M b
çdM? ?¨M? H M; +O i?–M- +ÁM K°i ç–m /šM ç M b•m i`QM; #|M; i®B ?Q p¬- Î MÆ
poM? pB M F?¬M; i? M?bM ç M ç–m +m®BX

@ h`€B iBK +O h€i J¢+? L?o p¨ J B æ M h€ ç½ +?[ i`¨ ;–M M?Q ?Q¨M iQ¨MX

*†T K„i « GB i L?o M?bM +?^K +?^K p¨Q ? B i`€B iBK ;B[ F?¬M; i`mM; M|BX
@ :¬M M?Q p¨v
•M? K„i :B "€+? GB i M?bM p ç¬m +m®B +O i`€B iBK i?B M bS- î MÆB ç| +| M?
iS+ i?€M? F?B i K„i i?QìM; F?| M?bM i?'v tmv M [m pÈB i®+ ç° H¨K M; QìB i ;B"i
@ *| h€i J¢+? L?o ç¢B M?•M p¨J B æ M h€ ç¢B M?•M ;B M?"T- +?9M; i ç®B T?|
+kM; b) M? M?äK ?ÆM M?B mX
G¢T S?d L?o H¨K #¨KX
@ J :B¨ G†+
L; v H9+ M¨v- K°i ;B¼M; M|B mv M; ?B K p M; /°B #¶M; iW ?¨M? H M; +O i?¬M i`m
;B M ç m`mM; +?mv M i?2Q ;B¼M; M|B M¨vX
h•K i?¬M #®M i M aQ i?B M bS +?'M ç°M; - #'i ;B€+ M; ~M; ç¬m H M- i`¬M; i?'v î T
+| K°i iBM? i? #®M K†i HÈM #^M; i`SM; M; ¶M; - iQ¨M i?•M i`QM; i?•M i`QM; bm®i
p¨M; X •M? b€M; /Q #®M K†i iBM? i? +?B it¢` +ÁM +?|B K„i ?ÆM bQ pÈB i`€B iB
i`QM; i?•M i? aQ i?B M bSX
J :B¨ G†+ p°B p¨M; [m€ tm®M; ,
@ S?'i G¢T Zmw J L?o ç¢B M?•M
@ S?'i G¢T Zmw J L?o ç¢B M?•M
" i M aQ i?B M bS +ÁM H¢B +kM; p°B p¨M; [m€ K°i +?•M tm®M; - +9B ç¬m F?¬M; /
+O *?O h?¬M T?•M i?•M- i` M K†i H° K°i HQ¢B €M? b€M; i?¨M? FQM?X
@ a€M; i?B M bS ?¨M; H•K- +?m¨M #` M; ? M? ç|M5
"®M M; QìB J :B¨ G†+ i•K i?¬M `mM; ç°M; - M?QM; +kM; F?¬M; /€K #B m ?B M ` M
@ o•M; i?Q ç¢B M?•M5
"®M M; QìB K°i i v ¬K M; U+- +mM; FQM? M|BX
æÊB b m F?B F?Q iS+ +O h¨"i hU *?B *?O #B M K'i F?ÄB ?Q F?¬M; - #®M i M aQ
H M- M?bM H M T?Q i` MX
a•m i`QM; ?¨M? H M; +O i?¬M tm'i ?B M K°i çQ¨M €M? b€M; H'T H€M? M?Q ?Q
iÄ ` F?Q iS+ +QìM; ç¢B- M; v +ª J :B¨ G†+ +kM; F?¬M; M; WM; `mM `~vX
a€M; i?B M bS- /M H¨ G¢T S?d L?o +kM; +?d M; ?2 M|B ç M +€B i M M¨vX h¢B J :B
[m M; iW h?B M æQìM; `ÆB tm®M; ç M J :BÈB- i`î i?¨M? æ¼ G¢+ *?B oQÆM; ç
T?B M #ªMX
L?QM; pÈB aQ i?B M bS- i'i +ª M; mv M M?•M HQm i`mv M î # M M; Q¨B ç m b B H
*ÁM p M; mv M M?•M i?"i bU- +?d J :B¨ G†+ H¨ ?B m `ä K°i +?9iX
aU T?ªM #°B +O G° h•v S?€T +| HB M [m M ç M a€M; i?B M bSX
:B[F?¬M; i`mM; - ?Q b2M H'T H€M? FB iW iW `ÆB tm®M; - HÆ HYM; T?Q i` M
i`QÈM; X
@ G° h•v S?€T ç¢B M?•M5
oW M?bM i?'v a€M; i?B M bS- G¢T S?d L?o F?¬M; F?ÄB i?'i b„+ FBM? ?¬X J'v
?QªM; bÊ #B M b„+X a€M; i?B M bS iW #¬m i`ìB ?¢ tm®M; FB H¢B +| F?m¬M K
oQÆM; G° h•v S?€T- +?d H¨ F?Q iS+ H¢M? ;B€ ?ÆM G° h•v S?€T `i M?B m- H¨K
F?¬M; /€K iB M iÈB ;¬MX L?QM; ;QÆM; K†i ç| K'v i M aQ i?B M bS imv i ç®B F?¬
@ E?¬M; - v F?¬M; T?ªB H¨ G° h•v S?€T- v H¨ a€M; i?B M bS ç¢B M?•MX

J :B" G†+`'i #bM? ioM? M|BX

:B®M; M?Q ç€T H¢B HÌB M|B +O J :B" G†+- a€M; i?B M bS pÈB ç¬B i v F?Q M? K½M? F?ªM? F?)`mM H M K°i +?9i- b m ç| ?Q"MiQ"MKÎ`X " M /QÈB KQ K„i #„ p" M;- +| çB m M;¼M HY M"v +?ŠM; M?[M; F?¬M; ? 'K €T K" H¢B iÄ` K°i bU H¢ L; v F?B +†T K„i KÎ` - K€B i|+ i`ÆM #|M; K"m p" M; m®M F?9+ M?Q b|M; i` M ç-m H-M HQÊi tä` - FûQ /"B pÈB i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQÊ+X

óS?¢+?5ô

h?2Q K°i iB M; p M; M?Ä- ? B i v a€M; i?B M bS F?Q M? i`QÈ+ M;U+ ç°i M?B M # ? B +?B + +€M? +?BK H'T H€M? +?|B K„i- ;B®M; M?Q i"Ti`mM; €M? b€M; ç-v i`Ì ç¬B KQÌB ? B ç¬BX

h`QM; i`mv M i?mv i- F?B çQÊ+ b€M; i¢Q` - i?B M bS çQÊ+ \*?O h?-M iU KbM? +?BK +| mv M,M; HQM; i`ÌB HÎ ç'iX

@ h? K FB M a€M; i?B M bS ç¢B M?•M5

"®M i M aQ i?B M bS /MM; i v T?ªB ¬K M;U+- +9B +?B + ç-m FB m M;¢Q tm®M;X :B[F?¬M; i`mM;- a€M; i?B M bS p K†i H¢M? M?¢i;"i ç-m K°i +€B- ç²M; i?ÌB pQ i?¢+?`X

> B iB b€M; M?Ä M?Q bÊB i|+ #„M` - +?mB p"Q i`QM; i`€B iBK +O h€i J¢+? L?o p pšM Hm¬M HÆ HYM; #'i ç°M; ;B[ F?¬M; i`mM; ç°i M?B M`mM`~v K°i +?9i- b m tmv M [m i`ÌB ç'i FB i`QÊi p"Q i`QM; H²M; M;U+X

ó•K5ô

.MM; ? B i`€B iBK aQ i?B M bS ;B[ F?¬M; i`mM; H"K i`mM; i•K- ? B çQ" M €M? b€ i`ÌB FQM ç'i- H M`°M; ç M iQ" M #° F?¬M; ;B M ç2M F`iX •M? b€M; +?|B K„i FB ç'BX

h`QM; €M? b€M; K M? K¬M; M"v- +†T K„i pšM Hm¬M ç|M; +?†i +O h€i J¢+? L?o p i`WM;- /QÈB KQ K„i #„M` ? B çQ" M €M? b€M; H'T H€M?X

eddX *?QÆM; Rj, S?•M h?•M *O h`+? L?o G¢+

" M i`QM; F?¬M; ;B M J æ >Q" M;X

h" M +?B M pÈB €+ K HQm H¢+ i`QM; pk i`K /Q >Q" M; +-K ç-m ç½ [m K°i F?QªM; æ >Q" M; K†+ /M #` i`M i?'i K°i T?-M #BM? HU+ i`QM; i" M +?B M- M?QM; +€B + HÈM M?'i H" >Q" M; ç½ K M; ç M +?Q J æ >Q" M; ``i M?B m HÊB Q+?X æ¬M; çªQ > ?" M; H•K ç M F?¬M; ;B M J æ >Q" M;- ;B M?"T p"Q /QÈB i`QÈM; +O ?„MX

hW b m F?B KQÌB ç¢B ç F i KBM?- i? HU+ +?BM? T?¢i +O pQÆM; i`B m h`mM; >Q" M; +kM; +?Q iWM; H° /B MX

*Y HÈM +O +mM; çB M i¢K i?ÌB Hm¬M ç|M; +?†i- i`QM; ç¢B çB M ?Q" MiQ" M v M +O pQÆM; i`B m ç½ bÈK M?"M çQÊ+ K M? H M? +O J æ >Q" M; HQm H¢B i`QÈ+ çQÊ+ i +?Q T?ûT ç m F?¬M; i? ç M ;-M K çB MXô

E?¬M; B #B i J æ >Q" M; î i`QM; ç¢B çB M H"K ;bX *€+ ç¢B iQÈM; i?B M p bmv K°i K¬M K +¬M; KÈB mv HU+ +QÌM; ç¢B ?ÆMX *?d +| K°i b® ç¢B i bQ KÈB +ªK ; ç¢B ç F?¬M; ;B®M; M?Q H" # [m M- M;QÊ+ H¢B +"M; ;B®M; M?Q ç M; +?Ì çÊB ç

æ2M F`i- •K m- H¢M? ;B€- ç•v +?QM? H" ?B M i`¢M; ?"M? +mM; i¢K i?ÌB +O J æ

h'i +ª K¼B i?S # M i`QM; +mM; çB M ç m +?bK p"Q i`QM; K°i K" M ç KX S?Q i` M M;QÌB K†+ HQM; #`Q M;²B M; v M;„M- /QÐM; F?Q #bM? i?-M- +S M?Q p"v ç½ ?

M; "v M"v ? „M pšM Hm¬M F?¬M; M?9+ M?Q+?- M; v +^a F?Q iS+ +kM; i`Î M M M?Q +
çdM? +'T- M m F?¬M; +~M i?"M +kM; b) +?Q `^M; i`QM; ççB çB M M"v ?Q"MiQ"Mi
o"Q ;B`i w M; "v i?S ? B KQÆB- J æ >Q"Mi; F?¬M; M?9+ M?Q+? M?Q i^aM; ç€ +mç
K¬B KÎ` - M`B pÈB ;B¼M; F?¬M; K M; i?2Q +?9i M"Q +^aK i bM? M"Q,
@ M æS+ GB i- p"Q çB5 h`šK +?`M; QÆB ç½`i H•m`²B
h`QM; p" M; Q" B ççB çB M ç m v M i oM? - F?¬M; +| K°i iB M; ç°M; M"QX
E?|2 KB M; J æ >Q"Mi; H°` K°i MK +Q`B + Q i?•K F?| HQ`M; - M; ~M; ç-m H M- M
@ M æS+ GB i5 h`šK #B i M; QÆB ç M; Î M; Q" B +Y X > v H" M; QÆB +ÁM Km®M
M; QÆB\
a m K°i ?²B FbK MûM- # M M; Q" B K çB M ç°i M?B M /•M; H M K°i +ÆM H®+ HçM?
ó_-K5ô
*Y HÈM K çB M KÎ` - K°i p i €M? b Q ^aK ççK iW M; Q" B +Y +?B m p"QX J°i #|M
K†i ç'i- F?¬M; M; WM; FûQ /"B i`QM; €M? b QX
óaçibçi5ô
M æS+ GB i pmM; i v T?^aB H M- FûQ €Q +?Q"Mi; ç2M /"B `°M; i?MM; i?bM? #QÈ+
F'i- i` M F?m¬M K†i •K i` FB ?B M H M p ç„+ wX
@ S?K ?Q"Mi; FQM? v m +O +QM- M; Q`B Hm¬M F?B M +QM +^aK i?'v M; ç+ M?B M
HU+ +O +QM ç½ ç M KS+ ç° M"v- +kM; F?¬M; i? M?bM i?'m çQÈ+ ;BÈB ?çM +O
h` M K†i M æS+ GB i i`"M ç-v p iU iBM- M; WM; HçB +€+? #^aQ i¼ # KQÆB i`QÈ
M; ?B M M; šK [m M b€i J æ >Q"Mi; X
h`¬M; i?'v ?"M? pB ; -M M?Q F?B m F?Q+? M"v +O M æS+ GB i- J æ >Q"Mi; HçB
@ L?QM; M; QÆB pšM +S iÈB- ?ÆM M[+ÁM M?'i ç`M? T?^aB iÈBX
aU mM; /mM; +O J æ >Q"Mi; F?B M HÁM; iBM p®M +U+ çQ M +O M æS+ GB i
M?QM; `i M? M? HçB F?¬B T?K+ #bM? i?Q`M; X
E?) KdK +Q`B- M æS+ GB i [m€ K°i +?•M i` M ç'i- i?B H K°i +€B- b m ç| M`B,
@ S?K ?Q"Mi; i?•M €B- M; Q`B i?"i F?¬M; ?' H" i?¬M iQÈM; +O +QM- /M H" F?B M
+| i? /mv i`b i?¬M i?€B mM; /mM; F?¬M; p°B p½ M"vX
J æ >Q"Mi; K°i i v p•M p +?B + +^K M?ÆM #|M; - BK H†M; F?¬M; M`BX
@ S?K ?Q"Mi; 5
M æS+ GB i ç°i M?B M ;¼B K°i iB M; - iB T ç| M`B pÈB K°i ;B¼M; çB m i` M; M; ?B
@ h`QM; HÁM; M?B i?¬M pšM Hm¬M +| K°i M; mv M p¼M; - F?¬M; #B i T?K ?Q"Mi; +
@ ±- M`B i?Y t2K5
J æ >Q"Mi; ?` ?[M; M`BX
E?|2 KB M; M æS+ GB i i?Q€M; ?B M H M p +?•K +?¼+- b m ç| çSM; /"v M?bM +?
;^M iWM; +?[K°i,
@ S?K ?Q"Mi; - M; Q`B M M i?Q€B p` çB ç•v +?QM? H" M; mv M p¼M; +O +QMX
J æ >Q"Mi; i`-K K†+ F?¬M; M`BX h`QM; ççB çB M i`Î M M v M i oM? M?Q +? i +?| +
i?9+ ;BK+- +?d HšM; H†M; +?` çÈB +•m i`^a H`B +O J æ >Q"Mi; X
*m®B +MM; - J æ >Q"Mi; H" M; Q`B ç-m iB M T?€ pĐ #-m F?¬M; F?Q i oM? K`+? M

@ L;?2 M|B iϕB F?¬M; ;B M M?•M HQϕB #bM? i?Q`iM;- i`QÊ+ F?B +QM i` H M ;BQ
M;?2 K°i +•m +?mv M tQ M;„M ;¼MX >¬K M v i +kM; Km®M F +?mv M tQ pÊB M
M;?2X

J°i p [m€B /` ?B M H M i`QM; K„i M æS+ GB i- M?QM; +kM; F?¬M; M|B ;bX

@ h`QÊ+ ç•v iϕB ?¶M ç°M +| K°i v m K çQÊ+ bBM? ` X hϕB F?QªM? F?„+ KÎK„i`
i`QM; ?ªB /QÆM; €M? b€M; p` pU+ b•m #|M; i®BX *MM; bBM? ` iϕB ?¶M ç°M- M
KϕM? K) K` i?¬B- #ÎB pb +MM; bBM? ` pÊB v +ÁM +| `i M?B m v m K F?€+

@ _'i M?B m M,K b m M`v- i`QM; H9+ p¬ibM? v ç½+| çQÊ+ K°i +Æ ?°B- bÆ ?[m
?Q`M +?dM?X GÌB iB M çQ€M M|B v b) +| K°i çS +QM- çS i` M`v +| HB M [m M
Îi-M; /QÊB +?|i J :BÊBX L?•M p`i FB +| HU+ HQÊM; b€M? M; M; pÊB +?Q i?¬M
M;”T i`ÎB iW i`QM; *Ym l J :BÊB ?`M; H•K ç M J :BÊB i?S M?’iX J` çS i` M`v Hϕ

M æS+ GB i ošM Hm¬M mM; /mM; i`M ç`M?- F?|2 K„i ç°i M?B M ;B”i ;B”i ? B +€B
iª /•M; H M i`QM; HÁM;- bU iU iBM p` ç„+ w i`QM; HÁM; HB M #B M K’i F?¬M; imM
M?€v K„i i`Î M M p¬ +MM; F?| +QBX

h`QM; çϕB çB M ç2M F`i- i?•M i? J æ >Q`M; #` +?2 T?O i`QM; #|M; i®B /`v ç†+-
/QÊB #”+ i? M; ,

@ G9+ çS i` M`v bBM? ` - çϕB i i v ç½iB M çQ€M `^M; M| b) bÎ ?[m HoM? pU+ Kϕ
iQÎM; p`Q çB m ç| - +| çB m

L|B ç M ç•v- J æ >Q`M; M?bM HQÊi [m M æS+ GB i K°i +€B- b m ç| M|B iB T,

@ *| çB m çS i` M`v HϕB H` K°i F p¬ /KM;- M| F?¬M; ? #B m ?B M ` M,M; HU+
i?®M; ?Q`M; ;B M M +|X

ó_„+ `„+5ô

L;?2 ç M ç•v- M æS+ GB i +ª M;QÌB F?) `mM H M- M,K M;|M i v ç°i M?B M tB i H
bS+ [m€ KϕM? M M i`„M; # +?- ç²M; i?ÌB T?€i` K°i i`”M iB M; ;BÁM `„M; `„+X

J æ >Q`M; i?m T?ªM SM; +O M æS+ GB i p`Q i`QM; K„i- F?|2 KB M; MÎK°i MK

@ u p®M `i i?’i p¼M; - M?QM; pšM F?¬M; iW #ÄX J†+ /M +€+ çϕB iQÈM; i`QM; pQ
M`v- M?QM; v i?b HϕB F?¬M;X L| Km®M çB h?€B *´- v HB M ç M| çB- ?ÆM M[+Á
p X L| iϕB h?€B *´ ;•v +?mv M i?B T?B- v +kM; ;B9T M| ;BªB [mv iX

.WM; K°i +?9i- J æ >Q`M; M|B iB T,

@ æ M i?ÌB ;B M i`QM; HÌB iB M çQ€M- v HB M çQ KªM? ;B’v / / i?S M?’i +| HB
+?Q M|X hϕB ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M- ? B i M >„+ •K Zm•M *?O +? i çB- b m ç| *?O h
+Y pB M +?Q +?S+ p` >„+ •K Zm•M \*?O iϕB J :BÊB- çS +QM +O v +kM; H` K°i i`

@ h? H` v•K i?¬K ;B i +? i K’v i M SM; +Y pB M >„+ •K Zm•M *?O FB - +?d +ÁM H
i M K i°+ F?€+X L?Q p”v >„+ •K *?O h?¬M +kM; +?d +| i? +?¼M M| H`K i¬B iÊX h
ç m H`K i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v- M; v +ª çS i` FB +kM; F?¬M; ? #B iX

J æ >Q`M; /MM; K°i ;B¼M; çB m +U+ F€ #bM? i?ªM F HϕB- ;B®M; M?Q +?mv M
?„MX :B¼M; M|B FB M?Q K°i +ÆM HϕM? i?’m tQÆM; i`9i p`Q i`QM; HÁM; M æS+
+ª M;QÌBX

J æ >Q`M; M|B H` óvô- +ÁM +| çS i` FB X L?QM; M æS+ GB i?B m `i`ä- óvô
`²B +?QM? H` J æ >Q`M;- +ÁM çS i` FB +?QM? H` KbM?X h’i +ª K¼B i?S p ?„M
æ >Q`M;- i’i +ª K¼B i?S +O ?„M ç m H` /Q J æ >Q`M; M #`B iW i`QÊ+X

ó*?mv M M`v F?¬M; i? M`Q5ô @ h`QM; HÁM; M æS+ GB i M?Q +| iB M; b’K M’
>Q`M; M?Q K°i +ÆM b|M; HÈM F?B M +?Q ?„M iW ;B[i-M; K•v + Q + Q iϕB i?QÊ
tm®M; ç M ç€v ? M;X h`QM; i B ?„M HQ€M; i?Q€M; i`mv M ç M ;B¼M; M|B +O J
;-M i`QM; ; M; i’+- HϕB ;B®M; M?Q t i•M +?•M i`lB- KÌªQ #’i ç`M?X

@ u pšM Hm¬M î i`QM; i®B [m M b€i M| - M?bM M| i`QÎM; i?`M? - M?bM ç°B [m•M /Q
M| i?m"MHÊB +QÊT H'v K'v KªM?; B'v / / F?€+X h?"K +?Q +| K°i H-M- v +ÁM çB
p î MÆB ç| - M?^K; BªK #Êi F?| F?, M +O M|X æQÆM; M?B M- v +ÁM i?'v çQÊ+ K°
p M ~M b•m i`QM; ç-m çS i` FB

ó•K5ô

M æS+ GB i; B®M; M?Q #`K°i iB bûi ç€M? p`Q K†i- K°i ?²B H•m i`QM; HÁM; KÊE
/[F?¬M; i? iBM, óE?¬M; i? M`Q5ô

óE?¬M; i? M`Q5ô @ :-M M?Q ç²M; i?îB- b•m i`QM; #B M w i?S+ M æS+ GB i- HB
K†i H`K i?BM? +kM; T?€i` K°i iB M; ?ûi; B"M / [X

GîB M|B +O J æ >Q`M; ; B®M; M?Q K°i ?ÁM ç€ M?Ä MûK p`Q i`QM; HÁM; ? B M
p¬ #B M- ç M +m®B +MM; M?[M; `mM; ç°M; M`v H¢B #B M i?"M? b|M; HÈM- iWM; c
#¼M ?¼X

:Bî T?9i M`v- M æS+ GB i; B®M; M?Q +ªK i?'v KbM? iW K°i M; QîB i`QÎM; i?`M? i
i`-M i`m²M; X >`M? ç°M; K`? „M iU M?"M H` #Q ~M H¢B #`M; QîB F?€+ •K i?-K i?2
ç½ bÊK F?¬M; +ÁM H` #Q K"i L?[M; çB m M`v i`QM; M?€v K„i ç½ F?B M +?Q bU i
M€iX

L; ~M; ç-m H M- M æS+ GB i M?bM p T?Q J æ >Q`M; - i¢B ç€v HÁM; +O ?„M pš
p¼M; X

@ J` çS i` FB

> B i v J æ >Q`M; +?®M; H M i v p`M +O #ªQ i¼ - +?"K `½B çSM; /"v- M?bM i?Š
iWM; +?[K°i,

@ *?QM? - H` - M; QÆB5

a m F?B K°i +?9i ?B p¼M; +m®B +MM; i`QM; HÁM; +kM; pĐ i M- M æS+ GB i T?€
/[M; "T i`îB M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; - M; QÊ+ H¢B #bM? ioM? K°i +€+? #'i M; îX >
i?"i /"B +kM; i?2Q ç| `k tm®M; +?2 H'v F?m¬M K†iX " M /QÊB K€B i|+ - i?-M b„ + i
#B MªQ- F?¬M; B #B i; Bî T?9i M`v ?„M ç M; M; ?o ; bX

h` M ç¢B çB M MioM? ç M ç€M; bÊX h`QM; #|M; i®B /QîM; M?Q M; "T i`"M F?Q iS
M9B HY i`QÊ+ ; Bî #°+ T?€iX

.QÊB +?•M M æS+ GB i #¶M; tm'i ?B M K°i çQ`M #|M; ç2M +ÁM /"v ç†+ ?ÆM bQ p
M? M? +?|M; FûQ /"B p" #B M ?| - +m®B +MM; ?| i?"M? K°i #|M; ç2M ?bM? M; QîB

@ L; QÆB `®i +m°+ H` B\

GBM? ?²M i" €+ +?Êi KîK„i` - M?bM +?^K +?^K p`Q J æ >Q`M; - mv M; ?B K M|B,

@ J°i pQÆM; i`B m ç¢B ç imv i ç®B F?¬M; i? M`Q T?€i; B€+ çQÊ+ bU i²M i¢B +O
imv i ç®B F?¬M; T?ªB H` i?S M; QÆB +| i? bî ?[mX hW i` M M; QîB M; QÆB i +ªK
h?-M- M; QÆB `®i +m°+ H` B\ L; QÆB ç½ H" T; B Q QÊ+ pÊB p` \*?O h?-M M`Q î p

*QM M; QÆB J æ >Q`M; ç°i M?B M +Q H¢B F`+? HB i K°i +?9i- K°i p i b€i w H|2
K'i- b m ç| H¢B H M` - #bM? ioM? M?bM HBM? ?²M i" €+ ?| i?"M? #|M; ç2M ?bM
T?'i i v €Q K°i +€B- HÈM iB M; M|B,

@ h #B i i`QM; HÁM; M; QÆB +ªK i?'v `i F?| ?B m- +| çB m M; QÆB +| Km®M #B
F?¬M; \

@ L; QÆB #B i b Q\

GBM? ?²M i" €+ i•K i?-M +?'M ç°M; - ; 'T ; B¼M; ?ÄBX "îB pb H` HBM? ?²M F?¬M;
i?•M T?"M i?"i bU +O KbM? pšM Hm¬M `i`ªB `€+- ?ÆM M[ +ÁM F?¬M; ?Q`M +?

+| K°i ;B¼M; M|B ;?û p"Q # M i B +O ?„M- +?d çB K +?Q ?„M M M H"K ;b- H"K M?C
M?Q p"v i?b ?„M HçB F?¬M; #B i ;b +ªX

ed3X *?QÆM; Rj, S?•M h?•M *O h`+? L?o Gç+ k

J æ >Q" M; ;"i ç-m,

@ h b) F?¬M; M|B- M?QM; M;QÆB `i M? M? b) #B i i?¬B- +?d +¬M çB i?2Q M|X
oW M|B J æ >Q" M; pW pQÆM K°i M;|M i v +?d p"Q M æS+ GB i # M +çM? HBM?
bm v M;?o ;bX

J°i +?d M"v /QÎM; M?Q ç½ FBM? ç°M; M æS+ GB i ç M; H•K p"Q i`-K iQX "ª p B`
GB i +?"K `½B M;~M; ç-m H M- F?m¬M K†i i€B M?Êi M?Q ;B'v iÄ ` `i M' B #"i i`C
K M; i?2Q K°i Hm²M; F?Q iS+ çB M +m²M;X

@ G½Q ;B"5

M æS+ GB i M?bM J æ >Q" M;- HçM? M?çi M|B,

@ u m +¬m +O i - ¬M; bmv M;?o i? M"Q\

J æ >Q" M; +QÎB M?çi K°i iB M;- M|B,

@ E?¬M; T?ªB i ç½ M|B pÈB M;QÆB `²B b Q\ h pšM Hm¬M çÊB M;QÆBX > H" i
M;QÆBX oB + M;QÆB ç M ç•v- # Q ;²K +ª v m +¬m +O M;QÆB ç m ç½ bÈK ?B M`

@ hW ?¬K M v i`Î çB- M;QÆB +?QM? H" i•M M?B K ççB ç +O pQÆM; i`B mX h ç
iQÈM; i`QM; pQÆM; i`B m- M;QÆB +?QM? H" ççB ç KÈB +O #¼M +?9M;X o T?¬
ç½ ;B9T M;QÆB H"K tQM; +?mv M F i KBM?X h iBM iQÎM; pÈB i?U+ HU+ +O M;
F?B M +?Q +?QM pQÆM; i`B m ççB ç FB M;?2 i?2Q H M? +O M;QÆB- iQ" M #° H
/QÈB [mv M M;QÆB- F?¬M; +?d M?Q p"v- iQ" M #° J :BÈB +kM; b) H" +O M;QÆB

J æ >Q" M; ?QM; T?'M M|BX

@ o"v +ÁM ¬M;- ¬M; b) çQÊ+ ;b\

M æS+ GB i ç°i M?B M /B ç°M;- iWM; #QÈ+ iB M p T?Q J æ >Q" M;X

@ h ` \

:B¼M; M|B +O J æ >Q" M; ?ÆB F?UM; HçB- iB T ç| +QÎB M|B,

@ *?mv M +O i - +€+ M;QÆB F?¬M; +¬M [m M i•KX L;QÆB +?d +¬M #B i- HÊB Q
pÈB +€+ M;QÆBX hW ?¬K M v i`Î çB i b) #B M K'i- +€+ M;QÆB +kM; b) F?¬M; +A
M æS+ GB i i?•M €B- M;QÆB ?šM H" ç½ ?"B HÁM; `²B +?S\

M æS+ GB i iB M H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- ççT H M i? K ç€i`QM; ççB çB M- ç²

@ æQÆM; M?B M- i `i ?"B HÁM;X S?K ?Q" M; i?•M €B +O i - +| K°i p'M ç i pšM
¬M; +| i? i`ª HÎB ;B9T i ? v F?¬M;\

@ o'M ç ;b\

J æ >Q" M; ?Î ?[M; M|BX

@ L m M?Q ¬M; ç½ [mv i ç`M? `ÎB çB- ?ÆM M[+ÁM ç2K [mv M HU+ ;B QHçB +?
iÎ ;B'v- ?Q†+ /†M /Á i`QÈ+ H" çQÊ+- b m ç| iU KbM? mM; /mM; `ÎB çB- M?Q p"v +?
b Q ¬M; HçB F?¬M; H"K M?Q p"v\ hçB b Q HçB M|B ` i' i +ª pÈB i \

J æ >Q" M; +?ÈT K„i K°i +€B- HçM? M?çi M|B,

@ J°i #Q K"i +?¬M ;B'm i`QM; HÁM;- [m i?ÌB ;B M b) +| K°i HQϕB tmM; ϕ°M; Km®M
M?Q ?"m [m^a /Q bU tmM; ϕ°M; M"v ;•v ` pšM M^K i`QM; T?ϕK pB F?®M; +? - p"v i
*ÁM +| K°i M;mv M M?•M H"

.WM; K°i +?9i- J æ >Q" M; M?bM +?^K +?^K p"Q M æS+ GB i- F?|2 KB M; ?B M H

@ .MM; T?QÆM; i?S+ M"v ϕ iW #B i M;QÆB- F?B M +?Q i +| K°i +^aK ;B€+ `i i?
+^a K¼B i?S +O M;QÆB ϕ m H" /Q i i` Q +?Q- +| ϕB m i b) F?¬M; i?QÆM; i' M ϕ M
F?¬M; +¬M +| ?"M? ϕ°M; ;b F?€+ i?QÌM;X

@ S?K ?Q" M; FQM? v m- +QM ?B m `²BX

M æS+ GB i +9B ϕ-m- /QÌM; M?Q i`-K iQ K°i +?9i- H9+ M;~M; ϕ-m H M i?b i` M
"QÈ+ +?•M +?mv M ϕ°M;- ?„M HϕB #QÈ+ H M K°i #QÈ+- K M; i?2Q p + Q i?•K F?

@ VK- T?K ?Q" M;- +QM M?È M;QÌB KÈB pW M|B- /M +QM Km®M ;b i?b M;QÌB ϕ m
pW H9+ +ÁM K°i M;mv M p¼M; pšM F?¬M; i? i?U+ ?B M ϕQÈ+X

@ L|B ϕB5 h`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB ϕ•v i b) +® ;„M; ;B9T M;QÆBX

@ h Km®M +€B ϕ-m M"v +O ¬M;5

M æS+ GB i ?mM; €+ M|B- /QÈB +?•M /MM; bS+ ϕϕT K°i +€BX h-M; i-M; #"+ i? M;
M,K t #^av- ϕ€ pKM #„M M? M? p #®MT?Q X h`QM; p¬ b® ϕ€ pKM- M æS+ GB i M
T?Q J æ >Q" M; i` M #"+ i? M;X

æ M; Î;B[F?¬M; i`mM;- b m HQM; M æS+ GB i #¶M; F m H M K°i iB M;- ? B ϕ-
'M +O >„+ •K *?O h?¬M i?S KQÌB #®M iW i`QM; K€m i?`i M?¬ ` - /MM; bS+ ϕ"TK
i?•M ?bM? H"TiS+ iB M M? M? ?ÆMX

h v T?^aB M æS+ GB i `mM; H M- K°i +?QÌM; ϕ€M? p T?Q H²M; M;U+ J æ >Q" M;
?„M- K°i [m^a +¬m ϕ2M F`i M? M? +?|M; tQ v +?mv M- p¬ b® iB +?ÈT b€M; +?|B iV
T?€i` iB M; HQ i tQ i i`QM; ?Q F?¬M; X oW ` i v- M æS+ GB i ϕ½ /MM; iÈB +?B
#° ϕ€K #€ +?O +O #B M JBM? L;K+X

óæWM; ;B i ?„M- ?„M pšM +ÁM ?[m /KM;5ô @ :B| HÈM K M? K¬M; i`QM; ϕϕB ϕB M
pW HB +K„i HB M i?'v M æS+ GB i` i v- F?¬M; F?ÄB F?~M i`QÆM;X

óE?®TF?B T- F?¬M; ` i v i?b M;QÆB +ÁM +?Ì+€B ;b\ E?¬M; T?^aB ?„M ϕ½ M|B
i iU M?B M b) F?¬B T?K+ Fw S+X :B[?„M HϕB ϕ®B pÈB +?9M; i +?QM? H" K°i m
T?^aB +? i5ô @ M æS+ GB i iS+ ;B" M M|BX

•M? K„i J æ >Q" M; HϕM? H)Q- i v €Q T?^aB T?'i K°i +€B /QÈB M;QÌB- i?•M ?bM?
` F?ÄB M|+ ϕB MX

GBM? ?²M i` €+ /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; pšM i?2Q M æS+ GB i p¼i M;QÌB H M
S?Q i` M ϕdM? ϕ-m- ;B¼M; M|B +O J æ >Q" M; +?"K `½B i`mv M tm®M; ,

@ M æS+ GB i- i?S F?¬M; i?m°+ p M;QÆB i?b ϕWM; [m€+QĐM; +¬m h p®M +
;B Q [mv M HU+ K°i +€+? ?[m M;?`- ?ÆM M[ H9+ +¬M i?B i i?"K +?Q i +| i? ` i
i T?^aB ϕB ϕ•vX

@ *?ϕv ϕB ϕ•m ? 5

M æS+ GB i ϕ°i M?B M M;~M; ϕ-m T?€i` K°i iB M; i?ûi /"B FBM? i?B M- ϕ²M; i?ÌB
+¬m ϕ2M ?Ov /B i i`QM; i v HB M #„M ` - ϕm'B i?2Q J æ >Q" M; ϕ½ ?| i?"M? K°i

@ > 5

ÍT?Q i` M- J æ >Q" M; +kM; i?ûi H M K°i iB M;- ϕ°i M?B M [m v ϕ-m HϕB- i?•M
K°i K i?9iQ HÈM #|M; /€M; KÆ ?²- KB M; `°M; KÍ` K°i ?ÈT Mm®i H'v [m^a +¬m ϕ2
GB i T?€i` X :B[ F?¬M; i`mM; i?•M ?bM? HϕB M?Q€M; K°i +€B- ϕ½ ?| i?"M? i?•

@ M æS+ GB i- M;QÆB F?¬M; i? ;B[çQÊ+ i

a„+ K†i J æ >Q¬M; i€B t M?- ;B”M /[M‡B,

@ *?d #^M; i`bM? ç° +O M;QÆB #•v; B‡+ÁM +?Q /mM; ?ÊT HU+ HQÊM; +O *Ym l
;B[i H¢B “\ >W i?•M H¬+QM +‡i?b M M +‡;B€+ M;° +O +QM +‡X L m F?¬M; T?
bÊK K°i +?QÎM; ;B i

:B¼M; M‡B +O J æ >Q¬M; +?Êi BK #†i- €M? K„i M?bM +?^K +?^K H M #-m i`‡BX

ó:”Q5ô

”‡M; i®B M?Q K°i i’K K”M i`2Q + Q i` M #-m i`‡BX ” M /QÈB #-m i`‡B- iWM; Hm
F?¬M; H†M; H) i”M` - b m F?B H M` K’v i`QÊM; H¢B p†M p Q K°i +?9i- +m®B -
K +Q‡M; ç¢B i?•M + Q K’v i`QÊM; - +ª M;Q‡B T?mM` bQÆM; KM +‡iQM? ,M KÁM)
K i” €+ /Q M æS+ GB i /MM; *Ym l K +¬M; F?¬M; i`¼M p M ?m’M Hmv M` X

u m K i” €+ M?Q b Q i` M i`‡B F?¬M; i? ç K ? i çQÊ+ - iW +€+ MÆB i` M #-m i`‡B
tm®M;X hW t t M?bM H¢B- i` M M;Q‡B M?[M; +?B M bo +Q‡M; ç¢B M`v F?¬M; +‡
”¼M +?9M; i¢Q i?”M? K°i +ÆM H®+ K”m ç2M iQ HÈM i` M i`‡B- /-M /-M iB M ç M ;

Í T?Q /QÈB p M; H M ;B¼M; M‡B ç„+ w p” i”M €+ +O M æS+,

@ L m ¬M; K ?B m M,M; HU+ H‡B iB M çQ€M- F?¬M; #B i i`QM; H‡B iB M çQ€M +
*‡iB M çQ€M çQÊ+ F i [mª ?¬K M v +O ¬M; ? v F?¬M; \

a„+ K†i +O ?„M +?Êi #B M ç´B- iB M; M?Q ?-K #,M; ,

@ h`QÊ+ F?B iB M p”Q ç¢B çB M- i ç½ b„T t T tQM; tm¬B i’i +ª M?[M; i?S M`vX
+?9i T?B M iQ€B- F?¬M; M;‡i i`QÊ+ ç‡ ¬M; ç½ #ªQ >„+ •K oB M *?BM? [m•M i?¬M
>¬K M v ¬M; +‡ +?„T +€M? +kM; F?‡i?Q€i5

@ > 5

M æS+ GB i H¢B M;-M; ç-m T?€i` K°i iB M; i?ûi HÈM M?Q tmv M M9B T?€ ç€X
FBM? ç°M; i?S ;b- v m K i” €+ ç-v i`‡B ç°i M?B M KÎK„i- /QÈB KQ K„i #„M` K°i
+?‡BX

@ :”Q5

o¢M K +MM; ;-K H MX u m K /`v ç†+ ? B i v ?ÊT H¢B- `mM; i v T?€i` M?[M; çA
M?’iX

*Ym l K F?Q p¬i”M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; /-M /-M ?°B iK ç M- ?ÊT i?”M? K°
F?¬M; i`mM; - +?2 T?O +ª i`‡B ç’iX J°i +?B m M`v ç½ iB m ? Q ? i \*Ym l K F?Q i`C
i” €+ /QÈB i`QÊM; M æS+ GB iX

ó•K5ô

>Q F?¬M; ç°i M?B M`mM; ç°M; K°i +?9i- b m ç‡ \*Ym l K F?Q +?2 T?O i`‡B ç’i H
b€M; iQ HÈM K”m t€K #€M FQM? ç¢i ç M K’v i`,K +•v b® +?B m tm®M;X æ€K >„+ •
K†i ç’i ç m ?QªM; bÊ #B M b„+X

J°i +?•M M æS+ GB i ç¢T H M KûT H¶i?OM; iQ HÈM i` M M‡+ çB M- €Q +?Q¬M; b
+MM; HBM? ?²M i” €+ M;~M; ç-m M?bM H M i`‡BX

@ *,K ;?ûi H`K p”i /šM- Q€M ?”M H`K K¬B ;BÈB- *Ym l H`K / M? ?B m €M? b€M; ?

*?•M i`€B M æS+ GB i F?QK tm®M; - [m€i`QM; ?Q F?¬M; - +9B ç-m tm®M; - p K†
iQM ç² i?”M? FQM? M?’iX

@ > 5

h?2Q K°i iB M; [m€i F?)- ? B i v M æS+ GB i KÎb M; M; M; - ç²M; i?‡B M;~M; ç-m
b m M;Q‡B ?„M #¶M; ?B M H M K°i +?[pB i iQ HÈM- ? B # M +‡K°i +†T K„i iQ HÈM

@ *€+ M;QÆB ç`M? t2K i H` F ç`+? b Q\

æ€K pQÆM; i`B m çΦB ç ç M; î i`QM; M?[M; F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m F?€+ M?'i
 #`F?Q iS+ +O #¼M ?¼T?QM; iÄ HΦB +| i? mM; /mM; KÎ KB M; M|B +?mv M- i?U

@ h€i *€+? G¬B hQ- M;QÆB Km®M ç®B ç`+? pÈB i b Q\

M æS+ GB i HΦM? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q #|M; ç2M i?S M?'i # M i v i`€B,

@ *?d +—M #^aM i¼ ` H M? K°i iB M; - M;`M pΦM K [m•M +QÌM; çΦB +O i b) H`T iS
 M;QÆB- pQÆM; i`B m h€i \*€+? G¬B hQ #` iB m /B i +?d H` +?mv M i`QM; M?€v K,
 J i?S+ ?| i?•M +O h€i *€+? G¬B hQ `mM H M- €T HU+ /Q +?QM M;QÌB i?B i`B M
 "B M ç°M; F?€+ i?QÌM; +O pQÆM; i`B m J æ >Q`M; - ç€K çΦB ç ç m +^aK SM; çQ
 J æ >Q`M; bÎ ?[m H€ #`B i~v H` T?•M i?•M +O h`+? L?o Gç+ +ÁM #` #S+ HmB-
 M[HU+ HQÊM; K` M æS+ GB i #B m ?B M` ç½ pQÊi [m +`T #"+ K°i pQÆM; i`B
 2`^M; M;QÌB +? i b) F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` ?„MX

h€i *€+? G¬B hQ F?¬M; /€K +?`K i` - p°B p`M; M|B,

@ M æS+ GB i # ?Φ ?B m H—K`²B- i`šK imv i ç®B F?¬M; +| w M`vX

@ >W- F?¬M; +| i?b i®iX

M æS+ GB i tQ v +?mv M €M? K„i- HΦM? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q K°i #|M; M;Q

@ E? M; hQ h?^aM æBM? çΦB ç - +ÁM M;QÆB i?b b Q\

@ h`šK +kM; imv i ç®B F?¬M; +| w ç|X G—M M`v [mv M HU+ +O pQÆM; i`B m J æ
 KBM? pšM i²M iΦB M?Q +kX G—M M`v +?9M; i iÈB ç•v- +?d H` ?B p¼M; i?^aQ Hm`M
 [mv M HU+ i`QM; HB M KBM?X

E? M; hQ h?^aM æBM? M|BX

@ >W- F?¬M; +—M M|B M[5 GB M KBM? pQÆM; i`B m pšM i²M iΦB M?Q i`QÈ+ - i
 KΦM? ?ÆM bQ pÈB #^aM i¼ - M m F?¬M; i?b #^aM i¼ +?QM? H` çΦB ç +O HB M KB
 #BM? HU+ ç m T?^aB M; ?2 i?2Q H M? +O i X

M æS+ GB i K°i HÌB +„i çSi i'i +^a çQÌM; HmB- M|B K°i +€+? i`U+ iB TX

@ L;QÆB5

" M i`QM; +?QM F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m- ç€K pQÆM; i`B m çΦB ç M; ?2 p`v HB
 pQÆM; i`B m- i?•M i? iWM; i M pQÆM; i`B m çΦB ç +?Êi M; ?B M; p T?Q i`QÈ
 i`QM; K„i #„M` €M? b€M; HΦM?X h`QM; çΦB çB M Î i•v #„+ J :BÈB- +?QM #|M; K

@ M æS+ GB i- M;QÆB [m€ i? K H K`²BX o`i`Q çΦB ç çSM; ç—m- H½Q #`i iY T?
 M?Q p`v- M;QÆB HΦB Km®M i? v i? K°i +€+? M? M?`M; - M`Q HΦB / /`M; M?Q p`
 J°i Hm²M; K i?S+ +QÌM; çΦB çO F?B M i`ÌB ç'i #B M b„+ iW i`QM; K°i iÁ çΦB çB
 F?¬M; - pQÊi [m i—M; i—M; F?¬M; ;B M- i`U+ iB T?`M; H•K iΦB #—m i`ÌB i•v #„+
 b'K +m²M +m°M ç€M? tm®M; M æS+ GB i i` M çΦB çB MX

@ _QÊm KÌB F?¬M; m®M; HΦB Km®M m®M; `QÊm T?çiX

h`QM; K„i M æS+ GB i ?B M H M p mv M; ?B K- i•K MB K pW ç°M; - K i?S+ H`T
 K i?S+ +O i M pQÆM; i`B m çΦB ç FB iW i` M F?¬M; ç€M? tm®M; X

ó•K5ô

J i?S+ +O ? B M;QÌB F?¬M; ? K`m K p +?çK p`Q M? m ;B[?Q F?¬M; X LÆB K
 K°i çQ`M bûi iQK iQ HÈM- p¬b® iB bûi H M p #®M T?Q X

" M i`QM; çΦB çB M +O pQÆM; i`B m- K°i i M pQÆM; i`B m çΦB ç ç M; M;²B i`
iB M;- H²M; M;U+ +?'M ç°M;- F?| 2 KB M; T?mM` K°i M;KK K€m ç2M- €M? K„i p®
çB F?¬M; QiX J` iΦB i•v #„+ J :BÈB- M æS+ GB i +?d H` ? B p B ?ÆB `mM `~v K
#B i `ä `M;X

h`QM; ?Q F?¬M;- i€K Hm²M; K i?S+ ?MM; ?"m K M; i?2Q K•v ç2M /`v ç†+ iW i€K
M?QM; `i M? M? HΦB M?Q i?Ov i`B m `9i çBX "B i iB M #B i HMB- w i?S+ çQÊ+
+| +O K°i pQÆM; i`B m çΦB ç X

@ L;QÆB i?„M;X L;QÆB +| i? iB T [mªM p` i`Q +O J æ >Q`M;X

h€K ;B¼M; M|B p¼M; HΦB i`QM; çΦB çB MX

E?| 2 KB M; M æS+ GB i ?B M H M K°i MK +QÌB HΦM? ç„+ w- M?QM; MK +QÌB M`v
M?Q T?Q iQÊM; M;²B i` M ;? `²M; F?¬M; M?9+ M?Q+? - HŠM; H†M; +?Ì çÊBX

J°i ?²B H•m b m- ;B¼M; M|B +O pQÆM; i`B m çΦB ç i?S +?QM KÈB p¼M; HΦB i`Q
p bmv v m,

@ h i?¬M T?K+

M æS+ GB i +m®B +MM; MÎ MK +QÌB ?`B HÁM;- K i?S+ ?| i?`M? +?QM KkB i M
F?¬M;- tm`i ?B M i`QM; K çB M +O +?QM F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m,

@ >½v M;?d M;ÆB +?dM? ç®M # i?€M;X " i?€M; b m- K†B M;QÌB ;B Q +?Q #ªM
h?B M J h?¬M- KQÌB pΦM i M + Q i?O +`T h?B M J æ - +MM; pÈB M?[M; v m K +

h`QM; H9+ M æS+ GB i +?B K +S i•v #„+ J :BÈB- i?®M; M?'i #BM? HU+ KQÌB pQ
F?QªM; i?ìB ;B M- +?m~M #` iB M ?`M? +?B M i` M? [mv K¬ HÈM- i?m i?"T HU+ H
i?S KQÌB #®M /QÈB *Ym l- ç²M; i?ìB +?m~M #` M;?B i?S+ b®M; HΦB- iΦB i`mM; i•K
ç½ KÎ K„i `X

h`QM; H9+ KQ K„i F?ûT KÎ- K°i pÁM; €M? b€M; +?|B K„i #„M ` - i`QM; T?9i +?®+ t
i`QM; çΦB çB MX E?B +?ÈT K°i H¬M M[- €M? K„i +O h•K J ç½ F?¬B T?K+ HΦB #

@ > ? ?

h•K J ç°i M?B M M;Y ç¬m +QÌB HÈM- iB M; +QÌB tmv M [m M|+ çB M i`mv M F?
h`mM; PÆM;X æ€K M;QÌB h?€B >mv M p` °B Gw hQ #` iB M; +QÌB M`v H`K ;B`i K
h`mM; PÆM; K çB MX

*?mv M i`QM; HÁM; h•K J #¼M ?¼ H`K b Q #B i çQÊ+X " i?€M; ç½ [m - h•K J
M;mv M i?¬M +O KbM? pšM `M ç`M?¬ +kM; F?¬M; +| #`i F€ /`m ?B m M`Q +?Q i?
?B M M?B M- M;mv M i?¬M T?•M # - K°i pBM? i?b i`i +ª ç m pBM?¬ K°i K`i i?b i`i +
;Q M?'i +kM; F?¬M; tªv `X

h`QM; M?'i i?ìB- h•K J +?d +ªK i?`v iQ`M i?•M i?QªB K€B- i?¬M F?Q F?Q M F?€B
Hm¬M #`M; ?Q`M; HQ H„M;- i?'T i?ÄK #`i M- H9+ M`v i`i +ª ç½ i M i?`M? K•v F?|I

óL;mv M i?¬M T?•M # - ?¬K M v +?d +ÁM HΦB K°i KbM? i - +?ŠM; H) H` w i`ìB\ >
K M? +kM; i®i- #ªM i¼ +kM; M M ?`M? ç°M; `²BXô

v MB K pW ç°M;- K°i Hm²M; i?¬M i?S+ +O h•K J ç½ pQÊi [m K çB M- çB i?ŠM
F?¬M;X

@ hdM? HΦB5

h•K J [m€i HÈM K°i iB M;- K i?S+ ç€M? p`Q i`QM; ?Q F?¬M;X LÆB K i?S+ +¬M;
iWM; çB K b|M; ;ÊMX a|M; ;ÊM HQÊi [m - F?¬M; ;B M `mM; +?mv M K°i +?9i- i`
?B M ` M?[M; #|M; M;QÌB ç¬M; M;?`i M;²B t T #`M; i` M ç`iX

L;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B +O h•K J - M?[M; #|M; M;QÌB F?¬M; M?9+ M?Q+? M`v #†
#„M ` K°i Hm²M; €M? b€M;X

@ : " Q 5

h`QM; #!M; M; Q`B ç¬M; çªQ çºi M?B M +! p¬ b® #!M; M; Q`B çSM; /"v- M; Y ç¬m T
`mM; i`B- i` M i?•M i? Kºi pÁM; K F?Q M²M; M†+ p) H M M?[M; pÁM; b!M; ; ÊM F

óæ®T ç®T5ô

h`QM; K F?Q /"v ç†+ +?Êi M; ?2 çQÊ+ M?[M; iB M; tQÆM; +®i ; BÁM ; B½- b m ç
tQÆM; /[iÊM iW i` M b®M; HQM; M?[M; v m K M"v #„M` M; Q`BX LÆB #ª p B +! ?
/ - KÎ` ? B # M- ?! i?"M? Kºi ç¬B +€M? /ÆB iQ HÊMX h?2Q M?[M; iB M; ; BÁM ; B
i`mM; - iWM; #!M; ç2M HB M p¼i H M F?¬M; - F?¬M; M; WM; iW /QÊB ç'i #„M H MX

ó•K –K5ô

h` M #¬m i`B pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; K•v ç2M +m²M +mºM- M?[M; iB +?ÊT F?
tm®M; X " M /QÊB K•v ç2M H" v m K F?¬M; i? ç K ? i T?2 T?~v +€M? /ÆB- HÆ H
+†T K„i b€M; M; `B ?B M H M p mv M; ?B K- [m M? M; Q`B K F?Q M; "T i`M- ?bM
F?¬M; i`mM; X E?Q iS+ +O p¬ b® v m K +Q`M; ç¢B ?ÊT i?"M? Kºi çQ`M- ?! i?"
i`QM; ?Q F?¬M; X

h•K J M?bM M?bM +ªM? iQÊM; ÎT?Q t - +m®B +MM; Hº` Kºi MK +Q`B /[iÊMX o
K [m•M +m®B +MM; ç½ +! i?m ?Q¢+?X

Q P Q

h¢B EB K +€+X

ósq i5ô

" M /®+ M9B- S?QM; o•M o¬ E} M; Q`B K†+ €Q #`Q i`„M; - ç¬m ?ÆB +9B tm®M; - M
M"v #ª p B çºi M?B M tm'i ?B M Kºi p i K€mX

@ 5

*€+? S?QM; o•M o¬ E} MY #QÊ+- S?QÊM; S?B #¶M; FBM? ?¬ Kºi iB M; - +†T K„i
o•M o¬ E}- ; -M M?Q p¬ w i?S+ Km®M çQ i v H m p i i?QÆM; i` M M; Q`B ?„MX

@ æWM; M M +?¢K ç M v5

*€+? ç! F?¬M; t - *´ om ç½ iW *Ym L; ?B om iº+ i`Î H¢B EB K +€+- T?€i ; B€+ çQÊ+
Kºi iB M; X

"M i v +O S?QÊM; S?B ; B®M; M?Q #` çB M ; B"i pºB p`M; i?m H¢B- pW FBM? M;
om F?m¬M K†i ; B` Mm ç¬v p i M?„MX

@ *´ om- ç½ tªv` +?mv M ; b\ L; `B ç½ M?bM` ; b`²B\

Í# M FB /®+ M9B- h?€M? :Bª i!+ #¢+ K†i ?²M; i`Q`M; #`Q T?'i T?Æ- M?ªv iÈB i`
?ÄBX

*´ om HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} b m F?B #ª p B tm'i ?B M Kºi p i K€m H¢B v M
+?9i- ç¬B K¬B M?„M M?2Q K'T K€v M!B,

@ Jºi iB HBM? ?²M +O v ç½ i`Î p #ªM i? `²BX

@ >a\

@ "•v ; B!+€+ M; Q`B F?¬M; M M çºM; ç M vX æ•v H" ?B M iQÊM; #bM? i?Q`M; F?B
id F?¬M; ; B M- Kºi H¬M M[i`Î p #ªM i? X

*´ om pW M?È H¢B pW M!B,

@ o¬ E} ?B M ; B!i?¬M i?S+ T?•M ?! - çB p`Q i`QM; F?¬M; ; B M- +?mv M bBM? H
F?B v +! HoM? M; º i?b Kºi T?¬M i?¬M i?S+ b) i`Î H¢B- ç M H9+ ç! 2`^M; b) tm'i ?B

@ æ•v H` +?mv M #bM? i?QÌM;X \*¬M; +?9 - b m M`v M;`B i?'v i?b F?¬M; +¬M F B
 ç-v M;QÌB- +kM; +?QM? H` H9+ i?¬M i?S+ i`Î p - i?¬M +¬M; ç¢B i?`M?X
 *´ om M?bM +?,K +?9 p`Q S?QÊM; S?B- i`¬M? i`¼M; M|BX
 @ L?QM; K`
 @ *¬M; T?€T +O o¬ E} ç½ F?¬M; ;B®M; pÈB +¬M; [mv i? v T?€T i?m"i +O h?€B
 b) tªv ` ibM? ?m®M; ;b +kM; F?¬M; B #B i- i'i +ª +?d +| /U p`Q +?QM? vX *| +•m
 H9+ [m M i•K M;QÊ+ H¢B b) / /`M; i¢Q i?`M? K°i b® F i [mª F?¬M; i®iX E?¬M; iÈ
 pšM F?¬M; M M +| ?`M? ç°M; ;bX
 S?QÊM; S?B pB F?) +„M K¬B /QÈB çÄ ?²M;- p K†i F?¬M; M;WM; #B MªQ- M?bM
 o•M o¬ E}- +m®B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ [m v ç-m çB MÆB F?€+- i?Î /`B K°i iB M
 @ *´ om iB M #®B- S?QÊM; S?B ?B m `²B

e3RX *?QÆM; R8, E h?M GÈM L?'i

h`mM; PÆM; K [m•M pšM Hm¬M #Q K"i im Hmv M ç°i M?B M tm'i [m M- pB + M`v
 i`B m h`mM; PÆM;X
 h`QM; p` M;Q`B pQÆM; i`B m- p¬ b® +†T K„i FBM? ?½B M?bM p KªM; #|M; ç2M #
 i`lBX J¶B v m K ç m +| i? +ªK M?"M çQÊ+ bU +QÌM; ç¢B +O M?[M; €+ K i` M H
 K¼+ +€M? FB X
 h¢B ;|+ i•v #„+ pQÆM; i`B m- hm G K ç FBM? ?½B M?bM ç¬M; çªQ v m K pÈB i
 i`QM; i B i`¬M M;"T iB M; M?[M; ç¬B +€M? /ÆB K`m ç2M ç"Ti` M F?¬M; i`mM;X >
 bU i²M i¢B +O HU+ HQÊM; M`vX
 aU i²M i¢B +O h`mM; PÆM; K [m•M pšM H` K°i #Q K"iX >`M; id ç¢B [m•M +O pQ
 M;QÌB M`v #¶M; M?B M #B M K'i- H¢B F?¬M; #B i`®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M;b-
 im Hmv M i?S;bX *?d +| ç€K M;QÌB h?€B >mv M p` *´ GB i L?o KÈB #B i- M?[M;
 im Hmv M +?QM? H` K +¬M; +| +'T #" + HQM; i`lB HÎ ç'iX
 hQ`M #° pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; K F?Q +m°M i`¬Q- iWM; çÊi K F?Q /`v ç†+ i
 PÆM; K [m•M F?m +? i€M ` F?¬M; ;B M # M M;Q`B pQÆM; i`B mX h`lB ç'i v M H
 H9+ M`v
 @ h?€B >mv M
 @ hm G
 @ •Q G M *´ æ¢B L?o
 @ "®B L?o hQ " æ†i
 @ *ÁM +| *´ GB i L?o- +€+ M;QÆB ?½v p`Q i`QM; K çB M
 :B¼M; M|B +O h•K J [m M? [m`M i` M #-m i`lB pQÆM; i`B m h`mM; PÆM;X *€+
 h`mM; PÆM; M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B M`v ç m F?¬B T?K+ iBM? i?¬M H¢B- F?¬M; ?
 +€B ç½ ?| i?`M? iWM; #|M; ç2M HQÈi p T?Q h`mM; PÆM; K çB MX
 óEûi5ô
 *Y HÈM K çB M KÎ` - K F?Q K`m ç2M /`v ç†+ iW i`QM; çB M i`¬M ` M;Q`BX "QÈ
 ç€K M;QÌB h?€B >mv M M®B çm¬B M? m iB M p`Q i`QM; K çB MX
 @ h? K FB M # ?¢5

*?9M; K +mM; FQM? M|BX

@ VX

h•K J ;"i ç-m- €M? K„i +?"K`½B [mûi [m T?Q /QÈB- i`QM; +€B M?bM €M? b€M
HQΦB F?Q i? F?¬M; ;B"MK" mvX

@ h`mM; PÆM; K [m•M ç½ çΦB i?"M?X h`šK [mv i ç`M? /šM [m•M +?BM? T?çi J :
J :BÈBX

:B¼M; M|B +O h•K J p M; H M # M i B +?9M; K X hm G p"•Q G M *´ æΦB L?o i?
? B M;Q|B ;¬M M?Q F?¬M; +| F?€B MB K ;b ç®B pÈB pB +i` M? #€ J :BÈBX *ÁM
Gw hQ i?b HΦB F?¬M; F?ÄB #B M b„+X

@ " ?ç5 >B M ;B|KQ|B pQÆM; i`B m HÈM ç½ F i KBM?- /QÈB i`QÈM; #¼M +?9M;
i`M ;B[- i?U+ HU+ i,M; KΦM?X oÈB i?U+ HU+ +O +?9M; i ?¬KM v- M m iB M ?
F?¬M; çO bS+X

o Kti "°B Gw hQ HQ H„M;- M?bM h•K J b„+ Kti •K i`-K i` M çΦB çB M- M|BX

>"M? ç°M; +O h•K J ;¬M ç•v p¬+MM; F€ [m€B- HB M iB T K'v i?€M; M;•v` i`QM
ç°i M?B M [mv i ç`M? #„i ç-m i` M? #€ J :BÈB- ?ÆM M[+ÁM H" /QÈB iB M? ?m®M
F i KBM?X æB m M"v F?B M +?Q "°B Gw hQ F?¬M; i? F?¬M; HQ H„M;X

h?€B >mv M î# M +çM? i` M Kti H°` p bmv M;?o- Km®M M|B HΦB i?¬B, óJ" i?
#BM? [mv K¬ HÈM +| T?¬M F?¬M; i?Q+? ?ÊT- M?QM; +?9M; i ç½ îF?¬M; iΦB J :
iBM? ç½ +| b€m M;¬B M®B HB M- M m M?Q F?¬M; i? i`QÈ+ F?B +Ym iBM? tm'i ?
:BÈB- p"v i?b F ?Qç+? +?9M; i tªi?•M ç M J :BÈB b) ?Q"MiQ"MK'i çB w M;?o

S?Q i` M çΦB çB M- h•K J ;BÆ K°i i v H M- i`-K ;B¼M; M|B,

@ E?¬M; +¬M M|B M[- w i`šK ç½ [mv iX J æ >Q" M; pW çB- M æS+ GB i KÈB pV
F i KBM? +ÁM +?Q p[M; # M- M m F?¬M; i?W /`T M"v H¬M HQÊi T?€i M #¼M +?
+ÁM +Æ ?°B M[

*?9M; K M;?2 p"v ç m H°` p bmv M;?oX *~M i?"M M;šK HΦB- #¼M ?¼ T?€i ?B
i`QÈ+ K„i Kt+ /M +kM; F?¬M; TªB H" i?iB +Æ tm'i #BM? i®i M? 'i- M?QM; M m #Ä
i? b) +~M; F?¬M; Hç+ [m MX

@ Zm•M çQ" M ç¼ Hç+ i?B M +| p¬b® +?B M bo- +°M; i? K G° h•v S?€T ç€M; bÈ
M;?` pÈB ?„MX æ¼ Gç+ *?B oQÆM; p®M tm'ii?•M iW h?B M æQ|M;- KK+ çQ+? +
H"i ç´ h?B M æQ|M;X

L|B ç M ç•v- h•K J ?W HçM? K°i iB M; M?Q ;B m +Êi- +kM; F?¬M; M?B m H|B i? I

@ G° h•v S?€T p®M F?¬M; +| HÁM; i` M? #€ J :BÈBX E?¬M; +| æ¼ Gç+ *?B oQ
+?šM; H) i`šK +ÁM F?¬M; +? T?K+ çQÈ+ M æS+ GB i iB m M?B FB \

@ L?QM; K"- +?QM p` pQÆM; i`B m çΦB ç F?€+

*´ GB i L?o M;~M; ç-m H M- HQ H„M; M|BX

@ >W- +?QM pQÆM; i`B m çΦB ç - M;Q" B Kti i?b F i KBM? M?QM; i`QM; HÁM; Hç
h•K J HçM? HMM; M|B- pW i?'v *´ GB i L?o +ÁM Km®M M|B ;b- b„+ Kti H"TiS+
M;?` M|B,

@ *?9M; iQÈM; M;?2 H M?5

@ *| i?m°+ ?ç5

æ€K +Q|M; ;Bª +O pQÆM; i`B m ç" M? TªB Mm®i p"Q H|B Km®M M|B- F?QK M;Q

@ *´ GB i L?o- i`šK #´ M?B K M;QÆB H`K T?| i?®M; bQ€B- i¢K i?lB +?d ?mv h`m
H"TiS+ i`B m i"Ti°+ M?•M +O M;QÆBX h?€B >mv M- i`B m ?²B i'i +ª +?B M bo
L?o hQ " æ¢i- •K ?„+ ç¢B [m•M +?m~M #` tm'i +?BM?

J°i +?m¶B K M? H M? çQÊ+ # M tm®M;- +,M #ªM F?¬M; +?Q T?ûT +?9M; K T?ªM

@ h?m°+ ?¢im•M H M?5

æ€K v m K i`QM; K çB M ç²M; HQ¢i ç€T HlBX

h•K J ?`B HÁM; ;"i ç-m- ç°i M?B M M;Y K†i H M i`lB T?€i` K°i iB M; i?ûi /`B,

@ > 5

hB M; i?ûi tmv M ç€T T?€ M9B- i?ŠM; p`Q i`lB + QX h` M #B M K•v # M M;Q`B K
`²M; M;•K `ûQ `„i ç€T H¢B,

@ :`Q5

a m ç| #¶M; i?'v K°i #|M; ç2M iQ HÈM ç" T ç¬B +€M? `°M;- [m M? M;QlB H'T H|2
pMM pKi tm®M;X J°i Hm²M; F?Q iS+ FBM? F?OM; +O `²M; i`M M;"Ti`lB ç'iX *QM
H` J¶ h¢T æS+ ç½ #` h•K J i?m T?K+X

a m F?B #` h•K J /MM; >'T hBM? ç¢B T?€T ?9i çB K F?Q iQ HÈM- J¶ h¢T æS+ +
/€M; +O `²M; # M ç-mX

" M i`QM; K çB M- h•K J M;~M; ç-m H M- i?•M ?bM? ç°i M?B M tQ v K°i +€B- ?|
M? tmv M [m ç¢B çB M # v H M i`lBX

J°i Hm²M; ;B| M? HQÈi [m - ? B +?•M h•K J ç½ ç¢T i` M +?B + HQM; +SM; M?Q
HQM; J¶ h¢T æS+- M?bM tm®M; T?Q /QÈB- i`QM; K„i €M? b€M; H¢M? i`M ` #¢

*m²M; T?QM; ;`Q i?ûiX E?Q iS+ +O h•K J M†M; M M?Q pU+ b•m- €Q +?Q`M; K
i?2Q +m²M; T?QM; imM; # v T?¬M T?"iX

@ :`Q5

J¶ h¢T æS+ #¶M; M;Y ç-m T?€i` K°i iB M; ;-K i?ûi `mM; i`lB- +€M? `²M; /MM;
p) ` K°i pÁM; +mM; Qm K„i` M i`lB- # v p9i ç M T?Q i`QÊ+ ç¢B [m•M +O pQÆM

hW #-m i`lB M?bM tm®M;- ç¬M; çªQ v m K /QÈB K†i ç'i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈ
+| v m K iW K†i ç'i p¼i H M F?¬M;X h'i +ª v m K HÆHYM; ;B[i`lB +kM; F?¬M; /€

@ h? K FB M # ?¢5

E?B J¶ h¢T æS+ # v [m T?Q i` M h`mM; PÆM; K [m•M- i` M #-m i`lB- h`mM;
M;QlB €M? +?ÈT H"THÁ2- ?| i?"M? ?bM? iQÊM; €+ K i?m-M imw- iWM; M;QlB `C
i`mM;- F?¬M; /€K i?Î K¢M?X æ®B pÈB #¼M ?¼- F?Q iS+ +O h•K J ;B®M; M?Q
i`lB HB M ç'i- +| i? +m®M #'i F€ v m K M`Q i?"M? #KB T?'MX

@ VX

h•K J ;"i ç-m K°i +€B- ?l ?[M; F?¬M; MlB ;bX •M? K„i HQÈi [m - i`¬M; i?'v ç¢B [m
ç'i ç½ +?B H`K #ªv [m•M çQ`M HÈM `ä `M;- F?QªM; +€+? ;B[+€+ [m•M çQ`M +?

J'v #|M; M;QlB F?Q iS+ +QlM; ç¢B iW /QÈB K†i ç'i p¼i H M F?¬M;- ?B M ` i`QÈ+

@ " ?¢5 Zm•M çQ`M >Ov .B i ç½ +?dM? ?ÊT tQM;- iMv i?lB +| i? tm'i T?€iX

@ " ?¢5 hm G K i°+ i ç½ +?m~M #` tQM;X

@ " ?¢5 Zm•M çQ`M h?•K lv M ç½ i" T ?ÊT tQM;- iMv i?lB +| i? tm'i +?BM?X

@ " ?¢

hWM; i M + QÌM; ; B^a + O pQÆM; i`B m ¬K [mv M [m€ + ?mM; [m M ? •K > „ + K HQM; + ? Ì Ç Ê B K M ? H M ? F i B T + O h • K J X : B [ i`B Ç ' i ? Q`M i Q`M v M i o M ? - + ? d + Á M

@ h ? m ° + ? ¢ h ? Q h ? B i / Š M i ? 2 Q [m • M Ç Q`M K i ° + h ? € B * ' i ? K F B M + ? O M ? • M 5

L; v H 9 + M`v - / Q È B Ç Q Ì M; + ? • M i`B T ? Q i • v M K # ¶ M; + † K ° i # † M; Ç 2 M K M; i ? 2 O Ç M - p) M M K ° i Ç Q Ì M; + Q M; T ? M ? Ê T p È B [m v H m " i + O i`B Ç ' i X E ? Q i S + + O M; + ? m M; [m M ? K ' v i` , K i`Q È M; K F ? Q + m² M + m ° M - + † F ? Q i ? M m ® i i`B X * ? 9 M; i i ? 2 Q #ª M M, M; K m ® M ` 9 i Ç Q Ç S M; H M - + ? û K p T ? Q p`F ? € + ? F ? ¬ M; K Ì B K`Ç M

@ V X

o K t i h • K J F ? ¬ M; ? + † # B m i b M ? - p Q Æ M i v T ?ª B ` M; , M +ª M h m G K Ç X

: B [F ? ¬ M; i`m M; - i`Q M; H Á M; + ? 9 M; K Ç m p ¬ + M M; F B M ? M; ¢ + X E ; ¼ B H`h ? Q + ¬ M; + ? Q # Q ; B Ì Ç + " T i È B \ L; v +ª " ° B G w h Q i`Q M; H Á M; + k M; +ª K i ? ' v K ? Q t

æ È B F ? B Ç M ; - M + ? 9 M; K K È B M ? b M `ä - i`Q M; K • v / " v F B H`K ° i ? € M i Y i ? - M i ? i ? ` i M ' B H M ; B ® M; M ? Q K m ® M + , M; ` € + ? / - i`M Ç - m F ? ¬ M; + † K ° i b È B i † + M`Q -

h • K J p m M; i v € Q K ° i + € B - + ? „ T i v Ç S M; i`M H Q M; • K > „ + K HQM; - K t i F ? ¬ M; # p ¢ K p Ð M Y M; ² B i`Q M; ? Q F ? ¬ M; ,

@ L; Q Æ B H`M; Q Ì B Î Ç • m \ h b K i`Š K + † + ? m v M ; b \

h ? Q h ? B i p W M ; ? 2 H B M M; • v ` - F ? m ¬ M K t i i ? ¬ H ¶ ; B " i ; B " i - + † T K „ i Ç 2 M H € v t ; ½ B Ç - m p W b m v M ; ? o M † B ,

@ * ? m v M M`v + ? m v M M`v

æ ° i M ? B M b „ + K t i h ? Q h ? B i i`Î M M M; ? B K i 9 + - H B M + 9 B Ç - m H ¢ v ,

@ h ? m ° + ? ¢ + † i ° B - t B M + ? O M ? • M i`€ + ? T ? ¢ i 5 G - M i`Q È + i ? m ° + ? ¢ p ® M Ç ½ / Š M Ç K b Æ M - F ? ¬ M; M; Ì H 9 + Ç † + ? O + ¬ M; Ç ½ Ç B Ç M æ h S K b Æ M + O p Q Æ M; i`B m L \* ? O + ¬ M; + k M; F ? ¬ M; M ? " M ` + ? 9 M; i ¬ B - H 9 + Ç - m + Á M tª v ` K ° i + ? 9 i t m M; Ç ° i X o ? ¢ Ç`M ? T ?ª B + ? Q Ç ¢ B [m • M H m B p p 2 M `b / ½ v M 9 B X

@ o " v b Q M; Q Æ B F ? ¬ M; + ? ¢ v i È B æ h S K b Æ M \

h • K J H ¢ M ? H M M; M † B X

@ h ? m ° + ? ¢ + † Ç B Ç M - + † Ç B m F ? B i ? m ° + ? ¢ Ç M Ç † - + ? O + ¬ M; Ç ½

h ? Q h ? B i M; ~ M; Ç - m H M H B + M ? b M h • K J - € M ? K „ i H € Q H B M t Q v + ? m v M - H

@ * ? O + ¬ M; Ç ½ i ? „ M; H È B X

h • K J ? W H ¢ M ? K ° i i B M; - B K H † M; F ? ¬ M; M † B ; b X h M h ? Q h ? B i M`v i ? Q ¢ i M ? b M i`Q M; H Á M; H ¢ B ` ' i ; B M tª Q X h`Q M; H Á M; h • K J # B i`ä - M`Q + † i ? „ M; H È B ; b - i + m ® B + M M; Ç ° i M ? B M H ¢ B ; † T T ?ª B T ?ª B p Q Æ M; i`B m L B \* ' G ¢ T h Q p`p Q Æ M; i Ç Q Ì M; H ¢ B + † æ h K T ? • M i ? - M + O h ? € B * ' / Š M [m • M ; B i` - i ' i +ª K i ° + + O p Q Æ i € M H Q ¢ M X h ? Q h ? B i M ? b M i ? ' v M ? ' i Ç`M ? H`+ª M ? M`v X G 9 + ' v i b M ? ? b M ? ? ¶ M K m ® M h ? Q h ? B i + k M; i ? K ; B p`Q X o È B i • K i Q + O h ? Q h ? B i / o M ? B M H`? B F ? m v i Ç B K + ? m v M M`v - + ? Q M M K È B M † B H`i ? „ M; H È B X

@ * ? d p " v i ? ¬ B b Q \

J € B i † + / " B + O h • K J + ? b K M ' B i`Q M; ; B † - ; Q Æ M; K t i • K i`- K F ? ¬ M; ? Ç ' B b „ + - + h ? B i M Y [m € M ? Q p " v X L ? b M i ? ' v H Q ¢ B € M ? K „ i # b M ? i ?ª M M`v - i`Q M; H Á M; h ? i † + ; € v X

h`- K K † + ?² B H • m - h ? Q h ? B i + m ® B + M M; F ?`M ; B ¼ M; M † B ,

@ h ? m ° + ? ¢ i ? m ° + ? ¢ + k M; + † i Q i • K X J i ° + h ? € B * ' i b ® H Q È M; i ? Q i ? È i - T ? - M i W h ? € B * ' + ? ¢ v Ç M M Æ B M`v - M, M; H U + b B M ? bª M H ¢ B F ? ¬ M; ; B ® M; M ? Q M ? [M;

i?b Qi çB K°i M; QÌBX *?B Mi` M? +O J :BÈB iB M?`M? H•m /`B- i°+ i M?`i ç`M
L?bMi?`v i`"M ççB +?B M Î æ hS K bÆM- i?m°+ ?ç i`QM; HÁM; FBM? ?½B- Km®
+?Q M M

@ o ?`M; çB5

h•K J pmM; i v T?ªB H M- K M; i?2Q K°i +ÆM ;B| HçM? [m€i HÈMX

h? Q h?B i KWM; `Ð- ç°i M?B M [m v ç-m M?bM p ?QÈM; i•v M K- T?€i` K°i iB M

@ :`Q5

ó•K -K5ô

Jti ç`i`mM; +?mv MX J°i i`"Mi?Ov i`B m ç2M`ÊT i`ÌB FQM ç`i iW ?QÈM; i•v M H
smv Mi?`m [m bQÆM; ç2M- i?'T i?Q€M; +| i? i?'v çQÊ+ #|M; /€M; +O p¬ b® K
F?Q iS+ ?mM; €+ ç MiW >²M; >Q M; "T p`Q KtiX

e3kX *?QÆM; R8, E h?M GÈM L?`i k

h•K J M?bM HQÈi [m - b m ç| ?| ?[M; [m v ç-m HçB- €M? K„i M?bM +?,K +?9 p T
H M- i`QM; HÁM; #`Mi v ç½+| i? K K°i i? M? i`QÌM; ç Q #|M; ç2M ? T /`BX

ó•K5ô

h?2Q i v T?ªB h•K J M? M?`M; pmM; H M- K°i H¶ i?OM; F?¬M; ;B MiQ HÈM /`B
?B M Î T?Q i`QÊ+ p2M`b Kti ç`iX

Í# MFB H¶ i?OM; F?¬M; ;B MiQ HÈM H°` K°i F?QªM; i`ÌB ç`i•K m F?€+- i`M
v m K Kti+ +?B M ;B€T K`m ç2M çSM; i?ŠM;X ``iB M; p M; HÈM HQM; i`ÌB HÎ ç`i
[m v ç-m HçB- i`M Kti?B M H M p ?QªM; bÊX

@ :B i5

h•K J pmM; i v H MX æçB [m•Mi` M Kti ç`i M?Q i?Ov i`B m ;-K i?ûi- ;B i p T?Q
hçB i•v #„+ J :BÈBX

M æS+ GB i M;²B T?Q i` M ççB çB M- # M /QÈB H`ªQªM? +O i€K i M pQÆM; i`B
iQ`M #° ç m M?bM p T?Q M æS+ GB iX

@ M æS+ GB i ççB ç 5 h€i .B L?o 2`^M; F?¬M; +?®M; çÐ M´BX G-M M`v pQÆM; i
tm`i ç°M;- M; v +ª h`mM; PÆM; K ç +kM; ` i vX L m M?Q +?9M; i F?¬M; +| ?`M?
H`M? Qi /[M?B mX

h`mM; PÆM; ççB ç +?QM? H` +?O M?•M a€i GK+- i?•M T?"M M`v ; -M M?Q ç½ F?
pQÆM; i`B m ççB ç p®M``i F?| ç®B T?| çQÊ+ pÈB ?„MX h?2Q ççQ Hw- KQÌB pQÆ
p`Q bU T?®B ?ÊT ,M w i?b M; v +ª +?O M?•M a€i GK+ 2`^M; +kM; F?¬M; ç`+? Hç
i`B m J æ >Q`M; HçB KÈB pW i? v ç´B- M æS+ GB i i`Î i?`M? pQÆM; i`B m çç
HB M KBM?X L m M?Q iU iB M?`M? ç°M;- +?d bÊ b m M`v b) H`K K'i HÁM; ?„MX >
i`B m ççB ç +ÁM +| K°i T?-M iQ i•K, M æS+ GB i i?U+ HU+ +QÌM; ççB- /MM; ?„
i? i®i ?ÆMX

a„+ Kti M æS+ GB i•K i`-K M?Q MQÈ+- K°i i v F?) çti H M i v p`M- +?"K`½B ç
i?•M +O i€K i M pQÆM; i`B m ççB ç K°i pÁM;- HçM? M?çi M|B,

@ E?¬M; +-M ç wX *?O M?•M a€i GK+ i`M +¬M; pQÆM; i`B m h€i .B L?o- pÈB M,M
M; ,M +ª M K°i i?ÌB ;B M ?ŠM H` F?¬M; i?`M? p`M ç X >B M ;BÌ #ªM i¼ HçB +| K°i
M?•M +Æ ?°B M`v M?`i i?®M; J :BÈBX

@ >a\

æ€K pQÆM; i`B m ç¢B ç F?¬M; F?ÄB F m H M K°i iB M; FBM? ?½BX o`Q i?iB F?,
ç M +?mv M çB +Sm pB M- M; QÊ+ H¢B bmv M; ?o K°i F ?Q¢+? M`Q ç\X

@ E?¬M; #B i M æS+ GB i# ?¢+| F ?Q¢+? ;b\

h€i *€+? G¬B hQ M; ?B ?Q†+ ?ÄBX

@ *€+ M; QÆB M|B t2K- ç®B pÈB bU i?®M; i`` +O pQÆM; i`B m ç¢B ç +?9M; i - m

M æS+ GB i tQ v ç-m H¢B- M?bM +?^K +?^K p`Q h€i *€+? G¬B hQ M|BX

æ€K pQÆM; i`B m ç¢B ç ? B K†i M?bM M? mX h€i .B L?o i?b ç M; F?´ bÎ +?®M; ç
?ÄB p M?[M; +?mv M +?ŠM; HB M [m M ; bX L?QM; /M i? M`Q i?b pšM T?ªB i`ªH i
ç€K pQÆM; i`B m ç¢B ç +kM; F?¬M; ?Á i?m`M M?Q #B m ?B M # M M; Q`BX

@ *?„+ H`M?[M; i? HU+ KÈB i?“M? H”T FB X

@ a B `²BX

M æS+ GB i pQÆM K°i M; |M i v H„+ H„+- p K†i M; ?B K i9+- €M? K„i tQ v +?mv M
H¢M? HMM; M|B,

@ h¢B J :BÈB ?B M M v- F /mv M?´i ç€M; bÊ- poM? pB M +?„M çQìM; pQÆM; i`B
æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€TX

@ *?O M?•M a€i GK+ M m ç½ /®+ iQ`M HU+ i`M +¬M; h€i .B L?o- p`v i?b F?¬M; i?
PÆM; p`[m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS F i KBM?- ? B # M K°i F?B ?ÊT H¢B i?b +?Q
+kM; F?¬M; +?B K çQÊ+ HÈB i? X L?QM; +?d +¬M i€+? ` i?b b) / /`M; ?ÆM M?B
M?B M #B M ç´B i•K iQM?- K´v H¬M /šM [m•M i`M +¬M; H M h?B M æQìM; X L m +
HU+ tm´i ç°M; - i`M +¬M; iW T?Q b m [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS- M?Q p`v T?Q
aQ i?B M bS +O h?B M æQìM; - T?Q b m H¢B +| KQìB pQÆM; i`B m HÈM +?9M; i
?„M i?b / M?Q i`Î #`M i vX *?d +¬M i`W çB K®B ?¼ HÈM M`v- b m ç| i`Î p ;BªB [m
F?¬M; iBM ?„M +ÁM +| i? +?¢v i?Q€i F?ÄB #`M i v #ªM i¼ X

ó_®T`®T5ó

o K†i M æS+ GB i /[iÈM- M, K M; |M i v tB i +?†i T?€i ` iB M; H®T ç®T- b m ç| F
M|B,

@ *?d +| çB m- M m H`K M?Q p`v i?b # M T?Q h€i .B L?o 2 ``M; F?¬M; çQÊ+ i®i H
h€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç M?bM M? m +QìB K°i iB M; - +MM; M|B,

@ æ•v +kM; H` +?mv M #´i ç„+ /oX *?d +¬M +| i? ;BªB [mv i G° h•v S?€T- +?9M;
oÈB M, M; HU+ +O h€i .B L?o- Km®M i`®M i?Q€i F?ÄB i v +?O M?•M a€i GK+ +kM

@ " M T?Q h€i .B L?o- i b) T?€B *Ym l +?B M bo /QÈB i`QÈM; ç M iB T pB MX L
çÐ çQÊ+ K´v M; `vX

M æS+ GB i M|BX

@ V- +?d +¬M h€i .B L?o [m`M H´v +?O M?•M a€i GK+- pÈB +?B m /`B i?¬M; ç¢Q F?
PÆM; KÎ` - M?´i i?iB +| H) +kM; F?| t¬M; p`Q i`QM; pQÆM; i`B m h€i .B L?oX

J°i i M pQÆM; i`B m ç¢B ç M|BX

@ *S i`ªH iB ?„M M?Q p`v çBX *?mv M M`v M M H`K bÈK F?¬M; M M +?“K i` X L
ç½ i`M +¬M; h€i .B L?o- F ?Q¢+? FB ?½v i? v ç´B K°i +?9iX J¶B M; QìB +€+ M; Q
+QìM; ;Bª +´T h?B M J h?¬M ç M +?¶ i`šK- i`šK +| +?¶ +¬M /MM; X >W- G° h•v S
M; ?o ç M ?„M H¢B +? i M?Q p`vX

M æS+ GB i pW M|B i`QM; ?®+ K„i pW +| ? B M; ¼M HY b€M; H M- /QÈB F?Q +?
iÄ` p¬+MM; F€ /`X

h€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç i` Q ç´B €M? K„i K°i T?2M- ?QM; T?´M M|B,

@ _ä5

@ æB çB- +€+ M;QÆB ?½v H"TiS+ /šM [m•Mi"TFQ+? T?Q b m çφB [m•M+O G° h
tm'i i?O- #^aM i¼ b) iU KbM? ` i v ç®B T?| ?„M- M?'i ç`M? b) F?B M ?„M +? i F?¬

M æS+ GB i mv M;?B K M|BX

óSQ i5ô

a m p"BiB M; p M; F?)- i€K i M pQÆM; i`B m çφB ç HB M ?| i?"M? bQÆM; KM iE
>Q F?¬M; `mM; +?mv MX JQ`B +€M? +´M; €M? b€M; ?bM? pÁK iQ HÈM p" H'T H€M
*?9M; J çB M- K M; i?2Q ?Q pk ç-v i`lB p" iB M; ç" M ?φ+ +O i?B M bSX " M i`
+?B M ç'm +O h?B M æQlM; pÈB +€M? b€M; i` M HQM; i`"M ` M?Q i?Ov i`B mX M
çQÊ+ ç9+ ` iW K°i K¬ ?bM? - F?¬M; +| #'i F€ #B m i bM? ;b- i`QlM; FQ+? €M? b€M
Hφ+ i?B M bS # M /QÈBX

: -M M?Q M; v F?B h?B M æQlM; KÎ ` +€M? +´M; i`mv M i®M; i` M #-m i`lB [m•M ç
b m *?9M; J çB M K'v M; "M /†K- K°i ?"M; i€K KQÆB +€M? +´M; i`mv M i®M; F?¬
tm'i ?B M t Ti?"M? K°i ?"M; - F?¬M; M; WM; T?mM ` ç¬M; ç^aQ +?B M bo pQÆM; i
S?Q i` M i€K KQÆB +€M? +´M; i`mv M i®M; K"m ç2M +U+ F€ i`€M; H M"v- i€K i M
i` M F?¬M; - +†T K„i M?bM p ?QÈM; [m•M çQ" M ç¼ Hφ+ i?B M bSX

J i?S+ +O i€K pQÆM; i`B m çφB ç [mûi K°i pÁM; #®M T?Q - +m®B +MM; €M? K
T?QÆM; ,

@ M æS+ GB i ç•m\

@ > B M; "M i M + Q i?O +'T h?B M J h? -M ç½ çQ ç M +mM; çB M +O ?„M- b Q +
+O ?„M ç•m\

h€i *€+? G¬B hQ FBM? M; φ+ M|BX

GlB +ÁM +?Q /Si- K°i çQ" M #|M; K KÆ ?² #¶M; tm'i ?B M ;B[i€K i M pQÆM; i`
+?QM? H" +O M æS+ GB iX

@ "^aM i¼ b) ç M b mX S?K+ #BM? ç½ +?m~M #` tQM; - M?QM; +€+ M;QÆB + -M T?
ç| #^aM i¼ iU b) iU KbM? ` i v ç®B T?| ?„MX

M æS+ GB i i`-K ;B¼M; M|BX

o M;?B ?Q†+ i`QM; K„i ç€K pQÆM; i`B m çφB ç ç m i M çB,

@ *kM; çQÊ+X *| çB m G° h•v S?€T + -M T?^aB /Q M;QÆB ç®B T?|X

@ *?mv M M"v çQÆM; M?B MX

M æS+ GB i ç€T HlB- i?'v ç€K pQÆM; i`B m çφB ç ;"i ç-m- i?•M ?bM? HB M `mM

@ h'M +¬M; 5

h?2Q K M? H M? +O i€K i M pQÆM; i`B m çφB ç - +?B M bo pQÆM; i`B m HB M
J çB MX

S?Q b m +€M? +´M; h?B M æQlM; - aQ i?B M bS +O HY J :B" G†+ tmv M [m +€
i`B m çφB ç T?Q t - +?•M K"v + m HφB,

@ G° h•v S?€T iW H9+ M"Q HφB HB M ?B T pÈB M?[M; pQÆM; i`B m çφB ç M"v

@ æφB M?•M- +| + -M KlB a€M; i?B M bS çφB M?•M F?¬M; \

J°i i M h¼ i?B M bS +€M? H K ?ÄBX

J :B" G†+ BK H†M; F?¬M; M|B- ?²B H•m KÈB H M iB M; ,

@ *?mv M M"v +| +?9i F€ [m€B- i¢K i?`B +S +?`K°i +?9i æ€K pQÆM; i`B m ç¢B
+?WM; >Q o- *?B Zm•M +kM; ç½ ç MX *~M i?"M i?b i®i ?ÆM- çWM; ç i`9M; K B T
" M i`QM; *?9M; J çB M- p Kti G° h•v S?€T H¢M? M?Q #,M;,

@ G"TiS+ T?•M` K°iid ç¼ H¢+ i?B M bS- M;,M +ªM ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m

@ o•M; i?Q ç¢B M?•M5

"ªv [m•M +?O æ` L;K+ H"TiS+ HoM? K M? `B çBX

ó_®T`®T5ô

æÊB #ªv [m•M +?O æ` L;K+ `B F?ÄB ç¢B çB M- ? B i v G° h•v S?€T F m H M H®
+?- ;QÆM; Kti iS+ ;B"M ç M p†M p Q, óæ€K iB m M?•M J :BÊB M"v H¢B Km®M

L?„K K„i H¢B- F?¬M; ;B M +?mM; [m M? G° h•v S?€T #„i ç-m M?°M M?¢Q- b m ç|
J¶B #|M; b€M; ç m # v p +€+ ?QÊM; F?€+ M? m- b m F?B tmv M [m K'v F?¬M; ;B
+MM; H¢B ?°B iK p *?9M; J çB M Î J :BÊB- +| çB m b® HQÊM; #|M; b€M; ç½ i,M

S?Q b m *?9M; J çB M- ç¢B [m•M +O ç€K pQÆM; i`B m ç¢B ç p" [m•M çQ" M ç¼
+?B M ç'mX h€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç i?'v i? i`"M i`Î M M ;B^M; +Q- H"TiS+
+?B MX L?QM; pW Mªv` K'v i`QÊM; - i`QÊ+ K„i #|M; b€M; +?Êi H|2 H M- ç½ +|

J°i i M- ? B i M- # i M i'M; +°M; KQ`B b€m i M æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€
+?„M T?Q i`QÊ+ i€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç - b m HQM; iWM; M; Q`B F m H M K°i
b€M; ? B K"m ç2M i`„M;X

ósmwi5ô

h€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç F?¬M; F?ÄB ?Qi K°i ?ÆBX

h¢B F?QªM? F?„+ i€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç FBM? ?½B- i` M #-m i`B- ?"M; i`
bS`mM; ? B +€M? H M- FûQ ç M +?2 T?O i`B ç'iX

ó•K5ô

GB M iB Ti€K iB M; M' HÊM p M; H M ;B[[m•M çQ" M ç¼ H¢+ i?B M bS p" ç¢B
h€K p-M; b€M; HoM? pU+ ç2M F`i F?Q€+? i`B M` - T?•M #B i +m®M H'v ? B ?bM
M i`QM;X Í ;¬M K¶B ?bM? +?B m- ç¼ H¢+ i?B M bS i`QM; T?¢K pB i`,K i`QÊM;
i`QM; HoM? pU+ +O pQÆM; i`B m ç¢B ç X

h`QM; M?€v K„i F?¬M; M;WM; +| H¬M; pKM K"m ç2M ç-v i`B #„M` iW i`QM; HoM
h`¬M; i?'v pQÆM; i`B m ç¢B ç p" [m•M çQ" M ç¼ H¢+ i?B M bS ;B Q +?B M- « G
b€M; H M- HB M tQ v M; Q`B M|B,

@ æ¢B M?•M- /Q`M; M?Q ;B[ pQÆM; i`B m ç¢B ç p" G° h•v S?€T ç½ tªv` ?B K
iQ" M HU+ HB M ?ÊT pÊB pQÆM; i`B m ç¢B ç J :BÊB- ç²M; i?B p•v ;B i [m•M çQ
o Kti J :B" G†+ F?¬M; ? i? v ç'B- HB M pmM; i v H M- ç¬M; çªQ h¼ i?B M bS +
F?€+ HB M iW i`QM; +€M? +'M; i`mv M i®M; ?bM? pÁK i`"M` X

@ E?¬M; p°BX Zm M ? ;B[pQÆM; i`B m ç¢B ç J :BÊB p" [m•M çQ" M ç¼ H¢+
`"M; - F?¬M; HQ¢B i`W F?ª M,M; #¼M +?9M; /šM /K +?9M; i p"Q i`AM;X

@ L?QM; K"- pQÆM; i`B m ç¢B ç p" [m•M çQ" M ç¼ H¢+ i?B M bS /Q`M; M?Q F?¬
« GB i L?o p°B p" M; ;BªB i?Q+?X

@ L m M?Q H" K M? H M? +O >Q o- *?B *?O i?b b Q\

J :B" G†+ ?ÄB M;QÊ+ H¢B- i?'v « GB i L?o € F?~m F?¬M; i`ª H`B çQÊ+- HB M M|

@ h`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m pb M; ? M? ç|M a€M; i?B M bS ç¢B M?•M- HU+ HQÊM; +O
? T H¢B F?¬M; Qi- `i F?| M|B >Q o- \*?B Zm•M +| T?€i; B€+ çQÊ+ bU F?€+ i?Q`M

Hm"MM?Qi? M"Q- G° h•v S?€T +kM; ç½ HU +?¼Mi?-M T?K+ >„+ •K +?9M; i?-M
J :BÈBX

@ a€M; i?B M bS ç¢B M?•M pW KÈB bBM?`XL; QÆB M M #B iH9+ +?9M; i bBM
;B M ç i?Q+? SM; pÈB i?•Mi? p" HU+ HQÊM; +O KbM?X *?Q a€M; i?B M bS ç¢B
çB- ç M; "B [m2Mi?m°+ pÈB i?•Mi? p" M,M; HU+X L m Km®M /B i pQM; K i°+-+
p½X

J :B" G†+ H¢M? M?¢i M|BX

« GB iL?o M?Q +| bmv M; ?o- H~K #~K M|B,

@ h-B ?B m `²B

e3jX *?QÆM; R8, E h?M GÈM L?'ij

J :B" G†+ K†+ /M F?¬M; iU KbM?` i v- M?QM; F?B ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m p
bS ç€M? ;B€T H€+ "- h?B M æQÌM; +kM; ;B i,M; +QÌM; ç° p" i-M bm'i +¬M; FQ+?
F?¬M; M; WM; iW i`QM; +´M; b€M; ?bM? pÁK p¼iiÈB- ;B i p T?Q ç¼ H¢+ i?B M
*?9M; J çB M # M /QÈBX

h`QM; F?¬M; ;B M HoM? pU+- i€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç ç mi?B i`B Mi?-Mi?-
F?¬M; M; WM; T?€i`X >bM? +?B m F?¬M; ;B M +O G° h•v S?€T K†+ /M +QÌM; ?
i€K pQÆM; i`B m ç¢B ç ç €M? i MX

ó•K -K -K5ô

•M? b€M; +O HoM? pU+ +?Êi H|2 H M- #|M; /€M; +O i€K i M pQÆM; i`B m ç¢B ç
J çB MX h?•Mi? ?bM? M; QÌB # M ç-m ç½ ?| i?"M? K i?•M + Q K'v i`QÊM; - +ªM
+m°M- b€i F?Q M; 9ii`lBX

ósQ i5ô

•M? b€M; +?Êi H|2 H MX æ€K pQÆM; i`B m ç¢B ç +ÁM +?Q ç`M? i?-M- K'v Hm²
i`QÈ+ K„i H¢B +| i? K KQÌB b€m ?bM? +?B m G° h•v S?€T- p K†i H¢M? HMM; ;B
#®M +?B + +€M? +?BK; B®M; ? iX JÈB pW tm'i ?B M- ? B +€M? HB M `mM; H M-
F?ÁB i v ç€M? p T?Q i€K pQÆM; i`B m ç¢B ç X "i ç„+ /o- i€K i M pQÆM; i`B m
M[i?B i`B M HoM? pU+- +m®M H'v ?bM? +?B m +O G° h•v S?€T p"Q # M i`QM; X

h`QM; *?9M; J çB M- €M? K„i G° h•v S?€T +?Êi b€M; H MX L,M; HQÊM; ?„+ €K F?
K½M? HB i i`M p"Q i`QM; +Æ i? X L,M; HQÊM; ? Q i`M #ÎB ?bM? +?B m `i M? M
i€+ /KM; ç†+ #B i +O *?9M; J çB M- G° h•v S?€T; -M M?Q +| i? HB MiK+ F?¬M;
T?•Mi?•M- ç²M; i?ÌB M?"M çQÊ+ #´bmM; iW i`QM; *?9M; J çB MX

o T?Q h?B M æQÌM; - aQ i?B M bS F?¬M; tm'i ?B M- #ªMi? +O G° h•v S?€T +k
çªQ ç¼ H¢+ i?B M bS iW #-m i`lB M; ½ tm®M; - M?QM; #'i F H" G° h•v S?€T ? v #
[m M i•KX

hB M; p M; iW *?9M; J çB M H M F?„T i`lB ç'iX *€+? K¶B F?QªM; i?lB ;B M ç m +
ç2MiW i`QM; i`lB ç'i F?m +? i€M`X æ¼ H¢+ i?B M bS pW KÈB`ÆB tm®M; H" T
p"Q- K°i H-M M[ç9+ i?"M? ?bM?- F?¬M; M; WM; iW i`QM; \*?9M; J çB M i`M`X

h¢B pQÆM; i`B m h€i .B L?oX

h` M #-m i`lB K•v ç2M +m²M +m°M- iWM; çQ" M K•v`®B i¢Q i?"M? pÁM; tQ€v tQ
ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m M?Q i?m, i`B m ; -K i?ûi- F?¬M; M; WM; H Q p ?QÈM
+•v b®FB X í# M FB H¶i?OM; - M?[M; €M? ç Q ç2M F`itm v M [m K'v M; "M i`QÊ

` - K¶B €M? ç Q T?€i` ç m +| K'v +?K+ +?B M bo pQÆM; i`B m #` ç€M? # v çB- M
v m K ?ÆM H'T p`QX \*?ûK # v K°i M; QìB i?b HçB #` bmM; KQìB M; QìBX

h`QM; pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; - M; QìB +| i? T?€ pĐ F?¬M; ;B M F?¬M; T?ªB H
i` M? ?Ov /B i pQÆM; i`B m [mv K¬ HÈM M`v- KÎ` M?B m i?¬M; ççQ F?¬M; ;B M
ç®B T?QÆM; X *?Q /M +| KçM? ç M ç•m- ç®B Kti pÈB F ç`+? ;'T +?K+ H-M- i`,K
F i [mª H` #` ;B i +? i i`QM; M?€v K„iX

.Q ç| i?Qç i M?bM ibM? ?m®M; K†+ /M F`+? HB i- M?QM; v m K i?"i bU ;B M?"T
M?B m- T?¬M HÈM ç m #` +?†M ÎT?Q b mX

hçB F?¬M; ;B M J :BÈB- h•K J çSM; Î i` M HQM; •K >„+ K HQM; J¶ hçT æS+ - i`
€M? K„i HŠM; H†M; M?bM ççB [m•M ;B®M; M?Q i?Ov i`B m F?¬M; M; WM; i`M p
ç M; bmv M; ?o ;bX

@ •Q G M *´ æçB L?o- hm G - h?€B >mv M- " æ² GU+ E?„+- GQM; h€+- M, K M; Q

h•K J ç°i M?B M i`-K ;B¼M; M|BX >„M imv i ç®B F?¬M; Km®M M?bM i?'v +?B M

•M? b€M; +?Êi H|2 H M- M, K #|M; M; QìB ç½ tm'i ?B M Î? B # M •K >„+ K HQM;
h•K J H|2 H M K°i iB b€M; ç2M F`iX " M /QÈB +?•M- J¶ hçT æS+ i`QM; HÁM; +| /
M? M? +?|M; # v p T?Q i`QÈ+X a m K'v i`QÈM; - F?¬M; F?Q ?| i?"M? M?Q /ÁM;
H`M b|M; ;ÊMX J¶ hçT æS+ iW ç-m ç M çm¬B /-M /-M #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M; X
M, K +QìM; ;Bª pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; +kM; iW iW /mM; M?"T p`Q i`QM; ?Q F?

h`QM; +?B M i` M? pQÆM; i`B m [mv K¬ HÈM- ?Q`M iQ`M +| i? /MM; ççB pm bQ p
` +€M? +´M; i`mv M i®M; F?¬M; ;B M K`m ç2MX L?QM; pQÆM; i`B m h`mM; PÆM
KÈB i?"M? H" T F?¬M; H•m- F?¬M; ? K ?B m p +€M? +´M; i`mv M i®M; F?¬M; ;
[mv K¬ HÈM M`vX h•K J HçB i`U+ iB T /MM; HU+ HQÈM; +QìM; ççB KÎ` H¶ i?O
i? v i? X

Í # M FB - h€i .B L?o ççB ç i?®M; HoM? iQ`M #° ççB iQÈM; p`T?M i?Ov i bQ +O
?Q F?¬M; X S?Q i`QÈ+ #¼M ?¼H` ?ªB HQm K`m ç2M /Q ç€K v m K içQ i?"M? M
K`m ç2M ÎT?Q t H9+ ~M H9+ b m ?ªB HQm K`m ç2M M`vX

@ " ?ç5 h? +¬M; +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; `i K½M? HB i- K†+ /M +?9M; i
i`QÈ+ H¶ i?OM; - M?QM; i`M i?'i +O +?9M; i HçB pQÈit #¼M +?9M; X *S iB TiK+
+O pQÆM; i`B m ççB ç F?€+- 2`^M; +?9M; i F?¬M; i? ;B [çQÈ+ #¼M +?9M; X

J°i i M v m K i|+ iQK K„i ç2M- i` M M; QìB ç-v pªv- + Q ?ÆM? B i`QÈM; çSM; i`QM
T?€i T?Æ i?2Q ;B| - ç²M; i?ìB +mM; FQM? M|B pÈB h€i .B L?o ççB ç ÎT?Q i`QÈ+

" M; Q`B h€i .B L?o ;B®M; M?Q K°i M K iY i`mM; MB M M?•M HQçB + Q HÈM- i` M
M|B +O i M v m K b m M; QìB- ;QÆM; Kti +O ?„M i`Î M M t M? t€KX \*•m i`ª HìB
i M pQÆM; i`B m ççB ç F?€+ ç½ bÈK i`mv M ç M i B ?„MX

óJ'v i M F?®M F?B T M`v- `ä`M; H` Km®M ç i`šK K°i KbM? ;€M? +?`m i'i +ª i`M i
L?o F m H M H®T ç®TX E?¬M; B i?Q+? #` M; QìB F?€+ b„T çti- ç†+ #B i H` K°i p
ibM? ?m®M; ?B M ;Bì h€i .B L?o +kM; F?¬M; i? i?Q€i F?ÁB pQÆM; i`B m h`mM;
iÈB +Y - K°i F?B +?çv i`®M i?b mv iQM +O ?„M i`QM; +ª pQÆM; i`B m b) K'i çB-
b) F?¬M; +?B M K`i MX æB m /mv M?'i F?B M h€i .B L?o +| +?9i M O B H` M æS
l +?B M bo iÈB ç•v iB T pB MX

L?[M; +?B M bo v m K /Q M æS+ GB i?m'M Hmv M` +| +¬M; HU+ +QìM; ççB- K
HB i- #`i F€ pQÆM; i`B m ççB ç M`Q M?bM i?'v ç m T?ªB 2 M; çBX J†+ /M M?[M; *
i?B m b|i`i HÈM- ç| H` i•K i`Q F?¬M; ?Q`M +?dM?- ;¬M M?Q F?¬M; +| / Q ç°M;
M?QM; Qm çB K HÈM M?'i +O +?9M; H` i?ìB ;B M ?m'M Hmv M`i M? M?X

"ªM HoM? +O M æS+ GB i i? M`Q ç€K pQÆM; i`B m ççB ç ç m #B i`ä- M?[M; ç°
F?¬M; i? iW `i bÈK ç½ #„i ç-m ?m'M Hmv M` X :BªB i?Q+? /mv M?'i H` i`QM; i v
#Q K"i M`Q ç| +| i? ?m'M Hmv M` M?[M; v m K +QìM; ççB /kM; K½M? F?¬M; bÈ

ó"ªM i¼ +kM; F?¬M; iBM +?O M?•M a€i GK+ FB HÊB ?¢B M?Q p"vXô @ h€i .B L?c
bm v M; ?o- K i?S+ #¶M; +ªK ;B€+ çQÊ+ K'v Hm²M; F?Q iS+ ç2M i®B +QÌM; ç¢B T?
iB M ; -M ç M pQÆM; i`B m h€i .B L?oX E?Q iS+ +O M; QìB /šM ç-m ;B®M; M?Q '
M?Q K°i +?B + +?Mv M†M; ç€M? p"Q i`QM; HÁM; h€i .B L?oX

@ > 5

h€i .B L?o #¶M; [m€i HÈM K°i iB M; - F?¬M; ? M; ?o M; ÊB- +´ i v`mM; H M- K°i +
®+ # v` - K M; i?2Q HU+ HQÊM; ?Ov /B i?MM; ?"m #„M p T?Q Hm²M; F?Q iS+ +

ósQ i5ô

J F?Q tû ;B| ?| i?"M? K°i p i+ -m p²M; ç2M t i [m #-m i`ìB- b m F?B # v` K'v M
K¢M? p"Q K°i MÆB i`QM; ?Q F?¬M; X

@ : "Q5

J°i iB M; ; -K`mM; i`ìB p M; H M iW b•m i`QM; ?Q F?¬M; X :-M M?Q ç²M; i?ìB- K°i

h`lB ç'i p®M ç¬M; çªQ +?d +ÁM H¢B M æS+ GB i p¬M? [M; \*Ym l +?B M bo F?¬M; ç¢B i?¬M +O pQÆM; i`B m F?¬M; #B i H¬ /Q K v K„M ? v H¬; b F?€+X L?b M i`lB ç F?Q H¢M? ç°i M?B M iW /QÈB +?•M M æS+ GB i /•M; H M ç M çdM? ç¬mX

óæ•v H¬ K°i ç€K +QlM; ;Bª + 'T h?B M J h?¬M bÎ ? [m HoM? pU+5ô @ *´ ?¼M; T?€ i`QM; HÁM; M æS+ GB i bÊ ?½BX L?B m + Q i?O M?Q p¬v¬M; v +ª w MB K T?ªM iU F€ [m€B i?Q¢i M?bM M?Q mv HU+ F?¬M; HÈM M¬v ç€M? i?¬M? T?'M pKMx

h` M i?U+ i - M; QlB #` #B M ç°M; F?€+ i?QlM; M¬v H¬K FBM? ?½B ç M M; •v` M?Q GB i- +ÁM +| K°i ç€K ç¢B i?¬M +O pQÆM; i`B m ;B[F?¬M; i`mM; X æ€K v m K F ?Q¢+? ; b ç| - M?QM; H¢B F?¬M; M; l F ?Q¢+? M¬v H¬ çQ M? [M; v m K +QlM; ç p¬ ç€M; bÊ M¬vX

hWM; çÊi M; mv M HU+ ;B i +?| + M; mv M i?Ov ?¶M ?ÊT pÈB p¬ b® KªM? pÐ HBM? ? [m pU+ b•m îi`mM; QÆM; \*Ym l i ç¬M- i`¬M p¬Q ç M i¬M; /QÈB +?| i J :BÈB- +kM #Q M?'iX

" M +¢M? pU+ b•m¬K i?¬M +´ tQ + Q i`, K i`QÊM; +¬K #ªM; ç€ HŠM; H†M; +?l ç GB i b„+ K†i i`„M; # +? çSM; i?ŠM; i„T- F?¬M; /€K M|B K°i +•m M¬QX

h?2Q ç¬M; çªQ HBM? ?²M p¬ HU+ HQÊM; ;B i +?| + iW #®M T?QÆM; ?°B iK ç M *Ym HÁM; ç'i- K°i çQ¬M F?Q iS+ +U+ F€ ?„+ €K ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; +ªK SM; H G9+ # M ç¬m çQ¬M F?Q iS+ FB +ÁM +?Q K¢M? K)- M?QM; `i M? M? HB M i, M; ;'T M?B m H¬M- +?d i`QM; +?ÊT K„i ç½ ç¢i ç M K°i KS+ ç° H¬K M; QlB i bÊ ?½BX

@ 5

" M /QÈB *Ym l- K°i iB M; F m HÈM p M; H M iW b•m i`QM; HÁM; ç'i- tmv M [m # F?Q K¬m t€K iQ HÈMX h`QM; iB M; F m HÈM- F?Q iS+ Q€M ?"M p¬ ?Ov /B i /¬v ç† M æS+ GB i F?¬M; F?ÄB`MM; KbM? K°i +€BX

@ *?O M?•M +m®B +MM; ç½ idM? `²B5

" M +¢M? pU+ b•m ;B[*Ym l i ç¬M- iB M; H¬K #¬K +O K i?¬M +´ tQ F?B M iQ¬M H M- #'i ;B€+ M;¬M; ç¬m M?bMX

ó•K -K5ô

hB M; b'K +m²M +m°M p M; H MX Í +m®B i¬K K„i M æS+ GB i- MÆB +°i F?Q K¬m t i`QM; pU+ b•m /•M; H M- iWM; pÁM; K•v ç2M K M; i?2Q F?Q iS+ iY pQM; p¬ ?Ov /E

ó•K5ô

" M M; Q¬B #-m i`lB- K°i iB bûi tm'i T?€i iW ?ªB /QÆM; ?¶M ç°M Kl K`i F?¬M; #B F?¬M; i`MM; i`MM; - tmv M [m +°i F?Q K¬m t€K ç€M? p¬Q i`QM; pU+ b•mX hQ¬M +?Êi i`î M M i®B b-KX

"|M; i®B ç°i M?B M tm'i ?B M M¬v ç½ +?2 T?O K°i +?9i €M? b€M; v m Èi +m®B +M i`QlM; p®M ç M; b v bQ +?B M ç'm F¬+? HB i- i`QM; M?€v K„i #¶M; i`î M M v M i

óæ•v H¬ ô @ h?•M ?bM? G° h•v S?€T ?ÆB F?UM; H¢B- çSM; +€+? ç€K pQÆM; i` M?B M [m v ç¬m M?bM p ?QÈM; i•v #„+X h`QM; +ªK SM; +O æ¼ G¢+ *?B oQÆ i` M T?¬K iK+ ç M; i?S+ idM?- KªM; #|M; i®B i?bM? HbM? tm'i ?B M M¬v +?QM? H +O M|X

S?Q i` M \*?9M; J çB M- iWM; ?¬M; +€M? +´M; i`mv M i®M; h?B M æQlM; i`î M M h`QM; +€M? +´M; i`mv M i®M; î +?QM? ;B[ - a€M; i?B M bS ? B KQÆB #®M +€M i?•M i? +?Êi`mM H M- ç°i M?B M M; WM; H¢B- b m ç| +?"K`½B HmB p X

J†+ /M /MM; +?B M ç'm H¬K #ªM M, M; - M?QM; bBM? i²M +kM; H¬ i?S *?O h?¬M ç½ # M ç¬m b€M; i¢QX Í ?QÈM; i•v #„+ J :BÈB # M FB +€M? +´M; i`mv M i®M; h?B

+^aK ;B€+ çQÊ+ K°i i?S +U+ F€ KçM? K)- bU +QÌM; ççB +O M| ç½ pQÊi` M;Q`B
i?B M bS pW KÈB bBM? ` F?¬M; H•m +| K°i +<sup>a</sup>K ;B€+ mv ?B T`i HÈMX

@ *?9M; i #` ;ç i`²BX

E? M; hQ h?^aM æBM? pmM; i v H M- M; ,M +^aM K'v i M pQÆM; i`B m ççB ç F?€+ i
[m v ç-m HçB- p K†i •K i`-K M|B,

@ *?9M; i #` M æS+ GB i HÊB /KM; `²BX

h€K pQÆM; i`B m ççB ç p` G° h•v S?€TF?´ +?B M K°i T?2M ç m ç½ #` i?QÆM; F?
F`+? HB i MY M; `v- +kM; F?¬M; i?`v M æS+ GB i p®M M M tm'i ?B M i?2Q F ?Qç
b-K- ?QÈM; i•v #„+ +| K°i çQ`M F?Q iS+ ?Ov /B i i`ÌB ç'i /•M; H MX æ M H9+ M`v
ç M`Q +ÁM F?¬M; ?B m- M?|K M; QÌB KbM? ç½ #` M æS+ GB i HÊB /KM; ç + -K +

@ _9i HmB çB5

hçB pQÆM; i`B m h€i .B L?oX

æçB [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ç½ H Q p`Q ?¶M +?B M pÈB ççB [m•M +
çB H¶i i?OM; v K i`Ê- ççB [m•M +O pQÆM; i`B m h€i .B L?o HB M iB T i?€Q +?ç
pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; T?•M +?B ` X J¶B F?„+ ç m +| ç¬M; ç^aQ i?B i? M; ½ tr

"-m i`ÌB p` K†i ç'i ç m i`Îi?`M? +?B M i`QÌM; - i`QM; iB M; M´ HÈM i?B i? `ÆB tm

S?Q i` M K•v ç2M- h€i .B L?o ççB ç [m€ K¬i +?•M ;B[?Q F?¬M; - K°i +€M? i v ç½
M`Q- K€m iQÆB iW # M M; Q`B i?•M +?^av ` - F?Q iS+ +kM; i`Î M M p¬ +MM; ?¶M H

h€i .B L?o M; ~M; ç-m M?bM p h•K J +€+? ç| F?¬M; t - i`QM; €M? K„i i`M ç-v +W

æ®B pÈB +Wm ?`M +O F v m- h•K J F?¬M; ? [m M i•KX >„M M; ~M; ç-m M?bM
ç2M F`i #B M <sup>a</sup>Q K°i i`MX

.QÈB # M;Q`B #bM? ioM?- i`QM; HÁM; h•K J HçB / Q ç°M; F?¬M; i?¬BX J F?Q
[mv i +?mv M ?| ç M; p`M +?mv M pÈB i®+ ç° ;'T i`,K H-M #bM? i?QÌM; - ;B®M; M
#®+ +?€v i`QM; +Æ i? h•K J - F?B M +?Q KB M; HQÐB ?„M F?¬ F?®+X a€i HK+
?B m iW i?•M i? i?Q€i`X

h`QM; t t,K- h•K J +^aK SM; çQÊ+ K°i bU F m ;¼B F?| ?B m- iB M; ;¼B FB /QÌM;
[m M ? `i HÈM pÈB KbM?X

@ h /QÌM; M?Q ç½ [m M K'i çB m ;bX

h•K J H~K #~K- i•K MB K pW ç°M; - K i?S+ iQ HÈM ç½ tmv M [m i-M; i-M; F?¬M
i•v #„+ J :BÈB MÆB M;m²M ;®+ +O bU F m ;¼B i`QM; +^aK SM;X *MM; H9+ ç|- K
MÆB [m•M çQ`M ç¼ Hç+ i?B M bS T?Q i•v M K +kM; p¼i H M F?¬M; - # v p ?QÈ

ó•K -K5ô

hçB i•v #„+ J :BÈB- K†i ç'i`mM; +?mv M- i? M? •K p M; /°B M?Q ;¶H,M tm®M; p
ç`M- +`M; H9+ +`M; ; -M- +`M; H9+ +`M; HÈMX h ç`M +´tQ iQ HÈM +kM; #„i ç-m
M`vX

@ 5

GçB K°i iB M; F m HÈM iW /QÈB ç'i i`mv M ` - b m ç| K°i çQ`M F?Q iS+ ?„+ €K +C
/QÈB +U+ b•m M? M? +?|M; # v ç MX

óS?Ki5ô

E?B çQ`M F?Q iS+ +U+ F€ FBM? F?OM; FB tm'i i? M; M; i`ÌB ?B M` i` M i ç`M-
#` i?QÆM; M†M; - F?¬M; +?`m M´B HQçB €T HU+ K½M? HB i M`v- F m H M K°i iB
K€m- i?•M i? M?Q M?Q /B m çSi ç•v # v` M;Q`BX

h¢B F?QªM? F?„+ # v` - tmv M [m €M? b€M; +ÁM H¢B MÆB F?|2 K„i- M æS+ GB
l i ç`M- /QÈB bQÆM; KM KÌ K`i F?¬M; iB m i M- K°i #|M; ç2M + Q K'v +?K+i`QÊM
i?“M? / M; ? B +?•M çSM; î i ç`MX

M æS+ GB i`ä`M; +?9 w iÈB- i` M +´ #|M; ç2M FB ?Q`M iQ`M i`®M; `¶M; X
o` *?O h?¬M i?S KQÌB #®M H¢B F?¬M; +| ç-mX

*€M? i v T?ªB M? M?“M; i bK iÁB- M?•M p”i FBM? F?OM; FB #„i çQÊ+ K i?¬M +
KB- p K†i +mM; FQM? Î # M +¢M? i ç`M- H”T iS+ Mm®i p”Q i`QM; #KM; X

e3eX *?QÆM; Re, *?O h?¬M h?S JQÌB ”®M

óæMM; 5ô

J°i çQ`M K•v ç2M ?bM? tQ€v #€M FQM? ;¬M p¢M +•v b® [m M? [m`M i` M #-m i`lB
i•K K•v ç2M- M?[M; iB +?ÈT +?|B K„i F?¬M; M; WM; #„M` #®M T?Q X ” M /QÈB
KQÌB #®M K M; i?2Q Q€M MB K K½M? HB i p” F?Q iS+ ?Ov /B i- +m®B +MM; iW i`
idM? H¢B- i?2Q b m #|M; i®B # Q i`MK J :BÈB- pQÊi [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M ?
:BÈBX

@ 5

a m F?B iMv iB M pšv i v K°i +€B- Mm®i H'v M; QÌB ?¬m K i?¬M +´ tQ FB p”Q i`C
i?“i`„M +?„+ +O \*?O h?¬M i?S KQÌB #®M ç°i M?B M +, M; H M- ?QÈM; H M i`lB T?
çB M +m²M; iQ+? Hkv ?`M; id M, KX hB M; ?ûi FB +kM; F?¬M; TªB T?€i` iW F?C
b€i; B[+€+ F?¬M; ;B M /šM ç°M; F?Q HQm T?€i` X

a m K°i iB M; ?ûi Q€M ;B”M- K°i pÁM; F?Q HQm ?Ov /B i KÌ K`i iW i`QM; +Æ i?
F?m +? i€M` X LÆB F?Q HQm H M ç M- i-M; i-M; K†i ç'i MSi` - iWM; KªM; HÈM
MÆBX M æS+ GB i +U+ F€ ?QªM; bÊ- +†T K„i KÍ i?“i Q- F?¬M; /€K +?ì i?•M i?
+?mv M +?•M F?Q- i v T?ªB i?m”M i? ç€M? K°i +?QÎM; p T?Q /QÈB- KQÊM HU-
K'v i`QÊM; M?Q K°i +?B +H€ M? - b m ç| i, M; i®+ # v M; QÊ+` K'v M; ”M i`QÊM;
F?Q HQm KÌ K`i +| i? ?Ov /B i i' i +ª p”i i? FB +kM; F?¬M; çm´B i?2Q- i?•M i? ?
ç'iX

óS?M5ô

óS?M5ô

G²M; M; U+ M æS+ GB i M?'T M?¬ F`+? HB i- i`€B iBK ç”T K¢M? K°i +€+? çB M +

óL; QÆB ç M; bÊ; b i? - i¬B iÈ +O i \ô @ J°i; B¼M; M|B F?“M F?“M p” mv M; ?B K
i?S+ +O M æS+ GB iX

M æS+ GB i +ª FBM?- H”T iS+ M;`M; ç-m H M- i`¬M; i?“v i` M \*Ym l i ç`M- *?O h
çSM; M; ¢Q M; ? /QÈB i-M; K•v i?“i /”vX æQ`M F?Q iS+ ?Ov /B i K½M? HB i FB
#®M i?m p”Q i`QM; +Æ i? X h` M +´ +O ?„M F?QªM; +?WM; K°i i?QÈ+- K°i çQ`M
iK H¢B i?“M? K•v- HšM; H†M; HÆ HYM; i` M +´X Í; B[ ç€K K•v iB m çB m M`v- K°
M?bM +?^K +?^K p”Q M æS+ GB iX `` +†T K„i M`v M?bM ç M- ç€v HÁM; M æS+ G
iW /QÈB +?•M /•M; H M ç M çdM? ç-m- +kM; F?¬M; ç°M; ç”v çQÊ+X

óL; QÆB F?¬M; +-M HQ H„M; - i b) F?¬M; ;B i M; QÆBX æ¢B [m•M +O i b) /Q M
i?“M? pm +O J :BÈBXô @ E?¬M; çÊB M æS+ GB i i`ª HÌB- *?O h?¬M i?S KQÌB

a m bU FBM? M;¢+ H9+ ¢-m- M æS+ GB i M?'i i?ìB M;•v` X E i?•M +”M M?Q K
i ¢”M +kM; #` *?O h?-M i?S KQìB #®M Mm®i p”Q- +ÁM KbM? H¢B K v K„M b®M;
F?-M; /€K iBM p”Q H¶i B +O KbM?X

ó•K -K5ô

L; v H9+ M”v- iW ?QÈM; i•v M K p” ¢-M; M K- ? B Hm²M; K i?S+ K M; i?2Q K•v ¢
#-m i`ìB # v ¢ MX h` M *Ym l i ¢”M- *?O h?-M i?S KQìB #®M ;B®M; M?Q #` ? B H
M”v i?m ?9i- ?ÆB +?mv M ¢°M; i?•M i? K°i +?9i- ? B +€M? i v iQ HÈM ;BÆ H M- M
+?KT p T?Q i?-M i?S+ +O h•K J p” G° h•v S?€T ¢ M; ¢ M /Á tûiX

ó•K5ô

Í ?QÈM; i•v M K- K i?S+ +O æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T +ÁM +€+? *Ym l i
¢°i M?B M ?ÆB +?”K H¢BX *?d M;?2 K°i iB M; p M; i`-K- ¢Q”M K•v ¢2M +m²M +m
imM; ` X

ó”bM? #bM?5ô

" M i`QM; \*?9M; J ¢B M- G° h•v S?€T ;B®M; M?Q #` K°i #”M i v F?’M; H² p- ?bM
HmB p b m K’v +?K+ #QÈ+- MÆB F?;2 KB M; +?ªv` ? B p i K€m- b„+ K†i ¢½ i`Î M
@ L;QìB M”v`®i +m°+ H” B\

J°i +?B m i?ªK #¢B- K i?S+ #` i?QÆM; M†M; -i`QM; HÁM; G° h•v S?€T pW FBM?
#~K K°i +•m- b„+ K†i +U+ F€`mM; ¢°M;X

Í ?QÈM; ¢-M; M K- *?O h?-M i?S KQìB #®M ¢ M; ¢`M? ` i v ;B®M; M?Q ¢®B T?; p
pW iB T t9+ pÈB K i?S+ p- ?bM? +O h•K J - ¢°i M?B M ;B®M; M?Q T?€i ?B M ¢B
i?m K” H¢B KÎ` X

ó•K5ô

" M i`QM; pQÆM; i`B m h€i .B L?o- K°i iB bûi K”m p”M; i®B ¢°i M?B M iW #-m i`
HÆ HYM; i`QM; ?Q F?-M;X a m F?B iB +?ÈT [m ¢B- i?•M i? h•K J HB M #B M K

@ *?O +-M;5

h?€B >mv M i`-M; i?’v i?•M i? h•K J #` iB bûi ¢°i M;°itm’i ?B M FB K M; ¢B- F?
i? M?X

ó•K5ô

ó•K5ô

> B #;M; ¢2M HB M iB T iW #-m i`ìB`ÆB tm®M; i`QÈ+ \*Ym l i ¢”MX :B[ F?-M; i`
¢’i [m v +m²M; K°i i`”M- b m ¢; K i?S+ H¢B i`Î p i?•M i? X oW KÎ K„i M?bM [m
M +¢M?- ?„M F?-M; F?ÄB #”i i?®i H M,

@ h?€T L h?€+ hQ5

L;QìB #` *?O h?-M i?S KQìB #®M /MM; i?-M HU+ iW MÆB t t-B ¢Q ¢ M ¢•v ;B®M
GK+ ?Q”M; ¢ h?€T L h?€+ hQ i`QM; i`”M +?B M H-M i`QÈ+ ¢½ iW #Ä K°i MY w i

h•K J F?-M; M;ì ¢QÈ+- i M a€i GK+ ?Q”M; ¢ i?Q+? M’T Î T?Q b m K”M- ;Bª /¢M
+U+ F€ ;BªQ ?Q¢i- +ÁM `i [mv i ¢Q€M M”v H¢B tm’i ?B M ¢•vX

hB M; FBM? ?-+O h•K J +kM; F?-M; F?B M +?Q h?€T L h?€+ hQ +?9 wX h M ¢¢
GK+ M;”v tQ - ;BÌ T?9i M”v M?Q #` i?S ;b H”K FBM? ?½B- i?-M b„+ M;•v M;®+ M;
`mM `”v- ¢-B K-B K’T K€v,

@ _®i +m°+ H” i M ¢B M M”Q i M ¢B M M”Q ¢€M; +? i H”K b Q +;i? i?ª ?„M`
` ¢€M; +? i tQM; `²B- +?9M; i ¢ m tQM; `²B p- b® M,K iQM? iQ€M +O i ¢ m
M?[M; i M ¢€M; +? i M”v H¢B i?ª ?„M` 5

h?2Q €M? K„i +O h?€T L h?€+ hQ- h•K J iW iW tQ v ç-m H¢B- pW H9+ ç®B /B
h?-M i?S KQÌB #®MX

ó•K5ô

h¢B F?Q^aM? F?„+ iB T t9+ pÈB €M? K„i +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- h•K J +^a M
ç-m ;B®M; M?Q #` MûK p`Q K°i [m^a #QK M†M; Fw- ? B H¶i B F m H M QM; QM;- i`
i?2Q ç! i`Î M M KÆ ?<sup>2</sup>X h`QM; t t,K- K°i K^aM; #!M; i®B M?Q MQÊ+ ç€ MM MM FûQ
FB H` K°i +†T K„i H¢M? H)Q i`M ç-v F?Q iS+ ?Ov /B i p` ;B i +?|+ +QÌM; ç¢BX

óL m ç½ im Hmv M a€i GK+ K +¬M; +O i - H¢B +| a€i GK+ i?-M +€+? +O i - p`v
F?€+ +O i - b m M`v i? v i +?BM? T?¢i p k i`KX æ•v H` # M i?QÎM; +?Q M;QÆB5ô

J°i ;B¼M; M!B F?`M F?`M mv M;?B K tmv M [m +`K +? i`MM; i`MM; i`QM; #B M
iB T p M; H M i`QM; i•K ?<sup>a</sup>B +O ?„MX :B¼M; M!B +?Q /Si- K°i çQ`M HU+ HQÊM;
HB M MM MM FûQ ç MX

h`QM; t t,K- h•K J +<sup>a</sup>K ;B€+ M?Q ç M; çSM; i`QM; K°i F?-M; ;B M `B M; #B iX s
M?B M `mM; H M- ;B®M; M?Q +| bBM? K M? +O KbM?X

ósQ i5ô

h¢B F?Q^aM? F?„+ +m®B +MM; i`QÈ+ F?B ?Q`M iQ`M K'i çB i?-M i`Q- h•K J i?'v s
i`QM; ?Q F?-M; +?mB ` - F m H M QM; QM;- # v p ?QÈM; *?O h?-M i?S KQÌB #®
pÈB sB oQm +?B M ;B€T # v p ?QÈM; *?O h?-M i?S KQÌB #®M +ÁM +| h?€T L h
b„+ K†i M?Q i`Q i`MX *?Q /M /MM; bS+ ;B½v ;BK - M?QM; a€i GK+ ?Q`M; ç H¢B
H`K b Q +kM; F?-M; i?Q€i çQÊ+ #`M i v ç M; KÎ` +O *?O h?-M i?S KQÌB #®MX

ó_„+ `„+5ô

a€i GK+ +?B M ;B€T F?B +ÁM +€+? #`M i v ç M; KÎ` +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M
T?•M ;B^aB- iWM; K^aM? `ÌB ` - F m H M QM; QM; # v p ?QÈM; i?•M i? ç2M F`i p` +
KQÌB #®MX

@ 5

J°i iB M; F m i?^aK i?B i p M; H MX J'i çB a€i GK+ +?B M ;B€T- w i?S+ +O h?€T L
i?S KQÌB #®M / /`M; t! çB- ?! i?`M? i`Q #KBX

hWM; K^aM? +O a€i GK+ +?B M ;B€T M?Q +| bBM? K M?- i?2Q K°i HQ¢B [mv i„+ iU
+QÌM; ç¢B +O *?O h?-M i?S KQÌB #®MX J¶B K^aM? ;B€T ç m ?QM; T?'M `mM; H
i?€M; /`B ç^M; çÆM; +m®B +MM; H¢B ;†T çQÊ+ +?O M?•M +O KbM?X

ó_„+ `„+5ô

h`QM; iB M; ;BÁM ;B½- iWM; K<sup>a</sup>M? +O a€i GK+ +?B M ;B€T `mM; ç°M;- F?-M; M;V
i?S KQÌB #®M iW K„i +€ +?•M ç M i`M +`X LÆB T?B M ;B€T ;?ûT p`Q M? m ;B®M;
i?'v K°i +?9i /'m p i M`QX >bM? i?€B i?S # +O a€i GK+ +?B M ;B€T +m®B +MM;

h?- F +? p` /[ iÊM F i ?ÊT pÈB M? m- Qm K„ p` ;B i +?|+ ?Q`M K„ /mM; ?ÊT- ç•v +
+O a€i GK+ +?B M ;B€TX

J¶B T?B M ;B€T ç m i`QM; bm®i M?Q T? H ç2M- F?2 ?Î;B[+€+ T?B M ;B€T +|
+| K°i bÊB iÆ K€m +U+ M?Ä M?Q +| bBM? K M?X h¢B p` i`Q F?m,m i v- ç-m ;®B-
M?¼M ç2M F`i iW /QÈB T?B M ;B€T M?-` M;Q`BX

*?O h?-M i?S KQÌB #®M çSM; M;¢Q M;? i` M \*Ym l i ç`MX h`QM; +?B M ;B€T HB
HY *Ym l M?Ä #û +| i? ?Ov /B i i'i +^aX J†i M;Q`B +?B M ;B€T M?Q T? H ç2M F
H¢M? /`v ç†+X

óE2M;5ô

*?O h?-M i?S KQlB F?-M; ç-m /MM; K°i i v #„i H'v sB oQm +?B M ;B€T- iMv w i`
i`€BX sB oQm +?B M ;B€T pW F i?ÊT pÈB a€i GK+ +?B M ;B€T- K`m b„+ p®M çÄ
K€m iW i`QM; KkB M?¼M +?av` - +?QM? H` K°i ;B¼i K€m iQÆB +O h•K J F?B M
a m F?B sB oQm +?B M ;B€T ç~v K°i ;B¼i K€m iQÆB +O h•K J ` M;Q`B- K`m b„+
ç2M F`iX J°i pÁM; HY \*Ym l K`m t M? bšK +?B H`K +?QM HÊT iW # M i`QM; T?mM
?| i?`M? K°i +?B + ç-m H•m /[ iÊM- H„+ HQ ? B pÁM; i`2Q i` M KkB M?¼MX
h?m ?²B +?B M ;B€T H9+ i`QÈ+ #` +?B H`K ? B- +kM; i?m ?²B ? B çQ`M w i?S+ K
*?O h?-M i?S KQlB #®M tQ v M;QlB H¢B HšM; H†M; M?bM M æS+ GB i îT?Q t
ó_„+ `„+5ô
` *?O h?-M i?S KQlB #®M M?bM +?^K +?^K- M æS+ GB i +^K i?'v tQÆM; +°i b®
`mM; ç°M;- T?€i` i? M? •K F?- F?®+X
ó*?O +?O M?•M ô @ M æS+ GB i ç M; ç`M? M|B ;b ç|- ç°i M?B M M;?2 i?'v HBM?
+O KbM? H M iB M;X
ó*?O M?•M ô :B¼M; M|B +O HBM? ?²M i` €+ ?ÆB F?- F?®+, ó*m®B +MM; i ç½
óh +?QM? H` >„+ •K \*?O h?-M i?S KQlB #®M5ô @ G9+ i?®i` M?[M; HlB M`v- i`Q
HBM? ?²M i` €+ +| K°i +?9i ?QM; T?'M F?-M; i? FB K +? -i`QM; ç| H¢B HQ€M; i`
H`K M;QlB i F?| ?B mX
h?•M i? M æS+ GB i H„+ HQ F`+? HB i K°i +€B- b„+ K†i ?ÆB i? v ç´B- M?QM; +k
+?l çÊBX
h`QM; ?Q F?-M;- p- b® K i?S+ +O +QlM; ;Bª iW t t FBM? ?½B M;|M; M?bMX
ó:B'v / / - h?lB :B M +?B FB K- a€i GK+ +?B M ;B€T- ç•v H` # [m•M +l /Q i #`v
M;`v b m b®M; H¢BX h?lB ;B M +?B FB K K†+ /M #` Zm M; •K *?O h?-M ç°M; i v
i²M i¢B M?Q +kX "•v ;Bì i M M i`Î p `²BXô @ J°i p i ç2M iW ;B[i`€M M æS+ G
ç M /QÈB +^KX "|M; ç2M p- i`M iW # M i`QM; F?-M; M;WM; i`M` - `ÆB tm®M; i`
M;QlB i?"i KÄM; + Q ?ÆM K°i i`QÈM;X
GBM? ?²M i` €+ iWM; #QÈ+ çB p T?Q \*?O h?-M i?S KQlB #®M i` M çSM; v M #'
#QÈ+ +?•M mM; /mM; p` FB M ç`M?X
óh M?'i ç`M? b) M;²B H M i?-M ç`M i?m°+ p i 5 M æS+ GB i- ;†T H¢B b m5ô
hB M; M|B pW /Si- HBM? ?²M i` €+ HB M ?| i?`M? K°i #|M; ç2M i?"i KÄM; # v p`Q
h?-M i?S KQlB #®M F?-M; M?9+ M?Q+?X
@ *?l ç½
h¢B F?QªM? F?„+ M`v- M æS+ GB i +?Êi +^K i?'v i`QM; HÁM; i`®M; `¶M;X h?2Q
KQM; çÊB pB + HBM? ?²M i` €+ `lB çB- M?QM; +^K ;B€+ K'i K€i i`QM; HÁM; H¢B
+?QM? KbM?X Í K°i KS+ ç° M`Q ç|- iQM? +€+? +O M æS+ GB i ç½ #` HBM? ?²M
i` €+ K†+ /M pb /½ i•K +O KbM? M M KÈB ;B9T M æS+ GB i- M?QM; i` M i?U+ i`
M;QlB ?QÈM; /šM i`QM; +m°+ b®M; +O M æS+ GB iX >„M ç½ /¢v M æS+ GB i+`
i? M?šM M?`M- +`M; #B i +€+? #ªQ p KbM?X æ²M; i?lB ?„M +kM; ç½ i`Î i?`M? +
M æS+ GB i- K°i F?B ç€M? F?-M; H¢B i?b +ÁM +| ?„M` i vX
óæ•v `®i +m°+ H` +?mv M ;b\ GQ¢B i•K iB M? M`v p®M F?-M; M M tm'i ?B M i` M
;„M; M|B pÈB KbM?- M?QM; i¢B K°i ;|+ K K K¢B M`Q ç| b•m i`QM; HÁM;- K°i +?9
;B®M; M?Q K°i ç-B K„i ;B m +Êi M?bM +?^K +?^K p`Q ?„MX B M|B v m K i?b F?-
@ :`Q5
:B®M; M?Q K°i ?ÁM ç€ MûK p`Q i`QM; K†i ?² v M iO M?-b m F?B /mM; ?ÊT HBM?
+O *?O h?-M i?S KQlB #®M +`M; ;B i,M;X h`QM; +Æi? iWM; çÊi ?„+ €K i?-M HU
iB M; i?ûi /`B- +m²M; T?QM; +m®M [m - i` M #-m i`lB b'K +?ÊT çMM; çMM;X a•m

#|M; i®B +U+ F€ •K i`-K iW #®M T?Q i`"M ç M- iK i¢B b m M; QÌB *?O h?-M i?S
#|M; K iQ HÈM F?| iQÎM; iQÊM; - +?d T?-M p B ç½ tmv M [m iQ" M #° i`ÌB ç'i- +Á
ç M i`QM; K•v ç2M /"v ç†+X

h` M K†i ç'i J :BÈB- p¬ b® v m K iW +€+ MÆB M; |M; M?bM p ?QÈM; i•v #„+X E?
ç K ç2M b m M; QÌB *?O h?-M i?S KQÌB #®M tm'i ?B M i`QM; i`ÌB ç'i- i'i +ª v m K
K°i F K¢M? ç M KS+ M"Q5

h?2Q b m bU tm'i ?B M +O #|M; K M"v- F i; BÈB /MM; ç +?2 ;B'm F?Q iS+ +O *?
+MM; i M pÐX .QÈB p¬ b® F?-M; ;B M bQM; bQM; - i¢B pU+ b•m #|M; i®B v M H†
p"i +QÌM; ç¢B iW i`QM; #|M; i®B M; ~M; ç-m H MX

h`QM; ?ªB /QÆM; €M? b€M; +€+? pU+ b•m #|M; i®B F?-M; #B i# Q t - KQÌB ? B
+kM; #` F?Q iS+ +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M FBM? ç°M; X >"M? pB +O ç€K Zm
+?Q h?B M æQÌM; ç°i M?B M #WM; H M €M? b€M; - i?€M? HU+ ?MM; ?"m çB M +m
aQ i?B M bS ?QªM; HQ¢M- M; ~M; ç-m M?bM p MÆB t p¬ i" M T?Q i` M h?B M æC

óæMM; 5ô

J°i iB +?ÈT M; Q^M M; Q Q K"m p" M; i®B iW i`QM; K•v ç2M ;B€M; tm®M; - ç€M? p"
KQÌB #®M çSM; i` M *Ym l i ç"MX •M? b€M; +?|B K„i F?B M +?Q iQ" M #° i•v #„+
M; "vX E?B €M? b€M; i M çB- h•K J +m®B +MM; F?-B T?K+ iBM? i?-M H¢BX h` M
*?O h?-M i?S KQÌB #®M ç½ #B M K'i F?-M; imM; iQ+?X

h¢B J pU+ i?m°+ h?€B *´X

*€i bÄB M?Ä #û T?O FQM K†i ç'iX J°i iÁ i?"M? +´ tQ HŠM; H†M; çSM; bWM; b[M
bÄB M"vX L m M?Q F?-M; +| ;b #'i M; Ì- #° i°+ +´ tQ i¢B J pU+ M"v b) #ªQ p +?
iÁ i?"M? +?Q ç M M; "v pki`K i" M i? - ç M F?B +?OM; i°+ +´ tQ +QÌM; ç¢B M"v ?C

ó•K5ô

h` M +€i bÄB # M M; Q" B iÁ i?"M? +´ tQ - ?Q F?-M; #¶M; M´ ` K°i çQ" M F?Q HQ
#"M +?•M ç2M F`i ç¢T tm®M; i` M K†i ç'i J pU+X

óE2M; F2M; ô

h` M #-m i`ÌB iÁ i?"M? +´ tQ - +?B + H²M; b„i /MM; tQ+? b„i iQ HÈM M®B HB M
" M i`QM; H²M; b„i- +?B + ç-m iQ HÈM ç°i M?B M KÎ K„i` - M?bM p"Q *?O h?-M i?
M M; Q" B iÁ i?"M?X

@ : "Q5

*?B + ç-m iQ HÈM p" /[iÊM T?€i` K°i iB M; ?ûi F?"M F?"MX J°i H" M b|M; ;ÊM K"r
?Ov /B i F?m +? i€M i`QM; ?Q F?-M; X S?Q i` M H²M; b„i- M?[M; +?'M bQM; F?-
#` b|M; ;ÊM K"m t€K FB `mM; ç°M; - iWM; +•v +QM; ` # M M; Q"BX

" M M; Q" B iÁ i?"M? +´ tQ - i?•M i? *?O h?-M i?S KQÌB #®M M?Q€M; K°i +€B- M?
T?bM? H M ç M K'v i`, K i`QÊM; - ç²M; i?ÌB K°i #" M i v b„i pQÆM p T?Q +?B + ç-

óæMM; 5ô

J•v ç2M +m²M +m°M #¶M; M?B M tm'i ?B M- iW #®M # "T iÈB- M?Q ? B [m•M +?
pU+X S?Q b m K•v ç2M H" p¢M iB bûi i€M HQ¢MX

E?B H²M; b„i M?®i +?B + ç-m iQ HÈM `mM; H M- i¢B i`mM; QÆM; iÁ i?"M? +´ tQ
iQÌM; - +ª M; QÌB T?O ç-v #KB #†K ;B®M; M?Q #` F?Q iS+ ?Ov /B i p" Q€M F?Q /"v
ç°i M?B M H„+ H„+ +?B + ç-m K°i +?9iX *?B + ç-m iQ HÈM iW i`QM; +?¶ Håk ?b
K„i +?ÈT +?ÈT K'v +€B- b m ç| M; ~M; ç-m H M- p K†i M; QM; i`¼M; M?bM p *?O
M; Q" B iÁ i?"M?X

ó*m®B +MM; pšM ç½ ç M ô

óE2M;5ô

a m K'v iB M; tQ+? b„i çSi M; M; HB M iB T- æ h?Q+? h?B M p¬ b® M,K M;²B #`
iQÌM; çSM; /"vX h¢B F?QªM? F?„+ çSM; H M- K€B i!+i`„M; t€K`®B HQ¢M+O v #`
+†T K„i ?¶M ç°M i`QM; ?®+ K„i+kM; iW çK+ M;-m i`Î M M `ä`™M;- H9+ KQ K„i F?
FBM? M;QìBX

ó_®T`®T5ô

E?ÈT tQÆM; iQ`M i?•M æ h?Q+? h?B M F m H M- i?•M i? HQK F?QK #¶M; çSM;
b„T bY p`Q ?ÁK #B M i?™M? K°i M K iY i`mM; MB M +ªM;QìB T?€i` F?Q i? FBM
+?•M M?Q +! M,M; HU+ H`K bKT ç´ i`ìB ç'iX

@ h°+ M?•M +O i - çQ i'i +ª HU+ HQÊM; +O +€+ M;QÆB +?Q i çB5

L; v F?B iW i`QM; iQÌM; çSM; H M- ;B¼M; M!B M;?B K i`¼M; +O æ h?Q+? h?B M
+QìM;;Bª €Q #`Q ç2M # M i`QM; iÁ i?™M? +´ tQ X

" M i`QM; iÁ i?™M? +´ - ç€K +QìM;;Bª €Q #`Q ç2M ç½ bÈK #` F?Q iS+ ?Ov /B i /Q
ç°i M?B M ?™M; H•K iÄ ` H`K i?S+ idM?- iWM; M;QìB KÎ K„i` X L;?2 çQÊ+ ;B¼M
K¼B M;QìB ç m tQ v M;QìB H¢B- i` M K†i ?B M H M p M;QM; i`¼M;- i`QM; ç! H¢
M;°X

:¬M M?Q ç²M; i?ìB- i¢B EB K +€+ i?m°+ h?€B *´X

ósQ i5ô

o`B +?MK i!+ /`B # v H M- i` M i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} #„M` p`B p i K€mX h`
+O h?€M? :Bª p` \*´ om- #° €Q #`Q i`„M; M?Q imv i i` M M;QìB S?QM; o•M o¬ E} #`
" M /QÈB i`QìM; #`Q- K°i #`M i v M?Q #¢+? M;¼+ pQÆM` - M? M?™M; M?'M K°i
HB M çSM; /"vX

óE2M;5ô

h v T?ªB S?QM; o•M o¬ E} /m¶B K°i +€BX J°i +?m¶B iB M; FB K M;•M p M; H M i`
b€M; K`m ç2M iW i` M #-m i`ìB # v ç M- ?¢tm®M; i`QM; #`M i v S?QM; o•M o¬ E}

L,K M;!M i v i?m H¢B- S?QM; o•M o¬ E} +¬K æ L;k EB K æªK- /QÈB +?•M M?9M K
K°i +€B #!M; M? #B M K'i F?ÄB i¬K K„i +O K¼B M;QìBX

@ o¬ E}- M;QÆB Km®M çB ç•m\

GìB M!B +O h?€M? :Bª +ÁM +?Q ` F?ÄB KB M;- S?QM; o•M o¬ E} ç½ #B M K'i F

@ h?€M? :Bª ç¢B M?•M- ç•v H` +?mv M ;b\

S?QÊM; S?B HQ H„M; ?ÄBX

@ h?¬M i?S+ +O o¬ E} +ÁM +?Q i?m ?²B L?bM /€M; p pW `²B- /QìM; M?Q v ç½

h?€M? :Bª M?È H¢B #B m ibM? +O S?QM; o•M o¬ E} i`QÈ+ F?B `ìB çB- M;šK M;?

ó•K5ô

GìB M!B +O h?€M? :Bª +ÁM +?Q ? i- Î ?QÈM; i•v #„+ h?€B *´ #¶M; M?B M i`ìB`
h?€M? bÆM p` EB K +€+ +kM; H„+ HQX ÍT?Q t - K°i +°i F?Q K`m t€K`™M +?S F?Q
H M + Q- +?¼+ i`ìB HB M ç'iX

@ E?¬M; ? v5

h` M h?€M? bÆM- h?€M? :Bª p` *´ om ç m #B M b„+- ç²M; i?ìB çSM; H MX

e3dX *?QÆM; Rd, "° h°+ h?O >°

óoM5ô

hB M; ;B| M MX .QÈB +m²M; T?QM; ;"Q i?ûi H" +€i bÄB M?Ä #û imM; # v i?2Q ;B|
p¬ i"MM?Q i?m, i`B m ; -K i?ûi- H¢B ;B®M; M?Q M; U ?Q M; ;B" M /[F m H M- H Q
pm M"vX æSM; i` M K†i ç'i K M? K¬M; M"v +?Êi +| K°i +ªK ;B€+ #B i?QÆM; X

hW b m F?B +?O M?•M J pU+ H" J Gmv M h¬M; +MM; pÈB ?ÆM K°i M; "M + Q i?C
æ /MM; ç Q w + Q M?'i iB m /B i +?d i`QM; K°i +?B m- MÆB M"v ç½ i`Î i?"M? K°i

h?2Q ç| #Q K"i iQ HÈM ~M ;B'm i¢B i`mM; i•K J pU+ +kM; F?¬M; #`M; QÌB F?€+ T?
+| #'i M; Ì M"Q- iQ" M #° h?€B *´ +kM; +?d +| K'v M; QÌB #B i ç M bU i²M i¢B +O iÁ
+MM; pÈB #° i°+ +O æ h?Q+? h?B MX

@ : "Q5

J°i iB M; ; -K Q€M ;B" M p" i" €+ ç°i M?B M p M; H M M; v i`mM; i•K J pU+ F?¬M;
K°i KkB i M M?¼M tmv M [m F?¬M; ;B M- ç•K i?ŠM; p"Q i`ÌB + QX

a m iB M; ; -K H" K°i F?QªM; v M ioM? M; „M M; OB- M?Q K°i M; ¼M M9B HY i`QÈ+
p¬ ?bM? iW i`QM; ?Q F?¬M; F?m +?i€M ` # M M; Q"BX LÆB HU+ HQÊM; K M? K¬
KªM; F?¬M; ;B M /-M /-M M?°M M?¢Q M?Q b|M; MQÈ+X

a m ç| +?Êi M; ?2 K°i iB M; p M; HÈM -K -KX L; v ;B[J pU+- K°i +°i F?Q K"m t€
FQM? ç¢i ç M K'v +?K+ i`QÊM; K M; i?2Q iB M; `Qi tmv M [m F?¬M; ;B M- M®B
HQÊM; FBM? F?OM; ~M +?S i`QM; +°i F?Q K"m t€K FB F?B M +ªF?¬M; ;B M `r
K½M? HB iªM? ?QÎM; ç M iQ" M #° KªM? ç'i h?€B *´X

EB K +€+- h?€M? bÆM- "„+ >ªB- *Ym L; ?B- /mM; M? K #bM? M; mv M- æ¬M; >ªB
idM? iW i`QM; ;B' + M; O v M H†M; - M?bM p ?QÊM; J pU+ p®M F?¬M; K°i #|M; M;

a m F?B iB M; M´ HÈM FB p M; H M- M?[M; Hm²M; i?¬M i?S+ HB M M? M? +?| M
i`MM; i`MM; H-M HQÊi [mûi [m pMM; J pU+X

óPM;5ô

J†i ç'i` M `dX E?B *?O h?¬M i?S KQÌB #®M ?"M; H•K M?Q iB +?ÈT- H'v H¢B +?E
?"M? /mM; ?ÈT- HU+ HQÊM; ?Ov /B i iQ HÈM iÄ ` F?B M +?Q iÁ i?"M? J pU+ +
Q M?B m M, K i?€M; p" #° i°+ i?O ?° €Q #`Q ç2M ç m H° ` # M M; Q"BX > i?®M
h?€B *´ i`QM; M?€v K„i i M pÐ- M?[M; p i; 'T F?¬M; ;B M F?QªM; +€+? +U+ HÈM
J•v ç2M /"v ç†+ K M; i?2Q €M? +?ÈT ?WM; ?U+ iW ;B[+°i F?Q K"m t€K H M ` i`Q
;B"X

ó•K5ô

E?B iÁ i?"M? +´ m €K p" i? HQÆM; M?Q pšM i?¢+? M; Q" B i`ÌB ç°i M?B M tm'i ?B
pU+ H) ` F?¬M; K°i #|M; M; QÌB M"v- /B M iQ+? K†i ç'i J pU+ #¶M; i, M; H M K'v
+€+ MÆB i?m°+ h?€B *´ - +€+ +QÌM; ;Bª ç M; +?9 w ç M #B M ?| Î MÆB M"v ;B®M;
H"K FBM? M; ¢+ ç M M; •v M; QÌB- M; v +ªi?¬M i?S+ +kM; F?UM; H¢B i`QM; +?®+ I

ósmwi5ô

h`QM; i`ÌB ç'i #¶M; p M; H M M?[M; iB M; ?Qi ?ÆB H¢M?,

@ h`ÌB ¢- ç•v `®i +m°+ H" i?S ;b\

E?¬M; ;B M F€ H¢ i?m°+ J pU+- iÁ i?"M? +´ tQ p" t t, K- M?•M HQ¢B h?€B *´ €
+QÌM; ç¢B p" ç€M; bÊ- +MM; pÈB i?S K"m ç2M FBM? F?OM; çSM; i`QM; +°i F?Q K
#B i +O ç€K +QÌM; ;Bª h?€B *´ p J pU+X

.QÈB K"i i?'i i¢B "„+ >ªBX

h`QM; #!M; i®B- M?[M; +†T K„i; B` Mm ç°i M?B M i`ÊM i`WM; - €M? b€M; iW i`Q
+?Q K"i i?'i +€+? K†i ç'i F?¬M; #B i# Q b•m M`v i`Î M M b€M; M?Q # M M; `vX " M
M?[M; H½Q M?•M K†i ç-v M T M?, M- K€B i!+ i`„M; t€KX

@ >„M ç½ ç M `²BX

h`QM; K"i i?'i HÁM; /QÈB ç'i ?Q`M iQ`M v M i oM?X J°i H9+ b m- K°i; B¼M; M!B; E

@ L?•M p"i i`QM; i`mv M i?mv iX

@ E ç`+? +m®B +MM; X

@ æ h?Q+? h?B M F?¬M; i? M; ,M +?†M çQÊ+ ?„MX

@ ob p"v +?9M; i T?ªB ` M; Q`BX

E?B i'i +ª; B¼M; M!B i M p`Q ?Q p¬- i¢B MÆB i?¬M #Q K` S?QM; o•M o¬ E} ç½ iW
+?QÎM; F?®M; ;Bª h?€M? çB M ç½ p ?Qm- +MM; pÈB ç€K i`QÎM; H½Q çQ`M +O " .
#!M; /€M; X

h`QÈ+ F?B i'i +ª+QÎM; ;Bª h?€B \*´ #` F?Q iS+ +O *?O h?¬M i?S KQÌB #®M H`K FB

J°i Hm²M; ;B! M? i?´B [m - i?•M ?bM? S?QM; o•M o¬ E} H†M; H) tm'i ?B M p2M
M?Q imv i i` M M; QÌB `k tm®M; ç'i K°i +€+? iU M?B M- iWM; bÈB i!+ /`B b m ç¬m

ó°°T5ô

> B +?•M / M; ` ? B # M- S?QM; o•M o¬ E} +?"K `½B M; ~M; ç¬m H M- +†T K„i +?d
i?Ì M?bM +?^K +?^K p`Q \*?O h?¬M i?S KQÌB #®M + Q ?ÆM i` ,K i`QÊM; ç M; çSM; i
?„M F?¬M; ibK çQÊ+ #'i F€ K°i +?9i / Q ç°M; i•K ibM? +O bBM? p"i M`Q- ; B!T?9i
i? H` K°i HQ¢B #ªM M, M; - #ªM M, M; +?B M ç'm ç #ªQ p h?€B *´X

óE2M; 5ô

> B i v S?QM; o•M o¬ E} `k tm®M; K°i +€+? iU M?B M- i v €Q #`Q K`m i`„M; `°M;
T?¬M T?"iX S?Q # M i`€B- æ L; k EB K æªK K`m ç2M ?! i?"M? K°i #€M? t2 FB
i`QM; ?Q F?¬M; X EB K F?Q p¬i" M F?m +? i€M ` F?„T MÆB- ?bM? i?"M? K°i +ÆM

J†+ /M i?¬M i`Q F?¬M; ?Q`M +?dM?¬ M?QM; #ªM M, M; +?B M ç'm +O S?QM; o•M
?B M- ?„M +kM; F?¬M; H¶ K½M; +¬M; FQ+? *?O h?¬M i?S KQÌB #®M ç M; /mM;
.QÈB #ªM M, M; /šM /„i- ?„M pšM ç M; +?Ì çÊB- çÊB i?ÌB +Æ i®i M?'i ç ` i vX

S?Q b m S?QM; o•M o¬ E}- +`M; M; `v +`M; +! M?B m #!M; M; QÌB tm'i ?B M ÎT?
+QÎM; ;Bª h?€B *´ ç m ?B M H M p M; ?B K i`¼M; X h'i +ª M?[M; M; QÌB i?U+ HU-
i?S+ [m M b€i ibM? ?bM? ÎJ pU+X aU +QÎM; ç¢B +O *?O h?¬M i?S KQÌB #®M
K¼B M; QÌB h?€B *´ - +?d`B M; Q€M MB K K½M? HB i ç½ ;¬M M?Q tûi M i?¬M i?S
pKMx o`Q i?ÌB F?„+ M`v b® HQÊM; p®M +?ŠM; +! i€+ /KM; ;bX L?Ì M?"M i?S+ çQ
;Bª h?€B *´ i?"i bU tm'i ?B M Îp2M `b J pU+ +kM; F?¬M; M?B mX L; QÌB +! i? ç
KQÌB #®M M?Q S?QM; o•M o¬ E} i?b H¢B +?ŠM; +! K'v BX

@ 5

.QÎM; M?Q +ªK SM; çQÊ+ +?mM; [m M? +`M; M; `v +`M; M?B m F?Q iS+ +O M?•M
#®M + Q ç M K'v i` ,K i`QÊM; #¶M; T?€i ` K°i iB M; ?ûi +, K ;B"MX S?Q i` M +´ +
ç2M /[iÊM F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁM # M i`QM; +°i F?Q K`m t€KX

*?B + ç¬m K`m ç2M iQ HÈM F?¬M; M; WM; ?¢ tm®M; - F?QªM; +€+? ç M +´ +`M; ;
KQÌB #®M H¢B +`M; K¢M? ?ÆM K°i T?¬MX a m M; QÌB ?„M- K°i #!M; ç2M + Q HÈ
F?¬M; M; WM; ;B½v ;BK X " !M; ç2M + Q i` ,K i`QÊM; çSM; bWM; b[M; b m HQM; *
+kM; F?¬M; +! ç¬mX

" M i`QM; iÁ i?"M? +´ tQ bWM; b[M; ç®B /B M pÈB *?O h?¬M i?S KQÌB #®M- æ
K°i i`"M T?€T K†i ç'i- +?mM; [m M? H` iWM; pÁM; +QÎM; ;Bª €Q #`Q ç2M M; ²B t T

?¼- iWM; çÊi K F?Q +MM; M;m²M ;®+ pÈB F?Q iS+ +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M
i?•M i? æ h?Q+? h?B MX

h`¬M; i?'v +?B + ç-m +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M b„T /mM; ?ÊT pÈB i?•M i? - æ
+?ŠM; ? M|M; M`v- +?d M?„K K„i F?¬M; M;WM; ?'T i?m +?•M F?Q +O i°+ M?•MX
F?m¬M K†i +O v +kM; i`Î M M +¬M; i` ?ÆMX

@ > 5

Í ?QÈM; i•v M K ç°i M?B M p M; H M K°i iB M; [m€i HÈMX æ€K +QÌM; ;Bª çSM; p2
i?-K F m K°i iB M; , óE?¬M; ? v5ô

L;¬M; ç-m M?bM HΦB- K°i i M M K iY €Q ç2M ç½ ?| i?“M? K°i KkB i M M?¼M p¼
F?¬M; HQÈi [m K°i çQÌM; i?ŠM; i„T # v M; ?B M; p T?Q i`QÊ+- HÆ HYM; i` M ç-
? B i v ?ÊT HΦB- +†T K„i i`ÈM i`WM; - i`QM; KB M; #”i ?ÆB i?“M? iB M; - +?ûK`
Km®M M; ,M +ªM +kM; ç½ F?¬M; +ÁM F`TX

óPM;5ô

h`QM; iB M; ç Q p M; - K°i €M? ç Q ç2M F`i`°M; ç M ?ÆM KQÌB i`QÈM; - /¬B ç M K
HÈM tû ;B| - iW F?¬M; i`mM; #„M M;QÊ+ tm®M; X E?B €M? ç Q +ÁM +€+? i?•M i?
KQÌB #®M F?QªM; i`,K i`QÈM; - #B M ?| +?Êi t`v` X

ó•K5ô

:B[F?¬M; i`mM; - i M +QÌM; ;Bª +¬K ç Q FB ç°i M?B M F m H M K°i iB M; - i?•M i
K€m`ÆB tm®M; - ç²M; i?ÌB ç Q F?Q /Q v T?€i` +kM; ç°i M; °i pĐ i MX

hΦB i`mM; i•K iÁ i?“M? +´tQ - æ h?Q+? h?B M ç M; M?„K K„i #m¬M; KB çSM; i`Q
+?•M K`v ç°i M?B M ?ÆB M?Qm HΦBX o2M`b K†i ç'i- K¼B M; QÌB ç M; FBM? ?½
M?•M h?€B *´M`v- i`QM; i B +?Êi M; ?2 çQÊ+ K°i ;B¼M; M|B +?´i T?€+,

@ *€+ M; QÆB ç m HmB` çBX \*m°+ +?B M M`v +€+ M; QÆB +kM; F?¬M; çO iQ +€+
GÌB M|B +O æ h?Q+? h?B M`´i i`U+ iB T- M?QM; i`QM; ;B¼M; M|B +kM; F?¬M;

@ *?O h?-M i?S KQÌB #®M çQΦi HΦB +?B + ç-m H`pB + b) t`v` X o¬ b® M, K [m
M;WM; /MM; K +¬M; ?9i H`v i?-M HU+ i`QM; +?B + ç-m +O ?„M- +?mv M ?| i?“M
F?€+X *kM; pb M;mv M M?•M M`v- i?-M HU+ +ÁM b|i HΦB i`QM; +?B + ç-m +O
*?Q /M çQΦi HΦB +?B + ç-m- HU+ HQÈM; i?“i bU +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M +kM

@ J†+ /M i?•M i? #` +?B +„i- i?U+ HU+ +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M ç½ ;BªK çB
+kM; H` *?O h?-MX *?d +¬M +?Q ?„M çO i?ÌB ;B M- i?m MΦT HU+ HQÈM; ;B i +?|
M[F?¬B T?K+ HΦB i?U+ HU+ +O *?O h?-MX *ÁM i`QÊ+ K„i

:B¼M; çB m +O æ h?Q+? h?B M ç°i M?B M M; ?B K i9+,

@ h`i +ª i°+ M?•M h?€B \*´i?-M i?S+ F?¬M; i? M;QM; F i i?“M? i?U+ +?´i- iQ`M #
çQÊ+ ç†i +?•M ç M MÆB M`v5

@ *?O h?-M i?S KQÌB #®M i?•M i? imv i`M F?mv i- M?QM; w i?S+ +O *?O h?-M F
+| i? ç®B F?€M; çQÊ+X E?¬M; +¬M pã HU+ - +?d /U p`Q w i?S+ +QÌM; çΦB +kM;
M;QÌB +| +QÌM; ç°i ?-M i?S+ F?¬M; #^M; ?„MX >½v`ÌB çB5

o2M`b K†i ç'i- ç€K +QÌM; ;Bª i`QM; HÁM; FBM? ?½B F?¬M; i?¬BX J†B M; QÌB ç r
+O æ h?Q+? h?B M- i?“K +?Q +ÁM +| T?-M KΦM? ?ÆM +ª EB K h?-M S?QM; o•
*?Q h¬M +O h?€B *´X

@ *?O h?-M i?S KQÌB #®M H` B\ G`K i?-M iQ HÈM F?¬M; ç-m FB b Q\

@ h°+ M?•M +QÌM; çΦB M`v H` B\ ob b Q +?Q iWM; M; ?2 M|B i`QM; i°+ i HΦB +|

@ L?[M; i°+ M?•M +Q`M; ç¢B K†+ €Q #`Q ç2M M`v `®i+m°+ H` B\ h`QM; +m°+ +? H¢B F?¬M; ? M?bM i?'v #¼M ?¼\ L m M?Q +| #¼M ?¼; B M?"T- +| F?B M`Q F i[F?¬M;\

@ h'i +ª M?[M; i?S M`v `®i+m°+ H` ;b\

L?[M; +•m ?ÄB i`M M;"T i`QM; HÁM; K¼B M;Q`B- +€B M`v iB T M®B +€B FB X h' K„i ;B®M; M?Q K°i çQ`M bQÆM; KM /`v ç†+ F?¬M; i? tm i M- +?2 T?O i-K K„i K +?mv M tªv ` i`QÊ+ K„i `®i+m°+ H` ;b- M; v +ª ç€K M?•M i°+ h?€B *´ bBM? ` i¢ +ªK i?'v KÆ ??X L?QM; +?Q /M i`QM; HÁM; M;?B ?Q†+- æ h?Q+? h?B M pšM `ä M`v F?B M +?Q i'i +ª K¼B i?S ç m F?¬M; +ÁM T?S+ i¢TX

o2M `b K†i ç'i- ç€K +Q`M; ;Bª ?ÆB /Q /U- +m®B +MM; pšM [mv i ç`M? `9i HmBX * >ªB- ç€K "„+ >ªB iM ç² p` K°i b® Qi+ Q i?O iB K im pšM Î H¢B- M?QM; +kM; HmB p

h`QM; i-M; K•v i` M i`B + Q- \*´ om p` h?€M? :Bª i?2Q b m S?QM; o•M o¬ E} çSM; M|B +O æ h?Q+? h?B M ? B M;Q`B ç m M;?2 i?'v `ä`M;X

@ L?Q p"v +?ŠM; TªB o¬ E} +`M; ;†T M;mv ?B K ?ÆM b Q\ h`QM; ç-m v +?d +| K p - +ÁM +?Q ç M K°i T?¬M i`B m # M ç-mX L m M?Q H`B +O M;Q`B M`v H` i?"i- o¬ E} b) #` T?€ ?Ov- ç M H9+ ç| +¬M; HU+ +| K¢M? ç M ç•m +kM; p¬ /KM;X

:B[ç¬B H¬M; K`v +O h?€M? :Bª M?Q +| K°i çQ`M K•v ç2M # Q T?OX

e33X *?QÆM; Rd, "° h°+ h?O >° k

*´ om i`-K M;•K F?¬M; M|B- i`QM; ç¬B K„i p~M çK+ T?€i ` €M? b€M; K`m t M? bšK H M iB M; ,

@ *| H) +?Q +?„+X

@ >a\

h?€M? :Bª M;¢+ M?B M ?ÄBX

@ *ÁM M?È o¬ E} iWM; ç +`T ç M +?mv M ?„M ç°i M?B M ?bM? i?"M? EB K t€ HÊB h?€M? :Bª FBM? M;¢+,

@ o¬ E} pb Km®M HoM? M;° [mv i„+ +O FB K- i?¬M i?S+ ç½ T?•M i€M p`Q i`QM; p +O v p®M /Q M,M; HQÊM; iBM? i?¬M ç¢i ç M +U+ ?¢M ?bM? i?"M?- +?ŠM; H) b m p`Q p¬ b® F?¬M; ;B M +ÁM +| i? ;B[M;mv M\

@ VX

*´ om ;"i ç-m,

@ JÈB pW `²B- i /MM; #Q T?€T +O om i°+ [m M b€i #B M w i?S+ +O o¬ E} K°i · HÊB +O v pšM +ÁM M^K Î;B[ i`€MX hmv M|B H` i?¬M i?S+ ç½ T?•M i€M p`Q i`QM i?2Q i i?'v- i?¬M i?S+ p` M,M; HQÊM; iBM? i?¬M +O o¬ E} H¢B +| bU F?€+ #B iX p`Q ?`M; Ð° iBâM?

a m F?B iB +?ÈT HQÈi [m H" #!M; i®B +ÁM i®B ?ÆM bQ pÈB K" M ç KX hQ" M #
i`QM; #!M; i®B i m v i p¼M; - i`QM; ç! +ÁM +! K°i çQ" M F?Q iS+ M; m v +Æ M? M? +? !M

eNyX *?QÆM; Rd, "° h°+ h?O >° 9

@ J m HmB H¢B5

h`QM; #!M; i®B F?¬M; #B i H" M; Q`B M"Q ?ûi HÈM K°i iB M; çB M +m²M; X L; v F?
i`"M b'K` M -K -K HB M iW M; v ;B[J pU+ +m²M +m°M i`m v M p #®M T?QÆM; X

ó•K5ô

h`lB ç'i >m v M >Q" M; X ok i`K >²M; >Q M; X J°i iB M; M' K¢M? M?Q p k i`K bÆ F?
M; ¢iX

o2M `b J pU+- K¢M? M?Q ç€K M; Q`B *´ om- h?€M? :Bª- i`QÎM; H½Q "„+ >ªB p" „
+® bS+ +?¢v` # M M; Q`BX L; v F?B #¼M ?¼ +?¢v F?ÄB- K°i /ÁM; MQÈ+ K" m t€
+m®M [m MÆB K¼B M; Q`B pW çSM; X LÆB /ÁM; MQÈ+ K" m t€K K M? K¬M; FB +
#®+ H M K°i KªM; F? !B t M? HÈM X

S?Q b m M?[M; #!M; ç2M +?¢v i`®M` # M M; Q`B- +ª J pU+ ç m #` K°i KªM; K
J•v ç2M M?Q +€M? +?BK`k tm®M; M; v K†i ç'i- # M i`QM; +! p¢M iB bûi #„M` #¢
+O iB +?ÈT- +! i? i?'v çQÈ+ K°i #!M; ç2M i` M ç-m +! H¬M; - KQ`B #®M +?B + M
/`v ç†+ M?Q M; U ?Q M; H Q M? M?- K°i çQ`M; i? M?Q +? i`2 t¬M; p T?Q iÁ
#!M; K iQ HÈM ç-m ; -M çKM; i`lB çB [m - F?¬M; i?S ; b +! i? i²M i¢B çQÈ+X S?
+O *?O h?-M i?S KQ`B #®M pšM M?Q +k +„K p`Q i`QM; M; ¼M M9B iQ HÈM p„i M;
H`K M´B #°i- M; v +ª M; ¼M M9B iQ HÈM FB +kM; i`Î M M p¬ +MM; F€ /`X

Í # M FB - i` M M; Q`B æ h?Q+? h?B M +kM; tªv` #B M ?! X a m K°i iB M; ?ûi H
F m H M` ,M; `„+ - i?•M i? M? M? +? !M; T?bM? HÈM ç M K'v i`, K i`QÈM; KÈB M; W
i?•M ç½ bÈK`€+? i M- æ h?Q+? h?B M ç i`-M i?•M i` M- # M M; Q`B i?•M M´B H
K°i T?Q iQÈM; FBK + M; i`ÈM K„i çSM; i`QM; #B M F? !B- K†i M; Q`B HÈT / M?Q T
H¢M? H" T HÁ2X

*ªK M?"M çQÈ+ F?Q iS+ +O æ h?Q+? h?B M ÎT?Q b m #B M ?! - K°i i M i`QÎM;
ç-m H¢B HB + M?bM K°i +€B- i?-M b„+ F?¬M; F?ÄB #B M ç´B, óJ h?-M #B M5ô

@ > 5

æ-m ç°B i`lB +?•M ç¢T ç'i- æ h?Q+? h?B M ?ûi HÈM K°i iB M; - ç²M; i?lB ç€M?
#!M; ç2M /Q #!M; K b m M; Q`B \*?O h?-M i?S KQ`B #®M i` M K†i ç'i /B M bBM?`

ó•K5ô

h¢B i`mM; QÆM; J pU+- F?¬M; ;B M #€M FQM? ?ÆM M; "M i`QÈM; -K -K M´ i m M; -
t€K iQ HÈM p„i M; M; ;B[i`lB ç'i- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; M; WM; HÈM H MX

ó_„+`„+5ô

h`QM; iB M; p M; ` ,M; `„+ - T?Q /QÈB [mª + -m K" m t€K- M?[M; p i M Si F?¬M; #B i
`b J pU+X hW # -m i`lB M?bM tm®M; - i` M KªM? ç'i M"v ;B®M; M?Q K¼+ H M K°i
ç2M iQ HÈM M?Q K¢M; M? M #ÁF?„T +ª J pU+ FB +?QM? H" /•v H2Q +O ;®+ +•v
ç'i- ?bM? + -m ç M; M? M? +? !M; HÈM H M- ?ÆM M[F?¬M; M; WM; +?m v M ç°M;
+•v F€ H¢ M"v X

ó•K -K -K5ô

hB M; M' HÈM HB M KB M F?¬M; /SiX h¢B i`mM; i•K J pU+- [m<sup>a</sup> + -m K`m t€K + Q
M' imM; - FbM? F?Q +| iQM? ,M KÁM #„M` F?„T MÆBX h`QM; #KB KM K M? K¬M; -
H M F?¬M; M?Q iB +?ÈT- ;B®M; M?Q ;B Q HQM; [m'M p`Q M? m- F?¬M; M; WM;
i`mM; X h`QM; M?€v K„i ? B M; QÌB ç½ #B M K'i i` M K•v ç2MX h¢B T?QÆM; ç¬M; .
p9i i" M K•v p„i M; M; ;B[i`ìB ç'i- i?•M i? +O \*?O h?¬M i?S KQÌB #®M +„K p`Q #
iW H9+ M`Q ç½ #B M K'i F?¬M; imM; iQ+?X

h` M #-m i`ìB- iB M; M' HÈM pšM M?Q +k HB M KB M F?¬M; /SiX a|M; +?'M ç°
F?mv2eR+? i€M` F?„T pMM; ç'i J pU+X J†i ç'i HB M iK+`mM; +?mv M- +?'M ç°
*`X

óE2M;5ô

J pU+ ç½ ?| i?`M? K°i #B M F?|B KÌK`iX h`QM; #B M F?|B /`v ç†+ +| iQM? ,M KÁ
FB K K`m i`„M; #¶M; MÎ`° i`QM; i`ìB ç'iX .QÈB ?ÆB F?|B HQÈM HÌH`K M`B #`i-
iÄ` i?€M? F?B i p` /²B /`QX " M i`QM; ?Q b2M FB K`ä``M; H` h?€B \*` EB K h?
T?QM; ç° i? M? i?Q€iX

h¢B F?m pU+ M; mv ?B K M`v- +kM; +?d +| ?„M H` F?¬M; ? 2 M; ¢B €T HU+ iBM? i
KQÌB #®M- +MM; pÈB ^aM? ?QÎM; +O b|M; F?Q M' imM; /Q æ h?Q+? h?B M p` *?
ç'm bBM? ` X h'i +<sup>a</sup> b|M; F?Q M' imM; ç m #` ?„M M; ,M +€+? # M M; Q`B i?•M i? X

S?QM; o•M o¬E} +S çSM; ;B[?Q b2M FB K iQ HÈM M?Q p`v- i?šM i?Ì M; ~M; ç-
#m²M M?bM +?,K +?9 p`Q i`"M +?B M FBM? i?B M i` M #-m i`ìBX " M i`QM; ?Q
EB K æ^aK M?Q iÆ M? M M? M? +?|M; [m H¢B- iB M; FB K QM; QM; p M; i" M K•v t

h` M #-m i`ìB- M?[M; Hm²M; i?¬M i?S+ HQÈi [m ?Q b2M FB K ç m`i FQM? T?K+
+?B `ä i?U+ HU+ +O +QÎM; ;B<sup>a</sup> h?€B \*`- ?B M H M`ä``M; i`QÈ+ K„i K¼B M; QÌB X
;BÌ M; QÌB +| i? t2M p`Q i`"M +?B M M`v- ;B9T æ h?Q+? h?B M K°i i v +kM; +?d +
*?Q /M i`QM; HÁM; ç€K M; QÌB h?€B \*` +?ì çÈB` b Q- S?QM; o•M o¬E} i v €Q T?`
#B m iB M? M?bM +?,K +?9 p`Q i`"M ç'm i`QM; ?Q F?¬M; X

v i?S+ T?•M i€M p`Q i`QM; ?`M; id F?¬M; ;B MX L; Q¢B i`W S?QM; o•M o¬E} i?b 2
F?¬M; i? ?B m`ä T?QÆM; i?S+ T?•M HB i w i?S+ p` ?`M; H•K F?¬M; ;B M M`v`

h€+ /KM; ?mv M /B m M?`i +O v LB K EB K h? ç¢B T?€T +?QM? H` M, M; HU+ bmv
/B M- S?QM; o•M o¬E} +| i? ;B®M; M?Q K°i M; QÌB çSM; t2K- ?ÆM M[+ÁM +| i?
?m®M; bmv /B M i`QM; #B M w i?S+X "<sup>a</sup>M M; ½ w i?S+ +?QM? H` M, M; HU+ bmv /B
o•M o¬E} çB p`Q ?`M; id F?¬M; ;B M pšM HQm H¢B i`QM; +Æ i? - ?ÆM M[+ÁM +
;¼B M! H` #^aM M, M; X

E?B w i?S+ +O S?QM; o•M o¬E} /B M bBM? p`Q i`QM; ?`M; id i`QM; F?¬M; ;B M-
pšM iB M ?`M? M?Q +kX æ¢Q +O HBM? ?²M ?mv M /B m F?| ;B^aB i?Q+?- bU ^aQ /E
M; ½ w i?S+ ? v #^aM M, M; M`vX Í K°i b® K†i- #^aM M, M; ç½ M®B HB M iBM? i?¬M p
M; ?B M +Sm ç¢Q +O HBM? ?²M i`QM; i?ÌB ;B M /`B ç`M; çÆM; - iBM? i?¬M; M?Q
[m M b€i çQÈ+ M?[M; i?S M`vX

E?B æ h?Q+? h?B M p` \*?O h?¬M i?S KQÌB #®M +?B M ç'm F`+? HB i- T?Q /QÈ
i`€M S?QM; o•M o¬E} K°i +?9i- M, M; HQÈM; w i?S+ K` S?QM; o•M o¬E} HQm H¢
?Q`M i?B M K°i M?B K pK bmv /B M +O ?„M i?" i H•m i`QÈ+ ç•vX

J°i ?Q K°i i? ;BÈB- K°i +•v K°i #² ç X h`QM; çB K M?Ä p¬ ?¢M M`v H¢B ~M +?S
K M? K¬M; p` FBM? F?OM; X L; v +^a S?QM; o•M o¬E} +kM; +?Q iWM; +?9 w iÈB-
`^M; ç°i M?B M bBM? ` H¢B T?K i?m°+ p`Q K°i çB K FB X L, M; HQÈM; iBM? i?¬M
#^aM M, M; `i M?Ä M`v i`mv M p`Q i`QM; EB K t€ HÈB- F?¬M; M; WM; i?'K M?m-M-
?„M- F?B M +?Q M! ç¢i ç M ?Q`M K„X

h`QM; çB K #<sup>a</sup>M M, M; M`v pšM Hm¬M iB M ?`M? K°i M?B K pK ç½ #` S?QM; o•M o
/B M w i?S+ +O *?O h?¬MX

*?B M æ i?m i?"T h?€B *´ +Ym çdM?- HÊB /KM; +Ym iBM? +QÌM; ?"M? T?€ pÐ [m
çQ HBM? ?²M +O *?B M S?B` M;Q" B- ç`M? H"K +?Q M" M; b®M; H¢B- M?QM; F
ç°M; T?€ pÐ [m®+ ç° +O GBM? >²M *?B *?O ç½ /šM ç M bU i`a i?M +O GBM? >²M
*?O h?-M i`U+ iB T ;B€M; tm®M; h?€B *´X G-M ç! S?QM; o•M o¬ E} ç½ /MM; M,M
ç #„i +?QÊ+ / Q ç°M; w MB K +O GBM? >²M *?B *?O- iW ç! i`€M? F?ÄB FB T M¢M

"aM i?•M S?QM; o•M o¬ E} p®M im Hmv M +¬M; T?€T w MB K ç†+ #B i i`QM; pä ç
T?ÄM; H¢B H" F M„K ;B[HBM? ?²M i`QM; b® ? B KQÆB #®M *?O h?-MX .MM; ç
T?ÄM; / Q ç°M; w MB K +O GBM? >²M *?B *?O b) bBM?` ?"m [mª; b- çB K M"v M
+kM; F?¬M; `äX h?S /mv M?'i +! i? t€+ ç`M? H" EB K t€ HÊB K" S?QM; o•M o¬ E}
HU+ MûM iÊB +U+ çB K ?bM? i?"M? p®M F?¬M; ? çÆM; BªM M?Q ?„M iQÎM; iQÊM

aU +QÌM; ç¢B +O *?O h?-M pQÊi t iQÎM; iQÊM; +O M; QÌB T?"KX oÈB M,M; HU
/B M / Q ç°M; HBM? ?²M +O *?O h?-M i?b F?¬M; i? K°i i?ÌB MY F?„+ H" +! çQ
i`QM; i?ÌB ;B M /"B ç^M; çÆM; - i?"M? [mª i?m ?Qç+? +! i? b) +U+ F€ ?¢M +?X
S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; i?'v +! iB M i`B M M M ç½ [m M K'i M!- M?QM; M?B K p
çQÊ+ #ªM M,M; iB M ?"M?X

*?O h?-M i?S KQÌB #®M K†+ /M H" *?O h?-M- M?QM; #ÎB pb M; O b v i`QM; i?ÌB
i? K i€+ /KM; +O #bM? ?"M? T?€T i„+ - +MM; pÈB #° i° + i?O ?° h?€B *´ F?¬M; M; V
i?-M HU+ +O ?„M- F?B M +?Q i?U+ HU+ +O ?„M ç½ i?'T ?ÆM M?B m bQ pÈB H9-
;B!- M,M; HU+ +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M pšM +?d H" pQÊi [m +'T #"+ +O i'i +
i`QM; pk i`K- pšM +ÁM FûK t i`bM? ç° +O *?O h?-M #bM? i?QÌM; X

"aM M,M; +O S?QM; o•M o¬ E} ç½ iB T M?"M [mv M [mªM Hw i?•M i? X h`QM; ?Q
ç M ? B # M ;B Q +?B M /B M bBM?` HB M iK+ /mM; M?"T p"Q i`QM; ç-m ?„MX
KQÌB #®M H¢B F?¬M; M; WM; i?¬M; [m EB K t€ HÊB- i`mv M p"Q i`QM; çB K #ªM
HÊB +O ?„MX

ó•K5ô

ó•K5ô

ó•K5ô

o"Q ;B! T?9i M"v- bU +?9 w +O K¼B M; QÌB ç m i"Ti`mM; p"Q æ h?Q+? h?B M p
i`QM; ?Q F?¬M; - M?Q ;B Q HQM; [m H¢B ;B[ i`ÌB ç'i- [m M? M; QÌB €M? +?ÈT b
?½B +ªK i?€M pb HU+ HQÊM; F?¬M; T?ªB +O M; QÌB /Q ? B # M i?B i`B M` X E
;B[i`€M S?QM; o•M o¬ E} ç°i M?B M M?ªv H M K'v +€BX h?2Q b m ç¬M; çªQ iBM
#®M i" M p"Q- i`QM; çB K #ªM M; ½ w i?S+ T?Q /QÈB EB K t€ HÊB- bmv /B M p
>²M *?B *?O ç½ `i H•m F?¬M; +! iB M i`B M ;b HÈM- H9+ M"v ;B®M; M?Q #` i?S
i®+X " M i`QM; F?¬M; ;B M w i?S+ i?"i HÈM ç°i M?B M /B M bBM?` p¬ b® ?Q p
M; ?o F?! ?B mX L? [M; ?Q p, M FB F?¬M; M; WM; #B MªQ [m H¢B i`QM; F?¬M;

ó•K -K -K5ô

:B[K•v ç2M /"v ç†+ [m M? [m~M i` M F?m pU+ - æ h?Q+? h?B M ?! i?•M + Q F?Q
h?-M i?S KQÌB #®M F?¬M; M; WM; +¬M; FQ+?X h` M M; QÌB #¼M ?¼ HB M iK+ ?B
ç2M M?€M?X a m F?B /mM; ?ÈT w i?S+ +?B M ç'm +O HBM? ?²M i" €+ - *?O h?-M
?B M` i?U+ HU+ +QÌM; ç¢BX Zm M? M; QÌB ?„M pšM Hm¬M i" M M; "T / Q ç°M; i
?„M çB [m ?Q F?¬M; ç m M' imM; - T?•M ;BªB p" +?¬M pMBX h` M #-m i`ÌB b„K bû
[m K•v ç2MX hQ" M #° J pU+ ç½ ?! i?"M? K°i #B M F?! B K! K'i- # M /QÈB H" K†i
MSi iQ HÈM BM b•m p"Q i`QM; HÁM; ç'iX L; Q¢B i`W /QÈB +?•M S?QM; o•M o¬ E}-
?! i?"M? K°i pMM; hm G æ` L; K+X h`QM; ?Q F?¬M; i?dM? i?QªM; H¢B ?B M`
p" M9B #, M; X Í T?Q t - ç€K M?•M i°+ h?€B *´ M?bM i?'v ç m FBM? ?½B`mM bÊX

eNRX *?QÆM; Rd, "° h°+ h?O >° 8

h¢B i•v #„+ J :BÈBX

h•K J çSM; # M +¢M? *Ymli ç"MX æ®B /B M H" M æS+ GB i ç½ ?B M ` ?bM? i?
€+ K b m HQM; /MM; bS+ pQÆM /"B- i`QM; K„i ç-v +ªM? ;B€+X a m F?B *?O h?
#B M K'i F?ÄB MÆB M"v- w i?S+ +O ? B M;QÌB ç m i`Î p pÈB #ªM i? X

@ a Q M;QÆB H¢B tm'i ?B M Î ç•v\

M æS+ GB i M?bM +?^K +?^K p"Q h•K J - ? B +QM M;QÆB i`QM; ?®+ K„i M? M?
K„i M?Q p- w HQÈi [m ç€K *Ymli +?B M bo # M M;Q" B *Ymli ç"MX

@ M æS+ GB i- Km®M /MM; ç€K +?B M bo `€+ `QÎB FB +O M;QÆB H"K iB m ? Q
iQÎM;5 >" ?"- >'T hBM? ç¢B T?€T +O #ªM i¼ ç½ ç¢i ç M i-M; i?S +?QMX L m H"
,M KÁM +O M;QÆB +ÁM F?B M i 2 M;¢B p" B T?-M- M?QM; #•v ;BÌ- M;QÆB T?€
+?'i /BM? /QÐM; +?Q #ªM i¼ i?-BX

h•K J H"TiS+ M?bM i?'m i•K iQ +O M æS+ GB iX

> B M;QÌB M"v- K°i M;QÌB H" M?` pQÆM; iY +O pQÆM; i`B m J æ >Q" M; i`QÈ+
+O pQÆM; i`B m KÈB i`¶B /"vX > B M;QÌB ç½ iWM; M;?2 M|B ç M M? m- M?QM; ç
ç®B K†iX >ÆM M[+ÁM /QÈB ibM? ?m®M; ;B[i`€M ? B M;QÌB ç m +| Fw iU /Q *?C
M| H" #¼M ?¼ b m M"v b) ?-m ?¢ +MM; K°i +?O M?•MX "'i Hm" M i`QM; HÁM; ? B
p"Q ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i- F?ª M,M; t'm M?'i H" ? B M;QÌB ç½ +?„+ +?„M i`Î i?"M
KQÌB #®MX *| +•m H" óK°i M9B F?-M; i? +?S ? B ?´ô- +?Q /M iW T?QÆM; /B M
ç m H" HU +?¼M i®i M?'iX

J†+ /M a€i GK+ K [mv i ç½ im Hmv M ç M i-M; i?S # - i?"M? iUm i?-M +€+? +O a
ç®B K†i pÈB +?O M?•M +O a€i GK+ K [mv i H" *?O h?-M i?S KQÌB #®M- h•K J +
T?ªM F?€M; M"QX

óJ°i çÌB M? KBM?- iQM? iQ€M K¼B i?S- F?-M; M;Ì H¢B #` i?m i`QM; i v F F?€+
?"MX *?Q /M ?„M +| i?-M; KBM? p" +QÌM; ç¢B ç M ç•m- +kM; F?-M; M;Ì çQÈ+ a€i
+?B M ;B€T K" *?O h?-M i?S KQÌB #®M pSi #Ä i¢B J :BÈBX

*ªM? ;BÈB + Q M?'i +O a€i GK+ K [mv i +?QM? H" M„K ;B[b€i HK+ T?€T i„+ - i`Î
.QÈB ibM? ?m®M; M"v- HU+ HQÈM; ;B i +?| + i`QM; pk i`K b) F?-M; M;WM; ?°B iK
HQÈM; ;B i +?| + - M;QÌB im Hmv M a€i GK+ K [mv i +| + Q ç M ç•m +kM; F?-M; i?
M M K-M K + -M; M"v H" *?O h?-M i?S KQÌB #®MX Í +?¶ æ h?Q +? h?B M- h•K J
HQÈM; F?€+ +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M +?QM? H" F?®M; +? HU+ HQÈM; ;B i +
ç½ ?B m ` i'i +ªX

*?O h?-M i?S KQÌB #®M pSi #Ä +?B M ;B€T i¢B J :BÈB ?B M M?B M H" K°i T?-
p"Q a€i GK+ K [mv i p" a€i GK+ +?B M ;B€T- *?O h?-M i?S KQÌB #®M ç½ i¢Q ` i
a€i GK+ - +kM; i¢Q ` M?[M; M;QÌB i?W F a€i GK+ +?B M ;B€TX \*?QM? pb i`mv M
ç½ ;B€M iB Ti?9+ ç~v KS+ ç° ;B i +?| + i¢B J :BÈB- K" M?[M; +m°+ ;B i +?| + `°M;
+ 'T +?'i /BM? /QÐM; +?Q +?O M?•M a€i GK+ - `9i M; „M i?ÌB ;B M + -M i?B i ç ?„M
+O a€i GK+ +?B M ;B€T H" K°i •K KQm- M?QM; a€i GK+ K [mv i F?„+ i` M a€i GK

*?QM? pb ç½ ?B m `ä #Q K"i ~M; B'm T?Q b m a€i GK+ +?B M ;B€T p" a€i GK+ K
a€i GK+ K°i i?ÌB ?QM; i?"M? H" h?€T L h?€+ hQ- pb K°M; iQÎM; i?"M? i?-M M M
KbM?- +?mv M i•K +? i¢Q K°i +?B +Kk; B€T T?M ?ÉT pÈB a€i GK+ +?B M ;B€T- ?
?bM? i?€B #B M ?| X a m ç| ?„M H¢B /MM; M,M; HU+ HÈM t| çB F?Q HBM? +O a
i?"M? F?Q HBM? ~M i?•M i`QM; ç|X æ•v KÈB H" M;mv M M?•M i?"i bU F?B M +?Q
?QM; i?"M? #` ?Ov /B iX

h?€T L h?€+ hQ ?| i?•M i?"M? F?Q HBM? ~M p"Q i`QM; a€i GK+ +?B M ;B€T- M;Q
+O M;QÌB i?W F a€i GK+ +?B M ;B€T- +ÁM F?®M; +? çQÈ+ p" M K M? +O M?[M
F?€+X hW b m h?€T L h?€+ hQ- i`QM; M?[M; M;QÌB i?W F a€i GK+ +?B M ;B€T

;BÈB a€i GK+ *?B *?O- +| i? H" F?B i?"M? iUm a€i GK+ *?B *?O ç°i M?B M +? i ç
a€i GK+ *?B *?O H¢B #` h?€T L h?€+ hQ i€+? a€i GK+ +?B M ;B€T` - b m ç| iU K
H" #` ? „M /šM iÈB i`QÈ+ K†i > „+ •K Zm•M *?O- b m ç| ç°i M?B M #Ä [m M;QìB i?V
K°i KbM? i`®M F?ÄB- F?B M +?Q ç®B T?QÆM; #` > „+ •K Zm•M *?O ;B i +? i- K" #
#` iB i H°` X

L m F?¬M; T?ªB M æS+ GB i ç°i M?B M i bK çO #®M KªM? ;B'v / / - i?S K" *?O h
HQM H¢B +€+ MÆB J :BÈB i`QÈ+ #` +?Q i?¬M T?QM; 'M- M|B F?¬M; +?WM; h?€
F?¬M; M;WM; ?'T i?m b€i HK+ K F?Q iW M?[M; M;QìB i?W F a€i GK+ +?B M ;B
ç M +ªM? ;BÈB a€i GK+ *?O h?¬MX L?QM; h?€T L h?€+ hQ iQM? ? i K¼B i?S- H
?B M K°i i M h•K J HB m HoM?- F?¬M; FB M; M i?S ;bX > „M +kM; F?¬M; iQM? ç
#®M b®M; H¢B i`QÈ+ i?ìB ?¢MX E i [mª H" \*?O h?¬M i?S KQìB #®M /U p`Q bU F
+?B M ;B€T M`v- i`B m ?²B h?€T L h?€+ hQ pšM Hm¬M H†M; H) im Hmv M b m F
+MM; pÈB +?B M ;B€T ç M MÆB M`vX a m F?B T?€i ?B M +| çB K F?¬M; T?M ?ÈT
F?¬M; M|B HìB M`Q- H"TiS+ t| çB /'m 'M HBM? ?²M +O h?€T L h?€+ hQ K°i +€
+?B M ;B€T +kM; +?QM? H" K°i T?¬M F?€+ +O +?B M ;B€T /Q *?O h?¬M i?S KQì

h`QÈ+ F?B #` +€+ *?O h?¬M T?QM; 'M- *?O h?¬M i?S KQìB ç½ MûK +?B + Kk ;B€
#` sB oQm çQç i çQÈ+ - +m®B +MM; F?B M +?Q K iQM? +O v #°+ T?€iX .U p`Q
çQÈ+ i`ìB Qm €B- +¬M; T?€T bB m imv i- sB oQm +?B M ;B€T iW i`ìB `ÆB tm®M;
+m®B +MM; sB oQm ç½ i?"M? iUm / M? ?B m K i¬M- +kM; ç½ i¢Q M M i?ìB ç¢B ç

h`QM; H9+ h•K J ç M; bmv M; ?o K¼B +?mv M- K°i Hm²M; b|M; w i?S+ +QìM; ç¢B
i¬M; ?Q F?¬M; - tmv M [m #-m i`ìB i•v # „+ J :BÈB- p M; H M i`QM; #B M w i?S+
i?S +m®B +MM; K" H½Q T?m i†M; +?Q M; QÆB- ?½v +~M i?"M HoM? M; °X æ•v +?C
pU+ +O M; QÆB +| i? bÎ ?[m- +?d H" iB m iY M; QÆB [m€ M; m /®i F?¬M; #B i +€+

h•K J i?'i FBM?- ;¬M M?Q # "i i?®i H M, óæ h?Q+? h?B M5ô

ó>" ?"- +| M; ?B p'M ;b i?b b m M`v ?½v iU KbM? i bK +•m i`ª HìBX "•v ;Bì M; QÆB ?
HQ H „M; ç M i M M?½B +QM K i°+ # M +¢M? M; QÆB- HÀM; M; ?B M; ì +O ? „M [m€

h`QM; HÀM; h•K J ç-v M; ?B ?Q†+X v i?S+ +O æ h?Q+? h?B M K†+ /M `i +QìM;
i?QÆM; F?¬M; M? - ?ÆM M[/QìM; M?Q p i i?QÆM; +O i?¬M i?S+ M`v +ÁM î i`Q
M`Q +| i? H" K i M #B M i?€B M`v #` i?QÆM; \

_ 'i M? M? M; ?B ?Q†+ +O h•K J ç½ çQÈ+ ;BªB ç€TX h`QM; ç-m F m HÈM K°i iB
#B M i?€B K M? K¬M; M?Q b Q +QìM; ?"M? M®B HB M pÈB w i?S+ +O h•K J X a
?B M KbM? ;B®M; M?Q K°i HBM? ?²M i`M F?mv i- i`QÈ+ K „i H" K°i F?¬M; ;B M F
i?¬M BM p`Q i`QM; K „i- mv i? M; "T i`ìB M?Q Km®M ?Q`M iQ`M ?Ov /B i i`i +ªX "i M
i v M?' + +?•M ç m +| mv HU+ ?Ov /B i i`ìB ç'i-iWM; KªM; HÈM ?Q F?¬M; "Q`Q `€+

?d pW M?bM- h•K J F?¬M; F?ÄB bÊ ç M ?²M # v ` M; Q`B, ó?O h?¬M i?S KQìB

h`QM; H9+ h•K J ç M; FBM? bÊ- H¢B T?€i ?B M KbM? F?¬M; ? Mû i`€M?- i`U+
i?S KQìB #®MX

óhB m iY- M; QÆB +?d bÎ ?[m i-K K „i +O i K" i?¬BX E?¬M; +-M HQ H „M; - pÈB +Q
;Bì p®M F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O *?O h?¬M i?S KQìB #®MXô :B¼M; M|B +O
h•K J H9+ M`v KÈB T?€i ?B M- K†+ /M bÎ ?[m i-K K „i- i?¬M i?S+ +ªK ;B€+ p`iBM
h?Q+? h?B M- M?QM; ? „M +kM; +?d +| i? HšM; H†M; b „K p B K°i M; QìB çSM; t2
i`"M +?B M M`vX

*?d i`QM; M?€v K „i- æ h?Q+? h?B M i?B i`B M óJ h?¬M #B Mô p` *?O h?¬M i?S
+` K°i H¬M M[ X hWM; KªM; HÈM €M? +?ÈT b€M; M; ìB # „M ` M; Q`BX

ó•K5ô

"®M i v +?¢K M? m- M,M; HQÈM; #|M; i®B çB M +m²M; i`"M ` - tû `€+? #-m i`ìBX

h`QM; ?Q F?¬M;- h?€M? :B<sup>a</sup> p` *´ om çSM; +MM; M? m- [m M? M; Q`B #¼M ?¼H` HÁ2 M?Q +| M?Q F?¬M; X æ•v H` #Q T?€T om i°+ /Q \*´ om i?B i`B M` - +| i? M; M K½M? HB i +O \*?O h?¬M i?S KQ`B #®MX

@ æ h?Q+? h?B M [m^a F?¬M; ?´ H` ç M?´i + Q i?O +O M?•M i°+ h?€B \*´X \*?Q / i?€M? i?9- HU+ +?B M ç´m K` v i? ?B M` +kM; +U+ F€ FBM? M; Q`BX

h?€M? :B^a +^aK F?€B M`B,

@ h?U+ HU+ +O *?O h?¬M i?S KQ`B #®M `ä`M; T?ªB + Q ?ÆM v K´v #"+- M?QM J†+ /M im Hmv M T?€T i?m"i- M?QM; i`ªB [m i?`B ç¢B ç2M i®B T?€T pã i` M? ç´m ?B m #B ip pã ç¢Q +kM; F?¬M; ? FûK ?ÆM bQ +€+ pã ;BªX

@ æ h?Q+? h?B M F?¬M; +-K +U çQÊ+ # Q H•m M[X L,M; HQÊM; iBM? i?¬M +C F?¬M; ç¢i ç M +´T #"+ +O *?O h?¬MX "•v ;B`v +?d H` ç M; /®+ ? i bBM? K M? H h?¬M i?S KQ`B #®MX

•M? K„i [mûi [m #|M; /€M; S?QM; o•M o¬E}- i`QM; HÁM; \*´ om HQ H„M; bmv M; ? b v- F?B i?QÆM; i? +?Q H`M? imv i ç®B F?¬M; i? ` M; Q`B- M m F?¬M; F K` + +?d H` K°i *?O h?¬M i?S KQ`B #®M- K` H` K°i ç€K Zm M; •K +?Q i?¬M K†i M`Q + *?O h?¬MX >B M ;B` +?d ?B p¼M; o¬E} +| i? ` i v i?¬BXô

J†+ /M M; ?o M?Q p"v- M?QM; *´ om +kM; ?B m çQÊ+- M m M?Q H-M M`v S?QM; o +O FB Kô i?`M? +¬M; - i?¬M i?S +iQ`M #° i`Î p +Æ i? - /U p`Q HU+ HQÊM; iBM? M`B ç M +?mv M M?9M; i v p`Q i`"M +?B M M`v- M; v +<sup>a</sup> +?QM? /B M ;B Q ç´m pÊB F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? X L?QM; ?B M ;B` i`QM; i?•M i? S?QM; o•M o¬E} +?d + ?Q`M iQ`M /U p`Q K°i HQ¢B #ªM M,M; +?B M ç´m çSM; Î MÆB M`v- +,M #ªM F?¬M ?B p¼M; HÊM M?Q p"vX

h?€M? :B^a ;"i ç-m K°i +€B- i`-K M; •K M`B,

@ oä +¬M; +O æ h?Q+? h?B M `i ç,+ #B i oä +¬M; +O #° i°+ i?O ?° /Q`M; M?Q h?¬M i?S KQ`B #®MX L;`B +| M?bM i?´v F?¬M; - H9+ # M ç-m æ h?Q+? h?B M +Á ç H`M i`€M? +¬M; FQ+? +O *?O h?¬M i?S KQ`B #®M- M?QM; ?B M ;B` v ç½ +| i ç®B T?QÆM; X >ÆM M[+`M; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; - HU+ HQÊM; K` v ç€M? ` - M ç; ?ŠM H` i?¬M HU+X

*´ om #B M b„+,

@ L;`B M`B H`

@ E?¬M; b B- i?¬M HU+ /Q æ h?Q+? h?B M ç€M? ` p®M H` i?¬M HU+ +O *?O h?

•M? K„i [mûi [m +?B + ç-m +O *?O h?¬M i?S KQ`B #®M- h?€M? :B<sup>a</sup> iB TiK+ M`B

@ >B M ;B` K¼B +?mv M ç½ b€M; iÄX >`M; id M,K M v- #° i°+ i?O ?° pŠM Hm¬M /M iB m ? Q +?B + ç-m +O *?O h?¬M i?S KQ`B #®M #` i`´M €T Î ç•vX \*¬M; T?€T +O b€M; i¢Q ` pb KK+ çQ+? H`K iB m ? Q i?¬M HU+ i`QM; +?B + ç-m +O *?O h?¬M [m ?„+ €K i?¬M HU+ i?´K M?m-M i`QM; i?`B ;B M /`B ç^M; çÆM; - M;`B F?¬M; +^a ?„+ €K i?¬M HU+ i?m°+ p *?O h?¬M i?S KQ`B #®M ç®B pÊB #¼M ?„M F?¬M; HÈ F?€+ b Q\ æ h?Q+? h?B M H` ç M?´i + Q i?O +O #° i°+ i?O ?°- ç½ ç¢i iÈB KS+ ç ?„+ €K i?¬M HU+ *?ŠM; i`€+? bQ i¬M H¢B FQM? M v M?Q p"vX

eNkX *?QÆM; Rd, "° h°+ h?O >° e

*?O h?–M i?S KQÌB #®M ç½ +| /'m ?B m M!M; M^avX oÈB ç` p` i–M bMM; H` M; QÌB ç'm /•v /Q pÈB K°i +QM M; QÌB H•m M?Q p"v- ç®B pÈB ?„M H` K°i bU M?K+ M?½ `i /QÌM; M?Q H` +?mv M /MM; ç F?„+ +? KbM?– +`M; H`K +?Q ?„M p– +MM; iS+ ;B` HU+ K°i +?B m ç€M? +? i ç®B T?QÆM; – M?QM; ?„M +| i? +<sup>a</sup>K; B€+ çQÊ+ i`QM; M; "T HU+ HQÊM; #bM? ?`M? K½M? HB iX >„M p®M ç½ +?`m F?` pÈB #bM? ?`M? M; çBX >ÆM M[F?–M; #B i pb b Q- ?„M +^aK; B€+ çQÊ+ bS+ +?B M ç'm +O KbM v m `i M?B mX \*`M; F?B M ?„M FB M; F` H` HU+ HQÊM; #bM? ?`M? i`QM; F?–M; +?O ç°M; `i KçM?X L m M?Q ?B M ` +?•M i?•M +O *?O h?–M- ?„M ?Q`M iQ`M i +?B m ç€M? +? i ç®B T?QÆM; – M?QM; b m ç| `i +| i? b) #` T?QM; 'M i`QM; i?ÌB i?ÌB ?„M H•K p`Q i`QM; K°i iB M? i? F?| F?, M- i•K iB M? +kM; +`M; H9+ +`M; M!M;

.QÈB iB M? ?m®M; M`v- \*?O h?–M i?S KQÌB #®M +ÁM +| K°i HU +?¼M F?€+– ç| H h?€B \*`X L?QM; bU FB m M; çQ +O K°i *?O h?–M F?B M +?Q ?„M i m v i ç®B F?–M K†i K°i +QM M; QÌBX æ²M; i?ÌB F?–M; ;B M [m v i„+ i` M M; QÌB ç®B T?QÆM; / Q +?Q ?„M ?B m çQÊ+– [m v i ç`M? M`v +?Q +?„+ ç½ +| ?B m [m^aX

@ :`Q5

aU #U+ #°B +U+ ç° F?B M *?O h?–M i?S KQÌB #®M M; ~M; ç–m ;–K H M K°i iB M; ç ;ÊM K`m t€K iW i`QM; +Æ i? ?„M H M ` F?„T MÆBX LÆB b!M; ;ÊM K`m t€K çB [i pKM T?€i ` iB M; ``Q ``QX

J°i #!M; ç2M M?Q€M; H M- i?•M ?bM? æ h?Q+? h?B M ?B M ` – p K†i M; ?B K i`½ ` – +?`K `½B ç~v iÈB i`QÊ+ M; QÌBX S?Q i`QÊ+ M, K M; !M i v- ?Q F?–M; #¶M; /"T pÁM; b!M; ;ÊM K`m t€K FB çB [m H`M MQÊ+ ;ÊM M`v ç m #B M K'i p– ?bM?X

•M? K„i HQÈi [m *?O h?–M i?S KQÌB #®M +`M; H9+ +`M; M–M M!M; – KQ K„i æ h K°i +?9i- M?QM; `i M? M? #bM? iB M? HçB, óhB m iY- M?bM +?Q `ä M?û- ç•v +?Q pU+5ô

.Si HÌB- K€B i!+ /`B +O æ h?Q+? h?B M T?`i H M- i?•M i? + Q HÈM çSM; ;B[i`ÌB- ? B +?•M ççT ç'i- ?bM? /€M; ;B®M; M?Q i?B M i?–M- ;^M iWM; +?[K°i,

@ GoM?- pU+5

ó•K5ô

hçB i`mM; QÆM; J pU+ ;B[ æ h?Q+? h?B M p` *?O h?–M i?S KQÌB #®M- K°i iB ;B€M; tm®M; – ç€M? i?ŠM; p`Q i` M K†i ç'i +€i bÄBX hB bûi K½M? HB i M`v ç€M M; v b m ç| i`ÌB ç'i +?Êi i®B b–K HçBX " M i`QM; €M? +?ÈT- M?[M; çQÌM; Mûi i` M tç ` €M? b€M; HçM? M?Q b„i i?ûTX L?[M; bÈB i!+ /`B T?Q b m ç–m i^aM ` – i m M; #

ó•K5ô

L?[M; iB bûi H–M HQÊi iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; – ç€M? p`Q +?mM; [m M? \*?O h? iB bûi ç€M? tm®M; – i` M K†i ç'i ç m ?B M ` K°i æ h?Q+? h?B M ;B®M; M? m M? J T?€i ?B M i–K K„i +O KbM? ç½ #B M i?`M? K¼B T?QÆM; ?QÈM; X

óS?K+ *? HoM? pU+5ô @ h•K J +^aFBM?– F?–M; M; Ì çQÊ+ æ h?Q+? h?B M +kM v m K içB J :BÈB M`vX

ó"MM;5ô

hB M; M' tmv M [m bQÆM; KM KÌK`i /`v ç†+ içB J pU+X o2M `b J pU+– K°i pÁM ççK +?Êi H!2 H M `²B #B M K'i- `i M? M? i`¼M; HU+ F?„T +^aJ pU+ ç°i M?B M i .QÈB €T HU+ iQ HÈM M`v- M?[M; /½v M9B iQ HÈM p„i M; M; Î T?Q ç–M; ç m –K –

óh`¼M; GU+ HoM? pU+5ô @ h•K J HçB +<sup>a</sup>FBM?X >„M +| i? M?bM i?`v ?`M? ç°M; `ä `M; +?`K çB F?–M; QiX

óGU+ GQÊM; HoM? pU+5ô •M? K„i M?bM H M #-m i`lB J pU+ b€M; M;lB- i`QM;
?ÆMX h¢Q i?`M? [mvi„+ ? i?®M; +O K°i HoM? pU+ ç†+ #B i p®M H` K°i +?mv M
HoM? pU+ +?²M; +?`i M? m- F?¬M; +?d çÆM ;BªM M?Q i? K K°i #"+ ? v ? B #"+X
pU+ tm`i ?B M- +! M;?o H` i`QM; i? ;BÈB K„i i?QlM; F?¬M; i? M?bMi?`v- [mvi„
H¢B K°i H-M M[X æ h?Q+? h?B M / /`M; i?B i`B M K`v +?K+ HQ¢B M,M; HU+ +O
i`bM? ç° F?®M; +? i? ?B M` F?B M h•K J FBM? ?½B F?¬M; i?¬BX

æ¢i iÈB +ªM? ;BÈB +O æ h?Q+? h?B M- ?B m #B i ç®B pÈB [mvi„+ ; -M M?Q ç½
F?¬M; +! M,M; HU+ bmv /B M ç†+ #B i i?¬Mi?S+ ?! i?`M? i`,K i`B m M?Q ``M h-
i„+ ?Q`M iQ`M /U p`Q i?B M T?9 bB m pB i- bS+ HoM? M;° p` FBM? M;?B K i`QM
F?¬M; i? K ;B ;B i +?!+- +kM; F?¬M; +-M [m M i•K ç M i bM? ?bM? +O h?€B *`-
i?`M? +`tQ i¢B J pU+- T?¬M HÈM i?lB ;B M H` HoM? M;° ç¢Q +O [mvi„+X

óæMM;5ô

h`QM; i-M; K•v H¢B +! p¢M iB bûi #¢+ #„M` #®M T?Q X " M /QÈB i-M; K•v- ç¬M
h?Q+? h?B M ?¢M; QlB tm®M; - /MM; i®+ ç° +ÁM M? M? ?ÆM bQ pÈB iB +?ÈT #„M
H Q p T?Q *?O h?¬M i?S KQlB #®MX ``i`¼M; HU+ ;`T i`,K p¢M H-MªM? ?QlM;
+,M #ªM F?¬M; i? Mû i`€M? F`T- i`QM; H9+ p°B p`M; ç`M? T?ªB /MM; ?„+ €K i?¬
i€M` - ?! i?`M? K°i K`M b€M; K`m ç2M # M M;Q`B +Æ i? X

ó•K5ô

a m K°i iB M; p M; HÈM HQM; i`lB Hî ç`i- i¢Bi`mM; i•K J pU+- K°i [mª +¬m €M?
H¢B K°i +?9i- b m ç! /MM; i®+ ç° FBM? M; QlB F?¬M; K°i iB M; ç°M; H M` +?mM;
h`QM; #KB KM ç¬v i`lB i¢B i`mM; QÆM; J pU+- K°i +€B #!M; i`„M; iW /QÈB ç`i p½
M M;Q`B J pU+- +?QM? H` S?QM; o•M o¬ E} pšM Hm¬M F?¬M; +! ç°M; ioM? ;b
?Ov /B i FBM? M; QlB ~M +?S i`QM; [mª +¬m €M? b€M; ç2M F`i FB - #ªM M,M; ç½
M? M? M?`i i`€M? ` # M M;Q`BX

ósQ itQ i5ô

LÆB [mª +¬m €M? b€M; ç2M F`i H M ç M- K†i ç`i H`T iS+ #`„M KÁM- F?¬M; M;W
t M?¬ +m®B +MM; iWM; KªM; ç`i #¶M; #B M K`i F?¬M; +ÁM i?`vX

ó•K -K5ô

J°i ?²B H•m b m- K†i ç`i KÈB ;B®M; M?Q M´B H M K°i i`"M i?m, i`B m- T?€i` iB M
a m F?B i`i +ª H„M; H¢B- iÁ i?`M? +`tQ i¢B J pU+ /MM; ç M?®i +?B + ç¬m +O
ç½ #B M K`i F?¬M; +ÁM i?`vX h` M K†i ç`i KQlB p¢M +•v b® pm¬M; - iQ`M #° ç m #
` K°i KªM; ç2M F`i # K†i M?ÆM #!M; M?Q ;QÆM;X

h` M KªM? ç`i h?€B *`- p¬ b® +QlM; ;Bª M;WM; ?¬ ?`T- iW t t M; !M; M?bMi`"M +
:B[F?¬M; i`mM; - *?O h?¬M i?S KQlB #®M HšM; H†M; çSM; i?šM; M; QlBX L?[M
/QÈB +?B M ;B€T /¼+ i?2Q i?•M i? +QlM; ?½M +?ªv tm®M;X L,K M; !M i v K M; ;E
`mM`~v- iÄ`ä i`QM; HÁM; +?O M?•M #° +?B M ;B€T M`v ç M; iS+ ;B`M M?Q i? M`

h`QM; ?Q F?¬M; ;B! M? `Qi;`QX S?Q /QÈB K•v ç2M- ç®B /B M pÈB *?O h?¬M
i`QÊM; - æ h?Q+? h?B M /mM; K¢Q iW KQlB #ªv KQlB i€K im´B ç½ F?¬B T?K+ H¢
+?K+ im´B- €M? K„i +! +?9i`lB`¢+- K€B i!+ /`B p®M ç2M F`i +kM; ç½ t2M HšM F?
i`¢M; i?€B ;B`Mm X h?•M i? +O v +kM; iW + Q ?ÆM i`,K i`QÊM; F?¬B T?K+ H¢B
" M M;Q`B i?•M- K€m iW i`QM; M?[M; p iMSi HšM; H†M; +?ªv` # M M;Q`BX h` M
BM H M K°i p i #`M i v K`m ç2M iQ HÈMX J†+ /M ç½ ç€M? i`9M; i?•M i? +O *?O h?
p`Q i?lB F?„+ +m®B +MM; æ h?Q+? h?B M +kM; i`9M; TªB K°i +?QlM; +O ç®B

S?Q b m æ h?Q+? h?B M M;`M i`QÊM; MÆB ; -M b€i i-M; K•v- ç€K M; QlB i?O ?
i` M K†i ç`i çB m iS+- H9+ M`v i`i +ª ç m ç½ HÆ HYM; i` M F?¬M; - i` M K†i ?B M H

h•K J BK H†M; F?¬M; M‡B ;bX *?B M ç'm + 'T #"+ M"v ç½ pQÊi` F?ÄB /U HB m +
h?¬M i?S KQ‡B #®M [m€ +Q‡M; ?½M- S?K+ *? HoM? pU+ +O æ h?Q+? h?B M +
i?•M i? bBM?` iW ?¶M ç°M +O ?„MX h`QM; M°B i•K- h•K J +ÁM HQ€M; i?Q€M;
h?¬M i?S KQ‡B #®M M; ,M +ªM +¬M; FQ+? FBM? M; Q‡B +O æ h?Q+? h?B M M?Q
a€i GK+ i?¬M; B€T i` M M; Q‡B ?„MX

óæ•v H" bU +Q‡M; ç¢B +O *?O h?¬M b Q\ô @ h•K J v M H†M; ?ÄB +?QM? KbM?
h?¬M i?S KQ‡B #®M +?QM? /B M ;B Q ç'm- F?B M +?Q i`QM; HÁM; ?„M bBM?` K
` HQ" B M; Q‡B pšM +‡ i? ç®B F?€M; pEB *?O h?¬M- i?2Q ç‡ bU bÊ ?½B ç®B pEB
;BªK çB F?¬M; QiX L?QM; F?B æ h?Q+? h?B M T?€i` K°i FQ+? FBM? i`‡B ç'i [m
KQ‡B #®M H¢B /MM; i?¬M i? +Q‡M; ?½M +O KbM? +?®M; çÐ- çB m M"v ç½ p¬ i
+O h•K J X

h?¬M p" M; Q‡B pšM +‡ bU F?€+ #B i- i?¬M +?QM? H" i?¬M- +ÁM M; Q‡B H" M; Q‡BX
h` M KªM? ç'i h?€B *´ ?Q" M iQ" M v M ioM? - K°i +ªK ;B€+ M†M; M F?‡ iª +? 'i +?S
F?B M M; Q‡B i ; -M M?Q F?¬M; i?Î M´BX

óhB m iY- i?S +m®B +MM; K" i +‡ i? /¢v M; QÆB +kM; +?d +‡ M?Q p"vXô @ J°i F?Q
;B®M; M?Q M; "M p¢M M, KX *kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- ;B¼M; M‡B +O æ h
H M i`QM; HÁM; h•K J - +‡ çB m H¬M M"v i`QM; ;B¼M; M‡B ç½ Qi çB K°i T?¬M F?
i`¬K i`¼M; , óGoM? pU+ +O M; QÆB F?¬M; +?d çÆM ;BªM H" T?K+ +? - ?½v bY /K
M; QÆB /U ç`M? i? M"Q H½Q T?m ?B p¼M; M; QÆB M?Ê F„- M; m²M ;®+ +O M; QA

G‡B pW /Si- h•K J +?Êi +ªK i? 'v i¬K K„i +? Q çªQ- #B M w i?S+ / Q ç°M; K°i i`"M
p #ªM i? X JÎ K„i` - ?„M M?bM i? 'v +€+? ç‡ F?¬M; t - M æS+ GB i F?‡ 2 KB M; M
ç M; iB M ç M; -M- ç€K *Ym l +?B M bo +?mM; [m M? +kM; ç½ t¬M; iEBX

@ M æS+ GB i- i ç½ +ªM? +€Q M; QÆB `²B5

h•K J ?W H¢M? K°i iB M; - ?‡ ?[M; M?bM +?^K +?^K p"Q M æS+ GB i +€+? ç‡ # i`
GB i H" T iS+ i`Î M M +SM; ç‡- F?¬M; F?ÄB M; WM; #QÊ+X

h`QM; bU v M ioM? F?‡ ?bM? /mM; - +†T K„i M?Q +?m¬M; ç²M; +O *?d h?¬M i?S
K°i iB b€M; M; mv ?B K- #"M +?•M /m¶B K°i +€B- ç¢T ;B[?Q F?¬M; iWM; #QÊ+ iE

ó B w i`‡B ç½ M?Q p"v5ô

æ h?Q+? h?B M i?Î /"B K°i iB M; - #¶M; M?B M [m v ç¬m H¢B- €M? K„i [mûi [m H
b m M; Q‡B- #bM? ioM? M‡B,

@ L? 'i ç`M? TªB /MM; ç M K°i +?B m FB `²BX *€+ M; QÆB ç½ +?m~M #` tQM; +?Q
J°i i M i°+ M?•M i?O ?° €Q #`Q ç2M iB M H M i`QÊ+ K°i #QÊ+ - ;"i ç¬m #bM? ioM?

@ h°+ i`QÎM; - +?9M; i¬B ç½ +?m~M #` tQM; X

æ h?Q+? h?B M [m v ç¬m H¢B- M; ~M; ç¬m M?bM H M i`‡B- €M? K„i ;B®M; M?Q p
p"Q K°i MÆB M"Q ç‡X a m F?B M; ÆM; €+ M?bM # ;B•v- æ h?Q+? h?B M M; QM
M; ?B M; ç¬m M?bM p"Q S?QM; o•M o¬ E} p K†i i?šM i?‡- b„+ K†i F?¬M; pmB F?
+?B M i`Q‡M; - HÈM iB M; M‡B,

@ o¬ E}- i?‡B ;B M +ÁM H¢B +?Q +?9M; i F?¬M; M?B m H„KX G½Q T?m #B i i?¬
i` ,K i`B m- çB p"Q ?"M; id F?¬M; ;B M- ;B‡ T?9i M"v # M i`QM; +Æ i? M; QÆB +?
M?QM; H½Q T?m pšM ?B p¼M; M; QÆB +‡ i? ;?B M?Ê M?[M; H‡B H½Q T?m M‡B pÊ

eNjX *?QÆM; Rd, "° h°+ h?O >° d

æ h?Q+? h?B M M;~M; ç-m H M i`lB i?Î /`B- i` M K†i?B M H M p b-m i?°K- M|B,

@ "° i°+ i?O ?° +?9M; i ç½ i`M €T +?B + ç-m +O *?O h?-M i?S KQlB #®M p- b
?ÆM K°i M;`M # i`,K p¢M M;QlB- M?QM; ?¬K M v F +°H½Q T?m p`i M i°+ M?•M
+?d +ÁM H¢B ?ÆM K°i M;`M # i`,K M;QlBX h`QM; p- b® M,K [m - #ÎB pb F?¬M; M
p`Q€M F?Q K½M? HB i i`QM; +?B + ç-m +O *?O h?-M i?S KQlB #®M- i?`M? pB M
M - T?-M HÈM #`?„+ €K i?-M HU+ p`Q€M MB K +O ?„M ,M KÁM i?-M i?S+- HBM
F?B #¼M i +? i i?b ?²M # v T?€+? H¢+- +kM; F?¬M; çQÊ+ p`Q Hm•M ?²BX L?QM;

@ h`QM; M,K ç` çB K #Q K`i i¢B F?¬M; ;B M h?€B \*´- M?B K pK K`i°+ i ;€M? p€
M v *?O h?-M i?S KQlB #®M imv b®M; H¢B- M?QM; i?-M HU+ ?MM; ?"m i`QM; +?I
#°v i€K T?-M- +ÁM /Q H¢B F?¬M; M?B mX h°+ i imv çB m HBM?- M?QM; M?B K
iW ?¶M ç°M # M ç-m +kM; ç½ ?Q`M i?`M?- +? i F?¬M; ?®B iB +X

@ >¬K M v *?O h?-M i?S KQlB #®M b®M; H¢B i`QÊ+ i?lB ?¢M- H¢B H`v çQÊ+ +?E
HU+ +O ?„M H¢B ;B i,M; K°i T?-MX h?lB ;B M +`M; /`B i?b ?„M F?¬B T?K+ +`M;

L;~M; ç-m M?bM b€m M;¬B b Q i` M #-m i`lB- æ h?Q+? h?B M i?Î /`B K°i iB M ;,

@ *?Q h¬M +-M i?lB ;B M ç +?[i?QÆM;- pä +-M; +O M;QÆB +kM; +-M i?lB ;B
h?-M i?S KQlB #®M H¢B b®M; H¢B i`QÊ+ i?lB ?¢M p`M K M?+O i°+ i M?Q i?
B +| i? iB M çQ€M çQÊ+X

:B¼M; M|B +O æ h?Q+? h?B M p M; F?„T i`lB ç`iX h`i +°i°+ M?•M h?€B *´ M;?2
HÁM; ç m M†M; i`om M?Q ç2Q +?b- K°i HQ¢B t`m ?´ p` #`i ç„+ /o i`M M;"T i•K H
M?•M h?€B *´ imv ç¬M; ç°Q- M?QM; +kM; +?d +| K`v M;QlB +| i? ;€M? p€+ çQÊ+

@ L;`v tQ H9+ M?•M i°+ i bBM? ` +kM; +?QM? H`H9+ *?O h?-M i?S KQlB #®M
?QlM;X E?B *?O h?-M i?S KQlB #®M bBM? ` çQÊ+ K°i MY i?b #`T?€T i„+ #bM?
;B€+ çQÊ+ K°i MY M,M; HQÊM; +O KbM? #`/MM; ç bBM? ` HQ`B M;QlBX ob M;
KQlB #®M i`QM; ?°B /QÆM; ?¶M ç°M ç½ +| Q€M F?Q M;"T i`lBX G9+ `v +?Q i?-M
ç m +?Q `M; \*?O h?-M i?S KQlB #®M F?B bBM? ` ç½ K M; i?2Q Q€M MB K Km®M
+| i°+ i`QlM; çlB ç-m +O i°+ i KÊB #B i- Q€M MB K +O *?O h?-M i?S KQlB #®M
ç M b m M`v- +?Q i?-M FBM? ?½B pb Q€M F?Q +O *?O h?-M i?S KQlB #®M KÊB
T?QM; `M ?„M i¢B *Ym I J :BÈBX

*€+? ç| F?¬M; t - *?O h?-M i?S KQlB #®M ç°i M?B M M;WM; H¢B- €M? K„i H`T H¢
Fw iU K`m p`M; i®B K M; i?2Q / Q ç°M; ?Ov /B i K½M? HB i +?"K `½B ?B M ` X

h`¬M; i?`v +°M? M`v- ;B¼M; M|B +O æ h?Q+? h?B M +?Êi /WM; H¢B- iB T ç| p°B

@ h?lB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m H„KX J°i KbM? H½Q T?m imv i ç®B F?¬M; i? +?®
+-M; HU+ T?K+ ?²BX >¬K M v +?d ?B p¼M; +| i? FûQ /`B i?lB ;B M +-M; HU+ +O
T?K+- ç M F?B *?Q h¬M i?S+ idM?- K°i H-M M[?ÊT i?`M? hS hQÊM; ç¢B i`MX

@ G½Q T?m +?Q M;QÆB p`+€+ \*?Q h¬M i?lB ;B M K°i i`,K M,K KQÆB M,KX h`QM
M`v- M;QÆB ?½v i? v H½Q T?m #°Q p h?€B \*´X L m M?Q K°i i`,K M,K KQÆB M,K
idM?- h?€B *´ /B i pQM;- ç•v +kM; +?d +| i? H`w i`lBX

a„+ K†i æ h?Q+? h?B M M;?B K i9+- HÈM iB M; M|B,

@ o¬ E} p`+€+ i°+ M?•M h?€B \*´ ?½v M;?2 F„- ç•v H`+-M; T?€T K`H½Q T?m b€M
K°i id M,K- iW ç¢Q +O F?¬M; ;B M i`Î p #°M M;mv M- K¬T?ÄM; pk i`K # M ç-mX
h?B M L;Q¢B h?B M hB m ok h`KX h`i +°i°+ M?•M M„K ;B[F?¬M; ;B M [mv i„+ ç
+ÁM HoM? M;° M?Q i? M`Q i?b T?°B t2K /mv M T?`M +O K¶B M;QlBX

@ :`Q5

*?O h?-M i?S KQlB #®M ç°i M?B M ;¬K H M K°i iB M;- Fw iU ;B[i`€M ç°i M?B M

æ h?Q+? h?B M ?ì ?[M; +?ÈT K„i K°i +€B- ç°i M?B M [m v ç-m H¢B- K°i #¨M i v
M,K M;¡M i v H¨i H¢B- ;^M iWM; +?[K°i,

@ h?B M- L;Q¢B- h?B M- hB m- ok- h`K5

ó•K5ô

>Q F?¬M; `mM; ç°M;X a m HQM; æ h?Q+? h?B M ç°i M?B M ?B M ` K°i #¡M; K
?B M H M #®M [mª +¬m bûi ç2M F`i- imv F?¬M; +¡F?m¬M K†i M?QM; H¢B +¡K°i b
"¡M; K iQ HÈM FB H¨i i v T?ªB H¢B- +kM; pQÆM K°i i v ` ;B®M; M?Q æ h?Q+? h
J°i [mª +¬m ç2M M?Ä M?Q i`•M +?•m iW HÁM; #¨M i v i`QÊi tm®M;- H,M p T?Q *?
/B MX

h®+ ç° H,M +O [mª +¬m ç2M M?Ä M?Q i`•M +?•m M¨v F?¬M; M? M?- M?QM; F?B
KQìB #®M H¢B ;B®M; M?Q #` ç¬M; +SM;- KÎ +†T K„i M?Q +?m¬M; ç²M; çSM; v M
F?¬M; M;WM; H,M p T?Q i`QÊ+- MÆB çB [m T?¢K pB F?¬M; ;B M KûQ K¡+¨M; H

o2M `b +?B M i`QìM;- p¬b® ç¬B K„i /B +?mv M i?2Q [mª +¬m ç2M M?Ä M¨v- i`¬M;

@ Zmv i„+

h`QM; ç€K M;QìB- F?¬M; #B i H¨ B H~K #~KX

h`QM; T?¢K pB J pU+- i'i +ª [mv i„+ ;B®M; M?Q /ÁM; +?ªv #` ?9i p¨Q i`QM; [mª +
M?[M; çB m M¨v ç m F?¬M; i? [m M b€i #^M; K„i i?QìM; çQÊ+X

ósQ i5ô

h`QM; €M? K„i +O K¼B M;QìB- i?•M i? +O *?O h?¬M i?S KQìB #®M F?¬M; M;WM
+¬m ç2M M?Ä FB Mm®i p¨Q # M i`QM;X

ó•K5ô

>Q F?¬M; `mM; ç°M;X a m F?B Mm®i H'v *?O h?¬M i?S KQìB #®M- [mª +¬m ç2M M
iB M;- ?¡i i?¨M? K°i K¨M b€M; #€M FQM? F?QªM; +?WM; i`,K i`QÊM;- HÆ HYM; i
b€M; ?B M ` K°i F?QªM; pk i`K K M? K¬M; F?€+- K¨ *?O h?¬M i?S KQìB #®M ç M
M¨vX

h?B M L;Q¢B h?B M hB m ok i`K /Q æ h?Q+? h?B M i?B i`B M `ä `¨M; H¨ +U+ ?
h`QM; F?¬M; ;B M ç2M F`i i`,K i`QÊM; pm¬M; FB ~M +?S K°i F?¬M; ;B M F?€+ H

a•m i`QM; #B M w i?S+ J æ >Q`M; - T?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ ¢ M; +Q
?QªM; bÊX •M? K„i +O "´M h¬M M`Q T?ªB M?bM p`Q HBM? ??M- `ä`´M; H` ¢ M; M
JQ K„i "´M h¬M M?´T M?€v K°i +?9i- b m ¢| i`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O J æ >Q
/` h`+? L?o G¢+- K°i #´M i v i`€B i`®M; `¶M; +?“K`½B ;BÆ p T?Q ¢-m +O J æ
h¬M pQÆM i v i`€B ` - F?Q iS+ +O ?„M pšM Hm¬M i?m HB K ¢°i M?B M ;B i,M; p
¢½ ¢¢i ¢ M K°i KS+ ¢° F?B M +?Q J æ >Q`M; p` T?•M i?•M +O h`+? L?o G¢+ ?Q
ó*?¢v K m- +?9M; i F?¬M; T?ªB H` ¢®B i?O +O ?„M5ô @ S?•M i?•M #B M /` +O
¢B M +m²M; ?ûi H MX
hQ`M i?•M J æ >Q`M; `mM `~vX h¢B F?QªM? F?„+ M`v- F?Q iS+ mv M; ?B K pQÊi
h¬M T?€i ` F?B M ?„M ; -M M?Q +?Q `^M; KbM? ¢ M; ¢®B K†i pÊB +?•M i?•M +O
ó"MM; 5ô
"´M +?•M J æ >Q`M; ¢¢T K¢M? - HQM; #`Q i` M M; Q`B i m M; # v- i?•M ?bM? ¢½ ?|
¢2M #„M p`Q b•m i`QM; pk i`KX L; v H9+ J æ >Q`M; pW # v p9i` F?ÄB # K†i +
¢2M iQ HÈM M`v- +†T K„i K`m p`M; M?¢i +O "´M h¬M ¢°i M?B M H|2 H M K°i +€B-
b2M MÎ pQÆM ` ¢°i M?B M i,M; i®+X E?B J æ >Q`M; pW +?¢v ` F?ÄB KQ`B i`
¢€M? ` K°i +?QÎM; X
ó•K5ô
>Q F?¬M; `mM; H M K°i +€BX h`i +ª i? M? •K i`QM; M?€v K„i ¢ m #B M K`iX :B[
>Q`M; KÎ K„i i?“i HÈM pb [m€ ?QªM; bÊ- +ª M; Q`B ;B®M; M?Q K°i +QM +QM +? /
i` M i`B F?¬M; M?9+ M?Q +?X GU+ HQÆM; i?B ;B M- ói?B ;B M i o M? +?dô ¢½ T
L m M?Q T?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ i`QM; ¢-m J æ >Q`M; +| i?•M i? -
K†i +O ?„M +?„+ +?„M H` K°i K`m i`„M; # +?X
ó*°T5ô
ó*°T5ô
"´M h¬M HB M iK+ #QÊ+ ` ? B #QÊ+- `B F?ÄB # K†i +O pšM i?¢+? K`m ¢2M- K
iWM; bÊB- p K†i ?| ?[M; - i v i`€B K°i H¬M M[ M? M?`M? ¢€M? ` K°i +?QÎM; X
óoM5ô
h v i`€B +O "´M h¬M ¢€M? ` # i?QÊ+- ?Q F?¬M; H¢B bBM? ` #B M ?| X Zm M?
pÁM; ; -M KQ`B i`QÊM; ¢°i M?B M ?| i?`M? K°i KªM; ?¶M ¢°M- K°i ¢Q`M F?Q iS+
H`v ?„M p`Q ;B[X *†T K„i K`m p`M; M?¢i +O "´M h¬M ¢°i M?B M +?mv M i?`M? M
pQÆM p ?QÊM; ¢Q`M F?Q iS+ ?¶M ¢°M bBM? ` i`QM; ?Q F?¬M; M`vX GU+ HQÊM
¢½ T?€i ¢°M; X
h`QM; b„+ K†i FBM? ?½B +O J æ >Q`M; - i?B ;B M i`QM; T?¢K pB i`, K i`QÊM;
H¢BX
h`QM; ¢-m J æ >Q`M; - K°i #|M; ¢2M M?`M M?¢i ~M +?S b|M; w i?S+ M? M? +?|M
+?ªv M; QÊ+ iW i`QM; #B M w i?S+ +O J æ >Q`M; i€+? ` X
@ 5
*?Êi M; ?2 K°i iB M; i?ûi FBM? ?½BX E?B i€+ /KM; +O i?B ;B M #ªM M; mv M #
iB M; FBM? ?¬X h`QM; ¢Q`M F?Q iS+ ?¶M ¢°M iQ HÈM ;B[?Q F?¬M; - K°i #|M; ¢2
H`K ? B ?QÊM; - ;B®M; M?Q +?BK bÊ+ `M? +QM; M? M? +?|M; +?¢v i`®M p`Q b•m
•M? b€M; i`„M; +?Êi H|2 H MX S?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ +?¢v ¢½ K m
+ÁM M? M? ?ÆM- ;B[F?¬M; i`mM; H¢B ¢€M? ` K°i +?QÎM; X S?•M i?•M #B M /`
M?Q K°i +QM +QM +? F?UM; H¢B i` M F?¬M; X Í# M FB - J æ >Q`M; i?`v i? HB
H¢B- H`T iS+ +?¢v M? M? ?ÆMX

h`QM; €M? K„i FBM? M;¢+ +O T?•M i?•M #B M /` h`+? L?o G¢+- "´M h¬M #¶M; pC
F?¬M; +?d p T?Q ?„M K` H¢B +?d p`Q K°i MÆB i`QM; ?Q F?¬M; +€+? ç! F?¬M; t
+†T K„i +O "´M h¬M +`M; b€M; ?ÆM- i? ;BÈB i`QM; K„i M? M? +?¶M; i€+? `ìB- p
h`QM; i? ;BÈB +O "´M h¬M +! K°i FûM iÆ K`m p`M; ¶M; ~M M'T i`QM; p¬ b® [mv i„
FûM iÆ [mv i„+ M`v M®B HB M pÈB T?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+- +ÁM K°i
?Q F?¬M; K M? K¬M; - FûQ /`B p`Q b•m i`QM; #¶M; i®BX h`QM; +†T K„i p`M; €M?
+O FûM iÆ F€ /` M`v /¬M /¬M ?B M ` K°i ?Q p,M K`m p`M; i®B ?bM? tQ„M ®+X

ó"MM;5ô

h?2Q M;¶M +€B +O "´M h¬M +?d p`Q- T?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ +?Êi +
i`mv M ç M iWM; çÊi +Q `9K F`+? HB iX æ m /ÈM K½M? HB i F?B M +?Q ?„M ;¬M M
H MX >„M ç`M? p`M +?mv M ?„+ €K i?¬M HU+ i`QM; +Æ i? - M?QM; /QÈB bU €T +?
+?dô- i?¬M HU+ i`QM; HBM? ?²M ?„M H¢B F?¬M; +! +?9i ç°M; ioM? M`QX

ó>„M [m€ K¢M? - ç½ #„i ç¬m +?¢K ç M HoM? pU+ +O +?Q i?¬M `²B5ô

L?QM; +`M; F?B M ?„M FBM? ?½B p`M; ?B ?Q†+ H` "´M h¬M `ä`M; F?¬M; +?¢K p
/KM; ç®B pÈB HBM? ?²M +O ?„MX "aM M„M; M!B +?Q ?„M #B i- K°i +?d FB +O
p`Q HBM? ?²M ?„M- K` i?S F?B M +?Q ?„M +aK i?`v ç m çÈM H¢B H` K°i i?S F?€-
/•M; H M i`QM; HÁM; - b„+ K†i +O ?„M i`Î M M p¬ +MM; F?¶+ QBX

h`QM; Km¬M p`M FûM iÆ [mv i„+ ç M t2M- FûM iÆ p`M; €M? M®B HB M pÈB T?•M
#`M; ¶M +€B "´M h¬M +?d p`Q HB M `mM; H M QM; QM; - +! çB m /M H` T?•M i?•M
F?¬M; i? M`Q M; ?2 çQÊ+ iB M; +?`M ç°M; M`vX

J°i H`M b!M; ;ÊM i?2Q FûM iÆ K`m p`M; i`mv M p`Q b•m i`QM; pk i`KX •M? K„i +O
b!M; +?`M ç°M; /B +?mv M p`QÊM; ç¬m +m®B +O FûM iÆ p`M; €M?X o`Q i?ìB F?
+! K°i bS+ [m M b€i``i b„+ #ûM- #¶M; i®B p`F?¬M; ;B M /QÈB +†T K„i H v ç°M; M
M M aK ç¢KX

æm´B i?2Q iB `mM; ç°M; i` M FûM iÆ p`M; €M? - €M? K„i "´M h¬M ç½ pQÊi [m i-
[m p¬ b® pk i`K F?¬M; ;B M ?Q†+ +?²M; +?`i ?Q†+ bQM; bQM; - `ÆB tm®M; pU+
M; €i # M /QÈB ?`M; id F?¬M; ;B M- i?m°+ p >„+ •K +?Q i?¬MX

h`QM; pU+ b•m #¶M; i®B K M? K¬M; M?Q ?aB /QÆM; - # K†i ç2M F`i i?•K i¬K- +
p`i- p¬ b® FûM iÆ ;B®M; ? i M?Q FûM iÆ p`M; €M? M®B HB M pÈB T?•M i?•M #B
FûQ /`B ç M- +m®B +MM; +?mB p`Q K°i çB K i` M # K†i pU+ b•m #¶M; i®B- #B M

" K†i p€+? M; M +O pU+ b•m #¶M; i®B `i ç†+ #B i- +! b!M; HÈM K`m ç2M +m²M +
K°i ?aB /QÆM; K`m ç2M #bM? i?QìM; X L?QM; /M €M? K„i "´M h¬M +! i? tmv M [m
?ÆM MY pk i`K- +kM; F?¬M; +€+? M`Q tmv M [m çQÊ+ HÈT #¶M; i®B i?•K i¬K M

a m F?B iB / Q ç°M; FB /¼+ i?2Q FûM iÆ p`M; €M? i`mv M tm®M; F?¬M; H•m-
K°i iB M; `®M; ;B`M `mM; i`ìB- b m ç! K°i ?ÆB i?Î H¢M? M?Q #„M; K¢M? K) ç€M;
#¶M; i®B M? M? +?¶M; iÄ `X •K JQm \*?B \*?O h`+? L?o G¢+ ;B®M; M?Q #` +?¼+
+?QM? H` /Q ?„M T?€i` iW i`QM; [m®+ ç° #¶M; i®B t t¬BX

•M? K„i +O "´M h¬M pW iB T t9+ HB M i?m H¢B- b m ç! /WM; ÎT?Q i` M pU+ b•m
;¬K ;B`M /[ +O h`+? L?o G¢+ iW /QÈB pU+ b•m p M; H M- €M? K„i +O "´M h¬M +k

E?Q iS+ +O •K JQm *?B *?O M?Q iB +?ÈT tmv M [m pU+ b•m #¶M; i®B- M? M? +
"´M h¬M /QìM; M?Q +kM; F?¬M; p°B p½ `ìB çBX æ®B pÈB FûM iÆ K`m p`M; FB -
`i HÈM- M; ¶M i`Ä p`M; ¶M ;B[ pQÆM` - ç¬m M; ¶M i v tm`i ?B M K°i #¶M; KìM?`M
FûM iÆ p`M; €M? M`v +„i tm®M; K°i çQ¢M FûM iÆ K`m p`M; iU ?²`i [m M i`¼M; ç

S?Q i` M pšM i?¢+? ?bM? #-m /K+- K°i çQ`M pÁM; tQ€v K•v iQ HÈM +?Êi H!2 H
p M; H M iB M; b`K -K -KX S?Q /QÈB pÁM; tQ€v K•v- M; ¶M i`Ä p`M; ¶M ;B[+O
F T H¢BX

æ°i M?B M T?•Mi?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ +°K i?`v KbM? ç½ F?¬B T?K+ F?°
K„i M?bM- T?€i ?B M °M h¬M pÊB +†T K„i K°m p°M; M?¢i +kM; M;¢+ M?B M M;~M
;B[KÎ` i?°M? ?bM? +€B FûQ pšM ;B[M;mv M iQ i? +k- +kM; F?¬M; F T H¢BX .
+O #°M i?•M- ?„M +°K ;B€+ çQÊ+ [mvi„+ +?mM; [m M? #¶M; i`Î M M ?¶M HQ¢MX
h¬M- ?„M H¢B T?€i ?B M i?•M i? ç®B T?QÆM; ç M; #„i ç-m i`Î M M KÆ ?²X

eNeX *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM;ô k

ósQ i5ô

a m K°i iB M; p M; M?Ä- i?•M i? +O °M h¬M #¶M; iB m i M M?Q F?|B t M?-?Q°
F?¬M; K°i +€+? F€ /` M?Q H9+ ?„M tm'i ?B MX

GU+ HQÊM; i?lB ;B M- +?dM? i? +| i?S iU +ÁM #° T?°M F?¬M; ?¢M +? X .mM; ?Ê
+O /ÁM; b¬M; i?lB ;B M- /QÊB °M? ?QÎM; +O #° T?°M i?lB ;B M- i?•M i? °M h¬M
K°i ç` çB K ç†+ #B i M°Q ç| i`QM; i?lB ;B M [m€ /°BX >„M +?d +| i? i¬B /¢i i?2Q
H€ M? i`QM; /ÁM; b¬M; - poM? pB M F?¬M; +® ç`M? - +kM; poM? pB M F?¬M; /WM

h`QM; pÁM; tQ€v K•v- K°i ç¬B K„i ?Q°M; FBK iQ HÈM KÎ` - M?bM p°Q # K†i pšM
i`QM; pk i`K ?Q F?¬M; X J° i`QÊ+ F?B •K JQm *?B *?O ç M MÆB- T?•M i?•M #B M
ç½ F`T i`®M F?ÄB ç|X

S?•M i?•M +O h`+? L?o G¢+ +?¢v` F?ÄB # K†i +O pšM i?¢+? K°m ç2M ?bM? #-
i?`v K°i #|M; ç2M + Q HÈM ç M; çSM; i`QM; ç€K b Q #,M; M?Ä pKM Î T?Q t - M;?
KbM?X S?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ M;WM; H¢B- ?„M M?“M` #|M; M;Ql
ç½ #Ä`ÆB KbM? +?¢v i`®MX

@ h?“i t`m ?´- i +kM; H° #`i ç„+ /o i?¬B5

J æ >Q°M; H M iB M; - i`QM; HlB M|B +kM; F?¬M; i?“i bU +| w tBM H¶BX

J†+ /M i`QM; HÁM; `i F?BM? i?QlM; p°iS+ ;B°M pb ?°M? pB +O J æ >Q°M; - M?C
h`+? L?o G¢+ +kM; ?B m`ä- ? B M;QlB ;B®M; M?Q b|B p° #€B F i?ÊT- +?QM? H°
Q+?- +kM; +?ŠM; +| ç¢Q M; ?o ;b ç M|BX °i Hm°M M?Q i? M°Q- KbM? F?¬M; i?
K° ç²M; /¢M; - +?d +¬M J æ >Q°M; pšM +ÁM Km®M i?“M? i?¬M i?b +kM; F?¬M; i?
H° çB m ç½ çQÊ+ ç`M? i`QÊ+X

°€B, K°i ;B®M; i?9 M?Q +?| b|BX L;°v tQ M|B +QM H M; +QM #€B T?°B çQ M?
M;½- pb i? +MM; MQÆM; iU M? m ;¼B H° H M; #€BX

@ E?¬M; +| ;b

S?•M i?•M #B M /` +O h`+? L?o G¢+ H¢M? M?¢i M|B- ç²M; i?lB #QÊ+ M? M? ç M
h`QM; ?Q F?¬M; - ? B M;QlB H¢B F i?ÊT H°K K°iX

hBM iS+ *?O h?¬M i?S KQlB #®M b®M; H¢B iW *Ym l J :BÈB ç½ +?°M ç°M; iQ°M #
l i ç°M Î i•v #„+ J :BÈB- F?¬M; M;QlB M°Q +ÁM ?Q°B M; ?B p i`mv M i?mv i t t¬
p¬i?QÊM; T?€i M T?QM; °M i°MM; çB T- tm'i ?B M i¢B pMM; ç'i J :BÈB- pW tm
+O J æ >Q°M; H° M æS+ GB i p° h°mM; PÆM; ç¢B ç +O pQÆM; i`B m h°mM; F
imv i i? M°v H°K M;QlB ?¬m- M?[M; +?mv M M°v F?¬M; #B i/Q B i?´B T?²M; ç½
J :BÈBX

E?OM; ?Q°M; - pmB KWM; - çB M +m²M; - ?QM; T?°M +€+ HQ¢B i•K ibM? i°°M M; °T
ç€K v m K +O J :BÈB +| K°i bU bÊ ?½B p° FQM? T?K+ ;¬M M?Q #°M M,M; X h`QM
K - ? B +?[ó*?O h?¬Mô H° i?S pQÊi i` M #`i +S bBM? p°i M°Q- +?Q /M v m K +| K
*?O h?¬M +kM; ?Q°M iQ°M F?¬M; +| bS+ +?®M; +UX aU M?“M i?S+ M°v ;¬M M?Q

pb bMM; #€B F K¢M? M M ç€K v m K i?ì T?KM; *?O h?—MX J" ?¬K M v- K°i *?O h
+?•M i?•M ?"M; H•K ç M J :BÈB- +?d ?mv i'i +^a v m K i'M +¬M; h?€B *'- h?B M æ
T?K+ p¬ b® F?¬M; ;B M- i?®M; M?'i pk i`KX

h`QM; M?'i i?ìB- i` M pMM; ç'i J :BÈB- çO HQ¢B i`mv M i?mv i HB M [m M ç M *Y
i?S KQìB #®M H¢B çQÊ+ ç"Q #ÈB H M- ?ÆM M[+kM; #„i ç—m tm'i ?B M +€+ T?
i?mv iX h`QM; i'i +^a T?B M #^aM- *?O h?—M i?S KQìB #®M ç m H" K°i *?O h?—M +Q
i?2Q /K+ p¼M; ?Ov /B i ?"M; H•K ç M F?¬M; ;B M M"v- bî ?[m mv M, M; p¬ i" M- +Á
ç¢B çO ç +?BM? T?K+ ?"M; id F?¬M; ;B MX

—'i M? M?— ?"M? imM; +O *?O h?—M i?S KQìB #®M ç½ i`î i? "M? i`¼M; çB K +?9 v
ç! h?€B *' ç½ i`î i? "M? K°i i`QM; `i M?B m KK+ iB m K" #¼M +?9M; bmv çQ€MX

h•K J ç M; çÊB- M æS+ GB i ç M; çÊB- G° h•v S?€T ç M; çÊB- ç€K pQÆM; i`B m
v m K ç m ç M; çÊB- çÊB *?O h?—M i?S KQìB #®M iB M p"Q F i; BÈB +O h?€B *
ç¢B /Si F?Q€i /MM; K i?S+ pQÊi [m F?¬M; ;B M- ibK iÁB i` M pMM; ç'i h?€B *'X
+O i'i +^a +QìM; ;B^a h?€B *'- F?¬M; M; WM; ibK FB K iBM iS+ HB M [m M ç M *?O

h'i +^a M?[M; ?"M? ç°M; M"v ç m H" /Q ç€K v m K î +€+ MÆB J :BÈB iU ç°M; iB M
çB M +m²M; K" +?9M; i? ?B M` F?B M +?Q +^a h•K J +kM; +^aK i?'v FBM? ?½BX

hBM iS+ /Q ç€K v m K i`mv M p M!B `ä- i¢B J pU+ +O h?€B *' ç½ t^av` K°i i`"M
#` b M i?"M? ç'i #^M; - i`QM; F?¬M; ;B M +ÁM HQm H¢B F?Q iS+ K½M? HB i i?m°
M?QM; *?O h?—M i?S KQìB #®M +kM; F?¬M; +ÁM î h?€B *'X

h•K J +kM; F?¬M; /WM; î i•v #„+ J :BÈB [m€ H•mX í ç•v #'i Hm" M H" h•K J ? v M
+^aK ;B€+ M?Q M?bM i?'v ç®B T?QÆM; - +U+ F€ F?¬M; i?Q^aB K€BX

@ h?€B >mv M- M; QÆB ?½v M; ?2 +?Q F„5 a m F?B M?"M çQÊ+ H M? +O #^aM i¼
ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m çB M +m²M; +?ûK ;B i #'i F M; "v ç KX L; QìB i?m" M i
+? iX S?"K M?[M; F F?¬M; i?m" M i?2Q +?9M; i - iQ" M #° ;B i +? i5

a m F?B i`î H¢B F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m h€i .B L?o ç½ #` +?B K HoM?— h•K J F?
ç2M +?dM? i `°M; i?MM; i?bM?— p Kti •K i`—K M!B pÈB h?€B >mv MX

@ o•M; 5

h?€B >mv M +mM; FQM? ç€TX G9+ M!B +?mv M h?€B >mv M ç M; çSM; i` M M!+
i`B m h€i .B L?o- +?mM; [m M? H" ç€K pQÆM; i`B m ç¢B i?—M hm G - •Q G M *' æ
Kti ç'i T?Q i`QÊ+ K¼B M; QìB- ç¬M; ç<sup>a</sup>Q v m K [m€ b€i i` M ç'i- +?m; M [m M? #
bo +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; X í MÆB t ?ÆM- K°i b® v m K ç M; i?m /¼M M
çB M p®M bWM; b[M; i` M K<sup>a</sup>M? ç'i M"vX h` M Kti ç'i F?„T MÆB F?!B t M? HQÊM H
K°i i`"M +?B M HÈMX

@ L!B +?Q "°B Gw hQ- #^aQ?„M M? M? +?!M; HU ` ?„+ pm bQ +O pQÆM; i`B m h
h•K J +?d p"Q ç€K iM #BM? +€+ ? ç! F?¬M; t - H¢M? HMM; M!B,

@ L? M? +?!M; ?Q" M i?"M? i?m M¢T p" p" i' +?S+ #B M +? ç®B pÈB M?[M; +?B M
M"vX h?€B >mv M- +?mv M M"v b) /Q M; QÆB T?K i`€+?5

@ " ?¢- p"v #•v ;B! +?9M; i M M H"K ;b\

GQM; h€+ iB M H M K°i #QÊ+— ?ÄBX

h•K J H¢M? HMM; HB + M?bM GQM; h€+ K°i +€B- H¢M? M?¢i M!B,

@ *?ìX

J¼B M; QìB bmv M; ?o K°i +?9i HB M ?B m çQÊ+X h`QÊ+ K„i ?"M? imM; +O *?O h
L m M?Q *?O h?—M i?S KQìB i`î H¢B J :BÈB H—M M[- p"v #'i F M æS+ GB i? v
HU+X *?mv M /mv M?'i +!i? H"K +?QM? H" M; Q M M; Q½M [mv i?m" M *?O h?—M i

iQÎM; ;BÎi`Á ;bX h`QÈ+ K†i M,M; HU+ K¢M? K) +O *?O h?-M- #'i F€i•K +Æ M`Q
M;"T ç-mX

@ æ½ ?B m i?Q # ?¢5

J¼B M;QÌB +mM; FQM? M|B- b m ç|i?B H K°i +€B- H†M; H) HmB ` - +?d +ÁM H¢
çB M +O pQÆM; i`B m h€i .B L?o- €Q #`Q imM; # v T?-M T?"i i`QM; ;B|X

J°i M;"v i`¬B [m - ? B M;"v i`¬B [m - KQÌB M;"v i`¬B [m - K°i i?€M; i`¬B [m ? B
F?-M; +| K°i +?9i iBM iS+ M`Q p *?O h?-M i?S KQÌB #®MX

ó"ªM ?Q`M; iY +?QM? H` M;QÌB T?€i M;¬M /Q *?O h?-M i?S KQÌB #®M po ç¢B iU
?B M w +?d +O *?O h?-M- +?d ?mv Km¬M p`M ç¢B [m•M +O J :BÈB +?BM? T?K+
F?€M; pÈB #ªM ?Q`M; iY +?QM? H` T?ªM ç®B *?O h?-M i?S KQÌB #®M po ç¢B- M?
*ÁM M?[M; F i?-M T?K+ i +?QM? H` i?-M T?K+ *?O h?-M i?S KQÌB #®M po ç¢B)

> B i?€M; b m- i`QM; F?B ?`M? imM; +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M pšM +?Q `ä- i¢
GB i ç°i M?B M i`mv M #® `ä`M; pÈB iQ`M i? J :BÈB- F m ;¼B i'i +ª v m K [mv
'M /Q *?O h?-M i?S KQÌB #®M HQm H¢B- i?•M T?"M M;QÌB ?-m +O i?-M +O M
t€+ ç`M?X æ¬M; çªQ v m K M? M? +?|M; iB M p ?QÈM; i•v #„+ J :BÈB- [mv i?m
?„MX

L; v F?B M æS+ GB i T?€i #B m `ä`M;- h•K J +kM; F?-M; +?`m v m i? - H`T iS-
L?o imv M #® i?•M T?"M +O ?„M H` K°i M;QÌB ?-m F?€+ +O *?O h?-M i?S KQÌB

ó"ªM i¼ KÈB H` M;QÌB ?-m /mv M?'i +O \*?O h?-M i?S KQÌB #®MX h`QÈ+ F?B *
F?ÄB J :BÈB çB ç M h?€B *´- ç½ iWM; iU KbM? +?d ç`M? #ªM i¼ i? v i? M;"B iE
v m K +O J :BÈB +?m`M #` +?BM? T?¢i pki`KX S?`K M?[M; F F?-M; T?K+- ;B

J†+ /M h•K J ç½ imv M #® i?•M T?"M M;QÌB ?-m +O i?-M +O ?„M- M?QM; i¢B
/€K çB t€+ M?"M t2K HÌB ?„M M|B `®i +m°+ +| T?ªB i?"i ? v F?-M;X

L?QM; h•K J +,M #ªM +?ŠM; [mªM M?B m M?Q p"v- i`U+ iB T i?®M; HoM? ç¢B [n
PÆM; ;B i p`Q F?-M; ;B M pQÆM; i`B m E?ªB æ`+? G¢T E?„+ U\* /BHH +V- i`QM;
+O pQÆM; i`B m E?ªB æ`+? G¢T E?„+X h¢B i?ÌB çB K +m®B +MM;- b m F?B M?b
KQÌB #®M HQm H¢B i` M M;QÌB h•K J - E?ªB æ`+? G¢T E?„+ ç¢B ç HB M /Si F?Q

aU i?-M T?K+ +O E?ªB æ`+? G¢T E?„+ ç¢B ç ç½ ;•v M M b|M; iQ ;B| HÈM i¢B J
M;?B i?•M T?"M M;QÌB ?-m *?O h?-M i?S KQÌB #®M +O h•K J M[X

hW bU #B M K'i +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- M æS+ GB i p`h•K J ç²M; i?ÌB M?
i?"i HÈMX u m K +O J :BÈB M?'i i?ÌB +?B H`K ? B T?-M- K°i T?-M +?Q `M;
?-m +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- H` M;QÌB T?€i M;¬M +O M;"B- +ÁM K°i M?|K
KÈB H` M;QÌB T?€i M;¬M i?"i bU +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- ?ÆM M[T?QM; +
+O ?„M +`M; ;B®M; M?Q \*?O h?-M i?S KQÌB #®M i`QM; i`mv M i?mv iX

*`M; bÈK [mv i?m" M \*?O h?-M i?S KQÌB #®M KÈB i?b +`M; +| i? çQÊ+ *?O h?-M
M?Q H` M?"M i?S+ +?mM; +O i'i +ª v m K X L?QM; /QÈB ibM? ?m®M; +?Q i? T?
T?€i M;¬M +O *?O h?-M H` B- F?-M; Qi v m K iÄ` HQÐM; HUX

*?d +| K°i b® Qi +QÌM; ;Bª v m K #B i çQÊ+- #'i F M æS+ GB i? v H` h•K J - ? B
M;QÌB ?-m +O *?O h?-M- i?•M T?"M ç½ çQÊ+ t€+ M?"M F?-M; i? M;?B M;ÌX L;
p`M;QÌB ?-m +O \*?O h?-M M`v iÄ` F?-M; ? ?ÉT M? mX

u m K /QÈB i`QÈM; h•K J +`M; M;"v +`M; M?B mX GB M KBM? pQÆM; i`B m +kM
G¢T E?„+ ç¢B ç i?-M T?K+X hQ`M #° J :BÈB- M;Q¢B i`W æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G
+ÁM H¢B ç m #` ûT T?ªB HU +?¼M K°i # M- F?-M; +| +QM çQÌM; i?S # X

"i F M;QÌB T?€i M;¬M /mv M?'i /Q *?O h?-M i?S KQÌB #®M +?d ç`M? `®i +m°+
GB i p`h•K J ç m ;†T T?ªB K°i p'M ç , \*?O h?-M i?S KQÌB #®M `®i +m°+ ç½ çB ç

@ L|B +?Q #¼M +?9M; #B i- *?O h?-M i?S KQlB #®M ç M; ~M i?•M im Hmv M- M
i?U+ HU+ +O KbM? i`QÊ+ +Ym iBM? HB M +?•mX

h•K J HçM? HMM; M|BX

hçB i•v #„+ J :BÈB- M æS+ GB i+kM; çQ ` +•m i`ª HlB M?Q p"vX o Kti M"v ?
h?-M ç m #'i M; l+| +€+? tY Hw ;B®M; M? mX

eNdX *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM; ô j

h`"M +?B MiçB J pU+ ç½ [m çB K°i F?QªM; i?lB ;B M- M?QM; *?O h?-M i?S KQlB
+O #° i°+ i?O ?° pšM M?Q K°i [mª iç iQ HÈM ç M†M; i`QM; HÁM; i'i +ª M?•M i°+ h
;-M M?Q F?-M; i?l M'BX

@ L m M?Q HlB M|B +O æ h?Q+? h?B M i`QÊ+ F?B K'i F?-M; b B- i?QÆM; i'M +
h?B M L; QçB h?B M hB m ok i`K ;•v M M +—M K'i K°i i`,K M,K KQÆB M,K KÈB F?
M[o¬ E} /MM; óM; U i`lB bY ç'i- /MM; i`lB ç'i H`K FB Kô p` i?€M? i?9 h? M? GQM
+¬M; FQ+?- +| H) i`QM; pÁM; # i`,K M,K *?O h?-M i?S KQlB #®M b) F?-M; i? t•H

h` M çdM? EB K +€+- h?€M? :Bª HB + M?bM i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} ç M; M;²B t
a m F?B +?B M bU F i i?9+- /QÈB #ªM M,M; i?9+ ç~v- i?•M i? S?QM; o•M o¬ E} H
tm®M; # M /®+ M9B H—M M[X

@ *?9M; i F?-M; `ä p i®+ ç° F?-B T?K+ +O *?O h?-M- +?d +| i? ?B p¼M; ;B®M
*´ om i?l /`B K°i iB M;- HQ H„M; M?bM S?QM; o•M o¬ E},

@ JQM; `^M; v +| i? idM? HçB i`QÊ+ H9+ ç| - +kM; KQM; `^M; K'v p` *?Q h¬M +Á
+?9M; i KÈB +ÁM K°i çQlM; ?B p¼M; X

J†+ /M M; Q`B KB M; M|B M?Q p"v- M?QM; b•m i`QM; HÁM; *´ om +kM; ?B m çQÊ+
*?O h?-M i?S KQlB #®M M„K ;B[K°i T?€T i„+ H` b€i HK+- i`QM; pk i`K ;B i +?| +
T?K+ +O ?„M HçB +`M; M? M?- K` i?S M"v i?b F?-M; B +| i? F?®M; +? çQÊ+X

@ æ9M; p"v

h?€M? :Bª M?bM p T?QÆM; t - KÆ K`M; M|BX

æ°i M?B M K°i iB M; tû ;B|i W T?Q t i`mv M ç MX \*´ om p` h?€M? :Bª i•K i?-M F?
HçB- i`¬M; i?'v K°i ç€K M; QlB K†+ €Q #`Q t M? ç M; iW +?•M i`lB M? M? +?| M; #

@ h`QîM; H½Q "„+ >ªB\

@ >m€M? >Q†+ \

a m K°i i`"M iB M; i v €Q H v ç°M; - # M /®+ M9B ç½ +| i? K K'v #|M; M; QlBX

@ h?€M? :Bª ççB M?•M5 *´ om ççB M?•M5

>m€M? >Q†+ pW #QÊ+ H M /®+ M9B EB K +€+ HB M ?`M? H pÈB ? B M; QlBX

@ >m€M? >Q†+- M; QÆB +kM; iÈB ççB i`QîM; H½Q

a m F?B çQ`M M; QlB i?B H - ?`M ?mv M K°i H9+- ççB i`QîM; H½Q "„+ >ªB HB M ç

@ h?€M? :Bª ççB M?•M- o¬ E} i? M`Q `²B\

a„+ Kti ççB i`QîM; H½Q "„+ >ªB i M; i?QÆM; ?ÄB- €M? K„i #'i ;B€+ M?bM p T?Q
#^M; #'i ç°M; i` M ç'iX

@ u pšM +ÁM ç M; HoM? M;° +¬M; T?€T- w i?S+ T?•M i€M p"Q i`QM; ?"M; id F?¬M
Hm²M; i?¬M i?S+ i`Î p #ªM i? i?¬BX

h?€M? :Bª ç€TX

æ¢B i`QÎM; H½Q "„+ >ªB M;?2 p"v M?Qm K"v- [m v ç-m H¢B /MM; €M? K„i i` Q ç´B
b m M;QÌBX

*´ om M?bM ` +| +?9i F?€+ i?QÌM;- HB M ?ÄB,

@ a Q p"v\

@ E?¬M; M;Ì H¢B M?Q i? X

æ¢B i`QÎM; H½Q M;Y K†i H M i`ÌB i?Î /"B- M†B,

@ o®M iQÎM; `^M; H¬M M"v b) +| #QÊ+ M;Q†i- F?¬M; M;Ì H¢B tªv ` +?mv M M?Q p

h?€M? :Bª p" *´ om ? B K†i M?bM M? m- ç m +ªK i?´v M;?B ?Q†+X

@ hW b m F?B >B M oB M *?Q h¬M [m çÌB- hS hQÊM; ç¢B i`"M ç½ F?¬M; +ÁMX
+m®B +MM; b m F?B o¬ E} tm' i ?B M KÈB +| +?9i #QÊ+ M;Q†iX L?QM; o¬ E} pšM
?Q" M K„ pÈB i?€M? i?9 h? M? GQM;- /Q ç† hS hQÊM; ç¢B i`"M +kM; F?† K" T?€i ?
+ QX Zm i`"M +?B M i¢B J pU+- i p®M +?Q H" b) +| #QÊ+ M;Q†i KÈBX h iQÎM;
K°i HQ¢B +¬M; T?€T- +?d +¬M T?QÆM; T?€T i?Q+? ?ÊT H" iMv i?ÌB +| i? ç€M? i?
?† i?¬M? ?"M; id çB p"Q ?Q F?¬M;X S?QÆM; T?€T im Hmv M M;mv ?B K M?Q p"v

h`QÎM; H½Q "„+ >ªB M„K H'v +´ i v M†BX æ€K M;QÌB >m€M? >Q†+ ç m i`-K K†+ F

@ æ¢B i`QÎM; H½Q- +?mv M +O o¬ E} p" i`"M +?B M i¢B J pU+ +| HB M [m M ;b\

h?€M? :Bª FBM? M;¢+ ?ÄBX

•M? K„i HQÈi [m /€M; p M;?B ?Q†+ +O h?€M? :Bª p" *´ om- i`QÎM; H½Q "„+ >ªB
;BªB i?Q+?,

@ *€+ M;QÆB ?ŠM H" ç m #B i- o¬ E} ç½ çQÊ+ i?€M? i?9 +?'T M?"M- M?QM; v p"
+?Q i? /mM; ?ÊT ?Q" M iQ" MX

*´ om p" h?€M? :Bª ;"i ç-m- #B m i?` ç½ ?B m çQÊ+X

@ o'M ç ç° /mM; ?ÊT p®M F?¬M; T?ªB /Q HBM? ?²M ? v H" +¬M; HU+ +O o¬ E}X >
M;QÌB F?€+- +† H) +kM; F?¬M; B #B i çQÊ+ M;mv M M?•MX

æ¢B i`QÎM; H½Q "„+ >ªB ç°i M?B M M†B ` K°i iBM iS+ H"K FBM? ç°M; HÁM; M;QÌ

@ h?U+ ` - >B M oB M *?Q h¬M +kM; +?Q +? iX

@ 5

L;Q¢B i`W ç€K i`QÎM; H½Q "„+ >ªB ç½ #B i +?mv M i`QÊ+- M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B
+† +?¢v ç M EB K pU+ ç m FQ+? ç°M;- iWM; F?m¬M K†i ç²M; HQ¢i M?bM p ç¢B i`
ç-v p p mB KWM;X

@ L;¬B- M;¬B M†B ;b

>m€M? >Q†+ FQ+? ç°M; M„K H'v p¢i €Q +O i`QÎM; H½QX

@ L?QM; >B M oB M *?Q h¬M ç9M; H" ç½ #Ä K bM?X

*?ÁK `•m ç2M +O ç¢B i`QÎM; H½Q "„+ >ªB H v ç°M;- H¢B #´ b m M; K°i +•mX

o K†i K¼B M;QÌB ç m +SM; çÌ- i•K i bM? pW H M ç M çdM? M9B + Q H¢B `ÆB tr
#m¬M; i v ç M; M„K H'v p¢i €Q +O ç¢B i`QÎM; H½Q "„+ >ªB ` - HªQ çªQ HmB H¢B

@ hBM iS+ M"v i +kM; #B i çQÊ+ iW MÆB >mv M ok *?Q h¬MX

æƒB i`QÎM; H½Q "„+ >ªB ?Qi b•m K°i ?ÆB- p K†i M?Q i?QÎM; M‡B,

@ *?mv M H¨ M?Q p"v

@ hƒB J pU+- /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; +‡ o¬ E} ƒB m F?B M- i?€M? i?9 h? M? GQ
;B€M; tm®M; - ƒª i?QÆM; *?O h?¬M i?S KQÎB #®MX *?mv M M¨v +?„+ ?„M +€+ M; C
M; QÎB ƒB m F?B M i?€M? i?9 h? M? GQM; +?QM? H¨ >B M oB M *?Q h¬MX

æƒB i`QÎM; H½Q "„+ >ªB HƒB MûK ` K°i [mª #QK,

@ *?mv M i`QÊ+ ƒ‡ F?¬M; +‡ ;b F?€+ pÈB +€+ M; QÎB ƒ½ #B i- >B M oB M *?Q h¬
F?€+ #B i H¨ M; ¨B pšM +ÁM b‡i HƒB K°i iB i?¬M i?S+X

@ .U i?2Q HÎB M‡B +O >mv M ok *?Q h¬M- p¨Q ;B B ƒQƒM +m®B +O +m°+ +?B
ƒ½ +‡ /U +ªK F?¬M; H¨M?X *¬M; HU+ ƒƒi ƒ M +'T #"+ M?Q #¼M ?¼- +°M; i? KªM?
i?9- p K†i M¨v ƒ½ HQ€M; i?Q€M; +‡ K°i +?9i HU+ HQÊM; iB M ƒQ€MX *?QM? b€
ƒQÊ+ t€+ ƒ`M?X a m +m°+ +?B M i?¬M K - >B M oB M *?Q h¬M +?d +ÁM HƒB K°i i
+Æ i? +O i?€M? i?9 h? M? GQM; X

@ *?d +¬M K°i iB i?¬M i?S+ +ÁM i²M iƒB i?b b) +‡ ?B p¼M; b®M; HƒB- ƒ•v +?ŠM;
>m€M? >Q†+ +„i M; M; +•m +?mv M +O ƒƒB i`QÎM; H½Q "„+ >ªB- K M; i?2Q K°i +
p¨M; - K°i +?9i +?‡ KQM; M?bM ƒƒB i`QÎM; H½Q "„+ >ªB M‡BX

o‡ p‡ #ª p B >m€M? >Q†+ - ƒƒB i`QÎM; H½Q i?Î /¨B M‡B,

@ >m€M? >Q†+ i•K ibM? +O M; QÆB i ?B m ƒQÊ+ - i` M i?U+ i i +kM; ?B p¼M; H
FQ+? +O #ªM i? *?O h?¬M H¨ i?S pQÊi [m T?¨K iK+- +?9M; i F?¬M; i? M¨Q ?E
#"+ M?Q +O >B M oB M *?Q h¬M p¨ *?O h?¬M- +kM; F?¬M; ƒÆM; BªM H¨ b m F?B

@ >B M oB M *?Q h¬M K†+ /M HQm HƒB K°i iB i¨M i?S+ - M?QM; M‡ F?¬M; M; WM;
F?¬M; ƒO ƒ F?B M M; ¨B F?¬B T?K+X >ÆM M[iB i?¬M i?S+ FB ƒ½ H¨ K°i KªM; ?
MB K +m®B +MM; i`QÊ+ F?B \*?Q h¬M M; ½ tm®M; - ƒ‡ H¨ i`QÊ+ F?B M; QÎB i?W F
GQM; [m2M i?m°+ M„K ;B[i?€M? HU+- b) K°i H¬M +m®B +MM; ;B9T M; QÎB i?W
æQÆM; M?B M- +?d F?B M¨Q i`QM; +ªK ;B€+ +?Q `^M; M; QÎB F M?B K b) tªv ` i
oB M # ?ƒ KÈB b) +?O ƒ°M; F?®M; +? i?€M? i?9 h? M? GQM; ` i vX

>Qi p¨Q K°i ?ÆB i?"i /¨B- ƒƒB i`QÎM; H½Q "„+ >ªB ƒ m HÁM; M‡B,

@ *€B ;B€ +O pB + /MM; HBM? ?²M F?¬M; ?Q¨M +?dM? /šM /„i i?€M? i?9- ƒ‡ H¨
+kM; b) ?²M # v T?€+? Hƒ+ K¨ +?mv M M¨v ƒ½ bÈK M^K i`QM; /U HB m +O # ?ƒ>

@ " ?ƒ ƒ½ bÈK iB M ƒQ€M ƒQÊ+ +€B +? i +O KbM? L; ¨B +?d ?B p¼M; /M ƒ½ #Á
T?¬M i•K HU+ +m®B +MM; M?Q p"v KÈB +? i F?¬M; ƒ€M; iB +X

*´ om p¨ h?€M? :Bª M; ?2 p"v +ª M; QÎB ƒ m +?'M ƒ°M; X h?€M? :Bª K†+ /M H¨ K°i T
i`ªB [m T?€T pª i` M? ƒ'm- M; ?2 ƒ M ƒ•v +kM; #'i ;B€+ +ªK i?'v iQ¨M i?•M i¨M ƒ
.QÈB i•K ibM? FQ+? ƒ°M; - v F?¬M; F?ÄB M?„K ? B K„i HƒB- M?QM; `•m i‡+ i` M M
#B m i?` bU FQ+? ƒ°M; i`QM; HÁM; X

@ B +?d H¨ F?¬M; M; ‡ ƒQÊ+ - +¬M; HU+ +O o¬ E} [m€ + Q- F?ª M, M; HoM? M; ° +
;Bª J :BÈB M?Q p"v- # Q ;²K +ª *?O h?¬M +kM; +?Q iWM; F?B M ?„M ;†T T?ªB M
*kM; pb M; mv M M?•M M¨v- K°i iB i?¬M i?S+ +O # ?ƒ pšM /mM; ?ÉT pÈB i?€M? i
+?Q ƒ° /mM; ?ÉT +O o¬ E} p¨ i?€M? i?9 F?¬M; ƒQÊ+ ?Q¨M K„X

æƒB i`QÎM; H½Q "„+ >ªB M‡B,

@ a m +m°+ +?B M iƒB J pU+- K°i iB i?¬M i?S+ +O # ?ƒ i` M M; QÎB i?€M? i?9
i M ƒB- iW M v # ?ƒ ƒ½ i?"i bU ?²M # v T?€+? Hƒ+X

h'i +ª K¼B M; QÎB ƒ m BK H†M; X "¬m F?¬M; F?Q p¬ +MM; M†M; M X

@ h p®M iQÎM; ^M; o¬ E} /mM; ?ÊT pÈB i?€M? i?9 h? M? GQM;- M m M?Q # p`
idM? F`T H9+- p"v i?b +?9M; i +ÁM +| i? /U p"Q hS hQÊM; ç¢B i`"M ç ç®B F?€M
#®M p" +?Q i?-MX L?QM; #•v ;BÌ t2K`

æ¢B i`QÎM; H½Q M|B ç M ç•v- bU M†M; M i`QM; HÁM; H¢B F?B M v M|B F?¬M; ç

@ >¬K M v # ?¢ ç½ ?Q`M iQ`M i M i?`M? K•v F?|B- +€+ *?Q h¬M +ÁM F?¬M; #B i
H¢B tm'i ?B M K°i *?O h?-M i?S KQÌB #®M +QÌM; ?½M M?Q p"v- +?ŠM; H) i`ÌB Kn

óoM5ô

J°i +ÆM +m²M; T?QM; iW T?Q t FûQ ç M- HQÈi [m i` M çdM? EB K +€+- i?´B [m
i v €Q T?-M T?"i i?2Q iB M; ;B| i`¬B p T?QÆM; t - i? M? •K FB H¢B +| K°i +ªK ;

h`QM; H9+ +€+ i`QÎM; H½Q "„+ >ªB +?¢v iÈB EB K +€+- K°i p` F?€+? F?¬M; KÌB
F?¬M;- ?`M; H•K h?€B \*´- ?¢ tm®M; J pU+ i M; i?QÆM; i`QÈ+ K„iX

h` M K†i ç'i K F?Q KÌ K`iX •M? K„i sB oQm KÆ K`M;- K°i KbM? ;B®M; M?Q çB M
i` M F?¬M; i`mM;- /QÌM; M?Q Km®M ibK FB K i?S ;b i` M ç®M; ç´ M€i M`vX

@ L bQ i¬M

sB oQm H`K #`K M|B- i`QM; ç-m i`®M; `¶M;- K i?S+ ibK FB K iQ`M #° F?¬M; ;B M
[m M?[M; po ç° F?¬M; ;B MX L?QM; iÁ i?`M? +´ tQ p` i°+ M?•M ç½ iWM; Î ç•v
H`K +€+? M`Q +kM; F?¬M; ibK çQÊ+X h`QM; F?¬M; F?Q i`M ç-v F?Q iS+ iY pQM

@ E?¬M; i? M`Q- F?¬M; i? M`Q- F?¬M; B +| i? ç€M? #¢B bQ i¬M- imv i ç®B F?

sB oQm pûM €Q #`Q HÈM H M- ç°i M?B M iW F?¬M; i`mM; ?¢ tm®M;- [m€ i` M K†
#MM ç'i çB M +m²M; ç`Q #ÈBX hWM; p®+ MQÊ+ #MM HÈM # v p T?Q b mX

@ h F?¬M; iBM- i F?¬M; iBM +?Q /M T?ªB ç`Q ç M i`M +MM; i +kM; T?ªB ibK`

sB oQm +„M` ,M; M; ?B M HÊB ;B®M; M?Q çB M +m²M;- K€B i|+ /`B imM; # v- M?Q
;B¼i MQÊ+ K„i HÈM +?WM; ?¢i ç"m F?¬M; M; WM; +?ªv tm®M;- `ÆB p`Q i`QM; #M

J°i ?²B H•m b m

@ 5

J°i iB M; i?ûi #B i?QÆM; tû `€+? i`ÌB + QX h?•M i? sB oQm +?Êi M; Y H M- ? B
K°i iB M; ?ûi tû M€i`m°i; M,

@ h¢B b Q\ _®i +m°+ H` i¢B b Q\ h¢B b Q\ h¢B b Q\ h¢B b Q

@ L - bQ ?mvM?- bQ i¬M

sB oQm M; ?2 çQÊ+ iB M; K°i ;|+ i`QM; HÁM; `¢M MSiX *?QM? K„i t€+ M?"M bU
i?QÆM; +m°M i`Q FûQ ç M K°i H-M M[ # Q T?O H`v vX

h`ÌB ç'i`°M; HÈM M?QM; sB oQm +?d +ªK i?'v i`®M; `¶M;- +?d +ÁM H¢B KbM? ?„i

.M H` FB m ?MM; ;B i M; QÌB F?¬M; M?€v K„i- b•m i`QM; HÁM; v +kM; +| K°i MÆB
i°+ M?•M +O v +?d +| #° i°+ i?O ?°- /M v +,K ?"M` b Q- +?€M; ?ûi i? M`Q- +kM;
#ªM +?´i +O ;®+ ` b•m i`QM; HÁM; X

@ +?•M i`ÌB ;|+ #B M- sB oQm i M?'i ç`M? T?ªB ;B i M; QÆB5

J€B i|+ /`B +O sB oQm imM; # v- i?•M i? +?Êi M; Y H M- K°i pÁM; €M? b€M; K
F?m +? i€M`X

J†i ç'i`mM; +?mv M- M?[M; p i MSi iQ HÈM M?Q K¢M; M? M iW J pU+ FûQ /`B p
HÈM M`v ç½ FBM? ç°M; ç M +QÌM; ;Bª HQ`B M; QÌB Î +€+ MÆB- bQM; F?B M?[M; H
i?b J pU+ ç½ ?Q`M iQ`M i`®M; `¶M;- sB oQm +?ŠM; #B i ç½ çB ç•mX

eN3X *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM;ô 9

hW b m F?B *?O h?–M i?S KQlB #®M #B M K'i- +?B M bU i¢B J :BÈB M;QÊ+ H¢B
?ÆMX h•K J p¨ M æS+ GB i ç m iU tQM; H¨ M;QlB ?–m +O *?O h?–M +?QM? i?O
i¢Q i?¨M? ? B i? HU+ iQ HÈM- ;B®M; M?Q ? B /ÁM; MQÊ+ Hk +?ªv [m M?[M; F
+?¢K +?ûK ;B i pÈB M? mX

h•K J F?–M; M;WM; i?m i?"T ?„+ pm bQ- iW iW i" T ?ÊT i?"M? K°i [m•M çQ¨M ?„+
+?B M ç'm ?„M ç m /®+ iQ¨M HU+- H–M M¨Q +kM; +| ç M K'v p¢M +€M? +´M; i¨mv
+€M? +´M; i¨mv M i®M; M¨v i`Ê ;B9T- ;–M M?Q M; v iW ç–m +?B M i¨ M? ç½ iB M
æ¢B [m•M /Q h•K J /šM /„i +kM; F?–M; +?B K HoM? #'i F€ F?–M; ;B M M¨Q- +?d
K'v F?–M; ;B M pQÆM; i¨B m HÈM- ?Q†+ H¨ +?BM? T?K+- ?Q†+ H¨ ûT ç M MÆB
+| ç–M; çªQ v m K #` ;B i +? i- M?[M; F +ÁM b|i H¢B ç m ç–m ?¨M;- [mv i?m¨M p

óE?– G•m Zm•M oQÆM;ô- ç•v H¨ / M? ?B m h•K J M?"M çQÊ+ i¨QM; b€i T?¢i F?–

h¨QM; K¶B i¨"M +?B M- >'T hBM? ç¢B T?€T +O h•K J H¢B i?B i¨B M¨ M,M; HU+
+ Q + 'T b m F?B M?bM i?'v ç m TªB FBM? ?½BX J¶B H–M +?B M ç'm ç m +| ç–M
T?€T ?9i i?"M? t€+ F?– HQm H¢B F?– H•m ç–v ç'iX *€B i M óE?– G•m Zm•M oQÆM

E?€+ pÈB h•K J - M æS+ GB i H¢B +® ;„M; i¨€M? F?ÄB tmM; ç°i +?QM? /B M i¨
+?d F?–M; M;WM; T?€B #BM? +?B K HoM? +€+ F?–M; ;B M b m F?B h•K J +?BM?
+| +Æ ?°B M¨Q ç i?W /`T ç€M? HûM ? v F?–M;X "ÎB pb HB M iK+ F?ŠM; ç¨M? Kk
h?–M i?S KQlB #®M iBM iQÎM;- +°M; i? K i•v #„+ J :BÈB +| *Ym l i ç¨M- M æS
/ M? ?B m KÈB H¨ ó*Ym l [m•M pQÆM;ôX

a m F?B iª ;B€ #^M; +€B +? i +O ç–M; çªQ —M K i°+- iBM iS+ p i¨"M +?B M i¢
b€M; iÄX .QÈB iBM? ?m®M; #` # Q p•v- ç€M? +? i #° i°+ i?O ?° p¨ ç M?'i + Q i?
i¨mv M i?mv i h?€B *´- +?¨m çUM; K°i +?B m K¢M? M?'i +O æ h?Q+? h?B M p¨
S?QÆM; h? M? GQM; +–M; FQ+? K¨ F?–M; +? i- +?d #` i?QÆM; `lB çB- +?mv M M
M|M; b–B i¨¨QX

h¢B J :BÈB- i?€M? i?9 +O h?€B *´ ;–M M?Q H¨ K°i i?–M i?Q¢B p– ç`+?X æ€M? +
F?B M +?Q i'i +ª v m K # Q ;²K +ª pQÆM; i¨B m ç¢B ç ç m bÊ ?½BX J¨ ?–K M v i
h?–M i?S KQlB #®M T?€ i M- ç€K v m K H¨K b Q +| i? F?–M; pmB KWM; - F?–M;

*?O h?–M i?S KQlB #®M b m F?B #` T?QM; 'M ?¨M; id M,K- i?•M i? K iKÄB- p¨v K
M?Q i? X L m M?Q ?„M ?Q¨M iQ¨M F?–B T?K+- p¨v iBM? ?m®M; b) M?Q i? M¨Q\ h
ç–m iB M- M;QlB +?d ?mv v m K iB M p¨Q h?€B *´ H¨ pQÆM; i¨B m ç¢B ç p¨ æ¼
M¨v H¢B ç`B i?"M? K°i \*?O h?–M- p¨v F i [mª b) ` b Q\

h'i +ª v m K ç m F?–M; F?ÄB bBM? ` bmv M;?oX *ªM? iQÊM; ;BšK ç¢T +€+ i°+
F?B M +?Q K€m #¼M +?9M; b–B i¨¨QX h?2Q ç|i?•M T?"M M;QlB ?–m +O i?–M +
+kM; M?Q MQÊ+ /•M; i?mv M H MX

E?–M; i? F?–M; M?„+ iÈB- i¨QM; +m°+ +?B M ;B[E?– G•m Zm•M oQÆM; p¨ *Ym l
pB J :BÈB FûQ /¨B ?ÆM i¨,K M,K- +€+ >„+ •K Zm•M *?O ç m¨M M'T F?–M; ? i?
M¨v- #'i F€ MÆB M¨Q +kM; F?–M; F?–M; çQÊ+ imM; iQ+? +O #¼M ?¼X

h¨QÊ+ F?B #` h•K J /MM; +?B m i?S i€K +O EB T J æ¢Q ç€M? +? i- h€i *€+? G
HB M H¢+ pÈB >„+ •K Zm•M *?O p¨ .K+ o¼M; *?B *?O K¨ ?„M i?l T?KM;- M?QM; H
F€ + m iª HlB M¨QX *€+ pQÆM; i¨B m ç¢B ç ;B®M; M?Q ç½ #` +?Q i?–M [m M H

.MM; J :BÈB p¨ K'v F?–M; ;B M pQÆM; i¨B m HÈM H¨K +S çB K- i? HU+ +O h•K
M;WM; i¨B M F? B +?B M ç'm ;B^M; +QX .QÈB i¨QÊM; h•K J - i? HU+ +O h¨mM;
` iW K +–M; h?€B *´ +O #° i°+ i?O ?° F?–M; M;WM; KÎ¨°M;X J¶B F?B h•K J +?B

ibK FB K v m K +| çO iQ +?'i- #„i ?„M H" T H`B i? K€m- b m ç| /MM; K +¬M; h?€B
p"Q /QÈB i`QÈM;X

h`QM; +m°+ +?B M +O ? B [m•M pQÆM; M v- h`mM; PÆM; K [m•M p" [m•M çQ" M
i?®M; HoM? ç½ / M? +?'M J :BÈBX Zm•M çQ" M i`QÈ+ /MM; i?U+ HU+ +Q`M; ççB
[m•M çQ" M b m HçB /MM; ?bM? /€M; çm¬B M?¼M F€ Hç- +MM; pÈB bU /kM; K½M?
T?QÆM; FBM? ?½BX o T?¬M hm G K i°+- #ÎB pb b® HQÊM; +| ?çM M M / M?
M?Q ? B [m•M çQ" M i`QÈ+- M?QM; i?U+ HU+ +O #¼M ?¼+ kM; F?¬M; i? M; ?B M

hçB i•v #„+ J :BÈB- M æS+ GB i ç½ i`mv M *Ym l +¬M; T?€T +?Q ç€K v m K +O
HÈMX .U p"Q i®+ ç° im Hmv M #B M i?€B +O +¬M; T?€T M"v- i`QM; i?`B ;B M M;
b® HQÊM; HÈM [m•M çQ" M *Ym l X h`QM; [m•M çQ" M M"v `i M?B m v m K # M ç-
b m F?B i`ª; B€ #^M; bS+ b®M; p" i?¬M i`Q Hç+ çQ`M; - M?[M; v m K M"v M? M? +
h?B M J >Q" M; i?"K +?Q H" + Q ?ÆMX

h`QM; M,K KQÆB M,K M;„M M;OB- ? B [m•M çQ" M /QÈB i`QÈM; E?¬ G•m Zm•MoQ
i`B M F? B `i M?B m i`"M +?B M HÈM M?Ä i` M KªM? ç'i J :BÈB K M? K¬M; p" i`Q
b® HQÊM; M?B m ç M K'v +?K+ pçM H¬MX o¬ b® tQÆM; +® i i`ªB `°M; içB MÆB #
b m +MM; ? B # M HçB #'i T?•M i?„M; #çB- +?B M /`+? pšM Hm¬M #` M;„M +ªM Î #
M æS+ GB i +Q M; KX h•K J imv Km®M +MM; M æS+ GB i +?B M ç'm i?2Q FB m
pQÆM;- M?QM; M æS+ GB i pšM Hm¬M F?¬M; +?Q ?„M +Æ ?°B M"vX *m°+ +?B
iB M p"Q i`çM; i?€B ;B^M; +QX

>ÆM M,K KQÆB M,K +m°+ +?B M- [m•M çQ" M iQ HÈM /Q h•K J i?®M; HoM? F?¬M
M?B m MÆB içB J :BÈB- iW J :BÈB i?S M?`i ç M F?¬M; ;B M pQÆM; i`B m- +m®
pQÆM; i`B m h`mM; PÆM;X

J†+ K°i #° €Q #`Q ç2M K K KçB +?dM? i - h•K J M?Q K°i T?Q iQÊM; çSM; i`QM;
h`mM; PÆM;X h` M h`mM; PÆM; K bÆM + Q p9i i" M K•v- #|M; i®B •K m- K•v ç2M
#^M; pÈB çdM? h`mM; PÆM; K bÆM ?bM? KkB M?¼MX h` M ;QÆM; K†i M?Q M;¼
i?•K i`¬K- M?B m i? K K°i +?9i ?mM; b€i- Qi çB K°i +?9i M|M; Mªv- M?B m i? K K°

6oM5ô

:B| ç K +m®M [m - i`QM; iB M; ;B| K€B i|+ /`B i` M i`€M h•K J T?'i T?Æ M?Q `„M
` - +†T K„i ç2M M?€M? #„M ` €M? b€M; +?|B K„i M?Q b Q i`QM; #-m i`B ç KX

h•K J F?¬M; M?9+ M?Q+? çSM; i` M çdM? h`mM; PÆM; K bÆM- €M? K„i M?bM p
M?[M; KªM; +mM; çB M ç´ M€i +?²M; +?'i i` M K†i ç'i K M? K¬M; - F?|B ç2M HQÊM
çB M +?"K `½B # v H MX h`QM; F?¬M; F?Q +| K°i F?Q iS+ i M? ?¬B H`K M; Q`B i
ç°B +?B M bo pQÆM; i`B m ç M; /"T i„i F?|B HY i`QM; i`"M +?B M pW KÈB F i i?S
çB M ç´ M€i- p¬ b® i?B i? v m K +?²M; +?'i p" M?[M; #BM? F?Q ;½v M^K +MM; pÈ
i?B i? +?ªv tm®M; `|+ `€+?X

*ªM? iQÊM; M"v H" ?bM?ªM? i?m M?Ä +O +m°+ +?B M ó?mv i iBM? bQM; [m•M
p M K°i iÁ h`mM; PÆM; K bÆM- ç½ F?¬M; M;WM; #` h•K J p" M æS+ GB i i? v M
M;„M H¬MX h`QM; +m°+ +?B M i?ªK HB i i`QM; T?çK pB HÈM M"v- F?¬M; M;Q`B
i`K bÎ KÈB +?Q KbM? H¬M M[X

@ *?O +¬M;

@ *?O +¬M;

J°i ;B¼M; M|B M?Q t K" ;¬M # v p"Q i`QM; i B h•K J ç M; M;Æ M;~MX h•K J +?È
iS+ F?¬B T?K+ iBM? i?¬M HçB- [m v ç-m b M;- i`¬M; i?'v €M? K„i +mM; FQM? +O

@ *?mv M ;b\

h•K J [m v ç-m HçB- K°i H¬M M[M?bM p +ªM? p"i Î T?Q t #` K•v ç2M # Q T?O-

@ hB T i?2Q +?9M; i M M H`K ;b ç•v\

h?€B >mv M H M iB M; ?ÄBX L m M?Q # M ç-m v ç M J :BÈB çB i?2Q h•K J +?d
HÌB ?S M,K tQ - p"v i?b #•v ;BÌi`^aB [m +m°+ +?B M ó?mv i iBM? bQM; [m•M pQA
+MM; i?^aK HB i- v ç½ /-M /-M i`Î M M +mM; FQM? p"im•M i?2Q HÌB h•K J X h`Q
ç m ç M ?ÄB w FB M +O h•K J X

@ S

h•K J H~K #~K ç€T K°i iB M;- i•K i?-M ;B®M; M?Q F?-M; Î +?¶ M"v,

@ h?B m ?Ov M?[M; i?B i? FB ? i çB5

@ *?O

h?€B >mv M Km®M M|B HçB i?-BX *?mv M K" v Km®M ?ÄB p®M F?-M; T?^aB H" +
+?9i- v pšM H M iB M; ç€T HÌB- HÌB M|B ç½ H M ç M +' ?¼M; HçB Mm®i p"QX

h`QM; HÁM; i?Î /"B K°i iB M;- h?€B >mv M tQ v M; QÌB çB tm®M; +?•M M9BX

@ *?Ì ç½5

h?€B >mv M KÈB pW çB ` K'v i`QÊM;- h•K J #¶M; çQ i v ;¼B v HçBX

@ *?O +¬M;- +ÁM +| +?mv M ;b b Q\

h?€B >mv M [m v M; QÌB HçB- FBM? M;ç+ M?bM h•K J ?ÄBX

@ LÆB M"v içK i?ÌB ;B Q +?Q M;QÆB T?K i`€+?X "aM i¼ +| +?mv M +-M çB ` M
M;"v- H•m i?b MY i?€M; b) i`Î HçBX

h?€B >mv M ;B"i KbM?- #¶M; M;~M; ç-m H M,

@ L?QM; K"- *Ym l [m•M çQ" M /Q M æS+ GB i i?®M; HoM? pšM Hm¬M i`^aB `°M; iç
M,M; i"TFQ+? #'i +S H9+ M"Q p" #'i F€ MÆB ç•mX L m M?Q F?-M; +| +?O +¬M; i
F?| M; ,M +^aM çQÊ+ ?„M

h•K J T?'i T?'i i v- +„i M; M; HÌB M|B +O h?€B >mv M,

@ *?mv M M"v M;QÆB F?-M; +-M HQ H„M;- i iU M?B M +| b„T t TX h`W F?B M æ
i?QÊ+- M m F?-M; ?„M b) F?-M; T?€i ?B M ` i ç½ F?-M; +ÁM Î i`QM; pQÆM;

h?€B >mv M M;?2 p"v i`QM; HÁM; F?) ç°M;- M?Q bmv M;?o ;b ç| M|B,

@ *?O +¬M; M|B p"v +?ŠM; H)

@ VX

h•K J F?-M; çÊB h?€B >mv M M|B tQM;- i`U+ iB T F?ŠM; ç`M? bmv çQ€M +O v,

@ h b) /MM; i? i?•M i`'M ;B [h`mM; PÆM; K bÆMX h? i?•M M"v Qi M?'i +| i? ?
M;"vX a m # M;"v i iU M?B M b) i`Î HçBX

h?€B >mv M BK H†M; F?-M; M|B-ç°i M?B M K°i w M;?o HQÈi [m i`QM; ç-m- €M?
@WpO Q HQ@ cA y2} H€ V=A A i Dv? B 4D fm0

@ *?O +¬M; +?ŠM; H) M;"B Km®M i?W /`T M æS+ GB i F?-M; +| Kti- K°i KbM?
+O ?„M\

@ "aM i¼ F?-M; +| w iB TiK+ +?B M ç'm ;B^M; +Q pÈB ?„M M?Q p"vX L m M?Q M
ç'm pÈB #^aM i¼ - HçB +| iBM? /ŠM #^aM i¼ çB HmM; imM; F?„T MÆB- p"v i?b #^aM
H•K J FçM; F?-M; iB iH° w iQÎM; +O KbM?- +?d M|B,

@ M æS+ GB i Î +€+? ç•v F?-M; t X L?[M; i?SHB M [m M ç M pB + i `ÌB çB- +?d
`²BX h`mv M H M? +O #^aM i¼ - içK [m•M çQ" M HÈM iQ" M #° HmB p h`mM; PÆM;
M?[M; H½M? ç` +?B K çQÊ+X L m M æS+ GB i ç½ i?Q+? +?B K HoM? ç'i ç B- p"

"ðp+€y2ÖQi M?' Ð`Ðð ipÐKE@ F? 00 ð @?b pÐKG` °KG` p0àÐhF ÐM

@ h?B M æQìM; H9+ M"Q +kM; +| i? i'M +¬M; tm®M; - #ªM i¼ 2`^M; HU+ #'i iÁM
ibM? bQM; [m•M pQÆM; ô M"v- #ªM pQÆM; imv +| HÁM; M?QM; H¢B F?¬M; +| bS+
G° h•v S?€T H„+ ç-m K°i +€B M?Q #'i ç„+ /o- H¢B M;²B tm®M; #ªQ i¼ - i?î /¬B M|
@ *ÁM p T?Q pQÆM; iY M æS+ GB i- #ªM pQÆM; +kM; +?d ç" M? iW +?®B i?¬B X
h•K J +QìB H¢M? K°i iB M; - i?¬K M; ?o, óh +?QM? H" ç M; +?ì +•m M|B M"v +O
E?¬M; i? +| çQÊ+ bU i`Ê ;B9T +O æ¼ G¢+ *?B oQÆM; - Qi M?'i +kM; imv i ç®B
M?"T pÈB M æS+ GB iX
@ æ¼ G¢+ *?B oQÆM; i?"i bU ç½ [mv i ç`M? b Q\
h•K J ;B®M; M?Q p¬w ?ÄB,
@ *kM; F?¬M; #B i HìB M|B +O # ?¢ +| i?"i bU H"K çQÊ+ ? v F?¬M; \
G° h•v S?€T i`QM; HÁM; i?¬K K„M; ç®B T?QÆM; ;BªQ ?Q¢i- ç•v F?¬M; T?ªB H"
L?QM; M; Q¬B K†i ?„M H¢B M; ?B K i9+ M|B,
@ "ªM pQÆM; tBM i? pÈB >„+ •K +?Q i?¬M5
@ > ? ? - M m æ¼ G¢+ *?B oQÆM; ç½ +| i?"M? i•K M?Q i? - #ªM i¼ +kM; tBM #
;B€K5
h•K J M;Y K†i H M i`ìB +QìB K°i iB M; - i?m"Mi? FûQ G° h•v S?€T tm®M; MQÊ+
a„+ K†i G° h•v S?€T +SM; çì- +| çB m H9+ M"v ç½ H" +QÐB ?´F?| tm®M; - M m i`
F?¬M; i®iX J†+ /M #'i ç„+ /o- ?„M +kM; +?d ç" M? /QÈB bU [m M b€i +O h•K J - /M
+?9M; i?¬M H" T HìB i? X
æÊB G° h•v S?€T i? tQM; - h•K J KÈB +QìB M|B,
@ E?¬M; H•m b m #ªM i¼ b) i`B M F? B K°i i`"M [mv i +?B M pÈB M æS+ GB iX
`°M M?Q i? - p"v F?¬M; KìB M;¬B çB t2K M[X V- h?B M æQìM; H9+ M"Q +kM; +| i
M?Q p"v i?b #ªM i¼ +kM; F?¬M; [m'v `¬vX
.Si HìB ?„M HB M +QìB M? K ?B K- €Q +?Q" M; pmM; K°i +€B- i`QM; €M? K„i +O C
iB M; #QÊ+ +?•M H°T +°T p M; F?„T *?9M; J çB MX ÍT?Q b m- b„+ K†i +O G°
F?¬M; M; WM; #B M ç´BX
a m F?B `ìB F?ÄB *?9M; J çB M- h•K J HB M çB i?ŠM; p ?QÈM; h?€B *´X
a m i`"M +?B M i¢B J pU+- —M K i°+ ç½ #`T?€i ;B€+ tm'i ?B M î +?mM; [m M?
MÆB h?€B *´+kM; T?€i ?B M ` `i M?B m K i?S+ +O +QìM; ;BªJ :BÈB pQÊi [m
J†+ /M #¼M +?9M; ?"M? ç°M; ? i bS+ +~M i?"M- ?ÆM M[+® ;„M; i`€M? F?ÄB +€+
ibM? ?m®M; M"v pšM F?B M +?Q M?•M i°+ h?€B *´+?9 wX
.QÈB ibM? ?m®M; ç M?'i + Qi?O +O M?•M i°+ H" æ h?Q+? h?B M #Ä KbM?- J
i?,K /Á i` M [mv K¬ HÈM- K¼B M; QìB ç m +?Q `^M; J :BÈB b„T +| K°i +m°+ i'M +
i?O "Q "Q iW im Hmv M i`QM; #QÊ+ ` - K°i H¬M M[?"M? i~m i` M KªM? ç'i h?€B
M?B K pK im¬M i` X

dyRX *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM; ô d
hW F?B ói?B M ?¢ Hm" M päô #„i ç-m ç M F?B *?O h?¬M i?S KQìB #®M b®M; H¢B
i?b F?¬M; /¬B M?QM; M|B M; „M +kM; F?¬M; M; „MX Pi M?'i i?ìB ;B M M"v çO ç

>Q"ML;mv Mi•K T?€T- +?mv M ?| +?•M F?Q K" KbM? F?´im i`Î p i?"M? +?•M F?
i?2Q #'i F€i?m°+ iQM? M"Q- b m ç| im Hmv M K°i K¬M +¬M; T?€T F?€+ ç M F?B -

*| +Æ bÎ +O i?-M +¬M; # M ç-m- H¢B HU +?¼M im Hmv M K°i K¬M +¬M; T?€T +Q
Qi +¬M; M?B m- H9+ im Hmv M +kM; F?¬M; i®M [m€ M?B mi?ÌB; B M pQÊi KS+X

hBM iS+ p bU i²M i¢B +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M p" #° i°+ i?O ?° ç½ i`mv M F?,
i`"M +?B M- +€+ T?QÆM; #„i ç-m ibK ?B m- `i M? M? K¶B M?•M i°+ h?€B *´ ç m
[m M ç M *?O h?-M i?S KQÌB #®M p" #° i°+ i?O ?°X a m F?B M; ?2 çQÊ+ - i`QM; HÁ
M†M; i`omX

"° i°+ i?O ?° +? i çB F?B M +?Q iQ" M #° h?€B *´ `mM; ç°M; p" M; ŠK M; ?oX "° i°+ i?
ç°M; +O KbM? ç #ªQ p h?€B *´X h`QÊ+ F?B M; ½ tm®M; - /QÊB +€B M?bM +O p
tm®M; i`QM; ?Q F?¬M; - ;B Q T?| h?€B *´ +?Q M?[M; M; QÌB +ÁM b®M; X GB m K
/†M +O M"v +O #° i°+ i?O ?° i`QÊ+ F?B +? i? v F?¬M; \ J¶B M; QÌB ç m +?bK p"Q
+?QM? KbM?X

h?€B *´ HB m +| # Q M?B m #° i°+ i?O ?°\ *| F?B M"Q i?ÌB çB K M; mv +Æ iÈB- K
i°+ M?•M +? i çB- M?bM i?ªK F`+? tªv ` K" F?¬M; H"K çQÊ+ ; b\ E?B M; mv +Æ iÈB
F?€M ; Bª- +?d #B i çSM; M?bM K¼B +?mv M tªv ` \ L m M?Q K¶B H-M ç m KQM; +
#° i°+ i?O ?° F?€+ - K°i æ h?Q+? h?B M F?€+ b„K p B +?9 +Sm i? - p"v b m F?B
+? i çB- +ÁM B ç M #ªQ p h?€B *´ - +ÁM B pb h?€B *´ ; B" M? H'v K°i çQÌM; bBM?

h?€B *´ K M? K¬M; - i°+ M?•M M; "M p¢M- +?ŠM; H) +?d pÄM p M K'v M; QÌB +| i? ;
M ç| b Q\

"B B iQ HÈM p" iU i`€+? M†M; M M?Q i?Ov i`B m # Q i`MK h?€B *´ - M; v +ª iB M
[m ç m +| p i? HQÆM; X

*ª h?€B *´ ç•m +kM; +| M; QÌB çB M +m²M; Hmv M pªX .QÈB ç€v #B M b•m Î" „+ >ªB
F?¬M; M; WM; Hmv M +¬M; X .QÈB /mM; M? K #bM? M; mv M T?Q i•v- M?B m M; QÌ
+?ªv- /MM; bS+ M|M; b•m i`QM; HÁM; ç'i ç ` M Hmv M i?•M i? +O KbM?X

E?B h•K J ç†i +?•M ç M KªM? ç'i h?€B *´ - HB M +ªK i?´v FBM? M; ¢+ pb ?bM?ªM
M?bM i?´vX LÆB K" ?„M ç€T tm®M; H" F?m pU+ T?Q i•v h?€B *´ - +| M?[M; /½v M9
S?QM; i°+ +kM; ~M ; B'm i`QM; M?[M; /½v M9B `°M; HÈM M"vX

@ >•v5

E?B h•K J K†+ €Q #`Q ç2M- F?Q€+ €Q +?Q" M; ç2M /`B ç€T tm®M; K°i F?m pU+ i`®
i B H" T iS+ M; ?2 çQÊ+ M?[M; iB M; # "i ?ÆB T?€i HU+X >„M # 'i ; B' + M; ~M; ç-m M
+| Qi M?´i K'v M; "M i M ç¢B ?€M i| + /`B KbM? i`-M- # M ?¬M; [m' M K°i +€B ç B HQ
i?MM; i?bM? ç M; çSM; i` M K†i ç'iX h` M çdM? ç-m #¼M ?¼ H" M?[M; M; ¼M M9B

@ >•v5

h`QM; iB M; # "i ?ÆB- M?[M; ç¢B ?€M ç M; +„M ` ,M; M"v i?dM? i?QªM; H¢B +Q /m¶
i` M M; QÌB M?Q +®i i?ûT M´B H M i?"i + Q- +?B i t¢ ` K°i KªM; €M? b€M; #| M; H
HÈM +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M; b ; ? ; ÊK- + Q i?O >Q" M; +´T +kM; +| i? / /`M
J M?bM HQÊi [m - i?bM? HbM? T?€i ?B M M?[M; ç¢B ?€M i| + i B #M tM- i` M K†
M?ŠM M"v ç½ bÈK /MM; #Q T?€T T?QM; 'M ?ÆM T?•M MY +¬M; HU+ i`QM; +Æ i? -
i-M; +¬M; HU+ ?° i?•M- +S M?Q p"v /MM; M?[M; M; ¼M M9B ç ` M Hmv M +QÌM; ç

h?2Q ç°M; i€+ +O M?[M; ç¢B ?€M M"v- iWM; +?MK HÈM ç€ pKM p" #MM ç'i iW i` M
ç€ pKM /QÈB +?•M h•K J +?QM? H" ç M iW ç•vX

hWM; ?"M; ç¢B ?€M- ?Q†+ i` M F?¬M; i`mM; - ?Q†+ çSM; i` M K†i ç'i- i v F?¬M;
ç2M- +ªM? iQÈM; M"v i?Q¢i M?bM p¬ +MM; i`€M; H X L?[M; iB M; i?ûi M?Q i?m, i

•M? K„i pQÊi [m M?[M; ç¢B ?€M ç M; M•M; M?[M; /½v M9B M"v- h•K J M?bM i?´v
ç i`-M i?•M i` M- iQ" M i?•M ç-v p i M Si p" p i K€m ç M; M;²B t T #^M; çB m iS+X

M•M; p€+ [m€ M†M; F?B M +?Q ;•M K¢+? iQ`M i?•M ç m M Si` - b m F?B çB m /QF
;B M?"T p"Q` M Hmv MX

a m F?B h•K J tm'i?B M Î F?m pU+ M`v- ç€K ç¢B ?€M çB M +m²M; FB F?¬M; ? ç
i M ç¢B ?€M HB + M?bM ?„M K°i +€B- i?ª ½v M9B i`QM; i v tm®M; - çB H M T?Q

@ *?ŠM; H) M; QÆB +?Q `^M; KbM? pW KÈB T?B i?, M; b Q\ a Q M; QÆB F?¬M;
KbM?- H¢B `¶B `½M? çB /¢Q Î ç•v\ L; QÆB pšM +ÁM KQM; çÈB K°i #° i°+ i?O ?° F
T?ªB +® ? i bS+ ç + Q M, M; HU+ +O KbM?X

@ æ•v H` K°i b® i•K ç„+ +?9M; i M; °` i`QM; [m€ i`bM?` M Hmv M- M; QÆB +¬K
` M Hmv M çB5

L; QÌB M¼ H-M KÁ K'v +€B- H'v` K'v +m°M pªB +| pB i +?[çQÊ+ +m®M H¢B- MûK

h`QÊ+ F?B ç M h?€B \*´- h•K J ç½`M; B'm F?Q iS+ K i°+ +O KbM?X æ¢i ç M i`bM
K°i +?9i F?Q iS+ +O +QÌM; ;Bª h?€B *´+'T i?'T p®M F?¬M; i?"M? p'M ç X *?Q M
M?bM i?'v h•K J - +?d +?Q `^M; ?„M H` K°i +QÌM; ;Bª +'T h?€B *´K`i?¬BX

h•K J F?¬M; M|B K°i HÌB- +9B M; QÌB i?'T tm®M; - M?†i H'v +m°M pªB +| ;?B i•K
b m ç| #, M; [m ç€K ç¢B ?€M M`v çB p T?Q t X æ¢B ?€M FB imv +ªK i?'v +| +?9i
t€+ M?"M i` M M; QÌB ç®B T?QÆM; F?¬M; +| F?Q iS+ +O K i°+ - +kM; F?¬M; [mªM

@ h?¢+? *ªK æQÆM; - /MM; +?•M F?Q +O M; QÆB F?®M; +? K°i +?9i- i? K p"Q #

æ¢B ?€M FB M|B pÈB K°i i M ç¢B ?€M F?€+ +€+? ç| F?¬M; t - b m ç| +9B ç-m- K
KbM? pW ç [m K°i # M- bMM; bS+ MûK M; ¼M M9B H M T?Q i` M- K°i H-M M[M

a m F?B #QÊ+` F?ÄB F?m pU+ M`v- h•K J HB M p¼i H M F?¬M; - ?| i?"M? K°i
?QÈM; EB K +€+X J°i çQÌM; M?bM tm®M; ç m i?'v ç¬M; çªQ M?•M HQ¢B h?€B *´ç
h?"K +?Q +| M; QÌB +ÁM /MM; >Q`M L; mv M i•K T?€T +?mv M +?•M F?Q +O KbM?
b m ç| K'v M; QÌB ?ÉT bS+ i`mv M +¬M; HU+ +?Q K°i M; QÌB F?€+X >B M iQÈM; M
FBM? ?½BX æ M H9+ M`v ?„M KÈB T?€i?B M >Q`M L; mv M i•K T?€T /Q æ h K T?
M?Q i? M`QX

óL?B m M; QÌB iQ +?'i +| ?¢M- [m K'v M;`M p¢M M, K- i?"K +?Q i`, K i`B m M, K +kM;
*´X hB M i`B M +O #¼M ?¼ +| ?¢M- +S iB TiK+ M?Q p"v- M m K v K„M i?b +| H) F
p"Q >Q`M; +'T- +ÁM M m F?¬M; K v i?b pšM b) /WM; Î +ªM? ;BÈB M`vX J†+ /M M?
#¼M ?¼ i?"i bU H` /Q im Hmv M` Xô @ h•K J pW HQÈi M? M? p T?Q i`QÊ+ pV
M?[M; M; QÌB M`v +| +?•M F?Q i`, K p¢M M, K- M;`M p¢M M, K- /MM; >Q`M L; mv M i
F?Q #ªM M; mv M- b m ç| i`mv M +?Q K°i M; QÌB +| iQ +?'i + Q M?QM; +¬M; HU+ F

ósmwi5ô

h•K J ?Q i b•m K°i ?ÆB- i?"i bU FBM? ?½B pb +ªM? iQÈM; M`vX

h¢B h?€B *´- +?d +| iQ +?'i +kM; pšM +?Q çOX "i F€+¬M; [mv i M`Q- +?d F?B
+| i? T?€i i`B M H M +ªM? ;BÈB + Q ?ÆMX *?ŠM; ?¢M M?Q HBM? i?S+ +O S?Q
M?QM; +?•M F?Q pšM /WM; H¢B Î >Q`M; +'T- M m M?Q F?¬M; ç w ç M +?•M F?Q-
+Sm +ªM? ;BÈB +'T h?¬M- iBM? i?¬M b) T?ªB +?`m ;€M? M†M; `i HÈM F?B M ?„M
+?Q /M HBM? i?S+ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB æ +'T- M?QM; F?¬M; +| +?•M F?Q æ +'T
T?€i?mv` mv HU+ +O æ +'T- /o M?B M +kM; F?¬M; i? ;¼B H` æ +'T i?"i bUX

L?QM; pÈB >Q`M L; mv M i•K T?€T- HQ¢B +¬M; T?€T F?¬M; +| mv HU+ +¬M; FQ+?

hW b m ói?B M ?¢Hm" M päô- `i M?B m +¬M; [mv i + Q +'T ç½ çQÊ+ +¬M; #®` -
mv HU+ HÈM ç½ F?¬M; +ÁM H` p'M ç X æ®B pÈB M?•M i°+ h?€B *´+€B i?B m M?"

oä; Bª h?€B *´K°i H-M # [m M Qi i?b M;`M M, K- H•m i?b i`, K p¢M M, K- i?"K +?Q
h`QM; i?ÌB ;B M # [m M /`B ç^M; çÆM; - K°i T?¬M F?€ HÈM H` /MM; ç iQ +? Hkv +

L?B m + Q i?O +'T h?€B *´ i`mv M +¬M; HU+ +?Q K°i + Q i?O >Q`M; +'T +| iQ +? K°i F?B /O +?•M F?Q- v iMv i?ÌB +| i? HoM? M; ° ç°i T?€ ç M æ +'TX J` +| p`B M pãô ç½ HoM? M; ° ç M K°i +ªM? ;BÈB + Q ?ÆM- M?QM; HQÊM; +?•M F?Q i`QM; + ?¼- pB + F iB T T?ªB H`K F?¬M; TªB H` iB M K°i #QÊ+ ;B i, M; +ªM? ;BÈB K` H ;B i, M; +¬M; HU+ H¢B TªB +¬M i?ÌB ;B MX >Q`M L; mv M +¬M; T?€T ç½ ;B9T iB h¢B h?€B \*´ /•M b® ç¬M; çªQ- ;¬M M?Q i€K KQÆB T?¬M i`, K ç m /WM; H¢B Î +ªM? +'T h?€B *´ +?B K K°i +€B i, H `´i HÈMX J°i i M + Q i?O +'T h?€B \*´ +?•M F?Q i`QM M m +| `´i M?B m + Q i?O +'T h?€B \*´ F?¬M; M; WM; i`mv M +¬M; i?b b Q\ óæ9M; H` çB M `²B5ô @ J M; i?2Q i•K iB M? +kM; F?¬M; #B i H`; b- h•K J i?'T; B¼ +¬M; HU+ M?Q p`v- ç®B pÈB M; QÌB çQÊ+ i`mv M +¬M; çQÆM; M?B M H` çQÊ+ H i`mv M +¬M; iMv i ç®B +kM; TªB i`ª; B€ F?¬M; QiX óL?[M; M; QÌB M`v- `®i +m° + i¢B b Q H¢B i`Î M M çB M +m²M; M?Q i? \ a Q i`QÊ H`K M?Q p`v\ô @ J°i çQÌM; çB ç M EB K +€+ - h•K J ;¬M M?Q F?¬M; M?bM i?'v ; h?€B *´ i`QM; M?€v K„i ç½ ?Q`M iQ`M M; WM; ;B Q i` M?X oûM €Q #`Q H M- h•K J M?Q K°i +QM M?¢M HÈM iW iW `ÆB tm®M; X L; v H9+ h• ç½ +| K°i ç°B >Q`M; EBK +?B M bo p` K'v i`, K +QÌM; ;Bª h?€B \*´ M; ? M? ç|M- K¼ ?`M; +?„M i`QÊ+ M; QÌB ?„MX @ L; QÌB M`Q\ J°i i M +?B M bo [m€i H M, @ >½v tQM; i M5 @ æ ?„M p`Q çB5 h`QM; EB K +€+ i` M çdM? M9B bWM; b[M; - ;B¼M; M|B ;B` Mm +O *´ om M? M? om i° + p®M `´i K ?B m p ç¢Q +O HBM? ?²M- / Q ç°M; HBM? ?²M iQÆM; iU +O h• H`T iS+ F?B M +?Q *´ om HB M iQÎM; ç M çB m ;bX J¼B M; QÌB ç m FBM? M; ¢+ - ç M; ç`M? i`€M? ` - K°i #|M; ç2M +?Êi HQÈi [m MÆ M; QÌB €Q ç2M + Q HÈM tm'i ?B M iW +?•M i`ÌB ç½ F?¬M; +ÁM i?'v #|M; /€M; X óEûi Fûi5ô > B i`K +Y ;¶ /`v M†M; KÎ` - \*´ om K†i ç-v M T M?, M K†+ K°i #° pm #`Q K`m ç2M- +¬K K°i +?ûM i` ?QÆM; M|M; ?´B /Q S?QÊM; S?B T? +? - iW i`QM; EB K +€+ çB p` S?QÊM; S?B €M? K„i T?S+ i¢T +kM; i?2Q ç| #QÊ+ ` X \*´ om M|B M?Ä K'v +•m # M i B h?€M? :BªX h?€M? :Bª M? M? +?|M; M?bM HQÈi M?È ç M; b ç|- #¶M; H° ` p #WM; idM?X @ *€+ M; QÆB HmB ` ? i çB5 h?€M? :Bª M|B pÈB ç€K +QÌM; ;Bª h?€B \*´ i` M F?¬M; i`mM; - b m ç| [m v b M; h•K @ æ L?'i- M; QÆB ç½ ç M `²BX G¢M? M?¢i ;"i ç-m K°i +€B- €M? K„i h•K J [mûi [m i?•M i? *´ om- #B i`^M; p` *´ F?€K T?€` i?•M T?"M +O KbM?X hm Hmv M h?B M J i?¬M i?¬M; /Q \*´ om +ªB iE bÈK i`Î M M F?¬M; +| ;b F?€+ #B i /Q pÈB €+ K i?m-M imwX L?QM; Î i`QÊ+ K†i - iS+ HBM? ?²M FB m M`v H¢B M?Q K°i +€B #B M [mªM; +€Q HÈM i?¬M; #€Q `äi?•M

dykX *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM;ô 3

@ h iÈB ibK ?„M- ç²M; i?lB +kM; i?m”M iB M ?ÄB i?,K +€+ M;QÆB K°i +?9i iBM iS
h•K J HB + M?bM i?•M i? æ h K T?•M i?–M K°i +€B- b m ç| iU M?B M M;²B tm®
T?•M i?–M,

@ *€+ M;QÆB +kM; ç M ç•v çB5

J¼B M;QlB +kM; F?¬M; +?Q `^M; ?„M M; M; M;QÊ+- HB M bªB #QÊ+ [m - p•v [m
tm®M; i?“M? K°i pÁM;X

óoM5ô

:B| M? i?’B [m F?QªM; i`®M; ;B[K¼B M;QlBX > B # M i|+ K B æ h K T?•M i?–M
F?m¬M K†i M?Q #¢+? M;¼+ H¢B ?B M p çl çšM- F?¬M; +| +?9i F?Q iS+ HQ”B M;C

@ *ÁM # Q H•m M[?„M KÈB idM? H¢B\

h•K J ?Qi K°i ?ÆB- M?bM æ h K T?•M i?–M- M|B i?šM; p”Q p’M ç X

@ E?¬M; `ä- M?QM; +?„+ H” +ÁM F?QªM; M,K KQÆB M,K ç M K°i i`,K M,KX

h?€M? :Bª ç€TX

@ h`QM; F?QªM; i?lB ;B M M”v i?–M i?S+ +O ?„M i`Î p M?B m ?ÆM- +kM; M? M?
KQÆB M,K +| i? i?–M i?S+ +O ?„M b) i`Î p iQ”M #°X .M b Q H–M M”v ?„M +kM
ç ;B i,M; +¬M; HU+- +?d çÆM ;BªM H” HoM? ?°B M?•M bBM? p” M?[M; i’M i?QÆ

*’ om M®B iB T +•m +?mv M- ç¬B K¬B M?,M M?2Q K’T K€v M|BX

@ h°+ M?•M H9+ i`QÊ+ iB M p”Q J :BÈB pÈB M;QÆB- ?B M ;Bli? M”Q `²B\

J°i ;B¼M; M|B ç°i M?B M +?2M p”QX h•K J M?QÈM; K”v- [m v ç–m M?bM H¢B i?
#|M; i®B +O EB K +€+ +| K°i i M M KiY ;–v ;Á K†+ K°i #° €Q #”Q t M? +kF„ ç M;
v iW i`QM; #|M; i®B #QÊ+ ` - tm’i ?B M i`QM; i–K K„i h•K J H” K°i F?m¬M K†i i M

@ >m€M? >Q†+ \

h•K J FBM? M;¢+ M|B- bmv M;?o K°i +?9i- H¢B i? K p”Q K°i +•m,

@ a Q M;QÆB +kM; Î ç•v\

" M i`QM; EB K +€+ +kM; F?¬M; T?ªB +?d +| >m€M? >Q†+X h•K J p®M +?Q `^M;
Hmv M i¢B h?€B *’- iU M;mv M Î H¢B EB K +€+ ç #ªQ p i?•M i? +O EB K h?–M-
ç w H„KX

@ G” i X

J€B i|+ /”B +O >m€M? >Q†+ T?’i T?Æ- #QÊ+ /”B çB iÈB- M;²B p”Q +?¶ +O KbM?
h•K J X

" M ç–m b m F?B +MM; i`QÎM; H½Q „+ >ªB ç M EB K +€+ F?¬M; H•m- ç€K i`QÎM;
>m€M? >Q†+ pšM Î H¢BX .QÈB i?dM? +–m +O S?QÊM; S?B- v ç”M? M?”M H’v [mv
o•M o¬ E} H”T M MX æ²M; i?lB #ÎB pb w i?S+ +O S?QM; o•M o¬ E} T?•M ?| - h?€
M;QlB [mªM Hw- >m€M? >Q†+ HB M /MM; i?•M T?”M +?QÎM; F?®M; ;Bª h?€M? çB
H’v [mv M [mªM Hw h?€M? çB M- i? v K†i +?d ç¢Q +¬M; pB + +O h?€B *’X

@ E ?Q¢+? FB +O o¬ E}- iB M ?”M? i? M”Q `²B\ L?[M; i°+ M?•M FB +O +?9M; i
F?¬M;\

•M? K„i >m€M? >Q†+ H’T H€M? ?ÄBX

æ®B /B M pÈB €M? K„i #S+ M;QlB +O >m€M? >Q†+- i`QM; HÁM; h•K J ç°i M?B
€M? K„i FB `’i +?|B HÁ - #’i ;B€+ [m v ç–m çB- +| T?–M p°B p½ M|B,

@ *kM; i®i

*m®B +MM; ?„M i? K p¨Q K°i +•m,

@ E ?Q¢+? # M ¢-m i pšM ¢ M; i?U+ ?B M- ¢½ +! +?9i ?B m [mªX

J¼B M; Q`B ¢ m BK H†M; X v M; ?o +O ? B +?[ó+kM; i®iô #¼M ?¼ ¢ m ?B m ¢QÊ
M MªK ¢¢K- F i [mª M¨v ¢½ bÊK M^K i`QM; /U HB m +O v- +?d H¨ pšM F?¬M; M?`

@ *ÁM H¢B # Q M?B m M; Q`B\

>m€M? >Q†+ +9B i?'T ¢-m- M!B i?"i M?ÄX

h•K J i`-K K†+- K°i H9+ b m KÊB M!B,

@ J°i MY X

@ B5

*´om p¨ h?€M? :Bª ¢ m i?Î /¨B K°i iB M; - M?bM H M #-m i`B K M? K¬M; T?Q t -
F?¬M; #B i ¢ M; bmv M; ?o ;bX

@ *?O h?-M i?S KQ`B #®M ¢½ b®M; H¢BX

h•K J M!BX

@ *?9M; i #B i

@ *€+ M; QÆB +ÁM M„K +?„+ ¢QÊ+ # Q M?B m- ? v H¨ M!B +ÁM # Q M?B m ?B p¼M

@ *?d +¬M +! K°i +?9i ?B p¼M; i?b pšM b) iB T iK+ +?B M ¢'mX

@ L m M?Q æ h K p¨ # *?Q h¬M F?€+ F?¬M; i? idM? H¢B- h?€B *´ #` iB m /B i-
M?'i i?®M; J :BÊBX

@ 5

J°i iB M; FBM? ?¬p M; H M- S?QÊM; S?B ¢°i M?B M ;B¨i KbM?X J€B i!+ /¨B / Q ¢
M?€M? #!M; HQ€M; ?B M ` F?m¬M K†i tBM? ¢ T- F?¬M; /€K iBM M?bM h•K J ,

@ a Q M; QÆB +! i? H¨K M?Q p¨v\

h¢B F?QªM? F?„+ M¨v- S?QÊM; S?B ;¬M M?Q F?¬M; /€K iBM M; Q`B i`QÊ+ K„i +?Q
KbM? v mX

@ >„M ¢½ [m€ K¢M?X G9+ pW KÊB ?¨M; H•K- i +ÁM F?¬M; +! +Æ ?°B T?ªM F?€
æ¼ G¢+ *?B oQÆM; G° h•v S?€T +kM; +?d K°i +?B m ¢½ #` i?QÆM; M†M; X

h•K J M?È iÈB +m°+ ;†T K†i pÈB G° h•v S?€T i`QÊ+ ¢•v F?¬M; H•mX G9+ ¢! G° h•
H M H¢B M;²B tm®M; X >„M F?¬M; i? K /U p¨Q +m°+ +?B M ó?mv i iBM? bQM; [m
¢®B F?¬M; iBM M; mv M M?•M +?d ¢ÆM; BªM M?Q p¨vX *kM; +?d Î i`QM; *?9M; J
i?QÆM; i? - ¢²M; i?`B KQÊM M,M; HU+ +Q`M; ¢¢B +O *?9M; J ¢B M ¢ +?[i?QA

@ æ h?Q+? h?B M ¢½ +? i- #° i°+ i?O ?° ¢½ +? i- M?bM F?„T h?€B *´- +ÁM B +
i?S KQ`B #®M\

h•K J FûQ +?B + Kk i`MK ¢-m- K€B i!+ /¨B ¢2M M?€M? `k tm®M; - bÊB i!+ +?B i
H¢M? HMM; HB + M?bM S?QÊM; S?B K°i +€B- M!B,

@ GB M ? ;B[i p¨ æ h K T?•M i?-M +?d /WM; H¢B Î F ?Q¢+? FB X h p®M H¨ K
+O ?„M- p®M i?m°+ p ?„+ €KX J :BÊB +?QM? H¨ MÆB i®i M?'i i?m°+ p i X h F
+¬M; h?€B *´ ¢½ H¨ i¨M i bM? i¨M M; ?o - M; QÆB +ÁM i¬M; +¨v p¨Q #ªM i¼ H¨K; b

E?Q iS+ +?mM; [m M? F?UM; H¢BX J¼B M; Q`B ¢°i M?B M +! +ªK ;B€+ M?Q F?¬M
*´ bÊK ¢½ `i M; mv +'T- K†+ /M ?B m ¢QÊ+ ¢B K M¨v M?QM; i'i +ª K¼B M; Q`B ¢ m

J` ?¬K M v- HÌB M|B +O h•K J H¢B ;B®M; M?Q K°i i? M? / Q T?€ i M HÈT ;B'v +?
ç-v K€m # M /QÈBX

@ æ€M; iB +- +€+ M; QÆB F?¬M; i? ;B[*?O h?¬M i?S KQÌB #®M H¢B- ?ÆM M[-
F?¬M; M; QÌB M`Q #B i?„M Î ç•mX J°i F?B +?[i?QÆM; tQM;- +ÁM B +| i? M;„M
:B¼M; M|B +O h•K J M?Q K°i i? M? / Q H¢M? i?2Q +ÆM; B| i?´B [m +„i p`Q i`€E

@ >ÆM M[F?¬M; i? F?¬M; M|B K°i +?9i- i`QM; i`mv M i?mv i *?O h?¬M i?S KQ
çQ`M \*Ym i J h?¬M /Q ?„M /MM; i?¬M HU+ i¢Q M MX h`QM; [m•M çQ`M M`v- /M H
[m + Q i?O +`T h?B M J h?¬M +O J :BÈBX L m M?Q K°i ç'm K°i- iQ`M #° ç¢B H
S?€T- M æS+ GB i KÈB M´B p`M?[M; pQÆM; i`B m ç¢B ç FB - +| H) F?¬M; B -
*Ym i J h?¬M M`vX h p®M +?Q `^M; M?[M; i?S M`v +?d H`iBM ç²M M?QM; #•v ;
bU i?“iX *€+ M; QÆB +ÁM +| ;b ç +?®M; H¢B\

L; v +ª M; QÌB i•K iQM? i`-K´M- h?€B bÆM ç tm®M; K` K†i F?¬M; ç´B b„+ M?Q h
+?“M ç°M; X `M i v F?¬ [m„i +O \*´om F?Q M? i`QÈ+ M; U+ `mM `~v- T?€i` i? M?

@ *?9M; i i +ÁM +| K°i +m®M J¢i L?“i h æB M- +| i? F m ;¼B ` K°i [m•M çQ`M
:B¼M; M|B +O *´om +U+ F€i`-K i?“T,

@ B i ç½ [m€ ;B` `²B- +kM; ç½ b®M; çO `²BX `i Hm”M M?Q i? M`Q i +kM; b) F?
/M F i [mª+m¬+ +?B M iQÆM; H B ` i Q- ?½v ç \*Ym L; ?B om i°+ +?9M; i i`-K H
h?€M? :Bª i?Î /`B K°i iB M ; - +kM; iW i`QM; M; U+ H'v ` h?“T S?QÆM; *•m .B i ç2M

@ h¢B +m°+ +?B M i?¬M K H-M ç-m iB M- T?€T im +?9M; i ç½ /U i?2Q HÌB iB M
/M i?dM? i?QªM; M +Q i¢B K°i ;|+ pk i`K- M?QM; i`QM; HÁM; +?9M; i pšM Hm¬M
b•m ç”KX æB m /mv M?“i +| i? M O B H` HÌB iB M çQ€M +O bQ i¬M- h?€B *´b) F
b) F?¬M; #` ?Ov /B iX L?QM; H-M M`v bQ i¬M +kM; ç½ #Ä KbM?- H¢B F?¬M; +| #`
.M i? M`Q H-M M`v +?9M; i +kM; b) F?¬M; `ÌB çBX ok i`K +m®B +MM; pšM F?¬M
+?d +| MÆB M`v KÈB H` ;®+ ` poM? +YmX a®M; +kM; çQÈ+- +? i +kM; çQÈ+- +?
F?¬M; +ÁM ;b iB + Mm®BX

@ h? M? h?“T S?QÆM; *•m .B i M`v H` /Q bQ i¬M i`mv M H¢BX G9+ 'v bQ i¬M i?B i
i`ÌB ç'i ç m #` /B iX h? M? i?¬M F?Q M`v +| i? ?Q`M iQ`M iB m /B i #`i F€K°i F?¬
+kM; +| i? ?Ov /B i i`i +ª F ç`+? i`QM; ?Q F?¬M; KQÌB p¢M /†KX L m M?Q [m•M
?“M; H•K h?€B *´- H½Q T?m b) K M; i?2Q i? M? i?¬M F?Q /Q bQ i¬M i`mv M H¢B

:B¼M; M|B +O *´om p`h?€M? :Bª ç m `i #bM? ioM?- i`QM; €M? K„i FB K M; i?2
M?bM i?“m i`i +ªX L?QM; €M? K„i H¢M? M?¢i M`v H¢B ;B®M; M?Q K°i +?B + +?Mv
i`QM; HÁM; h•K J - T?€i` i? M? •K`mM; ç°M; i`QM; HBM? ?²MX

h`-K K†+ ?²B H•m- h•K J M;~M; ç-m H M- ;B®M; M?Q Km®M M|B H¢B i?¬B- +m®E

@ `i Hm”M M?Q i? M`Q- M m hS hQÈM; ç¢B i`M F?¬M; i? F?ÍB ç°M; i?“M? +¬M
pÈB *?O h?¬M i?S KQÌB #®M- h?€B *´+?“+ +?“M b) #` iB m /B iX

@ h +kM; F?¬M; Km®M çª FQ+? +€+ M; QÆB- +?d H` bU i?“i M?Q i? K` i?¬B a r
h?€B *´M[X

h•K J H°` p bmv M;?o,

@ E?¬M; H•m M[i b) +| K°i i`M [mv i +?B M pÈB M æS+ GB iX h`M +?B M M`v
i`J :BÈBX M æS+ GB i F?¬M; TªB H` ç®B i?O +O i X h`QM; +m°+ +?B M i?¬
M; QÆB +| i? ;B[*?O h?¬M i?S KQÌB #®M H¢B h?€B *´- +?Q /M h?€B *´#` /B i- J
ç`M? b) F?¬M; [m'v M?B m M?[M; F?¬M; ;B M HQ`B M; QÌB F?€+ [m€ M?B mX L m
FªM, M; +O KbM?- i b) M;?o +€+? i`mv M #€ pä ?¼+ +O h?€B *´ç M M?[M; F?-

L|B tQM; M?[M; HÌB M`v- h•K J +kM; +ªK i?“v K K M; X *?O h?¬M b) F?¬M; iU Kb
J :BÈB- #¼M ?¼ ç½ ç`M? bœM poM? pB M H` + Q + Q i¢B i?QÈM; X a m F?B ç€M?

b) i?"M? +?O M?•M J :BÈBX

J°i +?O M?•M J :BÈB- H¢B i`Ê ;B9T +?Q K-K K®M; +O i?S+ ,M p" F ç`+? +O F?¬M; T?ªB H" +?mv M çB M`² b Q\

ó*! H) i i?"i bU ç½ çB M`²BXô @ h•K J M;?o i?-K- M?QM; ç®B pÈB HÌB ?S +O K ?®B ?"MX

@ L?Q p"v +kM; çQÊ+X L m M?Q +?mv M i?"i bU T?€i i`B M ç M KS+ ç!- M;QÆB ç½ +® ? i bS+`²BX *?9M; i +kM; F?¬M; çÁB ?ÄB M[X

h?€M? :Bª M!BX h'i +ª K¼B M;QÌB ç m ?B m çQÊ+- +?Q /M h•K J i`î i?"M? +?O M b® v m K - M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B +?mv M ç m /Q ?„M ç`M? çQ¢iX P >„+ •K +?Q i?-MX *?Q i?-M imv i ç®B b) F?¬M; +?Q T?ûT ?„M H"K [m€ KS+ - b€M h?€B *´ F?€+X J°i F?BªM? ?QÎM; ç M pB +i?m i?"T HU+ HQÊM; iQM M;QÐM;- M? i`U+ iB T + M i?B TX

@ >¬K M v i iÈB ç•v- K°i H¢B H" t2K tûi iB M? ?bM? F?¬B T?K+ +O æ h K- ç t2K M M ?"M? ç°M; M?Q i? M"Q- i?S ? B H" pb K°i p'M ç F?€+X "•v ;B!i Km®M #B +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- K" +?mv M M"v H¢B +-M bU i`Ê ;B9T +O +€+ M;Q ?m®M; i`"M +?B M M;"v ç! i¢B J pU+X

J¼B M;QÌB M?bM M? m- +m®B +MM; H¢B /Q h?€M? :Bª F H¢B iB M? ?bM? M;"v ç!X :Bª +! ?B m #B i`i b•m p pä ;Bª- M?QM; /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i pä ;Bª> ;!+ ç° +O K°i pä ;Bª- ;BªB i?Q+? H¢B M?[M; HÌB h?€M? :Bª M!BX h?'v p K†i +O om H¢B /Si F?Q€i /MM; ;!+ ç° +O p m i°+- #´ b m M; K°i K†i F?€+ +O i`"M +?B M K

a m F?B M!B tQM;- H v i`" GQM; hoM? i`QM; i v *´ om ç½ bÈK M;m°i M;„i- F?Q i`ÌB

@ *€+ M;QÆB F?ŠM; ç`M?- M;"v ç! æ h?Q+? h?B M i?"i bU ç½ M!B +! i? i` M? i? b Q\

a m F?B K¼B M;QÌB M!B tQM;- h•K J pšM Hm¬M BK H†M; ç°i M?B M HÈM iB M; h`QM; HÀM; K¼B M;QÌB M?'i i?ÌB +! +ªK ;B€+ F?¬M;´MX

@ a Q p"v\

*´ om ?ÄB H¢BX

dyjX *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM;ô N

@ h p" +QM +O J æ >Q"M; H" M æS+ GB i ç m #` \*?O h?-M i?S KQÌB #®M ç†i / KQÆB M,K [m - i p" M æS+ GB i pšM F?¬M; M;WM; i` M? çQ¢i ç` p` +?QM? i?®M +?QM? H" i` M? çQ¢i [mv M i?®M; i` J :BÈB b m M"vX L m M?Q i`QÊ+ FB æ h i?S+ /Á tûi iB M? ?bM? J :BÈB- b m ç! çQ ` T?€M çQ€M K°i i`,K M,K KQÆB M,K / +?!+ +O J :BÈB #bM? i?QÌM;- p"v i?b ;B i +?!+ i?ªK HB i i`QM; M,K KQÆB M,K M iQM? iQ€M +O v tªv` b B H +?X

@ *! w ;b\ a Q i M;?2 F?¬M; ?B m\

h?•M i? # M;QÌB #'i ;B€+ M;?B M; p T?Q i`QÊ+- H°` p +?9 wX

@ h`QM; i`mv M i?mv i +O h?€B *´- *?O h?-M i?S KQÌB #®M M„K ;B[i?S ;b\

h•K J F?¬M; i`ª HÌB K" ?ÄB M;QÊ+ H¢BX

@ h?ÌB ;B M- ;B i

>m€M? >Q†+ i`ª HÌB M; vX

G-M M"v M; v +^a S?QÊM; S?B +kM; ?B m çQÊ+X a„+ K†i K¼B M; QÌB ç m i`Î M M`
@ *?O h?-M i?S KQÌB #®M M„K ;B[i?ìB ;B M p` ;B i +?|+X *?d + -M +| ;B i +?|+ -
?'T i?m i?-M H U+ iW i`QM; ç|X :B i +?|+ i`QM; M,K KQÆB M,K [m [m€ F`+? HB
:BÈB M m ç†i î h?€B *´- +| i? T?O H M +^a h?€B *´ K°i HÈT /`vX \*?d `B M; v m K
+kM; F?-M; i? ç K ? i çQÊ+ `²BX

h•K J /WM; K°i +?9i- b m ç| M|B iB T,

@ J†+ /M i +| i? ?| i?•M i?`M? +?O M?•M a€i GK+ - ?'T i?m M;mv M H U+ ;B i +?|+
M?QM; pšM F?-M; i? M`Q b€M? çQÊ+ pÈB *?O h?-M i?S KQÌB #®MX

@ h?ìB ?¢M K°i i`,K M,K KQÆB M,K- 2 `^M; T?^B `9i M;„M H¢B `i M?B mX

h•K J #¶M; M?B M çSM; H M,

@ oB + ç½ ç M MQÊ+ M"v +kM; F?-M; +| +€+? M`QX *€+ M;QÆB ?½v +~M i?"M ?Æ
iBM iS+ p *?O h?-M i?S KQÌB #®M- M m M?Q F?-M; i´M ?¢B ç M HÈB Q+? +O #^a
M;QÆBX

.Si HÌB- h•K J HB M +m®M i v €Q #`Q- Km®M `ìB F?ÄB h?€B *´X

@ *?ì K°i +?9i5

a m M;QÌB ç°i M?B M p M; H M iB M; ;¼B +O K°i + - ;€BX

@ *ÁM +| +?mv M ;b\

h•K J +kM; F?-M; [m v ç-m H¢B- K€B i|+ /`B [m€ p B H v ç°M; i` M €Q +?Q`M; /`v

@ L;QÆB- M;QÆB +| i? /WM; +m°+ +?B M pÈB M æS+ GB i FB F?-M; \ L?Q p`v
;B M *?O h?-M i?S KQÌB #®M F?-B T?K+X

o K†i S?QÊM; S?B HQ H„M; M|BX

@ *¬M; +?9 çB M ?¢- ç ?„M çB i?-B5 "•v ;B| +?mv M M"v F?-M; i? /Q K°i KbM?
*´ om ç°i M?B M M|BX

@ *´ om ç¢B M?•M

h•K J F?-M; M|B ;b- +?d +| €Q #`Q imM; # vX •Q +?Q`M; T?'i K°i +€B- H"TiS+ iW
b m K'v i`QÊM; H¢B ?| i?"M? K°i +?MK F?|B t M? #B M K'ii`QM; ?Q F?-M;X

h` M çdM? h`mM; PÆM; K bÆM- p¢M Hm²M; F?|B t M? tm'i ?B M i`QM; ?Q F?-M;
J - M;`M iÆ p¢M bÈB iK H¢B pÈB M? mX

ó*°T5ô

h•K J #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - i v i`€B pšv K°i +€B ?9i H'v i? i?•M ç M; M;²B t T #^M
i`QM; +Æ i? X h`QM; ?Q F?-M; ç°i M?B M p M; H M K°i iB M; FBM? ?¬X h•K J ?
F?-M; ? M;?o M;ÈB HB M i?m"Mi? ç€M? K°i +?QÎM; p`Q i`QM; ?Q F?-M; # M i`

@ M æS+ GB i- M;QÆB F?-M; M;¢B ç M Km°M K°i +?9i +?S\

ó"MM;5ô

J°i #`M i v ç2M M?€M? M?Q F?-M; tQÆM; iW i`QM; ?Q F?-M; pQÆM ` - p +?¢K
E?-M; ;B M i`QM; T?¢K pBi`,K i`QÊM; -K -K pĐ pKM- p¬ b® p i MSi F?-M; ;B M H
`°M;X h`QM; p¬ b® K^aM? pKM F?-M; ;B M- K°i #|M; ç2M M?Q `²M; # v #„M M? M?

@ > ? ? ç M Km°M i?b pšM i®i ?ÆM H` F?-M; ç MX

a m F?B M æS+ GB i #„M ` K'v i`,K i`QÊM; +?Êi M;WM; H¢B- +†TK„i ç2M M?€M?
tQ v +?mv M,

@ >" ?"- i?U+ ` M;QÆB +kM; F?¬M; +¬M iÄ ` #Q ~M M?Q p"vX æ®B pÈB #ªM pQÆ
p®M +?ŠM; T?ªB H" #Q K"i ;bX

L|B tQM;- M æS+ GB i+QÌB H¢M? K°i iB M;- #M +?•M M?9M K°i +€B- K°i H¬M M
?„M +kM; F?¬M; /WM; H¢B- b m F?B M?9M M;QÌB p" B +€B #¶M; #B M K'i i`QM; ?C

@ >" ?"- i?"i ` M;QÆB p" h?€B \*´ EB K h?¬M FB p®M H" K°i i? ç9M; F?¬M; \ h`Q
i`B m LB \*´ G¢T hQ- +€+ M;QÆB H¢B /B M K°i pÎ F`+? ? vX

a m F?B M æS+ GB i #B M K'i- iB M; +QÌB H¢M? ç„+ w +O ?„M pšM M?Q K°i Kk
h•K J - `mM; ç°M; i`QM; ?Q F?¬M;X

@ "ªQ Km®M +?B M i?b M;QÆB H¢B +?¢v i`®M M?Q K°i i M ? M M?€i- +ÁM +?¢v
M?Q K°i i M ? X Jm®M +?¢v i?b +9i M? M?- #ªM i¼ F?¬M; iB MX

J i?S+ iQ HÈM +O h•K J [mûi[m p¬ b® K†i T?ŠM; F?¬M; ;B M +?mM; [m M?- M
#|M; /€M; +O M æS+ GB iX æ¬B K¬B K'T K€v- ;B¼M; M|B K M; i?2Q iB M; b'K+r
çm´B M? M? ç MX E?B M|B ç M ? B +?[óF?¬M; iB Mô- ;B¼M; M|B ç½ M?Q b'K bûi
h`QM; i¬K M?bM- h•K J i`¬M; i?'v #|M; /€M; +O M æS+ GB i ç M; [m H¢B M?Q
;B M ç°i M?B M HªQ çªQ K°i +€B- ?B M M?B M H" #` HÌB M|B H`K +?'M ç°M;X

*QÌB H¢M? K°i iB M;- h•K J +kM; F?¬M; ç w ç M ?„M M[- HB M çB i?ŠM; p ?Q
i`B m h`mM; PÆM; /QÈB +?•M M9BX

óh M F?®M F?B T M æS+ GB i- H¢B #` ?„M #B i çQÊ+ #Q K"i M"v \*kM; i`€+? i b
[m2M M M KÈB F?¬M; i? v ç´BXô .M M;Q`B K†i F?¬M; ç´B b„+- M?QM; i`QM; HÁM
ç°M;X ""M +?•M F?) M?9M K°i +€B- HB M çB tm®M; /¼+ i?2Q i?•M M9B M?'T M?-
H" bmv çQ€M ? v H" ç½ F?ŠM; ç`M?\ \*?ŠM; H) # M i`QM; +ÁM +| ~M ibM? ;b\ .M b
+SX L?QM; M m M?Q *?O h?¬M i?S KQÌB #®M ?"M; H•K- #ªM i¼ +¬M T?ªB bmv iQ
i¢B J :BÈB +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M +?ÆBXô

E?B h•K J pW tm'i ?B M i?b h?€B >mv M ç½ T?€i ;B€+ ` - HB M /šM i?2Q K°i b®
+?•M M9BX

@ *?O +¬M;5

h?€B >mv M +9B ç¬m i?B H K°i +€BX

h•K J ;"i ç¬m- i?m"MiB M ?ÄB,

@ æ½ ;¼B ç€K GQM; h€+ i`Î p +?Q \

*?B M HQÊ+ H9+ # M ç¬m +O h•K J H" i"Ti`mM; #BM? HU+ iB m /B i iWM; T?¬M
+S +?B K HoM? K°i F?¬M; ;B M- b m F?B `ÌB çB i?b M æS+ GB i H¢B H"TiS+ T?€
iQM?- T?€ ?Ov K°i çB Ki? HU+ +O M æS+ GB i b) F?B Mi? M? / M? +O ?„M #`
KÈB T?€B #BM? çB / Ti M M?[M; i? HU+ M"vX L?QM; p b m h•K J M?"M` - T?Q
T?Q +¬M; p¬ Q+?X M æS+ GB i pšM Hm¬M Mûi`€M?- ç²M; i?ÌB T?€B #BM? HU+
ç´B i` M +?B M HQÊ+ M"v KÈB F?B M +?Q h•K J H•K p"Q +K+ /B M F?| tY ?B M
pÁM; pÁM;X æÈB ç M F?B ?„M w i?S+ çQÊ+ p'M ç i?b +?•M ç½ HªK b•m p"Q #MM

@ "~K +?O +¬M;- ç€K GQM; h€+ ç M; i` M çQÌM; i`Î p pQÆM; i`B m- +| H) M?B m
h?€B >mv M M|BX

@ "°B Gw hQ ç½ ç M +?Q \

h•K J ?ÄBX

@ "°B Gw hQ ç½ +?Ì i`QM; ç¢B çB MX

@ V- i®i H„K- M;QÆB +| i? HmB tm®M; `²BX

æÈB b m F?B h?€B >mv M `ÌB çB- h•K J HB M çB ;†T "°B Gw hQ ç M; +?Ì çÈB i`Q

@ "°B Gw hQ i? K FB M +?O +¬M;5

"°B Gw hQ K†+ K°i #° €Q #°Q /°B K°m t€K- pW M?bM i?'v h•K J HB M [m€`¢T tr
K†i p®M im'M i9 ç½ M?B m i? K K°i +?9i i M; i?QÆM;X

@ æSM; H M çB

h•K J çB H M #ªQ i¼ T?Q i` M ç¢B çB M- tQ v M;QìB H¢B M?bM +?,K +?9 p°Q "°B
F?€B M¡B,

@ "°B Gw hQ- #ªM i¼ [mª i?"i F?¬M; M M iU KbM? [mv i ç`M?X

@ *?O +¬M;- #•v ;Bì pšM +ÁM +?Q Km°MX

"°B Gw hQ M;~M; ç-m H MX h`QM; +m°+ +?B M ó?mv i iBM? bQM; [m•M pQÆM;ô
#` h•K J H¢M? M?¢i- bS+ªM? ?QÎM; FûK ?ÆM H9+ i`QË+ `i M?B mX h•K J +°M
çQ€MX h`QM; H9+ MªM +?Q M;½ HÁM;- ?„M H¢B M;?2 i?'v h•K J ç½ ?²B i•K +?m
KWM; `ÐX

@ V- i`šK ç½ i`B m ?²B ç€K M;QìB GQM; h€+- hm G K ç - +ÁM +¡•Q G M *´ æ
i`šK b) KÎ H¢B ç¢B [m•M- iW pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; K°i çQìM; iB M p ?QËM; #
æS+ GB i- +?Q ç M F?B M°Q +?B K HoM? *Ym li ç`M +O ?„M i¢B J :BËBX

@ *?O +¬M;- +¡K°i +?mv M KQM; +?O +¬M; KBM? tûi5

"°B Gw hQ ç°i M?B M M¡BX

@ *€B ;b\

@ a m F?B +?O +¬M; `ìB çB- M æS+ GB i`i +¡i? H¢B +?B K HoM? pQÆM; i`B m
+¬M; i•v #„+ J :BËB- ?„M +?„+ b) i`€M? K` F?¬M; +?B M- ?ÆM M[+ÁM /MM; pQÆ
M?K+ +?O +¬M;X L m +?O +¬M; +?B K H'v i•v #„+ J :BËB- i?2Q M?Q T?QM; +€+
M?Q p°vX

a„+ K†i h•K J M?'i i?ìB i`îM M `i F?¡+QBX L m [mª i?"i M?Q "°B Gw hQ M¡B- +m
T?ªB H•K p°Q ;B^M; +QX

h`QM; ç¢B çB M +¡M?Q K°i /ÁM; MQË+ M;-K #„i ç-m +?mv M ç°M;X

@ "°B Gw hQ- M;QÆB +¡+€+? M°Q SM; T?¡F?¬M;\

h•K J ?ÄBX

h`¬M; i?'v €M? K„i +?ì çËB +O h•K J - "°B Gw hQ F?¬M; F?ÄB +9B ç-m tm®M;X
i`Q ;Bª p¢M M,M;- +kM; b) +¡ibM? ?m®M; F?¬M; tY Hw çQË+X L m M?Q M æS+ C
Gw hQ +?d +¡i? K„M; K°i iB M; p¬ bd- +kM; F?¬M; i? H`K ;b çQË+ ?„MX

h•K J i?m ?²B €M? K„iX "B m ibM? +O "°B Gw hQ ç½ M¡B `ä p'M ç X J°i M;¼M H
i`QM; H²M; M;U+ ?„M- ;¬M M?Q F?¬M; i? FB K +? çQË+,

@ *?ŠM; H) T?ªB iB T iK+ /•v /Q pÈB i M M°v M?Q p°v\

JQ K„i +?ÈT +?ÈT- K°i p i b€M; H¢M? +?¡B K„i #„M ` iW /QÈB KQ K„i h•K J X

ó_-K5ô

h•K J /MM; K°i +?QÎM; ç€M? # i v p`M +O ;? `²M;- ç°i M?B M çSM; H M- iQ°M
?MM; ?²MX

@ "ªM i¼ F?¬M; iBM H¢B #`K°i i M M æS+ GB i /„i KkB M?Q p°v5

E?¬M; F?Q i`QM; çB M #„i ç-m / Q ç°M;X "°B Gw hQ F?¬M; /€K i?ÎK¢M?- M?bM
#ªQ i¼ M?Q K i?¬M- i`QM; i B M;?2 çQË+ K°i ;B¼M; M¡B ;B°M /[,

@ "°B Gw hQ- i`mv M H M? +O i`šK- H M? +?Q ç¢B [m•M ç°Q pQÆM; i`B m h`mM;
+mM; çB M p°M9B ç€i?2Q ç¢B [m•M iB M p T?Q #„+X h`šK [mv i F?¬M; ç H¢B

M;|B i'+ ç'i M"QX L m M?Q ?,M /€K T?€ ?Ov *Ym l i ç" M- #^aM i¼ +kM; t2K M?Q T
#Ä i`"M +?B M M"vX

:B¼M; M|B #€ ç¢Q ç-v F?Q T?€+? p M; H M -K -K i`QM; ç-m "°B Gw hQ- ;B®M; M
Gw hQ ; -M M?Q F?¬M; /€K iBM p"Q i B KbM?X

@ o•M; i?Q +?O +¬M;5

"°B Gw hQ KWM; `Ð- +9B ç-m H¢v,

@ h?m°+ ?¢b) çB H"K M; vX

L|B tQM; HB M #QÈ+ M? M? ` M;Q" B- i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K'i # M M;Q" B çB
M;"M H-M +kM; pšM i?B m b|iX "°B Gw hQ p®M F?¬M; M;?o ç M +?mv M çÆM ;B^a
i`B m h`mM; PÆM; ?"M? [m•MX L?Q p"v +| i? F?B M +?Q M æS+ GB i K'i çB +€
+ÁM H¢B ? B HU +?¼M- ?Q†+ H" +?QM? /B M +?B M i` M? [mv K¬ HÈM pÈB h•K J

a m F?B "°B Gw hQ `iB çB- +?d +ÁM H¢B K°i KbM? h•K J çSM; i`QM; ç¢B çB M, ó
iBM M;QÆB +kM; /€K H"K ;B®M; M?Q #^aM i¼ - T?€ ?Ov *Ym l i ç" M `i [m M i`¼M
#®MX *?d +¬M M;QÆB /€K H"K p"v i?b M?'i ç`M? T?^aB +? iX >W- H-M M"v t2K M;

h`QM; ç¢B çB M v M ioM?- K°i p i b€M; H¢M? H)Q H|2 H M iW b m /½v +°iX

dy9X *?QÆM; R3, *m°+ *?B M ó?mv i hBM? aQM; Zm•M oQÆM;ô R

a m F?B ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; T?•M i€M î# M M;Q" B i'M +¬M;
i`î p - h•K J K°i H-M M[ i"Ti`mM; +€+ i? HU+ H¢BX h` M çQìM; i`î p - [m•M çQ
+MM; pÈB i?®M; HoM? "®B L?o hQ " æ¢i ç½ #` M æS+ GB i /šM [m•M çQ" M *Ym
[m•M +? i? iX

Zm•M çQ" M •K >„+ #` iB m /B iX

a m F?B +€+ i? HU+ /QÈB i`QÈM; i"Ti`mM; H¢B- h•K J +kM; F?¬M; iB M ?"M? i'
?ÆM M[+ÁM ` H M? +?dM? ç®M M;?d M;ÆBX .QÈB i-M; K•v ç2M M?€M?- ç¢B [
?^aB /QÆM; K"m ç2M # Q T?O i` M K†i ç'i ç2M F`i M?'T M?¬- +^aM? iQÈM; p¬ +MM
ç¢B [m•M +?dM? ç®M- h•K J H¢B # [m M- H-M M"v ?„M Km®M im Hmv M +?B m i

J°i F?B ;†T T?^aB M æS+ GB i- H"TiS+ /MM; +?B m i?S+ K¢M? M?'i K°i FQ+? ;B
F ?Q¢+? +O h•K J X

*?B m i?S +?QM +O EB T J æ¢Q H" óh?B M æ` J EB TôX E?B i?B i`B M ` +?E
;B M J :BÈB M' imM; - v m K /B i imv iX æ²M; /¢M; - Km®M im Hmv M M| +kM; F
pÈB M?[M; +?B m i`QÈ+X h•K J +kM; F?¬M; +?Q `^M; K°i H-M # [m M H" +| i? i

hW F?B im Hmv M EB T J æ¢Q ç M M v- h•K J T?€i ?B M K¬M imv i ?¼+ +¬M; F
çB K ç†+ b„+ HÈM M?'i- ç| H" b m F?B Hmv M i?"M? K°i +?B m KÈB- mv HU+ +O
i?2QX h?"K +?Q +| i? i?B i`B M HQm HQ€i K'v +?B m +?²M; H M +?B m i?S+ KÈB
+ Q ?ÆM ;'T K'v H-M # M ç-mX >ÆM M[im Hmv M EB T J æ¢Q +ÁM +| çB K F€ H
h•K J T?€i ?B M ` - ?bM? M?Q M| +| i? H"K ;B i,M; +QìM; ç°K i?S+X

óEûi5ô

h`QM; iB M; FBK HQ¢B +?|B i B- +€M? +Y h`mM; PÆM; K çB M K°i H-M M[ç|M;
ç2M i®B +U+ F€ H¢M? H)Q iW i`QM; ç¢B çB M iÄ ` X E?Q iS+ H¢M? M?Q #,M; FB
+kM; T?^aB i`€M? ` t X h`mM; PÆM; K çB M H¢B #B M i?"M? K°i MÆB ?Q M; p„M

*€+? h`mM; PÆM; K` çB M K'v M;`M /†K- M æS+ GB i F?Q M? i v çSM; i`QM; ?Q F
T?Q h`mM; PÆM; K` çB M- K€B i|+ b m ç-m imM; # vX h` M M; Q`B ?„M F?Q iS+ M
T?ªB H` + Q i?O +'T #"+ M; M; #^M; ?Q†+ + Q ?ÆM- imv i ç®B ``i F?| T?€i ?B M`
@ "ªM pQÆM; +?d +| pÄM p M K°i *Ym l K +¬M; - Km®M im Hmv M +€B F?€+ +kM;
M`v HçB +| M?B m +¬M; T?€T M?Q p"v- H9+ M`Q `ªM? `¶B +kM; +| i? H¬B ` K°i
im Hmv M K°i T?2MX h M içT +?OM; M`v5
M æS+ GB i çSM; Ît M?bM p +°i bQÆM; K`m ç2M iK i?"M? ?bM? ç Q içB h`mM; F
M; ?B M HÊB M|B- ? B #`M i v M„K HçB i?"i +?†i T?€i ` iB T`,M; `„+X J°i M; ¼M
i?B m ç®i i`QM; M; U+- ;B®M; M?Q Km®M ?Qª i€M; ?„MX
L?[M; M,K ; -M ç•v- M æS+ GB i pšM F?¬M; M; WM; i?m i?"T iQ HB m +O h•K J - i
ç M

M? [M; Hm²M; b€M; /`B ?ÆM K°i i`QÊM; X J°i b® #-v +€ +?mM; [m M? F?¬M; +?`m
FB H`K FBM? bÊ- ó`Qô K°i iB M; ç²M; HQç i #Ä +?çvX

hdM? HçB iW i`QM; M?"T ç`M?- M K iY FB +kM; F?¬M; çSM; /"v `ìB çB- pšM M?C
#`M; - ioM? i¼ içB ç€v #B MX h`QM; ? B i`ÁM; K„i- €M? b€M; p®M +?'M M?B T M
+QM M; QÆB- +S M?Q p"v K°i KbM? i`QM; #B M HŠM; H†M; H•K p`Q i`-K iQX

@ B5

G†M; H) M?bm ibM? ?bM? +?•M F?Q i`QM; +Æ i? ?²B H•m- M K iY ç m t|i H„+ ç-
K°i iB M; i?Î /`B F?¬M; i?"M? iB M; X \*kM; +?ŠM; T?ªB im Hmv M i`QM; i?ìB ;B M
M; QÊ+ HçB ç9M; M?Q iQM? iQ€M i`QÊ+ F?B # [m M- +?•M F?Q i`QM; +Æ i? ç½ +
F?Q i`Î p i`çM; i?€B +k- im Hmv M +¬M; [mv i KÊB- +kM; ç½ çç i ç M KS+ ççB i?
M? [M; çB m M"v ç m F?¬M; i? F?B M +?Q M K iY FB +ªK i?'v ?`B HÁM; X

h`QÊ+ F?B KQÊM >Q`M L; mv M i•K T?€T- +?mv M b M; im Hmv M K°i K¬M +¬M; [
+¬M; FQ+? +U+ F€ KçM? K)- M K iY €Q i`„M; ç½ im Hmv M K°i K¬M i?¬M +¬M; F?€
#^M; +¬M; [mv i im Hmv M ?B M; Bì- M?QM; / M? iB M; +kM; F?€ ?B M ?€+?X >Æ
+¬M; [mv i FB ç M +ªM? ;BÊB ççB i?"M?X L?QM; +?•M F?Q +¬M; FQ+? +| K½M?
ç•m- F?¬M; HoM? M; ° çQÊ+ ççQ +O [mv i„+ i?b +kM; F?¬M; i? t2K H" + Q i?OX
i?¬M K ?°B iK- +kM; +?d +| + Q i?O h?¬M +'T +O M?•M i°+ KÊB +| i? t2K H" +?
h?¬M +'T i`Î tm®M; ;¬M M?Q `i F?| M?9M; i v p`Q +m°+ +?B M M"v- F?¬M; +|ªM?
+O +?B M +m°+X

óh?¬M +'T\ Zmv i„+ \ _®i +m°+ H" ; b\ô @ L K iY FB i`-K iQ- ? B #`M i v ç†i i` M ç
i?"M? [mv M- ; B[F?ÊT tQÆM; T?€i` M? [M; iB M; `„M; `„+ ; BÁM ; B½X

L|B p +?•M F?Q HU+ HQÊM; Î +'T #"+ M"v- v ;¬M M?Q ç½ çç i ç M +¬M; FQ+? +U+
?[mX Í +'T #"+ M"v v ç½ +| i? +QB i?QìM; [m-M ?MM; X L?QM; i` M +QM çQìM; ó[r
K°i çS i` pW KÊB bBM? `X h`QM; i?ìB ;B M # [m M /`B ç^M; çÆM; - M K iY FB
ççQ +O [mv i„+X *| p¬ b® H-M v +ªK ; B€+ çQÊ+ KbM? ;¬M M?Q ç½ +?çK +Y M; Q
+?d FûK K°i +?9i M?Q p"v- HçB H" F?QªM; +€+? K" v F?¬M; i? pQÊi [m çQÊ+X

E?QªM; +€+? ç| p¬ b® H-M M; ,M +ªM v Î # M M; Q`B óHoM? pU+ô K M? K¬M; M"vX

@ B

*ªK ; B€+ i?'i #çB K½M? HB i F?B M M K iY €Q i`„M; F?¬M; F?ÄB i?Î /`B H-M M[-
HQçM- F?| +| i? /mv i`b bU #bM? ioM? +¬M i?B i ç im Hmv M +¬M; T?€TX

ó*| H) i M M çB ç M EB K pU+ K°i +?mv M M[Xô @ h`QM; HÁM; ç½ [mv i ç`M?- M
H M- iW i`QM; MQÊ+ çSM; /"v- i v T?ªB i?m"Mi? çĐ H'v pÄ ç Q # M ?¬M; - #QÊ+ +
K2M i?2Q MQÊ+ +?ªv çB p T?Q #ì #B MX

h`QM; H9+ /B +?mv M- /ÁM; MQÊ+ ? B # M F?¬M; K°i iB M; ç°M; i€+? ` - HQm HQ
#ÆB /QÊB ç€v #B MX

ó_`Q ``Q5ô

" M #ì æ¬M; >ªB- K°i +?MK #¼i MQÊ+ i?2Q b|M; i`„M; #„M `X " M /QÊB #¼i MQ
ç Q iW /QÊB ç€v æ¬M; >ªB çB ` - €Q #`Q i` M M; QìB T?'i T?Æ K°i +€+? iU M?B M
F?¬M; ? i?'K K°i ; B¼i MQÊ+ M`QX

@ Zmv i„+ - [mv i„+

L K iY FB H`K #`K- +9B i?'T ç-m i`-K iQ- +?"K `½B çB p T?Q i`QÊ+X æ°i M?B
/•M; H M i`QM; HÁM; - v HQ€M; i?Q€M; +ªK i?'v /QìM; M?Q +| ; b ç| F?¬M; ç9M; X
F?¬M; F?ÄB M; WM; HçBX

ó_®i +m°+ H" i?S ; b F?¬M; ç9M; \ô @ L K iY FB çSM; i`QM; #MM +€i- v M H†M; bn
M; ° [mv i„+ ç½ çB p`Q K°i +QM çQìM; b B H-K b Q\ô

L K iY FB K°i H-M M[i' M; F i H¢B M? [M; HoM? M; ° i`QM; H9+ # [m M- M?QM; i
H-K ;b HÈMX

óov`®i+m°+H°+€B ;b\ h¢B b Q i H¢B +ªK i?'v F?¬M; i?Q+? ?ÊT\ô @ L K iY F
i?¬M? K°i +?[ósmv Mô U VX *ªK ;B€+ +O + Q i?O F?¬M; ;B®M; M?QªQ ;B€+ +O
K°i HQ¢B +ªK ;B€+ `i F€ /B m- `i F?| K` /MM; HìB M|B /B M iª çQÊ+X h|K H¢B M|
;B€+X

J°i i`M ;B| M? iW K†i #B M i?'B [m - i`QM; ;B| i`mv M ç M iB M; MQÊ+ #B M `Q
iQîM; pä ç¢Q i?Q€i Hv` - M? [M; iB M; p M; M°v`ä`M; i`mv M p`Q i`QM; i B M K

ó>| ` H` ô @ L K iY FB ç°i M?B M +ªFBM?- i•K i?-M iW i`QM; i`-K iQ idM? H¢B
H¢î ç•m- +?QM? H` #l æ¬M; >ªB imv i ç®B F?¬M; i? M iom? M?Q p°vX

u M; ~M; ç-m H M- +ªM? iQÊM; i` M #l #B M HB M BM p`Q i`QM; K„iX L?bM i?'v +
>ªB- M K iY FB F?¬M; F?ÄB ?Q i K°i ?ÆB, óæ•v H` ô

L; v T?Q i`QÊ+ M K iY FB - p¬ b® + Q i?O h?€B *´ ;B®M; M?Q M; QìB ç'i M; Æ M; €
F?¬M; M?9+ M?Q+?X h'i +ª + Q i?O h?€B *´ ç m pQÆM K°i +€M? i v` - F?Q€+ H
M?•M # M +¢M?X h` M M; QìB M? [M; + Q i?O h?€B *´ M°v- M K iY FB F?¬M; T?€
?B m M`Q +O F?Q iS+ bBM? K M?X L?B m i°+ M?•M M?Q p°v- ;B®M; M?Q i`QM;
K'i F?ÄB M; QìBX *ªM? iQÊM; +| p p¬ +MM; [m €B /`X

óæ•v`®i+m°+H°+?mv M ;b\ô a„+ K†i +O M K iY FB i`î M M F?| +QB p¬ +MM; -
?ÆM- çB p T?Q K°i i M i°+ M?•M ; -M ç|X .Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; M K iY €Q i`
p¶ K°i +€B p`Q p B i M i°+ M?•M FB - ç²M; i?ìB H M iB M; ?ÄB,

@ sBM ?ÄB

h¢B F?QªM? F?„+ #`M i v iB T t9+ pÈB #ª p B i M i°+ M?•M M°v- iQ`M i?•M M K iY
K°i +ªK ;B€+ M?Q #` bûi ç€M? /•M; H M i`QM; HÁM; X E?QªM? F?„+ M°v ç°i M?B
F?B #`M i v p¶ p`Q i` M #ª p B ç®B T?QÆM; - M K iY €Q i`„M; FB #¶M; +ªK i?'v i
p-M; b€M; K`m i`„M; X o-M; b€M; FB M? M? +?|M; Kî`°M; ` - #B M i?`M? K°i i?
i•K i?-M v p`Q # M i`QM; X J°i i? ;BÈB F€ /` M? M? +?|M; Kî`°M; ` i`QÊ+ K„i vX

æ| +?QM? H` i? ;BÈB [mv i„+ K` v M^K KÆ +kM; Km®M i?'vX í MÆB M°v- v +ªK M
i°+ M?•M i•K i?-M #B M K'i MÆB #l #B M æ¬M; >ªBX E?¬M; F`T i`mv +Smt2K ç•v
HQ¢B pmB bQÊM; +U+ ç° HB M /•M; H M i`QM; HÁM; X L K iY FB H`T iS+ +?bK p`
#l #B M æ¬M; >ªB- M K iY €Q i`„M; KÈB pW iW i`QM; #B M b•m çB ` - b m F?B #Q
#B M i?`M? K°i T?Q iQÊM; i`QM; K'v p¢M T?Q iQÊM; í MÆB M°vX

:B| #B M T?'i T?ÆX hW #-m i`ìB M?bM tm®M; - M? [M; + Q i?O h?€B *´ M; Æ M; €+
/•v i`ªB `°M; i` M MÆB #l #B M æ¬M; >ªB M°vX hWM; óbÈB /•v ô M?Q ` +•v FûQ /
bÈB /•v H¢B i¢Q i?`M? K°i i'K óK¢M; M? Mô iQ HÈM`ªB`€+ i` M K†i ç'iX í; B[i'
+?QM? H` æ Q h?-M p` *?B M o¬ h•K ç M; F?Q M? +?•M M; ²B- K°i i v ;BÆ M; M;

æ•v H` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ `i F€ /B mX :Bì T?9i M°v- æ Q h?-M p` *?B M o¬ h•K
i? ;BÈB #Q K"i- ?Q†+ H` M; QìB /šM çQìM; - /šM /„i p¬ b® i°+ M?•M h?€B *´ ç M; K
#l #B M æ¬M; >ªB M°v p`Q K°i i? ;BÈB F?€+ #B iX

G9+ i`QÊ+ í i`QM; HoM? pU+ +O °´M h¬M M; `M p¢M M, K- +?QM? K„i M?bM i?'v ç-
i„+ bBM? ` - i`ªB [m #`M i v +O \*?B M o¬ h•K p` æ Q h?-M- K°i H-M M[?B M`
M?•M h?€B *´ +ÁM ç M; HQÐM; HU # M M; Q`B [mv i„+ - ?Q†+ pW KÈB #QÊ+ p`Q i`
E?€+ pÈB HoM? M; ° i`QÊ+ FB - ç•v H` K°i H-M FBM? M; ?B K óM?bM i?'v ôX .B M
H-M ç-m iB M /MM; K°i HQ¢B i`¢M; i?€B i`U+ [m M ?B M` i`QÊ+ K„i *?B M o¬ h•

J¼B M; QìB ç m`mM; ç°M; pb M? [M; ;b M?bM i?'vX L? [M; Hm²M; [mv i„+ p`M ?`M?
F?| M?bM i?'v- p`Q ;Bì F?„+ M°v H¢B /MM; K°i ?bM? i?S+ iQÆM; iU M?Q /•v H2Q
K„i K¼B M; QìBX

*?B M o¬ h•K p¨ æ Q h?¬M ;B®M; M?Q K°i pÁM; tQ€v T?€i` HU+ ?9i K¢M? K)- +
K¼B M;QìB +?mM; [m M? p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M /Q w i?S+ ? B M;QìB #¼M ?¼i¢Q
M| H¨ K°i HoM? pU+ ?mv M #Q- F?¬M; #^M; ;¼B H¨ K°i HQ¢B ;?B +?ûTX

L m +?d +| K°i M;QìB- /M H¨ *?B M o¬ h•K ? v æ Q h?¬M ç m F?¬M; i? i?B i`B M H
M,M; HU+ K¨ ? B M;QìB p¬ibM? T?€i?B M ` i`QM; i?ìB ;B M #`M?®i /`B ç^M; çÆ
h¬M- ? B M;QìB ç m +| M?[M; +ªK M;° F?€+ M? mX L?[M; +ªK M;° ç| /mM; ?ÊT H
#ªM T?K+ +? i? ;BÈB [mv i„+ +O ``M h¬MX

"ì #B M æ¬M; >ªB p®M ç¬M; ç9+ ç°i M?B M +?bK p¨Q v M ioM? M?Q +? i +?|+- K½
QPQ

h¢B J :BÈBX

"¬m i`ìB ç2M M?Q KU+X a€m M;¬B b Q iQ HÈM t T i?¨M? K°i ?¨M; - M?Q ~M M?Q ?
+m°MX h` M K†i ç'i ;B| HY M´B H MX J'v [m•M çQ¨M HÈM /QÈB i`QÈM; h•K J #
h?€B *´- [m•M çQ¨M a€i GK+- [m•M çQ¨M h?•K lv M- hm G K i°+ p•M p•M- iW
tm'i T?€i- K°i çQìM; M?Q # ;½v +¨M? F?¬ ;B i p ?QÈM; i•v #„+ J :BÈBX LÆB ç¢
p¬ b® tQÆM; F?¬X

@ *?O +¬M; - +?9M; i ç½ #QÈ+ p¨Q H½M? ç` i•v #„+ J :BÈBX

S?Q i`QÈ+ ç¢B [m•M- h?€B >mv M [m v ç¬m H¢B- M?bM p T?Q h•K J çSM; i` M
HÆ HYM; ;B[i`ìB- M|B,

@ M æS+ GB i ç M; +?ì î T?Q i`QÈ+X

" M +¢M? h?€B >mv M H¨ >mv M hšM p¨ K°i ç€K i°+ M?•M h?€B *´ F?€+ p K†i i M
+?B M /`B ç^M; çÆM; - >mv M hšM pb +| ó>mv M ok HoM? pU+ô M M Hm¬M +?BM?
M?Q T?ªB p¨v- b® HQÈM; M?•M i°+ h?€B *´ #Ä K¢M; i¢B J :BÈB +ÁM pQÊi t ?B
+QìM; ç° + Q- >mv M hšM p®M +| K°i i?•M +?•M F?Q p¬ +MM; ?MM; ?¨m- M?QM;
pU+ô [m€ M?B m M M ;¬M M?Q ç½ ? Q i´M ? iX

*?BM? +?B M /`B ç^M; çÆM; - +?QM? K„i M?bM i?'v iWM; i°+ M?•M b®M; ç°M; #
F?B M +?Q i•K +ªM? +O >mv M hšM p®M M?Q K°i çS i` +kM; ç½ F?¬M; +ÁM- i?
•M? K„i HQÈi [m ç€K M;QìB ç¬M; M;?`i î ? B +€M? ? B +€M? ç¢B [m•M- i`QM; H
M?Q K'i K€i, +m°+ +?B M i` M? M¨v- F ?Q¢+? M¨v`®i +m°+ H¨ ç9M; ? v b B\

ó_¨Q ``Q5ô

æ¢B [m•M ;B®M; M?Q i?Ov i`B m i¨¨M p T?Q i`QÈ+X J†i +ì M?Q K°i M;¼M HY
i` M F?¬M; i`mM;X h•K J K†+ K°i #° +?B M ;B€T ç2M F`i /[ iÈM çSM; i` M çdM?
ç2M b m M;QìB imM; # v i`QM; ;B|X

h` M çdM? ç¬m h•K J - K•vç2M ç¬v i`ìB +m²M +m°MX *?mM; [m M? ?„M- K F?Q /`
v m K iÄ ` - ?°B iK +MM; pÈB M? m- #B M MÆB M¨v i?¨M? K°i #B M F?|B K¨m ç2M
F?m'v ç°M; - #B M F?|B K¨m ç2M M¨v HB M / Q ç°M; - ?| i?¨M? çO HQ¢B ªQ ªM? F

dydX *?QÆM; RN, *Ym l k

o K†i h•K J H¢M? H)Q- K°i i v M•M; Kk ;B€T K¨m ç2M- H¢M? HMM; M?bM +?^K +
b m ç¬m- K€B i|+ /`B ç2M M?€M? iW i` M p B `k tm®M; M?Q i?€+ MQÈ+- ç|M; B|
+?B M ç M ç•v- i? HU+ +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ;B®M; M?Q # ;½v +¨M? F
M¨QX æ®B pÈB ç¢B [m•M M æS+ GB i T?€B çB i'M +¬M; MÆB KbM? pW #Ä H¢B
w iÈB- +?d iB M i?ŠM; p ?QÈM; i•v #„+ J :BÈBX

ó M æS+ GB i- ç +?Q M;QÆB FûQ /"B +?9i ?ÆB i" M H•m M?Q p"v- #•v ;BÌ +kM; ç
#bM? ioM? M?bM K F?Q^aK ç¢K #®+ H M Î T?Q t - ç| H" F?Q iS+ ç†+ #B i +O M
+¬M;X h¬M; i?'v i'i +^a #® i`Q ç m F?¬M; i? H"K T?•M i€M ç¢B [m•M +O pQÆM;
GB i +m®B +MM; HU +?¼M i¢B i•v #„+ J :BÈB KÎ K°i i`"M [mv i +?B M pÈB pQÆM

ó•K –K5ô

Í T?Q t - K°i i`"M #KB KM M?Q #B M ;–K "T p"Q K†iX h`QM; ;B| HQ€M; i?Q€M; +
F?Q iS+ iY pQM; •K m p" KK+ M€i- ;B®M; M?Q b•m i`QM; K†i ç'i +| +?¬M ;B'm p¬ b
K p" M?[M; +QM #¼ i M? ?¬B- K°i H–M M[#`M;QÌB i ç"Q ` - T?ÆB #`v i` M K†i

Í T?Q M K +?B M i`QÌM; - ç€K v m K +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; M„K +?†i #B
T?€i b€M; M?bM +?^K +?^K p T?Q #„+X J¼B M;QÌB ç m ç M; çÊB- çÊB i`"M [mv
+?B M [mv i ç`M? [mv M HU+ J :BÈB b) i?m°+ p BX

ó15ô

J°i +ÆM; B| H¢M? t"Q t¢+ +m®M i?2Q #KB KM M?Q +€i M? iW T?QÆM; #„+ i?´B ç
MS+ MÎ M?Q K b^aM; H9+ MY ç K F?¬M; M;QÌB- M?QM; F?B +ÆM ;B| H¢M? FB +
#¶M; i`Î M M `i +?|B i BX æ€K #KB KM FB ;B| F?¬M; i`mM; [m v H¢B- #¶M; M?
?bM? i?€B €+ K ?mM; €+ + Q F?Q^aM; i`K i`QÊM; - M?2 M M? K9 pm®iX :B| i`€M
çÄ +?"K`½B KÎ` - ?| i?"M? ? B i`ÁM; K„i K`m çÄ- Î +€+? ç¢B i`"M +O pQÆM; i`B
KQÆB i`QÊM; - H¢M? HMM; M?bM tm®M; ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM

@ > ? ? h`mM; PÆM; ç¢B ç - M m M;QÆB ç½ ç2K +<sup>a</sup> h`mM; PÆM; K bÆM iÈB i•
i¼ b) /Si F?Q€i i?"M? iQ`M +?Q M;QÆB- #B M M| i`Î i?"M? M'K K² +O M;QÆBX >

hB M; ;B m +Êi F?"M F?"M p M; F?„T #–m i`lBX •+ K iQ HÈM FB +QÌB HÈM M?Q
HB i- i?•M i? F?´M; H² i?2Q ;B| H v ç°M; F?¬M; M;WM; #B M^aQX

h•K J +?"K`½B M;~M; ç–m H M- ?Ì ?[M; M?bM +?^K +?^K p"Q €+ K /Q M æS+ G
H¢M? K°i iB M; M|B,

@ M æS+ GB i- #^aM i¼ ?B M ;BÌ ç½ ç M /QÈB +?•M i?"M?- M;QÆB +ÁM Km®M ;
t2K M?Q H" bU ;B½v ;BK +O M;QÆB H9+ b„T +? i`\"

h` M #–m i`lB- €+ K HÌ Kì p®M +QÌB HÈM çB M +m²M; - iW i` M + Q M?bM tm®M; ç
i`Î M M H¢M? H)Q- ? B +QM M;QÆB çÄ b€M; M;ÌB +kM; #B M i?"M? ^aK ç¢KX J°i +
K K`m t€K FB F m H M K°i iB M; - M´ i M i?"M? K°i çQ`M #KB KM imM; i|2- iWM;
F?¬M;X

@ L;QÆB [m€ iU + Q`²BX L;QÆB ç½ Km®M +?B M M?Q p"v- #^aM i¼ b) ç€M? K°
M;QÆB +ÁM i?"i bU +?Q`^M; #^aM i¼ bÊ M;QÆBX

h`QM; bQÆM; KM iB m i€M- ;B¼M; M|B F?"M F?"M FB /–M /–M #B M i?"M? ;B¼M
•K T?B m ç½M; T?Q i` M ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM;X \*?B M i`QÌM
F?¬M; +| K M? H M? +O h•K J - ç€K v m K ç m F?¬M; M?9+ M?Q+?- çSM; v M +?
+?BM? +?B M F`+?HB i- K M? H M? +O h•K J ç½ ç¢i ç M K°i KS+ ç°`i M;?B K K
?Q`M iQ`M M;?2 i?2Q H M? +O ?„M- F?¬M; i? #ÎB pbi?O çQ¢M +O M æS+ GB

Í T?QÆM; t p M; H M M?[M; iB M; #QÈ+ +?•M ;BÁM ;B½X h`QM; bQÆM; KM +| iQ
i?2Q K°i ç€K H½Q i?–M +O pQÆM; i`B m J æ >Q`M; i`QÈ+ ç•v- t T i?"M? K°i ?`
`X •M? K„i HQÈi [m i` M; T?K+ i` M M;QÌB M æS+ GB i- +QM M;QÆB +O h•K J
+?9iX

G9+ M`v M æS+ GB i tm'i?B M i`QÈ+ K„i K¼B M;QÌB- i` M ç–m ç°B pQÆM; KB M
T?'i T?Æ- # M i B +| ? B /^aB HK F?^aK +?•m M;¼+ +?|B K„i `k tm®M; ç M i`QÈ+ M
K°i #° ?Q`M; #`Q ?Q H /Q iÆ HK / i i?"M?- çQÈ+ +?9M; i?–M F K ? B # M +?"K

>„M p®M H" ?Q`M; iY +O pQÆM; i`B m J æ >Q`M; - H•m /"B b®M; i`QM; M?mM;
M?B m +kM; +| K°i +?9i F?Q iS+ [mw T?€B +O h?B M >Q`M;X æQÈ+ #° ?Q`M; #`

p mM; /mM; + Q [mw +O M;QÌB Î ç` p` + QX
 @ "ªM i¼ pšM Hm¬M i?Q+? T?QM; +€+? +O M?•M i°+X L?[M; +QM FB M M"v K† K†i pšM +ÁM +| +?9i;B€ i` ç€M; F?2M M;ÊBX
 M æS+ GB i iW t t M?bM +?,K +?9 p"Q h•K J çSM; i` M +Ì HÈM pQÆM; i`B m- H
 @ L;?2 M!B i¢B F?¬M; ;B M HQ" B M;QÌB- i`QM; K°i i`"M +?B M M?Q p"v- M;QÌB i?„ K†+ ?Q" M; T?K+ ç #B m i?` i?„M; HÊB +O ?„MX
 @ >¬K M v #ªM i¼ ç†+ #B i ,M K†+ M?Q p"v- t2K M?Q H" ,M KWM; bÈK K°i +?9iX m®M; `QÊm M;QM +O M?•M HQ¢B- ç¢T H M i?B i? +O M;QÆB- /m M;Q¢M i` M ç M"v ?"M; id v m K ç m T?ªB [m€ `¢T /QÈB +?•M i - +ªM? iQÊM; ç! i?"i ?SM; i?9 #
 h`QM; +?B M i`QÌM; M ioM?- iB M; +QÌB +O M æS+ GB i iÄ ` `i +?|B i BX >„M [m #`i +S +Æ ?°B M"Q +| i? çª FQ+? h•K J X
 L;?2 çQÊ+ HÌB M!B +O M æS+ GB i- €M? K„i h•K J #¶M; i`Î M M •K i`-K- MÆB F >„M T?`i €Q #`Q K°i +€B- M;QÌB ç½ M?Q +?`K M?¢M HÈM iW F?¬M; i`mM; +?"K `½
 @ L m M;QÆB i?Q+? H`K ?Q" M; H`K ç v- p"v i?b +S H`K çBX >W- +?d H` #ªM i¼ F?¬M; #B i `ä H„K
 h•K J pW M!B pW HB + M?bM M æS+ GB i K°i +€B- H¢M? HMM; M!B,
 @ "ªM i¼ i?Q+? M?`i H` iB m /B i M?[M; F iUtQM; H` ?Q" M; ;Bª- K†+ i` M; T?K HQÊM; +? i #ÎB i v #ªM i¼ F?¬M; #B i # Q M?B m K` ç KX \*?d iQM? `B M; pQÆM i v ;B i +? i p`B i M- +kM; F?¬M; M;¢B ;B i i? K K°i i M M[X "ªM i¼ ;B i M;QÆB çQ" M *Ym l +O M;QÆB- b m ç! M„K ;B[[mv M ?"M? J :BÈBX >W5
 @ L;QÆB5
 M æS+ GB i ;B" M /[- +?Êi M;?o iÈB çB m ;b- H¢B +QÌB M!B,
 @ >` ?"- #ªM ?Q" M; +S ç +?Q M;QÆB ç„+ w M;Q`B KB M; i?b ç½ b QX L m M;QÆB ?Q" M; i¢B i•v #„+ J :BÈB- Km®M +? i M? M? M?Q i? - #ªM ?Q" M; b Q H¢B M?šM i
 @ o"v i?b
 h•K J ;BÆ i v T?ªB [m çdM? ç-mX h` M #-m i`ÌB ;B! K•v [m v +m²M;X :B[? B [m iS+ H¢M? H)Q i?`m tQÆM; iW i`QM; ç¢B [m•M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; iÄ M M K°i /`m p i KÌªQ i` M F?¬M; i`mM;- pmM; K¢M? tm®M;;
 @ *?B M çB5
 @ :B i5
 @ :B i5
 L; v F?B i v T?ªB h•K J pmM; tm®M;X Zm•M çQ" M >Ov .B i # M i`€B /Q h?€B >mv ` i`QÊ+ iB MX
 GQM; h€+ ;¬K H M K°i iB M;- +•v FQ+? /`B # +?o i`QM; i v H" T HÁ2 €M? +?ÈT pÁM; €M? b€M; ç2M i®BX *MM; H9+ ç!- p¬ b® +?B M bo [m•M çQ" M h?•K l v M +kM T?ªB ç¢B [m•M i`"M `X
 :-M M?Q +MM; H9+- i`QM; K„i M æS+ GB i +?Êi H!2 H M €M? b€M; H¢M?- i v T? [m€i HÈM K°i iB M;;
 @ :B i5
 *?d K°i KbM? M æS+ GB i- iB M; ?ûi +O ?„M H¢B ;B®M; M?Q i?B M [m•M p¢M K½ K†i ç`i`mM; +?mv MX

a m M; QìB M æS+ GB i #KB KM imM; # vX h`QM; bQÆM; KM i" /` /"v ç†+ M?Q #B
+ Q HÈM ç¢T #QÈ+ çB H M T?Q i`QÈ+- +?QM? H" \*Ym l +?B M bo /Q` M æS+ GB
çªQ *Ym l +?B M bo ; -K i?ûi- iQ"Mi?•M M´B H M ;•M t M?- /QÈB HÈT pªv +SM; `
p"Q M? m- H" M / HQ€M; i?Q€M; H°` K"m t M? çÄX

@ :`Q5

o¬ b® *Ym l +?B M bo ;B®M; M?Q iW [m®+ ç° hY oQM; çB` - M;Y K†i H M i`lB ; -K
M?Q b'K bûi M´imM; i` M i`lB- iB M; b'K +m²M +m°M H M p #®M T?QÆM; i€K ?Q

óæMM; 5ô

S?Q i` M +?B M i`QlM; ;B[? B [m•M- i`QM; K•v ç2M i?"i /"v ç°i M?B M M´B H M
b'K bûi M?Q ?^M; iBM? M´imM; iW b m K•v ç2M #„M` #®M T?Q X h`QM; F?QªM
H M iB M; `M; `„+ M?Q Km®M MSi` X h`QM; i`"M /Q M? +O ? B [m•M- ç€K v m H
i`¬M; i?'v ?"M; p¢M iB +?ÈT #¢+ i€M HQ¢M i` M #-m i`lBX h¢B F?QªM? F?„+M;
i`„M; +?lB HÁ BM p"Q i`QM; +QM M; QÆB +O ç€K v m K - b m çl #°+ T?€i` p¬;
p M; K°i iB M; - M?[M; v m K M; ~M; ç-m H M M`v ç½ F?¬M; +ÁM i?'v çQÈ+ ; b M[X

h`QM; iB M; b'K- \*Ym l +?B M bo /QÈB i`QÈM; M æS+ GB i p` v m K /QÈB i`QÈ
i`QM; i`"M /Q M? t¬M; ` - +?o FQ+? tû; Bl; B i p T?Q ç®B T?QÆM; X

@ :B i5

@ :B i5

@ :`Q5

æ€K ç-m iB M p +?¢K pÈB *Ym l +?B M bo H" [m•M çQ" M >Ov .B i /QÈB i`QÈM; h
?WM; ?U+ p" #€ ç¢Q tmv M [m F?¬M; ;B M K'v M; "M i`QÈM; - +?ûK K¢M? p T?Q
H M i`lB- ?bM? i? ç½ HÈM H M ;T ç¬BX

ó•K -K -K5ô

J'v €M? ç Q b„+ #ûM p" #€ ç¢Q ç²M; i?lB M?„K p"Q H²M; M; U+ K°i i M *Ym l +?B
bo FB pW KÈB iW /QÈB ç'i p¼i H M HB M T?mM` K°i M; KK K€mX

óE2M; 5ô

óE2M; 5ô

óE2M; 5ô

hWM; €M? ç Q #€ ç¢Q M®B iB T M? m- iW F?QªM; +€+? K'v M; "M i`QÈM; +?m~M t
;B[H²M; M; U+ i M *Ym l +?B M bo M`vX h M \*Ym l +?B M bo M`v K'v H-M Km®M
Hm²M; ç Q F?Q K½M? HB i p" MlM; `U+ ç€M? tm®M; i`l H¢B K†i ç'iX æ M H-M +r
i?¬M b„+ +O ?„M ç°i M?B M +SM; çl- b m çl -K -K M´imM; - i?'i pKM p,M; imM; i!
i`QÈM; X

h`QM; M, K KQÆB M, K i` M? ç'm ó?mv i iBM? bQM; [m•M pQÆM; ô- b® HQÈM; M?•
>Ov .B i F?¬M; M; WM; ;BªK tm®M; - +ÁM b® HQÈM; *Ym l +?B M bo /QÈB i`QÈM;
:BÈB H¢B F?¬M; M; WM; i, M; H MX

L m F?¬M; TªB *Ym l +?B M bo ?m'M Hmv M [m€ +'T i®+- F?¬M; +?dF?B M +?Q #
F?B M +?Q im´B i?¼+O #¼M +?9M; `9i M; „M `i M?B m- *Ym l +?B M bo /QÈB i`Q
iÈB K°i b® HQÈM; H" K M; QlB i FBM? ?½BX

J" b m F?B F?¬M; M; WM; i`ª; B€ #^M; bBM? K¢M; +O i°+ M?•M- M?•M i°+ h?€B *
+m®B +MM; iW i`QM; K€m i M? ç½ M; °` çQÈ+ +€+? ç®B T?l pÈB M?[M; *Ym l +?B
M`v, i`QM; F?QªM; i?lB ;B M M; „M- K'v i M i°+ M?•M h?€B *´ ç²M; i?lB +¬M; FQ+
*Ym l +?B M bo- /MM; ç Q F?Q /²M MûM F?¬M; M; WM; ç€M? p"Q i`QM; +Æ i? ç®B
ç Q F?Q- b m çl i`U+ iB T #°+ T?€i i`QM; +Æ i? - ?Q" M iQ" M T?€ ?Ov M°B i¢M; p"

*Ym l +?B M bo /Q M æS+ GB i ?m'M Hmv M +?d +| #^aM M,M; +?B M ç'm- +?d #B
K'i çB- ç®B pÈB pB + T?ÁM; i?O p" F? B i?¬M; FbM? F?Q ?Ov /B i i`QM; +Æ i?
S?ÁM; M;U /mv M?'i+O #¼M +?9M; K F?Q +?Q •K +?Q i" /Q *Ym l +¬M; [mv i im
M"v +| i? ?'T i?m T?¬M HÈM +¬M; FQ+?- M?QM; ç®B Kti pÈB M?[M; +¬M; FQ+? #
/KM; ?'T i?m HçB ;B^aK çB M?B m- ç†+ #B i H" pÈB +?•M F?Q #B M /`i`QM; +Æ i?
L?^K p"Q M?QÊ+ çB K M"v +O *Ym l +?B M bo ç +¬M; FQ+?- +¬M T?ªB +| bU ?B
M?mv M- ç²M; /çM; +ÁM T?ªB +| +?•M F?Q #€ ççQX *kM; +?d +| M?•M i°+ h?€B *
M?QÊ+ çB K M"vX

dy3X *?QÆM; RN, *Ym l j

> B [m•M +ÁM +?Q iB T t9+- ?"M; M;"M *Ym l +?B M bo ç½ M' imM; K" +? i ;B[
i?ªK i?B i F?¬M; /Si # M i BX h`QM; ççB [m•M- p Kti M æS+ GB i pšM HçM? M?
[m•M M?Q i`K +°iX > B # M H" p¬ b® *Ym l +?B M bo p" v m K i?¬M [mv T?K+ ?„M
p¼i` X h`QM; T?9i +?®+ ç½ i'M i?'i K'v M;"M *Ym l +?B M bo- M?QM; p Kti M
M?Q H9+ # M ç¬mX >m'M Hmv M *Ym l +?B M bo `i / /"M;- ?„M +kM; F?¬M; bÊ #
p"v- ?„M +,M #ªM F?| K" ;B^M; +Q pÈB E?¬ G•m Zm•M oQÆM; H•m M?Q p"vX

@ :B i5

@ :`Q5

hB M; H ;B i F?¬M; M;WM; p M; H M # M i BX h` M Kti ç'i ç2M F`i K M?K¬M;- ?
K'v pçM /†K M?Q ? B +QM i?9 HÈM >²M; >Q M çB M +m²M;- +?ûK;B i i?ªK HB ip
iQÆB imM; i|2 ç¬v i`lBX L; v +ª K•v ç2M /"v ç†+ p" K F?Q M²M; M†+ +kM; F?¬M;
€M? b€M; HçM? +O #BM? F?QX

óE2M; F2M;5ô

h`QM; iB M; FBK HQçB p +?çK- M?[M; Hm²M; b€M; HçM? F?¬M; M;WM; iW i`QM;
id iB +?ÈT #ç+ i`QM; K•v ç2M i` M #-m i`lBX

æ®B /B M pÈB M æS+ GB i- h•K J M?Q K°i +QM `²M; K •K i" çSM; i`QM; ?Q F?
M;QìB pQÊi [m i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M- p +?çK p"Q M? m ;B[? B [m•MX

óæMM; çMM;5ô

J°i çQ" M b'K bûi ?WM; ?U+ M' ` i`QM; ?Q F?¬M;- i` M Kti ç'i ç2M F`i ;B®M; M?Q
p¬M; Kti i`lB- #^M ` €M? b€M; i`„M; +?|B K„iX hW MÆB €M? K„i ? B M;QìB ;B Q
H2Q M;Q^M M;Q Q #„M ` - `ÆB p"Q i`QM; ççB [m•M ç M; ;B^M; +Q pÈB M? mX

@ 5

h`QM; iB M; F m i?ªK i?B i- K'v i`,K i M v m K ç M; +?ûK;B i pÈB M? m #` b'K bû
i? i`QM; M?€v K„i ?| i?"M? i`Q #KBX

@ >W5

*€+? ç| K'v M;"M i`QÊM;- M æS+ GB i çSM; i`QM; ?Q F?¬M;- ? B +€M? i v F€ /
K°i MK +QìB i" /` M?bM p T?Q h•K J î ç®B /B MX

@ :`Q5

J€B i|+ /`B T?'i H M- M æS+ GB i #¶M; i?m ?²B €M? K„i F?ÄB M;QìB h•K J - pQ
i?9- M?bM #-m i`lB ç K HçM? H)Q •K m ;¬K H M K°i iB M;X h`QM; iB M; ;¬K ?mM
€+ p" H½M? F?®+- M?Q K°i KkB i M M?¼M tmv M T?€ #-m i`lB- /¼+ i?2Q K•v ç2
hB M; +?ûK;B i +O ²M "Q +O +?B M i`QìM; +kM; #` iB M; ;¬K M"v +O M æS+ G

ó_®T`®T5ô

> B iB M; +Q`9i+O +€M? +?BK p M; H M`ä`M; Î+m®BT?Q #„+ +?B M i`QÌM; X
+?9 p`Q M æS+ GB i ÎT?Q t - i`¬M; i?`v M æS+ GB i HŠM; H†M; M^K`çT tm®M
iW /QÈB ç`i çSM; H MX a m HQM; M æS+ GB i- ? B +?B + +€M? /ÆB K`m çÄ b`K t
? B # M M?Q ; ÊM b‡M; X L; v F?B ç¬B +€M? i?`i K`m çÄ FB KÎ`°M; ` - iW i`QM; +
` bQÆM; KM K`m çÄ b`K /`v ç†+- +ÁM K M; i?2Q KMB K€m i M?X aQÆM; K€m /`v
+‡ bBM? K M?- iW K„i+€+?•M M æS+ GB i FûQ /`B H M T?Q i` M- M? M? +?‡M; #
?„M- +?d +ÁM HçB F?m¬M K†i •K i` p` ç¬B +€M? i?`i pšM ç M; KÎ`°M; ` p¬ ?çMX

@ :`Q5

h` M #-m i`lB- ç€K`²M; K iQ HÈM #`h•K J i?m T?K+ p /QÈB i`QÈM; ç°i M?B M i v
H M- #`i M M?bM p bQÆM; K€m ÎT?Q #„+ # Q T?O H`v M æS+ GB iX hWM; +QM
M; QÌB /MM; bS+ ç`T K°i +€B- p K†i ?QªM; bÊ # v p T?Q b m +?B M i`QÌM; X h`
+O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; HB M iK+ /MM; `QB [m`i p`Q +QM`²M; HÈM /QÈB
F?¬M; i?m-M T?K+ çQÊ+ M?[M; +QM`²M; HÈM ç M; #` ?QªM; bÊ M`vX

J°i F?Q iS+ #`i M H M`°M; i`QM; +?B M i`QÌM; aQÆM; K€m M? M? +?‡M; #`M? i
iQ HÈM K`m çÄ b`K FB +kM; /UM; i?ŠM; H MX LÆB bQÆM; K€m H M [m - ç€K v m
ç`m H`T iS+ #` +m®M p`Q- b m ç‡ H` K°i iB M; F m i?ªK i?B i+U+ F€ ?QªM; bÊ- +
BK #†iX

ó•K5ô

J†i ç`i`mM; +?mv MX `‡M; K M æS+ GB i çSM; i`QM; bQÆM; K€m /-M /-M i`Î M
ççT KçM? tm®M; ç`i- ?ûi H M,

@ *?O M?•M a€i GK+- ç M ç•v çB- t2K i?Y >'T hBM? ççB T?€T +O M; QÆB HÊB ?
#ªM pQÆM; HÊB ?çB5

J°i +?•M #QÊ+ ` - bQÆM; K€m KÌ K`i F?¬M; i M i`QM; T?çK pB i`, K i`QÈM; [m M
imM; X " M /QÈB bQÆM; K€m H°` K°i i?•M i? v m K +U+ F€ +QÌM; ?½M- M; QÌB
ç M K„i+€+?•M K¼+ pªv M?Q `„MX J‡B T?B M pªv ç m HÈM F?QªM; #^M; K‡M; i
+?B i tç` €M? b€M; K`m t M? bšKX .QÈB HÈT pªv M?Q b„i FB H` #„T i?`i+U+ F€
F?®B ç m M?Q i?ûT iBM? b m F?B i¬B Hmv M M?B m H-M- iWM; F?®B /QM? +?†i

@ E?¬M; T?ªB M; QÆB Km®M ;B Q i?O pÈB #ªM ?Q`M; b Q\ hÈB ç•v çB5

*?B + ç-m +O M æS+ GB i pšM H` F?m¬M K†i i` /` p` im`M i?9 FB - M?QM; /QÈ
T?B M pªv iW iW K¼+ ` X a m M; QÌB ?„M- K°i +?B + çm¬B K`m ç2M /`B ?ÆM KQÌ
F?¬M; - T?€i` i? M?•K H®T ç®TX LÆB +?B + çm¬B [mûi [m tm`i ?B M M?[M; p i
F?¬M; F?Q M? M? +?‡M; iÄ ` KMB +?€v F?ûiX

@ hÈB çB5 > ? ? +?ŠM; H) M; QÆB bÊ`²B b Q\

M æS+ GB i +QÌB HÈM- ç M F?9+ b m i? M?•K ç°i M?B M i`Î M M F?`M F?`M +U+
i?Ov iBM? K b€i F?B M M; QÌB i F?‡ +?`mX

ó"MM;5ô

"`M +?•M M?9M K°i +€B- M æS+ GB i ç½ ?Q`M iQ`M ?‡ i?`M? K°i K i?¬M iQ HÈM
i`mM; X æ¬B +€M? i?`i K`m çÄ FB ç½ KÎ`°M; ` iQ`M #°- /`B ç M K`v i`, K i`QÈM; X
HçB +‡ K°i ç¬B +€M? i?`i ç2M F`i F?€+ iW /QÈB bQÌM M?¬` - T?2 T?~v Î ? B # M
M?bM F„`i F?‡ +?9 w iÈB ç¬B +€M? i?`i /mM; M?"T p`Q i`QM; #‡M; i®B M`vX

@ a Q M; QÆB +ÁM çSM; v M ç‡- t2K i?QÌM; #ªM ?Q`M; b Q\ > ? ? - p`v i?b #ªM
?ç +O M; QÆBX

:QÆM; K†i ç-v pªv +O M æS+ GB i M?9+ M?Q+? H°` p çB M +m²M; +U+ ç°X aC
b€m pçM H‡ +?•M H¬M; +O ?„M +kM; +‡ +ªK ;B€+ M‡M; Mªv #`i MX

*€M? i v iQ HÈM ç-v p^av ç2M ?ÊT HçB i` M çdM? ç-m- M æS+ GB i #¶M; M;~M; ç
?bM? pÁM; tQ€v i?bM? HbM? tm'i ?B M ÎT?Q i` MX h`QM; +m²M; T?QM;- K°i +°i
ç M K'v +?K+ i`QÊM; iW F?¬M; i`mM; ç€M? tm®M; #`M i v +O ?„MX

@ *? i ? i çB5

M æS+ GB i çB M +m²M; +QÌB HÈM- ? B i v +¬K H'v +°i bûi K`m iQK iQ HÈM M`v
çB M iQK i`QM; bm®i- b m ç! /MM; bS+ MûK p T?Q i`"M /Q M? +O pQÆM; i`B m

ó•K5ô

hçB F?Q^aM? F?„+ +°i bûi K`m iQK `ìB F?ÄB i v- #-m i`ìB #¶M; M' p M; K°i iB M; >
i`QÌM; #¶M; ?! i?`M? K°i K`m çÄ- # M i`QM; +! p¬ b® ?bM? ^aM? i` €+ ;B½v /K X

@ L m Km®M +? i M? M? M?Q p"v- #^aM i¼ b) i?`M? iQ`M +?Q M; QÆBX >W5

h•K J pšM Hm¬M F?¬M; i? K [m M i•K ç M ibM? ?bM?- H9+ M`v #¶M; ?W HçM? K°
b m HQM; pmM; K°i +€B- M; QÌB ç½ M?Q +?BK # v M; ?B M; M; ?B M; p¼i H M F?¬
ç KX

ó•K5ô

h` M #-m i`ìB T?Q M K +?B M i`QÌM; #¶M; p M; HÈM K°i iB M; - F?¬M; F?Q +?`M
ç-m- K°i çQ`M F?Q iS+ M?Q +ÆM H®+ +m®M tm®M;- # Q T?O iQ`M #° +?B M i`QÌ
#¶M; M;~M; ç-m H M- i`¬M; i?'v K°i K i?¬M iQ HÈM + Q K'v M; `M i`QÊM; tm'i ?B
i`ìB +?•M ççT ç'i- [m M? M; QÌB H` M?[M; M;¬B b Q tQ v pÁM;- +ÁM i` M çdM? ç-
?^M; iBM?X

@ M æS+ GB i- pÈB i?U+ HU+ +O M; QÆB K` /€K ;B Q ç'm pÈB #<sup>a</sup>M i¼ - ç9M; H`

h•K J çSM; i`QM; H²M; M;U+ +O a€i GK+ +?•M i?•M ç°B i`ìB ççT ç'i- i`QM; K„i
h•K MB K pW ç°M;- ?„M HB M çB m F?B M a€i GK+ K i?•M +O KbM? +9B M; QÌB
p`Q çQ`M b'K bûi çÄ iQÆB /Q M æS+ GB i ç€M? `X L, K M; !M i v pQÆM ` - bB i
HU+ HQÊM; ?Ov /B i FB p`Q i`QM; i vX

ós i t i5ô

L, K M; !M i v i?m HçB- h•K J +QÌM; ?`M? /"T i„i çQ`M b'K bûi /Q M æS+ GB i T?€i
Hm²M; F?!B M? iW F) i v #®+ H MX J°i +?B m T?€i M +¬M; FQ+? +O M æS+ GB
H!2 H M €M? b€M; HçM?- +€M? i v i?m HçB- M?Q K°i +QM `²M; HÈM pQÆM p T?
GB i- Km®M /"T i„i ?„M ;B®M; M?Q /"T i„i çQ`M b'K bûi FB X

E? !2 K„i M æS+ GB i M?'T M?€v ? B +€B- M?bM +?^K +?^K p`Q h•K J ÎT?Q i` M-
/[X h?•M i? p®M + Q i`, K i`QÊM; HçB H¬M M[T?bM? H M ;'T K'v H¬M- ççi ç M ?

@ :`Q5

h`¬M; i?'v +€M? i v iQ HÈM +O +?O M?•M a€i GK+ ç€M? tm®M; ç-m- M æS+ GB
K€B i!+ /`B T?'i K°i +€B- M; Y ç-m T?€i ` K°i iB M; ;¬K p¬ +MM; i? HQÆM; X

óæMM; çMM; 5ô

S?Q t #¶M; M' B H M iB M; b'K -K -KX J°i çQ`M K•v ç2M iW ?QÊM; \*Ym l i ç`M /
[m v +m²M;- /¼+ i?2Q #-m i`ìB FûQ ç M M? M? M?Q +?ÊTX h•K J +ÁM +?Q M?b
i?'v çQ`M K•v ç2M FB iW #-m i`ìB "T tm®M;- `ÆB i?ŠM; p`Q i` M M; QÌB M æS+ O

@ :B i5

J°i ;B¼M; M!B +U+ F€ ?mM; €+ p M; H M i`QM; ?Q p¬ T?Q b m M æS+ GB i- b
i`mM;- K°i #!M; K ç2M F`i iQ HÈM- ç-m K¼+ bWM; M; Q^M M; Q Q- i?•M + Q ?ÆM M
?„MX

ó•K5ô

L; v H9+ #M i v +O h•K J b„T ç€M? pQ çdM? ç-m M æS+ GB i- #M; ç2M iQ H +kM; pQÆM i v i - /MM; i®+ ç° M? M? ç M KS+ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; ;BÆ H M ç i v çM çÐ +€M? i v iQ HÈM +O +?O M?•M a€i GK+ ç M; ç tm®M; X

> B +€M? i v iQ HÈM M?Q p +?çK pQ M? m- F?¬M; T?•M + Q i?'TX h`QM; HÁM; i?iB +?'M ç°M; X

óaS+ HU+ i?"i HÈM- HçB +M i? M; ,M +aM çQÊ+ HU+ HQÊM; +O #aM i¼ /MM; i?•M

JQ K„i F?ûT ?i +O h•K J #M; M?B M KÎ HÈM- #„M ` €M? b€M; K'v i`QÊM; X æ® GK+ K i?•M T?€i` - ?„M H` M; QÌB ?B m `ä ?ÆM B ? i- çM i m v i ç®B F?¬M; +?d H

J°i +?QÎM; FB ç tm®M; - M?bM M?Q M? M?¬M; - M?QM; HU+ HQÊM; HçB Qi M?' E?¬M; M; i HçB #` #M; K ç-m K¼+ bWM; i`•m b m M; QÌB M æS+ GB i +aM HçBX i T?QÆM; +ÁM +M K°i çQ`M HU+ HQÊM; ç2M i®B +U+ F€ •K i` M?Q #B M `°M; - /¼+ pQ i`QM; +Æ i? X

@ > 5

h•K J i?'T ;B¼M; [m€i K°i iB M; - H"TiS+ p" M +?mv M >'T hBM? ççB T?€Ti`mv M ;B[ pk i`K FB pQ FBM? Kç+? # M M; Q`B i?•MX hQ`M i?•M `mM; H M- çQ`M HU i?"M? iWM; +?MK F?iB /`v- iW i`QM; H¶ +?•M H¬M; +O a€i GK+ +?•M i?•M # v `X

æQÊ+ F?iB /`v [m M? M; QÌB H`K M´B #`i- \*?O M?•M a€i GK+ i`¬M; ;B®M; M?Q K H•K KªM? ç'i J :BÈB- F?Q iS+ FBM? F?OM; FB F?B M M; QÌB i FBM? bÊX

dyNX *?QÆM; RN, *Ym l 9

h•K J FBM? M;ç+ pb i?U+ HU+ +O M æS+ GB i F?¬M; ? v m M?Q KbM? M;?o- H æS+ GB i +ÁM F?B T bÊ ?ÆMX

óh M M`v [ma F?¬M; ?´ pÈB +€B i M ðE?¬ G•m Zm•M \*?Oö- M; v +a \*Ym l K F?Q T?€+? /Q i i`B m ??²B +kM; #` >'T hBM? ççB T?€T +O ?„M ?i i?"M? F?iB /`v- i?C i?"i H` H`K M; QÌB i +,K ?"MX >„M p®M +?d H` K°i i M J pQÆM; M?Q M?Ä- i`QM #aM i¼ F?¬M; M; WM; ;†T F€M; °- pb b Q i M M`v +kM; Qi F?B im Hmv M M?Q #a M? M? M?Q p`v\ h?"i H` ç€M; ?"M5ô @ L?bM ?ÆB F?iB /`v ç†+ iÄ ` # M M; Q`B M æS+ GB i p¬ +MM; ç® F`X

óJ` i?¬B- +?Q /M M; QÆB +M i?B M T?9 i®ii? M`Q- H-M M`v M m M; QÆB HU +?½ #„+ J :BÈB- p`v i?b ?½v +? i çB +?Q #aM i¼ 5ô @ h`QM; HÁM; M æS+ GB i +QÌB # M ?¬M; #¶M; M?B M M„K +?†i- ;B[ F?ÈT M; iM i v T?€i` M?[M; iB M; `,M; `,+; ;

Í# M FB - h•K J ç°B i`iB ççT ç'i M?bM tm®M; M æS+ GB i- i`QM; HÁM; F?¬M; M; M,K +?BM? +?B M- #iB pb M æS+ GB i i`€M? K` F?¬M; +?B M +?Q M M KÈB FûQªM? HB M iK+ i`¬M [m i`QM; #B M wi?S+ +O ?„M ;B®M; M?Q i?Ov i`B mX

@ :B i5

*?ûK ;B i # M /QÈB pšM iB TiK+ M?Q +kX *†T K„i iQ HÈM +O h•K J T?ªM +?B m i` M +?B M i`QÌM; ç2M F`iX h` M +?B M i`QÌM; ç-v #M; M; QÌB- #ªv p-M; HoM? p` i`QM; #B M M; QÌB- i`¬M; `i M´B #`iX æi H` HoM? pU+ /Q i?O HoM? #ªv [m•M çC PÆM; i?B i`B M `X \*?mM; [m M? #ªv p-M; HoM? pU+ M´B #`i M`v- M?[M; p-M; H # Q M?B m i?dM? i?QªM; HçB iÄ ` - K¶B H-M ç m +M KªM; HÈM v m K #` +m®M p +ÁM #M; /€M; X E?QªM; i`®M; b m F?B M?[M; v m K M`v #B M K'i `i M? M? Hç [m M? H'T ç-vX h` M +?B M i`QÌM; `°M; HÈM- €M? b€M; /Q p¬ b® #BM? F?Q p + M?Q KçM; M? MX

L?bM +^aM? iQÊM; +?B M i`QÌM; T?Q /QÈB- i`QM; HÁM; h•K J H¢B i`Î M M #bM?
t,K- ?„M M?È ç M # T?•M i?-M- M?È ç M H9+ h•v J¬M u „+ p` æ°+ *¬ o¬ h?QÆM
M;mv M i?-M i?S M?'i i¢B J :BÈB- +kM; M?È ç M H9+ KbM? ?| i?•M i?`M? K i`M
:BÈB- pMM; pšv K'v p¢M M,K i`QM; ? K M9B /mM; M? K FB i'i +^a K¼B i?S ç m +
i?`M? +?O M?•M J :BÈB- +?9 i +O p¬ b® v m K X

•M? K„i +?“K `½B M;~M; H M- i` M +QM M;QÆB ç2M F`i ?B M H M #|M; /€M; +O M
J MÎ K°i MK +QÌB H¢M?X *?Q /M M æS+ GB i +| K°i p`B F€ +?B m- M?QM; h•K J
?Q`M iQ`M ç€M? #¢B ç®B T?QÆM;X

@ M æS+ GB i- ?ÆM M,K KQÆB M,K [m M;QÆB F?¬M; M;WM; ç®B F?€M; pÈB #^aM
i?®M; M?'i J :BÈB- +| T?^aB M;QÆB +^aK i?'v F?¬M; T?K+ \ >W5

h•K J +QÌB H¢M?- pW # v ç M pW ;B m +Êi,

@ E?¬M; ç M H9+ +MM; çQÌM; #Q H®B- M;QÆB poM? pB M +kM; F?¬M; #B i +€B
b) +?Q M;QÆB #B i bU +? M? H +? imv i ç®B ;B[M;QÆB p` #^aM i¼ X

@ S?`K M?[M; F ç®B F?€M; pÈB #^aM i¼ - i'i +^a ç m T?^aB +? i5

J°i iB M; ?ûi; B`M /[ p M; H M- i v i`€B h•K J ;BÆ H M M?Q M•M; i`ÌBX h` M #-m
b'K -K -K- K•v ç2M FûQ tm®M; K†i ç'iX a•m i`QM; #-m i`ÌB- K°i çQ`M F?Q iS+ ?O
MM MM FûQ ç MX >`M; id M;¬B b Q ?B M H M iW b•m i`QM; K`M ç K- t T i?`M? ?b
tm®M; J :BÈBX

Í # M /QÈB- p¬ b® v m K ç M; +?ûK; B i i?^aK HB i ç°i M?B M +^aK i?'v i•K i?-M +?
M;mv +Æ K½M? HB i iW ç€v HÁM; /•M; H M- H M ç M +^aHBM? ?²MX h`QM; H9+ p
M?'i i?ÌB +^aK i?'v M?Q ?²M # v T?€+ H¢+- ?¬ iQ K°i iB M; ,

@ E?¬M; ? v5

æ€K v m K +kM; F?¬M; [m M i•K ç M [m•M H M? M æS+ GB i- `Q `Q iW i`mM; QÆ
` # M M;Q`BX

ó•K5ô

h•K J ?| i?•M i?`M? +?O M?•M a€i GK+- K°i #QÈ+ pQÊi [m K'v M;`M i`QÊM;- `A
[m•M +O M æS+ GB i- ç # T K'v +?K+ i M *Ym l +?B M bo /QÈB +?•MX L?[M; *Ym
T?^aM F?€M;- h•K J ç½ T?€i ç°M; >'T hBM? ç¢B T?€T- i`QM; M?€v K„i ?9i H'v bS
#¼M +?9M;- F?B M +?Q #¼M +?9M; ?| i?`M? i`Q #KBX æ€K *Ym l +?B M bo Í +?m
H M- i?•M i? iQ HÈM +O h•K J H¢B M?^av [m K°i #QÈ+- `ÆB tm®M; i` M K†i ç'iX
b|M; ;ÊM ^aK ç¢K H M ` #®M T?Q - MÆB b|M; ;ÊM çB [m ç€K v m K `Q `Q M' i?`M
iQÆB ;B[?Q F?¬M; H¢B +| i? K K°i HÈT F?Q iS+ iY pQM; /`v ç†+X

h`¬M; i?'v h•K J mv i? M;`T i`ÌB- i•K i?-M +O M æS+ GB i F?¬M; F?ÄB ?ÆB F?U
+?B M pÈB ç®B T?QÆM;- HB M tQ v M;QÌB # v p9i p ?QÈM; *Ym l i ç`MX

S?^aM SM; +O M æS+ GB i ?Q`M iQ`M M^K M;Q`B /U HB m +O h•K J - i`QM; HÁM
/[- HB M ?ûi HÈM K°i iB M; ,

@ M æS+ GB i- M;QÆB +?¢v çB ç•m5

.Si HÌB- K°i #`M i v HB M pQÆM ` M?Q iB +?ÈT /¼+ i?2Q T?QÆM; ?QÈM; M æS-
H M,

@ >Q- F?¬M;- T?QM;- iÄ 5

GÌB pW /Si- #®M ó#|M; iQÌM;ô iQ HÈM HB M iW #®M T?Q M æS+ GB i p¼i iÈB-
?„MX *QM M;QÆB h•K J ç°i M?B M +Q H¢B- #`M i v HÈM ;BÆ p T?Q #|M; HQM;
>'T hBM? ç¢B T?€T ç½ T?€i ç°M;X

ó_„+ `„+5ô

.QÈB i€+ /KM; +O >'T hBM? çΦB T?€T- F?¬M; ;B M K" h•K J /MM; ó?Q F?¬M; T
M? M? +?|M; bKT ç´- iB M; `M; `„+ ;BÁM ;B½ F?¬M; /Si # M i BX

L; v p"Q H9+ M"v- iB M; +Q`B ç„+ w +O M æS+ GB i ç°i M?B M iW T?Q i`QÈ+ i`r
@ > ? ? M; QÆB K„+ HW `²B- #•v ;Bì +kM; ;@M; M?Q ç€K *Ym l J h?¬M i?¬B
@ >½v ;B K +¬K i`QM; *Ym l J :BÈB +?Q i 5

æ M K°i +•m +m®B +MM; - ;B¼M; M|B +O M æS+ GB i ç½ i`Î M M HΦM? HMM; X
?½B- çQ K„i M?bM H M- i`¬M; i?'v K°i Hm²M; F?|B M? iW i`QM; F?¬M; ;B M T?Q
?„M i`-K tm®M; - K i?S+ i bK FB K- HΦB T?€i ?B M >'T hBM? çΦB T?€T pšM ç M; +
F?¬M; M; WM; iW i`QM; F?¬M; ;B M bKT ç´ i`mv M p"Q i`QM; +Æ i? - M?QM; M æ
M"Q HΦB i?Q€i F?ÄB i€+ /KM; +O >'T hBM? çΦB T?€TX

@ *Ym l 5

Í T?Q t - p Kti M æS+ GB i i? HQÆM; M?Q [m, ?²M- ?ûi iQ K°i iB M; X > B +?[M
F?Q K"m t€K /"v ç†+ HB M iW /QÈB +?•M ?„M T?|M; H M + Q- t¬M; p"Q ;B[i¬M; K

ó*Ym l i ç" M5ô @ a„+ Kti h•K J F?) #B M ç´B- H9+ M"v KÈB T?€i ?B M- ?| ` M
çm´B i?2Q- •K i?¬K F?®M; +? F?¬M; ;B M [mv i„+ iWM; +?9i K°i- /`+? +?mv M ?„
æ M F?B ?„M i?B i`B M >'T hBM? çΦB T?€T i?b M æS+ GB i ç½ çSM; Í T?Q i` M

@ :`Q5

h`QM; iB M; F m HÈM- Î ;B[ \*Ym l i ç" M # Q i`MK K'v i`,K /†K- i`QM; pU+ b•m ?b
K`i FB #¶M; +| K°i Hm²M; ?ÆB F?|B #„M ` - # v i?ŠM; p ?QÈM; h•K J X Gm²M; ?
HQÈi [m K'v i`,K i`QÈM; - ç²M; i?ÌB F?¬M; M; WM; #B M ?| - F?B ç M i`QÈ+ M; Q`B
i?`M? K°i ?bM? ªM? €+ K iQ HÈM KB M; ç-v `M; M M?- +†T K„i HÌ KÌ +?mv M ç°M
HÈM M?Q +?`m K€m K°i ?ÈT +„M p"Q ç-m h•K J X

L; v H9+ +?B + ç-m €+ K /Q Hm²M; F?Q iS+ K"m t€K ?| i?`M? ;`Q i?ûi ?€ K²K ` -
?B m pb b Q M æS+ GB i +| i? +?çvi?Q€i F?ÄB >'T hBM? çΦB T?€T +O KbM?X
K°i iB ?²M T?€+? m €K +O M æS+ GB i ç½ /mM; ?ÈT +MM; pÈB *Ym l i ç" M +| /
/QÈBX J i?S+ çB tm®M; +?9i M[- ?„M HΦB T?€i ?B M iB ?²M T?€+? +O M æS+
/mM; ?ÈT pÈB F?¬M; ;B M *Ym l J :BÈB ç€M; bÊ T?Q b m pU+ b•m FB X

oÈB M,M; HU+ h•K J - +ÁM +?Q çO ç ?9i K°i F?¬M; ;B M +| i? ;B K ;B[*Ym l K
i?S M?'iX

@ :`Q5

" M i B M; ?2 çQÈ+ K°i iB M; ;¬K F?`M F?`M- b m ç| K°i KªM; #|M; t€K MM MM FûQ
i¬K K„i +O h•K J X h`QÈ+ K„i ç°i M?B M i®B b¬K HΦB- ?„M i?bM? HbM? T?€i ?B
K°i i?¬M; çΦQ HÌ KÌX h?¬M; çΦQ K"m t€K ? T /`B M"v +kM; F?¬M; #B i H` HÈM ?
#ÎB pb Î +?¶M"v ?„M +, M #ªM F?¬M; +ªK ;B€+ çQÈ+ i?•M i? +O KbM?- +?d +ªK i?
i?¬M; çΦQ M"v M? M? +?|M; `ÆB tm®M; T?Q /QÈB- K" ç-m +m®B +O i?¬M; çΦQ
+ªK ;B€+ +O K i?S+X

óoU+ b•m5ô @ h`QM; ç-m h•K J #'i ;B€+ ?B M H M ? B +?[M"vX *?d pÄM p M M?b
pU+ b•m M; v +?QM? ;B[*Ym l i ç" M- HQΦB F?Q iS+ ç†+ #B i i` €+ p" ;B®M; M?Q
/QÈB HΦB BM b•m p"Q i`QM; ç-m ?„MX

*€+? ç| K'v +•v b®- p¬ b® v m K M?bM p T?QÆM; #„+ i`¬M; i?'v K°i +ªM? F?¬M
M?•M a€i GK+ çSM; ;B[F?¬M; i`mM; - i?•M i? HÈM ç M F?QªM; K'v M; `M i`QÈM; -
M; Q Q ?bM? `„M iW T?Q /QÈB p¼i H M ?€ K²K Mm®i p"Q # M i`QM; X

EQ+? i?QÈ+ ? B # M +? M? H +? HÈM M?Q p"v- M?QM; F i [mª +m®B +MM; HΦB H`
i`QM; #KM; - ;B®M; M?Q +?O M?•M a€i GK+ pW `ÆB tm®M; +?B + óK²K HÈM ô F
i?m M?Ä HΦBX *ªM? iQÈM; M"v p¬ +MM; [m€B /`- +?d i`QM; M?€v K„i ;B[F?¬M;
+ÁM i?'v #|M; /€M; +O +?O M?•M a€i GK+ ç•mX

*Ym l i ç M + ' t Q K m ç²M; t M? ç°i M?B M M' B H M bQÆM; KM KÌªQX h` M ? B
M?[M; ?Q p, M K m p M; i®B #¶M; ?B M H M i`QM; #KB KM- ; -M M?Q Km®M # v
h•K J ; -M M?Q F?¬M; +ªK ; B€+ çQÊ+ i?•M ?bM? iQ HÈM +O KbM? i²M i¢B- +?d
KbM? ; B®M; M?Q p"i`ÆB iU /Q- ç M; M? M? +?¶M; `ÆB tm®M; i`QM; i?¬M; ç¢Q HÌ
+m®B M vX

Í T?Q i` M H Q€M; i?Q€M; i`mv M ç M ; B¼M; M|B mv M; ?B K p` ç„+ w +O M æS+
F?¬M; i M,

@ >` ?"- i M M ; ¼B M; QÆB H` ; b ç•v\ *?O M?•M a€i GK+\ E?¬ G•m Zm•M oQÆM; \
i?S ; b ç| +| HB M [m M ç M h?€B *´EB K h?¬M\ "'i F ; ¼B M; QÆB H` ; b #•v ; BÌ+k
M[X *m°+ +?B M i` M? M v ?ÆM M, K KQÆB M, K- F?¬M; T?ªB M; QÆB p` i Km®M
+O *?O h?¬M i?S KQÌB #®Mô b Q\ > ? ? M?[M; F /QÈB *Ym l ç m H` #° ?¢ +O
#®M M; v tQ - M; QÆB ?½v Î+MM; pÈB #¼M +?9M; çBX *ÁM i b) b) imv M #® pÈ
ç½ M?"M çQÊ+ pBM? [m M; +O *?O h?¬M- i`Î p i`QM; pÁM; i v +O *?O h?¬MX >
bS- ç¢B- M?•M po ç¢B +O i 5

:B¼M; M|B +O M æS+ GB i iW T?Q i` M i`mv M ç M- +`M; H9+ +`M; i?'T- +`M;
i?'T ç M KS+ F?¬M; i? M; ?2 i?'vX S?Q i` M i?¬M; ç¢Q- K°i +?9i €M? b€M; +O ?
pÈB *Ym l i ç M +kM; M? M? +?¶M; F?ûT H¢BX " M +¢M? pU+ b•m ?bM? pm¬M; bQ
i?•M + Q i`, K i`QÊM; +?"K`½B ç€T tm®M; ç'i- ç¬B +€M? i?'i # M bQÌM`k tm®M; i
i? - ç²M; i?ÌB i?•M i? + Q HÈM +kM; M?Q [mª #¶M; / #`i?OM; iW iW F?¬B T?K+ H

@ >W5

M æS+ GB i MY [m€ # M +¢M? pU+ b•m- i v T?ªB M? M?`M; pm®i p`B H¼M i|+ /
i`€M [m # M i BX " M /QÈB K€B i|+ /`B H°` ; QÆM; K†i i` €+- #B m i bM? i` M K†i

M æS+ GB i +9B ç-m tm®M; X h` M #-m i`ÌB m €K +| K°i çQ`MªM? b€M; +?B m p`
K•v ç2M #B MªQ- KQ K„i +O ?„M K°i KÍ K°i F?ûT- i`QM; K„i ?B M H M p H½M? F

@ "•v ; BÌ J :BÈB b) H` i?B M ?¢ +O i X >W

M æS+ GB i M; ~M; ç-m H M- €M? K„i tmv M [m i-M; i-M; #¶M; ç2M M?¬ H M K†i
i`QÌM; T?Q t pšM ç M; +?ûK ; B i,

@ *kM; ç M H9+ i?m M¢T M?[M; #° ?¢ +O i M tmB t Q FB `²B

@ "ªM i¼ +ÁM +?Q +?Q T?ûT- F?B M`Q H¢B H` i?B M ?¢ +O M; QÆB\

J°i iB M; ?ûi HÈM H¢M? H)Q ç°i M?B M p M; H M iW T?Q b mX M æS+ GB i pW
+ÁM HÆ HYM; i` M F?¬M; - K°i #`M i v F?´M; H² #¶M; iW i`QM; ?Q F?¬M; T?Q b
+O ?„M FûQ p T?Q b mX

óª Q H¢B M?Q p"v5ô @ L; v H9+ #`M i v M?Q HBM? i?¬M F?´M; H² #„i çQÊ+ M æ
i`Î M M i`„M; # +?- p ç„+ w i` M K†i M?Q +?B + ; QÆM; `ÆB tm®M; pĐ i?`M? iWM

@ 5

M æS+ GB i +?d F`TF m i?ªK K°i iB M; - HB M #` #`M i v iQ HÈM FB FûQ p T?Q
ç¢Q #¶M; tm'i ?B M ; B[?Q F?¬M; - #B M K'i T?Q i` M \*Ym l i ç`MX

ó•K5ô

h¢B MÆB M æS+ GB i #B M K'i- K°i #¶M; M; QÌB iW i`QM; ?Q F?¬M; çB ` - K°i +?
L; QÌB M¼ T?'i K€B i|+ /`B K°i +€B- [m v ç-m H¢B M?bM pU+ b•m +m²M +m°M T?C
b m ç| # v p T?Q t ,

@ E?¬M; i?, K /Á M°B i bM? +O #ªM i¼ - H¢B /€K F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ ç®B
t2K i?Y M; QÆB +| #ªM HoM? ; b- ?| ` H¢B H` K€M? F?Qû F?¬M; ç€M; ç p`Q K„i M
+•m M v [mª i?"i ?ÊT pÈB M; QÆBX M æS+ GB i- ; †T H¢B b mX L m M?Q #ªM i¼
KQÆB M, K b) ç®i K°i #° ?Q`M; #`Q +?Q M; QÆBX

L;QÌB K°i i v FûQ M æS+ GB i p"Q /QÈB pU+ b•m- b m ç! mM; /mM; çB ` +?QM? H
M æS+ GB i K†+ /M ç½ iQM? iQ€M `i F„- +kM; `i iBM iQÎM; p"Q HU+ HQÊM; T?
M?QM; ?„M HçB F?¬M; #B i i` M M;QÌB h•K J +ÁM +! óh?B M J i?-M i?¬M; ô +!
F?¬M; ;B M i`!B #m°+ M"QX

@ E?¬M; 5

M æS+ GB i K°i çQÌM; F?¬M; M;WM; `ÆB tm®M; T?Q /QÈB pU+ b•mX . 'm 'M K" *
+?Q ?„M F?¬M; +?d H" ç +?SM; M?"M M;QÌB ?-m- K" +ÁM ;B Q +?Q ?„M M?B K p
;B[pU+ b•m i?¬M; ç M *Ym l J :BÈBX

*kM; pb p"v M M M æS+ GB i KÈB +! i? Hmv M ?! iQ" M #° *Ym l i ç" M p" i•K i?-
*Ym l K F?Q K M? K¬M; p" i?m-M i9v # M /QÈB pU+ b•mX æB m M"v F?B M +?Q
KQÊM *Ym l K F?Q i`QM; i`QM; T?çK pB M? 'i ç`M? +?mM; [m M? *Ym l i ç" M X a
p"Q /QÈB pU+ b•m- #` bS+ ?9i i`QM; T?QM; 'M *Ym l K i?-M aM? ?QÎM;- i®+ ç°`A
i`,K H-M h•K J X

*?d i`QM; M?€v K„i M?QM; HçB ;B®M; M?Q +a M; "M M,KX M æS+ GB i ;B[im i?
M;WM; `ÆB tm®M; i`QM; ?"M? H M; /šM ç M *Ym l X *?d i`QM; +?®+ H€i ?„M ç½ T
T?Q /QÈB- # M i`QM; +ÁM +! `i M?B m #!M; ç2M + Q F?QaM; K°i i`QÊM; X .QÌM;
?B M +O M æS+ GB i- M?[M; €M? K„i b€M; M; ÌB HçM? ç M i" M tQÆM; iW #¶M;
M æS+ GB i ç M; `ÆB tm®M; X h`QM; M?[M; +†T K„i FB - M æS+ GB i +?d +aK i?
M? 'i, +,K ;?ûi- ?"M i?M- F?€i K€m- ?Ov /B i- T?€ ?Ov- +„M Mm®i •M? b€M; ÎMÆ
;B€+ HçM? H)Q i?'m tQÆM; iW +?B + çm¬B M?¼M #®+ H M ç M i" M ç-mX J†+ /
h?-M HQm HçB- M?QM; ?„M F?¬M; ? M;?B M; Ì- K°i F?B `ÆB p"Q *Ym l J :BÈB- M
b) F?¬M; /Q /U +„M Mm®i ? i K€m i?`i +O KbM?X

@ E?¬M;- ç•v F?¬M; T?aB H" F ?Qç+? +O i - F?¬M; T?aB H" i?S i óM?bM i?'vô-
J°i M;¼M HY ;B" M +?2 H'T +a bU FBM? ?½BX h`QÈ+ K„i M æS+ GB i #¶M; ?B M
;QÆM; K†i M"v p" ;QÆM; K†i +O h?€B *´EB K h?-M M? M? +?!M; ?ÊT HçB pÈB M
M?Q i`B m /•M; H"TiS+ +m®M [m K¶B ;!+ M?Ä i`QM; ç-m ?„MX

@ *?Q /M `ÆB tm®M; *Ym l- i +kM; T?aB FûQ M;QÆB tm®M; i?2Q5

M æS+ GB i ;-K i?ûi- K i?S+ tmv M [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- /šM ç°M; M;mv M
?ÊT pÈB *Ym l i ç"MX

ó•K -K5ô

*Ym l i ç" M +! /B M iQ+? i`,K /†K #¶M; M?B M `mM; +?mv MX " K†i i ç" M +´tQ
M?[M; p iMSiX M æS+ GB i ç`M? /MM; HB M ? pÈB ?²M T?€+? T?Q i` M- FûQ
ç M pMM; ç'i *Ym l M"v- M?QM; M! +?d H"K ;BaK i®+ ç°`ÆB tm®M; +O ?„MX *Ym
i'i +a +M; iB M ç M ;-MX

@ :B Q QÈ+- H"TK°i ;B Q QÈ+- +?9M; i b) ç M;QÆB i`Î HçB K†i ç'i- +ÁM +?Q M
h?-M5

h`QM; #B M F?!B K M? K¬M; # M /QÈB pU+ b•m- M?[M; Hm²M; w i?S+ ?ÊTi?"M? K
i`mv M p"Q i`QM; i B M æS+ GB i ç M; iW T?Q i` M `ÆB tm®M; ,

@ L;QÆB H'v ;b H"K ;B Q /`+?\

@ GBM? ?²M- HBM? ?²M +O i - +€+ M;QÆB +! i? H'v çB5

M æS+ GB i pW `ÆB tm®M; T?Q /QÈB pW ;"Q H MX >„M ?Q" M iQ" M +aK ;B€+
+QÌM; ççB ç€M; bÊ ÎT?Q /QÈB- F?¬M; #B i b® HQÊM; M?B m ? v Qi +! K°i F?€i
?²MX

@ æ²M; w

ó•K5ô

S?Q /QÈB M æS+ GB i- i` M pMM; ç'i \*Ym l K M? K¬M; p¬ ?çM #` #B M F?|B # C
pçM +•v b®- M?[M; Hm²M; HU+ HQÊM; FBM? F?OM; ?°B iK HçB pÈB M? m- ?| i?
F?QªM; +€+? M;`M pçM +•v b® i`M p`Q i`QM; +Æ i? ?„MX

@ æB çB5

h`QM; iB M; ?ûi F?`M F?`M- i?•M i? M æS+ GB i #` pMM; ç'i *Ym l ?9i H'v #¶M; #
ç° +ÁM M? M? ?ÆM- M? M? +?|M; #B M K'i i`QM; i?¬M; ççQ M®B HB M pMM; ç'i

@ > ? ?

hB M; +QìB ? ?ª +O M æS+ GB i p M; H M iW T?Q i` M pMM; ç'i *Ym l- i?•M ?
K'iX S?Q /QÈB i?•M i? +O ?„M pW #B M K'i- K°i i'K; B'v / / +´tQ K`m t€K #¶
i`ÁM i` M F?¬M; - b m ç|`ÆB tm®M; #B M F?|B Hì Kì T?Q /QÈBX

@ :`Q5

E?B iì; B'v / / +| ;?B ;B Q QÈ+ +O M æS+ GB i +ÁM +€+? K†i ç'i i`, K i`QÊM; - c
;B| b„+ tû i?`M? M;`M pçM T?¬M- K¶B KªM? pKM ç m #` K°i HU+ HQÊM; •K i` /šM
KM /`v ç†+ M?Q KU+ MQÊ+X a m K°i i`M i? M? •K M?Q ½ i?9 +„M tû- i'K; B'v / /
ç½ F?¬M; +ÁM #|M; /€M; X

dRyX *?QÆM; ky, h`Î o

E?B M æS+ GB i #` h•K J FûQ p`Q /QÈB *Ym l- i` M +?B M i`QìM; pšM ç M; +?B
H M? +O M æS+ GB i- ç€K *Ym l +?B M bo b® HQÊM; ç¬M; çªQ +, M #ªM F?¬M; ?
b Q K M; i?2Q F?Q iS+ ?Ov /B i iW i` M i`B `ÆB tm®M; - pšM iB T iK+ +?ûK; B i p
h`mM; PÆM; X

*€+? +?B M i`QìM; K'v M;`M i`QÊM; - h•K J ç½ i?m ?²B ?| i?•M +?O M?•M a€i GK+
#bM? i?QìM; - HQÈi i` M i`, M; b Q # v p T?Q +?B M i`QìM; - €M? K„i FB m M; çQ
Hm²M; b€M; HçM?X

ó: BªB [mv i tQM; ç€K *Ym l +?B M bo M`v- iQ`M #° J :BÈB b) H` i?B M ?ç +O i X
H`K #`KX J†+ /M T?Q i` M ?„M +ÁM +| K°i \*?O h?¬M i?S KQìB #®M F?¬M; i?`v #|M
î J :BÈB i?ìB ;B M /`B ç`M; çÆM; - ?„M ç½ +| M?`M i?S+ b•m ?ÆM p M?[M; F çC
*?O h?¬M +m®B +MM; pšM T?ªB i`î p [m®+ ç°- +kM; b) F?¬M; [mv M Hmv M [mv

ó*| K°i i M +?O M?•M i` M / M? M; ?o i?b HQ; bX *?O h?¬M p®M F?¬M; +| /K+ p¼
p`i M?Q +QM FB M- M?QM; i`QM; K„i i #¼M +?9M; +kM; ;B®M; M?Q #M M?bM i?¬
M; QĐM; p` HBM? ?²M- #¼M +?9M; b) + K i•K i bM? M; mv M M +Q î K°i ;|+X G9+ +-
çB m ç°M; M?[M; *?O h?¬M + Q + Q i çB i?QÊM; M`v` K†i; B9T i - +?d +-M K°i +
bmv M; ?o- F?|2 KB M; Mî K°i MK +QìB, ó*S M|B pÈB *?O h?¬M po ççB- +| K°i i?
#¼M +?9M; ç½ mv ?B T ç M pB + i`mv M #€i QM M; QĐM; +O M;`BX *€B +È M`v ?

ó•K5ô

h`QM; H9+ ç M; bmv M; ?o- h•K J i?bM? HbM? M; ?2 çQÊ+ K°i iB M; p M; HÈM FBl
p M; M`vªM? ?QìM; - K†i ç'i /QÈB +?•M +kM; `mM; +?mv M F`+? HB i- p`B p i M
i`QÊM; iW T?Q b m FûQ /`B ç M- H M [m /QÈB +?•M h•K J X

@ h`mM; PÆM; K ç - M; QÆB +?çv çB ç•m5

h•K J pšM +?Q ?Q`M iQ`M tQ v ç¬m HçB- # M i B #¶M; M; ?2 çQÊ+ K°i iB M; ?ûi

@ M æS+ GB i\ L; QÆB +ÁM +?Q +? i\

Zm v ç-m HϕB- €M? K„i i? 'v çQÊ+ #!M; M; Q!B [m2M i?m°+ i` M \*Ym l i ç`M bKT ç
F?ÄB +ªK i? 'v M; ç+ M?B M F? ! ?B mX

E?m pU+ i`mM; QÆM; +O \*Ym l i ç`M +! /B M iQ+? i`,K /†K ç½ i M i`M?- K°i /½v
i?`M? iWM; çQϕM- KªM? pKM `ªB `€+ i` M ç'i- M; v +ª #®M ;!+ +O pU+ b•m +?QM
M`v M æS+ GB i ç M; çSM; # M +çM? pU+ b•m- K€B i!+ /`B F?¬M; ;B! imM; # vX

>Q`M; #`Q ?Q H i` M M; Q!B M æS+ GB i ç½ bÊK `€+? M€iX h` M i?•M i? i`-M
;B®M; M?Q #S+ iQ!M; ç½ i`ªB [m p¬ b® KQ ;B!- iW i` M M; Q!B ?„M i`!+ ` `ÆB tm
` F? !B KM /`v ç†+- F?¬M; M?bM i? 'v `ä +Æ i? # M /QÈBX

M æS+ GB i HÆ HYM; i`QM; ?Q F?¬M; +€+? K†i ç'i +?WM; MY i?QÈ+- K€B i!+ /`B
+†T K„i # M /QÈB #„M ` €M? b€M; HϕM?X E?m¬M K†i p®M im'M i9 H9+ M`v ç½ i`
KªM; / i` M K†i i`!+ ` - M?QM; #ÎB pb HÊT / /QM? HB M M M F?¬M; `ÆB tm®M; -
HÊT / /QM? HB M FB - i? 'T i?Q€M; +! i? i? 'v çQÊ+ M?[M; bÊB ;•M t M? M?9+ M?
i?Q€i ` F?ÄB +Æ i? X

ósQ i5ô

J F?Q /`v ç†+ +! iQM? ,M KÁM iW /QÈB / M æS+ GB i T?mM ` X h`QM; €M? K„i
M æS+ GB i M? M? +? !M; i M p`Q i`QM; #KB KM /`v ç†+- +?d +ÁM HϕB ? B +QM K
i`mM; - M?bM +?^K +?^K p`Q h•K J - i`QM; K„i ç-v b€i F?Q M; QM; iK M?Q i?U+ +?

h`QM; çQ`M bQÆM; KM K!K`i FB - K°i +€M? i v F?¬M; M; WM; T?mM ` *Ym l K F?
Î # M M; Q`B- ç²M; i? !B ;B¼M; M!B F?`M F?`M +O M æS+ GB i iW T?Q t i`mv M

@ *? i çB +?Q i 5

ó•K -K5ô

S?Q i` M M æS+ GB i- K°i çQ`M K•v bûi iW T?QÆM; t # v iÈB- M? M? +? !M; # Q
h•K J X S?Q /QÈB K•v bûi- K°i çQ`M i?Ov i`B m K F?Q + Q ?ÆM M;`M i`QÊM;
F?`M; H² ç tm®M; h•K J X ``M i v K +?Q ç M- ?Q F?¬M; +?mM; [m M? h•K J ç½
HU+ p¬ ?bM? iQ HÈM M`v #„i ç-m MSi` X ÍT?Q b m- M?[M; p i iQ+? K`m ç2M ç M
i`Q!M; - ;B®M; M?Q M?[M; p i MSi i` M i?Ov iBM?X h'i +ª v m K #` p i MSi K`m ç2
[m - #'i F i?m°+ p # M M`Q ç m F m i?ªK K°i iB M; - b m F?B `mM `~v K'v +€B HB M
F?¬ [m„i- M; Ð M;`M; ?€ ?®+ K²K- i`2Q i` M p i MSi imM; ?Q`M? +?B M i`Q!M; M`
M?Q K°i /•v H2Q iQ HÈM K¼+ ` M?[M; [mª ?bM? M; Q!B- K`M?[M; /•v H2Q iQ HÈ
H'v h•K J X

@ *Ym l +'K /B i- bBM? iY KϕM ç`- /B i5

M æS+ GB i [m€i HÈM K°i iB M; - #`M i v ç M; pQÆM ` #¶M; M„K +?†i- Km®M ?Ov
;B M i`QM; T?ϕK pB K'v M;`M /†KX

@ >W5

J€B i!+ /`B +O h•K J T? 'i K°i +€B- F?ÈT tQÆM; iQ`M i?•M F m H M H®T ç®TX h`
K - i?•M i? +O ?„M HB M iK+ HÈM H M- K°i çQ`M F?Q iS+ ?mM; €+ ç M iW ?mM
i`B m +m®M bç+? #®M T?QÆM; X

@ J oB M #B M5

h?2Q iB M; ?ûi HÈM- i`QM; H¶ +?•M H¬M; iQ`M i?•M h•K J #¶M; M?¬ ` M?[M; b
M?€v K„i ç½ ?! i?`M? K°i h?€B \*` J oB M ç°B i`!B çϕT ç'iX h`QM; +†T K¬B /`v-
i`„M; H! pQÊi [m K¬B i` M M?¬ ` M; Q`BX h•K J #QÊ+ ` K°i #QÊ+- >'T hBM? çϕ
+m²M; p`M +?mv M- K°i [mv M ç€M? p T?Q M æS+ GB iX

J F?Q i?m-M i9v ç M iW # M /QÈB *Ym l p` b€i HK+ K F?Q i`QM; +Æ i? h•K J
bQÆM; - HQÊM H! F?¬M; i M- # Q i`MK F?„T +ª i•v #„+ J :BÈB- #B M MÆB M`v i?
;B MX h`¬M; i? 'v M æS+ GB i b m F?B H`T ;B Q QÈ+ HB M? ?²M pÈB *Ym l J h?-
F`+? +?B M pÈB h•K J H-M M[ - M; v H9+ M`v

óæMM;5ô

h`QM; ?Q F?¬M; T?Q i` M ? B M; Q`B- K°i çQ`M €M? b€M; HÈM K`m ç2M ç°i M?B
L?[M; +°i bûi iQ M?Q pçB MQÊ+ H M` #®M T?Q - MÆB çB [m #'i F H` K•v ç2M ?
imM; iQ+?- H°` K°i F?m pU+i`®M; F?¬M; M?Q F?®B ç€t M? i`2Q HÆ HYM; ;B[

>B M iQÊM; ç°i M; °itav` M`v F?B M ç€K v m K +| K†i +^aFBM?X J°i +^aK ;B€+ #'i
+?Q h•K J p` M æS+ GB i ç²M; i?`B M; ~M; ç-m H M- M?bM p F?m pU+i`®M; F?¬

ó•K -K5ô

J°i i^aM; ç€iQ HÈM K M; i?2Q F?|B /`v p` M; ¼M HY K`m ç2M iW b•m i`QM; #-m i`
tQ v i`ÁMX h<sup>a</sup>M; ç€ HÈM FB +?B K +S ;¬M MY #-m i`B- #|M; ç2M +?B m tm®M
i`®M; ;B[ M æS+ GB i p` h•K J X •M? K„i M?bM H M F?®B pšM i?ç+? F?´M; H²
ç€K v m K ç°i M?B M F?¬M; iU +?O çQÊ+ `mM H MX L; v +<sup>a</sup>h•K J p` M æS+ GB
K°i €T HU+ KçM? K) F?B M M; Q`B i ?Q i i?Î F?¬M; i?¬M; - ç| H` €T HU+ i?m°+ p
L?bM F?®B pšM i?ç+? FûQ i?2Q +?B + çm¬B HY i?`i /`B M`v- i`QM; HÁM; ç€K v
;B€+ M?Ä #û- ;B®M; M?Q #^aM i?•M +?d H` K°i bBM? HBM? M?Ä #û i`QM; pk i`KX

ó•K -K5ô

ošM i?ç+? F?´M; H² FB `ÆB KçM? tm®M; i`QÊ+ *Ym l i ç`M i` ,K i`QÊM; - K^aM; H
M?[M; +ÆM b|M; M?B i H M p #®M T?Q X L; Ð M; ~M; M?bM i v T?^aB /QÊB i€+ /K
ç€M? p`Q i<sup>a</sup>M; ç€ HÈM FB - i`QM; HÁM; h•K J ç°i M?B M bBM? ` +^aK ;B€+ #'i M H
i?m ?²B +¬M; FQ+? T?€i` - F?¬M; M; Ì HçB T?€i ?B M iW T?Q i`QÊ+ i`mv M ç M
i`QM; +€M? i v T?<sup>a</sup>B F?¬M; iU +?O çQÊ+ i?Q€i` F?ÄB +Æ i? - # v p T?Q i^aM;
i?`B- +¬M; FQ+? /Q M æS+ GB i T?€i` +kM; `ÆB p`Q i` M pšM i?ç+? #®+ +?€v M

ó•K5ô

h^aM; ç€ HÈM M´ imM; - p¬ b® ç€ pKM #„M p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X h`QM; ç€
K M; ;B€T +?2 i v K`m t M? ç2M pQÆM` M; Q`B- K°i #`M i v ?QÈM; p T?Q h•K J
?QÈM; p T?Q M æS+ GB i X L; |M i v H`T HÁ2 €M? b€M; HçM? pšv M? K°i +€B-
+QM`®BX

ó_`Q ``Q5ô

h`QM; iB M; ç€ pKM `ÆB tm®M; - K°i #|M; ç2M iQ HÈM F?Q iS+ M?Q pU+ b•m iW i`
çSM; H M- +†T K„i K`m p`M; i®B HçM? ;B€ p¬ ibM? M?bM p`Q ? B M; Q`BX

M æS+ GB i ?| i?`M? K°i çQ`M #KB KM p` h•K J #`M?•M p`i KçM? K) F?¬M; i? iC
K°i i v ;BÆ H M ;B[F?¬M; i`mM; - i•K i?¬M ç²M; i?`B `mM`~vX

ó*?O h?¬M i?S KQ`B #®M5ô @ a„+ K†i ? B M; Q`B ç m #B M ç´BX E?¬M; B M; ?o
b m F?B iB M p`Q h?€B \*´ç½ #B M K´i F?¬M; imM; iQ+?- H9+ M`v HçB tm´i ?B M Î
ç°M; i`QM; HÁM; h•K J +`M; K½M? HB i ?ÆMX aQ pÈB H¬M; †T K†i ç-m iB M- F
i?S KQ`B #®M +`M; i`Î M M KçM? K)X L m M?Q M|B H¬M ;†T K†i ç-m iB M- h•K J
KQ bQ pÈB b¬M; HÈM- p`v i?b +<sup>a</sup>K ;B€+ ?B M ;BÌ H` M?Q bQ pÈB K°i ?^aB /QÆM; >

GBM? ?²M +O *?O h?¬M i?S KQ`B #®M + Q i?•K F?| HQ`M; M?Q K•v ç2M #B M ^aQ
HU+ +O HBM? ?²M ç½ F?B M +?Q HBM? ?²M +O ? B M; Q`B F?¬M; i? ç°M; ç`v-
+?•M F?Q i`QM; +Æ i? T?^aM FQ+?X

*?O h?¬M i?S KQ`B #®M ç-m ç°B sB oQm Kk ;B€T- M; Q`B K†+ a€i GK+ +?B M ;B
;B€T b„i HçM? ;B€- +†T K„i HçM? H)Q p¬ ibM? M?bM +?`K +?`K p`Q ? B M; Q`BX J
+?mv M- M?QM; iW i`QM; €M? K„i +O ?„M ? B M; Q`B ç m ç¼+ çQÊ+ iBM iS+ , óJn

@ sBM +?O M?•M i? KçM; 5 M æS+ GB i i`mM; i?`M?- imv i ç®B F?¬M; ? B HÁM;

` \*?O h?¬M i?S KQ`B #®M + Q ?ÆM i` ,K i`QÊM; M„K i`QM; i v ;BÆ H M + Q- M
i?`M? K°i çQ`M- ;B®M; M?Q K°i +QM i?Ä #` ?Q<sup>a</sup>M; bÊX o`Q H9+ M`v- bU +, K ;?ûi

J ç m ç½ # v ` M;Q`B +?QM i-M; K•v- +?d +ÁM H¢B #ªM M,M; +-m bBM?X

æ½ iWM; i`M K„i M?bM i?'v \*?O h?-M i?S KQÌB #®M Mm®i i`¼M K i?-M +´tQ ç½
?„M i`QM; K'v i`,K i`B m M,K- M æS+ GB i+,M #ªM F?-M; iBM *?O h?-M i?S KQÌB
M;QÌB ?-m +O ?„MX

*†T K„i +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M H° ` # M M;Q`B +?B M ;B€T [mûi [m *Ym l i
M æS+ GB i`mM H M- F?-M; çÊB \*?O h?-M i?S KQÌB #®M +?d i`Q+?- iQ`M i?•M b
#KB KM i`M ç-v F?Q iS+ iY pQM; iK H¢B i?`M? ?bM? +€M? i v- +?d p`Q h•K J ç
F?€+ +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- i?ûi iQ,

@ *?O M?•M- i'i +ª M?[M; i?S M`v ç m /Q ?„M ;•v M M5

G9+ M`v h•K J #`#`M i v F?´M; H² +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M M„K H'v +´- ?„+
h?-M i?S KQÌB #®M i`U+ iB T T?QM; iÄ K F?Q i`QM; +Æ i? ?„MX J`b€i HK+ i?
+MM; M;m²M ;®+ pÊB *?O h?-M i?S KQÌB #®M- Hm`M p ç° i?m-M i9v H¢B FûK t
+| +€+? M`Q T?ªM F?€M;X J F?Q HQm +?mv M i`QM; +Æ i? pW #`T?QM; iÄ - h
i`b ?bM? /€M;h?€B \*´J oB M- H`T iS+ F?-B T?K+ i?`M? ?bM? i?€B v m K + Q F?
#` \*?O h?-M i?S KQÌB #®M M„K i`QM; i vX

L;?2 çQÊ+ M æS+ GB i +?d i`Q+?- +†T K„i h•K J i`ÊM H M- i?B m +?9i M[Km®
+? i ç®B T?QÆM;X h•K MB K tQ v +?mv M- ?„M HB M +mM; FQM? M|B,

@ sBM +?O M?•M i`€+? T?¢i5 M æS+ GB i b d M?K+ iK+ / M? +O +?O M?•M- i?-M
K°i i`M- p b K`v KÊB p- i b M? T?€ ?Ov *Ym l i ç`MX

aQÆM; KM F?-M; M;WM; HQÊM Hì [m M? M;QÌB M æS+ GB i ç°i M?B M i?m H¢B
i B iW i`QM; bQÆM; KM p M; H M,

@ *?O M?•M- F?-M; T?ªB p`v +?mv M F?-M; T?ªB M?Q p`v5

L; v H9+ M`v- ;B¼M; M|B F?-M; +| +?9i i b M? +ªK M?•M HQ¢B M`Q +O *?O h?-M i
H M i`QM; ç-m ? B M;QÌB, óE iW ?-K M v- ? B M;QÌB +€+ M;QÆB ç²M; i?ÌB i`-M;
iK+ ;B i ?¢B HšM M? mX æÊB b m F?B +Ym iBM? ?°B iK- +€+ M;QÆB b) +MM; i i`
i°+Xô

> B M;QÌB M`Q +ÁM /€K w FB MX L; v +ª M æS+ GB i- H9+ M`v M;?2 çQÊ+ w MB
#®M i`mv M p`Q i`QM; ç-m- +kM; #B i #ªQ p +€B K¢M; +O KbM?- F?-M; /€K M
i? M? +mM; FQM? M|B,

@ o•M; i?Q +?O M?•M5

``M i v M?Q b„i i?ûT +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M #m-M; HÄM; ` - ? B M;QÌB HB
+kM; F?-M; /€K çSM; /"v- bQM; bQM; [m€ b€i i` M ç'i- ç-m +9B i?'T; -M M?Q çKM

h•K J M?bM +?^K +?^K K†i ç'i ç-v ç€ pKM M?Ä +?WM; ç-m M;|M i v 9i- p K†i M;Q
•K i?-K bmv M;?o, óG-M M`v +| p F?-M; ´MX \*m°+ +?B M i` M? M`v ç½ F?B M +´
F?-B T?K+ i`QÊ+ i?ÌB ?¢M `i M?B mX L;mv M i?-M +O æ h K T?•M i?-M #•v ;B

h`QM; H9+ ?„M ç M; bmv M;?o- # M i B +?ÊB +| K°i Hm²M; ;B| M? i?'B [m - MÆB
iS+ [m M; €K ç M t2MX h•K J FBM? M;¢+- K i?S+ [mûi [m - i?bM? HbM? T?€i ?
M;QÌB M[X

@ h?®M; HoM? [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS G° h•v S?€T i? K FB M *?O h?-M i?S
S?€T M;mv M /šM ?`M; id ç¼ H¢+ i?B M bS i?2Q ç¢B M?•M +?BM? +?B M p k i`K-

JQÌB ? B ç-B +€M? +?BK b€M; i®B ç½ M|B `ä i?•M T?`M +O M;QÌB ç MX G° h•v
i`QÊ+ M;QÌB \*?O h?-M i?S KQÌB #®M F?-M; t - H`T iS+ [m€ K°i +?•M tm®M;- p k

@ ±

*?O h?-M i?S KQÌB #®M HšM; H†M; çSM; ;B[i`ÌB ç'i- €M? K„i F?-M; +| +?9i #B n
p`Q G° h•v S?€T MY [m€ i` M ç'iX J°i H9+ b m ?„M KÊB +?d K°i +€B- ç-m M;|M

iQÆB- H9+ ç-m HÈM F?QªM; #^M; +?B + +®B t v- b m ç| M? M? +?|M; tQ v i`ÁM M
F?QªM; +?WM; ?çí ;çQ- BM p`Q ;B[ p-M; i`€M i`„M; MăM M?ÆM #|M; +O G° h•v
@ hç ççB M?•M- G° h•v S?€T M?'i ç`M? b) iQ`M i•K i`Ê ;B9T ççB M?•M +?BM? T?ç
G° h•v S?€T +mM; FQM? M|BX

•M? K„i *?O h?-M i?S KQÌB #®M +?d /WM; HçB i` M M;QÌB G° h•v S?€T K°i +?9iH
p T?Q t X h` M +?B M i`QÌM;- #ÎB pb *?O h?-M i?S KQÌB #®M ç°i M;°i iW i` M i`Ì
ç½ bÊK M;WM; ;B Q +?B MX

*?B M i`QÌM; `°M; HÈM ?Q`M iQ`M BK „M;X æ€K v m K ç¬M; çªQ i`ªB /`B ç M i`M
*?O h?-M i?S KQÌB #®M- H†M; H) M^K `çT tm®M; ç'i- /MM; iQ i? M`v ç #B m çç
i`QM; HÁM;X

_ 'i M? M?- i` M +?B M i`QÌM; +?d +ÁM HçB [m•M çQ`M >Ov .B i pšM çSM; M;çQ M
*?O h?-M i?S KQÌB #®M b„T M?bM iÊB- h?€B >mv M HQ H„M;- HB M /MM; w MBK
[m€ tm®M;5 L m pb +?mv M M`v K` #` \*?O h?-M iB m /B i- p`v i?b KK+ çQ+? +?9
F?-M; +ÁM w M;?o Xô

h`QM; K„i K¼B M;QÌB ?B M H M p T?S+ içT- b m F?B /Q /U K°i +?9i +m®B +MM; .

•M? K„i +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M [mûi [m +?B M i`QÌM; v M iøM?- HçB i?m p
+O ?„M +?mv M b M; # M;QÌB h•K J - M æS+ GB i p` G° h•v S?€T- /WM; HçB Î K
+MM; M?bM i?ŠM; p`Q M æS+ GB iX

@ 5

M æS+ GB i FBM? ?½B F m K°i iB M;- +ÁM +?Q ?B m +?mv M; b tªv ` - HB M #`
€M? K„i +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M T?€i` iW iW M?' + H MX

@ M- æS+- GB i

:B¼M; M|B +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M M?Q iB M; FBK HQçB p M; F?„T #-m i`Ì
;B¼M; M|B M`v ç m H-M HQÊi M;~M; ç-m H M- M?bM p T?Q M æS+ GB i M?Q +Q
i`2Q ;B[ F?-M; i`mM;X

@ >„M b) i? v i? i i?®M; i`` J :BÈBX

*?O h?-M i?S KQÌB #®M /MM; K°i M;|M i v +?d p`Q M æS+ GB i- HçM? HMM; M|B
ó•K5ô

h` M pMM; i`ÌB +?B M i`QÌM; ç°i M?B M #°+ T?€i` K°i iB M; p M; HÈMX æ€K v m
KÎ iQ ? B K„i M?bM p T?Q M æS+ GB iX h`QM; ç€K M;QÌB- i?•M i? h?€B >mv M
Hw i`Q KÊB FbK çQÊ+ F?-M; H Q iÊB- M?QM; i`QM; ç-m HçB M´ p M; , óhçB b Q I
Í # M +çM?- ç€K v m K /QÊB i`QÈM; M æS+ GB i ç½ H° ` p KWM; `Đ- ç²M; HQç

E?B ;B¼M; M|B M?Q iB M; FBK HQçB +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M #B M K'i i` M
æS+ GB i p` G° h•v S?€T pšM ç M; +?bK i`QM; bU FBM? ?½B iQ HÈM- i?"i H•m F?

M æS+ GB i +?d +ªK i?'v i`QM; ç-m F?-M; M;WM; M´ p M;- K¶B iB M; M´ ç m ;•v M
p mB bQÈM; iQ HÈM M?Q i?Ov i`B m i`M [m i`QM; HÁM; ?„M- +kM; F?-M; M?"M`
?„M tm®M; H9+ M`QX

ó*?O h?-M i?S KQÌB #®M HçB +?d ç`M? i H`K i?-M bS5 *?O h?-M i?S KQÌB #®M
@ h`QM; ç-m M æS+ GB i F?-M; M;WM; H†T çB H†T HçB M?[M; HÌB M`v- bU p mB
çB i•K iQM? #bM? i?QÌM;X

h?-M bS +O *?O h?-M i?S KQÌB #®M- / M? ?B m M`v +kM; F?-M; T?ªB çÆM ;Bª
ç m ?B m çQÊ+ mv HU+ M?[M; HÌB pW `²B +O \*?O h?-M i?S KQÌB #®MX hB M p`
iB T ç| b) H` ?mv i i°+ p` h?B M æQÌM;X h`QÊ+ ç•v +?Q i?-M ç m H` + Q + Q içB

;B p`Q +?B M ç'm + 'T #"+ /QÈB *?O h?–M- M?QM; *?O h?–M i?S KQÌB #®M HçB F
;b ?„M i`ªB [m ç½ M|B `ä ?„M b) T?€ pĐ + 'K F} M`v +O +?Q i?–MX
"®M *?Q h–M `i KçM?– i?€M? i?9 `i KçM?– M?QM; i`QM; HÁM; ç€K v m K - M,M; H
h?–M i?"i bU +ÁM KçM? ?ÆM M?B mX >m®M; ?² F?–M; +| hS hQÊM; ççB i`"M- h?€
*?O h?–M i?S KQÌB #®M\ æ€K v m K ç m #` +ªM? iQÊM; b„T tm'i ?B M H`K T?'M +
" M +çM? M æS+ GB i- i•K i bM? +O h•K J M? M? +?|M; F?–B T?K+ #bM? i?QÌM;
M?bM *?O h?–M i?S KQÌB #®M K°i +€B- HçB M?bM p T?Q M æS+ GB i# M +çM
S?€T +kM; M?Q +| bmv M; ?o M?bM p M æS+ GB i ç M; KWM; `ĐX
*?•M K`v h•K J + m HçB- M?QM; p Kti pšM #bM? ioM?– +kM; F?–M; B #B i ?„M
óG° h•v S?€T h`mM; PÆM; ççB ç - ?W5ô @ •M? K„i M æS+ GB i tmv M [m #KB
h•v S?€T p`h•K J # M +çM?– i`QM; HÁM; /•M; H M b€i w HçM? H)Q, óæÊB F?B i
b|+ #¼M M; QÆB i?"i i®iXô

dRRX *?QÆM; kR

h`QM; H9+ M æS+ GB i- G° h•v S?€T p`h•K J ç m +?2 ;B'm i•K iQ- K¶B M; QÌB ç
+?Êi M?bM i?'v +€B #|M; +O *?O h?–M i?S KQÌB #®M BM tm®M; ;B[# M; QÌB F?
?QÈM; F?€+X h`QM; HÁM; # M; QÌB ç m ;B"i K bM?– H"TiS+ i?m HB Ki•Ki?–M- +
ç–m F?–M; H M iB M; X
ÍT?Q t - h?€B >mv M HûM M; ~M; ç–m H M- M?bM #|M; /€M; +O *?O h?–M i?S KQ
*?O h?–M i?S KQÌB #®M +?B itç ` €M? b€M; M?Q FBK HQçBX h`QM; i`lB ç'i •K
M?Q K°i ?mM; i?9 imv ii? çSM; ;B[i`lB ç'iX

@ :`Q5

" M /QÈB #–m i`lB- K°i #`M i v +O *?O h?–M i?S KQÌB #®M KÎ` - pQÆM p ?QÈM
ç²M; i?lB /QÈB ;B€T Kti T?€i` K°i iB M; F m +?|B i B ;B®M; M?Q +| i? tmv M ç
+ QX

ó•K –K5ô

.QÈB i€+ /KM; +O K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM?– iQ`M #° \*Ym li ç`M bKT ç´ ç m `mM
i„+ çB m F?B M- M?[M; KªM? pKM M^K `ªB `€+ HçB `mM; H M- # v M; QÊ+ i`îp M
ó_„+ `„+5ô

hçB T?–M M M +O *Ym li ç`M T?€i` M?[M; iB M; `çM MSi iQ HÈMX aQÆM; KM
i`QM; M?[M; p i MSi M?Ä pKM T?mM ` - ?°B iK +MM; pÈB M? m- ?| i?"M? K°i Ka
M´B T?Q i` M \*Ym li ç`M- # Q i`MK F?–M; ;B M T?çK pB i`,K /†K- H`K +?Q M; QÌ
iQÊM; # M i`QM; X

ó•K5ô

L,K M; |M i v ç M; KÎ` +O \*?O h?–M i?S KQÌB #®M `mM; H M K°i +?9iX S?Q ç®B
HÈM iW /QÈB ç'i # v H M- HÆ HYM; ÎF?QªM; +€+? # i?QÊ+– b m ç| –K –K `ÆB tm
ç`M- bQÆM; KM KÌ K`i #` +?'M ç°M; M`v F?B M +?Q `Q `Q iªM ` - # M /QÈB #B M
ç`M ?Q`M +?dM? M?Q H9+ # M ç–mX

óE2M;5ô

óE2M;5ô

óE2M;5ô

"° +?B M ;B€T /[iÊM i` M M;QÌB \*?O h?–M i?S KQÌB #®M `mM; H MX "QÈ+ +?•M
€M? K„i +O ?`M; id v m K - iWM; #QÈ+ çB p T?Q \*Ym l i ç`M- K¶B #QÈ+ ç m ;B®
ç€K v m K X hQ`M #° K†i ç'i ç m `mM; +?mv M i`QM; iB M; #QÈ+ +?•M M`vX

óE2M;5ô

óE2M;5ô

a m p B +O *?O h?–M i?S KQÌB #®M- +?B + €Q +?Q`M; ç2M /`B p` #!M; HQ€M; i
tm®M; i` M K†i ç'iX >„M M„K H'v +?B + €Q +?Q`M; K`m ç2M M`v- F?–M; M!B H!B M

óS?Ki5ô

óS?Ki5ô

E?B *?O h?–M i?S KQÌB #®M çB H M i ç`M- Î ? B # M pU+ b•m- M?[M; T?Q iQÊM
ç–m ç²M; i?ÌB T?mM` M;¼M HY K`m t M? bšK `U+ `ÐX " M i`QM; pU+ b•m- K°i M
HÈM iW iW #®+ H MX aQÆM; KM +m²M +m°M K`m t M? H€ M?ç i iW i`QM; pU+ b•r
i ç`M F?–M; i MX h`QM; pU+ b•m HQ€M; i?Q€M; i`mv M ç M iB M; T?b T?b M?Q M

*€M? i v T?ªB iQ HÈM +O *?O h?–M i?S KQÌB #®M #¶M; pQÆM` - ;BÆ tm®M; pU
ç®B /B M pÈB pU+ b•m- b m ç! +?"K `½B ;BÆ H MX

@ .MM; ?Ov /B i H`K i M- F m ;¼B +?B M bo +O i - idM? H¢B5

:B¼M; M!B M?Q iB M; FBK HQ¢B p M; F?„T i•v #„+ J :BÈBX J°i iB M; M´ HÈM p
#„+ J :BÈB #¶M; ?! i?`M? K°i KªM; i`„M; H! X hW p` i`Q *Ym l i ç`M #°+ T?€i`
K'v i`,KM?Q K†i i`ÌBX o–b® v m K ç M; M?bM +?,K +?9 p ?QÈM; *Ym l i ç`M ç m
p°B p`M; H'v i v +?2 FQM K„iX

æ€K +QÌM; ;Bª v m K +–M; HU+ çç i ç M +'T #"+ M?Q h?€B >mv M- h•K J - G° h•v
?QÌM; +?9i M`Q- #¼M ?¼ ç m #bM? ioM? M;? M? ç!M €M? b€M; +?!B K„i FB X h`
`¼B i•v #„+ J :BÈB M?Q # M M;`v- K°i iB +?ÈT K`m t M? H€ M?ç i iQ #^M; p¢B M
#`M i v \*?O h?–M i?S i?S KQÌB #®M- tmv M [m pU+ b•m p` #–m i`ÌBX

óæMM; çMM;5ô

h`QM; iB M; p M; HÈM ;B®M; tû M€i #–m i`ÌB- €M? b€M; +?!B K„i # Q T?O iQ`M #
?B M i`QM; F?QªM? F?„+ `²B #B M K'i F?–M; imM; iQ+?X a m ç! i`QM; +ªK ;B€+ -
ioM? FûQ /`B M?Q ç½ [m K'v çÌBX

@ :`Q5

" M /QÈB pU+ b•m- K°i F?–M; ;B M F?€+ ç½ v M H†M; p–b® M,K- H9+ M`v +?Êi /
F m HÈM i`M ç–v +,K ;?ûi- i? K H K- ;B i +?!+ - ?Ov /B i- +„M Mm®i M?Q KkB i M
L; v +ª ç€K M;QÌB G° h•v S?€T +kM; TªB FBM? ?½B pb F?Q iS+ /B i i? +U+ çQ M

óæMM;5ô

S?Q i` M pU+ b•m #¶M; K•v ç2M tm'i ?B M- b'K bûi i`QM; M?€v K„i ?°B iK H¢BX
HQÊM; ?MM; ?"m # Q i`MK T?Q i` M pU+ b•m- iB M; b'K –K –K M?Q +•v iQ H,M t
+O K¼B M;QÌBX

óæMM;5ô

L?[M; iB bûi #¢+ iW #–m i`ÌB ;B€M; tm®M; - ç€M? p`Q i`QM; ?Q F?–M; +€+? *Ym
i` M i ç`M- *?O h?–M i?S KQÌB #®M +9B i?'T ç–m- ;B®M; M?Q K°i T?Q iQÊM; H
ç–v i`ÌB ç€M? tm®M; M;QÌB ?„M H`K p,M; H M M?[M; iB HY - M?QM; i?•M ?bM? ?
;B®M; M?Q K°i K i?–M /B i i? X "¶M; /€M; +QÌM; ?½M FB `ÆB p`Q i`QM; K„i # i
J :BÈB H¢B ;•v M M M?[M; bmv M;?o F?€+ M? mX

óoM5ô

:B| HÈM M' B H M- i` M K†i ç'i i•v #„+ J :BÈB +€i # v ç€ +?çv- +?d M?€v K„i i`QM
+ÆM KQ HÈMX

ó•K5ô

J°i iB bûi iQ HÈM ç°i M?B M tmv M [m pÁM; p•v i`MM; i`MM;- ç€M? p`Q i`QM; p
"B M ?| +?Êi tªv` X

ósQ i5ô

J°i #`M i v K`m t M? bšK- # M M; Q`B ç-v pªv iW i`QM; pU+ b•m pQÆM` M; Q`B-
i v ? T /`B M?Q FB K b„+ H`T HQ €M? b€M; H¢M?X h`QM; €M? K„i +O h•K J - #`
+?ÊT iW çdM? ç-m ç€M? tm®M;- +QÌM; ?`M? /`T i„i M| i`QM; i vX

óæ®T ç®T5ô

h` M +€M? i v M?Q`„M FB +| p¬ b® KB M; pªv M?9+ M?Q+? T?€i` M?[M; iB M;
M`v- h•K J i?bM? HbM? i?'v çQÊ+ ? B +?B + bWM; iQ HÈM M?Q bWM; / - K†i M; Q
p, M çQÊ+ t T i?2Q K°i HQ¢B [mv i„+ M`Q- iW i`QM; pU+ b•m +?`K`½B M?¬ H MX

ó*Ym l K i?-M5ô @ h•K i?-M h•K J +?'M ç°M;- F?¬M; F?ÄB #`i i?®i H M- i?'T; B¼
M; | # M i B +?Êi M; ?2 çQÊ+ K°i iB M; F m i?'T F?€+- h•K J i?2Q iB M; M?bM H¢B
K„i +O G° h•v S?€TX •M? K„i ? B M; QÌB pW iB T t9+ HB M; B®M; M?Q #` çB M; i
i`-K K†+ F?¬M; M|B ; bX

*Ym l K i?-M #` T?QM; 'M p¬ b® M, K Î *Ym l J :BÈB +m®B +MM; ç½ idM? H¢B- ?Æ
;B M i`MM; i`MM; ?`M; H•K ç M KªM? ç'i J :BÈB K M? K¬M; M`vX L?[M; F +QÌM;
?bM? /€M;- F?Q iS+ ?mM; €+ ?Ov /B i i`lB ç'i ç½ F?B M i'i +ªv m K +| K†i ç m+?

@ :`Q5

QPQ

:¬M M?Q M; v F?B *?O h?-M i?S KQlB #®M? Q i®M HU+ HQÊM; iQ HÈM- F m ;¼B
*´ æ¬M; >ªB t t¬B- # M i`QM; F?¬M; ;B M`M ;B'm #ªM i? +O i?€M? i?9 h? M? G

h`QM; F?¬M; ;B M h? M? GQM; pšM Hm¬M v M ioM? ç°i M?B M i`Î M M ?¶M HQ¢
+?B M bo iW h?-M +`T i`Î H M HQ H„M; M?bM i?€M? i?9 h? M? GQM; Î +?QM? ;B[

@ h`QÎM; H½Q- H`K b Q #•v ;B| h` M M; QÌB h?€M? i?9 h? M? GQM; F?¬M; M; WM;
o¬ b® M, K [m #ªM i? +O h? M? GQM; pšM Hm¬M çQÊ+ T?QM; 'M Î ç•v- +?Q # Q
p`vX S?ªB H`K b Q ç•v\

:B[F?¬M; i`mM;- K°i i M h? M? GQM; pä bo + Q HÈM- # M; Q`B M?bM M?Q # #®
FQ+? i`QM; i v- €M? K„i M?bM p`Q i?€M? i?9 h? M? GQM; iQ HÈM i?•M /`B K'v M
K°i H½Q M?•M`•m i|+ #¢+ i`„M;- €M? K„i H¢B b€M; M; lB +| i?-M- `U+ `Ð M?Q #B

G½Q M?•M FB F?¬M; M; WM; pm®i`•m- i`QM; HÁM; +ÁM HQ H„M; ;`T i`, K H¬M-
M`v H¢B #` v +?2 ;B'm`i F„X Í T?Q i`QÊ+ ? B M; QÌB H` i?€M? i?9 h? M? GQM
HšM; H†M; M^K i`QM; ?Q +ÄX h` M i?•M i? iQ HÈM +O M| HB M iK+ tm'i ?B M M
KQlB i?QÊ+- K€m`²M; K`m p`M; t2M HšM K`m t M? #B + F?¬M; M; WM; iW i`QM; i
`X L?[M; p i i?QÆM; M`v +?d /mv i`b F?QªM; MY F?„+ ç²M; ?² b) iU ç°M; F?ûT
M[- +S M?Q p`v H†T çB H†T H¢BX >ÆM M[ +`M; H9+ +`M; +| M?B m +?¶ tm'i ?B

óæ•v`®i +m°+ H` +?mv M ;b\ oÈB M, M; HU+ +O i?€M? i?9- imv i ç®B F?¬M; i?S
i? +O M|X >ÆM M[+?9M; i +kM; F?¬M; +| T?€i ?B M #'i +S F ç`+? M`Q iB M
` +?mv M ;b\ô G½Q M?•M F?¬M; #B i ç½ b®M; # Q M?B m M, K i?€M;- i`QM; K„
K„i M?bM +?B + ç-m +O i?€M? i?9 h? M? GQM; X h`QM; ç¬B K„i`²M; iQ HÈM FB
HÁM; i`QM; bm®i- ç| H` MQÊ+ K„i +O h? M? GQM; X

J€m iW i`QM; +Æ i? æ¬M; S?QÆM; h? M? GQM; +?ªv` ç½ i¢Q i?`M? K°i +€B ?²
+?K+ p¢M h? M? GQM; +?B M bo çSM; Î T?Q i` M- ? B i v ç†i H M # M M; Q`B +Æ

i`mv M +?•M F?Q p`Q i`QM; +Æ i? h? M? GQM;- Km®M +?[F?ÄB M?[M; p i i?Q
b m ç! iU ç°M; F?ûT H¢B M`v- M?QM; ?B m [mª H¢B F?¬M; # Q M?B mX

@ J†+ /M +?9M; i bBM? ` +MM; pÈB h? M? GQM;- M?QM; bU +QÌM; ç¢B +O i?€M
iQÊM; +O +?9M; i X

G½Q M?•M bmv M; ?o K°i +?9i- b m ç! M!B pÈB h? M? GQM; pä bo + Q HÈM FB ,

@ *® ;„M; +O i°+ M?•M ç½ +?SM; KBM? F?¬M; +! ?B m [mªX æB m /mv M?'i +?9
F i [mª b m F?B +€+ i°+ M?•M /MM; hB K GQM; i?m"i i` tûiX

h? M? GQM; pä bo + Q HÈM FB F?¬M; M!B ;b- HŠM; H†M; çSM; i` M F?¬M; i`mM;
tQÆM; T?€i` iB M; H®T ç®TX v M; ?o +O i?€M? i?9 ç®B pÈB h?€B *´- F?¬M; +!
E?¬M; +! i?€M? i?9- +ª h?€B *´ b) +?¬M pMBX . ç½ F?¬M; +ÁM i?b H¬M; /QM? p
i`Î i?¬M? K°i pMM; ç'i iY pQM;X

h?ÌB ;B M i`¬B [m iWM; T?9i iWM; ;B•vX J°i ?²B H•m b m- iW MÆB çm¬B `²M; #¶
bo # v ç MX L; QÌB M`v p K†i iB m iKv- ;B[ H¬M; K`v H¢B ?B M H M p M†M; M X

@ h`QÎM; H½Q- ç¢B M?•M ç½ +! F i [mª +O hB K GQM; i?m"i `²B

@ L?Q i? M`Q\

@ æ¢B M?•M

h? M? GQM; pä bo FB BK H†M; K°i H9+- b m ç! /Q /U M!B,

@ E i [mª +O hB K GQM; i?m"i H` i?€M? i?9 h? M? GQM; F?¬M; +! #'i +S p'M ç ;
? T?€i ?B M` çB m ;b F?€+ i?QÌM;X

@ 5

@ "B i `²B- HmB tm®M; çB5 L; QÆB ?½v ç€M? i?S+ +€+ i°+ M?•M F?€+ +ÁM ç M
i`mv M +?•M F?Q p`Q i`QM; +Æ i? h? M? GQM;5

a„+ K†i h? M? GQM; ç¢B i`QÎM; H½Q HQ H„M; M!B,

@ L; Q`B ` ?½v T?€B M; QÌB ç M EB K +€+ i?¬M; #€Q +?Q M; QÌB +O EB K +€+-
+O EB K h?¬MX :B[M; QÌB i?W F p` i?€M? i?9 +! HB M? pÈB M? m- +! H) +?9
iBM iS+ iW æ L; k *?Q h¬M EB K pU+- pÈB M,M; HU+ +O i ?B M ;B! i?b F?¬M; i?

@ o•M; i?Q i`QÎM; H½Q5

_ 'i M? M?- K°i i M h? M? GQM; pä bo HB M +¬K i`QÌM; FQ+? `ÌB F?ÄB F?¬M; ;B
h? M? GQM; pä bo FB `ÌB F?ÄB æ¬M; >ªB F?¬M; H•m- i?€M? i?9 h? M? GQM; pšM
+Y ç°M;X

@ :`Q5

J°i iB M; iB M; `²M; M;•K #B i?QÆM; iW /QÈB ç€v æ¬M; >ªB tmv M [m i¬M; i¬M;
i`ÌBX hB M; `²M; M;•K p M; /°B M`v F?B M +?Q +ª æ¬M; >ªB K M? K¬M; b¬B i`QX

.QÈB ç€v æ¬M; >ªB- p¬ b® +QÌM; ;Bª h?€B *´ ç M; /MM; €T HU+ /QÈB #B M b•m ç
çQÊ+ iB M; `²M; M;•K #B i?QÆM; M`v ç m H¬M HQÊi iW i`QM; M?"T ç`M? idM? H¢

óæ½ tªv ` +?mv M ;b\ æ•v H` h? M? GQM; pb b Q H¢B F m H M #B i?QÆM; M?Q p

LÆB #! #B M æ¬M; >ªB- K°i ç€K + Q i?O h?€B *´ #` \*?B M o¬ h•K p` æ Q h?¬M +m
M; ?2 çQÊ+ iB M; `²M; M;•K M`v i•K i?¬M ç m +?'M ç°M;X

@ :`Q5

J¼B M; QÌB ç m BK H†M; F?¬M; M!B- i•K i?¬M +ÁM ç„K +?bK i`QM; `mM; ç°M; /Q *
K M; ç M- # M i B +?Êi M; ?2 çQÊ+ iB M; `²M; M;•K- ç²M; HQ¢i i?2Q iB M; M?bM
æ¬M; >ªB F?!B b!M; K M? K¬M; ç°i M?B M M`B H M ;B! HÈM- K•v ç2M i?"i KÄM; ?

H M K Q # K B K Ì K ` i M ? Q H K K Ä M ; - # M i ` Q M ; æ ¬ M ; > ^ B M Q Ê + # B M M ? ' T M ? ¬ [K ° i ^ Q ^ M ? h ? M ? G Q M ; K Ì K ` i / Q ? Æ B M Q Ê + i ¢ Q i ? " M ? F m H M # B i ? Q Æ M ; - F ? ¬ M ? Q + Q M i ? Q B i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; - b m K ' v i B M ; F m + ? Ê i + ? m B p " Q / Q Ê B # B M b • n

ó " ° T 5 ô

J ° i ; B ¼ i + ? ' i H Ä M ; i W i ` M K † i + ? ^ v t m ® M ; X \* ? B M o ¬ h • K # ' i ; B € + p Q Æ M i v ` - ç | H " K ° i ; B ¼ i M Q Ê + K „ i X u [m v ç - m M ? b M p T ? Q M ? [M ; M ; Q Ì B F ? € + - i ` ¬ M ; i ? ' + ? ^ v t m ® M ; K ° i ? " M ; M Q Ê + K „ i X

ó æ • v H " ç ½ t ^ v ` + ? m v M ; b \ ô @ æ Q h ? - M M ? b M # " M i v Q Ê i € i - F B M ? M ; ¢ + F ? M ? B M + ? ^ v ô

u ; B ® M ; M ? Q M ; ? o ç M ç B m ; b - + ? Ê i [m v ç - m M ? b M p ? Q Ê M ; ^ Q ^ M ? h ? M ? G Q M @ * ? Š M ; H) H "

" ® M i ? € M ? i ? 9 p ® M b B M ? ` p b + ^ K S M ; ç Q Ê + b U i ^ M i ¢ B + O H Q " B M ; Q Ì B - b S K ¢ M h ? € B * ´ - # ^ Q p H Q " B M ; Q Ì B - p b p " v ; B [H Q " B M ; Q Ì B p " i ? € M ? i ? 9 + | K ° i b U H B M

ó E ? ¬ M ; ? v X h ? M ? G Q M ; p ® M H " p " i F ? ¬ M ; + | w i ? S + - i ? € M ? i ? 9 F m H M # B i ? Q / t ^ v ` + ? m v M ; b \ ô @ \* ? B M o ¬ h • K ç ° i M ? B M M ; ? o ç M ç B m ; b - b „ + K † i i ` Î M M ` ' + ? " Q ? Ä B M ? [M ; M ; Q Ì B F ? € + - H B M p û M € Q # " Q H M - M ? M ? M ? Q + ? Ê T # v p ? Q

@ * ? Ì i K ° i + ? 9 i 5

æ Q h ? - M p ° B F m H M K ° i i B M ; - i v € Q T ? ' i H M - M ? M ? + ? | M ; ç m ´ B i ? 2 Q X

ó • K 5 ô

. Q Ê B ç € v æ ¬ M ; > ^ B - i ? € M ? i ? 9 h ? M ? G Q M ; F m F ? | + K ° i i B M ; - b m ç | H ¢ B M ^ K M ; v + ^ + † T K „ i H Ê M F B + k M ; F ? û T H ¢ B - ? ¬ ? ' T / - M / - M i ` Î M M i ? Q M ; i ? ^ X

@ h ` Q Î M ; H ½ Q - p i i ? Q Æ M ; i ` M M ; Q Ì B i ? € M ? i ? 9 h ? M ? G Q M ; ç ½ / - M / - M # B M K

J ° i i M h ? M ? G Q M ; p ä b o p m B K W M ; H H M X

@ Z m € i ® i ` ^ B 5

* ? d + | h ? M ? G Q M ; i ` Q Î M ; H ½ Q H " F ? ¬ M ; ? p m B K W M ; p b i B M i S + M " v X a m F ? B i # B i ? Q Æ M ; - K ° i H - M M [ M ^ K t m ® M ; ç ' i - / - M / - M i ` Î M M i ? Q M ; i ? ^ - h ? M ? G Q M ; M ? Q # ` b û i ç € M ? - b „ + K † i H B M i B T # B M ç ´ B - + m ® B + M M ; i ` Î M M i ` „ M ; # + ? M ?

ó h ? - M H Q M ; # ` i ? Q Æ M ; - h ? € B \* ´ / B i p Q M ; 5 h ` Ì B / B i i ° + i 5 ô h Q " M i ? • M h ? M ? Q i ` Q M ; M ? € v K „ i H U + H Q Ê M ; + | i ? T ? € ç € p Ð M 9 B i ` Q M ; + Æ i ? ç m i ` ¬ B K ' i - F ? m - M M + ^ M + ¶ B X h ` Q M ; H Á M ; v H ` K # ~ K - F ? ¬ M ; / € K ç # ' i + S M ; Q Ì B M " Q M ; ? 2 i ? ' v b ? Q ^ M ; ? ® i - v # ¶ M ; M ? Ê ç M p ¬ b ® M , K i ` Q Ê + - F ? B # ° i ° + h ? M ? G Q M ; b B M ? ` i ` Q K Q Ì B # ® M # ` # b M ? ? " M ? T ? € T i „ + t Q € # Ä X E ? B ç | h ? € B \* ´ æ ¬ M ; > ^ B H " K ° i K ^ M ; ç ° M - # ¶ M ; M ? B M t m ' i ? B M K ° i i ' K # B ç € i Q H Ê M - T ? Q i ` M + | F ? „ + i € K + ? [M ? b M H Q M ; # ` i ? Q Æ M ; - h ? € B * ´ / B i p Q M ; X ô

h ' K # B ç € F B + ? d t m ' i ? B M + ? ® + H € i H B M ? | i ? " M ? K ° i H m ^ M ; ? Æ B F ? | B # B M i ' K # B ç € F B # B M K ' i F ? ¬ M ; H • m K Ê B t m ' i ? B M # ® M i ? € M ? i ? 9 - i B T ç | # ® M i ? h ? € B * ´ X L ; " v ç | h ? M ? G Q M ; ç ¢ B i ` Q Î M ; H ½ Q K † + / M K Ê B b B M ? ` F ? ¬ M ; H • m - + / F „ i € K + ? [M " v X * k M ; + ? d + | p " B M ; Q Ì B i " M K „ i M ? b M i ? ' v + ^ M ? M " v - ç m H " M ? [M i ` € + ? ; B ® M ; M ? Q v X

ó h ? - M H Q M ; # ` i ? Q Æ M ; - h ? € B \* ´ i ? " i b U b ) # ` / B i p Q M ; b Q \ ô @ h • K i ? - M h ? M ? ? ® i - M ? ' i i ? Ì B ; B ® M ; M ? Q M ; • v / ¢ B X

Q P Q

h ` M # K † i K ° i M ; ¬ B b Q # , M ; # ` # | M ; i ® B # Q T ? O - s B o Q m K † + K ° i # ° + ? B M ; B € T M ? Q # ` i ? S ; b [ m ' v M ? B m - F ? ¬ M ; F ? Ä B M ; ~ M ; ç - m M ? b M p " Q b • m i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M

óæ½ t^av` +?mv M ;b\ :B®M; M?Q +| K°i HU+ HQÊM; ç M; ^aM? ?QÎM; ç M ? B M;¬E
 KÎK„i- i`QM; K„i #„M` ` €M? b€M; +?|B HÁ M?Q K°i p i b Q #,M; HQÊi [m ?Q F
 oQm F?ûT HçB- €M? b€M; `U+ `Ð FB +kM; #B M K'i i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; ?Q F?¬M; M`vX
 ó"MM;5ô
 sB oQm M?„K K„i i`-K M;•K F?¬M; M|BX •Q #`Q ç2M +k`€+? # M M;Q`B +?B M
 +?•M M;mv M +?•m K M; i?2Q K°i T?¬M M;mv M i?¬M #¶M; iW i`QM; +Æ i? i€+?
 +?•m M`v HÊM F?Q^aM; #^M; M„K i v- K°i pB M M|M; çÄ M?Q HY +ÁM K°i pB M ;B
 ? B pB M +?•M M;mv M +?•m M`v ?B M H M ?bM? ^aM? ? B M;¬B b Q ç M; +?mv M ç
 ;B®M; M?Q +?•M M;mv M +?•m K` HçB ;B®M; M?Q ? B p k i`K i?m M?ÄX
 sB oQm v M H†M; M?bM +?,K +?9 p`Q ? B pB M +?•M M;mv M +?•m HÆ HY M; i`QÈ-
 M;mv M +?•m M?bM p`Q ? B M;¬B b Q i?m M?Ä F?¬M; M;WM; +?mv M ç°M; - i` M H
 h` M ? B +QM M;QÆB ç2M F`i M?Q KU+ FB T?^aM +?B m ?bM? ^aM? ? B pB M iBM?
 p` #|M; i®B- +?mM; [m M? `ä`M; tm'i ?B M M?[M; Hm²M; €M? b€M; +O FûM iÆ ç
 K„i M;QÌB i?QÌM; F?¬M; i? M`Q M?bM i?'v çQÊ+X
 sB oQm pûM €Q #`Q H M- #¶M; M?B M çSM; /"v, ó\_®i +m°+ H` F M`Q +| M,M; HU
 M;¬B b Q +ÁM HçB pQÊi [m i?ÌB ;B M p` F?¬M; ;B M- HçB +| i? ^aM? ?QÎM; ç M +
 hBM? i9v +O >Ov h?B M .B i æ` ççB K +¬M; H` /mM; ?ÊT M;mv M i?¬M pÈB +Yn
 iBM? ?m®M; +O +Ym iBM?- +^aK ;B€+ +O sB oQm M?çv +^aK ?ÆM`i M?B m bQ pÈ
 i`KX æ®B pÈB sB oQm- +Ym iBM? tm'i ?B M +`M; bÊK i?b >Ov h?B M .B i æ` çç
 ççB i?`M?X J¬M i?¬M +¬M; F€ Hç M`v ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB #'i F€ i?¬M +¬M; K [i
 im Hmv M +O M| F?¬M; HB M [m M; b ç M i?ÌB ;B M K` +?d HB M [m M ç M +Ym i
 h`QM; HÁM; sB oQm HQ€M; i?Q€M; bBM? ` K°i HQçB +^aK ;B€+ #'i MX •M? K„i
 [m i¬M; i¬M; #|M i®B M?bM p`Q b•m i`QM; ?Q F?¬M; X GU+ HQÊM; +QÎM; ççB ^aM
 M;m²M ;®+ iW J :BÊBX

dRkX *?QÆM; kk, "'i M

hçB EB K +€+ i?m°+ h?€B *´X

*?B M o¬ h•K p` æ Q h?¬M pW tm'i ?B M i`QM; T?çK pB EB K pU+ HB M H Q M?
 @ L;QÌB T?Q i`QÈ+ ?½v /WM; HçB5

h` M /®+ M9B EB K +€+ +?Êi +| #|M; M;QÌB H|2 H M- #|M; /€M; + Q HÊM +O h?€
 S?QM; o•M o¬ E}- pW H9+ M; ,M +^aM i-K K„i +O ç€K M;QÌB *?B M o¬ h•KX

@ h?€M? :B^a ççB M?•M çWM; ?B m H-K- +?9M; i¬B +kM; F?¬M; +| €+ wX

J†+ /M #` "M h¬M +m®M p`Q HoM? pU+ i`QÈ+ F?B T?€T im i`Î p - M?QM; i`QM;
 h?¬M p` \*?B M o¬ h•K +kM; ç½ #B i çQÊ+ M?B m +?mv M t<sup>a</sup>v` içB h?€B *´X h`¬M
 M;?B K i9+ +?„M i`QÈ+ M;QÌB- +<sup>a</sup> ? B p°B p`M; /WM; HçB ;B^aB i?Q+?,

@ h?€M? :B^a ççB M?•M- F?¬M; #B i EB K h?¬M +| #bM? v M p¬ bU F?¬M; \ h` M M
 F?€+ i?QÌM; F?¬M; \

*´ om Î K°i # M M;?2 p`v HB M çSM; /"v- çB ç M # M +çM? h?€M? :B^a- €M? K„i ç^a
 æ Q h?¬M p` ç€K + Q i?O h?€B *´ ÎT?Q b m ç M; HK+ iK+ +?çv iÈB- M;?B ?Q†+ M

@ a Q HçB ?ÄB M?Q p`v\ *?9M; i pšM Hm¬M #^aQ p # M +çM? o¬ E}- F?¬M; i?'v +

@ h?"i i®i [m€- M?Q p`v i?b i®i`²BX

*?B M o¬ h•K p¨ æ Q h?¬M M;?2 tQM; ç m i?Î T?¨Q M? M?äKX

@ _®i+m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;b\

h?€M?:Bª p¨ *´ om i?´v ç€K M;QÌB *?B M o¬ h•K p¨ æ Q h?¬M +| ?¨M? pB F€ H¢- ? M?bM M? mX

h•K i?¬M *´ om ç°i M?B M F?) ç°M;- HB M M|B,

@ L;QÆB H¨ æ Q h?¬M- K´v M;¨M p¢M M,K i`QÈ+ b Q H¢B ç°i M?B M #B M K´i F T?ªB H¨ K°i+?B M iQÈM;+O \*?B M i°+ M;¨v tQ \ æ•v `®i+m°+ H¨ +?mv M ;b\

æ Q h?¬M /€M; M;QÌB + Q HÈM +QÌB F?´ K°i iB M;- ç²M; i?ÌB iB M H M T?Q i`Q pÈB *´ om- +mM; FQM? M|B,

@ *´ om ç¢B M?•M- ç½ H•m F?¬M; ;†T5 G9+ i`QÈ+ +?9M; i +?d +| /mv M ;†T K†i ç¢B M?•M +ÁM M?È çQÈ+ i¢B ?¢X

æ Q h?¬M /MM; €M? K„i i` Q ç´B pÈB *?B M o¬ h•K K°i+€B- b m ç| H¢B +QÌB F?´

@ o` M¨v ç9M; H¨ K°i+?B M iQÈM;+O \*?B M i°+ \*?mv M M¨v M|B `¨i /¨B /ÁM;- iB M #®B K°i H¬MX G¬M M¨v i¬B p¨ *?B M ?mvM? ç M; im Hmv M Î æ¬M; >ªB- ç° æ¬M; S?QÆM; h? M? GQM; F m HÈM i` M #-m i`B- i? M? •K +| p #B i?QÆM;X M;¨T KQ #KBX *?9M; i¬B +ªK i?´v F€ [m€B- +?Q `^M; æ L;k \*?Q h¬M p¨ æ¬M; S?Q ? +?†i+?) - +?Q M M KÈB iÈB t2K i?Y K°i+?9iX L m M?Q \*?Q h¬M F?¬M; +| +?m v M HÁM; `²BX

@ h?€M? i?9 F m F?|+

*´ om BK H†M;- +9B ç¬m tm®M;- i` M K†i H° ` p bmv M;?oX

@ S?Q i`QÈ+ +| TªB H¨ ? B p` ç¢B M?•M h?€M?:Bª p¨ *´ om\

h`QM; ?Q F?¬M; #¶M; +| K°i pÁM; b€M; K¨m t M? KÌK`i iÄ `X L; v i`QÈ+ /®+ M9B bo i v +¬K FQ+? /¨B ? B i`QÈM;- i` M M;QÌB K†+ h? M? GQM; +?B M ;B€T iW i`QM

@ h? M? GQM; pä bo\

h?€M?:Bª p¨ *´ om ç m ;B¨i KbM? #¨i i?®i H MX h¢B F?QªM? F?„+ M¨v i`QM; HÁM; +m®B +MM; ç½ +ªK ;B€+ çQÈ+ bU M;?B K i`¼M;X

æ Q h?¬M p¨ *?B M o¬ h•K HB + M?bM M? m- i`QM; HÁM; +kM; M†M; i`omX

ó?mv M 2 `^M; +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q +?9M; i M;?oXô @ *?B M o¬ h•K /MM æ Q h?¬M +?d BK H†M;- +†T K„i M?bM +?,K +?9 p¨Q h? M? GQM; pä boX

ó°T5ô

h? M? GQM; pä bo FB çB H M /®+ M9B- €M? K„i M?bM p¨Q EB K h?¬M- /WM; H¢B F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÈ+ ;b- H9+ M¨v KÈB H M iB M; ,

@ > B p` ç¢B M?•M- i¢B ?¢ T?KM; H M? +O i`QÎM; H½Q i`QM; i°+ ç M ç•vX

L|B tQM;- h? M? GQM; pä bo HB M iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- +MM; h?€M?:Bª p¨ ;B€+X

ó> B p` ç¢B M?•M- tªv ` +?mv M HÈM `²BX h`QÈ+ ç•v F?¬M; H•m- i` M M;QÌB æ M?B M tm´i ?B M M?[M; p i i?QÆM;- b m ç| H¢B iU H¨M?X h?€M? i?9 +ÁM F?¬M; i°+ M?•M +?9M; i¬B HB M iK+ i`mv M +?•M F?Q p¨Q i`QM; +Æ i? i?€M? i?9- M?Q M¨QX a m ç| +?9M; i¬B ç½ /MM; hB K GQM; i?m¨i #Q i`mv M i`QM; i°+ ç i` tûi h? M? GQM;- +kM; F?¬M; T?€i ?B M #´i +S çB m ;b F?€+ i?QÎM;X L?QM; i`QÈ+ ç• i?9 pšM Hm¬M M^K v M i`QM; F?¬M; ;B M- ?¨M; id M,K +?Q iWM; M?9+ M?Q+? H¢ M;Y K†i H M i`B T?€i ` iB M; F m F?|+ i? HQÆM;X h`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; #B M?È iÈB æ L;k \*?Q h¬M H¨ M;QÌB çQÈ+ h? M? GQM; +?´T M?¨M- +| H) b) iW i` M

` K°i +?9i ç-m K®B- +?Q M M ô :B¼M; M|B +O h? M? GQM; pä bo ç²M; i?ÌB p M
p" *´ omX

óL?QM; K"- i` M M; QÌB o- E} +kM; F?¬M; +| ; b F?€+ i?QÌM; Xô @ h?€M? :Bª pm®i

ó*kM; F?¬M; ?ŠMXô @ *´ om ; B®M; M?Q M; ?o ç M ; b ç| - HB M M|B, óh` M M; QÌB i
2 ``M; o- E} +?Q +?„+ ç½ F?¬M; #` ªM? ?QÎM; X *| çB m ô

óL;`B M|B H" ô

h?€M? :Bª ç°i M?B M #QÊ+ M? M? p T?Q i`QÊ+- pûM i v €Q i`€B +O S?QM; o•M
+€M? i v i`€B +O S?QM; o•M o- E} +| K'v p i iQ+? +ÁM KÊB- ; B®M; M?Q p i i?Q
/`B K°i iB M; , óZmª M?B M ô

G9+ M"v h?€M? :Bª p" *´ om ç m ç½ ?B m- +?d +| h? M? GQM; pä bo FB pšM M; ?B

*´ om ; BªB i?Q+?, óv i?S+ +O EB K h?-M T?•M i€M i`QM; ?"M; id F?¬M; ; B MX
v i`Î p - i` M M; QÌB ç m b) tm'i ?B M i? K K°i p i i?QÆM; - M?[M; p i i?QÆM; ç| b
M?QM; +?9M; i pW KÊB i?`v `ä`"M; H" p i i?QÆM; ç½ H" M?X *?9M; i p®M iQÎM
i`Î p - M?QM; #•v ; Bì t2K` ?B M M?B M H" F?¬M; T?ªBXô

óo"v +| T?ªB i` M M; QÌB æ L; k *?Q h¬M +| ; b ç| F?€+ i?QÌM; \ô @ h? M? GQM; pä
om p" h?€M? :Bª ç m M?"M` - ?B M M?B M h? M? GQM; pä bo M"v +?Q ``M; M; Q
i?9 tªv` p'M ç - pb p"v KÊB F?B M +?Q i?€M? i?9 i`Î M M H¢ i?QÌM; X

*´ om H„+ ç-m K°i +€B, óE?¬M; +| - M; Q¢B i`W K'v p i i?QÆM; F€ [m€B FB - i` M M
; b F?€+ i?QÌM; Xô

h`-K M; •K K°i H9+- \*´ om +?Êi ?ÄB M; QÊ+ H¢B, óG9+ i`QÊ+ F?B >B M oB M # ?
i?9 +| tªv` +?mv M ; b H¢ F?¬M; \ô

óh¬B ?B m`²B- i¬B b) H"TiS+ #€Q +?Q i`QÎM; H½Q #B i5ô @ h? M? GQM; pä bo
#B M K'i F?¬M; +ÁM i?`vX

a m F?B h? M? GQM; pä bo FB `ÌB çB F?¬M; H•m- *?B M o¬ h•K p" æ Q h?-M ?"
+kM; `ÌB çBX

æ®B pÈB #¼M ?¼- b m F?B #B i çQÊ+ æ L; k *?Q h¬M +| HB M [m M ç M bU i²M
` +?mv M ; b- i?€M? i?9 +kM; F?¬M; +| ; b ç€M; M; ¢B- M?Q p"v H" çQÊ+ `²BX "¼M
[m M i`¼M; T?ªB H"KX

QPQ

E?B h? M? GQM; pä bo FB i`Î p ç€v æ¬M; >ªB- i¢B J :BÈBX

ó_-K5ô

" M i`QM; h`mM; PÆM; K çB M- h•K J ç'K K¢M? p"Q +?B +#"M`²M; T?Q i` M ç¢
K"m p" M; i®B HB M pÐ i MX h?O HoM? +O K'v [m•M çQ" M HÊM t Ti?"M? ? B ?"M;
J iS+ ; B" M ç m BK H†M; F?¬M; M|B ; bX

a m i`"M +?B M +m®B +MM; - *?O h?-M i?S KQÌB #®M ç½ ; B QiQ" M #° [mv M ?"M
GB i- b m ç| ûT #m°+ h•K J p" G° h•v S?€Ti`Î p H½M? ç` # M ç-m +O iWM; M;
+O M æS+ GB iX æ®B pÈB +ª pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; - K M? H M? M"v +O *´
M; ?B M; Ì ç½ M|B `ä- w ç² i` M? #€i?B M ?¢ +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; ç½ ?Q

ó_„+ `„+5ô

h•K J çSM; i` M ç¢B çB M- M?bM tm®M; ç€K [m-M i?-M T?Q /QÈB- F?ÈT M; ; M i

@ a„Ti?`M? i?b H¢B #¢BX h M F?®M M æS+ GB iM"v- H¢B ç ?„M +?B K çQÊ+ H
KQÌB #®M H¢B +?¼M ?„M H"K M; QÌB T?€i M; ¬MX >¬K M v *?O h?-M i?S KQÌB #®
/B M J :BÈB i?®M; M?'i ç½ çQÊ+ ç`M? bÆM`²BX

@ *?O +¬M; F?¬M; +¬M #B [m M M?Q i? 5
 " M /QÈB #" + i? M; - "°B Gw hQ /QÌM; M?Q M; ?o ç M çB m ; b- HB M M; ~M; ç-m H M
 @ "°B Gw hQ- M|B çB- M; QÆB +| +?O w ; b\
 •M? K„i h•K J +?Êi H|2 b€M; - M?bM "°B Gw hQ ?ÄBX
 @ *?O +¬M; 5 *?O h?¬M +?d M|B `^M; +?d ç`M? M æS+ GB i H`K i?¬M bS- H`K M
 [m^M J :BÈBX L?QM; *?O h?¬M i?S KQÌB #®M ?bM? M?Q +kM; F?¬M; iQÈ+ çQç
 +€+? F?€+- i` M i?U+ i +?O +¬M; pšM H`K°i p`i?¬M bSX E?¬M; +?d M?Q i? - G
 æ¼ Gç+ +kM; H`i?¬M bSX *| i? M|B *?O h?¬M i?S KQÌB #®M ?B M; B| +| ç M #
 M?'i H` \*Ym l Zm•M oQÆM; bÎ ?[m [mv M i?®M; i` J :BÈBX æ•v H` çB K /mv M?'
 +¬M; X L; Q`B`
 "°B Gw hQ M|B M?Ä çB,
 @ *?O h?¬M ?bM? M?Q F?¬M; ``M? i? bUX
 " M i`QM; ççB çB M- €M? K„i +O ç€K v m K ç m b€M; H M- ç²M; HQçi M?bM p T
 óh M M`v [m^F?¬M; ?´ H`i`Q ; B^Xô @ æ€K v m K i`QM; çB M ç m M´B H M bmv M
 F?¬M; i? F?BM? M?ÌM- +kM; +?d +| "°B Gw hQ /€K /MM; T?QÆM; i?S+ H`T HB K
 +O *?O h?¬MX
 h•K J M; ?2 p"v- +QM M; QÆB +?Êi +Q HçB- i`QM; K„i #„M` K°i p i b€M; HçM? M
 M?Q +?Êi ?B m` M|B,
 @ h ?B m`²BX > ? F?¬M; b B- ; B[ i p` M æS+ GB i +ÁM +| M?B m i`Á pmB ç•
 @ h?"i H` ç€M; ?"M5
 h•K J /QÌM; M?Q M?È` çB m ; b- HçB M; ?B M`, M; M|B,
 @ L m F?¬M; T?^B i M G° h•v S?€T FB /Q /U- i +¬M; b T?^B ; B^M; +Q pÈB M æS
 T?B M *?O h?¬M i?S KQÌB #®M +?d ç`M? ?„M i?®M; M?'i J :BÈBX
 @ *?O M?•M a€i GK+- ?bM? M?Q `i Q€M ?"M i X
 J°i; B¼M; M|B ç°i M; °i p M; H M i`QM; ççB çB MX L?[M; #|M; b€M; M?Q p^B KÄM;
 i` M K°i +•v +°i ?`M? H M; - /U i?2Q K°i HQçB [mv Hm"i F€ /` /QM? p`Q M? mX h`C
 i¬M; #|M; b€M; ?Q p¬ FB i`QM; M?€v K„i M; QM; iK M?Q i?U+ +?i- ?| i?`M? æ¼
 KB M; MÍ K°i MK +QÌB Qm M?½X
 æ®B pÈB bU tm'i ?B M +O G° h•v S?€T- h•K J /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; +^K i?'v ;
 F?B p` æ¼ Gç+ \*?B oQÆM; M`v /MM; i?m"i ?bM? +?B m F?¬M; ; B M ç M ç•v i?b`
 h•K J HB + M?bM G° h•v S?€T K°i +€B- HçM? HMM; M|B,
 @ >W- +?O w +O M; QÆB i?"i i®iX h p` M æS+ GB i i` M? M? m- M; QÆB HçB Km
 H`K°i w ç`M? i®i- +?d ç€M; iB +
 G° h•v S?€T +?ÈT K„i- +kM; F?¬M; T?^M #€+ ,
 @ E?¬M; b B- i ç9M; H` +| w ç`M? M`vX >`- +?ŠM; T?^B F?¬M; B #B i çQÈ+ T?C
 +?¼M i?¬M T?| b Q\ L m /U i?2Q i?U+ HU+ ç [mv i ç`M? - i?2Q Hw H` T?^B +?¼
 æS+ GB iX L?QM; bU i?"i H` M æS+ GB i HçB i`Î i?"M? +?O M?•M J :BÈBX
 @ æWM; +® H`K` p 5 G° h•v S?€T- M; QÆB H`F F?¬M; +| +?mv M i?b F?¬M; iÈB
 SM; T?| pÈB +¬M; FQ+? +O h?B M æQÌM; - HçB iÈB h`mM; PÆM; K çB M +O i H
 h•K J HçM? HMM; M|BX
 G° h•v S?€T BK H†M; - i`¬K M; •K K°i H9+- b m ç| M|B,
 @ E?¬M; #B i +?O M?•M a€i GK+ ç®B pÈB +?mv M F i KBM? i`QÈ+ ç•v F?¬M; H•m

@ >W- Km@M /MM; #^aM i¼ H"K #B ç Ð ç ¢M SM; T?| pÈB h?B M æQÌM; b Q\ G° h•v S?€T H„+ ç-m K°i +€B,

@ hW b m F?B *?O h?-M i?S KQÌB #®M ?"M; H•K- i? HU+ +O h?B M æQÌM; ç½ +¬M; p"Q J :BÈBX >ÆM M[h?B M æQÌM; ç½ tm'i ?B M a€M; i?B M bSX *?B M F?¬M; MÆB a€M; i?B M bS p" >Q o¬ *?B Zm•M ç ¢B +?B MX h`QÈ+ F?B ç ¢B +?B M [m M i•K ç M i X L; Q" B ` ?B M ; BÌ #^aM i? +O *?O h?-M ç M; i`M ; B[J :BÈB-M æQÌM; /€K pQÆM #M i v +O +?9M; ç M ç•v b Q\

@ o"v `®i +m°+ M; QÆB Km@M H"K ; b\

æ®B pÈB G° h•v S?€T- h•K J pšM Hm¬M +| K°i +^aK ; B€+ F?¬M; iBM iQÎM; `i K¢M

@ >" ?"5

G° h•v S?€T +kM; F?¬M; M|B i?ŠM; ` K" i?QM; i?^a M|B,

@ h #B i K°i +?9i #Q K"i +O +?O M?•M a€i GK+X

E?¬M; F?Q i`QM; çB M +?Êi i`Î M M H¢M? H)QX h•K J iS+ ; B"M M|B,

@ G° h•v S?€T- M; QÆB M|B p"v H" +| w ; b- Km@M mv ?B T i b Q\ L; QÆB M„K çQÈ G° h•v S?€T M?bM HQÈi [m ç€K v m K i`QM; ç ¢B çB M- KdK +QÌB M?bM h•K J Hm²M; b|M; w i?S+ i`U+ iB T p M; H M i`QM; ç-m ç®B T?QÆM; , óL; QÆB ç½ çB ç M?Q p"v- F?¬M; #B i H" +| p'M ç ; b F?¬M; \ô

L?[M; HÌB M"v ?„M M|B ` `i #bM? i?QÌM; - ; B¼M; çB m +kM; F?¬M; +^aK i?'v M; ?B `M; ç¼+ çQÈ+ w óM; QÆB +kM; çWM; +?®B +½B- +?mv M M"v i +| i? F?ŠM; ç`M

h`QM; HÁM; ; B"i KbM?- i`QM; M?€v K„i h•K J HB M /•M; H M b€i F?Q K½M? HB i Km@M ` i v ; B i +? i G° h•v S?€TX \*| çB m G° h•v S?€T i`QÈ+ K„i +?d H" K°i ?bM? ?„M +kM; +?ŠM; çQÈ+ ; bX h•K J ç" M? T?^aB +® FbK MûM b€i w i`QM; HÁM; - +kM; M; QÆB +ÁM #B i çQÈ+ ; b\ L; QÆB Km@M H"K i? M"Q\ Jm@M mv ?B T #^aM i¼ b Q h?-M i?S KQÌB #®M\ô

a•m i`QM; M°B i•K h•K J p¬ +MM; iS+ ; B"MX G½Q K ç-m G° h•v S?€T M"v ?B M ç M KbM?X

G½Q K ç-m M"v ç½ +® w- /M KbM? +| +~M i?"M ?ÆM +kM; `i F?| i`€M? F?ÄB +†T /mv M?'i F?¬M; i? t€+ ç`M? H"i M M"v #B i çQÈ+ # Q M?B mX Zmvi„+ +O h?€B \* H" w MB K +| K F?Q- K°i F?B tmv M [m F?¬M; ; B M iB M p"Q h?€B \*´- `i F?| HV M?[M; M?•M p"i + Q +TX h•K J +?d +| i? bmv çQ€M- i M G° h•v S?€T M"v ?ŠM H KS+ +| i? HW ; ¢i çQÈ+ i'i +^a + Q i?O h?€B *´X

oÈB K i?S+ +QÌM; ç ¢B +O ?„M- K°i F?B pQÈi [m F?¬M; ; B M iB M p"Q h?€B *´- M + Q i-M; +O h?€B *´ +?9 wX ob p"v +| i? bmv ` - +| H) ?„M +kM; F?¬M; #B i b m F ç½ çB ç•m H"K ; bX

óL m M?Q i +| KQm ç² ; b- M; QÆB +^aK i?'v i +ÁM +| i? ç M ç•v i?QÆM; i?^aQ +?r b Q\ô @ G° h•v S?€T +?•K +?¼+X

h`QM; ç ¢B çB M- ç€K v m K +?d i?'v G° h•v S?€T p" h•K J i`WM; K„i M?bM M? m H¢B F?¬M; M; ?2 çQÈ+ iB M; M"QX "¼M ?¼ #B i ? B M; QÌB ç M; /MM; K i?S+ i` i?¬M; KBM? ; B<sup>a</sup> pÌ i`-K K†+X

@ L|B ` çB m FB M +O M; QÆB çB5

h•K J +kM; HQÌB i` M? Hm"MX æ½ t€+ ç`M? G° h•v S?€T F?¬M; +| +?SM; +S t€+ i #bM? ioM? H¢B- +?d Km@M t2K i?Y ç®B T?QÆM; b) ; BÎ i`Á ; bX

@ h +| i? ; B9T M; QÆB FB K +? M æS+ GB iX æB m FB M i` Q ç´B H" i`QM; +m ; B9T i i`M +¬M; h?B M æQÌM; X

E?B M|B ç M h?B M æQ`M;- ;B[ ç¬B H¬M; K`v +O G° h•v S?€T i?Q€M; ?B M H M
h•K J BK H†M;X L?[M; H`B M`v +O G° h•v S?€T pW i?"i H¢B pW ;BªX

@ æ²M; w5

h•K J +m®B +MM; ç½ M?"M H`BX E?¬M; T?ªB pb bÊ ?½B ? v H`#`mv ?B T- K`H
ç iÄ`ä i?€B ç°- +kM; F?¬M; Km®M p¬ +Ê i`î i?"M? F ç`+? pÊB G° h•v S?€TX

G° h•v S?€T ?"B HÁM; ;"i ç¬m K°i +€BX

æÊB b m F?B ?bM? +?B m +O G° h•v S?€T `B çB- h•K J HB M ;BªB i€M i'i +ª i?
>mv M hšM +kM; p"v- +?d HQm H¢B K°i KbM? h?€B >mv MX

óEûi5ô

*Y çB M /`v M†M; T?Q b m ç|M; H¢BX h`M #ªQ i¼ - K°i pÁM; €M? b€M; ç2M F`
iQ`M #° ç¢B çB M- H`K +?Q MÆB M`v +`M; i®B i,K ?ÆM K'v T?¬MX

@ h?€B >mv M- M;QÆB +| i? /šM M;Q`B i`î p h?€B *´`²BX

*•m M|B ç¬m iB M +O h•K J H¢B F?B M iQ`M i?•M h?€B >mv M`mM H MX

.MM; i v M•M; +^K- h•K J M^K i`M #ªQ i¼ K`m p`M; i®B K`K`i- M?[M; bÊB i|+ /
tm®M; +?2 H'T F?m¬M K†i- H`K +?Q M;Q`B F?€+ F?¬M; i? M?bM i?'v`ä i?¬M b„+

@ *m°+ i`M? #€J :BÊB ç½ i?'i #¢BX L;QÆB +| i? /šM i?2Q i°+ M?•M i¢B J :BÊ

J†+ /M +® bS+ FbK MûM- M?QM; iW i`QM; ;B¼M; M|B +O h•K J - h?€B >mv M pš
>ÆB b[M; b`- v HB M FBM? M;¢+ M|B,

@ *?O +¬M;- M;"B M|B p"v H`b Q\ L?B K pK +O +?9M; i¬B pšM +ÁM +?Q ?Q`M i

L;?B p'M i`MM; i`MM; # Q T?O i`QM; HÁM;X a m F?B i'i +ª K¼B M;Q`B `B çB- h
F?€+ F?B M h?€B >mv M M;?B ?Q†+X hW T?•M i?¬M i®B i,K +O bQ ç M`v- h?€B
+?9i ibM? +ªK +O HQ`B M;Q`B p®M +?d tm'i ?B M îæ h K T?•M i?¬M- çB m M`v F

@ æB çB- b m MY i?€M; M;QÆB ?½v /šM i?2Q i°+ M?•M `B F?ÄB MÆB M`v- i`î p
i?S KQ`B #®M i`M ;B[î ç•v- +€+ M;QÆB +kM; F?| +| ç'i /KM; pä M[X

h•K J i?m M;Q`B H¢B i`QM; #|M; K`+O #ªQ i¼ X J°i çQ`M bQÆM; KM /`v ç†+ +?2
h?€B >mv M +kM; F?¬M; i? M`Q M?bM i?'v`ä F?m¬M K†i +O ?„MX

a m F?B # M #® K M? H M? +m®B +MM;- >m€M? >Q†+ F?) T?'i i v €Q `°M; K°i +€
H"TiS+ i„i çBX h`QM; #!M; i®B- K€B i!+ /`B +O v T?'i T?Æ- iW iW M;~M; ç-m H M
çB K b€M; çÄ M?Q €M? M MX

@ 5

h`QM; iB M; i?ûi /`B- ? B +°i K€m M?Q iÆ M?Ä iW i`QM; h?€M? bÆM #„M ` - # v
>m€M? >Q†+ î T?Q i` M K'v i`,K i`B m +•v b®X L;¬B b Q i B ?¼ >m€M? >Q†+K
#¶M; H„+ HQ K'v +€B- b m ç! +?B itç ` ? B €M? K€m iQ HÈM- T?•M #B i +?B m p
*MM; H9+ ç! - /QÈB HÁM; ç'i „+ >ªB F?¬M; #B i b•m # Q M?B m p` K°i MÆB i?-M #
ç²M; i?İB Kİ ` X

@ h`QÎM; H½Q- Zm•M h?B M h?QÆM;- M? M? +?!M; iÈB EB K +€+- i +-M +€+ M;
*?d +?®+ H€i b m- i` M /®+ M9B EB K +€+ ç½ +! i? K K'v #!M; M;QİBX Zm•M h?
M?Q bo K`m t M?- >m€M? >Q†+ p K†i i M; i?QÆM;- +€+ i`QÎM; H½Q „+ >ªB- h?
iK # M +çM? h?€B *´ EB K h?-MX

@ *?Q p`- ibM? ?m®M; ?B M; Bİ +?QM? H` M?Q p"vX

*?mv M [m€ F?~M +'T- >m€M? >Q†+ p°B p½ i!K i„i ibM? ?bM? HçB K°i H-M- b m ç

@ a m +m°+ +?B M i?-M K H-M ç-m iB M- J :BÈB ç½ iWM; i'M +¬M; h?€B *´ i` M
M;O b v ç½ #` [m'v M?B mX h`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m *?O h?-M i?S KQİB #®M HçB ?
#° i°+ i?O ?° #` ;B i +? iX J†+ /M \*?O h?-M i?S KQİB #®M ç½ i`¼M; i?QÆM;- M?
i? M`Q i?b +?9M; i ç m F?¬M; #B iX G-M M`v i`QÊ+ F?B +Ym iBM? ?°B iK J :B
`^M; HçB +! •K KQm ;bX >B M; Bİ +?9M; i +?Q ?B m `ä w ç² i?"i bU +O +?9M;-
?`M? ç°M; H-M M`v +O ç€K K i°+ +?d H` ç H'v HÁM; *?O h?-M i?S KQİB #®M- b
;B M b) iU ç°M; `9i HmBX \*?mv M M`v [m M ? i`¼M; ççB- tBM +€+ p` ?½v i?ªQ Hn
æçB i`QÎM; H½Q „+ >ªB M?Qm K`v K°i +€B- ?ÆB M;šK M;?o- b m ç! pQÆM K°i i

@ hçK i?İB F?¬M; +-M T?ªB HQ H„M;X h`QÊ+ K„i iB M T?QM; +O J :BÈB +?d H
h?€B *´ i?U+ HU+ +O #¼M +?9M; HçB #` bmv ;BªK `i M?B m- `i F?! ;•v M M b!M;
T?-M HÈM +kM; H` K°i b®K ç-m çB HçB K°i KbM?X *?O h?-M +ÁM +?Q tm'i ?B
F?QªM; i?İB ;B M M[+m°+ i'M +¬M; i?"i bU KÈB M´ ` X h`QÊ+ i?İB çB K ç! +?9M
b€+? HQÊ+X

@ h?2Q i`U+ ;B€+ +O i - +Ym iBM? +ÁM +?Q ?°B iK- ?`M? ç°M; H-M M`v +O J
i?"i bUX

h?€M? :Bª i`-K iQ M!B,

@ L m J :BÈB ç½ iWM; +! KQm ç² K°i H-M- +?9M; i F?¬M; i? F?¬M; ç T?ÁM;X o
+! •K KQm- p"v •K KQm +O #¼M +?9M; H` ;b\ >`M? ç°M; H-M M`v +O J :BÈB- F
H` B\

@ hbM? ?m®M; H-M M`v +! ?ÆB F€ HçX h`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m- æ L?'i T?•M i?-
*´ - ?„M M!B `^M; ç M; +! +?B M i` M? pÈB K°i i? HU+ F?€+ +O J :BÈB /Q M æ
M?Q +€+? M!B p` i?U+ HU+ +O T?•M i?-M o¬ E} içB J :BÈB- i`QM; i`"M +?B M p
F?! +?B M #çB- Qi M?'i +?Q /M +! i?m - J :BÈB +kM; F?¬M; i? M`Q i`QM; i?İB ;
HÈM M?Q p"vX

h?€M? :Bª /WM; K°i +?9i- b m ç! #´ bmM;X

J¼B M;QİB M;?2 p"v ç m ;B"i KbM?- #"i i?®i H M,

@ *?O h?-M i?S KQİB #®M\

@ L?bM [mv K¬ ?`M? ç°M; H-M M`v +O J :BÈB p` i? HU+ +€+ T?QÆM;- M m i?"i
#®M +¬K ç-m- H-M M`v 2 `^M; +?9M; i M;mv `²BX hçB h?€B *´ ?B M; Bİ F?¬M; E
çQÊ+X

a„+ K†i h?€M? :Bª i`-K i`¼M; M|BX *´ om î# M +¢M? +kM; Qm iQ ;"i ç-m K°i +€B
@ L m i?"i bU H" *?O h?-M i?S KQìB #®M- /U i?2Q M?[M; ;b +?9M; i ç½ #B i- +M
+O ?„M F?B H-M ç-m iB M tm'i ?B M î h?€B *´ - +?„+ ?ŠM b) ç M i?ŠM; çB i?ŠM;
*´ H" tQM;X >ÆM M[?B M ;Bì +?9M; i F?¬M; i? M"Q ç®B F?€M; pÈB ?„M- +¬M;
M?Q p"v\ h?"i H" F€ [m€BX

>m€M? >Q†+ M;?B ?Q†+ M|BX

æ¢B i`QîM; H½Q "„+ >ªB +QìB F?´ K°i iB M; ,

@ *?9M; i i?b #B i çQÈ+ # Q M?B m p *?O h?-M\ *?O h?-M Qi F?ª M,M; b) bY /K
çWM; [m M ?B M ;Bì *?O h?-M i?S KQìB #®M +ÁM +?Q i?"i bU #QÈ+ H M M;¬B p
+kM; F?¬M; +QB H" K°i p` i?-MX h`QÈ+ ;Bì # M +¢M? *?O h?-M ç m +| K°i i M i?-
F?¬M; ;Bî KQm ç²- M?QM; F T?€i M;¬M +O *?O h?-M i?b b Q\

@ >m®M; ?²

"„+ >ªB ç¢B i`QîM; H½Q /WM; K°i +?9i `²B M|B ,

@ æWM; [m M H-M i`QÈ+ \*?O h?-M i?S KQìB #®M #` i?QÆM; i¢B h?€B *´ M?Q i?
i'i +ª Zm M; •K +?Q i?-M F?€+- i M;?o +| H) ?„M ç½ `9i` K°i +?9i #`B ?¼+X

J¼B M;QìB ç m i`-K M;•K F?¬M; M|B- i`QM; HÁM; HQ€M; i?Q€M; +ªK i?'v HìB M|
`i +| ç¢Q HwX

@ Zm•M h?B M h?QÆM;- H-M M"v ?mvM? +| T?€i ?B M ;b F?¬M;\

>m€M? >Q†+ #¶M; M?B M ?ÄBX

@ h`QÈ+ F?B iÈB ç•v i ç½ /MM; i?-M i?S+ tmv M [m ?Q F?¬M;- /Á tûi #B M ;BÈB
K¬+O J :BÈB H-M M"v HÈM ?ÆM M?B m bQ pÈB H-M i`QÈ+- F?¬M; i? M"Q +?d

Zm•M h?B M h?QÆM; çSM; ;B[h?€M? :Bª p" i`QîM; H½Q "„+ >ªB- H9+ M"v HB M

a m F?B iW #Ä [mv M HU+ +?O +?•M æ Q pU+- +kM; F?¬M; #B i i` M M;QìB Zm•M h
;bX aQ pÈB i`QÈ+ ç•v- v +`M; iÄ ` ?ì ?[M; ?ÆM- HQ€M; i?Q€M; +| p F?¬M; M?E
+?mv M- v +kM; ;•v +?Q M;QìB i K°i +ªK ;B€+ #bM? i?ªM- i`-K ioM? M?Q MQÈ+X
KM- pW ;¬M M; v i`QÈ+ K„i H¢B M?Q +€+? t M;`M /†K,

@ h`QÈ+ K„i- #îB pb T?¢K pB +O +€M? +´M; i`mv M i®M; +| ;BÈB ?¢M- +?O HU+
p"Q h?€B *´- M?QM; i?ìB ;B M b) F?¬M; H•mX

ó•K5ô

:B®M; M?Q ç€T H¢B HìB M|B +O Zm•M h?B M h?QÆM;- #®M; T?Q ç¬M; M K i•
iB M; M´ p M;X oMM; ç'i h?€B *´ `mM; +?mv M- K F?Q +m²M +m°M iW MÆB +?•M
H½M? ç` h?€B \*´X h`QM; +ªK ;B€+ +O K¼B M;QìB ç°i M?B M tm'i ?B M ç¬M; çª
K X

@ :`Q5

a m K°i iB M; ;¬K HÈM- i¢B F?m pU+ T?Q i•v #¶M; tm'i ?B M M?[M; #|M; K + Q ;
MÆB +?•M i`ìBX a„+ K†i K¼B M;QìB ç m #B M ç´B- `ä`"M; H" + Q i?O +'T h?B M

ó•K5 •K5 •K5ô

>QÈM; ç¬M; #„+ +kM; ç°i M?B M p M; H M p`B iB M; M´X J¼B M;QìB [m v ç-m M?
iQ HÈM H'T H€M? + Q K'v M;`M i`QÈM; #¶M; tm'i ?B M i` M #-m i`ìBX > B # M +´
?B M ` ;¬M ? B KQÆB +€M? +´M; i`mv M i®M; €M? b€M; M?Ä- # M i`QM; +| p¬b®

a„+ K†i +jm +€+ i`QîM; H½Q "„+ >ªB- >m€M? >Q†+- h?€M? :Bª p" *´ om ç m #B M
i?B M bS +kM; ç½ ;B M?"T p"Q +m°+ i'M +¬M; h?€B *´ M"vX

J°i iB +?ÈT HQÈi [m ç€v HÁM; K¼B M; QÌBX >B M ;BÌ ç½ F?¬M; +¬M T?ªB i?ªQ çQÊ+ M; QÌB çSM; b m ?¬M? ç°M; H¬M M¬v H¬ BX L?•M p"i +| i? +?d ?mv æ¼ G ç iQ¬M #° J :BÈB +kM; +?d +| *?O h?¬M i?S KQÌB #®MX

h?€M? :Bª ?ÆB i¬-K iQ- b m ç| M|B,

@ S?Q i•v h?€B *¬- T?€T im +?9M; i +| i? M; ,M +ªMX

h?€M? :Bª pW H M iB M; +kM; H¬ H9+ K¼B M; QÌB #„i ç¬m T?•M T?®B M?B K pK T

@ S?Q M K- i b) /šM ç iY i¬QM; i°+ ç M #ªQ p - H9+ +¬M i?B i b) bY /KM; Jç i L?

*¬ om M|BX

@ *€M? +¬M; i¬mv M i®M; J :BÈB içB æ Q pU+- 2¬¬M; T?ªB M?Ì +?Q p¬ i¬QÎM; H¼

>m€M? >Q†+ M|B pÈB i¬QÎM; H½Q „„+ >ªB- b m ç| [m v b M; Zm•M h?B M h?QÆM

@ *€M? +¬M; i¬mv M i®M; J :BÈB ¬i HÈM- +| H) +?O HU+ +O J :BÈB b) +?¼M MÆ ç¬M? T?B M ?mvM? /šM i?2Q ? B KQÆB pçM + Q i?O h?¬M +¬T ?¬m F€ ç M ç| i¬M

@ *| çB m

>m€M? >Q†+ M?bM p ? B KQÆB +€M? +¬M; i¬mv M i®M; +O [m•M çQ¬M ç¼ Hç +MM; pÈB ç¼ Hç+ i?B M bS +¬M; M;¬v +¬M; M?B m- F?) M?Qm K¬vX v iS¬ä¬¬M; H T?|\\

J†+ /M >m€M? >Q†+ F?¬M; M|B¬ - M?QM; K¼B M; QÌB ç m ?B m çQÊ+ w +O vX >B T?®B M?B K pK tQM; - +ÁM B +| i? +?„+ +?„M M; ,M +ªM çQÊ+ ç¼ Hç+ i?B M bS M; WM; i¬M¬ X *?Q M|B ç M G° h•v S?€T b m HQM; ç¼ Hç+ i?B M bS +?QM? H¬ M, M; HU+ 2¬¬M; F?¬M; FûK ?ÆM # Q M?B m bQ pÈB *?Q h¬MX

@ L m M?Q o¬ E} F?¬M; +| # [m M- ?B M; BÌ +kM; b) F?¬M; tªv¬ p'M ç M¬vX

h¬QM; HÁM; i?Î /¬B K°i iB M; - >m€M? >Q†+ [m v ç¬m M?bM p S?QM; o•M o¬ E} F M9BX u #¶M; M?B M M?È HçB +ªM? iQÊM; S?QM; o•M o¬ E} /MM; K°i i? M? æ L; +€M? +¬M; i¬mv M i®M; J :BÈB- +?¬M M?B T M;¬M pçM >„+ •K oB M *?BM? [m•MX

@ h b) çBX

Zm•M h?B M h?QÆM; ç°i M?B M KÎK„i¬ - HçM? M?ç i M|B,

@ G° h•v S?€T +kM; F?¬M; ;B M?"T p¬Q i¬M +?B M- +?d K°i KbM? i H¬ çO M; ,M M¬vX

@ L?QM; p¬v æ Q pU+ T?ªB H¬K b Q\\

Zm•M h?B M h?QÆM; +?¬K¬½B tQ v M; QÌB HçB- ?Ì ?[M; M?bM p ç¼ Hç+ i?B M ç¬M; #„+- HçM? M?ç i M|B,

@ E?¬M; +¬M ? B KQÆB pçM + Q i?O h?¬M +¬T- +?d K°i KbM? i - F?¬M; i M M¬Q i¬mv M i®M; €M? b€M; FB¬¬ M; Q¬BX

:B¼M; M|B +O Zm•M h?B M h?QÆM; M? M?¬M; ?Ì ?[M; - F?¬M; K M; i?2Q +?9i +ª ç| K¼B M; QÌB ç m +ªK M?"M çQÊ+ #€ F?Q M;"T i¬ÌB p¬ bU iU iBM F?¬M; ;b b€M? ç

>m€M? >Q†+ M;¬M¬ K°i +?9i- b m ç| M|B,

@ æQÊ+ ¬²BX

Zm•M h?B M h?QÆM; HçM? M?ç i HB + M?bM S?QM; o•M o¬ E} F?¬M; M?9+ M?Q+ €Q K°i +€B- iW i¬ M /®+ M9B M?ªv tm®M; - ?| i?¬M? b Q #, M; # v p T?Q ç¼ Hç+ M?Q ç²M; i?ÌB- K¼B M; QÌB ç m iW i¬ M /®+ M9B # v p +€+ ?QÈM; X¬ M /QÈB /© M?[M; + Q i?O h?€B *¬ F?¬Hmv M i?¬M +¬M; FB ç½ çQÊ+ T?•M #® ç M +€+ MÆB

hϕB F?Q^aM? F?„+ K¼B M;QìB `ìB F?ÄB /®+ M9B EB K +€+- K°i iB +?ÈT K`m ç2M
iW J :BÈB p¼i H M F?¬M;- tmv M i?ŠM; [m p€+? +?„M ;B[h?€B *´ p`J :BÈB- `ÆB

dR8X *?QÆM; k9, _ìB æB

h`QM; F?¬M; ;B M h? M? GQM; /QÈB ç€v æ¬M; >^aBX

ó•K –K5ô

F?¬M; ;B M h? M? GQM; +Ä +•v mK iMK- F?„T MÆB i`M ç-v bS+ b®M; - H9+ M`v ç
@ s^av ` +?mv M ;b\

" M i`QM; F?¬M; ;B M h? M? GQM;- K°i ç€K h? M? GQM; pä bo ;B"i KbM? KÎ K„i
i?S+ +QìM; çϕB- Km®M /Á tûi t2K `®i +m°+ H`i?S ;b F?B M +?Q F?¬M; ;B M /Q #^a
M`v `mM; +?mv M KϕM? M?Q p`vX

ó•K5ô

h`QM; H9+ K¼B M;QìB ç M; M;?B ?Q†+- +€+? K†i ç'i K'v pϕM i`QÊM;- K°i p"i i? ç
T?O- ;B®M; M?Q pšM i?ϕ+? FûQ i?2Q +?B + çm¬B HY i?"i /`B iW #-m i`ìB `ÆB M
J†i ç'i H²B HăK M?'T M?¬X æϕB i`QÎM; H½Q h? M? GQM; çSM; i` M K°i M;¼M M9
b Q #,M; FB K M; i?2Q F?|B ç2M M²M; M†+ iW i` M i`ìB `ÆB tm®M;- b„+ K†i H" T

ó•K5ô

L;¬B b Q #,M; iQ HÈM K M; i?2Q €T HU+ H`K M;QìB i M;? i i?Î tmv M [m i-M; i-
K†i ç'iX h®+ ç°+O M| +U+ M? M?- ç M KS+ w MB K H Q ` pšM +ÁM M^K i`QM; ç-
+?mM; [m M?- b|M; F?Q K`m ç2M FBM? M;QìB p` #MM ç'i /`v ç†+ /Q M| `ÆB tm®M

ó_„+ `„+5ô

LÆB pšM i?ϕ+? K`m ç2M `ÆB tm®M;- +Ä +•v i`QM; T?ϕK pB M;`M i`QÊM; H" T iS+ F
K`i F?¬M; i M ?bM? i?`M? K°i +•v M'K iQ HÈM ?bM? i`ÁMX h`QM; iB M; F m `„M;
#¶M; tm'i ?B M M?[M; p i M Si K`m ç2M M?Q ` +•v FûQ /`B p #®M T?QÆM; i€K ?
GQM; p®M M?Q K°i iB M +^aM? ;B[M?•M ;B M- i`QM; M?€v K„i ç½ ?| i?`M? K°i K
F?¬M; F?Q i`M M;`T KMB +?€v F?ûiX E?|B ç2M M²M; M†+ # v H M- M?m°K #-m i

óE2M; F2M;5ô

h`QM; iB M; FBK HQϕB p +?ϕK- K°i #|M; /€M; iQ HÈM +m°M i`ÁM i?•M i? - +?"K`
.QÈB +?•M ?„M- K†i ç'i ç½ i`Î M M ç'i F?¬ +^M /QìM; M?Q F?¬M; +?`m M´B €T HU
`dX h`QM; F?¬M; ;B M v M i oM?- K'v pϕM €M? K„i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç²M
?ÆM i`,K i`QÊM; +O *?O h?¬M i?S KQìB #®MX

óPM;5ô

h` M ;B€T p B ?ÆB +QM; H M- M?[M; KkB M?¼M K`m çÄ b"K /`B ?ÆM ? B i?QÈ+
H`K M;QìB i FBM? ?½BX \*?O h?¬M i?S KQìB #®M +?"K `½B `9i ? B +?•M HăK b•m
GK+ +?B M ;B€T M?Q ?mM; i?9 /[iÈM- ? B çB K b€M; HϕM? K`m p`M; i®B HÆ HYI
? B M;¬B b Q H'T H€M?- M?QM; # M i`QM; HϕB H° ` bU i`M F?®+ F?„+ +®i ;?B i•
i M?bM i?'v T?ªB bÊX

óæMM;5ô

hϕB F?Q^aM? F?„+ *?O h?¬M i?S KQìB #®M tm'i ?B M- K•v ç2M +?Q # Q ;Bì+| # M
GQM; ç°i M;°i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; FûQ ç M- ?| i?`M? ?bM? /ϕM; K°i +?B

+?mv M ç°M; i` M #-m i`lBX h-M; K•v M? M? +?|M; i`Î M M /`v çt+X S?Q i` M çdM
#®M- M?[M; iB +?ÊT iQ HÈM F?¬M; M; WM; H M p #®M T?Q X

"-m i`lB H9+ b€M; H9+ i®BX .QÈB bU [m M b€i +O +O K¼B M; QlB- i?•M i? +O
?ÆM i`, K i`QÈM; #¶M; [m v p ?QÈM; ç¬M; - #`M i v b„i iQ HÈM F?Q H¢M? HQÈM
M; |M i v +| M?[M; iB +?ÊT K`m ç2M K M; i?2Q F?Q iS+ ?Ov /B i F?¬M; M; WM; [m

ós t 5ô

L, K M; |M i v F?) `mM; H M- i`QM; #`M i v *?O h?¬M i?S KQlB #®M ç½ tm'i ?B M K
ç2M `M +?S F?Q iS+ ç€M; bÊ- # M M; Q`B +ÁM +| M?[M; iB +?ÊT #„M ` #®M T?Q

@ E?¬M; çQÊ+ H`K i`M i?QÆM; i?€M? i?95

h`¬M; i?`v çQÊ+ *?O h?¬M i?S KQlB #®M b„T H`K ?¢B ç M #ªM i? h? M? GQM; - ç
i`QM; F?¬M; ;B M HB M T?€i` K°i i`M iB M; i?ûi M?Q #B M ; -KX hbM? ?m®M;
ç¢B +O ç®B T?QÆM; ;B®M; M?Q i?¬M HB M? H`K +?Q M; QlB i bÊ ?½B- M?QM;
bo F?¬M; K°i B HMB #QÊ+X h`¬M; i?`v *?O h?¬M i?S KQlB #®M Km®M ` i v- K¼
iQ`M i?•M b¬B i`Q- i`QM; H²M; M; U+ M?Q +| K°i M; ¼M HY i?B m ç®i- /QÈB +`M
Km®M M?ªv` X ``M +?•M M?9M K°i +€B- p¬b® h? M? GQM; +?B M bo HB M p)` M
Î i` M #-m i`lB- ç²M; HQ¢i H Q p T?Q *?O h?¬M i?S KQlB #®M- M; |M i v i?B i`B
F?Q i`QM; +Æ i? /•M; i`Q- +?d i`QM; K°i w MB K M?[M; HoM? pU+ h? M? GQM; c

@ :`Q5

hB M; `²M; M; •K p M; H M F?„T MÆB i`QM; ?Q F?¬M; X hW t M?bM H¢B +?d i?`v H
/•M; H M- +?2 T?O i`lB ç'i- # M i`QM; +| p¬b® #|M; M; QlB H'T H|X a m iB M; `²
#¶M; tm'i ?B M K°i p¬M; b€M; K`m t M?¬; B®M; M?Q M?[M; pÁM; b|M; ;ÊM F?B ?¢

E?B *?O h?¬M i?S KQlB #®M ?`M; H•K F?¬M; ;B M h? M? GQM; - Î ?QÈM; ç¬M; M
+| M?B m ç¼ H¢+ i?B M bS iW i`QM; +€M? +`M; i`mv M i®M; €M? b€M; i`M ` - H
[m M? +€M? +`M; i`mv M i®M; €M? b€M; X Jt+ /M ç½ iW h?B M æQlM; `ÆB tm®M
+Æ i? +kM; i? v ç´B `i M?B m- M?QM; p Kti i`mv M i®M; F?¬M; ;B M- ç€K ç¼
+€M? +`M; i`mv M i®M; €M? b€M; +| +MM; M; m²M ;®+ pÈB h?B M æQlM; M`vX

@ * M; ÊB +?O- FQM? bÊ +?O

> B # M +€M? +`M; i`mv M i®M; €M? b€M; - M?[M; i?B M bS i?O ?° ? B +€M? [m€
Jt+ /M i`QM; HlB M; •K tQÈM; tQM; H` ó+?Oô- M?QM; H9+ M`v ó+?Oô +?Q + Q p¬i
iW Zm M; JBM? +?Q i?¬M #B M i?`M? >„+ •K +?Q i?¬MX

aU tm'i ?B M +O [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS p®M M`K M; Q`B /U HB m +O M?
i`QM; +m°+ i`M +¬M; h?€B `´ +O K i°+- [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS `i Qi F?B ;
Kti ç¬M; M K i•v #„+ ç m #` +¬M; FQ+?¬ M?' i?lB ?QÈM; ç¬M; M K H¢B i?B m?
F?QªM? F?„+¬ b® HQÈM; [m•M çQ`M ç¼ H¢+ i?B M bS iW i`QM; ?ÆM ? B KQÆB +
` ç½ ç¢i ç M M; `M p¢MX hW t M?bM H¢B ;B®M; M?Q K°i +ÆM i?Ov i`B m K`m ç2

@ :B i5

E?B Zm•M h?B M h?QÆM; p Kti #bM? ioM?- +¬K i`QM; i v K°i [mv M b€+? +` #
i`mv M i®M; i` M #-m i`lB- T?Q i`QÊ+ ç¢B [m•M- ç€K ç¼ H¢+ i?B M bS H`T iS+ T
`´ çÆM ç°+ M`vX E?¬M; +¬M ?ÁB ? M- p¬b® ç¼ H¢+ i?B M bS H`T iS+ `mM; i`Ql
i v- K M; i?2Q M?[M; iB M; `Qi H Q p T?Q vX

•Q #`Q t M? i` M M; QlB Zm•M h?B M h?QÆM; i?2Q ;B| T?' i T?Æ- M?Q K°i ç| ?Q
F?¬M; X `†T K„i #bM? ioM? F?¬M; ;ÊM b|M; FB +?`K `½B KÎ` - M?bM p T?Q i`QÈ
ioM? M?Q ;QÆM; - ;B®M; M?Q +„i çSi Km¬M p`M iÆ iB M?- +?' K /Si •M +Wm p¬i`M
M; lBX

h?•M ?bM? Zm•M h?B M h?QÆM; M?Q€M; K°i +€B- H`T iS+ iW T?Q i`QÊ+ ç€K ç¼
K°i F?„+ ç½ tm'i ?B M i`QM; p¢M [m•MX æ¬M; çªQ ç¼ H¢+ i?B M bS H¢B F?¬M; -

@ > „M î ç|5

h`QM; ç¢B [m•M ç¬M; çªQ- K°i i M ç¼ H¢+ i?B M bS +?d p b m HQM; i M ç¼ H
i`QÊM; X >Q F?¬M; -K -K `mM; +?mv MX > B # M +€M? +´M; i`mv M i®M; €M? b€
+€M? HB M ç”T ç¬B +€M?- ?| i?“M? iB +?ÊTH Q M? M? p T?Q Zm•M h?B M h?

:B[p¢M [m•M- p K†i Zm•M h?B M h?QÆM; H½M? ç¢K- +kM; F?¬M; ç K td ç M
T?QÆM; i€K ?QÊM; T?€i ` - ;B®M; M?Q +?mM; [m M? F?¬M; M; QÌBX u M; ~M; ç-
i`QM; p„i; B®M; M?Q +| iÆ `®B +?mv M ç°M; - i`QM; M?€v K„i ç½ ?| i?“M? K°i KªM
HBM? ?²MX

@ L?´i LB K Gm•M >²B- Zm•M- h?B M h?QÆM; 5

:B¼M; M|B H½M? ç¢K p` p M; /°B +O Zm•M h?B M h?QÆM; p M; F?“T +ª i`ÌB ç´iX
ç M MÆB- i?•M ?bM? €Q [m-M imM; # v ç½ M?Q F?|B M? #B M K´i F?¬M; +ÁM i?

ó•K -K5ô

:B[p¬ b® ç¼ H¢+ i?B M bS ç°i M?B M tm´i ?B M K°iªQªM? #€M? t2 K`m t M? iC
p¬ b® #€M? t2 M?Ä F?€+- K¶B #€M? t2 ç m ç M; +?mv M ç°M; X Zm•M h?B M h?Q
çSM; i` M çdM? #€M? t2 HÈM M¬v- €Q #`Q t M? i` M M; QÌB i?2Q ;B| T?´i T?Æ- €M

h¢B F?QªM? F?“+ M¬v i?ÌB ;B M ;B®M; M?Q /WM; H¢B- i´i +ª ç¼ H¢+ i?B M bS
F?¬M; - pšM; B[M; mv M iQ i? i`QÊ+ ç|- p K†i ?Q`M iQ`M i`®M; `¶M; X S?Q i`QÊ
i`mv M i®M; - ?Q F?¬M; v M ioM? M?Q +? i +?|+X

QPQ

M æS+ GB i ç½ ?| i?“M? K°i i?S ;B®M; M?Q MY M; QÌB MY bQÆM; KM- HšM; H
" M i`QM; bQÆM; KM- +†T K„i M?Q i`Q i`M F?) M?2Q H¢B- ?`B HÁM; M?bM ç¢B [n
p`Q h?€B *´ K°i +€+? +?dM? i X æ®B pÈB ?„M- ç€K v m K M¬v +| +? i # Q M?B n
[m M i`¼M; H` TªB ;•v M M çª FQ+? ç®B pÈB h?€B *´ - +?Q /M +?d H` K°i +?9i çª
?QM; T?´M- ;B®M; M?Q i`M K„i M?bM i?´v çQÊ+ /€M; p K†i O K¬v +? m +O h?€B

ó> ? - M?•M HQ¢B h?€B *´ F?¬M; TªB `´i çQ`M F i b Q\ E?¬M; TªB M; QÆB pš
b Q\ > ? ? - p`v i b) i`M b€i i°+ M?•M +O M; QÆB- ;B i b¢+? #¼M +?9M; 5ô @
M; ?oX L m F?¬M; TªB ç½ K´i çB ?bM? i?€B +® ç`M? +O v m K - H9+ M¬v ?„M i?“
çUM; K€m M; QÌB M?•K M?B i?QÎM; i?S+X

æ M; ç„+ w- M æS+ GB i ;B®M; M?Q +?Êi M; ?o ç M çB m ;b- i?¬M i?S+ iQ HÈM H
[mûi [m T?¢K pB K´v p¢M +•v b®X

@ >W5

M æS+ GB i +QÌB H¢M? K°i iB M; - /QÌM; M?Q T?€i ?B M çQÊ+ ;b ç|- i?•M ?bM?
F?¬M; +ÁM i?´vX

@ *?O M?•M a€i GK+- M; QÆB ç M; H`K ;b p`v\ L; QÆB Km®M +?®M; H¢B K M? H M
Í ;¬M K°i +€M? +´M; i`mv M i®M; iQ HÈM +€+? ç| K´v i`, K /†K- M æS+ GB i ç½ ib
M; QÌB K†+ K°i #° +?B M ;B€T ç2M F`i- €Q +?Q`M; b m HQM; imM; # v- çSM; i` M
K„i M?bM tm®M; # M /QÊBX

S?Q i`QÊ+ +€M? +´M; i`mv M i®M; H` ç¢B [m•M F?¬M; M; WM; i`M p`Q h?€B *´X
i`mv M i®M; p M; H M iB M; H ;B i`mM; i`ÌB- i?dM? i?QªM; H¢B +| ç¬M; çªQ v r
v ` F?ÄB +€M? +´M; i`mv M i®M; - H9+ `ÆB tm®M; ç´i ç½ +?B i?“M? K´v KªM?X
[m•M çQ`M +O pQÆM; i`B m h`mM; PÆM; #`v i`M +?dM? i i` M K†i ç´i`°M; HÈM
M?bM F?¬M; i?´v çQÊ+ ç-m +m®BX h•K J F?¬M; M; WM; çB m ç°M; ç€K v m K +
p`Q # M FB +€M? +´M; i`mv M i®M; - +ÁM ç¢B [m•M +?O HU+ +O pQÆM; i`B m h`
ioM? ;bX

@ M æS+ GB i- M;QÆB i®i M? 'i M M M T?"M H"K +€B +?S+ +?O M?•M J :BÈB +
;B€K b€i- p"v i?b +S çB K";B€K b€i ç¢B [m•M FB +O M;QÆBX *?O h?–M` H M?
T?¢i h?€B *'- M?QM; +kM; F?–M; #ªQ M;QÆB ç M +?d ?mv i X

h•K J pšM [m v HQM; p T?Q M æS+ GB i- €M? K„i M?bM p T?Q i`QÈ+ - H¢M? M

@ L;QÆB ?W5

M æS+ GB i;B" M /[- +?ÈT K„i K°i +€B- ;B®M; M?Q ç°i M?B M +| +?O w ;b- HB M

@ >" ?"- i ?B m`²BX L;QÆB F?–M; Km®M +?ûK ;B i pÈB h?€B *' +| T?ªB F?–M;
ç M; `i /Q /U- `i ç m çÈM +| T?ªB F?–M; \ >" ?"- #ÎB pb M;QÆB p®M H" K°i M?•M

o¬ b® €M? K„i iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ç²M; HQ¢i M?bM p M æS+ GB i;B[
M?bM b M; h•K J X æ®B pÈB i?O ?¢ +O h•K J - M; v i`QÈ+ K†i M?B m v m K M?
T?€i` HÎB i®+€Q M`v- F?–M; F?ÄB [m€ KS+ FBM? M;QÎBX L; v +ª ç€K v m K +'
p ?QÈM; +€M? +´M; i`mv M i®M; - M; ?2 çQÈ+ iB M; ?ûi +O M æS+ GB i p M; p¼M
H¢B- [m v ç–m M?bM p T?Q M æS+ GB i K°i +€BX S?Q i`QÈ+ +€M? +´M; i`mv
v M i oM? M?Q +? i +?¼+ - /ÁM; MQÈ+ Hk ç M; i`M çB +kM; M; WM; H¢BX

@ P 5

h`QM; ç¢B [m•M ç–M; M; ?`i T?Q /QÈB #¶M; p M; H M K°i i`"M i? M? •K M?Q i`ìB
;B" M iQK K†i- bQÆM; KM Kì K`i # M M;Q`B +Æ i? `mM; ç°M; - # M i`QM; #¶M; tn
#„M` €M? b€M; H¢M?- [mûi [m ç¢B [m•M M?Q iB +?ÈTX LÆB €M? K„i M?bM ç
H M- #'i; B€+ [m v ç–m çBX L?[M; v m K +–M; HU+ [m€i?'T +ÁM i`U+ iB T M´im

@ >W5

h`QM; H9+ M æS+ GB i ç M; i?B i`B M K mv- iW ?QÈM; # M +¢M? #¶M; p M; H M

@ M æS+ GB i- i i?'v M;QÆB pW KÈB i`îi?"M? +?O M?•M J :BÈB- pb [m€ + Q
`²BX L m M?Q i H`HQ`B M;QÎB i?b M;QÆB H`i?S ;b\ L;Q`B` - +9i F?ÄB MÆB M
*?[ó+9i ô pW` F?ÄB KB M; - K°i Hm²M; K F?Q p¬i" M HB M ç€M? p`Q M;QÎB M
æS+ GB i F m i?ªK K°i iB M; - iW i`QM; bQÆM; KM T?mM` K°i M;KK K€mX E?–M;
i?QÈ+ ;B®M; M?Q K¢M; M? M bKT ç´tm®M; - +ÁM i?•M ?bM? ?„M ç½ bÈK #` ç€M?

@ L;QÆB /€K5

a m F?B #` Hm²M; K F?Q FB ç€M? # v K'v M;"M i`QÈM; - M æS+ GB i HB M çB M
i`QM; +Æ i? - +m®B +MM; ´M ç`M? i?•M ?bM? H¢BX >„M /QìM; M?Q F?–M; /€K iB
i v pÈB KbM?- K°i ?²B H•m b m KÈB F?–B T?K+ iBM? i?–M H¢B- +U+ F€ Q€M?"M

@ L;QÆB /€K` i v pÈB i` \ L;QÆB /€K +?®M; H¢B w +?d +O *?O h?–M i?S KQìB
#°B b Q\

M æS+ GB i HB M iK+ /MM; # iW ó/€K ô- /QìM; M?Q F?–M; /€K iBM F?B ?„M ç½ i`
T?K i`€+ ??"M? ç°M; H–M M`v ç®B pÈB h?€B *'- h•K J pšM /€K` i v pÈB ?„MX

@ M æS+ GB i- çWM; M M F?B m +?B M bU FB M M?šM +O i 5

•Q +?Q`M; b m M;QìB h•K J imM; # v- K€B i|+ /`B T?'i T?Æ i`QM; F?–M; F?Q- ;B½
bQÆM; i`mv M p`Q i`QM; tQÆM; iOv,

@ *?Q /M M;QÆB ç½ i`îi?"M? +?O M?•M J :BÈB i?b i? M`Q\ *–M; HU+ i,M; K¢
h?–M i?S KQìB #®M F?–M; +| Î ç•v- #ªM i¼ F?–M; M;¢B ;B i +? i M;QÆB i`QÈ+ -
+?O M?•M J :BÈBX *kM; F?–M; #B i *?O h?–M i?S KQìB #®M +| pb K°i M;QìB +?

dReX *?QÆM; k9, _ìB æB k

.QÈB #-m i`ìB m €K- ? B M; QìB çSM; ;B[ F?-M; i`mM; +€+? M? m M; "M i`QÊM; X
æS+ GB i ?ÆB +Q HçB- T?€i` €M? b€M; M?Q /½ i?9- iB T ç| ç°i M?B M M; ~M; ç-
@ > ? ? h`mM; PÆM; K ç 5 "aM i¼ +ÁM HQ F?-M; iB K çQÊ+ +Ê- F?-M; M; ì M;
hB M; +QìB i?m HçB- €M? K„i M æS+ GB i M?Q M; ¼M çm®+ [mûi [m ç€K v m K-
@ *€+ M; QÆB +kM; M; ?2 `ä `²B ç'v- h`mM; PÆM; K ç Km®M +?®M; HçB w +?d +
+'m F i pÈB h?€B *'- ç`M? ; B i +? i +?O M?•M J :BÈB ç ;•v` ?¶M HQçM- T?€ ?Ä
h°B +O ?„M ç€M; ;B iX

*?d i`QM; K'v +•m- ? B i M +QìM; ;BªKçM? M?'i J :BÈB ç½ i`Î Kti pÈB M? mX æ€
FBM? ?½B- M?QM; bU FBM? ?½B HÈM ?ÆM +ÁM ÎT?Q b mX

@ :`Q5

o Kti M æS+ GB ii? HQÆM; - ç°i M?B M M; ~M; Kti H M i`ìB T?€i` K°i iB M; `Q
/Si- HçB M; ?2 çQÊ+ M?[M; iB M; p M; HÈM -K -KX *?mM; [m M? h•K J #¶M; tm'
F?-M; ;B M ç2M F`i- # M i`QM; K F?Q +m²M +m°MX L?[M; +†T K„i HçM? ;B€ M?Q
iW i`QM; #|M; i®BX

ó•K5ô

ó•K5ô

ó•K5ô

h`QM; i?-M; ççQ F?-M; ;B M ç2M F`i- iWM; i M *Ym I J h?-M + Q ?ÆM KQìB i`
#QÊ+ ` - # Q p•v H'v h•K J X

@ 5

GQM; h€+ FBM? ?- K°i iB M; - HªQ çªQ HmB HçB K'v #QÊ+X a„+ Kti +O hm G
M M p- +MM; F?| +QB X h`QM; +ªK ;B€+ +O ? B M; QìB- K¶B i M *Ym I J h?-M ç
iQ HÈM HÆ HYM; i`M F?-M; - ;•v +?Q M; QìB i +ªK ;B€+ +| i? T?€ ç€ pÐ M9B- ?O
/K+ p¼M; ?Ov /B ii?m-M i9v FB - M; v +ª hm G ç½ i`ªB [m +?BM? +?B M +kM;
h?'v M æS+ GB i ?ûi HÈM K°i iB M; - ;¼B ` +ª M; "M i M *Ym I J h?-M +| i?U+ H
h?-M- h•K J +kM; F?) #B M b„+X

@ >W5

h`-M; i?'v M; "M i M *Ym I J h?-M # Q p•v h•K J i-M; i-M; HÈT HÈT- M æS+ GB i
ç„+ w- T?ªM SM; +O h•K J +kM; H`K +?Q ?„M `i ?`B HÁM; ,

@ h`mM; PÆM; K ç - M; "v M"v b M; M, K +?QM? H`M; "v ;B¶ +O M; QÆBX æ M H9+
M?•M HQçB h?€B *' +€+ M; QÆB- ç®i +?Q M; QÆB # MûM M? M; X _ i v5

@ :`Q5

L?[M; iB M; ;-K p M; H M- €M? +?ÈT H M F?„T #-m i`ìBX o- b® iB +?ÈT ?WM; ?U
çB M +m²M; iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M; - +?mB p`Q M?[M; #BM? F?Q F€ /` i`QM; i v

óæMM; 5ô

hB M; b'K p M; ` M- €M? b€M; +O pçM iB +?ÈT +?B m`¼B i`ìB ç'i b€M; M?Q # M
K„i- M; "M i M *Ym I J h?-M ç²M; i?ìB ` i v i'M +-M; h•K J X

@ > ? ?

æ®B Kti pÈB +ª M; "M i M *Ym I J h?-M +QìM; ?½M p•v +-M; - h•K J +?ŠM; M?[M
+QìB M?Q çB MX hB M; +QìB #€ ççQ FB p M; F?„T +?QM i-M; i`ìB- ;B®M; M?Q
i`€B iBK M æS+ GB i,

@ M æS+ GB i- M;QÆB M|B F?¬M; b B- M;¬v M¬v b M; M,K +?QM? H¬ M;¬v ;B¶ +O
+? i`²BX

hWM; ?¬M; #|M; K T?ªM +?B m i` M +QM M;QÆBX EbM? F?Q /Q +¬M; FQ+? +O
F?B M +?Q ?¬ ?'T i`Î M M F?| F?,MX æSM; i`QÊ+ M;mv +Æ M¬v- K€B i|+ /¬B +O h
pQÆM` ç¢T K¢M? p¬Q ?Q F?¬M;- ç²M; i?ÌB i v T?ªB ;BÆ H M ;B®M; M?Q +?"K`½

@ EB T J æ¢Q i?S+ i?S i€K- h?¬M hY J .B i5

:B¼M; M|B +O h•K J M?Q b'K bûi M´ p M; ;B[F?¬M; i`mM;- +m²M +m°M H M p #

@ :¬Q5

J°i iB M; ;¬K p M; H M iW T?Q b m h•K J - b m ç| K°i #|M; K iQ HÈM ç°i M?B M i
/"v- çSM; Î b m M;QìB ?„MX L; v F?B M?bM i?'v +€B #|M; K M¬v- i`€B iBK M æS+
J°i +ªK ;B€+ +U+ F€ M;mv ?B K /•M; H M i`QM; HÁM;- M; v +ª F?B ç®B K†i pÈB >
+?QM /Q h•K J i?B i`B M ?„M +kM; F?¬M; +| +ªK ;B€+ M¬vX

"|M; K iQ HÈM FB ;B®M; M?Q çQÊ+ F m ;¼B iW •K T?O- +ª M;QìB T?€i` F?Q iS-
i?¬M +? i;†i ?€B bBM? K¢M;X aU F?B T bÊ i`QM; HÁM; M æS+ GB i F?¬M; +| +€
p"v\ >„M H¢B +ÁM ~M ;B'm imv i ?¼+ M¬v +?Q ? i?B i`B M H¬M M¬Q5ô

v MB K M¬v +ÁM /WM; H¢B i`QM; ç¬m- M æS+ GB i #¶M; i`¬M; i?'v +ª M;¬M i M *Y
?„M H†M; H) ?| i?¬M? KªM? pKM X

óa Q +| i? M?Q p"v\ô æSM; i`QÊ+ +¬M; FQ+? p¬ +MM; #€ ç¢Q M¬v- M æS+ GB
i?¬M;X E?Q iS+ iY pQM; +?Q # Q ;Bì +| ;B®M; M?Q M M? pm®i +O K [m, tB i+?

h`ìB ç'i ?Q¬M iQ¬M v M i oM?- i?ìB ;B M ;B®M; M?Q #` #|M; i®B # Q i`MKX h¢B F?
ç°i M?B M bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q i`ìB ç'i ç m #` #|M; i®B Mm®i +?YM;- +?d +ÁM
K°i +?B m ?Ov i`ìB /B i ç'i M¬vX h`QM; ?QªM; ?®i- ?„M /QìM; M?Q M?bM i?'v çQ
;B M- K°i €M? ç Q ç2M F`i iW i`QM; ?¶M ç°M #„M` - pQÊi [m /ÁM; +?ªv i?ìB ;B M
F?¬M; ;B M- iW [m€ F?S t t¬B +?ûK p T?Q KbM?X

óª?O +¬M; ?| ` ç½ K¢M? ç M KS+ M¬v5ô @ :Bì T?9i M¬v hm G ;¬M M?Q ç€M?
M;?o- +?d Km®M [m€ tm®M;- M?bM €M? ç Q ? T /¬B +?B #-m i`ìB ` H`K ? B- +?û
` M?Q T?¶M;- ;B®M; M?Q ç½ K'i çB F?ª M,M; ?¬M? ç°M;X

ó•K5ô

aU v M i oM? +O i`ìB ç'i #` iB M; M´ K¢M? M?Q pki`K bÆ F? B M¬v T?€i MX LÆB
F?¬M; ;B M T?¢K pB M;¬M /†K tm'i ?B M p¬ b® p i M Si M?Q K¢M; M? M- +ÁM M
i`QM; i`K K¢M; M? M M¬vX a m iB M; ?ûi i?ªK +O M æS+ GB i- F?QªM; F?¬M; ;B
?Q¬M iQ¬M ?| i?¬M? K°i KªM; ?Q p¬ K M? K¬M; ç2M F`iX

@ 5

h`QM; iB M; F m i?ªK i?B i- bQÆM; KM /¬v ç†+ i`QM; +Æ i? M æS+ GB i M´ i M-
i?`i ç¬K çb X ° tQÆM; M¬v +kM; F?¬M; +?`m çUM; çQÊ+ H•m- i`QM; iB M; F m i
M´ i?¬M? KªM? pKM X L?[M; KªM? K€m i?`i +kM; F?¬M; +| i?ìB ;B M # v` M;Q¬B-
K°i +?B m HQM; i`ìB HÎ ç'i M¬v ç€M? p¬Q b•m i`QM; #|M; i®B M;¬M i`QÊM; b m M
æS+ GB i +ÁM +| ç¬M; çªQ v m K i`QM; T?¢K pB M;¬M /†K- #¼M +?9M; +kM; F?-
ç½ ?| i?¬M? T?'M pKM i`QM; €M? ç Q H†M; H) +O EB T J æ¢QX

:B[i`ìB ç'i- i'i +ª v m K ç m #` K°i ç Q FB F?B M +?Q M;•v M;QìB- F?¬M; B H M
F?QªM; ?Q F?¬M; ç M; +?"K`½B F?ûT p¬QX

óP¬M?5ô

a m F?B h•K J T?€i` K°i +?B m M¬v- #|M; K b m M;QìB ?„M ;B®M; M?Q tm'i ?B
i?¬M? #KB- iB m i€M i`QM; F?¬M; F?QX "|M; /€M; +O h•K J +kM; iW i`QM; #|M
K†i FB m M;¢Q +| T?¬M i`„M; # +?- +kM; +| p ?Q i?Q€i X

GϕM? HMM; M?bM HQÈi [m p`i`Q M æS+ GB i- K€B i|+ ç2M +O h•K J T?'i H M
h`QM; €M? K„i+O ç€K v m K - ?„MiWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ çB p ?QÈM; M;QÈ+ H
hW F?B +?B M i` M? M´` - h•K J ç½ #„i ç-m im Hmv M +?B m i?S i€K +O EB T
+QÌM; K'v +?B m +ÁM HϕB +O EB T J æϕQX L?QM; EB T J æϕQ /M b Q +kM; [m
M;QÌB H` +?mv M #bM? i?QÌM;- M?[M; +?B m T?Q b m HϕB +`M; F?| im Hmv M ?
*m°+ +?B M ó?mv i iBM? bQM; [m•M pQÆM;ô FûQ /`B ?ÆM M,K KQÆB M,K- ;-Mb
i`QM; HÁM; im Hmv M K°i +?B m M`v ; -M b€m KQÆB M,KX h`QM; +m°+ +?B M ?Æ
p`iY pQM; ç½ i`Î i?`M? +?'i t9+ i€+ i®i M?'i +?Q EB T J æϕQX
"ªM iQM? +O K p®M i?Q+? ;B i +?|+X EB T J /MM; ç ;B i K X Jm®M ;B i K i?
?ÆM- +`M; i?Q+? ;B i +?|+ ?ÆM bQ pÈB K X EB T J æϕQ p®M H` K°i K¬M imv i
;B i +?|+X h`QM; +m°+ +?B M ó?mv i iBM? bQM; [m•M pQÆM;ô- v m K HÈM M?Á
i? ç K ? i çQÈ+X J¶B F?B ;B i +? i K°i v m K - F?Q iS+ iY pQM; p` ;B i +?|+ bBM?
+?'i /BM? /QÐM; i®i M?'i ç im Hmv M EB T J æϕQX
*?B m i?S i€K +O K¬M K +¬M; +€B i? M`v ç½ ?Q`M i?`M? i`QÈ+ +m°+ +?B M +m
;B[FQM +?mv M M`v F?¬M; M|B` - M; v +ª h?€B >mv M +kM; F?¬M; #B i ?„M ç½
E?€+ pÈB K'v +?B m i`QÈ+- H9+ Hmv M i?`M? +?B m i?S i€K +O EB T J æϕQ- i`
?B M iQÈM; F?€+ i?QÌM; M`QX J` ?B M iQÈM; F?€+ i?QÌM; +O i`ÌB ç'i p®M H` #B
M;Q`BX
*?B m i?S i€K +O EB T J æϕQ- i'i +ª M,M; HQÈM; ç m +?mv M ?| p`Q i`QM; +¬M
+?9i M`Q- çϕi ç M ?B m [mª HÈM M?'i iB m /B i ç®B T?QÆM;X
h?ÌB ;B M +S i`¬B [m M?Q p`v- +?Q ç M M;`v çϕB +?B MX
h•K J pšM Hm¬M +?Ì çÈB- çÈB i`M +?B M +m®B +MM; pÈB M æS+ GB i- +?Q ç
p`Q H9+ F?¬M; M;Ì M?'iX \*| çB m M;QÌB iQM? F?¬M; #^M; i`ÌB iQM?- M æS+ GB
?°BX E?B ?„M +?Q`^M; M æS+ GB i ç½ #` T?QM; 'M i`QM; *Ym l- ç®B T?QÆM;
?B MX æ M F?B ?„M /MM; +?B m i?S +F?€+ K ?Q†+ M æS+ GB i- i`QM; HÁM; i?
+O EB T J æϕQ- *?O h?¬M i?S KQÌB #®M HϕB ;B®M; M?Q M?bM i?'m /U ç`M? +O
;B€M; tm®M;- F?B M +?Q F ?Qϕ+? +O ?„M ?Q`M iQ`M bKT ç`X
E?¬M; +-M [m v ç-m HϕB- h•K J #B i`^M; M æS+ GB i +?„+ +?„M b) +? iX *¬M
F?¬M; +?d i'M +¬M; i?•M i? K`i?¬B- +QÌM; ç° +¬M; FQ+? M?Q p`v- M; v +ª #ªM i?
i? b®M; çQÈ+X
@ *?O +¬M;- M;`B Km®M çB ç•m\
Í T?Q /QÈB- hm G i?'v h•K J H†M; H) #QÈ+ ` M;Q`B +?B M i`QÌM;- /QÌM; M?Q
/WM; HϕB- i`QM; HÁM; F?) ç°M;- HB M H M iB M; ?ÄBX
"QÈ+ +?•M ç°i M;°i M;WM; HϕB- h•K J M?bM HQÈi [m GQM; h€+- •Q G M *´ æϕ
hm G - b m ç| ?| ?[M; [m v ç-mX h`QÈ+ M;QÌB ?„M #¶M; tm'i ?B M K°i i?¬M; çϕQ F
M;QÌBX h`QM; €M? K„i FBM? M;ϕ+ +O iϕB GQM; h€+ p`i'i +ª v m K +O pQÆM
#QÈ+ p`Q i`QM; i?¬M; çϕQ F?¬M; ;B M FB - F?¬M; ç HϕB +•m M`Q ç½ #B M K'i F
M æS+ GB i ç½ +? i- M?QM; h•K J HϕB F?¬M; ? p m B bQÈM; +?9i M`QX h`QM; H
H` K°i F F?¬M; ç€M; ç p`Q K„i- M?QM; +€B F F?¬M; ç€M; ç p`Q K„i M`v HϕB /•
KQÆB M,KX L?QM; +?mv M ç| +kM; +?ŠM; +ÁM [m M i`¼M;- #•v ;B| +m®B +MM; ç
E?¬M; +| M æS+ GB i- p`i`Q +?O M?•M J :BÈB M`v /QÌM; M?Q +| i? H'v çQÈ+ /
h•K J +kM; F?¬M; +| w i? v i? M æS+ GB i i`Î i?`M? +?O M?•M J :BÈBX E?¬M;
;B€+ K'i ?SM; #¶M; /•M; H M i`QM; HÁM; ?„MX
h•K J iW iW çB p T?Q i`QÈ+- ç²M; i?ÌB F?¬M; M;WM; bmv M;?oX \*|`i M?B m +
?Q†+X " M i`QM; bQÆM; KM- ?„M M?È ç M æ h?Q+? h?B M- M?È ç M i?•M T?"M
iW +€B M?bM ç-m iB M ç½ #` H½Q ?² Hv M`v F?€K T?€` X J` ?¬K M v H½Q ?² Hv
#®M ;B i +? iX

*´ om ç½ +ªB iB M h?B M J i?-M i?-M;- M?QM; h?B M J i?-M i?-M; b m F?B +ª
K°i *?O h?-M- ç½ ;B i +? i K°i M; QìB +| i? t2K H" h?€B *´ ç M?´i + Q i?O ? v F?-M
bmv M; ?oX M æS+ GB i çQÊ+ *?O h?-M i?S KQìB #®M +?¼M H"K +?O M?•M J :
+?Q ?„M +¨M; M; ?o +¨M; M; ?B ?Q†+X E K¢M? H"K pm - M; mv M i„+ M¨v p®M F?-
i?OX ob b Q *?O h?-M i?S KQìB #®M H¢B HU +?¼M M æS+ GB i\ >„M i?“i bU F
+O KbM? b Q\ L m M?Q ?„M ç½ M?bM i?´m- p¨v i¢B b Q F?-M; ;B i +? i KbM? i¢
H"K +€B ;b\ GB m ?„M +ÁM ;B[H¢B # Q M?B m T?-M i?-M iQM? \

h´i +ª K¼B i?S- /MM; K°i T?QÆM; i?S+ i`QÊ+ ç| +?Q iWM; +| ?B M ` `ä¨¨M; i`QÊ
;B€+ M; ?o H¢B K¨ bÊ ç°i M?B M H M F?„TiQ¨M i?•M- ?„M +ªK i?´v +ª M; QìB H¢M?

aU tm´i ?B M +O *?O h?-M i?S KQìB #®M p®M F?-M; M^K i`QM; F ?Q¢+? # M ç-
T?€i i`B M M?Q ?B M ;Bì- `´i +| F?ª M,M; F?B KbM? M?bM i?´v *?O h?-M i?S KQìB

*?O h?-M i?S KQìB #®M [m€ K¢M?- i?U+ HU+ [mv i ç`M? i´i +ª- ç•v +kM; H¨ M; mv
F?Q€i `ìB çBX L m M?Q \*?O h?-M i?S KQìB #®M pšM +?Q M; ?B M; ì- F?B i`î p i
pšM H¨ +O KbM?X *ÁM M m ?„M ç½ bBM? M; ?B- b m F?B ;B i +? i M æS+ GB i p
+?ì çÊB KbM? b) H¨ +€B +? iX

L; ?o iÊB ç•v- h•K J +?Êi M; WM; H¢B- M; ~M; ç-m M?bM H MX h`QÊ+ K„i H¨ K°i F?
b® F?-M; ;B M ç M t2M p¨Q M? mX æ•v H¨ K°i F?2 ?Î +O F?-M; ;B MX

@ :¨Q5

J°i iB M; i?ûi /¨B tmv M [m p¬ b® F?-M; ;B M- +m²M +m°M i`mv M çB- `ÆB p¨Q
J°i ?²B H•m b m- K°i i?•M i? + Q HÈM çQÊ+ # Q T?O i`QM; M; ¼M HY /¨v ç†+ pQ
*?B + ç-m iQ HÈM p¨ t´m tQ FB iW i`QM; K°i F?-M; ;B M pQÆM ` - M?bM p¨Q h•K

@ *?O M?•M M;¨B ibK i 5

h•K J pûM €Q +?Q¨M; K¨m ç2M b m HQM;- M?ªv H M M; QìB +O Gmv M L; K+ *?B

@ *?O M?•M- +?9M; i çB ç•m ç•v\

@ oMM; ç´i #Ä ?Q M; X

h`QM; ?Q F?-M; K M? K¬M;- K°i K K°i i?9 pQÊi [m i-M; i-M; K†i T?ŠM;- M? M?
b•m i`QM; F?-M; ;B MX

dRdX *?QÆM; k8, Zm M; •K GB M h?O

.QÊB ç€v æ¬M; >ªB F?„TMÆB p M; H M iB M; `²M; M; •KX o¬ b® h? M? GQM; +?B
i€K ?QÈM; H Q p T?Q *?O h?-M i?S KQìB #®MX h`QM; F?-M; ;B M h? M? GQM;
F?Q HQm +m²M; #¢Q ;¨Q i?ûi HQÊM [m M? *?O h?-M i?S KQìB #®MX

óP¨M?5ô

.QÊB +?B M ;B€T ç2M F`i +O \*?O h?-M i?S KQìB #®M ç°i M?B M i¨¨M ` K°i çQ¨
æQÊ+ çQ¨M F?Q iS+ /¨v ç†+ M¨v H"K M´B #¨i- b•m i`QM; +QM M; QÆB K¨m p¨M; i
çB K K¨m i`„M; M?ÄX æ M F?B M?[M; çB K i`„M; FB HÈM ?ÆM KÊB M?“M ` ç| H
i`„M; ç M t2M- +?²M; +?´i H M M? m pÈB ;| + ç° #´i ç²M; X J¶B ?bM? i K; B€+ ç m t
ç° #B M ?| +O M| H"K M; QìB i F?-M; i? i?2Q F`TX

h?ìB ;B M ;B®M; M?Q +?“K H¢B ;´T i`,K H-MX

E?B h? M? GQM; pä bo ;¬M M?´i +ÁM +€+? *?O h?-M i?S KQìB #®M i`,K i`QÊM;-
i`QM; i v #¼M ?¼M T?€i ` +?d +ÁM +€+? +?Q ç M ? B KQÆB i`QÊM;- b•m i`QM; +Q
h?-M i?S KQìB #®M +?Êi tªv ` #B M ?| X L?[M; ?bM? i K; B€+ K¨m i`„M; +U+ M?¢
i?ŠM; H M- #B M ?| F?-M; M´B #¨i M¨v ç½ H"K +?Q M?[M; i K; B€+ T?S+ i¢T bBM

Í K†i M;Q" B +QM M;QÆB +O *?O h?–M i?S KQÌB #®M- ? B FBK iU i?€T HÈM #^M
?bM?- iW K"m i`„M; +?mv M b M; K"m p" M; i®BX E?B K°i +?m¶B #B M ?| M"v ?O
h? M? GQM; +?B M bo i`QM; ?Q F?¬M; T?€i` i?"K +?Q +ÁM +?Q +?¢K ç M i?•M i

@ :`Q5

J°i M„K i v iQ HÈM ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; i–K K„i i'i +ª h? M? GQM; pä boX G
*?O h?–M i?S KQÌB #®M +?Êi ;BÆ [m çdM? ç–m- ç€M? K¢M? p"Q b•m i`QM; ?Q F
?„M ?B M H MªM? M;QÊ+ +O ? B FBK iU i?€T- +?"K`½B M;~M; ç–m H M- €M? K„i
E?B M„K i v i`€B +O ?„M ç€M? p"Q T?Q i` M çdM? ç–m- [mv i„+ ? i?®M; i`QM;
#¶M; i`Î M M ?¶M HQ¢MX

óoM5ô

J°i +ÆM +m²M; T?QM; K½M? HB i tm'i ?B M # M M;Q" B +Æ i? *?O h?–M i?S KQÌB
[mûi [m iQ" M #° F?¬M; ;B MX h`QM; iB M; ;B| ?9- iW i` M M;QÌB *?O h?–M i?S KQÌB
pä bo ç–v i`ÌB ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ ?„+ €K i?–M HU+ / Q ç°M; çO ç F?B M pk i`K #

@ L; ,M +ªM ?„M5

:B[F?¬M; i`mM;- b„+ K†i ç¢B i`QÎM; H½Q h? M? GQM; #B M ç´B- K€B i|+ /`B T?
H M- M?QM; ç½ F?¬M; +ÁM F`TX h` M +QM M;QÆB +O *?O h?–M i?S KQÌB #®M #
K"m ç2M- ç–m +m®B +O K¶B bÊB iÆ ç m M®B HB M pÈB FBK iU i?€T K"m p" M; i®

ó•K5ô

æ¢B i`QÎM; H½Q h? M? GQM; pW KÈB #QÊ+ ` K'v i`QÊM;- K€B i|+ /`B i`„M; t€M
Mm ;–M M?Q imv i p¼M; M?bM p T?Q t X h`QM; +†T K„i p~M çK+ FB TªM +?B
+O *?O h?–M i?S KQÌB #®M- #`M i v +O ?„M;BÆ [m çdM? ç–m ;B®M; M?Q #„i ç
*¬M; FQ+? /Q +€+ h? M? GQM; +?B M bo T?€i` - F?B +ÁM +€+? +Æ i? +O *?O h?
i'i +ª K¼B M;QÌB #¶M; bBM? ` K°i HQ¢BªQ ;B€+ F€ [m€B h?ÌB ;B M ;B®M; M?Q /
ç m #'i ç°M;- # Q ;²K ? B KQÆB p¢M h? M? HQM; +?B M bo p" +¬M; FQ+? FBM? M
+kM; F?¬M; TªB H` i?ÌB ;B M #'i ç°M;- bmv M;?o +O K¶B M;QÌB pšM +ÁM i²M i¢B
+Y ç°M; çQÊ+X

S?€T i„+ F?®M; +? [mv i„+X

h¢B F?QªM? F?„+ M"v- i'i +ª h? M? GQM; pä bo ç m bBM? ` K°i +ªK ;B€+ +U+ F€
h?–M i?S KQÌB #®M ;BÆ [m çdM? ç–m ç½ M„K ;B[iQ" M #° F?¬M; ;B M M"vX

ó•K5ô

:B[i`€M \*?O h?–M i?S KQÌB #®M- K°i Fw iU M?`M M?¢i K"m p" M; i®B M?ªv H M
h? M? GQM; pä bo #¶M; +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i /ÁM; MQÊ+ Hk ç½ i²M i¢B iW t tQ iW i
[m iQ" M #° F?¬M; ;B M pÈB i? F?¬M; i? +ªMX Í? B # M /ÁM; MQÊ+ Hk M"v- p¬b
` F?„T +ª F?¬M; ;B M- ;B®M; M?Q iÆ M? M # Q i`MK F?¬M; ;B M`M ;B'm # M /Q
;B€+ M"v +?d FûQ /`B i`QM; i?ÌB ;B M`i M;„M HB M #B M K'iX h`QM; i?–M i?S+
FBM? M;QÌB FB tm'i ?B M i`QM; F?¬M; ;B M- i'i +ª K¼B i?S ç°i M?B M ?Q" M iQ"

ó_„+ `„+5ô

và không gian Thái Cổ. Hư không đột nhiên trở nên vắng vẻ. Chỉ trong một ý niệm, khoảng cách giữa không gian Thái Cổ và Đông Phương Thanh Long đã bị kéo dài ra vô hạn. Một khoảng hư vô như rãnh trời bỗng vắt ngang giữa Đông Phương Thanh Long và không gian Thái Cổ.

“Ầm ầm!”

Chỉ trong nháy mắt, bốn cột sét to lớn màu vàng đủ khiến vũ trụ biến sắc, bán kính đạt đến mấy ngàn cây số đã đánh xuống.

“Hết rồi!” - Trên vùng trời Đông Hải, ba Chí Tôn Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ chỉ còn cách Đông Phương Thanh Long một bước, lúc này không khỏi khựng lại. Ba khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cặp mắt xuyên qua vách chắn không gian, nhìn vào Đông Phương Thanh Long trong hư không mênh mông, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Hoang Ngôn Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc ra tay quá đột ngột. Với năng lực của Chủ Thần thì có thể làm rất nhiều chuyện, chẳng hạn như phát ra sấm sét thần phạt cường đại. Nhưng không ngờ hắn lại làm một chuyện đơn giản như vậy, dùng thần lực khổng lồ chế khoảng cách giữa Đông Phương Thanh Long và không gian Thái Cổ. Chỉ một động tác không nổi bật như vậy, đã hoàn toàn bóp chết hi vọng hội họp với Đông Phương Thanh Long, thi triển Tứ Tượng đại trận của ba Chí Tôn.

“Xong rồi...” - Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Chu Tước hiện lên vẻ tuyệt vọng. Theo bốn cột sét thần phạt hủy diệt từ bầu trời đánh xuống, trái tim cũng chìm xuống dưới vực sâu.

Đối mặt với bốn tên Chủ Thần liên thủ, tự biết chắc chắn phải chết, Đông Phương Thanh Long đột nhiên phát ra một tiếng rống giận, giống như muốn giãy giụa lần cuối, cũng giống như sự phản kháng đối với Chủ Thần. Trong ánh mắt của vô số nhân tộc Thái Cổ, Thanh Long bỗng hóa thành một vệt cầu vồng to lớn, lao thẳng vào bốn cột sét thần phạt trên bầu trời.

- Gào!

Lực lượng thánh thú hùng hậu từ trong cơ thể tràn ra, tại bên ngoài cơ thể Thanh Long hóa thành một cái bóng rùng rờ ảo lớn gấp mấy lần, kêu lên một tiếng bay về hướng bầu trời.

“Ầm!”

Bốn cột sét thần phạt chỉ khựng lại một chút, sau đó liền phá tan bóng rùng rờ từ trong cơ thể Thanh Long bay ra, một đường như bẻ gãy cành khô đánh về phía thân rùng rờ to lớn vắt ngang giữa trời đất, kéo dài mấy vạn cây số.

- Chết đi!

Hai tay Chủ Thần thứ mười bốn giữ lấy đuôi của Đông Phương Thanh Long, trong cặp mắt màu vàng tối hiện lên cừ hận đối với đủ loại bất công mà bình hành pháp tác ảnh hưởng lên mình, phát ra một luồng sấm sét màu tím đen. Luồng sấm sét này vừa rời khỏi tay liền kết thành dạng lưới, như dao sắc dọc theo chiếc đuôi của Thanh Long lan về phía đầu rùng. Nơi sấm sét màu tím đen đi qua, lớp vảy và máu thịt của Đông Phương Thanh Long ào ào tróc xuống, rơi vào trời cao.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc này, bốn cột sét thần phạt to lớn cũng đánh vào đỉnh đầu Thanh Long.

- Gào!

- Không!

Trên bầu trời, tộc nhân Thái Cổ đang bay về hướng Đông Hải trông thấy cảnh này, khí lực toàn thân đều giống như bị rút sạch, từng người vô lực dừng bước trên không trung.

Vùng đất Thái Cổ hoàn toàn yên tĩnh. Sự tuyệt vọng giống như rễ cây mục nát tại bùn lầy, từ trong bóng tối bò ra, lan tràn khắp khuôn mặt của vô số nhân tộc Thái Cổ, từ cặp mắt của bọn họ đi vào đến trong cơ thể, dung nhập vào đáy lòng, bóp chặt những trái tim nhiệt huyết.

Đó là tuyệt vọng, tuyệt vọng vô cùng.

Ngay lúc này, một luồng thần lực hùng hậu đột nhiên sinh ra từ trong hư vô ở hướng bên cạnh, quét qua khoảng hư không này.

Biến hóa chợt xảy ra. Ngay khi sấm sét thần phạt còn cách Thanh Long mấy trượng, áp lực to lớn khiến thái dương của Thanh Long nứt ra, máu chảy như trút, thời gian đột nhiên dừng lại. Bên cạnh mắt trái của Thanh Long, một bóng trắng mờ ảo như khí như sương bỗng xuất hiện. Y xuất hiện không hề báo trước, cũng không thấy rõ khuôn mặt, dường như đang ở trong một trạng thái kỳ lạ. Một bàn tay lông lánh trắng nõn trong suốt như hổ phách vươn ra, nhìn như chậm nhưng thực sự lại rất nhanh, nắm ngón tay mở rộng như hoa sen.

“Bùng!”

Không gian bên ngoài cơ thể Thanh Long trăm trượng bỗng hóa thành một mảng hỗn độn, cả Chủ Thần thứ mười bốn cũng bị bao trùm bởi khí tức hỗn độn đột nhiên xuất hiện này. Thời gian bắt đầu chảy ngược. Bốn cột sét thần phạt to lớn đột nhiên từ đỉnh đầu thánh thú Thanh Long quay ngược về, sấm sét màu tím đen rút về trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, khoảng cách giữa Thanh Long và không gian Thái Cổ cũng nhanh chóng thu nhỏ lại. Một đoàn sấm sét tím đen xuất hiện ở trong tay Chủ Thần thứ mười bốn, còn một nửa thân thể Đông Phương Thanh Long vẫn còn ở lại trong Thái Cổ. Thời gian tiếp tục chảy ngược. Thần lực hùng hậu hiện lên từ trong hư vô cuối cùng tiêu hao hết, thời gian cũng khôi phục bình thường.

- A!

- Đây là...

Khi thân thể Đông Phương Thanh Long một nửa ẩn trong Đông Hải, một nửa lộ ra giữa không trung đột nhiên xuất hiện trong mắt, mọi người đều ngẩn ra, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đông Phương Thanh Long rõ ràng đang vắt ngang trong hư không, gánh chịu sấm sét thần phạt công kích, nhưng chỉ một khắc sau lại đột nhiên xuất hiện trong không gian Thái Cổ.

“Ầm!”

Khi thân thể Đông Phương Thanh Long khôi phục lại mấy ngàn cây số, chìm vào trong Đông Hải sóng gió ngập trời, mọi người cuối cùng phục hồi tinh thần lại.

- Không!

Bên ngoài không gian Thái Cổ, hai tay Chủ Thần thứ mười bốn nâng quả cầu sấm sét màu đen, nhìn vào hư không trống rỗng, không khỏi phát ra một tiếng rống giận khàn khàn. Khi tiếng gầm giận dữ của Chủ Thần thứ mười bốn truyền vào Thái Cổ, ý thức của đám cao thủ Thái Cổ cuối cùng trở về bản thể, cũng hiểu được chuyện xảy ra trước mắt, Thanh Long đã được cứu rồi.

- Ha!

Ven rìa Đông Hải, đông đảo tộc nhân Thái Cổ phát ra một tiếng hét phấn chấn. Trái tim vốn đã chìm đến đáy vực sâu, vào giờ phút này lại sống dậy. Mặc dù không ai hiểu được, vì sao Thanh Long rõ ràng sẽ chết lại xuất hiện trong Đông Hải, nhưng kết cục này hiển nhiên đã khiến cho tất cả nhân tộc Thái Cổ vui mừng.

“Ầm ầm!”

Không gian Thái Cổ rung chuyển kịch liệt. Sấm sét thần phạt do Chủ Thần phát ra lại từ trên trời đánh xuống, sau khi mất đi mục tiêu liền đánh thẳng vào Chủ Thần thứ mười bốn và không gian Thái Cổ. Chủ Thần thứ mười bốn ngẩng đầu lên, giận dữ liếc nhìn chư thần trên không, thân hình đột nhiên lóe lên, hóa thành một kim tự tháp to lớn màu vàng tối đứng sừng sững trong hư không, từ xa nhìn lại vô cùng kỳ dị.

- Kết trận!

Không kịp vui mừng vì Thanh Long trốn thoát, sắc mặt Bạch Hổ Chí Tôn nghiêm túc, trầm giọng quát lên. Huyền Vũ Chí Tôn và Chu Tước Chí Tôn cũng đồng thời gật đầu một cái.

- Tứ Tượng đại trận!

Chợt nghe một tiếng gầm rung trời, thánh thú Bạch Hổ do Bạch Hổ Chí Tôn hóa thành đột nhiên lớn lên gấp mấy ngàn lần, hóa thành một ảo ảnh Bạch Hổ chứa đựng khí tức hùng thần cực độ, dung nhập vào

trong không gian Thái Cổ. Từ trong hư không mênh mông nhìn xuống, một phần tư không gian Thái Cổ đột nhiên bị bao phủ bởi một mảng sương mù chết chóc mờ mịt. Bên dưới sương mù loáng thoáng có một con Bạch Hổ to lớn đang nhúc nhích.

- Kéc!

Thánh thú Chu Tước mở hai cánh ra, trong nháy mắt bay lên trời, mang theo ngọn lửa đỏ rực nóng nhất giữa trời đất dung nhập vào trong không gian Thái Cổ. Một phần tư không gian Thái Cổ nhất thời bị lực lượng của Chu Tước bao phủ, ngọn lửa cuộn cuộn xông thẳng đến chân trời.

- Gừ!

Gần như ngay khi Chu Tước dung nhập vào trong hư không, thánh thú Huyền Vũ to lớn cũng cử động tứ chi bên dưới mai rùa, mang theo một đám bụi mù cuộn cuộn màu vàng đất bay về bầu trời phía nam. Ba thánh thú dùng tốc độ mắt người không theo kịp dung nhập vào trong không gian Thái Cổ, chỉ còn lại hướng đông của không gian Thái Cổ là vẫn trống rỗng.

Gần như đồng thời, Bạch Hổ Chí Tôn, Chu Tước Chí Tôn và Huyền Vũ Chí Tôn đều bấm quyết. Ba thánh thú ngửa mặt lên trời thét dài. Tại hướng đông của không gian Thái Cổ chợt sinh ra một lực hút cực lớn, kéo thánh thú Thanh Long lên bầu trời.

Vào thời đại của Hiên Viên, Tứ Tượng đại trận vốn dùng thánh thú Thanh Long làm đầu, để thánh thú Thanh Long dung nhập vào không gian Thái Cổ trước, sau đó mới theo thứ tự là Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Nhưng hiện giờ thần trí của Phong Vân Vô Kỵ chưa khôi phục, hơn nữa cũng chưa từng thi triển thuật kết trận Tứ Tượng, cho nên ba Chí Tôn đành phải dùng liên hệ giữa thánh thú, chủ động dẫn dắt Đông Phương Thanh Long gia nhập vào trong Tứ Tượng đại trận.

Dùng Bạch Hổ làm đầu như vậy, uy lực của Tứ Tượng đại trận đã yếu đi một chút. Khi Đông Phương Thanh Long hóa thành sóng lớn màu xanh xuất hiện ở phía đông không gian Thái Cổ, biến hóa chợt xảy ra. Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đều biến thành khí mờ mịt, chuyển động chung quanh.

“Ầm!”

Chợt nghe một tiếng nổ vang, sau đó một cái thái cực đồ đen trắng to lớn bỗng xuất hiện phía dưới sấm sét thần phạt. Ven rìa thái cực đồ đen trắng, bốn thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ hóa thân dài mấy chục vạn cây số, nhanh chóng lượn quanh thái cực đồ đen trắng.

- Ngâm!

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Bốn thánh thú gầm lên rung trời. Bầu trời Thái Cổ đã hóa thành một mảng hỗn độn. Xuyên thấu qua hỗn độn, thấp thoáng có thể nhìn thấy được hai con mắt thái cực đen trắng giống như hằng tinh treo lơ lửng giữa trời. Trong trời đất tràn ngập một khí tức bất khuất.

“Ầm ầm ầm!”

Trên mặt đất nhấp nhô, từ bốn mặt đông tây nam bắc của Thái Cổ, đám yêu ma từ cánh cổng truyền tống tràn vào Thái Cổ bỗng cảm nhận được một lực lượng làm người ta sợ hãi, từ trong không khí thông qua lỗ chân lông toàn thân tràn vào trong người, như dã thú lao ngang lao dọc trong cơ thể, như muốn ép mình lại thành một cụm. Cuối cùng bọn chúng không nhịn được hét lớn một tiếng, như một quả khí cầu căng hơi nổ tung, tay chân cụt rơi xuống mặt đất trong phạm vi trăm trượng.

- Không hay, rút lui!

Một tên Thiên Ma Thần hoảng sợ la lên, vung tay muốn phá vỡ hư không trốn về Ma Giới, nhưng khi ma khí tràn ra, sắc mặt lại không khỏi biến đổi. Hệ thống quy tắc của toàn bộ Thái Cổ giống như đã hóa thành thể rắn, ngay cả không gian quy tắc đơn giản nhất cũng đông đặc lại, căn bản không thể nào điều khiển

được. Càng đáng sợ hơn, tại hệ thống quy tắc này của Thái Cổ, ma khí trong cơ thể bọn chúng chuyển động càng ngày càng chậm, dần dần có dấu hiệu ngưng trệ bất động.

Sự sợ hãi dâng lên trong lòng không cách nào kiềm chế được, tên Thiên Ma Thần này liền quát to một tiếng, chạy về hướng cánh cổng truyền tống Ma Giới. Nhưng khi vừa vọt ra mấy bước, cánh cổng truyền tống màu đen to lớn cách đó không xa kia liền kêu lên một tiếng, đổ sập xuống trước mặt hắn. Trong hai con mắt thái cực đen trắng giống như trời trắng treo cao trên bầu trời, những tia sét nhỏ bé như rễ cây từ không trung đánh xuống, trong đó có một tia đánh về phía hắn. Sự tuyệt vọng trong nháy mắt tràn ngập trên khuôn mặt.

Bốn thánh thú vốn là tứ tượng, là sản phẩm diễn sinh của bình hành pháp tắc, cũng là một phần của bình hành pháp tắc. Ban đầu khi loài người sinh ra, lúc yếu ớt nhất, bốn thánh thú đã bảo vệ bọn họ. Thuộc tính của mỗi thánh thú không giống nhau, tứ tượng hợp nhất quy nguyên. Tứ Tượng đại trận chính là quay về với bản chất của bình hành pháp tắc. Mà thái cực đồ chính là một loại hình thái vĩ mô bản nguyên mà bình hành pháp tắc thể hiện ra. Âm dương một thái cực, có sáng thì có tối. Quang Âm chư thần một âm một dương, một sáng một tối, khắc chế lẫn nhau, hình thành một thái cực to lớn. Đây chính là một sự thể hiện của bình hành pháp tắc trong vũ trụ.

Trong hư không mênh mông, dưới Tứ Tượng đại trận dẫn dắt, sấm sét thần phạt vốn đang đánh vào không gian Thái Cổ bỗng chuyển hướng vào trong con mắt thái cực đen trắng giữa Tứ Tượng đại trận.

719. Chương 27: Thế Giới

“Âm!”

Trong tiếng vang lớn khiến trời đất biến sắc, bốn cột sét thần phạt màu vàng tối lần lượt đánh vào trên Tứ Tượng đại trận. Dưới tác dụng của một lực lượng kỳ dị, sấm sét thần phạt vừa đánh xuống lại phân tán thành từng tia, từ ven rìa Tứ Tượng đại trận chảy về hướng mắt thái cực đen trắng ở trung ương.

Dưới tác dụng của lực lượng bình hành trong Tứ Tượng đại trận, bốn đoàn lực lượng gần như có thể hủy diệt cả không gian Thái Cổ, trong nháy mắt uy lực đã bị suy yếu đi hàng tỉ lần.

- Giữ!

Trong trận nhân bên trái của thái cực đồ, một luồng khí tức của trời đất dày đặc dâng lên, cuốn qua toàn bộ không gian Thái Cổ. Trong sương mù mờ mịt chợt nghe một tiếng kêu hùng hồn, chiếc đầu và mai rùa to lớn của thánh thú Huyền Vũ bỗng từ trong thái cực đồ hiện ra. Đồ án bát quái trên mai rùa trong nháy mắt mở rộng đến toàn bộ không gian Thái Cổ. Từ hư không mênh mông nhìn lại, vùng trời của không gian Thái Cổ dường như có một con rùa to lớn đang nằm, dưới mai rùa thấp thoáng có một thái cực đồ đen trắng đang nhanh chóng xoay tròn. Chợt nghe những tiếng “xè xè”, sấm sét thần phạt đã hóa thành từng tia không ngừng lấp lóe trên chiếc mai dày nặng của Huyền Vũ, mỗi lần lóe lên đều yếu đi mấy phần.

“Bùng!”

Thánh thú Huyền Vũ chỉ xuất hiện trong chớp mắt rồi ầm ầm tan ra, hóa thành một mảng khí tức của trời đất lại chui vào trong mắt thái cực.

Huyền Vũ vừa mới biến mất không lâu, trong một con mắt thái cực khác, một mảng khí tức hung thần trắng xóa dâng lên, bao phủ thái cực đồ đen trắng đang xoay tròn.

- Gào!

Trong khí tức hung thần trắng xóa, một con Bạch Hổ to lớn, bên ngoài thân có những hoa văn từ trong sương mù đứng lên. Hai con mắt hổ ngưng tụ lại, một đoàn khí tức hung thần liền tràn ra. Trong sát khí ngút trời, thánh thú Bạch Hổ mở chiếc miệng to như chậu máu ra, gầm lên rung trời. Năng lượng còn sót lại của bốn cột sét thần phạt liền hóa thành một cột sét màu vàng tối từ trong miệng thánh thú Bạch Hổ phát ra, đánh về phía Hoang Ngôn Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc xuất hiện cuối cùng trên vùng trời không gian Thái Cổ.

Sau khi bị thái cực đồ và thánh thú Huyền Vũ làm suy yếu, cột sét màu vàng tối từ trong miệng Bạch Hổ phun ra đã rất nhỏ, trong đó loáng thoáng mang theo một luồng sát khí. Thoạt nhìn dường như uy lực của nó không quá lớn, ít nhất cũng không thể sánh được với công kích do các Quang Âm Chủ Thần phát ra trước đó. Nhưng Hoang Ngôn Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc lại giống như rất e ngại “sấm sét thần phạt” bị Tứ Tượng đại trận bắn ra này.

Trước khi công kích do thánh thú Bạch Hổ phát ra đến gần, cặp mắt hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc treo cao trong hư không nhanh chóng khép lại, chui vào sâu trong bóng tối. Khí tức thuộc về vị Âm Mưu Chi Chủ này cũng nhanh chóng trở về dưới vực sâu bóng tối.

Sấm sét thần phạt mất đi mục tiêu liền đánh thẳng vào sâu trong vũ trụ hư không, biến mất không thấy.

Cách không gian Thái Cổ mấy vạn cây số, bốn cặp mắt hoàng kim của Quang Âm chư thần còn sót lại, sau khi e dè nhìn lướt qua đối phương liền chậm rãi biến mất khỏi khoảng vũ trụ hư không này. Trước khi biến mất, ánh mắt nhìn thấu tất cả của Quang Âm Chủ Thần không hện mà cùng quét qua khoảng vũ trụ hư không này một lần kỹ càng, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Trong cảm giác của Chủ Thần, chỉ cảm thấy một phần thời gian chảy ngược, nhưng lại không thể phát hiện được thứ đã thi triển “thời gian chảy ngược” này.

Với ánh mắt của Chủ Thần có thể xuyên qua hàng tỉ không gian, hiểu rõ tất cả, đây là chuyện gần như không thể. Bọn họ thậm chí không phát giác được nhân vật cường đại nửa đường chen chân vào, sau đó biến mất không còn bóng dáng, rốt cuộc đã xuất hiện ở đây khi nào. Thời gian hiện hình của Bốn Tôn quá ngắn, tuy đám Chủ Thần có thể cảm giác được hấn từng tồn tại trong khoảng hư không này một thời gian ngắn, nhưng dù lục soát cách nào cũng không tìm được.

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Quang Âm chư thần lại không hện mà cùng lựa chọn lui bước.

Tất cả mọi thứ Chư thần làm đều vì lợi ích, vì tín ngưỡng, cũng là vì thần lực. Những hành động của Chư thần đều bị lý trí chi phối.

Không ngừng lãng phí thần lực lại không thu hoạch được gì, hiển nhiên cũng không phải là điều Chủ Thần mong muốn. Bốn thánh thú hội tụ, Tứ Tượng hình thành, bốn tên Chủ Thần vốn e ngại lẫn nhau dường như đều hiểu được cơ hội đã trôi qua, lập tức trở về quốc độ của từng người.

- Gào!

Tại khoảnh khắc Chủ Thần của hai bên Quang Âm lần lượt trở về quốc độ của từng người, một tiếng gầm giận dữ bùng vang lên trong vũ trụ hư không bên ngoài không gian Thái Cổ. Kim tự tháp trôi nổi giữa trời rung động, sau đó hư không chung quanh vặn vẹo, thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn như đúc bằng sắt đen, mang theo khí tức cực kỳ lạnh lẽo từ bên trong bước ra.

Ánh mắt rời khỏi trời cao nơi Quang Âm Chủ Thần biến mất, Chủ Thần thứ mười bốn lẳng lặng nhìn hư không đối diện, nhìn vào thái cực đồ đen trắng do Tứ Tượng đại trận biến ảo thành, trong mắt tràn đầy cừu hận. Hấn làm sao có thể không nhận ra khí tức đặc biệt trong Tứ Tượng. Chính bởi vì khí tức này, bản thân rõ ràng sắp trở thành vua của chư thần lại phải rơi xuống, thân thể bị chia làm hai, hơn nữa còn bị phong ấn trong Cửu U Ma Giới bên dưới Ma Giới, hàng tỉ năm không thể ra ngoài.

Sự căm ghét và oán hận ngập trời tràn đầy tâm linh của Chủ Thần thứ mười bốn, hai ngọn lửa màu đen hiện lên trong con ngươi, lung lay kịch liệt.

- Gào!

Dưới sự căm ghét mãnh liệt và điên cuồng đối với bốn thánh thú, Chủ Thần thứ mười bốn bùng há mồm phát ra một tiếng kêu to chói tai, thanh âm xuyên qua tầng tầng không gian, chui vào đến không gian Ma Giới.

“Ầm ầm!”

Một trận thanh âm nặng nề như tiếng sấm cuộn cuộn từ sâu trong vũ trụ truyền đến, nhưng lại không thấy bất kỳ thứ gì xuất hiện. Trong vô số ánh mắt quan sát, hấn bỗng giờ một tay qua đỉnh đầu, đánh mạnh vào trong hư không.

Trong không gian Thái Cổ, Bồn Tôn mặc áo bào trắng đứng trong “dòng sông thời gian” nơi tầm mắt của mọi người không thể chạm đến, hờ hững nhìn về phía trước. Ánh mắt của hắn đã vượt qua vách chắn không gian của Thái Cổ, không hề trở ngại nhìn vào Chủ Thần thứ mười bốn đang đứng trong hư không,

Khôi phục bản tính, trở về nguyên thủy.

Trong thế giới mà cặp mắt Bồn Tôn nhìn thấy, vô số kén tơ màu trắng đan xen trong khoảng hư không này. Trong mắt hắn, Tứ Tượng đại trận do Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ biến ảo thành lại là một cái kén trắng to lớn giống như tổ chim. Ở bốn đầu của cái kén trắng to lớn này lại hiện ra bốn khu vực hư vô màu đen.

Đó là một pháp tắc, trong lòng Bồn Tôn chợt hiểu ra như vậy. Nhưng ngay cả với năng lực “Phá Vọng thần mâu” đã tiến hóa thành màu vàng của hắn, cũng không cách nào “nhìn” được sự tồn tại của bình hành pháp tắc. Hắn loáng thoáng cảm giác được, pháp tắc nối liền với Tứ Tượng đại trận vẫn chỉ là một nhánh nhỏ do bình hành pháp tắc diễn sinh ra, cũng giống như “dòng sông thời gian” ở dưới chân mình. Còn mạch chính của bình hành pháp tắc ...

Bồn Tôn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua tầng tầng hư không, nhìn về sâu trong vũ trụ xa xôi vô hạn.

Trong xa xăm, trong lòng Bồn Tôn bỗng sinh ra một loại ảo giác giống như minh ngộ: phía trên tất cả pháp tắc và quy tắc có một dòng sông hư vô và mệnh mông, cuộn cuộn chảy qua toàn bộ vũ trụ. Mà các nhánh sông của nó lại như cây cối bung cành xòe lá, hội tụ vào trong dòng sông của những pháp tắc khác. Sau đó trên cơ sở các nhánh sông, nó lại diễn sinh ra vô số nhánh nhỏ như rễ cây, rải rác trong dòng nước của những pháp tắc khác. Cuối cùng nó men theo vô số quy tắc bên dưới pháp tắc, lan tràn đến khắp vũ trụ.

Mà đối diện với Tứ Tượng đại trận, Bồn Tôn lại thấy được rõ ràng một cảnh tượng khác: sâu trong vũ trụ mệnh mông, năng lượng như dòng suối từ trong vô số không gian tràn ra, hợp thành những dòng sông lớn trong hư không. Những dòng sông lớn này lại hợp thành một con sông lớn hơn ở sau người Chủ Thần thứ mười bốn mấy chục cây số, chảy qua bàn tay của Chủ Thần thứ mười bốn đang lơ lửng cao khỏi đỉnh đầu. Những năng lượng màu đỏ đen này chính là lực lượng giết chóc.

Dưới sự điều động của Sát Lực thần cách, lực lượng giết chóc ồ ạt từ trong những không gian lân cận mảnh liệt tràn vào trong thân thể Chủ Thần thứ mười bốn.

- Ngâm!

Trong lúc Chủ Thần thứ mười bốn điên cuồng hấp thu lực lượng giết chóc trong hư không, chợt nghe được một tiếng ngâm rung trời. Bốn Chí Tôn cảm nhận được Chủ Thần thứ mười bốn đang đang hấp thu thần lực, liền quyết định ra tay trước.

“Bùng!”

Thái cực đồ đen trắng to lớn lại nổi lên sóng lớn, một mảng màu xanh mờ mịt như sóng biển từ trong mắt thái cực dâng lên, bao trùm toàn bộ thái cực đồ. Trong hư không giống như vang lên một trận tiếng thủy triều thật lớn.

- Ngâm!

Trong tiếng ngâm rung trời, thân hình to lớn của Đông Phương Thanh Long vắt ngang mấy vạn dặm từ dưới khí xanh mờ mịt chui ra, như tia chớp vượt qua tầng tầng hư không, bắn về phía Chủ Thần thứ mười bốn như thiên thần đứng trong vũ trụ hư không.

Vừa thấy Đông Phương Thanh Long từ trong Tứ Tượng đại trận lao ra, con người của Chủ Thần thứ mười bốn co rút lại, tay phải trống không liền đánh ra một quyền.

“Xẹt!”

Thánh thú Thanh Long vốn không sợ công kích của Chủ Thần thứ mười bốn, khi còn cách đối phương mấy trăm trượng, chiếc đầu rồng to lớn bỗng gấp về hướng bên cạnh, từ sau lưng Chủ Thần thứ mười bốn vòng lại, sau đó thân thể to lớn xiết chặt.

“Ầm!”

Nắm tay của Chủ Thần thứ mười bốn đánh mạnh vào trên người Đông Phương Thanh Long. Gần như đồng thời, thân thể uốn lượn của Thánh thú Thanh Long cũng xiết chặt quần lấy Chủ Thần thứ mười bốn, kéo về phía mắt của thái cực, biến mất trong thái cực đồ do to lớn.

Thái cực đồ đen trắng nhanh chóng co vào phía trong, hóa thành một hình cầu to lớn thoát ra khỏi không gian Thái Cổ, lơ lửng trong vũ trụ hư không đen kịt. Bên ngoài hình cầu to lớn, bốn thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ như những pho tượng sải bước bên ngoài, không nhúc nhích.

Núi Tu Di ẩn giấu hạt cải, hạt cải lại chứa núi Tu Di.

Chủ Thần thứ mười bốn chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, thân thể đã tiến vào trong một khoảng không gian khác, nơi này vẫn còn là một mảng hỗn độn. Trong nháy mắt, chợt thấy những đường cong kéo dài ra trong khoảng không gian này. Nơi những đường cong đi qua, trời đất bắt đầu sáng tỏ, những dãy núi và sông ngòi hiện ra trước mắt Chủ Thần thứ mười bốn. Đây chính là năng lực của Chí Tôn, Thế Giới.

720. Chương 28: Hoảng Hốt Bỏ Chạy

“Rào rào!”

Tiếng đá vụn va chạm vang lên dưới chân. Chủ Thần thứ mười bốn bất giác cúi đầu nhìn, lập tức ngăn người ra. Chẳng biết từ lúc nào, dưới chân của hắn đã có thêm một ngọn núi lớn chọc trời, vách núi dựng đứng cao ngàn trượng. Bên dưới dốc núi mây rối lượn lờ, dưới tầng mây còn có một con sông nhỏ quanh co nơi chân núi.

Thân thể của Chủ Thần thứ mười bốn rất nặng khiến cho lớp đá trên dốc núi không chịu nổi long ra. Từng chùm đá vụn dọc theo vách núi nhả bóng rơi xuống, vừa rơi vừa va chạm vào nhau. Tiếng đá vụn mà hắn nghe được chính là do những hòn đá này đập vào nhau phát ra.

- Kéc!

Một tiếng phượng ngâm réo rất vang lên trên bầu trời. Con người của Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên co lại, ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy trên đỉnh bầu trời, phía dưới “mặt trời” tỏa ánh sáng khắp nơi, một con Chu Tước đỏ rực đang mở rộng hai cánh, ưu nhã bay qua bầu trời. Đôi cánh mở ra giống như một ngọn lửa bốc lên che phủ cả “mặt trời”.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn phát ra một tiếng gầm căm hận, bàn chân đạp mạnh một cái vọt lên không, lao về hướng Chu Tước vừa bay đi.

- Kéc!

Bàn chân của Chủ Thần thứ mười bốn vừa rời khỏi ngọn núi lớn chọc trời dưới chân, không ngờ lại phát hiện Chu Tước như một ráng mây bay trên bầu trời đã biến mất. Mà ở hướng bên trái, một mảng đỏ rực mang theo sóng nhiệt cuộn cuộn như tia chớp lướt qua người, lửa nóng hừng hực lập tức bao trùm lấy hắn. Chủ Thần thứ mười bốn đau đớn kêu lên một tiếng, bị Chu Tước đột ngột xuất hiện đánh bay ra ngoài.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn cố nén đau đớn do lửa của Chu Tước thiêu đốt, nổi giận gầm lên một tiếng, một cánh tay to lớn từ trong biển lửa vươn ra, liều mạng đánh về phía Chu Tước.

“Xoẹt!”

Hư không chợt biến ảo. Không có bất kỳ dấu hiệu nào, thậm chí Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, thánh thú Chu Tước đã từ trước mắt biến thành xa vời, chỉ còn lại một cái bóng nho nhỏ, giống như từ đầu đến giờ nó vẫn tồn tại ở đó, còn tất cả những thứ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Với sự bình tĩnh của Chủ Thần thứ mười bốn cũng không khỏi ngỡ ngàng. Trong lúc này, một đoàn lực lượng logn trời lở đất bỗng đánh mạnh vào sau lưng hắn. Đến lúc này sau lưng mới vang lên tiếng ngâm của Đông Phương Thanh Long. Lực lượng Thanh Long hùng hậu điên cuồng tràn vào trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, phá hủy toàn bộ xương cốt trong cơ thể hắn.

“Ầm!”

Chủ Thần thứ mười bốn không hề nghĩ ngợi, tay phải lập tức vung ngược ra sau người, một cơn “thủy triều” đen kịt ầm ầm tràn đến. Nhưng phía sau lại hoàn toàn trống rỗng, thân rồng của Thanh Long kéo dài mấy vạn cây số đột ngột xuất hiện ở chân trời.

“Ầm ầm ầm!”

Trong nháy mắt, thân thể to lớn của bốn thánh thú liên tiếp đánh vào người Chủ Thần thứ mười bốn. Chủ Thần thứ mười bốn vừa định phản kích, đột nhiên khoảng cách với thánh thú vốn chỉ có vài thước lại bị kéo dài thành mấy chục vạn cây số. Với năng lực của hắn, ở khoảng cách xa như vậy cũng không thể làm gì được.

Thế Giới dùng lực lượng tứ tượng thi triển mạnh hơn rất nhiều so với Thế Giới do một Chí Tôn thi triển. Bên trong Thế Giới, liên hệ của Chủ Thần với quốc độ đã bị cắt đứt, không có cách nào hấp thu được thần lực từ bên ngoài. Chính vì điều này, Chiến Tranh Chi Chủ Dịch Tư Mã Sâm và Cứu Thục Chi Chủ Dị Tật mới bỏ mạng trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên.

- Ngâm!

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Bốn thánh thú ngửa mặt lên trời kêu lớn, thân thể lập lòe bất định không cách nào suy đoán được, lúc thì ở chân trời, lúc thì lại ở ngay trước mặt Chủ Thần thứ mười bốn, đánh hắn bay ra ngoài giống như bao cát. Mà Chủ Thần thứ mười bốn lại không có cách nào đánh trả được. Bên trong Thế Giới, công kích do Chủ Thần thứ mười bốn phát ra bị Tứ Tượng đại trận làm yếu đi gấp nhiều lần, chưa đánh ra bao xa uy lực đã còn chưa đến một nửa ban đầu. Nhất thời hắn hoàn toàn ở vào thế bị động.

“Ầm!”

Thánh thú Huyền Vũ dùng đầu đâm vào ngực Chủ Thần thứ mười bốn, sau đó rút lui như tia chớp. Ngay lúc này ở bên trái, Đông Phương Thanh Long cả người sấm sét cuộn cuộn, mang theo khí thể vạn quân lao thẳng vào cánh tay trái của Chủ Thần thứ mười bốn. Chủ Thần thứ mười bốn kêu thảm một tiếng, như một con tôm cong người bay ngược ra ngoài. Ngay lúc thánh thú Tây Phương Bạch Hổ bay qua, Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên gặp người lại, cúi đầu phát ra một tiếng gầm như sấm vang.

“Ầm!”

Một mảng bóng tối cực độ từ vị trí của Chủ Thần thứ mười bốn bắn ra, mang theo tiếng ầm ầm như biển gầm, lan rộng về các hướng của Thế Giới. Khi mảng bóng tối như con sông treo ngược trên trời này xuất hiện, Thế Giới vốn tĩnh lặng đột nhiên tràn ngập một đoàn khí tức tà ác ngút trời, khí tức này đã khiến cho Thế Giới của các Chí Tôn sinh ra một biến đổi khác thường.

“Dùng!”

Một cột sét to lớn màu vàng tối nổ ra trên bầu trời, Thế Giới trong nháy mắt chìm vào một mảng tối đen. Trong ánh sáng của tia chớp chiếu rọi, chỉ thấy một thân thể to lớn phản xạ kim quang từ sâu trong bóng tối đứng thẳng lên.

- Gào!

Trong tiếng rống giận rung trời, một khuôn mặt to lớn xấu xí hiện ra từ trong bóng tối, trên chiếc đầu đen kịt là mười bốn cặp sừng hoàng kim hẹp dài, từng cây vươn về phía trước cắm thẳng lên bầu trời.

Phía trên đỉnh đầu trời trắng treo cao, bên dưới hai chân cách nhau đến mấy ngàn trượng là vô số tinh vân lượn quanh. Trong Thế Giới của các Chí Tôn, Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng đã hiện ra thần thể của mình.

Tay chống trời, chân đạp đất, trời trắng chiếu rọi, tinh vân làm nổi bật, Sát Lực chân thân cao mấy vạn trượng của Chủ Thần thứ mười bốn vắt ngang trong Thế Giới, cả người tỏa ra khí tức giết chóc ngập trời. Quanh người hắt trong phạm vi một vạn cây số đã hóa thành một mảng tối đen. Những dãy núi nhấp nhô và sông nước quanh co trên mặt đất đều hóa thành tro bụi. Dưới chân hắt là một mảng cát sỏi mang theo khí tức tử vong dày đặc lắng lẽ tràn ra bốn phương tám hướng. Giữa không trung, mảng bóng tối bao phủ Chủ Thần thứ mười bốn bỗng nhúc nhích như có sinh mệnh, ngăn cách tất cả ảnh hưởng xấu trên người hắt do quy tắc của Thế Giới gây nên.

Từ xa nhìn lại, chính giữa mảng bóng tối như chiếc kén lớn màu đen treo cao trong hư không kia, trời trắng và sao phát ra những chùm ánh sáng yếu ớt, cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Mặc dù đã ngăn cách tất cả ảnh hưởng xấu và tác dụng làm suy yếu của Thế Giới trên người, nhưng trong cặp mắt to lớn màu vàng tối của Chủ Thần thứ mười bốn lại không hề có chút nhẹ nhõm nào. Loại phương thức đối kháng chính diện với lực lượng của Thế Giới này chỉ sẽ nhanh chóng làm tiêu hao hắc ám thần lực trong cơ thể mà hắt vất vả mới tích lũy được.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn gầm lên một tiếng, thân thể to lớn mang theo sấm sét và mây đen cuộn cuộn bay về phía Tây Phương Bạch Hổ.

“Chính là lúc này!” – Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vang lên trong biển ý thức của ba Chí Tôn khác. Chợt nghe một tiếng gầm thét rung trời, thân thể vốn cao lớn của thánh thú Bạch Hổ lại lớn lên gấp mười lần, những sợi lông trắng tinh trên người dựng thẳng lên, không hề né tránh lao về phía thân thể to lớn khí tức tà ác ngút trời của Chủ Thần thứ mười bốn.

- Kéc!

Một tiếng ngâm réo rất vang lên. Thánh thú Chu Tước và thánh thú Huyền Vũ cũng hóa thành hai vệt sao băng, kéo theo chiếc đuôi lửa thật dài lao về phía Chủ Thần thứ mười bốn giữa trời đất.

Bên trong Thế Giới, năng lực của Chí Tôn gia tăng rất mạnh, còn đối thủ lại bị suy yếu rất nhiều.

Chủ Thần thứ mười bốn có mệnh đến đâu, đã bị cắt đứt thần lực, sau khi thần lực trong cơ thể hao hết cũng chính là lúc diệt vong.

Trông thấy thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn sắp đụng vào thánh thú Bạch Hổ, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, một trăm ngàn cây số, một ngàn cây số, một trăm cây số... ngay lúc hai bên chỉ cách nhau chưa đến mười cây số, biến hóa chợt xảy ra.

“Ầm!”

Thân thể Chủ Thần thứ mười bốn gập lại, đột nhiên quay đầu bay về hướng bầu trời phía trên, lại không đánh mà chạy.

Bạch Hổ Chí Tôn sững sốt, Chu Tước Chí Tôn sững sốt, Huyền Vũ Chí Tôn cũng sững sốt... Với kiến thức của ba người, trước giờ chưa hề nghĩ đến, Chủ Thần thứ mười bốn hóa thành sát lực thần thể lại không phải vì giao đấu với mình mà là chạy trốn.

Thần mà cũng chạy trốn, chuyện này thật quá kinh ngạc.

Ánh sáng chợt lóe lên, ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ bỗng biến mất không thấy. Tại nơi bọn họ biến mất, ba Chí Tôn là Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ hiện ra.

- Tứ Tượng đại trận chính là đạo của bình hành. Chỉ cần là Chủ Thần thì không thể nào chạy ra khỏi nơi này được, chẳng lẽ hần không biết sao?

Bạch Hổ Chí Tôn nhìn lên trời lẩm bẩm.

Đạo của bình hành một âm một dương. Trong Thế Giới độc lập do Tứ Tượng đại trận hình thành, dù là Quang Minh Chủ Thần hay Hắc Ám Chủ Thần đều không thể phá vỡ bình hành do bốn thánh thú tạo nên. Sau khi bị cắt đứt thần lực sẽ càng lúc càng yếu, cuối cùng bị chôn vùi tại đây. Chính vì nguyên nhân này nên ba Chí Tôn cũng không đuổi theo, chỉ ngẩn đầu nhìn về phía trên.

Trông thấy thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn đã như chim bay hóa thành một chấm đen vào sâu trong bầu trời, đám người Bạch Hổ Chí Tôn mới nhaoáng người một cái, hóa thành một đoàn khí tức mờ mịt dung nhập vào trong hư không, biến mất giữa trời đất.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc Chủ Thần thứ mười bốn bay đến cách mặt đất năm trăm ngàn cây số, bầu trời vốn trong veo chợt hóa thành một mảng hỗn độn. Mây đen tản ra, phía sau lại hiện lên thái cực đồ đen trắng che phủ trên đầu Chủ Thần thứ mười bốn, mang theo áp lực nặng nề chậm rãi chuyển động.

Chủ Thần thứ mười bốn bị bao phủ trong bóng tối dày đặc, vẻ mặt không biểu tình nhìn thái cực đồ giống như một cái mâm sắt lớn trên đỉnh đầu. Hần hơi do dự, sau đó thân thể nhoáng một cái, hóa thành một tia chớp to lớn màu đen như muốn phá tan trời đất, đánh thẳng vào đường ngăn cách giữa thái cực đồ giữa đen trắng.

“Đùng!”

Trong mắt thái cực đồ đen trắng treo cao trên trời, hai cột sét một xanh một trắng bỗng đánh xuống, nghênh đón tia chớp màu đen do Chủ Thần thứ mười bốn biến thành.

“Gào!”

Tia chớp màu đen rung lên một chút, hiện ra thân hình của Chủ Thần thứ mười bốn. Toàn thân bị sấm sét do Thanh Long và Bạch Hổ biến thành đánh cho sưng máu bắn ra, nhưng hần lại không để ý chút nào. Sau khi bị Thanh Long và Bạch Hổ chặn lại, thể của hần vẫn không giảm lao vùn vụt về phía trước.

“Đùng!”

Lại là hai cột sét đánh xuống, Chu Tước và Huyền Vũ đã hóa thành đợt sấm sét thứ hai đánh vào Chủ Thần thứ mười bốn. Thân thể Chủ Thần thứ mười bốn bị đứt lìa, vẫn cố nén thương tích vượt qua thánh thú Chu Tước và Huyền Vũ, lao về hướng kẻ hở giữa thái cực đồ đen trắng.

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn, chuyện khiến cho bốn Chí Tôn không thể tin đã xảy ra. Nửa thân thể của Chủ Thần thứ mười bốn lại không hề trở ngại chui vào trong khe hở của Tứ Tượng đại trận, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

- Không hay, chặn hần lại!

Chu Tước kinh hãi kêu lên, hai cánh mở ra, vẽ nên một đường vòng cung trên không trung đuổi theo Chủ Thần thứ mười bốn. Nhưng tốc độ của Chủ Thần thứ mười bốn lúc này nhanh vô cùng, lúc ngọn lửa của Chu Tước đuổi đến bên dưới thái cực đồ, một chút bóng dáng cuối cùng của hần cũng đã biến mất khỏi Tứ Tượng đại trận.

“Xuýt!”

Bên ngoài Không gian Thái Cổ, đông đảo cao thủ Thần cấp của Thái Cổ đã vượt qua Đông Hải, xuyên qua vách chắn không gian, đứng trong hư không menh mông ngóng nhìn tình huống chiến đấu. Khi thân thể cao mấy vạn trượng của Chủ Thần thứ mười bốn thoát ra khỏi quả cầu to lớn do Tứ Tượng đại trận biến thành, xuất hiện trong hư không, bọn họ đều không khỏi hít một hơi. Chủ Thần thứ mười bốn lại có thể từ trong Tứ Tượng đại trận chạy thoát.

Thân thể to lớn cao hơn vạn trượng của Chủ Thần thứ mười bốn vắt ngang trong hư không đen kịt, loài người so với hắn giống như kiến so với voi. Lạnh lùng liếc nhìn đám nhân tộc Thái Cổ đứng trong hư không đen kịt, trong mắt Chủ Thần thứ mười bốn thoáng hiện lên một vết sát khí rét lạnh, nhưng rất nhanh biến mất, sau đó cũng không quay đầu chạy vào sâu trong vũ trụ.

“Ầm!”

Trong khoảnh khắc Chủ Thần thứ mười bốn xoay người bỏ chạy, tại bề mặt không gian Thái Cổ tiếp giáp với Đông Hải, một luồng ánh sáng trắng hùng hực dài mấy ngàn trượng bỗng bắn ra, không một tiếng động xẹt qua hư không, chém vào trên lưng Chủ Thần thứ mười bốn.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn đau đớn gào lên một tiếng, trên lưng có một suối máu màu hoàng kim bắn lên cao mấy trăm trượng. Khí tức của hắn vốn đã suy yếu rất nhiều, bị một kiếm này càng trở nên hỗn loạn. Trong hoảng hốt, hắn vội vã quay đầu lại thoáng nhìn, sau đó trong nháy mắt hóa thành một vết sáng lấp lánh biến mất trong hư không mênh mông đen kịt.

Khi Chủ Thần thứ mười bốn quay đầu lại thoáng nhìn, cuối tầm mắt là Bồn Tôn mặc áo trắng, đứng ở nơi đan xen giữa không gian Thái Cổ và dòng sông thời gian, hồ hững nhìn về hướng Chủ Thần thứ mười bốn biến mất. Một lúc sau hắn mới chậm rãi xoay người lại, như một đóa hoa sen trắng nhẹ nhàng biến mất trong dòng sông thời gian.

721. Chương 29: Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu *

Trong tế tự thời xưa thường dùng cỏ buộc thành hình con chó.

Chủ Thần thứ mười bốn vừa biến mất vào sâu trong vũ trụ hư không, bên ngoài không gian Thái Cổ, Thế Giới to lớn do Tứ Tượng đại trận biến thành đột nhiên rung chuyển âm ỉ. Trong ánh mắt của vô số tộc nhân Thái Cổ, mặt đồng của Tứ Tượng đại trận đột nhiên xuất hiện vài vết nứt lớn, từ trên đỉnh Thế Giới kéo dài xuống phía dưới

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn, Tứ Tượng đại trận đột ngột vỡ tan, bốn thánh thú như du long bay về bốn hướng.

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ, bốn thánh thú bay ra mấy chục cây số, đột nhiên vầng trán của Đông Phương Thanh Long nổ ra một chùm hoa máu, bắn lên cao mấy trăm trượng. Đông Phương Thanh Long kêu lên một tiếng bi thương, thân hình lão đảo ngã về hướng bên cạnh.

- Không hay!

Bạch Hổ Chí Tôn kinh hô một tiếng.

- Vô Kỳ!

Chu Tước chợt quay đầu lại.

- Đệ Ngũ Chí Tôn!

- A!

Trong hư không vang lên những tiếng kinh hô. Trên người Thanh Long liên tục nổ tung, suối máu bắn ra, kêu lên một tiếng bi thương, xuyên qua vách chắn không gian Thái Cổ từ trên mây đen rơi xuống. Đang ở giữa không trung, một bóng trắng bỗng từ trong cơ thể Thanh Long thoát ra, vẽ nên một đường cong giữa hư không rơi xuống trong bụi bặm.

“Ầm!”

Bọt sóng bắn lên. Thân thể Thanh Long đạt đến mấy vạn cây số không ngừng nhỏ đi giữa không trung, cuối cùng hóa thành hơn ngàn cây số, rơi xuống bờ Đông Hải khiến cho mảng lớn nước biển bị bắn tung lên.

Một cái bóng đỏ từ trên trời cao bay vút đến, đáp xuống bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ ngã nhào trong bụi bặm, chính là Chu Tước Chí Tôn. Lúc này sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ như tờ giấy trắng, cặp mắt đóng chặt. Chu Tước vội vàng đặt một tay lên sau người hắn, lực lượng hùng hậu truyền vào trong cơ thể.

- Chu Tước, Vô Kỵ thể nào rồi?

Phía sau Chu Tước, Huyền Vũ Chí Tôn bề ngoài giống như một người đàn ông cường tráng chất phác, làn da hiện lên màu vàng đất, vừa mới rời khỏi thánh thú Huyền Vũ, tay áo phát phơ cũng từ trên trời đáp xuống.

- Cũng không đáng ngại. Thánh thú Thanh Long đã chuyển gần như toàn bộ công kích vào người nó. Ta thấy sắc mặt Vô Kỵ trắng bệch, thần thức không hoàn chỉnh trong cơ thể đã suy yếu, chắc là do tinh thần lực tiêu hao quá nhiều. Ngài hãy đến xem thánh thú Thanh Long một chút đi!

Chu Tước Chí Tôn đặt một tay lên sau người Vô Kỵ, vừa nói với Huyền Vũ Chí Tôn.

- Huỳnh Hoắc than kiến mấy vị Chí Tôn!

- Quân Thiên Thương tham kiến Chu Tước Chí Tôn!

Bên bờ Đông Hải, đám người Huỳnh Hoắc, Thánh Giả, Cổ Vu và Quân Thiên Thương vội vàng bay tới, đáp xuống bên cạnh Chu Tước Chí Tôn. Sau khi thi lễ với Chu Tước Chí Tôn, vẻ mặt bọn họ đều lo lắng liền đi đến bên cạnh Vô Kỵ.

- Cổ Vu đại nhân, Chu Tước xin ra mắt!

Ánh mắt Chu Tước nhìn qua Cổ Vu mặt đầy nếp nhăn bên cạnh Huỳnh Hoắc, nói.

- Cổ Vu không dám. Chu Tước đại nhân, xin hãy giao Vô Kỵ cho ta chăm sóc!

Vu tộc và võ tu thuộc các chi nhánh khác nhau. Huỳnh Hoắc nhìn thấy Chu Tước cần phải hành lễ, nhưng với Cổ Vu thì không cần như vậy. Vào giờ phút này, y không chỉ đại biểu cho mình mà còn có Vu tộc phía sau, xét về địa vị thì ngang bằng với thủ lĩnh của tất cả võ tu là Chí Tôn, mặc dù luận về thực lực y còn kém xa Chu Tước Chí Tôn. Trong thời gian dài đằng đẳng, Vu tộc rất tôn kính Chí Tôn vì đã dốc sức bảo vệ Thái Cổ, còn các Chí Tôn cũng rất kính trọng Vu tộc vì sự hi sinh trong cuộc chiến thần ma.

Sự cản trở của binh hành pháp tắc càng lúc càng mạnh... Thanh Long lặng lẽ nhìn chủng tộc yếu ớt này, một sự bi thương chưa bao giờ trải qua dâng lên trong lòng, không thể ức chế được. Sau khi nó đi rồi, ai sẽ bảo vệ những con người dũng cảm và kiên cường này?

Dưới sự quan sát của mọi người, hai hàng nước mắt của Thanh Long như châu ngọc từ trên hai gò má lăn xuống. Một góc mềm mại nhất trong đáy lòng tất cả mọi người không khỏi run lên.

“Rầm!”

Một tên nhân tộc Thái Cổ đầu gối mềm nhũn, nhìn về hướng Thanh Long quỳ xuống.

- Gào!

Ánh mắt rời khỏi vô số nhân tộc Thái Cổ, thánh thú Thanh Long vươn thẳng người, đột nhiên hướng lên trời phát ra một tiếng gầm lớn. Trong ánh mắt của mọi người, thánh thú Thanh Long mang theo sự lưu luyến đối với mảnh đất này và nhân tộc bay về hướng hư không.

“Rầm!”

Trên mặt đất bao la, đám người đông nghịt đột nhiên không hẹn mà cùng quỳ xuống, chỉnh tề hướng về phía Thanh Long dập đầu một cái. Giữa trời đất tràn ngập khí tức bi thương.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Những tiếng dập đầu vang lên, đó là sự cảm kích của mọi người đối với thánh thú đã yên lặng bảo vệ mảnh đất này hàng tỉ năm, cũng là sự tiễn biệt.

“Dùng!”

Trên vùng trời Đông Hải mây đen hội tụ, ánh chớp lập lòe. Khi Thanh Long cách mặt biển ngàn trượng, máu thịt trên người đã hoàn toàn phân giải, hóa thành từng chùm sương mù, chỉ còn lại một bộ xương màu đen. Trong ý thức của Thanh Long còn chưa hiểu được cái chết, nhưng lại không cách nào kìm nén lệ rơi và bi thương. Từng hàng nước mắt từ trời cao nhỏ xuống, rơi vào trong Đông Hải làm văng lên vô số bọt sóng như trên châu.

“Gặp lại sau, nhân tộc mà ta bảo vệ. Gặp lại sau, mảnh đất khổ nạn này... Từ nay về sau ta không thể bảo vệ các người được nữa. Ta lại cũng không biết vận mệnh của các người sẽ như thế nào.” - Nếu như Thanh Long cũng có thân thể của người, trong mắt của nó hẳn là một mảng sương mù nước mắt: “Xem như đây là món quà cuối cùng của ta... cũng là điều duy nhất ta có thể làm”

“Ầm!”

Trong mây đen bỗng có một tia sét đánh xuống. Trước khi tia sét kia rơi xuống, trong bộ xương của Thanh Long bỗng bay lên một đoàn khí xanh. Đoàn khí xanh kia dập dềnh vượt qua hư không, bay qua đỉnh đầu mọi người, cuối cùng chui vào trong thân thể Phong Vân Vô Kỵ đang nằm trong lòng Thánh Giả.

“Ầm!”

Trong tiếng sấm, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nơi nối tiếp với trời cao, một điểm ý thức cuối cùng của Thanh Long bỗng hóa thành một cái bóng xanh bay về phía tia sét kia.

“Ầm!”

Một cơn gió mạnh kịch liệt từ bầu trời cuốn ngược xuống. Trong cuồng phong, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đều quỳ xuống đất, trong mắt lệ rơi như mưa. Từ sống đến chết, từ chết lại đến sống... sơn cùng thủy tận ngờ không lối, liễu rũ hoa cười lại gặp làng. Theo sau luồng thánh lực hùng hậu chui vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, một mầm mống hi vọng lại mọc rễ nảy mầm tại Thái Cổ, chỉ là không biết mầm mống này có thể lớn lên thành cây to che trời hay không.

723. Chương 30: Tạo Hóa

Đông Hải mệnh mông ngập tràn bi thương. Cho đến khi ý thức của Thanh Long nghênh đón sấm sét, hóa thành tro tàn, mọi người vẫn quỳ gối không đứng dậy, dùng phương thức này để tiễn biệt Thanh Long cả đời yên lặng bảo vệ Thái Cổ. Không ai biết trước khi ý thức của Thanh Long mất đi, lễ vật để lại cho Đệ Ngũ Chí Tôn có thể giúp Thái Cổ thêm được mấy phần hi vọng.

Một hồi lâu sau...

- Ai!

Bạch Hổ Chí Tôn đứng thẳng lên, quay lưng về phía mọi người, chỉ nhìn thấy bóng dáng tay áo phất phơ, yên lặng nhìn chăm chú vào Đông Hải phong ba sóng cả trước người. Giờ phút này Đông Hải vẫn cuồng bạo như trước, nhưng bên trong lại mang theo một chút đau thương sâu thẳm. Tâm tình của Bạch Hổ Chí Tôn cũng nhấp nhô như sóng cả Đông Hải này.

Trên đời này, có một số người không hề e ngại phát tiết bi thương trong lòng, nhưng có người lại không thể không che giấu sự bi thương, bàng hoàng và mê hoặc đó, cho dù trong lòng bọn họ thật ra cũng mềm yếu như những người bình thường. Mà tất cả những điều này đều do trách nhiệm và gánh nặng trên vai.

Là một nhân vật có quyền lực đỉnh cao tại Thái Cổ, mỗi hành động của Chí Tôn đều sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ nhân tộc Thái Cổ. Bạch Hổ Chí Tôn không thể cho mình bao nhiêu thời gian để phát tiết bi thương.

Hít sâu một hơi, thân thể Bạch Hổ Chí Tôn vươn thẳng, khôi phục lại vẻ ung dung, trấn định và uy nghiêm mà một Chí Tôn cần có.

- Tất cả tộc nhân nghe lệnh!

Về mặt Bạch Hổ Chí Tôn uy nghiêm, mắt hổ như tia chớp quét qua toàn bộ vùng đất. Trên thân thể cao và gầy có một khí tức nhiếp người không giận mà uy, vô hình trung làm cho tâm linh của mọi người ổn định lại.

Bên bờ Đông Hải, những cao thủ Thái Cổ nghe được lời nói của Bạch Hổ Chí Tôn đều tạm thời đè nén bi thương trong lòng, lần lượt ngẩng đầu lên nhìn vào Bạch Hổ Chí Tôn.

Bạch Hổ Chí Tôn lấy lại bình tĩnh, hai tay chấp sau lưng, lớn tiếng nói:

- Mọi người nghe lệnh, lập tức rời khỏi Đông Hải, trở về nơi ẩn cư tu luyện của từng người. Chuyện hôm nay xảy ra ở Đông Hải, tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai!

- Bây giờ, lau khô nước mắt của các người, đem bi thương vùi sâu vào đáy lòng. Sau khi rời khỏi Đông Hải, ta yêu cầu các người làm một việc... tuyệt đối không được lộ ra về bi thương và tuyệt vọng. Cho dù trong lòng các người đau đớn thế nào, ta chỉ yêu cầu các người vẫn sinh hoạt bình thường giống như trước khi thánh thú chết đi, không được lộ ra một chút khác thường nào!

- Bất kể trong tương lai Thái Cổ có thất bại hay không, giờ phút này chúng ta vẫn còn sống... còn sống thì còn hi vọng, còn có tương lai. Bây giờ... hãy lập tức rời khỏi Đông Hải!

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vang vọng có lực, kiên quyết không cho cãi lời. Chính sự kiên cường, uy nghiêm và trấn định này đã làm cho mọi người bình tĩnh lại.

Vào thời khắc đặc biệt này, Bạch Hổ Chí Tôn đã đưa ra quyết định vô cùng đơn giản. Nhưng chính mệnh lệnh đơn giản này đã khiến mọi người đang bàng hoàng và mất phương hướng ổn định lại, giống như một ngọn hải đăng trong đêm tối dẫn dắt đám người đang lạc đường.

Đúng vậy, chỉ cần chúng ta còn sống thì còn hi vọng... Mọi người chậm rãi đứng lên, mặc dù trong lòng vẫn nặng nề như trước, nhưng đã không còn bàng hoàng, chỉ yên lặng nhìn về phía ba vị Chí Tôn vái một cái. Bọn họ không nói một lời, ổn định tâm tình lại, sau đó chậm rãi đi ra bên ngoài Đông Hải. Bước chân của mỗi người đều rất chậm. Tất cả đều biết, chỉ cần bước ra khỏi Đông Hải, bọn họ sẽ xem như chưa có chuyện

gì xảy ra, vẫn sống cuộc sống bình thường, không thể lộ ra bất kỳ một chút khác lạ nào, nhằm đề phòng bị bọn ma tộc phát hiện ra manh mối. Mọi người đều đi rất chậm, bước chân nặng nề nhưng vô cùng kiên định.

Lúc này Chu Tước và Huyền Vũ cũng đã khôi phục tinh thần lại. Trong số bốn Chí Tôn, Chu Tước thân là phái nữ, cơ hội xuất đầu lộ diện tại Thái Cổ vốn không nhiều lắm. Chỉ sau khi cướp lấy thân thể tử thần của không gian đại thứ nguyên, hóa thân thành Thương Khung Chí Tôn mới bắt đầu đi lại tại Thái Cổ, ban bố một số mệnh lệnh. Còn trước đó, những quyết định trọng đại và mệnh lệnh của Thái Cổ hầu hết đều do Hiên Viên và Bạch Hổ Chí Tôn ban bố. Sau khi Hiên Viên qua đời, trách nhiệm bảo vệ cả Thái Cổ, đưa ra những quyết định và mệnh lệnh quan trọng đều rơi vào Bạch Hổ Chí Tôn.

Về phần Huyền Vũ Chí Tôn... thân là người thừa kế thánh thú Huyền Vũ, tính cách trung hậu, thật thà chất phác khiến cho y rất ít khi mở miệng.

Điều duy nhất mà hai Chí Tôn Huyền Vũ và Chu Tước có thể làm là đứng thẳng lên, yên lặng đi đến sau người Bạch Hổ Chí Tôn, dùng phương thức này lặng lẽ ủng hộ y.

- Huỳnh Hoặc, Quân Thiên Thương, các trưởng lão Bắc Hải và tộc nhân đạt đến cảnh giới Thần cấp hậu kỳ, hãy theo bản tọa trở về Thánh điện, bản tọa có chuyện cần thương lượng. Cổ Vu và Thánh Giả... nếu như không ngại, ta hi vọng các người cũng sẽ đi cùng!

Bạch Hổ Chí Tôn xoay người lại, nhìn đám người Huỳnh Hoặc nói. Từ trong giọng nói của y, mọi người cảm giác được một sự kiên cường và quyết đoán, giống như chỉ trong chốc lát đã thoát khỏi đau buồn vì cái chết của Thanh Long.

Trong lòng Thánh Giả hơi dao động, không khỏi dâng lên một sự sùng kính. Pháp võ tranh đấu đã là chuyện xảy ra rất lâu. Bốn Chí Tôn và sự phụ của y là Pháp Tổ Phục Hy vốn có địa vị ngang nhau. Hôm nay Pháp Tổ qua đời, y đã trở thành người lãnh đạo cao nhất của pháp tu, nhưng luận về danh vọng hay sức ảnh hưởng vẫn không thể nào đạt đến mức độ như Chí Tôn được.

Thánh Giả hơi khom người nói:

- Thanh Long chết đi, Thái Cổ đang lúc biến động. Nếu như có việc gì cần pháp tu chúng ta ra sức, xin Chí Tôn cứ việc phân phó... Hôm nay, bất kể là pháp tu hay võ tu đều không có gì khác biệt.

- Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, chúng ta đã tránh vào vũ trụ hư không. Lần này... chúng ta sẽ không trốn tránh nữa.

Thở dài một hơi, ánh mắt Thánh Giả nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ sắc mặt tái nhợt đã hôn mê, thấp giọng lầm bầm:

- Chỉ hi vọng Vô Kỵ có thể tỉnh lại nhanh một chút...

Cửu tinh liên châu, cuộc chiến thần ma. Hôm nay trên trời đã có bảy ngôi sao, thời gian đến cửu tinh liên châu không còn xa. Nếu muốn giành thắng lợi trong cuộc chiến thần ma, Thái Cổ cần phải cố gắng đoàn kết tất cả lực lượng.

Pháp võ muốn liên hợp, nhân tuyển tốt nhất đứng ở trung gian chính là Phong Vân Vô Kỵ. Về mặt võ tu, Phong Vân Vô Kỵ đã là Đệ Ngũ Chí Tôn, đứng vào hàng ngũ cao tầng của Thái Cổ. Còn về mặt pháp tu, mặc dù Phong Vân Vô Kỵ tu luyện pháp thuật không nhiều lắm, nhưng lại là Tân Tổ của pháp tu do Pháp Tổ Phục Hy tự mình chỉ định, địa vị còn cao hơn cả Thánh Giả.

Pháp Tổ Phục Hy ở trong hư không bày bố bát quái, suy diễn thành thần, khả năng này ngay cả Chí Tôn cũng không có được. Chỉ bằng điểm này, địa vị của Pháp Tổ Phục Hy đã khiến cho tất cả pháp tu sùng bái và tin tưởng một cách vô điều kiện. Mà năng lực suy diễn dự đoán của Pháp Tổ càng làm cho mọi người hoàn toàn tin tưởng vào phán đoán của y.

Pháp tu và võ tu, Phong Vân Vô Kỵ là cầu nối tốt nhất giữa hai thế lực này, nhưng hiện giờ hắn vẫn còn đang ngủ say.

Lo lắng nhìn Phong Vân Vô Kỵ nằm trong lòng Thánh Giả, Bạch Hổ Chí Tôn nghiêm nghị nói:

- Hiện giờ Quang Âm Chủ Thần rời đi chưa lâu, Thái Cổ gặp phải biến động lớn, tất cả đều phải tòng quyền. Chủ Thần thứ mười bốn xuất thế, thần thức của Vô Kỵ còn không hoàn chỉnh... Chúng ta mới ngủ say không lâu đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Huỳnh Hoặc và đại trưởng lão Bắc Hải hãy theo bản tọa đến Thánh sơn, bản tọa có chuyện muốn hỏi các người!

Nói xong những lời này, Bạch Hổ Chí Tôn liền vung tay áo một cái, hóa thành một vệt cầu vồng kinh thiên bay về hướng Thánh sơn đã được chuyển đến Kiếm vực. Ở phía sau, Chu Tước và Huyền Vũ liếc mắt nhìn mọi người, sau đó bay lên trời theo sát Bạch Hổ Chí Tôn. Cổ Vu và Thánh Giả nhìn nhau một cái, cũng ôm theo Phong Vân Vô Kỵ bị hôn mê bay đến Thánh sơn. Trên thực tế, trong lòng mọi người đều có rất nhiều vấn đề, ví dụ như vì sao các Chí Tôn lại xuất hiện sớm hơn dự tính rất nhiều, những điều này không ai biết cả.

Chỉ chốc lát sau, Đông Hải cuối cùng đã trở nên trống rỗng. Từ ngày này trở đi, trong năm tháng dài đằng đẵng không hề có người đi đến Đông Hải. Nơi này được xem như một nghĩa địa to lớn, dùng để biểu lộ sự thương cảm đối với Thanh Long, không ai dành lòng đến quá nhiều nơi Thanh Long nghỉ ngơi này.

Sau khi trở lại Thánh sơn, Bạch Hổ Chí Tôn liền tiếp ban bố mấy mệnh lệnh, triệu hồi nhân viên Thánh điện lúc trước được phái đi ngăn cản Ma Giới tấn công, đồng thời khiến cho Thái Cổ ổn định lại. Không thể không nói, sự tồn tại của Chí Tôn ở Thái Cổ quả thật có ảnh hưởng rất lớn. Chỉ cần vài mệnh lệnh đơn giản, Thái Cổ dường như lại trở về thời kỳ trước khi Thanh Long chết đi. Chỉ bằng vào danh vọng và uy tín này, Kiếm Thần còn chưa thể đạt đến được.

Sau khi ban bố một loạt mệnh lệnh trấn an lòng người, Bạch Hổ Chí Tôn liền khoanh chân ngồi xuống trước cửa lớn trống trải của Thánh điện, nhắm mắt minh tư, lặng lẽ chờ mọi người trở về. Thịnh thoảng chân mày của y hơi nhíu lại, có lúc lại nhướng lên mấy cái, lộ ra sự lo lắng chôn sâu trong lòng. Thanh Long về trời, cuối cùng để lại thánh lực hùng hậu cho Phong Vân Vô Kỵ, nhưng dù sao cũng không giống như bản thân Thanh Long. Phong Vân Vô Kỵ hình như đã tu luyện được Thần Long biến của Hiên Viên, nhưng hôm nay Thanh Long đã chết, cũng không ai biết Thần Long biến còn có thể phát huy được mấy phần uy lực.

Trừ chuyện này ra, còn có một việc khiến cho trong lòng Bạch Hổ Chí Tôn cảm thấy nặng nề. Mà những chuyện này, cũng chỉ có cao thủ Thần cấp hậu kỳ trong đại chiến thần ma tương lai mới có tư cách biết được. Đối với Bạch Hổ Chí Tôn, chuyện này cần phải nói cho những tộc nhân trung thành này hiểu rõ, để sau này bọn họ có thể nhận biết chính xác và rõ ràng đối với toàn bộ chiến sự.

Mỗi phương pháp lướt đi giữa hư không đều không giống nhau, Sau khi những tiếng xé gió từ trên trời rơi xuống, tiếng bước chân lác đác cuối cùng dừng lại, Bạch Hổ Chí Tôn mới mở mắt ra.

- Huỳnh Hoặc, bây giờ hãy kể lại từ đầu đến cuối những chuyện đã xảy ra tại Thái Cổ trong thời gian ta không có mặt. Quan trọng nhất là, vì sao Vô Kỵ lại trở nên như vậy?

Bạch Hổ Chí Tôn nói, đồng thời liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ ở đối diện Thánh sơn, đang được Phượng Phi vệ mặt tiêu tụy chiếu cố.

- Vâng thưa Chí Tôn!

Huỳnh Hoặc đứng trước Bạch Hổ Chí Tôn hai trượng, thi lễ một cái, sau đó kể lại từ đầu đến cuối những chuyện mà mình biết cho Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ nghe. Về phần những chuyện mà y cũng không rõ, lại do Thánh Giả và Cổ Vu bổ sung thêm.

Sau khi nghe mọi người kể lại xong, Bạch Hổ Chí Tôn nhắm mắt lại, hai dải lụa từ bên tóc mai màu trắng rủ xuống, phất phơ trong gió nhẹ. Không ai biết y đang nghĩ gì.

Một hồi lâu sau, Bạch Hổ Chí Tôn mới mở mắt ra, bùi ngùi thở dài nói:

- Đúng là ý trời. Theo như kế hoạch ban đầu của bọn ta, bên trong có Vô Kỵ điều hành, bên ngoài có Đế Thích Thiên và đám Thanh Long võ sĩ bảo vệ, Thái Cổ có thể duy trì đến ngày cứu tinh liên châu mà không xảy ra chuyện gì. Với năng lực của Vô Kỵ, cho dù là vương triều đại đế hay Hắc Ám Quân Chủ đều không thể chống lại được. Hơn nữa Vô Kỵ còn được Thanh Long chấp nhận, với sự trợ giúp này thì có thể bảo vệ

Thái Cổ bình yên vô sự đến khi bọn ta xuất quan. Nhưng không ngờ Chủ Thần thứ mười bốn lại xuất thế ngang trời, làm rối loạn tất cả kế hoạch.

724. Chương 30: Tạo Hóa 2

Lúc trước Công Tôn Chỉ Thương cầu kết với Ma Giới tấn công vào Thái Cổ, thức tỉnh ba Chí Tôn đang ngủ say, làm cho kế hoạch của Chí Tôn dùng phương pháp ngủ say để chữa thương sắp thành lại bại. Sau khi ba người Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ Chí Tôn cùng thương lượng, đã quyết định mở ra một không gian trong trời cao dùng làm nơi chữa thương, nhằm bảo vệ lẫn nhau. Dựa theo kế hoạch ban đầu của ba Chí Tôn, đến lúc cửu tinh liên châu, chẳng những thương thế của ba người trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên sẽ khỏi hẳn, hơn nữa công lực còn cao thêm một bậc, có khả năng đạt đến cấp bậc như Hiên Viên, không cần mượn lực lượng của thánh thú, chỉ dựa vào thân thể hóa thân thành rồng lớn vạn dặm. Đây cũng là do bốn Chí Tôn nghĩ đến chuyện bản thể của bốn thánh thú vốn yếu ớt, đồng thời lực lượng thánh thú không thể rời quá xa Thái Cổ, nhằm để trong chiến tranh tương lai, mở rộng lực lượng tác chiến của thánh thú đến một phạm vi rộng lớn hơn.

Nhưng mà trước đây không lâu, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ lại từ trong nhập định thức tỉnh. Ba người thành linh phát hiện, ngày xuất quan lại sớm hơn rất nhiều so với dự liệu. Mà sự xuất quan trước thời hạn này đã trả giá bằng việc không thể gia tăng năng lực. Nói cách khác, thương thế của ba Chí Tôn đã được chữa trị hoàn toàn, nhưng vì bị Chủ Thần thứ mười bốn chỉ huy đại quân Ma Giới tấn công vào Thái Cổ, quấy nhiễu giấc ngủ, khiến cho công pháp mà ba người tu luyện đã thất bại trong gang tấc, không thể đạt đến cấp bậc như dự tính ban đầu.

Từ trong nhập định thức tỉnh, ba người cũng không có thời gian kiểm tra tình huống trên người, liền thông qua cảm ứng giữa thánh thú, phát hiện Thanh Long đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Trong lúc vội vàng, bọn họ không có thời gian suy tính, lập tức từ nơi ngủ say chạy đến vùng trời Đông Hải, vừa vặn đến kịp thời điểm mấu chốt, cùng Vô Kỵ hợp thành Tứ Tượng đại trận khiến cho Quang Âm chư thần hoảng sợ bỏ chạy.

- Lần này chắc hẳn các người đã chú ý tới. Mặc dù Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa ngồi lên ngôi vị của thần, nhưng Tứ Tượng đại trận lại không thể tiêu diệt hẳn, ngược lại còn để cho hắn chạy thoát. Không chỉ như vậy, lúc ta cùng với Chu Tước, Huyền Vũ và Đệ Ngũ Chí Tôn thi triển Tứ Tượng đại trận, thành linh phát hiện, thánh lực của thánh thú đánh vào trên người Chủ Thần thứ mười bốn lại chỉ có thể phát huy được ba bốn phần.

- A!

Tất cả mọi người đều động dung. Lực lượng của bốn thánh thú không thể phát huy hoàn toàn, đây có lẽ là lần đầu tiên từ khi Thái Cổ có thánh thú tới nay.

Bạch Hổ Chí Tôn dùng ánh mắt khiến mọi người bình tĩnh lại, sau đó nói tiếp:

- Chư vị, lần này triệu tập các người là muốn tuyên bố một chuyện. Khi cửu tinh liên châu, kẻ địch mà chúng ta phải đối mặt e rằng không phải là chư thần, mà là Chủ Thần thứ mười bốn đã không còn sợ hãi Tứ Tượng đại trận. Thậm chí, rất có khả năng chúng ta phải đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn và chư thần liên thủ.

Về mặt Cổ Vu và Thánh Giả giết giết hai cái. Thật ra hai người đã sớm có suy đoán đối với kết luận này, nhưng hầu hết những người khác vẫn kinh hãi không thôi. Cổ đề nén sự khiếp sợ trong lòng, mọi người tiếp tục lắng nghe Bạch Hổ Chí Tôn nói.

- Ta cùng với Chu Tước và Huyền Vũ thảo luận một chút suy nghĩ trong lòng, cuối cùng đã đưa ra nguyên nhân khiến Chủ Thần thứ mười bốn không sợ hãi lực lượng thánh thú. Chủ Thần thứ mười bốn đã từng bị bình hành pháp tác ảnh hưởng, cho nên không sợ lực lượng tứ tượng. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho hắn có thể ung dung chạy thoát khỏi Tứ Tượng đại trận, chứ không phải do Tứ Tượng đại trận không hoàn chỉnh như suy nghĩ của chư vị.

- Chu Tước, những gì còn lại ngài hãy nói cho bọn họ biết đi!

Chu Tước gạt đầu, trên người mặc một bộ phượng bào đỏ rực, tóc búi theo kiểu cung đình. Mắt phượng quét qua đỉnh núi, sau đó về mặt trịnh trọng nói:

- Ta cùng với Bạch Hổ và Huyền Vũ, ba Chí Tôn đã được thánh thú chấp nhận trăm triệu năm. Thời gian được thánh thú chấp nhận càng dài, mức độ dung hợp càng sâu, hiểu biết đối với nguồn gốc những chuyện xảy ra trong xa xăm lại càng nhiều. Sau khi đánh một trận với Chủ Thần thứ mười bốn, chúng ta cơ bản đã hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Chu Tước dừng một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Tại hỗn độn ban đầu, Hắc Ám chư thần sinh ra ở vực sâu bóng tối, Quang Minh chư thần sinh ra ở hải dương ánh sáng, còn Chủ Thần thứ mười bốn lại sinh ra trong hải dương hỗn độn. Bởi vì hắn quá cường đại, đã phá vỡ cấp bậc năng lực của Chủ Thần, cho nên dưới tác dụng của chúa tể toàn vũ trụ là bình hành pháp tắc, sự ra đời của hắn đã bị ngăn cản. Như chư vị đã biết, chiếc đầu của hắn bị trấn áp ở Thái Cổ, còn thân thể thì bị chư thần phong ấn. Đây là lần đầu tiên Chủ Thần thứ mười bốn bị bình hành pháp tắc gây ảnh hưởng.

- Lần thứ hai chính là ở bộ tộc thủ hộ. Bộ tộc thủ hộ do Đế Thích Thiên dẫn dắt đã trấn áp chiếc đầu của Chủ Thần thứ mười bốn hàng tỉ năm, trả giá bằng việc hao tổn tộc nhân, khiến cho thần lực trong chiếc đầu của Chủ Thần thứ mười bốn gần như hao hết. Vì vậy mới khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn mặc dù có thực lực vượt trên vô số sinh linh trong vũ trụ, nhưng vẫn còn kém xa cảnh giới của Chủ Thần. Nhưng có được thì phải có mất, chiếc đầu của Chủ Thần thứ mười bốn ở Thái Cổ hàng tỉ năm, đã thấm nhuần khí tức của thánh thú, khiến cho hắn dần dần có khả năng đề kháng đối với thánh lực. Nếu không phải thời gian Chủ Thần thứ mười bốn dung hợp với chiếc đầu còn quá ngắn, uy lực mà bốn thánh thú có thể phát huy e rằng còn chưa được ba bốn phần.

- Hai lần tiếp xúc với lực lượng bình hành đã khiến cho tác dụng của Tứ Tượng đại trận đối với Chủ Thần thứ mười bốn giảm đi rất nhiều. Lần sau khi gặp lại, rất có thể hắn đã đạt đến mức độ không cần đếm xỉa tới Tứ Tượng đại trận. Đến lúc đó, toàn bộ Thái Cổ không người nào có thể ngăn cản được hắn.

Bạch Hổ Chí Tôn tiếp lời Chu Tước, gương mặt vì ngủ say đã lâu nên có phần trắng bệch, gần như tái nhợt.

- A!

Thánh sơn an tĩnh bỗng bật phát ra những tiếng kêu kinh hãi. Sắc mặt Cổ Vu và Thánh Giả không ngừng biến đổi, hai người mặc dù đã nghĩ đến tình hình nghiêm trọng, nhưng không ngờ tình hình do Chí Tôn nói ra lại nguy cấp đến mức này.

- Không thể nào!

Về mặc đại trưởng lão Bắc Hải kích động, đột nhiên vươn người dậy, ánh mắt lấp lóe nhìn Bạch Hổ Chí Tôn, đôi môi run rẩy nói:

- Chí Tôn, đây chẳng qua là suy đoán đúng không?... Bốn thánh thú chỉ có thể phát huy được ba bốn phần năng lực, cũng có thể là vì chiến giáp trên người hắn... Chí Tôn đại nhân?

Lời nói của đại trưởng lão Bắc Hải cũng gần như đại biểu cho suy nghĩ trong lòng của tất cả cao thủ Thần cấp hậu kỳ trên Thánh sơn.

Bạch Hổ Chí Tôn im lặng, sau đó thở dài một tiếng, nói:

- Đại trưởng lão, ta hiểu được cảm nhận của người, nhưng... e rằng chuyện chính là như vậy...

- Càng nghiêm trọng hơn, biến hóa của Thanh Long lúc trước rất có thể đã khiến cho chư thần chú ý. Nếu như tin tức thánh thú qua đời bị Chủ Thần biết được, tiếp theo chúng ta sẽ phải đối mặt với Quang Âm chư thần không còn sợ hãi Tứ Tượng đại trận. Nếu như tin tức tiết lộ ra, chân thân của Chủ Thần rời khỏi vực sâu bóng tối và hải dương ánh sáng, không gian Thái Cổ bị hủy diệt chỉ là chuyện trong nháy mắt.

- Lần này triệu tập các người đến, thứ nhất là muốn nói cho các người biết những khó khăn mà chúng ta phải đối mặt, nhưng quan trọng hơn là làm thế nào để vượt qua cửa ải trước mắt. Từ trước tới nay, trong các tộc chỉ có nhân tộc chúng ta là không có Chủ Thần. Nhưng bởi vì sự tồn tại của Tứ Tượng đại trận, Chủ Thần cũng không dám tùy tiện tiến vào Thái Cổ, cho nên chúng ta mới có thể may mắn tiếp tục sinh

tồn. Hiện giờ quan trọng nhất chính là nghĩ biện pháp lừa gạt chư thần, ít nhất không để cho bọn chúng nghi ngờ Thái Cổ. Cho nên...

Nói đến đây, vẻ mặt Bạch Hổ Chí Tôn nghiêm lại, lớn tiếng nói:

- Chư vị tộc nhân Thái Cổ nghe lệnh!

- Từ lúc này trở đi, phàm là nhân tộc Thái Cổ ta, chỉ cần thực lực đạt đến Thần cấp hậu kỳ thì hãy lập tức tập hợp đến Thánh sơn, gia nhập vào cuộc càn quét yêu ma ở ven rìa Ma Giới và Thái Cổ. Lúc cần thiết có thể xâm nhập vào sâu trong Ma Giới. Cần phải gây nên uy hiếp và khủng hoảng lớn nhất cho Ma Giới, để bọn chúng không có thời gian chú ý đến Thái Cổ, nhằm che giấu tin tức thánh thú đã qua đời, cho đến khi Vô Kỵ tỉnh lại. Lần hành động này bất kể thời gian, bất kể cái giá, cũng bất kể hậu quả...

- Rõ!

Trên Thánh sơn to lớn, bóng người dày đặc quỳ sát xuống. Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng vào thời khắc này lại không ai lên tiếng hỏi.

- Đi đi!

Bạch Hổ Chí Tôn lạnh lùng nói, đồng thời vung tay lên. Từ đỉnh núi đến chân núi, đông đảo cao thủ Thần cấp hậu kỳ liền ào ào rời khỏi Thánh sơn.

“Ầm ầm ầm!”

Hư không rung động. Sau khi rời khỏi Thánh sơn một khoảng cách nhất định, từng tên cao thủ Thần cấp hậu kỳ liền trực tiếp phá vỡ không gian, hóa thành một hư ảnh nhàn nhạt biến mất khỏi không gian Thái Cổ.

- Nếu đã muốn chiến tranh, vậy thì hãy làm cho nó mãnh liệt một chút.

Bạch Hổ Chí Tôn lặng lẽ nhìn đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ không nói một lời, phá vỡ không gian rồi đi, lẩm bẩm nói.

- Cửu tinh còn chưa hội tụ... đây xem như là bắt đầu của chiến tranh sao?

Chu Tước xuất thần nhìn về nơi xa nói.

- Cửu tinh đã không còn quan trọng nữa. Nếu như Chủ Thần phát hiện Thái Cổ đã mất đi Tứ Tượng đại trận che chở, một khắc sau chính là lúc nhân tộc dẫn đầu rút khỏi cuộc chiến thần ma lần thứ hai. Hiện giờ...

Ánh mắt Bạch Hổ Chí Tôn lướt qua hư không, nhìn vào Thái Cổ Kiếm Thần không nhúc nhích trên đỉnh Kiếm các:

- Trong võ đạo của Thái Cổ, chỉ hai người có tư cách trở thành thần, một là Pháp Tổ Phục Hy đã qua đời, còn một người khác chính là Hiên Viên huynh đã chết. Nếu như Đế Thích Thiên không phải là tộc trưởng của bộ tộc thủ hộ, nếu y không bị Chủ Thần thứ mười bốn giết chết, y cũng có thể xem như là người thứ ba. Ba người chúng ta mặc dù là Chí Tôn, nhưng vĩnh viễn cũng khó có khả năng trở thành Chủ Thần, hơn nữa cũng không có đủ thời gian cho chúng ta. Hiện giờ... chỉ có thể trông mong vào Vô Kỵ thôi...

Cổ Vu và Thánh Giả ở bên cạnh nghe ba vị Chí Tôn nói chuyện nhỏ tiếng gần như lẩm bẩm, trong lòng vô cùng chấn động. Mặc dù bọn họ biết ba vị Chí Tôn rất coi trọng Phong Vân Vô Kỵ, nhưng cũng không nghĩ tới lại đến mức như vậy.

- Con đường mà hắn đi hoàn toàn khác với chúng ta. Nếu như trong chúng ta thật sự có người có thể trở thành Chủ Thần... vậy thì cũng chỉ có hắn...

Huyền Vũ Chí Tôn lạnh nhạt nói.

Giọng điệu của ba vị Chí Tôn rất bình thản, không nghe được chút dao động nào, nhưng Cổ Vu, Thánh Giả và Huỳnh Hoắc lại sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Bề ngoài Chí Tôn có vẻ như đang thảo luận chuyện này, nhưng trên thực tế lại giống như đang thảo luận một chuyện cực kỳ quan trọng khác, nhưng mỗi người lại cảm nhận được ba vị Chí Tôn chỉ đang thảo luận chuyện này.

Bọn họ lại không biết, vào giờ khắc này, trong mấy câu nói có vẻ bình thường của ba vị Chí Tôn, vận mệnh của Thái Cổ đã bắt đầu thay đổi.

- Thánh Giả, Cổ Vu! Vô Kỵ... xin giao cho các người chiếu cố. Bây giờ đã đến lúc cần bọn ta ra tay rồi.

Bạch Hổ Chí Tôn đứng dậy. Chu Tước và Huyền Vũ ở bên cạnh cũng đứng lên.

- Không dám làm phiền Chí Tôn!

- Đi thôi!

Thân hình Bạch Hổ Chí Tôn chợt lóe lên, hóa thành một vệt cầu vồng trắng kinh thiên bay về hướng bầu trời phía tây.

- Chu Tước, nên đi thôi...

Thấy Chu Tước bên cạnh vẫn xuất thần nhìn lên Kiếm các, nơi Phượng Phi đang cẩn thận lau chùi khoe miệng giúp Vô Kỵ, Huyền Vũ Chí Tôn quay đầu lại nhắc nhở.

Chu Tước Chí Tôn ngẩn ngơ, cuối cùng khôi phục tinh thần lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, sau đó kiên nghị nói:

- Đi thôi!

Bóng sáng chợt lóe lên trên đỉnh Thánh sơn, hai người Chu Tước và Huyền Vũ lần lượt hóa thành cầu vồng bay đi.

725. Chương 30: Tạo Hóa 3

Tại nơi tiếp giáp giữa Ma Giới và Thái Cổ.

- Gào!

Những vòng sóng gợn to lớn từ trong hư không khoách triển ra. Tại trung tâm sóng gợn, một con Bạch Hổ to lớn gầm lên, từ trong hư không lao ra, hóa thành một vệt cầu vồng trắng thẳng tắp trên mặt đất Ma Giới âm u. Nơi vệt cầu vồng trắng kia đi qua, đông đảo yêu ma trên mặt đất không kịp kêu lên một tiếng đã ào ào hóa thành tro bụi.

- Kéc!

Trong tiếng phượng kêu réo rất, thánh thú Chu Tước xé gió bay ra, thân thể ưu nhã ung dung lướt qua phía trên vùng đất Ma Giới. Sau đó bầu trời phương đông Ma Giới bỗng hóa thành một mảng đỏ rực, ánh lửa hừng hực biến nơi này thành một vùng đất địa ngục.

- Gừ!

Tại nơi cách Chu Tước mấy chục vạn dặm, khi thánh thú Huyền Vũ to lớn mang theo nước biển ào ạt xuất hiện nơi chân trời, toàn bộ yêu ma trên mặt đất đều run rẩy.

- Bốn Chí Tôn đã tấn công vào Ma Giới...

- Nhân tộc Thái Cổ tấn công Ma Giới...

- Chạy mau...

Tại khu vực giữa ba thánh thú, những tên cao thủ Thần cấp hậu kỳ như khách độc hành xuất hiện trên vùng trời Ma Giới. Cả người bọn họ bao bọc trong áo bào đen rộng thùng thình, phát ra khí tức như hàn băng trăm triệu năm không thay đổi, trong tay cầm đao kiếm hoặc là đũa không, cũng không nói một lời nào. Mỗi lần xuất hiện giữa đại quân yêu ma, bọn họ đều giơ một tay lên như tia chớp, sau đó một vầng ánh sáng linh vực nổ rộ ra giữa đại quân, từng vầng nổi tiếp nhau.

Đám yêu ma không thể ngờ, cuộc phản công đến từ nhân tộc Thái Cổ lại kịch liệt và nhanh chóng như vậy. Khi rất nhiều yêu ma còn đang hoài nghi tin tức Chủ Thần thứ mười bốn chiến bại tại Thái Cổ là thật hay giả, đại quân nhân tộc Thái Cổ do bốn Chí Tôn lãnh đạo đã tiến vào đến Ma Giới.

Không có tuyên bố, cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì, chỉ có hành động bá đạo và tàn khốc. Đại quân đến từ Thái Cổ giống như một cỗ máy giết chóc vô hình, như thủy triều lạng lẽ tràn về trung ương Ma Giới, khí thế không thể ngăn cản được.

Không có bao nhiêu yêu ma chú ý đến, trong đại quân Thái Cổ vốn không có nhiều cao thủ Thái Cổ bình thường, cũng không có thánh thú Thanh Long. Dưới thế công của đại quân Thái Cổ như chẻ tre, hoàn toàn áp đảo, trong đám yêu ma chỉ kịp thoáng qua một ý niệm, đó là chạy trốn.

Lửa lớn hừng hực thiêu đốt phương đông Ma Giới, ngày đêm không tắt. Nơi ba thánh thú đi qua lưu lại thi hài khắp nơi, rất nhiều yêu ma không trốn kịp lần lượt bị thánh lực của thánh thú giết chết. Trong không gian rộng lớn, từng luồng thần thức cường đại trải rộng ra, sau khi công lực đạt tới Thần cấp hậu kỳ thì cũng không còn bị ảnh hưởng bởi không gian Ma Giới nữa.

Những cao thủ Thần cấp hậu kỳ đến từ Thái Cổ lơ lửng trong hư không, thần thức của bọn họ giống như mắt lưới nhỏ bé nhất vung khắp phương đông Ma Giới. Ý thức của bọn họ lãnh khốc và bình tĩnh, hành động tàn nhẫn và quả quyết, không có bất kỳ động tác dư thừa nào. Đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ được chia làm hai nhóm, một nhóm đi theo Chí Tôn tấn công Ma Giới, còn một nhóm khác đi sau, lưng giết tất cả cá lọt lưới, để bảo đảm nơi ba hánh thú đi qua không còn bất kỳ sinh linh Ma Giới nào.

Toàn bộ Ma Giới đều chấn động, tất cả thế lực đều bị chấn nhiếp vì Thái Cổ chủ động tấn công một cách khác thường. Mạnh như Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp cũng vội vàng triệu hồi quân đoàn đọa lạc thiên sứ. Phạm vi đóng quân của đám Đọa lạc thiên sứ đã từ đông nam Ma Giới mệnh mông thu hẹp lại thành một đoàn, tiếp giáp với trung ương Ma Giới.

Nếu không phải di động Chúng Ma điện cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, có lẽ Lộ Tây Pháp đã dời cả thế lực quân đoàn đọa lạc thiên sứ về phía sau.

Mạnh như Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp, đối mặt với thế công của ba Chí Tôn liên thủ cũng chỉ có thể co cụm trong Chúng Ma điện, không dám ham chiến, càng đừng nhắc tới những yêu ma khác. Những quân đoàn không ngừng thu hẹp lại, cố gắng tiến về tây bắc Ma Giới nơi ở của Chủ Thần thứ mười bốn.

Tại Ma Giới, hai chữ “loài người” vốn là đại biểu cho sự yếu ớt và thức ăn. Đám yêu ma không thể ngờ, khi chủng tộc này nổi giận thì lực lượng của bọn họ lại kinh người như vậy. Toàn bộ Ma Giới đều cảm thấy hít thở không thông.

Mà tại tây bắc Ma Giới, trong sương mù dày đặc, một bóng ma to lớn đội trời đạp đất từ xa xa ngóng nhìn trận chiến, căn bản không có ý tham gia vào. Khi vô số yêu ma đang chờ mong Chủ Thần thứ mười bốn đánh lui cuộc tấn công của nhân tộc Thái Cổ, phản ứng của Chủ Thần thứ mười bốn lại khiến cho lời đồn cuối cùng được chứng thực, Chủ Thần thứ mười bốn đúng là đã chiến bại tại Thái Cổ.

Tại Ma Giới, lòng ma hoảng loạn.

oOo

Trong lúc ba Chí Tôn dẫn theo đông đảo cao thủ Thần cấp hậu kỳ tấn công vào Ma Giới, nhằm để đánh lừa tai mắt...

Tại một góc vũ trụ tối đen, Âm Cát Cổ Đức cúi thủ bước đi, trên gương mặt anh tuấn lúc này hiện lên đủ loại thần sắc lo lắng. Hai hàng lông mi dài thỉnh thoảng nhú lại, biểu thị sự do dự chôn giấu trong lòng của vị thiên tài Ma Giới ngày xưa này.

Từ khi rời khỏi Ma Tổ Xi Vưu đến nay đã qua một đoạn thời gian. Dựa vào thủ hạ của Ma Tổ và thanh danh của mình, chỉ trong thời gian ngắn Âm Cát Cổ Đức đã tập hợp được một đội quân trong vũ trụ mệnh mông. Có điều dù là quy mô hay chất lượng, đội quân này đều không thể khiến cho hắn hài lòng.

Sau khi Hoàng do Dịch Tư Mã Sâm và Dĩ Tát kết hợp lại, dẫn theo đại quân của quốc độ Quang Âm do đông đảo ác ma lưu lạc trong vũ trụ tạo thành, vượt qua tầng tầng hư không hàng lâm đến Ma Giới, số

lượng ác ma lưu lạc trong vũ trụ hư không đã giảm đi rất nhiều. Hơn nữa, sau khi Hoàng cường đại và đông đảo ác ma ác ma lưu lạc trong vũ trụ bị tiêu diệt tại không gian Ma Giới, tin tức này đã truyền đến trong vũ trụ hư không tối đen. Âm Cát Cổ Đức muốn triệu tập một lực lượng có thể vượt qua đại quân của quốc độ Quang Âm càng khó khăn hơn, gần như là chuyện không thể.

Cho dù có thủ hạ cũ của Ma Tổ trợ giúp, nhưng đám ác ma lưu lạc trong vũ trụ lại trốn vào sâu trong hàng tỉ không gian. Bọn chúng dường như không muốn gia nhập vào trong chiến tranh tàn khốc tại Ma Giới, điều này khiến cho Âm Cát Cổ Đức bức bối không thôi. Không có một đội quân đội cường đại thì làm sao có chỗ đứng ở Ma Giới? Hơn nữa, chỉ cần nghĩ đến Cửu U đại quân do An Đức Liệt dùng phương pháp bí mật huấn luyện, trong lòng Âm Cát Cổ Đức liền phát lạnh. Cho dù mình có tập hợp được ác ma lưu lạc trong vũ trụ nhiều hơn nữa, thậm chí tất cả đều là ác ma linh chủ, e rằng cũng rất khó so với Cửu U đại quân sau lưng An Đức Liệt gần như liên tục sinh ra.

“Nếu như có được Hủy Thiên Diệt Địa đại ma công của Ma Tổ thì tốt rồi.” - Trong xa xăm, Âm Cát Cổ Đức đột nhiên ngẩng đầu lên, tay phải đang rũ xuống bên người nắm lại thật chặt, phát ra tiếng lộp độp. Chia linh hồn ra làm chín, dung nhập vào cửu tinh, mượn lực lượng hùng hậu vượt qua tường tượng của thần ma, đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt, đây là chuyện làm người ta điên cuồng đến thế nào.

Cặp mắt của Âm Cát Cổ Đức phát ra ánh sáng khát khao trong bầu trời đêm đen nhánh, nhưng ánh sáng này rất nhanh phai nhạt đi. Ma Tổ lại làm sao có thể truyền loại công pháp đỉnh cao này cho mình, y chịu ra tay cứu mình đã là bất ngờ rồi. Âm Cát Cổ Đức hơi chán nản, lại cúi đầu xuống.

Trong bóng tối, những vãn thạch hình dáng kỳ lạ vẽ nên những đường cong hoàn mỹ trong khoảng hư không này. Trước cửu tinh liên châu, những vãn thạch này chính là những ngôi sao lấp lánh trong bầu trời, còn bây giờ bọn chúng chỉ có thể yên lặng chuyển động trong bóng tối.

Bước chân Âm Cát Cổ Đức di động, như ngựa trời lướt qua tầng tầng hư không, rơi vào trên một khối vãn thạch cách đó không xa. Mũi chân nhún nhẹ một cái, lại nhảy lên lần nữa, bay vút về phía xa.

Đã rất lâu không đi đến Ma Giới. Kế hoạch ban đầu của Âm Cát Cổ Đức là tiến vào Ma Giới trước thời hạn, dò xét một chút tình hình chiến tranh của “huyết tinh song quân vương”. Ở trong vũ trụ hư không, vấn đề lớn nhất chính là rất khó kịp thời biết được tin tức của Ma Giới. Tin tức cuối cùng mà hắn nhận được là cuộc chiến “huyết tinh song quân vương” đã đến thời khắc mấu chốt. Còn về phần Chủ Thần thứ mười bốn xuất thế ngang trời, tin tức đã sớm từ trong miệng đám ác ma lưu lạc truyền khắp hư không. Chính tin tức này đã khiến cho Âm Cát Cổ Đức từ trong bóng tối thấy được hi vọng.

Nhưng kỳ quái là tuyến đường hiện giờ của Âm Cát Cổ Đức cũng không đi đến không gian Ma Giới. Khi đi được nửa đường, trong xa xăm bỗng có một cảm giác kỳ lạ kêu gọi, dẫn dắt hắn đến nơi này. Đây là một khoảng vũ trụ hư không cực kỳ vắng vẻ.

“Chắc hẳn là hướng này.” - Quan sát khoảng hư không tối đen này một vòng, Âm Cát Cổ Đức xác định phương hướng một chút, sau đó lại tiến về phía trước. Ở trong đầu, loại cảm giác kêu gọi kia càng lúc càng mãnh liệt. Hắn có thể cảm nhận được, nguồn gốc của tiếng kêu dẫn hắn từ hướng Ma Giới đến cái góc vắng vẻ này đã không còn xa nữa.

Tiếp tục lướt qua phía trên những vãn thạch, cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng một giọng nói cực kỳ suy yếu, dường như lúc nào cũng có thể chết đi vang lên trong đầu Âm Cát Cổ Đức: “Khục khục... Âm Cát Cổ Đức... khục khục... bản tọa... chờ người đã lâu rồi.”

“Ong!”

Trong đầu Âm Cát Cổ Đức kêu vang một tiếng, biến ý thức rung động, bước chân đột nhiên dừng lại. Hắn lơ lửng trên một khối vãn thạch đen kịt, kêu lên thất thanh:

- An Đức Liệt?

Mặc dù giọng nói kia già hơn rất nhiều so với nhị hoàng tử An Đức Liệt trong ấn tượng của Âm Cát Cổ Đức, trong đó thậm chí còn mang theo tiếng thều thào như nền tàn trong gió, nhưng trong vẻ suy yếu cực độ vẫn lộ ra sự hưng phấn và điên cuồng, giống như nhị hoàng tử An Đức Liệt mà Âm Cát Cổ Đức từng biết.

Trong hư không mênh mông hoàn toàn tối đen, chỉ có tiếng vãn thạch xuyên qua trong bóng tối. Ánh mắt Âm Cát Cổ Đức quét qua khắp tinh vực, lại không phát hiện tung tích bất kỳ yêu ma nào. Nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn liền tập trung vào một khối vãn thạch đơn độc ở chân trời không hề chuyển động.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Âm Cát Cổ Đức, khối vãn thạch kia bỗng xoay tròn. Theo sự chuyển động này, hư không chung quanh vãn thạch trăm trượng bỗng giống như sóng lại. Trong ánh mắt kinh hãi của Âm Cát Cổ Đức, hư không trong phạm vi trăm trượng đột nhiên kêu lên rầm rầm, sau đó rạn nứt sụp đổ. Những vết nứt hư không to lớn như mạng nhện từ chung quanh khối vãn thạch kia kéo dài về bốn phương. Ở phía bên kia vãn thạch là một thân thể lớn bằng một người, giống như một con bướm bướm gặp phải mạng nhện, dính vào giữa khoảng hư không sụp đổ này.

Hình tượng anh tuấn tà dị, bá đạo ác độc trước đây đã hoàn toàn không tìm được trên người nhị hoàng tử An Đức Liệt. Giờ phút này, xuất hiện trước mặt Âm Cát Cổ Đức là một hình người đầu tóc rối loạn, toàn thân máu thịt đầm đìa, nhiều chỗ chỉ còn lại một chút da thịt nối liền với xương.

Năng lực khôi phục của yêu ma vốn rất mạnh mẽ. Là một yêu ma cao cấp, năng lực tự hồi phục của An Đức Liệt càng kinh người. Nhưng Âm Cát Cổ Đức lại phát hiện, trên thân thể máu thịt đầm đìa của An Đức Liệt, mỗi khi máu thịt mới sinh ra, có dấu hiệu khôi phục lại, những mảnh thịt này lại nhanh chóng tự động tan vỡ. Dưới những mảnh thịt tan vỡ này đều có những tia sương đen tràn ra, dường như chính những tia sương đen nhìn có vẻ mong manh này đã ngăn cản An Đức Liệt hồi phục.

Không chỉ như vậy, Âm Cát Cổ Đức đứng ở phía xa càng sinh ra một cảm giác quái dị. Hư không quanh người An Đức Liệt trong phạm vi trăm trượng giống như một trái tim nhảy lên, không ngừng đập đều. Năng lực tự động khôi phục của không gian khiến cho những vết nứt không gian này có dấu hiệu khép vào, nhưng một lực lượng còn mạnh mẽ hơn lại không ngừng phá vỡ khoảng hư không này, từ đó khiến cho nó liên tục biến đổi giữa hợp lại và tan vỡ.

726. Chương 30: Tạo Hóa 4

- An Đức Liệt, sao ngươi lại ở đây?

Sau khi sự kinh ngạc ban đầu qua đi, trong lòng Âm Cát Cổ Đức nhanh chóng cẩn thận, dừng bước đứng xa xa nhìn An Đức Liệt, lên tiếng hỏi.

- Ta à? Khục khục...

Ở phía xa, An Đức Liệt dính vào vãn thạch chậm rãi ngẩng đầu lên. Dưới mái tóc rối loạn, cặp mắt tà ác nhìn về hướng Âm Cát Cổ Đức, sau đó cơn ho kịch liệt khiến cho hắn không khỏi cúi đầu xuống. Lúc ho khan, từ cổ họng, xương sườn và bắp thịt rách nát của hắn không ngừng tỏa ra những tia sương đen kỳ dị. Những mảnh thịt lác đác trên bộ xương của hắn vừa dính vào đám sương đen tà dị này, liền nhanh chóng khô héo giống như bị đốt cháy:

- Âm Cát Cổ Đức, ngươi còn đang nghi ngờ sao? Với năng lực của ta mà phải dùng đến mảnh khố như vậy để lừa ngươi sao?

Âm Cát Cổ Đức nghe được, tâm tình lại không hề buông lỏng. Mặc dù linh hồn của An Đức Liệt rõ ràng càng lúc càng suy yếu, nhưng hắn lại không dám xem thường chút nào. Tuy tu vi có thể không bằng Lộ Tây Pháp, nhưng sự âm hiểm của An Đức Liệt lại không hề thua kém. Hơi định thần lại, Âm Cát Cổ Đức phát hiện, trong cơ thể An Đức Liệt lại có một lực lượng hủy diệt làm người ta hoảng sợ biến sắc, chính lực lượng hủy diệt cường đại này đã hoàn toàn phá hủy khả năng khôi phục mạnh mẽ của An Đức Liệt.

“Đạo kinh... đó là một luồng đạo kinh.” – Hư không quanh người An Đức Liệt trăm trượng không ngừng sụp đổ, sau đó lại khép vào, khiến cho Âm Cát Cổ Đức thấp thoáng nhìn thấy lực lượng của một đạo bá đạo kia.

Chân mày Âm Cát Cổ Đức nhướng lên mấy cái. Từ trong luồng đao ý kia, hắn cảm nhận được một ý chí hủy diệt trời đất không gì không phá được, khiến cho hắn kinh hãi không thôi. Trong xa xôi, Âm Cát Cổ Đức giống như nhìn thấy một đao kia xé tan hư không, như khai trời mở đất chém vào người An Đức Liệt.

Nhìn khắp vũ trụ, người có thể gây tổn thương cho An Đức Liệt chỉ đếm được trên đầu ngón tay, có thể ép hắn đến mức này lại càng ít hơn. Mà tại Ma Giới, nhân tuyển duy nhất chỉ có...

- Không thể nào!

Âm Cát Cổ Đức kêu lên.

- Không sai, chính là hắn...

An Đức Liệt hung ác nói:

- Bản tọa không nghĩ tới... khục khục... hắn lại ẩn giấu sâu như thế, tu luyện ma công bá đạo vô song như vậy!

- Kiếp Ma Đạo... quả nhiên lợi hại... ha ha ha...

Trong mắt An Đức Liệt đột nhiên phát ra ánh sáng nóng rực, cả người lộ ra vẻ điên cuồng, từ xa nhìn Âm Cát Cổ Đức, kêu lên:

- Âm Cát Cổ Đức, chúng ta hãy giao dịch đi!

“Vù!”

Âm Cát Cổ Đức không hề nghĩ ngợi, bàn chân nhún một cái, liền hóa thành một dòng ảnh bắn ngược về phía sau mấy ngàn trượng, cho đến khi phát hiện An Đức Liệt cũng không có gì khác thường, lúc này mới dừng lại.

- Hừ, người đang lo lắng ta đoạt xá thân thể người sao?

An Đức Liệt dường như đã nhìn thấu tâm tư của Âm Cát Cổ Đức.

Những đại ma đầu của Ma Giới không thiếu những công pháp thần bí đoạt xá đổi thân thể, mặc dù ít người biết, nhưng cũng không phải là không có. Ít nhất, nếu như An Đức Liệt có thể thông gia một loại cảm giác kêu gọi huyền diệu, dẫn mình đến cái góc vũ trụ vắng vẻ này, cũng đủ khiến cho Âm Cát Cổ Đức nổi lên

cách kinh khủng. Kiếp Ma chín đạo, một đạo là một kiếp, phá rồi lại lập, độ kiếp phi thăng, cũng là ý thức phi thăng.

Khi Lạc Tinh Thần sáng tạo chiêu thứ chín của Kiếp Ma Đạo là Thiên Địa Ma Kiếp, ý thức đã tăng trưởng đến một mức độ đáng sợ. Bên trong thủy lao, ngay cả thân thể của Đông Phương Phá Thiên cũng không cách nào chịu được ý thức cường đại đến biến thái của y. Mặc dù Lạc Tinh Thần đã cố sức kìm nén ý thức hoạt động, nhưng những người đến gần y trăm triệu đều lập tức hóa thành phần vụn. Đến cuối cùng, khi Lạc Tinh Thần hoàn thành Kiếp Ma Đạo đã hao phí tâm huyết cả đời, lại bị ý thức quá kinh khủng của mình khiến cho nổ tung mà chết.

Trước khi chết đi, Lạc Tinh Thần đã để lại một lời cảnh báo cùng với nửa bộ công pháp ban đầu của chiêu thứ chín Kiếp Ma Đạo. Còn chiêu thứ chín thật sự của Kiếp Ma Đạo, ngay cả Đông Phương Phá Thiên cũng không có được.

Phong Vân Vô Kỵ nguyên thần phân ba, ba ngôi một thể. Luận về khả năng lĩnh ngộ, Bồn Tôn là cao nhất, còn Tâm Ma là thấp nhất, nhưng cũng không hề yếu kém. Trong biển ý thức, Tâm Ma lần lượt xem lướt qua công pháp của Kiếp Ma Đạo. Từ khi phân thân tới nay, đây là lần đầu tiên ma thức của hắn tiến hành một lần suy diễn lớn nhất, suy diễn thức thứ chín của Kiếp Ma Đạo là Thiên Địa Ma Kiếp.

728. Chương 31: Rơi Rụng 2

Ngày thứ ba sau khi Đệ Nhất phân thân điều khiển Luyện Ngục Chi Vương vượt qua tầng tầng hư không, hàng lâm đến vùng đất bỏ hoang, cũng chính là lúc Âm Cát Cổ Đức ở trong hư không gặp được An Đức Liệt bị chiêu thứ tám của Kiếp Ma Đạo đánh trọng thương nguyên thần, chỉ còn thoi thóp một hơi.

“Ầm!”

Từng vòng sóng gợn nổi ra, Âm Cát Cổ Đức quần áo lam lũ, tóc tai bù xù từ trong hư không bước ra. Sau khi vẽ nên một đường nghiêng trên bầu trời, hắn từ từ đáp xuống mặt đất sương mù dày đặc tràn ngập. Mặc dù quần áo trên người rách nát, mái tóc rối tung, nhưng cặp mắt của hắn lại lấp lánh có thần.

Khi bóng dáng của Âm Cát Cổ Đức xuất hiện trên bầu trời tây bắc Ma Giới, trên mặt đất rộng lớn, đồng đảo Cửu U chiến sĩ liền quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Tham kiến đại nhân!

Từ trên người Âm Cát Cổ Đức, đám Cửu U chiến sĩ vốn có cảm giác nhạy bén đã nhận ra được khí tức của An Đức Liệt. Đối với tất cả địa Cửu U chiến sĩ, hiện giờ An Đức Liệt chính là nhân vật chí cao vô thượng.

- A!

Bên ngoài sương mù, đám yêu ma nhìn thấy cảnh này nhất thời trở nên ồn ào.

- Đó không phải là Âm Cát Cổ Đức đại nhân sao? Ngài đã trở lại rồi sao?

- Tại sao Cửu U chiến sĩ lại tỏ ra thần phục ngài?

- Quá tốt rồi, ma tộc chúng ta cuối cùng vẫn còn một cao thủ.

- Có lẽ, Âm Cát Cổ Đức đại nhân sẽ dẫn dắt chúng ta phản công đám nhân tộc Thái Cổ kia.

Đối với những nghị luận này, Âm Cát Cổ Đức cũng không để ý tới. Ung dung sửa sang lại áo quần một chút, hắn liền cất bước đi vào sâu trong sương mù dày đặc, nơi Chủ Thần thứ mười bốn nghỉ ngơi.

- Âm Cát Cổ Đức tham kiến Chủ Thần thứ mười bốn đại nhân!

Đối mặt với bóng đen chọc trời như ngọn núi lớn trong sương mù dày đặc, Âm Cát Cổ Đức ung dung quỳ xuống, một tay ôm lấy ngực, cung kính nói.

- Ừ.

Chủ Thần thứ mười bốn dường như cũng không cảm thấy bất ngờ vì sự xuất hiện của Âm Cát Cổ Đức, chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng. Bóng ma to lớn của hắn đứng sừng sững trong trời đất, giữa trán hiện lên hai điểm màu vàng tối, dần dần khuếch tán ra, hóa thành một cặp mắt hoàng kim lạnh giá vô tình. Có điều không biết vì sao, trong cặp mắt lạnh nhạt này lại hiện lên một chút suy yếu.

Ánh mắt của Chủ Thần thứ mười bốn nhìn vào trên người Âm Cát Cổ Đức, sau đó một luồng ý thức cường đại tràn vào trong hắn. Một cảm giác như kim đâm lên trong lòng, nhưng Âm Cát Cổ Đức cũng không chống cự, ngược lại buông lỏng sự khống chế đối với thân thể.

“Àm!”

Trong đầu vang lên một tiếng, đồng thời thân thể Âm Cát Cổ Đức cũng hơi run lên. Sau đó tin tức cận kề liên quan đến Âm Cát Cổ Đức, từ khi sinh ra đến khi trưởng thành, việc lớn việc nhỏ nhanh chóng lướt qua trong hư không dưới dạng những hình ảnh mơ hồ.

Âm Cát Cổ Đức biết, đây là Chủ Thần thứ mười bốn đang lật xem ký ức của hắn. Ký ức có được từ An Đức Liệt đã nói rõ, Chủ Thần thứ mười bốn chính là nhờ vào phương thức này để biết được tin tức kỹ càng của Thái Cổ, lại thông qua phán đoán của An Đức Liệt, tìm được chỗ ẩn thân chính xác của Đông Phương Thanh Long, sau đó phát động tấn công.

Trên thực tế, kế hoạch tấn công Thái Cổ của Chủ Thần thứ mười bốn, đều là dựa vào “ý tưởng tấn công Thái Cổ” trong đầu An Đức Liệt.

Mặc dù luận về lực lượng, ngoài chư thần ra, Chủ Thần thứ mười bốn chính là sinh linh đỉnh cao trong toàn bộ vũ trụ, nhưng đối với thế giới này, đối với Thái Cổ, Ma Giới và Thiên Đường, hắn lại giống như một đứa trẻ vô tri. Phương thức tiếp thu kiến thức của hắn chính là lật xem ký ức của đối phương như vậy.

Âm Cát Cổ Đức cố gắng chịu đựng đau đớn do ý thức cường đại biến thái của Chủ Thần thứ mười bốn lật xem ký ức. Sâu trong nội tâm, hắn bỗng có một sự hiểu ra. So với Chủ Thần thứ mười bốn trong ký ức của An Đức Liệt, Chủ Thần thứ mười bốn hiện giờ mặc dù vẫn cường đại biến thái, nhưng rõ ràng đã có dấu hiệu suy yếu, quả nhiên đã bị thương rất nặng trong hành động tại Thái Cổ.

Mặc dù đã đưa ra kết luận này, nhưng Âm Cát Cổ Đức vẫn không dám xem thường. Lạc đà gãy còn lớn hơn so với ngựa, dù là một Chủ Thần sa sút cũng tuyệt đối không phải thứ mà sinh vật phàm tục có thể khinh nhờn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, giọng nói của Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng vang lên trong đầu Âm Cát Cổ Đức: “Đi đi... thay thế An Đức Liệt!”

Khi nói những lời này, Chủ Thần thứ mười bốn cũng chưa từng hiện thân. Hắn thu hồi ý thức cường đại của mình, sau đó đi vào quốc độ tối đen trong sương mù dày đặc.

- Âm Cát Cổ Đức nhất định sẽ toàn lực thần phục Chủ Thần thứ mười bốn đại nhân!

Âm Cát Cổ Đức cung kính nói. Cho đến khi khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn biến mất khỏi hư không, hắn mới đứng dậy, xoay người nhìn về phía đại quân đông đảo ở tây bắc Ma Giới. Ánh mắt của hắn bừng sáng, khiến cho những ngôi sao trên bầu trời cũng trở nên ảm đạm.

oOo

Cùng lúc này, ở dãy núi phía tây nam Ma Giới.

Chủ Thần thứ mười bốn phát động tấn công Thái Cổ, đã điều yêu ma ở nơi này đến trung bộ và đông bộ Ma Giới. Mà cuộc phản công của bốn Chỉ Tôn Thái Cổ khiến cho đám yêu ma đều chạy trốn đến tây bắc Ma Giới. Trong sự đuổi giết của nhân loại Thái Cổ, cũng chỉ ở nơi gần Chủ Thần thứ mười bốn nhất, đám yêu ma mới cảm thấy an toàn một chút.

Ngọn lửa của Chu Tước đã thiêu đốt đông nam Ma Giới ba ngày ba đêm. Hơi khói do thi thể đám yêu ma bốc cháy lượn lờ dâng lên, nhuộm bầu trời đông bộ thành một mảng đen kịt. Dựa theo thời gian để tính toán, không lâu sau đại quân Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ sẽ tiến đến khu vực tây nam, do đó toàn bộ

yêu ma ở nơi này đã rời đi trước, chạy về hướng tây bắc Ma Giới. Chỉ trong mấy ngày, vùng đất rộng lớn này đã biến thành một khu vực không người, đối lập hoàn toàn với tây bắc Ma Giới chật chội.

Đêm tối bao phủ, dãy núi như mãnh thú đang rình mồi. Trong dãy núi đột nhiên bốc lên những đốm lửa, một đốm rồi hai đốm, từ đỉnh núi đến chân núi, trong nháy mắt dãy núi phía tây nam này đã giống như biến thành tinh không giữa nhân gian.

Trong ánh sáng của những đốm lửa, thấp thoáng chiếu rọi ra những bóng người mặc áo bào đen, trầm mặc không nói. Vô số bóng đen cúi thấp người, lẳng lặng ngồi vây quanh đốm lửa.

Tại trung ương dãy núi có một đốm lửa lớn nhất, Thái Huyền biến mất đã lâu đang ngồi xếp bằng ở đó, bên cạnh y là một số tướng lĩnh khác của quân đoàn Hủy Diệt, bao gồm cả Huyền Tấn và thủ lĩnh Bách Liêu Kê của tộc nhân dưới thủy lao Ma Giới. Ngày đó Đệ Nhất phân thân đánh chết An Đức Liệt, khiến cho trong quân nổi loạn. Đại quân tây bắc Ma Giới cực kỳ bất mãn đối với vương triều Trung Ương, sau khi Đệ Nhất phân thân rời đi, bọn chúng đã bao vây vương triều Trung Ương tầng tầng lớp lớp. A Long Tác và quân đoàn Sát Lục phản bội, quân đoàn A Tu La trung lập, Áo Lan Cổ Đại Nhĩ trung lập, còn Thái Huyền thì dẫn dắt chiến sĩ của quân đoàn Hủy Diệt giết khỏi trùng vây, sau đó cũng chẳng biết đi đâu. Không ngờ bọn họ vẫn luôn ẩn nấp ở nơi này.

- Chư vị, hôm nay vương triều Trung Ương đã sụp đổ, nhiệm vụ của chúng ta tại Ma Giới đã không cần tiếp tục tiến hành.

Mái tóc dài của Thái Huyền xõa xuống, trên gương mặt màu đồng cổ đầy những nếp nhăn. Y vốn là một kẻ hào phóng kiên cường, nhưng sau khi trải qua chiến tranh, khuôn mặt đã hiện vẻ tang thương.

Từ đỉnh núi đến chân núi, giữa không trung đến mặt đất, vô số nhân tộc Thái Cổ đắm mình trong ánh sáng yếu ớt do những đốm lửa phát ra, vừa lẳng lặng lắng nghe lời nói của Thái Huyền. Từ sau khi gia nhập vào dưới trướng Đệ Nhất phân thân, Thái Huyền bất tri bất giác đã trở thành thủ lĩnh của bọn họ.

Ánh lửa chập chờn phát ra tiếng lộp độp, trong bầu trời đêm có vẻ rất vang dội. Đây là một buổi tối mê mang, cũng là một ngã rẽ khiến người ta lưỡng lự. Trong lòng mỗi người đều có một sự hiểu ra: trong buổi tối này, đám người bọn họ sẽ đưa ra một quyết định cuối cùng trong đời, cũng là quyết định quan trọng nhất. Ở chỗ này, những chiến hữu trong thời gian dài đằng đẳng sẽ quyết định hướng đi của mình... Bọn họ vẫn cho rằng đó là một giấc mộng, đến khi chết cũng không thể thực hiện, nhưng bây giờ lại có thể làm được. Ha ha... nhưng thật sự có thể sao?

Trong bóng tối, những tộc nhân của quân đoàn Hủy Diệt cúi đầu, ánh mắt nhìn lướt qua cánh tay mọc vảy đen của mình, cùng với lông đen nhàn nhạt nhô ra dưới vảy, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khổ sở.

Sau khi ma hóa, đó đã không còn là thân thể của loài người nữa. Chẳng lẽ mình lại mang theo thân thể đã bị Ma Giới ô nhiễm này trở về Thái Cổ? Mình nên làm thế nào để đối mặt với những tộc nhân ở cổ hương?

Nếu như thật sự có một ngày có thể trở lại cổ hương, ta hi vọng sẽ trở về một cách sạch sẽ... Cho dù cô độc chết trong một góc vũ trụ tối đen, ta cũng không muốn để tộc nhân nhìn thấy hình hài này.

Trong bóng tối bỗng có một giọng nói vang lên:

- Đại nhân có trở về Thái Cổ không...

Khi hai chữ “Thái Cổ” truyền vào trong tai, Thái Huyền chợt cảm thấy toàn thân rung động. Trong tai nghe được tiếng gió lớn từ nơi xa thổi qua trời cao, chỉ là thanh âm đó lại xa xôi như vậy, giống như tiếng thì thầm của buổi đêm.

- Trở về, sẽ về...

Thái Huyền xuất thần nhìn đốm lửa, lẩm bẩm nói:

- Sẽ về, ta sẽ trở về... nhưng trước khi trở về, ta còn có một chuyện quan trọng phải làm... sau khi làm xong ta sẽ trở về.

- Vậy... đại nhân, có thể... phiên ngài một chuyện được không?

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

- Người nói đi, ta nhất định sẽ giúp người!

Thái Huyền trả lời.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, một lúc sau giọng nói kia mới vang lên:

- Đại nhân, chờ khi ngài trở về sẽ biết...

- Ừ.

Về mặt Thái Huyền ngẩn ngơ gật đầu một cái, cũng không để ý trong lời nói đó có gì không ổn.

- Huyền Tẫn đại nhân, ngày mai ngài hãy dẫn bọn họ đi đến đông bộ Ma Giới gặp ba vị Chí Tôn, sau đó trở về Thái Cổ. Chuyện này xin nhờ ngài rồi!

- Yên tâm đi!

Huyền Tẫn nhắm hờ hai mắt, gật đầu một cái. Chinh chiến tại Ma Giới đã khiến cho y hao tổn quá độ, lại không kịp thời bổ sung, cho nên vẫn luôn ở trong trạng thái mệt nhọc.

- Huyền Tẫn đại nhân, nếu như gặp được ba vị Chí Tôn...

Bách Liễn Khê dừng lại một chút, trên khuôn mặt tang thương đột nhiên hiện lên sắc hồng, trong mắt cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, giọng nói có phần kích động:

- Xin nói với ba vị Chí Tôn, tộc nhân dưới thủy lao Ma Giới chúng tôi tuyệt đối không làm ba vị Chí Tôn mất thể diện, cũng không làm nhân tộc Thái Cổ ta mất thể diện... Những gì chúng tôi làm đều là vì bốn chữ “nhân tộc Thái Cổ”.

- Bách Liễn đại nhân, ngài...

Huyền Tẫn mở mắt ra một chút, giật mình nhìn Bách Liễn Khê:

- Ngài không cùng chúng tôi trở về sao?

Bách Liễn Khê lắc đầu một cái, một vẻ thống khổ chợt hiện lên trên mặt rồi biến mất:

- Chúng ta, không thể nào trở về được nữa...

Thái Huyền và Huyền Tẫn ngạc nhiên nhìn Bách Liễn Khê, hai người đều cảm thấy khó hiểu. Trong bóng tối vang lên thanh âm vi vu, từng tên đại hán mặc áo bào đen theo sau Bách Liễn Khê đứng dậy.

- Ta tin tưởng, chủ công nhất định sẽ trở lại. Chúng ta sẽ ở Ma Giới chờ ngài... còn có... số mệnh cuối cùng của chúng ta...

Bách Liễn Khê đứng lên, ánh mắt quét qua những bóng người cao lớn trong bóng tối:

- Các vị tộc nhân, có thể gặp gỡ chư vị tại Ma Giới, hơn nữa còn cùng nhau chinh chiến vô số ngày đêm... đối với chúng ta đã là hi vọng xa vời rồi. Đời người có thể sống khoái đánh một trận, không cần bị tù đầy ở thủy lao, khuất nhục chết đi... chúng ta, cũng thỏa mãn rồi.

Đôi môi Bách Liễn Khê giật giật, còn muốn nói điều gì, nhưng mấy lần mở miệng đều không thể thốt nên lời:

- Chư vị, xin tạm biệt ...

Nói xong, Bách Liễn Khê cũng không quay đầu lại, đi về hướng bên ngoài dãy núi. Mỗi người đều có đều có lựa chọn của mình, hôm nay gặp nhau vốn là như vậy. Bách Liễn Khê đã đưa ra quyết định của mình.

- Bách Liễn đại nhân... có thể nói cho ta biết vì sao không?

Từ trên người Bách Liễn Khê, Thái Huyền cảm nhận được một khí tức bất an.

Tiếng bước chân của Bách Liễn Khê chợt dừng lại, quay lưng về phía Thái Huyền, bóng dáng chập chờn trong ánh lửa. Lấy lại bình tĩnh, y hờ hững nói:

- Thái Huyền... ngài quên rồi sao? Thật ra... chúng ta đều là người đã chết... chúng ta vĩnh viễn cũng không thể trở về Thái Cổ...

“Ong!”

Trong đầu Thái Huyền bỗng chấn động, giống như bị sấm sét đánh trúng:

- Bách Liễu đại nhân...

Khi Thái Huyền khôi phục tinh thần lại, Bách Liễu Khê đã dẫn theo tộc nhân dưới thủy lao Ma Giới còn sót lại, trong ánh mắt tôn kính của vô số tộc nhân, biến mất vào màn đêm mờ mịt.

Đây là một buổi tối khó khăn. Sau khi Bách Liễu Khê rời đi, không còn người nào lên tiếng nữa. Mọi người vây quanh đồng lửa, ôm lấy đầu gối, trong lòng đầy tâm sự. Một đêm này, không ít người đã tiến vào nhập định bên cạnh đồng lửa.

Khi Thái Huyền từ trong nhập định tỉnh lại thì đã vào canh ba. Trong bóng tối loáng thoáng vang lên tiếng hít thở như có như không. Thái Huyền nhìn lướt qua, phát hiện rất nhiều người đã đóng sáu giác quan, tiến vào trong nhập định.

“Bọn họ đã quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi.” - Nhìn những khuôn mặt quen thuộc trong bóng tối, trong lòng Thái Huyền đột nhiên có một cảm giác ấm áp. Tộc nhân ban đầu từ Thái Cổ đi đến Ma Giới đã chết trận hơn phân nửa, cũng chỉ còn lại những người này. Mà hôm nay, những tộc nhân theo mình tiến vào Ma Giới này cuối cùng đã có thể trở về Thái Cổ. Như vậy, cũng xem như gỡ bỏ một chuyện đáng tiếc trong lòng.

Trên mặt hiện lên một nụ cười, Thái Huyền vượt qua thanh đao đen hẹp dài bên người, cảm giác lạnh giá nơi đầu ngón tay khiến y một lần nữa cảm nhận được sinh mạng tồn tại.

“Gấp lại sau, tộc nhân của ta... Hi vọng sau khi các người trở về Thái Cổ, không còn phải chịu đựng đủ loại khướt nhục tại Ma Giới nữa... Hi vọng dưới sự thống lĩnh bốn vị Chí Tôn, các người có thể giúp tộc ta giành lấy thắng lợi trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai. Như vậy, Thái Huyền dù có chết cũng không hối tiếc. Xin nhờ cậy...” - Trong đêm tối, Thái Huyền hướng về từng người ở chung quanh yên lặng cúi người, sau đó một tay cầm lấy đao, lặng lẽ đi ra bên ngoài.

- Đại nhân!

Một giọng nói hơi rụt rè đột nhiên gọi Thái Huyền.

Thái Huyền ngẩn ra, chợt dừng bước, theo tiếng nhìn lại, trông thấy một khuôn mặt hơi trẻ trung đang bừng sáng, cặp mắt long lanh nhìn chăm chú vào mình. Đây là một tên tộc nhân phi thăng không lâu, trong lòng Thái Huyền hiểu ra như vậy. Tộc nhân tiến vào Ma Giới quá nhiều, y cũng không thể nào đi quan sát từng người. Tên tộc nhân này mặc dù trên mặt đầy khói lửa, thoạt nhìn có vẻ tang thương, nhưng vẫn không gạt được ánh mắt của y.

- Là người nhờ ta giúp một chuyện sao?

Thái Huyền dừng bước, ánh mắt lướt qua bóng tối nhìn vào trên người nam tử kia.

- Đúng vậy thưa đại nhân!

Trên mặt nam tử hiện lên sắc hồng, còn có vẻ hưng phấn, lại có chút do dự. Y cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó mới ngẩng đầu lên nói:

- Đại nhân, khi nào ngài sẽ trở lại?

- Trở lại à...

Thái Huyền ngẩng đầu lên, một cảm giác buồn bã dâng lên trong lòng. Có lẽ... là kiếp sau.

- Người nói đi!

Thái Huyền cố đè nén tâm tình trong lòng, lên tiếng hỏi.

- Đại nhân, nếu như ngài trở lại, xin mang những thứ mà tôi để lại về Thái Cổ. Xin nhờ cậy!

- Ừ.

Thái Huyền gật đầu, không nói gì thêm, bước nhanh về phía trước.

“Àm ầm!”

Sau khi Thái Huyền rời khỏi dãy núi tây nam Ma Giới mấy ngàn dặm, phía sau đột nhiên vang lên mấy tiếng nổ lớn long trời lở đất. Trong tiếng vang lớn kia, tiếng thét tuyệt vọng của Huyền Tẫn từ xa xa truyền đến:

- Không!

Sau đó trong dãy núi hoàn toàn yên lặng. Toàn thân Thái Huyền cứng đờ, chậm rãi xoay người, sắc mặt tái nhợt nhìn về hướng dãy núi. Trong dãy núi vang lên tiếng kêu gào của Huyền Tẫn như dã thú bị thương:

- Không!... Tại sao các người lại ngu ngốc ngu vậy!

729. Chương 31: Rơi Rụng 3

Trên dãy núi, Huyền Tẫn tóc tai bù xù, hai tay ôm đầu bay tới bay lui trên trời, thân thể run rẩy kịch liệt, dường như bị chuyện gì kích động rất mạnh.

Một luồng khí lạnh từ đỉnh đầu lan xuống, Thái Huyền đột nhiên ngẩng đầu lên, như phát điên chạy ngược trở về.

Khi Thái Huyền chạy tới dãy núi tụ tập ban đêm, lại trông thấy những hài cốt đang bốc cháy. Những hài cốt này vẫn duy trì tư thế nhập định, cháy từ trong ra ngoài.

Trong hài cốt tràn ngập, sắc mặt Huyền Tẫn cực kỳ tiêu tụy, toàn thân run rẩy quỳ trên đất, giống như hư thoát. Chung quanh y, bên cạnh những hài cốt có đặt nhiều chiếc túi, có vài túi đang mở lộ ra tro cốt bên trong. Đây là hài cốt của những tộc nhân chết trận tại Ma Giới.

Tại đồng lửa lớn nhất giữa dãy núi có mấy hàng chữ viết lộn xộn trên mặt đất, sâu đến ba phân:

“Linh hồn của chúng tôi vẫn là nhân tộc, nhưng thân thể đã không còn như vậy. Ở lại Thái Cổ, chúng tôi chỉ là nổi sỉ nhục vĩnh viễn của tộc nhân.”

“Nếu thật sự có một ngày nhân tộc chúng ta có thể đứng trên tất cả chủng tộc, chúng tôi không hi vọng bọn họ nhìn thấy chúng tôi, bởi vì điều này sẽ khiến bọn họ nhớ tới quá khứ sỉ nhục.”

“Chúng ta đã mất đi rất nhiều, rất nhiều, vô số tộc nhân, vô số không gian... cuối cùng chúng ta chỉ còn lại thánh địa Thái Cổ này, hãy để nó vĩnh viễn không bị nhiễm bẩn.”

“Đại nhân, nếu như ngài trở về đây, xin hãy mang hài cốt chúng tôi trở về Thái Cổ... Hãy để linh hồn chúng tôi bay lượn trên trời, nhìn xuống mảnh đất này, chứng kiến chiến tranh tương lai xảy ra ở đó. Nếu như nhân tộc đã định sẵn sẽ chiến bại, hãy để chúng tôi trở thành nhóm tể phẩm đầu tiên. Còn nếu chúng ta có thể giành thắng lợi, hãy để chúng tôi chứng kiến thắng lợi của cuộc chiến vĩ đại này, biết được cố gắng của mình cũng không uổng phí.”

“Từ khi bước vào Ma Giới, chết trận đã là kết cục cuối cùng của chúng tôi. Xin hãy tha thứ cho sự hèn nhát và ích kỷ của chúng tôi... Sau khi chết, chúng tôi hi vọng hài cốt có thể trở về Thái Cổ. Hãy để linh hồn chúng tôi và những tộc nhân chết trận khác cùng trầm luân tại mảnh đất này, như vậy... ít nhất linh hồn của bọn họ tại Ma Giới sẽ không cô đơn.”

Bên cạnh những di ngôn này còn có một hàng chữ nhỏ đơn độc nằm trong bụi bặm:

“Đây là công pháp mà chúng tôi ngộ ra trong chiến tranh... Đại nhân, xin hãy mang chân nguyên châu của chúng tôi về Thái Cổ, chọn lựa tộc nhân thích hợp thừa kế, để bọn họ mang theo ý chí của chúng tôi cùng nhau chiến đấu. Bọn họ sẽ không còn phải trải qua đau đớn biến dị như chúng tôi nữa.”

Lực lượng toàn thân Thái Huyền trong khoảnh khắc rút hết, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống trên đỉnh núi. Trong xa xăm, y dường như nghe được một thanh âm nói với mình:

“Đại nhân, khi nào chúng ta lại chiến đấu?”

“Đại nhân, cẩn thận...”

“Đại nhân, có thể tác chiến cùng ngài, có chết cũng không hối tiếc.”

Một giọng nói vang dội khác mang theo tiếng cười cỏi mở quanh quẩn trong đầu Thái Huyền:

“Đại nhân, khi nào thì chúng ta trở về Thái Cổ?”

“Đại nhân, khi nào thì chúng ta trở về Thái Cổ?”

“Đại nhân, khi nào thì chúng ta trở về Thái Cổ?”

“Thái Cổ?”

Trên đỉnh núi, hai vai Thái Huyền run rẩy, trên mặt nước mắt rơi như mưa.

“Huyền Tẫn đại nhân, tất cả đều xin nhờ ngài!” - Thái Huyền đứng dậy, nhìn Huyền Tẫn cúi người ở phía xa, trong lòng yên lặng nói, sau đó dứt khoát đứng dậy một mình rời đi.

Ngày đó là Thái Huyền ta dẫn các người rời khỏi Thái Cổ, hôm nay hãy để ta mang theo các người cùng nhau trở về, chờ ta...

Trong ngơ ngác, Thái Huyền đột nhiên lại nhớ đến Kiếm các xa xôi, nhớ đến Vô Kỵ trong Kiếm các vừa mới phân thân.

“Sư huynh, nếu như cho ta đủ thời gian, ta nhất định có thể khiến cho tộc ta giành được thắng lợi cuối cùng.”
- Thái Huyền nhớ rõ, ánh mắt của Vô Kỵ trong bóng tối sáng ngời và có thần, giống như vì sao lấp lánh nhất trong bầu trời đêm.

“Sư đệ, hãy để ta giành lấy thời gian cuối cùng giúp người...”

Trong gió cát, bóng dáng Thái Huyền càng lúc càng xa, dần dần biến mất ở chân trời hướng tây bắc.

Từng luồng gió cát vang vọng giữa dãy núi, trong gió thấp thoáng có thể ngửi được mùi hài cốt bốc cháy. Huyền Tẫn cong người như một con tôm, quỳ sát trên đất, trên gương mặt nhăn nhoe đầy nước mắt.

Không phải đã nói cùng nhau trở về Thái Cổ sao? Tại sao... các người lại ngốc như vậy? Các người đã nói muốn trăm luân cùng huynh đệ và tộc nhân đã cùng nhau chiến đấu trên mảnh đất này, vì sao lại để lão già ta đây một thân một mình trở về Thái Cổ? Cho dù để ta một mình trở lại Thái Cổ, tại sao lại phải mang theo hài cốt của các người?

Huyền Tẫn ngồi trên mặt đất, mái tóc bạc xen lẫn nước mắt phát phơ trong gió. Đã từng là một người tóc bạc mặt hồng, nụ cười như trên đùa nhân gian, lúc này đã không còn xuất hiện trên mặt y. Vào giờ khắc này, y chỉ là một lão nhân yếu ớt, cô độc và tịch mịch, nhìn những đứa trẻ mà mình trông coi trong thời gian dài đằng đẳng ra đi ngay bên cạnh.

Tại sao các người lại để lại một lão nhân như ta? Ta đã từng cho rằng, Huyền Vũ lĩnh vực của mình có thể lần lượt cứu các người ra khỏi ranh giới hủy diệt, ta đã từng cho rằng, chỉ cần mình cố hết sức, cuối cùng sẽ có thể dẫn các người trở về Thái Cổ... Hóa ra, đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của ta thôi.

Tại sao, trong lúc chiến tranh thảm liệt các người cũng chưa từng từ bỏ, mà bây giờ khi sắp trở lại Thái Cổ các người lại buông xuôi?

Huyền Tẫn chậm rãi đứng dậy, xương cốt toàn thân phát ra tiếng răng rắc, giống như trong thời gian dài đằng đẳng chưa từng cử động. Trên gương mặt hồng hào, những nếp nhăn già nua bắt đầu xuất hiện với

tốc độ mắt thường có thể thấy được. Mái tóc xanh đầy đầu phát phơ vài cái, thỉnh linh hóa thành một màu tuyết trắng.

Phương xa loáng thoáng vang lên những tiếng xé gió.

Là ai? Là ai nhỉ? Tại sao ta không nhìn thấy rõ? Huyền Tẫn cố gắng cử động, muốn mở mắt ra.

- Huyền Tẫn, Huyền Tẫn đại nhân...

Là ai đang nói chuyện bên tai, sao lại xa xôi như vậy...

- Huyền Tẫn đại nhân, ngài làm sao vậy?

- Huyền Tẫn đại nhân...

- Huyền Tẫn đại nhân...

Ta vẫn không thể ngã xuống, ta còn phải mang thi hài bọn họ về Thái Cổ, đúng vậy, ta còn phải mang thi hài bọn họ về Thái Cổ...

Tay phải Huyền Tẫn run rẩy, khó khăn vươn xuống, muốn lượm một mảnh hài cốt bên chân bỏ vào trong túi, nhưng khi còn cách mảnh hài cốt này hai thước, cánh tay y chợt cứng đờ, sau đó thân thể cúi thấp nặng nề ngã xuống.

Bốn phía vang lên những tiếng kinh hô:

- Huyền Tẫn đại nhân!

Bên cạnh Huyền Tẫn, ba người Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đứng xuôi tay, chung quanh là một đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ từ Thái Cổ đến đây.

Nhìn chữ viết rải rác và hài cốt đầy đất, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy nặng nề.

Trước thi thể Huyền Tẫn, ba người Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ và đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ đều trang nghiêm cúi người xuống.

- Huyền Tẫn, đi bình yên...

Kế hoạch ba phân thần khởi động ba mươi tám triệu năm, một tộc nhân Thái Cổ hóa thân thành ma cuối cùng đã ngã xuống tại dãy núi tây nam Ma Giới.

Huyền Tẫn tan nát cõi lòng mà chết.

Khi Huyền Tẫn qua đời, tại dãy núi tây bắc Ma Giới bỗng vang lên chín tiếng nổ mạnh. Thái Huyền dựa vào Cửu Mệnh chiến giáp hộ mệnh chín lần, một mình xông vào trong đám yêu ma, trả giá bằng sức sống phát ra công kích mạnh nhất của Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công là “Sinh Tử Cửu Chuyển”, khiến Chủ Thần thứ mười bốn bị thương nặng hơn.

Thái Huyền đã chết.

Cùng lúc đó, thi hài của tất cả tộc nhân Thái Cổ chết trận tại Ma Giới đã được cao thủ Thần cấp hậu kỳ chinh chiến ở Ma Giới mang về Thái Cổ. Hài cốt của bọn họ được bảo tồn ở tầng dưới chót của Thánh sơn, còn chân nguyên châu do công lực cả đời bọn họ biến thành, có thể cung cấp cho tộc nhân Thái Cổ tu luyện, lại được Thánh điện chọn lựa người phi thăng mới để thừa kế.

Tin tức có thành viên chết trận truyền về Thái Cổ khiến cho mọi người càng đau buồn hơn. Càng có nhiều tộc nhân Thái Cổ ngày đêm khổ tu, cố gắng đột phá. Đồng thời cũng có nhiều cao thủ Thần cấp hậu kỳ mới đặt chân đến Ma Giới, gia nhập vào cuộc chinh phạt Ma Giới do ba vị Chí Tôn dẫn dắt

oOo

Tại Thái Cổ.

Ngày thứ mười sau khi ba Chí Tôn Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ dẫn dắt Thái Cổ tiến hành phản công trên quy mô lớn, đệ tử Kiếm Thần là Trì Thương cùng với đệ tử Tây Môn Y Bắc là Tây Môn Hoán Nhiên khổ tu tại Bắc Hải cuối cùng đã trở về. Kiếm đạo của hai người đồng thời đại thành, phân biệt tu thành

Thái Cực kiếm đạo và Hủy Diệt kiếm đạo. Kiếm đạo của hai người bổ trợ cho nhau, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Bên dưới Thánh sơn.

- Văn bối Trì Thương tham kiến Huỳnh Hoắc tiền bối!

- Tây Môn Hoán Nhiên tham kiến Huỳnh Hoắc tiền bối!

Trì Thương mặc một bộ đồ màu xanh, lưng đeo thần kiếm Xích Tiêu, cùng với Tây Môn Hoán Nhiên mặc đồ trắng như một vị tiên, đồng thời thi lễ với Huỳnh Hoắc.

- Ha ha! Tốt! Tốt... võ công của các người đại thành là tốt rồi!

Huỳnh Hoắc kích động, vừa vươn tay đỡ hai người dậy, vừa vui mừng nhìn Trì Thương, cao hứng nói:

- Trì Thương, hôm nay võ đạo của người đã đại thành, vừa lúc ta cũng có thể giao quyền hành của Thánh điện cho người.

- Tiền bối, Trì Thương không dám. Thánh điện có tiền bối lo liệu tốt hơn người khác rất nhiều. Văn bối không dám so sánh với tiền bối.

Trì Thương vội vàng nói.

- Ha ha!

Huỳnh Hoắc khẽ cười, lắc đầu một cái:

- Thánh điện vốn là do sư phụ người giao cho ta, ta chỉ thay mặt quản lý mà thôi. Hơn nữa ta là chưởng khống giả Thánh điện tiền nhiệm, không thể trở lại Thánh điện. Tạm thời thay mặt quản lý còn được, nhưng tuyệt đối không thể tiếp tục quản lý mãi như vậy. Hơn nữa người là đệ tử của Đệ Ngũ Chí Tôn, tiếp quản Thánh điện chính là chuyện đương nhiên.

Nói xong, Huỳnh Hoắc lại giống như trách cứ:

- Chẳng lẽ, người muốn sư phụ người cảm thấy đệ tử của mình thiếu chí tiến thủ như vậy sao?

- Chuyện này... văn bối không dám, chỉ là văn bối còn không có năng lực này.

Huỳnh Hoắc lắc đầu một cái, thu lại nụ cười, sau đó hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nói:

- Trì Thương, không cần do dự nữa. Hôm nay Thái Cổ đang lúc cần dùng người, ta hi vọng người có thể tiếp quản Thánh điện, một mình đảm đương một mặt. Như vậy sư phụ người cũng sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trì Thương im lặng, một lúc sau mới cung kính nói:

- Văn bối sẽ cố hết sức.

- Ha ha!

Huỳnh Hoắc cuối cùng nở nụ cười, vỗ vỗ vai Trì Thương nói:

- Đã gặp sư phụ người rồi phải không, vậy bây giờ hãy theo ta đến Thánh sơn, ta sẽ giúp người nhanh chóng quen thuộc với công việc của Thánh điện.

- Ừm... tiền bối, văn bối nghe nói ba vị Chí Tôn đã công phạt Ma Giới một thời gian, không biết tình hình chiến đấu thế nào rồi. Lúc mới vừa nghe, văn bối chỉ cảm thấy toàn thân máu nóng sôi trào, thật hi vọng có thể gia nhập vào cuộc chiến này.

- Trước mắt chiến tranh còn giới hạn ở cao thủ Thần cấp hậu kỳ trở lên. Ba vị Chí Tôn có lệnh, ngoại trừ cao thủ công lực đạt tới Thần cấp hậu kỳ, những tộc nhân khác đều không được tiến vào Ma Giới. Dù sao những tộc nhân không đạt tới Thần cấp hậu kỳ, sau tiến vào Ma Giới sẽ bị pháp tắc của Ma Giới áp chế, thực lực không phát huy được một nửa ban đầu, có đi thì tác dụng cũng không lớn.

- Ha ha, xem ra ta và Hoán Nhiên cũng có thể gia nhập vào cuộc chiến này rồi.

- Chuyện này...

Huỳnh Hoắc do dự một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Trì Thương và Tây Môn Hoán Nhiên, cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt:

- Chuyện này, chờ sau khi các người quen thuộc với Thánh điện rồi hãy bàn.

Một nhóm ba người lập tức bước nhanh về đỉnh Thánh sơn.

730. Chương 31: Rơi Rụng 4

Tại Ma Giới.

Đối mặt với công kích của ba Chí Tôn Thái Cổ, ma tộc cuối cùng không nhịn được, bắt đầu tổ chức vài cuộc phản kháng lẻ tẻ, nhưng vẫn không hình thành quy mô lớn.

Đối với Thái Cổ, mục đích của chuyến này không phải kết quả chiến đấu như thế nào, mà là che giấu sự thật Thanh Long đã qua đời. Để phối hợp với mục đích này, trong lúc các cao thủ Thần cấp hậu kỳ chinh chiến khắp nơi, ba vị Chí Tôn lại lặng lẽ trở về Thái Cổ, dùng thuật tứ tượng kết hợp lực lượng Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ, tại không gian Thái Cổ tạo ra ảo ảnh của Thanh Long, khiến cho Ma Giới hiểu lầm rằng ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ phụ trách chinh chiến Ma Giới, còn thánh thú Thanh Long phòng ngự hậu phương.

Sau khi cuộc chiến tiến vào giữa tháng thứ nhất, tình thế dần dần có chút vượt quá kế hoạch ban đầu. Mục đích ban đầu chỉ là gây cho Ma Giới hiện tượng giả tạo, để bọn chúng không chú ý đến việc Thanh Long không hề xuất hiện. Nhưng theo chiến sự diễn biến, đặc biệt là cái chết của Huyền Tấn, Thái Huyền và tộc nhân lúc trước tiến vào Ma Giới, chiến tranh đã gia tăng. Những cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ tiến vào Ma Giới bắt đầu ở lại dài hạn, không còn trở về Thái Cổ. Mà ở hậu phương, những cao thủ mới đạt tới Thần cấp hậu kỳ lại liên tục tràn vào Ma Giới.

Hiện tượng này mặc dù khiến Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ rất lo lắng, nhưng tình thế hiện giờ đã là cội hổ khó xuống. Nếu như đột nhiên hạ lệnh trở về Thái Cổ, e rằng ngược lại sẽ khiến Ma Giới nghi ngờ. Hơn nữa trong quá trình này, Chủ Thần thứ mười bốn vẫn luôn lẫn trốn không xuất hiện. Mặc dù ba vị Chí Tôn nhiều lần khiêu khích, nhưng hấn lại thu mình ở tây bắc Ma Giới, không chịu ra ngoài.

Trong cảm ứng của ba vị Chí Tôn, khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn thậm chí biểu hiện, chỉ cần ba người quá đến gần, hấn sẽ lập tức phá vỡ hư không bỏ chạy.

Chinh chiến tại Ma Giới đến tháng thứ ba, sau khi Trì Thương dần dần quen thuộc với công việc Thánh điện, liền thỉnh cầu Huỳnh Hoắc cho mình tiến vào Ma Giới. Sau khi được chấp thuận, y liền cùng với Tây Môn Hoán Nhiên và một bộ phận chiến sĩ Kiểm các tiến vào Ma Giới.

Tại Ma Giới, dựa vào thân phận đệ tử của Đệ Ngũ Chí Tôn, Trì Thương dần dần trở thành thủ lĩnh một đội tộc nhân Thái Cổ. Từ lúc này, kế hoạch ban đầu của ba vị Chí Tôn che giấu cái chết của Thanh Long đã hoàn toàn thay đổi, chuyển thành phản công đối với Ma Giới.

Không biết là chư thần cho rằng vẫn chưa tới lúc chinh phạt đại quân Thái Cổ, hay là cho rằng nên để Chủ Thần thứ mười bốn đi giải quyết các Chí Tôn của Thái Cổ, hoặc là cho rằng bốn Chí Tôn tề tụ, đối mặt với Tứ Tượng đại trận, cho dù là chân thân hàng lâm cũng chưa chắc có thể thắng được... Tóm lại là nhìn vào tình hình hiện giờ, kế hoạch của ba vị Chí Tôn dường như đã thành công.

Bất kể là Thiên Đường chư thần sống ở hải dương ánh sáng hay là Hắc Ám chư thần ẩn mình dưới vực sâu bóng tối, đều không có hứng thú đối với chiến tranh phạm vi lớn giữa Ma Giới và Thái Cổ. Trong thời gian này, cũng không có bất cứ vị thần nào biểu hiện thần tích trên đại quân Thái Cổ.

Đồng thời, thái độ cẩn thận của ba vị Chí Tôn cũng làm cho thế công của nhân tộc Thái Cổ chậm lại, không hề xâm nhập quá sâu vào Ma Giới khiến cho chư thần tức giận. Còn về quân đoàn đọa lạc thiên sứ hướng đông nam, ba vị Chí Tôn đã tự mình hạ lệnh: tạm thời tránh giao chiến với quân đoàn đọa lạc thiên sứ.

Một câu nói đã tránh khỏi cuộc chiến vô nghĩa giữa nhân tộc Thái Cổ và vô số đọa lạc thiên sứ. Chiến tranh tạm thời tiến vào trạng thái giằng co... Chủ Thần Mười bốn vẫn luôn ẩn nấp không lộ diện, còn người nắm giữ quyền hành Ma Giới là Âm Cát Cổ Đức lại ra sức áp chế đám yêu ma, không cho giao chiến chính diện với Thái Cổ. Không có Chủ Thần thứ mười bốn, dù nhiều yêu ma cao cấp đến đâu, đứng trước thánh thú cũng giống như chặt dưa cắt rau. Nếu không phải biết rõ lực lượng thánh thú sau khi thoát khỏi Thái Cổ sẽ bị hạn chế về khoảng cách, Âm Cát Cổ Đức cũng sẽ không an tâm chờ đợi tại tây bắc Ma Giới, bình chân như vại thế này.

Tại tây bắc Ma Giới, trên tế đàn thông đến Cửu U Ma Giới, Âm Cát Cổ Đức khoác một bộ áo bào đen rộng thùng thình, như một con rồng ma đứng trên vực sâu của Cửu U tế đàn. Ánh mắt của hắn xuyên qua sương mù nhìn về chiến trường phương xa, ngay cả bóng tối dày đặc cũng không thể nào che lấp được ánh sáng từ trong mắt tỏa ra. Từ xa nhìn lại, cặp mắt của hắn giống như ngôi sao treo cao trong bầu trời đêm, cao ngạo và lạnh nhạt, không để người khác vào mắt. Gió đêm vi vu, áo bào đen rộng thùng thình của hắn chậm rãi phất phơ trong bóng đêm, giống như cánh rồng đang vẫy.

Bên dưới người, khí tức Cửu U cuộn cuộn từ trong vực sâu tràn ra. Ma thức của Âm Cát Cổ Đức xuyên qua giới hạn của thời không, cảm giác được rõ ràng tiếng gầm của đám Cửu U Ma Thần bên dưới Cửu U đang thức tỉnh từ trong ngủ say. Thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn vẫn còn yếu, mà phong ấn của Cửu U lại quá mạnh, ngày đó chỉ có một nhóm Cửu U Ma Thần được hắn kêu gọi ra, còn lại thì vẫn đang ngủ say dưới vực sâu.

Trong xa xăm, có một sợi dây liên kết Âm Cát Cổ Đức, Chủ Thần thứ mười bốn và đám yêu ma dưới Cửu U với nhau. Thông qua sợi dây vô hình này, Âm Cát Cổ Đức cảm giác được rõ ràng trạng thái của Chủ Thần thứ mười bốn.

Hắn đã bị thương, hơn nữa còn rất nặng. Nghĩ tới đây, Âm Cát Cổ Đức không khỏi cúi đầu xuống, nhìn một bộ áo giáp đen kịt ảm đạm nằm ở phía trên bên cạnh vực sâu, vết máu trên áo giáp giống như chỉ vừa mới hôm qua.

“Thái Huyền... ta nhớ kỹ cái tên này.” - Âm Cát Cổ Đức gạt đầu một cái, trong lòng không khỏi dâng lên một sự tôn kính đối với tên nam tử Thái Cổ bỗng nhiên xuất hiện, bá khí vô song kia. Đó là một cường giả đáng kính trọng, cho dù y đã hao hết sinh mệnh, hóa thành tro bụi. Trong ngơ ngẩn, trước mắt Âm Cát Cổ Đức lại xuất hiện gương mặt của nam tử kia: một tay cầm đao, tóc dài tung bay, chỉ một thân, một mình và một đao xông vào hàng tỉ yêu ma, tiến vào trong sương mù. Trên người nhân loại kia, hắn cảm nhận được một khí thế một đi không trở lại, một ý chí trăm chết không trở về, một chấp niệm chiến chiến và chiến, một tinh thần vĩnh viễn không khuất phục.

“Loài người đúng là một chủng tộc kỳ lạ. Bọn họ chiếm cứ hàng tỉ không gian trong vũ trụ, chỉ nói riêng về số lượng, dù là thần ma cộng lại cũng không bằng một phần trăm triệu của bọn họ. Nhưng chỉ cần một yêu ma cấp thấp cũng gần như có thể thống trị một không gian loài người. Trong số bọn họ, những người ưu tú nhất đều tập trung ở Thái Cổ, nhưng số lượng lại rất thưa thớt, đến nỗi trong chiến tranh vĩnh viễn chỉ có thể ở vào thế phòng thủ.” - Âm Cát Cổ Đức yên lặng suy tư: “Trong số bọn họ, người mạnh nhất thì ngay cả Chủ Thần cũng phải sợ hãi, nhưng vĩnh viễn không thể thay đổi địa vị của bọn họ là kẻ chiến bại, bị nô lệ.”

“Nếu như tất cả nhân loại đều có tinh thần đáng sợ như tên nam tử kia, đối mặt với áp lực của Chủ Thần, trực tiếp bộc phát lực lượng sinh mệnh để có thể đối kháng với Chủ Thần, tuyệt đối không hối hận, vậy có lẽ toàn bộ vũ trụ đều sẽ trở thành thế giới của loài người.” - Nghĩ đến cảnh tượng loài người tung hoành trong vũ trụ, ngay cả Âm Cát Cổ Đức cũng cảm thấy trong lòng phát lạnh: “Nhưng thật may mắn, những kẻ kiệt xuất nhất của chủng tộc này đều tập trung ở Thái Cổ. Hơn nữa trong vũ trụ này chỉ có một Thái Cổ, mà ở đó chỉ có khoảng một tỉ nhân tộc mà thôi...”

“Nhân tộc Thái Cổ có mạnh mẽ đến đâu, mãi mãi cũng không thể thay đổi được địa vị thấp kém của bọn họ. Nhân loại Thái Cổ dù tấn công mãnh liệt cũng sẽ không kéo dài quá lâu.” - Âm Cát Cổ Đức nhìn về phương xa, yên lặng trầm nghĩ.

Mặc dù Chủ Thần thứ mười bốn trọng thương không ra ngoài, nhưng Âm Cát Cổ Đức lại cảm nhận được, sau khi rút ra bài học từ hai lần chiến bại, Chủ Thần thứ mười bốn đang cố gắng hấp thu năng lượng của

hắn rải rác tại các nơi trong vũ trụ. Thời gian trôi qua một khắc, Chủ Thần thứ mười bốn lại càng mạnh hơn một phần. Dựa vào liên hệ với Chủ Thần thứ mười bốn, Âm Cát Cổ Đức càng biết rõ, phía trên tây bắc Ma Giới đang có ánh mắt của một hoặc nhiều vị Chủ Thần đang nhìn chăm chú vào nơi này, chỉ cần thế lực của Chí Tôn loài người vươn tới đây, nghênh đón bọn họ không còn là yêu ma của Ma Giới mà là Chủ Thần đến từ vực sâu.

Bên dưới lòng đất, đám Cửu U Ma Thần do Chủ Thần thứ mười bốn dùng năng lượng của mình tạo ra trước khi chết, lúc này đang lần lượt thức tỉnh. Trên vùng đất Cửu U bao la kia, Cửu U Ma Thần số lượng hàng ngàn vạn đang ẩn nấp trong ma khí, lẳng lặng chờ đợi Chủ Thần thứ mười bốn kêu gọi lần nữa.

Thứ chờ đợi nhân tộc không chỉ có vậy. Tại tây bắc Ma Giới, vô số Cửu U tế đàn cỡ nhỏ đang được nhanh chóng xây dựng, do Âm Cát Cổ Đức tự mình giám sát. Là người giám sát trực tiếp, hắn hiểu rõ những Cửu U tế đàn cỡ nhỏ nối liền với bản nguyên của không gian Ma Giới này có thể sinh ra năng lượng khổng lồ như thế nào.

Từ bầu trời nhìn xuống, những Cửu U tế đàn này tạo thành một trận thế kỳ lạ có nhiều góc, mục tiêu không phải là Thái Cổ, cũng không phải là Chí Tôn, mà là cửu tinh trong xa xăm càng ngày càng đến gần.

Mà một kích chí mạng cuối cùng dành cho loài người, sẽ do Chủ Thần thứ mười bốn tự mình phát động. Mất đi sự che chở của Tứ Tượng đại trận, Thái Cổ còn gì để dựa vào?

Nghĩ tới đây, Âm Cát Cổ Đức cười lạnh một tiếng, áo bào phất lên, vươn người đứng thẳng. Vận mệnh của loài người đã được định sẵn, chiến tranh cũng sẽ kết thúc, tất cả chỉ là sự giãy giụa trước khi chết mà thôi.

- Là đối thủ, các ngươi đáng được tôn kính, nhưng nó cũng không thay đổi được vận mệnh diệt vong của các ngươi. Từ nay về sau sẽ là thời đại của ma chúng ta...

Ngắm nhìn phương xa, Âm Cát Cổ Đức lẩm bẩm như tự nói với mình, sau đó phất áo choàng một cái, sải bước xuống tế đàn.

Hắn cần chuẩn bị một chuyện cuối cùng.

731. Chương 31: Rơi Rụng 5

Thời gian không ngừng trôi qua. Chiến tranh hạn chế giữa Thái Cổ và Ma Giới dường như đã được chư thần ngầm chấp nhận. Trên thực tế, sau khi xác định Chí Tôn của Thái Cổ sẽ không đánh chiếm Ma Giới, sự chú ý của chư thần đã dời sang một cuộc chiến khác quy mô lớn hơn nhiều.

Trong vũ trụ hư không mênh mông, dọc theo một chiến tuyến rất dài xuyên qua vũ trụ, hai quân đoàn to lớn đang triển khai chiến tranh kịch liệt gấp mấy trăm lần so với Ma Giới.

Vô số thiên sứ ánh sáng phân bố trên chiến tuyến vũ trụ dài đến mấy tỉ năm ánh sáng, ở phía đối diện lại là quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh đông đảo đã chinh chiến vô số năm tháng.

Bóng tối và ánh sáng chia nơi này ra làm hai, phân biệt rõ ràng.

Phía trên Hắc Ám Viễn Chinh quân đông đúc là một đoàn bóng tối to lớn sôi sục, bên trong là Hư Vô Chi Quân ở giữa hư vô và thực thể, ngồi trên vương tọa bóng tối, ánh mắt quét qua đại quân Hắc Ám Viễn Chinh giống như quân chủ bảo vệ lãnh thổ của mình. Thứ duy nhất chứng minh hắn tồn tại là chiếc vương miện do Hắc Ám chư thần cùng chế tạo.

Đối diện với Hư Vô Chi Quân có một đoàn thánh quang lấp lánh treo cao trên vô số vầng thạch, bên trong là Sáng thiên sứ với mười hai chiếc cánh sáng đặc biệt giãn ra. Trong khoảng hư không này, Sáng thiên sứ giống như đã biến thành một vầng mặt trời chói mắt, cả người không ngừng tỏa ra những luồng thánh quang chói lọi. Nơi thánh quang bao phủ, thực lực tất cả thiên sứ ánh sáng đều được gia tăng rất nhiều.

Mái tóc dài màu vàng, cánh sáng lấp lánh, khuôn mặt lạnh lùng... mặc dù có khuôn mặt giống hệt như Lộ Tây Pháp, nhưng ở Sáng thiên sứ lại có thêm vẻ thần thánh mà Đọa Lạc Chi Vương không có.

Hai bên Sáng thiên sứ là bảy đoàn ánh sáng lấp lánh lơ lửng trong vũ trụ, chính là bảy Sí thiên sứ.

- Ca ngợi chủ, tin phụng chủ, nguyện ánh sáng của chủ chiếu rọi khắp mọi nơi...

Về mặt của đám thiên sứ ánh sáng thành kính, quỳ trong hư không khẩn cầu. Quanh người bọn họ là vô số mưa ánh sáng cùng với thiên sứ nhỏ lượt vòng.

- Dùng linh hồn làm tế phẩm, dùng tín ngưỡng làm vật dẫn, Chủ Thần ở dưới vực sâu bóng tối, xin nghe lời khẩn cầu của tôi tớ ngài...

Trong trận doanh của đại quân bóng tối, chín nhân vật cao hơn mười trượng, trên người khoác áo bào đen vung vẩy chùy xích, vừa ngâm xướng vừa tiến tới. Trên người bọn họ tỏa ra thần lực dao động mãnh liệt, chính là các Hắc Ám Quân Chủ.

Trước khi trận chiến “huyết tinh song quân vương” bắt đầu, chín gã Hắc Ám Quân Chủ còn sót lại đã biến mất khỏi Ma Giới một cách thần bí. Nhưng không ai nghĩ tới bọn họ lại bị phái đến nơi này, cùng Hư Vô Chi Quân đối kháng với đại quân ánh sáng.

Là tạo vật của Hắc Ám Chủ Thần, đây là lần đầu tiên các Hắc Ám Quân Chủ vượt qua hư không, đi đến trong hư không vô tận, cùng với một tạo vật khác của Chủ Thần là Hư Vô Chi Quân chiến đấu với quân đoàn ánh sáng.

- Gào!

Theo chín tiếng rít chói tai, một cơn lốc tinh thần to lớn liền từ trận doanh bóng tối cuốn về phía ánh sáng. Trong tiếng rít, áo bào của chín gã Hắc Ám Quân Chủ tung bay, trong cơ thể tỏa ra từng linh vực to lớn, mở rộng vô hạn trong chiến trường.

“Xẹt!”

Giữa hư không, ng

thậm chí còn không kịp phản kháng, toàn bộ thân thể cao trăm trượng chỉ còn lại một chiếc đầu bay qua vòng lửa màu vàng tối, rơi xuống nơi phong ấn, lăn mấy vòng sau đó bất động, còn những bộ phận khác của thân thể thì đã hoàn toàn biến thành bột phấn.

Không còn lĩnh vực của Dịch Á Ba La ảnh hưởng, trong hư không cao vạn trượng chợt lóe sáng, Tâm Ma từ một con ma trùng nhỏ lại khôi phục thành hình người, sau đó kêu lên thảm thiết, từ bầu trời rơi thẳng xuống.

733. Chương 31: Rơi Rụng 7

Sau khi Dịch Á Ba La trở về nơi phong ấn, những tia sét màu vàng tối đầy trời như mạng nhện phía trên đỉnh đầu Tâm Ma cũng nhanh chóng tan đi.

“Ầm ầm!”

Hai mươi sáu tiếng sấm vang lên trên bầu trời vùng đất bỏ hoang sắp sửa vỡ tan. Sâu trong vùng đất rộng lớn bỗng lóe lên hai mươi sáu luồng ánh sáng màu vàng tối, sau đó bầu trời và mặt đất lần lượt khép lại.

Tâm Ma từ bầu trời rơi xuống, một tay chống đất, quỳ một chân xuống, lão đảo vờn người dậy, bỗng nhiên kêu lên một tiếng phun ra một ngụm máu màu vàng.

- Chủ nhân Sát Lục, mau mau tới đây...

Dịch Á Ba La chỉ còn lại một chiếc đầu lơ lửng kêu lớn. Giờ phút này nghịch thần giả cổ xưa tỏ ra vô cùng suy yếu.

Tâm Ma chần chờ một chút, quay đầu lại nhìn bầu trời phía đông, sau đó bàn chân nhún một cái, nhẹ nhàng lướt vào nơi phong ấn.

Gần như ngay khi Tâm Ma bước vào nơi phong ấn, trong vũ trụ hư không xa xôi, một cặp mắt hoàng kim đang nhìn chăm chú vào vô số thiên sứ và quân đoàn ác ma giao chiến, lúc này đột nhiên khẽ động, nhanh chóng từ hư không nhìn về hướng vùng đất bỏ hoang,

Cặp mắt lạnh giá như tia chớp kia quét qua toàn bộ vùng đất bỏ hoang, cuối cùng dừng lại trên người Dịch Á Ba La chỉ còn lại chiếc đầu. Trong ao đầm, Dịch Á Ba La cũng không hề nhún nhường nhìn chăm chăm vào cặp mắt trong trời cao kia.

Có lẽ là cảm thấy Dịch Á Ba La đã bị trừng phạt đủ, hoặc là cảm thấy Dịch Á Ba La không đáng để cho hắn ra tay, chỉ chốc lát sau vị Chủ Thần này lại dời mắt khỏi vùng đất bỏ hoang, chuyển sang hướng Ma Giới.

Sau khi cặp mắt hoàng kim trên trời rời đi không lâu, trong ao đầm bên cạnh Dịch Á Ba La, một con ma trùng nhỏ màu hoàng kim giãn người ra, dần dần hóa thành dáng vẻ Tâm Ma.

“Phụt!”

Tâm Ma co rúm lại một chút, há miệng phun ra một ngụm máu hoàng kim. Luyện Ngục Chi Vương ở bên cạnh lại tham lam nhìn ngụm máu hoàng kim trên đất kia, đây chính là thuốc bổ rất tốt. Có điều vì ngại chủ nhân đang ở một bên, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Bây giờ ngươi đã hiểu vì sao ta lại ngăn cản ngươi rồi chứ?

Không đợi Tâm Ma mở miệng, Dịch Á Ba La chỉ còn lại một chiếc đầu xương lơ lửng lên tiếng:

- Cho dù ngươi tu thành công pháp bá đạo nghịch thiên kia, thứ chờ đợi ngươi cũng chỉ là cái chết.

- Thuận tiện hỏi một chút, đó là công pháp gì mà bá đạo như vậy?

Dịch Á Ba La mang theo vẻ hâm mộ thở dài nói.

- Kiếp Ma Đạo thức thứ chín, Thiên Địa Ma Kiếp.

Tâm Ma cúi thấp đầu, lạnh nhạt đáp.

- Người không nên ngăn cản ta... nếu không phải ta còn chưa tu thành chiêu này, lúc này người đã mất mạng rồi.

Tâm Ma lạnh lùng liếc nhìn Dịch Á Ba La một cái, nói.

- Lúc người tu thành cũng chính là lúc người mất mạng.

Dịch Á Ba La buột miệng nói.

- Người nói gì?

Con người Tâm Ma đột nhiên co lại, một vệt sát khí rét lạnh lướt qua trong mắt.

Đốm lửa trong hốc mắt Dịch Á Ba La khựng lại, chần chờ một chút mới nói:

- Kiếp Ma Đạo mặc dù không ngừng tăng cường ma thức của người, hơn nữa mức độ tăng trưởng cực kỳ kinh khủng, nhưng người nên biết, một chiêu này cũng hấp thu ma thức kinh khủng như vậy. Hơn nữa ma thức của người càng lớn, uy lực phát huy ra càng mạnh, tinh thần lực mà nó hấp thu cũng càng nhiều. Nói cách khác, chiêu này của người vốn là trả giá bằng sức sống.

Dừng một chút, Dịch Á Ba La bổ sung:

- Một chiêu này chỉ có Chủ Thần mới có thể thi triển, bởi vì bất cứ sinh vật nào, cho dù sinh mệnh có dài đến đâu cuối cùng cũng có lúc cạn kiệt, ngay cả nghịch thần giả cổ xưa chúng ta cũng như vậy. Hễ là sinh vật thì sức sống đều có hạn, chỉ Chủ Thần mới sở hữu sinh mệnh vô hạn. Nếu như không có thần chiến, Chủ Thần sẽ vĩnh viễn không chết đi. Đương nhiên cũng có thể ta đã đoán sai, nhưng tuyệt đối không sai bao nhiêu.

Tâm Ma im lặng không nói, mái tóc đen thật dài từ trên đầu rũ xuống che phủ khuôn mặt, không ai biết lúc này hắn đang nghĩ gì.

- Nói đi, người muốn có được gì ở ta?

Một lúc sau, Tâm Ma đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Dịch Á Ba La hỏi.

- Vốn chẳng muốn gì cả, nhưng bây giờ ta nghĩ, có lẽ chúng ta không cần chờ thêm thời gian dài như vậy...

Dịch Á Ba La mỉm cười, chiếc đầu cổ găng ngược về phía trước.

Trong lòng Tâm Ma khẽ máy động. Từ trong lời nói của Dịch Á Ba La, hắn lập tức đưa ra một tin tức:

- Các người vẫn luôn tích lũy thần lực, dự định chạy ra khỏi vùng đất bỏ hoang này?

- Người rất thông minh...

Dịch Á Ba La thành thật nói:

- Chúng ta đã bị phong ấn ở nơi này quá lâu, ngủ say đến vô tận, đó cũng không phải là điều chúng ta muốn nhìn thấy. Tại sao bọn chúng có thể thành thần còn chúng ta không thể, chỉ bởi vì bọn chúng sinh ra sớm hơn so với chúng ta sao?

- Chư thần không thể nào để cho các người chạy trốn.

Tâm Ma lạnh lùng nói.

- Chư thần là vạn năng, nhưng cũng chẳng phải là không gì không làm được.

Dịch Á Ba La không hề yếu thế nói:

- Hơn nữa, bọn chúng có một nhược điểm rất lớn.

- Nhược điểm gì?

- Tình cảm. Ngoại trừ lý trí thì bọn chúng không có thứ gì khác. Vùng đất bỏ hoang mặc dù do chư thần sáng tạo, nhưng chư thần cũng không phải là một thể. Hơn nữa người có thể không chế pháp tắc cũng không chỉ có chư thần, điều này chắc là người đã thấy.

- Được rồi, ta không hỏi nữa. Nói cho ta biết, ta có thể nhận được gì?

- Thần lực, pháp tắc, cùng với bí mật của chư thần.

“Ông!”

Tâm thần Tâm Ma chấn động, bật thốt lên:

- Bí mật của chư thần?

- Đúng vậy.

Địch Á Ba La bình tĩnh nhìn chăm chú vào Tâm Ma:

- Là bí mật của chư thần.

Trong truyền thuyết, sau khi chư thần sinh ra, trong thời đại vũ trụ trước khi nhân loại và yêu ma ra đời, quốc độ của chư thần luôn rộng mở, từ bất kỳ góc nào trong vũ trụ đều có thể nhìn đến quốc độ của Quang Âm Chủ Thần.

Trong quốc độ của chư thần có ẩn giấu bí mật của chư thần, mà đám nghịch thần giả cổ xưa chính là những người cuối cùng nắm giữ bí mật này.

- Đồng ý.

- Đừng nóng vội.

Về mặt Địch Á Ba La nghiêm túc nói:

- Nếu như người đáp ứng, vậy hãy lập giao ước xa xưa đi!

- Giao ước xa xưa?

- Ừ, dùng danh nghĩa của giao ước xa xưa để thề, nếu như người làm trái... cũng không cần trả giá bằng cái chết, trên thế giới này có thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết. Nếu như người làm trái với giao ước thì sẽ không cách nào khống chế được pháp tắc hay quy tắc. Ngay cả khi người sở hữu sinh mệnh vô tận, nhưng tất cả sinh mệnh đều không thể nhận biết được sự tồn tại của người, cũng không cách nào thay đổi được điều này. Cho dù người còn sống, nhưng đối với cả vũ trụ thì người là người đã chết.

- Nếu như người đồng ý thì hãy đọc theo ta. Thuận tiện nói một câu, vĩnh viễn đừng nên coi thường năng lực của nghịch thần giả cổ xưa. Dù người mạnh mẽ thế nào, chớ quên ở mảnh đất này còn có vô số nghịch thần giả cổ xưa đang ngủ say, chứ không chỉ có một người thức tỉnh là Địch Á Ba La. Chỉ cần người đáp ứng, ta có thể đại biểu bọn họ, từ trong thân thể mỗi người rút ra một phần thần lực. Số thần lực này đủ cho người khôi phục vết thương do bị cản trở.

- Được rồi.

Một tháng sau.

Sau một tiếng gầm lớn rung trời, Luyện Ngục Chi Vương chở Tâm Ma mặc áo bào đen, từ trung ương vùng đất bỏ hoang bay lên trời, sau khi lượn mấy vòng liền biến mất khỏi nơi này.

- Chủ nhân, cuối cùng chúng ta lại trở về Ma Giới rồi.

Chiếc đầu to lớn của Luyện Ngục Chi Vương từ trong hư không vươn ra, hưng phấn kêu lên. Đối với nó thì những cảnh ngộ ở vùng đất bỏ hoang giống như một cơn ác mộng vậy.

“Cộp!”

Tâm Ma im lặng không nói gì, từ trên người Luyện Ngục Chi Vương nhẹ nhàng nhảy xuống đất, phát phát tay, lạnh nhạt nói:

- Trở về đi, không có chuyện của người nữa!

- Hà hà, chủ nhân, gặp lại sau...

Luyện Ngục Chi Vương cười hì hì, cái đuôi vẫy một cái, quay đầu bước vào trong hư không mênh mông, trở về vùng đất Luyện Ngục.

Sau khi Luyện Ngục Chi Vương rời đi, Tâm Ma nhẹ nhàng kéo mũ trùm đầu màu đen phía trên xuống, mái tóc dài xốc xếch xòa ra. Trời đất mênh mông, ở phương đông xa xôi truyền đến khí tức của thánh thú, đó là... Chí Tôn sao? Một loại cảm giác vui vẻ dâng lên trong lòng, Tâm Ma theo bản năng bước ra một bước về hướng đông, nhưng đột nhiên nhớ lại hiện giờ hắn đã là ma chứ không phải người, tất cả những thứ của Thái Cổ đã không còn liên quan đến hắn.

“Ầm!”

Một tia chớp từ bầu trời đột nhiên giáng xuống, đánh mạnh vào trước người Tâm Ma làm nổ ra một cái hố to lớn. Trong khối đen nồng nặc là Chủ Thần thứ mười bốn trên người mặc Sát Lục chiến giáp. Trong ánh mắt kinh ngạc của Tâm Ma, hắn từ trong khối dày đứng lên, một bóng đen hẹp dài dọc theo mặt đất kéo dài về phía trước, bao trùm lấy Tâm Ma.

“Đình!”

Cách mặt đất trăm trượng, một cặp mắt màu vàng từ trong bóng tối mở ra, ánh mắt lướt qua hư không, nhìn vào trên người Tâm Ma.

- Ta chờ ngươi đã lâu rồi. Bây giờ, trở về đi!

Chủ Thần thứ mười bốn nói xong những lời này, tay phải bỗng chuyển động, bàn tay to lớn giống như chậm nhưng thực sự lại nhanh, chớp tới Tâm Ma ở đối diện còn chưa cao đến đầu gối của hắn.

“Ầm!”

Sau lưng Chủ Thần thứ mười bốn, một đoàn ánh chớp màu vàng tối bỗng từ nơi chân trời lan đến, nhanh chóng lướt qua bầu trời. Trong hư không mênh mông, một con sông rộng lớn xuất hiện trên bầu trời, chảy qua thân thể Chủ Thần thứ mười bốn và Tâm Ma. Đây chính là sát lục pháp tắc.

“Ầm ầm!”

Khi này pháp tắc ẩn nấp bên ngoài trời đất này bị Chủ Thần thứ mười bốn kêu gọi đến Ma Giới, toàn bộ trời đất đột nhiên hóa thành một mảng bóng tối. Bầu trời kêu vang ầm ầm. Đường nét thân thể của Chủ Thần thứ mười bốn như ẩn như hiện trong bóng tối, loáng thoáng chiếu xạ ra những luồng sáng lạnh.

“Ầm!”

Ngay khi sát lục pháp tắc mênh mông chảy qua vùng đất này, Tâm Ma chợt cảm thấy trong biển ý thức nổ vang, sau đó không thể nào nhúc nhích được.

“Ong ong!”

Hư không rung động kịch liệt. Bị lực lượng mạnh mẽ của sát lục pháp tắc dẫn dắt, sau lưng Tâm Ma bỗng có một bóng ma to lớn mang theo khối dày cuộn cuộn từ trong hư vô hiện ra, đứng sừng sững giữa trời đất, bảo vệ sau lưng hắn. Giữa trán của hắn có một viên tinh thể hình giọt lệ từ dưới da nhô ra, phát ra những luồng ánh sáng màu đỏ trong bóng tối.

Đối diện với Tâm Ma, Chủ Thần thứ mười bốn cũng không nhúc nhích. Sau lưng của hắn cũng có một bóng ma to lớn chọc trời liên đất, vắt ngang giữa trời đất, từ xa xa đối diện với bóng ma Sát Lục sau lưng Tâm Ma. Bên dưới Sát Lục mũ giáp trên đầu hắn có một luồng ánh sáng màu đỏ xoay tròn, nối liền với thần cách giữa trán Tâm Ma.

Tại khoảnh khắc này Tâm Ma đã cảm nhận được sự tồn tại của Chủ Thần thứ mười bốn, cũng giống như Chủ Thần thứ mười bốn cảm nhận được sự hiện hữu của hắn. Dưới tác dụng của sát lục pháp tắc, hai người đã trở nên như một.

“Hắn đã bị thương, hơn nữa còn không nhẹ.” - Tại khoảnh khắc cảm nhận được linh hồn của Chủ Thần thứ mười bốn, trong lòng Tâm Ma chợt hiểu ra như vậy.

“Bùng!”

Trong cơ thể Tâm Ma, sát lục khí tức vừa mới hấp thu từ vùng đất bỏ hoang, gần như ngưng tụ thành thực chất đột nhiên nổ tung, hóa thành ngàn tơ vạn sợi từ trong lỗ chân lông toàn thân tỏa ra, điên cuồng tràn về hướng Chủ Thần thứ mười bốn ở đối diện. Cùng lúc này, bóng ma to lớn chọc trời liền đất sau lưng Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên mở cặp mắt hoàng kim lạnh giá ra. Bị cặp mắt hoàng kim kia nhìn chăm chú, bóng ma sau lưng Tâm Ma giống như bị đốt cháy, run lên kịch liệt một chút, sau đó lực lượng giết chóc hùng hậu từng tia từng luồng tỏa ra, chui vào trong bóng ma to lớn sau người Chủ Thần thứ mười bốn.

734. Chương 31: Rơi Rụng 8

“Vù!”

Cuồng phong gào thét. Trong nháy mắt, chung quanh Chủ Thần thứ mười bốn và Tâm Ma trăm dặm đã hóa thành một biển khói cuộn cuộn. Sát lục thần lực hùng hậu do Tâm Ma dùng Hấp Tinh đại pháp thu nạp chuyển hóa thành, cùng với một phần sát lục nguyên lực trong cơ thể chưa hoàn toàn chuyển hóa vì bị hạn chế bởi cường độ ý thức, toàn bộ tràn về hướng Chủ Thần thứ mười bốn với tốc độ kinh người.

Vô cùng kinh hãi, Tâm Ma vốn không nghĩ tới Chủ Thần thứ mười bốn lại dùng phương thức như thế đến gặp mình, dùng biện pháp sấm sét như vậy để đối phó với mình. Từ trên người Chủ Thần thứ mười bốn, Tâm Ma cảm nhận được một loại tâm tình quen thuộc, đó khát vọng đối với lực lượng cường đại và năng lượng dồi dào, hẳn cần phải chữa thương, cần trở nên mạnh mẽ hơn.

Tâm Ma đã nghĩ đến vô số thủ đoạn mà Chủ Thần thứ mười bốn có thể dùng để đối phó với mình, nhưng lại không ngờ thủ đoạn của hắn lại bá đạo và trực tiếp như vậy.

“Một pháp tắc chỉ có thể do một Chủ Thần điều khiển. Pháp tắc xuyên qua vũ trụ, bất kỳ nơi nào pháp tắc bị điều động đều sẽ khiến cho Chủ Thần trong quốc độ chú ý.” – Giọng nói của Địch Á Ba La tại vùng đất bỏ hoang đột nhiên vọng lại bên tai Tâm Ma: “Khi hai viên thần cách điều khiển cùng một pháp tắc, sự tranh đoạt sẽ từ pháp tắc và thần lực chuyển sang thần cách, cho đến khi một bên thắng lợi...”

- Loài người... đều phải bị tiêu diệt.

Chủ Thần thứ mười bốn từ trên cao lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tâm Ma, ánh mắt làm người ta khiếp sợ giống như nhìn thấu linh hồn đối phương, thông suốt bản nguyên của hắn.

“Ầm!”

Nói xong những lời này, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng phát ra ý thức tà ác đủ khiến vũ trụ biến sắc, theo tiếng kêu vang dội của trời đất truyền vào trong đầu Tâm Ma, một đường như bẻ gãy cành khô chui vào sâu trong ý thức của hắn.

“Rắc!”

Đầu gối Tâm Ma mềm nhũn. Dưới tác dụng áp lực tinh thần vượt trên chúng sinh của Chủ Thần thứ mười bốn, chân phải của hắn chậm rãi cong xuống. Bên trong đầu, ý thức của Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng đánh tan ma thức của hắn.

“Không!” – Theo ý thức hùng hậu và đen tối của Chủ Thần thứ mười bốn xâm nhập, Tâm Ma dần dần mất đi không chế đối với thân thể. Mà trong cơ thể, thần lực được chuyển hóa thành sau khi hấp thu toàn bộ sát lục nguyên lực tích lũy hỗn độn ban đầu tại vùng đất bỏ hoang, lúc này lại bị Chủ Thần thứ mười bốn lợi dụng ưu thế của thần cách từ từ hút lấy. Một sự khuất nhục và giận dữ mãnh liệt tràn ngập trong lòng Tâm Ma.

“Ta là tâm ma, tâm ma có một không hai trong trời đất, giữa vũ trụ này không ai có thể khiến cho ta khuất nhục, không ai có thể khiến cho ta sợ hãi, dù đó là Chủ Thần!” – Một tiếng gầm giận dữ từ không gian ý thức Tâm Ma phát ra, cuốn qua toàn bộ không gian.

“Ầm!”

Trong biển ý thức không gian, đao ý của Kiếp Ma Đạo nhanh chóng vận chuyển, chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai... Tâm Ma hoàn toàn bỏ qua phản kháng, dùng tất cả ý thức để thúc đẩy đao ý của Kiếp Ma Đạo. Dưới ma thức hùng hậu tập trung lại, Kiếp Ma Đạo nhanh chóng từ tầng thứ nhất tăng đến tầng thứ bảy. Đồng thời dưới tác dụng của Kiếp Ma Đạo, ý thức của hắc cũng tăng lên với tốc độ gấp nhiều lần.

- Ha!

Tâm Ma quát lớn một tiếng, thân thể đang nửa quỳ đột nhiên thẳng lên. Sau hai vai, hai chiếc cánh ác ma to lớn xuyên qua da thịt vươn ra. Sau hai tiếng vang khê, trên đỉnh đầu hắc bỗng có hai chiếc sừng ác ma nhô ra. Bị thôi thúc bởi ý chí bất chấp tất cả, chỉ trong nháy mắt ma thức của hắc đã tăng đến một mức độ kinh khủng, tuy còn chưa thể sánh được với Chủ Thần thứ mười bốn đã tồn tại từ xa xưa, nhưng cũng đã phần nào ngăn cản được áp lực kinh khủng của đối phương.

- Kiếp Ma Đạo thức thứ tám, Thần Tử Ma Diệt!

Một tiếng hét thê lương từ trong miệng Tâm Ma phát ra, xuyên thẳng vào sâu trong bầu trời.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, bóng tối bao phủ trời đất đột nhiên phai nhạt đi rất nhiều. Chủ Thần thứ mười bốn ngẩn người nhìn Tâm Ma ở đối diện không xa, lúc này Tâm Ma bỗng giơ tay phải lên, sau đó biến mất vào trong bóng tối một cách kỳ dị. Tại nơi hắc biến mất, một bóng đao to lớn mỏng như cánh ve bắn ra, dùng tốc độ vượt qua tưởng tượng của con người mở rộng đến toàn bộ trời đất, sau đó lặng lẽ chia cắt bóng tối bao phủ trời đất ra làm hai.

“Ầm!”

Mặt đất bị bóng tối bao phủ giống như boong tàu bị sóng lớn đánh trúng, hoàn toàn tan vỡ. Những vết nứt lớn nhỏ khó đếm hết lũ lượt hiện lên, trải đầy khắp mặt đất. Từ bầu trời nhìn xuống, có thể thấy một vết nứt to lớn thẳng tắp chia khu vực Ma Giới này ra làm hai, mà Chủ Thần thứ mười bốn thì đứng ngay giữa vết nứt xuyên qua mặt đất này.

Khi Tâm Ma thi triển thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo là Thần Tử Ma Diệt.

Tại phía đông Ma Giới, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ xếp thành một hàng đứng trên mặt đất, phía sau bọn họ là cao thủ Thần cấp hậu kỳ như sao trên trời. Ba người lặng lẽ nhìn về chân trời, nơi đó vừa có một bóng đao khiến trời đất biến sắc lướt ngang qua.

- Đó là...

Bạch Hổ Chí Tôn dường như không dám tin:

- Chủ Thần thứ mười bốn...

- Tại sao hắc lại xuất hiện ở đó?

Chu Tước xuất thần nhìn về hướng bóng đao vừa xuất hiện, lẩm bẩm nói.

Mặc dù không hiểu là ai phát ra đao kinh bá đạo vô song như vậy, có thể đối kháng với Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng trong đầu ba người lại đồng thời hiện lên một ý nghĩ: “Bây giờ là thời cơ tốt nhất để giết chết hắc.”

Bóng người nhoáng lên, ba vị Chí Tôn đã biến mất không thấy. Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vọng lại trong hư không:

- Trì Thương, nơi này giao cho người...

- Vâng thưa Chí Tôn!

Phía trước đại quân Thần cấp hậu kỳ, Trì Thương mặc áo xanh cung kính nhìn về hướng ba vị Chí Tôn biến mất, thi lễ một cái, sau đó mới ngẩng đầu lên.

“Tách tách!”

Máu từ bên dưới Sát Lục chiến giáp của Chủ Thần thứ mười bốn ồ ạt tràn ra, chảy vào mặt đất dưới chân hắn. Trời đất hoàn toàn yên tĩnh. Thân thể Tâm Ma đã lớn lên đến mấy chục trượng, hoàn toàn hóa thành một ác ma, lúc này đang quỳ một chân trước người Chủ Thần thứ mười bốn, một cánh tay xuyên qua Sát Lục chiến giáp cứng rắn cắm vào trong lồng ngực bên trái của đối phương.

Giống như chỉ trong khoảnh khắc, lại giống như đã qua vô số thế kỷ vũ trụ, sự yên tĩnh khó diễn tả cuối cùng bị phá tan. Chủ Thần thứ mười bốn nhìn chằm chằm vào Tâm Ma dưới người, chỉ lắc đầu nói một câu:

- Ta là thần.

Sau đó năm ngón tay của hắn mở ra, quả cầu hắc ám từng kéo Đông Phương Thanh Long vào trong hư không lại xuất hiện trên đầu ngón tay, bao trùm lấy Tâm Ma.

“Ầm!”

Hư không chung quanh Tâm Ma trong nháy mắt vỡ tan, nhưng Chủ Thần thứ mười bốn lại giống như bị thứ gì kích động, đột nhiên quay đầu lại, cặp mắt nhanh chóng quét qua hư không. Một chiêu vừa rồi hắn cũng không có cảm giác đánh trúng vào thực thể.

Rất nhanh, cặp mắt của Chủ Thần thứ mười bốn dừng lại ở hướng nghiêng phía trên đỉnh đầu. Cách mặt đất mấy trăm trượng, Tâm Ma dùng một tư thế quái dị khựng lại giữa không trung, thoạt nhìn rất giống như bị người nào đó xách theo phía sau.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái. Vào giờ phút này Tâm Ma đã cảm nhận được sự tồn tại của Bồn Tôn, thậm chí cảm giác được người xách theo hắn sau lưng chính là Bồn Tôn, nhưng lại không nhìn thấy thứ gì, ngay cả ma thức cũng không cảm ứng được.

“Hóa ra Bồn Tôn đã mạnh đến mức này!” - Một cảm giác khổ sở và mất mát dâng lên trong lòng, Tâm Ma cúi đầu xuống, không nói gì.

Bồn Tôn mặc áo trắng lẳng lặng đứng yên trong nhánh sông thời gian, từ trên cao nhìn xuống Chủ Thần thứ mười bốn, trong cặp mắt màu vàng tối hoàn toàn không có biểu tình gì.

Bồn Tôn xuất hiện một cách lặng lẽ, không có bất kỳ dấu hiệu nào. Vừa nhìn thấy Bồn Tôn đứng trong dòng sông thời gian, cặp mắt của Chủ Thần thứ mười bốn bên dưới mũ giáp chợt co lại một chút, trong con ngươi lộ ra vẻ e ngại thật sâu.

“Ầm!”

Đầu ngón tay của Bồn Tôn khẽ búng một cái, một đoàn bóng tối như hoa sen nở ra, trong nháy mắt hóa thành một thông đạo không gian dẫn đến những nơi khác của vũ trụ, nhanh chóng đưa Tâm Ma vào trong đó.

- Gào!

Đối diện với Bồn Tôn, Chủ Thần thứ mười bốn chợt phát ra một tiếng thét mang theo tinh thần xung kích mãnh liệt. Thần lực toàn thân hắn chấn động, bên dưới Sát Lục mũ giáp có một ẩn ký hình chữ tỏa ra ánh sáng vô biên. Trời đất lúc sáng lúc tối. Trong sự biến hóa này, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng nhiên ra tay, một đoàn bóng tối tà ác nhất vũ trụ bắn ra, bao trùm về phía Tâm Ma và Bồn Tôn. Nơi bóng tối vô tận đi qua, từng mảng không gian lần lượt sụp đổ, kéo theo hệ thống quy tắc trong không gian cũng tan vỡ.

Dường như phát giác được Chủ Thần thứ mười bốn ra tay, Bồn Tôn chợt ngẩng đầu lên, cặp mắt lạnh giá xuyên qua bóng tối, đối diện với cặp mắt màu vàng của Chủ Thần thứ mười bốn bị che phủ trong bóng tối.

“Xệt xệt!”

Những vết nứt không gian như đất cằn lan về hướng Tâm Ma và Bồn Tôn với tốc độ kinh người. Chủ Thần thứ mười bốn dường như không muốn để Tâm Ma rời đi. Nhưng khi những vết nứt không gian ẩn chứa hắc ám thần lực kia vừa đến gần Bồn Tôn bỗng chậm lại, cuối cùng theo ánh mắt của Bồn Tôn dừng lại trước người hắn hai thước. Cùng dừng lại với nó còn có Chủ Thần thứ mười bốn.

Năng lực “thời gian tĩnh chỉ”.

“Vù!”

Tay áo trắng rộng thùng thình của Bồn Tôn khẽ cuốn lên, Tâm Ma cũng đang bị thời gian tĩnh chỉ ảnh hưởng liền bị đẩy vào trong thông đạo không gian chẳng biết dẫn đến nơi nào.

“Không nên trở về nữa, người quá yếu.” – Tại khoảnh khắc trước khi rời đi, từ trong dao động ý thức của Bồn Tôn, Tâm Ma rõ ràng cảm giác được một tin tức như vậy. Sau đó trước mắt chợt tối sầm lại, Chủ Thần thứ mười bốn và Bồn Tôn trước mặt đã biến mất không thấy.

Ngay khi Bồn Tôn thi triển thời gian tĩnh chỉ đưa Tâm Ma rời đi, cách bọn họ một vạn dặm.

“Ầm!”

Một cột sét màu vàng tối đột nhiên từ dưới vực sâu xa xôi phát ra, xuyên qua tầng tầng vũ trụ không gian, đánh xuống vùng đất Ma Giới, vừa lúc ngăn cản trên đường Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đi qua.

Thân thể Ba vị Chí Tôn hóa thành cầu vồng chợt khựng lại, dừng bước trong hư không, về mặt ngưng trọng nhìn về phía trước. Đối diện với ba vị Chí Tôn, cũng chính là nơi cột sét màu vàng tối kia đánh xuống, trong khói bụi dày đặc có một đoàn hình chiếu hoàng kim mỏng như cánh ve nhúc nhích biến hóa, dần dần từ trong hư không đứng thẳng lên, hóa thành một hư ảnh to lớn, sau đó lại từ hư hóa thành thật. Chỉ trong chớp mắt, hình chiếu hoàng kim kia đã biến thành một hình người trên đầu mọc sừng.

- Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc...

Trên gương mặt hơi tái nhợt của Bạch Hổ Chí Tôn hiện lên vẻ nghiêm túc. Chu Tước và Huyền Vũ ở bên cạnh trong lòng cũng trầm xuống. Đó là một Chủ Thần phân thân cực kỳ ngưng tụ, năng lực của nó còn vượt trên phân thân bình thường do Hắc Ám Quân Chủ gọi ra. Trong tất cả phân thân của Chủ Thần, loại hình chiếu phân thân hoàng kim này là mạnh nhất, đồng thời có thể chịu được một phần ý thức của Chủ Thần trong thời gian nhất định.

Ba vị Chí Tôn liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ nghiêm trọng. Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc được xưng là Dự Ngôn Chi Chủ của đối trá và âm mưu, mỗi việc làm của hắn đều có mục đích, hơn nữa với năng lực lời tiên đoán mà hắn sở hữu, nhưng mục đích này càng trở nên cực kỳ đáng sợ.

Một loại dự cảm không lành dâng lên trong lòng. Hành động này của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc hiển nhiên không phải để tiêu diệt ba vị Chí Tôn. Nếu như đoán không sai, tiếp theo một bộ phận ý thức của hắn sẽ phủ xuống trên phân thân hoàng kim này.

735. Chương 31: Rơi Rụng 9

Lựa chọn phân thân hoàng kim chứ không dùng đám sét thần phạt để công kích ba vị Chí Tôn, rất hiển nhiên mục đích của hắn chỉ là ngăn cản hành động của đối phương. Nghĩ tới đây, ánh mắt Bạch Hổ Chí Tôn vượt qua phân thân của Tịch Nhĩ Lạc nhìn về phương xa, nơi đó khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn càng lúc càng mạnh.

“Chu Tước, Huyền Vũ, Tịch Nhĩ Lạc xuất hiện có hơi kỳ quái, không nên dây dưa với hắn. Ba người chúng ta tách ra, đi xem thử là ai khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn phải rời khỏi Cửu U tế đàn, còn khiến cho hắn phải e ngại không chịu rời đi như vậy!” - Bạch Hổ Chí Tôn dời mắt khỏi hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc lúc này khí tức đã tăng trưởng gấp nhiều lần, dùng thần thức nói Chu Tước và Huyền Vũ.

“Ừ.” - Chu Tước. Huyền Vũ gật đầu, thân hình nhoáng một cái, liền hóa thành hai vệt cầu vồng bay về hai hướng. Ngay khi Chu Tước và Huyền Vũ lao đi, biến hóa chợt xảy ra.

- Gào!

Đối diện với Bạch Hổ Chí Tôn hai ngàn trượng, hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai, cơ lốc tinh thần mệnh mông nhanh chóng cuốn về hướng ba vị Chí Tôn là Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ. Đồng thời trên hai vai hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc nhanh chóng mọc ra hai chiếc đầu khác với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Hai tia chớp lóe lên, hai chiếc đầu kia liền tách ra khỏi thân thể hình chiếu hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc, một trái một phải bắn về hướng Chu Tước và Huyền Vũ đi qua, đồng thời ý thức Chủ Thần lạnh giá và đen tối cũng phong tỏa hai người.

- Gào!

Phía sau ba hình chiếu phân thân hoàng kim, một bóng đen to lớn từ dưới đất hiện lên, đứng đối diện với ba vị Chí Tôn. Bóng đen kia đứng chắn giữa ba vị Chí Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn, bên dưới người có một mảng sóng gợn như nước đầm, đó chính là hình chiếu của vực sâu bóng tối tại Ma Giới.

Một khí tức cực kỳ đen tối bao phủ phạm vi mấy vạn dặm.

Thân thể Chu Tước và Huyền Vũ đang lao đi bỗng khựng lại, kinh hãi nhìn bóng ma thật mỏng ở đối diện phát ra sự thù địch rõ ràng. Trên người hình chiếu không gian to lớn của Chủ Thần kia, ba vị Chí Tôn cảm nhận được khí tức của bản thể Tịch Nhĩ Lạc. Nếu như Tâm Ma vẫn còn ở đây, nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ nhớ đến bí mật của chư thần mà nghịch thần giả cổ xưa Địch Á Ba La kể lại.

Hắc Ám Chủ Thần ở dưới vực sâu bóng tối, từ trong bản nguyên bóng tối khai sáng ra quốc độ của mình. Bên trong quốc độ, Chủ Thần có được ưu thế rất lớn, gần như là vô địch.

Chủ Thần ở trong quốc độ nhìn xuống hàng tỉ không gian, xuyên qua vũ trụ huyền bí, dùng hình chiếu hàng lâm đến không gian thể hiện phép màu, nhằm để thu thập tín ngưỡng.

Chủ Thần cũng biết sợ hãi. Khi thần lực không đủ để chống đỡ thần cách, Chủ Thần sẽ rơi rụng trở thành nghịch thần giả.

Tín ngưỡng là nguồn gốc của thần chiến. Khi Chủ Thần bước ra khỏi quốc độ vì tín ngưỡng, cũng là lúc thần yếu nhất.

- Ra tay đi!

Chu Tước mặc áo bào đỏ nói với Bạch Hổ Chí Tôn và Huyền Vũ Chí Tôn ở hai bên. Ba người gạt đầu, trong nháy mắt lại từ dưới đất vọt lên.

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Sau ba tiếng kêu vang dội, ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ lại xuất hiện trên vùng đất Ma Giới, lao về phía Tịch Nhĩ Lạc.

Ở phía bên kia.

“Rắc rắc!”

Tâm Ma vừa biến mất trong thông đạo không gian, đối diện với Bốn Tôn, Chủ Thần thứ mười bốn đang bị thời gian đông cứng, trong cơ thể đột nhiên phát ra một luồng hắc ám thần lực mạnh mẽ. Dưới tác dụng của thần lực, hư không bỗng vang lên những tiếng như thủy tinh vỡ vụn.

“Rầm!”

Thân thể Chủ Thần thứ mười bốn dùng sức xoay một cái, liền thoát ra khỏi thời gian đông cứng.

- Gào!

Con người phản chiếu hình ảnh của Bốn Tôn, thân thể Chủ Thần thứ mười bốn nghiêng về phía trước, một chân đạp mạnh xuống, đồng thời tay phải giơ lên muốn tấn công Bốn Tôn lần nữa.

“Ầm!”

Bổn Tôn trôi nổi giữa không trung, hồ hững bất động, bàn tay trắng nõn gần như trong suốt nhẹ nhàng phát một cái, lực lượng thời gian lại phát động, thời gian chảy ngược.

Công kích do Chủ Thần thứ mười bốn phát ra còn chưa đến gần Bổn Tôn, liền bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn.

“Ầm!”

Lực lượng hủy diệt hùng hậu bắn ngược về, đánh vào người Chủ Thần thứ mười bốn đang bất động như tượng gỗ. Thân thể hắn bị đánh bay ra ngoài, sau khi quay cuồng mấy ngàn trượng trên không trung liền đập thẳng vào trong tầng đất.

Nơi Chủ Thần thứ mười bốn rơi xuống hiện ra một cái hố đen kịt không biết sâu bao nhiêu, chung quanh là những vòng vết nứt màu đen nhanh chóng lan tràn. Vết nứt lan qua dưới chân Bổn Tôn, đan vào thành một tấm mạng nhện to lớn giữa khu vực này.

Bổn Tôn áo trắng như tuyết từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hố sâu đen kịt phía xa. Trong hố hoàn toàn yên lặng, không nghe được một chút tiếng động nào.

“Cạch!”

Cũng không biết trải qua bao lâu, dưới hố bỗng vang lên một tiếng động giống như hòn đá rơi xuống vách núi dựng đứng. Tiếng động kia như xa như gần, tiếp theo đó là một tiếng vang lớn như nước lũ bắt ngờ bộc phát. Sấm sét vô biên từ dưới hố sâu đen kịt tràn ra, bao trùm toàn bộ trời đất.

“Vù!”

Cuồng phong nổi dậy, trên bầu trời mây đen cuộn cuộn. Bổn Tôn hồ hững ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua tầng tầng mây đen nhìn về bên ngoài bầu trời. Trong “Phá Vọng ngân mâu” chợt nhìn thấy một dòng nước lũ màu đỏ từ sâu trong vũ trụ tràn đến, trong nháy mắt đã xuyên qua khu vực này.

“Ầm ầm!”

Trời đất tối tăm bất định. Trong cảm giác của Bổn Tôn, hệ thống quy tắc của khu vực này chỉ phút chốc đã xảy ra biến hóa, một pháp tắc tồn tại từ xa xưa đã chiếm lĩnh khoảng không gian này.

“Đùng!”

Bên dưới hố sâu to lớn như mạng nhện, hai tay Chủ Thần thứ mười bốn giờ ngang, mang theo sấm sét vô tận chậm rãi từ dưới đất hiện lên. Sát Lực chiến giáp trên người hắn đã tan tành bỗng nhiên rung động, từng phiến tự động khép lại. Công kích do Bổn Tôn dùng thời gian chảy ngược phát ra, hơn phân nửa đã bị bộ Sát Lực thần giáp này hấp thu, thật sự đánh vào trên người Chủ Thần thứ mười bốn cũng không nhiều.

- Người đã thoát khỏi phạm trù của loài người, linh hồn đã không thể trói buộc sự tự do của người, vì sao còn phải đối địch với ta?

Dưới bóng tối vô biên làm nổi bật, Chủ Thần thứ mười bốn mang theo vạn tia sét màu vàng chậm rãi hiện lên từ dưới hố. Hắn cũng không lập tức ra tay, ngược lại đứng yên ở xa xa. Từ khi gặp mặt Bổn Tôn tới nay, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói chuyện.

Bổn Tôn mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào Chủ Thần thứ mười bốn, cũng không cử động.

- Nếu là như thế... hãy hủy diệt đi!

Dứt lời, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng ngẩng đầu lên. Trong cặp mắt màu vàng tối có hai tia chớp như dây leo kéo dài ra, đánh xuống trên đất. Biến hóa chợt xảy ra...

“Ầm!”

Hư không rung động kịch liệt một chút. Chỉ trong khoảnh khắc, Bổn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn thành linh tiến vào trong một mảng bóng tối vô biên vô tận, không có núi, không có đất, cũng không có mây, chỉ có một khoảng hư vô tối tăm. Mà ngay chính giữa khoảng không gian hư vô này, Chủ Thần thứ mười bốn đã hiện ra hoàng kim chân thân của hắn.

Thân thể cao đến mấy vạn trượng, trên đỉnh đầu có hai mươi tám chiếc sừng hoàng kim, mỗi chiếc đều cao đến trăm trượng, nơi sườn có bốn cặp cánh ma thần hoàng kim, trên cổ là ba chiếc đầu dữ tợn, trên đầu đội hai viên hăng tinh to lớn, chân đạp vạn ngôi sao, chiếc đuôi nhọn kéo dài mấy ngàn trượng, nơi đi qua tạo nên tầng tầng sương mù màu vàng.

- Dùng danh nghĩa của ta, thần phạt!

Chủ Thần thứ mười bốn không mang theo chút biểu tình nào thốt lên câu này, cặp mắt màu vàng tối lạnh giá vô tình chớp một chút, nhìn thẳng vào trên người Bồn Tôn cách đó không xa.

“Ầm!”

Sâu trong bầu trời, một cột sét thần phạt ngoằn ngoèo, bán kính đạt đến mấy trăm dặm từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt xẹt qua tầng tầng không gian, lướt qua đỉnh đầu Chủ Thần thứ mười bốn, đánh thẳng vào Bồn Tôn ở đối diện. Mà Chủ Thần thứ mười bốn đã hóa thành hoàng kim chân thân, tinh thần lại đột nhiên tăng vọt, không còn phong tỏa Bồn Tôn mà chuyển thành phong tỏa cả không gian rộng lớn nơi hắn đứng.

Sấm sét thần phạt to lớn trong nháy mắt đã đánh xuống đầu Bồn Tôn.

“Xoẹt!”

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, thân thể Bồn Tôn bỗng nhoáng lên một cái, biến mất khỏi không gian mà Chủ Thần thứ mười bốn phong tỏa. Với sự bình tĩnh của Chủ Thần thứ mười bốn, trông thấy chuyện không thể tưởng tượng này cũng phải giật mình. Trong hư không mênh mông, những sợi sát lục quy tắc tạo thành thế giới này điên cuồng rung lên. Cùng lúc đó, chiếc đầu to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn cũng chuyển động, cặp mắt có thể xuyên qua vô số không gian trong nháy mắt quét qua trên trời dưới đất, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Không thể nào!” - Chủ Thần thứ mười bốn đã chấn động. Cái thế giới này nhìn giống như một mảng tối tăm và hư vô, nhưng thật ra là do vô số sát lục quy tắc tạo thành. Trong không gian tương tự với thế giới này, bất cứ giết chóc nào cũng sẽ chuyển hóa thành lực lượng cung cấp cho hắn. Nói cách khác, ở nơi này thần lực của hắn sẽ vĩnh viễn không tiêu hao. Hơn nữa đối thủ càng mạnh, lực phá hủy sinh ra càng lớn, hắn càng có thể hấp thu thập lực lượng giết chóc nhiều hơn.

Trong không gian có thể nói hoàn toàn do Chủ Thần thứ mười bốn tạo nên này, gần như không có thứ gì mà hắn không thể nắm giữ được.

Chỉ một ý niệm, ý thức cường đại của Chủ Thần thứ mười bốn thần đã như thủy triều bao trùm khoảng không gian này.

Khi ý thức của Chủ Thần thứ mười bốn quét qua dòng sông thời gian, vẫn không thu hoạch được gì, hắn cuối cùng đã hoàn toàn kinh hãi.

“Rắc rắc!”

Thân thể màu hoàng kim của Chủ Thần thứ mười bốn lắc lư, cũng giống nội tâm của hắn lúc này.

“Không thể nào!” - Trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn chỉ còn lại ý niệm này.

Thời gian trở lại khi sấm sét thần phạt đánh xuống.

Tại khoảnh khắc cuối cùng, Bồn Tôn đã ung dung làm hai chuyện, chuyện thứ nhất là gơ tay phải lên, chuyện thứ hai là thi triển một lực lượng thời gian mà hắn chưa từng sử dụng, đó là “thời gian thoi đưa”. Có điều đối tượng mà thời gian thoi đưa tác dụng không phải là Chủ Thần thứ mười bốn mà lại là chính hắn.

Mặc dù ban đầu khi sinh ra, Chủ Thần thứ mười bốn đã được trao cho lực lượng giết chóc và thời gian, nhưng bởi vì tác dụng của bình hành pháp tắc, hắn chỉ thừa kế được lực lượng giết chóc, cũng không nắm giữ được lực lượng thời gian. Hắn có thể nhìn thấy Bồn Tôn dạo chơi trong dòng sông thời gian hoàn toàn là do một loại bản năng, nhưng luận về nắm giữ lực lượng thời gian, hắn còn không biết được thứ đơn giản nhất là thời gian bất động, đừng nói đến chuyện so sánh hiểu biết về thời gian với Bồn Tôn.

Thời gian pháp tắc xuyên qua cả vũ trụ, thời gian quy tắc trải rộng trong vô số không gian, tất cả mọi góc ngách. Trong dòng nước thời gian, mỗi sinh linh đều là một chiếc lá đang chìm nổi. Chỉ khi hai chiếc lá ở vào cùng một vĩ độ, trôi nổi trong dòng sông thời gian với tốc độ như nhau, chúng mới có thể tiếp xúc và tác dụng lẫn nhau. Nếu như đưa lực lượng vào một trong hai chiếc lá đó, nhẹ nhàng đẩy nó về phía trước... điều kiện này sẽ bị phá hư.

Hai chiếc lá cho dù cách nhau không xa, nhưng lại không thể nào tiếp xúc, cũng không thể nào nhìn thấy được. Chiếc lá nhẹ nhàng rung động tiến về phía trước đó chính là Bản Tôn gần ngay trước mắt.

Trong dòng sông thời gian sôi sục, Bản Tôn hóa thành một luồng sáng trắng lơ mơ xuyên qua, tốc độ càng lúc càng nhanh, cặp mắt màu vàng tối cũng càng lúc càng đậm.

Khi Chủ Thần thứ mười bốn đang điên cuồng tìm kiếm tung tích Bản Tôn, một giọng nói trống rỗng bỗng vang lên phía trên đỉnh đầu hắn:

- Thời... gian... chảy... ngược!

736. Chương 31: Rơi Rụng 10

Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên ngừng đầu lên, trong mắt xuất hiện một bàn tay trắng nõn như hoa sen từ trong hư vô vươn ra, càng lúc càng lớn. Mí mắt còn chưa hoàn toàn mở ra, bàn tay không phải rất lớn kia đã đặt lên trán hắn.

Thời gian chợt dừng lại trong chốc lát, sau đó là một trận tiếng vang lớn long trời lở đất.

“Ầm!”

Lực lượng thời gian mệnh mông tác dụng lên hoàng kim chân thân cao đến mấy vạn trượng của Chủ Thần thứ mười bốn. Chợt nghe một tiếng nổ vang, quanh người hắn trong phạm vi trăm trượng đột nhiên hóa thành một mảng hỗn độn.

Trong hỗn độn, một tay của Bản Tôn đặt trên trán Chủ Thần thứ mười bốn, áo trắng không nhiễm bụi trần như hoa sen nở rộ. Bên tai khẽ vang lên một tiếng, trong nháy mắt hai người đã thoát khỏi thế giới giết chóc do Chủ Thần thứ mười bốn tạo ra.

Thời gian bắt đầu chảy ngược.

Cùng lúc đó, cách nơi này mấy vạn dặm.

Ba vị Chí Tôn hóa thành ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ, găm thét lượn vòng trong hư không Ma Giới. Mỗi lần lượn qua đều phá tan một tên hình chiếu phân thân hoàng kim, nhưng chiến đấu vẫn đang tiếp tục. Ba vị Chí Tôn đã không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu bọn họ phá nát hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc ở đối diện, nhưng bọn chúng lại nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu.

Trong chiến đấu, ba vị Chí Tôn từ trong ảo ảnh của thánh thú, nhìn lướt qua những vòng sóng nước nhộn nhạo dưới người ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tịch Nhĩ Lạc từ dưới vực sâu bóng tối ném ra ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim. Luận về thực lực, bọn chúng căn bản không phải là đối thủ của Chí Tôn đã hợp thể với thánh thú. Nhưng ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc lại thông qua mảng đen như bóng với hình dưới chân, liên tục hấp thu thần lực của bản thể ở dưới vực sâu bóng tối, nhờ đó không ngừng sống lại, không ngừng quán lấy đối phương.

Theo đạo lý, nếu ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim không phải là đối thủ của Chí Tôn, vậy ba vị Chí Tôn chỉ cần bỏ qua đối phương rồi đi là được, thế nhưng...

Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc lại có một năng lực, đó là lời tiên đoán.

Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, ba Chí Tôn không hề đàm phán với vị Chủ Thần xảo trá và âm mưu này, trước giờ cũng không biết vị Hắc Ám Chủ Thần này lại khó chơi như vậy. Sở hữu năng lực lời tiên đoán, Tịch Nhĩ Lạc hoàn toàn dự đoán được tuyến đường mà ba Chí Tôn chạy đi. Bất kể ba vị Chí Tôn bay về hướng nào, phía trước nhất định sẽ có hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc đứng chờ sẵn. Nếu như là một Chủ Thần khác, có lẽ ba vị Chí Tôn còn có thể thoát khỏi dây dưa, ung dung rời đi, xem thử tình hình của Chủ Thần thứ mười bốn một chút, nhưng đối mặt với Tịch Nhĩ Lạc sở hữu lời tiên đoán, bọn họ cũng phải mặt ủ mày chau.

Sau lưng ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim là hư ảnh to lớn của Tịch Nhĩ Lạc vắt ngang giữa trời đất, vẫn không tiêu tan. Từ trên người Tịch Nhĩ Lạc, ba vị Chí Tôn cảm giác được một ý chí kiên quyết, không cho phép ba người đi qua. Hơn nữa càng đánh thì trong lòng ba người càng bất an. Đối với Chủ Thần thì thần lực rất quý giá, mỗi hình chiếu phân thân hoàng kim bị vỡ nát đều có nghĩa là thần lực tiêu hao rất lớn. Đối với chư thần dùng tín ngưỡng làm thức ăn, có thể phát động thần chiến vì thần lực, đây gần như là chuyện không thể tưởng tượng.

Rốt cuộc là thứ gì khiến cho Tịch Nhĩ Lạc xem thần lực như sinh mạng lại bằng lòng hao tổn thần lực, đến đây ngăn cản ba người? Trong lòng Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ tràn đầy nghi hoặc.

“Âm!”

Đang giao chiến, nơi chân trời phía trước bỗng truyền đến một tiếng vang lớn kinh thiên, đồng thời khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên biến mất khỏi cảm ứng của ba vị Chí Tôn, không phải biến mất khỏi chỗ mà là hoàn toàn biến mất khỏi Ma Giới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Giữa không trung, thánh thú Huyền Vũ chợt khựng lại, sững sờ nhìn về phía trước, lẩm bẩm nói.

- Gào!

Ngay khi công kích của ba vị Chí Tôn chậm lại, phía sau ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim ở đối diện ba người, bóng đen vẫn không nhúc nhích vắt ngang giữa trời đất chợt ngừng đầu lên, phát ra một tiếng rít chói tai. Thanh âm chưa dứt, ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim bỗng nhìn vào ba vị Chí Tôn, lao đảo lui về phía sau mấy bước, đột nhiên từ thực thể hóa thành một lớp thật mỏng nhẹ nhàng rơi xuống đất, như lụa mỏng chui vào trong bóng tối thông đến vực sâu.

Không đợi ba vị Chí Tôn tấn công, chỉ trong nháy mắt ba tên hình chiếu phân thân hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc và cả khí tức bản thể đều rút khỏi khu vực này, biến mất không còn bóng dáng.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” - Bạch Hổ Chí Tôn nhìn về nơi Tịch Nhĩ Lạc biến mất, lẩm bẩm nói. Trên mặt y đầy vẻ nghi hoặc và lo lắng. Sự ngăn cản của Tịch Nhĩ Lạc không giống như bình thường, khiến ba người cảm thấy vô cùng khó hiểu.

- Đi!

Lời còn chưa dứt, ba vị Chí Tôn liền hóa thành cầu vồng bay về nơi Chủ Thần thứ mười bốn biến mất.

Trong dòng nước thời gian, Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn vẫn duy trì tư thế trước đó, theo ngọn nguồn của dòng sông thời gian đi ngược lên.

Tinh không mênh mông chỉ hiện lên bên cạnh hai người chốc lát, thoáng một cái đã trôi qua, rơi vào phía trước dòng sông thời gian.

Thời gian vẫn chảy ngược.

Vô số cảnh vật nhanh chóng lướt qua bên cạnh hai người, những cảnh vật này chỉ tồn tại trong quá khứ.

Cuộc chiến tứ tượng, cuộc chiến huyết tinh song quân vương, cuộc chiến Ma vực... cảnh vật chung quanh nhanh chóng biến hóa, cùng với nó là Chủ Thần thứ mười bốn. Theo thời gian chảy ngược, khí tức của hắn nhanh chóng trở nên suy yếu.

Chủ Thần thứ mười bốn không thể cử động, nhưng ánh mắt của hắn nhìn về Bốn Tôn phía trên đỉnh đầu đã hiện ra vẻ hoảng sợ. Bốn Tôn vẫn hờ hững nhìn thẳng về phía trước không nhúc nhích, trong tay phải của có một đoàn ánh sáng càng lúc càng mạnh.

Thời gian tiếp tục chảy ngược, lần này nó đã hoàn toàn khác biệt với những lần Bốn Tôn thi triển trước đây. Thời gian duy trì của nó cực kỳ kinh khủng, hơn nữa còn có dấu hiệu sẽ tiếp tục kéo dài.

Cảnh tượng liên tục biến ảo, vô số người và chuyện hóa thành những điểm sáng lướt qua bên cạnh hai người,

Cảm nhận được khí tức của ba thánh thú Thái Cổ trên bầu trời, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng mở mắt ra, cũng không kịp loại bỏ lực lượng sự sống còn sót lại trong cơ thể, thân thể nhoáng một cái từ dưới đất bay nghiêng lên. Trông thấy khí tức của ba thánh thú tiến tới gần, thân thể hắn chợt nhoáng một cái liền biến mất không thấy.

Ba thánh thú quanh quẩn trong hư không. Thần thức của ba vị Chí Tôn là Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ quét qua toàn bộ không gian và vô số không gian song song gần đó, nhưng làm cách nào cũng không thể phát hiện được khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn. Trước mắt của ba vị Chí Tôn, Chủ Thần thứ mười bốn lại biến mất một cách đột ngột như vậy.

Ánh sáng đỏ chợt lóe lên, Chu Tước và thánh thú tách ra, phượng bào đỏ rực trên người phát phơ, nghiêng nghiêng rơi xuống đất. Theo sau đó, Bạch Hổ và Huyền Vũ cũng tách ra khỏi thánh thú.

- Công Tôn, đây là chuyện gì?

Chu Tước quay đầu hỏi. Giữa đôi lông mày của Bạch Hổ Chí Tôn hiện lên vẻ ngưng trọng, ánh mắt nhìn vào nơi Chủ Thần thứ mười bốn biến mất, lắc đầu một cái, cũng không nói lời nào.

- Lúc trước... người áo trắng xuất hiện cùng với Chủ Thần thứ mười bốn, sao ta cảm thấy... giống như là Vô Kỵ.

Lúc này Huyền Vũ Chí Tôn ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng. Trong lòng Bạch Hổ và Chu Tước đều giật mình. Ba người gần như đồng thời quay đầu lại nhìn đối phương.

Một lúc sau, Bạch Hổ Chí Tôn nói:

- Có lẽ chúng ta nên trở về Kiểm các xem thử một chút... Tình hình đã xảy ra biến hóa, trước tiên hãy trở về phía đông Ma Giới, để tránh cho tộc nhân bị Chủ Thần thứ mười bốn thừa cơ hội giết chết.

- Ừm.

Hai người còn lại gật đầu. Không lâu sau, ba bóng người liền hóa thành cầu vồng bay đi.

Tại tây bắc Ma Giới.

Trong mây đen, sấm sét đầy trời như dòng suối rơi xuống, hợp thành một chùm đánh vào trên Cửu U tế đàn. Ánh sáng chợt lóe lên, phía trước vực sâu đã có thêm một bóng người, chính là Chủ Thần thứ mười bốn.

- Thuộc hạ Âm Cát Cổ Đức tham kiến Chủ Thần thứ mười bốn đại nhân!

Chủ Thần thứ mười bốn vừa xuất hiện, bên dưới Cửu U tế đàn, một bóng đen đứng ở phía trước đông đảo Cửu U chiến sĩ và Cửu U ma thần liền quỳ một chân xuống.

- Ừm, nhiệm vụ tiến hành thế nào rồi?

Giọng nói của Chủ Thần thứ mười bốn như tiếng kim loại trực tiếp vang lên trong đầu Âm Cát Cổ Đức.

- Bẩm đại nhân, chín ngàn chín trăm chín mươi chín tòa Cửu U tế đàn đã hoàn thành, toàn bộ đều dựa theo vị trí của cửu tinh, tùy thời có thể sử dụng.

Âm Cát Cổ Đức cúi đầu cung kính nói. Dựa vào liên hệ với Chủ Thần thứ mười bốn, hắn cảm giác được rõ ràng, lần này trở về dường như Chủ Thần thứ mười bốn đã xảy ra biến hóa, nhưng cụ thể là biến hóa gì thì hắn cũng không rõ.

- Lui xuống đi!

- Vâng thưa đại nhân!

Âm Cát Cổ Đức cảm nhận được Chủ Thần thứ mười bốn dường như đang muốn làm gì đó, cũng không nói thêm lời nào, sau khi thi lễ một cái liền đứng dậy, chậm rãi lui về phía sau, cho đến khi cách Cửu U tế đàn khoảng hơn hai mươi trượng mới ngừng lại, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên Cửu U tế đàn. Lần này cuối cùng hắn đã phát hiện một điểm khác thường.

“Đây là...” - Trên thần cách hình chữ giữa trán Chủ Thần thứ mười bốn, Âm Cát Cổ Đức thành linh nhìn thấy một viên tinh thể hình thoi. Mặt ngoài viên tinh thể này mờ mịt sương mù, bên trong giống như có ánh sáng lưu chuyển, nhìn kỹ lại thì dưới bề mặt lấp lánh dường như còn có những sợi tơ vàng nhỏ bé đang di chuyển.

Đợi Âm Cát Cổ Đức lui xuống, Chủ Thần thứ mười bốn đứng trên Cửu U tế đàn cao vút, chậm rãi nhắm cặp mắt màu vàng tối lại, không nhúc nhích. Chung quanh Cửu U tế đàn, đông đảo Cửu U chiến sĩ và Cửu U ma thần hóa thành những bóng đen dưới bầu trời u ám, lẳng lặng đứng trên mặt đất không nhúc nhích. Tây bắc Ma Giới yên tĩnh như chết chóc, chỉ còn lại tiếng kêu trống rỗng của cuồng phong thổi qua bầu trời.

Chủ Thần thứ mười bốn quả thật đã thay đổi, trong đầu hắn đã có thêm một đoạn tin tức, nói chính xác là một đoạn tin tức phức tạp liên quan đến lực lượng thời gian. Mà đoạn tin tức này hắn lẽ ra đã biết, đó là một đoạn tin tức ẩn giấu tại hỗn độn ban đầu vốn thuộc về hắn.

Thời gian bất động, thời gian chảy ngược, thời gian... tin tức vô cùng vô tận tràn vào trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn. Dưới những tin tức này kích thích, chính giữa thần cách giết chóc hình chữ, tinh thể điều khiển thời gian bắt đầu biến hóa. Bên dưới tinh thể hình thoi, những sợi tơ vàng càng lúc càng chạy nhanh, mặt ngoài tinh thể nổi lên những hình thoi nhàn nhạt. Trong ánh mắt kinh hãi của Âm Cát Cổ Đức, thần cách thời gian lấp lánh bắt đầu tiến hóa.

- Gào!

Trong tiếng rít, Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên giơ một tay qua đỉnh đầu. Trên bầu trời, mây sét đột nhiên nổ ra, hóa thành một vòng xoáy to lớn nhanh chóng xoay chuyển. Trong tiếng ầm ầm, tầng mây đột nhiên trầm xuống rất nhiều, dường như chạm tay là có thể đụng đến. Mà trong sấm sét lao nhanh giữa tầng mây lại ẩn chứa năng lượng khiến Âm Cát Cổ Đức phải kinh hãi.

Bầu trời tối tăm bất định, áp lực giống như ngày tận thế tràn ngập mỗi góc nhỏ không gian. Âm Cát Cổ Đức yên lặng nhìn lên Cửu U tế đàn, một giây tiếp theo hắn lại thấy một chuyện không thể tưởng tượng.

Trong tiếng sấm ầm ầm trên đỉnh đầu, Chủ Thần thứ mười bốn trên Cửu U tế đàn bỗng nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện... không ngừng lặp lại như vậy. Sau mỗi lần biến mất rồi xuất hiện, khí tức của hắn đều gia tăng rất nhiều, trong nháy mắt khí tức cả người đã đạt đến một mức độ cực kỳ kinh khủng. Phụ cận Cửu U tế đàn hoàn toàn biến thành trung tâm một cơn bão, ngay cả Âm Cát Cổ Đức cũng không cách nào tiến đến gần.

- Lui!

Thông qua liên hệ tâm linh, Âm Cát Cổ Đức nhanh chóng hạ lệnh cho Cửu U chiến sĩ và Cửu U ma thần. Rất nhanh, chung quanh Cửu U tế đàn trầm đậm đã hoàn toàn biến thành một khu vực không người.

Giờ phút này, ngoại trừ một nhân vật cường đại, không ai biết được từ giây phút này bước ngoặt của cuộc chiến thần ma lần thứ hai đã bắt đầu. Cho dù Âm Cát Cổ Đức tận mắt nhìn thấy cảnh này, cũng không hiểu được Chủ Thần thứ mười bốn liên tục biến mất và xuất hiện đang làm gì.

Tại hỗn độn ban đầu, Chủ Thần thứ mười bốn đã được ban cho lực lượng giết chóc và thời gian, đồng thời thần lực mà hắn nắm giữ hoàn toàn có thể xưng là vua của chư thần. Dù là là Quang Minh chư thần hay là Hắc Ám chư thần đều không thể so sánh với Chủ Thần thứ mười bốn. Là vua của chư thần, thực lực vốn phải mạnh hơn những Chủ Thần khác.

Dưới tác dụng của bình hành pháp tắc, Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa hoàn toàn sinh ra đã bị ảnh hưởng. Một phần thần lực mạnh mẽ của hắn bị tiêu hao để thai nghén nhân loại, phần còn lại bị chia thành vô số phần nhỏ rải rác trong các góc vũ trụ, trong đó một phần biến mất trong dòng nước thời gian. Sau khi hắn bị phong ấn và ngủ say, phần năng lượng còn lại trong bản thể đã bị tiêu hao gần như toàn bộ. Có thể nói, hắn mặc dù thông qua giết chóc, bắt đầu hấp thu lực lượng giết chóc ở Ma Giới sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, nhưng số năng lượng này cũng chỉ đủ cho hắn phá phong ấn ra ngoài. Đến khi hắn ra ngoài, thần lực còn lại trên người đã yếu đến mức đáng thương, hoàn toàn không thể so với bất cứ vị Chủ Thần nào.

Con đường duy nhất để Chủ Thần thứ mười bốn trở nên mạnh mẽ chính là thu thập năng lượng rải rác trong thời gian dài đằng đẳng, thất lạc ở các nơi trong vũ trụ. Lúc bình thường, nếu muốn thu thập những

năng lượng này thì cần phải hao phí rất nhiều thời gian, thậm chí đến khi cuộc chiến thần ma lần thứ hai kết thúc cũng chưa chắc đã thành công.

Nhưng sau khi bất ngờ trở về hỗn độn ban đầu, tại hải dương hỗn độn lấy được bí ẩn của thời gian, thứ vốn phải kết hợp với thân thể hắc nhưng cuối cùng lại không thành công, tất cả những điều này đã trở nên có thể. Dựa vào thần cách thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng ra vào trong dòng sông thời gian, từ trong thời gian thu gom thần lực thất lạc của mình.

“Àm!”

Sấm chớp dừng dừng, bầu trời tối tăm biến ảo. Dưới tầng mây rũ xuống, Chủ Thần thứ mười bốn liên tục biến mất rồi lại xuất hiện, mỗi lần xuất hiện đều mạnh hơn một phần.

Trên Cửu U tế đàn, khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn đang tăng trưởng với tốc độ nhanh gấp nhiều lần.

Cũng không biết trải qua bao lâu, biến động trên bầu trời Cửu U tế đàn cuối cùng ngừng lại. Dưới tầng mây dày đặc dần dần hiện lên một bóng mờ ngưng tụ, chính là Chủ Thần thứ mười bốn. Bên dưới tầng mây âm u, cặp mắt màu vàng tối của hắc lấp lánh chói mắt như sao, từ trên cao nhìn xuống, chậm rãi quét qua đại quân yên lặng bất động phía dưới, sau đó dần dần dời đến bầu trời, nhìn vào bảy ngôi sao phía sau mây đen không biết cao bao nhiêu.

739. Chương 31: Rơi Rụng 13

Phía trước Cửu U đại quân, Âm Cát Cổ Đức mặc một bộ áo choàng nhẵn bóng rộng thùng thình, lẳng lặng nhìn về hướng Cửu U tế đàn. Trên bầu trời, mây đen âm trầm hình vòng xoáy càng ngày càng xuống thấp. Từ góc nhìn của Âm Cát Cổ Đức, có thể thấy Chủ Thần thứ mười bốn đứng trên Cửu U tế đàn đồ sộ đang ngẩng mặt lên trời, trong con ngươi đen kịt loáng thoáng nổi lên ánh sáng trắng. Vòng xoáy mây đen to lớn trên bầu trời và bảy ngôi sao phía trên hợp thành một mảng trong bóng tối. Dựa vào giao ước chủ tớ với Chủ Thần thứ mười bốn, Âm Cát Cổ Đức cảm giác được, trong xa xăm giống như có một sợi dây vô hình nối liền Chủ Thần thứ mười bốn, Cửu U tế đàn, vòng xoáy mây và bảy ngôi sao trên bầu trời lại với nhau.

Ánh mắt Âm Cát Cổ Đức không ngừng lướt qua bốn thứ này, cuối cùng dừng lại ở bảy ngôi sao trên trời, bỗng nhiên trong đầu dâng lên một sự hiểu ra: “Có lẽ... giờ phút này cuộc chiến thần ma đã sắp bắt đầu rồi.”

Giữa trời đất mờ mịt hoàn toàn yên tĩnh. Sự yên tĩnh này không biết kéo dài bao lâu, có lẽ là một khắc, có lẽ là lâu hơn. Tóm lại khi tiếng sấm vang lên từ phía trên Cửu U tế đàn, trong lòng Âm Cát Cổ Đức khẽ giật mình: “Đây là...”

“Rắc rắc!”

Trong tiếng không gian rạn nứt to lớn, Âm Cát Cổ Đức nhìn thấy rõ ràng, Chủ Thần thứ mười bốn ngẩng đầu đứng trên Cửu U tế đàn, phía sau có một ảo ảnh kim tự tháp to lớn nhàn nhạt lập lòe. Sau một khắc, bóng dáng của Chủ Thần thứ mười bốn đã biến mất. Tại nơi hắc biến mất, một tòa kim tự tháp màu đen to lớn cao trăm trượng bỗng xuất hiện, đứng sừng sững dưới bầu trời u ám, ngay ở phía trên vực sâu.

“Rắc rắc!”

Một lúc sau, thân thể Chủ Thần thứ mười bốn lại như ma quỷ xuất hiện trên Cửu U tế đàn, mà hắc ám kim tự tháp lại từ thực thể hóa thành hư ảnh. Chung quanh thân tháp có những bóng đen di chuyển, giống như những sợi tơ lay động.

“Àm!”

Mặt đất rung chuyển. Cửu U tế đàn dường như không chịu nổi sức nặng của hắc ám kim tự tháp to lớn đột nhiên xuất hiện kia, cả tế đàn và mảng lớn mặt đất sụp xuống phía dưới một chút.

- Gào!

Trên bầu trời kim tự tháp, Chủ Thần thứ mười bốn đã hòa vào trong bóng tối phát ra một tiếng rít khiến toàn bộ Ma Giới rung chuyển. Cửu U tế đàn dưới chân hắn từ trong bóng tối xuất hiện, phát ra màu vàng nhàn nhạt. Tại phần nền của Cửu U tế đàn có vô số ký tự nhỏ bé như ngọn nọc nhanh chóng di động, hình thành những hoa văn giống như ngọn lửa bốc lên.

Sương mù bao phủ toàn bộ tây bắc Ma Giới đột nhiên mỏng đi không ít, trong đó vang lên những tiếng trầm trầm. Trong sương mù dày đặc, một tòa, hai tòa, ba tòa... chín tòa Cửu U tế đàn hơi nhỏ, phân biệt từ chín phương hướng sáng lên. Chín tòa Cửu U tế đàn rung động, dường như đang kêu gọi thứ gì khác. Rất nhanh, càng có nhiều Cửu U tế đàn màu vàng nhạt xuất hiện ở tây bắc Ma Giới. Từ bầu trời mênh mông nhìn xuống có thể nhìn thấy rõ ràng, tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín tòa Cửu U tế đàn thu nhỏ đứng sừng sững trên mặt đất Ma Giới, tạo thành hình chiết xạ bao quanh Cửu U tế đàn lớn nhất dưới chân Chủ Thần thứ mười bốn.

Tổng cộng một ngàn tòa Cửu U tế đàn từ trong bóng tối hiện ra, mặt ngoài không ngừng lấp lóe như tương ứng với nhau.

“Ầm!”

Trong sương mù, trên đỉnh một vòng tế đàn ở ngoài cùng lần lượt bắn ra những luồng ánh sáng rực rỡ nhưng không chói mắt, vượt qua hư không, phân biệt chiếu vào trên đỉnh một vòng Cửu U tế đàn ở phía trong sâu hơn, cứ vận chuyển theo thứ tự như vậy... Cuối cùng những luồng ánh sáng trắng đan xen vào nhau, vượt qua bóng tối, tập trung lại trên Cửu U tế đàn dưới chân Chủ Thần thứ mười bốn.

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn như khai trời mở đất, chính giữa tây bắc Ma Giới tỏa ra một đoàn ánh sáng còn chói mắt hơn gấp trăm lần so với mặt trời, như hải dương sóng cả, trong nháy mắt chôn vùi Chủ Thần thứ mười bốn đứng trên kim tự tháp. Chính giữa đoàn ánh sáng to lớn trôi nổi giữa không trung, một luồng ánh sáng trắng lớn khoảng bằng miệng chén từ trung ương tây bắc Ma Giới kéo dài lên bầu trời, chậm chạp nhưng vô cùng vững chắc.

Trong phút chốc, vô số ánh mắt từ các nơi trên vùng đất Ma Giới đều bị thu hút bởi luồng ánh sáng trắng từ trong sương mù bắn ra này.

- Đó là...

Tại phía đông Ma Giới, ba vị Chí Tôn nhìn luồng ánh sáng trắng rất nổi bật trong bầu trời đêm, trong lòng sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt. Nhưng hiện giờ bọn họ lại không làm được gì. Phía trên vùng đất dẫn đến tây bắc Ma Giới, ít nhất có khí tức của hai vị Chủ Thần lơ lửng trên trời. Không có Tứ Tượng đại trận hoàn chỉnh, ba vị Chí Tôn cũng không dám tùy tiện mạo hiểm.

“Ầm!”

Ánh sáng trắng chiếu vào sâu trong bầu trời, dường như đụng trúng thứ gì. Qua một lúc, một vòng ánh sáng trắng như sữa từ đỉnh cột sáng tỏa ra, sau khi bắn ra một khoảng cách lại đột nhiên co vào phía trong. Chỉ nghe một tiếng vang lớn kinh thiên, toàn bộ Ma Giới đều rung chuyển mấy lần.

- Đây là...

- Không hay!

Ba vị Chí Tôn liên tiếp kinh hô. Trên bầu trời tây bắc Ma Giới xa xôi cuối tầm mắt của ba người, một lỗ thủng màu đen to lớn nhanh chóng mở rộng ra, phía sau có một ngôi sao màu đen to lớn quay cuồng trong hư vô. Tại khoảnh khắc lỗ thủng màu đen xuất hiện, ngôi sao to lớn kia dường như bị một lực hút, đột nhiên từ trong bóng tối xa xôi phía sau lỗ thủng màu đen bay đến.

“Ầm ầm!”

Tiếp theo ngôi sao thứ bảy Triệu Vi trong cửu tinh, ngôi sao thứ tám Yên Diệt phá vỡ hư không, mang theo tiếng rít lớn từ trong hư không xa xôi bay đến. Giờ phút này, hàng tỉ không gian trong vũ trụ đột nhiên

giống như ngừng vận hành, vô số sinh linh dừng công việc trong tay, từ các nơi khác nhau ngẩng đầu lên, nhìn ngôi sao thứ tám hiện ra trên bầu trời.

Theo sự xuất hiện của ngôi sao thứ tám, một luồng khí tức đen tối dày đặc từ trong vô số không gian tỏa ra, nhanh chóng bao phủ không gian. Ngay khi Yên Diệt xuất hiện, bầu trời vốn đã mờ mịt lại càng thêm âm trầm.

Sâu trong vũ trụ xa xôi, trên bề mặt một viên văn thạch bất động trong bóng tối, Xi Vưu đang ngồi dưới đất, mái tóc dài xõa xuống đột nhiên tỉnh lại từ trong nhập định, đứng thẳng lên nhìn về hư không phía trên: “Đây là...”

Hủy Thiên Diệt Địa đại ma công và cửu tinh có liên hệ chặt chẽ. Trong cảm ứng của Xi Vưu, một lực lượng đáng sợ đang ảnh hưởng đến sự vận chuyển của cửu tinh, gia tăng tốc độ của ngôi sao thứ tám và ngôi sao thứ chín. Mà nguồn gốc của lực lượng này lại đến từ Ma Giới.

Cũng trên bề mặt một viên văn thạch to lớn khác tỏa ra ánh sáng âm đạm, Ma Đế Hoàng mặc áo bào đen hưng phấn gần như khoa tay múa chân, nhìn ngôi sao trong hư không còn âm trầm hơn so với bóng tối: “Đã thấy chưa... đã thấy chưa... lời tiên đoán của người quả nhiên không sai, Chủ Thần thứ mười bốn đã bắt đầu ảnh hưởng đến sự vận chuyển của cửu tinh. Ha ha ha... cửu tinh nổi lên, cuộc chiến thần ma. Tịch Nhĩ Lạc, cuộc chiến thần ma chúng ta mong đợi từ lâu đã sắp bắt đầu, đây đúng là thời đại thuộc về chúng ta... Loài người, yêu ma, Thiên Đường, huyết tộc sẽ chiến đấu vì chủng tộc, còn chúng ta sẽ được lợi trong cuộc chiến to lớn này. Chúng ta sẽ thay mặt hai vị Chủ Thần đã ngã xuống trở thành thần linh mới. Ha ha ha...”

“Đúng vậy, đúng vậy...” - Một giọng nói khác từ sâu trong đầu Ma Đế Hoàng cất lên. Xuyên qua ánh mắt của Ma Đế Hoàng, hắn cũng nhìn thấy được biến hóa của cửu tinh. Mặc dù mọi chuyện đều nằm trong tính toán, nhưng phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc cũng không thể kìm nén được sự hưng phấn trong lòng. Tất cả mưu đồ đều là vì cửu tinh, cũng là vì cuộc chiến thần ma đáng chết, mà sau thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, cuối cùng nó đã bắt đầu.

“Đúng vậy, Ma Đế Hoàng, người nói rất đúng... đây là thời đại thuộc về chúng ta, sẽ không ai chú ý tới chúng ta...”

Khi Yên Diệt xuất hiện trên bầu trời Ma Giới. sâu trong mặt đất Ma Giới đột nhiên tràn ra sương mù dày đặc, đây là lực lượng hắc ám còn thuần túy hơn so với ma khí. Ma khí dày đặc bốc lên cao mấy chục trượng, bao trùm mỗi góc Ma Giới. Những ma khí này vừa xuất hiện liền như có sinh mệnh, từng tia điên cuồng tràn vào trong vô số yêu ma.

- Gào!

Vùng đất Ma Giới vang lên những tiếng gầm thét đau đớn. Vô số yêu ma cấp thấp bỗng xảy ra biến dị, khí tức của bọn chúng nhanh chóng tăng trưởng với tốc độ mất thường có thể thấy được. Trong tiếng kêu lớn như dã thú, vô số yêu ma đau đớn gập người xuống, từ trong thân thể phát ra những tiếng lộp độp do khớp xương mọc ra.

- Ngao!

Những tên yêu ma bỗng từ mặt đất đứng dậy, thân thể bọn chúng vươn cao, trên sống lưng mọc ra những khúc xương. Tại khoảnh khắc cửu tinh ngôi thứ bảy Yên Diệt xuất hiện, trong nháy mắt toàn bộ yêu ma của Ma Giới đều nhảy vọt lên một cấp. Sau đó trên bầu trời Cửu U tế đàn lại vang lên một tiếng rít, một luồng ánh sáng trắng còn lớn hơn lúc trước bay lên như chớp, trong nháy mắt xuyên qua tầng tầng không gian, đánh vào trên cửu tinh ngôi thứ bảy Yên Diệt.

“Ầm ầm!”

Ngôi sao thứ bảy Yên Diệt rung lên kịch liệt một chút. Nửa khắc sau, một luồng ánh sáng trắng ẩn chứa thần lực hùng hậu từ Yên Diệt bắn ra, xuyên qua lỗ thủng màu đen bay về trong hư vô mênh mông phía sau.

“Ầm ầm!”

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, cửu tinh ngôi thứ tám và một ngôi sao cuối cùng lần lượt hiện ra trong bóng tối. Hai ngôi sao này vốn phải đợi thêm mấy trăm ngàn năm hay mấy triệu năm mới xuất hiện, nhưng sau khi Chủ Thần thứ mười bốn mượn đại trận Cửu U tế đàn to lớn, tiêu hao rất nhiều thần lực, lúc này lại hội tụ trước giờ.

Cửu tinh ngôi thứ tám, Âm Yểm.

Cửu tinh ngôi thứ chín, cũng là ngôi sao cuối cùng, Hỗn Loạn Chi Thần.

- Ngao!

Trên vùng đất Ma Giới, vô số yêu ma chỉ cảm thấy cả người nóng ran, giống như có lực lượng vô cùng vô tận di chuyển trong cơ thể. Mà bên ngoài, hắc ám lực lượng lại liên tục tràn vào trong cơ thể, sức mạnh đã tăng lên một cấp còn có khuynh hướng tiếp tục gia tăng. Loại cảm giác vui sướng này khiến bọn chúng không nhận được ngẩng đầu gào lớn.

Dưới sự dẫn dắt của ánh sáng trắng, ngôi sao thứ tám Âm Yểm từ trong hư không vô tận nhanh chóng bay đến gần lỗ thủng, tốc độ của nó nhanh như chớp. Sau ngôi sao thứ tám, ngôi sao thứ chín cũng dùng tốc độ tương đồng bay đến tinh không bên ngoài lỗ thủng màu đen.

- Gào!

Trên mặt đất mờ mịt ma khí tại Cửu U Ma Giới xa xôi, vô số Cửu U yêu ma ngủ say nằm ngang dọc ở nơi phong ấn này chợt mở mắt, há miệng phát ra những tiếng gầm làm người ta sởn tóc gáy. Từng cặp mắt hiện lên trong sương mù, sâu trong con ngươi lộ ra vẻ dữ tợn.

“Rắc rắc!”

Theo ngôi sao thứ chín đến gần, mặt đất tại Ma Giới bao la dần dần nứt ra. Những vết nứt như miệng lớn hiện lên khắp nơi, ma khí màu đen từ bên dưới tràn ra. Từ phía trên nhìn xuống, những vết nứt này không biết sâu đến bao nhiêu, càng lúc càng mở rộng. Sâu trong bóng tối, những khí tức giống như hung thú Hồng Hoang nhanh chóng hiện lên, hơn nữa không ngừng gia tăng.

- Gào!

Khắp nơi Ma Giới, dưới đất dày đột nhiên vang lên những tiếng gầm cực kỳ dữ tợn, thanh âm giống như những con quái vật ngủ say trong thời gian dài đằng đẳng, vừa mới tỉnh lại, tràn đầy đói khát mãnh liệt đối với máu thịt.

“Ầm!”

Nói đến thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Chỉ trong chớp lát, ngôi sao thứ tám Âm Yểm đã nối tiếp ngôi sao thứ bảy Yên Diệt xuyên qua lỗ thủng màu đen, treo cao phía trên vô số không gian. Sau ngôi sao thứ tám, ngôi sao cuối cùng Hỗn Loạn Chi Thần cũng mang theo tiếng vang dội ầm ầm, từ phía sau lỗ thủng màu đen to lớn quay cuồng bay đến. Từ xa nhìn lại, ngôi sao thứ chín Hỗn Loạn Chi Thần còn chưa bay qua lỗ thủng màu đen đã tạo thành một đường thẳng với tám ngôi sao trước đó.

Trên bầu trời đen kịt, chín ngôi sao nối thành một hàng, vô cùng tráng lệ. Trong truyền thuyết, mỗi lần cuộc chiến thần ma đều sẽ xuất hiện cửu tinh. Không ai biết cửu tinh rốt cuộc là thứ gì, nhưng sau thời gian lâu dài, dần dần lưu truyền một cách giải thích. Sự xuất hiện của chín ngôi sao chính là kết quả của chúa tể vũ trụ bình hành pháp tắc. Đó là một trong những pháp tắc sinh ra tại hỗn độn, có thể chạm tới nhưng không thể nắm giữ được. Dưới tác dụng của bình hành pháp tắc, những pháp tắc khác đều trở về vị trí, hàng tỉ quy tắc ai đi đường nấy. Bình hành pháp tắc dẫn dắt thời gian pháp tắc, tác dụng lên không gian pháp tắc. Chi nhánh của nó trải rộng khắp vũ trụ, là pháp tắc to lớn nhất, tất cả quy tắc đều phụ thuộc vào nó. Có thể phá vỡ một chi nhánh của bình hành pháp tắc, nhưng vĩnh viễn không thể nào phá hủy nó được.

Cách năm mươi triệu năm, bình hành pháp tắc lại tiến hành sắp xếp lại vũ trụ một lần. Sự cân bằng cũ sẽ bị phá vỡ, sự cân bằng mới được thành lập. Trong thời kỳ này, bình hành pháp tắc sẽ bị mất cân bằng trong thời gian ngắn ngủi. Dấu hiệu báo trước quy trình này chính là cửu tinh.

Cửu tinh ngôi thứ nhất, Thanh Minh.

Cửu tinh ngôi thứ hai, Nhật Quỷ.
Cửu tinh ngôi thứ ba, Mạt Lệ.
Cửu tinh ngôi thứ tư, Huỳnh Hoặc.
Cửu tinh ngôi thứ năm, Phản Hồn.
Cửu tinh ngôi thứ sáu, Triệu Vi.
Cửu tinh ngôi thứ bảy, Yên Diệt.
Cửu tinh ngôi thứ tám, Âm Yểm.
Cửu tinh ngôi thứ chín, Hồn Loạn Chi Thần.

740. Chương 31: Rơi Rụng 14

Từ phương hướng ba vị Chí Tôn, có thể nhìn thấy vô số Cửu U tể đàn trong sương mù tràn ngập tây bắc Ma Giới. Trong cảm giác của ba vị Chí Tôn, theo cửu tinh đến gần, toàn bộ không gian bắt đầu xảy ra biến hóa không rõ. Sau khi chín ngôi sao đại biểu cho bóng tối và hỗn loạn xuất hiện, ma khí vốn đã tràn ngập Ma Giới lại càng dày đặc hơn. Đối với đám yêu ma sinh tồn trong bóng tối, hỗn loạn và giết chóc, cửu tinh chính là đại biểu cho sức mạnh.

- Rút lui!

Nhìn ngôi sao cuối cùng Hồn Loạn Chi Thần sắp vượt qua lỗ thủng màu đen trên bầu trời, Bạch Hổ Chí Tôn lập tức nói:

- Trì Thương, người hãy sắp xếp cho tất cả tộc nhân Thần cấp hậu kỳ rút lui. Không nên quá vội vàng, tất cả tộc nhân phải đi cùng nhau. Ta cùng với Chu Tước và Huyền Vũ sẽ ngăn cản ở phía sau, đi đi!

“Chuyện này...” - Trì Thương có chút lo lắng nhìn về hướng tây bắc Ma Giới. Hôm nay y cũng là cao thủ Thần cấp hậu kỳ, có thể cảm giác được, trong thời gian này khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn ở hướng tây bắc Ma Giới đã gia tăng rất nhiều, điều này khiến y sinh ra một cảm giác bất an mãnh liệt.

- Vâng thưa Chí Tôn đại nhân!

Chần chừ một chút, Trì Thương cắn răng, gạt đầu đáp, sau đó kéo theo Tây Môn Hoán Nhiên vốn ít nói bên cạnh, nhanh chóng bay về phía sau.

- Gào!

Trong lúc Trì Thương vội vàng tập hợp tộc nhân Thần cấp hậu kỳ rải rác ở phía đông Ma Giới, từ sâu trong lòng đất bỗng vang lên những tiếng hét cuồng bạo. Bên dưới chân, mặt đất dày lớp lớp nứt ra, mảng lớn đất đá bắn lên tung tóe. Trước người ba vị Chí Tôn không xa bỗng xuất hiện những vết nứt to lớn ngoằn ngoèo, bên dưới có những bóng người trên đầu mọc sừng, thân thể đen kịt từ dưới đất bò ra, đó là những ma thần cổ xưa.

Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, chủ lực của Ma Giới chính là những ma thần cổ xưa. Trong cuộc chiến đó, vô số ma thần cổ xưa đã bỏ mạng, bị Vu tộc trấn áp ở chiến trường thần ma cổ. Còn những ma thần cổ xưa may mắn sống sót cũng phần lớn trọng thương, ẩn sâu trong lòng đất Ma Giới, bị đám Hắc Ám Chủ Thần ở trên cao phong ấn, đóng kín khí tức của bọn chúng, cho đến khi cửu tinh nổi lên.

Trông thấy mặt đất Ma Giới bị chia thành từng mảng, vô số ma thần cổ xưa từ trong ngủ say thức tỉnh, mang theo khí tức hung ác từ dưới đất bò ra, sắc mặt của ba vị Chí Tôn trở nên âm trầm như nước, cũng không nhìn những ma thần cổ xưa to lớn từ trong vết nứt dưới đất bò ra trước người, mà lại luôn quan sát hướng tây bắc Ma Giới.

Kẻ địch duy nhất chỉ có Chủ Thần thứ mười bốn, cũng chỉ có hắn mới uy hiếp được cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ.

- Ngao!

Giống như vừa mới thức tỉnh, đầu óc còn không rõ ràng, một tên ma thần cổ xưa màu đỏ cao trăm trượng từ dưới đất bò ra ngoài, ánh mắt quét qua ba vị Chí Tôn, trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn, gầm lên:

- Máu... thịt...

Tên ma thần kia cong người, cánh tay to lớn giơ qua đỉnh đầu, một chùm ánh sáng màu đỏ từ đỉnh đầu bắn ra, chiếu về phía ba vị Chí Tôn.

- Không biết sống chết!

Bạch Hổ Chí Tôn lạnh lùng quát một tiếng, bàn chân nhún một cái. Chợt nghe một tiếng hổ gầm vang dội, bóng sáng lóe lên, thân thể thánh thú Tây Phương Bạch Hổ dài mấy vạn cây số đã vắt ngang bầu trời phía đông Ma Giới. Thân thể to lớn gấp lại, từ không trung lao thẳng xuống, bay qua tên ma thần màu đỏ kia, sau đó chui vào trong tầng đất, dọc theo vết nứt to lớn xuyên qua lòng đất. Nơi thánh thú Bạch Hổ đi qua, vô số ma thần cổ xưa đã bò lên mặt đất hoặc chưa bò lên đều hóa thành tro bụi. Trên vùng đất ngập tràn chết chóc.

- Gào!

Một tiếng gầm vang lên, thánh thú Bạch Hổ trên không trung gấp lại, đáp xuống mặt đất, hiện ra bóng dáng của Bạch Hổ Chí Tôn.

Ở phía đông Ma Giới, tầng đất vốn đang rung động đột nhiên an tĩnh lại. Vô số ma thần cổ xưa kinh hãi nhìn về hướng ba vị Chí Tôn. Nhân loại này còn chưa cao đến đầu gối bọn chúng, nhưng lại gây cho bọn chúng cảm giác quen thuộc khắc sâu vào trong linh hồn, đó là Chí Tôn của loài người.

“Ầm!”

Sau khi yên lặng trong chốc lát, ở gần phía đông Ma Giới, những tên ma thần cổ xưa bò ra khỏi đất liền vùng tay lên, muốn phá vỡ không gian rời đi. Trông thấy những thông đạo không gian màu đen lần lượt xuất hiện trong hư không, Chu Tước Chí Tôn đứng bên cạnh Bạch Hổ Chí Tôn, đầu đội mũ phượng, người mặc phượng bào liền hừ lạnh một tiếng, tay phải mảnh khảnh vươn ra, năm ngón tay mở rộng.

“Bùng!”

Một đoàn ánh sáng đỏ chói mắt từ giữa cổ tay trắng nõn của Chu Tước bắn ra, lan rộng đến vô biên vô tận, cuốn qua toàn bộ phương đông Ma Giới. Trời đất chợt hóa thành một mảng đỏ rực. Nơi thánh lực của Chu Tước lan đến, đám ma thần cổ xưa đã bước vào không gian song song hay còn dừng lại ở thông đạo không gian, đều không kịp kêu lên một tiếng, toàn bộ hóa thành tro bụi.

Là nhân vật mạnh mẽ nhất giữa vũ trụ này dưới Chủ Thần, ba vị Chí Tôn gần như có thể trong nháy mắt giết chết bất kỳ sinh vật hắc ám nào không phải thần. Đối mặt với thánh lực cực kỳ khắc chế sinh vật Ma Giới, cho dù là ma thần cổ xưa cũng không phải là đối thủ. Lúc Ma Giới tấn công Thánh điện, Bạch Hổ Chí Tôn đã chứng minh điều này bằng sinh mạng của mấy ngàn yêu ma Hắc Ám Viễn Chinh quân có cảnh giới Thiên Ma Thần.

Sau khi ánh sáng đỏ qua đi, trong hư không chỉ còn lại những thông đạo không gian to lớn màu đen, trong thông đạo tro bụi tung bay.

- Gào!

Ở hướng Tây bắc Ma Giới bỗng vang lên một tiếng rít xuyên vào trời cao. Trên đỉnh hắc ám kim tự tháp, Chủ Thần thứ mười bốn dường như phát giác được hành động của ba vị Chí Tôn, liền hét lên một tiếng giận dữ. Nghe được tiếng hét này, ba vị Chí Tôn lập tức từ dưới đất vọt lên, thân thể vẩy một cái hóa thành ba thánh thú qua lại trong không gian.

Trên Cửu U tế đàn, Chủ Thần thứ mười bốn phất áo choàng lên, từ trên đỉnh kim tự tháp biến mất không còn bóng dáng. Một khắc sau, trên bầu trời phương đông Ma Giới bao la, Chủ Thần thứ mười bốn mặc Sát

Lục chiến giáp dữ tợn lại đột nhiên xuất hiện ngay phía trước ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Sau ba tiếng gầm thét, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ liền mở chiếc miệng rộng, phân biệt phun ra thánh lực mênh mông ba màu trắng, đỏ và vàng về phía Chủ Thần thứ mười bốn. Ba luồng thánh lực hùng hậu vừa lan ra mấy chục trượng, Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên giơ một bàn tay ra, giống như chậm nhưng thực sự lại nhanh, bàn tay mang giáp nắm lại, liền phát ra thời gian bất động.

“Ầm!”

Hư không hơi rung động, sau đó tất cả đều đứng yên. Ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ dừng lại trên không trung không nhúc nhích, kể cả thánh lực từ trong miệng ba thánh thú phun ra cũng đông lại như một con sông trên bầu trời.

- Gào!

Ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, Chủ Thần thứ mười bốn giơ tay trái qua đỉnh đầu. Trên tầng mây, những tia chớp màu vàng đầy trời lấp lóe. Một bóng đen dày nặng từ trong dòng nước thời gian được Chủ Thần thứ mười bốn gọi ra, cùng với tất cả thần lực trong cơ thể hắn, hóa thành một mảng bóng đen che trời phủ đất. Chủ Thần thứ mười bốn sức vung lên, bóng đen kia liền bắn về phía ba thánh thú bị thời gian bất động giữa không trung.

Ba tiếng kêu lớn vang lên, máu thịt toàn thân ba thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ nứt ra. Những tia sét màu đen ẩn chứa dao động hủy diệt không ngừng quần quanh, lực lượng hủy diệt hùng hậu đánh vào ba thánh thú đã phá vỡ vách chắn giữa Thái Cổ và Ma Giới. Trông thấy ba thánh thú sắp chui vào trong Thái Cổ, Chủ Thần thứ mười bốn dường như muốn đuổi cùng giết tận, thừa dịp ba thánh thú trọng thương muốn ra tay giết chết hoặc làm ba vị Chí Tôn bị thương nặng.

“Ầm!”

Bàn chân bước ra một bước, lướt đi trong hư không, Chủ Thần thứ mười bốn lại biến mất một cách kỳ dị, sau đó xuất hiện ở trước mặt ba thánh thú nửa người nằm ngang ở Ma Giới, còn nửa người đã tiến vào Thái Cổ, khắp người đầy thương tích. Tay phải của hắn vươn ra, thời gian bất động lại ra tay.

Thời gian một lần nữa đứng yên, ba thánh thú bị mắc kẹt ở giữa Thái Cổ và Ma Giới lại trở nên bất động.

- Hủy diệt!

Lạnh lùng thốt ra hai chữ như tiếng kim loại, tay phải Chủ Thần thứ mười bốn giơ lên, một đoàn hắc ám thần lực mang theo ánh chớp từ trong bàn tay bắn ra. Ngay lúc này, thân thể Tây Phương Bạch Hổ đang ở trong thời gian bất động bỗng rung lên.

“Ầm!”

Hư không đột nhiên tan vỡ, Bạch Hổ Chí Tôn vốn bị thời gian bất động của Chủ Thần thứ mười bốn chột giãy giữa thoát ra. Trong con ngươi của Chủ Thần thứ mười bốn thoáng hiện lên một vết sát khí dày đặc, bàn tay to lớn lập tức rung lên, thần lực giết chóc vốn đánh về phía ba người bỗng gấp lại, toàn bộ đánh vào Bạch Hổ Chí Tôn. Đối với Chủ Thần thứ mười bốn, một Chí Tôn có thể tiếp xúc được với lực lượng thời gian nhất định phải tiêu diệt trước tiên.

Tại khoảnh khắc Chủ Thần thứ mười bốn xuất thủ, Bạch Hổ Chí Tôn cũng đồng thời ra tay. Dưới sự cố ý của Chủ Thần thứ mười bốn, thánh lực và thần lực lại đan xen lướt qua nhau. Chủ Thần thứ mười bốn cường hành chịu đựng một kích toàn lực của Bạch Hổ Chí Tôn, đồng thời thần lực giết chóc cũng đánh mạnh vào người thánh thú Bạch Hổ.

“Ầm!”

Bạch Hổ Chí Tôn vừa bị trọng thương, ánh sáng trắng chợt lóe lên, lập tức tách ra khỏi thánh thú, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Y cố nén thương thế, phá vỡ hư không muốn trốn vào không gian Thái Cổ.

Lúc này Chủ Thần thứ mười bốn cũng không dễ chịu. Bị một kích toàn lực của Bạch Hổ, thân thể vẽ nên một đường cong trong hư không bay ra ngoài, dưới người máu tươi vẩy ra. Hai lần bị ảnh hưởng, hắn đã có sức miễn dịch rất lớn đối với thánh lực, mặc dù bị thương nhưng lại không nặng. Trông thấy Bạch Hổ Chí Tôn muốn trốn vào Thái Cổ, hắn làm sao có thể để đối phương chạy thoát, thân thể liền lóe lên chui vào trong dòng sông thời gian, sau một khắc lại như ma quỷ xuất hiện phía trên Bạch Hổ Chí Tôn, tay trái trong nháy mắt thi triển thời gian bất động.

- Thái Cực kiếm đạo!

Ngay lúc này, bên dưới người chợt vang lên một tiếng quát lớn. Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa hiểu chuyện gì, bóng người chợt lóe lên, trước mắt đã có thêm một tên nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh, một thanh Xích Tiêu trường kiếm trong tay thuận thế vung lên. Chợt nghe tiếng trường kiếm rung động, một thái cực đồ đen trắng bừng sáng, bao trùm lấy ba thánh thú và cả Trì Thương. Giữa không trung chỉ thấy được một thái cực trận đồ quay cuồng phát ra ánh sáng chói mắt.

- Trì Thương, mau tránh ra, ngươi không phải là đối thủ của hắn!

Bạch Hổ Chí Tôn nhìn thấy cảnh này khóe mắt muốn nứt ra, thân thể run lên, một lần nữa giãy dụa thoát khỏi lực lượng thời gian bất động. Ngay lúc này Chủ Thần thứ mười bốn đã ra tay.

Đối mặt với Thái Cực kiếm đạo do Trì Thương phát ra, Chủ Thần thứ mười bốn dùng một nắm tay mang theo thần lực mệnh mông, trực tiếp đánh vỡ thái cực đen trắng, sau đó lách về phía bên cạnh đánh vào ngực Bạch Hổ Chí Tôn.

“Ầm!”

Một quyền của Chủ Thần thứ mười bốn đánh vào, đầu nắm tay vang lên một tiếng hét thảm và một tiếng rống giận. Tại khoảnh khắc cuối cùng, Trì Thương lại dùng thân thể chắn trước người Bạch Hổ Chí Tôn, ngăn cản một quyền của Chủ Thần thứ mười bốn.

- Trì Thương!

Khóe mắt Bạch Hổ Chí Tôn như muốn vỡ tung, giận dữ quát lớn một tiếng, cùng với Trì Thương bị Chủ Thần thứ mười bốn đánh vào trong thông đạo không gian. Y chỉ có thể trở mắt nhìn cả người Trì Thương nổ tung, máu tươi bắn ra tung tóe, vẽ nên một đường cong rơi vào trong tinh không mệnh mông phía sau thông đạo.

- Không!

- Trì Thương!

Hai tiếng kêu thê lương vang lên ở hướng bên, Chu Tước và Huyền Vũ bị đánh vào không gian Thái Cổ lại quay về, hóa thành thánh thú lao vào ngực Chủ Thần thứ mười bốn đang ngăn người trong hư không.

“Ầm!”

Chủ Thần thứ mười bốn chẳng biết tại sao lại ngã ra, thân thể như đạn pháo bắn vào sâu trong tầng đất.

Chu Tước xoay một vòng trên không trung, muốn đuổi theo Trì Thương rơi vào hư không, nhưng một cánh tay vạm vỡ lại nắm lấy tay nàng kéo trở lại.

- Chu Tước, lý trí một chút đi! Trì Thương đã chết, dù ngài có đi hay không thì cũng không thể thay đổi được.

Khóe mắt Huyền Vũ rách ra, hai dòng máu tươi theo khuôn mặt chảy xuống, một tay nắm lấy cánh tay Chu Tước, trầm giọng nói:

- Bạch Hổ đã bị thương, tứ tượng chưa thành, chúng ta không thể ở lại đây lâu. Hiện giờ công kích của chúng ta rất khó tạo thành vết thương chí mạng đối với Chủ Thần thứ mười bốn, một chiêu vừa rồi không thể giết được hắn. Hãy mau trở lại Thái Cổ xem thử thương thế của Bạch Hổ một chút, đi thôi!

- Nhưng mà... Vô Kỵ tỉnh lại, chúng biết ăn nói với y như thế nào đây? Đây lại là đệ tử duy nhất của y.

Chu Tước quay mặt qua chỗ khác, nghẹn ngào nói.

- Ai!

Huyền Vũ thở dài một tiếng:

- Thân là nhân tộc Thái Cổ, không chỉ là Trì Thương, cũng không chỉ là Vô Kỵ, dù là ta, ngài, Bạch Hổ hay Hiên Viên, cũng phải sớm chuẩn bị hi sinh vì Thái Cổ. Chúng ta không thể thay đổi được gì... đi thôi!

Ngẩng đầu nhìn cửu tinh nối thành một hàng trên bầu trời, trong sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ Ma Giới phía xa vang lên những gầm thét như hung thú, những ma thần cổ xưa mạnh mẽ đang từ dưới đất thức tỉnh, trên khuôn mặt hiền từ của Huyền Vũ cũng không khỏi hiện lên vẻ đau đớn và tuyệt vọng sâu sắc: “Chẳng lẽ... cuộc chiến thần ma lần thứ hai đã định sẵn nhân tộc ta bị tiêu vong sao?”

Thở dài một tiếng, Huyền Vũ và Chu Tước đi vào Thái Cổ, đuổi theo hướng Bạch Hổ rơi xuống.

741. Chương 32: Cường Thế Trở Về, Đội Ngũ Đỉnh Cao

“Ầm!”

Tại phương đông Ma Giới, mảng lớn bùn đen mang theo đá vụn lớn nhỏ từ mặt đất bắn lên. Trong đất đá, Chủ Thần thứ mười bốn từ dưới đất bay ra, lơ lửng trong hư không, nhìn về hướng ba vị Chí Tôn biến mất, đột nhiên gầm lên một tiếng rung trời:

- Gào!

Áp lực to lớn và khí tức đen tối cực độ của Chủ Thần thứ mười bốn bao phủ toàn bộ mặt đất đen kịt. Trong tiếng gầm, vùng đất Ma Giới đột nhiên an tĩnh lại, những ma thần cổ xưa, yêu ma vương triều, yêu ma cấp thấp và Cửu U chiến sĩ đều quỳ sát xuống, cúi đầu thật sâu chạm vào mặt đất lạnh giá ẩm ướt.

- Gào!

Tiếng gầm của Chủ Thần thứ mười bốn mới vừa dừng, hướng tây bắc Ma Giới xa xôi bị mây đen bao phủ bỗng vang lên một tiếng thét dài cực kỳ dữ tợn, giống như hung thú Hồng Hoang. Vùng đất tây bắc Ma Giới ầm ầm rung chuyển, Cửu U ma khí dày đặc như núi lửa phun trào từ trong vực sâu tràn ra, phun thẳng lên trời mấy vạn trượng, nhuộm bầu trời thành một mảng đen kịt. Trong Cửu U Ma Giới bao la bên dưới vực sâu, sương mù dày đặc bắt đầu sôi trào. Tiếng rít vang lên, những khí tức to lớn mang theo dục vọng hủy diệt mãnh liệt từ dưới sương mù dày đặc nhanh chóng đứng lên, nhìn về lối ra ở nơi xa vô tận trên bầu trời Cửu U mênh mông, sau đó bàn chân nhún một cái, như một viên đạn pháo từ dưới đất vọt lên, sau khi tăng tốc vài lần liền hóa thành một vệt cầu vồng đen xé gió bay đi. Từ các nơi trên vùng đất Cửu U liên tục vang lên tiếng gầm của đám Cửu U ma thần thức tỉnh. Khắp nơi đều có những bóng người bay nghiêng lên, nhanh chóng lao về đỉnh vực sâu.

Phía trên vực sâu, hắc ám kim tự tháp có liên hệ chặt chẽ với Chủ Thần thứ mười bốn chẳng biết từ lúc nào đã biến mất. Bên dưới vực sâu liên tục có những Cửu U ma thần cao mấy chục trượng từ dưới đất bắn lên.

Phía trên vực sâu, Cửu U ma thần không ngừng tràn ra giống như một cơn thủy triều trôi nổi trên không, từng tên nhìn lên trời gầm thét mấy tiếng, không hề ngừng nghỉ bay thẳng về hướng Chủ Thần thứ mười bốn.

- Gào!

Ám Cát Cổ Đức kinh hãi nhìn một tên Cửu U ma thần từ dưới đất chui lên. Tên Cửu U ma thần phủ này vừa phá đất chui ra, liền ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng. Trên bầu trời, từng đợt lực lượng đen tối rồ

ràng từ trên cửu tinh chiết xạ ra, vượt qua tầng tầng hư không, chui vào trong cơ thể tên Cửu U ma thần đứng nghiêng phía trên vực sâu này.

“Rắc rắc!”

Tiếng lộp độp giòn giã của khớp xương vang lên. Sau khi tên Cửu U ma thần kia hít một hơi tinh hoa của cửu tinh, khớp xương toàn thân liền vươn cao lên, sau mông có một chiếc đuôi nhọn dữ tợn lập lòe ánh sáng lạnh quét qua hư không, phát ra tiếng động như vật sắc đâm vào làm người ta khiếp sợ không thôi.

Bàn chân nhún một cái, tên Cửu U ma thần này liền rít lên, theo sau một tên Cửu U ma thần khác xé gió bay đi. Cảnh tượng ở tây bắc Ma Giới giống như ngày tận thế.

Mang theo khí tức rét lạnh làm người ta nghẹt thở, từng tên Cửu U ma thần trong mắt lập lòe ánh sáng lạnh, lướt qua trên đầu vô số yêu ma, ùn ùn bay về phía đông Ma Giới.

Chỉ chốc lát sau, vô số Cửu U ma thần như hạt mưa từ bầu trời rơi xuống, quỳ ở sau người Chủ Thần thứ mười bốn:

- Tham kiến chủ nhân!

Ánh mắt Chủ Thần thứ mười bốn quét qua đông đảo Cửu U ma thần trên mặt đất, sau đó hồ hững xoay người lại, một nắm tay đánh vào hư không. Tiếng nổ vang lên, trước người Chủ Thần thứ mười bốn bỗng xuất hiện một thông đạo không gian rộng ngàn trượng. Ở bên kia thông đạo, những dãy núi liên miên trập trùng và tầng mây mênh mông ở Thái Cổ thỉnh thoảng in vào trong mắt.

Một chân của Chủ Thần thứ mười bốn đạp lên vách chắn không gian giữa Ma Giới và Thái Cổ, nhìn xuống Thái Cổ ở bên kia. Một lúc sau cánh tay phải của hắn bỗng vươn lên phía trước. Ở sau người, đông đảo Cửu U ma thần liền gầm thét một trận, trong mắt lập lòe ánh sáng hung ác, từng tên đứng dậy, lướt qua Chủ Thần thứ mười bốn, mở ra những hố đen to lớn trong hư không, như thủy triều cuộn cuộn tràn vào không gian Thái Cổ.

“Ầm!”

Men theo thông đạo không gian do đám Cửu U ma thần mở ra, ma khí cuộn cuộn tràn vào tây bắc Thái Cổ. Trên mặt đất bằng phẳng nhất thời giống như hiện lên một tầng sóng biển.

“Đùng!”

Theo sau đám Cửu U ma thần bước vào, bầu trời bỗng nổi lên sấm chớp đùng đùng. Nơi Cửu U ma khí đầy tính ăn mòn tràn qua, mặt đất lặng lẽ hóa thành từng mảng cát sỏi. Trong biển khói do Cửu U ma khí hóa thành, từng tên Cửu U ma thần xuyên qua không gian tiến vào, toàn thân lập lòe ánh chớp. Sau người bọn chúng càng có nhiều Cửu U ma thần đang từ Ma Giới xuyên qua không gian đi đến.

“Ngao!”

Những tiếng gầm thét hung ác và dữ tợn vang lên ở hướng tây bắc Thái Cổ, từ xa xa truyền khắp cả vùng đất Thái Cổ.

Tại Kiếm các.

Nghe được tiếng gầm dữ tợn kia, Thánh Giả mặc áo trắng và Cổ Vu mặc áo bào đen đều kinh hãi đứng lên. Hai người nhìn về biển khói cuộn cuộn ở chân trời phía tây, cùng với Cửu U ma thần khí tức mạnh mẽ trong biển khói, hơn nữa số lượng càng lúc càng nhiều, trong lòng trầm xuống.

Đối diện với Kiếm các là Bạch Hổ Chí Tôn áo bào vỡ tan, cả người loang lổ vết máu, một tay ôm vai trái, theo tiếng nhìn về hướng tây bắc Ma Giới. Ở bên cạnh là Chu Tước và Huyền Vũ đang chữa thương cho y, lúc này hai người cũng chậm rãi quay đầu sang, mí mắt nhấp nháy với tốc độ rất chậm, nhìn về hướng đám Cửu U ma thần xuất hiện.

Vào giờ phút này, thời gian dường như đã bị cắt thành từng mảnh, sau đó từ giữa ngón tay chậm rãi rơi xuống.

đã suy yếu rất nhiều, còn những đòn tấn công khác thì lại bị bộ Sát Lục chiến giáp trên người hấn ngăn cản phần lớn. Nếu muốn đánh bại Chủ Thần thứ mười bốn, chúng ta phải hợp sức lại mới được.

Trước khi Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương rời khỏi Thái Cổ thì Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa phá phong ấn ra ngoài, cho nên hai người cũng không biết lai lịch của hắn. Lúc này nghe Bạch Hổ Chí Tôn nói, trong lòng hai người mới bừng tỉnh. Chẳng trách đối phương lợi hại như vậy, hóa ra lại là một Chủ Thần.

- Gào!

Thân hình nhoáng một cái, Bạch Hổ Chí Tôn đã hóa thành một con hổ trắng to lớn, tiếng gầm vang dội chấn động trong hư không:

- Mọi người cẩn thận. Chủ Thần thứ mười bốn nắm giữ lực lượng thời gian, tất cả hãy tản ra, tránh để hắn đồng thời dùng lực lượng thời gian khống chế.

“Ầm!”

Lời nói của Bạch Hổ Chí Tôn còn chưa dứt, dưới đất lại rung chuyển một trận. Một bóng đen mang theo đá vụn đầy trời từ dưới đất bắn ra, cả người khói lửa ngập trời.

- Kéc!

- Giữ!

Hai tiếng kêu vang lên, Chu Tước và Huyền Vũ đồng thời hóa thành thánh thú. Ba vị Chí Tôn, Độc Cô và Tây Môn cũng không nói nhiều, thân hình nhoáng lên, lập tức tản ra.

Ngay lúc này, vô số nhân tộc Thái Cổ ở bốn phương đã ùn ùn kéo đến. Trên bầu trời đã có ba vị Chí Tôn, Tây Môn và Độc Cô, nhân tộc Thái Cổ khác liền hợp sức với tộc Bàn Cổ lao thẳng về phía đám Cửu U ma thần.

Mặc dù Cửu U Ma Thần nổi tiếng là cường hãn và hung dữ, nhưng đối mặt với nhân tộc Thái Cổ rợp trời kín đất lao đến, trong mắt cũng là hiện lên vẻ kinh hoàng, vừa đánh vừa lui về phía sau, chỉ có thể dựa vào không gian nhỏ hẹp để hạn chế công kích của nhân tộc.

- Ha!

- Giết!

Trong tiếng hét, từ trên trời và dưới đất, công kích như núi lở trút xuống. Trong tầm mắt của đám Cửu U ma thần đã không nhìn thấy trời đất Thái Cổ, tất cả đều đủ loại công kích và chiến ý của nhân tộc Thái Cổ nhấn chìm.

Luận về nhân số, mặc dù Cửu U ma thần của Ma Giới không ngừng tràn vào Thái Cổ, nhưng đến lúc này cũng chỉ có mấy chục vạn Cửu U Ma Thần tiến vào trong Thái Cổ, còn kém xa so với nhân tộc Thái Cổ.

“Ầm ầm!”

Từng đoàn công kích đủ loại rợp trời kín đất, không ngừng đánh vào không gian nơi đám Cửu U ma thần đang đứng.

- Ngao!

Đám Cửu U ma thần dựa vào nơi hiểm yếu để chống đỡ, từng tên giận dữ gầm lên, đem toàn bộ Cửu U ma khí trong cơ thể thông qua hai tay đánh ra, hình thành một mảng hải dương màu xám trước người, nghênh đón công kích từ bốn phương đánh tới.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Công kích mạnh nhất của đám Cửu U ma thần phát ra nhanh chóng bị nhân tộc Thái Cổ đông nghìn nghịt phá tan. Trời đất lóe lên một cái, sau đó các loại công kích đầy trời bao phủ xuống. Trên mảnh đất cực tây, đám Cửu U ma thần chỉ chống đỡ được một lúc, sau đó bị công kích từ bầu trời giáng xuống đánh thành tro bụi, ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Ở Ma Giới bên kia, đám Cửu U ma thần bao trùm mặt đất mười vạn cây số, đang chuẩn bị tiến vào Thái Cổ trên quy mô lớn, chợt cảm nhận được công kích kinh khủng kia liền khựng lại giữa không trung Ma Giới.

Ở bên kia, đám nhân tộc Thái Cổ chứa ra đủ không gian cho Chí Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn giao chiến. Sau khi Chủ Thần thứ mười bốn phá đất chui ra, ba thánh thú trên bầu trời liền gầm lên một tiếng, thân thể thật dài từ không trung lao thẳng xuống.

Trong nửa đường, thân thể Chủ Thần thứ mười bốn chợt lóe lên, đột nhiên biến mất không còn bóng dáng, một khắc sau lại xuất hiện trên đỉnh đầu Tây Môn, Độc Cô và ba vị Chí Tôn, bàn tay mở ra, thời gian bắt động lại xuất thủ.

Chủ Thần thứ mười bốn trốn vào dòng sông thời gian, lại thông qua dòng sông thời gian xuất hiện phía trên mọi người, thủ đoạn này quả thật rất đột ngột. Trước đây Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương chưa từng có kinh nghiệm giao thủ với hắn, cũng không nhìn thấy trận chiến giữa hắn và Đế Thích Thiên, cho nên về mặt phán đoán thời gian nhất thời xuất hiện sai lầm, phạm vi tấn ra không đủ lớn, lập tức bị thời gian bắt động của Chủ Thần thứ mười bốn dừng lại giữa không trung.

Về dữ tợn thoáng qua trong con người Chủ Thần thứ mười bốn, tay trái từ dưới sườn vươn ra, thần lực giết chóc trong cơ thể cuộn cuộn dâng trào, hóa thành ngọn lửa đen thiêu đốt. Năm ngón tay mở ra, một đoàn ánh sáng màu đen to lớn liền xuất hiện trong tay hắn. Ngay khoảnh khắc hắn chuẩn bị ra tay, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng kiếm ngân.

“Keng!”

Chuyện xảy ra quá đột ngột. Với tu vi của Chủ Thần thứ mười bốn, nếu như phía trên có người xuất hiện, theo lý không thể nào không phát hiện, nhưng đối phương lại giống như xuất hiện một cách không căn cứ.

“Ầm!”

Trời đất tối đen. Giữa không trung, một luồng ánh sáng trắng giống hệt như Tây Môn phát ra phá vỡ ngăn cách của thời gian và không gian, chém mạnh vào trên sống lưng dày rộng của Chủ Thần thứ mười bốn.

“Ầm!”

Kiểm khí sắc bén không thể ngăn cản, từ trên đỉnh đầu Chủ Thần thứ mười bốn đang ở giữa Tây Môn, Độc Cô và ba vị Chí Tôn chém rơi xuống dưới.

- Đệ Ngũ Chí Tôn!

Bốn phương vang lên những tiếng hét hưng phấn. Người vừa từ trên đỉnh đầu Chủ Thần thứ mười bốn chém một kiếm vào lưng của hắn không phải Phong Vân Vô Kỵ thì là ai? Nghe được tiếng hô hưng phấn chung quanh, đám người Cổ Vu mới phát hiện, Kiếm Thần vẫn luôn ngồi xếp bằng bất động trên Kiếm các, chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ biến mất.

Trên bầu trời, Phong Vân Vô Kỵ áo trắng như tuyết, tóc đen dài quá vai theo gió lay động. Giờ phút này thần sắc của hắn có phần kỳ quái, vẻ mặt hờ hững, con người hóa thành một mảng trắng bạc, trong con người có vô số bóng kiếm lập lòe. Luận về khí tức, lúc này Phong Vân Vô Kỵ có tám phần giống như Tây Môn Y Bắc. Đây chính là năng lực ý niệm mô phỏng đặc biệt của Phong Vân Vô Kỵ, sau khi nhìn thấy kiếm đạo mới của Tây Môn Y Bắc, lại tự động tiến hành mô phỏng tiến hóa.

Luận về kiếm đạo, Phong Vân Vô Kỵ muốn mô phỏng Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc thì dễ hơn nhiều so với những người khác.

Giữa không trung, Chủ Thần thứ mười bốn nổi giận gầm lên một tiếng, thần lực toàn thân dâng trào. Sau khi rơi xuống mấy ngàn trượng, hắn cường hành dùng thần lực đối kháng với kiếm khí bá đạo kia.

Chủ Thần thứ mười bốn dừng lại giữa không trung, sau đó lại biến mất. Bạch Hổ Chí Tôn vẫn luôn quan sát hành động của Chủ Thần thứ mười bốn, lúc này nhìn thấy liền hét lớn một tiếng:

- Cẩn thận, mau tản ra!

Lần này không cần Bạch Hổ Chí Tôn nói, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương liền nhún chân, trong nháy mắt tách ra mấy ngàn trượng. Hai người kiếm đạo đại thành trở về, nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ cũng

rất vui mừng, cao hứng và kích động, nhưng đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn mạnh mẽ, bọn họ phải tập trung toàn bộ tinh thần đối phó. Một Chủ Thần có thể khống chế thời gian, địch thủ như vậy đối với bất kỳ ai đều là một sự khiêu chiến vô cùng mạnh mẽ.

Ngay lúc sáu người tản ra, Chủ Thần thứ mười bốn liền trốn vào trong dòng sông thời gian, một khắc lại xuất hiện giữa mọi người. Không cho mọi người cơ hội, hắn lập tức dùng thời gian bất động khống chế ba vị Chí Tôn và Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời thần thức mạnh mẽ phát ra, như mũi tên nhọn đánh thẳng vào Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc.

Chủ Thần thứ mười bốn đã từng giao đấu với ba vị Chí Tôn và Phong Vân Vô Kỵ, biết rằng ba vị Chí Tôn ở trạng thái hợp thể vốn không sợ áp lực tinh thần to lớn của mình. Còn về Phong Vân Vô Kỵ, Chủ Thần thứ mười bốn thậm chí không cảm giác được dao động linh hồn hoàn chỉnh trên người đối phương, nhân loại này cũng không sợ áp lực của hắn.

Trong sáu người, Chủ Thần thứ mười bốn nhanh chóng đưa ra phán đoán, chọn lựa Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc mới xuất hiện. Kiếm đạo của hai người gây cho hắn cảm giác uy hiếp rất lớn, nhưng về mặt thần thức lại không tỏ ra quá cường đại. Cho dù mạnh như Tâm Ma, bởi vì sự chênh lệch tuyệt đối về ý thức, ở trước mặt hắn ngay cả muốn đứng cũng không nổi, đây chính là ưu thế công kích do ý thức chênh lệch tuyệt đối sinh ra.

Hư không vang lên tiếng sấm và gió. Tại khoảnh khắc thần thức của Chủ Thần thứ mười bốn phát ra, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương liền biến sắc, lập tức hiểu được Chủ Thần thứ mười bốn định làm gì.

“Ầm!”

Tây Môn Y Bắc dang một chân ra, chân trái nhẹ nhàng bước ra trong hư không. Chỉ một bước nhỏ này, khí tức của y chợt biến đổi, cặp mắt sáng ngời đột nhiên trở nên âm đạm, hóa thành một mảng đen kịt, giống như trong hốc mắt không tồn tại thứ gì. Trong nháy mắt một đoàn khí tức màu đen bao phủ thân thể y. Trong mắt Chủ Thần thứ mười bốn, chỉ phút chốc cảm giác về Tây Môn Y Bắc đã hoàn toàn thay đổi.

Một đoàn khí tức chết chóc bao phủ thân thể Tây Môn Y Bắc. Trong thân thể nhân loại này, Chủ Thần thứ mười bốn không cảm giác được sự tồn tại của linh hồn thuộc về sinh vật, mà nơi vốn là biến ý thức lúc này lại biến thành một hố đen hình vòng xoáy. Lực lượng ý thức của Chủ Thần thứ mười bốn đánh vào đầu Tây Môn Y Bắc, tất cả đều bị cái hố đen này hấp thu từng chút một, không chừa lại chút nào.

Còn cảm nhận về Độc Cô Vô Thương lại càng quái dị hơn. Thần thức của Chủ Thần thứ mười bốn bao phủ Độc Cô Vô Thương, lại bị y dùng một phương thức khó hiểu hút vào, sau đó quay một vòng, lại đối kháng cùng với nửa thần thức còn lại của Chủ Thần thứ mười bốn.

Mặc dù là Chủ Thần, nhưng đối mặt với phương thức tồn tại của linh hồn này cũng cực kỳ khó chịu, giống như là tự mình đánh với mình.

Chỉ một lần tiếp xúc ngắn ngủi, Chủ Thần thứ mười bốn đã hiểu được, cho dù ý thức hai bên có chênh lệch tuyệt đối, nhưng sự chênh lệch này cũng không phải có thể ảnh hưởng đến tất cả nhân loại.

“Ầm!”

Ý thức của Chủ Thần thứ mười bốn đánh vào Tây Môn và Độc Cô. Mà lúc hắn ra tay, Tây Môn Y Bắc trở nên giống như âm hồn, trống rỗng và hư vô cũng đồng thời xuất chiêu. Lần này không có ánh kiếm lấp lánh bao trùm trời đất, chỉ là một kiếm đơn giản quét qua hư không mấy ngàn dặm, chém mạnh vào trên cánh tay Chủ Thần thứ mười bốn.

Ba vị Chí Tôn bị Chủ Thần thứ mười bốn dùng thời gian bất động, nhìn thấy một chiêu này của Tây Môn Y Bắc cũng cảm thấy kinh hãi. Với thực lực của ba vị Chí Tôn cũng không thể phát giác được Tây Môn Y Bắc xuất kiếm lúc nào. Nếu không có một bóng kiếm cực nhạt khi chém vào trên người Chủ Thần thứ mười bốn, không ai biết Tây Môn đã xuất kiếm.

“Ầm!”

Uy lực của một kiếm này còn biến thái hơn so với một kiếm trước. Giữa cổ tay Chủ Thần thứ mười bốn, đoàn ánh sáng màu đen do thần lực giết chóc hội tụ trực tiếp bị một kiếm của Tây Môn Y Bắc phá tan.

Kiểm khí bá đạo một lần nữa đánh bay Chủ Thần thứ mười bốn ra ngoài giống như búp bê vải, vẽ nên một vết trắng nghiêng nghiêng trên bầu trời do chân không tạo thành, đánh mạnh vào trong tầng đất.

Ở nơi Chủ Thần thứ mười bốn vừa đứng, sau khi hắn rơi xuống bỗng có một dòng máu tươi màu vàng bắn vào trong hư không. Một kiếm này lại có thể khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn bị thương tổn.

Chủ Thần thứ mười bốn vừa rơi xuống, một tiếng nổ bỗng vang lên, trời đất tối sầm lại, sau đó lại có một luồng ánh sáng chói mắt hơn gấp trăm lần so với mặt trời chém xuống, đuổi theo thân thể hắn. Người ra tay chính là Phong Vân Vô Kỵ vừa khôi phục năng lực hành động từ trong thời gian bất động.

“Ầm!”

Cách Phong Vân Vô Kỵ không xa, Tây Môn Y Bắc từ hư hóa thành thực, con người khôi phục lại vẻ ngưng tụ, bàn chân tiến lên trước một bước, cũng phát ra một luồng kiếm quang đuổi theo thân thể Chủ Thần thứ mười bốn.

Ba luồng kiếm đạo đỉnh cao liên tiếp chém vào người, Chủ Thần thứ mười bốn vô cùng cường hãn, lại có Sát Lục chiến giáp ngăn cản phần lớn công kích, nhưng cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Khiến cho hắn phát điên không phải chuyện này, mà là dưới tình huống ba vị Chí Tôn, Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương và Phong Vân Vô Kỵ liên thủ, thời gian bất động của hắn vốn không thể đồng thời khống chế sáu nhân loại mạnh mẽ tản ra trong một phạm vi rất lớn, phối hợp ăn ý như vậy.

Bản thân thánh thú vốn cực kỳ mạnh mẽ, cho dù sức tổn thương của thánh lực đối với Chủ Thần thứ mười bốn không bằng những Chủ Thần khác, nhưng cũng không có nghĩa là Chủ Thần thứ mười bốn có thể dễ dàng dùng thời gian bất động với bọn họ.

Đối tượng bị lực lượng thời gian ảnh hưởng càng mạnh thì thần lực tiêu hao càng nhiều, đối tượng càng đông thì cũng như vậy.

Đối mặt với sáu người phối hợp ăn ý, chỉ trong mấy lần giao thủ, trong lòng Chủ Thần thứ mười bốn đã có ý rút lui. Sau khi trúng một kiếm của Tây Môn Y Bắc, hắn lại trốn vào trong hư không, chỉ là lần này không còn chui ra mà thông qua dòng sông thời gian, đi thẳng về hướng Ma Giới.

Trên bầu trời, sáu người chờ đợi một hồi, phát hiện khí tức Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên biến mất khỏi Thái Cổ, biết rằng hắn đã rút lui, trong lòng đều rất kích động. Từ lâu dài nay, trong lòng ba vị Chí Tôn thì Chủ Thần thứ mười bốn vẫn là một sự uy hiếp cực lớn. Khi hắn chưa nắm giữ lực lượng thời gian thì còn có thể đối phó, nhưng sau khi nắm giữ lực lượng thời gian, ba vị Chí Tôn căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Thân thể cao lớn của thánh thú Bạch Hổ dừng lại trong hư không, ánh sáng chợt lóe lên, Bạch Hổ Chí Tôn hiện thân ra, ánh mắt quét qua vô số tộc nhân trên trời và dưới đất, mỉm cười nói:

- Chư vị, Chủ Thần thứ mười bốn đã rút lui rồi.

- Oa!

Trên trời và dưới đất, trong đám người đông đúc liền bộc phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Thanh Long chết đi, tứ tượng sụp đổ, cửu tinh nổi lên, ba vị Chí Tôn bị thương trở về, sau đó Cửu U ma tộc cường thế tấn công vào Thái Cổ... một chuỗi sự kiện này đã gây nên đả kích rất lớn đối với toàn bộ nhân tộc Thái Cổ. Cả Thái Cổ đều ngập tràn tâm tình bi quan, quả thật rất cần một thắng lợi để nói cho mọi người biết rằng Thái Cổ vẫn còn hi vọng.

Nhìn tộc nhân như thủy triều bao trùm bầu trời và mặt đất, trong lòng ba vị Chí Tôn cảm thấy vui mừng, nhưng sự vui mừng này cũng không kéo dài lâu.

Ánh mắt lướt qua chân trời âm u, nơi đó không gian xuất hiện hỗn loạn dị thường, lực lượng cửu tinh đã bắt đầu ảnh hưởng đến tính ổn định của không gian Thái Cổ. Tất cả chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Trong nháy mắt, tiếng hoan hô từ bên tai nhanh chóng rút đi, Bạch Hổ Chí Tôn nghe được một giọng nói vang lên từ sâu trong lòng: “Chúng ta... còn có hi vọng, nhất định là như vậy.”

Đó là giọng nói của chính y.

- Tây Môn, Độc Cô, hai người trở về rất kịp thời... Bây giờ chiến sự đã tạm thời kết thúc. Sau khi trải qua lần này, Chủ Thần thứ mười bốn không chuẩn bị đầy đủ thì sẽ không tấn công Thái Cổ lần nữa. Đi thôi, chúng ta trở về Kiếm vực trước!

Bạch Hổ Chí Tôn kìm nén suy nghĩ trong lòng, quay đầu nói với Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương.

- Không dám!

Dứt lời, mọi người liền cùng nhau tiến về Kiếm các. Ở nơi xa, hai đỉnh núi lớn chọc trời Kiếm các và Thánh sơn đứng sừng sững đối diện lẫn nhau.

744. Chương 33: Quay Về Cổ Hương

- Gào!

Trong lúc mọi người đi về Kiếm các, vô số chiến sĩ tộc Bàn Cổ nơi cực tây đột nhiên phát ra một trận gầm lớn rung trời, tóc dài vung lên, lần lượt bước về hướng hang động nơi bọn họ xuất hiện.

- Chư vị...

Một tên nhân loại Thái Cổ chắn ở phía trước, định nói chuyện với chiến sĩ tộc Bàn Cổ một chút. Nhưng chiến sĩ tộc Bàn Cổ lại giống như không nhìn thấy, mắt nhìn về phía trước, thân thể nhoáng lên, vượt qua tên nhân tộc Thái Cổ kia, nhanh chóng đi về hướng hồ đen sục đồ to lớn kia, từng đợt tràn vào bên trong.

Trời đất chợt yên tĩnh lại. Trên bầu trời, ba vị Chí Tôn, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đều ngừng lại, ánh mắt của mọi người tập trung vào những chiến sĩ tộc Bàn Cổ xuất thế ngang trời khi Cửu U ma thần bước vào Thái Cổ này, sau đó lại như thủy triều tràn về bên dưới. Có lẽ vì quá quan tâm đến chiến sự, hoặc là nhân tộc tụ tập ở nơi cực tây quá nhiều đã che lấp tộc Bàn Cổ, nhất thời tất cả mọi người đều đắm chìm trong vui sướng thắng lợi.

“Ầm ầm!”

Mặt đất dưới chân tộc nhân Bàn Cổ rung chuyển. Chỉ trong nháy mắt, chiến sĩ Bàn Cổ cao năm trượng đã vượt qua những tộc nhân Thái Cổ bình thường, lại như thủy triều lui về trong hang động sâu dưới lòng đất.

Bạch Hổ Chí Tôn bước ra một bước, sau đó lại thu về. Phía bên dưới, một số tộc nhân Thái Cổ đột nhiên chắn trước cửa hang động thông đến sâu dưới lòng đất, ngăn cản một số tộc nhân Bàn Cổ cuối cùng còn ở trên mặt đất tiến vào bên trong. Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc xuất thần nhìn về phía dưới, trông thấy những tộc nhân ngăn cản chiến sĩ tộc Bàn Cổ tỏ ra rất kích động. Một số cao thủ cấp Thái Cổ đang hai cánh tay mở ra, khuôn mặt đỏ bừng, không ngừng nói gì đó với chiến sĩ tộc Bàn Cổ trên mặt đất, hẳn là ngăn cản bọn họ tiến vào dưới đất, thỉnh cầu bọn họ ở lại trên mặt đất gì đó.

Nhưng mà đối diện với bọn họ, mấy vạn chiến sĩ tộc Bàn Cổ còn lại đứng sừng sững trên mặt đất, như hạc đứng giữa bầy gà, không nói bất động. Đối với những cao thủ cấp Thái Cổ ngăn cản bọn họ tiến vào dưới đất, chiến sĩ tộc Bàn Cổ cũng không ra tay đẩy bọn họ ra, chỉ đứng trên mặt đất như vậy không nhúc nhích, giống như hoàn toàn không nghe được lời nói của đối phương.

- Để bọn họ rời khỏi đi!

Giọng nói vang dội của Bạch Hổ Chí Tôn từ trong hư không truyền đến, nhưng nội dung lại làm cho tất cả mọi người kinh ngạc. Ngay cả Độc Cô và Tây Môn cũng giật mình nhìn Bạch Hổ Chí Tôn. Đối với Thái Cổ hôm nay, hiển nhiên tộc nhân Bàn Cổ là một trợ lực rất mạnh.

Lần này nếu không có bọn họ chủ động từ dưới đất đi ra, gần như không ai biết tại Thái Cổ vẫn tồn tại một đám người cực kỳ mạnh mẽ, lại đặc biệt như vậy. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, nếu như có tộc Bàn Cổ gia nhập, tình huống sẽ có thay đổi rất lớn. Nếu như để cho bọn họ trở về nơi bọn họ đi ra, sau này không biết đến khi nào bọn họ mới xuất hiện lần nữa.

Phía bên dưới, từng ánh mắt nhìn lên hư không, tập trung vào trên người Bạch Hổ Chí Tôn. Trong khu vực lập tức yên lặng. Mặc dù cảm thấy rất khó hiểu vì mệnh lệnh của Bạch Hổ Chí Tôn, nhưng uy nghiêm Chí Tôn tại Thái Cổ từ trước tới giờ vẫn khiến mọi người bất giác tản ra.

“Ầm ầm!”

Cao thủ cấp Thái Cổ chắn miệng hang vừa tản ra, tộc nhân Bàn Cổ thân hình cao lớn lại bắt đầu cất bước đi vào dưới lòng đất.

Ánh mắt nhìn chiến sĩ tộc Bàn Cổ tràn vào miệng hang sụp đổ, dần dần biến mất dưới mặt đất, Bạch Hổ Chí Tôn lắc đầu một cái, thở dài nói:

- Ta rốt cuộc đã hiểu, vì sao Hiên Viên huynh lại gọi những tộc nhân này là tộc Bàn Cổ.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc lần đầu tiên nghe nói đến tên của chủng tộc mạnh mẽ này, trên mặt đều lộ ra vẻ lắng nghe.

Chân mây Huyền Vũ Chí Tôn khẽ động, hơi kinh ngạc nhìn về phía Bạch Hổ Chí Tôn:

- Ngài biết sao?

- Chữ “bàn” (), phía trên là “chu” (), phía dưới là “mãnh” (). “Chu” là thuyền, “mãnh” là thứ dùng để chứa nước. Có đồ chứa mà không có nước thì cũng không thể đẩy thuyền lên. Các người có để ý tới ánh mắt của tộc Bàn Cổ không?

Mọi người nghe vậy đều lộ ra vẻ suy tư. Không đợi mọi người trả lời, Bạch Hổ Chí Tôn liền nói:

- Chiến sĩ tộc Bàn Cổ mặc dù ánh mắt sáng ngời, trong mắt tràn đầy khí tức sinh mệnh, nhưng bọn họ lại không có ý thức.

“Ong!”

Trong đầu Độc Cô và Tây Môn chấn động, bất giác nhớ lại biểu tình của tộc nhân Bàn Cổ. Quả nhiên ngoại trừ tiếng gầm thét lúc đối phó với Cửu U ma thần, tộc nhân Bàn Cổ vốn không nói một câu nào. Từ đầu đến cuối, tộc nhân Bàn Cổ xuất hiện giống như chỉ để đối phó với Cửu U ma thần, ngoài ra không để ý đến bất cứ thứ gì khác. Cửu U ma thần tộc vừa diệt vong, bọn họ lại như thủy triều quay trở về dưới đất.

- Chữ “bàn” giống như con sông khô cạn, sông khô thì thuyền chìm... Có lẽ khi ban đầu khi bọn họ sinh ra đã được định sẵn, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi Thái Cổ. Hiên Viên huynh gọi bọn họ là “Bàn Cổ”, ý là bọn họ vĩnh viễn sẽ ở tại Thái Cổ, không thể nào vượt qua Thái Cổ tiến vào không gian khác chiến đấu.

Bạch Hổ Chí Tôn nhớ tới Hiên Viên chỉ trong chớp lát đã nghĩ ra cái tên này cho tộc nhân Bàn Cổ, có thể thấy được thiên tư như thế nào.

Huyền Vũ Chí Tôn ở bên cạnh cúi đầu, trên khuôn mặt chất phác hiện lên vẻ suy nghĩ. Nếu đã là tộc nhân Thái Cổ ta, không thể nào lại không có ý thức. Tại Thái Cổ, bất kể là Thanh Long võ sĩ, bộ tộc thủ hộ hay là Vu tộc đều có suy nghĩ của nhân loại bình thường. Thứ không có ý thức giống như tộc nhân Bàn Cổ... toàn bộ Thái Cổ hình như chỉ có bốn thánh thú.

- Có lẽ đây cũng là một sản phẩm của bình hành pháp tắc.

Huyền Vũ Chí Tôn chỉ nói nửa câu, không nói thêm điều gì. Bạch Hổ và Chu Tước ở cạnh hai vai hơi run lên một chút, trong lòng hơi có dự cảm.

Bốn Chí Tôn và thánh thú gần bó chặt chẽ. Bốn thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ vốn là sản phẩm của bình hành pháp tắc. Tứ Tượng đại trận chính là đại diện cho một bộ phận của lực lượng bình hành. Lâu dài cùng thánh thú dung hợp, ba Chí Tôn đã có một chút cảm ứng rất huyền diệu đối với bình hành pháp tắc trong xa xăm duy trì toàn bộ vũ trụ tồn tại.

- Trước tiên hãy về Kiếm vực đã. Lần này Chủ Thần thứ mười bốn cũng không bị thương. Cửu tinh đã nối liền, đợi đến khi không gian bắt đầu trở nên mất ổn định, cũng là lúc hấn dẫn theo đại quân Ma Giới tấn công lần nữa.

Đường như không muốn nói nhiều đến vấn đề này, Bạch Hổ Chí Tôn liền chuyển đề tài.

Mọi người gật đầu, nhanh chóng đi về hướng Kiếm vực. Sau khi bốn Chí Tôn biến mất, đông đảo tộc nhân Thái Cổ nơi cực tây cũng bắt đầu trở về nơi tu hành của từng người. Chiến sĩ bảo vệ thánh thú trở về không gian của mình, Bắc Hải tù đồ và đại quân Thần cấp hậu kỳ cũng trở về Bắc Hải. Mặt đất vốn chật chội rất nhanh lại trở nên trống trải.

Đi đến Kiếm vực, ba vị Chí Tôn liền trở về Thánh sơn chữa thương. Đợi sau khi ba vị Chí Tôn biến mất trên đỉnh Thánh sơn, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc mới đi lên Kiếm các. Trên đỉnh núi, Thánh Giả và Cổ Vu đã sớm đứng bên dốc núi chờ đợi.

- Tây Môn, Độc Cô, các người đã trở lại rồi.

Cổ Vu và Thánh Giả tiến lên trước một bước, kích động nói.

- Thánh Giả đại nhân! Cổ Vu đại nhân!

Sau đợt tu luyện dài đằng đẵng, một lần nữa đi lên đỉnh Kiếm các, hai người đều sinh ra một cảm giác giống như cách xa một đời. Nhìn Kiếm các sừng sững, hai người đều cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

- Trở lại là tốt rồi... trở lại là tốt rồi.

Bên cạnh Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ đã khôi phục tư thế ngồi xếp bằng. Sau khi chiến đấu kết thúc, hắn lại trở về Kiếm các, khoan chân ngồi xuống bên dốc núi. Đây dường như đã trở thành thói quen của hắn.

Sau khi hồi hân qua, ánh mắt của Độc Cô và Tây Môn tự nhiên tập trung vào trên người Phong Vân Vô Kỵ. Hai người vừa mới trở về, vừa vào Thái Cổ liền gặp phải Chủ Thần thứ mười bốn, vốn không có cơ hội nói chuyện với Phong Vân Vô Kỵ.

Trong trận chiến, hai người đã sớm cảm thấy Phong Vân Vô Kỵ có gì đó khác thường. Lúc này có thời gian, chân mày Độc Cô Vô Thương liền nhíu lại, lên tiếng hỏi:

- Vô Kỵ thế này...

Ánh mắt Cổ Vu cũng nhìn vào trên người Phong Vân Vô Kỵ, thở dài một tiếng, nói:

- Chuyện này nói ra rất dài dòng. Chúng ta hãy vào Kiếm các trước đã!

Ánh mắt phức tạp của Độc Cô và Tây Môn dời khỏi người Phong Vân Vô Kỵ, theo sau Cổ Vu và Thánh Giả bước vào trong Kiếm các.

“Két!”

Cánh cửa lớn dày nặng của Kiếm các theo tiếng mở ra. Tại khoảnh khắc cửa gỗ to lớn mở rộng, bên cạnh chiếc bàn vuông bằng gỗ trong Kiếm các, một vệt ánh đỏ liền in vào mi mắt.

- Công chúa Phượng Phi?

Độc Cô Vô Thương kinh ngạc nói. Tây Môn Y Bắc bên cạnh mặc dù không lên tiếng, nhưng trong ánh mắt đã biểu thị sự kinh ngạc của y.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đều đã từng gặp công chúa Phượng Phi. Tây Môn Y Bắc thậm chí còn cứu thoát Phượng Phi từ trong tay A Khách La của Thiên Ma tộc. Trong ấn tượng hai người, tính cách của Phượng Phi cực kỳ cao ngạo, hơn nữa trong đó còn có một chút lãnh đạm. Thông thường nàng còn chưa mở miệng, đã làm cho người ta có cảm giác từ chối người ngoài ngàn dặm.

Nhưng giờ phút này, Phượng Phi lại giống như một nữ chủ nhân, tay trái cầm một mâm trà tinh xảo màu bụi, tay phải thon dài trắng nõn lại cầm lấy chuôi cong cong của bình trà, rót trà vào trong bốn ly trà bằng sứ trắng nhỏ bé trên bàn. Hương trà lượn lờ tràn ngập bên trong Kiếm các. Độc Cô Vô Thương ngửi một chút, liền nhận ra đây chính là trà Thiết Quan Âm mà Phong Vân Vô Kỵ hay uống nhất.

- Phượng Phi tham kiến Độc Cô tiên bối và Tây Môn huynh!

Phượng Phi đặt bình trà xuống mâm trà, xoay người lại thi lễ một cái với Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc.

- Không dám làm phiền công chúa điện hạ!

Độc Cô Vô Thương vội vàng nói.

- Phượng Phi cũng không phải là công chúa gì nữa, sau này xin Độc Cô tiền bối đừng gọi là công chúa Phượng Phi!

Phượng Phi nói, sau đó lại quay đầu thi lễ với Tây Môn Y Bắc một cái:

- Tại bình nguyên dung nham, đa tạ Tây Môn huynh đã cứu mạng. Trước giờ Phượng Phi vẫn không có cơ hội nói lời cảm ơn với huynh.

- Không dám!

Tây Môn Y Bắc vội vàng nói, trên mặt lại có chút khó xử. Rất hiển nhiên địa vị của Phượng Phi ở nơi này đã thay đổi, nhưng lại không hiểu rõ đã thay đổi thế nào. Ít nhất nếu là trước kia, với thân phận của Phượng Phi thì tuyệt đối sẽ không gọi mình là huynh dài. Hơn nữa điều khiến Tây Môn Y Bắc áy náy nhất chính là... y vốn không giỏi giao tiếp với người khác, đặc biệt là nữ nhân.

- Thánh Giả tiền bối, Cổ Vu tiền bối, Phượng Phi xin ra ngoài trước!

Phượng Phi nói xong liền cúi đầu, lướt qua bên cạnh bốn người, sao đó băng qua cửa lớn Kiếm các, cầm mâm trà đi về phía dốc núi.

Tại khoảnh khắc nàng lướt qua, trong lòng Độc Cô Vô Thương khẽ động. Mới vừa rồi, trên gò má của Phượng Phi cúi đầu đi ngang qua, y thấy được một tâm tình gọi là thương cảm.

Hai người quay đầu lại, nhìn Phượng Phi cúi người thuần thục đặt một ly trà bằng sứ trắng xuống trước người Phong Vân Vô Kỵ, sau khi rót trà vào liền đặt bình trà màu nâu nhẵn bóng xuống, ôm hai đầu gối mảnh khảnh ngồi bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, yên lặng làm bạn với hán, lẳng lặng nhìn về phương xa, mái tóc đen bóng loáng phát phơ trong cơn gió gào thét thổi qua đỉnh núi. Chẳng biết vì sao, Độc Cô Vô Thương cảm thấy bóng người đỏ rực trong gió kia lại cô đơn như vậy.

745. Chương 33: Quay Về Cổ Hương 2

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Cô Vô Thương dường như đã hiểu được điều gì.

“Ai!” - Sâu trong lòng thở dài một tiếng, Độc Cô Vô Thương cất bước đi về hướng bàn vuông. Bốn người ngồi xuống trước bàn vuông. Không khí có phần trầm mặc.

Ánh mắt vẫn đục mà già nua liếc nhìn Phượng Phi và Vô Kỵ trên dốc núi, Cổ Vu bùi ngùi nói:

- Từ sau khi các người rời đi đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Qua thật lâu, Cổ Vu mới kể lại những chuyện xảy ra với Thái Cổ và Vô Kỵ, sau đó lại là một sự trầm mặc dài đằng đẳng.

Độc Cô cúi thấp đầu, kiên định nói:

- Lúc rời khỏi Thái Cổ, chúng ta vẫn tin chắc Vô Kỵ nhất định sẽ không có chuyện gì... Có điều, bất kể Vô Kỵ có sống sót hay không, chúng ta cũng không thể ở lại Thái Cổ nữa. Lúc ban đầu chúng ta còn có thể trợ giúp Vô Kỵ, nhưng sau này bước chân của Vô Kỵ càng lúc càng nhanh, chúng ta đã rất khó theo kịp y. Cuối cùng chúng ta lại trở thành gánh nặng của y.

Nói đến đây, trên mặt Độc Cô lộ ra vẻ cảm khái:

- Lần này, nếu thần thức của Vô Kỵ đã hóa thành hàng tỉ phần đi vào trong vô số không gian, vậy hãy để ta và Tây Môn bảo vệ y, đồng thời bảo vệ Kiếm các!

Cổ Vu và Thánh Giả gật đầu một cái. Dù là đối với Thái Cổ hay Kiếm các, Sự trở về của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đều là một tin tức làm người ta phấn chấn.

Ngay lúc này, Tây Môn vốn rất ít khi mở miệng đột nhiên lên tiếng, nhíu mày một cái, nghi hoặc hỏi:

- Trì Thương đâu? Sao lại không thấy Trì Thương?

- Trì Thương đã nhận nhiệm vụ quản lý Thánh điện. Trước đây không lâu, ba vị Chí Tôn dẫn theo đông đảo tộc nhân Thần cấp hậu kỳ tấn công vào Ma Giới, Trì Thương và đệ tử của người là Tây Môn Hoán Nhiên cũng theo sau tiến vào Ma Giới. Chí Tôn đã trở lại, Trì Thương và Hoán Nhiên chắc cũng sắp trở về rồi.

Thánh Giả cười nói.

“Cộp!”

Đang nói chuyện, bên ngoài Kiếm bồng vang lên tiếng bước chân từ xa đến gần. Độc Cô Vô Thương nghiêng tai lắng nghe, chỉ cảm thấy tiếng bước chân kia có phần không ổn định, dường như khí huyết cực kỳ suy yếu.

Tây Môn Y Bắc thì cảm thấy kiếm khí trong cơ thể rung động, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng, tay áo phất một cái, bỗng nhiên đứng dậy:

- Là Hoán Nhiên!

Bên trái Kiếm các có một bóng người loạng choạng đi lên trên dốc núi.

Khi Tây Môn Hoán Nhiên cầm thiết kiếm trong tay, hồn bay phách lạc xuất hiện trước cửa lớn Kiếm các, tất cả mọi người đều kinh hãi. Giờ phút này Tây Môn Hoán Nhiên mái tóc rối tung, ánh mắt ngơ ngàng, nghiêng người về phía mọi người, đôi môi không ngừng mấp máy phát ra tiếng mê sảng không rõ ràng.

- Hoán Nhiên...

Độc Cô kêu lên, từ trước bàn vuông đứng dậy:

- Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Một cảm giác lan ra giữa mọi người. Thánh Giả vén áo bào lên, từ trước bàn vuông đứng dậy, nói:

- Hoán Nhiên, Trì Thương đâu? ... Không phải y đi cùng với người sao?

Tây Môn Hoán Nhiên lại giống như không nghe thấy, vẫn đứng ở trước cửa lớn quay hông về phía mọi người, đôi môi mấp máy phát ra tiếng lẩm bẩm mơ hồ.

Nhìn dáng vẻ Tây Môn Hoán Nhiên, một sự thương hại và áy náy dâng lên trong lòng Tây Môn Y Bắc. Đây là đệ tử duy nhất của y, là một cái đệ tử hợp quy cách, nhưng mình lại không phải là một sư phụ đúng nghĩa. Ngoại trừ giao võ công tâm pháp cho hắn, Tây Môn Y Bắc chưa từng chỉ dạy cho hắn một ngày nào, tất cả đều do hắn tự tu hành. Tây Môn Y Bắc cũng chưa từng quan tâm đến y, không phải là không muốn mà là không thể, bởi vì đây là bản tính bẩm sinh của y.

Bàn chân bước ra một bước, thân hình Tây Môn Y Bắc nhoáng lên, hóa thành một bóng trắng như nước chảy mây trôi xuyên qua cửa lớn Kiếm các, xuất hiện trước người Tây Môn Hoán Nhiên, hai tay đỡ lấy hai cánh tay của Tây Môn Hoán Nhiên.

- Hoán Nhiên...

Nghe được giọng nói của Tây Môn Y Bắc, Tây Môn Hoán Nhiên hồn bay phách lạc cuối cùng đã có chút phản ứng. Thân thể run lên một chút, y từ từ quay mặt lại. Khi khuôn mặt quen thuộc và thân thiết của Tây Môn Y Bắc in vào trong con ngươi, ánh mắt trống rỗng của y Nhiên cuối cùng đã có một chút sinh khí. Nhìn Tây Môn Y Bắc giống như cách xa thời gian dài đằng đẵng, khuôn mặt như xa như gần, y chợt cảm thấy mũi cay cay, cuối cùng không nhịn được rơi lệ:

- Sư phụ!

“Rầm!”

Đầu gối mềm nhũn, cả người Tây Môn Hoán Nhiên giống như không xương quỳ xuống đất, hai cánh tay mềm nhũn đung đưa, trường kiếm trong tay đã sớm rơi xuống trong bụi bặm.

- Sư tôn, Cổ Vu tiên bối... ta thật xin lỗi các người...

“Ong!”

Mọi người đều cảm thấy trong tai nổ vang. Về mặt Độc Cô biến đổi, tiến lên trước một bước, cúi người định đỡ Tây Môn Hoán Nhiên dậy:

- Hoán Nhiên, trước tiên hãy đứng dậy đã! Rốt cuộc là thế nào? ... Không phải Trì Thương ở cùng với người sao?

- Trì Thương, Trì Thương... đã chết rồi!

- A!

Tất cả mọi người đều đứng dậy, một cảm giác giống như bị sét đánh trúng lan khắp toàn thân. Trì Thương đã chết... đối với mọi người tin tức này không khác gì sấm sét giữa trời quang.

- Sao lại như vậy?... Sao lại như vậy? Không phải ta đã truyền cho y Thái Cực kiếm đạo sao? ... Sao lại như vậy chứ?

- Trì Thương... Trì Thương, vì cứu Bạch Hổ Chí Tôn, bị Chủ Thần thứ mười bốn đánh... đánh chết...

Tây Môn Hoán Nhiên dùng giọng nói đứt quãng kể lại mọi chuyện đã xảy ra, trong hốc mắt không ngừng rơi lệ nhưng cũng không khóc thành tiếng, hai bàn tay xiết chặt, đốt ngón tay vì dùng sức quá mạnh nên trắng bệch.

Tây Môn Hoán Nhiên vốn là một người không giỏi nói chuyện, lời nói cũng không phải rất rõ ràng, nhưng đủ cho mọi người hiểu được cái chết của Trì Thương.

Vạt áo của Thánh Giả và Cổ Vu lay động, đôi môi mở rồi lại khép, khép rồi lại mở, lồng ngực giống như có một tảng đá lớn đè nặng, làm sao cũng không thể thốt nên lời.

Ánh mắt Thánh Giả lướt qua thầy trò Tây Môn, nhìn vào trên người Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng tĩnh tu. Nếu như Vô Kỵ biết được tin Trì Thương đã chết...

Gần như đồng thời, ánh mắt Cổ Vu cũng nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ bất động tĩnh tọa trước Kiếm các. Tin tức này, người bị đả kích lớn nhất phải là Vô Kỵ, nhưng hắn vẫn còn chưa biết.

Nếu như là người khác ra tay, có lẽ Trì Thương còn có cơ hội sống sót. Nhưng người ra tay là Chủ Thần thứ mười bốn, tin tức này đã chặt đứt một điểm hi vọng cuối cùng trong lòng mọi người.

Bên trong Kiếm các hoàn toàn yên tĩnh. Sau khi nghe tin Trì Thương đã chết, sự vui sướng vì Tây Môn và Độc Cô trở về đã không còn sót lại chút gì.

Trong Thánh sơn cách đó không xa, Bạch Hổ Chí Tôn thở dài một tiếng. Đối với Chí Tôn, cuộc đối thoại trong Kiếm các đối diện cũng giống như vang lên bên tai. Ba vị Chí Tôn cũng có thể cảm giác được sự yên tĩnh giống như chết hóc này.

- Đây không phải là lỗi của ngài, ngài không cần tự trách mình.

Trong bóng tối vang lên tiếng an ủi của Huyền Vũ Chí Tôn.

- Đây là một cuộc chiến tranh, chiến tranh thì sẽ luôn có hi sinh.

Giọng nói của Chu Tước cũng vang lên.

Bạch Hổ Chí Tôn thở dài một hơi, nói:

- Những gì các người nói ta đều biết, chỉ là... ai...

Bên trong căn phòng tối đen trở nên yên tĩnh. Chu Tước và Huyền Vũ đều có thể hiểu được cảm giác của Bạch Hổ Chí Tôn. Thân là Chí Tôn, vốn phải là người bảo vệ tộc nhân Thái Cổ, nhưng cuối cùng chẳng những không bảo vệ được tộc nhân, hơn nữa còn phải nhờ một tộc nhân Thái Cổ cứu mạng mình.

Nhất thời thần sắc của ba người đều ngưng ngẩn, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

oOo

Tại tây bắc Ma Giới.

Mây dày giăng đầy, trong trời đất tràn ngập một khí tức như bão táp sắp đến. Chủ Thần thứ mười bốn đứng ở trên tế đàn thật cao, bên dưới là vô số Cửu U ma thần phục quỳ trên đất, cùng với những ma thần cổ xưa cao hơn trăm trượng, thực lực mỗi người đều bất đồng.

Cặp mắt màu vàng tối của Chủ Thần thứ mười bốn chuyển động, ánh mắt lạnh như băng từ từ quét qua toàn bộ mặt đất, sau đó dời đến nơi chân trời mênh mông. Dưới chân trời vẫn là Cửu U ma thần và ma thần cổ xưa mờ mịt vô biên.

Ở nơi xa hơn là yêu ma từ cấp Ma Thần trở xuống xếp thành hàng. Tất cả yêu ma đều không dám tỏ mạnh, phân bố trên mặt đất tây bắc Ma Giới bao la, hướng về phía Chủ Thần thứ mười bốn quỳ xuống như triều bái. Trên mặt đất Ma Giới hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh mắt dời khỏi hàng tỉ ma quỳ sát trên đất, Chủ Thần thứ mười bốn nhìn lên bầu trời. Ở một nơi trong mây đen mà những yêu ma khác không nhìn thấy, một cặp mắt hoàng kim như ẩn như hiện trong hư không phía trên.

- Gào!

Một tiếng rít lướt qua không gian, từ tây bắc Ma Giới vọt lên, cắm thẳng vào trong trời cao.

“Ầm!”

Ở một nơi xa vô tận, một cặp mắt vượt trên chúng sinh đột nhiên mở ra, áp lực thuộc về Chủ Thần bao phủ mảnh đất này. Đám yêu ma khê kêu lên, thân thể bị ép xuống thấp hơn. Từ trong cặp mắt hoàng kim treo cao trên đỉnh đầu, đám yêu ma cảm nhận được một áp lực đến từ người thống trị linh hồn, đó là khí tức của Linh Hồn Chi Chủ.

“Ầm!”

Giữa cặp mắt hoàng kim, một tia chớp nhỏ ngoằn ngoèo màu vàng từ trong bầu trời xa xôi giáng xuống, đánh vào Chủ Thần thứ mười bốn trên Cửu U tế đàn. Đám yêu ma chỉ cảm thấy từ hướng Cửu U tế đàn bộc phát ra một trận ánh sáng vàng chói mắt, sau đó không còn thấy bóng dáng của Chủ Thần thứ mười bốn.

Tại thời không nguyên địa.

Sau khi một tia chớp màu vàng lướt qua, trong hư vô gần vực sâu bóng tối bỗng hiện ra thân hình của Chủ Thần thứ mười bốn. Phía trên vực sâu là mười hai bóng đen to lớn đứng sừng sững. So sánh với những bóng đen Chủ Thần to lớn này, Chủ Thần thứ mười bốn cao trăm trượng lại nhỏ bé giống như con kiến đứng dưới chân loài người vậy.

“Ầm!”

“Ầm ầm!”

Tiếng vang trầm to lớn vang lên từ hư ảnh đầu tiên bên trái kéo dài đến hư ảnh ngoài cùng bên phải. Một hồi lâu sau, từng cặp mắt lạnh giá vô tình mở ra, từ trên cao nhìn xuống thân thể Chủ Thần thứ mười bốn. Khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn mặc dù rất mạnh mẽ, nhưng so với khí tức của những bóng đen Chủ Thần này lại tỏ ra nhỏ yếu.

- Gào!

Nhìn về phía mười hai Hắc Ám Chủ Thần, Chủ Thần thứ mười bốn phát ra một tiếng gầm bất mãn. Cáo bóng của mười hai hư ảnh Chủ Thần chiếu xuống đan xen vào nhau trong hư không, vừa lúc bao phủ lấy Chủ Thần thứ mười bốn.

Sau khi Chủ Thần thứ mười bốn gầm lên, tiếp theo lại là một sự trầm mặc. Một lúc sau, từ Chủ Thần đầu tiên bên trái trở đi, những luồng sáng ý thức mạnh mẽ bắt đầu qua lại trao đổi phía trên vực sâu.

Cuối cùng chỉ còn lại hư ảnh Chủ Thần thứ ba bên tay trái dùng ý thức trao đổi với Chủ Thần thứ mười bốn, những Chủ Thần khác thì ở một bên quan sát, trầm mặc không nói. Một vị Linh Hồn Chi Chủ và một vị Chủ Thần thứ mười bốn bị bình hành ảnh hưởng, còn chưa thành lập quốc độ của mình, hai người bắt đầu tiến hành bàn bạc giao dịch mới trong khoảng hư không này.

Một lúc sau, Chủ Thần thứ mười bốn dường như đã nhận được trả lời hài lòng, nhìn vào Linh Hồn Chi Chủ gạt đầu một cái. Trong hư không, hai luồng sóng ý thức cuối cùng trao đổi cũng dừng lại.

“Dừng!”

Lại một tia chớp đánh vào trên người Chủ Thần thứ mười bốn. Một khắc sau, Chủ Thần thứ mười bốn đã biến mất khỏi thời không nguyên địa, trong nháy mắt lại xuất hiện trên vùng trời Cửu U tế đàn.

Chung quanh Cửu U tế đàn, Cửu U ma thần và ma thần cổ xưa đông nghịt vẫn đang quỳ rạp dưới đất không nhúc nhích. Ánh mắt Chủ Thần thứ mười bốn quét một vòng qua mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, dường như đang chờ đợi điều gì.

746. Chương 33: Quay Về Cố Hương 3

Cùng lúc này, ở phía tây Ma Giới, tại một thủy lao dưới lòng đất dùng để nhốt nhân tộc Thái Cổ.

Trong dòng nước màu đen phát ra mùi hôi thối có những thi thể mặc áo giáp thô nổi. Từng thanh trường kích cắm vào lồng ngực bọn họ, trôi theo những thi thể ba chìm bảy nổi này. Thi thể trong thủy lao cũng không phải là nhân tộc mà là yêu ma. Trong thủy lao dưới lòng đất âm u và ẩm ướt, thi thể đám yêu ma chất đống nơi vách tường và trong góc. Thông đạo chính giữa chỉ có rải rác vài thi thể yêu ma trôi nổi. Trong không khí tràn đầy mùi hôi thối đặc biệt do máu của đám yêu ma phát ra. Nơi này vừa xảy ra một cuộc giết chóc.

“Rào rào!”

Tiếng bọt nước tung tóe vang vọng trong thủy lao dưới lòng đất. Giữa thủy lao âm u chật hẹp có những bóng người xé rách áo bào đen, lộ ra ma thân dữ tợn đầy vẩy, móng tay dài và sắc, bộ lông thật dày, nơi sống lưng có những khúc xương nhô ra, cùng với chiếc đuôi nhọn thật dài. Những kẻ này vẫn duy trì hình thái chiến đấu, chính là những tộc nhân thủy lao Ma Giới đã chia tay với Thái Huyền và quân đoàn Hủy Diệt.

Thân thể những tộc nhân thủy lao Ma Giới này đã bị biến dị, dạo chơi trong nước đen cao đến đầu gối. Trên đỉnh đầu mấy trượng là tầng nham thạch dày nặng.

“Rào rào!”

Trong tiếng bọt nước, đông đảo tộc nhân thủy lao Ma Giới không ngừng tiến tới. Ở phía trước nhất là Bách Liễu Khê tỏ ra có phần kích động.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đi qua bao nhiêu ngã rẽ, sau khi Bách Liễu Khê đẩy một vách tường ra, trước mặt những tộc nhân thủy lao Ma Giới này bỗng xuất hiện một căn phòng mười thước vuông. Trong phòng có một lão nhân quần thước, râu tóc đều bạc trắng, đột nhiên quay đầu nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Rầm!”

Trường đao trong tay cắm xuống đất, Bách Liễu Khê và đông đảo chiến sĩ sau người nhìn về phía lão già tóc bạc, quỳ một chân xuống thi lễ. Sau đó Bách Liễu Khê ngẩng đầu lên, nói:

- Kiểm tiền bối!

Lão nhân tóc trắng râu bạc, trên người mặc một bộ trường bào cũ rách này chính là người sáng tạo nên Ý Niệm Kiểm Thể đại pháp, Kiểm tiền bối.

- Các người thế này...

Nhìn thấy đông đảo tộc nhân thủy lao đột nhiên xuất hiện trước mắt, Kiểm không khỏi giật mình.

- Kiểm tiền bối, chúng tôi đến để nói lời từ biệt ngài?

Bách Liễu Khê cúi đầu nói.

- Nói lời từ biệt?

- Đúng vậy. Kiếm tiền bối, không lâu nữa chúng tôi sẽ trở về trong quốc độ của Linh Hồn Chi Chủ.

“Phạch!”

Ông tay áo phất một cái, Kiếm tiền bối từ trên mặt đất đứng lên, nhìn chăm chú vào đám tộc nhân thủy lao:

- Các người mau đứng dậy đi, các người đang làm gì vậy? Còn nữa, các người nói sẽ trở về trong quốc độ của Linh Hồn Chi Chủ là thế nào?

Bách Liễu Khê cười khở một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn Kiếm tiền bối, nói:

- Kiếm tiền bối, chẳng lẽ ngài không nhìn ra được sao? Chúng ta đã sớm là người chết rồi.

- Kẻ nào?

- Ma Tổ Xi Vưu.

Xi Vưu trả lời trực tiếp không hề né tránh, đồng thời lực lượng tinh thần đạt đến một mức độ kinh khủng cũng xuyên qua cửu tinh trút xuống, trực tiếp đối kháng với năng lượng tinh thần như thủy triều của Chủ Thần thứ mười bốn.

748. Chương 34: Tranh Đoạt Tín Ngưỡng 2

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, hai luồng thần thức vô cùng mạnh mẽ cách không giao đấu với nhau. Nơi lực lượng tinh thần va chạm xuất hiện một cơn lốc tinh thần cuốn ra. Trong hư không nổi lên những vòng sóng gợn, nơi đi qua hiện lên những vết nứt màu đen.

- Hừ!

Xi Vưu rên lên một tiếng, thân thể đứng trên vãn thạch lắc lư một cái, Thiên Ma chiến giáp rung động phát ra tiếng vang của kim loại. Lần giao đấu này y chỉ thua thiệt một chút không lớn cũng không nhỏ.

Ở Ma Giới bên kia, Chủ Thần thứ mười bốn cũng giật mình kinh ngạc. Mặc dù tinh thần lực của đối phương yếu hơn mình, nhưng công kích tinh thần cũng khó mà gây ra vết thương chí mạng.

- Ma Tổ Xi Vưu...

Chủ Thần thứ mười bốn lặp lại tên của Xi Vưu, cặp mắt dưới chiến giáp chợt lóe sáng:

- Người có muốn quy thuận ta không?

- Quy thuận à?

Xi Vưu cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời. Trong lần giao đấu đầu tiên, mặc dù lực lượng tinh thần của đối phương mênh mông như biển không thể đo lường được, nhưng còn chưa đủ khiến cho y quy thuận. Hủy Thiên Diệt Địa đại ma công dùng linh hồn hóa thành chín mảnh dung nhập vào trong cửu tinh, có thể dùng linh hồn dẫn dắt lực lượng của cửu tinh, trong thời gian ngắn vay mượn lực lượng vô cùng vô tận.

Cửu tinh vốn đại biểu cho chín loại lực lượng đen tối trong vũ trụ, cũng đại biểu cho chín loại tâm tình xấu xa. Lực lượng của nó là đen tối thuần túy, cũng có tính chất của lực lượng tinh thần. Nếu như có thể điều động lực lượng của cửu tinh, dù là cường độ ý thức của Chủ Thần cũng không thể so sánh với y. Sở hữu bản lĩnh như vậy, Xi Vưu nào lại chịu đáp ứng yêu cầu của một tên yêu ma của Ma Giới.

Ý niệm vừa động, linh hồn ẩn nấp trong cửu tinh liền ẩn vào sâu trong dòng lực lượng mênh mông. Xi Vưu nắm lấy một góc áo choàng của Thiên Ma chiến giáp giơ lên cao, quay người lại, lưng lờ rời khỏi vãn thạch đã tĩnh tu trong thời gian dài đằng đẳng, đi về tinh không vũ trụ phía bên kia. Tại một khoảng tinh không vũ trụ khác, y nhìn thấy một cuộc chiến quy mô lớn đang diễn ra, một bên là Ma Giới, còn một bên là đại quân thiên sứ hàng trăm triệu.

Trong nháy mắt thân thể Xi Vưu đã hóa thành hư vô, giống như một vệt sao băng biến mất trong tinh không vũ trụ mênh mông.

Gần như ngay khi Xi Vưu rời khỏi góc vũ trụ này, trong bóng tối chợt vang lên một tiếng nổ lớn, một tia sét lướt qua không gian trùng trùng đánh vào trên khối vãn thạch tỏa ra ánh sáng lạnh này. Đá vụn bắn ra, hư không vụn vụn một cái, sau đó trên vãn thạch đã có thêm một bóng người to lớn.

Chủ Thần thứ mười bốn đứng trên trên hồ đá bị tia sét đánh ra, cặp mắt lạnh như băng quét qua góc vũ trụ tối đen này. Vô số vãn thạch trong bóng tối hiện lên dưới mắt của hắn, nhưng lại không phát hiện được gì.

Ánh mắt dời khỏi hư không mênh, Chủ Thần thứ mười bốn không tìm được gì đang định rời đi, khóe mắt chợt liếc thấy một mảnh vải vụn rơi trên mặt đất. Nhìn chăm chú vào mảnh vụn áo bào màu đen của Xi

Vưu rơi trên mặt đất, Chủ Thần thứ mười bốn lẳng lặng đứng hồi lâu, cuối cùng bước ra một bước trở về Ma Giới.

Khi Xi Vưu đi về hướng Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ, trong bóng tối nơi mà Hoàng từng thành lập quốc độ, Bốn Tôn đang khoan chân ngồi trong khoảng hư không đã từng rất náo nhiệt huy hoàng, hôm nay lại trở nên vắng lạnh này. Ngôi sao, sinh vật, không gian... tất cả những thứ phổ biến ở nơi khác trong vũ trụ, ở chỗ này lại không tìm được một chút bóng dáng nào, thứ duy nhất còn lại chỉ có hư vô đen kịt.

Ba mươi triệu ác ma đã từng làm việc bận rộn ở nơi này, giúp Hoàng xây dựng quốc độ đã sớm hóa thành tro bụi ở Ma Giới. Tất cả đã trở thành truyền thuyết và dĩ vãng, không còn ai chú ý tới nhân vật đã từng huy hoàng này.

Đã qua một khoảng thời gian, từ khi thất bại dưới tay Chủ Thần thứ mười bốn trong dòng sông thời gian, Bốn Tôn đã đến nơi này lẳng lặng minh tưởng. Không ai biết hắn đang suy nghĩ gì. Thời gian lặng lẽ trôi qua, dao động linh hồn do hắn tỏa vào trong hư không lại liên tục nhấp nhô. Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng mí mắt hắn đột nhiên mở ra, hiện lên một cặp mắt lạnh nhạt vô tình. Trong mắt trái của hắn có một điểm màu trắng lấp lánh từ sâu trong khóe mắt hiện lên, cuối cùng bao trùm cả con người, chính là thần cách thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn.

Từ trên thần cách kia tỏa ra những điểm sáng nhàn nhạt, xua tan một khoảng bóng tối nhỏ nhất trong hư không. Từ phía xa nhìn lại, mắt trái của Bốn Tôn giống như mộng ảo, còn ảo ảnh thần cách thời gian bên trong lại giống như chân thật.

Khi mắt trái mở rộng, mắt phải của Bốn Tôn cũng chậm rãi mở ra, bên trong hiện lên hải dương hỗn độn ở vũ trụ ban đầu. Phía trên hải dương màu đen trôi nổi trong hư không này là một khoảng hư vô tối đen, vô số dòng tin tức giống như nòng nọc hiện ra trong thế giới của hắn. Tất cả dòng tin tức đều tràn vào giữa trán của người khổng lồ nằm trong hải dương hỗn độn kia.

Sau khi đánh một trận với Chủ Thần thứ mười bốn trong dòng sông thời gian, mặc dù Bốn Tôn đã hao hết thần lực gom góp được, nhưng lại thu được nhiều thứ hơn. Đó là hình ảnh một viên thần cách thời gian thật sự, cùng với tin tức về lực lượng thời gian ở hải dương hỗn độn, thứ mà thần cách thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn cần phải có nếu muốn tiến hóa đến hoàn mỹ.

Năng lực suy diễn mạnh mẽ của Bốn Tôn là một thứ gần như biến thái. Nhưng dù Bốn Tôn có mạnh mẽ đến đâu, nếu không có bất cứ cơ sở gì thì cũng khó mà suy diễn ra một viên thần cách thời gian hoàn chỉnh.

“Phá Vọng ngân mâu” là năng lực diễn sinh ra nhờ tu luyện Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp. Khi Phong Vân Vô Kỵ giải cứu Thái Cực đạo nhân, gặp phải Tọa thiên sứ, nó lại xuất hiện dị biến, diễn sinh ra “thời gian bất động”.

Thời gian bất động chia làm hai loại. Loại thứ nhất là khống chế thời gian quy tắc, thi triển thời gian bất động mà không cần thần lực, dưới tình huống này có thể làm đông cứng bất cứ đối tượng nào không có thần lực. Nhưng một khi gặp phải kẻ địch sở hữu thần lực, thời gian bất động chỉ có thể duy trì rất ngắn, hơn nữa còn có thể bị đối phương dùng thần lực phá tan.

Loại thứ hai chính là dựa vào thần cách, khống chế thời gian pháp tắc thi triển thời gian bất động, dưới tình huống này có thể làm đông cứng bất cứ đối tượng nào, thời gian duy trì tùy thuộc vào cường độ năng lực của đối tượng và người thi triển.

Năng lực “Phá Vọng ngân mâu” giúp Bốn Tôn ngộ ra được “thời gian bất động”, một thanh Thời Gian chỉ kiếm giúp hắn ngộ ra được “thời gian chảy ngược”, đối chiếu hai loại năng lực này lại giúp hắn suy diễn ra “thời gian thoi đưa”. Nhờ vào ba loại năng lực này và một viên thần cách của Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tát, cuối cùng hắn đã suy diễn ra hình thức ban đầu của một viên thần cách thời gian, đây đã là cực hạn của hắn.

Thần cách khác nhau chỉ phối pháp tắc khác nhau, tuy có chỗ giống nhau nhưng dù sao cũng bất đồng. Với một viên thần cách cứu rồi, chỉ dựa vào suy diễn thì tuyệt đối không thể nào suy diễn ra thần cách thời gian mà Bốn Tôn chưa từng nhìn thấy.

Nhưng Chủ Thần thứ mười bốn lại khiến cho tất cả những thứ này trở nên có thể. Tại Cửu U Ma Giới, mặc

dù thần cách thời gian hiện lên trên trán Chủ Thần thứ mười bốn cũng là không hoàn chỉnh, nhưng chỉ cần dựa theo khuynh hướng phát triển của viên thần cách này, cuối cùng nhất định nó sẽ tiến hóa thành một viên thần cách thời gian hoàn mỹ không tỳ vết. Hơn nữa ở hải dương hỗn độn, Bồn Tôn đã hấp thu tin tức của hỗn độn ban đầu từ trong hư không, chỉ cần có đầy đủ thời gian, với năng lực suy diễn mạnh mẽ của hắn nhất định sẽ suy diễn ra một viên thần cách thời gian hoàn chỉnh.

Bóng sáng vô tận biến ảo trong con người của Bồn Tôn. Trong mắt trái, hình ảnh thần cách thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng phân giải, tin tức vô tận chảy vào quanh mắt, cuối cùng chui vào trong biển ý thức của Bồn Tôn. Còn trong mắt phải, tất cả tin tức thời gian xuất hiện đều bị hắn dùng năng lực phục chế và phân tích.

Cùng lúc này, trên trán Bồn Tôn cũng hiện lên thần cách thời gian hình thoi nhàn nhạt, đây chỉ là hình thức ban đầu của nó. Sau đó trong một tiếng vang nhỏ, nó đột nhiên phân giải hóa thành những điểm sáng lấp lánh.

Rất nhanh, những điểm sáng lấp lánh trong suốt này từ dưới lớp da trên trán Bồn Tôn chảy ra, tạo thành những đường nét trong một phạm vi nhỏ, đan xen vào nhau thành một hình vẽ cực kỳ phức tạp. Trên cơ sở hình vẽ này lại không ngừng diễn sinh ra những đường nét càng lúc càng nhiều, dần dần từ ánh sáng hóa thành thực thể, từ mặt phẳng chuyển hóa thành lập thể. Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng một viên thần cách mới lại hiện ra trên trán Bồn Tôn, còn lấp lánh mê người hơn so với bảo thạch chói mắt nhất. Viên thần cách này dần dần trùng khớp với thần cách của Chủ Thần thứ mười bốn trong mắt trái của hắn.

Lại qua một khoảng thời gian, Bồn Tôn đột nhiên nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa thì bóng sáng trong mắt đã biến mất.

“Phạch!”

Phất tay áo một cái, Bồn Tôn đứng lên, phân biệt phương hướng một chút, sau đó hóa thành cầu vồng bay về hư không tối đen phía trước. Trong nháy mắt hắn đã xuyên qua một khoảng vũ trụ không gian rộng lớn, cuối cùng ngừng lại ở một nơi.

“Ầm!”

Chỉ trong một ý niệm, hư không trước người Bồn Tôn bỗng xuất hiện một vết nứt to lớn. Hắn đứng trước thông đạo không gian này, quan sát cảnh tượng ở phía bên kia. Hiện ra trước mắt hắn là một không gian mênh mông, lớn hơn nhiều so với không gian Thái Cổ hay Ma Giới, gần như tương đương với một vũ trụ nhỏ.

Trong khoảng hư không mênh mông này có hàng trăm triệu ngôi sao đang vận hành. Một ngôi sao trong bóng tối ở gần Bồn Tôn nhất cũng có kích thước lớn như Thái Cổ. Khác với không gian, ngôi sao này, hoặc có thể gọi là tinh thể này lại có dạng hình cầu, toàn thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Chỉ một ý niệm, thần thức mạnh mẽ của Bồn Tôn đã phát ra, xuyên qua lỗ thủng trước người bắn về hướng không gian mênh mông.

Thần thức của Bồn Tôn lần lượt bao trùm từng tinh cầu. Trên một tinh cầu, hắn nhìn thấy được một tòa thành cổ xưa tối đen, trong góc có vô số con dơi nhỏ trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị. Một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy vào bên trong thành, trong xe có những cặp quý tộc cầm chén rượu, trên người mặc y phục cầu kỳ, sắc mặt trắng bệch. Hành vi và cử chỉ của bọn họ lộ ra một sự đen tối và ưu nhã sâu tận xương tủy.

Ở nơi xa hơn còn có rất nhiều tòa thành cổ xưa đứng trên tinh thể to lớn này. Trên mặt đất rộng lớn giữa các tòa thành có vô số nô lệ đang trồng trọt, giống như ở trong thời đại nông nghiệp. Đây là một tinh cầu được nuôi dưỡng.

Ý thức vô cùng vô tận của Bồn Tôn bắn về phía không gian rộng lớn. Trong hư không mênh mông, vô số tinh thể lớn nhỏ hiện lên từ xa đến gần. So với tinh thể nhỏ nhất ở đây, Thái Cổ Ma Viên trường thành cũng chỉ nhỏ bé như hạt bụi.

Vượt qua tinh thể gần nhất, ý thức của Bồn Tôn bay về phương xa. Trong hàng trăm triệu tinh thể, hắn nhìn thấy vô số huyết tộc lưng mọc cánh dơi, răng nanh lộ ra, đang trên sẵn bắn trên không trung. Tiếp

tục đi về phía trước, hần nhìn thấy một mảng ánh sáng màu trắng sữa mênh mông ở phía sau một tinh cầu, phát ra khí tức thần thánh mãnh liệt, thánh khiết và chói lọi.

Thánh quang bao phủ gần phân nửa tinh vực. Từ trong đó Bồn Tôn nhìn thấy vô số giáo đường to lớn, trên quảng trường đông nghịt người như bầy châu chấu. Những cha cố mặc áo dài màu đen rộng, trước ngực đeo xích bạc thập tự giá, vẽ mặt thành kính ngăm xướng thánh ca. Trong thân thể yếu ớt của bọn họ lại ngập tràn thánh lực.

Tiếng ngăm xướng thánh ca vang vọng trên những tinh cầu được thánh quang bao phủ, khiến cho những tinh cầu này được phủ thêm một lớp áo khoác sáng ngời. Những giáo đường theo kiểu gothic rộng mấy trăm trượng đứng sừng sững trên các tinh cầu to lớn này. Khu vực giữa các giáo đường có vô số nhân loại quỳ rạp dưới đất, nhìn về hướng thánh đường, trên mặt tràn ngập một thứ gọi là tín ngưỡng.

Thần lực, thần lực to lớn. Trong không gian to lớn này, Bồn Tôn cảm giác được thần lực hùng hậu thuận túy do tín ngưỡng sinh ra. Trên hàng trăm triệu tinh cầu này, số lượng loài người còn đông hơn rất nhiều so với tổng số quang minh thiên sứ, đạo lạc thiên sứ, Hắc Ám Viễn Chinh quân và tất cả yêu ma tại Ma Giới.

749. Chương 34: Tranh Đoạt Tín Ngưỡng 3

Tại tinh vực này, Bồn Tôn cảm nhận được thần lực của Hắc Ám và Quang Minh chưa thần đập dờn. Chưa thần đã truyền bá tín ngưỡng trong tinh vực to lớn này, hấp thu thần lực do tín ngưỡng của vô số nhân loại sinh ra. Thần lực này thông qua giáo đường ánh sáng và thánh điện bóng tối, cuối cùng chảy vào hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối cao cao tại thượng.

Bất kỳ một viên thần cách hoàn mỹ nào sinh ra đều cần phải trải qua khảo nghiệm rất hà khắc, cùng với đủ loại điều kiện phối hợp. Đó là một quá trình dài đằng đẳng.

Một viên thần cách thời gian sinh ra từ hỗn độn, một viên thần cách cứu rỗi hoàn chỉnh, tin tức thời gian to lớn cần thiết để tiến hóa đến hoàn mỹ, cùng với năng lực suy diễn kinh khủng, ngoại trừ những thứ này thì Bồn Tôn còn cần phải có thần lực to lớn. Ở nơi này hần sẽ có được thứ cần thiết cuối cùng.

Thân thể hơi khom xuống, Bồn Tôn đưa chân bước qua vết nứt không gian trước người, đi vào phía sau thông đạo. Trong một khoảng hư không tối đen, áo bào màu trắng vẽ nên một đường cong ưu mỹ, biến mất vào trong hư không mênh mông.

Trong lúc Bồn Tôn suy diễn thần cách thời gian, trên Cửu U tế đàn ở Ma Giới xa xôi, Chủ Thần thứ mười bốn đang đứng yên bất động dưới mây đen. Cuồng phong từ giữa không trung gào thét thổi qua, cuốn lấy áo choàng đen sau lưng hần phát ra tiếng loẹt xoẹt. Trời đất bỗng trở nên lạnh lẽo. Trong linh hồn Chủ Thần thứ mười bốn cũng đang tiến hành suy diễn giống như Bồn Tôn. Mặc dù thần cách của hần mạnh hơn nhiều so với Bồn Tôn, nhưng viên thần cách này cũng không hoàn mỹ. Khác với Bồn Tôn linh ngộ được lực lượng thời gian dựa trên quy tắc, Chủ Thần thứ mười bốn chưa từng có trải nghiệm như vậy, tất cả mọi thứ của hần đều là dựa trên cơ sở thời gian pháp tắc.

Lực lượng thời gian chỉ có ba năng lực vô cùng đơn giản, đó là “thời gian chảy ngược”, “thời gian bất động” và “thời gian thoi đưa”.

Cũng chỉ có kẻ biến thái như Bồn Tôn, mới có thể dựa vào năng lực suy diễn mạnh mẽ, năng lực thời gian chảy ngược của Thời Gian chi kiếm, cùng với thần cách cứu rỗi của Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tất, cuối cùng sáng tạo ra một viên thần cách khác với thần cách thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng lại có thể thi triển được thời gian chảy ngược ở cấp bậc pháp tắc.

Sự thức tỉnh của thần cách thời gian khiến Chủ Thần thứ mười bốn có năng lực tiến vào dòng sông thời gian, thu gom thần lực bóng tối của mình trước đây lưu lạc trong các thời kỳ vũ trụ. Nhưng năng lực này lại khác với thời gian chảy ngược. Năng lực của Chủ Thần thứ mười bốn chỉ có thể tác dụng lên chính mình, còn thời gian chảy ngược lại có thể tác dụng lên người khác.

Tin tức rộng lớn huyền bí nhất giữa vũ trụ lưu lại trong linh hồn Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng lưu chuyển. Sau khi tiêu hóa một dòng tin tức, thần cách thời gian của hần đều sẽ tiến hóa thêm một phần, mà công việc này lại cần phải có thời gian, cho dù hần vốn là Thời Gian Chi Chủ.

“Ầm ầm!”

Chiến mã cất vó, mặt đất rung chuyển. Tại mảnh đất màu nâu sậm này, quân đội của hai nước đang bày trận trên bình nguyên. Sau một tiếng kèn lệnh sừng trâu, hàng vạn vó ngựa bắt đầu chuyển động. Ở hai bên bình nguyên, vô số kỵ sĩ xếp thành mấy hàng chiến tuyến, đan xen lao về phía đối phương. Phía sau hàng ngũ kỵ sĩ, một hàng chiến xa bốn ngựa kéo cũng ầm ầm tràn về phía bên kia.

“Vút vút!”

Phía sau chiến trận của hai bên, từng hàng cung tiễn thủ giương cung lên trời, kéo căng dây cung, sau đó bàn tay buông lỏng ra. Dây cung rung lên, những mũi tên như thủy triều gào thét bắn về phía bầu trời đối diện.

- Giết!

- Giết!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lập lòe, hai con rồng lớn chém giết thảm liệt với nhau trên mặt đất. Ngay lúc này...

- Gào!

Một tiếng rít hung bạo bỗng xé rách bầu trời, vang vọng phía trên toàn bộ chiến trường.

“Hí!”

Chiến mã hí vang, những con ngựa trên chiến trường đột nhiên tỏ ra kinh hoảng, không còn nghe kỵ binh trên lưng sai khiến, liên tục nâng vó lên muốn lui về phía sau. Đám lính ở phía sau đại quân cũng bất an nhìn về bốn phía.

- Gào!

Lại một tiếng rít vang lên. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết nứt màu đen to lớn, phía sau có một ác ma sườn mọc hai cánh từ trong lỗ thủng bay ra, quanh quẩn mấy vòng trong hư không, sau đó như tên nhọn đáp xuống phía dưới. Cùng lúc này, phía sau vết nứt kia lại có một ác ma khác bay ra.

“Hí!”

Cảm giác của chiến mã vốn nhạy bén hơn so với con người, lúc này cảm nhận được khí tức đen tối của ác ma, không thể nào bình tĩnh được, bốn vó gior lên hất kỵ sĩ trên lưng xuống, sau đó kinh hoảng chạy như điên ra bên ngoài chiến trường.

- Bắn tên!

Phía trên chiến xa, thống soái của một bên lập tức đứng dậy, rút bội kiếm bên hông ra, gior lên giận dữ quát lớn. Phía sau chiến trận, những làn mưa tên lập tức thay đổi phương hướng, nhắm vào ác ma trên bầu trời.

“Xoẹt!”

Một nụ cười tà ác hiện lên nơi khóe miệng ác ma, đôi cánh thật to lớn dùng sức đập một cái, lượn một vòng trong hư không, sau đó lao vào trong chiến trận như tia chớp, hai cánh như dao lướt qua đám người, khiến cho mưa máu bắn tung tóe khắp trời cao.

Tại không gian mà Hắc Ám và Quang Minh tranh đoạt.

Trong cung điện vô cùng lạnh lẽo, những bó đuốc bốc cháy trên vách tường hai bên hành lang, phát ra những vầng sáng nhàn nhạt trong bóng tối. Đây là một thần điện dưới lòng đất, giữa hành lang có vô số phù thủy đen quỳ trên mặt đất. Phía trên đại điện là một cái hồ máu đang chảy, chung quanh có những thi thể dựng ngược đã khô cạn máu.

- Ma thần vĩ đại, cuối cùng ngài đã hiển linh rồi. Phổ La Mễ Tu Kỳ nguyện chờ ngài sai khiến!

Bên dưới bậc thang, hai tên phù thủy già nua vẽ mặt kích động nói. Phía trước bọn họ có một yêu ma cổ xưa bốn cánh đang ngồi trên tượng đá đen chính giữa hồ máu hình xoắn ốc, bốn chiếc cánh ác ma ven rìa

có răng cửa màu trắng sắc bén chậm rãi mở ra trong hư không, khoe miệng của hân chảy ra nước bọt tham lam.

Trong một nơi vũ trụ hư không hoàn toàn trái ngược khác.

- Chạy mau!

Dưới bầu trời u ám, đám người kinh hoàng chạy thực mạng. Phía sau bọn họ là vô số ác ma rít lên, đập cánh lượn vòng trên trời, thỉnh thoảng lại lao xuống cấp một tên nhân loại vào hư không, sau đó từ trên cao ném xuống.

- Gào!

Hàng ngàn yêu ma trên bầu trời gầm lên, bay theo sát phía sau đám người. Đây là một cuộc săn bắn.

Trong một không gian ở thời kỳ giang hồ.

Trên bãi sa mạc hoang vu, ánh đao bóng kiếm lóe lên, vô số nhân sĩ giang hồ người trước hi sinh thì người sau tiếp bước, chiến đấu cùng với đám yêu ma vượt qua không gian kéo đến. Ở phía sau, nơi vốn phải là sa mạc đã sớm biến mất, thay vào đó là một lỗ thủng màu đen to lớn, bên trong lộ ra một mảng hư vô đen kịt. Vô số ác ma rít lên, đập đôi cánh thịt tiến vào trong không gian này.

Trên sa mạc máu nhuộm cát vàng, từng thi thể ngã xuống trong bụi bặm. Những hiệp sĩ đã từng danh chấn võ lâm hôm nay chỉ còn là quá khứ. Giết chóc vẫn tiếp tục, nhưng không ai lui về phía sau, bởi vì phía sau đã không còn đường lui nữa.

Trong một không gian ở thời kỳ trung cổ.

Tòa thành cổ xưa to lớn đã hóa thành một nơi tĩnh mịch, từng thi thể treo trên tường thành. Giữa đường rãnh của thành có những thi thể bình dân chất đống như cá biển trên thuyền đánh cá trở về, cặp mắt tro tàn vô lực nhìn lên bầu trời.

Kên kên và ác ma dữ tợn bay qua bay lại phía trên tòa thành cổ xưa này, hai loại sinh vật đồng thời thưởng thức bữa tiệc lớn giữa đồng thi hài.

Tại Thái Cổ.

Trong mật thất tối đen giữa Thánh sơn, bóng lửa chớp chờn trên vách tường. Bạch Hổ Chí Tôn mặc một bộ áo bào trắng sạch sẽ gọn gàng, sắc mặt vốn tái nhợt cũng đã có chút màu máu, ngồi xếp bằng trên mặt đất lạnh giá. Bàn tay của y cầm một tờ giấy trắng, trước người còn chất một lớp giấy dày.

Ánh đuốc đỏ bừng chiếu rọi hơn mười nhân tộc Thái Cổ quỳ trên mặt đất, lặng lẽ đợi lệnh của Chí Tôn. Những nhân tộc này đều là người bảo vệ được Thái Cổ phái đến không gian khác. Lần này rất nhiều người bảo vệ không gian đã trở về Thánh điện của Thái Cổ, bọn họ đều mang theo một tin tức giống nhau.

Bạch Hổ Chí Tôn đưa thư cấp báo trên tay cho Chu Tước và Bạch Hổ ở bên cạnh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở những người bảo vệ không gian đang quỳ trên mặt đất, trở về Thái Cổ để báo tin.

Sau cuộc chiến thần ma mới bắt đầu xuất hiện người bảo vệ không gian. Lúc ban đầu, Quang Âm chư thần vì tranh đoạt tín ngưỡng của loài người, cho nên đã phái thiên sứ của Thiên Đường và yêu ma của Ma Giới chiến đấu trong vô số không gian loài người. Chiến đấu giữa thiên sứ và yêu ma không hề e dè, vô số loài người đã chết trong trận chiến này. Có lúc chiến tranh giữa hai bên còn khiến cho một không gian phồn hoa náo nhiệt hóa thành một nơi hoang vu tĩnh mịch.

Bởi vì chuyện này nên Thái Cổ đã phái ra rất nhiều tộc nhân, phân tán đến những không gian, giết chết những thiên sứ và ác ma dám tùy tiện giết chóc loài người. Dựa vào lực phá hủy mạnh mẽ, chân khí huyền diệu, cùng với vô số công pháp và võ quyết, khí thể của cường giả loài người như chẻ tre. Trước mặt cao thủ của loài người, số lượng của yêu ma không còn quan trọng như trước nữa. Trong một không gian, một nhân tộc Thái Cổ thông thường có thể tiêu diệt cả một đội yêu ma và thiên sứ.

Sau khi chiến tranh kết thúc, một bộ phận loài người Thái Cổ đã ở lại không gian truy lùng thiên sứ và ác ma, đồng thời truyền bá võ học trong những không gian này. Đây cũng là hình thức ban đầu của thứ gọi là võ hiệp công quyết và truyền thuyết. Nhóm nhân tộc Thái Cổ này cũng đã trở thành nhóm người

bảo vệ không gian đầu tiên. Ngoại trừ điều này, Thánh điện còn cố ý phái rất nhiều tộc nhân đến những không gian khác. Những tộc nhân này chỉ có một mệnh lệnh, đó là cố gắng không để lộ thân phận, ngăn cản Quang Âm chư thần truyền bá tín ngưỡng trong những không gian này, bình thường nếu không có chuyện lớn thì không cần trở về Thái Cổ.

- Ma Giới đã bắt đầu hành động rồi.

Huyền Vũ nhanh chóng xem nội dung trên giấy, sau đó đưa cho Bạch Hổ, đồng thời nói.

- Giống như cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, trước khi chiến tranh bắt đầu, Ma Giới lại phái quân tiên phong của bọn chúng đi đến các không gian.

Chu Tước lộ ra vẻ hồi tưởng.

Bạch Hổ Chí Tôn cầm lấy tờ giấy Huyền Vũ đưa qua, sau đó đặt chung với những văn kiện khác trước để cắm nển trên bàn vuông.

- Đây là một lần xáo bài. Nếu Ma Giới đã phái nhóm yêu ma đầu tiên chinh chiến bốn phương, vậy bên phía Thiên Đường chắc cũng không lâu nữa.

Bạch Hổ Chí Tôn bình tĩnh nói:

- Đối với chư thần, lần xáo bài này sẽ quyết định tín ngưỡng của các không gian sau trận chiến thuộc về ai.

- Chí Tôn! Lần này Ma Giới đã phái ra đám ác ma cổ xưa bốn cánh. Với thực lực của tộc nhân bảo vệ chúng tôi ở các không gian, đối phó với ác ma bình thường thì còn được, nhưng đối phó với đám ác ma cổ xưa bốn cánh này thì e rằng không đủ. Trong lần hành động này đã có không ít tộc nhân bị bọn chúng giết chết.

Trước người Bạch Hổ Chí Tôn, một người bảo vệ không gian nói.

- Các người trở về đi. Lần này bản tọa lệnh cho tất cả các người tùy cơ ứng biến, không cần e ngại gì cả.

Về mặt Bạch Hổ Chí Tôn lạnh lẽo nói:

- Còn về ác ma cổ xưa bốn cánh thì các người không cần lo lắng. Ta, Chu Tước và Huyền Vũ sẽ nhanh chóng phái Bắc Hải tù đồ và tộc nhân Thần cấp hậu kỳ khác đến đối phó với bọn chúng.

- Đa tạ Chí Tôn!

Đám người bảo vệ không gian mừng rỡ, kích động nói.

- Ủ, các người trở về đi!

Bạch Hổ Chí Tôn phất tay áo nói.

- Vâng thưa Chí Tôn đại nhân!

Gần như sau khi mọi người vừa mới rời đi, những mệnh lệnh liên tục được ban bố xuống. Vô số cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ chia làm các hướng bay đi, mỗi người đều một đao nơi tay, một mình hành động, không hề có chút sợ hãi nào.

Mà Thiên Đường cũng bắt đầu triển khai hành động, vô số thiên sứ tập hợp lại, xuất phát về hướng những không gian trong vũ trụ.

750. Chương 35: Ba Lạ Tạ Ân Sư

Trong hư không tối đen vắng vẻ, vành đai thiên thạch do vô số vụn thạch tạo thành gào thét trôi qua. Cách vành đai thiên thạch này khoảng chừng năm mươi cây số, một khối vụn thạch to lớn đường kính mười cây số đang vẽ nên những đường cong lưu loát trong vũ trụ, di chuyển dọc theo quỹ tích từ xa xưa.

- A!

Vô số đá vụn góc cạnh sắc bén rải rác trên bề mặt lồi lõm của vãn thạch to lớn. Trong đồng đá chợt vang lên một tiếng rên rỉ thật thấp, phá vỡ sự yên tĩnh của tỉnh vực này.

Dưới đá vụn thật dày, một bàn tay loang lổ vết máu từ phía dưới vươn ra. Mảng lớn đá vụn rào rào trượt xuống, lộ ra một chiếc đầu rối tung và tái nhợt.

- Ha!

Bên dưới đồng đá, bóng người cực kỳ suy yếu lảo đảo từ dưới đất bò dậy.

“Kéc kéc!”

Ở phía xa bên ngoài sao băng chợt vang lên những tiếng kêu quái dị. Nam tử ngơ ngàng tròn mắt nhìn về phía đông, trông thấy một đám ác ma nơi sườn mọc hai cánh cười the thé, đập đôi cánh từ hư không phía xa bay vút đến.

- Kéc, ta nhìn thấy gì đây?... Con người? Con người? Nơi này có một con người?

Trong hư không, một tên ác ma trên người mọc vẩy cứng đảo mắt một chút, thấy được nhân loại từ trên vãn thạch to lớn lảo đảo đứng lên, dường như lúc nào cũng có thể chết đi.

- Kéc kéc, xong đời hắc rồi!

Tên ác ma cầm đầu cười lên the thé, đập đôi cánh thật dẫn đầu bay về hướng vãn thạch cách đó bảy tám chục dặm. Ở phía sau có khoảng năm mươi tên ác ma đập đôi cánh đen, lượn một vòng trong hư không bay về hướng vãn thạch.

Trong nháy mắt đám ác ma đã thu cánh lại, nghiêng nghiêng đáp xuống bề mặt vãn thạch.

- Ha, con người, quả nhiên là con người!

Con người của tên ác ma thủ lĩnh chuyển động mấy vòng, hưng phấn kêu lên:

- Không ngờ tại vùng tỉnh không vắng vẻ này cũng có con người, ha ha...

- Đại nhân... hình như có điểm kỳ lạ. Nhân loại này... tại sao trên người có mùi chết chóc nặng như vậy?

Phía sau ác ma thủ lĩnh, một tên ác ma khác mấp máy mũi một chút, nghi hoặc nói:

- Hơn nữa, nhân loại này hình như là một người bình thường, vậy làm sao hắc đến được đây?

- Hử?

Tên ác ma thủ lĩnh nghe vậy liền dừng bước, con người xoay vòng, không biết đang suy nghĩ gì. Thức ăn mà bọn ác ma thích nhất là máu thịt của loài người, nhưng cũng phải là máu thịt tươi ngon. Ác ma không phải là động vật ăn những thứ mục nát, vốn không có hứng thú đối với đã thối đã chết lâu ngày. Theo như cách nói của ác ma, sinh vật tử vong là thuộc về Linh Hồn Chi Chủ ở dưới vực sâu.

Trên bề mặt vãn thạch, nhân loại từ trong đồng đá vụn đứng lên dường như hoàn toàn không quan sát chung quanh, cũng không thèm nhìn đám ác ma bên cạnh. Thân thể hắc hơi lắc lư trước sau, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Nhân loại này quả thật có điểm kỳ lạ. Hắc không có khí tức của nhân loại Thái Cổ, chắc không phải là loài người Thái Cổ. Nếu chỉ là một con người bình thường, vậy làm sao hắc đến được nơi này?” – Tên ác ma thủ lĩnh nghĩ ngợi, nhưng suy nghĩ vốn không phải là thứ mà ác ma am hiểu, liền phát tay một cái, kêu lên:

- Không cần để ý, cứ ăn sạch hắc!

Đám ác ma ở phía sau hưng phấn thét lên, cánh thịt mở ra, hóa thành những bóng đen lao về phía nhân loại kia.

“Xoẹt!”

Một thanh trường kiếm bốc lên ngọn lửa dày đặc đột nhiên xuất hiện từ trong hư không, rơi vào trong tay nhân loại kia. Hư không chợt vang lên một tiếng như xé rách, hơn bốn mươi tên yêu ma lao về phía nhân loại trong đồng đá vụn, cổ họng đồng thời xuất hiện một vết tích nhỏ, máu tươi bắn ra. Trong nháy mắt, chung quanh nhân loại dường như tùy thời có thể chết kia đã chất đầy thi thể yêu ma.

Thương thế giống hệt nhau, vị trí giống hệt nhau, đều là một kích chí mạng.

Trong hư không bao trùm một bầu không khí làm người ta nghẹt thở. Những yêu ma may mắn còn sống đều thu chân về, trong cổ họng phát ra tiếng nuốt ực ực. Không ai nghĩ tới, nhân loại vốn không có bất kỳ dấu hiệu của chân khí lưu chuyển, trong nháy mắt lại giết chết hơn bốn mươi tên đồng loại của mình.

Một lúc sau, tên ác ma đầu tiên phát hiện ra nhân loại này bỗng hoảng sợ thét lên:

- Chạy mau!

- Gào!

Đám ác ma bị một kiếm này hù dọa, lập tức bay vọt về các hướng như chim muông.

Nhân loại kia mặc áo dài màu xanh, tay cầm trường kiếm bốc cháy ngọn lửa màu đỏ, lạnh nhạt liếc nhìn đám ác ma chạy trốn, sau đó cất bước vượt qua đồng đá vụn, lảo đảo đi về hướng hư không. Mí mắt của hắn liên tục khép lại giống như rất mệt mỏi, nhưng mỗi lần sắp khép lại bỗng chợt mở ra. Trong thân thể hắn không có chân khí lưu động, không có máu chảy, lồng ngực cũng không hề nhấp nhô.

- Sư phụ...

Nam tử lầm bầm nói, phân biệt phương hướng một chút, sau đó lảo đảo đi vào sâu trong vũ trụ, hướng đi chính là Thái Cổ.

Tại Kiếm vực.

Thời gian trôi qua từng ngày, nhưng bên trong Kiếm các lại nặng nề đến đáng sợ. Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương ngồi xếp bằng trong Kiếm các, nhắm mắt bất động. Hai người thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ bên dốc núi, trong mắt thoáng hiện lên vẻ lo âu.

Trì Thương đã mất tin tức rất lâu, tất cả mọi người đều tin hắn có lẽ đã chết rồi. Không ai biết sau khi Kiếm Thần trở về, biết được tin này thì sẽ thế nào. Kiếm Thần chỉ có hai đệ tử, một người là Trì Thương, còn một người khác là Thái Cổ Ma Viên. Trên thực tế thì Thái Cổ Ma Viên nhiều nhất chỉ có thể xem là nửa đệ tử, luận về tình cảm cũng không thể sâu đậm bằng Trì Thương. Trước đây vì chuyện môn hạ đệ tử bị giết, Kiếm Thần đã từng một mình tàn sát hết cả Dạ tộc, còn lần này thì sao?

- Ai...

Độc Cô thở dài một tiếng, lại nhắm hai mắt vào, trước mắt giống như xuất hiện bóng dáng của Trì Thương.

“Độc Cô tiền bối, sư tôn mời...”

“Độc Cô tiền bối, văn bối Trì Thương xin thỉnh giáo...”

Trong ấn tượng của Độc Cô Vô Thương, Trì Thương là một đệ tử rất lễ độ, không chỉ đối với Kiếm Thần mà đối với Độc Cô và Tây Môn cũng vậy, khiến cho Kiếm Ma rất yêu thích. Nếu không thì Độc Cô cũng sẽ không truyền Thái Cực kiếm đạo cho hắn tu luyện.

“Không ngờ lần này hắn lại rời đi như vậy...” - Nghĩ tới đây, Độc Cô không nhịn được trong lòng lại thở dài một tiếng, một góc trong đáy lòng giống như thiếu đi thứ gì.

Ánh mắt xoay chuyển, Độc Cô nhìn về dưới dốc núi, nơi đó Tây Môn Hoán Nhiên đã thất thần đứng yên nhiều ngày. Từ khi sau khi trở về, Tây Môn Hoán Nhiên giống như đã mất đi hồn phách, vật vờ nơi Kiếm các. Mọi người đều nhìn ra được, hắn đã tự trách rất nhiều vì cái chết của Trì Thương. Đối với một người trầm mặc ít nói, rất ít giao tiếp, nhưng lại rất nặng tình như hắn, việc trở mắt nhìn Trì Thương chết đi là một đả kích to lớn.

Bên trong Kiếm các, kiếm nguyên toàn thân Tây Môn Y Bắc liên tục vận chuyển, dường như bất kỳ giờ phút nào y cũng đang tu luyện. Nhưng từ trên người Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương lại cảm nhận

được một thứ khác biệt với trước đây, đó là tinh thần của y có phần hoảng hốt. Tây Môn Y Bắc thỉnh thoảng lại mở mắt ra, ánh mắt mơ màng nhìn về Tây Môn Hoán Nhiên bên dưới dốc núi.

So với đau đớn trên thân thể, đau đớn trong tâm hồn càng khó chịu hơn. Từ trên người đệ tử duy nhất của mình, Tây Môn cảm nhận được một sự đau đớn thật sâu trên tâm linh, nhưng y lại không làm gì được. Lời an ủi có thể do bất cứ sư phụ nào nói ra, nhưng lại không thể thốt lên từ miệng y.

Bên cạnh Tây Môn và Độc Cô, Cổ Vu và Thánh Giả ngồi đối diện với nhau. Hai người cầm ly trà hương do Phương Phi rót, yên lặng thưởng thức, ánh mắt lơ đãng và xuất thần đã nói lên bọn họ cũng không còn tâm tình để uống trà như bình thường.

Trong Kiếm các ít đi một người bỗng trở nên trống trải, mỗi người đều cảm thấy trong lòng thiếu đi thứ gì.

Thời gian trôi qua trong sự yên tĩnh khó chịu đựng này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nơi đường chân trời của Kiếm vực bỗng xuất hiện một nam tử mặc áo bào đen, bước chân loạng choạng, lảo đảo đi về hướng Kiếm các. Nam tử này đội một chiếc mũ trùm, cúi thấp đầu xuống, dường như không muốn để người khác nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

- Cần giúp một tay không?

Nhìn thấy dáng vẻ của nam tử kia dường như tùy thời có thể ngã xuống, một tên cao thủ Thái Cổ đang tu luyện trong Kiếm vực liền bước đến, vươn một tay ra hỏi.

Nhưng nam tử lại giống như không nhìn thấy, đi lướt qua bên cạnh tên cao thủ Thái Cổ kia. Tên cao thủ Thái Cổ áo trắng sững sốt, bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế vươn ra.

Đi qua đám người đang nhập định dưới dốc núi, nam tử mặc áo bào đen từ chân núi từng bước đi lên đỉnh núi, cuối cùng bị chặn lại giữa sườn núi.

- Đứng lại!

Một tên Hoàng Kim giáp sĩ bước ra ngăn cản nam tử kia:

- Người kia hãy dừng bước!

Nam tử kia vẫn không để ý đến, yên lặng đi lên trên núi.

“Cheng!”

Sau một thanh âm của kim loại, tên Hoàng Kim giáp sĩ kia vươn tay ra, thanh trường kiếm sắc lạnh lấp lóe đã rời khỏi vỏ, chắn ngang trước người nam tử mặc áo bào đen.

Một bước, hai bước... bước chân của nam tử kia vẫn chậm rãi và kiên định.

- Người!

Tên Hoàng Kim giáp sĩ kia giận dữ, đang định ra tay. Lúc này bỗng có một cơn gió thổi qua, áo bào đen trên người nam tử kia tung bay như bướm bướm, dưới áo bào rộng lộ ra một thứ khiến cho tên Hoàng Kim giáp sĩ kia chú ý, lập tức dừng thế vung kiếm lại. Khi áo bào của nam tử kia bay lên, bên dưới lại lộ ra một đoạn trường kiếm đỏ như lửa, đó là... thần kiếm Xích Tiêu.

- Thiếu các chủ!

Tên Hoàng Kim giáp sĩ kia ngẩn ra, trong miệng lẩm bẩm, gần như không dám tin vào mắt mình. Một lúc sau hắn mới xoay người lại, giơ trường kiếm lên thật cao, vẻ mặt kích động nói:

- Thiếu các chủ đã trở lại! Thiếu chủ Trì Thương trở về rồi!

- Cái gì?

Bên trong Kiếm các, Cổ Vu, Thánh Giả, Tây Môn và Độc Cô đều giật mình, đồng loạt mở mắt ra:

- Không thể nào!

“Rào rào!”

Độc Cô vén vạt áo lên, dẫn đầu cất bước đi ra. Tây Môn, Thánh Giả và Cổ Vu theo sát phía sau, bước ra bên ngoài Kiếm các. Với tu vi của bốn người lẽ ra nên sớm phát hiện, nhưng không biết vì tâm thần hoảng hốt, hay là trong lòng đang suy nghĩ điều gì, lại không phát hiện được Trì Thương đã đến.

Khi bốn người sải bước ra cửa lớn Kiếm các, Phượng Phi đã đi trước một bước tiến đến chỗ Trì Thương.

- Trì Thương, thật sự là người sao?

Vẻ mặt Phượng Phi kích động, trong mắt hiện lên vẻ ước ướn, đứng ở trước người Trì Thương nói. Nhưng Trì Thương lại giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Một vẻ nghi hoặc xuất hiện trên mặt mọi người. Hành động của Trì Thương tỏ ra rất kỳ quái. Từ trên người hắn, Độc Cô Vô Thương hoàn toàn không cảm giác được khí tức của Thái Cực kiếm đạo. Không chỉ như vậy, nhìn vào khí tức để phán đoán, giờ phút này Trì Thương lại giống như một người hoàn toàn không có võ công.

- Trì Thương?

Độc Cô Vô Thương gọi một tiếng, nhưng Trì Thương lại không hề trả lời. Một sự bất an dâng lên trong lòng mọi người. Bên cạnh Thánh Giả, mí mắt của Cổ Vu khựng lại, ánh sáng trong mắt biến ảo, đã vận chuyển công pháp đặc biệt của Vu tộc.

- A!

Mới vừa nhìn, Cổ Vu không khỏi khẽ kêu lên một tiếng, trong lòng chùng xuống.

- Trì Thương, thật sự là người sao?

Trì Thương vẫn không có một chút phản ứng nào. Trên bầu trời mây buồn ảm đạm. Trì Thương lão đảo từng bước vượt qua Phượng Phi. Khuôn mặt vui mừng của Phượng Phi nhất thời khựng lại, một dự cảm xấu dâng lên trong lòng. Gần như phản ứng theo bản năng, tại khoảnh khắc Trì Thương lướt qua bên cạnh, nàng bỗng đưa tay ra, giống như muốn bắt lấy thứ gì từ trong hư không.

Không biết từ lúc nào, Cổ Vu đột nhiên xuất hiện ở sau người Phượng Phi, vỗ vỗ bả vai của nàng. Phượng Phi quay đầu lại, trông thấy Cổ Vu sắc mặt nặng nề nhìn mình lắc đầu một cái.

Đang do dự, bên tai nàng chợt nghe được tiếng Cổ Vu truyền âm: “Đừng động đến hắn. Linh hồn của hắn đã vỡ nát, hắn có thể đến được nơi này hoàn toàn là dựa vào một chấp niệm trước khi chết. Khi chấp niệm này tiêu tan, hắn...”

Nam tử đội mũ trùm đầu, người mặc áo bào đen cuối cùng đi đến trước dốc núi, đứng trước mặt Phong Vân Vô Kỵ. Để Xích Tiêu xuống đất, hắn chậm rãi quỳ xuống, hai tay chống lên mặt đất, nhìn về Phong Vân Vô Kỵ vẻ mặt nghiêm nghị không nhúc nhích trước dốc núi, lẩm bẩm nói:

- Sư tôn, Trì Thương trở về thăm người đây...

Dứt lời liền cúi đầu xuống thật thấp, dập đầu một cái, sau đó ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói:

- Sư tôn, đệ tử phải đi rồi, nhưng điều duy nhất không từ bỏ được chính là sư phụ. Đệ tử muốn đợi đến khi sư phụ tỉnh lại từ trong nhập định, cùng sư phụ chinh chiến hai giới thần và ma, nhưng bây giờ xem ra... không được nữa rồi.

751. Chương 35: Ba Lạ Tạ Ân Sư 2

- Khục khục!

Nói xong, Trì Thương đột nhiên ho khan kịch liệt, một vòi máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra, rơi xuống trên tảng đá, nhưng hắn lại giống như không để ý.

Lại dập đầu một cái, sau đó Trì Thương ngẩng đầu lên:

- Đồ nhi Trì Thương bất hiếu, không thể tiếp tục hầu hạ sư phụ. Đệ tử ở đây dập đầu, chúc sư phụ thân công đại thành, bất tử bất diệt.

- Trước khi phi thăng đệ tử từng nghe nói, giữa thầy trò có ba lạy kết duyên và ba lạy tuyệt duyên. Sau khi danh phận thầy trò đã định, nhiều nhất cũng chỉ có thể dập đầu một cái, cho đến khi sinh tử cách biệt mới có thể dập đầu ba cái. Sau ba lạy đó, duyên phận thầy trò ở kiếp này chỉ đến đây là hết.

- Lạy thứ nhất, chúc sư phụ và sư nương vĩnh viễn kết đồng tâm.

“Cộp!”

- Lạy thứ hai, chúc tâm nguyện trọn đời của sư phụ được hoàn thành, nguyện nhân tộc Thái Cổ ta đứng đầu bốn tộc.

“Cộp!”

- Lạy thứ ba, nguyện kiếp sau... lại làm... môn hạ của sư tôn... hầu hạ... sư tôn...

Giọng nói của Trì Thương càng lúc càng yếu, thân thể dần dần rũ xuống mặt đất. Chiếc mũ trùm đầu màu đen rơi xuống một bên, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi cực kỳ tái nhợt, hai dòng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

- Trì Thương...

- Trì Thương...

- Trì Thương...

Mọi người khê gọi, nhưng trên gương mặt lộ ra một nửa của Trì Thương, cặp mắt ảm đạm dần dần tan rã, đôi môi vẫn đang mấp máy gần như không thể nhìn thấy, trong xa xăm vẫn gọi sư phụ.

Phía trước dốc núi, Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn nhắm mắt ngồi bất động dường như cảm giác được điều gì, mái tóc dài trắng tấp đột nhiên bay lên. Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn bỗng chậm rãi mở mắt ra, nhìn vào thi thể Trì Thương nằm trên mặt đất trước người, không phát ra một chút âm thanh nào. Một loại bi thương thật sâu hiện lên trên mặt hắn, tay phải vốn đặt trên đầu gối chậm rãi vươn về phía chiếc đầu của Trì Thương, chạm vào mái tóc dài rối tung kia. Năm ngón tay của hắn động đậy, giống như muốn bắt lấy thứ gì, hay là giữ lại thứ gì. Linh hồn của hắn còn chưa trở về, còn không biết thanh niên nằm trên mặt đất chính là đệ tử duy nhất của hắn, cũng là đệ tử mà hắn yêu quý nhất. Hắn không biết đệ tử duy nhất của mình đã sớm bị Chủ Thần thứ mười bốn đánh nát linh hồn, chỉ dựa vào một chấp niệm, vượt qua hư không trùng trùng trở về Thái Cổ, gặp mình một lần cuối cùng, ba lạy kết duyên, ba lạy tuyệt duyên. Hắn không biết gì cả, chỉ theo bản năng muốn giữ lại thứ gì đó.

Dưới bầu trời từng mảng mây đen u ám lượn lờ. Cuồng phong thổi qua trước dốc núi phát ra tiếng u u. Trên Thánh sơn và Kiếm các, từng cặp mắt đều nhìn vào đôi thầy trò ly biệt bên dốc núi.

Ánh mắt rời khỏi thi thể, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông phía trên, nơi khóe mắt có hai hàng lệ đỏ tươi chậm rãi chảy ra, nhìn thấy mà giật mình.

- Vô Kỵ!

- A!

Chung quanh vang lên những tiếng kinh hô.

Không biết vì lý do gì, toàn bộ Kiếm vực bỗng tràn ngập một tâm tình bi thương. Những nhân tộc Thái Cổ ở phía xa vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trái tim co quắp kịch liệt, một sự bi thương thật sâu không thể kìm nén dâng lên trong lòng, trong mắt bỗng rơi lệ một cách khó hiểu.

Ba lạy kết duyên, ba lạy tuyệt duyên.

Tất cả âm thanh, tất cả cảnh vật đều biến mất khỏi mắt của hắn, chỉ còn lại ba cái dập đầu vẫn phản chiếu trên con người, không chịu tan đi.

“Lạy thứ nhất, chúc sư phụ và sư nương vĩnh viễn kết đồng tâm.”

“Cộp!”

“Lạy thứ hai, chúc tâm nguyện trọn đời của sư phụ được hoàn thành, nguyện nhân tộc Thái Cổ ta đứng đầu bốn tộc.”

“Cộp!”

“Lạy thứ ba, nguyện kiếp sau... lại làm... môn hạ của sư tôn... hầu hạ... sư tôn...”

Trong biển ý thức của Phong Vân Vô Kỳ, ba tiếng vang càng lúc càng lớn, dần dần lan ra bốn phía... thần thức hóa thành trăm triệu của hắn đột nhiên ngừng vận chuyển.

Trong một không gian khác.

- Sư phụ, đồ nhi muốn xuống núi.

Trước căn nhà cỏ có một thiếu niên cao lớn mặc áo đen, trên lưng đeo một thanh kiếm sống dày, mỉm cười nói. Bên cạnh là một thiếu nữ mặc váy dài màu vàng nhạt đứng sóng vai với hắn.

- Sư phụ, chúng con phải xuống núi rồi.

Thiếu nữ xinh đẹp nói.

- Ủ, ừ.

Phía trước căn nhà cỏ nơi núi sâu, một lão nhân râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành vuốt râu mỉm cười. Thiếu niên và thiếu nữ trước mặt chính là đồ đệ mà lão yêu quý. Võ công có cao đến mấy thì cũng thể không ngăn được sự xói mòn của năm tháng. Đã thấy nhiều phân tranh trên giang hồ, cuối cùng cũng sẽ cảm thấy chán ghét, cũng chỉ khi nhìn thấy võ học của mình được kế thừa bởi môn nhân đệ tử mới có thể khiến lão cảm thấy vui mừng.

- Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi ba lạy!

- Sư phụ ở trên, xin nhận của Lan nhi ba lạy!

Lão nhân mỉm cười tiếp nhận một lạy của hai người. Thiếu niên và thiếu nữ trước nhà cỏ cúi người, đồng thời quỳ xuống vái lạy lão nhân.

“Cộp!”

Tiếng đập đầu rõ ràng truyền vào trong tai, tâm thần lão nhân đột nhiên chấn động, ánh mắt trở nên hoảng

Đột nhiên một luồng ý thức to lớn khiến trời đất biến sắc xuất hiện trên vùng trời tây bắc Ma Giới, khí tức hung tàn ẩn chứa trong đó vô cùng kinh khủng, khiến cho toàn bộ tây bắc Ma Giới đều chấn động.

Trên mặt đất, vô số Cửu U ma thần phát mái tóc dài vung một cái, tỉnh lại từ trong nhập định, cảnh giác nhìn về bốn phía. Phía trên Cửu U tế đàn, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng về phía trên bầu trời.

“Ầm!”

Dưới sự quan sát của Chủ Thần thứ mười bốn, một tia chớp ngoằn ngoèo bỗng đánh xuống nơi chân trời. Chân trời vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện một bóng trắng cúi người, ngồi xổm ở phía xa. Người nọ cúi thấp thân thể, mái tóc dài trắng như tuyết tung bay dưới bầu trời u ám, áo bào trên người phát phơ như bướm bướm, trong cánh tay trái của hắn dường như ôm một người khác.

Người áo trắng kia vừa xuất hiện, toàn thân liền phát ra khí tức hung tàn như Hồng Hoang. Trong ánh mắt của đám Cửu U ma thần, một mảng sát khí như thủy triều bỗng tràn đến. Sát khí của nhân loại này cực kỳ nồng nặc, khiến cho đám Cửu U ma thần nổi danh hung tàn cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Chủ Thần thứ mười bốn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nhân loại áo trắng ở phía xa, cũng không cử động. Trong ánh mắt của Chủ Thần thứ mười bốn, Phong Vân Vô Kỵ phá vỡ tầng tầng hư không chậm rãi đứng lên, áo trắng như tuyết, tóc trắng như sương. Khi cặp mắt màu đỏ như máu kia in vào trong con người, khuôn mặt không biểu tình của Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng đã có vẻ giận mình.

- Con người, ngươi đến đây vì ta sao?

Giọng nói của Chủ Thần thứ mười bốn vang lên nơi chân trời, thanh âm vang dội như tiếng sấm.

Phong Vân Vô Kỵ không trả lời, cánh tay trái ôm lấy thi thể Trì Thương bước thẳng đến. Mái tóc trắng sau đầu tung bay như rắn. Giờ phút này trong cặp mắt đỏ tươi của hắn không buồn không vui, chỉ còn lại bóng dáng của Chủ Thần thứ mười bốn phía trên Cửu U tế đàn.

- Gào!

Trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng kêu của Ly Loan. Giữa không trung bỗng nứt ra một hố đen to lớn, bên trong có một con Ly Loan hình dáng ưu nhã vẽ nên một đường cong lưu loát, bay qua hố đen xuất hiện trên bầu trời Ma Giới. Sau khi lượn một vòng trong hư không, Ly Loan còn lớn hơn cả cá voi kia bỗng hóa thành một thiếu niên hoang dã tóc dài rối tung, từ trong hư không lẳng lặng đáp xuống đất, chính là Viên Tề Thiên men theo khí tức của Phong Vân Vô Kỵ đến đây.

- Sư tôn!

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ ở phía trước dùng phương pháp rút đất thành tắc, một bước vượt qua mấy chục trượng đi về hướng Cửu U tế đàn, thiếu niên hoang dã kêu lớn một tiếng. Nhưng khi ánh mắt lướt qua vô số Cửu U ma thần hình thái dữ tợn ở phía xa, cùng với Chủ Thần thứ mười bốn cao ngạo đứng trên Cửu U tế đàn, nó chợt ngẩn ra một chút. Sau đó giống như nhận ra chính những kẻ này đã giết chết Trì Thương, trên mặt Thái Cổ Ma Viên chợt lộ ra thần sắc cực kỳ hung dữ.

- Gào!

Thiếu niên hoang dã mở miệng phát ra một tiếng gầm dữ tợn không phù hợp với thân thể của mình, đó là tiếng gầm của Thái Cổ Ma Viên.

Trên mặt đất, đám Cửu U ma thần từ trong tiếng gầm kia cảm nhận được khí tức của hung vật đỉnh cấp Thái Cổ Hồng Hoang, đồng loạt nhìn về phía thiếu niên đứng sừng sững nơi chân trời.

Cặp mắt của Viên Tề Thiên đỏ lên, chiếc miệng mở ra, hai hàm răng trắng lóa nhô ra ngoài. Thân thể của nó hơi cong xuống, khớp xương kêu lên lộp độp, dần dần vươn cao lên. Từng sợi lông to dài từ trong lỗ chân lông nhô ra ngoài. Ngay khi Viên Tề Thiên chuẩn bị biến thành Thái Cổ Ma Viên đại chiến với đám Cửu U ma thần một trận, phía sau chợt có một cơn gió nhẹ thổi qua, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc sắc mặt bình tĩnh lặng lẽ từ trong không gian bước ra, đi đến sau người Thái Cổ Ma Viên. Độc Cô Vô Thương vươn tay một cái, bắt lấy cánh tay của Viên Tề Thiên, trầm giọng nói:

- Tề Thiên, bình tĩnh đi. Mục đích chuyến này của chúng ta là bảo vệ sư tôn người an toàn. Dù sao nơi này cũng là Ma Giới, không còn ở trong phạm vi Thái Cổ. Còn về chuyện tìm Chủ Thần thứ mười bốn để báo thù cho Trì Thương, không nên nóng vội nhất thời. Hôm nay Chủ Thần thứ mười bốn lãnh đạo Ma Giới, mà Thái Cổ và Ma Giới sớm muộn gì cũng phải có một trận đánh, tốt nhất nên chờ đến lúc đó hãy nghĩ đến chuyện báo thù cho sư huynh người.

Bản tính của Thái Cổ Ma Viên vốn hung bạo, cũng rất khó chung sống. Phong Vân Vô Kỵ vốn từng cứu giúp Thái Cổ Ma Viên, sau đó lại vài lần truyền công, nhờ vậy mới thu phục được sinh vật khó thuần hóa như nó. Mặc dù Thái Cổ Ma Viên đã ở tại Kiếm vực rất lâu, nhưng phần lớn là ở trong lòng đất, ngoại trừ Trì Thương là đệ tử của Vô Kỵ thường hay chơi đùa với nó, còn lại đám người Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cũng rất ít khi giao tiếp. Nó chỉ biết được đại khái hai người này và Vô Kỵ là bạn chứ không phải địch, cho nên cũng sẽ không phục tùng Độc Cô Vô Thương.

Có điều sau khi Ma Viên này tu luyện được Bát Cửu huyền công, linh tính đã trở nên thông suốt. Dựa theo tính tình trước đây, khi bị Cửu U ma thần kích động nhất định nó sẽ ra tay, bất kể đối phương có bao nhiêu người. Nhưng lúc này nghe thấy Độc Cô Vô Thương nói mục đích chuyến này là bảo vệ sư tôn an toàn, Viên Tề Thiên vốn đang định phát tác đột nhiên yên tĩnh lại. Răng nanh của nó lại rút vào trong khoang miệng, bộ lông nhô ra bên ngoài cơ thể cũng trở về trong lỗ chân lông. Trong cặp mắt đỏ tươi, khí tức hung bạo cũng nhạt đi không ít, có điều cặp mắt kia vẫn như cũ nhìn theo bóng dáng Phong Vân Vô Kỵ, hai cánh tay hơi cong lên, dường như chỉ cần tình hình không ổn là sẽ ra tay đánh một trận.

Thấy Viên Tề Thiên an tĩnh lại, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương cuối cùng thở phào một hơi. Thái Cổ Ma Viên tuy mạnh, nhưng đối mặt với hàng ngàn vạn Cửu U ma thần, kết quả cũng chỉ có một chữ chết. Trông thấy Phong Vân Vô Kỵ từng bước đi về phía trước, Độc Cô Vô Thương rất lo lắng, nhưng lại không dám ra tay vì sợ rằng sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn. Quan trọng hơn là với thực lực của Phong Vân Vô Kỵ, không phải Độc Cô Vô Thương muốn nhúng tay là được.

“Không cần lo lắng, với thực lực của Vô Kỵ, dù không phải là đối thủ Chủ Thần thứ mười bốn cũng chưa chắc sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.” - Ở bên cạnh, Tây Môn Y Bắc mặc một bộ áo trắng, một tay cầm thiết kiếm, như một pho tượng điêu khắc đột nhiên dùng tâm thần truyền âm với Độc Cô Vô Thương.

“Thế nào?” - Độc Cô Vô Thương nghiêng đầu qua.

Tây Môn Y Bắc hơi nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ: “Ngài tu luyện là phòng ngự, ta tu luyện là tấn công, cảm giác của ta đối với Vô Kỵ nhạy bén hơn ngài một chút... Lần này Vô Kỵ trở về, lại gây cho ta một cảm giác rất kỳ quái...”

Ngẩng đầu liếc nhìn bóng trắng phía trước, Tây Môn Y Bắc nói: “Rất khó nói rõ.”

Sắc mặt Độc Cô Vô Thương cũng trầm tư.

Phía sau Độc Cô và Tây Môn Y Bắc mấy vạn dặm, ba người Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ thu liễm thánh lực của bản thân, lơ lửng trên bầu trời phía đông Ma Giới. Ba người từ xa xa ngóng nhìn tây bắc Ma Giới, giữa đôi lông mày hiện lên vẻ lo lắng.

- Bọn họ cách quá xa, đã vượt qua phạm vi cho phép mượn lực lượng thánh thú.

Huyền Vũ Chí Tôn vẻ mặt nhân hậu nhìn về phương xa, lo âu nói:

- Ở nơi đó, lực lượng chúng ta có thể phát huy ra cũng không mạnh hơn Tây Môn và Độc Cô bao nhiêu.

- Mặc dù thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn rất mạnh mẽ, nhưng dù sao vẫn chưa phải là Chủ Thần. Có Độc Cô, Tây Môn và Vô Kỵ ba người hỗ trợ lẫn nhau, chống lại Chủ Thần thứ mười bốn chưa chắc đã không có đường sống. Nếu như bọn họ thấy tình thế không ổn, có thể lập tức rút ra thì rất tốt. Chỉ hi vọng bọn họ sẽ không khiến cho Hắc Ám Chủ Thần chú ý, nếu không...

Nếu không thì thế nào, Bạch Hổ Chí Tôn không nói ra, nhưng ba người đều hiểu. Chủ Thần thứ mười bốn mặc dù mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chưa phải là Chủ Thần. Toàn bộ Thái Cổ không thể tiêu diệt được Chủ Thần thứ mười bốn, không phải bởi vì hắn nắm giữ lực lượng giết chóc, mà là vì hắn có khả năng miễn dịch đối với thánh lực của Tứ Tượng đại trận, sau đó lại đột nhiên linh ngộ được lực lượng thời gian. Điều trước khiến cho Tứ Tượng đại trận vốn là chỗ dựa của Thái Cổ ngăn cản chư thần hoàn toàn mất đi ưu thế,

còn điều sau lại khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn dù lâm vào nghịch cảnh cũng có thể ung dung rút đi, gần như đứng vào thế bất bại. Nhưng nếu nói riêng về uy lực và cường độ năng lượng, Chủ Thần thứ mười bốn vẫn không thể nào so sánh với Hắc Ám Chủ Thần đã ngồi lên ngôi vị của thần.

Trong trí nhớ của ba vị Chí Tôn, ít nhất Chủ Thần thứ mười bốn vẫn còn chưa khai sáng quốc độ của hắn.

- Vô Kỵ chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì. Chúng ta tạm thời ở đây lực trận, chỉ cần cơ hội cho phép, lập tức ra tay phối hợp với Vô Kỵ đối phó Chủ Thần thứ mười bốn.

Chu Tước đầu đội mũ phượng, cả người đỏ như lửa ngóng nhìn phương xa nói.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ nhảy xuống dốc núi Kiến các, Viên Tề theo sát phía sau, Tây Môn và Độc Cô cũng rời đi, cả Kiếm các chỉ còn lại Thánh Giả và Cổ Vu.

Hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự lo lắng. Ba vị Chí Tôn mới thất bại không lâu, Phong Vân Vô Kỵ lại bởi vì cái chết của Trì Thương mà hóa thành tóc trắng, ôm lấy thi thể Trì Thương đi về hướng Ma Giới. Không có Tứ Tượng đại trận, một khi Chủ Thần ra tay, tất cả cao thủ đỉnh cấp của Thái Cổ đến đó sẽ chỉ có đi mà không có về, đến lúc đó...

- Ai!

Thánh Giả thở dài một tiếng:

- Chúng ta cũng đi thôi. Nếu như Vô Kỵ, Độc Cô và Tây Môn thật sự gặp chuyện không may, vậy...

Cổ Vu gật đầu một cái:

- Hi vọng có thể đến kịp trước khi Vô Kỵ nhập ma, đưa bọn họ về Thái Cổ.

Trên đỉnh dốc, Thánh Giả phất áo bào một cái, một ngón tay bên dưới trường bào nhẹ nhàng chỉ vào hư không. Nhìn thấy hai người sắp theo sau Tây Môn và Độc Cô đi đến Ma Giới, bên dưới chân núi, một tên pháp tu mặc áo bào xanh vẻ mặt nghi hoặc, vẫn luôn chú ý hành động của Thánh Giả và Cổ Vu bỗng lo lắng kêu lên:

- Thánh Giả đại nhân, Cổ Vu đại nhân, xin chờ một chút!

Trên đỉnh dốc, Thánh Giả đang định bước vào trong thông đạo không gian hình vòm mở ra trước người, nghe vậy không khỏi quay đầu lại, kinh ngạc nói:

- Uyên Nguyên?

Tên pháp tu gọi là Uyên Nguyên kia nhảy lên một pháp khí, vội vàng bay về hướng đỉnh núi. Sau khi lên đến đỉnh dốc, y vội vã thi lễ với Thánh Giả và Cổ Vu một cái, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Hai vị đại nhân, chuyện này có phải là định đi đến Ma Giới?

Biểu tình kỳ lạ của Uyên Nguyên nhất thời khiến trong lòng Thánh Giả nổi lên nghi hoặc:

- Đúng vậy.

- Xin hỏi hai vị đại nhân, chuyện này có phải là lần thứ ba đi vào không gian Ma Giới hay không?

Uyen Nguyên chậm chạp không nói rõ nguyên nhân giữ hai người lại, ngược lại hỏi một chuyện chẳng liên quan chút nào.

Thấy Thánh Giả lại gật đầu, vẻ mặt của tên pháp tu gọi là Uyên Nguyên kia vui mừng, sau đó chấp hai tay nhìn trời nói:

- Pháp Tổ ở trên cao, bây giờ đệ tử Uyên Nguyên theo lệnh truyền lời lại.

Cổ Vu và Thánh Giả nghe vậy liền động dung, không hẹn mà cùng lên tiếng:

- Có phải là Pháp Tổ có lời lưu lại?

- Trước khi bày bát quái, sư tôn đã từng để lại lời cho đệ tử, bảo đệ tử chuyển một câu nói cho Thánh Giả đại nhân.

Nói đến đây, Uyên Nguyên dừng lại một chút, trong đầu nhớ lại tình cảnh lúc trước, sau đó cố gắng bắt chước giọng nói của Pháp Tổ:

- Đồ đệ của ta, khi người nghe được tin này, nếu như đệ tử của Vô Kỵ đã qua đời, Kiềm Thần hóa thành tóc trắng, hãy lập tức lấy ra phong thư thứ ba mà ta để lại cho người, sau đó làm như trong thư nói, như vậy có thể cứu vãn kiếp nạn nhập ma của Kiềm Thần.

Nghe được những lời này của Uyên Nguyên, tâm thần của hai người Thánh Giả và Cổ Vu đều nhảy loạn. Không chỉ hai người, trên mặt Uyên Nguyên cũng hiện ra vẻ không thể tin. Pháp Tổ Phục Hy bày bát quái trong hư không, trước khi ngã xuống đã để lại rất nhiều bố trí. Tất cả mọi thứ hiển nhiên đều giống như lời tiên đoán của Pháp Tổ, ngay cả cái chết của Trì Thương, Vô Kỵ tóc trắng. Năng lực này đã đạt đến một loại cảnh giới gần như tương đương với thần.

Cảnh giới của Pháp Tổ hiển nhiên đã vượt xa khỏi tất cả mọi người. Theo như mọi người thấy, cho dù Pháp Tổ Phục Hy không thể thành thần, nhưng những bố trí mà ngài để lại so với thần càng khó tưởng tượng hơn, càng làm người ta kính ngưỡng. Là người chứng kiến, ba người dĩ nhiên biết rõ một chuỗi sự kiện xảy ra tại Thái Cổ, mà chính vì tận mắt nhìn thấy nên càng khiến cho tâm linh bị kích động hơn.

Tâm tình vốn đang lo lắng liền tan biến. Nếu tất cả đều nằm trong lời tiên đoán của sư tôn, Thánh Giả biết rõ chuyện này hẳn là Vô Kỵ sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Việc khẩn cấp trước mắt là tìm ra phong thư thứ ba do Pháp Tổ để lại.

Pháp Tổ đã để lại cho Thánh Giả mấy phong thư, nhưng trước đó lại nhờ pháp tu khác truyền lời xuống: khi thời gian chưa tới, tuyệt đối không được tự mình mở xem, nếu không nhất định sẽ có đại họa.

Mà Thánh Giả vẫn luôn cẩn thận làm theo. Phong thư vẫn luôn ở trong tay của y, chỉ cần mở ra xem một chút là có thể biết được toàn bộ bố trí của Pháp Tổ, nhưng trước giờ Thánh Giả chưa từng có ý nghĩ này. Từ sau Pháp Tổ, thuật tiên đoán đã thất truyền trong nhân tộc.

Thánh Giả tuy là đệ tử thân truyền của Pháp Tổ, nhưng cũng không có thiên phú tu luyện năng lực này. Nhưng đối với nó, y ít nhiều cũng có một chút hiểu biết.

Đạo của tiên đoán rất kỳ diệu, bình thường một hành động không quan trọng, rất có thể sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền, từ đó thay đổi toàn bộ kết quả của lời tiên đoán.

754. Chương 36: Phong Thư Thứ Ba Do Pháp Tổ Để Lại 2

Lấy lại bình tĩnh, ổn định một chút tâm tình đang kích động, Thánh Giả nói:

- Phong thư đó ta vẫn luôn bảo quản trong thành Hoàng Kim, ta sẽ đi lấy rồi trở lại.

Cổ Vu gật đầu một cái, nhìn Thánh Giả và Uyên Nguyên nhanh chóng biến mất ở chân trời phía đông, sau đó dời mắt đi, ngẩng đầu nhìn cửu tinh trên bầu trời, cảm khái nói:

- Hư không bày bát quái... Pháp Tổ đúng là nhân vật như thần.

Mặc dù chưa từng gặp mặt Pháp Tổ, nhưng vào giờ phút này, đối với người sáng lập nên đạo của pháp thuật, Cổ Vu lại sùng kính đến mức không thể hơn được nữa. Loại năng lực tiên đoán chuẩn xác này thật sự làm người ta kinh ngạc, đã vượt ra khỏi phạm trù của con người. Dù là người sáng tạo ra vu pháp e rằng cũng khó đạt tới được.

Trong lúc cảm khái vì Pháp Tổ trước khi qua đời đã để lại một loạt bố trí chuẩn xác, ảnh hưởng đến tương lai của cả Thái Cổ như vậy, một sự nghi hoặc cũng đồng thời dâng lên trong lòng Cổ Vu. Với năng lực tiên đoán mạnh mẽ của Pháp Tổ, nếu có thể dự đoán chuẩn xác một chuỗi sự kiện xảy ra tại Thái Cổ sau khi y chết, làm ra một loạt bố trí, vậy thì lúc trước khi bày bát quái trong hư không suy diễn thành thần, chẳng lẽ Pháp Tổ Phục Hy lại không dự đoán được cái chết của mình?

Nếu như đã thấy được cái chết của mình, vì sao y lại không có bất kỳ biện pháp nào, hoặc là nói... tại sao y không từ bỏ con đường thành thần? Chẳng lẽ Pháp Tổ Phục Hy thật ra cũng không chết? Trước khi luồng

sáng trắng kia lướt qua hư không đánh trúng Pháp Tổ, y rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Trong lời tiên đoán của y, vận mệnh của Thái Cổ sẽ ra sao?

Tất cả mọi thứ đều là ẩn số, giống như bầu trời mênh mông phía trên bao phủ toàn bộ Thái Cổ. Người có thể cảm giác được lớp sương mù bao phủ phía trên, dùng phương thức của mình bảo vệ Thái Cổ đã rất ít, lại có ai đoán được bố trí của Pháp Tổ?

Tại Ma Giới, gió lớn bắt đầu nổi lên.

Mái tóc trắng như sương của Phong Vân Vô Kỵ phát phơ như rắn giữa không trung, áo bào trắng như tuyết trên người kêu lên ù ù trong gió. Ôm lấy thi thể Trì Thương, hắn từng bước từ phía xa đi về hướng Cửu U tế đàn. Ở phía sau, thiếu niên hoang dã Viên Tề Thiên nhìn theo bóng lưng Phong Vân Vô Kỵ, đôi môi giật giật, cuối cùng vẫn bước nhanh theo, không đến quá gần nhưng cũng không rơi lại phía sau, vẫn luôn giữ một khoảng cách chừng ba mươi trượng so với Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời tiếng sấm ầm ầm. Từ sau khi Phong Vân Vô Kỵ đáp xuống Ma Giới, một đoàn mây đen dày đặc liên tục ra từ hư không, theo sau bước chân của hắn từ ven rìa mảnh đất trải dài về hướng Cửu U tế đàn. Ở phía xa, đám Cửu U ma thần ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy mây đen như ngựa hoang lao nhanh, bên trong sấm chớp đùng đùng. Đám Cửu U ma thần có cảm giác, mảng mây đen rợp trời kín đất này giống như bị Phong Vân Vô Kỵ gọi đến, lại theo sau hắn tràn về hướng Chủ Thần thứ mười bốn.

Giữa trời đất tràn ngập khí tức hoang liêu. Tiếng gió lạnh lướt vòng sát mặt đất. Trong không khí đầy mùi vị ẩm ướt, giống như một trận mưa lớn sắp trút xuống.

“Bình! Bình!”

Phong Vân Vô Kỵ không nhanh không chậm bước về trước, đối diện là vô số Cửu U ma thần, nhưng đại quân mạnh mẽ này vốn chẳng khiến hắn quan tâm. Trong mắt của hắn chỉ có hình ảnh của Chủ Thần thứ mười bốn đứng sừng sững trên Cửu U tế đàn, không nói bất động, áo choàng tung bay như thần linh, dần dần trùng khớp với hình ảnh mà hắn thu được từ trong ký ức của Trì Thương, hợp lại làm một.

“Vù!”

Mái tóc trắng phát một cái, cặp mắt màu đỏ đột nhiên ngẩng lên nhìn chăm chăm vào Chủ Thần thứ mười bốn lơ lửng trên trời, đồng thời lực lượng tinh thần vô biên vô tận tràn ra. Những tia chớp trên bầu trời bỗng trở nên nóng rực. Trời đất chìm vào tối tăm, chỉ có một chút ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra.

- Gào!

Trong bóng tối, một tên Cửu U ma thần cuối cùng không nhịn được gầm lên một tiếng, cánh tay đen kịt đầy vẩy vươn ra, muốn xuất thủ công kích. Ngay lúc này, một cặp mắt màu đỏ đột nhiên từ trong bóng tối hiện lên, nhìn vào tên Cửu U ma thần này.

“Ầm!”

Không có bất kỳ dấu hiệu nào của năng lượng dao động, tên Cửu U ma thần vừa định ra tay liền giống như búp bê vải bay ra xa, một đường đụng vào mấy chục tên Cửu U ma thần khác, cho đến khi bay ra mấy ngàn trượng mới ngừng lại.

- Gào!

Đám Cửu U ma thần còn lại nhất thời bị kích động, thân hình gập xuống, khớp xương trong cơ thể kêu lên lộp độp. Trong nháy mắt, từ trong cơ thể bọn chúng bỗng mọc ra những khúc xương đen kịt và sắc bén.

Ở phía trước, sau khi Phong Vân Vô Kỵ dời mắt khỏi tên Cửu U ma thần định ra tay với hắn, lại tiếp tục vững vàng bước về phía đám Cửu U ma thần trước mặt.

Đối với Độc Cô và Tây Môn thì bóng tối vốn không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Trong bóng tối, cặp mắt của hai người lập loè ánh sáng nhàn nhạt, cảnh tượng nơi xa lần lượt in vào trong mắt. Đối mặt với vô số Cửu U ma thần, Phong Vân Vô Kỵ lại không hề sợ hãi, một tay ôm lấy thi thể Trì Thương, đi về phía đám Cửu U ma thần xếp hàng trước mặt. Lúc này hai bên chỉ còn cách nhau chưa đến mười trượng.

- Ngao!

Sau tiếng kêu lớn, từng tên Cửu U ma thần khí tức tăng mạnh vọt lên không, từ các phương hướng nhanh như chớp công kích Phong Vân Vô Kỵ. Những móng vuốt đen kịt múa lên, trong lòng bàn tay phát ra những luồng Cửu U ma khí có khả năng ăn mòn. Nhưng luồng Cửu U ma khí hùng hậu kia vừa rời khỏi tay liền đột ngột suy yếu đi, khi đến trước người Phong Vân Vô Kỵ thì đã gần như không còn uy lực gì. Thậm chí có kẻ, Cửu U ma khí dày đặc trong cơ thể vừa mới từ lòng bàn tay phát ra nửa thước, liền kêu thảm một tiếng, bay ra ngoài một cách không hề báo trước, trong lỗ chân lông toàn thân phun ra máu ma màu đen.

Sau khi Phong Vân Vô Kỵ bước vào trong trận, đám Cửu U ma thần vốn đang đứng trên mặt đất, ngẩng mặt nhìn bầu trời, lẳng lặng hấp thu lực lượng cửu tinh để gia tăng thực lực, lúc này toàn bộ đều nhốn nháo, không còn yên tĩnh được.

Công kích vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng đánh vào Phong Vân Vô Kỵ, mà đông đảo Cửu U ma thần lại đồng thời bị đánh bay ra ngoài một cách khó hiểu. Phong Vân Vô Kỵ giống như đã biến thành một tấm gương, tất cả công kích đều không thể đến được người của hắn. Không chỉ như vậy, công kích của đám Cửu U ma thần càng kịch liệt thì khí tức tỏa ra trên người hắn càng mạnh mẽ hơn.

Cho dù ở trong vòng vây của gần ngàn vạn Cửu U ma thần mạnh mẽ, chung quanh ma khí cuộn cuộn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại giống như dạo chơi trong sân vắng, yên lặng xuyên qua đám Cửu U ma thần. Sự cực tĩnh này hình thành đối lập rõ ràng với sự cực động của đám Cửu U ma thần.

Ý niệm vừa động, đám Cửu U ma thần lập tức người ngã ngựa đổ, một con đường thẳng tắp dẫn đến Cửu U tể đàn xuất hiện trước mắt Phong Vân Vô Kỵ. Ý niệm lực mạnh mẽ đến kinh khủng trải dài theo lối đi này, khiến cho tất cả Cửu U ma thần không thể nào đến gần được.

Nơi chân trời, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc nhìn đám Cửu U ma thần hỗn loạn phía xa, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Kinh ngạc là vì một mình Phong Vân Vô Kỵ lại có thể uy hiếp đông đảo Cửu U ma thần như vậy, còn vui mừng là vì sau khi Phong Vân Vô Kỵ trở về, hiển nhiên thực lực đã gia tăng rất nhiều, đối với Thái Cổ thì đây là một tin tức rất tốt.

- Y đang hấp thu lực lượng của bọn chúng.

Tây Môn Y Bắc nhìn bóng lưng cô độc của Phong Vân Vô Kỵ, bình tĩnh nói:

- Công kích của đám Cửu U ma thần còn chưa đến trước người thì đã bị y hấp thu rồi.

- Xem ra, mặc dù cái chết của Trì Thương khiến y trở về trước thời hạn, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến việc lĩnh ngộ đạo tổn thương của y.

Độc Cô Vô Thương cảm khái nói:

- Như vậy, ít nhất có thể khẳng định một điểm, Vô Kỵ hắn là sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng. Có thể hấp thu và chuyển hóa tất cả lực lượng gây nên tổn thương thành sức mạnh của mình... quy tắc của tổn thương quả nhiên là huyền ảo.

Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ bế quan sau hai người, nhưng hiển nhiên hai người từ nơi Cổ Vu đã sớm biết được công pháp mà Phong Vân Vô Kỵ tu luyện.

- Chúng ta có thể thấy được, Chủ Thần thứ mười bốn chắc là cũng đã nhìn ra.

Tây Môn Y Bắc ngẩng đầu lên, nhìn Chủ Thần thứ mười bốn trên Cửu U tể đàn phía xa, nói.

Hai vai Độc Cô Vô Thương hơi run lên, cũng bất giác ngẩng đầu nhìn về hướng Chủ Thần thứ mười bốn .

“Lui xuống!” - Phía trên Cửu U tể đàn, Chủ Thần thứ mười bốn mặc Sát Lục chiến giáp, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khác thường. Giọng nói mang theo tiếng kim loại đồng thời vang lên trong đầu vô số Cửu U ma thần. Ở chung quanh, đám Cửu U ma thần vốn như sóng cả cuộn trào tràn về phía Phong Vân Vô Kỵ, nghe được giọng nói này liền ngăn ra, oán hận nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, cuối cùng vẫn từ từ lui về phía sau.

Nhiều Cửu U ma thần như vậy lại không làm gì được một nhân loại đang ôm một thi thể, điều này thật sự là một đả kích quá lớn đối với đám Cửu U ma thần vốn hung tàn và kiêu ngạo.

Thực lực của đám Cửu U ma thần không hề yếu, chỉ là thực lực của Phong Vân Vô Kỵ lại quá mạnh. Nắm giữ quy tắc tổn thương, ngoại trừ thần lực ra thì những lực lượng khác căn bản không thể nào thương hại đến Kiếm Thần.

Sau khi Đám Cửu U ma thần như thủy triều rút về phía sau, giữa Chủ Thần thứ mười bốn và Phong Vân Vô Kỵ liền xuất hiện một khu vực lớn trống không.

Cách nhau hơn ngàn trượng, Chủ Thần thứ mười bốn lơ lửng trên trời và Phong Vân Vô Kỵ dừng bước đối diện với nhau, hai cặp mắt màu vàng và màu đỏ nhìn nhau. Vào giờ phút này thời gian dường như chậm lại, những cặp mắt đều tập trung vào hai bóng người một đen một trắng tại tây bắc Ma Giới này.

Phong Vân Vô Kỵ ôm thi thể Trì Thương, mái tóc trắng như sương tung bay, vạt áo trước ngực liên tục phập phồng giống như tâm cảnh của hắn lúc này. Xa xa vang lên tiếng áo choàng rộng lớn của Chủ Thần thứ mười bốn tung bay trong bầu trời đêm.

Hai người bình tĩnh nhìn đối phương, đồng thời từ trên người đối phương cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ.

- Ha!

Mái tóc dài phất một cái, Phong Vân Vô Kỵ bỗng ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng cực kỳ chói tai. Thân thể của hắn rung lên, lực lượng tinh thần hùng hậu khiến trời đất biến sắc lập tức phát ra, hóa thành một mũi tên nhọn bắn về phía Chủ Thần thứ mười bốn cách đó ngàn trượng.

Gần như đồng thời, trong mắt Chủ Thần thứ mười bốn cũng lóe lên ánh sáng màu vàng, thần thức đen tối rợp trời kín đất tràn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Khi hai đoàn lực lượng tinh thần mạnh mẽ vượt qua tường tượng xuất hiện, trời đất liên rung chuyển ầm ầm giống như sắp sụp đổ.

“Ầm!”

Hai đoàn lực lượng tinh thần mạnh nhất dưới Chủ Thần, mang theo tiếng sấm gió va chạm mạnh vào nhau tại khu vực trung ương. Chỉ nghe một tiếng vang lớn trời long đất lở, trời đất chợt tối sầm lại. Chung quanh hai người trong phạm vi mấy ngàn trượng, tất cả kén tơ quy tắc đều bị phá tan, hóa thành tro bụi.

“Xoẹt!”

Trên đỉnh đầu, mây đen thật dày giống như bị một bàn tay to lớn vô hình xé rách làm hai, lộ ra một vết nứt ngoằn ngoèo. Những tia chớp bạc lóe lên trong tầng mây. Sau một tiếng vang, trong trời đất bỗng nổi lên mưa lớn. Những bức rèm mưa từ tầng mây rủ xuống, ngang dọc giữa Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn.

Trong lần giao đấu tinh thần này, thân hình hai người đều hơi nhoáng lên một cái, cũng không chiếm được ưu thế gì. Trong đầu vẫn còn chưa đau nhức vì tinh thần va chạm, hai đoàn lực lượng tinh thần khác khiến trời đất biến sắc lại phát ra, một lần nữa va chạm vào nhau giữa hư không.

“Ầm ầm ầm!”

Trong nháy mắt, tinh thần lực của Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn đã va chạm mấy chục lần trong hư không. Tinh thần lực mạnh mẽ giao đấu hoàn toàn phá hư hệ thống quy tắc chung quanh. Giữa hai người thỉnh thoảng hóa thành một biển lửa Địa Ngục màu đen hùng hực, thỉnh thoảng lại hóa thành biển Minh Ngục cuộn trào. Tinh thần lực to lớn hoàn toàn vượt qua Thần cấp hậu kỳ, đạt đến một cảnh giới mà phạm tục không thể tưởng tượng, khiến cho khoảng không gian này hoàn toàn vận vẹo. Không chỉ như vậy, dưới hệ thống quy tắc hỗn loạn, lực lượng tinh thần do hai người phát ra còn gây nên một cơn lốc tinh thần mạnh mẽ, bao phủ lấy Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn vào bên trong, cách ly khỏi thần thức và ma thức theo dõi từ bên ngoài.

Bên ngoài cơn lốc tinh thần bán kính gần ngàn trượng, Tây Môn, Độc Cô, Viên Tề Thiên và ba vị Chí Tôn tâm thần đều chấn động. Tinh thần công kích giữa hai người đã vượt qua dự đoán của mọi người. Sự xuất hiện của cơn lốc tinh thần đen kịt hoàn toàn ngăn cách tai mắt của bọn họ. Không thể nhìn thấy tình hình chiến đấu của Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn, mọi người rất khó phán đoán thời cơ để ra tay, nhất thời trong lòng lo lắng. Mặc dù sau khi Phong Vân Vô Kỵ trở về, tinh thần lực đã vượt qua dự đoán

mọi người, có thể giao đấu ngang ngửa với Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng theo suy nghĩ của mọi người, một thiếu sót chí mạng đã định trước Phong Vân Vô Kỵ không thể nào đánh bại được Chủ Thần thứ mười bốn, đó là thần lực.

Trong vũ trụ tồn tại vô số năng lượng, bóng tối, ánh sáng, hoặc là không có bất kỳ thuộc tính nào. Có chân khí, cương khí, ma khí, Cửu U ma khí... nhưng hiển nhiên, sở hữu hệ thống kim tự tháp đỉnh cao, lực lượng mạnh mẽ dĩ nhiên nhất chính là thần lực

Khúc gỗ có cứng rắn đến mấy cũng không thể nào so với trường kiếm sắc bén.

755. Chương 36: Phong Thư Thứ Ba Do Pháp Tổ Để Lại 3

Trong lúc mọi người đang lo lắng cho sự an toàn của Vô Kỵ, tại tây bắc Ma Giới, trong cơn lốc màu đen to lớn chọc trời liền đất, càn quét tất cả lại rất yên tĩnh.

Chủ Thần thứ mười bốn và Phong Vân Vô Kỵ một trên một dưới nhìn nhau. Hai người đều hiểu được, tình thần lực công kích đơn thuần căn bản không thể nào đánh bại đối phương, đừng nói đến chuyện đánh chết. Chủ Thần thứ mười bốn nhìn từ trên xuống dưới tên nhân loại kỳ lạ xuất hiện trước mặt, con người áo trắng tóc trắng này đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức của hắn đối với nhân tộc Thái Cổ. Không có lực lượng của thánh thú, từ lúc nào linh hồn của loài người lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này.

Trong cơn lốc hoàn toàn tối đen. Giữa không trung, thần cách thời gian màu trắng trên trán Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên trở nên lấp lánh. Một khắc sau, trong đôi mắt đỏ của Phong Vân Vô Kỵ, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng vén áo choàng thật dài sau lưng lên, trốn vào trong dòng sông thời gian. Dự định của hắn rất đơn giản, đó là dùng lực lượng thời gian do mình không chế, trong thời gian ngắn giết chết tên cao thủ đỉnh cấp của Thái Cổ xuất thế ngang trời này.

Động tác của Chủ Thần thứ mười bốn rất nhanh, nhưng kiếm của Phong Vân Vô Kỵ còn nhanh hơn hắn. Gần như ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn trốn vào dòng sông thời gian, một ánh kiếm rực rỡ như sao băng liền lướt qua trong bóng tối, chém xuống vị trí hắn vừa biến mất. Với năng lực của Chủ Thần thứ mười bốn lại không thể nhìn thấy rõ một kiếm này của Phong Vân Vô Kỵ. So với một kiếm mà Tây Môn phát ra lúc trở về, một kiếm này của Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, cũng không có một chút âm thanh nào, tốc độ của nó thậm chí còn vượt xa một kiếm của Tây Môn.

“Ầm!”

Nơi đối diện Phong Vân Vô Kỵ ngàn trượng bỗng xuất hiện một hố đen to lớn, chung quanh có những điểm sáng óng ánh bay lả tả, đó là những mảnh vụn của dòng sông thời gian. Nơi ánh sáng tỏa qua, Chủ Thần thứ mười bốn vừa mới biến mất lại chợt vật hiện ra nửa người trong hư không. Một kiếm bá đạo kia của Phong Vân Vô Kỵ đã vượt qua tốc độ ánh sáng, trực tiếp phá vỡ không gian chém vào trong dòng sông thời gian, ép Chủ Thần thứ mười bốn từ bên trong ra ngoài.

Gần như ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn vừa từ trong dòng sông thời gian hiện thân ra, một ánh kiếm lấp lánh bỗng xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kỵ không hề báo trước, mũi kiếm chỉ cách vầng trán của hắn chưa đến một tấc. Ánh sáng nóng rực kia chiếu rọi khuôn mặt vô cảm xúc của hắn trong bóng tối. Ánh kiếm cực kỳ bá đạo này chính là một kiếm vừa rồi do Phong Vân Vô Kỵ phát ra, đánh vào trong dòng sông thời gian, bức Chủ Thần thứ mười bốn ra ngoài.

Lực lượng thời gian, thời gian chảy ngược. Ngay lúc bị một kiếm của Phong Vân Vô Kỵ bức ra khỏi dòng sông thời gian, bàn tay Chủ Thần thứ mười bốn cũng mở ra, nhanh như chớp phát động thời gian chảy ngược, phản xạ ánh kiếm của Phong Vân Vô Kỵ tốc độ đã đạt tới cực hạn quay ngược trở về.

“Ầm!”

Mí mắt của Phong Vân Vô Kỵ lại không hề chớp. Trông thấy một kiếm do Chủ Thần thứ mười bốn dùng thời gian chảy ngược phản xạ về sắp chém trúng, một khắc sau luồng ánh sáng lấp lánh này lại đột ngột xuất hiện trước người Chủ Thần thứ mười bốn vài thước, chém thẳng vào người hắn.

Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa ngồi lên ngôi vị của thần, không thể hoàn toàn lãnh khốc vô tình. Sự xuất hiện của ánh kiếm này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Đối mặt với kiếm khí lạnh lẽo chém tới, hắn cũng không khỏi giật mình một cái, tâm thần vừa động, lực lượng thời gian đã tích tụ lại phát động lần nữa.

Chủ Thần thứ mười bốn lại không biết, cũng giống như hắn có khả năng miễn dịch với uy lực của Tứ Tượng đại trận, tất cả kiếm chiêu công kích trên thế gian đều không thể gây tổn thương đến Kiếm Thần, bao gồm cả kiếm chiêu do Tây Môn Y Bắc phát ra. Đây là uy quyền tuyệt đối thuộc về Kiếm Thần, đỉnh cao của tất cả người tu kiếm, sở hữu khả năng miễn dịch với tất cả công kích có liên quan đến kiếm, không có bất kỳ kiếm chiêu nào có thể chạm đến hắn.

Một bên là “thời gian chảy ngược”, một bên là “kiếm đạo miễn dịch”, dưới tác dụng của hai loại năng lực này, một kiếm do Phong Vân Vô Kỵ phát ra trong nháy mắt liên tục qua lại giữa hai người, tốc độ càng lúc càng nhanh. Không gian giữa hai người hoàn toàn bị một mảng ánh sáng chói mắt bao phủ. Phía sau ánh sáng rợp trời kín đất, cánh tay và hai bờ vai của Chủ Thần thứ mười bốn lại hiện ra những vết kiếm nhỏ dài. Vết kiếm không phải rất sâu, cũng không tạo thành tổn thương thực sự. Rất hiển nhiên, Chủ Thần thứ mười bốn cũng không thể kịp thời dùng thời gian chảy ngược phản xạ lại một kiếm của Phong Vân Vô Kỵ, có thể chặt đứt cả một bộ phận của dòng sông thời gian.

Chỉ trong nháy mắt, ánh kiếm kia đã liên tục qua lại mấy trăm lần giữa hai người. Cuối cùng Chủ Thần thứ mười bốn không kịp dùng thời gian chảy ngược phản xạ lại, sau một tiếng “ầm”, một kiếm uy lực kinh người kia liền chém vào người hắn.

“Xoẹt!”

Một vết kiếm lớn từ vai trái của Chủ Thần thứ mười bốn kéo đến dưới bụng, kể cả Sát Lục chiến giáp trên người hắn cũng bị cắt ra làm hai, máu tươi trên người bắn ra. Mặc dù thương thế không nặng, nhưng bề mặt vết thương thoạt nhìn rất kinh khủng. Một kiếm này của Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn chọc giận Chủ Thần thứ mười bốn.

- Gào!

Sau một tiếng gầm, Chủ Thần thứ mười bốn vươn một cánh tay ra, thần cách giết chóc giữa trán bỗng trở nên lấp lánh. Một mảng đen kịt còn tối hơn so với bóng đêm, giống như vực sâu từ sau lưng hắn hiện lên. Cánh tay của hắn vùng mạnh xuống, đoàn thần lực giết chóc hùng hậu kia liền tràn đến với tốc độ cực nhanh, ép về phía Phong Vân Vô Kỵ cách đó ngàn trượng.

Đối mặt với thần lực áp đảo của Chủ Thần thứ mười bốn, Phong Vân Vô Kỵ theo bản năng cảm thấy không thể ngăn cản được một chiêu này, dưới chân nhún một cái, thân hình liền hóa thành một vệt cầu vồng bắn ngược ra, xuyên qua cơn lốc tinh thần chọc trời liền đất, xuất hiện trong cơn mưa lớn bên ngoài. Nơi thân hình hắn đi qua, nước mưa dày đặc đều không thể chạm vào, tạo thành một đường chân không thẳng tắp.

Sau khi phát ra thần lực công kích hùng hậu, Chủ Thần thứ mười bốn dường như đã dự đoán được phản ứng của Phong Vân Vô Kỵ, thừa dịp Phong Vân Vô Kỵ bắn ngược ra, cánh tay lập tức vùng lên, thân hình nhoáng một cái lại trốn vào trong dòng sông thời gian. Lần này không có một kiếm nhanh đến mức biến thái của Phong Vân Vô Kỵ, Chủ Thần thứ mười bốn rất thuận lợi trốn vào trong dòng sông thời gian.

Đứng trước dòng nước lũ hủy diệt do thần lực giết chóc tạo thành, chiếc đầu của Phong Vân Vô Kỵ hơi ngẩng lên, nhìn thấy Chủ Thần thứ mười bốn trốn vào trong dòng sông thời gian. Cặp mắt màu đỏ của hắn khẽ nhướng lên, nhìn lướt qua thi thể của Trì Thương trong khuỷu tay, trong mắt đột nhiên trong trẻo hơn một chút.

Trên mặt đất, nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ bay ngược ra từ trong cơn lốc tinh thần kinh khủng chọc trời liền đất, đám người Tây Môn đều cho rằng Vô Kỵ đã chiến bại, đang định ra tay trợ giúp, trong tai bỗng nghe được giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ: “Độc Cô, Tây Môn, mau rời khỏi đây!”

“Tề Thiên, thi thể Trì Thương giao cho người bảo vệ!” - Viên Tề Thiên vừa nhìn thấy thân hình Phong Vân Vô Kỵ bắn ngược ra, cho rằng sư tôn đã bị thương, máu nóng trong người liền sôi trào, khuôn mặt trở nên vặn vẹo, muốn hiện nguyên hình chiến đấu một phen. Lúc này trong tai bỗng nghe được giọng nói quen thuộc, sau đó một bóng đen từ dưới người Phong Vân Vô Kỵ bay tới. Viên Tề Thiên theo bản năng lập tức bay lên trời tiếp lấy, cúi đầu thoáng nhìn lại phát hiện đó là thi thể của Trì Thương.

Sau khi giao thi thể Trì Thương cho Viên Tề Thiên chiếu cố, Phong Vân Vô Kỵ đã không còn vướng bận, tay áo bào rộng thùng thình mở ra, một bàn tay trắng nõn như ngọc không tỳ vết từ dưới tay áo vươn ra như chớp.

“Keng!”

Trong tiếng kiếm ngân rung trời, Đệ Ngũ Kiếm Đả đã biến mất rất lâu lại xuất hiện trong tay Phong Vân Vô Kỵ. Trong ánh mắt của Độc Cô và Tây Môn, thân hình Phong Vân Vô Kỵ chợt rung động, sau đó dùng tốc độ làm người ta khó tưởng tượng liên tục gia tốc, trong nháy mắt đã phá vỡ không gian, biến mất trong hư không mênh mông.

Tại Ma Giới, ngay khi thân hình Phong Vân Vô Kỵ biến mất, Độc Cô và Tây Môn Y Bắc liền nhìn thấy lực lượng giết chóc phá tan cơn lốc tinh thần chọc trời, như nước lũ tràn đến, lập tức biến sắc hết lớn một tiếng:

- Tề Thiên, đi mau!

Gần như đồng thời, Viên Tề Thiên cũng đã phát hiện đoàn thần lực công kích mạnh mẽ do Chủ Thần thứ mười bốn phát ra. Ba người không hẹn mà cùng từ dưới đất vọt lên, chạy ra bên ngoài Ma Giới. Viên Tề Thiên ở giữa không trung kêu lên một tiếng, hóa thành một con Ly Loan to lớn, mang theo thi thể Trì Thương vượt qua hư không, bay về hướng Phong Vân Vô Kỵ biến mất. Tại phía đông Ma Giới, ba vị Chí Tôn thấy thế cũng đồng thời vọt lên không, đuổi theo hướng Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Thần lực giết chóc hùng hậu đánh xuống. Từ nơi Phong Vân Vô Kỵ vừa đứng cho đến nơi chân trời Tây Môn và Độc Cô đang đứng, khoảng đất diện tích rộng lớn này lập tức bị đánh thành tro bụi, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư vô, lộ ra hư không mênh mông phía dưới.

Tại vương triều Địa Lạc.

Địa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp mười sáu cánh vẫn luôn chú ý đến trận chiến của Chủ Thần thứ mười bốn. Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ dùng tốc độ làm người ta khó tưởng tượng phá vỡ không gian rời đi, Lộ Tây Pháp không hề nghĩ ngợi, mười sáu đôi cánh sáng màu đen sau lưng xuyên qua áo khoác, dùng sức đập một cái, lập tức hóa thành một vệt cầu vồng màu đen đuổi nhanh theo.

Trong vũ trụ, nếu chỉ nói về tốc độ bay thì ai là người đứng đầu? Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỵ hay là Địa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp?

Trong tất cả binh khí, tốc độ của người tu kiếm là cao nhất. Có một số người tu kiếm, tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với loài chim dữ của Hồng Hoang là Ly Loan, vốn được xưng là tốc độ nhanh nhất giữa trời đất. Là thần trong kiếm đạo, tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ càng đứng trên thiên hạ.

Thiên sứ ánh sáng dù đã sa ngã vẫn có tốc độ cực nhanh. Lộ Tây Pháp được xưng là có tốc độ bay tiếp cận với tốc độ ánh sáng.

Một bên là Kiếm Thần, một bên là Thần Quang thiên sứ ngày xưa, rốt cuộc giữa bọn họ ai mới là người có tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ? Tốc độ nhanh nhất rốt cuộc đạt đến mức nào, có thể vượt qua ánh sáng hay không? Nếu như có thể vượt qua ánh sáng thì sẽ ra sao?

Trong hư không, Phong Vân Vô Kỵ điều khiển Đệ Ngũ Kiếm Đả, tốc độ không ngừng gia tăng. Mặc dù không nhìn thấy Chủ Thần thứ mười bốn trong dòng sông thời gian, nhưng hẳn lại cảm giác được rõ ràng, đối phương đang cách mình không xa, hơn nữa vẫn luôn đuổi theo mình.

“Ầm!”

Phía sau Phong Vân Vô Kỵ, người đầu tiên xuyên qua không gian Ma Giới, xuất hiện trong hư không tối đen không phải là Viên Tề Thiên, cũng không phải là Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, mà là Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp với mười sáu chiếc cánh sáng đen. Mặc dù hai bên vẫn cách nhau một khoảng không nhỏ, nhưng cũng đủ để Lộ Tây Pháp theo dõi được thân hình Phong Vân Vô Kỵ. Trong mắt của Lộ Tây Pháp, Phong Vân Vô Kỵ chỉ lớn khoảng bằng con kiến, đang bay về nơi sâu hơn trong vũ trụ. Bên cạnh Đọa Lạc Chi Vương có một mảng bóng đen dày đặc, dùng để che dấu thân hình của vị thiên sứ ánh sáng ngày xưa này.

Ngay lúc Đọa Lạc Chi Vương xuất hiện ở phía sau Phong Vân Vô Kỵ, một bàn tay to lớn đột nhiên từ trong hư không vươn ra, giơ về hướng Phong Vân Vô Kỵ sẽ đi qua. Khi bàn tay mở ra, một giọng nói mang theo tiếng kim loại bồng vang lên bên tai Phong Vân Vô Kỵ:

- Thời gian bất động!

“Ầm!”

Kiểm Thần vốn đang hóa thành một bóng sáng mờ ảo bay vào sâu trong vũ trụ, thân hình đột nhiên run lên, sau đó liền đứng yên phía dưới bàn tay Chủ Thần thứ mười bốn vươn ra từ trong dòng sông thời gian. Về mặt của hắn vẫn giữ nguyên biểu tình trước đó một khắc, bên tai loáng thoáng có thể thấy một chùm tóc trắng như sương phát phơ, giống như bị gió thổi lên. Tất cả đều chìm vào bất động.

Vào lúc này, Viên Tề Thiên, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương cũng lần lượt bước vào trong hư không. Mới vừa xuất hiện, cảnh tượng nơi xa liền in vào trong mắt mọi người. Vừa nhìn thấy cảnh này, khoe mắt của mọi người như muốn vỡ tung, khí huyết trong lồng ngực dâng trào. Với khoảng cách của bọn họ, lúc này muốn ra tay tương trợ cũng đã không còn kịp.

- Vô Kỵ!

Độc Cô Vô Thương hét lớn, khuôn mặt vốn già nua giờ phút này càng trở nên tiều tụy đi không ít.

Trong cánh tay của Chủ Thần thứ mười bốn đang vươn ra bỗng xuất hiện một đoàn thần lực vô cùng ngưng tụ, mang theo những tia chớp màu đen nóng rực, đánh thẳng vào chiếc đầu của Phong Vân Vô Kỵ đang đứng yên. Ngay lúc này, một chuyện không thể tưởng tượng đã xảy ra.

756. Chương 37: Dòng Sông Vận Mệnh

Dưới bàn tay của Chủ Thần thứ mười bốn, Kiểm Thần bị thời gian bất động dừng lại trong hư không tối đen, thân thể đột nhiên rung lên một chút. Trong ánh mắt kinh hãi mọi người, đường nét ven rìa thân thể Phong Vân Vô Kỵ dần dần trở nên mờ ảo, hóa thành từng chùm điểm sáng, thân thể của hắn cũng từ chậm biến thành nhanh, nhanh chóng thoát ra khỏi bàn tay của Chủ Thần thứ mười bốn.

“Sao lại như vậy?” - Trong dòng sông thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn đã cảm thấy kinh hãi. Cảm giác từ bàn tay truyền đến nói rõ, tác dụng của thời gian bất động cũng không bị giải trừ, vẫn đang tác dụng lên người của tên cao thủ Thái Cổ áo trắng tóc trắng kia. Theo đạo lý, Phong Vân Vô Kỵ lẽ ra vẫn còn bị bất động trong hư không. Nhưng ở phía xa, trong mắt của Lộ Tây Pháp đang ẩn mình trong bóng tối, cùng với Tây Môn và Độc Cô vừa mới phá vỡ không gian, đứng ở bên ngoài vách chắn không gian Ma Giới, Phong Vân Vô Kỵ đã thoát khỏi phạm vi bàn tay của Chủ Thần thứ mười bốn che phủ.

Lúc này Phong Vân Vô Kỵ tỏ ra rất kỳ lạ, tốc độ của hắn giống như một người mới phi thăng, vừa mới học được ngự không phi hành, lúc nào cũng có thể té xuống. Nhưng mặc dù tốc độ rất chậm, kẻ mới học này lại tiến bộ một cách thần tốc, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Trong khoảnh khắc, tốc độ Phong Vân Vô Kỵ đã gia tăng đến mức ban đầu, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

- Ngâm!

đượ*

*

khiến cho ba vị Chí Tôn chú ý. Chu Tước lo lắng ngẩng đầu lên, lại phát hiện trong hư không phía trên, những cặp mắt hoàng kim thỉnh thoảng xuất hiện lại im hơi lặng tiếng biến mất khỏi hư không mênh mông.

758. Chương 37: Dòng Sông Vận Mệnh 3

- Là Thánh Giả sao?

Một lúc sau, một giọng nói khô khốc bỗng vang vọng phía trên Kiếm các:

- Ngài vừa mới nói, Trì Thương... có thể cứu được sao?

Trên Kiếm các sừng sững, Cổ Vu và Thánh Giả đứng kế nhau, bên cạnh còn có mấy tên cao thủ pháp tu mạnh mẽ khác. Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ trong hư không.

- Đúng vậy... Trì Thương chưa hẳn phải chết. Ở đây có một phong thư, là do sư tôn trước khi qua đời đã bảo ta giao cho người vào thời điểm này.

Thánh Giả nhìn lên phía trên, trầm giọng nói.

Một khắc sau, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng khôi phục lại rõ ràng hơn phân nửa, màu đỏ trong mắt cũng nhanh chóng rút đi, chỉ lưu lại hình ảnh rất nhạt.

“Vù!”

Trong trời cao, chiếc đuôi dài của Thanh Long vẫy một cái, liền xuyên qua hư không quay về không gian Thái Cổ. Ba vị Chí Tôn lo lắng cho an nguy của Vô Kỵ cũng theo sát phía sau, xuyên qua vách chắn không gian bay về hướng Kiếm các Thái Cổ.

- Gào!

P phía trên Kiếm các, thân thể to lớn của Thanh Long lượn một vòng ở trên trời. Sau khi ánh sáng tiêu tan, một chiếc bóng trắng từ bầu trời rơi xuống, duỗi tay một cái chống xuống trên mặt đất.

- Vô Kỵ...

Thánh Giả và Cổ Vu vội vàng chạy đến. Trong mắt của hai người, giờ phút này sắc mặt của Kiếm Thần cực kỳ tái nhợt, trên mặt không có một chút màu máu nào. Áo quần trên người hằn lại rách nát, lộ ra vết cháy khắp nơi, thỉnh thoảng có những tia hơi khói bốc lên. Khí tức trong cơ thể hằn cặn cực kỳ hỗn loạn, dưới da loáng thoáng có những tia sét màu đen ẩn chứa lực lượng hủy diệt.

- Vô Kỵ, người sao rồi?

Trên bầu trời, ba vị Chí Tôn theo sau cũng tách ra khỏi thánh thú. Chu Tước vừa hiện thân liền vội vã chạy đến, vẻ mặt lo lắng hỏi. Vừa rồi nếu không có Phong Vân Vô Kỵ, một chiêu kia của Chủ Thần thứ mười bốn lẽ ra đã đánh vào người Chu Tước.

Phong Vân Vô Kỵ trước tiên đã chiến đấu kịch liệt với Chủ Thần thứ mười bốn trong hư không, sau đó lại bị Linh Hồn Chi Chủ công kích, cuối cùng khi hóa thành tứ tượng lại bị Chủ Thần thứ mười bốn đánh lén. Bên ngoài thân hắc, những tia sét màu đen từ dưới lỗ chân lông thoát ra kia, rõ ràng chính là thần lực giết chóc của Chủ Thần thứ mười bốn vốn phải đánh vào người Chu Tước.

- Vô Kỵ, hiện giờ người cảm thấy thế nào? Thương thế có nặng không?

Bạch Hổ Chí Tôn cũng đi lên phía trước, ân cần hỏi. Ba vị Chí Tôn đều biết rõ sự lợi hại của Chủ Thần thứ mười bốn, ba người đều không ai chịu nổi một kích toàn lực của hắn.

Lúc này Phong Vân Vô Kỵ đã khôi phục thần trí, nhìn thấy ba vị Chí Tôn liền thi lễ một cái, sau đó nói:

- Ta tu luyện quy tắc của kiếm, bản chất của nó chính là tổn thương. Chỉ cần là công kích có thể sinh ra tổn thương, tác dụng đối với ta đều sẽ suy yếu rất nhiều, thậm chí là không có hiệu quả. Hiện giờ chỉ là tinh thần tiêu hao quá độ mà thôi.

Ba vị Chí Tôn nghe vậy trong lòng thở phào một hơi, sự lo lắng cũng giảm bớt đi.

Phong Vân Vô Kỵ xoay đầu lại nhìn Thánh Giả, thần thái đã khôi phục giống như Kiếm Thần thường ngày, khí tức hung bạo trong mắt cũng tan đi không ít.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn nhớ được Pháp Tổ Phục Hy. Mặc dù chỉ có duyên gặp mặt người sáng lập pháp tu này một lần, cũng biết rất ít về Pháp Tổ, nhưng hắn đã sớm lĩnh giáo về khả năng tiên đoán. Chuyện Công Tôn Chỉ Thương âm thầm lên vào Kiếm vực cũng đã bị Pháp Tổ sớm tiên đoán được.

Linh hồn Trì Thương đã bị đánh tan. Nếu người khác nói có thể cứu được Trì Thương, Kiếm Thần chưa chắc đã tin, nhưng nếu là lời nhắn của Pháp Tổ thì ngược lại. Bình tĩnh nhìn Thánh Giả, Phong Vân Vô Kỵ ổn định lại tâm thần, cung kính nói:

- Thánh Giả đại nhân, ngài nói là Pháp Tổ tiên bối có để lại một phong thư cho ta sao?

- Ừ.

Thánh Giả gật đầu một cái, vẻ mặt trịnh trọng từ trong người móc ra một phong thư, mặt ngoài có hoa văn màu vàng, chính giữa vẽ một thái cực đồ, hai tay đưa cho Phong Vân Vô Kỵ:

- Đây là do sư tôn để lại trước khi qua đời. Trong phong thư thứ ba mà người để lại cho ta đã bảo ta giao lá thư này cho người.

Về mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn như cũ không hề biến đổi, nhưng khi nhận lấy thư hai tay lại run rẩy, biểu thị sự kích động và bồn chồn trong lòng hắn. Giờ phút này phong thư trong tay như nặng cả vạn cân. Trong lòng hắn đầy mong đợi, nhưng cũng tràn ngập lo âu, chỉ sợ nội dung phong thư này không giống như Thánh Giả nói, lo lắng một tia hi vọng cuối cùng sẽ tan biến.

Cái chết của Trì Thương đã gây nên đả kích quá lớn đối với Phong Vân Vô Kỵ. Hắn vốn tưởng rằng chỉ cần dốc lòng tu luyện, sẽ có thể bảo vệ được rất nhiều thứ. Nhưng lần này đệ tử đến từ cùng một không gian với hắn, cùng nhau trải qua năm tháng dài đằng đẳng tại Thái Cổ, cuối cùng lại chết trước mặt hắn, mà hắn lại không làm gì được. Ngay cả đệ tử của mình cũng không bảo vệ được, còn nói gì đến bảo vệ những người khác, bảo vệ cả Thái Cổ.

- Ta muốn một mình yên tĩnh một chút.

Hai tay cầm phong thư như nặng cả vạn cân, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên nói với mọi người, trong giọng nói lộ ra sự mệt mỏi. Khi chiến đấu kịch liệt với Chủ Thần thứ mười bốn, hắn không biết đau đớn, cũng không biết mệt mỏi. Khi bị Chủ Thần thứ mười bốn dùng thần lực hùng hậu đánh trúng, hắn cũng không có bất cứ cảm giác gì. Nhưng giờ phút này khi biết được Trì Thương còn có hi vọng sống sót, hắn lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Mọi người hiểu ý gật đầu, nhìn Phong Vân Vô Kỵ lảo đảo bước vào bên trong Kiếm các. Khi hai cánh cửa gỗ Kiếm các sau lưng Phong Vân Vô Kỵ khép lại, một bóng người màu đỏ đứng phía sau mọi người yên lặng nhìn chăm chú vào cửa lớn, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện lên vẻ mất mát.

Sau khi cửa gỗ khép lại, trong Kiếm các trở nên ảm đạm và an tĩnh. Phong Vân Vô Kỵ từng bước đi đến trước bàn gỗ, khoan chân ngồi xuống, sau đó một vầng sáng linh vực từ trong cơ thể tỏa ra, ngăn cách hắn với bên ngoài.

“Phụt!”

Đến lúc này khi mọi người không nhìn thấy, Phong Vân Vô Kỵ mới ngửa mặt phun ra một ngụm sương máu. Làm sương kia rơi xuống phong thư mà hắn đặt trên bàn vuông, khiến cho phong thư màu trắng này nhuộm lên những điểm đỏ. Trong tiếng xè xè, từng tia sét màu đen tỏa ra từ trong lỗ chân lông toàn thân Phong Vân Vô Kỵ. Bên ngoài thân, áo bào vốn đã rách nát lại hoàn toàn hóa thành khói nhẹ, tiêu tan trong không khí. Dưới chân hắn có một ngọn lửa màu đen nhàn nhạt mang theo thần lực dao động nổi lên, sau đó bốc cháy hùng hực, nuốt chửng lấy cả người hắn.

Trong ngọn lửa màu đen, toàn thân Phong Vân Vô Kỵ run rẩy, giữa trán liên tục xuất hiện những giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu. Nếu ba vị Chí Tôn có ở đây nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, lúc này Phong Vân Vô Kỵ suy yếu hơn rất nhiều so với biểu hiện của hắn trước mặt mọi người.

Cảm giác linh hồn bị thiêu đốt từ trong đầu truyền đến, Phong Vân Vô Kỵ từ từ nhắm mắt lại, dùng nghị lực to lớn chịu đựng đau đớn từ thân thể và linh hồn. Kiểm soát lợi màu trắng ở giữa trán hiện lên, phát ra ánh sáng nhàn nhạt bên trong Kiếm các tối đen.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng khí tức hỗn loạn của Phong Vân Vô Kỵ đã khôi phục lại bình tĩnh. Hắn mở mắt ra, cầm lấy phong thư trên bàn gỗ do Pháp Tổ Phục Hy để lại cho mình, từ bên trong rút ra một tờ giấy viết bằng chữ triện cổ.

Gửi Vô Kỵ.

Ta rất vui mừng vì có thể từ trong tiên đoán thấy được sự trưởng thành của ngươi, nhưng cũng rất tiếc vì không thể cùng ngươi vượt qua những khó khăn. Cái chết của Trì Thương ta cũng không làm gì được. Mặc dù từ trong lời tiên đoán ta đã sớm thấy được vận mệnh của hắn, nhưng lại không thể thông báo cho các ngươi, cũng không thể có bất cứ hành động gì trước khi chuyện xảy ra.

Dòng sông vận mệnh có vô số nhánh sông, mỗi một nhánh đều biểu thị cho một tương lai. Đối với người nắm giữ năng lực tiên đoán, từ khi bắt đầu nhìn thấu dòng sông vận mệnh, mỗi hành động của y đều có liên hệ chặt chẽ với dòng sông vận mệnh, mỗi việc làm của y đều sẽ mang đến cho dòng sông vận mệnh rất nhiều biến số. Bất kỳ biến số nào cũng sẽ khiến cho hướng chảy của dòng sông vận mệnh xảy ra sai lệch, từ đó sinh ra tương lai bất đồng.

Ta không biết nếu nhúng tay vào cứu Trì Thương sẽ gây ra biến hóa như thế nào. Điều duy nhất có thể xác định là, trong tất cả các nhánh của dòng sông vận mệnh, dường như vận mệnh của loài người đều rất bi thảm. Ta suy diễn rất nhiều năm, cuối cùng đã từ trong vô số tương lai của dòng sông vận mệnh, nhìn thấy được một chút hi vọng cuối cùng. Bất kỳ biến số nào cũng sẽ khiến cho hi vọng cuối cùng này sụp đổ. Kết quả này ta không thể gánh vác được, cả Thái Cổ cũng không thể chịu đựng được, cho nên... xin hãy thứ cho sự ích kỷ của ta.

Điều duy nhất ta có thể nói cho ngươi biết là, mặc dù linh hồn Trì Thương bị Chủ Thần thứ mười bốn đánh tan, nhưng vẫn còn một đường sinh cơ. Đường sinh cơ này nằm ở trong Thánh Điện mà ta để lại cho ngươi.

Đoàn năng lượng bảy màu kia, ngươi có thể tách ra một tia trong đó, đem mảnh vỡ linh hồn của Trì Thương thu thập được dung nhập vào bên trong, sau đó đưa vào địa từ nguyên mạch ở trong lòng đất tây bắc Thái Cổ mà ngươi từng ở, nhờ năng lực của địa từ nguyên mạch để tu bổ nguyên thần, Trì Thương sẽ có một ngày tỉnh lại.

Thái Cổ đành phải giao cho ngươi và ba vị Chí Tôn. Tuy ta đã thấy được tương lai từ trong lời tiên đoán, nhưng lại không thể làm gì được... ải!

Phục Hy chấp bút.

Sau khi đọc xong, trên gương mặt tái nhợt của Phong Vân Vô Kỵ mới dần dần có một chút màu máu. Hắn vươn tay ra, từ dưới bàn gỗ trong Kiếm các lấy ra Thánh Điện lấp lánh. Hắn mở một trang trong đó ra, trên trang sách có một đoàn ánh sáng bảy màu như linh hồn nhẹ nhàng chuyển động. Trong Kiếm các bỗng tràn ngập một luồng năng lượng ấm áp.

“Cộc!”

Bên ngoài cửa chợt vang lên một tiếng gõ cửa nhẹ. Thần thức của Phong Vân Vô Kỵ phát ra, trông thấy Thái Cổ Ma Viên đã hóa thành thiếu niên hoang dã đang quỳ ngoài cửa lớn Kiếm các, nửa thân trên để trần của nó đầy vết thương, giống như trải qua một phen chiến đấu kịch liệt. Trong lòng Thái Cổ Ma Viên đang ôm thi thể của Trì Thương.

Một vẻ ưu thương nhàn nhạt hiện lên trong mắt, Phong Vân Vô Kỵ giống như không đành lòng thức tỉnh Trì Thương đang ngủ say, nhẹ giọng nói:

- Tề Thiên, vào đi...

Cửa lớn Kiếm các kêu một tiếng mở ra, ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài cửa chiếu vào trong Kiếm các. Thiếu niên hoang dã ôm thi thể Trì Thương vượt qua ngưỡng cửa, từng bước đi vào bên trong Kiếm các. Cánh cửa gỗ sau người đóng lại.

Ba hôm sau, tại bình nguyên dung nham.

Trên vùng đất bằng phẳng, từng chùm cỏ dại hơi khô héo lơ thơ rải rác. Trong trời đất tràn đầy khí tức hoang liêu. Trong đám cỏ dại mọc lên những cây ngô đồng cổ xưa cong veo, rễ cây quấn quýt, một nửa lộ ra trên mặt đất. Đây chính là nơi Phong Vân Vô Kỵ chìm vào ngủ say sau khi phân thân.

Bên cạnh một cây phượng hoàng ngô đồng cứng cáp, Phong Vân Vô Kỵ, Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương, Viên Tề Thiên, Cổ Vu, Thánh Giả và ba vị Chí Tôn lặng lẽ đứng yên, không ai lên tiếng. Trời đất hoàn toàn yên tĩnh.

Trong khuỷu tay Phong Vân Vô Kỵ, trên mặt Trì Thương đã có một chút màu máu rất nhạt, nhưng vẫn tái nhợt như trước. Trên trán của hắn có một tia sáng nhàn nhạt phát ra ánh sáng bảy màu. Phía trước cây ngô đồng, những vết nứt rộng hơn hai thước uốn lượn đi qua, bên dưới là dung nham nóng rực cuộn cuộn, trên nham thạch có những tia khói đen bốc lên.

Nơi Ly Loan đáp xuống nhất định có phượng hoàng ngô đồng, bên dưới nó nhất định là địa từ nguyên mạch.

Trong đầu hiện ra những hình ảnh chung sống với Trì Thương, một hồi lâu sau, Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt Trì Thương không chút sinh cơ, tựa như muốn in sâu gương mặt này vào trong linh hồn.

“Sau ngày hôm nay, phải trải qua thời gian rất dài thầy trò chúng ta mới có thể gặp lại. Đến lúc đó sư tôn nhất định sẽ tới đón người. Đi bình an nhé, Trì Thương!” - Trong lòng yên lặng lập một lời hứa, Phong Vân Vô Kỵ từ từ cúi người xuống, chậm rãi đặt thân thể Trì Thương vào trong nham thạch nóng bỏng.

Tại khoảnh khắc thân thể đến gần nham thạch, trên áo bào của Trì Thương bỗng hiện lên một vòng ánh sáng của trận pháp, ép nham thạch nóng bỏng ra. Trong ánh mắt phức tạp của mọi người, khuôn mặt bình tĩnh của Trì Thương từ từ chìm vào dưới lòng đất, trong nham thạch nóng bỏng.

“Đi bình an nhé, Trì Thương!” - Trong đám người, Bạch Hổ Chí Tôn lặng lẽ nhìn chăm chú vào thân thể Trì Thương từ từ chìm xuống, trong lòng thầm nói.

759. Chương 38: Cổ Chấp Cũng Là Một Loại Tâm Ma

Trên mảnh đất thê lương, phía sau đám người mấy gốc ngô đồng, Quân Thiên Thương mặc áo xanh, cả người tỏa ra khí tức nho nhã phong độ của người trí thức, lặng lẽ đứng bên cạnh một gốc ngô đồng lơ lửng, vỏ cây biến thành màu đen, im lặng không nói gì.

Đối với cái chết của Trì Thương, Quân Thiên Thương có phần tiếc nuối, cũng có phần cảm động, nhưng lại không cảm thấy bị thương như Phong Vân Vô Kỵ. Đối với y thì cái chết chẳng là gì cả. Dù là Dao vực ban đầu vất vả xây dựng bị một đao kinh người của Chiến Đế hóa thành băng tuyết, vô số cao thủ Dao vực hóa thành tượng băng, sinh cơ biến mất, Quân Thiên Thương cũng chưa từng quá bị thương, huống hồ là hôm nay.

Quân Thiên Thương đã nhìn thấy quá nhiều cái chết. Từ trước đến nay nhân tộc Thái Cổ vẫn không ngừng chết đi, sau hôm nay vẫn sẽ có rất nhiều tộc nhân Thái Cổ phải nằm xuống.

“Đây là một thời loạn thế. Thân ở Thái Cổ thì cần phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, bao gồm cái chết của tất cả thân nhân bên cạnh, cùng với tùy thời hi sinh thân mình, Vô Kỵ.” - Quân Thiên Thương yên lặng nhìn chăm chú vào bóng người màu trắng cao lớn đứng trong đám người, trong cặp mắt trong vắt không lẫn một chút tạp chất nào phản chiếu rõ ràng mái tóc dài trắng như tuyết theo gió lay động: “Từ khi người phi thăng Thái Cổ đến nay, hiện giờ mới xem như thật sự trưởng thành.”

“Trước kia, ta dùng thế giới luân hồi để rèn luyện ý chí của người, giúp người hiểu rõ phương hướng và mục tiêu trong cả đời. Nhưng muốn rèn luyện linh hồn, thế giới linh hồn của ta cũng không thể nào trợ giúp được. Không trải qua thực tế tàn nhẫn, người vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu rõ được thế giới chờ đợi người tàn khốc như thế nào.” - Ánh mắt từ lướt qua mọi người, Quân Thiên Thương nhìn mây đen âm trầm trên bầu trời. Trong thoáng chốc, y lại nhớ đến cảnh tượng khi thánh thú Thanh Long chết đi.

- Trời đất... một luân hồi.

Quân Thiên Thương khẽ lẩm bẩm. Chẳng biết tại sao, trên mặt y bỗng nở một nụ cười như được giải thoát.

“Trời đất này không ngừng tuần hoàn, tự hình thành một luân hồi. Ngay cả trời đất cũng không tránh được, huống hồ là con người.” - Quân Thiên Thương đứng chấp tay nhìn lên trời cao, mỉm cười im lặng. Giờ phút này y đã được giải thoát.

Xoay người lại, Quân Thiên Thương mang theo nụ cười giải thoát kia, thản nhiên và ung dung cất bước đi ra bên ngoài bình nguyên dung nham.

Cổ chấp cũng là một loại tâm ma.

Khi Đạo vực bị hủy diệt, Quân Thiên Thương cho rằng mình đã từ bỏ, nhưng y không làm được.

Luân hồi là vô tình nhất. Thời gian tu luyện và bế quan dài đằng đẳng cũng không thể khiến y bước ra một bước cuối cùng. Nhưng tại giây phút Thanh Long bỏ mình, y đã ngộ ra.

Trời đất là vô tình nhất. Mạnh như thánh thú Thanh Long, tại khoảnh khắc sinh ra ý thức cũng không thoát khỏi vận mệnh hi sinh, huống hồ là loài người hèn mọn.

Luân hồi là vô tình nhất. Nếu như muốn thành tựu cảnh giới tối cao, chỉ có từ bỏ chấp niệm cuối cùng, đó là sinh mệnh.

Dùng sinh mệnh để thành toàn luân hồi tàn khốc và vô tình, đó mới là luân hồi cuối cùng.

“Vô Kỵ, hẹn gặp lại! Hi vọng lần sau khi chúng ta gặp mặt, cũng là lúc chúng ta có thể chung vai gánh vác sự sinh tồn của chủng tộc này.” - Quay lưng về phía mọi người, trong lòng Quân Thiên Thương lẩm bẩm, bước ra một bước, bóng người chợt trở nên mờ ảo nước gợn. Một vòng luân hồi màu xanh nhàn nhạt đột nhiên xuất hiện trong hư không, còn thân hình Quân Thiên Thương lại dần dần biến mất.

Dưới cây ngô đồng, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ có dự cảm, đột nhiên quay đầu lại, mái tóc trắng bay lên, nhưng chỉ nhìn thấy một lọn tóc xanh cuối cùng, mang theo một sự ung dung và thoải mái biến mất trong hư không.

Cảnh ngộ của chúng ta quyết định sứ mạng và vận mệnh khác nhau của chúng ta. Đối với mỗi người, trở thành Chí Tôn cũng không phải là sứ mạng cuối cùng. Nhân vật nhỏ cũng đồng dạng sở hữu sứ mệnh của nhân vật nhỏ.

Đối với người đã trải qua tình cảnh khốc liệt sau cuộc chiến thần ma, nhìn thấy đồng đạo tộc nhân chết thảm như Quân Thiên Thương, mục đích ban đầu của Luân Hồi quyết không phải là nhắm vào chư thần cao cao tại thượng kia.

Quân Thiên Thương rời đi kiên quyết và thoải mái, bóng người màu xanh nhanh chóng xuyên qua vô số không gian, biến mất ở trước mắt mọi người. Phong Vân Vô Kỵ yên lặng nhìn Quân Thiên Thương rời đi, trong lòng lại không hề dao động. Cái chết của Trì Thương đã mang đi một chút ảm áp cuối cùng trong lòng hắn, khiến cho cả trái tim hắn hóa thành một ngôi giăng cổ đóng băng, không vui buồn cũng không dao động.

- Ta muốn một mình yên tĩnh một chút.

Xoay người lại, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói. Mọi người liếc nhìn nhau, sau đó lặng lẽ gật đầu một cái.

- Vô Kỵ, chúng tôi đi trước...

Mọi người nói.

- Ừ.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh nhạt gật đầu một cái, từng sợi tóc mai bên tai như tuyết phát phơ. Mọi người nhìn thấy đều ưu tư, trong lòng thốn thức không thôi.

Quay đầu lại liếc nhìn nơi Trì Thương chìm xuống, trong mắt Bạch Hổ Chí Tôn thoáng hiện lên vẻ hổ thẹn. Khóe mắt lướt qua mái tóc trắng bạc của Kiếm Thần, sự hổ thẹn trong lòng y càng sâu hơn.

“Ai...” - Trong lòng thật dài thở dài một tiếng, tay áo của Bạch Hổ Chí Tôn phất lên, hóa thành một luồng ánh sáng trắng mờ ảo bay đi. Sau khi Bạch Hổ Chí Tôn rời đi, mọi người cũng lần lượt rời khỏi. Trong nháy mắt khu vực trống trải này chỉ còn lại Phong Vân Vô Kỵ và đám người Kiếm các.

“Tây Môn, chúng ta cũng đi thôi, để y và Trì Thương ở đây thêm một lát đi!”- Độc Cô Vô Thương vỗ vỗ bả vai Tây Môn Y Bắc, dùng thần thức nói.

Tây Môn Y Bắc áo trắng tóc trắng liếc nhìn bóng lưng Phong Vân Vô Kỵ, đôi môi mấp máy, muốn nói lại thôi. Y vốn không am hiểu những lời an ủi. Mái tóc dài trên trán phất một cái, cuối cùng vẫn cúi đầu xoay người lại, không nói một lời, cùng với Độc Cô Vô Thương mặc áo xanh yên lặng đi về Kiếm các phương xa.

“Vù!”

Cuồng phong gào thét bên tai. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt cũng không tập trung vào một nơi nào đó, chỉ đứng nhìn như vậy. Trong tầm mắt của hắn một mảng trắng xóa, không có bầu trời cũng không có mặt đất, không có niềm vui cũng không có bi thương.

Tính mạng của Trì Thương đã được giữ lại, nhưng trong lòng hắn lại không hề vui sướng, ngay cả sức để bi thương cũng không có.

Từ xưa đến nay, ánh mắt của người lãnh đạo nhất định phải có thể vượt qua sông dài lịch sử, thấy được vận mệnh tương lai của chủng tộc mà y lãnh đạo.

Đối với Phong Vân Vô Kỵ, cái chết của Trì Thương là một sự nhắc nhở, đó không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Trong xa xăm, ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ dường như đã khuấy động dòng sông vận mệnh, nhìn vào tương lai vô tận. Trong mắt có một mảng màu đỏ từ bốn phía tràn đến, làm cho người ta ngẹt thở. Trong mũi càng giống như ngửi thấy được mùi máu tươi nồng nặc. Vô số thân thể mang theo máu tươi ngã xuống trong ánh mắt của hắn, tiếng kêu than dậy khắp đất trời... Đó là một tương lai yên lặng như tờ.

- A!

Thở mạnh ra một hơi, Phong Vân Vô Kỵ chợt khôi phục tinh thần lại, hai bàn tay nắm chặt run rẩy, chậm rãi vươn ra, đốt ngón tay hiện lên màu tái nhợt.

Tại một nơi cách Thái Cổ rất xa, ánh sáng và bóng tối luân chuyển, Phong Vân Vô Kỵ thấy được hai mươi bóng đen vô cùng to lớn đứng sừng sững trong vũ trụ, mang theo khí tức khiến vũ trụ run rẩy, dùng ánh mắt lạnh nhạt và tàn khốc từ xa nhìn xuống Thái Cổ.

Còn ở một đầu khác, trên vùng đất Ma Giới tối tăm, một cặp mắt âm tà và đen tối xuyên thấu hư không, lúc nào cũng nhìn chăm chú vào mảnh đất này, đó là Chủ Thần thứ mười bốn.

Lần này trở về thực lực của Phong Vân Vô Kỵ đã tăng mạnh. Nhìn khắp Thái Cổ, cho dù là ba vị Chí Tôn còn đã bị hắn bỏ lại phía sau.

Trong đạo của võ tu, Phong Vân Vô Kỵ gần như đã thành người mạnh nhất từ khi loài người bắt đầu tồn tại đến nay. Sự mạnh mẽ của hắn đã vượt qua tất cả sinh linh trong vũ trụ dưới Chủ Thần. Chỉ cần chân thân của Chủ Thần không bước ra khỏi quốc độ thì không có cách nào hủy diệt được hắn. Sự mạnh mẽ này thậm chí đã uy hiếp đến Chủ Thần.

Nhưng từ trước đến giờ, sự tồn tại của Thái Cổ vốn không phải dựa vào bất kỳ một cá thể mạnh mẽ nào. Giữa Chủ Thần và loài người có một khoảng cách rất lớn, khoảng cách này đã được định sẵn giống như thứ tự hai bên sinh ra.

Bình hành đã bị phá vỡ. Tứ Tượng đại trận vốn có thể uy hiếp tất cả Quang Âm chư thần. Không có thần lực liên tục truyền đến, Chủ Thần cũng yếu ớt như trẻ nít. Tứ Tượng đại trận có thể ngăn cản chư thần, nhưng lại không đối phó được với Chủ Thần thứ mười bốn đã từng bị bình hành pháp tắc ảnh hưởng. Cũng không ai biết, khi Chủ Thần thứ mười bốn và chư thần liên thủ thì sẽ như thế nào.

Cái chết của Thanh Long lại càng thêm một bước đẩy loài người vào vực sâu tuyệt vọng. Mặc dù đã tiếp nhận món quà của Thanh Long, Phong Vân Vô Kỵ cũng không biết long khí trong cơ thể còn thi triển được mấy lần Tứ Tượng đại trận. Thái Cổ đã như trứng chồng lên nhau.

Tri Thương rất may mắn, phong thư do Pháp Tổ Phục Hy để lại đã cứu hẩn một mạng. Nhưng còn sau này thì sao? Ai sẽ là người kế tiếp? Tây Môn Y Bắc? Độc Cô Vô Thương? Thánh Giả? Cổ Vu? Huỳnh Hoặc?... Đến lúc đó còn ai có thể cứu được bọn họ?

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu, mái tóc dài như sương tuyết rũ xuống. Áp lực vô hình và to lớn khiến cho hẩn gần như không thở nổi. Trong xa xăm, hẩn lại nghĩ tới bóng ma trong hư không khoác chiến giáp dữ tợn, toàn thân đen kịt, cặp mắt âm tà và đen tối, ánh sáng trong mắt mang theo sát ý tà ác rõ ràng, ngay cả bóng tối vô tận cũng không thể nào che lấp nó.

Khi hình ảnh Chủ Thần thứ mười bốn xuất hiện trong đầu, tất cả suy nghĩ hỗn loạn của Phong Vân Vô Kỵ chợt rút đi, ánh mắt trở nên kiên định và rõ ràng.

“Nếu như tất cả những thứ này là khiêu chiến không thể tránh khỏi, vậy thì ta sẽ tiếp nhận khiêu chiến này. Bất luận kết quả như thế nào, ta sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng. Nếu như vận mệnh đã định sẵn loài người bị hủy diệt, vậy thì hãy để ta chứng kiến khoảnh khắc cuối cùng loài người còn tồn tại.”

“Cộp!”

Trường bào phát lên, sải chân ra một bước, Phong Vân Vô Kỵ đã bước ra mấy chục trượng, đạp bước chân kiên định đi về hướng Kiếm các. Nơi đó còn có chuyện quan trọng hơn chờ hẩn đi làm.

760. Chương 38: Cổ Chấp Cũng Là Một Loại Tâm Ma 2

Tại tây bắc Ma Giới.

Ma khí mờ mịt. Trong sương mù dày đặc sấm chớp đùng đùng, những tia chớp màu đen hình lưới không ngừng qua lại như con thoi. Từ trong sương mù dày đặc kia, đám yêu ma nằm rạp xuống trên mặt đất mênh mông cảm nhận được một sự giận dữ cực độ, đó là cơn giận của Chủ Thần. Cơn giận mãnh liệt này khiến cho hơn phân nửa yêu ma của Ma Giới đều run lẩy bẩy.

Mấy ngày trước, đầu tiên là một nam tử loài người áo trắng, khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trên vùng đất tây bắc. Sau đó Chủ Thần thứ mười bốn bay ra, cùng với nhân loại kia biến mất khỏi Ma Giới. Mà trước đây không lâu, một vệt cầu vồng màu đen lại đột nhiên từ trên trời bay đến, mang theo khối đen dày đặc từ bầu trời rơi xuống chính giữa vùng đất tây bắc. Sau lần đó, hơn nửa yêu ma của Ma Giới đều cảm nhận được cơn giận kinh khủng của Chủ Thần thứ mười bốn.

Ma Giới lớn như vậy lại hoàn toàn yên tĩnh. Mặc dù không biết đầu đuôi, nhưng đám yêu ma lại cảm nhận được rõ ràng cơn giận của Chủ Thần, vào lúc này không ai dám chọc giận Chủ Thần.

Trung tâm tây bắc Ma Giới sấm chớp đùng đùng, còn bên ngoài sương mù dày đặc là đám yêu ma nằm rạp trên đất, hoàn toàn yên tĩnh, hai bên tạo thành đối lập rõ ràng.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua. Phía trên Ma Giới bỗng vang lên hai tiếng xé gió. Ánh sáng chợt lóe lên, hai bóng người từ hai hướng bay đến, đáp xuống mặt đất, sau đó quỳ một chân.

“Hắn tới làm gì?” – Mái tóc dài đen bóng của Âm Cát Cổ Đức rũ xuống sau đầu, chiếc áo choàng màu đen thật dài kéo lê trên mặt đất phía sau, liếc nhìn Đọa Lạc Chi Vương cách đó không xa đang lộ ra vẻ cung kính, trên mặt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Sau khi Chủ Thần thứ mười bốn bay ra không lâu, Âm Cát Cổ Đức cũng đi theo sau. Nhưng công lực và tốc độ của hắn đều kém xa Kiếm Thần và Chủ Thần thứ mười bốn, trong nháy mắt đã mất đi mục tiêu. Có điều trước đây không lâu, hắn lại cảm nhận được sự kêu gọi của Chủ Thần thứ mười bốn.

- Tham kiến Chủ Thần đại nhân!

Hai người gần như đồng thời lên tiếng.

“Keng!”

Ngay khi hai người mở miệng, sương mù dày đặc ở trung tâm tây bắc đột nhiên sôi sục. Một cặp mắt lạnh như băng bỗng từ trong bóng tối mở ra. Lộ Tây Pháp và Âm Cát Cổ Đức còn chưa có bất kỳ phản ứng nào, một áp lực mãnh liệt đã bao trùm lấy hai người. Thân thể hai người rung lên, cũng không cách nào nhúc nhích được.

Nhanh như chớp, ý thức lạnh như băng và u ám thuộc về Chủ Thần thứ mười bốn liền bắn ra, như phong ba sóng cả đánh vào đáy lòng hai người.

“Hủy diệt tất cả không gian!” – Giọng nói mang theo tiếng kim loại trực tiếp vang lên trong biển ý thức hai vị cao thủ Ma Giới. Đứng trước cường độ tinh thần chênh lệch tuyệt đối, hai người căn bản không thể nào phản kháng. Giọng nói vừa dứt, cặp mắt lạnh giá treo cao phía trên sương mù dày đặc cũng khép lại, chìm vào trong bóng tối.

Mặc dù thực lực của Lộ Tây Pháp rất mạnh mẽ, nhưng luận về cường độ tinh thần, nhiều nhất cũng chỉ cùng cấp bậc với Sáng thiên sứ của Thiên Đường. Sáng thiên sứ lại ngang cấp với Hư Vô Chi Quân, nhưng dù là Sáng thiên sứ hay Hư Vô Chi Quân đều chỉ là sản phẩm do Quang Âm Chủ Thần sáng tạo mà thôi.

Chủ Thần không thể nào sáng tạo ra Chủ Thần. Là thứ sinh ra tại hỗn độn, về bản chất dĩ nhiên Chủ Thần thứ mười bốn sẽ toàn diện hơn hẳn hai tạo vật mạnh mẽ của Chủ Thần là Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ.

Trước mặt Chủ Thần thứ mười bốn, Lộ Tây Pháp không có cách nào phản kháng, cũng không nghĩ đến chuyện phản kháng.

- Vâng thưa Chủ Thần đại nhân!

Đọa Lạc Chi Vương toàn thân trắng tinh, cả người lại tỏa ra khí tức đen tối mãnh liệt, trên gương mặt bỗng hiện một nụ cười sáng lạn, ưu nhã và khiêm nhường. Hắn thi lễ một cái, đồng thời đứng dậy, nói xong liền liếc nhìn Âm Cát Cổ Đức bên cạnh. Một nụ cười quỷ dị thoáng qua trên mặt Lộ Tây Pháp, sau đó vị vương giả Địa Ngục này không nói lời nào, nhanh chóng lui ra khỏi tây bắc Ma Giới.

“Ầm ầm!”

Lộ Tây Pháp vừa mới biến mất trong hư không, trong sương mù dày đặc liền vang lên từng trận bước chân vang dội. Âm Cát Cổ Đức hồ hững nhìn lướt qua những bóng ma cao lớn trong sương mù dày đặc lao nhanh đến, vẻ mặt không hề biến đổi chút nào.

Mặc dù Chủ Thần thứ mười bốn chỉ ra nói sáu chữ đơn giản, nhưng ý chỉ của hắn đã sớm biểu lộ trong một luồng sóng ý thức trước đó.

Chỉ huy Cửu U ma thần, đi đến hư không mệnh mông, không cần chinh phục, chỉ có giết chóc. Đây chính là mệnh lệnh mà Âm Cát Cổ Đức tiếp nhận.

“Ầm ầm ầm!”

Trong tiếng mặt đất rung chuyển, Cửu U ma thần liên tục xuất hiện từ trên trời, nặng nề đáp xuống chung quanh Âm Cát Cổ Đức. Những Cửu U ma thần này mang theo khí tức âm tà hủy diệt, thân thể cực kỳ cao lớn. Vóc người Âm Cát Cổ Đức cũng không thấp, nhưng vẫn chưa đứng tới ngực những Cửu U ma thần này.

Những cặp mắt xa xăm như dã thú từ bốn phương tám hướng nhìn đến, chiếu vào trên người Âm Cát Cổ Đức, nhưng tâm tư của hắn lại không đặt trên người những Cửu U ma thần này.

“Lộ Tây Pháp... có điểm kỳ lạ.” - Âm Cát Cổ Đức yên lặng trầm nghĩ, nhưng dù Lộ Tây Pháp có dự định gì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Ánh mắt quét qua Cửu U ma thần đông đảo như dãy núi chung quanh, trong lòng Âm Cát Cổ Đức cười lạnh một tiếng, vươn tay phải ra, nhẹ nhàng xoa lên trong hư không. Chợt nghe những tiếng nổ liên thanh, những Cửu U ma thần khiến tất cả chúng tộc sợ hãi này liền cúi chiếc đầu cao ngạo xuống. Nhìn Cửu U ma thần đông đảo về mặt thuần phục chung quanh, trong lòng Âm Cát Cổ Đức không khỏi dâng lên một cảm giác tự hào mãnh liệt. Những Cửu U ma thần này mỗi tên đều là nhân vật mạnh mẽ có thể làm bá chủ một phương, trong dấu ấn sinh mệnh của bọn chúng tràn ngập bản năng ý thức hủy diệt tất cả. Những sứ giả hủy diệt này khiến tất cả không gian vũ trụ đều run rẩy, mà bây giờ toàn bộ lại thuần phục mình, đây là một sự tôn vinh đến nhường nào. Năm trong tay những Cửu U ma thần cổ xưa này, cũng là nắm giữ một đội ngũ mạnh mẽ nhất giữa vũ trụ, tương đương với bất kỳ thế lực nào.

Loại cảm giác mạnh mẽ bành trướng này hóa thành một luồng khí tức tràn ngập trong lồng ngực, làm người ta không thể không phát tiết. Âm Cát Cổ Đức chợt ngẩng đầu, bật hơi lên tiếng, phát ra một tiếng rít chói tai.

- Gào!

Ở chung quanh, đám Cửu U ma thần hòa làm một với bóng tối nghe tiếng bỗng ngẩng đầu lên, giống như bị thứ gì kích động, trở nên cực kỳ hưng phấn.

- Gào!

Từng tên Cửu U ma thần mang theo khí tức như núi cao đứng dậy, xương cốt toàn thân chuyển động phát ra tiếng lộp độp giòn giã, mái tóc dài cuồng loạn vung lên, ngẩng đầu lên trời phát ra những tiếng gầm hòa hợp. Trong tiếng kêu rung trời như hung thú, từng bóng ma dữ tợn từ dưới đất vọt lên, như tên nhọn đâm vào trời cao, bay về hướng hư không bên ngoài Ma Giới, trong nháy mắt đã biến mất trong hư không mênh mông.

Trên mặt đất, Âm Cát Cổ Đức như một vị quân vương đưa mắt nhìn đại quân của hắn biến mất trong bầu trời, sau đó tay phải kéo áo choàng một cái, thân hình rung động, trong nháy mắt đã hóa thành một bóng đen nhỏ bé biến mất giữa trời đất.

oOo

Bên trong Chúng Ma điện.

- Đại nhân, chúng ta thật sự phải phục tùng Chủ Thần thứ mười bốn, lột đường thay hắn sao? Dù là đối mặt với chư thần dưới vực sâu bóng tối, chúng ta cũng chưa từng hoàn toàn thần phục. Huống hồ luận về thực lực, mặc dù ban đầu khi sinh ra Chủ Thần thứ mười bốn đã có thực lực làm vua của chư thần, nhưng đó đã là quá khứ rồi. Sau khi bị bình hành ảnh hưởng và phong ấn, hắn đã rớt xuống khỏi ngôi vị của thần, thực lực thật sự e rằng không thể sánh với bất cứ Chủ Thần nào.

Dưới đại điện, cặp mắt xanh biếc của Thâm Hải Quân Chủ Lợi Uy An Đạt xoay chuyển, nhìn chăm chú vào Lộ Tây Pháp một tay nâng cằm, trầm mặc không nói phía trên đại điện:

- Cuộc chiến thần ma vốn là một cuộc chiến tranh hủy diệt chủng tộc, cho dù thắng lợi cũng phải bỏ ra cái giá rất đắt. Nếu đại nhân thật sự đi đến hư không chinh chiến, Chúng Ma điện... e rằng sẽ tổn thất nặng nề.

- Đúng vậy, đại nhân, Chủ Thần thứ mười bốn ra lệnh cho ngài đi đến hư không chinh chiến, nhưng lại điều thủ hạ mạnh mẽ nhất của hắn là Cửu U ma thần đến dưới trường Âm Cát Cổ Đức... Thuộc hạ cảm thấy chúng ta thật sự không có lý do để xuất binh.

Khủng Bố Quân Chủ A Tư Đạt La Đặc phụ họa.

Trên bảo tọa, ánh mắt Lộ Tây Pháp lạnh nhạt quét một vòng trong đại điện. Trên mặt nhân vật mạnh mẽ danh lừng Ma Giới này đã ít đi nụ cười tà dị như bọn cợt, nhiều thêm một phần nặng nề.

Chỉ khi ở trước mặt bảy vị trọng thần tâm phúc này, Lộ Tây Pháp mới có thể lộ ra phần chân ngã hiếm thấy này.

“Cộp!”

Bàn tay thon dài như bạch ngọc nhẹ nhàng đặt lên hai tay vịn khảm ngọc, Lộ Tây Pháp chống lên bảo tọa chậm rãi đứng dậy. Hai bên Đại điện, hai hàng chậu đuốc dùng đồng cổ đúc thành lập lòe từng chùm ngọn lửa địa ngục. Trong đại điện loáng thoáng có dòng nước ngầm đang chảy.

Lộ Tây Pháp đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống bảy quân chủ Địa Ngục trong đại điện, trong sự bình tĩnh lộ ra một loại mạnh mẽ quyết đoán:

- Ta đã không thể chờ thêm được nữa. Đây là lần ta đến gần mục tiêu nhất, từ nay về sau sẽ không thể nào xuất hiện một Chủ Thần thứ mười bốn nữa.

- Giữa vũ trụ này, chỉ có Chủ Thần mới có thể lật đổ Chủ Thần. Đến gần đây ta mới hiểu được đạo lý này, hừ!

Lộ Tây Pháp cười lạnh một tiếng tự giễu, sau đó tiếp tục nói:

- Chủ Thần thứ mười bốn cần giết chết. Giết chết có thể tăng cường lực lượng cứu tinh, đẩy nhanh sự phá hủy bình hành của vũ trụ này, đồng thời còn có thể gia tăng sức mạnh của hắn. Cứ làm hắn hài lòng đi. Chỉ khi hắn mạnh mẽ mới có thể lật đổ vị trí của Quang Âm chư thần, gây nên thần chiến kịch liệt, cũng là lúc cơ hội lớn nhất của chúng ta đến gần.

Bảy quân chủ Địa Ngục ban đầu cảm thấy ngạc nhiên, sau đó hiểu ra, nói từ đáy lòng:

- Đại nhân anh minh, thuộc hạ bội phục!

Trong Chúng Ma điện ẩn giấu rất nhiều bí mật. Bảy quân chủ Địa Ngục thành tâm phục tùng Lộ Tây Pháp, một nguyên nhân trong đó là bí mật rất ít người biết: thực lực thật sự của Lộ Tây Pháp còn vượt xa so với biểu hiện bên ngoài của hắn.

Một đại thiên sứ trưởng thiên tư thông minh của Thiên Đường, một kẻ sở hữu ý thức của mình, dám phản kháng lại Quang Minh chư thần đã sáng tạo ra mình, từ Thiên Đường rơi xuống đến Địa Ngục, lại mượn chư thần dưới vực sâu để kiềm chế Quang Minh chư thần, làm sao có thể trong mấy trăm triệu năm vẫn luôn dừng lại như trước kia, không có một chút tiến bộ nào.

Trong thời kỳ trước dài đằng đẳng, Thần Quang thiên sứ Lộ Tây Pháp đã nắm giữ hình chiếu không gian. Trong chinh chiến tại Ma Giới, Đọa Lạc Chi Vương vẫn luôn thi triển năng lực mà mọi người đều quen thuộc này. Ngoại trừ thứ này ra hắn chưa từng triển lộ những năng lực khác mà chư thần ban cho.

Uy danh hiển hách, chấn nhiếp một phương, đó không phải là thứ mà vị Đọa Lạc Chi Vương này theo đuổi. Luận về quyền thế, cái chức vụ Đọa Lạc Chi Vương này làm sao có thể so với Thần Quang thiên sứ của Thiên Đường, thống lĩnh hàng tỉ đại quân thiên sứ.

Trèo lên ngôi vị của thần. Đây là điều bảy quân chủ không dám nghĩ đến, hai chữ “Chủ Thần” này cách bọn họ quá xa. Nhưng đại thiên sứ trưởng của Thiên Đường đã từng quang vinh một thời, tắm trong ánh sáng thần thánh thì lại không xa xôi như vậy. Đây cũng là nguyên nhân mà bảy quân chủ Địa Ngục cực kỳ bội phục vị Đọa Lạc Chi Vương này, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện bị sai khiến.

Ánh mắt nhìn lướt qua bảy quân chủ Địa Ngục đang mỉm cười phía dưới, trên mặt Đọa Lạc Chi Vương thoáng hiện lên một vẻ tịch mịch rất khó phát giác. Cho dù là những thuộc hạ mà hắn xem là trung thành này, cũng không bao giờ có thể dò biết bí mật thật sự trong lòng hắn.

- Các người đều lui xuống đi!

Lộ Tây Pháp vung tay lên, đột nhiên nói.

- Vâng thưa đại nhân!

Bảy quân chủ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn phục tùng rời khỏi đại điện. Mỗi khi Đọa Lạc Chi Vương nói những lời này, đều là lúc hắn cần lắng lặng suy nghĩ. Trong trí nhớ của bảy quân chủ, bình thường Đọa Lạc Chi

Vương đều là suy nghĩ những âm mưu quỷ kế. Đội bóng dáng của bảy quân chủ biến mất khỏi đại điện, Lộ Tây Pháp mới chậm rãi nằm xuống vương tọa rực rỡ, năm ngón tay phải giãn ra, nhẹ nhàng đặt ở dưới cằm, xuất thần nhìn lên đỉnh điện. Hàng trăm triệu đọa lạc thiên sứ bay lượn bên ngoài Chúng Ma Điện. Ánh mắt Lộ Tây Pháp dường như đã vượt qua ánh sáng do tầng tầng lớp lớp quân đoàn đọa lạc thiên sứ tạo thành, nhìn vào nơi xa vô tận.

Đầu cuối ánh mắt của Lộ Tây Pháp rõ ràng là vị trí của Thiên Đường.

“Thành thần, trước giờ đều không phải là mục đích cuối cùng của ta, nhiều nhất cũng chỉ là một thủ đoạn để đạt được mục đích mà thôi. Lộ Tây Pháp, đây là cái tên ta đặt cho mình. Cả đời này ta chỉ muốn đạt được một mục đích, đó là chứng minh một chuyện, Lộ Tây Pháp ta trước giờ đều không phải là con rối của chư thần.”

761. Chương 39: Bản Thân

Ánh sáng và bóng tối.

Trong hư không vô tận, vô số không gian bị chiến tranh bao trùm, hóa thành chiến trường của thần ma.

“Người tin ta sẽ được sống đời đời.” – Giọng nói uy nghiêm của Quang Minh chư thần theo sau đại quân của Thiên Đường menh mông như nước lan truyền khắp vũ trụ. Mỗi lần đi qua một không gian, thanh tẩy một ngoại tộc, một đội thiên sứ liền ở lại gieo rắc tín ngưỡng, hiển lộ phép màu.

“Kẻ phản bội ta sẽ bị hủy diệt.” – Giọng nói của Hắc Ám chư thần xuyên qua vực sâu vô tận, đồng dạng truyền khắp cả vũ trụ. Khu vực mà bóng tối bao phủ chính là nơi tín ngưỡng của Hắc Ám chư thần gieo mầm.

Nhưng dù là đại quân thiên sứ đại biểu cho ánh sáng, hay là đại quân yêu ma đại biểu cho bóng tối, mỗi lần truyền bá tín ngưỡng đều kèm theo một lần thanh tẩy không gian hoàn toàn. Trong một số không gian, Quang Minh và Hắc Ám không ngừng thay đổi. Đại quân thiên sứ vừa mới đi qua, quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh lại ập tới, sau đó là thanh tẩy và trấn áp nhân loại bình thường đã tôn thờ Quang Minh chư thần. Khi đại quân Thiên Đường chiếm cứ không gian vốn do thế lực Hắc Ám khống chế, kết quả cũng như vậy.

Trong không gian nhiều như biển sao, mỗi lần thay đổi tín ngưỡng tôn giáo đều là đạp trên vô số thi thể của loài người. Trong sự thay đổi tín ngưỡng này chỉ có lãnh khốc và tàn nhẫn, không có chỗ cho nhân từ.

Phía trên vô số không gian, một chiếc vương tọa bằng bạc lấp lánh lẳng lặng nằm trong bóng tối. Phía trên vương tọa, Hư Vô Chi Quân đầu đội vương miện hoa lệ, tay cầm quyền trượng do chư thần ban cho, yên lặng nhìn xuống một dấu vết to lớn hình chữ “S” ở trung tâm vũ trụ. Đó là nơi Quang Minh và Hắc Ám tách biệt. Quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh to lớn và đại quân Thiên Đường số lượng đông đảo không ngừng chiến đấu trên đường quỹ tích này, ngọn lửa của ánh sáng và bóng tối liên tục luân chuyển.

Cửu tinh nối liền, bình hành phá vỡ, cả vũ trụ tràn đầy khói lửa chiến tranh, nhưng trong khoảng hư không giữa vô số không gian này lại yên tĩnh đến vĩnh hằng. Bất kể chiến tranh trong không gian kịch liệt như thế nào, khoảng hư không này vẫn luôn tối tăm và lạnh giá.

Chiến đấu giữa ác ma và thiên sứ vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Trong mắt của Hư Vô Chi Quân, đó chỉ giống như một đám kiến đang chiến đấu, không có chút ý nghĩa nào. Chỉ khi nào có ba vị Sí thiên sứ của Thiên Đường trở lên xuất hiện, Hư Vô Chi Quân mới rời khỏi vương tọa của hắn, còn hôm nay lại đổi thành Sáng thiên sứ của Thiên Đường. Sau khi giao thủ ngắn ngủi, có lẽ cả hai đều hiểu được không ai làm gì được người kia, hoặc là do ý chí của Quang Âm chư thần ở phía sau, hai người phát ngôn sáng và tối này đã tạm thời lựa chọn ngừng chiến.

Ở nơi xa đối diện với Hư Vô Chi Quân, xuyên qua đại quân yêu ma vô biên vô tận và đại quân Quang Minh như nước menh mông, đi đến đầu cuối của hải dương ánh sáng, bốn bóng người bao phủ trong ngọn lửa thánh quang dày đặc đang lẳng lặng đứng trong hư không. Ba bóng người đứng dưới sau lưng đều có mười hai chiếc cánh chim sáng lấp lánh, đó là Sí thiên sứ của Thiên Đường do đại thiên sứ trưởng Mễ Già Lặc dẫn đầu.

Mặc dù hai người từng thống trị một phương, nhưng cũng không có giao tình gì, đương nhiên cũng không phải đến để hàn huyên. Còn sót lại cũng chỉ có thể là hợp tác.

Trong lòng Ma Đế Hoàng do dự. Sự xuất hiện của Xi Vưu hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, hai người vốn không có cơ sở gì để tín nhiệm. Trong lúc Ma Đế Hoàng chần chờ không quyết, Xi Vưu lại không hề vội vã, chỉ lẳng lặng đứng ở ven rìa khu vực vẫn thạch không nói lời nào. Trong lúc hai người đang trầm mặc, từ phương hướng trung tâm vũ trụ đột nhiên vang lên một trận tiếng nổ như khai trời mở đất. Hai đại ma đầu trong lòng giật mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy ở trung tâm bóng tối vô tận, một quả cầu ánh sáng còn chói mắt hơn gấp trăm ngàn lần so với mặt trời nổ tung ra. Ánh sáng trắng hủy diệt rợp trời kín đất, chiết xạ về bốn phương tám hướng.

Hơn nữa vũ trụ đều rung chuyển mãnh liệt. Ánh sáng trắng kia bắn ra khiến cho vô số sao băng trong hư không hóa thành phần vụn. Lực lượng hủy diệt hùng hậu cuốn theo những đá vụn này tiếp tục quét về hướng ban đầu.

“Rắc rắc!”

Năng lượng hỗn loạn như nước lũ cuốn qua hư không nơi Ma Đế Hoàng và Xi Vưu đang đứng. Vẫn thạch dưới chân do tinh thiết cứng rắn tạo thành hiện lên vô số vết nứt nhỏ, sau đó kêu lên một tiếng nổ tan thành một chùm bụi mù mờ mịt.

Trong dòng khí lưu mệnh mông mênh này, thân thể Ma Đế Hoàng và Xi Vưu lại không nhúc nhích, giống như trụ cột vững vàng, mặc cho bão táp hùng hậu cuốn theo đá vụn và mảnh vỡ của vẫn thạch bay qua bên người.

“Đây là... sao hắn có thể mạnh đến như vậy?” – Mặc dù thân hình vẫn không nhúc nhích, nhưng cặp mắt của Ma Đế Hoàng lại không tự chủ híp lại. Ánh sáng từ trung tâm vũ trụ bắn ra quá chói mắt, mà điều khiến Ma Đế Hoàng cực kỳ không thoải mái là trong đó lại xen lẫn khí tức thuần túy của thánh quang, đó là thánh quang chỉ có thiên sứ cao cấp nhất mới có thể phát ra.

Bất kể là Ma Đế Hoàng hay là phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc trong đầu đều không để ý lắm đến trận chiến này. Đối với hai người thì chỉ cần tìm một góc không ai chú ý, lẳng lặng chờ đợi cuộc chiến thần ma lần thứ hai bộc phát toàn diện, như vậy là đủ rồi. Lúc Xi Vưu bay đến thì Ma Đế Hoàng vừa mới thoát khỏi Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc đuổi giết, từ trong một không gian ít người chú ý chạy ra, chính là lúc chưa tỉnh hồn, làm gì rảnh rỗi chú ý những thứ khác. Cho đến lúc này, vụ nổ kịch liệt phát sinh ở trung tâm vũ trụ mới khiến cho hắn giật mình.

Mặc dù cặp mắt hoàn toàn bị ánh sáng trắng chói mắt bao phủ, nhưng thông qua khí tức cảm ứng, Ma Đế Hoàng nhanh chóng phân biệt được ba luồng khí tức từ trung tâm vũ trụ nơi cơn bão kia bắt nguồn, chính là Hư Vô Chi Quân, Sáng thiên sứ và... Tâm Ma.

“Hắn đã mạnh đến mức có thể đồng thời chính diện đối kháng với Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ!” - Trong lòng Ma Đế Hoàng tràn đầy kinh hãi. Nhớ lại lúc trước khi vương triều Trung Ương mới thành lập, hắn vốn chẳng thêm để ý đến cái thế lực mới trỗi dậy này. Khi bí mật của hắn bại lộ và rời khỏi Ma Giới, thế lực của Trung Ương đại đế này lại như mặt trời ban trưa. Mặc dù Ma Đế Hoàng thừa nhận mình đã nhìn sai, nhưng trong lòng vẫn xem tên yêu ma trẻ tuổi này là kẻ dưới mình.

Chẳng bao lâu sau, tên yêu ma trẻ tuổi này lại trưởng thành ngay trước mắt hắn, ngang ngược đến mức đồng thời đối mặt với người đại diện do Quang Minh chư thần và Hắc Ám chư thần sáng tạo ra, không hề nhún nhường chút nào. Ở vào thời khắc đặc biệt này, trong hư không chính là nơi chư thần nhìn xuống, vậy mà tên yêu ma trẻ tuổi này lại không hề e dè, quả thật là bá đạo và liều lĩnh.

763. Chương 40: Gặp Mặt 2

Xi Vưu đứng bên cạnh Ma Đế Hoàng, áo bào màu xám trên người bay phấp phật. Phong ba vừa rồi không làm hư hại được cả góc áo của y. Lẳng lặng đứng ở khoảng hư không này, y nhìn về phía ba bóng người

nhỏ bé ở trung tâm vũ trụ phía xa. Một người ánh sáng vạn tượng, toàn thân lập lòe lửa thiêng, hai mươi chiếc cánh sáng sau lưng như hoa sen nở ra trong hư không. Một người thân thể đều là hư vô, chỉ còn lại một chiếc vương miện hút lấy thần lực vô biên của chư thần dưới vực sâu, cùng với một chiếc quyền trượng lấp lánh màu bạc do chư thần ban cho dùng để thi triển thần thuật mạnh mẽ. Người cuối cùng lại là một yêu ma tuyệt thế coi trời bằng vung, không biết đã trải qua ức chế như thế nào, đang muốn phát tiết một phen.

- Đúng là một trận chiến hay, nếu như không có chư thần quá nhiều.

Xi Vưu lạnh nhạt nói, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn lên trời. Nơi đó chỉ có một khoảng hư vô, nhưng trong mắt y lại giống như nhìn thấy gì khác.

Tại vết tích to lớn hình chữ “S” ngang qua trung tâm vũ trụ, Tâm Ma đã hiện ra hình thái yêu ma, cả người lửa cháy hừng hực. Hai chiếc cánh ác ma to lớn đập trong hư không càng tôn lên sự tà ác và mạnh mẽ của hắn. Cách đó mấy ngàn trượng là vương miện và quyền trượng đại biểu cho Hư Vô Chi Quân lập lòe trong bóng đêm. Phía đối diện với Hư Vô Chi Quân là Sáng thiên sứ với cặp mắt hoàng kim nóng rực, dung mạo tuần tú cao quý, không mang theo chút tình cảm nào của con người. Dưới cánh chim sáng như muôn vàn ngôi sao làm nổi bật, vị Sáng thiên sứ mỹ lệ cao quý này càng gây cho người ta một cảm giác không chân thực.

Cặp mắt đen kịt của Tâm Ma lộ ra vẻ tà ác và điên cuồng, quét một vòng qua hai nhân vật đỉnh cao của Quang Âm. Mới vừa rồi ba người giao thủ một chiêu, hai nhân vật thống lĩnh hàng tỉ đại quân, chí cao vô thượng này trên người đều ngập tràn thần lực. Còn Tâm Ma cũng không hề kém, thần lực giết chóc khiến cho hắn hoàn toàn có thể chính diện nghênh tiếp hai vị bá chủ trong vũ trụ không ai sánh bằng này. Mặc dù cả Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ đều không thi triển bất kỳ thần thuật hủy diệt mạnh mẽ nào do chư thần ban cho, nhưng Tâm Ma lại không hề sợ hãi. Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ có giấu lá bài tẩy, hắn làm sao lại không có.

“Đến đây đi! Chiến đi! Chiến đi! Quang Minh gì chứ, Hắc Ám gì chứ, hãy hủy diệt hết đi!” - Trong lòng Tâm Ma có một thanh âm rống giận, trong cặp mắt đen kịt bốc cháy chiến ý hừng hực, cho dù đối mặt với nhân vật cấp thống lĩnh của đại quân Quang Âm cũng không sợ hãi chút nào. Trên con người phản chiếu hình ảnh của Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ, khí thế của hắn tăng trưởng lên gấp nhiều lần, tâm quyết của Kiếp Ma Đạo trong biến ý thức bắt đầu vận chuyển nhanh như chớp. Dùng hắn làm trung tâm, một luồng đạo ý bá đạo hủy diệt tất cả bắn ra bốn phương tám hướng, trong cơ thể có một lực lượng vô hình tỏa ra, khuấy động hư không quanh người. Không gian bắt đầu vận vẹo, chân thân dữ tợn của hắn cũng trở nên mờ ảo.

So với sự điên cuồng trong lòng Tâm Ma, Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ đứng song song ở hai bên lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều. Mặc dù là sản phẩm của Chủ Thần, được Chủ Thần ban cho suy nghĩ, nhưng bọn họ vẫn không có tình cảm phong phú như loài người và yêu ma.

Tuy ở vào thế đối lập, nhưng đối với một kẻ có thể uy hiếp đến mình như Tâm Ma, thái độ của Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ lại nhất trí một cách không ngờ, đó là hủy diệt tất cả biến số.

Đối với hai nhân vật đứng trên thiên hạ này, chiến đấu thật sự quá đơn giản.

“Bùng!”

Tay phải lấp lánh trong suốt, phát ra ánh sáng màu trắng sữa phát một cái vào hư không trước người, trước ngực Sáng thiên sứ tuần tú đã có thêm một đoàn ánh sáng giống như trái tim thiên sứ, mặc dù chỉ lớn khoảng chừng nắm tay nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó lại mạnh mẽ đến mức có thể hủy diệt cả một không gian. Ánh sáng chói lọi xua tan mảng lớn bóng tối trong hư không. Dùng hắn làm trung tâm, vô số hoa văn màu vàng mờ ảo khó nhìn hấy hóa thành hình sợi tơ trời nổi trong lửa thiêng.

Trong thánh quang bao phủ, vẻ mặt Sáng thiên sứ lạnh lùng, mái tóc trắng uốn khúc khê phát phơ, hai tay khép lại trước ngực. Đôi môi của hắn vẫn đóng chặt nhưng trong hư không lại vang lên một giọng nói lạnh giá và uy nghiêm:

- Trật tự là nguồn gốc của sinh tồn, phá hoại là nguồn gốc của hủy diệt. Ánh sáng là nơi sinh tồn, bóng tối là nơi hủy diệt. Tôn thờ trật tự của ánh sáng sẽ được Chủ Thần ánh sáng che chở, rồi bỏ quang vinh của

ánh sáng sẽ bị trừng phạt.

Ở phía xa đối diện với Sáng thiên sứ, tiếng cầu nguyện của Hư Vô Chi Quân cũng vang lên chỉ sau đó vài từ:

- Sinh diệt có số, có sinh ra thì có hủy diệt. Hủy diệt là khởi đầu của sinh sôi, là gốc rễ của vạn vật trường tồn.

Trong bóng tối, quyền trượng màu bạc toàn thân lấp lánh, những điểm sáng màu bạc như ngôi sao hợp thành những kén tơ như mộng như ảo, mỏng như cánh ve. Những kén tơ này tạo thành một hố đen màu bạc hoa lệ ở trước ngực Hư Vô Chi Quân, bên trong có tiếng như thủy triều dâng trào, đó là thanh âm của vực sâu.

Đối mặt với hai nhân vật kinh khủng không phải người, ánh mắt Tâm Ma sáng ngời, chẳng những không sợ hãi mà ngược lại còn lộ ra một sự hưng phấn điên cuồng. Năm ngón tay phải của hắn mở ra tạo thành tư thế chụp, trong eo bàn tay tay phải xuất hiện bóng mờ của một thanh ma đao lập lòe trong hư không.

“Cheng!”

Ma đao do bóng đen tạo thành dựng lên trong năm ngón tay phải Tâm Ma, phát ra tiếng kêu giống như ma binh thực thể. Đao ý của Kiếp Ma Đao từ trên người hắn phát ra càng trở nên bá đạo hơn.

“Dùng!”

Ngay lúc ba tuyệt chiêu sắp ra tay, phía trên đỉnh đầu ba người đột nhiên xuất hiện vài tia chớp màu đỏ mang theo tiếng sấm. Bầu trời vốn bị bóng tối vô tận bao phủ bỗng trở nên nhạt đi không ít, giống như có một tầng mây mỏng và nhạt. Phía sau mây mù thật mỏng kia nhanh chóng hiện ra đường nét của một cặp mắt to lớn. Khi hiện tượng khác thường này xuất hiện phía trên hư không, một luồng khí tức vượt trên chúng sinh, khiến hàng tỉ linh hồn sinh linh run rẩy nhanh chóng bao phủ bầu trời.

Kiếp Ma Đao thức thứ tám của Tâm Ma đã thủ thế chờ phát, đột nhiên phát giác được khí tức của Chủ Thần xuất hiện bất ngờ, cả người không khỏi run lên, năng lượng tích lũy trong cơ thể cũng nhanh chóng tan đi. Mặc dù trong lòng bị chi phối bởi ý nghĩ không sợ trời không sợ đất, nhưng hắn vẫn còn phân biệt được thế nào là hào khí và tự sát.

Tuy rất muốn đánh một trận sáng khoái với hai tạo vật của Chủ Thần là Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ này, nhưng theo tình thế trước mắt, đợi thêm một lát nữa thì kẻ địch phải đối mặt không còn là hai tạo vật mà sẽ biến thành Chủ Thần. Tại trung tâm vũ trụ cách xa Thái Cổ này, chân thân của Chủ Thần hoàn toàn không chịu bất kỳ hạn chế nào. Tâm Ma còn không ngu đến mức chiến đấu với một chân thân của Chủ Thần. Hắn suy nghĩ một chút, cũng không để ý tới Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ thần lực dao động quanh người, sắp sửa hoàn thành thần thuật.

Khớp xương toàn thân kêu lên răng rắc, sừng và cánh ác ma thu vào trong cơ thể, Tâm Ma nhanh chóng chuyển về thân người, sau đó không để ý tới Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ phía sau, bàn chân nhún ra, mái tóc dài tung bay, hóa thành một dòng sáng bay về hướng ven rìa khu vực.

Bóng người trước mắt chợt nhoáng lên, đại quân thiên sứ tầng tầng lớp lớp chắn ở phía trước Tâm Ma, những chiếc cánh phát ra ánh sáng mạnh yếu không đều bao trùm tầm mắt của hắn. Trong lòng hừ lạnh một tiếng, tốc độ của hắn không giảm mà lại tăng, trực tiếp lao vào trong hải dương do đông đảo đại quân thiên sứ tạo thành.

“Ầm ầm ầm!”

Nơi vệt cầu vồng đen đi qua người ngã ngựa đổ. Tất cả thiên sứ chắn ở phía trước Tâm Ma, dù ở vị trí hay cấp bậc nào, tại khoảnh khắc đụng phải đều bị ma nguyên lạnh lẽo trong cơ thể hắn chấn vỡ, mảnh vụn thân thể bắn ra đầy trời. Trong quân đoàn thiên sứ dày đặc này, hắn cường hành mở ra một lối đi, rời khỏi vùng đất thị phi này trước khi cặp mắt hoàng kim ở trên trời mở ra.

Tại trung tâm vũ trụ, sau khi Tâm Ma xoay người rời đi, Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ lại bất ngờ không đuổi theo, mặc cho hắn bình yên trốn khỏi.

Trong mắt của hai người, Tâm Ma mặc dù là một sự uy hiếp, nhưng lại không lớn bằng đối phương trước mắt. Tình thế vốn là ba bên giằng co lại chuyển thành hai bên đối diện.

Khi phía trên Sáng thiên sứ hiện ra một cặp mắt hoàng kim to lớn lạnh giá vô tình, phía trên Hư Vô Chi Quân cũng có một cặp mắt to lớn thuộc về Hắc Âm chư thần chậm rãi mở ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cặp mắt của Chủ Thần mắt đối diện ẩn chứa khí tức ánh sáng.

Dù là Hắc Âm Chủ Thần hay là Quang Minh chư thần, hiển nhiên đều không muốn tạo vật kiệt xuất nhất của mình bị hủy diệt trong tay đối phương.

Phía trên hư không vô tận, Quang Âm chư thần đứng song song vẫn luôn nhìn xuống trung tâm vũ trụ, nhưng ở phía dưới thì tạo vật của hai bên lại không dừng chiến đấu.

- Trật tự, thần âm của Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ!

- Hủy diệt, chân ngôn của Lạp Đạt Mạn Dịch Tư!

Thánh quang nóng rực và thần lực đen tối phá vỡ tầng tầng hư không, va chạm mạnh vào nhau.

Ngay lúc Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ hoàn thành thần thuật, ở ven rìa khu vực, Ma Đế Hoàng bắt an chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn lên trời một chút, sau đó nói với Xi Vưu:

- Chúng ta... đổi một chỗ khác đi!

Một lúc sau, hai bóng ma liền rời khỏi khoảng hư không ít người chú ý này. Gần như sau khi Ma Đế Hoàng rời đi không lâu, khí tức thuộc về Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc liền xuất hiện ở phía trên khoảng không gian này.

764. Chương 41: Từ Bỏ

Cửu tinh liên châu, nối thành một đường treo cao trong bầu trời đêm đen kịt. Kiểm các bên dưới bầu trời chót vót và cao ngất, giống như một con thú lớn lẳng lặng ngồi trên mặt đất. Trong ánh sáng nhạt nhàn nhạt, một bóng đen cao gầy dọc theo sườn núi nhấp nhô chậm rãi đi về hướng dốc núi.

- Sư thúc!

Khi một chân Phong Vân Vô Kỵ đạp lên dốc núi Kiểm các, một giọng nói trẻ tuổi và trúc trắc bỗng vang lên từ sau một tảng đá. Hắn chợt dừng bước, hờ hững ngẩng đầu lên, nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Bên cạnh tảng đá ven rìa mọc ít cỏ dại, một thiếu niên mặc áo trắng quỳ một chân xuống, thiết kiếm dài trong tay phải cắm trên mặt đất, không nhúc nhích. Đường như hắn đã giữ tư thế này rất lâu, vẫn luôn yên lặng chờ đợi Phong Vân Vô Kỵ đi đến.

- Sư thúc!

Lại một tiếng kêu thật thấp vang lên. Trong gió nhẹ phát phơ, thiếu niên từ từ ngẩng đầu lên, mái tóc dài nơi trán che kín khuôn mặt khẽ lay động. Trong bóng tối có một giọt chất lỏng sáng ngời từ trong mái tóc dài rơi xuống, vẽ nên một quỹ tích nhẹ nhàng trong hư không, rơi xuống trên đá vụn.

Nhìn thấy giọt nước mắt kia, Phong Vân Vô Kỵ khẽ giật mình, đôi môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng tất cả những điều muốn nói đều biến thành một tiếng thở dài.

Trước khi Trì Thương bị Chủ Thần thứ mười bốn đánh chết vốn ở cùng với Tây Môn Hoán Nhiên, hắn vốn có thể làm một số chuyện.

Nhưng nhìn thấy giọt nước mắt tự trách kia, Phong Vân Vô Kỵ làm sao có thể nhẫn tâm xát muối thêm vào tâm hồn bị dần vạt của thiếu niên.

Bên cạnh tảng đá gồ ghề, Tây Môn Hoán Nhiên mặc áo trắng chậm rãi ngẩng đầu lên, trên gương mặt tiều tụy đầy nước mắt. Bản tính của thiếu niên này vốn hiền lành, không biết cách nói chuyện. Lúc người thân cận chết đi, hắn chỉ biết dùng nước mắt để biểu lộ đau thương trong lòng.

- Sư thúc, đệ... tử tới để từ biệt sư thúc.

Tây Môn Hoán Nhiên nhìn Phong Vân Vô Kỵ vái một cái thật sâu, giọng nói vẫn trúc trắc như cũ. Trong cuộc đời hắn, những lời từng nói có lẽ còn không nhiều bằng một ngày của người bình thường.

- Đệ tử muốn đi dung nham bình nguyên, bảo vệ sư huynh trong lúc y ngủ say, cho đến khi y tỉnh lại.

Chiếc đầu của thiếu niên cúi thật sâu xuống giữa khuỷu tay, nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ, quả phục xuống trên mặt đất, giữ một tư thế rất cung kính. Giọng nói của hắn rất nhẹ, rất thấp, rất nhu nhược, nhưng lại lộ ra một ý chí không thể thay đổi.

Ẩn sau vẻ ngoài hiền lành của Tây Môn Hoán Nhiên là một mặt khác, đó là cực kỳ cố chấp, một khi đã quyết định thì không thể nào thay đổi.

Phong Vân Vô Kỵ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng thiếu niên quỳ xuống, đột nhiên nhớ đến trước đây rất lâu.

Thực ra Tây Môn Hoán Nhiên không chỉ là đệ tử của Tây Môn Y Bắc, mà còn là đệ tử của Phong Vân Vô Kỵ. Hắn đã từng gọi Phong Vân Vô Kỵ là sư phụ, có điều khi đó hắn còn chưa tên là Tây Môn Hoán Nhiên, mà gọi là Mộc Hoán Nhiên, một đứa trẻ mồ côi của Khoái Kiếm môn.

Khi kéo hắn ra từ trong đồng xác chết, thiếu niên hiền lành này đứng trước thi thể của đồng môn đầy trên đất nhưng không hề khóc. Ngày hôm nay, trên gương mặt không chút biểu tình kia chỉ có nước mắt.

“Ai!” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng. Hôm nay Trì Thương đã rời khỏi hắn, còn Tây Môn Hoán Nhiên có thể xem là nửa đệ tử cũng muốn rời đi.

Trong sự yên tĩnh như chết chóc, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng phát phát tay, nói:

- Người đi đi!

- Tạ sư thúc!

Thiếu niên áo trắng cảm kích nhìn Phong Vân Vô Kỵ, cung kính dập đầu, sau đó hai tay ôm thiết kiếm, từ bên kia dốc núi nhảy xuống, bay về phía tây Kiếm các nơi Trì Thương ngủ say, từ từ biến mất trong màn đêm mênh mông.

Tây Môn Hoán Nhiên vốn cho rằng trên thế giới này có một số người không cần bằng hữu, mà hắn chính là một trong số đó.

Ngày qua ngày tập kiếm và tu luyện, cuộc sống như thế đã kéo dài từ trước khi phi thăng đến tận bây giờ. Tây Môn Hoán Nhiên vốn cho rằng cuộc sống đó sẽ tiếp tục cho đến khi sinh mạng của hắn kết thúc.

Hắn đã từng có một đám đồng môn xem nhau như thân nhân, nhưng tất cả những đồng môn này lại chết đi trong một lần tranh đấu môn phái. Trước chết đi bọn họ đã dùng thi thể của mình che giấu hắn, cứu sư đệ nhỏ nhất này một mạng, cứu đứa trẻ mồ côi cuối cùng của Khoái Kiếm môn. Sau cuộc tranh đấu môn phái đó, trời đất rộng lớn nhưng hắn chỉ còn có một mình. Thiếu niên vốn hiền lành càng trở nên trầm mặc ít nói hơn.

Trong cuộc sống sau này có hai người đã bước vào trong cuộc đời hắn, một người đã kéo hắn ra từ trong đồng thi thể, sau đó đưa hắn đến Thái Cổ, trao cho hắn cuộc đời mới, còn một người khác thì trở thành sư phụ của hắn. Kiếm kỹ của Khoái Kiếm môn coi trọng một chữ “nhanh”, võ công trong thiên hạ không gì không phá được, chỉ có nhanh là không thể phá. Tây Môn Hoán Nhiên chưa từng nghĩ tới kiếm của một người có thể nhanh đến mức độ như vậy, cũng không cho rằng trong vũ trụ này còn có kiếm của người nào nhanh hơn vị sư phụ trầm mặc ít nói này. Nhưng dù là hai vị sư phụ này cũng rất ít khi nói chuyện với hắn.

Mỗi ngày luyện kiếm, đó là tất cả cuộc sống của Tây Môn Hoán Nhiên. Cuộc sống như thế vẫn luôn kéo dài, cho đến khi một người khác xuất hiện.

“Chào người! Ta là Trì Thương, còn Kiếm Thần là sư tôn của ta.” - Khi một thiếu niên lưng đeo một thanh trường kiếm như lửa nóng, băng qua gió tuyết dày đặc đi đến Tuyết vực nơi hắn đang luyện kiếm, sau đó mỉm cười vươn một tay ra, cuộc sống của hắn từ lúc đó đã xảy ra một chút thay đổi.

Vẫn luyện kiếm mỗi ngày trong gió tuyết, vẫn trầm mặc như vậy, nhưng bên cạnh Tây Môn Hoán Nhiên đã có thêm một thiếu niên đeo Xích Tiêu trường kiếm, từ Tuyết vực cho đến Bắc Hải.

“Bằng hữu”, Trì Thương đã dạy hần ý nghĩa của hai chữ này. Trì Thương đã cho hần biết, hóa ra sinh mệnh vẫn còn ý nghĩa cho sự tồn tại của hần. Trong thế giới ảm đạm của hần, Trì Thương đã mở ra một thế giới khác đầy ánh sáng.

Trong ánh hoàng hôn mỏng manh, khoảng đất ngô đồng như sao trên trời kia càng lúc càng gần. Thiếu niên nhanh chóng tiến đến gần nơi Trì Thương ngủ say, trong tai loáng thoáng nhớ đến giọng nói khó quên kia: “Hoán Nhiên, người hãy đi trước, một lát nữa ta sẽ trở về Thái Cổ!”

Một vẻ hổ thẹn thật sâu thoáng hiện lên trong cặp mắt hiền lành của thiếu niên. Hần vốn có thể ngăn cản Trì Thương, nhưng hần không ngờ được “một lát” đó lại dài đến như vậy.

- Sư huynh, ta đến rồi!

Thiếu niên ôm thiết kiếm từ không trung chậm rãi đáp xuống, bóng trắng lướt qua ngọn cây ngô đồng, nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt đất nóng rực nứt nẻ:

- Ta sẽ luôn bảo vệ huynh, cho đến khi huynh tỉnh lại!

Thiếu niên khoanh chân ngồi xuống trên mảnh đất vắng vẻ này, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trong sắc trời nhàn nhạt, thân thể gầy gò của hần hóa thành một bóng đen dung nhập vào trong màn đêm không nhúc nhích.

Từ hôm nay, Tây Môn Hoán Nhiên ở lại mảnh đất này để bảo vệ Trì Thương ngủ say dưới lòng đất, yên lặng trải qua hàng thế kỷ dài đằng đẳng, cũng không rời đi.

Trên dốc núi, Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, sau đó cất bước đi vào bên trong Kiếm các. Đẩy cửa gỗ ra, thứ nghênh đón hần là một mảng bóng tối lạnh lẽo, trong Kiếm các trống rỗng dường như đột nhiên thiếu đi thứ gì.

- Đệ tử Ám Các tham kiến chủ công!

Nơi góc tường, một bóng người toàn thân bao phủ một màu đen quỳ dưới đất, cung kính nói.

Ám Các phụ trách tình báo, nhưng bình thường bọn họ chỉ cần lặng lẽ chuyển tin tức đã được giản hóa đến bàn gỗ trong Kiếm các là được, không có chuyện đặc biệt, không được triệu kiến thì không thể chủ động tiếp xúc với Phong Vân Vô Kỵ.

Thành viên Ám Các xuất hiện khiến Phong Vân Vô Kỵ tạm thời quên đi Tây Môn Hoán Nhiên, nhíu mày một cái, hần lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì?

Mái tóc dài trắng như sương của hần tỏ ra rất nổi bật trong Kiếm các tối đen.

- Chủ công! Trước đây không lâu phu nhân đã rời khỏi Kiếm các. Có cần cần thuộc hạ khuyên phu nhân trở về hay không?

“Phu nhân” mà thành viên Ám Các nói hiển nhiên chính là Phượng Phi.

Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc đứng ở đó, cuối cùng đã hiểu vì sao lại cảm thấy có chút không phù hợp. Phượng Phi rời đi hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hần.

Mấy trăm năm bề quan, thần thức phân hóa đi vào hàng tỉ không gian, cũng không có nghĩa là Phong Vân Vô Kỵ không hề hay biết về những chuyện mà Phượng Phi đã làm cho mình. Khi dùng thần thức to lớn hút lấy dòng tin tức trong hư không, hần đã thấy được những chuyện xảy ra với Trì Thương, cũng nhìn thấy những chuyện mà Phượng Phi đã làm cho mình trên dốc núi này.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt phẳng phất lại xuất hiện bóng người đỏ rực yêu kiều kia, mỗi ngày bưng trà hương mà nàng chuẩn bị, đẩy cửa gỗ Kiếm các ra, đi đến bên cạnh mình, rót trà vào ly, sau đó ngồi xuống bên dốc núi, chiếc cằm nhẵn bóng gác lên đầu gối, lặng lặng nhìn về phương xa, yên tĩnh và an bình.

Trong đầu lướt qua những hình ảnh này, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chợt dâng lên một chút ảm áp, tràn đầy một sự cảm động.

- Chủ công, có cần đưa phu nhân về không?

Trong góc tường Kiếm các, thành viên Âm Các cả người bao phủ màu đen ngắc đầu lên hỏi lần nữa.

- Không cần, để cho nàng đi đi!

Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay, thần thái khôi phục lại lãnh đạm và bình tĩnh.

Thành viên Âm Các giật mình, do dự một chút sau đó nói:

- Chủ công, thật sự... không cần sao?

- Lui xuống đi!

Phong Vân Vô Kỵ khẽ gật đầu một cái, đồng thời phát phát tay. Thành viên Âm Các nơi góc tường cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn nhanh chóng lui ra ngoài.

“Cả đời ta cũng không thể hứa hẹn với nàng gì. Đối với nàng, có lẽ rời đi mới là lựa chọn tốt nhất...” - Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phía đông Kiếm các tự nhủ. Ở phía đông cách Kiếm các mấy ngàn dặm, một bóng người đỏ rực âm đạm đang lẳng lặng đi giữa núi non.

Phượng Phi hoàn toàn có thể phi hành giữa không trung để đi nhanh hơn, nhưng nàng lại chọn cách đi bộ chậm nhất này. Là nàng không muốn từ bỏ, hay là muốn ở gần Kiếm các thêm một lát, nhìn bóng người mà nàng thương nhớ thêm một chút? Phượng Phi không biết và cũng không muốn biết, nàng chỉ biết là mình lựa chọn như vậy.

“Ta sẽ không trở thành gánh nặng của chàng, cũng không muốn trở thành gánh nặng.” – Lơ lửng phía trên núi non trùng điệp, Phượng Phi yên lặng thầm nghĩ, trong đầu lại bắt gặp hiện lên bóng người cao lớn ôm thi thể đệ tử, ngắc đầu lên trong đêm mưa, đau đớn thét dài.

Khi trong cắt mắt đóng chặt của nam tử kia trào ra lệ máu, mái tóc xanh trên đầu từ ngọn đến gốc hóa thành trắng như sương, Phượng Phi cuối cùng đã cảm nhận được tình cảm nồng cháy của người đàn ông này ẩn giấu sau vẻ ngoài lạnh nhạt. Khi cảm nhận được tình cảm thật sự của y, một cảm giác đau lòng không thể kiềm chế bỗng dâng lên trong lòng nàng.

Tại khoảnh khắc đó, vô số ý niệm lướt qua trong đầu nàng. Nàng đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, thậm chí có lúc nàng cảm thấy mình quá ích kỷ.

“Trên vai của chàng gánh vác quá nhiều thứ. Quá nhiều tình cảm, quá nhiều bận tâm, cuối cùng chỉ sẽ phá hủy chàng. Trì Thương chính là một ví dụ.” - Phượng Phi quay đầu nhìn về hướng Kiếm các phía. Nàng chần chừ không đi, có phải là hi vọng nhìn thấy hắn một lần cuối cùng?

Phượng Phi thấy được Phong Vân Vô Kỵ tóc trắng đi lên đỉnh núi trên Kiếm các, cũng nhìn thấy Tây Môn Hoán Nhiên rời đi, thấy Phong Vân Vô Kỵ đẩy cửa gỗ ra đi vào trong Kiếm các tối đen.

“Bây giờ là lúc ta nên đi rồi.” - Nàng tự nói với mình: “Từ nay ta sẽ không trở thành gánh nặng của chàng nữa, chàng sẽ thật sự thuộc về chính mình, thuộc về Thái Cổ.”

Trong nháy mắt, Phượng Phi đột nhiên hiểu rõ hơn về người phụ thân mà cả đời mình oán hận. Lúc trước có lẽ phụ thân cũng phải lựa chọn như vậy.

Nhìn về hướng Bắc Hải, trong lòng Phượng Phi đột nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh. Nàng quay đầu lại nhìn Kiếm các trong bóng đêm, nhìn đỉnh núi cô độc, tay áo bào đỏ rực phất lên trên không trung, sau đó dứt khoát xoay đầu lại, hóa thành một dòng sáng đỏ biến mất trong bầu trời đêm mênh mông, không còn thấy bóng dáng.

Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn quan sát Phượng Phi, nhìn bóng dáng xinh đẹp kia biến mất ở hướng đông, một lúc lâu vẫn không cử động. Sau khi bóng người đỏ rực kia hoàn toàn biến mất, trong lòng hắn bỗng trở nên vô cùng bình tĩnh. Vào giờ phút này, dường như tất cả mọi thứ trong trần thế đều rời xa hắn. Mà sau giờ phút này, trong cuộc đời của hắn chỉ còn lại một mục tiêu.

oOo

Tại Tuyết vực.

- Tỷ tỷ, tỷ lại nhớ đến huynh ấy sao?

Trong gió tuyết dày đặc, một ngọn núi băng tuyết cao đến mấy vạn trượng thẳng vào trời cao, đứng sừng sững trên mảnh đất bị băng tuyết bao trùm này. Trên đỉnh núi băng, một thiếu nữ xinh đẹp chỉ mặc một bộ đồ bằng lụa mỏng mỉm cười nói.

- U Nhược, muội đang nói bậy bạ gì đó?

Phía trước thiếu nữ có một cô gái áo trắng giống như không nhiễm bụi trần, nghe tiếng liền từ trong trạng thái xuất thần khôi phục lại, sau đó xoay người khẽ mỉm cười, nhưng trong lời nói lại không có ý trách cứ nào.

- Hàn Yên tỷ tỷ, tỷ muốn đến gặp Vô Kỵ ca ca không?

Công chúa U Nhược cười cười, đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

- A!

Ngạo Hàn Yên ngẩn ra, cũng không trả lời ngay. Vấn đề này dường như đã khiến nàng lâm vào một lựa chọn khó khăn, trên gương mặt tuyết mỹ xuất trần kia hiện lên vẻ man mác.

“Đã rất lâu không gặp y rồi.” - Ngạo Hàn Yên mơ màng trầm nghĩ. Trên ngọn núi băng tuyết ngày xưa này, nàng và công chúa U Nhược của Phong tộc đã trải qua một thời gian rất dài. Có lẽ là vì cùng có tình cảm với một người đàn ông, hai người ở nơi băng tuyết này đã dần dần sinh ra tình cảm như chị em.

Vấn đề đơn giản này của U Nhược lại khiến Ngạo Hàn Yên chìm vào trầm tư thật sâu. Ngày xưa sư phụ từng bảo nàng lập lời thề, vĩnh viễn không thể ở cùng người đàn ông này. Mặc dù Thánh điện băng tuyết đã sớm hóa thành tro bụi, kể cả sư phụ cả đời phục vụ cho Chiến Đế và Chiến Phi cũng đã chết từ lâu, lý do ban đầu lập lời thề đã không còn phù hợp, thế nhưng...

- Hàn yên tỷ tỷ, muội thật sự rất nhớ Vô Kỵ ca ca, muội muốn gặp huynh ấy.

Không đợi Ngạo Hàn Yên trả lời, công chúa U Nhược lại tự nói ra, sau đó bước chân nhẹ nhàng đi động, ngồi xuống bên cạnh Ngạo Hàn Yên, hai tay ôm lấy đôi chân mảnh khảnh, dựa cằm vào đầu gối, ngơ ngác nhìn tuyết rơi dày đặc như mưa bên dưới ngọn núi, không nhúc nhích.

Trái tim Ngạo Hàn Yên chợt co quắp lại, một cảm giác đau đớn không thở nổi bóp chặt lấy cổ họng nàng.

Thật ra làm sao nàng lại không muốn chứ.

Ngạo Hàn Yên và U Nhược ngồi sóng vai nhìn về phương xa, yên lặng suy nghĩ. Nhưng mà y đã có thê tử, còn nàng cũng từng lập lời thề. Hướng hồ từ trước đến giờ y chưa từng có hành động gì biểu đạt đối với tình cảm của nàng.

“Có lẽ là do ta tự đa tình mà thôi.” - Ngạo Hàn Yên trầm nghĩ, trong lòng chợt cảm thấy chua xót. Y và nàng, có lẽ kiếp này cũng không thể nào đến được với nhau.

Bông tuyết ào ào rơi xuống, khi đến cách đỉnh núi một trượng lại bị chân khí băng hàn bên ngoài cơ thể Ngạo Hàn Yên thổi tan, gào thét trôi về phương xa. Trên đỉnh núi, hai cô gái xinh đẹp ôm ấp tình cảm như nhau đối với cùng một người đàn ông, yên lặng đến xuất thần.

- U Nhược... chúng ta đi thôi!

Cũng không biết trải qua bao lâu, Ngạo Hàn Yên đột nhiên đứng lên, cúi người nói với thiếu nữ bên cạnh.

- A, đi đâu?

Thiếu nữ ngẩn ra, dường như vẫn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần lại.

- Đi Kiếm vực.

- Tỷ tỷ, thật sao?

U Nhược cuối cùng khôi phục lại, bắt lấy bàn tay trắng nõn bên dưới tay áo của Ngạo Hàn Yên, kích động nói.

- Ừ.

Ngạo Hàn Yên gật đầu một cái. Mới vừa rồi, có lẽ là bị sự thẳng thắn của U Nhược kích động, nàng đã đưa ra một quyết định quan trọng.

Cuộc chiến thần ma lần thứ hai sắp đến, cũng không ai biết sẽ có bao nhiêu người còn sống sót trong cuộc chiến này, hoặc là toàn bộ Thái Cổ.

Nếu kiếp này hai người không thể đến được với nhau, vì sao trước khi chết không đến gặp y một lần?

Từ trên đỉnh núi thánh Tuyết vực dày đặc gió tuyết, đi đến một ngọn núi đầy cỏ dại ven rìa Kiếm vực, từ xa xa có thể nhìn thấy Kiếm các hóa thành một chấm đen.

Ta chỉ muốn trong khoảng thời gian cuối cùng, mỗi ngày đứng ở xa nhìn y, nhìn tòa Kiếm các nơi y sống, như vậy là đủ rồi.

“Sư tôn, đệ tử làm như vậy có xem là trái với lời thề ban đầu không?”

Lặng lặng đứng trên đỉnh núi đen nhánh, tóc mai bên tai theo gió phất phơ, Ngạo Hàn Yên nhìn về Kiếm các phía xa, tâm tình trở nên vô cùng bình tĩnh.

765. Chương 42: Di Sản Cổ Xưa

Tại không gian đại thứ nguyên xa xôi, vô số tinh cầu trong hư không phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Tiếng ngâm xướng thánh ca vang khắp vũ trụ. Nơi này là thiên đường của huyết tộc, nhưng đồng thời cũng là hậu hoa viên của Quang Minh chư thần.

Huyết tộc thống trị gần hai phần ba tinh cầu trong không gian này, số lượng tinh cầu còn lại vẫn rất nhiều thì do Quang Minh chư thần thống trị.

Trong khu vực do lực lượng Quang Minh thống trị, vào thời gian rất lâu trước đây, mười ba vị Quang Minh chư thần đã đạt thành hiệp nghị, chia đều tất cả tinh cầu, cùng hưởng tất cả lực lượng tín ngưỡng do loài người sinh ra. Sau đó những giáo đường theo kiểu gothic của thần thánh giáo hội mọc lên như măng sau cơn mưa trên tất cả tinh cầu do lực lượng Quang Minh thống trị, số lượng còn nhiều hơn so với tất cả tinh thể trong không gian đại thứ nguyên. Vì vậy khiến cho mười ba thần thánh giáo hội, mặc dù đều tôn thờ lực lượng ánh sáng, nhưng Chủ Thần mà các giáo hội thờ phụng lại không giống nhau.

Mỗi tinh cầu chia làm rất nhiều khu vực, mỗi khu vực do một vị hồng y đại giáo chủ có thánh lực mạnh mẽ thống trị, mà hồng y đại giáo chủ của tất cả khu vực lại nằm dưới quyền đại giáo hoàng thống trị cả tinh cầu, còn đại giáo hoàng trên các tinh cầu lại phải phục tùng chỉ cao giáo hoàng cư ngụ trên tinh thể to lớn nhất ở trung tâm khu vực Quang Minh.

Trong lời đồn, giáo hoàng chỉ cao có thể không thông qua thiên sứ của Thiên Đường, trực tiếp lắng nghe giọng nói của Quang Minh chư thần chỉ cao vô thượng.

Mười ba vị giáo hoàng chỉ cao cai quản vô số đại giáo hoàng, đồng thời thờ phụng Quang Minh chư thần, mỗi người đều có tín ngưỡng riêng, không quá nhiều lần nhau. Theo như lời đồn, đại giáo hoàng của mỗi tinh cầu có thể trực tiếp kêu gọi Tọa thiên sứ bốn cánh và thiên sứ thấp hơn của Thiên Đường, còn giáo hoàng chỉ cao ở thánh vực trên mười ba tinh cầu lớn nhất lại có thể trực tiếp kêu gọi Sứ thiên sứ cao cao tại thượng của Thiên Đường, thậm chí có thể vay mượn một phần lực lượng của thần.

Trên đại lục Âu Đình Tư bao phủ tầng mây thật dày, phía dưới là giáo đường kiểu gothic dày đặc như rừng sừng sững trên vùng đất bao la này. Những giáo đường này phần lớn đều rất cổ xưa, trong sự hùng vĩ lại lộ ra vẻ tang thương của năm tháng, rất nhiều giáo đường thoạt nhìn giống như một lão nhân gần đất xa trời, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Giáo đường kiểu mới do Cứu Thục đại giáo hội xây dựng càng ngày càng ít, trong khoảng trăm năm nay lại gần như ngừng xây dựng.

Từ bầu trời nhìn xuống, trên mảnh đất mây đen bao phủ này có một tòa giáo đường cổ xưa sừng sững trên đỉnh núi hiểm trở, thu hút ánh mắt của người khác. Tòa giáo đường này quanh năm bị bao phủ trong một đoàn thánh quang màu trắng sữa chạy suốt đến chân trời. Dưới ánh sáng làm nổi bật, cả tòa giáo đường hiện lên khí tức thần thánh dày đặc. Từ phía xa nhìn lại, trong thánh quang lấp lánh còn loáng thoáng có một cái bóng sáng mờ ảo to lớn và uy nghiêm. Dù là tội phạm độc ác đến đâu, khi đến gần bóng sáng mờ

ảo và uy nghiêm trong thánh quang này đều sẽ sinh lòng sám hối, đau đớn rơi lệ vì tội nghiệt trong lòng. Trong lời đồn, bóng sáng làm người ta không thể nhìn thẳng kia chính là hình chiếu ở nhân gian của Cửu Thục Chi Chủ Dĩ Tất trong chư thần thiên giới. Tòa giáo đường này gọi là Cửu Thục thánh điện, là nơi quan trọng nhất trong vô số Cửu Thục giáo đường, bởi vì giáo hoàng chí cao La Lan Nhĩ Đức của Cửu Thục giáo hội đang cư ngụ trong thánh điện được xây dựng trước cuộc chiến thần ma lần đầu tiên này.

“Dấu ấn do Chủ Thần lưu lại hẳn là cũng sắp biến mất rồi.” – Bên trong Cửu Thục thánh điện to lớn cổ xưa, giáo hoàng chí cao La Lan Nhĩ Đức nhìn cở vể hơn bảy mươi tuổi đang nằm trên bảo tọa giáo hoàng làm bằng mã não và kim cương đỏ, trên đầu đội vương miện cá chình của Cửu Thục giáo hội đã truyền thừa vô số năm, trên người mặc áo bào của giáo hoàng màu vàng óng lấp lánh. Hai bàn tay khô gầy của lão nhẹ nhàng đặt lên tay vịn hai bên hình cong làm bằng pha lê đen khảm hồng bảo thạch, lưỡi biếng nằm xuống trên bảo tọa. Cặp mắt vẫn đục của lão híp lại, ánh mắt vượt qua nóc điện hình vòm có những pho tượng cẩm thạch xếp thành một vòng, nhìn vào hư ảnh Chủ Thần mệnh mông như nước phía trên đại điện.

“Uy nghiêm của Chủ Thần không thể khinh nhờn.”

Đây là câu nói đầu tiên trên trang bìa của Thần Thánh Giáo Điển mà mười ba giáo hội dùng chung. Từ câu nói này có thể suy ra, hình chiếu của Chủ Thần ở nhân gian cũng là thần thánh không thể xâm phạm.

Nhưng khi Cửu Thục thánh hoàng nhìn chăm chú vào hư ảnh Chủ Thần bao phủ phía trên Cửu Thục thánh điện, lại không hề cảm giác được sức mạnh trong truyền thuyết khiến linh hồn run rẩy, càng không cảm giác được lực lượng có thể thiêu đốt linh hồn.

Trên đại lục đã sớm có lời đồn, trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên Cửu Thục Chi Chủ Dĩ Tất đã bỏ mình. Nhưng thần thánh giáo hoàng đã dùng sức mạnh trấn áp lời đồn dị đoan này, vì thế đã khiến cho hàng loạt bình dân bị đóng chết trên cọc gỗ.

Nhưng dù có thừa nhận hay không, trên tất cả tinh cầu mà Cửu Thục giáo hội thống trị đã rất lâu không thấy xuất hiện phép màu.

“Thật ra Cửu Thục giáo hội là giáo hội mạnh nhất trong mười ba giáo hội.” - Giáo hoàng chí cao lão La Lan Nhĩ Đức ngồi trên bảo tọa, tay phải khẽ vân vê chiếc nhẫn giáo hoàng màu vàng óng trên tay trái, cặp mắt chậm rãi nhắm lại, trong đầu nhớ lại thời kỳ đỉnh cao huy hoàng của Cửu Thục giáo hội. Lão La Lan Nhĩ Đức cũng không trải qua sự huy hoàng đó, những ký ức này là do các đời giáo hoàng chí cao trước khi chết đã truyền thừa lại cho giáo hoàng chí cao đời sau.

Trong hải dương ánh sáng phía trên hàng tỉ không gian có mười ba vị Quang Minh chư thần. Trong thời gian dài, năng lực của mười ba Quang Minh chư thần gần như là ngang nhau, nhưng có đôi khi xuất hiện tình huống thần lực của một vị Chủ Thần tăng mạnh.

Trước cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, người mạnh nhất trong số mười ba chư thần Quang Minh chính là Cửu Thục Chi Chủ Dĩ Tất, cũng vì vậy nên Dĩ Tất đã trở thành thủ lĩnh của mười ba chư thần. Mà thần lực của Dĩ Tất tăng mạnh, phần lớn trong đó là đến từ không gian đại thứ nguyên mệnh mông, do nhân loại bình thường thờ phụng Cửu Thục Chi Chủ sinh ra.

Phần chủ yếu nhất trong giáo lí của thần thánh giáo hội là: chúng sinh đều có tội, chúng sinh đều phải thờ phụng Quang Minh chư thần, dùng lòng thành kính để hầu hạ, như vậy mới được tái sinh.

Nếu như đã có tội, dĩ nhiên sẽ muốn cầu xin sự cứu rỗi. Mà trong mười ba Quang Minh chư thần, người nắm giữ lực lượng cứu rỗi chính là Dĩ Tất. Trong tất cả ngưỡng có thể sinh ra thần lực, chỉ có sự cung kính chờ đợi được cứu rỗi, được rửa đi tội nghiệt của mình, mới sinh ra lực lượng tín ngưỡng thuần khiết và to lớn nhất. Cũng vì nguyên nhân này, mặc dù trong đại thứ nguyên có số tín đồ như nhau, nhưng lực lượng tín ngưỡng mà Cửu Thục Chi Chủ Dĩ Tất thu thập được lại vượt xa những chư thần khác. Đó là một thời kỳ phép màu thường xuyên xảy ra, Cửu Thục Chi Chủ Dĩ Tất đã nhiều lần thi triển phép màu ở đại thứ nguyên. Vì nguyên nhân này, cho dù tín đồ trên tinh cầu có thờ phụng Quang Minh chư thần khác, sâu trong nội tâm cũng sẽ có lòng thành kính đối với Cửu Thục Chi Chủ, bởi vì trong lòng mỗi tín đồ tôn thờ ánh sáng đều tồn tại niềm tin được cứu rỗi.

Trong thời kỳ đó, giáo hoàng chí cao của Cửu Thục giáo hội là giáo hoàng mạnh nhất trong toàn bộ đại thứ nguyên, bọn họ thậm chí có thể không cần niệm chú, trực tiếp kêu gọi đông đảo thiên sứ cao cấp. Trong

truyền thuyết, thánh hoàng chí cao mạnh nhất thậm chí có thể từ trong hải dương ánh sáng, kêu gọi ra tôi tớ ngày đêm hầu hạ Chủ Thần.

Vào thời đại đó, trước mỗi giáo đường của Cứu Thục giáo hội đều có dòng người qua lại không ngớt, khắp nơi vang lên tiếng tán tụng của cha cố và giáo chủ, số lượng nhân viên thần chức thậm chí còn nhiều hơn quân đội của một số quốc gia trên đại lục. Nhưng tất cả những thứ này đều đã trở thành truyền thuyết. Hôm nay mặc dù trước giáo đường của Cứu Thục giáo hội không đến mức vắng như chùa bà đanh, nhưng cũng không hề tốt đẹp chút nào. Cảnh tượng người đông nghìn nghịt đến Cứu Thục thánh điện hành hương trước kia đã một đi không trở lại.

- Ai!

Lão La Lan Nhĩ Đức khẽ thở dài một tiếng, trên khuôn mặt già nua đầy vẻ lo lắng. Tình hình này của Cứu Thục giáo hội khiến cho lão bồn khoăn rất nhiều, nhưng lại không làm được gì. Hơn nữa lão đã già rồi, đã đến tuổi gần đất xa trời. Thêm vài canh giờ nữa sẽ đến lúc giáo hoàng chí cao của Cứu Thục giáo hội truyền thừa diễn ra sáu mươi năm một lần.

“Két!”

Tiếng cửa lớn bị đẩy ra vang lên, một thị vệ khoác áo choàng lớn ngoài đen trong đỏ sải bước đi vào, giày sắt dày nặng phát ra thanh âm giòn giã trên trên sàn nhà nhẵn bóng có khắc vô số hoa văn.

- Giáo hoàng đại nhân, thêm hai canh giờ nữa chính là lúc truyền thừa đại điển bắt đầu. Bên ngoài thánh điện đã có không ít tín đồ tụ tập, cùng với giáo hoàng ở những tinh cầu khác đến tham quan.

Thị vệ vóc người cao lớn đứng ở xa cúi xuống đầu, quỳ một chân thành kính nói.

- Ừ.

Mí mắt già nua của lão La Lan Nhĩ Đức hơi mở ra một chút, lạnh nhạt gật đầu một cái, ba ngón tay phải khô gầy phát phát, uể oải nói:

- Biết rồi, người đi thông báo cho Hồng y đại giáo chủ Cương Tát Lô Tư, bảo hắn tới gặp ta!

- Vâng thưa giáo hoàng đại nhân!

Trên bảo tọa màu lam nhạt, một tên thiên sứ cánh lam tuần tú thân thể giật giật, từ trên bảo tọa đứng dậy. Không chỉ có hắn, mười hai tên Tọa thiên sứ bốn cánh không nhúc nhích vào lúc này đều sống lại.

- Dị đoan!

Trên bảo tọa phía đông, một tên Tọa thiên sứ cánh lam hai tay chống lên tay vịn, đột ngột đứng dậy, trong con ngươi màu lam nhạt bắn ra một vệt sáng lạnh nhiếp người.

- Quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ của hắn!

Một gã Tọa thiên sứ khác bên cạnh cũng đứng lên, lạnh lùng nói:

- Báo cho Trí thiên sứ Nặc Lạp đại nhân, để Trí thiên sứ đại nhân quyết định!

Mấy tên Tọa thiên sứ khác đều gật đầu một cái. Trong biến động vừa rồi, bọn họ đều cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương. Trong trí nhớ của đám Tọa thiên sứ, ngay cả Trí thiên sứ có lẽ cũng không có dao động linh hồn kinh khủng như vậy.

Lúc đám Tọa thiên sứ cảm ứng được, thần thức to lớn của Bồ Tôn liền thu lại nhanh như chớp, chỉ bao phủ tinh vực thờ phụng Cứu Thực Chi Chủ.

Bồ Tôn nhìn xuống những tòa giáo đường kiểu gothic san sát nhau. Trong thế giới đen trắng, những luồng ánh sáng cực nhạt và thuần khiết sinh ra từ trong linh hồn những con người nhỏ yếu bên dưới. Rất khó tưởng tượng, con người nhỏ yếu, linh hồn nhỏ yếu, lại có thể sinh ra lực lượng tín ngưỡng tinh khiết như vậy.

Thần thức của Bồ Tôn bao quanh từng viên tinh thể to lớn, lạnh nhạt và bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống đám tín đồ phía trước những tòa giáo đường, đồng thời bộ não hoạt động. Năng lực suy diễn mạnh mẽ đến biến thái trong nháy mắt phân tích lực lượng tín ngưỡng đột ngột gia tăng này. Đối với Bồ Tôn, chỉ cần phân tích ra nguyên nhân lực lượng tín ngưỡng đột nhiên gia tăng, sẽ có thể nhận được càng nhiều lực lượng tín ngưỡng hơn. Mà lực lượng tín ngưỡng cũng chính là thần lực mạnh mẽ.

Số lượng tín đồ mới tụ tập không đủ để sinh ra lực lượng tín ngưỡng mới này. Năng lực suy diễn mạnh mẽ của Bồ Tôn vận chuyển, trong nháy mắt từ biểu hiện đưa ra kết luận: nguyên nhân chỉ có thể xuất hiện trên người những tín đồ vốn đang chờ đợi này.

- A!

Đột nhiên một tiếng rên rỉ già nua từ phía dưới truyền đến. Tiếng rên cực thấp vào thời khắc này lại giống như một hòn đá nhỏ, gây nên từng trận sóng gợn trong ý thức Bồ Tôn, khiến cho hắn chú ý.

767. Chương 43: “phép Màu” 2

Trong nháy mắt tất cả suy diễn trong đầu dừng lại, Bồ Tôn nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống, cặp mắt lạnh giá xuyên qua tháp nhọn của giáo đường nhìn thẳng vào lão giáo hoàng phía trước bảo tọa.

Nghi thức truyền thừa giáo hoàng chí cao đã hoàn thành, mái tóc dài trên đầu lão La Lan Nhĩ Đức hoàn toàn hóa thành màu trắng bạc, trên mặt cũng hiện lên tầng tầng nếp nhăn, giống như một con quái vật già yếu đã sống mấy trăm thế kỷ, nhưng kỳ lạ là vẫn chưa chết. Trong thánh quang lấp lánh từ trên đỉnh đầu chiếu rọi xuống, dưới chân lão La Lan Nhĩ Đức chợt bốc lên những luồng hơi khói xì xì, đó là thân thể của lão đang từ từ phân giải.

Mặc dù Cương Tát Lô Tư và lão giáo hoàng đang cử hành nghi thức truyền thừa, nhưng hiển nhiên trước giờ chưa từng có chuyện Chủ Thần lại xuất hiện như vậy. Trong lúc truyền thừa ký ức quý báu của các đời giáo hoàng chí cao, hai vị giáo hoàng vẫn luôn ngẩng đầu quan sát mảng thánh quang chói lọi kia, cùng với bóng sáng mờ ảo bên trong thánh quang. Khác với lão giáo hoàng, trong mắt tân nhiệm giáo hoàng đầy vẻ thành kính, hơn nữa còn tin Cứu Thực Chi Chủ hiện thân vào giờ phút này là biểu thị sự chiếu cố với mình.

“Chủ ơi, ngài quan tâm và chiếu cố tín đồ như vậy, xin ca ngợi ngài. Từ giờ phút này, Cương Tát Lô Tư nguyện thành kính thờ phụng ngài, hầu hạ ngài, dùng sức lực trọn đời để phát dương thần uy của ngài!” –

Lúc này giáo hoàng trẻ tuổi kích động không thể kiềm nén, lại chẳng thềm để ý đến ký ức của các đời giáo hoàng trong đầu.

Trong lòng tâm nhiệm giáo hoàng bệ hạ, các đời giáo hoàng chí cao dù địa vị có cao đến đâu, thực lực có mạnh đến đâu, ký ức có chân thực đến đâu, hiển nhiên cũng không thể kinh ngạc và đáng tin hơn việc Chủ Thần tự mình hiện thân.

Trong ánh mắt thành kính của Cương Tát Lô Tư, Bồ Tôn đột nhiên vươn một bàn tay phát ra thánh quang màu trắng sữa, nhanh như chớp vấy một cái xuống phía dưới. Nơi khoe mắt bóng sáng chợt lóe lên, tâm nhiệm giáo hoàng đột nhiên phát hiện lão La Lan Nhĩ Đức đã không còn bóng dáng. Cương Tát Lô Tư lập tức quỳ rạp xuống đất, hai tay nắm lại đan xen vào nhau, cúi đầu xuống, trên mặt hiện lên nụ cười phát ra từ nội tâm, cất tiếng cầu nguyện:

- Ca ngợi chủ...

Trong mắt của giáo hoàng mới, hiển nhiên là trước khi lão La Lan Nhĩ Đức lâm chung đã được Chủ Thần gọi đến thiên giới rồi.

Trong thánh quang mênh mông, khí tức của lão La Lan Nhĩ Đức càng ngày càng yếu ớt, ngọn lửa linh hồn mỏng manh trong cơ thể dường như lúc nào cũng có thể tắt đi. Trong thánh quang lấp lánh rợp trời kín đất, dường như không chỗ nào không có, lão La Lan Nhĩ Đức cố gắng mở mí mắt nặng trĩu ra, cuối cùng đã nhìn thấy rõ nhân vật mạnh mẽ này đột nhiên giá lâm Cứu Thực đại điện này.

- Độc thần giả!

Tại khoảnh khắc nhìn rõ dáng vẻ của Bồ Tôn, toàn thân lão La Lan Nhĩ Đức vốn mềm nhũn dường như tùy thời sẽ tan rã, lúc này không biết lấy đâu ra sức lực, cặp mắt bỗng nhiên trợn trừng, buột miệng thốt lên. Có điều lúc này lão đã truyền năng lượng trong cơ thể cho Cương Tát Lô Tư, tiếng kinh hô kia cũng chỉ là một tiếng kêu thấp đến mức không thể nghe thấy mà thôi.

Là một giáo hoàng chí cao đã ngồi trên bảo tọa thời gian dài đằng đẳng, là một lão nhân đã sống rất lâu so với con người bình thường, lão La Lan Nhĩ Đức vốn không dễ dàng tin tưởng nhân vật mạnh mẽ có bề ngoài nhân loại trước mắt chính là Cứu Thực Chi Chủ chí cao vô thượng.

Từng hình ảnh có liên quan đến Cứu Thực Chi Chủ lướt qua trong đầu. Gần như ngay khi nhìn rõ bề ngoài của Bồ Tôn, lão La Lan Nhĩ Đức liền hủy bỏ thân phận Cứu Thực Chi Chủ của đối phương. Cùng lúc đó những bí mật chỉ có các đời giáo hoàng mới tiếp xúc được tràn qua đầu, một hình ảnh bỗng trở nên rõ ràng, đó là độc thần giả

Lão La Lan Nhĩ Đức vừa mới kêu lên một tiếng, tay phải của Bồ Tôn liền vững vàng chụp lên đầu của lão. Thần thức mạnh mẽ tràn vào trong đầu lão La Lan Nhĩ Đức, sau đó ký ức thuộc về các đời giáo hoàng chí cao liền như nước chảy vào trong đầu Bồ Tôn.

Trong vô số năm qua số lượng giáo hoàng quá nhiều, mặc dù mỗi người chỉ lưu lại một phần quan trọng ký ức, nhưng cộng dồn lại cũng là một kho ký ức to lớn. Cả đời Lão La Lan Nhĩ Đức đều đắm chìm trong những ký ức này, lại từ trong đó hấp thu lực lượng, nhưng vẫn không thể hoàn toàn hiểu thấu những tài phú quý báu này.

Đối với Bồ Tôn, những tài phú này hiển nhiên rất rời rạc. Ký ức thuộc về các đời giáo hoàng nhanh chóng bị hấn phân giải ra, từng hình ảnh nhanh chơp lướt qua trong biển ý thức. Ký ức của các đời giáo hoàng chí cao bị hấn thẳng thừng ném sang một bên, cuối cùng khi thần thức lật xem đến giáo hoàng đời thứ năm thì chậm lại.

Giáo hoàng đời thứ năm là Cách Lý Cao Lợi, đó là thời đại mà phép màu xuất hiện nhiều lần, sau đó Cứu Thực Chi Chủ không còn chiếu cố bất kỳ kỳ giáo hoàng chí cao nào nữa.

Từng hình ảnh xuất hiện trong đầu Bồ Tôn, trong mỗi hình ảnh đều có một mảng thánh quang rợp trời kín đất, trong đó lại có một bóng sáng to lớn tràn đầy áp lực mạnh mẽ. Mỗi hình ảnh đều được ghi lại theo góc độ của giáo hoàng chí cao. Từ giáo hoàng đời thứ năm trở về trước, số lần phép màu xuất hiện càng lúc càng thường xuyên, mỗi hình ảnh đều ghi lại khí tức Dĩ Tát. Khi ánh mắt Bồ Tôn lướt qua những hình ảnh phép màu này chợt ngừng lại, đồng thời năng lực suy diễn mạnh mẽ vận hành. Phía sau những hình

ảnh đơn giản, từng dòng tin tức thuộc về bí mật của chư thần bắt đầu phân hóa ra, chui vào trong đầu Bồ Tôn.

Từ giáo hoàng chí cao đời thứ năm đến đời thứ hai, Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tất càng xuất hiện thường xuyên. Trong rất nhiều phép màu, ký ức của một vị giáo hoàng chí cao đã khiến cho Bồ Tôn chú ý.

Đó là một hình ảnh rất ngắn rất mơ hồ, chủ nhân của ký ức là vị giáo hoàng chí cao đời thứ hai Tất Gia Sách (Picasso) của Cửu Thực giáo hội. Đó cũng là một lần Dĩ Tất biểu thị phép màu, có điều trong quá trình thi triển phép màu đã xuất hiện một nốt nhạc đệm nho nhỏ. Trong lúc Dĩ Tất biểu thị phép màu, một đoàn sương đỏ đột nhiên xuất hiện phía trên Cửu Thực thánh điện, đánh thẳng vào trong hình chiếu của Dĩ Tất ở nhân gian, sau đó là một trận sương đỏ rợp trời kín đất kéo đến. Bóng tối bao phủ mặt đất, vô số tín đồ trên quảng trường đột nhiên đứng lên, xé rách quần áo trên người, sau lưng mọc ra từng đôi cánh thịt màu đỏ, đó là cánh dơi chỉ có huyết tộc sở hữu. Trong ánh mắt kinh ngạc của giáo hoàng Tất Gia Sách, những người này trước đó một phút còn là tín đồ bình thường đến mức không thể bình thường hơn, vào lúc này lại biến thành những con dơi đỏ bay lên phía trên giáo đường lớn.

Còn về phần phía trên Cửu Thực giáo đường đã chuyện đã xảy ra, giáo hoàng bề hạ lúc đó thực lực không đủ, không thể nào nhìn ra được kết quả. Thậm chí ngay khi vừa ngẩng đầu lên, một giọng nói hùng hồn đột nhiên vang lên trong đầu hắn, cảnh cáo vị giáo hoàng này cúi đầu xuống, quên hết tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Khi ánh mắt Bồ Tôn lướt qua hình ảnh phép màu này, tất cả bỗng dừng lại. Ánh mắt tập trung vào màn sương đỏ trong đầu Tất Gia Sách chỉ xuất hiện trong nháy mắt.

Cặp mắt lạnh giá quét qua màn sương máu phía trên giáo đường, một lần lại một lần. Nhưng chuyện ngoài dự liệu đã xảy ra, Phá Vọng ngân mâu của Bồ Tôn vào giờ phút này dường như đã mất đi tác dụng. Màn sương máu kia giống như không tồn tại, Bồ Tôn hoàn toàn không thể được bất kỳ tin tức gì từ bên trong thu.

Ý thức của Bồ Tôn dừng lại trên màn ảnh đỏ tằm thường này, thật lâu không có động tĩnh.

Cùng lúc đó, ở Ma Giới xa xôi.

- A ha, a ha!

Một đứa trẻ khả ái vung vẩy hai cánh tay trắng nõn, chạy vòng quanh một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, đôi cánh ác ma nho nhỏ sau lưng đã nói rõ thân phận của nó.

- Ha ha!

Cô gái vừa xinh đẹp vừa yêu kiều cười ha hả, dang hai cánh tay nói:

- Nghiệt nhi, đừng chạy vòng quanh nữa, ngoan!

Cách hai mẹ con này không xa, Công Tôn Chỉ Thương lặng lẽ ngồi ở một bên quan sát bọn họ, hai con người trong hốc mắt đảo quanh, không ai biết vào lúc này hắn đang nghĩ gì.

Đột nhiên, Ma Nghiệt vốn đang vẩy cánh chạy quanh Phi Lệ Ty dường như cảm ứng được thứ gì, lúc này bỗng ngừng lại, quay lưng về phía Phi Lệ Ty, nghiêng đầu nhìn về bầu trời phía đông.

- Ồ!

Công Tôn Chỉ Thương đang quan sát Ma Nghiệt khẽ kêu lên một tiếng, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Hắn vừa muốn nói gì, đột nhiên thấy được trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ma Nghiệt quay lưng về phía Phi Lệ Ty lộ ra vẻ dữ tợn cực độ khác hẳn với bề ngoài. Trong hốc mắt của nó, hai con người hoàn toàn hóa thành màu đen kịt giống như động sâu không đáy, ven rìa còn loáng thoáng lộ ra một màu đỏ tươi.

Công Tôn Chỉ Thương đã ở đây như vậy, nhưng chưa từng thấy loại biểu tình này xuất hiện trên người Ma Nghiệt. Tại khoảnh khắc này, hắn bỗng sinh ra cảm giác như đang đối mặt với một quái vật đáng sợ đã sống vô số thế kỷ vũ trụ, ẩn nấp trong năm tháng dài đằng đẳng.

Ma Nghiệt dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Công Tôn Chỉ Thương, liền từ từ quay đầu sang liếc nhìn hắn. Ngay lúc đối diện với cặp mắt đen nhánh dữ tợn kia, một luồng khí lạnh không thể kiềm

ché bồng dăng lên trong lòng Công Tôn Chỉ Thương. Cho dù đối mặt với Chí Tôn của Thái Cổ, đối mặt với Kiếm Thần của nhân tộc, đối mặt với Ma Đế Hoàng đa mưu túc trí, Công Tôn Chỉ Thương cũng chưa từng biết sợ, nhưng vào lúc này hắn lại cảm thấy sợ. Chưa từng có ánh mắt của người nào có thể khiến cho hắn sợ hãi đến như vậy, đó là ánh mắt mà một đứa bé không thể có, ngay cả những vương triều đại đế cũng không thể sở hữu ánh mắt kinh khủng như vậy.

“Trong cơ thể đứa bé này ẩn giấu một linh hồn đáng sợ!” - Một ý niệm bất giác lướt qua trong đầu Công Tôn Chỉ Thương.

Khóe miệng Ma Nghiệt nở một nụ cười kỳ dị, bên trong cặp mắt đen kịt thâm thúy đột nhiên tỏa ra từng tia sáng nhạt, sau đó một luồng tinh thần lực mạnh mẽ không thể chống cự phát ra, theo ánh mắt đánh vào trong biển ý thức của Công Tôn Chỉ Thương, dễ dàng xóa đi ký ức một khắc trước trong đầu hắn.

Vẻ khác thường của Ma Nghiệt hiển nhiên đã khiến cho Phi Lệ Ty chú ý, nàng cảm thấy khó hiểu liền khẽ gọi:

- Nghiệt nhi, Nghiệt nhi... con làm sao vậy?

Tiếng gọi của Phi Lệ Ty đã khiến cho Ma Nghiệt vẻ mặt dữ tợn khôi phục tinh thần lại, lại ngẩng đầu nhìn về bầu trời phía đông, trên gương mặt thoáng hiện lên vẻ cực kỳ e ngại và cảnh giác. Khi nó quay đầu lại, vẻ dữ tợn trên gương mặt đã thay bằng vẻ đáng yêu, lại chạy quanh Phi Lệ Ty lên:

- A ha, a ha!

“Đây là... đã xảy ra chuyện gì?” - Cách đó không xa, vẻ mặt ngây ngốc của Công Tôn Chỉ Thương cuối cùng cũng có một chút biểu tình, một tay xoa xoa đầu. Trong xa xăm, hắn cảm thấy như trong đầu thiếu đi thứ gì, nhưng lại vẫn luôn không nghĩ ra.

Bổn Tôn cũng không dừng lại lâu trên màn sương đỏ kỳ dị này. Chỉ chốc lát sau, ký ức của tất cả các đời giáo hoàng bao gồm cả lão La Lan Nhĩ Đức đều bị hắn xem qua một lần.

Khi Bổn Tôn làm xong những việc này, lão La Lan Nhĩ Đức đã giống như nền tàn trong gió, ngọn lửa linh hồn đã yếu đến mức gần như có thể bỏ qua.

“Người là một độc thần giả rất mạnh... Chủ ơi, rốt cuộc ngài muốn cho tôi tớ của ngài thấy điều gì?” - Trong lòng lão La Lan Nhĩ Đức kêu lên, lão đã không còn sức kêu thành tiếng nữa.

Bổn Tôn lặng lẽ nhìn chăm chú vào lão nhân này. Hắn có thể thay đổi một thân thể mới cho lão giáo hoàng này, nhưng lại không thể chữa trị linh hồn bị tàn phá của lão

Đó là thứ thuộc về kẻ săn bắt linh hồn, thuộc phạm vi cai quản của Mạc Tư Đề Mã.

Dưới cái nhìn chăm chú của Bổn Tôn, thân thể lão La Lan Nhĩ Đức trong thánh quang từ từ phân giải. Trên gương mặt Bổn Tôn vẫn lạnh nhạt như trước. Ngay khi linh hồn của lão giáo hoàng sắp biến mất, tay phải của Bổn Tôn bỗng dưới một cái, một luồng sáng nhàn nhạt từ lòng bàn tay bắn ra, lặng lẽ lướt qua hư không, bao phủ lấy linh hồn của lão giáo hoàng vào bên trong, sau đó lại chui vào trong lòng bàn tay Bổn Tôn.

Ở phía dưới, Cương Tát Lôi Tư vẫn giữ nguyên tư thế trước đó, trong miệng không ngừng hát thánh ca tán tụng chủ. Bổn Tôn yên lặng nhìn chăm chú vào đối phương, một lúc sau đột nhiên từ không trung bay xuống, đồng thời vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm lên trán Cương Tát Lôi Tư. Một tinh phiến màu trắng cực mỏng cực nhạt nhanh chóng chui vào trong đầu Cương Tát Lôi Tư.

“Rầm!”

Sau nửa canh giờ, cửa lớn Thánh điện đã đóng chặt rất lâu đột nhiên mở ra. Tân nhiệm giáo hoàng Cương Tát Lôi Tư vẻ mặt thần thánh được một đám nhân viên thần chức và thị vệ áo đỏ vây quanh, bước dài trong Cửu Thục đại điện đi ra.

- Ca ngợi chủ!

Cương Tát Lôi Tư vừa từ trong đại điện bước ra liền hô lớn, vương miện giáo hoàng màu bạc trên trán lấp lánh ánh sáng.

“Ầm!”

Ngay khi Cương Tát Lô Tư đọc lên câu thánh ca đầu tiên, một luồng thánh quang to lớn bỗng phá vỡ tầng mây, nghiêng nghiêng chiếu vào trên quảng trường ở chân núi. Từng đợt thánh quang màu trắng sữa lan về bốn phương tám hướng, nơi đi qua tất cả mọi người đều lệ rơi đầy mặt.

“Ầm ầm ầm!”

Không chỉ có Cửu Thục thánh điện, toàn bộ giáo đường lớn san sát trên đại lục Âu Đình Tư đều bị bao phủ trong những chùm thánh quang. Thánh quang như hải dương này không ngừng lan rộng về hướng những thành thị chung quanh, bao phủ toàn bộ các thành thị. Giờ phút này, toàn bộ đại lục Âu Đình Tư đều chìm vào trong sự yên tĩnh hoàn toàn, mọi người dù đang bận rộn hay thảnh thơi đều thành kính làm dấu thánh giá, lắng lắng hát tụng thánh ca.

- Ca tụng chủ, ca ngợi chủ... nguyện ánh sáng của Dĩ Tát phù hộ!

Trong thánh quang mênh mông phía trên Cửu Thục đại điện, Bồ Tôn từ từ mở mắt, thần thức to lớn lại phát ra, chia thành từng dòng men theo lực lượng tín ngưỡng truyền tới bay đi. Mà nguồn gốc của những lực lượng tín ngưỡng này chính là những tòa giáo đường tháp nhọn kiểu gothic.

Một lúc sau, tại tất cả tinh thể do Cửu Thục giáo hội thống trị, phía trên những tòa giáo đường lũ lượt hiện ra phân thân của Bồ Tôn.

“Ầm ầm ầm!”

Những luồng thánh quang mênh mông phá vỡ chân trời, xuất hiện ở phía trước mỗi tòa giáo đường trên các tinh cầu, phép màu liên tục hiện ra.

Đây là một ngày phép màu xuất hiện nhiều lần.

Tại không gian đại thứ nguyên, lực lượng tín ngưỡng dày đặc và tinh khiết từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tràn vào phía trên Cửu Thục thánh điện. Trong ngày này, tiếng ca ngợi Cửu Thục Chi Chủ vang lừng phía trên vô số tinh vực, lấn áp cả tiếng ca tụng chư thần khác.

Trong thánh quang mênh mông, Bồ Tôn chậm rãi giơ một bàn tay quá đỉnh đầu. Cùng lúc đó bên cạnh thần cách cứu rỗi, một viên thần cách lấp lánh khác dần dần hiện lên, lực lượng thời gian phát động.

768. Chương 44: Sự Phán Xét Không Thể Tránh Khỏi

“Rắc rắc!”

Trong tiếng vang đinh tai, những tinh cầu to lớn bị bao phủ trong sương mù mờ mịt, bên dưới là ánh chớp lập loè sáng rực. Trong vũ trụ hư không vắng vẻ chẳng có thứ gì bỗng hiện lên một đoàn sương mù như có như không, mỏng như tơ lụa.

“Ầm ầm!”

P phía trên tinh vực diện tích to lớn, dòng nước thời gian bắt đầu dao động. Dưới tác dụng của lực lượng thời gian này, hệ thống quy tắc khắp cả tinh vực cũng trở nên hỗn loạn.

Lực lượng thời gian, gia tốc.

Dưới tác dụng của lực lượng thời gian, lực lượng tín ngưỡng hùng hậu trôi nổi ở đại thứ nguyên, tích lũy từ cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, lúc này liền tập trung lại với một tốc độ khác thường, tràn về hướng Cửu Thục đại điện.

Theo sau thần lực gia tăng, tinh thể thần cách cứu rỗi trên trán Bồ Tôn bỗng bắn ra ánh sáng còn chói mắt hơn so với mặt trời. Ánh sáng kia phủ qua thánh quang mênh mông như nước hội tụ phía trên đại giáo

đường. Trong thánh quang ngập trời, hư ảnh Chủ Thần sừng sững phía trên giáo đường trở nên càng dày và rõ ràng hơn.

- Ca ngợi chủ, ca tụng chủ, nguyện quốc độ của ngài giáng lâm, nguyện ý chí của ngài truyền khắp nhân gian...

Tiếng thánh ca không ngừng vang lên phía trên những tinh vực. Phía trước những tòa giáo đường lớn, vô số tín đồ quỳ rạp trên đất, cặp mắt nhắm chặt, không nghe không hỏi, một lòng một ý thành kính cầu nguyện. Bọn họ hoàn toàn không cảm giác được biến hóa của lực lượng thời gian. Vào giờ phút này, tất cả tín đồ đều bị phép màu do Cửu Thực Chi Chủ thi triển làm kinh ngạc, tâm linh của bọn họ được tẩy rửa trong thánh quang, tất cả ý nghĩ xấu đều rút đi, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm là thành kính.

Theo sự điều động của Bốn Tôn, dao động của thời gian quy tắc tại không gian đại thứ nguyên càng lúc càng mạnh. Khi dao động đạt đến mức kịch liệt nhất, phía trên Cửu Thực thánh điện bỗng vang lên một tiếng lớn, trời đất hóa thành một mảng trắng bạch. Trong ánh sáng trắng chói mắt này, thân hình Bốn Tôn lóe lên một cái liên biến mất, một khắc sau lại xuất hiện trong dòng sông thời gian.

Khi thân thể Bốn Tôn một lần nữa xuất hiện trong dòng sông thời gian, trong sương mù dày đặc tại Ma Giới xa xôi, Chủ Thần thứ mười bốn chợt có cảm ứng, cặp mắt đen kịt đột nhiên mở ra. Tại khoảnh khắc này hẳn cảm nhận được sự tồn tại của Bốn Tôn, đó là một loại cảm giác vô cùng huyền diệu. Hai viên thần cách thời gian đều không đạt đến hoàn mỹ, nhưng lại tiếp cận với hoàn mỹ, đồng dạng có tác dụng điều khiển lực lượng thời gian trong phạm vi lớn. Giữa trán Chủ Thần thứ mười bốn, thần cách thời gian màu trắng không ngừng lập loè trong bóng tối, loáng thoáng tương ứng thần cách của Bốn Tôn ở đại thứ nguyên xa xôi.

“Àm!”

Sau một tiếng vang lớn kinh thiên, đám yêu ma bên ngoài sương mù dày đặc chỉ thấy một tia sét màu đen to lớn bắn ra, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì ập đến phát hiện khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn đã biến mất khỏi Ma Giới.

Lực lượng thời gian xuyên qua mỗi góc vũ trụ, từ trong dòng nước cuộn cuộn này nổi lên từng làn sóng gợn. Tại trung tâm sóng gợn, bóng đen to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn lại xuất hiện lần nữa trong dòng sông thời gian.

Ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn xuất hiện trong dòng sông thời gian, Bốn Tôn chợt có cảm ứng, đột nhiên xoay đầu lại, cặp mắt lạnh giá xuyên qua tầng tầng không gian, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Chủ Thần thứ mười bốn nhìn tới.

“Xẹt!”

Tại khoảnh khắc ánh mắt hai người va chạm, toàn bộ dòng sông thời gian đều gập thét, những tia chớp vô hình qua lại như con thoi giữa hai người, dòng sông thời gian màu trắng bạc bắt đầu sôi sục.

Trong dòng sông thời gian này, hai người đều nhìn thấy rõ ràng thần cách thời gian lấp lánh trên trán đối phương. Vào lúc này thời gian giống như bất động. Trong con ngươi của hai người đều phản chiếu hình ảnh của đối phương, mà trong dòng sông thời gian lại phản chiếu hình ảnh thu nhỏ của hai người.

“Rắc rắc!”

Tay phải của Chủ Thần thứ mười bốn khép lại bên người khẽ run rẩy, giống như muốn giơ lên, nhưng rất nhanh lại rũ xuống, không có ai biết giờ phút này hẳn đang nghĩ gì. Mà ở phía xa, về mặt Bốn Tôn vẫn luôn lạnh giá, không có bất kỳ biểu tình nào. Hai người cứ nhìn đối phương như vậy. Thời gian lặng lẽ trôi qua, mấy giây sau, Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng quay đầu đi, thân thể to lớn chậm rãi từ trong dòng sông thời gian biến mất. Gần như đồng thời, Bốn Tôn cũng là hồ hững xoay đầu lại, thân hình lập loè từ từ biến mất khỏi dòng sông thời gian.

Hai kẻ địch cũ, vào lúc này lại không triển khai chiến đấu lần nữa lần nữa, mà lại ngấm lựa chọn bỏ qua sự tồn tại của đối phương. Tây bắc Ma Giới hoàn toàn yên tĩnh, Chủ Thần thứ mười bốn lặng lẽ đứng sừng sững trong bóng tối, yên lặng chờ đợi. Còn ở phía bên kia, Bốn Tôn vẫn gợn gợn thu thập tài phú quý báu đã tích lũy hàng tỉ năm này.

Hành động không kiêng nể của Bốn Tôn không chỉ thu hút sự quan tâm của Chủ Thần thứ mười bốn, mà còn khiến cho một thế lực khác chú ý.

Ven rìa dải thánh quang bao phủ phạm vi mấy trăm vạn cây số, mười hai tên Tọa thiên sứ bốn cánh kinh ngạc nhìn hư không đen kịt dưới người. Những tinh cầu to lớn từ xa đến gần phân bố trong bóng tối vô tận, trên bề mặt rất nhiều tinh cầu hiện ra một tầng sương mù mờ mịt kỳ dị. Trong sương mù lóe lên ánh chớp sáng rực, tiếng ầm ầm không dứt bên tai.

Bên trong dải thánh quang, đám Quang thiên sứ vốn qua lại như con thoi đều đứng yên, đứng ở ven rìa thánh quang nhìn xuống phía dưới. Vào giờ phút này tinh vực rộng lớn hoàn toàn chìm vào yên tĩnh như chết chóc.

Trước đây không lâu rất nhiều Quang thiên sứ đã tiến đến tra xét tình hình, nhưng khi đến gần mảng sương mù mờ mịt kia, khu vực ánh chớp lóe lên, lại không hề báo trước bị xoắn thành mảnh vụn. Toàn bộ quá trình đều diễn ra, không có bất kỳ dấu hiệu chiến đấu nào, cũng không thấy bất cứ kẻ địch nào.

Trong mắt của đám Tọa thiên sứ, hệ thống quy tắc trong khu vực những tinh cầu kia hoàn toàn hỗn loạn, mà những thiên sứ tiến vào tinh vực chính là bị những hệ thống quy tắc hỗn loạn này giết chết.

Thay đổi quy tắc của một khu vực cũng không phải là năng lực gì quá mạnh, mười hai tên Tọa thiên sứ hoàn toàn có thể làm được dễ dàng. Nhưng biến đổi quy tắc trong phạm vi lớn như thế đã hoàn toàn vượt khỏi tầm hiểu biết của đám Tọa thiên sứ.

- Chờ Nặc Lạp đại nhân đi!

Một lúc sau, một tên Tọa thiên sứ cánh lam nhú mồm một cái nói.

Ngay lúc này, một bóng mờ nhàn nhạt đột nhiên hiện lên trên mặt đất do thánh quang tạo thành. Bóng mờ nhàn nhạt này mỏng như giấy, nhẹ nhàng bay lên, đồng thời liên tục biến hóa trên không trung. Trong nháy mắt, một thiên sứ ánh sáng tóc dài như rong biển, trên người mặc một bộ đồ bằng lụa mỏng, xinh đẹp không nhiễm bụi trần xuất hiện trong hư không, trên người nàng tràn đầy khí tức thần thánh cực kỳ tinh khiết.

- Tham kiến đại nhân!

Gần như ngay khi cảm ứng được khí tức thuộc về Trí thiên sứ, mười hai tên Tọa thiên sứ liền cung kính quỳ rạp xuống, về mặt thành kính.

- Tham kiến Trí thiên sứ đại nhân!

Ở chung quanh, đám Quang thiên sứ dày đặc như mây đã sớm quỳ xuống dưới áp lực của Trí thiên sứ.

Trí thiên sứ dùng phương thức hình chiếu không gian đi đến, ánh mắt không hề dừng lại, lơ lửng giữa không trung, sau lưng tỏa ra một đoàn ánh sáng lấp lánh, biến ảo thành sáu chiếc cánh sáng mỏng như cánh ve, lần lượt giãn ra. Bên dưới mí mắt, cặp mắt như thủy tinh chiết xạ ra những luồng ánh sáng rực rỡ, mỗi luồng sáng đều là một không gian.

Khi ánh mắt của Trí thiên sứ lướt qua hư không phía dưới, ánh sáng vĩnh viễn lưu chuyển trong con người lại đột nhiên bất động.

- Chuyện này, ta sẽ trực tiếp bẩm báo với Trật Tự Chi Chủ Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ đại nhân vĩ đại.

Trí thiên sứ vừa mới xuất hiện, lúc này giống như đã phát hiện chuyện gì kinh người, không muốn dừng lại ở không gian đại thứ nguyên này một phút nào. Sau khi bỏ lại một câu khiến đám thiên sứ cực kỳ kinh hãi, thân thể nàng lại biến ảo thành một lớp bóng mờ thật mỏng, trong nháy mắt tan thành từng mảnh vụn biến mất trong hư không.

Trong kết cấu quyền lực của Thiên Đường, Trí thiên sứ là một nhân vật rất đặc biệt. Khi các nàng sinh ra đã được chư thần thiên giới chúc phúc, có năng lực rất mạnh mẽ.

Trí thiên sứ đến nhanh, đi còn nhanh hơn, dường như không muốn dừng lại lâu ở bất kỳ địa phương nào.

Trong hệ thống cấp bậc của Thiên Đường, Trí thiên sứ không có năng lực chiến đấu mạnh như Sí thiên sứ, nhưng các năng lực lại có khả năng phân tích rất mạnh mẽ. Mặc dù cấp bậc ở dưới Sí thiên sứ, nhưng Trí thiên sứ cũng không thuộc quyền quản lý của Sí thiên sứ.

Thiên Đường có hai nhánh hệ thống cấp bậc, một là để chinh phục, do Sí thiên sứ mười hai cánh thống lĩnh, phụ trách dẫn dắt hàng tỉ thiên sứ san bằng tất cả lực lượng phản kháng, kết cấu bao gồm Sí thiên sứ, Quyền thiên sứ, Tọa thiên sứ, Quang thiên sứ và thiên sứ chiến đấu; một nhánh khác là phụ trách truyền bá tín ngưỡng của Chủ Thần.

Trong chiến đấu, khi gặp phải kẻ địch mà Tọa thiên sứ không thể giải quyết được, bọn họ sẽ kêu gọi Quyền thiên sứ chứ không phải là Trí thiên sứ. Chỉ có một trường hợp Tọa thiên sứ sẽ không kêu gọi Quyền thiên sứ cao cấp mạnh mẽ mà sẽ kêu gọi Trí thiên sứ, đó là khi độc thần giả xuất hiện.

Tại Thiên Đường.

Trong không gian hình vòm to lớn, vô số thiên sứ chiếm cứ mỗi góc nhỏ giống như đàn kiến.

“Đỉnh!”

Trong thánh quang dập dờn, một cặp mắt như thủy tinh đột nhiên mở ra, sau đó một bóng sáng lấp lánh xoay người đi vào khu vực trung tâm Thiên Đường. Nơi đó có một cột thánh quang to lớn bán kính mấy chục cây số nối liền Thiên Đường và hải dương ánh sáng nơi chư thần cư ngụ, cũng chính là thiên giới.

- Trí thiên sứ Nặc Lạp tham kiến người hầu của thần, Mễ Lạp Nặc Duy Kỳ đại nhân!

Bóng sáng lấp lánh quỳ xuống bên ngoài cột thánh quang.

- Nói đi!

Một giọng nói hùng hồn đột nhiên vang lên phía trên cột thánh quang. Khi giọng nói vang lên, bên ngoài cột thánh quang nối liền Thiên Đường và thiên giới bỗng có một luồng sáng lướt qua, Trí thiên sứ đột ngột bị một lực lượng mạnh mẽ cuốn lên, biến mất một cách kỳ dị.

Bốn phía ánh sáng chợt lóe lên, Trí thiên sứ Nặc Lạp đã xuất hiện trong một không gian khác. Bên trong không gian không trên không dưới, chung quanh một mảng tối đen này, một người khổng lồ trắng kiệu cả người phát ra thánh quang màu trắng sữa đang đứng trước người Trí thiên sứ. Trí thiên sứ quỳ rạp dưới đất thậm chí còn không cao bằng ngón chân cái của người khổng lồ này.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Một luồng sáng nhàn nhạt từ phía trên bóng tối chiếu xuống, bao phủ người khổng lồ cao mấy trăm trượng này và Trí thiên sứ vào bên trong. Phía sau người khổng lồ kia là một cánh cổng ánh sáng to lớn phát ra áp lực của thiên giới.

- Trí thiên sứ, lần này lại có chuyện gì?

Người hầu của thần Mễ Lạp Nặc Duy Kỳ đứng sừng sững trong khoảng không gian này, nhìn xuống Trí thiên sứ như con kiến dưới chân hỡi, vẻ mặt bình tĩnh và uy nghiêm.

Sau khi sáng tạo ra bảy tên Sí thiên sứ uy lực mạnh mẽ, Chủ Thần đã sáng tạo ra rất nhiều người hầu của thần trong quốc độ, lại ban cho bọn họ uy năng của thần, dùng thay thế ý chỉ của Chủ Thần tra xét nhân gian. – [bí mật của chư thần]

- Sau khi Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tất vĩ đại qua đời, lực lượng tín ngưỡng to lớn trôi nổi ở đại thứ nguyên lại bị một tên độc thần giả mạnh mẽ đột ngột xuất hiện hút lấy.

- Cái gì!

Người khổng lồ kia nghe vậy liền biến sắc hô lên, sau đó dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên vươn một ngón tay ra:

- Để ta xem thử tên độc thần giả mạnh mẽ này một chút!

Trên trán người khổng lồ có một viên tinh thể to lớn hình thoi tỏa ra ánh sáng nóng rực, đầu ngón tay bắn ra một luồng ánh sáng mờ mịn, chui vào trong trán Trí thiên sứ. Trí thiên sứ sáu cánh quỳ rạp trên đất đột nhiên run lên, từ trong cơ thể bắn ra một vòng ánh sáng mờ mịn. Hư không trước người Trí thiên sứ vẩn

veo một chút, sau đó một hình ảnh rõ ràng hiện ra trước mắt người hầu của thần to lớn: trong hư không đại thứ nguyên tối đen, vô số tinh cầu lằng lằng vận chuyển, trong đó lại có rất nhiều tinh cầu bị một mảng mây mù mờ mịt bao phủ.

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, sắc mặt người hầu của thần Mễ Lạp Nặc Duy Kỳ liên tiếp biến đổi.

- Nặc Lạp, người lui xuống đi. Ta sẽ bẩm báo chuyện này cho Trật Tự Chi Chủ đại nhân vĩ đại.

Nói xong hắn cũng không để ý đến Trí thiên sứ bên dưới, chột xoay người lại, bước vào trong cánh cổng ánh sáng to lớn sau người bị mây mù vây quanh. Ở bên kia cánh cổng ánh sáng to lớn là một mảng ánh sáng mênh mông, cách cánh cổng ánh sáng càng xa thì ánh sáng phát ra càng nóng rực, cũng càng chói mắt hơn. Sau trăm vạn dặm là một mảng ánh sáng chói mắt không thể nào nhìn thẳng, nơi đó phát ra ánh sáng và hơi nóng khiến chúng sinh không dám ngẩng mặt nhìn, dù là người hầu của thần cũng vĩnh viễn không thể đến gần.

Ngay khi người hầu của thần Mễ Lạp Duy Nặc Kỳ biến mất trong ánh sáng vô tận của Chủ Thần, tại đại thứ nguyên xa xôi, thần lực trong cơ thể Bốn Tôn nhanh chóng sinh trưởng. Dưới tác dụng thời gian gia tốc mạnh mẽ của hắn, lực lượng tín ngưỡng vốn cần thời gian dài đằng đẳng mới có thể thu thập hoàn toàn, lúc này lại hoàn thành trong thời gian rất ngắn.

Dao động thời gian dần dần yên tĩnh lại. Phía trên vô số tinh cầu, thánh quang che phủ trời đất cũng biến mất không còn, lại hiện ra một bầu trời xanh biếc như ngọc. Hư ảnh to lớn của Chủ Thần vẫn bao phủ phía trên những tòa giáo đường kiểu gothic, mà trong vô số giáo đường, hư ảnh Chủ Thần phía trên Cứu Thực thánh điện là mãnh liệt nhất.

Bốn Tôn nhắm chặt đôi mắt không nhúc nhích, hình chiếu Chủ Thần to lớn sau người phát ra ánh sáng mãnh liệt bao trùm thân hình hắn. Trong phép màu lan đến vô số tinh cầu, bóng dáng Bốn Tôn bị thánh quang bao phủ hiện ra trước mắt vô số tín đồ, giống như hình chiếu của Cứu Thực Chi Chủ trong truyền thuyết.

Bốn phương vẫn không ngừng vang lên tiếng thánh ca, vô số tín đồ đang thành kính cầu nguyện vẫn liên tục cung cấp lực lượng tín ngưỡng tinh khiết cho Bốn Tôn. Nhờ thần lực tinh khiết hùng hậu, thần cách thời gian trên trán của hắn vốn đã cố định hình thái lại tiến hóa lần nữa. Ở bên cạnh thần cách thời gian, thần cách cứu rỗi đã hấp thu rất nhiều thần lực cũng bắt đầu thay đổi. Từng luồng ánh sáng như ánh mặt trời từ bên trong thần cách bắn ra, bên trong loáng thoáng có vô số hoa văn màu vàng. Dưới hoa văn màu vàng này làm nổi bật, trên người Bốn Tôn dần dần phát ra một đoàn khí tức như có như không, vượt trên hàng tỉ sinh linh trong vũ trụ, đó là khí tức thuộc về Chủ Thần.

Cùng lúc này ở một đầu khác của vũ trụ, bên trong hải dương ánh sáng chói lọi, một đoạn đối thoại ngắn gọn đã diễn ra giữa các nhân vật chí cao vô thượng trong vũ trụ.

- Người thừa kế mới, sinh tồn hay hủy diệt?

Trong ánh sáng vô tận, một luồng tinh thần lực mạnh mẽ dao động trong khoảng hư không mênh mông đã tồn tại từ hỗn độn này.

- Độc thần giả... hủy diệt.

Một luồng sóng ý thức mạnh mẽ và lãnh khốc khác trong trong hải dương ánh sáng chói mắt này nhanh chóng đáp lại.

- Người thừa kế mới... liên miên không dứt... không thể nào tránh khỏi...

Một giọng nói khác mang theo tiếng kim loại vang lên. Sau khi nói xong, hải dương ánh sáng mênh mông vô biên đột nhiên an tĩnh lại.

- Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ đại nhân...

Theo sau luồng sóng ý thức này lan đến toàn bộ hải dương ánh sáng, đột nhiên mọi ánh mắt dường như đều tập trung vào một nơi trong hải dương ánh sáng.

Sau một trận yên tĩnh dài đằng đẳng, giọng nói uy nghiêm hùng hồn của Trật Tự Chi Chủ Phất Lạp Quý Mễ Nhĩ vang lên khắp cả hải dương ánh sáng:

- Sinh tồn... ánh sáng sẽ một lần nữa hoàn chỉnh... bóng tối sẽ lui ra khỏi vũ trụ.

Giọng nói của Trật Tự Chi Chủ tuyên bố kết quả thảo luận lần này. Tất cả luồng sóng ý thức đều rút về quốc độ ban đầu. Hải dương ánh sáng lại trở nên yên tĩnh, một luồng dư âm vang vọng trong khu vực sáng ngời này:

- Độc thần giả, sinh tồn... thừa kế vị trí của Dĩ Tát... ngăn cản Hắc Ám chư thần.

Bổn Tôn cũng không biết vận mệnh của hắn đã được quyết định ở một nơi xa xôi khác, vẫn yên lặng hấp thu lực lượng tín ngưỡng và hoàn thiện thần cách.

Gần như sau khi hải dương ánh sáng đưa ra quyết định không lâu, dưới vực sâu bóng tối mênh mông ở phía bên kia, khi một cặp mắt hoàng kim to lớn quét qua không gian đại thứ nguyên đột nhiên dừng lại, sau đó toàn bộ vực sâu bóng tối đều sôi trào. Một giọng nói kinh khủng gầm lên:

- Lực lượng ánh sáng mới... kẻ thừa kế của Dĩ Tát... hủy diệt hắn!

Khi vực sâu bóng tối xao động, phía trên hải dương ánh sáng bỗng có một cặp mắt hoàng kim lạnh giá mở ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vực sâu bóng tối xa xôi.

769. Chương 45: Điềm Báo Của Thần Chiến

Sự xuất hiện của Bổn Tôn đã trở thành mối lửa giữa Quang Âm chư thần, sự cân bằng đã bị phá vỡ, một cơn bão mới đang chờ bộc phát.

Tại thời không nguyên địa.

Trong bóng tối và hư vô mênh mông, mười hai bóng đen to lớn đứng sừng sững ở hai đầu hư không. Hai luồng dao động tinh thần mạnh mẽ đang trao đổi với nhau, người lãnh đạo của hai bên Quang Âm đang tiến hành một lần đàm phán cuối cùng.

- Hắn... phá hư sự cân bằng... nhất định phải bị hủy diệt, nếu không... thần chiến...

Giọng nói của Hủy Diệt Chi Chủ Phất Lạp Đạt Mạn Dịch Tư lạnh lẽo và cứng rắn. Đối với Hắc Ám chư thần, bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy một Cứu Thực Chi Chủ mới được Quang Âm chư thần thừa nhận.

- Sự cân bằng... đã bị phá hư... quyết định... đã đưa ra... không thể thu hồi.

Giọng nói của Trật Tự Chi Chủ cũng lạnh lẽo như vậy, trong giọng nói lộ ra sự kiên quyết không hề nhượng bộ Hủy Diệt Chi Chủ.

Sau cuộc đàm phán ngắn gọn, tiếp đó là sự yên tĩnh dài đằng đẳng, hai bên Quang Âm đều trầm mặc. Sau khi yên ổn hàng tỉ năm, hai bên đều hiểu ý nghĩa của vài câu đối thoại ngắn gọn này.

Chiến tranh giữa chư thần, không ngày không đêm.

Thần chiến, không có kẻ thắng.

Sau sự yên tĩnh dài đằng đẳng, giọng nói của Hắc Ám chư thần ầm ầm như sấm lan ra trong bóng tối và hư vô mênh mông, thanh âm lạnh như băng kia chính thức tuyên bố bắt đầu một cuộc thần chiến:

- Vậy thì... chiến tranh đi!

Lời nói vừa dứt, mười hai bóng đen mờ mịt của Hắc Ám chư thần lần lượt biến mất. Ở một đầu hư không khác, Quang Minh chư thần do Trật Tự Chi Chủ Phất Lạp Quý Mễ Nhĩ cầm đầu đứng yên hồi lâu, sau đó bóng dáng khổng lồ cũng từ từ biến mất khỏi hư không.

Lần đàm phán cuối cùng của Quang Âm chư thần đã thất bại, hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối yên tĩnh hàng tỉ năm lại chìm vào trong cơn lốc chiến tranh. Đối với chuyện này mỗi dẫn lửa là Bổn Tôn lại

chẳng hề hay biết, vẫn không ngày không đêm hấp thu lực lượng tín ngưỡng trên vô số tinh cầu, do đông đảo tín đồ tôn thờ Cửu Thực Chi Chủ, khát vọng được cứu rỗi sinh ra.

Mà vào lúc này, Âm Cát Cổ Đức ở Ma Giới lại tiếp nhận một mệnh lệnh của Chủ Thần thứ mười bốn, dẫn theo đông đảo Cửu U ma thần bước vào hư không. Công chúa Phượng Phi của Thái Cổ lặng lẽ rời khỏi Kiểm các. Trong hư không, chư thần hiện thân khiến cho Tâm Ma hoảng sợ bỏ chạy. Xi Vưu lại gặp được Ma Đế Hoàng giống như số mạng, hai cường giả ma đạo xảo trá đầy dã tâm bắt đầu một đoạn thời gian hợp tác lâu dài.

Trong hư không mênh mông cách xa trung tâm vũ trụ, Ma Đế Hoàng không ngừng chạy trốn, liên tiếp thay đổi hơn mười địa phương mới ngừng lại trong một vành đai vẫn thạch khác.

Bóng đen chợt lóe lên, Xi Vưu mặc áo bào xám không nhanh không chậm đi theo sau người Ma Đế Hoàng. Nhìn thấy Ma Đế Hoàng phía trước ngừng lại, y cũng ngừng theo, nhìn chăm chú vào bóng lưng Ma Đế Hoàng hồi lâu một cách kỳ dị, sau đó nói:

- Còn muốn trốn sao?

Ma Đế Hoàng nghe vậy, lúc này mới nhớ tới sau người còn có một Ma Tổ Xi Vưu. Trong lòng hấn cả kinh, đột nhiên xoay người lại, cặp mắt đen kịt xoay một vòng trong hốc mắt, nhìn chằm chằm vài đối phương nói:

- Xi Vưu, ngươi còn theo ta làm gì?

- Hợp tác.

Xi Vưu liếc nhìn Ma Đế Hoàng một cái, hai tay áo vung lên, đứng chấp tay nói:

- Không phải ta đã sớm đề cập với ngươi rồi sao?

- Hợp tác à?

Ma Đế Hoàng nhìn Xi Vưu từ trên xuống dưới một lần, trực tiếp từ chối:

- Ngươi đi đi, chúng ta không thể nào hợp tác!

Sự truy đuổi của Tịch Nhĩ Lạc khiến Ma Đế Hoàng tỏ ra có vẻ tâm thần không yên, căn bản không có lòng dạ nào suy nghĩ đề nghị của Xi Vưu. Trước giờ sự hợp tác giữa cường giả Ma Giới đều rất khó hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau. Hơn nữa năng lực cao thâm khó lường mà Xi Vưu thể hiện ra cũng làm cho Ma Đế Hoàng rất e ngại. Bên người có một tên cường giả ma đạo đỉnh cao như vậy, dù sao cũng không phải là chuyện làm cho người ta thoải mái. Hơn nữa đối với Ma Đế Hoàng, nếu như đã một mình chờ đợi mấy trăm triệu năm, vậy thì cũng không ngại một mình chờ đợi tiếp. So với việc hợp tác với người khác, Ma Đế Hoàng càng tin tưởng vào bản thân mình hơn.

- Bản tọa còn chưa nói ra nội dung hợp tác, ngươi vội vã từ chối làm gì? Hơn nữa ý kiến mà bản tọa đề xuất, người tốt nhất nên suy nghĩ một chút.

Xi Vưu nói một cách uy nghiêm, ý tứ uy hiếp mười phần.

Ma Đế Hoàng không nói gì, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Xi Vưu, ý niệm trong lòng không ngừng xoay chuyển. Đối với Ma Đế Hoàng, có thể ẩn nhẫn hơn trăm triệu năm, dĩ nhiên không hề khó chịu vì sự ngạo mạn này của Xi Vưu. Đối với hắn, những thứ như “tức giận” chỉ là biểu hiện của sự không chín chắn. Là một kẻ gian xảo đầy dã tâm, hắn đang suy nghĩ xem những lời này của Xi Vưu có mấy phần là thật.

- Nói đi, ngươi muốn hợp tác thể nào?

Ma Đế Hoàng còn chưa mở miệng, giọng nói khàn khàn của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc đã tự động vang lên.

- Hà hà!

Xi Vưu cười lạnh một tiếng, lại có vẻ hứng thú nhìn chăm chú vào đầu Ma Đế Hoàng, dường như muốn nhìn thấu linh hồn kia trong đầu hắn:

- Vị này là phân thân biến dị của Hắc Ám Chủ Thần phải không?

- Chuyện này không liên quan đến ngươi!

Con ngươi Ma Đế Hoàng đột nhiên co lại, sát ý trong mắt tăng mạnh, bàn tay dưới tay áo bào rộng thùng thình nắm chặt phát ra tiếng lộp độp giòn giã, dường như muốn ra tay.

“Tịch Nhĩ Lạc!” - Gần như ngay khi giọng nói của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc vang lên, một giọng nói khác liền cắt ngang.

“Ngươi muốn làm gì vậy?” - Ma Đế Hoàng ngẩn ra, sau đó giận tím mặt, dùng một tia ý niệm đi vào biển ý thức, quát lên với phân thân biến dị trong đầu: “Vào thời điểm này, chúng ta cần phải tùy thời ứng phó bản thể đáng chết kia của người đuổi giết, ngươi còn muốn bên cạnh có thêm một nhân tố nguy hiểm như vậy, ngươi chê chúng ta chết không đủ nhanh sao? Trước giờ Ma Tổ Xi Vưu vốn không phải là nhân vật đơn giản, dã tâm của hắn so với chúng ta chỉ cao hơn chứ không thấp. Một kẻ mạnh mẽ lại có dã tâm như vậy, chúng ta làm sao có thể yên tâm hợp tác với hắn?”

“Đúng như ngươi nói, chúng ta cần phải tùy thời ứng phó Âm Mưu Chi Chủ đuổi giết. Nếu như lúc này còn đắc tội với một nhân vật mạnh mẽ như vậy, đó chính là cực kỳ bất trí. Xem thử hắn nói gì trước đã, nếu như có được một trợ thủ mạnh mẽ như vậy, có lẽ dã tâm của chúng ta sẽ dễ dàng đạt được hơn cũng không chừng.” - Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc không nhanh không chậm nói. Về mặt này, khi không có nguy hiểm đến thân thể, cái linh hồn đầy dã tâm này hiển nhiên nhìn xa hơn so với Ma Đế Hoàng xa một chút, cũng ít e ngại hơn một chút.

Xi Vưu ở bên cạnh không nói lời nào, yên lặng chấp tay đứng một bên, trong lòng hiểu rõ hai tên đầy dã tâm này nhất định là đang tranh luận trong biển ý thức. Một lúc sau, nhìn thấy cuộc tranh luận dường như đã dừng lại, y mới lạnh nhạt nói:

- Cuộc chiến thần ma cũng sắp bộc phát, mà hai người các ngươi lại ẩn nấp trong hư không này, trốn tránh khắp nơi, e rằng có mưu đồ không nhỏ. Nếu như nói các ngươi chỉ đơn giản là trốn tránh Tịch Nhĩ Lạc đuổi giết, đừng nói là ta, có lẽ chính các ngươi cũng không tin. Không biết hai người các ngươi ẩn nhẫn như vậy, rốt cuộc là muốn có được thứ gì?

Liếc nhìn Ma Đế Hoàng một cái, Xi Vưu cũng không có chờ bọn hắn trả lời, liền trực tiếp vạch trần dự định của Tịch Nhĩ Lạc và Ma Đế Hoàng:

- Hôm nay Cửu Thực Chi Chủ và Chiến Tranh Chi Chủ đã qua đời, trong vũ trụ thiếu mất hai vị Chủ Thần, có lẽ hai người các ngươi là nhằm vào đây.

Thân hình Ma Đế Hoàng run lên. Bị một người khác vạch trần âm mưu mà mình trăm phương ngàn kế muốn che giấu, đó không phải tư vị dễ chịu gì. Trong đầu Ma Đế Hoàng, phân thân biến dị lúc đầu còn ung dung, lúc này cũng đã bắt đầu đề phòng Xi Vưu. Luận về độ gian xảo, vị Tà Chủ của Thái Cổ là Xi Vưu này vốn không dưới hai người bọn họ.

- Xi Vưu, ngươi rốt cuộc có ý gì?

Ma Đế Hoàng lạnh lùng nói. Đối với hai kẻ đầy dã tâm, không có gì đáng sợ hơn phải đối mặt với một kẻ tâm cơ còn sâu hơn, hơn nữa lại nắm giữ bí mật của mình. Huống hồ mình ẩn nhẫn lâu như vậy

này, khiến bọn họ tôn thờ, bọn họ sẽ không phản kháng, giống như con kiến vĩnh viễn sống ở tầng dưới chót của sinh vật.

Dù sao loài người cũng là công cụ sản xuất thần lực tốt nhất, hơn nữa số lượng còn đông như vậy, lực lượng tín ngưỡng tinh khiết sinh ra từ mỗi người đều sẽ gia tăng thần lực cho một vị Chủ Thần địa thần lực. Đối với chư thần thì mỗi phần thần lực đều rất quý báu.

Nhưng Chủ Thần thứ mười bốn lại không giống như những chư thần khác. Từ trong trí nhớ của An Đức Liệt, Âm Cát Cổ Đức đã sớm hiểu được bản chất của vị Chủ Thần này. Hắn mang theo cừu hận và dục vọng hủy diệt mãnh liệt từ hỗn độn ban đầu, trong dấu ấn của hắn tồn tại mong muốn và xung động xóa bỏ toàn bộ loài người. Đây cũng là nguyên nhân mà Chủ Thần thứ mười bốn muốn hoàn toàn hủy diệt các không gian.

Chỉ với điểm này Chủ Thần thứ mười bốn và Quang Âm chư thần đã có mâu thuẫn. Quang Âm chư thần cần duy trì một số lượng loài người nhất định để thu được lực lượng tín ngưỡng, còn Chủ Thần thứ mười bốn lại muốn giết sạch loài người. Mặc dù hai việc này đã nảy sinh mâu thuẫn, nhưng hiển nhiên giữa Chủ Thần thứ mười bốn và chư thần đã đạt thành hiệp nghị, vì thế việc xử lý quan hệ giữa hai bên lại trở thành vấn đề của Âm Cát Cổ Đức.

Âm Cát Cổ Đức nhắm mắt nhú mày. Vũ trụ tinh không do Hư Vô Chi Quân thống trị hiển nhiên không thể nhúng tay vào. Mà bên phía Quang Minh Thiên Đường lại có năng lượng khắc chế, khiến cho Cửu U ma thần rất khó phát huy năng lực hoàn toàn. Hơn nữa số lượng Cửu U ma thần vẫn kém xa thiên sứ, cũng không có khả năng sống lại vô hạn và tiếp tục chiến đấu như bọn chúng. Đối với Âm Cát Cổ Đức, mỗi tên Cửu U ma thần không chỉ là người hầu của Chủ Thần thứ mười bốn, còn là một trợ lực mạnh mẽ để hoàn thành mơ ước của hắn, mỗi tên đều là một khoản tài phú quý báu.

Như vậy Âm Cát Cổ Đức chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất, đó là hủy diệt khu vực không gian hòa hoãn rộng lớn do Thái Cổ hiệp nghị lưu lại, cùng với những không gian nhỏ chung quanh không gian Thái Cổ, đây là một sự mạo hiểm rất lớn. Trong đầu hắn không khỏi hiện lên một bóng người, tóc dài xõa xuống vai, người mặc áo trắng, tay cầm trường kiếm, trên mặt vĩnh viễn mang một vẻ lạnh lùng, đó là Thái Cổ Kiếm Thần.

Nghĩ tới người này, trong lòng Âm Cát Cổ Đức liền không khỏi dâng lên một luồng khí lạnh. Trước đây không lâu, vị Thái Cổ Kiếm Thần này bế quan trong thời gian dài, sau khi xuất quan lại xuất hiện trước mặt Chủ Thần thứ mười bốn của Ma Giới, triển lộ một phần thực lực khiến cho tất cả cao thủ Ma Giới đều kinh hãi.

Âm Cát Cổ Đức vẫn luôn lưu ý đến nhân tài mới xuất hiện này của loài người. Sau lần đầu gặp gỡ tại hải dương hỗn độn, trong đầu hắn lại càng nhớ kỹ hình ảnh của vị Thái Cổ Kiếm Thần này. Tại Ma Giới, Ẩn ma tộc Âm Cát Cổ Đức chính là một thiên tài truyền kỳ, nhưng sau khi gặp phải thiên tài của loài người là Phong Vân Vô Kỵ, vinh quang của hắn lại trở nên ảm đạm.

Truyền thuyết của Tuyệt Đối Phòng Ngự bị Kiếm chi linh vực màu bạc của Kiếm Thần phá tan, tôn nghiêm của Âm Cát Cổ Đức cũng sụp đổ trong nháy mắt. Bắt đầu từ đó, hắn mang theo sự đố kỵ và căm ghét sâu sắc đối với vị Thái Cổ Kiếm Thần này. Sự căm ghét này thậm chí còn vượt trên giới hạn của chủng tộc.

Va chạm giữa thiên tài và thiên tài luôn tràn đầy khói lửa và sự thù địch. Đối với Âm Cát Cổ Đức, giữa hắn và Kiếm Thần nhất định phải có một kết thúc.

“Phong Vân Vô Kỵ, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi. Ta sẽ chứng minh, ta mới là người có thiên phú cao nhất trong vũ trụ này!” - Mí mắt Âm Cát Cổ Đức nheo lại chỉ còn một khe hở hẹp, bên trong lướt qua từng vệt sáng rét lạnh, giống như một con sói đói khát.

“Ngu xuẩn. Muốn đánh bại kẻ địch cũng không chỉ có một loại thủ đoạn. Chỉ có kẻ ngốc mới muốn dùng sức mạnh đánh bại đối phương.” - Một luồng sáng đỏ tà ác đột nhiên lướt qua trong mắt Âm Cát Cổ Đức. Tại khoảnh khắc này, khí tức trên người hắn bỗng trở nên kỳ dị và tà ác. Từ trong lỗ chân lông toàn thân không ngừng tỏa ra khói đen nồng nặc, khiến cho khuôn mặt hắn cũng trở nên lờ mờ. Dưới khói đen làm nổi bật, khuôn mặt của hắn lại có ba phần tương tự với An Đức Liệt đã chết.

“Thái Cổ Kiếm Thần càng ngày càng mạnh, đó là bởi vì hắn cảm thấy chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể bảo vệ Thái Cổ, bảo vệ nhân tộc. Bảo vệ Thái Cổ chính là mơ ước và nguyện vọng lớn nhất của hắn. Chỉ cần công phá Thái Cổ, tiêu diệt nhân tộc, chúng ta sẽ đánh bại Thái Cổ Kiếm Thần. Phá hủy đối phương từ ý chí mới là sự hành hạ lớn nhất.” - Âm Cát Cổ Đức lẩm bẩm thật thấp, mái tóc dài tung bay một cách kỳ dị.

Ngay cả đám Cửu U ma thần chung quanh cũng chú ý tới sự khác thường của Âm Cát Cổ Đức, từng tên đứng trong khối đen mờ mịt nhìn nhau, phát ra những tiếng gầm trầm thấp.

Tiếng gầm của đám Cửu U ma thần cuối cùng khiến Âm Cát Cổ Đức khôi phục tinh thần lại, đưa tay vuốt vuốt mặt, ánh mắt dần dần trở nên rõ ràng.

Đối với sự khác lạ vừa rồi, Âm Cát Cổ Đức vẫn còn nhớ rõ ràng. Đây cũng không phải là An Đức Liệt chết đi nhưng âm hồn không tan, một lần nữa sống lại trên người hắn, mà là sau khi dung hợp với năng lượng của An Đức Liệt, phương thức suy nghĩ của hắn đã dần dần bị suy nghĩ của An Đức Liệt ảnh hưởng. Dựa vào việc có cùng kẻ địch, Âm Cát Cổ Đức cũng không phải rất mâu thuẫn với loại thay đổi này. Bất kể trong lòng có muốn thừa nhận hay không, hắn vẫn hiểu được một hiện thực vô tình: thực lực giữa hắn và Thái Cổ Kiếm Thần có một khoảng cách to lớn không thể nào vượt qua được.

- Thái Cổ Kiếm Thần...

Âm Cát Cổ Đức lẩm bẩm, lại nhìn về không gian Thái Cổ cô độc treo trong bóng tối ở phương xa, trong lòng hiểu rõ thời gian dành cho hắn cũng không nhiều. Ưu thế lớn nhất của quân đoàn Cửu U ma thần là tấn công bất ngờ, một khi để đại quân của Thái Cổ phát hiện được Ma Giới có hành động quy mô lớn, nhất định sẽ dẫn tới các cao thủ tuyệt đỉnh của Thái Cổ phản công.

Từng mưu kế nhanh chóng lướt qua trong đầu, Âm Cát Cổ Đức nhanh chóng vạch ra một kế hoạch, trong thời gian ngắn gây ra sự phá hoại lớn nhất.

- Lập tức phong tỏa không gian thông đến Thái Cổ, tuyệt đối không thể để một nhân loại nào tiến vào Thái Cổ!

Âm Cát Cổ Đức nhanh chóng ban bố một loại mệnh lệnh. Thủ hộ giả không gian của Thái Cổ mặc dù bí ẩn, nhưng Ma Giới cũng không phải là không biết gì cả. Cho tới nay, Ma Giới chần chừ không dám ra tay với những không gian này, một phần cũng là vì e ngại những thủ hộ giả không gian này ẩn nấp rất kỹ này.

Bên dưới Chủ Thần, ngoại trừ Chủ Thần thứ mười bốn thì bốn Chí Tôn của Thái Cổ, cùng với đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ gần như có thể càn quét tất cả không gian trong vũ trụ. Nếu như không thể kịp thời phong tỏa tin tức, tiếp theo rất có khả năng sẽ phải đối mặt với vô số cao thủ Thái Cổ bay đến, điều này có thể sẽ khiến cho kế hoạch của Chủ Thần thứ mười bốn sụp đổ.

772. Chương 45: Diêm Báo Của Thần Chiến 4

Dưới sự chỉ huy của An Đức Liệt, gần mười vạn Cửu U ma thần cao lớn nhanh chóng tạo thành một vòng lớn, đều đặn xếp hàng trong hư không thông đến Thái Cổ. Ma thức của những Cửu U ma thần này vô cùng mạnh mẽ, mỗi người đều có thể bao trùm không gian trăm vạn cây số vuông. Mười vạn tên vừa đủ để cảm ứng được tất cả không gian.

Âm Cát Cổ Đức hí hóp mắt nhìn từng hàng bóng đen tà ác như tượng thần đứng yên trong bóng tối. Hắn hoàn toàn tin tưởng có thể trì hoãn thời gian tin tức truyền về Thái Cổ. Ngoài ra không gian mà hắn chọn phong tỏa cũng rất gian xảo, vừa vặn nằm bên ngoài phạm vi lớn nhất mà bốn thánh thú Thái Cổ có thể thi triển Tứ Tượng đại trận. Phạm vi này là do hắn trải qua nhiều lần cân nhắc tính toán ra, trong đó vẫn có rất nhiều không gian. Đối với hắn, trước tiên hủy diệt khu vực không gian hoà hoãn, sau đó mới hủy diệt không gian trong phạm vi mà bốn thánh thú trực tiếp bảo vệ, như vậy mới là thượng sách.

- Đi đi, hủy diệt sinh linh mà các ngươi nhìn thấy được, hủy diệt không gian mà các ngươi đặt chân đến!

Trong hư không, mái tóc dài của Âm Cát Cổ Đức phát một cái, đột nhiên xoay người lại, áo choàng dài sau người tung bay phần phật. Vừa dứt lời, cánh tay của hắn giơ cao vào hư không liên vung mạnh xuống.

- Gào!

Phía sau Âm Cát Cổ Đức, đám Cửu U ma thần đã sớm không chờ được gầm lên. Trong khối đen lượn lờ, từng tên nhanh chóng bay về các không gian khác nhau. Với sự mạnh mẽ của đám Cửu U ma thần, mỗi tên đều là một ma thần diệt thế, đủ để hủy diệt tất cả sinh linh trong những không gian bình thường này.

Từng hàng bóng ma tà ác vung vẩy chiếc đuôi nhọn đen kịt, mang theo tiếng rít xé gió bay đi, nhanh chóng biến mất trong con người đen bóng của Âm Cát Cổ Đức. Hư không rất nhanh trở nên vắng lạnh, trong nháy mắt bên cạnh Âm Cát Cổ Đức chỉ còn lại hơn bảy mươi tên Cửu U ma thần bảo vệ.

“Phong Vân Vô Kỵ, bây giờ để xem khi nào thì người mới có thể phát hiện ra.” - Âm Cát Cổ Đức nhìn không gian Thái Cổ trong bóng tối phía xa, được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhàn nhạt như mộng như ảo, lăm lăm với giọng chỉ có hắn mới nghe được. Hắn bắt giác ngẩng đầu lên, một lần nữa nhìn vào chín ngôi sao ở nơi cao vô hạn trên đỉnh đầu.

“Vũ trụ này đã càng ngày càng hỗn loạn. Bất kể Hư Vô Chi Quân có đại biểu cho ý chí của chư thần hay không, chỉ cần quân đoàn Hắc Âm Viễn Chinh do hắn thống lĩnh giao chiến với Quang Minh Thiên Đường, vậy thì sẽ liên tục sinh lực ra lượng giết chóc, vũ trụ này cũng sẽ càng hỗn loạn hơn. Vũ trụ càng hỗn loạn thì thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn sẽ tăng trưởng càng nhanh, như vậy là đủ rồi.” - Sau khi được Chủ Thần thứ mười bốn chấp nhận, cùng với năng lượng mà hắn ban cho, vận mệnh của Âm Cát Cổ Đức đã gắn bó chặt chẽ với Chủ Thần thứ mười bốn. Chủ Thần thứ mười bốn khôi phục càng nhanh, thực lực càng mạnh thì năng lực của quân đoàn Cửu U ma thần sẽ càng lớn hơn. Không chỉ như vậy, Âm Cát Cổ Đức cũng có thể từ trong đó nhận được càng nhiều lực lượng, mà đây gần như là con đường duy nhất để đánh bại Thái Cổ Kiếm Thần.

Theo lực lượng cửu tinh phân bố, ánh mắt của Âm Cát Cổ Đức lướt qua tầng tầng hư không, nhìn về trung tâm vũ trụ ở nơi xa vô tận. Nơi đó cho dù cách hàng tỉ năm ánh sáng, hào quang vẫn sáng ngời và rực rỡ. Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ mới sinh ra của Thiên Đường vẫn chưa thật sự triển khai quyết chiến, phía sau dĩ nhiên là đại biểu cho thái độ của Quang Âm chư thần.

“Hi vọng chư thần nhanh chóng triển khai thần chiến, chỉ có như vậy, chủ nhân vĩ đại của ta mới có thể hấp thu thần lực từ trong vũ trụ hỗn loạn một cách nhanh nhất.”

Tựa hồ đáp lại tiếng lòng của Âm Cát Cổ Đức, gần như ngay khi ý niệm này của hắn vừa xuất hiện, mười hai tia sét màu vàng to lớn khiến vũ trụ biến sắc bỗng từ sâu trong bóng tối bắn ra, trong nháy mắt lan tràn đến hơn nửa vũ trụ. Tiếng sấm ầm ầm vang lên khắp nơi, dường như đại biểu cho cơn giận của chư thần dưới vực sâu bóng tối.

Gần như đồng thời, mười hai tia sét mãnh liệt cũng từ hướng hải dương ánh sáng bắn đến trung tâm vũ trụ, lướt qua phía trên vô số thiên sứ ánh sáng. Lực lượng ẩn chứa trong mỗi tia sét đều khiến Âm Cát Cổ Đức cảm thấy mình nhỏ bé và hèn mọn. Ở trước mặt chư thần, chúng sinh đều hèn mọn như con kiến.

Đối mặt với phép màu mà chúng thần triển lộ, trong xa xăm, một loại tâm tình hèn mọn và cung kính sinh ra trong lòng Âm Cát Cổ Đức, đó là phải kính sợ chư thần.

Trung tâm vũ trụ vốn chiến đấu không ngừng đột nhiên an tĩnh lại. Đại quân Quang Âm nhanh chóng tách ra, ngẩng đầu lên nhìn hư không biến ảo trên đỉnh đầu. Đối mặt với sự mạnh mẽ của chúng thần và lực lượng không thể chống cự, tất cả sinh mệnh đều mang lòng thành kính và khiếp sợ.

Mười hai tia sét vàng ánh như nước lũ cuộn cuộn xẹt qua hư không, trong nháy mắt lại biến mất. Khi tiếng sấm ầm ầm dần đi xa, phía trên vô số không gian, trên bảo tọa màu bạc lấp lánh trôi nổi bất động trong hư không, một bóng đen mờ ảo đột nhiên đứng dậy, một tay bắt lấy quyền trượng màu bạc, sau đó xoay người lại. Sau người hắn có một vòng sóng gợn màu đen nổi lên, trong nháy mắt tạo thành một thông đạo màu đen chấp chờ.

Hư Vô Chi Quân chưa bao giờ rời khỏi bảo tọa, lúc này lại không hề do dự, quay người bước vào sau thông đạo đen kịt kia, nhanh chóng biến mất trong bóng tối vô tận. Khi thông đạo màu đen kia khép lại, thông

qua một khe hở nhỏ thấp thoáng có thể nhìn thấy bên kia thông đạo màu đen. Đó là một mảng vực sâu sóng cả nhấp nhô, nơi cư ngụ của Hắc Âm chư thần.

- Gào!

Gần như ngay khi Hư Vô Chi Quân đứng dậy rời khỏi bảo tọa, tại trung tâm vũ trụ, giữa đại trận của quân đoàn Hắc Âm Viễn Chinh đột nhiên liên tiếp vang lên chín tiếng rít chói tai. Chín cơn lốc tinh thần mãnh liệt từ trong quân đoàn Hắc Âm Viễn Chinh lan ra. Vô số cao thủ yêu ma không chịu nổi sự đau đớn trên tinh thần này, kêu gào chạy trốn ra bên ngoài.

Sau một khắc, chín bóng người to lớn như chim phe phẩy áo bào đen rộng thùng thình, từ trung tâm quân đoàn Hắc Âm Viễn Chinh bay vút ra, mang theo sương mù dày đặc lao vào sâu trong bóng tối vô tận phía sau đại trận, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy. Đó là chín gã Hắc Âm Quân Chủ bị Hư Vô Chi Quân gọi đến hư không, vào giờ phút này dường như bọn họ đồng thời bị kêu gọi, từ trong trận rời đi.

Gần như cùng lúc, một cảm giác chóng mặt bỗng dâng lên trong đầu, Âm Cát Cổ Đức chợt cảm thấy sâu trong biển ý thức truyền đến một tiếng kêu gọi từ dưới vực sâu xa xôi, đó là tiếng kêu của một vị Hắc Âm Chủ Thần khác.

Một loại xung động mãnh liệt không chế thân thể Âm Cát Cổ Đức, khiến hắn không kiềm được đi đến vực sâu, yết kiến Hủy Diệt Chi Chủ Lạp Đạt Mạn Địch Tư cao cao tại thượng. Nhưng rất nhanh, dấu ấn tinh thần do Chủ Thần thứ mười bốn lưu lại trong đầu hắn liền dao động, ngăn cản sự kêu gọi của Hủy Diệt Chi Chủ đối với hắn.

- Gào!

Tại Ma Giới xa xôi, Chủ Thần thứ mười bốn trong bóng tối đột nhiên mở mắt phát ra một tiếng gầm thét. Tiếng gầm kia vượt qua tầng tầng không gian, xông vào dưới vực sâu bóng tối. Vực sâu bóng tối vốn đang sôi trào, lúc này đột nhiên trở nên yên tĩnh. Mà sâu trong hư không, dấu ấn tinh thần của Hủy Diệt Chi Chủ trong đầu Âm Cát Cổ Đức cũng không còn dao động nữa.

Trong đầu đồng thời tồn tại dấu ấn tinh thần của hai vị Chủ Thần, cảm giác này không hề dễ chịu chút nào, đặc biệt là vào thời điểm này. Khi Âm Cát Cổ Đức mở mắt ra, thành linh phát hiện trên trán và lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi hột.

- Thần chiến... cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

Gần như đồng thời, tại một góc vũ trụ khác, Xi Vưu và Ma Đế Hoàng cùng nhìn về hướng trung tâm vũ trụ, ngơ ngác nói. Khóe miệng Ma Đế Hoàng dần dần hiện lên một nụ cười hưng phấn.

“Cuối cùng ta đã đợi được đến ngày này!” - Một giọng nói hưng phấn gào lên trong đầu Ma Đế Hoàng. Tại cái góc vũ trụ vắng vẻ này, ba tên cao thủ ma đạo đều im lặng không lên tiếng, sâu trong lòng lại có suy nghĩ riêng.

Đối với việc Bốn Tôn ở không gian đại thứ nguyên gây nên tranh chấp giữa chư thần, cùng với chuyện Quang Âm chư thần đàm phán thất bại, Thái Cổ vẫn không hề hay biết gì cả. Sau khi từ dung nham bình nguyên trở về, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đã trở lại Thánh sơn, chữa trị vết thương trong đại chiến. Còn Phong Vân Vô Kỵ chính mắt nhìn thấy Phương Phi rời đi, tâm tình lại có chút không yên.

Kiểm vực một lần nữa bình tĩnh lại. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Mỗi ngày Ngạo Hàn Yên và U Nhược đều đứng ven rìa đỉnh núi lớn chọc trời, nhìn về Kiềm các nơi xa, trong lòng mong muốn được nhìn thấy bóng trắng kia. Nhưng liên tiếp mấy ngày các nàng đều thất vọng, Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn không ra khỏi Kiềm các. Mang theo tiếng thở dài tịch mịch, hai người ôm đầu gối ngồi bên vách đá, yên lặng không nói gì, cho đến khi bầu trời hoàn toàn tối đen mới trở về căn nhà cỏ mọc mọc cư trú.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, trong chớp mắt đã qua sáu ngày. Trong sáu ngày này, Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn ngồi xếp bằng bên trong Kiềm các, từ từ điều tức. Sấm sét thần phạt do Linh Hồn Chi Chủ phát ra, mặc dù một phần đã bị Phong Vân Vô Kỵ mượn thể đánh vào trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, một phần khác lại bị hắn hấp thu bằng phương pháp mô phỏng dao động linh hồn của Chủ Thần do Ý Niệm Kiềm Thể đại pháp diễn sinh ra, nhưng vẫn còn một phần không hoàn toàn bị hóa giải. Mặc dù còn chưa đủ uy hiếp được hắn, nhưng vẫn cần tốn thời gian để hóa giải nó khỏi cơ thể.

Những chuyện mà Phong Vân Vô Kỵ cần phải xử lý không chỉ có như vậy. Chuyện của Trì Thương tuy đã tạm thời chấm dứt, nhưng vì cái chết của hắn nên Phong Vân Vô Kỵ đã bị kích động, vội vã thu hồi thần thức từ hàng tỉ không gian. Mặc dù đã thu hồi phần lớn thần thức, nhưng vẫn còn một phần thần thức rải rác ở các không gian. Trong sáu ngày này, khi hóa giải dư kinh sấm sét thần phạt của Linh Hồn Chi Chủ, Phong Vân Vô Kỵ cũng đồng thời dùng lực lượng tinh thần to lớn dốc sức kêu gọi năng lượng tinh thần còn ở bên ngoài.

Vào ngày thứ bảy.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, phía trên Kiếm vực vốn yên tĩnh không gió đột nhiên nổi lên ánh sáng trắng. Ánh sáng trắng vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng tràn về hướng Kiếm các, bên trong mang theo dao động tinh thần mãnh liệt. Trời đất vốn mờ mịt chợt sáng ngời như ban ngày. Ánh sáng trắng rợp trời kín đất kia tới nhanh và đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã chui vào bên trong Kiếm các, hội tụ vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ đang ngồi xếp bằng trên đất.

“Vù!”

Tại khoảnh khắc ánh sáng trắng chui vào cơ thể, mái tóc dài rũ xuống trên đầu Phong Vân Vô Kỵ không gió tự tung bay. Hai mắt của hắn đột nhiên mở lớn, bên dưới mí mắt bắn ra một luồng ánh sáng bạc chói mắt. Một phần thần thức của hắn tan vào hàng tỉ không gian cuối cùng đã trở về trong cơ thể.

773. Chương 45: Điềm Báo Của Thần Chiến 5

- Vô Kỵ, cuối cùng ngươi đã thành công rồi.

Gần như đồng thời, một giọng nói chất phác ôn hòa bỗng vang lên bên tai Phong Vân Vô Kỵ, đó là giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn.

Phong Vân Vô Kỵ hơi ngẩn ra, mí mắt chớp chớp vài cái. Ánh sáng bạc chói mắt trong hai con ngươi liền như thủy triều rút đi sạch sẽ, trông mắt lại khôi phục vẻ thản nhiên như bình thường. Tâm thần khẽ động, hắn liền phát ra một luồng thần thức về phía Thánh điện:

- Chí Tôn!

- Vô Kỵ, thần thức của ngươi trở về cơ thể, thần công đã đại thành, đây là chuyện rất tốt. Như vậy Thái Cổ giao cho ngươi cai quản, chúng ta cũng yên tâm hơn. Luận về thực lực, ngoại trừ thánh thú thì người đã không còn ở dưới chúng ta nữa.” - Bạch Hổ Chí Tôn cũng không nói dài dòng, liền đi thẳng vào vấn đề.

- Ba vị Chí Tôn lại muốn bề quan sao?

Phong Vân Vô Kỵ hơi suy nghĩ, lập tức hiểu được ẩn ý phía sau của Bạch Hổ Chí Tôn.

- Ừ.

Bạch Hổ Chí Tôn gật đầu, trong giọng lộ ra vẻ hơi suy yếu:

- Trận chiến lần trước, ba người chúng ta đều bị thương không nhẹ. Cuộc chiến thần ma rất quan trọng, trước khi đại chiến hoàn toàn bộc phát, chúng ta nhất định phải đạt đến trạng thái đỉnh cao. Hiện nay trong bốn Chí Tôn của Thái Cổ, chỉ mình ngươi là có thể giao đấu với Chủ Thần thứ mười bốn, cho nên Thái Cổ chỉ có thể nhờ vào ngươi.

Dường như cảm thấy có phần hổ thẹn, Bạch Hổ Chí Tôn bùi ngùi thở dài nói:

- Từ sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, chúng ta đã rất lâu không xử lý công việc của Thái Cổ. Mà hiện giờ ngươi chính là nhân tuyển tốt nhất. Bất kể là tài trí hay khí phách, ngươi đều có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề của Đệ Ngũ Chí Tôn. Ngươi cũng có thể xem nó như một khảo nghiệm đối với mình, chúng

ta cũng đã từng như vậy. Làm Chí Tôn, ngoại trừ thực lực thì còn phải có lòng kiên định và sự quyết đoán. Chúng ta đã trải qua cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, hiện giờ cứu tinh đã nổi thành một đường lần thứ hai, sau này vận mệnh của nhân tộc chỉ có thể giao cho người thôi.

Từ trong câu nói sau cùng của Bạch Hổ Chí Tôn, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được một sự bất an rất lớn. Ngay cả Bạch Hổ Chí Tôn cũng bắt đầu thiếu niềm tin đối với cuộc chiến này sao? Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ, tâm tình trở nên nặng nề. Tình thế trước mắt tuyệt đối không thể lạc quan. Đối với lời nói trầm trọng của Bạch Hổ Chí Tôn, Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ có thể làm như không cảm giác được. Hiện giờ không phải là lúc thích hợp để thảo luận những thứ này.

- Nếu như trong lúc ba vị Chí Tôn bế quan, Chủ Thần thứ mười bốn lại tới xâm phạm thì thế nào?

Suy nghĩ một chút, Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

Bên kia Thánh sơn lại là một sự yên lặng dài, một hồi lâu sau Bạch Hổ Chí Tôn mới trả lời với giọng nặng nề:

- Chủ Thần thứ mười bốn vốn không sợ thánh lực, liên tục chiến đấu mấy lần hấn đều đi lại tự nhiên, chỉ bị một chút vết thương nhẹ mà thôi. Chỉ một mình người e rằng khó mà ngăn cản. Nếu như... nếu như hấn đến, người chỉ cần thông báo chúng ta, chúng ta sẽ lập tức xuất quan trợ giúp.

Dứt lời lại thở dài một tiếng, trong đó tràn đầy bất đắc dĩ. Vị Chí Tôn này đã trải qua cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, trên vai gánh vác sự tồn vong của nhân tộc Thái Cổ, đối mặt với cảnh ngộ của Thái Cổ, trong lòng cực kỳ nặng trĩu. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, loài người còn có Tứ Tượng đại trận để ngăn cản chư thần bên ngoài Thái Cổ, vì vậy vẫn còn một chút lòng tin, nhưng lần này lòng tin đó lại hoàn toàn bị bóp chết.

- Vô Kỵ...

Trong Thánh điện lại là một sự im lặng, sau đó giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vang lên, trong giọng nói có phần lo lắng, cũng có phần nghi ngờ:

- Năng lượng bên trong cơ thể người còn có thể thi triển mấy lần Thần Long biến?

- Nếu như chỉ hóa thân thành Thanh Long để lừa gạt chư thần thì không có vấn đề, lúc nào ta cũng có thể hóa thân thành hình dáng như thánh thú Thanh Long. Nhưng nếu thi triển Tứ Tượng đại trận chống địch, đối mặt với chư thần... một lần chính là cực hạn.

Bên trong Thánh sơn và Kiếm các đồng thời yên lặng. Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ cũng cảm thấy nặng nề, nhưng ngoài mặt vẫn không hề biến đổi, thần sắc vẫn bình tĩnh như trước.

- Hi vọng sau khi liên tục thua ba lần Chủ Thần thứ mười bốn đã rút ra được giáo huấn, sẽ không vội vã tấn công Thái Cổ. Bất kể như thế nào, lần này chính cơ hội cuối cùng của tộc ta.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chợt khẽ rung động, miệng mở ra như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại im lặng. Đứng trước sự thật, bất kỳ lời an ủi đối gạt nào đều không có ý nghĩa. Đã đến mức độ này, mỗi người đều hiểu được tình cảnh trước mắt. Nếu như không qua nổi cuộc chiến thần ma lần thứ hai, đối với loài người sẽ không còn cứu tinh nổi liền lần thứ ba nữa.

"Cứ như vậy đi... Vô Kỵ, Thái Cổ sẽ toàn quyền giao cho người... Từ khi người phi thăng tới nay, chúng ta vẫn luôn chú ý đến người. Người vốn có thiên tư thông minh không hề kém hơn chúng ta, có người điều hành Thái Cổ sẽ không việc gì. Mà thực lực của người cũng đủ để trị hoãn Chủ Thần thứ mười bốn, điểm này chúng ta tin tưởng người... Dưới lòng đất Thánh sơn, trong gian phòng mà ta ngủ say có toàn bộ ký ức của ta về cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, có lẽ sẽ trợ giúp được người. Còn về những thứ khác, mấy ngày nay chúng ta cũng đã sắp xếp xong. Tất cả lực lượng Thái Cổ có thể điều động được đều sẽ tập trung vào trong tay người, tùy thời để người sai khiến.

Phong Vân Vô Kỵ bình tĩnh gật đầu một cái, cũng không từ chối. Từ góc độ của ba vị Chí Tôn mà suy nghĩ, sắp xếp như vậy chính là cách tốt nhất. Số lượng của nhân tộc Thái Cổ vốn không như thần ma, cao thủ tuyệt đỉnh một mình đảm đương một phía càng ít ỏi. Hôm nay chính là lúc dùng người, vào thời khắc đặc biệt này bất kỳ lời từ chối nào đều tổ ra cứng nhắc và vô nghĩa.

- Ta sẽ dốc hết sức. Chỉ cần chưa tới thời khắc cuối cùng, ta sẽ vĩnh viễn không từ bỏ.

Câu trả lời của Phong Vân Vô Kỵ ngắn gọn và có lực, không hề do dự.

- Chỉ cần cố hết sức là được rồi. Thật ra chúng ta đều đang tận lực.

Hít sâu một hơi. Bạch Hổ Chí Tôn nói:

- Vô Kỵ...

- Hả?

- Nếu như, nếu như chúng ta chết trận... nếu quả thật đến thời khắc cuối cùng, người hãy nhớ, nhất định phải chạy đi...

Nói xong những lời này, trên Thánh sơn cuối cùng hoàn toàn yên lặng, sau đó ba tiếng rít xé gió bay đi, khí tức của ba vị Chí Tôn Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ nhanh chóng biến mất.

Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ kinh ngạc nhìn mặt đất, mái tóc trắng như sương khê phát phơ. Hắn làm sao cũng không ngờ, câu nói cuối cùng của Bạch Hổ Chí Tôn lại là như vậy.

Bạch Hổ Chí Tôn dường như chưa nói xong, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết, phần tiếp theo không nói ra là “vì Thái Cổ, người cần phải sống”.

“Nếu như các người chết trận, Thái Cổ trầm luân, từ đây chúng ta là người không gốc rễ, trời đất tuy lớn nhưng lại bơ vơ như chó hoang, như vậy, sống sót... còn có ý nghĩa sao?”

Bàn tay khê chống lên sàn nhà Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ vươn người đứng dậy, sau đó đẩy cửa gỗ Kiếm các đi ra ngoài. Trước khi Bạch Hổ Chí Tôn nói chuyện, Phong Vân Vô Kỵ đã cảm nhận được bên ngoài Kiếm các có rất nhiều khí tức của cao thủ nhân tộc, càng lúc càng đông, đây là sự sắp xếp của Bạch Hổ Chí Tôn.

“Két!”

Hai cánh cửa gỗ to lớn của Kiếm các mở ra. Khi Phong Vân Vô Kỵ vừa bước ra bên ngoài ngưỡng cửa, đập vào mắt là một gã thiếu niên hoang dã dựa vào sau cửa, cánh tay để trần, đôi mắt đen nhánh lộ ra vẻ chất phác. Từ trên người gã thiếu niên này, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được một luồng khí tức của Hồng Hoang không tiêu tan.

- Sư tôn!

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đẩy cửa gỗ đi ra, Thái Cổ Ma Viên Viên Tề Thiên dùng Bát Cửu huyền công biến thành thiếu niên loài người liền vái lạy, cung kính quỳ rạp xuống đất, dập đầu ba cái:

- Đệ tử Viên Tề Thiên tham kiến sư tôn!

Chiếc đầu của Viên Tề Thiên cúi sát mặt đất, không cử động, cực kỳ cung kính. Mấy ngày nay dường như nó vẫn luôn yên lặng canh giữ bên ngoài Kiếm các.

Ánh mắt lướt qua bóng dáng Viên Tề Thiên, trong ánh mắt lạnh nhạt của Phong Vân Vô Kỵ cũng không khỏi lộ ra vẻ ôn nhu. Đây là đệ tử duy nhất còn ở bên cạnh hắn.

Ngay lúc này, một trận tiếng hô như dời non lấp biển từ trong hư không đối diện Kiếm các vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Phong Vân Vô Kỵ:

- Tham kiến Đệ Ngũ Chí Tôn!

Thanh âm như núi lở đất tan khiến Phong Vân Vô Kỵ không khỏi dời sự chú ý đến phương hướng thanh âm truyền đến. Vượt qua bóng dáng Viên Tề Thiên, lướt qua dốc núi cuồng phong gào thét, một mảng bóng đen đông đảo in vào trong mắt, chiếm cứ mỗi góc nhỏ trong con ngươi của hắn.

Bên ngoài Kiếm các bóng người nhốn nháo, người người đông nghịt như thủy triều phủ kín mỗi khoảng đất của Kiếm vực, xếp hàng đến tận chân trời mới dừng lại. Từ mặt đất hướng lên phía trên, càng có nhiều bóng người đứng giữa không trung, tư thế cung kính quỳ rạp trong hư không.

- Tham kiến Chí Tôn!

Sau tiếng hô như dời non lấp biển này, hai bên Kiếm các lại có hai giọng nói mạnh mẽ có lực không cao không thấp truyền vào trong tai Phong Vân Vô Kỵ. Trong lòng khẽ động, Phong Vân Vô Kỵ theo tiếng nhìn lại, trông thấy Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương mặc áo bào xanh, cùng với Tây Môn Y Bắc mặc áo trắng đứng ở trên dốc núi, khom người cúi đầu.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, trong lòng chợt khẽ rung động, ánh mắt cũng trở nên hơi ngơ ngẩn, một cảm giác không chân thực dâng lên trong lòng. Hắn vốn không muốn nhìn thấy tình cảnh này.

Hắn vốn phải gọi Tây Môn Y Bắc là Tây Môn huynh, gọi Độc Cô Vô Thương là Độc Cô tiên bối. Còn bây giờ, hai vị chiến hữu và tiên bối đã từng rất thân cận này lại như những người khác, cung kính gọi hắn là Chí Tôn.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ hiểu rõ, tất cả những thứ trước mắt đều là do Bạch Hổ Chí Tôn an bài trước đó, mục đích là để thiết lập uy tín cho hắn. Còn Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương hành động như vậy, hiển nhiên cũng là để nâng cao uy tín của hắn. Một nhóm cao tăng Thái Cổ do Chí Tôn trực tiếp quản lý, thánh lệnh truyền đi không sai sót, rõ ràng quan trọng hơn nhiều so với những thứ khác.

“Ba người chúng ta, e rằng từ đây sẽ khó chung sống như trước kia nữa.” - Vào giờ phút này Phong Vân Vô Kỵ mới ý thức được, thời gian đã trôi qua mấy ngàn vạn năm, mà hắn cũng không còn là phi thăng giả ban đầu kia nữa. Hắn đột nhiên cảm nhận được gánh nặng trên vai, giờ phút này trách nhiệm đó giống như thực chất đè nặng trên người hắn.

Hít sâu một hơi, thần sắc Phong Vân Vô Kỵ bỗng trở nên lạnh nhạt, vô hình trung lộ ra một sự uy nghiêm và kiên định. Áo bào phất một cái, hắn sải bước đi về hướng dốc núi. Khi đi ngang qua bên người thiếu niên hoang dã, tay phải của hắn như tia chớp vô một cái trên đỉnh đầu Viên Tề Thiên, thấp giọng nói:

- Sau này ngươi hãy ở bên cạnh ta!

Thiếu niên hoang dã hóa thành người nghe vậy chợt đứng lên, quay đầu sang ngơ ngẩn nhìn bóng lưng màu trắng của Phong Vân Vô Kỵ, một lúc sau nhớ ra gì đó, trên gương mặt chất phác hiện lên một nụ cười vui vẻ, hai cánh tay để trần truồng cũng vung vẩy trong hư không:

- Cảm ơn sư tôn!

Ánh mắt dần dần trở nên kiên định và rõ ràng, Phong Vân Vô Kỵ nghênh đón cuồng phong, cất bước vượt qua Tây Môn Y Bắc và Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương.

- Cảm ơn!

Khi hai người lướt qua, Phong Vân Vô Kỵ nói một tiếng thật nhỏ, sau đó sải bước tiến về phía trước. Trên dốc núi, thân thể Độc Cô Vô Thương khẽ run lên, trên khuôn mặt cúi gằm hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Khi Phong Vân Vô Kỵ lướt qua bên cạnh, trên mặt Độc Cô Vô Thương hiện lên vẻ tươi cười, dùng giọng nói chỉ có mình nghe được:

- Vô Kỵ, đối với chúng ta, ngươi vĩnh viễn không cần nói hai chữ này.

Ở phía trước, thân hình Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên run lên một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Trước dốc núi gió lớn thét gào. Phong Vân Vô Kỵ đưa mắt nhìn bốn phía. Trong đám người đông đúc, hắn thấy được đệ tử Chiến tộc đầu buộc khăn trắng, người mặc chiến bào, phối hợp với chiến đao màu trắng; cũng thấy được phía trước đám người, Thánh Giả và Cổ Vu nở nụ cười đứng sừng sững với các trưởng lão Bắc Hải. Phía sau các trưởng lão Bắc Hải những Bắc Hải tù đồ trên người buộc dây xích, cả đời khổ sở vì tâm ma. Những Bắc Hải tù đồ cao lớn mặc dù linh hồn đau đớn, nhưng thân thể vẫn đứng thẳng tắp, từ xa xa nhìn lên dốc núi Kiếm các. Từ trong mắt của bọn họ, Phong Vân Vô Kỵ thấy được một sự tôn kính phát ra từ nội tâm. Ở nơi xa hơn một chút là những cao thủ Thần cấp hậu kỳ mặc áo bào đen, bắt đầu từ khi Thái Cổ thi hành chính sách máu tanh cho đến hiện nay, ở xa xa quỳ rạp xuống đất.

Cao thủ tiềm tu, cao thủ hệ phái tự do, cao thủ cấp Thái Cổ, Hoàng cấp, Đế cấp... xếp hàng ở chung quanh Kiếm các, thậm chí ngay cả những chiến sĩ bảo vệ bản thể bốn thánh thú cũng được gọi đến... Tất cả lực lượng Thái Cổ có thể điều động, vào giờ phút này đều nổi lên mặt nước, xuất hiện ở trước mặt Phong Vân Vô Kỵ. Những ánh mắt từ bốn phương tám hướng hội tụ vào trên người hắn, trong đó không hèn mà cùng mang theo một tâm tình giống nhau, đó là tôn kính và tin tưởng.

Đó là một niềm tin đáng để đánh đổi tất cả.

Đây chính là lực lượng mạnh nhất của Thái Cổ. Mấy chục vạn cao thủ Thần cấp hậu kỳ, đông đảo cao thủ Đế cấp và Hoàng cấp, những người này đều là tộc nhân của hắn. Trong cuộc chiến tranh chủng tộc này, sau lưng của hắn có hàng ngàn hàng vạn tộc nhân. Nhìn những ánh mắt tin cậy chung quanh Kiếm các, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chợt sinh ra một niềm tin mãnh liệt.

“Thần cũng được, ma cũng được, chỉ cần Phong Vân Vô Kỵ ta còn một hơi thở sẽ vĩnh viễn không từ bỏ. Thần cần giết thần, ma cần giết ma!”

“Ầm!”

Phía trên Kiếm các hư không rung động, cuồng phong gào thét, dường như đang đáp lại tiếng lòng Phong Vân Vô Kỵ.

774. Chương 46: Chuẩn Bị

“Cộp!”

Trước dốc núi, tay áo Phong Vân Vô Kỵ phất phơ, ánh mắt quét qua bốn phía, đột nhiên bước ra một bước, đồng thời hít một hơi dài, trong mắt hiện lên thần sắc uy nghiêm, trầm giọng nói:

- Các tộc nhân Thái Cổ nghe lệnh!

- Có!

Bốn phương đồng thanh đáp lời, khí thế như núi lở đất tan.

- Thánh thú võ sĩ của ba phương Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ nghe lệnh. Các thánh thú trưởng lão trong tộc ở lại Thánh sơn đợi lệnh của bản tọa, những người còn lại hãy trở về vị trí của mình!

- Xin tuân theo ý chỉ của Chí Tôn!

Phía trên Kiếm vực mênh mông, bóng người ở phía tây, phía nam và phía bắc bắt đầu chuyển động. Những chiến sĩ bảo vệ thánh thú mặc chiến giáp ba màu trắng, đỏ và vàng đồng loạt quỳ gối hành lễ, sau đó thân hình lay động, lần lượt bay đi, lại trở về không gian bảo vệ ban đầu. Sau khi các chiến sĩ bảo vệ thánh thú rời đi, không gian nhất thời rộng rãi hơn rất nhiều. Phong Vân Vô Kỵ đưa mắt nhìn, trông thấy mấy lão giả râu tóc bạc trắng vẫn đứng yên tại chỗ. Những lão nhân này vẻ mặt thản nhiên, khí độ bất phàm, chính là trưởng lão bảo vệ thánh thú của ba phương.

Vốn có bốn nơi bảo vệ bản thể thánh thú nghỉ ngơi, chia làm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Trong số đó thì Thanh Long đã chết, mà các Thanh Long chiến sĩ cũng đã bị Chủ Thần thứ mười bốn tiêu diệt, chỉ còn sót lại ba phương này. Sau khi các chiến sĩ bảo vệ của ba phương rời đi, số người còn lại vẫn rất đông, đưa mắt nhìn không thể thấy được đầu cuối.

- Các tộc nhân hệ phái tự do nghe lệnh!

- Có!

Giữa không trung phía đông, những cao thủ của hệ phái tự do mặc quần áo khác nhau nghe vậy liền cúi người xuống.

Phong Vân Vô Kỵ xoay chuyển ánh mắt, nhìn vào trên người Độc Cô Vô Thương:

- Bây giờ lệnh cho Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương cai quản người của hệ phái tự do, tất cả mọi người không được trái lệnh. Tịch Diệt Tán Nhân, Lôi Uyên Cư Sĩ, Mặc Uyên và Cầu Ly Ma Đạo, bốn người các người hãy giúp Kiếm Ma gây dựng lại hệ phái tự do. Bản tọa lệnh cho các người trong vòng mười ngày hợp nhất trên dưới, khiến cho chính lệnh thông suốt, không được có sai sót!

Bóng người trong hệ phái tự do lay động. Chỉ chớp lát, bốn tên cao thủ khí tức mạnh mẽ bước ra, cung kính nói:

- Không dám làm trái lệnh của Chí Tôn!

Mệnh lệnh này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Độc Cô Vô Thương. Trước khi gia nhập Kiếm vực, Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương trong hệ phái tự do cũng là một nhân vật truyền kỳ, nhưng uy danh cũng không quá lớn. Có điều sau khi tu luyện Vô Cực kiếm đạo từ vũ trụ hư không trở về, chiến đấu với Chủ Thần thứ mười bốn, thực lực của Kiếm Ma đã thể hiện rõ ràng, cộng thêm quan hệ với Đệ Ngũ Chí Tôn, mặc dù mệnh lệnh này có hơi bất ngờ, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

- Xin tuân theo thánh lệnh của Chí Tôn!

Trong lòng Độc Cô Vô Thương hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không do dự lập tức đứng dậy lên tiếng. Hệ phái tự do trước giờ vốn tán loạn, trong thời kỳ thi hành chính sách máu tanh thì không có gì đáng ngại, nhưng đến gần cuộc chiến thần ma, nếu chính lệnh không thể thông suốt, trên nói dưới không nghe thì hiển nhiên không được. Hành động này của Phong Vân Vô Kỵ thể hiện mục đích thống nhất thế lực các phương của Thái Cổ, để trong đại chiến có thể điều khiển dễ dàng như cánh tay của mình.

“Ta biết ngài không am hiểu những cơ chế này, nhưng không cần lo lắng, ta đã bảo Huỳnh Hoắc giúp ngài một tay.” - Độc Cô Vô Thương vừa mới đứng dậy, trong tai bỗng nghe được một giọng nói nhỏ như muỗi kêu, đó là tiếng của Phong Vân Vô Kỵ. Y nghiêng người nhìn, lại thấy vẻ mặt Phong Vân Vô Kỵ vẫn lạnh nhạt, không nhìn ra biểu tình gì.

- Các trưởng lão Bắc Hải nghe lệnh. Hôm nay cuộc chiến thần ma đã đến gần, chư vị trưởng lão không cần tiếp tục ẩn nấp ở Bắc Hải, hãy tạm thời ở lại Thánh điện. cùng bản tọa thương lượng kế sách đối phó!

Chòm râu đen của các trưởng lão Bắc Hải phất phơ, nghe vậy liền khom người hành lễ:

- Xin tuân theo ý chỉ của Chí Tôn!

Luận về thực lực thì có lẽ các trưởng lão Bắc Hải không phải là đỉnh cao, ngày thường cũng rất ít khi thi triển thân thủ, nhưng trong đó phần lớn đã từng thống lĩnh Thánh điện, làm chủ khống giả Thánh điện một thời, hiểu biết rất rõ về tình hình các phương Thái Cổ. Ở một số phương diện, Phong Vân Vô Kỵ chưa chắc đã hiểu biết bằng các trưởng lão Bắc Hải này, cho nên hắn quyết định giữ bọn họ lại để làm cố vấn.

Ánh mắt xoay chuyển, Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phía các Bắc Hải tù đồ vóc người cao lớn trong đám người, như hạc đứng giữa bầy gà không nhúc nhích. Những Bắc Hải tù đồ trên người đeo xích sắt to lớn này lại xuất hiện ở đây, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Mỗi tên Bắc Hải tù đồ đều là một cao thủ đỉnh cao, gần như là một hình ảnh thu nhỏ của Phong Vân Vô Kỵ. Cuộc đời bọn họ đều có truyền kỳ huy hoàng giống như nKiếm Thần, ngộ tính và thiên tư đều là rất cao, chỉ là vì tâm ma quá nặng nên không thể thành tựu Chí Tôn. Bọn họ bị tâm ma hành hạ, mỗi ngày đều phải chịu đau đớn.

Cao thủ đứng đầu Bắc Hải tù đồ chính là Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai. Có điều Ứng Đông Lai đã sớm bị Kiếm Thần phái đến đại thứ nguyên, xem xét tình hình huyết tộc, còn chưa có tin tức gì. Mặc dù vậy những Bắc Hải tù đồ còn sót vẫn có thực lực kinh người, tuy không bằng Huyết Hải Ma Quân nhưng cũng chênh lệch quá nhiều.

- Bắc Hải tù đồ nghe lệnh!

Yên lặng nhìn chăm chú mọi người một lúc, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên vang khắp trời đất.

“Rào rào!”

Tiếng xích sắt rung động vang lên, hơn mười tên đai hán thân hình cao lớn này quỳ một chân trong hư không, áo bào đen rộng thùng thình trên người tung bay trong gió như cánh hạc, mái tóc rối bời trên đỉnh đầu rũ xuống che phủ khuôn mặt thô lỗ dữ tợn, thân thể không nhúc nhích, cũng không đáp lời.

“Ngàn vạn năm khổ tu lại không nhìn thấu được một chữ tâm. Các người hãy đi theo ta!” – Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ như chuông lớn, trực tiếp vang lên trong biển ý thức của hơn mười tên Bắc Hải tù đồ khí tức kinh khủng như hung thú Hồng Hoang này.

“Rào rào!”

Xích sắt rung động, đám Bắc Hải tù đồ chậm rãi đứng dậy, vẫn như cũ không nói lời nào, thân hình cũng không thấy có động tác gì. Trong hư không bóng người nhoáng lên, trên dốc núi bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ đã có thêm mấy bóng người khí tức nặng nề như núi lớn.

Phong Vân Vô Kỵ áo trắng tóc trắng đứng giữa đám Bắc Hải tù đồ không nhúc nhích. Khí tức của những Bắc Hải tù đồ này rất nặng nề, mỗi ngày đều bị Tâm Ma hành hạ, trong một ngày đã có hơn phân nửa thời gian là dùng để áp chế Tâm Ma của, nhằm tránh làm ra những hành động tàn sát điên cuồng. Các trưởng lão Bắc Hải hiểu rất rõ chuyện này, biết rằng những Bắc Hải tù đồ này thực lực mạnh mẽ, nhưng một bị tâm ma khống chế sẽ không phân địch ta, cũng sẽ không để ý người là Chí Tôn hay là tộc nhân, trong lòng cảm thấy lo lắng. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại giống như không nhìn thấy, vẫn đứng trên dốc núi nhìn xuống.

- Các đệ tử Chiến tộc nghe lệnh!

- Xin tuân theo thánh chỉ của đế quân!

Giữa không trung, đệ tử Chiến tộc cột khăn trắng, mặc chiến bào màu trắng, trong tay cầm chiến đao cắm xuống hư không, đồng thanh lên tiếng. Chân khí trong cơ thể bọn họ dâng trào, phát ra một đoàn chiến ý hùng hậu trong hư không.

Khi Chiến Đế còn chưa chết, các đệ tử Chiến tộc gần như đều tồn tại vì Chiến Đế. Chiến Đế chính là nhân vật cao nhất của Chiến tộc, là lý do để Chiến tộc tồn tại. Phong Vân Vô Kỵ chính là đế quân đời sau của Chiến tộc, do Chiến Đế trước khi chết đã tự mình chỉ định. Mặc dù địa vị của hắn không thể bằng Chiến Đế trước đây, nhưng cũng được tôn sùng gấp bội. So sánh với Chí Tôn, hai chữ “Chiến Đế” này lại có phân lượng nặng hơn trong lòng đệ tử Chiến tộc.

- Tất cả đệ tử Chiến tộc và đệ tử Kiếm các ở lại giữ Kiếm các, không được xảy ra sai sót!

- Xin tuân theo thánh chỉ của đế quân!

- Các cao thủ tiềm tu nghe lệnh!

Ánh mắt xoay chuyển, Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phía các cao thủ tiềm tu số lượng đông đảo. Những cao thủ này cũng không tham gia chính sách máu tanh, từ sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên đã lặng lẽ tiềm tu. Cho đến khi cửu tinh nổi lên, bị lực lượng cửu tinh cảm ứng, bọn họ mới phá đất chui ra. Tiềm tu mấy ngàn vạn năm, thậm chí là hơn trăm triệu năm, đối với bọn họ chỉ là chuyện bình thường. Cũng vì vậy, mặc dù thực lực của bọn họ rất mạnh mẽ, nhưng mỗi người lại cư ngụ ở một phương, không dễ gì cai quản được.

- Có!

Đệ Ngũ Chí Tôn vừa ra lệnh, bốn phương lập tức đáp lời. Những cao thủ tiềm tu khí tức mạnh yếu khác nhau đều quỳ rạp xuống. Những cao thủ tiềm tu này có mạnh có yếu, có trẻ có già, người thực lực mạnh không hề kém hơn Bắc Hải tù đồ. Mà trước giờ bọn họ đều quan đi lại một mình, không dễ gì chọn lựa người cai quản.

Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày một cái, ánh mắt chậm rãi quét qua đám người, cuối cùng dừng lại ở một người.

- Huỳnh Hoặc nghe lệnh!

Huỳnh Hoặc mặc áo xanh đang đứng dưới dốc núi không xa, cách những trưởng lão Bắc Hải hơn mười trượng, nghe vậy thân thể run lên, lập tức cúi đầu khom người nói:

- Có Huỳnh Hoặc!

Sâu trong vũ trụ đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn, Phong Vân Vô Kỵ theo tiếng nhìn lại, vừa lúc trông thấy một luồng thánh quang bán kính đạt đến mấy trăm vạn cây số phóng lên cao, gần như chia vũ trụ ra làm hai. Gần như đồng thời, sâu trong bóng tối phía bên kia cũng phát ra một cột sáng màu đen chọc trời. Sau đó thiên sứ và ác ma vô cùng vô tận từ trong bóng tối tràn ra, triển khai chém giết trong toàn bộ vũ trụ, máu và lửa nhanh chóng lan tràn.

Bóng tối vốn trống trải và hư vô, trong nháy mắt đã bị bao trùm bởi chiến tranh thảm liệt. Hào quang đen và trắng tràn ngập vũ trụ, máu thịt văng tung tóe. Ác ma và thiên sứ vô cùng vô tận chém giết trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, nhưng bọn chúng đều giống như không nhìn thấy hắn.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Dưới chân đột nhiên vang lên bốn tiếng động nhẹ, tâm thần Phong Vân Vô Kỵ khẽ động, cúi đầu nhìn xuống, trông thấy một không gian hình vòm to lớn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện dưới chân. Vào giờ phút này, bốn góc của không gian hình vòm kia đang từ từ vỡ ra. Sắc mặt Thái Cổ Kiếm Thần vốn bình tĩnh, lúc này con người đột nhiên co lại, nhìn chăm chú vào bốn góc của không gian Thái Cổ.

- Giết!

Một trận tiếng thét long trời lở đất vang lên từ bốn phương tám hướng. Chỉ trong chớp mắt, ma khí cuộn cuộn bùng từ sâu trong vũ trụ tràn đến. Trong tiếng la giết, vô số yêu ma nhanh chóng chiếm cứ mỗi góc nhỏ trong tầm mắt, ngay cả cửu tinh trên trời cũng bị che lấp.

Trên đỉnh Thánh sơn.

- Tất cả các người hãy xuống bên dưới Thánh điện đi!

Phía trước cửa đá to lớn của Thánh điện, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên vang lên trong tai các trưởng lão Bắc Hải. Mọi người hơi ngẩn ra, sau đó bước nhanh qua cửa đá, đi vào trong Thánh điện.

Dọc theo những thông đạo và hành lang phức tạp dưới lòng đất Thánh điện, đám người cuối cùng đã đi đến phía trước gian phòng đá tối đen.

- Chí Tôn?

Đại trưởng lão Bắc Hải khẽ đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ dường như tùy thời sẽ rớt xuống, bước vào trong gian phòng đá nơi Bạch Hổ Chí Tôn ngủ say. Đập vào mắt là một gian phòng chu vi khoảng mười trượng, tường đá màu xanh đen loang lổ giống như từng bị một đám lửa lớn đốt cháy. Bên trong phòng trống rỗng, chỉ có Phong Vân Vô Kỵ mặc áo trắng đang ngồi ở giữa phòng, mái tóc dài rũ xuống không nhúc nhích.

Các trưởng lão Bắc Hải đã sớm nghe nói đến nơi này, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tiến vào bên trong. Không ai ngờ được nơi Bạch Hổ Chí Tôn ngủ say lại đơn sơ như vậy, thậm chí ngay cả giường đá cũng không có. Nơi này giống như là một không gian khép kín, tràn đầy khí tức cổ xưa.

Nơi này quả thật giống như từng bị lửa lớn đốt cháy, chỉ có một mảng đen kịt, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Ngồi xuống cả đi!

Ngay lúc này, Phong Vân Vô Kỵ bỗng ngẩng đầu lên, tay phải chỉ vào trước người nói. Đám người Huỳnh Hoặc, các trưởng lão Bắc Hải, Cổ Vu, Thánh Giả, Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc, đại trưởng lão Bạch Hổ, đại trưởng lão Chu Tước và đại trưởng lão Huyền Vũ liền bước nhanh vào trong phòng đá, cũng không nhiều lời lập tức ngồi thành hình quạt chung quanh Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời ánh mắt tập trung vào hắn.

- Chí Tôn, không biết đám Bắc Hải từ đồ thể nào rồi?

Vừa ổn định chỗ ngồi, trưởng lão Bắc Hải liền quan tâm hỏi.

- Trưởng lão không cần lo lắng. Lúc này bọn họ đã được bản tọa cuốn vào trong thế giới ý thức, không lâu sau sẽ thoát khỏi tâm ma vây khốn.

Phong Vân Vô Kỵ chớp mắt, hồ hững nói.

- Đa tạ Chí Tôn!

Các trưởng lão Bắc Hải đều thở phào một hơi. Đối với những cao thủ nhân tộc đã từng có khả năng trở thành Chí Tôn này, trong lòng đại trưởng lão Bắc Hải vẫn có chút không yên.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua mọi người, tay áo bào mở rộng, một ngón tay như ngọc vươn ra ngoài, đầu ngón tay có ánh sáng lưu chuyển, đưa mắt nhìn mọi người nói:

- Đây là ký ức liên quan đến cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, do bốn vị Chí Tôn cùng để lại, trước tiên các người hãy tiếp nhận một chút!

Dứt lời, ngón trỏ của Phong Vân Vô Kỵ gấp lại rung lên, điểm sáng ở đầu ngón tay liền nổ tung ra. Mọi người chợt cảm thấy một luồng năng lượng tinh thần mạnh mẽ tràn đến, trong đầu chấn động, sau một khắc đã ở vào trong hư vô mờ mịt.

Cảnh tượng mà Phong Vân Vô Kỵ đã trải qua lại hiện lên trong đầu mọi người, một hồi lâu sau tất cả hình ảnh mới biến mất. Những người trong gian phòng đá tuy đều là nhân vật cấp nguyên lão của Thái Cổ, nhưng trưởng lão thánh thú vẫn luôn bảo vệ không gian thánh thú, cũng không tham dự vào cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, vốn không hiểu rõ tình huống cận kề; còn như Huỳnh Hoắc lại sinh ra tại thời kì cuối của cuộc chiến thần ma, chiến tranh đã sắp sửa kết thúc; đám người Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc thì chưa từng trải qua cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, thời gian phi thăng cũng là trẻ nhất trong số mọi người ở đây. Nhất thời mọi người đều đắm chìm trong tin tức vô tận này.

Một lúc sau, đợi mọi người tiếp nhận xong ký ức do Bạch Hổ Chí Tôn lưu lại, lần lượt mở mắt ra, Phong Vân Vô Kỵ mới nói tiếp:

- Trong ký ức của Bạch Hổ Chí Tôn, ma tộc sẽ tấn công toàn diện vào lúc tất cả không gian tan vỡ. Trước lúc đó chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng. Về mặt này chúng ta gần như chẳng có gì cả.

- Việc trước tiên chúng ta cần phải làm là xác định vị trí của tộc mình trong cuộc chiến này, là tấn công hay là phòng ngự. Cho đến hiện giờ chúng ta vẫn chỉ luôn đối phó với Ma Giới, còn Thiên Đường và huyết tộc lại không có động tĩnh gì. Tất cả khả năng xảy ra tình huống bất ngờ, chúng ta đều phải đưa vào trong tính toán.

- Thiên Đường có sáu Sí thiên sứ, nhưng cho đến nay tại Thái Cổ cũng chưa từng xuất hiện bóng dáng của bất kỳ Sí thiên sứ nào. Còn Huyết Tổ trong truyền thuyết của huyết tộc, chúng ta lại càng không biết gì cả...

Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn mọi người:

- Chư vị, cuộc chiến này đối với thần ma thì dù thắng hay bại cũng không quan trọng, nhưng đối với tộc ta thì một khi chiến bại sẽ không còn một tờ Thái Cổ hiệp nghị thứ hai nữa...

Tâm thần mọi người đều rung động. Phong Vân Vô Kỵ cũng chưa nói hết, nhưng mỗi người đều hiểu được hàm nghĩa trong lời nói, trong lòng đều trĩu nặng.

- Cuộc chiến thần ma lần đầu tiên vốn là một cuộc chiến xoay vòng giữa Thiên Đường, Ma Giới, Thái Cổ và huyết tộc ở đại thứ nguyên. Trong bốn tộc cũng không có bất kỳ tộc nào là đồng minh, tất cả đều chinh phạt lẫn nhau. Chúng ta dĩ nhiên là kịch chiến với ma tộc, nhưng Thiên Đường cũng đồng dạng chiến đấu với ma tộc, hơn nữa tình hình chiến đấu chưa chắc đã kém hơn chúng ta, do đó không quan tâm đến Thái Cổ thế nào. Còn về huyết tộc thì ở tại đại thứ nguyên xa xôi, giờ phút này hẳn là đang mưu đồ chiến tranh với thiên giới, cũng không để ý đến Thái Cổ. Cho nên ta cảm thấy, hiện giờ chúng ta chỉ cần tập trung vào Chủ Thần thứ mười bốn là được. Chí Tôn đã quá lo lắng rồi.

Đại trưởng lão Bắc Hải suy nghĩ một lúc, sau đó nói:

- Nếu như ba tộc có thể thật sự liên hợp, trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên có lẽ chúng ta đã không chống đỡ được...

- Cuộc chiến thần ma, suy cho cùng vẫn là chiến tranh do Quang Âm chư thần gây nên để tranh đoạt tín ngưỡng. Thiên Đường và Ma Giới giao chiến, chẳng qua là Quang Âm chư thần muốn chèn ép đối phương, làm suy yếu lực lượng tín ngưỡng mà đối phương nhận được. Nhìn vào điểm này, Thiên Đường và Ma Giới vĩnh viễn không thể nào hòa giải. Nhưng bất kể là Quang Minh chư thần hay là Hắc Âm chư thần, đối với bọn họ thì đều có chung một kẻ địch là chúng ta. Thứ duy nhất mà Quang Âm chư thần sợ hãi chính là Tứ Tượng đại trận do bốn vị Chí Tôn hợp sức thi triển.

Đại trưởng lão Bạch Hổ mặc trường bào trắng tinh, thân thể vô cùng cao lớn, râu tóc bạc trắng đột nhiên nói:

- Nhìn vào mặt này, lão phu cho rằng Chí Tôn nói đúng. Thiên Đường mặc dù chưa từng tấn công Thái Cổ trên quy mô lớn, nhưng không thể không đề phòng.

- Còn về huyết tộc thì Chí Tôn không cần lo lắng.

Bên cạnh đại trưởng lão Bạch Hổ, trưởng lão Chu Tước mặc một bộ áo dài đỏ rực, bề ngoài lại là một thiếu nữ trẻ tuổi nói:

- Chu Tước Chí Tôn đại nhân từng hóa thân đi qua không gian đại thứ nguyên. Sau khi đại nhân trở về đã nói một câu, không gian đại thứ nguyên gần như là một vũ trụ nhỏ khác, vô cùng rộng lớn. Huyết tộc vẫn luôn bị Thiên Đường chèn ép, cũng không có sức để khuếch trương. Hơn nữa trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, mặc dù huyết tộc đã tham gia tấn công vào Thái Cổ, những đó chỉ là ý kiến của một phần nhỏ huyết tộc, không thể đại biểu cho toàn bộ huyết tộc ở đại thứ nguyên. Vì vậy thuộc hạ cho rằng, Chí Tôn hoàn toàn không cần lo lắng về huyết tộc.

- Bất kể có lo lắng dư thừa hay không, nhất định vẫn phải đề phòng huyết tộc và Thiên Đường.

Phong Vân Vô Kỵ giơ một tay lên, lạnh nhạt nói:

- Đối với hai tộc này chúng ta gần như không biết gì cả. Huỳnh Hoắc...

- Có!

Huỳnh Hoắc mặc áo bào đen lập tức đáp lời.

- Từ trong Thánh điện chọn ra mười tộc nhân Thần cấp hậu kỳ, bảo bọn họ đi đến hư không thăm dò. Nhớ kỹ, lúc đi vào hư không không được tham gia chiến đấu, tránh bị Sí thiên sứ của Thiên Đường phát hiện!

- Xin tuân theo ý chỉ của Chí Tôn!

- Ba vị đại trưởng lão Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Ba vị đều sinh ra tại hỗn độn, kiến thức dĩ nhiên rất uyên bác. Bản tọa hi vọng các người có thể cẩn thận nhớ lại một chút, xem thử tộc ta còn có cao thủ nào chưa xuất hiện hay không, hoặc là một loại thánh khí tương tự như Thập Phương Cầu Diệt của pháp tu vậy.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn có một suy nghĩ. Pháp tu sở hữu thánh khí Thập Phương Cầu Diệt, còn võ tu có địa vị ngang hàng với pháp tu, hẳn là cũng phải có thánh khí, nhưng dường như chưa từng nghe nói đến.

Phong Vân Vô Kỵ vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía ba vị đại trưởng lão. Trong số mọi người đang ngồi, luận về tuổi tác thì đúng là không có ai cao hơn ba người này.

Trưởng lão ba tộc Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ liếc nhìn nhau, hai hàng lông mày nhíu chặt, lộ ra vẻ suy nghĩ. Vấn đề này cũng chỉ có bọn họ mới trợ giúp được.

- Thánh khí tương tự như Thập Phương Cầu Diệt, tộc ta dường như chưa từng nghe nói đến.

Đại trưởng lão Huyền Vũ cao lớn eo to, bề ngoài là một vị đại hán tráng kiện, suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nói.

- Chí Tôn vừa nói như vậy, ta dường như nhớ đến một chuyện.

Đại trưởng lão Bạch Hổ đột nhiên nói, đồng thời liếc nhìn hai vị trưởng lão thánh thú chung quanh hỏi:

- Chu Tước và Huyền Vũ, các người còn nhớ đến chiến bìa cổ kia không?

- A!

Hai người đồng thời kinh hô, giống như nhớ ra gì đó:

- Ngài nói là...

- Ừ.

Trên mặt đại trưởng lão Bạch Hổ lộ ra vẻ hồi tưởng:

- Chuyện Thanh Long qua đời đã sớm nằm trong dự kiến. Tại hỗn độn ban đầu khi Thái Cổ còn là một đoàn khí tức hỗn độn, chúng ta từng ở trong đó nhìn thấy một tấm bìa cổ màu xanh to lớn. Trên đó có ghi “thần long bị thương, Thái Cổ...”, đã dự kiến được cái chết của thánh thú. Chiến bìa cổ xưa không chỉ tiên đoán đơn giản như vậy, nếu như có thể tìm được chắc hẳn sẽ có thu hoạch bất ngờ. Cổ điều vô số năm qua chúng ta vẫn luôn dùng thần thức tìm kiếm, nhưng lại không có kết quả gì.

- Thái Cổ cái gì?

Huỳnh Hoặc hỏi.

Sắc mặt ba trưởng lão thánh thú Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ đều có phần kỳ quái:

- Chuyện này, đại khái là dự kiến cái chết của thánh thú Thanh Long.

“Thần long bị thương, Thái Cổ diệt vong”, trên chiến bìa cổ có hai hàng chữ này, nhưng mấy vị trưởng lão thánh thú làm sao dám nói ra. Vừa nhớ tới lời tiên đoán này, nhất thời trong lòng bọn họ nặng trĩu, chỉ là sự nặng nề này lại không để mọi người thấy được.

“Chẳng lẽ Thái Cổ thật sự phải diệt vong sao?” - Đại trưởng lão Chu Tước nhìn về phía Kiếm Thần tóc trắng, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

- Lần trước Chủ Thần thứ mười bốn tấn công vào Thái Cổ, tộc ta đột nhiên xuất hiện một đội tộc nhân mạnh mẽ.

Cổ Vu vẫn luôn im lặng đột nhiên tiếp lời:

- Ta từng nghe Chí Tôn nói, những tộc nhân mạnh mẽ kia hình như được gọi là tộc Bàn Cổ, vẫn luôn ở dưới lòng đất Thái Cổ. Thân thể của bọn họ rất cứng cáp, đủ để đối kháng với Cửu U ma thần, hơn nữa còn không sợ Cửu U ma khí. Đây xem như là một lực lượng bí ẩn của tộc ta, có điều bọn họ hình như không có thần trí...

Lúc trước từ dòng tin tức to lớn trong hư không, Phong Vân Vô Kỵ đã biết được về tộc Bàn Cổ. Những đại hán mình trần này chính là những nhân vật mạnh mẽ mà hắn từng gặp trước đây thật lâu trong một không gian khác. Đối với đội ngũ mạnh mẽ này, hắn đã sớm muốn đi xem thử một lần, chỉ là vẫn luôn không có thời gian.

- Ta đã biết về tộc Bàn Cổ, để ta thử xem có thể khiến bọn họ khôi phục thần trí hay không. Nếu như không thể thì hãy tìm biện pháp khác.

Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Chư vị trưởng lão hãy suy nghĩ một chút, xem thử Thái Cổ còn lực lượng ẩn giấu nào khác hay không. Cuộc chiến thần ma có quan hệ trọng đại, ta hi vọng tập trung tất cả lực lượng mà Thái Cổ có thể kêu gọi được, chứ không chỉ là ba nhánh võ, pháp và vu.

Thái Cổ ẩn giấu rất nhiều bí mật, từ bộ tộc thủ hộ cho đến không gian Thanh Long ở Đông Hải, rồi thì tộc Bàn Cổ... Mỗi khi Phong Vân Vô Kỵ cho rằng mình đã gần như hiểu rõ về Thái Cổ, luôn luôn sẽ xuất hiện một vài bí mật mới. Ví dụ như về chiến bìa cổ xưa, hắn hoàn toàn không hay biết gì cả. Thần thức mặc dù ảo diệu, nhưng cũng không phải chỉ cảm ứng một chút là có thể tìm được những thứ thần bí khó lường này.

Mọi người liếc nhìn nhau, cuối cùng lắc đầu một cái. Trong trí nhớ của bọn họ dường như không còn bí mật gì nữa.

- Thực ra... nếu như Chí Tôn có thể tìm được Tà Chủ Xi Vưu, có lẽ sẽ nhận được sự giúp đỡ của y.

Một giọng nói đột nhiên chen vào.

Bên trong phòng đá dưới lòng đất, bóng sáng chợt lóe lên, đã có thêm một lão nhân tóc bạc tinh thần khỏe mạnh. Lão nhân này mặt đầy nếp nhăn, giữa mi mắt ẩn giấu một sự tiêu tụy và đau thương thật sâu.

- Sư tôn!

Mí mắt Phong Vân Vô Kỵ chợt mở ra, một vẻ kinh ngạc và vui sướng nhanh chóng lướt qua trong mắt.

Lão nhân tóc bạc này không ai khác chính Kiếm tiên bối, người đã khắc Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp vào bên dưới lòng đất Thánh điện.

777. Chương 47: Khởi Đầu Của Cuộc Chiến Thần Ma

Kiếm tiên bối đã trở về Thái Cổ một thời gian rất lâu, trong khoảng thời gian đó y đều đắm chìm trong sự thống khổ sâu sắc. Hơn nửa đời của y đều ở Ma Giới, cố gắng bảo vệ tộc nhân, nhưng cuối cùng lại đón nhận một kết quả như vậy, chuyện này là một sự đả kích to lớn đối với y.

Sau khi trở về Thái Cổ, được ba vị Chí Tôn đồng ý, Kiếm đã ở lại Thánh điện, chọn một gian phòng đá an tĩnh sống trong đó, ngăn cách mình với bên ngoài. Trong thời gian đó y từng ở trên Thánh sơn thử dò xét Phong Vân Vô Kỵ. Quan hệ giữa hai thầy trò dĩ nhiên là không tệ, nhưng lúc đó thần thức của Phong Vân Vô Kỵ đã sớm phân tán vào hàng tỉ không gian, chỉ lưu lại một thân thể ở Thái Cổ mà thôi, cho nên Kiếm tiên bối đã từ bỏ ý định này.

Với tu vi của Phong Vân Vô Kỵ thì dĩ nhiên không thể nào không phát giác được sự tồn tại của Kiếm, chỉ là hắn không hề tập trung dò xét. Đối với Phong Vân Vô Kỵ, chỉ cần phát hiện khí tức của đối phương thuộc về tộc nhân của mình, không có khí tức của ma tộc thì sẽ không đặc biệt lưu ý. Thứ hai là trong Thánh điện có rất nhiều nhân viên, khi khí tức của Kiếm nhanh chóng đến gần gian phòng đá dưới lòng đất, Phong Vân Vô Kỵ chỉ cho rằng đó là một vị cao thủ thần thông của Thánh điện, cũng không ngờ rằng đó lại là Kiếm, cho nên lúc đầu thì kinh ngạc, sau đó lại mừng rỡ.

- Là ta.

Kiếm hồ hững đáp, tiếp đó vuốt áo dài màu bạc bước nhanh vào trong phòng đá. Ánh mắt của y lướt qua mái tóc trắng như sương của Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng lại hơi đau nhói. Độ tuổi này tuổi tác không lớn bằng y, nhưng lại có một mái tóc trắng bạc như y, tất cả những điều này đã tạo thành một áp lực cực lớn.

- Sư tôn!

Phong Vân Vô Kỵ đưa tay chỉ vào chỗ trống bên cạnh, ý bảo Kiếm ngồi xuống bên cạnh hắn. Kiếm cũng không từ chối, thần nhiên ngồi xuống, sau đó đảo mắt qua mọi người một vòng, nói:

- Sự mạnh mẽ của Xi Vưu, chắc hẳn chư vị đều biết. Nếu như có thể được Xi Vưu đồng ý, tộc ta dĩ nhiên sẽ có thêm một trợ lực.

- Nhưng mà tư tâm của y quá nặng, mặc dù cùng thuộc tộc ta nhưng e rằng rất khó mời.

Đại trưởng lão Bắc Hải nhíu mày, ưu tư nói. Tà Chủ Xi Vưu từng chỉ huy tộc Thiên Ma, tạo nên một thời đại đen tối dài đằng đẵng tại Thái Cổ. Thời kỳ đó còn ở trước cuộc chiến thần ma. Đối với rất nhiều tộc nhân Thái Cổ biết về đoạn lịch sử này, cái tên Xi Vưu vẫn là điều cấm kỵ, cho dù là đại trưởng lão Bắc Hải khi nhắc đến cũng chỉ dám xưng hô là “y”.

- Chưa chắc.

Trưởng lão Bạch Hổ lắc đầu nói:

- Mặc dù ta trấn thủ trong không gian của bản thể thánh thú, nhưng vẫn luôn dùng thần thức quan sát Thái Cổ. Sau khi Đế Thích Thiên và bộ tộc thủ hộ qua đời không lâu, ta từng phát giác được khí tức của Xi Vưu xuất hiện ở Ma vực, hơn nữa còn ở lại đó một thời gian rất dài. Bởi vì sợ bị Xi Vưu hiểu lầm công kích, cho nên thần thức của ta cũng không đến quá gần. Có điều trong thời gian đó ta đã cảm giác được một sự dao động tâm tình rất mạnh liệt. Theo ta thấy, sự qua đời của bộ tộc thủ hộ vẫn là một đả kích rất lớn đối với Xi Vưu. Vị Tà Chủ này bề ngoài cực kỳ tà ác và bá đạo, nhưng đối với bộ tộc thủ hộ lại rất có cảm tình. Mà bộ tộc thủ hộ dù sao cũng thuộc về nhân tộc Thái Cổ ta, do đó nếu như có thể tìm được Xi Vưu, chưa chắc đã không thể kéo y về phía chúng ta.

Sự mạnh mẽ của Xi Vưu không cần hoài nghi. Khi Hiên Viên còn sống, dù là Thanh Long Chí Tôn Hiên Viên giao chiến với vị Tà Chủ vô thượng này cũng phải đau đầu, không mất ba ngày ba đêm thì không thể phân thắng bại được. Mặc dù một phần nguyên nhân trong đó là thánh thú không có hiệu quả với nhân tộc, nhưng cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của bản thân vị Tà Chủ vô thượng này.

- Tuy nói như vậy, nhưng lần trước sau khi Chí Tôn ước chiến với y, Ma Đô đã giải tán, còn Tà Chủ cũng đã trốn vào trong hư không. Hôm nay cuộc chiến thần ma đã đến gần, chưa nói đến chuyện y có đồng ý hay không, ngay cả muốn tìm được y cũng rất khó.

Đại trưởng lão Bắc Hải lại nói.

- Chuyện này lại không khó.

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ suy nghĩ, nói:

- Nếu quả thật giống như trưởng lão Bạch Hổ nói, Xi Vưu từng xuất hiện tại bộ tộc thủ hộ ở Ma vực, vậy thì y nhất định sẽ tìm tới Chủ Thần thứ mười bốn...

Mọi người đều gật đầu. Những gì còn lại Phong Vân Vô Kỵ không nói ra, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được. Chỉ cần trong cuộc chiến thần ma Xi Vưu tìm đến Chủ Thần thứ mười bốn, vậy thì tất sẽ lộ ra tung tích. Hơn nữa một khi Xi Vưu làm như vậy, bản thân y cũng đã đứng về phía nhân tộc Thái Cổ.

- Chuyện về chiến bìa cổ, ta sẽ lập tức phái người đi điều tra, đồng thời tự mình tìm kiếm một chút. Còn về tộc Bàn Cổ ta cũng sẽ đi xem thử. Chuyện của Xi Vưu thì tạm thời không cần vội, đợi đến lúc y muốn xuất hiện thì tự nhiên sẽ xuất hiện. Chuyện quan trọng thứ hai là xác định vị trí của tộc ta trong cuộc chiến tranh này, là tấn công hay là phòng thủ?

Phong Vân Vô Kỵ nói chậm lại, từng chữ từng câu, nói xong liền nhìn vào mọi người.

Các trưởng lão Bắc Hải, Huỳnh Hoặc, Cổ Vu, ba vị trưởng lão thánh thú và cao thủ tiềm tu các phương nghe vậy đều lộ ra vẻ trịnh trọng. Cửu tinh đã hội tụ, thời gian còn lại cho loài người Thái Cổ không nhiều lắm, cần phải nhanh chóng định ra sách lược trong cuộc chiến thần ma lần này, là tấn công hay là phòng thủ. Tấn công thì phải ra ngoài Thái Cổ, còn phòng thủ thì ở lại Thái Cổ, hai loại sách lược khác nhau sẽ dẫn đến kết quả hoàn toàn khác nhau. Ở giai đoạn đầu của cuộc chiến, tình hình tổn thất của nhân tộc Thái Cổ sẽ được quyết định chỉ trong hai chữ đơn giản này. Phía sau mỗi chữ đều đại biểu cho tính mạng của vô số người. Nhất thời tất cả mọi người đều trầm mặc, không ai dám tùy tiện mở miệng, cúi đầu chìm vào trong suy nghĩ miên man.

Nhân tộc Thái Cổ nên tấn công hay là phòng thủ? Nên ra ngoài Thái Cổ hay là ở lại không gian Thái Cổ phòng thủ một cách bị động? Tất cả những việc này đều khiến cho mọi người phải suy nghĩ. Chuyện này có quan hệ quá lớn khiến cho trong lòng mỗi người đều nặng nề. Đây không phải là một mệnh lệnh đơn giản, vận mệnh của Thái Cổ rất có thể sẽ được quyết định trong gian phòng đá nhỏ bé này.

Vào giờ phút này thiên phú võ học chẳng có tác dụng gì. Trong gian phòng đá đã tập trung toàn bộ cao tầng của Thái Cổ. Vận mệnh của Thái Cổ phải do toàn bộ loài người Thái Cổ quyết định, đây chính là ý của Phong Vân Vô Kỵ.

“Trí tuệ của một người dù sao cũng có hạn, cần phải tiếp thu ý kiến của mọi người. Loài người Thái Cổ có gần trăm triệu, mỗi người phi thăng đến đây đều không phải là loại ngu dốt. Vận mệnh của Thái Cổ nên do bọn họ tạo ra.” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thâm nghĩ.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua chung quanh, lại thấy mọi người bất động nhủu mày, trên mặt hiện lên vẻ trịnh trọng, hiển nhiên vẫn còn chìm vào trầm tư. Tâm niệm xoay chuyển, tay áo của hắn phất một cái trước người, sau đó đứng dậy. Tiếng tay áo phất qua cuối cùng thức tỉnh mọi người đang trong trầm tư, từng người ngẩng đầu lên, ánh mắt lại tập trung vào Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ đứng thẳng người, ánh mắt xoay chuyển nhìn vào Huỳnh Hoặc, nói:

- Huỳnh Hoặc, lập tức triệu tập tất cả chưong khổng giả Thánh điện tiền nhiệm, cùng với các đời cổ vấn phụ tá chưong khổng giả Thánh điện, bao gồm cả những người bảo vệ Thánh điện... Bản tọa cần hợp sức của mọi người, căn cứ vào tình hình của tộc ta và thần ma các phương, định ra sách lược tốt nhất cho tộc ta trong cuộc chiến thần ma này. Chờ đã...

Dường như lại nghĩ tới điều gì, Phong Vân Vô Kỵ dừng một chút, hơi trầm ngâm sau đó nói tiếp:

- Hãy công bố tin tức cho tất cả tộc nhân, ngoài ra hãy mở hành lang dưới lòng đất Thánh điện, đặc biệt là hành lang có ghi lại tư liệu của cuộc chiến thần ma. Nếu như cần thiết, hãy in tất cả tư liệu trên vách tường hành lang dưới lòng đất Thánh điện ra ngoài, khắc vào trên tấm bia đá để các tộc nhân tham khảo... Năng lực của một người dù sao cũng có hạn, hãy để tất cả tộc nhân tham gia vào đi.

- Vâng thưa Chí Tôn!

Huỳnh Hoặc nghe xong trong lòng rung động, cung kính đáp.

- Trong thời gian này, hãy phái hai mươi tên cao thủ của tộc ta đi vào hư không dò xét động tĩnh của thần ma, nhằm kịp thời thông báo!

- Xin tuân theo thánh chỉ của Chí Tôn!

Mọi người đều lên tiếng.

- Chuyện này phải làm phiền chư vị rồi.

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ bước nhanh ra ngoài, khi đi ngang qua bên cạnh Thánh Giả và Cổ Vu lại dừng bước:

- Thánh Giả đại nhân, Cổ Vu tiền bối, xin mời đi theo ta, ta có chuyện muốn thỉnh giáo!

Tâm thần Cổ Vu và Thánh Giả khẽ động, sau đó cung kính nói:

- Vâng thưa Tân Tổ!

- Vâng thưa Chí Tôn!

Trong gian phòng đá chỉ có Cổ Vu và Thánh Giả là không thuộc về phái võ tu, Phong Vân Vô Kỵ gọi hai người đi theo, ngược lại khiến cho hai người lúng túng. Áo bào phất một cái trên mặt đất, hai người theo sát phía sau Phong Vân Vô Kỵ ra bên ngoài. Ba người vừa mới biến mất bên ngoài ngưỡng cửa, trong gian phòng đá liền vang lên tiếng thảo luận xôn xao.

Một lúc sau bóng dáng ba người đã xuất hiện ở ven rìa quảng trường Thánh điện. Phong Vân Vô Kỵ đi phía trước, Cổ Vu và Pháp Tổ ở phía sau, ba người đứng bên dốc núi nhìn về vách núi dựng đứng cao vạn trượng, nghênh đón cơn gió thổi đến.

- Thánh Giả đại nhân, Cổ Vu tiền bối, bây giờ nơi này không có người ngoài, hai vị cũng không cần gò bó nữa.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, nhìn Cổ Vu và Thánh Giả nói. Dưới chân mây mù lượn quanh, gió mạnh thét gào, hai bên không người, từ bên vách đá nhìn xuống thấp thoáng có thể thấy được từng đội Hoàng Kim giáp sĩ đang tuần tra dưới chân núi.

- Danh vị Chí Tôn đã định, hiện giờ là thời điểm đặc biệt, trên dưới có thứ tự, chính lệnh thông suốt, phải suy nghĩ toàn diện mới được. Còn về quan hệ cá nhân, chờ sau cuộc chiến thần ma hãy bàn cũng không muộn.

Thánh Giả trịnh trọng nói.

- Ừ.

Cổ Vu ở bên cạnh cũng mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ cười khỏ một tiếng, cũng không dây dưa nữa, liền chuyển sang đề tài khác:

- Thánh Giả đại nhân, ta muốn biết Pháp Tổ tiền bối có để lại phong thư thứ tư cho ngài hay không, thậm chí là thứ năm. Hiện giờ cửu tinh đã hội tụ, một khi không gian tan vỡ, lập tức sẽ phải triển khai cuộc chiến thần ma. Pháp Tổ tiền bối nắm giữ năng lực tiên đoán, ta muốn biết trước khi ngài qua đời có để lại cảm nang nào khác liên quan đến cuộc chiến thần ma hay không?

Thánh Giả lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm. Bọn ta không thể nào hiểu được sự sắp xếp của sư tôn. Có một số phong thư, không đến thời điểm thì mở ra là họa chứ không phải phúc. Nếu không như vậy thì khi sư tôn giao nó cho đệ tử của ngài, cũng sẽ không năm lần bảy lượt dằn dò, không đến lúc tuyệt đối không được mở ra.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, cũng không nói nhiều đến vấn đề này nữa. Sau khi đưa mắt nhìn Thánh Giả, hần xoay người lại, chấp tay đứng ở ven rìa Thánh sơn, áo bào rộng thùng thình trên người tung bay phần phật trong gió:

- Cho đến hôm nay, võ công của ta đã tiến rất nhanh. Nếu chỉ luận về cường độ ý thức, từ xưa đến nay kể cả Hiên Viên Chí Tôn cũng không ai có thể so sánh với ta.

Những lời này có vẻ rất ngông cuồng, nhưng trong giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ lại không có chút kiêu ngạo nào. Cổ Vu và Thánh Giả hiểu rõ, Phong Vân Vô Kỵ chỉ là thản nhiên nói ra một sự thật. Chỉ luận về cường độ ý thức, hần quả thật đã đạt đến một cảnh giới chưa ai từng có, cho dù cao thủ đứng đầu nhân tộc Đế Thích Thiên sống lại cũng không thể nào vượt qua hần được.

- Nhưng mà với công lực hiện giờ của ta, vẫn không có khả năng lật đổ được ngôi vị của thần. Không chỉ có ta, kể cả bốn Chí Tôn cũng không có khả năng này. Từ xưa đến nay, trong các cao thủ tộc ta cũng chỉ có Pháp Tổ là có thể đe dọa đến địa vị của Chủ Thần.

Phong Vân Vô Kỵ nói tiếp:

- Hư không bày bát quái, suy diễn muốn thành thần. Pháp Tổ tiền bối mặc dù đã qua đời, nhưng vẫn để lại rất nhiều bí ẩn.

778. Chương 47: Khởi Đầu Của Cuộc Chiến Thần Ma 2

- Pháp Tổ vốn am hiểu năng lực suy diễn tiên đoán, bản tọa tin rằng sẽ không ai hoài nghi điều này. Ít nhất năng lực tiên đoán của Pháp Tổ cũng đã ứng nghiệm trên người ta không ít. Theo lý, với năng lực của Pháp Tổ thì không thể nào không dự đoán được cái chết của mình. Còn nếu đã dự đoán được, tại sao còn phải cố leo lên ngôi vị Chủ Thần?

Lời nói của Phong Vân Vô Kỵ cũng làm cho hai người phía sau nhú mày.

Pháp Tổ chính là người sáng lập nên nhánh pháp tu. Cổ Vu hiện giờ mặc dù là tộc trưởng của Vu tộc, nhưng luận về vai vế lại kém hơn Pháp Tổ không chỉ một hai bậc. Đối với Phong Vân Vô Kỵ thì Pháp Tổ là một nhân vật tiền bối khiến người ta tôn kính, là một truyền kỳ không thể đo lường, điểm này cũng giống như suy nghĩ của đám người Cổ Vu. Dù là một số cao thủ võ tu đã trải qua pháp võ tranh đấu, Pháp Tổ vẫn là một nhân vật mà bọn họ phải ngược mắt nhìn. Lúc pháp võ tranh đấu kịch liệt nhất, Phục Hy cũng rất ít khi ra tay. Không ai biết năng lực của Phục Hy rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào, nhưng không ai có thể nghi ngờ thực lực của bản thân Pháp Tổ.

Thánh Giả cúi đầu không trả lời, trong lòng y cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này. Đối với Thánh Giả thì Phục Hy là một nhân vật như thần, một nhân vật mạnh mẽ như vậy, không thể nào vì leo lên ngôi vị của

thần thất bại mà lặng lẽ diệt vong như sao băng. Nhưng bởi vì sự tôn trọng đối với sư tôn, y vẫn luôn đè nén rất nhiều nghi vấn về cái chết của Pháp Tổ.

- Ta vẫn cho rằng, bởi vì năng lực tiên đoán của Pháp Tổ đã xung đột với một vị Chủ Thần dưới vực sâu bóng tối, khiến cho Chủ Thần ra tay, cuối cùng mới dẫn đến thất bại.

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ tiếp tục truyền vào trong tai Thánh Giả, khiến cho nội tâm của y khẽ run lên. Suy đoán này của Phong Vân Vô Kỵ cơ bản cũng gần giống như mọi người trong nội bộ pháp tu. Trong lòng Thánh Giả hiểu được, vị Chủ Thần dưới vực sâu bóng tối mà Phong Vân Vô Kỵ nói đến đương nhiên là Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc, bởi vì trong số chư thần cũng chỉ có hắn là nắm giữ năng lực tiên đoán.

Trong tai lại nghe được giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ:

- Nhưng từ sau khi nhận được phong thư thứ ba do Pháp Tổ để lại, suy nghĩ của ta đã thay đổi. Với năng lực mà Pháp Tổ thể hiện, không thể nào không đoán được cái chết của mình. Nếu như nói là do Hắc Ám Chủ Thần nhúng tay vào nên mới dẫn đến cái chết của Pháp Tổ tiên bối, vậy thì tình huống này dĩ nhiên cũng đã sớm nằm trong dự liệu của Pháp Tổ. Đã biết rõ sẽ có kết quả như vậy, vì sao ngài vẫn muốn bày bát quái trong hư không? Hay là nói...

Nói tới đây Phong Vân Vô Kỵ bỗng ngừng lại, dường như đang suy nghĩ làm sao tìm từ để diễn tả suy đoán này. Ở phía sau, Thánh Giả vẫn luôn nghiêng tai lắng nghe, nghe đến đây trong lòng bỗng giật mình, chỉ cảm thấy hai lỗ tai kêu ong ong, vô ý thức bật thốt lên:

- Cái gì?

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, nhìn thẳng vào Thánh Giả, nói:

- Pháp Tổ biết rõ một khi leo lên ngôi vị Chủ Thần sẽ dẫn đến cái chết, nhưng vẫn quyết định làm như vậy, khả năng lớn nhất là có một nguyên nhân quan trọng hơn, khiến cho ngài không thể không làm như vậy. Thậm chí có thể nói, chuyện này còn quan trọng hơn so với sinh tử tồn vong của bản thân ngài. Cũng chỉ như vậy mới có thể giải thích được hành động của Pháp Tổ.

Sắc mặt Cổ Vu không ngừng biến ảo, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nói chen vào:

- Thực ra ta cũng cảm thấy có nguyên nhân quan trọng hơn mới khiến Pháp Tổ làm như vậy. Thánh Giả, ngài có nhớ trong mấy phong thư do Pháp Tổ để lại nhiều lần nói đến một chuyện. Người có thể thấy được tương lai, mỗi hành động của bọn họ đều sẽ khiến cho tương lai xảy ra ảnh hưởng không xác định, rất khó dự đoán tốt hay xấu.

- Các người rốt cuộc đoán được điều gì?

Tâm tình Thánh Giả tỏ ra có phần nôn nóng, hai bàn tay dưới áo dài rộng thùng thình run rẩy, biểu thị sự kích động trong lòng y. Quan tâm sẽ bị loạn, địa vị của Pháp Tổ trong lòng y quá quan trọng, cho nên khi nói đến vấn đề này, Thánh Giả rất khó dùng lý trí để phân tích về cái chết của Pháp Tổ.

- Vô Kỵ, có phải sư tôn có thể còn sống hay không?

Thánh Giả chợt nghĩ tới điều gì, trên mặt bỗng hiện lên vẻ đỏ bừng, một tay nắm lấy bả vai Phong Vân Vô Kỵ, kích động hỏi.

Phong Vân Vô Kỵ chau mày, dường như cũng chìm vào suy tư, một hồi lâu sau mới nói:

- Không loại trừ khả năng này, nhưng mà... nếu đúng là Hắc Ám Chủ Thần nhúng tay vào, e rằng...

Sự mạnh mẽ của Pháp Tổ không cần hoài nghi, nhưng đó chỉ là so sánh với nhân tộc mà thôi. Giữa người và thần vẫn tồn tại một khoảng cách to lớn. Ý tứ của Phong Vân Vô Kỵ rất rõ ràng, nếu như luồng sáng trắng mạnh mẽ mà đệ tử pháp tu kể lại đúng là do Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc phát ra, vậy thì Pháp Tổ Phục Hy sẽ lành ít dữ nhiều. Dù sao thực lực của Chủ Thần cũng không phải là thứ loài người có thể chống lại, Pháp Tổ có mạnh mẽ đến đâu thì vẫn chỉ là một con người.

Sắc đỏ trên mặt Thánh Giả trong nháy mắt rút đi sạch sẽ, chuyển thành một loại tái nhợt khác thường. Y buông tay khỏi vai Phong Vân Vô Kỵ, ngơ ngẩn đứng bên dốc núi, không nói một lời giống như đã mất đi

linh hồn. Trong lòng y vẫn luôn tồn tại một tia hi vọng, vừa rồi tia hi vọng đó lại bùng lên, nhưng cuối cùng lại rơi xuống tận đáy hang.

- Ai!

Một hồi lâu sau, Thánh Giả khôi phục tinh thần lại, thở dài một tiếng.

- Không nên tuyệt vọng như vậy, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán, có lẽ Pháp Tổ vẫn còn sống ở một góc vũ trụ nào đó cũng không chừng. Nhân vật mạnh mẽ như ngài thậm chí có thể tiên đoán được tương lai của mình, biết đâu đã có sắp xếp gì đó.

Phong Vân Vô Kỵ an ủi.

Trong mắt Thánh Giả thoáng hiện lên vẻ đau thương, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh. Sau khi một tia hi vọng cuối cùng sụp đổ, tâm tình của y ngược lại an bình hơn rất nhiều:

- Vô Kỵ, người không cần an ủi ta. Sư tôn đã qua đời được một thời gian dài, ngày đó còn có rất nhiều đệ tử chính mắt nhìn thấy. Chỉ là... ta vẫn khó mà chấp nhận được sự thật này.

Sau đó là một sự yên tĩnh dài đằng đẳng, ba người đều trầm mặc. Một lúc sau, giọng nói nhỏ nhẹ của Phong Vân Vô Kỵ mới phá vỡ sự yên lặng này:

- Thánh Giả đại nhân, ta biết pháp tu có mở ra một không gian trong vũ trụ hư không, ta định đến đó xem thử một chút...

- Nơi cuối cùng của pháp tu.

Thánh Giả đáp lại:

- Đó là không gian do sư tôn dùng năng lực mở ra, cũng là nơi chúng ta trải qua hàng tỉ năm bên ngoài Thái Cổ... Lần này những người theo ta trở về Thái Cổ, phần lớn là đệ tử có năng lực trung bình và thấp trong tộc pháp tu của ta. Những người có năng lực cao trong tộc cũng không trở về, trong đó phần lớn đã theo sư tôn ở nơi cuối cùng của pháp tu khoảng trăm vạn năm, sau đó tiếp tục bế quan, còn lại là những người vẫn luôn tu hành ở bên cạnh sư tôn.

- A!

Cổ Vu khẽ kêu một tiếng, giật mình nhìn Thánh Giả.

- Thực ra bọn họ cũng có thể xem là sư huynh đệ của ta, có điều từ sau khi sư tôn nhận ta làm đệ tử thì không thu thêm đệ tử nào nữa. Thực ra đối với tất cả pháp tu, sư tôn đều dốc lòng dạy dỗ, cho nên những thứ mà ta học được cũng giống như những người khác. Chỉ là tư chất của mỗi người khác nhau, cho nên lĩnh ngộ cũng khác nhau, lý giải đối với đạo của pháp thuật cũng có sự khác biệt, khiến cho năng lực của mỗi người cao thấp không đều.

Thánh Giả tiếp tục nói. Trước kia Phong Vân Vô Kỵ chưa từng nghe nói đến những bí mật này, thực tế thì đến tận bây giờ Thánh Giả cũng chưa hề hiển lộ năng lực của y lần nào.

- Qua một thời gian nữa ngài hãy dẫn ta đi vào hư không một chuyến. Ta muốn biết trong hư không rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng nói.

- Ừ, chúng ta hãy cùng đi một chuyến. Ta cũng cần đánh thức một số sư đệ đang còn bế quan... hiện giờ đã không còn thời gian để bọn họ tiếp tục bế quan nữa.

Thánh Giả lạnh nhạt nói, pháp bào rộng thùng thình tung bay phần phật trong cơn gió lớn thổi qua đỉnh núi.

- Cổ Vu đại nhân, ta muốn mượn Mặt Nhật Tế Điển của Vu tộc xem thử một chút, chẳng biết có được hay không?

Phong Vân Vô Kỵ quay đầu sang, nhìn vào cặp mắt hỗn loạn của Cổ Vu hỏi.

Cổ Vu hơi ngẩn ra, trong mắt xuất hiện vẻ do dự trong phút chốc. Tại Vu tộc thì Cổ Vu là một tên gọi chung, đại biểu cho vị vu có năng lực cao nhất, chứ không phải là danh hiệu của một người. Mà năng lực mạnh mẽ nhất của Vu tộc lại đến từ một quyển sách Mặt Nhật Tế Điển. Trong Vu tộc, chỉ Cổ Vu mới có thể nắm giữ Mặt Nhật Tế Điển, sử dụng quyền thánh điển do các đời Vu tộc lưu truyền, sở hữu lực lượng mạnh mẽ và thần bí này. Phong Vân Vô Kỵ thì lại không phải là một vu.

Trong mắt Cổ Vu thoáng hiện lên vẻ do dự, nhưng sau đó lại khôi phục bình thường. Áo bào rộng thùng thình rung lên, một cánh tay khô gầy như que củi từ dưới tay áo bào vươn ra ngoài. Năm ngón tay mở ra, một quyển sách cổ hình vuông thật dày giống như làm bằng gỗ mục lằng lằng nằm trong bàn tay Cổ Vu. Bìa của quyển sách cổ này đen kịt, không biết là chế tạo bằng vật liệu gì, phía trên có rất nhiều đường nổi bằng xương khô, tất cả đều nối liền với nhau tạo thành một đồ họa phức tạp và tinh xảo. Chính giữa lớp xương trắng tinh xảo này là bốn chữ “Mặt Nhật Tế Điển” giống như dùng máu viết lên. Nhìn kỹ lại, bên trong bốn chữ này lại loáng thoáng có những hoa văn nhỏ như sợi tóc đan xen với nhau.

Cả quyển sách phát ra ánh sáng xanh biếc, thoát nhìn giống như bốn phía tràn ngập một lớp sương mù màu xanh.

- Cầm lấy đi!

Cổ Vu mỉm cười nói, đồng thời đưa bàn tay ra trước:

- Quyển sách này là thánh điển của tộc ta, người ngoài vốn không được phép xem, nhưng bây giờ không còn quan trọng nữa. Trước tiên ra sẽ truyền vu quyết cho ngươi, có nó thì ngươi mới có thể mở thánh điển ra. Nhưng hãy nhớ, mỗi lần lật xem ngươi nhất định phải cắn ngón trỏ, nhỏ vài giọt máu lên trên bốn chữ tên sách này, sau đó có thể phối hợp với vu quyết để mở quyển thánh điển này.

Phong Vân Vô Kỵ hơi ngẩn ra. Hắn vốn chỉ muốn thông qua Mặt Nhật Tế Điển để hiểu rõ năng lực của Vu tộc, nhằm sắp xếp vị trí của Vu tộc trong cuộc đại chiến này, không ngờ quyển sách này còn có nhiều quy định như vậy.

- Cảm ơn ngài, Cổ Vu tiên bối, ta sẽ sớm trả lại cho ngài.

Phong Vân Vô Kỵ nhận lấy Mặt Nhật Tế Điển, liếc mắt nhìn quyển sách cổ kỳ dị nói.

- Quyển sách này chỉ có thể sử dụng được trong chiến tranh mà thôi. Vô Kỵ, ta hiểu ý của ngươi, ngươi cứ xem xong rồi hãy trả lại cho ta.

Cổ Vu mỉm cười nói.

- Ủ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Thánh Giả, Cổ Vu, tạm thời chuyện của Thánh điện còn cần các người tham gia, việc này rất quan trọng. Ta sẽ đi đến chỗ tộc Bàn Cổ xem thử một chút.

Thánh Giả và Cổ Vu gật đầu. Hai người đứng ở ven rìa Thánh sơn, nhìn thân thể Phong Vân Vô Kỵ trong gió lớn nhanh chóng phân giải thành vô số điểm sáng, sau đó biến mất trong không khí.

779. Chương 47: Khởi Đầu Của Cuộc Chiến Thần Ma 3

Tại vực sâu bóng tối xa xôi.

Dòng nước tối đen mênh mông lặng lẽ chảy quanh, trong hư không mờ mịt loáng thoáng có thể nghe được tiếng bọt nước kêu vang. Ẩn giấu bên dưới mặt nước là quốc độ của Hắc Ám chư thần. Trong vũ trụ chưa từng có sinh vật nào tiến vào dưới vực sâu bóng tối, cũng không ai biết quốc độ của Hắc Ám chư thần như thế nào. Không được Chủ Thần kêu gọi, những sinh vật khác vĩnh viễn không thể tiến vào nơi thần bí này.

Đây là nơi ngăn cách giữa quốc độ của chư thần và không gian bình thường nơi các sinh vật cư ngụ, cũng ngăn cản ánh mắt dò xét của vô số chúng sinh, bảo vệ bí mật của Hắc Ám chư thần.

Uy nghiêm của chư thần không thể khinh nhờn.

Vào lúc này, phía trên vực sâu bóng tối thần thánh đang có chín bộ xương to lớn trôi lơ lửng. Thân thể bọn họ được bao phủ trong áo bào đen rộng thùng thình, giống như loài chim đêm đứng bất động trong hư không, chỉ có góc áo bào màu đen như đôi cánh mở ra, tung bay phấp phật trong gió đêm. Từ xa xa nhìn lại, trong trời đất mờ mịt, ánh mắt của các Hắc Ám Quân Chủ trong bóng tối phát ra ánh sáng xa thẳm kỳ dị và đáng sợ.

Các Hắc Ám Quân Chủ đang chờ đợi. Bọn họ được chư thần kêu gọi đến đây, nhưng sau khi Hư Vô Chi Quân dẫn đội mũ bạc, tay cầm quyền trượng chư thần ban cho tách dòng nước ra, tiến vào bên dưới mặt biển, vực sâu bóng tối liền khôi phục yên tĩnh. Nước biển vực sâu nhìn như bình thường này lại có thể ăn mòn thân thể và linh hồn của vạn vật. Hư Vô Chi Quân vốn do chư thần sáng tạo, từ ban đầu đã được ban cho năng lực miễn nhiễm với tác hại của nước vực sâu. Còn các Hắc Ám Quân Chủ thì lại không có khả năng này, vì vậy bọn họ chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, các Hắc Ám Quân Chủ cũng yên lặng lơ lửng phía trên dòng nước vực sâu, không nhúc nhích.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên chính giữa vực sâu phát ra một tiếng vang lớn.

“Ầm!”

Trong tiếng nổ vang, phía dưới chín gã Hắc Ám Quân Chủ bỗng có một chùm nước bắn ra, hóa thành một cột nước to lớn bốc lên không trung mấy trăm trượng, sau khi lên đến mức cao nhất lại đột nhiên nổ tung, bọt nước bắn ra tung tóe. Mặt biển vốn bình tĩnh bỗng nhiên nổi sóng.

“Rào rào!”

Trong tiếng bọt nước to lớn, một vết nứt hẹp dài xuất hiện phía trên mặt nước vực sâu. Bên dưới vết nứt là Hư

Cùng lúc đó, dòng tin tức vô cùng vô tận từ vết cào trên hòn đá kia nhanh chóng tràn vào trong đầu y, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh.

“Àm!”

Trong đầu nổ vang một tiếng, sau một khắc Huyền Lạc đã ở vào trong một cảnh tượng khác.

Đây là cảnh tượng trước khi tòa thành này bị thiêu hủy. Trên mảnh đất âm u, vô số yêu ma từ trên trời giáng xuống tòa thành đông đảo dân cư này. Một số yêu ma trong miệng phun ra lửa nóng hừng hực, khiến cho tòa thành cổ này bốc cháy. Dưới sự dẫn dắt của bảy tên ác ma cổ xưa bốn cánh, vô số yêu ma bắt đầu tiến hành săn bắn và tìm thức ăn trên mảnh đất này.

Đám người hoảng sợ bỏ chạy tứ tán. Phía sau bọn họ là những yêu ma giương đôi cánh ác ma rộng lớn, cười lên the thé đuổi theo, thỉnh thoảng lại tăng tốc lao vào trong đám người, chụp lấy từng người ném lên trời cao, cuối cùng rơi xuống thành thịt vụn. Ở phía trên, vô số ác ma đập cánh vẽ nên những vòng tròn trên bầu trời, giống như những con chim ưng. Ánh mắt của bọn chúng đang tìm kiếm con mồi trong đám người, khi bọn chúng tìm được sẽ từ trên trời lao xuống, cắn vào nhân loại đang chạy phía dưới, sau đó bay đến trên tường thành hoặc là một nơi cao từ từ thưởng thức. Máu tươi và khói nồng tràn ngập khắp nơi, mùi máu và khói đen trộn lẫn với nhau khiến cho người ta muốn nôn mửa.

Huyền Lạc đứng ở một góc của tòa thành đổ nát, lặng lẽ quan sát cuộc săn bắn này, nhìn tòa thành từ từ hóa thành tàn tích. Trên đường tới đây y đã thấy qua không ít cảnh tượng như vậy, cơn giận cũng đã không còn, chỉ còn lại khát khao báo thù.

Đây chỉ là phương pháp dùng quy tắc tổng hợp dòng tin tức, nhằm để khôi phục cảnh tượng trước đó mà thôi. Cuộc tàn sát này đã xảy ra từ trước, không ai có thể thay đổi được điều gì. Huyền Lạc chỉ có thể thông qua ánh mắt của tên ác ma cổ xưa bốn cánh xem lại cuộc tàn sát này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cảnh tượng trước mắt cuối cùng biến mất. Thông qua ánh mắt của tên ác ma cổ xưa bốn cánh, Huyền Lạc thấy được đám ma vật này rít lên, hợp thành từng đội bay về hướng dãy núi phía đông.

Hình ảnh trước mắt biến mất, cặp mắt Huyền Lạc bỗng nhiên mở lớn, trong mắt bắn ra một vệt sáng lạnh nhiếp người. Bàn tay của y vỗ một cái dưới người, thân thể từ dưới đất vọt lên, hóa thành một tia chớp bắn vào hư không, nhanh chóng bay về hướng dãy núi phía đông trong bóng tối.

Từ sau khi cứu tinh hội tụ, tranh chấp giữa Thiên Đường và Ma Giới đã tiến vào trạng thái kịch liệt. Cuộc chiến tranh đoạt tín ngưỡng này cuối cùng đã lan đến loài người trong không gian bình thường, trong đó Ma Giới là phía nguy hiểm nhất. Bản tính của đám yêu ma là phá hủy và giết chóc, mỗi khi đến một nơi đều tạo nên một cuộc gió tanh mưa máu. Có điều mặc dù năng lực của đám yêu ma rất mạnh mẽ, nhưng không gian cũng cực kỳ rộng lớn, nếu muốn hoàn toàn hủy diệt không gian một lần thì cũng cần phải có thời gian. Trong đám yêu ma này thì thực lực mạnh nhất là đám ác ma cổ xưa bốn cánh bỗng dưng xuất hiện, hơn nữa bọn chúng còn có một năng lực mạnh mẽ khác là ngăn cản thần thức theo dõi. Đây cũng là nguyên nhân Huyền Lạc không dùng thần thức mà lại dùng đến hệ thống quy tắc để thu thập tin tức.

Dãy núi phía xa càng lúc càng gần, khí tức do đám ác ma lưu lại trong hư không cũng dần dần nồng nặc hơn, hiển nhiên bọn chúng đang ở phía trước không xa. Tiếng gió gào thét bên tai, những dãy núi trong khoảnh khắc lướt qua dưới chân, biến mất về nơi chân trời, đột nhiên Huyền Lạc nhớ đến rất nhiều chuyện.

Y thuộc nhóm cường giả tiềm tu thứ hai của Thánh điện. Khi cuộc chiến thần ma lần đầu tiên bộc phát, bởi vì thực lực của y còn kém nên phải ở lại Thái Cổ, chỉ tham gia vào vài trận chiến lẻ tẻ, cũng không bị thương nặng. Có điều đối với cuộc chiến quy mô lớn xảy ra vào hàng tỉ năm trước, chỉ cần tận mắt thấy qua, tâm linh và linh hồn đều sẽ bị chấn động. Tất cả nhân loại Thái Cổ chính mắt nhìn thấy trận chiến đó đều bị kích động rất lớn, đặc biệt là những người vì năng lực không đủ nên không thể gia nhập vào tiên tuyến, Huyền Lạc chính là một thành viên trong số đó.

Sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, Thánh điện được thành lập, võ học của tất cả loài người Thái Cổ được tổng hợp lại với nhau, tổng kết và phân tích, cuối cùng in vào trong hành lang bằng đá phức tạp dưới lòng đất Thánh điện, nhằm để loài người Thái Cổ sau này tu luyện. Huyền Lạc đã lựa chọn một môn võ học có uy lực rất lớn, sau đó đi vào sâu trong lòng đất, bắt đầu bế quan trong thời gian dài đằng đẳng. Một lần

bể quan này kéo dài đến hàng tỉ năm. Đối với một người tư chất không phải là kiệt xuất, nếu muốn luyện thành một môn tuyệt học ưu tú thì chỉ có cách dùng thời gian bù đắp.

Huyền Lạc không ngờ, lúc y xuất quan thì đã là lần thứ hai cửu tinh lần hội tụ. Dưới sự gợi ý của Bạch Hồ Chí Tôn, Huyền Lạc và một số đồng liêu khác được chọn, có nhiệm vụ tiêu diệt đám yêu ma tàn sát bừa bãi trong các không gian. Sau khi bước vào hư không, y và những đồng liêu Thần cấp hậu kỳ khác lần lượt tách ra, bắt đầu thi hành nhiệm vụ của từng người. Huyền Lạc đã lựa chọn không gian này.

Mỗi không gian đều có một người bảo vệ không gian. Tất cả cao thủ Thần cấp hậu kỳ thi hành chỉ thị của Thánh điện, nhiệm vụ đầu tiên sau khi đến không gian chính là liên lạc với những người bảo vệ không gian này. Nhưng khi Huyền Lạc tìm đến người bảo vệ của không gian này thì chỉ nhìn thấy một thi thể, trên người có lưu lại khí tức của ác ma cổ xưa bốn cánh, vì vậy y chỉ có thể truy tìm đám ác ma này.

- Khắc khắc khắc, con người, lại có một con người đến!

Khi Huyền Lạc đang chìm vào trạng thái xuất thần, phía trước bỗng vang lên một trận tiếng cười quái dị.

Bước chân Huyền Lạc dừng lại, khôi phục tinh thần, cũng chẳng để ý đến trạng thái xuất thần nguy hiểm vừa rồi. Đối với cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ, ác ma cấp thấp tới bao nhiêu thì diệt bấy nhiêu, căn bản chỉ giống như con kiến. Ngược lại cần phải chú ý một chút đến những ác ma cổ xưa bốn cánh này, nhưng cao thủ Thần cấp hậu kỳ cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Cho dù nhân tộc ở vào địa vị yếu thế, nhưng cao thủ Thần cấp hậu kỳ của nhân tộc trước giờ đều tung hoành vũ trụ, đi vào trong bốn tộc cũng có thể một mình chống chọi một phía, nào lại sợ những ác ma cổ xưa này.

Mái tóc dài phát một cái, Huyền Lạc mở mắt ra, lạnh lùng nhìn về phía trước. Cách y khoảng chừng ba trăm trượng là một dãy núi to lớn bao phủ hơn trăm dặm vắt ngang trên mặt đất. Phía trên dãy núi tràn ngập sương mù nhàn nhạt này, một đám ác ma số lượng khoảng chừng hai ngàn đang đập đôi cánh ác ma màu đen lượn quanh trên bầu trời. Con người của bọn chúng giống như những ngôi sao lấp lờ ánh sáng lạnh trong bầu trời đêm, tiếng cười quái dị khằng khặc vang khắp hư không.

Ánh mắt của Huyền Lạc chỉ quét qua những yêu ma này một cái liền dời đi, cuối cùng rơi vào bảy tên ác ma cổ xưa bốn cánh đứng trong bảy yêu ma. Bảy tên ác ma cổ xưa này bốn chân cắm xuống đất, giống như những hung thú tàn bạo đang tìm người cắn nuốt. Từ khi Huyền Lạc xuất hiện, bảy tên ác ma cổ xưa này vẫn không nói lời nào, chỉ ẩn thân trong bóng tối, yên lặng nhìn chăm chú vào tên nhân loại chậm rãi đi đến này. Tròng mắt của bọn chúng còn lớn hơn rất nhiều so với ác ma chung quanh. Ngay khi Huyền Lạc xuất hiện, bảy tên ác ma cổ xưa liền cảm thấy không ổn, từng tên híp mắt lại, trong con ngươi chỉ còn những luồng sáng lạnh hẹp dài lấp lờ trong bóng đêm.

- Cao thủ của Thái Cổ...

Một tên ác ma cổ xưa bốn cánh đột nhiên lớn tiếng nói.

- Ta nghĩ thấy khí tức của Thái Cổ.

Một tên ác ma cổ xưa bốn cánh khác kêu lên.

- Kẻ vẫn luôn đuổi theo sau lưng chúng ta, chính là người à?

Tên ác ma cổ xưa thứ ba khẽ đập bốn chiếc cánh ác ma trên lưng, lạnh lùng nói.

Hư không vốn huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại. Giữa dãy núi và bầu trời rộng lớn, đám yêu ma đang cười khằng khặc quái dị đột nhiên giống như những con vẹt bị nắm lấy cổ. Tất cả thanh âm chợt im bặt, chỉ còn lại từng đôi tròng mắt xoay vòng chuyển động, nhìn chăm chăm vào nhân loại mặc áo bào đen rộng thùng thình, thấp thoáng có thể nghe được những tiếng nuốt nước bọt.

Đối với đám yêu ma của Ma Giới, “loài người Thái Cổ” và “loài người” là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Người trước đại biểu cho sự ngang ngược và bá đạo, còn người sau chỉ là con kiến mặc cho người khác chà đạp mà thôi. Cho dù Thái Cổ chiến bại, cách trăm vạn năm còn phải đưa con tin đến Ma Giới, nhưng sự mạnh mẽ của loài người Thái Cổ đã sớm được chứng minh bằng cái chết của hai vị Chủ Thần. Mà vào thời kỳ đầu của chiến tranh, đông đảo cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ xuất động, cần quét tất cả

yêu ma và thiên sứ ở gần không gian Thái Cổ, năng lực hủy diệt mạnh mẽ mà bọn họ thể hiện ra đã khiến tất cả yêu ma run sợ và kinh hãi. Trong nháy mắt, nhiệt độ nơi đây núi mênh mông này đột nhiên giảm xuống, từng cặp mắt nhìn chăm chăm vào Huyền Lạc.

“Cộp!”

Huyền Lạc đạp bước chân kiên định, từng bước đi về phía trước. Đối mặt với số lượng yêu ma hơn gấp ngàn lần, trên mặt y lại không hề có vẻ khiếp sợ. Tay phải mở ra, sau đó tiếng kim loại vang lên, dưới áo bào của y đã xuất hiện một thanh trường đao sống dày, bay vào trong bàn tay kiên định có lực.

- Đứng lại, con người!

Nhìn thấy thanh trường đao này, đám ác ma cổ xưa bốn cánh tỏ ra có phần bất an, lập tức kêu lên:

- Nếu như bây giờ ngươi rời đi, bọn ta có thể xem như không nhìn thấy. Chúng ta cũng không cần phải liều mạng, đám nhân loại thấp hèn này không đáng để các ngươi chém giết, chỉ có cao thủ mới đáng được tôn kính.

781. Chương 48: Thanh Tủy Không Gian 2

Ác ma cổ xưa bốn cánh bẩm sinh được ban cho hai năng lực, một là có thể trốn tránh ma thức và thần thức theo dõi, hai là trực giác đối với nguy hiểm. Nhân loại trước mắt đã khiến cho bọn chúng loáng thoáng cảm thấy bất an.

Huyền Lạc không lên tiếng mà trực tiếp dùng hành động để trả lời bảy tên ác ma cổ xưa, tay áo bào rung lên, bàn tay trắng nõn như ngọc vươn ra như tia chớp, từ xa xa đánh một chưởng về phía hai ngàn tên yêu ma đang quanh quẩn trên bầu trời.

“Ầm!”

Vị trí không gian của hai ngàn tên yêu ma trong nháy mắt sụp đổ, hiện ra một dấu bàn tay to lớn. Hai ngàn tên yêu ma không kịp kêu lên một tiếng, toàn bộ đều biến thành phấn vụn, bị những vết nứt không gian nhỏ bé bao trùm, ném vào trong hư không vô tận.

“Xuýt!”

Bảy tên ác ma cổ xưa hít một hơi lạnh. Hành động của Huyền Lạc quá đột ngột, thực lực triển hiện lại rất kinh khủng, một chưởng vung ra không hề báo trước đã đánh chết hai ngàn tên yêu ma kia. Cho dù đám yêu ma này thực lực thấp kém, nhưng chỉ cần một chưởng nhẹ nhàng đã phá vỡ cả không gian, năng lực này thật sự quá kinh người.

Tại khoảnh khắc này, trong lòng bảy tên ác ma cổ xưa đều nảy sinh ý rút lui. Nhân loại trước mắt quá mạnh mẽ, không thể dùng sức để chống lại được.

- Cường giả tôn kính, ta nghĩ giữa chúng ta có lẽ đã xảy ra một chút hiểu lầm, thực ra...

Một tên ác ma cổ xưa bốn cánh sợ hãi kêu lên, ngay cả danh xưng cũng thay đổi, vừa nói còn vừa cúi đầu cung kính thi lễ một cái với Huyền Lạc, sau đó lại ngẩng đầu lên. Tiếp đó hắn đạp mạnh bốn cánh trên lưng, đồng thời hét lớn:

- Mau chạy đi!

Hành động này của hắn rất đột ngột, nhưng bảy tên ác ma cổ xưa dường như đã sớm có chuẩn bị, vừa nghe được tiếng hét chói tai kia, bọn chúng gần như đồng thời xoay người lại, ra sức đập cánh bay lên trời như sao băng, đồng thời nhanh chóng điều khiển không gian quy tắc, định phá vỡ không gian trốn vào trong vũ trụ hư không.

Huyền Lạc vẫn không nói gì, sau khi hơi hốt dùng một chưởng giết chết hai ngàn ác ma, ánh mắt lại lẳng lẳng nhìn vào bảy tên ác ma cổ xưa, lẳng lẳng nhìn tên ác ma cổ xưa kia hét lên, cũng lẳng lẳng nhìn bọn chúng nhanh chóng bay đi, vẫn không có bất kỳ động tác nào.

Bình tĩnh nhìn bảy tên ác ma cổ xưa nhanh chóng bỏ chạy, trong đầu Huyền Lạc lại hiện lên tư liệu về ác ma cổ xưa bốn cánh dưới lòng đất Thánh điện mà y đã xem trước khi lên đường. Thực lực của đám ác ma cổ xưa bốn cánh phần lớn ở vào cảnh giới giữa Thần cấp trung kỳ và hậu kỳ, một số ít cũng có thể đạt tới Thần cấp hậu kỳ, sở hữu lĩnh vực của ác ma, có điều bảy tên trước mắt hiển nhiên còn chưa đạt đến trình độ này.

Đám ác ma cổ xưa bốn cánh ngoại trừ sở hữu hai năng lực bẩm sinh, một thiên tính khác chính là bất nạt kẻ yếu, hay có thể nói xảo trá. Đối với địch thủ có thực lực thấp hơn, bọn chúng sẽ trở nên rất hung tàn đáng sợ, nhưng một khi nghĩ thấy được nguy hiểm, bọn chúng sẽ không nhào lên chiến đấu mà lập tức dùng ưu thế tốc độ bẩm sinh nhanh chóng chạy trốn. Nhưng cũng vì thiên tính đó nên mới khiến cho chủng tộc ác ma cổ xưa bốn cánh này diệt vong.

Tại giai đoạn đầu của cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, loài người Thái Cổ cũng không quá chú ý tới chủng tộc yêu ma của Ma Giới này. Cho đến sau này bọn họ mới đột nhiên phát hiện, chủng tộc ác ma cổ xưa bốn cánh mặc dù thực lực không phải là mạnh nhất, nhưng nguy hại do bọn chúng tạo thành lại là lớn nhất. Rất nhiều không gian đã bị những ác ma cổ xưa này tiêu diệt, đồng thời còn có một số cao thủ cấp Thái Cổ thực lực tương đối thấp bị bọn chúng giết chết.

Bởi vì thiên tính này, cuối cùng đám ác ma cổ xưa bốn cánh đã khiến cho các cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ chú ý. Nói một cách chuẩn xác, sự diệt vong của chủng tộc ác ma cổ xưa bốn cánh chính là do cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ một tay tạo thành. Trong trận chiến đó, đại quân mấy chục vạn cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ đã chăm sóc đặc biệt cái chủng tộc này. Huyền Lạc thậm chí còn nhớ được tên gọi của vị cao thủ Thần cấp hậu kỳ đã cho chủng tộc này cho một chiêu trí mạng, đó là Chiến Đế.

Sự giết chóc hung tàn của đám ác ma cổ xưa bốn cánh cuối cùng đã chọc giận vị đệ nhất cao thủ nhân tộc dưới Chí Tôn này. Trong trận chiến, y một thân một mình phá tan vòng vây trùng trùng của yêu ma, xông vào lãnh địa của đám ác ma cổ xưa bốn cánh tại Ma Giới, trực tiếp giáng một đòn cuối cùng cũng là đòn nặng nhất vào sự diệt vong của bọn chúng. Có điều không biết vì sao, những ác ma cổ xưa bốn cánh rõ ràng đã diệt tộc này lại xuất hiện lần nữa.

Những thứ này nói ra rất dài dòng, nhưng trong đầu thì chỉ là một ý niệm. Huyền Lạc khôi phục tinh thần lại, nhìn về phía trước, nơi đó truyền đến dao động không gian mãnh liệt, hiển nhiên đám ác ma cổ xưa đã bắt đầu dung nhập vào trong không gian.

Một nụ cười lạnh hiện lên nơi khóe miệng, Huyền Lạc vẫn luôn bất động cuối cùng đã hành động, tay phải mở ra, một thanh trường đao đen kịt lập loè ánh sáng lạnh từ dưới tay áo rơi vào trong lòng bàn tay. Chân nguyên trong cơ thể dâng trào, sau một khắc y đã xuất thủ, cổ tay rung lên, liên tiếp phát ra bảy luồng đao khí kinh thiên, trực tiếp đuổi theo bảy tên ác ma cổ xưa ở cách đó ngàn trượng.

Sau khi phát ra bảy đao, Huyền Lạc lập tức xoay người, cũng không quay đầu lại, y phục tung bay, đi thẳng ra bên ngoài. Sau người vang lên một trận tiếng nổ liên miên không dứt, cùng với đó là bảy tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Ầm ầm ầm!”

Không gian nơi bảy tên ác ma cổ xưa bốn cánh trốn vào ầm ầm vỡ nát. Sáu tên ác ma cổ xưa vừa mới trốn vào thông đạo không gian đã bị đao khí bá đạo sắc bén xé thành mảnh vụn. Một tên ác ma cổ xưa cuối cùng chui ra khỏi thông đạo không gian, cặp mắt hẹp dài vừa thấy được hư không mênh mông vô hạn liền bị đao khí đuổi theo phía sau, giết chết trong nháy mắt.

Dùng bảy đao giết chết bảy tên ác ma cổ xưa, Huyền Lạc vẫn lặng lẽ giống như khi tới, ra tay không hề báo trước. Trên thực tế, trong số cao thủ Thái Cổ được Thánh điện phái ra lần này, y chính là một trong ba cao thủ thực lực mạnh nhất phụ trách thống lĩnh.

“Vô Lạc, Mộc Tuyết, bên phía các ngươi đã thanh tẩy xong chưa?” - Sau khi nhẹ nhàng giết chết đám ác ma mạnh nhất trong không gian này, Huyền Lạc lập tức dùng tâm thần thông báo cho tộc nhân ở các không gian khác.

Rất nhanh, từ hai không gian lân cận khác cũng truyền đến hai giọng nói hùng hồn: “Huyền Lạc đại nhân, bên này chúng ta cũng gần giải quyết xong rồi, chỉ còn lại một số ác ma lẻ tẻ. Chỉ cần dùng thần thức

phong tỏa, chắc hẳn trong thời gian một nén hương là có thể giải quyết toàn bộ.”

“Ừ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hãy gặp mặt trong hư không, chúng ta sẽ quyết định bước hành động tiếp theo.” - Huyền Lạc gật đầu, đồng thời trả lời.

“Đại nhân, không hay rồi!” - Ngay lúc này, Mộc Tuyết vẫn luôn không có động tĩnh, cuối cùng giọng nói vang lên trong đầu Huyền Lạc. Có điều giọng nói của y tỏ ra có phần kinh hoảng, dường như xuất hiện chuyện gì bất ngờ.

“Mộc Tuyết, đã xảy ra chuyện gì? Người gặp phải thứ gì?” - Huyền Lạc biến sắc hỏi, một cảm giác không ổn dâng lên trong lòng.

Nhưng giọng nói của Mộc Tuyết rất nhanh bị cắt đứt, điều này khiến cho trong lòng Huyền Lạc nhất thời trầm xuống. Ngay khi liên hệ với Mộc Tuyết bị cắt đứt, giọng nói của Vô Lạc vừa mới lên tiếng lại truyền vào trong tai.

“Đại nhân, không hay rồi, xuất hiện cường địch đáng sợ. Không thể nào, sao lại là Cửu... A!” - Sau đó là một trận tiếng kêu thảm thiết, khí tức của Vô Lạc cũng nhanh chóng biến mất khỏi cảm ứng của Huyền Lạc.

“Không ổn!” - Sắc mặt Huyền Lạc biến đổi. Hai tộc nhân này hiển nhiên đã gặp phải cường địch. Mái tóc dài của y phất lên một cái, muốn phá vỡ không gian đi đến hai không gian lân cận để xem thử.

Huyền Lạc vừa mới dùng một chiêu phá vỡ không gian, còn chưa bước vào trong đó, trước mặt bỗng có một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ nhanh chóng tràn đến. Trong cảm ứng của y, một mảng ma khí tràn ngập khí tức hủy diệt đang từ hư không bên kia xuyên qua thông đạo không gian đánh vào mình. Sắc mặt của y lại biến đổi. Khi tộc nhân gặp phải cường địch thì y cũng bị phục kích, chuyện này thật sự quá đột ngột.

Trong lúc vội vàng, Huyền Lạc cầm đao nơi tay, tâm thần ngưng tụ, phát ra một luồng đao khí tung hoành mấy ngàn trượng, đánh vào trong thông đạo không gian vừa mở ra.

“Ầm!”

Ngay khi Huyền Lạc phát ra một đao, một mảng ma khí cuộn trào như dãi non lấp biển liền tràn đến. Sau khi đao khí bá đạo của y đánh vào trong đó liền phát ra tiếng loẹt xoẹt, nhanh chóng suy yếu đi, sau đó ma khí hủy diệt như tia chớp đánh vào người y.

“Ầm ầm ầm!”

Thân thể Huyền Lạc như điều đứt dây, liên tiếp đụng vỡ mấy ngọn núi chọc trời, cuối cùng đâm thẳng vào một dãy núi mấy ngàn trượng, in vào trong một tảng đá hoàn chỉnh cách mặt đất khoảng chừng hơn ngàn trượng.

“Xi!”

Trước mắt Huyền Lạc, núi non bị thân thể như sắt thép của y xuyên qua, sau khi bị ma khí màu xám hùng hậu kia đánh trúng liền ầm ầm sụp đổ, bụi mù bay lên đầy trời. Ở cuối bụi mù tràn ngập, một bóng đen cao lớn cầm trong tay trường kích lập lòe tia chớp đang đứng trong một lỗ hổng không gian.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Huyền Lạc là một cặp mắt tràn đầy dục vọng hủy diệt tất cả, cô độc treo trong bóng tối. Phía sau bóng đen kia là một chiếc đuôi dài hơn một trượng vung vẩy trên không, phát ra tiếng vang lộp độp, nơi chiếc đuôi lướt qua lưu lại những vết nứt, giống như không gian muốn tan vỡ.

“Cửu U ma thần!” – Sau khi nhìn rõ bóng đen đột nhiên xuất hiện kia, tâm thần Huyền Lạc liền chấn động, gần như không dám tin vào mắt mình. Cửu U ma thần tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây vào giờ phút này.

- Gào!

Giống như đáp lại sự hoài nghi Huyền Lạc, tên Cửu U ma thần quanh người ma khí cuộn cuộn kia bỗng ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm. Trên bầu trời âm trầm lập tức lóe lên những ánh chớp, một tia sét màu đen đột ngột xuất hiện, trong nháy mắt vượt qua hơn nửa tầng mây chui vào sâu trong bóng tối.

Sau khi gầm lên một tiếng, tên Cửu U ma thần kia liền vọt lên không, vẽ ra một hình cung to lớn trong hư không, sau đó lao nhanh về hướng Huyền Lạc. Khi đang rơi xuống, bàn tay của hắn vẩy một cái, trường kích sấm sét màu đen cắm thẳng vào sâu trong lòng đất liền rít lên một tiếng, một lần nữa bay vào trong tay hắn.

Huyền Lạc ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn tên Cửu U ma thần đang lao tới như dời non lấp biển. Vừa rồi giao đấu, bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, y cũng không ngưng tụ toàn bộ công lực, nhưng cũng đủ để y hiểu được sự khác biệt về lực lượng giữa mình và đối phương. Chỉ luận về sức mạnh đơn thuần, đám Cửu U ma thần này quả thật đã đạt đến đỉnh cao.

- Gào!

Khi còn cách Huyền Lạc năm mươi trượng, trong con ngươi đen kịt của tên Cửu U ma thần kia thoáng hiện lên sát ý điên cuồng, gầm lớn một tiếng, trường kích trong tay lại ném ra lần nữa. Hai tay của hắn hợp lại, lồng ngực nhấp nhô, từng đợt Cửu U trong cơ thể ma khí nhanh chóng hội tụ lại giữa đôi tay, tạo thành một quả cầu sấm sét màu đen ngưng tụ như thực chất. Hai tay hắn vung lên, quả cầu sấm sét màu đen kinh khủng liền bắn ra, nơi đi qua không gian giống như đất cằn liên tục xuất hiện những vết nứt.

“Rào rào!”

Huyền Lạc cuối cùng từ trong đất đá thoát ra, thời gian vừa rồi đã đủ cho y tổng Cửu U ma khí xâm nhập vào trong cơ thể ra bên ngoài, đánh vào trong thân núi phía sau.

- Linh vực!

Huyền Lạc thét lớn một tiếng, hai chân gấp lại bắn ra, như tia chớp lao đến nghênh đón tên Cửu U ma thần kia. Giữa đường y bỗng giơ một tay lên, một vầng sáng linh vực đen kịt tỏa ra với tốc độ nhanh như chớp. Trường kích sấm sét và cả tên Cửu U ma thần kia trong nháy mắt bị Huyền Lạc cuốn vào linh vực. Ánh sáng chợt lóe lên trong hư không, Huyền Lạc cũng biến mất không còn thấy.

782. Chương 48: Thanh Tẩy Không Gian 3

Tại nơi cuối cùng Huyền Lạc biến mất thỉnh thoảng vang lên những tiếng nổ tung và tiếng gầm giận dữ, nhưng lại không nhìn thấy một ai. Cũng không biết trải qua bao lâu, một bóng người đột nhiên bắn ra, mang theo một chùm máu đen rơi mạnh xuống đất, sau đó nằm yên không nhúc nhích.

“Cheng!”

Tiếp đó một thanh trường kích màu đen dài hơn hai trượng từ trong hư không bắn ra, cắm vào bên cạnh thi thể tên Cửu U ma thần kia.

Cách thi thể của tên Cửu U ma thần kia không xa, ánh sáng chợt lóe lên, Huyền Lạc ngồi xổm trên mặt đất, vạt áo trên người đầy vết máu.

- Khục khục!

Huyền Lạc vừa ôm ngực vừa liên tục ho khan, trong miệng không ngừng phun máu. Khi máu bắn xuống mặt đất lại phát ra tiếng xì xì như a xít ăn mòn. Mặc dù đã mượn lực lượng của linh vực, bất ngờ cuốn tên Cửu U ma thần thực lực hùng mạnh kia vào bên trong, sau đó giết chết hắn, nhưng Huyền Lạc vẫn bị thương không nhẹ.

Yên lặng điều tức một lúc, khí tức của Huyền Lạc cuối cùng ổn định lại, sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn không ít.

“Không biết những tộc nhân khác thế nào, hi vọng bọn họ không có chuyện gì.” - Huyền Lạc liếc nhìn thi thể tên Cửu U ma thần cách đó không xa, sau khi linh giáo được sự lợi hại của Cửu U ma công, trong lòng không khỏi lo lắng cho những tộc nhân khác.

Trong không gian này vẫn còn một số ác ma cấp thấp rải rác chưa thanh trừ, nhưng Huyền Lạc cũng không định đi dọn dẹp bọn chúng. Không gian bình thường này mặc dù không có cao thủ nào, nhưng hợp sức lại cũng đủ để đối phó với vài tên yêu ma. Việc khẩn cấp trước mắt là phải nhanh chóng thông báo tình hình cho Thánh điện. Y không dám trì hoãn, dưới chân nhún một cái, thân hình đã vọt lên, sau khi bay lên khoảng trăm trượng liền lao vào trong hư không, biến mất còn không thấy.

Sau đó là hai trận kịch chiến khác, Huyền Lạc liên hợp với Mộc Tuyết và Vô Lạc giết chết hai tên Cửu U ma thần trong không gian lân cận. Cũng may nhờ Huyền Lạc chạy tới kịp thời, nếu không thêm một lát nữa có lẽ người chết sẽ không phải là mấy tên Cửu U ma thần kia.

- Mộc Tuyết, Vô Lạc, các người hãy nhanh chóng thông báo cho những tộc nhân khác. Ta sẽ trở về Thánh điện một chuyến, bẩm báo cho bốn vị Chí Tôn. Cửu U ma thần xuất hiện quá đột ngột, chỉ sợ lại có hành động lớn gì đó.

Huyền Lạc nói.

- Vâng, đại nhân cứ đi đi, chúng tôi sẽ thông báo cho những tộc nhân khác... Những Cửu U ma thần này thực lực quá kinh khủng, công kích do chúng tôi phát ra còn chưa đánh trúng thân thể bọn chúng thì đã bị Cửu U ma khí ăn mòn hơn phân nửa rồi.

Nhớ tới tên Cửu U ma thần kia, Mộc Tuyết vẫn cảm thấy kinh hãi. Lần trước khi đối mặt, nhờ có tộc Bàn Cổ đối phó với những Cửu U ma thần này, cho nên y không cảm giác được. Còn lần này tự mình giao thủ, y mới hiểu được được sự đáng sợ của bọn chúng.

Ba người lại thương nghị một lát, sau đó tách ra. Mộc Tuyết và Vô Lạc không dám rời khỏi nhau, cùng bay về không gian khác, tìm kiếm những tộc nhân may mắn còn sống. Còn Huyền Lạc thì đi về hướng Thái Cổ.

Huyền Lạc bay nhanh như chớp, trong nháy mắt đã qua ngàn dặm. Khoảng chừng nửa ngày sau, y đột nhiên nghe được phía xa truyền đến một trận tiếng rít. Trong lòng khẽ động, y nhận ra đây là tín hiệu ước định trước xuất phát, lập tức thay đổi phương hướng, bay về nơi phát ra tiếng rít kia.

- Huyền Lạc đại nhân, ngài đã đến rồi!

Một lúc sau, trong một vành đai vẫn thạch, Huyền Lạc nhìn thấy một đám tộc nhân, trên người bọn họ đều có vết thương. Khi nhìn thấy bóng dáng Huyền Lạc, những người này đều tỏ ra rất hưng phấn.

- Sao các người lại ở đây?

Áo bào Huyền Lạc tung bay, giống như chim lớn từ trong hư không nghiêng nghiêng đáp xuống, đứng trên một khối vẫn thạch hình bầu dục bán kính khoảng trăm trượng, mặt ngoài thô ráp không bằng phẳng.

- Sau khi chúng tôi dọn dẹp xong đám yêu ma trong không gian không lâu, lại gặp phải Cửu U ma thần...

Sau khi nghe mọi người lần lượt kể lại, Huyền Lạc đã biết đại khái đầu đuôi câu chuyện. Mọi người cơ bản đều giống nhau, có điều những tộc nhân thực lực này kém một chút, không thể nào đánh bại Cửu U ma thần, chỉ cố gắng giữ thế giằng co, sau đó chạy ra bên ngoài.

- Các người hãy tạm thời ở cùng nhau, như vậy khi gặp phải Cửu U ma thần cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau. Trước tiên các người hãy đi tìm những tộc nhân khác. Lần này Cửu U ma thần tập kích quá đột ngột, mọi người hãy cùng nhau hành động. Ta sẽ trở về Thái Cổ một chuyến, báo cáo tình hình ở nơi này cho mấy vị Chí Tôn. Đám Cửu U ma thần xuất hiện ở đây, chuyện này đã hoàn toàn vượt khỏi kế hoạch thanh tẩy không gian mà chúng ta được phái đi thi hành. Chỉ dựa vào đám người chúng ta, trước mắt còn không thể đối kháng được với những Cửu U ma thần này. Hơn nữa hiện giờ chúng ta còn không biết rốt cuộc có bao nhiêu Cửu U ma thần tiến vào trong hư không, hi vọng không phải là nhiều lắm. Hiện giờ cũng chỉ có mấy vị Chí Tôn và một số cao thủ đỉnh cấp trong tộc mới có thể đối phó với Cửu U ma thần. Ta sẽ bẩm báo cho mấy vị Chí Tôn để bọn họ cân nhắc.

Dứt lời, Huyền Lạc lại muốn bay về hướng Thái Cổ. Ngay lúc này, trong đám người bỗng vang lên tiếng gọi:

- Đại nhân xin dừng bước!

- Chuyện gì?

Huyền Lạc dừng lại, nghi hoặc hỏi. Dưới ánh mắt của y, một đại hán toàn thân đầy máu, cánh tay trái giống như bị xé nát lao đảo đứng lên.

- Đại nhân xin dừng bước. Thái Cổ... Thái Cổ đã bị phong tỏa, không gian dẫn đến Thái Cổ có rất nhiều Cửu U ma thần canh giữ, căn bản không thể xông qua vòng vây của bọn chúng.

- Cái gì!

Tâm thần Huyền Lạc chấn động, gần như không dám tin vào tai mình. Y không nghĩ đến, đối phương thậm chí đã phong tỏa cả không gian trở về Thái Cổ. Một vệt mây đen hiện lên giữa chân mây, tại khoảnh khắc này y bỗng cảm nhận được nhân vật thống lĩnh của đám Cửu U ma thần kia, cũng là kẻ đã bày ra một loạt bố trí này. Hiển nhiên khi phải Cửu U ma thần đi, đối phương cũng đã đoán được sẽ có tộc nhân Thái Cổ trở về thông báo tin tức cho Thánh điện.

- Ma Giới phải khoảng bao nhiêu Cửu U ma thần đến canh giữ con đường dẫn đến Thái Cổ?

Huyền Lạc hỏi.

- Số lượng ít nhất là mười vạn.

Trái tim Huyền Lạc khẽ nhảy lên. Mười vạn tên Cửu U ma thần, chỉ luận về số lượng đã vượt xa cao thủ Thái Cổ được phái vào trong hư không. Mười vạn tên Cửu U ma thần đã hoàn toàn đủ để phong tỏa không gian chung quanh Thái Cổ, không để cho bất cứ người nào đi qua.

Trong lòng Huyền Lạc càng nặng nề. Tình huống hiện giờ đã hoàn toàn vượt khỏi dự đoán ban đầu khi rời khỏi Thái Cổ.

- Có tin tức của Chung Diệp và Sở Ca đại nhân không?

Không khí chợt trở nên nặng nề, mọi người đều cúi đầu, trong hư không tràn đầy khí tức bi thương.

- Chung Diệp và Sở Ca đại nhân đã chết trận... Nửa ngày trước, Chung Diệp và Sở Ca đại nhân tập hợp một số tộc nhân khác, định xông qua vòng vây của Cửu U ma thần, cuối cùng... cuối cùng chỉ còn lại mấy người chúng tôi trốn thoát. Sở Ca đại nhân đoán được sẽ có những tộc nhân rải rác khác muốn trở về Thái Cổ báo tin, cho nên trước khi chết đã bảo chúng tôi ngăn cản tất cả tộc nhân đi đến Thái Cổ.

“Àm!”

Huyền Lạc chỉ cảm thấy như tiếng sét giữa trời quang, cả người gần như đứng không vững. Tin tức này thật sự quá đột ngột. Lần này tộc nhân từ Thánh điện đi vào hư không do ba người cầm đầu, ngoài Huyền Lạc ra thì hai người còn lại là Chung Diệp và Sở Ca, thực lực của hai người đó không hề kém hơn Huyền Lạc.

Những cặp mắt chờ đợi đều tập trung vào Huyền Lạc. Bây giờ trong ba thủ lĩnh chỉ còn lại Huyền Lạc, vì vậy tất cả mọi người trên vãn thạch đều nhìn vào y.

- Tất cả các người hãy rời khỏi nơi này, đi tìm những tộc nhân khác. Nhớ kỹ, khi gặp phải Cửu U ma thần hãy lập tức tránh lui, không nên đối kháng với bọn chúng. Hành động tập kích yêu ma và Thiên Đường tạm thời dừng lại, trước tiên hãy bảo tồn thực lực. Đám Cửu U ma thần chia ra hành động, vậy thì chúng ta hãy tập hợp với nhau, tìm cơ hội tiêu diệt từng tên. Còn về Thái Cổ, tạm thời từ bỏ việc thông báo cho Thánh điện... Ta sẽ ở lại đây ngăn cản những tộc nhân khác trở về Thái Cổ. Đi đi!

- Vâng thưa đại nhân!

Mọi người trên vãn thạch đồng thanh đáp lời, sau đó lần lượt bay đi, trong nháy mắt biến mất vào trong bóng tối.

“Hi vọng Thánh điện có thể kịp thời phát hiện động tĩnh của Ma Giới.” - Đứng trên vãn thạch nhìn về hướng các tộc nhân biến mất, Huyền Lạc yên lặng trầm nghĩ. Đối với y, nhiệm vụ hiện giờ không còn là làm sao tiêu diệt yêu ma và thiên sứ trong không gian, mà là làm cách nào để bảo vệ những tộc nhân còn trong hư không. Khắp nơi đều là Cửu U ma thần, chỉ cần không cẩn thận sẽ khiến cho tất cả đồng tộc trong hư không gặp phải tai ương ngập đầu, hơn nữa còn là chết mà không hề có chút ý nghĩa nào.

Trong khi Huyền Lạc đứng trên vành đai vắn thạch yên lặng chờ đợi, Phong Vân Vô Kỵ đã đi đến không gian nơi tộc Bàn Cổ đang ngủ say. Bên trong không gian to lớn này hoàn toàn yên tĩnh. Sau khi ngăn cản Cửu U ma thần, tất cả tộc nhân Bàn Cổ lại quay về không gian bí ẩn này, nằm yên bất động.

“Bùng!”

Trong không gian dưới lòng đất vang lên một tiếng nổ nhỏ, sau đó vô số điểm sáng bỗng nhiên hiện lên, hội tụ thành hình. Tay áo bào màu trắng rung động, thân hình Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện bên trong không gian dưới lòng đất này.

Trên mặt đất có rất nhiều dấu chân lộn xộn, hiển nhiên trước hắn đã có những tộc nhân khác đến đây, muốn liên hệ với những tộc nhân Bàn Cổ, nhưng cuối cùng đều thất bại. Bên trong không gian yên lặng có rất nhiều đài cao hơn sáu trượng, từng hàng nối tiếp nhau. Những tộc nhân Bàn Cổ cao hơn năm trượng đang nằm trên những đài cao này.

“Cộp!”

Phong Vân Vô Kỵ từ từ đi vào khe hở giữa những đài cao, quan sát từng hàng tộc nhân Bàn Cổ. Nếu như không biết những tộc nhân Bàn Cổ này vẫn còn sống, cảnh tượng yên tĩnh này rất dễ khiến người ta lầm tưởng đây là một bãi tha ma dưới đất.

Sau trận đại chiến lần trước, tộc nhân Bàn Cổ chưa từng thức dậy. Khi Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên xông vào, những tộc nhân Bàn Cổ này lại giống như không phát giác ra, cặp mắt vẫn đóng chặt, cánh tay to lớn dán sát vào bên cạnh thân thể, kéo dài thẳng tắp.

“Đây là một đội quân hùng mạnh.” - Ánh mắt chậm rãi lướt qua những tộc nhân Bàn Cổ thân thể cường tráng như người khổng lồ này, trong đầu Phong Vân Vô Kỵ bắt giác hiện lên một ý niệm. Không cần đặc biệt quan sát, hắn cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa linh hồn mạnh mẽ ẩn chứa trong những thân thể này.

Sau một khắc, Phong Vân Vô Kỵ dừng bước, cặp mắt bỗng nhiên nhắm lại, khi lần nữa mở ra thì đã hóa thành màu trắng bạc.

Minh tâm kiến tính, phá vọng kiến chân. (nhận rõ bản tâm, nhìn vào sự thật)

Ngay khi thi triển Phá Vọng ngân mâu, khí tức của liền Phong Vân Vô Kỵ biến đổi, cả người phát ra một khí tức lạnh giá vô tình. Trên người hắn không hề cảm giác được một chút khí tức nào thuộc về loài người, chỉ có sự lạnh nhạt sâu tận xương tủy. Thể giới trước mắt chợt biến đổi, hai màu đen trắng vô tận tràn vào trong mắt.

783. Chương 49: Lĩnh Vực Phục Hợp Của Đệ Nhất Phân Thân

Đài bằng, tộc nhân Bàn Cổ, mặt đất, không gian, tất cả mọi thứ trong phút chốc đều biến mất. Xuất hiện trong mắt Phong Vân Vô Kỵ là vô số sợi tơ quấn vào nhau, ở nơi chúng đan xen có những ngọn lửa linh hồn cô độc treo lơ lửng, mỗi ngọn lửa đại biểu cho một tộc nhân Bàn Cổ.

Những ngọn lửa linh hồn này đều rất dồi dào, nhưng so với linh hồn của nhân tộc Thái Cổ thì những ngọn lửa linh hồn này lại cổ vẻ vô lực, dồi dào nhưng lại thiếu sức sống. Dưới cái nhìn Phá Vọng ngân mâu của Phong Vân Vô Kỵ, mỗi ngọn lửa linh hồn đều liên kết với vài kén tơ quy tắc đan xen. Dưới ảnh hưởng của ngọn lửa, những kén tơ quy tắc nối liền với linh hồn của tộc nhân Bàn Cổ đều được phủ lên một tầng màu sắc như sương. Tất cả kén tơ đan xen đều kéo dài vào sâu trong không gian.

Phía bên kia của những sợi tơ được bao trùm bởi một lớp màu sắc như sương, Phong Vân Vô Kỵ thành linh thấy được một ngọn lửa to lớn hình vòng xoáy đang bốc cháy, đó là bản nguyên của không gian.

Ngay khi nhìn thấy bản nguyên không gian, đầu óc Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu vận hành hết sức, năng lực suy diễn mạnh mẽ lập tức phân tích tất cả những thứ trước mắt. Một lúc sau, trong con ngươi của hắn bỗng có một chùm mây rối biến ảo, trong phút chốc đã từ màu trắng bạc khôi phục lại màu đen ban đầu.

Phong Vân Vô Kỵ rốt cuộc đã hiểu vì sao tộc Bàn Cổ chỉ có thể ở trong không gian Thái Cổ. Tất cả tộc nhân Bàn Cổ đều là do bản nguyên không gian sinh ra. Có trăm ngàn lý do khiến bọn họ xuất hiện, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại nghiêng về một nguyên nhân nhất. Đó là những tộc nhân Bàn Cổ này cũng là một nhánh của nhân tộc trong không gian Thái Cổ, bọn họ vốn có khả năng nói chuyện và trao đổi, nhưng vì sinh ra tương đối trễ, hoặc là bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt khác, khi không gian vẫn còn hỗn loạn, linh hồn của những tộc nhân Bàn Cổ này thai nghén đến một nửa thì đột nhiên dừng lại giữa chừng, liên kết giữa bọn họ và bản nguyên không gian cũng không thể tách rời.

Hôm nay trải qua thời gian dài đằng đẳng, linh hồn của những tộc nhân Bàn Cổ này đã gắn bó chặt chẽ với bản nguyên không gian. Nếu như cắt đứt những sợi kén tơ nhìn thấy trong thế giới quy tắc, những tộc nhân Bàn Cổ này sẽ lập tức tử vong, không chỉ như vậy, còn sẽ gián tiếp ảnh hưởng đến sự ổn định của không gian. Nói cách khác, Phong Vân Vô Kỵ không thể nào khiến những tộc nhân Bàn Cổ này rời khỏi phạm vi không gian Thái Cổ.

Mặc dù như thế, nhưng vừa rồi trải qua suy diễn phân tích, Phong Vân Vô Kỵ cũng tìm được một phương pháp để điều khiển những tộc nhân Bàn Cổ không có linh hồn và ý thức này.

Tất cả tộc nhân Bàn Cổ đều không có linh hồn và ý thức của mình, nói cách khác linh hồn của bọn họ chính là một tờ giấy trắng, chỉ cần in dấu ấn linh hồn của mình lên tờ giấy trắng này là có thể điều khiển bọn họ. Vấn đề duy nhất là lực lượng linh hồn của tộc nhân Bàn Cổ quá mạnh, nếu muốn in dấu ấn linh hồn của mình lên linh hồn bọn họ, vậy thì linh hồn của người thi triển phải mạnh hơn rất nhiều so với linh hồn của bọn họ. Bởi vì tất cả tộc nhân Bàn Cổ đều là một khối, chỉ có cách đồng thời lưu lại dấu ấn linh hồn của mình trong đầu tất cả bọn họ, như vậy mới có thể điều khiển được.

Người có thực lực như vậy trên cả Thái Cổ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí có thể nói là chỉ có Phong Vân Vô Kỵ hiện giờ, cho dù là Hiên Viên Chí Tôn trước đây cũng không có lực lượng tinh thần to lớn như vậy. Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước khi Hiên Viên phát hiện ra sự tồn tại của tộc Bàn Cổ, cũng không lưu lại dấu ấn linh hồn của mình trong thân thể bọn họ, bởi vì làm như vậy cần phải có năng lượng tinh thần cực lớn, hơn nữa cũng tiêu hao rất nhiều.

Ngoại trừ điều này, cho dù điều khiển được các tộc nhân Bàn Cổ, cũng chỉ giống như có rất nhiều hóa thân mạnh mẽ bên ngoài cơ thể mà thôi, mỗi tộc nhân Bàn Cổ tương đương với một hóa thân.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn lướt qua không gian rộng lớn dưới lòng đất này, trông thấy vô số đài cao trải dài đến tận đầu cuối của không gian. Muốn điều khiển hàng trăm vạn tộc nhân Bàn Cổ này, lực lượng tinh thần cần thiết lên đến một con số kinh khủng, cho dù với năng lực của hắn cũng có phần tổn sức.

Khoanh chân ngồi xuống giữa hai đài cao có tộc nhân Bàn Cổ nằm ngang dọc, Phong Vân Vô Kỵ từ từ nhắm hai mắt lại, Ý Niệm Kiểm Thể đại pháp trong cơ thể toàn lực vận chuyển, tinh thần lực dồi dào dao động như thủy ngân.

Dần dần quanh người Phong Vân Vô Kỵ bốc lên một làn khí thật mỏng như hơi nước. Trong không khí loáng thoáng vang lên tiếng thủy triều. Dừng hẳn làm trung tâm, một đoàn khí tức như khói như sương, như tơ như lụa tràn ra bốn phía, lấp đầy khe hở giữa các đài cao. Tiếng thủy triều càng lúc càng lớn. Trong không gian dưới lòng đất, giữa không khí dần dần xuất hiện một dao động linh hồn mạnh mẽ. Dao động linh hồn này mạnh đến mức khó tin, giống như có sức mạnh bao trùm cả trời đất.

“Đỉnh!”

Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên mở mắt, trong mắt bắn ra một vệt sáng chói. Toàn bộ không gian dưới lòng đất nhất thời sáng như ban ngày. Cùng lúc này, ý thức to lớn của hắn trong nháy mắt chia làm trăm vạn luồng, như tia chớp chiếu xạ ra toàn bộ không gian. Dưới sự điều khiển chuẩn xác, trăm vạn luồng ý thức này gần như đồng thời đánh vào trong cơ thể những tộc nhân Bàn Cổ nằm trên đài cao.

- A!

Những tộc nhân Bàn Cổ vốn nằm yên bất động, lúc này cặp mắt đột nhiên mở lớn, trong mắt bắn ra một vệt sáng như có ngọn lửa đang bốc cháy, đồng thời thân thể đột ngột dựng thẳng lên, trong miệng phát ra một tiếng thét đinh tai nhức óc. Năng lượng tinh thần kinh khủng của Phong Vân Vô Kỵ đã gần như đồng thời truyền vào trong đầu những tộc nhân Bàn Cổ mạnh mẽ này.

Rất nhanh, từ đầu cuối của những sợi tơ có ý thức truyền đến lực chống cự mạnh mẽ. Sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng trở nên tái nhợt, năng lượng tinh thần cũng tiêu hao cực nhanh.

“Xoẹt xoẹt!”

Vô số sương mù màu trắng từ trong lỗ chân lông toàn thân Phong Vân Vô Kỵ tỏa ra, bao trùm về phía trước. Áo bào trắng trên người hắn nhanh chóng ướt đầm mồ hôi. Lần đầu tiên hắn cảm thấy khó khăn như vậy, cho dù là lúc giao đấu với Chủ Thần thứ mười bốn cũng chưa từng có cảm giác này. Nếu như không thể đồng thời lưu lại dấu ấn tinh thần của mình trong đầu tất cả tộc nhân Bàn Cổ, vậy thì kết quả cuối cùng hắn sẽ bị tinh thần lực cản trở mà chết. Không thành công thì thành nhân.

Năng lượng tinh thần do Phong Vân Vô Kỵ phát tán ra nhanh chóng bị cắn nuốt không còn, một cảm giác suy yếu mãnh liệt dâng lên trong lòng. Ngay lúc này, một tinh thể màu trắng như mũi kim bỗng hiện lên giữa trán hắn, nhanh chóng rung động.

“Ong!”

Trong tiếng rung động, kiếm xá lợi không ngừng tỏa ra năng lượng tinh thần mãnh liệt. Dưới ảnh hưởng của nó, ý thức của Phong Vân Vô Kỵ càng lúc càng mạnh, cuối cùng toàn bộ không gian dưới lòng đất đều rung chuyển theo ánh sáng do kiếm xá lợi phát ra.

“Ầm!”

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phong Vân Vô Kỵ chợt cảm thấy hai tai kêu lên ong ong, trong đầu bỗng trở nên trống rỗng, sau đó lực chống cự từ trên người tộc Bàn Cổ truyền đến đột ngột biến mất. Hắn đã thành công xâm nhập vào không gian tinh thần của tất cả tộc Bàn Cổ.

Trong không gian này, Phong Vân Vô Kỵ vội vàng in dấu ấn tinh thần của mình vào trong đầu từng chiến sĩ Bàn Cổ, đồng thời lưu lại một chút năng lượng tinh thần mỗi trong đầu bọn họ, sau đó lui ra ngoài.

Sau khi làm xong những chuyện này, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ liền dâng lên một cảm giác mệt mỏi. Kiếm xá lợi giữa trán vốn sáng ngời đã trở nên ảm đạm đi không ít, dường như cũng nhỏ đi một chút so với ban đầu. Nhưng những chuyện này đều không quan trọng, chẳng qua là năng lượng tinh thần tiêu hao quá độ mà thôi, chỉ cần điều tức một thời gian là có thể khôi phục, hơn nữa hắn là sẽ tăng cường hơn không ít. Đối với hắn thì việc bây giờ cần làm là phải nhanh chóng điều tức.

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, hai tay nắm ngón móc vào nhau, nhắm mắt điều tức. Khí tức trên người hắn càng lúc càng yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Trong không gian dưới lòng đất hoàn toàn yên tĩnh. Khi Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt điều tức, những chiến sĩ tộc Bàn Cổ chung quanh lại từ từ đứng dậy. Trên người bọn họ dần dần tỏa ra dao động linh hồn, mặc dù nhỏ nhoi như nến tàn trong gió, nhưng lại vô cùng bền vững, vĩnh viễn không thể dập tắt. Một quân đoàn hùng mạnh đã thức tỉnh.

Thời gian trôi qua từng ngày, không gian dưới lòng đất vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Lần này tinh thần của Phong Vân Vô Kỵ tiêu hao quá lớn, cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại như cũ. Trái ngược với không gian yên tĩnh này, toàn bộ Thái Cổ lại đang sôi trào.

Những hang động võ học dưới lòng đất Thánh điện đều được mở ra, cùng với đó còn có rất nhiều hành lang ghi chép tư liệu, bao gồm tư liệu về thần thú, chủng tộc yêu ma và Thiên Đường, các chuyện lớn của Thái Cổ...

Vô số tộc nhân Thái Cổ tràn vào những hang động dưới lòng đất này, trong đó nhiều nhất không phải là hang động ghi chép võ học, mà là những hang động có tư liệu về cuộc chiến thần ma. Trong ngoài Thánh điện người đông nghìn nghịt. Tất cả những điều này đều là do Phong Vân Vô Kỵ đã ra lệnh mở hang động dưới lòng đất Thánh điện, nhằm để lựa chọn vị trí của Thái Cổ trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai.

Mỗi ngày đều có rất nhiều tộc nhân đi vào Thánh sơn, tham khảo các loại tư liệu. Người xem thì nhiều nhưng người nói chuyện thì lại rất ít. Đây là một cuộc thảo luận ảnh hưởng đến toàn bộ Thái Cổ, nhưng lại không chỉ là một cuộc thảo luận nghiên cứu. Kết quả thảo luận sẽ quyết định vận mệnh của cả nhân tộc. Dưới tiền đề này, mỗi người khi bày tỏ quan điểm của mình không thể không suy nghĩ cẩn thận. Đây không phải là một mệnh đề đơn giản có thể đưa ra đáp án, tất cả đều cố gắng đưa ra một đáp án toàn diện nhất.

tay của Thái Cổ Ma Viên to lớn. Không ngờ tất cả ma khí tỏa ra bên ngoài cơ thể lại giống như trâu đất xuống biển, biến mất không còn bóng dáng.

- Bội Lý Tư, lần này lại là chủ ý của người phải không?

Đệ Nhất phân thần ngồi xếp bằng phía sau bảy con Thái Cổ Ma Viên, nhìn chăm chăm vào Bội Lý Tư hỏi.

- Bệ hạ thánh minh!

Bội Lý Tư ngẩn ra, sau đó dứt khoát trả lời thành khẩn. Mấy tên ma đầu sở dĩ xuất hiện ở đây là do Bội Lý Tư đã nói, nếu như bệ hạ đã không dùng khế ước của máu giết chết mấy tên phản đồ chúng ta, vậy thì chúng ta vẫn có một đường hi vọng.

Lúc trước, mấy tên ma đầu này vốn hi vọng có thể nịnh nọt Chủ Thần thứ mười bốn, sau đó nhờ lực lượng của Chủ Thần thứ mười bốn để giải trừ khế ước của máu. Không ngờ từ đầu đến cuối Chủ Thần thứ mười bốn chẳng hề để ý đến bọn họ. Có lẽ trong mắt hắn, đám người này cũng chỉ giống như con kiến, cho dù nhìn thấy cũng xem như không thấy. Điều này khiến cho bọn họ hoàn toàn chìm vào vực sâu.

Dưới sự xúi giục của Bội Lý Tư, bảy tên ma đầu dựa vào khế ước của máu, thông qua một tia cảm ứng tìm được Trung Ương ma đế trong không gian nho nhỏ này.

Về mặt Đệ Nhất phân thần lạnh lùng, ánh mắt rơi vào Bội Lý Tư, đột nhiên quát lên:

- Bội Lý Tư, trước mặt bản tọa người còn muốn khoe khoang chút trí tuệ của mình sao?

- Bệ hạ, chúng tôi không dám!

Trong lòng mọi người đều sợ hãi.

- Hừ, Bội Lý Tư, người cũng không hổ là quân sư mà bản tọa coi trọng. Ban đầu bản tọa không dùng khế ước của máu giết chết các người, quả thật là muốn cho các người một đường sinh cơ. Vương triều Trung Ương thành lập không dễ, bản tọa vất vả lắm mới tích góp được một chút thế lực, cũng không muốn dễ dàng vứt bỏ như vậy. Nhưng bản tọa cũng không phải là hạng người mềm yếu. Cho nên trước tiên bản tọa dùng mảnh vụn linh hồn của các người để kêu gọi, kẻ nào dám kháng cự thì nhất định chỉ có con đường chết.

Đám người Bối Nhĩ Tư Ba Đạt đổ mồ hôi lạnh, trong lòng đều thầm kêu may mắn. .

- Tội sống có thể miễn, nhưng tội chết khó tha.

Đệ Nhất phân thần nói, sắc mặt lộ ra vẻ lãnh khốc:

- Mỗi người để lại một nửa công lực, xem như là trừng phạt vì các người dám phản bội bản tọa.

- A!

Đám ma đầu nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Đệ Nhất phân thần cũng không để ý tới bọn chúng, vừa dứt lời tâm niệm liền động. Bảy Thái Cổ Ma Viên to lớn được phục chế đột nhiên nắm chặt tay, một lực hút mạnh mẽ từ lòng bàn tay bọn chúng phát ra, từng đợt ma nguyên tinh thuần từ trong cơ thể mấy tên ma đầu cái thể tràn ra.

- A!

Bảy tên đại ma đầu liên tục kêu thảm. Những luồng sương mù không ngừng từ kẽ ngón tay Thái Cổ Ma Viên tỏa ra. Loại hấp thu điên cuồng này gần giống như loài người Thái Cổ tán công, mang đến sự đau đớn rất lớn.

“Ầm ầm ầm!”

Sau khi chuẩn xác rút ra một nửa công lực, bảy con Thái Cổ Ma Viên cao vạn trượng liền vung cánh tay lên, thỉnh linh dùng sức mạnh ném mấy tên ma đầu đang ủ rũ ra khỏi không gian này.

“Trong vòng bảy ngày hãy tụ tập đại quân của vương triều Trung Ương đến không gian này. Còn làm sao để tránh khỏi Chủ Thần thứ mười bốn chú ý, Bội Lý Tư, chuyện này phải xem người rồi!” - Giọng nói của Đệ Nhất phân thần ầm ầm vang lên bên tai đám ma đầu. Thân thể của bảy tên đại ma đầu dần dần vắng

ra xa, Đệ Nhất phân thân và ngọn núi chọc trời kia nhanh chóng biến mất trong tầm mắt. Trước mắt chợt tối sầm lại, bọn họ thình lình đã trở về trong hư không.

- Bây giờ phải làm sao đây?

A Tu La ổn định thân hình lại, lên tiếng hỏi Bội Lý Tư. Sắc mặt của hắn lộ ra vẻ cực kỳ tái nhợt, đây là do công lực bị tổn thất rất nhiều.

- Còn có thể làm sao chứ, cứ làm theo lời bệ hạ thôi. Có thể thoát được một mạng cũng đã tốt lắm rồi.

Mấy tên ma đầu nhìn nhau, lắc đầu một cái, sau đó lần lượt đi về hướng Ma Giới.

Tổn thất công lực phải cần một thời gian điều tức rất dài mới có thể bổ sung lại. mấy tên ma đầu yên lặng suy nghĩ, thân hình nhoáng lên, hóa thành những vệt sao băng biến mất trong hư không mênh mông.

Trong không gian, Đệ Nhất phân thân đưa mắt nhìn đám người A Tu La rời khỏi, sau đó ông tay áo phất một cái, bỗng nhiên đứng dậy.

“Lĩnh vực Hỗn Độn căn bản đã đại thành, bây giờ chỉ cần dung hợp với một lĩnh vực cuối cùng nữa là xem như đã thành công.” - Ánh mắt Đệ Nhất phân thân không ngừng biến ảo, một lát sau lại xoay người nhìn về hướng trung tâm vũ trụ, thân hình nhoáng lên, như ma quỷ biến mất trong bầu trời đêm.

Xuyên qua tầng tầng vũ trụ hư không, áo bào đen của Đệ Nhất phân thân tung bay, như một con chim lớn trong hư không mênh mông nhanh chóng tiến về phía trước, trong nháy mắt đã vượt xa vạn dặm.

Không lâu sau, tiếng la giết ngập trời bỗng từ phương xa truyền đến. Đệ Nhất phân thân ngừng lại, lặng lẽ nhìn về phía xa, trông thấy một mảng ánh sáng vô tận và ngọn lửa in vào trong mắt. Xuất hiện phía trước hắn là một chiến trường rộng lớn, cho dù với năng lực của hắn cũng không thể nào thấy được đầu cuối của chiến trường này. Vô số yêu ma và thiên sứ chém giết kịch liệt trong hư không, mỗi giây phút đều có đông đảo thiên sứ và yêu ma bị xé tan, hóa thành những hạt bụi trong vũ trụ.

Chiến trường to lớn này bao trùm vô số không gian, lực lượng ánh sáng và bóng tối cực kỳ hỗn loạn, các loại ánh sáng hỗn tạp đồng thời bùng lên. Đệ Nhất phân thân nhìn thấy Sí thiên sứ của Thiên Đường giống như mặt trời phủ xuống nhân gian, cũng nhìn thấy các Hắc Ám Quân Chủ mạnh mẽ. So với trong trí nhớ của hắn, khí tức của những Hắc Ám Quân Chủ này đều mạnh hơn không ít.

Tiếng ngâm xướng phép thuật và thánh ca của Thiên Đường đan xen vào nhau. Những luồng thánh quang chữ thập chói mắt không ngừng phát ra từ trong tay thiên sứ chiến đấu của Thiên Đường. Còn trong Hắc Ám Viên Chinh quân đông đảo lại liên tục xuất hiện những vầng sáng lĩnh vực, chợt lóe lên rồi biến mất, khi xuất hiện lần nữa thì đều có rất nhiều thiên sứ bị đánh thành bụi phấn bay ra. Nhưng trong loại chiến tranh kịch liệt này thì lĩnh vực cũng không duy trì được bao lâu, rất nhiều yêu ma cấp Thiên Ma Thần vừa mới tạo ra lĩnh vực đã bị vô số công kích từ bốn phương tám hướng phá tan.

Mức độ thảm liệt của chiến tranh vượt xa tưởng tượng của Đệ Nhất phân thân, cũng vượt xa chiến tranh vương triều của Ma Giới. Hơn nữa cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối này vẫn còn đang leo thang, bởi vì cho đến bây giờ Đệ Nhất phân thân cũng chỉ nhìn thấy một phần quân lực của đại quân Quang Âm chém giết với nhau. Phía sau đại quân Quang Minh, mấy trăm cánh cổng Thiên Đường rung động phát ra ánh sáng lấp lánh, mỗi giây phút đều có vô số trái tim thiên sứ như sao băng từ chiến tuyến phía trước chui vào trong những cánh cổng Thiên Đường to lớn và huy hoàng này. Một lúc sau ánh sáng chợt lóe lên, lại có một gã Quang thiên sứ hoàn chỉnh nhanh chóng từ trong cánh cổng Thiên Đường nhảy ra, gia nhập vào trận chiến phía trước. Thiên Đường dùng phương thức này liên tục hồi sinh thiên sứ tử vong trong chiến tranh. Còn bên phía Ma Giới...

Đệ Nhất phân thân cố hết sức thu liễm khí tức, không phát ra một chút sức mạnh nào. Hắn lặng lẽ đứng ở ven rìa chiến trường, ánh mắt quét qua trung tâm chiến trường, nhưng trước mắt chỉ nhìn thấy những bóng người đan xen với nhau.

- Gào!

Một tiếng gầm đing tai nhức óc vang lên từ trong chiến trận dày đặc, bên trong ẩn chứa khí tức hung ác mãnh liệt. Khi sóng âm vang dội kia truyền tới hư không nơi Đệ Nhất phân thân đang đứng, hắn liền từ

trong sóng âm cảm nhận được khí tức dày đặc của thần lực.

“Chủ Thần phân thân.” - Con người Đệ Nhất phân thân đột nhiên co lại, nhìn về hướng thanh âm phát ra. Trong đông đảo thiên sứ và yêu ma, hắn nhìn thấy được một bóng người quen thuộc. Từ một hướng khác của chiến trường lại vang lên tiếng gầm của Chủ Thần phân thân, nhưng ánh mắt của Đệ Nhất phân thân cũng không dừng lại lâu trên người bọn chúng.

Dọc theo phương hướng phía sau Hắc Ám Chủ Thần phân thân, cuối cùng Đệ Nhất phân thân đã tìm được thứ mà hắn muốn tìm, đó là Hắc Ám Quân Chủ.

Không giống như những Hắc Ám Quân Chủ khác, tên Hắc Ám Quân Chủ này đứng rất gần trung tâm chiến trường. Sau khi kêu gọi ra Chủ Thần phân thân, hắn liền lẳng lặng lơ lửng trong hư không, bất động giống như một pho tượng điêu khắc. Trước người hắn khoảng hai ngàn trượng có rất nhiều Quang thiên sứ, nhưng lại không một ai có thể đột phá đến chỗ hắn. Ở phía trước, vô số yêu ma liên tục bị phía Thiên Đường tấn công, mỗi giây phút đều có rất nhiều yêu ma tử trận. Nhưng rất nhanh, những yêu ma bị đánh thành bụi phấn, chỉ còn lại bộ xương không trọn vẹn này bồng tự lại thành hình, sau đó sống dậy như ban đầu, lập tức gia nhập vào trong trận chiến. Đây là lĩnh vực Tử Vong, trong lĩnh vực này tất cả quân đội đều có thể liên tục sống lại.

Lĩnh vực Tử Vong, đây chính là lĩnh vực cuối cùng mà Đệ Nhất phân thân muốn tìm. Con người của hắn hơi co lại, một khắc sau xương cốt toàn thân bỗng kêu lên lộp độp, thân thể càng lúc càng cao. Chỉ trong phút chốc, một ác ma cao cấp bên sườn mọc cánh đen, trên đầu có sừng đã xuất hiện trong hư không.

“Hà hà, vừa lúc có thể mượn cơ hội này để tu luyện Sát Lục ma quyết một chút.” - Trong lòng Đệ Nhất phân thân liên tục cười lạnh. Chiến trường rộng lớn như thế, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, không để khí tức tỏa ra ngoài, vậy thì đây chính là nơi tốt nhất để thừa nước đục thả câu, tu luyện Sát Lục ma quyết.

Thân thể nhoáng lên, Đệ Nhất phân thân dùng tốc độ như tia chớp xông vào trong đại quân đông đảo ven rìa chiến trường. Khi hắn lao vào trong đại quân yêu ma, thiên sứ tội lỗi Ô Liệt Nhĩ giống như có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn về ven rìa chiến trường. Ngay khi Đệ Nhất phân thân đột ngột bộc phát tốc độ, một chút khí tức tỏa ra đã khiến cho vị Sĩ thiên sứ này chú ý, nhưng rất nhanh khí tức của vô số yêu ma đã che lấp đi khí tức của hắn. Ô Liệt Nhĩ nhíu mày một cái, sau đó quay đầu đi, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào toàn bộ chiến trường.

- Người là ai?

Một tên yêu ma ở ngoài cùng chiến trường bỗng cảm thấy hoa mắt, bên người đã có thêm một tên ác ma khác. Ánh sáng nơi khóe mắt rõ ràng nói cho hắn biết, tên yêu ma này là từ trong hư không bên ngoài chiến trường xông vào đây.

- Hừ!

Đệ Nhất phân thân hừ lạnh một tiếng. Tên kia yêu ma chợt cảm thấy một luồng sát ý mãnh liệt đánh vào trong đầu, lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết ngán ngửi, thân thể trong nháy mắt nổ tung. Đệ Nhất phân thân cũng không thèm nhìn tên yêu ma này, lập tức chen vào trong đại quân yêu ma đông đảo, từ từ tiến về phía tên Hắc Ám Quân Chủ kia. Chỉ khi nào bước vào lĩnh vực của đối phương, lĩnh vực Hỗn Độn của hắn mới có thể phục chế năng lực của lĩnh vực này.

Trong chiến trường rộng lớn, số lượng chiến đấu lên đến hàng tỉ, chỉ cần thực lực không vượt trên cấp Thiên Ma Thần quá nhiều, vậy thì sẽ không khiến cho nhân vật cao cấp hai bên Quang Âm chú ý. Điều này đối với Đệ Nhất phân thân căn bản không có hạn chế gì, vô số yêu ma và thiên sứ phía trước bị hắn tiện tay chém giết. Rất nhiều lúc hắn thậm chí không cần ra tay, chỉ đơn giản dùng sát ý cuồng bạo do Sát Lục ma quyết luyện thành đánh vào trong đầu đối phương, dựa vào sự chênh lệch về giai cấp lực lượng, trực tiếp làm cho đối phương nổ tung mà chết.

Đệ Nhất phân thân hành động rất cẩn thận, không phát ra quá nhiều sức mạnh, cũng không đột ngột tiến tới theo đường đường thẳng mà chọn cách từ từ tiến đến gần. Trong đại quân Quang Âm đông đảo như vậy, hành động của hắn không khiến cho bất cứ người nào chú ý.

Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát lẳng lặng đứng ở trung tâm chiến trường, quanh người hắn là vô số thi

hài yêu ma không ngừng sống lại. Là người hầu của Linh Hồn Chi Chủ, A Thập Lợi Sát quân chủ đứng ở giữa chiến trường cũng tương đương với một cánh cổng Thiên Đường có hiệu suất cao nhất.

Thời gian dần dần trôi qua. Đối với đám yêu ma thì thời gian có lẽ không có ý nghĩa gì, nhưng đối với Hắc Âm Quân Chủ thì lại không thể nào xem nhẹ. Cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ chảy trong cơ thể, A Thập Lợi Sát biết rõ, nhiều nhất chỉ thêm mười vạn năm là sinh mạng của hắn sẽ đi đến tận cùng. Nếu như hắn chỉ là một yêu ma kiệt xuất của Ma Giới thì đã có thể sống trong thời gian dài đằng đẳng.

Tất cả đều có cái giá, A Thập Lợi Sát nhận được lực lượng mạnh mẽ, cái giá chính là sức sống dồi dào của hắn. Nhưng đối với những điều này hắn chưa từng oán hận, bởi vì đây là ý chỉ của Hắc Âm Chủ Thần chí cao vô thượng, ý chỉ của Chủ Thần là thứ cao hơn tất cả.

A Thập Lợi Sát đứng trong đám yêu ma dày đặc, trong mắt là vô số thiên sứ và yêu ma ở trung tâm vũ trụ này không ngừng chết đi sống lại. Đột nhiên một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng, hắn liền dời ánh mắt sang nơi khác. Đập vào mắt hắn là một tên yêu ma cao cấp bên sườn mọc hai cánh, trên đầu có hai chiếc sừng. A Thập Lợi Sát quân chủ liếc nhìn tên yêu ma cao cấp kia một cái, sau đó lại dời ánh mắt đi. Bởi vì năng lực sống lại vô hạn của lĩnh vực Tử Vong, rất nhiều yêu ma đều theo bản năng tiến đến gần người hầu của Linh Hồn Chi Chủ này, hi vọng có thể được lĩnh vực Tử Vong che chở. Yêu ma không ngừng tràn tới đây như vậy, A Thập Lợi Sát đã thấy quá nhiều, không có gì phải ngạc nhiên nữa.

Quả nhiên, sau khi tên kia yêu ma tiến vào phạm vi của lĩnh vực Tử Vong liền gia nhập vào trong chiến đấu kịch liệt. Tất cả lại khôi phục như cũ. Đột nhiên loại cảm giác khác thường kia lại dâng lên trong lòng, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt.

“Xảy ra chuyện gì?” – Hắc Âm Quân Chủ bỗng cảm nhận được lĩnh vực Tử Vong bị một loại ngoại lực tác động. Tác động này không đủ ảnh hưởng đến việc thi triển lĩnh vực Tử Vong, nhưng lại khiến cho vị Hắc Âm Quân Chủ này cảm thấy bất an.

Cặp mắt có thể nhìn thấu linh hồn lập tức quét qua phạm vi lĩnh vực Tử Vong bao phủ, bóng dáng của những yêu ma nhanh chóng lướt qua trong mắt A Thập Lợi Sát, nhưng lại không tìm thấy gì cả. Với thực lực Hắc Âm Quân Chủ của hắn lại không thể phát hiện được luồng ngoại lực kỳ dị này rốt cuộc đến từ nơi nào.

“Ong!”

Hư không đột nhiên rung động, chấn động này lại bắt nguồn từ lĩnh vực Tử Vong của Hắc Âm Quân Chủ. Tại khoảnh khắc này, Hắc Âm Quân Chủ bỗng cảm nhận được sự tồn tại của một lĩnh vực Tử Vong khác, chính loại cộng hưởng này đã khiến cho hư không chấn động.

“Là người!”- A Thập Lợi Sát nghĩ tới nghĩ lui về nguồn gốc của biến động này, cuối cùng tập trung vào tên yêu ma màu đen ở trước người khoảng chừng trăm bước. Hắn cuối cùng đã phát hiện ra điểm khác thường, đó là tên yêu ma này chiến đấu kịch liệt lâu như vậy nhưng vẫn chưa từng chết, với thực lực của đối phương thì đây gần như là chuyện không thể.

- Giết hắn!

Giọng nói khàn khàn tức giận của A Thập Lợi Sát vang khắp hư không, ngón tay khô héo chỉ còn lại xương trắng lướt qua hư không, chỉ về hướng Đệ Nhất phân thân trong đám yêu ma đông đảo. Nghe được tiếng hét giận dữ của Hắc Âm Quân Chủ, Đệ Nhất phân thân liền quay đầu lại, đứng giữa đám yêu ma lộ ra một nụ cười kỳ dị.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, lĩnh vực Tử Vong đã bị hắn phục chế hoàn mỹ. Điều duy nhất nằm ngoài dự đoán là tên Hắc Âm Quân Chủ gần đất xa trời, chỉ còn lại một bộ xương này lại phát hiện ra hắn.

Chung quanh Hắc Âm Quân Chủ đột nhiên trở nên yên tĩnh, sau đó vô số yêu ma không để ý đến đại quân thiên sứ, lập tức quay đầu lại giết về phía Đệ Nhất phân thân. Đối mặt với đại quân Hắc Âm đông đảo tràn đến, Đệ Nhất phân thân chỉ thần nhiên cười một tiếng, sau đó quát lên:

- Lĩnh vực!

786. Chương 51: Tiến Vào Hư Không

Đám yêu ma từ bốn phương tám hướng vọt tới còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm giác được phía trước truyền đến một lực lượng như dùi non lấp biển. Trong phạm vi ngàn trượng không một yêu ma nào có thể ngăn cản được, từng tên kêu lên thảm thiết, giống như điều đứt dây bay ra ngoài.

- Gào!

Khi mấy ngàn Thái Cổ Ma Viên cao vạn trượng đột nhiên xuất hiện giữa chiến trường, nhe hai chiếc răng nanh trắng ớn, vung vẩy nắm tay to lớn, đám yêu ma đều kinh hãi đến ngất người, ngay cả Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát cũng kinh ngạc đến quên cả hô hét. Đứng trước những Thái Cổ Ma Viên to lớn này, tất cả yêu ma đều trở nên vô cùng nhỏ bé. Dùng từ “to lớn” cũng không đủ để mô tả những Thái Cổ Ma Viên này, phần lớn yêu ma thậm chí còn không cao đến bàn chân của bọn chúng.

Cặp mắt lạnh lẽo dưới mũ trùm đầu của A Thập Lợi Sát trợn trừng. Với trí thông minh của hắn cũng không thể nào hiểu được, đám Thái Cổ Ma Viên thực lực rõ ràng rất mạnh này làm cách nào xuất hiện ở đây.

Khí tức tàn bạo thuộc về Hồng Hoang của Thái Cổ Ma Viên nhanh chóng tràn ra khắp hư không. Khí tức của mấy ngàn Thái Cổ Ma Viên mạnh mẽ ngưng tụ lại đã dày đặc đến mức gần như thực chất. Bị khí tức tàn bạo này áp chế, những yêu ma thực lực thấp một chút thậm chí không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngược đầu lên, toàn thân run rẩy nhìn những con vật to lớn dữ tợn này.

Trong đại quân Hắc Ám, tám tên Hắc Ám Quân Chủ khác đang đứng đốc chiến cũng bị ngàn con vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện này làm kinh động, ánh mắt lập tức dời đến nơi này.

- Tuân theo kế ước của hỗn độn ban đầu...

A Thập Lợi Sát nhanh chóng phản ứng lại, ngón tay chỉ còn xương trắng vẽ một đồ án màu vàng kỳ quái ở trước người, sau đó cúi đầu ngâm xương một trận thần chú lúc trầm lúc bổng. Thanh âm của hắn rất nhanh, rất nhiều âm tiết nối liền thành một chuỗi, trong thời gian ngắn ngủi đã gần như đã hoàn thành.

- Hừ!

Đệ Nhất phân thân dĩ nhiên sẽ không để cho hắn thuận lợi hoàn thành thần chú như vậy. Bản thân Hắc Ám Quân Chủ có thực lực tương đối kém, năng lực cận chiến không mạnh, nhưng phép thuật mà bọn chúng nắm giữ, cùng với khả năng kêu gọi Chủ Thần phân thân đều có thể phát huy ra lực lượng kinh người.

Tâm niệm vừa động, ngàn con Thái Cổ Ma Viên liền ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, những nắm tay lông lá còn lớn hơn so với thân thể của Hắc Ám Quân Chủ vung ra như chớp, từ bốn phương tám hướng đánh vào Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát.

- Ánh Sáng Tối Tầm!

Khi những nắm tay to lớn sắp đánh trúng người, A Thập Lợi Sát quân chủ cuối cùng đã hoàn thành phép thuật. Ngón tay trở lại chỉ còn lại xương trắng chỉ một cái lên đỉnh đầu, từ trong lòng bàn tay phát ra một quả cầu ánh sáng giống như mặt trời, bao phủ lấy thân hình hắn vào bên trong. Quả cầu ánh sáng giống như mặt trời kia vừa mới thành hình liền bắn ra lửa đen vô tận.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Chỉ trong chớp mắt, những nắm tay lớn đầy lông lá hoàn toàn coi thường ánh sáng màu đen có dao động thần lực kia, liên tục đánh mạnh vào người Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát. Quả cầu ánh sáng vốn vô cùng nóng rực giống như mặt trời đen giữa nhân gian, sau khi trúng mấy ngàn quyền liên tiếp cũng không chịu nổi, đặc biệt là những Thái Cổ Ma Viên này còn sử dụng Hấp Tinh đại pháp.

Mặt trời đen do Ánh Sáng Tối Tầm kêu gọi ra ẩn chứa lực phá hủy mạnh mẽ. Dựa theo ký ức của A Thập Lợi Sát, một chiêu này khi thi triển có thể hủy diệt tất cả sinh vật trong phạm vi vạn dặm, cho dù là Sí thiên sứ cũng phải tạm thời tránh lui. Nhưng sau khi bị mấy ngàn Thái Cổ Ma Viên công kích, sự tự tin này của hắn đã hoàn toàn tan vỡ.

Thân thể A Thập Lợi Sát bị trúng quyền lắc lư giống như một con rối. Mỗi quyền của Thái Cổ Ma Viên đều có sức mạnh long trời lở đất, cho dù là yêu ma cấp Thiên Ma Thần cũng không thể nào so sánh lực

lượng với đám Thái Cổ Ma Viên hùng mạnh không theo lẽ thường này. Mỗi quyền đánh xuống đều khiến cho A Thập Lợi Sát cảm thấy đến gần cái chết hơn một chút.

Lĩnh vực Tử Vong có thể khiến cho quân đội khác trong lĩnh vực sống lại, nhưng không có nghĩa là người thi triển lĩnh vực Tử Vong không chết. A Thập Lợi Sát đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

- Chủ nhân ở dưới vực sâu, tôi tớ của ngài là A Thập Lợi Sát thỉnh cầu ngài rủ lòng thương...

Nhờ một điểm dấu ấn trong đầu do Linh Hồn Chi Chủ lưu lại, A Thập Lợi Sát không ngừng kêu gọi. Mặt trời màu đen trên đỉnh đầu hắt đường như lúc nào cũng có thể tắt đi.

Ở bên ngoài, vô số yêu ma lập tức lao về phía đám Thái Cổ Ma Viên, từ trên xuống dưới tạo thành một màn sáng cao hơn vạn trượng, bao vây đám Thái Cổ Ma Viên vào bên trong. Hàng loạt công kích liều mạng từ bốn phương tám hướng đánh tới. Mặc dù những yêu ma này thực lực không mạnh, Đệ Nhất phân thân quét một vòng là dọn dẹp xong một mảng lớn, nhưng bọn chúng lại kéo đến liên tục không ngừng, liên miên không dứt, giết bao nhiêu cũng không hết, quả thật rất phiền phức. Trong phạm vi bán kính hai ngàn trượng, thi thể yêu ma trôi nổi như một dòng sông, nhưng đại quân Hắc Ám lại giống như không hề giảm bớt.

Chỉ trong chớp mắt, mặt trời màu đen trên đỉnh đầu A Thập Lợi Sát đã như ánh nến trong gió, lúc nào cũng có thể tắt đi. Ngay lúc này, trong trời cao bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng màu bạc lấp lánh, vẽ nên một đường cong lưu loát trong bóng tối, rơi xuống giữa bầy Thái Cổ Ma Viên.

“Ầm!”

Trong tiếng nổ giống như vũ trụ sơ khai, một vòng lửa màu đen dày đặc như thực chất chiết xạ về bốn phương tám hướng. Từ bầu trời nhìn xuống, trong hư không giống như đột nhiên xuất hiện một vòng sóng gợn màu đen sền sệt, lan về bốn phương tám hướng. Nơi sóng gợn màu đen đi qua, những Thái Cổ Ma Viên mạnh mẽ giống như bị xói mòn, lặng lẽ hóa thành phần vụn, kể cả yêu ma ở chung quanh cũng im hơi lặng tiếng hóa thành tro bụi.

Phía trên đại quân Hắc Ám, Hư Vô Chi Quân vẫy tay một cái, quyền trượng màu bạc vừa ném ra liền bay lên, một lần nữa chui vào trong tay hắn. Có điều sau khi quyền trượng được chư thần ban cho này phát ra một chiêu, lập tức trở nên ảm đạm không ánh sáng, giống như một cây quyền trượng bình thường. Tâm niệm của hắn vừa động, thần lực hùng hậu đến từ vực sâu bóng tối xa xôi liền truyền vào bên trong, quyền trượng màu bạc lại phát ra ánh sáng chói mắt. Sau khi làm xong những việc này, hắn mới nhìn về hướng trung tâm hỗn loạn, vừa nhìn lại không khỏi ngây người, ngay cả vương miện màu bạc trên đỉnh đầu cũng run rẩy. Rõ ràng hắn đã hủy diệt rất nhiều Thái Cổ Ma Viên, nhưng lúc này bọn chúng lại xuất hiện trong đại quân Hắc Ám, mà số lượng còn nhiều hơn so với trước khi hắn ra tay.

Chiến đấu vẫn tiếp tục như trước, đại quân Quang Âm vẫn chém giết thảm liệt trên chiến tuyến rộng lớn. Trong trận chiến số lượng lên đến hàng tỉ này, hỗn loạn do Đệ Nhất phân thân gây ra chỉ giống như một cơn sóng gợn không nổi bật. Nhân vật hùng mạnh như Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ đều đã xuất hiện, dĩ nhiên Thái Cổ Ma Viên cũng không phải là chuyện gì lớn lao, mặc dù bọn chúng là xuất hiện hàng loạt.

Khuôn mặt dưới mũ trùm đầu của Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát lại trở nên tái nhợt, trong đó còn mang theo vẻ sợ hãi và giận dữ. Điều khiến hắn sợ hãi là phân thân của Linh Hồn Chi Chủ gần nhất cũng cách đó mấy vạn trượng, hơn nữa còn đang bị đại quân thiên sứ đông đảo vây công, trong đó còn có thiên sứ của cao cấp Thiên Đường. Còn Chủ Thần phân thân mạnh nhất thì lúc này đang bị Sí thiên sứ Mai Đan Tá quần lấy, không thể nào trở về cứu hắn. Điều khiến hắn giận dữ là đám Thái Cổ Ma Viên đã bị Hư Vô Chi Quân dùng quyền trượng tinh không đánh chết, nhưng sau đó lập tức sống dậy, năng lực này chính là lĩnh vực Tử Vong đặc biệt của hắn. A Thập Lợi Sát hoàn toàn xác định, những Thái Cổ Ma Viên vừa mới xuất hiện này không phải là do diễn sinh ra, mà là trong nháy mắt khi bị hủy diệt liền sống lại ngay.

Phía trên đại quân Quang Minh, Sí thiên sứ Lạp Phi Nhĩ có khuôn mặt tuần tú không giống loài người, vừa mới tri triển pháp thuật Thái Dương Chi Kiếm mạnh mẽ, tiêu diệt đại quân Hắc Ám đông đúc trong phạm vi mấy vạn cây số phía trước, lập tức bị thu hút bởi đám Thái Cổ Ma Viên cao vạn trượng, đứng trong đại quân Hắc Ám thoát nhìn vô cùng nổi bật.

“Mễ Già Lặc đại nhân, trong đại quân Hắc Ám xuất hiện một yêu ma rất mạnh.” - Lạp Phỉ Nhĩ dùng tâm niệm nói với đại thiên sứ trưởng Mễ Già Lặc: “Có điều tuy đều thuộc trận doanh Hắc Ám, nhưng tên yêu ma này hình như lại căm ghét những yêu ma cùng tộc.”

“Ta đã chú ý tới rồi, tạm thời không cần lo lắng.” – Mái tóc đỏ rực của Mễ Già Lặc tung bay: “Nếu như hắc xuất hiện ở trong đại quân Quang Minh, ta sẽ tự ra tay đối phó với hắc.”

Lạp Phỉ Nhĩ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Hai tay của hắc hợp lại, một luồng thánh quang chữ thập to lớn rộng mấy ngàn trượng từ hư không phía trên nghiêng nghiêng chiếu xuống, đánh vào trong đại quân Hắc Ám đông đảo ở đối diện. Một mảng lớn yêu ma không kịp kêu lên một tiếng đã bị thánh quang đánh phân vụn.

Từ khi Đệ Nhất phân thân lặn vào bên cạnh Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát, cho đến khi Hư Vô Chi Quân ném quyền trượng tinh không trong tay ra, tất cả chỉ diễn ra trong phút chốc, nhưng ngàn con Thái Cổ Ma Viên do hắc dùng linh vực Phục Chế tạo ra đã sống lại một lần.

Bất kể là linh vực gì, có một thứ không thể nào bị linh vực điều khiển, đó chính là thần lực. Cho dù là linh vực Phục Chế hay linh vực Lực Lượng đều không thể thay đổi được lượng và chất của thần lực.

Đệ Nhất phân thân nắm giữ thần lực giết chóc do thần cách giết chóc mang đến, nhưng loại thần lực này lại không thể thông qua linh vực Phục Chế truyền đến trong cơ thể mỗi Thái Cổ Ma Viên. Nếu không phải như vậy, trong linh vực phức hợp của hắc sẽ không chỉ xuất hiện ngàn con Thái Cổ Ma Viên, mà là cả ngàn sát lục thần thể hoàng kim. Như vậy trong vũ trụ còn ai có thể chống lại hắc?

Mặc dù trong cơ thể không có đủ thần lực, nhưng một ngàn con Thái Cổ Ma Viên sở hữu Hấp Tinh đại pháp cũng không phải là thứ dễ đối phó, đừng nói là trong nháy mắt phá hủy chúng. Xuyên qua tầng tầng bóng tối, Đệ Nhất phân thân ngồi xếp bằng chính giữa ngàn con Thái Cổ Ma Viên, ngẩng đầu nhìn Hư Vô Chi Quân phía trên bảo tọa lấp lánh, lần đầu tiên nhìn thẳng vào tạo vật của Chủ Thần này.

“Lúc trước ở Ma Giới đã có truyền thuyết, quyền trượng trong tay và vương miện trên đầu Hư Vô Chi Quân này đều là tạo vật của Chủ Thần, sở hữu lực lượng mạnh mẽ, hôm nay xem ra quả là như vậy. Những kẻ có quan hệ với Chủ Thần này đều giấu nghề riêng, nếu không phải có ngàn con Thái Cổ Ma Viên dùng Hấp Tinh đại pháp làm suy yếu uy lực một chiều vừa rồi, e rằng bản tọa cũng sẽ bị thua thiệt không nhỏ.” - Tâm Ma nghĩ thầm, cặp mắt ác ma đen kịt như nửa đêm không ngừng biến ảo.

“Ầm ầm!”

Phía sau đại quân Hắc Ám bỗng vang lên một trận tiếng sấm ầm ầm, thấp thoáng có thể thấy được một tia sáng màu vàng từ đầu cuối hư không bắn đến nhanh như chớp. Trong lòng Đệ Nhất phân thân phát lạnh, liếc nhìn về phía Hắc Ám Quân Chủ A Thập Lợi Sát cách đó không xa, biết rằng tên này đã kêu gọi Linh Hồn Chi Chủ.

“Thật là phiền phức, không ngờ Hắc Ám Chủ Thần lại ra mặt vì đám tôi tớ giống như con kiến này.” - Đệ Nhất phân thân thầm nhủ một câu, trong lòng đã nảy sinh ý rút lui. Hắc cũng không cưỡng vọng đến mức một thân một mình đối phó với đại quân Hắc Ám đông đảo. Năng lực của linh vực Tử Vong đã học trộm xong, mục đích đã đạt được, có giết Hắc Ám Quân Chủ hay không thì cũng chẳng quan trọng gì. Tâm niệm của hắc vừa động, trong nháy mắt lại có thêm mấy ngàn con Thái Cổ Ma Viên xuất hiện. Trong tiếng kêu hỗn loạn của đám yêu ma, vô số Thái Cổ Ma Viên đội trời đạp đất điên cuồng gầm lên một tiếng, lập tức từ các hướng lao ra bên ngoài.

Đối mặt với Thái Cổ Ma Viên số lượng đông đảo, đám yêu ma Hắc Ám chung quanh lộ ra vẻ sợ hãi, ào ào tránh lui, trong nháy mắt để trống một khoảng không gian lớn. Trong đại quân yêu ma đông đúc, bóng đen chợt lóe lên, tám tên Hắc Ám Quân Chủ khí tức hùng mạnh, áo bào đen trên người lay động, dẫn theo Hắc Ám Chủ Thần phân thân do từng người kêu gọi ra từ bốn phía xông tới.

Phía trên hư không, Hư Vô Chi Quân nắm thật chặt quyền trượng màu bạc trong tay, ánh mắt nhìn xuống đám Thái Cổ Ma Viên đang tấn công phía dưới. Trông thấy đám Thái Cổ Ma Viên một bước vượt qua mấy trăm trượng, chạy thẳng về phía trước, cánh tay khô héo của các Hắc Ám Quân Chủ liền từ từ đưa qua đỉnh đầu.

“Bùng!”

Ngay khi công kích của các Hắc Âm Quân Chủ sắp phát ra, mấy ngàn con Thái Cổ Ma Viên dữ tợn khác thường đột nhiên biến mất giữa hư không giống như bọt nước.

Cánh tay khô héo của các Hắc Âm Quân Chủ đang giơ qua đỉnh đầu chợt khựng lại. Phía trên đại quân Hắc Âm, quyền trượng màu bạc trong tay Hư Vô Chi Quân cũng trở nên bất động. Hư Vô Chi Quân nhanh chóng khôi phục tinh thần lại, sau đó đảo mắt qua hư không nơi đám Thái Cổ Ma Viên đang đứng.

Nhưng không gian nơi mấy ngàn con Thái Cổ Ma Viên đặt chân đã sớm trống rỗng, không có một bóng người nào. Những luồng ma thức to lớn nhanh chóng quét qua đại quân yêu ma ở gần khu vực trống không này. Tất cả yêu ma lần lượt hiện ra trong mắt Hư Vô Chi Quân. Ở phương xa lửa thiêng ngập trời, tiếng la giết không dứt bên tai, thánh quang chữ thập của Thiên Đường thỉnh thoảng lại từ trong hư không bắn xuống... Chiến đấu vẫn đang tiếp tục. Đám yêu ma cũng không chú ý tới chuyện xảy ra ở nơi này, trong mắt bọn chúng chỉ có đại quân Quang Minh đối diện. Vô số yêu ma gầm thét, vung vẩy binh khí phát ra ma khí giết về phía trước. Trong thủy triều ma khí cuộn cuộn này, nếu muốn tìm một tên yêu ma có hành động khác thường thật sự quá khó khăn. Cho dù Hư Vô Chi Quân có tinh thần lực mạnh mẽ, nhưng trong đại quân yêu ma đông đúc, làm sao có thể nhanh chóng tìm được một tên yêu ma cổ huyệt sức ẩn giấu khí tức, đặc biệt là thực lực của tên yêu ma kia còn không hề kém hơn hẳn.

- Giết!

- Giết!

Sát ý ngập trời và khí tức tàn bạo tích lũy thành biển rộng mênh mông, dâng trào phía trên đại quân Hắc Âm. Trong thủy triều ma khí cuộn cuộn này, Đệ Nhất phân thân hóa thành một tên yêu ma cao cấp, men theo thủy triều ma khí giết về phía trước. Tốc độ di chuyển của hắn rất chậm, đông đảo yêu ma mặt mày dữ tợn lướt qua bên cạnh, cũng không ai chú ý tới tên yêu ma khác thường này.

Đệ Nhất phân thân cũng không đi xa. Nghiêng phía trên cách hắn không xa là ánh mắt của Hư Vô Chi Quân đang tìm kiếm trong đại quân yêu ma, bảo tọa màu bạc trong bóng tối giống như một ngôi sao lấp lánh. Đệ Nhất phân thân ngẩng đầu nhìn về trên cao. Sau khi hắn cố gắng thu liễm tất cả khí tức, tia sét màu vàng do Linh Hồn Chi Chủ tạo thành mất đi đối tượng cảm ứng liền lượn một vòng trong hư không, sau đó bay vào sâu trong vũ trụ biến mất không thấy.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Mặc dù nơi này tập trung ánh mắt của chư thần, nhưng đối mặt với vô số đại quân Quang Âm, bất kể Quang Minh Chủ Thần hay là Hắc Âm Chủ Thần đều sẽ không tùy tiện sử dụng sấm sét thần phạt. Mà Quang Âm chư thần đồng thời chú ý nơi này lại áp chế lẫn nhau, không ai dám liều lĩnh ra tay.

“Ầm!”

Ánh sáng tối đen chợt lóe lên, thiên sứ ánh sáng chung quanh Đệ Nhất phân thân trong phạm vi ngàn trượng lập tức bị cuốn vào trong lĩnh vực. Khi ánh sáng của lĩnh vực lóe lên lần nữa, tất cả thiên sứ ánh sáng bị cuốn vào bên trong đã biến mất không còn bóng dáng.

- Giết!

Đệ Nhất phân thân thét lên một tiếng, hóa thân thành một tên cao thủ Ma Giới cấp Thiên Ma Thần, theo sau thủy triều ma khí cuộn cuộn giết về phía đại quân Quang Minh. Đây chính là nơi để hắn luyện tập Kiếp Ma Đạo, giết chóc và tử vong vô tận chính là chất dinh dưỡng của hắn.

Khi Đệ Nhất phân thân hóa thân thành một trong ngàn vạn yêu ma cao cấp, lẫn vào trong thủy triều ma khí cuộn cuộn, ở một bên khác của chiến tuyến rộng lớn sôi trào này, Ma Đế Hoàng và Xi Vưu lại đang âm thầm lén vào trong đại quân yêu ma, bởi vì không thể nào lẫn vào đại quân thiên sứ ánh sáng thuần túy được.

“Xi Vưu, hãy nhớ cam kết của ngươi!” - Ma Đế Hoàng vung tay áo đánh văng vài tên yêu ma, đồng thời dùng ma thức nói với Xi Vưu.

“Bản tọa từng nuốt lời khi nào?” - Xi Vưu hờ hững đáp, trong giọng nói lộ ra vẻ không vui, đồng thời nhanh chóng lao về phía trước. Ma Đế Hoàng cũng theo sát phía sau.

787. Chương 51: Tiến Vào Hư Không 2

Vào lúc này tại Thái Cổ.

Một vệt sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng từ trong điều tức mở mắt ra. Khí tức trong cơ thể hắn dao động như thủy triều. Trải qua mấy ngày điều tức, tinh thần lực của hắn vốn tiêu hao cực lớn chẳng những khôi phục như cũ, hơn nữa còn tăng cường hơn không ít, kiểm soát trên trán dường như cũng lớn hơn mấy phần.

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo đứng dậy. Ngay khi hắn đứng lên, vô số tộc nhân Bàn Cổ trong không gian dưới lòng đất cũng mở mắt ra, ánh mắt bọn họ sáng ngời. Tại khoảnh khắc này, đông đảo tộc nhân Bàn Cổ lại lộ ra khí tức kinh người tương tự như Phong Vân Vô Kỵ.

Sau khi lưu lại dấu ấn tinh thần, hàng trăm vạn tộc nhân Bàn Cổ này đã tương đương với phân thân của Phong Vân Vô Kỵ. Hắn hoàn toàn có thể chỉ huy những tộc nhân Bàn Cổ này giống như điều khiển cánh tay của mình vậy.

Liếc nhìn tộc nhân Bàn Cổ đông đúc chung quanh, Phong Vân Vô Kỵ giống như nhìn thấy hình ảnh của mình, trong lòng thở dài một tiếng. Tộc nhân mạnh mẽ như vậy nhưng lại không thể sở hữu ý thức, quả thật là một sự tiếc nuối.

Tâm niệm vừa động, sau một khắc, Phong Vân Vô Kỵ bỗng tan thành vô số điểm sáng biến mất trong hư không. Ngay khi hắn biến mất, những tộc nhân Bàn Cổ cao năm trượng, cường tráng đáng sợ cũng đồng thời biến mất trong không gian dưới lòng đất này.

“Ầm!”

Tại lối vào không gian dưới lòng đất, ánh sáng chợt lóe lên, đông đảo tộc nhân Bàn Cổ bỗng xuất hiện trên mặt đất. Trước người bọn họ là Đệ Ngũ Chí Tôn áo trắng tóc trắng.

“Ầm ầm!”

Ngay khi Phong Vân Vô Kỵ đặt chân lên mặt đất, toàn bộ không gian Thái Cổ đột nhiên rung động kịch liệt, giống như có một đôi tay to lớn vô hình dùng sức đập mạnh vào không gian này. Mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển. Trong tiếng vang lớn, mấy ngọn núi chọc trời trước mặt Phong Vân Vô Kỵ bỗng ầm ầm sụp đổ không hề báo trước.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ giật mình. Vào giờ phút này, hắn cảm giác được bản nguyên của không gian dưới chân đang yếu đi, không gian vốn vững chắc này đang bắt đầu có xu hướng tan vỡ.

Chấn động mãnh liệt lan đến toàn bộ Thái Cổ. Vô số nhân tộc Thái Cổ cũng cảm giác được biến động này giống như Phong Vân Vô Kỵ. Tất cả mọi người đều tạm thời dừng công việc lại, Thái Cổ đột nhiên chìm vào sự yên tĩnh khác thường. Từng khuôn mặt ngẩng lên nhìn về hướng không trung.

Trong bầu trời đêm đen kịt, chín ngôi sao đại biểu cho chiến tranh và hỗn loạn đột nhiên đậm hơn rất nhiều, chín loại lực lượng màu sắc khác nhau khoách triển đến toàn bộ vũ trụ.

Phía trước trăm vạn tộc nhân Bàn Cổ, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn chín ngôi sao, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc. Tâm thần vừa động, trong mắt hắn chợt lóe sáng, cặp mắt màu đen lại hóa thành màu trắng bạc lạnh giá vô tình. Trong trời đất vốn trống rỗng đột nhiên hiện ra những sợi tơ đan xen vô cùng vô tận.

Mái tóc dài như sương của Phong Vân Vô Kỵ phát phơ theo gió, thân thể đứng thẳng như núi không nhúc nhích. Tin tức vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng điên cuồng tràn vào trong đầu hắn. Nhờ tinh thần lực mệnh môn như biển, Phá Vọng ngân mâu của hắn trực tiếp vượt qua không gian Thái Cổ, nhìn vào vũ trụ hư không mệnh môn. Giờ phút này vô số tin tức đột nhiên tăng lên gấp trăm ngàn lần, như thủy triều tràn tới.

Trong thế giới đen trắng hoàn toàn lạnh lẽo, không nước không non, không có không gian cũng không có sinh vật, chỉ có các loại kén tơ lấp lánh đan xen, không biết kéo dài đến nơi nào của vũ trụ. Cho dù với năng lực của Phá Vọng ngân mâu cũng không thể nào nhìn hết được hệ thống quy tắc còn dày đặc hơn so với kén tầm này.

Tại nơi cao nhất của những kén tơ quy tắc đan xen mênh mông như biển là chín ngôi sao cô độc treo lơ lửng, mỗi ngôi sao đều nối liền với vô số kén tơ quy tắc. Dưới cái nhìn của Phá Vọng ngân mâu, những luồng khí dạng rối như khói như sương, dọc theo những sợi kén tơ quy tắc từ các góc vũ trụ tụ lại, chui vào cửu tinh sâu trong hư không.

Nhìn tới đây, Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên mở mắt ra, Phá Vọng ngân mâu màu trắng bạc lại rút đi. Lần này không gian Thái Cổ rung chuyển, hiển nhiên là vì lực lượng cửu tinh đã gia tăng. Vừa rồi khi quan sát, hần thành linh phát hiện, hỗn loạn trong vũ trụ chính là nguyên nhân khiến cho lực lượng cửu tinh gia tăng. Mà nguồn gốc của hỗn loạn này lại xuất phát từ trung tâm vũ trụ, ngoài ra còn có một khoảng hư không khác cách Thái Cổ không xa.

Ổng tay áo phất một cái vào hư không trước người, năm ngón tay của Phong Vân Vô Kỵ lần lượt vạch ra trong hư không. Nơi bàn tay bóng sáng vô tận biến ảo, trong nháy mắt một không gian hình vòm phát ra ánh sáng nhàn nhạt đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Trong không gian hình vòm này có những dãy núi nhấp nhô, chim bay cá nhảy, giống như một thế giới thu nhỏ. Nếu nhìn kỹ có thể nhận ra đây chính là hình ảnh thu nhỏ của Thái Cổ. Giờ phút này Phong Vân Vô Kỵ đang thi triển bí kỹ Thế Giới của các Chí Tôn.

Ven rìa không gian hình vòm do hình chiếu của không gian Thái Cổ biến thành, mây mù cuộn cuộn, bóng sáng vẫn tiếp tục biến hóa. Phong Vân Vô Kỵ nhắm hai mắt lại, kiểm xá lợi lấp lánh giữa trán bừng sáng, tinh thần lực dồi dào lập tức truyền vào trong Thế Giới.

Ven rìa không gian Thái Cổ thu nhỏ, những bóng sáng đan xen vào nhau, tiếp tục mở rộng ra phía ngoài. Những không gian hoặc lớn hoặc nhỏ dần dần xuất hiện ở chung quanh. Lại tiếp tục mở rộng ra, đột nhiên trong Thế Giới xuất hiện rất nhiều điểm đen, xếp thành một vòng bao vây không gian Thái Cổ lại.

Phong Vân Vô Kỵ chợt mở mắt, trong ánh mắt bắn ra ánh sáng lạnh. Từ trong những điểm đen kia, hắn cảm nhận được khí tức của Cửu U ma thần. Tay áo rung động, bàn tay đang vươn ra giữa không trung liền thu lại, Thế Giới thu nhỏ giữa không trung cũng theo đó tiêu tan.

“Bùng!”

Tiếng gió thổi qua, Phong Vân Vô Kỵ và trăm vạn chiến sĩ tộc Bàn Cổ lập tức biến mất không thấy.

- Huỳnh Hoặc, các trưởng lão Bắc Hải, các trưởng lão thánh thú, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương nhanh chóng tới gặp ta!

Giọng nói vang dội vọng vọng phía trên Thánh sơn. Trên đỉnh Thánh sơn chợt lóe sáng, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện nơi Thánh điện.

“Ầm!”

Giữa Kiếm các và Thánh sơn, ánh sáng chợt lóe lên, vô số đại hán cao hơn năm trượng đột nhiên xuất hiện khắp nơi.

- Chiến sĩ tộc Bàn Cổ!

Khi những đại hán này xuất hiện, bốn phía liền vang lên một trận kinh hô. Trong mắt của mọi người, sự xuất hiện của những chiến sĩ tộc Bàn Cổ này hiển nhiên có phần đột ngột. Sau sự kinh ngạc ban đầu, bốn phương lập tức vang lên một trận tiếng hét như núi lở đất tan. Trước đây không lâu trong trận chiến với Cửu U ma thần, những tộc nhân Bàn Cổ này đã có đóng góp rất lớn, điều này khiến cho bọn họ được mọi người tôn kính.

Đông đảo cao thủ khí tức mạnh mẽ tụ tập trong gian phòng đá dưới lòng đất Thánh sơn, tùm nậm ba thảo luận sôi nổi, thỉnh thoảng còn vẽ một số hình ảnh lên mặt đất để miêu tả. Cứ qua mỗi khắc lại có một số người đi ra ngoài, sau đó lại có những người khác tiến vào bên trong. Sách lược liên quan đến Thái Cổ trong cuộc chiến thần ma đã được thảo luận rất lâu, ngoại trừ gian phòng đá này, bên trong hơn một vạn

phòng đá và hang động của Thánh điện cũng đang tiến hành những cuộc thảo luận tương tự. Thánh điện đã triệu hồi các chủng khổng giả Thánh điện đời trước, để bọn họ phụ trách chủ trì những cuộc thảo luận

tức dày đặc của lực lượng bóng tối. Phong Vân Vô Kỵ đứng trong khoảng hư không bị phá hủy này, lặng lẽ nhìn về hướng Âm Cát Cổ Đức biến mất, cũng không có ý định đuổi theo.

Tốc độ của Âm Cát Cổ Đức rất nhanh, nhưng hắn lại không hề che giấu khí tức của mình. Phong Vân Vô Kỵ rõ ràng nhìn thấy hắn kêu gọi đám Cửu U ma thần đang giết chóc trong những không gian khác, cùng nhau đi về hướng trung tâm vũ trụ nơi Hư Vô Chi Quân trấn giữ.

“Âm Cát Cổ Đức... rốt cuộc muốn làm gì?” - Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày. Hành động trắng trợn này của đối phương dường như là cố ý để cho hắn nhìn thấy, điều này không khỏi khiến hắn cảm thấy nghi hoặc.

- Chí Tôn!

Trong lúc Phong Vân Vô Kỵ đang cúi đầu trầm tư, phía xa bỗng có hai bóng người như chim ưng lớn vượt qua tầng tầng hư không bay đến, chính là Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc.

- Các người đã tới rồi.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại.

- Vâng, Chí Tôn có phát hiện gì không?

Độc Cô Vô Thương hỏi.

- Không có gì, chúng ta đi thôi!

Dứt lời Phong Vân Vô Kỵ liền bay về Thái Cổ, đột nhiên một chùm bụi bặm nhỏ bé nơi khóe mắt đã thu hút sự chú ý của hắn. Bàn tay vươn ra, đám bụi nhàn nhạt không nổi bật kia liền bay vào trong tay hắn. Đây là một chùm cát bụi màu vàng nhạt. Chân mày hắn nhíu lại, đám bụi này vốn không thể xuất hiện ở đây.

Suy nghĩ một chút, Phong Vân Vô Kỵ liền nhắm hai mắt lại, thi triển năng lực ý niệm mô phỏng. Trong ánh mắt của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, trên người Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng hiện lên khí tức nhàn nhạt tương tự như Âm Cát Cổ Đức. Nhưng rất nhanh hắn lại mở mắt ra. Tin tức ở nơi này đã bị ngoại lực phá hủy, thứ để lại cho hắn chỉ là tin tức hỗn loạn tàn phá, đây là do một chương của Âm Cát Cổ Đức trước khi rời đi gây nên.

“Ha ha, Âm Cát Cổ Đức, người ra tay vẫn còn không đủ sạch gọn.” - Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười một tiếng, kiếm xá lợi giữa trán nhảy lên, tinh thần lực hùng hậu lập tức khoáng triển ra. Tay phải của hắn vuốt lên hư không, nhất thời tất cả quy tắc trong một góc hư không này đều dao động.

Một lúc sau, Phong Vân Vô Kỵ lại nhắm mắt thi triển ý niệm mô phỏng. Lần này những dòng tin tức hoàn chỉnh điên cuồng tràn vào trong đầu hắn. Những tin tức này tạo thành từng hình ảnh trong đầu, trên mỗi hình ảnh đều có Âm Cát Cổ Đức, còn có chùm cát bụi kia.

- Độc Cô tiên bối, Tây Môn huynh, ta có một việc muốn nhờ các người!

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, nói với hai người bên cạnh.

- Không dám, xin Chí Tôn dặn dò!

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái, sau đó một luồng tinh thần lực tiến vào trong biến ý thức của hai người, lưu lại một phần dấu ấn tinh thần vừa mới nhìn thấy, nói:

- Chuyện này xin nhờ các người. Ta tin tưởng với thực lực của các người, cũng đủ cho Âm Cát Cổ Đức phải chịu thiệt thòi rồi.

Phong Vân Vô Kỵ đã lưu lại trong đầu hai người những hình ảnh liên quan đến Âm Cát Cổ Đức. Trong mỗi hình ảnh, trước người Âm Cát Cổ Đức đều có một tấm bản đồ không gian do cát bụi tạo thành, đó là kế hoạch chỉ rõ thời cơ tấn công. Mà lúc này Âm Cát Cổ Đức vẫn không hề hay biết bố trí của hắn đã bị người ta vạch trần.

“Ta sẽ để lại dấu ấn trên người các người, nếu như hành động gặp trở ngại thì ta sẽ xuất hiện kịp thời.” - Nói xong những lời này, Phong Vân Vô Kỵ liền biến mất trong hư không mênh mông.

Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc nhìn nhau cười một tiếng. Có bản đồ kế hoạch chỉ rõ hành động của Âm Cát Cổ Đức, hai người hoàn toàn có lòng tin sẽ cho hắn một đòn chí mạng.

Trong dãy núi mệnh môn ở phía tây Đông Hải Thái Cổ.

Thành Hoàng Kim cổ xưa được bao phủ trong một tầng ánh sáng tím mờ mờ, lẳng lặng đứng sừng sững tại dãy núi này. Bên trong thành Hoàng Kim bóng người nhón nháo, những pháp tu mặc các loại pháp bào khác nhau, hoặc ngồi trên mặt đất nhắm mắt minh tư, hoặc cười trên pháp khí tỏa ra ánh sáng lơ lửng giữa không trung. Khắp nơi trong ngoài thành Hoàng Kim đều có đệ tử pháp tu, cảnh tượng có vẻ rất bận rộn.

“Bùng!”

Một luồng gió nhẹ thổi qua, thân hình của Phong Vân Vô Kỵ liền xuất hiện trong hư không đối diện thành Hoàng Kim to lớn. Khi hắn xuất hiện phía trên thành Hoàng Kim, đám người pháp tu vốn đông đúc bận rộn đột nhiên an tĩnh lại.

- Tham kiến Tân Tổ!

Giọng nói vang dội truyền khắp chân trời. Trên không trung và dưới mặt đất của thành Hoàng Kim, vô số đệ tử pháp tu lộ ra vẻ vui mừng, cung kính quỳ rạp xuống đất. Trong trí nhớ của mọi người, vị Tân Tổ của pháp tu này đã rất lâu rồi không xuất hiện ở thành Hoàng Kim.

“Cạch!”

Tháp nhọn của thành Hoàng Kim đột nhiên mở rộng, một người cất bước đi ra, chính là Thánh Giả. Y có vẻ như không ngờ Phong Vân Vô Kỵ lại xuất hiện ở nơi này nhanh như vậy, liền kinh ngạc nói:

- Vô Kỵ!

Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một bóng trắng lướt qua phía trên đám đệ tử pháp tu, xuất hiện trên ngọn tháp thứ ba của thành Hoàng Kim. Đám đệ tử pháp tu phía dưới đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ đã sớm nghe nói người thừa kế do Pháp Tổ lựa chọn này vốn tu luyện võ đạo, hôm nay đã trở thành Chí Tôn của Thái Cổ, không ngờ màn hào quang màu tím có thể ngăn cản võ giả lại không hề có tác dụng với y. Không chỉ như vậy, trong khoảng thời gian này mọi người đã bày tầng tầng trận pháp có năng lực lớn ở trong ngoài thành Hoàng Kim, nhưng vị Tân Tổ này giống như đã sớm phát hiện, không hề chạm vào bất kỳ trận pháp nào, tốc độ không giảm lướt qua phía trên thành Hoàng Kim.

- Vô Kỵ, tu vi pháp thuật của ngươi hình như đã tiến bộ rất nhiều.

Biểu tình của đám đệ tử pháp tu dưới thành đều in vào trong mắt Thánh Giả. Đưa mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng y cảm thấy rất vui mừng. Mặc dù pháp tu giả cũng không để ý đến bối cảnh võ tu của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng nhìn thấy vị Chí Tôn của Thái Cổ này còn có tu vi pháp thuật cực cao, đối với Thánh Giả hay pháp tu bình thường đều là một chuyện rất đáng vui mừng.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái, hồ hững nói:

- Ta đã sớm xem qua Thánh Điển, mặc dù không dốc lòng tu luyện, nhưng một pháp thông thì vạn pháp thông, những lời này vốn có trong Thánh Điển. Mặc dù ta không chuyên tâm nghiên cứu trận pháp, nhưng cũng nắm giữ được bản nguyên của pháp thuật.

Thánh Giả mỉm cười gật đầu, sau đó nói:

- Ngươi đã chuẩn bị đi đến nơi tận cùng của pháp tu rồi chứ?

- Ừm.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu nói:

- Tất cả công việc của Thái Cổ đều đã thu xếp ổn thỏa, trước mắt ma tộc cũng không nhiều khả năng tấn công vào Thái Cổ. Ta định nhân dịp này đi đến nơi tận cùng của pháp tu một chuyến, thời gian cũng không còn nhiều lắm.

- Vậy chúng ta đi thôi!

Thánh Giả đã sớm hiểu được. Sau đó trong ánh mắt của đám đệ tử pháp tu, hai người Phong Vân Vô Kỵ và Thánh Giả liền bay lên không, dần dần biến mất phía trên thành Hoàng Kim.

790. Chương 52: Nơi Tận Cùng Của Pháp Tu 3

Vũ trụ rộng lớn vô biên. Sau khi ra khỏi Thái Cổ, Thánh Giả đã lựa chọn một con đường vắng vẻ, tiến về phía trước trong hư không tối đen, xuyên qua không gian vô tận và những vành đai vẫn thạch. Trên đường đi Phong Vân Vô Kỵ và Thánh Giả đã tiêu diệt rất nhiều yêu ma, cuối cùng xuất hiện trước mặt hai người chỉ hoàn toàn là bóng tối vô tận, không có bất kỳ thứ gì. Thứ duy nhất có thể chỉ rõ phương hướng là trí nhớ của Thánh Giả. Trên đường đi hai người cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng tiến về phía trước trong bóng tối.

Xuất hiện trước mặt hai người vĩnh viễn là một khoảng bóng tối không hề biến đổi. Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Thánh Giả ngừng lại, xoay người nói:

- Đến rồi.

Cách hai người không xa, trong hư không tối đen vô tận có một vòng xoáy màu đen to lớn bán kính đạt đến mấy ngàn cây số vắt ngang ở trước người. Mặc dù còn cách rất xa, nhưng hai người đều cảm nhận được lực hút to lớn từ trong vòng xoáy màu đen này phát ra.

- Nơi tận cùng của pháp tu là ở trong hố đen này.

Thánh Giả chỉ vào vòng xoáy màu đen to lớn trước mắt nói:

- Nơi này có bố trí rất nhiều trận pháp, nếu không hiểu rõ về trận pháp thì rất dễ bị công kích. Người hãy đi theo ta!

Dứt lời Thánh Giả liền tiến lên, men theo lực hút mạnh mẽ kia bay về hướng trung tâm vòng xoáy màu đen. Ở giữa đường, pháp bào của y tung bay, toàn thân đột nhiên được bao phủ trong một lớp hào quang năm màu, từ từ biến mất trong thông đạo tối đen.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không lập tức đi theo Thánh Giả, ngược lại quay đầu nhìn về phía tây vòng xoáy màu đen to lớn, trong mắt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc. Hắn luôn cảm thấy trong khoảng hư không trống rỗng kia dường như có vẻ khác thường, có một ít tin tức đứt quãng trôi dạt đến đây. Trong hư không loáng thoáng còn sót lại dao động của thần lực.

- Vô Kỵ!

Sâu trong vòng xoáy bỗng vang lên tiếng gọi, Thánh Giả vốn đã biến mất trong vòng xoáy lại từ trong bóng tối xuất hiện, đứng ở nơi miệng vòng xoáy màu đen, sắc mặt có phần đỏ ửng, toàn thân bùng lên ánh sáng, dường như đang cố sức ngăn cản lực hút mạnh mẽ từ cửa động.

Tập niệm trong đầu nhanh chóng rút đi, Phong Vân Vô Kỵ nhẹ nhàng bay lên, theo lực hút càng lúc càng mạnh tiến đến gần Thánh Giả.

- Đây là một hố đen của thiên nhiên, sư tôn đã cải tạo nó một chút, biến nó thành nơi tận cùng của pháp tu. Thông đạo này khá phức tạp, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ bị hút đến nơi nào không biết.

Thánh Giả lên tiếng giải thích, dứt lời lại chìm vào sâu trong vòng xoáy. Phong Vân Vô Kỵ không nói lời nào, lặng lẽ đi theo ở phía sau.

Bên trong vòng xoáy màu đen là một thông đạo không gian quanh co, bên vách đầy nếp gấp giống như trong ruột của một quái thú to lớn. Trong bóng tối thỉnh thoảng lóe lên những tia chớp sáng chói ngoằn ngoèo, khiến bên trong thông đạo càng cổ quái bí ẩn. Đi xuống bên dưới lực hút càng lúc càng lớn, Phong Vân Vô Kỵ không thể không vận chuyển chân nguyên trong cơ thể để chống lại lực hút to lớn này.

“Ầm ầm!”

Trong thông đạo tiếng sấm càng lúc càng lớn, những ngã ba không biết dẫn đến nơi nào thảnh thơi lại lướt qua trong mắt Phong Vân Vô Kỵ, nhưng dường như vẫn chưa đến đầu cuối.

Ở nơi tận cùng của pháp tu gần chỗ Pháp Tổ qua đời này, hai người đều yên lặng. Trong mắt Thánh Giả thảnh thơi lộ ra vẻ đau khổ và suy tư, giống như đang nhớ về quê nhà. Còn Phong Vân Vô Kỵ lại nghĩ đến rất nhiều chuyện, những ý niệm thảnh thơi lại lướt qua trong đầu. Đây là nơi qua đời của cao thủ nhân tộc duy nhất có thể leo lên ngôi vị của thần, mà tất cả những thứ liên quan đến y vẫn là bí mật tại Thái Cổ.

- Đến rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, giọng nói của Thánh Giả đột nhiên vang lên từ trong bóng tối. Vừa dứt lời, phía trước bỗng xuất hiện một tia sáng, sau đó một lực hút mãnh liệt truyền đến. Lực hút này rất mạnh, so với Đệ Nhất phân thân toàn lực thi triển Hấp Tinh đại pháp cũng không kém bao nhiêu. Phong Vân Vô Kỵ đang định toàn lực chống cự, chợt khôi phục tinh thần lại, men theo lực hút kia bay về phía trước.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn long trời lở đất, Phong Vân Vô Kỵ bị lực hút mãnh liệt kia hút vào, tiếp đó chợt cảm thấy trước mắt rộng rãi sáng ngời, mà lực hút cũng biến mất không thấy.

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra. Sau khi nhìn thấy rõ ràng thế giới phía sau vòng xoáy màu đen, một loại cảm giác rung động liên dâng lên trong lòng. Hắn vốn tưởng rằng nơi tận cùng của pháp tu là một không gian do Pháp Tổ sáng tạo ra, tất nhiên sẽ có trời có đất, thậm chí giống như một không gian bình thường khác, nhưng thực tế thì không phải.

Trước mắt Phong Vân Vô Kỵ là một khoảng hư không khác. Trong hư không mênh mông bị bóng tối bao phủ, không có trời cũng không có đất, có chỉ bóng tối và hư vô tận cùng. Trong không gian rộng lớn này, vô số nhân loại ngồi xếp bằng thành một đoàn lẳng lẳng trôi nổi trong hư không, trên người bọn họ phát ra ánh sáng cực kỳ yếu ớt, trải dài từ xa đến gần.

Từ xa nhìn lại, nơi tận cùng của pháp tu giống như một khoảng vũ trụ khác, còn những cao thủ pháp tu đang trong ngủ mê này là các ngôi sao phát ra ánh sáng yếu ớt trong vũ trụ. Toàn bộ không gian tràn đầy một cảm giác mê luyến. Khi bước vào không gian tối đen này, Phong Vân Vô Kỵ liền cảm nhận được một sự đau thương và hoài niệm, tâm tình này từ các hướng tản mát ra, hợp thành một dòng nước lũ trong hư vô, cuộn cuộn chảy khắp nơi tận cùng của pháp tu này.

- Đây là nơi tận cùng của pháp tu sao?

- Đúng vậy, đây chính là nơi tận cùng của pháp tu.

Thánh Giả trả lời, trong giọng nói lộ ra sự thất vọng. Trong không gian này đều là sư huynh sư đệ của y, là đệ tử của phái pháp tu. Khi sư tôn qua đời, bọn họ đều bảo vệ ở bên cạnh sư tôn, còn y thì lại phiêu bạt ở bên ngoài. Nghĩ đến đây, giữa đôi lông mày của y lại hiện lên một vệt mây đen đau khổ.

Cách Thánh Giả không xa, một nam tử tóc đen bù xù, dưới cằm có ba chòm râu đen đang ngồi xếp bằng bất động, đôi tay khép lại trước ngực, đột nhiên giống như cảm ứng được điều gì, mí mắt run rẩy mấy cái, mở mắt ra nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, đồng thời quát lớn:

- Người nào?

Tiếng hét này giống như tiếng sấm cuộn cuộn lan ra khắp nơi tận cùng của pháp tu. Những cặp mắt từ trong bóng tối mở ra, sau đó tiếng tay áo vang lên, những bóng đen cầm pháp khí trong tay lập tức từ các nơi bay đến.

- Xảy ra chuyện gì?

Tiếng hỏi vang lên. Bên cạnh nam tử trung niên dưới cằm có ba chùm râu đen nhanh chóng xuất hiện một đám cao thủ pháp tu, khí tức như sông biển cuộn cuộn. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Thánh Giả thì tất cả lời nói đều dừng lại.

- Tham kiến Thánh Giả đại nhân!

Mọi người thi lễ một cái, cung kính nói.

- Chư vị sư huynh không cần đa lễ!

- Sư huynh, vị này là?

Cao thủ pháp tu trung niên vừa hét lớn dưới cằm có ba chùm râu đen, trên người mặc áo bào xanh, trông thấy Phong Vân Vô Kỵ liền nghi hoặc hỏi. Vừa rồi bởi vì nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ, vị pháp tu trung niên mới đột nhiên thức tỉnh, sau đó y mới chú ý đến Thánh Giả, tự biết mình nghĩ sai.

- Vị này chính là Tân Tổ của tộc ta, cũng là Phong Vân Vô Kỵ trong lời tiên đoán của sư tôn.

Thánh Giả mỉm cười giới thiệu.

- A!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, dường như không dám tin người trước mắt này lại chính là tộc nhân Thái Cổ trong lời tiên đoán của Pháp Tổ.

- Tham kiến Tân Tổ!

Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn và kinh ngạc, mọi người vẫn cung kính thi lễ với vị Tân Tổ chưa bao giờ gặp mặt này. Trong lòng mọi người, vị nam tử mặc áo trắng này cả người đều bao trùm trong sự thần bí, mái tóc dài trắng như tuyết, phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng pha lẫn chút tang thương kia càng tăng thêm sự nghi hoặc của bọn họ.

“Trên người y có lẽ đã xảy ra rất nhiều chuyện, mới khiến cho mái tóc của y biến thành màu trắng như vậy.”

- Trong lòng mọi người yên lặng thăm nghĩ.

- Chư vị xin đứng lên!

- Tạ Tân Tổ!

Bên cạnh Thánh Giả, trong hư không đột nhiên nổi lên một trận dao động kỳ dị. Trong nháy mắt, một lão nhân mặc áo bào màu bạc, râu tóc bạc trắng, trên trán đầy nếp nhăn từ trong bóng tối xuất hiện. Vừa nhìn thấy Thánh Giả, trong mắt lão nhân kia liền hiện lên vẻ utor át, kích động nói:

- Sư huynh, cuối cùng huynh đã trở lại rồi!

- Phục Ma sư huynh!

Thánh Giả vừa nhìn thấy lão nhân kia cũng tỏ ra kích động.

- Sư huynh!

Trong mắt lão nhân rơm rớm lệ:

- Sao bây giờ huynh mới trở về? Sư tôn... sư tôn đã chết rồi.

Lão nhân nghẹn ngào, trong mắt ngân ngấn nước. Mọi người chung quanh nghe vậy đều lộ ra vẻ nhớ thương. Pháp Tổ Phục Hy là người sáng lập nên pháp tu, cảm giác của tất cả tộc pháp tu đối với Pháp Tổ không cần nói cũng biết.

- Ngày đó sư tôn bảo ta trở về Thái Cổ từng có nghiêm lệnh, không có mệnh lệnh của sư tôn thì không được trở về nơi tận cùng của pháp tu, chỉ khi nào thời cơ đến mới có thể trở về. Khi sư tôn qua đời, ta cũng muốn trở về nơi tận cùng của pháp tu, nhưng nhớ đến lời dặn của sư tôn nên không dám vi phạm...

Thánh Giả nói đến đây không khỏi nghẹn ngào rơi lệ.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, biết rằng Thánh Giả và đám cao thủ pháp tu đã rất lâu không gặp mặt, tất nhiên có rất nhiều chuyện muốn bàn luận, nhưng vì ngại mình ở bên cạnh nên có phần bất tiện, vì vậy liền nói:

- Thánh Giả, nếu đã đến nơi tận cùng của pháp tu thì ta muốn đi khắp nơi xem thử một chút, không quấy rầy chư vị nữa.

Thánh Giả hiểu ý liền cảm kích gật đầu. Ngày đó Pháp Tổ Phục Hy để lại mệnh lệnh, bảo y không được trở về nơi tận cùng của pháp tu, trong lòng y trăm điều không thể lý giải. Đến sau này tin tức Phục Hy qua đời truyền đến Thái Cổ, y cuối cùng mới hiểu được. Hành động bày bát quái suy diễn thành thần nguy hiểm rất lớn, với sự hiểu biết của sư tôn, khi ánh sáng trắng kia xuất hiện nhất định mình sẽ xông tới... Ngày đó sự đau đớn trong lòng thật khó nói rõ thành lời. Cho đến khi Phong Vân Vô Kỵ yêu cầu đi đến nơi tận cùng của pháp tu, Thánh Giả mới hiểu được thời cơ thích hợp nhất mà sư tôn nói đến là gì.

“Cám ơn người, Vô Kỵ!” – Giọng nói của Thánh Giả vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ cũng không nói gì, chỉ gật đầu với mọi người, sau đó tùy ý chọn một hướng bay đi.

“Vô Kỵ, nếu như người biết chút gì đó thì có thể đến nơi ở của sư tôn xem thử một chút. Nơi ở của sư tôn là ngay chính giữa không gian này.” – Trước khi Phong Vân Vô Kỵ biến mất, Thánh Giả bỗng dùng tâm niệm thông báo.

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ biến mất vào trong bóng, Thánh Giả cuối cùng dời mắt đi, tụ họp cùng với các sư huynh đệ.

Sau khi từ biệt Thánh Giả, Phong Vân Vô Kỵ một mình chậm rãi bước đi trong bóng tối. Những cao thủ pháp tu chìm vào ngủ say, được bao phủ trong ánh sáng màu sắc khác nhau, lần lượt lướt qua bên cạnh hắn. Sự xuất hiện của hắn không hề làm kinh động đến những cao thủ pháp tu đang tu luyện này.

Nhìn khắp bốn phía, vô số cao thủ pháp tu như sao trên trời lơ lửng trong bóng tối. Khi trông thấy được cao thủ pháp tu chìm vào trong ngủ mê này, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đã hiểu được, vì sao năm đó pháp tu có đủ tư cách chống lại võ tu, mặc dù cuối cùng bọn họ đã thất bại, đi vào trong hư không này.

Nơi tận cùng của pháp tu vô cùng yên tĩnh. Phong Vân Vô Kỵ yên lặng đi xuyên qua hư không. Sự thê lương và thương nhớ của đám pháp tu giả trần ngập trong khoảng không gian này. Cứ đi tới không mục đích như vậy, cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng một luồng khí tức xót thương trong hư không bỗng thu hút sự chú ý của hắn.

Phong Vân Vô Kỵ dừng bước, đưa mắt nhìn lại. Trước người hắn xuất hiện một khối đất bằng phẳng, nhìn kỹ lại thì khối đất bằng phẳng này lại do một khối sắt lạnh đen kịt đúc thành. Điều khiến hắn chú ý không phải là khối huyền thiết to lớn mặt ngoài có vẻ sặc sỡ, mà là một căn nhà cổ đơn sơ lằng lằng đứng giữa khối huyền thiết này.

Căn nhà cổ nhỏ bé này không khác gì so với những căn nhà cổ đơn sơ mà nhân loại bình thường cư trú ở bất kỳ không gian nào, nhưng luồng khí tức xót thương to lớn mà Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được trong hư không lại chính từ trong căn nhà cổ không nổi bật này phát ra.

“Cộp!”

Theo tiếng bước chân trong trẻo, Phong Vân Vô Kỵ bước lên sàn nhà do sắt lạnh đen kịt tạo thành. Sau khi đi qua một đoạn, cuối cùng hắn đã đến trước cánh cửa gỗ của căn nhà cổ này, trông thấy trước cửa gỗ có đề hai hàng chữ mạnh mẽ.

Bên trái: “Nhất niệm sinh, hư không dò hỏi tìm một đường!”

Bên phải: “Bày bát quái, vô tận biến số nhân thắng thiên!”

791. Chương 53: Câu Đố Của Pháp Tổ

Tinh thần lực của Phong Vân Vô Kỵ vốn rất mạnh. Trên hai hàng chữ này, hắn cảm nhận được khí tức giống hệt như năng lượng nhiều màu mà Pháp Tổ để lại trong Thánh Điện. Đây là nơi ở của Pháp Tổ, trong lòng hắn đột nhiên hiểu ra như vậy. Luồng khí tức xót thương kia chính là từ sau cánh cửa gỗ này phát ra.

Trên cánh cửa gỗ cũ kỹ mục nát hiện đầy dấu vết của năm tháng. Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng đứng yên trước cửa rất lâu, cho đến khi trong lòng chuẩn bị kỹ càng mới nhẹ nhàng đẩy hai cánh cửa gỗ đóng kín ra. Trong tiếng vang kèn kẹt, thế giới của một nhân vật truyền kỳ bí ẩn đã mở ra một góc trước mắt hắn.

Cửa gỗ mở ra, một luồng ánh sáng nhàn nhạt đập vào mắt Phong Vân Vô Kỵ. Sau cánh cửa là một ngọn đèn chong đế cao đang lẳng lặng bốc cháy, ánh đèn chiếu rọi ra một vùng sáng nửa trượng trong gian nhà cỏ tối đen. Không biết vì sao khi nhìn thấy ngọn đèn chong cũ kỹ này, trong đầu hắn lại bất giác hiện lên một hàng chữ: “nhất niệm sinh, hư không dò hỏi tìm một đường”.

Tại khoảnh khắc này, rất nhiều tin tức có liên quan đến Pháp Tổ Phục Hy lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Rất nhiều năm trước khi pháp võ đang tranh đấu kịch liệt, Pháp Tổ đã dẫn theo tộc pháp tu rời khỏi Thái Cổ, đi đến một góc vũ trụ vắng vẻ không người viếng thăm này. Lúc đó liệu có bao nhiêu người hiểu được tâm tư của Pháp Tổ. Hôm nay xem ra, Pháp Tổ đi vào hư không như vậy, mục đích cuối cùng chính là tìm một con đường cho nhân tộc.

Thanh Long chết đi, Tứ Tượng đại trận đã sụp đổ. Nhân tộc còn phải đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn hùng mạnh và đại quân thiên sứ yêu ma, phía trên còn có Quang Âm chư thần. Nhớ tới tình thế khó khăn của Thái Cổ hiện nay, Phong Vân Vô Kỵ không khỏi thở dài một tiếng. Tình cảnh của loài người hiện giờ cũng giống như ngọn đèn chong trong gian nhà cỏ này, không phải đang tìm kiếm một con đường sinh tồn hay sao?

Hít sâu một hơi, Phong Vân Vô Kỵ bước vào trong gian nhà cỏ. Nền nhà không nhiễm một hạt bụi nào, vô cùng sạch sẽ. Phía sau ngọn đèn chong là một bồ đoàn mỏng vẽ hình mắt cá âm dương, chung quanh có in bát quái, ngoài ra không còn thứ gì khác. Đây chính là nơi ở của Pháp Tổ.

Mặc dù trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đã sớm chuẩn bị, nhưng khi nhìn rõ cảnh tượng trong gian nhà cỏ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Sự đơn sơ của gian nhà hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, chỉ có một ngọn đèn chong, một tấm bồ đoàn, đó là tất cả mọi thứ. Hắn muốn tìm một số thứ khác có liên quan đến Pháp Tổ, nhưng lại không tìm được gì, không hề có phong thư hay diễm tịch nào do Pháp Tổ để lại.

Chuyến đi này của Phong Vân Vô Kỵ vốn hi vọng tìm được nguyên nhân thật sự về cái chết của Pháp Tổ, đồng thời tìm hiểu xem Pháp Tổ có để lại thứ gì quan trọng với tương của Thái Cổ hay không. Nhưng nhìn vào bố trí đơn sơ trong gian nhà cỏ, một loại tâm tình thất vọng bỗng dâng lên trong lòng hắn. Ở một mức độ nào đó, Pháp Tổ Phục Hy chính là đệ nhất cao thủ của nhân tộc, nhưng vị cao thủ đệ nhất này lại không để lại bất kỳ dấu mối nào liên quan đến sự tồn vong của Thái Cổ.

Mang theo sự mất mát, Phong Vân Vô Kỵ bước qua ngọn đèn chong, ngồi xuống trên tấm bồ đoàn kia. Ngay khi hắn ngồi xuống, một loại tâm tình xót thương mãnh liệt bỗng từ bồ đoàn xông thẳng vào tâm trí. Dưới khí tức mãnh liệt này ảnh hưởng, ý niệm mô phỏng của hắn liền tự động vận chuyển.

“Ầm!”

Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ chấn động, sau đó trở nên trống rỗng. Giờ phút này linh hồn của hắn đã vượt qua hạn chế của thời gian và không gian, nhập vào Pháp Tổ Phục Hy.

“Két!”

Cửa gỗ mở ra, một vị đạo nhân mặc áo bào tím bước vào trong nhà cỏ, ngồi xuống trên bồ đoàn, yên lặng nhìn ra bên ngoài. Một hồi lâu sau y mới thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Trong ánh sáng của ngọn đèn chong, đạo nhân mặc áo bào tím tay phải bấm quyết, ngón trỏ và ngón giữa đột nhiên khê bung ra. Chợt nghe một tiếng “bùng”, quanh người đạo nhân đột nhiên tỏa ra một đoàn khí tức hỗn độn. Chung quanh bồ đoàn, các quẻ ở tám hướng đột nhiên sáng lên. Pháp quyết trong tay đạo nhân mặc áo bào tím biến ảo, trong hư không đột nhiên hiện lên vô số quẻ phù. Mỗi quẻ phù đều do ánh sáng rực rỡ tạo thành, chỉ xuất hiện trong hư không một lúc rồi biến mất, cứ sinh sinh diệt diệt như vậy, không ngừng biến ảo. Trong lúc đạo nhân mặc áo bào tím suy diễn bát quái, đoàn khí tức hỗn độn kia lại giống như bị thứ gì kích động, chợt nổ tung một tiếng lan ra khắp gian nhà cỏ, khiến cho bên trong gian nhà giống như vũ trụ sơ khai, còn những quẻ bát quái kia giống như pháp tắc ban đầu thúc vũ trụ hỗn độn biến hóa và phân chia.

Cách một đoạn thời gian đạo nhân mặc áo bào tím lại rời đi một lúc, cũng có khi rất lâu không xuất hiện. Nhưng mỗi lần trở lại trong nhà cỏ y đều suy diễn quẻ tượng. Trên mặt lão nhân luôn mang theo vẻ thương xót và lo lắng, dường như đang một mình gánh vác một bí mật nặng nề.

Mỗi lần đi ra khỏi nhà cỏ, trên mặt đạo nhân đều hiện lên vẻ tự tin, hiền lành và ôn hoà, lúc đó y giống như một vị trưởng giả được mọi người tôn kính. Chỉ khi nào quay lưng về phía mọi người mới có thể nhìn thấy sự lo lắng và tiếng thở dài thất vọng trên gương mặt đó.

Ngày này qua ngày khác không ngừng suy diễn trong gian nhà cỏ này, cuộc sống của đạo nhân mặc áo bào tím chỉ đơn giản như vậy, dường như vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Mỗi khi quẻ phù và khí tức hỗn độn kia xuất hiện, Phong Vân Vô Kỵ đều cố gắng tìm hiểu nó. Mặc dù hần đã lĩnh ngộ được bản nguyên của pháp thuật, chính là dùng linh hồn dẫn động lực lượng của không gian, nhưng tất cả những thứ trước mắt hiển nhiên đã vượt ra khỏi phạm vi của pháp thuật.

Phong Vân Vô Kỵ vốn có tư chất hơn người, nhưng đối mặt với lĩnh vực hoàn toàn xa lạ này cũng đành bó tay. Mỗi lần Pháp Tổ suy diễn vạn quẻ, Phong Vân Vô Kỵ đều có một cảm giác như đang đối mặt với vũ trụ to lớn. Trong mây đen hỗn độn kia, mỗi quẻ phù sinh sinh diệt diệt dường như đều ẩn chứa một loại ý nghĩa huyền ảo khó hiểu. Hần có thể loáng thoáng cảm giác được ý nghĩa của những quẻ tượng này, nhưng khi cần thận suy nghĩ thì lại hoàn toàn không hiểu.

Khi thông qua ý niệm mô phỏng, nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng lúc Pháp Tổ tự mình suy diễn bát quái, Phong Vân Vô Kỵ mới hiểu được tại sao Pháp Tổ có nhiều đệ tử như vậy, nhưng lại không một ai có thể lĩnh ngộ được đạo tiên đoán của y. Môn tuyệt học này từ nay có lẽ sẽ phải thất truyền.

Số lần Pháp Tổ đi ra khỏi nhà cỏ càng ngày càng thường xuyên, thời gian ở lại bên ngoài cũng càng ngày càng dài. Khi trở về nhà cỏ, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt y càng đậm hơn. Vào một lần cuối cùng, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy y ngồi một mình trên bờ đoàn, ngẩng đầu nhìn lên phía trên nhà cỏ, trong mắt lộ ra vẻ mê mang. Sau đó Phong Vân Vô Kỵ thấy Pháp Tổ nhìn về hư không, đôi môi mấp máy giống như đang lẩm bẩm gì đó. Nhưng mặc cho Phong Vân Vô Kỵ chú ý thế nào cũng hoàn toàn không nghe được Pháp Tổ rốt cuộc đang nói gì. Sau khi nói xong, trên mặt Pháp Tổ chợt hiện lên vẻ kiên nghị, sau đó phát tay áo đứng dậy đi ra khỏi nhà cỏ. Lần này y cũng không trở về. Tất cả tin tức đến đây là chấm dứt, ý niệm mô phỏng cũng không thể thu được tin tức sau khi Pháp Tổ rời khỏi gian nhà cỏ này.

Trong bóng tối lóe lên một vệt sáng, chiếu rọi gian nhà cỏ tối tăm này sáng như ban ngày. Phong Vân Vô Kỵ từ trong bóng tối mở mắt ra, ánh sáng trong mắt nhanh chóng tan đi. Hần cũng không lập tức đứng dậy rời khỏi gian nhà cỏ. Lúc này suy nghĩ trong lòng hắn như thủy triều, trên mặt cũng hiện lên vẻ suy tư.

Sau khi rời khỏi vùng đất hỗn độn, Phong Vân Vô Kỵ đã từng gặp một đạo nhân mặc áo bào tím, cuối cùng được chứng thật đó chính là Pháp Tổ Phục Hy. Phong Vân Vô Kỵ lại nghĩ tới tình hình ngày đó, tin tức Pháp Tổ Phục Hy qua đời vừa mới truyền về Thái Cổ, hắn liền được một tên đệ tử pháp tu mời đến thành Hoàng Kim. Hắn vẫn nhớ được rõ ràng, lúc ấy Thánh Giả đã nói Pháp Tổ Phục Hy đã qua đời trước khi mình gặp đạo nhân mặc áo bào tím một ngày.

Nghi vấn trùng trùng ngưng tụ giữa chân mày Phong Vân Vô Kỵ. Cái chết của Pháp Tổ bị bao phủ trong một mảng mây đen dày đặc. Hắn yên lặng suy nghĩ. Theo lời kể của đệ tử pháp tu lúc đó đứng ở xa quan sát, khi Pháp Tổ Phục Hy bày bát quái, vào thời khắc quan trọng để thành thần lại đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng trắng khiến vũ trụ biến sắc, chính luồng ánh sáng trắng này đã khiến Pháp Tổ bỏ mạng. Đến sau này có một cách giải thích khá đáng tin, nói rằng luồng ánh sáng trắng kia chính là do Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc bước ra khỏi vực sâu bóng tối, dùng bản thể của Chủ Thần từ phía trên vực sâu phát ra.

Người có khả năng thành thần và bản thân Chủ Thần, thực lực giữa hai người vẫn khác biệt một trời một vực. Phong Vân Vô Kỵ hiểu rõ, bốn Chí Tôn có thể giết chết Chiến Tranh Chi Chủ Địch Tư Mã Sâm và Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tất trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, nguyên nhân chủ yếu là vì hai vị Chủ Thần đã dùng bản thể rời khỏi quốc độ. Hơn nữa bốn Chí Tôn đã mượn lực lượng thánh thú, mà tập hợp sức mạnh của bốn thánh thú lại có thể ngăn cản Chủ Thần nhận được thần lực không ngừng.

Nếu quả thật là do Hắc Ám Chủ Thần toàn lực ra tay ngăn cản, Pháp Tổ Phục Hy chắc hẳn phải chết không nghi ngờ. Nếu thật sự như vậy, Pháp Tổ đã bị Chủ Thần đánh chết, tại sao một ngày sau còn có thể

đưa Thập Phương Câu Diệt cho hắn, mặc dù cuối cùng đạo nhân mặc áo bào tím kia đã hóa thành những điểm sáng biến mất trước mặt hắn.

Ngày đó Pháp Tổ Phục Hy mà hắn gặp từng cất tiếng cười lớn, giọng cười rất bi thương. Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoặc là vị Chí Tôn của pháp tu này đã nhìn thấy gì từ trong lời tiên đoán?

Từng bí ẩn ngưng tụ trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, càng nghĩ hắn càng cảm thấy mê hoặc. Hôm nay nghĩ lại, Pháp Tổ đã qua đời một ngày trước nhưng hôm sau lại cùng mình gặp mặt, tất cả đều lộ ra vẻ kỳ dị.

“Dòng sông vận mệnh có vô số nhánh sông, mỗi một nhánh đều biểu thị cho một tương lai. Đối với người nắm giữ năng lực tiên đoán, từ khi bắt đầu nhìn thấu dòng sông vận mệnh, mỗi hành động của y đều sẽ có liên hệ chặt chẽ với dòng sông vận mệnh. Mỗi việc làm của y đều sẽ mang đến cho dòng sông vận mệnh rất nhiều biến số, bất kỳ biến số nào cũng sẽ khiến cho hướng chảy của dòng sông vận mệnh xảy ra sai lệch, từ đó sinh ra tương lai bất đồng.”

Trong phòng thư thứ ba mà Pháp Tổ để lại cho mình có viết những câu này. Y rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong dòng sông vận mệnh? Pháp Tổ nói loài người còn có một cơ hội, vậy cơ hội đó rốt cuộc là gì? Tại sao y lại chọn mình trở thành Tân Tổ?

Trong nhà cỏ vô cùng yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn chong kia lẳng lặng bốc cháy. Phong Vân Vô Kỵ ngồi trong bóng tối suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không tìm ra đầu mối gì, ngược lại càng thêm phiền não. Hắn thở dài một tiếng, mang theo một loại tâm tình thất vọng, đẩy cánh cửa gỗ của nhà cỏ bước ra ngoài.

- Tham kiến Chí Tôn!

Hai pháp tu mặc đạo bào đang đứng bên ngoài nhà cỏ liền cung kính nói.

Phong Vân Vô Kỵ dừng bước, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Có phải Thánh Giả bảo các người đến đây?

- Đúng vậy, Thánh Giả sư huynh bảo chúng tôi chờ bên ngoài nhà cỏ. Sư huynh nói, nếu như Tân Tổ muốn hỏi thăm những chuyện có liên quan đến sư tôn, chúng tôi hãy thay mặt trả lời.

Hai đạo nhân buộc tóc thi lễ một cái nói.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ khẽ động, liền hỏi:

- Hai vị sư huynh, ta muốn biết trước khi Pháp Tổ tiền bối suy diễn thành thần, có biểu hiện gì khác thường hay không?

792. Chương 53: Câu Đố Của Pháp Tổ 2

Hai tên pháp tu đều kinh ngạc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, một người trong đó lộ ra vẻ suy nghĩ, hồi tưởng nói:

- Tân Tổ đại nhân nói không sai. Trước khi sư tôn suy diễn thành thần, bình thường không ở nơi tận cùng của pháp tu truyền đạo cho chúng tôi thì cũng trở về nhà cỏ tĩnh tu. Nhưng có một đoạn thời gian, sư tôn của tôi đột nhiên rời khỏi nhà cỏ, một thân một mình tĩnh tọa trong hư không. Người không nói lời nào, không truyền đạo cũng không trở về trong nhà cỏ, chỉ lẳng lặng ngồi một mình trong hư không như vậy.

- Trước đây về mặt của sư tôn luôn rất ung dung, rất ít chuyện có thể nằm ngoài dự liệu của người. Nhưng lần đó, sư tôn đã một mình ngồi xếp bằng trong hư không suốt một tháng, sắc mặt rất nặng nề, dường như đang suy nghĩ chuyện gì trọng đại. Trước kia chúng tôi chưa từng thấy sư tôn có tâm tình như vậy.

- Sau đó không lâu, sư tôn liền bảo Thánh Giả sư huynh và một bộ phận đệ tử pháp tu trở về Thái Cổ. Tiếp đó ngài lại tuyên bố với đám đệ tử pháp tu về việc bày bát quái trong hư không bên ngoài nơi tận cùng của pháp tu, nhằm để suy diễn thành thần. Đám đệ tử chúng tôi nhận được nghiêm lệnh của sư tôn, lúc sư tôn thành thần tuyệt đối không được xuất hiện ở gần ngài mười vạn dặm.

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu im lặng không nói gì. Hai tên pháp tu liếc nhìn nhau, sau đó hỏi:

- Tân Tổ còn chuyện gì muốn hỏi hay không?

- Hãy đưa ta đến nơi Pháp Tổ qua đời, ta muốn đi xem thử một chút... Chờ đã, một mình ta đi là được rồi.

Phong Vân Vô Kỵ nhớ tới trước khi tiến vào vòng xoáy màu đen đã cảm nhận được dao động thần lực, trong lòng đã có chủ ý. Dứt lời thân hình hắn nhoáng lên, lập tức biến mất trước mặt hai tên pháp tu.

Phong Vân Vô Kỵ đi quá nhanh, hai tên pháp tu còn chưa kịp phản ứng thì thân hình hắn đã biến mất. Hai người đều kinh ngạc nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ biến mất, im lặng một lúc lâu.

- Sư huynh, hình như chúng ta còn chưa nói cho y biết nơi sư tôn bày bát quái thì phải?

Một tên pháp tu ngơ ngác nói:

- Hơn nữa, trận pháp thông đạo một chiều từ nơi tận cùng của pháp tu đến bên ngoài do sư tôn tạo ra cũng không ở hướng đó.

- Đúng vậy.

Một tên pháp tu khác có phần khó hiểu nói.

Không gian ngàn dặm chỉ trong phút chốc đã đến nơi, một lúc sau Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện ở địa điểm lúc trước. Mí mắt chớp một cái, cặp mắt của hắn đột nhiên hóa thành màu trắng bạc lạnh giá vô tình. Dưới cái nhìn của Pháp Vọng ngân mâu, thông đạo lại xuất hiện trong mắt hắn. Áo bào phát một cái, hắn liền bay vào trong thông đạo tối đen thật dài kia.

Trong thông đạo đen kịt, năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ mở ra, hệ thống quy tắc đầy trời liền dao động kịch liệt. Theo hệ thống quy tắc bị hắn điều khiển, lực hút thiên nhiên trong hố đen và lôi điện nóng rực ẩn chứa lực lượng hùng hậu đều biến mất. Đợi sau khi hắn đi qua tất cả mọi thứ mới khôi phục bình thường.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ như chim ưng lớn, từ trong vòng xoáy màu đen to lớn vọt người ra, sau khi vẽ nên một đường cong trong hư không liền bay về phía xa. Dưới Pháp Vọng ngân mâu thấu thị, toàn bộ hư không đều không có bất kỳ bí mật nào. Trong thế giới đen trắng, những tia dao động thần lực chính là thứ chỉ đường tốt nhất.

Cách nơi tận cùng của pháp tu khoảng chừng trăm vạn cây số, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng ngừng lại. Màu bạc trong mắt dần rút đi, cặp mắt lại hóa thành màu đen.

“Chính là chỗ này.” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thầm nghĩ. Hư không dưới chân này là nơi dao động thần lực mãnh liệt nhất. Hệ thống quy tắc ở đây từng bị phá hủy rất nhiều, cùng với khoảng hư không này không ngừng sinh sinh diệt diệt. Quan trọng nhất là một mảng vết nứt không gian màu đen rộng lớn, nhưng với thực lực của hắn thì những vết nứt không gian nguy hiểm này lại không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Trong khoảng không gian sinh sinh diệt diệt này, Phong Vân Vô Kỵ từ từ khoanh chân ngồi xuống, cặp mắt chậm rãi nhắm lại. Khi mí mắt của hắn khép vào, những tin tức rời rạc dày đặc trong hư không liền từ bốn bề tụ đến.

oOo

Tại trung tâm vũ trụ.

“Ầm ầm!”

Một đội quân đằng đằng sát khí đột nhiên từ ven rìa chiến trường tiến vào trong đại quân Quang Minh. Ma khí hùng hậu cuộn trào sôi sục, như sông biển gầm thét tràn vào trong đại quân Quang Minh. Vô số thiên sứ ánh sáng lũ lượt bị xé thành mảnh vụn. Trong nháy mắt bên phía Thiên Đường đã tổn thất hơn mười vạn thiên sứ, hơn nữa trái tim của những thiên sứ này cũng bị vỡ nát, không thể nào được cánh cổng Thiên Đường hồi sinh.

“Cửu U ma thần!” - Khi quân đoàn hùng mạnh này xuất hiện phía sau đại quân thiên sứ ánh sáng, Sứ thiên sứ Ô Liệt Nhĩ đứng ở phía trên đại quân Quang Minh liền giận tím mặt. Những thiên sứ bị tổn thất này là hoàn toàn tử vong, không thể nào sống lại được. Quan trọng hơn là trong đó còn có mấy tên thiên sứ cấp cao của Thiên Đường. Ô Liệt Nhĩ muốn tự mình ra tay đối phó với những Cửu U ma thần này, nhưng Âm Cát Cổ Đức lại không cho hắn cơ hội. Sau khi mở ra một đường máu trong đại quân Quang Minh, Âm Cát Cổ Đức lập tức dẫn theo Cửu U ma thần hùng mạnh tiến vào trong đại quân Hắc Ám, đi thẳng về hướng Hư Vô Chi Quân.

- Âm Cát Cổ Đức tham kiến Hư Vô Chi Quân!

Vượt qua chín gã Hắc Ám Quân Chủ, Âm Cát Cổ Đức khom người thi lễ một cái với Hư Vô Chi Quân ở phía trên. Hư Vô Chi Quân trên bảo tọa chỉ gật đầu một cái, xem như là đáp lời.

Hư Vô Chi Quân là tạo vật của chư thần, còn Âm Cát Cổ Đức là người hầu của Chủ Thần thứ mười bốn. Giữa chư thần và Chủ Thần thứ mười bốn vốn là quan hệ hợp tác, cũng không có chuyện người này phải phục tùng người kia. Chín gã Hắc Ám Quân Chủ mặc áo bào đen cũng thi lễ với Âm Cát Cổ Đức một cái. Sau đó Âm Cát Cổ Đức liền dẫn Cửu U ma thần đứng gần Hư Vô Chi Quân, cũng không có ý muốn ra tay.

- Gào!

Tại trung ương chiến trường, đại quân Quang Minh và đại quân Hắc Ám vẫn đang chém giết người ngã ngựa đổ. Âm Cát Cổ Đức nhìn về nơi bóng người dày đặc nhất, ở đó truyền đến dao động thần lực cực kỳ mãnh liệt. Mấy tên Quang Âm Chủ Thần phân thân cao lớn đang chiến đấu kịch liệt trong hư không, mỗi lần va chạm đều có một làn sóng hủy diệt màu đen tràn ra bên ngoài. Bất kể là yêu ma hay thiên sứ, khi bị sóng gợn màu đen nhìn như không nổi bật kia quét qua đều áo ào vỡ nát như tờ giấy.

Ở phía bên kia chiến trường, trong vô số yêu ma đang chém giết, Đệ Nhất phân thân hóa thân thành một tên yêu ma cấp Thiên Ma Thần, nhìn về phía Âm Cát Cổ Đức đang đứng dưới bảo tọa của Hư Vô Chi Quân, con người đột nhiên hơi co lại, một vết sát ý lướt qua trong mắt: “Âm Cát Cổ Đức, hắn tới nơi này để làm gì?”

Âm Cát Cổ Đức thống lĩnh quân đoàn Cửu U ma thần đông đảo, nhưng lại không gia nhập vào trận chiến, hành động này có vẻ rất quái dị, làm cho người ta không đoán được ý đồ của hắn.

Gần như đồng thời, Ma Đế Hoàng đang lẫn vào đại quân Hắc Ám, trong mắt cũng thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ, trong lòng suy nghĩ: “Tại sao Cửu U ma thần ở Ma Giới lại đi đến trung tâm vũ trụ này, chẳng lẽ Chủ Thần thứ mười bốn định trợ giúp Hắc Ám Chủ Thần hoàn toàn đánh tan đại quân Quang Minh sao?”

Bất luận là Đệ Nhất phân thân hay là Ma Đế Hoàng, ngay khi nhìn thấy Âm Cát Cổ Đức đều giảm khí tức xuống mức thấp nhất. Đặc biệt là Ma Đế Hoàng, bởi vì Âm Cát Cổ Đức vốn là một tên đại tướng trẻ tuổi trong vương triều của hắn. Đối với khí tức của vị quân chủ ngày xưa này, Âm Cát Cổ Đức dĩ nhiên vô cùng quen thuộc. Sau khi thân phận bại lộ, Ma Đế Hoàng cũng không muốn Âm Cát Cổ Đức phát hiện ra tung tích của mình.

“Đây là...” - Khi ánh mắt của Đệ Nhất phân thân nhìn về hướng mình, một cảm giác quen thuộc đột nhiên dâng lên trong lòng Âm Cát Cổ Đức, hắn bỗng quay đầu nhìn về phía Đệ Nhất phân thân đang đứng. Nhưng rất nhanh từ một hướng khác cũng truyền đến một cảm giác quen thuộc. Không đợi Âm Cát Cổ Đức nhớ xem cảm giác quen thuộc kia rốt cuộc là thuộc về ai, khí tức từ hai hướng lập tức biến mất không còn bóng dáng. Ánh mắt của hắn quét q

trời, lòng bàn tay có những ký tự màu vàng lưu động, loáng thoáng tỏa ra khí tức nhàn nhạt khiến linh hồn run rẩy, đó là ký tự đến từ thiên giới.

Tại khoảnh khắc này, Bồn Tôn cảm giác được một luồng pháp tắc cuộn cuộn như nước lũ chảy qua khoảng hư không này, toàn bộ hệ thống quy tắc trong hư không lập tức bị luồng pháp tắc kia điều khiển. Dưới ảnh hưởng của pháp tắc tồn tại từ vũ trụ ban đầu, hần giống như một bức tượng gỗ rơi vào trong bùn lầy, không thể cử động được. Thánh quang mãnh liệt chiếu rọi toàn thân hần thành một mảng chói mắt, mà bàn tay to lớn mang theo lực lượng hủy diệt kia lại nhanh chóng đến gần.

Cơn giận vốn còn bị lý trí kìm nén chợt bộc phát ra, nhanh chóng điều khiển thân thể Bồn Tôn.

“Sự xúc phạm của kẻ thấp hèn.” - Trong đầu Bồn Tôn bất giác lướt qua ý niệm này, sau đó thần cách cứu rỗi trên trán hần chợt bùng sáng. Lực lượng cứu rỗi và lực lượng trật tự lập tức va chạm vào nhau giữa hư không.

“Ong!”

Khi thần cách cứu rỗi tỏa ra dao động thần lực mãnh liệt, sau người Bồn Tôn bỗng xuất hiện một bóng sáng to lớn từ dưới đất vọt lên, trong ánh mắt run rẩy của đám thiên sứ càng lúc càng cao.

“Ầm!”

Sau khi va chạm với lực lượng cứu rỗi, lực lượng trật tự đang vây khốn Bồn Tôn nhanh chóng vỡ tan. Cặp mắt của hần lập tức biến thành màu vàng óng, từ trên người tỏa ra một luồng khí tức của chư thần thiên giới. Sau lưng hần, hình chiếu Chủ Thần do ánh sáng cứu rỗi biến thành càng lúc càng cao, một áp lực vượt trên chúng sinh nhanh chóng lan ra trong khoảng hư không này. Bàn tay to lớn tràn đầy lực lượng trật tự của Trật Tự Chi Phó Mễ Lạp Duy Nặc Kỳ không thể tiếp tục ẩn xuống được, hơn nữa còn bắt đầu run rẩy.

Bồn Tôn hồ hững ngẩng đầu lên, cặp mắt màu vàng óng lạnh giá vô tình nhìn chằm chằm vào bàn tay to lớn và người khổng lồ cao trăm trượng trên đỉnh đầu. Kẻ mà một khắc trước còn bị xem là hèn mọn như con kiến, giờ phút này chỉ cần ánh mắt đã khiến cho tên người hầu của thần kia cảm nhận được áp lực cực lớn, khiến cho linh hồn của hần run lên.

“Ầm ầm ầm!”

Phía sau Trật Tự Chi Phó, mười tên Tọa thiên sứ sớm đã không chịu nổi áp lực phát ra từ linh hồn này, lập tức quỳ rạp xuống. Phía sau Tọa thiên sứ, đám Quang thiên sứ đông đúc càng không thể chịu đựng được, lũ lượt nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy và kinh hoàng, sợ hãi tràn ngập trong lòng bọn chúng. Giờ phút này từ trên người độc thần giả kia, bọn chúng lại cảm nhận được khí tức thuần túy của Quang Minh chư thần đến từ thiên giới, khiến cho bọn chúng phải run lên.

Thân thể Bồn Tôn giống như bị một sợi tơ vô hình dẫn dắt, từ từ bay lên cao. Theo thân hình hần càng lúc càng cao, áp lực linh hồn mà Mễ Lạp Duy Nặc Kỳ cảm nhận được cũng càng lúc càng mạnh, thân thể cao lớn của hần cũng không tự chủ được run rẩy, giống như lúc nào cũng có thể tan rã.

“Ầm!”

Thân thể cao lớn của Trật Tự Chi Phó cuối cùng không chịu nổi khí tức thuần túy đến từ Cứu Thục Chủ Thần, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, đồng thời chiếc đầu đang ngẩng cao cũng cúi thấp.

“Sao lại như vậy?” - Khi chiếc đầu cao quý cúi xuống, trong lòng Mễ Lạp Duy Nặc Kỳ tràn đầy kinh hãi.

“Kinh sợ y, hầu hạ y!” - Một giọng nói như tiếng kim loại, không hề có tình cảm đột nhiên vang lên trong biển ý thức của tên Trật Tự Chi Phó này. Giờ phút này, Mễ Lạp Duy Nặc Kỳ đột nhiên cảm nhận được khí tức của chủ sáng thế.

- Ca ngợi ngài, ca tụng ngài, nguyện ánh sáng của ngài chiếu khắp vũ trụ, Cứu Thục Chi Chủ Di Tát đại nhân vĩ đại!

Sau một khắc, Trật Tự Chi Phó kiêu ngạo đã hoàn toàn vứt bỏ tự tôn của hần, trong ánh mắt kinh hãi của đám thiên sứ chợt nằm rạp xuống dưới chân Bồn Tôn.

- Cứu Thực Chi Chủ Dĩ Tát đại nhân vĩ đại, xin ngài hãy tha thứ cho tội tò mò của chúng tôi. Nguyên ân huệ và uy nghiêm của ngài truyền khắp vũ trụ. Chúng tôi nguyện chiến đấu vì vinh quang của ngài!

Ngay sau đó, mười tên bốn cánh Tọa thiên sứ cũng nằm rạp xuống đất, về mặt thành kính.

Bổn Tôn cũng khê giật mình, tình thế phát triển hiển nhiên có phần nằm ngoài dự liệu của hắn.

795. Chương 54: Âm Mưu Của Thiên Giới Và Hòn Đá Trên Bàn Cờ 2

“Ầm ầm!”

Bên ngoài vùng đất thánh quang bán kính đến trăm vạn cây số, trong hư không đen kịt đột nhiên xuất hiện một chùm lôi điện màu vàng chói mắt. Một mảng mây sét xuất hiện trong hư không, sau đó một bàn tay to lớn từ trong vết nứt hư không vươn ra ngoài. Ngay khi bàn tay kia vươn ra, một ý thức mạnh mẽ mang theo khí tức thần thánh đã ngủ say trong thời gian dài đằng đẵng dường như đã thức tỉnh.

“Ầm!”

Sau bàn tay to lớn là nửa thân thể khổng lồ do thánh lực thuần túy tạo thành. Trong ánh mắt nghi hoặc của Bổn Tôn, người khổng lồ ánh sáng từ trong ngủ say thức tỉnh cuối cùng đã bò ra khỏi vết nứt hư không.

Khi người khổng lồ cao mấy trăm trượng này vừa nhìn thấy Bổn Tôn, lập tức cung kính nằm rạp xuống trong hư không, cúi đầu thành kính nói:

- Chủ nhân vĩ đại, Cứu Thực Chi Phó Di Đặc Mặc Tư nguyện vĩnh viễn hầu hạ ngài!

“Rắc rắc!”

Bổn Tôn chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó nứt ra, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng. Hắn đột nhiên cảm thấy người khổng lồ ánh sáng từ trong vết nứt hư không bò ra này rất quen thuộc, những hình ảnh mơ hồ liên tiếp lướt nhanh qua.

“Hắn là tạo vật của kẻ đó.” – Khi những hình ảnh này biến mất, Bổn Tôn đột nhiên chợt hiểu ra, nhưng rất nhanh lại có một ý thức khác, hoặc có thể nói là bản năng nói cho hắn biết, tất cả những thứ trước mắt đều chẳng liên quan gì đến hắn.

Trong hư không, người hầu của thần và đại quân thiên sứ đông đảo nằm rạp trên đất, cùng với thần sắc kính sợ trên mặt bọn họ, dường như đã đánh thức thứ gì đó. Những hình ảnh chợt lóe lên trong biển ý thức của Bổn Tôn rồi biến mất, cho dù là hắn cũng không cách nào nắm bắt được chúng. Trong mắt hắn dần dần hiện ra vẻ mâu thuẫn và mê mang.

Bổn Tôn cũng không biết, vào giờ phút này tại hải dương ánh sáng phía trên hàng tỉ không gian, một cặp mắt không hề có cảm tình đang xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn chăm chú vào những gì xảy ra trong khoảng hư không này, tất cả mọi thứ đều không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn.

- Hắn... đưa trở về... thiên giới!

Khi về mê mang trong mắt Bổn Tôn biến mất, cặp mắt này cuối cùng cũng dời khỏi đại thứ nguyên.

- Được thôi... Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ đại nhân vĩ đại...

Trong hải dương ánh sáng bỗng có một giọng nói khác đáp lời.

- Bảo hắn... chinh chiến... đại thứ nguyên...

Ở một đầu khác của hải dương ánh sáng lại vang lên một giọng nói không hề có cảm tình.

- Như ngài mong muốn... Thảm Phán Chi Chủ... vĩ đại...

Giọng nói của Trật Tự Chi Chủ lại vang lên phía trên hàng tỉ không gian.

Sau đó tất cả đều chìm vào yên tĩnh, trong hải dương ánh sáng xa xôi không còn một chút âm thanh nào.

Tại không gian đại thứ nguyên, Bồn Tôn chớp mắt một cái, khi mở ra lần nữa thì cặp mắt đã biến thành lạnh giá vô tình.

oOo

Trong gian nhà cỏ đơn sơ, Phong Vân Vô Kỵ tóc trắng xõa xuống vai, sắc mặt có phần tái nhợt, cũng có phần tiêu tụy, nhưng trong mắt lại lộ ra một sự kích động như quên ngủ.

Trong gian phòng nhỏ hẹp tối đen này trải đầy giấy tờ lộn xộn, tất cả đều là bát quái do Pháp Tổ Phục Hy giảng giải được đệ tử pháp tu ghi chép lại. Mấy ngày liền Phong Vân Vô Kỵ đều ở trong gian nhà cỏ, không ngừng lật xem những ghi chép này.

Tinh túy của một môn tuyệt học hiển nhiên rất khó truyền thụ bằng miệng. Mặc dù thuật tiên đoán của Pháp Tổ được thành lập dựa trên cơ sở âm dương bát quái, nhưng cũng không hoàn toàn là âm dương bát quái. Thuật tiên đoán này đã đạt đến một loại cảnh giới của đạo.

Ngày đó Pháp Tổ giảng đạo, mặc dù chủ yếu là truyền miệng, nhưng trong đó cũng có thi triển thuật bát quái suy diễn để truyền đạo tiên đoán cho các đệ tử. Vì vậy sau khi học được nội dung cơ sở của âm dương bát quái, mọi người chỉ có thể dựa vào quan sát để lĩnh ngộ. Căn cứ vào khả năng, mỗi người đều có những ghi chép không giống nhau về đạo của tiên đoán.

Phong Vân Vô Kỵ lật xem những ghi chép khác nhau, nhưng cuối cùng chỉ thu được những tin tức vụn vặt. Hắn chỉ có cách vừa nghiên cứu ghi chép của đám pháp tu, đồng thời dùng năng lực suy diễn mạnh mẽ để phân tích về bát quái.

Đạo của tiên đoán gần như đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của pháp thuật, điều này khiến cho nỗ lực của Phong Vân Vô Kỵ muốn từ bát quái suy diễn ra thuật tiên đoán trở nên rất khó khăn. Mấy ngày qua hắn đã có thể điều khiển ký hiệu bát quái, nhưng lại không thể nào tạo ra một đoàn khí tức hỗn độn, không cần nói đến đạo của tiên đoán.

- Ai!

Lại là một ngày nữa trôi qua. Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng đứng dậy, đẩy cửa gỗ đi ra. Bên ngoài cửa gỗ hoàn toàn vắng lặng, trong khi ở phía xa thì bóng người lại nhồn nháo, đó là cao thủ của nhánh pháp tu đang ngủ say bị đám người Thánh Giả đánh thức.

“Thời gian còn lại cho ta không nhiều lắm.” - Phong Vân Vô Kỵ thở dài, giữa chân mày hiện lên vẻ lo lắng. Hắn đã ở lại nơi tận cùng của pháp tu khá lâu, không thể cứ tiếp tục ở lại nơi này cho đến khi suy diễn ra sự sống chết của Pháp Tổ, cùng với bí mật mà hắn nhìn thấy. Chuyển đi này việc quan trọng và cũng là thực tế nhất, chính là đánh thức những cao thủ pháp tu này, tập hợp lực lượng của hai nhánh pháp võ để đối phó với thần ma.

Mang theo ưu tư đầy bụng, Phong Vân Vô Kỵ băng qua thông đạo trong vòng xoáy màu đen, một lần nữa đi đến nơi Pháp Tổ qua đời. Trước đó hắn đã tới nơi này rất nhiều lần.

“Đây là lần cuối cùng.” - Phong Vân Vô Kỵ tự nói với mình, trong lòng hắn đã có quyết định. Nếu như lần này vẫn không có thu hoạch, hắn sẽ dẫn theo cao thủ của tộc pháp tu trở về Thái Cổ, bí ẩn mà Pháp Tổ lưu lại đành để nó vĩnh viễn chôn giấu. Hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình một chút, hắn lại khoanh chân ngồi xuống trong khoảng hư không này, đồng thời chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trong hư không tối đen, vô số tin tức không trọn vẹn lại tràn vào trong đầu.

Một hồi lâu sau Phong Vân Vô Kỵ mới từ trong bóng tối mở mắt ra, trong mắt thoáng hiện lên vẻ thất vọng. Hắn vẫn như trước không thu hoạch được gì. Trong cảm giác của hắn, ngoại trừ tin tức về một vị Chủ Thần phát ra thần lực phá hủy khoảng hư không này, dường như còn có một người khác tồn tại, cố ý phá hủy để ngăn cản mình đọc lấy tin tức này.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ. Đối với đệ tử pháp tu thì khoảng hư không này chính là một thánh địa, dĩ nhiên sẽ không có người định phá hủy thứ gì, cho dù có lòng cũng chưa chắc đã có năng lực, đặc biệt

là tinh thần lực của mình hôm nay rất dễ dàng khôi phục sự phá hoại này. Nếu như không phải đệ tử pháp tu, cũng không phải là Hắc Âm Chủ Thần, vậy thì chỉ có thể là...

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ dao động, không dám tin người đó lại là... Pháp Tổ. Nhưng nội tâm nói cho hắn biết, chỉ có một khả năng đó mà thôi. Nếu quả thật là y thì tại sao lại làm như vậy? Chẳng lẽ y đã đoán được mình sẽ tới đây, hơn nữa còn cố ý ngăn cản mình đọc những tin tức này?

Những nghi vấn lớn tràn ngập trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Mấy tên pháp tu ở phía xa đã xuất hiện trong cảm ứng của hắn, bọn họ đứng ở xa nhìn về nơi này, cũng không có vẻ muốn đi tới. Phong Vân Vô Kỵ biết, những pháp tu này là được Thánh Giả phái đến thông báo hắn, phải nhanh chóng lên đường.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ bỗng sinh ra một sự bất cam mãnh liệt, hắn không muốn trở về với hai bàn tay trắng như vậy.

“Pháp Tổ hắn là phải để lại thứ gì.” - Phong Vân Vô Kỵ yên lặng trầm nghĩ, đột nhiên một ý niệm điên cuồng lướt qua trong đầu. Hắn cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, lập tức làm theo ngay.

Trong đầu nhớ lại mỗi động tác kỹ càng khi Pháp Tổ Phục Hy thi triển thuật bát quái suy diễn trong nhà cỏ, một lúc sau Phong Vân Vô Kỵ lại sử dụng năng lực ý niệm mô phỏng. Đồng thời trước khi mô phỏng, hắn còn chia ra hai luồng ý thức để khống chế hai cánh tay của mình.

Phong Vân Vô Kỵ vừa mô phỏng khí tức của Pháp Tổ Phục Hy, vừa bình tĩnh dùng hai luồng ý thức tách ra để khống chế hai cánh tay, tiến hành suy diễn bát quái.

Trong ánh mắt kinh hãi của mấy tên cao thủ pháp tu, Phong Vân Vô Kỵ lại khoanh chân ngồi xuống. Sau đó từ trên người hắn, mọi người bỗng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, đó là khí tức của sư tôn.

“Ầm ầm ầm!”

Liên tiếp tám thanh âm vang dội từ phía xa truyền đến. Trong ánh mắt của mấy tên cao thủ pháp tu, áo bào của Phong Vân Vô Kỵ tung bay, đồng thời tay bấm pháp quyết. Hư không bắt đầu rung chuyển, những luồng dao động pháp lực mạnh mẽ từ trên người hắn phát ra. Rất nhanh quanh người hắn đã xuất hiện tám ký hiệu phát ra ánh sáng nhàn nhạt: cần, đoái, ly, chấn, tốn, khảm, cần, khôn.

- Không thể nào!

Mấy tên cao thủ pháp tu gần như không dám tin vào mắt mình, đồng loạt kêu lên thất thanh. Pháp thuật hiện giờ Phong Vân Vô Kỵ thi triển gần giống như trong ký ức của mọi người, khi Pháp Tổ Phục Hy bắt đầu thi triển thuật tiên đoán.

“Ong!”

Khi quanh người Phong Vân Vô Kỵ hiện lên ký hiệu bát quái sáng rực, hư không dưới người hắn đột nhiên rung chuyển kịch liệt. Sau đó trong vẻ mặt trợn mắt há mồm của đám cao thủ pháp tu ở phía xa, vô số điểm sáng màu trắng hoặc lớn hoặc nhỏ đột nhiên xuất hiện trong hư không tối đen, như thiêu thân chui vào thân thể Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, trong đầu chợt trở nên trống rỗng, giống như có một cánh cửa lớn khác đang mở ra với hắn. Vào giờ phút này hắn lại cảm nhận được Pháp Tổ Phục Hy, dường như vươn tay là có thể đụng đến, nhưng lại vĩnh viễn không thể nào chạm tới được. Thông qua ánh mắt của Pháp Tổ Phục Hy, hắn đã nhìn thấy được dòng sông vận mệnh nhấp nhô phức tạp.

Cùng lúc đó tại nơi tận cùng của pháp tu, Thập Phương Câu Diệt trong ngực Thánh Giả đột nhiên rung động, phát ra ánh sáng yếu ớt, dường như đang cảnh báo điều gì.

“Dòng sông vận mệnh có vô số nhánh sông, mỗi một nhánh đều biểu thị cho một tương lai. Đối với người nắm giữ năng lực tiên đoán, từ khi bắt đầu nhìn thấu dòng sông vận mệnh, mỗi hành động của y đều sẽ có liên hệ chặt chẽ với dòng sông vận mệnh. Mỗi việc làm của y đều sẽ mang đến cho dòng sông vận mệnh rất

nhiều biến số, bất kỳ biến số nào cũng sẽ khiến cho hướng chảy của dòng sông vận mệnh xảy ra sai lệch, từ đó sinh ra tương lai bất đồng.”

Không biết vì sao, giờ phút này trong đầu Phong Vân Vô Kỵ lại đột nhiên hiện lên những lời trong phong thư thứ ba mà Pháp Tổ Phục Hy để lại cho mình. Sau đó những hình ảnh như triều dâng sóng dậy liên bày ra trước mắt hắn.

Tại khoảnh khắc Phong Vân Vô Kỵ chạm tới dòng sông vận mệnh, tất cả đều đã thay đổi. Bất kỳ người nào chạm vào dòng sông vận mệnh, hắn đều sẽ bất tri bất giác thay đổi tương lai. Cho dù trong cuộc đời này của Phong Vân Vô Kỵ, đây là lần duy nhất hắn có thể chạm tới dòng sông vận mệnh, nhưng nó đã khiến cho trò chơi giữa Pháp Tổ và Tịch Nhĩ Lạc tăng thêm rất nhiều biến số.

Khi trên bàn cờ bị ném vào một hòn đá, không ai có thể đoán được hòn đá này sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với cả hai bên.

Hôm nay cho dù Pháp Tổ có ở đây, cũng không thể nào dự đoán được hành động bất ngờ này của Phong Vân Vô Kỵ sẽ ảnh hưởng ra sao đối với tương lai, có lẽ càng xấu đi, hoặc có lẽ càng... tốt hơn.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không thể chạm tới tất cả những gì Pháp Tổ nhìn thấy, khi chạm đến một nửa thì trước mắt hắn chợt tối sầm lại, hư vô mênh mông lại in vào trong mắt.

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi đứng lên, động tác đơn giản này lại giống như hao tổn rất nhiều sức lực. Sắc mặt của hắn có phần tái nhợt, cũng có phần nghiêm trọng, chậm rãi đi từng bước trở về. Không ai biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia hắn rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

796. Chương 55: Chiến Tranh Toàn Diện

Tiếng tay áo phát phơ truyền vào trong tai, Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một khuôn mặt lo lắng.

- Vô Kỵ, ngươi không sao chứ? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Thánh Giả quan tâm hỏi.

- Không có gì.

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói, trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi. Thánh Giả rất ít khi nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ mệt mỏi như vậy, trong lòng lại càng thêm lo lắng, đôi môi mấp máy muốn nói rồi lại thôi. Mới vừa rồi mấy tên pháp sư đã kể lại trạng thái khác thường xảy ra trên người Phong Vân Vô Kỵ. Khi bất quá bắt đầu xuất hiện thì trong hư không chỉ hiện lên một điểm sáng trắng nhàn nhạt, nhưng sau khi Phong Vân Vô Kỵ ngồi xuống, theo thời gian trôi qua, một đoàn ánh sáng trắng chói mắt đột nhiên bao phủ lấy thân thể hắn. Trong ánh mắt của đám pháp sư, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên từ trong hư không biến mất một khoảng thời gian, sau đó khi xuất hiện trở lại thì lập tức mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt, thần sắc cũng trở nên rất kỳ quái.

Đây là nơi sư tôn suy diễn thành thần. Trong lòng Thánh Giả loáng thoáng suy đoán, sự biến mất của Phong Vân Vô Kỵ hẳn là có liên quan rất lớn đến sư tôn. Thậm chí y còn suy đoán, trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia, Phong Vân Vô Kỵ rất có thể đã chạm đến dòng sông vận mệnh.

“Sao lại như vậy, y chỉ mới tiếp xúc với đạo tiên đoán của sư tôn trong thời gian ngắn mà thôi.” - Trong lòng Thánh Giả rất tin tưởng vào suy luận này, bởi vì y nhớ kỹ sư tôn đã từng nói, khi một người thông qua đạo của tiên đoán thấy được dòng sông vận mệnh, dấu hiệu đặc trưng là thân thể của người đó sẽ biến mất trong một khoảng thời gian ngắn, dung nhập vào trong dòng sông vận mệnh.

- Thánh Giả đại nhân, chúng ta trở về thôi!

Phong Vân Vô Kỵ dường như không muốn tiếp tục vấn đề này, ngẩng đầu lên nói, sau đó lại cúi đầu xuống lướt qua bên cạnh Thánh Giả.

“Y rốt cuộc đã nhìn thấy gì từ trong năng lượng mà sư tôn để lại?” - Nhìn theo bóng lưng Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng Thánh Giả suy nghĩ. So với lúc tới đây, hiện giờ tâm thần của Phong Vân Vô Kỵ lại có vẻ không yên, nhưng hắn đã không muốn nói thì người khác cũng không thể giúp được.

“Ai!” - Trong lòng Thánh Giả thở dài một tiếng, liền xoay người đi theo.

- Tân Tổ đại nhân!

Ở phía trước, mấy tên pháp tu nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ đi tới liền vội vàng hành lễ. Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái, cũng không nói gì. Thần sắc trên mặt hắn đã tốt hơn nhiều, cũng tỏ ra ung dung hơn, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Mấy tên cao thủ pháp tu liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

“Ầm!”

Một đợt tiếng vang lớn truyền đến. Cách vòng xoáy màu đen kia mấy chục dặm, hư không đột nhiên nhộn nhạo như sóng nước. Năm loại ánh sáng màu sắc khác nhau đan xen biến ảo trong hư không. Sau đó chợt nghe một tiếng nổ vang, trong hư không vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện pháp tu đông nghịt. Tất cả pháp tu đều mặc pháp bào, trên tay cầm pháp khí, toàn thân phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu rọi khoảng hư không tối đen này hành một hải dương ánh sáng. Liên tục có pháp tu thông qua trận pháp trong vòng xoáy màu đen, xuất hiện trong khoảng hư không đen kịt này. Những pháp tu mới đến lập tức dạt ra hai bên, dần dần biến nơi này thành một hải dương sôi sục.

Phong Vân Vô Kỵ đứng trong hư không, trên con người phản chiếu vô số cao thủ pháp tu. Những cao thủ pháp tu này vừa từ trong ngủ mê tỉnh lại không lâu, ánh mắt nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, trong sự trầm ổn lại mang theo vẻ tín nhiệm. Trước đó không lâu, Phong Vân Vô Kỵ dưới tình huống không ngờ đã giành được sự tin tưởng của những cao thủ pháp tu này. Mặc dù hắn không thể hiện ra tu vi pháp thuật mạnh mẽ, cũng không tỏ ra hiểu biết đối với trận pháp công kích của pháp tu, thậm chí cũng không thi triển pháp lực, nhưng giờ phút này tất cả pháp tu lại hoàn toàn thừa nhận địa vị Tân Tổ của hắn. Sự thừa nhận này cũng không hoàn toàn là do di ngôn của Pháp Tổ Phục Hy.

Đạo tiên đoán là pháp thuật mạnh nhất của nhánh pháp tu, cũng là đại biểu cho sự mạnh mẽ của Pháp Tổ Phục Hy. Từ trước đến giờ, sau khi Pháp Tổ Phục Hy qua đời, trong hàng trăm vạn pháp tu lại không người nào có thể thừa kế được năng lực tiên đoán mạnh mẽ của ngài. Chuyện này đối với toàn bộ nhánh pháp tu là một tiếc nuối rất lớn, mà Phong Vân Vô Kỵ đã bù đắp được sự tiếc nuối này. Mặc dù có vẻ như Phong Vân Vô Kỵ vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được đạo của tiên đoán, trên thực tế cũng không ai tin hắn có thể làm được như vậy trong thời gian ngắn, nhưng chỉ cần chạm vào được một chút cũng đã đủ rồi.

Trạng thái khác thường của Phong Vân Vô Kỵ trong hư không, cùng với một vòng ánh sáng trắng xuất hiện ngang trời, tất cả đã sớm truyền khắp pháp tu. Càng có nhiều người đánh thức những pháp tu khác đang còn ngủ say, thông báo tin tức này. Cũng không phải chỉ có Thánh Giả mới biết hiện tượng xảy ra khi tiếp xúc với dòng sông vận mệnh. Hiện giờ toàn bộ tộc pháp tu đều tin tưởng, Tân Tổ Phong Vân Vô Kỵ ở trong hư không đã chạm đến một phần tương lai mà Pháp Tổ Phục Hy nhìn thấy trước khi qua đời.

- Tham kiến Tân Tổ đại nhân!

Sau khi không còn pháp tu nào từ trận pháp to lớn trong hư không bước ra, tất cả pháp tu đều nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ, cung kính quỳ rạp xuống.

- Đứng lên đi!

Giọng nói bình thản của Phong Vân Vô Kỵ vang lên bên tai tất cả pháp tu.

- Tạ ơn Tân Tổ!

Biến người lại nhấp nhô. Một lúc sau, dưới sự thống lĩnh của Phong Vân Vô Kỵ và Thánh Giả, đại quân pháp tu mấy trăm vạn người liền điều khiển pháp khí ánh sáng ngập trời, cuộn cuộn bay về hướng Thái Cổ.

Cách một đoạn thời gian, đại quân Pháp tu lại lợi dụng trận pháp không gian mạnh mẽ của pháp tu, nhảy qua một khoảng không gian rất dài. Lộ trình vốn cần thời gian rất lâu đã được rút ngắn đi nhiều.

oOo

Hai dòng thủy triều một đen một trắng cuộn trào đan xen trong hư không, chém giết lẫn nhau. Mỗi ngày đều có vô số yêu ma và thiên sứ tử vong. Nhưng nhờ vào năng lực hồi sinh liên tục của cánh cổng Thiên Đường, cùng với lĩnh vực Tử Vong của Hắc Ám Quân Chủ, đối với đại quân Quang Âm không thể đếm hết thì tổn thất như vậy chỉ giống như hạt cát trong sa mạc.

Phía trên đại quân Quang Âm, khí tức trên người Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ dâng trào, giống như tùy thời sẽ ra tay. Ánh mắt của bọn họ vẫn luôn nhìn chăm chú vào trung tâm chiến trường, nơi năng lượng Quang Âm hỗn loạn nhất, cũng là nơi chiến đấu kịch liệt nhất, đó là nơi phân thân của Quang Minh chư thần và Hắc Ám chư thần đang giao chiến. Trong phạm vi mười cây số chung quanh những Chủ Thần phân thân này hoàn toàn trống rỗng. Không có bất kỳ yêu ma hay thiên sứ nào dám đến gần vực này, cho dù là cao thủ cấp Thiên Ma Thần cũng theo bản năng tránh né trung tâm giao chiến liên tục nổ tung kia. Ánh sáng và bóng tối ở nơi đó đan vào thành một khúc nhạc chết chóc.

Bất kể là Hư Vô Chi Quân, Sáng thiên sứ, Hắc Ám Quân Chủ hay là Sí thiên sứ đều không có ý nhúng tay vào trận chiến của những Chủ Thần phân thân này. Những cao thủ đỉnh cấp của đại quân Quang Âm này dường như đang yên lặng chờ đợi điều gì.

Liên tục chiến đấu kịch liệt hơn mười ngày, những Chủ Thần phân thân chỉ biết hủy diệt đã sớm bị đào thải, chỉ còn lại tám tên Hắc Ám Chủ Thần phân thân khí tức mạnh mẽ có mang một phần ý thức và dấu ấn của Hắc Ám Chủ Thần, cùng với sáu tên Quang Minh Chủ Thần phân thân có ý thức tự chủ do Sí thiên sứ kêu gọi đến.

Chiến tranh vẫn tiếp tục. Mặc dù số lượng phân thân của Hắc Ám Chủ Thần xuất hiện tại không gian này nhiều hơn Quang Minh chư thần, nhưng thực lực của Hắc Ám Quân Chủ dù sao cũng có hạn, không thể sánh được với bản thể Sí thiên sứ của Thiên Đường, vì vậy thực lực của phân thân Quang Minh chư thần được kêu gọi ra lại mạnh hơn Hắc Ám chư thần. Xét về tổng thể, hai bên Quang Âm ở một phương diện khác lại đạt đến sự cân bằng.

- Gào!

Mười bốn bóng người to lớn đan xen tung hoành trong lửa thiêu sáng ngời và ngọn lửa địa ngục đầy trời, mỗi một chiêu đều khiến hư không nổ tung. Nhưng đám Chủ Thần phân thân này lại chẳng hề sợ hãi, vẫn giao đấu kịch liệt trong những vết nứt màu đen rộng mấy chục trượng.

Ven rìa đại quân Hắc Ám, mấy tên Cửu U ma thần bỗng từ các hướng khác nhau nhanh chóng lướt đến, sau khi băng qua đại quân Hắc Ám, đột nhiên dừng lại trước mặt chín tên Hắc Ám Quân Chủ khí tức lạnh giá, sau đó không nhúc nhích.

Ám Cát Cổ Đức đứng ngạo nghễ phía trước chín gã Hắc Ám Quân Chủ, hồ hững nhìn về mười bốn tên Chủ Thần phân thân liên tục gào thét ở trung tâm chiến trường. Sau khi mấy tên Cửu U ma thần kia xuất hiện, hắn liền dời ánh mắt đi.

- Gào!

Mấy tên Cửu U ma thần phát ra những tiếng gầm trầm thấp, trong mắt hiện lên một màu tối tăm mang theo tà ý, sau đó phát ra những luồng sóng ý thức chui vào trong đầu Ám Cát Cổ Đức. Ám Cát Cổ Đức từ từ nhắm hai mắt lại. Sau khi ý thức của mấy tên Cửu U ma thần tràn vào, những hình ảnh bắt đầu xuất hiện trong biển ý thức của hắn, đây là những gì đám Cửu U ma thần đã trải qua lúc trước.

Một lúc sau Ám Cát Cổ Đức mới mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng. Mấy ngày nay hắn đã liên tục phái một số Cửu U ma thần xâm nhập vào các không gian, không ngừng khiêu khích đại quân Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ, lần lượt phân tán lực lượng của bọn họ ra. Mỗi lần Ám Cát Cổ Đức đều phái không quá mười tên Cửu U ma thần, gây cho đại quân của Thái Cổ một loại ảo giác là đám Cửu U ma thần chỉ muốn quấy phá một chút, còn chủ lực thật sự thì đang kịch chiến với đại quân Quang Minh ở trung tâm vũ trụ. Mọi chuyện cũng đang phát triển theo như kế hoạch của hắn. Trong mười mấy ngày sau nhiều lần

giao thủ ngắn ngủi, đại quân của Thái Cổ dường như đã dần dần ngấm đồng ý điều này, phần lớn đại quân đã lui về Thái Cổ, chỉ còn lại một số ít cao thủ Thần cấp hậu kỳ đối phó với vài tên Cửu U ma thần đang triển khai tàn sát trong các không gian rải rác.

Ám Cát Cổ Đức cúi đầu trầm tư, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ. Mọi việc hoàn toàn tiến triển theo như kế hoạch của hắn, nhưng chẳng biết vì sao trong lòng hắn lại loáng thoáng cảm thấy bất an. Mọi chuyện dường như tiến triển quá thuận lợi.

Ngẩng đầu nhìn chín ngôi sao màu sắc càng đậm trên bầu trời, trong lòng Ám Cát Cổ Đức suy nghĩ: “Lực lượng cửu tinh càng ngày càng mạnh, không gian tùy thời sẽ tan vỡ. Đưa đại quân trở về Thái Cổ, tập hợp quân lực cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa hắn không thể nào biết được kế hoạch của ta.”

Nghĩ như vậy, Ám Cát Cổ Đức cuối cùng đã hạ quyết tâm. Liếc nhìn đại quân yêu ma đông nghịt, giờ phút này hắn lại nhớ đến Ma Đế Hoàng, không biết lão hồ ly này ẩn thân ở đây rốt cuộc muốn làm gì, nhưng hiện giờ cũng có thời gian để quan tâm.

“Bồng!”

Ám Cát Cổ Đức bỗng nhiên giơ một tay quá đỉnh đầu, quát lớn:

- Tấn công!

797. Chương 55: Chiến Tranh Toàn Diện 2

- Gào!

Trong trận doanh của đại quân Hắc Ám, đông đảo Cửu U ma thần đồng loạt gầm lên một tiếng, sau lưng mọc ra những khúc xương bén nhọn, đồng thời trong cơ thể vang lên tiếng xương kêu lộp độp. Trong tiếng kêu như đậu nổ, thân thể đám Cửu U ma thần không ngừng vươn cao, đồng thời khối đen cuộn cuộn từ trong lỗ chân lông toàn thân tràn ra, trong nháy mắt hợp thành một đám mây xám dày đặc trong đại quân Cửu U ma thần.

“Đùng!”

Trong thủy triều ma khí màu xám cuộn cuộn, sấm chớp đùng đùng, nơi ma khí đi qua hư không phát ra tiếng xì xì như bị ăn mòn.

- Gào!

Sau tiếng gầm rung trời, thủy triều ma khí màu xám mênh mông liền tràn về hướng đại quân Quang Minh.

“Ầm!”

Đối mặt với thủy triều ma khí rợp trời kín đất cuộn cuộn tràn đến, đám thiên sứ ánh sáng liền điên cuồng phát ra những luồng thánh quang chữ thập mãnh liệt. Nhưng khi thánh quang sáng chói đánh vào trong thủy triều ma khí cuộn cuộn, cũng chỉ khiến cho Cửu U ma khí rợp trời kín đất yếu đi một chút.

“Xì xì!”

Tiếng ma quỷ gào thét như biển gầm lướt qua đại quân Quang Minh, bao trùm lấy vô số thiên sứ ánh sáng không kịp tránh né. Trong tiếng kêu thảm thiết, toàn thân đám Quang thiên sứ bốc lên khói xanh, trong nháy mắt bị phân giải bởi tính ăn mòn của Cửu U ma khí. Sau đợt tiếp xúc đầu tiên, hàng vạn thiên sứ ánh sáng đã không còn cả hài cốt, bị Cửu U ma khí ăn mòn sạch sẽ.

- Hồi chư thần thiên giới cư ngụ trong hải dương ánh sáng, nguyện tên gọi của ngài được mọi người ca tụng, nguyện uy nghiêm của ngài được mọi người tuyên dương...

Tiếng cầu nguyện thành kính vang khắp vũ trụ. Phía sau đám Quang thiên sứ đầu tiên bị Cửu U ma khí ăn mòn phân giải, dưới sự chỉ huy của một tên Tọa thiên sứ cánh lam cao cấp, hàng vạn Quang thiên sứ lập tức quỳ một chân trong hư không, một tay cầm kích thánh quang, một tay vẽ lên trước người, cùng phát động Ánh Sáng Thiên Giới. Đám Quang thiên sứ này xếp thành trận thế trong hư không, hợp thành một chữ thập to lớn dựng thẳng. Khi tiếng cầu nguyện vừa dứt, Tọa thiên sứ cánh lam quỳ ở trung tâm chữ thập liền mở mắt ra, trong mắt bắn ra ánh sáng màu lam rực rỡ, đồng thời hét lớn:

- Ánh Sáng Thiên Giới!

Trong tiếng hét lớn, mấy vạn Quang thiên sứ của Thiên Đường tạo thành một chữ thập to lớn trong hư không, toàn thân bỗng phát ra thánh quang sáng chói. Thánh quang từ trên người hàng vạn Quang thiên sứ phát ra hội tụ với nhau, tạo thành một luồng thánh quang chữ thập to lớn, mang theo tiếng rít chói tai bắn ra, đánh vào thủy triều ma khí cuộn cuộn đang tràn đến như bể gãy cành khô cuối cùng đã hơi chậm lại.

“Ầm!”

Hư không rung chuyển, từng mảng lớn không gian vỡ vụn ra. Dưới thánh quang hùng hậu liên tục công kích, thủy triều ma khí cuộn cuộn đang tràn đến như bể gãy cành khô cuối cùng đã hơi chậm lại.

- A!

Trong thánh quang chói mắt, đám Quang thiên sứ nhìn thấy cảnh này vừa mới thở phào một hơi, bỗng nhiên trong tai nghe được một trận tiếng rít. Trong ánh mắt hoảng sợ của bọn chúng, những thanh trường kích dày đặc như châu chấu mang theo sấm sét cuộn cuộn đột nhiên bắn ra từ trong thủy triều ma khí lao nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua không gian mấy ngàn trượng, xuất hiện ở trước mắt.

“Ầm ầm ầm!”

Những thanh trường kích sấm sét màu đen dài mấy trượng xuyên qua thánh quang, gọn gàng đâm vào mấy vạn Quang thiên sứ đang chắn trước mặt, dư kinh còn tiếp tục bắn về phía trước như vào chỗ không người. Trông thấy Tọa thiên sứ cánh lam sau khi liên tiếp ngăn cản mấy chục cây trường kích sấm sét, đã sắp bị trường kích sấm sét xuyên qua, ánh mắt của Sí thiên sứ Gia Bách Liệt trong trời cao chợt lóe sáng, bàn tay vung lên. Không gian sau lưng Tọa thiên sứ cánh lam liền dao động, một lực hút mạnh mẽ liền kéo tên thiên sứ cánh lam kia vào bên trong.

“Ầm!”

Một bàn tay nhẵn nhụi như bạch ngọc đột nhiên từ trong hư không vươn ra, một chưởng đánh vào thiên sứ cánh lam kia. Một luồng ánh sáng màu đen tỏa ra, trong nháy mắt tạo thành một hố đen bán kính mấy chục trượng trong hư không, bao trùm lấy tên thiên sứ cánh lam kia.

- Ục ục...

Cổ họng của tên thiên sứ cánh lam kia vừa mới phát ra mấy thanh âm, lập tức bị ánh sáng màu đen kia bao trùm, lông vụn đầy trời bắn ra bốn phía. Khi ánh sáng màu đen tan đi, Âm Cát Cổ Đức khoác một bộ áo choàng màu đen rộng thùng thình nhàn nhã bước ra, mỉm cười ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó cất bước đi về phía trước. Hai bên hẳn là vô số Cửu U ma thần như tên rời khỏi cung lướt nhanh qua. Trên bầu trời, Ô Liệt Nhi vốn không để ý lắm đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt quét qua Âm Cát Cổ Đức, trên mặt hiện lên sát ý dày đặc, nhưng luồng sát ý kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt ngẩn ngui sau đó nhanh chóng biến mất. Ô Liệt Nhi lập tức quay đầu đi, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Giết!

Cửu U ma thần tham gia trên quy mô lớn đã hoàn toàn phá vỡ cục diện cân bằng của trận chiến. Bị đám Cửu U ma thần kích động, đại quân Hắc Âm liền sôi sục, vô số yêu ma lộ ra răng nanh dữ tợn, gầm thét đập đôi cánh ác ma, như tia chớp vượt qua yêu ma phía trước xông thẳng vào trong đại quân Quang Minh. Bị giết chóc kích động, bản tính hiếu sát của đám yêu ma lại nổi lên.

- Giết!

Trong tiếng la giết rung trời, đại quân Hắc Ám trong nháy mắt đã xông vào trận doanh của Quang Minh Thiên Đường mấy ngàn dặm. Trên chiến tuyến quanh co kéo dài mấy ngàn vạn cây số, những yêu ma phía sau giống như một mũi dùi nhọn cắm sâu vào bên trong.

“Chuẩn bị Ánh Sáng Thẩm Phán!”- Giọng nói của Mễ Già Lạc đồng thời vang lên trong đầu năm tên Sĩ thiên sứ.

“Vâng thưa đại nhân!” – Đám Sĩ thiên sứ Ô Liệt Nhĩ và Mai Đan Tá đồng thanh đáp lời.

- Thẩm Phán Chi Chủ ở trên hàng tử không gian, nguyên thần uy của ngài giáng lâm, xua tan bóng tối; nguyên uy danh của ngài vang lừng, trừng phạt tất cả tội ác. Người tôn thờ ánh sáng sẽ được hưởng phúc của ngài, kẻ phản bội ánh sáng sẽ bị xét xử. Ánh Sáng Thẩm Phán!

Trong tiếng ngâm xướng vang dội, phía trên đại quân Quang Minh, sáu Sĩ thiên sứ đồng thời dang hai tay ra, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ thánh khiết. Trong đại quân Quang Minh, những cánh cổng Thiên Đường chợt rung động bắn ra ánh sáng. Một mảng thánh quang hùng hậu đủ khiến vũ trụ biến sắc từ trong hư không phía trên tỏa ra, như dãi non lấp biển tràn về phía đại quân yêu ma đại quân đang gào thét lao đến. Trong thánh quang hùng hậu, thấp thoáng có thể thấy được một cái bóng sáng to lớn mờ ảo đứng sừng sững phía trên đại quân Quang Minh.

Đứng trước thánh quang mênh mông khiến trời đất đổi màu này, đám yêu ma đều hoảng sợ thất sắc, cả người run rẩy.

- Chủ Thần thứ mười bốn vĩ đại, xin hãy lắng nghe lời kêu gọi của thần, ban cho tôi tớ ngài sự che chở của thần!

Trước khi thánh quang hủy diệt rợp trời kín đất giáng xuống, tiếng ngâm xướng của Âm Cát Cổ Đức đột ngột vang khắp hư không. Tại khoảnh khắc cuối cùng khi thần chú hoàn thành, hắc bổng giơ một tay lên quá đỉnh đầu, trong lòng bàn tay có một tia chớp màu vàng nhỏ bé bắn ra. Sau đó một luồng sáng to lớn màu đen từ đỉnh đầu hắc chiết xạ ra khắp nơi. Trước khi Ánh Sáng Thẩm Phán do sáu Sĩ thiên sứ liên thủ phát động giáng xuống, một mảng ánh sáng tối tăm rộng lớn lập tức bao trùm tất cả Cửu U ma thần vào bên trong.

“Âm!”

Thánh quang chói mắt như trút nước tràn qua trận doanh của đại quân Hắc Ám, nơi đi qua khiến vô số yêu ma biến thành hư vô. Đứng trước thánh lực mênh mông này, tất cả sự phản kháng đều tỏ ra yếu ớt và vô lực. Dù là lĩnh vực do đám cao thủ yêu ma phát ra, trước mặt Ánh Sáng Thẩm Phán cũng giống như bọt nước trong hồ lần lượt vỡ tan. Trong nháy mắt giữa đại quân Quang Âm đã xuất hiện một khoảng không mấy ngàn cây số, chỉ còn lại Cửu U ma thần do Âm Cát Cổ Đức thống lĩnh đứng trong khu vực trống trải này, cảnh tượng có vẻ rất nổi bật. Mặc dù có thần lực của Chủ Thần thứ mười bốn đến từ Ma Giới che chở, dưới một kích này Âm Cát Cổ Đức vẫn tổn thất mười vạn Cửu U ma thần.

- Giết!

Uy lực của Ánh Sáng Thẩm Phán vừa biến mất, vô số yêu ma liền gầm lên, từ phía sau điên cuồng lao tới, nhanh chóng lấp đầy khoảng trống mấy ngàn cây số kia. Một chiêu này của sáu Sĩ thiên sứ đã giết chết mấy ngàn vạn yêu ma, nhưng so với đại quân yêu ma vô số kể thì tổn thất này vẫn có thể chấp nhận được. Quân đoàn Cửu U ma thần đang đứng trong hư không nhanh chóng bị đại quân yêu ma cuốn cuộn bao phủ. Đại quân Quang Âm một lần nữa đan xen vào nhau.

Trong thủy triều ma khí màu đen cuộn trào chảy xiết, Âm Cát Cổ Đức nhìn về đại quân hỗn chiến phía trước, ngẫm nghĩ một lúc. Sau đó thừa dịp không có nhiều người chú ý, hắc liên dẫn theo quân đoàn Cửu U ma thần lặng lẽ giết ra khỏi chiến trường vũ trụ hỗn loạn. Hỗn chiến quy mô lớn đã trở thành sự che chở tốt nhất cho hắc.

Nơi bảo tọa màu bạc phía trên đại quân Hắc Ám, Hư Vô Chi Quân khẽ vung vẩy quyền trượng màu bạc trong tay. Chín gã Hắc Ám Quân Chủ hiểu ý, áo bào đen tung bay, lập tức bước nhanh về phía trước mấy bước, sau đó quỳ xuống trong hư không. Tiếng ngâm xướng khàn khàn vang vọng quanh người bọn chúng, ánh sáng màu đen ẩn chứa khí tức hủy diệt mãnh liệt từ trên người tỏa ra, khiến cho hư không liên tục

rung chuyển. Hiển nhiên chín gã Hắc Âm Quân Chủ đang hợp sức thi triển một thần thuật công kích to lớn, nhằm để đáp trả lại Ánh Sáng Thẩm Phán của Sí thiên sứ. Phía sau bảo tọa màu bạc lấp lánh của Hư Vô Chi Quân, một bóng đen to lớn tỏa ra khí tức làm người ta run rẩy dần dần trôi lên giữa hư không.

- Ma Đế Hoàng, người có thể ra tay rồi!

Ánh mắt của Xi Vưu lặng lẽ dời khỏi Âm Cát Cổ Đức, xoay người nói với Ma Đế Hoàng bên cạnh.

- Chờ đã, hãy chờ thêm một chút!

Ma Đế Hoàng nhìn về trung tâm chiến trường xa xôi, trong mắt sáng ngời rạng rỡ. Mặc dù trong mắt hân tràn đầy khát vọng, nhưng thân thể lại không hề nhúc nhích.

- Người còn chờ cái gì?

Xi Vưu khó hiểu lên tiếng hỏi.

- Người không hiểu đâu.

Ma Đế Hoàng vẫn nhìn về nơi Quang Âm đan xen ở phía xa, thần sắc tỏ ra rất kích động. Đột nhiên giống như nhận ra giọng điệu của mình có phần bất kính, hắn vội vàng quay đầu lại giải thích:

- Ma Tổ, đừng hiểu lầm, ta cũng không có ý khác. Người chưa từng trải qua cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, cho nên không hiểu rõ một số thứ. Hiện giờ chỉ là mới bắt đầu, chờ thêm một chút nữa... đợi lát nữa...

Rốt cuộc là đang chờ cái gì, Ma Đế Hoàng vẫn không giải thích rõ ràng, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên trời giống như đang tìm kiếm thứ gì.

- Gào!

Một trận tiếng rít phát ra từ linh hồn khiến cho Xi Vưu chú ý. Tại trung tâm chiến trường, chín tên Hắc Âm Chủ Thần phân thân và sáu tên Quang Minh Chủ Thần phân thân xếp thành một hàng đối diện với nhau. Tên Hắc Âm Chủ Thần đứng chính giữa đột nhiên phát ra một tiếng rít chói tai, sau đó biến hóa chột xảy ra.

798. Chương 55: Chiến Tranh Toàn Diện 3

Sau khi phân thân của Hủy Diệt Chi Chủ Lạp Đạt Mạn Dịch Tư rít lên một tiếng, hai tay đột nhiên vươn ra như chớp, cắm vào phân thân của hai Hắc Âm Chủ Thần bên cạnh. Còn hai tên Chủ Thần phân thân kia lại không hề phản kháng, mặc cho phân thân của Lạp Đạt Mạn Dịch Tư hút lấy năng lượng của mình. Khi năng lượng hao hết, những Chủ Thần phân thân này lập tức tiêu tán trong hư không. Sau khi hút lấy năng lượng của hai tên Chủ Thần phân thân, phân thân của Hủy Diệt Chi Chủ lại dùng cách tương tự hấp thu năng lượng của sáu tên Hắc Âm Chủ Thần phân thân còn sót lại. Ở phía đối diện, phân thân của Trật Tự Chi Chủ Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ cũng hấp thu năng lượng của năm tên Quang Minh Chủ Thần phân thân khác. Trên người hai Chủ Thần phân thân tỏa ra ánh sáng tối tăm và thần lực rực rỡ. Thần lực Quang Âm khiến cho cả vũ trụ đều biến ảo.

“Sau khi chiến đấu lâu dài, hình như những Chủ Thần này định dùng phân thân để quyết định thắng bại bước đầu giữa Quang Minh và Hắc Âm.” - Xi Vưu nhìn hai Chủ Thần phân thân được bao phủ bởi ánh sáng ngập trời, yên lặng trầm nghĩ. Những Chủ Thần khác nhau nắm giữ pháp tắc khác nhau, cũng sở hữu thần lực có thuộc tính bất đồng, không thể nào hấp thu lẫn nhau để sử dụng. Nhưng Lạp Đạt Mạn Dịch Tư lại có thể thuận lợi hấp thu năng lượng của sáu tên Chủ Thần phân thân khác, cách giải thích duy nhất hợp lý là những Hắc Âm Chủ Thần này đã sớm chuyển hóa thần lực trong cơ thể thành thần lực thuần túy

Sau khi mệnh lệnh của Độc Cô Vô Thương phát ra sau không lâu, từ bốn phương liền vang lên tiếng tay áo tung bay. Chỉ trong chớp mắt, vô số cao thủ Thái Cổ đã tụ tập lại trước mặt Độc Cô Vô Thương.

- Đại nhân!

Mọi người cung kính nói:

- Đã xuất hiện tình huống mới sao?

- Ừ.

Độc Cô Vô Thương gật đầu:

- Bên phía Ma Giới hình như đã phát hiện ra hành động của chúng ta, đồng loạt triệu hồi tất cả Cửu U ma thần. Kế hoạch ban đầu đã không thể thực hiện nữa. Tất cả mọi người hãy tụ tập với nhau, phòng ngừa bị Ma Giới phản công!

- Đại nhân, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Một tên nhân tộc Thái Cổ hỏi.

Độc Cô Vô Thương suy nghĩ một chút, sau đó nói một cách quả quyết:

- Đuổi giết.

Hành động này mặc dù có phần mạo hiểm, nhưng trong lòng Độc Cô Vô Thương lại có một vương bài khác, đó là trước khi Phong Vân Vô Kỵ rời đi từng nói, nếu như cần thiết hần tùy thời sẽ xuất hiện.

Đợi sau khi tất cả mọi người tụ tập lại, dưới sự thống lĩnh của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, mọi người liền men khí tức của đám Cửu U ma thần lưu lại, cuộn cuộn tiến về phía trước.

Hành động của Ma Giới rất kỳ lạ. Một tên Cửu U ma thần vẫn luôn quanh quẩn phía trước mọi người, không đi xa cũng không tiến vào phạm vi công kích của đám người Thái Cổ, vẫn luôn di chuyển ở trước mặt bọn họ.

“Hành động của Ma Giới có vẻ khác thường. Tên Cửu U ma thần kia hình như là đối phương cố ý để lại dẫn đường cho chúng ta.” - Độc Cô Vô Thương dùng ý thức nói với Tây Môn Y Bắc: “Lát nữa hãy cẩn thận một chút!”

“Không cần lo lắng!” – Giọng nói của Tây Môn Y Bắc nhanh chóng vang lên trong đầu Độc Cô Vô Thương, trong thanh âm không hề dao động, lộ ra một sự bình tĩnh khác thường.

Một lúc sau, mấy chục vạn đại quân Thái Cổ dừng lại trước một không gian rộng lớn. Không gian tương đối ổn định này phát ra dao động ma khí nồng nặc. Sau khi tên Cửu U ma thần dẫn đường cho mọi người đi đến nơi này liền chui vào trong không gian, biến mất không còn thấy. Tại khoảnh khắc này, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc bỗng cảm nhận được khí tức của Âm Cát Cổ Đức, mà đám nhân tộc Thái Cổ cũng cảm nhận được khí tức của Cửu U ma thần.

Bên trong không gian.

Mái tóc dài đen nhánh của Âm Cát Cổ Đức bay phất phơ. Khi đại quân Thái Cổ đến bên ngoài không gian, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chăm chú lên bầu trời. Lúc Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc cảm nhận được Âm Cát Cổ Đức, Âm Cát Cổ Đức cũng đồng thời cảm nhận được hai nhân vật mạnh mẽ nhất trong đám nhân tộc Thái Cổ này.

Chung quanh hần là vô số Cửu U ma thần đứng trên mặt đất rộng lớn, toàn thân ma khí cuộn cuộn, dưới lớp vảy đen kịt có những tia chớp màu đen bắn ra bốn phía, giống như tùy thời chuẩn bị ra tay.

“Hừ, trước tiên cứ tiêu diệt các người, hai cánh tay trái phải của Kiếm Thần, cũng xem như là lễ vật mà ta trả lại cho hần.” – Ngay khi cảm nhận được khí tức của Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc, con người Âm Cát Cổ Đức đột nhiên co lại, sâu trong mắt lóe lên một vết sát ý cực kỳ lạnh lẽo. Khí tức của đối phương mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là không thể đối phó. Dựa vào số lượng Cửu U ma thần động đảo phía sau, cộng thêm năng lực của bản thân, Âm Cát Cổ Đức hoàn toàn tự tin có khả năng đánh bại đối phương.

Khi ý niệm trong lòng Âm Cát Cổ Đức đang xoay chuyển, biến hóa chợt xảy ra.

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn long trời lở đất, toàn bộ không gian đều rung chuyển kịch liệt, mặt đất dưới chân như muốn nứt ra. Một mảng ánh sáng trắng chói mắt đột ngột từ trong hư không chiếu đến.

“Rắc rắc!”

Trong ánh mắt của Âm Cát Cổ Đức và đám Cửu U ma thần, sau khi ánh sáng trắng chói mắt kia phát ra, một vết nứt to lớn bỗng nhanh chóng mở rộng về hai bên, trong nháy mắt đã tạo thành một lỗ thủng mấy ngàn cây số không thể tưởng tượng. Phía sau lỗ thủng này, một tên nam tử áo trắng tóc trắng đang đứng ở hàng đầu, mái tóc dài phất phơ, sau lưng là đại quân Thần cấp hậu kỳ đông đảo của Thái Cổ. Ánh sáng trắng chói mắt vừa rồi hiển nhiên là từ trong tay tên nam tử áo trắng tóc trắng kia phát ra.

“Ầm!”

Ngay khi nhìn thấy Tây Môn Y Bắc, trái tim Âm Cát Cổ Đức đột nhiên khẽ nhảy lên. Mới vừa rồi khi nhìn thấy Tây Môn Y Bắc cúi đầu, thiếu chút nữa hấn lầm tưởng Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên trở lại. Nhưng tâm tư của hắn vừa mới bình tĩnh, biến động lại nổi lên.

Không chờ thời gian cho đám Cửu U ma thần suy nghĩ, Tây Môn Y Bắc bỗng ngừng đầu lên, trường kiếm trong tay lại xuất ra.

800. Chương 56 2

“Ầm!”

Không ai thấy rõ Tây Môn Y Bắc ra tay như thế nào, đợi đến khi mọi người phát giác ra, cả trời đất đã chìm vào trong một mảng bóng tối vô tận. Một luồng sáng trắng còn chói mắt hơn gấp trăm ngàn lần so với mặt trời đột ngột lóe lên từ trong bóng tối, kéo theo một chiếc đuôi lửa lấp lánh như sao băng trong hư không, chém mạnh về phía Âm Cát Cổ Đức. Gần như ngay khi cảm nhận được khí tức của Âm Cát Cổ Đức, Tây Môn Y Bắc liền tập trung công kích vào tên thống lĩnh của Cửu U ma thần này.

Sắc mặt Âm Cát Cổ Đức trở nên trắng bệch. Trong ánh mắt của hắn, đông đảo Cửu U ma thần ngăn cản ở phía trước giống như bẻ gãy cành khô, bị ánh sáng trắng kia đánh thành mảnh vụn. Dưới một kiếm này, nhiều Cửu U ma thần như vậy lại không có cả cơ hội phản kháng. Chỉ trong nháy mắt, luồng ánh sáng trắng chói mắt nhanh hơn cả suy nghĩ kia đã vượt qua tầng tầng không gian, chém xuống đỉnh đầu Âm Cát Cổ Đức, ánh sáng nóng rực chiếu rọi thân hình hắn thành một màu trắng bệch.

- Ha!

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt tràn ngập trong lòng. Trước khi một kiếm của Tây Môn Y Bắc chém đến, Âm Cát Cổ Đức cuối cùng hét lớn một tiếng, một tờ khế ước cổ xưa trong đầu tỏa ra ánh đỏ đầy trời. Mượn sức mạnh của khế ước, hắn điên cuồng hút lấy lực lượng trong người vô số Cửu U ma thần. Cửu U ma khí cuồng bạo trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể hắn. Không hề dừng lại, tại khoảnh khắc trước khi một kiếm của Tây Môn Y Bắc chém vào người, Âm Cát Cổ Đức cuối cùng đã thi triển tuyệt học thành danh của mình, Tuyệt Đối linh vực.

Một mảng ánh sáng đen kịt như tia chớp tỏa ra từ trong bàn tay giơ cao quá đỉnh đầu của Âm Cát Cổ Đức, trong nháy mắt đã bao trùm thân hình hắn vào bên trong, sau đó hóa thành một hố đen giống như có thể hút hết tất cả ánh sáng.

Từ khi Tây Môn Y Bắc xuất kiếm lần thứ hai đến khi Âm Cát Cổ Đức thi triển Tuyệt Đối linh vực, tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, sau đó một kiếm kinh khủng kia của Tây Môn chém mạnh xuống Tuyệt Đối linh vực của Âm Cát Cổ Đức.

Mặt đất liên tiếp rung chuyển ba lần, mà Tuyệt Đối linh vực của Âm Cát Cổ Đức cũng liên tục biến ảo ba lần, màu sắc càng ngày càng nhạt. Sau khi lực lượng một kiếm kia của Tây Môn Y Bắc hoàn toàn bị hấp thu, Tuyệt Đối linh vực cũng lập tức tan vỡ. Ánh sáng lóe lên trong hư không, thân hình Âm Cát Cổ Đức

lại hiện ra. Hắn lau vết máu bên khóe miệng, một tay chỉ vào Tây Môn Y Bắc bên ngoài lỗ hổng, giận dữ hét lên:

- Giết chết hắn!

- Gào!

Đồng đảo Cửu U ma thần cuối cùng đã phản ứng lại, gầm lên một tiếng, sau đó lập tức ra tay. Cửu U ma khí có tính hủy diệt từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, tràn về hướng đại quân Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ nơi lỗ hổng.

“Đừng!”

Vô số Cửu U ma thần đồng thời ra tay khiến cho gió mây biến hóa, trên bầu trời sấm chớp đùng đùng. Nơi Cửu U ma khí hùng hậu đi qua, những vết nứt không gian màu đen liên tục hiện ra rồi biến mất.

Bên ngoài lỗ hổng, sắc mặt của đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ Thái Cổ trầm xuống, chân khí trong cơ thể dâng trào. Bọn họ đang muốn toàn lực phản kháng, đột nhiên phát giác một bóng xanh lóe lên trước mắt, một bóng người đã vượt lên phía trước:

- Để cho ta!

Lời vừa dứt, Độc Cô Vô Thương đã chắn ngang phía trước mọi người, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ kiên nghị.

“Keng!”

Trong tiếng ngân rung trời, ống tay áo của Độc Cô Vô Thương tung bay, đồng thời một chân bước lên phía trước, Vô Cực kiếm đạo khổ luyện trong năm tháng dài đằng đẳng đã xuất ra.

“Ong!”

Trường kiếm khe rung lên, từ trong tay Độc Cô Vô Thương hóa thành một vết sáng nhàn nhạt, theo tay phải của y như rồng bay phượng múa, vẽ nên một vết tích hình chữ S trong hư không. Ngay khi vết tích hình chữ S thành hình, trời đất chợt ảm đạm đi không ít, còn vết kiếm kia lại nhanh chóng xoay tròn, khoách triển đến toàn bộ không gian.

Từ phía trên nhìn xuống, một đồ án to lớn tương tự với thái cực đồ đột nhiên mở rộng đến toàn bộ trời đất. Thứ duy nhất khác biệt với thái cực đồ là đồ án này không có hai viên mắt cá thái cực tương ứng.

Trong không gian, Cửu U ma khí cuộn cuộn tràn đến nhanh chóng đụng phải Vô Cực kiếm đạo do Độc Cô Vô Thương phát ra. Cửu U ma khí cuồng bạo như muốn hủy diệt trời đất, nhưng khi vừa chạm vào vết tích hình chữ S kia lại giống như đụng phải một không gian khác chẳng biết dẫn đến nơi nào. Sau khi Cửu U ma khí cuộn trào đánh vào trong đó liền biến mất không còn bóng dáng, cũng không gây nên một chút sóng lớn nào. Vết tích hình chữ S to lớn lại xoay chuyển, hút sạch Cửu U ma khí cuồng bạo giống như cá voi hút nước.

- Tây Môn, tới phiên ngươi!

Hai tay áo bào của Độc Cô Vô Thương tung bay kịch liệt. Trong lúc nói chuyện, một bàn tay của y cũng đồng thời đặt lên vai trái của Tây Môn Y Bắc, sau đó Cửu U ma khí cuộn cuộn như sóng biển truyền vào trong cơ thể Tây Môn Y Bắc. Khí tức của Tây Môn Y Bắc vốn có phần suy yếu, sau khi Cửu U ma khí mệnh môn này tràn vào trong cơ thể, sắc mặt lập tức trở nên hồng nhuận.

“Ầm!”

Tây Môn Y Bắc bước ra một bước. Sau khi đám Cửu U ma thần phát ra công kích không lâu, kiếm thứ ba của y cũng đã ra tay.

- Chạy mau!

Sắc mặt của Ám Cát Cổ Đức biến đổi, giờ phút này đã không còn khác bao nhiêu so với người chết. Lúc này hắn đã hối hận. Hai người trước mắt này luận về thực lực rõ ràng không bằng Kiếm Thần Phong Vân Vô Kỳ. Trong bọn họ một người có lực công kích mạnh đến biến thái, còn một người có năng lực phòng

ngự mạnh đến kinh khủng, đáng sợ hơn là còn có thể hấp thu chuyển hóa tất cả công kích, truyền sang cho người khác. Người trước công kích có thừa, phòng ngự không đủ; còn người sau lại phòng ngự có thừa, công kích không đủ. Bất cứ người nào xuất hiện trước mặt, Âm Cát Cổ Đức đều sẽ không ngại đến mức như vậy, thậm chí hẳn hoàn toàn tin tưởng có thể tiêu diệt bọn họ. Nhưng hai người này đi cùng với nhau, phối hợp giống như áo trời không vết vá, chẳng những bù đắp nhược điểm, hơn nữa còn phát huy ra trình độ vượt xa thực lực của cả hai.

Khi một cao thủ có khả năng tấn công mạnh đến mức biến thái, lại được Cửu U ma khí hùng hậu hỗ trợ, công kích do y phát ra sẽ kinh khủng đến mức nào?

Âm Cát Cổ Đức không biết và cũng không muốn biết, hắn chỉ biết là kiếm thứ ba này hẳn tuyệt đối không ngăn cản được, cho nên hắn đã ra lệnh chạy trốn.

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn khiến vũ trụ biến sắc, bóng tối vô biên một lần nữa ập đến. Một luồng ánh sáng trắng càng chói mắt hơn gấp mấy lần so với trước từ sâu trong bóng tối bắn ra, trong nháy mắt chia mặt đất ra làm hai. Nơi kiếm khí kinh khủng chém xuống, tất cả mọi thứ đều tan rã thành không khí, từng mảng lớn Cửu U ma thần trong nháy mắt hoàn toàn biến thành hư vô.

“Rắc rắc!”

Một vết nứt màu đen to lớn xuyên qua khoảng không gian này, chia nó ra làm hai. Dọc theo vết nứt to lớn như rễ cây này lại sinh ra vô số vết nứt nhỏ hơn một chút. Mặt đất rung chuyển. Trên bầu trời, tất cả Cửu U ma thần tránh được một kiếp này đều bỏ chạy về bốn phía như chim thú.

Tây Môn Y Bắc đang định đuổi giết, Độc Cô Vô Thương lại ngăn cản:

- Không cần đuổi theo. Không gian này đã bị Hủy Diệt kiếm đạo của người làm thương tổn đến bản nguyên, trở nên không ổn định, tùy thời có thể tan vỡ. Chúng ta nên rời đi trước thì hơn.

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, những vết nứt màu đen qua lại như con thoi phía trên tầng mây. Trời đất thỉnh thoảng lại biến ảo. Những mảng lớn nham thạch dâng lên từ trong vết nứt dưới mặt đất. Khi Âm Cát Cổ Đức đến nơi đây, những sinh linh trong không gian này đã sớm bị tàn sát gần như không còn.

Liếc nhìn không gian đang tan rã này lần cuối, Tây Môn Y Bắc và đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ xoay người lại, nhanh chóng bay về hướng lúc đầu đến đây. Sau khi rời khỏi mấy vạn cây số, phía sau bỗng vang lên một trận tiếng nổ rung trời. Khi mọi người nhìn lại, trông thấy không gian tỏa ra một trận ánh sáng chói mắt, sau đó tan rã thành vô số mảnh vụn, trút vào trong hư không biến mất không thấy.

Sau khi không gian kia tan vỡ không lâu, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương dẫn theo đại quân Thần cấp hậu kỳ, bắt đầu truy kích không ngày không đêm trong hư không, đuổi giết Cửu U ma thần đang bỏ chạy tứ tán. Sau khi nhìn thấy ba kiếm kinh khủng của Tây Môn Y Bắc, không có Cửu U ma thần nào dám quay đầu phản kích, chỉ biết liều mạng chạy trốn. Mỗi ánh kiếm lướt qua đều có một tên Cửu U ma thần hét lên rồi gục ngã.

Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương cũng không biết, bởi vì trận đuổi giết trong hư không này, sau này tại Ma Giới bọn họ đã nhận hiệu danh hiệu “Thái Cổ Song Hung”. Tất cả yêu ma chỉ cần nghe tiếng của bọn họ đều cảm thấy sợ hãi.

Khi Tây Môn Y Bắc phát ra kiếm thứ ba, Phong Vân Vô Kỵ và Thánh Giả đã dẫn tất cả pháp tu từ nơi tận cùng của pháp tu vượt qua tầng tầng hư không, xuất hiện ở phía trên thành Hoàng Kim.

- Thánh Giả đại nhân, chúng ta hãy tách ra ở đây. Ta còn một số chuyện phải làm, chờ sau khi ngài sắp xếp ổn thỏa cho chư vị pháp tu, chúng ta sẽ gặp mặt ở Kiếm vực.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, lơ lửng phía trên màn hào quang màu tím của thành Hoàng Kim, nói với Thánh Giả.

- Đi đi. Sau khi an bài cho chư vị sư huynh đệ, ta sẽ đến Kiếm vực hội hợp với người.

Thánh Giả mỉm cười nói.

Phong Vân Vô Kỵ gạt đầu, sau đó xoay người lại, áo bào phất lên đã không còn thấy bóng dáng. Chốc lát sau, một luồng ánh sáng trắng từ nơi chân trời bay tới, rơi xuống trước Kiếm các.

- Sư phụ!

Trước Kiếm các, Thái Cổ Ma Viên dáng vẻ thiếu niên đang canh giữ trước hai cánh cửa gỗ. Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ từ trên trời đáp xuống, nó lập tức tiến lên phía trước nghênh đón, thần thái rất cung kính, trong cặp mắt đen nhánh không có một chút tạp chất nào.

Phong Vân Vô Kỵ dừng bước, trong mắt thoáng hiện lên vẻ nhu hòa:

- Tề Thiên, theo ta vào đi!

- Vâng thưa sư phụ!

Viên Tề Thiên cúi đầu, theo sau Phong Vân Vô Kỵ bước vào bên trong Kiếm các. Nhìn lướt qua bố trí bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ hiểu rõ, mấy ngày nay có lẽ Thái Cổ Ma Viên luôn canh giữ ở cửa, không để cho bất cứ người nào đặt chân vào trong Kiếm các này.

Vén ống tay áo lên, Phong Vân Vô Kỵ ngồi xuống trước bàn gỗ bên trong Kiếm các, từ trong người lấy ra Mặt Nhật Tế Điển của Vu tộc, sau đó lại từ trong sàn nhà bên dưới lấy ra Thánh Điển có ánh sáng năm màu.

- Mấy ngày tới ta sẽ ở trong Kiếm các tập trung nghiên cứu mấy cuốn sách này, cùng với một số bộ sách của pháp tu. Người không cần e ngại. Tất cả những thứ này, ta hiểu được bao nhiêu đều sẽ giảng giải cho người. Còn về phần có thể lĩnh ngộ được hay không thì phải xem duyên phận của người. Người có hiểu không?

Viên Tề Thiên vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, nghe vậy liền gãi gãi đầu, lộ ra vẻ suy nghĩ, sau đó cất giọng khàn khàn nói:

- Vâng thưa sư phụ, Tề Thiên hiểu được. Tất cả... dựa vào duyên phận.

Phong Vân Vô Kỵ gạt đầu, cũng không để ý tới Viên Tề Thiên nữa. Hắn cầm lấy bảo điển chí cao của tộc pháp tu là Thánh Điển đọc lại một lần. Khi tâm tình khác biệt thì lĩnh ngộ cũng trở nên bất đồng. Từ sau khi tiếp xúc được với bát quái cơ sở của đạo tiên đoán, hắn đã có lý giải mới về đạo của pháp tu, những chỗ vốn không hiểu rõ lắm cũng trở nên thông suốt hơn.

Liên tiếp mấy ngày Phong Vân Vô Kỵ đều nhốt mình bên trong Kiếm các, một mình nghiên cứu Thánh Điển, Mặt Nhật Tế Điển và rất nhiều điển tịch của nhánh pháp tu lấy được từ nơi Thánh Giả. Trong lúc nghiên cứu, hắn cũng đồng thời truyền sở học của mình cho Viên Tề Thiên, không hề giữ lại chút nào. Đối với những chỗ mà Viên Tề Thiên không hiểu, hắn cũng chịu khó bỏ thời gian trả lời tất cả. Có điều Thái Cổ Ma Viên mặc dù đã luyện thành huyền công hóa thành hình người, linh trí cũng khai sáng rất nhiều, nhưng thiên phú bẩm sinh lại không đủ. Rất nhiều thứ của Phong Vân Vô Kỵ, Thái Cổ Ma Viên căn bản không lĩnh ngộ được, cũng không có cách nào học được. Cho dù Phong Vân Vô Kỵ nhiều lần giải thích, Viên Tề Thiên cũng chỉ biết mở to mắt, vẻ mặt ngơ ngàng. Cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ cũng đành phải bỏ qua.

Trong tất cả điển tịch, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng lựa chọn nghiên cứu Mặt Nhật Tế Điển của Vu tộc. Khi hắn mở Mặt Nhật Tế Điển, một luồng ánh sáng xanh biếc liền từ trong trang sách tỏa ra. Vô số ký tự màu xanh sẫm không ngừng di chuyển trong ánh sáng. Một cánh cổng linh hồn được Vu tộc nghiên cứu mấy trăm triệu năm, tổng hợp tâm huyết của vô số người, cuối cùng đã mở ra trước mặt Phong Vân Vô Kỵ.

Trong lúc Đệ Nhất phân thân đang ở chiến trường khốc liệt tại trung tâm vũ trụ, tu luyện Kiếp Ma Đạo và Sát Lục ma quyết; Phong Vân Vô Kỵ thì trở về Thái Cổ, tập trung tinh thần nghiên cứu thánh điển của ba tộc võ, pháp, vu; Bốn Tôn lại đang bị ảnh hưởng bởi ký ức của Dĩ Tất lưu lại trong thần cách cứu rỗi, dần dần quên mất chính mình.

Tại đại thứ nguyên xa xôi.

Bốn Tôn mặc áo trắng đứng trong hư không, thần cách cứu rỗi trên trán lập lòe ánh sáng chói mắt. Chung quanh hắn là vô số thiên sứ phân bố trong hư không, trong đó có khá nhiều thiên sứ cấp cao, thậm chí ngay

cả Trí thiên sứ, Tọa thiên sứ và Quyền thiên sứ của Thiên Đường cũng có không ít. Trong đại quân đông đảo còn có mấy tên khổng lồ sáng ngời cao mấy ngàn trượng, đó là người hầu của thần.

Trên mặt tất cả thiên sứ của Thiên Đường đều hiện lên vẻ thành kính. Đứng trước nhân loại này, bọn họ lại lộ ra vẻ khiêm nhường và kính cẩn chỉ có khi đối mặt với Chủ Thần.

Đối diện với đại quân Quang Minh đông đảo là một mảng thủy triều đen sẫm, bên trong loáng thoáng có thể thấy được mấy ngàn tòa thành cổ xưa đang trôi nổi, đó là chủng tộc hùng mạnh nhất đại thứ nguyên, huyết tộc.

Một người thừa kế Chủ Thần mới muốn trưởng thành cần có thần lực to lớn. Sau khi nhận được thật nhiều thần lực, theo bản năng y sẽ càng khao khát lực lượng tín ngưỡng nhiều hơn. – [bí mật của chư thần]

Khi lực lượng tín ngưỡng ban đầu không thể thỏa mãn được nhu cầu, ánh mắt Bồn Tôn dần dần dời đến những không gian rộng lớn hơn trong đại thứ nguyên, nhìn đến những tinh cầu do huyết tộc khống chế.

- Giết!

- Giết chết bọn chúng!

Trong tiếng hét giận dữ ngập trời, phe xuất động trước tiên không phải thiên giới, mà là đại quân huyết tộc đông đảo trải dài trong hư không như thủy triều.

“Ầm!”

Mệnh lệnh vừa ban xuống, đám huyết tộc không thể đếm hết liền gầm lên, dùng sức mở rộng đôi cánh màu đỏ, như tên rời khỏi dây cung bay vút về phía đại quân Quang Minh. Trong đám huyết tộc lộ ra rằng nanh dữ tợn, mấy chục tên huyết tộc cổ xưa làn da nhăn nheo, dường như đã sống vô số thế kỷ vũ trụ, lúc này bỗng mấp máy đôi môi đầy nếp nhăn, phát ra một chuỗi thần chú mơ hồ liên tục.

- Già nua!

- Suy nhược!

- Chậm chạp!

- Tối tăm!

- Sợ hãi!

- Tử vong!

Một chuỗi ma pháp cổ xưa của huyết tộc rợp trời kín đất tràn về hướng đại quân Quang Minh. Trong trời đất bỗng nổi lên một mảng sương mù cuộn trào.

Bồn Tôn bình tĩnh đứng ở phía trên đại quân Quang Minh, lẳng lặng nhìn chăm chú về phía xa. Ngay khi huyết tộc dày đặc tiến đến gần, cặp mắt của hắn bỗng chớp một cái, thời gian liền trở nên bất động. Chỉ trong một hơi thở, hàng ngàn vạn huyết tộc đã hóa thành tro bụi trong cái chớp mắt của Bồn Tôn. Bên trong những tòa thành cổ xưa trôi nổi phía sau huyết tộc, đám cao tầng của huyết tộc đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng này đều cả kinh thất sắc. Không ai phát hiện ra hàng ngàn vạn huyết tộc này rốt cuộc chết như thế nào, là bị ai giết chết.

- Vì ánh sáng của Dĩ Tất!

Bồn Tôn ra tay giống như một loại ám hiệu. Đông đảo thiên sứ quỳ rạp xuống, thành tâm cầu nguyện một tiếng, sau đó lao về phía huyết tộc bên kia số lượng không thấy giảm bớt bao nhiêu.

Không ai chú ý tới, phía sau trận doanh của huyết tộc, trên tường của một tòa thành cổ xưa to lớn trôi nổi giữa không trung, một tên nam tử loài người tóc đen mặc áo bào rộng khi nhìn thấy Bồn Tôn, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh hãi.

“Đây không phải là Đế Ngũ Chí Tôn sao?” - Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai đứng trên tòa thành, trong lòng cả kinh nói. Mấy tên Bắc Hải tù đồ khác đứng bên cạnh cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

801. Chương 57: “thần Cách Của Kiếm” Và “pháp Tắc Của Kiếm”

Sắc mặt của Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai không ngừng biến đổi. Sự xuất hiện của Phong Vân Vô Kỵ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y. Theo lý thì tuyệt đối không thể xảy ra tình huống này, hơn nữa đối phương còn là nhân vật thống lĩnh của phe Quang Minh.

“Đại nhân, có gì đó không đúng. Bên phía Thiên Đường lẽ ra không thể có thái độ thần phục Đệ Ngũ Chí Tôn như vậy.” - Một tên Bắc Hải tù đồ dùng thần thức truyền âm cho Huyết Hải Ma Quân, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ Thái Cổ và thiên giới đã đạt thành hiệp nghị?”

Trên thực tế, Ứng Đông Lai cũng đã phát giác ra điểm không phù hợp. Khí tức của Đệ Ngũ Chí Tôn trước mắt này hoàn toàn khác biệt so với trong trí nhớ của y. Nói một cách chuẩn xác, Đệ Ngũ Chí Tôn trước mắt thiếu đi khí tức của con người. Ý niệm trong đầu liên tục xoay chuyển, đột nhiên Ứng Đông Lai dường như nghĩ tới điều gì, lập tức nói với hai tên Bắc Hải tù đồ: “Không phải Đệ Ngũ Chí Tôn, đây hẳn là Bốn Tôn mạnh nhất trong ba phân thần do Đệ Ngũ Chí Tôn diễn sinh ra.”

Trước khi rời khỏi Thái Cổ, Ứng Đông Lai cũng biết một chút về chuyện Phong Vân Vô Kỵ nguyên thần phân ba, nhưng tình hình cụ thể thì không hiểu rõ lắm.

Mặc dù không hiểu vì sao Bốn Tôn trong ba phân thần của Phong Vân Vô Kỵ lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn trở thành thống lĩnh của thiên sứ ánh sáng, nhưng nhìn vào khí tức lãnh khốc vô tình trên người đối phương, chắc chắn sẽ không vì phát hiện ra thân phận con người của hắn mà xuống tay lưu tình.

- Lập tức rời khỏi nơi này!

Sau khi suy nghĩ một chút, Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai nói như đinh đóng cột. Vừa dứt lời, cũng không để ý tới mấy tên trưởng lão gia tộc A Cổ Tư Thông bên cạnh sắc mặt trở nên rất khó coi, lập tức dẫn theo hai tên Bắc Hải tù đồ khác từ trên tòa thành cổ xưa to lớn lơ lửng nhảy xuống, bay vút về hướng khu vực đại thứ nguyên do huyết tộc chiếm lĩnh. Tiếng nổ lớn liên tục vang lên ở phía sau, vô số chùm thánh quang sáng rực từ trên trời chiếu xuống, bắn vào trong đại quân huyết tộc dày đặc. Toàn bộ chiến trường tràn ngập khói xanh xen lẫn mùi da thịt cháy khét.

- Chuẩn bị hợp lực thi triển Ánh Sáng Thẩm Phán!

Phía sau trận doanh Quang Minh, dưới sự thống lĩnh của một tên Tọa thiên sứ, đám thiên sứ ánh sáng nhanh chóng tụ tập lại với nhau, đồng thời ngâm xướng thần chú của Ánh Sáng Thẩm Phán. Mặc dù uy lực không thể so với Ánh Sáng Thẩm Phán do Sí thiên sứ thi triển, nhưng vô số thiên sứ ánh sáng hợp lại, đã bù đắp sự thiếu sót của Ánh Sáng Thẩm Phán là không đủ thánh lực và uy lực.

Trong tiếng thánh ca rung trời, những luồng thánh quang chữ thập to lớn từ trên trời giáng xuống, biến khoảng hư không này thành một hải dương ánh sáng.

“Ầm ầm ầm!”

Phía sau đại quân Quang Minh đột nhiên xuất hiện những cánh cổng ánh sáng lấp lánh, bên trong liên tục có thiên sứ từ Thiên Đường bay ra. Thánh lực ánh sáng trong chiến trường càng dao động mãnh liệt hơn. Mặc dù đang chiến đấu kịch liệt với Hắc Ám Chủ Thần, nhưng thiên giới dường như vẫn toàn lực ủng hộ hành động chinh phạt của Bốn Tôn.

Nửa ngày sau, khi Bốn Tôn từ hậu phương chiến trường đi đến, sau người hiện lên hư ảnh to lớn của Cửu Thục Chi Chủ, lại thi triển một chiêu Ánh Sáng Cửu Rõ diệt mấy vạn chiến sĩ huyết tộc và tòa thành cổ xưa, huyết tộc cuối cùng đã hoàn toàn từ bỏ chống cự.

- Trời ạ, là Quang Minh Chủ Thần! Thiên giới lại phái đến một vị Quang Minh Chủ Thần!

- Trốn đi, trận chiến này đã không còn ý nghĩa rồi. Ngoại trừ Huyết Tổ chí cao, không ai có thể đánh bại một vị Chủ Thần.

Sau khi hư ảnh ánh sáng to lớn của Cửu Thục Chi Chủ xuất hiện phía trên chiến trường, thánh quang bắt đầu tràn ngập mỗi góc nhỏ. Một áp lực khiến linh hồn run rẩy từ trong cơ thể hần tỏa ra. Tất cả huyết tộc đều run lên dưới áp lực vượt trên vạn vật này. Sự sợ hãi này thậm chí còn cao hơn bản năng sợ hãi đối với gia trưởng của bọn họ.

“Xuýt!”

Vô số huyết tộc hít một hơi lạnh, sững sờ nhìn hư ảnh Quang Minh Chủ Thần phía trên chiến trường. Sau một khắc, tất cả huyết tộc đều kinh hoảng thét lên, bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Không có ai ngu ngốc đến mức cho rằng có thể đối kháng với một vị Chủ Thần của thiên giới.

- Truy kích!

Trong trận doanh Quang minh, một tên Tọa thiên sứ bốn cánh vừa mới thi triển một pháp thuật ánh sáng số đông, đang quỳ một chân trong hư không, lúc này đột nhiên đứng dậy, thanh kiếm ánh sáng trong tay vung lên phía trước, đồng thời cao giọng hét lớn. Ở hai bên, vô số thiên sứ ánh sáng lập tức từ trong hư không lao xuống như sao băng, đuổi theo huyết tộc đang chạy trốn. Những luồng thánh quang đan xen trong huyết tộc, khói xanh lượn lờ, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Từ xa xa chỉ thấy những huyết tộc bị thánh quang đánh trúng, cả người bốc lên khói xanh, như vụn thạch từ không trung rơi xuống.

Đây là lần tranh giành lãnh thổ đầu tiên với huyết tộc sau khi Bốn Tôn tiếp quản lực lượng Quang Minh ở đại thứ nguyên, kết quả cuối cùng là phe Quang Minh giành thắng lợi.

Thời gian vội vã trôi qua từng ngày. Trong khoảng thời gian này đại thứ nguyên cũng không yên tĩnh. Dưới mệnh lệnh của Bốn Tôn, đông đảo Quang thiên sứ không ngừng tiến về phía khu vực do huyết tộc thống trị. Lúc bắt đầu còn do Bốn Tôn thống lĩnh chinh phạt các tinh cầu, nhưng sau đó mức độ chinh phạt này dường như không thể thỏa mãn được nhu cầu về tín ngưỡng của hần. Sau khi chiếm lĩnh mấy trăm tinh cầu, Bốn Tôn bắt đầu thay đổi sách lược. Đại quân Quang Minh nhanh chóng được hần chia làm mấy trăm đội quân chinh phạt, mỗi đội đều có một phân thân từ trong thân thể hần diễn sinh ra. Còn bản thể của hần lại dừng ở trung ương khu vực do Quang Minh thống trị, liên tục hấp thu lực lượng tín ngưỡng hùng hậu, đồng thời không ngừng phân tích và suy diễn thần cách thời gian, nhằm để cho thần cách thời gian đạt đến hoàn mỹ.

Sau khi đại quân Quang Minh chiếm lĩnh một tinh cầu đều sẽ để lại một bộ phận thiên sứ để thể hiện phép màu, đồng thời dùng thánh lực trợ giúp xây dựng giáo đường kiểu Gothic trên những tinh cầu này một cách nhanh chóng. Những giáo hội mới này đều chỉ tôn thờ một Chủ Thần duy nhất, đó là Bốn Tôn

Tại Kiếm các xa xôi.

Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng trong Kiếm các. Mặt Nhật Tế Điển trên bàn gỗ trước người lẳng lặng phát ra ánh sáng màu xanh biếc. Trong một góc cách đó không xa, Viên Tề Thiên hóa thành dáng vẻ loài người đang dựa vào vách tường hai bên, bắt chước Phong Vân Vô Kỵ ngồi xếp bằng, trên người thỉnh thoảng lại tỏa ra ánh sáng. Có lúc gặp phải chỗ không hiểu, thiếu niên lại mở mắt ra, suy nghĩ một thời gian, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục tu luyện. Trên người nó đầy những giấy tờ rải rác, đó là những tuyệt học cái thể của hai nhánh pháp tu và võ tu. Từ khi Phong Vân Vô Kỵ bắt đầu đọc Mặt Nhật Tế Điển, Viên Tề Thiên cũng không quấy rầy hần nữa. Trong lòng thiếu niên dường như hiểu được, lúc này Phong Vân Vô Kỵ đang làm một công việc rất quan trọng, cho nên cũng không quấy nhiễu. Bên trong Kiếm các hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng trang sách lật qua.

Trong Kiếm các yên tĩnh dường như có thể nghe thấy tiếng kim rơi, Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng xem Mặt Nhật Tế Điển. Linh ngộ cao nhất của Vu tộc đối với đạo của linh hồn đều ghi lại trong quyển điển tịch dày cộm này. Mỗi lần lật qua một trang, một cánh cửa mới dẫn đến linh hồn lại mở ra trước mắt Phong Vân Vô Kỵ.

Sau khi nhân tộc Thái Cổ sinh ra tại hỗn độn, bởi vì cách lý giải khác nhau để đạt đến sức mạnh đỉnh cao, cho nên đã sinh ra pháp tu và võ tu. Trong những cách giải thích khác nhau về sức mạnh này, có một thiên tài cái thể đã lựa chọn một con đường hoàn toàn khác biệt, đó là linh hồn.

Trong khi rất nhiều người suy nghĩ làm cách nào để đạt tới sức mạnh cực hạn, người đó lại suy nghĩ về bản nguyên của loài người. Điểm mà con người khác với đất đá cỏ cây là bọn họ sở hữu linh hồn. Vì để linh ngộ

linh hồn một cách tốt hơn, y đã sinh sống cách xa loài người, dần dần từ bỏ sức mạnh của mình, dùng tất cả thể xác và tâm thần lĩnh hội sự huyền bí của linh hồn. Người này chính là tộc trưởng đời thứ nhất của Vu tộc, cái tên Vu tộc cũng bắt nguồn từ tên gọi của y.

Vu cho rằng bất kỳ lực lượng nào ngoài linh hồn đều sẽ gây trở ngại đến việc lĩnh ngộ vu đạo, cho nên đã từ bỏ lực lượng của thân thể. Cũng bởi vì nguyên nhân này, cao thủ của Vu tộc đều sở hữu lực lượng linh hồn rất mạnh mẽ. Phong Vân Vô Kỵ nguyên thần phân ba, rất nhiều cao thủ đều không thể nhìn thấu được điều này, nhưng Cổ Vu thì chỉ cần vừa nhìn đã nhận ra, có thể thấy được thành tựu về linh hồn của y. Nhưng mặc dù sở hữu lực lượng linh hồn mạnh mẽ, thân thể của Vu tộc lại rất yếu ớt, thậm chí một cao thủ cấp Thái Cổ áp sát cũng có thể giết chết cao thủ Vu tộc giống như Cổ Vu.

Bởi vì nguyên nhân này, trong thời kỳ vô đạo hoành hành, thân thể mạnh mẽ trở thành một loại xu hướng của Thái Cổ, Vu tộc ít khi giao thiệp với người khác, trải qua mấy trăm triệu năm vẫn như vậy. Mặc dù cuối cùng Vu tộc đã phát minh một số vũ khí để phòng ngừa cao thủ cận chiến, nhưng vẫn không thể nào thay đổi được vận mệnh suy tàn của Vu tộc.

Vu là tộc trưởng đời thứ nhất của Vu tộc. Trong cuộc chiến thần ma, bởi vì năng lực mà y thể hiện ra hoàn toàn phá vỡ sự cân bằng của chiến trường, vì vậy đã khiến Chủ Thần chú ý, từ đó dẫn đến sự diệt vong của mình. Trước khi chết, Vu đã để lại Mạt Nhật Tế Điển bao gồm tinh hoa cả đời mình cho Vu tộc, giao cho tộc trưởng của Vu tộc nắm giữ. Đồng thời nhờ vào bí pháp truyền thừa đặc biệt của Vu tộc, các đời tộc trưởng của Vu tộc cũng không cần tốn quá nhiều thời gian để nghiên cứu Mạt Nhật Tế Điển, từ đó giúp cho các tộc trưởng của Vu tộc có nhiều thời gian hơn để nghiên cứu đạo của linh hồn mệnh mông.

Mạt Nhật Tế Điển không chỉ là một quyển sách đơn giản ghi lại công pháp của Vu tộc. Trên thực tế, các đời tộc trưởng của Vu tộc trước khi chết đều lưu lại lĩnh ngộ cả đời mình trong quyển Mạt Nhật Tế Điển này. Trong Mạt Nhật Tế Điển dày cộm có hai trang không thể sửa đổi, cũng không thể lưu lại lĩnh ngộ về vu đạo của các tộc trưởng Vu tộc khác, đó là trang bìa trong và trang cuối, trên hai trang đó có ghi lại công pháp của Vu đời đầu.

Mạt Nhật Tế Điển thật ra là một món vũ khí mạnh mẽ, khi Phong Vân Vô Kỵ lật xem quyển chí cao bảo điển của Vu tộc đã phát hiện ra bí mật này. Để bù đắp cho sự yếu ớt của thân thể, Vu tộc đã sáng tạo ra không ít vũ khí, mà Mạt Nhật Tế Điển chính là món vũ khí mạnh nhất trong số đó. Vu đời đầu đã dựa vào thánh khí Vu tộc do một tay y sáng tạo này, thể hiện ra năng lực hoàn toàn đảo lộn sự cân bằng của chiến trường.

Trang bìa trong của Mạt Nhật Tế Điển có ghi lại bí quyết để phát động thánh khí của Vu tộc này, còn trang cuối mới là lĩnh ngộ của Vu đối với vu đạo. Truyền thừa của vu rất đặc biệt, kinh nghiệm cả đời cũng không cần chiếm khoảng trống quá lớn.

Vu tộc cho rằng, bất kể là chân khí của vô tu hay là pháp thuật của pháp tu, đều không phải là lực lượng bản nguyên nhất trong trời đất, mà phải là linh hồn của con người. Đây cũng là điểm mà con người khác với cỏ cây đất đá. Khi linh hồn đủ mạnh, hoàn toàn có thể chi phối bất kỳ năng lượng nào trong trời đất.

802. Chương 57: “thần Cách Của Kiếm” Và “pháp Tắc Của Kiếm” 2

Phong Vân Vô Kỵ liên tục lật qua các trang, trên những trang sách này có ghi lại rất nhiều vụ thuật công kích mạnh mẽ do các đời tộc trưởng Vu tộc lĩnh ngộ được. Hắn chỉ xem sơ qua những vụ thuật công kích mạnh mẽ này một lần, ghi nhớ này vào trong đầu, cũng không cần thận nghiên cứu. Sự tồn tại của vu có đạo lý riêng của nó, dĩ nhiên cũng phải có chỗ hơn người.

Phong Vân Vô Kỵ sở hữu lực lượng tinh thần mạnh mẽ, tại Thái Cổ từ trước đến nay không một ai đạt đến trình độ như hắn. Nhìn từ góc độ của vu, có thể nói linh hồn của hắn đã đạt đến một mức độ chưa từng có. Nhưng với lực lượng linh hồn mạnh mẽ như thế, hắn lại không thể hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của mình. Linh hồn hóa thành vô số không gian nghiên cứu đạo của quy tắc, cuối cùng hắn đã lĩnh ngộ được

bước đầu đạo của quy tắc. Bất kỳ lực lượng nào ngoại trừ thần lực, chỉ cần có đặc tính gây tổn thương, hẳn đều có thể lợi dụng được hóa thành kiếm trong tay. Năng lực này có lẽ đã đủ đối phó với cao thủ dưới Chủ Thần, nhưng khi đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Phong Vân Vô Kỵ cần phải linh ngộ lực lượng tổn thương cao hơn một bậc, có thể khống chế cả thần lực có tính công kích. Nhưng trước mắt hẳn vẫn không có đầu mối về cấp bậc này, quan trọng hơn là...

Tại khoảnh khắc chạm đến dòng sông vận mệnh, từ trong một phần tiên đoán do Pháp Tổ để lại, Phong Vân Vô Kỵ đã nhìn thấy mình cùng với quyển Mật Nhật Tế Điển này, mà địa điểm lại chính là bên trong Kiếm các. Trong tương lai mà Pháp Tổ nhìn thấy, quyển Mật Nhật Tế Điển này dường như rất quan trọng với mình. Phong Vân Vô Kỵ cũng không định thay đổi tương lai này.

“Xoạch xoạch!”

Tiếng trang sách vang lên trong Kiếm các. Nơi góc tường, thân thể thiếu niên bao trùm trong bóng tối ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng ngời nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ tóc trắng, một lát sau lại dời mắt đi, ngồi trong góc chìm vào tu luyện.

Bỏ qua những trang ghi lại vụ thuật mạnh mẽ, cuối cùng Phong Vân Vô Kỵ đã tìm được lý giải về bản nguyên linh hồn của các đời tộc trưởng Vu tộc.

Pháp tu cho rằng bản nguyên của loài người chính là lực lượng tín ngưỡng. Khi con người tôn thờ một Chủ Thần, dưới tình huống bọn họ không phát giác, lực lượng của bản nguyên không gian sẽ dùng hình thái lực lượng tín ngưỡng hội tụ về quốc độ của chư thần, từ đó gia tăng thần lực của chư thần. Sau khi bản nguyên không gian suy kiệt, không gian này sẽ sụp đổ, khiến cho tất cả sinh linh đều chết hết.

Vu tộc cũng không phủ nhận ý kiến của pháp tu, đó là linh hồn của loài người sinh ra tại bản nguyên không gian. Trên thực tế, vu đã trực tiếp bỏ qua bản nguyên không gian để tập trung vào bản chất của loài người. Nếu như loài người trong một không gian là do bản nguyên của không gian đó diễn sinh ra, vậy thì bản nguyên không gian là thứ gì? Trước khi không gian sinh ra dĩ nhiên cũng không có thứ gọi là bản nguyên, vậy trước khi xuất hiện hình thái bản nguyên không gian thì nó là thứ gì?

Suy nghĩ của Vu tộc đã chạm đến một tầng sâu hơn so với pháp tu. Ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ dừng ở trang kế cuối của Mật Nhật Tế Điển, đó là ký ức của tộc trưởng Vu tộc đời thứ hai lưu lại.

Tổ là tộc trưởng đời thứ hai của Vu tộc. Sau khi tộc trưởng Vu đời thứ nhất chết trong cuộc chiến thần ma, y đã trở thành tộc trưởng mới của Vu tộc. Chứng kiến sự khốc liệt của cuộc chiến thần ma, cái chết của Vu, sự hi sinh to lớn của loài người trong chiến tranh, cùng với sự hùng mạnh không thể so sánh của chư thần, Tổ đã bắt đầu suy nghĩ đến bản chất của Chủ Thần, cũng suy nghĩ tại sao giữa người và thần lại có sự khác biệt lớn như vậy.

Tộc trưởng đời thứ hai của Vu tộc là Tổ muốn hiểu rõ về sự tồn tại của Chủ Thần hùng mạnh, mà muốn làm được điều này trước tiên cần phải biết các Chủ Thần cư ngụ ở nơi nào. Trong cuộc tìm kiếm này Vu tộc đã phát hiện ra nơi bắt nguồn của thời không. Trong đó mặc dù phần lớn là nhờ Tổ, nhưng cũng có công lao của Vu đời đầu, chỉ là lúc trước Vu còn chưa thăm dò đến nơi đó.

Cùng sinh ra tại hỗn độn, ưu thế này đã trở thành điều kiện cho suy nghĩ của Tổ, kết hợp với giải thích về đạo của linh hồn do Vu để lại, suy nghĩ của Tổ cuối cùng đã có kết quả.

Trước khi hàng tỉ không gian thành hình, vạn vật diễn sinh ra thì vũ trụ là một mảng hỗn độn. Trong khoảng thời gian này không có loài người, cũng không có Chủ Thần. Bất kể là bản nguyên không gian sinh ra loài người, hay là vực sâu bóng tối và hải dương ánh sáng sinh ra Quang Âm chư thần, trong thời kỳ này đều chỉ là một khoảng hỗn độn. Nói cách khác, từ bản nguyên để suy nghĩ, bản chất của loài người và Chủ Thần đều giống như nhau, đều chỉ là một mảng hỗn độn.

Sau đó vô số năm, thời gian và không gian bắt đầu thành hình. Dưới hai mươi sáu loại pháp tắc làm chủ, cùng với vô số quy tắc phụ trợ, hỗn độn bị phá vỡ, vũ trụ thành hình, sau đó hàng tỉ không gian mới dần dần xuất hiện. Trong trời đất, bất kể là mây mù, nước mưa, biển cả, núi cao, đồng bằng, cỏ cây, con sâu, con cá, thậm chí là cả vạn vật đều do quy tắc chi phối tạo thành, trong đó quy tắc lại phụ thuộc vào pháp tắc. Nhưng trong trời đất lại có những thứ không phải do quy tắc diễn sinh ra, đó là linh hồn của sinh vật.

Tổ cho rằng, mặc dù sự mạnh mẽ của Chủ Thần vượt xa tưởng tượng của loài người, nhưng về bản chất loài người và Chủ Thần lại cùng một gốc. Thậm chí y còn cho rằng, trên lý thuyết loài người hoàn toàn có thể nhờ vào tu luyện để trở thành Chủ Thần. Ý nghĩ này vô cùng lớn gan, nhưng người thừa kế sau Tổ lại ngầm thừa nhận và phát triển nó.

Vu tộc cho rằng, bất kể là bản nguyên không gian sinh ra loài người, hay là hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối sinh ra chư thần đều cùng một gốc. Đây cũng là lý do tại sao Chủ Thần có thể thông qua phương thức hấp thu lực lượng tín ngưỡng, dùng để tăng cường thần lực của mình.

Khi vũ trụ thành hình, hỗn độn sơ khai, Chư thần đã sinh ra trong hỗn độn. Lúc ban đầu khi sinh ra, hoàn cảnh thai nghén của Chư thần vốn sung túc hơn nhiều so với loài người trong không gian, vì vậy bẩm sinh loài người đã thua kém chư thần rất nhiều. Trong vũ trụ có vô số không gian, nhưng chỉ có một hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối, từ đó có thể thấy được sự chênh lệch.

Yêu ma trời sinh đã sở hữu năng lực mạnh mẽ, theo thời gian trôi qua năng lực của bọn chúng lại càng ngày càng mạnh hơn. Còn loài người ban đầu chỉ là thức ăn cho đám hung thú Hồng Hoang, đến sau này mới xuất hiện cao thủ cấp Thái Cổ, cuối cùng là Pháp Tổ có tư cách thành thần và Chí Tôn có thể đối kháng với Chủ Thần. Lúc đó đám hung thú cao cấp của Hồng Hoang đã sớm bị nhân tộc Thái Cổ thuần phục hoặc xua đuổi ra khỏi Thái Cổ. Tất cả những điều này đều là nhờ vào tu luyện.

Nếu loài người có thể thông qua tu luyện, đạt đến cấp bậc của yêu ma có thiên phú bẩm sinh vượt xa mình, vậy tại sao không thể trở thành Chủ Thần? Khi linh hồn của một người đủ mạnh, bù đắp được sự chênh lệch về cường độ linh hồn khi sinh ra giữa loài người và chư thần, Vu tộc cho rằng người này đã có điều kiện trước tiên và cần thiết để trở thành Chủ Thần.

Nhưng các đời tộc trưởng của Vu tộc bị hạn chế bởi sự hiểu biết về Chủ Thần, cũng không thể đề xuất phương pháp tường tận giúp loài người trở thành Chủ Thần. Có điều trong Mạt Nhật Tế Điển có để lại một phương pháp liên quan đến việc ngưng tụ và gia tăng cường độ linh hồn. Vu tộc thậm chí còn dựa vào bí pháp của mình, đưa ra một phương pháp khiến linh hồn đạt đến cường độ của Chủ Thần, nối liền linh hồn và pháp tắc, từ đó khống chế pháp tắc để sử dụng. Môn pháp quyết này có tên là Vu Đỉnh thuật.

Nhưng cho dù Vu tộc phát minh ra loại công pháp kỳ dị này, cường độ linh hồn của loài người và Chủ Thần vẫn có khác biệt quá lớn. Chư thần sinh ra trước loài người vô số năm, bản thân đã hấp thu năng lượng tinh túy nhất trong vũ trụ này. Dựa vào lý giải đối với võ tu, Vu tộc đã nhận định cường độ thân thể của loài người vốn không thể chịu được linh hồn cấp bậc Chủ Thần. Khi linh hồn đạt đến cường độ của một vị Chủ Thần, thân thể của loài người lập tức sẽ tan vỡ. Đến cuối cùng Vu tộc cảm thấy chán nản vì suy đoán này, sau đó cũng không tiếp tục ghi chép nữa.

đổi sách. Không ai ngây thơ cho rằng chỉ cần mấy cái tinh cầu là có thể đuổi được một vị Quang Minh Chủ Thần.

Sức mạnh của Chủ Thần là vô hạn. Toàn bộ quốc hội huyết tộc đều lâm vào hoảng loạn.

Tại trung tâm vũ trụ, trước khi trận quyết chiến cuối cùng diễn ra, đám Quang Âm chư thần đã chọn chiến trường của vô số yêu ma và thiên sứ này làm địa điểm, dùng phân thân làm đơn vị, bắt đầu cuộc thần chiến dài đằng đẵng. Trước khi thời khắc cuối cùng đến, sẽ không có bất kỳ một vị Chủ Thần nào rời khỏi quốc độ của mình.

Quang Minh chư thần ủng hộ hành động của Bốn Tôn hiển nhiên đã khiến cho mười hai nhân vật hùng mạnh dưới vực sâu cực kỳ bất mãn. Trong chiến trường, chiến đấu giữa các phân thân do người hầu của chư thần kêu gọi ra cũng gây nên cơn giận của Hắc Âm chư thần, nhưng sự tức giận này cũng không đáng để chư thần phải trả giá bằng sinh mạng của mình.

Khi chư thần bước ra khỏi quốc độ chính là lúc cuộc chiến bắt đầu khốc liệt nhất. Chiến tranh giữa chư thần không có người thắng, chỉ có kẻ thua. Vũ trụ đã mất cân bằng, lực lượng đen tối đang sinh ra. Không ai biết khi hai vị Chủ Thần bước ra khỏi quốc độ của bọn họ, vị nào sẽ ngã xuống trước tiên.

Cuộc chiến thần ma là một cuộc chiến tranh do chư thần gây nên, diễn ra giữa bốn chủng tộc là nhân tộc, thiên sứ, yêu ma và huyết tộc. Khi yêu ma và thiên sứ kịch chiến, hay là thiên sứ và huyết tộc kịch chiến, Thái Cổ và Ma Giới vẫn luôn không có bất cứ động tĩnh gì. Nhưng mỗi người đều biết, chiến đấu giữa loài người và yêu ma, giữa Thái Cổ và Ma Giới mới là khốc liệt nhất. Sự bình tĩnh trước mắt chẳng qua là khoảng lặng trước khi cơn bão kéo đến mà thôi.

Tại tây bắc Ma Giới, tiếng sấm ầm ầm, ma khí cuộn cuộn trong bóng tối bao phủ trời đất. Sát lực thần thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn đứng sừng sững trong bóng tối, không ngừng hấp thu lực lượng giết chóc giữa vũ trụ, đồng thời suy diễn thần cách thời gian của hắn. Chủ Thần thứ mười bốn đang ẩn nhẫn. Mặc dù lực lượng đang gia tăng điên cuồng, giết chóc trong vũ trụ đang diễn ra quá trình trưởng thành của hắn, nhưng hắn lại kìm nén xung động giết chóc trong lòng. Khi đối mặt với Bốn Tôn và Thái Cổ Kiếm Thần, Chủ Thần thứ mười bốn đều không ra tay. Hắn giống như một con rắn độc đang ẩn nấp, chờ đợi thời cơ tốt nhất để cho con mồi một đòn chí mạng.

Ba lần thất bại đã khiến hắn rút ra được bài học. Chủ Thần thứ mười bốn đang đợi, đợi thời khắc hàng tỉ yêu ma tiến vào Thái Cổ, giáng cho cái chủng tộc này một đòn chí mạng.

805. Chương 58: Trận Pháp Mạnh Nhất Của Pháp Tu

Ánh sáng... ánh sáng vô tận rợp trời kín đất, bao trùm mỗi một góc nhỏ trong tầm mắt. Trong ánh sáng ẩn chứa lực lượng không tưởng này, bầu trời đang rung động, mặt đất đang nứt ra, cuồng phong vô tận gào thét trong trời đất.

“Rắc rắc!”

Trong âm thanh long trời lở đất, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy bên dưới đoàn ánh sáng trắng lấp lánh nhất trong vũ trụ, Thái Cổ đang từ từ phân giải, từng khối hoàn toàn hóa thành hư vô... Hắn nhìn thấy mình đang đứng ở phía trước đoàn ánh sáng trắng mênh mông vắt ngang giữa trời đất này, vẻ mặt lạnh yên và tuyệt vọng, một sự đau đớn từ tận đáy lòng lan khắp toàn thân.

Một giọng nói yếu ớt của thiếu niên bỗng truyền vào trong tai, Phong Vân Vô Kỵ khôi phục tinh thần lại, bất giác đưa tay vuốt lên mặt, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình đã rơi đầy lệ.

- Sư phụ không sao. Tề Thiên, người có gặp phải vấn đề khó khăn nào không?

Về ướt át trong mắt biển mắt, khóe miệng Phong Vân Vô Kỵ hiện lên một nụ cười ôn hòa, nhìn thiếu niên trong bóng tối hỏi.

- Không có thừa sư phụ.

Thiếu niên vô ý thức lắc đầu một cái, mái tóc dài đen bóng rơi tung như gợn sóng nhấp nhô, cặp mắt như nửa đêm lại lóe sáng như ngôi sao trong bóng tối.

Phong Vân Vô Kỵ dời mắt đi, trong lòng thở dài một tiếng, sau đó ngơ ngẩn nhìn hai cánh cửa đóng chặt của Kiếm các phía trước.

Không chỉ một lần hần bắt giác xuất thần, mỗi lần trong đầu đều xuất hiện đoàn ánh sáng trắng rợp trời kín đất kia. Phong Vân Vô Kỵ yên lặng suy nghĩ. Đó là tương lai mà Pháp Tổ nhìn thấy lần cuối trước khi qua đời, thông qua bày bố bát quái trong hư không. Nhưng không biết là do thần lực hủy diệt Pháp Tổ quá mạnh, hay là bản thân tiếp xúc với đạo của tiên đoán còn quá thấp, thứ mà hần nhìn thấy chỉ là một khoảng tương lai đứt quãng không trọn vẹn.

Trong dòng sông vận mệnh, hình ảnh đứt quãng mà Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy cuối cùng là một mảng ánh sáng trắng rợp trời kín đất, còn hần đang đứng trước ánh sáng trắng dập dờn kia, vẻ mặt tuyệt vọng và chết lặng.

“Đây tuyệt đối không phải là kết cục mà ta muốn.” – Bên dưới chiếc bàn gỗ, bàn tay của Phong Vân Vô Kỵ trong tay áo bào rộng thùng thình nắm lại thật lại, bởi vì dùng sức quá mạnh nên gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Trong bóng tối, một vệt màu đỏ hiện lên bên mặt hần. Mỗi lần nhìn thấy đoàn ánh sáng trắng trong lời tiên đoán kia, hần luôn cảm nhận được một sự đau thương và tuyệt vọng dày đặc tràn ngập trong trời đất, mỗi lần hần lại bắt giác rơi lệ.

Trong ngơ ngác, Phong Vân Vô Kỵ lại nghĩ tới những lời Pháp Tổ để lại trong phong thư thứ ba.

“Dòng sông vận mệnh có vô số nhánh sông, mỗi một nhánh đều biểu thị cho một tương lai. Đối với người nắm giữ năng lực tiên đoán, từ khi bắt đầu nhìn thấu dòng sông vận mệnh, mỗi hành động của y đều sẽ có liên hệ chặt chẽ với dòng sông vận mệnh. Mỗi việc làm của y đều sẽ mang đến cho dòng sông vận mệnh rất nhiều biến số, bất kỳ biến số nào cũng sẽ khiến cho hướng chảy của dòng sông vận mệnh xảy ra sai lệch, từ đó sinh ra tương lai bất đồng.”

- Chỉ cần còn chưa xảy ra, tương lai sẽ có vô số khả năng, tương lai nhìn thấy cũng chưa chắc sẽ như vậy, không phải sao, Pháp Tổ tiên bối?

Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm trong bóng tối. Bất kể như thế nào, hần tuyệt đối không muốn nhìn thấy kết cục như trong lời tiên đoán này. Hần cũng không muốn nghĩ xem tại sao trong lời tiên đoán của Pháp Tổ lại xảy ra kết cục như vậy.

“Đã không cần quan tâm đến tiên đoán hay không tiên đoán, cũng không cần quan tâm đến tương lai hay không tương lai, đối với ta thì cả đời này chỉ có một ý niệm.” – Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lẩm bẩm, đồng thời chậm rãi đứng dậy, năm ngón tay từ từ buông ra.

- Tề Thiên, ngươi cũng theo ta ra ngoài đi!

Phong Vân Vô Kỵ nói với thiếu niên đang ngồi ở góc tường trong bóng tối.

- Vâng thưa sư phụ!

Thiếu niên cung kính đáp lời. Mặc dù nó đã hóa thành hình người, nhưng rất nhiều chuyện vẫn cảm thấy rất phức tạp. Nó chỉ muốn tiếp tục một cuộc sống đơn giản, đi theo phía sau bóng dáng cao lớn vĩ đại kia mà thôi.

Thiếu niên bước nhanh theo sát Phong Vân Vô Kỵ ra bên ngoài.

“Két!

Phong Vân Vô Kỵ đẩy cánh cửa lớn dày nặng của Kiếm các ra. Hai bên cửa lớn đang có những bóng người cung kính đứng chờ. Khi nhìn thấy thầy trò Phong Vân Vô Kỵ bước ra khỏi Kiếm các, mọi người đồng loạt quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Tham kiến Chí Tôn!

Phía trước dốc núi bóng người nhấp nhô, bao gồm các trưởng lão Bắc Hải, trưởng lão thánh thú, Huỳnh Hoặc, các đời chưởng khống giả Thánh điện và một bộ phận cao thủ tiềm tu. Cuồng phong gào thét bên dưới dốc núi, tay áo mọi người tung bay phát ra tiếng phàn phật.

- Có phải Thánh điện đã có kết quả cuối cùng?

Phong Vân Vô Kỵ đứng chấp tay nhìn trời cao, hồ hững hờ.

- Đúng vậy thưa Chí Tôn!

Đại trưởng lão Bắc Hải ngẩng đầu lên, trầm giọng nói:

- Sau khi tập hợp ý kiến của rất nhiều tộc nhân, đồng thời trải qua nhiều lần thảo luận, cuối cùng chúng tôi đã đạt thành một ý kiến thống nhất.

Phong Vân Vô Kỵ cũng không nói lời nào, lẳng lặng chờ đợi đại trưởng lão Bắc Hải nói tiếp phần sau.

- Chúng tôi cho rằng, thánh thú Thanh Long đã qua đời, Tứ tượng trận gần như sụp đổ. Đánh lui kẻ địch ở bên ngoài dĩ nhiên không tệ, nhưng số lượng của đám yêu ma lại gấp mười gấp trăm lần chúng ta. Bất luận là ở trong hư không hay Ma Giới, loại chiến trường rộng lớn này đều khiến cho tộc ta bất lợi. Không bằng ở lại trấn giữ Thái Cổ, lợi dụng việc đám yêu ma sẽ tấn công vào bốn lỗ hổng xuất hiện ở Thái Cổ khi không gian tan vỡ, đánh úp bọn chúng ở bên ngoài Thái Cổ, khiến cho ưu thế số lượng của Ma Giới không còn.

- Biết rồi, cứ thi hành theo như quyết định cuối cùng, đồng thời thông báo cho toàn Thái Cổ!

Phong Vân Vô Kỵ lãnh đạm nói, ánh mắt hoàn toàn bình tĩnh. Hắn đã sớm thấy được kết quả này từ trong lời tiên đoán.

- Tất cả đứng lên đi!

Sau khi để lại những lời này, Phong Vân Vô Kỵ liền hóa thành một luồng gió vòng qua mọi người, từ trên dốc núi thổi xuống, bay về hướng đông. Thiếu niên có mái tóc rối tung ở phía sau cũng bước nhanh theo.

Trong dãy núi ở phía nam Đông Hải.

Thành Hoàng Kim hoa lệ đứng sừng sững trong dãy núi, phía trên là mây tía ngút trời, màn hào quang to lớn chọc trời liền đất bao phủ tòa thành vào bên trong. Một lát sau, hai thầy trò Phong Vân Vô Kỵ và Viên Tề Thiên đã xuất hiện bên ngoài thành Hoàng Kim.

- Đi theo ta!

Phong Vân Vô Kỵ nói một tiếng, sau đó vung tay lên. Viên Tề Thiên liền cảm thấy một sức mạnh không thể kháng cự bao trùm lấy mình, sau đó trước mắt chợt tối sầm, cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi lại, vô số ảo ảnh thoáng qua trước mắt. Khi tất cả ổn định lại, hai người đã xuất hiện phía trước ngọn tháp cao nhất trên thành Hoàng Kim, trên đường cũng không ai ngăn cản bọn họ. Sau khi dừng lại trên ngọn tháp, Viên Tề Thiên liền xoay người nhìn xuống, trông thấy vô số bóng người đang quỳ rạp dưới đất, trên người bọn họ phát ra các loại ánh sáng chói mắt khác nhau.

- Vào đi!

Cửa lớn của ngọn tháp phủ kín trong bóng tối mở ra, Thánh Giả hơi có vẻ kinh ngạc đón thầy trò Phong Vân Vô Kỵ vào bên trong.

- Tề Thiên, đến ra mắt Thánh Giả đại nhân đi!

- Chào Thánh Giả sư thúc!

Thiếu niên nhìn Thánh Giả tóc bạc mặt hồng, do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng nói. Thánh Giả nghe vậy liền lộ ra vẻ tươi cười. Đây cũng không phải là lần đầu tiên y nhìn thấy đồ đệ của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng vẫn là lần đầu nghe nó mở miệng gọi mình.

- Ha ha, tốt, tốt!

Thánh Giả suy nghĩ một chút, sau đó từ trong người lấy ra một quyển sách phát tán hào quang nhàn nhạt, nói:

- Tề Thiên, đây là sư thúc cho ngươi.

Thiếu niên liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, trông thấy Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, lúc này mới đưa tay nhận lấy.

Quan hệ giữa Phong Vân Vô Kỵ và Thánh Giả rất khó nói rõ, với đầu óc đơn giản của Viên Tề Thiên thì chỉ có thể liệt Thánh Giả vào hàng sư thúc. Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ cười nhạt một tiếng, không hề để ý.

Viên Tề Thiên đứng ở bên cạnh, thấy đôi môi Phong Vân Vô Kỵ mấp máy như đang nói điều gì, sau đó Thánh Giả mỉm cười gật đầu, quay đầu lại nhìn mình một chút.

- Ủ, ta biết rồi.

Thánh Giả mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn về bên ngoài ngọn tháp gọi:

- Thanh Tùng!

- Thánh Giả đại nhân!

Phía sau ngọn tháp bỗng xuất hiện một thanh niên pháp tu mặc đạo bào hai màu đen trắng.

- Ngươi hãy dẫn đồ đệ của Tân Tổ đi xuống xem chung quanh một vòng... nếu như hấn có gì không biết thì hãy tận tình giải đáp!

- Vâng thưa Thánh Giả đại nhân!

Thanh niên pháp tu gật đầu, sau đó nhìn về phía Viên Tề Thiên.

- Tề Thiên, đi đi!

Phong Vân Vô Kỵ nói.

- Vâng thưa sư tôn...

Viên Tề Thiên liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, cũng không nói gì thêm, mái tóc đen xõa xuống trên lưng, cúi đầu đi theo đạo nhân gọi là Thanh Tùng kia ra ngoài.

Đưa mắt nhìn hai người rời khỏi ngọn tháp, Phong Vân Vô Kỵ và Thánh Giả khoanh chân ngồi đối diện với nhau, sau đó Thánh Giả đột nhiên phát tay đánh ra một cấm chế năm màu, bao phủ bên trong ngọn tháp lại.

- Ngươi xác định, trong lời tiên đoán của sư tôn thật sự nhìn thấy Tề Thiên?

Ngay khi cấm chế hình thành, vẻ mặt Thánh Giả đột nhiên trầm xuống, cất tiếng hỏi.

- Đúng vậy.

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ thống khổ. Trì Thương đã ngủ say trong lòng đất, còn Mộc Hoán Nhiên thì đi bảo vệ Trì Thương, bên cạnh hấn chỉ còn lại thiếu niên do Thái Cổ Ma Viên biến thành. Hấn tuyệt đối không muốn chuyện của Trì Thương lại xảy ra với một đệ tử khác.

- Đây cũng là nguyên nhân mà ta dẫn nó đến thành Hoàng Kim. Mặc dù bản thể của nó là Thái Cổ Ma Viên, hóa thân thành người, nhưng lại có một tấm lòng chân thành. Trước khi đại chiến xảy ra, ta hi vọng nó có thể học thêm được chút bản lĩnh bảo vệ mình.

Thánh Giả gật đầu biểu thị đã hiểu rõ. Tuy Phong Vân Vô Kỵ có được Thánh Điển gần như bao hàm tất cả bản nguyên của pháp tu, nhưng một quyển sách làm sao có thể nói hết được sự kì diệu của đạo pháp tu. Bản nguyên của pháp tu chỉ có một, nhưng phương pháp để thi triển sức mạnh của bản nguyên này lại có đến ngàn vạn loại. Phong Vân Vô Kỵ đã truyền cho Viên Tề Thiên tất cả đạo của võ tu mà hấn có thể dạy được, còn lại là do tư chất của Thái Cổ Ma Viên có hạn, không thể nào học được, chỉ có thể gửi hi vọng vào pháp thuật.

- Tại sao ngươi không để cho nó rời đi?

Thánh Giả nói:

- Biết đâu nó có thể tránh được một kiếp này.
 - Không có tác dụng gì đâu. Mặc dù bản tính của Thái Cổ Ma Viên hung ác, nhưng tâm tư lại đơn thuần. Hơn nữa ta cũng không muốn nhìn thấy ngày sau nó bị yêu ma đuổi giết.
- Thánh Giả im lặng hồi lâu, chỉ có thể an ủi:
- Sư tôn đã từng nói, tương lai có vô số khả năng, có lẽ điều người nhìn thấy cũng chưa chắc sẽ trở thành sự thật.
- Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc không nói. Đối với hắn thì vấn đề này đã không cần thiết phải thảo luận nữa. Tiên đoán chỉ là tiên đoán, nếu như hoàn toàn thuận theo tiên đoán, vậy thì tiên đoán sẽ trở thành tương lai thật sự. Người thuận theo có thể là bất cứ ai, nhưng không phải là hắn.

806. Chương 58: Trận Pháp Mạnh Nhất Của Pháp Tu 2

- Chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra. Thánh Giả đại nhân, lần này ta trở về thành Hoàng Kim sớm hơn dự tính là hi vọng có thể mượn trận pháp của pháp tu.

Phong Vân Vô Kỵ nói.

Thánh Giả cười nhạt một tiếng nói:

- Vô Kỵ, ngươi là Tân Tổ, xét về địa vị còn ở trên ta, vốn không cần phải hỏi xin ý kiến của ta. Nếu sư tôn đã chọn ngươi làm thủ lĩnh mới của pháp tu chúng ta thì nhất định có đạo lý của người, hơn nữa tất cả pháp tu cũng đã chấp nhận chuyện này. Bất kể người đưa ra quyết định gì, chúng ta đều sẽ tôn trọng nó.

Phong Vân Vô Kỵ chỉ cười trừ, cũng không bày tỏ ý kiến. Tay phải của hắn phát lên trước người, ánh sáng và bóng tối biến ảo, một đoàn sương mù nhàn nhạt tỏa ra trong hư không. Những bóng mờ lưu chuyển, chỉ chốc lát sau, một hư ảnh không gian Thái Cổ thu nhỏ đã xuất hiện ở giữa hai người.

- Thiên Đường đang chiến đấu với Ma Giới trên quy mô lớn, tạm thời không chú ý đến chúng ta. Huyết tộc cũng ở đại thứ nguyên xa xôi. Trước mắt chúng ta chỉ cần quan tâm đến phía Ma Giới. Chủ Thần thứ mười bốn có vũ lực mạnh mẽ, nhưng lại không có mưu lược, cho nên chỗ dựa của hắn nhất định là Ám Cát Cổ Đức. Có điều Ám Cát Cổ Đức cũng không trải qua cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, nếu điều hành một bộ phận thì có lẽ trí tuệ của hắn sẽ thể hiện được một cách sâu sắc, nhưng khi điều hành chiến tranh toàn cục thì chưa chắc đã có đột phá gì.
- Với hành vi của Ám Cát Cổ Đức, nếu như dẫn quân tấn công Thái Cổ, nhất định vẫn sẽ tấn công vào bốn phía này giống như cuộc chiến thần ma lần đầu tiên.

Phong Vân Vô Kỵ chỉ vào bốn mặt của hư ảnh không gian Thái Cổ giữa không trung. Chợt nghe những tiếng kêu lù lù bùng, hư ảnh dao động, không gian bốn phía bốc lên sương mù, hiện ra bốn lỗ hổng. Hình ảnh bắt đầu chuyển động, vô số bóng đen trong hư không lập tức từ bốn phía tràn vào, giống như thiên quân vạn mã của Ma Giới.

- Chắc ngài cũng đã xem qua ký ức mà Bạch Hổ Chí Tôn để lại trong phòng đá. Chúng tộc yêu ma thân thể cường hãn, nhưng lại phòng ngự rất thấp đối với pháp thuật của nhánh pháp tu. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, chỉ có một số ít pháp tu tham gia chiến đấu, nhưng chỉ với những pháp tu này đã tạo thành tổn thương không nhỏ đối với chủ lực tấn công của Ma Giới là đám ma thần cổ xưa. Đám yêu ma rất không quen thuộc với pháp thuật, thậm chí có thể nói pháp thuật của tộc pháp tu là trời sinh đã khắc chế yêu ma.
- Mấy ngày nay ta không ngừng nghiên cứu các loại điển tịch pháp thuật trong tộc, cuối cùng đã phát hiện, trận pháp tập hợp thật nhiều pháp tu bố trí sẽ phát huy được uy lực lớn nhất, cũng có thể tạo thành tổn thương lớn nhất cho tộc yêu ma.

Trong lòng Thánh Giả khẽ động:

- Người muốn chúng ta bố trí trận pháp cỡ lớn ở bốn bốn lỗ hổng xuất hiện khi không gian tan vỡ sao?

- Không sai.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Ma Giới hiểu biết rất ít về nhánh pháp tu, hơn nữa cũng không quen thuộc với phương thức chiến đấu của pháp tu, lại càng không biết gì về trận pháp. Sau khi trận pháp uy lực lớn bố trí xong cũng không có gì khác thường, cho dù dùng ma thức tra xét cũng chưa chắc đã phát hiện được. Dùng hữu tâm đấu với vô tâm, nhất định sẽ có thu hoạch.

Thánh Giả gật đầu nói:

- Hiểu rồi, chúng ta sẽ toàn lực bố trí trận pháp ở bốn lỗ hổng. Người muốn chúng ta bắt đầu khi nào?

- Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là có thể bố trí hoàn thành trận pháp trước khi không gian tan vỡ. Ngoài ra ta hi vọng ngài có thể chỉ huy cao thủ pháp tu trong tộc, bày trận Vạn Pháp Câu Diệt mạnh nhất của tộc pháp tu trong hư không bên ngoài Đông Hải.

Trong bóng tối, một vệt sáng lạnh từ trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lóe lên:

- Nếu như lời tiên đoán của Pháp Tổ tiền bối không sai, phụ trách tấn công nơi này là quân đoàn Cửu U ma thần dưới trướng Chủ Thần thứ mười bốn. Nếu tiêu diệt được quân đoàn Cửu U ma thần, Chủ Thần thứ mười bốn cũng giống như mất đi một cánh tay, chỉ còn lại quân đoàn ma thần cổ xưa thức tỉnh từ trong ngủ say mà thôi.

- Quân đoàn Cửu U ma thần!

Sắc mặt Thánh Giả khẽ biến đổi. Trong lần cuối cùng Chủ Thần thứ mười bốn đặt chân đến mảnh đất Thái Cổ, Thánh Giả đã tận mắt nhìn thấy thực lực của quân đoàn Cửu U ma thần. Tính ăn mòn cực mạnh của Cửu U ma khí có thể triệt tiêu phần lớn công kích do nhân tộc Thái Cổ phát ra.

- Không sai. Ma Giới có hai chủ lực tấn công, một là quân đoàn Cửu U ma thần, hai là quân đoàn ma thần cổ xưa. Bình thường tộc ta cần phải có ba cao thủ Thần cấp hậu kỳ, thậm chí là nhiều hơn mới có thể đối phó được với một tên Cửu U ma thần, bởi vì sức phòng ngự của bọn chúng quá mạnh. Khi chiến đấu cận thân, võ tu đấu với Cửu U ma thần cũng không hề chiếm được ưu thế. Nhưng dùng pháp thuật đối phó với Cửu U ma thần thì lại rất hiệu quả. Một khi quân đoàn Cửu U ma thần tiến vào phạm vi trận pháp, tuyệt đối không thể nào chạy thoát được. Về phần ma thần cổ xưa, với số lượng cao thủ Thần cấp hậu kỳ của tộc ta xuất hiện trong những năm qua, cộng thêm cao thủ Thần cấp hậu kỳ trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên sắp thức tỉnh, vậy là đủ rồi.

Thánh Giả phát trường bào đứng dậy:

- Vô Kỵ, bên phía Cửu U ma thần cứ giao cho pháp tu chúng ta. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên chúng ta đã rời đi, chỉ để một mình nhánh võ tu chiến đấu, cuối cùng đã bảo vệ được Thái Cổ. Lần này từ nơi tận cùng của pháp tu trở về, pháp tu chúng ta cũng nên dốc một phần sức lực vì Thái Cổ. Chỉ cần nhánh pháp tu chúng ta còn một người sống sót, Cửu U ma thần sẽ không thể vượt qua hư không đặt chân vào Thái Cổ.

Phong Vân Vô Kỵ cũng đứng dậy:

- Thánh Giả đại nhân, Đông Hải xin nhờ ngài rồi!

- Không cần phải xin hay không xin. Pháp tu chúng ta vốn là một phần tử của Thái Cổ. Vô Kỵ, nếu người còn có chuyện thì hãy đi trước. Trách nhiệm trên người người còn nặng hơn nhiều so với chúng ta. Có lẽ chúng ta sẽ tiêu diệt được tất cả Cửu U ma thần, nhưng vẫn không thể nào đối phó được với Chủ Thần thứ mười bốn, chỉ có thể dựa vào người và ba vị Chí Tôn thôi.

Thánh Giả mỉm cười nói, trong nụ cười lộ ra vẻ cay đắng. Nhánh pháp tu đã từng tranh chấp với võ tu, nhưng hôm nay nhìn khắp cả nhánh pháp tu, cũng không tìm ra một cao thủ nào có thể đối phó được với Chủ Thần thứ mười bốn.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng. Cuộc chiến thần ma lần đầu tiên đã kết thúc sau cái chết của Chiến Tranh Chi Chủ Dịch Tư Mã Sâm và Cứu Thực Chi Chủ Dĩ Tất. Còn trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai này, nếu muốn giành được một kết quả, cũng sẽ phải quyết định trong trận chiến giữa bốn Chí Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn. Chỉ khi giết chết Chủ Thần thứ mười bốn, Thái Cổ mới có thể giành được một đường sinh cơ trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai.

- Thánh Giả đại nhân, ta xin đi trước. Tề Thiên phải làm phiền các người rồi. Về phần đại trận Vạn Pháp Câu Diệt, ta hi vọng có thể hoàn thành trước khi không gian tan vỡ.

- Ủ, yên tâm đi.

Trong ngọn tháp ánh sáng chợt lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ đã hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán trong hư không. Đợi sau khi Phong Vân Vô Kỵ rời đi, Thánh Giả mới xóa bỏ cấm chế, sải bước ra ngoài ngọn tháp.

- Tất cả những người thuộc nhánh pháp tu nghe lệnh!

Giọng nói hùng hồn của Thánh Giả vang khắp trời đất. Trên trời dưới đất và nơi đồng hoang, từng tên pháp tu mở mắt ra, nhìn về phía thành Hoàng Kim. Trong hư không vốn trống rỗng, những bóng sáng chợt lóe lên, đột nhiên xuất hiện vô số bóng người. Chỉ trong nháy mắt, bên ngoài thành Hoàng Kim đã đầy rẫy những bóng người như bầy châu chấu, khiến cho ánh sáng màu vàng lấp lánh của thành Hoàng Kim cũng bị che phủ. Các loại ánh sáng bắn ra bốn phía, xông thẳng lên trời. Sáu trong ánh sáng lại hiện ra vô số pháp khí lấp lánh. Tất cả pháp tu ở gần thành Hoàng Kim lập tức chia làm bốn đội, che phủ trời đất, phân biệt bay về bốn hướng khác nhau.

Đại quân pháp tu sáu bảy triệu người phân biệt tiến vào trong hư không mênh mông ở tây bắc, tây nam, phía nam và phía đông của không gian Thái Cổ. Trong hư không đen kịt, các pháp tu đều tỏ ra rất bận rộn, bắt đầu bày trận trên quy mô, cũng là lần đầu tiên từ sau pháp võ tranh đấu.

Trong nhánh pháp tu, năng lực mạnh mẽ nhất không phải các loại pháp thuật công kích, mà chính là trận pháp.

Trận pháp lớn nhỏ không đều, nhỏ thì chỉ cần một người cũng có thể dễ dàng hoàn thành, còn trận pháp lớn thì phải cần mấy chục ngàn, mấy trăm ngàn, thậm chí cả triệu pháp tu đồng thời bày trận. Chính vì bố trí trận pháp cần phải có nhiều thời gian, cho nên trong chiến đấu rất ít khi được sử dụng, bởi vì sẽ không ai cho người thời gian để bày trận. Nhưng một khi trận pháp bố trí thành công, đặc biệt là trận pháp cần càng nhiều người thì uy lực thể hiện ra lại càng lớn.

Trong các loại trận pháp của pháp tu, mạnh mẽ nhất chính là trận Vạn Pháp Câu Diệt. Vào thời kỳ pháp võ tranh đấu, dưới mệnh lệnh của Pháp Tổ, pháp tu đã từng tập hợp lực lượng của tất cả mọi người, bày ra đại trận này trong phạm vi mấy chục vạn cây số quanh núi Thánh Dương nơi Pháp Tổ cư ngụ. Điều này khiến cho nhánh võ tu không ai dám tiến vào phạm vi núi Thánh Dương mười vạn cây số. Đến sau này nhánh pháp tu rời đi, bởi vì uy lực của trận Vạn Pháp Câu Diệt quá lớn, hơn nữa Pháp Tổ lại tiên đoán được cuộc chiến thần ma khốc liệt trong tương lai, cho nên đã xóa bỏ trận pháp này.

Lúc ban đầu, thật ra tên của trận pháp này không phải là Vạn Pháp Câu Diệt, mà là Thập Phương Câu Diệt giống như thần khí trong tay Pháp Tổ.

Từ phía trên nhìn xuống, trong bóng tối vô tận bên ngoài Đông Hải có vô số điểm sáng lập lờ, mỗi điểm sáng chính là một tên pháp tu. Dưới sự thống lĩnh của Thánh Giả, toàn bộ những người mạnh nhất của nhánh pháp tu đều tập trung ở nơi này. Pháp lực bên trong cơ thể bọn họ dâng trào, bàn tay không ngừng bắn ra các loại ánh sáng. Mấy triệu cao thủ pháp tu được Thánh Giả điều đến nơi này, tất cả đều tập trung toàn bộ tinh thần. Phía ngoài cùng của trận pháp, mấy ngàn cao thủ pháp tu khí tức mạnh mẽ đồng thời phát tay, thi triển một cấm chế trong phạm vi lớn, che giấu khí tức của khoảng hư không này.

Trận Vạn Pháp Câu Diệt, tuy nói là một trận pháp, nhưng thật ra là do chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín trận pháp tạo thành, trong đó bao gồm chín trận pháp cỡ lớn, cùng với những trận pháp khác lớn nhỏ không đều. Trong trận pháp lại có trận pháp, ngoài trận pháp lại có trận pháp, tất cả trận pháp hợp thành một chỉnh thể, tạo thành trận Vạn Pháp Câu Diệt. Mấu chốt để hoàn thành trận pháp này là chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín trận pháp nhất định phải hoàn thành cùng một lúc.

Cùng lúc đó, trong hư không ở ba hướng tây bắc, tây nam và phía nam, mấy trăm vạn đệ tử pháp tu cũng đang bận rộn làm việc. Trận pháp do bọn họ bố trí đơn giản hơn nhiều, tiến hành cũng nhanh hơn. Những trận pháp này không đủ để đối phó với yêu ma đỉnh cao của Ma Giới, nhưng dùng để đối phó với đợt quân chốt thí đầu tiên của Ma Giới thì đã đủ rồi.

807. Chương 58: Trận Pháp Mạnh Nhất Của Pháp Tu 3

Ở bốn phương hướng đều có rất nhiều cao thủ pháp tu thi triển cấm chế không gian, che giấu khí tức để tránh bị ma tộc phát giác.

Thành Hoàng Kim vốn đông đảo bóng người, sau khi Thánh Giả rời đi liền trở nên trống trải hơn rất nhiều, chỉ còn lại một số ít đệ tử cấp thấp ở lại giữ thành. Trong lòng đất của thành Hoàng Kim sừng sững, một tên đệ tử pháp tu trẻ tuổi đang dần theo thiếu niên do Thái Cổ Ma Viên biến thành bước lên bậc thang tiến về phía trước.

- Đến rồi, chính là chỗ này.

Một lúc lâu sau, tên đệ tử pháp tu kia ngừng lại trên bậc thang, quay đầu chỉ về phía trước, mỉm cười nói:

- Đây chính là nơi mà sư tôn của người bảo người tới, trước khi xem xong không được rời khỏi nơi này, đây là mệnh lệnh của sư tôn người.

Thiếu niên cũng dừng bước, cặp mắt đen kịt như nửa đêm lướt qua bả vai của tên đệ tử pháp tu trẻ tuổi, nhìn về không gian trống trải dưới lòng đất. Bên trong không gian to lớn tối đen này là một đồng sách bia vàng chất đồng với nhau, phát ra từng trận ánh sáng màu vàng trong đại sảnh trống trải.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Vượt qua Tuyết vực tuyết rơi lả tả, băng qua gò Hiên Viên thê lương, dưới mặt biển Bắc Hải nhấp nhô là một xoáy nước to lớn ẩn chứa năng lượng cuồng bạo đang tung hoành, bốc lên cao mấy ngàn trượng phía trên Bắc Hải, gây nên sóng lớn nhấp nhô bất định. Dọc theo xoáy nước đi xuống, phía dưới biển rộng bị bóng tối bao phủ, những nam tử trên người đầy vết thương đang lẳng lặng nằm ở đáy biển. Khí tức trên người bọn họ tĩnh lặng và ôn hòa, như sóng nhẹ lướt qua bờ cát. Phía trên những nam tử này là một cấm chế to lớn ngăn cách nước biển, đồng thời cũng che giấu khí tức của bọn họ.

- A!

Trong bóng tối, một tên nam tử đột nhiên vươn thân trên dây. Một vệt sáng như ánh mặt trời lóe lên, sau đó lại nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Những cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa bị thương nặng trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, ngã say trong thời gian dài đằng đẳng, cuối cùng đã thức tỉnh.

oOo

Tại một góc vắng vẻ trong vũ trụ, nơi có hàng triệu dòng văn thạch gào thét lướt qua hư không.

Phía trên dòng văn thạch, không gian đột nhiên dao động, ánh sáng lóe lên, trong hư không đã có thêm ba bóng người.

Vàng trán Ma Đế Hoàng nứt ra, một viên thần cách to lớn in vào trán phát ra từng trận ánh sáng. Ánh sáng lưu chuyển bên trong thần cách, nhìn kỹ lại là do vô số ký tự màu vàng tạo thành. Cặp mắt khác thường của hắn cũng sáng ngời giống như thần cách, sâu trong con ngươi lộ ra một màu xám kỳ dị. Giờ phút này thân thể hắn đứng thẳng tắp trong bóng tối, một bàn tay nắm chặt lấy một tên Chủ Thần phân thân ở đối diện. Tên Hắc Ám Chủ Thần phân thân này vốn có thực lực mạnh mẽ, nhưng lúc này ánh mắt lại mờ dần, lộ ra thần thái kính cẩn nghe lời, mặc cho Ma Đế Hoàng hút lấy thần lực trong cơ thể.

Ở cách đó không xa, Xi Vưu mặc áo bào xám đứng trong hư không, lẳng lặng nhìn cảnh tượng này, đồng thời điều khiển lực lượng cửu tinh ngăn cách khí tức ở đây.

- Thần cách của người đã ngày càng hoàn thiện.

Xi Vưu đứng bên cạnh nhìn tên Chủ Thần phân thân kia bị thần cách của Ma Đế Hoàng chấn nhiếp, không hề dám phản kháng, mặc cho Ma Đế Hoàng hút lấy năng lượng trong cơ thể, thân thể dần dần trở nên khô héo. Lúc này y bỗng lên tiếng.

“Bùng!”

Ma Đế Hoàng vùng tay lên, tên Hắc Ám Chủ Thần phân thân trong tay bị hút hết thần lực, lập tức hóa thành một chùm sương mù bắn ra trên không trung. Sau khi hấp thu tên Hắc Ám Chủ Thần phân thân này, khí tức trong cơ thể hắn dâng trào, long bào tung bay phấp phật, áp lực vốn lơ mơ bỗng trở nên giống như thực chất, hiển nhiên thực lực đã gia tăng rất nhiều.

“Xoẹt xoẹt!”

Quanh người Ma Đế Hoàng, những vết nứt không gian nhỏ vun không ngừng sinh diệt, phát ra tiếng vang loạt xoạt. Đó là dấu hiệu không gian không chịu nổi năng lượng mạnh mẽ trong cơ thể hắn nên bắt đầu tan vỡ. Hắn thu liễm một chút năng lượng trong cơ thể, hư không chung quanh dần dần ổn định lại. Tiếp đó hắn xoay người nhìn chằm chằm vào Xi Vưu, cười lớn nói:

- Ma Tổ, cảm ơn người, thực lực của bản tọa lại tăng lên rất nhiều rồi, ha ha ha...

Hư không rung động trong tiếng cười, nhưng Xi Vưu rõ ràng nhìn thấy, sâu trong mắt Ma Đế Hoàng lại là một vẻ lạnh giá, không hề có chút vui vẻ nào.

- Hừ!

Xi Vưu hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như người thật sự cảm tạ ta, vậy thì cũng không nên có ý muốn thử dò xét thực lực của ta.

Một câu nói khiến cho nụ cười của Ma Đế Hoàng chợt khựng lại. Hai người đã đi cùng nhau cả tháng trời, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn có một nút thắt không thể tháo gỡ được.

Lúc mới bắt đầu, Ma Tổ gây cho Ma Đế Hoàng một cảm giác sâu không lường được, nhưng lại giống như có thể chạm tới. Ma Đế Hoàng lợi dụng khả năng áp chế của thần cách đối với phân thân không có thần cách, liên tục hấp thu Chủ Thần phân thân, từ đó tăng cường thực lực của mình. Theo thực lực không ngừng gia tăng, cảm giác của hắn đối với Ma Tổ cũng dần dần thay đổi, từ sâu không lường được đến cao hơn một khoảng, rồi càng ngày càng rút ngắn, đến cuối cùng chỉ còn cao hơn một chút.

Một kẻ có dã tâm tuyệt đối không muốn bên cạnh có một nhân tố không ổn định, càng không thích bị người khác lợi dụng. Đây cũng là lý do mà Ma Đế Hoàng luôn không yên tâm khi có Ma Tổ bên cạnh. Hai người vốn chỉ nói vài câu hời hợt, cũng chẳng có giao tình gì lớn.

Không nắm chắc thì Ma Đế Hoàng cũng không dám tùy tiện ra tay. Hắn còn cần Ma Tổ trợ giúp ngăn cản chư thần tra xét, lúc này đuổi Xi Vưu đi thì cũng chẳng có lợi ích gì.

Trước đây một thời đây, Ma Đế Hoàng phát hiện thực lực của Xi Vưu chỉ cao hơn mình một chút. Nhưng sau khi lần lượt hấp thu những Chủ Thần phân thân, thực lực không ngừng tăng lên, hắn lại phát hiện Xi Vưu dường như vẫn cao hơn hắn một chút như vậy. Đến khi hấp thu xong tên Chủ Thần phân thân này, hắn lại nhìn qua Xi Vưu, quả nhiên vẫn cảm thấy khoảng cách giữa hai người như trước. Ngay cả áp lực có thể khiến Chủ Thần phân thân kinh hãi cũng không hề ảnh hưởng đến Ma Tổ Xi Vưu. Lần này Ma Đế Hoàng đã hoàn toàn ngây đại.

- Yên tâm đi, hiện giờ chúng ta là đồng minh, bản tọa sẽ không ra tay với người.

Một lúc sau, Ma Đế Hoàng thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói.

- Như vậy thì tốt. Chúng ta trở về chiến trường đi!

Xi Vưu nói, dứt lời áo bào xám liền phất lên, đi về hướng chiến trường rộng lớn ở trung tâm vũ trụ.

Trong khoảng thời gian này hai người đã phân công rõ ràng. Ma Đế Hoàng dùng thần cách trấn áp Chủ Thần phân thân, sau đó Xi Vưu ngăn cách khí tức của hai người, đồng thời điều khiển quy tắc không gian dời hai người ra khỏi trung tâm vũ trụ. Hai người đã dùng phương thức này liên tục tóm lấy từng tên Chủ Thần phân thân, sau đó để cho Ma Đế Hoàng cắn nuốt.

- Chờ một chút!

Xi Vưu vừa mới rời đi không xa, Ma Đế Hoàng bỗng cất tiếng gọi lại.

- Hả?

Xi Vưu xoay người lại, hồ hững nhìn Ma Đế Hoàng.

- Bản tọa đã hấp thu không dưới trăm tên Chủ Thần phân thân, phương thức này thật sự gia tăng thực lực quá chậm.

- Vậy ngươi có ý kiến gì?

Xi Vưu hỏi ngược lại.

Ma Đế Hoàng trầm ngâm không nói, một lát sau mới ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ hung ác, nói:

- Hư Vô Chi Quân, ta muốn thần lực của hần. Vương miện và quyền trượng của hần đều là thần khí mạnh mẽ do chư thần tạo ra, có thể nối liền với vực sâu bóng tối, liên tục hút lấy thần lực từ mười hai Hắc Ám chư thần. Chính nhờ nó mà Hư Vô Chi Quân mới có thân thể bất tử. Nếu như không chế được hần, vậy thì có thể không ngừng hấp thu thần lực từ chư thần, mạnh hơn rất nhiều so với Chủ Thần phân thân.

- Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Áo bào xám của Xi Vưu rung động, nói:

- Thần cách và uy nghiêm của ngươi có thể trấn áp Chủ Thần phân thân bình thường, nhưng lại không có một chút tác dụng nào đối với Hư Vô Chi Quân. Nếu như khiến cho chư thần chú ý, chắc ngươi đã biết kết quả thế nào...

- Vương miện bóng tối và quyền trượng tinh không là do mười hai Hắc Ám chư thần cùng nhau chế tạo. Khi sáng tạo ra Hư Vô Chi Quân, chư thần đã ban cho hần một năng lực, đó là khi hần bị hủy diệt sẽ tự động hấp thu thần lực từ quốc độ của mười hai chư thần. Còn về phía chư thần thì phải dựa vào Ma Tổ ngươi rồi.

Một giọng nói khàn khàn từ trong miệng Ma Đế Hoàng phát ra, chính là phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc vẫn luôn yên lặng.

- Ngươi tự quyết định đi!

Ma Tổ lạnh lùng bỏ lại một câu.

- Ma Tổ, chuyện này còn cần người trợ giúp. Sau khi Hư Vô Chi Quân trở về vực sâu bóng tối đã được chư thần cường hóa không ít. Với thực lực của chúng ta vẫn không đủ, còn cần có người tham gia.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc tiếp tục nói:

- Đương nhiên có qua thì có lại, sự mạnh mẽ của chúng ta cũng sẽ trợ giúp người được nhiều hơn. Chỉ khi chúng ta mạnh lên mới có thể giúp người đối phó với Chủ Thần thứ mười bốn.

Xi Vưu trầm ngâm không nói. Ma Đế Hoàng và Tịch Nhĩ Lạc muốn thông qua Hư Vô Chi Quân để hút lấy thần lực hùng hậu, chuyện này dĩ nhiên không phải giả, nhưng hai kẻ này vốn có dã tâm, muốn mượn chuyện này để thử dò xét thực lực của mình, hơn nữa còn là quang minh chính đại.

Cặp mắt Ma Đế Hoàng không nhúc nhích nhìn chăm chú vào Xi Vưu, một lúc sau mới nghe Ma Tổ trả lời:

- Được rồi.

Ma Đế Hoàng và Tịch Nhĩ Lạc mừng rỡ. Sau một trận dao động không gian, Xi Vưu và Ma Đế Hoàng đồng thời biến mất trong hư không. Cùng lúc này, trên một vãn thạch ở phía đối diện bên kia, một đoàn sương

mù màu đen đang trôi nổi, bên trong vang lên tiếng ùng ùng. Sau đó một bộ xương hiện lên trong sương mù, tiếp theo là gân thịt, mạch máu, rất nhanh tạo thành một thân thể hoàn chỉnh.

- Ha!

Đệ Nhất phân thân khẽ thở ra một hơi, trong mắt lóe lên một vệt sáng ngời, đồng thời ổn định tâm tình lại. Hắn liếc nhìn những bóng sáng đan xen ở trung tâm vũ trụ, từ trên vẫn thạch đứng dậy. Ngay khi hắn từ trong sương mù đứng lên, vẫn thạch cứng rắn dưới chân đột nhiên hóa thành vô số hạt bụi nhỏ bé rơi xuống phía dưới.

Tại trung tâm vũ trụ, đại quân Quang Âm chém giết cả ngày lẫn đêm. Đệ Nhất phân thân đã hấp thu rất nhiều khí tức giết chóc, cùng với tinh hoa của vô số yêu ma. Khi cảm thấy đã đạt tới điểm đột phá, hắn liền rời khỏi chiến trường vũ trụ, tìm một nơi an tĩnh lắng đọng tiêu hóa những gì hấp thu được. Lúc này Hấp Tinh đại pháp của hắn cuối cùng đã đại thành.

“Bây giờ chỉ còn lại một phần cuối cùng của Kiếp Ma Đạo.” - Đệ Nhất phân thân liếc nhìn bầu trời đêm đen kịt, bàn chân chún một cái trong hư không, hai chiếc cánh ác ma dài hơn mười trượng xuyên qua máu thịt sau lưng nhô ra ngoài, hóa thành một dòng ảnh biến mất trong bầu trời đêm.

Tại nơi sâu nhất trong hư không vô tận, ánh sáng của cửu tinh càng ngày càng đậm hơn. Ánh sao rung động, có khuynh hướng nổi lên thành một thể.

808. Chương 59: Thời Khắc Cuối Cùng, Không Gian Tan Vỡ

Tại trung tâm vũ trụ, đại quân yêu ma và thiên sứ liên miên như sóng nhấp nhô trong hư không. Ma khí dâng trào, thánh quang ngập trời, tiếng chém giết vang vọng khắp nơi. Ở ven rìa chiến trường, máu đen dày đặc hòa lẫn với vô số thịt vụn từ dưới chân yêu ma và thiên sứ tràn ra, ồ ạt chảy về bốn phía.

Bên cạnh chiến trường rộng lớn, hai bóng người ngạo nghễ đứng sừng sững trong bóng tối. Ma Đế Hoàng và Ma Tổ đứng song vai, ánh mắt vượt qua vô số yêu ma đang chém giết nhìn về đầu cuối của hư không. Phía trên những bóng đen đang chém giết kịch liệt là hai mươi bốn chiếc cánh sáng lấp lánh và một chiếc vương miện màu bạc đứng song song trong bóng tối.

Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ giống như hóa thành hai vầng mặt trời chói mắt khác màu trong hư không. Mỗi lần hai nhân vật không phải người này giao đấu đều bắn ra ánh sáng vô tận. Những chùm ánh sáng do thần lực Quang Âm biến thành như muốn xuyên qua bầu trời.

Tiếng nổ mạnh không dứt bên tai. Hai người như tia chớp xuyên qua hư không, liên tục giao chiến, nơi đi qua lưu lại những vòng lửa địa ngục bốc cháy hừng hực và lửa thiêu thiên giới nóng rực.

- Chuẩn bị hành động. Không nên nương tay, chúng ta chỉ có một cơ hội thôi. Nếu như không thể không chế được Hư Vô Chi Quân trong thời gian ngắn, kế hoạch này xem như thất bại.

Xi Vưu dời ánh mắt khỏi phía xa, nhìn thẳng vào Ma Đế Hoàng nói.

- Ta biết rồi.

Ma Đế Hoàng nhìn hai đoàn sáng và tối bộc phát phía trên chiến trường, con ngươi hơi co lại:

- Vẫn giống như lúc trước, ta ra tay không chế hắn, còn người điều khiển cửu tinh ngăn cản tầm mắt của chư thần, đồng thời dời chúng ta ra khỏi chiến trường.

- Bản tọa nhắc lại với người một lần cuối. Mặc dù thực lực của người đã tăng mạnh, nhưng nếu muốn trong nháy mắt hoàn toàn không chế hắn, khả năng thất bại vẫn rất lớn. Hơn nữa tuy thực lực của bản tọa mạnh hơn Hư Vô Chi Quân, nhưng dù sao hắn cũng là tạo vật của Chủ Thần, khả năng không chế quy tắc không gian đã đạt đến đỉnh cao, rất khó nói có thể hoàn toàn không chế hắn. Khả năng thất bại của bản tọa xem

ra cũng rất lớn. Người đã suy nghĩ kỹ càng rồi chứ? Một khi thất bại thì rất khó có cơ hội lần sau, còn muốn thử không?

Xi Vưu lạnh lùng nói.

Ma Đế Hoàng hơi nhú mào, nắm ngón tay trong tay áo rồng hơi co lại một chút. Đúng như Ma Tổ nói, với thực lực mạnh mẽ của hai người, muốn chiến thắng Hư Vô Chi Quân cũng không phải là chuyện khó, nhưng muốn hoàn toàn khống chế hắn, không cho hắn một cơ hội phản kháng nào, với thực lực này... vẫn có phần không đủ.

Ngoài ra Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ đang giao chiến trong chiến trường. Tên cao thủ mạnh mẽ mới được Quang Minh chư thần sáng tạo này có tư duy khá giống với chư thần, chỉ suy nghĩ theo lý trí đơn giản, không phải đen thì tức là trắng. Một khi hai người nhúng tay vào trận chiến, có khi chẳng những không được Sáng thiên sứ xem như đồng minh, ngược lại còn bị hắn xem là trợ thủ do Hư Vô Chi Quân gọi tới, dẫn đến công kích điên cuồng. Kế hoạch của hai người vốn không hề chắc chắn, một khi có cao thủ như Sáng thiên sứ gia nhập thì sẽ xuất hiện thêm một biến số. Ma Đế Hoàng không thích nhiều biến số như vậy. Hắn muốn thông qua sáu Sí thiên sứ để liên hệ với Sáng thiên sứ, bảo đối phương phối hợp với mình, nhưng sau khi suy nghĩ một chút lại từ bỏ ý định này. Trong Thiên Đường cấp bậc nghiêm ngặt, mặc dù Sí thiên sứ là nhân vật cao cấp của Quang Minh Thiên Đường, nhưng vẫn là thuộc hạ của Sáng thiên sứ, không thể can thiệp vào hành động của cấp trên.

- Suy nghĩ kỹ càng rồi chứ? Tiếp tục kế hoạch hay là dừng lại?

Xi Vưu hỏi lần nữa.

- Tiếp tục... Về phần Sáng thiên sứ, ta có thể giúp các người kéo dài thời gian hai giây.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên lên tiếng:

- Ma Tổ, trong thời gian hai giây đó, chắc người có thể dời chúng ta ra khỏi chiến trường chứ? Ta nghĩ với năng lực của người hắn là không thành vấn đề, đúng không?

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc vẫn luôn im lặng đột nhiên chen vào, khiến cho trong lòng Xi Vưu hơi kinh ngạc. Còn về vấn đề cuối cùng thì y lại không tỏ rõ ý kiến. Ánh mắt của Phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc so với Ma Đế Hoàng còn thâm độc hơn một chút.

- Ma Tổ, hành động lần này người nhất định phải ra tay. Đừng nói là với năng lực của người chỉ có thể khống chế ngôi sao và không gian mà thôi. Tuy hành động lần này có lợi với chúng ta, nhưng cũng không hẳn là không có lợi với người. Chỉ khi chúng ta sở hữu thần lực mạnh mẽ, mới có thể nắm chắc đối phó được với Chủ Thần thứ mười bốn.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc dừng một chút, sau đó nói tiếp.

Trong vũ trụ sấm sét cuộn cuộn. Phía trên đại quân Quang Minh, những tia sét màu vàng vô tận từ dưới đường chân trời bắn ra, nơi đi qua khiến cho hư không hóa thành một mảng vàng chói. Một luồng thánh quang to lớn màu trắng sữa từ bầu trời chiếu xuống, bao trùm lấy hài cốt của Sáng thiên sứ. Sau đó dưới tác dụng của một lực hút kỳ dị, thân thể hắn dần dần ngưng tụ lại, bay về phía trước.

“Ầm!”

Sau khi Sáng thiên sứ biến mất trong bầu trời không lâu, một cột sét thần phạt to lớn đột nhiên đánh xuống nơi ba cao thủ yêu ma vừa đứng. Quang Minh chư thần cũng đã bị chọc giận.

Tại một góc vũ trụ vắng vẻ, một làn sóng gợn không gian lóe lên, bốn bóng ma khí tức như vực sâu đột ngột xuất hiện. Bốn người vừa mới hiện hình, ở phía xa lại xuất hiện một tia sét màu vàng bay đến. Một trong ba người vung tay lên, hư không chợt lóe sáng, bọn họ lại mất đi bóng dáng. Một lúc sau, mấy yêu ma đỉnh cấp lại xuất hiện trong một khoảng hư không khác cách đó rất xa.

Chư thần là toàn năng, nhưng cũng không phải là không gì không làm được. Mấy người không ngừng điều khiển quy tắc không gian, di chuyển trong vũ trụ như tia chớp.

Bị ba cao thủ yêu ma đỉnh cấp kèm hai bên, Hư Vô Chi Quân vẫn không từ bỏ phép thuật “cơn giận của chư thần vực sâu”. Hắn muốn nhờ vào phép thuật hủy diệt mạnh mẽ này để thoát khỏi sự khống chế của ba người, nhưng phép thuật này đã định sẵn là không thể thuận lợi thì triển được.

Mấy tên cao thủ yêu ma đỉnh cấp mặc dù lần đầu tiên hợp tác, nhưng lại ăn ý giống như đã thực hiện vô số lần. Đệ Nhất phân thân và Ma Đế Hoàng dùng phương thức cực kỳ bá đạo, nhanh chóng hút lấy thần lực đen tối trong cơ thể Hư Vô Chi Quân, khiến cho hắn không thể thuận lợi thì triển phép thuật. Mỗi khi Hư Vô Chi Quân có dấu hiệu muốn tự nổ linh hồn, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc ẩn sâu trong đầu Ma Đế Hoàng lại phát ra một tiếng rít tinh thần, áp chế xung động này của hắn. Còn Xi Vưu ở bên cạnh lại phụ trách điều khiển lực lượng cửu tinh, lừa gạt chư thần đang đuổi đến.

“Ầm!”

Ánh sáng chợt lóe lên trong hư không, ba cao thủ Đệ Nhất phân thân, Ma Đế Hoàng và Xi Vưu lại điều khiển quy tắc không gian, nhanh chóng đổi sang một hướng khác.

Linh hồn của Xi Vưu hòa vào trong cửu tinh, có thể mượn lực lượng cửu tinh lúc này đang tràn ngập cả vũ trụ để ngăn cách tầm mắt chư thần. Nhưng mỗi khi Đệ Nhất phân thân và Ma Đế Hoàng hút sạch một đợt thần lực trong cơ thể Hư Vô Chi Quân, thần lực sẽ từ dưới vực sâu sẽ lập tức cuộn cuộn tràn đến, cũng sẽ tiết lộ vị trí của bọn họ cho chư thần đang giận dữ. Vì trốn tránh chư thần đuổi giết, ba người đành phải liên tục thay đổi phương hướng trong vũ trụ.

Trong sấm sét màu vàng đuổi đến ẩn chứa thần lực hùng hậu, đủ để phá hủy tất cả mọi thứ trong diện tích mấy triệu cây số. Ba người không hề nghi ngờ, một khi bị Hắc Ám chư thần tìm được khí tức của mình, tiếp theo nhất định sẽ là cái chết hoàn toàn, cho dù ba người có thể xem như là những cao thủ hàng đầu hiện vẫn còn tồn tại.

Mặc dù cứu viện của chư thần có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng đối với Hư Vô Chi Quân thì chỉ có thể nhìn mà không thể sử dụng được. Giờ phút này hắn không thể động dậy, thần lực trong cơ thể liên tục bị hai cao thủ đỉnh cấp của Ma Giới hấp thu, khí tức cả người trở nên yếu ớt. Sau khi một đợt thần lực cuồng bạo khác từ dưới vực sâu tràn đến, giúp hắn khôi phục tinh thần, lại bị hai yêu ma đỉnh cấp hút thành xác khô, cứ như vậy không ngừng lặp lại.

Ba cao thủ yêu ma mang theo Hư Vô Chi Quân, không ngừng biến đổi vị trí trong hư không. Cũng không biết trải qua bao lâu, sau khi liên tục hấp thu thần lực, Đệ Nhất phân thân dần dần cảm giác được một sự xung động.

“Bùng!”

Da thịt trên trán Đệ Nhất phân thân đột nhiên nổ tung, sương máu bắn ra tung tóe, nhưng rất nhanh lại chui vào trong cơ thể hắn. Bên dưới da thịt nứt ra, thần cách giết chóc đỏ tươi ẩn sâu trong đầu hắn bị thần lực kích động đột ngột hiện ra. Thần lực hùng hậu từ quốc độ của chư thần tràn ra, xuyên qua vực sâu bóng tối, lại thông qua Hư Vô Chi Quân chui vào trong cơ thể Đệ Nhất phân thân. Bị thần lực kích

động, thần cách của hần bắt đầu tiến hóa, tinh thể thần cách rực rỡ biến đổi theo một loại quy tắc nào đó, không ngừng tách rời và tổ hợp lại. Thần cách màu đỏ không ngừng lớn lên, khí tức trong cơ thể hần cũng càng lúc càng mạnh.

Ở bên kia, Ma Đế Hoàng vừa hấp thu thần lực trong cơ thể Hư Vô Chi Quân, vừa nhìn chăm chăm vào Đệ Nhất phân thân. Sở hữu ưu thế thần cách, tốc độ hấp thu thần lực của Ma Đế Hoàng rất nhanh, nhưng so sánh với Hấp Tinh đại pháp bá đạo vô song của Đệ Nhất phân thân thì lại tỏ ra kém hơn nhiều.

Nếu xem thần lực từ trong cơ thể Hư Vô Chi Quân chảy ra giống như một dòng nước lũ, vậy thì Ma Đế Hoàng chỉ hút được một phần mười dòng nước lũ này, còn chín phần khác đều thuộc về Đệ Nhất phân thân.

Một tay nắm lấy vương miện trên đầu Hư Vô Chi Quân, cặp mắt của Ma Đế Hoàng lại nhìn chăm chăm vào Đệ Nhất phân thân.

“Người tốt nhất không nên có ý nghĩ khác!” – Ngay lúc này, giọng nói của Xi Vưu đột nhiên truyền vào trong tai Ma Đế Hoàng, dường như Ma Tổ đã nhìn thấu tâm tư của tên vương triều đại để đứng đầu Ma Giới này: “Hấp Tinh đại pháp đột phá tầng thứ mười, đạt tới trạng thái đỉnh cao, không phải là thứ người có thể đối phó được. Ngay cả thần lực của Sáng thiên sứ cũng có thể bị hần bị dẫn dắt thay đổi phương hướng, người thấy mình có thể làm được sao? Bây giờ nếu như trở mặt, chỉ cần một tia khí tức lộ ra, khiến cho Hắc Ám chư thần đuổi đến, chúng ta chỉ có một con đường chết.”

Ma Đế Hoàng nhìn chăm chăm vào Đệ Nhất phân thân, vẻ mặt không đổi sắc nhưng trong lòng lại rất giận dữ. Hần vốn xem Hư Vô Chi Quân là thức ăn của riêng mình, không chịu được bị người khác tranh giành, nhưng bây giờ lại phải chia sẻ với người khác, hơn nữa còn là đối phương ăn nhiều còn mình ăn ít, làm sao có thể không giận được.

“Không nên so đo nhiều như vậy. Tạm thời để cho hần chiếm chút lợi ích, chờ đến khi chúng ta mạnh đến một mức độ nhất định, cả Xi Vưu và Trung Ương ma đế đều có thể tóm vào tay. Bây giờ không bằng hợp tác với bọn chúng.” – Giọng nói khàn khàn của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên vang lên trong đầu Ma Đế Hoàng. Nghe được lời nói của tên đồng minh trăm triệu năm này, Ma Đế Hoàng cuối cùng cũng kìm nén ý nghĩ ra tay trong đầu.

Xi Vưu chú ý tới trạng thái khác thường của Ma Đế Hoàng, Đệ Nhất phân thân cũng luôn lặng lẽ quan sát tên đồng minh tạm thời này. Đến khi Ma Đế Hoàng nghe theo lời khuyên của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc, bỏ qua ý nghĩ ngu xuẩn trong lòng, Đệ Nhất phân thân mới dời mắt đi. Hai bên lại tiếp tục giai đoạn hợp tác ôn hòa.

Thần lực hùng hậu cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể Đệ Nhất phân thân và Ma Đế Hoàng. Mất đi thần lực, thân thể hư vô của Hư Vô Chi Quân không ngừng khô héo, khí tức linh hồn cũng càng lúc càng yếu. Nhưng mỗi khi Hư Vô Chi Quân sắp chết vì suy kiệt, dưới vực sâu lại bộc phát ra một đợt thần lực đen tối cuộn cuộn, trực tiếp vượt qua tầng tầng hư không tràn vào trong cơ thể Hư Vô Chi Quân, cứu sống Hư Vô Chi Quân đang đứng ven rìa cái chết. Ba cao thủ yêu ma đỉnh cao kèm hai bên Hư Vô Chi Quân, không ngừng biến đổi phương hướng trong hư không. Hư Vô Chi Quân liên tục tiến gần đến cái chết, sau đó lại được thần lực hùng hậu từ dưới vực sâu kéo trở về, cứ như vậy không ngừng lặp lại.

811. Chương 59: Thời Khắc Cuối Cùng, Không Gian Tan Vỡ 4

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên...

“Chuẩn bị từ bỏ. Hắc Ám chư thần đã mời đến bản thể của ta, hần sẽ nhanh chóng vận dụng năng lực tiên đoán để dự đoán quỹ tích hành động của chúng ta.” – Giọng nói của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên truyền vào trong tai mọi người. Đệ Nhất phân thân, Ma Đế Hoàng và Xi Vưu đều giật mình. Xi Vưu vận dụng lực lượng cứu tinh trốn khỏi ánh mắt của chư thần, đồng thời mọi người liên tục điều khiển quy tắc không gian biến đổi vị trí trong hư không. Ba người không hề dừng lại ở bất kỳ nơi nào trong thời gian ba nhịp thở, dựa vào khoảng thời gian chênh lệch ngắn ngủi này để tránh khỏi chư thần đuổi giết. Nhưng

bây giờ Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc nhúng tay vào thì lại khác, vị Hắc Âm Chủ Thần này sở hữu năng lực dự đoán mạnh mẽ, cũng có nghĩa là khoảng thời gian chênh lệch này đã không còn nữa.

- Chuẩn bị từ bỏ!

Giọng nói của Xi Vưu quả quyết và dứt khoát.

Trong lòng Ma Đế Hoàng không cam, nhưng đối mặt với sự thật này cũng đành phải chấp nhận. Chỉ có Tâm Ma không nói lời nào, vẫn nhanh chóng hấp thu thần lực trong cơ thể Hư Vô Chi Quân. Bị Tâm Ma và Ma Đế Hoàng hấp thu, Hư Vô Chi Quân lại trở nên suy yếu.

- Ma Đế Hoàng, Xi Vưu, hai người các người đi trước đi. Hư Vô Chi Quân để lại cho ta, ta còn có chuyện khác.

Lúc khí tức Hư Vô Chi Quân yếu đi, tiến gần đến cái chết, Đệ Nhất phân thân đột nhiên nói.

- Người muốn làm gì?

- Còn có thể làm gì, đương nhiên là giết hắn.

Đệ Nhất phân thân hừ lạnh một tiếng.

“Ầm ầm!”

Ở cuối tầm mắt, một mảng mây sét màu vàng cuộn cuộn bay vút về hướng này. Ba đại ma đầu trông thấy đều biến sắc.

- Đi!

Ma Đế Hoàng quát một tiếng, thân hình nhoáng lên, buông tay ra khỏi vương miện màu bạc, chạy trốn về hư không tối đen ở phía đông.

- Chuẩn bị, ta sắp thu hồi lực lượng cứu tinh đây!

Xi Vưu lên tiếng, sau đó vung tay lên, áo bào xám thoáng qua, trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng. Sau khi y rời đi không lâu, màn chắn dùng để ngăn cách ánh mắt của chư thần cũng chậm rãi biến mất.

Đệ Nhất phân thân nhìn chăm chăm vào Hư Vô Chi Quân, mí mắt chớp vài cái, cặp mắt bỗng nhiên hoàn toàn hóa thành một màu đen kịt âm tà. Bàn tay của hắn lật một cái, Kiếp Ma đao lại bay vào trong tay, đao ý Kiếp Ma Đao thức thứ chín Thiên Địa Ma Kiếp đã phát ra.

- Gào!

Cảm nhận được uy hiếp của cái chết, Hư Vô Chi Quân phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng. Mặc dù có lòng phản kháng, nhưng giờ phút này cả thân thể và linh hồn hắn đều vô cùng suy yếu, cái chết đã gần kề.

“Ong!”

Hư không rung động. Sau lưng Đệ Nhất phân thân, một bóng đen to lớn từ trong bóng tối trời lên, đứng sừng sững giữa trời đất. Bóng đen kia mang theo khí tức điên cuồng, liều lĩnh bá đạo, coi trời bằng vung, giống như muốn hủy diệt tất cả.

Bàn tay Đệ Nhất phân thân từ từ nâng lên, đao ý của Kiếp Ma Đao đã đạt tới cực hạn. Ngay lúc này...

“Rắc rắc!”

Một trận tiếng vang to lớn bỗng lan khắp vũ trụ, truyền vào trong tai tất cả sinh linh. Tiếng vang kia giống như trời đất sụp đổ, vũ trụ vỡ tan. Trong bóng tối vang lên âm thanh của thứ gì đó rất lớn đang nghiêng đổ. Hư không dưới chân rung động, một cảm giác xiêu vẹo quái dị giống như vũ trụ đang di động dâng lên trong lòng. Đệ Nhất phân thân kinh ngạc ngẩng đầu lên, trông thấy chín ngôi sao trên bầu trời bùng sáng, hơn nữa càng lúc càng rực rỡ hơn.

Từ hai đầu của chín ngôi sao Thanh Minh, Nhật Quỷ, Mạt Lệ, Huỳnh Hoắc, Phản Hồn, Triệu Vi, Yên Diệt, Âm Yểm, Hồn Loạn Chi Thần phân biệt hiện ra những luồng ánh sáng chói lọi, dần dần nối thành một đường.

Từ phía trên nhìn xuống, một vết nứt to lớn từ sâu trong vũ trụ vô tận lan ra, dọc theo trung tâm vũ trụ không ngừng kéo dài. Vũ trụ đang bắt đầu xiêu vẹo theo vết nứt này.

“Ầm ầm!”

Vũ trụ rung chuyển và nghiêng đổ. Đứng trước biến đổi lớn ảnh hưởng đến cả vũ trụ này, vô số không gian bắt đầu trượt đi.

“Ầm ầm ầm!”

Cửu tinh chiếu rọi, ánh sáng càng lúc càng mạnh. Dưới ảnh hưởng của cửu tinh, lực lượng hỗn loạn trong vũ trụ bắt đầu gia tăng. Ma thức của Đệ Nhất phân thân quét qua một vòng, trông thấy dưới ảnh hưởng của lực lượng đen tối này, từng không gian bắt đầu tan vỡ, những mảnh vụn không gian như thủy tinh rải rác khắp nơi.

“Dừng!”

Trong bầu trời, đám mây sét do chư thần tạo ra dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục bay về hướng này nhanh như chớp, trong nháy mắt đã lướt qua khoảng cách triệu dặm, chỉ một lát nữa sẽ bay đến nơi này. Dựa vào lực lượng của chư thần, tiếp theo khoảng hư không này sẽ bị bao trùm bởi một đoàn sấm sét thần phạt kinh khủng có phạm vi rộng lớn.

“Nếu như ngươi không đi, chỉ có một con đường chết mà thôi.” - Một giọng nói suy yếu và u ám đột nhiên vang lên trong đầu Đệ Nhất phân thân: “Thả ta ra, ngươi có thể chạy trốn. Còn giết ta, ngươi sẽ không thể nào trốn thoát được.”

Đệ Nhất phân thân kinh ngạc liếc nhìn Hư Vô Chi Quân. Bị khống chế lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Hư Vô Chi Quân nói chuyện, mặc dù chỉ là dưới hình thức ý niệm.

Đệ Nhất phân thân liếc nhìn lên trời, trông thấy đám mây sét cuộn cuộn đang bay tới với tốc độ không thể tưởng tượng. Hắn lại cúi đầu nhìn Hư Vô Chi Quân, cười lạnh một tiếng nói:

- Không cần ngươi nhắc nhở.

Dứt lời tay phải của hắn vung lên, một ánh đao màu đen ẩn chứa lực lượng hủy diệt trời đất từ phía dưới bắn lên, sau đó chém mạnh xuống. Nơi ánh đao đi qua, hư không ầm ầm nổ tung, hoàn toàn chôn vùi.

- Gào!

Hư Vô Chi Quân trước khi chết phát ra một tiếng rít cực kỳ chói tai. Thân là tạo vật của Chủ Thần, sở hữu thân thể bất tử, đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn cảm nhận được uy hiếp của cái chết.

Kiếp Ma Đạo thức thứ chín Thiên Địa Ma Kiếp không chỉ hủy diệt thân thể, mà còn có linh hồn.

“Ầm ầm!”

Khi ý thức còn sót lại của Hư Vô Chi Quân bị một nửa đao ý Kiếp Ma Đạo chiêu thức chín Thiên Địa Ma Kiếp của Đệ Nhất phân thân tiêu diệt, chư thần đã hoàn toàn bị chọc giận. Liên tiếp bảy cột sét thần phạt sáng chói bắn kính đến triệu cây số từ trong bầu trời đánh xuống, phá tan hư không nơi Đệ Nhất phân thân đang đứng. Trong nháy mắt khoảng hư không này bị chư thần hủy diệt bảy lần.

Ở phía xa, Ma Đế Hoàng và Xi Vưu đã chạy ra khỏi phạm vi uy lực của sấm sét thần phạt, lúc này bỗng dừng bước, quay đầu lại, ngơ ngẩn nhìn về nơi sấm sét thần phạt đánh xuống. Với uy lực sấm sét mạnh như vậy, gần như không thể nào có xác suất còn sống.

“Ầm!”

Hư không tối đen hoàn toàn hóa thành một mảng hư vô. Sau khi Hư Vô Chi Quân chết đi, một chiếc vương miện màu bạc và một cây trượng dài hai thước trôi nổi trong hư không. Liên tiếp gánh chịu nhiều công kích

hủy diệt như vậy, ánh sáng trên hai món thần khí này đã trở nên rất mờ nhạt, vỏ ngoài trắng bạc cũng lộ ra vài vết nứt nhỏ vụn.

Trong mây sét cuộn cuộn phía trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết nứt như đá xanh. Dưới một lực hút kỳ lạ dẫn dắt, vương miện và quyền trượng sau khi Hư Vô Chi Quân chết đi để lại từ từ chui vào trong lỗ hổng đen kịt này, biến mất không thấy.

Một lúc sau, khi uy lực của sấm sét thần phạt còn sót lại hoàn toàn biến mất, chư thần cũng hoàn toàn rời đi, hư không dần dần khép lại dưới ảnh hưởng của pháp tắc không gian trải khắp cả vũ trụ. Sau khi không gian khôi phục bình thường, một cái bóng xanh mỏng như tờ giấy, nhạt như khói nhẹ uốn éo kéo dài, từ trong khe hở tầng tầng không gian nhẹ nhàng đi ra, sau đó mở rộng trong hư không.

“Xoẹt!”

Bóng xanh biến hóa, từ hư hóa thành thực, ngưng tụ thành một thân thể.

- A!

Đệ Nhất phân thân ngồi xếp bằng trong hư không, thở ra một hơi, hai vai và tứ chi không ngừng bốc lên khói xanh, bắp thịt liên tục bị đốt cháy thành khói, nhưng rất nhanh lại ngưng tụ thành hình. Trước khi sấm sét thần phạt giáng xuống, hắn cuối cùng đã nghĩ đến biện pháp tránh khỏi công kích của chư thần, đó là hóa thân Thiên Ma trốn vào Vực Ngoại Thiên Ma Thiên.

Chủ Thần là toàn năng, nhưng cũng không phải là không gì không làm được. Đối với Vực Ngoại Thiên Ma Thiên nơi ánh mắt không thể nhìn đến, Chủ Thần cũng là có lòng mà không có sức. Nhưng dù vậy Tâm Ma vẫn chậm một chút, khi vượt qua tầng tầng không gian sắp tiến vào Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, hắn đã bị kinh lực còn sót lại của sấm sét thần phạt quét qua thân thể. Cũng may mà bản thân hắn thực lực cường hãn, đồng thời Hấp Tinh đại pháp đã tu luyện đến mức độ có thể chuyển hóa thần lực, mới có thể tránh khỏi kiếp nạn diệt thân, thoát được một mạng.

- Bản tọa vốn cho là ngươi chắc chắn phải chết, không ngờ ngươi vẫn còn sống.

Đệ Nhất phân thân vừa mới xuất hiện, một cơn gió nhẹ chợt thổi qua, áo bào xám đại diện cho Xi Vưu bỗng xuất hiện trong tầm mắt của hắn, bên cạnh là Ma Đế Hoàng cũng quay lại.

- Ngươi làm thế nào tránh được sấm sét thần phạt?

Ma Đế Hoàng đứng bên cạnh Xi Vưu, cặp mắt màu xám nhìn chằm chằm vào Đệ Nhất phân thân, trên mặt lộ ra vẻ quái gở. Với kiến thức của hắn, sấm sét thần phạt mạnh như vậy theo lý không thể nào tránh thoát, nhưng Đệ Nhất phân thân lại làm được điều này.

- Hà hà!

Đệ Nhất phân thân chỉ cười mà không nói, đối với hắn thì có thêm một bí mật luôn là chuyện tốt, không cần thiết phải trả lời Ma Đế Hoàng.

Ma Đế Hoàng không nói gì, thậm chí không hề có vẻ tức giận, chỉ là lúc này trong lòng hắn lại nảy sinh e ngại rất lớn đối với Tâm Ma.

- Không gian đã tan vỡ, tiếp theo chính là lúc Chủ Thần thứ mười bốn thống lĩnh đại quân tấn công Thái Cổ.

Ma Đế Hoàng ngẩng đầu nhìn cửu tinh trên bầu trời. Vũ trụ đang trải qua biến đổi kịch liệt, nhưng sự biến đổi này cũng chỉ ảnh hưởng vừa phải đến ba người, do đó sắc mặt bọn họ vẫn bình tĩnh như trước.

Ma Đế Hoàng vươn hai tay ra, nói:

- Lần này là một khởi đầu rất tốt, chắc hẳn chúng ta có thể tiếp tục hợp tác.

Đệ Nhất phân thân liếc nhìn bàn tay Ma Đế Hoàng, một lúc sau cũng từ từ đưa tay ra.

Mặc dù có phần khó chịu với Ma Đế Hoàng, hơn nữa hai bên cũng không có bao nhiêu giao tình, nhưng ba cao thủ yêu ma đỉnh cấp hợp sức, uy lực hiển nhiên lớn hơn rất nhiều so với hành động một mình. Bất kể

là Đệ Nhất phân thân, Xi Vưu hay là Ma Đế Hoàng đều hiểu, hiện giờ việc hợp tác đều mang đến lợi ích cho ba người. Vào giờ phút này, liên minh giữa ba cao thủ yêu ma đỉnh cấp đã chính thức được thành lập.

“Ầm ầm!”

Toàn bộ vũ trụ vẫn đang rung chuyển, lực lượng đen tối cuộn cuộn không ngừng từ bốn phía diễn sinh ra. Vô số sinh linh trong không gian, bất kể là người hay thú đều dừng tất cả công việc, ngẩng đầu lên, lắng lắng nghe tiếng gọi của ngày tận thế trong vũ trụ.

“Rắc rắc!”

Dưới vô số ánh mắt quan sát, bầu trời bắt đầu sụp đổ, dần dần xuất hiện những vết nứt màu đen to lớn. Trong những vết nứt kia sinh ra lực hút mạnh mẽ, kéo lấy những dãy núi, cỏ cây, sâu cá, người và súc vật từ phía dưới lên trời, ném vào trong hư không mênh mông bên ngoài không gian. Những vết nứt trên bầu trời càng lúc càng nhiều. Trong ánh mắt của mọi người, trời đất bắt đầu tan vỡ, trong không gian vang lên những tiếng kêu thảm thiết, thú vật hoảng sợ bỏ chạy, kêu khóc thê lương.

“Ầm ầm!”

Dưới ảnh hưởng của lực lượng cửu tinh, một số không gian có cấu tạo không ổn, kết cấu yếu ớt lập tức vỡ tan. Không gian tan vỡ cũng dần dần khiến cho những sinh linh bên trong bị hủy diệt. Không gian sụp đổ và cái chết của những sinh linh bên trong không ngừng gia tăng lực lượng đen tối trong vũ trụ, cũng không ngừng tăng cường lực lượng của chư thần dưới vực sâu.

Tại trung tâm vũ trụ, chiến tranh đột nhiên lắng lại. Trên bầu trời, Quang Minh chư thần bỗng phát ra một tiếng rít giống như tiếng kim loại, sáu Sí thiên sứ lập tức dẫn đầu lui về phía sau, tiếp đó là đại quân của Quang Minh Thiên Đường.

- Giết!

- Giết!

Đại quân Hắc Ám yên tĩnh một lúc, sau đó đột nhiên sôi sục, hét lớn lao về phía đại quân Quang Minh.

812. Chương 59: Thời Khắc Cuối Cùng, Không Gian Tan Vỡ 5

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung động. Dưới ảnh hưởng của lực lượng hỗn loạn lan khắp cả vũ trụ, vô số núi cao sông lớn bắt đầu sụp đổ cạn khô. Vào giờ phút này vùng đất Thái Cổ hoàn toàn yên tĩnh, tất cả nhân tộc Thái Cổ đều yên lặng đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt của mỗi người đều không giống nhau.

Bên trong Kiếm các, Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, ánh mắt xuyên qua trần nhà Kiếm các nhìn lên cửu tinh trên bầu trời. Lực lượng của cửu tinh và lực lượng hỗn loạn như một tấm gương sáng phản chiếu trong lòng hắn.

“Ngày này rốt cuộc đã tới rồi.” - Phong Vân Vô Kỵ nhìn lên phía trên, thở ra một hơi thật dài, nhất thời không biết là trút được gánh nặng hay là gì khác.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Gần như cùng lúc, từ bốn hướng tây bắc, tây nam, phía nam và phía đông của không gian Thái Cổ bỗng phát ra bốn tiếng vang long trời lở đất. Toàn bộ mặt đất Thái Cổ giống như bị người khác từ phía dưới đánh mạnh một quyền.

“Vù!”

Bốn phía cuồng phong gào thét, gió lớn cuồng bạo mang theo bụi bặm dày đặc từ phía sau dãy núi thổi tới. Bụi mù rợp trời kín đất, cả đại lục Thái Cổ trong nháy mắt bị một đoàn khói bụi bao trùm. Trời đất trở nên mờ mịt, bụi mù màu xám như sóng biển nhấp nhô chảy qua toàn bộ vùng đất Thái Cổ.

Theo tiếng vang lớn rung trời, bốn góc Thái Cổ đột nhiên phân giải ra. Trong biến hóa kinh thiên này, vô số núi đồng, mặt đất, sông ngòi, cây cối bỗng hóa thành bụi bặm nhỏ bé nhất, sau đó theo nước lũ do nguyên khí trời đất của Thái Cổ tạo thành trút vào hư không mênh mông bên ngoài.

Ở bốn phía Thái Cổ, vô số pháp tu đang bận rộn bỗng dừng công việc đang làm, đứng trong pháp trận kinh ngạc nhìn khí lưu cuồng bạo từ Thái Cổ trút vào trong hư không mênh mông.

“Ngày này rốt cuộc đã tới rồi.” - Trong đầu vô số pháp tu đột nhiên hiện lên ý niệm này, một cảm giác giống như số phận dâng lên trong lòng. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, bọn họ đã lựa chọn rời đi; còn trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai này, bọn họ lại lựa chọn trở về, lần này đã không còn cơ hội để lựa chọn nữa.

Ngày này cuối cùng đã đến. Từng ánh mắt nhìn lên cửu tinh nổi thành một mảnh trên bầu trời, ngưng ngẩn đến xuất thần. Vô số năm chuẩn bị chính là vì ngày hôm nay.

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Trong hư không vang lên tiếng hổ gầm phượng ngâm, ba vết cầu vòng màu trắng, đỏ và vàng từ trong bầu trời bay đến, rơi xuống phía trước sóng biển cuồng bạo bên bờ Bắc Hải, hiện ra ba bóng người.

Hai dải lụa màu trắng rủ xuống tóc mai bên tai, phát phơ trong gió, Bạch Hổ Chí Tôn đứng bên bờ Bắc Hải, vẻ mặt trang nghiêm. Một đợt sóng biển tràn qua che phủ bàn chân, năm ngón tay của y mở ra, trong lòng bàn tay có một đoàn ánh sáng trắng mang theo sát khí nhanh chóng xoay tròn:

- Những chiến sĩ vĩ đại nhất của tộc ta, hãy tỉnh lại từ trong ngủ say!

Tiếng gọi vang dội của Bạch Hổ Chí Tôn vang vọng trong sóng biển cuồng bạo và gió lớn mênh mông. Sóng biển trắng xóa quay cuồng, đợt sau cao hơn đợt trước. Năm ngón tay mở ra, đoàn ánh sáng trắng trong tay Bạch Hổ Chí Tôn liền kéo theo chiếc đuôi sáng chui vào trong Bắc Hải sâu không thể lường. Gần như cùng lúc, bên bờ Bắc Hải, Chu Tước Chí Tôn và Huyền Vũ Chí Tôn cũng ném ra hai đoàn ánh sáng khác màu, bay vào trong Bắc Hải biến mất không thấy.

“Ầm!”

Ba đoàn ánh sáng chui vào trong Bắc Hải, xuyên qua nước biển sâu lạnh, đánh vào cấm chế đen kịt bảo vệ mười vạn đại quân Thần cấp hậu kỳ cổ xưa dưới đáy biển. Bên trong cấm chế, vô số cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa đang ngủ say đồng loạt mở mắt ra.

“Ầm!”

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vừa dứt, những luồng khí tức như cơn lốc đột nhiên xuất hiện từ dưới mặt nước Bắc Hải, từng đợt nổi tiếp nhau. Trong tiếng sóng biển cuồng bạo bỗng vang lên những tiếng nổ liên tục, vô số bóng người trỗi lên mặt biển Bắc Hải sóng cả nhấp nhô.

“Đùng!”

Trên bầu trời sấm chớp đùng đùng, những tia chớp lướt qua mặt biển, mặt nước vỡ vụn không ngừng phản xạ ra từng mảng ánh sáng trắng. Phía trên sóng biển, những bóng người lẳng lặng đứng trong hư không,

mái tóc dài rũ xuống che phủ khuôn mặt. Ngay khi cặp mắt bọn họ mở ra, những tia sét lạnh không ngừng chiếu xạ giữa sóng lớn nhấp nhô.

- Tham kiến Chí Tôn!

Vô số bóng người giống như tảng đá cắm rễ trong sóng lớn cuồng bạo, đứng yên không nhúc nhích. Khí tức trên người bọn họ đột sau cao hơn đột trước, cũng giống như mặt biển Bắc Hải nhấp nhô này.

Ngày này cuối cùng đã đến.

Trên mảnh đất Thái Cổ, vô số bóng người đứng ở các nơi nhìn lên trời, ngơ ngẩn đến xuất thần.

“Két!”

Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi từ trong Kiếm các bước ra, đi đến bên dốc núi Kiếm các. Cuồng phong gào thét giữa không trung đối diện. Từng sợi tóc mai trắng như tuyết bên tai bay lên, đứng trong gió lớn không nhúc nhích.

“Ầm!”

Bốn góc không gian Thái Cổ đã vỡ tan và phân giải. Dưới ảnh hưởng của lực lượng hỗn loạn đen tối, mây đen bắt đầu hội tụ trên bầu trời, những tia chớp nóng rực không ngừng lướt qua giống như muốn xé rách mảnh đất này. Trong trời đất nổi lên một cơn bão táp mãnh liệt.

Đứng ở trung ương mảnh đất Thái Cổ, trên đỉnh núi Kiếm các ngạo nghễ, bên trái là Thánh sơn bên trái, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên sinh ra một cảm giác như giấc mộng. Cảnh tượng của những ngày phi thăng lần lượt hiện lên trước mắt, chỉ trong phút chốc đã đến cuộc chiến thần ma lần thứ hai, cũng là lúc thực hiện mơ ước cuối cùng. Khi vô số nhân loại Thái Cổ ngẩng mặt nhìn lên trời, suy nghĩ đến xuất thần, Phong Vân Vô Kỵ lại cảm nhận được ba ánh mắt khác biệt. Ba ánh mắt đó không nhìn vào cửu tinh trên bầu trời mà lại nhìn vào hắn, do là ba khí tức vô cùng quen thuộc.

Khẽ thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ dời mắt khỏi trời cao. Cuộc tấn công của Ma Giới rất nhanh sẽ đến, tiếp đó là chiến tranh khốc liệt vô cùng vô tận. Nhưng trước khi số mệnh cuối cùng này đến, có một số việc hắn cần phải đi làm.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, thân thể chậm rãi hóa thành vô số điểm sáng biến mất khỏi Kiếm các.

Tại Bắc Hải Hiên Viên khâu, trước phần mộ hoang vu được đúc bằng sắt, Phượng Phi ôm gối ngồi trước bậc thang lạnh giá bằng kim loại, ngơ ngẩn nhìn về hướng Thái Cổ Kiếm các. Gió tuyết dày đặc quay cuồng trong trời đất phát ra tiếng ù ù, những bông tuyết thổi tung mái tóc dài của nàng, lượn vòng qua bên tai, sau đó bay về phương xa.

Trong hư không phía trước bậc thang đột nhiên tỏa ra vô số điểm sáng nhàn nhạt, nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một nam tử mặc áo bào trắng.

Nam tử áo trắng tiến lên phía trước một bước, nhẹ nhàng cầm lấy đôi tay lạnh lạnh của cô gái, khẽ nói:

- Vất vả cho nàng rồi.

Giọng nói đó rất êm ái, mang theo một sức mạnh ôn hòa, giống như không đành lòng quấy nhiễu cô gái đang yên lặng đến xuất thần trước mắt.

Ngơ ngẩn nhìn nam tử trước mắt, một bộ áo quần trắng như tuyết, còn có mái tóc dài như sương, Phượng Phi đột nhiên có một cảm giác giống như trong mộng. Giọng nói kia ôn nhu và xa xăm, dường như vang lên từ phía cuối của thời không. Tại khoảnh khắc này, nàng rốt cuộc đã hiểu mình ngơ ngẩn ngồi ở đây là để chờ đợi điều gì, một sự kích động muốn bật khóc đột nhiên dâng lên trong lòng. Giờ phút này nhìn Phong Vân Vô Kỵ, nàng thật sự đã rơi nước mắt. Không có tiếng nức nở, nàng chỉ ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, lệ rơi đầy mặt, mang theo một sự hạnh phúc lặng thầm.

- Ai!

Khẽ thở dài một tiếng, nhìn cô gái áo đỏ rơi lệ, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khẽ nhói đau. Cô gái xinh đẹp này là đang rơi lệ vì hắn.

- Ta không đáng để nàng khóc vì ta.

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt Phượng Phi, Phong Vân Vô Kỵ nắm lấy đôi tay của nàng, ngồi xuống trên bậc thang chất đầy tuyết đọng thật dày, dựa vào bên cạnh nàng. Dưới người vang lên tiếng tuyết bay xào xạc.

- Đừng nói với thiếp những lời như vậy nữa, được không?

Phượng Phi lắc lắc đầu, mái tóc dài đen bóng theo gió tuyết thổi qua bên người phát ra tiếng sà sạt:

- Cả đời này của thiếp sẽ chỉ khóc vì một người đàn ông.

“Vù!”

Gió tuyết dày đặc quay cuồng nơi vùng đất hoang vu, trong trời đất trắng xóa chỉ nghe tiếng gió gào thét. Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cảm giác được sự cô đơn và tịch mịch của cô gái có vẻ ngoài kiêu ngạo ngồi bên cạnh. Bên tai nghe được giọng nói ai oán của nàng, trong lòng hắn đột nhiên rung động.

- Nàng là thê tử của ta. Cả đời này người mà ta muốn xin lỗi nhất chính là nàng.

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khẽ ôm lấy bờ vai Phượng Phi. Tại khoảnh khắc cánh tay của hắn ôm lấy, thân thể Phượng Phi đột nhiên hơi khựng lại, sau đó lại từ từ buông lỏng. Trong trời đất một mảnh tuyết trắng, bên tai chỉ có tiếng gió tuyết thét gào. Sự lạnh lẽo trong lòng nàng đã rất lâu không tan, vào giờ phút này lại đột nhiên được sưởi ấm. Trong lòng dâng lên một sự ấm áp và cảm động trước giờ chưa từng có, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, lặng lẽ cảm thụ hạnh phúc đột ngột kéo đến này.

Nàng là con gái của Hiên Viên Chí Tôn lòng lấy Thái Cổ, xuất thân đó đã tạo cho nàng một vẻ ngoài lạnh giá và kiêu ngạo. Nhưng vì hắn, nàng đã cố gắng sửa đổi tất cả những điều này. Nàng thật sự đã thay đổi rất nhiều, bây giờ chỉ là một cô gái bình thường. Là một nữ nhân, một người thê tử, yêu cầu của nàng thật ra không nhiều lắm, chỉ cần một cái ôm, một vòng tay ấm áp như vậy là đủ rồi.

Mái tóc trắng phất phơ bên tai, Phong Vân Vô Kỵ nghiêng đầu nhìn cô gái trong vòng tay, nhìn vạt áo tung bay, đột nhiên cảm nhận được rõ ràng tình cảm của mình đối với nàng như chưa bao giờ có. Có lẽ nàng quá kiêu ngạo, quá ích kỷ... nhưng đó đều là dĩ vãng. Tình cảm vốn mơ hồ vào lúc này lại trở nên rất rõ ràng, hắn cảm nhận được tình cảm của mình đối với cô gái trong vòng tay. Đó không phải là thương hại, cũng không phải chỉ nhận lời cho qua. Trong thời gian chung sống dài đằng đẳng, hắn đã yêu cô gái bên cạnh này. Vào lúc này nàng không khác gì so với một cô gái bình thường yếu ớt.

- Hãy đáp ứng với thiếp, đừng rời khỏi thiếp nữa, được không?

Phượng Phi tựa vào cánh tay Phong Vân Vô Kỵ, nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc, lẩm bẩm nói.

Mí mắt Phong Vân Vô Kỵ chớp vài cái. Chỉ là một yêu cầu đơn giản, nhưng đối với hắn lại là một lời hứa rất khó hoàn thành. Hắn không biết có thể bảo vệ được Thái Cổ hay không, cũng không biết mình có thể sống sót qua cuộc chiến thần ma lần thứ hai hay không, cho nên hắn cũng không biết mình có thể hứa một lời đơn giản với cô gái bên cạnh cả đời si tâm vì hắn hay không.

Phong Vân Vô Kỵ nhất thời ngẩn ra. Phượng Phi trong vòng tay dường như cũng cảm giác được điều gì, lông mi đen dài rung động, mí mắt từ từ mở ra. Nhưng khi cặp mắt sắp mở ra lại nhắm vào, dưới nụ cười hạnh phúc hiện lên một sự mất mát và tuyệt vọng sâu đậm khó mà che giấu.

- Phi nhi!

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khẽ xoa đầu Phượng Phi, bàn tay thô dày từ trên mái tóc dài nhả bóng trượt xuống, đưa mắt nhìn bầu trời mênh mông, dịu dàng nói:

- Ta có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa gạt nàng, bởi vì nàng là thê tử duy nhất của ta. Ta có thể tùy tiện đáp ứng yêu cầu này của nàng, nhưng làm như vậy lại là không tôn trọng nàng... Bây giờ ta đã không còn tư cách và khả năng nhận lời nàng. Trận đại chiến trong tương lai còn thảm liệt và tàn khốc hơn rất nhiều so với chúng ta tưởng tượng, không ai biết chúng ta có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn này hay không. Thậm chí ta còn không biết, trong trận chiến lần này liệu ta có thể sống sót được hay không...

Mí mắt nhắm chặt của Phượng Phi khẽ run lên, bàn tay nhẵn nhụi đột nhiên dùng sức nắm chặt lại, một sự cay nhàn nhạt dâng lên trong miệng, trong đó lại có một sự hạnh phúc không nói nên lời. Đây là người đàn ông của nàng, là nam nhân mà nàng lựa chọn. Trong lòng nàng cũng hiểu rõ, hắn vốn không chỉ thuộc về nàng đã dâng hiến tất cả cho chủng tộc này, vì Thái Cổ này mà phấn đấu.

- Đừng nói đến chuyện này được không? Bất kể chiến đấu khốc liệt như thế nào, thiếp tin rằng chàng nhất định sẽ trở về.

Bàn tay mềm mại của Phượng Phi rút khỏi vòng tay Phong Vân Vô Kỵ, nhẹ nhàng đặt lên môi hắn.

- Ủ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Cho ta một chút thời gian, sau khi cuộc chiến thần ma kết thúc, ta sẽ đến bên nàng, đây là lời hứa của ta...

- Chàng đi đi, thiếp biết chàng còn rất nhiều chuyện chưa làm xong. Bất kể tương lai như thế nào, thiếp cũng sẽ chờ chàng...

Phượng Phi ôn nhu nhìn Phong Vân Vô Kỵ, dịu dàng nói.

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ thoáng hiện lên vẻ phức tạp, chậm rãi cúi đầu xuống. Khi Phượng Phi từ từ nhắm mắt lại, hắn nhẹ nhàng để lại một dấu vết mờ mờ trên vầng trán nhẵn bóng của nàng.

- Ta đi đây...

Giọng nói ôn nhu dường như ở bên tai, Phượng Phi bỗng mở mắt ra, trông thấy bóng người bên cạnh đã không còn. Trước mắt là tuyết vụn như sương bay múa đầy trời, trong gió tuyết dường như vẫn còn một chút hơi ấm nhàn nhạt ở lại bên mình.

“Được chàng an ủi dù chỉ trong khoảnh khắc, Phượng Phi kiếp này không tiếc...” - Phượng Phi ngơ ngác nhìn gió tuyết mờ mịt, đột nhiên giống như có hạt tuyết bay vào trong mắt. Nàng cúi đầu xuống, trong mắt đã sớm rơi đầy những giọt nước mắt hạnh phúc.

Ven rìa Kiếm vực, trên một ngọn núi cao vút tận mây.

- Tỷ tỷ, tỷ nói xem Vô Kỵ ca ca có đến gặp chúng ta không?

U Nhược ôm gối nhìn về hướng Kiếm các, vạt áo màu đen tung bay trong gió như bướm bướm:

- Cuộc chiến thần ma đã bắt đầu, Ma Giới sẽ rất nhanh tấn công Thái Cổ, e rằng sau này chúng ta cũng không có cơ hội nhìn thấy Vô Kỵ ca ca nữa.

Bàn tay của Ngạo Hàn Yên nắm lấy vạt áo mỏng dưới người đột nhiên khẽ run lên, sau đó lại nhanh chóng buông ra:

- Sẽ không đâu, sẽ không đâu... võ công của y cao như vậy, ngay cả Chủ Thần thứ mười bốn cũng không làm gì được, ta tin tưởng y.

- Mọi người cũng tin tưởng ca ca, nhưng mà... mọi người thật sự muốn gặp huynh ấy...

U Nhược ngơ ngẩn nhìn về chân núi, lẩm bẩm nói. Trên đỉnh núi lại trở nên yên tĩnh, hai cô gái mang theo tâm tư của riêng mình, yên lặng đến xuất thần, chỉ còn lại tiếng cuồng phong gào thét trên bầu trời.

“Cộp!”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đáp xuống đất truyền vào trong tai, công chúa U Nhược khẽ giật mình. Nàng còn chưa xoay người lại, trong tai bỗng nghe được một giọng nói quen thuộc:

- U Nhược...

Cả người U Nhược khẽ run lên, bỗng nhiên mở mắt ra, đập vào mắt là một khuôn mặt quen thuộc. Đầu óc nàng chợt trở nên trống rỗng, một vệt màu đỏ hiện lên trên mặt, không dám tin nhìn bóng người màu trắng lạng lẽ xuất hiện bên cạnh mình, kích động nói:

- Ca... ca ca... Vô Kỵ ca ca...

Nàng dụi dụi mắt, sau khi xác định trước mắt không phải là ảo giác, liền kêu lên một tiếng, nhào vào lòng Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười, dang hai tay ôm lấy nàng, bàn tay chậm rãi vuốt ve trên tóc dài đen nhánh như tơ lụa của thiếu nữ:

- Tiểu nha đầu...

- Vô Kỵ ca ca, sao bây giờ huynh mới đến... U Nhược rất nhớ huynh.

Từ nhỏ U Nhược đã bị thúc thúc Phong Tôn giam lỏng trong hang động của Phong tộc, phụ thân đã biến mất khi nàng còn rất nhỏ. Sau khi Phong Tôn chết đi, nàng đã không còn bất cứ người thân nào. Trưởng lão trong tộc phần lớn đều đối xử với nàng giống như thuộc hạ trung thành đối với con cháu duy nhất của chủ công. Trong trời đất mờ mịt này, nàng chỉ còn lại một người thân duy nhất trước mắt. Nghĩ đến chỗ thương tâm, nàng lại không khỏi nghẹn ngào.

- Đừng khóc, nha đầu ngốc, không phải ca ca đã tới thăm muội sao?

Phong Vân Vô Kỵ mỉm cười ôm lấy thiếu nữ, trong lòng dâng lên một cảm giác như thân tình. Từ lâu hắn đã xem nàng như là muội muội thân thiết.

Ánh mắt xoay chuyển, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhìn thấy một cặp mắt sáng ngời khác, trong cặp mắt đó như có sương mù nhàn nhạt, đầy vẻ ảm đạm.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt này ngày nhớ đêm mong, Ngao Hàn Yên có một cảm giác kích động không thể khống chế được mình, bỗng cúi đầu rơi lệ. Nhìn bóng dáng gần trong gang tấc, nàng đột nhiên cảm thấy thật xa xôi, tất cả đều không chân thực giống như giấc mộng. Nàng vốn cho rằng sẽ không còn được gặp lại y. U Nhược có lẽ vì tâm tư đơn thuần nên không hiểu được ý nghĩa của cuộc chiến thần ma này, nhưng Ngao Hàn Yên thì biết rõ.

Không ai biết kết quả cuối cùng của cuộc chiến này sẽ như thế nào, chỉ duy nhất biết một điều, đó là sẽ có rất nhiều người ngã xuống trong cuộc chiến chủng tộc bảo vệ Thái Cổ này, những người đó có thể là bất cứ ai.

“Trước khi cuộc chiến này xảy ra... chàng có biết là ta muốn gặp chàng một lần đến thế nào không...” - Ngao Hàn Yên ngơ ngẩn nhìn Phong Vân Vô Kỵ, nhất thời lại không biết nói gì. Nàng vốn không nghĩ đến vào thời khắc cuối cùng lại có thể gặp được hắn.

Hai cặp mắt lẳng lẳng nhìn nhau, vào lúc này thời gian dường như cũng dừng lại.

Tâm thần Phong Vân Vô Kỵ có phần ngẩn ngơ, hắn không biết làm thế nào đối mặt với Ngao Hàn Yên. Từ khi nhận biết được đến giờ, hai người đều không vạch trần mối quan hệ mơ hồ đó. Mặc dù hắn cảm nhận được tình cảm của Ngao Hàn Yên, nhưng hai bên lại không ai nói rõ ra. Phong Vân Vô Kỵ nhìn Ngao Hàn Yên, Ngao Hàn Yên cũng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, hai người đều không biết nói gì.

- Ca ca, sau này U Nhược còn có thể gặp huynh không?

U Nhược từ trong lòng Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, ngơ ngác hỏi.

- Đương nhiên là có thể, nha đầu ngốc...

Phong Vân Vô Kỵ vuốt ve mái tóc của U Nhược, mỉm cười nói:

- Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, ca ca sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện tới làm bạn với U Nhược.

- Có thật không?

Trong mắt U Nhược mang theo vẻ chờ mong.

- Ừ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Chờ sau khi chiến tranh kết thúc, ca ca sẽ đến gặp U Nhược.

Dứt lời hắn lại xoay đầu nhìn Ngao Hàn Yên, nhẹ giọng nói:

- Thánh nữ, đã lâu không gặp rồi!

- Đúng vậy.

Ngạo Hàn Yên khôi phục tinh thần lại, khoe miệng lộ ra một nụ cười cay đắng:

- Bằng tuyết thánh điện đã tan thành mây khói, ta cũng không còn là thánh nữ gì nữa... gọi ta là Hàn Yên đi!

- Hàn Yên... cô nương... không lâu nữa đại quân của Ma Giới sẽ tấn công vào Thái Cổ, ta sợ rằng không thể phân tâm... U Nhược, xin nhờ cô chiếu cố...

- Ta sẽ làm.

Sau đoạn đối thoại đơn giản, hai người lại không biết nói gì thêm. U Nhược nhìn Phong Vân Vô Kỵ một chút, lại nhìn Ngạo Hàn Yên một chút, cũng không biết phải nói gì, mặc dù có lòng giúp đỡ nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

- Ta phải đi...

Một lúc sau, Phong Vân Vô Kỵ dời mắt đi, nhìn về hướng Kiếm các nói.

- Ủ...

Ngạo Hàn Yên gật đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác thất vọng như mất mát, đủ loại tâm tư những lại không biết nói ra như thế nào.

Mái tóc trắng như sương phát phơ trong gió, Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn Ngạo Hàn Yên lần cuối, tay áo phát lên, hóa thành vô số điểm sáng biến mất trong không khí.

- Tỷ tỷ, sao tỷ không nói với huynh ấy?

Đợi sau khi Phong Vân Vô Kỵ biến mất, U Nhược cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Nói... nói gì đây?” - Trong lòng Ngạo Hàn Yên lẩm bẩm, một cảm giác cay đắng từ gốc lưỡi lan đến đầu lưỡi. Thất vọng nhìn về hướng Kiếm các, bên tai nghe tiếng gió lớn thổi qua bầu trời mênh mông, tâm tư của nàng không ngừng biến đổi.

“Đây... có lẽ là số mệnh của ta...”

Phía trên ngọn núi, mây đen đầy trời, trong trời đất một màu sẫm thẫm, mây đen cuộn cuộn mang theo khói bụi bay về phương xa trước mắt.

813. Chương 60: Lời Kêu Gọi Của Chủ Thần Thứ Mười Bốn

“Ầm ầm!”

Chấn động lan đến toàn bộ không gian trong vũ trụ vẫn còn tiếp tục. Một bóng người lão đảo, sợ hãi đang vội vã nói với người khác.

Những tiếng gầm hưng phấn hợp thành sóng lớn lao nhanh phía trên đám yêu ma. Đối với tất cả yêu ma tại Ma Giới, Chủ Thần thứ mười bốn chính là nhân vật chí cao vô thượng, có thể khiến cho tất cả yêu ma chiến đấu điên cuồng không quan tâm đến cái chết.

Uy nghiêm của chư thần dưới vực sâu đã sớm xâm nhập vào trong linh hồn tất cả yêu ma. Đối với những sinh linh tại Ma Giới, Chủ Thần là cao cao tại thượng, xa không thể với tới. Đứng trước Chủ Thần thì tất cả sinh linh Ma Giới chỉ giống như con kiến.

Chủ Thần thứ mười bốn không giống như chư thần dưới vực sâu. Chư thần dưới vực sâu vốn rất xa xôi, đám yêu ma cấp thấp không thể nào chạm đến được. Nhưng Chủ Thần thứ mười bốn thì lại sờ sờ ngay trước mắt, chỉ gần trong gang tấc. Trước giờ đám yêu ma của Ma Giới chưa từng nghĩ đến, lại có một ngày được nhìn thấy hình dáng của Chủ Thần cao cao tại thượng, còn có thể may mắn được vị Chủ Thần này thống lĩnh, chinh phục toàn bộ vũ trụ. Có một vị Chủ Thần thật sự giáng lâm Ma Giới dẫn dắt, còn có trận chiến nào mà không thể giành được thắng lợi?

Tâm tình này đủ để khiến phần lớn yêu ma hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng. Tiêu diệt loài người, thiên sứ và huyết tộc, toàn bộ vũ trụ sẽ thiên hạ của yêu ma. Đám yêu ma hưng phấn gào lên, trong ánh mắt bọn chúng phản chiếu mây đen và tia chớp tại tây bắc Ma Giới, trên mặt đầy vẻ hưng phấn, cuồng nhiệt và điên cuồng.

- Chủ Thần vĩ đại, hãy để chúng tôi chiến đấu vì ngài!

- Giết sạch loài người, đánh chiếm Thái Cổ!

Khác với quân đoàn yêu ma cao cấp đông đúc ở tây bắc Ma Giới, đám yêu ma cấp thấp thoả thích bày tỏ sự sùng bái điên cuồng của mình.

“Àm!”

Trên bầu trời tây bắc Ma Giới, mảng lớn mây đen giống như bị một bàn tay vô hình điều khiển, hình thành một vòng xoáy to lớn. Dưới vòng xoáy hiện ra chiếc đầu to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn, hai chùm ánh sáng hoàng kim to lớn xuyên qua mây đen, chiếu xuống trên mặt đất Ma Giới. Nhất thời đám yêu ma cảm giác được một áp lực mãnh liệt đến từ linh hồn. Khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn đột ngột mạnh lên gấp trăm ngàn lần. Trong cảm nhận của đám yêu ma, toàn bộ trời đất dường như đột nhiên trở nên trống trải, chỉ còn lại mình và Chủ Thần thứ mười bốn đội trời đạp đất, uy năng không gì sánh được. Đứng trước Chủ Thần thứ mười bốn, tất cả yêu ma đều tỏ ra vô cùng nhỏ bé.

- Tôi tớ của ta...

Cặp mắt hoàng kim của Chủ Thần thứ mười bốn như đèn pha quét qua mặt đất, giọng nói ồm ồm như sấm từ trong tầng mây cuộn cuộn lan về bốn phía.

Vùng đất huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, sau đó bốn phương vang lên một trận tiếng hô cung kính và vang dội:

- Tham kiến Chủ Thần thứ mười bốn đại nhân!

Trong tiếng hô cuồng nhiệt, vô số yêu ma quỳ rạp xuống đất. Từ bầu trời nhìn xuống, trên mặt đất giống như nổi lên một cơn sóng cao do tầng tầng yêu ma tạo thành.

Cặp mắt hoàng kim to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn quét qua mặt đất. Trên trán của hắn, thần cách giết chóc và thần cách thời gian đồng thời lập lóe, trong đó thần cách thời gian đã gần đạt đến hoàn mỹ. Ánh mắt của hắn chậm rãi di động trong bóng tối, cuối cùng dừng lại ở phía đông.

- Đi đi, hủy diệt Thái Cổ, hủy diệt tất cả loài người!

Một cánh tay to lớn như sắt thép đục thành vươn ra từ trong mây dày ở tây bắc Ma Giới, chỉ về hướng bầu trời bên cạnh. Theo ngón tay của Chủ Thần thứ mười bốn chỉ một cái, giữa không trung đột nhiên lặng lẽ xuất hiện một lỗ hổng dài đến mấy vạn cây số. Ma khí ngập trời từ bên trong Ma Giới tràn vào bóng tối bên ngoài vết nứt. Ở đầu cuối bóng tối vô biên vô tận bên ngoài Ma Giới, loáng thoáng có thể thấy được những điểm sáng nhàn nhạt vắt ngang trong hư không.

“Đi đi, tôi tớ của ta, giết chóc sẽ khiến cho các người càng mạnh mẽ hơn!”

Bên ngoài tây bắc Ma Giới, vô số yêu ma dưới cấp Ma Thần đều cảm nhận được trong đầu vang lên giọng nói của Chủ Thần thứ mười bốn. Thanh âm kia như gần như xa, ẩn chứa một luồng khí tức vượt trên chúng sinh.

- Gào!

Trong đại quân yêu ma cấp thấp đông đảo, vô số ác ma dữ tợn ngửa đầu phát ra những tiếng rít chói tai, hai cánh rung lên, như tên rời khỏi cung lượn trên không một vòng, sau đó xuyên qua lỗ hổng to lớn xuất hiện ở Ma Giới, bay về hướng ngón tay của Chủ Thần thứ mười bốn vừa chỉ. Từ xa nhìn lại giống như một bầy châu chấu dày đặc.

Cũng không phải tất cả yêu ma đều có khả năng bay lượn. Trông thấy vô số ác ma rung đôi cánh, vượt qua tầng tầng hư không, bay vút về hướng không gian Thái Cổ, vô số yêu ma cấp thấp trên mặt đất không có năng lực bay lượn đều nhón nháo.

“Ầm ầm!”

Sau khi đột ác ma hai cánh đầu tiên từ dưới đất vọt lên, dưới chân thần thể hoàng kim to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn bỗng tràn ra một dòng ma khí ồ ạt. Ma khí kia chui vào sâu trong lòng đất, tan thành những dòng nước lũ, xuyên qua tầng tầng nham thạch, chảy qua vô số mạch đất. Trong tiếng vang lớn ầm ầm, ma khí như rễ cây lập tức lan về bốn phương tám hướng.

“Ầm ầm ầm!”

Đám yêu ma cấp thấp bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân nhấp nhô như sóng biển, trong tai nghe được những tiếng vang lớn. Những cột khí màu đen to lớn mang theo vô số đá vụn từ dưới lòng đất dâng lên. Ma khí dày đặc như có sinh mệnh ngang dọc trên mảnh đất này, nhanh chóng biến nơi này thành một hải dương ma khí. Toàn bộ ma khí màu đen giống như có sinh mệnh, xuyên qua lỗ chân lông toàn thân đám yêu ma, chui vào trong cơ thể bọn chúng.

- A!

Sự đau đớn mãnh liệt khiến cho đám yêu ma cấp thấp không thể bay lượn này quỳ xuống, dưới làn da đen kịt cứng chắc nổi lên những mạch máu màu đỏ. Những luồng lực lượng mạnh mẽ ngang dọc trong cơ thể bọn chúng, cường hành thay đổi cấu tạo thân thể của bọn chúng. Trong sương mù dày đặc bỗng vang lên tiếng xương cốt răng rắc giòn giã, liên miên không dứt. Một lúc sau tất cả lại chìm vào yên lặng.

“Xoẹt!”

Trong sương mù dày đặc bao phủ bỗng xuất hiện những luồng sáng đỏ. Bắp thịt trên hai vai đám ác ma đột nhiên nứt ra, những mầm thịt mới sinh từ dưới máu thịt nhô lên, vừa xoay tròn vừa không ngừng giãn ra, đồng thời hấp thu tinh hoa trong không khí, không ngừng lớn mạnh.

- Ngao!

Dưới sương mù dày đặc, những bóng ma kêu gào đứng dậy, sau lưng mọc ra những đôi cánh ác ma màu đen. Trong tiếng kêu lớn này, đám yêu ma vừa mới được Chủ Thần thứ mười bốn ban cho hai cánh liền tiếp vọt lên không, xuyên qua lỗ hổng to lớn bay về hướng Thái Cổ xa xôi.

815. Chương 61: Hồi Chuông Lớn Của Thái Cổ

Khi đám yêu ma liên tục gào thét bay ra bên ngoài, giọng nói của Chủ Thần thứ mười bốn cũng đồng thời vang lên trong đầu Lộ Tây Pháp, chín gã vương triều đại đế và đám ma thần cổ xưa có khí tức như vực sâu.

“Lần tấn công Thái Cổ này do Âm Cát Cổ Đức phụ trách, lời nói của hắn cũng là ý chỉ của ta.”

“Rầm!”

Vô số ma thần cổ xưa dẫn đầu quỳ xuống, toàn bộ mặt đất đều rung động dưới chân bọn chúng:

- Tham kiến thần phó đại nhân!

Chín gã vương triều đại đế do dự một chút, mặc dù trong lòng có phần không cam, nhưng cũng đã sớm dự đoán được kết quả này, thấy thế liền chậm rãi quỳ xuống:

- Tham kiến thần phó đại nhân!

Chín gã vương triều đại đế vừa quỳ xuống, đại quân vương triều cờ quạt rõ ràng phía sau bọn chúng cũng quỳ theo, lớn tiếng nói:

- Tham kiến thần phó đại nhân!

Ánh mắt Lộ Tây Pháp thoáng hiện lên vẻ khác thường, chỉ hơi khom người một chút, nói với giọng ôn hòa:

- Tham kiến Âm Cát Cổ Đức đại nhân!

Ánh mắt của Âm Cát Cổ Đức quét qua Lộ Tây Pháp, trong con ngươi màu đỏ thoáng hiện lên vẻ bất mãn, nhưng tư thái kính cẩn của đám đạo lạc thiên sứ phía sau Lộ Tây Pháp lại khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Từ khi đến Ma Giới, Lộ Tây Pháp đã thần phục chư thần dưới vực sâu, chỉ cần hắn biểu thị thần phục Chủ Thần thứ mười bốn, Âm Cát Cổ Đức cũng không thể làm gì được.

- Đứng lên đi!

Âm Cát Cổ Đức đứng trong sương mù dày đặc tối đen, áo choàng đen từ hai vai rũ xuống, khẽ phát phơ nơi mắt cá chân:

- Chư quân nghe lệnh, lập tức tập hợp tất cả nhân thủ đi đến Thái Cổ, chờ mệnh lệnh của bản tọa!

- Vâng thưa đại nhân!

Giọng nói hùng hồn vang tận mây xanh. Lộ Tây Pháp liếc nhìn vùng đất tây bắc bị mây đen dày đặc bao phủ, lập tức dẫn theo quân đoàn đạo lạc thiên sứ rời đi.

“Ầm ầm ầm!”

Lộ Tây Pháp vừa mới rời đi, vô số ma thần cổ xưa nhún chân một cái, mang theo mây đen cuộn cuộn biến mất trong không khí. Tất Cách Lôi Tư và Khang Tư Thản Đình đại đế liếc nhìn nhau, cũng dần dần lui về lãnh địa vương triều của từng người. Không lâu sau, đại quân của vương triều liền cuộn cuộn vây quanh Âm Cát Cổ Đức và quân đoàn Cửu U ma thần, gào thét tiến về hướng không gian Thái Cổ.

“Dùng!”

Đại quân từ Ma Giới liên tục xuất phát, tiến về hướng Thái Cổ. Đợi sau khi Cửu U ma thần và Âm Cát Cổ Đức biến mất trong hư không, phía trên tây bắc Ma Giới bỗng nổi lên tiếng sấm ầm ầm. Sau khi một mảng ánh chớp hùng hực lướt qua, Chủ Thần thứ mười bốn vốn ẩn mình trong mây dày chợt biến mất không thấy, chỉ còn lại vòng xoáy mây sét to lớn quanh quẩn trên bầu trời.

oOo

“Boong!”

Ven rìa quảng trường, một chiếc chuông đồng cổ xưa và sắc sỡ rung lên kịch liệt. Tiếng chuông xa xăm và vang dội, mang theo vẻ thê lương nhàn nhạt truyền khắp cả Thái Cổ.

Chiếc chuông này vốn được dùng vào thời khắc nguy cấp để kêu gọi tất cả nhân tộc Thái Cổ. Phàm là nhân tộc Thái Cổ, khi nghe được tiếng chuông này đều phải lập tức chạy tới Thánh điện.

Phía trước chuông đồng, Phong Vân Vô Kỵ mặc áo trắng chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở ven rìa Thánh sơn, từ trên cao nhìn xuống chung quanh. Ngay khi tiếng chuông vang lên, trước mắt hắn liền có vô số bóng người từ bốn phương tám hướng nhanh chóng chạy tới. Trong tai vang lên tiếng xé gió, chỉ trong

chớp mắt trên bầu trời và dưới mặt đất đã người đông nghìn nghịt. Từ bốn phía vẫn có những bóng người không ngừng lướt tới.

“Boong!”

Tiếng chuông đồng lạnh lạnh vang khắp bốn phương, thanh âm cuộn cuộn truyền khắp Thái Cổ.

Trên ngọn núi, Ngạo Hàn Yên nắm tay U Nhược ngồi bên vách đá, yên lặng nhìn chăm chú vào dòng người cuộn cuộn phía dưới, từ bốn phương tám hướng tràn về Kiếm vực. Tiếng chuông vang vọng giữa không trung, trong thanh âm mang theo một sự thê lương khiến người ta sợ hãi.

Ngạo Hàn Yên ôm gối yên lặng nhìn về nơi xa, mí mắt đột nhiên chớp vài cái, sau đó đứng dậy, nói với U Nhược bên cạnh:

- Muội muội, chúng ta cũng đi thôi!

- Ừ.

U Nhược gật đầu, nắm chặt lấy tay Ngạo Hàn Yên. Hai người từ trên đỉnh núi nhảy xuống, hòa vào dòng nước lũ ồ ạt từ bốn phương tiến về hướng Kiếm các.

Một lão nhân râu bạc khép hai mắt lại, dựa lưng vào vách tường trong một hang động, lúc này đột nhiên mở mắt ra, thân thể vươn thẳng, ngơ ngác nhìn về cửa hang, trong mắt thoáng hiện lên vẻ mất mát và đau đớn không dễ phát giác. Liếc nhìn về hướng bên trái hang động, lão nhân lẩm bẩm giống như tự nói với mình:

- Đồ nhi, chúng ta nên đi thôi!

- Đi à?

Bên cạnh lão nhân, một thiếu niên đang tĩnh tọa nghe vậy liền mở mắt ra, nghi hoặc hỏi. Đột nhiên giống như phát hiện được điều gì từ trong sắc mặt của lão nhân, vẻ mặt thiếu niên bỗng trở nên hơi tái nhợt, lẩm bẩm nói:

- Sư phụ, sẽ phải đại chiến sao?

- Đúng vậy, sẽ phải đại chiến.

Lão nhân gật đầu, ánh mắt lướt qua thiếu niên, trong mắt thoáng hiện lên vẻ áy náy thật sâu. Lão đã không có thời gian dạy dỗ nó, cũng không có thời gian để cho nó tu luyện:

- Sợ sao?

- Vâng.

Thiếu niên cúi mặt xuống, gật đầu một cái như xin lỗi. Hẳn quả thật có phần khản trương. Khi hắn phi thăng thì chính sách máu tanh đã sớm kết thúc, mà hắn cũng chưa bao giờ trải qua cuộc chiến thần ma, chỉ biết đại khái một chút mà thôi.

- Có sư phụ ở đây, đừng sợ!

Lão nhân mỉm cười vỗ vỗ bả vai của thiếu niên.

- Vâng, có thầy ở đây, con sẽ không sợ.

Thiếu niên mỉm cười ngẩng đầu lên.

- Đồ nhi, đừng sợ, trước khi ta chết sẽ không để cho bất cứ người nào làm tổn thương đến con. Đáng tiếc là ta không có thời gian.

Lão nhân nhìn thiếu niên, trong lòng dâng lên một sự bi ai thâm trầm.

Người có thực lực như nó vốn không đủ tư cách tham gia cuộc chiến thần ma, thậm chí nó còn chưa hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh ở nơi này. Lão nhân mặc dù không muốn, nhưng có thể để nó ở lại chỗ này sao? Dưới ồ lạt làm sao có trứng lành, bảo nó ở lại trong hang động này yên lặng chờ chết, không bằng để nó cùng chết trận với mình trên chiến trường.

- Đồ nhi, sư phụ hi vọng con nhớ kỹ một chuyện!

Lão nhân vuốt ve chiếc đầu của thiếu niên, yêu thương nói.

- Sư phụ ở trên cao, đồ nhi xin nghe!

- Bất kể như thế nào cũng phải nhớ kỹ, con là nhân tộc Thái Cổ. Nhân tộc Thái Cổ cho dù chết cũng phải đứng thẳng người.

- Vâng, đồ nhi nhớ rồi!

Thiếu niên chỗ hiểu chỗ không gật đầu.

“Một ngày nào đó con sẽ hiểu.” - Trong lòng lão nhân nghĩ như vậy, liền đứng dậy dắt thiếu niên rời khỏi hang núi, đi về hướng Thánh sơn.

Tại Tuyết vực mờ mịt ở phương bắc.

Khi tiếng chuông thê lương vang lên từ Thánh điện, những cô gái mặc lụa trắng bỗng từ trong đất tuyết đứng lên. Những chùm tuyết đọng từ trên người bọn họ ào ào rơi xuống.

- Chuông lớn của Thái Cổ vang lên, đã đến thời khắc chiến tranh rồi. Các tỷ muội, chúng ta hãy chia tay ở đây... Ta đi đây, hẹn gặp lại các tỷ muội sau.

Một cô gái cao gầy che mặt bằng lụa mỏng lên tiếng trước, phá vỡ sự yên tĩnh:

- Hi vọng kiếp sau chúng ta vẫn có thể làm tỷ muội.

- Nhưng mà tỷ tỷ, võ công của tỷ...

- Đúng, ta là một cô gái, hơn nữa võ công của ta rất kém. Nhưng cho dù yếu kém, ta cũng muốn góp một phần sức lực yếu kém đó. Trước tiên ta là một nhân tộc Thái Cổ, sau đó mới là một cô gái được các nam nhân bảo vệ. Lúc Thái Cổ cần chúng ta nhất, không còn phân biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Võ công của ta tuy thấp kém, nhưng cho dù chết ta cũng muốn chết trận với các nam nhân trên sa trường, chứ không phải khuất nhục chết trong tay đám yêu ma.

Nói xong những lời này, cô gái cũng không quay đầu lại, đi về phía trước. Tuyết đọng dưới chân nàng phát ra tiếng xào xạc, trong đó lộ ra một ý chí không gì thay đổi được.

- Tỷ tỷ, chờ đã!

Các cô gái ở phía sau đột nhiên gọi lại.

- Các người?

Cô gái chợt quay đầu, khó hiểu nhìn về đám tỷ muội phía sau.

- Tỷ tỷ, sao tỷ có thể bỏ chúng tôi?

Một đám nữ nhân lộ ra vẻ tươi cười, bước nhanh đến:

- Nếu kiếp này đã là tỷ muội, vậy thì đừng nghĩ đến chuyện bỏ chúng tôi.

Cô gái cao gầy mỉm cười. Những người còn lại cũng nhìn nhau cười, cùng nắm tay đi về hướng Thánh sơn. Giờ phút này tâm linh của bọn họ bình lặng và ấm áp.

Trong hang động dưới lòng đất của Phong tộc, hành cung của Chiến tộc, Bắc Hải, dãy núi tây nam... vô số cao thủ Thái Cổ rời khỏi nơi ở của mình. Tại khoảnh khắc rời đi, rất nhiều người xoay lại phá hủy động phủ mà mình cư ngụ, sắc mặt bọn họ thản nhiên và kiên định... Vào lúc này, dù là người sinh ra tại hỗn độn, hay là người phi thăng sau này, tất cả đều đi về một hướng. Gần trăm triệu nhân tộc Thái Cổ cùng nhau hội hợp.

Khi nhìn thấy vô số nhân tộc Thái Cổ mang theo vẻ bình tĩnh và thản nhiên từ bốn phương đi tới, một cảm giác run rẩy bỗng từ bàn chân lan đến đỉnh đầu Phong Vân Vô Kỵ, một dòng khí nóng chưa bao giờ có chảy trong thân thể hắn.

“Trước giờ ta vốn không chỉ phấn đấu một mình, phía sau ta còn có rất nhiều huynh đệ và tỷ muội... Chúng ta không phải là người thân, nhưng lại hơn hẳn người thân. Bất kể tương lai như thế nào, chúng ta cũng sẽ chiến đấu cùng nhau trong cuộc chiến này, cho đến phút cuối cùng.”

Phong Vân Vô Kỵ đứng trên đỉnh núi, yên lặng trầm nghĩ. Mỗi khi tiếp xúc với một ánh mắt, hẳn đều không khỏi sinh ra một cảm giác huyết mạch nổi lên. Vào lúc này đã không có Chí Tôn, cũng không có Thánh điện, chỉ có tình nghĩa của những người trong một tộc. Mặc dù năng lực của mỗi người khác nhau, nhưng giờ phút này trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ giống nhau, đó là bảo vệ Thái Cổ, bảo vệ mảnh đất cuối cùng này.

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Phía bắc bỗng vang lên ba tiếng kêu lớn. Trong tiếng gầm rung trời, ba vệt cầu vồng màu trắng, đỏ và vàng từ hướng bắc bay đến.

“Vô Kỵ, chúng ta tới rồi.” - Ngay khi ba vệt cầu vồng từ hướng bắc bay đến, ba giọng nói quen thuộc lần lượt vang lên trong biển ý thức Phong Vân Vô Kỵ.

“Ba vị Chí Tôn!” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thầm nói, ngẩng đầu nhìn về ba vệt cầu vồng từ hướng bắc bay đến. Ba vệt cầu vồng kia gấp lại trên bầu trời, sau đó đáp xuống mặt đất. Ánh sáng chợt tan đi, gió nhẹ rung động phía sau Phong Vân Vô Kỵ, hiện ra thân hình của ba vị Chí Tôn.

“Àm âm!”

Phía sau ba vị Chí Tôn có một mảng mây đen tràn tới, nhìn kỹ lại là do những nam tử mặc áo bào đen có thân hình cao lớn tạo thành. Từ trên người bọn họ, Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được khí tức cổ xưa như Hồng Hoang, trong đó còn tỏa ra từng tia sát khí lẫn lộn, đó là khí tức của những người đã trải qua chiến trường.

Những cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa từ phía bắc đi đến đây đầu tóc rối bù, đạp bước hư không, mí mắt khép mở bắn ra ánh sáng bốn phía, mang theo một luồng khí tức lạnh lẽo. So với những cao thủ Thần cấp hậu kỳ khác của Thái Cổ, những người này sở hữu một loại khí tức cường hãn giống như đã trải qua muôn ngàn thử thách, những người khác không thể nào có được.

- Tham kiến Chí Tôn!

Trong trời đất bốn phương, vô số nhân tộc Thái Cổ quỳ một chân xuống, giọng nói hùng hồn vang vọng trên bầu trời, như tiếng sấm cuộn cuộn lan về bốn phương.

- Vô Kỵ!

Phía trước chuông cổ, Bạch Hổ Chí Tôn nhìn Phong Vân Vô Kỵ, ôn tồn nói:

- Khoảng thời gian này vất vả cho ngươi rồi.

- Không dám, đây vốn là trách nhiệm của ta.

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nói.

Ba vị Chí Tôn chỉ cười mà không nói. Ánh mắt của Bạch Hổ Chí Tôn quét qua dưới dốc núi, vạt áo rung động, liền tiến lên phía trước một bước, đồng thời giơ ngang hai tay, nói:

- Tất cả chư vị hãy đứng lên đi!

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn ôn hòa và bình tĩnh, mang theo một lực lượng trấn an lòng người. Nhìn những cặp mắt tín nhiệm ở chung quanh, trong mắt y thoáng hiện lên vẻ cảm động.

- Chư vị tộc nhân, hôm nay ta có một thỉnh cầu nho nhỏ.

Bạch Hổ Chí Tôn nhìn chung quanh một vòng, lớn tiếng nói.

- Xin Chí Tôn cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ đáp ứng ngài.

Mọi người đồng thanh nói.

- Ta hi vọng, hôm nay chúng ta sẽ không còn phân biệt Chí Tôn hay không nữa.

Bạch Hổ Chí Tôn dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Nhờ chư vị ủng hộ, Công Tôn đảm nhiệm vị trí Chí Tôn tính ra đã có trăm triệu năm. Trong vô số năm qua, Công Tôn cảm thấy hổ thẹn vì được chư vị cúi lạy. Hôm nay xin chư vị tộc nhân cũng nhận của Công Tôn một lạy!

Dứt lời Bạch Hổ Chí Tôn liền quỳ xuống trên đất. Chu Tước và Huyền Vũ ở phía sau cũng quỳ theo.

- Cũng xin chư vị tộc nhân nhận của Chu Tước ta một lạy!

- Xin hãy nhận của Huyền Vũ ta một lạy!

Tất cả mọi người kể cả Phong Vân Vô Kỵ đều bối rối. Trên vùng đất hoàn toàn yên tĩnh, có nghe thấy cả tiếng lá rụng. Hành động của ba vị Chí Tôn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Dù là Phong Vân Vô Kỵ, đối mặt với một lạy của ba vị Chí Tôn cũng kinh ngạc đến ngất người. Trong hư không phía bắc Thánh sơn, đám cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa mới từ trong ngủ say tỉnh dậy cũng kinh hãi nhìn về đỉnh Thánh sơn.

“Cộp!”

Ba vị Chí Tôn quỳ rạp dưới đất, lạy một cái thật sâu, sau đó mới ngẩng đầu lên:

- Hôm nay, người thật sự phải quỳ xuống không phải là chư vị cùng tộc, mà là bọn ta.

Ba tiếng đập đầu rõ ràng này đã thức tỉnh mọi người, mọi người chung quanh cuối cùng tỉnh táo lại, lập tức kinh hô:

- Chí Tôn, không thể được!

Từ trước tới nay, Chí Tôn là người có địa vị cao quý nhất tại Thái Cổ. Tại Thái Cổ đã sớm hình thành một loại quan niệm, Chí Tôn là người đã dốc sức nhiều nhất vì Thái Cổ, nhân tộc Thái Cổ không quỳ lạy trời đất, chỉ có thể quỳ lạy Chí Tôn. Bọn họ đã không chỉ là Chí Tôn mà còn là cột trụ tinh thần của Thái Cổ.

- Đây chính là Chí Tôn của Thái Cổ sao?

Ven rìa đám người, thiếu niên cũng quỳ xuống, kích động hỏi sư tôn bên cạnh.

- Đúng vậy, bọn họ chính là Chí Tôn của tộc ta.

Lão nhân gật đầu, trong cặp mắt có phần ươn ướt.

- Chư vị tộc nhân!

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vang khắp bốn phương:

- Cửu tinh hội tụ, cuộc chiến thần ma lần thứ hai đã bắt đầu, không lâu sau quân tiên phong của ma tộc sẽ tấn công đến. Đây có thể là lần cuối cùng tộc ta họp mặt. Trước khi chiến tranh bắt đầu, xin cho phép Công Tôn tạ tội với chư vị!

- Cả đời này của Công Tôn có ba tội trạng, không thể tha thứ.

- Tội thứ nhất, Công Tôn thân là Chí Tôn của Thái Cổ, gánh vác vận mệnh của Thái Cổ. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, mấy chục triệu tộc nhân của tộc ta đã chết trận, chỉ có Công Tôn là vẫn sống tạm bợ qua ngày. Đây là tội thứ nhất của ta.

Bạch Hổ Chí Tôn nói đến đây lại cúi lạy một lần, khi đứng dậy dường như lại nhớ tới tộc nhân chết trận trong cuộc chiến thần ma, nhất thời lệ rơi đầy mặt.

- Sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, Công Tôn khẳng khái làm theo ý mình, thi hành chính sách máu tanh, khiến cho mấy chục triệu tộc nhân chết oan dưới chính sách này. Bàn tay Công Tôn đã dính đầy máu tươi của tộc nhân, tội này khó tha. Đây là tội thứ hai của ta.

Dứt lời Công Tôn lại cúi lạy thật sâu.

Mọi người đều im lặng. Chính sách máu tanh đúng là do Thánh điện lập ra, ở một mức độ nào đó, trong tay Bạch Hổ Chí Tôn quả thật đã dính đầy máu tươi của tộc nhân. Nhưng mỗi người đều biết, chuyện đó cũng không thể trách y, tất cả đều là do hoàn cảnh tạo nên.

- Công Tôn thân là Chí Tôn của Thái Cổ, nhưng không biết cố gắng. Sau vô số năm, tình hình của tộc ta vẫn không thay đổi chút nào, còn làm liên lụy đến tộc nhân. Công Tôn thật bất tài. Đây là tội thứ ba của ta.

- Đây là ba tội lớn của Công Tôn trong cuộc đời này.

Bạch Hổ Chí Tôn liên tục kể ra ba tội, mỗi lần liệt kê một tội đều dập đầu một cái thật sâu. Sau khi kể ra ba tội, hai tay y dang ra, nằm rạp xuống đất không đứng dậy.

816. Chương 61: Hồi Chuông Lớn Của Thái Cổ 2

Từng ánh mắt tập trung vào Bạch Hổ Chí Tôn, trong đám người vang lên tiếng nức nở thật thấp, trong mắt mỗi người đều ươn ướt. Nhìn Bạch Hổ Chí Tôn quỳ rạp dưới đất, liệt kê ra ba tội lớn của mình, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ cũng dâng lên một sự kính trọng.

“Đây là Chí Tôn của chúng ta!” - Nhìn Bạch Hổ Chí Tôn quỳ trên đỉnh núi, mọi người đều rơi nước mắt, trong lòng dâng lên một cảm giác vô cùng tự hào, cũng không hề có ý trách cứ.

- Chí Tôn, bất kể Thái Cổ tồn tại hay hủy diệt, ngài vĩnh viễn là Chí Tôn của chúng tôi.

Trong đám người bỗng có người hướng về Thánh điện nằm rạp xuống. Ở bốn phía càng lúc càng có nhiều người quỳ xuống. Khi Bạch Hổ Chí Tôn tạ tội với mọi người, tất cả mọi người trên trời dưới đất cũng hướng về Chí Tôn quỳ xuống. Trên vùng đất Thái Cổ không một người nào còn đứng yên.

Bên cạnh chuông đồng, Phong Vân Vô Kỵ nhìn vô số nhân tộc Thái Cổ đang quỳ, trong lòng rung động, cũng lập tức quỳ xuống.

- Vô Kỵ, người cũng không phạm phải lỗi lầm gì lớn, không cần phải giống như chúng ta.

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ quỳ xuống, Bạch Hổ Chí Tôn liền nói.

“Không phải ta xin tạ tội.”- Phong Vân Vô Kỵ yên lặng nói: “Đây là ta biểu thị sự tôn kính của mình đối với những con người trên mảnh đất này.”

“Mọi người trên mảnh đất này rất bình thường và khả ái, bất cứ tội lỗi nào bọn họ cũng có thể tha thứ được. Bọn họ không sợ trời đất, nhưng lại kính trọng những người đã hi sinh tất cả vì chủng tộc. Vì mảnh đất cuối cùng này, bọn họ có thể ném đầu người, rải máu tươi. Đây chính là tộc nhân của ta.” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ yên lặng suy nghĩ, ánh mắt dời đi, nhìn vô số bóng người chung quanh. Nghĩ đến sau ngày hôm nay, Thái Cổ sẽ hóa thành một vùng núi thây biển máu, không biết sẽ có bao nhiêu người chết đi trong cuộc chiến này, trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thấy khổ sở thật sâu.

Bạch Hổ Chí Tôn ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua mặt đất, lớn tiếng nói:

- Chư vị tộc nhân, xin cho phép Công Tôn dùng tấm thân mang tội này tạm giữ chức Chí Tôn, đợi sau khi chiến tranh thắng lợi sẽ rút khỏi vị trí này. Hôm nay ma tộc đã sắp tấn công đến, Thái Cổ phải nhờ vào chư vị rồi!

Dứt lời y lại cúi người thật sâu. Tất cả mọi người đều đáp lễ, sau đó đứng lên.

- Trong số bốn Chí Tôn của Thái Cổ, trước giờ đều là do Thanh Long đứng đầu. Hôm nay trụ Thanh Long đã chết, nhưng Thanh Long Chí Tôn vẫn còn tồn tại. Hơn nữa Công Tôn đã không còn tư cách dẫn dắt Thái Cổ. Cuộc chiến thần ma lần này sẽ do Đệ Ngũ Chí Tôn Phong Vân Vô Kỵ phụ trách.

Dứt lời, Bạch Hổ Chí Tôn liền xoay người nói với Vô Kỵ:

- Vô Kỵ, hôm nay ngươi là nhân vật chính. Trong cuộc chiến thần ma lần này, việc điều phối binh lực Thái Cổ sẽ do ngươi phụ trách. Chúng ta tin tưởng ngươi.

Phong Vân Vô Kỵ không nói gì, mái tóc dài phất phơ trong gió. Lời nói của Bạch Hổ Chí Tôn đã đẩy hẳn ra trước mắt mọi người. Trong triệu ánh mắt kia, mái tóc trắng như sương của hắn tỏ ra rất nổi bật.

- Chư vị!

Bốn phía không một tiếng động. Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ quét qua chung quanh, chậm rãi nói:

- Mỗi lần thần ma chiến tranh đều sẽ có rất nhiều tộc nhân an giấc ngàn thu. Ta không biết trong cuộc chiến thần ma lần này, chúng ta cần phải trả giá bằng bao nhiêu tộc nhân. Những người an giấc này có thể là người, cũng có thể là ta. Nhưng cho dù kết cục cuối cùng như thế nào, ta chỉ muốn nói một câu, ta rất tự hào có thể cùng chư vị đứng trên mảnh đất này, kề vai chiến đấu vì Thái Cổ, vì nhân tộc.

- Vô Kỵ phi thăng mười triệu năm trước, số tuổi có lẽ còn không bằng đa số tộc nhân có mặt ở đây. Trước ngày hôm nay, trong lòng Vô Kỵ vẫn luôn có một mơ ước. Chính nhờ mơ ước này thúc giục, mới khiến cho ta trong vòng mười triệu năm, từ một phi thăng giả ban đầu đạt đến cảnh giới Chí Tôn. Có lúc ta cũng quay đầu lại nghĩ, vì sao ta có thể kiên trì đến tận bây giờ. Đến sau này ta mới hiểu, tất cả những thứ này là vì một tinh thần của tộc ta, một tinh thần mà ta cảm nhận được từ trên người tất cả tộc nhân, hơn nữa còn ảnh hưởng đến bản thân ta.

- Sau cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, tộc ta cứ một triệu năm lại có hàng ngàn tộc nhân đi đến Ma Giới làm con tin. Cuộc sống của bọn họ trong thủy lao Ma Giới tối đen giống như súc vật, mỗi ngày đều bị yêu ma hút lấy chân lực, nhưng lại chưa bao giờ oán thán. Từng nhóm người này không ngừng đi đến Ma Giới, dùng sự hi sinh của mình để bảo vệ Thái Cổ. Tại Bắc Hải Hiên Viên khâu, ta từng nhìn thấy những tộc nhân vì lâu dài không thể đột phá bình cảnh, bị tâm ma vây khốn, cuối cùng đã tự sát. Ta cũng từng nhìn thấy những Bắc Hải tù đồ trong lòng sầu muộn, dùng dây xích xuyên qua người, khóa mình trước phần mộ của Hiên Viên Chí Tôn... Sư huynh của ta là Thái Huyền, đã từng dẫn dắt rất nhiều tộc nhân Thái Cổ đi đến Ma Giới. Chỉ vì chấp hành nhiệm vụ làm suy yếu ma tộc, nhiều người tự biết phải chết, nhưng bọn họ vẫn bước đi mà không chùn bước. Trước đây không lâu khi như vừa mới tỉnh lại, ta phát hiện đã mất đi cảm ứng với khí tức của Thái Huyền sư huynh, ta biết huynh ấy đã đi rồi... Sư tôn của ta là Kiếm tiên bối, vì âm thầm bảo vệ tộc nhân tại Ma Giới, đã nhốt mình ở Ma Giới ngàn vạn năm, trước đây không lâu mới trở về. Một vị tộc nhân khác là Đông Phương Phá Thiên, vì thăm dò uy hiếp lớn nhất của tộc ta, tìm hiểu bí mật của Chủ Thần, đã một mình xông vào trong không gian của Hắc Ám Chủ Thần... Rất nhiều, rất nhiều người... đối với bọn họ sống chết đã không còn quan trọng. Ta đã từng nghĩ, rốt cuộc là thứ gì khiến cho bọn họ có thể thản nhiên đối mặt với cái chết như vậy. Ta đã từng nghĩ, là thứ gì khiến cho hàng ngàn tộc nhân cứ cách một triệu năm lại tự nguyện đi đến Ma Giới. Ta đã từng nghĩ, là thứ gì khiến cho hàng ngàn tộc nhân trong thủy lao dưới lòng đất Ma Giới chịu đựng đau đớn do thân thể biến dị, nhằm để sáng tạo ra một môn ma công có thể đối phó với ma tộc.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ từ từ ngẩng lên, nhìn bầu trời mênh mông, nhất thời ngơ ngẩn. Chung quanh Thánh sơn, mọi người đều lộ ra vẻ sầu thảm. Trong cuộc chiến này, Thái Cổ đã hi sinh quá nhiều rồi.

Bốn phía không tiếng động, Chu Tước cũng không khỏi quay mặt sang chỗ khác, trong mắt đã sớm đầy lệ. Mọi người đều nghĩ đến những tộc nhân đã chết vì Thái Cổ. Trên trời và dưới đất lại vang lên tiếng nện nghèo thật thấp.

Hít sâu một hơi, ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lại nhìn vào tộc nhân chung quanh:

- Đã có lúc ta không thể hiểu, nhưng bây giờ ta đã biết... Trước giờ sống chết vốn không thể chi phối được chúng ta, bởi vì chúng ta là nhân tộc Thái Cổ. Chúng ta là một ngọn núi bất khuất, bởi vì chúng ta không chỉ bảo vệ Thái Cổ, mà còn có tộc nhân trong hàng tỉ không gian khác.

- Trong lòng ta vẫn luôn có một mơ ước không thể hoàn thành. Ta hi vọng, dù phải trả giá như thế nào cũng phải thực hiện mơ ước này.

Nói đến đây, Phong Vân Vô Kỵ dừng một chút, nhìn sang chung quanh. Những ánh mắt từ bốn phía cũng tập trung vào hắn.

- Chí Tôn, ngài nói đi, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện thay ngài.

- Trong lòng ta vẫn luôn có một giấc mộng. Trong tương lai, ta hi vọng nó sẽ không còn là một giấc mộng nữa.

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên cao hơn rất nhiều:

- Ta hi vọng sau này, trong địa lao của Ma Giới sẽ không còn nhân tộc chúng ta. Ta hi vọng sau này, chúng ta sẽ không còn phải hi sinh nhiều tộc nhân như vậy. Ta hi vọng, loài người trong vô số không gian sẽ không còn trở thành thức ăn của yêu ma. Ta hi vọng, những dũng sĩ của tộc ta ngủ say trong lòng đất có thể được yên nghỉ, không còn nhìn thấy các tộc nhân phải chiến đấu vĩnh viễn không dừng.

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ như tiếng sấm quanh quẩn trên bầu trời Thánh điện, thanh âm vang vọng có lực như sắt thép:

- Ta hi vọng... tương lai sẽ có một ngày, tộc ta có thể ngạo nghễ đứng trên đỉnh vũ trụ. Chỉ cần có thể thực hiện mơ ước này, chết vạn lần... không hối tiếc.

“Ồanh!”

Một dòng hơi nóng chảy qua trong lòng tất cả mọi người, trên mặt rất nhiều người bỗng hiện lên màu đỏ. Phong Vân Vô Kỵ đã nói ra tất cả tiếng lòng của mọi người.

- Chết vạn lần... không hối tiếc!

- Chết vạn lần... không hối tiếc!

Mọi người vùng tay hô lớn, bốn phương đồng loạt vang lên tiếng hưởng ứng. Những ý niệm mơ hồ trước đây đột nhiên ngưng tụ làm một, hóa thành một dòng năng lượng tinh thần cuộn cuộn chảy qua trong lòng tất cả mọi người. Vô số người lệ rơi đầy mặt. Vào giờ phút này, mơ ước của Phong Vân Vô Kỵ đã hòa vào trong huyết mạch, trong xương và trong linh hồn của tất cả mọi người. Đây đã không còn là mơ ước của một người, mà là mơ ước của toàn bộ nhân tộc Thái Cổ.

- Chiến tranh đã sắp đến, cho dù kết quả như thế nào, ta tin tưởng chỉ cần tinh thần bất diệt này của chúng ta còn tồn tại, mơ ước sẽ có một ngày được thực hiện... Thái Cổ xin nhờ chư vị rồi.

Dứt lời, Phong Vân Vô Kỵ liền vái một cái thật sâu.

Ở chung quanh, ngàn vạn nhân tộc Thái Cổ cũng khom người đáp lễ. Trong đám người, thiếu niên đứng bên cạnh lão nhân tóc bạc đã rơi lệ lúc nào không hay. Đối với cuộc chiến này, cùng với vận mệnh tương lai, thiếu niên dường như đã nhận ra một điều gì đó từ trong bầu không khí này.

- Sư tôn...

Lão nhân thở dài một tiếng:

- Đồ nhi...

- Sư tôn, đồ nhi đã hiểu... Là một nhân loại Thái Cổ, con cảm thấy rất tự hào.

Trong lòng ba vị Chí Tôn không ngừng thở dài. Bởi vì cái chết của Thanh Long, cùng với Chủ Thần thứ mười bốn xuất thế ngang trời, cuộc chiến này đã trở nên cực kỳ bất lợi với Thái Cổ. Hôm nay cả Thái Cổ gần trăm triệu người tụ tập, sau đại chiến không biết sẽ còn bao nhiêu người có thể sống sót. Thậm chí ngay cả Thái Cổ có thể tồn tại hay không cũng chưa biết được.

- Vô Kỵ, thời gian không còn nhiều, bắt đầu đi!

Bạch Hổ Chí Tôn nhìn Phong Vân Vô Kỵ nói. Trước khi rời đi, ba vị Chí Tôn đã sớm đem những tin tức của cuộc chiến thần ma lần đầu tiên mà mình biết, có thể hữu dụng với Phong Vân Vô Kỵ nói cho hắn. Tuy

đây là lần thứ hai cứu tinh nối liền, nhưng tình thế của Thái Cổ lại không tốt hơn bao nhiêu so với lần đầu tiên. Đối với Phong Vân Vô Kỵ, một người đã sáng tạo ra kỳ tích, ba vị Chí Tôn đều hết sức tín nhiệm.

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vừa dứt, ở chung quanh, ánh mắt của Huỳnh Hoắc, các đời chưông khổng giả và các nhân viên thánh chức của Thánh điện đều nhìn về phía Phong Vân Vô Kỵ.

- Cuộc tấn công của Ma Giới sắp đến, bây giờ ta sẽ tiến hành phân phối binh lực. Tất cả tộc nhân dưới Thần cấp nghe lệnh!

Phong Vân Vô Kỵ trầm giọng nói, thanh âm vang tận mây xanh. Chung quanh không tiếng động, tất cả mọi người đều đang chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

- Những tộc nhân dưới Thần cấp lập tức đi đến hai lỗ hổng không gian ở tây bắc và đông nam, hội hợp với mọi người trong pháp tộc, đồng thời chờ đợi mệnh lệnh của Thánh điện. Đi đi!

Trong mấy trăm ngàn dặm Thánh sơn, bóng người bắt đầu lay động. Trong số đám người Thái Cổ, cao thủ cấp Thái Cổ, Hoàng cấp và Đế cấp là nhiều nhất. Mệnh lệnh của Phong Vân Vô Kỵ vừa ban ra, hàng triệu cao thủ dưới Thần cấp này liền nhìn về hướng Thánh sơn, quỳ lạy một cái, sau đó xoay người đi về hướng hai lỗ hổng không gian.

“Tạm biệt bốn vị Chí Tôn, tạm biệt Thánh điện!” - Trong đám người, một tên nam tử lưu luyến nhìn về hướng Thánh điện, trong lòng yên lặng nói: “Đời này kiếp này, không uống là nhân tộc.”

Nam tử áo xanh nâng đao lên, xoay người lại, đạp bước chân kiên định, không quay đầu đi về hướng tiền tuyến của chiến trường. Trong lòng hắn hiểu được, sau ngày hôm nay có lẽ mình sẽ không còn cơ hội trở về đây nữa. Cái chết đã không còn đáng sợ, trong lòng chỉ còn lại một sự cố chấp và bình tĩnh.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Những Cao thủ Thần cấp trở lên vẫn yên lặng đứng ở Kiếm vực, còn những người dưới Thần cấp lại trật tự đi về hướng tây bắc và đông nam. Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ lướt qua trên đất, đột nhiên dừng lại ở một đám nhân tộc Thái Cổ mặc chiến bào màu trắng.

Những người này tay cầm chiến đao, người mặc chiến bào, đầu cột dải lụa màu trắng, chính là đệ tử Chiến tộc.

- Đế quân, tạm biệt!

Tất cả đệ tử Chiến tộc đều nhìn về hướng Thánh sơn, quỳ một chân xuống, một tay ôm ngực hành lễ. Sau ba nhịp thở, tất cả đệ tử Chiến tộc liền đứng dậy, kiên quyết đi về hướng mặt trận phía trước.

- Chủ công, xin bảo trọng!

Bên dưới Kiếm các, vô số Hoàng Kim giáp sĩ và chiến sĩ Kiếm các thần sắc trang nghiêm, lần lượt quỳ gối hành lễ.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ nặng nề, tràn đầy thương cảm. Kế sách của chiến tranh là do Thánh điện định ra, nhằm để phân phối quân lực Thái Cổ một cách tốt nhất, cho nên lực lượng của Kiếm các cũng bị chia ra.

Thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay. Hoàng Kim giáp sĩ tầng tầng lớp lớp như sóng biển lập tức đứng dậy, toàn thân chiếu xạ ra những luồng ánh sáng màu vàng rực rỡ. Trong tiếng áo giáp rung động, trật tự đi về hướng tây. Những chiến sĩ Kiếm các cũng bước theo sau.

“Mười triệu năm chỉ trong nháy mắt đã qua. Mười triệu năm trước ta đưa các ngươi từ trong không gian đến Thái Cổ, còn bây giờ lại phải đưa các ngươi trở về với chiến trường. Tạm biệt, môn nhân của ta, các đệ tử của ta.” - Nhìn đám Hoàng Kim giáp sĩ biến mất ở cuối chiến trường, Phong Vân Vô Kỵ cũng không nhìn được trong lòng nhấp nhô.

817. Chương 62: Phân Phối Binh Lực

Dưới sự sắp xếp của nhân viên Thánh điện, nhân tộc Thái Cổ mệnh mông như nước lập tức chia ra, tiến về hai lỗ hổng không gian ở hướng đông nam và tây bắc.

Rất nhanh, chung quanh Thánh điện chỉ còn lại cao thủ Thần cấp trở lên, nhưng vẫn đông nghìn nghịt như trước. Thánh điện khổ công bồi dưỡng trăm triệu năm, đã tạo ra hơn tám trăm ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ, cộng thêm một trăm ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa ngủ say cũng đến chín trăm ngàn người. Hơn nữa còn có những chiến sĩ bảo vệ ở các nơi, mỗi nơi đều có cả triệu người. Tổng cộng Thái Cổ có đến hơn ba triệu chín trăm ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ, trong đó bao gồm những cao thủ đỉnh cấp có tu vi vượt qua Thần cấp hậu kỳ. Những cao thủ Thần cấp hậu kỳ này đều là những nhân vật một mình đảm đương một phía, khi đối mặt với kẻ địch có cấp bậc thấp hơn thì gần như không thể đoán trước được. Những người này đều là chủ lực và tài sản chân chính của Thái Cổ.

Sau khi đông đảo cao thủ cấp Thái Cổ rời đi, chung quanh Thánh điện liền trống trải hơn rất nhiều. Trên trời gió lớn xao xác, trong không khí tràn ngập mùi vị chiến tranh dày đặc. Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ quét qua những khuôn mặt kiên nghị chung quanh, cuối cùng ngừng lại trên một khuôn mặt gia nua tang thương.

- Cổ Vu tiên bối!

Phong Vân Vô Kỵ giật mình nói. Vu tộc vốn rất ít người, tổng cộng lại cũng chỉ có mấy trăm, đứng trong đám người đông đảo nhất thời lại khiến Phong Vân Vô Kỵ không chú ý tới.

- Vô Kỵ, ta đến rồi!

Cổ Vu cười nói:

- Vào lúc này đã không còn là vu hay võ nữa. Chúng ta là tộc nhân của Vu tộc, nhưng trước đó vẫn là một nhân tộc Thái Cổ. Không cần bận khoăn nhiều như vậy, cứ sắp xếp cho chúng ta như những tộc nhân khác đi!

Phong Vân Vô Kỵ khẽ hít một hơi, nhanh chóng bình tĩnh lại:

- Vu tộc nghe lệnh, ta giao cho các người hai triệu chiến sĩ tộc Bàn Cổ, cùng với chiến sĩ bảo vệ tộc Huyền Vũ, toàn lực canh giữ lỗ hổng không gian ở phía nam!

Cổ Vu mỉm cười, từ từ cúi người xuống:

- Cổ Vu xin tuân lệnh, Vu tộc nhất định sẽ không phụ ủy thác của Chí Tôn!

Phong Vân Vô Kỵ đã xem qua nội dung của Mạt Nhật Tế Điển. Với sức phòng ngự của chiến sĩ Huyền Vũ và chiến sĩ tộc Bàn Cổ, cộng thêm vũ khí mạnh mẽ Mạt Nhật Tế Điển của Vu tộc, như vậy đã đủ bảo vệ lỗ hổng ở phía nam rồi.

- Cổ Vu tiên bối, quyển Mạt Nhật Tế Điển này còn chưa trả lại cho ngài.

Phong Vân Vô Kỵ từ trong người lấy ra Mạt Nhật Tế Điển, sau đó hai tay buông lỏng, Mạt Nhật Tế Điển tỏa ra ánh sáng màu xanh lục nhạt liền chậm rãi bay vào trong tay Cổ Vu.

Cổ Vu cầm lấy Mạt Nhật Tế Điển cất vào, sau đó lại khom người nói:

- Cổ Vu xin cáo lui!

- Chờ đã!

Cổ Vu quay đầu lại, mỉm cười nhìn Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt nên lời, cuối cùng tất cả lời nói đều hóa thành một câu đơn giản:

- Cổ Vu tiên bối, hãy bảo trọng...

- Ha ha, Vô Kỵ, cho dù kết quả của cuộc chiến này như thế nào, đó đều là vận mệnh của ta và người... Tạm biệt, Vô Kỵ!

Dứt lời, Cổ Vu liền dẫn theo hai triệu chiến sĩ tộc Bàn Cổ chậm rãi đi về lỗ hổng không gian ở phía nam.

Những lực lượng này cũng không phải là quan bài tẩy gì, một khi sử dụng đến bọn họ, cũng có nghĩa là một lỗ hổng sắp bị thất thủ, mà đây không phải là điều Thánh điện muốn nhìn thấy. Ngoại trừ những người này thì còn có một số nhân viên Thánh điện tùy thời chờ lệnh.

- Tham kiến Chí Tôn!

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ, mọi người đều cảm thấy rất bất ngờ, lập tức xoay người thi lễ một cái.

- Không cần đa lễ, trong chiến tranh tất cả phải tùy cơ.

Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay, sau đó hỏi:

- Chuẩn bị thế nào rồi?

- Đã chuẩn bị xong rồi.

Huỳnh Hoặc nhìn Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Chỉ là có một vấn đề, sau khi pháp tu bố trí trận pháp xong, lúc trở về e rằng sẽ gặp chút khó khăn.

Phong Vân Vô Kỵ nghe vậy liền nhíu mày:

- Có nghĩ ra biện pháp nào không?

- Trước khi Chí Tôn đến thì chúng tôi còn đang thảo luận, nhưng bây giờ tất cả đều được giải quyết rồi. Độc Cô và Tây Môn sẽ phụ trách tiếp đón một triệu pháp tu ở hướng tây bắc trở về. Còn ở hướng tây nam, lúc cần thiết kính xin Chí Tôn ra tay!

- Ừm, cứ như vậy đi!

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, chân mày giãn ra:

- Cuộc chiến này sẽ vô cùng khốc liệt. Nhân số của tộc ta vốn kém xa yêu ma, có thể giảm bớt tổn thất được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

- Vâng thưa Chí Tôn. Sau khi đón pháp tu bên ngoài lỗ hổng không gian trở về, mong Chí Tôn kịp thời quay lại chủ trì đại cuộc!

Huỳnh Hoặc cung kính nói.

Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu:

- Lên đường đi, đợt tấn công thứ nhất của Ma Giới rất nhanh sẽ đến!

- Vâng thưa Chí Tôn!

Mọi người lĩnh mệnh, lập tức chia ra bay về hai lỗ hổng không gian ở hướng tây bắc và tây nam.

Sau khi mấy vị cao tăng của Thánh điện rời đi, phía sau chiến trường liền an tĩnh lại. Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nhìn lướt qua viện quân phía sau chiến trường, bỗng nhiên ánh mắt ngừng lại ở một nơi nào đó. Trong đám người có hai cô gái dường như đang cố gắng quay lưng về phía hắn, chung quanh còn có một số đệ tử Phong tộc cản trở tầm mắt của mình, nhưng chính những đệ tử Phong tộc này bán đứng thân phận của bọn họ.

Có thể ra lệnh cho đệ tử Phong tộc, hơn nữa vào lúc này lại không muốn mình nhìn thấy, ngoại trừ U Nhược thì còn có ai. Mà U Nhược vốn ở cùng Ngạo Hàn Yên, vậy cô gái kia không phải Ngạo Hàn Yên thì là người nào. Nghĩ tới đây, sắc mặt Phong Vân Vô Kỵ liền trầm xuống: “Hai người bọn họ sao lại ở chỗ này?”

Áo bào rung lên, Phong Vân Vô Kỵ lập tức sải bước qua.

- U Nhược!

Giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ tỏ ra có phần nghiêm nghị:

- Sao muội lại ở đây?

U Nhược và Ngạo Hàn Yên quay lưng về phía Phong Vân Vô Kỵ, thân thể rõ ràng khẽ run lên. Chiếc cổ của U Nhược ngập ngừng quay lại, rụt rè nói:

- Ca ca...

- Chí Tôn!

Đệ tử Phong tộc chung quanh cung kính chào, nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ mọi người cũng thở phào một hơi. Đám đệ tử Phong tộc ở chỗ này khuyên cả nửa ngày, cũng không thể khiến cho U Nhược trở về, trong lòng nóng nảy muốn chết. Vừa lúc Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện, đám đệ tử Phong tộc liền quyết định nhờ Phong Vân Vô Kỵ đưa vị công chúa điện hạ không biết võ công này trở về. Không ngờ U Nhược sớm nhìn thấu ý định của bọn họ, chẳng những không cho phép bọn họ nói ra, còn bắt bọn họ phải giúp đỡ che giấu. Thật may là người ở đây tuy nhiều nhưng Chí Tôn vẫn chú ý tới.

- Nơi này nguy hiểm lắm muội biết không? Đây là chiến trường của nam nhân. Người đâu!

Phong Vân Vô Kỵ gọi một nhân viên Thánh điện ở gần tới:

- Đưa công chúa U Nhược ra khỏi chiến trường, còn có...

- Trước hết ta là một cao thủ Thần cấp hậu kỳ, sau đó mới là một nữ nhân.

Dường như biết Phong Vân Vô Kỵ đang nghĩ gì, không đợi hắn mở miệng, Ngạo Hàn Yên đã lên tiếng. Từ trong mắt nàng, Phong Vân Vô Kỵ thấy được một chấp niệm kiên định không thể di dời.

- Được rồi.

Phong Vân Vô Kỵ trầm mặc một lúc, cuối cùng đành phải đáp ứng. Ngạo Hàn Yên đã thừa kế công lực còn sót lại, chiêu thức bá đạo và kỹ thuật chiến đấu của Chiến Đế. Trước kia có lẽ nàng không đủ tư cách tham gia chiến đấu, nhưng bây giờ đúng như lời nàng nói, trước hết nàng là một nhân tộc Thái Cổ quan trọng, sau đó mới là một cô gái yếu ớt.

- Nhưng mà... ca ca, muội không muốn rời khỏi Hàn Yên tỷ tỷ.

U Nhược ủy khuất kêu lên.

- Không được. Muội vốn không có năng lực tham gia chiến trường, chỉ cần dư kinh do chiến đấu sinh ra cũng có thể giết chết muội rồi. Ta không thể để cho muội ở đây.

Phong Vân Vô Kỵ nghiêm túc nói.

- U Nhược, trở về đi, muội thật sự không thích hợp ở đây, sẽ làm mọi người bị phân tâm!

Ngạo Hàn Yên cũng nói.

U Nhược cúi đầu, cuối cùng nói thật nhỏ:

- Được rồi.

Sau đó nàng rất nghe lời, đi theo một nhân viên Thánh điện về hướng lãnh địa Thái Cổ.

Đợi sau khi U Nhược rời đi, ánh mắt của Ngạo Hàn Yên và Phong Vân Vô Kỵ lướt qua nhau, rất nhanh hai người đều quay đầu đi, cũng không biết nói gì. Chung quanh lại trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét giữa không trung. Đứng dưới bầu trời âm u, Phong Vân Vô Kỵ lo lắng nhìn về chiến trường phía trước.

819. Chương 63: Chiến Tranh Bắt Đầu

Tại lỗ hổng không gian ở hướng đông nam Thái Cổ.

- Gào!

Cũng không biết trải qua bao lâu, sâu trong bóng tối đột nhiên vang lên những tiếng rít bén nhọn chói tai. Phía trước đại quân Thái Cổ, con người của mấy triệu đệ tử pháp tu đột nhiên co lại. Trong tầm mắt của bọn họ, một mảng bóng đen nhỏ hẹp từ dưới đường chân trời phía xa bay đến, chỉ trong nháy mắt đã kéo

dài thành một cơn thủy triều màu đen dài mấy chục ngàn cây số. Bên trong thủy triều đen chọc trời, những đôi cánh ác ma đen kịt và tà ác rung lên phành phạch, nhanh chóng tiến gần đến không gian Thái Cổ.

- Ma tộc đến rồi!

Vừa nhìn thấy những bóng ma trên đầu mọc sừng, bên sườn mọc cánh trong thủy triều đen, một tên pháp tu lập tức quay đầu lại la lớn.

“Ầm!”

Tại hai lỗ hổng không gian, đại quân Thái Cổ đang yên lặng đột nhiên rung chuyển. Đám cao thủ Thái Cổ đang ngồi xếp bằng trên đất bỗng mở mắt, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh, vươn tay bắt lấy trường đao đang cắm vào trên mặt đất bên cạnh, sau đó đứng lên. Những cặp mắt xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn ra bên ngoài lỗ hổng không gian. Khí thế như biển gầm đột nhiên tràn ra từ trên người đại quân Thái Cổ đông đúc, khí tức do vô số người phát ra nối thành một mảnh trong hư không, tạo thành một đoàn khí tức long trời lở đất khiến người ta ngẹt thở.

- Chuẩn bị!

Trong trận thế chinh tề, một nhân viên Thánh điện giơ trường đao trong tay lên, thân đao bắn ra ánh sáng lạnh.

- Chuẩn bị!

Cùng lúc đó ở các nơi khác, những nhân viên Thánh điện đứng trong đám người cũng giơ trường đao trong tay lên.

“Ầm!”

Tiếng mặt đất rung chuyển lại vang lên, toàn bộ không gian dường như chấn động. Vô số người đồng loạt bước ra một bước, khiến người ta sinh ra một cảm giác giống như mặt đất đang rung chuyển.

“Ong!”

Thanh âm hàng chục triệu ác ma đồng thời đập cánh vang khắp trời cao, tầng tầng lớp lớp khiến người ta có cảm giác hít thở không thông.

- Nhân tộc!

Ở phía xa, vừa nhìn thấy bóng người đông đúc nơi lỗ hổng không gian Thái Cổ, con người màu đen của một tên ác ma liền xoay chuyển, hưng phấn kêu lên.

- Nhân tộc Thái Cổ!

- Giết sạch bọn chúng!

Đám ác ma đầu tiên tiến tới gần Thái Cổ chẳng những không sợ hãi, trái lại còn trở nên hưng phấn, liên tục kêu lớn, trong mắt hiện lên màu đỏ hung bạo.

- San bằng Thái Cổ!

- Giết chết nhân tộc!

- Vì Chủ Thần thứ mười bốn vĩ đại!

Vô số ác ma điên cuồng gào thét, hai cánh rung lên che phủ toàn bộ hư không. Ác ma như bầy châu chấu đột nhiên gia tăng tốc độ gấp mấy lần, mang theo những vết tàn ảnh nhanh chóng lao về hướng không gian Thái Cổ, nửa đường lại chia ra làm hai, phân biệt bay về hướng lỗ hổng không gian ở đông bắc và tây nam Thái Cổ.

“Ong!”

Tiếng ác ma đập cánh vang khắp trời cao, hàng chục triệu ác ma liên tục kéo đến, rợp trời kín đất, gần như che phủ tất cả không gian trong tầm mắt của mọi người.

- Kẻ muốn hủy diệt Thái Cổ chính là đám yêu ma này.

Phía trước lỗ hổng không gian, những pháp tu lạnh lùng nhìn chăm chú vào dòng thủy triều đen càng lúc càng gần. Tiếng đập cánh trong tai càng lúc càng lớn, nhưng trong lòng đám pháp tu lại không hề sợ hãi, chỉ có sự thù hận:

- Kẻ dám xâm phạm Thái Cổ ta, chỉ có giết!

Phía trước hai lỗ hổng không gian to lớn ở tây nam và tây bắc, vô số nhân tộc Thái Cổ đứng sừng sững bất động, ngẩng đầu nhìn ác ma như thủy triều từ trên trời bay xuống, không hề chớp mắt.

“Đến đây đi, đến đây đi!” - Trong lòng mọi người rống giận. Gần rồi, đã gần rồi...

“Rắc rắc!”

Phía sau lỗ hổng không gian, từng hàng cao thủ Thái Cổ sừng sững như núi nắm chặt binh khí trong tay, khớp xương phát ra tiếng răng rắc giòn giã. Những cặp mắt như nửa đêm từ từ ngẩng lên, nhìn về phía đám yêu ma bên ngoài lỗ hổng không gian càng lúc càng gần.

Khi pháp tu và đợt quân tiên phong của ma tộc sắp va chạm, trời đất chợt tối sầm lại, ánh sáng của cửu tinh bị che phủ, từ nơi sâu nhất trong bóng tối bắn ra một mảng ánh sáng màu vàng đáng sợ.

“Ầm!”

Đột nhiên một cột sét thần phạt to lớn đánh về hướng không gian Thái Cổ. Sấm sét thần phạt còn chưa đến, dường như cảm nhận được lực lượng hủy diệt hùng hậu bên trong, toàn bộ không gian đột nhiên rung chuyển. Một đoàn ánh sáng trắng rực rỡ từ trong không gian tràn ra, hóa thành một cột sáng to lớn và chạm với sấm sét thần phạt từ phía trên đánh xuống.

“Đùng!”

Sấm sét thần phạt vừa bị lực lượng tứ tượng triệt tiêu, phía sau vô số yêu ma, trong hư không cách không gian Thái Cổ một triệu dặm đột nhiên tràn ra mây đen rợp trời kín đất. Bên trong tầng mây, hàng vạn tia chớp từ bốn phương tám hướng hội tụ vào giữa, hóa thành một tia chớp lớn hơn từ trong hư không đánh xuống. Ngay lúc này, bên dưới mây đen chợt bắn ra hàng vạn tia sét. Sau khi những tia sét tan đi, một thần thể hoàng kim to lớn cao mấy chục ngàn trượng đột ngột xuất hiện ở phía sau chiến trường. Dưới chân sát lục thần thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn, kim tự tháp ảm đạm to lớn do chín ngàn chín trăm chín mươi chín tòa Cửu U tế đàn hợp thành trôi nổi trong hư không, chậm rãi xoay tròn. Những luồng khí tức giết chóc có thể thấy được bằng mắt thường, từ bốn phương tám hướng vũ trụ tràn vào trong kim tự tháp. Khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn cũng càng lúc càng mạnh hơn.

Thần thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn vắt ngang giữa vũ trụ, nửa thân thể được che kín trong mây đen cuộn cuộn phía trên, nửa thân thể còn lại lộ ra bên ngoài. Bóng sáng vô tận xoay tròn theo sấm sét ầm ầm trên bầu trời, khiến cho hấn càng trở nên uy nghiêm và đáng sợ.

Chủ Thần thứ mười bốn đứng ở phía sau chiến trường, sau khi phát ra một cột sét thần phạt để thăm dò thì cũng không ra tay nữa, chỉ đứng ở xa xa nhìn về hướng chiến trường, dường như không muốn vừa bắt đầu đã giao đấu với bốn Chí Tôn.

Khi sấm sét thần phạt tan đi, cửu tinh lại xuất hiện trong hư không mênh mông phía trên, trời đất cũng trở nên rõ ràng, đám ác ma dày đặc chỉ còn cách hai lỗ hổng không gian không xa.

- Gào!

Trông thấy đã sắp đến gần hai lỗ hổng không gian Thái Cổ, mà những nhân loại ăn mặc kỳ lạ kia vẫn không nhúc nhích, đám ác ma bỗng sinh ra một cảm giác như bị khiêu khích, liên tục kêu lớn, điên cuồng lao về phía pháp tu bên ngoài lỗ hổng không gian.

- Chuẩn bị!

Bên ngoài lỗ hổng không gian, một tên cao thủ dẫn đầu nhóm pháp tu này đột nhiên quát lên. Gần như cùng lúc, tay phải của một triệu pháp tu để bên người đồng thời giơ lên, năm ngón tay bắt đầu bấm pháp quyết.

Khoảng cách trăm ngàn trượng trong nháy mắt đã qua. Ác ma như sông biển đập đôi cánh thịt, mang theo những tiếng rít lao về phía đại trận của pháp tu, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm hư không phía trước đại quân pháp tu.

- Ha, bắt được người rồi!

Phía trước nhất, một tên ác ma nhìn khuôn mặt nhân loại trong mắt càng lúc càng gần, cười một tiếng dữ tợn, đồng thời vươn tay ra như chớp. Ngay khi bàn tay sắp đến gần tên nhân loại kia, hắn đột nhiên nhìn thấy nhân loại trước mắt ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng lộ ra vẻ chế nhạo. Tên ác ma kia cảm thấy khó hiểu, nhưng không đợi hắn hiểu ra rốt cuộc đối phương đang giở trò gì, trong tai bỗng nghe được những tiếng hét lớn.

- Đoát!

Thanh âm một triệu đại quân pháp tu đồng loạt bấm pháp quyết hợp thành một luồng âm bạo, nổ tung trong biển ác ma. Ngay khi chữ “đoát” vừa vang lên, phía trước một triệu đại quân pháp tu, trong không gian một trăm ngàn cây số đột nhiên xuất hiện những sợi tơ nhỏ màu vàng, sau đó nhanh chóng đan xen trong hư không với tốc độ khiến người ta không thể tin được. Chỉ trong thời gian một ý niệm, đám ác ma phát hiện hư không dưới người đột nhiên xuất hiện vô số hoa văn khó hiểu.

“Bùng!”

Một ngọn lửa sáng rực bán kính mấy trăm trượng đột nhiên xuất hiện trong hư không, bốc lên cao mấy ngàn trượng, trong nháy mắt đã nuốt chửng lấy hàng ngàn ác ma.

- A!

Những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Trong ngọn lửa này, đám ác ma không có cả thời gian để phản ứng, lập tức nổ tung thành từng chùm tro bụi.

- Gào!

Tiếng rống gầm bỗng vang lên. Trong hư vô đột nhiên xuất hiện hơn mười con rồng lớn đầy vảy, vừa xuất hiện liền xuyên qua tia chớp bay lên trời. Theo những tiếng nổ lừng bùng, vô số ác ma bị những con rồng lớn này đánh thành mảnh vụn.

“Vù!”

Một luồng ánh sáng màu vàng lưu chuyển. Trong nháy mắt, một chuỗi vòng xoáy màu đen đột ngột xuất hiện trong hư không, bên trong sinh ra lực hút mạnh mẽ. Dưới tác dụng của lực hút to lớn này, những ác ma đang ra sức bay về phía trước lại bị kéo vào trong vòng xoáy.

Hư không rộng lớn trong phạm vi mấy triệu cây số bị chia thành từng khối, trong mỗi khối không gian đều có một trận pháp sáng lên. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, trong hư không vốn trống rỗng đã xuất hiện vô số trận pháp.

- Vu pháp!

Một tên ác ma sợ hãi kêu lên, thanh âm vừa dứt liền bị một ngọn lửa bao trùm. Đám ác ma tộc vốn chẳng biết gì về pháp thuật, không cần phải nói đến trận pháp. Vừa nhìn thấy hoa văn kia, bọn chúng lại bất giác nghĩ đến tộc hắc vu sư ở Ma Giới, cho rằng đây cũng là một loại vu pháp.

Chỉ trong nháy mắt, không gian vốn chật chội đã trở nên trống trải đi không ít, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét. Đám yêu ma may mắn còn sống sót vẫn tiếp tục tiến lên. Phía trước một triệu pháp tu, lão nhân mặc y phục màu trắng bạc lại cất tiếng:

- Chuẩn bị!

- Ha!

Đám ác ma càng bay nhanh hơn, nhưng mới vừa bay ra mấy chục trượng, đột nhiên phía dưới vang lên tiếng vù vù. Phía trước pháp tu, trong hư không đen kịt hơn một trăm ngàn cây số, những hàng tơ nhỏ màu vàng

dài mấy trăm ngàn cây số đột nhiên sáng lên. Nếu như đếm cẩn thận thì phải có đến gần một triệu sợi tơ nhỏ màu vàng.

“Vù!”

Theo bàn tay của đám pháp tu bấm quyết, trên những sợi tơ nhỏ màu vàng bỗng bốc lên một mảng lửa đỏ rực rộng mấy chục ngàn cây số, cao đến mấy chục ngàn trượng. Những ngọn lửa đỏ rực này giống như dao sắc, đốt cháy tất cả yêu ma trên một đường thẳng thành tro bụi. Trong nháy mắt hàng triệu yêu ma đã bị trận pháp này tiêu diệt, chỉ còn sót lại mấy chục ngàn yêu ma, bị đám pháp tu thi triển vài pháp thuật tiêu diệt sạch gọn.

Ma Giới có vô số yêu ma. Chỉ trong chớp mắt đã có gần chục triệu ác ma chết dưới trận pháp của đám pháp tu, nhưng đám yêu ma còn sót lại vẫn liên miên không dứt, nhanh chóng lấp đầy không gian trống trải phía trước do ác ma chết đi.

- Giết!

Đám ác ma rít lên, cảnh tượng giống như vừa rồi lại tái diễn. Cảnh tượng này cũng đồng thời xảy ra tại lỗ hổng không gian ở tây bắc. Sau một trận ánh sáng thoáng qua, từng mảng lớn ác ma gào thét trước mặt đám pháp tu đã hóa thành tro bụi. Khoảng cách trăm ngàn trượng giống như hóa thành một khu vực không thể vượt qua, không một ác ma nào có thể chạm đến lỗ mũi của đám pháp tu.

Ở phía sau chiến trường.

- Âm Cát Cổ Đức đại nhân, những thứ đó có vẻ kỳ quái, chúng ta có nên phái yêu ma cao cấp đến không?

Một tên Thiên Ma Thần hỏi. Ngay khi hắn lên tiếng, ánh mắt của chín gã vương triều đại đế ở bên cạnh cũng đồng thời tập trung vào Âm Cát Cổ Đức.

- Không cần.

Âm Cát Cổ Đức vùng tay lên, từ chối lời đề nghị của tên Thiên Ma Thần này:

- Yêu ma cấp thấp, muốn bao nhiêu thì Ma Giới ta có bấy nhiêu, thứ không thiếu nhất chính là bọn chúng. Hơn nữa đám yêu ma cấp thấp này chết cũng tốt, bản tọa còn có việc khác cần dùng. Còn về những ma pháp trận kỳ quái này của loài người, đợi đến khi năng lượng của chúng hao hết là được, không cần để ý.

Trận pháp có mạnh đến đâu cũng phải dựa vào năng lượng to lớn để duy trì. Mặc dù trước đây Âm Cát Cổ Đức chưa từng thấy qua những trận pháp này của pháp tu, nhưng chỉ vừa nhìn đã nhận ra khuyết điểm của chúng. Muốn làm hao hết năng lượng trong trận pháp của pháp tu, trong quá trình này dĩ nhiên phải chết rất nhiều yêu ma, nhưng thứ mà Ma Giới không thiếu nhất chính là yêu ma cấp thấp.

- Được.

Sau khi Âm Cát Cổ Đức lên tiếng, mọi người cũng không dám có ý kiến gì khác, chỉ đứng ở bên cạnh lặng lẽ nhìn về ác ma như như mây đen ở chiến trường phía xa.

Hàng triệu pháp trận hiện đầy trong khoảng hư không này, đủ loại trận pháp liên tục phát động. Vô số yêu ma hóa thành tro bụi. Trong phạm vi trận pháp bao trùm, tro bụi sinh ra từ thi thể của đám yêu ma bị đốt cháy bị khí lưu hỗn loạn cuồng bạo cuốn bay đầy trời.

Thời gian chậm rãi trôi qua, các loại pháp thuật công kích phối hợp với trận pháp của nhánh pháp tu không ngừng sáng lên, vô số ác ma liên tục tử vong. Nhưng đám ác ma dày đặc lại dường như không sợ chết, kể trước hi sinh thì kẻ sau tiếp bước, không hề sợ hãi uy lực trận pháp của pháp tu. Sự thật cũng đúng như Âm Cát Cổ Đức dự đoán, mặc dù trận pháp của pháp tu mạnh mẽ và tuyệt diệu, nhưng chung quy vẫn cần có pháp lực duy trì. Bởi vì năng lượng tiêu hao, những trận pháp rất nhanh trở nên ảm đạm. Hao tổn do vô số yêu ma tử vong gây nên vượt xa tốc độ bổ sung pháp lực của đám pháp tu.

- Chuẩn bị rút lui!

Trông thấy ánh sáng của pháp trận càng lúc càng yếu, những pháp trận lần lượt chìm vào yên lặng, thủ lĩnh pháp tu ở hai nơi tây bắc và tây nam đồng thời hạ lệnh rút lui. Lúc này quân đoàn Ma Giới đã có đến gần trăm triệu yêu ma ngã xuống, còn đại quân pháp tu lại không tổn hại chút nào.

- Gào!

Theo tiếng kêu lớn xen lẫn với tiếng những đôi cánh thịt rung động, một đợt yêu ma mới số lượng lên đến hàng triệu lại ùn ùn kéo đến, từng cặp mắt âm tà lóe lên ánh sáng như dã thú.

- Đoát!

Khi đợt ác ma này lao tới, pháp tu ở hai lỗ hổng không gian liền thi triển pháp thuật cuối cùng, mấy triệu bàn tay cùng bấm ra một pháp quyết.

“Ầm!”

Ngay khi ác ma dày đặc lao tới trước người pháp tu, trong phạm vi bán kính một trăm ngàn dặm đột nhiên bùng lên một biển lửa chói mắt. Chỉ trong phút chốc, tất cả yêu ma trong hư không bán kính một trăm ngàn cây số đều bị thiêu hủy. Chỉ một chiêu này đã lấy đi tính mạng hơn ba triệu ác ma, lực công kích mạnh mẽ của pháp tu đã hiển lộ rõ ràng.

- A!

Đám ác ma ở phía sau chợt cảm thấy trước mắt sáng lên, tất cả yêu ma phía trước đã biến mất, chỉ còn lại một khoảng không gian rộng lớn. Đám yêu ma ngậy người ra, tiếng kêu chói tai đột nhiên ngừng lại, không thể tin được nhìn vào hư không trống trải phía trước. Đám yêu ma phía sau kinh hãi, nhất thời lại không dám tiến lên phía trước.

- Toàn lực rút lui!

Thủ lĩnh pháp tu ở hai phương đồng thời hô lên. Sau đó bên ngoài lỗ hổng không gian, đại quân pháp tu đông đảo bắt đầu rút về hướng không gian Thái Cổ.

- Giết bọn chúng, giết bọn chúng!

Trông thấy đại quân pháp tu bắt đầu rút lui, đám yêu ma này mới hiểu dẫn đo là dư thừa. Nhiều yêu ma như vậy, còn chưa giết được một nhân tộc nào đã hóa thành tro bụi. Đám yêu ma nhất thời bị kích động mạnh, những sợi tơ máu điên cuồng từ trong con người lan ra, ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, lập tức nháo nhác lao về phía đại quân pháp tu đang rút lui.

820. Chương 63: Chiến Tranh Bắt Đầu 2

- Cao thủ Thần cấp hậu kỳ nghe lệnh, chuẩn bị ra tay!

Phía sau đại quân Thái Cổ nơi lỗ hổng không gian hướng tây nam, một vị chưởng khống giả Thánh điện hạ lệnh.

“Bồng!”

Lời nói vừa dứt, tám trăm ngàn đại quân Thần cấp hậu kỳ mặc áo bào đen trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng, áo bào rộng thùng thình không gió bỗng tung bay.

Bên ngoài lỗ hổng không gian, một triệu đại quân pháp tu nhanh chóng bay về hướng lỗ hổng không gian. Ngay khi nhóm pháp tu đầu tiên bay đến lỗ hổng không gian rộng đến mấy ngàn dặm, áo bào của mấy ngàn tên cao thủ Thần cấp hậu kỳ rung động, mang theo những vệt tàn ảnh lướt qua tầng tầng không gian, chính tề xuất hiện ở lối ra của lỗ hổng không gian. Bọn họ không nói một lời, vung tay lên, đại quân pháp tu đông đảo nơi lỗ hổng không gian lập tức bị cuốn vào trong lĩnh vực của gần ngàn tên cao thủ Thần cấp hậu kỳ. Chỉ một cái vung tay, khoảng một trăm ngàn tên đệ tử pháp tu đã biến mất không còn thấy. Sau khi hoàn thành công việc, bóng sáng chợt lóe lên, những cao thủ Thần cấp hậu kỳ này liền bay trở về phía sau đại quân. Bọn họ lại vung tay lên lên nữa, tất cả đệ tử pháp tu bị cuốn vào trong lĩnh vực đều được đưa đến phía sau.

Pháp tu phía sau lại nhanh chóng tràn tới. Trước khi nhóm pháp tu đầu tiên bay đến lỗ hổng không gian, lại có gần ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ vượt qua tầng tầng hư không xuất hiện ở lỗ hổng không gian, vung tay phát ra linh vực. Chỉ trong thời gian vài hơi thở, tất cả pháp tu đều đã được chuyển đến phía sau đại quân, những pháp tu chưa kịp dời đi cũng được vô tu ở ven rìa lỗ hổng không gian che ở phía sau.

- Ha, giết chết bọn chúng, vì ý chỉ của Chủ Thần thứ mười bốn!

Ác ma vô cùng vô tận thét lên, điên cuồng vọt tới lỗ hổng không gian rộng mấy ngàn dặm. Không có lực không gian hạn chế, thực lực của đám yêu ma không hề bị giảm xuống. Ác ma từ bốn phương tám hướng như cá diếc qua sông điên cuồng lao tới.

Giữa lỗ hổng không gian to lớn và mảnh đất Thái Cổ vẫn còn một khoảng trống chừng ngàn trượng, phía sau là đại quân Thái Cổ đông đảo như sông biển nhìn không thấy đầu cuối.

Gần rồi, gần rồi, càng lúc càng gần...

Trông thấy đám ác ma đã tiến tới gần lỗ hổng không gian, những đôi cánh ác ma chùng chất hiện lên trong tầm mắt, nhưng đại quân Thái Cổ giống như một dòng lũ sắt thép vẫn đứng yên như trước.

Ngàn trượng, trăm trượng...

Theo quân đoàn ác ma nhanh chóng bay đến gần, trong phạm vi ngàn dặm, đại quân Thái Cổ đứng hàng đầu con người bắt đầu co lại, sâu trong con người tỏa ra những vết sáng lạnh nhiếp người.

“Rắc rắc!”

Trong sự yên tĩnh, thấp thoáng có thể thấy được những nắm tay xiết chặt phát ra tiếng kêu giòn giã.

Năm mươi trượng.

Khi vô số ác ma vượt qua lỗ hổng không gian ở hướng tây nam, xuất hiện trên vùng đất Thái Cổ, chỉ còn cách nhân tộc Thái Cổ năm mươi trượng, đại quân Thái Cổ như tháp sắt đứng yên cuối cùng đã hành động.

- Ha!

Vùng đất Thái Cổ bỗng vang lên một tiếng thét long trời lở đất, toàn bộ không gian dường như đều run rẩy trong tiếng gầm này. Vô số yêu ma nghe được tiếng gầm kinh thiên này, cả người không khỏi run lên, nhìn nhân tộc Thái Cổ trong mắt lóe lên chiến ý điên cuồng phía dưới, trong cặp mắt ác ma lộ ra vẻ kinh hãi cực độ.

Vùng đất Thái Cổ yên tĩnh bỗng rung chuyển theo tiếng gầm này. Dưới sự quan sát của đám ác ma, những luồng chiến ý mãnh liệt từ trên người đám nhân tộc Thái Cổ phóng lên cao. Mặt đất chấn động, chiến ý cường liệt khiến cho hư không có cảm giác như bị xé rách. Bụi mù từ dưới chân đại quân Thái Cổ bốc lên, vô số bóng người vọt lên không, nghênh đón ác ma đầy trời đang lao tới.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Sát ý ngập trời từ những bóng người phía dưới tràn ra. Đứng trước loài người có số lượng kém xa mình, đám yêu ma lại sinh ra một cảm giác như đang đối mặt với thiên quân vạn mã, giống như bên mình mới là phe yếu hơn.

“Keng!”

Những luồng sáng bùng lên giữa không trung, từng thanh trường đao sáng như nước mùa thu rời khỏi vỏ, chiết xạ ra một vết sáng lạnh chói mắt trong hư không, chém về phía ác ma đầy trời.

“Ầm!”

Mặt đất rung chuyển. Vô số nhân tộc Thái Cổ lao lên phía trước, thân hình còn ở giữa không trung, hàng trăm ngàn ánh đao đã phát ra, chém mạnh về phía đại quân ác ma vừa mới vượt qua lỗ hổng không gian. Mấy trăm ngàn luồng đao khí hùng hậu bao trùm toàn bộ lỗ hổng không gian. Tại khoảnh khắc ánh đao

bình sáng, trong trời đất giống như nổi lên những vệt cầu vồng kinh thiên, đao khí lạnh lẽo tràn ngập khắp lỗ hổng không gian.

“Ầm!”

Sau tiếng nổ rung trời, trong phạm vi rộng đến mấy ngàn dặm, dài đến mấy ngàn trượng, tất cả yêu ma đều bị đao khí bá đạo chém thành mảnh vụn, tay chân cụt hẳn ra bốn phía như mưa, từ xa nhìn lại giống như một dòng thác cao vạn trượng.

Nhưng đại quân Ma Giới chẳng những không sợ hãi, ngược lại giống như bị đao khí bá đạo kia khơi dậy hung tính, điên cuồng thét lên, liều mạng lao về đại quân Thái Cổ phía sau lỗ hổng không gian. Giết chết một triệu lại có mười triệu yêu ma nhanh chóng tràn vào, hai cánh rung lên, tốc độ không giảm mà lại càng lúc càng nhanh.

- Giết chết bọn chúng!

- San bằng nhân tộc!

Tiếng thét của đám ác ma tràn ngập Thái Cổ, ác ma dày đặc tạo thành một cơn sóng lớn trôi nổi trong hư không, xuyên qua lỗ hổng không gian, như tia chớp lao về phía đại quân Thái Cổ.

“Ầm!”

Lại một chùm ánh đao kinh thiên bùng lên, chém mạnh vào trong đại quân ác ma. Có điều những ác ma bị giết chết lại nhanh chóng được ác ma từ phía sau lao đến lấp đầy. Ánh đao liên tục sáng lên trong hư không, sau đó vượt qua tầng tầng không gian, chém vào trong đại quân yêu ma. Những ánh đao này lại giống như trâu đất xuống biển, không thể gây nên một chút sóng gợn nào trong đại quân ác ma. Ác ma rơi xuống mặt đất như mưa, xếp thành một ngọn núi thì thể thật dày. Những thi thể này nhanh chóng bị lực hút do không gian và hư không đối lưu sinh ra kéo vào trong hư không mênh mông.

Từ bầu trời nhìn xuống, Thái Cổ giống như một hang động dưới đáy biển, còn đại quân của Ma Giới lại giống như bầy cá tìm đến, điên cuồng tràn vào bên trong. Tiếng thét vang khắp hư không.

- Giết giết giết!

- Gào!

Trong tiếng la giết rung trời, đại quân ác ma xông vào không gian Thái Cổ và đại quân Thái Cổ từ dưới đất vọt lên va chạm mạnh vào nhau giữa hư không.

“Keng keng keng!”

Đại quân Thái Cổ hóa thành một cỗ máy giết chóc mạnh mẽ nhất, cắm thẳng vào trong đại quân yêu ma. Vũ khí của đám yêu ma chính là nanh vuốt sắc bén, phối hợp với tốc độ cực nhanh nhả vào đôi cánh, đây chính là vũ khí giết người lợi hại nhất.

Bốn trăm ngàn cao thủ Thái Cổ từ dưới đất vọt lên, tạo thành một tấm màn từ trên trời rũ xuống, che phủ lỗ hổng không gian.

“Keng keng!”

Tiếng binh khí chém giết không dứt bên tai. Đại quân ác ma va chạm vào tấm màn do cao thủ Thái Cổ tạo thành, lập tức kêu lên thảm thiết, ào ào rơi xuống. Tấm màn do bốn trăm ngàn cao thủ Thái Cổ tạo thành mặc dù mỏng manh, nhưng lại vững chắc vô cùng, mặc cho đám ác ma hai cánh tấn công như thế nào cũng không thể xuyên qua được phòng tuyến này.

Bên trong tấm màn, đại quân Thái Cổ đông đảo đứng yên không nhúc nhích. Phía sau dòng lũ sắt thép do bốn trăm ngàn đại quân Thái Cổ tạo thành, những người khác đều án binh bất động, không ngừng điều tức để duy trì trạng thái đỉnh cao.

Trong phạm vi năm mươi trượng, một động một tĩnh hình thành sự đối lập rõ ràng. Đại quân phía sau hoàn toàn án binh bất động, giống như chém giết khốc liệt phía trước vốn chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Bên ngoài lỗ hổng không gian, đám ác ma nồn nóng gào lên. Hàng tỉ ác ma hoàn toàn bị ngăn cản bên ngoài lỗ hổng không gian, không một kẻ nào có thể xông vào. Thông đạo không gian mặc dù rộng hơn ngàn dặm, nhưng so với số lượng của đám ác ma thì chẳng đáng kể gì. Một lần chỉ khoảng sáu trăm ngàn ác ma có thể xông vào trong khu vực này, còn những ác ma khác thì bị ngăn cản ở bên ngoài. Mỗi khi phía trước trống đi, ác ma phía sau sẽ lập tức tràn vào nhanh như chớp.

- Ha, đánh chiếm Thái Cổ, tiêu diệt nhân tộc!

Đám yêu ma thét lên, đôi cánh ác ma sau lưng đập mạnh.

Chân khí trong cơ thể cao thủ cấp Thái Cổ tuy không thể sánh bằng cao thủ Thần cấp, nhưng cũng rất hùng hậu, gần như rất ít khi xảy ra vấn đề khô kiệt chân khí. Đối mặt với ác ma dày đặc có số lượng nhiều hơn, bốn trăm ngàn cao thủ cấp Thái Cổ không ngừng xuất đao. Gặp phải chiến đấu kịch liệt như vậy, tốc độ ngã xuống của đám ác ma nhanh gấp bao nhiêu lần, chân khí trong cơ thể mọi người cũng tiêu hao gấp bấy nhiêu lần. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bốn trăm ngàn cao thủ cấp Thái Cổ đã có cảm giác chân khí khô kiệt, ngay cả nguyên khí trời đất hấp thu trong hư không cũng không thể bổ sung kịp. Đến lúc này mọi người mới hiểu được, vì sao Thánh điện lại phải chia đại quân Thái Cổ ra thành từng đợt bốn trăm ngàn người xuất chiến.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Nơi lỗ hổng không gian, khí tức của bốn trăm ngàn nhân tộc Thái Cổ cũng dần dần trở nên hỗn loạn, trên người nhanh chóng xuất hiện những vết cào của ác ma.

- Đợt thứ hai, chuẩn bị!

Nhân viên chỉ huy của Thánh điện lại giơ tay lên.

“Ầm!”

Trong đại quân Thái Cổ đông đảo, lại có một nhóm bốn trăm ngàn người bước lên phía trước, thay thế cho nhóm nhân tộc Thái Cổ đầu tiên.

- Ra tay!

- Ha!

Trong tiếng hét lớn rung trời, bốn trăm ngàn người nhóm thứ hai cúi người xuống, như tên rời khỏi dây cung bắn ra, mang theo những ánh đao rực rỡ, đánh vào trong đại quân ác ma đông đảo nơi lỗ hổng không gian.

- Giết!

Trong đại quân ác ma từ hư không tràn vào Thái Cổ nổ ra những chùm ánh sáng chói mắt. Vô số ác ma kêu lên thảm thiết, bị chém thành mảnh vụn. Đao khí đan xen thành một tấm lưới lớn, chụp về phía đám ác ma đang tràn về hướng không gian Thái Cổ. Bốn trăm ngàn đại quân nhóm thứ hai khí thế như cầu vồng, lực sát thương bạo phát ra cường hành đẩy lui đám ác ma về phía sau năm mươi trượng. Bên ngoài lỗ hổng không gian, những ác ma vừa tiến đến vách chắn không gian còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên nhìn thấy đám ác ma vừa mới chui vào không lâu lại gào thét bay trở về.

- Ha!

Sau khi nhóm nhân tộc Thái Cổ thứ hai nghênh đón công kích của ma tộc, bốn trăm ngàn nhân tộc Thái Cổ nhóm đầu tiên mới thở phào nhẹ nhõm, rút lui ra khỏi tiền tuyến. Áo quần trên người bọn họ rách nát, trên thân thể trần trụi dính đầy máu, trong đó có cả máu của mình và của ác ma, chân khí trong cơ thể gần như bị khô kiệt.

Những nhân tộc Thái Cổ này mặc dù chân khí tiêu hao cực lớn, nhưng ánh mắt vẫn kiên định như trước. Sau khi lui ra khỏi chiến trận, bọn họ lại yên lặng khoanh chân ngồi xuống, trên trán mồ hôi ra như tương, có thể thấy được tiêu hao lớn thế nào.

- Thu khí ngưng thần!

Nhóm nhân tộc Thái Cổ đầu tiên vừa ngồi xuống, lại có một nhóm cao thủ Thái Cổ khác tiến lên, hai tay đặt ở sau lưng bọn họ, chân khí liên tục tràn vào trong cơ thể những tộc nhân vừa mới trải qua một trận

chiến khốc liệt này. Một lúc sau, khi chân khí của những tộc nhân hao hết thể lực lại trở nên vững vàng, những cao thủ Thái Cổ vừa ra tay tương trợ cũng lui sang một bên, yên lặng bổ sung chân khí trong cơ thể.

Kế hoạch của Thánh điện rất kỹ càng, chia mấy chục triệu đại quân Thái Cổ ra thành nhiều phần, mỗi phần gồm bốn trăm ngàn người. Bốn trăm ngàn đại quân hoàn toàn có thể ngăn cản tất cả ác ma tấn công vào Thái Cổ. Khi bốn trăm ngàn đại quân nhóm đầu tiên mệt mỏi, bốn trăm ngàn đại quân Thái Cổ nhóm thứ hai sẽ lập tức xông lên, như vậy có thể duy trì tinh khí thần và trạng thái cơ thể của nhân tộc Thái Cổ, nhằm tránh bị ma tộc dùng chiến thuật biển người tiêu diệt.

Giờ phút này không gian nhỏ hẹp đã biến thành cối xay thịt của yêu ma. Phía sau lỗ hổng không gian, những cao thủ Thái Cổ yên lặng nhìn chăm chú vào hư không, con người đen nhánh như gương, phản chiếu vô số ánh sáng và ác ma đầy trời rơi xuống như mưa.

- Tất cả mọi người nghe lệnh!

Trong tiếng chém giết thảm liệt đinh tai nhức óc, giọng nói của chuông khổng giả Thánh điện vang vọng trong đám người:

- Nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh, tất cả mọi người không được tự tiện hành động!

Một ngày lại một đêm, đại quân yêu ma đông đảo bị ngăn cản ở ngoài Thái Cổ, không cam lòng gào thét. Đột nhiên một số yêu ma dường như nghĩ đến những lỗ hổng không gian khác, lập tức hét lên:

- Đổi nơi khác, đổi nơi khác, Thái Cổ nhất định vẫn còn lỗ hổng!

“Ong!”

Nghe được những lời này, đám ác ma đều trở nên điên cuồng. Đại quân ác ma vốn được lệnh tấn công lỗ hổng không gian ở hướng tây bắc và tây nam, lúc này đột nhiên huyên náo, sau đó kéo dài về hai bên, như thủy triều dọc theo ven rìa không gian Thái Cổ bay về những phương hướng khác.

- Giết chết bọn chúng!

Phía sau đại quân, một nửa thân hình Âm Cát Cổ Đức bị che kín trong bóng tối. Nhìn thấy biến động của đám ác ma, trong mắt hắn đột nhiên lóe lên một vệt sáng lạnh.

Mệnh lệnh vừa ban ra, đám ác ma hai cánh cấp thấp vừa lướt qua mấy trăm trượng, đột nhiên cảm thấy phía trước có vô số bóng người lóe lên, khí tức đáng sợ điên cuồng ép tới.

- Cửu U ma thần!

Nhìn thấy những bóng ma đáng sợ kia, một tên ác ma hoảng sợ hét lớn, nhưng nghênh đón bọn chúng là một mảng Cửu U ma khí mang theo tiếng sấm gió cuộn cuộn tràn đến.

“Ầm ầm!”

Hai bên đại quân ác ma, Cửu U ma khí do mấy triệu Cửu U ma thần phát ra tạo thành một cơn thủy triều cuộn cuộn, bao trùm mấy trăm triệu ác ma. Đám ác ma bên ngoài hư không đang nóng nảy đột nhiên yên tĩnh lại, những cặp mắt sợ hãi nhìn Cửu U ma thần ở hai bên không nói lời nào, tràn đầy khí tức giết chóc mãnh liệt. Cuối cùng ánh mắt sợ hãi của đám ác ma lại nhìn về phía Âm Cát Cổ Đức.

- Không có mệnh lệnh của bản tọa, kẻ nào dám tự tiện hành động, chết!

Trong mắt Âm Cát Cổ Đức bắn ra ánh sáng lạnh, giọng nói lạnh lẽo như tiếng sấm cuộn cuộn truyền vào trong đại quân ác ma, gây nên một trận nhấp nhòm.

Cửu U ma thần ra tay cuối cùng khiến đám yêu ma này yên tĩnh lại, ngoan ngoãn dựa theo mệnh lệnh của Âm Cát Cổ Đức tấn công hai lỗ hổng không gian ở tây bắc và tây nam.

821. Chương 64: Hắc Vu Bí Thuật

Phía sau Âm Cát Cổ Đức, thủ lĩnh mới của đám vương triều đại đế là Tát Cách Lô Tư trong mắt lập lòe ánh sáng: “Âm Cát Cổ Đức rốt cuộc có kế hoạch gì? Hành động này của hắn chẳng khác nào trực tiếp giúp đỡ Thái Cổ. Một trăm triệu yêu ma, chừng đó cũng đủ cho đám nhân loại Thái Cổ giết rất lâu rồi.”

Trong lòng Tát Cách Lô Tư cũng chỉ tiếc nuôi một chút mà thôi. Tại Ma Giới thì loại yêu ma cấp thấp này rất nhiều, cộng thêm đám yêu ma mới xuất hiện nhờ vào lực lượng của Chủ Thần thứ mười bốn, có muốn đếm cũng không đếm nổi. Số yêu ma mà đám Cửu U ma thần giết chết cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc. Đối với cao thủ yêu ma thì đám yêu ma chốt thí này chính là dùng để lãng phí và tiêu hao.

- Tát Cách Lô Tư, hắc vu sư dưới trướng chín vương triều đại đế các ngươi đã triệu tập đủ chưa?

Âm Cát Cổ Đức phía trước lên tiếng hỏi.

Đám vương triều đại đế hơi giật mình, thân thể vươn thẳng. Khang Tư Thần Đình trả lời:

- Bẩm thần phò đại nhân, chín vương triều lớn chúng tôi có khoảng một trăm ngàn hắc vu sư, tất cả đều đã được gọi đến.

- Rất tốt.

Âm Cát Cổ Đức gật đầu, sau đó xoay người nhìn về phía một tên Thiên Ma Thần cao ba trượng, toàn thân có lông dài đen kịt, trên người mặc chiến giáp nặng mấy ngàn cân do huyền thiết dưới biển sâu Ma Giới tạo thành.

- Bẩm bệ hạ, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Bên ngoài vương triều đã triệu tập được khoảng bảy mươi ngàn hắc vu sư cao cấp.

- Tát Cách Lô Tư, giao tất cả hắc vu sư thủ hạ của các ngươi cho hắn đi!

Âm Cát Cổ Đức chấp hai tay phía sau, quay lưng về phía chín gã vương triều đại đế nói.

- Vâng!

Tát Cách Lô Tư đáp lời, sau đó phất phất tay. Lập tức có một tên vương triều đại tướng chui vào trong bóng tối phía sau, đi chỉ huy một trăm bảy mươi ngàn hắc vu sư cao cấp của chín vương triều.

Ma Giới là thiên hạ của yêu ma. Hắc vu sư mặc dù sinh sống tại Ma Giới, nhưng dù sao cũng từng là loài người ở đại thứ nguyên, có thể triệu tập được một trăm bảy mươi ngàn tên hắc vu sư cao cấp đã là tương đối nhiều. Những nhân loại này phụ thuộc vào yêu ma tại Ma Giới, dần dần dung hợp với Ma Giới, đồng thời cũng từ từ phát triển hắc vu thuật đến đỉnh cao.

Cánh cổng hắc ám chính là một loại hắc vu thuật không gian mạnh mẽ do đám hắc vu sư phát minh ra, có thể đồng thời vận chuyển rất nhiều yêu ma. Điều này rất được các vương triều đại đế xem trọng, do đó đám hắc vu sư vẫn có địa vị nhất định trong vương triều.

Ngoại trừ cánh cổng hắc ám, đám hắc vu sư còn sở hữu hai loại hắc vu thuật mạnh mẽ khác, đó là phong tỏa không gian và phá hủy không gian.

Giờ phút này, thứ mà Âm Cát Cổ Đức cần chính là phong tỏa không gian.

Chỉ chốc lát sau, đám hắc vu sư của chín vương triều đã được chia làm bốn đội, phân biệt do bốn tên cao thủ yêu ma cấp Thiên Ma Thần chỉ huy, tiến về bốn góc cách không gian Thái Cổ mấy triệu cây số.

Từ bầu trời nhìn xuống, tại bốn góc đông nam, đông bắc, tây nam và tây bắc của không gian Thái Cổ, mỗi góc đều có khoảng bốn mươi ngàn tên hắc vu sư mặc áo bào đen tụ tập lại.

- Đa tạ đại nhân!

Ở bốn mặt Thái Cổ, sau khi tiến bốn tên ma tướng rời đi, một trăm bảy mươi ngàn hắc vu sư được bốn tên hắc vu già vẽ mặt âm tà chỉ huy, bắt đầu vẽ ma pháp trận trong hư không.

Nếu chỉ dựa vào hắc vu sư ở một nơi, gần như không thể hoàn thành ma pháp lớn như cánh cổng hắc ám. Còn muốn hoàn thành ma pháp trận lớn hơn gấp trăm lần như phong tỏa không gian, vậy thì cần phải có thật nhiều hắc vu sư. Một trăm bảy mươi ngàn hắc vu sư đã có thể miễn cưỡng hoàn thành ma pháp trận to lớn này.

Những ngón tay khô héo vẽ lên trong hư không, nơi ngón tay đi qua, những dấu vết nhạt như bóng mờ kéo dài ra. Môi giới cần thiết để bố trí phong tỏa không gian không phải là máu tươi, cũng không phải là pháp lực, mà là linh hồn của một trăm bảy mươi ngàn hắc vu sư, chia làm bốn hướng đồng thời vẽ ma pháp trận.

“Xoẹt!”

Vu bào tung bay, ngón tay của một tên hắc vu sư vẽ lên càng lúc càng chậm, cuối cùng ngã xuống vì linh hồn kiệt quệ. Ngay khi hắn ngã xuống, thân thể khô héo cũng đồng thời tan rã thành vô số mảnh vụn như bị phong hóa ngàn vạn năm, sau đó hóa thành tro bụi trôi vào trong hư không.

- Tiếp tục!

Phía trước đám hắc vu sư, thủ lĩnh hắc vu sư vẽ mặt lạnh lùng phát phát tay. Một gã hắc vu sư khác lập tức từ phía sau đi tới, tiếp tục công việc của tên hắc vu sư trước đó, vẽ ma pháp trận phong tỏa không gian trong hư không. Liên tục có hắc vu sư ngã xuống, sau đó lại có hắc vu sư khác tiến lên.

Ám Cát Cổ Đức thu hồi ma thức to lớn từ bốn phía, hài lòng gật đầu một cái:

- Vương triều đạo lạc thiên sứ của Lộ Tây Pháp sao còn chưa đến?

Chín gã vương triều đại đế trầm mặc không nói. Đạo Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp không phải là thuộc hạ của bọn họ, cũng không tới phiên bọn họ cai quản. Lúc vương triều hỗn chiến, vị Đạo Lạc Chi Vương bình thường khiêm tốn này lại dùng vô số đạo lạc thiên sứ hắc ám chôn vùi vương triều Tát Cách Lạp, còn tự tay giết chết Tát Cách Lạp đại đế, điều này đã nói lên sự hùng mạnh và đáng sợ của hắn.

- Bẩm đại nhân, Lộ Tây Pháp đại nhân nói còn cần chuẩn bị một chút. Chúng Ma điện muốn rời khỏi Ma Giới phải cần một chút thời gian. Sau khi chuẩn bị xong y sẽ đến đây.

Một tên ma tướng tiến lên phía trước nói.

Giữa chân mây Ám Cát Cổ Đức thoáng hiện lên một vệt mây đen. Lộ Tây Pháp lững thững đến chậm khiến cho hắn cực kỳ bất mãn. Nhưng vị đại thiên sứ trưởng ngày xưa của thiên giới này có thực lực hoàn toàn không thua kém hắn, hơn nữa còn có quân đoàn đạo lạc thiên sứ to lớn, ép bức đối phương thì cũng không hay.

- Hừ, tạm thời cũng chưa cần dùng đến. Nếu như hắn làm lỡ thời cơ thì tự có Chủ Thần thứ mười bốn xử lý hắn.

Khi nói những lời này, Ám Cát Cổ Đức liếc nhìn chín gã vương triều đại đế một cách đầy hàm ý. Đám người Tát Cách Lôi Tư trong lòng run lên, không khỏi cúi đầu xuống.

Ám Cát Cổ Đức hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay đầu nhìn về đại quân ác ma mờ mịt phía trước, ánh mắt không ngừng biến ảo, một lát sau đột nhiên nói:

- Nhân tộc Thái Cổ đúng là có biện pháp hay. Hừ, Tát Cách Lôi Tư, chín đại đế các người hãy phái ra một trăm tên cao thủ cấp Thiên Ma Thần dưới trưởng, lẫn vào trong đám ác ma!

Tát Cách Lôi Tư không cự tuyệt, tay áo vung lên. Trong đại quân vương triều đông đảo phía sau, một trăm tên cao thủ cấp Thiên Ma Thần liền vượt qua đám người, quát lên một tiếng, vẽ ra những vết tích nhạt nhạt trong hư không, chui vào trong đại quân ác ma cuộn cuộn phía trước.

“Rầm rầm rầm!”

Một trăm tên yêu ma cấp Thiên Ma Thần này giống như những con ngựa hoang, cường hành lao vào trong đại quân ác ma, nơi đi qua khiến cho người ngã ngựa đổ. Đám ác ma kêu lên thảm thiết, giống như bao rách bị đánh bay ra ngoài. Chỉ trong chớp mắt, một trăm tên cường giả cấp Thiên Ma Thần này đã lẫn vào trong đại quân ác ma cuộn cuộn.

- Hai trăm tên!

Ám Cát Cổ Đức khẽ giơ hai ngón tay ra.

- Hai trăm tên Thiên Ma Thần!

Tất Cách Lô Tư hiểu ý, lại vung tay lên. Trong đại quân vương triều đông đảo lại có một trăm tên cao thủ cấp Thiên Ma Thần lao ra, lẫn vào trong đại quân ác ma.

Đợi sau khi hai trăm tên Thiên Ma Thần biến mất vào trong đại quân, Ám Cát Cổ Đức lại vung tay lên, tiếp tục phái ra năm trăm tên Thiên Ma Thần khác. Sau khi làm xong những việc này, hắn lại đột nhiên nhìn về phía quân đoàn Cửu U ma thần đông đảo phía bên trái.

“Xoẹt!”

Mấy người nghe vậy đều giật mình, không ngờ Âm Cát Cổ Đức lại có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Tại góc tây bắc Thái Cổ.

Nơi lỗ hổng không gian rộng một ngàn cây số, ác ma rơi xuống như mưa, thi thể chất lên thành đồng. Vô số ác ma chết trận, ma khí trong cơ thể bọn chúng dần dần tích tụ lại, hơn nữa càng lúc càng đậm, tạo thành một đám mây đen dày đặc nơi lỗ hổng không gian. Nguyên khí trong trời đất bắt đầu pha lẫn ma khí dày đặc.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ kịch liệt vang khắp bầu trời. Đại quân Thái Cổ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, dù máu trong cơ thể đã sôi trào, nhưng bọn họ lại phải kiềm chế chiến ý trong lòng.

- Có gì đó không đúng.

Độc Cô Vô Thương ngẩng đầu lên, nhìn về vách chắn ven rìa lỗ hổng không gian, nói. Y cũng không giải thích được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ loáng thoáng cảm thấy dường như có chỗ nào không phù hợp.

Tây Môn Y Bắc ở bên cạnh trầm mặc không nói, nhưng cũng cúi đầu xuống, chân mày hơi nhíu lại, dường như đang suy nghĩ điều gì.

- Có vấn đề.

Câu trả lời của Tây Môn Y Bắc rất ngắn gọn, nhưng không khác nào đã khẳng định suy đoán của Độc Cô Vô Thương.

Lại liếc nhìn bầu trời, Độc Cô Vô Thương vẫn như cũ không nhận ra điều gì. Ma khí dao động do vô số ác ma tỏa ra hợp thành một đoàn, đã khuấy nhiễu tác dụng của thần thức.

“Đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là có chỗ nào không phù hợp?” - Độc Cô Vô Thương rơi vào trầm tư, nhưng một hồi lâu vẫn không có thu hoạch gì. Đột nhiên y dường như nhớ ra gì đó, liền ngẩng đầu nhìn lên trời: “Lỗ hổng không gian, sao ta lại quên mất chứ. Cảm giác không phù hợp này là đến từ bầu trời, mà mục tiêu của Ma Giới chỉ có thể là mở rộng lỗ hổng không gian!”

Ý niệm này vừa xuất hiện, thần thức to lớn của Độc Cô Vô Thương liền phát ra, xuyên qua vách chắn không gian bay ra bên ngoài. Ngay khi xuyên qua vách chắn không gian, vô số ác ma dữ tợn không thể đếm hết liền xuất hiện trong cảm giác của y.

- Ha ha ha, giết sạch loài người!

Khắp trời là những đôi cánh của đám ác ma và tiếng gió rít chói tai, ngoài ra không còn nhìn thấy gì khác. Đột nhiên một số bóng người không nổi bật hiện lên trong thần thức của Độc Cô Vô Thương. Rất nhiều vụ sư mặc áo bào đen đang nằm trên vách chắn trong suốt bên ngoài không gian, bận rộn làm công việc gì đó. Dưới người bọn chúng là những hoa văn phức tạp đan xen vào nhau, lấp lánh ánh sáng màu vàng.

“Chuẩn bị! Bắt đầu!” - Trong cảm ứng của thần thức Độc Cô Vô Thương, một tên hắc vụ sư bỗng đứng lên, ngón tay tạo thành một tư thế kỳ quái. Trên vách chắn không gian, hào quang của những ma pháp trận phức tạp kia càng sáng hơn.

“Không hay!” - Thần thức như biển của Độc Cô Vô Thương lập tức xuyên qua vách chắn không gian, rút về trong cơ thể. Vừa mở mắt ra y liền hét lớn:

- Tất cả mọi người chú ý, Ma Giới phá vỡ không gian, chuẩn bị chiến đấu!

“Ầm!”

Nghe được tiếng hét của Độc Cô Vô Thương, mọi người trên vùng đất tây bắc Thái Cổ đều đứng lên, thân thể hơi nghiêng, cặp mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào lỗ hổng không gian phía trước. Gần như cùng lúc, Huỳnh Hoắc cũng cảm thấy có gì đó không ổn, thần thức lập tức trở về trong cơ thể, hét lên:

- Tất cả mọi người, chuẩn bị chiến đấu!

“Keng keng keng!”

Theo tiếng áo giáp rung động, Hoàng Kim giáp sĩ đông đảo ở giữa lỗ hổng không gian đứng dậy. Ở phía tây, đệ tử Chiến tộc đông đúc cũng đứng lên, rút chiến đao của mình trên mặt đất ra.

“Bùng!”

Phía trên đại quân Thái Cổ ở hai hướng tây nam và tây bắc, gió lớn không ngừng gào thét như tiếng kêu của ma quỷ. Ngay khi gió lớn nổi lên, chung quanh hai lỗ hổng không gian ở tây nam và tây bắc đột nhiên sụp đổ trên diện tích lớn.

“Ầm!”

“Ầm!”

Sau hai tiếng vang long trời lở đất, một mảng lớn vách chắn không gian nứt ra, sụp đổ và rơi xuống. Ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài lỗ hổng không gian chiếu vào.

“Rắc rắc!”

Lỗ hổng không gian vốn chỉ rộng hơn ngàn dặm, trong khoảnh khắc đã mở rộng đến mấy chục ngàn cây số, mà chiều cao cũng tăng đến gần mười ngàn trượng. Chỉ trong chớp mắt, hai lỗ hổng không gian đã biến thành hai khoảng trống lớn, đại quân Thái Cổ đông đúc liền xuất hiện trong tầm mắt của đám ác ma.

824. Chương 65: Chiến Tranh Toàn Diện

Hành động của đám hắc vu sư cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đám ác ma. Trông thấy lỗ hổng đột nhiên mở rộng ra ít nhất mười lần, đại quân ác ma dày đặc trên bầu trời cũng sững sốt một lúc, sau đó lần lượt gầm lên:

- Gào!

Đôi cánh rung lên, vô số ác ma bắt đầu khép hai cánh lại, từ bầu trời lao xuống.

Phía sau đại quân đông đảo, con người của Âm Cát Cổ Đức đột nhiên co lại. Hiện giờ đã đến lúc quyết chiến.

“Keng!”

Âm Cát Cổ Đức chẳng biết từ lúc nào đã rút ra một thanh trường kiếm mũi hẹp, tay phải cầm kiếm vung lên phía trước:

- Tấn công!

“Thùng thùng thùng!”

Chín gã vương triều đại đế vung tay lên. Trong đại quân vương triều đông đảo bày trận chỉnh tề phía sau lập tức vang lên tiếng trống như sấm.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Từng hàng đại quân vương triều nhìn không thấy đầu cuối, tay cầm ma binh, như trút nước từ phía trên tràn xuống. Tiếng trống rung trời vang khắp hư không. Cảm nhận được sát khí của đại quân vương triều phía sau, đám ác ma phía trước càng bay nhanh hơn.

“Ong!”

Thiết kiếm kêu lên, trường đao rung động. Khi mệnh lệnh chiến đấu cuối cùng của Thánh điện được ban ra trước thời hạn, đại quân Thái Cổ ở hướng tây nam và tây bắc hoàn toàn sôi sục.

Nhìn chằm chằm vào đại quân Ma Giới từ bầu trời trút ngược xuống, những cặp mắt bỗng trở nên đỏ bừng. Trong gió lạnh thấu xương, đại quân Thái Cổ yên tĩnh rất lâu cuối cùng đã xuất động.

- Chiến!

- Chiến!

- Chiến!

Tại lỗ hổng không gian phía bắc, đệ tử Chiến tộc mặc chiến bào màu trắng đột nhiên đứng dậy, tay cầm trường đao, cả người phát ra một luồng chiến ý vô tận, như cuồng phong khuấy động khiến hư không trở nên mờ ảo.

“Ầm!”

Tại trung ương lỗ hổng không gian, những đệ tử Kiếm các giới ngang hai tay, từ từ bay lên giữa không trung. Hai bên cánh tay bọn họ bỗng xuất hiện những thanh trường kiếm dài ba thước, từng thanh nối tiếp nhau. Mấy ngàn đệ tử Kiếm các đạo đến cảnh giới Kiếm Hoàng đồng thời thi triển tuyệt học. Trong nháy mắt, giữa không trung bỗng nổi lên một cơn thủy triều kiếm, mỗi thanh kiếm khi đều lấp lánh trong suốt, lóe lên ánh sáng lạnh nhiếp người.

“Ngâm!”

Tiếng kiếm ngân như rỗng vang khắp trời cao. Từng đệ tử Kiếm các đạo bay lên trời, bóng kiếm trong hư không liên tục gia tăng gấp nhiều lần.

“Keng keng!”

Tiếng áo giáp rung động vang lên. Khi đệ tử Kiếm các đạo bay lên, vô số Hoàng Kim giáp sĩ đứng thẳng người, trong miệng phát ra những tiếng kêu trầm thấp, thân thể bỗng lớn lên gấp đôi, bắp thịt cuộn cuộn như sắt thép. Bọn họ giống như những chiến thần hoàng kim, cặp mắt dữ tợn nhìn chằm chằm vào phía trước.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Những bóng người như tia chớp vọt lên không, nghênh đón đại quân ác ma từ bầu trời trút xuống. Lúc ban đầu chỉ có mười người, sau đó là trăm người, ngàn người... Vùng đất đột nhiên bỗng nổi lên một cơn thủy triều cuộn cuộn. Hàng chục triệu đại quân Thái Cổ bay lên, đánh về phía bầu trời.

“Đùng!”

Một tiếng sét vang lên, trên bầu trời mây đen giăng đầy, bên trong có vô số tia chớp qua lại như con thoi, phía dưới là những hàng bóng đen trôi nổi.

- Ha!

Một đoàn khí tức từ trong đại quân Thái Cổ tràn ra, điên cuồng lao vào trong đại quân ác ma.

- Gào!

Đám ác ma trên bầu trời cũng gầm lên một tiếng, lập tức gia tăng tốc độ.

“Ầm!”

Hai dòng nước lũ một trên một dưới va chạm vào nhau tại lỗ hổng không gian. Trên bầu trời sấm chớp đùng đùng, những tia chớp to lớn từ trong tầng mây đánh vào đại quân ác ma dày đặc. Mỗi tia chớp đánh xuống đều có mấy trăm yêu ma kêu lên thảm thiết, mang theo khói xanh từ bầu trời rơi xuống.

“Xoẹt!”

Gần như cùng lúc, thủy triều kiếm to lớn do đệ tử Kiếm các tạo thành bắt đầu chuyển động. Mấy ngàn đệ tử Kiếm các cấp bậc Kiếm Hoàng dang hai tay ra, sau đó nhanh chóng xoay tròn. Khi thân thể bọn họ xoay tròn, thủy triều kiếm dày đặc lập lòe ánh sáng lạnh cũng xoay tròn theo, càng lúc càng nhanh.

Vô số kiếm khí tạo thành một cơn lốc kiếm to lớn, trong nháy mắt lao thẳng vào đại quân ác ma, sau đó bị vô số ác ma bao trùm.

Cơn lốc kiếm màu bạc hóa thành một cỗ máy giết người to lớn, tất cả ác ma vừa chạm vào là chết, hơn nữa còn bị ít nhất năm mươi thanh kiếm khí sắc bén cắt thành từng mảnh.

“Xuýt!”

Nơi cơn lốc kiếm màu bạc đi qua, vô số ác ma bị xoắn thành từng sợi, những mảnh vụn dọc theo ven rìa cơn lốc bắn ra. Mấy ngàn đệ tử Kiếm các cấp bậc Kiếm Hoàng trải đều trong thủy triều kiếm, hai mắt nhắm lại, hoàn toàn đóng kín sáu giác quan, trong lòng chỉ còn một ý niệm là xoay tròn.

- Ha!

Một triệu Hoàng Kim giáp sĩ hét lớn, như đạn pháo từ dưới đất vọt lên, lao vào trong đại quân ác ma đông đảo. Đối mặt với ác ma dày đặc, Hoàng Kim giáp sĩ không hề né tránh, cũng không cần phòng ngự, hai tay liên tục đánh ra. Những nanh vuốt sắc bén đánh vào trên người Hoàng Kim giáp sĩ phát ra tiếng kêu của kim loại. Sau khi vận Hoàng Kim chiến quyết, thân thể Hoàng Kim giáp sĩ đã trở nên vô cùng cứng rắn, nanh vuốt của ác ma nhiều nhất chỉ có thể lưu lại những vết trắng mờ nhạt, căn bản không thể công phá được phòng ngự của bọn họ.

- Giết sạch loài người!

Ác ma dày đặc liên tục từ bên ngoài hư không tràn vào. Hàng chục triệu nhân tộc Thái Cổ từ dưới mặt đất vọt lên không, hỗn chiến cùng với đám ác ma. Khắp nơi là ánh đao bóng kiếm, nguyên khí trời đất rung động kịch liệt gây nên những cơn sấm sét.

Phía sau đại quân, Huỳnh Hoắc đứng yên trong gió, vẻ mặt ngưng trọng. Sau người y là đại quân Thần cấp hậu kỳ đứng yên không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn về phía trước. Bốn trăm ngàn đại quân Thần cấp hậu kỳ và rất nhiều chiến sĩ thánh thú đã tạo thành phòng tuyến thứ hai.

- Gào!

Đột nhiên một trận sóng âm ẩn chứa ma khí mãnh liệt truyền đến từ trong đám ác ma như nước lũ phía trước.

- A!

Đám ác ma sợ hãi kêu lên, theo bản năng quay đầu lại. Bọn chúng còn chưa phát giác đã xảy ra chuyện gì, một nắm tay sắt to lớn đã từ trong đám ác ma dày đặc đánh ra.

“Ầm!”

Một mảng lớn ác ma kêu thảm, lập tức bị đánh tan thành từng mảnh. Trong ác ma đầy trời, một ma thần to lớn cao ngàn trượng giống như sắt đen, để trần thân trên, trong tay cầm một sợi xích sắt to lớn, từ phía sau lỗ hổng không gian bước ra.

“Vù!”

Xích sắt vung lên đánh bay một mảng lớn ác ma. Những ma thần to lớn lần lượt xuất hiện phía trên lỗ hổng không gian, so với chúng thì ác ma chung quanh chỉ giống như con kiến. Một hàng ma thần to lớn đứng ở lỗ hổng không gian, cặp mắt lớn như chuông đồng quét qua vùng đất Thái Cổ, đột nhiên phát ra một trận tiếng gầm vang dội:

- Gào!

Mặt đất rung chuyển. Sau một tiếng gầm lớn, những ma thần màu đen cao hơn ngàn trượng này đột nhiên dang chân ra, vẻ mặt dữ tợn bước nhanh vào bên trong Thái Cổ. Phía sau những ma thần màu đen như

tháp sắt này, từng đội yêu ma của vương triều vũ trang đầy đủ giờ trống trường kích, như trút nước tràn về hướng Thái Cổ.

- Chuẩn bị!

Ánh mắt Huỳnh Hoặc nhìn chăm chú về phía trước, khuỷu tay phải hơi gập lại, bàn tay từ từ giờ nghiêng lên:

- Giết!

Một chữ cuối cùng vang dội như sấm sét. Bàn tay Huỳnh Hoặc vung xuống, áo bào đen rung động, dẫn đầu giết về phía trước giết. Bàn tay y lại vung lên, một đầu tay to lớn màu đen bắn ra, từ khoảng cách xa trăm trượng đánh trúng một tên ma thần màu đen cao ngàn trượng.

“Ầm ầm!”

Tên ma thần khí thế cường hãn kia bỗng nhiên trợn mắt, lồng ngực như sắt thép lồm vào, sau đó ngã xuống đè lên một mảng lớn ác ma.

- Giết!

Bốn trăm ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ và bảy trăm năm mươi ngàn chiến sĩ bảo vệ thánh thú giận dữ hét lớn, từ dưới đất vọt lên, giết về phía quân đoàn vương triều.

Ở phía sau, đại quân Thần cấp hậu kỳ của Thái Cổ cũng hét lên, cặp mắt đỏ bừng, vẽ nên những vết tích trong hư không, giết về phía yêu ma đầy trời.

Bên ngoài hai lỗ hổng không gian ở tây bắc và tây nam, Âm Cát Cổ Đức lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám ác ma không ngừng trút xuống lỗ hổng không gian, vẻ mặt hoàn toàn lãnh khốc.

“Hôm nay chính là ngày Thái Cổ sụp đổ, ma tộc ta sẽ thống trị vũ trụ!” – Trong lòng Âm Cát Cổ Đức hét lên, đồng thời tay phải vung mạnh xuống:

- Ma thần cổ xưa nghe lệnh, xuất phát!

- Gào!

Trong hư không bên trái Âm Cát Cổ Đức, quân đoàn ma thần cổ xưa đông đúc gầm lên, chỉ lắc mình mấy cái đã nhanh như chớp bay đến lỗ hổng không gian ở phía nam Thái Cổ.

- Quân đoàn Cửu U ma thần nghe lệnh, xuất phát!

Ánh mắt xoay chuyển, Âm Cát Cổ Đức lại nhìn vào quân đoàn Cửu U ma thần lơ lửng trong bóng tối bên phải.

- Gào!

Mái tóc dài của đám Cửu U ma thần tung bay, gầm lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên, hóa thành những tia chớp màu đen ngoằn ngoèo bay về phía đông không gian Thái Cổ.

Trong nháy mắt, bên cạnh Âm Cát Cổ Đức chỉ còn lại mười triệu quân đoàn Cửu U được huấn luyện bằng Cửu U ma công không hoàn chỉnh. Nhưng hần dường như không có ý định sử dụng quân đoàn tạm thời này.

Vô số bóng sáng lướt qua trong cặp mắt đen kịt của Âm Cát Cổ Đức. Hậu phương của chiến trường dần dần chìm vào yên lặng. Phía sau Âm Cát Cổ Đức trăm ngàn dặm, cặp mắt to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn cũng đang nhìn chăm chú vào chiến trường này.

- Hoàng Kim Giáp Thần!

Tại lỗ hổng không gian ở hướng tây nam Thái Cổ, trong đại quân yêu ma đông đúc bỗng vang lên một tiếng kêu chói tai. Thanh âm vừa dứt, trong biển ác ma cuộn trào lại truyền đến những tiếng hét lớn.

- Ha!

Những bóng người màu hoàng kim từ trong biển ác ma dày đặc bắn ra, từ các phương hướng bay lên trời.

Một người, hai người, ba người... một trăm... một ngàn... mười ngàn... một trăm ngàn... một triệu... vô số Hoàng Kim giáp sĩ bay ra không gian, cánh tay quấn vào nhau, bàn chân nối liền. Trong biển ác ma hai cánh, bọn họ lại tổ hợp thành một cánh tay hoàng kim to lớn, sau đó là chân, thân người, phần cổ... Công kích của đám ác ma căn bản không thể phá tan thân thể hoàng kim vắt ngang trong lỗ hổng không gian này.

Trời đất hoàn toàn tối tăm. Trong thủy triều màu đen do đám ác ma tạo thành, người khổng lồ giáp vàng bắt đầu hút lấy Hoàng Kim giáp sĩ ở các nơi với tốc độ nhanh gấp nhiều lần. Một vị thần giáp vàng cao gần mười ngàn trượng, chân tay dài đến mấy ngàn trượng, cánh tay to khỏe đột nhiên xuất hiện giữa trời đất, chiếc đầu gần như chạm đến đỉnh lỗ hổng không gian.

- Gào!

Vị thần giáp vàng to lớn hơi nghiêng người, há mồm phát ra một tiếng gầm còn vang dội hơn gấp trăm ngàn lần so với Thái Cổ Ma Viên. Khi chiếc miệng mở ra, một đoàn khí lớn màu vàng bùng từ trong miệng nó phun ra, chui vào trong đại quân ác ma dày đặc. Nơi đoàn khí màu vàng như sao băng đi qua, đám ác ma ào ào hóa thành phần vụn.

“Ầm!”

Vị thần giáp vàng to lớn đạp một chân xuống. Một mảng lớn ác ma kinh hoảng không kịp né tránh, bị bàn chân to lớn kia đè xuống mặt đất, hóa thành một đồng thịt vụn. Đồng thời nó vung một nắm tay ra, đánh mạnh vào đại quân ác ma đang từ bên ngoài Thái Cổ tràn vào, cường hành mở ra một lối đi trong thủy triều màu đen gió thổi không lọt.

“Ầm ầm ầm!”

Mỗi bước chân của vị thần giáp vàng to lớn đều giống như chùy lớn đánh vào đất dày. Mặt đất tây bắc dường như lúc nào cũng có thể vỡ tan. Nó giống như một người khổng lồ đứng trong sóng dữ, đánh ra từng quyền, không ngừng giao đấu với sóng lớn. Con sóng tuy lớn nhưng nó lại vững vàng giống như cột trụ, sừng sững không ngã.

Hoàng Kim Giáp Thần vốn không phải do Phong Vân Vô Kỵ sáng tạo, mà do những Hoàng Kim giáp sĩ này trong thời gian hợp tác dài đằng đẳng dần dần phát hiện ra. Hoàng Kim chiến quyết trong cơ thể vốn có cùng nguồn gốc, nếu như hợp kích sẽ phát huy ra tác dụng rất lớn, từ đó bọn họ đã phát minh ra phương pháp hợp thể. Người hợp thể càng nhiều thì uy lực phát huy ra lại càng lớn.

Từng tên Hoàng Kim giáp sĩ nối thành một sợi xích người, vô số người xoắn vào nhau tạo thành cánh tay, chiếc đầu, thân thể... Dựa vào Hoàng Kim chiến quyết có cùng nguồn gốc, khí tức của tất cả Hoàng Kim giáp sĩ tương thông hợp thành một khối, dễ dàng điều khiển vị thần giáp vàng to lớn này.

“Ầm ầm ầm!”

Vị thần giáp vàng to lớn bước về phía trước, càng lúc càng xa, đánh thẳng vào trong trận thể của đám ác ma. Vô số ác ma dữ tợn kêu lên, từ bốn phương tám hướng lao về phía đối phương, định kéo những Hoàng Kim giáp sĩ dính ở phía trên ra ngoài. Đột nhiên bên ngoài thân vị thần giáp vàng to lớn bắn ra một lớp màng ánh sáng màu vàng, dày đến mấy chục trượng, những ác ma lao tới vừa đụng phải lớp màng ánh sáng này liền bị xoắn thành mảnh vụn.

825. Chương 65: Chiến Tranh Toàn Diện 2

- Ma Ha kiếm trận!

Trên mặt đất, những chiến sĩ Kiếm các còn sót lại quát lớn một tiếng, tay áo tung bay, lần lượt nhảy lên không, nhanh chóng tạo thành một trận pháp kỳ quái.

“Vù!”

Cuồng phong gào thét. Vô số chiến sĩ Kiếm các hợp thành những Ma Ha kiếm trận, hút lấy nguyên khí cuồng bạo trong trời đất. Ngay cả ma khí cuộn trào do ma tộc tỏa ra cũng hóa thành những cơn lốc màu

bạc, tàn phá bên trong đám ác ma. Mấy ngàn Ma Ha kiếm trận hiện lên ở các nơi. Trong trời đất tràn ngập tiếng rít.

- Kéc!

Một tên ác ma kêu lên, vừa lướt qua bên cạnh cơn lốc màu bạc liền bị kiếm khí vô hình xẹt qua người. Thân hình nhoáng lên, hai chiếc cánh ác ma trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt, tiếp đó là thân thể, một khắc sau đã biến thành vô số máu thịt từ không trung rơi xuống.

“Ầm!”

“Ầm!”

Những vầng linh vực sáng lên trong hư không. Mỗi khi linh vực nở ra suốt xuất hiện, tất cả yêu ma trong phạm vi bán kính mấy ngàn trượng đều bị cuốn vào bên trong, biến mất không thấy. Ánh sáng của linh vực liên tục chớp tắt trong hư không, số lượng ác ma giảm xuống với tốc độ cực nhanh. Sự xuất hiện của cao thủ Thần cấp hậu kỳ đã khiến cho ưu thế của ác ma không còn lại chút gì.

“Ầm!”

Một ánh chớp to lớn bắn vào trong đám ác ma, sau đó xoay chuyển, như thủy triều cuộn cuộn lan về bốn phía, nơi đi qua đám ác ma ào ào hóa thành tro bụi.

“Xoẹt!”

Những thanh trường kích mang theo sấm sét đột nhiên bắn ra. Một cao thủ Thái Cổ không kịp né tránh, bị trường kích xuyên qua lồng ngực, từ không trung rơi xuống. Phía sau trường kích, một tên tướng lĩnh yêu ma vẻ mặt âm trầm từ trong đám ác ma bước ra ngoài. Chủ lực của đại quân vương triều đã đến.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống rung trời. Đại quân vương triều đông đúc gào thét, chĩa thẳng những thanh trường kích lượn lơ ma khí, từ phía sau bay đến.

- Giết!

Một bóng quyền to lớn bay vào trong đại quân Thái Cổ, đánh tan mấy chục nhân tộc Thái Cổ và cả ác ma chung quanh thành mảnh vụn. Một tên cao thủ yêu ma cả người ma khí lượn lơ, khí tức như sấm sét đột ngột xuất hiện ở lỗ hổng không gian. Ánh sáng từ trong cơ thể hần lóe lên, linh vực đen kịt lập tức tỏa ra, cuốn lấy vô số ác ma và nhân tộc Thái Cổ vào bên trong.

- Giết chết bọn chúng!

Hốc mắt một cao thủ Thần cấp hậu kỳ đột nhiên trở nên đỏ bừng, nổi giận hét lên, xông vào trong đại quân yêu ma, trực tiếp tìm đến tên cao thủ yêu ma kia.

Mấy trăm ngàn cao thủ Thái Cổ lần lượt bay ra, tìm đến đám cao thủ cấp Thiên Ma Thần trong đại quân của vương triều. Đám yêu ma tại lỗ hổng không gian tuy nhiều, nhưng đứng trước thực lực tuyệt đối của nhân tộc Thái Cổ lại ào ào ngã xuống.

- Tây Môn, chúng ta cũng ra tay đi!

Độc Cô Vô Thương liếc nhìn Tây Môn Y Bắc nói.

- Ừ.

Tây Môn Y Bắc gật đầu. Thân hình hai người chợt lóe lên, đột ngột xuất hiện phía trước đại quân Thái Cổ.

Ở chung quanh, đại quân của vương triều vung nắm tay sắt mang theo ma khí cuộn cuộn, đánh về phía Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc. Mái tóc trắng trên trán Tây Môn Y Bắc phất lên, cũng không hề nhìn đám ác ma chung quanh, vươn tay phải đặt lên trường kiếm bên hông.

“Rắc rắc!”

Một tiếng rạn nứt to lớn như trời đất sụp đổ vang lên, sau đó là bóng tối rợp trời kín đất kéo đến, tất cả ánh sáng đều bị bao trùm. Tại nơi sâu nhất của bóng tối, một đoàn ánh sáng còn chói mắt hơn gấp trăm ngàn lần so với mặt trời từ giữa lỗ hổng không gian bắn ra.

- A!

Phía sau đại quân yêu ma, vô số yêu ma bỗng cảm thấy trước mắt sáng ngời, sau đó không còn nhìn thấy gì nữa. Thân thể bọn chúng còn chưa kịp phản ứng, ánh sáng rợp trời kín đất đã tràn tới.

“Bùng!”

Trong ánh sáng trắng dày đặc, từng mảng lớn yêu ma phía trước lỗ hổng không gian hóa thành tro bụi, ngay cả mảnh vụn xương cốt cũng không lưu lại. Phía trước lỗ hổng không gian lập tức trở nên trống trải, chỉ còn lại một số yêu ma ở hai bên may mắn tránh thoát.

- Giết hắn, giết hai tên nhân loại kia!

Yêu ma điên cuồng gầm thét, đủ loại công kích đánh ra, hóa thành mây đen trùng điệp tràn về hướng lỗ hổng không gian Thái Cổ.

- Vô Cực kiếm đạo!

Một tiếng quát khê vang lên, sau đó là một vệt sáng to lớn hình chữ S giống như thái cực từ trong lỗ hổng không gian bắn ra, xoay chuyển trong hư không. Ma khí đầy trời liền biến mất không còn bóng dáng.

“Bộp!”

Một tay Độc Cô Vô Thương vỗ nhẹ lên lưng Tây Môn Y Bắc, năng lượng do Vô Cực kiếm đạo hấp thu liên tục truyền vào trong cơ thể y.

- Ra tay!

Độc Cô Vô Thương hồ hững nói. Sau đó một tiếng “đùng” vang lên, lại là một đoàn ánh sáng rợp trời kín đất tỏa ra.

Ác ma liên tục từ bốn phương tám hướng vọt tới, bao trùm lấy ánh kiếm do Tây Môn Y Bắc phát ra. Nhưng ánh kiếm giống như vô cùng vô tận, không ngừng sáng lên, còn sót lại một số cá lọt lưới cũng bị cao thủ Thái Cổ trong lỗ hổng ở tây bắc giải quyết hết.

“Bùng!”

Phía sau chiến trường, Phong Vân Vô Kỵ trông thấy yêu ma liên tục lao đến, lợi dụng ưu thế về số lượng bao phủ lấy đại quân Thái Cổ bao phủ. Y phục của hắn rung động, đột nhiên hóa thành một vệt tàn ảnh bay ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở hướng tây bắc Thái Cổ. Tay phải của hắn mở ra, “quy tắc của kiếm” đã xuất thủ.

“Bùng bùng bùng!”

Nơi lỗ hổng không gian, vô số yêu ma đột nhiên liên tục nổ tung giữa không trung, máu tươi giống như những thanh trường kiếm bắn ngược về, xuyên qua thân thể đám yêu ma ở phía sau. Máu tươi bắn ra đầy trời, trong nháy mắt ác ma rợp trời kín đất phía trước lỗ hổng không gian đã bị giết sạch sẽ, dưới mặt đất chất chồng một tầng máu thịt thật dày.

Cao thủ cấp Thiên Ma Thần đang chiến đấu kịch liệt với những cao thủ Thần cấp hậu kỳ, đột nhiên cảm thấy trước mắt rộng rãi sáng ngời, bóng đen vốn dày đặc phía trước chẳng biết vì sao trong nháy mắt lại biến mất không còn bóng dáng, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Xoẹt!”

“Xoẹt!”

Mấy cao thủ Thần cấp hậu kỳ giơ hai tay lên như đao, cắm thẳng vào hai bên ngực tên Thiên Ma Thần này, chân khí cuồng bạo thuận thể tràn vào bên trong. Tên Thiên Ma Thần này làm sao ngăn cản được mấy cao thủ Thần cấp hậu kỳ liên thủ hợp kích, chỉ ngăn ra một chút, sau đó thân thể đột ngột nổ tung.

Giống như có một đường tơ không ngừng từ phía trên chiến trường kéo dài về phía sau, nơi đi qua tất cả yêu ma dưới cấp Thiên Ma Thần đều nổ tung mà chết. Lỗ hổng không gian vốn chật ních đột nhiên trở nên trống trải.

“Bùng!”

Bàn tay Phong Vân Vô Kỵ đang mở ra đột nhiên nổ thành một chùm phấn vụn, bay lả tả trong hư không, tiếp theo là chân và thân thể. Chỉ trong chớp mắt, thân thể do Phong Vân Vô Kỵ dùng tinh thần lực ngưng tụ thành đã không chịu nổi áp lực vô hình, bắt đầu phân giải ra. Mất đi thân thể, “quy tắc của kiếm” cũng không cách nào tiếp tục được nữa.

“Ầm!”

Hư không biến ảo, Phong Vân Vô Kỵ lại ngưng tụ ra một thân thể mới, đồng thời chân mày cau lại.

“Thân thể này rốt cuộc vẫn là tạm thời ngưng tụ, kém xa thân thể gốc của ta, không thể nào chịu được tinh thần lực lớn như vậy.” - Phong Vân Vô Kỵ yên lặng trầm nghĩ. Sau khi ngưng tụ lại thân thể, hắn cảm thấy tinh thần lực đột nhiên tiêu hao rất nhiều, tiêu hao một cách không bình thường.

“Không thể ra tay nữa, nhất định phải giữ lại tinh thần lực để đối phó với Chủ Thần thứ mười bốn.” - Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ, sau đó từ từ ngồi xếp bằng xuống, điều hòa chân khí. Mấu chốt của cuộc chiến này chính là chiến thắng Chủ Thần thứ mười bốn, bất kỳ sự lãng phí tinh thần nào cũng có thể dẫn đến thất bại cuối cùng. Dĩ nhiên không thể trở mặt nhìn tộc nhân hi sinh, nhưng nếu vì đó mà khiến cho cuộc chiến thất bại, vậy thì càng ngu xuẩn hơn.

Trên chiến trường, Phong Vân Vô Kỵ chỉ ra tay một lần đã khiến mấy chục triệu yêu ma hóa thành tro bụi. Mặc dù hắn không ra tay nữa, nhưng đại quân Thái Cổ cũng đã hồi phục khí lực, lại tập hợp thành trận thế.

“Ầm!”

Tiếng mặt đất rung chuyển kịch liệt từ phía đông Thái Cổ truyền đến. Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lo lắng, liền truyền âm đến Huỳnh Hoặc: “Huỳnh Hoặc, nơi này giao cho ngươi, nhất định phải bảo vệ được!”

“Vâng, xin Chí Tôn cứ yên tâm!”

Thân hình Phong Vân Vô Kỵ gấp lại, rút lui ra khỏi chiến trường, như tia chớp bay về phía sau. Cùng lúc đó thần thức to lớn của hắn cũng phát ra, truyền về phía nam do Vu tộc bảo vệ.

“Ầm ầm ầm!”

Phía trước Vu vực ở hướng nam Thái Cổ, những bóng ma khí tức âm trầm, giống như tháp sắt đột ngột xuất hiện phía trước lỗ hổng không gian to lớn. Những cặp mắt tàn bạo như hung thú rình mồi treo cao trong bầu trời đêm đen kịt, vô cùng đáng sợ.

“Rầm!”

Đột nhiên một tên ma thần to lớn cao hơn sáu ngàn trượng từ trong hư không đáp xuống, hai bàn chân to lớn đạp mạnh xuống ven rìa lỗ hổng không gian. Mặt đất liền lõm xuống thật sâu, lộ ra hai dấu chân to lớn.

“Phụt!”

Chiếc mũi của tên ma thần to lớn như sắt đen kia mấp máy, phun ra một luồng khói lửa, hai mắt ngưng tụ lại, đột nhiên bộc phát ra một luồng sát khí ngút trời:

- Giết!

“Ầm!”

Một nắm tay to lớn đánh xuống chiến sĩ tộc Bàn Cổ giống như con kiến trên mặt đất, nắm tay kia giống như che phủ cả trời đất. Trông thấy nắm tay kia sắp đánh xuống, chiến sĩ tộc Bàn Cổ đông đảo trên mặt đất lập tức nhún người, như tia chớp bắn ra chung quanh.

- Chạy đi đâu!

Tên ma thần đầu bò có thực lực rất mạnh trong số ma thần cổ xưa kia hét lớn, một nắm tay giờ quá đỉnh đầu, đánh vào trong hư không phía trên. Quanh người hắn đột nhiên tỏa ra một vầng ánh sáng linh vực màu đỏ. Trong ánh lửa dày đặc, mấy ngàn chiến sĩ tộc Bàn Cổ vừa né tránh liền bị cuốn vào trong linh vực, ngay cả tên ma thần cổ xưa đầu bò kia cũng biến mất.

- Giết!

Sát khí ngập trời ngưng tụ như thực chất, từ bên ngoài lỗ hổng không gian tràn vào trong Vu vực. Trong tiếng la giết rung trời, vô số ma thần cổ xưa thân hình cao lớn như tia chớp từ trong hư không đen kịt bay vào Thái Cổ.

- Gào!

Trong tiếng gầm kinh thiên, dưới sự chỉ huy của Cổ Vu, hai triệu chiến sĩ tộc Bàn Cổ từ dưới đất vọt lên, mang theo tiếng rít, không hề né tránh nghênh đón những ma thần cổ xưa cao hơn bọn họ gấp trăm lần, thậm chí là mấy ngàn lần.

Trong số ma thần cổ xưa của Ma Giới, vóc người càng cao thì lại càng mạnh. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, những ma thần cổ xưa có thể sống sót đều là tinh nhuệ của Ma Giới, thực lực còn vượt xa Cửu U ma thần.

Vô số ma thần cổ xưa trùng điệp hoàn toàn che lấp lỗ hổng không gian. Đối với yêu ma cấp thấp thì lỗ hổng không gian nhỏ hẹp là một vấn đề, nhưng đối với ma thần cổ xưa hiểu biết đạo của quy tắc thì chẳng có ý nghĩa gì. Với năng lực của những ma thần cổ xưa này, hoàn toàn có thể phá vỡ thông đạo không gian tiến vào Thái Cổ, gây cho Thái Cổ hỗn loạn rất lớn. Nhưng Âm Cát Cổ Đức đã suy nghĩ kỹ, Thái Cổ còn có bốn Chí Tôn trấn giữ, những ma thần cổ xưa này tuy lợi hại, nhưng nếu bốn Chí Tôn đột nhiên ra tay, nói không chừng Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa kịp xuất thủ thì những ma thần cổ xưa này đã tổn thất hầu như không còn, đây cũng không phải là chuyện hắn muốn nhìn thấy.

Chiến sĩ tộc Bàn Cổ mặc dù mạnh mẽ, nhưng đối mặt với ma thần cổ xưa có thân thể cao lớn thì lại lâm vào thế yếu. Chiến sĩ tộc Bàn Cổ vốn không có ý thức tự chủ, chỉ dựa vào bản năng chiến đấu, nếu gặp phải Cửu U ma thần cũng chỉ có bản năng chiến đấu thì còn có thể ngăn cản được, nhưng gặp phải ma thần cổ xưa có ý thức và kỹ xảo chiến đấu rất mạnh thì lại có phần không đủ.

826. Chương 65: Chiến Tranh Toàn Diện 3

Những vầng linh vực màu sắc khác nhau tỏa ra trong hư không, liên tục cuốn lấy chiến sĩ tộc Bàn Cổ đang bay tới. Có lẽ vì thân hình to lớn, phạm vi linh vực của đám ma thần cổ xưa rộng đến hơn ngàn trượng. Nếu không phải lo ngại bị quá nhiều chiến sĩ tộc Bàn Cổ vây công giết chết, linh vực của đám ma thần cổ xưa còn có thể cuốn lấy nhiều chiến sĩ tộc Bàn Cổ hơn.

- Ha!

Ngay khi chiến sĩ tộc Bàn Cổ ra tay, các chiến sĩ bảo vệ thánh thú Bạch Hổ cũng hành động.

“Rắc rắc!”

Trong hư không sấm sét cuộn cuộn. Bên dưới mây đen, những luồng sát khí ngập trời từ trên người chiến sĩ bảo vệ thánh thú Bạch Hổ khuếch tán ra, liên kết lại với nhau, hình thành một đám mây sát khí nhiếp người.

Cảm nhận được khí tức của thánh thú Bạch Hổ trong hư không, con người của đám ma thần cổ xưa co lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, đại quân ma thần cổ xưa đã bị tổn thất nặng nề, nguyên nhân lớn nhất là do sự mạnh mẽ của bốn thánh thú. Vô số ma thần cổ xưa đã chết dưới thánh lực của bốn thánh thú này.

Trên bầu trời mây đen giăng đầy, bỗng bình phiêu diêu, trong nháy mắt mưa lớn trút xuống mặt đất.

“Đùng!”

Những tia chớp ẩn chứa năng lượng dồi dào từ trên trời giáng xuống, đánh vào trên thân thể đen kịt của những ma thần cổ xưa to lớn này. Từng bông hoa máu nổ ra, đám ma thần cổ xưa chỉ nhú mào một cái, liếc nhìn lên trời, sau đó cũng không để ý tới nữa. Đối với bọn chúng thì lực lượng của sấm sét gần như chẳng có tác dụng gì.

“Ầm ầm ầm!”

Những luồng sát lực Bạch Hổ hùng hậu bắn ra, đánh về phía đám ma thần cổ xưa. Đám ma thần cổ xưa lại tỏ ra rất kiên cố đối với loại thực kình ẩn chứa khí tức Bạch Hổ này.

- Gào!

Cánh tay của đám ma thần cổ xưa gấp lại, vung tay đánh ra những luồng ma khí hoặc đỏ rực hoặc đen kịt. Ma khí và sát khí Bạch Hổ va chạm vào nhau, phát ra một trận tiếng vang lớn rung trời.

- Giết chết bọn chúng!

Một tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng đột nhiên kêu lên, dứt lời liền bước qua mấy ngàn trượng, đi thẳng vào giữa đám chiến sĩ bảo vệ Bạch Hổ.

“Bộp!”

Mấy tên chiến sĩ thánh thú nắm tay nhau, lơ lửng giữa không trung, đồng loạt quát lên một tiếng:

- Giết!

Chữ “giết” vừa ra khỏi miệng, hư ảnh phía sau lưng bỗng lay động. Một con Bạch Hổ to lớn gầm thét, hóa thành một vệt cầu vồng trắng lao về phía tên ma thần cổ xưa kia.

“Ầm!”

Lực lượng to lớn đánh trúng vào ngực tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng, đẩy hắn văng lên cao, ném thẳng ra ngoài lỗ hổng không gian.

“Xèo!”

Từng luồng khói xanh bốc lên. Tên ma thần cổ xưa kia nằm ngang trong hư không, bên ngoài thân giống như bị hòa tan, hóa thành một mảng sáng ngời nóng rực, khói xanh từ toàn thân bốc lên.

“Rầm!”

Một bàn tay lớn chống vào hư không, tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng kia lại ngồi dậy, trong mắt bắn ra ánh sáng hung bạo.

Cổ Vu dẫn theo một đám Vu tộc đệ tử đứng ở phía sau chiến trường, nhìn lên những thân thể to lớn giống như ma thần diệt thế. Khắp trời đều là khói lửa cuồng bạo. Sắc mặt của các đệ tử Vu tộc đứng chung quanh Cổ Vu đều nặng nề.

- Tộc trưởng, chúng ta phải làm sao đây?

- Chờ.

Cổ Vu lạnh nhạt nói, dường như tất cả những thứ trước mắt đều nằm trong dự liệu của y. Mặc dù bên phía Thái Cổ đang lâm vào tình thế xấu, nhưng trên mặt y lại không hề có chút kinh hoảng nào. Sự trấn định và ung dung đó đã lây sang những người chung quanh, khiến cho các đệ tử Vu tộc cũng yên tĩnh lại.

“Ầm!”

Đột nhiên một nắm tay sắt to lớn mang theo ma khí cuộn cuộn từ bầu trời đánh xuống, chỉ một nắm tay cũng đã lớn ngang với phạm vi đám đệ tử Vu tộc đang đứng. Đám đệ tử Vu tộc ở phía dưới nhìn lên đỉnh đầu, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Ầm!”

Khi nắm tay sắt kia còn cách đỉnh đầu Cổ Vu ba trượng thì đột nhiên dừng lại. Một vòng ánh sáng màu xanh lá thật mỏng hiện lên trong hư không, bao trùm lấy Cổ Vu và một đám đệ tử Vu tộc vào bên trong, ngăn cản nắm tay sắt này.

- Ngao!

Vừa chạm đến cấm chế có màu xanh lục nhạt của Vu tộc, nắm tay sắt to lớn kia liền giống như bị điện giật, rút về nhanh như chớp, sau đó trong hư không phía trên vang lên một tiếng gào đau đớn. Một lúc sau, một chiếc đầu to lớn đáng sợ bỗng xuất hiện bên ngoài cấm chế màu xanh lá, cặp mắt lớn như chuông đồng hung ác nhìn chăm chăm vào đám người Vu tộc ở bên trong.

- Ta sẽ giết các ngươi!

Tên ma thần cổ xưa to lớn ghé đầu vào bên ngoài cấm chế màu xanh lục nhạt, thân thể to lớn nhanh chóng chạy dọc theo ven rìa cấm chế, giống như muốn tìm kiếm nhược điểm của cấm chế này. Ở ngoài cùng cấm chế là mười sáu đầu lâu lục ngọc lặn trên mặt đất, trong mắt phun ra ngọn lửa hùng hục. Cấm chế này là do mười sáu vu khí đỉnh cao phát động, mà đầu lâu lục ngọc cũng nằm bên trong cấm chế, khiến cho tên ma thần cổ xưa kia căn bản không biết bắt đầu từ đâu, chỉ nghe được tiếng thở ồ ồ của hắn bên ngoài cấm chế.

Bên trong cấm chế, Cổ Vu còn chưa lớn bằng một đầu ngón tay của tên ma thần cổ xưa kia hờ hững đứng trên mặt đất, giống như không nhìn thấy sự uy hiếp của tên ma thần cổ xưa ở bên ngoài kia.

Các đời Cổ Vu và Tổ Vu của Vu tộc đã trấn thủ tại chiến trường thần ma cổ trong thời gian dài đằng đằng, bọn họ đã nghiên cứu ra một bộ vu thuật đặc biệt hữu hiệu đối với đám ma thần cổ xưa. Loại cấm chế màu xanh lục nhạt này không làm tổn thương đến thân thể của ma thần cổ xưa, nhưng sẽ trực tiếp gây tổn thương đến linh hồn của bọn chúng.

- Tất cả tộc nhân Thần cấp hậu kỳ cổ xưa nghe lệnh, lập tức đi đến lỗ hổng không gian ở phía nam, tiếp viện Vu tộc!

Nhìn thấy cảnh này, thần thức của Phong Vân Vô Kỵ liền trở về trong cơ thể, mở mắt ra, đột nhiên hét lên, thanh âm cuộn cuộn như tiếng sấm lan về bốn hướng.

“Phạch!”

Một trăm ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa đứng giữa hư không, rải rác ở khắp nơi như sao trên trời, nghe vậy mái tóc dài liền phát lên, áo bào lay động, đột ngột biến mất khỏi nơi vừa đứng.

“Ầm ầm ầm!”

Cao thủ ma thần cổ xưa có đến hàng triệu, còn chiến sĩ thánh thú Bạch Hổ cộng thêm chiến sĩ tộc Bàn Cổ cũng chỉ có hai triệu năm trăm ngàn người, hơn nữa những ma thần cổ xưa sống sót đều là cao thủ đỉnh cấp, nhất thời phía đông Thái Cổ nguy hiểm trùng trùng.

“Ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển. Trong lỗ hổng không gian ở phía nam, ma thần cổ xưa càng ngày càng nhiều. Đột nhiên một tên ma thần cổ xưa dường như cảm nhận được thứ gì, liền nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên.

“Xoẹt!”

Một luồng đao khí vô hình mỏng như cánh ve đột nhiên từ trong hư không bắn ra. Ngay khi tên ma thần cổ xưa kia ngẩng đầu lên, đao khí đã chém ngang qua mặt hắn.

“Rắc rắc!”

Tên ma thần cổ xưa kia vẫn giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn lên trời, đột nhiên một vết nứt từ đỉnh đầu kéo dài đến bụng hắn, càng lúc càng lớn. Một tiếng “rắc” vang lên, tên ma thần cổ xưa cao hơn trăm trượng kia liền bị đao khí chém ra làm hai, thi thể chia làm hai hướng nặng nề ngã xuống.

Phía trước tên ma thần cổ xưa vừa ngã xuống này, một nam tử tóc đen phát phơ, để trần thân trên đứng giữa hư không, trong tay y cầm một thanh trường đao sáng loáng.

“Xuýt!”

Trông thấy cảnh này, đám ma thần cổ xưa không khỏi hít một hơi lạnh, những cặp mắt lớn như chuông đồng nhìn chăm chăm vào từng tên nam tử loài người giống như sát thần xuất hiện trước mắt.

- Là bọn chúng!

Một tên ma thần cổ xưa kêu lên. Trên mặt đám ma thần cổ xưa lần đầu tiên lộ ra vẻ kiêng dè.

“Ầm!”

Một trăm ngàn tên cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa tay cầm trường đao, lơ lửng trong hư không, không nói một lời, cặp mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đại quân ma thần cổ xưa trước mắt. Chỉ vờn vện một trăm ngàn đại quân Thần cấp hậu kỳ, lại sinh ra khí thế tương đương với một triệu cao thủ ma thần cổ xưa, thậm chí còn có phần vượt qua.

Khí tức của bọn họ mãnh liệt vô song, ngưng mà không phát, đánh sợ như hung thú Hồng Hoang.

“Keng!”

Một trăm ngàn cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa của Thái Cổ không nói lời nào, đột nhiên ánh đao bùng sáng, tất cả đồng loạt giơ đao lên.

“Ầm!”

Dưới khí tức mãnh liệt áp chế, mấy triệu đại quân ma thần cổ xưa đều kinh hãi lui lại một bước. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bọn chúng dường như lại trở về cuộc chiến thần ma lần đầu tiên khốc liệt. Trong ký ức của đám ma thần cổ xưa, những nhân loại trước mắt đều đã trải qua sự tôi luyện của máu và lửa, bọn họ sở hữu ý chí như sắt thép, cùng với kỹ xảo giết chóc đáng sợ.

Bóng sáng vô tận lướt qua trong mắt, một tên ma thần cổ xưa cao mười ngàn trượng đột nhiên hét lên:

- Giết chết bọn chúng!

Dứt lời hai cánh tay của hắn co lại, toàn thân đột nhiên phát ra một đoàn ánh sáng màu đỏ.

“Ầm!”

Một bàn chân to lớn bước qua, đập mạnh xuống mặt đất. Trong tiếng rầm rầm, những vết nứt màu đen to lớn từ dưới chân đám ma thần cổ xưa kéo dài vào bên trong Thái Cổ.

- Giết!

Giọng nói ngắn ngủi, bình tĩnh và lạnh lẽo. Không có động tác dư thừa, những nhân tộc Thần cấp hậu kỳ cổ xưa rung hai tay, đột nhiên bay lên, chui vào trong bầu trời.

- Lục Ma Chiến Kỹ!

Theo tiếng hét lớn, trong cơ thể đại quân Thần cấp hậu kỳ cổ xưa bỗng tỏa ra một vầng ánh sáng trong suốt như nước. Từ xa nhìn lại, trong hư không giống như đột nhiên có thêm những người khổng lồ trong suốt, nơi trái tim của mỗi người là một cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa.

Phong Vân Vô Kỵ nhíu mày một cái. “Một phân thần khác” mà Đại Tự Tại Thiên Ma nói đến dĩ nhiên là Tâm Ma.

“Sao hần lại tới đây?” - Phong Vân Vô Kỵ trầm nghĩ, nhưng cũng không để ý nhiều, liền đi thẳng vào vấn đề:

- Đại Tự Tại Thiên Ma, hi vọng người có thể giúp ta một chuyện!

-Ồ, giúp chuyện gì?

Đại Tự Tại Thiên Ma kinh ngạc hỏi. Đã rất lâu không gặp, không nghĩ tới vừa thấy mặt thì Phong Vân Vô Kỵ đã nói như vậy.

- Chỉ cần trong lòng tồn tại tâm ma, vậy thì không thể tránh khỏi Thiên Ma các người xâm nhập, đúng không?

Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

- Chuyện này thì đúng. Tâm ma trong lòng càng mạnh thì càng dễ bị Thiên Ma chúng ta ăn mòn... Có điều cũng không hoàn toàn đúng. Giống như những cao thủ Thái Cổ Thần cấp hậu kỳ các người, linh hồn ngưng kết, mặc dù tẩu hỏa nhập ma, nhưng lại là tâm ma do mình diễn sinh ra, cũng không phải thứ những Thiên Ma chúng ta có thể ăn mòn được.

- Đối phó với yêu ma cấp thấp hần là không có vấn đề gì chứ?

- Chuyện này thì đương nhiên. Yêu ma của Ma Giới thích nhất là giết chóc, còn Thiên Ma chúng ta lại thích nhất loại thức ăn này. Trước giờ bọn chúng đều không chống lại sự xâm nhập của chúng ta.

Đại Tự Tại Thiên Ma đặc ý nói.

- Vậy cứ như thế đi. Hiện giờ binh đoàn vương triều Ma Giới đang tấn công Thái Cổ, ta cần các người quấy nhiễu tâm trí của bọn chúng, thậm chí trực tiếp khống chế bọn chúng đối phó với yêu ma khác của Ma Giới!

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

- Cái gì?

Đại Tự Tại Thiên Ma kinh hãi:

- Các người đang giao chiến, nếu là bình thường thì chúng ta đương nhiên rất thích, nhưng hiện giờ lại có Chủ Thần chỉ huy, chuyện này quá nguy hiểm đối với chúng ta.

- Người không có đường để lựa chọn.

Phong Vân Vô Kỵ nói một cách quả quyết.

- Không thể được. Chuyện này nguy hiểm quá lớn, rất có khả năng khiến cho tất cả Thiên Ma chúng ta diệt vong.

Vực Ngoại Thiên Ma dĩ nhiên không thể hoàn toàn diệt vong, nhưng thuộc hạ của Đại Tự Tại Thiên Ma có thể sẽ tử trận toàn bộ. Không ai muốn làm một tư lệnh tay trắng, Đại Tự Tại Thiên Ma đương nhiên cũng không thích.

Phong Vân Vô Kỵ hiểu tâm tư của Đại Tự Tại Thiên Ma, trong mắt thoáng hiện lên một vệt sáng lạnh, nói:

- Ta nói rồi, người không có lựa chọn. Giúp ta, hoặc là ta cắn nuốt người, trực tiếp khống chế tất cả Thiên Ma.

- Không thể nào. Nếu như cắn nuốt ta, người sẽ trở thành vua mới của Thiên Ma. Một khi người thay thế vị trí của ta, chỉ có thể vĩnh viễn trở thành vua của Thiên Ma, không thể nào trở về thân thể của người, cũng mãi mãi không thể sở hữu thân thể.

Đại Tự Tại Thiên Ma lạnh lùng nói.

- Hừ, người không có lựa chọn khác. Người có thể thử một lần, xem ta rốt cuộc có dám hay không!

Cặp mắt Đại Tự Tại Thiên Ma nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ, một lúc sau cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Được rồi. Muốn ta giúp người cũng được, nhưng chúng ta nhất định phải lập một lời thề. Nếu như người quan tâm đến loài người như vậy, vậy thì dùng loài người để thề đi. Người nhất định phải bảo đảm, sau này sẽ không tới quấy rầy tộc Vực Ngoại Thiên Ma chúng ta nữa, nếu như trái lời, tất cả loài người trong cuộc chiến chủng tộc đều sẽ bị yêu ma hoặc thiên sứ tiêu diệt. Ngoài ra nếu như tâm ma kia của người xuất hiện ở nơi này, người nhất định phải ngăn cản hẳn.

Thái độ của Đại Tự Tại Thiên Ma rất cố chấp và kiên định, giống như nói rõ đây đã là giới hạn cuối cùng của hắn.

Phong Vân Vô Kỵ không suy nghĩ quá lâu, hơi trầm ngâm, sau đó nói dứt khoát:

- Đồng ý!

Đại Tự Tại Thiên Ma cuối cùng nở nụ cười. Hiệp nghị này đạt thành, chắc chắn tộc Vực Ngoại Thiên Ma sẽ tổn thất rất lớn, thậm chí có thể thủ hạ của hắn hi sinh toàn bộ. Nhưng như vậy thì đã sao? Trải qua mấy ngàn mấy vạn năm, sẽ lại có vô số Thiên Ma cường tráng sinh ra, hắn sẽ lại có đông đảo thuộc hạ không thể đếm hết. Uy hiếp thật sự là từ hai nhân loại này, có thể tự do qua lại, biến hóa thành Thiên Ma. Đối với Đại Tự Tại Thiên Ma, nếu không giải quyết hai người này thì sẽ là mối họa vĩnh viễn của hắn.

- Người rời khỏi đây đi. Nếu như đã nhận lời thì ta nhất định sẽ thực hiện. Hãy cho ta một chút thời gian để ta tập hợp tộc Vực Ngoại Thiên Ma!

Đại Tự Tại Thiên Ma nói. Phong Vân Vô Kỵ cũng gật đầu. Nếu như Đại Tự Tại Thiên Ma đã đáp ứng, không nhiều khả năng hắn sẽ nuốt lời. Tâm niệm vừa động, Phong Vân Vô Kỵ lại hóa thành một chùm khói xanh thật mỏng, xuyên qua tầng tầng không gian, cuối cùng xuất hiện tại Thái Cổ.

“Ầm!”

Hai chân vừa chạm đất, tiếng la giết liền truyền vào trong tai. Tại lỗ hổng không gian ở tây bắc và tây nam, thủy triều ma khí cuộn cuộn không ngừng từ bên ngoài tràn vào. Ở hướng Đông Hải cũng truyền đến những tiếng vang lớn. Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ hiểu rõ, đám người Thánh Giả e rằng cũng gặp phải cường địch rồi.

“Rắc rắc!”

Bàn tay Phong Vân Vô Kỵ nắm lại thật chặt. Tình hình trước mắt nguy cấp vạn phần, nhân tộc đã bắt đầu thương vong hàng loạt, nhưng tất cả lực lượng có thể sử dụng đều đã dùng tới rồi.

“Hi vọng Đại Tự Tại Thiên Ma có thể ra tay nhanh một chút!” - Nhìn ánh đao bóng kiếm ẩn hiện nơi hai lỗ hổng, cùng với những tia chớp bắn ra, Phong Vân Vô Kỵ yên lặng trầm nghĩ.

- Gào!

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ vừa hiện lên ý niệm này, đột nhiên trong đám yêu ma đông đúc, một tên yêu ma bỗng ngẩng đầu lên, chiếc miệng mở lớn lộ ra răng nanh lởm chởm. Những sợi tơ màu đen dạng rối từ trong con ngươi của hắn khoách triển đến toàn bộ cặp mắt, hoàn toàn hóa thành một màu đen kịt.

- Ha!

Tên yêu ma kia đột nhiên xoay người lại, móng vuốt cắm vào ngực một tên yêu ma ở phía sau, năm móng tay dùng sức kéo một cái, liền móc lấy trái tim của tên yêu ma kia ra.

- Gừ, tên ngu xuẩn người, đang làm gì thế?

Một tên đầu lĩnh ác ma nhìn thấy cảnh này liền gầm lên. Ngay khi hắn gầm thét, năm thanh trường kích bỗng đồng loạt cắm vào trái tim hắn, lại là do năm tên chiến sĩ vương triều áo giáp đầy đủ. Giống như tên yêu ma trước đó, cặp mắt bọn họ cũng hoàn toàn hóa thành một màu đen kịt kỳ dị.

“Ầm ầm ầm!”

Trong đại quân yêu ma, biến hóa chợt xảy ra. Vô số yêu ma đột nhiên lâm trận quay giáo, cầm những thanh binh khí lượn lơ ma khí, cắm vào trong cơ thể yêu ma khác. Đại quân yêu ma đông đúc nhất thời hỗn loạn, binh lực của chín vương triều lớn hoàn toàn rối tung.

“Đã xảy ra chuyện gì?” - Đại quân Ma Giới đột nhiên xảy ra nội loạn khiến Âm Cát Cổ Đức vô cùng kinh hãi, áo bào phất lên lướt về hướng chiến trường. Một tay hắn nắm lấy một tên yêu ma vừa quay giáo, giống như xách một chú gà con, giật dữ quất:

- Các người lại dám...

Khi nhìn thấy cặp mắt đen kỳ dị của tên yêu ma trong tay, Âm Cát Cổ Đức dường như đã hiểu được chuyện gì. Năm ngón tay của hắn vặn một cái, liền ngắt đầu tên yêu ma kia xuống khỏi cổ, sau đó cánh tay rung lên, ném thi thể tên yêu ma kia ra. Trên thi thể tên yêu ma kia liền bốc ra một làn khói xanh nhàn nhạt hình người, biến ảo vài cái trong hư không, sau đó biến mất không tung tích.

- Những thứ này rốt cuộc là gì?

Âm Cát Cổ Đức cắn răng nghiêng lợi nói. Mặc dù hắn có võ công cái thể, nhưng cũng chẳng làm gì được những thứ kỳ quái này, ma công đối với những thứ kỳ dị này căn bản không có tác dụng.

Ở trước mắt, đại quân yêu ma đang liên tục tràn về hướng Thái Cổ, đột nhiên lại tự giết lẫn nhau trong hư không, từng mảng lớn yêu ma không ngừng ngã xuống. Trong thời gian ngắn ngủi, số lượng yêu ma tử vong trong nội loạn đã xấp xỉ số yêu ma bị nhân tộc Thái Cổ giết chết. Đám yêu ma vốn có tính đa nghi, trong hỗn loạn như vậy, ngay cả những yêu ma không bị Thiên Ma khống chế cũng bắt đầu giết chóc lung tung, chỉ cần là yêu ma khác đến gần bên cạnh đều bị xem như kẻ địch.

Trong hai lỗ hổng không gian ở tây bắc và tây nam, tất cả mọi người đều ngây ra, không ai hiểu ma tộc đang giở trò gì. Nhưng bất kể là chuyện gì, những tay chân cụt và đồng máu đen kia lại hoàn toàn là sự thật. Sau khi ngây người một lúc, đám nhân tộc Thái Cổ liền hưng phấn hét lên, một lần nữa giết tới.

- Giết!

Đại quân Thái Cổ tiến tới như chẻ tre, từ trong lỗ hổng không gian giết đến tận hư không.

Tình hình đột nhiên nghịch chuyển. Trông thấy cảnh này, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng thở phào một hơi.

- Phong Vân Vô Kỵ, hôm nay giao dịch của chúng ta đã hoàn thành, hi vọng người sẽ tuân thủ ước định của chúng ta, không tiến vào Vực Ngoại Thiên Ma Thiên nữa!

Một luồng khói xanh đột nhiên từ trong hư không tỏa ra, biến thành một bóng người mơ hồ xuất hiện trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, chính là ma chủ của Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, Đại Tự Tại Thiên Ma.

- Yên tâm đi, nếu đã nhận lời thì ta nhất định sẽ làm được. Từ nay về sau sẽ không có người đến quấy rầy người nữa.

Phong Vân Vô Kỵ trịnh trọng nói.

Đại Tự Tại Thiên Ma thở ra một hơi, giống như trút được một gánh nặng:

- Nếu đã như vậy, ta đi đây. Tạm biệt, con người... Mặc dù ta vốn không có hảo cảm với loài người, nhưng người lại nhận được sự tôn kính của ta, hi vọng các người có thể thành công!

Dứt lời, Đại Tự Tại Thiên Ma liền biến thành khói xanh, từ từ tiêu tán trong hư không. Phong Vân Vô Kỵ biết hắn đã trở về Vực Ngoại Thiên Ma Thiên.

Bên ngoài không gian Thái Cổ, sắc mặt Âm Cát Cổ Đức trở nên xanh mét. Ở phương hướng Đông Hải, quân đoàn Cửu U ma thần bị đại trận Vạn Pháp Cầu Diệt của đại quân pháp tu ngăn cản, còn nơi này lại xảy ra chuyện không giải thích được, toàn bộ đều hoàn toàn thoát khỏi khống chế của hắn. Trong xa xăm, tất cả dường như lại trở về trước đây không lâu, khi chinh chiến với đại quân Thần cấp hậu kỳ Thái Cổ trong hư không, mỗi bước đi của mình dường như đều nằm trong dự liệu của đối phương. Loại cảm giác bị áp chế khắp nơi này khiến hắn như muốn nổi điên.

“Người lui về phía sau đi, để ta giải quyết!”

Một giọng nói mang theo tiếng kim loại đột nhiên vang lên trong đầu Âm Cát Cổ Đức. Nghe được giọng nói ẩn chứa áp lực vô hình này, trong lòng Âm Cát Cổ Đức cuối cùng bình tĩnh lại.

- Vâng thưa chủ nhân!

Âm Cát Cổ Đức xoay người lại, nhìn về Chủ Thần thứ mười bốn ở phía xa, quỳ xuống cung kính đáp.

829. Chương 67: Tình Thế Nguy Hiểm

Phía sau chiến trường, một nửa thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn được che kín trong mây sét dày đặc, cặp mắt hoàng kim to lớn lạnh khốc phản chiếu rõ ràng chiến trường hỗn loạn phía trước. Trong đại quân yêu ma đông đúc tràn ngập sương mù màu xám trắng mà mắt thường khó nhìn thấy, không ngừng dao động, tràn vào trong cơ thể đám yêu ma. Đây chính là Vực Ngoại Thiên Ma trong mắt của Chủ Thần.

“Ong!”

Cặp mắt hoàng kim của Chủ Thần thứ mười bốn treo cao trong không trung lóe lên một tia sáng lạnh. Tâm thần vừa động, kim tự tháp màu xám dưới chân do chín ngàn chín trăm chín mươi chín Cửu U tế đàn tạo thành bắt đầu rung chuyển, bên trong phát ra một lực hút mạnh mẽ. Lực lượng giết chóc dồi dào hơn gấp trăm ngàn lần so với lúc trước từ bốn phương tám hướng tràn đến, từ đỉnh kim tự tháp nhọn trút vào thân tháp.

“Ầm!”

Thân tháp chín tầng rung động, mỗi tầng đều phun ra những chùm sương mù lớn. Nơi bệ của kim tự tháp vang lên tiếng lè xè, hàng vạn tia sét màu đen bắn ra, trong nháy mắt chui vào hư không phía trước, biến mất không thấy.

Sau khi phát ra một đợt sấm sét, Chủ Thần thứ mười bốn cũng không chú ý đến chiến trường ở bên ngoài hai lỗ hổng không gian ở tây bắc và tây nam Thái Cổ nữa. Chiếc đầu của hắn chuyển động, cặp mắt hoàng kim to lớn lại quay sang hư không bên ngoài Đông Hải. Tiếng sấm ầm ầm. Đại trận Vạn Pháp Câu Diệt vắt ngang bên ngoài Đông Hải, gần chục triệu Cửu U ma thần còn sót lại đều bị chặn ở ngoài Thái Cổ. Mặc dù Âm Cát Cổ Đức đã kịp thời ngăn cản, nhưng tốc độ của Cửu U ma thần rất nhanh, từ khi nhìn thấy đại quân pháp tu đến khi Âm Cát Cổ Đức thốt ra lời ngăn cản, đã có hơn ba triệu Cửu U ma thần bước vào phạm vi bố trí của đại trận Vạn Pháp Câu Diệt, hóa thành tro bụi.

- Gào!

Một lúc sau, sâu trong bóng tối bỗng vang lên những tiếng gầm như tiếng sấm, cuộn cuộn truyền đi trong hư không, vang khắp bầu trời.

“Vô Kỵ, mau trở về Thánh sơn!” – Bên ngoài chiến trường phía tây, giọng nói nghiêm trọng của Bạch Hồ Chí Tôn đột nhiên vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ: “Chủ Thần thứ mười bốn sắp ra tay rồi!”

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ trầm xuống, ánh mắt hơi khựng lại, sau đó thân thể không nhúc nhích. Lực lượng tinh thần hùng hậu như thực chất phát ra, hóa thành một bóng mờ thật mỏng từ trong cơ thể bay lên, kéo dài trên không trung, trong nháy mắt mở rộng ra gấp trăm ngàn lần, bay nhanh về hướng Thánh sơn. Ở giữa đường, hắn dường như nghĩ đến điều gì, liền phân ra một đoàn năng lượng ý thức nhỏ, chui vào trong thân thể phía trước không nhúc nhích, phần lớn năng lượng tinh thần còn lại đều bay về hướng Thánh sơn.

“Ầm!”

Trên đỉnh Thánh sơn, thân thể của bốn Chí Tôn ngồi đối diện với nhau. Ở phía xa, một bóng mờ rợp trời kín đáo như thủy triều tràn vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ. Thân thể của bốn Chí Tôn đồng thời run lên, trong cơ thể bắn ra một chùm thánh quang chói mắt. Trong đêm tối, trên đỉnh Thánh sơn giống như có

thêm một mặt trời tỏa ánh sáng ra bốn phía. Ánh sáng chói mắt kia chợt hiện lên rồi biến mất, khi Thánh sơn lại chìm vào bóng tối, thân hình của bốn Chí Tôn trên đỉnh núi cũng đã biến mất.

Ngay khi thân hình của bốn Chí Tôn biến mất, hàng vạn tia sét màu đen bỗng từ trong bóng tối tràn ra. Trong tiếng kêu lè xè, hàng vạn tia sét như sợi tóc trong nháy mắt đã quét qua toàn bộ chiến trường.

- A!

Hàng vạn tia sét tràn qua. Trên chiến trường, đám yêu ma vốn bị Vực Ngoại Thiên Ma khống chế, về mặt dữ tợn, cả người đột nhiên run rẩy như rét lạnh, trong miệng phát ra những tiếng kêu thảm thống khổ, trong khiêu huyết toàn thân phun ra từng chùm sương mù. Sương mù kia không ngừng quay cuồng, trong đó thấp thoáng có thể thấy được một hình người, tụ lại trên không trung, một lúc sau liền tiêu tán vô hình.

Trong chiến trường, yêu ma nhiều như thủy triều, mờ mờ ảo ảo chen chúc lẫn nhau. Mỗi khi tia sét đánh trúng một người, rất nhanh liền truyền sang một gã yêu ma lân cận khác. Trong nháy mắt toàn bộ chiến trường đều lập lòe ánh chớp. Trong đại quân yêu ma vốn đang nội chiến, một lát sau bỗng vang lên những tiếng kêu thảm thiết như có như không.

“Xoẹt xoẹt!”

Từng tia khói xanh mang theo mùi cháy khét tỏa ra từ trong lỗ chân lông đám yêu ma bị khống chế, ngưng kết thành những bóng người nhỏ nhằn nhặt trong hư không. Thân thể của những người nhỏ này vụn vụn và giã giũa, phát ra những tiếng kêu thảm không thành lời, sau đó nổ tung thành từng chùm khói xanh tiêu tán trong hư không.

Trong tiếng kêu thảm, toàn bộ chiến trường đều tràn ngập một đoàn sương mù mờ mịt không tan. Mỗi tiếng kêu thảm vang lên đều có một tên Vực Ngoại Thiên Ma hóa thành tro bụi.

“Không hay, chạy mau!” – Phía sau chiến trường, một số Thiên Ma mạnh mẽ có thần trí cuối cùng phát hiện không ổn, liền kinh hoảng thoát ra khỏi cơ thể yêu ma đang khống chế, vội vàng phá vỡ không gian trốn về Vực Ngoại Thiên Ma Thiên. Năng lực xuyên qua không gian của Thiên Ma đỉnh cấp vốn đã trở thành bản năng, vượt xa những sinh vật khác trong vũ trụ. Trong nháy mắt, những Thiên Ma cao cấp này trong sự kinh hãi cực độ đã chạy về Vực Ngoại Thiên Ma Thiên. Lúc này trên toàn bộ chiến trường khói dày cuộn cuộn, Thiên Ma trên chiến trường gần như đều bị hàng vạn tia sét do Chủ Thần thứ mười bốn phát ra tiêu diệt, chỉ có một số Vực Ngoại Thiên Ma cao cấp chạy thoát được.

Những tia sét từ trên kim tự tháp to lớn phát ra rất kỳ dị, đám Vực Ngoại Thiên Ma bị lực lượng ẩn chứa trong sấm sét đánh thành tro bụi, nhưng yêu ma bị sấm sét đánh trúng thì lại không tổn hại chút nào. Không có Vực Ngoại Thiên Ma khống chế, những yêu ma này đều khôi phục thần trí, nhìn về chiến trường dày đặc sương mù, không khỏi ngơ ngác lơ lửng trong hư không. Trong cảm giác của bọn chúng, ký ức trong đầu mơ hồ có một đoạn trống rỗng, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra nổi. Sau một khắc, một giọng nói hỗn hỗn bỗng vang lên trong chiến trường.

- Tất cả ngăn ra làm gì, tấn công, tấn công Thái Cổ!

Ám Cát Cổ Đức vung ra một quyền, đánh tan mấy ngàn tên yêu ma phía trước thành mảnh vụn, gần như găm thét lên. Nghe được tiếng hét giận dữ này, đám yêu ma phía sau mới khôi phục tinh thần lại. Hiện giờ phía trước vẫn còn đang chiến đấu.

Đám yêu ma bị Vực Ngoại Thiên Ma khống chế chém giết lẫn nhau, đối với mọi người Thái Cổ thì đây là cơ hội tốt nhất. Vô số cao thủ Thái Cổ thừa dịp giết ra lỗ hổng không gian, chiếm lĩnh phạm vi mấy chục dặm bên ngoài không gian.

- Lui về Thái Cổ!

Áo bào đen của Huỳnh Hoắc tung bay, một chưởng đánh tan mấy ngàn tên yêu ma cấp thấp trước mặt, đồng thời xoay người trầm giọng quát lên. Mặc dù không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên nguyên nhân khiến cho đại quân yêu ma hỗn loạn đã biến mất. Trông thấy đại quân yêu ma nhanh chóng khôi phục thần trí, Huỳnh Hoắc liền quyết định thật nhanh, hạ lệnh rút lui.

- Giết!

Trên chiến trường tiếng la giết rung trời, đại quân yêu ma dày đặc chợt quay lại, vẻ mặt dữ tợn lao tới đại quân Thái Cổ bên ngoài lỗ hổng không gian,.

Bên ngoài lỗ hổng không gian ở hướng tây nam, dưới sự chỉ huy của Huỳnh Hoắc, đại quân Thái Cổ rút lui một cách chỉnh tề, vừa đánh vừa lui, không hề rối loạn, cuối cùng thuận lợi rút về trong lỗ hổng không gian. Còn tại lỗ hổng không gian ở hướng tây bắc, Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương phối hợp với nhau, dựa vào Hủy Diệt kiếm đạo bá đạo vô song của Tây Môn Y Bắc, từng kiếm chém ra, kiếm khí nóng rực khiến cho đại quân yêu ma không dám tới gần, giúp đại quân Thái Cổ thuận lợi lui về trong không gian.

Tại bên ngoài Đông Hải.

Ba triệu Cửu U ma thần vừa bước vào phạm vi của đại trận Vạn Pháp Câu Diệt, cũng chẳng khác nào bước vào cánh cửa tử vong. Hơn ba triệu Cửu U ma thần im hơi lặng tiếng chết đi, trong khi đại quân pháp tu không một người nào bị thương, có thể thấy được sự bá đạo của trận pháp đệ nhất của pháp tu.

Nhưng sau khi Âm Cát Cổ Đức ra lệnh, đại quân Cửu U ma thần còn sót lại thành linh dừng bước ở ngoài trận pháp. Tuy Thánh Giả có năng lực thông thiên, nhưng đối mặt với quân đoàn Cửu U ma thần không tấn công thì cũng chẳng có cách nào. Đại trận Vạn Pháp Câu Diệt vốn thiên về phòng ngự, quân đoàn Cửu U ma thần không tấn công, uy lực của trận pháp liền không thể phát huy được.

- Sư huynh, làm sao bây giờ?

Bên cạnh Thánh Giả, một cao thủ pháp tu tóc bạc mặt hồng nhìn về phía xa, hỏi. Thánh Giả hiểu điều y muốn nói, đó là quân đoàn Cửu U ma thần không tấn công thì phải làm gì .

Thánh Giả cũng chau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không sao, mục đích của chúng ta là ngăn cản quân đoàn Cửu U ma thần bước vào trong phạm vi Thái Cổ. Quân đoàn Cửu U ma thần không tấn công, chúng ta cũng xem như đã đạt được mục đích rồi.

“Ong!”

Đột nhiên một áp lực to lớn khó hình dung từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ phạm vi đại trận Vạn Pháp Câu Diệt. Hư không nơi đại quân pháp tu đang đứng đột nhiên rung chuyển, mọi người đều sinh ra một cảm giác như trời long đất lở, hư không dưới chân dường như lúc nào cũng có thể nổ tung.

Thánh Giả đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt nặng nề. Từ sâu trong bầu trời, y cảm nhận được một lực lượng kinh khủng hủy diệt trời đất bao phủ phía trên đỉnh đầu, dường như tùy thời sẽ đánh xuống.

“Ầm!”

Sâu trong bầu trời bỗng vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Ngay khi Thánh Giả ngẩng đầu lên, một điểm sáng màu vàng bỗng từ sâu trong bóng tối bắn ra. Trong mắt Thánh Giả, điểm ánh sáng màu vàng kia nhanh chóng mở rộng ra, lúc đầu chỉ nhỏ như hạt đậu tương, đến khi nhìn lại thì đã bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm. Từ xa nhìn lại, cột sét màu vàng kia giống như rễ cây già cắm vào sâu trong lòng đất.

- Tất cả mọi người lui về Thái Cổ!

Nhìn sấm sét thần phạt từ đỉnh đầu đánh xuống, Thánh Giả vội vàng kêu lớn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó coi. Tiếng sấm ầm ầm, sấm sét thần phạt từ bầu trời rơi xuống với tốc độ nhanh gấp nhiều lần, đánh vào đại quân pháp tu ở phía dưới. Dưới ánh chớp màu vàng chiếu rọi, hư không liên tục sáng tắt.

Ngay lúc này, trong trời đất bỗng vang lên bốn tiếng gầm lớn kinh thiên.

- Ngâm!

- Gào!

- Kéc!

- Gừ!

Trong tiếng gầm lớn rung trời, không gian Thái Cổ phía sau đại quân pháp tu bỗng bừng sáng. Trong hải dương ánh sáng kia, bốn bóng dáng to lớn che trời phủ đất, lao về phía sấm sét thần phạt từ phía trên đại quân pháp tu đánh xuống. Đại quân pháp tu đông đảo hoàn toàn bị thân hình của bốn thánh thú bao trùm.

- Là bốn Chí Tôn!

Thánh Giả ngược đầu lên, trong mắt phản chiếu rõ ràng bóng dáng của Đông Phương Thanh Long, thân thể to lớn trông rất sống động, mỗi bộ phận đều hiện lên rõ ràng.

“Ầm!”

Hư không lại rung lên, khí lưu hỗn loạn tràn ra bốn phía. Một vòng xoáy mây sét đột nhiên xuất hiện phía trên không gian Thái Cổ, phía dưới vòng xoáy là một thân thể hoàng kim cao mấy chục ngàn trượng, vắt ngang ở bên bờ Đông Hải. Cặp mắt hoàng kim lãnh khốc của Chủ Thần thứ mười bốn quét qua bốn Chí Tôn, bàn tay to lớn xuyên qua hư không, năm ngón tay mở ra giơ về hướng đối phương. Bên ngoài Đông Hải, dòng sông thời gian đột nhiên dao động kịch liệt.

Lực lượng thời gian, “thời gian chảy ngược”.

Bên ngoài Đông Hải, thời gian quy tắc dao động kịch liệt. Trong không gian Thái Cổ hình vòm, bốn thánh thú đang xuyên qua vách chắn xông ra đột nhiên bất động. Vào giờ phút này tất cả tiếng động đều biến mất, thời gian giống như ngừng lại. Trong sự yên tĩnh, bốn thánh thú đột nhiên lui về trong không gian Thái Cổ với tốc độ còn nhanh hơn so với lúc bay ra. Khi chiếc đầu to lớn của bốn thánh thú hoàn toàn chui vào trong không gian Thái Cổ, sấm sét thần phạt màu vàng cuối cùng đánh xuống đại trận Vạn Pháp Câu Diệt.

“Ầm!”

Trong tiếng nổ như khai trời mở đất, trong bóng tối giống như xuất hiện một mặt trời màu vàng to lớn. Theo tiếng nổ lớn, mặt trời màu vàng bắn ra ánh sáng vô tận, không gian trong phạm vi một triệu dặm hoàn toàn hóa thành một hải dương màu vàng. Ánh sáng chói mắt rợp trời kín đất, bao trùm tất cả vào bên trong. Giờ phút này, ánh sáng tất cả pháp tu đều bị màu vàng mệnh mệnh trong trời đất lấp đầy, không còn lại bất kỳ thứ gì khác. Trong tai chợt nghe tiếng rào rào giống như thủy tinh vỡ, đó là tiếng không gian vỡ tan vì không chịu nổi lực lượng thần phạt mệnh mệnh. Trong phạm vi một triệu dặm, ngoại trừ khu vực mà đại trận Vạn Pháp Câu Diệt bao phủ, còn lại hư không vào lúc phút này đều đã biến thành hư vô.

Dưới công kích của sấm sét thần phạt, đại trận Vạn Pháp Câu Diệt cuối cùng chủ động phát huy tác dụng, ánh sáng trắng mệnh mệnh đột nhiên tỏa ra từ phía trên đại quân pháp tu ba trăm trượng. Trong ánh sáng mệnh mệnh kia ẩn chứa một lực lượng hùng hậu, hình thành một vách chắn hình vòm bao trùm phạm vi cực kỳ rộng lớn trên không trung, ngăn cản ánh sáng màu vàng và hàng vạn tia sét từ đỉnh đầu đánh xuống.

Ánh sáng vàng và trắng tràn ngập tầm mắt, trong trời đất hỗn loạn này thần thức đã mất đi tác dụng. Đám cao thủ pháp tu đứng trong phạm vi bảo vệ của đại trận Vạn Pháp Câu Diệt, vẫn giữ nguyên vẻ trấn định, toàn lực duy trì đại trận Vạn Pháp Câu Diệt vận hành. Hư không dưới chân lắc lư kịch liệt, trong xa xăm, trong lòng mọi người bỗng hiểu ra một chuyện, đại trận Vạn Pháp Câu Diệt cũng không cảm cự được bao lâu nữa.

Đại trận Vạn Pháp Câu Diệt tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là do con người phát minh ra, trước giờ đối tượng của nó vốn không phải là Chủ Thần. Đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn thực lực tăng mạnh, trong lòng Thánh Giả biết không thể ngăn cản được, muốn hạ lệnh rút lui nhưng đã chậm.

“Rắc rắc!”

Trong hư không, đám pháp tu chỉ nghe trong ánh sáng màu vàng vang lên tiếng nứt làm người ta kinh hãi, sau đó một lực lượng hỗn loạn hủy diệt trời đất từ phía đối diện cuộn cuộn tràn đến. Đứng trước lực lượng này, lực lượng của con người tỏ ra vô cùng nhỏ bé.

830. Chương 67: Tình Thế Nguy Hiểm 2

“Sư đệ, bảo trọng!”

Một dao động ý thức quen thuộc đột nhiên từ phía trước truyền vào trong tai Thánh Giả. Trong lòng Thánh Giả run lên, đột ngột ngừng đầu, kinh hãi thốt lên:

- Sư huynh!

- Ha!

Trong ánh sáng màu vàng mênh mông vang lên một tiếng hét giận dữ, sau đó luồng dao động ý thức quen thuộc kia nhanh chóng biến mất trong hư không

Ánh sáng màu vàng ẩn chứa thần lực hủy diệt, cuộn cuộn tràn về hướng hướng đại quân pháp tu đang được đại trận Vạn Pháp Câu Diệt bảo vệ. Trong ánh sáng vàng đầy trời bỗng nghe được những tiếng hét giận dữ, sau mỗi tiếng hét đều có một tên cao thủ pháp tu biến mất trong hư không, linh hồn tạt vào hư vô. Đứng trước lực lượng hủy diệt, tất cả cao thủ pháp tu đều phát ra lực lượng mạnh nhất cả đời mình, muốn ngăn cản ánh sáng vàng trước mắt, giúp sư huynh đệ phía sau giành lấy một đường sinh cơ.

“Sư huynh, tạm biệt!” – Từng luồng sóng ý thức mang theo sự tiếc nuối nhàn nhạt biến mất trong hư không.

- Không!

Thánh Giả tuyệt vọng gào lên một tiếng, chiếc đầu lắc mạnh, mái tóc trắng xám được trâm bạc buộc lên đột nhiên tản ra, từng sợi tán loạn trong hư không

- Gào!

Ngay lúc này, bốn thánh thú cuối cùng đã thoát khỏi lực lượng thời gian, gầm lên giận dữ, một lần nữa từ trong không gian phá vách chắn bay ra. Chiếc đuôi dài quét qua, phá tan lực lượng thần phạt vốn đã suy yếu, sau đó lao về phía Chủ Thần thứ mười bốn giữa không trung. Thân thể to lớn mang theo lực lượng vạn cân liên tục đánh vào thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn, đẩy hắn văng ra mấy triệu dặm, đánh ra xa khỏi phạm vi không gian Thái Cổ.

Dưới ảnh hưởng của không gian pháp tắc không chỗ nào không có trong vũ trụ, không gian vỡ tan nhanh chóng khép lại.

Bên ngoài Đông Hải, Thánh Giả ngơ ngác đứng trong hư không, mái tóc trắng bay tán loạn trong khí lưu hỗn loạn từ hư không thổi đến.

Khi tất cả yên tĩnh lại, mí mắt Thánh Giả rung động, từ từ mở ra. Tiếng gió nức nở bên tai, đó là tiếng ngâm của khí lưu hỗn loạn. Vô số mảnh vụn pháp khí mang theo những điểm sáng lấp lánh trôi nổi trong hư không mờ mịt.

Nhìn những mảnh vụn pháp khí do sư huynh đệ lưu lại trong hư không, Thánh Giả cười thầm một tiếng. Một triệu đại quân pháp tu chỉ trong phút chốc đã hóa thành tro bụi, tộc pháp tu... đã hết rồi.

Khuôn mặt Thánh Giả vốn hồng hào sáng bóng, lúc này bỗng già yếu đi với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy được. Mái tóc trắng xám đầy đầu rũ xuống khuôn mặt già nua. Trong phút chốc y đã hoàn toàn biến thành một lão nhân.

Trong hư không mênh mông hoàn toàn trống rỗng. Y không hiểu tại khoảnh khắc cuối cùng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao bây giờ chỉ còn lại một mình y. Trong xa xăm dường như có một đoạn ký ức bị y quên lãng.

“Bộp!”

Không biết là thứ gì đụng phải mắt cá chân, trong mắt Thánh Giả cuối cùng xuất hiện một chút thanh tỉnh. Y cúi đầu nhìn, trông thấy đó là một mảnh vụn pháp khí phát ra ánh sáng màu vàng nhạt. Tâm thần y vừa động, liền cúi người nhặt mảnh vụn pháp khí bên chân lên, cầm trong lòng bàn tay. Một cảm giác ấm áp quen thuộc dâng lên trong lòng, đó là pháp khí Toái Vũ của đại sư huynh Mộng Trạch.

“Sư đệ, bảo trọng! Ta đi theo sư tôn đây.” – Một bóng dáng bên cạnh đột nhiên cất bước ra, lao đến nghênh đón ánh sáng vàng mờ mịt kia.

“Sư huynh, bảo trọng!” - Trong ánh sáng dày đặc, những bóng người quen thuộc lần lượt từ bên cạnh nhảy ra, không hề chùn bước lao về phía ánh sáng hủy diệt kia.

“Sư huynh, bảo trọng!” - Lại là một bóng người khác.

“Sư đệ, bảo trọng!” – Từng bóng người hét lên giận dữ, biến mất trong ánh sáng màu vàng mênh mông kia.

“Sư huynh, ta đi trước một bước. Tộc pháp tu xin nhờ vào huynh!” - Một bàn tay vỗ mạnh vào trên người y, đẩy y ra xa.

Trong khoảnh khắc, ký ức bỏ quên lại đột nhiên lại hiện lên trong đầu, Thánh Giả “nhìn” những bóng dáng bên cạnh lần lượt biến mất, trong tay cầm pháp khí Toái Vũ quen thuộc, trên khuôn mặt già nua nhất thời nước mắt như mưa, che phủ tầm mắt.

Trong sương mù, một cơn thủy triều màu đen gầm thét, mang theo khí tức hủy diệt từ phương xa tràn đến. Khí tức hung bạo ngập trời càng lúc càng gần. Thánh Giả chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua sương mù thấy được những bóng ma dữ tợn.

- Gào!

Quân đoàn Cửu U ma thần đông đúc lại quay về, chiếc đuôi nhọn dài hơn hai trượng vẩy một cái trên không trung, gầm thét bay về hướng Thái Cổ. Không còn đại trận Vạn Pháp Câu Diệt, cánh cửa lớn ở phía đông Thái Cổ cuối cùng đã hoàn toàn mở rộng với quân đoàn Cửu U ma thần.

- Giết!

Trong tiếng gầm rung trời, trong mắt đám Cửu U ma thần hiện lên ánh sáng lạnh, chiếc đuôi nhọn vung lên, dùng tốc độ cực nhanh bay đến chỗ Thánh Giả. Đối với đại quân Cửu U ma thần, một tên nhân tộc Thái Cổ hoàn toàn chẳng cần phải quan tâm.

Thánh Giả quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua lỗ hổng không gian phía trên Đông Hải nhìn về nhìn về Thái Cổ. Giờ phút này, tại ba lỗ hổng không gian ở tây bắc, tây nam và phía nam Thái Cổ đang chiến đấu kịch liệt, tiếng la giết không dứt bên tai. Lực lượng cuối cùng của đại quân Thần cấp hậu kỳ đã sớm được phái đến lỗ hổng không gian ở phía nam Thái Cổ, bốn Chí Tôn lại bị Chủ Thần thứ mười bốn cầm chân, toàn bộ Thái Cổ đã không còn binh lực nào để sử dụng. Bên bờ Đông Hải đã không còn phòng hộ.

Ánh mắt Thánh Giả chậm rãi dời khỏi Đông Hải. Đám Cửu U ma thần phía trước chỉ còn cách Đông Hải chưa đến một trăm ngàn trượng. Trên mặt Thánh Giả lại không hề thấy được vẻ lo lắng, chỉ cúi đầu xuống, tay phải vươn vào trong ngực, chậm rãi lấy ra một vật thể đen kịt hình chữ thập, nắm chặt trong lòng bàn tay, đó là thần khí Thập Phương Câu Diệt của pháp tộc.

Thánh Giả ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn quân đoàn Cửu U ma thần từ phía xa gào thét lao đến. Một trăm ngàn trượng... mười ngàn trượng... ngàn trượng... trăm trượng... mười trượng.

Thánh Giả khẽ chớp mắt một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười bình tĩnh. Thập Phương Câu Diệt nơi lòng bàn tay phát ra một trận ánh sáng nhàn nhạt, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng chói mắt.

- Giết!

Trong tiếng hét rung trời, một tên Cửu U ma thần cao năm trượng vung trường kích đâm vào ngực Thánh Giả. Không ngờ trước mắt bóng sáng chợt lóe lên, nhân loại kia lại đột nhiên biến mất. Đối với sự biến mất của Thánh Giả, đám Cửu U ma thần ở chung quanh cũng không để ý, liền gào thét tràn về hướng Đông Hải.

Cách lỗ hổng không gian ở Đông Hải mấy chục ngàn dặm, ánh sáng chợt lóe lên, thân thể Thánh Giả đột nhiên từ trong hư không bước ra. Trong lòng bàn tay của y, Thập Phương Câu Diệt phát ra ánh sáng cực kỳ mãnh liệt, ánh sáng mênh mông như thực chất bao trùm một nửa thân thể y vào bên trong.

Cửu U ma thần hóa dày đặc hóa thành những tàn ảnh nhanh chóng lướt qua bên cạnh Thánh Giả. Đối với việc Thánh Giả đột ngột xuất hiện, tất cả Cửu U ma thần đều giống như không thấy, vẫn tiếp tục bay vút về hướng Đông Hải.

Thánh Giả đứng ở giữa đại quân Cửu U ma thần, toàn thân được bao phủ trong ánh sáng của Thập Phương Câu Diệt, xoay người lại, yên lặng nhìn về hướng Thái Cổ, trên mặt lộ ra một nụ cười giải thoát: “Vô Kỵ, tạm biệt!”

Phía sau chiến trường ở phía tây Thái Cổ, Phong Vân Vô Kỵ chia ra một tia thần thức ở lại trong hóa thân, đang điều động một đội quân Thần cấp bên cạnh và một triệu cao thủ cấp Thái Cổ cuối cùng đi đến lỗ hổng không gian ở hướng tây nam tham gia chiến đấu. Trong xa xăm, hắc đường như cảm giác được điều gì, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch. Hắc bồng xoay người lại nhìn về hướng Đông Hải, một cảm giác cực kỳ không lành dâng lên trong lòng: “Thánh Giả!”

“Thái Cổ, tạm biệt!” - Thánh Giả mỉm cười, từ từ giơ Thập Phương Câu Diệt càng lúc càng sáng trong tay lên. Thân thể của y cũng dường như tương ứng, bắn ra ánh sáng càng lúc càng mạnh. Pháp bào rung động, thân thể Thánh Giả từ mất cá chân dần dần phân giải, từng chút hóa thành tro bụi nhỏ bé nhất bay đi.

“Ầm!”

Bên ngoài Đông Hải, quân đoàn Cửu U ma thần đông đảo đang tràn đến như dòng chảy, chính giữa đột nhiên vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Trong tiếng vang lớn, một đoàn ánh sáng còn chói mắt hơn chục triệu lần so với mặt trời bắn ra bốn phương tám hướng. Nơi ánh sáng đi qua, tất cả Cửu U ma thần giống như giấy mỏng ào ào nứt ra, lạng lẹ hóa thành tro bụi.

“Sur tôn, con đến đây!” - Trong ánh sáng rợp trời kín đất, Thánh Giả ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh và an tường, một phần cuối cùng của thân thể cũng phân giải ra trong ánh sáng mênh mông.

Thập Phương Câu Diệt, thần khí có thể hủy diệt một không gian, cũng có thể hủy diệt tất cả mọi thứ trong phạm vi một triệu cây số.

Trước khi ánh sáng mênh mông dập dờn kia biến mất, trong không gian phạm vi một triệu dặm bên ngoài Đông Hải hiện ra một vết đen nhân nhật, lượn vòng trong hư không, hình thành một thái cực đồ to lớn. Sau khi thái cực đồ to lớn kia xoay tròn một vòng liền co vào phía trong, hóa thành một bóng đen to lớn hình chữ thập. Chợt nghe một tiếng “ầm”, một vật thể đen nhánh từ trung tâm bóng đen hình chữ thập bay ra, dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua lỗ hổng không gian phía trên Đông Hải, bay vào Thái Cổ.

Thập Phương Câu Diệt đã mất đi năng lượng lướt qua tầng tầng hư không, từ Đông Hải bay đến phía tây Thái Cổ, bay thẳng về hướng một tên nhân tộc tóc trắng ở phía sau chiến trường.

“Bộp!”

Phong Vân Vô Kỵ đưa tay bắt lấy Thập Phương Câu Diệt đen nhánh, ngơ ngác nhìn về hướng Đông Hải, run giọng nói:

- Thánh Giả tiền bối...

Năng lực của Thánh Giả vốn không đủ để phát động Thập Phương Câu Diệt, cường hành phát động chỉ có thể trả giá bằng sức sống. Phong Vân Vô Kỵ đã sớm chuẩn bị tâm lý, trong cuộc chiến thần ma tàn khốc này chắc chắn sẽ có người hi sinh, nhưng hắc không nghĩ đến người đầu tiên bên cạnh ra đi lại là Thánh Giả.

Những ký ức thường ngày chung sống hiện lên trong đầu, khóe mắt Phong Vân Vô Kỵ rơi xuống hai hàng nước mắt, ngơ ngẩn nhìn về hướng Đông Hải, lẩm bẩm nói:

- Tiền bối, đi bình an...

- Thánh Giả đại nhân!

Phía sau chiến trường, đại quân pháp tu đang được đại quân võ tu bảo vệ, gần như cùng lúc cảm ứng được sự biến mất của Thánh Giả và đám cao thủ pháp tu. Đám pháp tu đột nhiên xoay người nhìn về hướng Đông Hải, đau xót kêu lên. Trong đầu bọn họ, khí tức ẩn kỵ do đám cao thủ pháp tu lưu lại lúc chỉ điểm pháp thuật nhanh chóng biến mất. Mọi người đều hiểu, Thánh Giả và các cao thủ pháp tu e rằng đã...

Pháp Tổ đã chết, Thánh Giả đã chết, tất cả cao thủ của pháp tu đã chết... nhánh pháp tu... đã hoàn toàn hết rồi.

Từng pháp tu đập lên pháp khí, lơ lửng trong hư không, thân thể không ngừng run rẩy. Một cảm giác thống khổ và đau thương không thể mô tả chiếm lấy tâm thần của mọi người. Tộc pháp tu huy hoàng một thời, vào giờ phút này đã đi tới đầu cuối.

- Thánh Giả đại nhân!

Trong đại quân pháp tu, một tên đệ tử pháp tu đột nhiên kêu lên một tiếng bi thương, bỗng quay đầu lại, điều khiển pháp khí xuyên qua lỗ hổng không gian, xông vào trong biển yêu ma dày đặc. Bóng dáng của y nhanh chóng bị đại quân yêu ma bao phủ.

Trong đại quân yêu ma đông đúc đột nhiên vang lên một tiếng hét giận dữ:

- Nổ!

Một đoàn ánh sáng màu vàng đất từ trong đại quân yêu ma bộc phát ra, một mảng lớn yêu ma kêu thảm thiết, bị ánh sáng màu vàng đất kia bắn thành giống như chiếc sàng, từ trong hư không rơi xuống.

Tiếng hét giận dữ của tên đệ tử pháp tu kia phát ra trước khi chết dường như đã thức tỉnh những đệ tử pháp tu đang đắm chìm trong thống khổ và đau thương. Từng người điều khiển pháp khí, không hề sợ hãi xông vào đại quân yêu ma dày đặc bên ngoài lỗ hổng không gian, sau đó dẫn nổ pháp lực trong cơ thể và pháp khí dưới chân. Từng chùm ánh sáng bộc phát ra trong đại quân yêu ma.

- Nổ!

Tiếng hét giận dữ liên miên không dứt, sau mỗi tiếng hét đều có một tên đệ tử pháp tu nổ tung trong đại quân yêu ma. Vô tu Thái Cổ chung quanh không kịp ngăn cản, cũng không cách nào ngăn cản được. Tất cả nhân tộc Thái Cổ nhìn thấy cảnh này trong lòng đều cực kỳ rung động, một sự bi thương thật sâu tràn ngập thể xác và tinh thần. Mặc dù pháp võ đã từng tranh đấu trong thời gian dài đằng đằng, nhưng đó cũng chỉ là một đoạn ký ức xa xôi. Bất kể là pháp tu hay vô tu đều là nhân tộc Thái Cổ thuộc về mảnh đất này, là đồng bào, là tộc nhân.

- Ha!

Trông thấy đám cao thủ pháp tu lần lượt tự nổ trong hư không, trong đại quân yêu ma ở hai lỗ hổng không gian tây nam và tây bắc đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng hét rung trời. Dưới sự kích thích của đại quân pháp tu, tất cả nhân tộc Thái Cổ giống như điên cuồng, lao vào đại quân yêu ma dày đặc bên ngoài chiến trường. Vô số cao thủ Thái Cổ bỏ qua phòng ngự, điên cuồng công kích. Đại quân Ma Giới vốn đang tiến sát từng bước, lúc này lại bị cường hành bức lui ra mấy dặm. Khí tức bi thương và điên cuồng đáng sợ từ trên người nhân tộc Thái Cổ phát ra, khiến cho yêu ma vốn thích giết chóc cũng cảm thấy sợ hãi, không ngừng lui về phía sau.

- Thánh Giả tiền bối đi rồi.

Độc Cô Vô Thương nhìn về hướng Đông Hải, thở dài một tiếng nói, trong mắt thoáng hiện lên vẻ thương cảm. Đối với cuộc chiến này, mỗi người đều đã chuẩn bị tâm lý chết trận, nhưng khi cái chết thật sự tới, y vẫn thể tránh khỏi cảm thấy bi thương. Tây Môn Y Bắc bên cạnh cũng yên lặng nhìn chăm chú về hướng Đông Hải, không nói một lời.

- Đến lượt chúng ta rồi.

Tây Môn Y Bắc xoay người nói với Độc Cô Vô Thương. Tại khoảnh khắc xoay người lại, trong mắt y thoáng hiện lên vẻ thương cảm nhân nhật. Tình hình chiến đấu ở phía trước đang nguy cấp, lỗ hổng không gian tây bắc đã khó cầm cự được lâu.

- Thánh Giả đại nhân, đi bình an nhé!

Tại lỗ hổng không gian ở tây nam, Huỳnh Hoắc nhìn về hướng Đông Hải, yên lặng thì lễ một cái.

Tại Vu vực phía nam, khi tiếng nổ lớn từ hướng Đông Hải truyền đến, trong kết giới màu xanh lục nhạt, tâm thần Cổ Vu chấn động, chợt quay đầu nhìn về hướng Đông Hải, cứ yên lặng nhìn chăm chú như vậy, một lúc sau mới lẩm bẩm nói:

- Thánh... Giả...

831. Chương 67: Tình Thế Nguy Hiểm 3

Bên ngoài không gian, khuôn mặt Âm Cát Cổ Đức trở nên cực kỳ vặn vẹo, nhìn về phía đông không gian Thái Cổ.

- Không thể nào!

Một hồi lâu, Âm Cát Cổ Đức điên cuồng hét lên. Gần mười triệu Cửu U ma thần lại hoàn toàn hóa thành tro bụi trong nháy mắt. Trong khi Chủ Thần thứ mười bốn ra tay, phá vỡ trận pháp mạnh nhất của pháp tu bố trí bên ngoài Đông Hải, Âm Cát Cổ Đức thật ra không nghĩ ra, Thái Cổ vẫn còn cao thủ có thể hủy diệt tất cả Cửu U ma thần trong nháy mắt.

- A!

Âm Cát Cổ Đức thét lên một tiếng, ma thức chia làm chín luồng, như tia chớp bay vào trong đại quân của vương triều, truyền vào trong đầu chín gã vương triều đại đế chậm chạp không tiến vào lỗ hổng không gian: “Mệnh lệnh của Chủ Thần, Tất Cách Lô Tư và Khang Tư Thẩn Đình lập tức ra tay công phá lỗ hổng không gian ở tây nam Thái Cổ!”

Ánh mắt xuyên qua yêu ma đang qua lại như con thoi, Âm Cát Cổ Đức hung ác nhìn vào chín gã vương triều đại đế đang tụ tập với nhau, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo khiến chín gã vương triều đại đế không rét mà run: “Đây chính là ý của Chủ Thần, nếu như các ngươi còn chần chừ, vậy thì chờ bị hủy diệt đi!”

Nói xong, Âm Cát Cổ Đức cũng không để ý tới chín gã vương triều đại đế, liền nhanh như chớp bay về hướng lỗ hổng không gian ở tây bắc Thái Cổ.

Chín gã vương triều đại đế nhìn theo bóng lưng Âm Cát Cổ Đức, sắc mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng một tên vương triều đại đế trong đó lên tiếng:

- Tất Cách Lô Tư đại đế, ngài nói xem có phải Âm Cát Cổ Đức giả truyền lệnh của Chủ Thần hay không...

Tất Cách Lô Tư đại đế vùng tay lên, cắt ngang nghi vấn của tên vương triều đại đế kia:

- Có thể là Âm Cát Cổ Đức giả truyền lệnh của Chủ Thần thứ mười bốn, cũng có thể là không phải. Nhưng bây giờ hắn cũng đã xông lên, chúng ta nếu như vẫn thi hành phương án trước đó, có lẽ thứ chờ đợi chúng ta thật sự là bị Chủ Thần thứ mười bốn đại nhân hủy diệt. Chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.

- Đi thôi. Nếu Âm Cát Cổ Đức đã tự mình xuất thủ, chúng ta cũng nên ra tay rồi. Có lẽ ngày Thái Cổ sụp đổ chính là hôm nay.

Nói xong, Khang Tư Thẩn Đình đại đế ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn Chủ Thần thứ mười bốn và bốn Chí Tôn đang hỗn chiến với nhau trong hư không, long bào màu đen rung động, liền bay nhanh về hướng lỗ hổng không gian ở tây nam. Tám tên vương triều đại đế khác cũng theo sát phía sau, lần lượt chui vào trong đại quân yêu ma.

Phía sau chiến trường, một tên cao thủ yêu ma cấp Thiên Ma Thần đang đứng trong hư không, nhìn về chiến trường phía trước. Mặc dù có thực lực không tầm thường, nhưng vị trí mà Âm Cát Cổ Đức sắp xếp cho hắn lại là truyền lệnh.

“Lập tức trở về Ma Giới, tìm cho được Địa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp, bảo hắn trong thời gian hai nén nhang phải chạy tới chiến trường. Nói cho Lộ Tây Pháp, đây là mệnh lệnh của Chủ Thần thứ mười bốn, nếu như không thể đến kịp trong thời gian hạn định, chắc hắn đã biết được hậu quả!” - Một luồng ma thức của Âm Cát Cổ Đức đột nhiên bắn ra từ trong bóng ma cuộn cuộn phía trước, truyền vào trong đầu tên yêu ma này.

Tên cao thủ yêu ma cấp Thiên Ma Thần kia cả người khẽ run lên, không nói một lời, lập tức xoay người bước vào trong bóng tối phía sau, biến mất trong hư không mênh mông.

Tại lỗ hổng không gian ở tây bắc Thái Cổ.

Tiếng chấn động không dứt bên tai. Sau mỗi tiếng vang lớn rung trời, l * r * .

Từ từ nhắm mắt lại, bóng dáng Phong Vân Vô Kỵ bỗng trở nên mơ hồ, vô số điểm sáng từ trong cơ thể hắt tỏa ra. Một điểm ý thức yếu ớt ẩn chứa trong thân thể này, trong nháy mắt lại bị hắt phân hóa thành chục triệu phần, như tia chớp bay về hướng các chiến sĩ tộc Bàn Cổ ở Vu vực. Ngay khi phân hóa, một tia ý thức cuối cùng mà Phong Vân Vô Kỵ để lại Thái Cổ cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bản năng chiến đấu hình thành qua thời gian dài đằng đẵng.

- Ha!

Trên mảnh đất Vu tộc, các chiến sĩ tộc Bàn Cổ đang liên tục chiến bại. Đột nhiên một hư ảnh nhàn nhạt từ phương xa bay đến, như tia chớp chui vào trong thân thể những chiến sĩ tộc Bàn Cổ này. Thân thể rung động, các chiến sĩ tộc Bàn Cổ đột nhiên nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa thì trong mắt đột nhiên bắn ra một vệt sáng chói mắt.

oOo

Tại không gian đại thứ nguyên.

- Giết!

Thiên sứ dày đặc không thể đếm hết cầm trong tay ngọn thương ánh sáng, giết về phía đại quân huyết tộc. Mặc dù số lượng của huyết tộc gấp mấy chục lần thiên sứ, nhưng đại quân huyết tộc lại lâm vào thế yếu. Tiếng ca tụng của thiên sứ vang khắp vũ trụ. Đám thần phó quỳ rạp giữa không trung, thánh quang màu trắng sữa chiếu rọi khắp nơi. Dưới sự chỉ huy của Tọa thiên sứ cánh lam, vô số thiên sứ tụ tập lại, liên tục phát động những pháp thuật ánh sáng. Huyết tộc gần như không thể ngăn cản được

Trong vòng vây của Tọa thiên sứ và thần phó, Bồn Tôn đứng giữa hư không, quanh người dập dờn thánh lực. Thánh lực dày đặc như thực chất không ngừng cọ rửa hư không trong phạm vi mấy trăm dặm quanh người hắn, nơi này giống như một hải dương ánh sáng khác.

Ánh mắt Bồn Tôn lơ lửng nhìn về chiến trường rộng lớn phía trước, trong mắt không có bất kỳ dao động tâm tình nào. Đột nhiên Bồn Tôn lại quay đầu nhìn về phía bên kia chiến trường, tại đầu cuối ánh mắt của hắn chính là Thái Cổ.

Bồn Tôn nhìn về hướng Thái Cổ, không hề cử động, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì. Đám Tọa thiên sứ ở hai bên cũng chú ý tới vẻ khác thường của Bồn Tôn, đám thần phó càng khẩn trương nhìn chăm chăm vào hắn, không hề để ý đến chiến trường. Bầu không khí tỏ ra rất quái dị.

“Bùng!”

Áo khoác màu trắng bạc trên người Bồn Tôn giống như mặt hồ khi có gió thổi qua, nổi lên tầng tầng nếp nhăn. Tại này khoảnh khắc, Bồn Tôn dường như đã có một quyết định.

“Ầm!”

Hư không rung chuyển. Trước người Bồn Tôn, một tên thần phó như người khổng lồ bỗng quỳ trên đường Bồn Tôn đi tới, trầm giọng kêu lên:

- Đại nhân, ngài không thể đi!

Phía sau đại quân Quang Minh đột nhiên an tĩnh lại. Đám thiên sứ phía trước vẫn đang chém giết, nhưng những thiên sứ cấp cao ở phía sau thì đều nhìn về phía Bồn Tôn.

“Cộp!”

Bồn Tôn không hề do dự, một bàn chân bước ra, đạp mạnh xuống trong hư không, đồng thời một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng đặt lên trán tên thần phó cao mấy trăm trượng kia. Sau một tiếng vang nhỏ, tên thần phó mạnh mẽ kia lại không chống đỡ được một giây dưới tay của Bồn Tôn, liền hóa thành mảnh vụn ánh sáng đầy trời, tiêu tán trong hư không.

“Không thể tha thứ!”

Tại hải dương ánh sáng xa xôi, Quang Minh chư thần vẫn quan sát hàng động của Bồn Tôn, lập tức phát một trận tiếng hét giận dữ. Từng luồng sấm sét thần phạt vượt qua hải dương ánh sáng vô tận, đánh vào Bồn Tôn ở không gian đại thứ nguyên.

Sâu trong bóng tối, thần lực hùng hậu hóa thành ánh sáng vàng ươm kéo đến. Huyết tộc trong chiến trường ngẩng đầu lên, thấy được đoàn sấm sét thần phạt kia, sắc mặt trong nháy mắt trở nên không còn chút màu máu nào, đôi môi run rẩy gào lên:

- Chạy mau!

Bồn Tôn hồ hững ngẩng đầu lên, nhìn về phía sấm sét thần phạt đánh xuống, trên mặt không hề có biểu tình. Dưới chân trầm xuống, bóng dáng màu trắng liền từ từ chìm vào dòng sông thời gian, biến mất khỏi không gian đại thứ nguyên.

Tại khoảnh khắc không gian Thái Cổ sắp tan vỡ, ấn ký linh hồn ẩn sâu trong đầu Bồn Tôn cuối cùng đã thức tỉnh. Giữa thần và người, hắn đã chọn cái thứ hai.

833. Chương 68: Trận Chiến Cuối Cùng (phần 2)

Tại Thái Cổ.

- Gào!

Tại dãy núi trùng điệp phía đông cách thành Hoàng Kim không xa đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét rung trời. Một luồng khí tức hung bạo đến từ Hồng Hoang từ trong dãy núi tràn ra, bao trùm hơn phân nửa Thái Cổ.

“Ầm!”

Phía trên dãy núi liên miên, hư không vạn vật đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng to lớn đen ngòm. Một nắm tay to lớn đầy lông lá từ phía sau lỗ hổng kia vươn ra, tiếp đó là chiếc đầu to lớn lộ ra răng nanh trắng óng của Thái Cổ Ma Viên. Bộ lông toàn thân Thái Cổ Ma Viên có màu vàng ánh, dưới da lông có ánh sáng lưu chuyển, nhẹ nhàng từ trong lỗ hổng to lớn nhảy ra.

- Gào!

Cặp mắt màu đỏ như đèn lồng quét qua mặt đất. Bộ lông của Thái Cổ Ma Viên cao mấy chục ngàn trượng rung lên, ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm vang dội. Lỗ hổng màu đen sau người không ngừng rung động, từng bóng dáng to lớn từ trong lỗ hổng nhảy ra, sau khi gặp lại trên không trung liền nặng nề rơi xuống giữa núi non trùng điệp. Mỗi con Thái Cổ Ma Viên rơi xuống, núi non dưới chân đều rung chuyển một lần. Từng Thái Cổ Ma Viên không ngừng từ trong lỗ hổng to lớn kia nhảy ra, sau đó xếp thành từng hàng, an tĩnh đứng ở phía sau con Thái Cổ Ma Viên lông vàng to lớn đầu tiên.

- Sư tôn!

Thái Cổ Ma Viên lông vàng cao mấy chục ngàn trượng run lên, thân hình lập tức thu nhỏ lại, hóa thành một tên thiếu niên hoang dã đứng trong hư không phía trước đám Thái Cổ Ma Viên, nhìn về vùng đất trống trải kêu lên. Thái Cổ Ma Viên dẫn đầu này chính là một đệ tử khác của Phong Vân Vô Kỵ, Viên Tề Thiên.

Phong Vân Vô Kỵ dùng kinh thư của pháp tu giữ Viên Tề Thiên ở dưới thành Hoàng Kim, không ngờ Viên Tề Thiên tâm tư đơn thuần, chỉ cho rằng đây là mệnh lệnh của sư tôn, liền an lòng ở dưới thành Hoàng Kim đọc những quyển kinh pháp thuật kia. Nhưng vùng đất Thái Cổ không ngừng rung chuyển, tiếng la giết không dứt bên tai, khiến cho Thái Cổ Ma Viên còn có lòng nào đọc những quyển kinh kia. Tâm tư Thái Cổ Ma Viên vốn đơn thuần, nghe được tiếng mặt đất chấn động, trong lòng lo lắng cho an nguy của sư tôn. Lại nghe được những tiếng la giết của yêu ma Ma Giới, cùng với sóng âm tràn ngập, sợ rằng một mình sư tôn đánh không lại, liền quay về nơi cư ngụ của tộc Thái Cổ Ma Viên, kéo theo hàng loạt Thái Cổ Ma Viên an cư tại đây.

Thái Cổ Ma Viên tuổi tác càng lớn thì khí tức hung bạo càng nặng, thực lực cũng càng mạnh hơn. Hung vật bậc này trước giờ đều đi lại một mình. Nhưng có câu là “sự vật phát triển đến đỉnh cao sẽ chuyển hóa

theo chiều ngược lại”, Thái Cổ Ma Viên nếu như không bị những hung thú khác liên thủ vây giết, có thể may mắn tồn tại, vậy thì sau khi trải qua năm tháng dài đằng đẳng sẽ có được một chút trí tuệ, không còn điên cuồng như trước nữa.

Tại hỗn độn ban đầu, khí tức tàn bạo giữa vũ trụ đã sinh ra mười ba con Thái Cổ Ma Viên hung bạo. Mười ba con Thái Cổ Ma Viên này tung hoành hồng hoang, khi đó Thái Cổ cũng là thiên hạ của bọn chúng. Đến sau này bởi vì quá hung bạo, Thái Cổ Ma Viên đã bị những hung thú Hồng Hoang khác liên hợp công kích, cộng thêm mười ba con Thái Cổ Ma Viên vốn cũng không vừa mắt, đánh giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại năm con.

Thái Cổ Ma Viên dùng khí tức hung bạo làm nguồn gốc lực lượng. Trong giết chóc khốc liệt của Hồng Hoang, năm con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang đã sinh ra trí tuệ, không chỉ ngừng việc giết chóc, còn tạo ra nơi cư ngụ của tộc Thái Cổ Ma Viên. Mỗi Thái Cổ Ma Viên sau khi trưởng thành đều có thể cảm ứng được không gian đặc biệt này.

Trên vùng đất Thái Cổ, thông thường một con Thái Cổ Ma Viên do khí tức tàn bạo trong trời đất thai nghén nên, tiềm ẩn dưới lòng đất trong thời gian dài đằng đẳng, sau đó đột nhiên phá đất chui lên, hoành hành Thái Cổ một thời gian ngắn rồi biến mất không tung tích, nguyên nhân chính vì như vậy.

Viên Tề Thiên là một trường hợp đặc biệt, cha mẹ nó là hai con còn sót lại trong số năm con Thái Cổ Ma Viên đỉnh cấp. Mặc dù thời gian sinh ra không bằng rất nhiều Thái Cổ Ma Viên trưởng thành, nhưng là một con Thái Cổ Ma Viên tu luyện võ học đỉnh cao, thực lực của Viên Tề Thiên đã gần bằng năm con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang.

Viên Tề Thiên nhìn lướt qua vùng đất Thái Cổ, tin tức vô tận từ bốn phương tám hướng tràn vào trong đầu nó. Một lúc sau, Viên Tề Thiên đã hóa thành dáng vẻ loài người bỗng nhìn về hướng Vu vực, phát ra một tiếng gầm rung trời.

- Gào!

Mặt đất rung chuyển. Giữa núi non trùng điệp phía đông, từng hàng Thái Cổ Ma Viên cao hơn vạn trượng hơi cúi người xuống, bàn chân dùng sức đạp mạnh, nhảy lên thật cao, hóa thành những điểm đen biến mất trên bầu trời phía nam.

Sau khi đám Thái Cổ Ma Viên hung bạo chạy về hướng Vu vực, Viên Tề Thiên cũng không đi theo, vẫn duy trì hóa thân loài người, dường như đang chờ đợi thứ gì.

“Ầm ầm!”

Phía trên dãy núi, mây đen hội tụ, cuồng trong tràn ra bốn phía. Ánh chớp chợt lóe lên, bên dưới tầng mây, năm bóng dáng khổng lồ đội trời đạp đất đột nhiên xuất hiện, tỏa ra khí tức Hồng Hoang vô biên vô tận, khoách triển đến toàn bộ trời đất. Năm bóng dáng dữ tợn kia vắt ngang giữa trời, ngay cả tầng mây cũng không thể che phủ đến ngực bọn chúng. Ánh sáng của tia chớp chiếu rọi ra từng chiếc đầu to lớn dữ tợn, những cặp mắt lạnh giá cô độc treo trong bầu trời đêm, đáng sợ giống như thần linh.

Đại quân đang chiến đấu kịch liệt trong trời đất, bất kể là yêu ma hay loài người đều rung động vì khí tức cường hoành này. Năm con Thái Cổ Ma Viên to lớn không gì sánh được kia chính là năm con mạnh nhất đã trải qua sàng lọc từ khi có Thái Cổ tới nay.

- Gào!

Viên Tề Thiên nhìn lên trời gầm lớn. Hai cặp mắt lạnh lẽo giữa tầng mây đột nhiên trở nên nhu hòa, hai bàn tay to lớn vươn ra, yêu chiều vuốt ve đỉnh đầu Viên Tề Thiên một chút, sau đó thu về.

- Gào!

Năm con Thái Cổ Ma Viên cường hãn nhất trong trời đất phát ra một tiếng gầm trầm thấp, khiến cho núi cao bốn phương rung chuyển. Thái Cổ Ma Viên giống như dùng phương thức này để trao đổi. Viên Tề Thiên nhanh chóng ngừng đầu, mái tóc dài màu đen phát lên, tâm niệm vừa động liền hóa thành một vệt sao băng bay về hướng Vu vực.

“Ầm!”

Viên Tề Thiên trong nháy mắt đã bay ra mấy ngàn dặm. Năm con Thái Cổ Ma Viên siêu cường kia chỉ khẽ dang hai chân ra, nhẹ nhàng bước qua, tốc độ so với Viên Tề Thiên lại không hề kém hơn. Một đường đi nhanh về phía nam, mặt đất không ngừng rung chuyển. Mỗi bước đi của năm con Thái Cổ Ma Viên đều lưu lại một dấu chân to lớn sâu đến mấy chục trượng.

Gần như cùng lúc, đám Thái Cổ Ma Viên to lớn bỗng xuất hiện ở chiến trường Vu vực.

“Ầm ầm!”

Đám Thái Cổ Ma Viên từ trên trời rơi xuống. Thân thể của ma thần cổ xưa vốn đã rất cao lớn, nhưng đứng trước đám Thái Cổ Ma Viên này lại trở nên thấp đi rất nhiều. Tên ma thần cổ xưa cao nhất con chưa đứng tới bụng một con Thái Cổ Ma Viên.

- Gào!

Mấy chục ngàn con Thái Cổ Ma Viên đứng ở phía sau chiến trường, liên tục gầm thét. Khí tức hung bạo như thủy triều không ngừng cọ rửa mảnh đất này. Đối mặt với khí thế cuồng bạo của Thái Cổ Ma Viên, đám ma thần cổ xưa cũng hoảng sợ lui về phía sau. Trong trí nhớ của bọn chúng, tại cuộc chiến thần ma lần đầu tiên vốn không có bóng dáng của những hung thú khổng lồ này.

“Lại là Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoàng!” – Trong kết giới xanh lục nhạt, Cổ Vu nhìn năm con Thái Cổ Ma Viên xuyên suốt trời đất từ phía sau chiến trường chạy nhanh đến, thần sắc tỏ ra có phần kích động. Một con Thái Cổ Ma Viên trưởng thành chính là một hung vật đỉnh cấp, cho dù là cao thủ Thần cấp hậu kỳ kỳ cũng khó làm gì được bọn chúng, huống hồ là một con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoàng. Trong ghi chép của Vu tộc, loại hung vật cực kỳ ngang ngược này, từ khi Thái Cổ bắt đầu tới nay cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, đa số người cũng chỉ nghe nói mà chưa từng thấy qua. Khi nhân tộc Thái Cổ xuất hiện chi nhánh pháp võ, tất cả loài người chỉ đang ở giai đoạn thăm dò năng lượng của trời đất, còn những hung vật đỉnh cấp cực thịnh một thời này đã tàn phá khắp nơi, vạn thú xưng tôn. Lúc nhân tộc Thái Cổ chạm tới cảnh giới Hoàng cấp, những hung vật đỉnh cấp giữa trời đất này lại đột nhiên biến mất. Ngay cả tộc trưởng đời thứ nhất của Vu tộc là Vu cũng chưa từng thấy qua những sinh vật mạnh mẽ này. Thái Cổ Ma Viên xuất hiện ở Vu vực mặc dù số lượng kém xa ma thần cổ xưa, nhưng đối với Cổ Vu, một đội quân thuần túy Thái Cổ Ma Viên tạo thành như vậy đã là một trợ lực cực kỳ mạnh mẽ.

“Rắc rắc!”

Viên Tề Thiên từ phía xa bay vút đến. Giữa không trung, khớp xương trong người bỗng kêu lên lộp độp, đồng thời thân thể nhanh chóng sinh trưởng, trong nháy mắt đã từ loài người chuyển hóa thành một con Thái Cổ Ma Viên cao mấy chục ngàn trượng. Thân thể ở trên không trung gấp lại, nặng nề rơi xuống phía trước đám Thái Cổ Ma Viên.

- Gào!

Viên Tề Thiên gầm lên một tiếng, đột nhiên sải bước ra, bàn tay vung lên. Một tên ma thần cổ xưa cao hơn ngàn trượng không kịp chống đỡ, bị một chưởng của Viên Tề Thiên đánh bay ra xa.

- Gào!

Viên Tề Thiên vừa ra tay, tất cả Thái Cổ Ma Viên cũng gầm thét chạy về phía trước, như trâu bò xông vào trong quân đoàn ma thần cổ xưa. Lực lượng của Thái Cổ Ma Viên to lớn như thế nào, một nắm tay đánh qua, đám ma thần cổ xưa không thể chống đỡ được. Từng vầng lĩnh vực nóng rực lóe lên trong hư không, nhưng ánh sáng của lĩnh vực chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó đám ma thần cổ xưa lại hiện ra. Đối mặt với Thái Cổ Ma Viên cao mấy chục ngàn trượng, phạm vi lĩnh vực của bọn chúng lại không đủ để kéo đối phương vào bên trong. Lĩnh vực chỉ lóe lên một cái sau đó liền tan biến, một khắc sau, một nắm tay to lớn đầy lông lá lại dần dần lớn lên trong mắt đám ma thần cổ xưa.

“Ầm ầm ầm!”

Tại lỗ hổng không gian ở Vu vực, trận thế do đám ma thần cổ xưa hợp thành trong nháy mắt bị hơn mười ngàn Thái Cổ Ma Viên phá tan, bóng người bay tán loạn. Đối mặt với đại quân Thái Cổ Ma Viên thân thể to lớn, hoàn toàn dùng lực lượng giành thắng lợi, đám ma thần cổ xưa liên tiếp tháo chạy. Thậm chí rất nhiều ma thần cổ xưa trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng khiếp sợ.

- Ngăn cản bọn chúng!

Một tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng giận dữ hét lớn, thân thể chợt lóe lên. Sau một khắc, tên ma thần cổ xưa thực lực cường hãn này đã xuất hiện trong đám Thái Cổ Ma Viên đang lao tới, nắm tay sắt giở lên. Tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng này lại cường hành dùng nắm tay ngăn cản một con Thái Cổ Ma Viên trưởng thành, dư lực thậm chí khiến cho con Thái Cổ Ma Viên này loạng choạng lui về phía sau.

- Hừ, dám ngăn cản đại quân Ma Giới ta, chết!

Trong mắt tên ma thần cổ xưa kia lóe lên ánh sáng lạnh, cánh tay vung lên, một linh vực to lớn tỏa ra ngọn lửa dày đặc mở rộng về bốn phía, định cuốn một đám Thái Cổ Ma Viên vào bên. Năng lực linh vực của đám ma thần cổ xưa rất phức tạp, chỉ cần cuốn đối phương vào bên trong, sau đó hoàn toàn có thể vào các loại năng lực đánh chết đối thủ có thực lực hơn mình.

Linh vực phục chế, linh vực trọng lực, linh vực suy yếu mười ngàn lần... chỉ cần không có thần lực, sẽ phải chịu tác dụng suy yếu của linh vực.

Tên ma thần cổ xưa này hoàn toàn có lý do tin tưởng, chỉ cần cuốn những Thái Cổ Ma Viên này vào bên trong, vậy thì có thể lần lượt giết chết bọn chúng.

834. Chương 68: Trận Chiến Cuối Cùng (3)

“Ầm!”

Linh vực quanh người tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng vừa mới tỏa ra một nửa, một nắm tay to lớn đầy lông lá đột nhiên từ trên trời cao đánh xuống đầu tên ma thần cổ xưa có thực lực mạnh mẽ này.

“Bùng!”

“Linh vực suy yếu mười ngàn lần” đỏ rực chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó nổ tung dưới nắm tay sắt đánh xuống. Nắm tay kia lại thuận thế đánh vào đầu tên ma thần cổ xưa cao hơn bảy ngàn trượng này.

“Không thể nào!” – Trong lòng tên ma thần cổ xưa kia gào lên, ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin, không thể ngờ linh vực của hắn lại bị một sức lực thuần túy đánh tan. Hắn có thể chấp nhận việc linh vực bị phá vỡ bởi các nguyên nhân khác, nhưng lại không thể tin lại bị một con Thái Cổ Ma Viên dùng sức lực không thể chống đỡ đánh tan.

“Ầm!”

Nắm tay của tên ma thần cổ xưa kia vừa giơ qua đỉnh đầu không tới một giây, liền bị sức mạnh không thể kháng cự đánh vào lòng đất. Tiếp đó một bàn chân to lớn từ trên trời đạp xuống đầu hắn, bước về phía trước.

“Xuýt!”

Tất cả ma thần cổ xưa nhìn thấy cảnh này đều hít một hơi lạnh. Một tên ma thần cổ xưa có thực lực xếp ở hàng đầu, nhưng đứng trước Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang lại không thể chống đỡ nổi một giây.

“Rắc rắc!”

Mặt đất rung chuyển. Năm con Thái Cổ Ma Viên đã trải qua sàng lọc không nhanh không chậm đi về phía trước, sau mỗi bước đi đều có một tên ma thần cổ xưa bị đạp vào lòng đất, tan thành mảnh vụn. Một nắm tay vung ra, gần như không một ai có thể ngăn cản được.

Xét về cấp bậc lực lượng, năm con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang đã đạt đến cực hạn của sức mạnh. Dù là linh vực dung hợp đạo của quy tắc, đứng trước loại sức mạnh thuần túy đạt đến cực hạn này cũng không chịu nổi. Phương pháp dùng lực phá xảo đã được năm con Thái Cổ Ma Viên thi triển một cách rõ

ràng. Có năm con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang gia nhập, phối hợp với những Thái Cổ Ma Viên khác, Bắc Hải tù đồ và chiến sĩ tộc Bàn Cổ công kích, nhất thời khiến cho quân đoàn ma thần cổ xưa trở nên hỗn loạn.

- Gào!

Nơi lỗ hồng không gian, chín gã Hắc Âm Quân Chủ bỗng rít lên một tiếng. Quân đoàn ma thần cổ xưa vốn đang hỗn loạn lập tức an tĩnh lại.

“Ầm!”

Cây trụ bằng xương dừng lại, chín gã Hắc Âm Quân Chủ đồng thời ngâm xương thần chú trầm bổng, sương đen dày đặc từ dưới áo bào đen cuộn cuộn tràn ra.

- Hỡi Hắc Âm chư thần cư ngụ dưới vực sâu bóng tối, dùng linh hồn làm vật dẫn...

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Trong tiếng vang liên tiếp, chín cánh cổng vực sâu to lớn đột nhiên xuất hiện, xếp thành một hàng, bên trong tràn đầy thần lực dao động mãnh liệt. Chín Chủ Thần phân thân đồng thời từ trong chính cánh cổng bước ra, xuất hiện trong không gian Vu vực. Nhìn thấy cảnh này, thần sắc mọi người đều trầm xuống.

- Không được để Chủ Thần phân thân ra tay, kéo bọn chúng vào Thế Giới!

Một tên Bắc Hải tù đồ kêu lớn, dây xích trong tay vung lên, bước về phía một tên Chủ Thần phân thân trong đó. Đối với sự mạnh mẽ của Chủ Thần phân thân, cảm giác của các Bắc Hải tù đồ còn sâu hơn so những người khác. Nếu để cho những Chủ Thần phân thân này ra tay, cao thủ Thần cấp hậu kỳ bình thường và chiến sĩ tộc Bàn Cổ rất khó ngăn cản được.

- Ừ.

Mười mấy tên Bắc Hải tù đồ ở chung quanh đáp lời, quát lớn một tiếng, bóng dáng chợt lóe lên, phân biệt lao về phía đám Chủ Thần phân thân. Năm ngón tay mở rộng, Thế Giới lập tức tỏa ra.

- Gào!

Đám Chủ Thần phân thân gầm thét, hai tay hợp lại, rung tay phát ra một đoàn thần lực hắc ám hùng hậu. Trong tiếng dây xích rào rào, bóng sáng chợt lóe lên, chín gã Bắc Hải tù đồ vung tay phát ra Thế Giới. Đám Chủ Thần phân thân và cả thần lực công kích đều bị cuốn vào trong Thế Giới. Sau đó các Bắc Hải tù đồ bước ra một bước, cũng tiến vào bên trong Thế Giới.

Mấy tên Bắc Hải tù đồ còn lại thân hình nhoáng lên, lao về phía đám Hắc Âm Quân Chủ ở phía sau.

“Ầm!”

Đám ma thần cổ xưa ào ào ngăn cản giữa đường, nhưng các Bắc Hải tù đồ vốn không muốn dây dưa với bọn chúng, thân hình nhoáng lên liền vọt qua.

- Gào!

Trông thấy mấy tên Bắc Hải tù đồ lao tới, phía sau chiến trường bỗng vang lên một trận tiếng gầm. Chín cánh cổng vực sâu rung lên, trong nháy mắt lại có chín gã Chủ Thần phân thân bước ra. So với chín gã Chủ Thần phân thân lúc trước, khí tức của nhóm Chủ Thần phân thân thứ hai hiển nhiên đã yếu đi không ít. Sau khi kêu gọi ra nhóm Chủ Thần phân thân thứ hai, thần sắc trong mắt chín gã Hắc Âm Quân Chủ cũng trở nên nhợt nhạt.

Đối với Hắc Âm Quân Chủ, số lượng Chủ Thần phân thân có thể gọi ra và đồng thời tồn tại cũng có hạn chế. Gọi ra quá nhiều Chủ Thần phân thân, bản thân sẽ tạo thành áp lực và gánh nặng cực lớn đối với Hắc Âm Quân Chủ.

Trông thấy đám Hắc Âm Quân Chủ lại gọi ra chín gã Chủ Thần phân thân, trong mắt mấy tên Bắc Hải tù đồ còn lại thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, đành phải gấp người lao về phía chín gã Chủ Thần phân thân kia. Bóng sáng chợt lóe lên, lại thêm bảy tên Chủ Thần phân thân bị cuốn vào trong Thế Giới.

- Gào!

Sau khi mất đi mục tiêu, hai tên Hắc Âm Chủ Thần phân thân còn lại gầm lên một tiếng, xông về phía các chiến sĩ tộc Bàn Cổ. Khi bọn chúng lao tới nửa đường, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, một cây cột lớn từ bầu trời rơi xuống, đó là một con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang ra tay ngăn cản hai tên Chủ Thần phân thân còn lại này.

Tình thế lại lâm vào giằng co. Dưới sự thúc giục của Hắc Âm Quân Chủ, đám ma thần cổ xưa cuối cùng đã gạt bỏ sợ hãi đối với năm con Thái Cổ Ma Viên vô cùng dữ tợn, tổ chức từng đợt tấn công, lợi dụng ưu thế về nhân số quần lấy ba con Thái Cổ Ma Viên. Viên Tề Thiên cũng bị mấy ngàn ma thần cổ xưa cầm chân.

Bước ngoặt thật sự lại xuất hiện trên người chiến sĩ tộc Bàn Cổ. Sau khi ý thức nhỏ nhoi của Phong Vân Vô Kỵ dung nhập vào, những chiến sĩ tộc Bàn Cổ bị ma thần cổ xưa cuốn vào lĩnh vực đột nhiên có cảm giác mãnh liệt đối với quy tắc. Lĩnh vực của đám ma thần cổ xưa còn chưa phát huy tác dụng, đã bị chiến sĩ tộc Bàn Cổ nhờ vào ý thức chiến đấu của Phong Vân Vô Kỵ tìm ra cơ điểm, từ đó phá tan lĩnh vực xông ra.

- Gào!

Trong tiếng kêu đau đớn, hư không vốn không có một bóng người, đột nhiên từng tên ma thần cổ xưa to lớn nặng nề rơi xuống. Quanh người bọn chúng là mấy tên chiến sĩ tộc Bàn Cổ bước ra.

- Sư tôn, sư tôn!

Viên Tề Thiên vừa giao đấu với đám ma thần cổ xưa đông đảo, vừa nhìn về phía đám chiến sĩ tộc Bàn Cổ kêu lên, ánh mắt không ngừng quét qua quét lại. Nó chỉ mới lĩnh ngộ được năng lực hấp thu tin tức rộng lớn trong hư không, trong tin tức thu được lúc trước, nó phát hiện thần thức Phong Vân Vô Kỵ đã tiến về hướng Vu vực. Lúc này từ trên người chiến sĩ tộc Bàn Cổ, nó lại cảm nhận được một khí tức quen thuộc nhàn nhạt, đó là khí tức của sư tôn. Nhưng nó lại không biết rốt cuộc ai mới là sư tôn. Trong cảm giác của nó, tình huống của Phong Vân Vô Kỵ rất quái dị, điều này khiến cho nó cảm thấy nóng nảy và lo lắng.

“Tề Thiên, không cần lo lắng. Sư tôn của ngươi chỉ đưa một phần thần thức vào trong dấu ấn linh hồn của chiến sĩ tộc Bàn Cổ mà thôi. Ý thức của sư tôn ngươi lưu lại Thái Cổ quá yếu, chỉ có thể miễn cưỡng dung nhập vào trong linh hồn của bọn họ, tình huống này không thể kéo dài được lâu. Còn bản thể của sư tôn ngươi thì đang chiến đấu với Chủ Thần thứ mười bốn bên ngoài không gian, cũng không đáng ngại.” - Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên trong đầu Viên Tề Thiên. Viên Tề Thiên vung một chưởng bức lui đám ma thần cổ xưa trước người, sau đó vội vàng quay đầu lại, trông thấy Cổ Vu trong kết giới màu xanh lục nhạt đang nhìn nó mỉm cười.

Viên Tề Thiên sững sốt một chút, sau đó khôi phục tinh thần lại. Nó vẫn có chút ấn tượng đối với Cổ Vu, lúc ở bên cạnh sư tôn đã từng thấy qua. Nghe được lời khuyên của Cổ Vu, nó cuối cùng bình tĩnh lại, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, lao tới đám ma thần cổ xưa đông đúc trước mặt.

- Tộc trưởng, khi nào thì chúng ta ra tay?

Trong kết giới màu xanh lục nhạt của Vu tộc, một tên đệ tử Vu tộc lo lắng hỏi.

Chân mày Cổ Vu nhíu lại. Tình hình trước mắt nhìn giống như giằng co, nhưng chỉ cần chín gã Hắc Âm Quân Chủ còn ở đây, phân thân của Hắc Âm Chủ Thần sẽ có thể không ngừng đi ra. Hơn nữa đám Bắc Hải tù đồ rõ ràng là chỉ vừa mới khổng chế lực lượng Thế Giới, cũng không thể hoàn toàn huy được uy lực. Còn thần thức của Phong Vân Vô Kỵ lưu lại trong thân thể chiến sĩ tộc Bàn Cổ thể quá yếu, thêm một thời gian nữa nhất định sẽ tiêu tan. Huống hồ bản thân Cổ Vu vốn không am hiểu chiến đấu, chỉ có thể truyền đạt một vài mệnh lệnh đơn giản cho chiến sĩ tộc Bàn Cổ, cũng không thể điều khiển bọn họ chiến đấu. Nếu như không thể phá vỡ cục diện bế tắc này, thế cục nhất định sẽ nghiêng về phía đám Hắc Âm Quân Chủ có thực lực tăng mạnh.

- Chờ một chút đi!

Cổ Vu thở dài nói, ánh mắt xuyên qua kết giới màu xanh lục nhạt, bắt giác nhìn về hai hướng khác của không gian, trong lòng lo lắng: “Hi vọng bọn họ có thể bảo vệ hai lỗ hổng không gian khác.”

Tại lỗ hổng không gian hướng tây bắc.

Sau khi Ám Cát Cổ Đức trở về Ma Giới thì thực lực đã tăng lên rất nhiều. Quân đoàn Cửu U ma thần bị tiêu diệt khiến cho hắn bị kích động mạnh, đột nhiên tự mình ra tay, dùng Tuyệt Đối lĩnh vực đã mạnh hơn không ít cầm chân Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương, đồng thời lệnh cho tất cả cao thủ cấp Thiên Ma Thần vượt qua vách chắn không gian tiến vào bên trong Thái Cổ. Cao thủ cấp Thiên Ma Thần của chín vương triều lớn cộng lại đạt đến một số lượng khổng lồ, nhất thời trong ngoài lỗ hổng không gian tây bắc tràn ngập bóng ma. Ma khí cuộn cuộn bao phủ trời cao, lỗ hổng không gian dường như lúc nào cũng có thể bị phá tan.

“Làm sao bây giờ?” - Độc Cô Vô Thương mặc dù vẫn giữ được sự trấn định, nhưng trong lòng lại lo lắng không thôi. Ở phía sau, yêu ma cấp Thiên Ma Thần đã giao đấu với cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa. Trong loại hỗn chiến này, Vô Cực kiếm đạo cũng không thể phát huy được uy lực lớn, kiếm pháp bá đạo của Tây Môn Y Bắc cũng như vậy, chỉ có thể đối phó với kẻ địch bên ngoài lỗ hổng không gian. Ám Cát Cổ Đức dường như đã có chủ ý, muốn cầm chân hai vị Thái Cổ Song Hùng Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương này để những yêu ma khác tấn công Thái Cổ.

- Ngày Thái Cổ sụp đổ chính là hôm nay!

Ám Cát Cổ Đức không ngừng thi triển Tuyệt Đối Phòng Ngự. Hắn đã sớm hiểu rõ tâm tư của hai người, chỉ cần bọn họ dám bỏ qua, hắn sẽ lập tức xâm nhập vào Thái Cổ đánh chết những cao thủ Thần cấp hậu kỳ cổ xưa và cao thủ cấp Thái Cổ kia. Mặc dù thực lực không bằng Phong Vân Vô Kỵ, nhưng hắn hoàn toàn tin tưởng có thể làm được điều này. Số lượng yêu ma của Ma Giới gần như là vô cùng vô tận, chết bao nhiêu hắn cũng không đau lòng, nhưng loài người Thái Cổ thì lại có hạn, chết một người thì thiếu một người. Đối với hai vị cao thủ Thái Cổ đỉnh cấp trước mắt, đây rõ ràng là chuyện không thể chấp nhận được. Ám Cát Cổ Đức đã sớm tính được điểm này, cho nên mới một mình cầm chân hai người.

Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương lại không có cách nào thay đổi tình trạng này. Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh phiêu dật từ trong hư không xa xôi truyền đến: “Tây Môn huynh, Độc Cô huynh, lập tức chỉ huy tất cả tộc nhân rời khỏi lỗ hổng không gian chỗ các người!”

835. Chương 69: Trận Chiến Cuối Cùng (4)

“A!”

Trong lòng hai người giật mình. Giọng nói mang theo khí chất phiêu dật xuất trần kia khiến bọn họ cảm thấy quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là ai. Hơn nữa đề nghị của đối phương rất kỳ quái, nếu như rời khỏi chẳng phải nơi này sẽ thất thủ sao?

“Xin hỏi người là ai?” - Độc Cô Vô Thương theo ý thức của người nọ hỏi lại. Hiển nhiên đối phương là nhân tộc chứ không phải ma tộc, dĩ nhiên không thể nào có lòng dạ khác.

Phía bắc không gian Thái Cổ sáng trong, một nam tử mặc áo xanh lẳng lặng đứng trong hư không, mái tóc dài màu đen như rắn tung bay trong khí lưu hỗn loạn, ánh mắt sáng như sao trời. Bên dưới trường bào màu xanh, toàn thân nam tử phát ra một khí tức phiêu dật xuất trần, giống như linh hồn của y đã hợp thành một thể với vũ trụ này, không còn chia cách.

“Ta là Quân Thiên Thương.” - Nam tử áo xanh lẳng lặng nhìn về chiến trường phía xa, bình tĩnh nói. Thần sắc của y vĩnh viễn giống như gặp sóng không kinh, mang theo một chút khí tức của người đọc sách. Trong chiến đấu kịch liệt, cũng không có yêu ma nào chú ý tới vị khách không mời mà đến này.

Độc Cô Vô Thương chỉ do dự một chút, sau đó liền quyết định:

- Tây Môn, chúng ta lập tức rời khỏi!

“Tất cả tộc nhân nghe lệnh, lập tức rút lui, tiến về hướng tây nam hội họp với Huỳnh Hoắc đại nhân và những tộc nhân khác. Cao thủ Thần cấp hậu kỳ đoạn hậu!”- Giọng nói của Độc Cô Vô Thương vang lên trong đầu tất cả tộc nhân ở lỗ hổng không gian tây bắc. Mọi người đều bị quyết định này làm kinh ngạc đến ngây người. Bọn họ đều hiểu được ý nghĩa phía sau, đó là vứt bỏ lỗ hổng không gian ở đây. Không ai có thể hiểu được nguyên nhân đưa ra quyết định này, ngay cả Độc Cô Vô Thương cũng không hiểu tại sao Quân Thiên Thương lại đề nghị như vậy. Nhưng người ở hai phía đều hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau. Theo như những nhân tộc Thái Cổ ở tây bắc không gian thấy, trong giọng nói của Độc Cô Vô Thương cũng không có vẻ muốn từ bỏ, ngược lại giống như là có đổi sách mới. Đối với mọi người thì như vậy là đủ rồi.

Một khắc sau, trong ánh mắt kinh ngạc và nghi hoặc của tất cả đám yêu ma, đám nhân tộc Thái Cổ đột nhiên bỏ qua đối thủ của mình, từ bên dưới vọt lên, rút lui về hướng tây nam.

“Đã xảy ra chuyện gì?” - Nhân tộc Thái Cổ vừa rời còn hung hãn dị thường, liều chết huyết chiến, sau một khắc lại đột nhiên lựa chọn rút lui tập thể, điều này khiến cho tất cả yêu ma đều cảm thấy kinh ngạc và nghi hoặc. Nhưng mệnh lệnh của Âm Cát Cổ Đức chỉ là tấn công lỗ hổng này, cũng không bảo bọn chúng truy kích, hơn nữa có Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương đoạn hậu cũng khiến cho bọn chúng từ bỏ ý định này.

“Loài người Thái Cổ đang giở trò gì?” - Nhìn thấy Tây Môn Y Bắc rút lui, Âm Cát Cổ Đức cũng không hạ lệnh truy kích. Hiển nhiên hành động khác thường này của nhân tộc Thái Cổ cũng khiến hắn cảm thấy nghi hoặc. Nhưng hắn cũng không có tâm tình suy nghĩ những thứ này. Trong kế hoạch tấn công Thái Cổ lần này, nhiệm vụ trước tiên chính là tấn công bốn lỗ hổng không gian, sau đó dùng sức mạnh khiến cho lỗ hổng không gian mở rộng ra. Lợi dụng tính không ổn định của lỗ hổng không gian, mở rộng nó đến toàn bộ không gian Thái Cổ, khiến cho không gian vững chắc này hoàn toàn phân giải và tan vỡ.

- Không cần đuổi theo!

Âm Cát Cổ Đức vung tay lên, gọi đám cao thủ cấp Thiên Ma Thần trở lại. Bước tiếp theo chính là bố trí ma pháp trận khiến lỗ hổng không gian phân giải và sụp đổ, công việc này có thể giao cho những yêu ma khác làm. Hắn lui ra khỏi lỗ hổng không gian, trên mặt hiện lên một nụ cười dữ tợn, giống như đã thấy được ánh bình minh của thắng lợi.

Khi Âm Cát Cổ Đức vừa lui ra khỏi không gian Thái Cổ, vô số yêu ma liền gào thét điên cuồng, tràn vào trong lỗ hổng không gian. Vừa rời khỏi lỗ hổng không gian không xa, đột nhiên một tên nam tử mặc áo xanh ở phía xa lại thu hút sự chú ý của hắn.

Gió mát thổi vào mặt, Quân Thiên Thương nở một nụ cười lạnh lẽo, dọc theo ven rìa không gian hình vòm sáng trong nhẹ nhàng đi về phía lỗ hổng không gian. Bước chân của y không lớn cũng không nhanh, nhưng chỉ trong thời gian một hơi thở đã vượt qua mấy ngàn trượng.

Quân Thiên Thương không nhanh không chậm dọc theo vách chắn không gian hình vòm đi tới, đồng thời nhẹ giọng ngâm lên:

- Trời đất có lúc tận, vũ trụ cũng luân hồi...

Giọng nói phiêu dật xuất trần kia khiến cho đám yêu ma chú ý, nhưng trong mắt Quân Thiên Thương dường như lại không nhìn thấy đại quân yêu ma vô cùng vô tận này. Khi còn cách lỗ hổng không gian mấy ngàn trượng, y bỗng vọt người lên, vẽ nên một hình cung ưu mỹ trong hư không, rơi về phía đại quân yêu ma dày đặc.

“Quân Thiên Thương!” - Ma Giới từng phái Ân ma tộc lên vào Thái Cổ, cho nên hiểu khá rõ về những cao thủ của Thái Cổ, đặc biệt cao thủ thân cận với Phong Vân Vô Kỵ. Âm Cát Cổ Đức vừa nhìn thấy Quân Thiên Thương đã nhận ra, một cảm giác bất an mãnh liệt đột nhiên dâng lên trong lòng, liền không hề suy nghĩ hết to:

- Đại quân nghe lệnh, toàn bộ rút lui!

Âm Cát Cổ Đức vừa hét lớn vừa điên cuồng bay vút về phía sau chiến trường, chỉ nhoáng lên vài cái đã bay ra mấy ngàn trượng, nhưng vẫn là đã muộn.

Khi Quân Thiên Thương từ trên vách chắn không gian nhảy xuống, công kích vô tận liền đánh về phía y, nhưng y lại giống như không nhìn thấy, vẫn bay vào trong đại quân yêu ma dày đặc. Trong tiếng vang lớn, một giọng nói lạnh lạnh bỗng vang khắp hư không:

- Nhất niệm luân hồi, Quân Thiên Thương!

- Trời đất một luân hồi!

“Ầm ầm!”

Theo tiếng vang ầm ầm, trong đại quân yêu ma mờ mịt đột nhiên xuất hiện hình ảnh một bánh xe to lớn, phía trên bánh xe là bóng dáng của Quân Thiên Thương. Tất cả công kích đánh vào bánh xe lớn và trên người y lại không có bất kỳ hiệu quả nào, giống như đánh vào hư không.

Áo bào xanh của Quân Thiên Thương tung bay, đứng trên bánh xe lớn, quay đầu lại liếc nhìn về hướng Thái Cổ, đôi môi khẽ mấp máy, màu sắc trong mắt nhanh chóng trở nên âm đạm: “Tạm biệt, Thái Cổ!”

Luân hồi là vô tình nhất, thứ vô tình làm sao có thể chứa được linh hồn hữu tình?

Quân Thiên Thương cuối cùng đã hiểu vì sao Luân Hồi quyết của y vẫn không thể đại thành. Trời đất một luân hồi, mạnh như Thanh Long cũng có ngày ngã xuống, huống hồ là con người. Luân hồi vốn vô tình, chỉ khi từ bỏ cả bản thân, luân hồi mới có thể đại thành.

Trên đỉnh bánh xe lớn, bóng dáng màu xanh nhàn nhạt của Quân Thiên Thương nhanh chóng biến mất. Linh hồn của y không tồn tại ở bất kỳ một góc vũ trụ nào, cũng không tồn tại trong thế giới luân hồi. Giờ phút này linh hồn y đã dung hợp làm một với bánh xe lớn, trong trời đất đã không còn Quân Thiên Thương nữa.

Luân hồi là vô tình nhất. Nhất niệm luân hồi, Quân Thiên Thương.

Khi khí tức linh hồn của Quân Thiên Thương hoàn toàn biến mất, bánh xe lớn chợt nổ vang, đột nhiên lớn lên, trong nháy mắt hóa thành một bánh xe màu xanh khổng lồ, vắt ngang trong hư không bên ngoài lỗ hổng không gian tây bắc không xa. Lực lượng luân hồi mạnh mẽ quét qua hư không trong phạm vi mười ngàn dặm. Dưới lực hút của luân hồi, chung quanh bánh xe cao hơn một trăm ngàn trượng, từng mảng lớn yêu ma như rơm rạ bị thu gặt ngã xuống trong hư không, màu sắc trong mắt nhanh chóng biến mất. Dưới sức hút của lực lượng luân hồi, từng linh hồn dần dần rời khỏi thân thể, chui vào trong bánh xe lớn mênh mông kia.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Từng hàng yêu ma giống như cỏ héo lần lượt ngã xuống. Thi thể bọn chúng chất đống lên nhau, trôi nổi trong hư không. Một khoảng không rộng lớn đột nhiên hóa thành một vùng tĩnh mịch.

Cách bánh xe lớn mấy chục ngàn trượng, toàn thân Ám Cát Cổ Đức run rẩy, một lực lượng to lớn không thể chống lại đang hút lấy linh hồn của hắn. “Luân hồi” do Quân Thiên Thương dùng thân nhập đạo biến thành có uy lực quá lớn, trong phạm vi một trăm ngàn trượng chung quanh bánh xe lớn, ngoại trừ Chủ Thần thì gần như không ai có thể ngăn cản được, Ám Cát Cổ Đức cũng không thể. Vào thời khắc cuối cùng, Ám Cát Cổ Đức đã ngừng lại trong lỗ hổng không gian một chút, nhưng chỉ một chút thời gian này đã định sẵn hắn không thể kịp thời chạy đi.

“Ta không phục, chỉ còn thiếu một chút thôi!” - Ám Cát Cổ Đức thét lên, nhưng giọng nói của hắn chỉ có thể vọng lại trong linh hồn. Mặc dù sở hữu thần lực mạnh mẽ, nhưng linh hồn của hắn lại không đủ để thoát khỏi lực lượng luân hồi kia. Hắn không thể nào tưởng tượng được, công pháp của một con người lại sinh ra lực lượng không thuộc về con người như vậy, đó gần như là lực lượng của thần, thậm chí ngay cả thần cũng chưa chắc có thể sở hữu loại năng lực kỳ dị này.

“Ta không phục!” - Ám Cát Cổ Đức giận dữ gầm thét, thân thể run rẩy, cố hết sức chống lại lực hút linh hồn này. Hắn có thể cảm giác được, chỉ cần bay thêm một khoảng nữa là có thể thoát khỏi lực hút đáng sợ này.

“Ong!”

Sau khi hấp thu linh hồn của hàng trăm triệu yêu ma, bánh xe màu xanh vắt ngang bên ngoài lỗ hổng không gian đột nhiên rung chuyển, đồng thời phình lớn lên gấp trăm lần, phạm vi tác dụng của lực lượng luân hồi cũng trong nháy mắt khuếch trương gấp trăm lần, mà lực lượng luân hồi cũng tăng cường gấp trăm lần.

- A!

Ám Cát Cổ Đức đau đớn kêu lên một tiếng, trên trán nổi lên từng sợi gân xanh lớn như con giun. Trong đầu hần bỗng nổ vang, cũng không chống cự được nữa, linh hồn hóa thành một dòng ánh màu xám bay ra, chui vào trong bánh xe lớn mênh mông xoay tròn kia.

Khi cuộc chiến thần ma lần thứ hai bộc phát XX năm, Quân Thiên Thương ngộ được Luân Hồi quyết đại thành, dùng thân nhập đạo, hóa thành “luân hồi” nằm ở lỗ hổng không gian tây bắc, bảo vệ Thái Cổ, chết.

Cùng năm đó, thống lĩnh Ma Giới là Ám Cát Cổ Đức bị “luân hồi” do Quân Thiên Thương hóa thành hút đi linh hồn, chết.

Bên ngoài lỗ hổng không gian ở hướng tây nam.

Chín gã vương triều đại đế liên thủ, đồng thời thi triển ra năng lực mạnh nhất của mình. Bóng tối vô biên bao phủ toàn bộ lỗ hổng không gian. Dưới tác dụng của “trời đất mất đi, không gian tăm tối”, “không gian hỗn loạn hư vô”, cùng với một loạt năng lực thiên phú khác của chín vương triều đại đế, từng mảng lớn yêu ma và nhân tộc Thái Cổ phân giải ra, hóa thành những chùm tro đen bay đi theo gió.

Phía sau đám người, sắc mặt Huỳnh Hoắc không ngừng biến đổi. Trông thấy năng lực kinh khủng của chín gã vương triều đại đế phía trước, ánh mắt của y bỗng nhiên hiện lên vẻ kiên nghị.

- Tất cả mọi người lui về phía sau!

Huỳnh Hoắc bỗng nhiên hét lớn, vén áo bào đen, gập người nhảy lên, không hề né tránh lao tới chín gã vương triều đại đế.

- Đại nhân!

Uy lực do chín gã vương triều đại đế liên thủ thi triển thật sự quá mạnh. Một tên cao thủ Thần cấp hậu kỳ kêu lên, muốn ngăn cản Huỳnh Hoắc, nhưng chỉ bắt được một mảnh vải trên áo bào đen của Huỳnh Hoắc.

Huỳnh Hoắc bước vào trong bóng tối nơi lỗ hổng không gian. Dưới tác dụng của năng lực lĩnh vực chồng chất, áo bào trên người y và cả thân thể dưới áo bào đều nhanh chóng tan rã. Máu thịt và huyết quản bên ngoài bộ xương bắt đầu phân giải, hóa thành vô số hạt nhỏ bản nguyên mà mắt thường khó nhìn thấy. Lực lượng đen tối trong lĩnh vực cũng bắt đầu xâm nhập vào linh hồn của y.

“Vù!”

Trong cuồng phong, cặp mắt Huỳnh Hoắc là thứ đầu tiên vỡ tan, nhưng sắc mặt của y lại hoàn toàn bình tĩnh. Khi còn cách chín gã vương triều đại đế mấy chục trượng, y chợt ngẩng đầu lên, nhìn trời hét lớn:

- Nổ!

“Ầm!”

Hư không rung chuyển. Mây đen trên trời cao dạt ra, hiện lên cửu tinh xếp thành một hàng trên bầu trời. Cửu tinh vốn như một khối, đột nhiên ngôi sao thứ tư Huỳnh Hoắc trong đó bùng lên ánh sáng. Đưa mắt nhìn, ngôi sao thứ tư Huỳnh Hoắc đột nhiên lớn lên gấp mấy lần, giống như một chiếc đèn lồng đỏ treo trong bầu trời đêm đen kịt. Khi Huỳnh Hoắc ngửa mặt lên trời hét lớn, từ trên ngôi sao Huỳnh Hoắc đột nhiên chiếu xuống một cột sáng màu đỏ to lớn. Giữa trời đất đen kịt, cột sáng màu đỏ này tỏ ra rất nổi bật.

“Rắc rắc!”

Vàng trán Huỳnh Hoắc chợt nứt ra, dưới da thịt hiện lên một viên tinh thể màu đỏ. Cột sáng màu đỏ to lớn từ bầu trời chiếu xuống, hội tụ vào trong trán Huỳnh Hoắc. Một tiếng “bùng” vang lên, thân thể Huỳnh Hoắc đột nhiên phát ra một đoàn ánh sáng màu đỏ nóng rực, xua tan bóng tối chung quanh. Một luồng tinh lực điên cuồng tràn vào trong cơ thể y.

Huỳnh Hoặc ngẩng đầu nhìn trời, giờ phút này y và ngôi sao Huỳnh Hoặc trên chín tầng trời giống như đã hợp thành một thể, cũng cảm nhận được lực lượng hùng hậu trong ngôi sao Huỳnh Hoặc kia.

“Ta vốn do lực lượng của ngôi sao Huỳnh Hoặc sinh ra, cho nên mới có tên là Huỳnh Hoặc. Ta vốn là một kẻ chẳng lành.” - Huỳnh Hoặc nhìn lên trời, tại khoảnh khắc này thời gian đối với y dường như vĩnh hằng. Ký ức cả đời nhanh chóng lướt qua trong đầu y. Y nhớ đến lúc mình sinh ra, cha mẹ đều bị lực lượng Huỳnh Hoặc nổ tung mà chết. Nhớ đến cả đời mình đều chìm trong tự trách và thống khổ.

“Từng nhóm tộc nhân vì ta mà chết trong nhà giam Ma Giới. Ta vốn nên sớm chết đi, nhưng lại sống tới tận hôm nay. Bây giờ là lúc ta nên ra đi rồi.” - Cảm nhận được tình lực hùng hậu trong cơ thể, trong lòng Huỳnh Hoặc đột nhiên vô cùng bình tĩnh: “Huỳnh Hoặc ơi Huỳnh Hoặc, thứ mà ngươi nợ ta, bây giờ hãy trả lại hết cho ta đi!”

“Ong!”

Trên chín tầng trời, ngôi sao Huỳnh Hoặc rung động, một đoàn lực lượng cuồng bạo phá vỡ tầng tầng không gian, rơi vào trong cơ thể Huỳnh Hoặc.

- Giết chết hắn!

Chín gã vương triều đại đế hét lên. Hành động của Huỳnh Hoặc khiến cho trong lòng bọn chúng cảm thấy cực kỳ bất an. Tất Cước Lô Tư gầm lên, vung tay phát ra một mảng sắc sét lớn đánh về phía Huỳnh Hoặc.

Đối với hành động của chín gã vương triều đại đế, Huỳnh Hoặc vốn chẳng hề để ý. Ngay khi chín gã vương triều đại đế ra tay, trong lĩnh vực chồng chất, Huỳnh Hoặc đột nhiên quát lên một tiếng, thân thể đỏ bừng nổ tung ra.

- Đại nhân!

Đám nhân tộc Thái Cổ vừa được lệnh rút lui, từ xa xa nhìn thân thể Huỳnh Hoặc nổ tung trong ánh sáng đỏ dày đặc, không khỏi kêu lên bị thương.

“Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!”

Trong tiếng nổ lớn rung trời, thân thể Huỳnh Hoặc bắn ra ánh sáng đỏ vạn trượng, hoàn toàn bao trùm chín gã vương triều đại đế. Phía trước lỗ hổng không gian, hư không bị ánh sáng đỏ cuồng bạo liên tục phá tan, chiếu rọi không gian hướng tây nam thành một màu đỏ tươi. Chín gã vương triều đại đế không kịp chạy trốn, bị ánh sáng đỏ kia cuốn vào bên trong, hoàn toàn hóa thành hư vô.

“Vô Kỳ, tất cả xin nhờ người!”

“Tạm biệt, Thái Cổ!”

Ý thức của Huỳnh Hoặc càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng chìm vào bóng tối vô tận. Ở phương xa, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đang rời khỏi không gian tây bắc chạy về hướng tây nam, đột nhiên nhìn thấy cột máu chọc trời kia, lại nghe được tiếng nổ rung trời, không khỏi ngây người ra.

- Huỳnh Hoặc đại nhân!

Trong mắt Độc Cô Vô Thương ước ợt. Lại thêm một cao thủ Thái Cổ rời đi. Mọi người phía sau đều nhìn về hướng tây nam, trong mắt lệ rơi như suối.

Tây Môn Y Bắc cầm kiếm đứng trong hư không, nhìn về hướng cột sáng màu đỏ, im lặng không nói gì, trong cặp mắt sáng ngời cũng thoáng hiện lên vẻ ảm đạm.

- Giết!

Cái chết của Huỳnh Hoặc đã kích động tất cả mọi người. Khóe mắt bọn họ như muốn nứt ra, hét lên giận dữ, giết về phía đám yêu ma bên ngoài lỗ hổng không gian. Cái chết của chín gã vương triều đại đế cũng tạo thành rung động thật lớn với đám yêu ma, dưới công kích của nhân tộc Thái Cổ hi sinh quên mình, bọn chúng liên tiếp tháo chạy, lui trở về ĐỘL đại tr h

“Ầm ầm ầm!”

Sâu trong bầu trời, cửu tinh từ Thanh Minh đến Hỗn Loạn Chi Thần nhanh chóng rung động. Trong ánh mắt nghi hoặc của Ma Đế Hoàng và Đệ Nhất phân thần, công kích do Xi Vưu phát ra chỉ “chảy ngược” mấy trăm trượng, liền thoát khỏi trói buộc của lực lượng thời gian, dùng tốc độ nhanh hơn bắn trở về.

“Ầm!”

Lực lượng hùng hậu từ trong hư vô tràn ra, bao trùm toàn thân Chủ Thần thứ mười bốn vào bên trong. Một lực lượng còn đen tối hơn so với bầu trời đêm nhanh chóng co vào phía trong. Từ bầu trời nhìn xuống, đoàn bóng tối bao phủ lấy Chủ Thần thứ mười bốn này giống như một dấu bàn tay to lớn.

- Gào!

Trong bóng tối, Chủ Thần thứ mười bốn lại gầm lên một tiếng, thân thể hoàng kim to lớn đột nhiên bắn ra hàng chục ngàn tia chớp hùng lực. Một dao động thần lực mãnh liệt cùng lúc truyền vào trong lòng ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp.

“Ầm!”

Trong tiếng nổ lớn, một đoàn thần lực hắc ám sền sệt từ trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn bắn ra, quét qua bốn phương. Lực lượng hủy diệt hùng hậu chung quanh bị thần lực hắc ám vô tận quét qua, lập tức ào ào hóa thành hư vô.

“Lui!”

Giọng nói bình tĩnh của Xi Vưu vang lên trong đầu Đệ Nhất phân thần và Ma Đế Hoàng. Vừa phát ra một chiêu, Xi Vưu liền không hề chần chừ, áo bào xám rung động, như tia chớp lui về phía sau.

Đối với chư thần, yêu ma của Ma Giới chính là kẻ hèn, là con kiến hèn mọn và nhỏ bé, chỉ biết hành động theo ý chỉ của chư thần. Mặc dù Chủ Thần thứ mười bốn chưa khôi phục quang vinh của ngày xưa, thậm chí còn chưa ngồi lên ngôi vị thuộc về hắn, nhưng lại có linh hồn giống như chư thần, cũng có sự cao ngạo của chư thần. Hành động thừa nước đục thả câu của ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp khiến cho hắn cực kỳ tức giận, làm sao có thể để cho bọn họ dễ dàng rời đi như vậy.

Trong tiếng rít, năm ngón tay của Chủ Thần thứ mười bốn mở ra, lực lượng thời gian một lần nữa phát động, thần lực giết chóc trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao. Xi Vưu, Đệ Nhất phân thần và Ma Đế Hoàng vừa mới lui ra ngàn trượng, lại bị lực lượng thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn làm bất động trong hư không.

Trong cặp mắt hoàng kim của Chủ Thần thứ mười bốn treo cao trong hư không hiện lên vẻ giận dữ, thân hình nhoáng lên, lập tức biến mất giữa hư không.

Thân thể Chủ Thần thứ mười bốn vừa tiến vào dòng sông thời gian, một giọng nói lạnh giá bỗng truyền vào trong tai hắn:

- Ta chờ ngươi đã lâu rồi.

Chủ Thần thứ mười bốn đột ngột ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một gã nam tử vẻ mặt lạnh lùng, tóc trắng như tuyết. Ngay khi hắn vừa ngẩng đầu, bàn tay phải trắng nõn của nam tử áo trắng kia mở ra, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai hắn:

- Dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất!

“Ầm!”

Dòng sông thời gian dâng lên sóng lớn. Theo năm ngón tay của Phong Vân Vô Kỵ khép lại, một lực lượng vô cùng hùng hậu đánh vào trên người Chủ Thần thứ mười bốn. Một chiêu này quá đột ngột, thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn vừa bước vào dòng sông thời gian được một nửa, lập tức bị Phong Vân Vô Kỵ dùng “ngự trời sử đất, dùng trời đất làm kiếm” đánh văng ra khỏi dòng sông thời gian.

Bên ngoài dòng sông thời gian, trong ánh mắt nghi hoặc của Xi Vưu, Đệ Nhất phân thần và Ma Đế Hoàng, Chủ Thần thứ mười bốn vừa biến mất lại xuất hiện trong hư không một cách chật vật. Trên thân thể hoàng

kim to lớn trải đầy vết thương, máu tươi chảy ra như suối. Nhưng chỉ trong thời gian một hơi thở. tất cả vết thương lại tự động khép vào. Có thần lực giết chóc mệnh mông chống đỡ, công kích của bốn cao thủ đỉnh cấp mặc dù đã khiến Chủ Thần thứ mười bốn bị thương, nhưng lại không thể khiến hắn bị thương nặng.

“Không sao chứ?” – Khi Đệ Nhất phân thần đang nghi hoặc, một giọng nói quen thuộc bỗng truyền vào trong tai, chính là giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ.

“Không sao.” - Đệ Nhất phân thần hồ hững đáp. Mặc dù cảm ứng được thần thức của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng hắn lại không cảm giác được khí tức của Phong Vân Vô Kỵ. Hơi trầm tư, hắn liền hiểu được, tình hình hiện giờ của Phong Vân Vô Kỵ hẳn là có liên quan đến “thời gian”.

Chỉ trong khoảng thời gian này, “thời gian bất động” do Chủ Thần thứ mười bốn thi triển lên ba người đã biến mất. Nhưng bất kể là Đệ Nhất phân thần hay Xi Vưu đều không có ý định rời đi, ngược lại đứng trong hư không, từ xa xa nhìn Chủ Thần thứ mười bốn.

Xi Vưu và Đệ Nhất phân thần không lùi, Ma Đế Hoàng cũng chỉ có thể ở lại.

Trong lòng Ma Đế Hoàng hiểu rõ, nếu như rời khỏi Xi Vưu và Đệ Nhất phân thần, dựa vào năng lực tùy ý ra vào dòng sông thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn muốn giết chết hắn cũng sẽ không tốn nhiều sức.

“Không hổ là kẻ đứng đầu chư thần trước đây, mặc dù đã bị bình hành ảnh hưởng, lại bị phong ấn, nhưng thực lực vẫn mạnh đến như vậy!” – Từ xa xa nhìn về thần thể hoàng kim to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn, trong lòng Ma Đế Hoàng vừa sợ hãi vừa đổ kị, sâu trong cặp mắt ảm đạm hiện lên vẻ tham lam thật sâu.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc muốn thần lực hùng hậu của Chủ Thần thứ mười bốn, còn Ma Đế Hoàng lại muốn thần cách giết chóc của hắn. Mà tất cả những thứ này đều dựa trên cơ sở đánh chết Chủ Thần thứ mười bốn. Trong quá trình này, hai người đều có thể gặp phải nguy hiểm người chết hồn diệt, việc này còn mạo hiểm hơn nhiều so với hấp thu phân thân của chư thần trong hư không. Thu hoạch vĩnh viễn là tỉ lệ thuận với những gì bỏ ra.

- Nó đáng để mạo hiểm như vậy!

Ma Đế Hoàng từ xa xa nhìn thần cách giết chóc trên trán Chủ Thần thứ mười bốn, nói với giọng chỉ có mình hắn nghe được.

Cửu tinh nổi lên, vũ trụ mất cân bằng, bóng tối và hỗn loạn tràn ngập khắp vũ trụ. Trong thời kỳ hỗn loạn này, thần lực của Hắc Ám chư thần tăng trưởng vượt xa Quang Minh chư thần, còn thần lực Chủ Thần thứ mười bốn lại tăng trưởng mạnh hơn cả Hắc Ám chư thần. Chỉ cần có giết chóc, thần lực của hắn sẽ liên miên không dứt, vĩnh viễn không bị khô kiệt. Điều này đối với Ma Đế Hoàng là một sự hấp dẫn không thể kháng cự. Ma Đế Hoàng đột nhiên có phản kích động, vô số năm ẩn nhẫn, tất cả chỉ vì mưu đồ hôm nay.

“Người sẽ giúp ta đúng không?” - Ma Đế Hoàng nói với phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc trong đầu, trong giọng nói có phần không tin tưởng.

“Người yên tâm đi, ta chẳng hề cảm ứng thú vị thần cách giết chóc của hắn.” - Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc hiển nhiên hiểu rõ ý nghĩ trong lòng Ma Đế Hoàng: “Ngoại trừ Chủ Thần thứ mười bốn, một vị Chủ Thần không thể nào đồng thời sở hữu hai thần cách hoặc nhiều hơn. Ta chỉ cần thần lực chứ không cần thần cách.”

Hai bên Ma Đế Hoàng, Đệ Nhất phân thần và Xi Vưu im lặng không nói gì. Tâm tình hai người dường như có vẻ nặng nề. Mặc dù đã đánh giá rất cao thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng khi thật sự giao đấu, hai tên cao thủ ma đạo mới phát hiện vẫn còn đánh giá thấp một vị vua của chư thần đã suy sụp.

Chỉ dựa vào một viên thần cách thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn đã gần như đứng vào thế bất bại. Ưu thế về số lượng trong chiến đấu, đứng trước mặt hắn lại chẳng còn một chút gì. Hơn nữa “thời gian chảy ngược” lại có thể bắn ngược công kích mạnh nhất của mọi người trở về.

“Thực lực của hắn tăng trưởng quá nhanh!” - Ý niệm trong lòng Đệ Nhất phân thần xoay chuyển. Trong thời gian ngắn ngủi, Hấp Tinh đại pháp và Kiếp Ma Đạo của hắn đều đạt tới đại thành, nhưng hiển nhiên thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn còn tăng trưởng nhanh hơn. Dựa vào một viên thần cách giết chóc

hoàn mỹ, tốc độ hấp thu thần lực từ trong vũ trụ hỗn loạn của Chủ Thần thứ mười bốn thật quá kinh người. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn đã tăng lên gấp mấy lần. Hơn nữa Đệ Nhất phân thân cảm giác được, thực lực của đối phương vẫn đang không ngừng gia tăng.

“Thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo cũng bị hấn bắn ngược lại!” - Nhớ tới cảnh tượng giao chiến vừa rồi, trong lòng Đệ Nhất phân thân vẫn cảm thấy kinh hãi. Loại năng lực này của Chủ Thần thứ mười bốn gần như là nghịch thiên. Đệ Nhất phân thân bất giác liếc nhìn Xi Vưu bên cạnh, lại nghĩ tới vừa rồi Hủy Thiên Diệt Địa chưởng do Xi Vưu phát ra lại không bị ảnh hưởng bởi “thời gian chảy ngược”.

“Cửu tinh nổi lên, vũ trụ mất cân bằng, bình hành pháp tắc tạm thời mất đi hiệu lực. Hiện giờ vũ trụ hỗn loạn, lực lượng của Cửu tinh vượt trên tất cả. Trong ba người chúng ta, chỉ Xi Vưu là có thể mượn lực lượng của cửu tinh để thoát khỏi lực lượng thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn. Chẳng lẽ ta nhất định phải sử dụng thức thứ chín của Kiếp Ma Đạo là Thiên Địa Ma Kiếp, mới có thể làm hấn bị thương sao?” - Trong lòng Đệ Nhất phân thân do dự. Lúc sẵn giết Hư Vô Chi Quân, Kiếp Ma Đạo của hấn đã đại thành. Môn đạo pháp này rất kỳ lạ, sau khi đại thành thì trời đất cũng không có hiện tượng gì khác thường. Nhưng Đệ Nhất phân thân khẳng định Kiếp Ma Đạo thật sự đã đại thành, hấn hoàn toàn có thể thi triển ra chiêu này.

Thức thứ chín của Kiếp Ma Đạo là Thiên Địa Ma Kiếp, một khi thi triển chiêu này, tinh khí thần sẽ bị kiệt quệ mà chết. Lời cảnh cáo của Dịch Á Ba La giống như văng vẳng bên tai. Đệ Nhất phân thân hoàn toàn tin tưởng, thức thứ chín xuất ra nhất định sẽ khiến cho Chủ Thần thứ mười bị trọng thương, mà “thời gian chảy ngược” cũng tuyệt đối không thể nghịch chuyển tuyệt chiêu bá đạo như thế. Nhưng cái giá phải trả lại khiến cho hấn do dự.

Tâm tình ba người đều nặng nề. Chủ Thần thứ mười bốn vốn đang định đánh chết ba cao thủ đỉnh cấp, vào lúc này lại đột nhiên không để ý tới ba người nữa, cũng không để ý tới Phong Vân Vô Kỵ trong dòng sông thời gian. Cặp mắt hoàng kim như đèn lồng của hấn nhanh chóng co lại, nhìn chăm chăm vào một nơi cách đó không xa. Tại đầu cuối ánh mắt của hấn, Bồn Tôn mặc áo trắng đang từ xa bước đến.

“Xoẹt!”

Thân hình to lớn gần mười ngàn trượng của Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên co lại, hóa thành cao ngàn trượng, sau đó là trăm trượng, cuối cùng thu nhỏ đến hơn hai mươi trượng. Cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Bồn Tôn một cách e dè. Trong trận chiến với Bồn Tôn, hấn không hề nắm chắc dựa vào thân thể to lớn có thể chiếm được ưu thế gì. Đối mặt với cao thủ cùng cấp bậc như vậy, thân thể to lớn chỉ sẽ trở thành gánh nặng.

Bồn Tôn không ngừng đi về hướng Chủ Thần thứ mười bốn. Khoảng cách giữa Đệ Nhất phân thân và Bồn Tôn càng lúc càng gần, còn Phong Vân Vô Kỵ lại đang đứng trong Dòng sông thời gian. Ba phân thân dùng một phương thức kỳ diệu tụ tập trong hư không. Tại khoảnh khắc này, Đệ Nhất phân thân đột nhiên cảm nhận được Phong Vân Vô Kỵ.

Theo khoảng cách đến gần, ba phân thân đột nhiên sinh ra một cảm ứng kỳ diệu, dường như lại trở về lúc ban đầu phân thân, tâm thần của ba người đều cảm ứng được lẫn nhau.

Ánh mắt Bồn Tôn chỉ dừng lại trên mặt Đệ Nhất phân thân chốc lát, sau đó hờ hững quay đi, nhìn về phía Chủ Thần thứ mười bốn, một khắc sau đột nhiên ra tay.

“Ầm!”

Trong hư không bắn ra ánh sáng và bóng tối vô tận. Quang Âm thần lực mãnh liệt bùng lên giữa Chủ Thần thứ mười bốn và Bồn Tôn. Trong ánh sáng và bóng tối vô tận kia, ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp chỉ thấp thoáng nhìn thấy hai bóng dáng mơ hồ một đen một trắng.

“Ầm!”

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, hư không trong phạm vi mấy triệu cây số đột nhiên vỡ thành vô số mảnh vụn. Những vết nứt không gian không thể đếm hết trong nháy mắt bao trùm lấy Ma Đế Hoàng, Xi Vưu và Đệ Nhất phân thân.

838. Chương 71: Trận Chiến Cuối Cùng (7)

“Rắc rắc!”

Những vết nứt màu đen to lớn đan xen trong hư không, liên tục cắt xé khoảng không gian này. Những vết nứt không đều này dài đến mấy ngàn trượng, cao khoảng vài tấc, trải rộng khắp cả hư không, bóng tối như mực cũng không cách nào che giấu được chúng.

Bổn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn ra tay quá đột ngột, vừa bắt đầu đã sử dụng lực lượng mạnh nhất. Dưới tình huống không kịp đề phòng, Xi Vu, Đệ Nhất phân thân, Ma Đế Hoàng và ba vị Chí Tôn vừa mới từ phía bắc không gian Thái Cổ chạy tới đều bị ảnh hưởng. Chỉ thấy trong hư không bộc phát ra một vòng ánh sáng rực rỡ, sau đó trước mắt tối sầm lại, liền bị cuốn vào trong vết nứt không gian dày đặc.

“Thật đáng sợ, làm sao hắn có thể sở lực lượng Quang Minh mạnh đến như vậy?” – Trong một vết nứt màu đen quanh co, tầm mắt của Ma Đế Hoàng lắc lư kịch liệt. Tiếng va chạm của Quang Âm thần lực không dứt bên tai. Ở hai bên, những mảnh vụn không gian vỡ tan liên tục lướt qua người, muốn xé nát thân thể hắn. Trong cơ thể hắn liền tỏa ra một vòng thần lực hắc ám hùng hậu, ngăn cách những mảnh vụn này bên ngoài cơ thể.

Đối với Ma Đế Hoàng, những vết nứt không gian có thể xé nát cao thủ Thần cấp hậu kỳ này lại chẳng có tác dụng gì, uy hiếp thật sự là Quang Âm thần lực liên tục từ trong hư không bắn ra. Đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn và Bổn Tôn toàn lực ra tay không hề bảo lưu, dù chỉ là dư kinh do hai người giao chiến tỏa ra, Ma Đế Hoàng cũng phải tập trung tinh thần toàn lực ứng phó.

“Hắn lại mạnh đến mức này! Làm sao hắn có thể mạnh như vậy?” – Sự mạnh mẽ của Bổn Tôn khiến trong lòng Ma Đế Hoàng nổi sóng, càng nghĩ lại càng sợ hãi. May mà... may mà lúc trước hắn nghe theo lời khuyên của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc, bỏ qua vương triều đại diện của mình, chung sống hòa bình với nhân vật đáng sợ đột nhiên xông vào trong vương triều này.

“May mà lúc trước nghe người khuyên bảo, không ra tay với hắn!” - Ma Đế Hoàng cảm kích nói với phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc tiềm ẩn bên trong biển ý thức. Nghĩ đến lúc đó, sống lưng hắn lại có một cảm giác lạnh lẽo. Sau khi hấp thu rất nhiều Hắc Ám Chủ Thần phân thân, Ma Đế Hoàng cảm thấy mình rất mạnh mẽ, nhưng khi Bổn Tôn vừa ra tay, khí tức lộ ra lại khiến cho Ma Đế Hoàng cảm nhận được thần lực ánh sáng hùng hậu đáng sợ, liên miên vô tận trong cơ thể đối phương. Mặc dù chỉ là một góc núi băng, nhưng đã khiến trong lòng hắn sinh ra một cảm giác nhỏ bé như hạt dẻ trong biển cả. Tại khoảnh khắc đó, trong lòng hắn thậm chí đã nảy sinh lòng tham, muốn cướp lấy thần lực quang minh hùng hậu và thuần túy trong cơ thể Bổn Tôn. Nhưng lòng lam này lại giống như hoa quỳnh lúc nửa đêm, chỉ hiện lên trong khoảnh khắc liền bị lý trí dập tắt.

Tạm thời không xét đến sự xung đột của Quang Âm thần lực, chỉ đơn thuần so sánh, Ma Đế Hoàng thà rằng đối mặt với một vị Chủ Thần thật sự, chứ không muốn đối mặt với nhân vật thần bí và đáng sợ này.

Chủ Thần thứ mười bốn là một vị Chủ Thần hàng thật giá thật, hơn nữa còn là một vị vua của chư thần đã suy sụp. Mặc dù đã bị bình hành ảnh hưởng, nhưng hắn vẫn là một vị Chủ Thần thật sự. Ma Đế Hoàng tin tưởng, chỉ cần có đủ thời gian, vị Chủ Thần thứ mười bốn bị phong ấn tại Cửu U trong thời gian dài đằng đằng này cuối cùng sẽ lại ngồi lên ngôi vị của thần.

Uy nghiêm của chư thần là thần thánh không thể xâm phạm. Không ai dám xem thường một vị Chủ Thần thật sự, Ma Đế Hoàng cũng không dám. Nhưng nếu như được lựa chọn đối tượng để cắn nuốt, hắn tình nguyện lựa chọn Chủ Thần thứ mười bốn đáng sợ, chứ không muốn chọn Bổn Tôn. Mặc dù Chủ Thần thứ mười bốn là một vị Chủ Thần mười phân vẹn mười, nhưng ít nhất Ma Đế Hoàng còn có thể từ trên người hắn cảm nhận được oán khí, hận ý và khí tức hủy diệt dày đặc. Còn trên người Bổn Tôn, Ma Đế Hoàng chỉ có thể cảm nhận được lý trí thuần túy. Trong cảm giác của Ma Đế Hoàng, so với Chủ Thần thứ mười bốn, lý trí gần như tàn khốc của Bổn Tôn càng giống như một vị Chủ Thần hơn. Hắn tình nguyện đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn đang giận dữ, cũng không muốn đối mặt với một Bổn Tôn chỉ có lý trí, tất cả đều hành động theo bản năng.

Tiếng cảm kích của Ma Đế Hoàng cũng không được linh hồn tiềm ẩn trong đầu đáp lại. Trên thực tế, khi trong lòng Ma Đế Hoàng tràn đầy nghi hoặc, Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc cũng cảm thấy khó hiểu. Từ khi Bốn Tôn xuất thế ngang trời, hàng lâm đến đại điện của vương triều Ma Đế Hoàng, Tịch Nhĩ Lạc đã có một phần tâm tư đối với kẻ chỉ có lý trí tương tự như Chủ Thần này, cho nên mới khuyên can Ma Đế Hoàng. Bởi vì hắn cảm thấy thực lực của Ma Đế Hoàng chưa chắc đã giết được kẻ xâm nhập xa lạ này, muốn tiêu diệt đối phương thì hắn sẽ phải ra tay, mà chuyện này sẽ làm lộ bí mật của bọn họ, đây là điều hắn không muốn nhìn thấy. Lúc đó hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nhân vật có cặp mắt trắng bạc này, nhưng vẫn còn xa mới mạnh đến mức độ như vậy. Lần thứ hai hắn cảm ứng được Bốn Tôn là lúc Hư Vô Chi Quân xuất hiện, khi đó hắn cũng chỉ cảm thán vì tiến bộ thần tốc của vị cao thủ mắt trắng bạc này. Đến trước đây không lâu khi giao thủ với Chủ Thần thứ mười bốn, hắn mới phát hiện kẻ xâm nhập xa lạ này lại là một người nắm giữ thời gian. Bất kỳ một người nắm giữ thời gian nào đều đủ khiến cho chư thần xem trọng. Vào lúc đó, hắn đã cảm thấy không thể nào đối phó được với nhân vật lúc đầu hắn chỉ thỉnh thoảng chú ý một chút. Nhưng mới vồn vện trăm ngàn năm, vị cao thủ mắt trắng bạc này đã mạnh đến mức độ như vậy. Đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn thực lực tiến bộ thần tốc, Bốn Tôn lại có thể giao đấu ngang ngửa, thậm chí loáng thoáng còn chiếm được thượng phong.

“Quá đáng sợ!” - Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc vốn ít nói trong lòng lại nổi lên sóng gợn đầy trời. Chỉ mới cách không lâu, thực lực của Bốn Tôn đã tăng lên gấp mấy lần. Điều khiến hắn kinh ngạc nhất chính là thần lực quang minh dày đặc trên người đối phương. So với lần đầu chiến đấu với Chủ Thần thứ mười bốn, thần lực trong cơ thể Bốn Tôn đã tăng lên đến chục triệu lần.

“Làm sao hắn có được thần lực dồi dào như vậy?” - Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc vừa kinh hãi vừa đổ kị. Trong vũ trụ này, năng lượng mạnh mẽ và khó đạt được nhất chính là thần lực. Nếu như không phải thần lực khó cầu, tại sao Chư thần lại gây nên thần chiến khốc liệt để tranh đoạt lực lượng tín ngưỡng. Mà trên người nhân vật kỳ lạ này, thần lực lại giống như nước, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Thần lực khổng lồ như vậy đã có tư cách ngồi lên ngôi vị Chủ Thần.

Chủ Thần thứ mười bốn sở hữu thần cách giết chóc, đặc biệt hữu dụng trong lúc vũ trụ mất cân bằng, hơn nữa hắn vốn là vua của chư thần, cho nên mạnh mẽ là điều dễ hiểu. Nhưng vị cao thủ mắt trắng bạc này lại có tốc độ tiến bộ không kém gì Chủ Thần thứ mười bốn, thậm chí là còn nhanh hơn, điều này khiến cho phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc cảm thấy kinh hãi.

“Hắn rốt cuộc có lai lịch gì? Một nhân loại làm sao có thể tiến hóa nhanh như vậy? Chẳng lẽ trên người hắn còn ẩn giấu bí mật lớn hơn cả vua của chư thần?” - Trong lòng phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc sinh ra một dự cảm mãnh liệt. Tâm thần hắn ngưng tụ, một chùm tơ rối màu xám dày đặc hiện lên từ sâu trong con ngươi, đồng thời từng luồng sương mù từ trong lỗ chân lông toàn thân tỏa ra. Trong hư vô từ không tới có dần dần sinh ra một tia thần lực dao động càng lúc càng mãnh liệt. Trong dòng sông pháp tắc mà mắt thường khó nhìn thấy, một nhánh sông nho nhỏ bị phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc điều khiển, dao động một cách yếu ớt.

Hành động của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc khiến Ma Đế Hoàng hơi ngạc nhiên. Dao động thần lực quen thuộc này chỉ xuất hiện mỗi lần tiến hành thần lực dự đoán. Trong lòng Ma Đế Hoàng biết vị đồng bạn hợp tác kia đang dự đoán về lai lịch của Bốn Tôn, hắn cũng đồng dạng muốn biết được chân tướng về nhân vật đáng sợ chỉ có lý trí này.

Vị cao thủ đáng sợ mặc áo bào trắng này, cùng với Trung Ương ma đế, còn có vị Kiếm Thần mạnh mẽ của Thái Cổ, cả ba đều có diện mạo giống nhau, quan hệ không cần nói cũng biết. Chân tướng mà Ma Đế Hoàng muốn biết dĩ nhiên không phải điều này, mà là những thứ còn sâu hơn.

Vừa chờ đợi kết quả dự đoán của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc, Ma Đế Hoàng vừa chú ý đến trận chiến kịch liệt trong hư không. Sau khi sự bàng hoàng và bất an qua đi, hắn bắt đầu cảm thấy hưng phấn: “Chiến đi, chiến đi! Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, như vậy ta mới có thể giành được lợi ích lớn nhất!”

Bất kể là Chủ Thần thứ mười bốn hay Bốn Tôn, một mình Ma Đế Hoàng đều không thể đối phó được. Lúc này tâm tình của hắn có thể dùng mấy chữ để khái quát, đó là “tọa sơn quan hổ đấu”.

“Rắc rắc!”

Tiếng hư không rạn nứt không dứt bên tai. Những vết nứt không gian đầy tính sát thương lan ra khắp nơi

như mạng nhện. Những vết nứt màu đen đáng sợ này không thể làm gì được Ma Đế Hoàng, dĩ nhiên cũng không ảnh hưởng gì đến Xi Vũ và Đệ Nhất phân thân.

“Thực lực của Bồn Tôn tăng mạnh, ngay cả Chủ Thần thứ mười bốn cũng phải e ngại hẳn!” – Đệ Nhất phân thân nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng vừa rồi. Bồn Tôn vừa xuất hiện, Chủ Thần thứ mười bốn liền tỏ ra cực kỳ khẩn trương. Vừa rồi ba người có cơ hội ra tay, thực ra cũng là do Bồn Tôn tạo nên. Lúc trước một câu nói của Bồn Tôn là “người còn quá yếu” khiến hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, hôm nay nhìn thấy thực lực Bồn Tôn tiến bộ có thể nói là thần tốc, trong lòng hắn vẫn có một phần đổ kị, nhưng cũng có một phần kiêu ngạo.

“Hôm nay Hấp Tinh đại pháp của bản tọa đã đạt đến cảnh giới tối cao, ngay cả thần lực hắc ám của Chủ Thần thứ mười bốn cũng có thể hấp thu sử dụng, cũng không cần phải sợ hắn. Một mình Bồn Tôn đã có thể chống lại Chủ Thần thứ mười bốn, bản tọa làm sao lại chịu kém hơn!” - Trong lòng Đệ Nhất phân thân đột nhiên dâng lên một luồng khí phách, năm ngón tay phải đang rũ xuống đột nhiên chụp lại, giống như hoa cúc nở ra, lòng bàn tay phát ra một lực hút to lớn.

839. Chương 71: Trận Chiến Cuối Cùng (8)

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ lớn, không gian chung quanh Đệ Nhất phân thân mấy ngàn cây số bỗng nhiên vỡ tan. Dưới lực hút mạnh mẽ, những mảnh vụn không gian hóa thành một dòng khí lưu hỗn loạn gào thét lướt qua bên cạnh hắn.

“Bách!”

Theo tiếng động giòn giã, hai chiếc cánh ác ma to lớn giống như vật sống từ trong cơ thể Đệ Nhất phân thân nhô ra, mở rộng về hai bên. Đôi cánh to lớn đập một cái, thân hình hắn liền hóa thành một mũi tên nhọn từ trong vết nứt không gian vọt lên không, nhanh như sao băng bay về hướng đoàn bóng sáng rực rỡ chói mắt nhất. Trong bóng tối vô tận, Chủ Thần thứ mười bốn đang toàn lực ứng phó với công kích của Bồn Tôn, dường như không hề lưu ý đến ba cao thủ ma đạo bị cuốn vào trong vết nứt hư không phía sau.

“Cơ hội tốt!” – Trong cặp mắt đen kịt như nửa đêm của Đệ Nhất phân thân đột nhiên bộc phát ra một vệt sáng chói mắt, hai cánh tay mở ra, giữa đầu phát ra một hét rung trời.

- Gào!

Tiếng hét cuộn cuộn như mũi tên xuyên thẳng vào bầu trời. Khí thế cả người Đệ Nhất phân thân đột nhiên không ngừng tăng vọt, giống như sông biển đang nổi sóng, trong nháy mắt đã tăng lên đến một cảnh giới đáng sợ. Hư không chung quanh hắn ngàn trượng đều vặn vẹo.

“Hấp Tinh đại pháp!” - Trong lòng Đệ Nhất phân thân điên cuồng hét lớn một tiếng, khớp xương toàn thân kêu lên lộp độp. Hấp Tinh đại pháp từ tầng thứ nhất liên tục tăng đến tầng thứ mười đáng sợ. Tay phải của hắn lật lại, muốn phát ra Hấp Tinh đại pháp mạnh nhất.

“Ầm!”

Đệ Nhất phân thân vừa định ra tay, trong tai bỗng nghe được một tiếng vang lớn. Hư không chung quanh đột nhiên khê rung lên, giống như bị một nắm tay lớn vô hình đánh vào. Khóe mắt của hắn có thể nhìn thấy, từ trong vết nứt màu đen cách đó xa xa, một bóng xám to lớn như chim ưng bỗng vọt lên không, thân hình gấp lại lao về hướng Chủ Thần thứ mười bốn.

“Xi Vũ!” - Trong lòng Đệ Nhất phân thân hơi ngạc nhiên. Từ trên người bóng xám kia, hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc của Xi Vũ, hiển nhiên vết nứt không gian to lớn đáng sợ kia cũng không thể làm gì được Ma Tổ Xi Vũ. Giống như Đệ Nhất phân thân, khi Chủ Thần thứ mười bốn khổ chiến với Bồn Tôn, quay lưng về phía mọi người, Xi Vũ cũng thấy được cơ hội tốt nhất để ra tay.

Mỗi vị cao thủ đều có lòng tự tôn của mình, nhưng khi đối thủ là Chủ Thần thứ mười bốn, những cao thủ này lại không thể không liên hợp. Bất kể Xi Vũ hay là Đệ Nhất phân thân, nếu chiến đấu một mình đều

không thể nào thắng được Chủ Thần thứ mười bốn, đừng nói là đánh chết hẳn. Đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn càng ngày càng mạnh, lựa chọn lý trí nhất chính là hợp sức.

“Các người!” - Ở phía sau, Ma Đế Hoàng đứng giữa hai vết nứt không gian như sông băng, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Đệ Nhất phân thân và Xi Vưu, một bàn tay bắt giắc vươn ra, dường như muốn ngăn cản bọn họ, nhưng đã không còn kịp.

“Bọn họ... xem ra là thật sự rất muốn giết Chủ Thần thứ mười bốn!” - Trong lòng Ma Đế Hoàng lẩm bẩm, đồng thời thu tay lại. Chủ Thần thứ mười bốn vốn không nằm trong kế hoạch săn bắn của hắn, cho nên hắn tham gia trận chiến này chỉ là vì lợi ích đơn thuần, đó là thần cách giết chóc và thần lực thuần túy hùng hậu làm người ta thêm ngưỡng mộ của Chủ Thần thứ mười bốn. Từ trên người hai vị cao thủ đồng bạn này, Ma Đế Hoàng cảm nhận được sự thù hận phát ra từ nội tâm, hiển nhiên là bọn họ chỉ hận không được giết Chủ Thần thứ mười bốn. Nghĩ đến điểm này hắn lại buông lỏng xuống, cho tới giờ hắn mới có phần tin tưởng, hai người này có vẻ như không hề để ý đến việc tranh giành thần lực hùng hậu trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn.

“Như vậy thì tốt, có hai người bọn họ gia nhập, trăm sẽ càng dễ dàng lấy được thần cách của Chủ Thần thứ mười bốn!” - Trong lòng Ma Đế Hoàng yên lặng suy nghĩ, sau đó xuyên qua ánh sáng rực rỡ trong hư không nhìn về hai người đang bay nhanh như sao băng phía trước.

“Ầm ầm ầm!”

P phía trước vẫn đang chiến đấu kịch liệt, giờ phút này Chủ Thần thứ mười bốn đang tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với uy hiếp mạnh mẽ đến từ Bổng Tôn. Một đoàn thần lực và mảnh vụn không gian hỗn loạn bắn về hướng Đệ Nhất phân thân và Xi Vưu, nhưng tất cả đều bị Đệ Nhất phân thân dùng Hấp Tinh đại pháp lặng lẽ chuyển dời đến hư không phía xa, va chạm với những mảnh vụn hư không khác và chôn vùi, còn thần lực hắc ám ẩn chứa trong khí lưu hỗn loạn thì lại bị hắn thuận tiện hấp thu.

Gần rồi, gần rồi... Khi còn cách Chủ Thần thứ mười bốn khoảng ngàn trượng, Đệ Nhất phân thân hừ lạnh một tiếng, khoe miệng nở một nụ cười dữ tợn. Trên đầu ngón tay phải có một hố đen lớn chừng nắm tay nhanh chóng xoay tròn, đây chính là dấu hiệu Hấp Tinh đại pháp vận chuyển đến cực hạn.

- Ha!

Hư không rung động. Sau lưng Chủ Thần thứ mười bốn, Xi Vưu và Đệ Nhất phân thân đồng thời quát lớn một tiếng, nhanh như chớp phát động đánh lên.

“Ầm!”

Hai cao thủ ma đạo còn chưa ra tay, trong tai bỗng nghe được một tiếng nổ lớn rung trời, sau đó Đệ Nhất phân thân chợt cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Hắn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền phát hiện Chủ Thần thứ mười bốn và Bổng Tôn đã biến mất khỏi phía trước, đồng thời một mảng bóng tối vô tận tràn đến. Cũng không biết trải qua bao lâu, đợi đến khi bóng tối rút đi, hắn lại đột nhiên phát hiện mình đang đứng ở ven rìa chiến trường. Hấp Tinh đại pháp vốn đã vận đến cực hạn lại biến mất không còn bóng dáng, giống như từ đầu đến giờ mình chưa từng ra tay. Còn Ma Đế Hoàng và Xi Vưu trong cảm ứng vốn cách mình không xa lúc này cũng đột ngột biến mất không còn thấy.

- Sao lại như vậy?

Ngơ ngác nhìn hai bàn tay rung rung, Đệ Nhất phân thân lẩm lẩm, trong giọng nói mang theo sự kinh hãi. Hắn ngẩng đầu lên, trông thấy ở đầu cuối của hư không, Chủ Thần thứ mười bốn và Bổng Tôn vẫn đang tiếp tục chiến đấu, chỉ là khoảng cách giữa mình và bọn họ đã biến thành mấy triệu cây số.

Lúc này người trong lòng kinh hãi không chỉ có Đệ Nhất phân thân. Ma Đế Hoàng và Xi Vưu cũng phân biệt xuất hiện ở cách vị trí ban đầu mấy trăm ngàn dặm, ngơ ngẩn đứng trong hư không, im lặng không nói gì.

“Tiên đoán của người đã có kết quả rồi sao?” - Một lúc sau, Ma Đế Hoàng bỗng nói với phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc trong đầu.

“Không có, ta không thể dự đoán được lai lịch thật sự của hân. Nhìn từ bề ngoài, dường như hân chỉ đơn giản là xuất thân từ loài người, nhưng lại vượt ra khỏi xuất thân của mình mà thôi.” - Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc trả lời: “Ta chỉ có thể làm đến mức độ này, nếu tiếp tục thì phải động pháp tắc tiên đoán trong phạm vi lớn, e rằng sẽ kinh động đến bản thể của ta trong vực sâu, cho nên...”

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc cũng không nói tiếp phần sau. Mặc dù lần tiên đoán này có thể nói là thất bại, nhưng trong giọng nói của hân lại mang theo vẻ cảm thán. Ma Đế Hoàng rất ít khi nhìn thấy loại tâm tình này xuất hiện trên người đồng bạn, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

“Người biết vừa rồi xảy ra chuyện gì chứ?” - Ma Đế Hoàng hỏi.

“Ừ.” - Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc gật đầu, sự kính phục và cảm thán trong giọng nói càng rõ ràng hơn: “Bọn họ đã khống chế thời gian và không gian. Các người vừa cảm nhận được quy tắc đột nhiên hỗn loạn, đó là do hai người bọn họ tranh đoạt quyền khống chế thời gian và không gian, thực lực tương đương gây nên.”

Nói đến phần sau, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc không hề che giấu sự cảm thán: “Loại chiến đấu này cho dù là trong chư thần cũng rất khó nhìn thấy. Hiện giờ các người đã không thể nhúng tay vào trận chiến này nữa, nếu như các người hiểu được ý nghĩa của hai người nắm giữ thời gian và không gian.”

Thời gian và không gian là một cặp song sinh, thời gian không thể nào thoát ly không gian mà tồn tại, đồng dạng không gian cũng không thể tách khỏi thời gian đứng một mình. Hai thứ này mặc dù hoàn toàn khác biệt, nhưng lại có một mối quan hệ kỳ diệu khó miêu tả.

Khả năng khống chế lực lượng thời gian của Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn đều đã đạt tới cực hạn trong vũ trụ này. Theo trình độ khống chế lực lượng thời gian sâu hơn, hai nhân vật kinh khủng giữa vũ trụ này đều có được tiến triển về quy tắc không gian, mặc dù còn kém xa mức độ khống chế pháp tắc không gian, nhưng lại đang tiến đến gần, đạt tới một loại cảnh giới nằm giữa pháp tắc không gian và quy tắc không gian.

Quy tắc không gian là quy tắc dễ dàng nhất, cũng là khó điều khiển nhất trong vũ trụ. Dù là cao thủ Thái Cổ Thần cấp sơ kỳ cũng có thể ít nhiều khống chế được một chút quy tắc không gian, nhưng lại không thể nắm giữ được pháp tắc không gian. Trong hàng tỉ quy tắc giữa vũ trụ, quy tắc không gian là thứ dễ chạm tới nhất, cũng là thứ mà nhiều người nắm giữ nhất, nhưng trong số chư thần cũng không có Không Gian Chi Chủ.

Về mặt quy tắc không gian, đám cao thủ Xi Vưu, Đệ Nhất phân thân, Ma Đế Hoàng và Hư Vô Chi Quân đều đã đạt tới cực hạn có thể khống chế. Còn Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn nhờ nắm giữ pháp tắc thời gian, khiến cho bọn họ có một chút tiến triển rất nhỏ về quy tắc không gian, nhưng chỉ một chút biến hóa rất nhỏ này đã giúp bọn họ bỏ xa đám cao thủ đỉnh cấp trong vũ trụ như Xi Vưu, đạt đến mức độ khống chế không gian tuyệt đối.

Thời gian và không gian không thể nào tách rời, tồn tại một cách đơn độc. Khi khống chế thời gian đạt đến cực hạn, khả năng khống chế không gian cũng sẽ tăng lên. Từ Thời Gian Chi Chủ diễn hóa thành Không Gian Chi Chủ, hoặc từ Không Gian Chi Chủ diễn hóa thành Thời Gian Chi Chủ, đó cũng không phải là chuyện không thể làm được.

- Trận chiến này, e rằng chúng ta không thể nhúng tay vào rồi.

Ở phía xa, ba vị Chí Tôn đứng tại ven rìa chiến trường, trầm mặc nói. Chuyện xảy ra với ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp cũng đồng thời xảy ra với ba vị Chí Tôn. Hơi trầm tư, Bạch Hổ Chí Tôn liền hiểu được trạng thái khác thường vừa xảy ra. Đây cũng không phải là lần đầu bọn họ giao thủ với Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng dù là người từng tiếp xúc qua, vẫn không thể nào hiểu rõ sự ảo diệu của lực lượng thời gian.

- Đúng vậy.

Chu Tước Chí Tôn lắc đầu một cái, trong mắt phượng lần đầu tiên hiện lên vẻ mơ màng. Phương thức chiến đấu của hai vị Thời Gian Chi Chủ đã vượt ra khỏi cảnh giới mà cao thủ phạm tục có thể hiểu được. Trước mặt hai vị Thời Gian Chi Chủ, ưu thế về số lượng của phạm tục đã mất đi ý nghĩa. Chỉ một chiêu “thời gian chảy ngược” đơn giản, đủ để khiến cho tất cả công kích trở nên vô hiệu. Mà với trình độ khống

chế không gian vượt qua tất cả cao thủ, mặc dù còn chưa thể uy hiếp đến mọi người, nhưng lại có thể tách rời mọi người ra. Nếu như không có lực lượng bình hành máu chốt nhất trong vũ trụ, không bị thời gian và không gian điều khiển, bốn Chí Tôn thậm chí không có khả năng tạo thành Tứ Tượng đại trận.

“Chẳng lẽ nắm trong tay thời gian thật sự là vô địch sao? Chẳng lẽ không có cách nào chống lại Chủ Thần thứ mười bốn sao?” - Trong lòng Chu Tước lẩm bẩm.

“Bản tọa lại không tin!” – Sự mạnh mẽ của Chủ Thần thứ mười bốn ngược lại khơi dậy ngạo khí trong lòng Đệ Nhất phân thân. Hấp Tinh đại pháp đã luyện đến đỉnh cao, dựa vào ma công tuyệt thế này, hẳn hoàn toàn có đủ thực lực và tư cách tung hoành vũ trụ, cho dù là đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn cũng có sức đánh một trận.

Cũng có suy nghĩ như vậy, Xi Vũ và Ma Đế Hoàng đồng thời từ hai hướng khác nhanh chóng lướt đến gần trung ương khoảng hư không này.

“Bùng!”

Một lúc sau, bóng sáng chợt lóe lên, ba tên cao thủ ma đạo đỉnh cấp lại bị ném ra khỏi chiến trường, có điều lần này ba người lại phân biệt xuất hiện ở ba hướng khác nhau. Lần này trong lòng ba người đều hoảng sợ. Nếu là một mình đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn, bất cứ người nào cũng có sức đánh một trận, nhưng sau khi Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn giao thủ, ba người thậm chí không có khả năng gia nhập vào trận chiến. Lực lượng thời gian quả thật rất kỳ lạ.

Lần này không do dự lâu, Đệ Nhất phân thân, Xi Vũ và Ma Đế Hoàng lại lao vào trong hư không hỗn loạn. Đứng trước Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn hùng mạnh, ba người đều bị khơi dậy cơn giận và ngạo khí. Gần như cùng lúc, áo bào của ba vị Chí Tôn Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ cũng rung động, lập tức lao vào trong chiến trường.

840. Chương 71: Trận Chiến Cuối Cùng (9)

Trong hư không cách Thái Cổ rất xa, lực lượng thời gian và không gian hỗn loạn liên tục dao động, bên trong còn xen lẫn thần lực quang âm mãnh liệt.

“Ầm!”

Trong đoàn ánh sáng rực rỡ, Chủ Thần thứ mười bốn rít lên một tiếng, vung tay đánh ra một quyền.

“Xoẹt xoẹt!”

Trong ánh chớp, một đoàn thần lực giết chóc hùng hậu như sông băng vỡ tan cuốn về phía Bốn Tôn. Một quyền còn chưa đi hết, một quyền khác lại tiếp tục đánh tới. Chủ Thần thứ mười bốn cũng không sử dụng bất kỳ pháp thuật hay thần chú nào, chỉ đơn giản dùng thần lực hủy diệt thuần túy kết hợp với tốc độ, chuyển hóa thành thế công mãnh liệt nhất.

Đối mặt với công kích hung bạo của Chủ Thần thứ mười bốn, Bốn Tôn mặc áo bào trắng như tuyết vẫn đứng yên, như một ngọn núi cao sừng sững, toàn thân trắng tinh trong suốt, tay trái thấp thoáng có thể thấy được cả gân cốt nhẹ nhàng đánh ra một chưởng. “Thời gian bất động” lập tức phát ra.

Tại khoảnh khắc này, thần lực hắc ám ngập trời, Chủ Thần thứ mười bốn phía sau và vô số mảnh vỡ không gian như sao băng đều dừng lại. Không hề do dự, thần cách thời gian trên trán Bốn Tôn lại sáng lên, bàn tay lật lại đánh ra, lập tức phát động “thời gian chảy ngược”.

“Ầm ầm!”

Thần lực hùng hậu do Chủ Thần thứ mười bốn phát ra, lúc này lại dọc theo đường cũ bắn ngược về với tốc độ còn nhanh hơn, đánh về hướng Chủ Thần thứ mười bốn. Cùng lúc đó, từ trong bốn mươi tám ngàn lỗ chân lông trên người Bốn Tôn đột nhiên tỏa ra thần lực quang minh mãnh liệt, dày đặc như thực chất, hội tụ lại như sông biển, cuốn về phía Chủ Thần thứ mười bốn ở đối diện vẫn đang bị “thời gian bất động” ảnh hưởng.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn gầm lên một tiếng, lớp da trên trán nứt ra, thần cách thời gian và thần cách giết chóc đồng thời lập lòe. Ánh sáng chợt lóe lên, Chủ Thần thứ mười bốn cường hành thoát ra khỏi “thời gian bất động”, trong cặp mắt đen kịt phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Chân phải mang giáp lạnh đập một cái vào hư không, năm ngón tay to lớn mở ra, giơ về phía thần lực quang ám chói lọi.

“Ầm!”

Thời gian đột nhiên dừng lại, tất cả mọi thứ trong hư không đều đứng yên, kể cả thần lực cuộn cuộn kia. Sau một khắc, Chủ Thần thứ mười bốn cũng thi triển “thời gian chảy ngược”, thần lực quang ám cuộn trào kia lại bắn ngược trở về với tốc độ nhanh hơn.

Thời gian không chia ra quang minh và hắc ám. Đứng trước lực lượng thời gian, tất cả thần lực dù là quang minh hay hắc ám đều không thể thoát khỏi tác dụng của nó. Đây cũng là nguyên nhân mà ban đầu Chủ Thần thứ mười bốn được gọi là vua của chư thần.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Dưới bàn tay của Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn, hư không trong phạm vi một triệu dặm liên tục va chạm và chôn vùi. Chủ Thần thứ mười bốn giống như điên cuồng, mỗi lần thoát khỏi “thời gian bất động” của Bồn Tôn đều lập tức đánh ra mấy quyền nhanh như chớp. Trái ngược với Chủ Thần thứ mười bốn điên cuồng, vẻ mặt Bồn Tôn vẫn luôn lạnh nhạt và bình tĩnh, trong cơ thể phát ra một đoàn thần lực cứu rỗi hùng hậu. Thần lực quang ám cuộn cuộn không ngừng hội tụ lại trong hư không giữa Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn, sau đó liên tục bị hai người dùng lực lượng thời gian bắn ngược về. Nhìn bề ngoài có vẻ chiến đấu vô cùng khốc liệt, nhưng thật ra không một chiêu nào có thể đánh trúng người Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn.

Hai nhân vật kinh khủng nhất trong vũ trụ này dưới chư thần, chỉ thuần túy sử dụng “thời gian bất động” và “thời gian chảy ngược” đơn giản nhất, không ngừng tranh đoạt quyền khống chế lực lượng thời gian trong khoảng hư không này. Chiến đấu của hai người đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của mọi người. Hư không rung động. Dưới sự kêu gọi của Chủ Thần thứ mười bốn và Bồn Tôn, hai dòng nước pháp tắc giết chóc và pháp tắc cứu rỗi mệnh mông đã tồn tại từ vũ trụ ban đầu, lúc này bỗng vượt qua hư không trùng trùng đi đến khoảng không gian này. Hư không liên tục va chạm và chôn vùi, đó là do hai pháp tắc này đồng thời tác dụng, đối kháng với nhau. Dưới tác dụng của pháp tắc thời gian, đám người Đệ Nhất phân thân nhìn thấy thần lực quang ám khiến cho hư không sụp đổ, thực ra lại là công kích của Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn mấy giây trước.

Đối với cao thủ dưới Thần cấp, thứ quyết định thắng bại là cường độ và mức độ của năng lượng. Đối với cao thủ Thần cấp, thứ quyết định thắng bại là hiểu biết đối với quy tắc, lại dựa vào hiểu biết này sáng tạo ra chiêu thức công kích mạnh mẽ. Ở cấp độ cao hơn, tiếp xúc được với thần lực, thứ quyết định thắng bại trong chiến đấu của nghịch thần giả đã trở thành mức độ tích lũy thần lực. Đệ Nhất phân thân và Ma Đế Hoàng thuộc về hàng ngũ này. Xi Vưu tuy không có thân thể, cũng không có thần lực, nhưng cũng là thuộc cấp bậc này, bởi vì lực lượng của cửu tinh không hề kém hơn thần lực mà đám nghịch thần giả tích lũy. Tiến lên một cấp nữa, khi thần lực đủ để duy trì sự tiêu hao, đối với loại cao thủ đỉnh cấp như Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn, mấu chốt quyết định thắng bại đã chuyển thành thần cách và lực lượng thời gian. Thần cách của người nào càng hoàn mỹ, hiểu biết và khống chế lực lượng thời gian cao hơn một bậc, đó chính là người thắng.

Thần cách thời gian lấp lánh trong suốt trên trán Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng lập lòe, mỗi lần sáng lên thì “thời gian bất động” của Bồn Tôn ảnh hưởng lên người hắn liền bị xóa bỏ. Trong hư không đen kịt, thần cách thời gian tỏa ra một vầng sáng lấp lánh nhu hòa, xua tan bóng tối chung quanh. Dưới bóng tối làm nổi bật, thần cách thời gian càng trở nên rực rỡ hơn. Đối diện với Chủ Thần thứ mười bốn, thần cách thời gian của Bồn Tôn cũng tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt nhu hòa lấp lánh. Dưới sự chi phối của

thần cách, trong phạm vi một triệu dặm, lực lượng thời gian dao động cực kỳ hỗn loạn, phía sau nó là thần lực tiêu hao điên cuồng.

Hai viên Thần cách thời gian rất gần hoàn mỹ, hai người nắm giữ thời gian. Khi điên cuồng phát ra công kích ẩn chứa thần lực hùng hậu, trong linh hồn Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn đều sinh ra một cảm giác khác thường. Trong hư không như có một sợi dây vô hình nối liền thần cách thời gian trong đầu hai người lại với nhau, Bốn Tôn có thể cảm nhận được rõ ràng thần cách thời gian lập lòe trong đầu của Chủ Thần thứ mười bốn, có thể thấy rõ viên thần cách thời gian gần hoàn mỹ này ảnh hưởng đến quy tắc thời gian như thế nào, thậm chí có thể cảm giác được dòng chảy thần lực trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn dưới tác dụng của thần cách, đây là một loại cảm giác gần như thấu thị. Đồng dạng, Chủ Thần thứ mười bốn cũng có thể cảm giác được rõ ràng thần cách và thần lực cứu rỗi to lớn trong cơ thể Bốn Tôn. Hai nhân vật mạnh nhất trong vũ trụ dưới chư thần, trong chiến đấu kịch liệt đều sinh ra một cảm giác đối mặt với mình, giống như đang chiến đấu cùng với bản thân.

“Thời gian chảy ngược” và “thời gian bất động”, hai loại lực lượng thời gian đơn giản nhất nhưng lại vô cùng thực dụng. Bất kể là Bốn Tôn hay Chủ Thần thứ mười bốn, vào lúc này đều không chế thời gian vô cùng thuần thực. Đứng trước lực lượng thời gian, không một công kích nào có thể chạm đến người nắm giữ thời gian, nhưng điều này lại khiến cho chiến đấu giữa hai người càng thêm hung hiểm.

“Ong!”

Thần cách thời gian trên trán Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn liên tục lập lòe, một sáng một tối chiếu rọi lẫn nhau. Hai người càng sử dụng lực lượng thời gian dồn dập, loại cảm giác liên hệ này càng mãnh liệt hơn.

“Người đã vượt ra khỏi xuất thân của loài người, vì sao còn phải trợ giúp những nhân loại này?” - Một luồng sáng ý thức đột nhiên vượt qua hư không hỗn loạn, truyền vào trong đầu Bốn Tôn. Trong khoảng hư không nơi thời gian và không gian hoàn toàn hỗn loạn này, cũng chỉ có ý thức mới không bị ảnh hưởng.

Về mặt Bốn Tôn vẫn không hề có biểu tình gì, giống như không nghe được giọng nói bình thản của Chủ Thần thứ mười bốn, vẫn im lặng như trước, công kích trong tay phát ra không hề có dấu hiệu dừng lại.

Chủ Thần thứ mười bốn cũng không bất ngờ vì sự im lặng của Bốn Tôn, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với tên nghịch thần giả siêu cường giữa vũ trụ này. Từ trên người của đối phương, Chủ Thần thứ mười bốn chỉ cảm nhận được một loại lý trí đến từ bản năng, mà đây chính là thứ hắn cảm nhận được từ trên người chư thần. Tên nghịch thần giả hùng mạnh này sở hữu tiềm chất tốt nhất để thành thần.

Khi ẩn nấp trong sương mù dày đặc tại tây bắc Ma Giới, suy diễn thần cách thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn đã cảm ứng được Bốn Tôn ở không gian đại thứ nguyên. Lúc đó hắn còn không để ý, chỉ có một ý niệm là hấp thu lực lượng hỗn loạn trong trời đất do cửu tinh gây nên, giúp thần cách thời gian tiến đến hoàn mỹ, lúc đó thì thần can giết thần, ma can giết ma. Nhưng đến khi hắn thành công xuất quan, không nghĩ tới nghênh đón hắn là Bốn Tôn cũng có thực lực tăng vọt, cùng với một viên thần cách thời gian gần như hoàn mỹ.

Trong cảm giác của Chủ Thần thứ mười bốn, Bốn Tôn giống như một bản thân khác của mình. Thứ duy nhất khác biệt là ngoại trừ sở hữu lực lượng thời gian, hắn còn sở hữu pháp tắc giết chóc, trong khi Bốn Tôn lại sở hữu pháp tắc cứu rỗi của nhánh quang minh. “Thời gian bất động” và “thời gian chảy ngược”, hai loại lực lượng thời gian này nhìn như đơn giản, nhưng nếu như đối mặt với cao thủ khác, Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn có thể dựa vào hai chiêu này dễ dàng giải quyết chiến đấu. Điều bất ngờ duy nhất là lực lượng tứ tượng và Bốn Tôn.

Bốn Chí Tôn của loài người dung hợp với bốn thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ, có thể hóa thành Tứ Tượng đại trận. Tứ Tượng đại trận có thể cuốn bất kỳ Quang Minh chư thần hay Hắc Ám chư thần nào vào bên trong, ngăn cách liên hệ giữa bọn họ và pháp tắc trong vũ trụ, cắt đứt nguồn thần lực liên tục cung ứng cho chư thần. Bản chất của Tứ Tượng đại trận chính là pháp tắc bình hành duy trì gốc rễ của vũ trụ, không bị bất kỳ pháp tắc nào điều khiển, đồng thời vượt trên tất cả pháp tắc. Lực lượng thời gian tác dụng lên người bốn Chí Tôn, so với tác dụng lên những cao thủ khác thì ngắn hơn nhiều. Còn về Bốn Tôn, cao thủ nắm giữ thời gian dĩ nhiên có sức đề kháng cực mạnh đối với lực lượng thời gian do cao thủ khác thi triển.

“Người đã có tư cách ngồi lên ngôi vị Cứu Thực Chi Chủ do Dĩ Tất để lại, kẻ địch của người bây giờ không phải ta mà là chư thần. Nếu như người thành thần, chư thần nhất định sẽ ra tay. Còn nếu như người thần phục ta, vậy thì ta có thể che chở cho người!” - Trong hư không, sóng ý thức của Chủ Thần thứ mười bốn vẫn dao động nhấp nhô. Chiến đấu giống như hình ảnh phản chiếu vẫn không hề ngừng lại, hung hiểm cực lớn, hơn nữa còn cực kỳ khó chịu, bởi vì không ai thích cảm giác chiến đấu với mình. Chủ Thần thứ mười bốn hiểu rõ, lần trước khi thời gian chảy ngược đến ngọn nguồn của thời gian, hắn đã nhận được tin tức về lực lượng thời gian mà lúc ban đầu sinh ra đã không nhận được, nhưng đồng dạng kẻ lạnh nhạt và lý trí trước người này cũng nhận được tin tức to lớn kia. Trình độ khống chế lực lượng thời gian của hai người chênh lệch cực nhỏ, thần cách thời gian của hai người cũng không hơn kém bao nhiêu, loại chênh lệch nhỏ đến cực điểm này vốn không thể phát huy được bất kỳ tác dụng chí mạng nào. Nếu cứ tiếp tục như vậy, kết quả cuối cùng sẽ tùy thuộc vào thần lực. Thần lực trong cơ thể người nào tiêu hao hết trước tiên, người đó sẽ bỏ mạng.

Thần cách giết chóc được trời ưu ái, có thể liên tục hấp thu thần lực từ trong vũ trụ hỗn loạn. Đồng thời dưới tác dụng của lực lượng thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn cũng đã lấy được thần lực vốn thuộc về mình sau đó lại rải rác trong vũ trụ, tích lũy được rất nhiều thần lực hắc ám. Nhưng đồng thời nhờ vào liên hệ kỳ diệu của thần cách thời gian, hắn cũng cảm ứng được rõ ràng lực lượng cứu rỗi to lớn của Cứu Thực Chi Chủ trong cơ thể Bốn Tôn. Lực lượng cứu rỗi to lớn này do vô số nhân loại ở đại thứ nguyên sinh ra, trải qua vô số năm tích lũy mà thành, luận về số lượng còn nhiều hơn Chủ Thần thứ mười bốn.

Ưu thế duy nhất của Chủ Thần thứ mười bốn là khi cửu tinh hội tụ, vũ trụ mất cân bằng, chính là thời đại thuộc về Hắc Ám chư thần. Trong thời kỳ hỗn loạn, thần cách giết chóc có thể hấp thu thần lực từ trong bóng tối và hỗn loạn, còn nhiều hơn so với chư thần dưới vực sâu. Theo thời gian trôi qua, thần lực trong cơ thể hắn sẽ càng ngày càng nhiều, còn thần lực trong cơ thể Bốn Tôn sẽ càng ngày càng ít đi. Đợi đến khi thần lực thừa kế từ Cứu Thực Chi Chủ Dĩ Tất trong cơ thể Bốn Tôn hao hết, chính là lúc Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn nắm thế chủ động.

Nhưng thần lực mà Bốn Tôn thừa kế từ Cứu Thực Chi Chủ Dĩ Tất lại rất lớn, dựa theo của phương thức và trình độ chiến đấu này, phải cần một thời gian rất dài mới tiêu hao hết được. Khi đó cũng không biết cửu tinh có còn treo cao trên không trung hay không, Chủ Thần thứ mười bốn tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình huống này.

Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng lên tiếng hỏi dường như cuối cùng đã có một chút hiệu quả. Trong hư vô nổi lên sóng gợn nhàn nhạt, sau đó dao động ý thức lạnh nhạt vô tình của Bốn Tôn truyền qua hư không, vang lên trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn: “Pháp tắc... chỉ có thể do một người nắm giữ. Chúng ta... cuối cùng phải có một trận đánh.”

Khi nói những lời này, cặp mắt vàng ánh của Bốn Tôn liếc nhìn thần cách thời gian rực rỡ trên trán Chủ Thần. Lời nói mặc dù đơn giản, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng. Một viên thần cách khống chế một pháp tắc, một pháp tắc chỉ có thể do một Chủ Thần nắm giữ. Khi hai viên thần cách cùng khống chế một pháp tắc, dưới tác dụng của bản thân pháp tắc, thần cách nhất định sẽ xảy ra xung đột, cuối cùng chỉ có thể còn lại một viên thần cách, không chết không thôi.

Chỉ với điểm này đã quyết định hai người nhất định phải có một trận đánh, chứ không chỉ vì cuộc chiến chủng tộc này.

841. Chương 72: Trận Chiến Cuối Cùng (10)

Chủ Thần thứ mười bốn im lặng không nói gì. Bốn Tôn nói không sai, chỉ cần một trong hai người không chịu từ bỏ thần cách thời gian, nhất định bọn họ phải có một trận đánh, không chết không thôi.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Trong hư không sấm chớp đùng đùng, thần lực hùng hậu không ngừng công kích. Bất kể Chủ Thần thứ mười bốn hay Bốn Tôn, trong khi dùng ý thức trao đổi vẫn không hề phân tâm.

Chủ Thần thứ mười bốn suy nghĩ một chút, sóng ý thức lại vượt qua hư không, truyền vào trong đầu Bồn Tôn: “Không thể nào tồn tại Thời Gian Chỉ Chủ đơn độc, bởi vì thần cách thời gian cần phải có thần cách khác cung cấp thần lực. Nếu như người muốn thành thần thì chỉ có thể dựa vào thần cách cứu rỗi của Cứu Thục Chi Chủ Dĩ Tất, khi đó Hắc Ám chư thần nhất định sẽ ra tay. Chỉ cần người từ bỏ thần cách thời gian, hai chúng ta có thể đồng thời ngồi lên ngôi vị của thần, đến lúc đó ta có thể che chở cho người.”

Cặp mắt màu vàng của Bồn Tôn xuyên qua thần lực quang ám hỗn loạn và hư không vỡ tan, nhìn chăm chú vào Chủ Thần thứ mười bốn một cách không hề có cảm xúc, chỉ đơn giản lắc đầu một cái. Cử động nho nhỏ này đã khiến Chủ Thần thứ mười bốn giận tím mặt.

“Nghịch thần giả, người là đang tự chuốc lấy diệt vong!” - Chủ Thần thứ mười bốn nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên đánh ra một chưởng, thần lực như sông biển tràn về phía Bồn Tôn. Tâm tình của Bồn Tôn lại chẳng hề biến hóa, cũng đánh ra một chưởng.

Tiếng vang ầm ầm không dứt bên tai, những tia chớp màu đen ẩn chứa lực lượng hủy diệt qua lại như con thoi bên trong. Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn nhanh chóng di chuyển chiến đấu trong hư không phạm vi một triệu dặm, hai người đều dốc hết khả năng, toàn lực ra tay. Chỉ thấy những bóng sáng lóe lên trong hư không mênh mông, không thấy bóng dáng bọn họ đâu.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên vung một quyền đánh bay Bồn Tôn, sau đó quay người bước vào trong dòng sông thời gian cuộn cuộn. Bồn Tôn lập tức dùng một chiêu “thời gian bất động” khiến cho hư không dừng lại, sau đó theo sát phía sau bước vào trong dòng sông thời gian, biến mất không thấy.

Không còn tác dụng của “thời gian chảy ngược”, thần lực quang ám do Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn dùng “thời gian chảy ngược” bắn trở về lúc này hoàn toàn bộc phát.

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ lớn như trời đất sơ khai, thần lực quang ám ẩn chứa lực lượng hủy diệt kinh khủng hoàn toàn nổ tung. Sáu cao thủ vừa mới bước vào khoảng hư không này sắc mặt liền biến đổi, hoảng sợ lui về phía sau. Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn vừa bước vào dòng sông thời gian, quy tắc thời gian và không gian liền khôi phục lại yên tĩnh. Đệ Nhất phân thân, Xi Vũ, Ma Đế Hoàng và ba vị Chí Tôn vừa bước vào khoảng không gian hỗn loạn này, liền thấy được một đoàn ánh sáng chói mắt hơn gấp trăm ngàn lần so với mặt trời từ sâu trong bóng tối tỏa ra, thần lực vô tận chiếu xạ về bốn phía. Toàn bộ vũ trụ đều rung chuyển trong cơn sóng của vụ nổ này, giống như Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn liên thủ công kích. Sáu cao thủ mặc dù thực lực mạnh mẽ, nhưng đối mặt với công kích như vậy cũng đành phải tránh lui.

“Ầm!”

Từ đầu đến giờ Phong Vân Vô Kỵ vẫn luôn men theo khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn, bay vút bên trong dòng sông thời gian mênh mông cuộn cuộn. Đệ Ngũ Kiếm Đám trong tay rung động, làm nổi lên bọt sóng đầy trời. Chủ Thần thứ mười bốn vừa bước vào trong dòng sông thời gian, ngênh đón hẳn là một đợt công kích rợp trời kín đất.

“Ong!”

Phong Vân Vô Kỵ áo trắng như tuyết, mái tóc như sương tung bay, tay trái giơ lên, một lần nữa phát ra “dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất”. Đồng thời Đệ Ngũ Kiếm Đám trên tay phải hẳn vung lên, một vệt sáng màu bạc hình vòm như thủy ngân bắn ra, đó là “lĩnh vực của kiếm” có sát thương cực mạnh.

Khí tức của Bồn Tôn từ phía sau nhanh chóng tiến đến gần. Trông thấy cảnh tượng lúc trước sắp sửa lặp lại, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng gầm lên một tiếng, năm ngón tay như sắt thép mở ra, “thời gian bất động” thành linh xuất thủ.

Thời gian dừng lại, ánh sáng do “dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất” và “lĩnh vực của kiếm” phát ra chợt đứng yên. Chỉ cần một chút thời gian này đã đủ cho Chủ Thần thứ mười bốn bước vào trong dòng sông thời gian mênh mông.

“Ầm!”

Ngay khi “thời gian bất động” vừa kết thúc, ánh sáng của “dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất” và “lĩnh vực của kiếm” liền đánh vào hư không nơi Chủ Thần thứ mười bốn vừa đứng, kiếm khí tung hoành khiến cho trong dòng sông thời gian dâng nên sóng lớn ngàn trượng.

- A!

Cách xa vị trí khi mới bước vào dòng sông thời gian khoảng chừng ngàn trượng, Chủ Thần thứ mười bốn như tháp sắt màu đen đột nhiên đau đớn kêu lên một tiếng, lập tức đánh một chưởng vào hư không trước người. Trước khi bàn tay của Chủ Thần thứ mười bốn đánh xuống, một tên nam tử áo trắng tóc trắng đột ngột từ trong hư không xuất hiện, nhanh chóng lui ra trước khi công kích của đối phương đến nơi. Trên lưỡi kiếm màu xám của Đệ Ngũ Kiếm Đảm mang theo một dòng máu vàng, rơi xuống trong dòng sông thời gian cuộn cuộn.

Chủ Thần thứ mười bốn có thể dùng “thời gian bất động” dừng lại “dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất” và “lĩnh vực của kiếm” do Phong Vân Vô Kỵ phát ra, nhưng lại không thể dừng được Đệ Ngũ Chí Tôn. Sau khi tốc độ đạt tới cực hạn, Phong Vân Vô Kỵ đã có năng lực không thể tưởng tượng được, tác dụng của “thời gian bất động” hoàn toàn bị hấn dừng tốc độ vượt qua cực hạn xóa bỏ. Khi Chủ Thần thứ mười bốn dừng lại công kích của Phong Vân Vô Kỵ, bản thể của Phong Vân Vô Kỵ đã sớm thoát khỏi trói buộc của lực lượng thời gian, xuất hiện ở trước người Chủ Thần thứ mười bốn, một kiếm đâm vào lồng ngực đối phương. Ngay khi trường kiếm đâm vào, kiếm nguyên hùng hậu ngưng tụ như thực chất liền bộc phát trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, khiến cho hắn bị thương.

“Rào rào!”

Trong dòng sông thời gian cuộn cuộn, những cơn sóng bạc bắn tung tóe, một mảng bọt sóng đột nhiên nổ tung ra. Bổng Tôn áo trắng lạnh nhạt vô tình từ trong bọt sóng bước đến, tốc độ của hắn không nhanh không chậm, lại mang theo một khí thế vô tận. Con người của Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên co lại, đành phải từ bỏ ý định ra tay với Phong Vân Vô Kỵ.

Trong cảm giác của Chủ Thần thứ mười bốn, uy hiếp của Bổng Tôn còn mạnh hơn nhiều so với Phong Vân Vô Kỵ. Hắn dừng bước lại, trên gương mặt như sắt thép hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Bổng Tôn...

Khi bóng dáng cao lớn của Bổng Tôn bước vào dòng sông thời gian, đôi môi Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khẽ mấp máy. Đã rất lâu không thấy Bổng Tôn, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên sinh ra một cảm giác rất quái lạ. Ban đầu nguyên thần phân ba, diễn sinh ra Bổng Tôn lý trí, Đệ Nhất phân thần tà ác và mình. Hôm nay mỗi người đã tự thành một thể riêng, Bổng Tôn dường như đã hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của nguyên thần phân ba, hình thành nhân cách hoàn chỉnh.

Tại khoảnh khắc bước vào dòng sông thời gian, ánh mắt Bổng Tôn bắt gặp lướt qua Phong Vân Vô Kỵ, nhưng chỉ khẽ liếc nhìn liền dời đi, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì. Từ trong ánh mắt của Bổng Tôn, Phong Vân Vô Kỵ không cảm giác được bất cứ tâm tình nào.

“Ầm!”

Ngay khi vừa dời mắt đi, thân hình Bổng Tôn đột nhiên hóa thành một hư ảnh mờ ảo, kéo dài ra vài thước trong hư không, sau đó biến mất không thấy. Gần như cùng lúc, Phong Vân Vô Kỵ cũng hiểu ngầm vọt lên không, hóa thành một tia chớp ngoằn ngoèo, biến mất trong dòng sông thời gian trắng bạc mênh mông.

“Rào rào!”

Không thấy bất kỳ bóng người nào, trong dòng sông thời gian cuộn cuộn đột nhiên nổi lên sóng lớn đầy trời, hai dòng nước mênh mông lướt qua tầng tầng hư không lao về phía Chủ Thần thứ mười bốn.

“Đỉnh!”

Trong cặp mắt màu vàng tối của Chủ Thần thứ mười bốn lóe lên một tia sáng, trong hai con người hiện lên hình ảnh Bổng Tôn và Phong Vân Vô Kỵ đang nhanh chóng lao đến. Sắc mặt của hắn âm trầm như nước,

thân thể đen kịt sừng sững bất động. Khi sóng lớn ngập trời kia còn cách mười trượng, hấn đột nhiên đập mạnh vào trong dòng nước, thân thể cao lớn từ dưới đất vọt lên.

Một làn sóng gợn nhàn nhạt lặng lẽ lướt qua tầng tầng hư không. Ngay khi thân hình Chủ Thần thứ mười bốn di chuyển, làn sóng gợn nhàn nhạt kia đột nhiên hóa thành một cơn sóng thần, cuốn theo tinh thần lực hùng hậu, như một chiếc chùy lớn đánh vào linh hồn của hấn.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn đau đớn kêu lên một tiếng. Trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ vốn không có thần lực, công kích của hấn rất khó làm cho Chủ Thần thứ mười bốn trọng thương. Nhưng tinh thần lực thì lại khác, bởi vì tinh thần lực của Phong Vân Vô Kỵ vốn không kém hơn so với Chủ Thần thứ mười bốn. Một đoàn tinh thần lực cuồng bạo như chùy lớn đánh vào linh hồn Chủ Thần thứ mười bốn, đối với loại công kích này, tất cả kỹ xảo chiến đấu không có bất cứ tác dụng gì. “Thời gian bất động” có thể dừng lại năng lượng công kích hùng hậu, nhưng lại không thể dừng được công kích tinh thần lặng lẽ.

Một đòn công kích tinh thần không hề màu mè, khiến cho linh hồn của Chủ Thần thứ mười bốn như muốn văng ra ngoài cơ thể. Dưới cơn đau nhức, khí tức tàn bạo bẩm sinh của hấn cũng bị kích thích ra.

- Gào!

Cặp mắt Chủ Thần thứ mười bốn hiện lên vẻ dữ tợn, không hề tránh né, hai nắm tay mang theo sấm sét màu đen nóng rực đánh về phía Bốn Tôn đang từ trong hư không bay vút đến. Bất ngờ là Bốn Tôn lại không dùng thần cách thời gian, cũng không dùng “thời gian bất động”, mà lại vung tay đánh thẳng về phía Chủ Thần thứ mười bốn. Hai nhân vật kinh khủng giữa vũ trụ dường như đều hiểu được, nếu cứ tiếp tục dùng lực lượng thời gian tranh đấu thì không thể chấm dứt, không ai làm gì được người kia. Chỉ trong một ý niệm, chiến đấu của hai người lại trở về so đấu thần lực.

“Ầm!”

Bốn nắm tay va chạm, thần lực quang ám hùng hậu phát ra một mảng ánh sáng chói mắt. Cách hai người không xa, hư không bỗng nhiên vặn vẹo, sau đó một bóng trắng hiện ra, chính là Phong Vân Vô Kỵ. Đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn toàn lực giao thủ, thần lực quang ám hùng hậu cuốn về bốn phương, dù là Phong Vân Vô Kỵ cũng phải cẩn thận ứng phó. Đối mặt với dòng thần lực cuồng bạo bắn đến, mái tóc dài của Phong Vân Vô Kỵ phát lên, lông mày khẽ nhíu lại, bàn tay trắng nõn vươn ra giơ thẳng như đao, năm ngón tay chém xuống, “quy tắc của kiếm” lập tức phát động. Thần lực quang ám cuộn cuộn đang tràn đến lập tức dừng tốc độ nhanh hơn bắn về phía Chủ Thần thứ mười bốn. Chủ Thần thứ mười bốn giật mình, vội vàng đánh ra một chưởng, thần cách thời gian trên trán lập lòe, lập tức thi triển “thời gian chảy ngược”, đồng thời thân hình nhanh chóng lui về phía sau. Bốn Tôn lập tức đuổi theo. Một lúc sau, Phong Vân Vô Kỵ đã thoát khỏi lực lượng thời gian cũng đuổi nhanh đến.

“Rắc rắc!”

Cách đám người Xi Vưu mấy triệu cây số, một tia chớp đột nhiên nổ ra, tiếng sấm ầm ầm vang khắp vũ trụ. Trong hư không cách Thái Cổ rất xa, nơi Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn giao thủ lần cuối cùng, sau khi một đợt thần lực quang ám mãnh liệt nổ tung, cuối cùng tất cả đều lắng lại. Ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp vẫn đứng ở chỗ ban đầu, cũng không rời khỏi.

Ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp mặc dù có thực lực mạnh mẽ, nhưng đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn trồn vào trong dòng sông thời gian cũng không có cách nào. Xi Vưu vốn chưa từng giao đấu với Chủ Thần thứ mười bốn, cho nên không biết Chủ Thần thứ mười bốn nắm trong tay lực lượng thời gian. Còn Ma Đế Hoàng thì vẫn luôn cố ý tránh né vị vua của chư thần đã rơi xuống này. Về phần Đệ Nhất phân thân, lần cuối cùng mà hấn nhìn thấy Chủ Thần thứ mười bốn thì đối phương còn chưa nắm giữ lực lượng thời gian. Không ai nghĩ tới ngoại trừ thần cách giết chóc, Chủ Thần thứ mười bốn còn sở hữu một viên thần cách thời gian, mà người sở hữu viên thần cách này lại có thể trồn vào dòng sông thời gian.

Thời gian không ngừng lưu động. Sau khi bước vào dòng sông thời gian lại giống như một điểm trôi đi trên đường thẳng thời gian, không hề ngừng lại. Cho dù là cao thủ đỉnh cấp như Xi Vưu cũng không thể nào nắm bắt được.

- Bọn họ chắc là đã bước vào trong dòng sông thời gian rồi...

Xi Vương đứng chấp tay, ánh mắt dõi khỏi hướng tiếng sấm ầm ầm truyền đến, lẩm bẩm nói. Trong bầu trời đêm đen kịt, ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp đứng thẳng người giữa hư không.

- Chúng ta đã khó mà nhúng tay vào trận chiến của bọn họ...

Ma Đế Hoàng có phần không cam lòng nói. Một thân thần lực của Chủ Thần thứ mười bốn, hẳn còn chưa lấy được một phần nào.

Ba người trầm mặc, trong lòng đều không dễ chịu. Thực lực mà Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn thể hiện ra, rõ ràng vượt xa bọn họ một khoảng cách lớn. Một viên thần cách thời gian đã trở thành giới hạn mà bọn họ vĩnh viễn không thể vượt qua được. Đứng trong hư không, ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp nhìn về đầu cuối hư không tối đen, nơi đó ba vị Chí Tôn đang bước đến. Ba người di chuyển giống như chậm nhưng thực sự lại rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã lướt qua hư không mấy chục ngàn trượng, như sao băng bay vút đến nơi này.

Ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp cũng đồng thời di chuyển, nghênh đón ba vị Chí Tôn. Giữa cao thủ vốn có cảm ứng lẫn nhau, ba vị Chí Tôn vừa bước vào ven rìa khu vực này thì đám người Xi Vương đã cảm ứng được. Có điều lúc đó bọn họ đang toàn lực đối phó với Chủ Thần thứ mười bốn, cũng không có thời gian tụ họp.

Khi còn cách nhau chừng năm mươi trượng, sáu cao thủ đỉnh cấp trong vũ trụ liền dừng bước.

- Chí Tôn của Thái Cổ!

Người lên tiếng đầu tiên không phải ba vị Chí Tôn, cũng không phải là Xi Vương, mà là Ma Đế Hoàng. Bất kể trận chiến giữa ba vị Chí Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn như thế nào, thánh lực của thánh thú trời sinh vốn đã có khả năng khắc chế sinh vật Ma Giới. Đối với Chủ Thần và với thần lực hắc ám, sinh vật Ma Giới phần lớn là kính nể, còn đối với Chí Tôn của Thái Cổ, đám ma tộc lại là sợ hãi. Ma Đế Hoàng không phải là Chủ Thần thứ mười bốn, cũng không phải là Chủ Thần, ngay cả Chủ Thần cũng sợ hãi thánh lực Chí Tôn của Thái Cổ, huống hồ là hắn.

Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, Ma Đế Hoàng chính là thống soái của đại quân Ma Giới, tất nhiên đã thấy qua uy thế của bốn Chí Tôn Thái Cổ, đến bây giờ nghĩ lại còn sợ. Trong cuộc chiến đó Thái Cổ đã tổn thất nặng nề. Lúc này khi lại gặp nhau, hắn thật sự lo lắng ba vị Chí Tôn sẽ ra tay. Mặc dù thực lực đã tăng mạnh, nhưng liệu có thể ngăn cản được thánh lực trời sinh khắc chế sinh vật hắc ám hay không, trong lòng hắn không hề nắm chắc. Trong lòng có cố kỵ, dĩ nhiên phải tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại kêu lên.

Tâm tư của Ma Đế Hoàng làm sao có thể lừa gạt được ba vị Chí Tôn. Mặc dù Ma Đế Hoàng là thống soái của Ma Giới trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, nhưng theo như ba vị Chí Tôn thấy, hắn cũng chẳng qua là một con rối của Hắc Ám chứ thần mà thôi. Chiến Tranh Chi Chủ Định Tư Mã Sâm còn bị bốn Chí Tôn hủy diệt, một vương triều đại đế làm sao có thể được bọn họ để vào mắt. Với tình hình hiện tại thì đối phó Ma Đế Hoàng chỉ là chuyện nhỏ. Phải giải quyết Chủ Thần thứ mười bốn, loại trừ nguy cơ cho Thái Cổ, đó mới điều ba vị Chí Tôn quan tâm.

Lạnh nhạt liếc nhìn Ma Đế Hoàng một cái, ba vị Chí Tôn không cũng không để ý đến tên vương triều đại đế trong lòng thấp thỏm này nữa, liền quay đầu lại, ba cặp mắt đồng thời nhìn về Xi Vương:

- Xi Vương...

842. Chương 72: Trận Chiến Cuối Cùng (11)

Đệ Nhất phân thân ở bên cạnh nhanh chóng nhìn lướt qua Xi Vương và ba vị Chí Tôn, trên mặt thoáng hiện lên biểu tình kỳ quái. Lúc này cao thủ của hai tộc người và ma gặp mặt, thân phận của hắn là khó xử nhất. Hôm nay Đệ Tam phân thân đã là Đệ Ngũ Chí Tôn cao quý của Thái Cổ, với thân phận này, Đệ Nhất phân thân không tin ba vị Chí Tôn lại không biết bí mật của nguyên thần phân ba. Một người chia làm ba phần, rốt cuộc là một người hay là ba người?

Hiện giờ hấn xem như là người hay là ma? Đệ Tam phân thân trở thành Chí Tôn đứng đầu Thái Cổ, còn hấn lại là Trung Ương đại đế của ma tộc, trong khi hai người lại vốn là một thể, loại thân phận nhạy cảm này rất đặc thù. Ba vị Chí Tôn đã biết gốc rễ của Đệ Nhất phân thân là nhân tộc, dĩ nhiên không cần phải lo lắng, do đó nhất thời lại cố ý tránh đề cập đến hấn. Còn giữa Ma Đế Hoàng và Xi Vưu, hiển nhiên là thực lực của Xi Vưu tỏ ra mạnh hơn một chút.

Hư không im ắng. Dưới áo bào màu xám của Xi Vưu hoàn toàn trống rỗng, không có hình thể, dĩ nhiên cũng không ai nhìn ra được biểu tình của y. Trong thời kỳ đen tối của Thái Cổ, y và bốn Chí Tôn khi đó vốn là kẻ địch, tộc Thiên Ma hưng thịnh một thời có thể nói là bị hủy trong tay bốn Chí Tôn. Bây giờ cừu địch lại gặp nhau, không ai biết trong lòng Xi Vưu nghĩ thế nào.

Hai tay áo rộng thùng thình cuốn ở sau người, Xi Vưu yên lặng nhìn ba vị Chí Tôn, ma thức lạnh lẽo đồng thời vang lên trong biển ý thức ba người: “Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, chúng ta lại gặp mặt rồi. Các người không định trừ khử vị Tà Chủ của tộc Thiên Ma này, giải quyết một lần cho xong sao?”

Ba vị Chí Tôn liếc nhìn nhau, lắc đầu cười khổ:

- Tà Chủ nói đùa rồi, thời nào thì ra thời đó. Lúc trước Ma Tổ khẳng khái làm theo ý mình, đến nỗi Thái Cổ máu chảy thành sông, chúng ta bắt đắc dĩ nên phải ra tay. Hôm nay nếu như Ma Tổ hối cải tỉnh ngộ, trở về Thái Cổ, chúng ta hoan nghênh còn không kịp, làm sao lại có ý ra tay.

Lần này gặp mặt, mặc dù Xi Vưu cố tình chế giễu, nhưng cũng không xuất thủ, điều này có thể nói là một dấu hiệu tốt. Ba vị Chí Tôn buông lỏng tâm tình, trong lòng biết chuyện liên thủ có nhiều triển vọng.

- Bản tọa đồng ý trở về Thái Cổ khi nào?

Xi Vưu lạnh lùng nói.

Ba vị Chí Tôn chỉ cười cười, biết rằng Xi Vưu chỉ không muốn mất thể diện:

- Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ muốn hỏi một chút, tại sao Ma Tổ lại ra tay với Chủ Thần thứ mười bốn, có phải là vì lệnh sư, Đế Thích Thiên tiền bối?

Xi Vưu im lặng không nói, sự trầm mặc này đã gián tiếp khẳng định suy đoán của ba vị Chí Tôn.

- Bất kể là vì mối thù sư môn hay là vì chuyện gì khác, chỉ cần đối thủ của ngươi là Chủ Thần thứ mười bốn, vậy thì chúng ta đang đứng trên cùng một chiến tuyến. Ma Đế Hoàng, ngươi cũng như vậy, mặc dù ngày xưa chúng ta là địch thủ, nhưng bây giờ có thể tạm thời hợp tác.

Bạch Hổ Chí Tôn nói, dứt lời lại liếc nhìn Đệ Nhất phân thân một cách đầy hàm ý.

Trên mặt Ma Đế Hoàng thoáng hiện lên vẻ do dự, nhưng trong lòng lại mừng thầm, đề nghị của ba vị Chí Tôn chính hợp với ý của hấn. Xi Vưu nhìn thấy kẻ địch trước kia còn có phần làm cao, nhưng Ma Đế Hoàng thì lại không quan tâm nhiều như vậy:

- Thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn quá mạnh, nếu như chúng ta tách ra thì không ai là đối thủ của hấn, chỉ khi liên hiệp mới có hi vọng giết chết hấn. Hiện giờ Chủ Thần thứ mười bốn đang giao đấu với tên cao thủ siêu cấp kia, nhưng theo ta thấy, tên cao thủ siêu cấp kia rất khó giết được Chủ Thần thứ mười bốn. Hơn nữa thời gian càng lâu thì càng bất lợi với chúng ta. Lúc này Quang Âm chư thần hấn là đang chinh chiến trên hàng tỉ không gian, tạm thời còn không chú ý đến nơi này. Nhưng chỉ cần có một vị Chủ Thần rút ra, đi đến xem xét nơi này, tình hình của chúng ta sẽ không thể lạc quan. Hơn nữa hôm nay vũ trụ chìm vào hắc ám và hỗn loạn, nếu cứ tiếp tục như vậy, thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn sẽ càng ngày càng mạnh. Các người muốn giành được thắng lợi trong chiến tranh, mấy người Xi Vưu muốn báo thù, còn ta thì chỉ muốn thần lực của Chủ Thần thứ mười bốn. Muốn tất cả đạt được nguyện vọng, chúng ta nhất định phải nhanh chóng ra tay. Nếu chúng ta hợp sức lại, cộng thêm tên cao thủ siêu cấp kia trợ giúp, chưa chắc không có hội giết chết Chủ Thần thứ mười bốn.

Đây không phải là lần đầu tiên Ma Đế Hoàng nhìn thấy Bốn Tôn. Khi hấn còn quản lý vương triều, Bốn Tôn xuất thế ngang trời đã ngang nhiên chiếm cứ vương triều đại diện của hấn, khiến cho mặt mũi của hấn mất sạch. Đối với chuyện này hấn vẫn nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn thậm chí còn biết Bốn Tôn, Đệ Nhất

phân thân và Thái Cổ Kiếm Thần thực ra chính là một người, nhưng giờ phút này lại làm bộ như chưa từng thấy qua Bồn Tôn, chỉ gọi đối phương bằng bốn chữ hàm hồ “cao thủ siêu cấp”.

Từ hướng Thái Cổ truyền đến tiếng la giết vang lừng. Quân đoàn vương triều Trung Ương do đám người A Tu La ma đế, Áo Lan Cổ Đại Nhĩ, Cổ Liệt Nhĩ thống lĩnh gầm thét, giết vào đại quân Ma Giới ở hướng đông không gian Thái Cổ vốn đã lâm vào hoảng loạn. Ba cao thủ ma đạo đỉnh cấp đã dùng hành động để tỏ rõ lập trường của bọn họ.

- Chúng ta cũng không có xung đột lợi ích, như vậy không bằng hợp tác. Chúng ta nhất định phải đề phòng Quang Âm chư thần, nên nhanh chóng giải quyết trận chiến!

Bạch Hổ Chí Tôn gật đầu, lớn tiếng nói.

Ba vị cao thủ ma đạo đỉnh cấp cũng gật đầu. Trong nháy mắt một liên minh tạm thời đã hình thành.

- Các người định hợp tác như thế nào?

Đệ Nhất phân thân bỗng lên tiếng. Vào giờ phút này, hắn đột nhiên cảm nhận được sự tồn tại của Bồn Tôn và Đệ Tam phân thân, hai người bọn họ dường như đang lâm vào chiến đấu kịch liệt. Đây là một loại cảm giác rất quái dị, như xa như gần, nhưng lại không nắm bắt được:

- Tình hình hiện giờ của bọn họ rất kỳ quái, chúng ta căn bản không tìm được khí tức bọn họ, đừng nói là nhúng tay vào trận chiến này.

Bên cạnh Bạch Hổ Chí Tôn, Huyền Vũ Chí Tôn thân hình trắng kiệu cao lớn cảm ứng hư không một chút, sau đó lớn tiếng nói:

- Vô Kỵ đã từng nói, sau khi tốc độ của hắn vượt qua cực hạn sẽ tiến vào một nơi kỳ quái khác, nơi đó gọi là “dòng sông thời gian”. Lúc này chắc hẳn bọn họ đã bước vào trong dòng sông thời gian, chỉ khi tiếp xúc được với lực lượng thời gian mới có thể đi vào nơi kỳ quái kia. Mấy người chúng ta đều chưa từng chạm đến lực lượng thời gian, e rằng rất khó đặt chân vào đó.

- Lực lượng thời gian mà Chủ Thần thứ mười bốn nắm giữ là một sự uy hiếp và hạn chế rất lớn đối với chúng ta. Đứng trước hai người mạnh nhất giữa vũ trụ này, ưu thế số lượng vốn chẳng có tác dụng gì. Mấy người chúng ta liên thủ, tuy gần như đã tập trung lực lượng mạnh nhất của nhân tộc và ma tộc, nhưng lại không ai có thể khống chế lực lượng thời gian. Chỉ khi nắm trong tay lực lượng thời gian mới có thể nhúng tay vào trận chiến này.

Chu Tước Chí Tôn mặc phượng bào như lửa cũng lên tiếng.

- Chưa chắc. Thời gian tuy là lực lượng huyền ảo nhất giữa vũ trụ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể chống lại.

Xi Vưu trầm giọng nói:

- Thời gian không thể tồn tại thoát ly không gian, cho dù bọn họ trốn vào dòng sông thời gian, cũng không thể tác rời khỏi không gian này. Chúng ta không thể phát giác được bọn họ, chỉ là vì thời gian bọn họ dừng lại ở một nơi quá ngắn, đến mức ngay cả cao thủ đỉnh cấp như chúng ta cũng không thể phát hiện được. Nhưng chỉ cần bọn họ và chúng ta vẫn tồn tại trong cùng một thời không, công kích của chúng ta vẫn có thể đánh trúng bọn họ.

Lời nói của Xi Vưu vừa dứt, tất cả mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng lên. Xi Vưu đã tu thành Hủy Thiên Diệt Địa đại ma công, linh hồn dung nhập vào trong cửu tinh thần bí nhất giữa vũ trụ, mà Chủ Thần thứ mười bốn lại có thể mượn lực lượng cửu tinh. Với mọi người thì cửu tinh là đại biểu cho sự thần bí và khó hiểu, còn Xi Vưu biết một chút bí mật cũng không có gì là kỳ quái.

Xi Vưu sinh ra không hề muộn hơn so với Hiên Viên đã chết, cộng thêm y vốn xuất thân từ bộ tộc thủ hộ Ma vực. Mặc dù Bộ tộc thủ hộ luôn ẩn nấp không xuất hiện, nhưng có rất nhiều công pháp kỳ dị, hơn nữa cũng là sinh ra từ hỗn độn. Tộc trưởng Đế Thích Thiên còn được xưng là đệ nhất cao thủ của vũ trụ, hiểu được hàng tỉ đạo của quy tắc. Đế Thích Thiên vốn là sự phụ của Xi Vưu. Trước khi quyết chiến với Hiên Viên, Xi Vưu đã biết sự phụ Đế Thích Thiên của y có thành tựu rất cao về đạo của không gian, loáng thoáng đã có xu hướng đột phá ràng buộc, khống chế bản nguyên của không gian. Tuyệt học Thiên Ngoại

Tiểu Vũ Trụ của Đế Thích Thiên chính là thành quả của sự lĩnh ngộ không gian cực cao này. Thậm chí Xi Vương tin tưởng, nếu như không phải Chủ Thần thứ mười bốn xuất thế ngang trời, có đủ thời gian, Đế Thích Thiên có lẽ sẽ trở thành Không Gian Chi Chủ.

Nghe được lời nói của Xi Vương, Bạch Hổ Chí Tôn nhíu mày một cái. Trong số bốn Chí Tôn, y là người duy nhất đã từng nghiên cứu lực lượng thời gian. Trên đỉnh Thánh sơn, Bạch Hổ Chí Tôn thậm chí đã từng chỉ dạy cho Phong Vân Vô Kỵ, ý cho vị tộc nhân thiên tài này. Y trầm tư một lúc, sau đó nói:

- Tà Chủ nói không sai. Trên lý thuyết, đúng là chỉ cần bọn họ không bước vào quá khứ hoặc tương lai, trong cùng một thời không, chúng ta vẫn có thể nhúng tay vào trận chiến này. Nhưng cho dù tồn tại một khoảng thời gian ngắn ngủi để chúng ta công kích, e rằng chúng ta cũng rất khó nắm bắt được khoảng thời gian này.

- Bản tọa có thể giúp các người.

Một giọng nói khô khốc bỗng từ trong miệng Ma Đế Hoàng phát ra, một tia sáng ảm đạm như khói lóe lên từ sâu trong cặp mắt của hắn, cùng lúc đó một luồng khí tức quỷ dị tỏa ra trong hư không. Từ trong khí tức quỷ dị kia, ba vị Chí Tôn có một cảm giác lạnh giá vô tình tương tự như Chủ Thần.

- Người là ai?

Con người của ba vị Chí Tôn chợt co lại, nhìn chăm chăm vào Ma Đế Hoàng. Trước giờ ba vị Chí Tôn vốn chẳng có hảo cảm gì với chư thần, theo đó cũng rất nhạy cảm với loại khí tức này. Ba vị Chí Tôn cũng không quá để ý đến Ma Đế Hoàng, vốn chỉ cho rằng sáu người đang bàn bạc, không ngờ trong đầu Ma Đế Hoàng lại còn tiềm ẩn một nhân vật mạnh mẽ như vậy.

- Hắn là một phân thân biến dị của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc.

Đệ Nhất phân thân hời hợt nói ra bí mật của Ma Đế Hoàng. Ma Đế Hoàng tức giận trợn mắt nhìn Đệ Nhất phân thân, nhưng cũng không nói gì.

- Hắn quả thật có thể giúp chúng ta.

Xi Vương lạnh nhạt nhìn lướt qua Ma Đế Hoàng, nói:

- Ma Đế Hoàng, vậy xin nhờ các người sử dụng lực lượng tiên đoán, tính xem chiều hướng của Chủ Thần thứ mười bốn như thế nào!

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc vẫn luôn đứng ngoài quan sát, không lộ ra một chút khí tức nào. Bốn Chí Tôn Thái Cổ chính là nhân vật lợi hại đã giết chết Chiến Tranh Chi Chủ Dịch Tư Mã Sâm và Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tát, trong lòng phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc dĩ nhiên có phần e ngại. Lúc này thấy mọi người gặp phải phiền toái khó giải quyết, hắn cuối cùng chủ động tham gia:

- Điều này là đương nhiên. Nhưng tốt nhất các người phải có ý thức hợp tác, cùng chia sẻ tất cả tin tức, như vậy mới có thể gây nên một chút uy hiếp cho Chủ Thần thứ mười bốn. Nếu chỉ công kích đơn độc, Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn có thể bỏ qua. Mặc dù hắn đã bị yếu đi, nhưng thần thể hoàng kim vẫn còn nguyên vẹn. Nếu như chúng ta tách ra, công kích rất khó gây ra tổn thương đối với hắn. Nhưng các người cũng không nên hi vọng quá nhiều, năng lực của ta có thể đoán trước được vị trí đại khái trong vũ trụ của bọn họ sau một khoảng thời gian, nhưng lại không thể nào xác định được điểm không gian chính xác. Nếu như không thể xác định được vị trí chính xác, công kích của các người sẽ không thể nào đánh trúng bọn họ. Ta chỉ có thể làm được như vậy thôi, những việc khác đành phải nhờ vào các người.

- Ta sẽ cộng hưởng lực lượng cửu tinh của ta với các người, giúp các người có được tầm mắt của ta. Chủ Thần thứ mười bốn và cửu tinh có một sự liên hệ kỳ diệu, thông qua cửu tinh hắn có thể tăng tốc hấp thu thần lực hắc ám giữa vũ trụ. Hủy Thiên Diệt Địa đại ma công của ta dùng linh hồn dung nhập vào cửu tinh, chỉ cần Chủ Thần thứ mười bốn mượn lực lượng cửu tinh thì sẽ không thể lừa gạt được ta. Khi hắn mượn lực lượng cửu tinh, ta sẽ có thể xác định được vị trí chính xác của hắn.

- Thần cách giết chóc của bản tọa và Chủ Thần thứ mười bốn cũng có liên hệ.

Đệ Nhất phân thân dang đôi cánh màu đen to lớn, lơ lửng trong hư không, nói:

- Chỉ cần Chủ Thần thứ mười bốn xuất hiện trong phạm vi nhất định chung quanh, ta sẽ có thể cảm ứng được hắn. Đến lúc đó ta sẽ cộng hưởng cảm giác của mình với các người.

- Như vậy thì tốt quá!

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc hài lòng gật đầu, nói:

- Có cửu tinh cảm ứng của Xi Vưu, cộng thêm người và Chủ Thần thứ mười bốn sở hữu thần cách giết chóc như nhau, chúng ta sẽ có thể kiểm chế Chủ Thần thứ mười bốn, tạo cơ hội cho nhân vật mạnh mẽ kia.

Khi nhắc đến Bồn Tôn, trong giọng nói của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc mang theo sự tôn kính. Hắn không phải là Chủ Thần, nhưng cũng có sự kiêu ngạo của Chủ Thần. Cao thủ luôn tôn kính những người mạnh hơn mình, Bồn Tôn dùng thực lực hùng mạnh tuyệt đối của mình, đã hoàn toàn giành được sự tôn kính của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc.

Nghe được những lời của phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc, trong lòng sáu vị cao thủ đỉnh cấp trong hư không đều cảm thấy là lạ. Bất kể là ba vị Chí Tôn của Thái Cổ, Ma Đế Hoàng hay là Đệ Nhất phân thân, sáu nhân vật đỉnh cao này đều là những người coi trời bằng vung, giết chóc bốn phương. Nhưng sáu người liên hợp với nhau, tập hợp sức mạnh của mọi người, trong trận chiến với Chủ Thần thứ mười bốn cũng chỉ có tác dụng phụ trợ. Chiến đấu thật sự vẫn được quyết định giữa Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn, đây là một sự thật không thể nào chối cãi.

Bầu không khí có phần ngưng ngập. Ma Đế Hoàng cũng không để ý tới những điều này, chậm rãi nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, trên gương mặt lộ ra vẻ suy nghĩ. Dưới sự quan sát của năm cao thủ, hắn chậm rãi giơ hai tay lên, từng tia thần lực như khói từ trong lỗ chân lông toàn thân tỏa ra, dọc theo cánh tay to lớn bay đến giữa hai tay, hóa thành một hình cầu có kết cấu phức tạp do bóng tối và hư vô tạo thành. Hình cầu kỳ lạ kia nhanh chóng xoay tròn trong hư không trước người Ma Đế Hoàng, bên trong chiết xạ ra những bóng sáng vô tận. Bóng sáng phức tạp nhanh chóng lướt qua người năm tên cao thủ như cưỡi ngựa xem hoa, không ai hiểu được chúng có ý nghĩa gì.

“Bùng!”

Sau một tiếng vang nhỏ, hình cầu giữa bàn tay Ma Đế Hoàng đột nhiên dọc theo hai bên bắn ra một chùm mây rối nhát và dài, sau đó Ma Đế Hoàng mở mắt ra:

- Đi thôi, ta đã biết được địa điểm kế tiếp bọn họ xuất hiện!

Dứt lời, một ý niệm lạnh lẽo và mạnh mẽ đồng thời truyền về phía năm đại cao thủ. Năm người tiếp nhận ý niệm lạnh lẽo này, sau đó một hình ảnh giữa vũ trụ hiện lên trong đầu mọi người.

- Ủ.

Mọi người gật đầu, bóng đen chợt lóe lên trong hư không, sáu bóng dáng đồng thời biến mất.

843. Chương 73: Trận Chiến Cuối Cùng (12)

Trong dòng sông thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn, Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ vẫn đang chiến đấu kịch liệt. Ba người vừa toàn lực giao chiến, vừa trôi dạt theo dòng sông thời gian không nhìn thấy đầu cuối.

Trong dòng sông thời gian kinh khí ngưng trệ, thần lực quang ám hùng hậu hóa thành những chùm ánh sáng hủy diệt đan xen trong hư không. Bởi vì ba kẻ xâm nhập xa lạ mà vùng đất này không còn yên tĩnh nữa, tiếng nổ vang của thần lực quang ám và tiếng gầm của Chủ Thần thứ mười bốn vang khắp dòng sông thời gian.

Đối mặt với Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ liên thủ công kích, Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng tháo chạy, trong lòng vừa giận dữ vừa kinh hãi. Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ phối hợp giống như áo trời không vết vá. Chỉ riêng Bồn Tôn xuất thế ngang trời đã có thực lực không phân cao thấp với Chủ Thần thứ mười bốn, mà sự xuất hiện của Phong Vân Vô Kỵ lại khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn lâm vào tình thế xấu.

Mặc dù kiếm của Phong Vân Vô Kỵ không thể uy hiếp được Chủ Thần thứ mười bốn có thần thể hoàng kim, nhưng tinh thần lực dồi dào đến mức kinh khủng của Phong Vân Vô Kỵ còn nguy hiểm hơn nhiều so

với kiếm trong tay hắn. Khi đang toàn lực ứng phó với công kích mãnh liệt của Bồn Tôn, Chủ Thần thứ mười bốn còn phải chống đỡ công kích tinh thần lực không thể né tránh của Phong Vân Vô Kỵ.

Giao đấu tinh thần lực luôn là giết địch một ngàn thì tự tổn tám trăm, nguy hiểm như vậy nhưng nhân loại trước mắt này lại giống như không hề e ngại. Chủ Thần thứ mười bốn vô cùng giận dữ, nhưng lại không có biện pháp nào ngăn chặn Phong Vân Vô Kỵ. Công kích tinh thần lực vốn không giống bất cứ phương thức chiến đấu nào khác, không hề có kỹ xảo, muốn tránh cũng không được. Mỗi lần tinh thần lực va chạm đều giống như có vô số sấm sét thần phạt, khiến cho trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn liên tục nổ vang. Tinh thần lực bị thương, những công kích khác cũng bị ảnh hưởng. Đối mặt với hai đối thủ giống nhau như đúc, hai viên thần cách trên trán Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng lập lòe, đành phải liên tục sử dụng lực lượng thời gian. Có mấy lần khi Chủ Thần thứ mười bốn định ra tay ngăn cản công kích của Bồn Tôn, tinh thần lực khó phòng bị của Phong Vân Vô Kỵ lại đột ngột đánh vào trong đầu hắn. Trong đầu chấn động, “thời gian bất động” của Chủ Thần thứ mười bốn sắp phát ra lại tiêu tan, lập tức bị Bồn Tôn đánh vào bản thể khiến toàn thân máu tươi bắn tung tóe. Chủ Thần thứ mười bốn đành phải dùng thần lực nhanh chóng tu bổ thân thể. Dưới hai tầng công kích, thần lực dồi dào tích lũy trong cơ thể hắn nhanh chóng bị tiêu hao.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn gầm lên, lực lượng tinh thần hùng hậu phát ra, nghênh đón công kích tinh thần lực của Phong Vân Vô Kỵ trong hư không, đồng thời một tay “thời gian chảy ngược” đánh về hướng công kích do Bồn Tôn phát ra.

“Ầm!”

“Ầm!”

Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, hai luồng tinh thần lực hùng hậu đủ khiến vũ trụ biến sắc và chạm vào nhau giữa hư không. Trong người Chủ Thần thứ mười bốn khí huyết sôi trào, bị đánh lui ra mấy trăm trượng. Đối diện với hắn, Phong Vân Vô Kỵ cũng bị bức ra. Không đợi Chủ Thần thứ mười bốn ra tay, thân hình Phong Vân Vô Kỵ liền nhoáng lên, lập tức lui ra bên ngoài. Bồn Tôn ở phía sau lại tiến lên nghênh đón. Hai người một tiến một lùi, phối hợp không hề sơ hở.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn gầm lên một tiếng, đang định ra tay lần nữa, ngay lúc này...

- Chính là bây giờ!

Tại một nơi trong hư không cách trung tâm vũ trụ rất xa, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên mở mắt ra, nói với sáu đại cao thủ còn lại. Cùng lúc đó, tin tức trong lời tiên đoán của phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc đồng thời xuất hiện trong đầu sáu đại cao thủ kia.

- Chính là lúc này!

Gần như cùng lúc, Xi Vưu đứng ở phía trên cao nhất, trong lòng cũng đồng thời hiện lên một ý niệm.

“Ong!”

Cửu tinh trên bầu trời rung động. Hư không trong phạm vi một triệu dặm chợt tối sầm lại. Lực lượng cửu tinh đột nhiên giống như thủy triều rút vào một điểm. Tại khoảnh khắc này thời gian giống như bị chia thành ngàn vạn phần. Một cột sáng rực rỡ đường kính mấy trăm trượng từ trên trời chiếu xuống một điểm trong hư không trống rỗng. Gần như cùng lúc, ba vị Chí Tôn, Ma Đế Hoàng và Đệ Nhất phân thân cũng đồng loạt ra tay. Ánh sáng chợt lóe lên, ba thánh thú gầm lớn rung trời, thân thể to lớn vắt ngang phạm vi một triệu dặm, không ngừng qua lại trong một góc hư không trống rỗng. Cặp mắt Ma Đế Hoàng tối sầm lại, vừa ra tay đã thi triển “bàn tay của âm mưu”. Đệ Nhất phân thân lại đánh ra thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo, ánh đao đen kịt vô cùng bá đạo lạng lẹ cắt qua hư không.

Mặc dù trong hư không chẳng có bóng người nào, nhưng sáu người đều không hề do dự, vừa ra tay đã dốc hết toàn lực.

Trong dòng sông thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn đang toàn lực ứng phó với công kích của Bồn Tôn và Đệ Ngũ Chí Tôn, đột nhiên một cảm giác nguy hiểm cực độ dâng lên trong lòng. Hắn còn chưa kịp phản

ứng, sáu đòn công kích hoặc sáng hoặc tối đột ngột từ hư không phía sau tràn đến, đánh vào tấm lưng to lớn.

“Ầm!”

Phần lưng như sắt thép của Chủ Thần thứ mười bốn trong nháy mắt sụp xuống, một vết đao to lớn từ vai trái kéo dài đến vai phải, giữa lưng lại xuất hiện một lỗ hổng thông đến trước ngực, xuyên qua sau lưng có thể thấy được cảnh tượng trước người.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức nhìn thấy một bàn tay trắng nõn như ngọc nhanh chóng lớn lên trong mắt. Khuôn mặt Bồn Tôn không mang theo chút tình cảm nào nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

“Ầm!”

“Thời gian bất động!”

Ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn phân tâm, Bồn Tôn liền thừa dịp ra tay trước. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi Chủ Thần thứ mười bốn bị đứng yên, một bàn tay mang theo lực lượng vạn cân liền đánh vào trên trán hắn.

“Ong!”

Trông thấy bàn tay của Bồn Tôn sắp đánh xuống, thần cách thời gian lấp lánh trong suốt trên trán Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên bùng sáng, “thời gian bất động” trong nháy mắt bị xóa bỏ. Ngay trước khi bàn tay của Bồn Tôn đánh xuống, một bàn tay khác nặng như sắt thép bỗng chấn ngang giữa bàn tay của Bồn Tôn và vầng trán của Chủ Thần thứ mười bốn.

“Ầm!”

Tại khoảnh khắc quyền chưởng giao nhau, thần lực quang minh từ lòng tay Bồn Tôn bắn ra khiến cho toàn bộ dòng sông thời gian đều ảm đạm mất màu, ánh sáng trắng chói mắt rợp trời kín đất đánh vào người Chủ Thần thứ mười bốn. Gần như cùng lúc, một luồng tinh thần lực hùng hậu cũng đánh vào trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn. Dưới áp lực nặng nề, toàn thân Chủ Thần thứ mười bốn máu phun như mưa, máu tươi màu vàng như suối nước từ trong lỗ chân lông bắn ra, thân thể cao lớn như điều đứt dây bay ra ngoài.

Một chiêu đắc thủ, Bồn Tôn cũng không ngừng lại, lập tức đuổi theo. Thương thế của Chủ Thần thứ mười bốn nhìn có vẻ rất nặng, nhưng Bồn Tôn hiểu rõ, những vết thương nhìn như nghiêm trọng này nhiều nhất chỉ tiêu hao một chút thần lực, rất nhanh sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Thân hình nhoáng lên, Bồn Tôn hóa thành một bóng sáng mơ hồ nhanh chóng đuổi theo. Áo bào của Phong Vân Vô Kỵ rung động, cũng đuổi theo hướng Chủ Thần thứ mười bốn biến mất.

Trong hư không mênh mông, sáu đại cao thủ đứng yên lơ lửng trong bóng tối, trên mặt lộ ra vẻ lắng nghe.

- Thành công rồi sao?

Ma Đế Hoàng nghi hoặc hỏi.

- Đã thành công.

Người trả lời là Ma Tổ Xi Vưu đứng ở phía trên mọi người, áo bào xám tung bay. Ngay khi vừa ra tay, mọi người gần như cùng lúc cảm nhận được một tia khí tức cực nhỏ của Chủ Thần thứ mười bốn trong hư không trống rỗng.

Trong lòng Ma Đế Hoàng mừng rỡ. Kế hoạch tập hợp sáu cao thủ hàng đầu vũ trụ cuối cùng đã có hiệu quả. Trong kế hoạch ban đầu vốn không đoán được sẽ xuất hiện cao thủ siêu cấp như Bồn Tôn, cũng không có chuyện sáu cao thủ hợp sức. Mặc dù Ma Đế Hoàng đã đáp ứng với Xi Vưu là sẽ ra tay, nhưng cũng là xem tình huống rồi mới quyết định. Nếu như có thể đánh chết Chủ Thần thứ mười bốn thì tốt, còn nếu không được thì xem tình thế mà lui về phía sau, ít nhất có thể bảo toàn được tính mạng.

Nhưng tình hình thực tế lại khác xa dự đoán của Ma Đế Hoàng. Chủ Thần thứ mười bốn nắm giữ lực lượng thời gian, chỉ dựa vào điểm này, Ma Đế Hoàng có muốn lui cũng chưa chắc đã lui được. Nghe được tiếng kêu đau đớn ngăn ngừa vừa rồi do Chủ Thần thứ mười bốn phát ra, nếu như hôm nay không thể giết chết hắn, sau khi hắn đạt tới trạng thái đỉnh cao, chính là lúc Ma Đế Hoàng phải bỏ mạng. Với tính cách có thù phải trả của Chủ Thần thứ mười bốn, lần này ra tay đắc tội với hắn, tương lai nhất định là không chết không thôi. Ma Đế Hoàng đã lâm vào thế cớ hổ khó xuống.

- Chủ Thần thứ mười bốn sở hữu thần thể hoàng kim, công kích của chúng ta rất khó tạo thành vết thương chí mạng với hắn. Lần này là do hắn không ngờ được, cho dù đã bước vào trong dòng sông thời gian, chúng ta vẫn có khả năng tấn công hắn. Lần sau hắn nhất định sẽ có chuẩn bị, muốn đánh trúng chưa chắc đã dễ dàng như vậy.

Bạch Hổ Chí Tôn liếc nhìn Ma Đế Hoàng, nói:

- Tịch Nhĩ Lạc, tiếp tục dự đoán đi!

Đối với phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc này, trong lòng ba vị Chí Tôn vẫn không thể yên tâm, dù sao Tịch Nhĩ Lạc cũng được xưng là Âm Mưu Chi Chủ.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc khổng lồ chế thân thể Ma Đế Hoàng, gập đầu một cái, hai tay hướng vào nhau, giữa mười ngón tay kéo ra một đường mây mù màu xám nhỏ dài. Trong hư không lại truyền đến thần lực dao động kịch liệt, một lúc sau sáu đại cao thủ lại mất đi bóng dáng.

Sáu đại cao thủ hợp sức công kích đúng là đã đánh trọng thương Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng lại không đủ chí mạng. Nhờ vào thần thể hoàng kim và Sát Lục chiến giáp sinh ra cùng thời với chư thần, khiến cho công kích của sáu người khó mà phát huy được hiệu quả hoàn toàn. Hắn vừa bay ngược vừa nhanh chóng tu bổ thân thể bị thương, một đoàn thần lực hắc ám mạnh mẽ chữa trị thân thể với tốc độ không thể tưởng tượng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã khôi phục như ban đầu. Cái giá duy nhất là phải tiêu hao ít nhất một phần mười thần lực to lớn trong cơ thể, điều này đối với hắn là không thể tha thứ. Bất kỳ một tia thần lực nào đều rất quý giá khi ngồi lên ngôi vị của thần sau này.

Trông thấy Bốn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ lại xuất hiện, Chủ Thần thứ mười bốn giận dữ gầm lên, thân hình gập lại, không hề né tránh mà chủ động xuất kích. Hắn vung tay lên, thần lực hắc ám tà ác tràn về phía Bốn Tôn. Đồng thời tinh thần lực to lớn của hắn cũng phát ra, đánh về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Hai luồng tinh thần lực to lớn như cá voi va chạm mãnh liệt trong hư không. Tại một góc xa xôi trong vũ trụ, mấy trăm ngàn viên văn thạch đang trôi nổi trong hư không đột nhiên bị một ngoại lực vô hình xoắn thành tro bụi, hóa thành sương mù mờ mịt lan ra. Thần lực quang ám do Bốn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn phát ra va chạm vào nhau trong dòng sông thời gian.

“Ầm!”

Ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn ra tay, sáu đoàn lực lượng hùng hậu lại từ bên ngoài dòng sông thời gian đánh vào hắn. Có kinh nghiệm lần trước bị thương, lần này Chủ Thần thứ mười bốn đã sớm chuẩn bị. Sau khi giao thủ với Phong Vân Vô Kỵ và Bốn Tôn, hắn liền nhanh chóng lui ra, xoay người đánh ra một chưởng như tia chớp, lập tức dùng “thời gian bất động” dừng lại công kích do sáu đại cao thủ phát ra.

Chủ Thần thứ mười bốn vừa đánh vừa lui. Đồng thời đối mặt công kích của tám đại cao thủ trong vũ trụ, cho dù hắn từng là vua của chư thần cũng không chịu nổi. Dưới ảnh hưởng của pháp tắc thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn, Bốn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ không ngừng xô dịch giữa vũ trụ, mỗi giây chênh lệch đều xa đến chục triệu cây số.

844. Chương 73: Trận Chiến Cuối Cùng (13)

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Sáu cao thủ đám Xi Vưu phối hợp càng lúc càng ăn ý. Thuật tiên đoán của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc có thể dự đoán được vị trí Chủ Thần thứ mười bốn sắp xuất hiện, còn thần cách giết chóc của Đệ Nhất phân thân và linh hồn Xi Vưu dung nhập vào cửu tinh lại có thể nhanh chóng cảm ứng được vị trí chính xác của hắn. Dưới sự phối hợp của sáu đại cao thủ, dòng sông thời gian cũng khó giúp được Chủ Thần thứ mười bốn ngăn cách công kích của những cao thủ khác.

Luận về năng lượng, thần lực trong cơ thể tám cao thủ tuyệt đỉnh trong vũ trụ cộng lại còn vượt xa Chủ Thần thứ mười bốn. Nếu không phải nắm trong tay lực lượng thời gian, với thần lực hắc ám tích lũy trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, vốn không thể nào ngăn cản tám người được bao lâu, đừng nói là còn sức phản kích.

Lực lượng thời gian không phải là vô địch, Chủ Thần thứ mười bốn cũng chưa thật sự trở thành Thời Gian Chi Chủ, tác dụng của lực lượng thời gian chỉ có thể giới hạn trong phạm vi nhỏ. Trong số sáu đại cao thủ bên ngoài dòng sông thời gian, nếu chỉ một người thì không ai có tư cách khiêu chiến Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng tập hợp lại với nhau, các loại năng lực phối hợp lại tạo thành uy hiếp đối với Chủ Thần thứ mười bốn.

Bánh xe chiến tranh vẫn kêu vang. Bên ngoài không gian Thái Cổ, đại quân huyết tộc, đại quân vương triều Trung Ương và đại quân Thái Cổ liên hợp, cùng vây công đại quân Ma Giới trong hư không mệnh mông đã lâm vào kinh hoàng và hỗn loạn. Xi Vưu, Ma Đế Hoàng, Đệ Nhất phân thân, ba vị Chí Tôn, Đệ Ngũ Chí Tôn và Bốn Tôn cũng đang giao thủ trong dòng sông thời gian nhanh như chớp.

Chủ Thần thứ mười bốn nhờ vào tính chất đặc biệt của dòng sông thời gian, nhanh chóng dịch chuyển biến ảo khắp vũ trụ, mỗi lần đều cách xa đến chục triệu dặm. Vì để tránh bị tám đại cao thủ đỉnh cấp trong vũ trụ đồng thời vây công, thậm chí có lúc vị trí trước sau cách nhau đến hơn nửa vũ trụ.

Bất kể Chủ Thần thứ mười bốn dịch chuyển biến hóa như thế nào, cuối cùng vẫn không thoát được Thái Cổ Kiếm Thần và Bốn Tôn cùng ở trong dòng sông thời gian. Dưới thế công của hai người liên thủ, thần lực trong cơ thể hắn nhanh chóng tiêu hao. Linh hồn hắn cũng bị tinh thần lực hùng hậu của Thái Cổ Kiếm Thần liên tục công kích, bắt đầu có dấu hiệu chao đảo, có lúc khí tức cực kỳ hỗn loạn. Càng khiến Chủ Thần thứ mười bốn vừa kinh hãi vừa giận dữ, bất kể hắn tránh xa như thế nào, sáu đại cao thủ bên ngoài dòng sông thời gian vẫn có thể xuất hiện ở địa điểm chính xác, dùng thế công vô cùng bá đạo xuyên phá dòng sông thời gian đánh vào hắn. Đối mặt với sáu đại cao thủ hợp sức công kích, Chủ Thần thứ mười bốn đành phải liên tục sử dụng “thời gian bất động” và “thời gian chảy ngược”, đồng thời điều động thần cách giết chóc không ngừng hấp thu năng lượng trôi nổi trong vũ trụ hỗn loạn.

- Gào!

Trong tiếng gầm giận dữ, cửu tinh bỗng nhiên bùng sáng. Dưới sự trợ giúp của lực lượng cửu tinh, thần lực hắc ám dồi dào thuộc về hàng tỉ quy tắc bắt đầu chui vào trán Chủ Thần thứ mười bốn, nhanh chóng bổ sung năng lượng tiêu hao trong chiến đấu. Lực lượng cửu tinh rất hùng hậu, mỗi lần đều có rất nhiều năng lượng truyền vào trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng năng lượng mà hắn thu nạp từ bên ngoài lại không đủ bù đắp tiêu hao trong chiến đấu với tám đại cao thủ. Không chỉ như vậy, chỉ cần hắn điều động thần cách giết chóc, lập tức sẽ bị Đệ Nhất phân thân cảm ứng được. Còn khi hắn mượn cửu tinh hấp thu thần lực, Xi Vưu cũng sẽ lập tức phát giác ra. Có lúc bởi vì Chủ Thần thứ mười bốn hấp thu thần lực từ bên ngoài quá lâu, Đệ Nhất phân thân và Xi Vưu thậm chí không cần chờ kết quả tiên đoán của Phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc, liền cảm ứng được vị trí của Chủ Thần thứ mười bốn trong xa xăm, trực tiếp phát ra chiêu thức mạnh nhất đánh về phía hắn. Nhất thời Chủ Thần thứ mười bốn lại lâm vào khốn cảnh chưa từng có. Đối mặt với thế công liên tục của tám đại cao thủ, hắn đành phải liên tục sử dụng lực lượng thời gian.

Lực lượng thời gian thi triển trong phạm vi càng rộng, thần lực tiêu hao lại càng nhiều; đối tượng mà lực lượng thời gian tác dụng có năng lượng càng mạnh, thần lực cũng hao tổn càng lớn. Bất luận là Ma Đế Hoàng hay Xi Vưu, nếu chiến đấu một mình đều không phải là đối thủ của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng cũng không có nghĩa là Chủ Thần thứ mười bốn có thể không thêm đếm xia đếm bọn họ. Cái giá của việc liên tục sử dụng “thời gian bất động” chính là thần lực tiêu hao điên cuồng. Đối mặt với thế công gió thổi

không lọt của tám đại cao thủ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, thần lực hắc ám trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn đã hao đến gần một phần ba. Mỗi khi tiêu hao một phần thần lực, Chủ Thần thứ mười bốn lại suy yếu đi một phần. Hắn dần dần trở nên nóng nảy, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi cục diện này.

Trái lại, bất luận là sáu đại cao thủ bên ngoài hư không, hay là Phong Vân Vô Kỵ và Bốn Tôn cùng tồn tại trong dòng sông thời gian, càng về sau công kích lại càng lưu loát. Trong lòng mọi người đều mừng rỡ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa Chủ Thần thứ mười bốn sẽ khô kiệt thần lực vì sử dụng lực lượng thời gian quá nhiều, bị đánh trở về nguyên hình, đến lúc đó chính là ngày chết của hắn.

“Hai viên thần cách... ta muốn thần cách giết chóc của hắn!” - Ma Đế Hoàng lại phát ra một chiêu “bàn tay của âm mưu”, đồng thời trong lòng điên cuồng hét lên.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc trầm mặc một lúc, cuối cùng đáp lại: “Được, ngươi sẽ có được nó!”

Vào giờ phút này, hai vị đồng bạn hàng tỉ năm dường như đã thấy được mơ ước có thể chạm đến.

Mỗi người đều có thể cảm giác được khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn đang nhanh chóng suy yếu. Tình thần Ba vị Chí Tôn run lên, thể công càng dồn dập hơn. Chỉ cần Chủ Thần thứ mười bốn chết đi, cuộc tấn công của Ma Giới sẽ không công mà tự phá.

Cảm nhận được khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn biến đổi, Xi Vưu vẫn luôn bình tĩnh cũng lộ ra sự nôn nóng. Chỉ khi giết chết Chủ Thần thứ mười bốn, sư tôn Đế Thích Thiên và các tộc nhân của bộ tộc thủ hộ mới có thể yên nghỉ dưới lòng đất.

Không giống như những cao thủ khác, Đệ Nhất phân thân lại có vẻ rất bình tĩnh. Theo như hắn thấy, chỉ cần Chủ Thần thứ mười bốn còn chưa ngã xuống thì không có bất cứ chuyện gì đáng để vui mừng. Trước ngày hôm nay hắn vốn không phải là đối thủ của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng Chủ Thần thứ mười bốn lại liên tục hai lần ra tay với hắn, nhưng cuối cùng vẫn để cho hắn chạy thoát, những điều này đủ để rút ra bài học.

“Hi vọng chư thần đang chiến đấu trên hàng tỉ không gian sẽ không chú ý tới nơi này!” - Trong lòng Đệ Nhất phân thân thầm nghĩ, bất giác lại liếc nhìn bầu trời đen kịt. Tuyệt học mạnh nhất của hắn là Hấp Tinh đại pháp, do ba trăm ngàn ma công đỉnh cao diễn hóa thành. Nhưng bởi vì dòng sông thời gian ngăn cách, Hấp Tinh đại pháp lại khó mà thi triển, hắn đành phải sử dụng thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo là Thần Tử Ma Diệt. Thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo có thể dễ dàng giết chết Hắc Ám Quân Chủ, nhưng đối mặt với Chủ Thần thứ mười bốn lại không có đất dụng võ, “thời gian bất động” khiến tất cả công kích của hắn đều đánh trượt.

Nhưng trong lần đánh trượt này, Đệ Nhất phân thân lại sinh ra một cảm giác kỳ diệu. Khi thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo xuất ra, hắn rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của Phong Vân Vô Kỵ và Bốn Tôn. Tại khoảng khắc xuất đao, trong xa xăm, liên hệ giữa ba phân thân vốn bị cắt đứt dường như lại được nối liền.

“Ngươi có cảm giác được không?” - Trong lúc Đệ Nhất phân thân vẫn còn đang suy nghĩ xem đây rốt cuộc là chuyện gì, một giọng nói quen thuộc đột nhiên xuyên qua tầng tầng hư không, truyền vào trong lòng hắn. Trong dòng sông thời gian mê mông, dưới mái tóc dài phát phơ của Thái Cổ Kiếm Thần, đôi mày kiếm đột nhiên khẽ rung động.

- Ngươi cũng cảm thấy à?

Trong lòng Đệ Nhất phân thân giật mình, buột miệng nói. Lời nói vừa dứt, lúc này hắn mới chợt nhận ra không chỉ mình có loại cảm giác này. Hai người chỉ kịp trao đổi một câu ngắn ngủi, theo sau thức thứ tám của Kiếp Ma Đạo chấm dứt, sự liên hệ không ngăn cách giữa ba người lại biến mất.

“Đây là chuyện gì?” - Khi linh hồn lại liên hệ được với nhau, Đệ Nhất phân thân trực tiếp hỏi.

“Không biết.” - Phong Vân Vô Kỵ trả lời rất dứt khoát: “Tình huống này không hề nằm trong dự liệu.”

Đệ Nhất phân thân im lặng không nói gì, trong đầu không ngừng suy nghĩ về loại cảm giác kia. Trong xa xăm dường như có một thanh âm nói với hắn: “Ngươi cũng có thể sở hữu tốc độ của Đệ Tam phân thân và Phá Vọng ngân mâu của Bốn Tôn.”

Khi Đệ Nhất phân thân lại thi triển Kiếp Ma Đạo lần nữa, thành linh phát hiện tốc độ bất giác nhanh hơn không ít, cuối cùng cũng khẳng định loại cảm giác này. Nhưng hẳn lại chẳng hề vui vẻ chút nào, trái lại một cảm giác bất an cực độ dâng lên trong lòng.

Dưới tình huống tâm thần tương thông, tâm tư của Đệ Nhất phân thân vốn không gạt được Phong Vân Vô Kỵ trong dòng sông thời gian. Khi cảm nhận được sự bất an của Đệ Nhất phân thân, Phong Vân Vô Kỵ cũng trở nên trầm mặc, hẳn hiểu rõ Đệ Nhất phân thân đang lo lắng điều gì. Trong lòng hai người đều nặng nề. Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn Bồn Tôn phía trước, trông thấy ánh mắt Bồn Tôn hoàn toàn lạnh nhạt, không hề có biểu tình gì.

“Người đã từng nói, nguyên thần một khi phân ba sẽ vĩnh viễn không dung hợp lại, có đúng vậy không?” – Giọng nói có phần bất an của Đệ Nhất phân thân đột nhiên xuyên qua ngăn cách của dòng sông thời gian, trực tiếp vang lên trong linh hồn Phong Vân Vô Kỵ. Câu nói này đã vạch trần sự bất an trong lòng hắn.

“Đúng... vậy.” - Phong Vân Vô Kỵ trả lời có phần ngập ngừng. Ban đầu khi nguyên thần phân ba, hẳn quả thật đã từng nói những lời này. Trong ba phân thân, Đệ Nhất phân thân thừa kế mặt tối tăm của bản thể, Bồn Tôn thừa kế lý trí trong linh hồn, còn Đệ Tam phân thân lại thừa kế tất cả tâm tình và lý tưởng của bản thể. Đệ Nhất phân thân hỏi như thế cũng không sai.

Thời gian đang biến đổi, thế giới cũng đang biến đổi. Khi từ trong không gian phi thăng đến Thái Cổ, hẳn vốn không ngờ nghênh đón mình là một Thái Cổ tàn phá, càng không nghĩ tới hôm nay lại trở thành Đệ Ngũ Chí Tôn. Nhưng lúc đầu không nghĩ tới, cũng không có nghĩa là chuyện sẽ không xảy ra. Lúc trước khi nói ra những lời này, Phong Vân Vô Kỵ còn chưa vượt qua cảnh giới Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp tầng thứ bảy, còn bây giờ hẳn đã đạt tới cảnh giới tầng thứ mười một, hoàn toàn không thể đánh đồng. Ba phân thân rốt cuộc có thể dung hợp hay không, bây giờ ngay cả hắn cũng không dám khẳng định.

Sắc mặt Đệ Nhất phân thân nhất thời trở nên có phần khó coi. Sự ngập ngừng trong giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ cũng không lừa gạt được hắn.

“Chắc là sẽ không!” - Đệ Nhất phân thân cố gắng kiềm nén sự bất an trong lòng, tự an ủi mình. Là một cao thủ, dĩ nhiên không thể nào thay đổi chỉ vì một vài suy đoán không đầu không đuôi.

“Cho dù như thế nào, nguyên thần đã phân ba, nếu lại dung hợp làm một, bản tọa tuyệt đối sẽ không đáp ứng!” - Đệ Nhất phân thân giống như đã hạ quyết tâm, trong lòng lăm lăm. Một khi nguyên thần dung hợp, hẳn nhiều nhất chỉ là một tâm ma thỉnh thoảng có thể ra ngoài, làm sao so được với sự tự do hôm nay. Hiện giờ đã có thực lực mạnh mẽ tung hoành thiên hạ, hẳn càng không muốn xuất hiện tình huống dung hợp này. Có gắng xóa đi sự bất an trong lòng, hắn lại tham gia vào trận chiến với Chủ Thần thứ mười bốn.

Khi trong lòng mỗi người đều có tâm tư, lại không ai chú ý đến, thần lực của Chủ Thần thứ mười bốn nhanh chóng tiêu hao, khí tức càng ngày càng yếu, trong đôi mắt màu vàng bỗng hiện lên sự nóng nảy, lộ ra tâm sự trùng trùng. Vào giờ phút này, trong lòng hắn dường như đang gặp phải một quyết định vô cùng khó khăn.

845. Chương 73: Trận Chiến Cuối Cùng (14)

Phía trên hàng tỉ không gian, hai mươi bốn bóng đen cao mấy chục ngàn trượng đứng sừng sững trong khoảng hư vô rộng lớn không nhìn thấy ranh giới này. Hai mươi bốn cặp mắt hoàng kim yên lặng nhìn chăm chú vào một đầu khác trong hư không, ánh mắt hoàn toàn lạnh giá, không tìm được một chút tâm tình nào khác. Hai mươi bốn dòng nước pháp tắc vừa sáng vừa tối xuyên qua hư không, ánh sáng và bóng tối vô tận va chạm kịch liệt trong vùng đất mênh mông này. Mỗi lần va chạm đều có thể dễ dàng hủy diệt hàng triệu không gian vững chắc, nhưng trong hư vô phía trên hàng tỉ không gian này lại không nổi lên một chút sóng gợn nào. Dưới ánh sáng và bóng tối, hàng ngàn hàng vạn Chủ Thần phân thân hòa vào trong dòng nước pháp tắc mênh mông, chiến đấu kịch liệt trong khoảng hư không này.

Ven rìa chiến trường rộng lớn, một bên là hải dương ánh sáng phát ra ánh sáng vô tận, còn một bên là vực sâu bóng tối không có chút ánh sáng nào. Chư thần đang chiến đấu kịch liệt giữa vùng đất bản nguyên của Quang Âm này.

Chiến đấu giữa chư thần không ngày không đêm, cũng không có người thắng.

Khi chư thần tham gia, lực lượng đen tối và hỗn loạn trong vũ trụ nhanh chóng gia tăng.

“Rắc rắc!”

Một tiếng nứt lớn vang khắp vũ trụ, chấn động hàng tỉ không gian. Cửu tinh vốn đã sáng ngời đột nhiên càng lúc càng chói lọi, cuối cùng lại phát ra ánh sáng nóng rực giống như mặt trời. Nơi lực lượng cửu tinh lan đến, vết nứt tung hoành vũ trụ lại càng lớn hơn, tiếng rạn nứt to lớn kia chính là âm thanh do vết nứt to lớn hình chữ S này kéo dài ra.

Khi tiếng vang lớn kia truyền tới, trong dòng sông thời gian, cặp mắt to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn bỗng hiện lên vẻ khác thường. Tại khoảnh khắc này, cuối cùng hắn đã có một quyết định.

“Ầm!”

Chủ Thần thứ mười bốn dùng một chiêu “thời gian bất động” ngăn ngừi dòng Bồn Tôn lại. Ngay khi thần cách trên trán Bồn Tôn lập lòe, muốn thoát ra khỏi khống chế, Chủ Thần thứ mười bốn lại đánh ra một quyền, đồng thời phát ra tinh thần lực to lớn, không hề e ngại va chạm với Phong Vân Vô Kỵ trong hư không. Sau đó hắn lại xoay người, dùng một chiêu “thời gian bất động” dừng lại công kích do đám người ba Chí Tôn phát ra. Cuối cùng hắn kêu lên một tiếng, lập tức chạy về phương xa, cũng không quay đầu.

- Gào!

Tiếng rít thê lương tràn đầy sự bất cam và oán hận cực độ. Sau khi Chủ Thần thứ mười bốn lướt ra mấy trăm trượng, đột nhiên xuyên qua dòng sông thời gian cuộn cuộn, xuất hiện trong vũ trụ hỗn loạn.

- Đuổi theo!

Chiêu này của Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Trong lúc bất ngờ, một cảm giác không lành lại dâng lên trong lòng mọi người. Có câu là “tức nước vỡ bờ”, trong tình huống lâm vào tuyệt cảnh, không ai biết Chủ Thần thứ mười bốn sẽ làm gì. Lời vừa dứt, sáu người liền nhanh chóng đuổi theo.

“Ầm!”

Cách sáu đại cao thủ khoảng chừng chục triệu cây số, hư không nổi ra một vòng sóng gợn, sau đó Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ đều mặc áo trắng, bề ngoài gần giống nhau như đúc, đồng thời từ trong dòng sông thời gian bước ra. Hai người phân biệt phương hướng một chút, sau đó cũng nhanh chóng đuổi theo Chủ Thần thứ mười bốn.

Chủ Thần thứ mười bốn đứng giữa vũ trụ không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đám cao thủ bốn phương bay vút đến, thần sắc tỏ ra bình tĩnh khác thường, cũng không có dấu hiệu muốn chạy trốn.

“Nghịch thần giả, ta không hề muốn giết ngươi, nhưng ngươi lại bức ta hủy diệt ngươi!” - Sóng ý thức của Chủ Thần thứ mười bốn xuyên qua tầng tầng không gian, truyền vào trong biển ý thức của Bồn Tôn đang nhanh chóng lướt đến. Sau khi nói xong những lời này, hắn đột nhiên nhắm hai mắt lại.

“Ầm!”

Ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn nhắm mắt lại, biến hóa chợt xảy ra. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, trong hư không cuồng phong nổi dậy, mấy chục ngàn tia sét màu đen nóng rực từ dưới chân Chủ Thần thứ mười bốn bắn ra, chiếu xạ về bốn phương. Dưới sự quan sát của mọi người, thân thể hắn đột nhiên lớn lên, trong nháy mắt liền đã cao đến mấy chục ngàn trượng, khôi phục lại thân thể to lớn ban đầu của hắn. Bên ngoài thân thể to lớn kia loáng thoáng có thứ gì đang nhúc nhích, dường như muốn thoát ra.

- Không hay!

Không hề báo trước, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bỗng cuốn qua linh hồn mọi người. Ma Đế Hoàng chỉ kịp kêu một tiếng, liền trông thấy Chủ Thần thứ mười bốn lại mở mắt ra. Ngay khi hai mắt mở ra, dòng Chủ Thần thứ mười bốn làm trung tâm, một đoàn oán khí mãnh liệt khiến cả vũ trụ đều biến sắc đột nhiên bộc phát ra.

Cho dù là Đệ Nhất phân thân đã đắm chìm rất lâu trong Sát Lục ma quyết, lại từng nhìn thấy sát khí dày đặc như thực chất bao phủ toàn bộ bầu trời vùng đất bỏ hoang, cũng chưa từng nghĩ tới một người, hoặc có thể nói là thần lại có thể bộc phát ra oán khí mãnh liệt như vậy.

“Ầm ầm!”

Khi Chủ Thần thứ mười bốn thả ra khí tức oán hận đã tích lũy từ hỗn độn ban đầu, trời đất đột nhiên biến sắc. Sâu trong bầu trời đen kịt sấm chớp đùng đùng, những tia sét lớn đến mấy trăm trượng bắn ra, theo oán khí mênh mông như biển cuốn về bốn phương. Dưới đoàn oán khí ngập trời này, ngay cả cửu tinh trên bầu trời cũng liên tục lay động, ánh sao trở nên ảm đạm.

Vào giờ phút này, tám đại cao thủ chính tà lại cảm nhận được quá trình hình thành của một linh hồn tràn đầy oán hận. Linh hồn mạnh mẽ này, hoặc nói chuẩn xác là oán khí của vị thần linh này sinh ra tại đầu cuối của thời không xa xôi, khi vũ trụ còn sơ kỳ, chúng sinh còn chưa thai nghén, không gian vẫn chưa thành hình, ngay cả hàng tỉ quy tắc cũng chưa hoàn toàn về chỗ của nó. Khi lần đầu tiên hấn mở mắt ra, nghênh đón hấn là vận mệnh thân thể bị chia cắt, vì vậy hấn căm ghét toàn bộ vũ trụ này, cũng căm ghét loài người đã ra đời nhờ hấp thu năng lượng vốn thuộc về hấn.

Chư thần sợ hãi oán khí của hấn, cho nên đã nhốt hấn tại Cửu U, thế là hấn lại sinh ra oán hận với chư thần. Trong thời gian bị giam cầm dài đằng đẵng, hấn không thể nói, không thể cử động, cứ như vậy trải qua hàng tỉ năm. Trong Cửu U cô độc và yên tĩnh, làm bạn với hấn chỉ có bóng tối và bóng tối, vì vậy oán khí của hấn lại càng đậm hơn.

Hấn vốn là vua của chư thần, được thai nghén trước cả chư thần. Nhưng sau khi phá phong ấn ra ngoài, một lần nữa hấn bị thất bại dưới tay loài người, thậm chí bị bức tới tuyệt cảnh, tôn nghiêm của Chủ Thần bị chà đạp nặng nề. Tất cả căm giận và thù hận chống chất lên nhau, ngay cả thân thể Chủ Thần của hấn cũng không chịu nổi gánh nặng này.

Hấn hận, hận trời, hận đất, hận loài người, hận Chủ Thần, cũng hận cả vũ trụ này.

Oán hận ngập trời này chất chứa sâu trong linh hồn, khiến hấn không ngừng trở nên mạnh mẽ, nhưng đồng thời lại ngăn cản hấn leo lên nơi cao hơn, ngăn cản hấn trở về ngôi vị của thần vốn thuộc về mình. Hấn vẫn luôn không muốn ngồi lên ngôi vị của thần, bởi vì một khi trở thành Chủ Thần lý trí, hấn sẽ không thể đẩy loài người, chư thần và vũ trụ khiến hấn oán hận vào vực sâu hủy diệt. Nhưng vào giờ phút này, hấn lại phải đưa ra một quyết định bất đắc dĩ, thả ra oán khí từ sâu trong linh hồn tích lũy từ hỗn độn ban đầu.

“Ầm!”

Khí tức oán hận khiến vũ trụ biến sắc quét qua toàn bộ hư không. Tâm thần mọi người chấn động, chỉ cảm thấy linh hồn giống như bị vô số cây kim sắc bén đâm vào, liên kêu lên một tiếng, bị oán khí tàn bạo đánh bay ra ngoài như điều đứt dây. Chỉ riêng Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ có tinh thần lực vô cùng to lớn mới ngăn cản được đợt oán khí giống như uy thế của vũ trụ này.

“Ầm ầm!”

Trong ánh mắt của Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ, sau khi thả ra oán khí dày đặc trong linh hồn, khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn bỗng liên tục gia tăng giống như nắng non sau cơn mưa. Sau một tiếng vang lớn long trời lở đất, hư không chợt tối sầm lại. Một tia chớp lướt qua, trên đỉnh đầu Chủ Thần thứ mười bốn thành linh xuất hiện một vòng xoáy mây đen to lớn, lực lượng đen tối dồi dào từ bốn phương tám hướng nhanh chóng hội tụ vào trong thân thể to lớn vắt ngang giữa vũ trụ này. Dưới mây đen làm nổi bật, cặp mắt của Chủ Thần thứ mười bốn như đèn lồng treo cao trong bóng tối, càng lúc càng sáng. Trên người hấn, dao động tâm tình của loài người cũng nhanh chóng yếu đi. Không có oán khí, không có giận dữ, linh hồn to lớn kia cũng dần dần trở nên cân bằng, trở nên lý trí. Chủ Thần thứ mười bốn đang tiến hóa theo hướng lý trí như Bồn Tôn. Không còn tâm tình của loài người, lực lượng đen tối hùng hậu giữa vũ trụ vốn bị ngăn cách ở bên ngoài, lúc này lại điên cuồng tràn vào trong cơ thể hấn. Một đoàn khí tức vượt trên chúng sinh từ trên người hấn bộc phát ra, nhanh chóng quét qua bốn phía.

“Rắc rắc!”

Trong bóng tối vang lên một tiếng động rất nhỏ. Phong Vân Vô Kỵ theo tiếng nhìn lại, trông thấy thần cách thời gian lấp lánh trong suốt trên trán Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên mọc ra hai cạnh thật mỏng. Sau khi hai cạnh rất mỏng này hình thành, thần cách thời gian trên trán hắn đột nhiên tỏa ra một đoàn ánh sáng chói mắt. Vào giờ phút này, mất đi sự trôi buộc cuối cùng, thần cách thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn đã đạt đến hoàn mỹ. Đây là một viên thần cách hoàn chỉnh của Thời Gian Chủ Thần.

“Không hay, thực lực của hắn đang nhanh chóng gia tăng, theo đó năng lượng linh hồn cũng được tăng cường. Nhất định phải ngăn cản hắn!” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ suy nghĩ. Mặc dù hắn và Bồn Tôn đều thấy được sự biến hóa của thần cách thời gian, nhưng lại không hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong đó. Lúc này sắc mặt của hắn có phần tái nhợt. Tại khoảnh khắc vừa rồi, oán khí do Chủ Thần thứ mười bốn thả ra bên ngoài còn kinh khủng hơn nhiều so với lực lượng tinh thần của hắn. Phong Vân Vô Kỵ không kịp đề phòng, linh hồn cũng bị chấn động một chút, khí huyết trở nên quay cuồng.

Dường như có cùng suy nghĩ với Phong Vân Vô Kỵ, Bồn Tôn yên lặng đứng trong bóng tối một lúc, sau đó đột nhiên ra tay. Một vệt trắng lướt qua hư không, Bồn Tôn liền biến mất vào trong bóng tối, nhưng ý thức lại đồng thời tập trung vào Chủ Thần thứ mười bốn.

“Ầm!”

Một tia chớp màu đen to lớn đột nhiên từ trong vòng xoáy mây đen phía trên đánh xuống đỉnh đầu Chủ Thần thứ mười bốn. Trước khi Bồn Tôn ra tay, Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên biến mất.

“Ầm!”

Tia chớp màu đen to lớn đánh xuống hư không cách đó mấy trăm triệu cây số. Những không gian ở nơi này lúc trước đã bị tan vỡ dưới ảnh hưởng của cửu tinh, khiến cho vô số sinh linh trong không gian bị ném vào hư không, thì hải như cát trôi nổi trong hư vô tối đen.

Chủ Thần thứ mười bốn đứng sừng sững trong hư không, cặp mắt không có chút tình cảm nào quét qua chung quanh, tay phải vung lên phát ra một đoàn ánh sáng màu đen sền sệt, bao trùm tất cả thi thể trôi nổi trong hư không. Chỉ trong một ý niệm, ánh sáng đen kịt lại như thủy triều chui vào trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn. Sau khi ánh sáng tan đi, vô số thi thể như cát trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng, hư không hoàn toàn trống rỗng.

“Ầm!”

Sau khi tiếng sấm qua đi, Chủ Thần thứ mười bốn lại hóa thành một tia chớp màu đen biến mất không tung tích. Một lúc sau, bóng trắng chợt nhoáng lên, thân hình của Bồn Tôn và Phong Vân Vô Kỵ lại xuất hiện trong khoảng hư không này.

Thần thức quét qua chung quanh, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ nhất thời trầm xuống. Những mảnh vụn của không gian vỡ tan vẫn còn trôi nổi trong hư không, nhưng sinh linh trong không gian sau khi chết, thân thể và linh hồn của bọn họ đều biến mất không còn bóng dáng. Một ý niệm nhanh như chớp lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ: Chủ Thần thứ mười bốn đã cắn nuốt linh hồn của những sinh vật chết trong không gian tan vỡ này.

Bóng trắng chợt nhoáng lên nơi khóe mắt, Bồn Tôn đã lặng lẽ đuổi theo Chủ Thần thứ mười bốn. Phong Vân Vô Kỵ lại dừng bước, nhìn vào hư không trống rỗng, sắc mặt nặng nề.

Trong lời đồn, lúc trước khi Chủ Thần thứ mười bốn sinh ra đã bị bình hành pháp tác ảnh hưởng, một nửa năng lượng dùng để thai nghén loài người. Nếu như lời đồn này là chính xác, vậy thì Chủ Thần thứ mười bốn hoàn toàn có năng lực thu hồi năng lượng vốn thuộc về hắn. Nghĩ tới đây, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ trĩu nặng. Đến bây giờ Chủ Thần thứ mười bốn mới bắt đầu hấp thu năng lượng do loài người sinh ra sau khi không gian tan vỡ, hiển nhiên là có liên quan đến oán khí ngập trời mà hắn vừa mới thả ra. Cửu tinh nổi lên, vũ trụ tiêu vụn, vô số không gian tan vỡ, hàng loạt sinh linh chết đi. Nếu như Chủ Thần thứ mười bốn hấp thu toàn bộ thì sẽ đáng sợ như thế nào. Điều may mắn duy nhất là không phải trong tất cả không gian đều có con người sinh sống, cũng không phải tất cả không gian đều vỡ tan, hoặc là chỉ sụp đổ một phần.

Chủ Thần thứ mười bốn không ngừng điều động lực lượng thời gian, hấp thu năng lượng của vô số nhân loại sau khi chết trôi nổi trong hư không. Thần lực và linh hồn trong cơ thể hắn đang tăng trưởng với một tốc độ không thể tưởng tượng. Cảm nhận được tình trạng này, sáu đại ca thủ linh hồn đã bị thương đều biến sắc.

846. Chương 74: Trận Chiến Cuối Cùng (15)

- Tịch Nhĩ Lạc, suy diễn vị trí hắn xuất hiện tiếp theo. Nếu như không ngăn cản, theo như tốc độ tăng trưởng này của hắn, người chờ chết sẽ là chúng ta.

Xi Vưu chợt hét lên. Trong số sáu người, chỉ có y là nhờ linh hồn dung nhập vào cửu tinh nên bị thương nhẹ nhất.

Nghe được tiếng hét của Xi Vưu, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc lập tức ngồi dậy, ổn định tinh thần, dùng thần lực trong cơ thể bắt đầu một vòng tiên đoán mới.

- Ở chỗ này!

Một lát sau, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc mở mắt ra.

Tia chớp màu đen do Chủ Thần thứ mười bốn hóa thành kiên tục biến mất trong vũ trụ, sau đó lại xuất hiện, cứ như vậy lặp lại. Mỗi lần hắn xuất hiện, ánh sáng màu đen chợt lóe lên, sau đó vô số thi thể đều biến mất không còn thấy. Không còn những tâm tình xấu ràng buộc, Chủ Thần thứ mười bốn đã không bị bất kỳ hạn chế nào, khí tức mạnh hơn gấp nhiều lần. Thần lực tổn thất chẳng những được bổ sung đầy đủ, hơn nữa còn gia tăng gấp mấy chục lần.

Sau khi quét qua mấy chục triệu không gian, thần thể cao mười ngàn trượng của Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng ngừng lại, lẳng lặng chờ đợi Xi Vưu, Đệ Nhất phân thân, Bốn Tôn, ba vị Chí Tôn và Phong Vân Vô Kỵ từ ba hướng chạy tới. Phong Vân Vô Kỵ là người đến sau cùng.

- Thứ cần phải hủy diệt cuối cùng sẽ bị hủy diệt.

Giọng nói mang theo tiếng kim loại của Chủ Thần thứ mười bốn vang vọng trong hư không, sau đó một bàn tay khổng lồ nhanh chóng lớn lên trong mắt đám người Xi Vưu.

“Ầm!”

Một quả cầu sấm sét to lớn nửa trong suốt từ trong lòng bàn tay Chủ Thần thứ mười bốn đánh ra, tương tự như Thiên Ngoại Tiểu Vũ Trụ do Đế Thích Thiên phát ra trước khi chết, dùng thể sét đánh không kịp bưng tai bao trùm lấy Xi Vưu, Ma Đế Hoàng, ba vị Chí Tôn, Đệ Nhất phân thân và Phong Vân Vô Kỵ. Mọi người bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thân hình đã ở trong một “vũ trụ nhỏ” mệnh mông và hư vô.

Sau khi nhốt đám người Xi Vưu vào trong “vũ trụ nhỏ”, Chủ Thần thứ mười bốn xoay người lại, thần thể khổng lồ cao mấy chục ngàn trượng từ phía trên nhìn xuống Bốn Tôn không nhúc nhích. Tâm thần của hắn vừa động, một dao động ý thức khiến người ta sợ hãi liền hóa thành một làn sóng gợn nhàn nhạt khuếch tán ra.

- Độc thần giả, nhất định sẽ bị thần hủy diệt.

Nói xong những lời này, thần cách thời gian trên trán Chủ Thần thứ mười bốn bỗng lập lòe, sau đó một bàn tay to lớn vươn về phía Bốn Tôn. “Thời gian ngược dòng” phát động.

“Ong!”

Pháp tắc thời gian yên tĩnh hàng tỉ năm đột nhiên dao động. Khi Chủ Thần thứ mười bốn phát động “thời gian ngược dòng”, một luồng sáng mờ ảo như sao trời liền bao phủ lấy hắn và Bốn Tôn, khiến thân hình hai người trở nên mơ hồ. Trong bóng tối, một chùm ánh sáng trắng mờ mịt đồng thời nổi lên hai viên thần cách trên trán Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn.

“Ầm!”

Pháp tắc thời gian mệnh mông xuyên qua hai người. Chợt nghe một tiếng vang lớn long trời lở đất, khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn đột nhiên đồng thời biến mất khỏi vũ trụ.

Trong các loại pháp tắc, pháp tắc thời gian là hao tổn thần lực nhất. Thay đổi thời gian trong cùng một thời không thì tiêu hao thần lực ít nhất, còn nghịch hướng thay đổi thời gian là tiêu hao nhiều nhất, thuận hướng thay đổi thời gian đứng tiếp theo.

Ngược dòng thời gian trở lại quá khứ, có nghĩa là điều động lực lượng thời gian, đưa toàn bộ vũ trụ đi ngược lại một thời điểm trong quá khứ. Thay đổi lớn như thế, không cần nói cũng biết thần lực tiêu hao nhiều như thế nào. Phạm vi mà lực lượng thời gian thay đổi càng lớn thì tiêu hao thần lực càng nhiều.

“Thời gian ngược dòng” có nghĩa làm thay đổi vũ trụ, trở về quá khứ. Trong quá trình này tiêu hao rất nhiều thần lực, dù là Chủ Thần thứ mười bốn cũng không chịu nổi, chỉ có chư thần trên hàng tỉ không gian mới sở hữu thần lực khổng lồ như thế. Một khi thời gian của “thời gian ngược dòng” trôi qua, chờ đợi hắc chính là sự suy yếu cực độ. Hắc vẫn luôn tránh sử dụng loại lực lượng thời gian đỉnh cao này, nhưng Bốn Tôn và bảy đại cao thủ khác lại bức hắc phải ra tay.

“Thời gian bất động” và “thời gian chảy ngược” đều là thay đổi thời gian trong cùng một thời không, loại thay đổi này mặc dù cũng tiêu hao thần lực, nhưng so với “thời gian ngược dòng” thì gần như chẳng đáng kể gì.

Sự đáng sợ của “thời gian ngược dòng” là có thể nghịch chuyển thời gian trở lại quá khứ, lúc đối thủ suy yếu nhất, từ đó giết chết đối phương. Trong quá trình thời gian ngược dòng này, người thi triển lực lượng thời gian sẽ không bị ảnh hưởng làm suy yếu.

Ngoại trừ chư thần, không có ai từ khi sinh ra đã mạnh mẽ như vậy. Chủ Thần thứ mười bốn khẳng định, tên cao thủ sở hữu lực lượng thời gian trước mắt này chắc chắn là xuất thân từ loài người, mặc dù hắc đã vượt khỏi xuất thân chủng tộc, nhưng vẫn không thể nào thay đổi được điểm này. “Thời gian ngược dòng” chính là phương pháp nhanh và trực tiếp nhất để hủy diệt loại cao thủ này.

Loài người không thể nào vừa sinh ra đã tiếp xúc với thần lực. Chỉ cần làm cho kẻ hùng mạnh trước mắt trở về tình trạng loài người trước khi tiếp xúc với thần lực, sẽ có thể dễ dàng hủy diệt hắc, đây chính là kế hoạch của Chủ Thần thứ mười bốn.

“Âm!”

Sau khi Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn biến mất tại thời không này không lâu, mất đi sự chống đỡ của Chủ Thần thứ mười bốn, Thiên Ngoại Tiểu Vũ Trụ lập tức tiêu tan. Đám người Xi Vưu vốn còn đang suy nghĩ đối sách, không ngờ chỉ trong nháy mắt lại ra ngoài được. Mọi người đều nhìn nhau, không hiểu là chuyện gì xảy ra.

- Tịch Nhĩ Lạc, tra xét thử xem đây là chuyện gì!

Xi Vưu trầm giọng nói. Với độ dung hợp giữa y và cửu tinh, nơi lực lượng cửu tinh có thể lan đến chính là tầm mắt của y, trong vũ trụ không thứ gì có thể thoát được cảm ứng của y. Nhưng sau khi do xét toàn bộ vũ trụ, y cũng không cảm giác được khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn, vì vậy đành phải nói với linh hồn biến dị trong cơ thể Ma Đế Hoàng. “Tra xét” mà Xi Vưu nói đến hiển nhiên chính là năng lực tiên đoán của Âm Mưu Chi Chủ.

- Ừ.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc không từ chối, đáp ứng rất sáng khoái, nhưng rất nhanh hắc lại mở mắt ra:

- Không được, ta không thể tiến hành tiên đoán với bọn họ.

- Là sao?

- Chính là không thể tiên đoán.

Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc nói:

- Chỉ có hai nguyên nhân xảy ra tình huống này, một là đối tượng tiên đoán đã chết, hai là đối tượng tiên đoán không còn tồn tại trong thời không này.

Nghe được lời giải thích của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc, sắc mặt mọi người đều trở nên rất khó coi. Chủ Thần thứ mười bốn và Bốn Tôn dĩ nhiên không thể chết hết cả hai, như vậy chỉ còn cách giải thích sau.

- Xem ra, bọn họ không phải đang giao chiến trong quá khứ thì cũng là tương lai.

Trong mắt Bạch Hổ Chí Tôn lộ ra vẻ trầm tư.

Thời gian chỉ có mấy vĩ độ là quá khứ, hiện tại và tương lai. Không ở thời không hiện tại thì cũng chỉ có thể ở quá khứ hoặc tương lai, điều này đã vượt quá phạm vi nhận biết của tất cả cao thủ có mặt ở đây. Trốn vào trong dòng sông thời gian thì mọi người còn có thể miễn cưỡng nhúng tay, nhưng bước vào vĩ độ quá khứ hoặc tương lai của thời gian thì đã hoàn toàn vượt quá khả năng của tất cả mọi người. Cho dù là Xi Vưu, gặp phải tình huống này cũng chẳng có cách nào.

Thời gian ngược dòng.

Ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn thi triển “thời gian ngược dòng”, bên tai hai người đột nhiên vang lên một trận tiếng nổ, sau đó tất cả mọi thứ trong mắt bỗng hóa thành ánh sáng trắng lướt qua hai bên, chảy về phía sau. Thời gian trôi nhanh, vô số cảnh vật vốn chỉ tồn tại trong quá khứ lần lượt xuất hiện.

Phía bắc không gian Thái Cổ, Bốn Tôn đánh một chưởng vào ngực Chủ Thần thứ mười bốn.

Thời gian tiếp tục ngược dòng.

Tại lỗ hổng không gian ở Cửu Nghi Vu vực, vô số ma thần cổ xưa cao lớn đứng trên mặt đất, phía sau bọn chúng là đám Hắc Âm Quân Chủ khí tức thần bí và quỷ dị. Bốn Tôn lặng lẽ xuất hiện phía sau một tên Hắc Âm Quân Chủ. Mà ở phía trên, Chủ Thần thứ mười bốn đang nhìn xuống Bốn Tôn, thần cách thời gian trên trán càng rực rỡ.

Thời gian tiếp tục ngược dòng.

“Ong!”

Biến hóa chợt xảy ra, khi Chủ Thần thứ mười bốn điều động lực lượng thời gian, định đưa Bốn Tôn ngược về đại thứ nguyên, trong Phá Vọng ngân mâu của Bốn Tôn bỗng lóe lên một vệt sáng trắng, cùng lúc đó thần cách thời gian trên trán cũng rung động. Toàn thân Bốn Tôn rung lên, đột nhiên bước ra một bước, có dấu hiệu muốn thoát khỏi tác dụng của “thời gian ngược dòng”. Nhưng chỉ trong nháy mắt, bàn chân Bốn Tôn đang bước ra bỗng dừng lại. Lúc này “thời gian ngược dòng” cũng bị ảnh hưởng, có dấu hiệu không ổn định.

“Ong!”

Thần cách trên trán Bốn Tôn lại rung lên kịch liệt. Không biết từ lúc nào, một cánh tay của Bốn Tôn đã từ dưới tay áo bào chậm rãi giơ lên, hướng về phía Chủ Thần thứ mười bốn.

Lực lượng thời gian, “thời gian ngược dòng” phát động.

Sau khi Chủ Thần thứ mười bốn phát động “thời gian ngược dòng” không lâu, Bốn Tôn trong quá khứ cũng đồng thời phát ra “thời gian ngược dòng” với Chủ Thần thứ mười bốn.

“Ong!”

Cảnh vật hai bên biến đổi, ánh sáng chợt lóe lên, hai người lại đột nhiên xuất hiện ở phía bắc không gian Thái Cổ, nơi lần đầu tiên giao thủ. Dưới sự điều động của Bốn Tôn, thời gian lại đưa Chủ Thần thứ mười bốn về thời điểm trước khi phát động “thời gian ngược dòng”, nếu cứ tiếp tục sẽ trở về lúc Chủ Thần thứ mười bốn suy yếu nhất.

“Ong!”

Biến hóa lại xảy ra, tư thế hai người vẫn bất động giống như một bức tranh. Thần cách thời gian to lớn trên trán Chủ Thần thứ mười bốn lại bắt đầu bùng sáng, một đoàn ánh sáng mờ mịt như bụi như sương bao phủ lấy hai người.

Chủ Thần thứ mười bốn lại phát động “thời gian ngược dòng”.

Trong nháy mắt, thời gian đã chảy ngược về chiến trường của huyết tộc ở đại thứ nguyên. Trong hư không mênh mông, vô số huyết tộc với hàm răng sắc bén rung đôi cánh dơi, chiến đấu với đại quân thiên sứ đồng đảo. Phía sau đại quân thiên sứ, một đám Tọa thiên sứ và người hầu của thần đang quỳ rạp trước người Bồn Tôn, dường như đang định ngăn cản Bồn Tôn làm gì đó.

“Ong!”

Trên trán Bồn Tôn, thần cách thời gian cũng bừng sáng, tiếp tục thi triển “thời gian ngược dòng”.

Trong dòng sông thời gian của quá khứ, thần cách thời gian của hai người tranh chấp lẫn nhau, giành giật quyền khống chế lực lượng thời gian.

Hai kẻ mạnh nhất dưới chư thần đều hiểu được, lần tranh đoạt này có quan hệ đến kết quả chiến đấu cuối cùng, thậm chí là tính mạng của hai người. Sự nguy hiểm của nó vượt xa lúc trước giao thủ, vì vậy hai người đều toàn lực ra tay, không hề giữ lại, cũng không quen tâm đến thần lực tiêu hao.

Thời gian của quá khứ chỉ tồn tại trong quá khứ, không ảnh hưởng đến tương lai. Liên tục tranh đoạt “thời gian ngược dòng” khiến cho pháp tắc thời gian dao động kịch liệt. Dưới ảnh hưởng của pháp tắc thời gian, hai viên thần cách thời gian xung đột càng lúc càng kịch liệt, đến cuối cùng, tranh đoạt giữa hai người dần dần chuyển thành tranh đoạt của hai viên thần cách thời gian.

“Rắc!”

Khi một kén tơ trong pháp tắc thời gian xuyên qua hai viên thần cách, lực lượng thời gian đột nhiên đông cứng. Hai đại cao thủ đồng thời ngừng lại. Ở hai đầu kén tơ vô hình kia, hai viên thần cách thời gian đồng thời phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như đang tranh đoạt lẫn nhau, một viên sáng thì viên kia lại tối.

Hai viên thần cách thời gian gần giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất là thoát nhìn mặt ngoài thần cách của Chủ Thần thứ mười bốn dường như có thêm hai cạnh nhẵn bóng so với thần cách của Bồn Tôn.

“Ong!”

Cuối cùng trong cuộc tranh đoạt này, thần cách của Chủ Thần thứ mười bốn càng lúc càng sáng, còn thần cách của Bồn Tôn lại càng lúc càng tối.

“Ầm!”

Khi kén tơ nối hai viên thần cách đứt lìa, trong quá khứ, dao động thời gian thuộc về Bồn Tôn hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại dao động thời gian do Chủ Thần thứ mười bốn thi triển “thời gian ngược dòng”.

Thời gian tiếp tục ngược dòng.

Vô số cảnh vật thuộc về quá khứ hóa thành ánh sáng trắng nhanh chóng lướt qua hai bên, trôi về phía sau.

Đại thứ nguyên, Bồn Tôn thừa kế di sản của Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tắt.

Trận chiến tại Cửu U, bàn tay của Bồn Tôn đặt lên đỉnh đầu Chủ Thần thứ mười bốn. Đây vốn là nơi Bồn Tôn đối phó với Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn không hề yếu đi, còn khí tức của Bồn Tôn lại rơi xuống ngàn trượng, đột nhiên trở nên vô cùng suy yếu.

Thời gian ngược dòng.

Bồn Tôn và Hư Vô Chi Quân... Bồn Tôn và Hoàng... Bồn Tôn và Ma Đế Hoàng...

Nguyên thần phân ba.

Trong hư không, hai người Phong Vân Vô Kỳ và Đệ Nhất phân thần gần như đồng thời biến sắc, một cảm giác suy yếu cực độ dâng lên trong lòng.

- Vô Kỳ, ngươi làm sao vậy?

Một tầng ánh sáng trắng mờ mịt đồng thời bao phủ lấy Phong Vân Vô Kỵ và Đệ Nhất phân thân. Trong ánh sáng trắng nhu hòa này, hai người đều có một cảm giác không chân thực. Thấy được trạng thái khác thường của Phong Vân Vô Kỵ, Bạch Hổ Chí Tôn liền biến sắc kêu lên.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Xi Vưu cũng biến đổi.

Lúc này trong lòng Đệ Nhất phân thân lại nổi lên sóng gió, nào còn tâm tình trả lời câu hỏi của Xi Vưu. Vào giờ phút này, hắn đột nhiên cảm nhận được sự tồn tại của Bốn Tôn. Sự liên hệ trên linh hồn này trực tiếp phá vỡ thời gian và không gian, nối liền ba phân thân lại với nhau. Hắn cảm giác được, giờ phút này Bốn Tôn mạnh nhất trong ba phân thân dường như đang gặp phải nguy cơ chưa từng có, mà loại nguy cơ này bắt đầu lan đến hai người ở thời không bình thường.

- Không hay!

Đệ Nhất phân thân kêu lớn một tiếng, thân thể bị ánh sáng trắng bao phủ đột nhiên tỏa ra vô số điểm sáng, biến mất không còn thấy. Gần như cùng lúc, Phong Vân Vô Kỵ cách đó không xa cũng hóa thành những điểm sáng lấp lánh, tiêu tan trong bóng tối.

847. Chương 74: Trận Chiến Cuối Cùng (16)

Sau khi hai người biến mất, trong hư không lại yên tĩnh như chết chóc, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tất cả mọi người đều im lặng, trong lòng giống như có một tảng đá đè nặng. Ma Đế Hoàng càng tỏ ra rất bất an, nếu như Chủ Thần thứ mười bốn chiến thắng, tiếp theo nhất định sẽ hủy diệt hai người bọn hắn.

- Chúng ta rời khỏi nơi này đi!

Ma Đế Hoàng đứng dậy, long bào rung động, nói:

- Bây giờ có ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Chúng ta căn bản không thể nhúng tay vào trận chiến tồn tại trong quá khứ.

Xi Vưu dường như có vẻ không vui, nhưng cũng không nói gì. Những lời này của Ma Đế Hoàng mặc dù không có đạo nghĩa, nhưng lại là sự thật.

- Người đi đi!

Xi Vưu trầm mặc một lúc, sau đó phất phất ống tay áo.

Ma Đế Hoàng cúi đầu, chậm rãi đi ra ngoài, tâm tư có vẻ nặng nề. Không phải hắn lo lắng về trạng thái khác thường của đám người Phong Vân Vô Kỵ, cũng không phải lo lắng về Xi Vưu, mà là suy nghĩ nên làm thế nào nếu như Chủ Thần thứ mười bốn chiến thắng.

- Ai!

Ba vị Chí Tôn thở dài một tiếng, xoay người nói với Xi Vưu:

- Sau này gặp lại!

- Sau này sẽ không gặp.

Xi Vưu lạnh lùng nói.

Sắc mặt ba vị Chí Tôn hơi biến đổi, nhưng cũng không nói gì:

- Đi thôi, hi vọng Chủ Thần thứ mười bốn sẽ bị cầm chân một lát!

Ba vị Chí Tôn nhìn về hướng Thái Cổ. Mặc dù bọn họ quan tâm đến trạng thái khác thường Phong Vân Vô Kỵ, nhưng chuyện này lại ngoài tầm tay với. Bước vào vĩ độ quá khứ của thời gian, dù là chư thần cũng không thể nào nhúng tay vào. Hiện giờ, việc duy nhất mà ba vị Chí Tôn có thể làm là dùng lực lượng thánh thú tiêu diệt những ma tộc xâm nhập Thái Cổ, bình định chiến sự.

Bóng người nhoáng lên trong hư không, ba vị Chí Tôn đã như sao băng bay về hướng Thái Cổ.

Ánh mắt dời khỏi bóng lưng ba vị Chí Tôn, Xi Vưu có vẻ buồn bã, ngẩng đầu nhìn về cửu tinh trên bầu trời, lầm bầm:

- Sau này sẽ không gặp... ít nhất trong một thời gian rất dài chúng ta sẽ sẽ không gặp mặt.

“Ầm!”

Trong khi Xi Vưu buồn bã ngẩng đầu nhìn lên trời, lâm bầm tự nói, biến hóa lại chợt xảy ra.

Một cột sét to lớn màu vàng từ trên trời đánh xuống hư không ở phía đông, đó là một cột sét thần phạt. Nơi đó... chính là hướng ba vị Chí Tôn rời đi.

Sắc mặt Xi Vưu biến đổi, đột nhiên la lớn:

- Đi mau!

Tâm thần của y vừa động, trong phạm vi một triệu dặm phía trên, lực lượng cửu tinh lập tức ngưng tụ lại một điểm, muốn cứu giúp ba vị Chí Tôn. Giờ phút này y đã quên mất cửu hận, chỉ theo bản năng muốn cứu ba vị Chí Tôn, nhưng vẫn là đã chậm.

- Chu Tước, chạy mau!

Xi Vưu nghe được tiếng kêu của Bạch Hổ Chí Tôn ở phương xa, giọng nói vội vã và hoảng hốt, sau đó sấm sét màu vàng liền từ trên trời đánh xuống. Trong tai tựa như nghe được tiếng rên rỉ của ba thánh thú, sau đó là ánh sáng vàng rợp trời kín đất. Trong bóng tối giống như xuất hiện mấy chục ngàn mặt trời, ánh sáng vàng chói mắt bao phủ tất cả vào bên trong, ngay cả lực lượng cửu tinh của Xi Vưu cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

“Không hay!” – Trong hư không phía tây, Ma Đế Hoàng vừa mới rời đi không xa, đột nhiên nghe được phía sau vang lên những tiếng nổ lớn điếc tai. Tại khoảnh khắc quay đầu lại, hần liền nhìn thấy một cột sét thần phạt đánh xuống ba Chí Tôn của Thái Cổ. Ngay khi nhìn thấy cảnh này, đôi môi của Ma Đế Hoàng trong nháy mắt trở nên tái nhợt, tất cả màu máu đều rút đi sạch sẽ. Một cảm giác giống như ngày tận thế dâng lên trong lòng, hần hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó giống như một con thỏ sợ hãi chạy thục mạng về phía xa.

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời mây đen hội tụ, một tia chớp màu vàng to lớn đuổi theo hướng Ma Đế Hoàng chạy trốn, phía trên còn có một cặp mắt hoàng kim to lớn lạnh giá, nhìn chằm chằm vào Ma Đế Hoàng bên dưới đang chạy thục mạng về hướng tây.

Trái tim Ma Đế Hoàng giống như rơi vào trong hầm băng, hoàn toàn lạnh lẽo. Hần biết cặp mắt trên đỉnh đầu kia chính là của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc.

“Tịch Nhĩ Lạc là đến tìm hần!” - Trong lòng Ma Đế Hoàng hiểu được, một ý niệm lướt qua trong đầu: “Nếu như ta để hần lại cho Tịch Nhĩ Lạc, liệu Tịch Nhĩ Lạc có bỏ qua cho ta không?”

Ma Đế Hoàng không biết đáp án, giờ phút này hần hoảng hốt như chó nhà có tang. Trong lòng hần hiểu rõ, đây không phải là lần đầu hần giúp vị đồng bạn trong linh hồn tránh khỏi sự đuổi bắt của Tịch Nhĩ Lạc, cho dù giao kẻ đó cho Tịch Nhĩ Lạc cũng sẽ không được khoan thứ. Hơn nữa một khi giao kẻ trong linh hồn ra, cũng có nghĩa là hàng tỉ năm ẩn nhẫn đều phí công vô ích, tất cả mơ ước đều hóa thành bọt nước. Ma Đế Hoàng không cam lòng, cho nên hần vẫn do dự.

Trong khi Ma Đế Hoàng còn đang do dự, kẻ được hần xem là đồng bạn lại đưa ra quyết định. Một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên trong lòng, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên cảm thấy lần này chỉ sợ là không thể nào thoát được.

“Người muốn làm gì? Người biết mình đang làm gì không?” - Ma Đế Hoàng đang nhanh chóng chạy trốn đột nhiên ngừng lại, giống như điên cuồng liên tục nói hai câu “làm gì”, dường như gặp phải một chuyện mà hần không ngờ đến, điều này khiến hần vô cùng giận dữ.

Một chùm sương mù mờ ảo từ trong thân thể Ma Đế Hoàng tỏa ra, nhanh chóng biến ảo trong hư không, khi rơi xuống đã hóa thành một bóng người mơ hồ, vừa thành hình liền nhanh chóng chạy trốn về hướng tây nam.

“Thật xin lỗi, đồng bạn tốt của ta, lần này chỉ có thể hi sinh ngươi thôi!” – Trong lòng phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc yên lặng nói với Ma Đế Hoàng. Khi Ma Đế Hoàng còn đang do dự thì hắn đã đưa ra quyết định, quyết tâm hi sinh vị đồng bạn đã hợp tác hàng tỉ năm này. Mặc dù có phần tiếc nuối, nhưng đối với hắn thì tìm một thân thể khác để nương nhờ cũng không phải là chuyện khó, dù sao cũng có rất nhiều lựa chọn, không phải sao?

“Ầm!”

Một cột sét màu vàng từ trên trời đánh xuống. Ma Đế Hoàng lại không hề tránh né, chỉ xoay người nhìn về phía bóng lưng của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên thoát ra khỏi linh hồn, chạy trốn về hướng tây nam. Trong mắt hắn tràn đầy giận dữ, thống khổ, bất cam và tuyệt vọng vì mơ ước sụp đổ. Sau một tiếng nổ vang, thân thể Ma Đế Hoàng liền hóa thành tro bụi, ngay cả linh hồn của hắn cũng tiêu tan. Hắn đã trốn tránh cả đời, giờ phút này lại không tránh và cũng không muốn tránh. Tại khoảnh khắc cuối cùng khi bị hủy diệt, hắn cũng không có bất kỳ sự phản kháng nào.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Bản thể sao lại xuất hiện vào lúc này? Còn người ra tay hủy diệt ba vị Chí Tôn của Thái Cổ là ai? Ta cảm giác được khí tức quang minh mãnh liệt, hắn là một vị Quang Minh Chủ Thần. Từ lúc nào bản thể lại liên thủ với đám Quang Minh chư thần này?” – Trong lòng phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc đầy nghi hoặc, hoảng hốt như chó nhà có tang, nhanh chóng quên đi Ma Đế Hoàng. Sự kết hợp vì lợi ích vốn chẳng có bao nhiêu thứ đáng để hoài niệm. Giờ phút này hắn chỉ vội vã tìm kiếm thân thể mới, tránh khỏi bản thể truy đuổi. Thậm chí hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cho dù tìm một người hợp tác có năng lực không mạnh cũng chẳng sao, quan trọng nhất là thoát khỏi bản thể đuổi giết lần này.

Trong trạng thái hóa thành sương mù, tốc độ của phân thân biến dị Tịch Nhĩ Lạc còn nhanh hơn so với Ma Đế Hoàng, cho dù so với Thái Cổ Kiếm Thần dùng tốc độ xưng bá vũ trụ cũng không kém hơn bao nhiêu, đây là bản năng của hắn.

Nhớ tới Ma Đế Hoàng, hắn ít nhiều có phần hổ thẹn, trên thực tế hắn đã lừa gạt đối phương. Ma Đế Hoàng vốn không phải là người đầu tiên hợp tác với hắn, còn thần lực trong cơ thể hắn cũng không ít như vậy. Luận về khả năng dồn nén thần lực và che giấu khí tức, Ma Đế Hoàng còn kém hắn đến mười vạn tám ngàn dặm. Mặc dù bản thể đang nhanh chóng đuổi đến, nhưng hắn tin tưởng vẫn có thể trốn thoát một lần nữa, tìm một người hợp tác khác, tiếp tục tìm thức ăn trong cuộc chiến thần ma.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Cũng không biết trải qua bao lâu, khi khí tức của Tịch Nhĩ Lạc dường như đã đi xa, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết mình lại thoát được một kiếp này.

“Rắc rắc!”

Đột nhiên một vết nứt to lớn xuất hiện trước người hắn, phía sau loáng thoáng truyền đến tiếng sóng biển. Phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc mở mắt ra, một tia sáng đen kịt nhàn nhạt xuyên qua vết nứt in vào trong mắt hắn. Giờ phút này sắc mặt của hắn giống như tro tàn, bờ môi run rẩy giống như muốn nói gì, nhưng lại không thể thốt nên lời nào.

Vết nứt trước người hắn nhanh chóng kéo dài, cuối cùng hóa thành một vết nứt to lớn, phía sau là một vực sâu tràn ngập sương mù, đó là vực sâu bóng tối nơi Hắc Ám cư trú. Trên vực sâu bóng tối nhấp nhô kia, một cặp mắt to lớn đang nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt kia giống như một người mẹ đang nhìn kẻ lãng tử trở về nhà.

Hắn biết mình đã sai. Hắn vẫn cho rằng mình đã thoát khỏi sự truy bắt của bản thể, nhưng thực ra hắn vẫn luôn nằm trong bàn tay của đối phương. Khi vết nứt to lớn xuất hiện, phía sau lộ ra vực sâu bóng tối mênh mông, một cánh cửa bị đóng kín trong đầu hắn bỗng nhiên mở ra, vô số tin tức tràn vào.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng thoát khỏi sự khống chế của bản thể, tất cả mọi thứ chỉ là một âm mưu, còn hắn chính là một con cờ vô tri trong đó. Con cờ mà Âm Mưu Chủ Tịch Nhĩ Lạc quăng ra cũng

không chỉ có một mình hắn.

Tại thời khắc cuối cùng, tất cả bí mật đều hiện ra trước mắt hắn, tin tức vô tận tràn vào trong đầu, tất cả nghi vấn đều được làm sáng tỏ.

Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc.

Bất cứ Chủ Thần nào cũng cần thần lực, Tịch Nhĩ Lạc cũng như vậy. Nhưng không giống như những chư thần khác, bọn họ thông qua hấp thu lực lượng tín ngưỡng để nhận được thần lực, còn Tịch Nhĩ Lạc lại hấp thu thần lực của những Chủ Thần khác.

Khi cuộc chiến thần ma còn chưa bắt đầu, Tịch Nhĩ Lạc ở dưới vực sâu đã gieo ra vô số hạt giống. Ở bên ngoài, những hạt giống này được gọi là “phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc”. Tịch Nhĩ Lạc chỉ có lý trí, không có tình cảm, nhưng những hạt giống do hắn gieo rắc lại có tình cảm rất phong phú. Tịch Nhĩ Lạc dựa vào những hạt giống này để săn bắt phân thân của chư thần, hấp thu thần lực của bọn chúng. Trong số các hạt giống, có hạt cần thời gian rất dài mới có thể thức tỉnh, cũng có hạt vừa gieo ra đã thức tỉnh. Tất cả hạt giống đều cho rằng mình bị đuổi bắt, vì vậy bọn chúng không ngừng chạy trốn, nhưng thực ra Tịch Nhĩ Lạc chưa bao giờ đuổi bắt bọn chúng. Hạt giống một khi gieo ra nhất định sẽ trưởng thành, còn Tịch Nhĩ Lạc lại chọn thời điểm thích hợp thu hoạch những hạt giống trưởng thành này.

Những sợi dây vô hình liên kết Tịch Nhĩ Lạc và những hạt giống của hắn lại với nhau, ngay cả thời không cũng không thể ngăn cách được, mà những hạt giống lại không hề cảm nhận được sợi dây này.

Tịch Nhĩ Lạc dùng phương thức này để tránh khỏi tầm mắt của những chư thần khác, hấp thu thần lực.

Ngay khi biết được sự thật, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc đột nhiên muốn khóc, muốn cười, muốn hét lên giận dữ... nhưng cuối cùng tất cả tâm tình đều biến mất, chỉ còn lại sự chết lặng như tro tàn.

“Rắc rắc!”

Vết nứt to lớn chậm rãi khép lại, phân thân biến dị của Tịch Nhĩ Lạc cũng từ từ biến mất dưới vực sâu bóng tối mênh mông.

Trong khi thu hoạch hạt giống, lại đồng thời gieo ra một số hạt giống khác. Trong lúc một số hạt giống ngủ say, một số hạt giống khác lại đang hấp thu dinh dưỡng, nhanh chóng trưởng thành... Chờ đến cuộc chiến thần ma lần sau, những hạt giống ngủ say này sẽ thức tỉnh, đến lúc đó Tịch Nhĩ Lạc lại gieo ra một đám hạt giống mới.

Đây chính là Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc.

848. Chương 75: Trận Chiến Cuối Cùng (17)

- Giết!

Những tiếng gầm hung ác như thú dữ từ sâu trong bóng tối vang lên, khiến cho cả vũ trụ đều run rẩy. Trong ánh mắt của Xi Vưu, một quân đoàn lớn mặc chiến giáp đen kịt gầm thét tiến về hướng Thái Cổ, cờ quạt bay phất phới, trên lá cờ có thêu một chiếc vương miện màu bạc hết sức rõ ràng, đó là Hắc Ám Viễn Chinh quân.

Vô số Hắc Ám Viễn Chinh quân như thủy triều đen cuốn về Thái Cổ. Khi lướt qua bên cạnh Xi Vưu không xa, cỗ máy giết chóc hùng mạnh này lại chẳng hề nhìn y một lần.

- Giết!

Tiếng gầm liên tục vang lên, bóng người lay động trong thủy triều đen cuộn cuộn. Hắc Ám Viễn Chinh quân đông đến mức không nhìn thấy được đầu cuối. Xi Vưu ngậy người đứng trong bóng tối, trong lòng lạnh giá như băng. Khi âm thanh Hắc Ám Viễn Chinh quân xuất động truyền vào trong tai, y vẫn không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn đội quân này tràn về phía xa. Phía trên đại quân Hắc Ám có một đoàn bóng đen nhúc nhích, trên đầu bóng đen này đội một chiếc vương miện màu bạc rực rỡ, trong tay cầm quyền trượng tinh không, chính là Hư Vô Chi Quân rõ ràng đã bị hủy diệt.

Khi lướt qua bên cạnh Xi Vưu không xa, Hư Vô Chi Quân dường như vô ý liếc nhìn đối phương, trên người không cảm giác được bất kỳ dao động tâm tình nào. Hắn chỉ nhìn Xi Vưu một cái, sau khi cảm nhận được khí tức đen tối trên người đối phương liền dời mắt đi. Hắn cũng không nhận ra Xi Vưu, hoặc là nói hắn vốn không có bất cứ ký ức nào liên quan đến Xi Vưu, trong đầu hắn hoàn toàn trống rỗng.

- Giết!

Tiếng gầm của Hắc Ám Viễn Chinh quân vang khắp hư không, lan đến không gian Thái Cổ. Từ đầu đến cuối Xi Vưu vẫn đứng yên.

Một lúc sau, Xi Vưu dường như khôi phục tinh thần lại, ngưng ngẩn nói:

- Thái Cổ xong rồi...

Bất kể thế nào thì y vẫn là một nhân tộc Thái Cổ, sinh ra tại Thái Cổ. Thái Cổ là nhà của y.

Ba vị Chí Tôn không biết sống chết, hàng tỉ Hắc Ám Viễn Chinh quân tiến về Thái Cổ, khí tức của mấy Chủ Thần vẫn quanh quẩn không tan nơi chân trời. Vào lúc này y lại không thể làm được gì, Chủ Thần có thể hủy diệt ba vị Chí Tôn thì cũng có thể hủy diệt y.

- Tứ Tượng đại trận đã bị phá, bốn Chí Tôn không biết sống chết, Tứ Tượng đại trận đã bị phá...

Xi Vưu ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói:

- Thái Cổ hết rồi...

Đến giờ phút này y mới cảm nhận được nơi mà linh hồn của mình thuộc về. Mặc dù y từng tạo nên sát nghiệt ngập trời tại Thái Cổ, mặc dù y cũng không thích ba vị Chí Tôn, nhưng y lại là một nhân loại Thái Cổ mười phân vẹn mười. Nhà của y... là Thái Cổ.

- Tất cả tộc nhân lập tức trở về Thái Cổ!

Khi trên bầu trời vang lên giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn, tiếp đó ba thánh thú mang theo máu tươi đầy trời chui vào không gian Thái Cổ, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người. Không ít người còn tận mắt nhìn thấy cột sét thần phạt to lớn kia đánh xuống. Giờ phút này, một cảm giác ngọt ngào không thể miêu tả như bóp chặt cổ họng của tất cả mọi người.

- Chí Tôn!

Trong đám người vang lên những tiếng kêu bi thương ngập trời. Trong số nhân tộc đang cần quét ác ma bên ngoài không gian Thái Cổ, những bóng người vọt lên không, xuyên qua lỗ hổng không gian, muốn bay về hướng ba vị Chí Tôn rơi xuống. Những người khác thì vẫn đang kinh ngạc, không kịp phản ứng lại.

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Cờ quạt bay phát phới. Khi hàng tỉ quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh mang giáp nặng gầm thét, rời khỏi trung tâm vũ trụ mà bọn chúng chưa từng rời đi, tiến về hướng Thái Cổ, toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh như chết chóc. Nơi lỗ hổng không gian, đám nhân tộc Thái Cổ đang định đuổi theo hướng ba vị Chí Tôn bỗng dừng bước, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin.

“Ầm!”

Đại quân Ma Giới vốn đang lâm vào hoảng loạn đột nhiên phát ra một trận tiếng gầm hưng phấn:

- Giết!

Sự xuất hiện của Hắc Ám Viễn Chinh quân giống như một liều thuốc kích thích tan vào trong đại quân Ma Giới đang hỗn loạn này, tinh thần đám yêu ma rung lên, gầm thét xông về phía đám người Thái Cổ.

“Ầm ầm!”

Sự xuất hiện của Hắc Ám Viễn Chinh quân cũng khiến cho đại quân huyết tộc ở ven rìa chiến trường trở nên hỗn loạn. Đám huyết tộc miệng lớn lo lắng ngẩng đầu lên, nhìn về sâu trong bầu trời Thái Cổ, nơi đó có những tia chớp màu vàng uy thế vô tận xẹt qua, lực lượng ẩn chứa trong sấm sét như muốn hủy diệt trời đất.

- Lui đi, đây không phải trận chiến của chúng ta. Bất kể loài người hay là ma tộc đều chẳng liên quan gì đến huyết tộc chúng ta.

Sự hỗn loạn kia giống như dịch bệnh điên cuồng lan ra. Một số huyết tộc cao cấp trong lòng đã nảy sinh ý rút lui.

- Không sai, loài người chẳng qua là lương thực của chúng ta mà thôi, chúng ta không cần phải bán mạng vì lương thực.

Có huyết tộc phụ họa.

- Quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh quá mạnh, những huyết tộc thuộc gia tộc bình thường như chúng ta không thể nào đối phó được. Huống hồ Chủ Thần cũng đã bắt đầu nhúng tay vào, các người có thấy tình cảnh của ba vị Chí Tôn vừa rồi không...

Hỗn loạn càng không thể dẹp yên được.

“Ầm!”

Một bàn tay lớn màu đỏ đánh vào trong đại quân huyết tộc, khiến cho một mảng lớn huyết tộc hóa thành máu tươi sền sệt trôi nổi trong hư không. Ứng Đông Lai dùng một chiêu đánh chết cả ngàn huyết tộc, sau đó quát lên:

- Kẻ nào dám rút lui, giết không cần hỏi!

Đám huyết tộc đều cảm như hén, lúc này mới không dám ý kiến nữa, chỉ là ý định rút lui đã sớm mọc rễ trong lòng bọn chúng.

Ứng Đông Lai xoay đầu lại, nhìn quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh rợp trời kín đất không thấy đầu cuối, trong lòng lo lắng: “Thái Cổ... chẳng lẽ thật sự phải diệt vong sao? Không biết mấy vị Chí Tôn thế nào rồi, hi vọng không có chuyện gì!”

- Gào!

Phía trên Hắc Ám Viễn Chinh quân, Hư Vô Chi Quân vươn người đứng dậy, ngửa đầu phát ra một tiếng kêu sắc bén. Hắc Ám Viễn Chinh quân lập tức gầm lên như thủy triều, tràn về hướng không gian Thái Cổ. Đám yêu ma còn lại cũng phối hợp phản công. Dưới công kích của Hắc Ám Viễn Chinh quân, quân đoàn vương triều Trung Ương dưới trướng Đệ Nhất phân thân lập tức tan rã, đám cao thủ của vương triều Trung Ương như A Tu La ma đế đều bị chia cắt. Bọn họ liếc nhìn quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh liên miên không dứt, thở dài một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Đối mặt với thế công rợp trời kín đất của quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh, nhân tộc Thái Cổ vừa đánh vừa lui, dần dần rút về trong không gian Thái Cổ. Dưới công kích của quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh, đại quân huyết tộc cũng tan ra. Mặc dù huyết tộc đã đồng ý liên minh, nhưng lần này phái ra cũng không phải là huyết tộc tinh nhuệ của đại thứ nguyên. Trái lại trong quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh phần lớn là cao thủ cấp Thiên Ma Thần. Chỉ một đợt công kích, đại quân huyết tộc lập tức tan tác, binh bại như núi đổ, mặc cho Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai gào thét thế nào cũng không thể kiềm chế được những huyết tộc đã đánh mất sĩ khí này.

Chỉ có tinh nhuệ của gia tộc A Cổ Tư Thông do Huyết Hải Ma Quân từ đại thứ nguyên mang đến là vẫn còn ở lại, bọn họ có thể ngăn cản được một lúc, nhưng hiển nhiên cũng không thể kéo dài. Chỉ thêm một lát nữa, huyết tộc tinh nhuệ của gia tộc A Cổ Tư Thông bên cạnh Ứng Đông Lai sẽ bị tổn thất lớn.

- Các người cũng đi đi!

Huyết Hải Ma Quân thở dài một tiếng, phất phất tay, nói với những thuộc hạ vốn kính trọng y. Sau đó thân hình y hóa thành cầu vồng, xuyên qua đại quân yêu ma đông đúc, trên đường đánh chết vô số yêu ma,

cuối cùng như một con chim ưng lớn chui vào trong không gian Thái Cổ.

Từ sống đến chết, từ chết đến sống, lại từ sống đến chết... trong nháy mắt Thái Cổ đã quanh quẩn mấy lần giữa lần ranh sống chết, đời người mừng vui cũng chỉ như vậy mà thôi. Trong nháy mắt đã từ thiên đường đến địa ngục, toàn bộ Thái Cổ đều bị bao trùm trong một bầu không khí bi thương. Tất cả mọi người đều lo lắng cho thương thế của ba vị Chí Tôn, nhưng thế công của quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh lại khiến bọn họ không thể rời đi một tấc. Dựa vào lỗ hổng không gian nhỏ hẹp, mọi người cố sức ngăn cản thế công của quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh ở bên ngoài.

Tại Cửu Nghi Vu vực.

Khi quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh dày đặc từ trong hư không mênh mông tràn vào lỗ hổng, sắc mặt Cổ Vu lập tức trở nên nhợt nhạt. Quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh vốn là lực lượng của Ma Giới dùng để đối phó với Quang Minh Thiên Đường, dù là trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên cũng chưa từng bước vào Thái Cổ, nhưng bây giờ...

Thái Cổ sở dĩ có thể tồn tại, là vì từ trước đến giờ Hắc Ám và Quang Minh không thể đứng chung. Ngay cả khi Chiến Tranh Chi Chủ và Cứu Thực Chi Chủ ngã xuống, chiến tranh giữa Thiên Đường và Ma Giới cũng không dừng lại. Nếu Quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh xuất hiện ở đây, vậy thì giữa Quang Âm chưa thần nhất định đã đạt thành hiệp nghị. Cổ Vu suy nghĩ một chút liền hiểu được ý nghĩa ẩn giấu trong đó, nhưng điều này không hề khiến y cảm thấy nhẹ nhàng hơn, ngược lại sắc mặt của y càng thêm tái nhợt. Khi thần ma nhìn về một hướng, đồng thời đối phó với nhân tộc, Thái Cổ... còn có thể tồn tại sao?

“Chẳng lẽ đây là ý trời sao?” - Cổ Vu ngẩng đầu lên, những nếp nhăn trên trán chồng chất lên nhau, nơi khóe mắt có vài giọt nước mắt vẫn đục rơi xuống. Y nhìn lên bầu trời, lại nhìn xuống mặt đất, dường như khắc sâu núi của Thái Cổ, mây của Thái Cổ, đất của Thái Cổ... vào trong linh hồn, trở thành ký ức đời đời kiếp kiếp.

“Đến lượt chúng ta rồi...” - Cổ Vu nắm chặt cây trượng bằng xương, vung tay lên, thu hồi cảm chế màu xanh lá của Vu tộc. Trong ánh mắt của mọi người, y giờ cây trượng bằng xương lên, run rẩy đi ra ngoài.

“Xin hãy thứ cho sự hèn yếu của ta...” - Cổ Vu đứng trên mặt đất, nhìn về bốn phía, trong lòng lẩm bẩm: “Nếu như Thái Cổ đã định sẵn không thể tiếp tục tồn tại, vậy hãy để lão nhân ta đi trước một bước... Cho dù thế nào, hi vọng Thái Cổ vẫn còn tồn tại trước khi ta ngã xuống... Hãy để ta mang theo mơ ước nhỏ nhoi này rời đi!”

“Ầm!”

Cây trượng bằng xương rung lên, một luồng sáng màu xanh lục nhạt từ trong thân trượng phát ra, chiếu vào Vu tộc Thánh Điển bay ra trước người. Tại khoảnh khắc này ánh sáng bỗng bùng lên, trên đỉnh đầu sầm chớp nổi dậy, ánh sáng chói mắt khiến cho bầu trời mênh mông giống như ngày tận thế. Trong tiếng sầm ầm ầm, một giọng nói già nua và kiên định vang khắp vùng đất phía nam:

- Mạt Nhật Tế Điển!

“Rắc rắc!”

Bầu trời Cửu Nghi Vu vực mờ mịt, mặt đất nứt ra từng tấc, vô số bùn nhão và đất sét bay lên trời. Mặt đất rung chuyển, những vết nứt trải rộng khắp nơi. Bên dưới lòng đất, vô số xương khô trắng hếu từ trong bùn đất chui ra, kêu lên rằng rắc trong gió lớn, nhanh chóng hợp thành những bộ xương hoặc lớn hoặc nhỏ. Những bộ xương này đón gió kêu lên, trong nháy mắt mọc ra bắp thịt, gân cốt, huyết mạch... với tốc độ không thể tưởng tượng

- Gào!

Một ma thần cổ xưa cao mấy ngàn trượng đột nhiên sống lại, hai cánh tay rung lên, phát ra một tiếng gầm lớn. Vô số ma thần hùng mạnh không thể đếm hết đứng dưới bầu trời. Đám ma thần này trước đây đã từng cực kỳ mạnh mẽ, sau khi trải qua thời gian dài đằng đẳng, lại mang theo khí tức tử vong mãnh liệt xuất hiện trên mảnh đất này.

- Gào!

Khi những xương khô dưới lòng đất lại hóa thành ma thần cổ xưa đầy đủ máu thịt, xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả ma thần cổ xưa của Ma Giới đều kinh hãi. Sự sợ hãi vô hình hóa thành một bàn tay to lớn nắm chặt cổ bọn chúng, khiến bọn chúng hoảng hốt liên tiếp lui về phía sau.

Khi con voi gặp phải thi thể đồng loại sẽ kinh hãi chạy ra xa, còn khi đám ma thần cổ xưa của Ma Giới nhìn thấy những ma thần cổ xưa rõ ràng đã chết lại sống dậy ngay trước mắt, trong lòng cũng dâng lên sự sợ hãi tương tự. Những ma thần cổ xưa đã tử vong này hoàn toàn không nhìn ra dấu hiệu đã chết, khác biệt duy nhất so với ma thần cổ xưa của Ma Giới là trong mắt bọn họ không hề có bất cứ tình cảm nào, chỉ có một màu xám xịt.

“Phụt!”

Đất dính bắn tung tóe, vô số hài cốt vẫn không ngừng từ dưới lòng đất chui lên. Dưới tác dụng của Mặt Nhật Tế Điển, bọn họ một lần nữa sống lại, chịu sự sai khiến của Vu tộc. Trong hư không gió lớn rít gào, cảnh tượng bi thương. Cổ Vu cắn nát ngón tay khô héo, vết máu nhân nhật chảy xuống trang đầu của Mặt Nhật Tế Điển, đồng thời đôi môi run rẩy ngậm lên:

- Dùng máu làm môi giới, dùng khí làm vật dẫn, dùng hồn làm ranh giới, tất cả linh hồn mạnh mẽ lưu lạc trong hư vô, hãy nghe lời kêu gọi của Vu...

“Ầm!”

Một mảng ánh chớp sáng ngời xẹt qua bầu trời phía nam, mây đen dày đặc hội tụ lại, cảnh tượng giống như ngày tận thế. Mặt Nhật Tế Điển trước người Cổ Vu bỗng tỏa ra vô số điểm sáng màu xanh sẫm, nhanh chóng tan vào trong hư không.

Một lực lượng vô hình đang hút lấy những hồn phách mạnh mẽ trong hư không, những linh hồn này thuộc về ma thần cổ xưa, hoặc là thuộc về những hung thú tàn ác. Dưới sự kêu gọi không thể kháng cự, những hồn phách này hội tụ với nhau, tất cả mảnh vỡ linh hồn tập trung lại, cuối cùng hóa thành một linh hồn hung bạo gần như hoàn chỉnh. Cuồng phong cuốn qua, những hung thú Hồng Hoang đã sớm biến mất trong lịch sử phát ra ánh sáng màu xanh lá nhợt, lại xuất hiện giữa khoảng trời đất này.

- Gào!

Sau một tiếng gầm dữ tợn, đội quân đông đúc do Mặt Nhật Tế Điển kêu gọi ra giống như một dòng nước sắt thép, va chạm mạnh với quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh từ bên ngoài lỗ hổng không gian tràn vào.

849. Chương 75: Trận Chiến Cuối Cùng (18)

Bên ngoài Đông Hải, không còn đại quân Thái Cổ ngăn cản, Hắc Ám Viễn Chinh quân một đường thẳng tiến, xông thẳng vào lãnh địa của Thái Cổ. Khi tình hình bên ngoài Đông Hải truyền vào trong đầu Hư Vô Chi Quân, tên Hư Vô Chi Quân mới được chư thần dưới vực sâu sáng tạo này cuối cùng đã xác định, bốn Chí Tôn đã không còn sức phát động Tứ Tượng đại trận. Lúc này hắn không còn e ngại, lập tức đứng dậy phát ra một tiếng kêu lớn tận mây.

Tiếng kêu của Hư Vô Chi Quân vừa dứt, quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh giống như nhận được mệnh lệnh, không còn đứng chờ tại lỗ hổng không gian, lập tức phá vỡ không gian, như những hạt mưa thấm vào trong vách chắn, từ các phương hướng xông vào bên trong Thái Cổ. Trong tầm mắt, khắp nơi trên trời là Hắc Ám Viễn Chinh quân mặc áo giáp đen kịt, mang theo khí tức lạnh giá vượt qua không gian tràn đến.

Vẻ đau đớn và tuyệt vọng hiện lên trong mắt mọi người, nhìn về hướng ba vị Chí Tôn rơi xuống, lại nhìn sang Hắc Ám Viễn Chinh quân trên bầu trời. Sự đau đớn và tuyệt vọng vô cùng giống như một bàn tay vô hình giữ chặt cổ họng của bọn họ.

- Chẳng lẽ cuối cùng Thái Cổ cũng không tránh được vận mệnh diệt vong sao?

Một tên cao thủ Thái Cổ tay cầm đao, ngơ ngẩn nhìn về bốn phương. Khắp nơi đều là bóng dáng của quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh, cả Thái Cổ đều đã bị Hắc Ám Viễn Chinh quân bao vây. Những người chung quanh nghe vậy, trong mắt đều lộ ra vẻ ảm đạm.

- Đây là vận mệnh sao? Đây chính là vận mệnh của Thái Cổ sao?

Nam tử kia đột nhiên cười lớn:

- Ha ha ha... ta không tin, ta không tin!

Khi đang cười, trong mắt hồ lại chảy xuống hai hàng nước mắt.

Nam tử kia vừa cười vừa rơi lệ, đột nhiên từ dưới đất vọt lên, hét lớn một tiếng:

- Đây chính là vận mệnh sao? Ta không phục, ta không phục!

Ngay khi hắn vọt người lên, những đòn công kích lập tức từ bốn phương tám hướng đánh vào người hắn. Nam tử kia lại không hề né tránh, lao thẳng vào trong Hắc Âm Viễn Chinh quân ở phía trên, đồng thời quát lớn:

- Chỉ cần ta còn một hơi thở, Thái Cổ sẽ vĩnh viễn không diệt!

“Ầm!”

Một thanh trường kích xuyên qua thân thể y, nhưng y lại không phát giác ra, đột nhiên vung một đao cắm vào lồng ngực đối phương. Lại một luồng sáng xẹt qua, một cánh tay theo tiếng rơi xuống, nhưng y vẫn không phát giác, cánh tay còn lại chém qua cổ tên kia khiến cho chiếc đầu từ trên trời lặn xuống. Lại một luồng sáng thoáng qua, một cánh tay khác của y cũng bị chém rơi xuống, nhưng y vẫn không phát giác, vẫn lao tới một gã Hắc Âm Viễn Chinh quân khác, há miệng ra muốn cắn vào chiếc cổ lộ ra bên ngoài áo giáp của tên yêu ma kia.

- Giết!

Một tên chiến sĩ Hắc Âm Viễn Chinh quân cả người mặc giáp tiến lên, thu trường kích lại, rút ra trường đao bên hông, một đao quét qua đầu nam tử kia. Ánh đao đi qua, chiếc đầu từ bầu trời rơi xuống, đôi mắt hồ kia vẫn mở to như trước, miệng há ra giống như vẫn muốn cắn đứt cổ tên kia.

- Ta không phục!

Chiếc đầu rơi xuống, cảnh vật bốn phương cũng theo đó quay cuồng, hóa thành những vệt sáng chảy qua. Mất đi thân thể, đôi môi nam tử vẫn mấp máy:

- Chẳng lẽ Thái Cổ lại diệt vong như vậy sao?

Cuối cùng đôi mắt hồ kia chậm rãi khép lại, nơi khóe mắt có hai giọt nước mắt chảy xuống, sau đó không còn âm thanh nào nữa.

- A!

Nhìn thấy cái chết của nam tử kia, tất cả mọi người bên dưới đều điên cuồng, cặp mắt đỏ bừng. Một sự đau thương tới cực điểm tràn khắp linh hồn của mọi người. Vô số bóng người hét lớn từ dưới đất vọt lên, lao vào trong quân đoàn Hắc Âm Viễn Chinh, sau đó đột ngột nổ tung. Những thân thể giống như pháo hoa nổ ra trong hư không, nhưng đó lại không phải khói hoa mà là máu đỏ tươi.

Độc Cô Vô Thương đau đớn nhắm hai mắt lại. Y không định ngăn cản và cũng không muốn ngăn cản, bởi vì đã không còn gì có thể ngăn được bọn họ. Ánh mắt dời khỏi nơi ba vị Chí Tôn ngã xuống, y thở dài một tiếng thật sâu, quay đầu nhìn sang Tây Môn Y Bắc, nói:

- Tây Môn, đến lúc sử dụng chiêu kia rồi, người đã chuẩn bị xong chưa?

- Ừ.

Tây Môn Y Bắc lạnh nhạt đáp lời, trên khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn bình tĩnh. Y biết những lời này của Độc Cô Vô Thương có ý nghĩa gì. Khi ngộ ra một chiêu kia, y cũng đã biết vận mệnh gì sẽ chờ đón mình. Nhưng vậy thì có gì đáng sợ? Y vốn là một kẻ cô độc trong quá khứ, vốn đã sớm chết đi.

Tây Môn Y Bắc cảm trường kiếm, bên tai là tiếng gió vù vù. Nam tử áo trắng tóc trắng, tay cầm thiết kiếm, đứng trong gió cổ vũ bình tĩnh và yên lặng.

Độc Cô Vô Thương gật đầu, sau đó xoay người lại kêu lên với mọi người:

- Tất cả mọi người lập tức lui vào Thánh sơn, đây là mệnh lệnh!

Đây là lần đầu tiên Độc Cô Vô Thương dùng danh nghĩa cao tăng của Thánh điện ra lệnh. Huỳnh Hoắc chết trận, rất nhiều chưởng khống giả Thánh điện cũng chết trận, ở nơi này chỉ còn lại Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc là có cấp bậc cao nhất.

Tất cả mọi người đều do dự, bởi vì đây là một mệnh lệnh rất khó thi hành.

- Kiểm Thần đang đến đây, còn có nhiều cao thủ trong tộc khác cũng đang đến. Ba vị Chí Tôn vừa dùng truyền âm nói cho ta biết, lập tức sẽ phát động Tứ Tượng đại trận. Nơi này cứ giao cho chúng ta, các người yên tâm đi!

Nhìn những tộc nhân thiện lương, lần đầu tiên Độc Cô Vô Thương nói dối, đây là lời nói dối cuối cùng và cũng là duy nhất trong đời y.

Đám người nhanh chóng lui về phía sau. Quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh cũng không nóng lòng đuổi theo. Toàn bộ không gian Thái Cổ đã bị bao vây lại, nhân tộc có trốn cũng không thể thoát khỏi không gian Thái Cổ, chấp cánh khó bay.

Tại lỗ hổng không gian ở đông nam chỉ còn lại hai người, một người mặc áo bào xanh, còn một người mặc áo trắng cầm thiết kiếm, đứng yên không nhúc nhích. Hai người này đã khiến cho đám Hắc Ám Viễn Chinh quân chú ý, từ từ bao vây lại, nhưng hai người vẫn chẳng hề để ý.

Một chiếc vương miện rực rỡ hiện lên phía trên không gian đông nam, Hư Vô Chi Quân cũng không nhìn hai người phía dưới lần nào, lướt qua bọn họ tiến về phía trước, sau đó một giọng nói lãnh khốc vang lên trong tai Hắc Ám Viễn Chinh quân có mặt: “Giết chết bọn chúng!”

- Tây Môn, chuẩn bị ra tay đi!

Độc Cô Vô Thương nói với Tây Môn Y Bắc bên cạnh, vẻ mặt lạnh nhạt mà bình tĩnh. Tây Môn Y Bắc gật đầu, giơ thiết kiếm trong tay lên.

“Ầm!”

Trời đất chợt tối sầm lại. Tây Môn Y Bắc mặc áo trắng đứng giữa đoàn bóng tối này, đôi mày kiếm hơi nhướng lên. Từ trên người tên nam tử ít nói này đột nhiên bắn ra một luồng khí tức bá đạo vô hình, giống như những thanh kiếm sắc cắm thẳng vào trong lòng tất cả chiến sĩ quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh. Tại khoảnh khắc này tất cả Hắc Ám Viễn Chinh quân đều cảm nhận được, tên nam tử này sẽ phát ra một kích như sấm sét với mình. Dưới khí tức dẫn dắt, bọn chúng liền nổi giận gầm lên một tiếng, đồng thời ra tay.

- Gào!

Hư không rung chuyển. Ma khí mê mông như nước bao phủ trời đất, đánh thẳng về phía hai người bên ngoài không gian đông nam.

- Chung cực kiếm đạo, thiên hạ phòng ngự!

Trong bóng tối vang lên một giọng nói già nua. Thanh âm vừa dứt, một đoàn ánh sáng còn tối hơn so với bóng đêm đột ngột tỏa ra, trong nháy mắt đã từ Thái Cổ tràn đến mỗi góc trong vũ trụ.

Tại không gian Thái Cổ, tất cả công kích do chiến sĩ Hắc Ám Viễn Chinh quân phát ra đột nhiên biến mất không còn bóng dáng. Vô số công kích chồng chất lên nhau, năng lượng của nó đủ để phá tan một không gian khá lớn, nhưng lúc này lại hoàn toàn tan biến. Hư Vô Chi Quân đang đi về hướng lãnh địa Thái Cổ chợt dừng bước, xoay người lại nhìn về phía Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc.

Tại Cửu Nghi, đám ma thần cổ xưa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền phát hiện công kích do mình phát ra lại đột ngột biến mất.

Tại đại thứ nguyên xa xôi.

- Kẻ tin thờ chủ sẽ được tha thứ, kẻ chống lại nhất định sẽ diệt vong!

- Chủ ở phía trên hàng tỉ không gian, nguyên ân huệ của ngài dưới đất cũng như trên trời...

- Chủ nói thế giới này phải có ánh sáng, vì vậy liền có ánh sáng... ánh sáng phản xét!

Tiếng ngậm xướng vang khắp hư không. Vô số thiên sứ cấp cao toàn thân thánh lực dao động, nửa quỳ trong hư không, liên tục cầu nguyện. Những luồng thánh quang chữ thập uy lực mạnh mẽ bắn vào trong đại quân huyết tộc đông đảo phía trước. Đại quân Quang Minh vốn dùng để chống lại Hắc Ám Viễn Chinh quân, vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện ở đại thứ nguyên xa xôi. Vô số thiên sứ giáng lâm, khắp nơi trong hư không là những cánh cổng truyền tống ánh sáng lớn lớn nhỏ nhỏ.

Trời đất đột nhiên ảm đạm. Trong bóng tối, một đoàn lực lượng to lớn quét qua toàn bộ chiến trường. Khi trời đất khôi phục rõ ràng, công kích do mọi người phát ra đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

Trong vũ trụ hư không, vô số vầng thạch gào thét dịch chuyển. Khi một luồng ánh sáng ảm đạm quét qua khoảng hư không này, tất cả vầng thạch đột nhiên ngừng lại. Tại khoảnh khắc này, năng lượng để bọn chúng vận hành dường như đột nhiên bị hút đi.

Khi kiểm ý của “thiên hạ phòng ngự” lan đến toàn bộ vũ trụ, công kích trong vũ trụ đột nhiên biến mất một cách kỳ dị giống như trâu đất xuống biển.

“Ầm!”

Ánh sáng ảm đạm kia khoách triển đến tận cùng, sau đó như thủy triều mang theo năng lượng hùng hậu rút về hướng Thái Cổ.

“Ong!”

Tại lỗ hổng không gian ở đông nam, ánh sáng như thủy triều cuối cùng hóa thành một hình ảnh to lớn giống như thái cực, không ngừng xoay chuyển. Tại đường cong hình chữ S ở trung tâm hình ảnh kia, Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc một trái một phải đứng bên trong. Áo xanh tung bay, râu dài phất phơ, trong mắt Độc Cô Vô Thương đầy vẻ tang thương:

- Tây Môn, tới phiên ngươi!

Dứt lời, Độc Cô Vô Thương đột nhiên đánh một chưởng vào cánh tay Tây Môn Y Bắc. Năng lượng kinh khủng do “thiên hạ phòng ngự” hấp thu từ toàn bộ vũ trụ, lúc này lại như trút nước tràn vào trong cơ thể Tây Môn Y Bắc.

- A!

Tiếp nhận năng lượng kinh khủng do Độc Cô Vô Thương truyền đến, y phục Tây Môn Y Bắc tung bay, mái tóc dài trắng như tuyết không gió tự phát phơ, đột nhiên giữa đầu phát ra một tiếng kêu vào tận mây. Khí tức của y đột ngột gia tăng gấp nhiều lần, một đoàn khí tức hủy diệt điên cuồng từ trên người bắn ra, khoách triển đến vô biên vô tận.

“Keng!”

Trong mắt hiện lên một vệt sáng khác thường, trong phút chốc cặp mắt Tây Môn Y Bắc đã hóa thành một màu đen kịt, ánh mắt trống rỗng và hư vô, lộ ra khí tức tử vong mãnh liệt. Từng tia khí đen từ trong cơ thể tỏa ra, dọc theo sợi tóc lan ra, khiến cho mái tóc dài trắng như tuyết của y cũng bị nhuộm thành một màu đen kịt, mang theo một loại mị lực tà ác.

“Rắc rắc!”

Một bóng đen to lớn đột nhiên hiện lên sau người Tây Môn Y Bắc, đứng sừng sững trên mặt đất, vắt ngang giữa trời đất. Trong nháy mắt khí tức hủy diệt của y đã tăng vọt gấp trăm lần. Bóng đen càng lúc càng cao, chẳng biết lúc nào đã bao trùm lấy thân hình Tây Môn Y Bắc. Từ xa nhìn lại, đường nét của bóng đen vắt ngang giữa trời đất này lại cực kỳ tương tự với Tây Môn Y Bắc.

- Chung cực kiếm đạo, thiên hạ tấn công!

850. Chương 76: Trận Chiến Cuối Cùng (19)

Một luồng kiếm ý bá đạo tràn đầy hủy diệt, căm hận và khí tức tử vong lan ra khắp vũ trụ. Đứng trước luồng kiếm ý khiến vũ trụ mất màu này, tất cả mọi người đều nảy sinh một cảm giác nhỏ bé.

- Tấn công hân!

Một tên Hắc Ám Viễn Chinh quân trong bóng tối bỗng quát lên. Kiếm của Tây Môn Y Bắc còn chưa xuất ra, chỉ là kiếm ý đã khiến cho bọn chúng sinh ra một cảm giác bó tay chịu giết, tất cả đều kinh hoàng thất sắc.

“Ầm!”

Chung quanh không gian Thái Cổ, vô số Hắc Ám Viễn Chinh quân không hẹn mà cùng đánh về phía kiếm ý kia truyền tới, ngay cả Hư Vô Chi Quân cũng phải ra tay.

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn rung trời, tất cả ánh sáng đều biến mất, chỉ còn lại một đoàn bóng tối thuần túy không thể nhìn thấy gì. Tại nơi sâu nhất của bóng tối, một ánh kiếm nóng rực như có như không bắn ra, trong nháy mắt đã lặng lẽ bao trùm cả vũ trụ, sau đó là một sự yên tĩnh như chết chóc. Dường như chỉ trong một ý niệm, lại giống như đã trải qua vô số thế kỷ vũ trụ dài đằng đẵng, cuối cùng ánh kiếm bá đạo kia tan đi, bóng tối bao trùm cả vũ trụ cũng dần dần biến mất.

Khi bóng tối nhạt đi, cảnh tượng trong Thái Cổ lại dần dần hiện ra. Dừng Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương làm trung tâm, vô số thi thể của Hắc Ám Viễn Chinh quân như vụn thạch rơi xuống trên đất, bên ngoài không gian còn có rất nhiều thi thể trôi nổi như sông biển. Trên gương mặt tái nhợt của những Hắc Ám Viễn Chinh quân này đầy vẻ kinh ngạc, dường như không thể tin được. Ngay cả thời khắc cuối cùng, bọn chúng cũng không thể nghĩ ra kiếm pháp của loài người lại bá đạo và sắc bén đến mức này.

Chỉ một chiêu, Tây Môn Y Bắc đã hủy diệt gần một nửa chiến sĩ Hắc Ám Viễn Chinh quân. Hư không bên ngoài Thái Cổ đã hóa thành một biển thi hài. “Thiên hạ tấn công” vô cùng bá đạo, nhưng số lượng Hắc Ám Viễn Chinh quân lại rất đông. Trước khi kiếm đạo phát động, công kích do những Hắc Ám Viễn Chinh quân có thực lực mạnh mẽ này phát ra đã giúp những đồng bạn khác có được không gian sinh tồn, cũng khiến cho kiếm đạo của “thiên hạ tấn công” chỉ lan ra bên ngoài Thái Cổ mấy trăm ngàn cây số thì dừng lại.

Trời đất hoàn toàn yên tĩnh. Những Hắc Ám Viễn Chinh quân còn sống cũng bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ, quan trọng nhất lại là tổn thương linh hồn. Giờ phút này nhìn những thi thể trôi nổi cách đó không xa, trên mặt đám yêu ma may mắn còn sống đều hiện lên vẻ bi thảm. Tất cả đều là cao thủ cấp Thiên Ma Thần, nhưng lại bị hai nhân loại dùng kiếm đạo giết chết trong nháy mắt. Dù là trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, tổn thất của Hắc Ám Viễn Chinh quân cũng không lớn đến như vậy. Nhìn về hai người nơi lỗ hổng không gian đứng trên thi thể vô số Hắc Ám Viễn Chinh quân, trong lòng đám yêu ma không biết là kinh ngạc, sợ hãi hay là kính nể.

- Gào!

Trong không gian Thái Cổ, Hư Vô Chi Quân vừa mới bước vào lãnh địa Thái Cổ một trăm ngàn trượng, lúc này hoàn toàn nổi giận. Hân không thể ngờ được, hai con người vốn bị hân xem thường lại có thể khiến cho quân đoàn Hắc Ám Viễn Chinh dưới trướng hân bị tổn thất nặng nề như vậy. Ngay cả hân trúng phải kiếm thể của “thiên hạ tấn công” cũng bị thương không nặng không nhẹ.

- Loài người, loài người đáng chết!

Hư Vô Chi Quân gầm thét, bỗng nhiên gặp người, như tia chớp lao về phía Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương. Quyền trượng tinh không trong tay giờ lên, tiếng ngâm xướng giận dữ vang khắp cả vùng đất. Nhưng khi còn cách Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương chưa đến ba mươi trượng, tiếng ngâm xướng chợt im bật, quyền trượng tinh không đang giờ lên cũng chậm rãi hạ xuống. Hư Vô Chi Quân nhìn hai con người trước mặt, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Đối mặt với Hư Vô Chi Quân đang giận dữ, Độc Cô Vô Thương không hề sợ hãi, cũng không hề có ý né tránh, chỉ là nở một nụ cười nhàn nhạt. Ánh mắt của y không hề nhìn Hư Vô Chi Quân, mà lại lướt qua bầu trời, nhìn về hướng ba vị Chí Tôn rơi xuống.

“Những gì có thể làm thì chúng ta đã làm rồi. Thánh Giả tiền bối đi rồi, Quân Thiên Thương đi rồi, Huỳnh Hoặc cũng đi rồi... hôm nay cũng nên đến lượt chúng ta. Vô Kỳ, thật hi vọng chúng ta còn có thời gian, có thể cùng người kè vai chiến đấu, nhưng mà... những gì chúng ta có thể làm cũng chỉ như vậy. Vô Kỳ, Thái Cổ có thể tồn tại được hay không thì phải xem người rồi... Tạm biệt ba vị Chí Tôn, hi vọng các người không việc gì!”

- Tây Môn, chúng ta đi thôi!

Độc Cô Vô Thương vươn tay ra, nắm lấy tay Tây Môn Y Bắc. Cả đời này bọn họ đều chiến đấu cùng nhau, sau khi chết cũng cùng nhau bảo vệ mảnh đất này. Khi hai người nắm lấy tay nhau, bàn chân của bọn họ trong nháy mắt phân giải ra, hóa thành những chùm tro bụi nhỏ nhất trong vũ trụ. Từ bàn chân đến đỉnh đầu, cả thân thể nhanh chóng tan rã. Sinh cơ của bọn họ đã hết, đây cũng là nguyên nhân mà Hư Vô Chi Quân dừng ngấm xương.

“Thiên hạ phòng ngự” và “thiên hạ tấn công” có phạm vi ảnh hưởng quá rộng, cũng quá bá đạo, điều này đã hoàn toàn vượt quá cảnh giới tu vi hiện giờ của hai người. Giống như thiêu đốt sức sống, khi xuất chiêu cũng là lúc sinh mệnh cháy hết.

Độc Cô Vô Thương từ từ ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời mênh mông lần cuối: “Trời xanh có tộc nhân ta... tạm biệt, Thái Cổ!”

Một đoàn bóng tối vô tận ùn ùn kéo đến, sau đó tất cả ý thức đều biến mất.

Một chùm gió nhẹ thổi qua, hai người hoàn toàn hóa thành tro bụi hòa vào trong gió, trôi dạt trên mảnh đất Thái Cổ.

- Đại nhân!

Ở phía xa, trông thấy Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc hóa thành tro bụi, lúc này mọi người mới biết vốn chẳng có viện binh gì cả. Nhất thời cặp mắt bọn họ trở nên ươn ướt, nghẹn ngào nhìn về hướng hai người biến mất.

Cuộc chiến thần ma bộc phát XX năm, Kiếm Ma Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc thi triển “thiên hạ tấn công” và “thiên hạ phòng ngự” mạnh nhất, hi sinh tại lỗ hổng không gian hướng đông nam.

“Ầm!”

Sau khi Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc chết không lâu, tại Cửu Nghi Vu vực phía nam, một cột sét màu vàng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, xuyên qua tầng tầng không gian, đánh vào Cổ Vu ở phía sau đại quân.

“Bộp!”

Mạt Nhật Tế Điện rơi xuống trong bụi bặm, vết máu do Cổ Vu lưu lại trên trang sách dường như vẫn còn tươi mới.

- Tộc trưởng!

Đám đệ tử Vu tộc kêu lên bi thương, lao về phía Cổ Vu. Sau khi xác nhận Cổ Vu đã chết, trong bóng tối bên ngoài lỗ hổng phía nam, một cặp mắt hoàng kim to lớn chậm rãi biến mất.

Cuộc chiến thần ma bộc phát XX năm, Cổ Vu bởi vì thi triển Mạt Nhật Tế Điện quá mạnh khiến cho chư thần chú ý, cuối cùng bị Hắc Ám Chủ Thần đánh chết.

- Giết!

Những Hắc Ám Viễn Chinh quân may mắn còn sống gào lên giận dữ, lại xông vào không gian Thái Cổ. Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc đã chết, bọn chúng không còn gì e ngại. Bị hai người dùng một

chiêu giết chết vô số chiến sĩ, khiến cho đám Hắc Ám Viễn Chinh quân vô cùng giận dữ, sự căm hận này lại chuyển sang những nhân tộc Thái Cổ khác.

- Giết!

Bên trong Thái Cổ, đám nhân tộc Thái Cổ mắt ứa lệ nóng, thét lên, như mãnh hổ rời núi lao về phía đám Hắc Ám Viễn Chinh quân. Cảnh tượng Độc Cô Vô Thương và Tây Môn Y Bắc chết trận dường như lại hiện ra trước mắt, khiến chp hốc mắt mọi người như muốn vỡ tung, máu tươi chảy ra.

Trong vĩ độ quá khứ của thời gian, dòng sông thời gian lại kêu vang. Thời gian không ngừng chảy ngược, cảnh vật hai bên Bồn Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn nhanh chóng biến hóa.

Lúc nào là thời điểm Bồn Tôn suy yếu nhất? Không phải trước khi lấy được di sản của Cứu Thục Chi Chủ Dĩ Tất tại đại thứ nguyên, cũng không phải là khi phát động thời gian chảy ngược khiến thần lực suy kiệt, mà là trước khi nguyên thần phân ba.

Trước khi nguyên thần phân ba, Ý Niệm Kiếm Thể đại pháp của Phong Vân Vô Kỵ chỉ mới đạt đến tầng thứ sáu, sau khi nguyên thần phân ba mới có Bồn Tôn sinh ra. Không hề nghi ngờ, đây chính là thời kỳ mà Bồn Tôn suy yếu nhất.

Trong dòng sông thời gian mênh mông, ánh sáng chợt lóe lên. Ngay khi Chủ Thần thứ mười bốn chuẩn bị ra tay, bên cạnh Bồn Tôn đột nhiên xuất hiện hai bóng người. Trên trán hai người này không có thần cách thời gian, trong cơ thể càng không có chút thần lực nào, theo lý tuyệt đối không thể bước chân vào nơi này.

Nhưng khi thấy được khuôn mặt giống nhau như đúc của ba người, Chủ Thần thứ mười bốn dường như đã hiểu được điều gì.

Khi bị kéo vào địa phương không biết tên này, đồng thời nhìn thấy Bồn Tôn bên cạnh khí tức nhanh chóng suy yếu, Phong Vân Vô Kỵ và Đệ Nhất phân thần đã hiểu tại sao toàn thân lại bị bao phủ trong một tầng ánh sáng, đột ngột bị kéo vào nơi này, cũng biết được đây là nơi đâu.

Nơi này là quá khứ, cũng là nguyên nhân mà bọn họ không thể cử động. Chủ Thần thứ mười bốn dùng “thời gian ngược dòng” tác động lên Bồn Tôn, cũng đồng thời ảnh hưởng đến bọn họ. Khi thời gian trở về lúc nguyên thần phân ba, bọn họ cũng bị kéo vào trong dòng sông thời gian.

Trong quá khứ kỳ lạ này, ba người không thể cử động được. Dưới ảnh hưởng của “thời gian ngược dòng”, linh hồn vốn gần như độc lập lại liên kết càng ngày càng chặt, thậm chí có khuynh hướng hòa làm một thể.

“Không!” – Trong lòng Đệ Nhất phân thần phát ra một tiếng hét giận dữ bất cam, cặp mắt đen kịt trợn trừng nhìn chằm chằm vào Chủ Thần thứ mười bốn, trong mắt là hận ý và sát ý ngập trời. Không ai biết khi thời gian ngược dòng trở lại trước khi ba người nguyên thần phân ba sẽ xảy ra chuyện gì, Đệ Nhất phân thần không biết, Phong Vân Vô Kỵ không biết, kể cả Bồn Tôn cũng không biết.

Đệ Nhất phân thần không biết những phân thần khác sẽ thế nào, hắn chỉ biết nếu trở lại trước khi nguyên thần phân ba, hắn nhất định sẽ biến mất.

“Thời gian ngược dòng” vẫn tiếp tục. Trước mắt đột nhiên có thêm hai người khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn tạm thời thay đổi kế hoạch, hủy bỏ quyết định ra tay, tiếp tục phát động lực lượng thời gian. Theo như hắn suy đoán, khí tức của Bồn Tôn sẽ càng ngày càng yếu, thậm chí là sẽ biến mất, đó là thời cơ tốt nhất để ra tay. Lần này hắn muốn hủy diệt hoàn toàn đối thủ trước mắt.

Thời gian tiếp tục ngược dòng.

Dù sao Chủ Thần thứ mười bốn cũng không phải là Âm Mưu Chi Chủ, không thể tiên đoán được tương lai. Hắn cũng không biết hành động nhìn cổ về sáng suốt này lại là sai lầm lớn nhất của hắn.

Thời gian tiếp tục chảy ngược... nguyên thần phân ba.

Khi thời gian trở lại ngàn vạn năm trước, Phong Vân Vô Kỵ vừa mới quyết định nguyên thần phân ba, một chuyện không ngờ đã xảy ra. Không ai nghĩ tới mọi chuyện lại phát triển theo hướng này.

Theo thời gian chảy ngược, bên ngoài thân thể Bồn Tôn, Đệ Nhất phân thần và Phong Vân Vô Kỵ đồng thời nổi lên một tầng ánh sáng mờ mờ, càng lúc càng sáng. Khi trở về thời điểm nguyên thần phân ba, thân

thể Đệ Nhất phân thân và Phong Vân Vô Kỵ bỗng rung lên, nổ tan thành vô số điểm sáng biến mất trong hư vô. Trong vô số điểm sáng lấp lánh kia, hai thứ giống như chất lỏng gập lại trên không trung, chui vào trong cơ thể Bốn Tôn.

Trong ba phân thân, Đệ Nhất phân thân thừa kế tất cả mọi thứ của tâm ma, Đệ Ngũ Chí Tôn thừa kế tình cảm, còn người thật sự thừa kế thân thể lại là Bốn Tôn. Mặc dù Đệ Nhất phân thân và Đệ Ngũ Chí Tôn cũng sở hữu thân thể, nhưng đó đều không phải là bản thể.

Theo thời gian chảy ngược, linh hồn của ba người gắn chặt vào nhau trong bản thể, ba linh hồn to lớn đến kinh khủng bắt đầu có dấu hiệu dung hợp.

- Nghịch thần giả, nhất định sẽ bị thần hủy diệt!

Giọng nói hùng hồn của Chủ Thần thứ mười bốn vang khắp vĩ độ quá khứ của thời gian. Lời vừa dứt, bàn tay to lớn của hắn như tia chớp vươn về phía Bốn Tôn khí tức đã suy yếu cực độ.

“Bùng!”

Trong đầu bản thể bỗng phát ra một đoàn ánh sáng nóng rực. Đứng trước sinh tử tồn vong, ba phân thân cuối cùng đã từ bỏ tất cả tâm tư, dung hợp làm một.

Vô số tin tức, công pháp, ký ức, tình cảm, vào lúc này lại dung hợp với nhau với một tốc độ không thể tưởng tượng.

Sự khác thường của ba phân thân cũng không thoát khỏi ánh mắt của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng hắn lại chẳng hề quan tâm. Hiện giờ chính là lúc Bốn Tôn suy yếu nhất, mặc dù ba người hòa làm một thể, nhưng thần lực trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất, đó là sự thật không thể chối cãi. Đối mặt với một kẻ địch suy yếu như vậy, Chủ Thần thứ mười bốn không cho rằng còn chuyện gì có thể thay đổi được cái chết của đối phương.

“Bùng!”

Khi tất cả tin tức, công pháp, ký ức và tình cảm đều dung hợp hoàn thành, một Phong Vân Vô Kỵ chân chính khác đã ra đời. Sau một tiếng vang nhỏ, Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, trong mắt bắn ra một vệt sáng khiến cho Chủ Thần thứ mười bốn cũng không thể tập trung nhìn. Xuyên qua cặp mắt kia, Chủ Thần thứ mười bốn cảm nhận được một linh hồn mạnh mẽ khiến hắn khiếp sợ, linh hồn này so với Bốn Tôn và Đệ Ngũ Chí Tôn còn mạnh hơn gấp mấy lần.

“Dùng!”

Chủ Thần thứ mười bốn đánh xuống một chưởng, trong bàn tay mang theo thần lực hùng hậu. Đối diện với một chiêu này, Phong Vân Vô Kỵ đang suy yếu vốn không thể nào ngăn cản được, cho nên hắn cũng không ngăn cản.

Linh hồn, ý thức, kinh nghiệm và tình cảm hoàn toàn dung hợp, mặc dù thân thể đang ở tình trạng suy yếu nhất, nhưng linh hồn Phong Vân Vô Kỵ lại đạt tới một cảnh giới trước đó chưa từng có.

“Ầm!”

Một luồng ý thức hùng hậu khiến vũ trụ mất màu phát ra, bắn vào trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn với tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với hắn xuất chiêu. Trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn giống như có vô số sấm sét nổ tung. Đứng trước Phong Vân Vô Kỵ sau khi dung hợp, linh hồn mạnh mẽ của hắn lại giống như không hề có phòng ngự. Khi thần thức kinh khủng kia phát ra, ngay cả thời gian chung quanh chung quanh cũng bị ảnh hưởng, nổi lên sóng gợn đầy trời.

Một chiêu này bất ngờ đánh vào trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn, khiến cho tầm khống chế của hắn xuất hiện một khe hở. Thừa dịp linh hồn của Chủ Thần thứ mười bốn chấn động, thân thể Phong Vân Vô Kỵ lập tức nhoáng lên, hóa thành một tia chớp bay về hướng ngược lại với dòng chảy thời gian.

Thân thể cao lớn của Chủ Thần thứ mười bốn như một người khổng lồ đội trời đạp đất, vắt ngang trong vĩ độ quá khứ của thời gian, nhìn xuống Phong Vân Vô Kỵ cách bàn tay của hắn không xa, trong mắt không hề có chút dao động nào.

Thời gian không phải là không gian. Trong vĩ độ quá khứ của thời gian, tốc độ có nhanh cũng không thể nào chạy ra khỏi “nhà tù của thời gian”. Tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ nhìn giống như tia chớp, nhưng thực ra lại không hề di động nửa tấc. Có điều tốc độ của hắn vẫn đang gia tăng.

Chủ Thần thứ mười bốn hồ hững nhìn xuống đối thủ nhỏ như con kiến, không hề do dự, bàn tay sắt to lớn mang theo thần lực hùng hậu đánh xuống.

“Ầm!”

Một chưởng đánh xuống, dưới bàn tay lại truyền đến cảm giác trống không. Trên gương mặt không hề có biểu tình của Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng đã hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Không thể nào!” - Ý nghĩ này lướt qua trong đầu nhanh như chớp, sau đó cặp mắt màu hoàng kim của Chủ Thần thứ mười bốn quét qua hư không. Xuyên qua vĩ độ thời gian, hắn cuối cùng thấy được Phong Vân Vô Kỵ đang nhanh chóng di chuyển trong vĩ độ quá khứ của thời gian. “Thời gian ngược dòng” chính là Pháp tắc thời gian, Phong Vân Vô Kỵ bị đưa đến thời điểm nguyên thần phân ba, không chỉ mất đi thần lực ánh sáng mệnh môn trên người, mà còn mất đi thần cách. Không có thần lực và thần cách, hắn vốn không thể nào di chuyển được trong thời gian. Chủ Thần thứ mười bốn làm sao cũng không ngờ, Phong Vân Vô Kỵ đã suy yếu đến mức này lại có khả năng đi xuyên trong vĩ độ thời gian.

Không có thần lực và thần cách thì không thể thi triển lực lượng thời gian, Phong Vân Vô Kỵ chỉ dựa vào tốc độ. Mặc dù không có thần lực, nhưng hắn vẫn còn có kiếm nguyên, còn có kiến thức rộng lớn và tốc độ tung hoành vũ trụ.

Thời gian Bồn Tôn chìm trong lực lượng thời gian còn nhiều hơn so với Chủ Thần thứ mười bốn, hiểu biết về lực lượng thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn cũng chưa chắc đã sâu bằng Bồn Tôn. Khi ba phân thân dung hợp, tất cả kinh nghiệm và ký ức cũng dung hợp theo.

Mặc dù hiện giờ là lúc Phong Vân Vô Kỵ suy yếu nhất, nhưng hắn lại có được linh ngộ của Bồn Tôn khi nghiên cứu đạo của thời gian, cũng có được năng lực Hấp Tinh đại pháp của Đệ Nhất phân thân, đồng thời còn sở hữu tốc độ có một không hai trong vũ trụ của Đệ Tam phân thân.

Khi Chủ Thần thứ mười bốn nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ di chuyển một cách vô nghĩa, thực ra chính là hắn đang thử nghiệm linh ngộ của mình. Trong vĩ độ quá khứ của thời gian, tốc độ di chuyển của Phong Vân Vô Kỵ mặc dù còn chậm, nhưng lại đang liên tục gia tăng. Theo sự di chuyển này, khí tức của hắn cũng càng lúc càng mạnh. Năng lực đánh mất trong vĩ độ thời gian đang tự động tràn về phía hắn.

Trong cặp mắt không hề có cảm tình của Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng đã hiện lên vẻ chấn động, hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình huống này. Thân thể rung động, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chóng bước vào trong vĩ độ thời gian, đuổi theo Phong Vân Vô Kỵ. Hắn nhất định phải hủy diệt kẻ địch đáng sợ này trước khi đối phương lại lấy được thần cách và thần lực, nếu không chờ đợi hắn chính là cái chết.

“Ầm!”

Trong thời gian quá khứ nổi lên sóng gợn đầy trời. Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn một trước một sau, nhanh chóng xuyên qua vĩ độ thời gian. Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng thu hẹp lại, nhưng tốc độ của Phong Vân Vô Kỵ lại đang gia tăng, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Khi tốc độ vượt qua cực hạn sẽ có kết quả như thế nào? Vấn đề này đã được Đệ Tam phân thân đã giải đáp, đó là sẽ có cơ hội bước vào dòng sông thời gian, tiếp xúc với lực lượng thời gian, nhưng vẫn không có khả năng thi triển lực lượng thời gian. Còn nếu tốc độ tiếp tục gia tăng thì sao?

Khi tốc độ gia tăng đến mức không thể tăng được nữa, người sẽ có khả năng thay đổi thời gian, khiến thời gian nhanh chóng trôi qua. Có thể nói, người sở hữu tốc độ này cũng có khả năng gia tốc thời gian. Phương pháp tiếp xúc với lực lượng thời gian vốn không chỉ có một loại.

“Ong!”

Trông thấy bàn tay to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn đánh xuống, lúc này trong cơ thể nhỏ bé của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bộc phát ra một làn sóng tinh thần khiến trời đất biến sắc. Chủ Thần thứ mười bốn

chỉ có thể nhìn tốc độ Phong Vân Vô Kỵ tăng vọt, dùng tốc độ không hề kém hơn thoát ra khỏi kẽ tay của hắn.

Trong vĩ độ thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn bỗng dừng bước. Hắn biết có tiếp tục đuổi theo cũng không còn ý nghĩa, không thể nào đuổi kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn Phong Vân Vô Kỵ biến mất ở đầu cuối thời gian.

851. Chương 77: Trận Chiến Cuối Cùng (20)

Trong vĩ độ quá khứ, Phong Vân Vô Kỵ giống như một con cá lội không ngừng tăng tốc. Những cảnh tượng quen thuộc lại hóa thành ánh sáng trắng nhanh chóng lướt qua hai bên, trong nháy mắt đã bỏ lại Chủ Thần thứ mười bốn phía sau.

“Vào!”

Khi một tia thần lực đánh mất trong vĩ độ thời gian chui vào trong người Phong Vân Vô Kỵ đang bay nhanh, thân hình hắn bỗng run lên, từ cực động hóa thành cực tĩnh, dừng lại trong vĩ độ thời gian. Sau kia tia thần lực kia tràn vào, trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên phát ra những dao động thời gian từ yếu đến mạnh.

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, thần lực hùng hậu thất lạc trong vĩ độ thời gian đột nhiên tràn vào cơ thể hắn với tốc độ nhanh hơn. Thần lực tràn vào càng nhiều, dao động thời gian trên người hắn lại càng mạnh hơn.

Chỉ trong phút chốc Phong Vân Vô Kỵ lại mở mắt ra, đồng thời chậm rãi giơ một tay qua đỉnh đầu. Sau một tiếng vang lớn, trong vĩ độ thời gian, thân thể hắn đột nhiên hóa thành một tia chớp sáng chói biến mất. Ánh sáng chợt lóe lên, thân hình hắn lại đột nhiên hiện ra tại vị trí ban đầu, trong cặp mắt không hề có dao động tâm tình và linh hồn bỗng bắn ra ánh sáng chói mắt. Sau đó lại nghe được một tiếng vang lớn, Phong Vân Vô Kỵ lại hóa thành một tia chớp sáng chói biến mất trong vĩ độ thời gian mênh mông. Cứ như vậy không ngừng lặp lại, thần lực trong cơ thể hắn càng lúc càng nhiều, khí tức cũng càng lúc càng mạnh.

Cảnh tượng này giống hệt như lúc trước Chủ Thần thứ mười bốn ở trên Cửu U tế đàn phát động lực lượng thời gian, trong dòng sông thời gian mênh mông tìm kiếm thần lực giết chóc của mình thất lạc ở các nơi trong vũ trụ. Trên thực tế, ba phân thần hợp nhất cũng đang làm chuyện mà Chủ Thần thứ mười bốn đã làm lúc trước.

Phong Vân Vô Kỵ phát động lực lượng thời gian, hóa thành những tia chớp đi vào các vĩ độ thời gian, không ngừng tìm kiếm thần lực hùng hậu và thần cách của mình thất lạc trong đó.

“Ầm!”

Cũng không biết trải qua bao lâu, sau một tiếng vang lớn rung trời, tất cả dao động trong vĩ độ thời gian đều lắng lại, thân hình Phong Vân Vô Kỵ lại hiện ra. Dưới ánh chớp làm nổi bật, ba viên thần cách trên trán hắn hiện lên rất rõ ràng. Lúc này công việc tìm kiếm đã hoàn thành, khí tức của hắn đã đạt đến trạng thái mạnh nhất. Ngay cả dòng thời gian trôi qua bên cạnh hắn cũng trở nên gấp khúc.

Ánh mắt ngưng tụ lại, cặp mắt không có dao động tâm tình nào xuyên qua tầng tầng cách trở, nhìn vào sâu trong vĩ độ thời gian. Sau một tiếng sấm, Phong Vân Vô Kỵ trong vĩ độ thời gian lại biến mất một lần nữa.

Trong vĩ độ thời gian, Chủ Thần thứ mười bốn nhìn Phong Vân Vô Kỵ biến mất ở cuối tầm mắt, bước chân dừng lại. Lúc này tiếp tục đuổi theo cũng không còn ý nghĩa, bởi vì khoảng cách này không phải thuộc về không gian mà là thời gian. Một cảm giác suy yếu dâng lên trong lòng, di chứng do thi triển “thời gian ngược dòng” tiêu hao rất nhiều thần lực đã hiện ra. Chủ Thần thứ mười bốn cũng không do dự, gần như ngay khi bước chân dừng lại, lý trí của hắn đã nghĩ ra chuyện cần phải làm. Phương án tốt nhất là trở về vĩ độ thời gian bình thường, nhanh chóng hấp thu thần lực bóng tối để bù đắp thần lực tiêu hao do thi triển “thời gian ngược dòng”, chuẩn bị nghênh đón một trận chiến mới.

Một vệt sáng lướt qua cặp mắt màu vàng óng, thân thể Chủ Thần thứ mười bốn chuyển động, bước ra một bước, như cơn gió biến mất trong vĩ độ thời gian. Ở chung quanh, bánh xe thời gian lại chuyển động, vô số

cảnh tượng đã xảy ra lại như ánh sáng nhanh chóng lướt qua hai bên. Thân thể to lớn của hắn như tia chớp bay về một đầu khác của vĩ độ thời gian. Gần như cùng lúc, một cái bóng trắng khác cũng lập tức bay về phía đầu cuối của thời gian.

“Ong!”

Sâu trong bầu trời, cửu tinh rung chuyển. Dưới sự dẫn dắt của một lực lượng không thể miêu tả, chín chùm ánh sáng lớn xuyên qua bóng tối vô tận, chiếu vào một điểm trong hư không. Trong hư không tối đen, một khoảng không gian đột nhiên hơi vặn vẹo, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường. Khi không gian khôi phục lại, thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn đột nhiên hiện ra trong bóng tối, đứng sừng sững trong khoảng hư không đen kịt trống rỗng này.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn đang suy yếu rít lên một tiếng, há miệng ra, lực lượng cửu tinh mang theo năng lượng đen tối liền tràn về phía hắn.

Tại trung tâm vũ trụ, Xi Vưu thông qua cửu tinh nhìn thấy được cảnh này, trong lòng liền chấn động: “Chủ Thần thứ mười bốn!”

Trong lòng Xi Vưu trầm xuống. Một dao động ý thức nóng nảy lướt qua trong hư không, trong nháy mắt dường như y đã có một quyết định quan trọng. Áo bào xám trên người tung bay, sau đó nứt ra từng tắc, trôi dạt trong hư không. Dưới áo bào vỡ tan có một bóng đen mờ ảo bắn ra, biến mất vào trong bóng tối.

Biến hóa chợt xảy ra.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn rung trời, cách thân thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn không xa, một khoảng hư không đen kịt đột nhiên vặn vẹo, chính giữa khoảng không xuất hiện một vết nứt hẹp dài. Trong hư không, Chủ Thần thứ mười bốn đang hấp thu lực lượng cửu tinh để bổ sung tiêu hao chợt quay đầu lại, cặp mắt hoàng kim như đèn lồng nhìn chằm chằm vào vết nứt hẹp dài kia.

“Ầm ầm!”

Trong vết nứt hẹp dài đen kịt kia vang lên tiếng sấm cuộn cuộn, dường như có thứ gì đang bay về phía Chủ Thần thứ mười bốn với tốc độ không thể tưởng tượng. Trong tiếng sấm ầm ầm, lực lượng thời gian chung quanh vết nứt trăm trượng cũng trở nên cực kỳ hỗn loạn.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang nhỏ, phía trước Chủ Thần thứ mười bốn trăm trượng, một bóng trắng nhỏ bé đột nhiên từ trong vết nứt màu đen bay ra với tốc độ kinh người. Ngay khi bóng người màu trắng kia xuất hiện, một luồng tinh thần lực khiến người ta sợ hãi cũng đồng thời lan về bốn phía. Hư không vô tận cũng rung chuyển dưới áp lực vô hình này.

“Ầm!”

Con người của Chủ Thần thứ mười bốn chợt co lại. Ngay khi nhìn rõ bóng người kia, hắn không hề do dự, bàn tay sắt to lớn lập tức vươn ra.

“Thời gian bất động” thi triển.

Bàn tay sắt to lớn kia vắt ngang trong hư không. Thần cách thời gian to lớn trên trán Chủ Thần thứ mười bốn bắn ra ánh sáng chói mắt. Dưới thần cách điều khiển, pháp tắc thời gian trong hư không lại dao động kịch liệt.

Khi Chủ Thần thứ mười bốn giơ tay lên, thời gian chợt dừng lại, tất cả mọi thứ chung quanh đều đứng yên. Giống như một đoạn phim quay chậm, một tàn ảnh màu trắng nhàn nhạt đột nhiên hiện ra trước bàn tay sắt to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn đầu khoảng chừng hai trượng, mà bóng trắng ngưng tụ phía sau lại từ từ biến mất.

Dưới tác dụng của “thời gian bất động”, Phong Vân Vô Kỵ vẫn có thể di chuyển một cách chậm chạp, nhưng lại càng lúc càng nhanh. Trong mắt Chủ Thần thứ mười bốn hiện lên vẻ nóng nảy, đột nhiên ngẩng đầu rít lên một tiếng. Ánh sáng do thần cách thời gian trên trán phát ra càng mạnh hơn, một chút thần lực cuối cùng trong cơ thể hắn cũng dồn vào “thời gian bất động”, muốn dừng lại Phong Vân Vô Kỵ nhờ vào tốc độ tuyệt đối đang từng bước tiến tới gần. Một lực lượng vô hình từ trong thần cách thời gian to lớn bắn ra, bao trùm bốn phương.

“Ong!”

Khi lực lượng thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn tăng mạnh, trên trán Phong Vân Vô Kỵ cũng tỏa ra một vòng ánh sáng mờ mịt, hai đoàn ánh sáng hoà vào nhau trong hư không tối đen. Dưới bóng tối làm nổi bật, hai viên thần cách thời gian một lớn một nhỏ từ xa đối diện với nhau, cùng phát sáng, dường như đang lâm vào một trận chiến cấp bậc khác.

Hai đoàn lực lượng thời gian hoàn toàn khác biệt va chạm trong hư không, sau đó đột ngột nổ tung.

“Ầm!”

Vụ nổ mạnh hoàn toàn xé rách lực lượng thời gian do Chủ Thần thứ mười bốn thi triển. Ở phía trước, vết tàn ảnh màu trắng mờ ảo kia nhoáng lên, lướt qua bàn tay to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn, trong nháy mắt vượt qua tầng tầng không gian xuất hiện trước người hắn. Một bàn tay hoàn toàn không tương xứng với thần thể to lớn của Chủ Thần thứ mười bốn lạnh lùng đánh vào ngực hắn.

“Ầm!”

Một quyền này giống như mang theo uy thế của trời đất, đánh mạnh vào ngực Chủ Thần thứ mười bốn. Thần lực cứu rỗi hùng hậu cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, như bẻ gãy cành khô hoàn toàn hủy diệt thần thể hoàng kim của hắn. Nơi thần lực quang minh đi qua, thần thể đen kịt cứng rắn giống như mặt đất khô cằn nứt ra từng tấc, máu vàng rải khắp trời cao.

- Không!

Tiếng hét tuyệt vọng của Chủ Thần thứ mười bốn như một mũi tên nhọn xuyên qua toàn bộ vũ trụ. Thần thể to lớn của hắn như sao băng từ trung ương vũ trụ rơi xuống phía dưới, vượt qua tầng tầng hư không chìm vào sâu trong bóng tối. Từng chùm máu hoàng kim vẩy ra trong trời đất. Miệng của hắn mở lớn, trên con người vẫn phản chiếu rõ ràng bóng dáng đứng ở trung tâm vũ trụ, tay áo tung bay, lãnh khốc và mạnh mẽ.

“Ầm!”

Một bàn chân đạp mạnh xuống hư không, khiến cho trời đất biến sắc. Phong Vân Vô Kỵ bước ra một bước, muốn cho Chủ Thần thứ mười bốn một đòn cuối cùng, hoàn toàn cắt đứt sinh cơ của hắn.

Khi Phong Vân Vô Kỵ bước ra một bước này, phía trên hàng tỉ không gian, chiến trường của chư thần bỗng trở nên yên tĩnh như chết chóc, tất cả công kích đột nhiên biến mất không còn bóng dáng. Sự yên lặng khiến người ta nghẹt thở này chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó toàn bộ chiến trường của chư thần đều sôi trào. Hai bên chiến trường, mấy bóng đen to lớn đang chiến đấu đột nhiên dừng lại, từng cặp mắt hoàng kim quay về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

“Thật mạnh... độc thần giả!”

“Hắn đã chạm đến ranh giới rồi!”

Vài luồng sóng ý thức vượt trên chúng sinh lướt qua hư không, sau đó hai bóng đen to lớn ở hai đầu chiến trường lặng lẽ biến mất.

Tại trung tâm vũ trụ, khi Phong Vân Vô Kỵ bước ra một bước, thân thể hơi nghiêng tới, chuẩn bị ra tay cho Chủ Thần thứ mười bốn một đòn hủy diệt, một giọng nói chất phác và yếu ớt đột nhiên xuyên qua tầng tầng hư không, chui vào trong đầu hắn:

- Vô Kỵ... mau trở về... Thái Cổ!

Giọng nói suy yếu kia giống như một hòn đá ném vào trong linh hồn Phong Vân Vô Kỵ, gây nên sóng gợn đầy trời. Thân thể đang nghiêng tới bỗng nhiên khựng lại, bất động trong hư không. Những vết nứt bắt đầu xuất hiện trong linh hồn mới sinh ra. Sau khi ba phân thân dung hợp, ba luồng dao động ý thức vẫn luôn bị áp chế, nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này cuối cùng đã tỉnh lại.

“Bạch Hổ Chí Tôn, là Bạch Hổ Chí Tôn!” - Trong đầu Phong Vân Vô Kỵ chấn động, ý thức bị kiềm chế sau khi hợp thể trong nháy mắt thức tỉnh.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại xuất hiện tình huống này? Đệ Tam, lúc trước không phải ngươi đã nói tình huống này tuyệt đối sẽ không xảy ra sao?” - Khi ý thức của Phong Vân Vô Kỵ tỉnh lại, ý thức của Đệ Nhất phân thân cũng đồng thời thức tỉnh. Hắn vừa giận dữ gào thét, vừa giãy giụa kịch liệt trong đầu. Vì ứng phó với uy hiếp của Chủ Thần thứ mười bốn, tâm tư ba người trở nên nhất trí hơn bao giờ hết, nhờ vậy mới khiến cho ba phân thân hợp thể thành công. Nhưng hiện giờ Chủ Thần thứ mười bốn đã không còn uy hiếp, ba phân thân đã không còn lý do phải hợp thể nữa, Đệ Nhất phân thân làm sao cam tâm trở lại như trước kia.

“Bổn Tôn, để ta đi! Trong ba phân thân ngươi là mạnh nhất, bây giờ ngươi đã có tư cách ngồi lên ngôi vị của thần, chẳng lẽ ngươi cũng cam tâm trở lại trước khi phân thân sao?” - Lúc này tâm thần của Đệ Tam đang hốt hoảng, người duy nhất duy trì sự liên hệ giữa ba phân thân chính là Bổn Tôn, vì vậy Đệ Nhất phân thân lập tức kêu lên với Bổn Tôn.

Nghe được câu hỏi của Đệ Nhất phân thân, Bổn Tôn trả lời bằng cách yên lặng, trong linh hồn không hề có chút dao động tâm tình nào. Chỉ khi ba phân thân tâm tư đồng lòng mới có thể hợp nhất, tương tự nếu như muốn tách ra cũng cần phải được hai phân thân khác đồng ý.

Lúc này Phong Vân Vô Kỵ căn bản không để ý đến Đệ Nhất và Bổn Tôn, tâm thần của hắn hoàn toàn bị giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn chiếm cứ. Giọng nói Bạch Hổ Chí Tôn suy yếu cực độ, tin tức ẩn giấu trong đó như sấm sét nổ vang, khiến cho tâm thần hắn trở nên hỗn loạn. Mặc dù chỉ cần vươn tay là có thể giết chết Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ đã không còn lòng dạ nào quan tâm đến một kẻ đã không còn uy hiếp.

“Chủ Thần thứ mười bốn đã bị ta đánh bại, tại sao mấy vị Chí Tôn lại bị thương?” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ tràn đầy kinh hãi. Mấy vị Chí Tôn không chỉ bị thương đơn giản như vậy. Trong cảm giác của hắn, Bạch Hổ Chí Tôn dường như đã đến lúc hấp hối. Chí Tôn của Thái Cổ rất mạnh, ngay cả Chủ Thần thứ mười bốn nhiều lần giao thủ cũng không thể giết chết bất kỳ một vị Chí Tôn nào. Trong vũ trụ rộng lớn còn ai có thể uy hiếp được Chí Tôn của Thái Cổ?

Đáp án đã ở trong lòng, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại không dám nghĩ tới. Trong thân thể, mầm mống thánh thú Thanh Long để lại trước khi chết đang lay động kịch liệt. Khi thánh thú hấp hối sẽ có cảm ứng với nhau, dù là thời không cũng không thể nào ngăn cách được sự cảm ứng này. Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được, khí tức của Bạch Hổ Chí Tôn vô cùng yếu ớt giống như nền tảng trong gió, lúc nào cũng có thể vụt tắt. Khí tức sinh mệnh của Chu Tước Chí Tôn cũng khi lên khi dứt, không ai biết lúc nào sẽ tắt. Còn về Huyền Vũ Chí Tôn, Phong Vân Vô Kỵ căn bản không cảm ứng được khí tức của y.

“Ầm!”

Trong biển linh hồn nổ vang một tiếng, hai luồng dao động tinh thần mạnh mẽ bay ra từ trong bản thể đang đứng yên. Không gian tối đen phía sau bản thể xoay chuyển, đột nhiên sinh ra một lực hút cực lớn, hút lấy linh hồn hai phân thân vừa tách ra vào trong vĩ độ thời gian mệnh mông.

Trong vĩ độ thời gian mệnh mông, tại nơi ba phân thân hợp nhất, những điểm sáng lấp lánh một lần nữa hội tụ trong quá khứ. Trong nháy mắt, thân thể Phong Vân Vô Kỵ và Đệ Nhất phân thân đã biến mất lại hiện ra.

“Ầm!”

Tại trung tâm vũ trụ, hư không cách Bổn Tôn khoảng ngàn trượng đột nhiên rung động kịch liệt, từng làn sóng gợn vô hình từ trong hư không lan về bốn phía. Tại trung tâm sóng gợn, một bóng đen đang đôi cánh dơi to lớn, dùng sức rung lên, vẽ nên một vết đen lưu loát trong hư không bay về phương xa.

- Đệ Tam, ba phân thần hợp nhất đối phó với Chủ Thần thứ mười bốn, bản tọa đã tận tình tận nghĩa rồi. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng dung hợp, vĩnh viễn đừng hi vọng ba phân thần hợp nhất lần nữa, bản tọa tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Giọng nói vang vọng trong hư không trống trải, bóng dáng của Đệ Nhất phân thần đã sớm biến mất trong màn đêm vô tận.

“Ầm!”

Phía trên Bồn Tôn mấy ngàn trượng, bóng tối dập dờn như nước. Một bóng người màu trắng đột nhiên từ trong bóng tối chui ra, dừng lại trong hư không, sau đó tốc độ tăng vọt, vẽ ra một tàn ảnh dài hơn mười trượng, lập tức biến mất về hướng Thái Cổ.

Trong vũ trụ này, người có thể uy hiếp được Chí Tôn của Thái Cổ đã mất đi Tứ Tượng đại trận che chở, ngoại trừ chư thần phía trên hàng tỉ không gian thì còn có ai. Tâm tình của Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn rối loạn.

“Nhất định đừng xảy ra chuyện gì. Ta đã đến rồi, hãy chờ ta!”

Trong hư không, Phong Vân Vô Kỵ không ngừng tăng tốc bay về hướng Thái Cổ. Tốc độ của hắn vốn có một không hai trong thiên hạ, nhìn khắp vũ trụ cũng không ai có thể so sánh được, khoảng cách chục triệu cây số trong nháy mắt đã qua, nhưng giờ phút này hắn lại cảm thấy mình quá chậm.

Phong Vân Vô Kỵ từ xa xa thấy được bóng dáng của Hắc Ám Viễn Chinh quân. Vô số Hắc Ám Viễn Chinh quân tạo thành một bức tường người dài mấy ngàn cây số, vây quanh Thái Cổ tầng tầng lớp lớp, khí tức chiến tranh dày đặc tỏa ra từ trong khe hở của bức tường người. Bên ngoài bức tường là vô số thi thể yêu ma chồng chất như biển, trôi dạt trong hư không tối tăm. Ở hướng tây bắc Thái Cổ có một bánh xe lớn màu xanh vắt ngang giữa trời đất, từ trong bánh xe lớn kia, Phong Vân Vô Kỵ cảm giác được một khí tức tử vong.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ run lên, kết cục của Quân Thiên Thương đã không cần nói cũng biết, nhưng hắn cũng không có thời gian để bi thương. Ý thức của hắn quét qua, phát hiện khí tức của Tây Môn Y Bắc, Độc Cô Vô Thương và Cổ Vu đã hoàn toàn biến mất khỏi mảnh đất Thái Cổ, giống như đột ngột bị xóa đi.

Một sự bi thương và đau đớn mãnh liệt bao trùm thể xác và tinh thần Phong Vân Vô Kỵ. Bằng hữu và thân nhân thường ngày bên cạnh, giờ phút này đều đã ra đi. Thánh Giả, Cổ Vu, Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc, Huỳnh Hoạch... tất cả đều chết trận. Trong trời đất trống rỗng này dường như chỉ còn lại một mình hắn.

852. Chương 77: Trận Chiến Cuối Cùng (21)

- A!

Phong Vân Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống Hắc Ám Viễn Chinh quân như thủy triều phía dưới, đột nhiên hét lên một tiếng bi thương. Thân hình hắn như một mũi tên nhọn xuyên qua tầng tầng không gian, từ trong trời cao lao thẳng xuống Hắc Ám Viễn Chinh quân phía dưới.

“Ong!”

Tiếng hét kia đã kinh động đến Hắc Ám Viễn Chinh quân ở ngoài cùng, bức tường người yên tĩnh bắt đầu sôi sục. Tất cả yêu ma đều bị khí tức mạnh mẽ ẩn chứa trong tiếng hét kia làm chấn động, lập tức xoay người lại. Trong tâm mắt bọn chúng chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen vẽ nên một vết tích thật dài, từ phía trên rơi xuống.

“Ầm!”

Trong tiếng vang lớn long trời lở đất, một đoàn ánh sáng còn chói mắt hơn gấp trăm ngàn lần so với mặt trời từ trong Hắc Ám Viễn Chinh quân bắn ra, ngàn vạn tia sáng xuyên qua bóng tối vô tận, chiếu sáng cả hư không.

- A!

Đám yêu ma kêu lên thảm thiết, trong nháy mắt bị ánh sáng vô tận kia xuyên qua thân thể, cả người run rẩy từ trong hư không rơi xuống. Khi những tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám Hắc Ám Viễn Chinh quân mới khôi phục tinh thần lại, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

- Nhân tộc!

Cách kiếm khí hùng hậu kia mấy dặm, một tên yêu ma mặc áo giáp chỉ vào một tàn ảnh mơ hồ trong ánh sáng chọc trời, đồng thời hét lên. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đám yêu ma vừa mới nhìn thấy bóng người màu trắng ở phía sau, ánh sáng nóng rực đã hoàn toàn bộc phát ra. Không ai thấy rõ hình dáng thật sự của bóng trắng kia, chỉ dựa vào sự mất cảm trời sinh đối với khí tức của loài người, tên yêu ma này liền nhận ra thân phận của đối phương.

- Gào!

Phía dưới Phong Vân Vô Kỵ, đám yêu ma gầm thét, trường kích trong tay xoay chuyển, không hề né tránh bay lên nghênh đón ánh sáng chọc trời kia. Hắc Ám Viễn Chinh quân chung quanh tạo thành những đợt sóng dâng trào, tràn về hướng nguồn sáng. Đám Hắc Ám Viễn Chinh quân luôn xem mình là cao thủ, chưa bao giờ e ngại bất kỳ cá thể mạnh mẽ nào.

- Giết!

Hư không rung chuyển. Một đoàn khí tức giết chóc thảm liệt như đã trải qua chiến trận bao trùm hư không bên ngoài Thái Cổ. Vô số Hắc Ám Viễn Chinh quân như thủy triều từ bốn phía hội tụ lại, người còn chưa đến thì đủ loại công kích đã phát ra, giống như một đám mây đen cuộn cuộn tràn về phía Phong Vân Vô Kỵ. Trong kiếm khí sáng rực, vẻ mặt Phong Vân Vô Kỵ lãnh khốc, năm ngón tay đột nhiên mở ra, “quy tắc của kiếm” đã xuất thủ.

“Ầm!”

Đám yêu ma chung quanh đang chờ xem kết quả của tên nhân loại kia, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, sau đó công kích do mình phát ra lại bắn ngược về với tốc độ còn nhanh hơn. Trong lòng hoảng hốt, bọn chúng đang muốn tránh né, lại phát hiện thân thể không còn điều khiển được, tất cả ma nguyên, máu và gân cốt đều hỗn loạn giống như bị người khác khống chế.

“Sao lại như vậy?” - Trong đầu chỉ kịp hiện lên ý niệm này, đám Hắc Ám Viễn Chinh quân mạnh mẽ bỗng cảm thấy trong đầu đau nhức, giống như có một thanh kiếm sắc vô hình cắm vào, trong nháy mắt xuyên qua cả linh hồn, phá tan thành mảnh vụn. Trước mắt chợt tối sầm lại, sau đó bọn chúng không còn biết gì nữa.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Những làn sóng gợn vô hình lan ra khắp Hắc Ám Viễn Chinh quân, nơi đi qua khiến cho tất cả yêu ma về mặt hung ác đều cứng đờ, không còn cử động. Vô số thi thể nhấp nhô giống như những chiếc lá trong hồ, trôi nổi trong bầu trời đêm tối đen lạnh giá.

“Ong!”

Một dao động không gian nhàn nhạt từ phía không gian Thái Cổ truyền đến, bóng người chợt lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ đã phá vỡ vách chắn không gian bước vào trong Thái Cổ, để lại phía sau một khu vực tử vong rộng mấy trăm ngàn cây số. Một lúc sau từng hàng bóng ma mới từ bốn phía xông tới, bọn chúng ngơ ngác nhìn khu vực tử vong này, nhìn những xác chết trôi nổi không thấy được đầu cuối.

Tại vùng đất Thái Cổ, dưới bầu trời u ám, những bóng ma cả người được bao phủ trong ma khí cuộn cuộn, hóa thành những vệt cầu vồng đen dọc theo bầu trời cùng bay về một nơi. Tiếng xé gió chói tai vang khắp bốn phương. Từ phía xa truyền đến tiếng la giết rung trời. Bầu trời bị mây đen và tia chớp dày đặc che

phủ. Những bóng người từ dưới đất vọt lên, chỉ dừng lại trong hư không một lúc liền như tảng đá rơi xuống, sau đó phía dưới lại có những bóng người vọt lên... Trong không khí tràn ngập khí tức thảm liệt.

“Ầm!”

Một vệt cầu vồng kinh thiên mang theo tiếng rít chói tai từ trong bầu trời bay ra, len qua Hắc Ám Viên Chinh quân, bay nhanh về nơi cuối cùng mà nhân tộc Thái Cổ tụ tập.

“Keng!”

Tiếng kiếm ngân réo rắt như rồng. Đệ Ngũ Kiếm Đảm hóa thành một con rồng nhanh như chớp bay lượn quanh người Phong Vân Vô Kỵ. Tất cả yêu ma đến gần và chắn ở phía trước đều bị một kiếm xuyên qua, không kịp kêu lên tiếng nào, lập tức từ giữa không trung rơi xuống.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Những đòn công kích hùng hậu từ bốn phương đánh tới, nhưng khi ma khí đến nơi, Phong Vân Vô Kỵ đã sớm hóa thành một điểm nhỏ biến mất trên bầu trời, khiến cho tất cả công kích đều đánh vào khoảng không. Hắc đã không có lòng dạ nào để ý tới đám Thiên Ma Thần chắn giữa đường, một đường bay về hướng tây. Trên mặt đất máu tươi lan tràn, xác chết trôi nổi, thi thể của yêu ma và con người chồng chất lên nhau nằm xuống trên đất, những đoạn kích gãy dày đặc như châu chấu, trong không khí tràn đầy mùi máu tanh nồng nặc, có thể thấy chiến đấu khốc liệt như thế nào. Từ trong những thi thể này, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy đệ tử Chiến tộc, nhìn thấy đệ tử Phong tộc, nhìn thấy Bắc Hải tù đồ, cũng nhìn thấy đệ tử Kiếm các... mỗi người trước khi chết, trên mặt vẫn giữ nguyên dáng vẻ giận dữ, trong tay nắm thật chặt trường đao, giống như vẫn muốn lao lên tiếp tục chiến đấu. Chung quanh mỗi thi thể con người đều có từ ba đến năm thi thể yêu ma, còn trên tất cả thi thể con người đều có ít nhất năm thanh trường kích cắm vào. Số lượng yêu ma hoàn toàn vượt trội.

“Tộc nhân của ta!” - Mỗi thi thể nhân tộc giống như một con dao cắm sâu vào lòng Phong Vân Vô Kỵ, khiến hắn không ngừng run rẩy. Một sự bi thương và đau đớn không thể miêu tả như thủy triều tràn đến, gần như không thể hít thở được.

Những cảnh tượng trong gian phòng đá dưới lòng đất Thánh điện, hình ảnh của cuộc chiến thần ma lần đầu tiên trong trí nhớ Bạch Hổ Chí Tôn nhanh chóng lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Tình cảnh bi thảm của loài người trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên giống như chỉ mới hôm qua, cùng với đủ loại khuất nhục sau khi loài người chiến bại. Phong Vân Vô Kỵ nhớ đến đám người sám hối ở Bắc Hải ngày đêm bị thống khổ dày vò, nhớ đến đám người biến dị ở thủy lao dưới lòng đất Ma Giới, nhớ đến các tộc nhân dứt khoát bước vào Ma Giới, hóa thân thành ma.

Từng khuôn mặt sống động lướt qua trước mắt, Đông Phương Phá Thiên, Thái Huyền, Độc Cô Vô Thương, Tây Môn Y Bắc, Thánh Giả, Cổ Vu, Huỳnh Hoặc...

“Chẳng lẽ chúng ta lại phải trải qua một lần đau đớn như cuộc chiến thần ma lần đầu tiên sao? Chẳng lẽ đây là vận mệnh của loài người sao?” - Phong Vân Vô Kỵ siết chặt tay, dưới da nổi lên những sợi gân xanh, trong lòng như có một giọng nói bất khuất hét lên: “Không, chỉ cần ta còn sống sẽ vĩnh viễn không chấp nhận kết cục này. Chỉ cần ta còn sống, lịch sử sẽ không tái diễn!”

“Ong!”

Trong đầu dường như có thứ gì vỡ tan, tinh thần lực của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên rung lên, sau đó lan ra bên ngoài. Một luồng hơi nóng chảy khắp toàn thân. Vào giờ phút này, hắn đột nhiên lại có cảm giác điều khiển được thời gian gia tốc như khi hợp thể. Thân thể hắn rung lên, một dao động thời gian nhàn nhạt hóa thành sóng gợn lan về bốn phương. Tốc độ của hắn vốn đã đạt đến cực hạn đột nhiên tăng vọt, chỉ vài hơi thở đã biến mất trong hư không.

Đại quân nhân tộc đã rút về cách Thánh sơn ba mươi ngàn cây số. Đại quân ở bốn lỗ hổng không gian đều tụ tập lại, tạo thành một vòng tròn bảo vệ Thánh sơn. Hiện giờ khu vực này đã trở thành cứ điểm cuối

cùng của nhân tộc Thái Cổ. Từ bốn phương tám hướng, Hắc Âm Viễn Chinh quân đông đúc không thể đếm hết liên tục tràn tới. Cổ máy chiến tranh mạnh mẽ này vốn dùng để đối phó với đại quân của Quang Minh Thiên Đường, do chư thần trực tiếp cai quản, giờ phút này lại toàn bộ tiến vào Thái Cổ. Hắc Âm Viễn Chinh quân đông như bầy châu chấu bay lên trời, hóa thành một tấm màn nước màu đen nổi lên trời đất, tràn về phía trận địa cuối cùng của nhân tộc Thái Cổ. Mặc dù thể công của Hắc Âm Viễn Chinh quân rất mạnh, nhưng đại quân nhân tộc dưới sự chỉ huy của mấy vị cao thủ đỉnh cấp, dựa vào phương thức công kích đáng sợ không cần phòng ngự, ngăn cản bước chân Hắc Âm Viễn Chinh quân tiến tới. Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm đã là không phòng ngự, còn nếu giết địch tám trăm mà tự tổn một ngàn, cho dù là kẻ dũng mãnh cũng sẽ cảm thấy e ngại.

- Gào!

Tiếng hét vang khắp trời cao. Hư Vô Chi Quân đứng giữa tầng mây, liên tục dùng tiếng kêu để chỉ huy đại quân vây quét nhân tộc Thái Cổ còn sót lại. Sự phản kháng của nhân tộc chẳng qua là kéo dài chút hơi tàn. Hắn đang chờ thời cơ để cho đám nhân tộc này một đòn cuối cùng, hoàn toàn đưa nhân tộc Thái Cổ vào dòng sông lịch sử. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây sẽ là kết cục cuối cùng của nhân tộc Thái Cổ.

Đột nhiên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong linh hồn, Hư Vô Chi Quân theo bản năng cảm nhận được sự nguy hiểm. Không hề do dự, quyền trượng tinh không trong tay hắn rung lên. Trong tiếng ngân xướng trầm thấp, trong quyền trượng tinh không bắn ra một vòng thần lực bóng tối sền sệt như nước, điên cuồng lan về bốn phương. Mấy ngàn tên cao thủ Hắc Âm Viễn Chinh quân vì đến quá gần, không kịp kêu lên một tiếng đã bị công kích đột ngột này đánh thành tro bụi.

“Ầm!”

Một luồng sóng ý thức hùng hậu khiến trời đất biến sắc đột nhiên bắn ra từ phía trước Hư Vô Chi Quân hơn mười trượng, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai truyền vào trong đầu hắn. Đứng trước luồng sóng ý thức hùng hậu này, tinh thần lực mạnh mẽ của Hư Vô Chi Quân lại giống như chênh lệch một trời một vực. Chỉ một chiêu, trong đầu Hư Vô Chi Quân liền chấn động, linh hồn trong nháy mắt chìm vào hỗn loạn. Thần lực mệnh môn từ trong quyền trượng tinh không bắn ra không xa cũng theo đó tan ra. Hắn còn chưa tỉnh táo lại, biến hóa lại xảy ra.

“Xoẹt!”

Một bóng trắng mơ hồ giống như kiếm sắc lạng lẽ phá vỡ thần lực hủy diệt trước người Hư Vô Chi Quân, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt hắn. Mặc dù ý thức chìm vào hỗn loạn, ngay cả tầm mắt cũng bị ảnh hưởng, nhưng Hư Vô Chi Quân vẫn theo bản năng giơ tay lên. Có điều tốc độ của hắn làm sao có thể so với Phong Vân Vô Kỵ, trong lòng vừa mới hiện lên ý niệm này, một bàn tay như sắt thép đã nắm chặt lấy vương miện màu bạc trên đầu hắn.

“Ong!”

Bàn tay Phong Vân Vô Kỵ vừa chạm đến vương miện màu bạc, thần khí do chư thần chế tạo này liền rung lên, trong vương miện có một hàng chữ viết nhỏ bé màu đen chạy qua, mặt ngoài đột nhiên nổi lên một ngọn lửa vực sâu hừng hực màu đen. Bên dưới vực sâu xa xôi, thần lực đến từ chư thần dường như muốn phá tan bề mặt của vương miện tràn ra.

“Ầm!”

Kiếm khí hùng hậu phát ra, từng ánh kiếm sáng rực liên tục chém xuống vương miện của Hư Vô Chi Quân. Phong Vân Vô Kỵ lại tiện tay phát ra một luồng tinh thần công kích đánh vào trong biển ý thức Hư Vô Chi Quân, khiến hắn lại chìm vào hỗn loạn, đồng thời năm ngón tay mở ra. Ngay khi thần lực bóng tối hùng hậu sắp sửa bộc phát, năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ hơi khép lại, kiếm ý của “dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất” phát ra, đánh vào trong vương miện màu bạc.

“Ầm!”

Bên dưới vương miện, bóng đen vận vạt chợt tiêu tan, thân thể Hư Vô Chi Quân trong nháy mắt bị phá hủy. Dưới công kích của “dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất”, quyền trượng tinh không và vương miện

màu bạc va chạm vào nhau phát ra tiếng leng keng, vẽ nên hai đường cong lưu loát trong trời đất, bay về phía xa.

- Bảo vệ đại nhân!

Chỉ trong nháy mắt Phong Vân Vô Kỵ đã gọn gàng giải quyết Hư Vô Chi Quân. Chiến đấu tới nhanh và kết thúc cũng nhanh, cho đến khi hai món thần khí bay ra ngoài, chung quanh mới vang lên những tiếng kinh hô của đám cao thủ Hắc Ám Viễn Chinh quân.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Năm ngón tay mở ra, Phong Vân Vô Kỵ trong nháy mắt khổng chế khí huyết trong cơ thể đám cao thủ Hắc Ám Viễn Chinh quân này. Kiếm ý điều khiển phát ra, dưới thực lực chênh lệch tuyệt đối, những mũi tên máu đột nhiên bắn ra từ sau lưng đám Hắc Ám Viễn Chinh quân vừa gào thét, văng khắp trời cao.

Biến hóa chợt xảy ra. Hắc Ám Viễn Chinh quân người này hi sinh thì người sau tiếp bước, giết về phía đại quân nhân tộc Thái Cổ phía trước, còn Hư Vô Chi Quân ở phía sau thì lại bị người khác đánh lén, điều này khiến đám yêu ma cả kinh thất sắc. Đám Hắc Ám Viễn Chinh quân ngoài cùng đồng loạt xoay người lại, thân hình nhoáng lên lao về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Tại trung ương chiến trường, Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai, năm tên Bắc Hải tù đồ đã lĩnh ngộ Thế Giới, bảy vị cường giả Thánh điện tiên nhiệm và một số cao thủ nhân tộc khác đang chỉ huy những nhân loại còn lại chống đỡ thế công của ma tộc. Cao thủ đỉnh cấp của nhân tộc đã tổn thất gần như không còn, Quân Thiên Thương, Huỳnh Hoặc, Tây Môn, Độc Cô, Thánh Giả, Cổ Vu... đại trưởng lão Bắc Hải và mấy vị trưởng lão khác cũng chết trận trong quá trình rút khỏi lỗ hổng không gian. Còn đám Thái Cổ Ma Viên hung hăng bá đạo lại bị chư thần ra tay đánh chết, trong đó năm con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang xa xưa nhất lại chết trước tiên. Viên Tề Thiên nhờ được ba con Thái Cổ Ma Viên cấp Hồng Hoang bảo vệ, cuối cùng giữ được một mạng, nhưng linh hồn cũng bị thương, ngủ say không tỉnh lại. Thái Cổ gần như không còn một cao thủ đỉnh cấp nào.

“Tề Thiên, cố gắng một chút, chỉ cần ngươi sư tôn trở lại nhất định có thể cứu chữa cho ngươi!” - Ứng Đông Lai liếc nhìn về Viên Tề Thiên phía sau đang được một tên tộc nhân công trên lưng, đã khôi phục hình thái loài người, yên lặng nói. Y cũng không có cách nào với vết thương trong linh hồn này.

Đầu tóc Ứng Đông Lai rối bù, áo quần rách nát, trên người loang lổ vết máu, thậm chí nhiều vết thương sâu đến tận xương. Y tỏ ra rất mệt mỏi trong trận chiến kịch liệt này. Là cao thủ Thần cấp hậu kỳ, vốn sẽ không có cảm giác chân khí suy kiệt, nhưng lúc này lần đầu tiên từ khi sinh ra tới nay Huyết Hải Ma Quân cảm thấy không thể duy trì chân khí. Cửu tinh không ngừng đẩy vũ trụ vào tầm tới, hơn nữa còn khiến cho nguyên khí trời đất của Thái Cổ bị hao hụt, rất khó từ trong trời đất khôi phục năng lượng bị tổn thất.

Huyết Hải Ma Quân tuy mạnh, nhưng Hắc Ám Viễn Chinh quân cũng không kém, hơn nữa còn liên miên không dứt giống như vô cùng vô tận. Ứng Đông Lai không biết chiến đấu kịch liệt và dồn dập như vậy sẽ kéo dài đến lúc nào, y chỉ biết là phía sau đã không có đường lui nữa. Trong mấy ngọn núi phía sau chính là nơi ba vị Chí Tôn rơi xuống. Thân thể to lớn của ba thánh thú lộ ra một đoạn giữa thân núi, nhưng trong dãy núi lại yên lặng không có âm thanh nào. Bởi vì nguyên nhân này, sau khi Tây Môn Y Bắc và Độc Cô Vô Thương chết trận, Ứng Đông Lai mới chỉ huy nhân tộc Thái Cổ còn lại lui đến nơi này, bảo vệ ba vị Chí Tôn và thánh thú.

853. Chương 78: Trận Chiến Cuối Cùng (22)

Thái Cổ đã bị Hắc Ám Viễn Chinh quân bao vây, mọi người đều đã sẵn sàng hi sinh. Lúc này biến hóa chợt xảy ra, phía sau Hắc Ám Viễn Chinh quân dày đặc bỗng trở nên hỗn loạn, những luồng kiếm khí chọc trời bắn ra. Từ trong kiếm khí kia, Ứng Đông Lai cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

“Chí Tôn!” – Khi nhận ra khí tức của Phong Vân Vô Kỵ, tinh thần lực của Ứng Đông Lai chợt rung lên, lập tức kêu lớn:

- Vô Kỵ!

- Chí Tôn, Đệ Ngũ Chí Tôn đến rồi!

Phía sau Ứng Đông Lai, ánh mắt mọi người đột nhiên sáng lên. Trong lúc còn chưa rõ tình hình của ba vị Chí Tôn, sự xuất hiện của Phong Vân Vô Kỵ đối với mọi người là một tin tức rất phấn khởi.

- Giết!

Sĩ khí của đại quân nhân tộc Thái Cổ tăng lên, gào thét lao về phía Hắc Ám Viễn Chinh quân. Phía bên kia, nghe được tiếng kêu của Ứng Đông Lai, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên ngừng đầu hét lên một tiếng rung trời, thân hình của hắn lại biến mất. Thực lực của Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai rất mạnh, nhưng trong giọng nói của người đứng đầu Bắc Hải Tù Đồ này, Phong Vân Vô Kỵ lại cảm nhận được một sự suy yếu. Hiển nhiên tình hình vô cùng nguy hiểm.

Bóng trắng chợt lóe lên bên cạnh Ứng Đông Lai, một bóng người cao lớn giống như từ trong âm phủ bước ra, lặng lẽ xuất hiện phía trước đại quân nhân tộc. Nhìn thấy bóng người này, tâm thần mọi người đều giật mình. Tại Tháo Cổ, Chí Tôn chính là đại biểu cho tinh thần của cả nhân tộc, là thần thoại vô địch của loài người đối kháng với chư thần. Chỉ cần một vị Chí Tôn còn tồn tại thì Thái Cổ vẫn còn hi vọng.

Phong Vân Vô Kỵ không nói chuyện với Ứng Đông Lai, cũng không có thời gian để hàn huyên, ngay khi vừa xuất hiện liền ra tay. Hắn ngừng đầu lên, mái tóc trắng như sương tung bay, hai mắt nhắm lại, một bàn tay trắng nõn vươn ra giống như chậm nhưng thực sự lại nhanh, năm ngón tay mở rộng, “quy tắc của kiếm” trong nháy mắt phát ra.

“Ầm!”

Trong phạm vi ngàn dặm, tất cả Hắc Ám Viễn Chinh quân đang lao tới, kể cả đám yêu ma đang loạn chiến với nhân tộc Thái Cổ giữa không trung, đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống trên đất không nhúc nhích. Chiến trường rộng lớn bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại vô số thi thể.

- Sư... tôn!

Trên lưng một tên nhân tộc Thái Cổ, Viên Tề Thiên dường như cảm giác được Phong Vân Vô Kỵ đã đến, đột nhiên tỉnh lại. Phong Vân Vô Kỵ liếc nhìn, trong lòng cảm thấy đau xót. Linh hồn của Viên Tề Thiên đã bị thương rất nặng, thậm chí...

Phong Vân Vô Kỵ đi đến nhìn Viên Tề Thiên, ôn nhu nói:

- Tề Thiên, ngươi có tin tưởng sư tôn không?

- Tin... tưởng...

Viên Tề Thiên ngừng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ ngơ ngác, dường như không hiểu vì sao Phong Vân Vô Kỵ lại hỏi như vậy:

- Sư tôn, Tề Thiên... cảm thấy đầu rất đau... con muốn ngủ!

Cặp mắt của nó từ từ khép lại.

Tâm thần Phong Vân Vô Kỵ khẽ run lên, xoa đầu Viên Tề Thiên, trong lòng đau đớn nói: “Tề Thiên, đây không phải là trận chiến của ngươi. Sư tôn đã định để ngươi ở lại thành Hoàng Kim, nhưng ngươi vẫn đến.”

Phong Vân Vô Kỵ đón lấy thân thể Viên Tề Thiên, năm ngón tay đặt lên lưng nó. Quy tắc chung quanh dao động. Dưới sự quan sát của Huyết Hải Ma Quân, thân thể Viên Tề Thiên bỗng từ từ hóa thành một tảng đá đen kịt, chung quanh lại có nhiều lớp đất đá bao bọc lại.

“Tề Thiên, đi đi! Mấy chục ngàn năm sau, ngươi sẽ khôi phục lại như ban đầu.” – Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ yên lặng nói, bàn tay vươn ra, đẩy Viên Tề Thiên đã hóa thành một khối vãn thạch lớn vào trong hư không. Sau mấy chục trượng, vãn thạch do Viên Tề Thiên biến thành lại phá vỡ một thông đạo không gian, biến mất không còn thấy.

Bên ngoài Thái Cổ, “phong tỏa không gian” do hắc vụ sư thi triển khê rung động, trên phong ấn đột nhiên xuất hiện một vết nứt nhỏ. Vẫn thạch do Viên Tề Thiên biến thành liên chui vào trong đó, biến mất vào hư không.

Trong hư không mênh mông cách Thái Cổ mấy chục triệu năm ánh sáng, không có một bóng người nào, một khoảng không gian đột nhiên hơi vặn vẹo, sau đó một khối vẫn thạch to lớn xuất hiện, bay vào trong một vành đai vẫn thạch, không còn thấy bóng dáng.

Cho đến sau này rất lâu, vẫn thạch do Viên Tề Thiên biến thành rơi vào một không gian, cuối cùng lại phá đá chui ra, có điều khi đó nó đã mất đi tất cả ký ức.

Sau khi dùng năng lực đưa Viên Tề Thiên đi, Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại:

- Ứng Đông Lai, nơi này tạm thời giao cho ngươi, ta đi xem thử thương thế của mấy vị Chí Tôn một chút!

Không đợi Ứng Đông Lai trả lời, Phong Vân Vô Kỵ liền xoay người lại, lời nói vừa dứt thì bóng dáng đã biến mất như cơn gió. Khi lướt qua bên cạnh Ứng Đông Lai, Phong Vân Vô Kỵ bỗng vỗ một chưởng vào vai hắn, một đoàn năng lượng hùng hậu như sông biển cuộn cuộn truyền vào trong cơ thể. Tiếng gió thổi qua, đã không còn thấy bóng dáng của Phong Vân Vô Kỵ.

“Hắn đã vượt qua cảnh giới của Chí Tôn rồi, có lẽ Hiên Viên Chí Tôn lúc trước cũng không thể bằng!” - Cảm nhận được năng lượng dập dờn trong cơ thể, Ứng Đông Lai yên lặng trầm nghĩ, khóe miệng nở một nụ cười vui mừng, có điều rất nhanh lại chuyển thành cay đắng: “Không biết lần này chúng ta có thể vượt qua cuộc chiến thần ma hay không.”

Sự tồn vong của Thái Cổ gắn liền với bốn Chí Tôn, mà hôm nay ba vị Chí Tôn Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ lại bị thương, không biết sống chết.

Nơi ba vị Chí Tôn rơi xuống cách đó cũng không xa. Với tu vi của Ứng Đông Lai, chỉ cần dùng thần thức tra xét sẽ có thể biết được hư thật. Nhưng y lại không dám, bởi vì trong lòng y đang run rẩy, sợ phát hiện ra sự thật không thể tiếp nhận.

Ứng Đông Lai đứng trên mặt đất, nắm chặt xích sắt trong tay, yên lặng nhìn về phương xa, trong lòng bình tĩnh và thản nhiên, nhưng đó chỉ là tạm thời. Một triệu yêu ma mặc dù rất nhiều, nhưng so với Hắc Ám Viễn Chinh quân dày đặc thì chỉ giống như một hạt cát trong sa mạc. Rất nhiều Hắc Ám Viễn Chinh quân đang từ bốn phía chạy tới, một đợt tấn công mới rất nhanh sẽ đến, chiến tranh còn lâu mới kết thúc.

Phong Vân Vô Kỵ từ xa xa nhìn thấy thân thể to lớn của thánh thú bao trùm trên mấy dãy núi lớn, không hề cử động, máu vàng như suối phun từ trên đỉnh núi chảy xuống, nhuộm núi đá thành một màu vàng ánh. Vào lúc này trái tim hắn lạnh như băng. Càng đến gần ba vị Chí Tôn, trong lòng hắn lại càng nặng như chì, ngay cả hô hấp cũng trở nên trầm trọng.

Khi đến đỉnh núi, thân hình Phong Vân Vô Kỵ hơi chậm lại, sau đó lấy hết can đảm bước qua đỉnh núi nghiêng nghiêng này. Sau khi vượt qua đỉnh núi, trước mắt rộng rãi sáng ngời, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đã nhìn thấy ba vị Chí Tôn sau núi.

“Ầm!”

Ngay khi thấy được cảnh tượng sau đỉnh núi, Phong Vân Vô Kỵ giống như bị sấm sét đánh trúng, trong đầu lập tức trống rỗng, thân thể cao lớn lắc lư kịch liệt.

Mặc dù đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn không ngờ được khi nhìn thấy Huyền Vũ Chí Tôn lại là như vậy.

Vừa nhìn thấy Huyền Vũ Chí Tôn, nước mắt Phong Vân Vô Kỵ không kiềm được rơi xuống, một sự bi thương không thể đè nén lan khắp toàn thân. Bên dưới chân núi, Bạch Hổ Chí Tôn đang ôm lấy thân thể Huyền Vũ Chí Tôn, ngẩng mặt nhìn lên trời, yên lặng dựa vào vách đá không nhúc nhích. Trong lòng Bạch Hổ Chí Tôn, Huyền Vũ Chí Tôn nằm yên cử động, đã sớm mất đi sinh mệnh. Mặc dù thân thể của y vẫn còn hoàn chỉnh, nhưng linh hồn đã vỡ tan và biến mất, hoàn toàn tử vong.

Phong Vân Vô Kỵ đã quên mất mình làm sao vượt qua đỉnh núi đi xuống, cũng quên mất mình đi tới trước người Bạch Hổ Chí Tôn lúc nào, cúi đầu quỳ xuống. Khi hắn khôi phục ý thức, câu nói đầu tiên là:

- Ta... đã tới muộn rồi!

Một câu nói dường như đã hao hết tất cả sức lực trong người hắn.

- Vô Kỵ, người đã đến rồi!

Bạch Hổ Chí Tôn dựa vào thân núi, lẩm bẩm nói. Da thịt khắp người y nứt ra, nhưng y lại giống như không cảm thấy đau đớn, vẫn ôm thi thể Huyền Vũ Chí Tôn, yên lặng ngược đầu nhìn lên trời. Giọng nói của y lại rất bình tĩnh, không hề có sự bi thương hay thống khổ.

Sự bình tĩnh khác thường này khiến trong lòng Phong Vân Vô Kỵ dâng lên một cảm giác bất an. Hắn ngẩng đầu lên, thấy được hai vết máu kinh khủng từ hai gò má của Bạch Hổ Chí Tôn chảy xuống, lúc này mới chú ý tới hai mắt của y đã mù. Y ngược đầu lên cũng không phải đang nhìn Phong Vân Vô Kỵ, bởi vì lúc này y đã không còn nhìn thấy gì nữa.

“Chí Tôn!” - Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ run lên, vươn tay ra dường như muốn chạm vào mắt y, nhưng nửa đường lại run rẩy thu về.

- Không cần thử, cặp mắt của ta đã mù rồi.

Bạch Hổ Chí Tôn bình tĩnh nói. Sự bình tĩnh này lại hoàn toàn tương phản với vết máu kinh khủng trên áo bào trắng rộng thùng của y. Y vốn không thể nào bình tĩnh, nhưng giờ phút này y lại thần nhiên như vậy. Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Hổ Chí Tôn ngồi xếp bằng dưới vách núi. Bóng dáng uy nghiêm và cao lớn trước kia, giờ phút này lại hiện lên một sự tịch mịch và thần nhiên, giống như một người đã nhìn thấu tất cả sau phong ba bão táp.

Bàn tay thon dài trắng nõn chậm rãi lướt qua thi thể lạnh giá của Huyền Vũ Chí Tôn, trên gương mặt Bạch Hổ Chí Tôn khẽ nhú lại rất khó phát giác. Thần sắc đau đớn kia chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó y nói:

- Vô Kỵ, ta không tiện hành động, người hãy giúp ta đỡ thân thể Huyền Vũ Chí Tôn, để y ngồi xếp bằng bên cạnh ta!

Những lời này của Bạch Hổ Chí Tôn rất bình thường, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại cảm thấy có gì đó khác thường, có điều hắn cũng không có thời gian suy nghĩ rốt cuộc khác thường ở đâu. Hắn không nói gì, lặng lẽ nhận lấy di thể của Huyền Vũ Chí Tôn từ trong tay Bạch Hổ Chí Tôn, sau đó đặt ở bên cạnh Bạch Hổ Chí Tôn, lại giúp y chỉnh sửa vạt áo, truyền một tia chân khí vào, khiến cho sắc mặt y trở nên hồng hào, thoát nhìn giống như vẫn còn sống.

- Trên đường trở về Thái Cổ chúng ta đã bị chư thần tập kích. Trong ba người chúng ta thì thực lực của Chu Tước là yếu nhất. Hiên Viên huynh đã chết trận, không thể nào để thê tử của y nổi gót theo y. Trước khi sấm sét thần phạt đánh xuống, ta đã cố sức đưa Chu Tước ra khỏi phạm vi công kích. Lúc đó ta vốn tưởng rằng mình sẽ chết, nhưng cuối cùng Huyền Vũ lại ra tay cứu ta.

Khi Phong Vân Vô Kỵ di chuyển thân thể của Huyền Vũ Chí Tôn, Bạch Hổ Chí Tôn ở bên cạnh nói. Trên mặt y vẫn bình tĩnh như trước, nhưng máu tươi ở hai bên khóe mắt lại chảy xuống nhanh hơn, cũng không biết chỉ là máu hay là còn cả nước mắt trộn lẫn vào.

- Trong số bốn thánh thú thì Thanh Long có sức công kích lớn nhất, còn Huyền Vũ lại phòng ngự mạnh nhất. Ta và Huyền Vũ đã chiến đấu với nhau vô số năm, vốn tưởng rằng lần này là y đưa tiễn ta, không ngờ lại là ta đưa tiễn y.

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ thoáng hiện lên vẻ ảm đạm. Bạch Hổ Chí Tôn mặc dù bề ngoài thoát nhìn bình tĩnh, nhưng đôi môi run rẩy lại rõ ràng nói cho hắn biết, dưới bề ngoài kiên cường này, nội tâm của y thực ra vô cùng thống khổ và bi thương. Đột nhiên, Phong Vân Vô Kỵ nhớ ra cái gì đó, trong lòng giật mình:

- Chu Tước Chí Tôn thì sao?

Đến lúc này, những tiếng nức nở thật thấp mới truyền vào trong tai Phong Vân Vô Kỵ:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ không thể chết, mẹ đừng bỏ lại con!

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chợt run lên. Theo hướng giọng nói truyền tới, bên cạnh ngọn núi sụp đổ ở đối diện, hắn nhìn thấy Phương Phi mặt đầy nước mắt và Chu Tước Chí Tôn người đầu máu tươi. Chẳng biết từ lúc nào Phương Phi đã chạy đến nơi này, hai tay nàng ôm lấy Chu Tước Chí Tôn, thân thể run rẩy vì nghẹn ngào. Chu Tước Chí Tôn quỵ lỵ nhìn con gái duy nhất của mình, bàn tay dính đầy máu tươi chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của Phương Phi, dường như muốn dùng cách này để an ủi nàng.

Cách hai mẹ con không xa, thân thể thánh thú Chu Tước đã nhỏ đi rất nhiều đang vụn vẹo nằm trong vũng máu, máu tươi từ trong chiếc vỏ màu vàng óng chảy ra, một cánh cửa nó gập ra sau lưng, chung quanh rải đầy lông đỏ. Máu tươi tạo thành một dòng sông nhỏ dưới người thánh thú, sau đó hóa thành muôn vàn dòng thác chảy qua núi đá lởm chởm, từ đỉnh núi trút xuống. Trong vũng máu, Chu Tước nằm yên không nhúc nhích, đã đến lúc hấp hối. Trên người nó, thứ duy nhất có thể cử động là cặp mắt trong suốt đang chậm rãi nhấp nháy. Cặp mắt vốn sắc bén yên lặng nhìn hai mẹ con cách đó không xa, ánh mắt càng lúc càng rời rạc.

“Vù!”

Gió lạnh xác xơ gào thét thổi qua bầu trời, một sự lạnh lẽo lan khắp toàn thân. Phong Vân Vô Kỵ từ từ quay đầu sang, ánh mắt trở nên ngơ ngác. Trong dãy núi sụp đổ này, hắn thấy được thánh thú Bạch Hổ nằm giữa dãy núi, cả người đầy vết thương, cũng thấy được thi hài của thánh thú Huyền Vũ nằm dưới đáy cốc. Những điểm sáng hiện lên trên thi thể khổng lồ của thánh thú Huyền Vũ, chui vào trong bóng đêm mênh mông. Thân thể Huyền Vũ cũng từ từ biến mất trong ánh sáng. Bóng đêm vô tận lan ra khắp trời. Ở phía xa, tiếng Hắc Ám Viên Chinh quân xé gió lao đến rõ ràng truyền vào trong tai. Tại nơi xa hơn, những tia sét mang theo khí tức vượt trên hàng tỉ sinh mệnh liên tục lướt qua không gian Thái Cổ.

Trong trời đất tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc. Hắn dường như nghe được tiếng máu tươi ồ ạt chảy ra trong những thân thể tộc nhân ngã xuống, thấm vào mặt đất. Một cảm giác nghẹt thở không thể miêu tả giữ chặt lấy cổ họng của hắn, áp lực nặng nề khiến hắn gần như không thể hít thở được.

Phong Vân Vô Kỵ ngơ ngác đứng yên trong trời đất. Khi thấy được di hài của ba thánh thú, một góc trong lòng hắn bỗng nhiên sụp đổ. Trong nháy mắt tất cả âm thanh đều rời xa, giữa trời đất rộng lớn dường như chỉ còn lại một mình hắn.

854. Chương 78: Trận Chiến Cuối Cùng (23)

- Quang Âm chư thần đã liên kết lại.

Trong bóng tối, Phong Vân Vô Kỵ nghe được tiếng thở dài mang theo sự tịch mịch vô tận của Bạch Hổ Chí Tôn:

- Thời đại của bốn thánh thú đã qua. Vô Kỵ, Thái Cổ đã hết rồi.

“Thái Cổ đã hết rồi... Thái Cổ đã hết rồi... Thái Cổ đã hết rồi...” – Khi giọng nói mang theo tiếng thở dài nhàn nhạt truyền vào tai, trong đầu Phong Vân Vô Kỵ chợt nổ vang, chỉ còn lại một giọng nói không ngừng vang vọng trong biển ý thức, cuối cùng biến thành hàng chục triệu giọng nói đồng thời kêu vang. Trong âm thanh vang dội, mặt đất dày dưới chân và bầu trời vô tận cũng đang xoay tròn, càng lúc càng nhanh.

“Ầm!”

Một tia chớp lướt qua trên ngọn núi, trời đất bỗng trở nên sáng ngời. Trong ánh chớp chợt lóe lên rồi biến mất, một khuôn mặt trắng bệch thoáng hiện lên trong bóng tối.

“Phịch!”

Thân thể Phong Vân Vô Kỵ lắc lư, hai đầu gối mềm nhũn quỵ xuống trước mặt Bạch Hổ Chí Tôn. Hai tay hắn chống xuống, năm ngón tay cắm sâu vào trong đất, trên trán chảy đầy mồ hôi hột, khuôn mặt kiên nghị giờ phút này hoàn toàn tái nhợt.

Quang Âm chư thần đã liên kết lại, Thái Cổ hết rồi.

Một câu nói đơn giản do Bạch Hổ Chí Tôn thốt ra đã hoàn toàn phá hủy thế giới mà Phong Vân Vô Kỵ hết lòng bảo vệ. Lúc này hắn giống như một con kiến càng rơi vào trong dòng nước mênh mông, theo con sóng nhấp nhô trôi dạt trong biển rộng, mờ mịt chẳng biết về đâu.

“Thái Cổ hết rồi sao?” – Tiếng than khe khẽ giống như tự hỏi mình, lại giống như sự giã giũa cuối cùng. Thực ra từ khi đặt chân đến nơi này, hắn đã sớm biết được đáp án, nhưng hắn vẫn luôn không muốn thừa nhận. Thái Cổ có thể tồn tại là vì Quang Âm chư thần chưa bao giờ liên kết, bọn họ vẫn luôn chiến đấu vì tín ngưỡng, là vì Thái Cổ còn có Tứ Tượng đại trận có thể ngăn cách thần lực của chư thần.

Nhưng hiện giờ thánh thú sắp chết, Chí Tôn chia lìa, Tứ Tượng đại trận đã không công mà tự phá. Tất cả mơ ước đều đã vỡ tan. Từ khi đặt chân đến thánh địa này, giấc mơ khiến Phong Vân Vô Kỵ không ngừng phấn đấu đã sụp đổ trước sự thật tàn khốc.

Gió lớn gào thét, tóc trắng tung bay, Phong Vân Vô Kỵ quỳ rạp trên đất, bóng lưng bi thương và tịch mịch, giống như một con sói bị thương.

“Ai!” – Trong lòng Bạch Hổ Chí Tôn thở dài một tiếng, vươn bàn tay đầy máu tươi ra, chậm rãi vỗ lên vai Phong Vân Vô Kỵ. Y vẫn nhìn lên trời, nói với giọng cô đơn:

- Vô Kỵ, thời đại của chúng ta đã kết thúc rồi... bất kể chúng ta có thừa nhận hay không, đó vẫn là sự thật... Trước đây rất lâu khi Hiên Viên qua đời, chúng ta từng có một mơ ước. Chỉ cần Thái Cổ vẫn có thể tụ tập bốn Chí Tôn, tạo thành Tứ Tượng đại trận, vậy thì Thái Cổ sẽ tồn tại vĩnh hằng. Nhưng thật ra mơ ước này chỉ là một ảo tưởng tự gạt mình mà thôi.

Bạch Hổ Chí Tôn lẩm bẩm nói:

- Ôm trong lòng ảo tưởng này, chúng ta tự gạt mình vô số năm, cũng khiến cho tộc nhân cả Thái Cổ bị lừa gạt vô số năm... Khi Huyền Vũ chết đi, ta đột nhiên tỉnh táo lại. Tại đã ở bên cạnh thì thể y suy nghĩ rất lâu...

- Thực ra từ khi thánh thú Thanh Long chết ở Đông Hải, vận mệnh của Thái Cổ đã được định sẵn. Nếu nói chuẩn xác, có lẽ là đã được quyết định từ lúc Hiên Viên qua đời.

Mái tóc rối tung của Bạch Hổ Chí Tôn phất phơ trong gió, giờ phút này y đột nhiên già hơn rất nhiều, trên trán hiện lên những nếp nhăn nhỏ bé:

- Chí Tôn không phải là Chủ Thần. Chỉ có Chủ Thần mới có thể đối kháng với Chủ Thần. Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, chúng ta mặc dù đã mượn lực lượng thánh thú đánh chết hai Chủ Thần, nhưng đó dù sao cũng không phải là lực lượng của chính chúng ta.

- Chỉ có Chủ Thần mới có thể đối kháng với Chủ Thần.

Bạch Hổ Chí Tôn thở dài, lẩm bẩm nhắc lại một lần:

- Trong ba tộc, chỉ có nhân tộc chúng ta là không có Chủ Thần. Loài người muốn sinh tồn giữa chư thần, chỉ có cách sinh ra một vị Chủ Thần thuộc về mình, ngoài ra không còn con đường nào khác.

Bạch Hổ Chí Tôn lắc đầu một cái, cười cười tự giễu, hai vết máu chảy xuống trên gương mặt tái nhợt trong suốt:

- Đây là một đạo lý rất rõ ràng, nhưng đáng cười ta vẫn luôn nhìn không thấu, lại còn nghĩ ra một cái chính sách máu tanh.

- Vô Kỵ, còn nhớ những gì ta nói với ngươi không?

Bạch Hổ Chí Tôn thu lại bàn tay đặt lên vai Phong Vân Vô Kỵ, cúi đầu nhìn Phong Vân Vô Kỵ đang quỳ trên mặt đất. Phong Vân Vô Kỵ im lặng không trả lời, bên tai lại nghe được giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn:

- Nhớ kỹ, nếu như Thái Cổ diệt vong, ba người chúng ta chết đi, ngươi nhất định phải sống sót rời khỏi Thái Cổ, hơn nữa còn phải sống thật tốt!

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn càng về phía sau càng lớn, cuối cùng trở nên trịnh trọng giống như ra lệnh.

Phong Vân Vô Kỵ giật mình, cuối cùng tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn Bạch Hổ Chí Tôn, đôi môi giật giật. Hắn vừa định nói gì, lại bị Bạch Hổ Chí Tôn ngăn cản.

- Vô Kỵ, người đừng nói gì cả, trước tiên hãy nghe ta nói. Ta muốn người nhớ kỹ mỗi chữ mà ta nói, dùng linh hồn của người để nhớ!

Bạch Hổ Chí Tôn đã không còn sự bình tĩnh lúc trước, cặp mắt mù lòa nhìn chăm chú vào Phong Vân Vô Kỵ, trên mặt lộ ra vẻ trịnh trọng trước đó chưa từng có.

- Chuyện gì?

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, hỏi.

- Vô Kỵ, người hãy nghe cho kỹ. Tại Thái Cổ còn ẩn giấu một bí mật. Bên dưới Bắc Hải ở phía bắc Hiên Viên khâu có một vòng xoáy năng lượng cuồng bạo, phía dưới có ẩn giấu một thông đạo không gian, thông đến hư không bên ngoài Thái Cổ một tỉ cây số. Đó là đường lui cuối cùng của tộc ta.

- Từ rất lâu trước đây, vào giai đoạn giữa của cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, khi đó ta và Hiên Viên vẫn còn rất trẻ. Sau khi nhìn thấy thực lực hùng mạnh không thể chống lại của chư thần, chúng ta đã suy nghĩ đến, Thái Cổ có thể sẽ sụp đổ trong cuộc chiến thần ma. Trong chiến tranh chủng tộc, phong tỏa không gian chính là một chiến thuật cần thiết. Lúc ấy chúng ta đã nghĩ cách lưu lại cho tộc nhân một đường lui. Sau đó chúng ta dựa vào lực lượng của bốn thánh thú, bí mật mở ra một thông đạo không gian bên dưới Bắc Hải. Sau khi hoàn thành thông đạo cũng chưa từng sử dụng, hơn nữa còn dùng thánh lực bảo vệ để ngăn cản sự dò xét của chư thần. Người có thời gian ba nén nhang để đưa tất cả tộc nhân ra khỏi Thái Cổ, sau thời gian đó thông đạo sẽ tự sụp đổ.

- Thái Cổ đã hết rồi, nhưng tai họa của loài người chỉ vừa mới bắt đầu. Không có Thái Cổ chống đỡ phía trước, yêu ma, huyết tộc và thiên sứ sẽ toàn diện tấn công chiếm giữ tất cả không gian. Thái Cổ còn tồn tại thì chư thần còn e ngại, mặc dù đã chiếm lĩnh một số không gian nhưng vẫn không dám làm càn quá mức. Nhưng sau khi Thái Cổ hủy diệt, đám yêu ma sẽ không còn kiêng nể gì cả. Thời kỳ tối tăm của loài người lại sắp tới rồi. Vô Kỵ, thời đại của chúng ta đã kết thúc, sau này chỉ có thể dựa vào người thôi. Rời khỏi đi!

Một tiếng thở dài vọng lại trong cốc, Bạch Hổ Chí Tôn dựa lưng vào vách đá không nhúc nhích. Phía trước Bạch Hổ Chí Tôn, mái tóc dài của Phong Vân Vô Kỵ bay tán loạn, hai tay chống trên mặt đất không nhúc nhích. Sự yên tĩnh chết chóc giống như một làn khói vô hình tràn ngập giữa hai người.

“Bốn thánh thú chết đi, Thái Cổ... đã hết rồi!” - Phong Vân Vô Kỵ nghe được một giọng nói vang lên từ đáy lòng. Bạch Hổ Chí Tôn nói không sai, rút lui là lựa chọn tốt nhất. Nhưng tại sao thân thể hắn lại không nhúc nhích? Là thứ gì khiến cho hắn mọc rễ trên mặt đất, không hề muốn cử động?

- Đã thất bại rồi sao?

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn bầu trời mênh mông trên đỉnh đầu. Bên dưới mây đen có tiếng gió lạnh xáo xơ thổi qua. Trong không khí tràn đầy khí tức bi thương.

“Thái Cổ đã hết rồi!” - Giọng nói kia lại cất lên, một tâm tình kỳ lạ dâng lên trong lòng. Đó là gì, là bất cam sao? Phong Vân Vô Kỵ ngơ ngác nhìn lên trời. Trong bóng tối truyền đến tiếng giọt nước rơi xuống, hắn bất giác đưa tay vuốt qua, mới phát hiện mình đã lệ rơi đầy mặt.

- Chí Tôn, chúng ta thật sự đã thua sao?

Mái tóc trắng tung bay. Trong tiếng gió, Phong Vân Vô Kỵ nghe được giọng nói của mình, âm thanh đó giống như không thuộc về hắn.

Bạch Hổ Chí Tôn không trả lời, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ, yên lặng dựa vào vách đá lạnh giá không nhúc nhích.

- Nhưng nếu như chúng ta đi... bọn họ phải làm sao? Những tộc nhân hi sinh phải làm sao?

Phong Vân Vô Kỵ nghe được giọng nói thật nhỏ của mình. Hắn chậm rãi đứng lên, ánh mắt quét qua tiếng gió, quét qua núi cao, quét qua bình nguyên, quét qua toàn bộ vùng đất Thái Cổ bị tàn phá. Đây chính là

Thái Cổ, quê quán của hắn, nơi mà vô số người đã dùng tính mạng để chiến đấu và bảo vệ, nhưng bây giờ bọn họ lại phải vĩnh viễn rời khỏi nơi này.

Phong Vân Vô Kỵ lại nhớ đến Thánh Giả, nhớ đến Huỳnh Hoặc, nhớ đến Tây Môn Y Bắc, nhớ đến Độc Cô Vô Thương, nhớ đến Cổ Vu, nhớ đến Đông Phương Phá Thiên... từng khuôn mặt lướt qua trước mắt như ánh chớp, những này khuôn mặt có quen thuộc và cũng có xa lạ.

Hắn nhớ đến thủy lao dưới lòng đất Ma Giới, nhớ đến những xương khô trôi nổi bên trong, cũng nhớ đến lời thề mà mình để lại.

Trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, vô số cao thủ Thái Cổ chết trận trong hư không nơi đất khách quê người, cũng có vô số nhân tộc Thái Cổ bỏ mạng trên mảnh đất này, chẳng lẽ bọn họ đều chết uổng sao?

Chính sách máu tanh của Thái Cổ đã hi sinh ngàn vạn tộc nhân, chẳng lẽ bọn họ đều chết uổng sao?

Hàng triệu tộc nhân bước vào Ma Giới, hóa thân thành ma, không màng sống chết chém giết làm tiêu hao lực lượng của Ma Giới, chẳng lẽ bọn họ đều chết uổng sao?

Trước đây không lâu, mục tiêu lớn nhất của hắn là trở thành Chí Tôn, dẫn dắt nhân tộc thoát ra khỏi khổ cảnh khuất nhục. Hôm nay mơ ước đã hoàn thành, hắn đã trở thành Chí Tôn, tại sao hắn vẫn phải rời đi như vậy?

“Vù!”

Tiếng gió gào thét càng lúc càng lớn, bên ngoài đỉnh núi truyền đến tiếng la hét của Hắc Âm Viễn Chinh quân rung chuyển trời đất. Chỉ một khoảnh khắc lại dường như trở nên rất xa xôi. Một giọng nói vang lên trong lòng, càng lúc càng lớn, thậm chí che lấp tất cả thanh âm bên ngoài.

“Không cam lòng! Không cam lòng! Không cam lòng!” – Bàn tay Phong Vân Vô Kỵ xiết lại thật chặt, trong nắm tay phát ra tiếng lộp độp. Tâm tình bất cam như một ngọn lửa nóng cháy lên trong lòng, khiến hắn cảm thấy lồng ngực mình như sắp nổ tung.

- Ta không cam lòng!

Trong bóng đêm đen kịt, một nam tử áo trắng ngẩng mặt lên trời, hét lên một tiếng khàn khàn, âm thanh như mũi tên cắm thẳng vào trời.

“Ầm ầm!”

Khi tiếng hét như sấm phát ra, trên bầu trời bỗng nổi lên sấm chớp đùng đùng, vô số tia chớp như những dòng suối bao phủ khắp nơi, lưới điện nhỏ bé từ trong mây đen trải khắp bốn phương.

“Đùng!”

Một tia sét ngoằn ngoèo lớn như vại nước từ bầu trời đánh xuống, vẽ nên một dấu vết tích rục rở trong màn đêm, chợt lóe lên rồi biến mất. Sau đó từng tia, từng dòng, từng chuỗi mưa lớn từ bầu trời trút xuống, nước mưa dày đặc như khói như lụa khiến trời đất trở nên mơ hồ.

- Giết!

Vô số Hắc Âm Viễn Chinh quân như sấm sét tràn đến, bóng tối che phủ khuôn mặt của bọn chúng. Trong cơn mưa chỉ thấy những bóng đen cao lớn mặc áo giáp lạnh giá, chiết xạ ra những tia sáng lạnh thấu xương. Vô số trường kích màu đen chĩa lên trời, bay vút về phía đại quân Thái Cổ.

Trong vòng vây của Hắc Âm Viễn Chinh quân, từng tên nhân tộc Thái Cổ chậm rãi đứng lên, những cặp mắt trong bóng tối lóe ánh sáng kiên định.

Mưa như trút nước nhanh chóng thấm ướt y phục và mái tóc. Giọt mưa mờ mịt dính đầy chân mày, chớp mũi và đôi môi. Phong Vân Vô Kỵ không lau đi, cũng không dùng chân khí ngăn cản nước mưa, mặc cho mưa lớn thấm ướt thể xác và tinh thần. Hắn đứng thẳng người, nhìn Bạch Hổ Chí Tôn, chỉ nói một câu:

- Chúng ta còn có hi vọng... Thái Cổ còn chưa kết thúc... ta vẫn còn chưa ngã xuống.

855. Chương 78: Trận Chiến Cuối Cùng (24)

“Dùng!”

Một ánh chớp lướt qua bầu trời, bóng dáng Phong Vân Vô Kỵ đã không còn thấy. Đôi môi Bạch Hồ Chí Tôn khẽ run lên đau đớn, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn bầu trời giống như đang chờ đợi điều gì. Trên ngọn núi cách đó không xa, Phượng Phi đã ngừng khóc, ngơ ngẩn nhìn về hướng Phong Vân Vô Kỵ.

“Dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất!”

Dưới bóng đêm xa xôi, một tên nam tử áo trắng tóc dài tung bay, bàn tay mở ra, năm ngón tay giơ về phía Hắc Ám Viễn Chinh quân dày đặc đang xông tới và ma khí cuộn trào phía trước.

“Ầm!”

Trời đất chợt tối sầm lại, đại quân Ma Giới đông nghịt lặng lẽ ngã xuống. Phía sau càng có nhiều Hắc Ám Viễn Chinh quân bước qua những thi thể này, tốc độ không hề giảm tràn tới.

“Quy tắc của kiếm”, “Lĩnh vực của kiếm”, “Dùng trời đất làm kiếm, ngự trời sử đất”... nam tử dưới bóng đêm giống như đã phát điên, không ngừng luân phiên sử dụng những chiêu thức cực kỳ hao tổn tâm thần. Tiếng nổ vang khắp trời đất, từng hàng Hắc Ám Viễn Chinh quân ngã xuống, nhưng phía sau càng có nhiều bóng ma tràn tới. Đại quân Hắc Ám Viễn Chinh dường như vô cùng vô tận, vĩnh viễn cũng không thể giết hết.

Dưới bầu trời ảm đạm, thân hình nam tử áo trắng lắc lư, giống như một vương giả cô độc không ngừng chiến đấu trong trời đất. Hắn đi đến nơi nào lại đưa cái chết đến nơi đó. Dưới người hắn luôn là núi thi thể thật dày, chung quanh hắn luôn là kẻ địch giết không hết. Bóng lưng của hắn cô đơn và tịch mịch, mang theo một sự bi thương sâu tận xương tủy. Thứ duy nhất làm bạn bên cạnh hắn là một thanh Đệ Ngũ Kiếm Đâm bay lượn trong hư không, qua lại như con thoi. Tiếng kiếm ngân như rền vang vĩnh viễn không ngừng lại, nó không thể nói, chỉ có thể dùng phương thức này để đáp lại chủ nhân của mình.

- Gào!

Phương xa vang lên một tiếng gầm giận dữ. Hư Vô Chi Quân sở hữu thân thể bất diệt hút lấy thần lực từ dưới vực sâu, một lần nữa ngưng tụ thân thể, đứng giữa không trung ngửa mặt lên trời gầm lớn, phát ra mệnh lệnh tấn công cuối cùng.

- Gào!

Đại quân đông nghịt như mây đen từ bốn phương tám hướng tràn đến. Trên bầu trời, dưới mặt đất, giữa không trung và trong tầm mắt đều là đại quân yêu ma. Mặt đất rung chuyển ầm ầm, tiếng gió trong trời cao càng gấp gáp hơn.

- Chiến!

Những đệ tử Chiến tộc còn lại hét lên, dải lụa trên trán tung bay, lập tức vọt lên không.

- Giết!

Những đệ tử Kiếm các còn lại nắm chặt trường kiếm trong tay, như sông dài lao vào trời cao.

- Giết!

Từng cao thủ Thái Cổ vọt lên, xông vào trong màn đêm.

Đối mặt với Hắc Ám Viễn Chinh quân nhiều hơn gấp mấy trăm ngàn lần, nhưng không một ai lùi bước.

“Vô Hận Tiểu Thiên Địa, hóa thân ngoài kiếm!”

Dưới bầu trời đêm, phía trước đại quân Thái Cổ, trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên bắn ra ánh sáng chói mắt hơn gấp ngàn vạn lần so với mặt trời. Trong ánh sáng chói mắt kia, từng bóng người sáng rực đột nhiên xuất hiện trong hư không trước người hắn.

Trong nháy mắt, giữa trời đất đã có thêm mấy chục triệu kiếm thể sáng chói, mỗi kiếm thể đều ngưng tụ thành hình người, có khuôn mặt giống hệt như Phong Vân Vô Kỵ. Kiếm thể hóa thân rợp trời kín đất từ trong người hắt tách ra, như sông ngân lao về phía Hắc Ám Viễn Chinh quân như mây đen. Trong cơ thể hắt vẫn liên tục phân hóa ra vô số kiếm thể sáng chói, mỗi kiếm thể chính là một phân thân.

- A!

Trong tiếng thét, vô số kiếm thể lao vào trong Hắc Ám Viễn Chinh quân, nơi mỗi người biến mất đều bộc phát ra một đoàn ánh sáng như mặt trời, tiếng nổ liên miên không dứt. Bóng dáng Phong Vân Vô Kỵ chợt lóe lên, cũng biến mất vào trong hư không.

“Xoẹt!”

Ở dãy núi phía xa, một tên Hắc Ám Viễn Chinh quân trong cổ họng đột nhiên phát ra tiếng lục cục, bàn chân đang bước đi lập tức khựng lại. Tay hắn ôm lấy cổ họng, máu từ trong cổ bắn ra, ngay cả bàn tay cũng không ngăn được.

Một tên, hai tên, ba tên... không có bất kỳ dấu hiệu nào, cao thủ Hắc Ám Viễn Chinh quân ở nơi này liền ngã xuống như cỏ héo. Thứ duy nhất có thể chứng minh kẻ ra tay tồn tại là một vết tích vụn vụn trong hư không.

Phong Vân Vô Kỵ không ngừng tăng tốc trong hư không. Cảm giác lúc hợp thể lại dâng lên trong lòng, hắn lại cảm nhận được thời gian, lại có được năng lực gia tốc thời gian. Không ai có thể thấy rõ bóng dáng của hắn, bao gồm cả Hư Vô Chi Quân. Mỗi giây đều có rất nhiều Hắc Ám Viễn Chinh quân đột ngột tử vong. Phong Vân Vô Kỵ dùng phương pháp đơn giản và trực tiếp nhất phá hủy sinh mạng của những yêu ma này, phương thức này vốn rất tệ, nhưng dưới tác dụng của thời gian gia tốc lại trở vũ khí sắc bén nhất.

Không có tiếng gào thét, không có tiếng kêu thảm thiết, từng mảng lớn yêu ma ôm lấy cổ họng ngã xuống. Không chỉ có máu chảy ra từ kẻ tay mà còn có linh hồn bị đánh thành mảnh vụn.

- Gào!

Trong bóng tối, Hư Vô Chi Quân lại buộc phải ra tay. Quyền trượng tinh không trong tay giờ ngang, thân hình hắn bay lên như chớp, đồng thời trong miệng ngâm xướng thần chú kêu gọi chư thần. Hư Vô Chi Quân vừa mới bay lên giữa không trung, một bóng đen mà đám yêu ma không thể nhìn thấy xuyên qua tầng tầng không gian, lướt qua người hắn. Thần chú chợt im bặt, Hư Vô Chi Quân kêu lên quái dị, như điều đứt dây bay ra ngoài. Thân hình hắn như sao băng, trong chớp mắt xuyên qua lỗ hổng không gian, bay vào trong hư không mênh mông, biến mất còn không thấy. Một lúc sau mới có tiếng nổ truyền đến.

Tại nơi Hư Vô Chi Quân biến mất, một luồng ý thức khiến trời đất biến sắc chiếu xạ ra, bao trùm toàn bộ khu vực phía tây Thái Cổ.

“Ầm!”

Trời đất huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, tiếng vang lớn này giống như lúc vũ trụ sơ khai. Nơi luồng sóng ý thức kia bao trùm, vô số yêu ma rơi xuống như mưa.

“Xuýt!”

Những tiếng hít hơi lạnh từ phía xa truyền đến. Tại lỗ hổng không gian, vô số Hắc Ám Viễn Chinh quân dừng bước, kinh hãi nhìn nam tử loài người giữa không trung giống như tử thần. Dưới chân hắn là thi thể yêu ma như lá khô chất chồng trên đất.

- Còn chưa kết thúc sao?

Phong Vân Vô Kỵ nhìn chung quanh, tự lẩm bẩm nói. “Quy tắc của kiếm” mở rộng đến phạm vi lớn như vậy đã tiêu hao rất nhiều năng lượng tinh thần của hắn. Một cảm giác suy yếu cực độ dâng lên trong lòng, nhưng lại bị hắn tự quên đi. Hắn đứng trong hư không, ngơ ngàng nhìn chung quanh, cũng không biết khi nào chiến tranh mới có thể kết thúc.

“Ầm!”

Một tiếng vang lớn từ trên bầu trời truyền đến, sau đó một cánh cổng ánh sáng hình vòm cao gần mười ngàn trượng đột nhiên xuất hiện ở hư không phía trên. Từng đoàn thánh quang như suối phun rửa sạch bóng tối chung quanh.

- Chủ nói, thế giới này phải có ánh sáng, vì vậy liền có ánh sáng!

Tiếng ngâm xướng vang dội và thành kính vang khắp bầu trời. Cánh cổng ánh sáng hình vòm đột nhiên bùng lên, từng đoàn ánh sáng trong vắt lan về bốn phương. Những cánh cổng truyền tống ánh sáng lần lượt hiện ra trong thánh quang mờ mịt.

- Chủ ở trên trời, ca ngợi ngài, nguyện ân huệ của ngài dưới đất cũng như trên trời!

Trong tiếng ngâm xướng vang vọng, vô số thiên sứ ánh sáng từ trong những cánh cổng truyền tống tràn ra, nhanh chóng chiếm cứ nửa bầu trời, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất bay về bốn phương.

“Ầm!”

Sau một tiếng vang lớn, từ trong một cánh cổng ánh sáng bắn ra thánh quang lấp lánh. Sáu đôi cánh chói mắt mở ra trong hư không, một Sí thiên sứ có mái tóc dài màu bạc xuất hiện giữa không trung, đó là Sí thiên sứ Lạp Phi Nhĩ.

“Ầm!”

Lại thêm một tiếng vang lớn, Sí thiên sứ Ô Liệt Nhĩ có mái tóc dài uốn khúc màu nâu cũng xuất hiện trong một cánh cổng truyền tống ánh sáng khác.

“Ầm!”

Sau tiếng vang lớn thứ ba, Sí thiên sứ Gia Bách Liệt cũng xuất hiện. Ba thiên sứ thủ lĩnh của Thiên Đường đứng sòng vai giữa tầng mây, nhìn xuống mặt đất bên dưới. Phía trước ba thủ lĩnh của Thiên Đường này Sáng thiên sứ có khí tức như vực sâu, cặp mắt màu vàng lạnh giá xuyên qua bầu trời, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ giữa không trung.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Những cánh cổng truyền tống ánh sáng liên tiếp xuất hiện trong hư không phía trên, vô số thiên sứ từ bên trong tràn ra.

Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai ngây người, năm tên Bắc Hải tù đồ ngây người, bảy vị chưởng khống giả Thánh điện ngây người, các trưởng lão Bắc Hải ngây người, trưởng lão Thanh Long ngây người, trưởng lão Bạch Hổ ngây người... những nhân tộc Thái Cổ còn sót lại đều ngây người.

Thánh quang mãnh liệt tràn ngập trời đất, chiếu rọi vùng đất Thái Cổ giống như ban ngày. Đám người đứng trên núi thi thể, ngơ ngác nhìn thánh quang màu trắng sữa của Thiên Đường, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ và tuyệt vọng.

“Ngay cả Thiên Đường cũng tham gia rồi, Thái Cổ... sẽ kết thúc như vậy sao?” - Một giọng nói vang lên trong lòng mọi người, âm thanh đó che lấp cả tiếng gió trong trời cao. Gió thổi qua lạnh đến thấu xương. Trời đất mặc dù bừng sáng trong thánh quang, nhưng mọi người lại cảm nhận được rõ ràng bóng tối đang bao phủ phía trên.

- Gào!

Bên ngoài lỗ hổng không gian xa xôi, một tiếng kêu như mũi tên truyền đến. Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được thần lực dao động mãnh liệt ở phía xa. Hư Vô Chi Quân lại ngưng tụ thân thể, đang nhanh chóng chạy tới, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại giống như không nghe được tiếng kêu kia. Khí tức Hư Vô Chi Quân đang tràn đến, Phong Vân Vô Kỵ cũng không hề nhìn một cái. Bên tai nghe được tiếng ngâm xướng trầm bổng của pháp thuật Thiên Đường, hắn cũng không có ý định ngăn cản. Trời đất dường như trở nên yên

tĩnh. Hắn cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn của mình, trong cơ thể dâng lên một cảm giác suy yếu cực độ, đó là di chứng do sử dụng lực lượng quá mức.

- Đây... đã là cực hạn của ta sao?

Phong Vân Vô Kỵ cúi đầu lẩm bẩm, cặp mắt biến ảo. Gió thổi qua mặt đất như đang than khóc. Hắn ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn ba thủ lĩnh và Sáng thiên sứ cả người bốc lên lửa thiêu hừng hực giữa tầng mây, ánh mắt lạnh lùng.

- Hồi chư thần thiên giới cư ngụ trong hải dương ánh sáng, nguyện tên gọi của ngài được mọi người ca tụng, nguyện uy danh của ngài lừng lẫy khắp nơi... ánh sáng thiên giới!

- Người tin vào chủ có thể được khoan thứ, kẻ đối nghịch nhất định sẽ diệt vong!

- Chủ ở trên cao hàng tỉ không gian, nguyện ân huệ của ngài dưới đất cũng như trên trời!

- Chủ nói, thế giới này phải có ánh sáng, vì vậy liền có ánh sáng... ánh sáng phán xét!

- Tội ác nhất định sẽ bị hủy diệt, ánh sáng nhất định sẽ được hiển dương... thanh kiếm mặt trời!

Tiếng ngâm xướng không ngừng vang khắp trời đất. Một đoàn thánh quang cộ rửa hư không. Trong thánh quang chói mắt, một đám thiên sứ quỳ xuống trên bầu trời, vẽ mặt thành kính, hai tay hơi khoanh lại, cất lên tiếng ngâm xướng thật thấp. Thánh lực dao động từ trên người bọn chúng phát ra càng lúc càng mãnh liệt.

Tại cánh cổng ánh sáng hình vòm phía trước nhất của Thiên Đường, ba thủ lĩnh của Thiên Đường cao hơn mười trượng đưa mắt nhìn. Mái tóc trắng của Lạp Phỉ Nhĩ khẽ phất lên, đột nhiên tiến lên trước một bước, sau đó quỳ xuống, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ thành kính và trang trọng:

- Dừng danh nghĩa của Sí thiên sứ Lạp Phỉ Nhĩ...

- Sí thiên sứ Gia Bách Liệt...

Một cánh tay đặt lên vai trái Lạp Phỉ Nhĩ, đó là Sí thiên sứ Gia Bách Liệt.

- Sí thiên sứ Ô Liệt Nhĩ...

Một bóng sáng lấp lánh khác cũng tiến lên trước một bước, xuất hiện ở bên phải Lạp Phỉ Nhĩ, một cánh tay đặt lên vai phải của hắn. Những đôi cánh trên lưng ba thủ lĩnh Thiên Đường đồng thời bùng sáng, thánh quang mãnh liệt tràn ra phía xa. Trong trời đất đồng thời vang lên tiếng cầu nguyện thành kính của ba người:

- Dừng danh nghĩa ba Sí thiên sứ, khẩn cầu mười hai Quang Minh chư thần thiên giới ban xuống...

- Tai nạn!

Lạp Phỉ Nhĩ lên tiếng.

- Đau đớn!

Gia Bách Liệt lên tiếng.

- Hủy diệt!

Ô Liệt Nhĩ lên tiếng.

- Sự trừng phạt của chư thần!

Ba bàn tay trong suốt đồng thời giơ lên cao.

856. Chương 79: Trận Chiến Cuối Cùng (25)

- Dừng danh nghĩa của chư thần, ban xuống ánh sáng hủy diệt!

Giọng nói của Sáng thiên sứ không mang theo chút cảm tình nào vang lên, mười hai đôi cánh sáng sau lưng mở rộng, bắn ra ánh sáng chói mắt. Bàn tay do ánh sáng tạo thành giờ lên, hư không bỗng nhiên rung động, một cột sáng to lớn từ sâu trong bầu trời chiếu xuống.

“Ầm!”

Trời rung đất chuyển. Một đoàn thánh quang chữ thập to lớn từ sâu trong bầu trời bắn ra. Thánh quang hùng hậu còn chưa chiếu xuống, không khí đã trở nên nóng rực giống như bốc cháy. Trên mặt đất bao la, những vết nứt to lớn kéo dài về bốn phương. Trong tai vang lên tiếng ong ong, trong tầm mắt đều là thánh quang rợp trời kín đất.

Cùng với “Sự trừng phạt của chư thần” do ba thủ lĩnh Thiên Đường phát động, đám thiên sứ đầy trời cũng thi triển các loại phép thuật thánh quang. “Thanh kiếm mặt trời”, “Ánh sáng thẩm phán”, “Ánh sáng phán xét”... hàng chục ngàn công kích dày đặc rơi xuống. Mặt đất rung chuyển, cảnh tượng giống như ngày tận thế.

“Ầm!”

Khi Thiên Đường phát động công kích tập thể, một tiếng nổ lớn bỗng mang lên, hàng chục triệu Hắc Ám Viễn Chinh quân cũng đồng thời ra tay. Ma khí mênh mông phát ra, hợp thành một dòng thủy triều ma khí cuộn cuộn chọc trời, từ bốn phương tám hướng tràn đến. Phía trên thủy triều ma khí, một đoàn ánh sáng đen kịt to lớn từ ngoài lỗ hổng không gian chiếu đến, mục tiêu chính là nhân tộc Thái Cổ còn sót lại.

Ánh sáng và bóng tối ùn ùn kéo đến, cùng xuất hiện với nhau. Giờ phút này, ánh sáng và bóng tối đã hòa vào nhau trên vùng đất Thái Cổ, đây là điều trước đó chưa từng có.

Trên mặt đất loang lổ, từng nhân tộc Thái Cổ đứng lên, ngẩng đầu nhìn ánh sáng trắng chói mắt trên bầu trời, trên mặt hiện lên vẻ bi thảm. Vì đối phó với Thái Cổ, Thiên Đường và Ma Giới đã liên kết lại, Sáng thiên sứ và Hư Vô Chi Quân lại bỏ qua hiềm khích đứng cùng nhau... Tất cả hi vọng của Thái Cổ đều đã chấm dứt.

“Đây chính là kết thúc sao?” - Một tên nam tử cầm trường đao đứng trên đồng thi thể, ngẩng đầu nhìn lên trời. Chiến đấu liên tục khiến nội kình trong cơ thể y gần như kiệt quệ, trường đao trong tay sứt mẻ, cánh tay trái đã sớm đứt ngang, nơi ngực phải rách một mảng lớn, máu tươi không ngừng chảy ra. Cho dù bị thương như vậy, nhưng thân thể của y vẫn đứng thẳng như trước.

Trong lời đồn, khi con người đối mặt với tử vong, thời gian chảy qua trên người y sẽ đột nhiên chậm đi ngàn vạn lần. Y rốt cuộc đã biết đó cũng không phải một truyền thuyết. Thánh quang mênh mông và ma khí hùng hậu càng lúc càng gần, tràn ngập trong tầm mắt, vô biên vô tận. Công kích như vậy không ai có thể chống đỡ được, bởi vì đây là tập hợp lực lượng của cả hai bên Quang Ám.

Tại khoảnh khắc trước khi cái chết kéo đến, y đột nhiên trở nên bình tĩnh khác thường, từng chuyện cũ lần lượt thoáng qua trong đầu. Phi thăng, tu luyện, chiến đấu... đời này của y mặc dù rất dài, nhưng thực ra lại rất đơn giản, thậm chí có thể nói là nhàm chán. Ngày đêm không ngừng tu luyện, động lực duy nhất chính là bảo vệ Thái Cổ, để cho nhân tộc không còn phải trải qua khuất nhục của cuộc chiến thần ma lần đầu tiên. Nhưng hôm nay...

“Nếu như không thể sống đội trời đạp đất, vậy thì hãy chết một cách oanh oanh liệt liệt!” - Nam tử nắm chặt đao trong tay, ngẩng đầu lên, ánh mắt không còn do dự nữa.

“Ầm!”

Bàn chân dùng sức nhún một cái, thân thể cao lớn của nam tử như chim ưng từ dưới đất vọt lên. Trong trời đất đột nhiên vang lên một trận tiếng cười sảng khoái:

- Ha ha ha... ta đi đây!

Tiếng cười vang vọng trong trời đất, bóng dáng kia đã chui vào sâu trong thánh quang, sau đó cả thân thể và linh hồn đều nổ tung.

Khi nghe được tiếng cười của nam tử kia, trong mắt những người còn lại đều ươn ướt. Tại khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều hiểu được mình nên làm gì. Từng bóng dáng vọt lên không, chui vào trong thánh

quang rợp trời kín đất trên bầu trời. Những tiếng cười sảng khoái vang vọng trong trời đất, không có tiếng hét hào hùng, cũng không có lời cáo biệt xé nát ruột gan. Từng bóng dáng biến mất vào trong thánh quang minh mông.

Trong mắt đám yêu ma, có lẽ sinh mệnh rất tầm thường, nhưng giờ phút này lại vô cùng oanh liệt.

“Phụt!”

Huyết Hải Ma Quân nhìn những bóng người biến mất ở phía trên, đột nhiên ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu, thân thể lắc lư như muốn ngã xuống, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tờ giấy. Chưa bao giờ y cảm thấy hận chính mình như vậy, hận sự yếu đuối của mình, hận sự vô năng của mình. Nếu như năng lực của y mạnh hơn một chút, nếu như... có lẽ tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra. Nhưng giờ phút này y lại không làm được gì, thậm chí y còn không thể ngăn cản bọn họ tự sát.

“Ngăn cản để làm gì, chẳng lẽ lại để cho bọn họ đau đớn chết đi dưới sự hành hạ của đám yêu ma sao? Để bọn họ trước khi chết còn phải chịu sự giày vò của tâm linh sao? Có lẽ đây mới là cõi đi về của chúng ta. Vào giờ phút này, ít nhất chúng ta hãy ra đi thoải mái.” - Huyết Hải Ma Quân thống khổ quỳ xuống. Thánh quang minh mông trên đỉnh đầu và ma khí cuộn trào từ bốn phía tràn đến. Y đã chuẩn bị đón nhận vận mệnh cuối cùng.

Những tiếng nổ truyền vào trong tai, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên khôi phục tinh thần lại. Từng sinh mệnh lần lượt biến mất trong thánh quang, nhưng hắn lại không thể ngăn cản được. Chân khí của hắn đã gần như kiệt quệ, liên tục sử dụng “Quy tắc của kiếm” cũng khiến cho tinh thần lực của hắn bị thương rất nặng. Loại đau đớn bất lực này như rắn độc cắn xé tâm linh của hắn.

“Ta thật sự không làm được gì nữa sao? Chẳng lẽ đây là cực hạn của ta sao?” - Phong Vân Vô Kỵ nhìn hai tay mình, hồi lại lần nữa. Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn lại vang vọng bên tai: “Thái Cổ hết rồi... Thái Cổ hết rồi...”

- A!

Trong trời đất đột nhiên vang lên một tiếng hét không cam lòng, sau đó một đoàn tinh thần lực minh mông như nước bộc phát ra, lặng lẽ tràn qua cả trời đất.

- Quy tắc của kiếm!

Trong giọng nói vang dội, một đôi bàn tay trắng nõn vươn ra, Phong Vân Vô Kỵ lại thi triển “Quy tắc của kiếm”. Trong kiếm xá lợi màu trắng trên trán, tất cả tinh thần lực ngưng tụ đều bộc phát ra, không hề giữ lại.

“Ầm!”

Thánh quang minh mông chiếu xuống, khi còn cách mặt đất mấy trăm trượng lại giống như gặp phải một vách chắn vô hình, đột nhiên ngừng lại, sau đó bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn, đánh vào trong đại quân thiên sứ đông đảo.

- Sao lại như vậy!

Nhìn đoàn thánh quang chữ thập to lớn bắn ngược về, ba thủ lĩnh Lạp Phỉ Nhĩ, Ô Liệt Nhĩ và Gia Bách Liệt đều trợn mắt, kêu lên thất thanh. Ngay cả “Sự trừng phạt của chư thần” do bọn họ liên thủ phát động cũng bị nghịch chuyển, mà đây lại là lực lượng kêu gọi từ chư thần thiên giới. Lực lượng này mặc dù cũng thuộc về ánh sáng, nhưng ngay cả Sĩ thiên sứ cũng không dám xem thường. Cánh sáng rung lên, ba thủ lĩnh đối mặt với công kích do mình phát ra lại không thể không lui. Còn đại quân thiên sứ phía sau thì phải đối mặt với đòn công kích mạnh mẽ này.

“Ầm!”

Theo bàn tay Phong Vân Vô Kỵ vươn ra, cách mọi người hơn tám mươi trượng, thủy triều ma khí dâng trào đột nhiên quay ngược lại, đánh vào trong Hắc Ám Viễn Chinh quân. Kể cả phép thuật bóng tối do Hư Vô Chi Quân phát ra cũng hóa thành một vệt cầu vồng đen bắn về bên ngoài lỗ hổng không gian.

- A!

Trong tiếng kêu thảm thiết, vô số thiên sứ và yêu ma bị công kích do mình phát ra đánh thành mảnh vụn, từng lớp từ trong ra ngoài ngã xuống, nổ tung thành tro bụi. Trong tiếng nổ ầm ầm, những cánh cổng ánh sáng hình vòm sừng sững trên bầu trời cũng sụp đổ, tan thành vô số điểm sáng tiêu tán trong hư không. Đại quân Quang Âm trong nháy mắt hỗn loạn, thi thể thiên sứ và ác ma rơi xuống như mưa. Tất cả thiên sứ và yêu ma đều sợ hãi kêu lên, kinh hoàng chạy ra xa.

“Xoẹt!”

Sau khi thi triển chiêu này, toàn thân Phong Vân Vô Kỵ máu phun như mưa, nhuộm đỏ cả trường bào màu trắng trên người. “Quy tắc của kiếm” cuối cùng đã tiêu hao hết tinh thần lực của hắn, kiếm xá lợi màu trắng trên trán, hoặc có thể nói là thần cách của kiếm đã trở nên ảm đạm, trong biển ý thức hoàn toàn trống rỗng.

Bóng tối vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng ập tới. Hắn đã không nghe được âm thanh chung quanh, cũng không nhìn thấy một tia sáng nào, chỉ còn lại bóng tối thâm trầm ùn ùn kéo đến. Ý thức của hắn càng ngày càng nặng, càng ngày càng mệt, từ từ tan rã.

- Có lẽ đây là cực hạn của ta!

Phong Vân Vô Kỵ lảo bầm, ánh mắt dần dần trở nên rời rạc.

Tại một đầu khác trong vũ trụ xa xôi, Đệ Nhất phân thân đang hóa thành ác ma nhanh chóng bay đi, lúc này chợt ngừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, trong lòng nghi hoặc: “Đây là...”

Tại trung tâm vũ trụ, Bồ Tôn vẫn luôn bất động, không biết đang suy nghĩ gì, lúc này bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt bắn ra một vệt sáng màu vàng óng. Giờ phút này, Bồ Tôn và Đệ Nhất phân thân lại đồng thời cảm giác được sự tồn tại của Đệ Tam phân thân, khí tức của hắn dường như đang nhanh chóng suy yếu.

“Ong!”

Khi biển ý thức của Phong Vân Vô Kỵ sắp khô kiệt, một sự liên hệ khó hiểu lại nối liền ba phân thân. Linh hồn của Đệ Nhất phân thân và Bồ Tôn đồng thời chấn động. Dưới sự chi phối của một sức mạnh không tên, lực lượng tinh thần hùng hậu của hai người đột nhiên phát ra, dùng một phương thức mà Bồ Tôn cũng không thể lý giải vượt qua tầng tầng hư không, tràn về hướng Thái Cổ.

“Ầm!”

Hai đoàn lực lượng tinh thần mệnh mông và thuần túy vượt qua hư không trùng trùng, đột nhiên truyền vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Dưới sự kích thích của tinh thần lực vô hình, mái tóc dài trắng như sương trên đầu Phong Vân Vô Kỵ không gió tự phát phơ, cặp mắt khép lại bỗng mở ra, trong mắt lại hiện lên màu trắng bạc. Lực lượng tinh thần liên tục từ trong cơ thể Đệ Nhất phân thân và Bồ Tôn truyền tới, chui vào trong biển ý thức Phong Vân Vô Kỵ, nhanh chóng bù đắp tinh thần lực hao tổn do đồng thời phản xạ công kích của vô số thiên sứ và yêu ma, vết thương trong linh hồn cũng nhanh chóng được tu bổ. Theo hai đoàn tinh thần lực mệnh mông này tràn vào, bóng tối tràn ngập trong cảm giác lập tức bị xua tan. Sau một tiếng kêu khê, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng khôi phục tinh thần lại, vội vàng thu liễm tâm thần, hấp thu tinh thần lực của hai phân thân khác. Thần cách của kiếm trên trán vốn ảm đạm lại phát ra ánh sáng lấp lánh.

Ở phía xa, những thiên sứ và yêu ma may mắn còn sống kinh hãi nhìn Phong Vân Vô Kỵ áo trắng. Chỉ cần con người này còn đứng thẳng, cũng không một yêu ma nào dám tiến lên phía trước. Ngay cả ba thủ lĩnh Thiên Đường là Ô Liệt Nhĩ, Lạp Phỉ Nhĩ và Gia Bách Liệt cũng sợ hãi nhìn tên Đệ Ngũ Chí Tôn của loài người này. Sáng thiên sứ và Hư Vô Chi Quân đứng trong hư không, ánh mắt nhìn chăm chú vào con người đứng giữa núi thi thể. Không ai biết bọn họ đang nghĩ gì, nhưng hiển nhiên hai tên thống soái của Quang Âm này cũng không có ý định ra tay. Đứng trước con người đáng sợ này, bất kỳ công kích nào cũng sẽ hóa thành vũ khí sắc bén đánh lại mình, đã biết rõ kết quả như thế thì còn ai dám ra tay.

Nhất thời trời đất lại trở nên yên tĩnh. Tất cả yêu ma và thiên sứ đều dừng bước. So với thiên sứ và ác ma, nhân loại có vóc người nhỏ bé kia lại giống như một ngọn núi lớn tồn tại từ xa xưa, vắt ngang giữa mọi người.

Nếu muốn hủy diệt Thái Cổ, trước tiên phải tiêu diệt nhân tộc Thái Cổ. Mà muốn tiêu diệt nhân tộc Thái Cổ, nhất định phải giết chết tên nam tử áo trắng trước mắt này.

“Nhưng thật sự có thể chiến thắng tên nhân loại này sao?” - Tất cả yêu ma đều do dự. Công kích phát ra sẽ bị bắn ngược trở về, như vậy làm sao tiếp tục chiến đấu, làm sao để chiến thắng tên nhân loại này?

Trong đại quân yêu ma và thiên sứ, chỉ có Sáng thiên sứ và Hư Vô Chi Quân là có thể uy hiếp được Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lúc này hai tạo vật của chư thần lại yên tĩnh khác thường. Thái độ của Hư Vô Chi Quân rất lạ, chỉ im lặng đứng giữa không trung, nhìn nhân tộc Thái Cổ phía xa, không hề có dấu hiệu muốn ra tay. Hai tạo vật mạnh mẽ của chư thần không hề nhúc nhích, dường như đang chờ đợi điều gì.

“Ầm ầm!”

Phía trên hàng tỉ không gian, hải dương ánh sáng đã yên lặng vô số năm lại sôi trào. Thánh quang vô biên dập dờn sinh trưởng, còn chói mắt hơn hàng tỉ lần so với mặt trời. Ánh sáng và hơi nóng vô tận thậm chí lan đến những không gian xa xôi, khiến cho bọn chúng trong nháy mắt tan rã.

“Ầm!”

Một bóng sáng mơ hồ đột nhiên bước ra từ trong biển ánh sáng vô tận. Bên ngoài hải dương ánh sáng, bóng tối bao trùm từ xưa đến nay đột nhiên dao động. Khi bóng sáng mơ hồ kia bước ra khỏi hải dương ánh sáng, bóng tối lập tức bị xua tan, một đoàn ánh sáng ẩn chứa áp lực vô tận tỏa ra trong hư không tối đen rộng lớn.

“Ầm ầm!”

Trong tiếng nổ lớn rung trời, một đoàn ánh sáng trắng chói mắt từ trong hải dương ánh sáng bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua tầng tầng hư không, lướt qua trung tâm vũ trụ, lại vượt qua vô số không gian, cuối cùng hóa thành một tia sét biến mất trong không gian Thái Cổ.

“Ầm!”

Trời đất rung chuyển, hư không kêu lên ong ong. Một đoàn ánh sáng và hơi nóng đột nhiên kéo đến, bao trùm toàn bộ Thái Cổ. Mọi người còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, trong tai bỗng nghe được một tiếng vang lớn như vũ trụ nổ tung, sau đó lại thấy được một cột sáng còn chói mắt hơn gấp vạn lần so với mặt trời từ sâu trong bầu trời bắn ra, chiếu về hướng Thánh sơn. Cùng lúc đó, một khí tức vượt lên chúng sinh đột nhiên xuất hiện ở phía trên Thái Cổ. Đối mặt với áp lực to lớn do khí tức này sinh ra, tất cả sinh linh đều cảm nhận được một sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Ở chung quanh, tất cả thiên sứ ánh sáng, ba thủ lĩnh Thiên Đường và Sáng thiên sứ đều thành kính quỳ xuống. Ngay cả Hư Vô Chi Quân và đám yêu ma Hắc Ám Viễn Chinh quân vốn thuộc về phe Hắc Ám, cũng phải quỳ xuống dưới áp lực này.

- Dùng danh nghĩa Phát Lợi Quý Mễ Nhĩ ta, ban cho mảnh đất tội lỗi này sự hủy diệt cuối cùng!

Một giọng nói vang dội mang theo tiếng kim loại vọng lại trong trời đất.

“Ầm!”

Toàn thân Phong Vân Vô Kỵ chấn động, không thể tin được quay người nhìn lại. Tại Thánh sơn phía sau, trong trời đất giống như nhiều thêm một mặt trời to lớn. Trong thánh quang chói mắt có một bóng người mơ hồ cao mấy chục ngàn trượng, hoàn toàn do ánh sáng tạo thành. Mặc cho Phong Vân Vô Kỵ cố gắng mở to mắt thế nào, cũng chỉ có thể thấy được ánh sáng chói mắt và những đường nét mơ hồ.

“Xoẹt!”

Máu tươi từ trong thất khiếu Phong Vân Vô Kỵ chảy ra. Đối mặt với áp lực mệnh mông của chư thần, hẳn lại cố gắng mở to hai mắt, chỉ muốn nhìn rõ bóng dáng mơ hồ trong cột sáng kia.

“Ầm!”

Dưới sự quan sát của Phong Vân Vô Kỵ, sau thời gian ba hơi thở, đoàn thánh quang chói mắt hơn gấp ngàn vạn lần so với mặt trời kia đột ngột nổ tung.

Ánh sáng... ánh sáng vô tận rợp trời kín đất, bao trùm mỗi một góc nhỏ trong tầm mắt. Trong ánh sáng trắng vô tận kia vang lên những tiếng nổ lớn rung trời. Bầu trời đang rung động, mặt đất đang nứt ra, cuồng phong vô tận gào thét lượn vòng trong trời đất.

“Rắc rắc!”

Trong âm thanh long trời lở đất, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy bên dưới đoàn ánh sáng trắng lấp lánh nhất trong vũ trụ, Thái Cổ đang từ từ phân giải, từng khối hoàn toàn hóa thành hư vô... Hắn đứng trong đoàn ánh sáng trắng mênh mông vắt ngang giữa trời đất này, một sự tĩnh mịch và tuyệt vọng hiện lên trên mặt.

- Không!

Tiếng kêu bi thương xé nát ruột gan truyền qua không khí, chui vào sâu trong bầu trời. Vào lúc này, hiện thực và mộng cảnh lại hòa vào với nhau. Phong Vân Vô Kỵ không ngờ được, cảnh tượng nhìn thấy trong lời tiên đoán của Pháp Tổ lại chính là giờ phút này.

- Dùng danh nghĩa Phát Lợi Quý Mễ Nhĩ ta...

Giọng nói lãnh khốc và vang dội dường như vẫn vang vọng bên tai. Phong Vân Vô Kỵ đã hoàn toàn hiểu rõ, hóa ra tất cả mọi thứ đều ám chỉ đến giờ phút này. Ánh sáng trắng tràn ngập trời đất trong lời tiên đoán không phải là công kích của Thiên Đường, mà là chân thân của Trật Tự Chi Chủ giáng lâm.

Ánh sáng trắng dập dờn kia tràn đầy áp lực của trời đất, thể hiện rõ sự hùng mạnh của chư thần. Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đã sớm lường trước sự mạnh mẽ của chư thần, thậm chí hắn đã từng nhìn thấy chư thần thông qua ký ức của Bạch Hổ Chí Tôn. Nhưng khi thật sự đối mặt với bản thể của chư thần, hắn mới hiểu được tồn tại cao nhất giữa vũ trụ mạnh đến mức nào. Đứng trước sự hùng mạnh của chư thần, thực lực tung hoành vũ trụ của hắn chỉ giống như một trò cười.

Tất cả cố gắng, tất cả giãy giụa, tất cả chiến đấu, tất cả đấu tranh... đứng trước thực lực mạnh mẽ của chư thần đều trở thành một trò cười. Chỉ cần một câu nói, Thái Cổ mà bọn họ thề nguyện bảo vệ đã bắt đầu sụp đổ.

- Ha ha ha...

Phong Vân Vô Kỵ thấp giọng khẽ cười, tiếp đó dang hai tay ra, ngẩng đầu cười lớn trong ánh sáng vô tận:

- Ha ha ha...

Trong tiếng nổ ầm ầm, tiếng cười kia có vẻ vô cùng thê lương.

“Hóa ra tất cả chỉ là một trò cười.” - Một dòng máu từ trong mắt Phong Vân Vô Kỵ chảy ra, tiếng cười đã hết, sau đó là một sự đau đớn đến tận trong lòng.

“Keng!”

Chiến đao cắm xuống đất, từng nam tử nhìn về hướng Thánh sơn quỳ xuống, ánh mắt hoàn toàn chết lặng. Thất bại, tất cả đều đã thất bại. Trong trời đất vang lên những tiếng khóc thê lương. Nam nhi có lệ không dễ đổ, chỉ vì chưa đến lúc thương tâm. Thái Cổ đã hết rồi.

- Ha ha ha...

Một trận cười ha hả đột nhiên vang lên. Một tên nam tử dang hai tay, không hề né tránh lao vào đoàn ánh sáng trắng mênh mông kia, trong nháy mắt đã biến mất trong ánh sáng dập dờn.

- Ha ha ha...

Lại một trận cười vang lên. Từng nam tử cười lớn lao vào trong ánh sáng trắng, thân thể hóa thành tro bụi giữa không trung.

“Nếu Thái Cổ đã mất, vậy hãy để chúng ta làm nhóm tế phẩm cuối cùng!”

“Ầm!”

Trong ánh sáng trắng dập dờn, bóng sáng mờ mờ mang theo uy nghiêm vô tận hóa thành một tia chớp bắn lên, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối bầu trời. Tiếng sấm ầm ầm dần đi xa. Không ai ngăn cản, cũng

không ai có thể ngăn cản. Mặc dù chân thân của Trật Tự Chi Chủ Phát Lợi Quý Mễ Nhĩ đã rời đi, nhưng ánh sáng trắng mênh mông và cuồng phong tràn ngập trong trời đất lại không tan biến, ngược lại càng mãnh liệt hơn.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Tại hướng tây nam, hướng tây và bên ngoài Đông Hải đồng thời vang lên ba tiếng nổ lớn rung trời. Pháp trận hủy diệt không gian do đám hắc vu sư thi triển đã hoàn thành. Trong ánh sáng trắng mênh mông kia, khu vực ở ba lỗ hổng không gian không ngừng sụp đổ, từng mảng lớn tan rã, hóa thành vi hạt nhỏ bé nhất chảy vào trong hư không mênh mông. Bóng tối vô tận và hư vô như tầm ăn rồi nhanh chóng lan vào trong Thái Cổ. Trên mặt đất sụp đổ, vô số yêu ma mặc áo giáp đen kịt khoanh tay đứng giữa không trung, ánh mắt lạnh giá như sắt.

- Gào!

Tiếng gầm vang lên. Dưới mệnh lệnh của Hư Vô Chi Quân, đám Hắc Ám Viễn Chinh quân bắt đầu phát động cuộc tấn công cuối cùng. Gần như cùng lúc, thiên sứ ánh sáng do Sáng thiên sứ chỉ huy cũng từ không trung tràn đến. Thái Cổ bị hủy diệt đã không thể thay đổi, nhiệm vụ cuối cùng chính là tiêu diệt tất cả loài người trên mảnh đất này.

- Giết!

Trên mặt đất vang lên những tiếng hét bi phẫn. Tất cả mọi người cố nén lệ nóng, từ dưới đất vọt lên, lao về phía đại quân yêu ma, giống như một bài ca tiễn biệt cuối cùng trong cuộc đời. Thế giới trong mắt đều là ánh sáng trắng mênh mông.

Thái Cổ cho dù tan vỡ cũng không thể để người ta khinh miệt. Nhân tộc Thái Cổ cho dù chết cũng phải đứng thẳng người, cũng phải khiến co tất cả thần ma xông vào Thái Cổ trả giá thật lớn.

“Keng!”

Tiếng gió rít gào, trường kiếm ngân vang. Năm ngón tay Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi vuốt qua Đệ Ngũ Kiếm Đám. Chung quanh là ánh sáng và hơi nóng ngập trời, mặt đất rung chuyển ầm ầm. Phong Vân Vô Kỵ nhìn những bóng dáng từ dưới đất vọt lên, không hề sợ hãi, kiên quyết và đoạn tuyệt lao vào trong đại quân thần ma. Ánh đao lóe lên, máu tươi tung tóe. Toàn bộ Thái Cổ đã tới ngày tận thế. Hắn yên lặng đứng trong cuồng phong, mặc cho mái tóc dài tung bay, trên hai gò má nước mắt tuôn rơi. Từng khuôn mặt thân thiết và quen thuộc thấp thoáng hiện lên trong màn đêm, sau đó lại lặng lẽ rời xa dương thế trong khói lửa chiến tranh. Vô số thi thể đã nằm xuống trên mảnh đất tàn phá này, vô số nhân tộc Thái Cổ vì bảo vệ Thái Cổ đã biến mất trong khói lửa chiến tranh ngập trời, nhưng vẫn không thể bảo vệ được lãnh thổ cuối cùng này.

“Vậy hãy để đám thần ma các người chết theo đi!” - Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng thật thấp, ngắt đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ yên lặng và tịch mịch. Xuyên qua ánh sáng trắng mênh mông, hắn dường như thấy được vận mệnh cuối cùng của mình. Nắm chặt trường kiếm trong tay, hắn đã đưa ra lựa chọn.

- Giết! Giết! Giết!

- Chiến! Chiến! Chiến!

Trong ánh sáng trắng mênh mông, đại quân Thái Cổ còn lại và đại quân thần ma quần vào nhau. Những tiếng hét bất khuất vang khắp hư không, vô số thi thể thần ma và con người từ trên trời rơi xuống như mưa. Trên những gương mặt nhuốm máu tràn đầy nước mắt.

“Ầm ầm ầm!”

Trong ánh sáng trắng mênh mông, đối mặt với thiên sứ và ác ma liên miên không dứt, những bóng người cao lớn đều lựa chọn phương pháp tự nổ. Những tiếng nổ mãnh liệt vang lên trong đại quân thần ma, tiếng này tiếp nối tiếng kia, liên tục không ngừng.

Phía sau dãy núi, Bạch Hổ Chí Tôn nằm trên vách đá đột nhiên phát ra một tiếng hét rung trời:

- Tất cả tộc nhân Thái Cổ nghe lệnh, mọi người lập tức rời khỏi Thái Cổ!

Giữa không trung, đám nhân tộc chợt quay đầu lại, ngơ ngác nhìn về phía sau đỉnh núi.

- Đây là mệnh lệnh. Ta dùng danh nghĩa Bạch Hổ Chí Tôn của Thái Cổ, lệnh cho các người rời khỏi nơi này, lập tức đi đến Bắc Hải!

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn lại vang khắp trời cao, nhưng vẫn không có ai cử động. Thái Cổ đã hủy diệt, chạy trốn còn ý nghĩa gì?

Một tiếng thở dài đột nhiên vang lên trong lòng mọi người, giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn tỏ ra vô cùng già nua:

- Rời khỏi đi, tộc nhân của ta... Ta dùng danh nghĩa Chí Tôn thỉnh cầu các người rời khỏi Thái Cổ, sống cho thật tốt. Chỉ có sống sót thì Thái Cổ mới có hi vọng, loài người mới có hi vọng. Đi thôi, đây là thỉnh cầu duy nhất và cũng là cuối cùng của ta!

857. Chương 79: Trận Chiến Cuối Cùng (26)

“Chí Tôn...” - Từng bóng người nhìn về hướng khe núi, trong mắt lệ nóng doanh trùng. Mọi người đã sớm suy đoán về tình hình của ba vị Chí Tôn, nhưng đến lúc này thì đã không còn nghi ngờ gì nữa.

- Đi đi! Đi đi...

Giọng nói kia càng tỏ ra suy yếu:

- Thái Cổ không thể diệt vong như vậy. Đi đi, đưa võ học Thái Cổ đến tất cả các nơi có loài người sinh sống...

Nhìn Thái Cổ sụp đổ, thánh quang mệnh mông và thi thể tộc nhân đầy đất, đám nhân tộc Thái Cổ ghen ngào, cắn răng một cái, hóa thành sao băng bay nhanh về hướng Bắc Hải.

- Ngăn bọn chúng lại!

Một tiếng hét khàn khàn từ hướng Hắc Âm Viễn Chinh quân truyền đến, vô số Hắc Âm Viễn Chinh quân lập tức bay đến chặn ở phía bắc.

“Ầm!”

Một chùm ánh sáng đỏ từ bầu trời rơi xuống, nổ tung trong Hắc Âm Viễn Chinh quân. Một bóng người đứng sừng sững phía trước đám Hắc Âm Viễn Chinh quân đang chặn đường, đó là Huyết Hải Ma Quân. Bên cạnh y là năm tên Bắc Hải tù đồ đã lĩnh ngộ Thế Giới.

“Vô Kỵ, người tới đây, ta có lời muốn nói với người!” – Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn lại vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Trong đại quân thiên sứ, một ánh kiếm hình cung chợt dừng lại, bên dưới ngưng tụ ra thân hình Phong Vân Vô Kỵ. Hắn nhìn về hướng dãy núi, thân hình rung động, lập tức bay nhanh về phía đó. Tại nơi hắn đi qua, thiên sứ đầy trời bỗng trở nên bất động, một lúc sau lại đột ngột nổ tung, tan thành vô số điểm sáng tiêu tán trong hư không.

Bên trong khe núi, bóng trắng chợt lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ đã xuất hiện ở trước người Bạch Hổ Chí Tôn. Vừa nhìn thấy miệng mũi Bạch Hổ Chí Tôn cũng bắt đầu chảy máu, trong lòng hắn liền chấn động, kêu lên thất thanh:

- Chí Tôn!

Bạch Hổ Chí Tôn khoát tay áo một cái, yếu ớt nói:

- Vô Kỵ, thời gian của ta không còn nhiều lắm, người hãy nghe ta nói. Trước khi chết Huyền Vũ đã đưa toàn bộ thánh lực của y và mầm mống của thánh thú Huyền Vũ vào trong cơ thể ta. Bây giờ truyền thánh lực nồng cốt của hai thành thú Bạch Hổ và Huyền Vũ cho người.

Nghe Bạch Hổ Chí Tôn nói thời gian của y không còn nhiều lắm, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ run lên. Hắn nhìn kỹ lại, cuối cùng phát hiện Bạch Hổ Chí Tôn mặc dù nhìn như không việc gì, nhưng linh hồn đã sớm vỡ nát, sấm sét thần phạt đã hủy diệt sinh cơ của y. Bạch Hổ Chí Tôn chỉ dựa vào lực lượng của hai thánh thú trong cơ thể và một ý chí kiên cường để duy trì vết nứt trong linh hồn, nhưng đã như nền tảng trong gió, lúc nào cũng có thể vụn tắt. Phong Vân Vô Kỵ chợt cảm thấy toàn thân lạnh giá, bị thương nói:

- Chí Tôn...

- Vô Kỵ, vạn vật có sinh thì có diệt. Sắp đến lúc chết, ta mới nhìn thấu được tất cả.

Bạch Hổ Chí Tôn nói tiếp:

- Nếu loài người muốn thật sự thoát khỏi sự kiểm chế của yêu ma, thoát khỏi vị trí bị nô dịch, chỉ có cách sinh ra một vị Chủ Thần của loài người. Một không gian bảo vệ vô số không gian khác, từ đầu đến cuối, Thái Cổ chỉ là sản phẩm chuyển tiếp trong quá trình loài người sinh ra một vị Chủ Thần. Bốn thánh thú đã định sẵn sẽ phải rời khỏi vũ đài lịch sử, tới thời của ta đã là kết thúc.

Bạch Hổ Chí Tôn dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Trong những tộc nhân có thể trở thành Chủ Thần, Hiên Viên là một, nhưng y đã sớm qua đời; Pháp Tổ Phục Hy là một, nhưng... y cũng đã bỏ mình. Hôm nay tộc ta chỉ mình người là có khả năng trở thành Chủ Thần nhất. Ta không thể giúp gì được người, chỉ có thể truyền lực lượng thánh thú vào trong cơ thể người, hi vọng người có thể thông qua lực lượng thánh thú linh ngộ được đạo thành thần.

- Trong số các lực lượng giữa vũ trụ, chỉ lực lượng thánh thú là có thể khắc chế được chư thần. Bất kể là Quang Minh chư thần hay Hắc Ám chư thần, một khi lâm vào Tứ Tượng đại trận, sẽ không thể hấp thu được thần lực to lớn từ trong quy tắc do mình khống chế. Sau lưng bốn thánh thú chính là bình hành pháp tắc, đó là pháp tắc căn bản duy trì sự cân bằng của vũ trụ. Chư thần sợ hãi lực lượng bình hành, Chủ Thần thứ mười bốn cũng từng bị lực lượng bình hành phân chia. Bốn thánh thú và lực lượng bình hành có liên hệ với nhau, nếu người có thể từ trong đó linh ngộ được gì, có lẽ sẽ giúp người rất nhiều trên con đường thành thần.

- Nhưng mà, nếu như ta...

- Không nhưng gì cả!

Bạch Hổ Chí Tôn cắt đứt lời nói của Phong Vân Vô Kỵ, đột nhiên vỗ một chưởng vào ngực hắn, sau đó toàn thân tỏa ra ánh sáng hai màu vàng trắng. Một đoàn ánh sáng lơ lửng từ trong cơ thể Bạch Hổ Chí Tôn chậm rãi chui vào trong người Phong Vân Vô Kỵ. Thánh lực hùng hậu tràn vào trong cơ thể, Phong Vân Vô Kỵ nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ đành yên lặng hấp thu thánh lực, cùng với mầm mống của hai thánh thú.

- Gào!

Trên đỉnh núi, thánh thú Bạch Hổ đang nằm yên đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng gầm lớn rung trời, sau đó toàn thân tỏa ra những điểm sáng trắng, thân thể cao lớn từ từ biến mất trong ánh sáng. Trước khi nó biến mất, một đoàn ánh sáng trắng mờ mịt như sao băng bỗng chui vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, đó là mầm mống của thánh thú Bạch Hổ.

- Hôm nay trong cơ thể người đã có mầm mống của ba thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ. Thánh thú Chu Tước chỉ có thể do phái nữ thừa kế, không thể truyền cho người. Nhưng sau khi chỉ huy tộc nhân rời khỏi nơi này, người hãy ở cùng với Phượng Phi, nàng sẽ giúp người linh ngộ bản nguyên của thánh lực.

Sau khi làm xong những chuyện này, Bạch Hổ Chí Tôn đột nhiên già đi rất nhiều, mái tóc dài màu đen dưới mũ quan dần dần trở thành hoa râm, gương mặt vốn hồng hào cũng xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, trong

chớp mắt đã từ một văn sĩ trung niên phong độ biến thành một lão nhân tang thương. Mắt đi thánh lực duy trì, thân thể Bạch Hổ Chí Tôn liền ngã về phía trước.

- Chí Tôn!

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, vội vàng đỡ lấy thân thể Bạch Hổ Chí Tôn. Nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Bạch Hổ Chí Tôn, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy đau thương. Trong mắt đã ngân ngấn nước, nhưng hắn lại quay đầu đi chỗ khác, cố kìm nén những giọt nước mắt. Mặc dù đã già, mất đi lực lượng, nhưng Bạch Hổ Chí Tôn vẫn là một vị trưởng giả khiến người ta tôn kính, một vị trưởng giả không cần người thương hại.

- Vô Kỵ, Thái Cổ đã tan vỡ, thời đại của chúng ta đã qua rồi.

Bạch Hổ Chí Tôn nằm trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, có vẻ rất yếu ớt, trên mắt đã đầy những nếp nhăn thật sâu. Không có thánh lực bảo vệ, dấu vết của năm tháng nhanh chóng hiện ra trên người y. Cặp mắt của y đã không mở ra được, chỉ lẩm bẩm nói:

- Từ nay về sau, nhân tộc sẽ phải nhờ vào người. Đi đi, đi đến Bắc Hải, rời khỏi nơi này, vĩnh viễn rời khỏi nơi này!

- Chí Tôn, ta không muốn rời đi.

Phong Vân Vô Kỵ ôm thân thể Bạch Hổ Chí Tôn, nhìn khói lửa chiến tranh ở phía xa. Gió thổi qua khiến áo bào của hắn bay phấp phật. Trên mặt hắn mang theo vẻ tịch mịch, lẩm bẩm nói:

- Nơi này đã có vô số tộc nhân của chúng ta ngã xuống, Huỳnh Hoắc, Quân Thiên Thương, Thánh Giả, Cổ Vu, Tây Môn, Độc Cô... bọn họ đều nằm xuống trên mảnh đất này, đến lúc cuối cùng vẫn còn chiến đấu. Ta đã đi qua rất nhiều nơi, những không gian vật chất, Ma Giới và vô số không gian trong vũ trụ, nhưng lúc này ta lại không muốn đi nữa. Nơi này là cố hương của ta, hãy để ta theo bọn họ cùng hủy diệt với Thái Cổ đi!

Nhẹ nhàng đặt Bạch Hổ Chí Tôn xuống, Phong Vân Vô Kỵ đứng dậy, xoay người đi về hướng chiến trường. Tâm ý của hắn đã sớm quyết định. Cho dù có chạy trốn, vận mệnh cuối cùng cũng chỉ là cái chết. Nếu đã như vậy, sao không chết trận tại Thái Cổ một cách oanh oanh liệt liệt.

- Vô Kỵ...

Phong Vân Vô Kỵ vừa mới bước ra một bước, giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn lại vang lên phía sau. Y khẽ mở mí mắt ra, trong mắt máu tuôn như trút nước, hô hấp tỏ ra rất yếu ớt, giọng nói cũng thấp như muỗi kêu:

- Ta không ngăn cản người... cũng không có sức ngăn cản người. Nhưng mà, nếu như người không rời khỏi nơi này... ta có chết cũng sẽ không tha thứ cho người!

“Ta có chết cũng sẽ không tha thứ cho người... ta có chết cũng sẽ không tha thứ cho người...” – Giọng nói kia trống trải và xa xăm, không ngừng vọng lại trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Hắn giống như bị sấm sét đánh trúng, bước chân không cử động được nữa, trong đầu chỉ còn lại một âm thanh.

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, nước mắt đã sớm chảy đầy mặt. Hắn quay lưng về phía Bạch Hổ Chí Tôn, thân thể dưới trường bào khẽ run rẩy, giọng nói cố giữ vẻ bình thản:

- Chí Tôn, tất cả mọi người đều chết trận ở nơi này, còn ta lại một thân một mình sống tạm bợ bên ngoài, chẳng lẽ ngài muốn ta sống một cách đau đớn như vậy sao?

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn lúc liền lúc đứt, lông mày của y cũng biến thành trắng bệch:

- Vô Kỵ... từ giây phút... đặt chân đến nơi này... mỗi người chúng ta đều không thuộc về mình nữa. Thân là... Chí Tôn... lại càng như vậy... sinh mệnh của người không chỉ thuộc về người... Nếu như người không thể thành thần, ta muốn người truyền bá võ học của Thái Cổ tại tất cả không gian, hơn nữa... tìm được người thừa kế người... đến lúc đó... ta sẽ không ngăn cản người...

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, mặc cho nước mắt từ trên mặt chảy xuống, trong lòng hắn run lên vì đau đớn. Giờ phút này, hắn đang gặp phải một quyết định quan trọng trong cuộc đời, chết trận hoặc là rời khỏi một cách khuất nhục.

Một lúc sau, Phong Vân Vô Kỵ thở dài nói:

- Ta hiểu rồi.

Dứt lời hắn liền bước đi, sau mấy bước lại bay lên trời, biến mất ở phía sau dãy núi.

- Vô Hạng Tiểu Thiên Địa, kiếm thể hóa thân!

Trên chiến trường đột nhiên xuất hiện vô số kiếm thể hóa thân của Phong Vân Vô Kỵ, từng đóa hoa sen kiếm nở rộ trong hư không, ngăn chặn đám yêu ma phía trước nhất.

- Tất cả tộc nhân nghe lệnh, lập tức rút khỏi chiến trường, lui về Bắc Hải!

Giọng nói lạnh lùng của Phong Vân Vô Kỵ như tiếng sấm cuộn cuộn vang vọng trong trời đất. Hắn vung kiếm lên, lại thi triển “Quy tắc của kiếm”. Hàng triệu thiên sứ và ác ma lập tức hóa thành tro bụi, áp lực của mọi người nhất thời giảm đi rất nhiều.

Nhìn thấy trong chiến trường vẫn còn không ít người, Phong Vân Vô Kỵ liền giận dữ hét lên:

- Sống còn cần dũng khí nhiều hơn so với chết, đi đi!

“Ầm!”

Yêu ma và thiên sứ từ phía sau xông đến, tất cả đều bị kiếm thể phân thân đông đúc của Phong Vân Vô Kỵ ngăn lại. Trên bầu trời, thân thể Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ nhoáng lên, nhanh như sao băng bay về phía Phong Vân Vô Kỵ. Hai đại cao thủ Quang Âm hiển nhiên đều nhìn ra, Phong Vân Vô Kỵ mới là trở ngại lớn nhất ở nơi này, chỉ cần ngăn chặn được hắn, những kẻ còn lại không đáng để lo.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ vừa ra tay, một đám yêu ma và thiên sứ trước người liền lặng lẽ hóa thành tro bụi. Nhìn thấy Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ lao tới, hắn làm sao lại không biết ý đồ của hai kẻ không phải người này, liền quay đầu lại hét lên:

- Đi mau!

Thân hình hắn nhoáng lên, bay về hướng cách xa mọi người.

- Bỏ đi!

Một tên nam tử thở dài, tay áo phất lên, chợt xoay người lại, cũng không quay đầu bay nhanh về hướng bắc.

Trên mặt đám nhân tộc Thái Cổ hiện lên vẻ đấu tranh, cuối cùng cũng xoay đầu lại bay về hướng bắc. Nhưng giữa không trung vẫn có mấy trăm ngàn nhân tộc không rời đi, trong mắt bọn họ hiện lên vẻ liều chết, cũng đã hạ quyết tâm cùng tồn vong với Thái Cổ.

“Ầm!”

Phong Vân Vô Kỵ dùng một chiêu bức lui Hư Vô Chi Quân, đồng thời thân hình lóe lên, tránh khỏi Sáng thiên sứ hai mươi bốn cánh. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy vẫn có nhiều tộc nhân không chịu rời đi, khỏe mắt liền như muốn nứt ra:

- Sao các người còn chưa đi?

- Chí Tôn, chúng tôi sinh ra tại hỗn độn, sống ở đây, lớn lên ở đây. Chúng tôi từng thấy qua khuất nhục của cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, cũng đã trải qua cuộc chiến thần ma lần thứ hai này. Chúng tôi chưa từng làm trái mệnh lệnh của Chí Tôn và Thánh điện, nhưng lần này xin hãy cho chúng tôi lựa chọn một lần!

Một giọng nói truyền vào trong tai, Phong Vân Vô Kỵ theo tiếng nhìn lại, trông thấy một tên nhân tộc Thái Cổ đang đứng trong hư không, hướng về mình vãi một cái. Từ trong ánh mắt của bọn họ, hẳn thấy được sự đau đớn và quyết tâm không thể thay đổi, cũng chỉ đành im lặng.

- Ta hiểu rồi.

Một sự đau đớn mãnh liệt dâng lên trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lại không thể phát tiết ra. Hẳn biết những tộc nhân này sẽ không quay đầu lại.

- Cảm ơn Chí Tôn!

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục, khói lửa chiến tranh hùng hực bốc lên giữa trời đất.

Tại Thánh sơn.

Giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn vang khắp cả Thái Cổ, truyền vào trong tai tất cả nhân viên không có năng lực tham gia chiến đấu đang đóng giữ. Trong những hang động, một số lão nhân, nữ nhân và hài tử ngồi yên, trên mặt hiện lên vẻ đau thương. Bọn họ biết, Thái Cổ đã hết rồi, loài người... đã thất bại trong cuộc chiến này.

Trên đỉnh Thánh sơn, một lão nhân tóc bạc phơ được một tên thiếu niên áo xanh dìu đỡ, run rẩy từ dưới lòng đất Thánh điện đi lên. Bọn họ ngược nhìn cuồn phong gào thét thổi qua đỉnh núi, đi qua quảng trường Thánh điện bằng phẳng, cuối cùng ngừng lại bên dốc núi.

Lão nhân khom người, mái tóc bạc tung bay trong gió. Trong tay trái lão cầm một quyển sách thật dày, những trang sách lật qua phát ra tiếng rào rào trong gió, tay phải lại cầm một cây bút lông nhỏ dài. Lão nhân đứng trên sườn núi nhìn trận chiến ở phía xa, thấy được hài cốt của Chu Tước trên đỉnh núi, cũng thấy được mặt đất cách đó không xa đang từ từ tan vỡ, bị bóng tối từng bước xâm chiếm, trong mắt lệ già tuôn rơi.

- Đồ nhi, lão sư đã già rồi, từ nay về sau ngươi chính là Bách Hiểu Sinh đời kế tiếp. Quyển sách này là vi sư hao tổn tâm huyết viết nên, trong đó ghi lại tất cả từ cuộc chiến thần ma lần đầu tiên cho đến chiến dịch cuối cùng này. Thái Cổ... đã hết rồi. Vi sư hi vọng quyển sách này có thể truyền lại trong tay ngươi. Cho dù tất cả nhân tộc Thái Cổ đều chết, nhưng chỉ cần quyển sách này lưu truyền xuống, tinh thần của loài người Thái Cổ sẽ vĩnh viễn bất diệt. Nếu có thể như vậy, khắp nơi đều sẽ là Thái Cổ, loài người sẽ vĩnh viễn không biến mất.

Lão nhân xoa đầu thiếu niên nói.

- Sư tôn, con nhất định sẽ làm được!

Thiếu niên ngẩng đầu lên nói. Mặc dù cũng không hiểu rõ lắm lời nói của lão nhân, nhưng lại hẳn lại chưa bao giờ làm trái lời căn dặn của lão.

- Ủ.

Lão nhân gật đầu, chỉ vào dưới dốc núi nói:

- Đi đi, đi đến Bắc Hải, rời khỏi nơi này!

- Vậy còn sư tôn?

- Ta à?

Lão nhân nhìn mảnh đất Thái Cổ sụp đổ, lâm bầm nói:

- Ta tự có... chỗ để đi.

Thiếu niên dường như đã hiểu được điều gì, đột nhiên quỳ xuống, dập đầu ba cái với lão nhân, trong mắt đổ lệ, nước mắt nói:

- Sư tôn, đệ tử nhất định sẽ làm được!

- Ủ.

Lão nhân hiền từ cười cười, xoa xoa đầu, sau đó nhìn bóng dáng thiếu niên từ trên sườn núi đi xuống, biến mất về phương bắc. Bóng lưng già nua đứng trên sườn núi không nhúc nhích. Ánh sáng hủy diệt mệnh môn ở phía xa đã dần dần đến gần Thánh sơn.

Tại Ấn cốc.

Trước cuộc chiến thần ma, thánh địa của người ẩn cư này đã bị Thánh điện thu lấy, dùng làm nơi ở cho những phụ nữ có con trong chính sách hôn phối. Sau khi giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn truyền đến, trong Ấn cốc liền vang lên những tiếng nức nở thật thấp của nữ nhân.

- Phu nhân, đến lúc rồi!

Trong cốc, một nhân viên Thánh điện mặc áo bào màu bạc thớ dài, nói với vị phu nhân đang ôm một đứa trẻ.

- Hải tử, hải tử đáng thương của ta!

Vị phu nhân cúi đầu, không ngừng hôn lên hải tử bé bỏng trong lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp nước mắt rơi như mưa:

- Mẫu thân xin lỗi con... từ nay về sau, con sẽ là hải tử không cha không mẹ...

- Phu nhân, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.

Trong mắt nhân viên Thánh điện bên cạnh hiện lên vẻ ưu thương, thở dài nhắc nhở.

Vị phu nhân không nói lời nào, chỉ ôm hải tử thật chặt, gương mặt kề sát vào đứa trẻ đang ngủ say, vuốt ve mái tóc ít ỏi mềm mại của nó, trong mắt không ngừng rơi lệ. Cuối cùng bà ngẩng đầu lên, quyến luyến liếc nhìn hải tử trong ngực, sau đó giao cho nhân viên Thánh điện, nói:

- Đứa trẻ này, phải làm phiền ngài rồi!

Trong mắt nhân viên Thánh điện thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, nhận lấy đứa trẻ, trịnh trọng gật đầu:

- Phu nhân yên tâm đi, chúng tôi sẽ đưa bọn chúng rời khỏi đây an toàn!

Sau khi nhận lấy đứa trẻ, nhân viên Thánh điện nhanh chóng chạy về hướng trung tâm Ấn cốc mây mù lượn lờ. Trong sương mù dày đặc chung quanh vang lên những tiếng nức nở không dứt, những người mẹ lưu luyến đưa đứa con trong tay cho nhân viên Thánh điện.

Tại trung tâm Ấn cốc, mấy ngàn nhân viên Thánh điện mặc áo bào màu bạc tạo thành mấy vòng, đứng cùng với nhau. Dưới người bọn họ là một hoa văn trận pháp phức tạp, tại vị trí mỗi người đều có một hoa văn lộ ra khí tức thần bí. Chính giữa bức tường người bán kính mấy trăm mét do bọn họ tạo thành, có rất nhiều đứa trẻ vẫn còn quần tã đang nằm. Những đứa trẻ này trước đó đều đã được cho ngửi khói hương làm người ta mê man, lúc này đang yên tĩnh ngủ say, chẳng hay biết gì về chuyện sắp xảy ra. Đây chính là những đứa trẻ được sinh ra trong chính sách hôn phối.

“Không ngờ cuối cùng ngày này vẫn đến!” – Chính giữa bức tường người, một lão nhân râu tóc bạc trắng trong lòng cảm thán. Ánh mắt của y lướt qua những đứa trẻ đang yên tĩnh ngủ say, trên mặt hiện lên vẻ ôn hòa. Bên tai nghe được tiếng nổ ầm ầm, lão nhân nhìn về hướng chiến trường phía xa, sau đó xoay đầu lại nhìn mấy trăm tộc nhân quanh người, lớn tiếng nói:

- Ngày hôm nay cuối cùng đã tới, đúng như dự đoán của Huỳnh Hoặc đại nhân. Tất cả cứ tiến hành theo kế hoạch. Một khi trận pháp khởi động, ta nghĩ các ngươi đều đã biết kết quả cuối cùng, bây giờ muốn lui ra thì vẫn còn kịp.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, những đôi mắt kiên nghị nhìn vào lão nhân, không có ai lùi bước. Tất cả đều biết hậu quả khi phát động trận pháp này.

- Được rồi, nếu không có ai lui ra, vậy chúng ta hãy tiến hành đi!

Lão nhân nói xong liền ngồi xếp bằng xuống. Đám nhân viên Thánh điện mặc áo bào màu bạc bốn phía cũng chậm rãi ngồi xếp bằng xuống.

Từ trên người những nhân viên Thánh điện này tỏa ra một dao động năng lượng mạnh mẽ, sau đó chui vào trong hoa văn trận pháp dưới người. Hoa văn rung chuyển, những luồng ánh sáng rực rỡ bắn lên cao.

“Ầm!”

Trong ánh sáng đầy trời, chính giữa trận đồ đột nhiên hiện lên một vòng xoáy màu đen to lớn. Những đứa trẻ đang ngủ không kịp phát ra tiếng khóc nào, liền bị lực hút mạnh mẽ phát ra từ vòng xoáy màu đen cuốn vào.

- Nhanh!

Lão nhân chủ trì trận pháp lo lắng hết lớn. Chung quanh trận pháp, những đứa trẻ nằm rải rác trên mặt đất lập tức bị những luồng kinh khí cuốn lên, ném vào trong vòng xoáy to lớn kia.

“Ầm!”

Bên ngoài Thái Cổ, không gian bị đám hắc vụ sư dùng năng lực phong ấn đột nhiên rung động mãnh liệt. Cách không gian Thái Cổ mấy ngàn dặm, hư không đột nhiên sụp đổ vào phía trong, lộ ra một hố đen to lớn. Xuyên qua hố đen kia có thể cảm nhận được khí tức của vô số không gian.

- Mau, ngăn bọn chúng lại!

Tại lỗ hổng không gian, một tên cao thủ yêu ma cảm giác được dao động năng lượng mạnh mẽ kia, lập tức quay đầu lại, dẫn theo một đội Hắc Ám Viễn Chinh quân bay về phía lỗ hổng kia. Vào lúc này, tất cả yêu ma đóng giữ ở bên ngoài đã bị Hư Vô Chi Quân gọi vào Thái Cổ, nhằm tiêu diệt lực lượng cuối cùng của Thái Cổ. Không ai ngờ được lại xảy ra biến cố đột ngột này. Mặc dù hố đen kia chỉ xé ra một lỗ nhỏ trên trận pháp phong ấn không gian, còn không đủ phá hư trận pháp, nhưng vẫn khiến cho đám yêu ma chú ý.

Có điều vào lúc này, đám yêu ma gần nhất cũng ở cách đó ngàn dặm, muốn chạy tới phải cần một chút thời gian.

Nhìn những bóng người nhỏ bé nhanh chóng biến mất trong trận pháp to lớn, trên mặt lão nhân tóc bạc già nua nở một nụ cười. Trong đầu những đứa trẻ này đã sớm được khắc vào vô số công pháp đỉnh cao của Thái Cổ, số tài phú quý báu này đang tạm thời bị phong ấn. Đợi đến khi những đứa trẻ này đến những không gian, từ từ lớn lên, phong ấn sẽ mở ra vào lúc thích hợp.

“Thái Cổ đã hết rồi, nhưng chỉ cần những đứa trẻ này an toàn, võ học của Thái Cổ sẽ truyền bá ra các không gian, đến lúc đó mỗi không gian đều sẽ là một Thái Cổ. Đây là... hi vọng cuối cùng của chúng ta.” - Lão nhân mỉm cười thầm nghĩ, sức sống của y đang nhanh chóng chảy vào trận pháp dưới người, khí tức của y càng lúc càng yếu. Ở chung quanh, mấy trăm cao thủ Thánh điện cũng dần dần cúi đầu xuống.

“Ầm!”

Ánh sáng tan đi, hố đen thu lại, từng đứa trẻ biến mất bên trong. Trận pháp chợt nổ tung, những bóng người mặc áo bào màu bạc hóa thành tro bụi trong ánh sáng, tiêu tan trong không khí. Sinh mạng của bọn họ đã tan biến trước khi nổ tung.

“Đi đi, những đứa trẻ của chúng ta, hi vọng cuối cùng của chúng ta đều gửi vào các người!” - Một luồng sóng ý thức cuối cùng biến mất trong hư không.

“Ầm!”

Trong vũ trụ hư không đen kịt và lạnh lẽo, sau một tiếng nổ lớn, mấy ngàn đứa trẻ đột nhiên xuất hiện, sau đó theo khí lưu hỗn loạn trong vũ trụ trôi về các hướng.

“Ầm!”

Tại một không gian đồ nát, những sinh vật còn sót lại tụ tập với nhau, yên lặng nhìn lên trời. Đối mặt với uy thế của trời đất, những sinh vật chỉ biết sợ hãi và tôn kính. Đột nhiên một tia chớp lướt qua, phía trên một dãy núi khác, một đứa trẻ được bọc tả lót trôi nổi trong hư không, từ từ bay xuống đất.

Từng không gian, từng khoảng hư không tối đen, những đứa trẻ Thái Cổ được đưa đi trôi dạt trong cả vũ trụ. Trong cơ thể bọn chúng chỉ có rất ít năng lượng dùng để duy trì sự sống, những năng lượng này chứa trong trái tim, đủ để cho những đứa trẻ này sinh tồn trong vũ trụ.

Thánh điện không đưa những đứa trẻ này đi qua hướng Bắc Hải, mà lại dùng trận pháp của pháp tu mở ra một lỗ hổng nhỏ bé, đưa bọn chúng đi. Trong cơ thể những đứa trẻ này không có năng lượng hùng hậu. Trong cảm ứng của thần ma, bọn chúng chỉ giống như vô số sao băng và vãn thạch trong vũ trụ, không thể nào phân biệt được.

Càng phân tán hi vọng sống sót của loài người lại càng lớn hơn. Nếu như rút lui cùng với đại quân, chỉ sẽ giảm bớt xác suất sinh tồn của những đứa trẻ này.

Trong vũ trụ mệnh mông, vô số đứa trẻ đến từ Thái Cổ cuộn người lại, trôi dạt trong vũ trụ tối tăm và lạnh lẽo. Những mầm mống Thái Cổ cuối cùng này sẽ phiêu lưu trong vũ trụ một thời gian dài, rồi có một ngày sẽ lại mọc rễ nảy mầm.

Từng nhân tộc kìm nén lệ nóng, rút lui về hướng Bắc Hải Hiên Viên khô. Những nhân tộc khác lại thần nhiên đối mặt với đại quân thần ma cuộn cuộn, lựa chọn trầm luân trong khói lửa chiến tranh và mảnh đất này.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Những tiếng nổ lớn từ giữa không trung truyền đến, từng bóng người bộc phát ra năng lượng cuối cùng, tấu vang khúc ca bi tráng trong chiến trường máu lửa này. Gió thổi mãnh liệt, mặt đất đỏ như máu.

“Đại nhân, tạm biệt!” - Một luồng sóng ý thức truyền vào trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, theo sau một tiếng nổ tung, hoàn toàn biến mất.

- Đại nhân, tạm biệt!

- Đại nhân, đi thôi!

Từng sinh mệnh lần lượt biến mất trong mắt Phong Vân Vô Kỵ. Cho dù đây là sự lựa chọn của bọn họ, không ai có thể thay đổi được, nhưng Phong Vân Vô Kỵ vẫn cảm giác được một sự đau đớn. Không gì đau đớn hơn so với chính mắt nhìn thấy tộc nhân của mình ngã xuống, mà mình lại không làm gì được, đây là một sự hành hạ.

Thần thức Phong Vân Vô Kỵ quét qua phương bắc, trông thấy những tộc nhân khác gần như đều đã rút lui về hướng Bắc Hải. Hắn cần rằng một cái, lại bức lui Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ đang tiến tới, sau đó hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên, vẽ nên một vết tích mờ hồ trên không trung, chỉ vài hơi thở đã biến mất vào trong hư không.

858. Chương 80: Trận Chiến Cuối Cùng (27)

Hai luồng ý thức sáng và tối quét qua trời đất. Sau khi mất đi tung tích của Phong Vân Vô Kỵ, Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ đều ngừng lại.

Tại dung nham bình nguyên ở tây bắc, những cây ngô đồng nằm ngổn ngang trên vùng đất nóng như lửa này. Dưới một gốc ngô đồng trơ trọi, Phong Vân Vô Kỵ tìm được thi thể của Tây Môn Hoán Nhiên, chung quanh hắn là thi thể của mấy tên cao thủ Hắc Ám Viễn Chinh quân nằm rải rác.

- Ai!

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm, từ từ cúi người xuống, nhẹ giọng nói bên tai Tây Môn Hoán Nhiên:

- Hoán Nhiên, ta đã đến rồi. Trì Thương hãy để ta chiêu cố.

Tây Môn Hoán Nhiên dường như nghe được lời nói của Phong Vân Vô Kỵ, cặp mắt đang mở ra từ từ khép lại.

Phong Vân Vô Kỵ lấy ra linh hồn của Trì Thương từ trong dung nham dưới lòng đất, sau đó đi về phía sau. Giữa đường giống như nghĩ tới điều gì, hần đột nhiên đổi hướng, cuối cùng tìm được Thập Phương Câu Diệt nằm trong đám cỏ hoang tại một nơi bùn lầy. Khi đi ngang qua dãy núi, Phong Vân Vô Kỵ ngừng bước, trông thấy Bạch Hổ Chí Tôn đang dựa vào vách đá nơi chân núi nhìn hần lắc đầu. Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đau xót, cũng không dừng lại, tiếp tục đi về hướng Bắc Hải.

Ở ven rìa Bắc Hải, đại quân Thái Cổ còn sót lại đứng trên vùng đất cuối cùng này, ngóng nhìn về hướng nam. Đứng bên cạnh lăng Hiên Viên, nhìn mảnh đất Thái Cổ từ từ trầm luân, một sự bi ai và đau đớn thật sâu dâng lên trong lòng. Vô số năm trước, Chí Tôn Hiên Viên chết đi, dùng sinh mạng của y để bảo vệ Thái Cổ này. Còn hôm nay, nhân tộc Thái Cổ lại đứng trước mộ vị Chí Tôn đã qua đời này, nhìn mảnh đất Thái Cổ trầm luân mà không làm gì được, đây là một chuyện vô cùng bi ai. Nếu như Hiên Viên dưới lòng đất có linh, nhìn thấy được cảnh này sẽ đau lòng như thế nào.

Sự đau thương dần dần lan tràn bên bờ Bắc Hải đang gào thét.

“Từ nay về sau, chúng ta sẽ là một đám lục bình không rễ, lênh đênh khắp nơi.” - Đứng bên bờ Bắc Hải đang gào thét, những nam tử cao lớn chảy xuống giọt nước mắt đau đớn.

“Rào rào!”

Ở phía trên, một tàn ảnh mơ hồ bỗng chui vào trong Bắc Hải cuộn trào.

“Rào!”

Sóng lớn vỗ bờ, bốc lên ngàn trượng, Bắc Hải tồn tại từ xa xưa dường như chưa từng ngừng lại. Xuyên qua tầng tầng nước biển, cho đến khi trước mắt hiện ra một vòng xoáy cuồng bạo, Phong Vân Vô Kỵ mới ngừng lại.

Nhìn vòng xoáy to lớn đang nhanh chóng xoay tròn, Phong Vân Vô Kỵ bất giác nhớ lại trước kia, đã từng ở nơi này lĩnh ngộ cảnh giới Đế cấp. Chỉ chớp mắt đã qua ngàn vạn năm, không ngờ hần lại trở về nơi này, chỉ là lần này lại vì trốn chạy.

Một cảm giác cay đắng dâng lên trong lòng, Phong Vân Vô Kỵ ổn định lại tâm thần, tay trái vươn ra. Một đoàn thánh lực mang theo khí tức của ba thánh thú mở ra một lối đi trong nước biển, chui vào trong vòng xoáy đang xoay tròn kia.

“Ầm!”

Dưới Bắc Hải vang lên một tiếng nổ lớn rung trời, mảng lớn nước biển dâng lên, trong nháy mắt tạo thành một hố đen to lớn bán kính gần trăm trượng trên mặt biển. Hố đen kia xoay tròn, khuấy động một vùng biển lớn, không biết thông đến nơi nào.

“Rào rào!”

Trong tiếng bọt nước, Phong Vân Vô Kỵ từ dưới biển đi ra. Những ánh mắt tin cậy từ bốn phía nhìn vào hần. Hiện giờ bốn Chí Tôn của Thái Cổ chỉ còn lại một mình hần mà thôi.

- Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai, Bắc Hải tù đồ và trưởng lão thánh thú ở lại, những người khác lập tức vào trong hố đen này rời khỏi, còn chưa tới lối ra thì không được dừng lại, trên đường cũng không được quay về!

Phong Vân Vô Kỵ phát phát tay, nói:

- Đi đi!

“Ầm!”

Bên bờ Bắc Hải, từng hàng nhân tộc Thái Cổ nhìn về hướng Thánh sơn Thái Cổ quỳ xuống, liên tục lạy ba lạy. Sau đó bọn họ đứng lên, lại nhìn về hướng lăng mộ của Hiên Viên Chí Tôn lạy ba lạy, cuối cùng xoay

người chui vào trong hố đen to lớn ở Bắc Hải. Tại khoảnh khắc xoay người, từng hàng nước mắt từ trời cao rơi xuống.

“Vô Kỵ, Phượng Phi giao cho người!” - Một giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai, đó là giọng của Chu Tước Chí Tôn.

Phong Vân Vô Kỵ giật mình, chợt ngừng đầu nhìn về hướng Thánh sơn.

“Vô Kỵ, từ nay về sau Thái Cổ giao cho người!” - Đó là giọng nói của Bạch Hổ Chí Tôn.

“Ầm!”

“Ầm!”

Phía tây Thánh sơn, trong khe núi mà ba vị Chí Tôn rơi xuống liên tiếp vang lên hai tiếng nổ kịch liệt. Thánh sơn, Kiếm vực, những dãy núi liên miên, còn có thần ma dày đặc phía trên dãy núi hoàn toàn hóa thành mảnh vụn. Trong tiếng nổ, khí tức của hai vị Chí Tôn Bạch Hổ và Chu Tước cũng hoàn toàn biến mất khỏi cảm giác của Phong Vân Vô Kỵ.

- Mẹ!

Giữa không trung cách lăng Hiên Viên mấy ngàn trượng, một tiếng kêu bi thương xé nát ruột gan vang lên. Phượng Phi nhìn về hướng Chu Tước Chí Tôn, lệ rơi đầy mặt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đầy tuyệt vọng và đau thương.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

- Chí Tôn!

Bên bờ Bắc Hải, những nhân tộc Thái Cổ còn chưa rời đi liền quỳ xuống đất, cất tiếng kêu khóc.

“Oa!”

Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu tươi, tay ôm lấy ngực, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch:

- Chí Tôn!

- Gào!

Tiếng gầm của Hư Vô Chi Quân xuyên qua núi cao trùng trùng, từ hướng bắc truyền đến.

- Đi, đi mau!

Từng bóng người quỵn luyến nhìn Thái Cổ, sau đó chui vào trong vòng xoáy màu đen.

Phong Vân Vô Kỵ quay đầu lại nhìn Phượng Phi giữa không trung, trong lòng thầm nói: “Phượng Phi, đành phải xin lỗi nàng rồi!”

Thân hình hắn nhoáng lên, một bàn tay ấn vào sau gáy Phượng Phi, trong nháy mắt phong tỏa chân khí trong cơ thể nàng, đồng thời điễm vào huyết ngũ của nàng.

- Trưởng lão, Phượng Phi giao cho ngài, xin ngài hãy mang theo Phượng Phi nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Phong Vân Vô Kỵ giao Phượng Phi cho một vị trưởng lão Bắc Hải, cung kính nói.

- Lão phu hiểu rồi.

Trưởng lão Bắc Hải gật đầu, lau đi nước mắt trên mặt, nhận lấy Phượng Phi, sau đó xoay người chui vào trong vòng xoáy ở Bắc Hải.

Ở phía nam, đại quân Thiên Đường do Sáng thiên sứ thống lĩnh và đại quân Hắc Ám do Hư Vô Chi Quân cầm đầu đang bay nhanh về hướng bắc. Bên bờ Bắc Hải, những tộc nhân Thái Cổ còn sót lại đứng trên

bãi cát, xếp thành từng nhóm chui vào trong thông đạo. Mặc dù đại quân Thái Cổ hành động rất nhanh, nhưng nhiều người như vậy, muốn thông qua con đường dưới Bắc Hải rồi đi vẫn cần một ít thời gian.

- Thời gian không đủ, ta đi cản bọn chúng lại!

Phong Vân Vô Kỵ nói một câu với Ứng Đông Lai, sau đó gấp người bay lên, nghênh đón hai tạo vật của chư thần từ phía nam bay đến.

Phong Vân Vô Kỵ ngăn cản Sáng thiên sứ và Hư Vô Chi Quân, đồng thời thi triển kiếm thể hóa thân của Vô Hận Tiểu Thiên Địa đối phó với yêu ma và thiên sứ đông đúc. Huyết Hải Ma Quân và năm Bắc Hải tù đồ thì ngăn cản ba thủ lĩnh của Thiên Đường. Hai bên kịch chiến giữa không trung ở phía nam Bắc Hải mấy dặm. Trong trời đất nổi lên từng trận cuồng phong, sấm chớp đùng đùng.

Có điều đại quân yêu ma và thiên sứ liên miên không dứt, kiếm thể hóa thân của Phong Vân Vô Kỵ căn bản không thể ngăn cản hết được.

- Gào!

Trong tiếng gầm, một bóng ma từ trên trời rơi xuống, bước vào lăng Hiên Viên ở Bắc Hải. Tiếp đó là tên thứ hai, thứ ba... từng chiến sĩ Hắc Ám Viễn Chinh quân cả người tỏa ra khói dày cuộn cuộn, bước vào Bắc Hải.

- Giết chết bọn...

Một tên cao thủ Hắc Ám Viễn Chinh quân vung đao, nhìn về nhân tộc Thái Cổ bên bờ Bắc Hải vẫn chưa hoàn toàn rút lui, quát lên. Lời còn chưa nói hết, biến hóa chột xảy ra.

“Ầm ầm!”

Dùng lăng Hiên Viên làm trung tâm, vùng đất Bắc Hải bỗng chấn động mãnh liệt. Một khí tức mạnh mẽ từ lăng Hiên Viên dâng lên, trong nháy mắt đã tăng đến một mức độ đáng sợ, bao phủ cả trời đất.

- Ngâm!

Trong lăng Hiên Viên khâu do sắt thép tạo thành đột nhiên vang lên một tiếng rỗng ngâm rung trời, trong đó ẩn chứa lửa giận ngập trời.

“Rắc rắc!”

Mây đen vô tận từ bốn phương hội tụ lại, bao phủ phía trên lăng Hiên Viên. Hàng tỉ tia chớp bạc lóe lên trong tầng mây, cảnh tượng giống như ngày tận thế.

Trong lăng mộ sừng sững, một cơn gió cuốn theo cát bụi thổi qua phía trên, cuối cùng chui vào thông đạo trong lăng mộ, biến mất không còn thấy.

“Rắc!”

Phía trên cùng của lăng mộ trống trải dưới lòng đất, một bộ xương khô mặc long bào bằng tơ tằm, đầu đội quan ngai ngay ngắn trên ghế rồng, xương ngón tay đặt trên tay vịn đột nhiên nhúc nhích vài cái, rất khó phát giác ra. Âm thanh giòn giã kia giống như một mối dấn, trong lăng mộ lập tức xảy ra biến hóa.

“Xoẹt xoẹt!”

Khí xanh dày đặc tràn ra từ trong thi hài của Hiên Viên hoàng đế hàng tỉ năm chưa từng cử động, máu thịt và kinh mạch nhanh chóng mọc ra từ dưới thi thể. Trên chiếc đuôi rồng kéo dài đến dưới bậc thang, những lớp vảy màu xanh thật dày cũng bao trùm lên thân thể với tốc độ kinh người.

“Rắc rắc!”

Phía dưới hố lớn ở hai bên ghế rồng, hàng chục ngàn hài cốt chiến sĩ mặc giáp rồng đột nhiên lay động. Sương mù màu vàng dày đặc từ dưới lòng đất tràn ra, chui vào trong hài cốt bọn họ. Tiếng máu thịt sinh trưởng vang lên, trong cặp mắt trống rỗng của bọn họ đột nhiên hiện lên ánh sáng.

“Keng!”

Một thanh trường kích màu vàng cắm vào trong đất. Trong hố lớn, vô số chiến sĩ Hiên Viên toàn thân lay động, từ từ đứng lên, trong mắt bọn họ không có bất cứ thần sắc nào. Bị khí tức của yêu ma kích động, cùng với một ý chí mạnh mẽ kêu gọi, những chiến sĩ đã chết hàng tỉ năm này lại thức tỉnh.

“Ầm!”

Phía trên cùng của lăng mộ, hai bàn tay trắng sáng vỗ vào trên ghế rồng, thân thể Hiên Viên Chí Tôn đột nhiên ngồi dậy. Một vệt sáng màu vàng lóe lên, Hiên Viên chợt phát ra một tiếng kêu vang khắp trời đất, đồng thời một bóng dáng hùng dũng từ trên lăng mộ bắn ra như chớp. Giữa không trung, thân hình y nhoáng lên, hóa thành một con rồng xanh to lớn phá tan lăng mộ, chui vào trong bầu trời.

- Ngâm!

Dưới sự quan sát của vô số thần ma, một con rồng xanh to lớn từ trong lăng mộ dưới lòng đất vọt ra, nhanh như chớp lao vào trong đại quân thần ma, nhanh chóng qua lại như con thoi. Nơi rồng xanh đi qua, tất cả yêu ma và thiên sứ không có bất kỳ khả năng chống cự nào, hoàn toàn hóa thành tro bụi tiêu tan trong không khí.

- Giết!

Dưới lăng mộ đổ nát, đám chiến sĩ Hiên Viên hét lên, rút trường kích trên đất ra, không hề sợ hãi nghênh đón thần ma đầy trời. Chiến ý ngập trời hợp thành một dòng khí lưu cuồng bạo xoay chuyển trong trời đất.

Khi khí tức của Hiên Viên Chí Tôn Thái Cổ bao trùm trời đất, thần ma liền chấn động. Không ai ngờ được, Thanh Long Hiên Viên, Chí Tôn của nhân tộc trong truyền thuyết đã chết tại cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, sau hàng tỉ năm lại sống dậy lần nữa. Thần ma lập tức trở nên hỗn loạn.

“Hiên Viên Chí Tôn!” - Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng chảy khắp toàn thân, trong mắt lộ nóng doanh tròng: “Hóa ra truyền thuyết này là thật, hóa ra truyền thuyết này là thật!”

- Ngâm!

Trên bầu trời sấm chớp đùng đùng. Con rồng lớn màu xanh vắt ngang giữa trời đất, chiếc đuôi dài quét qua, từng mảng lớn thần ma rơi xuống như mưa.

- Tất cả mọi người lập tức rút lui!

Phong Vân Vô Kỵ trông thấy tâm tình của các tộc nhân bên bờ bên bờ Bắc Hải trở nên kích động, dường như có dấu hiệu muốn xông lên chém giết với thần ma, trong lòng liền khẩn trương. Mặc dù nhìn thấy Hiên Viên Chí Tôn hóa thành rồng lớn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ biết rõ trong thân thể đó cũng không có linh hồn hoàn chỉnh. Đây hoàn toàn là do ý chí bảo vệ Thái Cổ của Hiên Viên trước khi chết đã điều khiển thi hài của y tỉnh lại từ cái chết, qua một lúc nữa nhất định sẽ bụi trở về bụi, đất trở về đất.

Trong mắt mọi người thoáng hiện lên vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh của Phong Vân Vô Kỵ, lập tức xoay người chui vào trong thông đạo Bắc Hải. Thái Cổ đã hết rồi, cho dù có giết nhiều thần ma hơn cũng chẳng còn ý nghĩa. Hơn nữa thiên sứ và yêu ma lại vô cùng đông đúc, không thể nào giết hết được.

“Rắc rắc!”

Một tia chớp lướt qua bầu trời u ám. Phía trên lăng Hiên Viên, Bồn Tôn mặc áo trắng lặng lẽ bước ra khỏi dòng sông thời gian, xuất hiện phía trên vùng đất này. Cặp mắt lạnh giá vô tình quét qua bầu trời, hờ hững chớp vài cái.

“Ầm!”

Hàng triệu thiên sứ của Thiên Đường trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Ống tay áo Bồn Tôn khẽ phát lên, một cánh tay trắng dài từ trong ống tay áo vươn ra, vẫy một cái về phía đại quân yêu ma đông đảo.

“Ầm ầm ầm!”

Trong tiếng nổ lớn, từng mảng Hắc Ám Viễn Chinh quân ngã xuống. Tại thời khắc mấu chốt, Bồn Tôn cuối cùng đã chạy tới.

- Hấp tinh đại pháp!

Một giọng nói hùng hồn vang lên từ phía sau Hắc Ám Viễn Chinh quân, đồng thời một lực hút kinh khủng đột nhiên xuất hiện. Vô số yêu ma không chống lại được lực hút bá đạo này, ma nguyên trong cơ thể hóa thành từng tia ma khí chui vào trong người Đệ Nhất phân thân, chỉ còn lại những thi hài cạn máu từ trên trời rơi xuống. Xuyên qua tầng tầng ma khí che phủ, Phong Vân Vô Kỵ thấy được Đệ Nhất phân thân đang dang rộng đôi cánh ác ma.

“Vì không muốn người làm liên lụy đến ta, cho nên ta mới tới đây. Người đi đi, nơi này có ta và Bồn Tôn là đủ rồi!” - Cảm nhận được ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ, Đệ Nhất phân thân nở một nụ cười lạnh lẽo, dùng ý thức nói với Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hắn nhìn qua hai bên, phân ra mấy luồng ý thức phân biệt chui vào trong đầu Ứng Đông Lai và mấy cao thủ Thái Cổ còn lại: “Các người cũng rời khỏi đi, nơi này có chúng ta là đủ rồi!”

Ứng Đông Lai nhìn lướt qua chung quanh, trông thấy Đệ Nhất phân thân và Bồn Tôn vừa ra tay, yêu ma và Thiên Đường lập tức tan tác, cuối cùng quyết định gọi mấy người khác, lắc mình chui vào trong Bắc Hải mệnh môn.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục. Mặc cho Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ cố gắng thế nào đều không thể thoát khỏi ba người Phong Vân Vô Kỵ, Bồn Tôn và Đệ Nhất phân thân. Thần ma tuy đông, nhưng Đệ Nhất phân thân dựa vào Hấp Tinh đại pháp bá đạo, từ trước đến giờ vốn là càng đông càng tốt. Bồn Tôn thừa kế năng lực của Cửu Thực Chi Chủ Dĩ Tất, lại là đối tượng khiến cho Quang Minh Thiên Đường nhức đầu. Công thêm “Quy tắc của kiếm” của Phong Vân Vô Kỵ có thể bắn ngược bất kỳ công kích nào. Ba người tạo thành một tấm lưới vô hình kiềm chế đại quân thần ma bên ngoài Bắc Hải. Thi thể yêu ma chất chồng như biển, nhưng lại không thể nào xông vào một bước.

- A!

Một lúc sau, khi thông đạo dưới Bắc Hải sắp đóng lại, Phong Vân Vô Kỵ bỗng hét lớn một tiếng, nhanh như chớp chui vào trong thông đạo. Phía sau người, thông đạo do bốn Chí Tôn mở ra bắt đầu sụp đổ.

Trông thấy sau khi Phong Vân Vô Kỵ tiến vào, thông đạo ở Bắc Hải bắt đầu tan vỡ, Đệ Nhất phân thân liếc qua Bồn Tôn đang bị thần ma vây quanh, kêu lên một tiếng. Hai cánh của hắn mở ra, như một mũi tên nhọn chui vào trong trời cao, gấp lại giữa hư không, biến mất vào trong màn đêm mệnh môn.

Sau khi Đệ Nhất phân thân rời đi không lâu, Bồn Tôn lại ra tay hủy diệt mấy triệu thiên sứ của Thiên Đường, sau đó ung dung bước vào dòng sông thời gian rời đi. Chiến đấu đã không còn ý nghĩa, tại Bắc Hải chỉ còn lại một con rồng lớn mang theo một đám chiến sĩ gào lên bắt khuất.

“Rắc rắc!”

Trong tiếng nứt lớn, vùng đất Thái Cổ hoàn toàn sụp đổ, từng mảng đất trôi dạt vào trong hư vô tối đen, nhanh chóng phân giải ra.

“Ầm ầm!”

Khi một tia chớp cuối cùng lướt qua, bầu trời hoàn toàn chôn vùi, bóng tối như trút nước chảy vào trong không gian Thái Cổ.

Lịch Thái Cổ năm XXXXX, thân thể của Trật Tự Chi Chủ Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ giáng lâm Thái Cổ, dưới thần ma liên hợp công kích, Thái Cổ bị hủy diệt.

Từ hỗn độn khi bốn thánh thú diễn Hồng Hoang sinh ra không gian Thái Cổ, cho tới khi Thái Cổ bị hủy diệt, trước sau cách nhau XXXX năm.

Thái Cổ bị hủy diệt, lịch sử của loài người Thái Cổ đến đây là kết thúc.

Trong một khoảng hư không khác, thân thể Chủ Thần thứ mười bốn như sao băng không ngừng rơi xuống, từng không gian lướt qua bên cạnh. Lực lượng của ba phân thân hợp nhất quá mạnh, hắn căn bản không

thể dùng được đà rơi này. Nhưng không còn uy hiếp từ ba phân thần hợp nhất, hấn lại bắt đầu hấp thu lực lượng giết chóc trong vũ trụ.

Chủ Thần thứ mười bốn chỉ lo hấp thu năng lượng trong vũ trụ, cũng không phát hiện ra, một tàn ảnh đang dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua hàng tỉ không gian, từ phía sau đuổi theo hướng hấn rơi xuống.

“Chủ Thần thứ mười bốn, hãy đền mạng cho bộ tộc thủ hộ của ta, chết đi!” - Một giọng nói hùng hồn như tia chớp xuyên qua tầng tầng không gian, truyền vào trong đầu Chủ Thần thứ mười bốn. Lờ còn chưa dứt, một bóng đen mơ hồ từ phía trên bay xuống, dùng thể sét đánh không kịp bưng tai lao đến trước người Chủ Thần thứ mười bốn vài thước.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn giật mình, kêu lên một tiếng, hai tay giơ lên muốn phát ra một chút thần thực tích lũy trong cơ thể. Nhưng không đợi hấn xuất thủ, Xi Vưu đã phát ra một tiếng kêu kiên quyết và đoạn tuyệt.

- Nổ!

Cách Chủ Thần thứ mười bốn chưa đến hai thước, linh hồn Xi Vưu đột ngột nổ tung, sóng xung kích mãnh liệt đánh vào linh hồn đối phương. Bóng tối vô tận tràn tới, ý thức của y nhanh chóng trở nên mơ hồ.

- Gào!

Chủ Thần thứ mười bốn phát ra một tiếng kêu đau đớn xé nát ruột gan, thân thể to lớn như điều đứt dây rơi xuống phía dưới.

“Ầm!”

Phía dưới hàng tỉ không gian, bóng dáng khổng lồ của Chủ Thần thứ mười bốn vẽ nên một quỹ tích nghiêng nghiêng trong hư không, rơi xuống dưới vực sâu bóng tối mênh mông, làm nổi lên sóng lớn đầy trời.

Tại nơi sâu vô tận trong trời cao, ánh sáng cửu tinh chập chờn. Ý thức của Xi Vưu dung nhập vào cửu tinh, chìm vào trong bóng tối vô tận. Mặc dù đã tự nổ, nhưng linh hồn của y vẫn không bị hủy diệt hoàn toàn, có điều muốn ý thức tỉnh lại e rằng phải chờ đến cửu tinh nổi lên lần sau.

oOo

Tại không gian đại thứ nguyên.

- Dùng danh nghĩa của Quang Minh chư thần chí cao vô thượng, ban sự hủy diệt cho tất cả sinh vật tội lỗi này!

- Chủ nói, thế giới này phải có ánh sáng, vì vậy liền có ánh sáng... Ánh sáng phán quyết!

- Tội ác nhất định sẽ bị hủy diệt, ánh sáng nhất định sẽ được hiển dương... Thanh kiếm mặt trời!

Ba Sí thiên sứ của Thiên Đường là Mễ Già Lặc, Tát Mạch Nhĩ và Mai Đan Tá đứng giữa tầng mây, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào phía dưới. Bọn họ giơ tay lên, phát ra những luồng thánh quang chữ thập uy lực to lớn, đánh vào trong đại quân huyết tộc đông đảo phía trước. Sau lưng ba người là hàng chục ngàn cánh cổng truyền tống ánh sáng đứng sừng sững giữa tầng mây, Quang thiên sứ không ngừng từ bên trong cánh cổng tràn ra, lao về phía đại quân huyết tộc.

Sau khi Quang Ấm chư thần đạt thành hiệp nghị, đại quân của Thiên Đường đã chia thành hai đội. Một đội do Sáng thiên sứ dẫn theo Lạp Phỉ Nhĩ, Ô Liệt Nhĩ và Gia Bách Liệt tấn công Thái Cổ; còn một đội khác do đại thiên sứ trưởng Mễ Già Lặc thống lĩnh, hai vị Sí thiên sứ Tát Mạch Nhĩ và Mai Đan Tá phụ trợ, toàn diện tấn công đại quân huyết tộc ở đại thứ nguyên.

Vô số thiên sứ và huyết tộc chém giết thảm liệt trong đại thứ nguyên mênh mông. Đám trưởng lão cổ xưa của quốc hội huyết tộc cũng bị kinh động, nhưng vẫn không thể ngăn được đại quân Thiên Đường thế như chẻ tre.

- Đợi sau khi Sáng thiên sứ đại nhân và đám Ô Liệt Nhĩ hủy diệt Thái Cổ, tập hợp sức mạnh của chúng ta, lần này hấn là có thể tiêu diệt tất cả huyết tộc ở đại thứ nguyên.

Mai Đan Tá ngừng ngâm xướng pháp thuật, ánh mắt nhìn về phía trước, bình tĩnh nói. Mặc dù giọng điệu của hắn rất bình thản, nhưng trong lời nói lại khẳng định việc Sáng thiên sứ và ba Sí thiên sứ khác sẽ hủy diệt Thái Cổ.

- Ủ, đám người Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ đại nhân đã tạm thời đạt thành hiệp nghị với chư thần dưới vực sâu bóng tối. Lần này có chư thần tham gia, có thể tịnh hóa toàn bộ huyết tộc ở đại thứ nguyên.

Mễ Già Lặc lại phát ra một luồng thánh quang chữ thập mệnh mông, đồng thời nói.

- Nhưng nếu không tìm được thủy tổ của huyết tộc, chư thần chí cao sẽ không ra tay.

Tát Mạch Nhĩ ở bên cạnh nhíu mày nói. Thủy tổ của huyết tộc là một truyền thuyết ở đại thứ nguyên, thậm chí một bộ phận huyết tộc còn hoài nghi vị thủy tổ này liệu có tồn tại hay không. Nhưng bên phía Thiên Đường lại rất khẳng định y có tồn tại, có điều ngay cả đại thiên sứ trưởng Mễ Già Lặc cũng chưa từng nhìn thấy vị thủy tổ huyết tộc thần bí này.

Chư thần e ngại năng lực của thủy tổ huyết tộc, đây là nguyên nhân mà huyết tộc có thể phát triển ở đại thứ nguyên. Đối với điều này, đám Sí thiên sứ Tát Mạch Nhĩ cũng cảm thấy rất khó hiểu. Chư thần e ngại thủy tổ huyết tộc, nhưng cũng không phải là sợ hãi. Nói cách khác, năng lực của thủy tổ huyết tộc vẫn thấp hơn Quang Âm chư thần, nhưng bởi vì như thế lại càng khiến cho đám Sí thiên sứ cảm thấy kỳ quái. Nếu như năng lực của thủy tổ huyết tộc không bằng Chư thần, vậy thì tại sao chư thần lại e ngại một kẻ yếu hơn mình?

Nghe được lời nói của Tát Mạch Nhĩ, Mễ Già Lặc và Mai Đan Tá cũng nhíu mày. Lần này có thể nói là Thiên Đường đã hành động trên quy mô lớn chưa từng có, muốn hoàn toàn tịnh hóa huyết tộc ở đại thứ nguyên. Với một vị Sáng thiên sứ hai mươi bốn cánh, cộng thêm sáu vị Sí thiên sứ khác, lực lượng như vậy hoàn toàn có thể hoàn thành mục tiêu. Nhưng nếu như không tìm được vị trí cụ thể của thủy tổ huyết tộc, chư thần vẫn sẽ e ngại không dám ra tay, vậy thì cho dù Thiên Đường có giết nhiều hơn cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì.

Phương thức sinh sôi của huyết tộc rất nhanh, chỉ cần cần một cái là có thể chuyển hóa nhân loại bình thường thành huyết tộc. Có lúc vì muốn bổ sung thể hệ mới, bọn chúng thậm chí đã chuyển hóa tất cả nhân loại trên một tinh cầu thành huyết tộc. Cứ như vậy, huyết tộc ở đại thứ nguyên nhiều lần bị Thiên Đường chèn ép, sau đó lại khôi phục, một lần nữa trở nên hưng thịnh.

Nhất thời ba Sí thiên sứ đều trầm mặc, có điều sự im lặng này cũng không phải bởi vì thủy tổ huyết tộc.

“Ong!”

Phía trên chiến trường, không gian rung động kịch liệt. Chấn động càng lúc càng lớn này đã kinh động đến huyết tộc và thiên sứ ánh sáng đang giao chiến. Từ trong chấn động này, hai bên đều cảm nhận được một thể lực mạnh mẽ đang nhanh chóng đến gần.

“Ầm!”

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết nứt lớn, vô số đọa lạc thiên sứ từ trong lỗ hổng tràn ra, như dãi non lấp biển lao về phía đại quân Thiên Đường.

- Lộ Tây Pháp!

Sắc mặt của ba tên Sí thiên sứ biến đổi.

oOo

Tại Ma Giới xa xôi.

Bên trong Chúng Ma điện vắng vẻ, Lộ Tây Pháp một tay nâng cằm, lẳng lặng ngồi trên bảo tọa chính giữa điện. Trên khuôn mặt tuần tú của hắn hiện lên một vẻ âm tà khác với ngày thường, tràn đầy cô đơn và buồn bã. Lúc này trong Chúng Ma điện hoàn toàn trống rỗng, bảy quân chủ Địa Ngục và quân đoàn đọa lạc thiên sứ đều đã được hắn phái đến đại thứ nguyên.

“Chắc là bọn chúng đã tới đại thứ nguyên rồi.” – Ánh mắt Lộ Tây Pháp giống như xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn vào trong đại thứ nguyên mênh mông. Thở dài một tiếng, hần từ từ đứng dậy, xuyên qua nóc điện nhìn về bầu trời vô tận, lẩm bẩm nói:

- Ngày này cuối cùng đã đến rồi.

Lời nói vừa dứt, thân thể Lộ Tây Pháp đột nhiên tỏa ra vô số điểm sáng. Trong chớp mắt, thân thể Lộ Tây Pháp liền phân giải ra, biến thành điểm sáng hóa thành một dòng suối chui vào bên dưới Chúng Ma điện.

“Ong!”

Chúng Ma điện đã được dời đến Ma Giới trước cả cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, từ đó đến nay chưa từng di động. Nhưng lúc này nó bỗng rung lên kịch liệt, giống như dưới lòng đất có một con vật khổng lồ đang muốn thoát ra.

“Ầm!”

Sau một tiếng nổ lớn long trời lở đất, Chúng Ma điện gần như tương đương với thần khí đột nhiên rung đó, sau đó nổ tung. Bên dưới Chúng Ma điện, một đoàn đoàn ánh sáng chói mắt hơn gấp trăm lần so với mặt trời bắn ra, trong nháy mắt xua tan bóng tối chung quanh mấy ngàn trượng. Xuyên qua ánh sáng chói mắt, thấp thoáng có thể thấy được một bóng người đứng bên trong. Sau lưng người nọ, hai mươi bốn chiếc cánh sáng lấp lánh mở rộng. Một luồng khí tức hùng hậu từ trên người tỏa ra, khí tức này thậm chí còn mạnh hơn gấp trăm lần so với Sáng thiên sứ của Thiên Đường.

- Gào!

Vực sâu bóng tối đột nhiên sôi trào. Chư thần dưới vực sâu dường như đã phát hiện ra biến hóa này, liền gầm lên một tiếng giận dữ như bị lửa gạt. Thần lực hắc ám hùng hậu trong nháy mắt xuyên qua tầng tầng không gian, tràn về phía Chúng Ma điện.

Trong ánh sáng chói mắt, sắc mặt Lộ Tây Pháp hoàn toàn bình tĩnh, thậm chí còn không thèm nhìn sầm sét thần phạt cuộn cuộn tràn đến sau người. Hai mươi bốn chiếc cánh sáng thánh khiết mở rộng, thân hình hần liền bắn ra như tên rời khỏi dây cung, trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng. Giờ phút này, tốc độ mà Lộ Tây Pháp thể hiện ra thậm chí không hề kém hơn Phong Vân Vô Kỵ.

“Chư thần phía trên hàng tỉ không gian, các người có nhìn thấy không? Ta vẫn sở hữu những đôi cánh sáng lấp lánh, ta cũng không sa ngã!” - Xuyên qua tầng tầng hư không, Lộ Tây Pháp giống như một ngôi sao băng nhanh chóng bay đến gần Thiên Đường. Về ngoài bình tĩnh cũng không thể che giấu sự sôi sục trong lòng hần.

Không ai biết hàng tỉ năm qua, kẻ vẫn luôn xuất hiện trước mắt mọi người thực ra chỉ là một hình chiếu không gian của Lộ Tây Pháp, còn bản thể của hần sau khi từ Thiên Đường rơi xuống vẫn luôn ẩn thân bên dưới Chúng Ma điện. Sự kiêu ngạo của đại thiên sứ trưởng Thiên Đường ngày xưa vẫn tồn tại trong hần. Hàng tỉ năm trước kia, khi đám người Mễ Già Lặc còn đứng yên không tiến bộ, vị đại thiên sứ trưởng này đã trưởng thành đến một cảnh giới mà bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể ngược nhìn. Mười hai chiếc cánh sáng ngày xưa đã biến thành hai mươi bốn chiếc. Trên người hần tràn đầy lực lượng ánh sáng thuần khiết nhất, không hề có một chút lực lượng đen tối nào.

Ngay từ đầu, thần khí hắc ám Chúng Ma điện chỉ là công cụ để vị đại thiên sứ trưởng này che dấu lực lượng ánh sáng càng ngày càng mạnh, cho đến hôm nay hần đã không cần che giấu nữa.

Đạp lên cánh cổng Thiên Đường, xuyên qua Thiên Đường mênh mông, đập vào mắt là vài thiên sứ thừa thốt. Cảnh tượng thiên sứ tràn ngập thường ngày đã không còn nữa, Sáng thiên sứ đã dẫn đi một nửa thiên sứ của Thiên Đường, những người còn lại cũng được Mễ Già Lặc mang đến đại thứ nguyên. Giờ phút này, toàn bộ Thiên Đường đã trở thành một “tòa thành trống”, không có ai đến ngăn cản vị đại thiên sứ trưởng ngày xưa này.

Không để ý đến vài tên Quang thiên sứ đang kinh hãi, Lộ Tây Pháp tiến vào sâu trong Thiên Đường, cuối cùng dừng lại dưới cột sáng chọc trời. Phía trên cột sáng kia chính là hải dương ánh sáng, nơi mười hai vị Quang Minh chư thần cư ngụ.

Đứng trước hành lang dẫn đến hải dương ánh sáng này, tâm cảnh của Lộ Tây Pháp lại trở nên bình tĩnh. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, giống như xuyên qua tầng tầng không gian, thấy được mười hai vị Chủ Thần trong hải dương ánh sáng.

“Trước giờ ta chưa từng nghĩ đến chuyện nương nhờ Hắc Âm chư thần, ta cũng chưa từng phản bội Quang Minh. Ta chỉ muốn chứng minh một chuyện, ta cũng là một sinh mạng có linh hồn hoàn chỉnh, chứ không phải là con rối của các người!”

Cánh sáng rung lên, Lộ Tây Pháp mang theo tất cả tôn nghiêm và vinh quang ngày xưa, hóa thành một dòng sáng chui vào trong thánh quang mệnh môn.

“Âm!”

Một lúc sau, trong hải dương ánh sáng bỗng vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Hải dương ánh sáng tồn tại từ hỗn độn ban đầu, yên tĩnh trong thời gian dài đằng đằng, cuối cùng cũng trở nên sôi sục. Thần Quang thiên sứ Lộ Tây Pháp hi sinh toàn bộ sinh mệnh và linh hồn của hắn, chỉ vì muốn gây nên một vụ nổ trong hải dương ánh sáng, ngay trước cặp mắt của Quang Minh chư thần.

Một Sĩ thiên sứ ẩn nhẫn hàng tỉ năm vẫn không thể nào sánh được với uy năng của chư thần. Trong mắt của chư thần, đó chẳng qua là một vụ nổ nho nhỏ, nhưng lại là sự phản kháng lớn nhất mà Lộ Tây Pháp có thể làm được. Tất cả bất khuất, đấu tranh với vận mệnh của mình đều ẩn chứa trong vụ nổ nho nhỏ này.

Trước giờ hắn vốn không phải là con rối của chư thần!

oOo

Một đoàn ánh sáng ảm đạm xuất hiện phía trước, Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một tia chớp, chỉ trong thời gian vài hơi thở đã xuyên qua lối ra. Một khoảng hư không rộng lớn và yên tĩnh xuất hiện trước mắt hắn.

- Chí Tôn!

Những âm thanh vang dội từ bốn phía truyền đến. Phong Vân Vô Kỵ đứng giữa hư không, phía trước là bóng người đông đúc đang lơ lửng. Tất cả mọi người đều tập hợp ở nơi này, những khuôn mặt tin cậy nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của hắn.

- Thời gian gấp rút, Ma Giới và Thiên Đường sẽ rất nhanh đuổi đến. Chúng ta tụ tập lại với nhau, mục tiêu quá lớn, thậm chí có thể khiến cho chư thần chú ý. Cho nên ta yêu cầu tất cả mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi này, trong quá trình rời đi phải cố gắng tản ra!

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi quét qua chung quanh, nói tiếp:

- Thái Cổ đã tan vỡ... tiếp theo sẽ là quãng thời gian khó khăn nhất của chúng ta. Ta hi vọng mọi người nhớ kỹ, sinh mạng của mỗi người chúng ta không chỉ thuộc về mình, mà còn thuộc về Thái Cổ, thuộc về tất cả nhân loại, vì vậy ta hi vọng tất cả mọi người đều sống thật tốt. Loài người có thể kéo dài được bao lâu, tất cả đều tùy thuộc vào chúng ta.

Trong hư không hoàn toàn yên lặng. Sự sụp đổ của Thái Cổ, đến bây giờ nghĩ lại vẫn giống như một giấc mộng. Từ chết tới sống, lại từ sống tới chết. Trong thời gian ngắn ngủi, loài người đã từ địa ngục bay tới thiên đường, lại từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Tất cả mọi thứ đều sụp đổ, tương lai của loài người hoàn toàn ảm đạm. Sau này sẽ là thời đại tối tăm của loài người, cùng với sự đuổi giết đến tận cùng.

- Đi thôi! Thời gian cấp bách, tất cả hãy rời khỏi đi!

Phong Vân Vô Kỵ thúc giục.

- Chí Tôn, xin bảo trọng! Chư vị tộc nhân, xin bảo trọng!

Một tên cao thủ trong hệ phái tự do khom người thì lễ với Phong Vân Vô Kỵ, sau đó xoay người lại, vẻ mặt kiên nghị đi vào sâu trong vũ trụ, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vào trong bóng tối.

- Chí Tôn, xin bảo trọng! Chư vị tộc nhân, xin bảo trọng!

- Đế quân, xin bảo trọng! Chư vị đồng tộc, xin bảo trọng!

Theo những lời từ biệt, đám nhân tộc Thái Cổ mang theo sự buồn bã và đau thương trong lòng, như sao băng phân tán về các nơi trong vũ trụ. Trong thời gian sau này, cùng trôi dạt với bọn họ chỉ còn hoài niệm vô tận.

Đưa mắt nhìn các tộc nhân rời khỏi, một cảm giác mất mát trống rỗng dâng lên trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, một sự cô đơn và đau đớn vô biên bao phủ tâm hồn hắn. Cảnh tượng trước kia giống như mộng ảo, Huỳnh Hoắc, Quân Thiên Thương, Chiến Đế, Tây Môn, Cổ Vu, Độc Cô... từng người lần lượt biến mất ở Thái Cổ. Từ nay về sau, trời đất tuy lớn, nhưng hắn lại chỉ có thể một mình một bóng lưu lạc giữa trời đất.

- Ca!

Một tiếng gọi khẽ đã thức tỉnh Phong Vân Vô Kỵ. Hắn theo tiếng nhìn lại, trông thấy một khuôn mặt quen thuộc. Được mấy vị trưởng lão Phong tộc vây quanh, U Nhược đang nhìn hắn với vẻ chờ đợi, đôi môi mím chặt như muốn nói gì đó.

Phía bên kia, cặp mắt Ngạo Hàn Yên khẽ chớp, lại không hề cử động. Phượng Phi ở trong lòng trưởng lão Bắc Hải đã tỉnh lại, khóe mắt vẫn còn lưu lại hai hàng lệ, cặp mắt xinh đẹp cũng đang nhìn hắn chờ đợi. Đôi môi đỏ mọng của nàng mấp máy, dường như muốn nói gì, nhưng khi liếc nhìn sang Ngạo Hàn Yên và U Nhược, cuối cùng lại không nói ra.

- Vô Kỵ ca ca, huynh sẽ rời đi với chúng tôi chứ?

Giống như cố lấy hết can đảm, U Nhược cuối cùng nói ra vấn đề trong lòng.

Nhìn ánh mắt mong đợi của ba cô gái, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ run lên, quay mặt đi nhìn vào hư không đen kịt, buồn bã nói:

- Các người đi trước đi... sau này, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại.

Trong mắt Phượng Phi, Ngạo Hàn Yên và U Nhược hiện lên vẻ ảm đạm, sau đó từ từ xoay người lại. Khi các nàng quay đầu đi, giọng nói của Phong Vân Vô Kỵ lại từ phía sau truyền đến:

- Ta nợ các nàng rất nhiều. Hãy tin tưởng ta, sau này ta nhất định sẽ trả lại cho các nàng một phần ân tình hoàn chỉnh!

Sau khi nói xong câu này, Phong Vân Vô Kỵ liền nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn dáng vẻ thương tâm của những cô gái này.

- U Nhược muội muội, chúng ta đi thôi!

Ngạo Hàn Yên đi tới nói với U Nhược. U Nhược gật đầu một cái, quay đầu liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, cuối cùng lưu luyến đi về hướng tây nam, vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

- Ta chờ chàng.

Nhìn Ngạo Hàn Yên và U Nhược rời khỏi, Phượng Phi nói một cách xa xăm. Nàng vốn là thê tử chính thức của Phong Vân Vô Kỵ, nàng có thể quyết định ở lại, nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng y, hơn nữa còn tôn trọng quyết định của y.

- Cảm ơn!

Nhìn Phượng Phi cùng với mấy vị trưởng lão Bắc Hải chậm rãi rời khỏi, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng, Phong Vân Vô Kỵ quay đi. Vũ trụ hư không lạnh lẽo, xa xa truyền đến tiếng không gian lác đác vỡ tan. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, một cảm giác tịch liêu và cô độc chưa từng giờ có dâng lên trong lòng. Trời đất tuy lớn nhưng đã sớm không còn nhà của hắn. Trong vũ trụ có hàng tỉ không gian, nhưng hắn lại không biết phải đi con đường nào.

- Ta... rốt cuộc nên đi về đâu đây?

Ngẩng đầu nhìn cửu tinh trên bầu trời, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ buồn bã, tùy tiện chọn một hướng, sau đó đi vào trong màn đêm mênh mông.

859. Chương 80: Trận Chiến Cuối Cùng (28)

Sau khi cửu tinh hội tụ XXX năm, Thái Cổ sụp đổ, nhân loại Thái Cổ còn sót lại phân tán đến các không gian trong vũ trụ, không ngừng lẫn trốn. Thời đại tối tăm của loài người đã tới.

Không còn loài người Thái Cổ kiểm chế, đại quân Ma Giới và Hắc Ám Viễn Chinh quân hợp nhất lại. Tất cả yêu ma bắt đầu tiến vào các không gian, tranh đoạt quyền kiểm soát không gian với Quang Minh Thiên Đường. Chiến trường từ vũ trụ hư không dời đến trong các không gian. Nơi thần ma đi qua, thi thể ngã xuống khắp nơi. Bởi vì cuộc chiến của thần ma này, loài người trong các không gian bình thường đã bị vạ lây, vô số người ngã xuống trong vũng máu. Dù là yêu ma hay thiên sứ đều chỉ xem loài người như con kiến, không hề để ý đến bọn họ.

Cùng lúc đó, Quang Minh Thiên Đường và Ma Giới đồng thời phân ra một nửa lực lượng, do Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ thống lĩnh. Bọn chúng bắt đầu tìm kiếm tung tích của nhân tộc Thái Cổ còn lại trong các không gian, nhằm hủy diệt toàn bộ nhân tộc Thái Cổ. Hiện giờ, người duy nhất có thể ngăn cản Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ chỉ có Đệ Ngũ Chí Tôn Phong Vân Vô Kỵ.

Bóng dáng của Phong Vân Vô Kỵ không ngừng xuất hiện trong các không gian, giải cứu những tộc nhân bị thần ma đuổi giết. Đối mặt với Đệ Ngũ Chí Tôn một người một kiếm, ngay cả Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ cũng chỉ có đường tránh lui, khiến cho đại quân thần ma dậm chân tại chỗ. Nhưng dù sao sức lực một người cũng có hạn, năng lực của Phong Vân Vô Kỵ mạnh đến đâu cũng không thể thay đổi vận mệnh của loài người trong hàng tỉ không gian.

Sau mấy lần giao thủ thảm bại rút lui, Hư Vô Chi Quân và Sáng thiên sứ chỉ cần phát hiện ra tung tích của Phong Vân Vô Kỵ, sẽ lập tức kêu gọi Quang Âm chư thần. Đối mặt với chư thần hùng mạnh, Phong Vân Vô Kỵ cũng chỉ có cách trốn vào trong dòng sông thời gian.

Còn về Chủ Thần thứ mười bốn, sau khi Thái Cổ sụp đổ lại không biết tin tức. Kẻ đã từng là vua của chư thần này giống như biến mất khỏi vũ trụ, không ai nhìn thấy bóng dáng của hắn. Mặc dù không cảm ứng được khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại tin tưởng hắn vẫn chưa chết, nhất định là đang ẩn nấp tại một góc vũ trụ, lặng lẽ khôi phục và tích lũy lực lượng.

Đây là một đoạn lịch sử dài đằng đẵng, liên quan đến áp bức và đấu tranh.

Trong hư không mênh mông, một tên nam tử áo trắng lặng lẽ bước đi giữa hư vô, nơi chân mây hiện lên vẻ thống khổ và đau thương, cặp mắt giống như vì nhìn thấu tất cả mà trở nên tang thương. Nam tử lui thui một mình, làm bạn với hắn chỉ có một thanh trường kiếm màu xám, bóng lưng cô độc và tịch mịch.

Phong Vân Vô Kỵ vừa mới giết sạch thần ma trong một không gian, nhưng điều này cũng không thể xoa dịu nỗi đau trong lòng hắn. Từ sau khi Thái Cổ sụp đổ, hắn vẫn luôn sống một cách khổ sở. Hắn đã là một người không có cố hương, giống như một cái xác không có linh hồn. Mất đi thân nhân và tộc nhân, hắn giống như hồn ma đơn độc phiêu bạt trong trời đất, sống tạm bợ qua ngày. Đối với hắn, sinh mệnh là một màu tăm tối, lặng lẽ và vô nghĩa.

Tất cả động lực sinh tồn của hắn chỉ là một câu nói của Bạch Hổ Chí Tôn trước khi chết: “Dù ta có chết cũng sẽ không tha thứ cho người!”

Mặc dù trong lòng đau đớn, nhưng hắn vẫn phải tiếp tục sống. Trong thời gian phiêu bạt dài đằng đẵng, hắn cũng chưa từng đến Thái Cổ. Không một nhân tộc nào có can đảm đi nhìn lại cố hương đổ nát này.

“Không ngờ lại đến nơi này.” – Thoạt nhìn cảnh tượng chung quanh lại cảm thấy quen thuộc, trong lúc vô tình Phong Vân Vô Kỵ đã đi tới nơi tận cùng của pháp tu. Một vòng xoáy màu đen to lớn đang xoay tròn trong hư không, đó là hành lang dẫn đến nơi ở của pháp tu.

Phong Vân Vô Kỵ không hiểu vì sao mình lại đến đây, nhưng khi hắn nhìn thấy vòng xoáy màu đen quen thuộc kia, một cảm giác lại nói cho hắn biết rằng nên đi đến nơi này.

Lặng lẽ thở dài một tiếng, Phong Vân Vô Kỵ kéo lê thân thể mệt mỏi, xuyên qua vòng xoáy màu đen, tiến vào nơi tận cùng của pháp tu.

Khoảng không gian rộng lớn này hoàn toàn bị bóng tối bao phủ, trong không gian hoàn toàn trống rỗng, không có một bóng người nào. Cảnh tượng pháp tu tụ tập đã một đi không trở lại, nơi này đã là một “tòa thành trống”.

Nghĩ đến pháp tu, một cảm giác đau đớn lại dâng lên trong lòng Phong Vân Vô Kỵ. Ngày đó nếu như hắn không triệu tập đại quân pháp tu, có lẽ những đệ tử pháp tu này sẽ không phải chết. Xuyên qua không gian tối tăm và mệnh mông, hắn lại bắt giác đi tới gian nhà cỏ nơi Pháp Tổ cư ngụ. Hắn đẩy cửa gỗ ra, sau đó ngồi xuống trên chiếc bồ đoàn mà Pháp Tổ đã từng ngồi.

Ngọn đèn chong lẳng lẳng bốc cháy bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ. Đối diện với hắn là hai cánh cửa gỗ cũ kỹ đang mở rộng, ngoài cửa là bóng tối vô tận, giống như một con quái thú to lớn đang ngồi, yên lặng nhìn chằm chằm vào hắn.

Trong lúc phiêu bạt không mục đích, sau ngàn vạn năm Phong Vân Vô Kỵ lại đi đến nơi tận cùng của pháp tu. Phía sau hành động vô nghĩa này, dường như có một loại bản năng thôi thúc hắn đến đây. Trong không gian tối tăm này, hắn đột nhiên cảm nhận được sự an bình đã rất lâu không có.

Thời gian như nước lẳng lẳng trôi qua.

Có lẽ là một ngày, có lẽ là một năm, cũng có lẽ là dài hơn, Phong Vân Vô Kỵ vẫn không cử động, chỉ lặng yên ngồi trong gian nhà cỏ nhỏ hẹp này, làm bạn với ngọn đèn dầu lơ mờ.

Một đoàn ánh sáng nhàn nhạt từ trong người Phong Vân Vô Kỵ tỏa ra, giống như chồi non vừa từ dưới đất nhô lên, trong sự non nớt lại có cảm giác vững chãi. Phong Vân Vô Kỵ cũng không chú ý đến nó. Cuối cùng một tiếng thở dài già nua bỗng vang lên trong gian nhà cỏ.

- Ai!

Trong giọng nói già nua kia lộ ra sự tang thương vô tận. Tất cả khổ nạn tình thù trên thế gian dường như đều ẩn chứa trong tiếng thở dài đơn giản này. Mí mắt Phong Vân Vô Kỵ khẽ nhúc nhích, sau đó lại khôi phục bình tĩnh. Có lẽ hắn cho rằng đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Ánh sáng nhàn nhạt kia như dòng nước kéo dài trong hư không, cuối cùng ngưng tụ thành một lão nhân mặc đạo bào đội mũ tím, đứng đối diện với Phong Vân Vô Kỵ.

Nhìn thấy lão nhân mặc đạo bào đội mũ tím trước mắt, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng khôi phục tinh thần lại, không dám tin kêu lên:

- Pháp Tổ Phục Hy! Không, không thể nào, sao lại như vậy!

Không giống như trong trí nhớ, Pháp Tổ trước mắt già nua hơn nhiều. Y liếc nhìn mái tóc trắng trên đầu Phong Vân Vô Kỵ, thở dài nói:

- Vô Kỵ, vất vả cho ngươi rồi!

Nghe được câu này, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng đã khẳng định lão nhân trước mắt cũng không phải là ảo ảnh. Hắn lập tức đứng lên, lồng ngực không ngừng nhấp nhô, thần sắc tỏ ra rất kích động:

- Thật sự là ngài, ngài vẫn chưa chết sao?

Nghe được những lời này của Phong Vân Vô Kỵ, trong mắt Pháp Tổ Phục Hy hiện lên vẻ do dự, dường như không biết phải trả lời như thế nào, vừa muốn gật đầu lại vừa muốn lắc đầu.

Khi Pháp Tổ còn đang do dự không biết trả lời ra sao, vẻ kích động trên mặt Phong Vân Vô Kỵ nhanh chóng tan đi, lại khôi phục bình tĩnh. Với tu vi của hắn có thể dễ dàng nhìn ra, Pháp Tổ trước mắt chẳng qua là một bóng sáng hư ảo mà thôi.

- Vô Kỵ, ta biết trong lòng ngươi đang rất đau khổ. Ta muốn nói với ngươi một điều, đó là loài người vẫn còn một tia hi vọng. Mặc dù Thái Cổ đã bị hủy diệt, nhưng vẫn còn hi vọng xây dựng lại. Tất cả những điều này đều tùy thuộc vào ngươi.

Pháp Tổ Phục Hy nói:

- Ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều nghi vấn, nhưng trước tiên ngươi hãy ổn định tâm thần lại, sau đó ta sẽ lần lượt nói tất cả với ngươi.

Nghe được lời nói của Pháp Tổ, trong mắt Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng có một chút thần thái. Mặc dù trong lòng vẫn khó ổn định, nhưng thần sắc của hắn đã có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Bốn Chí Tôn, Huỳnh Hoặc, Tây Môn, Độc Cô... những cao thủ đỉnh cấp của Thái Cổ gần như đã chết hết. Phong Vân Vô Kỵ vốn tưởng rằng trong vũ trụ này chỉ còn lại một mình cô độc, không ngờ Pháp Tổ vốn đã chết, sau khi Thái Cổ sụp đổ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn. Ngay khi nhìn thấy Pháp Tổ, hắn rốt cuộc đã hiểu, tại sao trong khi phiêu bạt không mục đích, hắn lại theo bản năng đi tới nơi tận cùng của pháp tu. Đây là một loại hi vọng, trong lòng hắn vẫn cho rằng Pháp Tổ là một chút hi vọng cuối cùng của loài người. Pháp Tổ đại biểu cho một thần thoại, thần thoại về con người có thể trở thành Chủ Thần.

- Thực ra Chủ Thần thứ mười bốn vốn không phải là kẻ địch cuối cùng của loài người. Từ khi cuộc chiến này bắt đầu đã có hai chiến trường rồi.

Câu nói đầu tiên Pháp Tổ Phục Hy khiến trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chấn động:

- Bốn Chí Tôn và tất cả tộc nhân của tộc ta là chiến trường thứ nhất, còn ta và Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc là chiến trường thứ hai. Đây là một ván cờ.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ nhất thời nổi lên sóng to gió lớn. Cho tới bây giờ, hắn... thật ra không chỉ có hắn, mà tất cả mọi người đều cho rằng Pháp Tổ Phục Hy đã chết khi bày bát quái trong hư không. Nhưng không ai nghĩ tới, dưới cái chết giả tạo này còn ẩn giấu một cuộc chiến khác. Khi Pháp Tổ nói ra chiến trường thứ hai, những suy nghĩ liên tiếp lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ, từ việc pháp tu đồng loạt rời đi trong cuộc chiến thần ma lần đầu tiên, cho đến Chủ Thần thứ mười bốn phá ấn phong ra ngoài, kể cả ba phong thư do Pháp Tổ để lại... những thứ này bắt đầu liên kết lại với nhau. Trong xa xăm, một ý niệm bỗng hiện lên trong đầu, hắn dường như đã hiểu một chút về chiến trường thứ hai mà Pháp Tổ nói đến.

Pháp Tổ cũng không định để Phong Vân Vô Kỵ tiếp tục suy đoán, liền nói tiếp:

- Chiến trường thứ nhất thất bại, chúng ta vẫn còn hi vọng. Nhưng nếu chiến trường thứ hai thua, vậy thì loài người sẽ thật sự không còn hi vọng gì nữa, không có bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì có thể thay đổi được vận mệnh này. Từ đầu đến cuối, hi vọng của loài người đều được quyết định ở chiến trường thứ hai.

- Muốn tiếp tục chiến trường thứ hai, Thái Cổ nhất định phải sụp đổ, ta nhất định phải chết, nếu không cuộc chiến này sẽ chấm dứt. Mà hôm nay, chiến trường thứ hai cũng cuối cùng phải phân thắng bại. Vô Kỵ...

Pháp Tổ nhìn chăm chú vào Phong Vân Vô Kỵ, nói từng chữ một:

- Người chính là mấu chốt quyết định thắng bại của cuộc chiến này.

- Ta biết trong lòng ngươi rất nghi hoặc, nhưng ngươi sẽ nhanh chóng hiểu thôi.

- Ngay từ đầu, sự hủy diệt của Thái Cổ chính là ván cờ do Âm Mưu Chi Chủ bày ra, nó đã bắt đầu từ khi Chủ Thần thứ mười bốn bị phong ấn vào Cửu U. Mà mục đích của ván cờ lớn này chính là thần cách thời gian trên trán Chủ Thần thứ mười bốn.

- Sở dĩ Chủ Thần thứ mười bốn được xem là vua của chư thần, đó là vì thần cách thời gian trên trán hắn. Chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy sự mạnh mẽ của đạo thời gian. Đứng trước lực lượng thời gian, tất cả công kích đều chẳng có ý nghĩa gì. Bất cứ Chủ Thần nào cũng không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của viên thần cách này, bao gồm cả Tịch Nhĩ Lạc.

- Nếu Tịch Nhĩ Lạc muốn đoạt lấy thần cách thời gian, chỉ có cách để Chủ Thần thứ mười bốn phá phong ấn ra ngoài, hơn nữa còn phải để cho hắn hủy diệt Thái Cổ. Chỉ khi hủy diệt Thái Cổ, oán khí ngập trời trong lòng Chủ Thần thứ mười bốn mới tiêu tan. Sau khi Thái Cổ sụp đổ, loài người không còn sức phản kháng, Chủ Thần thứ mười bốn mới có thể ngồi lên ngôi vị của thần, một lần nữa trở về bảo tọa vua của chư thần thuộc về hắn.

- Khi Chủ Thần thứ mười bốn dùng thần cách liên thông với pháp tắc trong vũ trụ, trở lại ngôi vị của thần, chính là lúc Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc ra tay. Đó cũng là thời khắc trận chiến giữa ta và Tịch Nhĩ

Lạc phân thắng bại. Tất cả những thứ này đều liên quan với nhau. Trong ván cờ diễn ra vô số năm này, vận mệnh của Thái Cổ đã sớm được quyết định rồi.

860. Chương 81: Trận Chiến Cuối Cùng (29)

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ đau xót:

- Tại sao?

Phục Hy biết hẳn muốn hỏi tại sao Thái Cổ nhất định phải bị hủy diệt, liền thở dài một tiếng, đáp:

- Thái Cổ vốn là do bốn thánh thú diễn hóa thành, mà lực lượng sau lưng bốn thánh thú chính là bình hành pháp tắc, điều này chắc bây giờ ngươi đã biết.

Nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, Phục Hy nói tiếp:

- Bình hành pháp tắc trải rộng khắp cả vũ trụ, điều khiển tất cả pháp tắc và quy tắc khác, ngay cả hai pháp tắc siêu nhiên là thời gian và không gian cũng không thể vượt qua được nó. Pháp tắc như vậy vốn không thể nắm giữ được. Nhưng sự thật là một nhánh của bình hành pháp tắc đã diễn hóa ra bốn thánh thú, hơn nữa còn dung hợp với bốn người Hiên Viên và Công Tôn, vì vậy mới có bốn Chí Tôn của Thái Cổ. Loài người lại có thể chạm đến bình hành pháp tắc mà chư thần cũng chỉ có thể ngược nhìn, đây là một chuyện không cho phép. Bốn thánh thú đã định trước sẽ bị hủy diệt, trở về với bình hành pháp tắc, điều này không thể thay đổi được.

- Trong số các tộc, chỉ có loài người là không có Chủ Thần. Nếu loài người muốn thật sự thoát khỏi vận mệnh bị nô dịch, ngồi ngang hàng với chư thần, nhất định phải sinh ra một vị Chủ Thần có thể uy hiếp đến Quang Âm chư thần, ngoài ra không còn cách nào khác.

- Một không gian bảo vệ vô số không gian. Từ khi Thái Cổ và bốn Chí Tôn sinh ra, nó đã là một quá trình chuyển tiếp, không thể nào tồn tại vĩnh viễn. Cho dù chúng ta thắng lợi trong cuộc chiến thần ma lần thứ hai, cũng sẽ còn cuộc chiến thần ma lần thứ ba, lần thứ tư. Chỉ dựa vào bốn Chí Tôn, vậy thì chiến tranh sẽ vĩnh viễn không dừng lại, cho đến khi nào Thái Cổ diệt vong. Vì vậy sự hủy diệt của Thái Cổ đã được định sẵn. Mặc dù ta thấy được những điều này, nhưng cũng chỉ có thể để mặc cho nó xảy ra.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng không nói gì. Bất kể như thế nào, xét về tình cảm, không một ai muốn nhìn thấy Thái Cổ diệt vong, cho dù nó đã được định sẵn như lời Pháp Tổ nói.

- Tại sao Tịch Nhĩ Lạc phải chờ đến khi Chủ Thần thứ mười bốn thành thần mới ra tay?

- Chuyện này có rất nhiều nguyên nhân. Thứ nhất là lợi dụng Chủ Thần thứ mười bốn hủy diệt Thái Cổ, thứ hai thì không thể không nói tới khả năng đặc biệt của người nắm giữ thời gian. Nên biết người nắm giữ thời gian có thể trốn vào dòng sông thời gian bất cứ lúc nào, ở trong đó thì cho dù là chư thần cũng chẳng làm gì được. Mặc dù Tịch Nhĩ Lạc sở hữu năng lực tiên đoán, cũng không nắm chắc có thể giết chết Chủ Thần thứ mười bốn ẩn thân trong dòng sông thời gian. Nhưng một khi Chủ Thần thứ mười bốn đi lên ngôi vị của thần, tình huống sẽ khác biệt.

Phục Hy dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Chư thần sở hữu thần lực to lớn gần như liên tục, nhưng phần lớn thần lực đó cũng không chứa trong quốc độ, mà là dung hòa với pháp tắc, duy trì pháp tắc vận hành trong vũ trụ. Số năng lượng này rất lớn, nếu như toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể, với cường độ thân thể của Chủ Thần cũng sẽ không chịu nổi mà nổ tung. Sự lợi hại của Tứ Tượng đại trận chính là ngăn cách bản thể của Chủ Thần liên hệ với nguồn thần lực hùng hậu này. Không có thần lực liên tục duy trì, Chủ Thần cũng không phải là bất diệt.

- Quá trình thành thần chính là dung hợp thần cách, pháp tắc và thần lực hùng hậu trong pháp tắc lại với nhau. Một khi hoàn thành quá trình này, thực lực của nghịch thần giả sẽ trong nháy mắt gia tăng đến mức độ của chư thần. Nhưng trong quá trình này có hai sơ hở rất lớn. Thứ nhất, quá trình xông lên ngôi vị của thần nhất định phải tiến hành trong vũ trụ trống trải, cho nên lúc trước ta lựa chọn bày bát quái ở nơi tận cùng của pháp tu chứ không phải Thái Cổ. Muốn xông lên ngôi vị của thần, nhất định phải dung hòa pháp tắc tương ứng và thần lực hùng hậu, nhưng Thái Cổ lại ngăn cách sự liên hệ này. Sơ hở thứ hai, đó là trong

quá trình xông lên ngôi vị của thần, nghịch thần giả căn bản không thể di động được, dĩ nhiên cũng không thể trốn vào trong dòng sông thời gian. Chỉ cần Chủ Thần thứ mười bốn xông lên ngôi vị của thần, vậy thì khoảng thời gian này chính là thời cơ tốt nhất để Tịch Nhĩ Lạc ra tay. Thực lực của Chủ Thần thứ mười bốn tuy mạnh, nhưng nếu bản thể của Tịch Nhĩ Lạc bước ra khỏi vực sâu bóng tối, với khả năng không chế pháp tắc và thần lực rất mạnh của hắn, tuyệt đối có thể giết chết Chủ Thần thứ mười bốn. Chỉ cần bản thể của Tịch Nhĩ Lạc rời khỏi quốc độ của hắn giống như lời tiên đoán, khi hắn ra tay cũng chính là cơ hội lớn nhất và cũng là cuối cùng của chúng ta.

- Sau pháp võ tranh đấu, ta dẫn pháp tu rời khỏi Thái Cổ, khi đó ta đã chạm đến năng lực tiên đoán. Lúc đầu ta chỉ muốn cứu Thái Cổ, cho đến khi thành thần ta mới thay đổi ý niệm này.

Phục Hy cảm khái nói:

- Khi thành thần là lúc yếu ớt nhất, nhưng cũng là lúc mạnh mẽ nhất. Tại khoảnh khắc đó, ta đã nhìn thấu quá khứ và tương lai trong dòng sông vận mệnh, biết được tất cả nhân quả, cũng biết được vận mệnh cuối cùng của Thái Cổ, tất cả đã không thể thay đổi. Cũng chính vào lúc đó, ta mới biết được năng lực của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc cũng là tiên đoán. Khi tiếp xúc được với sự thật này, số mạng của ta đã không thể thay đổi. Tịch Nhĩ Lạc sẽ không cho phép một kẻ khác chia sẻ năng lực tiên đoán với, cho nên ta nhất định phải chết. Ngay lúc Tịch Nhĩ Lạc ra tay, ta đã đưa ra một quyết định.

Pháp Tổ Phục Hy nhìn Phong Vân Vô Kỵ nói:

- Ta đã từ bỏ thân thể, cũng từ bỏ hơn một nửa linh hồn, chỉ còn lại chút ý thức này tiến vào trong Thập Phương Cầu Diệt. Cho nên, giờ phút này ta có thể nói là sống, cũng có thể nói là chết.

- Dòng sông vận mệnh có vô số khả năng, dù là Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc cũng không thể biết trước tương lai sẽ như thế nào. Bất kỳ một biến hóa rất nhỏ nào cũng có thể dẫn đến một tương lai hoàn toàn khác biệt. Tại khoảnh khắc thành thần, trong vô số tương lai mà ta nhìn thấy, gần như tất cả đều có một kết cục bi thảm. Ta dùng hết khả năng cũng chỉ có thể tìm được một chút hi vọng nhỏ bé của loài người, mà mấu chốt của hi vọng đó chính là người. Vô Kỵ, tất cả những điều này đều tùy thuộc người.

- Tại sao lại là ta?

- Không ai biết tại sao, kể cả ta, nhưng bước ngoặt rất nhỏ đó quả thật nằm ở người. Những gì ta có thể làm là cố gắng tránh để xảy ra bất kỳ biến số nhỏ bé nào, giúp cho tương lai phát triển theo hướng mà ta nhìn thấy.

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng có một chút thần thái, hỏi:

- Rốt cuộc ngài đã nhìn thấy gì? Ngài nói ta là mấu chốt, vậy ta phải làm gì?

- Trong dòng sông vận mệnh, ta thấy được quá trình người thành thần.

Pháp Tổ liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ chấn động:

- Ta thành thần?

- Đúng vậy, thứ mà ta nhìn thấy trong dòng sông vận mệnh, chính là thời khắc người xông lên ngôi vị của thần.

- Kết quả cuối cùng như thế nào?

- Ta cũng không thấy, lúc đó công kích của Tịch Nhĩ Lạc đã đến rất gần.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng, một lúc sau mới hỏi:

- Trong những tương lai khác mà ngài nhìn thấy, vận mệnh cuối cùng của loài người như thế nào?

Pháp Tổ trả lời không hề do dự:

- Loài người bị hủy diệt, chư thần lại sáng tạo nên sinh mệnh trong không gian, những sinh mệnh vĩnh viễn không chống lại chư thần.

- Loài người chỉ có cách sinh ra một vị Chủ Thần, khi đó bốn tộc sẽ lại trở nên cân bằng, loài người có thể tiếp tục tồn tại. Nếu không tức là không thể hình thành sự cân bằng mới, vậy thì bình hành pháp tắc sẽ xóa bỏ loài người, tạo ra một sự cân bằng khác.

- Trận chiến giữa ta và Tịch Nhĩ Lạc là một ván cờ nguy hiểm. Đối với Tịch Nhĩ Lạc, sự tồn tại của ta là một biến số cực lớn, cho nên ta nhất định phải chết, chết đúng như ý nghĩa thật sự của nó. Chỉ có như vậy, Tịch Nhĩ Lạc mới sẽ buông lỏng cảnh giác, mới dừng tiên đoán sau khi nhìn thấy mình thành công lấy được thần cách thời gian. Thần lực rất quan trọng đối với chư thần, không có Chủ Thần nào muốn lãng phí thần lực một cách vô nghĩa. Thuật tiên đoán của Âm Mưu Chi Chủ tiêu hao rất nhiều thần lực, tiên đoán càng xa, thời gian càng lâu thì tiêu hao thần lực càng lớn. Điểm cuối tất cả bố cục của Tịch Nhĩ Lạc chính là thành công lấy được thần cách thời gian. Trong ván cờ này, thứ mà ta đánh cuộc là tiên đoán của Tịch Nhĩ Lạc sẽ dừng ở đây, không tiếp tục phần sau. Chỉ cần đúng như ta dự đoán, vậy thì cán cân của cuộc chiến sẽ nghiêng về phía loài người chúng ta.

Phong Vân Vô Kỵ không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe. Hắn vẫn không hiểu lắm về ván cờ mà Pháp Tổ nói. Thắng lợi của chiến tranh có liên quan đến mức độ tiên đoán của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc, vậy tại sao mức độ này lại quyết định thắng bại của loài người?

Pháp Tổ giống như nhìn thấu nghi hoặc trong lòng Phong Vân Vô Kỵ, liền nói tiếp:

- Khi ta ngã xuống, trong nhận thức của Tịch Nhĩ Lạc thì ta là một người đã chết. Trong mắt của hắn, có lẽ ta chỉ là một con kiến hơi lớn mà thôi. Có lẽ đối với hắn thì chưa bao giờ tồn tại một kẻ địch nào, cho nên cũng không tồn tại chiến trường thứ hai. Chư thần quá hùng mạnh, chỉ khi nào bọn họ sơ ý, chúng ta mới có thể giành được một chút cơ hội thắng lợi trong cuộc chiến không cân xứng này.

- Từ trước đến giờ thành thần vốn không phải là chuyện dễ dàng. Chư thần hiện giờ đều được sinh ra từ vũ trụ ban đầu, khi chúng sinh còn chưa xuất hiện, còn sau đó lại không một ai có thể thành thần. Nghịch thần giả trong vũ trụ cũng không ít, nhưng tất cả gần như đều bị hủy diệt tại khoảnh khắc thành thần. Nghịch thần giả mới nếu thuộc về phe Hắc Ám, vậy thì Quang Minh chư thần nhất định sẽ ra tay, ngược lại cũng như vậy. Còn nếu như lựa chọn lực lượng pháp tắc trùng với một vị Chủ Thần đã biết, vậy thì...

Pháp Tổ Phục Hy cười khổ một tiếng:

- Kết quả chính là giống như ta. Trong ván cờ giữa ta và Âm Mưu Chi Chủ, mặc dù ngươi là mấu chốt, nhưng Chủ Thần thứ mười bốn cũng là mấu chốt. Hắn có thể chết, nhưng tuyệt đối không thể chết trước khi Thái Cổ bị hủy diệt.

Khi Pháp Tổ Phục Hy nói đến Chủ Thần thứ mười bốn không thể chết, một tia sáng bỗng lướt qua trong đầu Phong Vân Vô Kỵ. Trong lòng hắn nảy sinh một ý tưởng mơ hồ, nhìn Pháp Tổ, chần chừ hỏi:

- Thời gian sao?

- Không sai, trong ván cờ giữa ta và Tịch Nhĩ Lạc, mấu chốt chính là tranh thủ thời gian.

Trong mắt Phục Hy lộ ra vẻ tán thưởng:

- Sự hủy diệt của Thái Cổ, mặc dù có thể nói là do Chủ Thần thứ mười bốn một tay tạo thành, nhưng hắn lại không thể chết. Chẳng những hắn không thể chết, còn nhất định phải thuận lợi tích lũy năng lượng, xông lên ngôi vị của thần.

- Lúc Chủ Thần thứ mười bốn thành thần, nhất định sẽ hấp dẫn sự chú ý của tất cả Chủ Thần, bao gồm cả Tịch Nhĩ Lạc. Chỉ khi Chủ Thần thứ mười bốn thu hút tất cả Chủ Thần, ngươi mới có cơ hội.

Thần sắc Phục Hy nghiêm lại, nói tiếp:

- Vô Kỵ, trong ván cờ này, bố cục của Tịch Nhĩ Lạc xoay quanh Chủ Thần thứ mười bốn, còn bố cục của ta lại dùng ngươi làm trung tâm. Ta nhất định phải bảo đảm, cho dù Thái Cổ tan vỡ thì ngươi cũng không thể chết, cũng không thể tẩu hỏa nhập ma, cho nên ta mới để lại ba phong thư. Nhưng dù là ta cũng không thể nào nhìn thấu tất cả, mấu chốt vẫn nằm ở ngươi. Vô Kỵ, việc ngươi cần làm chính là cố gắng gia tăng thực lực của mình, hơn nữa phải đạt đến mức độ có thể xông lên ngôi vị của thần. Nguyên thần của ngươi phân ba, bí mật này ta sớm đã biết, nhưng trong tương lai mà ta nhìn thấy, ba phần thần của ngươi lại hợp

làm một. Ta cũng không rõ trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Điều duy nhất ta có thể làm, đó là nói với người tất cả những gì liên quan đến việc thành thần mà ta biết, nhằm gia tăng khả năng thành thần của người.

- Ba phân thân của người sở hữu ba viên thần cách, một khi thành thần, chấn động gây ra e rằng còn lớn hơn so với Chủ Thần thứ mười bốn. Cho đến hiện giờ, tất cả mọi thứ gần như đều xảy ra đúng như ta dự liệu. Biến số duy nhất trong đó là để cho người ngộ ra được bát quái suy diễn của ta, thấy được một phần nội dung tiên đoán. Nhưng may mắn là điều này cũng không gây ra biến hóa quá lớn, tất cả vẫn chưa vượt ra khỏi kế hoạch. Còn về tương lai vẫn tràn ngập biến số, bây giờ cho dù là ta cũng không thể biết được nó sẽ phát triển như thế nào.

- Trong tiên đoán mà ngài nhìn thấy, sau khi ta bước lên thành thần, có xảy ra chuyện gì hay không?

Phong Vân Vô Kỵ hỏi.

Pháp Tổ im lặng một lúc, sau đó nói:

- Không biết. Khi ta nhìn thấy người xông lên ngôi vị của thần, tất cả dự đoán đều ngừng lại. Trong quá trình xông lên ngôi vị của thần, lực lượng sẽ gia tăng rất lớn, năng lực của người khi đó đã vượt khỏi phạm vi mà ta có thể suy diễn được, không thể biết được phần sau. Đây cũng là nguyên nhân mà trong thư để lại cho người, ta vẫn luôn nói rằng chỉ có “một chút” hi vọng. Quá trình thành thần rất nguy hiểm, gần như là không hề có hi vọng.

- Nhưng chúng ta đã không còn lựa chọn nữa, không phải vậy sao?

Phong Vân Vô Kỵ đau buồn nói.

- Đúng vậy, chúng ta đã không có lựa chọn. Vô Kỵ, trước tiên người cần phải dung hợp với hai phân thân khác. Chỉ có một linh hồn hoàn mỹ không tì vết mới có thể xông lên ngôi vị của thần. Nguyên thần của người phân ba, mặc dù trải qua tu bổ đã gần đạt đến hoàn mỹ, nhưng dù sao cũng không phải là hoàn mỹ, cũng không thể nào đạt đến mức độ đó. Chỉ khi ba phân thân hợp nhất, linh hồn trở nên hoàn chỉnh, tất cả thần cách mà người sở hữu mới có thể tiến hóa đến mức độ hoàn mỹ, có tư cách ngồi lên ngôi vị của thần. Hiện giờ trong cả vũ trụ, chỉ có người và Chủ Thần thứ mười bốn là có tư cách ngồi lên ngôi vị của thần. Người tuyệt đối không thể xông lên ngôi vị của thần trước Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng cũng không thể quá muộn. Thời gian người và hấn tiến hành nhiều nhất chỉ có thể chênh nhau mấy hơi thở, sau thời gian đó nhất định phải lập tức hành động, quá trình này tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào. Nếu như có thể làm được điều này, người sẽ có xác suất thành công bốn phần.

- Bốn phần?

Phong Vân Vô Kỵ không nghĩ tới, Pháp Tổ trả giá bằng sinh mệnh, lại chỉ giành được có bốn phần thành công.

- Không sai. Con đường thành thần vô cùng nguy hiểm, cho dù trải qua ngàn vạn gian truân cũng chưa chắc có thể thành công. Bốn phần đã là cực hạn rồi, nếu như không có bốn phần này, vậy thì căn bản không có bất cứ hi vọng nào.

Pháp Tổ tiếp tục nói:

- Ngoài ra ba phần hi vọng khác nằm ở Thập Phương Câu Diệt. Trước khi ta chết đã để lại mấy phong thư, hơn nữa còn dẫn dò rất nhiều lần, bảo người nhất định phải mang Thập Phương Câu Diệt theo bên mình. Nhưng không ngờ người lại đưa nó cho Thánh giả. Thập Phương Câu Diệt được gọi là thần khí, vốn không phải bởi vì uy lực của nó, mà bởi vì đây là một vật phụ trợ để thành thần, có thể ngăn cản công kích của chư thần.

- Dựa theo kế hoạch ban đầu của ta, khi người dẫn dắt tộc nhân còn lại rời khỏi Thái Cổ, chúng ta sẽ gặp mặt nhau. Nhưng bởi vì người đưa Thập Phương Câu Diệt cho đồ nhi của ta, mà y lại trả giá bằng tính mạng, phát động toàn bộ năng lượng mà ta để lại trong Thập Phương Câu Diệt, làm cho năng lượng hao hết, khiến ta phải chìm vào ngủ say, bỏ lỡ thời cơ gặp mặt người sớm nhất. Sau đó ta phải từ từ tích lũy năng lượng, cho tới bây giờ mới từ ngủ say trong tỉnh lại.

- Lúc Thánh Giả chết, ngài cũng ở đó sao?

Phong Vân Vô Kỵ nhìn Phục Hy.

Pháp Tổ lộ ra vẻ bi thảm:

- Đúng vậy, toàn bộ quá trình ta đều thấy được, nhưng lại không thể làm gì. Trong tiên đoán, vận mạng của y đã sớm được định sẵn. Rất nhiều thứ nhìn như không liên quan, nhưng lại hoàn toàn kết nối với nhau. Bất kỳ một phân đoạn nào xảy ra sai sót, đều có thể dẫn đến thay đổi toàn diện Trong vô số tương lai hiện ra ở dòng sông vận mệnh, loài người đều có kết cục bi thảm, chỉ còn lại một chút hi vọng mong manh này. Mặc dù Thánh Giả là đệ tử mà ta yêu thương nhất, nhưng ta không thể vì điều này mà thay đổi vận mệnh của y. Người chạm đến dòng sông vận mệnh, một khi can thiệp vào đó, sẽ gây ra ảnh hưởng với tương lai lớn hơn bất cứ người nào khác. Cho nên mặc dù ta biết y nhất định phải chết, cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Nói đến đây, trên mặt Phục Hy lại có một sự bi ai không nói nên lời:

- Đứng trước sinh tử tồn vong của loài người, bất cứ thứ gì cũng có thể hi sinh, bao gồm cả Thái Cổ, Hiên Viên, Công Tôn... cũng bao gồm cả ta.

Hai người đều im lặng, trong lòng tựa như có một tảng đá lớn đè nặng.

- Thời cơ thành thần chiếm bốn phần, Thập Phương Câu Diệt chiếm ba phần, còn ba phần nữa là gì?

Phong Vân Vô Kỵ phá vỡ sự yên tĩnh.

- Trong ba phần còn lại, hai phần nằm ở tất cả tộc nhân. Khi Chủ Thần thứ mười bốn thành thần, mặc dù có thể thu hút sự chú ý của chư thần, nhưng cũng không thể kéo dài lâu. Một khi người xông lên ngôi vị của thần, chư thần sẽ rất nhanh cảm ứng được. Trước khi người thành thần, chúng ta nhất định phải cố gắng kéo dài thời gian. Mà trong quá trình thành thần người lại không thể nào ra tay, cho nên chỉ có thể dựa vào chúng ta.

- Năng lực của chư thần quá mạnh, chúng ta căn bản không thể ngăn cản công kích của bọn họ.

Phục Hy lắc đầu:

- Chư thần hấp thu lực lượng tín ngưỡng, bản chất của nó chính là hấp thu lực lượng của bản nguyên không gian. Bản nguyên của thần lực có thể nói là tương tự với bản nguyên của không gian. Loài người lại được sinh ra từ bản nguyên không gian. Khi linh hồn của loài người tự nổ, năng lượng sinh ra sẽ tiếp cận với thần lực. Thập Phương Câu Diệt mặc dù là thần khí, nhưng cũng cần có năng lượng để duy trì... chắc là người hiểu được ý của ta.

Phong Vân Vô Kỵ hiểu ý của Phục Hy, đó là năng lượng do linh hồn loài người tự nổ sinh ra sẽ được Thập Phương Câu Diệt hấp thu, dùng để phát động.

Phục Hy ngẩng đầu lên, trong mắt có một sự bi ai thật sâu:

- Thứ mà loài người chúng ta có thể dùng để phản kháng Chủ Thần cũng chỉ có linh hồn của mình. Khi vô số linh hồn loài người tự nổ, có thể trì hoãn công kích của chư thần rất lâu. Còn một phần hi vọng cuối cùng là nằm ở người. Sau khi Thập Phương Câu Diệt tan vỡ, nếu như người có thể thành thần trước khi bị hủy diệt, vậy thì loài người sẽ có một vị trí trong vũ trụ. Còn nếu như không thể, vậy thì chính là lúc chủng tộc chúng ta hoàn toàn lui ra khỏi vũ đài lịch sử, tất cả loài người sẽ bị xóa bỏ.

- Tất cả những điều này không thể thay đổi được sao?

Phục Hy lắc đầu:

- Nếu loài người muốn tiếp tục tồn tại trong vũ trụ này thì cần phải hi sinh. Ta biết trong lòng người không muốn nhìn thấy nhiều tộc nhân chết đi như vậy, nhưng nếu muốn thành công bước lên ngôi vị của thần, thay đổi vận mệnh của loài người, những hi sinh này là không thể tránh khỏi. Người đã phiêu bạt trong vũ trụ ngàn vạn năm, chắc hẳn đã cảm nhận được sự thống khổ sống không bằng chết đó. Chẳng lẽ người muốn để cho bọn họ phải mãi mãi sống trong đau khổ như vậy? Sống như vậy thì còn không bằng chết, sao không để cho bọn họ tự lựa chọn.

Phong Vân Vô Kỵ im lặng. Hắn biết, nếu như nói tin tức này cho những tộc nhân còn sót lại trong vũ trụ, bọn họ nhất định sẽ lựa chọn hi sinh tính mạng của mình để giành lấy thắng lợi cuối cùng. Nhưng bởi vì hiểu rõ, cho nên trong lòng hắn càng đau khổ.

- Trong cuộc chiến này, mỗi người chúng ta đều phải đưa ra lựa chọn của mình. Bây giờ, Vô Kỵ, người hãy nghiêm túc trả lời ta một vấn đề.

Thần sắc Phục Hy tỏ ra rất nghiêm túc.

- Chuyện gì?

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên.

- Nếu như cuộc chiến này cần người phải trả giá bằng linh hồn, người có bằng lòng hay không?

Nhìn thấy đôi môi Phong Vân Vô Kỵ mấp máy, dường như muốn nói gì, Pháp Tổ liền ngăn lại:

- Trước tiên người hãy nghe ta nói hết. Trong ván cờ giữa ta và Tịch Nhĩ Lạc, mấu chốt thắng lợi chính là người có thể trở thành Chủ Thần của loài người, có địa vị ngang với chư thần, thậm chí còn uy hiếp đến bọn họ. Trong quá trình này sẽ có hi sinh rất lớn, ta và tất cả cao thủ Thái Cổ đều sẽ chết. Người không cần nói gì cả, đây đều là do chúng ta tự nguyện. Chúng ta đã phải trả giá rất lớn, Thái Cổ, vô tu, pháp tu... đến cuối cùng chúng ta còn lại gì đây?

- Ý nghĩa của việc thành thần... cho đến khi bước lên ngôi vị của thần ta mới hiểu được đạo lý này.

Phục Hy nói:

- Chư thần sở hữu lực lượng mạnh mẽ nhất trong cả vũ trụ, nhưng bọn họ cũng là những kẻ bi ai nhất. Bọn họ không có bất cứ tình cảm nào, chỉ còn lại lý trí. Liên kết với pháp tắc trong vũ trụ và năng lượng khổng lồ tương ứng với pháp tắc đó, điều này yêu cầu bọn họ phải từ bỏ tất cả tình cảm, chỉ còn lại lý trí. Sau khi người dung hợp thần cách với pháp tắc tương ứng trong vũ trụ, ký ức và tình cảm của người sẽ nhanh chóng tan biến. Khi người trở thành Chủ Thần, người sẽ không còn ký ức về bản thân là loài người nữa, cũng không có mừng vui buồn giận. Cũng tức là, mặc dù thân thể và linh hồn vẫn là của người, nhưng đó đã không còn là người nữa. Tại khoảnh khắc thành thần, cũng chính là lúc người hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ.

- Vô Kỵ, đã biết những điều này, người còn muốn trở thành Chủ Thần không?

Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ trầm tư, cũng không lập tức trả lời vấn đề của Phục Hy. Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, hỏi:

- Nếu như không có tình cảm, không có ký ức, chẳng phải chính là một Chủ Thần khác. Trong mắt của Chủ Thần, vạn vật đều chỉ như con kiến. Nếu như không có ký ức, quên hết tất cả, vậy làm sao có thể cứu loài người?

- Đúng vậy, nếu như không có ký ức, đó chính là một Chủ Thần mới, cũng không thể cứu loài người. Đây cũng là một nguyên nhân mà khi thành thần, ta đã dứt khoát từ bỏ thân thể và hơn một nửa linh hồn. Nhưng người thì lại khác, nếu như nói nhân loại có thể sinh ra một người có thể uy hiếp đến chư thần thì cũng chỉ có người.

Phục Hy chỉ vào kiếm xá lợi trên trán Phong Vân Vô Kỵ, nói:

- Viên “thần cách” này của người là mấu chốt. Nếu như người có thể thuận lợi trở thành Chủ Thần, vậy thì loài người sẽ có hi vọng.

- Ta hiểu rồi.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn Phục Hy, trên mặt lộ ra vẻ kiên nghị.

861. Chương 81: Trận Chiến Cuối Cùng (30)

Hai người áo trắng giống nhau như đúc đứng giữa hư không mênh mông, một người thần sắc tiêu tụy và tang thương, còn một người lạnh khốc và vô tình.

- Ta biết ngươi có bí quyết để thần hợp nhất ba phân.

Phong Vân Vô Kỵ nhìn Bồn Tôn đối diện nói. Muốn tìm được Bồn Tôn cũng không phải là một chuyện khó khăn.

Bồn Tôn lơ lửng trong hư không tối đen, toàn thân phát ra một vòng ánh sáng trắng lóng lánh, ẩn ước có một sự uy nghiêm vô hình. So với lúc Thái Cổ sụp đổ, hiển nhiên thực lực của Bồn Tôn đã gia tăng.

Trong ba phân thần, Bồn Tôn là người mạnh nhất, cũng là người lý trí nhất. Ngay cả Phong Vân Vô Kỵ cũng không thể ép buộc Bồn Tôn phải làm gì. Từ khi Phong Vân Vô Kỵ xuất hiện, Bồn Tôn vẫn luôn nhìn hẩn, không nói lời nào.

Hai người im lặng đứng đối diện trong hư không. Thời gian dần dần trôi qua trong sự yên tĩnh này.

Một dao động tâm tình nhỏ bé thoáng qua hư không, sau đó một giọng nói lạnh lùng truyền vào trong biển ý thức Phong Vân Vô Kỵ: “Cho người!”

Tiếp đó một đoạn tin tức truyền vào trong đầu hẩn.

Phong Vân Vô Kỵ nhắm mắt lại, chậm rãi tiêu hóa tin tức trong đầu. Một lúc sau, hẩn cuối cùng mở mắt ra: “Tạm biệt, Bồn Tôn!”

Phong Vân Vô Kỵ vươn tay ra, nắm lấy bả vai của Bồn Tôn, sau đó toàn thân phát ra một đoàn ánh sáng trắng mờ ảo, trong nháy mắt hóa thành những điểm sáng chui vào trong thân thể Bồn Tôn, biến mất không còn thấy.

oOo

Tại một góc vũ trụ tối tăm và lạnh lẽo, Đệ Nhất phân thần đứng trên một khối vãn thạch hình bầu dục bề ngoài xù xì, không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại phát tay, tâm tình có vẻ rất nóng nảy và bất an.

- Tại sao? Tại sao?

Tâm Ma liên tục lặp lại những lời này, tâm thần của hẩn tỏ ra rất hoảng hốt, giống như bị một nút thắt trong lòng giày vò rất lâu.

“Ong!”

Một khoảng không gian cách đó không xa đột nhiên vặn vẹo, sau đó một tên nam tử áo trắng khí tức cực kỳ mạnh mẽ từ bên trong bước ra.

- Tại sao ngươi phải tới, tại sao?

Vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ, Đệ Nhất phân thần liền tỏ ra rất kích động. Hẩn vung tay, nóng nảy và bất an kêu lên:

- Không phải ngươi đã nói, nguyên thần phân ba sẽ vĩnh viễn không hợp lại sao?

Phong Vân Vô Kỵ thở dài một tiếng, cũng không nói lời nào, chỉ từng bước đi lên phía trước, nhìn vào Tâm Ma.

- Đứng lại, đừng tới gần ta!

Đệ Nhất phân thần hét lên, ma khí dày đặc quay cuồng quanh người, cũng giống như nội tâm của hẩn lúc này:

- Ta biết, ta biết ngày này thế nào cũng đến. Sau khi tách ra lần thứ hai, Bồn Tôn vẫn đứng yên ở đó, ta biết là hẩn đang suy diễn công pháp hợp thể.

Đệ Nhất phân đi tới đi lui trên vãn thạch hình bầu dục, tâm tình càng lúc càng nóng nảy. Hắn bỗng quay đầu lại, nhìn Phong Vân Vô Kỵ kêu lên:

- Bồn Tôn, ngươi không thể đối xử với ta như vậy!

- Bồn Tôn đã không còn nữa.

Phong Vân Vô Kỵ thở dài nói.

- Ta biết! Ta biết! Ta biết!

Đệ Nhất phân thần liên tục kêu lên ba tiếng, tâm tình cực kỳ kích động: .

- Bồn Tôn, ngươi thật quá thiên vị!

Đệ Nhất phân thần gần như hét lên những lời này, trong giọng nói lộ ra sự oán hận ngập trời.

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu không nói gì, lại đi lên phía trước một bước.

“Bùng!”

Trong tai nghe được tiếng gió, trước mắt chợt tối sầm lại. Một đôi cánh màu đen to lớn mở ra trong hư không, sau đó Đệ Nhất phân thần đánh một chưởng vào ngực Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Đệ Nhất phân thần liên tục vùng vẫy đánh vào Phong Vân Vô Kỵ, vừa điên cuồng công kích, vừa giận dữ kêu lên:

- Tại sao, khi nguyên thần phân ba ngươi đã nói rằng sẽ không hợp nhất, sao bây giờ lại làm ngược lại?

- Ta cũng là một trong ba phân thần. Bồn Tôn, ngươi không cần quyền khống chế thì thôi, vì sao lại đưa cho hắn?

Đệ Nhất phân thần nhìn chằm chằm vào Phong Vân Vô Kỵ, vừa gào hét vừa vùng vẫy, khiến cho thân thể Phong Vân Vô Kỵ như điều đứt dây bay ra ngoài. Hai cánh của hắn lại rung động, tiếp tục bay đến.

- Tại sao ngươi lại nghiên cứu phương pháp hợp nhất ba phân thần này, tại sao?

Trong hư không ma khí dao động, mỗi quyền của Đệ Nhất phân thần gần như đều dùng hết sức. Nhưng Phong Vân Vô Kỵ lại không hề ra tay, chỉ bình tĩnh nhìn Đệ Nhất phân thần, trong mắt hiện lên vẻ cảm thông. Khi một quyền của Đệ Nhất phân thần đánh vào người hắn, máu tươi bắn ra rất nhanh lại chui vào trong cơ thể.

Sau khi liên tục đánh ra mấy chục quyền, Đệ Nhất phân thần dường như tỉnh táo lại một chút, nhưng sự tỉnh táo này ngược lại khiến hắn giận dữ:

- Ra tay đi! Tại sao không ra tay, chẳng lẽ ngươi có được năng lực của Bồn Tôn, không còn xem ta ra gì nữa sao?

Phong Vân Vô Kỵ lắc đầu, vẫn không nói lời nào.

Đệ Nhất phân thần càng nổi giận, cánh tay trái vươn ra, nhanh như chớp nắm lấy cổ áo Phong Vân Vô Kỵ, thuận thế dùng một chưởng đánh vào ngực hắn:

- Hấp Tinh đại pháp!

Một đoàn sương mù màu đen bao phủ lấy Đệ Nhất phân thần và Phong Vân Vô Kỵ. Từ trong cơ thể Đệ Nhất phân thần phát ra một lực hút mạnh mẽ, khiến cho hư không trong phạm vi mấy trăm ngàn cây số trở nên vụn vụn. Từng khối vãn thạch vỡ tan, tất cả năng lượng trong hư không đều chảy vào trong người hắn.

- Ngươi lại trở nên mạnh hơn rồi.

Phong Vân Vô Kỵ cảm nhận được tinh thần lực trong biển ý thức đang chảy về hướng Đệ Nhất phân thân, liền vui mừng nói. Trong thời gian dài đằng đẳng này, hiển nhiên năng lực của Đệ Nhất phân thân đã tăng lên rất nhiều, Hút tinh đại pháp cũng vận dụng càng thuần thực. Hôm nay hắn thi triển Hấp Tinh đại pháp, đã có thể hấp thu tinh thần lực của tất cả sinh vật trong một phạm vi lớn.

- Tại sao không đánh trả? Tại sao không ra tay?

Đệ Nhất phân thân nhìn chăm chăm vào Phong Vân Vô Kỵ hét lên. Tinh thần lực mênh mông từ trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ tràn vào trong người hắn. Hắn cũng không có dấu hiệu muốn dừng tay.

Phong Vân Vô Kỵ vẫn bất động như núi, mặc cho Đệ Nhất phân thân hấp thu tinh thần lực của mình. Hắn nhìn Đệ Nhất phân thân, mang theo vẻ cô đơn nói:

- Người đã biết tại sao.

- Đáng hận! Tại sao, tại sao người lại đồng ý với Phục Hy? Người biết rõ như vậy cũng không khác gì phải chết, tại sao còn đáp ứng hắn?

Nghe được câu này, Đệ Nhất phân thân như giống như bị điện giật, bán tay buông lỏng, liên tục lui về phía sau mấy bước, gào lên.

Từ khi Phong Vân Vô Kỵ đáp ứng với Phục Hy, Đệ Nhất phân thân đã bắt đầu nóng nảy.

"Ba phân thân một mất thì tất cả đều mất. Hắn biết ta không thể làm gì được hắn, nếu không thì ta cũng chết." - Trong lòng Đệ Nhất phân thân thầm nghĩ. Hắn hiểu rõ điểm này, cho nên càng không cam lòng.

- Ta sẽ không đồng ý.

- Người sẽ đồng ý.

Phong Vân Vô Kỵ tiến lên trước một bước:

- Bởi vì chúng ta vốn là một thể, người cũng chính là ta, từ trước đến giờ vốn không có Đệ Nhất, Đệ Nhị hay Đệ Tam.

Thân hình Đệ Nhất phân thân run lên, ngơ ngác nhìn Phong Vân Vô Kỵ, dường như không dám tin lời này lại do hắn nói ra.

- Xin lỗi, ban đầu ta không nên tách người ra, cũng không nên xem thường người, coi người là tâm ma. Từ trước đến giờ vốn không có tâm ma, chỉ có bản thân ta mà thôi.

Phong Vân Vô Kỵ lại tiến lên phía trước một bước, vươn tay ra:

- Xin lỗi, nhưng bây giờ là lúc chúng ta phải trở về làm một!

Đệ Nhất phân thân vẫn ngơ ngác nhìn Phong Vân Vô Kỵ, bỗng nhiên bật cười cuồng dại:

- Ha ha ha... ta... ha ha ha... ta không nghe lầm chứ, người lại nói xin lỗi với ta, người lại nói xin lỗi tâm ma của người!

Mặc dù Đệ Nhất phân thân giống như phát điên, không ngừng cười lớn, nhưng trong mắt của hắn lại rơi lệ. Đây là lần đầu tiên, hắn lại được chấp nhận bởi bản thể vốn xem hắn như là yêu ma.

- Thật xin lỗi!

Trong mắt Phong Vân Vô Kỵ lộ ra vẻ hổ thẹn, lại tiến lên phía trước một bước. Mặc dù hắn sở hữu công pháp hợp nhất ba phân thân, những cũng không cưỡng chế sử dụng.

- Ha ha ha...

Đệ Nhất phân thân cười lớn, cười đến nỗi gập cả người lại, giống như nghe thấy một chuyện gì rất buồn cười. Cuối cùng hắn không chịu được nữa, thân thể ngã xuống, hai tay chống vào trong hư không, hai vai run rẩy, vừa cười ha hả vừa không ngừng rơi lệ.

- Ta được chấp nhận, ha ha ha... ta được chính mình chấp nhận!

Đệ Nhất phân thân ôm đầu, giống như một đứa trẻ cười lớn trong hư không.

Lần đầu tiên xuất hiện, hắn đã bị bản thể xem như một con thú Hồng Hoang. Lần thứ hai tại Vực Ngoại Thiên Ma Thiên, hắn lại bị ép buộc rời khỏi. Lần thứ ba thì hắn bị tách ra, bị đưa đến Ma Giới. Từ khi sinh ra đến bây giờ, hắn chưa từng được bản thể nhìn thẳng mặt. Cho dù đã trở thành Trung Ương ma đế thống soái một phương, bản thể cũng chưa từng xem hắn ngang hàng, vẫn luôn coi hắn là yêu ma. Từ đầu đến cuối, tâm nguyện lớn nhất của hắn chỉ là được bản thể của mình công nhận. Vì một tiếng “xin lỗi” này, vì một câu “ta và ngươi vốn là một thể”, hắn đã chờ đợi mấy trăm triệu năm rồi.

- Ha ha ha...

Đệ Nhất phân thân quỳ xuống trước mặt Phong Vân Vô Kỵ, tiếng cười bỗng trở nên bi thương. Giờ phút này trên mặt hắn đã đầy nước mắt, chỉ vì một tiếng “xin lỗi” rất bình thường này.

- Xin lỗi!

Vẻ hổ thẹn trong mắt Phong Vân Vô Kỵ càng sâu, hai tay vươn ra, đặt lên vai Đệ Nhất phân thân.

Thân thể Đệ Nhất phân thân khựng lại một chút. Hắn biết Phong Vân Vô Kỵ muốn làm gì, nhưng cũng không phản kháng. Giờ phút này, trong lòng hắn lại trở nên bình tĩnh chưa bao giờ có, không còn loại khí tức hung bạo ngập trời.

Từng chùm ánh sáng mờ ảo bao phủ lấy Đệ Nhất phân thân, thân thể hắn từ từ tan thành vô số điểm sáng, chui vào trong người Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ mở mắt ra, nhìn về phía xa, trầm trầm nói:

- Bây giờ hãy để chúng ta cùng nhau hoàn thành mơ ước!

oOo

Tại vùng đất bỏ hoang.

Phong Vân Vô Kỵ đứng giữa hư không, dưới chân là một khối không gian hình vuông ảm đạm, lẳng lẳng nằm trong bóng tối, đó là vùng đất bỏ hoang do chư thần cùng sáng tạo. Sau khi chư thần tạo ra nơi này, lại dùng năng lực tách rời nó khỏi các không gian khác. Phong Vân Vô Kỵ vốn không thể xuất hiện ở đây, nhưng sau khi hợp thể, chư thần đã không còn ngăn cản được bước chân của hắn.

“Ong!”

Tay phải Phong Vân Vô Kỵ vươn ra, một thanh ma đao màu đen xuất hiện trong tay, sau đó cổ tay lật một lại, giơ đao lên cao.

- Kiếp Ma Đao thức thứ chín, Thiên Địa Ma Kiếp!

Đao ý vừa xuất, từ trong ma đao bỗng phát ra một lực hút mạnh mẽ. Tinh thần lực không thể đo lường của Phong Vân Vô Kỵ điên cuồng tràn vào trong thanh đao, nhưng thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh như thường, mặc cho ma đao hấp thu. Tinh thần lực của ba phân thân rất lớn, Thiên Địa Ma Kiếp phát huy đến cực điểm chỉ hút đi chưa đến một nửa.

“Keng!”

Trong tiếng đao ngân rung trời, một bóng đen hẹp dài như người khổng lồ ngã say từ sau lưng Phong Vân Vô Kỵ đứng lên. Bóng đen kéo dài ra, hóa thành chín bóng ma đứng sừng sững sau lưng hắn, trong tay mỗi bóng ma đều cầm binh khí khác nhau. Khi Phong Vân Vô Kỵ chém ra một đao, binh khí trong tay chín bóng ma cũng giơ lên, đồng thời chém ra. Tất cả công kích hợp lại làm một, hóa thành một bóng đao kinh người kéo dài hư không, chém vào trong bóng tối.

“Ầm!”

Phía trên vùng đất bỏ hoang đột nhiên nổi lên sấm chớp đùng đùng, mây đen từ bốn bề tụ lại, bên trong bắn ra hàng vạn tia chớp màu tím. Trong ánh chớp, một bóng đao to lớn từ phía trên chém vào vùng đất bỏ hoang.

“Rắc rắc!”

Không gian to lớn ảm đạm dưới chân Phong Vân Vô Kỵ nứt ra, tan thành vô số khối. Trong nháy mắt vùng đất bỏ hoang do chư thần sáng tạo đã sụp đổ. Trong không gian đột nhiên lóe lên một vầng hào quang màu vàng, muốn bay ra bên ngoài. Phong Vân Vô Kỵ biết đó là cấm chế do chư thần bày ra, một khi cấm chế tan vỡ thì chư thần sẽ có cảm ứng.

Tay phải Phong Vân Vô Kỵ mở ra, chụp một cái về phía dưới. Vầng hào quang màu vàng kia liền ngừng lại, sau đó hóa thành vô số điểm sáng như nước chảy vào trong tay hắn.

“Ầm ầm!”

Không gian tràn ngập khí độc, ao đầm và những gốc cây trơ trọi bắt đầu tan vỡ, dưới những vết nứt to lớn lộ ra hư không đen kịt. Trong lòng đất đột nhiên nổi lên một trận dao động kịch liệt.

- Gào!

Một tiếng gầm rung trời vang lên từ giữa vùng đất bỏ hoang, như một mũi tên nhọn cắm thẳng vào trời.

- A!

Những tiếng kêu giống như đã ngủ say vô số năm từ dưới lòng đất truyền đến, âm thanh có vẻ rất già nua, mang theo một khí tức cổ xưa.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Trong tiếng mặt đất rung chuyển, từng bóng người khí tức hùng mạnh từ dưới đất vọt lên, bay vào không trung, lơ lửng cách mặt đất mấy chục ngàn trượng. Bọn chúng nhìn vùng đất bỏ hoang đang sụp đổ, cười lớn:

- Ha ha ha... thời gian dài như vậy, cuối cùng đã được ra ngoài rồi!

Phong Vân Vô Kỵ hồ hững nhìn những nghịch thần giả cổ xưa này. Hình dáng của bọn chúng rất kỳ quái, cao từ mấy chục trượng đến mấy trăm trượng, có người là xương khô, có người là yêu thú, có người chỉ là một bóng đen. Điểm duy nhất giống nhau là giữa trán của tất cả nghịch thần giả cổ xưa đều có một viên thần cách to lớn.

- Hàng tỉ năm rồi, không ngờ chúng ta cũng có ngày thoát khỏi cấm chế của chư thần!

- Ha ha ha... trời không diệt ta, vũ trụ này cuối cùng cũng là thiên hạ của chúng ta!

Đám nghịch thần giả cổ xưa há miệng hít thở, hoàn toàn quên mất Phong Vân Vô Kỵ ở bên cạnh. Có người lại lập tức hấp thu năng lượng trong hư không sau khi vùng đất bỏ hoang tan vỡ, nhằm để bổ sung năng lượng bị tiêu hao.

- Trung Ương ma đế, không ngờ ngươi thật sự tới đây!

Trước mắt Phong Vân Vô Kỵ chợt tối sầm lại, đã có thêm một bộ xương khô cao mấy trăm trượng, chính là thủ lĩnh của vùng đất bỏ hoang, Địch Á Ba La.

-Ồ!

Địch Á Ba La tiến tới bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, cúi người xuống, kinh ngạc nói:

- Ngươi, ngươi không phải là yêu ma kia!

Phong Vân Vô Kỵ cười nhạt một tiếng. Hai mảng máu thịt sau vai vỡ tung, tiếp đó hai chiếc cánh ác ma to lớn từ bên dưới nhô ra, đập vài cái trong hư không, mở rộng đến cực hạn. Ma khí lượn lờ chung quanh đôi cánh, khiến cho hình dáng của hắn trở nên rất âm tà.

- A, là ngươi... nhưng không đúng!

Hai đốm lửa trong hốc mắt Địch Á Ba La bùng lên một chút, trong lòng hắn vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp. Tên yêu ma trước mắt hình như có điểm gì không giống với trong trí nhớ của hắn.

“Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới ta, chỉ cần thoát khỏi cầm chế của chư thần là đủ rồi.” - Trong lòng Địch Á Ba La lẩm bẩm, ánh mắt lại nhìn vào Phong Vân Vô Kỵ, nở một nụ cười rất khó coi:

- Cám ơn người, bây giờ chúng ta không ai nợ ai nữa!

- Ủ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu một cái, cũng không có ý kiến.

- Địch Á Ba La, đi thôi. Cầm chế của vùng đất bỏ hoang đã bị phá, chư thần rất nhanh sẽ phát giác được sự khác thường, chẳng lẽ người lại muốn bị chư thần giam giữ sao?

Ở phía xa, một tên nghịch thần giả cổ xưa thân thể tàn khuyết, khí tức lúc mạnh lúc yếu kêu lên.

- Ủ, đi thôi!

Địch Á Ba La quay đầu sang đáp một tiếng, sau đó nói với Phong Vân Vô Kỵ:

- Ta phải đi rồi, hẹn ngày sau gặp lại!

Nói xong Địch Á Ba La liền xoay người bước đi. Theo như hắn thấy, giao dịch giữa hai người đã hoàn thành, không cần thiết phải dây dưa nữa. Đám nghịch thần giả cổ xưa ở phía xa liên tục kêu gào, thân hình chuyển động. Địch Á Ba La cũng lẫn vào trong đó. Mấy ngàn nghịch thần giả cổ xưa như tia chớp xuyên qua hư không bay ra ngoài.

“Không đúng!” – Khi đang rời đi, Địch Á Ba La đột nhiên nghĩ ra điểm không thích hợp: “Chẳng phải Kiếp Ma Đạo của hắn một khi sử dụng sẽ hao hết tinh thần lực, linh hồn khô kiệt mà chết sao?”

Ngay lúc này, một giọng nói nhàn nhạt bỗng từ phía sau đám nghịch thần giả cổ xưa truyền đến:

- Sau khi rời khỏi nơi này, các người có kế hoạch gì?

- Ồ!

Đám nghịch thần giả cổ xưa vừa bay ra mấy trăm trượng, nghe được câu hỏi này chợt cười ầm lên. Một tên nghịch thần giả cổ xưa quay đầu lại, cười ha hả nói:

- Kế hoạch gì chứ? Bị nhốt ở đây nhiều năm như vậy, không thể nói chuyện và cử động, sau khi rời đi đương nhiên phải đến các nơi trong vũ trụ hưởng thụ một phen. Nghe nói hiện giờ trong các không gian có rất nhiều sinh mệnh, ta phải đi hưởng thụ máu thịt cho thật tốt.

Ánh mắt Phong Vân Vô Kỵ chợt lóe sáng, hỏi lần nữa:

- Các người không định tìm chư thần báo thù sao?

- Ồ!

Đám nghịch thần giả cổ xưa lại cười lớn. Ngay cả những nghịch thần giả cổ xưa từ đầu đến giờ vẫn luôn bay đi cũng ngừng lại, nhìn Phong Vân Vô Kỵ, cười chế giễu nói:

- Tìm chư thần báo thù à? Không có khả năng. Chư thần chính là nhân vật hùng mạnh nhất trong vũ trụ, không thể nào chiến thắng được. Sao chúng ta lại có thể làm chuyện không biết lượng sức này.

Những nghịch thần giả cổ xưa khác cũng trào phúng nhìn Phong Vân Vô Kỵ, dường như cảm thấy câu hỏi này rất buồn cười.

- Được rồi, đi thôi, mau rời khỏi nơi này, muốn hưởng thụ máu thịt thì nhanh lên!

Địch Á Ba La phất tay một cái, kêu lên.

Đám nghịch thần giả cổ xưa lại cười lớn một trận, cũng không nhìn Phong Vân Vô Kỵ, nhanh chóng bay về các hướng.

- Ai!

Khi đám nghịch thần giả cổ xưa lướt nhanh về các hướng, phía sau bỗng vang lên một tiếng thở dài, sau đó bọn chúng bỗng nghe được một giọng nói quen thuộc:

- Ta vốn tưởng rằng sau khi giải thoát cho các người ra ngoài, các người sẽ nghĩ biện pháp đối phó với Chủ Thần, không ngờ... thật đáng tiếc...

Đáng tiếc cái gì thì không ai biết. Trong đầu đám nghịch thần giả cổ xưa vừa mới hiện lên ý niệm này, phía sau bỗng truyền đến một lực hút cực lớn, đồng thời một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong hư không:

- Hấp Tinh đại pháp!

Từ bốn phương tám hướng đám nghịch thần giả cổ xưa đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cảnh vật quanh người nhanh chóng biến đổi. Không gian rung động kịch liệt, thân hình bọn chúng giống như bị người khác kéo về phía sau. Sâu trong không gian truyền đến một lực hút lực hút kinh khủng không thể chống cự. Bọn chúng chỉ cảm thấy tinh thần lực trong cơ thể điên cuồng tràn ra bên ngoài, trong lòng liên hoảng hốt:

- Người muốn làm gì?

- Giết hắn!

Đám nghịch thần giả cổ xưa gào thét, lập tức xoay người lại, men theo lực hút kia lao về phía Phong Vân Vô Kỵ. Bàn tay to lớn mở rộng, lĩnh vực mạnh mẽ từ lòng bàn tay tỏa ra, nổ rộ trong hư không, muốn cuốn lấy Phong Vân Vô Kỵ vào bên trong. Ngay cả Địch Á Ba La cũng giận dữ, xoay người lại phát ra lĩnh vực, muốn biến Phong Vân Vô Kỵ thành một con ma trùng lần nữa.

Mí mắt Phong Vân Vô Kỵ chớp một cái, hệ thống quy tắc trong hư không bỗng trở nên hỗn loạn, những lĩnh vực còn chưa đến gần hắn thì đã tan vỡ.

“Không hay!” – Lúc này đám nghịch thần giả cổ xưa mới cảm thấy không ổn, muốn chạy trốn nhưng đã muộn.

- Còn muốn chạy sao?

Phong Vân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, Hấp Tinh đại pháp vận chuyển đến cực hạn. Không gian quanh người hắn lập tức sụp đổ, hóa thành một vòng xoáy to lớn. Dưới sự khống chế của hắn, không một tên nghịch thần giả cổ xưa nào có thể chạy thoát.

- A!

Trong tiếng kêu thảm thiết, đám nghịch thần giả cổ xưa lần lượt nổ tung, năng lượng trong cơ thể bọn chúng hóa thành mây đen cuộn cuộn tràn vào trong người Phong Vân Vô Kỵ, tinh thần lực của bọn chúng cũng chảy vào trong đầu hắn như trút nước. Đám nghịch thần giả cổ xưa lập tức tử vong vì linh hồn suy kiệt.

Phong Vân Vô Kỵ phát tay áo một cái, liền rời khỏi nơi này.

Một lúc sau.

Trong không gian hắc ám kim tự tháp, một bóng sáng chợt lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ từ trong bóng tối bước ra. Trước người hắn không xa là một thanh trường đao sắc bén đang lơ lửng trong hư không, không hề nhúc nhích.

Phong Vân Vô Kỵ cầm lấy trường đao, trong tai nghe được tiếng ngân của đao, liền ngẩng đầu nhìn về vòng xoáy phía trên không gian hắc ám kim tự tháp.

“Đây là bội đao Phá Thiên của ta.” - Nhìn trường đao trong tay, giọng nói hào sảng lúc trước dường như vẫn còn vang vọng bên tai hắn.

- Đông Phương tiền bối...

Phong Vân Vô Kỵ nhìn về phía trên, lẩm bẩm nói. Một đoạn tin tức từ bên trong trường đao chảy vào trong đầu hắn, đó là bí mật về quốc độ của chư thần, Đông Phương Phá Thiên đã phải trả giá bằng sinh mạng mới tìm hiểu được.

Sau đó Phong Vân Vô Kỵ xoay người lại, rời khỏi Hắc ám kim tự tháp.

862. Chương 82: Ba Ngôi Một Thể

Ba tháng sau.

Trên một đỉnh núi chọc trời, Phong Vân Vô Kỵ từ từ mở mắt ra, trong mắt lóe lên một vệt sáng rồi biến mất. Trong thời gian ba tháng này, dựa vào năng lực suy diễn mạnh mẽ của ba phân thân hợp nhất, hắn đã suy diễn quy tắc của kiếm đạt đến pháp tắc của kiếm, thần cách của kiếm trên trán cũng trở nên hoàn thiện.

Sau khi hấp thu thần lực trong cơ thể đám nghịch thần giả tại vùng đất bỏ hoang, lại biết được rất nhiều bí ẩn liên quan đến việc thành thần từ Pháp Tổ Phục Hy, kết hợp với những bí mật về quốc độ của chư thần do Đông Phương Phá Thiên để lại, Phong Vân Vô Kỵ đã đạt tới trạng thái cao nhất để xông lên ngôi vị của thần. Hôm nay cũng là ngày tiến hành theo như ước định.

Một luồng sáng từ trong Thập Phương Câu Diệt bay ra. Pháp Tổ nói với Phong Vân Vô Kỵ:

- Hôm nay chính là ngày Chủ Thần thứ mười bốn xông lên ngôi vị của thần, đồng thời cũng là cơ hội tốt nhất để người thành thần. Ngoài ra tin tức đã được truyền đến tất cả tộc nhân, bọn họ đều quyết định sẽ đến Thái Cổ hôm nay.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu, hồ hững nói:

- Vậy thì đi thôi!

Thân hình nhoáng lên, Phong Vân Vô Kỵ hóa thành một dòng ảnh từ trên đỉnh núi bay ra, trong nháy mắt xuyên qua lỗ hổng của không gian đồ nát này, biến mất vào trong bóng tối mênh mông.

Tầng tầng không gian lướt qua hai bên, tâm tình Phong Vân Vô Kỵ lại nhấp nhô khó bình lặng được. Càng đến gần Thái Cổ, trong lòng hắn càng có xung động như muốn rút lui. Trong lòng tất cả bọn họ, Thái Cổ là cố hương, là giấc mộng, cũng là nỗi đau vĩnh viễn. Nhiều lần đi ngang qua nơi này, nhưng lại không một ai dám đặt chân lên, nhìn thẳng vào mảnh đất cố hương tan vỡ này.

Từ xa xa, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy vô số mảnh vụn lớn nhỏ trôi nổi trong hư không đen kịt, rải rác trong không gian rộng lớn này, đó là tàn tích sau khi Thái Cổ bị hủy diệt. Sự đau đớn trong lòng càng lớn hơn, hắn không dám dừng lại, liền nhanh chóng vượt qua bay về hướng trung tâm Thái Cổ.

Không gian Thái Cổ ngày xưa đã không còn tồn tại, trời và đất kia đều đã hóa thành mây khói. Giữa vô số mảnh vụn không gian vẫn còn lại một khoảng đất hình vuông, đó là lăng Hiên Viên. Có lẽ lực lượng khiến cho không gian tan vỡ đến đây là hết, hoặc là đám yêu ma và thiên sứ cũng lười hủy diệt nơi này, cũng có thể là do ý chí của Hiên Viên và mấy chục ngàn chiến sĩ còn lại đã ngăn cản lực lượng không gian tan vỡ lan đến đây. Nói tóm lại, trên mảnh đất sụp đổ này vẫn còn sót lại một khoảng đất kỳ tích.

- Chí Tôn!

Khi Phong Vân Vô Kỵ đến nơi, tại lăng Hiên Viên đã có rất nhiều nhân tộc Thái Cổ chờ sẵn. Vừa nhìn thấy Phong Vân Vô Kỵ, bọn họ liền tiến đến cung kính chào. Trên mặt bọn họ đầy vẻ tiều tụy, cặp mắt đỏ bừng, hiển nhiên là sau khi thấy được thảm cảnh của Thái Cổ lại bị chạm đến nỗi đau trong lòng.

Nhìn thấy các tộc nhân, Phong Vân Vô Kỵ bất giác cảm thấy sống mũi cay cay, cặp mắt cũng hơi đỏ lên. Lúc trước bọn họ hoảng hốt rời đi, hôm nay lại trở về nơi này giống như luân hồi. Ánh mắt lướt qua các tộc nhân, hắn lần lượt gật đầu với mỗi người. Từ trong đám người, hắn nhìn thấy Huyết Hải Ma Quân, nhìn thấy Bắc Hải tù đồ, cũng nhìn thấy vài trưởng lão Phong tộc quen thuộc. Mỗi cái người đều có vẻ rất tiều tụy, trên mặt hiện lên dấu vết bị nỗi đau hành hạ.

- Chư vị!

Đứng ở nơi đã từng là mộ Hiên Viên, Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi nói:

- Hành động lần này có thể nói là mười phần chết chín, gần như không có hi vọng sống sót. Ta hi vọng các người hiểu được mình đang làm gì. Nếu như bây giờ muốn rút lui thì vẫn còn kịp, sẽ không có ai trách cứ các người.

- Chí Tôn, chúng tôi biết mình đang làm gì. Nếu đã đến đây thì chúng tôi cũng không dự định còn sống trở về. Chỉ cần cuối cùng có thể giải cứu loài người, xây dựng lại Thái Cổ, chúng tôi có chết cũng không hối tiếc.

Một nam tử mặc áo dài màu xanh nói với giọng khàn khàn.

Mọi người bên cạnh cũng đồng thanh nói:

- Chí Tôn, chỉ cần có thể giải cứu loài người, xây dựng lại Thái Cổ, chúng tôi có chết cũng không hối tiếc.

Trong ngực Phong Vân Vô Kỵ, Thập Phương Câu Diệt phát ra một tia sáng nhàn nhạt, sau đó từ từ bay ra, lơ lửng trong hư không. Ánh sáng chợt lóe lên, bóng dáng của Pháp Tổ liền hiện ra bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ.

- Nếu các người đã đưa ra lựa chọn của mình, vậy bây giờ hãy làm theo sắp xếp của ta!

Bàn tay Pháp Tổ rung lên, Thập Phương Câu Diệt vốn chỉ lớn bằng bàn tay bồng phình lên, trong chớp mắt đã dài mấy ngàn trượng, biến thành một chữ thập to lớn từ không trung rơi xuống.

“Ầm!”

Chữ thập do Thập Phương Câu Diệt biến thành rơi xuống mặt đất, vừa vịn in vào lăng Hiên Viên. Pháp Tổ lơ lửng trong hư không, nói:

- Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai và năm người nắm giữ Thế Giới phân biệt trấn thủ ở phía đông, phía tây và phía bắc. Các trưởng lão thánh thú và trưởng lão Bắc Hải trấn thủ ở phía nam. Những người còn lại chỉ cần đứng trong phạm vi bao phủ của Thập Phương Câu Diệt, chờ hiệu lệnh của ta!

Tất cả địa nhân tộc Thái Cổ dựa theo an bài của Pháp Tổ, nhanh chóng xếp hàng phía trên Thập Phương Câu Diệt đã hóa lớn. Đám người Bắc Hải Ma quân đứng ở ven rìa Thập Phương Câu Diệt, còn những người khác thì tạo thành một bức tường người thật dày đứng trong phạm vi bao trùm của nó.

- Vô Kỵ, ngươi hãy trấn thủ ở trung tâm Thập Phương Câu Diệt. Đây là nơi Thập Phương Câu Diệt bảo vệ chặt chẽ nhất.

Đội tất cả mọi người vào vị trí, Pháp Tổ mới quay sang nói với Phong Vân Vô Kỵ. Phong Vân Vô Kỵ không nói gì, lập tức đi đến trung tâm của Thập Phương Câu Diệt, sau đó ngồi xuống.

Pháp Tổ lại hiện ra bên cạnh Phong Vân Vô Kỵ, ngẩng đầu nhìn vào sâu trong vũ trụ. Thân thể của y đã sớm bị hủy diệt, chỉ còn lại một tia ý thức dung hợp với Thập Phương Câu Diệt, cũng là người điều khiển và phát động Thập Phương Câu Diệt.

- Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, tiếp theo phải xem tình hình phía bên kia thế nào.

Phong Vân Vô Kỵ nghe được Pháp Tổ lệnh bảo.

Ở cuối tầm mắt của Pháp Tổ, một bóng đen to lớn đang đứng sừng sững trong hư không, đó là Chủ Thần thứ mười bốn đã biến mất sau khi Thái Cổ sụp đổ.

Thần thể cao mấy trăm trượng của Chủ Thần thứ mười bốn vắt ngang giữa hư không. Hắn ngẩng đầu lên nhìn cửu tinh càng lúc càng ảm đạm trên bầu trời, dường như đang chờ đợi điều gì. Trên người hắn đã không cảm giác được một chút khí tức hung bạo nào. Hôm nay hắn đã gần như đánh mất tất cả ký ức, không còn thù hận loài người, không nhớ đã từng dẫn quân chinh phạt Thái Cổ, cũng không nhớ đến việc bị Xi Vương đánh lén. Trong đầu hắn hoàn toàn trống rỗng.

Ngày đó linh hồn của Xi Vương tự nổ, mặc dù không thể giết chết Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng cũng khiến cho linh hồn của hắn bị thương nặng, khiến hắn quên đi tất cả quá khứ. Trải qua thời gian ngàn vạn năm, hắn vẫn luôn ẩn thân ở một góc, yên lặng tích lũy thực lực. Hôm nay vết thương trong linh hồn của hắn cuối cùng đã khôi phục, thực lực cũng đạt đến đỉnh cao trước đó chưa từng có. Hiện giờ hắn chỉ còn lại một mục đích, đó là trở lại ngôi vị của thần, trở về với vinh quang ngày xưa của hắn. Đây là điều duy nhất hắn nhớ được, cũng là thứ mà hắn quuyền luyện không quên.

- Gào!

Sau một tiếng kêu xuyên qua vũ trụ, Chủ Thần thứ mười bốn cuối cùng bắt đầu xông lên ngôi vị của thần. Hai viên thần cách trên trán hắn đồng thời bắn ra ánh sáng chói mắt, từng vòng thần lực hắc ám như thực chất lan ra. Dưới sự kêu gọi của hắn, tại trung tâm vũ trụ xa xôi, một dòng nước pháp tắc mệnh mông trong nháy mắt xuyên qua thần cách giết chóc trên trán hắn. Thần cách rung động, khí tức của hắn nhanh chóng gia tăng gấp nhiều lần, trong nháy mắt đã đạt đến một cảnh giới kinh khủng, hơn nữa vẫn còn đang tăng lên.

“Ầm ầm!”

Trên chín tầng trời, mây đen cuộn cuộn từ bốn phương tụ đến che phủ bầu trời. Khi Chủ Thần thứ mười bốn xông lên ngôi vị của thần, hàng chục ngàn tia sét màu tím lớn như vại nước từ trong tầng mây bắn về bốn phía. Sâu trong mây đen, một vòng xoáy to lớn do tia chớp hình thành quay cuồng trên bầu trời, bên trong phát ra một áp lực mạnh mẽ, dường như nối liền với một nơi xa xôi khác, đó là quốc độ của thần. Tại khoảnh khắc này, bất kể Quang Minh chư thần hay Hắc Ám chư thần đều bị thu hút bởi hành động xông lên ngôi vị của thần của Chủ Thần thứ mười bốn.

“Rào rào!”

Bên dưới vực sâu bóng tối, một bóng người to lớn tỏa ra uy nghiêm vô thượng, mang theo vô số bọt nước đi ra bên ngoài. Tịch Nhĩ Lạc cuối cùng đã ra tay.

“Ầm!”

Khi khí tức của Chủ Thần thứ mười bốn tăng lên gấp nhiều lần, một đoàn ánh sáng trắng chứa đầy lực lượng hủy diệt từ sâu trong vũ trụ bắn ra, trong nháy mắt vượt qua tầng tầng không gian, nhanh chóng đánh xuống Chủ Thần thứ mười bốn.

“Ầm!”

“Ầm!”

Sau đó lại là mấy đoàn ánh sáng trắng hủy diệt phát ra từ hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối, đánh về phía Chủ Thần thứ mười bốn. Phía trên hư không, hai mươi bốn cặp mắt hoàng kim to lớn đồng thời mở ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chủ Thần thứ mười bốn bên dưới. Khi Chủ Thần thứ mười bốn xông lên ngôi vị của thần, mình ước giữa hắn và Quang Âm chư thần đã bị xé thành mảnh vụn.

Tại Thái Cổ xa xôi.

- Vô Kỳ!

Giọng nói khản trương của Pháp Tổ vang khắp phía trên lăng Hiên Viên:

- Chính là lúc này!

Tại trung tâm Thập Phương Câu Diệt, Phong Vân Vô Kỳ không hề do dự, lập tức giải phóng ý thức ra. Mấy viên thần cách đồng thời hiện lên trên trán, thần lực hùng hậu truyền vào bên trong.

“Ong!”

Tất cả thần cách đều bùng sáng. Trong thế giới quy tắc mà mắt thường khó nhìn thấy, ba dòng nước pháp tắc giết chóc, cứu rỗi và thời gian đồng thời hiện lên, trong nháy mắt xuyên qua thân thể Phong Vân Vô Kỳ.

“Ầm!”

Trong đầu Phong Vân Vô Kỳ chấn động, sau đó ý thức của hắn dường như tiến vào một thế giới khác. Trong thế giới tối đen này có mấy dòng pháp tắc xuyên qua hư không, không thể nhìn thấy đầu cuối. Trong nháy mắt ý thức của hắn chia ra làm mấy phần, men theo những dòng pháp tắc này kéo dài về đầu cuối của pháp tắc. Đây là một cảm giác rất kỳ diệu, giống như hợp thành một thể với pháp tắc.

“Dùng!”

Khi ý thức của Phong Vân Vô Kỵ hòa vào ba dòng pháp tắc giết chóc, thời gian và cứu rỗi, mây đen bỗng hội tụ lại phía trên lăng Hiên Viên Bắc Hải, vô số tia chớp bắn ra. Sau mây đen cũng xuất hiện một vòng xoáy to lớn, đó là quốc độ của Cửu Thục Chi Chủ. Trên mặt đất, mọi người đều nhìn lên mây đen và tia chớp phía trên. Cảm nhận được khí tức của Phong Vân Vô Kỵ đang điên cuồng tăng trưởng, trong lòng bọn họ đã không còn bình tĩnh được.

“Đây là cơ hội cuối cùng rồi, nhất định phải thành công!”

“Đã không còn đường lui nữa, không thành công thì thành nhân!”

“Bốn vị Chí Tôn, nếu như ở trên trời có linh, xin hãy che chở cho chúng tôi!”

Ý thức của Phong Vân Vô Kỵ men theo ba dòng nước pháp tắc giết chóc, cứu rỗi và thời gian, lan ra vô hạn trong một thể giới pháp tắc khác.

“Ong!”

Cách xa hơn nửa vũ trụ, thần cách thời gian trên trán Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn rung động kịch liệt. Phía trên hai mươi sáu pháp tắc, một dòng nước pháp tắc mệnh mông đột nhiên chảy xuống, đồng thời xuyên qua Phong Vân Vô Kỵ và Chủ Thần thứ mười bốn. Thân thể hai người khẽ run lên, bỗng nhiên mở mắt ra. Đứng trước thời gian thì không gian đã không còn ý nghĩa. Xuyên qua dòng sông thời gian, hai người đều cảm nhận được sự tồn tại của nhau, hai cặp mắt đồng thời nhìn vào nhau.

Trong cặp mắt đã từng tràn ngập thù hận kia, Phong Vân Vô Kỵ lại không cảm giác được bất kỳ dao động tâm tình nào. Chủ Thần thứ mười bốn chỉ lãnh đạm nhìn Phong Vân Vô Kỵ, giống như đã hoàn toàn quên mất đối phương, quên đi tất cả quá khứ, cũng quên mất đã từng thù hận như thế nào. Hắn đã không nhớ từng giao đấu với con người này, đã từng mấy lần thua trong tay đối phương, thậm chí có lần thiếu chút nữa đã mất mạng. Hắn đã quên hết tất cả mọi thứ.

Nhìn cặp mắt bình tĩnh này, chẳng biết tại sao Phong Vân Vô Kỵ lại đột nhiên cảm thấy Chủ Thần thứ mười bốn trước mắt thực ra cũng là một kẻ đáng thương. Mong muốn của hắn cũng chỉ là trở về với vinh quang ngày xưa. Hôm nay hắn muốn là trở lại ngôi vị của thần, trở lại khởi đầu của tất cả. Khi Xi Vương tự nổ, Chủ Thần thứ mười bốn đầy oán hận đã chết đi. Người này mặc dù sở hữu thân thể của hắn, nhưng đã là một con người mới.

Pháp tắc thời gian đang rung chuyển, đang gầm thét. Trong vũ trụ chỉ cho phép tồn tại một viên thần cách thời gian hoàn mỹ, cho nên giữa bọn họ nhất định phải phân thắng bại. Nhưng giờ phút này hai người đều không có ý muốn ra tay. Chủ Thần thứ mười bốn chỉ hờ hững liếc nhìn Phong Vân Vô Kỵ, sau đó dời mắt đi, lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Hai mươi bốn đoàn ánh sáng trắng hủy diệt bao phủ trời đất đang từ bốn phương đánh tới.

- Gào!

Trong hư không tối tăm và lạnh lẽo, Chủ Thần thứ mười bốn phát ra một tiếng kêu bất khuất. Tiếng kêu đột nhiên dừng lại, hai mươi bốn đoàn ánh sáng trắng mệnh mông trong nháy mắt chôn vùi hắn. Đứng cách dòng sông thời gian, Phong Vân Vô Kỵ lẳng lặng nhìn Chủ Thần thứ mười bốn từ từ phân giải trong đoàn ánh sáng trắng mệnh mông kia. Mặc dù Chủ Thần thứ mười bốn từng là vua của chư thần, nhưng đã sớm rơi xuống, mất đi vinh quang của Chủ Thần, có mạnh đến đâu cũng không phải là đối thủ của Quang Âm chư thần liên hợp.

Hư không tối đen liên tục vỡ tan dưới công kích của hai mươi bốn vị Chủ Thần. Trong thần lực hủy diệt mệnh mông, hai viên thần cách giết chóc và thời gian lại không hề tổn hại, lơ lửng trong hư không.

“Ầm!”

Hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối đồng thời sôi trào, những bóng sáng to lớn giống như muốn bước ra, đoạt lấy viên thần cách thời gian kia. Ngay lúc này, thần cách thời gian trong hư không đột nhiên chuyển động, nhanh như chớp chui vào sâu trong bầu trời, bay vào tay một bóng sáng to lớn ẩn chứa khí tức hủy diệt trời đất, đó là Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc.

Hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối đang sôi sục đồng thời bình tĩnh lại. Khi một vị Chủ Thần lấy được thần cách thời gian trước tiên, những Chủ Thần khác có muốn cướp đoạt cũng không còn ý nghĩa, kết quả tốt nhất cũng là lưỡng bại câu thương mà chưa chắc đã lấy được.

“Ong!”

Sâu trong bầu trời, bản thể của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc vừa chạm đến Thần cách thời gian, một cảm giác kỳ dị bỗng dâng lên trong lòng. Lúc này hắn bỗng cảm giác được Phong Vân Vô Kỵ.

Khi Tịch Nhĩ Lạc thông qua thần cách thời gian cảm giác được Phong Vân Vô Kỵ, Phong Vân Vô Kỵ cũng cảm nhận được vị Âm Mưu Chi Chủ vẫn luôn ẩn thân, sắp đặt hàng tỉ năm này. Bóng tối, một sự tối tăm cực độ tồn tại từ xa xưa, đây chính là Tịch Nhĩ Lạc trong cảm giác của Phong Vân Vô Kỵ.

“Ong!”

Cặp mắt hoàng kim của Tịch Nhĩ Lạc xuyên qua bóng tối vô tận nhìn về Thái Cổ đỏ nát.

“Người có lấy được, cũng vĩnh viễn không thể nào giữ được.” - Xuyên qua pháp tắc thời gian, Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn vị Chủ Thần tiên đoán phía trên hư không. Ngay khi Tịch Nhĩ Lạc tiếp xúc với thần cách thời gian, Phong Vân Vô Kỵ không hề do dự, lập tức phát động thần cách thời gian trên trán.

“Ầm!”

Pháp tắc thời gian rung chuyển, một lực lượng vô hình khuấy động giữa hai viên thần cách thời gian hoàn mỹ.

“Rắc rắc!”

Trong tay Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc, thần cách thời gian đã đạt đến hoàn mỹ đột nhiên rạn nứt. Sau một tiếng kêu giòn giã, thần cách bỗng hóa thành vô số mảnh vụn lấp lánh biến mất trong hư không.

Một pháp tắc chỉ chấp nhận một viên thần cách hoàn mỹ và một vị Chủ Thần.

Mặc dù Tịch Nhĩ Lạc đã lấy được thần cách thời gian của Chủ Thần thứ mười bốn, nhưng lại không hề biết gì về lực lượng thời gian. Hắn cần thời gian để tìm hiểu và nắm giữ, nhưng Phong Vân Vô Kỵ sẽ không cho hắn thời gian.

- Gào!

Tiếng gầm giận dữ của Tịch Nhĩ Lạc vang khắp vũ trụ, khiến cho vô số không gian run rẩy. Tất cả mưu đồ, tất cả bố trí, vào giây phút cuối cùng lại hoàn toàn tan biến.

Tại Thái Cổ, Pháp Tổ nhìn về hướng Tịch Nhĩ Lạc, cuối cùng nở một nụ cười. Y biết cuối cùng mình đã thắng trong ván cờ không cân xứng này. Vào hàng tỉ năm trước Âm Mưu Chi Chủ đã tiên đoán tất cả. Trong tiên đoán của hắn, cảnh tượng cuối cùng chính là hắn đứng trên Chủ Thần thứ mười bốn bị hủy diệt, lấy được thần cách thời gian. Tất cả mọi thứ cũng diễn ra giống như những gì hắn nhìn thấy trong tiên đoán, hắn đã thuận lợi lấy được thần cách thời gian.

Có ai cướp được đồ vật trong tay bản thể của một vị Chủ Thần? Câu trả lời là không có, cho dù là Quang Minh chư thần cũng không có khả năng này, cho nên Tịch Nhĩ Lạc đã ngừng tiên đoán.

“Ta chỉ suy diễn nhiều hơn một đoạn so với ngươi mà thôi, chính nhờ một đoạn ngắn này, cho nên ta đã thắng.” - Phục Hý nhìn về sâu trong bầu trời, yên lặng trầm nghĩ. Chỉ một chút thời gian nhỏ bé gần như không đáng kể đó đã quyết định thắng bại của ván cờ này.

- Chư vị tộc nhân, công kích của chư thần đã sắp tới, hãy chuẩn bị đi!

Phục Hý kích động nói. Mấu chốt chính là ở giờ phút này.

Hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối lại sôi trào. Khi Tịch Nhĩ Lạc tức giận lao đến Thái Cổ, Quang Âm chư thần cũng đồng thời dời mắt đến Thái Cổ đã bị hủy diệt này. Chỉ một ý niệm, ánh sáng trắng đã từng hủy diệt Chủ Thần thứ mười bốn lại xuyên qua vũ trụ, đánh về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Ong!”

Nơi chân trời, một đoàn ánh sáng trắng khiến vũ trụ biến sắc bay đến. Sắc mặt Pháp Tổ khấn trương, tay bấm pháp quyết, lớn tiếng nói:

- Bát phương cấm tuyệt, thập phương cầu diệt!

“Ong!”

Mặt đất dưới chân chấn động, trong Thập Phương Cầu Diệt tỏa ra một đoàn ánh sáng năm màu, phủ lên bầu trời đêm một màu rực rỡ. Ánh sáng chợt lóe lên, dùng Phong Vân Vô Kỵ làm trung tâm, phần đáy của Thập Phương Cầu Diệt bỗng xuất hiện những hoa văn năm màu. Hoa văn lưu chuyển, trong nháy mắt một thái cực bát quái đồ to lớn hiện lên giữa hư không, kết hợp với Thập Phương Cầu Diệt bảo vệ chặt chẽ Phong Vân Vô Kỵ ở bên trong.

“Ầm!”

Một đoàn ánh sáng trắng hủy diệt trời đất từ phía đông bay đến, đánh vào trên Thập Phương Cầu Diệt, đó là công kích do Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc phát ra.

Một lớp màng mỏng hình vòm trong suốt bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người mấy ngàn trượng, ngăn chặn đoàn ánh sáng trắng hủy diệt kia. Bên ngoài ngàn trượng đều là ánh sáng trắng chói mắt, tất cả mọi thứ đều bị chôn vùi.

“Ầm!”

Lại là một đoàn ánh sáng trắng hủy diệt bay đến, đánh xuống trên lăng Hiên Viên. Ánh sáng trên Thập Phương Cầu Diệt nhanh chóng trở nên âm đậm.

Ở phía xa, ba luồng ánh sáng trắng menh mông đồng thời bay đến. Bóng dáng của Phục Hy đã trở nên rất âm đậm, y cười bi thảm một tiếng, nhìn tộc nhân đông đảo phía trên Thập Phương Cầu Diệt nói:

- Năng lượng của Thập Phương Cầu Diệt đã sắp cạn kiệt. Chư vị, xin nhờ các người rồi!

Dứt lời Phục Hy liền vãi một cái thật sâu, trên gương mặt già nua hiện lên vẻ tự trách và hổ thẹn. Y đang thỉnh cầu những tộc nhân còn sót lại này dâng ra tính mạng của mình, đây vốn là một chuyện rất hổ thẹn, nhưng y đã không còn biện pháp nào nữa. Linh hồn của y đã không còn hoàn chỉnh, sau khi phát động tất cả năng lượng của Thập Phương Cầu Diệt cũng là lúc tử vong.

- Pháp Tổ tiền bối, ngài đã cố hết sức rồi. Cho dù thế nào thì chúng tôi vẫn luôn tôn kính ngài. Tiếp theo hãy giao cho chúng tôi đi!

Trong đám người, một nam tử áo xanh cầm đao quay đầu sang, nói với Pháp Tổ chỉ còn là một bóng sáng âm đậm. Dứt lời tên nhân tộc Thái Cổ kia liền xoay người, kiên quyết và đoạn tuyệt đi về phía trước. Hắn biết điều gì đang chờ đợi mình, nhưng gương mặt hắn lại bình tĩnh chưa bao giờ từng có. Bàn chân nhún một cái, nam tử áo xanh kia liền như tên rời khỏi cung bắn lên không.

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Từng bóng người từ dưới đất vọt lên, không để lại câu nào, bóng lưng cao lớn và kiên quyết. Về mặt bọn họ hoàn toàn bình tĩnh, giống như thứ chờ đợi phía trước không phải cái chết, mà là một bữa tiệc vinh quang.

“Ong!”

Hư không rung động, công kích của chư thần liên tục bay đến, trước mắt đều là ánh sáng trắng menh mông rợp trời kín đất.

“Ha, ngày này cuối cùng đã đến rồi sao? Cuối cùng... không cần phải trốn tránh nữa sao?” – Những cặp mắt phản chiếu ánh sáng trắng bên ngoài lớp màng mỏng, ánh mắt bình tĩnh và an tường.

“Đã ngàn vạn năm rồi... cuối cùng cũng không cần phiêu bạt trong đau đớn nữa, ha!”

“Chí Tôn, chúng tôi đã trở lại rồi, sau này chúng tôi không cần phải rời đi nữa.”

“Các tộc nhân của ta, cuối cùng chúng ta lại có thể ở cùng nhau.”

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

Những bóng dáng cao lớn nổ tung cách mặt đất ngàn trượng, linh hồn mạnh mẽ hoàn toàn tan biến. Trong hư không giống như nổ ra một đoàn pháo hoa xinh đẹp, rực rỡ và lấp lánh.

- Cảm ơn, cảm ơn các người!

Pháp Tổ đứng ở trung tâm Thập Phương Cầu Diệt, từ xa xa nhìn những bóng dáng nổ tung trong hư không, lẩm bẩm nói. Mặc dù chỉ còn là một bóng sáng, nhưng trong mắt y lại rơi lệ.

“Thật là nhớ sông núi quen thuộc kia.”

“Cuối cùng cũng không cần phải đi nữa... mệt quá rồi.”

“Huỳnh Hoạch đại nhân, chúng ta lại có thể cùng chiến đấu với nhau.”

Từng bóng người không hề chùn bước từ dưới đất vọt lên, lao về phía đoàn ánh sáng trắng mênh mông kia.

“Đệ Ngũ Chí Tôn, tất cả xin nhờ ngài, nhất định phải thành công!” – Một nhân tộc Thái Cổ từ xa xa nhìn Phong Vân Vô Kỵ đang nhắm chặt mắt, trong lòng thầm nói, sau đó quay đầu lại, lao vào phía trên, nổ tung ra trong hư không.

Phía trên Thập Phương Cầu Diệt, thái cực bát quái do năng lượng năm màu hình thành bỗng chuyển động, từng dòng năng lượng linh hồn tràn vào bên trong, sau đó truyền vào trong Thập Phương Cầu Diệt. Lớp màng mỏng vốn đang ảm đạm đột nhiên bùng lên ánh sáng trắng chói mắt giống như thực chất, vừng vàng ngăn chặn ánh sáng trắng do chư thần phát ra.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Công kích đến từ vực sâu bóng tối và hải dương ánh sáng liên tục đánh vào trên lớp màng mỏng màu trắng kia. Lớp màng ánh sáng kia nhanh chóng trở nên ảm đạm, nhưng vẫn có thể ngăn cản công kích của chư thần.

“Vô Kỵ, tất cả phải xem ngươi rồi!” - Pháp Tổ nhìn Phong Vân Vô Kỵ bên cạnh đang nhắm mắt không nhúc nhích, trong lòng thầm nói. Giờ phút này ý thức của Phong Vân Vô Kỵ lại đang khoách triển ra vô hạn trong thế giới pháp tắc.

Thời gian cần để xông lên ngôi vị của thần rất ngắn, nhưng trong thời gian đó đủ để chư thần phát ra hàng trăm công kích.

Từng bóng người vọt lên không, sau đó nổ tung ra. Trong phút chốc trên mặt đất chỉ còn lại mấy ngàn tộc nhân Thái Cổ. Trông thấy làm sao cũng không thể công phá được tầng kết giới này, chư thần cuối cùng đã nổi giận.

863. Chương 82: Ba Ngôi Một Thế 2

- Gào!

Sâu trong bóng tối đột nhiên vang lên một tiếng kêu lớn, vũ trụ bắt đầu rung chuyển, sau đó một cột sáng màu đen bán kính mấy ngàn trượng từ sâu trong bầu trời chiếu xuống. Pháp Tổ Phục Hy liền biến sắc:

- Không hay!

Phía trên Thập Phương Cầu Diệt, Huyết Hải Ma Quân Ứng Đông Lai bỗng đứng lên. Gần như cùng lúc, năm tên Bắc Hải tù đồ nắm giữ lực lượng Thế Giới cũng đứng lên. Sau đó ba vị trưởng lão thánh thú và trưởng lão Bắc Hải cũng đứng dậy.

- Giao cho chúng ta đi!

Ứng Đông Lai đứng thẳng người, áo bào xanh lay động.

“Ầm!”

Không hề do dự, mười hai siêu cấp cao thủ Thái Cổ còn lại từ dưới đất vọt lên, bay vào không trung.

- Giao cho chúng ta đi!

Mấy ngàn nhân tộc Thái Cổ còn lại cũng vọt lên, theo sát phía sau Ứng Đông Lai bay vào không trung.

“Ầm!”

Mười hai linh hồn mạnh mẽ đột nhiên nổ tung giữa không trung, tiếp đó là mấy ngàn bóng người khác. Năng lượng linh hồn mãnh liệt tràn ngập hư không, trong phạm vi bảo vệ của Thập Phương Cầu Diệt nổi lên một cơn gió mạnh. Từng dòng năng lượng như sông biển tràn vào bên trong, trong nháy mắt Thập Phương Cầu Diệt bắn ra ánh sáng năm màu rực rỡ.

“Ầm!”

Hai đoàn ánh sáng đen trắng va chạm vào nhau trong hư không, sau đó chôn vùi. Khắp trời đều là mưa ánh sáng. Khi tiếng nổ kịch liệt vang lên, bên trong lăng Hiên Viên lại hoàn toàn yên tĩnh, bóng người đông đúc trên mặt đất trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

“Ứng Đông Lai, các người...” - Phục Hy ngơ ngẩn nhìn mặt đất trống rỗng. Cuồng phong cuốn qua mái tóc trắng bạc của y, giờ phút này y có vẻ già đi rất nhiều. Y biết từ giờ phút này trở đi, bốn chữ “nhân tộc Thái Cổ” đã không còn tồn tại, tất cả những người còn lại đều đã hi sinh trong chiến dịch này.

“Ong!”

Trong hải dương ánh sáng, một bóng sáng lấp lánh cao mấy chục ngàn trượng nhìn về hướng Thái Cổ, lạnh lùng nói:

- Dừng danh nghĩa Phất Lạp Quý Mễ Nhĩ ta, kêu gọi lực lượng trật tự!

“Ầm!”

Một đoàn ánh sáng trắng còn chói mắt hơn gấp ngàn vạn lần so với mặt trời từ hải dương ánh sáng bay lên, vượt qua tầng tầng không gian, chỉ phút chốc bay đến phía trên lăng Hiên Viên Bắc Hải. Bóng tối trong nháy mắt bị xua tan, trời đất sáng trưng như ban ngày.

“Hết rồi!” - Nhìn ánh sáng trắng từ bầu trời chiếu xuống, sắc mặt Phục Hy biến thành đau thương: “Vô Kỵ, bây giờ phải xem ngươi rồi!”

Dường như nghe được giọng nói của Phục Hy, Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhiên mở mắt ra, nhưng lại không cử động. Vẻ vui mừng trong mắt Phục Hy nhanh chóng tan đi, đau đớn nhắm hai mắt lại:

- Vô Kỵ, bây giờ chỉ có thể xem vận may của ngươi thôi!

“Cho thêm ta một chút thời gian, chỉ cần một chút nữa!” - Phong Vân Vô Kỵ nhìn công kích do Trật Tự Chi Chủ Phất Lạp Quý Mễ Nhĩ phát ra, trong lòng nóng nảy. Ý thức của hắn đã gần như kéo dài đến đầu cuối của pháp tắc, thần cách sắp dung hợp với pháp tắc. Chỉ cần thêm một chút thời gian, hắn sẽ thành công bước lên ngôi vị của thần, nhưng Phất Lạp Quý Mễ Nhĩ lại không cho hắn thời gian này.

“Vù!”

Một cơn cuồng phong đột nhiên nổi lên từ giữa tàn tích Thái Cổ rải rác trong chu vi mấy trăm ngàn dặm, trong nháy mắt cuốn qua toàn bộ không gian. Cuồng phong bắt đầu tràn đến lăng Hiên Viên, nhanh chóng bao trùm cả nơi này.

“Ong!”

Không gian chấn động, những mảnh vụn không gian Thái Cổ trong hư không mệnh mông bắt đầu rung chuyển, giống như có thứ gì đang tụ tập lại nơi này. Trên mảnh đất sụp đổ này, một ý chí mệnh mông đột nhiên từ bốn bề tràn tới, ngưng tụ lại phía trên lăng Hiên Viên Bắc Hải. Trong hư không trống trải, những dao động linh hồn mãnh liệt như trăm sông về biển hội tụ trong ý chí mệnh mông này.

“Ầm!”

Công kích do Trật Tự Chi Chủ Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ phát ra khi còn cách Phong Vân Vô Kỵ mấy ngàn trượng thì ngừng lại. Thập Phương Câu Diệt đã mất đi tác dụng sau đòn công kích vừa rồi, thứ chống đỡ thần lực của Phát Lạp Quý Mễ Nhĩ chính là lực lượng linh hồn thuần túy.

Một cảm giác ầm áp bao quanh Phong Vân Vô Kỵ. Tại khoảnh khắc này, hắn bỗng cảm nhận được vô số linh hồn đã chết, đó là những nhân tộc Thái Cổ đã chiến đấu và hi sinh ở đây. Vì bảo vệ mảnh đất này, bọn họ người trước hi sinh thì người sau tiếp bước. Ngay cả sau khi chết, linh hồn tan vỡ của bọn họ vẫn lưu luyến nơi này, không chịu rời đi. Dựa vào một chiến ý bất khuất, bọn họ vẫn còn tồn tại ở đây. Vào giờ phút này khi cảm nhận được tình thế nguy hiểm của Phong Vân Vô Kỵ, vô số linh hồn đã chết traten mảnh đất này lại thức tỉnh.

Linh hồn bọn họ rải rác ở các nơi không gian, vào giờ phút này lại từ bốn phương tụ đến. Hàng ngàn vạn linh hồn tập trung về phía trên Bắc Hải Hiên Viên khau.

“Chiến! Chiến! Chiến!” – Trong tiếng hét không phát ra âm thanh, Phong Vân Vô Kỵ thấy được bóng dáng của đệ tử Chiến tộc.

“Giết!” – Đó là tiếng hét của đệ tử Kiếm các và tộc nhân của hệ phái tự do, trong linh hồn của bọn họ trống rỗng, chỉ còn lại một ý chí bất khuất trước khi chết, đó là bảo vệ mảnh đất này.

“Vô Kỵ, ngươi đã đến rồi!” – Một dao động linh hồn quen thuộc truyền đến.

“Bạch Hổ Chí Tôn!” – Phong Vân Vô Kỵ không dám tin nhìn bóng người quen thuộc kia.

“Ừ.” – Bạch Hổ Chí Tôn mỉm cười gật đầu. Ở bên cạnh y, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy một loạt bóng dáng quen thuộc khác, có Chu Tước, có Huyền Vũ, có Hiên Viên, còn có Tây Môn và Độc Cô... bọn họ đều mỉm cười gật đầu với hắn.

“Vô Kỵ, ngươi làm rất tốt!” – Phong Vân Vô Kỵ dường như nghe thấy Bạch Hổ Chí Tôn lên tiếng: “Chuyện tiếp theo hãy giao cho chúng ta đi!”

Bạch Hổ Chí Tôn mỉm cười, sau đó xoay người lại. Từng bóng dáng quen thuộc phân biệt đi về bốn phía đông nam tây bắc của Thập Phương Câu Diệt, sau đó ngồi xếp bằng xuống.

“Chí Tôn...” – Trong lòng Phong Vân Vô Kỵ thầm nói, nhìn những bóng dáng quen thuộc xoay người rời đi, nước mắt của hắn rơi xuống.

Pháp Tổ nhìn Phong Vân Vô Kỵ rơi lệ, trong mắt lại không có vẻ bi thương. Y lại nhìn về phía trước, trông thấy trước mắt hoàn toàn trống rỗng, chẳng hề có thứ gì, trong hư không chỉ có một dao động linh hồn mệnh mông và ý chí mạnh mẽ.

“Ong!”

Trong ánh mắt không thể tin của Pháp Tổ, Thập Phương Câu Diệt lại phát ra ánh sáng mãnh liệt, lần này còn mạnh hơn ngàn vạn lần so với những lần trước. Dao động linh hồn mãnh liệt tràn ngập trời cao, một kết giới màu trắng thật dày bao phủ phía trên lăng Hiên Viên Bắc Hải.

“Vô Kỵ, ngươi làm rất tốt...” – Nước mắt phủ kín gương mặt, Phong Vân Vô Kỵ dường như thấy được Bạch Hổ Chí Tôn ở phía xa mỉm cười với mình: “Chúng ta chỉ có thể đưa ngươi tới đây thôi, tiếp theo phải xem ngươi rồi. Tạm biệt Vô Kỵ!”

Từng bóng dáng trong hư không dần dần hóa thành hư vô, linh hồn của bọn họ hoàn toàn biến mất, ngay cả mảnh vỡ linh hồn cũng không còn tồn tại. Một sự bi thương dày đặc bao phủ trong lòng. Mặc dù Phong Vân Vô Kỵ biết bọn họ đã sớm chết đi, chỉ dựa vào ý chí mới còn tồn tại, dù không làm như vậy thì ý thức

của bọn họ cũng sẽ từ từ biến mất, cuối cùng sẽ bị hủy diệt, nhưng trong lòng hắn vẫn không kìm được cảm thấy bi thương.

“Vì cuộc chiến này, chúng ta đã mất đi quá nhiều.”

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn lên trời, trông thấy lại có mấy đoàn ánh sáng trắng hủy diệt trời đất từ bốn phương bay tới, nhưng hắn đã không còn để ý, linh hồn mạnh mẽ hoàn toàn dung nhập vào trong ba dòng pháp tắc.

“Ầm!”

Ba dòng nước pháp tắc trong nháy mắt đồng thời xuyên thân thể Phong Vân Vô Kỵ. Hắn mở to hai mắt, con ngươi biến thành màu vàng ánh. Một áp lực mạnh mẽ từ trên người hắn tỏa ra, cuốn qua bốn phía. Ba viên thần cách trên trán đồng thời phát ra ánh sáng chói mắt.

“Rắc rắc!”

Trong một khoảng hư không khác, thần cách giết chóc vốn thuộc về Chủ Thần thứ mười bốn bỗng phát ra một tiếng kêu giòn giã, sau đó hoàn toàn vỡ nát. Thần cách giết chóc trên trán Phong Vân Vô Kỵ đã được pháp tắc thừa nhận và thiết lập, không cần một viên thần cách giết chóc hoàn mỹ nào khác nữa.

“Rắc rắc!”

Phía trên bầu trời, mấy đoàn sấm sét to lớn màu vàng lấp lóe, chiếu rọi hư không thành một màu vàng ánh. Một mảng mây đen thật dày bao phủ phía trên Bắc Hải. Nơi Thập Phương Cầu Diệt, bóng dáng Phong Vân Vô Kỵ chợt lóe lên, biến mất không còn thấy.

Khi thân hình Phong Vân Vô Kỵ biến mất, từ bốn phương tám hướng, hai mươi bốn đoàn ánh sáng trắng mờ mờ tràn đến bỗng dừng lại, sau đó hai mươi ba đoàn thần lực hùng hậu lại trở về hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối.

“Chủ Thần... mới.” – Trong hải dương ánh sáng, một làn sóng ý thức lướt qua trời đất.

“Muộn rồi... Chủ Thần thứ hai mươi bảy.” – Một làn sóng ý thức mạnh mẽ lướt qua vực sâu bóng tối.

Trong số hai mươi bốn đoàn thần lực hùng hậu lại có một đoàn không dừng lại, vẫn đánh vào phía trên Bắc Hải. Bên trong mây đen và sấm sét, Phong Vân Vô Kỵ đứng sừng sững bất động, vàng trán đột nhiên nứt ra, thần cách của kiếm hiện lên. Thần cách của kiếm vừa xuất hiện liền nhanh chóng tiến hóa và hoàn thiện với tốc độ kinh người.

Khi công kích của Tịch Nhĩ Lạc chỉ còn cách hơn trăm trượng, Phong Vân Vô Kỵ cuối cùng mở mắt ra, cặp mắt màu vàng ánh lạnh lẽo và vô tình.

Ánh sáng trắng hủy diệt trời đất kia càng tiến về trước thì năng lượng lại càng yếu. Khi còn cách hai mươi trượng, Phong Vân Vô Kỵ bỗng vươn một tay ra, lập tức thi triển “thời gian bất động”.

“Ầm!”

Ánh sáng trắng mờ mờ đột ngột ngừng lại trong hư không.

“Rắc rắc!”

Ba dòng pháp tắc thời gian, giết chóc và cứu rỗi đồng thời rung động, thần lực hùng hậu tràn vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

“Ầm!”

Ánh sáng trắng mờ mờ đột nhiên bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn, đánh vào bản thể của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc sâu trong bầu trời.

Tịch Nhĩ Lạc cuối cùng đã cảm thấy không ổn. Kẻ vừa mới bước lên ngôi vị của thần này, chỉ trong thời gian ngắn khí tức đã tăng lên đến mức độ tiếp cận với Chủ Thần, hơn nữa còn đang điên cuồng gia tăng. Mà năng lực do hắn nắm giữ đã có phần phá vỡ sự cân bằng.

Bóng sáng lóe lên, Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc nhanh chóng bỏ chạy, trong nháy mắt đã chạy đến phía trên vực sâu bóng tối. Thân thể cao mấy chục ngàn trượng được bao phủ trong ánh sáng đen kịt, vắt ngang ở phía trên vực sâu. Ngay khi Tịch Nhĩ Lạc sắp trở về quốc độ, pháp tắc thời gian mệnh mông đột nhiên lướt qua phía trên vực sâu bóng tối, thân hình hắn liền ngừng lại.

“Ong!”

Mấy đoàn thần lực hắc ám hùng mạnh bắn ra, Hắc Ám chư thần cuối cùng đã không bình tĩnh được. Một khi Tịch Nhĩ Lạc chết đi, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ, Quang Minh sẽ áp đảo Hắc Ám, đây là điều Hắc Ám chư thần không muốn nhìn thấy.

“Ầm!”

Mấy đoàn thần lực hắc ám vừa xuyên qua vực sâu bóng tối liền bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn, đánh vào quốc độ của các Chủ Thần dưới vực sâu, gây nên một cơn chấn động.

“Ầm!”

Một đoàn ánh sáng trắng hủy diệt trời đất từ trên trời giáng xuống, chui vào trong cơ thể của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc. Tịch Nhĩ Lạc không kịp kêu lên tiếng nào, lập tức nổ tung.

Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc chết.

Một viên thần cách lấp lánh phá vỡ không gian, như sao băng bay đến bên ngoài vực sâu.

864. Chương 82: Ba Ngôi Một Thể 3

“Người phá hư sự cân bằng... người đang tự hủy diệt chính mình.” – Giọng nói mang theo tiếng kim loại của Hủy Diệt Chi Chủ Lạp Đạt Mạn Địch Tư vang lên trong đầu Phong Vân Vô Kỵ.

Trong mây đen, Phong Vân Vô Kỵ giống như không nghe thấy. Từng dòng nước pháp tắc hội tụ lại nơi này, thần lực hùng hậu từ các góc trong vũ trụ tràn vào trong cơ thể hắn. Uy thế của hắn càng lúc càng lớn, đã không thể đến gần Thái Cổ nữa.

“Ong!”

Thần cách của kiếm trên trán Phong Vân Vô Kỵ lập lòe, ý thức của hắn như tia chớp chui vào hai mươi sáu dòng pháp tắc trong vũ trụ. Tại khoảnh khắc này Quang Âm chư thần đều cảm giác được Phong Vân Vô Kỵ.

“Pháp tắc của kiếm!” - Một pháp tắc chưa bao giờ tồn tại đã hình thành, hề là tổn thương thì đều có thể sinh thần lực ra. Thần lực mạnh hơn bất kỳ pháp tắc nào khác cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ.

Ánh sáng chợt lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ lại hiện ra phía trên lăng Hiên Viên Bắc Hải, sau đó đi đến bên cạnh Pháp Tổ. Đây chỉ là một hóa thân của hắn, do năng lượng bản thể quá mạnh nên không thể đến gần.

- Người đã thành công rồi!

Pháp Tổ vui mừng nhìn Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã thành công.

Lúc này dao động tâm tình trên người Phong Vân Vô Kỵ đã không còn rõ ràng. Trong lòng Pháp Tổ cảm khái, biết rằng đây là một kết quả hiển nhiên.

- Vô Kỵ, người còn thời gian một nén nhang nữa, sau thời gian đó người sẽ trở thành một vị Chủ Thần thật sự, tất cả tình cảm và ký ức đều sẽ trôi mất, trở nên lạnh giá vô tình.

Phục Hy nhìn Phong Vân Vô Kỵ, mỉm cười nói:

- Trước khi trở thành Chủ Thần chỉ có lý trí, ta hi vọng người có thể làm một chuyện!

- Ngài nói đi, ta nhất định sẽ làm được!

- Nhân lúc vẫn còn tình cảm, ta hi vọng người dùng năng lực của mình lập ra một hạn chế cho mình. Nếu như tất cả loài người đều diệt vong, vậy thì người cũng sẽ hủy diệt. Chỉ như vậy người mới có thể thật sự xem là một Chủ Thần của loài người.

Phong Vân Vô Kỵ gật đầu:

- Ta đáp ứng với ngài.

Phục Hy gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ và hài lòng:

- Chúng ta đã thành công... bây giờ cuối cùng ta cũng có thể đi rồi. Vô Kỵ, tạm biệt...

Phục Hy từ từ nhắm mắt lại, bóng dáng càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng hóa thành hư vô. Lần này y đã thật sự chết đi.

“Rắc!”

Thập Phương Câu Diệt vốn dài mấy ngàn trượng đột nhiên thu nhỏ lại bằng bàn tay, sau đó rơi xuống dưới chân Phong Vân Vô Kỵ. Sau một tiếng kêu giòn giã, mặt ngoài thần khí bỗng hiện lên vô số vết nứt. Một cơn gió thổi qua, Thập Phương Câu Diệt liền hóa thành vô số hạt bụi, theo cơn gió biến mất về phía xa.

- Tạm biệt Pháp Tổ tiền bối!

Trong giọng nói nhàn nhạt, bóng dáng của Phong Vân Vô Kỵ cũng biến mất không còn thấy.

Phía trên tầng mây sấm chớp đùng đùng, lực lượng thời gian nhanh chóng dao động. Thần cách của kiếm lập lòe, một lực lượng vô hình khoách triển đến toàn bộ vũ trụ.

Pháp tắc của kiếm, trong vũ trụ hễ có tổn thương thì sẽ sinh ra thần lực.

“Ầm!”

Thần lực hùng hậu vô cùng vô tận tràn vào trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, khí tức của hắn càng lúc càng mạnh, cuối cùng đạt đến mức độ ngay cả chư thần cũng cảm thấy kinh hãi.

“Ong!”

Trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ, ba mầm móng thánh thú đồng thời rung động, một cảm giác diệt vong mãnh liệt tràn vào trong đầu.

“Ầm ầm!”

Toàn bộ vũ trụ đều chấn động. Trong hải dương ánh sáng vực sâu bóng tối, từng cặp mắt nhìn chăm chú về hướng Thái Cổ. Bình hành pháp tắc đã yên lặng từ hỗn độn ban đầu, lúc này lại một lần nữa rung chuyển.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên, trông thấy cửu tinh trên bầu trời đột nhiên bị che kín. Hắn lại quay đầu đi, ánh mắt nhìn vào sâu trong vũ trụ, xuyên qua dòng sông thời gian thấy được tương lai. Ở đầu cuối ánh mắt của hắn, một đoàn ánh sáng trắng khiến chư thần cũng cảm thấy sợ hãi đang gào thét bay đến. Đứng trước ánh sáng trắng gần như có thể hủy diệt cả vũ trụ này, bất kỳ thứ gì cũng trở nên nhỏ bé.

“Ong!”

Thần cách trên trán lập lòe, cặp mắt lạnh giá của Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ma Giới xa xôi.

Tại Ma Giới.

Trên một gò núi nhô cao, một đứa trẻ khả ái đang bay lượn quanh mẫu thân của nó như thường ngày. Khi ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ nhìn đến, thân thể Ma Nghiệt đột nhiên cứng đờ. Nó từ từ quay đầu sang, hoảng sợ nhìn về hướng Thái Cổ, cặp mắt đen nhánh đột nhiên biến thành một màu đỏ tươi, lộ ra khí tức tà ác cực kỳ mạnh mẽ.

“Ầm!”

Phi Lệ Ty và Công Tôn Chỉ Thương bị khí tức mạnh mẽ kia đẩy văng ra như quả bóng da. Hai người đều kinh ngạc, không thể tin nhìn Ma Nghiệt bay lượn trên không trung. Giờ phút này trên người hắn nó đã không còn khí tức trẻ con, thậm chí Công Tôn Chỉ Thương còn cảm nhận được một khí tức đáng sợ từ xa xưa.

- Nghiệt nhi, con làm sao vậy?

Phi Lệ Ty cả kinh kêu lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” - Công Tôn Chỉ Thương cũng bị biến hóa đột ngột này làm kinh ngạc.

Nhưng Ma Nghiệt lại không để ý đến bọn họ, chỉ nhìn về hướng đông, dưới đôi môi lộ ra hai chiếc răng nanh, trong miệng hắn phát ra một tiếng kêu già nua và hùng hồn.

- Tại sao, chúng ta vốn cũng không có xung đột lợi ích?

Ma Nghiệt nhìn vào hư không vội vàng giải thích. Sau đó dường như cảm thấy giải thích không có hiệu quả, hắn lại nói:

- Chúng ta là đồng minh, đồng minh, có nhớ không? Ta còn phái huyết tộc đến trợ giúp Thái Cổ, chẳng lẽ người...

“Ầm!”

Đáp lại hắn là một tiếng vang lớn long trời lở đất từ hướng Thái Cổ, tiếp đó là một đoàn thần lực hùng hậu khiến vũ trụ bị biến sắc tràn đến.

Sắc mặt Ma Nghiệt biến đổi, hắn gầm lên một tiếng, đột nhiên nhào ra, há mồm cắn vào cổ Phi Lệ Ty và Công Tôn Chỉ Thương. Công Tôn Chỉ Thương và Phi Lệ Ty kêu lên một tiếng, trong cơ thể đột nhiên tỏa ra sương máu cuồn cuộn, tiếp đó mười hai đôi cánh đỏ to lớn từ trong sương máu tràn ra. Trong cơ thể hai người bỗng phát ra khí tức tương tự như Ma Nghiệt.

“Ong!”

Ma Nghiệt, Công Tôn Chỉ Thương và Phi Lệ Ty kêu một tiếng, đồng loạt ngửa đầu lên, cặp mắt đỏ bùng, làn da cũng hóa thành màu đỏ. Một dao động kỳ dị lan về bốn phương tám hướng.

Trong phạm vi vạn dặm tại vùng đất Ma Giới, tất cả yêu ma đột nhiên kêu lên một tiếng, trong mắt tỏa ra một đoàn sương máu, tiếp đó mười hai đôi cánh đỏ to lớn từ sau lưng bọn chúng nhô ra. Chỉ trong nháy mắt thực lực của bọn chúng đã gia tăng đến một mức độ đáng sợ, hơn nữa càng lúc càng có nhiều yêu ma xảy ra biến dị.

Ma Nghiệt cũng chính là thủy tổ huyết tộc, năng lực khiến cho chư thần e ngại là Huyết Duệ. Nếu thủy tổ huyết tộc muốn gây dựng đời sau, hắn chỉ cần cắn hoặc phát động Huyết Duệ, lập tức có thể chuyển hóa tất cả sinh mạng trong một phạm vi lớn thành những kẻ hùng mạnh như mình. Những kẻ mới được chuyển hóa này đều sở hữu thực lực của thủy tổ huyết tộc, hơn nữa vẫn có suy nghĩ của mình, không cần nghe theo sự điều khiển thủy tổ huyết tộc.

Bởi vì không thể khống chế, cho nên thủy tổ huyết tộc mặc dù sở hữu năng lực mạnh mẽ và đáng sợ như vậy, nhưng vẫn luôn không sử dụng. Nếu như hắn muốn, thậm chí có thể trong thời gian ngắn chuyển hóa tất cả loài người trong một tinh cầu ở đại thứ nguyên, trở thành thủy tổ huyết tộc mười hai cánh hùng mạnh như hắn.

Máu mặc dù không bằng thần lực, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Chư thần có thể dễ dàng đối phó với một thủy tổ huyết tộc, nhưng nếu như có mấy triệu, thậm chí là hàng trăm triệu thủy tổ huyết tộc thì chư thần cũng cảm thấy e ngại.

“Ong!”

Pháp tắc thời gian trong nháy mắt xuyên qua vùng đất Ma Giới, Huyết Duệ do thủy tổ huyết tộc phát ra chợt ngừng lại. Sau đó thời gian nhanh chóng chảy ngược, những đoàn sương đỏ từ trong cơ thể đám yêu ma tỏa ra dần dần biến mất.

Huyết Duệ cần có thời gian để phát tán, nhưng thời gian lại nằm trong tay Phong Vân Vô Kỵ. Có lẽ chư thần e ngại thủy tổ huyết tộc, nhưng Phong Vân Vô Kỵ thì lại hoàn toàn khác chế hấn.

- Người không thể đối xử với ta như vậy, ta cũng không uy hiếp đến người!

Thủy tổ huyết tộc nhìn về không trung, giận dữ hét lên.

Phong Vân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn thủy tổ huyết tộc đang không ngừng giãy giụa. Huyết Tổ có thể lừa gạt người khác, nhưng lại không gạt được Phong Vân Vô Kỵ. Sở hữu thần cách thời gian, nắm giữ pháp tắc thời gian, ánh mắt của Phong Vân Vô Kỵ đã có thể nhìn thấu quá khứ, hiện tại và tương lai.

Từ hỗn độn ban đầu, khi đám nghịch thần giả cổ xưa còn đang gây loạn, hô hào muốn hủy diệt chư thần, thủy tổ huyết tộc đã suy nghĩ đến đường lui. Chính vào lúc đó hắn đã thấy được Bồ Tôn, đây vốn là một chuyện không thể xảy ra.

Ngàn vạn năm trước, khi Chủ Thần thứ mười bốn thoát khỏi phong ấn không lâu, định đối phó với Đệ Nhất phân thân, lại gặp phải Bồ Tôn ra tay giải cứu. Bồ Tôn dứt khoát phát động “thời gian chảy ngược”, muốn đưa Chủ Thần thứ mười bốn vào trong Cửu U, phong ấn hắn một lần nữa. Không ngờ vào hàng tỉ năm trước, Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc đã sớm tiên đoán được điều này. Đứng cách dòng sông thời gian, Tịch Nhĩ Lạc đã phát ra một đoàn thần lực tinh khiết, truyền vào trong cơ thể Chủ Thần thứ mười bốn, kích thích thần cách thời gian trong cơ thể hắn.

Dưới tác dụng của một lực lượng không thể khống chế, hai người từ Cửu U đi ngược về ngọn nguồn của thời gian. Cũng vào lúc đó, Bồ Tôn và Chủ Thần thứ mười bốn đã xuất hiện trong hư không phía trước thủy tổ huyết tộc không xa, sau đó lập tức biến mất. Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng không thể thoát khỏi ánh mắt của thủy tổ huyết tộc có thực lực hùng mạnh.

Thủy tổ huyết tộc phát tán thần thức ra khắp vũ trụ, nhưng vẫn không tìm được hai nhân vật kỳ lạ đột nhiên xuất hiện rồi biến mất kia. Chư thần dường như cũng không phát hiện ra tình huống khác thường, đây vốn là chuyện không hợp lý.

Tình huống vốn không thể xảy ra này đã khiến cho thủy tổ huyết tộc chú ý, từ đó trở đi hắn bắt đầu tìm kiếm tung tích của Chủ Thần thứ mười bốn và Bồ Tôn. Trải qua thời gian dài đằng đẳng, hắn rốt cuộc đã hiểu, nếu hai người này không có ở hiện tại, vậy thì chỉ có thể từ quá khứ hoặc tương lai đi đến. Quá khứ là chuyện không thể, vậy thì chỉ còn có tương lai.

Chỉ dựa vào hình ảnh trong khoảnh khắc đó, thủy tổ huyết tộc đã phán đoán ra, trong tương lai nhất định sẽ có một kiếp nạn lớn. Hắn vốn không có hứng thú với việc thành thần, bởi vì hắn biết một khi thành thần cũng có nghĩa là sẽ mất đi tất cả lý trí và tình cảm, giống như một cỗ máy, đó không phải là điều hắn muốn. Hắn cũng không muốn bị chiến tranh giữa chư thần ảnh hưởng, cho nên khi đám nghịch thần giả cổ xưa vẫn còn đang hô hào, chuẩn bị khiêu chiến với chư thần, hắn đã một mình rời khỏi, bắt đầu tìm kiếm đường lui.

Thời gian dài đằng đẳng trôi qua. Ngay cả khi cuộc chiến thần ma lần đầu tiên bộc phát, thủy tổ huyết tộc cũng không phát hiện được tung tích của Bồ Tôn. Có đôi khi hắn đã nghĩ rằng phán đoán của mình có vấn đề gì, cho đến khi Phong Vân Vô Kỵ phi thăng.

Dự định của thủy tổ huyết tộc có thể lừa gạt được chư thần, nhưng lại không giấu giếm được Phong Vân Vô Kỵ. Lúc Phi Lệ Ty mang thai, thủy tổ huyết tộc đã tiến vào trong cơ thể nàng. Theo như hắn thấy thì chuyện này rõ ràng rất an toàn. Không ai có thể nghĩ đến, thủy tổ huyết tộc hùng mạnh không ẩn nấp ở đại thứ nguyên, mà lại ẩn thân tại trong cơ thể một đứa bé Ma Giới, hơn nữa đứa bé này còn là con của Phong Vân Vô Kỵ.

Thủy tổ huyết tộc không có hứng thú với việc thành thần, nhưng lại có hứng thú với nhân gian. Sau khi bốn Chí Tôn loài người diệt vong, chư thần tạo thành sự cân bằng mới, không ai dám tùy tiện ra tay, đó

chính là thiên hạ của huyết tộc.

Trong thời gian dài đằng đẳng quan sát vũ trụ phát triển, Huyết Tổ đã nảy sinh hứng thú với nhân gian này. Mục đích của hắn là thống trị tất cả sinh mạng dưới chư thần, hưởng thụ quyền thế vô thượng giữa vũ trụ này. Vũ trụ chính là thiên đường của hắn, thời đại của huyết tộc đã đến gần.

Đứng trước một vị Thời Gian Chủ Thần, không một bí mật nào có thể che giấu được. Thời đại của huyết tộc tuyệt đối không phải là điều Phong Vân Vô Kỵ muốn nhìn thấy.

Tâm niệm của hắn vừa động, thần lực hùng hậu liền phát ra, tràn vào trong cơ thể Huyết Tổ.

- Không!

Huyết Tổ kêu lên tuyệt vọng. Hắn biết Phong Vân Vô Kỵ chắc chắn sẽ không giết hắn, nhưng đối với hắn thì chuyện này cũng chẳng khác gì cái chết.

“Ầm!”

Sương máu sôi trào, một bóng người màu đỏ có mười hai cánh bị Phong Vân Vô Kỵ cưỡng chế hút ra từ trong cơ thể Ma Nghiệt.

“Ong!”

Một viên thần cách ảm đạm từ trong cơ thể Ma Nghiệt bay ra, chui vào trên trán Huyết Tổ. Đứng trước “thời gian bất động”, Huyết Tổ căn bản không thể nhúc nhích được. Một lúc sau, thần lực cuộn trào tràn vào trong cơ thể Huyết Tổ, thần cách của Chiến Tranh Chi Chủ Định Tư Mã Sâm lập lòe trên trán hắn.

“Ầm!”

Khi khí tức của Huyết Tổ đạt đến giới hạn, một dòng nước pháp tắc gào thét tràn đến, xuyên qua thân thể hắn.

- A!

Trong tiếng kêu lớn, một tia chớp màu đen từ trên trời đánh xuống người Huyết Tổ. Ánh sáng chợt lóe lên, Huyết Tổ đã biến mất không còn thấy.

Trong vực sâu bóng tối lại có thêm một bóng người cao lớn đứng sừng sững bên cạnh mười một Hắc Ám chư thần.

Chiến Tranh Chi Chủ trở lại ngôi vị của thần.

865. Kết Thúc

Sau khi làm xong những chuyện này, Phong Vân Vô Kỵ lại vung tay lên, một đoàn thần lực mênh mông xuyên qua tầng tầng không gian, bay vào trong đại thứ nguyên.

“Ầm ầm!”

Trong đại thứ nguyên, vài tinh cầu khổng lồ đột ngột nổ tung, tất cả huyết tộc cư ngụ trong đó đều hóa thành tro bụi, bao gồm trưởng lão quốc hội của huyết tộc.

Sau khi liên tục ra tay hai lần, năng lượng trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ đã giảm hơn một nửa, tương đương với chư thần.

“Ầm!”

Một tia sét lướt qua, Phong Vân Vô Kỵ lập tức biến mất. Pháp tắc thời gian lại dao động.

“Ong!”

“Ong!”

“Ong!”

Sau chín tiếng vang của kim loại, chín chiếc đỉnh to lớn xếp hàng đều đặn chung quanh lăng Hiên Viên Bắc Hải, chính là Thái Cổ cửu đỉnh mà Chiến Đế đã từng dùng để mở ra quốc độ của chư thần.

Ánh sáng chợt lóe lên, Phong Vân Vô Kỵ lại xuất hiện phía trên lăng Hiên Viên. Bàn tay của hắn nắm một cái, khoảng đất cuối cùng của Thái Cổ cũng vỡ tan. Mặt đất rạn nứt, bên dưới lăng Hiên Viên lộ ra một tấm bia đá to lớn, chính là chiến bia cổ xưa mà Phong Vân Vô Kỵ đã tìm khắp nơi không thấy.

Trên bề mặt của chiến bia cổ xưa có khắc dòng chữ “Thanh Long bị thương, Thái Cổ diệt vong”, còn mặt bên kia lại ghi “không phá không lập, phá rồi lại lập”. Đám người đại trưởng lão Thanh Long vốn chỉ thấy được một mặt của chiến bia cổ xưa, không nhìn thấy mặt còn lại. Đôi mắt của Phong Vân Vô Kỵ có thể nhìn thấu quá khứ, hiện tại và tương lai, biết được chiến bia cổ xưa này chính là hạt nhân ban đầu khi Thái Cổ thành hình, hôm nay muốn xây dựng lại Thái Cổ vẫn cần dùng đến nó.

“Rào rào!”

Chín sợi xích lớn từ trong Thái Cổ cửu đỉnh bắn ra, từ chín phương hướng phân biệt móc vào chiến bia cổ xưa. Phong Vân Vô Kỵ đánh một chưởng vào chiến bia cổ, thần lực ào ạt tràn vào bên trong. Tiếng dây xích lay động không ngừng vang lên.

“Ầm!”

Một đoàn ánh sáng màu vàng đất từ trong chiến bia cổ xưa bắn ra, rót vào trong Thái Cổ cửu đỉnh, lại thông qua Thái Cổ cửu đỉnh chiết xạ về bốn phương. Hư không mênh mông nhộn nhạo như sóng nước. Từ bốn phương tám hướng, những mảnh vụn không gian Thái Cổ như trăm sông về biển, bị hút vào trong ánh sáng màu vàng đất này.

Đây là quá trình xây dựng lại không gian, cần phải tốn thời gian không ít.

Ý thức của Phong Vân Vô Kỵ thoáng trở nên ngơ ngác, hắn biết thời gian đã không còn nhiều lắm, trong thời gian này hắn nhất định phải hoàn thành tất cả bố trí. Ánh mắt của hắn ngưng tụ lại, trong chín chiếc đỉnh lớn lại bắn ra chín sợi xích, có điều lần này dây xích cũng không bắn tới chiến bia cổ xưa, mà lại hội tụ tại một điểm phía trên chiến bia.

Tại đầu cuối của chín sợi xích lớn màu bạc, một bảo tọa màu bạc lấp lánh rộng rãi đột nhiên xuất hiện, trên bảo tọa có rất nhiều hoa văn phức tạp.

Phong Vân Vô Kỵ ngẩng đầu lên. Một cầu thang màu bạc phát ra ánh sáng nhàn nhạt từ trên bảo tọa màu bạc treo cao kia trải xuống, kéo dài đến dưới chân hắn.

“Cộp!”

Phong Vân Vô Kỵ bước lên cầu thang màu bạc từ phía trên trải xuống, chậm rãi đi về phía trước. Khi hắn bước đi, một đoàn ánh sáng trắng nhàn nhạt cũng từ trong thân thể hắn tỏa ra. Mỗi lần hắn bước lên phía trên một bước, ánh sáng từ trong cơ thể phát ra lại mạnh hơn một phần. Khi hắn đi lên đỉnh cầu thang màu bạc, ánh sáng toàn thân đã giống như một vầng trăng sáng.

Phong Vân Vô Kỵ xoay người, hai tay đặt lên hai đầu bảo tọa, từ từ ngồi xuống, ánh mắt nhìn về nơi xa vô tận.

“Rào rào!”

Cầu thang màu bạc trong nháy mắt biến mất. Những sợi xích màu bạc lay động, bảo tọa màu bạc từ từ nâng Phong Vân Vô Kỵ lên cao, ánh sáng bên ngoài cơ thể hắn càng lấp lánh.

Ngồi trên bảo tọa màu bạc, nhìn xuống nơi đã từng là Thái Cổ, trong lòng Phong Vân Vô Kỵ lại bình tĩnh khác thường, không vui không buồn, cũng không có giận dữ. Thậm chí hắn đã gần như không còn một chút tình cảm nào, chỉ duy nhất còn lại ký ức.

“Có lẽ đây là cái giá cần phải bỏ ra để thành thần.” - Phong Vân Vô Kỵ yên lặng trầm nghĩ. Thời gian đã không còn nhiều lắm, hắn biết tất cả ký ức rồi cũng sẽ trôi mất, cuối cùng hắn sẽ không còn tồn tại. Bảo tọa càng lúc càng cao. Ở ven rìa mảnh đất đang thành hình này, Phong Vân Vô Kỵ đột nhiên nhìn thấy mấy cô gái.

- Trưởng lão, ngài nói xem Vô Kỵ ca ca sẽ thành công chứ?

U Nhược mặc một bộ đồ lụa mỏng màu đen, bên cạnh là mấy vị trưởng lão Phong tộc. Toàn bộ lăng Hiên Viên đều bị ánh sáng bao phủ, khoảng cách quá xa khiến bọn họ không thể biết được chuyện gì đang xảy ra. Bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ đợi kết quả sau cùng.

- Chắc là như vậy.

Trưởng lão lẩm bẩm nói.

- Ừm, U Nhược cũng tin.

Phía bên kia, Ngao Hàn Yên lẳng lặng đứng ở bên ngoài khu vực. Ánh sáng trắng nhàn nhạt kia xa xôi giống như cửu tinh, khiến cho nàng không thấy rõ.

“Vô Kỵ, ta vẫn sẽ luôn chờ chàng.” - Ngao Hàn Yên nắm chặt tay, nhìn đoàn ánh sáng dâng lên phía trên Bắc Hải. Gió thổi góc áo của nàng lay động, như cánh liễu nhẹ nhàng buông xuống.

Tại một nơi trong hư không cách đó rất xa, Phong Vân Vô Kỵ nhìn thấy Phượng Phi mặc phượng bào màu đỏ quen thuộc của nàng, đứng trong bóng tối lạnh lẽo, yên lặng rơi nước mắt.

- Hai!

Trên bảo tọa, Phong Vân Vô Kỵ khẽ thở dài một tiếng. Cả đời hắn đợi trời đáp đất, nhưng đứng trước hai cô gái này lại luôn cảm thấy hổ thẹn.

“Có lẽ đây chính là đời người, vĩnh viễn không hoàn hảo, tràn đầy tiếc nuối.” - Phong Vân Vô Kỵ bỗng nhớ đến Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp. U Vô Tà đã từng nhờ hắn báo thù giúp, giết chết vị Đọa Lạc Chi Vương này. Nhưng Đọa Lạc Chi Vương Lộ Tây Pháp đã sớm chui vào trong hải dương ánh sáng mệnh mông, biến mất sau một vụ nổ. Còn có Chủ Thần thứ mười bốn, Phong Vân Vô Kỵ vốn nên giết chết hắn, nhưng khi nhìn thấy hắn, Phong Vân Vô Kỵ lại đột nhiên cảm thấy thật ra hắn cũng là một kẻ đáng thương, cuối cùng hắn lại chết trong tay Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc. Còn Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc mưu tính hàng tỉ năm, cuối cùng lại chết trong tay mình.

Vận mệnh thật ra rất buồn cười. Tại vũ trụ ban đầu, Chủ Thần thứ mười bốn bởi vì thực lực quá mạnh nên bị bình hành ảnh hưởng, thân thể bị chia cắt, ngay cả linh hồn cũng bị phân chia. Hắn để lại Sát Lục ma quyết, lưu lại linh hồn tà ác trong dòng sông hỗn độn, chỉ vì muốn phá phong ấn ra ngoài, trở lại ngôi vị của thần, nhưng cuối cùng vẫn phải chết. Còn hai viên thần cách của hắn lại biến tướng do mình thừa kế. Nói như vậy mình chẳng phải là một Chủ Thần thứ mười bốn khác sao? Phong Vân Vô Kỵ tự giễu trầm nghĩ.

Từng ý niệm liên tục lướt qua đầu, Phong Vân Vô Kỵ biết đó là dấu hiệu ký ức của con người đang trôi mất.

Trước khi đặt chân đến Thái Cổ, ta không ngừng khổ luyện, chỉ một lòng muốn phi thăng, theo đuổi lực lượng mạnh nhất. Bây giờ ta đã có được lực lượng mạnh nhất giữa vũ trụ, nhưng cũng mất đi tình cảm của con người, cuộc đời ta rốt cuộc xem như hoàn hảo hay là tiếc nuối?

Phong Vân Vô Kỵ khẽ lắc đầu, vấn đề này hắn cũng không biết câu trả lời, hắn chỉ biết là tất cả những điều này đều do mình lựa chọn

Ký ức từ khi sinh ra đến nay lần lượt thoáng qua trong đầu, mỗi hình ảnh lướt qua đều có một phần ký ức vĩnh viễn biến mất.

“Tách!”

Hai giọt nước mắt từ khóe mắt Phong Vân Vô Kỵ chậm rãi chảy ra, đây không phải bi thương mà là ký ức trôi mất. Khi hai giọt nước mắt rơi xuống cũng là lúc ký ức của hắn hoàn toàn biến mất.

“Bộp!”

Hai giọt nước mắt lóng lánh mang theo tất cả ký ức và tình cảm của Phong Vân Vô Kỵ chảy xuống gương mặt.

“Đây là những gì cuối cùng ta có thể làm được.” - Phong Vân Vô Kỵ nhìn hai giọt nước mắt kia rơi vào trời cao, ngón tay búng một cái, hai luồng ánh sáng màu xanh sẫm liền chui vào trong nước mắt. Hai giọt lệ bỗng bắn ra một vòng ánh sáng nhu hòa, trong nháy mắt biến thành dáng vẻ Phong Vân Vô Kỵ, mang theo một nụ cười ôn hòa phân biệt bay về hai hướng.

Bọn họ mang theo tất cả ký ức và tình cảm của Phong Vân Vô Kỵ, nhưng lại là hắc của trước kia, chỉ vì muốn bù đắp sự tiếc nuối đối với hai cô gái. Mặc dù bọn họ có tất cả ký ức và tình cảm của hắc, nhưng đã là một sinh mạng hoàn toàn mới do hắc sáng tạo ra. Nhưng bí mật này các nàng sẽ vĩnh viễn không hay biết, có lẽ cho dù biết các nàng cũng muốn tin đó chính là hắc.

“Ầm ầm!”

Cửu đỉnh rung chuyển. Bảo tọa màu bạc đưa Phong Vân Vô Kỵ lên cao, ánh sáng từ trong thân thể tỏa ra càng rực rỡ, ánh mắt của hắc lại càng lạnh lẽo vô tình.

“Ầm!”

Ở nơi cao vô tận, Phong Vân Vô Kỵ tách ra khỏi bảo tọa. Thân thể hắc vẫn tỏa ra ánh sáng như vàng trắng, càng lúc càng lên cao. Dưới ánh sáng bao phủ, thân thể hắc bỗng nhiên lớn lên, áp lực phát ra cũng càng lúc càng mạnh.

- Vô Kỵ!

Ven rìa mảnh đất đã thành hình vang lên tiếng kêu của một cô gái, tiếp đó một bóng người đổ rục quen thuộc từ dưới đất bay lên. Phong Vân Vô Kỵ có thể lừa gạt người khác nhưng không gạt được nàng, nàng biết sau lần này sẽ không còn gặp lại hắc.

- Vô Kỵ, chờ thiếp!

Phượng Phi hóa thành một bóng dáng đỏ rục bay nhanh về hướng Phong Vân Vô Kỵ, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, không ngừng tuôn rơi. Nàng biết, người mà nàng yêu đã mất đi tất cả ký ức và tình cảm, hắc đã không còn là chính mình, nhưng nàng vẫn muốn ở bên cạnh hắc, không oán không hối hận.

- Kéc!

Một vệt sáng đỏ rục từ trong cơ thể Phượng Phi tỏa ra, bốc cháy hừng hực. Giữa không trung, thân hình của nàng hóa thành một con Chu Tước đỏ rục, đập cánh bay về phía Phong Vân Vô Kỵ.

“Vô Kỵ, chúng ta đừng rời xa nữa được không?” - Trong cặp mắt sáng ngời Chu Tước thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, ý thức của Phượng Phi càng lúc càng yếu. Bản thân nàng vốn là nhiễm máu tươi của Chu Tước sinh ra, trời sinh đã có năng lực hóa thân thành Chu Tước. Giờ phút này cuối cùng nàng đã hoàn toàn dung hợp với mầm mống trong cơ thể.

- Kéc!

Trong tiếng phượng kêu réo rắt, Chu Tước to lớn mang theo ngọn lửa vô tận vẽ nên một đường cong lưu loát trong hư không, bay về phía Phong Vân Vô Kỵ.

Phong Vân Vô Kỵ lặng lẽ nhìn vệt sáng đỏ rục từ phía dưới bay nhanh đến, thở dài một tiếng, mở một góc ánh sáng quanh người ra để nó bay vào bên trong.

- Kéc!

Chu Tước to lớn đập đôi cánh xinh đẹp, bay quanh Phong Vân Vô Kỵ, vui sướng kêu lên. Từ trong cặp mắt kia, Phong Vân Vô Kỵ đã không còn cảm giác được cô gái kiêu ngạo và thâm tình lúc trước. Trong tiếng thở dài nhàn nhạt, ánh mắt của hắc thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, một chút ký ức còn lại về Phượng Phi trong đầu cũng hoàn toàn biến mất.

“Ầm!”

Bốn đoàn ánh sáng menh mông từ trong cơ thể Phong Vân Vô Kỵ tỏa ra. Trong đó có ba đoàn xoay chuyển trên không trung, hóa thành ba thánh thú Bạch Hổ, Huyền Vũ và Thanh Long. Còn một đoàn khác lại có màu xanh sẫm, bên trong tràn đầy khí tức sự sống, chính là sinh khí do Cửu Chuyển Sinh Tử huyền công của Bồn Tôn tu luyện đến cực hạn chuyển hóa thành.

Ánh sáng màu xanh sẫm kia lan ra, trong nháy mắt như thảm xanh trải khắp mặt đất. Toàn bộ mảnh đất Thái Cổ đều rung chuyển, bắt đầu diễn hóa.

Trong hư không, một đoàn ánh sáng như vàng trắng chợt bắn lên, càng lúc càng cao, cuối cùng chui vào sâu trong bóng tối phía trên.

Đối diện với hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối, một đoàn ánh sáng trắng ôn hòa như gợn sóng lan ra trong hư vô. Một quốc độ mới đang thành hình.

Một nam tử đáng vẻ loài người cao mấy chục ngàn trượng đứng sừng sững giữa quốc độ này, toàn thân phát ra ánh sáng còn chói mắt hơn gấp trăm ngàn lần so với mặt trời. Mặc dù có đáng vẻ loài người, nhưng trên mặt hắn lại không tìm được một chút tình cảm nào thuộc về con người.

- Kéc!

Bên cạnh áp lực và ánh sáng do vị Chủ Thần mới này phát ra, một con Chu Tước to lớn mang theo ngọn lửa hùng hực bay lượn ngược xuôi.

“Ầm ầm!”

Sâu trong vũ trụ, một đoàn ánh sáng trắng rợp trời kín đất từ trong bóng tối tràn ra. Toàn bộ vũ trụ đều rung chuyển trong ánh sáng khiến chư thần cũng phải sợ hãi này. Hai mươi bốn bóng người khổng lồ đứng sừng sững trong hải dương ánh sáng và vực sâu bóng tối, những cặp mắt hoàng kim lạnh giá cùng nhìn về một hướng.

“Ong!”

Dưới sự quan sát của chư thần, trong ánh sáng trắng menh mông, bóng người cao mười ngàn trượng đứng sừng sững trong hư không đột nhiên phân ra làm ba. Bóng người bên trái hoàn toàn đen kịt, khuôn mặt dữ tợn, trên trán có thần cách giết chóc. Bóng người ở giữa khí tức bình tĩnh ôn hòa, trên trán có thần cách của kiếm. Bóng người bên phải lại có màu trắng sữa, trong khí tức tràn đầy sự thần thánh, trên trán có thần cách cứu rỗi và thần cách thời gian.

“Ầm ầm!”

Sâu trong vũ trụ, tiếng ầm ầm càng lúc càng nhỏ, ánh sáng trắng do bình hành pháp tác biến thành dần dần tan đi. Trong bầu trời, ánh sáng của cửu tinh trở nên ảm đạm, sau vài hơi thở đột nhiên đồng loạt biến mất trong màn đêm.

Cửu tinh lui đi, sự cân bằng mới đã hình thành.

Ba hợp làm một, Phong Vân Vô Kỵ, Quang Minh chư thần và Hắc Ám chư thần tạo thành một tam giác bình hành.

Một hóa thành ba, thần giết chóc thuộc về phe Hắc Ám, thần cứu rỗi thuộc về phe Quang Minh, Kiếm Thần đồng thời có đủ thuộc tính cả hai bên, Quang Âm một lần nữa cân bằng.

Một hóa thành ba, ba hợp làm một, có thể nói là ba ngôi một thể. Vị Chủ Thần thứ hai mươi bảy là thần của loài người, được gọi là Thần Ba Ngôi Một Thể.

Mỗi khi Thần Ba Ngôi Một Thể nhận được quá nhiều thần lực từ trong vũ trụ, đạt đến mức độ phá hư sự cân bằng, lực lượng bình hành sẽ xuất hiện. Để ứng phó với sự nguy hiểm của lực lượng bình hành, khi đó Thần Ba Ngôi Một Thể sẽ lại phân làm ba. Mỗi lần Thần Ba Ngôi Một Thể đều giáng xuống sấm sét thần phạt để giảm bớt thần lực trong cơ thể. Đối với Quang Âm chư thần thì thần lực vô cùng quý giá, nhưng đó lại là gánh nặng của Thần Ba Ngôi Một Thể.

Trong vũ trụ, hễ có tổn thương và giết chóc thì Thần Ba Ngôi Một Thể lại có thể nhận được thần lực liên tục không ngừng. Vì để tránh cho thần lực của Thần Ba Ngôi Một Thể quá mạnh, uy hiếp đến chư thần, Quang Âm chư thần không thể không ước thúc thần ma hai bên, giảm bớt giết chóc và chiến tranh trong vũ trụ. Hai mươi bảy vị Chủ Thần uy hiếp lẫn nhau, tạo thành sự cân bằng, không ai dám tùy tiện ra tay.

Từ cuộc chiến thần ma lần đầu tiên trở đi, cuối cùng vũ trụ đã nghênh đón một thời kỳ hòa bình dài nhất chưa từng có.

Quốc độ của thần không ngày không đêm.

Ven rìa Thái Cổ, một nam tử anh tuấn cất bước tiến vào trong tầm mắt của một thiếu nữ áo đen.

- Vô Kỵ ca ca!

U Nhược vui mừng vội vàng chạy qua, nắm lấy tay nam tử, dụi đầu sát vào lồng ngực của hắn:

- Ca ca, muội tưởng rằng huynh sẽ không trở lại.

Nam tử mỉm cười vuốt ve mái tóc dài của U Nhược, nhẹ giọng nói:

- Sao lại thế chứ, nha đầu ngốc, ca ca còn đáp ứng sẽ chăm sóc muội cả đời mà.

U Nhược ngẩng đầu lên, vui mừng nói:

- Có thật không?

- Ừ, thật.

Nam tử nắm lấy tay thiếu nữ, từ từ đi về phía xa.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác cách rất xa.

Ngạo Hàn Yên ngơ ngác nhìn bóng dáng ngày nhớ đêm mong trước mắt, dường như hoài nghi đó có phải là ảo giác hay không.

- Ta thích nàng.

Phong Vân Vô Kỵ đứng trong hư không, nhìn nàng mỉm cười nói.

Tại khoảnh khắc đó, Ngạo Hàn Yên lệ rơi đầy mặt. Nàng vội vàng cúi đầu xuống lau đi nước mắt, sau đó ngẩng đầu lên, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

Hậu Ký

Theo thời gian trôi qua, Thái Cổ đã không còn tồn tại trong ký ức của thần ma, hoàn toàn chìm vào trong dòng sông lịch sử. Tại nơi Thái Cổ từng tồn tại, những sinh mạng mới lại được sinh ra. Trong các không gian vũ trụ có một truyền thuyết, loài người ở nơi này đều có sức mạnh long trời lở đất. Nó có một cái tên rất dễ nghe, đó là Tiên Giới.

Cửu tinh lui đi, vũ trụ trở lại cân bằng. Tất cả không gian tàn phá lại khôi phục, những không gian từng bị hủy diệt một lần lại xuất hiện sinh mạng mới, loài người không ngừng sinh sôi.

Trong vũ trụ, chỉ cần có sinh mạng thì sẽ có chiến tranh, thần ma vĩnh viễn sẽ không từ bỏ việc chinh phạt và thống trị loài người. Thái Cổ tuy đã bị diệt, nhưng mầm mống của nhân tộc Thái Cổ đã sớm trải khắp vô số không gian, tiếp theo chính là thời đại thuộc về loài người. Chiến tranh giữa thần, ma, nhân và huyết tộc nhất định còn sẽ đến, nhưng đó tất nhiên là chuyện của cửu tinh lần kế tiếp.

Trong hư không đen kịt, thần cách của Âm Mưu Chi Chủ Tịch Nhĩ Lạc phiêu đảng trong hư vô, không ai biết nó sẽ trôi về phương nào. Tại một góc vũ trụ khác, một đứa trẻ khả ái lẳng lặng trôi nổi trong bóng tối, dường như đang chìm vào ngủ say. Khóe miệng của nó nở một nụ cười, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười: “A ha! A ha!”

Bán mô hình 3D bằng kim loại - Metal Works: tinh xảo, giá từ 150k, giao hàng toàn quốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-thang-chi-hau>